

Băng Hỏa Ma Trù

Contents

Băng Hỏa Ma Trù	6
1. Dẫn Nhập	6
2. Chương 1: Băng Tuyết Tế Tự Đích Truy Sát	8
3. Chương 2: Quỷ Trù Tra Cự	13
4. Chương 3: Trù Sư Tu Luyện	22
5. Chương 4 - Ngân Vũ Kỵ Sĩ Đoàn	29
6. Chương 5 - Lam Điền Nhật Noãn Ngọc Thăng Yên	34
7. Chương 6 - Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc	41
8. Chương 7 - Băng Hỏa Đồng Nguyên	48
9. Chương 8 - Chính Dương Đạo	54
10. Chương 9 - Phượng Nữ - Ly Thiên Kiếm	57
11. Chương 10: Thanh Phong Trai	69
12. Chương 11 - Băng Tuyết Phong Bạo Biến Dịch	75
13. Chương 12 - Ma Sát Sứ	81
14. Chương 13 - Chế Tác Kim Hương Khuyên	87
15. Chương 14 - Uy Hiếp Cửa Nữ Thần Tế Tự	94
16. Chương 15 - Gia Nhập Ma Pháp Sư Công Hội	101
17. Chương 16 - Nam Hữu Mạo Sung Kế Hoạch (Kế Hoạch Bạn Trai Giả Mạo)	107
18. Chương 17 - Thử Thách Cửa Ma Pháp Sư Công Hội	114
19. Chương 18 - Sinh Nhật Yến Hội	120
20. Chương 19 - Trí Nữ Lạc Nhu	127
21. Chương 20 - Đặc Thủ Của Yến Phong Là Tốt	133
22. Chương 21 - Hỏa Thần Đích Tả Thủ	140
23. Chương 22 - Quyền Trục Dữ Ma Pháp Trận	146
24. Chương 23 - Dung Hợp Ma Pháp Đích Quyền Trục	152
25. Chương 24 - Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn	158
26. Chương 25 - Nghệ Chấn Thanh Phong Trai	165
27. Chương 26: Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm	172
28. Chương 27: Xúc Phát Ma Pháp	178
29. Chương 28 - Hào Đồ Quang Minh Thánh Diệu Thạch	184
30. Chương 29: Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên	191
31. Chương 30: Xảo Chiến Ma Đạo Sư	197
32. Chương 31: Đệ Nhị Vị Sư Phó	203
33. Chương 32: Lạc Nhu Khẩn Cầu	210
34. Chương 33: Triệu Hoán Pháp Sư Miêu Miêu	217
35. Chương 34 - Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao	224
36. Chương 35 Hỏa Khảo Hương Chương	231
37. Chương 36: Kim Bồi Địa Long Vương	238
38. Chương 37: Long Thần Đích Cố Sự	245
39. Chương 38: Dong Bình Công Hội	252
40. Chương 39: Giao Dịch Ma Pháp Quyền Trục	258

41. Chương 40: Nhất Phẩm Diện Thực	264
42. Chương 41: Chấn Diện Pháp	271
43. Chương 42: Thất Đại Cẩm Thủ Dữ Ngũ Đại Thần Dao	278
44. Chương 43: Kỹ Nữ Đích Bí Mật	284
45. Chương 44: Ma Sát Sứ Tái Hiện	291
46. Chương 45: Đối Bất Khởi, Tuyệt Tình	297
47. Chương 46: Chiến Tranh Đích Khai Đoạn	303
48. Chương 47: Lan Mộng Học Viện	310
49. Chương 48: Trù Thần Tử Tu	316
50. Chương 49: Dao Chấn Khóa Đường Chi Cẩm Tự Hư Dữ	322
51. Chương 50: Hỏa Thổ Song Hệ Ma Pháp Sư	328
52. Chương 51: Vũ Thánh Chi Gian Đích Chiến Đấu	334
53. Chương 52: Tiếp Cận Vũ Thánh Đích Phượng Nữ	341
54. Chương 53 - Vs Đà Trù Thần	348
55. Chương 54: Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên Chi Cửu Long Chí Tôn Đỉnh	353
56. Chương 55: Thần Bí Bảo Tàng	359
57. Chương 56: Mã Bối Thượng Đích Hương Diễm	366
58. Chương 57: Tái Kiến Long Linh	373
59. Chương 58: Thiên Đẳng Sơn Mạch	380
60. Chương 59: Thần Bí Đích Dịch Nhân	384
61. Chương 60: Giáo Sát Địa Long Quân Đoàn	390
62. Chương 61: Hỏa Long Nhân Tộc	397
63. Chương 62: Hỏa Phượng Hoàng Chi Dực	404
64. Chương 63: Phượng Tộc Đích Bí Mật	410
65. Chương 64: Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư	417
66. Chương 65: Long Vương Đích Nhược Điểm	423
67. Chương 66: Long Vương Đích Chuyên Thự Trù Sư	429
68. Chương 67: Quán Xuyên Thiên Địa Đích Thự Quang	436
69. Chương 68: Băng Hỏa Đồng Nguyên Tiến Hóa	442
70. Chương 69: Dung Hợp Thánh Diệu Dao	448
71. Chương 70: Tiếp Cận Vũ Thánh Đích Quang Minh Kỵ Sĩ.	454
72. Chương 71: Thiên Hoa Bài Đích Tác Dụng	460
73. Chương 72: Tái Kiến Ngọc Như Yên	467
74. Chương 73: Lam Tầm - Như Ý Đích Ái Nhân	474
75. Chương 74: Phượng Tộc Tứ Đại Cao Thủ	480
76. Chương 75: Lôi Long Chi Thể Cùng Phượng Hoàng Đệ Ngũ Biến	487
77. Chương 76: Tái Hiện Cửu Thanh Thần Long	493
78. Chương 77: tương Quỷ Vương Và Dám Hồng Hồn	499
79. Chương 78 Ngọc Như Yên - Niềm Kiêu Hãnh Một Thời Của Phượng Tộc	505
80. Chương 79: Thực Lực Ma Đạo Sĩ Của Niệm Băng	511
81. Chương 80 : Thân Thể Của Phượng Nữ	518
82. Chương 81: Thân Thể Của Phượng Nữ	524
83. Chương 82: Thần Cơ Bách Biến Lục Mang — Tuyền Kỳ Dao	530
84. Chương 83: Linh Trù Thần Na Nghiêm	537
85. Chương 84: Nữ Vu U U	543
86. Chương 85: Lục Ti Bàn Toàn Tiêu	550
87. Chương 86: Ngũ Đại Long Vương	557
88. Chương 87: Hỏa Long Vương Đã Từng Yêu	566
89. Chương 88: Phượng Hoàng Huyết Dịch Trấp	566
90. Chương 89: Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ	572
91. Chương 90: Long Triệu Hoán Sư Đích Sát Kỳ	579
92. Chương 91: Cổ Ma Pháp Trận Vĩnh Hằng Đích Thụ Miên	585
93. Chương 92: Thiên Niên Minh Vu Dữ Thánh Sư	592
94. Chương 93: Vĩnh Thế Địa Ngọc Đích Trớ Chú	599

95. Chương 94: Phượng Nữ Từ Tuyệt Vọng Đến Kinh Hi	605
96. Chương 95: Trở Lại Đô Thiên Thành	611
97. Chương 96: Thiên Niên Vu Yêu	617
98. Chương 97: Huỳnh Trường Dung Mạo Tương Tự	623
99. Chương 98 : Niệm Băng Cùng Dung Thân Vương Đối Quyết	629
100. Chương 99 : Huyết Nùng Vu Thủy	636
101. Chương 100 : Cực Tiên Tửu Điểm	642
102. Chương 101 : Phượng Nữ, Niệm Băng Cùng Trái Lòng	649
103. Chương 102 : Phượng Tộc Truy Bắt	655
104. Chương 103 : Tự Nhiên Ma Pháp Sư	662
105. Chương 104 : Đại Địa Tô Tĩnh Địch Toàn Luật	669
106. Chương 105 : Lạt Thủ Diệt Địch	675
107. Chương 106 : Ma Pháp Cường Đại - Thiên Áo Linh Vực	681
108. Chương 107: Nhị Thập Tam Thứ Xí Sở	688
109. Chương 108: Đại Địa Nữ Thần Linh Vực	695
110. Chương 109: Ý Nghĩa Của Tiên Thiên Linh Vực	702
111. Chương 110: Niệm Băng Cùng Băng Vân Giao Đàm	708
112. Chương 111: Lại Một Người Có Tiên Thiên Linh Vực	714
113. Chương 112 : Giác Ngủ Vĩnh Hằng	721
114. Chương 113 : Băng Hỏa Đồng Nguyên Chi Thất Dao Dung Hợp Địch Tiến Hóa	727
115. Chương 114 : Tham Cật Quái Dị Địch Bàn Tử	734
116. Chương 115: Khai Thông Thiên Nhân Huyết	738
117. Chương 116 : Long Phượng Hợp Minh	745
118. Chương 117: Hỏa Diễm Ma Long	752
119. Chương 118 Tiên Thiên Linh Vực	760
120. Chương 119 Thất Long Vương Tụ Hợp	767
121. Chương 120 Phượng Nữ Tích Huyết Nhận Thân	775
122. Chương 121 Quang Minh Long Vương Nan Sản	783
123. Chương 122 Nhiệt Huyết Ngã Thế Nhĩ Môn Nghênh Chiến	789
124. Chương 123 Hấp Huyết Quỷ Nữ Vương	796
125. Chương 124 Sinh Mệnh Trớ Chú	802
126. Chương 125 Lấy Sinh Mệnh Mà Ngăn Chặn	809
127. Chương 126 Kêu Gọi Đến Long Thần Nơi Phương Xa.	816
128. Chương 127 Lựa Chọn Của Hắc Ám Long Vương	823
129. Chương 128 Tiến Hóa Của Tiểu Long Vương	830
130. Chương 129: Thức Tỉnh Linh Hồn Niệm Băng.	837
131. Chương 130 : Bí Mật Của Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình	843
132. Chương 131 Hỏa Long Vương Yêu Ai ?	850
133. Chương 132 Băng Nguyệt Đế Quốc Ngũ Hoàng Tử	856
134. Chương 133 : Trù Thần Đại Tái Địch Danh Ngạch	861
135. Chương 134 : Vì Linh Nhi	867
136. Chương 135 : Thiên Nhân Phá Phong Thần	871
137. Chương 136 : Huyết Sư Giáo	875
138. Chương 137 : Long Vương Thu Đồ	881
139. Chương 138 : Âm Ảnh Khôi Lỗi Dữ Âm Ma Thủ	888
140. Chương 139 : Phệ Huyết Diệt Hồn	894
141. Chương 140: Đầu Bếp Của Nguyên Soái Phủ	900
142. Chương 141:huyết Sư Thất Lão	909
143. Chương 142 : Âm Ảnh Khôi Lỗi Cường Hãn	915
144. Chương 143: Di Hồn Áo Tư Tụ Xuất Kích	922
145. Chương 144: Huyết Sư Đường Dự Bị Trưởng Lão	931
146. Chương 145: Yển Phong Địch Bi Ai	937
147. Chương 146: Nhị Hoàng Tử Chi Tử	944
148. Chương 147: Quốc Vương Địch Kế Hoa	950

149. Chương 148: Mâu Thuẫn Của Thiên Áo Bằng Vân	957
150. Chương 149: Linh Ngộ Tinh Nguyệt Tinh Hoa	963
151. Chương 150: Thất Đại Khiếu Huyệ Chi Nhị	973
152. Chương 151: Mật Mưu	979
153. Chương 152: Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự Lai Lâm	989
154. Chương 153: Thần Hàng Thuật- Tuyết Bộc	997
155. Chương 154: Hoàng Cung Địa Hạ Đích Âm Ma Thử	1000
156. Chương 155: Công Thành - Biến Thiên Hành Động	1009
157. Chương 156: Ép Hối, Cường Gian- Điều Không Thành	1019
158. Chương 157: Phụ Mẫu Đích Tình Huống	1027
159. Chương 158: Được Vật Khiến Tâm Linh Cùng Dục Vọng Hợp Nhất	1036
160. Chương 159: Thần Hàng Thuật - Thiên Sứ Chi Lệ	1045
161. Chương 160: Đào Bào Đích Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự	1054
162. Chương 161: Trở Về Hàn Linh	1060
163. Chương 162: Biện Pháp Của Long Thần	1066
164. Chương 163 : Phục Sinh Cường Thi Vương Niệm Bằng	1075
165. Chương 164: Phong Cuồng Ma Pháp Truyện Tổng Trận Trung Đích Tu Luyện	1082
166. Chương 165: Thần Chi Đại Lục	1089
167. Chương 166 : Sinh Mệnh Chi Thần Tọa Áo	1095
168. Chương 167: Bánh Ngọt Trong Truyền Thuyết	1102
169. Chương 168 : Di Lưu Đích Ải Nhân Tộc Anh Hùng Chi Hậu	1108
170. Chương 169 : Tứ Đại Ma Thú Triết Biệt	1114
171. Chương 170: Tứ Đại Ma Thú - Chi Bích Mục Thương Cầu	1120
172. Chương 171 : Lĩnh Vực Của Tử Thần	1123
173. Chương 172: Phi Thiên Thần Trụ	1129
174. Chương 173: Hắc Âm Thiên Hương	1135
175. Chương 174: Bí Mật Của Chân Thần	1142
176. Chương 175 : Hứa Hẹn Trước Thác Nước Tử Thần	1148
177. Chương 176 : Tử Vong Trung Đích Trọng Sinh	1151
178. Chương 177 : Thánh Sư	1156
179. Chương 178 - Thần Nhân Đích Tự Tư	1163
180. Chương 179 - Lục Đại Siêu Thần Khí Đích Sản Sinh	1169
181. Chương 180 - Trật Tự Chi Thần	1175
182. Chương 181: Băng Hỏa Lưu Ly Châu Ki	1181
183. Chương 182: Siêu Cấp Tiến Hoá Thiên Nhân Huyệ	1189
184. Chương 183 - Sinh Mệnh Chi Thần Kết Hợp	1196
185. Chương 184 - Ma Trù Quy Lai	1202
186. Chương 185 - Quán Quân Của Trù Thần Đại Tái	1208
187. Chương 186 - Áo Lan Tế Tướng Quả Nhiên Là Nàng?	1215
188. Chương 187 - Ngã Hữu Tọa Hạ Đích Tư Cách (ta Có Tư Cách Ngồi Xuống)	1221
189. Chương 188: Hoàng Cực Huyệ Của Niệm Bằng	1228
190. Chương 189 - Phân Loạn Đích Cục Thế	1235
191. Chương 190 - Chúc Điểm Đích Âm Chiến	1241
192. Chương 191 Trí Nữ Trao Tâm Và Sự Uy Hiếp Của Thập Tam Giai	1248
193. Chương 192 Lĩnh Vực: Giao Thác Chi Huyền Tướng	1254
194. Chương 193 Thuyết Phục: Sự Bán Khoản Của Niệm Bằng	1261
195. Chương 194 Đại Bị Đồng Miên Đích Khai Thủy	1267
196. Chương 195 Phượng Hoàng Đại Điển Đích Huyền Bí	1273
197. Chương 196 Tứ Quốc Công Luận Đại Hội	1279
198. Chương 197 Thất Đại Khiếu Huyệ Đích Tác Dụng	1285
199. Chương 198 Thiêu Động Đích Dục Hỏa	1291
200. Chương 199 : Long Ma Pháp Sư	1297
201. Chương 200: Khiếu Huyệ Hủy Diệt Đích Cường Hãn	1302
202. Chương 201: Thần Nhân Chi Tử	1307

203. Chương 202:	Tao Ngộ Hỏa Mộc Lâm	1313
204. Chương 203:	Phượng Hoàng Triển Dực Đại Trận	1319
205. Chương 204:	Thất Cẩm Thất Tuyệt Chú	1325
206. Chương 205:	Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn	1332
207. Chương 206:	Phượng Hoàng Đệ Bát Biến	1338
208. Chương 207:	Trước Trận Chiến Bằng Thần Tháp	1344
209. Chương 208:	Bằng Hỏa Đồng Nguyên	1350
210. Chương 209:	Phụ Mẫu Trở Về	1357
211. Chương 210:	Bí Mật Của Bằng Tuyệt Nữ Thần Tế Tự	1363
212. Chương 211:	Quyết Định Của Niệm Bằng	1369
213. Chương 212:	Bạch Nhân Tộc Bị Diệt	1376
214. Chương 213 -	Diệt Sơn Hành Động	1382
215. Chương 214:	Nỗi Thống Khổ Của U U	1387
216. Chương 215:	Bổ Dực Cay Đáng	1394
217. Chương 216:	Tru Thần Nỗ	1399
218. Chương 217:	Đạp Thương Tranh Trình	1404
219. Chương 218 :	Chí Tà Chi Địa	1410
220. Chương 219 U U -	Chính Thức Phong Ấn Khai Khải Giả	1416
221. Chương 220:	Tru Thần Tiễn Trở Kích	1422
222. Chương 221:	Hồ Ly - Sủng Vật Trung Chân Chánh Đích Vương Giả	1427
223. Chương 222:	Niệm Bằng Kiên Thật Đích Hậu Thuần	1433
224. Chương 223 :	Miếu Sát Chủ Thần Bi Ai	1440
225. Chương 224:	Sự Giác Ngộ Của Tà Chủ	1446
226. Chương 225:	Cứu Tinh Nữ Vương	1452
227. Chương 226:	Thỉnh Cầu Của U U	1459
228. Chương 227:	Biến Hóa Trung Di Thất Đại Lục	1465
229. Chương 228:	Di Thất Đại Lục Di Dân	1471
230. Chương 229 ::	Tối Hậu Di Tích	1477
231. Chương 230 :	Sự Chuẩn Bị Của Tứ Đại Đế Quốc	1485
232. Chương 231 :	Thời Gian Chi Thần Dự Cảm	1491
233. Chương 232 :	Bé Quan Ba Ngày	1497
234. Chương 233 :	Thiên Nhân Đoán Đoạt Hồn	1503
235. Chương 234 :	Quỷ Trù Tái Hiện	1510
236. Chương 235 :	Dung Thiên Qui Đội	1516
237. Chương 236 :	Khô Mộc Phùng Xuân	1524
238. Chương 237 :	Liên Quân Bốn Nước	1531
239. Chương 238 :	Ngưỡng Thần Đại Chiến Bắt Đầu	1537
240. Chương 239:	Tối Cường Đích Chủ Thần	1543
241. Chương 240:	Công Kích Của Long Tộc	1550
242. Chương 241:	Lưỡng Bại Cầu Thương	1556
243. Chương 242:	Long Thần Chi Tử	1562
244. Chương 243:	Suy Tính Của Các Chủ Thần	1562
245. Chương 244:	Chủ Thần Tập Kích	1568
246. Chương 245:	Phượng Hoàng Cứu Biến	1573
247. Chương 246 :	Lần Đầu Tiên Của Long Linh	1579
248. Chương 247:	Uy Áp Của Nhạc Phụ	1585
249. Chương 248:	Huyết Trớ Thần Thạch	1591
250. Chương 249:	- Diệt - Thất Diệu Giác Tinh	1597
251. Chương 250:	Chân Thần Đã Đến	1603
252. Chương 251:	Dung Hợp Tính Mạng Và Tử Vong	1608
253. Chương 252:	- Tình Tự Chi Thần Hoàn Mỹ	1614
254. Chương 253:	- Đỉnh Cao Của Tình Yêu Là Gì?	1620
255. Chương 254:	Thần Tuyệt Đối	1627
256. Chương 255:	Trù Thần Đại Tái	1634

257. Chương 256: Đỉnh Phong Cửa Trù Nghệ	1640
258. Chương 257: Phần Kết	1647

Băng Hỏa Ma Trù

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Trong thế giới tiên hiệp sắc màu đầy rẫy, những tưởng chỉ đến thất chủng m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-hoa-ma-tru>

1. Dẫn Nhập

Một trận gió chậm chậm thổi tới mang theo vài phần khí tức ướt át. Sương tan mây trôi, lộ ra một đỉnh núi trơ trụi. Giữa đỉnh núi, một người thân hình cao lớn mập mạp ngồi trên một phiến đá, miệng đang còn nhấm nháp cái gì đó: "Ài, ta đã ăn tới cái đùi gà cuối cùng, tên kia sao vẫn còn chưa tới, không phải cố ý ngưng hứng thú của ta đấy chứ, muốn hấn cho ăn một bữa đại xan thật sự là không dễ dàng. Ông trời ơi! Vì sao lại không cho hấn là một nữ nhân, nếu là như vậy, ta cho dù liều mạng cũng phải lấy hấn làm vợ, để cho hấn mỗi ngày đến an ủi bao tử của ta". Vừa nói, gã mập vừa dùng bàn tay to bè dĩnh đầy mỡ xoa xoa cái bụng của mình, trên mặt tràn ngập vẻ thương tiếc, chỉ có điều, vẻ thương tiếc xuất hiện trên khuôn mặt to béo của hấn, quả thật rất tức cười.

"Bàn Tử, người lại nằm mơ giữa ban ngày. Người cho rằng, lần này ta còn đánh không lại người sao? Chỉ cần ta thắng, người phải trả lại Phượng Nữ cho ta". Thanh âm trầm trầm giống như đến từ cửu u.

Bảy luồng quang mang hoa mỹ lóe lên, một tiếng đình nhỏ vang lên, theo hình Bắc Đẩu Thất Tinh đồng thời dừng lại trước người Bàn Tử, đó là bảy chuỗi đao, nhưng chỉ có chuỗi đao lộ ra bên ngoài, điểm cuối mỗi chuỗi đao, đều được khảm một khối bảo thạch lóng lánh có hình dạng và màu sắc bất đồng. Lam, hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, hắc - bảy màu sắc giao nhau tạo ra ánh sáng rực rỡ, nhất thời khiến cho trên đỉnh núi bao trùm một tầng bảo quang dày đặc.

Đây cũng không phải bảo quang bình thường mà là một loại kết giới đặc thù dung hợp thất chủng ma pháp nguyên tố, trừ phi người dùng phép nguyện ý hoặc là thất sắc bảo thạch bên trong toàn bộ bị hủy, nếu không ai cũng vô pháp di động bảy thanh đao.

Bàn Tử vỗ tay cười nói: "Hay! Hay! Bảo bối đều đã tới. Tiểu tử sử dụng bảo bối, người cũng ra đi. Nhanh nhanh cho ta xem người lại có trò chơi gì mới, nếu đánh được ta, ta sẽ trả lại cho người Phượng Nữ, nếu không, theo quy củ cũ, đưa cho ta ăn Thất Hệ Đại Xan."

"Hừ, Bàn Tử, người cẩn thận một chút, lúc này, chỉ sợ người chẳng những không ăn được bảy bữa đại tiệc, còn phải để mạng lại đây." Trong mây mù, thân ảnh một người mặc áo vải màu xám chậm rãi đi tới, đó là một người trẻ tuổi nhìn qua mới chỉ hơn hai mươi, mái tóc dài màu vàng phi tán sau lưng, vẻ anh tuấn đủ để làm nữ nhân đổ kị, trên mặt có một tầng hàn ý nhàn nhạt, đôi mắt màu lam trong suốt tựa hồ nước,

bình tĩnh nhìn chăm chú về phía trước, hẳn không nhìn Bàn Tử, ánh mắt dừng trên bảy khối bảo thạch lóng lánh huyền lệ, phẳng phất như đó là toàn bộ tính mạng của chính hắn.

Bàn Tử cười hắc hắc, nói: "Vây còn phải xem bản lĩnh của ngươi. Ngươi phải biết rằng Bàn Tử vì ăn, thậm chí có thể liều mạng. Vì nhục ti rất quý, nhục phiến giá cả lại rất cao, nếu có một khối thịt to, hai người đều có thể bỏ qua. bụng ta vẫn còn đầy thịt, mỡ, phỏng chừng còn có thể đùa giỡn với ngươi một hồi."

Người trẻ tuổi tóc vàng thở dài một tiếng: "Bàn Tử, ngươi cần gì phải làm khó ta như thế? Ngươi trả ta Phượng Nữ, cùng lắm thì, ta cho ngươi liên tục ăn Thất Hệ Đại Xan trong một tháng. Nếu ngươi không chịu cho ta thấy Phượng Nữ, hôm nay ta cho dù liều mạng dùng tới Sinh Mệnh ma pháp, cũng phải khiến ngươi lưu lại ở chỗ này".

Bàn Tử nhéo nhéo cái cằm đầy thịt của mình, nói: "Không thể làm vậy được, nếu trong lòng ngươi không có chỗ dựa là tướng niệm, hương vị làm ra sẽ kém đi, đã ăn qua thứ ngon nhất, ngươi lại để cho ta ăn thứ kém một bậc sao được? Nói thật nhé, thiên phú của tiểu tử ngươi là tốt nhất trong những người ta từng thấy. Ma pháp luyện tới cảnh giới của ngươi, thật sự khiến cho Bàn Tử ta rất bội phục!"

Người trẻ tuổi cười khổ nói: "Ngươi cũng không phải không biết, ta luyện ma pháp, không phải để làm một gã ma pháp sư, mà để có thể làm ra thức ăn ngon hơn. Huống chi, ta tối đa cũng chỉ có thể dụng xuất bát cấp ma pháp mà thôi".

Bàn Tử lắc lắc đầu, nói: "Không giống. Mặc dù ngươi chỉ có thể dụng xuất bát cấp ma pháp, nhưng đối với ma pháp khổng chế và giải thích ta thấy ma đạo sư cũng vô pháp so với ngươi. Thử hỏi, bọn họ ai có thể làm được Băng Hỏa Đồng Nguyên, không chỉ sử dụng được Băng Hỏa Đồng Nguyên lực mà còn có thể khu động phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám năm chủng loại nguyên tố khác nữa? Mặc dù chỉ là phụ trợ, nhưng ngươi cũng là toàn hệ ma pháp sư đầu tiên trên đại lục. Nhớ lại, bọn họ gọi ngươi là Băng Hỏa Ma trù, quả thật, lực lượng của ngươi căn bản đều ở băng, hỏa, danh hiệu này quả thực rất thích hợp với ngươi. Ha ha, hôm nay ta lại có món ngon để ăn".

Thanh niên tóc vàng hàn quang đại thịnh, nhíu mày nói: "Nói như vậy chúng ta vẫn phải đánh?"

Bàn Tử cười nói: "Đương nhiên, đương nhiên, ta còn chờ ăn Thất Hệ Đại Xan của ngươi nữa. Cũng giống lần trước, ta cho ngươi thời gian ngâm xướng chú ngữ, động khẩu đi. Trước khi ăn cơm hoạt động một chút, quả thật cũng tốt, gần đây tựa hồ lại béo hơn không ít."

Thanh niên tóc vàng ánh mắt thay đổi, trở nên cố chấp dị thường, từ đầu tới cuối, ánh mắt của hắn đều dừng lại trên bảy khối bảo thạch lộ ra bên ngoài kia: "Thời gian chúng ta biết nhau cũng không ngắn, ta còn chưa giới thiệu cho ngươi tên lũ gia hỏa kiếm cơm của ta, chúng đều là bằng hữu thân mật nhất của ta."

Bàn Tử có chút tò mò nói: "Đúng vậy! Quả thật chưa từng nghe ngươi nói qua. Bảy chuôi đao này đều kỳ quái. Ngươi nói cho ta nghe một chút đi."

Thanh niên tóc vàng trong mắt toát ra hào quang si mê: "Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc - Thần Lộ". Một tiếng vù vù nhỏ, lam quang đột nhiên phóng thích, thủy nguyên tố trên đỉnh núi rõ ràng cường thịnh hơn.

"Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao Chánh Dương Đao" hồng quang hiện.

"Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm Ngạo Thiên Đao" thanh quang hiện.

"Đại Địa Tô Tĩnh Đích Toàn Luật Trường Sanh Đao" hoàng quang hiện.

"Thần Kỳ Bách Biến Đích Lục Mang Tuyền Ki Đao" ngân quang hiện—

"Quán Thông Thiên Địa Đích Thự Quang Thánh Diệu Đao" bạch quang hiện—

"Vinh Thế Địa Ngục Đích Trớ Chú Phệ Ma Đao" hắc quang hiện—

Thất sắc quang mang đột nhiên phóng thích, đan vào nhau tạo thành sắc thái rực rỡ như cầu vồng. Thanh niên tóc vàng trên mặt nở nụ cười, nhìn hào quang bảy màu nói: "Chúng là thất đại thần nhận, cũng là ma pháp tượng trưng tụ băng, hỏa, phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám thất chủng nguyên tố. Tối trọng yếu, chúng nó đều là thái đao của ta."

Nụ cười trên mặt Bàn Tử đột nhiên tiêu thất mà thay bằng vẻ ngưng trọng, hắn cảm giác được, lúc này hơi thở của thanh niên trước mặt so với lúc trước rõ ràng bất đồng, một tầng kim quang nhàn nhạt xuất hiện trên người hắn, thật bất ngờ đúng là đỉnh phong trong đấu khí - đấu thần khí. Thân trên hơi nghiêng về phía trước thân thể béo mập được hào quang bao bọc, lúc này lại tựa như một thanh trọng kiếm thật sự. Đúng vậy, hắn chính là một vũ giả tối cao, xưng hào kiếm thánh.

Thanh niên tóc vàng trong mắt hào quang đại phóng, hai tay nâng lên, ngón tay thon dài linh hoạt theo cánh tay nhanh chóng di chuyển, nhanh chóng xuất hiện trước thân y hai cái lục mang tinh, một hồng, một lam, nhìn qua hết sức rõ nét: "Băng Tuyết nữ thần a, thỉnh người ban cho ta vĩnh đồng chi băng, Hỏa Diễm chi thần a, thỉnh người ban cho ta phượng hoàng niết bàn chi diễm. Dùng tên của ta, cực hạn băng hỏa, dung hợp!". Bấy khối bảo thạch trên bảy chuỗi đao đồng thời phát sáng, hồng lam lưỡng sắc quang mang phát động, kéo theo ngũ sắc quang mang hướng thanh niên tóc vàng chợt tiến tới.

Thất sắc quang mang bao bọc thân thể người trẻ tuổi, theo hai cái lục mang tinh hồng lam lúc trước dẫn động, hình thành một tầng toàn hệ kết giới, người trẻ tuổi trong mắt ánh lên một nụ cười quái dị, nhìn Bàn Tử nói: "Cho ngươi thử đặc kỹ ma pháp ta vừa nghiên cứu ra, Toàn Hệ Ảnh Chi Khô Lỗi."

2. Chương 1: Băng Tuyết Tế Tự Đích Truy Sát

"Niệm Băng, ngươi mệt sao?" - Nam tử cúi đầu nhìn đứa nhỏ.

Nam hài thân cao chỉ tới phần eo của nam tử, tướng mạo so với nam tử cao lớn cũng có sáu phần tương đương, chỉ có điều khuôn mặt hắn đường nét nhu hòa hơn rất nhiều, mái tóc đồng dạng màu vàng, dù tuổi còn nhỏ, nhưng tướng mạo anh tuấn so với nam tử to lớn càng thu hút sự chú ý hơn. Hắn có một đôi mắt màu thủy lam, thân thể nhìn qua có chút gầy yếu, bởi vì mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, trên tóc đã có chút mồ hôi ẩn hiện.

Đứa nhỏ kiên định lắc đầu: "Ba, con không mệt, chúng ta sẽ gặp mục mục sao? Con... con rất nhớ mục mục."

Nam tử cao lớn ngửa đầu nhìn ánh mặt trời gay gắt trên không trung, ánh sáng chói mắt tựa hồ không có mây may ảnh hưởng tới hắn: "Đúng vậy! Chúng ta sẽ gặp mục mục của ngươi, mười năm rồi, ngươi đã mười tuổi rồi, mười năm qua, thiên hạ to lớn, nhưng không có nơi dung thân cho cha con ta. Bất luận như thế nào, lần này ta nhất định phải gặp mục mục của con, cho dù phải trả giá bằng tính mạng này."

Niệm Băng dù sao tuổi cũng còn nhỏ, có chút khó hiểu nhìn phụ thân: "Ba ba, vì sao bọn họ không cho chúng ta gặp mục mục?"

Nam tử cao lớn hừ lạnh một tiếng, trong mắt tựa hồ muốn phun ra hỏa diễm: "Bọn họ, hừ, bọn họ... Niệm Băng, con còn nhỏ, chờ người trưởng thành, sẽ minh bạch thôi. Vì mục mục của ngươi, ba ba có thể nỗ lực hết thủy, nhưng mà, ta thật sự không nỡ về con a. Con còn nhỏ như vậy, tới thôn phía trước, con lưu ở đó đợi ba ba được không?"

"Không, ba ba, ta sẽ đi cùng người tìm mục mục. Mục mục đã không cần ba, chẳng lẽ người cũng không cần ta sao?" Niệm Băng vành mắt đỏ lên, căng thẳng nắm lấy tay phụ thân, chỉ sợ hắn buông tay mình ra.

Nam tử cao lớn từ trong người móc ra một quyển trục đặt vào tay Niệm Băng: "Nhớ rõ ba ba dạy ngươi phương pháp dẫn động ma pháp quyển trục không? Con có thể theo ta đi, nhưng mà, trong lúc nguy cấp, nhất định phải nhớ sử dụng quyển trục này, nó sẽ đem ngươi tới địa phương an toàn, chỗ mà mấy hôm trước ba ba vẽ ma pháp trận đó."

Niệm Băng đem ma pháp quyển trục thu vào trong tay, nhu thuận gật gật đầu, nói: "Ba ba, con biết rồi."

Nam tử cao lớn thở dài một tiếng nói: "Đáng tiếc, thời gian quá ngắn, thiên phú của ngươi so với ta còn tốt hơn, nếu thời gian cho phép ta sẽ dạy con càng nhiều thứ, có lẽ con sẽ trở thành hỏa hệ ma pháp sư đứng đầu trên đại lục này. Nhưng thời gian không cho phép ta tiếp tục chờ đợi. Nếu chúng ta ngày mai không thể đuổi tới Băng Thần Chi Bảo, sẽ vĩnh viễn không thể gặp mục mục của con nữa."

Niệm băng chỗ hiểu chỗ không gặt đầu nói: "Ba ba, sau này ta nhất định sẽ trở thành một hỏa hệ ma pháp sư cường đại như người."

Nam tử cao lớn trong mắt toát ra một tia mộng lung: "Nhớ lại năm đó, thời điểm ta và mẹ của con ở cùng một chỗ, chúng ta từng giao hẹn, nếu có hài tử, nên để cho nó tu luyện ma pháp thể nào? Nàng là băng hệ ma pháp sư mà ta lại là hỏa hệ, băng hỏa bất tương dung, con của chúng ta chỉ có thể lựa chọn một loại. Khi đó, mẹ của con nói: nếu sinh con trai sẽ theo ta học hỏa hệ ma pháp, sinh con gái, sẽ theo nàng học băng hệ ma pháp. Bây giờ nhớ lại, nàng phảng phất ở ngay trước mắt ta, lời nói còn văng vẳng bên tai mà người thì đã không còn."

Nói tới đây, thanh âm của hắn đột nhiên trở nên vang dội: "Ta, hỏa hệ Ma Đạo sĩ Dung Thiên phát thệ, nhất định sẽ ngăn cản nghi thức kế thừa Băng Chi Nữ Thần tế tự, đoạt lại thê tử của ta."

Ba ngày sau

Đó là một ngọn núi cao chừng trăm thước. Đỉnh núi dốc đứng, mặc dù không cao nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy lẫm liệt. Quả núi màu than chì nhìn qua có phần xơ xác tiêu điều, mặt trên mặc dù có thực vật sinh trưởng, nhưng lại cực kỳ thưa thớt, có lẽ là bởi vì sơn thể dốc đứng. Trừ phi là người thường xuyên hành tẩu ở trên núi, người thường rất khó trèo lên ngọn núi dốc đứng như vậy. Dưới chân núi, một con sông lớn từ nam tới bắc mệnh môn bộc phát, đây là con sông mẹ nổi danh ở Ngưỡng Quang đại lục. Tên gọi Thiên Thanh hà. Con sông lớn dài gần hai ngàn công lý, nguồn của nó ở tận cực bắc Băng Cực Hành Tỉnh, sáu mươi phần trăm diện tích hành tỉnh đều bị sông băng bao phủ, mỗi năm xuân hạ lưỡng kỳ, sông băng tan đi, hội tụ vào trong Thiên Thanh Hà, kéo thẳng tới tới đại hải xa xôi.. Mặt sông rộng lớn, chỗ hẹp nhất cũng có gần trăm thước chiều rộng, chỗ rộng nhất có thể đạt tới mấy ngàn thước. Nước sông trong suốt và chảy xiết đúng như tên gọi, chảy qua mấy quốc gia, hơn mười hành tỉnh. Nếu ngẫu nhiên phát tác nó có thể dâng nước gây lũ lụt ghê gớm, nhưng bởi các nước mà Thiên Thanh hà chảy qua cùng có biện pháp trị thủy thích đáng, vì vậy mọi người sinh sống hai bên bờ sông đều có thể bình tĩnh an đặt sinh hoạt, dựa vào dòng sông mà sống.

"Nhớ kỹ, tu luyện ma pháp trước hết phải tu tâm, không có một trái tim bình tĩnh, năng lực ma pháp của các người thủy chung không thể đạt tới cảnh giới thượng thừa. Nhiệm vụ lần này vì thất bại mà chấm dứt, hết thảy trách nhiệm ta sẽ gánh chịu. Chúng ta trở về. Băng Tuyết Nữ Thần vĩ đại a! Ta thỉnh cầu sự phần nộ của ngài, đưa chúng ta tới bến bờ thất lạc." Không biết từ khi nào, trên tay hắn đã có thêm một cây ma pháp trượng dài chừng một thước, thân trượng hiện ra màu lam trong suốt, chẳng biết vì sao lại chế tạo, đầu trượng lấy thể Bát Trảo Trảo Ma, giống như chúng tinh phùng nguyệt lộ ra tám ngón tay linh tinh, nắm lấy một viên bảo thạch trong suốt.

Pháp trượng chậm rãi gơ lên, băng nguyên tố trong không trung từ từ trở nên cuồng bạo, bầu trời cũng theo đó mà tối sầm xuống, sự phần nộ của Băng Tuyết Nữ Thần là gì? Là Băng Tuyết Phong Bạo.

Băng Tuyết Phong Bạo, lực cấp đại phạm vi băng hệ ma pháp, lực công kích bình thường, phạm vi cực lớn.

Tuyết bay đầy trời làm cho nhiệt độ không khí kịch liệt hạ xuống, đây là cảnh tượng Băng Tuyết pháp sư thích nhất, bầu trời hôn ám, phong tuyết tàn phá, Băng Tuyết tế tự pháp trượng chỉ phía trước. "Đi thôi."

Hai gã Băng Tuyết pháp sư lên tiếng, toàn thân tỏa ra quang mang nhàn nhạt màu lam, giống như một mảnh bông tuyết tung bay, theo gió tuyết phiêu đảng, theo hướng Băng Thần Tháp mà đi. Băng Tuyết Phong Bạo tối thích hợp cho Băng Tuyết pháp sư tiến hành phi hành khoảng cách ngắn, mặc dù không thể giống như Phong hệ ma pháp sư liên tục duy trì phi hành, nhưng trong thời gian ngắn tốc độ so với Phong hệ ma pháp còn nhanh hơn vài phần.

Đồng bạn đi rồi, Băng Tuyết tế tự ánh mắt băng lãnh nhìn lần cuối vào Thiên Thanh hà rộng lớn, khẽ thở dài: "Hết thảy đều do trời cao quyết định đi, Băng sư thúc, ta có thể làm cho người, cũng chỉ có việc này mà thôi." Với trình độ ma pháp của hắn, vốn có thể trong lúc Niệm Băng đào thoát mạnh mẽ đem hắn đánh gục, nhưng thiện niệm trong lòng khiến cho hắn không làm như vậy, cấp cho đứa nhỏ đáng thương đã mất đi cha mẹ kia một tia sinh cơ cuối cùng.

Tra Cực từ trong Đào Hoa sâm lâm đi tới bờ sông Thanh Thiên, mắt nhìn qua lưới đánh cá trên nay, miệng lầm bầm nói: "Cải thiện cải thiện cuộc sống đi, mỗi ngày đều ăn rau cỏ, cho dù có ngon tới đâu, thân

thể luôn thiếu dinh dưỡng a. Đánh bắt vài con thanh ngư, tẩm bổ thân thể già nua này một chút.”

Không khí tươi mát có hơi ẩm ướt, chớp mũi hô hấp, khiến cho hần cảm thấy hết sức dễ chịu, Tra Cực năm nay đã năm mươi bảy tuổi cư trú ở chỗ này cũng đã mười năm, hết thấy chung quanh đều rất quen thuộc với hần.

Hai tay run rẩy miễn cưỡng cầm lưới đánh cá lên, dùng tay quăng lưới ra ngoài, mặc dù chỉ xa bốn năm thước, nhưng với con sông Thiên Thanh ngư sản phong phú mà nói, chỉ cần hần chịu khó kiên nhẫn chờ đợi, nhất định sẽ không phải tay không đi về. Đem lưới đánh cá cố định ở bên cạnh, lấy một cái ngư tuyến trong đó buộc ở cổ tay mình, Tra Cực ngồi dựa vào một gốc cây đại thụ bên cạnh, mùa hè nóng như lửa, ngồi hóng mát dưới bóng cây quả là lựa chọn đúng đắn.

Thân thể vừa mới ngồi xuống, ngư tuyến trên tay Tra Cực đột nhiên chấn động mãnh liệt, đôi mắt vốn đã nhắm lại của hần mở ra, tinh quang chợt lóe lên, ”Vận khí sẽ không tốt vậy chứ. Bình thường, phải mất một chút thời gian mới được. Phôi liễu, sao lại không phải cá, cái lưới đánh cá đáng thương của ta!” Khi hần nhìn vào trên sông, lại nhìn thấy một khối mộc đầu, mộc đầu không lớn, dài ước chừng một thước, hình dáng gồ ghề, đang quần quanh thân nó là một lưới đánh cá không thể tính là chắc chắn, không cần nhìn hần cũng biết, sợ rằng lưới đánh cá này xem như bỏ đi.

Tra Cực còn chưa kịp cảm thán vận khí bản thân đáng thương, đã phát hiện ra trên cây gỗ kia có một đôi tay mảnh khảnh, có người, trong sông có người. Không dám chậm trễ, hần đem ngư tuyến nhanh chóng quần quanh đùi mình, chạy nhanh ra xa bờ, bằng lực ở chân kéo cả người cả khối gỗ lên bờ.

”Không...” Niệm Băng mạnh mẽ ngồi dậy, thở hổn hển từng hơi một. Trong mắt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

Tiếng chim kêu rõ ràng truyền vào trong tai, ánh sáng nhu hòa chiếu vào trên người hần, mang tới vài phần ấm áp, dùng sức lắc lắc đầu, tâm thần hơi ổn định lại một chút, theo cảm giác ấm áp, hần biết bản thân còn chưa chết, tim đập dần dần bình ổn lại, quan sát bốn phía. Ngoại trừ cái giường chính mình đang ngồi, chung quanh tựa hồ không bài trí quá nhiều, trong phòng có không ít bụi đất, hiển nhiên là không thường xuyên quét dọn.

”Người tỉnh rồi.” Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

Niệm Băng hạ ý thức co tròn thân thể lại, ”Người, người là ai?”

”Ân nhân cứu mạng của ngươi.” Tra Cực đi đến bên giường ngồi xuống, để cái bát trong tay xuống cái bàn ở bên cạnh, mỉm cười nhìn Niệm Băng, trong lòng thâm nghĩ, ”Đứa nhỏ này thật anh tuấn.”

Trong đầu hồi tưởng lại hết thấy sự kiện phát sinh trong mấy ngày, Niệm Băng toàn thân có chút chấn động, sờ sờ trong ngực mình, vật phẩm cứng rắn kia vẫn còn tồn tại, lúc này hần mới nhẹ nhàng thở ra, dò hỏi: ”Là ngài đã cứu ta?” Vừa nói, hần vừa đánh giá lão nhân trước mắt, hần nhìn qua hình dáng đã hơn sáu mươi tuổi, mái tóc màu đen đã hoa râm, nếp nhăn biểu hiện phong sương của năm tháng, trên mặt mang theo nụ cười hiền hòa, tướng mạo rất bình thường.

Tra Cực nói: ”Đương nhiên là ta, nếu không, người cho rằng là ai? Coi như vận khí của người tốt, có thể kiên trì ôm khúc gỗ, người có biết ta đem người về tốn mất bao nhiêu sức lực không? Thật sự là một chết lão nhân gia ta. Tiểu tử kia, ăn một chút gì đi, cái khối gỗ của người đụng phá mất lưới đánh cá của ta, bây giờ chỉ có cháo rau để uống.”

Lúc trước bị vây trong sự sợ hãi, Niệm Băng đối với thân thể chính mình cũng không có quá nhiều cảm giác, lúc này vừa nghe Tra Cực cho hần ăn cái gì, hần mới phát hiện, cái bụng của mình đã gần dán vào sau lưng rồi. Lúc ấy, hần nhảy xuống sông Thiên Thanh, bị mặt nước đập vào đầu nhức suýt chút nữa làm hần hôn mê bất tỉnh, hai tay quơ quào, nhưng sau khi lại bị lao ra vài trăm thước, kỳ công bắt được một cây gỗ, ý thức cầu sinh mãnh liệt khiến hần ôm chặt cây gỗ không buông. Cũng xem như hần vận khí tốt, Thiên Thanh hà cực kỳ rộng lớn, không có đá ngầm đột nhiên nhô ra, lúc này mới va vào lưới đánh cá của Tra Cực rồi được cứu.

Hần có phần cẩn thận liếc mắt nhìn Tra Cực, lúc này mới đem bát đồ ăn tỏa ra mùi thơm bùng lên. Khi hần nhìn qua bên trong bát, không khỏi ngây ra một lúc, cháo màu trắng, nhìn qua rất đặc, tựa hồ trong suốt,

lấp lánh sáng bóng, một khối rau màu xanh biếc, mặc dù lớn nhỏ không đều, nhưng rải rác trong bát cháo trắng, tựa hồ có thể cảm giác được nó sở hữu sinh mạng khí tức, tới gần hơn, cả bát cháo nhẹ nhàng tỏa ra mùi thơm ngát, khiến cho Niệm Băng không kiềm chế nổi nhanh chóng ăn vào. Hẳn nào biết, trước kia, một chén cháo bình thường như vậy, tại đại lục ẩm thực giới có mỹ xưng Phỉ Thúy Bạch Ngọc Chúc, cũng không phải người thường có thể ăn vào, mấu chốt của nó không phải ở mặt nguyên liệu, mà là ở phương pháp chế biến.

Cháo trắng hương vị ngọt ngào, hỗn hợp rau cỏ tươi mát, hai loại khí tức bất đồng kết hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, ăn một chén cháo vào bụng, Niệm Băng cảm thấy khí lực bản thân khôi phục được vài phần, tới tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều. Một bát cháo rau bình thường, lại làm cho cảm giác, vị giác của hắn cực độ thỏa mãn, khiến hắn đối với Tra Cực không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm.

"Gia gia, cảm ơn ngài! Cháo này uống rất ngon, là ngài tự làm sao?" Niệm Băng tò mò hỏi.

Thần sắc âm đạo trong mắt Tra Cực chợt lóe lên, "Ta bây giờ, cũng chỉ có thể làm chút thức ăn bình thường này mà thôi."

"Bình thường? Sao lại thế? Bát cháo này là thức ăn ngon nhất ta từng nếm qua đó, hương vị thật sự quá tuyệt vời. Cho dù, cho dù trước kia mụ mụ làm cơm, so ra cũng tuyệt đối kém mùi vị của nó." Nhắc tới mụ mụ của mình, Niệm Băng vành mắt không khỏi đỏ lên, cừu hận mãnh liệt phát ra, khiến cho Tra Cực ở một bên không khỏi âm thầm kinh ngạc.

"Tiểu bằng hữu, ta còn chưa biết ngươi tên là gì đó? Vì sao lại rơi xuống nước? Nhà của ngươi ở đâu?"

Niệm Băng toàn thân cứng đờ, hẳn mặc dù chỉ có mười tuổi, nhưng vài năm nay vẫn theo cha đồng bôn tây tẩu, thành thực hơn những đứa nhỏ cùng tuổi, cha từng nói qua cho hắn, gặp người chỉ nói ba phần đạo lý, hai năm trước hắn trong lúc vô ý nói ra khiến cho bản thân và cha bị đuổi giết một tháng trời, cũng đã mình bạch sâu sắc, cúi đầu nói: "Tên của ta dường như gọi là Niệm Băng, những cái khác, đều nhớ không ra."

Niệm Băng dù sao cũng chỉ có mười tuổi, sự cố trước mặt Tra Cực, những lời này làm sao có thể làm cho người ta tin tưởng được? Bất quá Tra Cực cũng không hỏi nhiều, mỉm cười nói: "Ta gọi là Tra Cực, ngươi có thể gọi ta là gia gia. Ngươi nói người đã quên hết thảy, vậy ngươi có nơi nào để tới không?"

Niệm Băng cố nén không cho nước mắt rơi xuống, lắc lắc đầu, "Ta, ta cũng không biết nên đi đâu."

Nhìn thấy hắn hình dáng bi thương, Tra Cực trong lòng xuất hiện một tia bất nhẫn, "Quên đi đứa nhỏ, ta biết trong lòng ngươi nhất định có bí mật không muốn nói ra, gia gia không bức ngươi, nếu ngươi nguyện ý, cứ tạm thời ở chỗ này đi, dù sao trong Đào Hoa Lâm cũng chỉ có một mình ta."

Niệm Băng mở to hai mắt, kiên định nói: "Không, cảm ơn ngài, Tra gia gia, nhưng ta phải rời khỏi, ngài đã cứu ta, ta không thể làm liên lụy tới ngài."

Tra Cực nhíu mày, "Nói như vậy, có người đang truy đuổi ngươi. Là ai lại tàn nhẫn như vậy, cả đứa nhỏ như ngươi cũng không buông tha. Ngươi trong lúc ngủ, không ngừng la lên ba ba, mụ mụ, chẳng lẽ phụ mẫu ngươi đã gặp nạn?"

Nước mắt rớt cuộc không thể khống chế, thuận theo khuôn mặt chảy xuống, Niệm Băng đau lòng khóc thành tiếng, Tra Cực vội vàng đem hắn ôm vào lòng an ủi nói: "Tốt lắm, hết thảy cũng đều là quá khứ đã qua. Ngươi nhất định đã bị kinh hãi, địa phương này của ta rất bí mật, lại là một cấm địa, người bình thường sẽ không tới đây, ngươi trước hết an tâm ở lại đây. Ít nhất đợi thân thể khỏe mạnh rồi hãy tính chuyện rời đi. Ngủ tiếp trong chốc lát đi, buổi tối gia gia làm cho ngươi chút thức ăn ngon." Dưới sự trấn an của Tra Cực, Niệm Băng một lần nữa tiến vào mộng đẹp.

Khi đứa trẻ mười tuổi Niệm Băng thanh tỉnh lại sau cơn mơ, thần trí của hắn đã hoàn toàn ổn định, ánh sáng vốn theo cửa sổ hắt vào đã không thấy đâu, chim chóc tựa hồ cũng trở về sào huyệt của chính mình nghỉ ngơi, chung quanh trở thành một mảng yên tĩnh.

Từ trên giường đứng dậy, Niệm Băng phát hiện trên người mình mặc một áo vải thô rộng thùng thình, hiển nhiên là của Tra Cực, thân thể hoạt động một chút, tựa hồ đã không còn mệt mỏi, tay chân nhẹ nhàng bước tới mở cửa phòng đi ra ngoài. Chung quanh là một vùng tối đen, không thể thấy rõ hình dáng cảnh

vật, sương đêm tràn ngập, mang tới cho hắn một chút ớn lạnh. Hắn hạ ý thức nắm thật chặt quần áo trên người, hướng một gian phòng có ánh sáng bên cạnh đi tới. Trong lúc vô tình dưới chân đụng phải cái gì đó, phát ra một tiếng vang nhỏ.

"Niệm Băng sao? Vào đi." Thanh âm Tra Cực từ trong phòng truyền ra.

Niệm Băng đẩy cửa vào, đây là một gian phòng so với căn nhà gỗ kia lớn hơn một chút, Tra Cực cầm trong tay một quyển sách, dưới ánh sáng của ngọn đèn nhìn hắn đi vào, Tra Cực đem cuốn sách đặt ở một bên, mỉm cười nói: "Đi thôi, gia gia mang ngươi tới phòng bếp. Mới vừa rồi đã chuẩn bị tốt lắm, chỉ cần đun thêm một chút là được."

Lúc này Niệm Băng mới phát hiện ra, Tra Cực thân hình cực kỳ cao lớn, nhưng lưng đã hơi còng. Ôm lấy bả vai nhỏ bé của Niệm Băng, Tra Cực dẫn hắn ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói: "Tiểu viện này chỉ có một mình ta, thêm ngươi làm bạn, ta coi như không tịch mịch rồi. Tới đây, nhìn xem gia gia chuẩn bị cái gì cho ngươi ăn."

Phòng bếp cách hai gian phòng ngủ hơn năm thước, là một gian phòng đơn độc, khi Niệm Băng theo Tra Cực vào trong, hắn kinh ngạc phát hiện, gian phòng bếp thế nhưng so với gian phòng mình ngủ và gian phòng của Tra Cực cộng lại còn lớn hơn.

Tra Cực thắp sáng ngọn đèn, trên cái bàn dài bên cạnh có vài cái lồng chứa đồ ăn bằng nan gỗ, lồng do nhánh mây đan thành, qua khe hở nhìn vào bên trong có thể thấy, chén đĩa trong đó đều là rau cỏ.

Tra Cực mở cái lồng ra, trong đó tổng cộng có bốn đĩa rau cỏ, bốn loại đồ ăn rau xanh biếc, nhìn qua đều được nấu đơn giản mà thành. Tra Cực đi tới bên bếp cúi xuống, lấy ra hỏa thạch, hai tay run rẩy để hai thanh củi không đều nhau vào đánh lửa. "Đồ Ăn ta đã chuẩn bị tốt rồi, đáng tiếc đã nguội, chúng ta đun lại một chút, mặc dù hương vị sẽ kém vài phần, nhưng ta nghĩ cũng không kém quá xa."

Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, tay Tra Cực run rẩy liên hồi, hỏa thạch mặc dù va chạm tóe lên tia lửa, nhưng bởi tay hắn vô cùng bất ổn, rất khó đem củi đốt. Vội vàng nhu thuận tới bên cạnh, nói: "Gia gia, để con tới giúp người."

Tra Cực thở dài một tiếng, vẻ mặt ảm đạm lại hiện lên trên mặt hắn, đem hỏa thạch đưa cho Niệm Băng, "Già rồi, đúng là già rồi, ta nên dùng ngọn đèn mới đúng. Ai có thể nghĩ, Quỷ Trù trước kia, hiện tại ngay cả lửa cũng không thể đốt, hết thảy cũng đều đã thành quá khứ."

Niệm Băng cũng không nhận lấy hỏa thạch, cũng không chú ý những lời Tra Cực nói, tinh thần hắn hoàn toàn tập trung, nhẹ giọng niệm: "Hỏa nguyên tố nhiệt tình a, thỉnh cầu các người, ngưng tụ thành quang mang hỏa diễm, mang ấm áp cấp cho thế gian." Thanh âm của hắn cũng không vững vàng, mà là một loại âm điệu đặc thù phát ra, đó là âm điệu cộng minh sản sanh, bàn tay nhỏ bé hướng tới dưới bếp, một ngọn lửa màu đỏ bốc lên, mặc dù hỏa quang cũng không sáng, nhưng củi trong bếp gặp được lửa, lập tức cháy lên.

Tra Cực trợn mắt há hốc mồm nhìn Niệm Băng, thì thào nói: "Ma pháp, đây là hỏa hệ ma pháp. Thiên thần vĩ đại a! Là người cố ý đem đứa nhỏ này tới bên ta sao? Cảm ơn người, cảm ơn người, ta rốt cục có hy vọng rồi, thật tốt quá." Hắn reo hò không đầu không đuôi, Niệm Băng ở bên cạnh không khỏi sửng sốt một chút, Tra Cực lúc này không khom người nữa, thân thể đứng thẳng, hưng phấn nhìn lên trần nhà mà hoan hô.

"Gia gia, Tra gia gia, người bị sao vậy?"

Tra Cực khôi phục tinh thần, hai tay nắm lấy bả vai Niệm Băng, hưng phấn nói: "Hài tử, ngươi là một ma pháp sư đúng không, nhanh nói cho gia gia, ngươi là một hỏa hệ ma pháp sư."

Niệm Băng chấn động toàn thân, lúc này mới ý thức được bản thân dưới tình huống nhất thời cao hứng tiết lộ năng lực ma pháp, hắn dùng sức lắc đầu, "Không, ta không phải, ta không phải."

"Không, ngươi là." Tra Cực khẳng định nói: "Hài tử, ngươi yên tâm, gia gia đối với ngươi một chút ác ý cũng không có. Ta chỉ là rất cao hứng thôi. Ngươi nhỏ như vậy nhưng đã là một gã ma pháp sư, đây là ân sủng của trời cao đối với ta!"

Niệm Bạng phảng phất lại thấy tình cảnh ở Bạng Thần Tháp, kích động hô to: "Không, ta không phải, ta không phải."

Tra Cực lúc này mới ý thức được, Niệm Bạng mới từ cơn kinh hoảng khôi phục lại một chút mà mình lại kích thích hẳn, có phần vô pháp thừa nhận, ngăn lại nói: "Hài tử, người nghe ta nói, người trước hãy nghe ta nói đã, người xem tay ta này." Nói xong hần buông Niệm Bạng, hay tay lật lên, lộ ra cổ tay của mình.

Niệm Bạng bị lời nói của Tra Cực hấp dẫn, chăm chú nhìn vào cổ tay của hắn, "Á !" Hai tay Tra Cực nơi uyển mạch đều có một vết thương, bề sâu chừng một ly, mặc dù vết thương sớm đã khép lại, nhưng vết sẹo nhìn mà đau lòng vẫn tồn tại. Cả miệng vết thương lõm vào phía trong, hiện ra màu đen, nhìn qua cực kỳ kinh khủng.

3. Chương 2: Quỷ Trù Tra Cực

Niệm Bạng nhìn Tra Cực, vẻ sợ hãi trong mắt giảm bớt vài phần, hỏi dò : " Gia gia, người, tay người tại sao bị như vậy ? ".

Tra Cực kéo Niệm Bạng ngồi xuống, buồn bã thở dài : " Nghe gia gia kể cho người nghe một cổ sự. Cổ sự phát sinh ở chính trên mình ta. Nghe xong, người sẽ hiểu được tại sao khi ta thấy người sử dụng ma pháp thì lại hưng phấn như vậy ". Nói đến đây, hần nhìn ra màn u thâm hắc ám ngoài cửa, thần sắc trong mắt đã dần trở nên mông lung.

" Ngưỡng Quang đại lục này của chúng ta, sau khi trải qua gần ba trăm năm chiến tranh, ước chừng vào bảy mươi năm trước, cả đại lục bước vào giai đoạn bình ổn, ngũ đại đế quốc dần dần hình thành, chia nhỏ đại lục, ngoại trừ một số địa phương đặc thù, tất cả thổ địa đều bị ngũ đại đế quốc đưa vào bản đồ của mình. Ba trăm năm chiến tranh kết thúc, mọi người phải sinh hoạt làm ăn, sau hơn mười năm, vẫn phát triển các loại công nông nghiệp, ngũ đại đế quốc mặc dù vẫn còn tranh chấp, nhưng cũng tính là tương an vô sự ".

Niệm Bạng gật đầu, hỏi : " Người nói ngũ đại đế quốc, chính là Áo Lan đế quốc ở phía đông, Kỳ Lỗ đế quốc ở đông nam, Hoa Dung đế quốc ở tây nam, Lăng Mộc đế quốc ở tây bắc cùng Bạng Nguyệt đế quốc ở phương bắc sao ? ".

Tra Cực gật đầu, trả lời : " Đúng vậy, chính là ngũ đại đế quốc này. Ta sinh ra tại Kỳ Lỗ đế quốc ở đông nam, khi còn bé, nhà rất nghèo khó, ngay cả cơm ăn cũng không đủ, ta nhớ kỹ, ta từng hỏi qua mẫu thân, người nghèo bao giờ mới được ăn no, mẫu thân liền ôm ta khóc, cho tới bây giờ vẫn còn nhớ rõ ràng. Khi đó, chí nguyện lớn nhất của ta, chính là có thể mỗi ngày được ăn mỹ vị giai hào, có thể làm ra thứ thức ăn ngon nhất cho mẫu thân ăn. Sau này, cũng vẫn không ngừng cố gắng theo đuổi mục tiêu này, đáng tiếc, khi ta còn chưa có năng lực phụng dưỡng họ, phụ mẫu ta đã qua đời sau một trận ôn dịch. Có lẽ trời cao còn thương xót ta, vào năm ta mười ba tuổi, ta gặp sư phụ, lúc ấy, bởi vì trong nhà chẳng còn ai, cho nên dù niên kỷ còn nhỏ ta đã trở thành học đồ trong một phạm quán (ND : phạm quán - quán cơm), đó cũng là do ta nguyện ý, sư phụ ta chính là đại trù của phạm quán đó. Để có thể học được trù nghệ như mong ước, ta phi thường chăm chỉ, lấy lòng tất cả mọi người trong phạm quán. Phạm quán của chúng ta có tên là Kỳ Hương, là một trong những phạm điểm nổi danh nhất Kỳ Lỗ đế quốc. Sư phụ thấy ta chăm chỉ, bắt đầu truyền thụ cho ta một chút trù nghệ đơn giản, ta cũng không tính là thông minh, nhưng, ta lại rất cần lao, lấy cần cù để bù lại, không ngừng cố gắng, ba năm sau, ta rốt cục từ tạp dịch thăng lên vị trí phối thái (ND : phối thái - nấu bếp). Có một ngày, sư phụ gọi ta vào phòng, người nói với ta, muốn học giỏi trù nghệ, chăm chỉ còn chưa đủ, còn cần có ngộ tính, dụng tâm cảm nhận món ăn tự mình nấu ra không phải là việc đơn giản, mà là một môn học vấn cao thâm. Người dạy cho ta tám chữ, muốn ta thực hiện, đó chính là thập niên luyện trù, thập niên ngộ trù. Tám chữ này, cho tới tận hôm nay ta vẫn còn nhớ kỹ. Trải qua cố gắng và lĩnh ngộ không ngừng, vào năm ta hai mươi ba tuổi, trù nghệ rốt cục đã đại thành, nhưng sư phụ lại lâm bệnh qua đời chính vào năm đó, ta thủy chung đều nhớ kỹ tám chữ sư phụ dặn dò, vì vậy, ta bỏ qua cơ hội kế thừa vị trí của sư phụ ở Kỳ Hương phạm điểm, từ bỏ hết thảy chức vụ, mang theo thái đao, mang theo chút bạc dành dụm được, bước đi trên con đường của chính mình, ta phải đi Ngưỡng Quang đại lục, đi học tập trù nghệ ở từng quốc gia, từng địa phương ".

Nói đến đây, Tra Cực trong mắt quang mang đại phóng, tựa hồ lại nhớ tới ngày đó huy hoàng. Hắn thở than : " Mười năm, lại một lần mười năm, mười năm chính thức giúp ta lĩnh ngộ trù nghệ đến tận cùng, tại mười năm này, ta cơ hồ đi tới tất cả phạm điểm nổi tiếng, cùng với đại trù của các phạm điểm luận bàn, rồi lại trải qua lĩnh ngộ của chính mình, rốt cục chuyển thành đặc kỹ của chính mình, sau đó, bởi vì trù nghệ của ta đã đạt tới cảnh giới Quý Phủ Thần Công, cho nên người người tổng ta ngoại hiệu Quý Trù. Liên tục năm lần Trù Thần Đại Tái, là cả năm lần ta đều có chiến tích huy hoàng, món ăn ra làm ra, cũng trở thành một hình tượng, hoàng cung của ngũ đại đế quốc đều chiêu lãm ta, hy vọng ta có thể đến nhậm chức ngự trù tổng quản, nhưng là, ta lại thủy chung hiểu được trù nghệ của mình còn chưa đủ tinh trạm, cho nên, ta một mực tiếp tục thăm dò, hy vọng có thể làm cho kỹ nghệ của mình đạt đến lĩnh vực cao hơn. Qua thăm dò không ngừng mà tiến bộ, đó là một loại cảm giác tuyệt vời, nhất là khi ta mỗi lần làm ra một món ăn tuyệt thế thì, mọi thứ thành tựu khác đều vô pháp so sánh được. Ta đem cả cuộc đời cống hiến cho trù nghệ, cho đến năm bốn mươi bảy tuổi năm, trước sau đều không có thành hôn ".

Nói đến đây, Tra Cực dừng lại, nhìn Niệm Băng đang chăm chú nghe mình kể chuyện, mỉm cười, nói : " Nghĩ không ra, tao lão đầu (ND : tao lão đầu - lão già bại hoại) ta cũng còn có một mặt huy hoàng ".

Niệm Băng ngây ra một chút, mặc dù Tra Cực nói rất bình thản, nhưng với cảm quan nhạy cảm, hắn vẫn có thể phát giác, trong giọng nói của vị Tra gia gia này toát ra một tia bi ai nồng đậm, " Gia gia, vậy sau đó đến đâu ? Sau đó như thế nào ? ".

Tra Cực cười khổ nói : " Sau này, thăng thần mà nói, ta thật sự không muốn nhớ lại hết thảy những chuyện phát sinh năm đó, nhưng là, giờ đây vẫn không thể quên được. Năm ta bốn mươi bảy tuổi là bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời ta, cũng là năm ta từ trên mây rơi xuống. Có lẽ là bởi dù sống hơn bốn mươi năm trời mà vẫn chưa từng kinh qua chuyện tình cảm, năm đó, ta điên cuồng thích một nữ nhân, nàng xinh đẹp, lại hoạt bát sáng sủa, mỗi một cử chỉ, nụ cười, đều khiến lòng ta rung động. Khi đó, nàng mới chỉ hai mươi bốn tuổi, về niên kỷ thì ta so với nàng còn lớn gấp đôi, nhưng là cũng không thể ngăn trở việc ta thích nàng. Nàng cũng là một trù sư, nhưng nàng là một trù sư hoàn toàn bất đồng so với ta, chỉ làm chút điểm tâm tinh xảo, lúc ấy đảm nhiệm vị trí điểm sư trong một phạm điểm, phạm điểm này cũng là nơi ta lưu lại lâu nhất. Ta trải qua thời gian dài tự hỏi, đã quyết định hướng nàng biểu đạt tình cảm của ta, mặc dù không có hy vọng xa vời là nàng sẽ tiếp nhận, nhưng rồi ta cũng đã đem ý nghĩ nội tâm của mình nói ra ".

Niệm Băng hỏi : " Vậy nàng có tiếp nhận ? ".

Tra Cực lắc đầu, đáp : " Nàng không nói tiếp nhận, cũng không nói không tiếp nhận. Nghe ta biểu lộ cảm tình xong, nàng đưa ra một điều kiện. Muốn đấu trù nghệ với ta, nếu ta thắng, nàng sẽ trở thành thê tử của ta, nếu ta thua, sẽ phải rời khỏi trù nghệ giới, tất cả danh dự của ta đều phải quy hết cho nàng ".

Niệm Băng nhú mày, khuôn mặt anh tuấn toát ra một tia quái dị, " Gia gia, ta nghĩ, hẳn là người đã bị nàng lợi dụng. Nàng biết rõ người là trù sư tối cường mà còn dám đưa ra yêu cầu như vậy, khẳng định là có gì đó nắm chắc. Huống chi, nàng đưa ra yêu cầu như vậy, rõ ràng là lòng dạ không có ý tốt, như thế nào lại thật tình giả cho người đây ? ".

Tra Cực nở nụ cười, " Hải tử thông minh. Đúng vậy, ta quả thực bị nàng lợi dụng, chỉ là, khi đó cảm tình của ta đã lấn át ý chí, căn bản không có nghĩ lại, đáp ứng ngay lập tức. Dù sao, nhiều năm ở cấp bậc cao nhất trong trù nghệ giới, khiến ta sớm đã có thứ ngạo khí khó diễn đạt thành lời. Khi đó, ta đã thật lâu không có cùng người tỷ thí về trù nghệ, bởi vì căn bản không hề có người đến khiêu chiến ta. Cho dù ở Trù Thần Đại Tái, ta cũng chỉ bình phẩm mà thôi. Nếu nàng muốn đấu với ta về thứ ta am hiểu nhất, ta tự nhiên không có lý do gì để không đáp ứng. Vì vậy, dẫn đến trận đấu khiến ta đến bây giờ cũng vô pháp quên được ".

Dừng một chút, Tra Cực tiếp tục nói : "Ta vì muốn làm cho nàng tâm phục khẩu phục, đã quyết định làm ra sáu món ăn ta ưng ý nhất, chúng ta mời tới mười tám trù sư nổi tiếng nhất trong trù nghệ giới để bình phán. Trù nghệ của ta đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, sáu món ăn phức tạp trong tay ta, chỉ cần một giờ đã hoàn thành, nhiều năm lĩnh ngộ về trù đạo giúp ta làm ra những món ăn mà ta cực kỳ hài lòng, chúng cơ hồ cũng có sinh mệnh. Nhưng kỳ quái chính là, khi đó nàng đối mặt với một đồng tài liệu lại không có động. Khi sáu món ăn của ta hoàn thành, lúc nhìn về phía nàng, nàng hướng về ta nói : " Người làm nhiều như vậy, còn ta chỉ cần làm một món ăn tinh phẩm, như vậy là đủ rồi ". Vừa nói, nàng vừa động, không có động tác hoa lệ, không có đao công thuần thực, nàng đơn giản chỉ cầm lấy một miếng thịt nhỏ,

nhANH chóng ném lên không trung, ngăm xương theo một ngữ điệu kỳ lạ, một đạo lam sắc hỏa diễm phóng lên cao, trùm lấy miếng thịt, ánh đao màu trắng tại không trung chợt lóe rồi tắt. Miếng thịt rơi xuống mâm thì đã được cắt làm mười ba đoạn, mười ba đoạn có màu vàng, đến lúc đó, ta mới biết được, nàng vốn là một gã pháp sư, một hỏa hệ ma pháp sư có thực lực cường đại. Mặc dù như thế, ta còn là tưởng rằng chính mình thắng, dù sao nàng chỉ làm được một món ăn, mà ta lại có tới sáu, xét từ hương sắc bề ngoài mà xét, nàng là ở thể hạ phong. Nhưng rất nhanh sau đó, ta biết mình sai rồi, khi chính miệng ta nhắm nháp miếng thịt vàng ươm đó, một thứ cảm giác mà trước đây chưa từng có tràn ngập trong vị giác, trước đó miếng thịt cũng chưa có được gia công gì, trong quá trình chế tác cũng không có thêm gia vị gì, nhưng nàng lại đem hương khí trong miếng thịt phóng thích hoàn toàn, mười ba khúc thịt, mặc dù không có vị chua ngọt đắng cay chúng ta quen thuộc, nhưng ở mỗi khúc thịt lại cũng chia làm mười ba bộ phận, mười ba chủng loại vị đạo mức độ bất đồng, hương khí là do mười ba chủng loại vị đạo này hợp cùng một chỗ, lại có mỹ vị hơn hẳn những thứ được gia vị công phu. Khi ta nhắm nháp một miếng thì ta biết, mình đã thua, hơn nữa lại thua rất thảm. Mặc dù xét ở vị đạo thì sáu món ăn của ta sẽ không so được với miếng thịt của nàng, nhưng là trù nghệ của ta trước nàng, đã rơi xuống hạ thừa. Chẳng những là ở tốc độ, nặng yếu chính là ở sự sáng tạo ”.

Niệm Băng đã bị đoạn cổ sự hấp dẫn sâu sắc, ” Gia gia, vậy người có hối hận không ? ”.

Tra Cực lắc đầu, ” Không, ta không hối hận. Mặc dù ta mất đi hết thấy, nhưng là, ta lại thấy được một phương hướng phát triển mới trong trù nghệ. Đó chính là đem ma pháp nhập trù, trải qua gia công bằng ma pháp, trù nghệ có thể tăng lên một tầng cảnh giới. Đáng tiếc, ta mặc dù biết, nhưng chính mình lại không làm được, cũng rất ít người muốn thử. Dù sao, thân là ma pháp sư cao quý, có ai nguyện ý trở thành một trù tử thấp kém đây ? ”.

Niệm Băng gật đầu, nói : ” Ta hiểu được, người muốn ta theo người học trù nghệ, đem ma pháp cùng trù nghệ dung hợp, trở thành một ma pháp trù sư, đúng không ? ”.

Tra Cực thu liễm tâm tình bi thương, hiền lành cười một tiếng, hỏi : ” Vậy người có nguyện ý không ? ”.

Niệm Băng cúi đầu, lúc này, trong mắt hắn không ngừng lóe ra đủ loại thần tình phức tạp, là một hải tử mười tuổi, hắn lại phải suy tính quá nhiều, chỉ là, Tra Cực vô pháp chứng kiến vẻ mặt hắn lúc này thôi. Rất nhanh, Niệm Băng đưa ra quyết định, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tra Cực, ” Gia gia, xin lỗi, ta không thể ”.

Tra Cực trong mắt có một tia thoáng qua, nhưng quang mang rất nhanh lại biến mất, ” A, gia gia không miễn cưỡng người. Hiện tại, người đã nghe xong cổ sự của gia gia, có thể để gia gia nghe cổ sự của người hay không ? Người theo dòng trôi đến nơi đây, cuối cùng là làm sao ? ”.

Niệm Băng do dự một chút, nói : ” Gia gia, người đã cứu mạng ta, ta quả thực không nên lại dấu diếm người cái gì. Phụ mẫu ta đều là ma pháp sư, chúng ta vốn là một gia đình hạnh phúc. Nhưng không lâu trước đây, chúng ta đi ngang qua một địa phương tên là cái gì Tháp Lỗ Sơn ở Băng Nguyệt đế quốc, thì gặp rất nhiều thổ phỉ, bọn họ muốn cướp lấy tài vật của chúng ta, phụ mẫu không tuân, cuối cùng thì động thủ. Người cũng biết, ma pháp sư mặc dù có năng lực, nhưng thời gian ngăm xương ma pháp lại là tệ bệnh lớn nhất, mặc dù phụ mẫu hủy diệt được một số địch nhân, nhưng tối hậu, tối hậu ... ” . Nói đến đây, Niệm Băng khóc rống thất thanh.

Nếu là bình thường, Tra Cực nhất định sẽ phát giác, Niệm Băng đang khóc rống lúc này lại đang len lén nhìn trộm mình, nhưng hắn lại vừa kể lại hết thấy sự việc phát sinh trên mình, ý niệm vẫn còn đắm chìm trong trận đấu hồi đó, hơn nữa sắc trời hôn ám, cho nên không có chú ý tới điểm nhỏ nhặt như vậy.

Lời nói dối của Niệm Băng lại cũng bao hàm một phần là chân thật, lúc trước hắn theo cha đi qua Tháp Lỗ Sơn, quả thực gặp phải rất nhiều thổ phỉ muốn cướp bóc bọn họ, nhưng với tạo nghệ ma pháp của phụ thân hắn, đối phó thổ phỉ loại này là hết sức dễ dàng. Tháp Lỗ Sơn là nơi nổi danh vì thổ phỉ, bởi nguyên nhân này, Tra Cực dĩ nhiên tin lời Niệm Băng, dù sao, một lão nhân thành tinh, đối với một hải tử chỉ có mười tuổi, cần gì đem nhiều tâm trí ra để mà giới bị đây ?

” Băng Nguyệt đế quốc luôn được Băng Thần tháp thủ hộ, thực không biết pháp sư trong Băng Thần tháp là làm cái gì đây, Tháp Lỗ Sơn cũng không phải mới gây hại một ngày hai ngày, sớm đem lũ thổ phỉ này

tiêu diệt hoàn toàn mới phải. Hải tử, đừng thương tâm, bất luận người có nguyện ý hay không theo gia gia học tập trừu nghệ, trước tiên cứ ở lại đây rồi hãy tính tiếp, được không ? ”.

Niệm Băng lúc này vốn không có nhà mà về, khe khẽ gật đầu, trong tâm linh nhỏ bé của hắn đã tràn ngập cừ hận, Băng Thần tháp, Băng Thần tháp, một ngày nào đó ta sẽ tới.

Tra Cực bước sang bên cạnh lấy một chén nước, tay hắn run rẩy, bởi vì đưa lưng phía Niệm Băng, Niệm Băng không hề phát hiện, một chút phấn mạt màu trắng được thả vào trong chén, hắn đem nước đưa cho Niệm Băng, ” Hải tử, trước tiên uống nước đi. Gia gia sẽ hâm nóng đồ ăn cho người ”.

Niệm Băng không nghi ngờ gì, đáp ứng một tiếng, từng ngụm từng ngụm đem chén nước uống vào trong bụng.

Tra Cực ánh mắt có phần phức tạp, trong lòng hắn tựa hồ đấu tranh điều gì đó, nhưng rất nhanh hắn đã hạ quyết tâm.

Uống nước xong, Niệm Băng nhu thuận đặt chén ở một bên, vươn người, hỏi : ” Gia gia, người sao còn chưa hâm nóng đồ ăn ? Đồ ăn người làm nhất định ăn rất ngon ”.

Tra Cực thở dài một tiếng, nói : ” Xin lỗi, Niệm Băng, nhưng gia gia không còn lựa chọn nào khác, người là cơ hội duy nhất của ta ”.

Niệm Băng ngây ra một lúc, hắn đột nhiên thấy não hải trở nên mê huyền, thân thể nhất thời run rẩy.

Tra Cực ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, thanh âm của hắn trở nên trầm thấp, ” Nhìn ta, hải tử, nhìn vào mắt ta, người hiện tại rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, buông lỏng thân thể của người, buông lỏng hết thảy, ta là người tín nhiệm nhất, ngủ đi, ngủ đi ”.

Niệm Băng nhìn kỹ vào mắt Tra Cực, nhãn thần của hắn dần dần trở thành ngốc trệ, thân thể mặc dù vẫn còn nơi đó, nhưng lại không hề có biểu tình gì.

Tra Cực cắn đứt ngón tay, họa xuất một vòng tròn trong không trung, ” Với máu tươi của ta chỉ dẫn, phong ấn đi, cừ hận vô tận ”. Hồng quang lóe lên, bao phủ thân thể Niệm Băng, hắn có chút chấn động, rồi lại khôi phục yên lặng.

Tra Cực tiếp tục nói : ” Niệm Băng, ta là Tra Cực, ta là sư phụ người, từ bây giờ trở đi, người hãy quên đi hết thảy mọi thứ ngoại trừ đối với lý giải tri thức, nhận thức về đại lục cùng với tri thức ma pháp, chuyện phát sinh trước kia đều coi như bọt nước, hiện tại, trong lòng người chỉ còn là tu luyện ma pháp cùng trừu nghệ, truy cầu đỉnh phong của trừu nghệ, đó chính là mục tiêu lớn nhất cả đời người ”.

Nói đến đây, Tra Cực dừng lại, Niệm Băng thì thảo nhắc lại từng câu chữ trong lời hắn nói, ánh mắt ngày càng thêm trầm mê.

Tra Cực trong mắt toát ra một tia không đành lòng, tiếp tục : ” Trừ phi ma pháp của người đạt tới trình độ đủ để tiêu diệt cừ nhân, nếu không, trí nhớ bị phong ấn của người sẽ vĩnh viễn vô pháp thức tỉnh. Ngủ đi, hải tử, nhanh ngủ đi ”. Vừa nói, Tra Cực vừa ôm Niệm Băng vào trong lòng, Niệm Băng nhắm mắt lại, hô hấp nhanh chóng trở nên đều đều.

Ôm Niệm Băng, Tra Cực thở dài một tiếng, ” Không nghĩ tới, lần đầu tiên ta sử dụng Phong Ấn Thôi Miên Thuật lại là trên người một hải tử. Niệm Băng, xin lỗi, gia gia không có lựa chọn, nếu người không chịu theo ta học tập trừu nghệ, sợ là một thân sở học của ta sẽ thất truyền mất, hy vọng người hiểu được nỗi khổ tâm của gia gia, sau này, gia gia nhất định toàn tâm toàn ý dạy người, giúp người trở thành trừu sư vĩ đại nhất đích trừu sư. Có lẽ, tương lai có một ngày trí nhớ của người được thức tỉnh, khi đó, cho dù người hận ta, ta cũng nguyện ý chấp nhận. Người sẽ không như ta trước kia, sẽ không là Quỷ Trù, mà là một ma trù, ma pháp trừu sư. Người sẽ siêu việt tất cả trước kia, đạt tới đỉnh phong của trừu nghệ chân chính. Có lẽ, ta quá tự tư, nhưng nếu phụ mẫu người còn sống, bọn họ nhất định sẽ không trách ta, ôm giữ cừ hận vĩnh viễn trong lòng, sao bằng cứ khoái nhạc mà truy cầu trừu nghệ ? ”

Tra Cực thì thảo lẩm bẩm, hắn không có phát hiện, khi hắn nói ra câu nói cuối cùng, từ trong tay phải của Niệm Băng, một tia hồng quang nhẹ nhàng lóe lên rồi lại biến mất.

Ôm lấy thân thể Niệm Băng, đem hân về phòng, đắp chăn cho hân xong, Tra Cực nở nụ cười, " Hy vọng rốt cục đã đến, ta tuyệt sẽ không từ bỏ ân tứ trời cao dành cho ta. Hài tử, ngủ ngon đi, bắt đầu từ ngày mai, người sẽ học tập kỹ nghệ của Quỷ Trù. Ha ha, ha ha ha ha ". Trù nghệ đã khiến Tra Cực quên đi mọi chuyện, mười năm qua, chưa có bao giờ hân lại thấy vui vẻ như bây giờ.

Đóng cửa, Tra Cực rời đi, có lẽ, đêm nay hân hân là không thể ngủ ngon được.

Mộc ốc khôi phục vẻ tĩnh lặng, mọi vật chìm trong màn đêm đen tối. Niệm Băng hân là ngủ say lại đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt màu lam toát ra một tia quang mang nhàn nhạt, đó không phải thứ nhàn thần ngây ngốc, hân tựa hồ lại đang suy tư điều gì đó.

Đưa tay vào ngực, lấy ra hai khối thạch đầu, hai khối thạch một lam một hồng, hồng sắc chính là viên bảo thạch được điêu khắc thành hình hỏa diễm, còn lam sắc là lăng hình bảo thạch, hai khối bảo thạch đều phát ra quang mang giống như bản thể, hồng, lam lưỡng sắc quang mang mặc dù rất nhạt, nhưng tựa hồ lại bài xích lẫn nhau.

" Mụ mụ, cảm ơn người. Nếu không có Băng Tuyết nữ thần chi thạch thủy chung thủ hộ tâm linh cho ta, có lẽ, hiện tại ta đã thật sự mất đi trí nhớ rồi. Mụ mụ, người hãy nói cho ta, Niệm Băng hiện tại nên làm cái gì ? Thật sự lại như Tra Cực gia gia nói như vậy, buông tha cho hết thủy cừu hận sao ? Không, ta không làm được a ! Bọn họ hại các người khổ như vậy, ta, ta ... ".

Hai tay chia ra nắm hai khóa hồng, lam bảo thạch, hỏa nguyên tố nóng rực cùng băng nguyên tố băng lãnh từ hai lòng bàn tay xâm nhập thân thể hân, băng hỏa hai loại năng lượng là cực đoan, nhưng Niệm Băng lại không hề có cảm giác gì không ổn khiến hân tự hỏi, không ngừng tự hỏi. Trên Ngưỡng Quang đại lục, bất luận là nước nào trong ngũ đại đế quốc, cấp độ của ma pháp sư đều giống nhau, từ thấp đến cao, phân biệt là sơ cấp ma pháp sư, trung cấp ma pháp sư, cao cấp ma pháp sư, đại ma pháp sư, ma đạo sĩ, ma đạo sư, cùng thần giáng sư. Chính hân hiện tại chỉ là một sơ cấp ma pháp sư nho nhỏ, mà Băng Thần tháp sở dĩ có thể trở thành thủ hộ giả của Băng Nguyệt đế quốc, chính là bởi vì nó có ma pháp sư tối cường đại, thần giáng sư, với năng lực ma đạo sĩ của phụ thân, trước mặt thần giáng sư cũng không chịu nổi một kích, bản thân cho dù ôm giữ cừu hận, có thể làm gì được đâu ?

Lòng Niệm Băng có chút lạnh, thần giáng sư, đối với người tu luyện ma pháp mà nói, là đỉnh cao chỉ có thể nhìn mà không đạt tới được, cũng không phải là cảnh giới chỉ cần đơn giản tu luyện là có thể đạt tới, chẳng những cần phải có cơ duyên, có ngộ tính, còn cần vô số tinh thạch cao cấp hỗ trợ, trải qua nhiều năm khổ luyện, cùng thiên địa dung làm một thể, mới có thể thành công trở thành thần giáng sư, phát động thập nhị giai ma pháp tối cường đại. Thần giáng sư trên khắp đại lục, ngoại trừ Băng Thần tháp có một vị, trong truyền thuyết còn có hai vị, chỉ bất quá, không ai có thể xác định bọn họ có tồn tại hay không. Cho nên, Băng Nguyệt đế quốc ở trên toàn Ngưỡng Quang đại lục thủy chung đều có địa vị siêu nhiên. Băng vào năng lực nhỏ nhoi, dám chống lại thần giáng sư sao ? Không nghi ngờ gì, đó chính là muốn chết. Tra Cực gia gia nói đúng, trừ phi ma pháp của ta đạt tới đẳng cấp đủ để tiêu diệt cừu nhân, nếu không, cừu hận có ý nghĩa gì đây ? Có lẽ, ta thật sự phải đem chính ký ức cừu hận của mình phong ấn, phụ thân trước khi đi tới Băng Thần tháp đã nói qua, chỉ có không bị cừu hận che mờ lý trí, thì mới có thể cứu được mẫu thân. Chính mình cũng làm như vậy, tạm thời buông bỏ cừu hận, có lẽ mới giúp ngày sau báo thù được.

Nghĩ tới đây, tâm trí Niệm Băng trở nên sáng sủa, trong mắt toát ra một tia cười nhàn nhạt, tự nhủ : " Tra Cực gia gia, mặc dù người không thành công phong ấn cừu hận trong nội tâm ta, nhưng Niệm Băng sẽ tự phong ấn nó lại, đợi đến một ngày, ta có thể chống lại thần giáng sư, ta đây mới dùng họ Dung phụ thân cho. Ba ba, mụ mụ, các người thật sự có vì Niệm Băng buông bỏ cừu hận mà cao hứng không ? Các người cứ yên tâm, một ngày nào đó, một ngày nào đó ta sẽ thay các người lấy lại công đạo ".

Song quyền nắm chặt, Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch áp chặt vào da tay hân, Niệm Băng đang đắm chìm trong quyết định của chính mình không hề phát hiện, thủy nguyên tố cùng hỏa nguyên tố chung quanh thân thể đang tiến hành một loại trao đổi kỳ diệu, nằm ở trên giường, hân bắt đầu mình tư hàng ngày. Phụ thân từng nói với hân, tu luyện ma pháp không có gì là thủ xảo, chỉ có thông qua mình tư không ngừng, thông qua trao đổi cùng ma pháp nguyên tố không ngừng, mới có thể tăng cường ma pháp lực của bản thân, từ ma pháp lực cùng ma pháp nguyên tố có cùng thuộc tính sinh ra cộng chấn, thông qua chú ngữ, mới phóng xuất ra ma pháp cường liệt.

Trước kia, Niệm Băng chỉ tu luyện hỏa hệ ma pháp, nhưng trước khi hấn phát động quyền trục di chuyển đến ngọn núi đó, mẫu thân đã đem hết toàn lực để đưa cho hấn một kiện đồ vật, chính là Băng Tuyết nữ thần chi thạch nằm trong tay hấn, có khối thạch đầu này, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, hỏa hệ ma pháp lực trong cơ thể mình, lại có một bộ phận chuyển hóa thành băng hệ ma pháp lực, bên trong cơ thể, ma pháp lực hình thành Kinh Vị hai phái rõ ràng (ND : phân biệt rõ ràng như sông Kinh, sông Vị), chia thân thể làm phần, nhìn qua cực kỳ quái dị, đây cũng là nguyên nhân hấn, trong lúc nguy cấp, thông qua hai khóa bảo thạch có thể phát ra ma pháp cấp thấp.

Hôm nay là lần đầu tiên hấn tu luyện sau khi có được hai khóa bảo thạch, nhắm mắt lại, Niệm Băng trong lòng kêu gọi ma pháp nguyên tố trong không khí. Trong cơ thể, tình cảnh nửa lam, nửa hồng hiện lên, hỏa hệ ma pháp nguyên tố hấp thu vào cơ thể sẽ tự nhiên đích đi về nửa người bên phải, còn băng hệ ma pháp nguyên tố hấp thụ vào sẽ tự nhiên di chuyển tới nửa người bên trái. Hồng, lam lưỡng sắc lấy chính giữ thân thể Niệm Băng làm giới tuyến, ngoại trừ não bộ ra, đều dung hợp ở bên mình, không hề xâm phạm.

Đến lúc này, Niệm Băng mới có thể an định tâm thần để suy nghĩ về tình huống bản thân, hình dạng trong cơ thể không khỏi khiến hấn kỳ quái phi thường. Trước đây, lúc Dung Thiên dạy hấn ma pháp, từng nói cho hấn, là một ma pháp sư, tốt nhất là lựa chọn tu luyện một loại ma pháp, chỉ có như vậy, mới có thể đạt tới ma pháp đỉnh phong. Nếu tu luyện phân tán vài loại ma pháp, tất sẽ khiến tinh thần lực phân tán, sau khi đạt tới trình độ nhất định sẽ rất khó để tiến bộ. Hơn nữa, trong thất hệ ma pháp, có hai cặp đối đầu, phân biệt là băng cùng hỏa và quang minh cùng hắc ám. Băng, thủy đồng nguyên, có thể xem như một loại ma pháp, băng hệ ma pháp cũng chính là hình thái biến dị của thủy hệ ma pháp, băng cùng hỏa là hoàn toàn đối nghịch, không ai có thể đồng thời luyện cả hai loại ma pháp cực đoan này. Một khi tu luyện đồng thời, rất có thể dẫn tới băng, hỏa khuynh sát lẫn nhau tạo thành thương tổn cho bản thân. Lúc đầu, khi Niệm Băng mới bắt đầu học tập ma pháp, Dung Thiên từng cho hấn lựa chọn, bởi vì thân thể hấn có thể tiếp nhận hỏa nguyên tố, cũng có thể tiếp nhận băng nguyên tố, sau đó, Niệm Băng lựa chọn hỏa hệ ma pháp vì đã có sẵn, theo Dung Thiên tiến hành tu luyện. Nhưng là, băng thể chất trên thân hấn cũng không có biến mất. Dung Thiên cho rằng, khi hỏa hệ ma pháp của Niệm Băng đạt tới trình độ nhất định, băng thể chất sẽ dần mất đi, cho nên cũng không có chú ý quá nhiều. Ngay cả hấn cũng không phát giác, mỗi lần Niệm Băng minh tưởng, băng thể chất đều lặng lẽ ảnh hưởng lên hấn.

Tra Cực ngậy ra, hấn vốn tưởng Niệm Băng nhìn thấy phủ tử lớn như vậy thì nhất định sẽ phản nản, nhưng không nghĩ tới hấn lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, gặng hỏi : " Người không cảm thấy phủ tử này quá lớn sao ? ".

Niệm Băng bất đắc dĩ nói : " Lớn cũng phải chặt a ! Giờ đây có ta, việc nặng nhọc này cứ giao cho ta đi. Người không có phương tiện trong tay, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, nói không chừng, sau này gân tay lại có thể nối liền được ". Vừa nói, hấn vừa hướng về phía phủ tử đi tới.

Nghe Niệm Băng nói, trong lòng Tra Cực xuất hiện một tia ấm áp sau nhiều năm, trong tâm hấn phẳng phất có chút rung động.

Phủ tử quả thực rất nặng, Niệm Băng hai tay kéo, mới miễn cưỡng có thể xê dịch nó, phủ đầu nặng như vậy, dùng để đồn củi quả thực không ổn.

Tra Cực nói : " Niệm Băng, chỉ cần chặt một chút củi rồi quay về, đủ cho chúng ta sinh hoạt là được, ta bảo người, chỉ dùng phủ tử này chẻ củi, chẻ càng nhỏ càng tốt. Làm một trù sư, phải có thân thể cường tráng. Đồng thời, đao công cũng phải luyện khởi từ nhỏ, người mình bạch chưa ? ".

Niệm Băng gật đầu hiểu, cười một tiếng, kéo đại phủ tử đi ra ngoài.

" Chờ một chút ". Tra Cực phát hiện, mình cũng quên mất một chuyện tối trọng yếu, không khỏi một thân mồ hôi lạnh. Trời cao thật vất vả đem đến cho chính mình một đồ đệ tốt như vậy, nếu là hấn vì chính mình sơ ý mà mất tính mạng, thì thật sự là chết trăm lần cũng không chuộc lại được.

Niệm Băng mới bước ra khỏi cửa phòng liền quay đầu lại nhìn Tra Cực đang đi ra, " Sư phụ, người còn có chuyện gì sao ? ".

Tra Cực vỗ vỗ lên ngực, nói : " Ta thật sự là lão hồ đồ, người vừa đến nơi này, ta lại quên giới thiệu cho người một chút tình huống nơi này. Mảnh rừng này, gọi là đào hoa lâm, bởi vì, cây cối sinh trưởng nơi này

hơn bảy phần đều là đào mộc ”.

Niệm Băng thăm nghĩ, đây không phải là nói nhầm sao ? Nếu không có đào mộc thì sao gọi là đào hoa lâm, ” Thế thì sao ? ”.

Tra Cực nói : ” Hoa đào nơi này đại đa số đều là dị chủng, người biết tại sao nơi này không có người ở ? Chính là loại đào hoa này có thể phát ra một loại độc tố, truyền đi theo gió, ta gọi nó là đào hoa chương, độc tính hết sức kịch liệt, người mà ngửi vào, lập tức thân thể co quắp mà chết, cho nên, nơi này trở thành một trong những cấm địa của Băng Nguyệt đế quốc, ngoại trừ một vài động vật có thể xuất ra kháng thể, không có sinh vật nào khác tồn tại, người cũng sẽ không đến nơi này. Bởi vậy, người căn bản không cần sợ bị truy sát ”.

Niệm Băng ngây ra một chút, hỏi : ” Nếu đào hoa chương độc như vậy, sao người lại không có việc gì ? ”.

Tra Cực cười hắc hắc, nói : ” Người quên sự phụ là ai sao ? Ta là trù sư, đối với các có thể ăn được, không có ai cảm giác nhạy cảm bằng ta, đào hoa chương nơi này mặc dù độc, nhưng không phải là không có biện pháp khắc chế, phụ cận của bất kỳ độc vật nào cùng đều có thứ gì đó tương khắc nó tồn tại, trong rừng này có một loài ngũ diệp thảo, đem nó chế thành dược phấn, sau khi phục dụng, thân thể sẽ có kháng tính đối đào hoa chương, tự nhiên sẽ không có việc gì. Cho người, trước cứ ăn vào. Kiên trì ăn trong ba tháng, thân thể người tự nhiên sinh ra kháng thể, sau này không cần lo liệu ”. Vừa nói, Tra Cực vừa đem một bình nhỏ đưa cho Niệm Băng.

Dược phấn chế từ ngũ diệp thảo đắng ngắt, Niệm Băng vừa ăn đã suýt phải nôn ra, chặt vật nuốt xuống. Sau đó mới kéo đại phủ đi về phía rừng cây.

Tiến vào đào hoa lâm, Niệm Băng quan sát hoàn cảnh chung quanh, không khí nơi này phi thường thanh tân, còn mang theo hương khí nhàn nhạt của hoa đào, không khí rất ướt át, liên quan tới việc đào hoa lâm nằm ngay trên bờ Thiên Thanh hà, đào thụ có rất nhiều cành nhỏ, mặc dù hần không cao, nhưng bước đi cũng phải cẩn thận mới sẽ không bị vướng vào.

Đào thụ không cao, cho dù có niên đại đã lâu cũng không khác biệt, cành lá xòe ra bốn phía, chặt chúng làm củi đúng là dễ dàng hơn chặt những cây lớn. Nhưng là, hiện tại Niệm Băng gặp phải một vấn đề, cho dù này cành đào rất thấp, hần cũng phải nhắc phủ tử lên mới được, với niên kỷ nhỏ như hần, làm thế nào làm như người lớn nhắc phủ tử lên đây ?

Nhìn đào thụ trước mặt, Niệm Băng trong lòng có chút khó khăn, thử qua vài lần, ngoại trừ làm chính mình mệt mỏi, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến phủ tử hơi nhắc lên khỏi mặt đất. Lực lượng, luôn luôn không phải điểm mạnh của ma pháp sư.

” Nếu hiện tại có thể kết xuất một cái băng nhận, có lẽ có thể chặt cành cây xuống được ”. Niệm Băng lẩm bẩm nói, nhưng là, hần mặc dù có băng hệ ma pháp lực, trước kia căn bản lại không luyện tập qua băng hệ ma pháp chú ngữ, không có chú ngữ thích hợp, dù có ma pháp lực cũng là không có biện pháp. Chẳng lẽ dùng hỏa hệ ma pháp để đốt sao ? Hỏa hệ ma pháp chú ngữ thì hần sớm có, từ nhất giai tới tám giai hần cũng biết, nhưng lại đều vô dụng, trừ phi hần muốn đem đào thụ trước mặt thiêu hủy.

Phủ tử đối với một hài tử mười tuổi mà nói quả thực quá nặng, ngồi dưới tàng cây, Niệm Băng vận dụng đại não tự hỏi. Bẻ vài nhánh cây mang về ? Không, nói như vậy, mình cũng vô pháp chế củi. Chỉ có chặt một cành lớn mang về mới được. Nhưng phủ tử bất động, làm thế nào chặt đây ?

Đột nhiên, Niệm Băng trong đầu linh cơ chợt động, mình mặc dù không dùng được băng hệ ma pháp, nhưng trong hỏa hệ nhị giai ma pháp có một loại hỏa đao thuật, lợi dụng hỏa nguyên tố ngưng tụ, huyền hóa thành một thanh hỏa diễm trường đao tấn công địch, lực công kích chủ yếu của hỏa diễm đao tập trung ở hỏa, đem chém cây, chẳng những hiệu quả bất hảo, còn rất dễ tạo thành hỏa tai, nếu đào hoa lâm gặp hỏa thì thật phiền toái. Nhưng nếu sửa chú ngữ của hỏa diễm đao một chút, trong lúc ngâm xướng đem hỏa chuyển thành băng, không biết được không. Với ma pháp lực của mình, mặc dù sử dụng nhị cấp ma pháp thì có miễn cưỡng một chút, nhưng cũng nên thử một lần, dù sao cũng không tổn thất gì.

Niệm Băng từ mặt đất nhảy dựng lên, mặt kệ phủ tử nằm một bên, lấy từ trong ngực bảo bối Băng Tuyết nữ thần chỉ thạch, mỉm cười, dùng ngón cái và ngón trỏ giơ lên cao quá đầu, hội tụ tinh thần ngâm xướng : ” Băng nguyên tố a ! Ta thỉnh cầu người, ngưng tụ thành cự nhận sắc bén, phá vỡ trời buộc và gông cùm

của thế gian ". Thanh âm và ngữ điệu hoàn toàn dựa theo phương pháp tiến hành hỏa diễm đao, hần cảm giác rõ ràng được bằng nguyên tố chung quanh bay nhanh ngưng tụ trên người, với cùng bằng hệ ma pháp lực từ nửa người bên trái không ngừng cộng minh. Giữa không trung, một thanh băng đao trong suốt, dài chừng một thước phiêu nhiên xuất hiện. Niệm Băng mừng rỡ, hần biết mình đã thành công, tay chỉ về một nhánh cây to như bắp đùi ở phía trước, " Đi ".

Quang mang chớp động, băng nhận phốc một tiếng, chém lên nhánh cây thượng rồi vỡ thành từng mảnh nhỏ, dù sao ma pháp lực của hần còn chưa đủ cường đại, uy lực của băng nhận rất có hạn, nhưng dù thế, Niệm Băng vẫn phi thường hưng phấn, hần biết, mình đã tìm được một con đường tắt, có lẽ trung, cao cấp ma pháp đều có chú ngữ riêng của nó, nhưng là đối với đệ cấp ma pháp (ND : đệ cấp - cấp thấp) mà nói, phương pháp ngâm xướng hần là không sai biệt lắm. Tại nơi nhánh cây bị băng đao đích chém xuống, xuất hiện một vết sâu chừng ba phân, Niệm Băng cũng không dùng tiếp băng đao, chạy đến trước nhánh cây, hai tay nắm lấy rồi dùng lực của thân thể bẻ xuống.

Nhánh cây bị nứt dù sao không phải kim loại, rắc một tiếng, liền bị gãy rời.

Không ngừng sử dụng phương pháp như vậy, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, bằng hệ ma pháp lực mới có được so với hỏa hệ ma pháp lực trước kia còn muốn mạnh hơn, liên tục sử dụng bảy lần băng đao, băng hệ ma pháp lực mới tiêu hao hết. Trên mặt đất, cũng xuất hiện bảy cảnh cây lớn.

Sử dụng ma pháp khiến tinh thần hần có chút mệt mỏi, tựa ở một thân cây, bắt đầu mình tưởng một lúc.

Băng Tuyết nữ thần chi thạch không hổ là băng hệ bảo thạch tối cao cấp, chỉ trong một giờ ngắn ngủi, có thể giúp Niệm Băng khôi phục một chút băng hệ pháp lực, Từ quá trình tiêu hao đến khôi phục, lại thêm đêm qua mình tưởng, khiến pháp lực của hần có chút tiến bộ.

Tra Cực vừa mới nấu xong cơm trưa, đứng ở trước mộc ốc hoạt động cái thân thể có phần cứng ngắc, hần thấy kỳ quái, tại sao Niệm Băng đi nửa ngày còn chưa thấy trở về ? Chẳng lẽ hần thật sự có thể sử dụng phủ tử đó để trốn củi ? Không có khả năng. Ta bảo hần đem phủ tử đi, chỉ là muốn biết hài tử sau bao lâu mới quay lại. Thời gian càng dài, chứng minh hần đối với việc tự hỏi chính mình càng có phương pháp, một người biết tự khảo chính mình, làm trù sư thì lý giải món ăn sẽ càng tốt, lần này coi như là Tra Cực cho Niệm Băng một bài kiểm tra đơn giản. Nhưng hần đã đi hơn hai giờ, mặt trời sớm đã cao giữa đỉnh đầu, khiến Tra Cực không khỏi có chút nóng nảy.

Đúng lúc Tra Cực chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm Niệm Băng, một thanh âm trong trẻo vang lên, " Sư phụ, ta đã về, người xem, từng này gỗ có đủ không ? ".

Niệm Băng mồ hôi đầy đầu từ đào hoa lâm đi ra, bảy, tám cành đào được hần buộc tròn trên đại phủ mang về, sức nặng hiển nhiên khiến hần không thể vác được, lúc nói thì có chút thở dốc.

" Người thật sự chặt được ? Chẳng lẽ người có thể sử dụng phủ tử này ? ". Tra Cực kinh ngạc hỏi.

Niệm Băng đỏ mặt, nói : " Không phải, ta dùng ma pháp, mới chặt đem về, bất quá ma pháp của ta tương đối yếu, chặt xong rồi khôi phục ma pháp, đã thấy thái dương lên cao, đã đến giờ Ngọ, cho nên vội đi về, buổi chiều ta sẽ đi tiếp ".

Tra Cực trong lòng khê động, " Người dùng ma pháp gì ? Hỏa hệ ma pháp có thể chặt củi ? Người không phải muốn đem nơi này đốt sao ? ".

" Đương nhiên không phải ? Ta dùng băng đao để chặt, người xem, bằng nguyên tố a ! Ta thỉnh cầu người, ngưng tụ thành cự nhận sắc bén, phá vỡ trời buộc và gông cùm của thế gian ". Quang mang lóe lên, một thanh băng đao gần như trong suốt xuất hiện trước mặt hần.

" A ! Người có lưỡng hệ ma pháp ? ". Mắt Tra Cực suýt nữa phát ra ánh sáng, hần không phải ma pháp sư, đương nhiên không biết bằng hệ ma pháp cùng hỏa hệ ma pháp không thể đồng thời tu luyện, trong lòng thầm nghĩ mình đã nhặt được bảo bối, " Băng, thật tốt quá, băng cũng có thể hữu ích cho ẩm thực, xem ra, giáo đạo của ta cho người cần phải cải biến mới được, băng cùng hỏa nếu vận dụng hợp lý, món ăn làm ra sẽ ... Được rồi, đi, chúng ta đi ăn cơm đã ".

Cơm trưa không tính là thịnh soạn, chỉ có hai món ăn và cơm thường. Nhưng là, thức ăn từ tay Tra Cực làm ra sao có thể kém đây, bữa này, Niệm Băng ăn vừa thấy thơm vừa thấy ngon. Từ lúc cùng phụ thân

phiêu bạt khắp nơi trên đại lục tới nay, đây là lần đầu tiên hắn được ăn đàng hoàng như thế, vị giác thỏa mãn, khiến khuôn mặt hắn nhìn qua thấy hơi hồng hào.

” Sao ? Cảm giác thế nào ? ”. Thấy Niệm Băng ăn xong rồi, Tra Cực vội vàng hỏi.

” Ăn ngon, thật sự rất ngon ”. Niệm Băng thốt ra từ nội tâm.

Tra Cực mục trừng khẩu ngọc nhìn hắn, ” Lại là câu này ? ”.

” A, ta quên, có thể là do vừa rồi dùng ma pháp dồn củi, tinh thần lực tiêu hao quá độ. Sư phụ, đêm nay ta nhất định sẽ nhớ kỹ ”.

Tra Cực nhìn Niệm Băng không nói gì, suýt nữa nổi giận, hừ một tiếng, nói : ” Lần này tha cho ngươi, sự bất quá tam ”.

Niệm Băng cười hắc hắc, nói : ” Sư phụ, người đừng nóng giận, kỳ thật lần này ta có cảm giác rồi. Hai món này ta mặc dù không biết là gì, nhưng vị đạo thì đều tươi ngon, lại vẫn giữ được hương vị ban đầu, ăn thì giòn giòn, cảm giác rất thoải mái. Hơn nữa ăn vào bụng vẫn còn thấy ấm a ”.

Tra Cực cũng không tức giận : ” Như vậy ? Thật sự là khiến ta lãng phí nửa ngày mà, người biết chúng tại sao lại ngon không ? Người thường làm món rau, đơn giản chính là trước cho dầu, khi dầu nóng thì cho hành vào chảo, rồi cho rau vào xào, cuối cùng đem rau ra khỏi chảo. Mà đồ ăn của ta sở dĩ ăn ngon, đầu tiên là ở dùng vật liệu, ta dùng là rau xanh tươi, mới hái từ trong rừng liền cho vào chảo, tiếp theo, ta không có dùng dầu, cho nên, người không cảm thấy ngấy mỡ, người thường nếu không dùng dầu, sợ rằng không có cách nào xào rau, nhưng ta lại có thể dùng nước thay thế, bởi vì loại nước này của ta có cho thêm vật liệu đặc thù, trong đó có chút dược vật, sau khi pha chế, thứ nước này chẳng những có thể khiến rau không dính chảo, mà còn có thể khiến rau xanh trở càng thêm thơm ngon. Đồng thời, khi xào thì sức lửa cũng rất trọng yếu, thường thường chỉ sai trong nháy mắt, vị đạo cuối cùng sẽ hoàn toàn bất đồng. Người phải nhớ kỹ, vô luận là thực vật gì, muốn cho nó ngon, thì phải đem nguyên vị của nó thể hiện ra. Người minh bạch chưa ? ”.

Niệm Băng có chút mù mờ : ” Sư phụ, người giảng cho ta điều này không phải là quá sớm hay không ? Cứ tuần tự tiệm tiến đi ”.

Tra Cực nói : ” Ta chỉ nói trước cho người biết, món ăn ngon tự nhiên có đạo lý của nó. Được rồi, người đi ngủ một lúc, buổi chiều bắt đầu chế củi. Góc tường bên trái trong trù phòng có một sài đao (ND : sài đao - đao bổ củi), đó mới là thứ người cần, sau này dồn củi, chế củi đều không được dùng ma pháp, biết không ? Như vậy là hoàn toàn lãng phí, ma pháp là phải ở thời điểm mấu chốt khi nấu ăn, mới có thể thể hiện giá trị của nó. Nếu ta biết ma pháp, thì thật tốt a ! ”.

Từ hôm đó, Niệm Băng có một nếp sinh hoạt đều đặn. Mỗi sáng thức dậy sớm, trước tiên dọn dẹp chóng vánh ngoại thất và trù phòng, sau đó ăn điểm tâm, nghe Tra Cực giảng một chút về tri thức trù nghệ, Tra Cực tựa hồ cũng không vội vàng dạy hắn thao tác thực tế, chỉ đem các loại tri thức mà trù sư phải biết cần thận giảng cho hắn nghe. Việc thứ hai, chính là đi dồn củi, dồn củi cũng không khó khăn, khó khăn chính là chế củi. Được Tra Cực dạy, Niệm Băng mới biết được, chế củi quan trọng là phải nhìn được đường vân gỗ, đường vân bất đồng, bổ xuống phương vị cũng bất đồng, muốn đem củi chế cho đều, cũng không phải là một việc dễ dàng. CƠM TRƯA và điểm tâm giống nhau, ngoại trừ việc phải nói ra cảm giác của hắn về các món ăn Tra Cực nấu, còn là nghe Tra Cực giảng thuật, buổi chiều thì vẫn là chế củi, Tra Cực cũng không yêu cầu hắn chế nhiều ít bao nhiêu, mà muốn hắn chế cho nhỏ, càng nhỏ càng tốt. Sau bữa cơm tối, nghe Tra Cực giảng thuật xong, Niệm Băng trở về phòng tiến hành minh tướng, minh tướng chẳng những là biện pháp tu luyện ma pháp lực tốt nhất, mà còn là phương thức nghỉ ngơi tốt nhất.

Ngày qua ngày, Niệm Băng rốt cục cũng tới quá trình sấu biến bàn (ND : gây thành béo), mặc dù hắn mỗi ngày chế củi không ngừng, nhưng lượng vận động lại không lớn, hơn nữa Tra Cực còn làm cho hắn ăn mỹ thực, mỗi bữa đều tăng thêm một ít, từ rau rừng cho tới hoàng tinh (ND : gạo vàng), đều là bổ phẩm, thân thể Niệm Băng giống hệt quả bóng, vốn gây gò nhanh chóng phát triển to ra, đương nhiên, dinh dưỡng tốt cũng khiến vóc người cao lên không ít, nhưng so với thể trọng thì không thể bằng được.

Một năm qua đi, hài đồng anh tuấn biến mất, bất luận từ nơi nào nhìn lại, thân thể Niệm Băng đều như một trái cầu. Khi Niệm Băng hỏi Tra Cực mình có quá béo hay không, Tra Cực chỉ nói với hắn là sau này

nhất định sẽ gây trở lại.

” Sư phụ, hôm nay ta còn phải chờ củi nữa không ? Ta hiện tại chờ cũng rất nhỏ rồi a ! ”. Niệm Băng chạy đến phòng Tra Cực, nói có chút bất mãn.

” Chờ, tiếp tục chờ, người vẫn còn kém nhiều lắm ”. Tra Cực không thèm nhìn hắn, nằm dài trên giường. Từ lúc Niệm Băng tới đây, hắn nhẹ nhàng đi rất nhiều, bản thân không phải làm tất cả những hoạt động nặng nhọc, mỗi ngày chỉ cần làm cho Niệm Băng ba bữa cơm là đủ.

” Nhưng là, sư phụ, ta phải chờ tới khi nào mới là xong a ? ”. Mỗi ngày chờ củi, liên tục trong một năm, sợ rằng ai cũng vô pháp nhẫn nại.

” Xong ? Xong đơn giản a ! Hiện tại người chờ đích xác rất nhỏ, bất quá, còn chưa đủ đều nhau, lúc nào người có thể chờ được các sợi nhỏ như nhau, thì mới là xong ”. Tra Cực một điểm cũng không hề vội, ngâm chặt hai hàm, tiếp tục ngủ lại.

Đều nhau, hai chữ này khiến Niệm Băng nhớ tới ma pháp lực trong cơ thể, với trợ giúp của Băng Tuyết nữ thần chi thạch và Hỏa Diễm thần chi thạch, một năm này, ma pháp của hắn tiến bộ với tốc độ cực nhanh, hiện tại hắn mới hiểu được, tại sao phụ thân năm ấy ba mươi bảy tuổi, lại có thể trở thành một ma đạo sĩ, nguyên nhân hắn là Hỏa Diễm thần chi thạch. Nhưng là, vấn đề cũng nảy sinh, lúc mới bắt đầu, nhìn từ bề ngoài thì hắn nửa người nóng nửa người lạnh, nhưng giờ đây, hai bên thân thể có nhiệt độ khác biệt rõ rệt, thân bên trái ngâm nước, thậm chí có thể chế tạo băng thủy, thân bên phải thì lại có thể phát hỏa. Một nóng một lạnh, thường xuyên khiến Niệm Băng có cảm giác vụng vụng (ND : hoa mắt, mê man). Nhất là khi hắn sử dụng ma pháp khiến ma pháp lực hai bên không đều, cảm giác này càng trở nên rõ ràng. Cho nên, sau khi dùng một băng hệ ma pháp, tất phải dùng một thủy hệ ma pháp cùng mức, khiến ma pháp lực bị tiêu hao hoàn toàn giống nhau, mới có thể không bị ảnh hưởng.

Tình huống này Niệm Băng không có nói cho Tra Cực, vì báo thù, hắn biết rõ tiếp tục như vậy sợ rằng chính mình sẽ có nguy hiểm, nhưng vẫn ngoan cố tu luyện, hắn tin tưởng, chỉ cần pháp lực bản thân có thể bảo trì trạng thái đều đều, thì sẽ không gặp phải vấn đề gì, nhưng sự thật đúng là như thế sao ? Sợ rằng cho dù là thần giá sư cũng vô pháp cho hắn đáp án. Dù sao, hiện tại sớm đã không còn ai mạo hiểm mà đi tu luyện hai chủng loại ma pháp hoàn toàn trái ngược nữa rồi.

Bất đắc dĩ đi tới trong viện, kéo ghế gỗ ngồi xuống, tay trái nhặt sàu đao, tay phải đặt thanh củi ở trước mặt. Lúc chuyển sàu đao sang tay phải, nhân thân Niệm Băng thay đổi, trở nên dị thường ngưng trọng, tinh thần hoàn toàn tập trung vào thanh củi trước mặt, đường vân trên thanh củi đã sớm in sâu vào trong đầu hắn, hắn không có động, chỉ lặng lẽ quan sát thanh củi, Tra Cực dạy qua hắn, chỉ có xuất đao trong lúc thích hợp nhất, mới có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất, thời điểm thích hợp nhất, chính là một khắc sau, khi hắn hoàn toàn nắm rõ thanh củi trước mặt.

Tay rung, đao động, liên tiếp tám đao, như hành vân lưu thủy, không có nửa điểm thừa thãi. Thanh củi trước đặt ở chỗ đó, không hề di động, sàu đao sắc bén sáng loáng dưới ánh dương quang.

4. Chương 3: Trù Sư Tu Luyện

Niệm Băng từ năm tuổi đã bắt đầu tu luyện ma pháp, đến bây giờ đã là năm năm thời gian. Số lượng ma pháp sư trên toàn Ngưỡng Quang đại lục cực kỳ ít ỏi, nguyên nhân tối căn bản chính là tu luyện ma pháp sư quá khó khăn. Nếu một vũ giả, ba năm liền có thể có thành tích, ít nhất có thể đạt tới chút thành tựu trung bình, còn làm một ma pháp sư, lúc đầu mà không có minh tướng mười năm, căn bản không có khả năng đạt tới ma pháp sư trình độ trung cấp. Cho dù là ma pháp sư trung cấp, chiến đấu một đối một cũng vị tất năng đánh được với một vũ giả tu luyện ba năm, thời gian ngâm xương căn bệnh lớn nhất. Cho nên, số người lựa chọn tu luyện ma pháp cực ít, mà thành công cùng ma pháp nguyên tố câu thông, tiến vào trung cấp ma pháp sư lại còn ít hơn. Nhưng sự tồn tại của ma pháp sư hiển nhiên rất cần thiết, tại chiến đấu một đối một, bọn họ mặc dù không chiếm ưu thế, nhưng nếu là đối đầu ở cấp quân đoàn, bọn họ lại là không thể thiếu. Nhất là ma pháp có tính sát thương trên diện rộng của cao cấp ma pháp sư, thường có

thể cải biến cả chiến cuộc. Cho nên, ma pháp sư cho dù tu luyện gian nan, thủy chung vẫn là có đạo lý để tồn tại.

Niệm Băng năm ngoái đã thành công đạt tới cảnh giới sơ cấp ma pháp sư, Dung Thiên thấy là đã rất nhanh, nhưng là, hần lại không biết, bản thân Niệm Băng đối với thiên phú ma pháp phi thường xuất sắc, nếu không phải có ảnh hưởng của băng thể chất, tiến bộ của hần còn nhanh hơn. Mà lúc này, với tác dụng của Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch, căn bệnh tồn tại nhiều năm rốt cục bị triệt tiêu, bởi vì hần chỉ là sơ cấp ma pháp sư, bất luận là hỏa nguyên tố hay thủy nguyên tố, đều không có quá mạnh, cho nên, cơ thể tạm thời còn có thể đạt tới trạng thái cân bằng. Căn bệnh trước đây mặc dù biến mất, nhưng vấn đề mới lại tới, băng, hỏa tương khắc, nếu cứ tiếp tục minh tướng, sẽ gặp phải tình huống nào đây? Chúng sẽ vẫn tường an vô sự sao? Niệm Băng không biết đáp án, hần cũng không biết nên làm thế nào. Tu luyện ma pháp đương nhiên khó khăn, nhưng muốn giải phóng một ma pháp lực khỏi cơ thể còn khó khăn hơn, trừ phi có ma pháp sư cao hơn mình ba cấp trợ giúp, nếu không căn bản không có khả năng thành công. Mà lúc này, hần tìm đâu được ma pháp sư đây?

Niệm Băng nằm trên giường, không ngừng suy tư về vấn đề này, cảm giác trái lạnh phải nóng mặc dù tịnh không thoải mái, nhưng cũng không hề khiến cho hần thấy có gì bất hảo quá độ. Mình nên làm gì bây giờ? Tiếp tục minh tướng như vậy? Băng, hỏa lưỡng chủng ma pháp lực mặc dù cũng không nhiều lắm, nhưng cảm giác thấy tăng lên rất nhanh chóng, có lẽ, đây là tác dụng của hai khóa bảo thạch sao? Hiện tại cũng không có biện pháp nào cả, vì báo thù, chính mình phải có thực lực cường đại, nếu đã không thể bỏ tu luyện ma pháp, thì chỉ có thể tiếp tục mà thôi, bước từng bước nhìn từng bước. Có lẽ, sau này ma pháp của bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, sẽ có biện pháp giải quyết. Nghĩ tới đây, Niệm Băng không hề do dự, rốt cục bắt đầu minh tướng lần đầu tiên sau khi băng, hỏa phân khai. Băng, hỏa hai chủng loại ma pháp nguyên tố, với trợ giúp của hai khóa bảo thạch, nhanh chóng hướng thân thể hần ngưng tụ, rất nhanh, hần đã tiến vào trạng thái nhập định.

Sáng sớm, tiếng côn trùng chim chóc tràn ngập đào hoa lâm, Tra Cực cả đêm không ngủ, sớm đã rời khỏi giường.

”Tiểu lại trùng, dậy đi “. Tra Cực đẩy cửa phòng ra.

Niệm Băng vừa từ trạng thái minh tướng tỉnh lại không lâu, chỉ cảm thấy toàn thân thanh thanh khí sảng, cảm giác thư thái trước đó chưa từng có khiến hần bật lên tiếng rên rỉ, ngồi dậy, đương nhiên, ngoài thư thái còn có một chút quái dị, độ ẩm bất đồng giữa hai bên thân tựa hồ càng thêm rõ ràng.

Thấy Tra Cực, Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Sư phụ, người dậy thật sớm a!”.

Vốn Tra Cực còn sợ thôi miên thuật của mình không có tác dụng, vừa nghe Niệm Băng kêu sư phụ hai chữ, hần lập tức thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười, đáp: ”Sớm sao? Không còn sớm nữa, mau đứng lên, bắt đầu từ hôm nay, sư phụ sẽ chính thức truyền thụ trù nghệ cho ngươi “.

”Được “. Niệm Băng thấy Tra Cực không hoài nghi, vội vàng đứng dậy, thừa dịp Tra Cực không để ý, cẩn thận đem hai khóa bảo thạch thu lại, nhanh chóng dọn dẹp phòng một chút, rồi theo Tra Cực đi ra ngoài.

”Sư phụ, chúng ta bắt đầu học từ đâu đây?”. Niệm Băng tò mò hỏi. Bởi vì đã nghĩ thông suốt về sự tình cừu hận, giờ hần có vẻ hoạt bát hơn nhiều so với hôm qua, bộc lộ rõ ràng tâm tính hiếu kỳ đối với những điều mới lạ của tiểu hài tử.

Tra Cực mỉm cười, nói: ”Ngày hôm qua ra đã tính rồi, an bài cho ngươi trình tự học tập hàng ngày, ít nhất, trước mắt ngươi chỉ cần dựa theo trình tự này tiến hành là được. Niệm Băng, ngươi biết để trở thành một trù sư giỏi, trước hết là cần có kinh lịch về cái gì không?”.

Niệm Băng nghi hoặc lắc đầu, ”Ta trước kia không được học, nào có biết đâu “.

Tra Cực nghiêm mặt: ”Muốn trở thành một trù sư giỏi, phải kinh qua một quá trình trước tiên, đó là làm quen với thực vật, chỉ có hoàn toàn quen thuộc với các loại vị đạo của thực vật, mới có thể nếm thử (ND: nguyên văn – giám thưởng phẩm thưởng), mới có thể trở thành một trù sư hợp cách. Cho nên, bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải nếm mỗi món ăn ta nấu, để rèn luyện vị giác và khứu giác của ngươi “.

Niệm Bằng ngây ra một lúc, trí thông minh của hắn phản ứng lại rất nhanh, "Sư phụ, ý tứ của người, sẽ không là để ta mỗi ngày chỉ việc ăn thôi sao? Như vậy là có thể học giỏi trù nghệ ư?".

Tra Cực cười hắc hắc, nói: "Trù nghệ là một môn nghệ thuật, ăn, cũng như vậy là một môn nghệ thuật. Người cho rằng ăn là dễ dàng sao? Người chẳng những phải ăn, mà còn phải ăn tới cái tinh hoa trong đó, rồi nói cho ta biết, người đã ăn cái gì, ăn ra cái gì".

Niệm Bằng nở nụ cười, vỗ tay nói: "Được a! Thế còn không phải đơn giản, chúng ta lúc nào bắt đầu ăn, sư phụ, ta đã đói bụng rồi". Đêm qua, là do chuyện của thôi miên thuật, ngoại trừ một chén cháo lúc đầu, hắn còn chưa ăn thứ khác, thế nào mà chẳng đói?".

Tra Cực không hề tức giận: "Đơn giản sao? Sau này người sẽ biết ăn có đúng là đơn giản hay không. Ăn, phải kinh qua hai quá trình, hoàn thành hai quá trình này, người mới có thể chân chính bắt đầu học tập trù nghệ".

Niệm Bằng tò mò hỏi: "Hai quá trình nào?".

Tra Cực cười quỷ dị, nói: "Hai quá trình, chính là từ gầy thành béo, rồi lại từ béo thành gầy".

Niệm Bằng mặc dù thông minh, nhưng vẫn còn không có minh bạch ý tứ của Tra Cực, nhìn nhân thần nghi hoặc của hắn, Tra Cực nói: "Người hiện chưa cần minh bạch, cứ từ từ tiến hành, người sẽ biết đạo lý của hai giai đoạn này. Được rồi, buổi ăn đầu tiên bắt đầu, ta đã chuẩn bị điểm tâm cho người rồi, ở trù phòng, tự mình đi ăn đi".

Điểm tâm rất đơn giản, một chén lớn cháo và một đĩa ăn sáng, Niệm Bằng vốn đói bụng, hơn nữa với thủ nghệ của Tra Cực, nên hắn cơ hồ đã nuốt chửng tất cả, dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc bữa điểm tâm.

Tra Cực ngồi cạnh Niệm Bằng, nhìn hắn ăn xong xuôi rồi, mỉm cười hỏi: "Thế nào?".

Niệm Bằng thỏa mãn trả lời: "Ăn rất ngon. Sư phụ, người không hổ là Quỷ Trù, thức ăn làm ra quả thực không ai có thể so sánh".

Tra Cực thở dài một tiếng, nói: "Đáng tiếc gân tay ta đã bị đoạn, chỉ có thể làm ra những món đơn giản nhất. A, không được, tiểu tử thối, người chỉ một câu ăn ngon là nghĩ rằng xong sao? Quên ta vừa nói gì với người sao? Giờ người phải nói cho ta biết, người có cảm giác gì về bữa điểm tâm này".

Niệm Bằng dùng ánh mắt vô tội nhìn Tra Cực, "Cảm giác? Cảm giác không phải là ăn ngon sao? Chẳng lẽ thế còn chưa đủ a!".

Tra Cực gõ lên đầu Niệm Bằng một cái, "Ngu ngốc, đương nhiên không đủ. Chỉ biết là ăn ngon, người và người bình thường có cái gì khác nhau, người phải nói rõ nó ngon ở điểm nào mới được".

Niệm Bằng nói: "Vậy người còn không nói sớm, người chính mình không nói rõ ràng, sao còn trách ta? CƠM NƯỚC XONG RỒI, ta đi ra ngoài hoạt động một chút".

Tra Cực bắt đắc dĩ nói: "Lần này tha cho người, ta không để người lý sự nữa, giữa trưa người còn như vậy trả lời thì ta, ta sẽ không cho người ăn cơm tối. Người cũng nên đi hoạt động một chút, cầm theo phủ tử kia (ND: phủ tử - cái rìu), đi đồn củi đi".

Niệm Bằng nhìn theo phương hướng Tra Cực chỉ, thấy một thanh đại phủ dựa ở góc tường, phủ này dài chừng hơn một thước, mặc dù nhìn qua trên mặt phần rỉ sét, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự sắc bén của nó. Gật đầu, nói: "Sư phụ, ta đi đây, chúng ta cần lấy bao nhiêu củi về?".

Tra Cực ngây ra, hắn vốn tưởng Niệm Bằng nhìn thấy phủ tử lớn như vậy thì nhất định sẽ phân nản, nhưng không nghĩ tới hắn lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, gặng hỏi: "Người không cảm thấy phủ tử này quá lớn sao?".

Niệm Bằng bắt đắc dĩ nói: "Lớn cũng phải chặt a! Giờ đây có ta, việc nặng nhọc này cứ giao cho ta đi. Người không có phương tiện trong tay, cứ nghỉ ngơi cho khỏe, nói không chừng, sau này gân tay lại có thể nói liền được". Vừa nói, hắn vừa hướng về phía phủ tử đi tới.

Nghe Niệm Bằng nói, trong lòng Tra Cực xuất hiện một tia ám áp sau nhiều năm, trong tâm hắn phẳng phất có chút rung động.

Phủ tử quả thực rất nặng, Niệm Băng hai tay kéo, mới miễn cưỡng có thể xê dịch nó, phủ đầu nặng như vậy, dùng để đồn củi quả thực không ổn.

Tra Cực nói: "Niệm Băng, chỉ cần chặt một chút củi rồi quay về, đủ cho chúng ta sinh hoạt là được, ta bảo người, chỉ dùng phủ tử này chẻ củi, chẻ càng nhỏ càng tốt. Làm một trù sư, phải có thân thể cường tráng. Đồng thời, đao công cũng phải luyện khởi từ nhỏ, người mình bạch chưa? "

Niệm Băng gật đầu hiểu, cười một tiếng, kéo đại phủ tử đi ra ngoài.

" Chờ một chút ". Tra Cực phát hiện, mình cũng quên mất một chuyện tối trọng yếu, không khởi một thân mồ hôi lạnh. Trời cao thật vất vả đem đến cho chính mình một đồ đệ tốt như vậy, nếu là hấn vì chính mình sơ ý mà mất tính mạng, thì thật sự là chết trăm lần cũng không chuộc lại được.

Niệm Băng mới bước ra khỏi cửa phòng liền quay đầu lại nhìn Tra Cực đang đi ra, "Sư phụ, người còn có chuyện gì sao? "

Tra Cực vỗ vỗ lên ngực, nói: "Ta thật sự là lão hồ đồ, người vừa đến nơi này, ta lại quên giới thiệu cho người một chút tình huống nơi này. Mảnh rừng này, gọi là đào hoa lâm, bởi vì, cây cối sinh trưởng nơi này hơn bảy phần đều là đào mộc ".

Niệm Băng trầm nghĩ, đây không phải là nói nhầm sao? Nếu không có đào mộc thì sao gọi là đào hoa lâm, "Thế thì sao? "

Tra Cực nói: "Hoa đào nơi này đại đa số đều là dị chủng, người biết tại sao nơi này không có người ở? Chính là loại đào hoa này có thể phát ra một loại độc tố, truyền đi theo gió, ta gọi nó là đào hoa chương, độc tính hết sức kịch liệt, người mà ngửi vào, lập tức thân thể co quắp mà chết, cho nên, nơi này trở thành một trong những cấm địa của Băng Nguyệt đế quốc, ngoại trừ một vài động vật có thể xuất ra kháng thể, không có sinh vật nào khác tồn tại, người cũng sẽ không đến nơi này. Bởi vậy, người căn bản không cần sợ bị truy sát ".

Niệm Băng ngây ra một chút, hỏi: "Nếu đào hoa chương độc như vậy, sao người lại không có việc gì? "

Tra Cực cười hắc hắc, nói: "Người quên sư phụ là ai sao? Ta là trù sư, đối với các có thể ăn được, không có ai cảm giác nhạy cảm bằng ta, đào hoa chương nơi này mặc dù độc, nhưng không phải là không có biện pháp khắc chế, phụ cận của bất kỳ độc vật nào cũng đều có thứ gì đó tương khắc nó tồn tại, trong rừng này có một loài ngũ diệp thảo, đem nó chế thành dược phấn, sau khi phục dụng, thân thể sẽ có kháng tính đối đào hoa chương, tự nhiên sẽ không có việc gì. Cho người, trước cứ ăn vào. Kiên trì ăn trong ba tháng, thân thể người tự nhiên sinh ra kháng thể, sau này không cần lo liệu ". Vừa nói, Tra Cực vừa đem một bình nhỏ đưa cho Niệm Băng.

Dược phấn chế từ ngũ diệp thảo đắng ngắt, Niệm Băng vừa ăn đã suýt phải nôn ra, chặt vật nuốt xuống. Sau đó mới kéo đại phủ đi về phía rừng cây.

Tiến vào đào hoa lâm, Niệm Băng quan sát hoàn cảnh chung quanh, không khí nơi này phi thường thanh tân, còn mang theo hương khí nhàn nhạt của hoa đào, không khí rất ươn ướt, liên quan tới việc đào hoa lâm nằm ngay trên bờ Thiên Thanh hà, đào thụ có rất nhiều cành nhỏ, mặc dù hấn không cao, nhưng bước đi cũng phải cẩn thận mới sẽ không bị vướng vào.

Đào thụ không cao, cho dù có niên đại đã lâu cũng không khác biệt, cành lá xò ra bốn phía, chặt chúng làm củi đúng là dễ dàng hơn chặt những cây lớn. Nhưng là, hiện tại Niệm Băng gặp phải một vấn đề, cho dù này cành đào rất thấp, hấn cũng phải nhấc phủ tử lên mới được, với niên kỷ nhỏ như hấn, làm thế nào làm như người lớn nhấc phủ tử lên đây?

Nhìn đào thụ trước mặt, Niệm Băng trong lòng có chút khó khăn, thử qua vài lần, ngoại trừ làm chính mình mệt mỏi, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến phủ tử hơi nhấc lên khỏi mặt đất. Lực lượng, luôn luôn không phải điểm mạnh của ma pháp sư.

"Nếu hiện tại có thể kết xuất một cái băng nhận, có lẽ có thể chặt cành cây xuống được". Niệm Băng lẩm bẩm nói, nhưng là, hấn mặc dù có băng hệ ma pháp lực, trước kia căn bản lại không luyện tập qua băng hệ ma pháp chú ngữ, không có chú ngữ thích hợp, dù có ma pháp lực cũng là không có biện pháp. Chẳng

lẽ dùng hỏa hệ ma pháp để đốt sao? Hỏa hệ ma pháp chú ngữ thì hần sớm có, từ nhất giai tới tám giai hần cũng biết, nhưng lại đều vô dụng, trừ phi hần muốn đem đào thụ trước mặt thiêu hủy.

Phủ tử đối với một hài tử mười tuổi mà nói quả thực quá nặng, ngồi dưới tàng cây, Niệm Băng vận dụng đại não tự hỏi. Bể vài nhánh cây mang về? Không, nói như vậy, mình cũng vô pháp chế cũi. Chỉ có chặt một cành lớn mang về mới được. Nhưng phủ tử bất động, làm thế nào chặt đây?

Đột nhiên, Niệm Băng trong đầu linh cơ chợt động, mình mặc dù không dùng được băng hệ ma pháp, nhưng trong hỏa hệ nhị giai ma pháp có một loại hỏa đao thuật, lợi dụng hỏa nguyên tố ngưng tụ, huyền hóa thành một thanh hỏa diễm trường đao tấn công địch, lực công kích chủ yếu của hỏa diễm đao tập trung ở hỏa, đem chém cây, chẳng những hiệu quả bất hảo, còn rất dễ tạo thành hỏa tai, nếu đào hoa lâm gặp hỏa thì thật phiền toái. Nhưng nếu sửa chú ngữ của hỏa diễm đao một chút, trong lúc ngâm xướng đem hỏa chuyển thành băng, không biết được không. Với ma pháp lực của mình, mặc dù sử dụng nhị cấp ma pháp thì có miễn cưỡng một chút, nhưng cũng nên thử một lần, dù sao cũng không tổn thất gì.

Niệm Băng từ mặt đất nhảy dựng lên, mặt kệ phủ tử nằm một bên, lấy từ trong ngực bảo bối Băng Tuyết nữ thần chi thạch, mỉm cười, dùng ngón cái và ngón trỏ giơ lên cao quá đầu, hội tụ tinh thần ngâm xướng: "Băng nguyên tố a! Ta thỉnh cầu ngươi, ngưng tụ thành cự nhận sắc bén, phá vỡ trời buộc và gông cùm của thế gian". Thanh âm và ngữ điệu hoàn toàn dựa theo phương pháp tiến hành hỏa diễm đao, hần cảm giác rõ ràng được băng nguyên tố chung quanh bay nhanh ngưng tụ trên người, với cùng băng hệ ma pháp lực từ nửa người bên trái không ngừng cộng minh. Giữa không trung, một thanh băng đao trong suốt, dài chừng một thước phiêu nhiên xuất hiện. Niệm Băng mừng rỡ, hần biết mình đã thành công, tay chỉ về một nhánh cây to như bắp đùi ở phía trước, "Đi".

Quang mang chớp động, băng nhận phốc một tiếng, chém lên nhánh cây thượng rồi vỡ thành từng mảnh nhỏ, dù sao ma pháp lực của hần còn chưa đủ cường đại, uy lực của băng nhận rất có hạn, nhưng dù thế, Niệm Băng vẫn phi thường hưng phấn, hần biết, mình đã tìm được một con đường tắt, có lẽ trung, cao cấp ma pháp đều có chú ngữ riêng của nó, nhưng là đối với đề cấp ma pháp (cấp thấp) mà nói, phương pháp ngâm xướng hần là không sai biệt lắm. Tại nơi nhánh cây bị băng đao đích chém xuống, xuất hiện một vết sâu chừng ba phân, Niệm Băng cũng không dùng tiếp băng đao, chạy đến trước nhánh cây, hai tay nắm lấy rồi dùng lực của thân thể bẻ xuống.

Nhánh cây bị nứt dù sao không phải kim loại, rắc một tiếng, liền bị gãy rời.

Không ngừng sử dụng phương pháp như vậy, Niệm Băng kinh ngạc phát giác băng hệ ma pháp lực mới có được so với hỏa hệ ma pháp lực trước kia còn muốn mạnh hơn, liên tục sử dụng bảy lần băng đao, băng hệ ma pháp lực mới tiêu hao hết. Trên mặt đất, cũng xuất hiện bảy cành cây lớn.

Sử dụng ma pháp khiến tinh thần hần có chút mệt mỏi, tựa ở một thân cây, bắt đầu mình tưởng một lúc.

Băng Tuyết nữ thần chi thạch không hổ là băng hệ bảo thạch tối cao cấp, chỉ trong một giờ ngắn ngủi, có thể giúp Niệm Băng khôi phục một chút băng hệ pháp lực, Từ quá trình tiêu hao đến khôi phục, lại thêm đêm qua mình tưởng, khiến pháp lực của hần có chút tiến bộ.

Tra Cực vừa mới nấu xong cơm trưa, đứng ở trước mộc ốc hoạt động cái thân thể có phần cứng ngắc, hần thấy kỳ quái, tại sao Niệm Băng đi nửa ngày còn chưa thấy trở về? Chẳng lẽ hần thật sự có thể sử dụng phủ tử đó để đón cũi? Không có khả năng. Ta bảo hần đem phủ tử đi, chỉ là muốn biết hài tử sau bao lâu mới quay lại. Thời gian càng dài, chứng minh hần đối với việc tự hỏi chính mình càng có phương pháp, một người biết tự khảo chính mình, làm trù sư thì lý giải món ăn sẽ càng tốt, lần này coi như là Tra Cực cho Niệm Băng một bài kiểm tra đơn giản. Nhưng hần đã đi hơn hai giờ, mặt trời sớm đã cao giữa đỉnh đầu, khiến Tra Cực không khỏi có chút nóng nảy.

Đúng lúc Tra Cực chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm Niệm Băng, một thanh âm trong trẻo vang lên, "Sư phụ, ta đã về, người xem, từng này gỗ có đủ không?".

Niệm Băng mồ hôi đầy đầu từ đào hoa lâm đi ra, bảy, tám cành đào được hần buộc tròn trên đại phủ mang về, sức nặng hiển nhiên khiến hần không thể vác được, lúc nói thì có chút thở dốc.

"Người thật sự chặt được? Chẳng lẽ người có thể sử dụng phủ tử này?". Tra Cực kinh ngạc hỏi.

Niệm Bằng đỏ mặt, nói: "Không phải, ta dùng ma pháp, mới chặt đem về, bắt quá ma pháp của ta tương đối yếu, chặt xong rồi khôi phục ma pháp, đã thấy thái dương lên cao, đã đến giờ Ngọ, cho nên vội đi về, buổi chiều ta sẽ đi tiếp".

Tra Cực trong lòng khê động, "Người dùng ma pháp gì? Hỏa hệ ma pháp có thể chặt củi? Người không phải muốn đem nơi này đốt sao?".

"Đương nhiên không phải? Ta dùng băng đao để chặt, người xem, băng nguyên tố a! Ta thỉnh cầu người, ngưng tụ thành cự nhận sắc bén, phá vỡ trói buộc và gông cùm của thể gian". Quang mang lóe lên, một thanh băng đao gần như trong suốt xuất hiện trước mặt hắn.

"A! Người có lưỡng hệ ma pháp?". Mắt Tra Cực suýt nữa phát ra ánh sáng, hắn không phải ma pháp sư, đương nhiên không biết băng hệ ma pháp cùng hỏa hệ ma pháp không thể đồng thời tu luyện, trong lòng thầm nghĩ mình đã nhặt được bảo bối, "Băng, thật tốt quá, băng cũng có thể hữu ích cho ẩm thực, xem ra, giáo đạo của ta cho người cần phải cải biến mới được, băng cùng hỏa nếu vận dụng hợp lý, món ăn làm ra sẽ ... Được rồi, đi, chúng ta đi ăn cơm đã".

Cơm trưa không tính là thịnh soạn, chỉ có hai món ăn và cơm thường. Nhưng là, thức ăn từ tay Tra Cực làm ra sao có thể kém đây, bữa này, Niệm Bằng ăn vừa thấy thơm vừa thấy ngon. Từ lúc cùng phụ thân phiêu bạt khắp nơi trên đại lục tới nay, đây là lần đầu tiên hắn được ăn đàng hoàng như thế, vị giác thỏa mãn, khiến khuôn mặt hắn nhìn qua thấy hơi hồng hào.

"Sao? Cảm giác thế nào?". Thấy Niệm Bằng ăn xong rồi, Tra Cực vội vàng hỏi.

"Ăn ngon, thật sự rất ngon". Niệm Bằng thốt ra từ nội tâm.

Tra Cực mục trừng khẩu ngọc nhìn hắn, "Lại là câu này?".

"A, ta quên, có thể là do vừa rồi dùng ma pháp đốn củi, tinh thần lực tiêu hao quá độ. Sư phụ, đêm nay ta nhất định sẽ nhớ kỹ".

Tra Cực nhìn Niệm Bằng không nói gì, suýt nữa nổi giận, hừ một tiếng, nói: "Lần này tha cho người, sự bất quá tam".

Niệm Bằng cười hắc hắc, nói: "Sư phụ, người đừng nóng giận, kỳ thật lần này ta có cảm giác rồi. Hai món này ta mặc dù không biết là gì, nhưng vị đạo thì đều tươi ngon, lại vẫn giữ được hương vị ban đầu, ăn thì giòn giòn, cảm giác rất thoải mái. Hơn nữa ăn vào bụng vẫn còn thấy ấm a".

Tra Cực cũng không tức giận: "Như vậy? Thật sự là khiến ta lãng phí nửa ngày mà, người biết chúng tại sao lại ngon không? Người thường làm món rau, đơn giản chính là trước cho dầu, khi dầu nóng thì cho hành vào chảo, rồi cho rau vào xào, cuối cùng đem rau ra khỏi chảo. Mà đồ ăn của ta sơ dĩ ăn ngon, đầu tiên là ở dùng vật liệu, ta dùng là rau xanh tươi, mới hái từ trong rừng liền cho vào chảo, tiếp theo, ta không có dùng dầu, cho nên, người không cảm thấy ngấy mỡ, người thường nếu không dùng dầu, sợ rằng không có cách nào xào rau, nhưng ta lại có thể dùng nước thay thế, bởi vì loại nước này của ta có cho thêm vật liệu đặc thù, trong đó có chút dược vật, sau khi pha chế, thứ nước này chẳng những có thể khiến rau không dính chảo, mà còn có thể khiến rau xanh trở càng thêm thơm ngon. Đồng thời, khi xào thì sức lửa cũng rất trọng yếu, thường thường chỉ sai trong nháy mắt, vị đạo cuối cùng sẽ hoàn toàn bất đồng. Người phải nhớ kỹ, vô luận là thực vật gì, muốn cho nó ngon, thì phải đem nguyên vị của nó thể hiện ra. Người minh bạch chưa?".

Niệm Bằng có chút mù mờ: "Sư phụ, người giảng cho ta điều này không phải là quá sớm hay không? Cứ tuần tự tiệm tiến đi".

Tra Cực nói: "Ta chỉ nói trước cho người biết, món ăn ngon tự nhiên có đạo lý của nó. Được rồi, người đi ngủ một lúc, buổi chiều bắt đầu chế củi. Góc tường bên trái trong trù phòng có một sài đao (ND: sài đao – đao bổ củi), đó mới là thứ người cần, sau này đốn củi, chế củi đều không được dùng ma pháp, biết không? Như vậy là hoàn toàn lãng phí, ma pháp là phải ở thời điểm mấu chốt khi nấu ăn, mới có thể thể hiện giá trị của nó. Nếu ta biết ma pháp, thì thật tốt a!".

Từ hôm đó, Niệm Bằng có một nếp sinh hoạt đều đặn. Mỗi sáng thức dậy sớm, trước tiên dọn dẹp chóng vánh ngoại thất và trù phòng, sau đó ăn điểm tâm, nghe Tra Cực giảng một chút về tri thức trù nghệ, Tra

Cực tựa hồ cũng không vội vàng dạy hần thao tác thực tế, chỉ đem các loại tri thức mà trù sư phải biết cẩn thận giảng cho hần nghe. Việc thứ hai, chính là đi đồn củi, đồn củi cũng không khó khăn, khó khăn chính là chẻ củi. Được Tra Cực dạy, Niệm Băng mới biết được, chẻ củi quan trọng là phải nhìn được đường vân gỗ, đường vân bất đồng, bố xuống phương vị cũng bất đồng, muốn đem củi chẻ cho đều, cũng không phải là một việc dễ dàng. Cơm trưa và điểm tâm giống nhau, ngoại trừ việc phải nói ra cảm giác của hần về các món ăn Tra Cực nấu, còn là nghe Tra Cực giảng thuật, buổi chiều thì vẫn là chẻ củi, Tra Cực cũng không yêu cầu hần chẻ nhiều ít bao nhiêu, mà muốn hần chẻ cho nhỏ, càng nhỏ càng tốt. Sau bữa cơm tối, nghe Tra Cực giảng thuật xong, Niệm Băng trở về phòng tiến hành minh tướng, minh tướng chẳng những là biện pháp tu luyện ma pháp lực tốt nhất, mà còn là phương thức nghỉ ngơi tốt nhất.

Ngày qua ngày, Niệm Băng rốt cục cũng tới quá trình sáu biến bàn (ND: gầy thành béo), mặc dù hần mỗi ngày chẻ củi không ngừng, nhưng lượng vận động lại không lớn, hơn nữa Tra Cực còn làm cho hần ăn mỹ thực, mỗi bữa đều tăng thêm một ít, từ rau rừng cho tới hoàng tinh (ND: gạo vàng), đều là bổ phẩm, thân thể Niệm Băng giống hệt quả bóng, vốn gầy gò nhanh chóng phát triển to ra, đương nhiên, dinh dưỡng tốt cũng khiến vóc người cao lên không ít, nhưng so với thể trọng thì không thể bằng được.

Một năm qua đi, hài đồng anh tuấn biến mất, bất luận từ nơi nào nhìn lại, thân thể Niệm Băng đều như một trái cầu. Khi Niệm Băng hỏi Tra Cực mình có quá béo hay không, Tra Cực chỉ nói với hần là sau này nhất định sẽ gầy trở lại.

”Sư phụ, hôm nay ta còn phải chẻ củi nữa không? Ta hiện tại chẻ cũng rất nhỏ rồi a!“. Niệm Băng chạy đến phòng Tra Cực, nói có chút bất mãn.

”Chẻ, tiếp tục chẻ, người vẫn còn kém nhiều lắm “. Tra Cực không thèm nhìn hần, nằm dài trên giường. Từ lúc Niệm Băng tới đây, hần nhẹ nhàng đi rất nhiều, bản thân không phải làm tất cả những hoạt động nặng nhọc, mỗi ngày chỉ cần làm cho Niệm Băng ba bữa cơm là đủ.

”Nhưng là, sư phụ, ta phải chẻ tới khi nào mới là xong a?“. Mỗi ngày chẻ củi, liên tục trong một năm, sợ rằng ai cũng vô pháp nhẫn nại.

”Xong? Xong đơn giản a! Hiện tại người chẻ đích xác rất nhỏ, bắt quá, còn chưa đủ đều nhau, lúc nào người có thể chẻ được các sợi nhỏ như nhau, thì mới là xong “. Tra Cực một điểm cũng không hề vội, ngâm chặt hai hàm, tiếp tục ngủ lại.

Đều nhau, hai chữ này khiến Niệm Băng nhớ tới ma pháp lực trong cơ thể, với trợ giúp của Băng Tuyết nữ thần chi thạch và Hỏa Diễm thần chi thạch, một năm này, ma pháp của hần tiến bộ với tốc độ cực nhanh, hiện tại hần mới hiểu được, tại sao phụ thân năm ấy ba mươi bảy tuổi, lại có thể trở thành một ma đạo sĩ, nguyên nhân hần là Hỏa Diễm thần chi thạch. Nhưng là, vấn đề cũng nảy sinh, lúc mới bắt đầu, nhìn từ bề ngoài thì hần nửa người nóng nửa người lạnh, nhưng giờ đây, hai bên thân thể có nhiệt độ khác biệt rõ rệt, thân bên trái ngâm nước, thậm chí có thể chế tạo băng thủy, thân bên phải thì lại có thể phát hỏa. Một nóng một lạnh, thường xuyên khiến Niệm Băng có cảm giác vướng huyễn (ND: hoa mắt, mê man). Nhất là khi hần sử dụng ma pháp khiến ma pháp lực hai bên không đều, cảm giác này càng trở nên rõ ràng. Cho nên, sau khi dùng một băng hệ ma pháp, tất phải dùng một thủy hệ ma pháp cùng mức, khiến ma pháp lực bị tiêu hao hoàn toàn giống nhau, mới có thể không bị ảnh hưởng.

Tình huống này Niệm Băng không có nói cho Tra Cực, vì báo thù, hần biết rõ tiếp tục như vậy sợ rằng chính mình sẽ có nguy hiểm, nhưng vẫn ngoan cố tu luyện, hần tin tưởng, chỉ cần pháp lực bản thân có thể bảo trì trạng thái đều đều, thì sẽ không gặp phải vấn đề gì, nhưng sự thật đúng là như thế sao? Sợ rằng cho dù là thần giáng sư cũng vô pháp cho hần đáp án. Dù sao, hiện tại sớm đã không còn ai mạo hiểm mà đi tu luyện hai chủng loại ma pháp hoàn toàn trái ngược nữa rồi.

Bất đắc dĩ đi tới trong viện, kéo ghế gỗ ngồi xuống, tay trái nhặt sài đao, tay phải đặt thanh củi ở trước mặt. Lúc chuyển sài đao sang tay phải, nhân thân Niệm Băng thay đổi, trở nên dị thường ngưng thật, tinh thần hoàn toàn tập trung vào thanh củi trước mặt, đường vân trên thanh củi đã sớm in sâu vào trong đầu hần, hần không có động, chỉ lẳng lặng quan sát thanh củi, Tra Cực dạy qua hần, chỉ có xuất đao trong lúc thích hợp nhất, mới có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất, thời điểm thích hợp nhất, chính là một khắc sau, khi hần hoàn toàn nắm rõ thanh củi trước mặt.

Tay rung, đao động, liên tiếp tám đao, như hành vân lưu thủy, không có nửa điểm thừa thải. Thanh củi trước đặt ở chỗ đó, không hề di động, sài đao sắc bén sáng loáng dưới ánh dương quang.

5. Chương 4 - Ngân Vũ Kỳ Sĩ Đoàn

Tay trái không cần giữ củi, Niệm Băng đối nhất đao đoạn mộc của mình rất có tự tin, béo mập dù có ảnh hưởng đến sự linh hoạt của thân thể, nhưng là lại trợ giúp rất nhiều cho tính ổn định và lực lượng. Cục thịt tròn tròn trên mặt giật mạnh, sài đao trong tay Niệm Băng lại động, sài đao ở trong tay hắn, giống như một cơn gió, trực tiếp quét về một trong tám góc của thanh củi. Một sợi tách ra, nhẹ nhàng rơi xuống cạnh đồng vỏ cây.

Lần này chẻ củi, Niệm Băng cực kỳ chăm chú, mỗi lần xuống đao đều đã tính toán thận trọng, từng sợi củi xuất hiện, lại thực sự đều nhau phi thường, chỉ dùng mắt thịt mà nhìn thì rất khó thấy được điểm khác nhau.

Một thanh củi, sau khi quan sát một lúc, Niệm Băng chỉ cần hơn trăm lần huy đao chóng vánh. Nhưng với thanh củi này, hắn phải tốn mất cả nửa ngày.

Tra Cực không biết lúc nào đã đứng phía sau Niệm Băng, hắn không lên tiếng, Niệm Băng đang tập trung tinh thần cao độ cũng không chú ý tới, toàn bộ tinh thần đều đặt trên thanh củi trước mặt, mỗi một đao bổ ra, đều phải suy sâu tính kỹ.

Tra Cực cười, nụ cười hài lòng. Chẻ củi, chẳng những là phương pháp tốt để rèn luyện lực lượng, đồng thời, cũng là rèn luyện đao công, có lẽ trừ sư bình thường cho rằng sài đao nặng thì không đủ linh hoạt, chính là cho rằng rất khó để không chế loại sài đao này, yêu cầu đối với tay là cao nhất. Muốn dùng sài đao luyện xuất đao công, thì tâm, nhãn, thủ phải hoàn toàn hợp nhất. So với rèn luyện tay đơn thuần, công phu sài đao phách ti (ND : sài đao chẻ sợi) tinh diệu hơn nhiều.

Một đao cuối cùng chém ra, kéo theo một đạo hàn quang. Tiếng vỗ tay từ sau lưng vang lên, Niệm Băng dùng ống tay áo lau một mồ hôi trên đầu, quay lại nhìn sư phụ, " Sư phụ, bây giờ ta chẻ xem như đều đều rồi a ".

Tra Cực gật đầu, nói : " Coi như là được, lúc đầu ta luyện công phu sài đao phách ti này, chăm chỉ luyện ba năm mới có chút thành tựu. Người có thể chẻ ra từng sợi đều nhau, chứng minh người đã đạt tới cảnh giới tiểu thừa rồi ".

Niệm Băng mừng rỡ hỏi : " Ta sau này có cần chẻ nữa không ? ".

Tra Cực sắc mặt biến đổi, nghiêm túc nói : " Người còn kém lắm. Mặc dù chẻ coi như đều đều, nhưng không phải đều hoàn toàn, hơn nữa sợi củi của người còn có thể chẻ nhỏ nữa. Huống chi, người thấy mình dùng hết bao nhiêu thời gian. Bao giờ người có thể trong vòng ba phút chẻ toàn bộ một khúc củi đường kính ba mươi phân thì mới tính là người hoàn toàn vượt qua kiểm tra ".

Niệm Băng chán nản : " Vậy phải luyện tới khi nào a ! Sư phụ, người mỗi ngày đều giảng cho ta về đạo lý nấu ăn, phương pháp nấu ăn, lại không cho ta chính thức thao tác thực tế, như vậy bao giờ mới có thể xuất sư ? ".

Tra Cực mỉm cười, trả lời : " Hải tử, người phải biết rằng, dựng trụ cột mới là tối trọng yếu, không có trụ cột vững chãi, còn nóng lòng cầu thành, người vĩnh viễn vô pháp đạt tới cảnh giới tối cao của trù nghệ. Chặt củi quả thực khô khan, nhưng đối với rèn luyện thủ, nhãn, tâm, đúng là không có phương pháp nào khác để đạt tới, chờ người hoàn thành công phu sài đao phách ti này, khi tiến hành học tập thì có thể đạt hiệu quả gấp bội ". Nói đến đây, mắt hắn đầy thâm ý đích nhìn những sợi củi mảnh như sợi tóc, " Phương pháp quan sát khi chẻ củi, cũng có thể dùng để quan sát tài liệu làm thức ăn. Tài liệu cùng củi giống nhau, đều có đặc điểm và đường vân của nó ".

Niệm Băng trong lòng chợt động, tựa hồ minh bạch điều gì, kỳ thật, nội tâm hắn cũng không bài xích việc chẻ củi, trải qua ba tháng thời gian chẻ củi, hắn kinh ngạc phát hiện, tốc độ phát triển tinh thần lực lại phi thường kinh người, đối với khống chế ma pháp đã mạnh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, sơ giai ma pháp thông thường, ở trong tay hắn cũng có thể trở nên hoa lệ. Tinh thần lực và ma pháp lực cùng với ma

khống lực vốn là hỗ trợ lẫn nhau, tinh thần lực càng mạnh, có thể hấp thu ma pháp nguyên tố nhanh hơn, có thể khống chế ma pháp xảo diệu hơn. Ai có thể nghĩ đến, việc chế củi đơn giản lại có thể đem đến kết quả tốt như vậy đây ?

Tra Cực nhìn ánh mắt có phần ngốc trệ của Niệm Băng, trong lòng thầm nghĩ, mình có quá hà khắc với đệ tử không ? Phải biết rằng, ngộ tính của hắn so với mình xưa kia không biết cao hơn bao nhiêu a ! Phương pháp sai đạo phách ti này, chính mình kỳ thật phải mất năm năm mới có chút thành tựu, lại thêm mười năm đến khi xuất sư thì mới hoàn toàn đại thành, đương nhiên, nó cũng liên quan tới việc đồng thời học tập trừu nghệ, nhưng từ ngộ tính mà nói, mình còn xa mới bằng tiểu tử này, kỳ thật, chính mình sớm đã truyền thụ trừu nghệ chân chính cho hắn, giảng thuật mỗi ngày, là truyền thụ cho hắn tri thức lý luận, đồ ăn mỗi ngày, là rèn luyện năng lực của khứu giác, vị giác, sai đạo phách ti, còn lại là cách rèn luyện tốt nhất, sau khi hoàn thành, tiến hành dung hợp lại, tốc độ tiến triển mọi thứ sẽ trở nên nhanh chóng.

” Được rồi, đi lấy xe đẩy ở sau mộc ốc, chúng ta xuất phát ”.

Niệm Băng ngơ ngác, hỏi : ” Xuất phát ? Đi đâu vậy ? ”. Từ khi tới đào hoa lâm đến giờ, hắn chưa rời khỏi nơi này, cũng chưa thấy Tra Cực rời đi bao giờ.

Tra Cực nói : ” Đã lâu không đi ra ngoài rồi, mặc dù chúng ta ăn rau lấy từ đào hoa lâm, nhưng những vật liệu tất yếu thì vẫn phải mua, cũng không có nhiều lắm. Người đã ở đây một năm, đi ra ngoài một chút đối với người cũng có chỗ tốt ”.

” Thật tốt quá, rốt cục có thể ra ngoài ”. Mặc dù tư tưởng của Niệm Băng thì hài đồng không thể so được, nhưng hắn dù sao cũng chỉ mới mười một tuổi, mỗi ngày ở chỗ này đều sinh hoạt theo một quy luật, hắn sớm đã cảm thấy buồn chán, có thể ra ngoài một chút, hắn sao có thể không hưng phấn ? Mang sai đạo đặt sang một bên, ba bước thành hai bước (ND : ý nói bước dài hơn bình thường) chạy về phía sau mộc ốc.

Lúc trước vì không muốn bị quấy rầy, Tra Cực kiến tạo mộc ốc ở giữa đào hoa lâm đích, vì có hoa đào chướng, mảnh rừng này diện tích mặc dù không nhỏ, nhưng cũng không có độc xà mãnh thú, cho nên ngay cả rào tre cũng không có làm, đối với một kẻ đã bị đoạn gân tay mà nói, có thể chế tạo ra một tòa phòng như vậy đã phi thường không dễ dàng rồi.

Xa này là một thoi xa đơn giản được chế tác hoàn toàn từ gỗ, may là hai bánh cũng khá tròn, kéo đi cũng không phải lao lực. Một năm qua, Niệm Băng từ một tiểu nam hài anh tuấn biến thành liễu một tiểu bàn tử (ND : bàn tử - mập mạp), nhưng đồng thời thể lực của hắn cũng mạnh hơn trước kia nhiều, bổ phẩm không thiếu, hơn nữa rèn luyện đồn củi, chế củi đem lại cho hắn không ít khí lực, kéo mộc xa đi không có khó khăn gì.

” Sư phụ, nếu người mệt, cứ ngồi ở trên xe, ta kéo người đi ”. Niệm Băng hưng phấn trong lòng, không khỏi hướng về Tra Cực bên cạnh bộc lộ lực lượng của mình.

Tra Cực cười hắc hắc, nói : ” Ta còn chưa già tới như vậy, người cứ giữ lại ít khí lực, lúc quay lại, sợ người lại muốn bỏ đi không ít đồ. Lúc đó, ta mới là mệt. Một năm mới ra ngoài một lần, người ngắm xem, chúng ta phải mua bao nhiêu đồ đây ? ”.

Niệm Băng con người khê chuyển, nói : ” Sư phụ a ! Gần đây ta tu luyện ma pháp có chút không thuận lợi, nhất là hỏa hệ ma pháp, tựa hồ không ổn định, lúc quá mệt mỏi, đôi lúc gặp vấn đề về khống chế hỏa hệ ma lực trong cơ thể, người nếu không sợ ta đem cái gì đó đốt đi, thì cứ mua nhiều đồ cũng không sao cả ”.

Tra Cực tức giận : ” Tiểu tử thôi, người uy hiếp ta sao ? ”.

” Không có a, ta nào dám uy hiếp người ”. Niệm Băng ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng ý cười trong mắt không cách nào che dấu ý nghĩ bên trong. Tra Cực đối với ma pháp của đồ đệ một chút biện pháp cũng không có, hừ một tiếng, nói : ” Chờ đến lúc đó rồi hãy nói ”.

Ở đào hoa lâm mặc dù không ai tới, nhưng khi đi đồn củi, Tra Cực đã đặc ý khai ra một con đường nhỏ thông ra phía ngoài, sau này Niệm Băng bắt đầu đồn củi, con đường nhỏ này đã giao cho hắn, lúc đồn củi thì để ý dọn dẹp, khiến bọn họ rời đào hoa lâm không khó khăn gì.

Khi bọn hắn ra khỏi đào hoa lâm, nhật quang đã ở chính Ngọ, mặc dù Băng Nguyệt đế quốc ở phía bắc của Ngưỡng Quang đại lục, nhiệt độ tương đối lạnh, đi dưới ánh nhật quang vẫn còn thấy hơi lạnh. Niệm Băng

thì không sao cả, trong ngực hắt có Băng Tuyết nữ thần chi thạch, còn thân thể Tra Cực lại không được tốt lắm, lúc này đã có phần húng hắng.

” Tiểu tử, ngươi không mệt sao ? Chúng ta nghỉ ngơi một chút ”. Tra Cực gọi Niệm Băng.

” A ”. Niệm Băng đem thôi xa dựa vào một gốc đại thụ, dìu Tra Cực ngồi ở một chỗ chắn lạnh, ” Sư phụ, có muốn ta thì triển một chút tiểu ma pháp trực lạnh cho người ? ”.

” Quên đi ”. Tra Cực cuống quýt khoát tay, ” Ma pháp của ngươi quá cực đoan, ta chịu không được ”. Hắt bây giờ vẫn còn nhớ kỹ, trong một lần đi vào phòng Niệm Băng, không khí lạnh lẽo chút nữa khiến hắt đóng thành cây băng còn. Kỳ thật, ngay cả Niệm Băng cũng không biết, hắt hiện tại đã tiến vào cảnh giới trung cấp ma pháp sư, bất luận là hỏa hệ hay là băng hệ, khi đạt tới tam giai ma pháp hắt đều có thể sử dụng. Có hai khối cực phẩm bảo thạch để tu luyện, hiệu quả quả thực nhanh hơn nhiều so với bình thường.

” Sư phụ, ta hơi đói bụng ”. Niệm Băng vỗ vỗ chiếc bụng tròn lẳn của mình.

Tra Cực liếc hắt một cái, nói : ” Nhịn một hồi nữa đi, lúc tối Băng Tuyết thành tự nhiên sẽ có thứ để ăn ”.

” Băng Tuyết thành ? ”. Niệm Băng trong mắt toát ra vẻ tò mò.

” Đúng vậy, chính là Băng Tuyết thành, tại Băng Nguyệt đế quốc, tất cả thành thị đều có chữ băng trong tên, như thủ đô Băng Nguyệt đế quốc gọi là Băng Nguyệt thành. Mà Băng Tuyết thành này còn là thành thị lớn thứ hai của Băng Nguyệt đế quốc, người nhìn thấy đại lộ phía trước chưa ? Đi theo đường này thẳng hướng tây nam, ước chừng còn mười dặm là tới ”.

Tra Cực vừa nói đến đây, tiếng móng ngựa trong trẻo vang lên, thanh âm không lớn, từ xa đến gần, đang dần dần trở nên rõ ràng. Nhìn về phương hướng thanh âm phát ra, chỉ thấy một mã đội đang theo hướng tây nam mà đi. Phía trước mã đội là bốn kỵ sĩ, ngựa đều cao lớn thần tuấn, cùng mặc ngân sắc khinh giáp, nhìn qua thật là uy vũ, bên hông mỗi người đều giắt một thanh kiếm bản to dài chừng ba thước, mặc dù đang đi về phía trước, nhưng ánh mắt bọn hắt thủy chung lại tảo trừ hai bên đường, bộ dáng tựa hồ rất cảnh giác. Phía sau bốn kỵ sĩ là một mã xa, mã xa nhìn qua to lớn hoa lệ, do bốn thớt ngựa trắng không hề tạp mao kéo đi, từ kích thước mà tính, bên trong sợ rằng ngồi đến bảy, tám người cũng không hết chỗ, trên rèm che thêu một vài hình thù màu bạc, mặc dù không phải đồ án, nhưng mơ hồ tỏa ra một tia khí tức uy nghiêm, niên kỷ của xa phu nhìn qua không sai biệt lắm với Tra Cực, tay cầm dây cương, nhàn nhã điều khiển bốn con tuấn mã, giúp mã xa bảo trì bình ổn đi về phía trước. Hai bên mã xa, hai gã kỵ sĩ mặc ngân giáp thủ hộ, ở phía sau, còn có một tiểu đội mười kỵ sĩ đi theo, tổng cộng mười tám kỵ sĩ, trang phục chỉnh tề nhìn cực kỳ bắt mắt, mặc dù Tra Cực và Niệm Băng còn cách khá xa, nhưng cũng có thể nhận ra.

” Sư phụ, đây là ai a ? Bộ dáng có vẻ rất uy phong ”. Niệm Băng hỏi.

Tra Cực ánh mắt chợt lóe lên, nói : ” Nhìn qua hắt là gia quyến của một đại quan. Bất quá, tựa hồ không phải của Băng Nguyệt đế quốc ”.

Niệm Băng nghi hoặc hỏi : ” Người sao có thể biết được ? ”.

Tra Cực hừ một tiếng, nói : ” Khương lão tự nhiên cay (ND : nguyên văn ” Khương tự nhiên thị lão đích lạt ”, Khương lão - chắc ám chỉ Khương Tử Nha !?). Người nhìn hình thù đẹp đẽ trên xa mã, kỳ thật là một loại thể tự nghệ thuật, là Áo Lan ngữ, từ điểm này có thể thấy được mã đội này là từ Áo Lan đế quốc mà đến, mà kỵ sĩ này rõ ràng không phải dòng binh bình thường có thể so sánh, mà là quân nhân đã khảo nghiệm qua máu lửa, chân chính đã ra chiến trường, nếu không, trên người bọn họ sao có thể có sát khí nồng đậm như thế. Có thể khu sử nhiều quân nhân chính thức như vậy, không phải đạt quan hiển quý thì là cái gì ? Cho nên, ta phán đoán, bọn họ hẳn là gia quyến của một kẻ quyền quý ở Áo Lan đế quốc, thậm chí có thể kẻ quyền quý cũng ở trong đó ”.

Nghe xong, trong mắt Niệm Băng không khỏi toát ra một tia khâm phục, chỉ từ bề ngoài mà có thể phán đoán nhiều như vậy, đã biết vị sư phụ này quả thực đáng được xưng là ” lão lạt chi Khương ”.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập đột nhiên từ một mặt vang lên, khiến Niệm Băng không nhịn được nhìn về hướng ngược lại, chỉ thấy một ngựa như thiểm điện bàn nhanh chóng phóng về phía mã đội, cả mã đội cơ hồ cùng ngừng lại, nhưng bọn họ lại không có cảnh giác cái gì, bốn gã kỵ sĩ phía trước còn từ trên ngựa lập tức nhảy xuống.

Hí một tiếng dài, lúc con ngựa đang phi nhanh như sấp va vào mã đội phía trước, đột nhiên dừng đứng lên, hai vó trước vung cao, rơi về một bên, lập tức dừng lại, thuật kỵ mã như vậy chỉ có thể dùng thần hồ kỳ kỹ (ND : kỹ thuật như thần) để hình dung. Trên ngựa cũng là một kỵ sĩ đồng dạng, cũng mặc ngân sắc khải giáp như mười tám kỵ sĩ kia, điểm bất đồng chính là trên mũ có thêm một cây vũ mao thật dài, bạch sắc vũ mao.

Tra Cực khẽ a một tiếng, " Ta biết bọn họ là ai rồi. Đây hình như vương bài của Áo Lan đế quốc kỵ binh đoàn, họ là thành viên của Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn. Có thể khiến bọn họ tự mình hộ tống, xem ra, nhân vật trong mã xa không phải loại tầm thường ".

" Ngân vũ kỵ sĩ đoàn ? Là cái gì ? ". Niệm Băng như một học tử cầu cầu tri thức, không ngừng tự hỏi về những vấn đề trong lòng nghi hoặc. Tra Cực cũng thấy mất kiên nhẫn, hần nhiên muốn Niệm Băng biết nhiều một chút về diễn cổ của các quốc gia trên đại lục, thấp giọng nói : " Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn, tại khắp Ngưỡng Quang đại lục đều nổi danh phi thường. Là vương bài trong vương bài của Áo Lan đế quốc, có thể vũ ngân giáp chấn nhiếp thiên hạ, căn cứ theo cấp bậc bất đồng, trên mũ cắm vũ mao cũng bất đồng. Từ vũ kỹ phân chia, cấp bậc võ sĩ từ thấp đến cao, phân biệt là chiến sĩ, cao cấp chiến sĩ, kiếm sư, đại kiếm sư, vũ đấu gia, vũ thánh và thần sư. So về từng cấp bậc, chiến sĩ cùng ma pháp sư các người cơ hồ là ngang ngửa, bất quá người cũng biết, ở tình huống cận chiến một đấu một, ma pháp sư rất khó so bì với chiến sĩ. Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối, theo ta được biết, nếu ma pháp sư đạt tới trình độ ma đạo sĩ, chiến sĩ cùng cấp bậc rất khó tạo thành thương tổn cho ma pháp sư. Thần sư của chiến sĩ cùng thần giá sư của ma pháp sư có cùng cấp bậc, bọn họ có trình độ lợi hại cỡ nào sợ rằng khó có người biết được, bởi vì hiện tại thần sư chỉ là truyền thuyết mà thôi, thần giá sư thì ít nhất Băng Thần tháp còn có, mà ta lại thủy chung không có nghe nói tới vũ giả có cấp bậc thần sư, có lẽ, chỉ vào những năm chiến tranh trước kia mới có thôi. Hiện tại sớm đều chết sạch rồi. Mà chiến sĩ trong Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn này, mỗi người đều có thực lực ít nhất là kiếm sư, nhất là vị mũ cắm bạch vũ, hẳn là một tiểu đội trưởng, sợ rằng đã gần đạt tới thực lực đại kiếm sư. Bọn họ mặc dù là khinh kỵ binh, nhưng công kích lại không hề kém trọng kỵ binh, tốc độ và linh hoạt lại có ưu thế hơn, hơn nữa về chính thể phối hợp trên chiến trận, trên đại lục, số kỵ sĩ đoàn có thể đấu lại bọn họ quả thực ít đến đáng thương ".

Niệm Băng thề lưỡi, nói : " Lợi hại như vậy a ! Một vạn vũ giả cấp bậc kiếm sư, chẳng phải là có thể cùng một vạn ma pháp sư cao cấp so sánh sao ? ".

Tra Cực trừng mắt nhìn hần : " Thật thiếu hiểu biết, gặp người đừng có nói nói người là đồ đệ ta ".

Niệm Băng hừ một tiếng, phản bác : " Cho đồ đệ người chút mặt mũi được không ? Ta nhìn không ra sao. Ta đương nhiên biết, trong chiến tranh chân chính, thực lực của một vạn ma pháp sư đại biểu cái gì, toàn thể bọn họ đồng thời thi triển ma pháp, sợ rằng kỵ sĩ đoàn dù lợi hại cũng có đến mà không có về. Ma pháp sư cũng sẽ không ngu ngốc đem thân mình đứng trước kỵ sĩ đánh nhau chết sống, ta nói chính là về so sánh thực lực mà thôi ".

Tra Cực hừ một tiếng, tức giận : " Tiểu tử thôi, người đòi cãi lý với ta ? Nhìn lại cái bộ dáng thiển cận của người đi ".

Niệm Băng cười hắc hắc, nói : " Đương nhiên, chiến tranh giữa các đại đế quốc tự đều là theo hình thức cũ kỹ, phía trước là chiến sĩ liều mạng, phía sau là ma pháp sư oanh kích, đem thực lực tiêu hao mà thôi, có cái gì ý tứ nữa ".

Tra Cực lắc đầu, chính sắc nói : " Không, người sai rồi, chiến tranh, cũng là một môn nghệ thuật, nghệ thuật của sắt và máu, nếu chân tướng mà như người nói thì quá dễ dàng, những vị danh soái cũng chẳng cần phải lẫn lộn. Bất quá, việc này cũng không quan hệ gì tới chúng ta, người sau này chỉ cần học giỏi trò nghệ của người là đủ rồi ".

Ngân Vũ kỵ sĩ mới đến xuống ngựa, đi vài bước tới trước mã xa, cung kính nói : " Phu nhân, tiểu thư, còn hơn mười dặm là tới Băng Tuyết thành, ta đã tìm được khách sạn, chúng ta cứ nghỉ ngơi một chút, sau đó đi tới Băng Tuyết thành dùng cơm trưa ? ".

Một giọng nói như tiếng trời từ trong mã xa truyền ra, " Phong đội trưởng, đúng là nơi này, chúng ta trước hết nghỉ ngơi một chút, đi đường xa như vậy, mọi người hẳn cũng đều mệt mỏi ".

Phong đội trưởng cung kính thưa : ” Vâng, phu nhân ”. Nói xong, hẩn hướng những kỵ sĩ chung quanh đánh một ánh mắt, chúng kỵ sĩ lập tức nhất nhất xuống ngựa, đi về hướng ven đường, phương hướng của bọn họ, chính thị là hướng về phía Tra Cực và Niệm Băng, nói đến cũng khéo, chỗ Tra Cực bọn họ nghỉ ngơi lại là một mảnh đất trống, vài cây đại thụ ngăn trở ánh dương quang, bóng cây tỏa xòa đem cảm giác có phần âm lương.

Những kỵ sĩ này hiển nhiên sớm đã thấy Tra Cực hai người, một gã kỵ sĩ đi nhanh đến, thanh âm lãnh ngạo nói : ” Mời các người lập tức rời đi ”. Vừa nói xong, tiện tay ném về phía Tra Cực mấy ngân tệ.

Ở Ngưỡng Quang đại lục, đều quốc hóa tệ thông dụng, quý trọng nhất chính là tử kim tệ, một tử kim tệ bằng mười kim tệ bằng một trăm ngân tệ bằng một nghìn đồng tệ, vài ngân tệ cũng đủ cho sinh hoạt của một gia đình bình thường trong hơn nửa tháng. Kỵ sĩ này ra tay cũng thật rộng rãi.

Tra Cực từng là Quỷ Trù, bất luận ở địa phương nào, cũng được lễ ngộ cực kỳ đầy đủ, với mấy ngân tệ được ném ra cũng không thèm liếc mắt, hừ lạnh một tiếng, nói : ” Coi chúng ta là khát cái sao ? Hai bên quan đạo, cũng không phải nhà các người ”.

Tên kỵ sĩ kia tiến lên một bước, trên mặt thần sắc không thay đổi, nhưng khí thế uy áp vô hình tản ra nhàn nhạt, lặp lại lời lúc trước, ” Mời các người lập tức rời đi ”.

” Các người dựa vào cái gì mà bá đạo như vậy ? ”. Niệm Băng phần nộ chần trước người sư phụ, mặc dù biết rõ đối phương có thực lực kiếm sự, lại không sợ hãi chút nào.

Nhìn tiểu bàn tử trước mặt, tên kỵ sĩ kia không khỏi nhíu nhíu mày, tay đặt vào chuôi kiếm bên hông, lặp lại lần thứ ba : ” Mời các người lập tức rời đi ”. Rất hiển nhiên, nếu lại bị cự tuyệt, hẩn sẽ lập tức động thủ.

Lúc này, từ trên xa mã hai người đi xuống, hai nữ nhân, thanh âm như tiếng trời lại vang lên, ” Bỏ đi, nơi này cũng không phải địa phương của chúng ta, xuất môn tại ngoại, cần gì làm khó người ta ”. Thanh âm hấp dẫn ánh mắt Niệm Băng, khi hẩn thấy rõ hai thân ảnh ưu mỹ đó, không khỏi ngây dại.

Nữ tử đi trước khoảng hai bảy, hai tám, mặc quần dài màu lam nhạt, trên quần thêu hoa văn xinh đẹp bằng ngân tuyến, mày liễu mũi ngọc, phu như ngưng chi (ND : da như mỡ động), mái tóc dài mượt mà xanh biếc phi tán sau lưng, được buộc lại bằng một vòng bạc, đôi mắt lam trong suốt đến đáy, trên mặt hơi mỉm cười, cũng đang nhìn chính thân mình.

Ánh mắt Niệm Băng hoàn toàn ngốc trệ, hai tay vốn ổn định lúc này lại hơi run rẩy. Tra Cực nhìn nữ tử này, cũng không nhận được thăm khen trong lòng, tung hoành đại lục nhiều năm, loại mỹ nữ có tướng mạo cực phẩm thế này, hẩn cũng chưa từng gặp qua.

Mỹ phụ ngạc nhiên nắm bả vai Niệm Băng, nhất thời không biết làm sao. Trước khi nàng lập gia đình, tính tình nóng nảy nổi tiếng, sau khi lập gia đình mặc dù có chút thu liễm, nhưng người nào biết nàng từ trước, chẳng ai không cố tránh xa. Ngoại trừ trượng phu, nam nhân khác nếu có can đảm trêu nàng một chút, sợ rằng lập tức sẽ bị chém thành tám, mười khối, nhưng lúc này, Niệm Băng tràn ngập bi thương nhảy vào lòng nàng, nàng lại không tự chủ được nổi lên lên một loại mẫu tính, chẳng những không kháng cự, ngược lại còn kéo Niệm Băng vào trong lòng mình.

” Hải tử, đừng khóc, nói cho a đi, người làm sao vậy ? ”. Mỹ phụ ôn nhu hỏi.

” Mụ mụ, mụ mụ, đừng bỏ ta, đừng bỏ ta ”. Nỗi nhớ mẫu thân trong lòng Niệm Băng tại giờ khắc này trào ra, nắm chặt quần mỹ phụ, khóc lớn.

Tiểu cô nương đi cùng mỹ phụ mắt thấy mụ mụ mình bị người khác chiếm mất, nhất thời mặc kệ, vài bước đã chạy tới, hai tay đẩy Niệm Băng ra, ” Người làm gì, không cho người ôm mụ mụ ta ”.

Tiểu cô nương mà khí lực lại lớn kinh người, Niệm Băng cho dù là có phòng bị cũng tuyệt không so được với khí lực của nàng, lão đảo một cái, nhất thời ngã về một bên, nhưng hẩn lúc này còn nắm chặt quần của mỹ phụ, xoạt một tiếng, mỹ phụ kinh hô, hai bên quần đã bị Niệm Băng xé mất một đoạn, da thịt nõn nà như ẩn như hiện, khuôn mặt tươi cười nhất thời đỏ lên, vội vàng giữ chặt quần, ngăn cản ánh mắt mọi người. Đám kỵ sĩ đi theo nàng tới cuống quýt xoay người, trong lòng ngậm cầu khẩn trữ, ta cái gì cũng không thấy được, ta cái gì cũng không thấy được. Nếu như bị hầu tước đại nhân biết, sợ rằng, ít nhất cũng phải móc xuống con mắt.

” Thần Thần, ngươi làm gì ? ”. Mỹ phụ che thân thể mềm mại của mình xong, nạt nữ nhi đứng bên cạnh.

Thần Thần ủy khuất nói : ” Mụ mụ, tại hấn gọi người là mụ mụ a ! Người chỉ là mụ mụ của mình ta ”.

Mỹ phụ khẽ liếc mắt yêu chiều nhìn nữ nhi, bắt đắc dĩ đích lắc đầu, ngân sắc quang mang, xuất hiện, chiếc quần bị xé rách dĩ nhiên được quang mang quái dị che lại, mặc dù nhìn qua có chút không được tự nhiên, nhưng ít ra xem như đã khôi phục đầy đủ.

Niệm Băng bị quăng ngã như vậy, cũng thanh tỉnh lại một chút, Tra Cực lúc này đã chạy tới, kéo hấn từ mặt đất dậy, ” Niệm Băng, ngươi làm sao vậy ? ”. Trong mắt toát ra vẻ lo lắng, hiện tại, Tra Cực sợ nhất là phong ấn mà mình để lại trên người Niệm Băng bị phá giải.

Niệm Băng đứng lên, mặc kệ cho Tra Cực phủ bụi đất trên người, ánh mắt si ngốc như trước nhìn mỹ phụ kia, thì thào nói : ” Người, người không phải mụ mụ, tóc mụ mụ có màu lam ”.

Mỹ phụ lúc này đã xử lý xong quần của mình, ôn hòa đi tới trước mặt Niệm Băng, nói : ” Tiểu băng hữu, chẳng lẽ a di và mụ mụ ngươi trông rất giống nhau sao ? ”.

Niệm Băng dùng sức gật đầu.

Mỹ phụ nhìn khuôn mặt béo căng của hấn, trong mắt không khỏi toát ra một tia triu mến, ” Vậy mụ mụ ngươi đâu ? ”.

Niệm Băng lúc này đã thanh tỉnh, cúi đầu, khe khẽ đích lắc đầu, nói : ” Ta không biết, ta chỉ có sư phụ ”.

Nghe xong những lời này, Tra Cực thở phào nhẹ nhõm, vội chặn lời : ” Phu nhân, xin lỗi. Đồ đệ của ta phụ mẫu đều mất, có thể là do hấn quá nhớ mẫu thân mà có chỗ đắc tội, mong được tha lỗi ”.

Mỹ phụ mỉm cười, nói : ” Không sao, hài tử này thực đáng yêu ”.

Thần Thần từ một bên đi đến, miệng nhỏ bắt mẫn : ” Vậy ta không đáng yêu, hấn béo như quả cầu. Khó coi chết ”. Lấy tâm mà luận, mặc dù Niệm Băng béo một chút, nhưng hấn niên kỷ dù sao cũng còn nhỏ, hơn nữa vốn diện mạo anh tuấn, không thể cho là khó coi. Thần Thần ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ, tiểu bàn tử này, chơi đùa với hấn chắc hẳn rất vui.

6. Chương 5 - Lam Điền Nhật Noãn Ngọc Thăng Yên

Mỹ phụ an ủi : ” Hài tử, đừng khóc. Nếu ngươi nguyện ý, để a di làm mụ mụ ngươi đi, được không ? ”. Mẫu tính khiến nàng không ý thức nói ra, lời vừa ra khỏi miệng, nàng mới ý thức được, tự mình có chút lỗ mãng. Dù sao, đối với một già một trẻ trước mặt nàng một điểm cũng không hiểu biết, nhưng là, với thân phận của nàng, lời ra khỏi miệng làm sao có thể thu hồi đây ?

Niệm Băng nhìn thoáng qua sắc mặt bất thiện của Thần Thần bên cạnh, đột nhiên lắc đầu, nói : ” Không cần. Cám ơn a di ngươi, nhưng ngươi dù sao cũng không phải mụ mụ ta, ta không cần sự thương hại ”. Trong ánh mắt toát ra vẻ kiên nghị vẻ, lúc này, thần hài đồng buồn bã của hấn lại có vẻ cao lớn vài phần.

Mỹ phụ trong lòng thất kinh, hài tử này còn nhỏ như vậy mà lại có khí chất như thế, khi lớn lên tất không thể là người tầm thường. Trong lòng khẽ động, từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bài nhét vào trong tay Niệm Băng, mỉm cười nói : ” Không sao, chúng ta gặp mặt cũng là có duyên, khối ngọc bài này là tín vật của a di, mặt trên có tên của a di, tương lai nếu ngươi ở Áo Lan đế quốc gặp phải điều gì phiền toái, mang nó ra tất có ít nhiều tác dụng ”.

” Mụ, sao người có thể đem thiên hoa bài cho hấn, ta xin người bao nhiêu lần mà người cũng đều chưa cho ta mà ”. Thần Thần hung hăng trừng mắt nhìn Niệm Băng, nếu không phải mẫu thân ở bên, sợ rằng đã lại đến cướp đoạt rồi.

Ngọc bài vào tay thấy ấm áp, tựa hồ có một luồng khí lưu ôn hòa theo lòng bàn tay truyền vào cơ thể, khiến thân thể phi thường thoải mái. Trong mắt Niệm Băng toát ra quang mang cảm kích, cũng không chối từ, ” Cám ơn a di ngươi, a di, người thật tốt ”.

Tra Cực sợ Niệm Băng trong lúc nhìn mỹ phụ trước mặt mà vô ý phá giải phong ấn thôi miên, lôi kéo hấn hướng về mỹ phụ nói : " Phu nhân, chúng ta còn phải lên đường, giờ xin đi trước, cảm ơn người đã quan tâm đến hải tử này ". Nói xong, kéo Niệm Băng tới đại thụ bên đường, kéo mộc xa theo đường lớn hướng về Băng Tuyết thành mà đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Phong đội trưởng đi tới bên mỹ phụ, thấp giọng nói : " Phu nhân, thiên hoa bài cấp cho kẻ bình thường này, tựa hồ có chút không ổn. Ta sợ tước gia sẽ ... ".

Mỹ phụ hừ một tiếng, nói : " Người phàn nàn cái gì, người cho là một người chỉ có hơn mười tuổi mà có thể nhanh chóng phát ra đề cấp ma pháp là hải tử bình thường sao ? Ta có dự cảm, tương lai hải tử này nhất định có thể nổi danh trên toàn đại lục. Ánh mắt phải nhìn cho xa, Phong đội trưởng, ta kiến nghị người cần quản thủ hạ cho tốt, ăn một chút rồi chuẩn bị lên đường đi. Thần Thần, chúng ta về mã xa nghỉ ngơi ". Nói xong, kéo tay nữ nhi, hai thân thoáng lên, đã biến mất sau màn che trên mã xa.

Phong đội trưởng đập đầu phải đỉnh, lại hề không có chút bất mãn, ánh mắt hướng về thuộc hạ lúc trước để mất kiểm, đi vài bước tới trước mặt hấn, lạnh nhạt nói : " Giao ra linh vũ của người ".

Kỵ sĩ toàn thân chấn động, có phần sợ hãi nói : " Đội trưởng, ta ... ".

Ánh mắt Phong đội trưởng có thêm vài phần lãnh ý, lặp lại : " Giao ra linh vũ của người, ta không muốn nói lần thứ ba ".

Kỵ sĩ phảng phất mất đi toàn bộ khí lực, trân trọng lấy từ ngực ra một thanh sắc vũ mao dài chừng ba mươi ly, đưa cho Phong đội trưởng.

Phong đội trưởng âm thanh lạnh lùng nói : " Bị một hải tử cướp đi phổi kiểm của chính mình, người đã mất đi tư cách của một Ngân Vũ kỵ sĩ, ta tuyên bố, từ bây giờ trở đi, giáng người xuống là kiến tập kỵ sĩ, thu hồi thanh vũ, sau khi trở về đoàn sẽ xử phạt, người có phục hay không ? ".

Kỵ sĩ cúi đầu, nhìn dấu vết mờ mờ trên ngân giáp thượng do phổi kiểm họa xuất, " Vâng, đội trưởng ".

Ánh mắt Phong đội trưởng sắc bén đảo qua các kỵ sĩ, trầm giọng nói : " Các người cũng hấn là biết mình phải làm cái gì, duy hộ tôn nghiêm của kỵ sĩ, còn quan trọng hơn duy hộ sinh mệnh của chính mình, từ giờ trở đi, mỗi người đều cố gắng bằng một trăm hai mươi phần cho ta, nếu còn sự tình như vậy phát sinh, trừng phạt sẽ nghiêm lệ hơn ".

Cuộc nói chuyện với mỹ phụ khiến trong lòng Niệm Băng nổi lên tư niệm mãnh liệt về mẫu thân, có vẻ trầm mặc hơn hấn so với bình thường. Tra Cực lo hấn nhớ lại được điều gì, vừa đi, vừa kể cho hấn nghe về những kinh lịch thú vị trước kia của mình, Niệm Băng dù sao cũng chỉ là hải tử, trong chốc lát đã từ trong thương cảm khôi phục lại, hiện rõ vẻ hoạt bát.

" Sư phụ, vừa rồi a di kia còn cho ta một khối ngọc bài ". Lúc rời đi, vì phải kéo xe, hấn thuận tay đem ngọc bài cất vào trong lòng ngực, trên ngọc bài có một luồng khí tức khó hiểu, đem lại cảm giác ấm áp, đây cũng là một trong những nguyên nhân giúp tâm tình hấn rất nhanh bình tĩnh trở lại. Nói xong, Niệm Băng một tay kéo xe, tay kia lấy ra ngọc bài.

Ngọc bài không lớn, hình chữ nhật, cạnh dài dài bằng chiều dài ngón tay út của Niệm Băng, toàn thân có màu trắng nhũ, cầm vào tay thấy ôn nhuận, mặt trước có điêu khắc một con phượng hoàng trông rất sống động, mắt của phượng hoàng vây quanh một viên tiểu bảo thạch màu đỏ, khiến cả ngọc bài như được họa long điểm tình (ND : vẽ rồng điểm con người), phía trên ngọc bài có một lỗ nhỏ, lỗ nhỏ đều đều, tựa hồ là dùng để xuyên ti tuyến. Cả khối ngọc bài xuất ra một tầng bạch sắc vụ khí nhàn nhạt, nếu không phải ở nơi ánh mặt trời chiếu hạ cẩn thận xem, rất khó phát hiện.

Ánh mắt Tra Cực rơi vào trên tay Niệm Băng, lúc trước vì muốn mau rời khỏi những người đó, hấn cũng không có chú ý tới mỹ phụ đưa cho Niệm Băng cái gì, lúc này vừa nhìn thấy ngọc bài, hấn không khỏi chấn động, vốn là Quỷ Trù đã gặp qua không ít người, Niệm Băng không nhìn được ảo diệu trong đó, hấn sao có thể nhìn không ra đây ?

" Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc thăng yên, trời ạ ! Tầng dày bảo khí rõ ràng như thế, đây chắc chắn là Hòa Điền bảo ngọc. Nữ nhân nọ ra tay cũng quá rộng rãi ".

Niệm Bằng không hiểu, hỏi : ” Sư phụ, Hòa Điền bảo ngọc rất trân quý sao ? ”.

Tra Cực cầm ngọc bài từ trong tay Niệm Bằng, tử tế nhìn kỹ, rồi tán thán : ” Đương nhiên trân quý, hơn nữa, đây không phải Hòa Điền bảo ngọc bình thường, là một trong những thứ trân quý nhất, Dương Chi Ngọc, trước kia ta có một bằng hữu, buôn bán ngọc thạch, hẳn từng nói với ta, Dương Chi Ngọc là cực phẩm trong ngọc thạch, tinh quang nội uẩn, bề ngoài như mỡ động (ND : nguyên văn - thể như ngưng chi), kiên khiết nhẫn nại, hậu trọng ôn nhuận, đeo lên có thể dưỡng tính, khiến tâm tình vui vẻ, trừ tà tị lạnh, hữu ích đối với con người, không thể khen ngợi hết được, người xem ngọc bài này, không phải có đặc điểm này sao ? Hơn nữa mặt trên điêu khắc nhẫn nại tinh trạm như thế, quả thực là một kiện bảo bối, mang theo nó, có thể khiến tâm người tự bình ổn, a, quả thực là đồ vật tốt, tâm cảnh bình thản đối với một trù sư mà nói phi thường trọng yếu ”. Vừa nói xong, hẳn lật ngọc bài nhìn vào mặt sau, chỉ thấy phía sau có điêu khắc ba chữ, ” Ngọc Như Yên ”. Đây là tên của nữ nhân vừa rồi. Quả nhiên là người cũng như tên, bất quá, năng tựa hồ cũng quá hào phóng rồi ”.

Niệm Bằng cười nói : ” A di nọ thật sự là người tốt, chờ sau này ta học được trù nghệ, nhất định sẽ làm món ngon nhất để người phẩm thưởng ”.

Tra Cực suy tư một chút, đem ngọc bài trả lại cho Niệm Bằng, nói : ” Đi thôi, tới Bằng Tuyết thành, ta mua hồng thăng (ND : thăng - dây) cho người đeo lên cổ, được tiếp xúc với da, công dụng của nó sẽ từ từ phát huy ra ”.

Hai người tiếp tục đi trước, bọn họ mới vừa đi không xa, phía sau đã truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập mà chỉnh tề, xoay người lại nhìn lên, chính là chỗ có mã đội của Ngọc Như Yên, chỉ bất quá, lúc này mã đội cũng không dừng lại, vượt nhanh qua họ mà đi, ánh mắt Niệm Bằng hướng về mã xa, đã thấy màn xe khẽ nâng lên, Thần Thần có chút khiêu khích trừng mắt liếc một cái, khi Niệm Bằng muốn trừng lại, mã đội đã chạy xa hơn trăm thước.

Tra Cực nhìn thần sắc bất mãn trên mặt Niệm Bằng, ha ha cười, nói : ” Như thế nào ? Thích tiểu cô nương nhà người ta ? Mặc dù thân phận cách xa, bất quá sau này cũng vị tất không có cơ hội, chờ người lớn lên rồi hãy nói đi ”.

Niệm Bằng hừ một tiếng : ” Quỷ mới thích nàng, tính tình điêu ngoa, khiến người ta chán ghét ”.

Tra Cực mỉm cười không nói, ” Đại lộ gặp nhau, coi như là duyên phận, có lẽ, sau này người du lịch đến Áo Lan đế quốc, sẽ còn được gặp lại nàng. Sắc trời không còn sớm nữa, chúng ta cần đi mau, xem ra, đêm nay vô luận thế nào cũng phải ở lại trong thành rồi ”.

Bằng Tuyết thành, Bằng Nguyệt đế quốc đệ nhị đại thành thị. Sa xa nhìn lại, thành tường cao tới mấy chục thước, ngang dọc rộng rãi, tuy không thể nói là khí thế bức người, nhưng cả tòa đại thành thẳng đứng ở nơi này, khiến người ta có một loại cảm giác trầm ổn phi thường. Thiên Thanh hà đến từ phía tây Bằng Tuyết thành, cả tòa đại thành xây dựng dựa theo con sông, coi trọng thủy lợi, mặc dù không nổi danh bằng Bằng Nguyệt thành, thủ đô của Bằng Nguyệt đế quốc, bên cạnh Bằng Thần Tháp, nhưng cũng tuyệt đối là một trong những trung tâm kinh tế của Bằng Nguyệt đế quốc, không ít đại thương hội lấy Bằng Tuyết thành làm căn cơ, cả tòa thành thị dân cư mấy trăm vạn, hơn mười năm hòa bình, khiến nơi này phồn vinh hơn tất cả trước đây.

Niệm Bằng cùng Tra Cực từ Bằng Tuyết thành bắc môn mà vào, với trang phục bình dân của bọn họ, nhìn qua cũng không thêm nhìn, mười mấy tên binh lính giữ thành căn bản không tra hỏi đến, dễ dàng tiến vào bên trong thành.

Vừa vào thành, lập tức có một loại cảm giác bất đồng, đào hoa lâm giống như thế ngoại đào viên, mà Bằng Tuyết thành trung lại là một cảnh tượng phồn hoa ồn ào náo nhiệt, đường lớn được làm bằng đá xanh, hai bên đường, các loại cửa hàng xan xát, tiếng gào quát không dứt bên tai, mặc dù Niệm Bằng hơn một năm trước từng đã tới nơi này, nhưng đã trải qua cuộc sống thanh tịnh, lúc vừa vào thành đã cảm thấy không quen.

” Sư phụ, chúng ta hiện tại đi mua gì ? ”. Niệm Bằng hỏi.

Tra Cực mỉm cười, nói : ” Lần này thứ chúng ta cần mua không ít, gạo một đầy, để trong thời gian dài lão không cần xuất lai, rồi cần một chút gia vị. A, phải rồi, còn cần mua cho người một thanh đao tốt, qua mấy

ngày nữa, người cũng nên bắt đầu chính thức học tập nấu ăn. Dao của trù sư và dao của võ sĩ đều giống nhau, đều là thứ tối trọng yếu, chỉ có một thanh hảo đao, mới có thể giúp trù nghệ của người hoàn toàn phát huy. Tốt nhất là có thể mua được một thanh hảo đao có gắn ma pháp bảo thạch, như vậy, người có thể lợi dụng ma pháp để cắt tài liệu, trù sư khác ta không biết, dù sao đối với ta mà nói, lúc đầu trù cụ (ND : dụng cụ trong bếp) tối trọng yếu chính là đao ”.

Vừa nghe Tra Cực nói sẽ mua đao cho mình, Niệm Băng nhất thời hưng phấn, ” Thật tốt quá, sư phụ, ta rốt cục có thể không cần dùng sài đao rồi. Người nhất định phải mua cho ta một thanh tốt, bắt quá, người có tiền không ? ”.

Tra Cực hừ một tiếng, nói : ” Sư phụ người đây trước kia cũng đường đường là Quý Trù, tích súc cho dù dùng tới cả đời cũng không hết, nếu không, ta dựa vào cái gì mà sinh sống ở đào hoa lâm nhiều năm, lựa chọn nơi đó, chỉ là bởi vì ta thích thanh tịnh mà thôi ”.

Niệm Băng cười hắc hắc, nói : ” Nói như vậy, sư phụ chính là một vị đại tài chủ rồi. Vậy người dùng thái đao loại nào, bình thường người sử dụng, ta cũng không thấy có gì đặc biệt a ! ”.

Tra Cực thở dài một tiếng, than : ” Dao của ta, sớm đã phong rồi (ND : phong trong phong ấn). Nếu đã không còn là Quý Trù năm xưa, ta sao lại có thể để bảo đao theo ta mà long đong đây ? Nếu tương lai trù nghệ của người có thể đạt tới yêu cầu của ta đích yêu cầu, có lẽ, ta sẽ đem nó truyền lại cho người ”.

” Đi thôi, chớ nghĩ ngợi nhiều, cho dù là hảo đao, người hiện tại cũng phát huy không được, trước đi mua gạo rồi hãy nói ”. Lập tức, Tra Cực mang theo Niệm Băng kéo xe vào trong Băng Tuyết thành, một lát sau, trên mộc xa đã chứa đầy đồ, một chút thực vật cần thiết, gia vị và các đồ dùng sinh hoạt, Tra Cực mua cả đồng đồ, thậm chí còn mua mấy bộ bố y phổ thông cho mình và Niệm Băng để thay đổi, đương nhiên, hẳn cũng không quên mua hồng đẳng cho Niệm Băng, hiện tại, ngọc bài đã được đeo lên cổ, ngọc thạch ôn nhuận áp lên ngực hẳn, khí tức ấm áp khiến Niệm Băng cảm giác hết sức thoải mái.

Đẩy chiếc xe càng ngày càng nặng, Niệm Băng giận dữ nói : ” Sư phụ, ta đã đói bụng, chúng ta có hãy ăn chút gì trước rồi hãy mua tiếp a ! ”.

Tra Cực nhìn tên đồ đệ mập mạp, cười nói : ” Người đã ăn nhiều thịt béo rồi, ăn ít đi một chút cũng không sao. Được rồi, mua cũng gần đủ rồi, đi thôi, chúng ta trước hết đến ở Hoa Gia khách sạn, rồi ăn cơm, đến tối ta mang người đi xem có thanh đao nào hợp không ”.

Niệm Băng thở dài một hơi, chỉ về một khách sạn nhỏ ở phía trước nói : ” Sư phụ, còn đi đâu, nơi đó đi, ta thật sự đi không được nữa ”.

Tra Cực gật đầu, ” Được rồi. Nơi đó ta từng ở qua, mặc dù hoàn cảnh cũng chỉ tầm thường, nhưng cũng coi như sạch sẽ ”.

Khách sạn tên là Chúng Sinh, một già một trẻ, đẩy xe đi tới cửa khách sạn, một gã phục vụ sinh chạy ra, cười bồi nói : ” Nhị vị, muốn ở trọ sao ? Chúng ta nơi này mọi thứ đều chu toàn, còn cung cấp nước nóng mười hai canh giờ một ngày, giá cả lại vừa phải ”.

Tra Cực có chút không kiên nhẫn nói : ” Được rồi, chớ nói nhảm, trước tiên đem xe tới nội viện, chúng ta sẽ ở lại đây ”.

Vào khách sạn, Tra Cực mang theo Niệm Băng tới quầy tiền, ” Cho chúng ta một phòng tiêu chuẩn, loại có hai giường ”.

Phục vụ viên sau quầy tướng mạo bình thường, nhìn qua mới mười tám, mười chín tuổi, mỉm cười, nói : ” Một ngày là một ngân tệ, xin ngài trả trước ”.

” Chờ một chút, cho hai gian đi ”. Niệm Băng nói hơi vội vàng.

Tra Cực ngạc nhiên hỏi : ” Hai gian làm gì ? ”.

Niệm Băng hướng hẳn thề lưỡi, ” Sư phụ a, bình thường người với ta ở cách vách, tiếng lẩm bẩm còn thường xuyên đánh thức ta, nếu là ở cùng một gian phòng, ta chắc là khỏi cần ngủ. Ngày mai ta còn muốn đẩy xe trở về, xin người thương cảm thương cảm cho cái thân béo phì của đi ”.

Tra Cực mặt già đỏ lên, từ trong lòng lấy ra hai ngân tệ đưa cho phục vụ viên, " Vậy thì hai gian, được rồi, tiếng ngáy của ta lớn như vậy sao ? ". Phục vụ viên nhận ngân tệ, cố nén không để mình bật cười, an bài cho một già một trẻ này hai gian phòng nhỏ.

Tra Cực cầm chìa khóa phòng, nói với Niệm Băng : " Người không phải đói bụng sao ? Chúng ta ở chỗ này tùy tiện ăn một chút gì đi ".

Phòng ăn của khách sạn không lớn, chỉ khoảng hơn trăm thước vuông, bên trong bày chỉnh tề hơn mười cái bàn, theo như lời Tra Cực, tuy không hào hoa, nhưng cũng coi như là sạch sẽ. Lúc này không phải giờ cơm, trong phòng ăn rất yên tĩnh, Tra Cực mang theo Niệm Băng đi tới một chiếc bàn ở lan can ngồi xuống, từ nơi này, có thể nhìn được cảnh tượng phồn hoa ở ngã tư ngoài đường.

" Hai vị, ăn gì ? ". Một gã phục vụ viên đi tới trước mặt bọn họ, hỏi trống không. Với trang phục bình dân như vậy của Niệm Băng và Tra Cực, tự nhiên vô pháp khiến cho hắn trọng thị.

Tra Cực nói : " Bốn cái bánh bao, một nồi cháo trắng, sau đó thêm một món ăn là được ".

Từ trong mắt phục vụ viên léo ra tia coi thường, ngay cả ghi chép cũng không thèm, " Chờ, trong chốc lát sẽ có ".

Mục trường khẩu ngọc nhìn phục vụ viên rời đi, Niệm Băng kêu lên quái dị, " Sư phụ, người không phải chứ, người không phải vừa mới rồi còn nói mình nhiều tiền cỡ nào cỡ nào sao ? Như thế nào bây giờ lại đây như vậy ? Ăn toàn bánh bao, dinh dưỡng như thế nào đủ a ! ".

Tra Cực tức giận đáp : " Ngu ngốc, người cho là đồ ăn ở ngoài có thể so sánh với đồ ăn của ta sao ? Ăn đồ ăn ta làm, rồi ăn các món ăn phổ thông này, cam đoan người lập tức nôn ra ".

Niệm Băng nghi hoặc hỏi : " Sư phụ, ta biết người đường đường là Quỷ Trù, nhưng cũng không cần châm biếm người khác như vậy chứ. Cho dù không ngon, nhưng cũng không quá kém như vậy chứ, nếu không, người ta sao có thể lên làm trù sư ? ".

Tra Cực cười quái dị, " Không tin thì chờ xem, được rồi, chúng ta sẽ gọi hai món rau xanh, người thử rồi sẽ biết. Nếu không có chèn lệnh thật lớn với trù sư thông thường, ta trước đây dựa vào cái gì để liên tục đoạt quán quân năm lần Trù Thần Đại Tái ". Nói xong, lập tức kêu phục vụ viên, gọi thêm hai món rau.

Phục vụ viên mặc dù thái độ không tốt lắm, nhưng rau xanh làm nhanh, bánh bao và cháo lại là có sẵn, chốc lát đã bùng lên. Niệm Băng đói bụng từ sớm, lại không tin lời Tra Cực, gấp một đĩa lớn rau cho vào miệng.

" Oa, phì, phì, phì ". Còn chưa nhai đến miếng thứ hai, rau đã bị hắn nôn ra tất tột, " Thứ gì vậy a ! Khó ăn muốn chết, đều là vị dầu sống, lúc xào khẳng định không nóng, lửa nhẹ, chưa chín, bản thân rau xanh một chút mùi thơm cũng không phát huy đi ra, muối và bột ngọt lại quá nhiều, quả thực khó ăn đến chết ".

Tra Cực cũng không có cười nhạo Niệm Băng, lại còn gật đầu hài lòng, " A, đúng rồi, xem ra một năm nay người không uống theo ta học tập. Khuyết điểm của món rau này người cơ bản đều nói ra rồi. Thấy người còn có chút thiên phú, hôm nay sư phụ sẽ cho người thấy một chút tay nghề. Phục vụ viên ".

Phục vụ viên đứng bên cạnh nghe Niệm Băng nói món rau khó ăn, đã sớm không nhận được rồi, tức giận nói : " Làm gì ? Món ăn chỗ chúng ta là như vậy, muốn ăn ngon, các người có thể tới Đại Thành Hiên hoặc là Thanh Phong Trai, đồ ăn nơi đó, sợ là các người ăn cũng không được ".

Tra Cực lạnh lùng nhìn hắn, tiện tay xuất ra một kim tệ, " Bớt nói nhảm, đưa chúng ta đến trù phòng, chỉ dùng nguyên liệu của các người, tự chúng ta làm đồ ăn, chỉ một món ăn ".

Nhìn kim tệ lấp lánh trong tay, con mắt phục vụ viên đích nhất thời sáng choang, " Tiên sinh, ngài, xin mời ngài đi bên này ". Với một kim tệ có thể ăn cả một bàn rượu thịt, làm một món ăn lại chỉ tốn một chút nguyên liệu, tuyệt đối là lãi lớn.

Trù phòng cùng phòng ăn chỉ cách nhau một bức tường, trù phòng mặc dù không thể nói đơn sơ, nhưng có thể thấy rõ ràng trù cụ (ND : dụng cụ trong bếp) đều đã cũ kỹ, Tra Cực không nhận được nhú mày. Trong trù phòng chỉ có hai gã trù sư, hiển nhiên thứ vừa rồi Niệm Băng ăn chính là do bọn hắn làm ra.

Phục vụ viên đi tới bên một gã trù sư, nói nhỏ vào tai hắn vài câu, tên trù sư nhú mào, có chút tò mò liếc nhìn Tra Cực, nói không kiên nhẫn : ” Tùy tiện đi, tài liệu đều ở chỗ này, chúng ta cũng mừng là được thanh nhàn, huynh đệ, đi, chúng ta đi nghỉ ngơi ”. Nói xong, cùng với gã trù sư kia đồng thời đi khỏi trù phòng, hướng về phía hậu viện.

Tra Cực nhìn về Niệm Băng, cúi đầu xuống bên tai hắn, hỏi : ” Hôm nay ta sẽ dạy ngươi làm món ăn đầu tiên, hỏa diễm thuật của ngươi có thể cầm cự trong bao lâu ? ”.

Niệm Băng suy nghĩ một chút, nói : ” Nếu chỉ dùng hỏa diễm thuật, một giờ cũng không có vấn đề gì ”.

” Tốt, chúng ta bây giờ bắt đầu. Lấy một cái chảo, rửa sạch sẽ ”.

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, hắn mặc dù không biết Tra Cực muốn làm gì, nhưng vẫn lập tức lấy một cái chảo ở bên cạnh, lập tức rửa sạch sẽ. Trong lúc này, Tra Cực đi tới nơi để nguyên liệu, nguyên liệu hiển nhiên đều đã được rửa sạch sẽ, nhìn thoáng qua, từ trong đó lấy ra một ít, đem đặt lên bàn. Sau đó đem các loại gia vị sắp xếp gần bếp.

” Chẻ rau, ngoại trừ cà chua ra, đều đem cắt thành hình khối ”.

” Vâng, sư phụ ”. Niệm Băng tiện tay cầm lấy một thanh đao, đao vừa vào tay, thần tình của hắn nhất thời trở nên chuyên chú, một năm khổ luyện cũng không có uống phí, cảm giác nhân đao hợp nhất khiến ánh mắt một hài tử chỉ mười một tuổi nhất thời trở nên sắc bén. Các loại nguyên liệu trong mắt hắn, cùng với củi cũng không có khác biệt quá lớn, chỉ là lớn nhỏ bất đồng mà thôi. Tay béo tròn nắm lấy nguyên liệu đặt ở trước mặt, ánh đao lóe lên, tên phục vụ viên căn bản không thấy rõ Niệm Băng ra tay như thế nào, bất luận thị khoai tây, hành hay là cà rốt, cũng đều hóa thành từng khối chỉnh tề, trước sau chỉ bất quá vài lần nháy mắt, Niệm Băng đã dễ dàng hoàn thành.

Tra Cực mỉm cười, lấy một hộp gia vị trống không đưa cho Niệm Băng, ” Gia vị, trong trù nghệ, là một trong những bộ phận cấu thành phi thường trọng yếu, món ăn này cũng không yêu cầu cao về công nghệ, tất cả đều giao cho ngươi. Cà chua, hà (ND : con hà), hào (ND : con hào), phân biệt đánh thành tương. Rồi đổ vào hộp này ”.

” Vâng ”. Đáp ứng một tiếng, Niệm Băng dựa theo phân phó của Tra Cực, huy đao như bay, đao chém vào bàn tạo ra âm thanh có tiết tấu trong trẻo liên tục, Tra Cực cũng không có nhân rồi, đem các loại gia vị cho vào trong hộp, tiện tay khuấy đều, khi Niệm Băng hoàn thành, hắn cũng đã làm xong hết, đem gia vị đổ vào nước tương làm từ cà chua, hà và hào. Rồi đưa cho Niệm Băng một đôi đũa, ” Khuấy đều lên ”.

Làm xong, Tra Cực mỉm cười, nói : ” Tiếp theo, sẽ chính thức bắt đầu ”. Lấy một tấm dẻ quăng cho Niệm Băng, nhân thần của hắn toát ra vẻ chuyên chú, lời nói cũng chột nhanh hơn, ” Một phần ba nước tương đổ ra, đem các thứ đặt lên trên mặt, rồi đem một phần ba nước tương đổ lên trên ”.

Niệm Băng mặc dù là lần đầu tiên nấu ăn, nhưng bình thường hắn tai nghe mắt nhìn rồi, đối với các công việc này của trù sư cũng không xa lạ, mặc dù còn chưa thành thực, nhưng rất nhanh cũng hoàn thành mọi thứ.

Tra Cực lấy một khúc cá, đặt vào trong nước tương trên chảo, ” Phục vụ viên, mời ngươi đi ra ngoài trước ”. Hắn không muốn bị phục vụ viên phát hiện ma pháp của Niệm Băng.

Phục vụ viên ngẩng ra một chút, ” Nhưng là ... ”.

Tra Cực không kiên nhẫn nói : ” Yên tâm, chúng ta sẽ không đốt trù phòng này ”.

Bởi vì một kim tệ lúc trước của Tra Cực, phục vụ viên cũng không dám nói thêm cái gì, chỉ đành lui ra ngoài trù phòng, trong trù phòng chỉ còn lại có Niệm Băng và Tra Cực hai người.

Tra Cực mỉm cười, ” Nước tương còn thừa cũng đổ vào đi, rồi dùng hỏa diễm đốt chảo ”.

” Nhiệt tình hỏa nguyên tố a, thỉnh cầu các người, ngưng tụ thành hỏa diễm quang mang, đem đến sự ấm áp cho thế gian. Hỏa diễm thuật ”. Hồng sắc hỏa diễm từ tay phải Niệm Băng bay ra, tay trái cầm chảo, để cho hỏa diễm thiêu đốt dưới đáy chảo.

Tra Cực mỉm cười, nói : ” Hỏa diễm ma pháp này của ngươi so với hỏa diễm bình thường có nhiệt lượng cao hơn, hơn nữa nhiệt lượng lại đều đều, chúng ta cũng có thể sớm được ăn rồi. Nhớ rõ ràng các bước ta vừa dạy ngươi, đây là một món ăn đơn giản, gọi là Tam Tráp Muộn Ngư (ND : nô m na là món cá om ba nước). Bởi vì nguyên liệu chỗ này đều tầm thường, vị đạo sợ rằng kém một chút, bất quá, cũng chấp nhận được ”.

Niệm Băng một mặt duy trì hỏa diễm, một bên hướng về Tra Cực hỏi : ” Sư phụ, người không sợ bị phục vụ viên vừa rồi học trộm sao ? ”.

Tra Cực mỉm cười, nói : ” Phối chế gia vị đều là chính ta làm, tổng cộng dùng hơn mười loại, hẳn có thể nhớ hết sao ? Huống chi, mỗi một loại gia vị cho nhiều ít bao nhiêu cũng phi thường quan trọng, muốn học được cũng không dễ dàng. Ổn định ngọn lửa của ngươi, nhiều nhất là nửa nén hương nữa chúng ta có thể ăn. Mẫu chốt của món ăn này là ở nước tương, gọi là tam tráp (ND : ba nước), chính là tương tráp (ND : nước tương), hải tiên tráp (ND : nước hải sản tươi) cùng phiên gia tráp (ND : cà chua), có thêm khoai tây, hành và cà rốt trộn vào, tam tăng tam tráp đồng thời nhập vị, thêm vào vị đạo của cá tươi, là có thể thể hiện được tinh túy của món ăn này, về phần phương pháp cụ thể điều phối tam tráp, khi trở về ta sẽ dạy lại ngươi ”. Vừa nói xong, hắn lấy từ bên cạnh một cái vung đầy chảo lại.

Niệm Băng sử dụng một băng hệ ma pháp cấp thấp để bảo vệ tay trái, ngăn cản sức nóng, được hỏa diễm đun nóng, trong chốc lát công phu, mùi thơm đã dần dần từ trong chảo bay ra, chui vào mũi khiến Niệm Băng không nhịn được mà nước miếng chảy dài.

Sau thời gian nửa nén hương.

” Thật thơm a ! Đây là mùi vị gì vậy ? ”.

” Đúng vậy ! Quá thơm, cho tới bây giờ ta còn chưa ngửi qua món ăn nào thơm như vậy, chẳng lẽ là lão nhân kia nấu ra ? ”.

Hai gã trù sư lúc trước chạy ra ngoài hóng gió giờ đã quay lại, vừa vào cửa, đã thấy Niệm Băng hai tay bưng chảo, mùi thơm chính thị từ trong đó mà ra. Tra Cực liếc hai gã trù sư một cái, lạnh nhạt nói : ” Không cần ăn đồ, nhìn như vậy là đủ rồi ”.

Hai gã trù sư tựa hồ không nghe được Tra Cực nói, ánh mắt đều rơi trên chảo, nuốt một ngụm nước miếng lớn giống như Niệm Băng lúc trước, một gã trù sư nói : ” Ày, các ngươi làm cái gì mà thơm vậy a ! ”.

Niệm Băng vừa muốn trả lời, lại bị Tra Cực ngăn lại, hắn nhìn Niệm Băng, bảo : ” Nhớ kỹ, nấu ăn cũng phải nhìn đối tượng, không phải mỗi người đều có quyền lợi ăn. Trù sư có tôn nghiêm của trù sư, chúng ta nấu cái gì, cũng chỉ cho một số người được ăn. Đi thôi ”.

Tam Tráp Muộn Ngư ngon hay không ngon, từ cách Niệm Băng ăn là có thể thấy được, cả một chảo lớn, hắn tự mình quét sạch đến tám phần, thêm vào hai cái bánh bao, ăn như thường luồng (ND : cất đích bát diệp nhạc hồ - không biết dịch như thế nào cho sát, tạm để là ăn như thường luồng), sau khi ăn xong, y phục trên người hắn nhiều chỗ đã dính đầy nước sốt, ngoại trừ xương cá ra, trong chảo cũng chỉ còn lại một chút cặn nước sốt. Phục vụ viên đứng bên cạnh mở to hai mắt mà nhìn.

” Sư phụ, ta càng ngày càng bội phục người, món này quả thực ăn quá ngon. Thật không biết sau này rời xa người, ta nên làm thế nào đây ”. Niệm Băng thỏa mãn vỗ bụng, rên rĩ.

Tra Cực cười hắc hắc, nói : ” Không cần sợ, rất nhanh ngươi sẽ biết nên làm thế nào. Muốn cả đời có đồ ăn ngon, trông cậy vào người khác là vô dụng, chỉ có thể trông cậy ở chính bản thân ngươi ”.

Niệm Băng mơ hồ cảm thấy có vài phần không ổn, nhưng Tra Cực thì hắn quá biết rồi, tự mình hỏi sư phụ cũng sẽ không nói, xem ra, cuộc sống sau này của mình sợ là sẽ không ổn nữa rồi.

Nhìn dáng vẻ của đồ đệ bảo bối, Tra Cực nói không có chút hảo ý : ” Ngươi bây giờ về đi ngủ, hay là theo ta ra ngoài tìm cửa hàng bán vũ khí, tìm cho ngươi một thanh đao thích hợp ? ”.

Niệm Băng hai mắt sáng ngời, ” Đi, đương nhiên đi. Sư phụ, chúng ta hiện tại đi luôn ”.

Tra Cực cố tình trầm giọng : ” Trước khi ăn, có người còn nói chính mình mệt mỏi, đi cũng không được, như thế nào hiện tại lại có tinh thần ngay rồi ? ”.

Niệm Băng hắc hắc cười : ” Sư phụ, ta biết người là tốt nhất. Đây không phải là có động lực sao ? Càng sớm có bảo bối đạo, ta càng quen thuộc đạo tính a ! ”.

Tra Cực đứng lên, ” Vậy người mau trở về thay quần áo, như vậy đi ra ngoài còn chưa đủ cho ta mất mặt sao ? ”.

” Được, được, ta đi ngay ”. Vóc người của Niệm Băng rõ ràng không hợp với tốc độ của hắn, phi nhanh về phía hậu viện lấy y phục.

Lúc Tra Cực và Niệm Băng xuất hiện trên đường cái trong Băng Tuyết thành, trời đã nhập nhoạng tối. Xa xa, một đám mây mỏng che chắn ánh hoàng hôn đỏ rực, trên đường chỉ còn vài tia nắng sót lại.

Đi được một lúc, Niệm Băng chỉ vào một cửa hàng rất lớn cách đó không xa, nói : ” Sư phụ, đó là vũ khí điểm (ND : cửa hàng vũ khí), chúng ta vào xem a ! ”. Ở cửa có biển hiệu hình thanh kiếm trông phi thường bắt mắt, mặt trên viết ba chữ to Bảo Khí Hiên, mặc dù trời đã tối, nhưng khách nhân vẫn đi tới không ngừng, thể hiện sinh ý không tệ.

Tra Cực tiện tay véo lên khuôn mặt nung núc thịt của Niệm Băng, ” Ngu ngốc, người đến chỗ này mua thái đao, không bị đuổi ra mới là lạ ”.

Niệm Băng xoa xoa khuôn mặt béo tròn, ” Ta làm sao biết được, người không phải nói muốn đến vũ khí điểm sao ? ”.

Tra Cực xác định phương hướng một chút, ” Theo ta đến đây, vũ khí điểm thì vũ khí điểm, nhưng không phải nơi này ”. Vừa nói, hắn vừa kéo Niệm Băng quẹo vào một ngõ nhỏ bên cạnh, hắn đối với nơi này tựa hồ rất quen thuộc, mang theo Niệm Băng đi qua đường ngang ngõ tắt, ước chừng sau thời gian một bữa cơm, lúc trời đã tối đen, Tra Cực rút cục thở hổn hển dừng lại, chỉ về phía trước nói : ” Chính là nơi này ”.

7. Chương 6 - Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc

” Nơi này ... ? Sư phụ, người không lầm đấy chứ ? ”. Niệm Băng dụi nhẹ mắt, đảm bảo là mình không có nhìn lầm ý tứ của Tra Cực.

Cũng khó trách Niệm Băng kinh ngạc như thế, hiện tại ở trước mắt hắn là hai cánh cửa, nói chính xác là hai cánh cửa gỗ đã có phần rách nát, tay cầm chỉ còn lại một cái, đầu cũng đã sớm khô kiệt, xiêu vẹo bên cạnh là một khối biển hiệu, theo đó có thể thấy được, mặt trên viết chuệch choạc năm chữ - Thủy Hóa Thiết Khí Phô (ND : cửa hàng đúc, bán đồ dùng bằng sắt).

Đọc tên này xong, sợ rằng không có ai thèm vào xem, chứ còn chưa nói đến bề ngoài tồi tàn, bộ dáng rách nát, khiến trong đầu Niệm Băng mọc lên ý niệm muốn xoay người đi. (ND : xóa một vế câu rườm rà)

Tra Cực nhìn chiêu bài trước mặt, trên mặt toát ra một tia mỉm cười như đã rất quen thuộc, ” Lão hỏa kế, ta lại gặp người. Một năm không thấy, không biết đã chết hay chưa ? ”.

Niệm Băng kinh ngạc hỏi : ” Sư phụ, người biết chủ nhân nơi này sao ? ”.

Tra Cực nói : ” Đương nhiên biết, nếu không, ta sao lại mang người đến nơi đây. Niệm Băng, người phải nhớ kỹ, bất luận làm chuyện gì, đều không nên để bề ngoài của đối phương mê hoặc. Nơi này mặc dù cửa giả tàn tạ, nhưng ngoại trừ ta ra, có ai biết bên trong Thủy Hóa Thiết Khí Phô này lại tàng chứa một vị chủ tạo đại sư (ND : thợ rèn), thiên hạ đệ nhất chủ tạo đại sư đây ? ”.

” Thiên hạ đệ nhất chủ tạo đại sư ? Sư phụ, người không phải là nói giỡn sao, nếu thật là thiên hạ đệ nhất chủ tạo đại sư, còn ở những chỗ như thế này ? ”.

Tra Cực mỉm cười, ” Tại sao không ? Quý Trù có thể ở tại đào hoa lâm mà chim chóc cũng không sinh sống, tại sao Thần Chú lại không thể ở một nơi rách nát. Đi thôi, chúng ta cứ đi vào rồi hãy nói ”. Vừa nói, hắn vừa lôi Niệm Băng đi tới trước cửa, cũng không gõ cửa, đập vào cửa gỗ rách nát đến không chịu nổi một cước. Rầm một tiếng, cửa gỗ nhìn qua mặc dù rách nát, nhưng chịu một cước của Tra Cực cũng không có tổn thương, chậm chậm mở vào phía trong, lộ ra một tiểu viện đen ngòm.

” Tiểu phá đao, người đã chết chưa ? ”. Tra Cực lớn tiếng hô.

Một thanh âm già nua từ sâu trong sân truyền ra, ” Ta đang nói không biết kẻ nào lại không có lễ mạo như vậy, nguyên lai lại là lão quỷ nhà ngươi ”. Một thân ảnh tập tễnh từ nội viện đi ra, trong tay mang theo một ngọn đèn vàng vọt, không cần nhìn tướng mạo, hắc cũng đem đến người ta cảm giác như ngọn đuốc trước gió, không biết sẽ bị thổi tắt lúc nào. Niệm Băng thầm nghĩ trong lòng, đây là vị thiên hạ đệ nhất chú tạo sư ? Sư phụ có lầm lẫn không ?

Tra Cực kéo Niệm Băng vào sân, nương theo ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn, Niệm Băng thấy mờ mờ, đó là một lão nhân, mặc một bộ trường bào màu đen, thân hình đã hơi còng xuống, tóc bạc trắng, nếp nhăn trên mặt, nhìn qua so với Tra Cực còn muốn già hơn mười tuổi.

” Lão quỷ, sao còn dẫn theo người tới đây, tiểu bàn tử này là ai ? ”. Hắc y lão nhân nhìn Niệm Băng, có phần bất mãn nói.

” Tiểu phá đao, đây là đồ đệ ta mới thu nhận không lâu, ta xem, người hắc cũng nên tìm một hài tử để truyền y bát, chẳng lẽ, người muốn cái gì cũng đem theo xuống đất sao? ”.

Hắc y lão nhân hừ một tiếng, đáp : ” Người biết cái gì, hết thấy cũng phải có duyên phận, người cho rằng nói thu đồ đệ là thu a ! Nhìn tên đồ đệ này của người, dáng vẻ chỉ có ăn, rất thích hợp với người ”.

Nghe xong lời này, Niệm Băng mặc dù bất mãn trong lòng, nhưng dù sao cũng là đối thoại giữa trưởng bối, hắc không tiện mở miệng, căng mắt nhìn chung quanh, hắc phát hiện cơ hồ đây chỉ là một cái sân không lớn, ngay cả một giá bình khí trong tưởng tượng của hắc cũng không có, chỉ thấy ở góc sân có một chiếc giống như chiếc lò lớn.

Tra Cực cười ha ha, nói : ” Lão gia hỏa người, mấy năm không gặp, bộ dạng vẫn âm dương quái khí như trước, được rồi, không nói nhảm nữa, người cũng biết, ta đến nơi đây tìm người khẳng định là có việc ”.

Hắc y lão nhân nói : ” Vậy đến đây đi ”. Nói xong, dẫn Tra Cực đi về một phòng gian ở phía sau. Vừa vào nhà, Niệm Băng đột nhiên cảm giác toàn thân lạnh lẽo, Băng Tuyết nữ thần chi thạch không hiểu sao lại xao động, trong đầu tựa hồ có chút vụng vụng, hai chủng loại ma pháp lực trong cơ thể ba động không ổn định. Trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, nhất định là bởi vì mình sử dụng hỏa diễm thuật xong nhưng không có sử dụng băng hệ ma pháp tương đẳng để giữ cho ma pháp lực trong cơ thể được cân bằng, nhưng hiện tại lại không thích hợp dụng băng hệ ma pháp, huống chi, ma pháp lực bởi vì khuynh trát lẫn nhau khuynh mà có chút hỗn loạn, hắc cũng không biết mình đã dùng bao nhiêu băng hệ ma pháp mới có thể khiến hai chủng loại ma pháp lực bảo trì cân bằng. Cứ nương theo ý niệm, mạnh mẽ khống chế hai luồng ma pháp lực, cố gắng phân ly bọn chúng. Đúng lúc này, Thiên Hoa bài mà Ngọc Như Yên đưa cho hắc tản mát ra một luồng khí lưu ấm áp đích khí lưu dung nhập vào trong cơ thể Niệm Băng, khiến hắc cảm giác thư thái hơn rất nhiều, cảm giác do lạnh, nhiệt hai chủng loại cực đoan sinh ra nhất thời giảm đi không ít.

Hắc y lão nhân dùng ngọn đèn thấp sáng đèn trên bàn, trong phòng lập tức sáng bừng lên, đây là phòng ngoài, ở giữa phòng có một chiếc quây cao, phía sau quây tựa hồ còn có một cánh cửa. Hắc y lão nhân đi tới phía sau quây, hướng Tra Cực xoe xoe ngón tay, nói : ” Đưa tiền đây. Bao nhiêu tiền, cần tốn bao nhiêu tiền ? ”.

Tra Cực tức giận nói : ” Tiểu phá đao, sau nhiều năm như vậy không gặp, chính là vẫn còn yêu tiền như vậy ”.

Hắc y lão nhân hừ một tiếng, nói : ” Bằng hữu là bằng hữu, sinh ý là sinh ý, nếu người hiện tại đã không thể làm ra Trân Vị Bát Tu (ND : đồ ăn quý, ngon ; không biết có phải là tên của một món ăn ???), vậy cũng chỉ có mang tiền để đổi. Động đến sinh ý, mọi người như nhau ”.

Tra Cực đi tới quây tiền, đến gần hắc y lão nhân, nói : ” Đừng làm bộ với ta, làm cho bảo bối đồ đệ này của ta một thanh hảo đao, chờ hắc học thành xuất sư, người không phải là lại có thể ăn Trân Vị Bát Tu sao ? ”.

Hắc y lão nhân hai mắt sáng ngời, nhưng rất nhanh lại trở nên âm trầm, ” Nói thật dễ nghe, chờ bảo bối đồ đệ này của người học thành xuất sư, chỉ sợ cái mạng gì này của ta cũng đã thăng thiên rồi ”.

Tra Cực cười hắc hắc : " Vậy cũng không nhất định a ! Mấy năm trước ta gặp người thì người tính tình đã như vậy, bây giờ còn là như thế này, ta xem, người sống thêm mười năm, hai mươi năm cũng không có vấn đề gì ".

Hắc y lão nhân thở dài một tiếng, nói : " Thân thể chính mình ta biết, ta cả đời này, phạm thiên (ND : ý là làm trái với trời) nhiều lắm, đồ đệ này của người trong vòng mười năm nếu có thể xuất sư, có lẽ ta còn có thể được ăn ".

Tra Cực cười nói : " Chết thì chết đi, ngay cả ta cũng không biết có thể hay không sống quá mười niên đây. Không nhiều lời, nhanh cấp cho đồ đệ ta một thanh đao, bao nhiêu tiền người cứ nói ".

Hắc y lão nhân liếc Niệm Băng một cái, nói : " Không được ".

Tra Cực nhú mày, nói : " Tiểu phá đao, người sẽ không cấp ta chút mặt mũi nào sao ? ".

Hắc y lão nhân hừ một tiếng, đáp : " Không phải không cấp cho người mặt mũi, người hiểu hay không. Bất luận là thái đao hay là chiến đao sát nhân, đều phải có người sử dụng phù hợp, tên đồ đệ béo của người còn không có trưởng thành, bất luận là thân thể hay là tay nắm đao, sau này đều có thể có biến hóa rất lớn, hiện tại làm cho hắn một thanh đao, căn bản là không có ý nghĩa gì, đến lúc hắn lớn lên, sẽ không dùng được nữa ".

Niệm Băng vừa nghe hắc y lão nhân không chịu làm cho mình, nhất thời khấn thề, " Vậy người dựa theo hình dáng của người lớn đã tạo một thanh cho ta cũng được, ta khẳng định có thể sử dụng được ".

Hắc y lão nhân nhìn hắc y lão nhân liếc mắt một cái, " Thật là hữu kỳ sự tất hữu kỳ đồ, người nghĩ rằng đao do ta đã tạo cùng với lũ tầm thường là như nhau sao ? Nếu đao không hợp với người, thì còn dùng làm gì. Đao cũng giống như nội khổ, chỉ có hoàn toàn thích hợp, mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất. Nếu người mua một cái nội khổ không thích hợp, có lẽ chỉ qua mấy ngày cảm giác của người cũng sẽ thoải mái, đó không phải là vì nội khổ tốt, mà là bởi vì người đã thích ứng với nó. Thích ứng dẫn đến thích hợp, cùng với việc thích hợp trực tiếp, có cả trời khác biệt. Chờ sau này người được mười tám tuổi, thân thể định hình rồi hãy trở lại, hy vọng khi đó ta còn chưa có chết ".

Tra Cực trong mắt toát ra vẻ suy tư, " Xem ra, là ta sơ ý rồi. Lão hỏa kế, vậy để sau này hãy nói đi. Cho ta đi thăm binh khí khổ của người một chút xem thế nào, gần đây có tác phẩm nào tốt không ? ". Hắc y lão nhân có chút bất đắc dĩ nói : " Ta đã già rồi, mặc dù kỹ nghệ theo kinh nghiệm mà ngày càng thêm tinh tràm, nhưng thể lực đã không còn, không có tinh lực để đi tuyển lựa tài liệu tốt nữa, nói có thể làm ra thứ gì tốt, trong cuộc đời ta tác phẩm đặc ý nhất chính là thanh Chính Dương có chứa hỏa ma lực đã cấp cho người. Đáng tiếc, cả đời này, ta cũng chỉ làm ra một thanh đao mãi ý như vậy. Nếu người muốn xem, vậy thì đến đây đi, tùy tiện cho tên bàn đồ đệ của người chọn một thứ để dùng cũng chẳng đáng gì ". Nói xong, hắn xoay người hướng về phòng gian sau quỳ đi vào.

Niệm Băng cùng Tra Cực đi theo hắc y lão nhân qua quây, vừa đến đây, trong não Niệm Băng lại xuất hiện cảm giác vụng huyễn, Băng Tuyết nữ thần chi thạch lần này ba động mãnh liệt hơn, hàn khí băng lãnh đến mức ngay cả kẻ tu luyện băng hệ ma pháp như hắn cũng có chút vô pháp có được, hắn đưa tay sờ vào bảo thạch trong ngực.

Tra Cực tán thán nói : " Sát khí thật nồng hậu, không hổ là đại lực đệ nhất thần chú sư ".

Hắc y lão nhân đứng bên cạnh quây, mở cửa quây, nói : " Ta để ở đây bảy thanh đao, người xem rồi chọn lựa đi. Chỉ lấy người một trăm là được rồi ".

Bên trong quây giắt bảy thanh đao không có vỏ, mỗi thanh hình dạng đều không giống nhau, dưới ánh sáng của ngọn đèn, hàn quang bắn ra bốn phía, đem đến lãnh ý nhàn nhạt, bảy thanh đao sắc nhọn mơ hồ lóe ra quang trạch màu xanh lam, dạng thức cổ phác, nhìn kỹ cùng không tìm thấy một tia tỳ vết nào. Cửa quây vừa mở, ánh mắt Niệm Băng rơi vào thanh đao ngoài cùng bên trái, nhìn không hề chớp mắt, đây là thanh đao khó nhận thấy nhất trong toàn bộ bảy thanh đao, cũng là ngắn nhất. Dưới ánh sáng ngọn đèn chiếu xuống, chỉ có nó không có phản xạ, thân đao quang mang ảm đạm, dài chừng một thước hai tấc, trong đó chuôi dài năm tấc, toàn thân màu đen, hình dáng thân đao cực kỳ ưu mỹ, thân đao thẳng tắp, thon lại về đằng mũi, mũi rộng hai thốn, mặt đao nhìn qua rất dày. Niệm Băng sờ dĩ bị nó hấp dẫn, tất cả đều là ở khí

tức, đó là một loại cảm giác phát ra từ nội tâm, phẳng phất rằng thanh đao này vốn là của hắc y lão nhân, hàn ý của Băng Tuyết nữ thần chi thạch cũng gia tăng mãnh liệt, phẳng phất như muốn triệu hoán cái gì đó.

Niệm Băng ánh mắt ngốc trệ, từng bước từng bước đi đến, Tra Cực vừa muốn kéo hắc y lão nhân cản lại, " Dù sao cũng là đao hắc sử dụng, để cho hắc tự chọn đi. A, nhìn bộ dáng, đao tính của tiểu tử này không tồi, đã có quyết định của hắc y lão nhân ". Hắc y lão nhân nói đến đây, đột nhiên phát hiện, Niệm Băng đưa tay tới thanh đoản đao ngoài cùng bên trái, không khỏi thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Tra Cực rất rõ ràng, bảy thanh đao này tất nhiên có tốt có xấu, với tình huống giá cả như nhau này, chọn lựa tự nhiên là việc cực kỳ trọng yếu, mắt thấy tên bàn đồ đệ của mình lại chọn ra một thanh khó nhìn nhất, không khỏi trầm mắng trong lòng, quay đầu nhìn về phía hắc y lão nhân, lúc hắc y lão nhân nghĩ đến, tưởng là vị lão bằng hữu lúc này nhất định sẽ có vẻ mặt hả hê. Nhưng là, khi hắc y lão nhân thấy vẻ mặt của hắc y lão nhân, không khỏi ngây ra, hắc y lão nhân lúc này đang trợn to mắt nhìn vào tay Niệm Băng, môi rung rung, như muốn nói cái gì đó rồi lại nói không nên lời.

Niệm Băng không cao, phải kẹp lấy mũi đao, đem thanh đoản đao khó nhìn mang xuống. Đao vào tay, lập tức truyền đến một luồng khí lạnh, khiến cho hắc y lão nhân sung sướng trong lòng, nhưng ma pháp lực trong cơ thể ba động tựa hồ cũng mãnh liệt hơn. Cầm chuôi đao lướt sóng nhìn kỹ, chỉ thấy chuôi đao có một lỗ hình lăng (ND : hình kim cương, chắc sẽ dùng để khảm ngọc vào), chuôi đao vừa tay, Niệm Băng nhất thời cảm giác rõ ràng, bằng hệ ma pháp lực trong cơ thể phẳng phất cùng thanh đao hoàn toàn tương liên, đao liên với cánh tay trái, bằng hệ ma pháp lực không cần thúc dục, tự nhiên lưu chuyển vào, trên khắp thân đao nhất thời tản ra một tầng lam quang nhàn nhạt.

" Sư phụ, ta lấy cái này ". Niệm Băng tiện tay huy động đoản đao, kéo theo từng đạo lam sắc quang mang, nhiệt độ trong phòng tựa hồ bị giảm xuống vài phần.

Tra Cực vừa nhìn quang mang tản mát từ thân đao, lập tức liên tưởng tới vẻ mặt của hắc y lão nhân, không nhịn được cười ha ha cười, nói : " Bàn tiểu tử ngươi, tựa hồ là oai đã chính thức rồi (ND : ý nói mèo mù vớ phải cá rán ?). Tiểu phá đao, lấy cái này ".

Hắc y lão nhân kinh ngạc nhìn Niệm Băng, đột nhiên, thân hình hắc y lão nhân chợt lóe về phía trước, tốc độ nhanh như điện quang, trong chớp mắt đã tới trước người Niệm Băng, chớp vào đoản nhận trong tay hắc y lão nhân.

Niệm Băng hoảng sợ, cơ hồ phản ứng theo bản năng, tay trái khê đảo, đem mũi đao chĩa về hướng hắc y lão nhân, khí tức băng lãnh tán phát, đáng tiếc, tay trái dù sao cũng không được trải qua huấn luyện như tay phải, chỉ cảm thấy trong tay nhẹ đi, đao nhất thời rơi vào trong tay hắc y lão nhân. Niệm Băng ngăn ngor, " Tiền bối, người làm gì ? ".

Tra Cực đi tới bên cạnh Niệm Băng, giữ vai hắc y lão nhân hỏi : " Tiểu phá đao, người không cho được ? Rốt cuộc thì đây là đao gì ? ".

Hắc y lão nhân khê vuốt thân đao, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói : " Thẳng thắn mà nói, ta cũng không nghĩ tới, bàn đồ đệ này của ngươi lại chọn thanh này, đây là thanh kém cỏi nhất trong bảy thanh đao a ! ".

Tra Cực cau mày nói : " Đao xuất dị quang, sao lại kém, người nếu không muốn cho, ta cũng sẽ cưỡng ép người ".

Hắc y lão nhân tức giận : " Người nghĩ rằng ta không cho sao? Thần Chú Hoa Thiên ta lời nói ra sẽ không rút lại, nếu cho các ngươi tự chọn lựa, chọn cái gì thì lấy cái đó. Thanh đao này quả thực là kém cỏi nhất trong bảy thanh đao. Hơn nữa, nó cũng là thanh duy nhất không do ta chú tạo (ND : đúc, rèn). Sở dĩ có quang mang phát ra, nguyên nhân là ở đồ đệ ngươi, nếu ta không nhìn lầm, đồ đệ của ngươi hẳn là tu luyện bằng hệ ma pháp mới đúng, nếu không, không có khả năng dẫn xuất đao quang. Lão quỷ a ! Không nghĩ tới ngươi cũng lại bồi dưỡng được một truyền nhân là ma pháp sư ".

Tra Cực cười hắc hắc, nói : " Duyên phận mà thôi. So ra vẫn còn kém, dù sao người nói Niệm Băng cũng còn nhỏ, sau này đổi lại là được ".

Hắc y lão nhân nói tiếp : " Ta còn chưa nói xong. Mặc dù thanh đao này là kém cỏi nhất trong bảy thanh đao, nhưng cũng có thể nói nó là tốt nhất. Bởi vì, ngay cả ta cũng không rõ đao tính của nó. Lúc đầu, thanh đoản đao này là ta mua lại từ trong tay một gã lạc phách thư sinh, chỉ dùng hết có một kim tệ mà

thời. Thân đao dùng một loại quặng vật đặc thù để đả tạo, phi thường cứng rắn, kỳ lạ nhất chính là hàn tính trên thân nó, nếu có băng hệ ma pháp hoặc hàn tính đầu khí kích phát, sẽ phát ra quang mang như lúc này, nhưng người biết tại sao ta nói nó lại kém cỏi nhất không ? Đây là do thanh đao này vô hồn ”.

” Vô hồn ? ”. Niệm Băng cùng Tra Cực hai miệng đồng thanh hỏi. Trong mắt hai người đều tràn ngập vẻ nghi hoặc.

Hắc y lão nhân Hoa Thiên đáp : ” Đúng vậy, đao này vô hồn. Tiểu bản tử, người xem ta năm nay bao nhiêu tuổi ? ”.

Niệm Băng vốn đang đợi hắc y lão nhân giải thích, lại nghe hắn chuyển chủ đề, e dè trả lời : ” Người ? Người hẳn là so với sư phụ ta lớn hơn một chút ”.

Hoa Thiên cười ha ha, ” Tiểu bản tử, người nói thật dễ nghe, nếu đổi là người khác, sợ rằng sẽ nói ta so với sư phụ người lớn hơn mười tuổi cũng không chừng. Nhưng thật ra, ta so với sư phụ người còn ít hơn ba tuổi. Ta từ nhỏ tu luyện đầu khí, dựa theo lẽ thường mà tính, hẳn là phải trẻ hơn so với người bình thường rất nhiều, nhưng là, hiện tại so với niên kỷ thực tế ta trông già hơn đến hai mươi tuổi. Đây là tại sao ? Bởi vì ta trong lúc chú tạo, đem tinh huyết vi hồn (ND : đem máu huyết tạo thành hồn), dung nhập vào trong binh khí. Phương pháp đoạt thiên này đã khiến ta tổn hao rất nhiều tinh nguyên, trở thành như bây giờ. Thanh hàn đao này lại không có tinh huyết để dẫn đao hồn, đao vô hồn, cho dù nguyên liệu tốt, cuối cùng cũng vô pháp đạt tới cảnh giới cực phẩm. Cho nên, tài chất của nó mặc dù tốt nhất, nhưng phẩm chất lại kém cỏi nhất ”.

Tra Cực nói : ” Với tạo nghệ của người, đem thanh đao này đả tạo một lần nữa cũng được, đem lại cho nó linh hồn không phải là sẽ có được một thanh cực phẩm sao ? ”.

Hoa Thiên cười khổ đáp : ” Người có thể nghĩ tới, ta sao lại không nghĩ tới. Nhưng ta đã thử qua nhiều lần, sử dụng cả Cửu Ly thiên hỏa, đều không thể thiêu hóa được thanh đao này, người bảo ta làm thế nào luyện chế một lần nữa ? Với nhận thức của ta đối với kim loại, cũng không thể biết được xuất xứ của nó, chỉ đành giữ nó lại mà thôi. Vô hồn thì cứ vô hồn đi, dù sao các người cũng chỉ dùng nó làm thái đao mà thôi. Đao này sắc nhọn, chém sắt như bùn, thái rau tự nhiên không nói làm gì, bất quá, cẩn thận không lại chặt đứt cả thớt ”. Vừa nói, hắn vừa đem đao đưa cho Niệm Băng.

Niệm Băng nhận đao, cảm giác hợp nhất với thân thể lại xuất hiện, ” Tiền bối, chẳng lẽ không có biện pháp nào cấp đao hồn cho nó sao ? ”.

Hoa Thiên đáp : ” Biện pháp không phải không có. Nếu có thể tìm được một viên bảo thạch có đầy đủ linh tính khảm vào lỗ ở chuôi đao, dĩ thạch vi hồn, cũng không phải không được, hiệu quả có lẽ sẽ rất tốt. Chỉ là, nếu bảo thạch không phải cực phẩm, khảm vào thì chỉ thêm rườm rà mà thôi ”.

Niệm Băng trong lòng chợt động, Băng Tuyết nữ thần chi thạch không phải có hình lăng sao ? Độ lớn tựa hồ cũng tương tự như lỗ trên chuôi đao, do dự một chút, hắn lấy Băng Tuyết nữ thần chi thạch từ trong lòng ra, nói : ” Tiền bối, người xem cái này có được không ? ”. Băng Tuyết nữ thần chi thạch vừa mang ra, cả phòng nhất thời xuất hiện một vầng quang hoa màu lam nhạt, hàn đao phát ra một tiếng đing nhỏ, giống như cùng sống lại, khẽ rung rung trong tay Niệm Băng. Băng Tuyết nữ thần chi thạch bình thường mặc dù cũng có quang hoa phát ra, nhưng tuyệt đối không có sáng ngời như hôm nay, thạch cùng đao quang huy giao hòa, tựa hồ đang kêu gọi lẫn nhau.

” Đây là, đây là ... ”. Trên mặt Hoa Thiên toát ra vẻ kích động, nắm lấy Băng Tuyết nữ thần chi thạch trong tay Niệm Băng, cảm thụ hàn ý mãnh liệt từ trong đó phát ra, không nhận được hô lên kinh hãi : ” Một khóa cực phẩm băng thạch a ! Tiểu bản tử, người lấy được ở đâu ? ”.

Niệm Băng liếc nhìn Tra Cực một cái, trả lời : ” Dường như đã có từ trước, ta cũng không biết lấy từ đâu ”.

Tra Cực kinh ngạc nhìn hắn, hỏi : ” Cái này vẫn ở trên người người sao ? Ta sao không có nghe người nói tới ”.

Niệm Băng trả lời : ” Sư phụ, ta chỉ biết là dùng khối bảo thạch này thì tốc độ tu luyện ma pháp dường như nhanh hơn, người không có hỏi ta, nên ta cũng chưa nói ra. Tiền bối, có thể khảm cái này vào không ? ”.

Hoa Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ linh tính mệnh mang trong Băng Tuyết nữ thần chi thạch, thanh âm của hắn có chút run rẩy, "Được, đương nhiên được. Chúng nó có thể kêu gọi lẫn nhau đã chứng tỏ hết thảy. Trời cao a ! Người thật sự sẽ thành toàn cho ta sao ? Có tài chất tốt như vậy, ta rốt cục có thể luyện chế một thanh đoạt thiên chi nhận, Hoa Thiên ta, cả đời trí lực đều dành cho chú tạo, rốt cục cũng có ngày này. Các người đi theo ta".

Thân hình lóe lên, Hoa Thiên nhanh chóng từ trong phòng lao ra, Tra Cực liếc nhìn Niệm Băng một cái, ánh mắt Niệm Băng cũng có chút mờ mịt nhìn hắn, Tra Cực nói : "Đi thôi, xem ra, tiểu tử ngươi vận khí cũng thật tốt".

Khi bọn họ đi tới sân, chiếc bếp lò vốn nằm ở một góc đã được chuyển ra giữa sân, Hoa Thiên không biết lấy từ đâu ra một cái ống bễ, nối vào phía dưới bếp lò, đổ một đống bột gì đó vào trong lò, quay về phía Niệm Băng nói : "Tiểu bàn tử, ngươi lại đây giúp ta kéo ống bễ. Cửu Ly thiên hỏa mặc dù vô pháp làm tan chảy hàn đao, nhưng lại có thể khiến nó mềm đi, đó là lúc chúng ta sẽ khảm. Cửu Ly đấu khí, thăng". Hoa Thiên toàn thân tản ra khí tức nóng rực, may là Niệm Băng ở bên kia bếp lò, mới không bị nhiệt khí trên người hắn ảnh hưởng. Hồng sắc quang mang nhàn nhạt xuất hiện chung quanh thân thể hắn, tay chỉ về phía trước, một đạo hồng quang nhất thời bắn vào trong bếp lò. Lửa hùng hực bốc lên, cũng không phải hồng sắc hỏa diễm bình thường, lửa có màu trắng, chiếu sáng khắp sân.

"Đẩy ống bễ". Hoa Thiên hét lớn một tiếng, tay trái cầm mũi đao, đưa chuôi đao đặt lên ngọn lửa trên lò, tay phải để xa xa lò, một luồng Cửu Ly đấu khí đầu đầu nóng rực không ngừng rót vào bên trong.

Niệm Băng lần đầu tiên nhìn thấy đấu khí như vậy, nhất thời hứng thú đại thắng, một bên dùng sức thúc đẩy ống bễ, một bên nhìn Hoa Thiên thị uy.

Bếp lò này không biết chế từ cái gì, mặc dù nhiệt độ hỏa diễm bên trong cực cao, nhưng ở bên ngoài lại không cảm giác được chút nào, chỉ thấy ngọn hỏa diễm vốn màu trắng dần dần chuyển thành màu xanh, chuôi của hàn đao được luyện chế lại vẫn y như trước, không có phát sinh biến hóa gì. Trên trán Hoa Thiên bắt đầu xuất hiện mồ hôi ròng ròng, hồng sắc khí lưu chung quanh thân thể cũng dần dần chuyển sang màu xanh. Bếp lò càng ngày càng xanh, khi đấu khí chung quanh thân thể Hoa Thiên còn đang nhanh chóng chuyển sang xanh, hỏa diễm đã chuyển hóa thành một màu xanh thẫm, nhìn qua cực kỳ quỷ dị, dưới ngọn hỏa diễm xanh thẫm, chuôi của hàn đao rốt cục bắt đầu có biến hóa, dần dần đỏ lên, hỏa diễm xuyên thẳng vào lỗ hổng trên chuôi đao, Hoa Thiên điều chỉnh để mọi chỗ trong lỗ hổng đều được nung đều.

"Dĩ huyết vi dẫn, Cửu Ly thiên hỏa". Hoa Thiên phun mạnh một ngụm tiên huyết vào trong bếp lò, hỏa diễm màu xanh thẫm chợt thu liễm, ngay sau đó, màu xanh thẫm trong nháy mắt đã chuyển thành đỏ tươi, hỏa diễm một lần nữa rực lên, tại giờ khắc này, cả chuôi của hàn đao cũng đã chuyển sang màu đỏ giống như hỏa diễm. Hoa Thiên cổ tay run lên, Băng Tuyết nữ thần chi thạch như điện bắn ra, xuất hiện chuẩn xác trên lỗ hổng, chuôi đao được nung mềm phát ra một tiếng chói tai, hơi nước bắt đầu tràn ngập, cả bếp lửa trong nháy mắt trở nên mờ mờ, một tầng thanh lam sắc quang mang phiêu phù bay lên, dày đặc phóng thẳng lên cao.

Hoa Thiên tay nắm mũi đao, thân thể đột nhiên vọt đến bên cạnh Niệm Băng, Cửu Ly đấu khí trên người hắn đã thu liễm, tay trái kéo mạnh Niệm Băng từ trên mặt đất đứng lên, Niệm Băng chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh truyền đến, cổ tay nóng lên, tựa hồ có thứ gì đó chảy ra. Tra Cực đứng một bên thấy rõ ràng, Hoa Thiên dùng móng tay cắt vào uyển mạch của Niệm Băng, một cổ tiên huyết trực tiếp bắn mạnh tới chỗ Băng Tuyết nữ thần chi thạch được khảm vào hàn đao, tiên huyết nhanh chóng bị chuôi đao hấp thu, Băng Tuyết nữ thần chi thạch hoàn mỹ khảm trên chuôi đao. Màu đỏ tiêu thất, hàn đao từ màu đen chuyển thành màu xanh biếc, thu hoa như thủy (ND : sắc thu như nước), hàn khí tỏa ra bốn phía, ánh đao phóng lên cao, nhập thẳng vào màn đêm. Trong phút chốc, bầu trời bừng sáng, mặc dù chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng đã đại biểu cho sự xuất hiện của một thanh tuyệt thế bảo nhận.

oOo

Băng Tuyết thành vũ kỹ công hội phân hội, một hoa phục lão giả lưng đeo trường kiếm đứng trên nóc tòa nhà công hội chấp tay, thân thể ổn định như bàn thạch, hàn tinh trong hai mắt bắn về phương xa, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó. Đúng lúc này, hàn kinh ngạc phát hiện, một đạo thanh lam quang hoa cách đó không xa phóng lên cao, trong màn thanh lam tựa hồ pha thêm một tia hồng tuyến nhàn nhạt, khí chất sắc

nhọn băng lãnh rõ rệt như vậy, khiến hần kinh hãi trong lòng, đưa mắt tìm kiếm tung tích thanh lam quang mang, hít một hơi lương khí, ” Thần binh xuất thể huyết quang hiện, chẳng lẽ đại lục sẽ không còn cảnh thái bình nữa ? ”.

Trường kiếm trong bao làm bằng da sa ngư ông lên một tiếng, rồi lại khôi phục yên lặng, hoa phục lão giả vỗ vỗ nó, ” Lão hỏa kế, ngươi tựa hồ lại sợ hãi, đây rốt cuộc là thần binh gì xuất thế ? Cũng có thể khiến ngươi tỏ ra sợ hãi. Ngươi với ta tâm thần hợp nhất, với năng lực vũ thánh của ta, chẳng lẽ còn sợ một kiện thần binh sao ? Cho dù là thần binh, cũng phải xem nằm trong tay ai ! ”.

oOo

Băng Thần tháp.

Ở giữa lam sắc lục mang tinh đường kính hơn mười thước, lam quang bốc lên, một nữ tử tóc trắng như tuyết mở bừng hai mắt, tóc nàng mặc dù trắng như tuyết, nhưng khuôn mặt tuyết mỹ lại chỉ như người mới hai tám, trong đôi mắt màu lam tràn ngập vẻ lạnh lùng, trường bào màu trắng nằm vàng trên người tỏ rõ địa vị tôn quý. Tay phải dương ra, một thủy tinh cầu trong suốt xuất hiện trên bàn tay, ” Đây là tiếng ngâm của nữ thần, chẳng lẽ trấn tháp chi thạch không có thất lạc trong Thiên Thanh hà ? Với danh nghĩa của Băng Tuyết nữ thần, tiếp dẫn đi, khí tức của nữ thần ”.

Bạch quang đại phóng, trên thủy tinh cầu hiện ra một tầng vụ khí, trong vụ khí đột nhiên xuất hiện một đạo thanh lam quang mang. Đỉnh một tiếng nhỏ, tay nữ tử chấn động, thủy tinh cầu hóa thành từng mảnh nhỏ rơi trước mặt nàng. ” Khí tức thật sắc bén, quả thực là Băng Tuyết nữ thần chi thạch. Hừ, người đầu ”. Thanh âm không lớn, nhưng phảng phất có một loại ba động chấn nhiếp linh hồn người khác. Cánh cửa lớn mở rộng, hai nữ tử mặc trường bào trắng từ bên ngoài đi vào, nhìn qua chừng sáu, bảy mươi tuổi, trên mặt đầy nếp nhăn, trông thật già nua.

” Băng Tuyết nữ thần tế tự vĩ đại, người có gì phân phó ? ”.

Bạch phát nữ tử thân hình nhẹ nhàng đứng lên, lạnh nhạt nói : ” Ta cảm nhận được phương vị của Băng Tuyết nữ thần chi thạch, lập tức phái mười hai Băng Tuyết tế tự, do các người hai người tự mình dẫn đầu đi tới Băng Tuyết thành, phải đem Băng Tuyết nữ thần chi thạch thu hồi, tôn nghiêm của nữ thần, không được để cho bất luận kẻ nào tiết độ ”.

” Vâng, Băng Tuyết nữ thần tế tự vĩ đại ”. Hai lão phụ khom người hành lễ, lui ra khỏi phòng. Hàn quang trong mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự đại phóng, toàn thân bốc lên một tầng lam sắc vụ khí, ” Linh nhi, người sao lại khổ như vậy ? Chẳng lẽ tình yêu đối với người lại quan trọng như vậy ? Với tư chất của người, nếu buông bỏ hết thảy để tiếp nhận giáo đạo của ta, không đến hai mươi năm, người có thể trở thành thần giáng sư. Sao lại phải khổ như vậy ? ”. Thở dài một tiếng, khí tức chung quanh theo đó ba động, trên vách tường trong phòng đều ngưng kết một tầng băng cứng dày đến một thước.

oOo

Thủy Hóa Binh Khí Điểm, Hoa Thiên ngồi trên mặt đất thổ hồng hên từng ngụm, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên đã phi thường mệt mỏi, nhưng cặp mắt già đục của hắn lại tràn ngập quang mang hưng phấn và vui sướng, nhìn một giọt hơi nước ngưng tụ trên đoản đao trong tay, thanh âm run rẩy nói : ” Thành công rồi, thành công rồi. Thu thủy bạch lộ, một thanh tuyết thể thần nhận. Không nghĩ rằng linh tính trong băng thạch còn mãnh liệt hơn so với ta tưởng tượng, ta rốt cục đã chế tạo được một thanh tuyết thể thần nhận, rốt cục đã theo kịp thần chú sư trong lịch sử, ha ha, ha ha ha ha ”.

Niệm Băng bịt chặt cổ tay, thì thào ngâm đọc, ” Ôn nhu chi thủy, thỉnh người đem nộ cười nhu hòa phủ lên vết thương, trị liệu thuật ”. Lam quang nhàn nhạt phủ lên vết thương trên cổ tay hắn, vết thương trong nháy mắt khép lại, mặc dù vẫn để lại sẹo, nhưng máu cũng đã ngừng chảy. Thủy cùng băng đồng nguyên, một nhất giai trị liệu thuật không khó đối với Niệm Băng.

Hoa Thiên run rẩy từ mặt đất đứng lên, nhìn chiếc nhận trong tay, ánh mắt rơi trên người Niệm Băng, ” Tiểu bản tử, ta dùng tiên huyết của ngươi để khai quang (ND : phát sáng), sau này, chỉ có ngươi mới có thể đem toàn bộ uy lực của nó phát huy ra, ngươi nhất định phải đối xử tốt với thanh đao này, thẳng thắn mà nói, ta thực không muốn đưa nó cho ngươi, để thần nhận như vậy trở thành một thanh thái đao, thật sự là minh châu môn đồ (ND : minh châu bị bụi phủ) a ! ”.

Tra Cực cười ha ha, " Mông cái đầu người, bảo thạch đó cũng là của đồ đệ ta, không có băng thạch, bản lãnh người có cao cũng luyện chế không ra hảo đao như vậy, đừng nhiều lời, một trăm tử kim tệ đây, cho người ". Nói xong, hắn lấy từ trong lòng một túi tiền, ném cho Hoa Thiên.

Hoa Thiên hừ một tiếng, đem túi tiền ném mạnh lại cho Tra Cực, " Bảo nhận xuất thế, há có thể bị tiền bản triêm nhiễm, lần này thật tiện nghi các ngươi. Bất quá, ta khuyên đồ đệ ngươi tốt nhất dùng vải bọc chuôi đao lại, đừng để bảo thạch lộ ra ngoài, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, nếu bị người đoạt, thật uổng phí một phen ta tâm khổ ".

8. Chương 7 - Băng Hỏa Đồng Nguyên

Hoa Thiên liếc nhìn bảo nhận quyền luyện không rời, xoay người vào nhà, một lát sau, đem ra một vỏ đao loang lỗ rỉ sét ném cho Niệm Băng. " Vỏ đao này làm từ hàn thiết, được ta đặc thù gia công, tương hợp với hàn đao, dứt nhận vào vỏ, sẽ không chạm vào thân vỏ, lại còn có thể che dấu hàn ý trên thân đao, lần này ta thật sự là lỗ lớn ".

Niệm Băng dứt hàn đao vào vỏ, quả nhiên, thanh lam quang mang bị thu liễm, ngay cả hàn khí cũng không còn, chỉ có Băng Tuyết nữ thần chi thạch ở chuôi đao vẫn tỏa ra lam quang nhàn nhạt. Nhìn đao trong tay, Niệm Băng cung kính hướng Hoa Thiên vái dài, " Cảm tạ tiền bối ban đao, tiền bối, đao này đã được khảm bảo thạch, so với trước kia bất đồng, thỉnh người cấp cho nó một cái tên ".

Trong mắt Hoa Thiên toát ra quang mang mông lung, " Thu thủy bạch lộ, hàn thiên đồng địa, vậy thì gọi nó là Thần Lộ đao đi ".

Tra Cực tán thán : " Thần Lộ, quả thực là tên hay ".

Niệm Băng nắm chặt Thần Lộ, trong lòng ngẫm đích kêu lên, mù mù, Băng Tuyết nữ thần chi thạch mà người cho ta đã được khảm trên thanh đao này, người có trách ta ? Ta bây giờ vẫn còn nhớ kỹ, lúc ly khai người thờ dài tràn ngập vẻ không cam lòng, thanh đao này lại có hồn của Băng Tuyết nữ thần chi thạch, vậy hãy gọi là Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thần Túc. Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thần Túc - Thần Lộ đao. Một thanh tuyệt thế thần nhận đã xuất hiện như vậy.

Hoa Thiên nhìn về phía Tra Cực, nói : " Ta mệt rồi, các ngươi đi đi. Vừa rồi ánh đao lên tới tận trời, sợ rằng đã bị vũ nhân chú ý, lúc trở về cẩn thận một chút. Thái đao, đáng tiếc a ! Vẫn lại là thái đao. Mẹ nó ". Dem bất mãn trong lòng trút ra, Hoa Thiên bước tập tễnh hướng về căn phòng nhỏ tối om của hắn.

Tra Cực kéo tay Niệm Băng, nói : " Tiểu phá đao nói đúng, chúng ta đi mau, tránh bị người chú ý mới được, thật sự là tiện nghi cho tiểu tử nhà ngươi ". Vẫn còn đang nói, hắn đã lấy từ trong y phục tấm vải sợi quần quanh chuôi đao, che dấu quang hoa của Băng Tuyết nữ thần chi thạch, rồi đem đao dứt vào ngực Niệm Băng, kéo hắn vội vã rời đi.

Người trong Băng Tuyết thành đại đa số đã ngủ, trên ngã tư có vẻ lạnh lạnh, vừa đi, Niệm Băng vừa thấp giọng hỏi Tra Cực : " Sư phụ, Hoa Thiên tiền bối vừa rồi là tu luyện vũ kỹ sao ? ".

Tra Cực mỉm cười, đáp : " Có thể nói phải, cũng có thể nói không phải. Hắn mặc dù tu luyện đấu khí, nhưng bản thân lại không có vũ kỹ gì, với trình độ Cửu Ly đấu khí của hắn, hắn là đã vượt qua đại kiếm sư vũ giả, thậm chí có thể tiến vào cảnh giới vũ đấu sư. Nhưng là, hắn lại không có một chút võ thuật kỹ xảo, Cửu Ly đấu khí của hắn, hoàn toàn là vì luyện chế mà tu luyện, người cũng thấy được, với cực phẩm hỏa chúc tính đấu khí, còn có cái gì thích hợp hơn để luyện chế binh khí đây ? ".

" Sư phụ, vậy dùng đấu khí nấu ăn không được sao ? Đấu khí cũng có thể có các loại thuộc tính a ! ". Niệm Băng đem nghi hoặc trong lòng ra hỏi.

Tra Cực lắc đầu, nói : " Không được, đấu khí vô cùng bá đạo, nói cho cùng chính là bộc phát tính, mà ma pháp lại có thể tùy tâm sở dục, đừng nhiều lời, đi nhanh lên một chút, về lữ điếm rồi hãy nói, sáng sớm ngày mai, chúng ta trở về đào hoa lâm. Trước khi trở về trước, người nghìn vạn lần đừng cho Thần Lộ đao rời vỏ, một khi bị người phát hiện, chúng ta sợ giữ không được bảo bối ".

Lúc bọn hắn trở lại lữ điếm, đã gần đến đêm khuya, Tra Cực đi một ngày đường, sớm đã mệt mỏi, đưa Niệm Băng về phòng xong, tự quay về phòng cách vách nghỉ ngơi.

Niệm Băng mặc dù cũng mệt mỏi, nhưng bảo bối mới có, thiếu niên tâm tính khiến hắn không ngủ được, từ trong lòng lấy ra Thần Lộ đao ngắm nhìn, nếu không phải Tra Cực đã dặn dò, hắn khẳng định đã rút đao khỏi vỏ, để xem lại thanh lam sắc quang mang. Tiếng ngáy như ẩn như hiện, hiển nhiên Tra Cực đã ngủ kỹ, Niệm Băng thè lưỡi, thì thào lẩm bẩm : ” May mắn là hai gian phòng, nếu không, đêm nay ta chắc khỏi cần ngủ. Tiếng ngáy của sư phụ ư lực cũng thật là lớn a ! ”.

Giữ Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức trong ngực, Niệm Băng chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu thói quen hàng ngày -minh tưởng. Chốt lát sau, hắn đã tiến vào trạng thái nhập định. Dưới sự dẫn phát của tinh thần lực, hỏa nguyên tố cùng băng nguyên tố chậm rãi hướng về thân thể Niệm Băng ngưng tụ lại, hôm nay thật sự có chút mệt mỏi, hơn nữa lại hưng phấn vì có được Thần Lộ đao, khiến cho hắn quên mất băng, hỏa lưỡng chủng ma pháp lực lúc này đã rơi vào trạng thái không cân bằng, không bị khống chế, ma pháp nguyên tố tự nhiên về thân thể ngưng tụ.

Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch đều đẩy nhanh tốc độ ngưng tụ ma pháp nguyên tố của Niệm Băng, không cần mất nhiều thời gian, ma pháp lực bị tiêu hao ban ngày đã hoàn toàn khôi phục, chỉ bất quá, lúc này băng cùng hỏa lưỡng chủng ma pháp nguyên tố rơi vào một trạng thái vi diệu, từ hơn một năm nay, Niệm Băng mỗi ngày đều không gián đoạn tu luyện với sự trợ giúp của hai khóa cực phẩm bảo thạch, khiến cho ma pháp lực của hắn sớm đã tích súc tới một trình độ nhất định, tích súc về lượng tất nhiên sẽ dẫn đến biến hóa về chất. Nếu là ma pháp sư phổ thông, tiếp tục tu luyện, tự thân ma pháp sẽ có thể đột phá giới hạn để đạt tới cảnh giới cao hơn, nhưng là, với Niệm Băng lại không giống vậy, hắn có ma pháp lực của hai loại thuộc tính hoàn toàn tương khắc, bây giờ đã đạt tới giới hạn, nhưng lại xảy ra biến hóa đặc thù. Băng, hỏa lưỡng chủng nguyên tố sau khi tràn ngập hai nửa thân, vì muốn xâm chiếm không gian lớn hơn, đã bắt đầu quá trình khuynh trát lẫn nhau, băng ma lực tìm kinh mạch từ trái công kích sang phải, hỏa ma lực lại tìm kinh mạch từ phải công kích lại bên trái, bị lưỡng chủng ma pháp lực đang từ từ công kích đánh trúng, thân thể Niệm Băng xảy ra biến hóa rõ ràng, chính giữa thân thể tạo thành giới tuyến, nửa người bên trái khấn trương biến thành màu lam, mà nửa người bên phải lại khấn trương biến thành màu đỏ, nhất thời, hồng, lam lưỡng sắc quang mang không ngừng ba động, đấu tranh trở nên càng ngày càng kịch liệt. Từ cực hàn tới cực nhiệt, công kích mãnh liệt khiến Niệm Băng từ trạng thái nhập định tỉnh lại.

Tâm thần tỉnh táo, Niệm Băng lập tức phát hiện việc không ổn trên thân mình, lúc này, bất luận là băng ma lực hay là hỏa ma lực, đều đã đạt tới trạng thái cuồng bạo trước đây chưa từng có, lưỡng chủng ma lực khuynh trát lẫn nhau, bên nào cũng không nhường bên nào, Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch đồng thời tản ra quang mang nhàn nhạt, đem ma lực ẩn chứa bên trong rót vào cơ thể Niệm Băng, tựa hồ muốn hiệp trợ ma lực đồng nguyên bên mình áp đảo.

Băng, hỏa giao tranh, đau đớn khiến Niệm Băng toàn thân không ngừng co giật, nhưng lúc này mọi sự đã vượt xa khả năng khống chế của hắn, đừng là muốn kêu đau một tiếng, ngay cả há mồm cũng không há được, chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể chính mình lúc lam lúc hồng, theo từng công kích ma pháp lực mà không ngừng biến hóa. Lưỡng chủng ma pháp lực càng ngày càng cuồng bạo, Niệm Băng nửa người bên trái đã bao trùm một tầng băng sương, mà nửa người bên phải lại có thể bốc hỏa, y phục trên người đã phát ra mùi cháy khét thoang thoang.

Chịu đựng sự trùng kích của cực hàn, cực nhiệt lưỡng chủng ma lực, thần chí Niệm Băng dần dần có chút mơ hồ, hắn nhớ tới phụ thân, nhớ tới mẫu thân, nhớ tới mọi sự trước kia phát sinh tại.

” Mụ mụ, ba ba, ta sẽ chết sao ? Ta sẽ chết sao ? Không, Băng nhi không muốn chết a ! Ba ba, người không phải từng nói, băng cùng hỏa cũng không phải hoàn toàn là đối lập sao ? Tại sao ta lại thấy khó chịu như thế ? Người là hỏa, mụ mụ là băng, các người có thể kết hợp, tại sao ma pháp lực của ta lại không thể. Ba ba, mụ mụ, các người hãy dạy Băng nhi, hiện tại phải làm thế nào ? ”.

Thể chất của con người, căn cứ hoàn cảnh xuất sinh, cùng với phụ mẫu di truyền bất đồng, bản thân sẽ sở hữu thuộc tính cũng bất đồng. Có thuộc tính gì, thì thích hợp tu luyện ma pháp hoặc là đấu khí của thuộc tính đó, nếu một người mang thuộc tính hỏa muốn tu luyện băng hệ ma pháp hoặc là băng hệ đấu khí, cơ hồ là không có khả năng, cho dù cường hành tu luyện, cũng sẽ không có hiệu quả gì, cả đời cũng khó có

chút thành tựu. Mà Niệm Băng sở dĩ có đồng thời lưỡng chủng ma pháp lực, cố nhiên là bởi vì trên người có sự kích thích đồng thời của Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch mà phụ thân và mẫu thân lúc ở Băng Thần tháp đã đưa cho hắn, nhưng cũng là bởi thuộc tính trên người hắn phân không ra. Như bình thường mà nói, nếu phụ thể song phương có thuộc tính bất đồng, hài tử sẽ chỉ kế thừa thuộc tính từ một phía.

Nhưng phụ mẫu của Niệm Băng, thuộc tính của từng người đều rất mạnh, có thể nói là hai thứ cực đoan, cho nên, khi Niệm Băng xuất sinh lại mang theo đồng thời hai thuộc tính, người có song thuộc tính, vạn người không được một, nếu thuộc tính không tương khắc, mà tu luyện ma pháp, trở thành một gã song hệ ma pháp sư, tất nhiên danh chấn đại lục. Nhưng là, song thuộc tính của Niệm Băng lại là hai chủng loại tương khắc, băng cùng hỏa vốn là cừu địch, Niệm Băng trong một năm này, dưới tình huống không có người chỉ đạo đã dần dần tu luyện lưỡng chủng ma pháp tương khắc, bởi vì vẫn duy trì được trạng thái cân bằng, hơn nữa ma pháp lực của hắn lại không mạnh, mới không có dẫn đến hỗn loạn, nhưng trải qua một năm tu luyện, được hai khối cực phẩm bảo thạch trợ giúp, ma pháp lực của hắn đã đạt tới trạng thái giới hạn, rốt cục là bởi vì ma pháp lực không cân bằng từ ban ngày mà dẫn tới hiện tượng băng hỏa hồ công hiện tại. Băng hỏa ở trong cơ thể hoành hành, người thường sớm đã đứt đoạn kinh mạch mà chết, cho dù bản thân Niệm Băng có cả lưỡng chủng cực đoan thuộc tính, dưới tình huống này, vẫn rơi vào cảnh giới nguy ngập, chỉ cần một bên yếu thế, nếu không phải dẫn hỏa tự thiêu thì chính là băng diệt toàn thân.

Hồng, lam lưỡng sắc quang mang vẫn như trước lập lòe giao nhau, thân thể Niệm Băng cơ bắp ngày càng mãnh liệt, kinh mạch trong cơ thể cũng đau đớn vô cùng, tiên huyết dần dần chảy ra từ lỗ chân lông. Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch tựa hồ cũng theo trạng thái trong cơ thể Niệm Băng mà trở nên cuồng bạo, băng nguyên tố và hỏa nguyên tố với tốc độ gấp mấy lần bình thường điên cuồng tiến nhập vào thân thể Niệm Băng thân thể, sự cuồng bạo của lưỡng chủng ma pháp lực càng ngày càng mãnh liệt, khi sinh mệnh của Niệm Băng sắp chấm dứt dưới sự công kích lẫn nhau của lưỡng chủng ma pháp lực, đột nhiên, một luồng thanh quang ôn nhuận từ trước ngực tràn ra, đồng thời dung nhập băng ma lực cùng hỏa ma lực, lúc này, thân thể Niệm Băng đã không còn bán lam bán hồng nữa, lưỡng chủng ma lực trong quá trình khuynh trát lẫn nhau, sớm đã chuyển dịch khắp thân, tạo thành trạng thái hỗn hợp. Sau khi thanh sắc khí tức nhu hòa dung hợp xong, Niệm Băng kêu a một tiếng, băng, hỏa lưỡng chủng nguyên tố trong cơ thể cũng nhờ có thanh sắc năng lượng tác dụng, bắt đầu chậm chậm vận chuyển xoay tròn, mặc dù vẫn còn công kích lẫn nhau, nhưng đã không còn cuồng bạo như lúc trước. Thừa dịp có cơ hội này, Niệm Băng lập tức vận chuyển tinh thần lực, cố gắng khống chế lưỡng chủng ma pháp lực tương khắc, nhưng hắn lại giật mình phát hiện, trong cơ thể tất cả ma pháp nguyên tố đều bắt đầu hướng về vòng xoáy thanh quang tiến hành quá trình dung hợp, tốc độ dung hợp mặc dù rất chậm, nhưng lại vô pháp ngăn cản được.

Thanh quang chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi lại tiêu thất, ma pháp lực trong cơ thể Niệm Băng tiến vào trạng thái kỳ dị, lãnh nhiệt dẫn đến đau đớn đã biến mất, vòng xoáy đem băng, hỏa lưỡng chủng năng lượng dung hợp tới một cảnh giới kỳ diệu, trong vòng xoáy chậm chậm, băng cùng hỏa tựa hồ hoàn toàn phân ly, lại tựa hồ hoàn toàn dung hợp cùng một chỗ, tranh đấu ngày càng trở nên yếu ớt. Vòng xoáy hồng, lam hai màu chậm chậm vận chuyển, vòng xoáy thoát nhìn rất đẹp, một vòng lam, một vòng hồng, ma pháp lực ngưng tụ bên trong vòng xoáy, Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch với tốc độ gấp vài lần bình thường thôn tẩm ma pháp nguyên tố, ma pháp lực vốn phân tán ở tứ chi bách hải (ND: bốn chi, trăm xương) dần dần bị vòng xoáy thu thập, vòng xoáy cũng không lớn, theo sự tụ tập của lưỡng chủng ma pháp lực, lam, hồng lưỡng sắc quang mang từ từ trở nên trong suốt.

Dung Thiên mỉm cười vuốt tóc nhí tử, nói: "Băng, có thể diệt hỏa, nhưng là, khi hỏa đạt tới trình độ nhất định, cũng có thể diệt băng, Chúng tương khắc lẫn nhau. Trong bốn chủng loại ma pháp nguyên tố phổ thông, chỉ có thủy và hỏa là có quan hệ mật thiết nhất, băng cũng như vậy, chúng đều tràn ngập hoạt tính. Từng có ma pháp sư tiên bối nói qua, nếu hỏa cùng thủy đạt tới một tầng thứ vi diệu, lúc đó chúng có thể chuyển đổi lẫn nhau. Thế gian vạn vật cũng không phải là tuyệt đối, chỉ cần nguyên tố lực lớn nhỏ không thay đổi, hỏa nguyên tố cùng thủy nguyên tố, cũng bất quá chỉ là một đường phân cách. Thuyết pháp này từng gây ra ảnh hưởng rất lớn ở ma pháp giới, người đồng ý thì ít, mà phản đối thì nhiều, vốn dĩ ta thuộc về bên phản đối, nhưng là, sau khi ta cùng muội muội người kết hợp, ta lại phát hiện, thuyết pháp thủy hỏa giao dung này cũng không phải là không thể. Chỉ bất quá, làm một hỏa hệ ma pháp sư, lý giải của ta đối với băng thật sự quá ít, căn bản không có khả năng đem hỏa chuyển đổi thành băng. Ài, nếu muội muội người không có bị bắt trở về, nói không chừng, cho chúng ta ở cùng một chỗ nghiên cứu một thời gian, nhất định

có thể tìm ra bằng hỏa đồng nguyên chân chính ”.

Niệm Bằng còn nhỏ, tò mò hỏi : ” Ba ba, thủy hỏa giao dung là tình huống như thế nào ? Người làm thế nào để phát hiện ? ”.

Dung Thiên có chút xấu hổ ho khan hai tiếng, để che dấu khuôn mặt đỏ bừng, nói lảng đi : ” Người còn nhỏ, chờ người lớn lên ba ba sẽ nói cho người ”.

Thủy cùng hỏa là lưỡng chủng ma pháp nguyên tố có quan hệ tối mật thiết, chẳng lẽ, hiện tại tình huống của chính mình, theo như lời ba ba là thủy hỏa dung hợp sao ? Bằng cùng thủy đồng nguyên, chẳng lẽ, bằng cùng hỏa cũng có thể đồng nguyên ? Biến hóa quá lớn trong cơ thể khiến Niệm Bằng rất khó thích ứng được, nhưng hần lại mơ hồ minh bạch, mình hiện tại phải bảo trì tình trạng này, để cho bằng, hỏa lưỡng chủng ma pháp nguyên tố tiếp tục duy trì xu thế vận chuyển hiện tại, chỉ có như vậy, mình mới không bị hủy diệt vì chúng công kích lẫn nhau.

Một năm qua, lần đầu tiên thân thể Niệm Bằng trở về nhiệt độ thông thường của loài người, không hề có tình trạng bán lãnh bán nhiệt, cảm giác ấm áp tường hòa khiến hần một lần nữa tiến vào trạng thái nhập định, trong lòng thư thích, buông lỏng ý thức của mình. Khổ tận cam lai, hần cũng không biết, từ giờ khắc này trở đi, hần đã trở thành bằng hỏa đồng nguyên ma pháp sư đầu tiên của cả đại lục. Mặc dù chỉ mới tiến vào sơ kỳ của bằng hỏa đồng nguyên, nhưng là, sau này với ma pháp kỳ đặc của hần, ma pháp sư bình thường còn xa mới có khả năng so sánh.

Sáng sớm, khi tia dương quang đầu tiên từ ngoài song chiếu vào phòng gian, Niệm Bằng từ trạng thái minh tường tỉnh táo lại, lưỡng chủng ma pháp lực Kính Vị phân minh trong cơ thể đã biến mất không thấy, biến thành một vòng xoáy, một vòng xoáy hai màu hồng, lam to cỡ nắm tay. Lưỡng chủng ma pháp lực bất đồng quang huy giao thoa, chậm rãi xoay tròn, không hề xâm phạm đối phương, một lam trong suốt cùng một hồng trong suốt nhìn qua thật mỹ lệ, Niệm Bằng rõ ràng cảm giác được, cảm giác của mình đối với ma pháp nguyên tố tựa hồ mạnh hơn nhiều so với trước kia. Sờ vào ngọc bài đeo trước ngực, thì thào nói : ” A di, cảm tạ người, nếu không phải có khối Thiên Hoa bài kịp thời giúp ta ổn định ma pháp lực, sợ rằng ... , ân tình của người, Niệm Bằng một ngày nào đó sẽ báo đáp ”. Trong lục nguyên cơ, thanh sắc quang mang chính là từ Thiên Hoa bài mà ra, Lam Điền Nhật Noãn Ngọc Thăng Yên, khối ngọc bài điều trác từ bạch ngọc, so với công hiệu trong tưởng tượng còn muốn nhiều hơn. Trong mắt quang mang chợt lóe lên, hần tay đang cầm Thần Lộ đao lên, nhẹ giọng ngâm xướng : ” Bằng nguyên tố a ! Ta thỉnh cầu người, ngưng tụ thành cự nhận sắc bén, phá vỡ trói buộc và gông cùm của thể gian ”.

Lam quang từ Bằng Tuyết nữ thần chi thạch phát ra, bằng nguyên tố ngưng tụ thành hình rõ ràng có thể thấy được, một thanh lam sắc thực thể bằng đao xuất hiện trước mặt hần, vòng xoáy trong cơ thể lại không ngừng xoay tròn như trước, sử dụng bằng nhận thuật cũng không có ảnh hưởng gì tới nó, thậm chí còn cảm giác không ra sự giảm bớt của bằng hệ ma pháp lực, vòng xoáy vẫn ở trạng thái xoay tròn đều đều như trước.

Niệm Bằng tim đập nhanh hơn, lấy Hỏa Diễm thần chi thạch từ trong lòng ra rồi ngâm xướng, ” Hỏa nguyên tố a ! Ta thỉnh cầu người, ngưng tụ thành cự nhận sắc bén, phá vỡ trói buộc và gông cùm của thể gian ”.

Hỏa quang che mờ lam sắc bằng đao, quang mang lóe lên, một thanh ngưng thật hỏa diễm đao xuất hiện tại trước mặt hần, vẫn là tay phải, không hề có sự phân biệt giữa bằng và hỏa, Niệm Bằng run rẩy trong lòng, sự kết hợp xảo diệu của bằng và hỏa khiến hần chân chính có thể sử dụng lưỡng chủng năng lực ma pháp tương khắc. Quang mang chợt lóe, được tinh thần lực thúc dục, bằng đao cùng hỏa diễm đao trong không trung va chạm, xoẹt một tiếng, hơi nước bốc lên, hai nhị giai ma pháp đồng thời biến mất, ” Thành công rồi, thật tốt quá, ta rất cực có thể sử dụng lưỡng chủng ma pháp rồi ”. Niệm Bằng hưng phấn từ trên giường nhảy xuống, bằng hỏa đồng nguyên đã đem lại cho hần một năng lực đặc thù.

Tiếng gõ cửa vang lên, thanh âm Tra Cực từ bên ngoài truyền vào, ” Sáng sớm đã gào thét cái gì ? Mở cửa ”.

Niệm Bằng vội vàng đem Hỏa Diễm thần chi thạch cất đi, đi ra mở cửa, Tra Cực vừa nhìn thấy hần, nhất thời che mũi, ” Ơ, thôi đến chết, tiểu tử ngươi không phải là ở trong phòng bói phân chứ ? ”.

Niệm Băng ngây ra một chút, cúi đầu nhìn lại chính mình, lúc này mới phát hiện, trên người không biết lúc nào đã trở nên nhợt nhạt, y phục trên người dính đầy chất thải, cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Tra Cực nhìn Niệm Băng từ trên xuống dưới, trong lòng không nhận được kinh hãi, mới một đêm không gặp, thân thể Niệm Băng tựa hồ đã cao lên một chút, biến hóa lớn nhất chính là ở thần thái của hắn, ánh mắt vốn non nớt đã có vẻ thâm thúy hơn rất nhiều, cảm giác như là một người lớn, nhất là quang thái trong suốt sâu trong đáy mắt, đem đến cho người ta một loại cảm giác đặc thù.

” Niệm Băng, tối hôm qua xảy ra chuyện gì ? ”. Tra Cực kinh ngạc hỏi.

Niệm Băng gãi gãi đầu, nói : ” Sư phụ, ma pháp của ta tựa hồ có đột phá, đạt tới một cảnh giới mới. Ta cũng không biết tại sao trên người lại có nhiều mồ hôi như vậy ”. Hắn đương nhiên không biết, đây là bởi vì băng cùng hỏa khuyên trát lẫn nhau vô cùng cuồng bạo, đem tạp chất trong cơ thể hoàn toàn bức ra, giúp hắn thoát thai hoán cốt, cho nên thân thể mới có biến hóa này. Tra Cực nhíu mày, nói : ” Ta không hiểu ma pháp, nhưng tiến bộ thì luôn là chuyện tốt, nhanh đi rửa ráy một chút, chúng ta còn phải về đào hoa lâm. Y phục này cũng không cần giữ lại, ta xem ra có giặt cũng không sạch ”.

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, xoay người tới phòng vệ sinh rửa ráy. Nhìn thân ảnh béo phịch của hắn, Tra Cực toát ra biểu tình trầm tư, thở dài nói : ” Hết thủy tùy duyên đi ”.

Đẩy mộc xa, Niệm Băng đi bên cạnh Tra Cực, hai người chậm rãi hướng về phía ngoài thành, hôm nay khí trời phi thường sáng sủa, bầu trời nghìn dặm không mây, không khí sáng sớm lành lạnh không ngừng thổi tới, cực kỳ thoải mái.

Gần đến bắc thành môn, tiếng vó ngựa đột nhiên từ ngoài cửa thành vang lên, binh lính thủ thành của Băng Nguyệt đế quốc chỉnh tề xếp thành hàng ở hai bên, trong đó một số đi dẹp những người trên ngựa tư đang chuẩn bị ra vào thành sang hai bên.

Ba cỗ mã xa nhanh chóng nhập thành, mã xa toàn thân màu trắng, hai bên đều có một lục mục tinh rất lớn kết bằng ngân sắc ti tuyến, ở giữa lục mang tinh là một băng hoa tinh tế. Nhìn thấy tiêu chí đó, binh dân trong Băng Tuyết thành không khỏi trở nên nghiêm nghị, có người thậm chí cung kính hướng mã xa hành lễ. Đương nhiên, trong số này không kể đến Tra Cực và Niệm Băng.

Phù hiệu bằng băng hoa, Niệm Băng đã biết rồi, bất quá, song quyền của hắn lại siết chặt lại, trong mắt toát ra quang mang cừu hận mãnh liệt, chính là bọn hắn, chính là bọn hắn đã cướp đi hạnh phúc của mình a !

Mã xa nhanh chóng đi qua, Tra Cực ho khan một tiếng, nói : ” Chúng ta đi ”. Niệm Băng nét mặt trở ra, hắn âm thầm tự nhủ, năng lực hiện tại còn quá kém, nhẫn nại, nhất định phải nhẫn nại.

Đường từ Băng Tuyết thành về đào hoa lâm mặc dù không tính là xa, nhưng đến trưa bọn họ mới về tới mộc ốc. Xử lý xong những thứ mua được, Tra Cực cho Niệm Băng về phòng nghỉ ngơi, ngày mai, sẽ tiếp tục học tập trù nghệ của hắn. Niệm Băng vừa mới tiến vào cảnh giới băng hỏa đồng nguyên, cũng đang muốn minh tường nhiều hơn để củng cố ma pháp lực, ăn xong mỹ vị ngọc xan (ND : ngọc xan - bữa trưa) Tra Cực nấu liền lập tức trở về phòng gian nghỉ ngơi.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Niệm Băng dưới sự dạy dỗ của Tra Cực từ từ lớn lên. Ngày thứ hai sau khi từ Băng Tuyết thành trở về, hắn đã minh bạch tại sao lúc đầu Tra Cực nói với hắn, muốn học giỏi trù nghệ, phải kinh qua quá trình từ gầy thành béo, rồi lại từ béo thành gầy. Từ gầy thành béo, tự nhiên là do mỗi ngày ăn uống thức ăn do Tra Cực nấu, không nói đến vị đạo trong đó, có lượng lớn dinh dưỡng bổ sung, hắn tự nhiên biến thành một tiểu bần tử. Mà quá trình từ béo thành gầy sẽ tương đối thống khổ. Phương pháp của Tra Cực rất đơn giản, hắn bắt Niệm Băng phụ trách việc nấu cơm hàng ngày. Chính mình nấu chính mình ăn, hắn chỉ thông qua lý luận mà chỉ điểm một chút, còn lại thì đều để Niệm Băng tự mình tìm tòi. Một năm như thế, Niệm Băng gầy đi, trở lại là một thiếu niên thanh tú như lúc đầu. Thức ăn do một người mới tập nấu có vị đạo gì, sợ rằng ai cũng hiểu được, sau khi được ăn toàn mỹ vị, hắn nấu ra cái gì có thể ăn vào được thì thật là hiếm thấy, muốn không gầy đi cũng không được.

Hai năm thời gian, giúp cho Niệm Băng có được cơ sở bền vững, bắt đầu từ năm thứ ba, hắn bước vào quá trình chính thức học tập trù nghệ, Tra Cực đối với hắn yêu cầu phi thường nghiêm khắc, mỗi ngày luyện tập, đều khiến Niệm Băng mệt mỏi không chịu nổi. Minh tường vào ban đêm là lúc nghỉ ngơi tốt nhất của

hắn, chẳng những có thể khiến thân thể từ mệt mỏi khôi phục, mà còn từ trong quá trình học tập trù nghệ và minh tướng, tinh thần lực của hắn tiến bộ không hề chậm hơn ma pháp lực. Thời gian học tập càng dài, Niệm Băng càng thấy nhiều điều thần kỳ xảy ra trong trù nghệ, trên người Tra Cực tồn tại đủ loại phương pháp nấu nướng chế biến, giống như biển rộng thâm bất khả trắc. Niệm Băng tựa hồ đã quên đi cừu hận, tâm lực toàn thân tập trung vào việc học tập trù nghệ. Được Tra Cực chỉ dẫn, ngộ tính của hắn dần dần hiển hiện, thường xuyên đưa ra vài giải thích tân kỳ để cùng tham khảo với Tra Cực. Tới năm thứ năm, Niệm Băng đã không còn hoàn toàn chỉ học tập từ Tra Cực, mà qua thương thảo với Tra Cực, dần dần đem ma pháp cùng trù nghệ kết hợp lại, như vậy, chẳng những trù nghệ của hắn tăng lên, đồng thời, cũng là phương pháp tu luyện ma pháp khổng chế lực tốt nhất. Các loại mỹ thực do ma pháp nhập trù chế ra lần lượt xuất hiện trên tay Niệm Băng, kỹ nghệ của Quỷ Trù cũng đã có truyền nhân.

” Sư phụ, trưa nay người muốn ăn cái gì ? Gần đây thân thể người không tốt lắm, ta đi bắt hai con cá, rồi nấu canh cho người ăn, Minh Diễm Ngư Canh mấy ngày trước ta nghiên cứu ra nhất định sẽ khiến vị khẩu của người cực kỳ thỏa mãn ”. Niệm Băng hoàn thành bài chế củi hôm nay, đi tới trước cửa phòng Tra Cực hỏi.

Tra Cực ngồi trên ỷ ở trong phòng, nếp nhăn trên mặt so với mấy năm trước đã sâu hơn rất nhiều, ” Niệm Băng, người tiến đến ngồi xuống, sư phụ có chuyện nói với người ”.

Niệm Băng ngẩng ra một chút, bước đi vào phòng gian, kéo một cái ghế ngồi bên cạnh Tra Cực, ” Sư phụ, người hôm nay làm sao vậy ? Sài đao phách ti công phu của ta đã đại thành rồi, người không muốn nhìn sao ? Còn về thức ăn, bụng người vốn không tốt, nếu không ăn cơm đúng giờ giấc, căn bệnh cũ sẽ lại phát ra ”.

Tra Cực nhìn ánh mắt ân cần của Niệm Băng, mỉm cười nói : ” Tám năm, người đến nơi này cũng đã tám năm rồi, tám năm thời gian, người từ một hài tử đã trưởng thành, sư phụ cũng không còn gì nhiều để dạy người. Với kỹ nghệ hiện tại của người, hoàn toàn đã đạt tới cảnh giới thanh xuất vu lam (ND : màu xanh xuất phát từ màu lam, nhưng lại đẹp đẽ, sáng sủa hơn nhiều). Tiểu tử ngốc, thật ra sư phụ đã một mực lừa người, sài đao phách ti chỉ cần khiến các sợi nhỏ đều nhau là đã tới cảnh giới đại thành, căn bản không cần tới trình độ từng sợi nhỏ đến mức có thể bay trong gió, dài không đứt đoạn. Đao công của người đã vượt xa cảnh giới đỉnh phong của vị sư năm đó. Không nghĩ tới, đó chỉ là một ý nghĩ của ta trên lý thuyết, người lại thật sự làm được. Kỹ thuật thần kỳ cũng chỉ đến như thế. Ta đã không có gì để dạy người nữa, cho nên, người cũng nên đi thôi ”. Đồ đệ đã mười tám tuổi nhìn qua dị thường anh tuấn, mặc dù mặc một thân bố y, nhưng lại vô pháp che dấu anh hoa của hắn, vóc người cao lớn, bờ vai rộng rãi, tóc dài màu vàng, hẳn cơ hồ là hoàn mỹ.

Niệm Băng ngẩng nhìn Tra Cực, ” Sư phụ, người nói ta có thể xuất sư sao ? ”. Lúc mới bắt đầu đi theo Tra Cực học tập trù nghệ, hắn không có khắc nào không nghĩ tới ngày có thể học xong kỹ nghệ của Tra Cực để rời khỏi nơi này. Nhưng là, con người đều có tình cảm, tám năm ở chung, mặc dù Tra Cực đối với hắn cực kỳ nghiêm khắc, nhưng hắn cùng với Tra Cực cũng đã sớm nảy sinh cảm tình nồng hậu, lúc này nghe Tra Cực nói cho hắn đi, trong lòng hắn mọc lên một cảm giác mất mát khó hiểu, nhìn sư phụ vốn đã già nua hơn nhiều so với tám năm trước, nói : ” Sư phụ, niên kỷ của người đã lớn như vậy, nếu ta đi, ai sẽ chiều cổ cho người đây ? ”.

Tra Cực mỉm cười nói : ” Hài tử ngốc, trước khi người tới, ta chẳng phải chỉ có một thân sao ? Yên tâm đi, chẳng lẽ ta đường đường là Quỷ Trù sao có thể đói mà chết được. Trù nghệ của người đã giống ta năm đó, đã đạt tới giới hạn, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, sẽ không tăng lên được, chỉ có đi nhiều xem nhiều, mới có thể lĩnh ngộ ngày càng sâu sắc, cũng không uổng phí công sức ta dạy người ”.

Trong mắt Niệm Băng quang mang chợt lóe, ” Sư phụ, ta không nỡ a ! ”.

Tra Cực kéo Niệm Băng thon dài đích bàn tay to, khe thở dài : ” Ngốc, chẳng lẽ người vĩnh viễn ở lại chỗ này với ta sao ? Cho dù người bởi bạn với ta, một ngày nào đó ta cũng sẽ chết. Lúc đầu, ta thu người làm đồ đệ thì đều xuất phát từ tự tư, chỉ muốn đem kỹ nghệ của mình truyền lại, người chẳng những không trách ta, còn toàn tâm toàn ý theo ta học tập trù nghệ, nhiều năm như vậy, cũng thật khó cho người ”.

Niệm Băng toàn thân chấn động, ” Sư phụ, người đã biết ? ”.

Tra Cực mỉm cười nói : ” Lúc người xuất ra khỏi băng thạch đó, rồi cừu hận mãnh liệt phát ra lúc người

nhìn thấy mã xa của Băng Thần tháp, ta đã minh bạch, thôi miên thuật ngày đó đã không có tác dụng. Người biết không ? Lúc ấy trong lòng ta có chút sợ hãi. Khi đó, người vốn chỉ là một hài tử mười tuổi, đã có tâm cơ thâm trầm như thế, là ta điều ta không hề tưởng tượng được. Ta thật không biết là nên cao hứng là có được một đồ đệ thông minh trầm ổn, hay là sợ hãi tâm cơ của người. Bất quá, hiện tại hết thảy đều không trọng yếu nữa, ta tin tưởng, người là một hảo hài tử, trong lòng người, nhất định ẩn dấu một cố sự, liên quan với phụ mẫu người ”.

” Sư phụ, ta, ta sẽ nói cho người tất cả ”. Thanh âm của Niệm Băng có chút run rẩy, nhìn khuôn mặt hiền lành của Tra Cực, hẳn đột nhiên có một dự cảm bất tường.

Tra Cực lắc đầu, nói : ” Không, hãy giữ lại trong đáy lòng người. Ta nghĩ, phụ mẫu người hẳn là có liên quan tới Băng Thần tháp, cho nên lúc người nhìn thấy mã xa đó mới có thể toát ra cừu hận nùng trọng như vậy. Hài tử, cừu hận cũng không có gì sai, nhưng là, giống như lời ta nói trước khi cố gắng thôi miên người, khi người chưa có đủ lực lượng, cừu hận này nhất định phải ẩn dấu trong tận đáy lòng. Quân tử báo thù mười năm không muộn ”.

Niệm Băng kiên định gật đầu, nói : ” Sư phụ, ta đáp ứng người, khi ta còn chưa có cũng đích năng lực, nhất định sẽ không đến Băng Thần báo thù ”.

Tra Cực mỉm cười : ” Vậy là tốt rồi. Niệm Băng, lúc đầu sư phụ ta từng nói với ta, thập niên luyện trù, thập niên ngộ trù, tám chữ này, ta mang theo suốt cuộc đời. Khi ta tới đào hoa lâm này, ta đã thêm ở phía sau tám chữ, đó chính là cô độc cả đời, nhất bại vạn diệt (ND : cô độc cả đời, một lần bại là hết tất cả) ”.

9. Chương 8 - Chính Dương Dao

Tra Cực khẽ lắc đầu, nói : ” Không cần. Quỷ Trù là ta, chứ không phải là người. Người đã học xong kỹ nghệ của ta, nhưng cũng không được thỏa mãn với hiện trạng, chỉ có tiến bộ không ngừng mới có thể giúp người đạt tới trù nghệ đỉnh phong. Trù sư, là một chức nghiệp rất bình thường trên đại lục, người phải cố gắng tu luyện ma pháp, chức nghiệp này cũng là sự yểm trợ tốt nhất cho người. Ta tịnh không hận nữ nhân ngày đó, người cũng không cần đi tìm nàng. Chuyện quá khứ cứ là chuyện của quá khứ, nếu không có nàng, có lẽ ta còn chưa thể nào ngộ xuất sự ảo diệu khi kết hợp ma pháp cùng trù nghệ, cũng không thu được một đồ đệ tốt như người ”. Vừa nói, bàn tay đầy nếp nhăn lấy từ bên cạnh một vật dài được bao trong vải gai, đưa cho Niệm Băng, ” Đây là lão bạn già của ta, sau này sẽ giao cho người liễu. Đến xem đi ”.

Niệm Băng mở ra, khi tấm vải vừa được tháo tháo ra, một thanh đao xuất hiện trước mặt hắn, một thanh thái đao thường không có vỏ đao, nhưng thanh này lại có, tương tự như Thần Lộ của hắn. Thần đao so với Thần Lộ dài ngắn gần như nhau, chỉ bất quá mũi đao lại hẹp hơn, chỉ chừng bốn tấc, mặt đao dày tới nửa tấc, cầm trên tay, trọng lượng khá lớn, gần gấp ba Thần Lộ đao. Vỏ đao có màu đỏ sẫm, trên mặt có hoa văn cổ lão. Niệm Băng cầm chuôi đao, chậm rãi rút ra.

Niệm Băng rưng rưng lệ gật đầu, ” Sư phụ, ta nhớ rồi, ta nhất định sẽ học tập tác phong của người lúc xưa, đi khắp ngũ ngách trên đại lục, học tập các cách nấu nướng thức ăn, ta nhất định sẽ không để người thất vọng ”.

Tra Cực lau nước mắt cho Niệm Băng, hiền lành nói : ” Hài tử ngốc, khóc cái gì, nhớ kỹ như vậy là được rồi. Trong trù phòng, vách tường bên trái bếp rộng, bên trong ta tích súc được một ít, người có thể mang đi một phần để làm lộ phí. Mặc dù tiền không phải là thứ gì tốt đẹp, nhưng không có nó mọi sự lại khó khăn, mang nhiều một chút cũng không sao. Hết thảy mọi sự còn lại, đều để người tự mình tìm hiểu. Ài, được rồi, ta nghĩ ma pháp của người chỉ là tu luyện ma pháp lực thì không đủ, nếu có cơ hội, hãy là tìm một ma pháp cao thủ có tu vi cao thâm xin chỉ điểm một chút, gặp sự thì cũng phải quyền biến, chỉ cần người ta có thể dạy người điều gì, cứ bái họ làm sư phụ, sống đến già, học đến già, đó là điều mà mỗi trù sư cao cấp phải làm được ”.

Niệm Băng gật đầu, nhìn hồng quang ẩn hiện trên mặt Tra Cực, nỗi bất an trong lòng lại tăng lên mạnh liệt.

Tra Cực nở nụ cười, nụ cười của hắn rất bình tĩnh, "Hải tử, ngộ tính của ngươi so với sư phụ cao hơn nhiều, mặc dù chỉ với tám năm thời gian, nhưng ngươi lại học được hơn nhiều so với ta trong mười năm đầu. Tám năm luyện trù, tám năm ngộ trù, nhưng ta lại không hy vọng ngươi cô độc cả đời, nếu sau này gặp được cô nương thích hợp, nghìn vạn lần không nên bỏ qua, không ngừng theo đuổi, hạnh phúc, là phải dựa vào chính mình tranh thủ".

Niệm Băng đối với việc nam nữ có thể nói nhất khiêu bất thông, "Sư phụ, việc này sau này hãy nói đi".

Tra Cực chính sắc nói: "Không, chuyện này ngươi nhất định phải đáp ứng ta, cũng là chuyện ngươi phải muốn làm, ta không hy vọng bị kịch phát sinh trên người ta lại diễn lại trên người ngươi, có một gia đình ổn định đối với ngươi chỉ có chỗ tốt, lúc sau này tiếp tục nghiên cứu sâu hơn về trù nghệ, cũng có thể giúp tâm của ngươi càng thêm ổn định. A, được rồi, ngươi không phải nói là muốn làm canh cá cho ta ăn sao? Bây giờ đi thôi, sư phụ thật sự có chút đói bụng rồi. Mấy năm nay, vẫn chỉ ăn đồ hoặc ngươi tự mình làm, cũng thấy có chút thực chi vô vị".

Niệm Băng gật mạnh, nói: "Sư phụ, người yên tâm, ta nhất định làm ra Minh Diễm Ngư Canh thơm ngon nhất để người phẩm thưởng".

Tra Cực mỉm cười, hướng về hắn phát phát tay: "Đi đi, đi đi, sư phụ chờ ngươi".

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, thu lại tâm tư của chính mình, đứng lên bước nhanh ra ngoài. Nhìn lưng của Niệm Băng, trong mắt Tra Cực toát ra quang mang vui mừng, "Hải tử, sư phụ đã không nhìn lầm, mặc dù ngươi tâm cơ thâm trầm, nhưng vẫn là kẻ chí tình chí tính, có đồ đệ như thế, ta còn có cái gì lưu luyến nữa đây?". Tay run rẩy cầm lấy Chính Dương đao, than nhẹ một tiếng, viết lên trên mặt đất, mặc dù chữ viết nguệch ngoạc, nhưng vẫn có thể phân biệt được.

Niệm Băng chạy nhanh đến bờ sông, để nhanh chóng nấu món canh cá cho sư phụ, hắn trực tiếp nhảy xuống nước mò cá, mấy năm nay sinh sống ở đây, hắn sớm đã luyện được một thân thủy tính, một lát sau, đã bắt được hai con cá lớn trở lại bờ, nhìn cá đang giãy lộn trong tay, hắn mặc kệ trên người còn dính đầy nước, lẩm bẩm: "Hôm nay có cá tươi, sư phụ, ta nhất định sẽ nấu món canh cá khiến người hài lòng".

Vừa nói, Niệm Băng vội vàng chạy về đào hoa lâm, chẳng mấy chốc hắn đã đi tới trước mộ ốc, "Sư phụ, sư phụ, người xem, ta bắt được hai con cá lớn, hôm nay người sẽ được ăn no cá, sư phụ ...".

Khi Niệm Băng đi tới phòng của Tra Cực, hắn đột nhiên ngây dại, toàn thân giống như bị đóng băng, cứng ngắt bất động. Tra Cực vẫn nằm thư thái trên ỷ như trước, nhưng là, mắt hắn đã nhắm chặt, thần thái an tường dường như đang ngủ, nhưng Niệm Băng lại biết rõ, đó tuyệt không phải tư thế ngủ của Tra Cực, huyết hồ, tiếng ngáy của sư phụ không có vang lên như mọi ngày, mà hiện tại, lại ...

"Sư ... phụ". Cá rơi xuống đất quẫy mạnh, giấy dựa, cố gắng tìm kiếm con đường để sinh tồn, nhưng là, cá rời nước, sao có thể tiếp tục sinh tồn đây?

Niệm Băng phi thân nhào tới trước ỷ, gắt gao nắm lấy tay Tra Cực, tay hắn run rẩy, tâm cũng run rẩy.

Tay Tra Cực đã có chút lạnh lẽo, ngực không phập phồng chút nào, ngón tay Niệm Băng run rẩy đặt dưới mũi Tra Cực, hắn chờ đợi, hi vọng, nhưng là, sự thật lại tàn khốc là vậy, hết thảy hy vọng đều biến thành bọt nước. Tra Cực đã đi, đi với nụ cười thỏa mãn trong tâm.

Nước mắt, không được khống chế rơi xuống, Niệm Băng trong nỗi đau xót cực độ, khóc không ra tiếng, thân thể không ngừng run rẩy, trong đầu, từng tình cảnh không ngừng màn mạc hiện lên. Tra Cực cứu hắn, dẫn hắn tới đào hoa lâm, đem một thân sở học dốc túi truyền thụ, mấy năm nay, hắn tựa như phụ thân của chính mình, quan tâm tỉ mỉ tới chính mình, tám năm, tại sao chỉ có tám năm ngắn ngủi? Sư phụ a! Niệm Băng còn chờ người thấy ta đạt tới tối đỉnh phong của trù nghệ, người sao lại đi như vậy, chẳng lẽ người không muốn thấy Niệm Băng trở thành trù sư cấp cao nhất sao? Sư phụ, người tại sao muốn chết, tại sao?

Tâm Niệm Băng rỉ máu, từ khi sinh ra tới nay, ngoại trừ lúc ở Băng Thần tháp, đây là giây phút bị thương nhất của hắn. Cúi đầu, nước mắt rơi trên mặt đất, hắn nhìn thấy Chính Dương đao, nhiệt lưu nhàn nhạt quanh thân đao, đó chính là thứ sư phụ yêu quý nhất. Trên mặt đất, mấy dòng chữ nhỏ xiên xẹo hiện ra, "Niệm Băng, sư phụ sợ rằng không đợi được món canh cá người nấu, kỳ thật, sớm khi gân tay ta bị đoạn, tâm của ta đã chết theo đó rồi, làm một trù sư, không thể tự tay làm ra món ăn, so với cái chết còn thống

khổ, ta sợ dĩ phải giữ chút hơi tàn để mà sống, chính là vì không muốn để cho một thân kỹ nghệ của ta cùng theo ta mà đi, Niệm Băng, sư phụ đã tự tư rồi, lúc này đây, ta xin lỗi người. Sư phụ đi, nhưng là, sư phụ lại để lại kỹ nghệ, ta tin tưởng, người nhất định sẽ đem một thân sở học không ngừng phát triển, đem trù nghệ phát dương quang đại, trở thành trù sư vĩ đại nhất. Sư phụ cũng không muốn đi sớm như vậy, nhưng thân thể ta đã sớm không cầm cự được, mỗi lần, ta đều nói với chính mình, nhất định phải kiên trì, kiên trì đến thời khắc người có thể vượt qua ta, trời cao đất dài với ta không tỵ, người đã cho ta kiên trì được tới ngày này, Niệm Băng, người biết không ? Khi ta chứng kiến trù nghệ của người vượt xa ta, lòng ta hưng phấn cỡ nào, so với ta có thể một lần nữa tự mình nấu ăn còn muốn hưng phấn hơn. Đừng đau khổ, nó chẳng có ý nghĩa gì, tất cả tâm tình của người, đều phải tập trung vào tu luyện trù nghệ và ma pháp. Cuối cùng, sư phụ muốn dẫn dò người, thù thì phải báo, nhưng là, nhất định phải có được lực lượng, thận trọng, thận trọng. Ta đi, khi người trở về, lấy gì thì lấy, không nên di chuyển thân thể ta, ta thích nằm trên chiếc ỷ này, hãy một mối lửa thiêu hủy chỗ này, có thể hóa thành tro tàn dưới hỏa hệ ma pháp của người, sư phụ chết cũng được nhắm mắt ". Đọc đến chữ cuối cùng, chính hắn đã thấy phi thường mơ hồ, nếu không phải Niệm Băng đối với nét chữ của Tra Cực phi thường quen thuộc, sợ rằng cũng khó phân biệt được, nhất là chữ cuối cùng, Tra Cực chỉ viết một nửa.

" Sư phụ, người thật sự đi như vậy sao ? ". Nước mắt Niệm Băng đã ướt đầm ngực áo Tra Cực. Hắn cắn thật chỉnh lại tóc cho Tra Cực, đứng lên, lui ra phía sau vài bước, phịch một tiếng quỳ xuống mặt đất, long trọng hướng về Tra Cực vái chín lần, " Sư phụ, ta biết, người không muốn thấy Niệm Băng hèn yếu, người yên tâm, ta nhất định sẽ kiên cường đứng lên, bắt đầu từ lúc rời khỏi Băng Thần tháp, ta đã tự nhủ, nhất định phải kiên cường, nước mắt chỉ có thể mắt địch nhân chảy ra, nhưng là, ta hôm nay vẫn còn khóc, sư phụ, người yên tâm, chỉ cần Niệm Băng còn có một hơi thở, nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của người, đem trù nghệ phát dương quang đại. Đây là lời hứa của ta với người ".

Đứng lên, đem Chính Dương đao dút vào bao, Niệm Băng kiên cường lau nước mắt trên mặt, cuối cùng nhìn thật sâu vào khuôn mặt của Tra Cực, rồi dứt khoát đi ra khỏi phòng.

Phong thanh vân đậm, ánh dương quang chiếu xuống đào hoa lâm, bóng cây lòa xòa trên mặt đất, gió nhẹ khe khẽ, mang đến một trận hương hoa đào, Niệm Băng hít một hơi dài, áp chế bi ai trong lòng, dựa theo lời Tra Cực, lấy một ít tử kim tệ từ vách tường trong trù phòng, chuẩn bị một bao quần áo đơn giản rồi đeo lên người.

Từng bước, từng bước, hướng về phía trước. Khi Niệm Băng bước được mười bảy bước, hắn chợt xoay người lại, " Sư phụ a ! Đề tử đi. Ngày ta học xong, nhất định quay lại nơi này cúng tế vong linh người. Hỏa a ! Thiêu đốt đi, hỏa diễm nóng rực, nhân danh ta, ta lệnh cho người, hỏa diễm bùng bùng mãnh liệt, theo chỉ dẫn của ta, đem hết thảy hóa thành tro tàn. Hỏa Hải Liệt Nguyên ". Chính Dương đao rời khỏi vỏ, hồng quang chợt phóng ra dày đặc, có thể thấy rõ ràng hồng sắc quang điểm hướng về thân thể Niệm Băng ngưng tụ, khí tức nóng rực nhuộm đậm thân thể Niệm Băng, giống hệt như một pho tượng hỏa diễm chiến thần, Chính Dương đao chìa ra phía trước, hỏa diễm bùng bùng phóng ra, trong khoảnh khắc gian bao trùm lên hai gian mộc ốc, chỉ để lại trù phòng.

Nhìn ngọn lửa bùng bùng trước mặt, Niệm Băng phảng phất lại thấy được khuôn mặt tươi cười của sư phụ, trước mắt một phiến mơ hồ, nhưng hắn lại cố nén không cho chính mình rơi lệ, trong lòng thầm phát thệ, từ hôm nay trở đi, tự mình phải càng thêm kiên cường, chỉ có kẻ kiên cường, mới có thể sống càng lâu, mới có thể hoàn thành tâm nguyện của chính mình và tâm nguyện của sư phụ.

Hỏa Hải Liệt Nguyên, tứ giai hỏa hệ ma pháp có phạm vi lớn, mặc dù là tứ giai ma pháp, nhưng bởi vì nó bao trùm một diện tích rất lớn, cho nên phải là cao cấp ma pháp sư mới có thể sử dụng được. Hỏa diễm nóng rực nhanh chóng đem mộc ốc nơi Niệm Băng đã sinh sống tám năm hóa thành tro tàn, theo đó, sư phụ Quý Trù Tra Cực của hắn cũng rơi vào hoàng thổ.

Băng Tuyết nữ thần tế tự vĩ đại, thần giáng sư Băng Tuyết Thần Nữ, lặng lẽ rời Băng Thần tháp, một mình bước trên con đường tìm kiếm Băng Tuyết nữ thần chi thạch.

Sử dụng một lần Bạo Phong Tuyết, giảm bớt cho Niệm Băng rất nhiều thời gian, khi hắn đặt chân lên mặt đất, tâm tình bi thương đã được băng lãnh ma pháp giảm bớt một chút. Xa xa, Băng Tuyết tường thành cao cao đã nằm trong tầm mắt. Mặc dù mấy năm nay, hàng năm đều tới nơi này mua vật dụng, nhưng

ngoại trừ lần đầu tiên đến bái phỏng thần chú sư Hoa Thiên, mỗi lần đến hần cùng Tra Cực đều chỉ đi lại ở bắc thành phụ cận, tìm mua được các thứ cần thiết thì lại lập tức trở lại đào hoa lâm.

Lần này đã không còn như trước, chính mình đã không còn đường trở về, Niệm Băng hít sâu, kiên định từng bước bước về phía Băng Tuyết thành.

Giống như lần trước, hần dễ dàng nhanh chóng đi vào trong thành, cảnh vật hai bên như trước kia không về thay đổi, chỉ có mấy cửa hàng thay đổi chủ nhân. Sư phụ nói qua, muốn mình trước hãy đi gặp Hoa Thiên tiên bối, đã như vậy, cứ tới đó trước đi. Chính Dương đao mang hỏa thuộc tính, nói không chừng Hỏa Diễm thần chi thạch của mình cũng có thể khảm lên đó, nếu là như vậy, mình đã có hai thanh tuyệt thế thần nhận, tương lai nấu ăn, cũng có thể thi triển tốt hơn một chút.

Một bên nghĩ, Niệm Băng dựa vào ký ức, theo phương hướng của thủy hỏa thiết khí điểm mà đi. Đã tới đó một lần, nhưng là đi trong đêm tối qua nhiều ngõ ngách, lần này tìm kiếm, Niệm Băng có chút khó khăn, gần đến trưa cũng không có tìm được chính xác phương vị.

Đột nhiên, hần trong lòng khẽ động, nhớ tới lần trước đến đã từng thấy một vũ khí điểm rất lớn, tựa hồ gọi là cái gì Bảo Khí Hiên, chỉ cần tìm được nơi đó, nói không chừng mình có thể sẽ tìm được Thủy Hỏa Thiết Khí Phô. Thủy Hỏa Thiết Khí Phô có lẽ chẳng ai biết, nhưng vũ khí điểm Bảo Khí Hiên lớn như vậy, chắc sẽ có người biết. Nghĩ tới đây, hần lập tức hành động, quả nhiên như hần sở liệu, sau khi hỏi qua mấy người, rốt cục cũng tìm được phương vị chính xác, khi hần đi tới Bảo Khí Hiên, ký ức về phương vị nhất thời trở nên rõ ràng, bước đi nhanh hơn, rẽ bảy tám lần, nhanh chóng tìm tới nơi.

Cửa, vẫn rách nát như vậy, so với bảy năm trước, một điểm thay đổi cũng không có, biển hiệu vẫn còn ở đó, chỉ là bụi đất trên mặt tựa hồ nhiều hơn vài phần. Niệm Băng nhớ tới bộ dáng lúc đầu của Hoa Thiên, không nhịn được mỉm cười, tiến lên cửa gõ vài tiếng, cất cao giọng gọi : " Hoa Thiên tiên bối, người ở đâu ? ".

Bên trong không có động tĩnh, Niệm Băng định đợi một lát rồi mới gọi lần nữa, chính khi hần tưởng rằng bên trong không có ai, cánh cửa rách nát đột nhiên mở ra, một khuôn mặt hé ra từ sau cửa dò xét, " Người, người tìm sư phụ ta sao ? ".

Niệm Băng có thể phát thệ, đây là thanh âm mỹ diệu nhất hần nghe được từ khi sinh ra đến nay, đó là một nữ hài tử, nhìn bộ dáng thì niên kỷ so với mình không sai biệt lắm, đứng ngoài nhìn chăm chăm, mái tóc dài màu phấn hồng nhẹ nhàng rủ xuống, trong đôi mắt lam lộ ra ba phần kinh ngạc cùng bảy phần ngưỡng mộ, nhìn mình tựa hồ có chút sợ hãi.-----

10. Chương 9 - Phượng Nữ - Ly Thiên Kiếm

Thiếu nữ nhìn ngó đánh giá Niệm Băng vài lần, có chút nghi hoặc nói : " Người là ai? Tìm người làm gì ? ".

Niệm Băng nghe xong câu hỏi của thiếu nữ, không khỏi nhớ đến sư phụ, khẽ thở dài : " Ta là phụng theo di mệnh của sư phụ mà đến, muốn bái phỏng Hoa Thiên tiên bối ".

Thiếu nữ vẫn không tin Niệm Băng, hỏi tới : " Sư phụ người là ai ? ".

Niệm Băng nhíu mày, đáp : " Đồ đệ không tiện gọi danh hý của sư phụ, sư phụ ta trước kia có ngoại hiệu là Quỷ Trù ".

Nghe được Quỷ Trù hai chữ, thiếu nữ kinh ngạc a một tiếng, mở rộng cửa, từ bên trong đi ra, Niệm Băng lúc này mới hoàn toàn nhìn rõ bộ dáng của nàng. Nàng mặc một thân y phục màu lam, ngoại trừ đầu, toàn thân đều được bao bọc trong y phục, áo rất cao, che dấu cổ, thân hình lả lướt chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm, đôi mắt to màu lam xinh đẹp đang nhìn mình không chớp, ánh mắt lam của nàng lại không giống với của mình, của mình là màu lam thâm thúy của biển rộng, mà của nàng lại là màu lam trong suốt của da trời, trong mắt không có một chút tạp chất. Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, vóc người của thiếu nữ rất cao, vốn chính mình cao hơn người thường không ít, so với nàng cũng chỉ cao hơn nửa cái đầu mà thôi, bắp đùi thon dài của nàng được bao phủ bên trong quần dài, đem đến cho người ta một loại mỹ cảm kinh tâm động phách.

Thiếu nữ biết Niệm Băng đang đánh giá chính mình, vẻ ngượng ngùng trên mặt càng tăng lên, hỏi dò : " Người, người là đệ tử của Tra tiền bối ? Người vừa rồi nói là di mệnh, chẳng lẽ, chẳng lẽ Tra tiền bối đã ...".

Niệm Băng buồn bã vuốt cằm, nói : " Sư phụ ta vừa mới qua đời, cô nương, Hoa Thiên tiền bối đâu ? ".

Thiếu nữ nhìn Niệm Băng có chút nghi hoặc, nói : " Người người hỏi, Hoa Thiên tiền bối, chính là sư phụ ta, nhưng là, ta nghe sư phụ nói qua, Tra tiền bối chỉ có một gã đệ tử, là một tên béo mập, nhưng là, người cũng không mập a ! Hơn nữa sư phụ ta nói qua, Tra tiền bối thân thể tốt lắm, sao lại dễ dàng đã chết được ? ".

Niệm Băng nhìn bộ dáng chân thật của thiếu nữ, nổi bi thương vì cái chết của Tra Cực cũng phai nhạt vài phần, bật cười : " Người có dán tích họa phúc (ND : sớm họa, tối phúc, không biết thế nào), ai có thể nói khẳng định mình có thể sống bao lâu đây ? Sao, người nghĩ rằng ta lừa bịp sao ? Lúc Hoa Thiên tiền bối thấy ta là lúc ta mới chỉ mười một tuổi, như vậy cũng đã bảy năm qua rồi, khi đó béo, không có nghĩa là sau này lớn lên vẫn béo như vậy, ta chính là tên béo mập người nói đến ".

Trong mắt thiếu nữ hiện lên một tia lạnh lẽo, kiên trì nói : " Trừ phi người lấy ra thứ gì có thể chứng minh thân phận, nếu không, ta sẽ không cho người gặp sư phụ ta ".

Niệm Băng bất đắc dĩ nói : " Nhớ kỹ lần trước tới, Hoa Thiên tiền bối dường như còn chưa có thu đồ đệ, nếu người muốn chứng minh, vậy hãy nhìn xem ". Vừa nói, hắn vừa đưa tay vào ngực, lấy ra Thần Lộ đao lúc xưa Hoa Thiên gia công mà thành.

Thiếu nữ thấy Thần Lộ đao, trong mắt nhất thời quang mang đại phóng, một tay nhận đao, nhẹ nhàng vuốt ve vỏ đao tựa hồ đã rỉ sét, cảm thụ từng luồng hơi lạnh trong vỏ đao, thì thào nói : " Đúng vậy, đúng vậy, chính là nó, chính là nó a ! Thần Lộ đao ". Tay nàng chuyển tới chuôi đao, chạm vào lăng hình bảo thạch đang tản ra khí tức lạnh lẽo, nàng đã tin vài phần.

Niệm Băng nhìn bảo nhận trong tay thiếu nữ, nói : " Ta gọi nó là Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Tức ".

Thiếu nữ ngây ra một chút, hỏi lại : " Tên thật đẹp, bất quá nghe có chút thê lương, tại sao lại gọi như vậy ? ".

Niệm Băng mỉm cười, đáp : " Việc này ta không thể nói cho người, cứ cho đó là bí mật của ta đi. Tiểu thư mỹ lệ, hiện tại người có thể cho ta gặp Hoa Thiên tiền bối ? ".

Thiếu nữ gật đầu, nắm chặt Thần Lộ đao đi vào phía trong, " Theo ta đến đây ".

Niệm Băng đi theo thiếu nữ vào sân của Thủy Hóa Thiết Khí Phô, nơi này vẫn trống trải như xưa, bếp lò nằm chính giữa sân, bên cạnh còn có cái gì đó, nhìn qua tựa hồ là thứ để nhóm lửa.

Thiếu nữ đưa Niệm Băng đi tới gian phòng bên trong, lần này đến vào ban ngày, Niệm Băng có thể nhìn thấy rõ ràng mặt ngoài rách nát của hai gian phòng, tựa hồ tùy thời đều có nguy cơ sụp đổ. Thiếu nữ đi tới cửa phòng đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Niệm Băng, nói : " Mời đến đây ". Nói xong, nàng đẩy cửa ra, tay hướng Niệm Băng làm ra hiệu mời vào.

Niệm Băng nhìn con người màu lam trong suốt của thiếu nữ, không biết tại sao, trong lòng nổi lên sự tín nhiệm mãnh liệt, không hề hoài nghi, bước vào trong phòng trong.

" A ! ". Niệm Băng kinh hô một tiếng, vừa vào phòng gian, cước bộ lập tức dừng lại. Trong phòng chỉ có một phiến cửa sổ, ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ mang đến cho căn phòng âm u một chút ánh sáng. Niệm Băng thấy được chính là, trên bàn có bày một khối bài tử, nhìn rõ ràng là một khối linh bài, trên mặt viết : " Ân sư Hoa Thiên chi linh vị ".

Xoay mạnh người, Niệm Băng nhìn về phía thiếu nữ, " Hoa Thiên tiền bối đã chết ? ".

Trong mắt thiếu nữ thủy ảnh mờ lung, " Đúng vậy, hai năm trước, sư phụ đã bỏ ta đi ".

Niệm Băng nhắm mắt, bi thương trong lòng lại bị đẩy lên, một lần nữa đối mặt với bài vị của Hoa Thiên, tiến đến, hai tay khép hai bên thân thể, cung kính hướng về linh vị cúi cung ba lần. " Tiên bối, không ngờ ngày đó từ biệt, lại không có ngày gặp lại, nguyện tiền bối trên trời có linh thiêng sớm an nghỉ. Sư phụ ta

cũng đi đã lên thiên đường, có lẽ, lúc ngài nhìn thấy người, còn có thể bảo người làm cho ngài một chút mỹ thực ”.

Thiếu nữ một mực ở sau lưng nhìn Niệm Băng, thấy hẳn đối với Hoa Thiên tôn trọng như vậy, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm, tới bên Niệm Băng, nói : ” Sư phụ người tuy đã đi, nhưng tinh thần người vẫn còn ở lại. Người vĩnh viễn đều sống ở trong lòng ta. Ân nghĩa năm năm dạy dỗ, ta vĩnh viễn không dám quên, đáng tiếc, ta muốn phụng dưỡng người thêm một chút cũng không còn cơ hội nữa rồi ”.

Niệm Băng thở dài thật sâu, ” Người thì ai chẳng phải chết, ai cũng không thể không chế thọ mệnh của bản thân, Hoa Thiên tiền bối như vậy, sư phụ ta cũng là như vậy, không biết lúc nào sẽ đến phiên ta đây ? ”.

Thiếu nữ nhìn vẻ thâm thúy vượt xa niên kỷ trong mắt Niệm Băng, trong cặp mắt lam hiện lên một đạo hồng quang nhàn nhạt, ” Ta còn chưa biết tên của người ”.

Niệm Băng từ trong suy tư tỉnh táo trở lại, ” A ! Là ta khiếm nhã, ta tên Niệm Băng. cô nương, người là ? ”.

Thiếu nữ thì thào lặp lại, ” Niệm Băng, Niệm Băng, danh tự này gợi nhớ sâu sắc về quá khứ, ta gọi là Phượng Nữ ”.

Niệm Băng khen : ” Quả nhiên như phượng chốn nhân gian, cô nương người cũng như tên. Thật không nghĩ tới, bảy năm trước lần đầu tiên tới đây, sư phụ cùng Hoa Thiên tiền bối còn giễu cợt lẫn nhau. Nhưng hôm nay hết thấy lại đều đã thay đổi, bọn họ đã không còn, lại chỉ còn lại có người cùng ta. Nam nữ sống chung một nơi có chút không ổn, nếu Hoa Thiên tiền bối đã ra đi, ta đây cũng cáo từ. Phượng Nữ cô nương, sau này có duyên sẽ gặp lại ”.

Phượng Nữ nhìn Niệm Băng thật sâu, ” Ta năm nay mười bảy tuổi, xuất sinh ở Lăng Mộc đế quốc, phụ mẫu ta chỉ là bình dân mà thôi, năm ấy, quê quán xảy ra đại ôn dịch, cướp đi sinh mệnh của bọn họ, từ đó trở đi, ta chỉ có thể lưu lạc đường phố. Năm năm trước, ta đi khát thực tới Băng Tuyết thành, gặp sư phụ, sư phụ nói ta có thiên hỏa thể chất trời sinh, thu ta làm môn hạ, đem một thân sở học của người truyền hết cho ta. Năm năm trước, sư phụ tự cảm thân thể vô pháp kiên trì, nhưng hẳn lại không muốn khuất phục vận mệnh, vì vậy, mở lò luyện kiếm. Lúc đúc thành kiếm cũng là lúc người đem cả thân lao vào trong lò, lấy linh hồn chính mình đưa vào trong kiếm, thành tựu là một thanh tuyệt thể thần kiếm. Nhưng là, chính người lại thì cốt không còn, thậm chí ngay cả tro tàn cũng không có lưu lại. Người không có chết, bởi vì, linh hồn của người đã hoàn toàn dung nhập trong kiếm. Kiếm này lấy Cửu Ly thiên hỏa của sư phụ làm dẫn, lấy sư phụ làm hồn, cho nên, ta gọi kiếm này là Ly Thiên kiếm. Tài chất của nó người hẳn đã nghe Tra Cực tiền bối nói qua, cùng giống với Chính Dương đao, chính là sừng hỏa long ”.

Vừa nói, Phượng Nữ vừa đem Hỏa Diễm thần chi thạch cùng Chính Dương đao trả lại cho Niệm Băng, đi thẳng vào phòng trong, Niệm Băng trong lòng khẽ động, lúc Phượng Nữ kể ra chuyện Hoa Thiên lấy thân luyện kiếm, nỗi bí ẩn nồng đậm từ sâu trong đôi mắt vô pháp làm giả được, đối với thân phận của nàng không khỏi tin tưởng vài phần.

Một lát sau, Phượng Nữ từ phòng trong đi ra, hai tay cầm một thanh trường kiếm, vỏ kiếm giống như Chính Dương đao, đều là màu đỏ đậm, trên mặt có điêu khắc một con ngũ trảo hỏa long rồng rất sống động, trong miệng hỏa long ngậm một hạt châu màu trắng, tỏa ra quang mang nhu hòa, khiến cả vỏ kiếm nhìn qua hoa lệ dị thường, chuôi kiếm lượn sóng (ND : nguyên văn - trình la văn trạng), ở đuôi có khảm một khối ngọc thạch, bạch sắc ngọc thạch. Loại ngọc thạch này Niệm Băng rất quen thuộc, chính là giống với của Thiên Hoa bài của mình, đương chi bạch ngọc a !

Phượng Nữ nhìn Niệm Băng, nói : ” Đây là thứ cuối cùng sư phụ lưu lại, Ly Thiên kiếm, kiếm dài ba thước bảy tấc, rộng một tấc rưỡi, mũi dài hai thước tám tấc, chuôi chín tấc ”. Ông một tiếng nhỏ, tiếng long ngâm vang vọng cả phòng gian, kiếm rời khỏi vỏ, hỏa hồng sắc quang mang tràn ngập, khí tức nóng rực chột tóa ra, Phượng Nữ cổ tay khẽ rung, Ly Thiên kiếm nhất thời phát ra một màn ánh sáng hỏa hồng.

” Hảo kiếm ”. Niệm Băng bật thốt, nhìn hồng sắc kiếm nhận khí tức nội liễm, hẳn cảm giác được rất rõ, đây là một thanh hảo kiếm có phẩm chất tuyệt không dưới Thần Lộ.

Phượng Nữ mỉm cười, nhìn mũi kiếm, trong mắt tràn ngập cảm tình, ” Đúng vậy, nó là một thanh hảo kiếm, mặc dù không có cực phẩm bảo thạch tương khảm, không giống Thần Lộ của người có thể sử dụng như ma

pháp trượng, nhưng là, nó đã có hồn phách của sư phụ, nếu một vũ giả sử dụng, nó tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm. Ta nghĩ, hiện tại chúng ta hẳn là không cần phải hoài nghi lẫn nhau nữa ”.

Niệm Băng mặt có chút đỏ lên, nói : ” Phượng Nữ cô nương, ta không phải hoài nghi ngươi cái gì, chỉ là khối hỏa diễm thạch này là vật duy nhất phụ thân ta lưu lại cho ta, cho nên, ta không thể không cẩn thận a ! ”.

Phượng Nữ trong mắt toát ra quang mang nhu hòa, ” Ta cũng không có trách ngươi, nhưng hiện tại ta đã giải thích rõ cho ngươi rồi chứ ? Làm một chú tào sư, còn có cái gì hạnh phúc hơn việc đích thân làm ra một thanh tuyệt thế thần nhận ? Thỉnh cho phép ta giúp ngươi khiến Chính Dương đao trở nên hoàn mỹ, được chứ ? Điều khắc phải tốn một thời gian dài không gián đoạn, trong khoảng thời gian này, ngươi có thể cầm đi Ly Thiên của ta, khi điều khắc xong, ngươi lại mang theo Ly Thiên cùng hỏa diễm thạch tới đây, lúc ta sẽ khảm lên kiếm còn cần ngươi trợ giúp ”.

Niệm Băng lắc đầu, nói : ” Không, không cần, Phượng Nữ, ta có thể trực tiếp gọi ngươi như vậy ? Chính Dương đao sẽ để lại cho ngươi, ta cũng không cần mang Ly Thiên kiếm đi. Sư phụ ta cùng Hoa Thiên tiền bối là hảo bằng hữu, ta hy vọng chúng ta cũng có thể trở thành bằng hữu. Ta tin ngươi ”. Nói xong, hẳn xoay Chính Dương đao, đem chuôi đao hướng về Phượng Nữ.

Phượng Nữ có chút ngẩn ra, cổ tay khẽ đảo, Ly Thiên kiếm trở vào bao, tiếp nhận Chính Dương đao, lúc nàng nắm lấy chuôi đao, ngón tay tinh tế như bạch ngọc của nàng trong lúc vô ý chạm vào tay Niệm Băng, thân thể hai người đồng thời chấn động, cả hai đều chưa từng có tiếp xúc dị tính, trên mặt không khỏi hiện lên một mảnh hồng hồng. Phượng Nữ cúi đầu, nhìn Chính Dương đao, ” Tại sao ngươi lại tin tưởng ta nhanh chóng như vậy ? ”.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Bởi vì ta tin tưởng trực giác của chính mình ”. Thật là trực giác sao ? Có lẽ có một bộ phận, nhưng tuyệt không phải toàn bộ, Niệm Băng sơ dĩ đưa ra quyết định rất nhanh, bởi vì hẳn nghĩ thông suốt một chuyện. Ngay khi Phượng Nữ rút ra Ly Thiên kiếm, trên người nàng phát ra đấu khí mạnh mẽ, tựa hồ so với Hoa Thiên lúc xưa cũng kém bao nhiêu, với cường độ đấu khí như vậy, trong không gian nhỏ hẹp trong phòng, nếu muốn gây bất lợi cho mình, thì tuyệt đối là một việc phi thường dễ dàng. Ma pháp sư mà đối kháng với vũ sĩ trong cự ly gần, mặc dù chính mình có thể thuận phát (ND : phát ra trong nháy mắt) vài ma pháp cấp thấp, nhưng cũng tuyệt không có khả năng may mắn mà thoát khỏi. Nếu người ta không có làm như vậy, rõ ràng đã chứng tỏ nhiều chuyện, tín nhiệm, chính là bởi vậy mà tới.

Phượng Nữ nở nụ cười, tựa hồ vì sự tín nhiệm của Niệm Băng đối với mình mà rất vui vẻ, ” Cảm tạ. Chúng ta đã là bằng hữu, không phải sao ? Điều khắc ít nhất phải cần một tháng thời gian, một tháng sau, ngươi mang theo hỏa diễm thạch tới đây, hy vọng có thể có một thanh thần nhận mới xuất hiện trong tay ta. Nếu ngươi có việc cần đi xa, ta điều khắc xong sẽ một mực ở nơi này chờ ngươi, ít nhất trong vòng một, hai năm ta sẽ không rời đi ”.

Niệm Băng nói : ” Ta cũng sẽ lưu lại Băng Tuyết thành một đoạn thời gian, vậy một tháng sau gặp lại. Ta đi trước ”.

Phượng Nữ nhìn Niệm Băng, đột nhiên nói : ” Ăn cơm rồi hãy đi. Ta nghĩ, ngươi nhất định còn chưa có ăn gì ”.

Niệm Băng ngây ra một chút, trong lòng nổi lên một tia khác lạ, gật đầu, nói : ” Quả thực còn chưa có ăn ”. Tra Cự ” qua đời ” khiến cho hẳn trong lòng bị thống gần chết, mặc dù không chế tâm tình của mình rất tốt, nhưng cả ngày hẳn cũng không có tâm tình gì để mà ăn cơm, nghe Phượng Nữ hỏi, lúc này mới cảm giác được bụng mình trống rỗng, quả thực có chút đói bụng. ” Vậy để ta làm cơm giúp cô nương, coi như là ta cảm tạ cô nương trước ”.

Đôi mắt trong suốt của Phượng Nữ sáng ngời, ” Đúng a ! Ta như thế nào lại quên, ngươi là truyền nhân của Quỷ Trù, nấu ăn nhất định rất ngon, xem ra, lần này ta có khẩu phúc rồi. Ngươi không phải mới bảo gọi trực tiếp tên ta sao ? Vậy không nên cứ gọi cô nương hai chữ như vậy ”. Bộ dáng nàng nhún nhảy như con chim sẻ, không còn có nửa điểm khí tức trầm ổn lúc trước, trông giống hệt một tiểu cô nương.

Niệm Băng đi theo Phượng Nữ tới trù phòng của Thủy Hóa Thiết Khí Phò, hẳn trên mặt chỉ có cười khổ, nơi có xảo phụ tất có gạo ngon (ND : nguyên văn - sở vị xảo phụ nan vi vô mễ chi xuy), cho dù là trù sư

giỏi, không có tài liệu cũng chỉ là uống phí. Trù phòng chỉ có bốn, năm thước vuông, đừng nói rau thịt tươi, mà ngay cả gia vị cũng chỉ có muối mà thôi. Ngoại trừ gạo, tựa hồ chẳng có thứ gì có thể ăn được cả.

”Phượng Nữ, người hàng ngày ăn cái gì ? Như thế nào chỉ có mỗi gạo ? ”. Niệm Băng nghi hoặc hỏi.

Phượng Nữ cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói : ” Ta hàng ngày đều ăn cháo a ! Sư phụ ngày đó cũng như vậy. Sư phụ nói, cháo là thứ tốt nhất cho tiêu hóa. Sau đó cũng có khi chúng ta mua ít thịt, băm nhỏ rồi cho vào nấu cháo, sư phụ bảo, dinh dưỡng như vậy là đủ rồi. Thịt thì hôm qua ăn hết rồi, giờ để ta đi mua. Người muốn ăn gì ? ”.

” Chỉ ăn cháo ? ”. Niệm Băng mục tròng khẩu ngọc nhìn Phượng Nữ, cười khỏ nói : ” Sinh hoạt của các người thật sự là giản phác. Không cần đi mua, chúng ta cứ ra ngoài trước đã ”.

Hai người quay lại sân, Phượng Nữ nhìn Niệm Băng, ngượng ngùng nói : ” Vốn muốn giữ người lại ăn cơm, nhưng ta lại không có đồ ăn, xin lỗi ”.

Niệm Băng mỉm cười lắc đầu, trong lòng nổi lên một tia thương cảm không tên, ” Không sao, ta có biện pháp. Nếu ngay cả điều này cũng không vượt qua được, ta chẳng xứng là đệ tử của Quỷ Trù ”. Vừa nói, ánh mắt hắn vừa nhìn ngó chung quanh, nhìn lên không trung, hắn nhanh chóng tìm được mục tiêu ở ngay đầu tường. Lam quang trong mắt chợt lóe, tay chỉ về hướng đầu tường, hai đạo lam quang điện thiểm lóe lên, lập tức hai con bồ câu đang chơi đùa trên bờ tường bị lam quang xuyên thủng, rơi xuống sân.

Phượng Nữ giật mình nhìn Niệm Băng, ” Người cũng biết vũ kỹ ? Sao lại giết hai con bồ câu này, chúng nó thật đáng thương a ! ”.

Niệm Băng nói : ” Ta không có vũ kỹ, đó chỉ bất quá là bằng hệ ma pháp cấp thấp Băng Tiên Thuật mà thôi. Giết người không được, nhưng để giết bồ câu thì không khó. Phượng Nữ, người phải biết rằng, trong mắt của một trù sư, những thứ nếu có thể ăn thì đều là nguyên liệu, chỗ người không có nguyên liệu, ta cũng phải đành tự mình kiếm mà thôi ”.

Phượng Nữ bất mãn nhìn Niệm Băng, ” Không nghĩ tới, người lại là một kẻ nhẫn tâm như vậy ”.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Ta tàn nhẫn ? Vậy thì đến lúc đó người đừng ăn là được rồi ”. Vừa nói, hắn vừa đi tới góc tường, xách hai con bồ câu lên, qua tám năm tu luyện, tinh thần lực của hắn đã đạt tới tầng thứ rất cao, băng tiên mới phát ra lúc này, trực tiếp đánh thẳng vào đầu hai con bồ câu, cũng không có khiến chúng phải chịu chút thống khổ nào.

Cầm hai con bồ câu đi ngang qua bên cạnh Phượng Nữ, nhìn ánh mắt có chút ngốc trệ của nàng, Niệm Băng mỉm cười nói : ” Dinh dưỡng trong bồ câu phi thường phong phú, công hiệu cường thân ích thận. Người nếu nói ta tàn nhẫn, thì cũng không nên xem ta xử lý chúng thế nào ”. Nói xong, hắn đi thẳng về phía trù phòng.

” Không, ta muốn xem ”. Phượng Nữ quật cường trừng mắt nhìn Niệm Băng, rồi đi theo hắn, đồng thời tiến vào trù phòng.

Niệm Băng lấy ra một cái bồn, đổ vào chút nước, quay lại sân, động tác cực nhanh đem lông trên bồ câu vật sạch sẽ, rồi lại mổ bỏ ngũ tạng, đem thân chim rửa sạch.

Nhìn tràng diện đầy máu tanh trước mặt, Phượng Nữ cuống quýt nhíu mày, miễn cưỡng kiên trì ở lại bên cạnh Niệm Băng tiếp tục quan sát. Niệm Băng mỉm cười, cổ tay khê đảo, từ trong lòng lấy ra Thần Lộ đao, tinh thần lực chỉ huy ma pháp lực, dễ dàng đem huyết thủy cùng ngũ tạng trong bồn ngưng kết thành băng, rồi lật bồn lại, băng từ bồn rơi ra, Niệm Băng một tay cầm lấy hai con bồ câu, nhẹ giọng ngâm xướng : ” Chúc nhiệt chí hỏa, đem nhiệt tình trong nội tâm các người, bộc phát ra khắp thiên địa, Bạo Viêm Thuật ”. Một hỏa cầu ngưng tụ trước mặt hắn, tinh quang trong mắt Niệm Băng chợt lóe, bạo viêm cầu đường kính đạt năm tấc bùng bùng lao đi, phanh một tiếng, khiến khối huyết băng hoàn toàn tiêu mất, ngoại trừ một luồng thủy khí nhàn nhạt bốc lên, không có lưu lại dấu vết gì.

Phượng Nữ ngơ ngác nhìn Niệm Băng, ” Người, người có lường chừng ma pháp ? Băng cùng hỏa, điều này sao có thể ? ”.

Niệm Băng mỉm cười nói : " Thế gian vốn không có cái gì không thể, chỉ cần dám nghĩ dám làm, ảo tưởng có thể trở thành sự thật. Lúc ta cùng sư phụ học tập trù nghệ, cũng thường xuyên dùng phương pháp này hủy diệt bụi bặm rác rưởi, thế nào, trên mặt đất không phải là chẳng còn dấu vết gì sao ? Băng gấp liệt hỏa, sẽ hóa thành thủy khí, lúc ta đông trụ huyết thủy, đã đem ngũ tạng của bồ câu trong đó cùng băng hoàn toàn dung hợp, bị bạo viêm oanh kích, tự nhiên sẽ tiêu mất ". Bạo viêm, tam giai ma pháp, phải có thực lực trung cấp ma pháp sư mới có thể thi triển, lực bạo tạc rất mạnh.

Mang bồ câu trở lại trù phòng, Niệm Băng cầm lấy một bên đùi giò thẳng lên, Phượng Nữ thấy Niệm Băng tàn nhẫn với bồ câu, ấn tượng tốt lúc đầu giờ đã giảm đi không ít, tựa ở bên cửa trù phòng, nhìn xem rốt cuộc hắn muốn làm cái gì. Nàng kinh ngạc phát hiện, tay trái hắn giữ bồ câu, Niệm Băng cả người phẳng phát thay đổi, hắn đứng ở đó ổn định như bàn thạch, ánh mắt sắc bén hoàn toàn rơi vào trên con bồ câu, tựa hồ đang quan sát cái gì đó ? Đột nhiên, hắn động, Phượng Nữ chỉ nhìn được một đạo thanh lam quang hoa phiêu nhiên hiện ra, quang hoa lóe lên cực kỳ hoa mỹ, tay phải Niệm Băng lúc này giống như huyền ảnh, không ngừng lật chuyển như chớp, từng sợi như là nhục ti không ngừng rơi xuống thót bên dưới, mặc dù nhìn không rõ đao ảnh, nhưng Phượng Nữ lại giật mình đích phát hiện, giữa màn thanh lam quang hoa, bồ câu trong tay Niệm Băng đã dần dần biến thành một bộ xương. Trước sau bất quá chỉ là vài lần nháy mắt, Niệm Băng đã chuyển sang con bồ câu còn lại, thanh lam quang hoa lại lóe lên, lúc hai bộ xương xuất hiện trên thớt, bên cạnh đã có một đồng nhục ti đều đều. Niệm Băng từ trong lòng lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng, bao lấy thân đao rồi chậm rãi lau, trên Thần Lộ đao sương vụ lưu chuyển, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Niệm Băng mỉm cười, đi tới trước bệ bếp, tay trái chìa ra, một hỏa cầu bắn lên đồng củi, hỏa diễm bùng bùng, nồi trên bếp thì vốn đã sạch sẽ, hai bộ xương bồ câu được ném vào nồi, lấy nước ở cạnh đó rót vào, khi nước sôi sập thì hắn ngừng lại. Lấy vung đập lại, mỉm cười nói : " Nguyên thang hóa nguyên thực (ND : nấu bằng nước dùng), mới có thể hấp thu hoàn toàn dinh dưỡng ".

Phượng Nữ mục trừng khẩu ngốc nhìn Niệm Băng, thì thảo hồi : " Người thật sự không phải học tập võ kỹ sao ? Đao của người thật nhanh ". Nàng biết rõ, mặc dù chính mình tu luyện đấu khí, nhưng tốc độ cổ tay tuyệt đối không nhanh được như Niệm Băng.

Niệm Băng cười nói : " Đao pháp của ta chỉ có thể thái rau thái thịt, hơn nữa chỉ là đao đơn thuần mà thôi, không giống với người, tu luyện Cửu Ly đấu khí của Hoa Thiên tiền bối. Đáng tiếc, ta phải chuyên chú vào tu luyện ma pháp, nếu không, đã có thể lĩnh giáo người một chút tri thức đấu khí. Người nơi này chỉ có muối, cho nên ta sẽ không làm bồ câu cách thủy, đơn giản chỉ làm một món cơm bồ câu cho người ăn ". Vừa nói, hắn vừa lấy từ bên hông một chiếc túi vải nhỏ hình vuông, đặt lên bàn mở ra, bên trong túi vải là ngăn lớn ngăn nhỏ, các ngăn đều chứa những đồ vật giống nhau, lớn nhỏ thô tinh bất đồng, lớn nhất chính là một thanh tiểu đao, mà nhỏ nhất lại là một cây trường châm. Tổng cộng hơn mười loại, phần lớn đều có hình châm.

Phượng Nữ tò mò nói : " Những thứ này người dùng làm gì ? Sao lại là đồ nghề hành y của lang trung. Chẳng lẽ người còn biết châm cứu sao ? ".

Niệm Băng mỉm cười, nói : " Châm không phải là để châm cứu, mà là dùng để nấu nướng ". Vừa nói, hắn vừa lấy một cái bồn, đổ vào đó chút nước, lấy một chút gạo cho vào rửa qua một lần, tay trái bốc gạo lên, tay phải lấy từ bao vải cây châm nhỏ thứ hai, tay hắn nắm châm, đầu châm lập tức biến thành đỏ rực, tản ra nhiệt khí nhẹ nhẹ. Cổ tay rung lên, chiếc châm bị hỏa hệ ma pháp nung đỏ trực tiếp hướng về phía vốc gạo trên tay trái, đồng thời ngón út tay trái khẽ gẩy, một nhục ti xuyên qua lỗ hổng ở đuôi châm, giống như một sợi chỉ, châm xuyên qua vốc gạo, kéo theo một hạt gạo bị xuyên qua dính trên nhục ti. Ngay sau đó, động tác của Niệm Băng bắt đầu nhanh dần, từng hạt từng hạt gạo không ngừng bị châm xuyên qua, dĩ nhiên cũng xảo diệu tạo thành một chuỗi trên nhục ti. Về kinh ngạc trong mắt Phượng Nữ càng ngày càng thịnh, đây đâu phải đang nấu cơm a, rõ ràng như là đang làm một sản phẩm công nghệ hoàn mỹ.

Công trình phức tạp trong tay Niệm Băng không ngừng được thi triển, hai tay co duỗi giống như huyền ảnh, không có một chút trì trệ, không có một tia lảo lảo. Bất quá, cho dù với tốc độ của hắn, lúc tất cả nhục ti hoàn toàn xuyên qua gạo, cũng mất tới nửa canh giờ. Nhìn một dây gạo được xếp ra, Niệm Băng nở nụ cười, kỹ thuật nhục ti xuyên mẽ (ND : nhục ti xuyên gạo) này, là do hắn kết hợp ma pháp mới hoàn thành, nếu không có hỏa châm nóng rực, căn bản sẽ không có khả năng đem mỗi hạt gạo xuyên qua đều đều như

thế, gạo giống như châu liêm (ND : châu liêm - rèm cửa đan bởi những hạt hình tròn) đặt ở trên bàn, Niệm Băng quay người, mở vung, nước cốt bồ câu sôi sùng sục tỏa ra mùi thơm nhẹ nhẹ, lấy từ bên cạnh một chiếc muôi, cẩn thận vớt hai bộ xương bồ câu từ trong nồi ra, nhìn nước cốt đang sôi có màu trắng nhũ, hân hơi do dự một chút, rồi mới xoay người, thì thảo niệm vài câu gì đó, lam quang nhàn nhạt phủ lên gạo ở trên bàn, dĩ nhiên khiến nhục ti xuyên gạo đóng thành một khối, Thần Lộ đao xuất, nhẹ nhàng vung lên đã đem gạo đã bị đóng băng thành khối bay lên rơi vào trong nồi, trên mặt khối băng được rắc một lớp muối trắng đều đều, đập vung lại, đem Thần Lộ đao thu vào trong vỏ, xoay người hướng về Phượng Nữ vốn đã sớm đã trở nên ngốc trệ nói : ” Được rồi, đun thêm ước chừng nửa canh giờ là có thể ăn. Vị đạo của món cơm bồ câu thì thơm ngon, đáng tiếc là lại tương đối lãng phí công phu, còn phải phiền người đợi thêm một lát nữa ”.

Phượng Nữ ánh mắt kỳ dị nhìn Niệm Băng, ” Người, người đây là đang nấu cơm sao ? Đây nếu là trù sư phổ thông nấu, sợ rằng một ngày cũng làm không xong ”.

Niệm Băng bật cười nói : ” Một ngày ? Nếu là dùng để thời gian một ngày, nhục ti đã sớm hỏng rồi. Nhìn nấu nướng thấy đẹp mắt thì chẳng có ý nghĩa thực tế gì, chờ đến khi người phẩm thưởng rồi mới kết luận đi ”.

Niệm Băng không muốn nói về vấn đề này, thẳng người dậy, nói : ” Có lẽ có, dù sao ta cũng chỉ sử dụng ma pháp cấp thấp, ảnh hưởng sẽ không lớn ”. Băng hỏa đồng nguyên là một trong những bí mật lớn nhất của hắn, tự nhiên không thể dễ dàng cho người khác biết, dù rằng đối với nữ hài trước mặt hắn cũng đã có vài phần hảo cảm.

Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm trên trời dưới biển, nhưng cuối cùng cũng chỉ là xoay quanh những việc mình học tập cùng sư phụ, lúc Niệm Băng nhớ tới món bồ câu, hai người đều đã có cảm giác đói bụng.

” Oa, ngon quá. Thơm quá ”. Phượng Nữ ăn một miếng bồ câu giống như trân châu, đôi mắt mỹ lệ tràn ngập vẻ thèm thuồng, Niệm Băng đối với nữ nhân cũng không quen thuộc, nhưng là, khi hắn chứng kiến Phượng Nữ với tốc độ ăn điên cuồng vẫn không khỏi mục trờng khẩu ngốc.

” Niệm Băng, người sao không ăn a ! Người còn không động thủ, ta sẽ ăn sạch mất. Sao bồ câu người làm lại có mỹ vị như vậy ? Ta thấy người chỉ thêm có muối thôi a ! ”. Phượng Nữ trong lúc ăn cũng không quên bắt chuyện. Niệm Băng cười khổ nói : ” Ta ăn, bồ câu sở dĩ có mỹ vị, là bởi vì do dinh dưỡng trong bồ câu kết hợp với cơm, trong có thịt bồ câu, ngoài có nước cốt bồ câu, hai thứ ngấm vào, khiến trong cơm tràn ngập hương vị của bồ câu, cho thêm một chút muối cho đậm đà, tự nhiên là thơm ngon rồi ”. Nói xong, hắn bắt đầu động thủ, nếu vẫn còn không động thủ, hắn thực hoài nghi mình sẽ chẳng còn gì để ăn.

Cả một nồi cơm, hai người nhanh chóng thanh toán hết sạch, nếu tính ra thì Niệm Băng ăn ba phần, còn lại bảy phần đều nằm trong bụng Phượng Nữ, Phượng Nữ tựa lưng trên ghế, hơi thở dốc, cặp môi có phần hồng nhuận, trên mặt xuất hiện mồ hôi lấm tấm, ” Niệm Băng, món này ngon quá, đây là lần đầu tiên ta ăn cơm có mỹ vị như vậy. Trách không được, Tra tiền bồi lại từng danh chấn thiên hạ như vậy ”.

Niệm Băng cười khổ nói : ” Ta kinh ngạc cũng không kém người, Phượng Nữ, chẳng lẽ nữ hài tử cũng đều có thể ăn như vậy sao ? Phải biết rằng, ta nấu đủ để cho người dành lại đến bữa tối. Đó là dựa theo phạm lượng của ta mà tính, không ngờ là chúng ta lại ăn hết sạch ”.

Phượng Nữ mặt đỏ bừng, trờng mắt nhìn Niệm Băng, ủy khuất nói : ” Nhân gia mỗi ngày đều húp cháo, chẳng lẽ ăn no một bữa cũng không được sao ? Ai bảo người không nói sớm là nấu cho cả bữa tối của ta ”.

Niệm Băng mỉm cười : ” Chỉ cần người thích ăn là tốt rồi, nếu thức ăn làm ra đều được ăn hết, thì đó chính là sự cố vũ lớn nhất cho một trù sư. Ngoài sư phụ ra, người là người đầu tiên ăn món ăn ta làm. Ta phải đi, sắc trời đã không còn sớm, nếu ta còn không đi tìm chỗ, sợ rằng tối nay sẽ phải ngủ ở lữ điếm mất. Ăn nhiều như vậy, người nghỉ ngơi chốc lát đi ”.

” Niệm Băng ”. Phượng Nữ đột nhiên gọi hắn lại, Niệm Băng vừa mới đứng lên, ánh mắt toát ra vẻ tò mò.

” Người sau này có thể thường xuyên đến đây gặp ta không ? Sư phụ ra đi, ta một mình thật sự rất tịch mịch. Trọng yếu nhất chính là, ăn xong đồ ăn người làm, ta sợ sau này ta không đủ kiên nhẫn để chỉ ăn cháo không nữa ”.

Nhìn cặp mắt trong suốt của Phượng Nữ, lòng Niệm Băng mềm nhũn, cười mỉm nói : ” Yên tâm đi, khi ta rồi rã nhất định sẽ đến đây gặp người, nấu cơm cho người ăn ”.

Phượng Nữ cười vui vẻ, ” Người nói phải giữ lời, ta sẽ chờ người ”.

Niệm Băng trong lòng thăm than, xem ra, uy lực của mỹ sắc quả thực cường đại, trách không được trước kia sư phụ cũng bị thất thủ, bất quá, nếu đã đáp ứng thì nhất định phải làm, dù sao cũng chỉ là khoảng một tháng thời gian, khi hoàn thành Chính Dương, mình sẽ rời khỏi đây. Sau này, phải cách ly với nữ nhân một chút mới được.

Sau khi rời khỏi Thủy Hóa Thiết Khí Phô, Niệm Băng thở dài một hơi, sờ sờ vào trong ngực, ngoại trừ Chính Dương dao để lại cho Phượng Nữ, mọi đồ vật vẫn còn nguyên vẹn. Đại Thành Hiên, Thanh Phong Trai, mình phải lựa chọn chỗ nào đây ? Xem qua rồi hãy tính đi. Sư phụ đã nói qua, một khi hiển lộ trừ nghệ thì phải lập tức rời đi, vậy, mình cứ bắt đầu từ mức cơ sở là được rồi.

Đại Thành Hiên và Thanh Phong Trai, tọa lạc ở trung tâm khu vực phồn hoa nhất Băng Tuyết thành, hai tứ lâu cách nhau một ngã tư, từ lâu đã là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nhau.

Đại Thành Hiên, trang hoàng cực kỳ hoa lệ, từ đường cái rộng rãi nhìn lại, nó là kiến trúc lớn nhất ở bên trái ngã tư đường, cao tới bốn tầng, chiếm diện tích mấy vạn thước vuông, cả kiến trúc lấy màu đỏ sẫm và màu vàng làm chủ, phô bày vẻ xa hoa lộng lẫy, dài thắm màu đỏ từ bên trong đại sảnh kéo dài tới cửa, hai bên trước cửa là hai con sư tử đá cao chừng ba thước, phía trên đại môn chừng năm thước, treo một biển hiệu màu vàng, trên có ba chữ to, Đại Thành Hiên. Hai bên cửa là một cặp đối, bên trái tả : Kim Hoa Ngọc Lộ Mỹ Giai Hào, bên phải tả : Ngân Quý Cam Tuyền Diệu Trần Tu. Ở cửa có bốn thiếu nữ xinh xắn, mặc quần dài màu đỏ phụ trách tiếp đón những vị khách nhân đều mặc trên người những bộ y phục đắt tiền, dẫn vào bên trong. Đây là nơi quan lại và những kẻ giàu có ưa thích nhất, tựa hồ chỉ có ở chỗ này, mới có thể phô bày thân phận của bọn họ.

Phía đối diện Đại Thành Hiên, chính là Thanh Phong Trai cổ sắc cổ hương, tên mang ý nghĩa (ND : cổ danh tư nghĩa), nơi này mặc dù không hào hoa như Đại Thành Hiên, nhưng lại có vẻ nhã nhặn hơn nhiều, ba tầng lầu được trang hoàng một màu xanh, mỗi chỗ đều có một vẻ u nhã khác biệt, trên biển hiệu màu xanh là ba chữ Thanh Phong Trai cứng cáp hữu lực, vừa nhìn là biết đề bởi danh gia, cột trụ hai bên cũng có một cặp đối, bên trái tả : Đàm Tiểu Hồng Nho Phẩm Thanh Minh, bên phải tả : Vãng Lai Mặc Khách Thường Nhã Trai. Nơi này là nơi văn nhân mặc khách hay lui tới, sở dĩ có thể đối kháng cùng Đại Thành Hiên là bởi vì nơi này là trụ sở của ma pháp sư hiệp hội tập hội. Là một trong những chức nghiệp cao quý nhất, ma pháp sư tại quốc gia nào cũng đều có địa vị siêu nhiên, ma pháp sư hiệp hội càng được hoàng gia của các đại đế quốc tôn sùng, ma pháp sư hiệp hội của các đế quốc mặc dù không có liên hệ gì với nhau, nhưng ở trong quốc gia của mình thì đều có thực lực không nhỏ.

Niệm Băng đứng giữa đường cái, nhìn Đại Thành Hiên bên trái, rồi lại nhìn Thanh Phong Trai bên phải, nhất thời trong lòng không khỏi cảm thấy khó khăn, rốt cuộc đi tới bên nào đây ? Trong lòng hần, hần thích phong cách điển nhã của Thanh Phong Trai hơn, nhưng là, cặp đối trên cửa đã viết, đàm tiểu hồng nho, vãng lai mặc khách, mình mặc dù không tính là mù chữ, nhưng cũng chỉ là hồi nhỏ có theo phụ thân học qua mặt chữ mà thôi, đừng nói là hồng nho, ngay cả nho (ND : nho - học trò) cũng không được tính là. Xem ra, cũng chỉ có đường đến Đại Thành Hiên mà thôi. Nghĩ tới đây, hần xoay người đi đến Đại Thành Hiên bên trái ngã tư.

Tám thiếu nữ đang ở cửa Đại Thành Hiên tiếp đãi khách nhân, khi Niệm Băng đi tới trước mặt bọn họ, chúng thiếu nữ nhất thời bị khuôn mặt anh tuấn của hần hấp dẫn, mười sáu ánh mắt duyên dáng xạ trên người hần, nhất thời khiến Niệm Băng có chút không thoải mái. Một thiếu nữ nhìn bộ dáng xấu hổ của Niệm Băng, không nhịn được bật cười : ” Bánh bao từ đâu đến mà dài vậy ? ”.

Một thiếu nữ khác cũng mở miệng, bất quá lời nàng lại còn châm chọc hơn, ” Đúng vậy ! Thật dài a, dám chắc có không ít người ái hảo, đáng tiếc là nơi này của chúng ta chẳng phải kỹ viện ”.

Có thể tới Đại Thành Hiên trung ăn cơm, đều là hạng đạt quan hiển quý, y phục hoa lệ, chúng thiếu nữ này sớm đã học được cách ăn nói sắc sảo, vừa nhìn bộ dạng lúng túng của Niệm Băng, thêm vào đó là trang phục trên thân hần, đã biết hần chẳng phải là quý nhân gì, tự nhiên mở miệng cười rộ lên.

Niệm Băng trong lòng hơi giận, nhưng hấn tới đây cũng không phải để tức giận, áp chế lửa giận trong lòng, nói : " Xin hỏi, Đại Thành Hiên có chiêu mộ trù sư hay không, ta có thể làm phụ bếp (ND : nguyên văn - có thể phối thái) ". Phụ bếp chính là làm việc nhặt rau, chuẩn bị các loại nguyên liệu, rồi đưa tới đại trù để nấu nướng thành thức ăn.

Thiếu nữ đầu tiên nở nụ cười, " Nguyên lai còn là ngài trù sư a ! Không biết người tốt nghiệp trường học trù nghệ nào ? ".

" Trường học trù nghệ ? ". Niệm Băng chính là lần đầu tiên nghe đến từ này, hiện tại ngay cả trù sư cũng có trường học sao ? Nghe sư phụ nói, hẳn là chỉ có đi học việc mới đúng a !

Thiếu nữ khinh thường liếc nhìn hấn : " Ngay cả trường học trù nghệ cũng không biết, còn muốn vào Đại Thành Hiên sao ? Ta thấy người nên đi mau đi. Nơi này không phải nơi ai cũng có thể vào được ".

Lúc Niệm Băng đang không biết nên làm thế nào, từ trong Đại Thành Hiên đi ra một người, người này thân hình cao lớn, nhìn qua có bộ dáng chừng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt bành ra, khiến người ta có cảm giác hung bạo, mặc trường bào màu tím, tay phải đang phe phẩy một chiếc quạt, chiếc quạt rất lớn, chiều dài phải tới một thước năm tấc, từ bộ dáng hấn phe phẩy có thể thấy được, trọng lượng cây quạt không nhỏ, tuyệt không phải làm từ gỗ. Vừa ra đến cửa, hấn nhìn ngay thấy Niệm Băng, vài bước đã đi tới nơi, hỏi : " Có chuyện gì ? ".

Tám thiếu nữ vốn đang cười cợt vừa thấy trung niên nhân này lập tức đứng về vị trí, nét cười cợt trên mặt cũng không còn, thiếu nữ vừa mới nói chuyện với Niệm Băng nói : " Tam chương quỹ, người này muốn đến chỗ chúng ta làm thuê, nhưng hấn ngay cả trường học trù nghệ còn không biết, ta đang bảo hấn rời đi ".

Trung niên nhân liếc ngang nhìn Niệm Băng một cái, không nhận được nói : " Biến mau biến mau, đừng chắn trước mắt lão gia. Bộ dạng người như quỹ đối, lau giày cho ta cũng không được ".

Niệm Băng trong mắt hấn quang đại phóng, vừa muốn phát tác, lại nghe sau lưng vang lên một thanh âm trong trẻo, " Ồ, Liệu Tam chương quỹ lại bắt đầu phát uy rồi, không biết từ lúc nào mà chó trọi lông cũng biết đi giày vậy ? ".

Niệm Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi trên ngựa đã tới gần sau lưng hấn tự lúc nào, con ngựa cực kỳ cao lớn, giống như chiến mã của kỵ sĩ trong Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn ngày đó, toàn thân tuyết bạch, không có một sợi tạp mao, thiếu nữ trên ngựa mặc y phục màu đỏ, vóc người thon dài kiện mỹ, mi vũ cứng cỏi anh khí mười phần, bên hông giắt một bao kiếm dài màu đỏ, mặc dù tướng mạo so ra không tuyệt sắc như Phượng Nữ, nhưng lại có vẻ đẹp hoạt bát, tóc dài nâu xoắn xoắn phi tán sau lưng, hồng y bạch mã, nhất thời tạo nên một cảnh tượng cuốn hút ở giữa đường.

Liệu Tam chương quỹ vừa nghe thấy thiếu nữ mĩ mai, nhất thời giận dữ, đứng tại chỗ cắn tức : " Tuyệt Tình, người đừng tưởng rằng có lão cha người làm chỗ dựa mà ta không dám làm gì người ".

Tuyệt Tình từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi tới cạnh Niệm Băng nhìn Liệu Tam chương quỹ, khẽ cười nói : " Phải vậy không ? Vậy người đến đây ! Ta muốn xem xem, người có thể làm gì được ta ? Cũng không biết lần trước là ai quăng ngã chó ăn phân. Đại Thành Hiên, hừ, ta khinh ". Liệu Tam chương quỹ hiển nhiên đối với thiếu nữ Tuyệt Tình rất cố kỵ, mặc dù mặt đỏ bừng vì tức giận, nhưng như thế nào cũng không dám phát tác. Xoay chuyển ánh mắt, tức giận nhất thời có đối tượng để phát tiết, quạt trong tay chợt quạt vào bả vai Niệm Băng, " Tiểu tạp toái, còn không mau biến đi ".

Niệm Băng trong lòng vốn đã tràn ngập cừu hận, tai nghe tiếng gió tạo ra từ chiếc quạt trong tay Liệu Tam chương quỹ, hấn biết rõ, nếu bị đánh trúng, sợ rằng xương bả vai sẽ đều vỡ vụn. Nhưng là, hấn tâm cơ thâm trầm không có phát tác, a một tiếng, loạng choạng lùi về phía hồng y thiếu nữ sau lưng, hồng y thiếu nữ cổ tay rung lên, một đạo hồng sắc đầu khí phóng ra, phanh một tiếng, Liệu Tam chương quỹ bước lùi vài bước, suýt nữa ngã sấp xuống mặt đất. Hồng y nữ Tuyệt Tình khinh thường hừ một tiếng, nói : " Chó trọi lông còn muốn cắn người, nếu hôm nay ta không để cho người biết lợi hại, ta không phải là Tuyệt Tình ".

" Tuyệt cô nương, nể mặt ta bỏ qua đi ". Một thanh âm kể cả vang lên, từ trong Đại Thành Hiên đi ra một người, người này nhìn qua khoảng hơn năm mươi tuổi, vóc người béo lùn, mặc trường bào màu vàng, trên đó còn thêu một đám hoa màu vàng, mặt béo phúc phịch, tinh quang lóe ra từ cặp mắt ti hí bị che lấp giữa những mảng thịt nung núc.

” Lão đại, Tuyết Tĩnh lại gây sự trước cửa nhà chúng ta, người nhất định phải giáo huấn một chút ”. Liệu Tam chương quý vợ và hướng gã béo lùn cầu trợ. Gã béo lùn nhướng mày, tát cho hắn một cái đến loạn choạng, lạnh giọng nói : ” Cút vào cho ta, mắt mặt còn chưa đủ sao ? ”. Liệu Tam sắc mặt hơi đỏ, nhưng cũng không dám nói gì nữa, ủ rũ quay vào Đại Thành Hiên. Hắn vừa đi, trên mặt gã béo lùn nhất thời tươi cười, thịt trên mặt không ngừng rung rung theo tiếng cười, ” Tuyết cô nương, Đại Thành Hiên chúng ta cùng Thanh Phong Trai các người luôn luôn nước sông không phạm nước giếng, chúng ta cứ giữ hòa khí mà làm ăn đi ”.

Tuyết Tĩnh cười lạnh một tiếng, ” Nguyên lai là đại chương quý đi ra. Được, đánh cho cũng phải để cho chủ nhân vài phần mặt mũi, lần này thì quên đi, người bảo Liệu Tam nhớ kỹ cho ta, còn thấy khi dễ người, hừ ”. Xoay người vừa muốn rời đi, lại vừa lúc thấy Niệm Băng sau lưng, nhìn thần sắc bối rối của hắn, Tuyết Tĩnh tức giận nói : ” Người cao lớn như vậy mà chỉ là phế vật. Nam nhân bây giờ a ! ”.

Niệm Băng vốn đối với Tuyết Tĩnh có vài phần hảo cảm, nhưng vừa nghe lời ương ngạnh này của nàng, hảo cảm nhất thời giảm đi vài phần, vừa muốn nói gì đó, lại nghe Tuyết Tĩnh tiếp tục : ” Tìm việc sao, theo ta đến đây, Thanh Phong Trai chúng ta đang thiếu một người chẻ củi ”. Nói xong, đi tới dắt bạch mã, hướng cửa bên của Thanh Phong Trai đi tới.

Chẻ củi ? Không thể nào, chẻ nhiều năm như vậy, bây giờ lại phải chẻ củi. Trên mặt Niệm Băng không nhận được toát ra một tia cười khổ, mặc dù hắn đối với chẻ củi sớm chán nản rồi, nhưng muốn không bị lộ ra trò nghề của mình mà tiến vào Thanh Phong Trai, sợ rằng cũng chỉ có như vậy thôi. Bất đắc dĩ, hắn đi theo Tuyết Tĩnh, đi vào cửa bên của Thanh Phong Trai.

Vừa vào cửa, Niệm Băng lập tức ngửi thấy được một mùi thơm thoang thoảng, chính xác đó là mùi thơm của thực vật, không khí phảng phất trở nên thanh tân hơn nhiều, đưa mắt nhìn, ngoại trừ một con đường nhỏ lát đá phẳng phiu, mọi thứ chung quanh đều một màu xanh biếc, ở trung tâm có một cái hồ, hồ không lớn, chỉ khoảng ba, bốn trăm thước vuông, phía trên có mái hiên uốn lượn, bốn chiếc đình nằm liên tiếp, trông rất đặc biệt, khí tức điển nhã cực kỳ.

” Uy, nhìn cái gì ? Đi mau ”. Tuyết Tĩnh không kiên nhẫn nói với Niệm Băng, lúc này nàng mới thấy rõ tướng mạo của Niệm Băng, trong lòng thầm nghĩ : anh tuấn thì cũng anh tuấn, chỉ là một chút bản lĩnh cũng không có. Trời cao ban cho hắn hình dáng như vậy, thật sự là lãng phí.

Hai gã hạ nhân áo xanh đi tới, trong đó một tiếp lấy dây cương trong tay Tuyết Tĩnh, cung kính nói : ” Tiểu thư, người đã về. Long Linh đại ma pháp sư đã đợi người nửa ngày rồi ”.

” Linh nhi tỷ tỷ tới ? Thật tốt quá, ta đang muốn tìm nàng, nàng ở nơi nào ? ”. Trên mặt Tuyết Tĩnh toát ra quang mang hưng phấn.

Tên hạ nhân đáp : ” Long Linh đại ma pháp sư đang ở Lâm Nguyệt Các ”.

” Tốt, ta bây giờ phải đi. A, được rồi, người này là ta cứu trên đường, mang hắn tới sài phòng đi chẻ củi đi, ta nhớ là ở đó đang thiếu người ”.

” Vâng, tiểu thư ”. Tuyết Tĩnh chạy nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua hành lang mất dạng. Một gã hạ nhân khéo ngựa đi, gã hạ nhân còn lại nói với Niệm Băng : ” Theo ta đến đây ”.

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, đi theo tên hạ nhân áo xanh này, hướng vào sâu bên trong Thanh Phong Trai, càng đi, hắn càng bị khí tức điển nhã của nơi này ảnh hưởng, từng bố trí đều thể hiện sự khéo léo của chủ nhân, đình đài lầu các được sắp xếp đem đến cho người ta một thứ mỹ cảm đậm đà.

Hạ nhân mang theo Niệm Băng ra tiền viện, đi tới một loạt phòng, tới trước cửa phòng cuối cùng, cung kính nói : ” Tổng quản, người có ở đây không ? ”.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, ” Vào đi ”.

Hạ nhân đánh mắt nhìn Niệm Băng, mang theo hắn đẩy cửa mà vào, trong phòng rất sạch sẽ, có hai gian phòng, không nhìn thấy gian bên trong, nhưng gian bên ngoài chứa đầy sách vở, trên tường treo mấy bức tranh chữ, trên chiếc bàn gỗ hoa hoa điêu rồng rây bày đủ các loại văn cụ, ngai sau bàn là một nam tử ướng chừng hơn ba mươi tuổi, hắn mặc một thân trường bào màu trắng, đang cúi đầu viết gì đó, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt, Niệm Băng lại kinh ngạc phát hiện, người này tướng mạo mặc dù bình thường,

nhưng lại có một loại khí chất rất đặc thù. Đạm nhã mà lại cao quý. Tổng quản, tổng quản của Thanh Phong Trai đây sao ?

Hạ nhân hướng trung niên nhân thưa : " Tổng quản, tiểu thư mang người đến, bảo để hần tới sài phòng hỗ trợ, ta mang tới đây để người đăng ký ".

Bạch y nhân sĩ ngẩng đầu lên, nhìn Niệm Băng, bốn mắt nhìn nhau, Niệm Băng từ quang mang lóe lên trong mắt hần nhìn ra hai chữ : duệ trí, trong lòng thầm nghĩ, người này tuyệt không dễ ứng phó.

Bạch y nhân thấy Niệm Băng tướng mạo anh tuấn, vóc dáng cao lớn cũng hơi ngạc nhiên, hỏi : " Người tên gì, người ở nơi nào ? Người muốn làm gì ?"

Niệm Băng đáp : " Ta tên Niệm Băng, tổ tịch, tổ tịch ở Hoa Dung đế quốc, ta đã học nấu ăn một thời gian ".

Bạch y nhân mỉm cười, nói : " Vậy người học qua trường học trù nghệ chưa ? ".

Lại là trường học trù nghệ, nếu có cơ hội nhất định phải sớm tới xem trường học trù nghệ này dạy cái gì, lắc đầu, Niệm Băng nói thành thực : " Ta chưa học qua ".

Bạch y nhân nói : " Tiểu Tứ, đưa hần đi lĩnh y phục, rồi theo lời tiểu thư, trước tiên cho hần đến làm ở sài phòng, nếu làm tốt, sau này có thể bồi dưỡng trở thành đề cấp trù sư ".

Tiểu Tứ cung kính thưa : " Vâng, tổng quản. Người theo ta đến đây ".

Niệm Băng thay y phục màu xanh Tiểu Tứ đưa cho hần, rồi được đưa tới một sân nhỏ ở hậu viện, trong sân chất không ít củi, một phần đã được chẻ, bó lại chỉnh tề, phía trên đồng củi là một chiếc lán, hiển nhiên là để tránh cho củi bị mưa ướt, Tiểu Tứ vừa vào sân đã hô lớn : " Lý thúc, Lý thúc, ta dẫn người mới đến cho người ".

Thanh âm oang oang vang lên, " Người mới đến rồi a ! Cũng tốt, khớp xương của lão đầu ta có thể thoải mái hơn một chút rồi ". Theo thanh âm mà đến, một người cũng mặc y phục màu xanh đi ra, đó là một lão giả khoảng năm mươi tuổi, nếp nhăn trên mặt không nhiều lắm, thân hình cao lớn, trong tay đang cầm một chiếc rìu, tướng mạo bình thường, khuôn mặt tươi cười, vừa nhìn đã thấy rất thân thiện.

Lý thúc nhìn Niệm Băng, cao thấp đánh giá hần vài lần, " Ân, xem thân thể cũng được, chỉ là không biết có chịu được khổ cực không ? Củi cho cả Thanh Phong Trai dùng cũng đều từ đây mà ra cả. Tiểu tử, nếu không đủ sức khỏe sẽ không thể làm được ".

Niệm Băng khẽ cười nói : " Lý thúc, ta từ nhỏ đã xuất thân khổ cực, làm việc này không thành vấn đề, người cứ yên tâm ".

Lý thúc cười nói : " Vậy thì tốt rồi, Tiểu Tứ, người trở về đi, hần cứ giao cho ta. Có thêm người mới, sau này ta cũng đỡ phải gọi người khác tới hỗ trợ, chúng ta hai người cùng nỗ lực, hần là đủ cho trù phòng sử dụng. Đến đây đi, trước tiên ta đưa người tới chỗ ở ".

Tiểu Tứ đi, Niệm Băng được Lý thúc đưa tới một dãy phòng ở góc sân, nơi này có ba gian phòng, Lý thúc nói : " Vốn công tác chẻ củi cần có ba người làm, nhưng từ sau khi Đại Thành Hiên mở ra, lấy đi một bộ phận sinh ý của chúng ta, cho nên theo chỉ còn lại mình ta, bận rộn quá thì mới tìm người hỗ trợ, người ở gian bên phải, gian ở giữa lộn xộn, chưa được quét dọn ".

Ngay cả một kẻ chẻ củi cũng có phòng riêng, kinh doanh của Thanh Phong Trai này cũng thật tốt, Niệm Băng vừa nghĩ, vừa đi vào phòng bên phải cất bao y phục rồi lại lập tức đi ra.

Lý thúc đang ở cửa chờ hần, " Tiểu tử, trước kia có chặt củi bao giờ chưa ? ".

Niệm Băng gật đầu, nói đến chẻ củi, hần có thể coi là chuyên gia.

Lý thúc khẽ cười : " Yên tâm, ta sẽ không khi dễ người mới, công tác sau này chúng ta mỗi người một nửa, Thanh Phong Trai chúng ta đối chẻ củi cũng là có nguyên tắc, gỗ thì có người đưa tới, lúc chẻ phải tận lực chẻ cho đều đều một chút, người xem, là phải giống như vậy ". Vừa nói, hần chỉ bó củi bên cạnh. " Công tác hôm nay có để ta hoàn thành đi, người có thể đứng bên cạnh quan sát, bắt đầu từ ngày mai, người sẽ chia sẻ cùng ta. A, được rồi, người tên là gì, là ai tuyển vào ? ".

Niệm Bằng đem chuyện phát sinh trên đường cái lúc trước đơn giản kể lại một lần, nghe xong, Lý thúc cười nói : ” Tiểu thư mặc dù tính tình táo bạo một chút, nhưng tâm địa lại rất tốt. Người yên tâm, mặc dù chúng ta chỉ là chẻ củi, nhưng đãi ngộ không tệ, có ăn có ở, mỗi tháng còn có thu nhập một kim tệ, có thể nói là kẻ chẻ củi tối hạnh phúc rồi. Hơn nữa, thời gian của chúng ta cũng khá tự do, chỉ cần chẻ xong lượng củi cần cho mỗi ngày, có thể tự do hoạt động, từ cửa sau đi ra bên ngoài ”.

Niệm Bằng vừa nghe Lý thúc giới thiệu về Thanh Phong Trai, vừa quan sát cảnh vật chung quanh, được Lý thúc giới thiệu, hẳn dần dần có ấn tượng đại khái đối với nơi này, Thanh Phong Trai có diện tích không kém Đại Thành Hiên, nhưng nơi này lấy việc bố trí cảnh vật thanh nhã là chính, cho nên số lượng khách nhân có thể tiếp đón không so được với Đại Thành Hiên. Phía trước, cách sài phòng không xa là trù phòng, mỗi ngày trù phòng đều có người đến nơi đây lấy củi, chỉ có lúc ăn cơm mới có thể gặp được trù sư, theo Lý thúc nói, cơm nước ở Thanh Phong Trai cũng rất tốt, đồ ăn của hạ nhân mặc dù là do đệ cấp trù sư nấu, nhưng cũng có rau có thịt, thực sự không tệ.

” Lý thúc, để ta chẻ củi, người cứ nghỉ ngơi một chốc ”. Niệm Bằng lấy rìu từ trong tay Lý thúc, lấy ra một khối gỗ, bắt đầu chẻ, hẳn cố gắng chẻ chậm đi, sau vào nhát bổ, tám khối củi đều nhau chĩnh tề xuất hiện. Lý thúc khen : ” Quả nhiên là làm qua rồi, Niệm Bằng, nhìn thủ pháp của người thuần thực như vậy, hẳn là chẻ củi không ít thời gian. Tiểu thư thật sự đã tìm cho ta một trợ thủ thật tốt ”. Có Niệm Bằng bang thủ, hẳn vui vẻ vì được thanh nhàn, nói lại càng nhiều.

Niệm Bằng cười khổ : ” Tính ra, ta cũng đã chẻ củi tám năm. Lý thúc, vừa rồi ta nghe Tiểu Tứ bọn họ nói với tiểu thư, có một người tên là Long Linh gì đó là đại ma pháp sư tìm năng, đại ma pháp sư lợi hại lắm sao ? ”.

Lý thúc thành tâm gạt đầu, nói : ” Đương nhiên lợi hại, không phải chỉ là loại lợi hại tầm thường. Bằng Nguyệt đế quốc chúng ta, ma pháp sư công hội tổng hội vì muốn hạn chế địa vị siêu nhiên của Bằng Thần tháp, đã được thiết lập ở Bằng Tuyết thành, nghe nói, Long Linh tiểu thư nọ chính là nữ nhi của công hội hội trưởng, niên kỷ còn nhỏ mà đã đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư, là bạn khuê phòng thân thiết nhất của với tiểu thư nhà ta ”.

Ma pháp sư công hội tổng hội của Bằng Nguyệt đế quốc ở Bằng Tuyết thành, tin tức này đối với Niệm Bằng mà nói cực kỳ hữu dụng, hẳn mặc dù không biết ma pháp lực của mình đã đạt tới trình độ nào, nhưng hẳn cũng phải đến gần cảnh giới đại ma pháp sư, hiện tại thứ thiếu nhất chính là ma pháp thư của bằng hệ ma pháp, ma pháp chú ngữ cực kỳ trọng yếu, cho dù ma pháp lực cao tới đâu, không có chú ngữ dẫn phát thì cũng là vô dụng. Mặc dù qua hỏa hệ ma pháp chú ngữ mà đoán được một ít bằng hệ đích đệ cấp chú ngữ, nhưng là chú ngữ từ tam cấp trở lên lại có sự khác biệt lớn, có một thân bằng hệ ma pháp lực nhưng lại không có chú ngữ, loại cảm giác này tuyệt không thoải mái. Nếu có thể, thì phải tới ma pháp sư công hội tìm một ma pháp thư, đối với chính mình lợi ích sẽ rất lớn.

Với Niệm Bằng trợ giúp, không cần nhiều thời gian, nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành. Trước đó, lúc Lý thúc chẻ củi, Niệm Bằng đã cẩn thận quan sát tốc độ chẻ củi của hắn, cho nên lúc tự mình chẻ, hẳn cũng bảo trì tốc độ như vậy, củi chẻ ra mặc dù đều đều nhưng lại không hoàn mỹ như lúc mình ở đào hoa lâm. Lúc chẻ được một nửa, đã có hai trù sư mặc y phục màu trắng tới lấy một phần.

Lý thúc cười ha ha, nói : ” Tiểu tử thật sự là chăm chỉ, lại còn tốc độ chẻ củi không hề kém tốc độ bình thường của ta, sắc trời cũng không còn sớm, đã đến giờ cơm tối rồi ”.

Niệm Bằng nói : ” Lý thúc, hôm nay ta sẽ không ở đây, ta vừa đến Bằng Tuyết thành, muốn đi ra ngoài một chút, thuận tiện mua một ít đồ dùng sinh hoạt ”.

Lý thúc là người sáng khoái, cũng không có hỏi nhiều, chỉ cho Niệm Bằng đường ra cửa sau, rồi để hắn tùy tiện đi.

Rời khỏi Thanh Phong Trai, trong mắt Niệm Bằng quang mang lóe lên, nếu đã biết ma pháp sư công hội tổng hội của Bằng Nguyệt đế quốc ở nơi này, vậy trước hết cứ đến xem, ít nhất phải hỏi được cần điều kiện gì mới có thể tới đó đọc tư liệu. Nghĩ tới đây, hẳn đi theo đường lớn, tùy tiện tìm người hỏi, cuối cùng đã biết được vị trí của ma pháp sư công hội.-----

11. Chương 10: Thanh Phong Trai

Niệm Băng không nhìn Phượng Nữ, tinh thần của hắn đang rất thoải mái, "Ta sẽ ở Băng Tuyết thành một thời gian, sư phụ nói ở đây có hai phạm điểm mà trừ sư đều thực sự có kỹ nghệ, ta muốn đến đó xem, nói không chừng có thể học được chút gì đó".

Phượng Nữ chợt nói: "Người nói chính là Đại Thành Hiền và Thanh Phong Trai. Nơi đó thức ăn đắt chết người, ta cũng chỉ nghe nói qua, tới bây giờ còn chưa tới đó. Bất quá, ta tin bọn họ nhất định cũng làm không được món bồ câu này của người. Người định ở đây bao lâu, sau đó định đi đâu?".

Niệm Băng thấy Phượng Nữ hỏi kỹ, quay đầu nhìn nàng liếc mắt, Phượng Nữ hơi đỏ mặt, phân bua: "Ta không có ý tứ gì, chúng ta là bằng hữu, ta muốn biết sau này có thể tìm được người ở đâu".

Niệm Băng khẽ cười: "Ta ít nhất sẽ ở Băng Tuyết thành cho đến khi người làm xong Chính Dương đao, về phần sau này, ta muốn đi khắp mọi nơi trên đại lục. Bất niên luyện trừ, bất niên ngộ trừ, thì mới kết thúc, hiện tại ta vẫn còn đang trong quá trình ngộ. Ngay cả ta cũng không biết tám năm có thể đi khắp đại lục hay không".

Phượng Nữ tựa hồ nghĩ ra cái gì, "Kỳ thật, thành danh cũng vị tất đã là chuyện tốt, giống như sư phụ ta, năm đó Thần Chú Hoa Thiên nổi danh cỡ nào a! Tướng quân các nước, ai cũng đều muốn có một binh khí do sư phụ chú tạo. Nhưng cuối cùng thì kết quả thế nào, các đế quốc đều muốn hạn chế sư phụ ở quốc gia mình, muốn sư phụ giúp bọn hắn tạo binh khí, nếu không phải bởi vì quá nổi danh, sư phụ cũng sẽ không lưu lạc tới địa phương này để mà an hưởng tuổi già. Sư phụ trước lúc luyện chế Ly Thiên kiếm từng nói với ta, bất luận là hành nghiệp gì, nếu muốn truy cầu đỉnh phong, thì phải có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, nếu không, căn bản không có khả năng tùy tâm sở dục mà làm chuyện mình muốn làm".

"Thực lực cường đại làm hậu thuẫn? ". Niệm Băng trong lòng khẽ động, gật đầu, nói: "Hoa Thiên tiên bối nói không sai, nếu có thể có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, thì có thể truy cầu điều mình muốn. Không trách được, ta cảm giác đầu khí của người rất cường đại, xem ra, Hoa Thiên tiên bối nhất định đã tốn không ít tâm sức cho người".

Phượng Nữ mỉm cười, nói: "Ma pháp của người cũng vậy a! Vừa là băng hệ vừa là hỏa hệ, thật không biết người luyện như thế nào, chẳng lẽ lưỡng chủng ma pháp sẽ không xung đột sao? ".

Niệm Băng không muốn nói về vấn đề này, thẳng người dậy, nói: "Có lẽ có, dù sao ta cũng chỉ sử dụng ma pháp cấp thấp, ảnh hưởng sẽ không lớn". Băng hỏa đồng nguyên là một trong những bí mật lớn nhất của hắn, tự nhiên không thể dễ dàng cho người khác biết, dù rằng đối với nữ hài trước mặt hắn cũng đã có vài phần hảo cảm.

Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm trên trời dưới biển, nhưng cuối cùng cũng chỉ là xoay quanh những việc mình học tập cùng sư phụ, lúc Niệm Băng nhớ tới món bồ câu, hai người đều đã có cảm giác đói bụng.

"Oa, ngon quá. Thơm quá". Phượng Nữ ăn một miếng bồ câu giống như trân châu, đôi mắt mỹ lệ tràn ngập vẻ thèm thuồng, Niệm Băng đối với nữ nhân cũng không quen thuộc, nhưng là, khi hắn chứng kiến Phượng Nữ với tốc độ ăn điên cuồng vẫn không khỏi mặt mũi nhăn nhó.

"Niệm Băng, người sao không ăn a! Người còn không động thủ, ta sẽ ăn sạch mất. Sao bồ câu người làm lại có mỹ vị như vậy? Ta thấy người chỉ thêm có muối thôi a!". Phượng Nữ trong lúc ăn cũng không quên bắt chuyện. Niệm Băng cười khổ nói: "Ta ăn, bồ câu sở dĩ có mỹ vị, là bởi vì do dinh dưỡng trong bồ câu kết hợp với cơm, trong có thịt bồ câu, ngoài có nước cốt bồ câu, hai thứ ngấm vào, khiến trong cơm tràn ngập hương vị của bồ câu, cho thêm một chút muối cho đậm đà, tự nhiên là thơm ngon rồi". Nói xong, hắn bắt đầu động thủ, nếu vẫn còn không động thủ, hắn thực hoài nghi mình sẽ chẳng còn gì để ăn.

Cả một nồi cơm, hai người nhanh chóng thanh toán hết sạch, nếu tính ra thì Niệm Băng ăn ba phần, còn lại bảy phần đều nằm trong bụng Phượng Nữ, Phượng Nữ tựa lưng trên ghế, hơi thở dốc, cặp môi có phần hồng nhuận, trên mặt xuất hiện mồ hôi lấm tấm, "Niệm Băng, món này ngon quá, đây là lần đầu tiên ta ăn cơm có mỹ vị như vậy. Trách không được, Tra tiên bối lại từng danh chấn thiên hạ như vậy".

Niệm Băng cười khổ nói: "Ta kinh ngạc cũng không kém người, Phượng Nữ, chẳng lẽ nữ hài tử cũng đều có thể ăn như vậy sao? Phải biết rằng, ta nấu đủ để cho người dành lại đến bữa tối. Đó là dựa theo phạm

lượng của ta mà tính, không ngờ là chúng ta lại ăn hết sạch “.

Phượng Nữ mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn Niệm Băng, ủy khuất nói : “ Nhân gia mỗi ngày đều húp cháo, chẳng lẽ ăn no một bữa cũng không được sao ? Ai bảo người không nói sớm là nấu cho cả bữa tối của ta “.

Niệm Băng mỉm cười : “ Chỉ cần người thích ăn là tốt rồi, nếu thức ăn làm ra đều được ăn hết, thì đó chính là sự cố vũ lớn nhất cho một trù sư. Ngoài sư phụ ra, người là người đầu tiên ăn món ăn ta làm. Ta phải đi, sắc trời đã không còn sớm, nếu ta còn không đi tìm chỗ, sợ rằng tối nay sẽ phải ngủ ở lữ điểm mất. Ăn nhiều như vậy, người nghỉ ngơi chốc lát đi “.

” Niệm Băng “. Phượng Nữ đột nhiên gọi hắt lại, Niệm Băng vừa mới đứng lên, ánh mắt toát ra vẻ tò mò.

” Người sau này có thể thường xuyên đến đây gặp ta không ? Sư phụ ra đi, ta một mình thật sự rất tịch mịch. Trọng yếu nhất chính là, ăn xong đồ ăn người làm, ta sợ sau này ta không đủ kiên nhẫn để chỉ ăn cháo không nữa “.

Nhìn cặp mắt trong suốt của Phượng Nữ, lòng Niệm Băng mềm nhũn, cười mỉm nói : “ Yên tâm đi, khi ta rồi rồi nhất định sẽ đến đây gặp người, nấu cơm cho người ăn “.

Phượng Nữ cười vui vẻ, ” Người nói phải giữ lời, ta sẽ chờ người “.

Niệm Băng trong lòng thầm than, xem ra, uy lực của mỹ sắc quả thực cường đại, trách không được trước kia sư phụ cũng bị thất thủ, bất quá, nếu đã đáp ứng thì nhất định phải làm, dù sao cũng chỉ là khoảng một tháng thời gian, khi hoàn thành Chính Dương, mình sẽ rời khỏi đây. Sau này, phải cách ly với nữ nhân một chút mới được.

Sau khi rời khỏi Thủy Hóa Thiết Khí Phô, Niệm Băng thở dài một hơi, sờ sờ vào trong ngực, ngoại trừ Chính Dương dao để lại cho Phượng Nữ, mọi đồ vật vẫn còn nguyên vẹn. Đại Thành Hiên, Thanh Phong Trai, mình phải lựa chọn chỗ nào đây ? Xem qua rồi hãy tính đi. Sư phụ đã nói qua, một khi hiển lộ trù nghệ thì phải lập tức rời đi, vậy, mình cứ bắt đầu từ mức cơ sở là được rồi.

Đại Thành Hiên và Thanh Phong Trai, tọa lạc ở trung tâm khu vực phồn hoa nhất Băng Tuyết thành, hai tửu lâu cách nhau một ngã tư, từ lâu đã là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nhau.

Đại Thành Hiên, trang hoàng cực kỳ hoa lệ, từ đường cái rộng rãi nhìn lại, nó là kiến trúc lớn nhất ở bên trái ngã tư đường, cao tới bốn tầng, chiếm diện tích mấy vạn thước vuông, cả kiến trúc lấy màu đỏ sẫm và màu vàng làm chủ, phô bày vẻ xa hoa lộng lẫy, dải thảm màu đỏ từ bên trong đại sảnh kéo dài tới cửa, hai bên trước cửa là hai con sư tử đá cao chừng ba thước, phía trên đại môn chừng năm thước, treo một biển hiệu màu vàng, trên có ba chữ to, Đại Thành Hiên. Hai bên cửa là một cặp đối, bên trái tả : Kim Hoa Ngọc Lộ Mỹ Giai Hào, bên phải tả : Ngân Quý Cam Tuyền Diệu Trần Tu. Ở cửa có bốn thiếu nữ xinh xắn, mặc quần dài màu đỏ phụ trách tiếp đón những vị khách nhân đều mặc trên người những bộ y phục đắt tiền, dẫn vào bên trong. Đây là nơi quan lại và những kẻ giàu có ưa thích nhất, tựa hồ chỉ có ở chỗ này, mới có thể phô bày thân phận của bọn họ.

Phía đối diện Đại Thành Hiên, chính là Thanh Phong Trai cổ sắc cổ hương, tên mang ý nghĩa (ND : cổ danh tư nghĩa), nơi này mặc dù không hào hoa như Đại Thành Hiên, nhưng lại có vẻ nhã nhặn hơn nhiều, ba tầng lầu được trang hoàng một màu xanh, mỗi chỗ đều có một vẻ u nhã khác biệt, trên biển hiệu màu xanh là ba chữ Thanh Phong Trai cứng cáp hữu lực, vừa nhìn là biết đề bởi danh gia, cột trụ hai bên cũng có một cặp đối, bên trái tả : Đàm Tiểu Hồng Nho Phẩm Thanh Minh, bên phải tả : Vãng Lai Mặc Khách Thường Nhã Trai. Nơi này là nơi văn nhân mặc khách hay lui tới, sở dĩ có thể đối kháng cùng Đại Thành Hiên là bởi vì nơi này là trụ sở của ma pháp sư hiệp hội tập hội. Là một trong những chức nghiệp cao quý nhất, ma pháp sư tại quốc gia nào cũng đều có địa vị siêu nhiên, ma pháp sư hiệp hội càng được hoàng gia của các đại đế quốc tôn sùng, ma pháp sư hiệp hội của các đế quốc mặc dù không có liên hệ gì với nhau, nhưng ở trong quốc gia của mình thì đều có thực lực không nhỏ.

Niệm Băng đứng giữa đường cái, nhìn Đại Thành Hiên bên trái, rồi lại nhìn Thanh Phong Trai bên phải, nhất thời trong lòng không khỏi cảm thấy khó khăn, rốt cuộc đi tới bên nào đây ? Trong lòng hắt hắt thích phong cách điển nhã của Thanh Phong Trai hơn, nhưng là, cặp đối trên cửa đã viết, đàm tiểu hồng nho, vãng lai mặc khách, mình mặc dù không tính là mù chữ, nhưng cũng chỉ là hồi nhỏ có theo phụ thân học qua mặt chữ mà thôi, đừng nói là hồng nho, ngay cả nho (ND : nho – học trò) cũng không được tính là.

Xem ra, cũng chỉ có đường đến Đại Thành Hiên mà thôi. Nghĩ tới đây, hần xoay người đi đến Đại Thành Hiên bên trái ngã tư.

Tám thiếu nữ đang ở cửa Đại Thành Hiên tiếp đãi khách nhân, khi Niệm Băng đi tới trước mặt bọn họ, chúng thiếu nữ nhất thời bị khuôn mặt anh tuấn của hần hấp dẫn, mười sáu ánh mắt duyên dáng xạ trên người hần, nhất thời khiến Niệm Băng có chút không thoải mái. Một thiếu nữ nhìn bộ dáng xấu hổ của Niệm Băng, không nhịn được bật cười : “ Bánh bao từ đâu đến mà dài vậy ? “.

Một thiếu nữ khác cũng mở miệng, bắt quá lời nàng lại còn châm chọc hơn, ” Đúng vậy ! Thật dài a, dám chắc có không ít người ái hảo, đáng tiếc là nơi này của chúng ta chẳng phải kỹ viện “.

Có thể tới Đại Thành Hiên trung ăn cơm, đều là hạng đạt quan hiển quý, y phục hoa lệ, chúng thiếu nữ này sớm đã học được cách ăn nói sắc sảo, vừa nhìn bộ dạng lúng túng của Niệm Băng, thêm vào đó là trang phục trên thân hần, đã biết hần chẳng phải là quý nhân gì, tự nhiên mở miệng cười rộ lên.

Niệm Băng trong lòng hơi giận, nhưng hần tới đây cũng không phải để tức giận, áp chế lửa giận trong lòng, nói : “ Xin hỏi, Đại Thành Hiên có chiêu mộ trù sư hay không, ta có thể làm phụ bếp (ND : nguyên văn – có thể phối thái) “. Phụ bếp chính là làm việc nhặt rau, chuẩn bị các loại nguyên liệu, rồi đưa tới đại trù để nấu nướng thành thức ăn.

Thiếu nữ đầu tiên nở nụ cười, ” Nguyên lai còn là ngài trù sư a ! Không biết người tốt nghiệp trường học trù nghệ nào ? “.

”Trường học trù nghệ ? “. Niệm Băng chính là lần đầu tiên nghe đến từ này, hiện tại ngay cả trù sư cũng có trường học sao ? Nghe sư phụ nói, hần là chỉ có đi học việc mới đúng a !

Thiếu nữ khinh thường liếc nhìn hần : “ Ngay cả trường học trù nghệ cũng không biết, còn muốn vào Đại Thành Hiên sao ? Ta thấy người nên đi mau đi. Nơi này không phải nơi ai cũng có thể vào được “.

Lúc Niệm Băng đang không biết nên làm thế nào, từ trong Đại Thành Hiên đi ra một người, người này thân hình cao lớn, nhìn qua có bộ dáng chừng hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt bành ra, khiến người ta có cảm giác hung bạo, mặc trường bào màu tím, tay phải đang phe phẩy một chiếc quạt, chiếc quạt rất lớn, chiều dài phải tới một thước năm tấc, từ bộ dáng hần phe phẩy có thể thấy được, trọng lượng cây quạt không nhỏ, tuyệt không phải làm từ gỗ. Vừa ra đến cửa, hần nhìn ngay thấy Niệm Băng, vài bước đã đi tới nơi, hỏi : “ Có chuyện gì ? “.

Tám thiếu nữ vốn đang cười cợt vừa thấy trung niên nhân này lập tức đứng về vị trí, nét cười cợt trên mặt cũng không còn, thiếu nữ vừa mới nói chuyện với Niệm Băng nói : “ Tam chương quỹ, người này muốn đến chỗ chúng ta làm thuê, nhưng hần ngay cả trường học trù nghệ còn không biết, ta đang bảo hần rời đi “.

Trung niên nhân liếc ngang nhìn Niệm Băng một cái, không nhịn được nói : “ Biến mau biến mau, đừng chắn trước mắt lão gia. Bộ dạng người như quỹ đối, lau giày cho ta cũng không được “.

Niệm Băng trong mắt hàn quang đại phóng, vừa muốn phát tác, lại nghe sau lưng vang lên một thanh âm trong trẻo, ” Ồ, Liệu Tam chương quỹ lại bắt đầu phát uy rồi, không biết từ lúc nào mà chó trại lông cũng biết đi giày vậy ? “.

Niệm Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi trên ngựa đã tới gần sau lưng hần tự lúc nào, con ngựa cực kỳ cao lớn, giống như chiến mã của kỵ sĩ trong Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn ngày đó, toàn thân tuyết bạch, không có một sợi tạp mao, thiếu nữ trên ngựa mặc y phục màu đỏ, vóc người thon dài kiện mỹ, mi vũ cứng cỏi anh khí mười phần, bên hông giắt một bao kiếm dài màu đỏ, mặc dù tướng mạo so ra không tuyệt sắc như Phượng Nữ, nhưng lại có vẻ đẹp hoạt bát, tóc dài nâu xoắn xoắn phi tán sau lưng, hồng y bạch mã, nhất thời tạo nên một cảnh tượng cuốn hút ở giữa đường.

Liệu Tam chương quỹ vừa nghe thấy thiếu nữ mĩ mai, nhất thời giận dữ, đứng tại chỗ cảm tức : “ Tuyệt Tình, người đừng tưởng rằng có lão cha người làm chỗ dựa mà ta không dám làm gì người “.

Tuyệt Tình từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi tới cạnh Niệm Băng nhìn Liệu Tam chương quỹ, khẽ cười nói : “ Phải vậy không ? Vậy người đến đây ! Ta muốn xem xem, người có thể làm gì được ta ? Cũng không biết lần trước là ai quăng ngã chó ăn phân. Đại Thành Hiên, hừ, ta khinh “. Liệu Tam chương quỹ hiển nhiên đối với thiếu nữ Tuyệt Tình rất cổ kị, mặc dù mặt đỏ bừng vì tức giận, nhưng như thế nào cũng không dám

phát tác. Xoay chuyển ánh mắt, tức giận nhất thời có đối tượng để phát tiết, quạt trong tay chọt quạt vào bả vai Niệm Băng, ” Tiểu tạp toái, còn không mau biến đi “.

Niệm Băng trong lòng vốn đã tràn ngập cừu hận, tai nghe tiếng gió tạo ra từ chiếc quạt trong tay Liệu Tam chưởng quỹ, hẳn biết rõ, nếu bị đánh trúng, sợ rằng xương bả vai sẽ đều vỡ vụn. Nhưng là, hẳn tâm cơ thâm trầm không có phát tác, a một tiếng, loạng choạng lùi về phía hồng y thiếu nữ sau lưng, hồng y thiếu nữ cổ tay rung lên, một đạo hồng sắc đầu khí phóng ra, phanh một tiếng, Liệu Tam chưởng quỹ bước lùi vài bước, suýt nữa ngã sấp xuống mặt đất. Hồng y nữ Tuyết Tĩnh khinh thường hừ một tiếng, nói : “ Chó trọi lông còn muốn cắn người, nếu hôm nay ta không để cho ngươi biết lợi hại, ta không phải là Tuyết Tĩnh “.

” Tuyết cô nương, nể mặt ta bỏ qua đi “. Một thanh âm kẻ cả vang lên, từ trong Đại Thành Hiên đi ra một người, người này nhìn qua khoảng hơn năm mươi tuổi, vóc người béo lùn, mặc trường bào màu vàng, trên đó còn thêu một đám hoa màu vàng, mặt béo phúc phịch, tinh quang lóe ra từ cặp mắt ti hí bị che lấp giữa những mảng thịt nung núc.

” Lão đại, Tuyết Tĩnh lại gây sự trước cửa nhà chúng ta, ngươi nhất định phải giáo huấn một chút “. Liệu Tam chưởng quỹ vội vả hướng gã béo lùn cầu trợ. Gã béo lùn nhướn mày, tát cho hắn một cái đến loạng choạng, lạnh giọng nói : “ Cút vào cho ta, mắt mặt còn chưa đủ sao ? “. Liệu Tam sắc mặt hơi đỏ, nhưng cũng không dám nói gì nữa, ủ rũ quay vào Đại Thành Hiên. Hắn vừa đi, trên mặt gã béo lùn nhất thời tươi cười, thịt trên mặt không ngừng rung rung theo tiếng cười, ” Tuyết cô nương, Đại Thành Hiên chúng ta cùng Thanh Phong Trai các ngươi luôn luôn nước sông không phạm nước giếng, chúng ta cứ giữ hòa khí mà làm ăn đi “.

Tuyết Tĩnh cười lạnh một tiếng, ” Nguyên lai là đại chưởng quỹ đi ra. Được, đánh cho cũng phải để cho chủ nhân vài phần mặt mũi, lần này thì quên đi, ngươi bảo Liệu Tam nhớ kỹ cho ta, còn thấy khi dễ người, hừ “. Xoay người vừa muốn rời đi, lại vừa lúc thấy Niệm Băng sau lưng, nhìn thần sắc bối rối của hắn, Tuyết Tĩnh tức giận nói : “ Ngươi cao lớn như vậy mà chỉ là phế vật. Nam nhân bây giờ a ! ”.

Niệm Băng vốn đối với Tuyết Tĩnh có vài phần hảo cảm, nhưng vừa nghe lời ương ngạnh này của nàng, hảo cảm nhất thời giảm đi vài phần, vừa muốn nói gì đó, lại nghe Tuyết Tĩnh tiếp tục : “ Tìm việc sao, theo ta đến đây, Thanh Phong Trai chúng ta đang thiếu một người chẻ củi “. Nói xong, đi tới dắt bạch mã, hướng cửa bên của Thanh Phong Trai đi tới.

Chẻ củi ? Không thể nào, chẻ nhiều năm như vậy, bây giờ lại phải chẻ củi. Trên mặt Niệm Băng không nhìn được toát ra một tia cười khổ, mặc dù hắn đối với chẻ củi sớm chán nản rồi, nhưng muốn không bị lộ ra trù nghệ của mình mà tiến vào Thanh Phong Trai, sợ rằng cũng chỉ có như vậy thôi. Bất đắc dĩ, hắn đi theo Tuyết Tĩnh, đi vào cửa bên của Thanh Phong Trai.

Vừa vào cửa, Niệm Băng lập tức ngửi thấy được một mùi thơm thoang thoảng, chính xác đó là mùi thơm của thực vật, không khí phẳng phất trở nên thanh tân hơn nhiều, đưa mắt nhìn, ngoại trừ một con đường nhỏ lát đá phẳng phiu, mọi thứ chung quanh đều một màu xanh biếc, ở trung tâm có một cái hồ, hồ không lớn, chỉ khoảng ba, bốn trăm thước vuông, phía trên có mái hiên uốn lượn, bốn chiếc đình nằm liên tiếp, trông rất đặc biệt, khí tức điển nhã cực kỳ.

” Uy, nhìn cái gì ? Đi mau “. Tuyết Tĩnh không kiên nhẫn nói với Niệm Băng, lúc này nàng mới thấy rõ tướng mạo của Niệm Băng, trong lòng thầm nghĩ : anh tuấn thì cũng anh tuấn, chỉ là một chút bản lĩnh cũng không có. Trời cao ban cho hắn hình dáng như vậy, thật sự là lãng phí.

Hai gã hạ nhân áo xanh đi tới, trong đó một tiếp lấy dây cương trong tay Tuyết Tĩnh, cung kính nói : “ Tiểu thư, người đã về. Long Linh đại ma pháp sư đã đợi người nửa ngày rồi “.

” Linh nhi tỷ tỷ tới ? Thật tốt quá, ta đang muốn tìm nàng, nàng ở nơi nào ? “. Trên mặt Tuyết Tĩnh toát ra quang mang hưng phấn.

Tên hạ nhân đáp : “ Long Linh đại ma pháp sư đang ở Lâm Nguyệt Các “.

” Tốt, ta bây giờ phải đi. A, được rồi, người này là ta cứu trên đường, mang hắn tới sài phòng đi chẻ củi đi, ta nhớ là ở đó đang thiếu người “.

” Vâng, tiểu thư “. Tuyết Tình chạy nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua hành lang mất dạng. Một gã hạ nhân khéo ngựa đi, gã hạ nhân còn lại nói với Niệm Băng : “ Theo ta đến đây “.

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, đi theo tên hạ nhân áo xanh này, hướng vào sâu bên trong Thanh Phong Trai, càng đi, hần càng bị khí tức điển nhã của nơi này ảnh hưởng, từng bố trí đều thể hiện sự khéo léo của chủ nhân, đình thai lâu các được sắp xếp đem đến cho người ta một thứ mỹ cảm đậm nhã.

Hạ nhân mang theo Niệm Băng ra tiền viện, đi tới một loạt phòng, tới trước cửa phòng cuối cùng, cung kính nói : “ Tổng quản, người có ở đây không ? ”.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, ” Vào đi “.

Hạ nhân đánh mắt nhìn Niệm Băng, mang theo hần đẩy cửa mà vào, trong phòng rất sạch sẽ, có hai gian phòng, không nhìn thấy gian bên trong, nhưng gian bên ngoài chứa đầy sách vở, trên tường treo mấy bức tranh chữ, trên chiếc bàn gỗ hoa hoa điêu rồng rây bày đủ các loại văn cụ, ngồi sau bàn là một nam tử ướng chừng hơn ba mươi tuổi, hần mặc một thân trường bào màu trắng, đang cúi đầu viết gì đó, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt, Niệm Băng lại kinh ngạc phát hiện, người này tướng mạo mặc dù bình thường, nhưng lại có một loại khí chất rất đặc thù. Đạm nhã mà lại cao quý. Tổng quản, tổng quản của Thanh Phong Trai đây sao ?

Hạ nhân hướng trung niên nhân thưa : “ Tổng quản, tiểu thư mang người đến, bảo để hần tới sai phòng hỗ trợ, ta mang tới đây để người đăng ký “.

Bạch y nhân sĩ ngẩng đầu lên, nhìn Niệm Băng, bốn mắt nhìn nhau, Niệm Băng từ quang mang lóe lên trong mắt hần nhìn ra hai chữ : duệ trí, trong lòng thầm nghĩ, người này tuyệt không dễ ứng phó.

Bạch y nhân thấy Niệm Băng tướng mạo anh tuấn, vóc dáng cao lớn cũng hơi ngáy ra, hỏi : “ Người tên gì, người ở nơi nào ? Người muốn làm gì ?”

Niệm Băng đáp : “ Ta tên Niệm Băng, tổ tịch, tổ tịch ở Hoa Dung đế quốc, ta đã học nấu ăn một thời gian “.

Bạch y nhân mỉm cười, nói : “ Vậy người học qua trường học trù nghệ chưa ? ”.

Lại là trường học trù nghệ, nếu có cơ hội nhất định phải sớm tới xem trường học trù nghệ này dạy cái gì, lắc đầu, Niệm Băng nói thành thực : “ Ta chưa học qua “.

Bạch y nhân nói : “ Tiểu Tứ, đưa hần đi lĩnh y phục, rồi theo lời tiểu thư, trước tiên cho hần đến làm ở sai phòng, nếu làm tốt, sau này có thể bồi dưỡng trở thành đề cấp trù sư “.

Tiểu Tứ cung kính thưa : “ Vâng, tổng quản. Người theo ta đến đây “.

Niệm Băng thay y phục màu xanh Tiểu Tứ đưa cho hần, rồi được đưa tới một sân nhỏ ở hậu viện, trong sân chất không ít củi, một phần đã được chẻ, bỏ lại chỉnh tề, phía trên đồng củi là một chiếc lán, hiển nhiên là để tránh cho củi bị mưa ướt, Tiểu Tứ vừa vào sân đã hô lớn : “ Lý thúc, Lý thúc, ta dẫn người mới đến cho người “.

Thanh âm oang oang vang lên, ” Người mới đến rồi a ! Cũng tốt, khớp xương của lão đầu ta có thể thoải mái hơn một chút rồi “. Theo thanh âm mà đến, một người cũng mặc y phục màu xanh đi ra, đó là một lão giả khoảng năm mươi tuổi, nếp nhăn trên mặt không nhiều lắm, thân hình cao lớn, trong tay đang cầm một chiếc rìu, tướng mạo bình thường, khuôn mặt tươi cười, vừa nhìn đã thấy rất thân thiện.

Lý thúc nhìn Niệm Băng, cao thấp đánh giá hần vài lần, ” Ân, xem thân thể cũng được, chỉ là không biết có chịu được khổ cực không ? Củi cho cả Thanh Phong Trai dùng cũng đều từ đây mà ra cả. Tiểu tử, nếu không đủ sức khỏe sẽ không thể làm được “.

Niệm Băng khẽ cười nói : “ Lý thúc, ta từ nhỏ đã xuất thân khổ cực, làm việc này không thành vấn đề, người cứ yên tâm “.

Lý thúc cười nói : “ Vậy thì tốt rồi, Tiểu Tứ, người trở về đi, hần cứ giao cho ta. Có thêm người mới, sau này ta cũng đỡ phải gọi người khác tới hỗ trợ, chúng ta hai người cùng nỗ lực, hần là đủ cho trù phòng sử dụng. Đến đây đi, trước tiên ta đưa người tới chỗ ở “.

Tiểu Tứ đi, Niệm Băng được Lý thúc đưa tới một dãy phòng ở góc sân, nơi này có ba gian phòng, Lý thúc nói : “ Vốn công tác chẻ củi cần có ba người làm, nhưng từ sau khi Đại Thành Hiên mở ra, lấy đi một bộ phận sinh ý của chúng ta, cho nên theo chỉ còn lại mình ta, bận rộn quá thì mới tìm người hỗ trợ, người ở gian bên phải, gian ở giữa lộn xộn, chưa được quét dọn “.

Ngay cả một kẻ chẻ củi cũng có phòng riêng, kinh doanh của Thanh Phong Trai này cũng thật tốt, Niệm Băng vừa nghĩ, vừa đi vào phòng bên phải cất bao y phục rồi lại lập tức đi ra.

Lý thúc đang ở cửa chờ hẩn, ” Tiểu tử, trước kia có chẻ củi bao giờ chưa ? ”.

Niệm Băng gật đầu, nói đến chẻ củi, hẩn có thể coi là chuyên gia.

Lý thúc khẽ cười : “ Yên tâm, ta sẽ không khi dễ người mới, công tác sau này chúng ta mỗi người một nửa, Thanh Phong Trai chúng ta đối chẻ củi cũng là có nguyên tắc, gỗ thì có người đưa tới, lúc chẻ phải tận lực chẻ cho đều đều một chút, người xem, là phải giống như vậy “. Vừa nói, hẩn chỉ bó củi bên cạnh. ” Công tác hôm nay có để ta hoàn thành đi, người có thể đứng bên cạnh quan sát, bắt đầu từ ngày mai, người sẽ chia sẻ cùng ta. A, được rồi, người tên là gì, là ai tuyển vào ? ”.

Niệm Băng đem chuyện phát sinh trên đường cái lúc trước đơn giản kể lại một lần, nghe xong, Lý thúc cười nói : “ Tiểu thư mặc dù tính tình táo bạo một chút, nhưng tâm địa lại rất tốt. Người yên tâm, mặc dù chúng ta chỉ là chẻ củi, nhưng đãi ngộ không tệ, có ăn có ở, mỗi tháng còn có thu nhập một kim tệ, có thể nói là kẻ chẻ củi tối hạnh phúc rồi. Hơn nữa, thời gian của chúng ta cũng khá tự do, chỉ cần chẻ xong lượng củi cần cho mỗi ngày, có thể tự do hoạt động, từ cửa sau đi ra bên ngoài “.

Niệm Băng vừa nghe Lý thúc giới thiệu về Thanh Phong Trai, vừa quan sát cảnh vật chung quanh, được Lý thúc giới thiệu, hẩn dần dần có ấn tượng đại khái đối với nơi này, Thanh Phong Trai có diện tích không kém Đại Thành Hiên, nhưng nơi này lấy việc bố trí cảnh vật thanh nhã là chính, cho nên số lượng khách nhân có thể tiếp đón không so được với Đại Thành Hiên. Phía trước, cách sài phòng không xa là trù phòng, mỗi ngày trù phòng đều có người đến nơi đây lấy củi, chỉ có lúc ăn cơm mới có thể gặp được trù sư, theo Lý thúc nói, cơm nước ở Thanh Phong Trai cũng rất tốt, đồ ăn của hạ nhân mặc dù là do đề cấp trù sư nấu, nhưng cũng có rau có thịt, thực sự không tệ.

” Lý thúc, để ta chẻ củi, người cứ nghỉ ngơi một chốc “. Niệm Băng lấy rìu từ trong tay Lý thúc, lấy ra một khối gỗ, bắt đầu chẻ, hẩn cố gắng chẻ chậm đi, sau vào nhát bổ, tám khối củi đều nhau chính tề xuất hiện. Lý thúc khen : “ Quả nhiên là làm qua rồi, Niệm Băng, nhìn thủ pháp của người thuần thực như vậy, hẩn là chẻ củi không ít thời gian. Tiểu thư thật sự đã tìm cho ta một trợ thủ thật tốt “. Có Niệm Băng bang thủ, hẩn vui vẻ vì được thanh nhàn, nói lại càng nhiều.

Niệm Băng cười khổ : “ Tính ra, ta cũng đã chẻ củi tám năm. Lý thúc, vừa rồi ta nghe Tiểu Tứ bọn họ nói với tiểu thư, có một người tên là Long Linh gì đó là đại ma pháp sư tìm năng, đại ma pháp sư lợi hại lắm sao ? “.

Lý thúc thành tâm gật đầu, nói : “ Đương nhiên lợi hại, không phải chỉ là loại lợi hại tầm thường. Băng Nguyệt đế quốc chúng ta, ma pháp sư công hội tổng hội vì muốn hạn chế địa vị siêu nhiên của Băng Thần tháp, đã được thiết lập ở Băng Tuyết thành, nghe nói, Long Linh tiểu thư nọ chính là nữ nhi của công hội hội trưởng, niên kỷ còn nhỏ mà đã đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư, là bạn khuê phòng thân thiết nhất của với tiểu thư nhà ta “.

Ma pháp sư công hội tổng hội của Băng Nguyệt đế quốc ở Băng Tuyết thành, tin tức này đối với Niệm Băng mà nói cực kỳ hữu dụng, hẩn mặc dù không biết ma pháp lực của mình đã đạt tới trình độ nào, nhưng hẩn cũng phải đến gần cảnh giới đại ma pháp sư, hiện tại thứ thiếu nhất chính là ma pháp thư của băng hệ ma pháp, ma pháp chú ngữ cực kỳ trọng yếu, cho dù ma pháp lực cao tới đâu, không có chú ngữ dẫn phát thì cũng là vô dụng. Mặc dù qua hỏa hệ ma pháp chú ngữ mà đoán được một ít băng hệ đích đề cấp chú ngữ, nhưng là chú ngữ từ tam cấp trở lên lại có sự khác biệt lớn, có một thân băng hệ ma pháp lực nhưng lại không có chú ngữ, loại cảm giác này tuyệt không thoải mái. Nếu có thể, thì phải tới ma pháp sư công hội tìm một ma pháp thư, đối với chính mình lợi ích sẽ rất lớn.

Với Niệm Băng trợ giúp, không cần nhiều thời gian, nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành. Trước đó, lúc Lý thúc chẻ củi, Niệm Băng đã cẩn thận quan sát tốc độ chẻ củi của hẩn, cho nên lúc tự mình chẻ, hẩn cũng

bảo trì tốc độ như vậy, củi chẻ ra mặc dù đều đều nhưng lại không hoàn mỹ như lúc mình ở đào hoa lâm. Lúc chẻ được một nửa, đã có hai trù sự mặc y phục màu trắng tới lấy một phần.

Lý thúc cười ha ha, nói : “ Tiểu tử thật sự là chăm chỉ, lại còn tốc độ củi không hề kém tốc độ bình thường của ta, sắc trời cũng không còn sớm, đã đến giờ cơm tối rồi “.

Niệm Băng nói : “ Lý thúc, hôm nay ta sẽ không ở đây, ta vừa đến Băng Tuyết thành, muốn đi ra ngoài một chút, thuận tiện mua một ít đồ dùng sinh hoạt “.

Lý thúc là người sáng khoái, cũng không có hỏi nhiều, chỉ cho Niệm Băng đường ra cửa sau, rồi để hắn tùy tiện đi.

Rời khỏi Thanh Phong Trai, trong mắt Niệm Băng quang mang lóe lên, nếu đã biết ma pháp sư công hội tổng hội của Băng Nguyệt đế quốc ở nơi này, vậy trước hết cứ đến xem, ít nhất phải hỏi được cần điều kiện gì mới có thể tới đó đọc tư liệu. Nghĩ tới đây, hắn đi theo đường lớn, tùy tiện tìm người hỏi, cuối cùng đã biết được vị trí của ma pháp sư công hội.

12. Chương 11 - Băng Tuyết Phong Bạo Biến Dị

Do không thể dùng ma pháp, tốc độ hắn đi cũng chỉ như người thường, đi được một giờ, nhìn thấy một kiến trúc cao lớn không xa phía trước. Đó là một phòng ốc hình tháp, thậm chí so với Đại Thành Hiên còn cao hơn vài phần, đỉnh nhọn của phòng ốc trông rất đặc biệt, mặt hướng về phía đường có một phù hiệu lục mang tinh màu vàng rất lớn. Không cần hỏi, nơi này chính là địa phương mình muốn tìm, nghĩ tới đây, Niệm Băng rảo bước nhanh hơn, hướng tới ma pháp sư công hội đi đến.

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng móng ngựa, từ thanh âm mà phán đoán, tốc độ của ngựa không phải là nhanh, nhưng lại có tiết tấu phi thường, tiếng móng thép đập xuống trong trẻo tựa như âm nhạc. Lúc còn nhỏ, Niệm Băng từng nghe phụ thân nói qua, chỉ có hảo mã mới có được tiết tấu cố định như vậy. Tò mò xoay người lại nhìn, chỉ thấy một thiếu nữ cưỡi trên một con ngựa cao lớn màu đỏ đang đi tới, thiếu nữ mặc lam sắc ma pháp bào, trên ma pháp bào cũng không có thêm tiêu chí gì, tóc dài màu tím chải chuốt chỉnh tề sau lưng, dung mạo thậm mỹ, Niệm Băng trong lòng thầm so sánh năng với Phượng Nữ, kinh ngạc phát hiện, thiếu nữ này nhìn qua có chút nhu nhược, dung mạo lại chẳng hề kém cạnh so với Phượng Nữ, cặp mắt to màu đen của nàng đang nhìn về phía ma pháp sư công hội, lộ ra một tiểu ý ám áp.

Tựa hồ có rất nhiều người đi hai bên đường biết nàng, mỉm cười nhường đường, thiếu nữ cưỡi ngựa mặc dù không nhanh, nhưng so với Niệm Băng đi bộ thì lại nhanh hơn vài phần, từ phía sau vượt qua hắn đi tới trước ma pháp sư công hội.

Xoay người xuống ngựa, một nam tử mặc hoàng sắc ma pháp bào từ trong công hội đi ra, giúp nàng giữ ngựa, thân thiết nói : “ Linh Nhi, người rốt cục đã về, sao lại đi lâu như vậy ”.

Linh Nhi ôn nhu cười, đáp : “ Tuyết Tĩnh lưu ta lại ăn cơm tối, sư huynh người cũng biết, thức ăn ở Thanh Phong Trai luôn là thứ ta thích nhất, cho nên quay về hơi muộn, các người ăn cơm chưa ? ”.

Nam tử mỉm cười nói : “ Đã ăn rồi, đi, chúng ta vào thôi ”.

Niệm Băng nghe được Linh Nhi hai chữ, trong lòng nhất thời khê động, chẳng lẽ thiếu nữ này chính là đại ma pháp sư Long Linh đến gặp Tuyết Tĩnh đại tiểu thư sao ? Nhìn bộ dáng, tính tình của nàng so với Tuyết Tĩnh hoàn toàn bất đồng, tên của các nàng hẳn là đổi cho nhau mới đúng. Nếu nhân gia là nhi nữ của ma pháp sư công hội trường, hẳn nàng một chút, hẳn là sẽ dễ dàng có đáp án. Nghĩ tới đây, hắn vội vàng bước nhanh tới, thừa dịp Long Linh và sư huynh còn chưa kịp đi vào trong công hội, chạy đến trước mặt bọn họ, hỏi : “ Xin hỏi, nơi này có phải là ma pháp sư công hội tổng hội ? ”.

Long Linh tò mò nhìn về phía Niệm Băng, nhìn bộ dáng vội vã của hắn, không khỏi nhin được hé miệng cười.

Nam tử nọ liếc nhìn Niệm Băng, ngạo nghễ trả lời : “ Đúng vậy, nơi này chính là ma pháp sư công hội tổng hội, người có chuyện gì ? ”.

Niệm Bằng nói : " Ta muốn hỏi một chút, để có thể tới đọc ma pháp thư tịch trong công hội thì phải đáp ứng điều kiện gì ? ",

Nam tử nhú mày, đáp : " Phải là người của bản công hội mới có thể đọc, hơn nữa phải căn cứ vào tự thân cấp bậc, không thể dễ dàng cho đọc tư liệu trong công hội, chẳng lẽ ngươi là một ma pháp sư ? ".

Niệm Bằng lập tức gật đầu, nói : " Đúng vậy, ta là một bằng hệ ma pháp sư, không biết có thể vào công hội đọc ? ". Hỏa hệ ma pháp từ bát giai trở xuống hẳn đã có từ trước, bát giai ma pháp vốn ma đạo sĩ mới có thể sử dụng, hiện tại thứ hắn cần nhất chính là bằng hệ ma pháp chú ngữ, cho nên tự nhiên báo ra danh hiệu bằng hệ ma pháp sư.

Nam tử vừa nghe Niệm Bằng nói mình là bằng hệ ma pháp sư, thần sắc trên mặt nhất thời hòa hoãn hơn một chút, " Vậy ngươi đã gia nhập công hội ở quốc gia nào chưa, nếu có, nơi này chúng ta không chào đón. Mặt khác, còn phải tiếp nhận trắc thí của công hội. Dựa theo thành tích trắc thí của ngươi, công hội sẽ cấp tiêu ký tương ứng cho ngươi. Bất quá, nhìn bộ dạng ngươi, cho dù là ma pháp sư, chắc trình độ cũng không phải quá cao ". Nam tử nói mặc dù có chút khắc bạc, nhưng hắn nói chính là sự thật. Ma pháp sư là một chức nghiệp phi thường tốn kém (ND : đốt tiền), nhất là tại sơ kỳ, nếu không có bảo thạch trợ giúp, rất khó để có thể cảm nhận được sự tồn tại của ma pháp nguyên tố, mà giá cả của bảo thạch thì bất luận là ở quốc gia nào trên Ngưỡng Quang đại lục thủy chung đều cực kỳ đắt đỏ, người thường căn bản là không thể mua được. Huống chi, tu luyện ma pháp phải có sư phụ chỉ điểm, nếu không có minh sư thì rất khó có thành tựu, cho nên, cũng khó trách tên nam tử lại có chút hoài nghi như vậy.

Niệm Bằng mặc kệ là công hội của ai, chỉ cần có thể học được ma pháp chú ngữ vậy là đủ rồi, vội hỏi : " Ta hiện tại không gia nhập công hội nào, có thể hay không phiền toái người cho ta vào tiến hành trắc thí, nếu được, ta phi thường nguyện ý gia nhập ma pháp sư công hội của Bằng Nguyệt đế quốc ".

Nam tử liếc nhìn Long Linh bên cạnh, Long Linh cũng nhìn lại hắn, " Sư huynh, người giúp hắn đi, nhìn bộ dáng hắn, hẳn là từ xa tới. Hiện tại người trong công hội càng ngày càng ít, chúng ta cũng nên thu nhận một chút gọi là tân tiên huyết dịch, mấy vị trưởng lão cũng có mặt ở công hội, nếu tiềm chất của hắn tốt, nói không chừng cũng có thể tăng thêm lực lượng của chúng ta ".

Nam tử gật đầu, nói : " Bất quá, hôm nay đã hơi muộn, ta xem, để đến ngày mai rồi hãy nói đi. Tiểu tử, người sáng mai hãy trở lại ".

Niệm Bằng nghĩ thầm, ngày mai mình còn phải ở lại Thanh Phong Trai, cũng nên tìm hiểu một chút về thức ăn của Thanh Phong Trai, cho nên không có thời gian, đành hướng về phía nam tử nói : " Đại ma pháp sư tiên sinh tôn kính, xin người linh động một chút, ta ngày mai còn có một số việc, hiện tại mới có thời gian rồi ".

Nam tử nọ mặc dù là sư huynh của Long Linh, nhưng vì tư chất có hạn, hiện tại mới là thổ hệ cao cấp ma pháp sư, chưa đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư, vừa nghe Niệm Bằng gọi mình là đại ma pháp sư, tâm tình nhất thời đại hảo, thầm nghĩ, sư muội dường như thích trợ giúp người khác, ta lần này nếu giúp tiểu tử này, nói không chừng sư muội đối với ta sẽ có hảo cảm hơn nhiều, nghĩ tới đây, trên mặt hắn toát ra một nét tươi cười nhàn nhạt, nói : " Thấy ngươi là người từ xa đến, vậy phá lệ một lần. Theo chúng ta tiến vào ".

Long Linh mỉm cười, nói : " Sư huynh, ta biết ngươi rất tốt mà ".

Được vị sư muội mà hắn thầm ái mộ trong lòng tán thưởng, nam tử nhất thời tâm tình đại hảo, hướng Long Linh mỉm cười, kéo ngựa đi vào bên trong, Niệm Bằng hướng Long Linh đánh một ánh mắt cảm kích, vội vàng đi theo hai người một ngựa tiến nhập ma pháp sư công hội.

Kiến trúc to lớn của ma pháp sư công hội chỉ là bề ngoài mà thôi, xuyên qua đại môn, bên trong là một mảnh đất trống giống như thảo trường, chung quanh là các kiến trúc san sát liên tiếp, diện tích rộng lớn, sợ rằng ngay cả Đại Thành Hiền và Thanh Phong Trai cũng thế bị kịp, không hổ là ma pháp sư công hội tổng hội của Bằng Nguyệt đế quốc.

Nam tử đem ngựa của Long Linh giao cho một kẻ hầu, rồi cùng Long Linh đưa Niệm Bằng đi vào một tòa kiến trúc bên trái, vừa đi, hắn vừa hỏi Niệm Bằng : " Ngươi tên gì, bằng hệ ma pháp đạt tới cảnh giới gì rồi ? ".

Niệm Bằng vội trả lời : " Ta tên Niệm Bằng, ta vốn tự mình tu luyện nên cũng không biết chính mình đạt tới cảnh giới gì rồi. Còn chưa kịp thỉnh giáo danh hý của đại ma pháp sư người là gì ? ".

Nam tử lạnh nhạt nói : " Ta là Sư Cửu, đây là trắc thì tràng địa, công hội quy định, ma pháp sư nào trắc thí đều phải có mặt ma đạo sĩ cấp bậc trưởng lão mới có thể tiến hành, người ở đây chờ một chút, ta đi xem xem mấy vị trưởng lão đã minh tường hay chưa, nếu bọn họ đã bắt đầu minh tường thì không thể quấy rầy, người đành phải ngày mai quay lại thôi ". Nói xong, hần hướng về Long Linh nói một tiếng, rồi xoay người vào một cửa phụ.

Long Linh mỉm cười, nói : " Sư huynh mặc dù tính tình cổ quái một chút, nhưng là tâm địa hần rất tốt. Nếu ngôn ngữ có gì mạo phạm, xin người bỏ qua ". Vừa nói, vừa đưa hần tiếp tục đi vào bên trong.

Nghe lời nói nhã nhặn của Long Linh, Niệm Bằng trong lòng vô cùng thoải mái, cảm giác rằng nàng cần phải ở cùng Tuyết Tĩnh nhiều hơn, mỉm cười nói : " Đại ma pháp sư người không cần khách khí, lần này thật sự là phiền toái các người. Tta mặc dù vẫn tu luyện ma pháp, nhưng thủy chung đều không thu được kết quả gì nhiều, cho nên lần này mới tới công hội học tập một chút, có cơ hội nhất định xin người chỉ điểm nhiều nhiều ".

Long Linh mỉm cười, đáp : " Chỉ điểm thì không dám, người cũng đừng gọi ta là đại ma pháp sư, ta còn chưa tiến hành trắc thí thăng cấp, đó là ba ba yêu cầu, người nói, phạm là môn hạ của người, nếu chưa đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư đều không cho tham gia trắc thí, đỡ khiến người mất mặt, ba ba rất lợi hại, nếu người thông qua trắc thí, ta có thể dẫn kiến người với người. Sau này, người cứ trực tiếp gọi tên ta là được rồi, ta gọi là Long Linh, mọi người đều gọi ta là Linh Nhi. Nói ra thì ta và người giống nhau, đều là bằng hệ ma pháp sư. Người tại sao không có ma pháp bào vậy ? Không mặc ma pháp bào thì sao có thể đại biểu cho thân phận ma pháp sư của người ? ".

Niệm Bằng làm bộ dáng khổ sở, nói : " Ta từ nhỏ đã hy vọng có thể trở thành một ma pháp sư, nhưng là trong nhà nghèo khó, ta chỉ có thể tự tìm cơ hội học tập, trước kia trong lúc vô ý gặp được một vị ma pháp sư, người nói ta có bằng thuộc tính thể chất, liền truyền thụ cho ta phương pháp minh tường, ta dựa theo phương pháp tu luyện của người mà tu luyện ma pháp lực, chỉ là vị ma pháp sư kia dạy cho ta minh tường, lại không dạy ta chú ngữ, cho nên, ta đến bây giờ cũng chỉ biết một chút bằng hệ ma pháp cấp thấp nhất mà thôi ".

Lúc này, bọn họ đã đi qua hai cửa, tới một đại sảnh, bởi vì kiến trúc hình tháp nhọn, cho nên đại sảnh này có vẻ cao phi thường, diện tích ước chừng hai trăm thước vuông, trên vách tường treo các loại bích họa, phía trên vẽ các loại đồ án, phần lớn đều là pháp sư mặc ma pháp bào, còn một phần là ma pháp vật phẩm. Ở giữa đại sảnh là một vòng tròn đường kính năm thước, bên trong có một lục mang tinh, sáu cạnh của lục mang tinh phân biệt có bạch, lam, hồng, thanh, hoàng, kim sáu loại màu sắc, tượng trưng cho sáu chủng loại ma pháp thông dụng hiện tại.

Long Linh nghe Niệm Bằng nói vậy, trong mắt nhất thời toát ra vẻ đồng tình, an ủi hần : " Không sao, làm một ma pháp sư, minh tường tu luyện ma pháp lực mới là tối trọng yếu, ma pháp lực là căn cơ của tất cả ma pháp, chỉ cần ma pháp lực của người cường đại, có thêm chú ngữ, tự nhiên là có thể dụng xuất ma pháp cấp cao hơn, về phần ma pháp bào người cũng không cần lo lắng, sau khi thông qua trắc thí, chúng ta tự nhiên sẽ cho người một bộ. Bất quá, người phải có năng lực trung cấp ma pháp sư trở lên mới có thể gia nhập công hội chúng ta, nếu không, thì chỉ có thể tiếp tục tự mình tu luyện thôi ".

Niệm Bằng gật đầu, thâm nghĩ, mình ít nhất cũng là một cao cấp ma pháp sư, cho dù không có bằng hệ cao cấp chú ngữ, nhưng tứ cấp bằng hệ ma pháp cũng có thể xuất ra một hai thứ, ứng phó với trắc thí hần là vấn đề không lớn. " Linh Nhi tiểu thư, thật sự là cảm tạ người, nếu không gặp người cùng lệnh sư huynh, ta còn thật không biết như thế nào mới có thể tiến vào ma pháp sư công hội ".

Long Linh mỉm cười : " Không có cái gì mà phải cảm tạ hết, cho dù người không gặp được chúng ta, khi tiến vào công hội chỉ cần người chứng minh thân phận ma pháp sư của mình, cũng tự nhiên sẽ có người tiếp đãi người. Người cần phải nỗ lực lên a, lúc trắc thí không có người hỗ trợ, hết thấy đều phải dựa vào thực lực của chính mình ".

Niệm Bằng kiên định gật đầu, đáp : " Ta nhất định sẽ thông qua trắc thí ".

Đúng lúc này, tiếng bước chân truyền đến, Niệm Băng cùng Long Linh đồng thời quay lại nhìn về phía sau, thấy Sư Cửu cùng một lão nhân mặc lam sắc ma pháp bào đi đến, lão đầu kia tóc trắng như tuyết, nhìn qua ít nhất cũng phải sáu, bảy mươi tuổi, trên ngực trái của hắn thêu một tiêu chí mà Niệm Băng rất quen thuộc chính là tiêu chí của ma đạo sĩ giống như phụ thân mình, rất hiển nhiên, hắn không phải thủy hệ ma đạo sĩ thì cũng là băng hệ ma đạo sĩ.

Sư Cửu đi tới trước Niệm Băng, nói : " Người vận khí thật không tệ, hôm nay Lý Đắc sư phụ còn chưa tiến nhập minh tướng, người là một thủy hệ ma đạo sĩ, còn không mau hành lễ ". Trong lĩnh vực của ma pháp sư, địa vị là cực kỳ trọng yếu, chỉ cần cấp bậc có chênh lệch, thì phải cung hành lễ, điểm này Niệm Băng sớm đã nghe phụ thân nói qua. Đối với cường giả hắn là tuyệt đối tôn kính. Vội vàng khom người hướng lão giả hành lễ : " Người hảo, ma đạo sĩ tôn kính ".

Lão giả tựa hồ không muốn nói chuyện, chỉ là ừ một tiếng, tỏ vẻ đáp ứng.

Sư Cửu cung kính hướng lão ma đạo sĩ nói : " Lý Đắc sư phụ, hiện tại có thể bắt đầu chưa ? ".

Lão nhân cao thấp đánh giá Niệm Băng, đưa tay hướng tới gần Niệm Băng, nói : " Thúc dục ma pháp lực của người, dụng lực lượng cường đại nhất truyền vào ta, ta trước tiên phải biết được ma pháp lực của người đạt tới trình độ nào rồi ".

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, vươn tay phải cầm lấy bàn tay khô héo của lão ma pháp sư, cẩn thận không chế băng hệ ma pháp lực trong cơ thể từ vòng xoáy băng hỏa đồng nguyên tách ra, hướng về lão ma pháp sư công tới. Hắn không hy vọng là việc mình có lưỡng chủng loại ma pháp bị người khác biết được, cho nên lúc phát ra băng hệ ma pháp lực, hắn tận lực đem hỏa hệ ma pháp lực thu liễm, để tránh bị đối phương phát hiện.

Băng lãnh ma pháp lực được tinh thần lực tác dụng đã thông qua cánh tay truyền ra, nhằm về phía Lý Đắc ma đạo sĩ, lúc pháp lực của Niệm Băng vận hành tới tay, vì pháp lực của hắn thủy chung vẫn bị xoay tròn, cho nên đối với ma pháp nguyên tố trong không khí có hấp xả lực rất mạnh, tự nhiên hấp dẫn băng nguyên tố phân tử trong không khí công tới Lý Đắc.

Lam sắc quang mang từ thân thể Niệm Băng phát ra chung quanh, với việc ma pháp quang mang phóng ra ngoài, đã chứng sáng tỏ hắn ít nhất cũng có thực lực của trung cấp ma pháp sư.

Con mắt Lý Đắc vốn nửa khép nửa mở đột nhiên mở to, có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng, cảm thụ ma pháp lực từ trong tay hắn không ngừng truyền vào chính mình, nét kinh ngạc trong mắt hắn càng ngày càng thịnh. Hắn phát hiện, tiểu tử trước mặt về niên kỷ thì chỉ như Long Linh, ma pháp lực truyền đến lại tinh thuần dị thường, không có một tia tạp chất, quý giá hơn chính là, ma pháp lực của hắn phi thường ngưng thật, lúc truyền vào cơ thể mình, thủy hệ ma pháp lực của mình rất khó khăn mới có thể hóa giải được băng lãnh khí tức ngưng thật đó, hơn nữa, băng hệ ma pháp lực lúc truyền ra loại xoay tròn, giống như trường giang đại hà vô cùng vô tận, với thực lực ma đạo sĩ của chính mình, đối kháng với băng hệ ma pháp lực của hắn cũng phải có chút cật lực.

" Được rồi ". Lý Đắc đột nhiên mở miệng, tay phải khẽ động, Niệm Băng chỉ cảm thấy một luồng khí lưu nhu hòa như ba đào giải khai tay mình khỏi tay Lý Đắc, Lý Đắc nhíu mày nhìn hắn, nói : " Nói cho ta biết, sư phụ người là ai ? ".

Niệm Băng cúi đầu, nói : " Ma đạo sĩ tôn kính, ta không có sư phụ, ta chỉ là từng gặp qua một vị ma pháp sư mà ta không biết tên học được minh tướng, đến giờ vẫn còn tự mình tìm tòi tu luyện, người xem, ta có thể thông qua trắc thí không ? ".

Trong mắt Lý Đắc toát ra tia kỳ dị, trả lời : " Có thể hay không thông qua trắc thí còn phải xem biểu hiện tiếp theo của người, bây giờ, người có thể dụng xuất ma pháp người đắc ý nhất, hay là ma pháp cao cấp nhất hướng ta công kích. Người phải nhớ kỹ, ma khống lực là một bộ phận cấu thành cực kỳ trọng yếu trong ma pháp, nếu người chỉ có thể phóng xuất ma pháp mà không thể khống chế nó hữu hiệu, vậy thì người sẽ không thể trở thành một ma pháp sư hợp cách được ".

Ngoại trừ phụ thân, đây là lần đầu tiên Niệm Băng được ma pháp sư chỉ điểm, lập tức gật đầu, hắn không dám sử dụng Băng Tuyết nữ thần chi thạch, cứ như vậy giơ tay lên, cao giọng ngâm xướng : " Băng Tuyết nữ thần vĩ đại a ! Thỉnh ban cho ta sự phần nộ của người, đưa chúng ta tới mê thất bí ngạn ".

Nghe được chú ngữ của hần, Lý Đắc không có tỏ vẻ gì, mà Long Linh và Sư Cửu lại toát ra ánh mắt kinh ngạc, Long Linh thấp giọng hướng Sư Cửu nói : ” Sư huynh, đây là Bạo Phong Tuyết chú ngữ a ! Bạo Phong Tuyết thuộc về tứ cấp đại diện tích bằng hệ ma pháp (ND : tứ cấp bằng hệ ma pháp có diện tích lớn), ta cũng mới nắm được không lâu, hần có thể sử dụng ma pháp này, pháp lực hần phải không dưới ta mới đúng, xem ra, chúng ta đưa hần tới tiến hành trắc thì, thật sự là đúng đắn ”.

Sắc mặt Sư Cửu có chút khó coi, hừ một tiếng, nói : ” Vậy còn phải xem hần có thật sự thi triển được ma pháp này không, nói không chừng, hần chỉ miễn cưỡng niệm động một chút chú ngữ, cái vỏ bề ngoài thì có gì tác dụng ? ”.

Dưới tác dụng của chú ngữ, nhiệt độ trong không khí nhất thời kịch liệt giảm xuống, có thể thấy rõ lam sắc quang điểm không ngừng hướng thân thể Niệm Băng ngưng kết, mặc dù hần không sử dụng thứ có thể cho là ma pháp trượng, Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức, nhưng từ nhiều năm nay vẫn dùng Băng Tuyết nữ thần chi thạch để tu luyện, sớm đã giúp hần cùng với bảo thạch tâm ý tương thông, mặc dù không trực tiếp sử dụng, nhưng hiệu quả cũng chỉ kém đi vài phần mà thôi.

Lam sắc quang điểm phiêu phù chung quanh thân thể Niệm Băng, quang mang thiểm động liên tục, lam sắc quang điểm bắt đầu xoay tròn quanh thân thể Niệm Băng nhanh dần, Bạo Phong Tuyết là tứ cấp bằng hệ ma pháp mà Niệm Băng tinh thông nhất, trong lúc Bạo Phong Tuyết xoay tròn, hần cũng âm thầm kết hợp cùng với băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực trong cơ thể, lúc sử dụng, pháp lực có thể tăng lên một chút.

Từng phiến tuyết liên tục xuất hiện, sắc mặt Lý Đắc cũng trở nên ngưng trọng hơn, cảm thụ nhiệt độ chung quanh, hần từ trong lòng lấy ra một cây ma pháp trượng tinh xảo dài chừng tám tấc, nhẹ nhàng ngâm xuống vài câu, phía trước người nhất thời xuất hiện một màn sóng nước, đây không phải đơn giản là Thủy Tường Thuật, mà là Thủy Tường Thuật tiền giai, đạt tới ngũ cấp đơn thể phòng ngự thủy hệ ma pháp - Thủy Kính Thuật, chẳng những có tác dụng phòng ngự rất tốt mà còn ở trình độ nhất định có thể phản kích ma pháp của đối thủ.

Bạo Phong Tuyết rốt cục đã hình thành, xoay tròn chung quanh thân thể Niệm Băng, tốc độ càng lúc càng nhanh, đã dần dần nhìn không rõ thân ảnh của hần nữa, trong mắt Niệm Băng lam quang bắn ra bốn phía, tay phải chỉ về phía trước, Bạo Phong Tuyết ngưng kết thành một long quyển phong không lớn phi hành sát đất, hướng về ma đạo sĩ Lý Đắc.

Xem đến đây, Sư Cửu đứng bên khinh thường nói : ” Sư muội, người xem ta nói cái gì rồi, Bạo Phong Tuyết mà chỉ có diện tích nhỏ như vậy, cũng có thể xưng là Bạo Phong Tuyết sao ? ”.

Trong mắt Long Linh toát ra thần sắc quái dị, ” Không, sư huynh, người sai rồi. Ba ba từng nói qua, Bạo Phong Tuyết, ma pháp này chẳng những có thể công kích diện tích lớn và giúp bằng hệ ma pháp sư phi hành, nếu ma pháp lực đạt tới trình độ nhất định và ma pháp không chế lực rất tốt thì nó hoàn toàn có thể trở thành một đơn thể công kích ma pháp. Lấy Bạo Phong Tuyết tiến hành đơn thể công kích, mới có thể phát huy được uy lực chân chính của nó. Ba ba nói cho ta biết, lúc nào ta có thể đạt tới cảnh giới như vậy, thì mới có thể tiếp tục xác định phương hướng tiến tới cảnh giới ma đạo sĩ ”.

Nhìn Bạo Phong Tuyết ngưng tụ thành diện tích như vậy, sắc mặt Lý Đắc lại thay đổi lập tức, ma pháp trượng trong tay lại huy động, cuồng quét niệm động, lại là hai Thủy Kính Thuật che ở trước mặt.

Mắt thấy Bạo Phong Tuyết mà Niệm Băng ngưng tụ di chuyển tới trước trước mặt Lý Đắc, bước tiến của Bạo Phong Tuyết đột nhiên bị đình chỉ, ba ma pháp sư tại tràng còn đang kinh ngạc, Bạo Phong Tuyết đột nhiên dừng không nhúc nhích, cả vòng xoay xoay ngang ra, giống như một chiếc roi thật lớn, từ trên cao quật xuống, hướng về phương vị của Lý Đắc.

Lý Đắc dù sao cũng đã tu luyện ma pháp nhiều năm, gặp loạn mà không sợ hãi, nhảy về phía trước một bước, ma pháp trượng trong tay chìa lên, mạnh mẽ đem ba Thủy Kính Thuật trước mặt hướng lên trên đỉnh đầu, nghênh tiếp công kích của Bạo Phong Tuyết.

Niệm Băng dùng băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực để dụng xuất Bạo Phong Tuyết, mỗi tuyết phiến đều giống như lưỡi dao sắc bén, kính có thể phản xạ quang mang, thậm chí có thể phản xạ năng lượng, nhưng là, khi nó đối mặt với lưỡi dao sắc bén lại chỉ có ngạnh kháng mà thôi. Tiếng ma sát chói tai không ngừng vang lên, mặt thủy kính đầu tiên nhanh chóng bị vòng xoay Bạo Phong Tuyết phá hủy, ngay sau đó là mặt

thứ hai, lúc Bạo Phong Tuyết tiến tới đạo phòng ngự cuối cùng của Lý Đắc, dĩ nhiên khí thế cũng không có gì suy giảm, ngoại trừ bông tuyết thừa thớt một chút, lực công kích lại không có phân hào không giảm, cơn lốc tràn ngập cả đại sảnh, khiến cho Sư Cửu và Long Linh phải lùi tới mép của đại sảnh, phóng xuất phòng ngự ma pháp để bảo vệ chính mình, giờ phút này, Niệm Băng đã đưa ma pháp lực tăng lên tới cực hạn.

Trong mắt Lý Đắc quang mang đại phóng, thân thể hần đột nhiên trở nên vận vẹo, lúc mặt thủy kính cuối cùng bị Bạo Phong Tuyết cường hãn của Niệm Băng phá tan, thân thể hần đột nhiên trực tiếp lao vào trong Bạo Phong Tuyết, mọi người còn đang kinh hô, làn sóng màu lam chợt thoáng hiện, Niệm Băng toàn thân chấn động, bị luồng khí đẩy lùi vài bước, suýt nữa ngã sấp xuống mặt đất, Bạo Phong Tuyết cũng lẳng lặng tiêu thất trong làn sóng, cả đại sảnh, ngoại trừ nhiệt độ cực thấp ra, đã hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Thân thể Lý Đắc xuất hiện cách Niệm Băng không xa, trầm tư nói : ” Một tứ giai ma pháp lại có thể bức ta dụng xuất thất giai Hóa Thủy Dung Thiên, tiểu tử, ma pháp khống chế lực của ngươi cơ hồ có thể so với ta. Đáng tiếc ma pháp lực lại chỉ mới tiến nhập trình độ đại ma pháp sư mà thôi ”.

Long Linh kinh ngạc nói : ” Lý Đắc bá bá, ngươi là nói, hần là một đại ma pháp sư sao ? ”.

Lý Đắc gật đầu, nói : ” Ngoại trừ ngươi ra, ta lần đầu tiên thấy một hài tử có thiên phú tốt như thế, niên kỷ còn nhỏ như vậy mà ma pháp lực có thể tu luyện tới trình độ như thế quả là không dễ dàng. Ma pháp lực của ngươi so với người không sai biệt lắm, nhưng là ở ma pháp khống chế so với người lại mạnh hơn nhiều. Có thể thấy được, tinh thần lực của hần phải phi thường cường đại, đã đạt gần trình độ ma đạo sĩ. Có thể nhận được xưng hào đại ma pháp sư, ba ba ngươi sở dĩ còn không cho ngươi tiếp nhận trách nhiệm, chính là bởi vì ma pháp lực của ngươi còn chưa đủ, sau này ở phương diện này ngươi phải nỗ lực nhiều hơn, tranh thủ sớm trở thành đại ma pháp sư chân chính. Hài tử, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi ? ”. Câu cuối cùng là hướng về Niệm Băng hỏi, ngữ khí của hần đã nhu hòa hơn rất nhiều.

Niệm Băng mặc dù tiêu hao phần lớn băng hệ ma pháp lực, nhưng tinh thần lực của hần cường đại, lại có băng hỏa đồng nguyên làm hậu thuẫn, cho nên cũng không có cảm giác quá mệt mỏi, cung kính nói : ” Ma đạo sĩ tôn kính, ta năm nay mười tám tuổi ”.

Trong mắt Lý Đắc quang mang chợt lóe, ” Mười tám tuổi, nói như vậy, ngươi so với Linh Nhi còn ít hơn một tuổi, xem ra, ta chỉ có thể dùng từ thiên tài để hình dung ngươi. Linh Nhi cũng phải qua mười chín tuổi mới miễn cưỡng bước vào cảnh giới đại ma pháp sư, mà ngươi lại còn trẻ hơn, đại ma pháp sư mười tám tuổi, ha ha ha ha. Xem ra, chúng ta Băng Nguyệt ma pháp sư công hội lại xuất hiện một ngôi sao mới rồi. Ngày mai ngươi trở lại, ta nghĩ, hội trường nhất định sẽ rất vui vẻ khi gặp được một thiên tài như ngươi ”.

Niệm Băng mặc dù rất muốn được đọc băng hệ ma pháp chú ngữ thư tịch ngay đêm nay, nhưng hần cũng biết lúc này không thể quá hấp tấp, cung kính hướng Lý Đắc ma đạo sĩ hành lễ nói : ” Vậy phiền toái người rồi ”.

Sư Cửu bên cạnh sắc mặt thay đổi liên tục, trong mắt quang mang lúc ẩn lúc hiện, hần vận vận không có nghĩ đến, thiếu niên mặc bố y lại có được thực lực đại ma pháp sư, so với Long Linh vốn luôn được xưng là thiên tài còn mạnh hơn vài phần, trong lòng nảy ra đồ kỵ, khiến cho hần hăng giọng mà nói không ra lời. Lúc này, Niệm Băng chuyển hướng tới Sư Cửu cùng Long Linh nói : ” Đa tạ hai vị tương trợ, ta ngày mai sẽ trở lại ”. Nói xong, hướng hai người mỉm cười, xoay người đi ra phía ngoài. Long Linh nhìn thân ảnh Niệm Băng từ sau lưng, trong lòng đột nhiên mọc lên một tia cảm giác kỳ dị. Từ nhỏ đến lớn, tại ma pháp sư công hội nàng đều là công chúa giống như chúng tinh phụng nguyệt, được ngợi khen là thiên tài ma pháp, nàng cho tới bây giờ cũng không có nghĩ đến một thiếu niên y phục mộc mạc lại có ma pháp tu vi còn mạnh hơn mình vài phần. Nàng cũng không vì vậy mà sinh lòng ghen ghét, ngược lại đối với Niệm Băng rất tò mò, tò mò hần sao lại tu luyện được đến trình độ này, phải biết rằng, Long Linh có thể nói là ở trong ma pháp bảo thạch mà lớn lên, phụ thân nàng vì muốn nàng có thể lĩnh ngộ bản chất của ma pháp nhanh hơn, từ năm tuổi thì đã bắt đầu chính thức truyền thụ cho nàng ma pháp, mặc dù hiện tại mới mười chín tuổi, nhưng trong ma pháp đã có mười bốn năm tu vi, hơn nữa ngộ tính của nàng cực cao mới có được thành tựu như hiện tại.

” Linh Nhi, cảm thấy rất kinh ngạc phải không ? Người phải minh bạch đạo lý nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên ”. Lý Đắc nhìn Long Linh, nói đầy thâm ý.

Long Linh gật đầu, đáp : " Vừa rồi hấn dụng Bạo Phong Tuyệt nọ, uy lực ghê gớm thật a ! Ta trước kia chỉ nghe ba ba nói qua, nhưng không nghĩ tới Bạo Phong Tuyệt vốn dùng để phi hành khoảng cách ngắn lại có lực công kích cường đại như vậy. Lý Đắc bá bá, ma pháp của người tựa hồ lại tinh tiến, vừa rồi ta cũng không thấy người ngâm xướng chú ngữ mà cũng có thể dụng xuất thất giai ma pháp, không biết lúc nào Linh Nhi mới đạt tới trình độ này đây ".

Lý Đắc cười khỏ nói : " Người là muốn chọc ta sao ? Đừng nói là ta, chính phụ thân người cũng không có khả năng không ngâm xướng chú ngữ mà dụng xuất thất giai ma pháp, lúc trước là ta quá sơ ý, chỉ dùng ma pháp cấp thấp tiến hành phòng ngự, đợi đến lúc xảy ra chuyện thì đã không kịp ngâm xướng chú ngữ nữa, chỉ có thể dùng một thất giai quyền trục, ai, quyền trục kia ta đã tổn hao không ít thời gian, được phụ thân người trợ giúp mới hoàn thành được, nếu đem ra ngoài bán, ít nhất giá trị hơn trăm tử kim tệ. Ta bây giờ phải đi tìm phụ thân người, chuyện này nhất định phải nói cho hấn biết ".

Sư Cửu có chút bất mãn : " Lý Đắc sư phụ, trọng yếu như vậy sao ? Có lẽ, tiểu tử vừa rồi cũng chỉ sử dụng quyền trục mà thôi ? ".

Lý Đắc lạnh nhạt nói : " Ta nếu ngay cả việc hấn sử dụng quyền trục hay không cũng không nhận ra, thì không xứng là ma đạo sĩ, ma pháp có thể dụng quyền trục lai dẫn động, nhưng là, ma pháp khổng chế lại giả không được, ta cho người một cái quyền trục Bạo Phong Tuyệt, người có thể khổng chế được như hấn vừa rồi sao ? Chẳng những có thể đem Bạo Phong Tuyệt tụ tập dày đặc như vậy, lại còn có thể khổng chế nó đột nhiên cải biến phương hướng, mặc dù hơi thiếu thuần thực, nhưng cho dù là một băng hệ ma đạo sĩ, khổng chế cũng bất quá chỉ như thế mà thôi. Ma pháp khổng chế lực của hấn rất mạnh, so với bất cứ đại ma pháp sư nào trên đại lục đều mạnh hơn, thật không biết với niên kỷ nhỏ như vậy, hấn làm thế nào để luyện được ". Nói xong những lời này, hấn liếc nhìn Sư Cửu đầy thâm ý, rồi xoay người đi.

Lý Đắc đi, Long Linh mới trong kinh ngạc tỉnh táo lại, thì thảo nói : " Lý Đắc bá bá đã thật lâu không cười, vừa rồi trong lúc trác thí hấn lại nở nụ cười a ".

Sư Cửu bức tức nói : " Ta xem, Lý Đắc sư phụ hiện tại cũng có chút ... , quên đi, bắt quản người nữa, sư muội đi thôi, ta đưa người đi ăn chút lót dạ đêm ? ".

Long Linh lắc đầu, đáp : " Không cần, sư huynh, hôm nay ta mới phát hiện, nguyên lai là trong tu luyện ma pháp, ta vẫn còn kém lắm, so với kẻ cùng lứa tuổi cũng không hề có ưu thế, ta muốn nhanh chóng tu luyện, tranh thủ để sớm vượt qua Niệm Băng. Người cũng chăm chỉ tu luyện đi, ngày mai gặp lại. Không biết ngày mai phụ thân nhìn thấy Niệm Băng thì sẽ như thế nào đây ". Nói xong, hướng Sư Cửu đánh tiếng rồi phiêu thân rời đi.

13. Chương 12 - Ma Sát Sư

Rời khỏi ma pháp sư công hội, Niệm Băng tâm tình rất tốt, hấn biết, đánh giá của ma đạo sĩ tuyệt không thể sai, không nghĩ tới, mình vô ý lại cũng đã đạt tới trình độ đại ma pháp sư rồi, hơn nữa, mình đồng thời có lưỡng chủng loại ma pháp, nếu thi triển hai tứ giai ma pháp, thì mạnh hơn nhiều so với đại ma pháp sư bình thường. Trong lòng mặc dù hưng phấn, nhưng hấn cũng không tự ngạo, đại ma pháp sư mặc dù chỉ kém ma đạo sĩ một bậc, nhưng là, một bậc này lại như cái hào rộng lớn rất khó để vượt qua, Niệm Băng vẫn còn nhớ rõ, phụ thân từng nói qua, người hai mươi bốn tuổi thì đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư, nhưng dù tu luyện khắc khổ, cho đến ba mươi lăm tuổi, thì mới tại nhờ có Hỏa Diễm thần chi thạch trợ giúp mà tiến nhập cảnh giới ma đạo sĩ. Như vậy là đã khá nhanh rồi, trên đại lục ma đạo sĩ trẻ nhất cũng chỉ như thế mà thôi, từ đại ma pháp sư đến ma đạo sĩ, trừ phi có cơ duyên cực tốt, nếu không, không có hơn mười năm khổ tu thì rất khó tăng lên tới cảnh giới cao này của ma pháp sư. Đại ma pháp sư và ma đạo sĩ cũng có thể nói là một cái hào rộng đối với ma pháp sư, một khi vượt qua, có thể tiến vào khu rừng ma pháp sư cường đại, không cần phải e ngại võ sĩ đồng cấp bậc. Đại ma pháp sư tới cường đại cũng chỉ có thể thi triển ngũ cấp đại phạm vi ma pháp, mà ma đạo sĩ tới cường đại lại có thể thi triển bát cấp ma pháp, từ ngũ cấp tới tám cấp, đó chính là sự đề thăng về chất.

Niệm Bạng cũng không vội vã trở về Thanh Phong Trai, hần mua ở bên đường một bộ trường bào màu đen, và một chiếc mặt nạ khô lâu mà tiểu hài nhi hay chơi đùa, vừa đi, trong mắt vừa toát ra một tia hàn quang nhàn nhạt, lúc hần sắp tới Thanh Phong Trai, đi tới một góc tối khoắc trường bào màu đen lên người, thò tay vào bọc, đem Hỏa Diễm thần chi thạch nắm trong tay phải, đứng im trong góc nhìn về phía Thanh Phong Trai và Đại Thành Hiên. Lúc này, chính là thời gian đông khách nhất ở tửu lâu, khách nhân lui tới Đại Thành Hiên liên tiếp không dứt, Thanh Phong Trai mặc dù ít hơn một chút, nhưng nhìn kỹ hơn, lượng khách này đều là thanh nhã chi sĩ hoặc là ma pháp sư bình thường.

Niệm Bạng đứng đó bất động, tính nhẫn nại của hần rất tốt, ánh mắt thủy chung nhìn lên cửa của Đại Thành Hiên, đợi kẻ hần muốn chờ đợi, bằng hỏa đồng nguyên lực trong cơ thể tự nhiên lưu chuyển, không ngừng khôi phục bằng nguyên tố đã tiêu hao lúc trước, tay trái đưa vào ngực, nắm lấy chuỗi của Thần Lộ đao. Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất tru sát. Giờ phút này, trong lòng hần tràn ngập sát khí.

Chung vu, sau khi hần chờ đợi được nửa canh giờ, mục tiêu rốt cục đã xuất hiện. Kẻ bị Tuyết Tĩnh gọi là chó rưng lông, Liệt Tam chương quỹ, từ trong đại môn đi ra, trong tay vẫn cầm cây quạt lớn tựa hồ làm bằng kim thiết, tay vung lên, quạt xòe ra, nhẹ nhàng phe phẩy trên ngực, phiến động gió đem phả lên mặt, chúng thiếu nữ phụ trách ngênh tân ở cửa vừa nhìn thấy hần đi ra, lập tức đứng thẳng tắp, thở mạnh cũng không dám thở. Liệt Tam đi tới trước mặt một thiếu nữ, đột nhiên giơ tay nắm lấy bờ má được đánh phấn đầy, mắng : " Người, con mẹ nó, là cương thi a ! Nhìn người đón khách như vậy thì ai thêm đến, cười cho ta, có nghe thấy không ? ".

Thân thể thiếu nữ hơi run rẩy, vội đáp : " Vâng, vâng, tam chương quỹ, ta biết sai rồi ".

Liệt Tam hắc hắc dâm ô cười nói : " Biết sai rồi là tốt rồi, lúc muộn muộn đêm nay, người tới phòng ta, ta hảo hảo chỉ giáo chỉ giáo người. Để cho người biết sau này nên làm như thế nào ".

Trong mắt thiếu nữ toát ra quang mang kinh hãi, " Không cần a ! Tam chương quỹ, ta, ta biết sai rồi. Người tha cho ta đi ". Đầu gối mềm nhũn, suýt nữa quỳ xuống mặt đất.

Liệt Tam nắm lấy vạt áo ngực của nàng, cả giận nói : " Mẹ nó, người muốn chết, hầu hạ lão tử là phúc phận mà người tu luyện mới được, nếu người không muốn, người đi chết đi cho ta ". Cây quạt trong tay vung lên, hướng mặt thiếu nữ đập xuống. Liệt Tam huy khởi cây quạt, đột nhiên phát giác cây quạt trong tay bị giữ chặt lại, " Mẹ nó, ai dám cản ta ". Vừa mắng vừa xoay người, kẻ xuất hiện sau lưng hần nắm lấy cây quạt chính là một trung niên nam tử, người này mặt trắng không râu, tướng mạo đường đường, nhưng trong mắt lại lưu lộ một luồng âm khí, vừa nhìn thấy người này, Liệt Tam nhất thời mềm nhũn, vội vàng cười bồi nói : " Nhị ca, nguyên lai là người a ! Tiểu nha đầu này ngay cả chút mặt mũi cũng không để lại cho ta, ta đang muốn giáo huấn nó đây ".

Trung niên nhân hừ một tiếng, nói : " Ta thấy kẻ cần giáo huấn chính là người, xú tính tình này của người lúc nào mới có thể sửa, thử không ăn cỗ cạnh hang, nếu muốn tìm nữ nhân, cứ đến kỹ viện mà tìm. Người nếu còn hồ đồ như vậy, ta sẽ nói cho đại ca, để hần cấm bế người, chẳng lẽ người không biết, lão bản ghét nhất bị người khác làm ảnh hưởng đến sinh ý sao ? Ba huynh đệ chúng ta mặc dù là chương quỹ, nhưng là, nếu chộc giận lão bản, ai cũng không bảo vệ được người. Còn nữa, đại ca bảo ta cảnh cáo người, sau này tuyệt không được trêu chọc Tuyết Tĩnh nha đầu nọ của Thanh Phong Trai, Thanh Phong Trai có ma pháp sư công hội chống lưng phía sau, cho dù là lão bản cũng không dám động tới bọn họ, chứ đừng nói là người, nếu có một ngày đối phương bị chộc giận, tìm một gã cao cấp ma pháp sư đến giết chết người, người chết cũng chẳng oan ".

Liệt Tam nghe trung niên nhân giáo huấn, trong lòng mặc dù bất mãn, nhưng cũng không dám nói thêm gì, " Nhị ca, hôm nay chuyện ở đây cũng không nhiều, ta ra ngoài một chút, sau này ta chú ý là được ".

Trung niên nhân gật đầu, nói : " Đi đi, làm người không nên quá công khai, về sớm một chút, ta sẽ gặp đại ca nói giúp người vài lời ".

Liệt Tam cười hắc hắc, thối thụt trên mặt giật giật, quả thực so với khóc còn khó coi hơn, " Ta đi đây. Kỹ viện thì kỹ viện ". Nói xong, tiếp tục phe phẩy cây quạt lớn trong tay đập đập vào bộ ngực ục ịch, đi theo con đường phía nam ngã tư. Liệt Tam động, Niệm Bạng đang chờ đợi đó cũng động, tay cầm Thần Lộ đao rút từ trong lòng ra, tựa như một người đi trên đường bình thường, chậm rãi bước theo sau Liệt Tam.

Niệm Bạng đi theo Liệu Tam một khắc, đại chưởng quỹ mà buổi sáng hần từng gặp qua từ trong Đại Thành Hiên vội vã đi ra, nhị chưởng quỹ lúc này đang đứng ở cửa tiếp đón khách nhân, vừa thấy hần vội hỏi : " Đại ca, người gấp như vậy, chẳng lẽ ngoài này xảy ra chuyện gì ? ".

Phì nhục trên mặt đại chưởng quỹ khê rung, lắc đầu nói : " Không có chuyện gì, bất quá, lão bản nói với ta, ngày mai sẽ có một vị khách nhân cực kỳ tôn quý tới chỗ chúng ta, phân phó ta, ngày mai tạm dừng buôn bán, khách nhân đêm nay cũng đã về rồi, người và lão tam giám sát chặt chẽ bọn hạ nhân, quét dọn mọi thứ sạch sẽ, một điểm cũng không bỏ sót ".

Nhị chưởng quỹ sững sốt một chút, nói : " Đại ca, là khách nhân nào lại tôn quý như thế, lần trước Đông Minh thân vương đến đây, lão bản cũng không có dừng buôn bán a ! Nhà chúng ta đại nghiệp to lớn, dừng một ngày, sẽ thất thu rất lớn đây ". Đại chưởng quỹ có vẻ không nhin được nói : " Được rồi, người đừng hỏi nữa, ngày mai người sẽ biết là ai tới. Dựa theo lời ta nói mà làm, cẩn thận từng chút một. Lão tam đâu ? ".

Nhị chưởng quỹ nói có chút quanh co : " Tam đệ, tam đệ hần thấy ở đây không có chuyện gì, nói muốn đi ra ngoài một chút, ta đã cho hần đi rồi ".

Đại chưởng quỹ hừ một tiếng, nói : " Nhất định lại tới kỹ viện rồi, tật xấu này của hần không biết lúc nào mới sửa được, người bây giờ nhanh đi gọi hần về cho ta, ngày mai nếu tiếp đãi khách quý không tốt, chúng ta ai cũng chẳng có kết quả tốt đâu ".

Nhị chưởng quỹ đáp ứng một tiếng, vội vàng theo phương hướng tam chưởng quỹ rời đi mà đuổi theo.

Liệu Tam vừa đi, vừa âm thầm tính toán trong lòng, hôm nay tổ kỹ viện nhà nào tìm cô nương đây, sáng nay bị Tuyệt Tình giáo huấn, hần còn đang đầy một bụng hỏa, không tìm chỗ phát tiết thì làm sao có thể thoải mái được ? Vòng vèo một lúc, rồi tiến vào một ngõ hẹp, hần đối với địa hình nơi này rất quen thuộc, chỉ cần đi qua chỗ này, sẽ tới một kỹ viện tốt nhất.

" Đứng lại, người chạy đủ rồi ". Thanh âm băng lãnh từ sau lưng truyền đến, Liệu Tam chỉ cảm thấy lông sau gáy dựng đứng lên, chợt xoay người, lấy quạt che ở trước mặt.

Hần nhìn thấy, đó là một hắc y nhân, dưới ánh trăng chiếu xuống có thể nhận ra, người này vóc dáng rất cao, vai rộng lưng to, trên mặt đeo một khô lâu diện cụ màu trắng, đột nhiên nhìn thấy, không khỏi bị dọa giật mình, " Mẹ nó, là tên vương bát đản nào giả thần giả quỷ, lão tử đánh chết người ".

" Đánh chết ta sao ? Ta xem, sợ rằng kẻ chết trước chính là người ". Hắc y nhân giơ tay phải lên, hỏa hồng sắc quang mang chợt lượng khởi, từ trong lòng bàn tay hần xuất hiện một hỏa cầu, hỏa cầu càng lúc càng lớn, chỉ trong vài lần nháy mắt, đã lớn như đầu người, khô lâu diện cụ trên mặt hắc y nhân được hỏa hồng sắc quang mang chiếu vào trông có vẻ càng thêm quỷ dị.

Liệu Tam giật mình lui về phía sau, kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng nói : " Người là ma pháp sư. Là người Thanh Phong Trai phái đến đối phó ta, đúng không ? ".

Hắc y nhân lãnh đạm đáp : " Không, là ông trời muốn đối phó người. Người không cần biết ta là ai, sinh mệnh của người đã hết rồi, xuống địa ngục mà hỏi đi ". Hỏa quang chợt đại phóng, hỏa cầu mang theo âm thanh ô ô, cấp tốc vọt về phía Liệu Tam. Liệu Tam dù sao cũng đã kẻ từng trải, toàn thân phát ra một đoàn lam sắc quang mang, cây quạt trong tay quạt mạnh về phía hỏa cầu. Ma pháp sư mặc dù có địa vị tôn sùng, nhưng nếu không phải là siêu cấp ma pháp sư, trong tình huống một chọi một với võ sĩ cũng không thể chiếm ưu thế, cho nên Liệu Tam cũng không có sợ hãi gì, hần tin tưởng, đấu khí của mình sẽ dễ dàng phá hủy hỏa cầu này của đối phương, đến lúc đó sẽ thanh toán nốt tên ma pháp sư này.

Hỏa cầu lao tới, lúc sắp thấy bị cây quạt của Liệu Tam đánh trúng, là lúc phương hướng của hỏa cầu đột nhiên thay đổi, đang bay thẳng tới đột nhiên bốc lên cao, vẽ ra một đạo hồ tuyến ưu mỹ, một quạt hàm chứa đấu khí sung mãn của Liệu Tam mất đối tượng, đánh thẳng vào một vách tường, đấu khí của hần uy lực quả thực không nhỏ, sương mù tràn ngập, vách tường bị đánh trúng tạo thành một lỗ hổng lớn. Một kích này, Liệu Tam hàm nộ phát ra, đã kéo theo toàn bộ đấu khí của đánh vào vách tường, lúc này là lúc mà đấu khí phòng ngự của hần bạc nhược nhất.

U lam sắc quang mang vốn hoa mỹ như thế, nhưng lúc này lại giống như câu hồn sứ giả từ địa ngục, quang mang rất nhỏ, nhìn qua trong màn đêm tựa như một tí tuyến phát ra ánh sáng màu lam, cây quạt của Liệu

Tam còn chưa kịp thu hồi, lam quang đã xuyên qua mi tâm hắc, tiêu thất không thấy. Liệu Tam thân thể đình trệ, toàn thân bắt đầu co giật kịch liệt. Hỏa cầu bốc lên lúc trước giờ đã đánh vào phía sau lưng hắc, Liệu Tam lập tức biến thành một hỏa nhân, nhưng bởi vì sinh mệnh hắc đã bị lam sắc quang mang kết thúc rồi, cho nên, ngay cả kêu gào cũng không thể phát ra, thân thể to lớn đổ ầm xuống đất, hém nhỏ âm u được lửa chiếu sáng, hắc y nhân đeo khô lâu diện cụ phát ra thanh âm hỉ hê : ” Người có ân với ta, ta tất báo đáp gấp mười, người có cừu với ta, ta tất hủy diệt ”. Hắc chính là Niệm Băng. Vũ nhục buổi sáng hắc vẫn nhớ kỹ, trước kia, khi li khai Băng Thần tháp hắc đã từng phát thệ, chỉ cần mình có thực lực cường đại, tuyệt không để bất luận kẻ nào vũ nhục, hôm nay, là lần đầu tiên hắc giết người, nhưng là, trong lòng hắc lại không có một tia sợ hãi, phẳng phất cái chết của Liệu Tam tựa như là một con kiến bị bóp chết, chẳng có quan hệ gì đến mình cả.

Những thứ tích tụ trong lòng nhiều năm, qua việc giết chết Liệu Tam mà được phóng thích, trong lòng Niệm Băng sướng khoái nói không nên lời, mặt hắc ám trong nội tâm cũng được phóng thích, trên người hắc, thậm chí còn tản mát ra một tia khí tức tà ác.

Đột nhiên, một đạo khí tức âm lãnh từ sau lưng truyền đến, khí tức sắc bén, tuy chưa đến thân, đã khiến Niệm Băng cảm giác được hơi đau đớn nơi lưng. Không hề do dự, tay phải như thiểm điện rút Thần Lộ đao từ trong lòng, thanh lam sắc quang hoa quật về phía sau lưng, lúc này, trong lòng hắc, hết thảy mọi thứ đều như củi.

Đinh một tiếng vang nhỏ, Niệm Băng kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm tiên huyết, theo cạnh của diện cụ chảy xuống, lùi liên tiếp cả chục bước mới miễn cưỡng đứng vững. Nhị chương quỹ của Đại Thành Hiền xuất hiện ở vị trí của hắc trước đó, trong tay còn cầm một trường kiếm đã bị chặt gãy, hắc lúc này cảm nhận được một luồng hàn ý băng lãnh từ vết kiếm gãy truyền đến, toàn thân không nhận được phát lạnh một trận. Lúc hỏa cầu phủ xuống Liệu Tam, nhị chương quỹ kỳ thật đã đi tới sau lưng Niệm Băng, chỉ bất quá, khi đó hắc đã không kịp cứu Liệu Tam, vì sợ kinh động Niệm Băng, hắc không hề phát ra thanh âm gì, lúc hỏa cầu nổ mạnh, hắc mới lặng lẽ thôi vận đẩu khí, rút nhuyễn kiếm treo bên hông, muốn hại Niệm Băng từ phía sau. Nhưng là, hắc lại vạn lần không có nghĩ đến, đối phương rõ ràng là một ma pháp sư, nhưng cũng có thể kịp thời xoay người, còn chặt đứt kiếm trong tay mình, thanh lam sắc quang mang mặc dù chỉ lóe rồi biến mất, nhưng hắc lại cảm giác được, đó chính là một thanh tuyệt thế bảo nhận.

Chậm rãi hạ tay xuống, toàn thân nhị chương quỹ tản mát ra hoàng sắc quang mang giống như Liệu Tam, từng bước đi tới gần Niệm Băng. Đẩu khí đồng dạng, nhưng trên người hắc lại nồng hậu hơn hắc Liệu Tam. Vừa đi tới, hai mắt hắc vừa nhìn chăm chăm vào khô lâu diện cụ trên mặt Niệm Băng, lạnh lùng nói : ” Người là ai ? Tại sao hạ thủ tam đệ ta. Nói, có phải là Thanh Phong Trai phải người tới ? ”.

” Thanh Phong Trai ? Người nghĩ là bọn họ có thể sai khiến ta sao ? ”. Mặc dù ở thế bị động, nhưng Niệm Băng lại không hề loạn, trầm ổn thân thể, thông qua lỗ thủng trên diện cụ nhìn nhị chương quỹ trước mặt.

” Không phải Thanh Phong Trai ? Vậy người là ai ? Tại sao lại giết tam đệ ta ? Người có thể không nói, bất quá, ta sẽ khiến người muốn sống không được, muốn chết cũng không được ”. Thanh âm nhị chương quỹ ngày càng thêm băng lãnh.

Niệm Băng bình tĩnh nói : ” Ta là một sát thủ, người có thể gọi ta là Ma Sát Sứ, hôm nay ta đã giết người rồi, không muốn động thủ lần nữa, sau này gặp lại ”. Hồng sắc hỏa diễm không hề dự đoán trước đằng không nhi khởi, như một mặt phẳng thật lớn hướng về nhị chương quỹ oanh khứ. Nhị chương quỹ hiểu rõ năng lực của Liệu Tam, mặc dù không bằng chính mình, nhưng tu vi đẩu khí tịnh không kém nhiều, vừa rồi bị thần bí nhân tự xưng là Ma Sát Sứ này đối diện giết chết, đột nhiên thấy hỏa diễm hướng bay về phía mặt mình, không dám khinh thường, vội vàng, vứt bỏ đoạn kiếm trong tay, vận dụng đẩu khí toàn thân, đánh mạnh về phía hỏa tường (ND : bức tường lửa).

Không hề có thanh âm phát ra, hỏa tinh bắn ra tứ phía, đẩu khí của nhị chương quỹ không ngừng quanh quẩn trong hém nhỏ, hắc kinh ngạc phát hiện, hỏa tường nọ lại chẳng hề có chút uy lực, nhưng là, lúc hỏa tinh biến mất, Ma Sát Sứ mới vừa đứng đó đã biến mất. Lửa vẫn cháy trên người Liệu Tam, trong lòng nhị chương quỹ mọc lên một tia sợ hãi, Ma Sát Sứ thần bí khó lường gây ra một áp lực rất lớn lên tâm lý hắc. Hắc có chút log sợ Ma Sát Sứ đang ẩn núp ở một nơi bí mật gần đó, sử dụng ma pháp quỷ dị nọ công kích chính mình.

Niệm Băng lão đảo chạy đến một góc nhỏ, thở dốc vài hơi, sử dụng một trị liệu thuật phổ thông, lúc này mới thư thái một chút, một kiếm chứa đầy đầu khí của nhị chương quỹ ngưng đọng mà không tiêu tan, nếu không phải là Thần Lộ đao kịp thời giúp hấn chặt đứt kiếm, sợ rằng Niệm Băng sớm đã bị một kiếm xuyên tâm rồi, cho dù như thế, đầu khí từ đoạn kiếm trong nháy mắt truyền vào trong cơ thể cũng chấn thương nội phủ hấn. Hấn dù sao cũng không phải là vũ giả, chỉ là một ma pháp sư thân thể yếu ớt. Hỏa Tường Thuật là ngũ cấp ma pháp, Niệm Băng có thể sử dụng, nhưng khẳng định phải có một đoạn thời gian để ngâm xương chú ngữ, thứ hấn vừa dùng để chạy thoát căn bản không phải là Hỏa Tường Thuật chân chính. Nếu có thể ngưng kết Bạo Phong Tuyết, bằng tinh thần lực cường đại, hấn cũng có thể đem một nhất giai hỏa cầu bình thường khuếch tán thành một hỏa tường. Niệm Băng cũng không biết, bởi vì kinh mạch trong cơ thể hấn không ngừng được ma pháp lực băng hỏa đồng nguyên rèn luyện, trở nên cứng cỏi không biết hơn nhiều lần so với thường nhân mới có thể đứng vững trước một kiếm chứa đựng đầy đầu khí, nếu là một ma pháp sư bình thường, cho dù không chết, cũng tuyệt đối không còn lực lượng để đào tẩu.

Thở dốc một hồi, đau đớn trong nội phủ đã giảm bớt một chút, trị liệu thuật đang từ từ phát huy tác dụng, Ma Sát Sứ, danh tự đột nhiên nghĩ ra đã khắc thật sâu trong não hấn, hấn ngẫm phát thệ, một ngày nào đó, Ma Sát Sứ sẽ phủ xuống Băng Thần tháp siêu nhiên nọ, đem tử vong đến cho những kẻ đã từng thương tổn phụ mẫu mình. Vừa nghĩ, hấn nhanh chóng cởi y phục trên người, đem mặt nạ đứt vào trong đó, thông thả đi về phía cửa sau Thanh Phong Trai.

Khi Niệm Băng trở lại Thanh Phong Trai thì đã là đêm khuya, cẩn thận đẩy cửa sau ra, lặng lẽ hướng về phía sài phòng mà đi. Từ cửa sau tới sài phòng, phải đi qua hậu hoa viên, Lý thúc từng dặn dò hấn, hậu hoa viên là địa bàn riêng của lão bản Thanh Phong Trai, đã có phân phó, hạ nhân không được phép đi vào. Hậu hoa viên tường cao ước chừng hai thước, phía trên chạm khắc hình hoa mai, vách tường màu xanh hòa với hoàn cảnh chung quanh thành một thể, Niệm Băng thân thể cao lớn, có thể nhìn qua hoa mai trên bờ tường quan sát tình hình bên trong, hấn theo đường nhỏ đi về phía trước, dư quang nơi khóe mắt trong lúc vô ý phát hiện, một đạo hồng ảnh xuất hiện qua bông hoa mai, tâm tính tò mò khiến hấn chú ý nhìn về phía sau hoa viên. Đó là một thân ảnh duyên dáng, một thân ảnh xinh xắn, một thanh trường kiếm phát ra hồng sắc quang mang đang tung bay, đầu khí ngưng thật tản ra ba động mãnh liệt, thổi bạt hoa cỏ cây cối chung quanh. Người đang múa kiếm chính là Tuyết Tĩnh, nàng tựa hồ phi thường thích màu đỏ, mặc dù thay đổi một bộ y phục liền quần, nhưng vẫn mang màu sắc như hỏa diễm như trước, thân hình nhìn qua rất khỏe khoắn, động tác như hành vân lưu thủy không hề trì trệ. Trong lòng Niệm Băng có chút nghi hoặc, đã trễ thế này, nàng không trở về phòng ngủ, sao còn ở nơi này múa kiếm ? Quên đi, bất kể nàng làm gì, mình phải mau mau trở về, dùng thêm mấy trị liệu thuật nữa, trị thương cho tốt rồi hãy tính tiếp.

Nghĩ tới đây, hấn lặng lẽ xoay người, lúc vừa muốn rời đi, dưới chân vô ý giẫm phải một bụi cây, phát ra một âm thanh cực kỳ rất nhỏ.

" Ai ? ". Niệm Băng thầm nghĩ bất hảo, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất dứt hắc bào và diện cụ trong tay vào trong bụi cây, động tác của hấn vừa mới hoàn thành, một phiến hồng vân phóng qua tường của hoa viên, phiêu nhiên xuất hiện trước mặt hấn, hồng quang khẽ động, trường kiếm trong tay Tuyết Tĩnh đã đặt lên cổ Niệm Băng, khí lưu của đầu khí lưu chuyển khiến hấn không dám vọng động.

Tuyết Tĩnh hiển nhiên vẫn nhớ rõ khuôn mặt anh tuấn của Niệm Băng, nhú mày, nói : " Là người. Không phải cho người đi sài phòng hỗ trợ sao ? Đã trễ thế này còn không nghỉ ngơi, chạy đến đây làm gì ? ".

Niệm Băng giả bộ sợ hãi nói : " Tiểu thư người hảo, ta hôm nay mới đến, vốn định đi ra ngoài mua vài dụng phẩm sinh hoạt, nhưng mọi thứ ở Băng Tuyết thành thật sự quá đắt đỏ, thành ra không mua được gì. Ta mới đến đây, không quen đường xá, đi nhầm phương hướng, cho nên mới quay về chậm. Muộn như vậy người còn chưa ngủ sao ? ".

Tuyết Tĩnh hiển nhiên tâm tình không tốt lắm, hừ một tiếng, đem hồng sắc trường kiếm thu vào vỏ, " Như thế thì không sao, nếu để ta phát hiện người làm gì bất lợi đối với Thanh Phong Trai, cẩn thận cái đầu người ".

" Không dám, không dám, ta có thể có cơm ăn, đều là do tiểu thư ban tặng, nhất định sẽ biết giữ bốn phận. Tiểu thư, nếu không có việc gì, ta đi về trước ". Trong lòng thầm nghĩ đã quá quan, hắc bào và diện cụ thì xem ra chỉ có thể quay lại lấy vào đêm nay thôi. Thi lễ với Tuyết Tĩnh xong, vội vàng đi về phía sài phòng.

” Chờ một chút ”. Tuyết Tĩnh đột nhiên gọi Niệm Băng lại, Niệm Băng thân thể cứng đờ, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng nhìn thấy ta giấu đồ trong bụi cây ? Không thể nào, trời tối như vậy, còn nàng cũng không phải dạ miêu.

Xoay người lại, nói : ” Tiểu thư, người còn có cái gì phân phó ? ”.

Tuyết Tĩnh cao thấp đánh giá Niệm Băng, đột nhiên lắc mình, trong lúc Niệm Băng không có chuẩn bị đã tới trước mặt hắn, một tay nắm lấy ngực áo hắn rồi phóng người lên. Cảm giác đằng vân giá vũ thì Niệm Băng từng cảm thụ khi sử dụng Bạo Phong Tuyết, nhưng bị động để người mang đi, hắn vẫn còn là lần đầu tiên. Tay phải luồn vào lòng ngực nắm lấy Thần Lộ đao, tay trái đồng thời chuẩn bị sẵn một ma pháp. Một khi Tuyết Tĩnh gây bất lợi cho hắn, cũng có thể phản ứng lại với tốc độ nhanh nhất.

Tuyết Tĩnh điểm nhẹ lên đầu tường của hoa viên, mang theo Niệm Băng nhẹ nhàng tiến vào bên trong hoa viên, trong màn hồng sắc đầu khí bao vây, sau vài lần nhảy đã tới trên mái của một cái đình bát giác. Đặt Niệm Băng ở một bên, thấp giọng nói : ” Ngồi đừng nhúc nhích ”. Kỳ thật không cần nàng nói Niệm Băng cũng không dám động, cái đình này chiều cao bốn, năm thước, nếu rơi xuống, tuyết đối là không dễ chịu, hắn không rõ tại sao Tuyết Tĩnh lại đem hắn lên đây, nhưng lúc này cũng không hỏi lại, chỉ có thể cẩn thận đem trị liệu thuật dụng trên chính thân thể mình, một khi có biến hóa gì thì cũng có thể ứng phó tốt hơn.

Tuyết Tĩnh hai khuỷu tay chống trên đầu gối, cặp mắt xinh đẹp nhìn lên vầng trăng tròn trên không trung, trong mắt không ngừng hiện lên quang mang mê ly, Niệm Băng nhận ra, nàng tựa hồ đang có tâm sự gì đó.

Hai người, một kẻ nghĩ về tâm sự của chính mình, một kẻ thì âm thầm chữa thương, ai cũng không lên tiếng, nửa canh giờ trôi qua, Niệm Băng đã cảm giác được nội phủ của mình đã không còn đau đớn như lúc trước, ngậm thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ nắm chặt Hỏa Diễm thần chi thạch trong tay, hỏa hệ ma pháp, dùng để công kích luôn luôn là lựa chọn tốt nhất. Lúc này, hắn không nhận được hồi tưởng tình cảnh lúc mình sát tử Liệt Tam. Hắn biết, với thực lực của mình, cho dù là chính diện đối kháng, cũng hoàn toàn có thể đối phó được Liệt Tam, nhưng tuyết không có dễ dàng như lúc đó, bởi vì Liệt Tam vốn cũng có đầu khí, nhìn qua không hề kém, hắn là có thực lực của một kiếm sư nhất cấp. Minh sở dĩ có thể thuận lợi giết chết hắn, chính là bởi vì hắn lợi dụng xảo diệu lương chủng loại ma pháp, lấy tam giai Bạo Liệt Hỏa Cầu tương dẫn, lại dùng Băng Nhận Thuật làm cơ sở kết hợp với Tế Châm Xuyên Mễ trong trù nghệ nghiên cứu ra Băng Tĩnh Châm công kích tại một điểm, như vậy mới có thể sát tử Liệt Tam trong hém nhỏ. Băng Nhận Thuật mặc dù chỉ là nhị giai băng hệ ma pháp, nhưng khi áp súc thành hình châm, uy lực tuyết đối không nhỏ. Chỉ cần đầu khí của đối phương không phải quá mạnh, hoàn toàn có thể băng vào ưu thế tập trung ở một điểm mà trực tiếp công nhập.

” Người sao không nói lời nào ? ”. Đang nghĩ ngợi về sự ảo diệu trong ma pháp, bên tai Niệm Băng đột nhiên vang lên thanh âm của Tuyết Tĩnh, hắn nhất thời lại càng hoảng sợ, thân thể khẽ nhích sang bên cạnh một chút, dưới chân chợt hẫng, trong tiếng kính hô, nhất thời rơi từ nóc đình xuống. Dưới tình huống mất thăng bằng, Niệm Băng hai tay vung loạn, nắm được vào quần của Tuyết Tĩnh, Niệm Băng càng hoảng sợ, hắn đột nhiên rơi xuống càng nhanh, cũng lại dọa Tuyết Tĩnh một chập, nàng chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, bị Niệm Băng kéo từ trên nóc đình xuống dưới. Hai người cùng rơi xuống, Tuyết Tĩnh dù sao tập võ từ nhỏ, phản ứng cực nhanh, thân thể xoay chuyển trong không trung, một tay ôm lấy eo Niệm Băng, tay kia phách xuống phía dưới, lợi dụng phản chấn khi đầu khí kích xuống mặt đất kéo Niệm Băng quay trở lại nóc đình.

Yên tĩnh, tuyết đối yên tĩnh. Niệm Băng và Tuyết Tĩnh bốn mắt nhìn nhau, hai người vẫn duy trì một tư thế quái dị, Tuyết Tĩnh ôm eo Niệm Băng, Niệm Băng một tay ôm cổ Tuyết Tĩnh, tay kia cầm chặt ống quần của nàng, nửa đoạn bắp đùi trắng như tuyết của Tuyết Tĩnh lộ ra vì ống quần bị kéo lên, tay của Niệm Băng đang vòng qua cổ nàng không ngừng truyền về cảm giác trơn nhẵn nhờn nhờn, khiến tim hắn đập nhanh gấp bội, nhất thời trong đầu trống rỗng, vốn là kẻ luôn luôn cơ trí như hắn, lúc này cũng ngây ra chẳng biết làm sao.

” Hỗn đản ”. Tuyết Tĩnh đột nhiên buông tay ra, tát một cái lên mặt Niệm Băng, đánh cho hắn suýt nữa lại bị rơi khỏi nóc đình, Tuyết Tĩnh co chân lại, gạt Niệm Băng sang một bên, gạt bàn tay hắn đang nắm ở quần mình, vội vàng tức giận nhìn hắn, Niệm Băng bị một chương này của Tuyết Tĩnh làm cho tỉnh mộng, lấy tay xoa má, chẳng biết nên làm thế nào, nhân thân của Tuyết Tĩnh nhìn hắn mà dần dần xảy ra biến

hóa, một tầng hơi nước nhàn nhạt từ từ trở nên nồng hậu, nước mắt lưng tròng, đột nhiên, nàng tựa hồ bị ủy khuất gì đó mà phóng thanh khóc lớn, nước mắt không ngừng theo má chảy xuống.

” Tiểu thư, ta, ta không phải cố ý đích ”. Niệm Băng thử thăm dò nói. Một mỹ nữ khóc trước mặt mình, hẳn thật sự không biết hiện tại phải làm cái gì.

Tuyết Tĩnh đột nhiên ngẩng đầu lên, cảm tức nhìn Niệm Băng, ” Đã bảo không cho người động, sao người lại còn loạn động ”.

Niệm Băng cười khổ nói : ” Ta là bị người làm hoảng sợ a, người nghĩ rằng ta muốn động sao ? ”. Lúc này, hương diễm tràn diện trước mặt đập vào mắt khiến hẳn quên băng đi thân phận của mình.

Tuyết Tĩnh dùng cặp mắt lớn trừng trừng nhìn Niệm Băng, ” Vậy cũng trách người. Ai bảo người trong nửa canh giờ mà cũng không nói gì ? ”.

Niệm Băng kinh ngạc đáp : ” Không phải người bảo ta ngồi đừng nhúc nhích sao ? Là do người lôi ta lên đây ”.

Tuyết Tĩnh cũng tự biết đạo lý, dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, hừ một tiếng, nói : ” Nhân gia đều là anh hùng cứu mỹ nhân, hôm nay ta đến lại một lần mỹ nữ cứu cục thịt. Người thật sự là tên to xác vô dụng ”.

Niệm Băng thầm cười khổ, cục thịt thì là cục thịt đi, mình cũng chẳng thể nói cho Tuyết Tĩnh biết, kỳ thật mình là một ma pháp sư, bây giờ còn chưa nhìn thấy trù nghệ của Thanh Phong Trai, hết thấy đều cần phải có thời gian. Bàn tay vuốt trên má phát hiện ra mặt bên trái đã xuất hiện một vết lõm hình cái tát, trị liệu thuật mình chỉ biết cấp thấp nhất, cho dù mỗi ngày dụng xuất, sợ rằng không quá ba ngày thì vô pháp đi gặp người khác. Lần đầu tiên giết người, rồi suýt nữa bị giết, thật vất vả mới quay trở về được, rồi lại phải chịu đựng một cái tát, thật sự là xui xẻo.

Tuyết Tĩnh khôi phục tư thế lúc trước, thần sắc trên mặt dần dần trở nên bình thản, nhìn ánh trăng trên bầu trời, nói : ” Người là từ nơi nào tới ? ”.

” Ta ? ”. Niệm Băng đáp : ” Ta là người Hoa Dung đế quốc ”. Đây là lần đầu tiên hẳn nói ra gia hương của hẳn, cho dù lúc trước học tập trù nghệ, Tra Cục cũng không hỏi qua hẳn về vấn đề này.

” Hoa Dung đế quốc ? Chính là đế quốc được xưng là hỏa chi đế quốc sao ? Nơi đó cũng cách Băng Nguyệt đế quốc chúng ta một quốc gia. Người sao lại đi xa như vậy để tới nơi này ? ”.

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, trả lời : ” Ai là nguyện ý bối tỉnh ly ly hương ? Chẳng phải đều là vận mệnh xui khiến sao ? Ta năm ấy mười tuổi theo phụ thân đi tới Băng Nguyệt đế quốc, nhưng hiện tại lại chỉ còn lại có một mình ta ”.

Tuyết Tĩnh quay đầu liếc nhìn Niệm Băng, ” Trông bộ dáng, người cũng là kẻ thương tâm ? ”.

14. Chương 13 - Chế Tác Kim Hương Khuyên

”Tiểu thư, tại sao làm vậy ?”

Tuyết Tĩnh trừng mắt nhìn hẳn, đáp: ”Người vừa rồi không phải đều kêu người người cả nửa ngày sao ? Như thế nào lại còn gọi tiểu thư nữa ? ”.

Niệm Băng bất đắc dĩ nói : ” Vừa rồi là tiểu nhân thất thố ta hẳn phải gọi người là tiểu thư mới đúng ”.

Tuyết Tĩnh có vẻ phiền hà phát phát tay, nói : ” Quên đi, ta hôm nay rất buồn, thầm nghĩ tìm người để nói chuyện phiếm mà thôi, người cũng đừng nên gọi ta là tiểu thư nữa cứ gọi Tuyết Tĩnh đi. Vốn muốn cùng Linh Nhi tâm sự một chút, nhưng nàng cũng chẳng hiểu rõ phương diện này, còn khiến ta mơ hồ hơn. A , được rồi, người tên là gì ? ”.

” Ta là Niệm Băng ”.

” Vậy người nói cho ta biết, nữ nhân phải như thế nào thì khiến nam nhân thích ? ”. Tuyết Tĩnh đem hết dũng khí nói ra lời này xong, hai má đột nhiên đỏ ửng.

Niem Băng thầm nghĩ trong lòng, vị tiểu thư của Thanh Phong Trai này sợ là muốn lấy chồng rồi, ” Tiểu thư a, không, Tuyết Tĩnh, việc này ta cũng không biết rõ lắm, bất quá, tiểu thư xinh đẹp như vậy khẳng định là tất cả nam nhân cũng đều thích ”.

Tuyết Tĩnh nghe xong lời này, cặp mắt đẹp lại tràn ngập nước mắt, ” Người nói vậy, vậy tại sao hắn vẫn không thích ta ? Cả ngày đều mang bộ dáng khó chịu, lời nhân gia nói với hắn, hắn đều không để ý tới ”.

Mình chẳng thể hiểu chuyện người sao biết tình huống thế nào ? Niệm Băng cười khổ đáp : ” Tiểu thư việc này sợ rằng người phải hỏi thẳng hắn có lẽ hắn ngoài miệng không nói, trong lòng lại thích người thì sao ? ”.

Tuyết Tĩnh gạt nước mắt, kinh hỉ nói : ” Lời người nói là thật ? ”.

Niem Băng chần chờ rồi nói tiếp : ” Hắn là vậy. Người nếu thích hắn cứ tiếp cận hơn một chút là được, có chí thì việc tất thành ”.

Tuyết Tĩnh đập Niệm Băng một cái, rồi nói : ” Nhưng nhân gia là nữ hài tử, việc này, nữ hài tử sao có thể chủ động đây ? Niệm Băng, người vừa rồi nói một cô nương xinh đẹp như ta khẳng định tất cả nam nhân đều thích, vậy người có thích ta như vậy hay không ? ”.

” Khắc khắc ”. Niệm Băng thiếu chút nữa thì sốc mà chết, ” Tiểu thư, người đừng nói giỡn thân phận chúng ta bất đồng a ! ”.

Tuyết Tĩnh kiên trì nói : ” Mặc kệ, hiện tại không tính tới thân phận, nếu chúng ta là bằng hữu, người có thể thích ta hay không ? ”.

Từ nội tâm mà nói, người Niệm Băng hân thích phải là nữ hài tử tính cách ôn nhu như Long Linh Nhi hoặc là Phượng Nữ, loại mỹ nữ mạnh mẽ như Tuyết Tĩnh hân cũng chẳng phải có cảm tình gì, nhưng lúc này nhìn nước mắt trong mắt Tuyết Tĩnh, hân thật sự không đành lòng nói lời phủ định đành khe khẽ gật đầu, xấu hổ nói : ” Thích ”.

” Hừ, dường như là rất miễn cưỡng. Bất quá, người phải nhớ kỹ lời nói hôm nay, sau này nếu ta muốn người làm điều gì, người không được phép cự tuyệt, nghe chưa ? ”.

Niem Băng cười khổ đáp ứng, lúc này, hân không đáp ứng thì còn có biện pháp gì đây ? Tuyết Tĩnh quay người, lại đối mặt với minh nguyệt, thì thào nói : ” Hân thật sự rất có hình tượng a, bất quá, dung mạo tuy không bằng được người, nhưng là, hân lại là một đại kiếm sư tiếp cận vũ đấu gia. Tự thể hân cầm kiếm đặc biệt đẹp mắt, thật là uy vũ, người chính là giết cương quất ngựa đuổi theo cũng chẳng kịp. Ta thích nhất người anh hùng khí khái giống như hân. Không được, có cơ hội ta nhất định thử thách tâm ý hân. Nếu không ta nói gì cũng không cam lòng ”.

Cả đêm, Niệm Băng cùng Tuyết Tĩnh ngồi trên mái đình cho tới lúc bình minh, Tuyết Tĩnh mới dẫn hân ra hoa viên, cho hân rời đi. Một đêm không ngủ chút nào, cũng là đêm đầu tiên sau nhiều năm Niệm Băng không có tiến hành minh tượng. Trở về phòng mình, hân cũng không ngủ được, sử dụng trị liệu thuật trên chính thân thể, hy vọng có thể đem trên vết tát trên mặt xóa đi, có thể đến ma pháp sư công hội tìm đọc ma pháp chú ngữ, nhưng sự chẳng như ý nguyện, trị liệu thuật sơ cấp này của hân hiệu quả thật sự có hạn, vết tát mặc dù nhẹ hơn một chút, nhưng vẫn còn rất rõ ràng. Bất đắc dĩ, Niệm Băng đành thừa dịp mới hừng sáng lặng lẽ xuất môn, tìm một dược điểm mua ít vải gạc, buộc len má trái che vết tát. Mặc dù như vậy không dễ coi, nhưng vẫn tốt hơn là phô ra một hình bàn tay đỏ lựng trên má.

Ngáp dài, Lý thúc từ trong phòng đi ra, hít thở không khí trong lành, vắn vẹo thân thể, quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng bên kia, lầu bầu nói : ” Niệm Băng tiểu tử này tối qua cũng không biết có về không, thanh niên nhân a, đều là ham vui cả ”.

” Lý thúc, tối qua, ta quả thực trở về hơi muộn, thật không có ý tứ ”. Niệm Băng đẩy cửa, hân mới từ bên ngoài trở về, cũng đã đi lấy hắc bào và diện cụ, thậm chí hoàn chưa kịp ngồi ẩm chỗ.

Lý thúc nhìn miếng gạc trên mặt hân, giạt mình hỏi : ” Người làm sao vậy ? Bị thương ? ”.

Niệm Bằng cười khổ đáp : " Hôm qua, lúc đi trên đường, không biết bị con gì bay vào, kết quả khiến má bị sưng, phải đắp ít thuốc, thầy thuốc nói ba, bốn ngày sau mới khỏi ".

Lý thúc bật cười nói : " Người a ! Thật sự là ngốc nghếch, một tiểu tử anh tuấn như vậy, nếu lại có một vết sẹo trên mặt thì đáng tiếc. Sau này cẩn thận một chút. Đi, chúng ta đi ăn điểm tâm ".

Niệm Bằng thực sự đói bụng, từ hôm qua mới chỉ ăn một bữa trưa cùng Phượng Nữ. Được Lý thúc dẫn đi, hai người đi tới trù phòng, từ xa xa đã thấy ngay trước cửa trù phòng là hai dãy bàn dài, đại khái có ba, bốn mươi tên mặt trang phục màu trắng của trù sư đang ngồi ở đó ăn uống. Niệm Bằng nói : " Người ở trù phòng dậy cũng sớm a ! ".

Lý thúc nói : " Đương nhiên phải dậy sớm, mỗi sáng đều là lúc bận rộn nhất, bọn họ phải chuẩn bị nguyên liệu cần thiết cho cả ngày. Nguyên liệu mà Thanh Phong Trai chúng ta sử dụng, đều là những thứ thượng đẳng được tuyển lựa tinh tế. Riêng việc lựa chọn nguyên liệu, đã có ba, bốn người phụ trách rồi. Đi thôi, xem hôm nay ăn gì ? ".

Điểm tâm là bánh bao và cháo, những trù sư đại đa số đều biết Lý thúc, được Lý thúc giới thiệu, Niệm Bằng cũng bắt đầu bắt chuyện với bọn họ. Lúc Lý thúc dẫn hần đi tới chiếc bàn cuối cùng, Niệm Bằng phát hiện, cả chiếc bàn này chỉ có một người ngồi ăn, những trù sư khác đều rất tự giác đi tìm bàn khác ngồi ăn.

" Niệm Bằng, vị này chính là trù sư trưởng của Thanh Phong Trai chúng ta, Diệu Trù Vương Minh Nguyên, Minh sư phụ. Mau mau ra mắt. Trù sư trưởng, hần là Niệm Bằng, là người mới đến giúp ta. Tay chân cũng coi là cần khoái, sau này phiền người chiếu cố nhiều ". Lý thúc tha thiết thay Niệm Bằng giới thiệu.

Minh Nguyên vốc người bình thường, không béo không gầy, nghe Lý thúc giới thiệu, ngẩng đầu nhìn Niệm Bằng, hần ước chừng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo mặc dù bình thường, nhưng ánh mắt hần lại khiến Niệm Bằng cảm giác được một tia quen thuộc, nhãn thần đó hần cũng đã nhìn thấy trong mắt Tra Cực, chỉ bất quá, so với Tra Cực, hần còn là kém không ít. Tra Cực từng nói với Niệm Bằng, một trù sư có năng lực, nhãn thần so với trù sư bình thường hoàn toàn khác biệt, đó là vì nhiều năm luôn chuyên chú vào trù nghệ, hần nói cho Niệm Bằng, mặc dù Niệm Bằng giờ đã học hết trù nghệ của hần, nhưng vẫn còn thiếu sót về hỏa hậu và cảm giác, mà cảm giác lại phải dựa vào ngộ tính mới được.

Minh Nguyên thần sắc có vẻ rất lạnh lùng, nhìn Niệm Bằng hơi gật đầu rồi tiếp tục ăn điểm tâm.

Lý thúc dẫn Niệm Bằng tới ngồi vào bàn bên cạnh, hai người cũng bắt đầu ăn, bánh bao nhân thịt nhưng vị đạo lại quá kém, bất quá với một kẻ đang đói bụng chỉ cần có thứ gì để nuốt vào bụng cũng là đủ rồi.

Lúc Niệm Bằng ăn xong, chuẩn bị cùng Lý thúc quay về làm việc, kẻ hần không muốn nhìn thấy lại xuất hiện, hồng sắc thân ảnh nó đang chậm rãi đi đến.

" Minh thúc, buổi sáng ăn cái gì ngon vậy a ! Có để cho ta một phần ? ". Tuyết Tinh xuất hiện khiến tất cả các nhân viên công tác ở trù phòng vội vàng ngưng mọi động tác, đứng dậy hướng nàng hành lễ, chỉ có Minh Nguyên là vẫn ngồi ở tại chỗ. Nhìn Tuyết Tinh có vẻ chiều chuộng, nói : " Nha đầu, điểm tâm của ngươi không phải sẽ sắp mang tới sao ? Như thế nào còn chạy tới nơi này ? Tìm ta có việc sao ? ". Lúc này, vẻ băng lãnh trên khuôn mặt thượng hần mới có một nét mỉm cười thoáng qua.

Tuyết Tinh một đêm không ngủ, nhưng lúc này tinh thần không có vẻ gì là mệt mỏi, " Không có việc gì thì không thể tìm người sao ? Diệt nữ nhớ người không được a ! ".

Minh Nguyên cười ha ha, nói : " Nhớ ta ? Ta xem, ngươi là nhớ đồ ăn ta làm thì có. Nói đi, hôm nay muốn ăn Oa Oa, Đường Quả Quyển, hay là ăn Kim Hương Khuyên ? Thúc thúc buổi sáng không có bận gì, sẽ làm cho ngươi ăn ". Nghe xong ba loại bánh bột lọc, Oa Oa, Đường Quả Quyển và Kim Hương Khuyên, Niệm Bằng trong lòng máy động, ba loại bánh bột lọc này có hai loại hần đã nghe nói qua, Đường Quả Quyển và Kim Hương Khuyên đều là món ăn nhẹ nổi tiếng, chỉ là người có thể đủ hỏa hậu để nấu cho ngon lại cực ít. Nhưng là, Oa Oa nọ là thứ gì đây ? Nếu Minh Nguyên được xưng là Diệu Trù Vương, vậy hần dường như am hiểu phương pháp nấu nướng xảo diệu, có cơ hội nhất định phải thỉnh giáo một chút về cách làm Oa Oa này.

Tuyết Tinh suy nghĩ một chút, rồi đáp : " Minh thúc, ta muốn ăn Kim Hương Khuyên, người cũng biết, đây là thứ nhân gia thích ăn nhất. Người dạy ta làm đi, thế nào ? ".

Minh Nguyên cố ý làm ra vẻ hoảng sợ, nói : " Người ? Quên đi, trừ phi ba ba người đồng ý đem trừ phòng của Thanh Phong Trai đi đốt, ta sẽ dạy người. nếu không, thúc thúc còn muốn sống thêm mấy năm, nấu cho người mấy món ăn ngon cho người nữa đây ? Bất quá, ta nói cho nha đầu nghe, Kim Hương Khuyên mặc dù tô thủy du hương (ND : váng sữa giòn lại thơm mùi dầu), bất quá dầu lại là nhiều hơn, đối với da dễ không tốt lắm a ".

Tuyết Tĩnh cười hì hì, nói : " Nhân gia cũng không phải ăn hàng ngày, thỉnh thoảng ăn một bữa cũng không sao ".

Minh Nguyên đứng lên, nói : " Vậy được, theo ta đến đây, thúc thúc liền làm cho người ăn, dù sao nguyên liệu cũng đã có sẵn ".

Tuyết Tĩnh mỉm cười, đi đến nói nhỏ vào tai Minh Nguyên vài câu, Minh Nguyên nghe xong liền nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Niệm Băng cách đó không xa, suy nghĩ một chút, nói : " Nha đầu người lúc nào cũng đem phiền toái cho ta. Bất quá, ta đồng ý, ta chỉ làm một lần có thể học được bao nhiêu, đó là chuyện của hần ".

Tuyết Tĩnh vui vẻ nói : " Biết thúc thúc là tốt nhất mà ".

Minh Nguyên lại chẳng hề vui vẻ, nói : " Người không phải là để cho gã mặt trắng mê hoặc là được rồi. Nha đầu người a ! Thật sự là không có biện pháp ". Nói xong, bước về phía trừ phòng.

Niệm Băng phát hiện, lúc Minh Nguyên rời đi lại liếc nhìn mình một cái, trong ánh mắt tựa hồ có ý cảnh cáo, chẳng lẽ, vừa rồi Tuyết Tĩnh nói nhỏ bên tai hần điều gì đó liên quan tới hần ? Hần còn đang nghĩ ngợi

Đột nhiên nghe Tuyết Tĩnh kêu lên : " Niệm Băng, người lại đây một chút, đến giúp Minh thúc đi ". Lời này vừa nói ra, nhất thời khiến ánh mắt của chúng trừ sự đều hướng về phía Niệm Băng, đủ loại thần sắc cổ quái đều xuất hiện, không cần hỏi, có không ít người đã có ý nghĩ lệch lạc. Phải biết rằng Diệu Trù Vương Minh Nguyên vốn là nhờ các món ăn độc đáo của mình mà nổi tiếng, lúc nấu nướng đều không cho người khác quan khán, Tuyết Tĩnh nói như vậy, rõ ràng là muốn Niệm Băng theo hần học tập phương pháp chế tác Kim Hương Khuyên.

Niệm Băng đứng lên, chỉ vào mũi chính mình nói : " Tiểu thư, người gọi ta ? Ta chỉ là người chẻ củi mà thôi a ! ".

Tuyết Tĩnh trừng mắt nhìn hần, sắc giọng : " Kêu người đi thì cứ đi, còn nói nhảm cái gì. Nhanh lên một chút ".

Niệm Băng bất đắc dĩ, đành đi tới bên cạnh Tuyết Tĩnh, thấp giọng hỏi : " Người làm cái gì vậy ? ".

Tuyết Tĩnh mỉm cười, nói : " Xem như là đền bù cho người về cái tát đó đi. Ta có thể nói cho người biết, không biết bao nhiêu người muốn học tuyệt nghệ của Minh thúc, cơ hội lần này là rất khó gặp, người cần phải nỗ lực một chút, chỉ cần có thể học được vài phần, sau này người cũng có tiền vốn để ăn cơm rồi, nếu luyện tập tốt, ta sẽ xin Minh thúc cho người chuyển từ sài phòng lên trừ phòng ".

Niệm Băng ánh mắt quái dị nhìn Tuyết Tĩnh, thiếu nữ tính tình mạnh mẽ này tựa hồ cũng có chỗ đáng yêu của nàng.

Tuyết Tĩnh mặt có chút đỏ lên, đẩy Niệm Băng một cái, " Còn không đi mau. Người đừng có nghĩ lệch lạc, đêm qua người theo ta nửa ngày, lại bị ta đánh, ta chỉ là đền lại cho người một chút mà thôi. Huống chi, sau này nói không chừng ta còn có việc muốn nhờ người giúp ".

Hai người vừa nói vừa tiến vào trừ phòng, Thanh Phong Trai không hổ là phạm điểm nổi danh, chỉ riêng trừ phòng này đã chừng hơn một nghìn thước vuông, mặc dù rất rộng, nhưng các tài liệu được sắp đặt không có nửa phần lộn xộn, hiển nhiên đã được dọn dẹp cẩn thận, các loại đồ dùng đều được sắp xếp chỉnh tề, Tuyết Tĩnh dắt Niệm Băng vẫn hướng sâu vào bên trong, vừa đi vừa nói : " Minh thúc thúc bình thường không tự mình nấu nướng, chỉ có khách nhân trọng yếu mới có thể phẩm thưởng món ăn hần đích thân nấu. Đương nhiên, ta là ngoại lệ ".

Nơi nấu nướng của Minh Nguyên được một vòng vải bố bao chung quanh, hiển nhiên là không muốn có người thấy bộ dáng hần lúc nấu nướng, Niệm Băng thăm lắc đầu, đám trừ sự hữu danh mà đều ích kỷ như

thế này, trù nghệ khi nào mới có thể phát dương quang đại đây ?

Tuyệt Tình cùng Niệm Băng kéo bát tiến vào không gian nấu nướng rộng chừng hai mươi thước vuông của riêng Minh Nguyên, Minh Nguyên liếc nhìn bọn họ, lãnh đạm nói với Niệm Băng : ” Ta chỉ làm một lần, động tác nhanh, người nhìn cho cẩn thận, có thể học được bao nhiêu, phải xem tạo hóa của người ”. Âm thanh vừa dứt, hai tay hắn đã lập tức động.

Chỉ thấy Minh Nguyên tay trái lấy từ bên cạnh một chiếc chậu sạch sẽ, tay phải cầm xẻng xúc khoảng một cân bột mì đổ vào trong chậu. Tay trái đồng thời cũng lấy nửa gầu nước, chậm rãi đổ vào, hai tay động tác bất đồng, lại không hỗn loạn chút nào.

Niệm Băng biết, đây là song thủ hồ bác thuật nổi danh trong trù nghệ giới, tâm phân nhị dụng, thường hay dùng trong lúc chuẩn bị nấu nướng. Tay phải Minh Nguyên lúc này phân biệt lấy ra từ ba hộp gia vị màu trắng một chút phần bột mì trắng, đổ vào cùng với bột mì, bình thần nói : ” Nước nóng làm tách ra muối, kiềm, một chút phèn, đây là cơ sở ”. Âm thanh vừa dứt, công tác trên tay hắn đã hoàn thành, hai tay rung lên, công cụ trong tay đã đều quay về vị trí của chúng, hai tay đồng thời đưa vào trong chậu, nhanh chóng khuấy lên. Chỉ sau vài lần nháy mắt, bột mì và gia vị lúc trước còn phân tán, lúc này đã cùng biến thành bột nhào.

Niệm Băng trong lòng hiểu rõ, trộn thứ gì vào đều chỉ là thứ yếu, tối trọng yếu chính là liều lượng, thủ pháp nhào nặn cũng rất quan trọng, cổ tay nhất định phải có lực, hơn nữa, phương hướng nhào nặn thứ tự bất đồng, thành phẩm cuối cùng cũng sẽ hỏng mất. Mặc dù nấu Kim Hương Khuyên chỉ là vừa mới bắt đầu, nhưng Niệm Băng thấy được nhiều điều, trong lòng âm thầm gật đầu, cao thủ quả nhiên là cao thủ, thấy mình không sai khi đến Thanh Phong Trai này.

Động tác trong tay Minh Nguyên càng lúc càng nhanh, bột mì không ngừng biến thành đủ các loại hình trong tay hắn, lúc thì dài, lúc thì bẹt. Không có một chút nào bị đình chỉ. Nếu là trù sư bình thường, trong lúc chế tác Kim Hương Khuyên, đem bột mì để đó nửa canh giờ, sau đó mới có thể tiếp tục công việc, mà Minh Nguyên sở dĩ không ngừng nhào nặn, chính là bởi vì, hắn muốn cải thiện quá trình này. Như thế phải là kỹ nghệ cực cao và quen thuộc về việc dung hợp bột mì cùng các loại gia vị mới có thể làm được. Từ điểm này, Minh Nguyên đã chứng tỏ, ba chữ Diệu Trù Vương này của hắn cũng không phải là tự nhiên mà có.

Chung quy, sau khoảng một khắc nhào nặn, tám bột hình tròn được đặt lên mặt thớt, Minh Nguyên có vẻ rất lãnh tĩnh, tựa hồ vừa rồi việc nhào nặn liên tục vừa rồi không hề có ảnh hưởng gì tới hắn. Liếc Niệm Băng, nói : ” Thấy rõ rồi chứ, sau đây là mấu chốt ”. Vừa nói, hắn dùng hỏa thạch đốt lửa bếp, đem một chiếc chảo sắt đặt trên bếp, rồi đổ dầu vào đến nửa chảo.

Tay cầm một chiếc chày thô dài chừng một thước rưỡi, chỉ với mấy động tác đơn giản, khoanh bột vốn nằm trên mặt thớt đã biến thành phiến mỏng, động tác phi thường nhanh, rất hiển nhiên, Minh Nguyên cũng không hy vọng Niệm Băng học được gì nhiều từ hắn. Một tiểu đao chuyên dụng để cắt bột vào tay, ánh đao như chớp biến phiến bột thành từng dải đều đều rộng chừng hai tấc, để nguyên bột mì trên thớt, Minh Nguyên dùng một tay đè lên một phía, tay kia dùng đao cắt miếng bột thành từng mảnh hình tròn, sau đó dùng tiểu đao cứa nhẹ vào giữa, Niệm Băng nhìn rất rõ ràng, vết cứa không hề xuyên qua miếng bột. Lúc này, dầu đã tới năm thành nhiệt. (ND : đoạn này nhiều từ khó, không chắc dịch đã sát ý. Rất xin lỗi !)

Minh Nguyên tay phải vung lên, bán thành phẩm Kim Hương Khuyên vừa mới được chuẩn bị nhẹ nhàng rơi vào trong chảo dầu, một chiếc đũa không biết từ đâu đã nằm trong tay trái hắn, chiếc đũa đặt giữa miếng bột mì trong chảo dầu, nhất thời miếng bột biến thành hình tròn một cách thần kỳ giống như một chiếc vòng tay, được chiếc đũa tác dụng, không ngừng quay tròn, mà tay kia của hắn cũng không hề nhàn rỗi, hết miếng này đến miếng khác không ngừng được thả vào chảo, Tuyệt Tình vội vàng mang tới một chiếc mâm nhỏ, từng miếng Kim Hương Khuyên vàng ruộm rời chảo, nhất thời hương khí tỏa ra bốn phía, khiến nước miếng không ngừng tiết ra. Đến khi mười miếng Kim Hương Khuyên tròn tròn đều nhau rời khỏi chảo, Minh Nguyên đình chỉ hành động, vừa tắt lửa trong lò, vừa nói với Tuyệt Tình: ” Tình Tình, nếm thử đi, xem thủ nghệ của Minh thúc người có giệt lùi hay không ”.

Tuyệt Tình hí hì cười, đáp : ” Thủ nghệ của Minh thúc là cao nhất, sao lại giệt lùi được. Ày, Niệm Băng, người ... ”. Từ lúc miếng Kim Hương Khuyên đầu tiên rời khỏi chảo, Niệm Băng đã quên hết thấy, hoàn

toàn đắm chìm ở trù nghệ tinh thực của Minh Nguyên, lúc này, hắn đang cầm một đôi đũa, gấp một miếng Kim Hương Khuyên cắn một miếng, gặt đầu tán dương, lẩm bẩm: " Thơm, giòn, cắn nhẹ là tan ra, quả nhiên là hảo thủ nghệ a ! " .

Minh Nguyên thấy Niệm Băng to gan dám tự tiện ăn miếng Kim Hương Khuyên, vừa muốn phát tác, lại nghe Niệm Băng tiếp tục nói : " Tiêm thủ tha thành ngọc sổ tầm, bích du tiên xuất nộn hoàng thâm, dạ lai xuân thụy vô khinh trọng, áp biễn giai nhân triền tí kim. Ngon, quả nhiên là Kim Hương Khuyên cực ngon " .

Tuyết Tĩnh bất mãn nói : " Niệm Băng, người làm gì vậy ? Ai cho người ăn trước ta ? " .

Niệm Băng giật mình a một tiếng, lúc này mới thanh tỉnh lại, vội vàng đem miếng Kim Hương Khuyên đút vào miệng, đặt chiếc đũa sang bên, rồi lí nhí nói : " Xin lỗi, tiểu thư, kỹ nghệ của trù sư trưởng thật sự quá tinh trạm, cho nên, ta ... " . Vừa nói, hắn vừa nhanh chóng nuốt Kim Hương Khuyên vào bụng, thần sắc xuất hiện vài phần xấu hổ.

Minh Nguyên kinh ngạc nhìn Niệm Băng, trầm giọng nói : " Người là ai ? Sao lại biết khẩu quyết chế tác Kim Hương Khuyên ? " .

Niệm Băng ngậy ra một chút, mỉm cười trả lời : " Ta cũng chỉ nghe qua một người ở bãi than ven đường nói chuyện, cảm giác và Kim Hương Khuyên đều rất chi tiết, nên đã ghi lại, thực khiến cho người chê cười rồi " .

Minh Nguyên hừ một tiếng, " Nói loạn cũng phải nhìn đối tượng, nếu ai cũng biết khẩu quyết chế tác Kim Hương Khuyên, ta cũng chẳng cần lặn lội như vậy " .

Tuyết Tĩnh kinh ngạc nhìn Niệm Băng, đang muốn nói gì đó, lại nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, " Tiểu thư, trù sư trưởng, bắt hảo, đã xảy ra chuyện " .

Tuyết Tĩnh kéo màn đi ra, chỉ thấy một tên hạ nhân của Thanh Phong Trai đang vội vã chạy tới, đầu đầy mồ hôi, không nhận được cau mày nói : " Hốt hoảng làm gì ? Xảy ra chuyện gì, người cứ chậm rãi nói " .

Tên hạ nhân kia thở hổn hển đáp : " Tiểu thư, vừa nhận được tin tức, không biết tại sao, thành chủ đột nhiên phong bế cả bốn cửa của Băng Tuyết thành, không cho phép bất luận kẻ nào xuất nhập, hơn nữa, Đại Thành Hiền hôm nay đột nhiên đình nghiệp, ta còn nghe nói, tam chương quỹ của bọn họ đem qua đột ngột đã chết " .

" Đã chết ? Chó trọi lông Liệu Tam đã chết ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? " .

Niệm Băng lúc này cùng với Minh Nguyên cũng đã ra tới, Minh Nguyên lãnh tỉnh nói : " Tĩnh Tĩnh, người đừng vội, đi, chúng ta cùng đi tìm ba ba người, xem hắn có biết chuyện gì không " .

T

uyết Tĩnh vội vàng gặt đầu, lập tức cùng Minh Nguyên đi ra phía ngoài, Minh Nguyên trước khi rời đi quay đầu nhìn Niệm Băng một cái, " Quay lại ta sẽ tìm người, người cứ về sài phòng trước đi " .

Niệm Băng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ trong lòng, vốn định ở chỗ này một đoạn thời gian dài, xem ra, trù nghệ của bản thân khó mà dấu diếm được, đáng tiếc là còn chưa biết trù sư của Đại Thành Hiền bên kia có kỹ nghệ đặc thù gì. Quên đi, nếu dấu diếm không được, mình phải chạy đến chỗ Phụng Nữ, chờ cho Chính Dương đao tương khảm hoàn thành, rồi lặng lẽ rời Băng Tuyết thành là được. Băng Tuyết thành hôm nay bị phong bế, Đại Thành Hiền cũng đình chỉ buôn bán, đây là làm sao ? Cái chết của Liệu Tam hẳn là chưa đủ để phải phong bế toàn thành.

" Đại Thành Hiền " .

Đại đường mang màu kim bích huy hoàng hôm nay có vẻ ngưng trọng, cả đại đường đều trầm xuống, hơn mười cái bàn thì chỉ duy nhất một cái ở trung tâm có người, tổng cộng hơn mười người, lại chỉ có một người đang ngồi, những kẻ còn lại đều cung kính đứng ở sau lưng.

Đó là một nữ nhân, mang một mái tóc dài trắng, ngồi ở nơi đó, giống như một pho tượng được điêu khắc từ băng ngọc, trường bào màu trắng được thêu đường chỉ vàng ở biên góp phần tăng thêm khí chất thanh lãnh mà cao quý của nàng, dung nhan tuyệt mỹ khiến không ai dám phát sinh ý niệm tiết độ. Chung quanh

thân thể phẳng phất có một tầng sương vụ, hai mắt mắt lại, cả người băng lãnh khiến người người vô pháp tiếp cận.

Đứng phía sau nữ tử có hơn mười người, ngoại trừ một ma pháp sư mặc thanh sắc ma pháp bào, những người khác đều có vẻ căng thẳng, trên ngực của ma pháp sư có một kim sắc lục mang tinh, ở giữa lục mang tinh có thêm một vòng xoáy, nhìn qua cực kỳ hoa quý.

” Hội trưởng vũ kỹ công hội sao còn chưa tới ? ”. Bạch y nữ đang ngồi ngay ngắn rất cục cựa cũng mở miệng, bên trong đại đường tựa hồ lại băng lãnh thêm vài phần.

Một trung niên nhân mặc hoa phục vội bước lên phía trước một bước, cung kính nói : ” Hồi bẩm nữ thần tế tự đại nhân, hội trưởng vũ kỹ công hội công cán bên ngoài, hần bình thường cũng rất ít ở lại Băng Tuyết thành, cho nên vắng mặt ”.

Kể đang ngồi ở Đại Thành Hiên đại đường, xuất ngoại tìm kiếm Băng Tuyết nữ thần chi thạch thần giáng sư duy nhất trên đại lục, Băng Tuyết nữ thần tế tự, cũng chỉ có hình tượng của Băng Nguyệt đế quốc, tối cường giả trong ma pháp giới, mới có thể chỉ bằng một câu, phong bế đệ nhị thành thị của Băng Nguyệt đế quốc.

Băng Tuyết nữ thần tế tự thần nhiên nói : ” Các ngươi đều là thủ lĩnh ở các phương diện trong Băng Tuyết thành, cho các ngươi thời gian ba ngày, điều tra khắp các ngõ ngách Băng Tuyết thành, tìm ra Băng Tuyết nữ thần chi thạch, nếu kẻ đang nắm giữ có năng lực cường đại, chỉ cần các ngươi bức bách hần sử dụng ma lực trong thần thạch, hết thấy việc còn lại đều do ta tự mình giải quyết ”.

Trung niên nhân có chút khó khăn, nói : ” Nữ thần tế tự đại nhân, người cũng biết, Băng Tuyết thành rất lớn, thời gian ba ngày có phải là quá ngắn không ? ”.

Băng Tuyết nữ thần tế tự chậm rãi mở mắt, lam quang trong tròng nhưng lạnh lùng như điện xạ ra, chiếu lên người trung niên nhân, hần nhất thời toàn thân run rẩy, loạng choạng bước lùi vài bước mới đứng vững. ” Nặc Á hầu tước, nếu ngươi nghĩ vị trí thành chủ của Băng Tuyết thành không thích hợp với ngươi, ta tùy thời có thể giúp ngươi điều chỉnh một chút ”.

Nặc Á hầu tước vừa nghe nói thế nhất thời sắc mặt đại biến, vội cản lại : ” Không, nữ thần tế tự đại nhân, ta không phải có ý tứ đó. Người phân phó, chúng ta làm sao dám cãi lời ? Bất quá, không có đầu mối, ta cũng không thể cam đoan với người là nhất định có thể tra được ”.

Băng Tuyết nữ thần tế tự hừ lạnh một tiếng, nói : ” Đêm qua, lúc ta trên đường tới đây đã cảm giác rõ ràng năng lượng phát ra của Băng Tuyết nữ thần chi thạch, khẳng định là nó ở trong Băng Tuyết thành. Chuyện này nếu làm không tốt, người thứ nhất ta hỏi đến chính là ngươi ”.

Về mặt Nặc Á hầu tước lúc này đầy khổ sở, tìm một viên đá trong một tòa đại thành như vậy chẳng khác gì mò kim đáy bể, huống chi chỉ có thời gian ba ngày, phong thành ba ngày, đối với Băng Tuyết thành tất nhiên có ảnh hưởng rất lớn, việc vận hành của cả thành cũng xuất hiện vấn đề. Nhưng lúc này hần cũng chẳng có biện pháp gì, giảng đạo lý với Băng Tuyết nữ thần tế tự thì có tác dụng gì, bất đắc dĩ gật đầu, đáp : ” Ta nhất định tận lực ”.

” Nữ thần tế tự đại nhân, ta có chuyện không biết có nên nói ra hay không ”. Một thanh âm nhỏ từ phía sau truyền đến, người nói chính là nhị chương quỹ của Đại Thành Hiên. Hần cùng với đại chương quỹ vốn vẫn đứng phía sau, lúc này đột nhiên mở miệng, nhất thời khiến mấy người phải xoay người nhìn lại, trong đó có một kim y lão giả trầm giọng nói : ” Làm càn, trước mặt nữ thần tế tự đại nhân, ngươi được phép nói chuyện sao ? ”.

Trong mắt nhị chương quỹ toát ra vẻ sợ hãi, vội nói : ” Vâng, đông chủ ”.

” Không sao, nếu có liên quan tới Băng Tuyết nữ thần chi thạch, để cho hần nói đi ”. Ánh mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự rơi trên người nhị chương quỹ, nhị chương quỹ chỉ cảm thấy toàn thân một trận băng lãnh, phẳng phất như đang trần truồng trước mặt mọi người, không có cái gì là bí mật nữa.

” Vâng, vâng, nữ thần tế tự đại nhân, là như thế này. Đêm qua, tam đệ của ta vốn cũng là tam chương quỹ của Đại Thành Hiên đột nhiên bị người sát hại, kẻ giết hần là một ma pháp sư ”.

” Chết do ma pháp gì ? ”. Băng Tuyết nữ thần tế tự hỏi rất đơn giản.

Nhị chương quỹ ngay ra một chút, đáp : ” Ta đối với ma pháp không hiểu nhiều, dường đó như là một đại hỏa cầu ”.

Lão bản của Đại Thành Hiền cả giận nói : ” Người đầu óc có vấn đề sao ? Nữ thần tế tự đại nhân không phải vừa mới nói, chuyện có liên quan tới Băng Tuyết nữ thần chi thạch thì mới được nói, mau đi xuống, đừng có lãng phí thời gian của nữ thần tế tự đại nhân ”.

Nhị chương quỹ vội la lên : ” Không, lão bản, người nghe ta nói xong. Tam đệ mặc dù là chết do hỏa cầu, nhưng rất kỳ quái, hỏa cầu oanh kích trên người hắn, toàn thân đều rơi vào biển lửa, bị thiêu cháy sém, thế nhưng đầu hắn lại không có đen, ngược lại còn kết thành một tầng sương lạnh, đến bây giờ vẫn còn tồn tại. Có lẽ, có lẽ ... ”.

Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt hàn quang chợt lóe, lãnh đạm nói : ” Đem thi thể đến cho ta xem ”.

” Vâng, nữ thần tế tự đại nhân ”. Lão bản Đại Thành Hiền vội vàng đáp ứng một tiếng.

Chốc lát sau, thi thể của Liệu Tam đã được mang tới, bị lửa thiêu đốt, thân thể sém đã biến thành đen kịt, mùi hôi bốc lên khiến cho đám người ở đây không nhịn được đều bịt mũi. Một tầng bạch sắc quang mang nhàn nhạt bao phủ khắp thân thể của Băng Tuyết nữ thần tế tự, cũng không biết làm thế nào, thân thể thon dài đã đi tới phía trước thi thể, bàn tay ngọc trắng như bong từ trong trường bào lộ ra, ấn xuống phía dưới, tinh thần lực thông qua băng nguyên tố trong nháy mắt bao phủ thân thể đã cháy sém.

Những người khác có lẽ còn chưa có cảm giác gì, thế nhưng, thân là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội hội trưởng, phong hệ ma đạo sĩ Long Trí, trong lòng lại sợ hãi than, mặc dù với địa vị của hắn đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy thần giáng sư, thấy Băng Tuyết nữ thần tế tự, Băng Nguyệt đế quốc quốc sư, thi triển ma pháp, nhưng là lần đầu tiên chứng kiến nàng không cần ngâm xướng chú ngữ cũng có thể dễ dàng dụng xuất tinh thần thám sát ma pháp (ND : thám sát - tìm kiếm), ”quả nhiên không hổ là đại lục đệ nhất ma pháp sư”.

Băng Tuyết nữ thần tế tự chậm rãi ngừng đầu, trong mắt hàn quang đại phóng, ánh mắt hướng tới trên người nhị chương quỹ, ” Nói, đem tình huống đêm qua đích kể lại ”.

Nhị chương quỹ đáp ứng một tiếng, vội vàng đem chuyện kinh hoàng đêm qua miêu tả cẩn thận một lần, một chút cũng không dám nói sai, dưới sự uy áp vô hình khổng lồ của Băng Tuyết nữ thần tế tự, hắn ngay cả việc của Liệu Tam cũng không dám giấu diếm, khi hắn nói đến hắc y nhân tự xưng là Ma Sát Sư, sắc mặt tất cả mọi người không nhịn được đều trở nên khó coi. Trên Ngưỡng Quang đại lục, nghề nghiệp người ta chán ghét nhất không phải là kỹ nữ, cũng không phải tiểu thâu hay cường đạo, mà là sát thủ, đặc biệt là ma pháp sư vốn không am hiểu cận chiến, đối với sát thủ lại càng căm thù. Bởi vì, cho dù ma pháp sư cấp cao, nếu trong tình huống không có phòng bị mà bị sát thủ đánh lén, cũng khó có may mắn thoát khỏi, bất quá, bọn họ là lần đầu tiên nghe nói tới trong sát thủ có cả ma pháp sư, hơn nữa, rất rõ ràng ma pháp sư này cũng không hề tầm thường.

15. Chương 14 - Uy Hiếp Của Nữ Thần Tế Tự

Không sai, hắn chân chính không phải chết do bạo viêm, trước khi bạo viêm, đầu của hắn đã bị băng hệ ma pháp thương tổn, đại não đã bị đóng băng, trước khi bạo viêm, hắn đã chết. Các người nhìn, đầu của hắn bởi vì đóng băng, mặc dù cũng có hơi đen sạm, nhưng coi như vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì, ta thông qua tinh thần lực thẩm tra phát hiện, vết thương của rất nhỏ, chỉ nhỏ như lỗ kim, hắn là một loại công kích hình châm giết chết, hơn nữa ở đầu của hắn, rõ ràng còn lưu lại khí tức của Băng Tuyết nữ thần chi thạch, hiển nhiên ma pháp này là thông qua Băng Tuyết nữ thần chi thạch mà phát ra. Ma pháp sư giết hắn có ma pháp khống chế lực rất mạnh, có thể đem băng ngưng tụ thành châm hình, lại có thể xuyên qua đầu lâu cứng rắn, ít nhất cũng phải có thực lực của ma đạo sĩ. Người gặp tên hỏa hệ ma pháp sư kia hiển nhiên chỉ là ngụy trang. Hai gã ma pháp sát thủ phối hợp, mới có thể hình thành cảnh tượng lúc ấy.

Long Trí, lập tức đưa tất cả bằng hệ ma đạo sĩ trong thành tụ tập đến đây, người nào trên người có khí tức của Băng Tuyết nữ thần chi thạch, người đó chính là hung thủ ”.

Long Trí do dự một chút, đáp : ” Nữ thần tế tự, ta nghĩ, trong ma pháp sư thủ hạ của ta hẳn là không có kẻ làm sát thủ, người cũng biết, ma pháp sư trên đại lục có địa vị rất cao, với thân phận của Liệu Tam, sợ rằng là không cần tới ma pháp sư cấp bậc ma đạo sĩ ra tay, hai gã ma pháp sư tạo thành tổ hợp sát thủ, việc này hiển nhiên có phần kỳ quái, mong rằng người có thể minh tra ”.

Nữ thần tế tự đối với Long Trí hiển nhiên vẫn có vài phần hảo cảm, không giống lúc trước miệt thị tên hầu tước không hề khách khí, thản nhiên nói : ” Người nói mặc dù có lý, nhưng phải biết là tri nhân tri diện bất tri tâm.

Người đưa tất cả bọn chúng đến đây, thông qua ta kiểm tra, tự nhiên có thể chứng tỏ sự trong sạch. Xem ra, lưu giữ Băng Tuyết nữ thần chi thạch trong một thời gian không ngắn, số lượng bằng hệ ma đạo sĩ rất có hạn, quả thật kẻ đang ẩn mình trong bóng tối này cũng không phải đơn giản. Cứ theo lời ta nói mà làm, tranh thủ trong thời gian ngắn giải quyết mọi sự, đồng thời, phái những ma pháp sư các hệ khác của người tọa trấn bốn cửa thành Băng Tuyết thành, người minh bạch ý tứ của ta chứ ? ”.

Long Trí cung kính gật đầu, đáp : ” Ta bây giờ sẽ đi ngay ”. Nói xong, toàn thân thanh quang chợt lóe, lúc mọi người lấy lại tinh thần, thân thể hắn đã hoàn toàn biến mất.

Trong mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự toát ra một tia quang mang quái dị, lòng thầm nghĩ, Long Trí quả thực không hổ là ma pháp thiên tài ưu tú nhất trên đại lục, mới chỉ hơn năm mươi tuổi niên kỷ, phong hệ ma pháp đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, nếu có thêm sự chỉ điểm của mình, nói không chừng, trong vòng hai mươi năm Băng Nguyệt đế quốc sẽ lại xuất hiện một vị thần giáng sư phong hệ thần giáng sư. Bất quá, sao mình phải làm như vậy ? Tôn nghiêm của Băng Thần tháp không thể xâm phạm được.

*

Niệm Băng ở sài phòng chẻ củi, hắn vừa phải trả lời đủ loại nghi vấn của Lý thúc, rất vất vả mới vượt qua được. Diệu Trù Vương Minh Nguyên khiến hắn rung động không ít, kỹ nghệ tinh thực đó không phải chỉ bằng luyện tập là có thể đạt tới, không hổ là trù sư trưởng của Thanh Phong Hiên (ND : có thể là tác giả đã nhầm !? theo tại hạ thì Thanh Phong Trai mới là đúng), bất quá, so với trong tưởng tượng của chính mình, hắn vẫn còn kém một chút, bởi vì Kim Hương Khuyên như vậy thì chính mình cũng có thể làm được, cùng lắm thì tốc độ so với hắn chậm hơn một chút mà thôi.

Hắn mặc dù đã đoán ra điều gì rồi, nhưng Tuyết Tĩnh tựa hồ lại không có phát hiện, lần này nàng mang theo mình tới học tập kỹ nghệ Kim Hương Khuyên của Minh Nguyên, sợ rằng là để bồi thường năm vết ngón tay đỏ ửng trên mặt đây mà thôi.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng không nhịn được cười khỏ về chiếc băng trên má, chướng ắn mặc dù đang ở từ từ mờ đi, nhưng muốn hết hẳn, sợ rằng còn cần ít nhất hai ngày, một chướng này thật đúng là không nhẹ a ! Bất quá, thân thể mềm mại kiện mỹ kia của Tuyết Tĩnh có lực hấp dẫn quả thực rất lớn, cảm giác da tay của nàng ...

Dùng sức lắc đầu, Niệm Băng thầm mắng chính mình, nghĩ linh tinh tới những điều này làm gì, mình thù lớn chưa trả, hiện tại tối trọng yếu chính là từ từ tăng cường thực lực, chứ không phải dồn tâm tư trên phương diện này. Bên phía Phượng Nữ xem ra tạm thời cũng không thể tới rồi, nếu nàng thấy chướng ắn trên mặt mình, không biết sẽ nghĩ thế nào đây, ma pháp sư công hội cũng là vậy qua vài ngày hơn nữa rồi hãy nói. Hắn an nhiên chẳng biết, chính bởi vì một cái tát này của Tuyết Tĩnh, mới giúp hắn an tĩnh ở sài phòng đợi ba ngày, mới tránh được một kiếp trí mạng.

Ba ngày trôi qua. Niệm Băng tựa như một kẻ hầu bình thường, hàng ngày chẻ củi, ngoại trừ chẻ củi ra, chính là trở về phòng lặng lẽ đích tu luyện bằng hỏa đồng nguyên ma pháp, lúc tu luyện Băng Tuyết nữ thần chi thạch chỉ là hấp thu bằng nguyên tố trong thiên địa, cũng không phải phóng thích bằng hệ ma pháp, cho nên, cho dù Băng Tuyết nữ thần tế tự năng lực cường thịnh đến đâu, cũng không có khả năng phát hiện vị trí của hắn.

Niệm Băng vẫn đợi Minh Nguyên tìm đến, nhưng Minh Nguyên lại thủy chung không xuất hiện, ngay cả bữa ăn hàng ngày hắn cũng không dùng cùng lúc với bọn trù sư, bởi vì ngày đó Tuyết Tĩnh trợ giúp hắn

được xem quá trình chế tác Kim Hương Khuyên của Minh Nguyên, những trù sư khác đối với hắn đều có chút cách xa, ngoại trừ Lý thúc ra, người ở trù phòng cơ bản là không có ai chủ động cùng hắn nói chuyện, Niệm Băng cũng vui vẻ vì được yên tĩnh, tự nhiên cũng sẽ không chủ động cùng bọn chúng chào hỏi.

Ba ngày trôi qua, chướng ản trên mặt rốt cục cũng biến mất, Niệm Băng buổi sáng đã hoàn thành công việc cả ngày, gặp Lý thúc nói một tiếng, rồi lặng lẽ từ cửa sau Thanh Phong Trai ra ngoài.

*

Lúc này, Băng Tuyết thành bắc môn đã được mấy nghìn binh lính thủ vệ giới nghiêm hoàn toàn, thành chủ, ma pháp sư công hội hội trưởng, cùng với các đại nhân vật lớn nhỏ trong Băng Tuyết thành, lúc này đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Ôn thần trong lòng rốt cục đã rời khỏi, bọn họ sao lại có thể mất hứng chứ ? Trải qua ba ngày nghiêm khắc lục soát, cũng không có phát hiện kẻ mà Băng Tuyết nữ thần tế tự muốn tìm, hai gã băng hệ ma đạo sĩ trong ma pháp sư công hội cũng thông qua tinh thần tham sát của nàng, để Băng Tuyết thành trở lại sinh hoạt bình thường, Băng Tuyết nữ thần tế tự bất đắc dĩ phải tạm thời buông tha hết thảy.

” Hầu tước đại nhân. Lần này cần phải đa tạ các người trợ giúp, kẻ đang giữ Băng Tuyết nữ thần chi thạch sợ rằng đã rời khỏi Băng Tuyết thành, ta sẽ tiếp tục truy tra, nếu các người có phát hiện gì, lập tức báo cho Băng Thần tháp. Long Trí ma đạo sư, nhờ người cùng điều tra, nếu có một băng hệ ma đạo sĩ xa lạ xuất hiện, nhất định phải tra rõ ràng lai lịch, rõ chưa ? ”.

Hầu tước cùng Long Trí đều đáp ứng, được bọn họ đưa tiễn Băng Tuyết nữ thần tế tự rời khỏi Băng Tuyết thành. Ông tay áo màu trắng rộng thùng thình nhẹ nhàng huy vũ, ánh sáng trong thiên địa hoàn toàn tối sầm lại, từng phiến tuyết hoa phiêu chuyển, Băng Tuyết nữ thần tế tự ngự trên một phiến tuyết lớn cỡ bàn tay mà đi, hết sức thần kỳ khiến người ta không khỏi rung động trong lòng.

Nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự rời đi, hầu tước thở một tiếng thật dài, đánh mắt cùng Long Trí, cười khỏ một tiếng, ” Lão Long, bữa trưa ta mời, chúng ta tới Thanh Phong Trai. Ta biết người thích vẻ thanh đạm nơi đó, giải tỏa sự khẩn trương mấy ngày nay chỉ sợ tiếp đãi không chu đáo cho vị nữ thần tế tự đại nhân này a ! ”.

Long Trí mỉm cười, đáp : ” Hắn phải là ta mời hầu tước đại nhân mới phải, mấy ngày nay ta cũng như vậy, ngay cả thời gian tu luyện ma pháp cũng bị rút đi rất nhiều. Ta nghĩ Trúc Thanh tửu của Thanh Phong Trai hẳn là có thể giúp chúng ta trấn áp sự kinh hãi, ta sẽ nói với Tuyết đại ca lần này phải khiến hắn đem ra trúc thanh tửu đã ủ ba mươi năm cho chúng ta phẩm thưởng, Tuyết đại ca huynh không phản đối chứ ”. Vừa nói, Long Trí vừa nhìn về phía một bạch y trung niên nhân ở không xa phía sau. Bạch y trung niên nhân nhìn qua chỉ khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo thanh dật, trông tựa như một nho sinh, lão bản Đại Thành Thành Hiên mặc kim y ở ngay cạnh hắn, lúc này nghe hầu tước và ma pháp sư công hội hội trưởng đều lựa chọn Thanh Phong Trai, sắc mặt hắn có chút khó coi.

Bạch y trung niên nhân bất đắc dĩ cười, đáp : ” Các người a, vẫn là không tha cho ta, uống uống uống uống, uống hết thì còn gì mà uống. Kim Hạo lão đệ, có muốn cùng tới cùng nhau phẩm thưởng một chút ? ”.

Đại Thành Thành Hiên lão bản lạnh nhạt trả lời : ” Đa tạ Tuyết Vũ huynh, bất quá, Đại Thành Thành Hiên còn có không ít chuyện chờ ta xử lý, Liệu Tam vừa chết, ta không đi được, hôm nào rồi sẽ dâng môn tạ tội ”.

Tuyết vũ mỉm cười, ” Vậy thì cũng không miễn cưỡng, hầu tước đại nhân, lão Long, chúng ta đi thôi, mấy ngày nay có quá nhiều chuyện, ngay cả sinh ý của Thanh Phong Trai chúng ta cũng vì phong thành mà bị ảnh hưởng không ít ”.

Được Tuyết Vũ nhắc nhở, hầu tước vỗ vỗ lên trán, nói : ” Ài, trí nhớ của ta, người đâu, lập tức truyền lệnh, giải trừ phong thành cấm chế, đi, hôm nay ta muốn uống nhiều một chút. Hai ngày nay thật sự là khiến ta mệt chết, già rồi, thân thể thật sự là không ổn, lão Tuyết a, hôm nay người cần phải yêu cầu Diệu Trù Vương tự mình xuống bếp, Thanh Trúc Tịch hẳn là thích hợp khẩu vị bây giờ của ta nhất ”.

Niệm Băng lách cách đi tới trước cửa Thủy Hóa Thiết Khí Phô, tay trái mang theo một ít rau xanh và thịt, đập cửa vài tiếng, ” Phượng Nữ, người có nhà không ? ”.

Tiếng bước chân vang lên, cửa mở, Phượng Nữ từ bên trong cửa ló đầu ra, vừa nhìn thấy Niệm Băng, mỉm cười vội vàng mở lớn cửa nói : " Tiến đến đây, đại trù sư, hôm nay mới nghĩ đến ta sao ? ".

Niệm Băng cười khở đáp : " Ta vốn muốn đến từ mấy ngày trước, chỉ là có nhiều chuyện quá, thật sự là không thể đến, hôm nay ta nhất định làm cho người một bữa ra trò ".

Phượng Nữ mắt sáng rực lên, khê cười nói : " Ta nói đùa thôi, người nếu có việc bận thì cứ đi làm cho xong, ta ăn gì cũng không sao cả. Kỳ thật, ta thực không muốn ăn đồ người làm, nếu ăn nhiều quá, khiến khẩu vị trở nên khó tính, đến lúc người rời đi, ta biết làm thế nào ? ". Nói xong từ cuối cùng, nàng mới ý thức được ý tứ trong lời nói của mình, hai má đỏ bừng, vội vàng xoay người, đưa Niệm Băng vào trong.

Nhìn bóng lưng hoàn mỹ Phượng Nữ, Niệm Băng ngằm gật đầu, bàn về dung mạo cùng vóc dáng, Tuyết Tinh và Long Linh đều kém Phượng Nữ một chút, nhất là khí chất cao quý điển nhã của Phượng Nữ, càng khiến lòng người sinh nhiều hảo cảm, còn chưa nói đến vẻ ôn nhu của nàng nữ nhân hoàn mỹ như vậy, nếu nói Niệm Băng không động tâm thì tuyệt đối là đang dối gạt chính mình, chỉ bất quá hẩn hiện tại chỉ muốn coi Phượng Nữ là bằng hữu, hết thảy tâm tư để ở việc đề cao trù nghệ và ma pháp của chính mình, sự tình Băng Thần tháp còn chưa có hoàn thành, hẩn thật sự không muốn phân tâm vào chuyện khác.

Đi tới trong sân, Niệm Băng ngẩng đầu nhìn sắc trời, khê cười nói : " Ta đến trù phòng nấu cơm, chốc lát sẽ xong ".

Phượng Nữ cười gượng, nói : " Không cần gấp như vậy, người trước hãy nghỉ ngơi chốc lát , a , được rồi, hôm nay cũng không nên nấu thứ gì quá phiền toái, thật sự là vô ý, người là khách nhân, vốn phải là ta nấu cho người ăn nhưng là ta lại không khéo ngoại trừ nấu cháo ra chẳng biết nấu thứ gì khác ".

Niệm Băng nhìn Phượng Nữ cười ngượng ngùng, không nhin được có phần si ngốc, thì thào : " Phượng Nữ, người thật xinh đẹp. A ! Xin lỗi, ta phải đi nấu cơm ". Nói xong, đem đồ đi vội tới trù phòng.

Nhìn Niệm Băng đang đi vào trù phòng, trong mắt Phượng Nữ toát ra một tia quang mang quái dị, vẻ ôn nhu đã biến mất, toàn bộ đều là vẻ lạnh lùng, nàng tựa hồ đang tự hỏi gì đó, lẩm bầm nói : " Quên đi, có Ly Thiên kiếm đối ta mà nói cũng đã đủ, cần gì phải tham Hỏa Diễm thần chi thạch của hẩn ? Hẩn còn nấu cơm cho ta ăn, vậy thì cho hẩn chút tiện nghi đi, ta nghĩ các trưởng lão hẩn là sẽ không trách ta. Gã Niệm Băng này thật sự quái lạ, trên người lại có nhiều bảo bối như vậy, nếu đối là đại tỷ đến, sợ rằng trên người hẩn sẽ chẳng giữ được thứ gì. Quên đi, mặc kệ nó, cứ làm tốt Chính Dương đạo, coi như là đáp lại Hoa Thiên lão đầu một cái nhân tình ". Nói đến đây, trong mắt Phượng Nữ hàn quang dần dần biến mất, ánh mắt lại mê mang hướng về phía trù phòng.

Tốc độ nấu cơm lần này quả nhiên nhanh hơn rất nhiều, lần trước Niệm Băng sơ dĩ chọn món cơm bồ câu phức tạp, chính là bởi vì nguyên liệu quá ít, lần này hẩn mang tới đủ rau xanh và thịt, thao tác tự nhiên đơn giản hơn nhiều, sau hai khắc, cả Thủy Hóa Thiết Khí Phô đã tràn ngập hương khí, bốn món một canh tiêu chuẩn lần lượt xuất hiện, hình thức bất đồng, nhìn vào hai điểm sắc, hương mà phán đoán, chúng đích thị là cực phẩm.

Niệm Băng bày thức ăn lên bàn trong sân, lau mồ hôi trên trán mỉm cười hướng trong phòng hô : " Phượng Nữ, ăn cơm thôi. Nhanh đến đây đi ".

" Thơm quá a ! Rốt cục lại không phải ăn cháo rồi ". Mùi thơm nhàn nhạt phủ vào mặt.

Phượng Nữ với tốc độ cực nhanh lao tới trước bàn, Niệm Băng chỉ thấy mắt hoa lên, chiếc đĩa nằm trong tay nàng.

Phượng Nữ kéo ghế cho Niệm Băng, nhưng hai mắt nàng không hề rời khỏi chiếc bàn, " Oa, người nấu đây ư ? Sao người nấu gì cũng giống như công nghệ phẩm ta sao đành lòng ăn đây ". Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng đôi đĩa trong tay nàng cũng đã bắt đầu dò xét, chạm vào một đĩa thức ăn màu vàng đỏ gần như trong suốt.

Niệm Băng nghe vậy cười đáp : " Món ăn do một trù sư làm ra nếu không ai ăn, vậy là hẩn thất bại thảm hại rồi, ta không có hy vọng như vậy, người ăn hết mới tốt, biết sức ăn của người lớn, hôm nay ta cố ý làm nhiều một chút, bốn đĩa thức ăn này đều làm nhiều hơn một chút, buổi tối người chỉ cần hâm nóng lại, mùi vị cũng sẽ không biến đổi nhiều lắm ".

Phượng Nữ gắp một miếng màu vàng kim không biết tên đưa vào miệng, lúc nhai, nàng cảm giác rõ ràng, thịt cực kỳ mềm, mang theo hương thơm ngào ngạt, nhai miếng thứ hai, miệng đã ngập mùi thơm, khiến vị khẩu không khỏi rộng mở. Niệm Băng đem một chén cơm đi tới, khẽ cười nói : " Món này hơi mặn, thích hợp ăn với cơm ".

Phượng Nữ nhìn Niệm Băng, tán thán : " Quá tuyệt vời, ta đã nói khẩu vị thế nào cũng bị người làm hư, xem ra sắp trở thành sự thật rồi, người sao không ăn a ! Vừa rồi thứ ta ăn là gì vậy ? Thịt thực là mềm. Chẳng lẽ là cá ? Nhưng lại không hề có mùi của cá a ! ".

Niệm Băng khẽ cười đáp : " Ta ăn cơm xong mới đến đây, chỗ chúng ta giữa trưa đã phải buôn bán, cho nên ăn điểm tâm hơi muộn, bây giờ không thấy đói, lúc ta trở về là vừa kịp bữa cơm chiều, nên sẽ không ăn ở đây. Người vừa rồi ăn không phải cá, mà là một món rất phổ thông, gọi là Hồng Kim Oa (ND : Oa - ếch), hạt màu đỏ tròn nhỏ chính là hạt tiêu, mà người vừa rồi ăn chính là thịt ếch, thịt ếch rất mềm, là một cực phẩm trong các loại thịt, chỉ cần khử được mùi, nấu kiểu gì thì cũng đều thành món ăn ngon. Nhanh ăn đi, ăn nhiều một chút ".

Không cần Niệm Băng phải nói, Phượng Nữ cũng tuyệt không ăn ít, vừa không ngừng đưa thức ăn vào miệng, vừa nói chuyện phiếm với Niệm Băng, thứ kỹ thuật cao này khiến Niệm Băng rất là thán phục.

" Niệm Băng, người vừa nói chỗ các người, chẳng lẽ người ở Băng Tuyết thành còn biết ai sao ? ". Phượng Nữ vừa ăn vừa nói.

Niệm Băng lắc đầu, trả lời : " Không, ta là tìm được công việc rồi mà thôi, địa phương đó người hẳn cũng biết, chính là Thanh Phong Trai, cách nơi này không xa ".

" Thanh Phong Trai ? Nơi đó rất cao quý a ! Ta chưa từng tới đó ăn, bất quá nghe nói thì rất tốt, với kỹ nghệ của người, tới nơi nào cũng nhất định sẽ là đại trù tốt nhất. Mặc dù ta chưa ăn bao giờ, nhưng ta có thể khẳng định, trù sư của Thanh Phong Trai tuyệt đối không thể nấu ngon được như người ".

Niệm Băng mỉm cười, nói : " Người đã đoán sai, ta ở nơi này không phải để nấu nướng, ngoại trừ sự phụ ta ra, người là người duy nhất được ăn đồ ta nấu. Ở Thanh Phong Trai, ta chỉ làm công việc chế củi mà thôi ".

Phì một tiếng, miếng cơm trong miệng Phượng Nữ toàn bộ đều văng ra hết, bắt đầu ho sù sù, dọa Niệm Băng sợ đến nhảy lên. Niệm Băng vội vàng đưa nàng chén canh nhỏ, vừa vỗ vỗ lên tấm lưng mềm mại co dãn của nàng, vừa đưa chén canh lên đôi môi đỏ mọng của nàng, trong lúc vội vàng, hẳn cũng không để ý đến bộ dáng hết sức thân thiết này của mình.

Lót bụng chén canh nóng, Phượng Nữ hồi phục lại, thở ra từng hơi mạnh, sáng giọng : " Người muốn ta chết a ! Đùa thì cũng không được đùa ác như vậy chứ ".

Niệm Băng vừa vỗ lưng giúp nàng, vừa cười khổ nói : " Ai nói ta nói đùa, ta ở Thanh Phong Trai chính là một người chế củi, tâm lý của người cũng thực quá kém, trước hãy thở cho đều đã ".

Phượng Nữ giật mình nhìn Niệm Băng, " Người thật sự ở đó chế củi ? Người không hâm đấy chứ ? ". Vừa nói, vừa đặt bàn tay thon thon đặt lên trán Niệm Băng, bàn tay ấm áp mang theo một mùi hương nhàn nhạt, da thịt mềm mại khiến Niệm Băng trong lòng rung động, nắm tay nàng, nói : " Ta không có sao, lựa chọn đến nơi này chế củi, là ta không muốn trù nghệ của mình bị bại lộ. Trù sư trưởng Diệu Trù Vương Minh Nguyên của Thanh Phong Trai kỹ nghệ cao siêu, ta tới nơi này chỉ là muốn xem hắn có kỹ nghệ đặc thù gì mà thôi, cần gì phải hiển lộ chính mình chứ ? Nếu bọn họ biết được trù nghệ chân chính của ta, sợ rằng muốn rời đi thì cũng rất khó khăn ".

Phượng Nữ thanh âm đột nhiên nhỏ lại, cúi đầu nói : " Người, người trước tiên buông ta ra, thế này còn ra bộ dáng gì nữa ".

Niệm Băng trong lòng cả kinh, lúc này mới phát hiện, vì tay phải đang nắm tay Phượng Nữ, tay trái đã ngừng vỗ, chuyển thành ôm lấy bờ lưng nàng, thân thể Phượng Nữ mềm mại co dãn đã hoàn toàn nằm trong lòng ngực của chính mình, cảnh tượng thân mật như thế nhất thời khiến hắn ngẩn ngơ, rồi cuống quýt buông tay, cho dù hắn quả thực thông minh nhưng gặp phải tình huống xấu hổ này nhất thời cũng không biết phải nói gì cho phải, cứng lưỡi hồi lâu mới đưa chiếc đĩa đặt vào tay Phượng Nữ, ho khan hai tiếng, rồi nhìn ra phía đại thụ bên ngoài tường.

Động tác ăn cơm của Phượng Nữ cũng không còn nhanh như lúc trước, mặc dù vẫn không ngừng ăn nhưng tâm tình của nàng lúc này lại rất phức tạp, nội tâm không ngừng biến đổi, mặc dù nàng biết rõ chính mình không nên như vậy, nhưng lại không chế không được thỉnh thoảng liếc nhìn Niệm Băng. Bữa ăn này, nàng không ăn nhiều như bữa cơm bồ câu lần trước, chỉ ăn chừng chưa bằng một nửa, liền dừng bữa.

Niệm Băng vừa định giúp nàng dọn dẹp, lại bị Phượng Nữ ngăn trở, Phượng Nữ liếc hắt một cái, bình thản nói : ” Ta đi dọn, ngươi ngồi đợi ta một lúc là xong thôi ”.

Niệm Băng đứng dậy, tâm tình của hắn cũng phức tạp chẳng kém, cúi đầu nói : ” Phượng Nữ, ta đi đây hai ngày sau ta trở lại ”.

Phượng Nữ nói có chút thất vọng : ” Sớm như vậy đã muốn đi rồi sao ? ”.

Nhìn nhân thần có phần u oán của nàng, Niệm Băng hô to ăn không tiêu rồi, thầm nghĩ, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng chính mình thật sự sẽ muốn chìm ngấm vào đó, chạy ngay mới là tốt nhất, nghĩ tới đây, hắn không hề do dự, vượt cằm đáp : ” Ta trở về còn rất nhiều chuyện phải làm, chẳng thể không lĩnh lương người ta mà chẳng làm gì a ! Việc Chính Dương đao không vội, ngươi đừng quá lao lực thân thể, từ từ làm là được ”.

Phượng Nữ gật đầu, bẻ mâm vào trong trù phòng, rồi tự mình tiễn Niệm Băng tới cửa, mỉm cười, nói : ” Ngươi nếu không có chuyện gì thì cứ tới đây, cảm tạ bữa cơm trưa của ngươi ”.

Niệm Băng lúc này tâm thần cũng đã khôi phục một chút, khẽ cười nói : ” Cảm ơn cái gì, phải là ta cảm tạ ngươi mới đúng a ! Cô nương, đóng cửa đi. Tái kiến ! ”. Nói xong, hắn xấu hổ rời khỏi Thủy Hóa Thiết Khí Phô, rồi đem tâm thần đè nén trong băng hỏa đồng nguyên ma pháp, lúc này mới ổn định trở lại.

Phượng Nữ nhìn bóng lưng Niệm Băng từ từ rời xa, không nhìn được bật cười, ” Tiểu tử ngốc, đường đường là truyền nhân của Quỷ Trù lại đi chặt củi cho người, thật thấy thiệt thòi cho hắn. Bất quá, hắn thật sự là ngốc một cách đáng yêu. Nếu ta đem hắn trở về, không biết mấy vị trưởng lão sẽ nghĩ như thế nào, trù nghệ của hắn quả thực tinh trạm a ! ”.

Rời khỏi Thủy Hóa Thiết Khí Phô, Niệm Băng không trực tiếp về Thanh Phong Trai, mình vốn đã trải qua ba ngày ước định không biết ma pháp sư công hội còn có thể nhận mình vào không, bất luận nói thế nào cũng phải đến đó một chuyến đã, chỉ cần có thể vào tư liệu thất của bọn họ đọc một chút, bằng vào trí nhớ của mình, một lần như vậy là đủ rồi, sau này không cần tới nơi này cũng được. Nhiều nhất là sau một tháng, sẽ rời khỏi Băng Tuyết thành, đi tới địa điểm tiếp theo. Bởi vì có mối hận Băng Thần tháp trong lòng, hắn mới không muốn vì Băng Nguyệt đế quốc làm bất cứ điều gì, cho dù chỉ là làm cho ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc. Đả kích lúc tuổi nhỏ, khiến Niệm Băng bản tính lương bạc, hết thấy đều lấy mình làm trung tâm, ngoại trừ vì báo thù mà phải đề cao năng lực bản thân và truy cầu trù nghệ đỉnh phong, hắn không muốn làm điều gì khác cả.

Băng Tuyết thành rốt cục đã giải cấm, trên đường cái rõ ràng đã náo nhiệt trở lại, dân chúng mấy ngày nay bởi vì phong thành mà không dám xuất môn, lúc này đều đi mua hàng hóa trong các cửa hàng trong thành, nhất là các cửa hàng kinh doanh dân sinh dụng phẩm, lúc này thêm đông đúc. Cảm thụ cảnh tượng náo bên đường, Niệm Băng tâm tình cũng tốt lên, xác định phương hướng ma pháp sư công hội, đi nhanh tới. Khí trời mặc dù hơi nóng, nhưng bởi vì mang theo Thần Lộ đao được khảm Băng Tuyết nữ thần chi thạch, Niệm Băng cũng không có cảm giác nóng nực, vừa đi vừa nhìn ngó chung quanh, bộ dáng tiêu điều tự đắc.

Băng Tuyết thành quả thực rất lớn, Niệm Băng mặc dù đi rất nhanh, nhưng cũng phải một thời thần sau mới tới trước cổng ma pháp sư công hội, bây giờ là ban ngày, trước cổng công hội là hai thủ vệ mặc ma pháp bào, hai gã đại khái mười sáu, mười bảy niên kỷ, nhìn trên ma pháp bào không thấy có tiêu chí chứng tỏ chỉ hai gã chỉ là ma pháp học đồ mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ có thực lực của sơ cấp ma pháp sư.

Niệm Băng đi nhanh tới trước cửa ma pháp sư công hội, hướng hai gã sơ cấp ma pháp sư nói : ” Các người hảo, ta tới tìm Lý Đắc ma đạo sĩ ”.

Sơ cấp ma pháp sư bên trái liếc nhìn Niệm Băng, nghi hoặc đích nói : ” Ngươi tìm Lý Đắc ma đạo sĩ ? Có chuyện gì không ? ”.

Niệm Bằng đáp : " Là thế này, ba ngày trước ta từng tới công hội tiếp nhận ma pháp trác thí, lúc ấy thời gian quá muộn, cho nên, Lý Đắc ma đạo sĩ nói ta ngày thứ hai trở lại tìm hấn. Nhưng, ngày thứ hai thì cả tòa Bằng Tuyết thành đều bị phong tỏa, cho nên, ta không thể tới, hôm nay đã dỡ bỏ phong thành, ta liền lập tức tới, thật sự không hay, khiến cho Lý Đắc ma đạo sĩ phải đợi lâu ".

Trong mắt hai gã sơ cấp ma pháp sư tuổi còn trẻ đều toát ra vẻ kinh ngạc, gã bên phải nói : " Người, người chính là đại ma pháp sư mà so với Long Linh tử còn trẻ hơn ? ".

Niệm Bằng ngậy ra, nói : " Các người cũng biết ta ? Ngày đó Lý Đắc ma đạo sĩ cũng nói qua, ta đã có thực lực đại ma pháp sư ".

Sơ cấp ma pháp sư bên trái có chút quái dị nhìn Niệm Bằng, nói : " Thế mà hai ngày nay hội trưởng còn phái chúng ta đi tìm người trong thành, nhưng như thế nào lại không được người, nhưng rốt cục cũng đã tới, theo ta đến đây đi ".

Niệm Bằng trong lòng khẽ động, thầm nghĩ, cho dù mình ma pháp thực lực không kém, cũng không cần thiết công hội hội trưởng tự mình hạ lệnh tìm kiếm chứ, việc này trong đó sợ rằng có chút kỳ hoặc, hết thấy vẫn phải cẩn thận một chút. Vừa nghĩ, hấn vừa theo sơ cấp ma pháp sư lần thứ hai bước vào ma pháp sư công hội, trong lúc đi tới, hấn âm thầm tính toán đối sách ứng biến cho các tình huống có thể phát sinh.

Sơ cấp ma pháp sư đưa Niệm Bằng tới một phòng bên trong công hội, lấy cho hấn chén nước, rồi nói : " Người ở đây chờ một chút, ta đi thông tri cho Lý Đắc ma đạo sĩ ".

Phòng này rất lớn, tựa hồ là chuyên dùng để tiếp đãi khách nhân, trên vách tường có bích họa giống như trong trác thí đại sảnh lần trước, ngay cả ở trên bàn trước mặt cũng đều có lực mang tinh đồ án.

Không lâu sau, tiếng bước chân vang lên, thủy hệ ma đạo sĩ Lý Đắc từ bên ngoài đi vào, hấn vừa vào cửa, Niệm Bằng nhất thời cảm giác được một luồng áp lực cường đại trùm lên thân mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt Lý Đắc có chút quái dị, đang đứng ở cửa nhìn chính mình.

" Lý Đắc ma đạo sĩ, người hảo ". Niệm Bằng vội vàng đứng dậy, cung kính hướng Lý Đắc hành lễ.

Lý Đắc lạnh nhạt nói : " Người hảo, ta đã chờ người ba ngày rồi, phong thành chỉ là ở bên ngoài, đối với thành nội mà nói, cũng không có phong tỏa quá mạnh mẽ, hấn là sẽ không ảnh hưởng đến hành động của người chứ ".

Niệm Bằng dấu diếm thanh sắc nói : " Ta vừa tới Bằng Tuyết thành không lâu, đột nhiên phong thành khiến cho ta có chút sợ hãi, cho nên, vẫn đợi tới sau khi phong thành kết thúc mới đến đến nơi này, thật sự có lỗi ".

Lý Đắc cau mày nói : " Sợ hãi ? Là ma pháp sư có tinh thần lực cường đại, tâm tình loại này sợ rằng không dễ dàng xuất hiện được ".

Niệm Bằng trên mặt hơi ửng đỏ, đáp : " Ta từ tiểu địa phương tới, chưa thấy qua thành thị lớn như vậy, thật sự là xấu hổ ".

Lý Đắc ánh mắt một mực hướng về Niệm Bằng, tinh thần lực của hấn cũng thủy chung trùm lên chung quanh thân thể Niệm Bằng, nhưng bất luận xem xét như thế nào đều không thể từ trên người Niệm Bằng nhìn ra một tia sơ hở. Lạnh nhạt cười, nói : " Đã như vậy, người theo ta đến đây, từ bây giờ trở đi người đã là một thành viên trong Bằng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội. Đi thôi, nghi thức sớm đã chuẩn bị xong rồi ". Nói xong, hấn xoay người đi ra phía ngoài.

Niệm Bằng vội vàng đuổi theo Lý Đắc, đi ở phía sau hấn, âm thầm ngưng tụ băng hỏa đồng nguyên lực, một khi có việc phát sinh bất ngờ, mặc dù đối phương là ma đạo sĩ, nhưng nếu chính mình đồng thời dùng hai loại cực đoan ma pháp đánh lén, tất nhiên có thể khiến hấn rối loạn nhất thời, như vậy, chính mình sẽ có thêm cơ hội đào tẩu. Vừa đi, trong lòng hấn vừa âm thầm cảm thấy kỳ quái, Lý Đắc ma đạo sĩ này tại sao muốn dò xét mình như vậy chứ ? Chẳng lẽ việc mình giết chết Liễu Tam đã bại lộ ? Liễu Tam bất quá chỉ là một gã chương quỹ của Đại Thành Hiền mà thôi, đâu không cần tới hấn đường đường một ma đạo sĩ ra mặt.

T

rong lòng mang theo nghi hoặc, Niệm Băng đi theo Lý Đắc vào tới gian chính của ma pháp sư công hội. Cả tòa đại sảnh dật thường rộng rãi, phải rộng gấp đôi trần thí đại sảnh hôm trước, Trong đại sảnh, đang có mấy người đứng nói chuyện với nhau. Ma pháp sư từ thấp tới cao, tiêu chí trên ngực khác nhau, trên ngực sơ cấp ma pháp sư chỉ có một tiêu chí ma pháp hệ thật nhỏ, như phong hệ là một cơn gió lốc màu xanh, hỏa hệ là một ngọn lửa đỏ, bởi vì ma pháp bào của ma pháp sư căn cứ phụ thuộc vào ma pháp tu luyện, màu sắc cũng bất đồng, cho nên, các tiêu chí nhỏ này là rất khó phân biệt. Tới trung cấp ma pháp sư cảnh giới, chung quanh tiêu chí sẽ có thêm đường biên màu bạc, mà cao cấp ma pháp sư sẽ có thêm một đường biên nữa, tới đại ma pháp sư cảnh giới, tại chung quanh tiêu chí xác định thân phận phải có tổng cộng ba đường biên, sau khi tiến nhập ma đạo sĩ cao cấp giai đoạn, tiêu chí sẽ lớn hơn một chút, đồng thời chuyển thành màu vàng, bất luận là ma pháp sư hệ nào, tiêu chí đều là màu vàng, điểm này là tiêu chuẩn thống nhất của ma pháp sư khắp năm đế quốc trên đại lục. Mà ma đạo sư cơ hồ là cực hạn của ma pháp sư, tiêu chí trên ngực bọn họ lại một lần nữa khôi phục nguyên sắc, chỉ bất quá trên nền lại có thêm một lục mang tinh, tựa như Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội hội trưởng Long Trí vậy.

Ma pháp sư đang nói chuyện phiếm trong đại sảnh tổng cộng có năm người, trong đó có hai ma pháp sư có vẻ cùng tuổi với Lý Đắc, dĩ nhiên đều là cấp bậc ma đạo sĩ, mà ba người còn lại, cũng có tiêu chí đại ma pháp sư, bọn họ hiển nhiên đều là tinh duệ của ma pháp sư công hội, thấy Lý Đắc mang theo Niệm Băng đi đến, ánh mắt không nhìn được đều hướng về bọn họ, trong đó một ma pháp sư trên ngực mang tiêu chí hỏa hệ ma đạo sĩ khẽ cười nói : ” Lý Đắc, đây là người ngày đó trần thí sao ? Từ bề ngoài mà xem thật đúng là nhìn không ra a ! ”.

16. Chương 15 - Gia Nhập Ma Pháp Sư Công Hội

Hỏa hệ ma đạo sĩ nói chuyện lúc trước có vẻ rất hào sảng, ha ha cười, nói : ” Nghìn vạn lần đừng gọi làm tiền bối, việc học không có trước sau, đặt giả vi tôn, khi ở niên kỷ của người, ta dường như mới vừa mới tiến vào trung cấp ma pháp sư cảnh giới không lâu, khi đó đã là cực nhanh, hoan nghênh người gia nhập Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta ”.

Lúc này, ba đại ma pháp sư bởi vì thân phận thấp hơn, lúc này đã lui về một bên, ở trước mặt ma đạo sĩ, đại ma pháp sư chỉ có khuất tòng mà thôi.

Một ma đạo sĩ bên cạnh, tiêu chí trước ngực là kim sắc băng hoa, hiển nhiên là một băng hệ ma đạo sĩ, hẳn lại không dễ dãi giống như hỏa hệ ma đạo sĩ, hừ lạnh một tiếng, toàn thân tản ra khí tức âm lãnh.

Lý Đắc đi tới bên cạnh hai ma đạo sĩ, xoay người nhìn Niệm Băng nói : ” Công hội quy định, khi tân nhân viên gia nhập công hội, ít nhất phải có một trưởng lão với cảnh giới ma đạo sĩ cử hành nghi thức, nếu người gia nhập chỉ có thực lực trung cấp ma pháp sư trở xuống, thì chỉ cần có thêm một đại ma pháp sư cũng có thể cử hành nghi thức. Mà thực lực người đã đạt tới đại ma pháp sư cảnh giới, cho nên, hôm nay ta mời hai vị công hội trưởng lão khác đồng thời tới cử hành nghi thức cho người, đáng tiếc hội trưởng đi ra ngoài làm việc, nếu không thì hẳn là người đã vội tới cử hành cho người, như vậy thì chắc chắn sẽ thích hợp hơn. Mời tiến lên, đứng ở trung ương của lục mang tinh ”. Lý Đắc chỉ về phía mặt đất.

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, đi tới giữa ba ma đạo sĩ, đứng ở trung ương của kim sắc lục mang tinh, Lý Đắc khẽ cười, nói : ” Ta, thủy hệ ma đạo sĩ Lý Đắc. Lấy thân phận Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội trưởng lão, cử hành nghi thức này. Nguyên tố chi thần vĩ đại, dưới sự chứng kiến của người, Niệm Băng sẽ trở thành một đại ma pháp sư của bản công hội, hết thảy đều vì vinh dự và quang huy của công hội mà tự hào, đem lực lượng cả đời phụng hiến cho công hội. Niệm Băng, ta hỏi người, người nguyện ý vì công hội mà nỗ lực hết thảy không ? ”.

” Ta nguyện ý ”. Niệm Băng không chút do dự hồi đáp, mọi lời đều rất đơn giản, nhưng ước thúc lực lại là rất mạnh, gia nhập ma pháp sư công hội này, không phải tương đương với chui đầu vào một cái rọ thật lớn sao ? Niệm Băng ngoài miệng mặc dù đáp lời, nhưng trong lòng lại bỏ thêm hai chữ, gộp lại chính là : ta nguyện ý cái rắm.

Lý Đắc mỉm cười, nhìn về một đại ma pháp sư khẽ gật đầu, ma pháp bào của tên đại ma pháp sư kia rất kỳ quái, là ngân sắc, hần tiến lên từng bước, thì trào niệm vài câu chú ngữ, ngân quang chợt lóe, trong tay hần vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện một bộ kiện ma pháp bào màu lam nhạt, đó là ma pháp bào tượng trưng cho thân phận của băng hệ ma pháp sư, băng hệ cùng thủy hệ mặc dù đồng nguyên, nhưng ma pháp bào của băng hệ thô (ND : nguyên văn - thiển) hơn một chút so với thủy hệ. Nhìn thấy ma pháp bào xuất hiện, Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ, đây là không gian ma pháp sao ? Trong thế giới ma pháp, lấy thủy, hỏa, thổ, phong bốn nguyên tố ma pháp làm cơ sở, sau đó sinh ra băng, lôi hai loại đặc thù ma pháp, mà không gian ma pháp, quang minh ma pháp và hắc ám ma pháp, đều là những loại ma pháp ít gặp, về phần quang minh và hắc ám, theo truyền thuyết, hai loại ma pháp này tựa hồ đã thất truyền, nhưng khi còn nhỏ, Dung Thiên từng nói cho Niệm Băng, kỳ thật hai loại ma pháp kia cũng không có thất truyền, nhưng chỉ có một số người có thân thể đặc thù mới có thể nắm giữ, từ khía cạnh năng lượng mà nhìn, quang minh cùng hắc ám mặc dù cũng không thể mạnh hơn các ma pháp khác ở điểm nào, nhưng lại có tính chất đặc thù, muốn ứng phó thì khó khăn hơn nhiều. Không gian hệ đại ma pháp sư, sau này có cơ hội sẽ phải tới thỉnh giáo thỉnh giáo nhiều nhiều, nếu mà mình cũng biết không gian hệ ma pháp thật là tốt, nghe nói không gian hệ ma pháp sư đều có thể sử dụng một thứ không gian ma pháp đặc thù, đem để cất giấu đồ vật, phi thường tiện dụng, nếu có ma pháp loại này, trên người mình cũng không mang mang theo nhiều đồ như vậy, thậm chí có thể mua thêm nhiều loại gia vị để mang theo trên người để dùng.

Lý Đắc đương nhiên không biết hiện tại Niệm Băng đang nghĩ ngợi dùng không gian ma pháp để chứa gia vị, tiếp lấy ma pháp bào từ không gian hệ ma pháp sư kia, đi tới trước mặt Niệm Băng, nói : " Nguyên tố chỉ thần chúc phúc cho người, hài tử, mặc vào ma pháp bào này vào, người sẽ đem trở thành một phần tử của công hội, chúng ta đều là thân nhân và bằng hữu của người ".

Nhìn ánh mắt tha thiết của Lý Đắc, trong lòng Niệm Băng trong lòng không khỏi cảm thấy ái ngại, bất quá hần cũng không bối rối lâu, nhận ma pháp bào trong tay Lý Đắc rồi khoác lên mình, cảm thấy rất vừa vặn, hiển nhiên là đã dựa theo vóc người của hần mà làm. Cầm ma pháp bào trong tay cảm giác phi thường thoải mái, chắc chắn là được chế tác từ tài liệu đặc thù, trên cả kiện ma pháp bào thượng đều tản ra ma pháp khí tức nhẹ nhàng, mặc dù cũng không mãnh liệt, nhưng với việc hấp thu băng nguyên tố thì nhất định có chỗ tốt, phần cổ của ma pháp bào theo một ngân sắc nguyệt lượng phù hiệu, phần đuôi của nguyệt lượng là một băng hoa màu trắng, đó chính là tiêu chí của Băng Nguyệt đế quốc.

Nhìn nhìn băng hoa trên ngực được bao bọc bởi ba vòng ngân tuyến, Niệm Băng trong lòng thầm gọi, ba, mù mù, các người có thấy được không ? Nhi tử của các người hiện tại cũng đã là một đại ma pháp sư, song hệ đại ma pháp sư a ! Các người hãy chờ, sẽ không quá lâu, ta nhất định sẽ quay lại Băng Thần tháp.

Lý Đắc nhìn Niệm Băng mặc ma pháp bào của băng hệ đại ma pháp sư, không khỏi thầm khen trong lòng, Niệm Băng vốn anh tuấn, lúc này mặc ma pháp bào hoa lệ lại càng thêm tuấn lãng, tinh mục minh mẫn, khiến người ta không khỏi phát sinh hảo cảm. Mỉm cười, nói : " Quả nhiên là nhân yếu trang, mặc ma pháp bào vào, người đã là một Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư chân chính ".

Niệm Băng cung kính hướng về phía ba ma đạo sĩ hành lễ, " Đa tạ các vị ma đạo sĩ giúp đỡ ".

Lý Đắc lại hướng về phía không gian hệ ma pháp sư nọ gật đầu, ngân quang chợt lóe, lần này xuất hiện là một ma pháp trượng tinh xảo và một ngân sắc huy chương, trên mặt huy chương cũng là Băng Nguyệt đế quốc phù hiệu, ở giữa ngân sắc băng hoa có khảm một viên bảo thạch trong suốt, thoáng tản ra ma pháp ba động, ma pháp trượng chỉ có dài hơn thước, thân trượng màu lam, đầu trượng là một viên nhũ bạch sắc bảo thạch, tản ra một màn sương vụ mờ mờ, mặc dù kém xa Băng Tuyết nữ thần chi thạch, nhưng cũng là một khối thượng phẩm bảo thạch hiếm thấy.

Lý Đắc trước tiên đưa huy chương sáu cạnh đó cho Niệm Băng, " Đây là tượng trưng cho Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư chúng ta, với thân phận đại ma pháp sư của người, tương đương với thiên phu trưởng trong quân đội, với huy chương này, tại bất cứ quân doanh nào ở cửu đại thành thị của Băng Nguyệt đế quốc, người đều có thể điều khiển binh chủng dưới nghìn người tác chiến, đồng thời, với huy chương này, người cũng có thể lĩnh lương tại bất cứ phân hội nào của công hội, lương căn cứ theo cấp bậc khác nhau mà khác nhau, với cấp bậc hiện tại của người, mỗi tháng có thể lĩnh hai mươi tử kim tệ thù lao. Trên huy chương thượng có dấu vết đặc thù của bản công hội, vô pháp giả mạo, cho nên, người nhất định phải giữ cho tốt, nếu mất, lập tức phải báo cho công hội, chúng ta sẽ căn cứ vào số hiệu trên huy chương mà hủy bỏ

hiệu dụng của nó đi ”.

Hai mươi tử kim tệ, chính là hai trăm kim tệ a ! Hơn nữa huy chương lại còn có cả quyền lợi, tuyệt đối là chí bảo a ! Xem ra, cuộc đời nghĩa vụ tất kèm theo quyền lực, trách không được phụ thân từng nói, gia nhập ma pháp sư công hội là chuyện mà ma pháp sư bình thường đều mơ tưởng, có vật này, sau này chính mình du lịch trên đại lục, sẽ thuận tiện hơn. Cảm tạ Lý Đắc xong, hắn cẩn thận cất huy chương vào trong lòng.

Lúc này, Lý Đắc cầm ma pháp tượng, mỉm cười nói : ” Ma pháp tượng này tên là Băng Lăng, vốn là với tu vi của ngươi, công hội không nên tặng ngươi pháp tượng trân quý như vậy, nhưng ta đã cùng với hội trưởng thương lượng qua, hội trưởng thấy ngươi còn trẻ đã đạt tới cảnh giới đại ma pháp sư, tiền đồ là vô hạn, đã quyết định đem ma pháp tượng vốn trước giờ chỉ cấp cho băng hệ ma đạo sĩ thưởng cho ngươi. Có nó, ngươi có thể giảm thời gian ngâm xương chú ngữ xuống một phần ba, đồng thời, lúc ngưng tụ ma pháp lực, băng nguyên tố cũng dễ dàng chỉ huy hơn, ngươi hãy nhận lấy, đây chính là ma pháp vật phẩm cấp bậc kim khí ”.

” Kim khí ? Lý Đắc ma đạo sĩ, kim khí là có ý tứ gì ? ”. Niệm Băng nói ra nghi hoặc trong lòng, hắn cũng không biết cấp bậc của ma pháp vật phẩm phân biệt thế nào.

Lý Đắc mỉm cười, nói : ” Xem ra, thời gian ngươi tiếp xúc ma pháp mặc dù không ngắn, nhưng đối với ma pháp vẫn chưa chân chính hiểu rõ, trong tất cả ma pháp vật phẩm, kim khí là cấp bậc khá cao. Ma pháp vật phẩm chia làm thần khí, thứ thần khí, ám kim khí, kim khí, ngân khí, thanh đồng khí, tổng cộng sáu cấp bậc, mặc dù kim khí chỉ là cấp bậc thứ tư, nhưng phải biết rằng, một kim khí pháp tượng, ở chợ xem qua cũng giá trị hàng nghìn tử kim tệ, mà ám kim khí ma pháp vật phẩm lại cực kỳ hiếm, tối cao thần khí cùng thứ thần khí, là phi thường khó gặp, ngay cả hội trưởng, cũng chỉ có một kiện thứ thần khí cấp bậc pháp tượng mà thôi, chân chính thần khí, nghe nói, chỉ có Băng Thần tháp Băng Tuyết nữ thần tế tự có một, nhưng cụ thể là cái gì cũng không biết, dường như không phải pháp tượng ”.

Niệm Băng nhìn Băng Lăng tượng trong tay, trong lòng khẽ động, nếu tính như vậy, Thần Lộ đao của mình dùng thành pháp tượng thì là cấp bậc gì chứ ? Sợ rằng ít nhất cũng hẳn là bảo bối cấp ám kim khí cấp. Dù sao, Băng Tuyết nữ thần chi thạch rõ ràng mạnh hơn nhiều so với Băng Lăng thạch trên pháp tượng này.

” Đa tạ các vị ma đạo sĩ cùng hội trưởng đã tài bồi, ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, tranh thủ sớm trở thành ma pháp sư cường đại hơn ”. Vừa nói mấy câu sáo ngữ, tâm tưởng Niệm Băng lại đã bay đến đồ thư quán của ma pháp sư công hội, hiện tại đã vào được đây, chỉ cần có được băng hệ ma pháp chú ngữ mà mình mong muốn thì cũng là đủ rồi.

Lý Đắc mỉm cười, nói : ” Những nghi thức đã hoàn thành, hiện tại, ta muốn nói cho ngươi vài quy định của công hội, để tránh cho ngươi sau này phạm phải. Ngươi nhất định phải nhớ kỹ. Đầu tiên, là một ma pháp sư của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, bất luận lúc nào, đều phải phục tùng vô điều kiện mọi điều khiển của công hội, một khi công hội có nguy cơ, ngươi sẽ trở thành một thành viên của ma pháp sư quân đoàn, về phân chức vị cụ thể, phải xem cấp bậc ma pháp của ngươi lúc ấy mà định, điểm này là phải tuân thủ, nếu không, chẳng những ma pháp cấp bậc bị hủy bỏ, còn có thể bị công hội xử phạt nghiêm khắc ”.

Niệm Băng gật đầu, nếu có nhiều quyền lợi như vậy, phải kèm theo nghĩa vụ là điều đương nhiên.

Lý Đắc tiếp tục nói : ” Tiếp theo, khi Băng Nguyệt đế quốc gặp nguy cơ, Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta phải có nghĩa vụ trợ giúp Băng Nguyệt đế quốc đối kháng ngoại địch, dưới tình huống loại này, ngươi cũng phải vô điều kiện tiếp nhận chinh điều, trở thành một ma pháp sư trong đế quốc ma pháp sư quân đoàn, đương nhiên, dưới tình huống này, đế quốc sẽ trả thù lao cho nỗ lực của ngươi, mà con số thù lao cũng cực kỳ khả quan, nếu lập công lao, còn có thể được tưởng thưởng ”.

Nghe xong những lời này, Niệm Băng trong lòng nghi hoặc đại thắng, nếu là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, không nên lấy quyền lợi của đế quốc làm điều đầu tiên sao ? Tại sao trong quy định, điều thứ nhất lại là muốn vô điều kiện tuân theo điều khiển của ma pháp sư công hội, theo cách lý giải này, cảm giác thập phần quái dị, chẳng lẽ ma pháp sư công hội lúc mà ích lợi của chính mình bị xâm hại thì có thể đối nghịch với đế quốc ?

Lý Đắc tiếp tục nói : " Đệ tam, sau khi trở thành một ma pháp sư của công hội, nếu công hội phái người đảm nhiệm chức vụ gì, người đều phải tuân hành, nghe theo sự phân phó của công hội. Đương nhiên, với tình huống của người hiện tại, công hội sẽ không an bài cho người chức vụ gì, người hiện tại tối trọng yếu chính là nỗ lực đề thăng ma pháp tu vi, tranh thủ sớm đạt tới ma đạo sĩ cảnh giới, một khi thành ma đạo sĩ, tiếng nói của người trong công hội cũng sẽ có trọng lượng hơn, cũng được thụ dư vinh dự trở thành công hội trưởng lão ".

Niệm Băng thu liễm tâm thần, gật đầu, nói : " Ta nhất định sẽ tuân thủ mệnh lệnh của công hội. Còn có gì khác không ? ".

Lý Đắc bình thần nói : " Tam điều này là tối trọng yếu, các tiểu điều khoản khác thì không quan trọng lắm. Chờ khi người đạt tới ma đạo sĩ cảnh giới, công hội tự nhiên sẽ cho người càng nhiều quyền lợi, đương nhiên, cũng sẽ cho người biết càng nhiều chuyện vụ. Hiện tại, trên cả đại lục, ngũ đại đế quốc đều có ma pháp sư công hội, mà chúng ta Băng Nguyệt đế quốc bởi vì còn có Băng Thần tháp tồn tại, vẫn được cho là có ma pháp thực lực cường đại nhất ngũ đại đế quốc. Nhưng là, bọn họ lại không biết, chúng ta ma pháp sư công hội cùng tượng trưng của đế quốc Băng Thần tháp lại không phải ma pháp sư cùng lĩnh vực, Băng Thần tháp mặc dù có mấy trăm băng hệ ma pháp sư, nhưng là bọn họ lại chỉ nghe sự điều khiển của Băng Tuyết nữ thần tế tự, nếu không tính bọn họ, trên ngũ đại đế quốc, phải nói là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta có thực lực yếu nhất. Công hội có tổng cộng một ma đạo sư, tám ma đạo sĩ cấp bậc trưởng lão, đại ma pháp sư nếu tính cả người thì là ba mươi chín, còn lại cấp thấp ma pháp sư tính hết bất quá cũng chỉ hơn nghìn mà thôi. Tổng thể thực lực so với Băng Thần tháp kém rất xa. Mà tứ đại đế quốc kia, đều có ít nhất hai ma đạo sư, nhất là Hoa Dung đế quốc, có tới ba hỏa hệ ma đạo sư, nghe nói, trong đó hỏa hệ ma đạo sư lớn tuổi nhất Hoa Dung đế quốc, Dung Thân vương, thực lực đã gần tiếp cận thần giáng sư cảnh giới. Cho nên, vì Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta, người phải nỗ lực tu luyện hơn nữa, thực lực càng cường đại, đối với công hội, đối với đế quốc là điều quan trọng nhất, người mình bạch chứ ? ".

Khi Niệm Băng nghe được Dung Thân Vương ba chữ, cơ nhục trên mặt không khỏi giật giật, hắn sao lại không biết Hoa Dung đế quốc ma pháp sư công hội cường đại thế nào đây ? Gia hương của hắn chính là ở đó a ! Lúc đầu, nếu không phải Dung Thân vương điều động đại lượng ma pháp sư truy sát, hắn cùng phụ thân cũng không phải chạy trốn khắp trên đại lục giống như chó nhà có tang, khiến cho phụ thân cuối cùng phải thống hạ quyết tâm, tới Băng Thần tháp hồng cứu mẫu thân, nhưng phụ thân cũng lại thâm hãm ở đó. Hoa Dung đế quốc, Dung Thân Vương, đây đều là mối thống hận sâu sắc nhất trong lòng Niệm Băng.

" Niệm Băng, người đang suy nghĩ gì ? Người không sao chứ ? ". Lý Đắc hơi bất mãn gọi.

Niệm Băng phục hồi tinh thần lại, chặn lại nói : " A ! Xin lỗi, ta đang suy nghĩ, nếu có một ngày Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta cũng có thể đạt tới trình độ này của Hoa Dung đế quốc ma pháp sư công hội, sợ rằng địa vị ở Băng Nguyệt đế quốc cũng nhất định sẽ không hề kém so với Băng Thần tháp nữa ".

Lý Đắc thở dài một tiếng, đáp : " Đó chỉ là một nguyện vọng mà thôi, thực hiện há lại dễ dàng sao ? Bởi dưỡng một ma pháp sư vĩ đại phải cần nhiều thời gian, mà chân chính thiên tài lại ít đến đáng thương, hiện tại, kẻ nguyện ý tu luyện ma pháp càng ngày càng ít, vũ kỹ so với ma pháp thì tốt hơn nhiều, ngoại trừ ở tính chất sát thương đại quy mô cùng với công kích khoảng cách xa là không bằng, ngoài ra thì vũ kỹ quả thực không có gì kém cạnh so với ma pháp, ta thật hoài nghi, mấy trăm năm sau này, trên đại lục, phương pháp tu luyện ma pháp từ xưa có còn tồn tại hay không ".

Băng hệ ma đạo sĩ đứng bên nhúu mày, trầm giọng nói : " Lý Đắc, người nói nhiều quá, nghi thức nếu đã chấm dứt, thì cứ kết thúc đi ".

Lý Đắc lúc này mới tỉnh ngộ, dừng lại : " A, đúng, ta thật sự là lão hồ đồ. Niệm Băng, nghi thức đến đây là hoàn thành, hai vị, các người có thể đi minh tường rồi, Niệm Băng, ta nghe Sư Cửu cùng Linh nhi nói, người hy vọng có thể học tập một ít băng hệ ma pháp chú ngữ, người theo ta đến đây, ta đưa người tới đồ thư quán của công hội, nơi đó có thứ người cần ".

Vừa nghe lời này, Niệm Băng không nhịn được mừng rơn trong lòng, hắn muốn chính là điều này a ! Lập tức đáp ứng một tiếng, đi theo Lý Đắc rời khỏi đại điện cử hành nghi thức. Khi hắn đi qua bên người băng

hệ ma đạo sĩ, bên tai đột nhiên vang lên một thanh âm khe khẽ, ” Tiểu tử, sau khi mọi việc kết thúc, người tới phòng tìm ta, ta ở phòng gian phía tây của công hội túc xá, nhớ kỹ, nhất định phải tới, hiểu chưa ? ”.

Niệm Băng trong lòng khê động, lúc này hẳn đương nhiên không thể trả lời, chỉ là im lìm gật đầu sau lưng Lý Đắc, rồi bước theo hắn đi ra ngoài. Băng hệ ma đạo sĩ rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy mình, tại sao muốn một mình gặp mình chứ ? Chẳng lẽ có mục đích gì chẳng ? Quên đi, hiện tại mình cũng đã là một thành viên trong Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, tin rằng hẳn không dám làm càn, trước tiên cứ tới đồ thư quán học vài thứ hữu dụng cho chính mình rồi hãy nói.

Lý Đắc đưa Niệm Băng đi qua tòa kiến trúc cao lớn có đại sảnh tổ chức nghi thức trước đó, hướng về phía sau của ma pháp sư công hội đi đến, nơi này quả thực rất lớn, phía sau chẳng khác cảnh động thiên (ND : động tiên, bông lai), một tòa tiếp một tòa kiến trúc cao lớn dày đặc, mặc dù nhìn qua kiến trúc rất hoành vĩ, nhưng không biết tại sao, lại khiến người ta cảm giác được một loại áp lực.

Vừa đi, Lý Đắc vừa nói với Niệm Băng : ” Ta sẽ an bài cho người một gian túc xá, người có thể ở lại chỗ này. Đây là quyền lợi của ma pháp sư có cấp bậc trên đại ma pháp sư ”.

Niệm Băng trong lòng trầm xuống, nói : ” Lý Đắc ma đạo sĩ, ta có thể đi ra bên ngoài không ? ”.

Lý Đắc mỉm cười, đáp : ” Đương nhiên có thể, ở công hội, trừ phi có đặc thù mệnh lệnh, không ai hạn chế người tự do, người hoàn toàn có thể tự do xuất nhập, cũng có thể đi ra bên ngoài du lịch, phòng gian mà ta nói, là để an bài cho người về lâu dài, người chừng nào thì quay lại, đều có thể đến đây ở. Bất quá, ta đề nghị người, nên phải tu luyện nhiều hơn, để thăng ma pháp lực của chính mình mới tốt, ta hiện tại rất hi vọng, muốn thấy lúc người có thể đột phá tới ma đạo sĩ cảnh giới đây. Đến đây, đồ thư quán đây rồi ”. Hắn đưa Niệm Băng đi vào một tòa tiểu lâu nhỏ nhỏ cạnh đó.

Bên trong tiểu lâu được quét dọn rất sạch sẽ, từ bên ngoài nhìn thì tựa hồ có bốn tầng, chỉ là mỗi tầng đều không cao lắm, cho nên từ bên ngoài nhìn thì cũng chỉ thâm thấp, Lý Đắc mỉm cười, nói : ” Chính là nơi này. Đồ thư quán tổng cộng có bốn tầng, rất nhiều tư liệu bên trong đều là bản độc nhất ở trên đại lục, cho nên, ở chỗ này đọc thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể mang tư liệu gì đi, nhất là tầng ba và tầng bốn. Hà, được rồi, người vẫn còn chưa thể vào tầng thứ tư. Ta giới thiệu cho người một chút, ở đồ thư quán, theo cấp bậc ma pháp sư bất đồng, nơi này mỗi tầng cũng có tư liệu bất đồng, như tầng thứ nhất, thì là thích hợp cho ma pháp sư sơ cấp cùng ma pháp sư trung cấp đọc, mà tầng thứ hai thì lại thích hợp cao cấp ma pháp sư cùng đại ma pháp sư đọc, tầng thứ ba thì phải có thực lực ma đạo sĩ mới có thể tiến vào. Về phần tầng cao nhất, nơi đó mặc dù nhỏ nhất, nhưng lại ghi lại rất nhiều cao cấp ma pháp đã thất truyền, chỉ có đạt tới ma đạo sư cảnh giới mới có thể tiến vào đọc, đồng thời còn cần phải có sự đồng ý của hội trưởng. Hội trưởng mặc dù chưa gặp người, nhưng ấn tượng về người rất sâu đậm, hẳn cố ý dặn dò ta, bởi vì ma pháp khổng lồ của người đã tiếp cận ma đạo sĩ cảnh giới, cho nên người có thể tới tầng thứ ba đọc ma pháp thư tịch, như vậy, người có thể học tập được thêm nhiều thứ, cho dù người sau này xuất ngoại lịch lãm, cũng sẽ không vì khuyết thiếu chú ngữ mà ảnh hưởng tới thực lực của mình, được rồi, người tự mình ở chỗ này xem đi. Một lúc nữa, hội trưởng có thể sẽ trở về, khi đó, hẳn hẳn là sẽ tìm người nói chuyện. Nếu ở chỗ này đọc có gì không rõ, người cũng có thể thỉnh giáo ta hoặc là vị băng hệ ma đạo sĩ Ngõa Luân kia thỉnh giáo, ma pháp của hắn so với ta còn muốn tinh thâm một chút, hẳn là đệ tứ trưởng lão trong công hội trung ”.

Niệm Băng nhìn hai bên một loạt bài giá sách, trong lòng không khỏi, nhận được một trận xúc động, đối với một ma pháp sư mà nói, đây tuyệt đối là một bảo khố, thư tịch nơi này đương nhiên không đơn giản chỉ có ma pháp chú ngữ, mà còn là những ghi chép ma pháp, cùng với những bút ký của các ma pháp sư trước kia lưu lại, chỉ như vậy đã cũng đủ trân quý. ” Lý Đắc sư phụ, thật sự cảm ơn người, ta có thể xưng hô như vậy với người không ? ”.

Lý Đắc mỉm cười, đáp : ” Đương nhiên có thể. Nhìn thanh niên nhân các người từ từ trưởng thành, ta thật sự thấy mình càng ngày càng già, hiện tại ta chỉ hy vọng, khi ta chết, có thể chứng kiến Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta trở nên cường đại hơn, mà mọi việc này, đều phải ký thác ở thanh niên các người. Có cơ hội, người có thể cùng Linh nhi trao đổi nhiều hơn, nàng và người giống nhau, cũng là băng hệ đại ma pháp sư, mặc dù ở ma pháp lực và khổng lồ của người vẫn kém người một chút, nhưng nha đầu này phi thường thông minh, ở ma pháp thường xuyên những kiến giải độc đáo của riêng mình, nếu các người có thể thường xuyên trao đổi, đối với từng người đều là chuyện rất tốt ”.

Niệm Băng gật đầu, nói : " Ta biết rồi. Cảm tạ người, Lý Đắc sư phụ ".

Lý Đắc than nhẹ một tiếng, nói : " Chuyện mấy ngày nay phong thành người cũng biết, nhưng nguyên nhân là cái gì sợ là người không thể biết. Ta xem, người là một hài tử thành thật, lúc hội trưởng trở về sẽ có mấy câu hỏi cho người, người chỉ cần trả lời theo sự thật là được ".

Niệm Băng trong lòng khê động, nói : " Lý Đắc sư phụ, rốt cuộc là chuyện gì vậy ? Ta quả thực rất kỳ quái, đang bình ổn, tự nhiên lại phong thành, đây quả là điều không hay cho Băng Tuyết thành, thương khách từ xa tới lại vô pháp vào thành chính là đại vấn đề ".

Lý Đắc than nhẹ một tiếng, đáp : " Cũng là chuyện không có biện pháp, ai bảo người ta có quyền lực lớn như vậy chứ ? ".

Niệm Băng hỏi tới : " Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người có thể nói cho ta biết ? ".

Lý Đắc liếc nhìn Niệm Băng, nói: " Được rồi, vốn chuyện này cũng không phải là thiên đại bí mật gì. Vài ngày trước, sở dĩ phong thành, là bởi vì có một đại nhân vật tới Băng Tuyết thành, nòng là vì truy tra hạ lạc của một kiện vật phẩm mà tới, kiện vật phẩm kia nghe nói phi thường trân quý, là một kiện ma pháp vật phẩm, sợ rằng cũng tiếp cận thần khí cấp bậc pháp lực. Ta nghe hội trưởng nói, dường như gọi là Băng Tuyết nữ thần chi thạch gì đó ".

Cho dù tâm Niệm Băng ổn định trở lại, chợt nghe được Băng Tuyết nữ thần chi thạch sáu chữ, chính là vẫn không khỏi thất kinh, sắc mặt đại biến. May là lúc này hần ở sau lưng Lý Đắc, Lý Đắc không thể nhìn thấy biểu tình của hần.

Niệm Băng trống ngực rõ ràng nhanh hơn, hỏi dò : " Băng Tuyết nữ thần chi thạch ? Nói như vậy, người tới hần là từ Băng Thần tháp sao ? Bảo thạch kia, cũng nhất định là vật của Băng Thần tháp ? ".

Lý Đắc xoay người, nhìn về phía Niệm Băng, lúc này Niệm Băng đã khôi phục thần thái, từ trên mặt hần, ngoại trừ vẻ kinh ngạc giả tạo, cái gì cũng vô pháp nhìn ra, " Đúng vậy, chính là vật của Băng Thần tháp, sở dĩ nói nó trân quý, là vì người vì nó mà đến chính là tượng trưng của Băng Nguyệt đế quốc chúng ta, quốc sư Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân ".

Niệm Băng trong lòng cuồng chấn, năm ấy hần mười tuổi từng gặp qua Băng Tuyết nữ thần tế tự một lần, hần nhớ rất rõ, với ma đạo sĩ thực lực của phụ thân, trước mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự tựa như một hài tử, không có chút năng lực phản kháng, nếu không phải lúc ấy mẫu thân liều chết cứu giúp, sợ rằng sau lần công kích đầu tiên của Băng Tuyết nữ thần tế tự, phụ thân đã chết rồi. Lúc này, nghe lại cái tên mà trong lòng mình thống hận sâu sắc nhất, tâm hần run rẩy, hần lúc này rốt cục minh bạch, Băng Tuyết thành giới nghiêm dĩ nhiên là do chính mình mà có, nhưng là, Băng Tuyết nữ thần tế tự sao lại phát hiện Băng Tuyết nữ thần chi thạch ở Băng Tuyết thành ? Chẳng lẽ, là khi mình sử dụng Thần Lộ đao mà phóng thích ra khí tức của Băng Tuyết nữ thần chi thạch dẫn dụ nàng tới đây ? Đúng vậy, nhất định là như vậy.

Nghĩ thông suốt điểm này, sau lưng Niệm Băng không khỏi ứa mồ hôi, nếu ba ngày phong thành, mình không phải đã không hề sử dụng Thần Lộ đao lần nào, sợ rằng lúc này đã rơi vào tay Băng Tuyết nữ thần tế tự kia rồi. Xem ra, mình chính là vẫn còn sơ ý a ! Lúc mà ma pháp chưa đại thành, nhất định không thể để nữ nhân kia phát hiện sự tồn tại của mình.

Lý Đắc nhìn Niệm Băng đang chìm trong suy tư, mỉm cười, nói : " Hết thấy đều đã trôi qua, người cũng không cần phải suy nghĩ nhiều. Ta nghĩ, với thực lực của Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân, chỉ cần kiện đồ vật kia vẫn còn tồn tại, việc lấy lại cũng không phải là khó khăn gì, được rồi, người hảo hảo ở chỗ này đọc sách, chờ đợi hội trưởng đi, ta về trước. Niệm Băng, người phải nhớ kỹ, làm một ma pháp sư, chỉ có vô thì vô khắc đều chìm trong minh tướng, mới có thể đề thăng thực lực của chính mình. Cầm chế trước ba tầng của đồ thư quán ta đều đã mở ra, nghìn vạn lần không nên cố tiến vào tầng thứ tư, nếu không, ma pháp bảo vệ nơi đó có thể dễ dàng cướp đi sinh mệnh của người ".

Lý Đắc đi, trong đồ thư quán rộng lớn chỉ còn lại một mình Niệm Băng. Niệm Băng cũng không nóng lòng đi tìm thứ mình cần có, đứng tại chỗ, hần không ngừng trầm tư, nỗ lực xóa bỏ sự rối loạn trong đầu, sự xuất hiện của Băng Tuyết nữ thần tế tự khiến lòng đại loạn, hần hiện tại thậm chí cần làm một chuyện, chính là lập tức rời khỏi Băng Tuyết thành, nếu Băng Tuyết nữ thần tế tự đã chú ý đến nơi đây, nói không chừng nàng có thể quang lâm bất cứ lúc nào, khi đó, mình còn có thể may mắn như lần này không ?

Niệm Bằng cũng không sợ, hấn không sợ Bằng Tuyết nữ thần tế tự, cho dù chính diện binh đầu, hấn cũng dám đối mặt Bằng Tuyết nữ thần tế tự mà ra chiêu, nhưng là, hấn là một người có lý trí, hấn biết, nếu mình làm như vậy, chỉ là hy sinh vô ích mà thôi, cho nên, hấn nói với chính mình, phải thật tỉnh táo. Chỉ có lý trí, mới có thể giúp mình đạt được mộng tưởng trong lòng. Rời khỏi nơi này ? Xem ra đây là lựa chọn tốt nhất, nhưng là, hiện tại Chính Dương đao còn chưa hoàn thành, mình vẫn không thể ra đi, một tháng, còn một tháng, hy vọng rằng trong một tháng này sẽ không có chuyện gì phát sinh.

Giờ phút này, Niệm Bằng đã quyết định một tháng sau sẽ rời đi, cẩn thận đem Thần Lộ đao đứt sâu trong lòng, hấn quyết định trước khi rời khỏi Bằng Tuyết thành, tuyệt không sử dụng thanh đao này, cũng chính là Bằng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Tức.

Nghĩ thông mọi sự, tâm tình Niệm Bằng ổn định hơn nhiều, nếu phong thành đã kết thúc, thì chứng tỏ Bằng Tuyết nữ thần tế tự đã rời đi, chỉ cần mình cẩn thận một chút, một tháng này không khó ứng phó. Nghĩ tới đây, trên mặt hấn toát ra một tia tươi cười lãnh lẹ. Ngay tăng thứ nhất, bắt đầu tìm kiếm thứ mình cần.

Lúc Niệm Bằng bắt đầu học tập ma pháp, đã cùng phụ thân lưu lãng trên đại lục, phụ thân tri thức mặc dù uyên bác, nhưng lúc đó hấn niên kỷ vẫn còn nhỏ, ngoại trừ một vài điều trọng yếu, những thứ có thể nhớ kỹ thật sự có hạn, hấn biết, thứ mình cần nhất hiện tại chính là lý luận tri thức, chỉ có cơ sở tốt, mới có thể học tập nhanh hơn, trở nên cường đại hơn. Cho nên, hấn cũng không nóng lòng tiến lên tầng thứ ba, mà là từ tầng thứ nhất bắt đầu xem, thứ đầu tiên hấn lấy là một quyển ” Ma pháp lý luận tường giải ”.

17. Chương 16 - Nam Hữu Mạo Sung Kế Hoạch (Kế Hoạch Bạn Trai Giả Mạo)

Trời bên ngoài đã tối sẫm, ma pháp đăng trong đồ thư quán tự động thấp sáng, năng lượng của chúng là từ những khối ma pháp thạch cấp thấp mà thôi. Niệm Bằng cũng không có ý lý khai, nhờ quang nguyên sáng rõ đó, bắt đầu đọc tới quyển sách thứ tư.

Đúng lúc này, cửa đồ thư quán đột nhiên mở ra. Niệm Bằng mặc dù đang đọc, nhưng tính cảnh giác rất cao, ngẩng đầu nhìn về phía đại môn, nơi đó xuất hiện không phải là ma pháp sư công hội hội trưởng trong tưởng tượng, mà là người hấn đã biết, băng hệ đại ma pháp sư - Long Linh. Cũng là nữ nhi duy nhất của ma pháp sư công hội hội trưởng.

” Là người ? ”. Niệm Bằng có chút kinh ngạc nhìn Long Linh, mỉm cười, hướng về phía nàng bắt chuyện. Long Linh cũng kinh ngạc nhìn hấn, nói : ” Người như thế nào lại ở chỗ này, với ma pháp tu vi của người, thư sách ở tầng thứ nhất này là không cần phải đọc chứ ? ”. Vừa nói, nàng xoay tay lại đóng cửa, đồng dạng là băng hệ ma pháp bào màu lam nhạt, ôn nhu nhìn Niệm Bằng, trong đôi mắt toát ra một tia tiểu ý. Niệm Bằng mặc dù đưa mắt nhìn về phía nàng, nhưng bởi vì một mục đích khác, lúc này trong mắt vẫn bộc lộ thần thái chuyên chú như cũ, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn, nhất thời khiến trong lòng Long Linh mọc lên một tia khác thường.

Niệm Bằng đứng lên, gấp ” Băng hệ ma pháp cơ sở lý luận ” trong tay lại, mỉm cười nói : ” Không có biện pháp a ! Ta vốn học tập ma pháp nền tảng không chắc, giờ phải đọc thêm về cơ sở mới được, chú ngữ thì để sau ”.

Long Linh đi tới bên cạnh Niệm Bằng, thanh hương nhàn nhạt từ trên người phát ra khiến tinh thần Niệm Bằng rung lên, vóc người Long Linh cũng không thấp, phẩm chất so với Tuyết Tĩnh thì chỉ hơi thua kém một chút mà thôi, ngẩng đầu nhìn Niệm Bằng, nói : ” Người thật đúng là chăm học, nghe Lý Đắc bá bá nói, người từ giữa trưa tới giờ còn không lý khai, hiện tại đã là giờ ăn cơm chiều, đi thôi, theo ta cùng đi ăn cơm chiều, ngày mai hãy đọc tiếp. Nơi này sách nhiều như vậy, cũng không phải một ngày hai ngày là có thể xem hết được. Người còn nhiều thời gian, chẳng lẽ người lại không đói bụng sao ? ”.

Vừa nói tới, Niệm Bằng thật là có chút đói bụng, sau khi ăn cơm sáng, đến giờ vẫn chưa ăn gì, cẩn thận đem sách cất vào chỗ cũ, nói : ” Vậy chúng ta đi thôi, Long Linh tiểu thư, hội trưởng đã trở về chưa ? ”. Hấn hỏi dò.

Long Linh liếc mắt nhìn hần, đáp : " Người sao lại khách khí như vậy, hiện tại người đã gia nhập công hội, sau này chúng ta chính là người một nhà, gọi ta Linh nhi là được rồi, tiểu thư, tiểu thư, nghe không được tự nhiên. Có cơ hội ta còn muốn hướng người thỉnh giáo thỉnh giáo phương pháp không chế ma pháp đây, ta nhận thấy dù tự mình tu luyện nỗ lực, nhưng ở không chế lực vẫn còn kém người rất xa a ! ".

Niệm Băng đối với Long Linh rất có hảo cảm, nàng bất luận lúc nào, thanh âm buổi sáng đều là nhuyển ngôn tế ngữ, nghe vào tai rất thoải mái, " Được rồi, Linh nhi, vậy người dẫn đường đi, nơi này thật sự rất lớn ".

Hai người ra khỏi đồ thư quán, Long Linh mang theo Niệm Băng hướng mạn bắc đi đến, vừa đi, nàng vừa nhìn về phía Niệm Băng nói : " Ba ba sớm đã trở về, chỉ bất quá giữa trưa cùng hầu tước đại nhân và Tuyết bá bá uống rượu, lúc trở về liền đi ngủ ngay, giờ mới vừa tỉnh lại, nghe nói người đã tới, mới để ta đi gọi người. Rượu, thứ này thực sự là không tốt, Niệm Băng, người có uống rượu chưa ? ".

Rượu ? Nghe đến từ này, trong lòng Niệm Băng đột nhiên mọc lên một tia cảm giác quen thuộc, hần đương nhiên phải uống, thậm chí phải ủ rượu, là một trù sư, chỉ cần thức có liên quan tới ăn uống, Quỷ Trù đều dạy qua hần. " Có uống một chút, bất quá, ta bình thường rất ít uống rượu ". Lúc ở đào hoa lâm, đều là hần cùng Tra Cực uống, tửu lượng của Tra Cực rất cao, cho nên, hần bị Tra Cực bức bách, tửu lượng cũng được tu luyện rất tốt, bất quá, Tra Cực vì muốn hần bảo trì vị giác cho tốt, thông thường thì một, hai tháng mới cho hần uống một hời, bởi vậy Niệm Băng cũng không hề thuộc loại nghiện rượu.

Long Linh cười nói : " Chỉ uống một chút thì tốt. Rượu cũng không phải là thứ gì tốt, uống nhiều thì tất có chuyện không hay ". Cùng Long Linh một chỗ, Niệm Băng cảm giác rất nhẹ nhõm, hai người nhàn nhã hàn huyên vài câu, cũng đã tới một tòa kiến trúc nhon các đồ thư quán không xa, Long Linh mang theo Niệm Băng trực tiếp đi tới lầu hai, " Chúng ta thường đều ở chỗ này ăn cơm, gồm ba ba và ta, còn có người người gặp lần trước, Sư Cửu sư huynh, còn các ma pháp sư khác đều ở trong phòng riêng dùng cơm, trước tiên ăn cơm, cơm nước xong ta đưa người tới nơi nghỉ ngơi, sau này người nguyện ý lưu lại hoặc là ngoại xuất, cũng đều được cả ".

Hai người tiến vào một phòng gian bên trái, vừa vào cửa, Niệm Băng liền nhìn thấy Sư Cửu, Sư Cửu nhìn Niệm Băng nhíu mày, ở vị trí chủ tọa là một người, mặc thanh sắc ma pháp bào, nhìn qua khoảng bốn, năm mươi tuổi, từ tiêu ký trên ngực ma pháp bào có thể dễ dàng nhận ra, người này chính là ma đạo sư duy nhất của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, đồng thời cũng là công hội hội trưởng.

Niệm Băng nhìn Long Trí, Long Trí đồng thời cũng đánh giá hần, nhìn khuôn mặt anh tuấn của Niệm Băng, cảm thụ được khí tức nội liễm, Long Trí không khỏi thầm gật đầu, hần nhìn người rất tốt, từ bề ngoài mà xem, Niệm Băng so với tên đồ đệ kia của mình thì mạnh hơn nhiều, mặc dù niên kỷ so với nữ nhi của mình còn nhỏ hơn, nhưng rõ ràng khí tức trầm ổn, hơn nữa hần còn là ma pháp sư trẻ tuổi nhất, Long Trí không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm trong lòng.

Niệm Băng đi tới trước bàn, cung kính hướng về phía Long Trí hành lễ nói : " Niệm Băng ra mắt hội trưởng ".

Long Trí chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, nói : " Mời ngồi, hoan nghênh người gia nhập công hội ". Ngữ khí hần rất bình thản, nhưng lại đem đến cho Niệm Băng một tia áp lực vô hình. Tâm thần Niệm Băng lúc này đã từ lúc tiếp nhận tri thức hoàn toàn thu hồi, mặt ngoài mặc dù khiêm cung, nhưng trong lòng lại luôn luôn cảnh giác, tối bên cạnh Long Trí ngồi xuống, tận lực bảo trì bình tĩnh.

Long Linh cũng không có tới ngồi cạnh Sư Cửu, ngược lại đến ngồi cạnh Niệm Băng, mỉm cười nói : " Ba ba, ta đói bụng, chúng ta bắt đầu ăn thôi ". Bàn tròn sớm đã bày đầy thức ăn, hương khí tứ dật.

Long Trí mỉm cười nói : " Mọi người đến đông đủ rồi, bắt đầu thôi, Niệm Băng, người phải ăn nhiều một chút, sau này không có việc gì thì hãy cùng chúng ta ăn cơm ". Vừa nói, hần bắt đầu động đũa.

Sư Cửu liếc nhìn Niệm Băng, trong mắt toát ra một tia quang mang âm độc, mặc dù chỉ là chột lóe mà thôi, nhưng Niệm Băng vốn đang cảnh giác lập tức phát hiện ngay, trong lòng khẽ động, nhìn thoáng qua Long Linh bên cạnh đích, thông minh như hần, sao lại không rõ ý tứ Sư Cửu đây ?

Long Trí ăn không nhiều lắm, khí tức của hần thủy chung tập trung trên người Niệm Băng, thấy hần nhìn nữ nhi liếc mắt, không khỏi mỉm cười nói : " Niệm Băng, người cùng Linh nhi cùng là băng hệ ma pháp

sư, sau này có cơ hội phải luận bàn luận bàn, tốt cho sự tiến bộ của cả hai. Người là người ở nơi nào ? Tu luyện ma pháp đã bao lâu ? ”.

Niệm Băng đã trầm nghĩ tới, vội vàng buông đũa, cung kính nói : ” Ta là người Hoa Dung đế quốc, bắt quá từ nhỏ đã đi theo phụ mẫu ly khai nơi đó, tu luyện ma pháp đại khái cũng là mười năm rồi, bắt quá, vẫn không có minh sư chỉ điểm, đều là tự mình lục lọi tu luyện, chỉ khiến cho người chê cười ”.

Long Trí lạnh nhạt cười, nói : ” Nếu chỉ bằng tìm tòi đều có thể đạt tới cảnh giới như ngươi, lão gia hỏa chúng ta đây cũng quả thực nên nghỉ hưu rồi. Lý Đắc ma đạo sĩ bình thường rất ít khen người, hẳn lại đối với ngươi tán tụng hết lời, nếu ngươi đã gia nhập công hội, thì không cần câu thúc như vậy, sau này đều là người một nhà, có vấn đề gì, ngươi có thể hướng về phía các trưởng lão trong công hội thỉnh giáo, hoặc là trực tiếp tìm ta ”.

Niệm Băng nhìn Long Trí, tâm niệm thay đổi thật nhanh, không hổ là ma pháp sư công hội hội trưởng, phong mang hoàn toàn nội liễm, Sư Cửu so với hắn mà nói, quả thực chỉ là một tiểu trùng tử, ” Đa tạ hội trưởng, hôm nay ta ở đồ thư quán một buổi chiều, nơi đó thật sự là một hải dương ma pháp, ta nghĩ, chỉ tri thức ở đó cũng đủ để ta học tập trong thời gian rất dài. Nếu có chỗ nào không hiểu, ta nhất định sẽ thỉnh giáo người ”.

Long Trí chỉ chỉ thức ăn trên bàn, nói : ” Đừng chỉ có nói chuyện, ăn nhiều một chút đi ”.

Trong lòng vẫn duy trì cảnh giác, Niệm Băng căn bản ăn mà chẳng biết vị đạo của thức ăn thế nào, Long Trí chỉ là bình thần hỏi vài vấn đề nhỏ nhặt, nhưng Niệm Băng hiểu rõ, chỉ cần mình đáp chỉ sai một một phần nhỏ, lập tức sẽ có đại phiền toái. Sư Cửu cùng Long Linh cũng thỉnh thoảng đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt Long Linh chính là tò mò, mà ánh mắt Sư Cửu lại là vừa dố kỵ vừa oán hận.

” Niệm Băng, mấy ngày nay phong thành người ở nơi nào ? ”. Long Trí hỏi ra vấn đề mang tính mấu chốt.

Niệm Băng trầm nghĩ trong lòng, người rõ ràng đã có tin tức từ phía Lý Đắc, mà vẫn còn hỏi ta, hiển nhiên là không có tín nhiệm ta, ” Mấy ngày nay phong thành, người cũng biết, ta là tiểu địa phương tới, chưa biết thế giới bên ngoài ra sao, lại chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra, ta có một vị bằng hữu ở trong thành, nằng mỗ một thiết khí phô, ta là ở chỗ đó vài ngày qua ”.

” Thiết khí phô ? Bình khí điểm lớn trong thành ta đều biết, là nhà nào vậy ? ”. Long Trí không nhượng bộ hỏi tới, ngữ khí mặc dù bình thản, nhưng cũng đã lộ ra vẻ sắc sảo.

Niệm Băng mỉm cười đáp : ” Nơi đó người khẳng định không biết, đó là một thiết khí phô rất nhỏ, gọi là Thủy Hóa Thiết Khí Phô, bình thường có rất ít khách. Nghề bọn họ cạnh tranh cũng rất kịch liệt, sinh ý không tốt lắm ”.

” Thủy Hóa Thiết Khí Phô ? ”. Nghe xong cái tên này, Long Linh không nhịn được bật cười một tiếng, nói : ” Sử dụng cái tên này, sinh ý của hắn sao có thể tốt được. Người nên khuyên hắn sửa lại thôi ”.

Niệm Băng phụ họa nói : ” Đúng vậy ! Ta cũng đã nói với nàng, bắt quá nàng rất cố chấp, nói cái gì cũng không chịu đổi, ta cũng không có biện pháp. Ta cùng nàng cũng không phải rất quen, không tiện nói nhiều ”.

Long Trí thả đũa xuống, mỉm cười nói : ” Được rồi, các ngươi ăn đi, hôm nay giữa trưa ta thật sự uống nhiều một chút, hơn nữa mấy ngày nay phong thành khiến hơi mệt mỏi, ta về trước nghỉ ngơi. Linh nhi, Sư Cửu, các ngươi chiếu cố Niệm Băng cho tốt, túc xá đã an bài cho hắn, các ngươi hãy đưa hắn đi, Niệm Băng, công hội không ước thúc sự tự do của ngươi, nhưng ta hy vọng ngươi có thể ở lại, chăm chỉ tu luyện ”.

Niệm Băng lập tức gật đầu đáp ứng, đứng lên, đưa mắt nhìn Long Trí ly khai, hắn biết, mình đã tạm thời quá quan, nhưng Long Trí ắt sẽ phái người tra xét Thủy Hóa Thiết Khí Phô, với sự thông minh của Phượng Nữ, hẳn là sẽ không lộ ra sơ hở gì, nghĩ tới đây, lòng hắn cũng nhẹ nhõm một chút, rốt cục đã có tâm tình ăn cơm. Thức ăn trên bàn có vị đạo rất tầm thường, bắt quá hẳn lại đang rất đói bụng, vẫn có thể nuốt xuống.

Sư Cửu rốt cục lần đầu tiên mở miệng, ” Niệm Băng, người sau này có tính toán gì không ? Ở lại công hội tu luyện, hay là xuất ngoại lịch lãm ? ”. Hắn mạnh mẽ nhấn mạnh hai chữ lịch lãm.

Niệm Bằng đưa miếng thức ăn vào miệng, có chút mơ hồ nói : " Ta còn chưa biết, bất quá, ta nhất định sẽ ở tại đồ thư quán mấy ngày, chuyện sau này thì sau này hãy tính ".

Sư Cửu có phần hiềm ác nói : " Thật không có tổ chất, chẳng lẽ ngươi không biết vừa ăn vừa cùng người ta nói chuyện là hành vi không có lễ phép sao ? ".

Niệm Bằng biết hấn cố ý đả kích mình, cũng không thèm để ý, nuốt miếng thức ăn trong miệng, nói : " Thật vô ý, ta từ tiểu địa phương tới, lễ tiết một điểm cũng không rõ, sau này còn muốn nhờ Sư Cửu đại ca dạy bảo nhiều hơn ". Trên mặt hấn tỏ ra một vẻ thành thành khấn khấn, trong lòng lại thầm cười lạnh, đối phó với kẻ tiểu nhân như Sư Cửu, quả thực là quá dễ dàng.

Long Linh nói : " Sư huynh, ngươi cũng đừng trách Niệm Bằng, sau này chúng ta dạy hấn là được, Niệm Bằng, ngươi ăn nhiều một chút, có vẻ cuộc sống bình thường của ngươi cũng rất khổ cực ".

Trong bầu không khí có phần quái dị, bữa cơm rất cực cũng kết thúc, Sư Cửu thỉnh thoảng mĩa mai Niệm Bằng, mà Long Linh lại không ngừng nói đỡ hấn, khiến cho hỏa trong người Sư Cửu càng bốc lên, mà Niệm Bằng lại như kẻ không có việc gì, chỉ ăn với ăn, không chút khách khí lấp đầy cái bụng của mình.

" Sư Cửu đại ca, Linh nhi, ta đã ăn xong rồi, các ngươi xem ... ". Niệm Bằng đưa ánh mắt vô tội nhìn Sư Cửu.

Long Linh đứng lên, nói : " Đi, ta đưa ngươi đi. Bây giờ ở công hội, hỏa thực càng ngày càng kém, Niệm Bằng, hôm nào ta đưa ngươi tới Thanh Phong Trai ăn, nơi đó mới gọi là mỹ vị chứ ".

Sư Cửu cũng đứng lên, có chút mê say nhìn Long Linh liếc một cái, nói : " Sư muội, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, ta đưa Niệm Bằng đi là được rồi ".

Long Linh cũng không có kiên trì, mỉm cười, đáp : " Sư huynh, vậy phiền toái ngươi. Niệm Bằng mới đến, có gì không hiểu thì ngươi dạy bảo hấn ".

Sư Cửu nhìn Niệm Bằng thật sâu, hướng về phía Long Linh mỉm cười nói : " Yên tâm đi sư muội. Niệm Bằng, chúng ta đi thôi ".

Niệm Bằng hướng về phía Long Linh cáo biệt, đi theo Sư Cửu rời khỏi xan thính (ND : phòng ăn), trên đường đi, Sư Cửu không nói lời nào, mang theo Niệm Bằng về phía ma pháp sư túc xá đi tới, tòa kiến trúc dùng làm túc xá cũng không lớn, đi vào bên trong, Niệm Bằng cẩn thận quan sát một chút, nơi này ước chừng có khoảng năm mươi phòng gian, theo như Lý Đắc ma đạo sĩ nói, chỉ có người có tu vi từ đại ma pháp sư trở lên, mới có thể ở chỗ này.

Sư Cửu mang theo Niệm Bằng tới cửa, lấy từ trong lòng ra một chiếc chìa khóa màu bạc rồi mở cửa, xoay người nhìn Niệm Bằng, nói : " Chính là nơi này ".

Đi vào phòng gian, Niệm Bằng đánh giá chung quanh, bên trong ngăn thành hai phòng, phòng bên ngoài ước chừng hai mươi thước vuông, có bày một sô pha ba người và hai sô pha một người bày song song với nhau, không khí trong phòng rất thông thoáng, nền được lát gỗ, khi đi phát ra tiếng vang nhỏ, ở gần cửa là phòng tắm rộng chừng sáu, bảy thước vuông, đồ dùng đều đầy đủ, mà phòng trong tương đối nhỏ hơn một chút, khoảng hơn mười thước vuông, kê một chiếc giường lớn trông khá tiện nghi, ma pháp đăng trong phòng phát ra ánh sáng màu vàng nhu hòa, quả thực là một phòng ở tiện nghi, thoải mái.

Sư Cửu đưa tay đóng cửa lại, đi tới sô pha ngồi xuống, " Nơi này có hai mươi bốn giờ nước nóng, ngươi tùy thời có thể tắm rửa. Ăn cơm thì có thể ăn ở xan thính bên ngoài, không phải là nơi vừa rồi, đó là đại xan thính ở bên phải lối vào, nơi đó là thực đường của công hội, đương nhiên, ngươi cũng có thể kêu bọn hạ nhân đem thức ăn về trong phòng ăn. Có gì cần, trực tiếp ấn vào nút ma pháp ở trên tường là được ". Vừa nói, hấn vừa chỉ vào một cái nút ma pháp ở trên vách tường.

Niệm Bằng trầm nghĩ, quả nhiên không hổ là ma pháp sư công hội, tất cả thiết bị đều là dựa trên ma pháp mà tạo thành, cũng hiểu là đại ngộ của đại ma pháp sư tốt như thế nào.

Sư Cửu chỉ sô pha bên cạnh, hướng về Niệm Bằng nói : " Ngồi đi, ta có mấy câu muốn nói với ngươi ".

Niệm Bằng đương nhiên biết hấn muốn nói gì, nhưng trên mặt lại toát ra vẻ mờ mịt không hiểu, đi tới sô pha bên cạnh Sư Cửu ngồi xuống, Sư Cửu cũng không nhìn hấn, bình thần nói : " Niệm Bằng, so với lúc gia

nhập công hội, thân phận của người mặc dù đã thay đổi, nhưng là, người dù sao chỉ là một tân nhân, tốt nhất nên đem tất cả tinh lực để ở tu luyện ma pháp, không nên suy nghĩ điều gì khác. Nhất là không nên tiếp cận kẻ không nên tiếp cận. Ta ở chỗ này sinh sống đã hai mươi năm, đối với hết thảy thì quen thuộc hơn người nhiều, lời khuyên này người tốt nhất nên nghe, để tránh sau này phát sinh vấn đề ”.

Niệm Băng trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại nói : ” Sư Cửu đại ca, người đây là có ý tứ gì, ta không rõ lắm. Được rồi, ta còn chưa đa tạ người đã dẫn nhập ta vào công hội, nếu không phải người cùng Linh nhi tiểu thư trợ giúp, sợ rằng ta không dễ dàng gia nhập công hội như vậy ”.

Sư Cửu tựa lưng trên sô pha, đồng dạng nói : ” Người biết là tốt rồi, ở công hội, ta mặc dù không phải ma đạo sĩ, nhưng lại có địa vị gần như ma đạo sĩ, về phần Linh nhi, sư phụ kỳ vọng ở nàng rất cao, nàng hầu hết tinh lực đều dồn vào tu luyện, sau này không có việc gì, người hãy ít đi tìm nàng, minh bạch chưa ? Ta cùng Linh nhi thanh mai trúc mã đồng thời lớn lên, sau này, nàng tất nhiên sẽ là thê tử của ta, ta không hy vọng nam nhân khác tiếp cận nàng quá nhiều ”. Thấy Niệm Băng có chút ngây ngô, Sư Cửu rốt cục nhìn không được nói toạc ra.

Niệm Băng chợt nói : ” Nguyên lai là như vậy, cũng chỉ có người như Sư Cửu đại ca mới có thể xứng đáng với Linh nhi tiểu thư mà thôi. Tiểu đệ bây giờ xin chúc mừng các người trước ”.

Sư Cửu trong mắt toát ra một tia vui mừng, sự không hài lòng lúc trước nhất thời đã bị những lời này của Niệm Băng đánh tan thành mây khói, ” Người cũng cho rằng như vậy sao ? ”.

Niệm Băng nói tự đáy lòng : ” Đương nhiên, lúc ta lần đầu tiên thấy Sư Cửu đại ca cùng Linh nhi tiểu thư, liền minh bạch các người là một đôi trời sinh, đại ca người yên tâm đi, ta chỉ đối xử với Linh nhi tiểu thư như bằng hữu bình thường mà thôi, với xuất thân hèn mọn của ta như vậy, căn bản là không có khả năng có suy nghĩ quá phận gì ”.

Sư Cửu nghe Niệm Băng nói cặn kẽ như thế, nhất thời trong lòng mừng rỡ, mỉm cười, nói : ” Huynh đệ, nếu đã gia nhập công hội, thân phận không nên nhắc lại nữa. Với nhân phẩm của người mà nghĩ, sau này nhất định có thể tìm được một bạn hữu tốt ”. Đối với sự thức thời của Niệm Băng, hắn hết lòng mãn ý, lập tức chuyển từ tên thành huynh đệ, tâm tình đại hảo.

Niệm Băng mỉm cười nói : ” Sau này tiểu đệ ở công hội còn phải cần đại ca trợ giúp nhiều, người nhất định phải chỉ điểm tiểu đệ nhiều, sau này đại ca có chuyện gì thì cứ nói, chỉ cần tiểu đệ có thể làm được, nghĩa bất dung từ ”.

Sư Cửu đứng lên, nói : ” Tốt, sau này ở công hội người có chuyện gì không rõ thì cứ hỏi ta là được, trời không còn sớm, vì huynh cũng không quấy rầy người nghỉ ngơi, từ bây giờ trở đi, chúng ta chính là huynh đệ. Ta đi trước ”. Sư Cửu đưa chiếc chìa khóa trong tay cho Niệm Băng, hắn cũng có tính toán ở trong lòng, hắn biết ma pháp của Niệm Băng so với chính mình mạnh hơn nhiều, mà lại không có ý gì với Long Linh, kết giao với một huynh đệ như vậy thì đối với chính sau này, địa vị trong Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội tự nhiên càng thêm vững chắc, thuận lợi.

Niệm Băng đứng lên, tiễn Sư Cửu tới cửa, mỉm cười nói : ” Đại ca, người cũng sớm nghỉ ngơi đi, tiểu đệ không tiễn ”.

Sư Cửu đột nhiên thần bí cười, thấp giọng nói : ” Ta nghe Lý Đắc lão sư nói, người đối với tài liệu ở đồ thư quán phi thường hứng thú, ta nói cho người, kỳ thật là ở ba tầng đầu chỉ là một chút ma pháp tư liệu phổ thông mà thôi, chỉ có tầng thứ tư mới là nơi huyền bí của công hội chúng ta, chỉ bất quá nơi đó ma pháp cấm chế phi thường lợi hại, cho dù là ma đạo sĩ trong công hội cũng vô pháp tiến vào ”.

Niệm Băng trong lòng khê động, nói : ” Đại ca, nói như vậy, người chẳng lẽ có biện pháp đi vào sao ? ”.

Sư Cửu nói như đã tính trước : ” Ta không phải mới cùng người nói sao, ta ở công hội có địa vị đặc thù, từ nhỏ đi theo sư phụ mà lớn lên, từng cùng Linh nhi và sư phụ đồng thời tiến vào tầng thứ tư, chúng ta dù sao cũng là đệ tử của sư phụ, ít nhiều cũng nhận được chút chiếu cố, bất quá, đây là bí mật, người cũng không nên nói ra ngoài, nếu sau này có cơ hội, nói không chừng ta cũng có thể mang người vào xem. Chỉ là nơi đó tài liệu ghi lại dị thường lằng nhằng, phi thường khó hiểu, kỳ thật vào đó cũng chẳng có tác dụng gì quá lớn. Phương pháp minh tướng của ta cùng Linh nhi hiện tại, chính là từ tư liệu nơi đó mà ra. Tu luyện so với người bình thường thì nhanh hơn. Sau này, chúng ta chính là người một nhà, nếu có điều lợi gì, đại

ca tuyệt sẽ không quên phần người ". Nói xong câu này, Sư Cửu nhìn về phía Niệm Băng cười thần bí, xoay người đi.

Hắn vừa đi, Niệm Băng cũng cười, vậy là tới mua chuộc ta sao ? Xem ra Sư Cửu này cũng có ý nghĩ kết bè kết phái, vậy cũng tốt, chẳng sợ là hắn quá chính trực, vậy sau này chỉ cần đem lợi ích đến cho hắn, thì sẽ dễ dàng nắm được bí mật ở tầng thứ tư trong đồ thư quán. Không biết nơi đó có ghi chép ma pháp đặc thù gì ? Nghĩ tới đây, trái tim Niệm Băng không kìm được đập mạnh, nếu có thể học được ma pháp cường đại đích, thì ngày quay lại Băng Thần tháp sẽ không còn chỉ là mộng tưởng nữa. Đi vào phòng trong, Niệm Băng cẩn thận rút Thần Lộ đao từ trong lòng ra, giấu ở dưới giường, nhìn quanh một chút, lúc này mới cầm theo Băng Lăng Trượng ra khỏi phòng, quay về Thanh Phong Trai rồi hãy tính tiếp. Đi ra ngoài lâu như vậy, hy vọng Lý thúc không hoài nghi gì, hy vọng vận khí của mình đừng xui xẻo, Minh Nguyên đừng đi tìm mình phiền toái mới tốt.

Nghĩ tới những sự tình rất có thể sẽ phát sinh, Niệm Băng vội vàng với tốc độ nhanh nhất lặng lẽ ly khai ma pháp sư công hội, sau khi xác nhận không ai theo phía sau, hắn cởi ma pháp bào trên người, mua một túi vải bên đường, đem ma pháp bào cùng Băng Lăng trượng đút vào đó, lúc này mới đi nhanh về Thanh Phong Trai.

Mới vừa vào cửa sau, hắn lập tức thấy được một hồng sắc thân ảnh thon dài, toàn thân nhất thời cứng đờ, " Tiểu, tiểu thư, người sao lại ở chỗ này ? ". Lần này chắc chắn hắn giật mình thật sự chứ không phải là đóng kịch.

Tuyệt Tình quay người lại, sắc mặt bất thiện nhìn Niệm Băng, " Người hảo a ! Ta nghe Lý thúc nói, người giữa trưa đã đi, sao đến giờ mới về, đừng nói cho ta, người là đi ra ngoài phong lưu ".

Niệm Băng cười khổ nói : " Tiểu thư, người xem một tiểu tử nghèo hèn như ta vậy, có thể phong lưu cái gì ? Người hôm nay lại tới hậu viện luyện kiếm sao ? ".

Tuyệt Tình hừ một tiếng, nói : " Biết là người cũng không dám xuất ngoại phong lưu, muốn phong lưu cũng phải có tiền vốn, chỉ bằng người, còn không có cái bản lĩnh đó. Ta hôm nay tìm người vài lần, mà đều không tìm được, ta tới nơi này, là cố ý chờ người, ta muốn xem, cuối cùng thì lúc nào người quay lại. Tính ra, người trở về cũng không coi là muộn, lần này thì tha thứ cho người, bắt quá, sau này người phải chú ý giờ giấc cho ta ".

Niệm Băng chỉ chỉ bao chứa ma pháp trượng và ma pháp bào trong tay, nói : " Tiểu thư, ta kỳ thật chỉ là đi mua quần áo mà thôi. Ta là lần đầu tiên đi tới thành thị lớn như vậy, đi ra ngoài mua vài chiếc bố y, vận khí cũng tốt, cũng đã mua được, hai đồng tệ một chiếc, cũng rẻ, người muốn xem không ? ".

Tuyệt Tình có vẻ uất ức nói : " Xem cái gì, chỉ bắt quá là vài món y phục mà thôi ".

Niệm Băng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, mình dùng biện pháp dĩ tiến vi thoái (ND : lấy tiến làm lùi) hiển nhiên đã thành công. Hắn sở dĩ giải thích bao y phục, chính thị là bởi vì lúc trước ánh mắt của Tuyệt Tình đều tập trung vào đó.

Tuyệt Tình thấy Niệm Băng trầm mặc không nói, thần sắc trong mắt nhu hòa hơn một chút, nói : " Mặt của người cũng gần khỏi rồi, xem ra, da mặt cũng thật dày ".

Niệm Băng sờ sờ mặt mình, nếu không phải nhất bậc Trị Liệu Thuật, sợ rằng một tuần cũng không khỏi được, nằng đánh mình, rồi lại nói mình da mặt dày, nữ nhân a, thật sự là ...

Tuyệt Tình nói : " Niệm Băng, ta hiện tại có chút việc muốn người hỗ trợ, không biết người có nguyện ý hay không ? ".

Niệm Băng ngăn người, nói : " Tiểu thư, ta chỉ là một phách sai hạ nhân bình thường, có thể giúp người cái gì ? ".

Tuyệt Tình hừ một tiếng, nói : " Cái này người không cần quản, người chỉ nói nguyện ý hay không là được ".

Niệm Băng có thể nói không sao ? Hắn lúc này còn không định ly khai Thanh Phong Trai, chỉ đành bắt đắc dĩ gật đầu, nói : " Có thể trợ giúp tiểu thư là vinh hạnh của ta ".

Tuyết Tĩnh trong mắt sáng ngời, vốn xinh đẹp giờ lại thêm vài phần linh khí, trong ánh mắt tựa hồ muốn nói, người biết vậy là được rồi, ” Hảo, chúng ta thống nhất như vậy. Ta muốn mượn khuôn mặt người sử dụng ”.

Niệm Băng lại càng hoảng sợ, ” Tiểu thư, người ... ”.

Tuyết Tĩnh khinh thường nói : ” Nhìn bộ dáng người, một điểm khí khái của nam tử hán cũng không có, sợ cái gì, ta sẽ chẳng ăn thịt người đâu ”. Nói đến đây, khuôn mặt đột nhiên ửng đỏ, thanh âm nhỏ đi một chút, nói tiếp : ” Còn nhớ lần trước ở đình, ta cùng người nói chuyện không ? Ta muốn người hỗ trợ chính là cùng việc đó có liên quan ”.

Niệm Băng nhú mày, nói : ” Người là nói người mà người thích sao ? Vậy ta có thể giúp cái gì ? ”.

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng, nói : ” Dù sao người đã đáp ứng rồi, chuyện này nếu làm tốt, ta sẽ mời Minh Nguyên thúc thúc dạy người mấy chiêu, sau này người cũng có thể có nghề mà sinh tồn ”.

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói : ” Tiểu thư, người cũng nên nói qua cho ta biết, rốt cuộc ta phải làm cái gì chứ ? ”.

Tuyết Tĩnh đi tới cạnh Niệm Băng, thấp giọng : ” Ta muốn người làm nam bằng hữu của ta ”.

Ngửi được mùi tử nữ thơm tho từ trên người Tuyết Tĩnh tản ra, lại nghe được nhuyễn ngôn tế ngữ, Niệm Băng không khỏi cảm thấy như đang bồng bềnh trên mây, miễn cưỡng khống chế tâm thần, nói : ” Tiểu thư, việc này sợ rằng không được. Người, người là tiểu thư, ta chỉ là hạ nhân ... ”.

Tuyết Tĩnh đập tay lên vai Niệm Băng, sáng giọng : ” Người hãy nghe ta nói cho xong có được không, thật sự là cấp mô tướng cật thiên nga nhục (ND : có mà đòi ăn thịt thiên nga), người nghĩ rằng ta thật sự muốn người làm nam bằng hữu à ! Ta chỉ là muốn cho người giúp ta thử thách tên kia một chút, xem hẳn rốt cuộc đối với ta có ý tứ gì không, tối mai, ta sẽ đưa người cùng đi tham gia một yến hội, bộ dáng của người cũng được, cho nên ta vừa rồi nói muốn mượn khuôn mặt người sử dụng, đến lúc đó, người kia cũng tới, ta sẽ biểu hiện cùng người thân thiết một chút, nếu trong lòng hẳn có ta, thì nhất định sẽ sinh ra cảm giác ghen ghét, khi đó, khi đó ... ”.

Niệm Băng trong lòng tự nhiên cảm thấy lạnh lẽo, cấp mô tướng cật thiên nga nhục sao ? Tuyết Tĩnh à Tuyết Tĩnh, người cũng quá coi thường Niệm Băng ta rồi, nữ hài tử như người, ta còn vị tất đã để vào mắt. Những lời này ta nhớ kỹ, một ngày nào đó, ta sẽ hồi báo cho người. Bất hạnh từ nhỏ, khiến Niệm Băng khó tránh khỏi cực đoan, lạnh lùng nhìn Tuyết Tĩnh, nàng lúc này đang cúi đầu, tựa hồ đang nghĩ tới một tương lai tốt đẹp.

” Tiểu thư, mặc dù ta đã trưởng thành, nhưng là, thân phận dê hèn, việc này sợ rằng không ổn ”. Dê hèn hai chữ, Niệm Băng cố ý nhấn mạnh một chút.

Tuyết Tĩnh cũng không phát hiện biến hóa trong ngữ khí của Niệm Băng, không kiên nhẫn đáp : ” Việc này ta tự có chủ định, nếu để người theo ta đi, tự nhiên sẽ không để người mất mặt, cũng là để ta không mất mặt. Thượng tầng yến hội ở Băng Tuyết thành cũng không phải là ai cũng có thể tham gia, có lẽ, cuộc đời người cũng chỉ có thể đến một lần này, người hẳn là phải cảm tạ ta mới đúng, sao còn từ chối. Ngày mai ta sẽ chuẩn bị cho người một kiện ma pháp bào, để người hóa trang thành ma pháp sư, chuyện khác ta sẽ an bài, người không cần phải lo lắng. Ngày mai người không cần làm việc, buổi sáng ta sẽ đi tìm người, dạy người chút lễ nghi cần thiết, tới yến hội, người không cần làm gì cả, chỉ cần theo bên người ta, như vậy là đủ rồi. Người minh bạch chưa ? ”.

Tâm Niệm Băng lại càng lạnh, gật đầu, nói : ” Vậy được rồi, ta tận lực làm tốt, để cho người hài lòng ”.

Tuyết Tĩnh mỉm cười, nói : ” Người yên tâm, ta nói thì tuyệt đối giữ lời, chỉ cần người làm tốt, sau khi xong việc, ta tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa. Cứ như vậy đi, người nghỉ ngơi sớm một chút, để ngày mai tinh thần thật tốt ”. Nói xong, hồng sắc thân ảnh phiêu nhiên bay lên, lao vào không trung, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Niệm Băng lạnh lùng nhìn về phương hướng Tuyết Tĩnh rời đi, lẩm bẩm : ” Người đã từng giúp ta giải vây, ta không so đo với người. Nhưng đây là lần cuối cùng. Không ai có thể vũ nhục ta mà không phải trả giá ”. Đột nhiên, hẳn trong đầu khẽ động, nghĩ tới một chuyện, vỗ trán, ” A ! Ta sao lại quên cuộc hẹn này. Xem

ra, còn phải về ma pháp sư công hội một chuyến mới được ". Cuộc hẹn này, không biết bằng hệ ma đạo sĩ kia có thể giữ thủ đoạn gì đây ?-----

18. Chương 17 - Thử Thách Của Ma Pháp Sư Công Hội

Lúc Niệm Băng trở lại ma pháp sư công hội, đêm đã khuya, trước khi tiến vào công hội, hắn mặc lại ma pháp bào, nơi ngực có tiêu chí tượng trưng cho đại ma pháp sư, rồi lại xuất trình huy chương của mình, người gác đêm căn bản không hề ngăn trở hắn tiến vào, Niệm Băng cũng không trực tiếp đi tìm bằng hệ ma đạo sĩ nọ, mà là quay về phòng trước, đem Thần Lộ đao vốn để ở dưới giường, giấu kín ở một chỗ, rồi mở cửa phòng, nhìn chung quanh một lúc, thấy nơi nơi trống vắng, không một bóng người, hắn mới đi ra ngoài, đi về mạn phía tây.

Trong lúc đi, Niệm Băng thu liễm tinh thần lực, khống chế bằng hỏa đồng nguyên toàn qua trong cơ thể xoay tròn nhanh chóng, đem bằng ở bên ngoài, hỏa ở bên trong, che dấu hỏa hệ ma pháp lực khí tức, đây chính là bí mật lớn nhất của hắn.

Phòng gian ngoài cùng phía tây, từ ngoài cửa nhìn, cũng không có cái gì khác lạ, giống hệt như phòng của mình, gõ cửa mấy tiếng, " Người hảo, ta là Niệm Băng ".

Cửa vô thanh vô tức mở ra, thanh âm già nua mà trầm thấp từ trong truyền ra, " Vào đi ".

Vừa vào phòng, Niệm Băng nhất thời cảm giác được một cổ băng lãnh đập vào mặt, giờ Băng Lăng tượng trong tay, một nhị cấp Băng Mạc Thuật nhất thời thuần phát che ở trước người.

Trong phòng đột nhiên sáng lên, đó cũng là một phòng khách, chỉ bất quá so với phòng của mình thì lớn hơn, trên sô pha, bằng hệ ma đạo sĩ kia nhìn chính mình, gật đầu tán dương, nói : " Tốt, phản ứng rất nhanh, trách không được Lý Đắc đã khen ngợi ngươi như thế, bất quá, là một ma đạo sĩ (ND : chắc tác giả nhầm, Niệm Băng hiện giờ mới chỉ là đại ma pháp sư), chỉ thế này thì vẫn không đủ để phòng thân, nếu đối phương là một vũ kỹ cao thủ, trong tình huống bất chợt đánh lén, ngươi căn bản không có biện pháp gì có thể ngăn cản, đề cấp ma pháp này, là không có tác dụng gì ".

Niệm Băng ngây ra một chút, mới gật đầu, nói : " Đa tạ tiền bối chỉ điểm ".

Bằng hệ ma đạo sĩ chỉ một bên sô pha, nói : " Ngồi đi, ta gọi ngươi tới, là có nói mấy câu nói với ngươi, về phần nghe được mấy phần, là do chính bản thân ngươi ".

Niệm Băng ngồi xuống sô pha, làm ra vẻ không có gì phòng bị, trước mặt một ma đạo sĩ, cho dù có phòng bị cũng không có tác dụng gì, huống chi, hắn tin tưởng tên bằng hệ ma đạo sĩ này chỉ ít hiện giờ cũng không có ý gây bất lợi gì cho mình.

Quang mang chợt lóe, trong tay bằng hệ ma đạo sĩ đột nhiên xuất hiện một viên bảo thạch trong suốt, từ bên trong bảo thạch phát ra thất thải quang mang, không đợi Niệm Băng phản ứng lại, hắn rõ ràng cảm giác được, một cổ ma lực cường đại bao phủ lên thân thể, kỳ quái chính là, cổ ma lực này lại không hề có tính công kích.

Quang mang thu liễm, bảo thạch trong suốt lóe ra thất thải quang mang một lần nữa khôi phục yên lặng, bằng hệ ma đạo sĩ tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, thần nhiên nói : " Ta là Băng Tĩnh, người sau này có thể gọi ta là Băng Tĩnh lão sư, Niệm Băng, ngươi nếu tu luyện bằng hệ ma pháp, tại sao lại tới công hội, mà không tới Băng Thần tháp ? Là một ma pháp sư, ta nghĩ, ngươi hẳn phải biết, tất cả bằng hệ ma pháp sư đều hướng về Băng Thần tháp, chỉ có ở nơi đó, mới có thể học được bằng hệ ma pháp cao thâm nhất. Điểm này, không cần ta nói thêm nữa chứ ? ".

Niệm Băng trong lòng giật mình, tận lực bảo trì bình tĩnh, nói : " Thẳng thắn mà nói, Băng Tĩnh lão sư, ta không thích nơi như Băng Thần tháp, ta nghĩ nơi đó có ràng buộc quá chặt chẽ, không biết tại sao, Băng Thần tháp chung quy vẫn đem tới cho ta một loại cảm giác rất bá đạo. Mà ta chỉ thầm mong tình lặng tu luyện ma pháp, không hy vọng tham gia vào các cuộc tranh đấu, càng không muốn trở thành công cụ của Băng Thần tháp đích công cụ, cho nên ... ".

Băng Tĩnh đứng bật dậy, trong mắt lãnh quang liên thiểm, ” Niệm Băng, người biết người đang nói chuyện với ai không ? Thăng thần nói cho người, ta chính là một trong những Băng Tuyết tế tự của Băng Thần tháp, hiện tại ta cho người một cơ hội lựa chọn, ly khai nơi này, bắc thượng gia nhập Băng Thần tháp, có ta giới thiệu, ta nghĩ, ở Băng Thần tháp người nhất định sẽ được trọng dụng ”.

Niệm Băng trong lòng thầm cười lạnh, cũng đứng lên, nhúu mày, nói đầy đại nghĩa : ” Xin lỗi, Băng Tĩnh lão sư, ta nếu đã gia nhập công hội, chính là một phần tử trong công hội, Băng Thần tháp mặc dù tốt, nhưng đó lại không phải là nơi ta muốn tới, mong người tha thứ, nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước ”. Nói xong, xoay người hướng ra phía ngoài.

Băng Tĩnh toàn thân lãnh quang đại phóng, trong phòng nhiệt độ giảm xuống kịch liệt, đứng trong màn sương vụ, hắc lãnh đạm nói : ” Người không sợ ta giết người sao ? ”.

Niệm Băng xoay người, không hề nhân nhượng nhìn Băng Tĩnh, ” Băng Tĩnh lão sư, ta nghĩ, người không cần phải làm như vậy. Nơi này là ma pháp sư công hội, cũng không phải Băng Thần tháp các người. Ta thật không rõ, Băng Thần tháp cùng ma pháp sư công hội đều là trụ cột của Băng Nguyệt đế quốc, tại sao phải kỳ thị lẫn nhau chứ ? Bất luận nói thế nào, ta cũng sẽ không gia nhập Băng Thần tháp ”. Nói đến đây, trong mắt hắc toát ra một tia hàn ý kiên quyết, điều đó không hề là làm bộ, cừu hận đối với Băng Thần tháp, mặc dù vẫn chôn dấu ở nơi sâu nhất trong nội tâm của Niệm Băng, nhưng trong lúc vô ý lại ngẫu nhiên bộc lộ ra.

Hàn khí trên thân Băng Tĩnh thu liễm, hắc nở nụ cười, lúc này, cửa phòng trong đột nhiên mở ra, hai người đi ra, chính là công hội hội trưởng Long Trí, cùng thủy hệ ma đạo sĩ Lý Đắc.

Băng Tĩnh mỉm cười, nói : ” Hội trưởng, lần này người có thể yên tâm rồi chứ. Hải tử này vừa không phải là kẻ Băng Thần tháp muốn tìm, đồng thời, cũng không phải kẻ có thể phản bội lại công hội ”.

Long Trí hài lòng gật đầu, nhìn về mặt nghi hoặc của Niệm Băng, nói : ” Hải tử, lần này là chúng ta bắt hảo, người mới gia nhập công hội, chúng ta phải thử thách người vài việc. Hiện tại đã chứng sáng tỏ hết thấy, hy vọng người có thể lý giải. Người yên tâm đi, người trung tâm như vậy với công hội, công hội tất sẽ không bạc đãi người. Được rồi, người hiện tại có thể đi ”.

Niệm Băng mờ mịt hướng về phía ba người hành lễ, lui về phía sau ra khỏi phòng, Long Trí quay đầu về phía Lý Đắc bên cạnh nói : ” Người thấy thế nào ? ”.

Lý Đắc mỉm cười nói : ” Còn có thể thấy thế nào, ta đã sớm nói với người, hải tử này nhìn qua thì tâm cơ không sâu, lại một lòng hướng học, tương lai tất nhiên có thể trở thành một ma pháp sư cường đại ”.

Long Trí than nhẹ một tiếng, đáp : ” Chính mắt chứng kiến vừa rồi, hẳn là người khá đơn giản, nếu không, thì phải là tâm cơ quá sâu, ngay cả ta cũng đều không thể nhìn ra ý nghĩ chân chính trong nội tâm hẳn ”.

Băng Tĩnh đưa bảo thạch trong suốt cho Long Trí, nói : ” Hội trưởng, ta thấy người lo lắng quá rồi, cho dù hẳn tâm cơ thâm trầm, đối với chúng ta vị tất đã gì hại, chỉ cần hẳn không phải là người mà Băng Thần tháp muốn tìm, không phải Ma Sát Sư kia, thì là được rồi, sau này chúng ta quan sát hẳn nhiều hơn là được. À, được rồi, vừa rồi Sư Cửu hải tử có ở lại trong phòng hẳn một lúc. Sau đó Niệm Băng lại đi ra ngoài vừa về, không biết là đi làm gì, ta vốn muốn phái người đi theo hẳn, lại sợ bị hẳn phát hiện, từ lúc hẳn vừa đi, là vừa tròn một canh giờ ”.

Long Trí bất đắc dĩ nói : ” Hẳn đi làm gì thì cũng không sao cả, phỏng chừng là quay về lữ quán lấy hành lý, bất quá, chúng ta trong một canh giờ này cũng không ngồi không, chẳng phải sao ? Mặc dù không thể hoàn toàn chứng minh, nhưng ít ra cũng sáng tỏ được một bộ phận. Kỳ thật, hẳn cả buổi chiều đều ở đồ thư quán đọc các loại tư liệu tối sơ cấp, ta cũng đã không nghi ngờ hẳn rồi, khi ta mới từ Thanh Phong Trai trở về từng quan sát hẳn qua cửa sổ, hẳn đọc đích xác rất chuyên chú, không phải là giả vờ. Sư Cửu bản tính không tồi, thiên phú cũng rất tốt, chỉ là có chút quá tự tin, nếu ta đoán không lầm, hẳn tất nhiên là vì Linh nhi mới đi tìm Niệm Băng. Thật sự muốn nói rằng, sau này ta có thể đem Linh nhi giao cho Niệm Băng, chứ không muốn gả Linh nhi cho hẳn. Bất luận Niệm Băng tâm cơ như thế nào, đều mạnh hơn nhiều so với Tiểu Cửu ”.

Lý Đắc ha ha cười, nói : ” Chuyện của tiểu nữ nhân, chúng ta không cần lo lắng, mặc cho bọn hẳn phát triển đi, hội trưởng, người hôm nay cũng mệt mỏi rồi, chúng ta sớm quay về nghỉ ngơi đi ”.

Niệm Băng vừa ra khỏi phòng của Băng Tĩnh, nhất thời cảm giác được toàn thân đã ướt đầm mồ hôi lạnh, thất thải bảo thạch kia hiển nhiên là một loại ma pháp vật phẩm để dò xét, may mắn chính mình không có đem theo Thần Lộ đao trên người. Lúc trước, mọi biểu hiện của hắn đều là giả tạo, Băng Tĩnh căn bản không lừa được hắn, trước đây ở tại Băng Thần tháp, Niệm Băng từng gặp qua toàn bộ mười hai Băng Tuyệt tế tự, bộ dáng bọn họ đều đã khắc sâu trong óc hắn, hắn sao có thể quên ? Cũng may mắn như thế, lần này mới có thể tránh được thử thách cuối cùng của ma pháp sư công hội.

Trở lại phòng mình, thu hồi Thần Lộ đao rồi cất trong lòng, cởi bỏ và đặt ma pháp sư bào, và Băng Lăng trượng lên giường, rồi lại lặng lẽ ly khai ma pháp sư công hội, có lẽ, đêm nay chính là đêm cuối cùng mình ở Thanh Phong Trai, ngày mai, là một sự bắt đầu mới, bắt đầu ở ma pháp sư công hội.

Sáng sớm, lúc ánh sáng mặt trời từ phương đông mới ló, Niệm Băng đã từ mình tưởng tỉnh lại, mấy quyền cơ sở ma pháp hôm qua đọc nhưng không hiểu kỹ, trải qua tu luyện thực tiễn ban đêm, khiến cho hắn đối với ma pháp đã nhận thức sâu hơn rất nhiều, mặc dù nguyên lý của băng hỏa đồng nguyên còn chưa hiểu rõ, nhưng đối với khống chế ma pháp thì thấy dễ dàng hơn, hiện tại thứ hắn cần nhất không phải là đề thăng ma pháp lực, mà là đem tinh thần lực cùng băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực dung hội quán thông, như vậy, mới có thể phát huy uy lực lớn hơn, Niệm Băng tin rằng, lúc mình đem băng cùng hỏa lưỡng chủng năng lực hoàn toàn dung hợp, ma lực được sinh ra, tuyệt không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai. Băng hỏa song hệ ma pháp sư, mình hắn là người đầu tiên trên đại lục, sao không thể tự mình sáng tạo ma pháp cho chính mình ?

Ra khỏi phòng gian, Lý thúc tựa hồ còn chưa dậy, Niệm Băng nhìn Thanh Phong Trai tọa trên một vùng đất rộng lớn, không nhìn được khe thở dài, xem ra, mình chẳng thể truy cầu trừu tượng ở đây được. Nhất lưu trừu tượng, nhị lưu ma pháp, chính là phương hướng của chính mình, có lẽ, ma pháp sư công hội hiện tại thích hợp hơn, ở nơi đó, chỉ ít mình có thể học được rất nhiều thứ hữu dụng.

Trong lúc nghĩ, Niệm Băng đã đi tới đồng củi, nắm lấy sàu đao, với tốc độ như thiểm điện chém xuống, mặc dù mỗi lần một thanh củi chỉ cần chém thành tám khối, nhưng hắn lại rất rất chuyên chú, phương pháp tập trung tinh thần này, hắn sớm đã tạo thành thói quen, từng mảnh củi dần dần xuất hiện, Niệm Băng thủy chung cho rằng, một người làm việc, phải có thủy có chung, mặc dù đã quyết định phải ly khai, nhưng vẫn phải làm tốt công tác cuối cùng của mình. Sàu đao trên tay hắn, tựa như có sự sống, cơ hồ nhìn không thấy đao ảnh, chỉ cần dùng tay trái không ngừng cầm từng thanh củi từ bên cạnh lên, tự nhiên sẽ chia làm tám khối.

Lý thúc từ trong phòng đi ra, thấy Niệm Băng đang ngồi quay lưng về phía mình chẻ củi, hắn không nhìn được mỉm cười, thầm nghĩ, tiểu tử này thật là chăm chỉ, sáng sớm đã vội vàng làm việc. Khi hắn tới bên Niệm Băng, nhìn thấy đao ảnh, không khỏi trở nên ngây dại, nguyên là công tác của một ngày, Niệm Băng đã hoàn thành được hơn bảy thành.

Niệm Băng biết Lý thúc đã tới bên cạnh, nhưng hắn lại không có dừng lại, vẫn chẻ củi như trước, vừa chẻ, vừa bình tĩnh nói : ” Lý thúc, chẻ củi không chỉ là một loại công tác. Nếu người chuyên chú, tự nhiên sẽ thu được thành quả bất ngờ, củi là vật chết, nhưng người lại là sống, người nói có đúng không ? ”.

Lý thúc nhìn Niệm Băng, kinh ngạc nói không ra lời, hắn lần đầu tiên cảm giác được, thanh niên nhân anh tuấn trước mặt này cũng không đơn giản. Chỉ ít là so với tưởng tượng của mình thần bí hơn nhiều.

” Thanh củi cuối cùng rồi, Lý thúc, ta để lại cho ngài một kỷ niệm ”. Sàu đao, đột nhiên trở nên linh xảo, đao ảnh nhoáng lên, vỏ cây nhẹ nhàng bong ra từng mảng, vụn gỗ bắn ra từ trong ánh đao, dưới tác dụng điều tự quyết của đao công, sàu đao phẳng phất như vật sống, một khối trong tay Niệm Băng từ từ thành hình, sau khi ánh đao cuối cùng tắt đi, thanh gỗ đã không còn là một khối đầu gỗ, mà là một người, một tượng người như thật.

Lý thúc giật mình phát hiện, người nọ giống hệt chính mình, một tay đỡ khối gỗ, mà tay kia thì đang vung sàu đao, bộ dáng sắp sửa chém xuống, pho tượng trông rất sống động, phẳng phất giống như thật.

Niệm Băng đưa đao cùng pho tượng cho Lý thúc, nhìn về phía hắn hơi khom người, nói : ” Lý thúc, đa tạ người mấy ngày nay chiếu cố, thứ này để người lưu làm kỷ niệm, hy vọng người còn có thể nhớ kỹ ta ”.

Lý thúc nắm pho tượng hầy còn hơi ẩm, mới vừa muốn nói gì, lại nghe cách đó không xa một thanh âm trong trẻo vang lên, " Niệm Băng, người dậy chưa, mau nhanh theo ta, thời gian rất gấp ".

Niệm Băng mỉm cười, phẩy vôi mùng gõ trên người, nói : " Tiểu thư, ta đã dậy từ sớm, chúng ta đi thôi ". Nhìn Lý thúc thật sâu, rồi hần hướng về phía Tuyết Tĩnh đi tới.

Tuyết Tĩnh hôm nay lại không mặc hồng y yêu thích, toàn thân y phục trắng khiến nàng có vẻ quyền rũ hơn rất nhiều, " Đi, tới chỗ ta ". Rồi không hề tị hiềm, lôi kéo ống tay áo Niệm Băng, hướng về phía bên trong Thanh Phong Trai. Lý thúc nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, rồi lại nhìn pho tượng trong tay, than nhẹ một tiếng, lẩm bầm : " Xem ra, sau này lại phải chẻ củi một mình rồi ! ".

Tuyết Tĩnh dẫn Niệm Băng tới một khu nhà, vừa vào sân, Niệm Băng liền cảm thấy được khí tức trong lành, sân không lớn, khoảng ba, bốn trăm thước vuông, một con đường nhỏ lát đá xanh, dẫn thẳng vào bên trong, đưa mắt nhìn lại, cả sân đều được bao trùm trong một màu xanh biếc, nhất là một gốc đại thụ, vươn lên thẳng tắp, tán lá xanh biếc vươn dài ra chung quanh, bao phủ hơn nửa sân, nhìn theo hướng con đường, thì thấy một gian mộc ốc, tựa hồ có hai ba phòng, mặc dù được xây dựng từ gỗ, nhưng nhìn qua lại phi thường chắc chắn. Trên mảng cỏ giữa sân là một hồ nước nhỏ rộng chừng mười thước vuông, hồ nước trong suốt thấy đáy, từng đàn cá vàng tung tăng bơi lội, khung cảnh du nhàn khó tả thành lời.

Tuyết Tĩnh có phần đắc ý xoay người nhìn Niệm Băng nói : " Thế nào, nơi này của ta cũng không tệ lắm chứ, nơi này chỉ có mình ta ở, ngoại trừ Linh nhi và thân nhân ra, người là ngoại nhân đầu tiên được đến nơi đây. Đi thôi, ta đã chuẩn bị đủ các thứ cho người rồi, những thứ này đều là ta phải vất vả mới mượn được từ Linh nhi, người phải cẩn thận một chút, nghìn vạn lần đừng để hỏng, khiến ta không biết phải nói sao với nàng ".

Niệm Băng đi theo Tuyết Tĩnh vào trong mộc ốc, bên trong bài trí đơn giản hơn rất nhiều so với hần tưởng tượng, vẻ điển nhã của màu hồng nhạt nhìn qua thập phần thanh tân, Tuyết Tĩnh lấy một bộ ma pháp bào từ trên giường đưa cho Niệm Băng, ma pháp bào màu đỏ, cũng theo tiêu chí của Băng Nguyệt đế quốc, chung quanh hỏa diễm trên ngực có hai vòng ngân hoàn, so với ma pháp sư của mình thì ít hơn một vòng, đây chính là ma pháp bào tượng trưng cho cao cấp ma pháp sư. Niệm Băng không nhìn được cảm thấy buồn cười, mình là một đại ma pháp sư, bây giờ lại phải giả mạo cao cấp ma pháp sư, cảm giác ít nhiều cũng có vài phần quái dị.

Tuyết Tĩnh đưa ma pháp bào cho Niệm Băng, nói : " Người trước cứ mặc vào thử, xem có hợp với người hay không, ta nghĩ chắc là khá vừa vặn. Với thân phận của một cao cấp ma pháp sư tham gia yến hội, hơn nữa người niên kỷ, hần là không ai dám coi thường người, thế nào, ta không phải là rất chu đáo sao ? ".

Niệm Băng nhìn Tuyết Tĩnh, mỉm cười đáp : " Người muốn ở đây xem ta thay y phục sao ? ".

Tuyết Tĩnh đỏ bừng mặt, nói : " Ai muốn nhìn người ? Người mau thay nhanh đi ". Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng nàng vẫn đi ra khỏi phòng.

Niệm Băng cởi ngoại y trên người, rồi khoác hồng sắc ma pháp bào lên, hỏa nguyên tố khí tức nhẹ nhàng khiến hần cảm giác rất thoải mái, mặc lên cũng rất hợp với dáng hần.

" Người đã xong chưa ? ". Tuyết Tĩnh có chút nóng vội hỏi vọng vào.

" Được rồi ". Niệm Băng sửa sang lại y phục một chút, quay lại nhìn ra cửa. Tuyết Tĩnh đẩy cửa vào, lúc nàng nhìn thấy Niệm Băng trong bộ cao cấp hỏa hệ ma pháp bào, không khỏi hoàn toàn ngây dại, trong bộ hồng sắc ma pháp bào, mái tóc dài vàng óng của hần trông giống như hỏa diễm, đôi mắt xanh lam lại hết sức thâm thúy, nhất là còn mang theo một thứ khí chất cao ngạo, khiến tim nàng đập mạnh không ngừng.

Niệm Băng chịu ánh mắt nóng rực của Tuyết Tĩnh, cảm thấy có chút không tự nhiên, " Tiểu thư, ta như vậy có gì không ổn sao ? ".

Tuyết Tĩnh hồi phục tinh thần, thầm mắng chính mình, đây là làm sao vậy, hần không phải là rất dễ coi sao ? Chỉ bất quá giống như gôi hoa thôi (ND : gôi hoa thì bên ngoài đẹp đẽ, bên trong lại toàn vôi vụn), Tuyết Tĩnh a Tuyết Tĩnh, người nghìn vạn lần không được để bề ngoài của hần mê hoặc. Nam nhân như vậy, là không đáng để cho mình phát sinh hảo cảm. Thở sâu vài hơi, đi tới trước người Niệm Băng cẩn thận nhìn một lúc, nói : " Được rồi, cũng vừa với người người, mặc y phục hảo hạng, trông người cũng có

phần sáng sửa, đúng rồi, người cứ bảo trì thần thái như vậy, bộ dáng có chút ngạo khí, đến lúc đó ở yến hội, nếu ta không bảo, người không nên tùy tiện mở miệng, chỉ cần đi theo ta là được ”.

Niệm Băng gật đầu, đáp : ” Tiểu thư, yến hội đến đêm mới bắt đầu, ta bây giờ phải làm gì ? ”.

Tuyết Tĩnh trả lời : ” Còn rất nhiều việc phải làm, trước tiên ta sẽ dạy người một vài lễ nghi trong yến hội, ha, được rồi, người có khiêu vũ được không ? ”.

Niệm Băng trầm nghĩ : khiêu vũ ? Khiêu lục ta cũng làm được (ND : Niệm Băng chơi chữ, khiêu vũ phát âm gần giống khiêu vũ, khiêu là).Jnhay, vũ là múa, khiêu vũ là nhảy múa, khiêu vũ là nhảy năm cái Lắc đầu, nói : ” Ta không biết ”.

Tuyết Tĩnh nói : ” Thế cũng được, thứ này học sẽ rất lâu, hy vọng người có thể học nhanh một chút, đêm nay có thể khiêu vũ được. Chúng ta bây giờ bắt đầu, trước tiên ta dạy người lễ nghi ”.

Sau nửa canh giờ, thanh âm kinh ngạc của Tuyết Tĩnh từ trong mộc ốc truyền ra, ” Niệm Băng, người trước kia có học qua lễ nghi chưa, người sao có thể như vậy được, tựa hồ làm còn tốt hơn cả ta ”.

” Chưa, ta chưa học qua ! Người vừa rồi làm như thế nào, ta chỉ là bắt chước y hệt mà thôi ”. Hẳn thật sự chưa học sao ? Đương nhiên không phải, từ khi còn bé, hẳn đã được phụ thân dạy qua rồi, phụ thân nói, đó đều là những lễ nghi xã giao không thể thiếu, lúc này theo Tuyết Tĩnh học, hẳn tự nhiên hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, thực hành phi thường trôi chảy.

Tuyết Tĩnh hơi nghi hoặc nhìn Niệm Băng, nói : ” Hảo a ! Nhìn không ra người có ngộ tính cao vậy, lễ nghi không cần học nữa, chúng ta bắt đầu học khiêu vũ, nếu khiêu vũ người cũng có thể học nhanh như vậy, giữa trưa ta sẽ mời người ăn cơm ”.

Đúng lúc này, một thanh âm trầm trầm từ bên ngoài truyền vào, ” Tĩnh nhi, y phục cho người đã làm xong rồi ”.

Tuyết Tĩnh hoảng sợ, ” Hồng rồi, ba ba ta tới, Niệm Băng, người trốn đi, nghìn vạn lần đừng làm cho ba ba ta thấy ”.

Niệm Băng ngây ra, đáp : ” Nhưng là, phòng người lớn như vậy, ta trốn ở đâu mới được ? ”.

Thanh âm bên ngoài lại vang lên, ” Nha đầu nhà người, ngay cả cửa sân cũng không đóng, lớn như vậy rồi, mà vẫn còn tùy tiện như thế, tương lai ai dám lấy người về ”. Lúc này đây, thanh âm đã rất gần mộc ốc rồi.

Tuyết Tĩnh lo lắng nhìn khắp nơi, đột nhiên, nhân tình sáng lên, vội vàng kéo Niệm Băng tới trước giường, đẩy hẳn nằm lên giường, ngay cả giày cũng không kịp cởi, kéo vội màn xuống. Xong xuôi đâu đấy, cũng là lúc cửa phòng bên ngoài bị mở ra.

Tuyết Tĩnh có chút bối rối đi ra nghênh đón, ” Ba ba, người sao lại tự mình mang tới ? ”.

Nằm ở trên chiếc giường mềm mại, hương thơm phảng phất, Niệm Băng trong lòng không khỏi rung động, chỉ nghe thanh âm kia trả lời : ” Nha đầu người, mấy ngày gần đây chỉ thấy chơi bời, chẳng thấy mặt mũi đâu, ba ba nhớ người. Mụ mụ người mất sớm, ba ba chỉ còn lại mình người là thân nhân, chẳng lẽ phụ thân đi tìm nữ nhi còn không được sao ? ”.

Tuyết Tĩnh tâm tình đã bình tĩnh trở lại, làm nũng nói : ” Ba ba tốt nhất mà. Từ giờ ta nhất định chăm sóc người chu đáo. Há, được rồi, yến hội đêm nay người có đi không ? ”.

” Ta ? Ta đương nhiên là không đi, đó là yến hội cho thanh niên nhân các người, người nha, phải nhìn Linh nhi mà học tập, người xem Linh nhi ôn nhu nhu thuận, còn người lại điên điên khùng khùng như vậy, ai dám tiếp cận người, nếu tương lai chẳng gả được cho ai, lão ba cũng không chịu trách nhiệm đâu ”.

Tuyết Tĩnh sáng giọng : ” Ba ba, người sao có thể nói như vậy về nữ nhi của người chứ ? Nữ nhi người xinh đẹp như vậy, kẻ theo đuổi ta rất nhiều, chỉ là ta chẳng để họ trong mắt thôi ”.

Thanh âm trầm kia cười một hồi, rồi nói : ” Thật không ? Ta sao lại nghe nói rằng, hiện tại trong thành này bọn công tử gặp người liền bỏ chạy, hoặc đều bị người đánh cho phát sợ chứ ? ”.

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng, đáp : " Đó là bọn hán quá vô dụng, cho dù tương lai ta phải gả thì cũng phải gả cho một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, ngay cả ta cũng đánh không lại, bọn họ chưa có tư cách ".

Thanh âm nọ nói bất đắc dĩ : " Mấy tiểu tử hôm trước ta giới thiệu cho người, cả đám đều có thực lực không kém, người cũng thấy vậy sao ? ".

" Đương nhiên không phải vậy, mấy tên đó, cả đám con mắt đều đặt trên đỉnh đầu, hơn nữa lại còn quá xấu, sao có thể xứng với ta ? ".

" Ta đây hết biện pháp rồi, để người tự mình tìm đi, chỉ cần người nguyện ý, lão ba ta liền ủng hộ vô điều kiện, cứ như vậy đi ".

Tuyết Tĩnh hì hì cười, nói : " Vậy thì người đừng có can thiệp vào, dù sao ta mới mười tám tuổi, không cần phải vội vàng gì. Hai ngày tới người lại được thanh nhân rồi (ND : không hiểu, chẳng thấy câu này liên mạch văn gì cả), người về trước đi, ta muốn thay y phục xem có vừa hay không ".

Nằm trên giường, nghe phụ nữ Tuyết Tĩnh (ND : phụ là cha, nữ là con gái) nói chuyện với nhau, Niệm Băng trong lòng thâm hăm mộ, ngày ấy, mình cũng có được sự quan tâm của phụ thân y như vậy a ! Nhưng là, hiện tại lại ... , nghĩ tới đây, hán đích không kìm được phát ra một tiếng động rất nhỏ.

" Người nào ? Tĩnh nhi, trên giường người sao lại có người ? ". Thanh âm nọ nhất thời trở nên lạnh lung.

Tuyết Tĩnh khẩn trương, " Ba ba, không có gì, là một người tên nha đầu mà thôi ".

" Nha đầu phải không? Ta muốn xem nha đầu kia có bộ dáng thế nào ". Chấn bị giật mạnh ra, Niệm Băng ngẩng đầu nhìn lên, thấy một bạch y trung niên nhân chừng ba, bốn mươi tuổi đang đứng bên giường, có thể nhìn thấy vẻ lãnh khốc từ trong cặp mắt hán, tùy thời đều có đem mình xé thành từng mảnh.

Bình tĩnh ngồi dậy, rồi đứng lên, Niệm Băng rất hiểu tâm tình hiện tại của trung niên nhân, chứng kiến một nam nhân xa lạ đang nằm trên giường của chính nữ nhi mình, tự nhiên tâm tình của ai cũng chẳng thể tốt được.

Trung niên nhân quay đầu nhìn về phía Tuyết Tĩnh, lạnh lùng hỏi : " Đây là nha đầu theo như người nói sao ? ". Vốn hán quả thực rất tức giận, nhưng khi hán chân chính nhìn thấy Niệm Băng, tức giận trong lòng lại giảm đi một chút. Thanh niên nhân này tướng mạo anh tuấn, hơn nữa đột nhiên bị mình bắt gặp, nhưng không có một tia kinh hoảng, hơn nữa trên người lại khoác hỏa hệ ma pháp bào tượng trưng cho cao cấp ma pháp sư, điều này đã đủ để chứng minh, hán xứng đáng với nữ nhi của mình. Nữ nhi dù sao cũng đã trưởng thành, có bằng hữu khác giới cũng không phải là có vấn đề gì, hán mặc dù nằm trên giường, nhưng quần áo chỉnh tề, hiển nhiên là vì mình đột nhiên đến, mới phải làm như vậy.

Tuyết Tĩnh xấu hổ nhìn phụ thân, quay đầu cảm tức liếc nhìn Niệm Băng, nói : " Ba, hán, hán chỉ là một bằng hữu của ta mà thôi, vừa rồi người đột nhiên tới, ta là sợ người hiểu lầm, mới ... ".

Trung niên nhân ha ha cười, " Hiểu lầm ? Tuyết Cực ta lại có thể hiểu lầm nữ nhi của mình sao ? Người làm vậy, ta còn cao hứng nữa là. Nha đầu ngốc, ta còn chưa biết người quen một vị hỏa hệ ma pháp sư từ lúc nào. Giới thiệu cho ba ba một chút đi ".

Tuyết Tĩnh vừa muốn nói chuyện, Niệm Băng lại mở miệng, " Người hảo, ta là Niệm Băng, kỳ thật, ta cũng không phải hỏa hệ ma pháp sư, y phục này là tiểu thư mượn về. Ta chỉ là một tên hạ nhân chèn cửi trong Thanh Phong Trai mà thôi ". Nếu Tuyết Tĩnh đã xem thường mình liêu, cần gì phải để cho phụ thân nàng hiểu lầm thêm nữa ?

Tuyết Cực nhướng mày, nói : " Chèn cửi ? Ta không nghe lầm chứ. Tĩnh nhi, ta cần một lời giải thích ". Mặc dù thanh âm hán vẫn bình tĩnh như trước, nhưng trên người lại tản ra thứ khí thế khiến Niệm Băng nhận ra được, vị lão bản này của Thanh Phong Trai, vũ kỹ tất nhiên không kém chút nào. Chén ít cũng là một vị đại kiếm sư. Tuyết Tĩnh so với hán hán, từ khí thế mà xét thì kém hơn không chỉ một cấp bậc.

Tuyết Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Niệm Băng, " Nơi này là chỗ người có thể nói sao, cút ra ngoài cho ta ".

Niệm Băng không lên tiếng, nhìn Tuyết Tĩnh thật sâu, rồi bước ra khỏi phòng.

Tuyết Tĩnh chuyển hướng sang phụ thân, thấp giọng ngập ngừng nói : " Ba ba, người cũng biết, ta vẫn chưa có nam bằng hữu, Niệm Băng là công nhân chẻ củi mới tới nhà ta không lâu, yến hội đêm nay, chúng nữ bằng hữu lại đều nam bằng hữu, chỉ ta là không có, Niệm Băng trông cũng có dáng dấp một chút, cho nên ta muốn hấn giả mạo làm nam bằng hữu của ta, nên đã mượn ma pháp bào từ Linh nhi, lúc này, ta là đang dạy hấn về lễ nghi ".

" Hồ đồ, thật sự là hồ đồ, biện pháp loại này người cũng nghĩ ra được, người chẳng lẽ không nghĩ tới, làm với như vậy có công bình với người ta hay không ? Người ta là tới công tác, không phải để người đem ra làm trò đùa ". Tuyết Cực mặc dù đang trách cứ Tuyết Tĩnh, nhưng trên mặt cũng đã xuất hiện vài phần tiếu ý, trong lòng thâm nghĩ, loại chủ ý quái quỷ, cũng chỉ có nữ nhi này mới nghĩ ra được mà thôi.

Tuyết Tĩnh thấy phụ thân tựa hồ cũng không tức giận thực sự, nhất thời kéo cánh tay phụ thân, hì hì cười đáp : " Có gì là không công bình, giúp ta làm việc chung quy vẫn dễ dàng hơn so với việc chẻ củi, không phải sao ? ".

Tuyết Cực nhú mày, nói : " Không thể nói như vậy, mỗi người đều có quyền sống của chính mình, người là một cô nương thì phải chú ý một chút, ta xem tiểu tử nọ cũng không phải tệ lắm, nhìn qua tương đối trầm ổn, hấn thật sự chỉ là một kẻ chẻ củi sao ? ".

Tuyết Tĩnh nói : " Đương nhiên là thật, hấn là do ta thuê vào, ngày đó hấn vốn muốn tới Đại Thành Hiên, kết quả gặp phải tên Liệt Tam tiểu nhân kia, nếu không phải ta cứu hấn, chỉ sợ là hấn đã hành hung rồi, mặc dù dáng vẻ cũng không tệ, nhưng ta không hề thích loại gổ hoa này, ba ba người yên tâm đi, không có việc gì đâu ".

Tuyết Cực cười khổ nói : " Nha đầu người nói vậy thì ta yên tâm rồi. Được rồi, ta đi đây, người tự xem mà làm. Chú ý một chút, người dù sao cũng là nữ hài tử, cần chú ý chút quy củ, để khỏi bị người chê cười. Cứ ở lại đây thêm nữa, chỉ sợ ta lại mắc bệnh tim mất ".

19. Chương 18 - Sinh Nhật Yến Hội

Tuyết Cực đi tới bên cạnh Niệm Băng, mỉm cười nói : " Tiểu tử, làm việc ở Thanh Phong Trai cho tốt, nữ nhi ta mặc dù có chút hồ đồ, nhưng phẩm tính vẫn còn là tốt, chuyện vừa rồi là hiểu lầm, ta đã hiểu rồi, trợ giúp nó chắc là người phải vất vả rồi ? ".

Niệm Băng hơi ngần người, Tuyết Cực là Thanh Phong Trai lão bản, lời hấn nói với mình lại không có ngữ khí yêu cầu, lại như là đang khẩn cầu, chỉ với điểm này, cũng có thể thấy được phong độ của hấn, hảo cảm trong lòng đại gia tăng, cung kính đáp : " Đó là việc ta phải làm, chủ nhân không cần khách khí ".

Tuyết Cực nhìn Niệm Băng thật sâu, đột nhiên, cổ tay hấn khẽ lật, hướng về phía đầu vai Niệm Băng chớp tới, Niệm Băng không động, hấn chỉ vừa thấy tay Tuyết Cực vung lên, bàn tay trắng trẻo mạnh mẽ đã nắm chặt vai hấn, lại không hề thấy đau đớn, Tuyết Cực vỗ vỗ bờ vai của hấn, nói : " Được rồi, ta đi, người tiếp tục cùng nàng học đi ". Nói xong, xoay người đi nhanh hướng ra phía ngoài. Niệm Băng cũng không thấy, trong mắt Tuyết Cực lúc này đang bộc lộ một vẻ nghi hoặc, thử thách vừa, hấn đã phát hiện, trong cơ thể Niệm Băng ngay cả một tia đấu khí cũng không có. Tuyết Cực thủy chung cảm giác được thanh niên nhân này không hề đơn giản, nhưng lại nói không ra là tại sao. Ra khỏi sân, hấn cũng không hề đóng cửa lại.

Tuyết Cực đi, Niệm Băng ánh mắt chuyển về hướng Tuyết Tĩnh, chỉ thấy Tuyết Tĩnh đang vỗ vỗ bộ ngực cao vút, " Thật sự là làm ta sợ muốn chết, cũng may lão ba tựa hồ bị bề ngoài của người gây chú ý, người thật ngu ngốc, vừa rồi ai cho người nói chuyện, nói ít đi một câu người sẽ chết a ! Mau tiến đến đây cho ta. Chúng ta tiếp tục học, sau này không được lộ liễu như vậy nữa ".

Niệm Băng lại trở lại trong phòng, lần này không cần học lễ nghi nữa, trực tiếp bắt đầu học khiêu vũ.

Một lúc lâu sau.

"Niệm --- Băng --- ". Lúc Niệm Băng giẫm lên chân Tuyết Tĩnh lần thứ mười bốn, nàng thật sự không thể nhịn được nữa, " Ta muốn bóp chết người, người sao ngu vậy a ! Dạy nhiều như thế mà còn học không xong

”.

Niệm Băng vừa dịch sang một bên, vừa ủy khuất nói : ” Ta vốn là ngu dốt, người hiện tại mới biết sao ? Tiểu thư, hiện tại mới là buổi sáng, người đối người hẳn là vẫn còn kịp ”.

” Đối người ? Đối cái đầu người, ngay cả y phục cũng là dựa theo kích cỡ của người, hiện tại bảo ta đi đâu mà tìm người chứ, người chờ một chút, ta đi sẽ quay lại ngay ”. Hung hăng trừng mắt nhìn Niệm Băng một cái, Tuyết Tinh xoay người chạy ra ngoài. Nhìn bóng lưng vội vã của nàng, Niệm Băng nhú mày, ” Nha đầu, nếu có được nửa phần hàm dưỡng của ba ba nàng, thì cũng có thể xem là một mỹ nữ, đáng tiếc a ! ”.

Không lâu sau, Tuyết Tinh đã trở lại, trên mặt còn mang theo một tia tươi cười quái dị, dưới chân phát ra thanh âm đinh đinh, ” Bây giờ được rồi, tùy tiện người giẫm lên, chỉ cần người còn giẫm lên chân ta, thì không cho nghỉ ngơi, cứ tiếp tục luyện ”.

Niệm Băng chăm chú nhìn lại, giật mình phát hiện, trên chân Tuyết Tinh đã thay một đôi hài, một đôi thiết hài. Mở to hai mắt, nói : ” Tiểu thư, người không cần khoa trương như vậy chứ, chẳng lẽ người không cảm thấy nặng sao ? ”.

Tuyết Tinh hừ một tiếng, nói : ” Đương nhiên nặng, bắt quá, dù sao vẫn tốt hơn so với việc người giẫm lên chân ta, đôi hài này ta từng đi năm năm, vốn chế tạo để luyện tập khinh thân công phu, mỗi chiếc nặng mười lăm cân, ta bây giờ mang theo vật nặng ba mươi cân cùng người luyện vũ, người chăm chú một chút cho ta, nghe chưa ? ”.

Niệm Băng vừa rồi nghe Tuyết Tinh nói luyện không tốt thì không cho nghỉ ngơi, cũng đã quyết định là phải chăm chú rồi, mặc dù cảm giác ôm một mỹ nữ rất thoải mái, nhưng đứng lâu như vậy, đối với một ma pháp sư như hắn mà nói, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, bất đắc dĩ gật đầu, tiếp tục luyện tập vũ đạo.

Hai người cứ như vậy luyện đến buổi chiều, Niệm Băng mới miễn cưỡng nắm giữ được bộ pháp của vũ đạo, mặc dù không thể nói là phiêu dật tự nhiên, nhưng cũng có thể cầm cự được một màn, hai người thậm chí ngay cả cơm trưa cũng ăn ở trong phòng, bất luận là Niệm Băng hay là Tuyết Tinh với ba mươi cân trọng hài, lúc này đầu đã đầy mồ hôi.

Tuyết Tinh quạt mồ hôi trên trán, đặt móng ngồi lên giường, ” Rốt cuộc cũng miễn cưỡng xem như hợp cách, cứ như vậy đi, luyện tiếp nữa, cho dù người có thể kiên trì, ta cũng chẳng kiên trì được, Niệm Băng, người cũng nghỉ ngơi một lát, trước hãy uống miếng nước. Rồi đi tắm rửa cho sớm, thay nội y sạch sẽ, sau đó chúng ta chuẩn bị xuất phát, lần này, ngã rốt cuộc muốn xem xem, trong lòng hắn có ta hay không ”.

Niệm Băng nhìn bộ dáng chấp nhất của Tuyết Tinh, trong lòng đột nhiên mọc lên một tia khác thường, lúc này tựa hồ là lúc Tuyết Tinh xinh đẹp nhất, không ngừng truy cầu thứ mình muốn, điểm này khiến Niệm Băng phi thường bội phục, ” Tiểu thư, nếu hắn không ghen, chúng ta nên làm gì tiếp theo ? ”.

Tuyết Tinh tức giận nói : ” Ngậm cái miệng quạ đen của người lại, bản tiểu thư mỹ lệ động nhân, hắn sao lại không động tâm chứ ? Nếu vạn nhất hắn thật sự là đầu gỗ, ta sẽ hỏi đến người ”.

Niệm Băng vô tội nói : ” Ta cũng không phải hắn, chuyện này có gì liên quan tới ta ? ”.

Tuyết Tinh phiền não phát phát tay, nói : ” Ta tùy tiện nói một chút, dù sao thì tận nhân lực, mới tri thiên mệnh. Nếu thiên thần không cho chúng ta nên duyên nên phận, ta còn có biện pháp gì, được như Linh nhi thì thật tốt, từ nhỏ đã có sư huynh nàng yêu thương, trân trọng nàng, khỏi phải phiền lòng vì mấy chuyện này, ta bây giờ buồn bực muốn chết. Niệm Băng, nếu người thật sự là một ma pháp sư thì thật tốt a ! ”.

Niệm Băng liếc Tuyết Tinh, ” Nếu ta thật sự là một ma pháp sư, thì làm sao ? ”.

Tuyết Tinh hì hì cười, nói : ” Nếu là vậy, người có thể theo đuổi ta rồi a ! Thân phận ma pháp sư nói sao thì cũng có thể xứng với ta, dù là người chỉ là một trung cấp ma pháp sư cũng không sao cả. Thắng thần mà nói, ta đã gặp qua nhiều nam nhân, nhưng người chính là người xinh đẹp nhất, nói không chừng, người mặc nữ trang vào, có thể trở thành đại mỹ nữ, xinh đẹp hơn cả ta và Linh nữa chứ ? ”.

Niệm Băng nghe không khỏi nổi gà một trận, cười khổ nói : ” Tiểu thư, dùng từ xinh đẹp để hình dung một nam nhân, tựa hồ không quá thỏa đáng lắm, chúng ta bây giờ đi tắm rửa thôi, ta thật sự là rất khó chịu rồi

”.

Tuyết Tĩnh mặt đỏ lên, nói : ” Người nói linh tinh gì vậy, cái gì mà bảo chúng ta đi tắm rửa, đi thôi, cũng may, trước khi học tập khiêu vũ ta đã bảo người cỡi ma pháp sư bào ra, nếu không giờ thì đã bị bắn rồi, người có biết hay không, ma pháp sư bào loại này là rất đắt tiền đấy ”.

Niệm Băng trầm nghĩ trong lòng, ta hiểu rồi, nguyên lai là trong lòng người, ta còn không bằng một kiện ma pháp sư bào, xem ra, trên xã hội này, nếu không có thực lực, thì chẳng thể có được gì, nếu ta chỉ là một bình dân, chỉ sợ là cũng chỉ biết mặc cho người vũ nhục như thế, đáng tiếc, ta không phải, Tuyết Tĩnh, nhớ kỹ từng câu nói của chính người. Đại tiểu thư điều ngoa bốc đồng giống như người, có ai sẽ thích được đây ?

Màn đêm dần dần buông xuống, một chiếc mã xa sang trọng đi trên đường cái trong Băng Tuyết thành, mã xa được bốn con đại mã màu đen kéo đi, thân xe rất lớn, bên trong chứa tới hơn mười người cũng không thành vấn đề, điều khiển xa là một lão giả, tư thế của hắn rất quái dị, cổ tay di chuyển rất nhẹ, dây cương trong tay sẽ tự nhiên được kéo trên lưng ngựa, chỉ dẫn ngựa đi đi theo đúng phương hướng, tốc độ được khống chế rất thích hợp, không nhanh không chậm, hướng về phía tây của Băng Tuyết thành.

Bên trong xe, Tuyết Tĩnh không thoải mái nhìn một thân ngân sắc y phục, loại váy này không giống với loại nàng thường xuyên mặc, mà là loại chuyên dùng cho các yến hội, bên trong váy, được cố định tới ba, bốn kiện trang bị, để mặc bộ y phục này lên, ba nha hoàn phải chuẩn bị đến nửa canh giờ mới xong, Tuyết Tĩnh, người luôn luôn thích đơn giản, mà phải mặc y phục loại này vào, đó quả thực như là chịu tội.

” Niệm Băng, người xem y phục này của ta có đẹp mắt không ? ”. Tuyết Tĩnh hướng về Niệm Băng đang ngồi đối diện hỏi.

Niệm Băng mỉm cười, đáp từ trong thâm tâm : ” Rất đẹp. Mái tóc dài rậm nắng của tiểu thư kết hợp với thân ngân sắc y phục này có vẻ phi thường cao quý, so với váy áo của người bình thường thì đẹp mắt hơn nhiều ”.

Tuyết Tĩnh hai mắt sáng ngời, nói : ” Thật sao, phải thật xinh đẹp, mới không uổng phí công sức của ta, y phục này chật quá a ! Thật sự là khó chịu muốn chết, may là ta không béo, thật sự là không biết người nào béo mà mặc y phục loại này thì khổ đến mức nào, người cũng sướng, bất luận trong tình huống nào thì ma pháp sư bào cũng là thứ trang phục thích hợp ”.

Niệm Băng mỉm cười nói : ” Dù sao ta cũng chỉ là giả mạo thôi, tiểu thư, người nếu thấy không thoải mái, thì mặc y phục bình thường không được sao ? Chẳng lẽ người lại không tự tin về sắc đẹp của mình ? ”.

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng, nói : ” Sao lại không tự tin ? Bất quá, hôm nay không phải là vì thử thách tên đáng ghét kia sao ? Nếu không phải vì hắn, quý mới nguyện ý ăn mặc như vậy, ở thượng tầng xã giao trong Băng Tuyết thành, ta nổi danh là tùy ý nữ. Hừ, được rồi, từ giờ trở đi, người không được gọi ta là tiểu thư nữa, nếu tới yến hội mà người còn gọi như vậy, thì sẽ bị chê cười mất ”.

Niệm Băng thản nhiên đáp : ” Vậy ta nên gọi người là gì ? ”.

Tuyết Tĩnh suy nghĩ một chút, nói : ” Nếu người xuất hiện với thân phận nam bằng hữu của ta, vậy thì người gọi ta là Tĩnh nhi giống như ba ba đi, xem như tiện nghi cho người rồi, còn nữa, người phải nhớ kỹ, ở yến hội thì nói chuyện với ta không cần phải cung kính, nhất định phải có vẻ thân thiết một chút, như vậy mới giống thật, mới không bị người phát giác, người hiểu chưa ? ”.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Ta hiểu rồi, Tĩnh nhi, là như thế này sao ? ”. Vừa nói, hắn chuyển thân, ngồi bên cạnh Tuyết Tĩnh, một tay ôm lấy vòng eo thon của nàng, kéo nàng tựa vào ngực của mình.

Tuyết Tĩnh đầu tiên là ngây ra, ngay sau đó, nàng mới nhận ra khí tức nam nhân từ trên người Niệm Băng, ngẩng đầu nhìn lên, dung nhan anh tuấn của Niệm Băng lảng giác phân minh, hết sức tuấn lãng, trong lúc nhất thời, nàng không hề phát giác tư thế hiện tại của mình chẳng khác gì của một nữ tử ôn nhu nằm trong lòng nam nhân của mình.

Niệm Băng ôm Tuyết Tĩnh, trong mắt toát ra hàn quang, nếu người bắt ta làm nam bằng hữu của mình, ta đây liền không khách khí nữa.

Một hồi lâu sau, Tuyết Tinh mới thanh tỉnh lại, quay mặt đi, nói : " Buông ta ra, còn chưa tới yến hội mà ? ". Nàng ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng lại chỉ khe khẽ động đậy, bờ ngực ấm áp của Niệm Băng, quả thực mang đến cho nàng cảm giác rất thư thái.

Niệm Băng mỉm cười, nói : " Mặc dù còn chưa tới yến hội, nhưng ta nghĩ, nên cùng người tập để có một chút cảm giác, nếu quá cứng nhắc, nếu không thì chỉ cần là người sáng suốt, không phải là là liếc mắt cũng có thể nhận ra sao ? Nếu muốn diễn trò, tự nhiên phải làm chân thật một chút ".

Tuyết Tinh ngẩn người, lại nhìn về nam tử anh tuấn, " Người chừng nào biến thành thông minh vậy ? Trong ấn tượng của ta, người hẳn là tên ngốc mới đúng chứ ! ".

Trong đôi mắt lam của Niệm Băng toát ra vẻ lạnh lẽo, " Đó chỉ là cảm giác của người, không phải của bản thân ta, ta chưa bao giờ chưa nhận mình là ngốc cả ! Không phải sao ? ".

Tuyết Tinh đột nhiên cảm giác được điều gì đó không ổn, nhưng nàng không biết tại sao, hừ một tiếng, nói : " Người phải nhớ kỹ, người chỉ làm nam bằng hữu của ta một đêm thôi, nếu có suy nghĩ gì quá phận, đừng trách ta đối với người không khách khí ".

Niệm Băng mỉm cười nói : " Ta không dám có suy nghĩ gì quá phận, người là tiểu thư, ta là người hầu. Qua đêm nay, thân phận của chúng ta đều trở về như ban đầu, đều trở lại lĩnh vực của chính mình, không phải sao ? Tinh nhi ".

Tuyết Tinh nhìn nhân thân quái dị kia của Niệm Băng, không biết tại sao, trong lòng lại xuất hiện chút bối rối. Đúng lúc này, mã xa ngừng lại, bọn họ đã đến mục tiêu.

Tuyết Tinh đập vào tay Niệm Băng, từ phía dưới chỗ ngồi lấy ra một chiếc hộp đưa cho Niệm Băng.

Niệm Băng nghi hoặc hỏi : " Đây là cái gì ? ".

Tuyết Tinh nói : " Người mở ra xem thì sẽ rõ ".

Cái hộp màu đỏ, cầm trên tay thấy không nhẹ, sau khi mở ra, Niệm Băng lập tức cảm giác được một cỗ khí tức của hỏa nguyên tố phả vào mặt, đó dĩ nhiên là một thanh hỏa hệ ma pháp trượng, thân trượng toàn một màu đỏ sậm, trên mặt có hoa văn hình loa, đầu trượng là một viên hồng sắc bảo thạch, chất cũng không tồi, hỏa nguyên tố khí tức đậm đặc, hẳn là cùng một cấp với Băng Lăng trượng của mình.

Tuyết Tinh nói : " Đây cũng là ta mượn được, gọi là Hỏa Tinh trượng, người cẩn thận một chút, hỏa hệ ma pháp sư thì phải có pháp trượng của mình mới đúng ".

Niệm Băng cầm lấy pháp trượng, gật đầu, nói : " Ta sẽ không làm hư nó, đem nó bán chắc cũng được không ít tiền ".

Tuyết Tinh ngẩn ra, muốn nói cái gì, rồi lại chẳng có lời nào thoát ra khỏi miệng.

Màn xe nhấc lên, Niệm Băng dựa theo lễ tiết, nhảy xuống xe trước, sau đó vươn tay phải ra hướng về Tuyết Tinh ở trong xe, Tuyết Tinh được hẳn đỡ xuống mã xa, lão niên xa phu liền đánh mã xa đi, " Tiểu thư, ta đợi người ở cửa ".

Niệm Băng ngẩng đầu nhìn đi, chỉ thấy đây là một gian kim bích huy hoàng, kiến trúc giống như cung điện, mặc dù chỉ ở ngoài cửa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí thế hoành vĩ ở trong viện, đây là một cái sân rất lớn, chung quanh sân không có tường, có thể thấy được hàng rào thép bên trong, hàng rào cao chừng ba thước, các thanh thép nhọn hoắt, hiển nhiên là để phòng ngừa trộm cắp. Ở bên ngoài cửa lớn cao tới năm thước, hai bên đều có mười binh lính thủ vệ, trong tay đều cầm thương tiêu chuẩn của kỵ sĩ, cả đám đứng đó, khí thế bức người, hiển nhiên cũng không phải chỉ đơn giản là thủ vệ bình thường.

Niệm Băng còn nhớ Tuyết Tinh đã từng nói với mình, chủ nhân nơi này, là tài vụ tổng trưởng của Băng Tuyết thành, quyền lực to lớn, ở trong thành chỉ kém thành chủ hầu tước đại nhân, bản thân lại có phong hào bá tước, yến hội hôm nay, được cử hành nhân ngày sinh nhật thứ mười tám của nữ nhi hân, mà nữ nhi của bá tước, cùng Long Linh, Tuyết Tinh đều là bằng hữu tốt của nhau.

Tuyết Tinh kéo cánh tay Niệm Băng, nói : " Nói chuyện cẩn thận một chút, nhớ kỹ mọi điều ta dạy người, hiểu chưa ? ". Tay nàng rất lạnh, cho dù cách hai tầng y phục, Niệm Băng vẫn có thể rõ cảm giác được,

hiển nhiên, hiện tại Tuyết Tĩnh đang khá khản trương.

Niệm Băng lúc này đang thả lỏng, vẻ mặt phi thường tự nhiên, cùng Tuyết Tĩnh chậm rãi hướng về phía đại môn đi đến.

Một vị quản gia đứng ở cửa, đang mời khách tiến vào trong, vừa nhìn thấy Tuyết Tĩnh, cười nói : " Tuyết tiểu thư tới, tiểu thư nhà chúng ta đang chờ người, Long Linh tiểu thư phỏng chừng cũng sắp tới rồi, lúc này đây, Băng Tuyết thành tam đại mỹ nữ của chúng ta rốt cục có thể tụ cùng một chỗ rồi ".

Tuyết Tĩnh mỉm cười đáp : " Lý thúc thúc, người lại giấu cợt Tuyết nhi rồi, cái gì Băng Tuyết thành tam đại mỹ nữ a ! Đó chỉ là kể rồi chuyện nó linh tinh thôi, nói đúng ra, Linh nhi cùng Nhu nhi mới là thật sự là mỹ nữ, ta có là gì đâu ? ".

Quản gia mỉm cười, ánh mắt rơi trên người Niệm Băng, Niệm Băng cảm thấy, từ trong mắt vị quản gia này hiện ra một đạo lãnh điện, nếu không phải tâm thần của mình đủ kiên nghị, sợ rằng chỉ ánh mắt cũng đủ để dọa mình một trận. Hướng về phía quản gia nọ gật đầu, nói : " Người hảo, ta là hỏa hệ ma pháp sư Niệm Băng ".

Quản gia mỉm cười, nói : " Tiên sinh không cần khách khí, người trẻ tuổi như vậy đã đạt tới cảnh giới cao cấp ma pháp sư, thật sự là tuổi trẻ tài cao a ! Nếu là bằng hữu của Tuyết tiểu thư, tự nhiên cũng là khách nhân tôn quý của chúng ta, hai vị, mời vào bên trong ". Hắn cũng không hỏi nhiều, qua nhãn thần bình tĩnh tự nhiên của Niệm Băng, hắn đã cảm giác được sự thực lực cường đại của Niệm Băng.

Tuyết Tĩnh không cảm giác được gì khác thường, khoắc cánh tay Niệm Băng, rồi tiến vào sân trong.

Khu sân rất rộng, phía trước là một tòa cung điện thật lớn, có một cột nước ma pháp phun cao tới mười thước, cột nước được bao bọc bởi đủ các loại hoa chung quanh, khắp sân bao trùm một màu thực vật xanh biếc, đại thụ cũng có hơn mười gốc, hiển nhiên là đời sống của chủ nhân nơi này rất cao.

Tuyết Tĩnh tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng hướng về phía Niệm Băng nói : " Chúng ta này xem như qua cửa thứ nhất rồi, người không biết, vị Lý thúc thúc kia, mặc dù chỉ có thân phận quản gia, nhưng là, hắn từ nhỏ đã cùng hầu tước đại nhân lớn lên, tự thân võ kỹ lại cực cao, được hầu tước đại nhân hết sức tin cậy, mỗi lần có yến hội như vậy, đều do hắn phụ trách thẩm tra khách nhân, cho đến bây giờ, còn không ai có thể qua mặt hắn mà trà trộn vào. Ba ba ta từng nói với ta, vị Lý thúc thúc này, sợ rằng cũng phải có thực lực của vũ đầu gia ".

Niệm Băng trầm nghĩ, nhà giàu có khác, chỉ bất quá là một quản gia cũng có năng lực cường hãn như thế, xem ra, mình phải chú ý nhiều hơn mới được, nghìn vạn lần không được để lộ chân tướng. Vừa nghĩ, hắn vừa nắm Thần Lộ đao trong ngực, đó chính là thứ hắn có thể ỷ trượng vào lúc này.

Đi tới trước cửa tòa kiến trúc cao lớn, lập tức có hai gã người hầu ra đón, dẫn hai người vào bên trong.

Một thanh âm quái dị đột nhiên vang lên, " Đây không phải Tuyết Tĩnh sao ? A ! Hôm nay người thay đổi thật lớn a ! Không nghĩ tới người mặc lễ phục vào lại xinh đẹp như vậy ". Người nói chính là một phụ nhân, vóc người không cao, thấp hơn Tuyết Tĩnh phải đến hơn nửa cái đầu, dung mạo không tồi, nhưng cũng đã bị năm tháng cướp đi phần nào, khóe mắt đã xuất hiện vết nhăn, đánh phấn rất đậm, khiến Niệm Băng vừa nhìn đã muốn nôn sạch.

Mỹ phụ với những bước đi mà mình tự cho là tuyệt vời tiến tới trước mặt Tuyết Tĩnh, Tuyết Tĩnh không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, " Nguyên lai là Mỹ Á phu nhân, không ngờ hôm nay người cũng tới ".

Mỹ Á phu nhân cười : " Đương nhiên phải tới, hôm nay là ngày sinh nhật của thiên kim tiểu thư của bá tước đại nhân, ta sao có thể không đến ? Tuyết Tĩnh, mau, chúng ta vào bên trong nói chuyện. U, vị ma pháp sư anh tuấn này là ai ? Trước kia sao ta chưa từng thấy qua ? ".

Tuyết Tĩnh hừ lạnh một tiếng, đáp : " Vị này là nam bằng hữu của ta, hỏa hệ cao cấp ma pháp sư Niệm Băng, hắn mới du lịch bên ngoài trở về, người đương nhiên chưa gặp qua, xin lỗi, Mỹ Á phu nhân, chúng ta phải vào trước, Nhu nhi đang chờ ta ". Nói xong, kéo Niệm Băng vội bước vào bên trong, không thèm để ý tới Mỹ Á phu nhân nọ.

Con mắt của Mỹ Á phu nhân vừa chiếu lên mặt Niệm Băng trên mặt liền không hề dời đi, trong mắt bộc lộ vẻ mê muội, môi giật giật, hướng về phía Niệm Băng thấp giọng nói cái gì đó, Niệm Băng lại chẳng buồn nghe, lập tức cúi đầu cùng Tuyết Tĩnh đi vào đại sảnh, lão bà đáng ghét như vậy, cần phải tránh xa mới được.

” Tĩnh nhi, người vừa rồi là ai, cảm giác thật kỳ quặc a ! ”. Niệm Băng không nhận được hỏi Tuyết Tĩnh.

” Kỳ quặc ? Kỳ quặc cái gì ? Nàng khi còn trẻ thì lẳng nhăng khắp chốn, sau đó vất vả mới kết hôn được với một tử tước, sau khi kết hôn mới phát hiện, gia tộc của tử tước kia đã sớm xuống dốc, gia cảnh khó khăn, không được mấy năm, tử tước ngã bệnh qua đời, nàng lại chẳng có chút ý muốn thu liễm, lại bắt đầu cuộc sống lẳng nhăng, hơn mười năm mà mới như qua một ngày, người không thấy trên mặt nàng trát nhiều phấn vậy sao ? Đó chính là để che dấu nếp nhăn trên mặt, tuổi của nàng, sợ rằng cũng phải quá năm mươi rồi, khiến người ta nhìn mà phát ghét ”.

Niệm Băng mỉm cười, tiến đến bên tai Tuyết Tĩnh nói : ” Ta cũng nghĩ vậy ”.

Nhiệt khí phả vào tai khiến Tuyết Tĩnh cảm giác nhồn nhột, quay cổ lại, vừa muốn chất vấn Niệm Băng, nhưng lại nhớ tới mình đang ở nơi nào, chỉ trừng hấn một cái, miệng định nói liền thôi, Niệm Băng dường như không hề phát hiện, mỉm cười, ưỡn ngực nhìn khắp chung quanh. Quang cảnh chung quanh thật hoành tráng, cả tòa đại sảnh phải hơn một nghìn thước vuông, tân khách cũng đã tới hơn trăm người, đang ba năm tụ tập nói chuyện, nhìn trang phục của họ, hiển nhiên không phải phú thì là quý, cả trong đại sảnh, tràn ngập mùi phấn thơm.

” Niệm Băng, người đứng một bên chờ ta, cũng có thể ăn vài thứ, nếu có người nói chuyện với người, tốt nhất người không nên trả lời, làm ra vẻ cao ngạo một chút là được. Ta đi tìm Nhu nhi, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật nàng ”. Vừa nói, nàng chỉ cho Niệm Băng một chiếc sô pha còn trống, rồi mới đi lên thang lầu.

Niệm Băng tới sô pha ngồi xuống, tùy tiện cầm lấy một chén đồ uống thông thả uống, loại xã giao kiểu này không phải sở thích của hấn, chỉ yên lặng quan sát những người khác mà thôi, Hỏa Tinh tượng trong tay đặt trên bàn trước mặt, đối với pháp khí cấp bậc kim khí này, hấn cũng không coi trọng lắm.

Đúng lúc này, hấn đột nhiên nghe được kẻ hầu trước cửa hô : ” Ma pháp sư công hội, Long Linh tiểu thư, Sư Cửu thiếu gia tới ”.

Bọn họ tới. Mặc dù Niệm Băng sớm đã đoán được bọn họ sẽ đến, nhưng lúc này vẫn không nhận được có chút khẩn trương, vội vàng cầm pháp tượng đứng lên, tới đứng ở một góc tương đối âm u.

Hôm nay Long Linh không mặc ma pháp bào, mà mặc một thân tử sắc lễ phục, lễ phục rất hợp với nàng, càng làm nổi bật tính cách điển nhã mà ôn nhu, đi vào đại sảnh, trông hệt như một tử sắc tinh linh. Nhân duyên của Long Linh hiển nhiên tốt hơn nhiều so với Tuyết Tĩnh, vừa rồi Tuyết Tĩnh tiến đến, đại đa số chỉ là nhìn nàng vài lần, rồi lại tiếp tục trò chuyện, chỉ có một số ít mới chủ động hướng về phía nàng bắt chuyện. Mà Long Linh lại khác, nàng vừa vào cửa đã trở thành tiêu điểm của toàn trường, cơ hồ tất cả mọi người đều chủ động tiến lên cùng nàng bắt chuyện, có cảm giác nàng giống như chủ nhân của chính nơi này.

Mỉm cười, Niệm Băng trong mắt toát ra quang mang nhàn nhạt, hấn biết, trong tình huống này, Long Linh căn bản không có khả năng phát hiện ra mình, hấn cũng mừng rỡ an tâm, hôm nay phải xem xem, yển hội của thượng tầng quý tộc nó như thế nào.

Sư Cửu vẫn mặc ma pháp bào, mặc dù phía trước không có tiêu chí tượng trưng cho thân phận, nhưng mọi người ở đây không có ai hoài nghi thực lực của hấn, Sư Cửu mặc dù không anh tuấn bằng Niệm Băng, nhưng cũng phải nói rằng, trong lúc nhất thời, hai người hoàn toàn trở thành tiêu điểm trong sân.

Đúng lúc này, Niệm Băng phát hiện một người cũng quái lạ giống mình, bởi vì chỉ có hai người bọn họ không tiến tới chào hỏi Long Linh cùng Sư Cửu, cho nên lúc này dễ dàng phát hiện ra đối phương, đó là một gã nam tử trẻ tuổi, vóc người tương đương Niệm Băng, chỉ là có vẻ trắng kiện hơn một chút, toàn thân bạch sắc y phục có vẻ phi thường gọn gàng, như khuôn mặt cương nghị mặc dù không thể nói là rất anh tuấn, nhưng lại tản ra khí tức dương cương mãnh liệt, cặp mắt đen, kết hợp với mái tóc dài đen, có vẻ hơi lãnh khốc, trong tay nắm một cây đao, đao rất ngắn, cảm giác dài hơn không nhiều so với Thân Lộ của mình, vỏ đao cũng là màu trắng, có thể đem đao tới đây, hiển nhiên, thân phận của nam nhân này không

phải tầm thường. Đột nhiên, Niệm Băng trong lòng mọc lên một ý niệm trong đầu, này người không phải chính là người mà Tuyết Tinh thích phát khóc chứ.

Rất nhanh, Niệm Băng đã khẳng định được suy đoán của chính mình, trong đại sảnh, cũng chỉ có người này có thể phù hợp với hình dung trước đó của Tuyết Tinh, chuyện khiến Niệm Băng kỳ quái xảy ra, nam tử kia lại đi về phía hắn, hắn đi mặc dù không nhanh, nhưng đại sảnh giờ này lại trống trải, cơ hồ vài bước đã tới trước người Niệm Băng.

” Người hảo, ta là Yến Phong ”.

Niệm Băng ngây ra một chút, theo Tuyết Tinh hình dung, hắn hẳn là phi thường lãnh khốc, nhân thú bất cận mới đúng a ! Sao lại chủ động chào hỏi mình ? Trong đầu mặc dù nghĩ vậy, nhưng cũng không thất lễ, cung tay chào, nói : ” Người hảo, ta là Niệm Băng ”.

Thả tay xuống, Yến Phong tới bên cạnh Niệm Băng đứng, khẽ nhắc ngón út, rất tự nhiên vén lọn tóc xòa trên trán, gạt ra sau tai, cặp mắt đen lộ ra quang mang sáng ngời khó tả, yên lặng đứng cạnh Niệm Băng. Một lúc lâu sau, hắn nhắc môi cười nhạt, ” Trước kia tựa hồ chưa gặp qua người ”.

Nhìn Yến Phong cao lớn lạnh lùng, Niệm Băng trong lòng đột nhiên mọc lên một tia cảm giác quái dị, mặc dù nói không ra tốt cùng là cái gì, nhưng mơ hồ hiểu được có vài phần không ổn. ” Ta tới Băng Tuyết thành không lâu, vừa gia nhập ma pháp sư công hội, cho nên các hạ trước kia không gặp qua ta. Xem ra, người hẳn thường xuyên tham gia hoạt động xã giao kiểu này ? ”.

Ánh mắt Yến Phong vẫn đặt trên khuôn mặt Niệm Băng, lãnh đạm nói : ” Cũng không phải thường xuyên, thỉnh thoảng mà thôi, ta ghét nhất những cảnh những con nhặng này bu lấy nữ nhân ”.

Niệm Băng thầm nghĩ trong lòng, người này đầu óc nhất định có bệnh, khinh khỉnh cái gì a ! Mỉm cười hướng về phía Yến Phong gật đầu, không hề nói chuyện cùng hắn, Yến Phong cũng không mở miệng, đưa ánh mắt nhìn ra giữa sảnh.

Long Linh vất vả mới thoát ra khỏi vòng vây đông đảo, cùng Sư Cửu nói câu gì đó, rồi chạy lên trên lầu, hiển nhiên, nàng là đi hội họp cùng Tuyết Tinh và Nhu nhi tiểu thư kia. Long Linh ly khai, khiến hào khí trong đại sảnh lại trở nên trầm lắng, chúng quý tộc vẫn tiếp tục trò chuyện, Sư Cửu lúc này cũng gia nhập bọn họ, từ vẻ mặt đắc ý của hắn thì có thể thấy được, chúng quý tộc chắc hẳn đang tán thưởng hắn, với tâm tính hắn, được người khác tán thưởng, sợ rằng ngay cả mình họ gì cũng quên rồi. Hôm nay tới đây đều là những quý tộc trẻ, đương nhiên, ngoại trừ vị Mỹ Á phu nhân kia.

Lãnh khốc Yến Phong đột nhiên lại mở miệng, ” Bá tước đại nhân xuất hiện ”. Niệm Băng theo ánh mắt hắn nhìn lại, thấy một vị lão giả chừng năm mươi tuổi đi từ trên lầu xuống, lão giả mặc hoa phục, thân không cao, nhìn qua, cả người chiều ngang và chiều cao tựa hồ như nhau, giống như một khối đại nhục cầu, toàn thân phì nhục run rẩy, bám thang mà xuống, thang lầu hiển nhiên rất chắc chắn, với trọng lượng của hắn, mà vẫn không phát ra tiếng động nào, Niệm Băng thầm nghĩ, quả nhiên không hổ là Băng Tuyết thành tài vụ tổng trưởng, ăn cho lắm tất bụng sẽ phình ra.

Bá tước xuất hiện, khiến mọi người đang trò chuyện phải ngừng lại, ánh mắt đều hướng về phía thang lầu, bá tước đi tới giữa thang lầu liền ngừng lại, khuôn mặt mập mạp tươi cười, ” Hoan nghênh mọi người tới hàn xá, hôm nay là sinh nhật thứ mười tám của tiểu nữ, cũng là thời điểm thành nhân của nàng, mọi người ăn uống hết mình, chơi đùa một chút, cứ coi đây là nhà của mình. Chiều đái nếu có gì không chu toàn, xin được lượng thứ. Mọi người tiếp tục đi, ta nghĩ, tiểu nữ cũng sắp ra rồi ”. Lời vừa nói ra, nhất thời xuất hiện tiếng ca tụng ồn ào, phì nhục trên mặt bá tước càng ngày càng dầy lên. Hắn tựa hồ rất hài lòng, chậm rãi đi xuống thang lầu, trong tay cầm một chén rượu, cùng trò chuyện với chúng quý tộc trẻ tuổi.

Chứng kiến tình cảnh này, trên mặt Niệm Băng cùng Yến Phong đều toát ra biểu tình giống nhau, mày cau lại, tràn ngập vẻ khinh thường. Sinh hoạt xa xỉ của chúng quý tộc môn, quả thực không phải sở thích của bọn hắn.

” Yến huynh, người có biết gì về vị bá tước đại nhân này không ? ”. Niệm Băng hỏi. Hắn không quen nơi này, hiện tại có thể trả lời vấn đề của hắn, cũng chỉ có Yến Phong mà thôi.

20. Chương 19 - Trí Nữ Lạc Nhu

” Phong nữ ? Ha ha, quả là danh phù kỳ thực, với tính tình của nàng, mang danh hiệu là hoàn toàn thích hợp ”. Nghe được ngoại hiệu của tam nữ, trong lòng Niệm Băng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ánh mắt Yến Phong rơi trên người Niệm Băng, ” Sao ? Người biết Tuyết Tĩnh sao ? ”.

Niệm Băng gật đầu, nói : ” Hôm nay ta là nam bạn của nàng, tự nhiên là biết. Chẳng hay Yến huynh có ý kiến gì về nàng không ? ”.

Trong mắt Yến Phong toát ra một tia kinh ngạc, ” Không ngờ, người lại là nam bạn của Tuyết Tĩnh. Ta không có ý kiến gì về nàng, ta chỉ biết là, phụ thân nàng Tuyết Cực cùng với một trong tam đại nguyên soái Băng Nguyệt đế quốc Phệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách là thân sinh huynh đệ, Tuyết Phách chính là kẻ đứng đầu tam đại nguyên soái của đế quốc, có tác phong thiết huyết, khi chiến tranh thì chỉ cần có hãn xuất chiến, địch nhân tuyệt không có kẻ sống sót, cho nên, hãn có thêm danh xưng là Thiết Huyết đại soái. Tuyết Cực so với huynh trưởng hãn lại kém hơn nhiều, chỉ có được một tữu lâu Thanh Phong Trai ở Băng Tuyết thành, bất quá, có uy vọng như vậy của huynh trưởng, tự nhiên chẳng ai dám đắc tội với hãn ”.

Rốt cục cũng biết bối cảnh của Tuyết gia, Niệm Băng trong lòng thầm thở dài một hơi, có thể ở trung tâm Băng Tuyết thành mở một đại tữu lâu lớn như vậy, quả nhiên cũng không đơn giản a !

Đúng lúc này âm thanh kinh ngạc phát lên, ánh mắt mọi người đều tụ tập trên thang lầu, bọn họ không hẹn mà cùng phát ra hai chữ, ” Trí nữ, trí nữ, trí nữ ... ”.

Trên thang lầu, trước sau xuất hiện hai người Tuyết Tĩnh và Long Linh, nhị nữ nhất ngân nhất tử, thân thể trong lễ phục bó sát, lộ ra vóc người đầy đặn động nhân. Các nàng đứng chung một chỗ, nhìn qua Tuyết Tĩnh tựa hồ đầy đặn hơn một chút, nhiều năm rèn luyện võ kỹ, khiến nàng tràn ngập vẻ khỏe mạnh hoạt bát, Long Linh mặc dù mảnh khảnh, nhưng tiểu dung ôn lại dễ dàng khiến người ta có hảo cảm.

Đại đa số nam sĩ ở đây đều nhìn chằm chằm lên trên, đương nhiên, này trong đó không tính Niệm Băng cùng Yến Phong. Đúng lúc này, một lam sắc thân ảnh xuất hiện ở giữa Long Linh và Tuyết Tĩnh, mái tóc dài màu lam bông bành, buông tự nhiên ở sau lưng, cặp mắt lam to long lanh, không cần nhìn dung mạo, với ánh mắt này, đã rất hấp dẫn Niệm Băng rồi, đó là đôi mắt tràn ngập trí tuệ, sự thâm thúy trong đó phẳng phất giống như u cốc thần đàm, mặc dù trong suốt, nhưng không thể nhìn thấy đáy, bàn về dung mạo, trong những nữ nhân Niệm Băng biết, sợ rằng cũng chỉ có Phượng Nữ mới khả dĩ so với nàng, chỉ bất quá vị Lạc Nhu tiểu thư này nhìn qua thì rất yếu ớt, giữa hai đường mi tựa hồ lộ ra một vẻ mệt mỏi.

Niệm Băng nở nụ cười, ” Trách không được Yến huynh nói bá tước đại nhân vì nữ nhi mà tự hào, nhìn thấy trí nữ, ta thực có chút hoài nghi, nàng có phải thân sinh nữ nhi của bá tước đại nhân hay không ”.

Yến Phong nhìn Niệm Băng, trên mặt toát ra vẻ cười khó gặp, ” Điều này thì không rõ, bất quá, người nghìn vạn lần đừng để bá tước đại nhân nghe thấy, nếu không, hãn sẽ rất tức giận ”.

Hai người này nhìn nhau cười, vô hình trung đã thu hẹp khoảng cách vài phần. Bá tước lúc này đã đi tới dưới thang lầu, trí nữ Lạc Nhu được Long Linh cùng Tuyết Tĩnh hộ tống đi xuống. Tới chân thang lầu, Lạc Nhu mới dừng lại, mỉm cười, hướng về phía mọi người chậm rãi khom người, ” Hôm nay là sinh nhật của Lạc Nhu, đa tạ các vị đến dự, Lạc Nhu không vô cùng vinh hạnh ”.

Nhạc khúc sinh nhật du dương vang lên, khiến cả đại sảnh trở nên vui nhộn, một chiếc xe đẩy được hai người hầu chậm rãi đẩy tới, trên xe đẩy, là một chiếc bánh ngọt bảy tầng rất lớn, trên bánh ngọt sớm đã thấp mười tám ngọn nến màu lam, đèn trong đại sảnh đều được tắt đi, chỉ còn lại ánh sáng phát ra từ những ngọn nến. Ngoại trừ Niệm Băng cùng Yến Phong, tất cả tân khách đồng thời cùng cất giọng hát sinh nhật ca, Lạc Nhu ôn nhu cười, hai tay tạo thành chữ thập trước ngực, nhắm mắt lại cầu nguyện. Một lúc sau, nàng mở mắt, khóe miệng mỉm cười, ” Tĩnh Tĩnh, Linh nhi, chúng ta cùng thổi ”.

Tam nữ đồng thời động khẩu, mười tám ngọn nến được ba hơi thổi thom tho thối tắt, đèn trong đại sảnh lại được thắp lên, nghi thức sinh nhật kết thúc, Lạc Nhu cầm dao, cắt xuống. Cắt xong một đường trên tầng bánh ngọt đầu tiên. Nhấc dao lên, trên dao đã bao bọc một tầng kem trắng, Lạc Nhu mỉm cười nói : ” Ở đây tân khách đông đảo, Lạc Nhu thân thể không tốt lắm, chẳng biết có thể mời một vị công tử lên đây, giúp ta cắt bánh ngọt không ? Lạc Nhu hôm nay cũng không nam bạn, nguyện cùng vị công tử đó nhảy

một khúc vũ đạo ". Lời vừa nói ra, nhất thời khiến tất cả ồn ào, ai cũng cho rằng chính mình mới có tư cách, tất cả đám quý tộc trẻ tuổi đều vội đưa tay lên cao, chỉ sợ kẻ khác giơ lên trước, hy vọng có thể lọt vào mắt Lạc Nhu.

Niệm Băng nhìn Yến Phong, " Yến huynh, người có hứng thú không ? ".

Yến Phong lạnh nhạt đáp : " Không có hứng thú, nếu người nguyện ý, ta có thể giúp người một tay ".

Niệm Băng nở nụ cười, " Được ! Vậy phiền toái Yến huynh ".

Yến Phong trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, " Người thật sự muốn đi sao ? ".

Niệm Băng mỉm cười nói : " Tại sao không ? Có thể cùng trí nữ khiêu vũ, quả là không uổng công ta tới đây một chuyến. Yến huynh, chúng ta tựa hồ phải nhanh mới được, nếu không, sợ rằng Lạc Nhu tiểu thư sẽ chọn xong mất ".

Yến Phong nhìn Niệm Băng thật sâu, gật đầu, nói : " Được, ta giúp người, đi theo ta ". Nói xong, hần bước đi, hướng đám người tiến đến. Bạch sắc đầu khí nhàn nhạt từ trên người Yến Phong phát ra, tất cả quý tộc tại đây khi tiếp xúc với cổ đầu khí đều bị dạt ra hai bên, bọn họ vốn định tức giận, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt băng lãnh của Yến Phong, liền lập tức thu liễm, hành động của Yến Phong, nhất thời khiến mọi người chú ý, trong đó tự nhiên cũng có cả Tuyết Tĩnh. Ngoại trừ Yến Phong cùng Niệm Băng ra, mọi người lúc này đều nghĩ rằng, Yến Phong muốn giúp Lạc Nhu cắt bánh ngọt, trong lúc nhất thời, thanh âm trở nên lắng xuống, tựa hồ không ai nguyện ý tranh đoạt cùng hần, không cần đầu khí bức lui, tự nhiên đã xuất hiện một lối đi.

Sắc mặt Tuyết Tĩnh hơi đổi, nàng hôm nay đến đây, nguyên nhân rất lớn chính là vì Yến Phong, mà lúc này mắt thấy Yến Phong muốn cắt bánh ngọt cho bằng hữu tốt nhất của mình, tâm tình của nàng nhất thời trở nên phức tạp.

Lạc Nhu nhìn Yến Phong đang đi về phía mình, không khỏi mỉm cười, nói : " Yến công tử, người muốn giúp ta cắt bánh sao ? Đây là vinh hạnh và may mắn của Lạc Nhu rồi ".

Yến Phong đi tới trước chiếc bánh, ánh mắt đảo qua trên người bọn Lạc Nhu tam nữ, hướng về bá tước bên cạnh gật đầu, nói : " Không, không phải ta, mà là một vị bằng hữu của ta, hy vọng Lạc Nhu tiểu thư có thể cho hần cơ hội này ". Nói xong, thân thể nghiêng về bên cạnh, mọi người lúc này mới chú ý tới ma pháp sư trong bộ hỏa hồng sắc trường bào ở phía sau. Nhìn thấy hần, Long Linh cùng Tuyết Tĩnh đều kêu khẽ một tiếng, ánh mắt toát ra vẻ nghi hoặc, Lạc Nhu nhìn thấy dung mạo anh tuấn của Niệm Băng, khí chất bất phàm, cặp mắt đẹp để không khỏi lộ ra một tia sáng kỳ dị. Trong lúc nhất thời, Niệm Băng trở thành tâm điểm của cả yến hội.

Niệm Băng đi tới bên cạnh Yến Phong, ánh mắt thản nhiên nhìn tam nữ trước mặt, mỉm cười nói : " Lạc Nhu tiểu thư, chẳng hay tại hạ có thể không ? ".

" Không được ". Lạc Nhu còn chưa mở miệng, Tuyết Tĩnh đã cướp lời. Vừa hô lên hai chữ này, nàng mới phát giác mình quá lộ liễu, cảm nhận ánh mắt nghi hoặc của mọi người, liền nói : " Ta, ta là nói thân phận của hần không đủ tư cách ".

Yến Phong lạnh lùng nói : " Phong nữ Tuyết Tĩnh, quả nhiên không hổ là danh xưng phong nữ, ở yến hội sinh nhật của Lạc Nhu tiểu thư, người cũng muốn nổi điên sao ? Hần là bằng hữu của ta, chỉ cần điểm này, thân phận cũng đủ rồi ".

Nghe Yến Phong mở miệng, Tuyết Tĩnh nhất thời nói không ra lời, hung hăng trừng mắt nhìn Niệm Băng, không hề lên tiếng.

Niệm Băng không thèm để ý tới ánh mắt của Tuyết Tĩnh, vẫn nhìn vào đôi mắt có màu lam giống hệt mình của Lạc Nhu, " Chẳng biết có được không ? ".

Lạc Nhu mặc dù trong lòng cũng rất nghi hoặc, nhưng nàng không then với danh hiệu trí nữ, trong tình huống này, vẫn mỉm cười, nói : " Vừa rồi Tĩnh Tĩnh sợ ý, ta thay nàng hướng về phía công tử bồi tội, ở yến hội sinh nhật của Lạc Nhu không có phân biệt thân phận, mỗi vị tân khách tới tham gia, đều là bằng hữu của Lạc Nhu, mời công tử ". Vừa nói, nàng đưa dao cho Niệm Băng.

Một câu nói đơn giản, nhất thời đã hóa giải được bầu không khí khó chịu, Niệm Băng đi tới bên người Lạc Nhu, hướng về phía nàng gật đầu : ” Xin các vị tiểu thư lui ra phía sau, để tránh kem rơi trên người ”.

Lạc Nhu nhìn Niệm Băng, cùng Long Linh và Tuyết Tĩnh lùi về phía sau, Niệm Băng tay cầm chuôi dao, mặc dù không phải thái đao, nhưng với dao cầm của hắn, vẫn có thể cảm nhận được khí tức của đao, liếc nhìn mâm bánh trên xe, Yến Phong tới bên cạnh hắn, đưa cho hắn một chiếc đĩa nhỏ. Niệm Băng mỉm cười nói : ” Miếng đầu tiên, tự nhiên là dành cho trí nữ tiểu thư ”.

Quang mang chợt lóe, ngoại trừ Yến Phong bên cạnh Niệm Băng ra, không ai có thể nhìn rõ hắn động thủ thế nào, một miếng bánh ngọt đã chinh tề hiện ra tại đĩa, điều kỳ dị chính là, trên dao không hề dính chút kem nào, mà vết cắt trên miếng bánh lại cực kỳ chỉnh tề, bánh và kem đều được cắt phẳng lì. Niệm Băng đưa đĩa cho trí nữ, ” Miếng bánh ngọt coi như là lễ vật của ta đi ”.

Cho dù với sự thông tuệ của trí nữ, cũng không có minh bạch ý tứ của Niệm Băng, Long nhi đứng một bên không nhận được hỏi : ” Đây rõ ràng là bánh ngọt của nhà Nhu nhi, sao có thể tính là lễ vật của ngươi ? ”.

Niệm Băng mỉm cười, đáp : ” Trí nữ tiểu thư, phẩm thường thì tự biết, đây là miếng bánh đặc thù duy nhất của hôm nay ”.

Lạc Nhu cùng Niệm Băng nhìn nhau, nàng kinh ngạc phát hiện, mình lại nhìn không thấu tên nam tử dị thường anh tuấn trước mặt, tiếp nhận chiếc thìa do người hầu đưa tới, xúc một miếng bánh đưa lên miệng, trong lúc xúc lên, nàng phát hiện miếng bánh ngọt hơi cứng. Bánh ngọt vào miệng, Lạc Nhu không nhận được kinh hô, ” Thật mát a ! ”. Bánh ngọt đầy kem, giờ đã đóng băng một phần, kem cùng bánh ngọt vào miệng liền tan ra, hương vị ngọt ngào mát mẻ nhất thời tràn ngập khoang miệng, khiến tinh thần Lạc Nhu chấn động, khuôn mặt vốn tái nhợt đã xuất hiện một mặt ửng hồng.

Niệm Băng mỉm cười, hỏi : ” Như thế nào ? ”. Đem băng hệ ma pháp nhập vào bánh ngọt, cảm giác thì rất đơn giản, nhưng khống chế hỏa hậu lại vô cùng quan trọng, nếu băng nguyên tố lực mà thiếu, thì vị đạo của bánh ngọt sẽ kém đi, nếu quá nhiều, bánh ngọt sẽ biến thành băng không thể ăn được, điều khiển tài tình được như vậy, sợ rằng cũng chỉ có một ma pháp sư xuất thân từ sư như Niệm Băng mới có thể làm được.

Lạc Nhu hai mắt sáng rực, hướng về phía Niệm Băng gật đầu, nói : ” Đa tạ công tử, Lạc Nhu rất hài lòng về lễ vật này, đã lâu không có thứ gì có thể khiến ta muốn ăn thêm vài miếng. Chẳng biết công tử có thể giúp hai vị tỷ muội của ta cùng phẩm thưởng mỹ vị độc đáo như vậy không ? ”.

Chúng quý tộc ở đây chẳng hiểu tại sao, nhưng nghe Lạc Nhu nói lại không hề giả tạo, trong lúc nhất thời, bọn họ đều nhìn dò xét kỹ lại Niệm Băng.

Niệm Băng khẽ cười, trên mặt toát ra một tia lãnh ngạo, ” Xin lỗi, Lạc Nhu tiểu thư, ta nói rồi, hôm nay chỉ có ngươi mới có thể phẩm thưởng lễ vật đặc thù này ”. Quay người lại, ánh đao như chớp, từng miếng từng miếng bánh rơi ra, cứ sau mười đao Niệm Băng lại dừng lại một hồi, để Yến Phong ở bên cạnh đem bánh ngọt lấy ra đĩa, ở đây không thiếu người biết vũ kỹ, bọn họ đều nhận ra, Niệm Băng dùng không phải đấu khí, chỉ là bằng đao pháp tinh thực cùng với lực tay hơn người để đạt tới hiệu quả như vậy, lực lượng được khống chế cực kỳ thần kỳ, mỗi miếng bánh đều không hề bị tổn hại, lớn nhỏ hoàn toàn giống nhau, chỉ bất quá, bánh ngọt tới miệng đám quý tộc, vẫn chỉ là nguyên vị như trước mà thôi.

Lúc Niệm Băng cầm miếng bánh cuối cùng lên tay, bảy tầng bánh ngọt đã được phân chia, mỗi người một miếng, không thừa không thiếu, hơn nữa mỗi miếng lớn nhỏ đều nhau, hiển nhiên là hắn đã tính toán chu toàn từ đầu.

Miếng bánh trong tay Lạc Nhu hết hơn nửa, nhìn Niệm Băng đã hoàn thành, mỉm cười nói : ” Thật không nghĩ tới, công tử lại cắt bánh nhanh như vậy ”.

Niệm Băng cầm bánh ngọt đi tới trước người Lạc Nhu, mỉm cười nói : ” Nếu đổi là người khác, sợ rằng sẽ vô pháp cùng tiểu thư khiêu vũ rồi ”. Nghĩ kỹ ra, cắt bánh ngọt là chuyện rất đơn giản, nhưng đổi lại là người thường làm, sợ rằng để cắt hơn trăm miếng bánh ngọt, cũng cần phải tốn không ít thời gian, mà trong thời gian này, vũ hội sớm đã bắt đầu rồi, Lạc Nhu hoàn toàn có thể lấy lý do chờ đợi người cắt bánh ngọt để cự tuyệt lời mời khiêu vũ của người khác, mà giả sự cắt xong bánh ngọt, nàng cũng có thể tùy tiện tìm một lý do để từ chối, tâm cơ như thế quả thực không hổ là trí nữ, Niệm Băng vào lúc nàng nói lời nhờ người cắt

bánh cũng đã nhận ra điều này, trí nữ này mặc dù mặt ngoài ôn nhu bình thản, nhưng kỳ thật lại đầy mưu mẹo, sự cao ngạo trong nội tâm chỉ có trí giả mới có thể nhận ra được.

Lạc Nhu biết Niệm Băng đã nhìn tính toán của mình, miếng bánh trong tay nàng đã được tiêu diệt một nửa, lúc này, ánh mắt của Băng Tuyết thành tam đại mỹ nữ đều dồn lên người hắn, ánh mắt Lạc Nhu mang theo chút khiêu khích, Long Linh lại tràn ngập tò mò, còn ánh mắt Tuyết Tinh thì rõ ràng là vừa phần nộ vừa tò mò.

Lạc Nhu cất cao giọng nói : " Sau khi các vị ăn xong bánh ngọt, có thể tự do tham gia khiêu vũ, Lạc Nhu hiện tại xin thủ tín, cùng vị ma pháp sư tiên sinh này nhảy điệu đầu tiên ".

Âm nhạc du dương vang lên, Lạc Nhu đưa tay phải về phía Niệm Băng, Niệm Băng mỉm cười, nắm lấy tay nàng, tự nhiên ôm lấy vòng eo mảnh dẻ tựa hồ tùy thời đều có thể bẻ gãy, tiến ra giữa sân khiêu vũ. Tân khách tự giác tản ra, tạo một khoảng không ở giữa cho bọn họ, vũ kỹ của Niệm Băng mặc dù còn chưa quen thuộc, nhưng có âm nhạc trợ giúp, cũng dần dần tự nhiên hơn.

Hương thơm trên người Lạc Nhu rất nhẹ, nhưng lại khiến Niệm Băng phải nhớ kỹ, đó là một loại hương khí giống như lan hoa, nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng cảm giác thoải mái không nên lời, đôi mắt lam nhìn sâu vào đôi mắt lam, người bên ngoài nhìn vào, đó tựa như là cái nhìn đầy thâm tình, mà Niệm Băng cùng Lạc Nhu lại đều biết, ánh mắt của đôi phương chính là ánh mắt khiêu chiến.

Cặp môi anh đào của Lạc Nhu khẽ động, chỉ đủ để Niệm Băng có thể nghe được : " Người từ đâu tới ? Ta có thể khẳng định, người cũng không phải người trong thành. Bởi vì Băng Nguyệt đế quốc có rất ít người tóc vàng ".

Niệm Băng mỉm cười, cũng thấp giọng đáp : " Đúng vậy, ta vừa tới Băng Tuyết thành không lâu, tiểu thư tự nhiên chưa gặp tại hạ, sớm đã nghe danh trí nữ, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Có thể cùng tiểu thư khiêu vũ một khúc, quả thực là vinh hạnh của tại hạ ".

Trong đôi mắt trong suốt của Lạc Nhu toát ra một tia bất mãn, " Danh nhân diện tiền bất thuyết giả thoại (ND : trước mặt danh nhân không cần nói lời thừa), cần gì dùng lời đường mật này với ta chứ ? Có thể nói cho ta biết người tới với ai không ? Yển Phong cho tới bây giờ đều không tùy ý gặp gỡ người khác, hôm nay vẫn tới một mình, ta nghĩ, các người hẳn là vừa mới làm quen thôi, có thể khiến hắn giúp người, xem ra, mị lực của các hạ không nhỏ a ! ".

Niệm Băng bình tĩnh đáp : " Có lẽ là vì ta cùng Yển huynh hữu duyên, Lạc Nhu tiểu thư muốn biết ta từ đâu tới cũng không thành vấn đề, chỉ cần hỏi hảo tỷ muội của người thì sẽ biết ".

Trong mắt Lạc Nhu lần đầu tiên toát vẻ kinh ngạc, phảng phất nghĩ tới điều gì, " Chẳng lẽ, chẳng lẽ người chính là nam hữu giả mạo của Tinh Tinh ? ".

Niệm Băng nói : " Không hổ là hảo tỷ muội, ngay cả điều này người cũng biết, cần gì ta phải giải thích thêm nữa ? ".

Trong mắt Lạc Nhu toát ra vẻ suy tư, mà Niệm Băng vẫn dùng ánh mắt sáng rực nhìn vào mắt nàng, Lạc Nhu biết, trong trận giao phong lần đầu tiên với Niệm Băng, mình đã thua, thua ở về thần bí của Niệm Băng. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng phải nhăm nháp tư vị thất bại, trong lòng không khỏi khắc sâu hình tượng thanh niên đối diện.

Chung quanh tân khách nhìn nam nữ đang khiêu vũ ở giữa, tất cả đều toát ra ánh mắt hâm mộ, nam thì anh tuấn cao lớn, nữ thì tuyệt sắc xinh đẹp, tựa như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, ngay cả lão bá tước phụ thân của Lạc Nhu, cũng không nhịn được cuống quýt gật đầu hài lòng, hẳn tổ chức rất nhiều yến hội xã giao, lần này là lần đầu tiên chứng kiến một kẻ có thể xứng với bảo bối nữ nhi của mình.

Bản nhạc đi vào khúc cuối, Lạc Nhu được Niệm Băng ôm trong bàn tay quay hai vòng mỹ diệu, Niệm Băng tay phải ôm lấy eo nàng, đưa thân nàng ngửa ra sau, đồng thời tiến lên trước nửa bước, khuôn mặt gần sát Lạc Nhu, trong mắt toát ra ý cười nhân nhật, dùng thanh âm bình thường nói : " Lạc Nhu tiểu thư khiêu vũ thật đẹp, lúc mới đầu, ta vẫn còn chưa thạo ". Tay khẽ dùng sức, Lạc Nhu đứng thẳng lên, liếc nhìn Niệm Băng, trong mắt lộ vẻ quyến rũ, " Công tử quá khiêm nhượng, người khiêu vũ mặc dù chưa quen, nhưng hoàn toàn dung nhập với nhạc khúc, chỉ cần nhảy thêm vài điệu nữa, Lạc Nhu tất nhiên không theo kịp.

Được rồi, các vị khách quý, mời mọi người tận tình khiêu vũ ". Sau khi tuyên bố vũ hội chính thức bắt đầu, Lạc Nhu nắm tay Niệm Băng đi về phía góc sân, nàng thật sự không chịu nổi sự tò mò trong lòng, muốn đi gặp hảo tỷ muội của mình để hỏi cho rõ ràng.

Tuyết Tĩnh lúc này tựa hồ đã quên Niệm Băng, đứng bên cạnh Yến Phong, thấp giọng hỏi : " Người không khiêu vũ sao ? ".

Yến Phong lạnh lùng dích liếc nhìn nàng, bình thản nói : " Xin lỗi, ta không. Hơn nữa sẽ không khiêu vũ cùng nữ nhân vừa mới làm nhục bằng hữu của mình ".

Tuyết Tĩnh hơi giận nói : " Bằng hữu ? Người cùng hân biết nhau bao lâu ? Chẳng lẽ trong lòng người, hân quan trọng hơn ta ? ".

Yến Phong không kiên nhẫn liếc nhìn Tuyết Tĩnh, " Không, người sai rồi. Không quan trọng hơn, mà là quan trọng hơn nhiều ".

Nghe được câu đầu, trong mắt Tuyết Tĩnh còn toát ra tia vui mừng, nghe được câu sau, khuôn mặt tươi cười chợt biến thành đỏ bừng, suýt ngất. " Hảo, Yến Phong người nhớ kỹ cho ta ".

" Tĩnh Tĩnh, đến đây, ta có việc muốn hỏi người ". Đúng lúc này, thanh âm Lạc Nhu truyền đến. Tuyết Tĩnh xoay người nhìn lại, thấy Lạc Nhu đang kéo tay Niệm Băng đi tới, vừa nhìn thấy Niệm Băng, nàng nhất thời tức giận tràn ngập, thầm nghĩ trong lòng, xú Niệm Băng, tử Niệm Băng, người hôm nay chết chắc rồi. Vừa nghĩ, cũng không để ý đến phong phạm thực nữ đã cố giả tạo ra trước đó, bước đi tới.

Sư Cửu vốn muốn mời Long Linh khiêu vũ, lại bị Lạc Nhu ngăn trở, Niệm Băng mỉm cười, nói : " Sư Cửu đại ca, Linh nhi, các người khỏe không, không nghĩ tới hôm nay lại gặp mọi người ở chỗ này ".

Đôi mi thanh tú của Long Linh hơi nhíu, nói : " Quả thực không ngờ a ! Niệm Băng, người là băng hệ ma pháp sư, hôm nay sao lại mặc hỏa hệ ma pháp bào, hơn nữa, cấp bậc cũng không đúng a ! Y phục này nhìn có chút quen mắt ".

Tuyết Tĩnh vừa đi tới chỉ nghe được câu cuối cùng, hừ một tiếng, nói : " Đương nhiên nhìn quen mắt, y phục trên người hân cùng ma pháp trượng trong tay, không phải đều là ta mượn người sao ? ".

Lạc Nhu nghi hoặc nhìn Niệm Băng, lại không hề mở miệng. Long Linh mở to hai mắt nói : " Cái gì ? Tĩnh Tĩnh, đây là người nói tới kẻ phách ... ". (ND : phách trong phách sài).

Tuyết Tĩnh lúc này cũng không hề cho Niệm Băng chút mặt mũi trước mặt tỷ muội của mình, hung hăng đáp : " Chính xác, hân chính là tên phách sài kia. Không nghĩ tới cũng lại biết tỏ vẻ như vậy ".

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói : " Tĩnh nhi, ta không hề tỏ vẻ gì cả a ! Ta giúp tỷ muội của người cất bánh ngọt, không phải là phù hợp với thân phận hay sao ? Đừng quên, ta hiện tại là nam bằng hữu của người. Ta biết các người muốn hỏi, ta tại sao lại có đao công cất bánh thuần thực như vậy, kỳ thật rất đơn giản, nhiều năm chế củi như vậy, thủ pháp tự nhiên sẽ thuần thực, bất luận vật gì, kỳ thật chế xuống thì đều giống nhau thôi ". Hân cũng không có nói sai, cho nên trong mắt thần sắc rất thản nhiên, Lạc Nhu vốn đã nhận định được chút gì đó, giờ lại thấy vẻ thản nhiên của hân, trong lòng không khỏi nghi hoặc về phán đoán của mình.

Tuyết Tĩnh cả giận nói : " Người, người là cố ý phải không ? Người nói, vừa rồi người nói gì với Yến Phong ? ".

Niệm Băng lạnh nhạt đáp : " Ta chỉ cùng Yến huynh nói vài câu thôi, hân cũng không giống như người đã hình dung, cùng nói chuyện với hân, khiến người ta có cảm giác rất thoải mái ".

Tuyết Tĩnh bị ức chế, không kìm được lửa giận trong lòng, " Cút, người cút ra ngoài cho ta, lúc trở về ta sẽ tính sổ với người ". Sự biến hóa của Niệm Băng cùng vẻ lạnh lùng của Yến Phong, hoàn toàn đã chọc giận vị phong nữ này.

" Tĩnh Tĩnh ". Lạc Nhu có chút bất mãn kêu một tiếng, dù sao Niệm Băng mới vừa cùng nàng khiêu vũ liêu một khúc, đã trở thành tân khách quan trọng nhất ở đây, nếu bị Tuyết Tĩnh đuổi ra ngoài, vũ hội này chắc chắn cần phải tiếp tục nữa.

Niệm Băng bình tĩnh cười, đáp : " Xin lỗi, Tuyết Tĩnh tiểu thư, ta cũng không phải nô bộc của người, mỗi người đều có tự tôn, hy vọng người khi nói chuyện có thể chú ý một chút. Huống chi, người cũng không có quyền đuổi một đại ma pháp sư, ta nói không phải sao ? Linh nhi ". Vừa nói, hắn nhìn sang phía Long Linh vốn đã sớm trở nên ngốc trẻ.

Thanh âm của Tuyết Tĩnh cao vút lên, trong tình trạng bị lửa giận che mờ lý trí, nàng đã quên mất tình huống lúc này, " Đại ma pháp sư ? Người đang nói về chính mình sao ? Người tính toán kiểu gì vậy !? ! ".

" Tĩnh Tĩnh ". Lạc Nhu cùng Long Linh đồng thanh kêu lên, Long Linh lúc này đã tỉnh táo lại, tới giữa Niệm Băng và Tuyết Tĩnh, thấp giọng nói : " Tĩnh Tĩnh, bất luận các người có mâu thuẫn gì, hôm nay là sinh nhật của Nhu nhi, không nên làm vậy. Hơn nữa, Niệm Băng nói rất đúng, với địa vị của hắn ở trong công hội của chúng ta, người quả thực không có quyền bắt hắn rời đi ".

Tuyết Tĩnh ngẩn ngơ, " Linh nhi, người thật sự biết hắn ? ".

Long Linh gật đầu, nói : " Tĩnh Tĩnh, mặc dù ta không biết các người có hiểu lầm gì, nhưng có ta có thể khẳng định, còn nhớ vị đại ma pháp sư mới gia nhập công hội mà ta đã kể cho người không ? Chính là Niệm Băng a ! Hắn so với ta còn ít niên kỷ hơn, nhưng đã đạt tới đại ma pháp sư cảnh giới, đã được phụ thân ta cùng các vị ma đạo sĩ thu nhận ".

Lạc Nhu gật đầu, đem miếng bánh còn thừa của mình ra, " Điểm này ta có thể chứng minh, dùng miếng bánh giống như khối băng này chứng minh ".

Tuyết Tĩnh ngây dại, hoàn toàn ngây dại, nàng cho tới bây giờ cũng thật không ngờ tới, một Niệm Băng dị thường hèn kém trong mắt mình, lại trở thành một thiên tài ma pháp sư. Điều này đột nhiên xuất hiện khiến nàng rất khó tiếp nhận, nhưng nàng lại biết rõ, Long Linh cùng Lạc Nhu tuyệt đối sẽ không lừa gạt nàng, hết thảy đều là thật, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên lạnh lẽo, sau khi nhìn chằm chằm Niệm Băng, tâm tình ngược lại đã trở nên bình tĩnh, " Nhu nhi, xin lỗi, ta không thể tiếp tục tham gia sinh nhật yến hội của người, hôm nào ta sẽ dâng môn tạ tội. Ta đi trước ". Nói xong, cất bước rời đi, ưu nhã hướng ra phía ngoài. Lạc Nhu và Long Linh vốn quen thuộc với tính khí của nàng đều hiểu, lúc này Tuyết Tĩnh như núi lửa đang bên bờ bộc phát, sợ rằng chuyện này vô pháp giải quyết rồi.

" Niệm Băng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì ? ". Sư Cửu vốn không hề mở miệng đã không nhịn được hỏi.

Niệm Băng khẽ cười, nói : " Không có gì, chỉ là ta cùng với Tuyết Tĩnh tiểu thư có chút hiểu lầm mà thôi, Sư Cửu đại ca, trong âm nhạc ưu mỹ thế này, người không mời Linh nhi khiêu vũ sao ? ".

Sư Cửu ngây ra một chút, nhưng lập tức phản ứng lại, hướng về phía mỉm cười cảm kích Niệm Băng, theo lễ đưa tay phải ra mời, Long Linh lúc này đã không có lý do gì cự tuyệt Sư Cửu, mặc dù vẫn muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không thể không cùng Sư Cửu ra khiêu vũ.

Niệm Băng bình tĩnh đứng đó, nhìn các đôi nam nữ khiêu vũ giữa sảnh, tâm tình của hắn rất thoải mái, lúc này đây, mình có thể hoàn toàn ly khai Thanh Phong Trai rồi.

" Người không cảm thấy như vậy là rất tàn nhẫn với Tĩnh Tĩnh sao ? ". Lạc Nhu đứng bên cạnh Niệm Băng, khẽ hỏi.

" Tàn nhẫn ? Ta không nghĩ vậy. Lạc Nhu tiểu thư, người có danh xưng trí nữ, theo người cảm giác, với tính cách của Tuyết Tĩnh, có thể vì phiền muộn mà cản trở hay không ? ". Niệm Băng quay đầu nhìn về phía Lạc Nhu.

Lạc Nhu nhún mày, " Nói như vậy, người là đang giúp nàng sao ? ".

Niệm Băng bình thản nói : " Chỉ ít là ta cho rằng như vậy. Tuyết Tĩnh từng trợ giúp ta, mặc dù ta che giấu thân phận ma pháp sư với nàng, nhưng là, ta đối với nàng không hề có chút nào ác ý. Thắng thán mà nói, nếu nàng là một nam nhân, với đủ loại vũ nhục ta trong mấy ngày nay của nàng, ta có lẽ thật sự sẽ trả thù, nhưng là, nàng dù sao cũng là một nữ nhân, cùng nữ nhân tranh đấu thì không có gì thích hợp, cho nên, ta mới lựa chọn hôm nay để bộc lộ thân phận. Có lẽ người cho rằng ta thương tổn Tuyết Tĩnh, nhưng kỳ thật chúng ta cần bản còn không tính là bằng hữu, nàng cũng không phải thương tâm, mà chỉ là phần nợ mà thôi. Thêm một người hận ta, người nghĩ ta sẽ lo lắng sao ? Người là trí nữ, mà Tuyết Tĩnh lại là

bằng hữu của người, nếu người không giúp đỡ nàng cải thiện tính tình và cách nói năng hiện tại, có lẽ, sau này nàng ta sẽ chịu không ít mệt mỏi ”.

Ánh mắt Lạc Nhu có vài phần quái dị, ” Người rốt cuộc là ai ? Ta thật sự không rõ, người làm việc có mục đích gì ”.

Niệm Bằng thản nhiên cười, nói : ” Ta chỉ là một ma pháp sư bình thường, người chẳng phải đã nghe Linh nhi nói sao ? Một gã băng hệ ma pháp sư mới gia nhập ma pháp sư công hội không lâu ”.

Lạc Nhu nở nụ cười, ” Niệm Bằng là tên người sao ? Người đã khiến cho ta cảm thấy hứng thú ”. Tựa như chuột cảm giác được khí tức của mèo, Niệm Bằng không kim được rung mình một cái.

” Lạc Nhu tiểu thư, nếu người muốn tra thông tin của ta, vậy người có thể thi triển tất cả thủ đoạn, hôm nay quấy rầy sinh nhật yến hội của người, thật là không có ý tứ, nhưng có thể gặp được trí nữ, ta lại phi thường cao hứng, sau này có cơ hội, Niệm Bằng nhất định phải đăng môn bái phỏng. Phiên người nói với Linh nhi một tiếng, ta về công hội trước, nàng nếu muốn tìm ta, có thể tới đồ thư quán ”.

Lạc Nhu có chút thất vọng nói : ” Người hiện tại muốn đi sao ? ”.

Niệm Bằng mỉm cười cười, nói : ” Cho dù ta không đi, sợ rằng Lạc Nhu tiểu thư cũng không chịu khiêu vũ tiếp cùng ta nữa. Cho nên, ta nên đi thôi, ta cũng không thích trở thành điểm chỉ trích của mọi người ”.

Lạc Nhu thần sắc khẽ động, ” Vậy người sẽ không quay lại Thanh Phong Trai ? ”. Nàng vốn muốn nói, chút nữa sẽ khiêu vũ tiếp cùng người, nhưng lời vừa tới miệng, cuối cùng lại giữ lại.-----

21. Chương 20 - Đặc Thù Của Yến Phong Là Tốt

Lạc Nhu mỉm cười, nói : ” Hôm nay coi như người thắng, nhưng người không có khả năng thắng mãi, khi ta đã biết rõ về người, ta sẽ cho người thua tâm phục khẩu phục ”.

Niệm Bằng làm ra vẻ sợ hãi, ” Ta bây giờ đã tâm phục khẩu phục rồi, tiểu thư chẳng cần phải làm khó dễ ta làm gì ”.

Lạc Nhu hừ một tiếng, nói : ” Người khinh thường việc tranh đấu cùng tiểu nữ tử ta sao ? ”.

Niệm Bằng mỉm cười đáp : ” Không dám, chỉ là ta quả thực không có thời gian tranh đấu với tiểu thư, nếu tiểu thư có bản lĩnh thì cứ tới đồ thư quán của ma pháp sư công hội, người tùy thời có thể tìm được ta ở đó. Chỉ ít trong vòng một tháng, ta tuyệt không ly khai ma pháp sư công hội ”.

” Nói như vậy, người xem như đã tiếp nhận sự khiêu chiến của ta. Tốt lắm, để ta tiễn người ”. Nói xong, không đợi Niệm Bằng phản đối, chủ động kéo tay hắn, đi ra ngoài.

Đêm mát như nước, không khí vô cùng thanh tân, Lạc Nhu kéo Niệm Bằng đến tiểu lộ trong sân để ra bên ngoài, trông giống như một đôi tình lữ, mỹ nữ ở bên cạnh, Niệm Bằng mặc dù cảm giác rất thư thái, nhưng trong lòng không hề có một chút dục vọng, ” Niệm Bằng, chúng ta đánh cuộc như thế nào ? ”. Lạc Nhu mỉm cười hỏi.

Nàng mặc dù hỏi nhẹ nhàng, nhưng Niệm Bằng lại có thể cảm giác được trong đó như có giông tố, ” Đánh cuộc ? Xin lỗi, ta cũng không phải một người thích đánh cuộc ”.

Lạc Nhu nói : ” Người không dám sao ? Sợ thua ta ? ”.

Niệm Bằng mỉm cười, ” Thịnh tướng không bằng kích tướng, phép kích tướng khi được trí nữ vận dụng, sợ rằng không ai có thể thoát được. Nói nghe một chút, đánh cuộc như thế nào đây ? ”.

Lạc Nhu đáp : ” Chúng ta sẽ đánh cuộc trong vòng một tháng, nếu trong một tháng, ta không thể thăm dò được thân phận chân chính của người, thì là ta thua, nếu ta thăm dò được, thì là người thua, sao ? ”.

Niệm Bằng nhìn Lạc Nhu, nói : ” Thân phận chân chính của ta, người không phải đã biết rồi sao ? Ta cũng không giấu diếm điều gì, không bằng vậy đi, việc người thăm dò thân phận của ta thật sự quá khó khăn, khó khăn đến cơ hồ không có khả năng. Vậy đánh cuộc về chức nghiệp của ta đi, chỉ cần người

có thể tìm ra chức nghiệp chân chính của ta, và cung cấp được chứng cứ hợp lý, thì sẽ coi như người thắng, vậy chúng ta sẽ đánh cuộc cái gì ? ”.

Lạc Nhu mỉm cười nói : ” Được, cứ theo ý người, nói như vậy, người cũng không phải đơn thuần là một ma pháp sư. Nếu ta thắng, người phải đáp ứng một điều kiện của ta, ngược lại, thì ta đáp ứng với người một điều kiện ”.

Niệm Băng cảm thấy buồn cười, nói : ” Một điều kiện thì quá nhiều rồi, nếu mà ta thắng, ta yêu cầu tiểu thư gả làm vợ ta, chẳng lẽ người cũng đáp ứng sao ? ”.

Lạc Nhu buông tay Niệm Băng ra, cất tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông ngân, ” Việc đó cũng chẳng có gì là không thể, bất quá, người còn phải thắng ta mới được, ta cùng người đánh cuộc, chưa bao giờ thua cả. Ta đưa người đến đây thôi, ta phải quay lại, còn có rất nhiều tân khách chờ ta. Chúng ta nhất định sẽ gặp lại. Thua thì không được rút lời nhé ”.

Nhìn bóng lưng Lạc Nhu, Niệm Băng bất đắc dĩ cười, không nghĩ tới mới vừa thoát khỏi Tuyết Tĩnh, lại đã có một cái phiền toái lớn vậy, trí nữ Lạc Nhu không phải dễ dàng đối phó giống như Tuyết Tĩnh, thật hy vọng thời gian một tháng nhanh chóng trôi qua, lúc đó mình cũng nên ly khai địa phương lộn xộn này.

Vừa nghĩ, Niệm Băng vừa đi ra phía ngoài, tên quản gia ở cửa đã đi đâu mất, bọn lính vẫn canh gác ở đó, vươn người một cái, nhìn lại sắc trời, hôm nay quả thực hơi mệt mỏi, bất quá, sau khi quay lại ma pháp sư công hội vẫn còn phải đi xem sách một lúc, quyển cuối cùng hôm đó vẫn chưa đọc xong, vừa nghĩ đến đọc sách, Niệm Băng nhất thời trở nên hăng hái, trong ma pháp thế giới trong sách, tư tưởng của hắn được giải phóng hoàn toàn, thời gian cũng trôi qua nhanh hơn. Nghĩ tới đây, hắn không khỏi bước nhanh hơn, sau khi đi khỏi sân, nhận định lại phương hướng, rồi cất bước đi về phía ma pháp sư công hội.

Vừa đi được không xa, Thiên Hoa bài trước ngực Niệm Băng đột nhiên phát ra một luồng khí lưu ấm áp, trong lòng Niệm Băng khẽ động, nhất thời dừng bước, Thiên Hoa bài đúng là một kiện bảo vật, thường thường sẽ cảnh báo trước khi có nguy hiểm, trước đây, lúc mình ở Đào Hoa lâm gặp phải độc chướng phong, được nó kịp thời đề tỉnh, thì mới kịp chuẩn bị ma pháp vượt qua nguy nan. Không có nhiều thời gian để do dự, quang mang màu lam nhạt bao bọc quanh thân thể Niệm Băng, hắn vừa niệm chú ngữ, vừa nhìn về phía xa xa trên đường cái trống trải.

Thiên Hoa bài dự báo không sai, một luồng khí lưu mang theo áp lực cường đại đột nhiên xuất hiện từ nóc nhà bên trái, ập tới vị trí của Niệm Băng, đó là hồng sắc quang mang quen thuộc, khi cảm nhận được khí lưu công kích này, Niệm Băng lập tức biết đó là ai, lúc này, chú ngữ của hắn đã hoàn thành, khi hắn vừa muốn phát ra tứ giai Băng Lăng Thuần để phòng ngự, đột nhiên phát ra một đạo bạch sắc quang mang, bạch quang cũng không mạnh mẽ, nhưng tốc độ lại cực nhanh, phát sau mà tới trước, ngăn chặn hồng sắc quang mang ngay trước người Niệm Băng.

Đinh một tiếng vang, thanh âm bén nhọn khiến Niệm Băng ù ù, thối lui về một bên tường. Nhất bạch nhất ngân, hai đạo thân ảnh đồng thời hạ xuống mặt đất, ngân sắc thân ảnh đương nhiên là phong nữ Tuyết Tĩnh, còn bạch sắc thân ảnh, không ngờ lại chính là Yến Phong. Lúc trước, khi Niệm Băng ly khai, Yến Phong hình như đi rửa tay, khiến cho Niệm Băng không thể gặp để chào hắn một câu.

Yến Phong giơ đoản đao hầy còn trong vỏ lên, ” Phong nữ, người còn ở chỗ này nổi điên, là một kẻ tu luyện vũ kỹ, mà lại từ chỗ tối đánh lén một ma pháp sư, người căn bản không xứng tu luyện vũ kỹ ”.

Tuyết Tĩnh trong mắt tràn ngập lửa giận, căm hận nhìn Niệm Băng, ” Ta đánh lén, quan hệ gì tới người ? Người là gì của hắn, có lý do gì mà cứu hắn ? Người cút ngay cho ta, hôm nay ta muốn giết hắn ”.

Niệm Băng nhú mày, nói : ” Tuyết Tĩnh, ta nghĩ, chúng ta đâu có cừ hận thâm sâu gì ”.

Vành mắt Tuyết Tĩnh đột nhiên đỏ lên, ” Không có ? Chuyện phát sinh ngày hôm nay, người khiến ta sau này sao có thể ngẩng đầu lên nhìn mặt tỷ muội được ? Ta hỏi người, người nếu là một ma pháp sư, tại sao lại đến Thanh Phong Trai chúng ta chề cửi, tại sao còn gạt ta, trước kia các việc người làm, hết thấy đều là giả tạo đúng không, đều là lừa gạt ta đúng không, ta và người có cừ oán gì, sao lại dùng thủ đoạn như vậy đối với ta ”.

Niệm Băng cũng thật không ngờ Tuyết Tĩnh lại xem chuyện này nghiêm trọng như thế, nhú mày nói : ”

Tuyệt Tình, không sai, ta là một ma pháp sư, thế nhưng, ta tới Thanh Phong Trai các ngươi chẻ củi cũng là cam tâm tình nguyện, ta có mục đích riêng của mình, ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới lừa gạt người cái gì, người cũng không hề hỏi qua ta xem có biết ma pháp hay không, sao nói là ta lừa gạt chứ ? Người tỉnh táo một chút có được không ”.

” Tỉnh táo ? Ta không tỉnh táo được, hôm nay trước mặt nhiều tân khách như vậy, đại đa số mọi người đều thấy người đến cùng ta, nhưng là, người lại chẳng hề để ý tới ta, cùng Nhu nhi khiêu vũ bản đầu tiên, người vậy là có ý tứ gì ? Muốn thị uy với ta sao ? Người là tiểu nhân hèn hạ, hôm nay ta phải giết người ”. Hồng sắc đầu khí sáng rực trên trường kiếm trong tay, rõ ràng là sắp động thủ.

Niệm Băng đột nhiên có cảm giác hết sức buồn cười, hần phát hiện, nguyên nhân cừ hận của Tuyệt Tình, có một phần rất lớn là vì đồ kỵ, nghĩ đến đồ kỵ hai chữ, ngay cả hần cũng thấy chính mình cũng tức cười, chẳng lẽ nữ tử điều ngoa vốn xem thường mình này lại có hảo cảm với mình sao ?

Hồng quang bạo khởi, trường kiếm trong tay Tuyệt Tình trong tay giống như trường hồng quán nhật (ND : dải cầu vồng che lấp thái dương) bổ về phía Niệm Băng, khí thế mãnh liệt, hiển nhiên là, Tuyệt Tình đã dùng toàn lực.

Một phiến bạch sắc quang mang bốc lên, hai ba tiếng trong trẻo vang lên, Niệm Băng chỉ thấy mắt lên một cái, Tuyệt Tình và Yến Phong đã ở phía trước mặt cách mình năm thước, chỉ bất quá, hiện tại sắc mặt Tuyệt Tình có phần tái nhợt, bảo kiếm trong tay chỉ còn lại có nửa đoạn, một thanh đoản đao phát ra hàn khí nhẹ nhàng đang gác ở trên chiếc cổ thon dài của nàng, sát khí từ trong mắt Yến Phong không ngừng phát ra, lạnh lùng nói : ” Phong nữ, người điên ta không xen vào, thế nhưng, người muốn giết bằng hữu của ta, thì đừng trách ta không khách khí, người khác cố kỵ Tuyệt Cực cha người, nhưng ta lại chẳng hề ”.

” Yến huynh, hạ thủ lưu tình ”. Niệm Băng vội vàng hô một tiếng, đi tới trước mặt hai người, đi tới gần, hần bắt gặp ánh mắt của Tuyệt Tình hết chuyển từ mình rồi tới Yến Phong, tựa hồ căn bản không biết rằng trên cổ còn có thanh đao tùy thời có thể lấy tính mệnh của nàng. Nước mắt trôi theo làn da mềm mại rơi xuống, trong nháy mắt khí tức bị thương tràn ngập, đột nhiên, Niệm Băng từ trong mắt Tuyệt Tình thấy được một vẻ quái dị, đó là sự phẫn nộ cùng tuyệt vọng bị thương, trong lòng thầm kêu bất hảo. Hần phản ứng cực nhanh, nhận thấy có điều không ổn, lập tức đưa tay chụp tới đoản đao trong tay Yến Phong.

Đúng như Niệm Băng phán đoán, Tuyệt Tình hai mắt nhắm chặt, rướn người về phía đoản nhận trong tay Yến Phong, thời gian cấp bách, Yến Phong căn bản là không kịp phản ứng, trong lúc nguy cơ này, tay Niệm Băng đột nhiên xuất hiện, trực tiếp nắm lấy đoản đao trên tay Yến Phong, còn Tuyệt Tình thì lao vào lưng tay hần. Tiên huyết theo bàn tay Niệm Băng chảy xuống, nhuộm đỏ đoản đao của Yến Phong, đoản đao tựa hồ có linh tính, rung lên nhẹ nhẹ, phảng phất như rất hưng phấn. Tuyệt Tình cảm giác khác lạ, lúc nàng mở mắt, nhìn thấy dòng máu đỏ thắm đang tuôn chảy xuống đất, nàng ngây ngốc.

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nhìn Tuyệt Tình, ” Người sao lại phải khổ vậy chứ ? Có chút dă kích như vậy đã không chịu được ? Người lúc rướn về phía đoản nhận, có nghĩ tới thân nhân và bằng hữu hay không ? Tuyệt Tình, mặc dù người có ngoại hiệu phong nữ, nhưng phong cũng phải có hạn độ, sinh mệnh, là thượng thiên ban tặng, mỗi người chỉ có vài chục năm mà thôi, hãy biết quý trọng sinh mệnh của chính người ”.

Tay trái Yến Phong điểm liên tục, phong trụ huyết mạch ở cổ tay Niệm Băng, lãnh đạm nói : ” Nàng muốn chết, thì cứ để nàng chết là được rồi, người sao phải khổ cực mà cứu nàng làm gì ? ”.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Yến huynh, người thiên lệch rồi. Ta nói rồi, sinh mệnh là rất quý giá, huống chi, nàng cũng chỉ nhất thời loạn tâm mà thôi, Tuyệt Tình tiểu thư đã từng giúp đỡ ta, mà ta lại vẫn che giấu việc mình là ma pháp sư với nàng, một đao này, cứ tính là ta đền đáp lại cho nàng đi. Tuyệt Tình tiểu thư, từ giờ trở đi, ta không nợ người, người cũng không nợ ta, xin trở về đi ”.

Máu chảy dù chậm, nhưng vẫn từng giọt từng giọt nhỏ xuống đất, khi nhìn thấy dòng máu đang chảy kia, vẻ phẫn nộ trong mắt Tuyệt Tình đã biến mất, thay vào đó là một tia quang mang phức tạp. Cấn cấn lên môi dưới, bước lùi về phía sau, ném mạnh đoản kiếm trong tay xuống, xoay người bỏ chạy, bầu trời đêm đen nhánh, hai dòng nước mắt lóng lánh phiêu đảng chảy xuôi.

” Niệm Băng, người sao rồi ? Sương Viêm đao của ta phi thường sắc bén, sợ rằng đã cắt đến gân cốt người

rồi. Phải làm sao bây giờ, đao còn chưa thể rút ra, ta lập tức mang người đi tìm đại phu ". Trong mắt Yến Phong đã không còn vẻ lãnh ngạo lúc trước, lời nói ân cần chí tình, nhìn ánh mắt quan thiết của hắn, trong lòng Niệm Băng đột nhiên xuất hiện một cảm giác không ổn, ngăn lại nói : " Đa tạ Yến huynh quan tâm, người yên tâm, người đừng quá nghiêm trọng vấn đề, đao này của người quả thực rất sắc bén, ngay cả băng trong tay ta cũng bị phá vỡ ". Vừa nói, hắn vừa chậm rãi mở tay ra, hai khối băng nhiễm máu hồng rơi xuống đất, mặc dù máu chảy không ít, nhưng kỳ thật vết thương lại không sâu, cú rướn người của Tuyết Tĩnh, chỉ bất quá khiến Sương Viêm đao của Yến Phong vượt qua tầng băng mà cắt qua da tay của Niệm Băng mà thôi.

" Nguồn suối sinh mệnh a ! Thỉnh phóng ra quang mang của người, đem trị liệu thủy của sinh mệnh ấn ký ban cho ta, giải trừ thương tổn. Thủy Liệu Thuật ". Lam sắc quang điểm ngưng kết trên tay Niệm Băng, quang điểm li ti nhanh chóng hướng về phía lòng bàn tay hắn, máu lập tức ngừng chảy, vết thương vốn không sâu, được lam sắc quang điểm chữa trị, cơ hồ dùng mắt thường cũng có thể thấy được, nó đang dần dần khép lại.

Niệm Băng hài lòng cười, nói : " Quả nhiên thư trung tự hữu hoàng kim ốc (ND : trong sách tất có lầu vàng) ! Hôm qua còn chưa biết, nhị giai Thủy Liệu Thuật lại vượt xa nhất giai Trị Liệu Thuật đến thế ". Nhị giai ma pháp này, là hôm qua hắn đọc được từ một quyển thủy hệ ma pháp trong ma pháp sư công hội. Băng hệ ma pháp, là phát sinh từ thủy hệ ma pháp, chẳng những chính mình có băng hệ năng lực, đồng thời cũng có thể coi là một thủy hệ ma pháp sư, nhưng nếu chỉ là thủy hệ ma pháp sư, lại không thể sử dụng băng hệ ma pháp, đây là nguyên nhân tại sao băng hệ ma pháp trong giới ma pháp ở đại lục lại có địa vị cao hơn bốn hệ ma pháp còn lại.

Yến Phong tán thán : " Ma pháp thật sự là thần kỳ, chỉ tính tới trị liệu phương pháp này, vũ kỹ đã không thể bằng được rồi ".

Niệm Băng mỉm cười nói : " Đa tạ Yến huynh giúp đỡ, ma pháp mặc dù có chỗ hay của ma pháp, nhưng vũ kỹ cũng có những đặc điểm của nó ".

Yến Phong lúc này đã chẳng còn bộ dáng lãnh khốc, cười nói : " Khách khí cái gì, kỳ thật, ta đã nhìn ra người có chuẩn bị rồi, nhưng vì sợ người sơ sẩy, đã không tìm được mà ra tay, phong nữ kia thật sự là quá điên cuồng. Chỉ vì chuyện nhỏ này mà đã muốn giết người ".

Cảm giác không ổn trong lòng Niệm Băng càng ngày càng tăng, từ trong mắt Yến Phong, hắn đã nhìn ra vài phần, miễn cưỡng cười, nói : " Yến huynh, ta còn có việc, phải về ma pháp sư công hội trước ".

Yến Phong có phần không muốn, nói : " Niệm huynh, chúng ta đã là bằng hữu, sau này ta có thể tới ma pháp sư công hội gặp người không ? A, được rồi, người cũng có thể gọi nhũ danh của ta. Ta, tiểu danh của ta là Cúc Hoa, Yến Cúc Hoa ".

Niệm Băng toàn thân lạnh ngắt, nhưng hắn lúc này cũng vô pháp cự tuyệt Yến Phong vốn vừa mới cứu chính mình, chỉ đành cố nén cảm giác muốn nôn mửa, gật đầu nói : " Đương nhiên có thể, Yến huynh, chúng ta sau này gặp lại ". Nói xong, hắn hướng về phía Yến Phong hơi gật đầu, xoay người hướng về phía ma pháp sư công hội mà đi. Vừa đi, vừa trầm nghĩ trong lòng, Tuyết Tĩnh ơi Tuyết Tĩnh, người thích người nào chẳng thích, lại hết lần này tới lần khác theo đuổi một kẻ pha lê (ND : đoán được là gì không ? Nếu không, cứ đọc sẽ rõ). Nghĩ tới đây, Niệm Băng nổi đầy gai ốc, sau này nghìn vạn lần không nên tái kiến vị Yến huynh này mới được.

Vừa hướng về phía ma pháp sư công hội đi, ánh mắt u oán của Yến Phi trước khi rời đi cũng không ngừng quanh quẩn trong đầu Niệm Băng, toàn thân phát lạnh, kéo ma pháp sư bào lên, phát hiện trên da tay trên đã nổi lên một tầng da gà. Khó trách tên kia vừa thấy mình đã đối xử khác với người khác, khó trách hắn đối với mỹ nữ như Tuyết Tĩnh cũng không nổi sắc tâm, nguyên lai là hắn có sở thích này. Hoàn hảo là mình từ ánh mắt hắn đã phát hiện ra sớm, nếu không, thì thật sẽ phải đeo trên không ít phiền toái rồi. Rõ ràng, vũ kỹ của hắn rất cao, trừ phi mình dùng Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Tức tăng cường băng hỏa đồng nguyên ma pháp, nếu không thì rất khó thắng được hắn. Huống chi hắn cũng không có ác ý, mình cần bản vô pháp ra tay với hắn, giờ chỉ hy vọng hắn sẽ không quay lại tìm mình, nếu không, nếu bị người khác hiểu lầm, thật sự là nhảy xuống Thiên Thanh hà cũng không rửa sạch được.

Thong thả đi trên ngã tư đường, trong lòng Niệm Băng rất thoải mái, chuyện của Tuyết Tĩnh rốt cục cũng

đã giải quyết xong, mặc dù nàng có thể khó tiếp nhận, nhưng ít ra mình thay nàng nhận một đao, nàng cho dù muốn nổi điên nữa, cũng sẽ không phải vì cừu hận mình.

Tiếng vó ngựa dồn dập đột nhiên vang lên, Niệm Băng tránh gấp sang một bên, ngã tư này cũng không tính là rộng, nếu như bị đụng vào, thì thực là xui xẻo.

Hí hai tiếng dài, hai con tuấn mã họ lại trước mặt Niệm Băng, hần kinh ngạc, chủ nhân của hai thốt ngựa chính là Long Linh và Sư Cửu. Hai người xoay người xuống ngựa, Sư Cửu bất mãn nói : " Ta nói này huynh đệ, người sao chưa kịp nói một tiếng mà đã về rồi ? ".

Niệm Băng cười khổ đáp : " Trong tình huống đó ta còn có thể không đi sao ? ".

Ánh mắt Long Linh vốn ôn nhu đã có vài phần hàn ý, " Niệm Băng, ta cần người giải thích một chút về chuyện của Tinh Tinh ".

Niệm Băng cười khổ đáp : " Giải thích ? Rất đơn giản. Người hần cũng biết, là nàng muốn ta đóng giả nam bằng hữu, cùng nàng đến đây phò hội. Lúc chưa gia nhập ma pháp sư công hội, ta vừa tới Băng Tuyết thành, nhân sinh không quen thuộc, lúc đi qua Thanh Phong Trai và Đại Thành Hiên, vốn định đi tìm việc làm, nhưng không ngờ lại bị tam chương quỹ của Đại Thành Hiên làm khó, Tuyết Tinh đứng lúc đó đi qua, đã trừng phạt chương quỹ kia một chút, rồi mang ta vào Thanh Phong Trai, cho ta tạm thời làm người phách sai. Có lẽ là bởi diện mạo ta cũng không đến nỗi tồi, nàng mới chọn ta giả dạng làm nam bằng hữu của nàng ".

Long Linh ngẩn người, nói : " Đơn giản như vậy sao ? ".

Niệm Băng nhún vai, đáp : " Đơn giản như vậy. Không tin thì người có thể đi hỏi Tuyết Tinh ".

Đôi mi thanh tú của Long Linh hơi nhíu, nói : " Bất một đại ma pháp sư đi phách sai, thật sự là buồn cười. Bất quá, nếu Tinh Tinh lúc đầu giúp người, vậy sao hôm nay người ở yến hội lại làm khó nàng như vậy chứ ? Chẳng phải người đang trong vai nam bằng hữu của nàng sao ? ".

Niệm Băng lắc đầu, đáp : " Ta từng nói với Lạc Nhu rồi, ta chỉ muốn giáo huấn Tuyết Tinh mà thôi, nàng từng vũ nhục ta, ta có thể chịu đựng được, thế nhưng, ta không hy vọng nàng vĩnh viễn như vậy, làm một phong nữ như thế, một ngày nào đó sẽ sốc tâm lý mà thôi, nếu như vậy, không bằng để ta đả kích nàng một chút, hướng chi, người cho rằng ta đả kích nàng quá mạnh sao ? Người tuyên bố ta là đại ma pháp sư chính chính là Linh nhi người a ! ".

Long Linh ngậy ra một lúc, cẩn thận nhớ lại, Niệm Băng quả thực chẳng làm điều gì, hần chỉ cắt bánh ngọt giúp Lạc Nhu, rồi bồi tiếp Lạc Nhu khiêu vũ mà thôi, khi Tuyết Tinh biết được thân phận chính thức của Niệm Băng, mới nhất thời trở nên tức giận, quay người bỏ đi. Nghĩ tới đây, ánh mắt Long Linh lại dần dần trở nên nhu hòa, khẽ gật đầu, nói : " Nói như vậy, thật sự không thể trách người được. Bất quá, ta muốn biết, người có từng xem Tuyết Tinh như một bằng hữu ? ".

Niệm Băng lạnh nhạt nói : " Có lẽ là có, bất quá, ta nghĩ sau này cơ hội chúng ta gặp mặt nhau là không nhiều. Linh nhi tiểu thư nếu chất vấn xong rồi, ta muốn trở lại công hội. Trong thời gian tới, ta nghĩ, ta là sẽ không ly khai công hội, nếu Linh nhi tiểu thư còn gì bất mãn, có thể tùy thời đến đồ thư quán tìm ta. Sư Cửu đại ca, các người kỳ mã, vậy ta đi trước ". Nói xong, xoay người lại, kiên định bước theo phương hướng về ma pháp sư công hội.

Long Linh ngốc trệ nhìn bóng lưng của Niệm Băng, thì thảo nói : " Sư huynh, người nói xem có phải là vì Tinh Tinh là hảo bằng hữu mà ta thiên vị cho nàng không ? Niệm Băng xuất thân hàn vi, ta nghĩ, Tinh Tinh nhất định là đã nói gì với hần, kích thích lòng tự tôn của hần, bất quá, ta thủy chung cho rằng Niệm Băng là người tốt, hần tựa hồ không muốn thương tổn người khác, chỉ là muốn bảo vệ chính mình mà thôi ".

Sư Cửu thấy Niệm Băng nói chuyện với Long Linh không chút khách khí, trong lòng ngược lại lại thâm cao hứng, phụ họa nói : " Đúng vậy! Ta xem Niệm Băng cũng rất thương cảm, hần khi còn bé nhất định chịu không ít khổ cực, Tuyết Tinh nha đầu quả thực quá khùng, người cũng không nên nói giúp nàng, sau này có cơ hội, người phải nhắc nhở nàng mới được. Niệm Băng này người đến không cần phải lo lắng, ta nghĩ hần không phải một kẻ thù dai. Chuyện cũng đã qua rồi, hãy cho quên đi, bây giờ không còn sớm

nữa, chúng ta cũng trở về đi. Ta sẽ đưa Niệm Băng một đoạn ”. Nói xong, hấn thúc ngựa, đuổi theo Niệm Băng.

Niệm Băng không cự tuyệt lời mời của Sư Cửu, trong lòng hấn căn bản không để Tuyết Tĩnh, Long Linh trong lòng, trong tâm tưởng hấn chỉ có ma pháp, chỉ có đề thăng thực lực, về phần những chuyện khác, nhất là vấn đề nữ nhân, hấn cũng không suy nghĩ quá nhiều. Chỉ có việc đánh cuộc với trí nữ Lạc Nhu kia, mới khiến hấn có chút hứng thú.

Trên đường không hề nói chuyện, khi bọn hấn trở lại công hội, đêm đã khuya, Niệm Băng thay đại ma pháp sư bào, đưa hỏa hệ ma pháp sư bào cùng Hỏa Tinh trưởng trả lại cho Long Linh, rồi một mình đi tới đồ thư quán.

Trong biển sách ma pháp, Niệm Băng quên hết thấy, hấn thậm chí quên cả việc tới thăm Phượng Nữ, không biết qua bao lâu thời gian, dù sao khi bên ngoài tối đi, ma pháp đăng trong đồ thư quán sẽ tự động được thắp. Niệm Băng cũng không đọc tất cả các thư tịch, mà chỉ xem những thư tịch có liên quan tới việc tu luyện ma pháp của mình, cùng với một vài tri thức cơ sở của ma pháp, những thứ này, đều là những điều hấn cần nhất. Đặc biệt là một quyển giới thiệu về phương pháp chế tạo ma pháp quyển trực cơ bản, khiến hấn phải nghiên cứu lâu nhất. Qua một đoạn thời gian, lại có người đem đồ ăn đến, tâm tư của Niệm Băng dồn vào việc đọc sách, cũng không nhìn xem là ai mang tới, chỉ cần ngửi thấy hương khí thì sẽ vừa đọc vừa ăn, thời gian, cứ thế trôi qua.

” Mệt quá ! Không biết qua mấy ngày rồi ? ”. Niệm Băng mệt mỏi vặn eo, xoa xoa eo lưng chậm rãi đứng lên, mọi thứ cần thiết ở tầng thứ nhất hấn đều xem xong rồi, bằng với năng lực chỉ đọc một lần cũng ghi nhớ được hết, hấn khắc sâu ở trong đầu tất cả những thứ mà mình thấy cần thiết.

Ký ức chứa quá nhiều thứ, lại còn không được nghỉ ngơi, Niệm Băng cảm thấy đại não nặng trĩu mơ màng, mặc dù hấn rất muốn ngủ một giấc, nhưng cũng hiểu được, dưới tình huống như vậy, càng nên tiến hành minh tưởng, từng thời khắc đều không thể buông lỏng, ma pháp tu luyện giống như bơi ngược dòng nước, không tiến thì lùi, thời gian dài không cùng câu thông cùng ma pháp nguyên tố, ma pháp lực tất nhiên sẽ dần dần bị hạ thấp. Nghĩ tới đây, hấn miễn cưỡng vực dậy tinh thần, khoan chân ngồi xuống, bắt đầu cảm nhận ma pháp nguyên tố bên ngoài cơ thể. Thông qua Băng Tuyết nữ thần chi thạch và Hỏa Diễm thần chi thạch, hỗ trợ khôi phục tinh thần.

Lúc Niệm Băng tỉnh táo lại, trời đã là ban ngày, ánh dương quang qua cửa sổ chiếu trên người hấn, mang đến cảm giác ấm áp. Hấn biết, lần thời gian không ngừng minh tưởng này, nhận thức đối với ma pháp tri thức càng thêm sâu sắc, lý giải về băng hỏa đồng nguyên ma pháp của chính mình đã rõ ràng hơn, mơ hồ cảm giác được, trạng thái cân bằng của hai luồng ma pháp lực hiện tại còn không ổn định, cần từng bước từng bước dung hợp mới có thể đạt tới băng hỏa đồng nguyên chân chính, nhưng cụ thể phải làm thế nào, lại chẳng hề có đầu mối. Băng cùng hỏa dù sao cũng là hai loại cực đoan, hiện tại bởi vì xoay tròn, cho nên mới không có ảnh hưởng gì, một khi mình phá vỡ thế quân bình này, sợ rằng, thân thể mình vô pháp chịu đựng được, trong quá trình dung hợp sau này, có thể bảo trụ tính mạng hay không cũng là vấn đề lớn. Chính bởi nguyên nhân này, Niệm Băng mặc dù biết nếu tiếp tục tu luyện, toàn qua sẽ càng lúc càng lớn mạnh, nhưng nguy cơ tiềm ẩn cũng tăng lên, hấn thật sự không muốn thử nghiệm chút nào. Hiện tại hấn chỉ hy vọng, ở tầng hai, tầng ba của đồ thư quán, thậm chí là tầng thứ tư thần bí kia, có thể có thứ chỉ lối cho mình, mặc dù hy vọng rất mong manh, nhưng ít nhiều cũng vẫn có được vài phần.

Tiếng cửa mở vang lên, Niệm Băng ngẩng đầu nhìn lại, thấy Long Linh bê một mâm nhỏ tới, vừa nhìn thấy Niệm Băng ở trạng thái tỉnh táo, Long Linh không khỏi kinh ngạc kêu lên một tiếng, ” Niệm Băng, người kết thúc minh tưởng rồi ? ”.

Niệm Băng mỉm cười đáp : ” Ta đã minh tưởng rất lâu sao ? Mấy ngày nay đều là người mang thức ăn tới cho ta sao ? ”.

Long Linh nói hơi bất mãn : ” Người a ! Thích đọc sách là tốt, nhưng cũng không thể đọc cả ngày lẫn đêm như vậy chứ ! Nếu không phải ba ba không cho ta quấy rầy người, ta đã sớm không cho người xem tiếp rồi. Người đọc sách ba ngày ba đêm rồi, sau đó lại minh tưởng hai ngày hai đêm, thật chưa thấy ai hiểu học như người, trách không được niên kỷ còn thảo, mà ma pháp của người lại đã đạt tới đại ma pháp sư cảnh giới. Đây, trước hãy ăn một chút đi, hai ngày minh tưởng, người nhất định đói bụng rồi ”.

Niệm Bằng đón mâm, trên có một chén cháo trắng và hai cái bánh bao, cùng với một xếp nhỏ dưa muối, đều là những thứ hết sức bình thường, nhưng giờ thấy những đồ ăn này, hần lại cảm giác có chút ảm áp trong lòng, Long Linh cũng là một cô nương tốt, mình với nàng miễn cưỡng có thể tính là bằng hữu, nàng lại có thể lo lắng cho mình như vậy, phần tình này, cần phải ghi nhớ trong lòng.

” Ngây ra làm gì ! Chẳng lẽ ngươi không đói bụng sao ? ”. Long Linh khẽ huých Niệm Bằng một cái.

” À ! Đói, đương nhiên đói bụng, ta ăn ngay đây ”.

Long Linh rốt cục cũng kiến thức được một màn lang thôn hổ yết trong truyền thuyết, hai chiếc bánh bao một chén cháo, trong không đến ba mươi lần hô hấp ngắn ngủi đã hoàn toàn sạch bách, Niệm Bằng còn chưa hề dừng lại, đem toàn bộ dưa muối đổ vào miệng, nuốt xong xuôi, mới hài lòng vỗ vỗ bụng.

” Ăn nhanh như vậy, không sợ nghẹn sao ? ”. Nhìn Niệm Bằng ăn như cả đời chưa từng được ăn, Long Linh không nhịn được cười khúc khích.

Niệm Bằng đưa mâm trả lại cho Long Linh : ” Đa tạ, ta giờ đã nghỉ ngơi rồi, ta muốn tới tầng hai xem sách ”.

” Cái gì ? Ngươi còn muốn xem ? Không nghỉ ngơi chốc lát sao ? ”. Long Linh giật mình nhìn Niệm Bằng.

Niệm Bằng mỉm cười, đáp : ” Không cần, tầng hai và tầng ba, còn có càng nhiều thứ ta phải học. Thật vất vả mới tới được bảo khố này, ta thật không nỡ ly khai ”. Nói xong, hần đi lên lầu.

Long Linh kéo Niệm Bằng lại, nói : ” Chờ một chút. Ngươi biết không, ngày hôm qua Tĩnh Tĩnh tới tìm ngươi. Còn có, Yến Phong cũng tới ”.

Niệm Bằng nhú mày, nói : ” Bọn họ tìm ta có chuyện gì sao ? ”.

Long Linh nói : ” Yến Phong đến lúc ngươi đang đọc sách, cũng chính là ngày thứ hai kể từ lúc ngươi quay lại, hần ở cửa nhìn ngươi một hồi, thấy ngươi chuyên chú như vậy, đã lặng lẽ trở về, lúc hần đi tựa hồ còn nói, bộ dáng ngươi chuyên chú rất hấp dẫn người. Còn nói vài câu kỳ quái, ta cũng không rõ có ý tứ gì, chỉ là biểu tình của hần lúc ấy là lần đầu tiên ta nhìn thấy ”.

Niệm Bằng cười khổ nói : ” Được rồi, không cần phải tả nữa. A, được rồi, Linh nhi, vậy Yến Phong rốt cục là có địa vị gì ? Tựa hồ ở Băng Tuyết thành, không ai có dũng khí đắc tội với hần, ngay cả phụ thân của Lạc Nhu tiểu thư, bá tước đại nhân cũng không dám ”.

Long Linh nói : ” Hần a ! Thân phận của hần rất đặc thù, từ bề ngoài mà nói, hần là nhi tử thứ bảy của đương kim Băng Nguyệt đế quốc quốc vương đệ hạ, chính là thất hoàng tử điện hạ, thế nhưng, lại không biết vì nguyên nhân gì, bị quốc vương đệ hạ đuổi khỏi Băng Nguyệt thành, bắt hần tới Băng Tuyết thành, cũng ban cho hần một tòa phủ đệ. Yến Phong tựa hồ cũng không có đam mê thứ gì, mỗi ngày ngoại trừ luyện võ ra, cũng thỉnh thoảng ra phố một chút, số lần tham gia yến hội kể ra thì rất ít, ngày đó, là bởi vì hần từng nhờ Nhu nhi giúp chuyện gì đó, nên mới phải tới tham gia yến hội, ta thấy hần đối với người tựa hồ rất đặc biệt, ta là lần đầu tiên thấy hần quan tâm tới ai đó như vậy ”.

Niệm Bằng thở dài một tiếng, nói : ” Loại quan tâm này cũng chẳng phải là tốt, Tuyết Tĩnh kia tới tìm ta làm gì ? ”.

Long Linh đáp : ” Hình như Tĩnh Tĩnh đánh nhau với người ta, tựa hồ vẫn còn bị thương, nàng nói với ta, có một nữ nhân tới Thanh Phong Trai tìm ngươi, nàng cùng nọ nữ nhân nọ cãi cọ đôi lời liền quay ra đánh nhau, kết quả là nữ nhân kia rất lợi hại, mấy chiêu đã khiến nàng bị thương, may mà còn Tuyết bá bá ra mặt nói người không còn ở Thanh Phong Trai, nàng mới bằng lòng bỏ đi, theo Tĩnh Tĩnh nói, nữ nhân nọ có thực lực không kém Tuyết bá bá, tựa hồ đã đạt tới vũ đấu gia. Tĩnh Tĩnh nhờ ta chuyển cáo người, nữ nhân kia phá phách không ít đồ của Thanh Phong Trai, tổng cộng giá trị một trăm sáu mươi bảy tử kim tệ, người phải đền cho nàng ”.

Niệm Bằng toàn thân khẽ chấn động, ” Hả ! Chẳng lẽ là nàng tới tìm ta ? Chân là đáng chết, ta sao lại quên mất nàng. Linh nhi, ta phải ra ngoài, cảm tạ ngươi nói cho ta biết việc này ”.

22. Chương 21 - Hỏa Thần Đích Tả Thủ

Rời khỏi đồ thư quán, Niệm Băng lòng nóng như lửa đốt, không biết tại sao, tại giờ khắc này trong đầu hần tràn ngập thân ảnh yêu kiều xinh đẹp của Phượng Nữ, bất chấp việc kinh thế hãi tục, giờ cao Băng Lăng Trương ngâm xướng : ” Băng Tuyết nữ thần vĩ đại ! Thỉnh ban cho ta sự phẫn nộ của người, đưa chúng ta tới mê thất bí ngạn. Bạo Phong Tuyết ”. Lam sắc quang điểm từ Băng Lăng Trương phóng ra tứ phía, không khí chung quanh trở lạnh lẽo, gió quấy động, tuyết tung bay, tứ giai Bạo Phong Tuyết dần dần trở nên cuồng bạo, Niệm Băng đem thể xác và tinh thần hoàn toàn dung nhập vào băng nguyên tố, thân thể bay lên trong Bạo Phong Tuyết, hướng không trung lao đi.

Dùng Bạo Phong Tuyết tiến hành phi hành khoảng cách ngắn, có thể phi hành được bao xa phải xem tu vi cao thấp của ma pháp sư thi triển, ma pháp sư tu vi càng cao thì có thể bay càng xa, với đại ma pháp sư ma pháp lực của Niệm Băng hiện tại, thêm vào năng lực khống chế ma pháp hữu hiệu, dùng tối thiểu ma lực trợ giúp thân thể phi hành, từ ma pháp sư công hội đến Thủy Hóa Thiết Khí Phô cũng không khó khăn.

Từ rất xa, Niệm Băng đã thấy được sân của Thủy Hóa Thiết Khí Phô, một luồng ánh sáng màu đỏ từ trên sân phát ra, trông giống như một cái hồng sắc giao long, mặc dù khoảng cách rất viễn, nhưng cũng có thể mơ hồ cảm giác được trong đó có ẩn hàm khí thế to lớn. Niệm Băng khống chế Bạo Phong Tuyết từ từ hướng về phía sân. Khoảng cách dần gần lại, Niệm Băng phát hiện, người đang múa kiếm chính là Phượng Nữ, hần là lần đầu tiên thấy Phượng Nữ luyện vũ, trong lòng khẽ động, mơ hồ cảm giác được, Phượng Nữ có đấu khí rất mạnh, không hề kém hơn so với thần chú sư Hoa Thiên trước đây. Đấu khí tràn ngập khắp sân, quang mang đỏ sậm tạo ra khí lưu nóng rực, khi cách mặt đất hai mươi thước, Niệm Băng đã cảm giác được nhiệt độ đang không ngừng gia tăng, những bông tuyết phụ trợ cho mình phi hành đều đang tan chảy, sắp sửa không thể khống chế thân thể nữa.

Dù sao thì Bạo Phong Tuyết đối với khí trời cũng có ảnh hưởng nhất định, Phượng Nữ đang luyện kiếm, đột nhiên cảm giác được không khí chung quanh trở nên lạnh vài phần, khí lưu cũng trở nên cường liệt, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không trung một lam sắc thân ảnh đang bay tới phương hướng của chính mình, nòng vốn tâm tình bất hảo, thấy vậy liền quát lên một tiếng, ” Người nào ? ”. Chân khẽ trụ, hai tay cầm Ly Thiên thần kiếm, tiến lên phía trước một bước, lấy chân chống eo, lấy eo đỡ lưng, lấy lưng đẩy cánh tay, rồi cánh tay kéo theo cổ tay, một đạo hồng sắc hỏa diễm đấu khí, giống như trăm thiên phách địa hướng về phía trên phóng đi, trong tiếng gió rít gào, hồng sắc đấu khí phát ra từ Ly Thiên thần kiếm ra, quang nhận rộng chừng một thước màu đỏ, trực tiếp bổ tới người Niệm Băng.

Đột nhiên cảm nhận được áp lực cực lớn từ phía dưới truyền đến, Niệm Băng không khỏi lại càng hoảng sợ, không kịp giải thích, dưới tình huống nguy cấp như thế, hần lòi Thần Lộ đao từ trong lòng ra, không, hiện tại, nên gọi nó là Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức, miếng vải cuộn quanh chuôi đao dưới áp lực cường đại của băng nguyên tố đã hóa thành băng phấn, lam sắc quang mang chợt đại thịnh, Niệm Băng không kịp ngâm xướng chú ngữ, lấy từ trong lòng một tệp giấy ném lên không trung, dưới tác dụng của Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức, hơn mười tờ giấy kỳ dị biến hóa thành một băng vòng lớn, băng vòng do hơn mười băng đao xuyên qua mà thành. Vì không muốn Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức lộ ra quá nhiều khí tức của Băng Tuyết nữ thần chi thạch, lúc dùng nó để dẫn động ma lực phụ trợ trên các tờ giấy, Niệm Băng không thể không tận lực đem pháp lực bố trí quanh Băng Tuyết nữ thần chi thạch một kết giới nhỏ, như vậy mặc dù có thể ngăn cản khí tức của Băng Tuyết nữ thần chi thạch tản ra ngoài, nhưng lại khiến uy lực của phiến băng vòng giảm đi rất nhiều.

” Bạo !!! ”. Băng đao từng cái từng cái đánh lên hỏa diễm cự nhận nọ, trong âm thanh ầm ầm, cự nhận được hình thành bởi hỏa diễm đấu khí nhất thời yếu đi vài phần, nhưng băng đao dù sao cũng chỉ là nhị giai băng hệ ma pháp, uy lực sao có thể so với Phách Không Đấu Khí Trảm được phát xuất bởi Ly Thiên thần kiếm ? Quang mang đấu khí mặc dù suy yếu một chút, nhưng vẫn lao tới phía Niệm Băng.

Hơn mười Băng Nhận Thuật cũng giúp Niệm Băng có được chút thời gian, không dám tiếp tục dùng Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức, lấy từ trong lòng Hỏa Diễm thần chi thạch ra, nhanh chóng ngâm xướng : ” Hỏa Diễm thần vĩ đại a ! Thỉnh cho phép ta, mượn tay trái của người, để cho hỏa diễm phủ xuống nhân gian, tiêu diệt hết thủy lực lượng tà ác, để cho hỏa diễm chiếu khắp đại địa, hủy diệt hết thủy chương ngại phía trước. Hỏa Thần Đích Tả Thủ ”. Tay trái của Hỏa thần, trong truyền thuyết, là điểm yếu nhược nhất trên toàn thân của Hỏa thần, cho nên, dùng hỏa hệ ma pháp này để triệu hoán hỏa nguyên tố, cũng chỉ bắt

quá là ngũ giai mà thôi. Nếu đổi lại là tay phải của Hỏa thần, mặc dù chỉ khác biệt có một chữ, nhưng cấp bậc lại khác nhau tới bốn cấp, cửu giai Hỏa Thần Hữu Thủ, có thể dễ dàng phá hủy một đại đội trọng kỵ binh vài nghìn người.

Sau khi chú ngữ kết thúc, một bàn tay lớn kết bằng hỏa diễm xuất hiện trước người Niệm Băng, mà lúc này, hồng sắc Đấu Khí Trảm kia cũng đã tới trước người Niệm Băng, cự đại hỏa diễm chỉ thủ nghênh đón Đấu Khí Trảm, cũng không phải phát nổ ngay lập tức, Hỏa Thần Tả Thủ nắm lấy Đấu Khí Trảm, đẩy mạnh về một bên, tay trái của Hỏa thần mặc dù là bộ phận yếu nhất của Hỏa thần, nhưng nó dù sao cũng là một bộ phận của Hỏa thần, ngũ giai đơn thể ma pháp mặc dù không phải là cực hạn của đại ma pháp sư, nhưng cũng đã tiếp cận cực hạn rồi, Phách Không Đấu Khí Trảm phát ra từ Ly/ Thiên thần kiếm mặc dù cực kỳ mạnh mẽ, nhưng vẫn bị Hỏa Thần Tả Thủ đẩy sang một bên, lướt qua bên cạnh Niệm Băng, mà Hỏa Thần Tả Thủ được Niệm Băng khống chế khéo léo, ma lực không hề đối đầu trực tiếp với Đấu Khí Trảm, vẫn nằm ở trước người Niệm Băng.

” Phượng Nữ, đừng động thủ, là ta ”. Niệm Băng vội vàng hô lớn. Đấu Khí Trảm được Phượng Nữ phát xuất từ Ly Thiên thần kiếm thật đáng sợ, Hỏa Thần Hữu Thủ chỉ mới tiếp xúc một chút ở mặt bên, mà đã suy yếu một phần ba, nếu không phải là do Hỏa Diễm thần chi thạch triệu hoán, sợ rằng ngũ giai ma pháp này sớm đã bị phá tan rồi. Đúng như lời Long Linh nói, thực lực của Phượng Nữ tuyệt đối đạt tới trình độ Vũ Đấu Gia, niên kỷ của nàng mới là bao chứ ! Vũ Đấu Gia chính là vũ giả cường đại có đẳng cấp ngang hàng với ma đạo sĩ.

Phượng Nữ ở phía dưới sau khi chém ra một kiếm này thì cũng đã hối hận, nàng vốn đang luyện kiếm, lúc luyện đến cao hứng lại phát hiện có vật thể bất minh đang phi hành về phía mình, mới lấy kiếm phách ra một trảm, kiếm xuất ra nàng mới nghĩ tới việc địch hữu còn chưa rõ, nhưng đấu khí đã xuất, trừ phi vũ kỹ đã đạt hóa cảnh, nếu không sao có thể thu hồi ? Biến hóa trên không trung khiến nàng cực kỳ kinh ngạc, đấu khí mặc dù thoát ra từ kiếm, nhưng vẫn có liên lạc với tinh thần của nàng, nàng cảm giác, trong thời gian ngắn ngủi vài lần nháy mắt, trên không trung đầu tiên là xuất hiện hơn mười bằng nhận ngăn trở công kích của chính mình, ngay sau đó, một bàn tay lớn bằng hỏa diễm hóa giải công kích của mình, rất rõ ràng, đối phương là một ma pháp sư, ma pháp sư có phản ứng nhanh như vậy tất nhiên là không đơn giản. Cho dù không nghe tới tiếng la kia của Niệm Băng, nàng cũng sẽ không tiếp tục công kích.

Được Hỏa Thần Tả Thủ bảo hộ, Niệm Băng chậm rãi hạ xuống, bởi vì có tác dụng của Hỏa Diễm thần chi thạch, sử dụng ngũ giai ma pháp này cũng không phải là gánh nặng quá lớn với hắn, lòng hắn còn hơi sợ hãi hạ xuống trước mặt Phượng Nữ, cười khổ : ” Vài ngày không gặp, ngươi cũng không cần hoan nghênh ta như vậy chứ, muốn giết người sao ?! ”. Khi hắn hạ xuống mặt đất, Hỏa Thần Tả Thủ cũng theo đó biến mất.

Hồng quang lóe lên, Ly/ Thiên thần kiếm trở vào bao, Phượng Nữ khẽ lắc mình, đã tới trước người Niệm Băng, nhìn kỹ hắn, rồi mới nhẹ nhàng đáp : ” Ai bảo ngươi đột nhiên từ trên trời rơi xuống, hoàn hảo là không làm thương người. Lúc ta luyện kiếm thì quán chú toàn bộ tinh thần, chỉ cần ngoại giới có kích thích sẽ lập tức phát ra công kích, may mà không xảy ra việc gì, có cửa không vào, lại từ trên trời chui xuống, người cũng thật là ”.

Niệm Băng đương nhiên không trách Phượng Nữ, nhìn ánh mắt ân cần của nàng, áy náy nói : ” Xin lỗi, đều là ta không tốt. Phượng Nữ, ngươi đã tới Thanh Phong Trai sao ? ”.

Vừa nghe Niệm Băng nhắc tới Thanh Phong Trai, Phượng Nữ hừ một tiếng, nói : ” Đừng đề cập tới Thanh Phong Trai, ta tới chỗ đó tìm người, vốn rất khách khí, kết quả lại đụng tới một nữ hài điều ngoa, mở mồm ra là đã nói người chết rồi. Ta liền tức giận, liền cùng nàng động thủ, thân thủ của nàng lại chẳng lợi hại như miệng lưỡi, sau đó nếu không có một trung niên nhân từ trong Thanh Phong Trai đi ra giải thích cho ta, hôm đó ta đã giáo huấn nàng một chập rồi, Niệm Băng, mấy hôm nay rốt cuộc là người chạy đi đâu vậy ? Tìm người cũng tìm không được, người cũng chẳng đến gặp ta, chẳng lẽ ta đáng ghét như vậy sao ? ”.

Niệm Băng bị Phượng Nữ hỏi đến cứng lưỡi, vội chặn lại nói : ” Không, không phải, quả thực không phải vậy ”. Sau đó, Niệm Băng đem sự tình phát sinh mấy ngày trước kể lại cho Phượng Nữ, về yện hội hắn cũng không nói gì nhiều, chỉ đơn giản nói qua một câu, chủ yếu là nói về quá trình mình gia nhập ma pháp sư công hội.

” Nói như vậy, người hiện tại đã là một thành viên của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội rồi, lại còn là đại ma pháp sư nữa chứ. Ma pháp hấp dẫn người như vậy, khiến ngay cả ta người cũng quên ”. Phương Nữ ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng trên mặt đã có vài phần tiếu ý, hiển nhiên là không hề thật sự trách Niệm Băng.

Niệm Băng nói : ” Mấy năm nay mặc dù đi theo sư phụ bên người luyện tập trừu nghệ, nhưng ta vẫn tu luyện ma pháp, bây giờ, thật vất vả mới có được cơ hội, đương nhiên không thể bỏ qua ”.

Phương Nữ phảng phất nhớ tới điều gì, ” A, được rồi, vừa rồi lúc người ngăn cản công kích của ta, tựa hồ dùng hai loại ma pháp, loại đầu tiên tương đối yếu, chỉ làm chậm lại tốc độ của đấu khí công kích, nhưng loại ma pháp người dùng sau đó thì lại tương đối mạnh mẽ, đem đấu khí của ta đẩy về một bên, bất quá, điều ta ngạc nhiên chính là, hai loại ma pháp này của người tựa hồ không có cùng thuộc tính. Một băng một hỏa, khi lần đầu tiên thấy người đồng thời sử dụng hai loại ma pháp, ta còn tưởng rằng ma pháp lực của người rất thấp, bởi vì không có ai chỉ điểm mà tu luyện hai loại ma pháp, trong tình huống pháp lực không cao cũng không có ảnh hưởng đến thân thể người, nhưng hiện tại xem ra, hai loại ma pháp này của người tựa hồ đều đã đạt tới trình độ không thấp, chẳng lẽ, người thật sự là một băng hỏa song hệ ma pháp sư sao ? Hai loại ma pháp này chính là hoàn toàn tương phản a ! ”.

Niệm Băng thất kinh trong lòng, mặc dù hấn đối với Phương Nữ rất có hảo cảm, nhưng việc quan hệ đến bí mật của chính mình, hấn đương nhiên không thể dễ dàng nói ra, vội vàng giải thích : ” Ta bản thân quả thực có băng, hỏa hai loại thể chất, cho nên có thể đồng thời tu luyện hai loại ma pháp này, thế nhưng, giống như người nghĩ, hai loại ma pháp này tương khắc lẫn nhau, khiến ta rất khó có được thành tựu cao, vì để không bị phản phệ, chỉ đành đem ma pháp lực khống chế đến một trình độ nhất định. Bất quá, với ta như vậy là đủ rồi, dù sao ta cũng chỉ là một trừu sư, ma pháp chỉ dùng để phụ trợ cho trừu nghệ. Phương Nữ, thật không nghĩ tới, vũ kỹ của người lại đạt tới trình độ này, ta xem, tu vi của người hấn là đã đạt tới Vũ đấu gia rồi ”.

Phương Nữ trong mắt toát ra một tia kỳ dị, nhìn Ly Thiên thần kiếm trong tay, gật đầu nói : ” Cứ coi như vậy. Niệm Băng, ta biết người trong lòng có điểm nghi hoặc, muốn biết ta tại sao tuổi còn trẻ mà đã có thực lực cường đại như vậy, thế nhưng, ta hy vọng người đừng hỏi, người chỉ cần biết, ta đối với người không hề có ác ý gì là đủ rồi. Lúc hoàn thành chế tạo Chính Dương đao, cũng là lúc chúng ta duyên phận kết thúc. Đến lúc đó, người sẽ ly khai Băng Tuyết thành, cũng vậy, ta cũng sẽ ly khai Thủy Hóa Thiết Khí Phò này ”.

Niệm Băng kinh ngạc nhìn Phương Nữ, từ lần đầu tiên gặp Phương Nữ, hấn đã phát hiện về thần bí ở Phương Nữ, nhưng về thần bí đó lại được ẩn giấu rất kỹ, hấn cũng không muốn tìm hiểu cặn kẽ, chỉ ít hấn cũng cho rằng, Phương Nữ đúng là đệ tử của Hoa Thiên, nếu không, nàng cũng không nguyện ý trợ giúp mình tương khảm Hỏa Diễm thần chi thạch, nhưng bây giờ xem ra, chuyện này sợ rằng còn phức tạp hơn nhiều so với mình tưởng tượng. Phương Nữ có không ít điểm huyền bí, nhất là một thân vũ kỹ hoàn toàn không phù hợp với niên kỷ của nàng. Trên đại lục, số lượng vũ đấu gia mặc dù không ít đến thương cảm như ma đạo sĩ, nhưng cũng tuyệt không vượt qua một nghìn người, vũ đấu gia, là những đối tượng mà hoàng gia cực lực coi trọng, hơn mười năm qua, ngũ đại đế quốc mặc dù vẫn tưởng an vô sự, nhưng tranh đấu âm thầm lại không hề đình chỉ, mà tranh đấu này chủ yếu là thể hiện ở hai mặt, một mặt là tỷ thí giữa các vũ giả, mặt kia, tự nhiên chính là trường thi đấu giữa các ma pháp sư. Mặc dù không được diễn ra một cách chính thức, nhưng toàn đại lục vũ kỹ đệ nhất tỷ thí đại tái, cùng với toàn đại lục ma pháp đệ nhất tỷ thí đại tái đều là những trường thi đấu mà tất cả các quốc gia đều không thể khinh thị, chỉ cần tại có được thành tích trong các trận đấu, thì thực lực của toàn quốc gia đó đều được các quốc gia khác ghi nhận, loại trận đấu không chiến mà khuất phục người này, hiển nhiên các quốc gia đều nguyện ý tham gia. Mà theo ghi chép của đại lục, vũ đấu gia trẻ nhất, niên kỷ cũng ngoài ba mươi lăm, mà niên kỷ của Phương Nữ lại chỉ tương đương Niệm Băng, nếu truyền ra ngoài, khắp các đô thị trên đại lục tất sẽ xuất hiện một làn sóng xôn xao.

Phương Nữ bị Niệm Băng nhìn chằm chằm, có chút không tự nhiên, cúi đầu, nói : ” Ngày đó ta đi tìm người, chỉ là muốn nói với người, tính chất của Chính Dương đao cứng rắn hơn nhiều so với ta tưởng tượng, thời gian một tháng khẳng định không thể điều trác xong, cho nên, người sẽ phải chờ đợi thêm, thận trọng mà nói, chỉ ít phải cần ba tháng mới có thể điều trác xong chuôi đao. Người cứ ở ma pháp sư công hội, sau khi điều trác xong, ta sẽ tới đó tìm người, người trở về đi, học tập ma pháp cho tốt, dù sao, có chút năng lực hộ thân, đối với người vẫn là điều tốt. Kỳ thật, với thể chất của người, nếu tu luyện vũ kỹ, sau một đoạn

thời gian tất cũng sẽ có thành tựu, năng lực ma pháp trừ phi là trong chiến tranh, nếu không, căn bản vô pháp so sánh với võ kỹ. Tựa như vừa rồi, nếu ta liên tục công kích, chỉ sợ người sớm đã chi trì không nổi. Đương nhiên, đó chỉ là đề nghị của ta mà thôi, nếu người chỉ vì muốn làm một được trừ sư mà lựa chọn tu luyện ma pháp, thì đó hiển nhiên là một lựa chọn rất chính xác ”.

Niệm Băng mỉm cười, đáp : ” Phượng Nữ, bởi vì người tu luyện đấu khí, cho nên mới có thể cảm nhận được sự cường đại của đấu khí. Mà ta lại khác, ta tu luyện ma pháp, ma pháp tự có huyền bí của nó, nếu ma pháp lực của ta có thể so được với đấu khí của người, ta nghĩ, đấu khí của người vị tất có thể làm khó ta, ma pháp sư chỉ cần có thời gian ngâm xướng chú ngữ mà thôi. Không sai, ta vô pháp chống lại công kích liên tục của người, nhưng nếu ta là một ma đạo sĩ, khi ta dụng xuất bát cấp ma pháp, lực lượng của vũ đấu gia không có khả năng chống lại. Bởi vậy, ta vẫn cho rằng, sự khác biệt giữa ma pháp sư và vũ giả, chủ yếu là ở khoảng cách, ma pháp sư và vũ giả có đẳng cấp ngang nhau, trong khoảng cách gần, tất nhiên là vũ giả chiến thắng, mà trong khoảng cách xa, ma pháp sư có đủ thời gian ngâm xướng, vũ giả tất sẽ gặp nguy hiểm. Đương nhiên, tổ hợp tốt nhất chính là vũ giả phối hợp cùng ma pháp sư, dùng vũ giả ở phía trước chống lại cận chiến giả của địch nhân, mà ma pháp sư thì ở phía sau sử dụng ma pháp thích hợp, phương pháp chiến tranh này, cũng chính là phương pháp chiến đấu, chỉ bất quá tổ hợp lớn nhỏ khác nhau mà thôi. Chính như người nói, ta chỉ là một trừ sư, ma pháp với ta mà nói đã là đủ rồi, nếu còn phân tâm đi học võ kỹ, cuối cùng, kết quả chỉ có thể có một, đó chính là kẻ vô tích sự mà thôi ”.

Nghe Niệm Băng nói xong, trong đôi mắt lam của Phượng Nữ lộ ra vẻ kinh ngạc, ” Không nghĩ tới người nhận thức thấu triệt như vậy, ta cũng không nói thêm gì nữa. Xem ra, hôm nay người không chuẩn bị làm cho ta món gì ăn rồi ”. Nói đến đây, trong mắt Phượng Nữ lộ rõ vẻ khát vọng. Đối với trừ nghệ của Niệm Băng, nàng nhớ mãi không quên.

Niệm Băng bắt đầu dĩ giang hai tay, nói : ” Quả thực, ta vừa nghe tới việc người đến Thanh Phong Trai tìm ta, lập tức chạy tới đây, chẳng chuẩn bị thứ gì, nếu không, ta bây giờ đi mua chút đồ vậy ”.

Phượng Nữ mỉm cười nói : ” Không cần, ta chỉ nói đùa thôi, mặc dù người nấu ăn rất ngon, nhưng ta quả thực không muốn ăn nhiều, nếu không, sau này chúng ta mỗi kẻ một phương, những thực vật khác sao có thể thỏa mãn ta nữa chứ ? Đi nhanh đi, quay lại ma pháp sư công hội của người, mấy ngày tới không cần quay lại, làm việc của mình cho tốt, ta tranh thủ trong ba tháng này sẽ hoàn thành điều khác, đến lúc đó tự nhiên sẽ tới tìm người, với hỏa hệ ma pháp của người trợ giúp, ta nghĩ, tương khảm cũng không phải chuyện quá khó khăn ”.

Lời Phượng Nữ khiến Niệm Băng cảm động trong lòng, cùng nàng nói chuyện, căn bản không cần giải thích quá nhiều, hai người thường thường chỉ cần nhìn ánh mắt, là có thể minh bạch đối phương hiện tại muốn gì, lý giải tương hỗ, khiến đối phương cảm thấy thoải mái, cảm giác thoải mái càng khiến Niệm Băng có thêm hảo cảm với Phượng Nữ thần bí. Từ lúc đến Băng Tuyết thành tới giờ, trước sau gặp được bốn mỹ nữ, bốn mỹ nữ này nếu bàn về ấn tượng cùng địa vị trong lòng Niệm Băng, thì Phượng Nữ tuyệt đối là số một, mặc dù nàng có vẻ thần bí, thế nhưng, chỉ ít trên người nàng cũng không có điểm gì cố kỵ. Niệm Băng, Niệm Băng thậm chí ngay cả việc mình có đồng thời hai loại năng lực ma pháp cũng không giấu diếm nàng, khi ở một chỗ cùng nàng, mọi sự đều rất tự nhiên, phẳng phất như thác bỏ được chiếc mặt nạ vô hình, đó chính là cảm giác giữa thân nhân mới có được.

Phượng Nữ không nói thêm gì, đưa Niệm Băng ra cửa Thủy Hóa Thiết Khí Phô, ” Được rồi, người đi đi. Cái này cho người, nếu ở Băng Tuyết thành gặp phiền toái gì không giải quyết được, người chỉ cần thổi nó lên, ta nhất định sẽ có mặt trong thời gian ngắn nhất ”. Nàng lấy một cây tiểu địch (ND : cây sáo nhỏ) từ trong lòng ra đưa cho Niệm Băng, tiểu địch dài chừng ba tấc, toàn thân đỏ sậm, trên mặt có hình điêu khắc chìm, tựa hồ là là hình một con phượng hoàng, hình thức cổ phác, chỉ cần nhìn vẻ sáng bóng bên ngoài, cũng thấy được giá trị của nó. Huống chi, bản thân tiểu địch còn tản ra khí tức ấm áp.

” Người thử thổi xem ”. Phượng Nữ mỉm cười nói.

Niệm Băng đưa tiểu địch lên mép, khẽ thổi, hần cảm giác được, dường như có một thanh âm bén nhọn từ bên trong tiểu địch phát ra, nhưng hết lần này tới lần khác lỗ tai đều chẳng thể cảm giác được.

Phượng Nữ đắc ý nói : ” Phượng địch này cực kỳ trân quý, người giữ cẩn thận, đây là vật gia truyền của nhà ta, ta cũng chỉ có một chiếc này, cũng không phải là tặng cho người a, chỉ là tạm thời cho người mượn

dùng. Đến khi hoàn thành tương khảm Chính Dương đao, người còn phải trả lại ta. Không phải ta hẹp hòi, nhưng đây là thứ duy nhất mà mẫu thân lưu lại cho ta, không thể tùy tiện tặng cho người khác được. Dùng phượng dịch thổi ra thanh âm, chỉ có gia tộc chúng ta, a, không, chỉ có chúng ta vốn trải qua tu luyện đặc thù mới có thể nghe được ". Nói đến đây, Phượng Nữ nhớ tới lời mẫu thân lúc lâm tử, mẫu thân nói với nàng, chỉ khi gặp được người mình thực sự yêu thích, thực sự có thể phó thác chung thân thì mới có thể đưa phượng dịch cho hắn, nghĩ tới đây, mặt nàng không khỏi đỏ bừng lên.

Trên dịch toát ra một mùi thơm nhẹ nhàng khiến Niệm Băng kích động một chập, " Phượng Nữ, ta ... ".

" Suyt ". Phượng Nữ đưa tay chặn trên môi mình, " Đừng nói gì cả, đi thôi. Chúng ta là bằng hữu, cần biết trợ giúp lẫn nhau. Nhớ kỹ, chỉ là bằng hữu ".

Niệm Băng ngây ra một lúc, giống như bị hắt nước lạnh vào mặt, lập tức tỉnh táo lại, nhìn Phượng Nữ tuyệt sắc kiều nhân, đúng vậy ! Chỉ là bằng hữu, huống chi, hiện tại cũng không phải lúc mình có thể theo đuổi tình cảm.

Không sử dụng Bạo Phong Tuyết, Niệm Băng từng bước từng bước tiêu sái quay về ma pháp sư công hội, khi hắn trở lại công hội, đã sau bữa cơm trưa. Trên đường đi, hắn nắm chặt phượng dịch, trong lòng tràn ngập hình bóng của Phượng Nữ, có lẽ là nhất kiến chung tình rồi, từ lúc đến Băng Tuyết thành, tư tưởng lúc nào cũng khẩn trương, chỉ có lúc đối mặt với Phượng Nữ, tư tưởng mới có thể buông lỏng một chút. Sau khi mình ly khai Băng Tuyết thành, có thể sẽ quên Tuyết Tĩnh, quên Lạc Nhu, thậm chí quên Long Linh ôn nhu, thế nhưng, hắn biết, trong thời gian rất dài sau này, chính mình rất khó quên được Phượng Nữ. Mái tóc dài màu phấn hồng, y phục xanh lam che đầy thân thể mềm mại động lòng, đôi mắt xanh như bầu trời, tất cả đều đã khắc sâu trong đáy lòng. Phượng Nữ ơi Phượng Nữ, người cuối cùng là người thế nào ? Tộc nhân, người từng nói về tộc nhân, chẳng lẽ, người thuộc về dân tộc đặc thù nào sao ? Phụ thân từng nói với hắn, lúc chiến đấu mới kết thúc, có rất nhiều dân tộc vì chiến bại mà bị hủy diệt, nhưng những dân tộc này vẫn còn có người sống sót, tản mát ở khắp nơi, bởi vì tướng mạo không có khác biệt lớn với loài người, nên rất khó phân biệt. Có lẽ, Phượng Nữ chính là thuộc về một trong các dân tộc này.

" Niệm Băng, người đã trở về ". Thanh âm bình thản vang lên khiến Niệm Băng từ trong suy nghĩ bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Long Trí một thân thanh sắc ma đạo sư bào đang đứng ở không xa trước mặt.

Niệm Băng vội vàng thu liễm tâm thần, tiến lên vài bước, cung kính nói : " Hội trưởng, người khỏe ".

Long Trí mỉm cười, nói : " Chăm chỉ tu luyện là chuyện tốt, nhưng cũng không thể quá lao lực, nếu mỗi người trong bản công hội đều có thể cầu tiến như người, ta cũng không cần phải lo lắng nữa rồi ".

Niệm Băng thần nhiên nói : " Hội trưởng khách lệ rồi, Niệm Băng từ lúc tu luyện ma pháp tới nay, đây là lần đầu tiên được thấy nhiều ma pháp thư tịch như vậy, đối với Niệm Băng mà nói, chúng chính là bảo tàng lớn nhất. Vào trong bảo tàng há có thể tay không mà về, chỉ với lý giải về lý luận tri thức cũng cần mất nhiều thời gian, Niệm Băng bắt đầu muộn, tự nhiên phải tăng cường học tập, để sau này tu luyện có thể tiến hành thuận lợi hơn ".

Long Trí khẽ gật đầu, nói : " Ngay từ ngày đầu tiên ngươi đã tiến vào đồ thư quán, ta cũng không hề kinh ngạc, dù sao, ma pháp sư nào cũng đều muốn có được ma pháp chú ngữ. Điều khiến ta kinh ngạc chính là, ma pháp tư liệu trong tầng thứ nhất cũng khiến ngươi hao phí mấy ngày, có thể đọc từ cơ bản, đủ để chứng minh ngươi là một người có tài, ba tầng đầu của đồ thư quán vẫn được mở cửa hoàn toàn. Tiếp tục học tập đi, nếu có điều gì không hiểu, cứ tới tìm ta. Về phần chuyện ở Thanh Phong Trai ngươi không cần lo lắng, ta cùng chủ nhân Thanh Phong Trai có quan hệ rất tốt, ta sẽ thay ngươi ra mặt, bọn họ sẽ không tới làm khó khăn ngươi nữa. Nếu ngươi nguyện ý tu luyện, thì cứ tiếp tục như vậy. Ta nghe Linh nhi nói, ngươi đã chuẩn bị tiến vào tầng thứ hai của đồ thư quán học tập. Ta cùng với Linh nhi đã thương lượng qua, nàng từ nhỏ vẫn theo ta học tập ma pháp, giống với ngươi, nàng cũng là một bằng hệ ma pháp sư, bắt đầu từ tầng thứ hai đồ thư quán, để nàng và ngươi cùng đọc tư liệu trong đồ thư quán, các người cũng có thể luận bàn với nhau một chút. Nhất là ở phương diện ma khổng lực, ngươi có thể chỉ điểm cho nàng một chút, các người là bạn cùng lứa tuổi, cùng học tập thì tương đối dễ dàng, để nàng tự mình lĩnh ngộ, so với việc ta trực tiếp dạy nàng thì có phần hiệu quả hơn ".

Niệm Băng nhú mày, mình là song hệ ma pháp sư, cần phải đọc không chỉ tư liệu về bằng hệ, nếu có Long

Linh bên cạnh, tự nhiên sẽ có thêm phiền toái. Nhưng Long Trí là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội hội trưởng, hẳn đã nói như vậy, mình cũng vô pháp cự tuyệt, trong lòng khẽ động, nói : ” Hội trưởng, vậy cũng được, để Sư Cửu đại ca cùng chúng ta học tập đi, nếu chỉ có cô nam quả nữ thì có chút bất tiện, mọi người cùng học tập tham khảo, thu hoạch hẳn sẽ lớn hơn. Ta đọc được từ một quyển ma pháp cơ sở ở tầng thứ nhất, dưới tình huống nhất định thì các hệ ma pháp đều là tương thông, mặc dù Sư Cửu đại ca tu luyện thổ hệ ma pháp, nhưng chúng ta cùng nhau học tập, hiệu quả hẳn sẽ phải tốt hơn một chút ”.

Long Trí trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, nữ nhi của mình có hấp dẫn lực như thế nào, hẳn đương nhiên biết rõ, hẳn an bài Long Linh và Niệm Băng cùng nhau học tập ở đồ thư quán, tự nhiên là muốn tạo cho Niệm Băng cơ hội, không ngờ rằng hẳn lại chủ động bỏ qua cơ hội này. Chẳng lẽ, với tài mạo của nữ nhi mình, đối với hẳn lại không có một chút hấp dẫn lực nào sao ? Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói : ” Người nghĩ rất chu đáo, cứ như vậy đi, về phần những chuyện khác người không cần lo lắng, các người muốn gì, cứ nói với bọn hạ nhân. Thực vật hàng ngày ta sẽ phái người mang đến đồ thư quán. Hy vọng sau một thời gian, các người có thể có đột phá. Niệm Băng, người phải nhớ kỹ, ma pháp lực mới là mấu chốt trong tu luyện ma pháp, cũng là cơ sở căn bản để thi triển cao giai ma pháp, không nên để chú ngữ cùng kỹ xảo mê hoặc ”.

Long Trí nói đơn giản một câu, nhưng lại khiến Niệm Băng có cảm giác sáng sủa trong lòng, đúng vậy, ma pháp lực mới là mấu chốt chân chính của tu luyện ma pháp, bằng hỏa đồng nguyên ma pháp của mình cùng với ma pháp khác bất đồng, việc làm thế nào để đem hai loại ma pháp lực cực đoan chân chính dung hợp mới là vấn đề lớn nhất của mình. Mà vấn đề này, mình chỉ có thể tìm tòi trong đồ thư quán mà thôi. ” Đa tạ hội trưởng chỉ điểm, ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện ”. Hướng về phía Long Trí cúi đầu hành lễ xong, Niệm Băng xoay người đi tới đồ thư quán.

Nhìn bóng lưng của Niệm Băng, Long Trí không khỏi mỉm cười, khi mình còn ở niên kỷ của hẳn, ma pháp tu vi còn kém hơn nhiều, chẳng biết hẳn còn có thể mang đến cho mình bao nhiêu kinh ngạc nữa. Ngày đó Sư Cửu cùng Long Linh trở về, liền nói lại với hẳn về tình huống của Niệm Băng, sau khi xác nhận việc Niệm Băng từng ở Thanh Phong Trai phách sai, Long Trí ngược lại càng tín nhiệm hẳn, chỉ ít, điều này cũng chứng tỏ Niệm Băng không có quan hệ gì với kẻ bị Băng Tuyết nữ thần tế tự tìm kiếm. Trong mắt Long Trí, Niệm Băng là một thiên tài ma pháp sư chăm học cầu tiến, đối với nhân tài như vậy, hẳn tự nhiên sẽ hết lòng lôi kéo.

Lại đi tới đồ thư quán, Niệm Băng trực tiếp đi lên tầng hai, ghi chép trên tầng hai chính là các loại ma pháp tri thức từ tam đến lục giai, giảng giải ma pháp càng thâm áo hơn. Băng hệ ma pháp chú ngữ là thứ hẳn cần nhất, cho nên, quyển đầu tiên hẳn chọn, chính là trung cấp băng hệ ma pháp chú ngữ đại toàn.

Vừa mới đọc được một nửa quyển, Sư Cửu cùng Long Linh cũng lên tới. Sư Cửu vừa tới, liền chủ động chào hỏi Niệm Băng: ” Huỳnh đệ, chúng ta tới rồi ”.

Niệm Băng đặt quyển sách trên tay xuống, hướng về phía hai người mỉm cười, nói : ” Sư Cửu đại ca, Linh nhi, các người cũng bắt đầu đọc ma pháp thư đi ”.

Sư Cửu có chút bất đắc dĩ nói : ” Thật không biết sự phụ nghĩ thế nào, lại bắt chúng ta cũng đến đọc thư sách, trung cấp ma pháp cơ sở này chúng ta sớm đã ghi ở trong lòng rồi. Niệm Băng, có gì hay giới thiệu không ? ”.

Niệm Băng nhún vai, đáp : ” Ta cũng vừa mới lên tầng thứ hai, vẫn còn đang xem chú ngữ. Nếu hội trưởng bảo các người tới, các người cứ xem đi, dù sao vẫn có ít nhiều ích lợi ”.

Ánh mắt ôn nhu của Long Linh rơi trên người Niệm Băng, nói : ” Người đi gặp Tĩnh Tĩnh chưa ? ”.

Niệm Băng lắc đầu, đáp : ” Ta không muốn gặp nàng, người cũng biết, tính tình đó của nàng, nếu để nàng nhìn thấy ta, thì chẳng khác gì là châm chọc khiêu khích, không bằng không gặp thì tốt hơn ”.

23. Chương 22 - Quyền Trục Dữ Ma Pháp Trận

Niệm Bằng cắt lời Long Linh, nói : ” Hội trưởng bảo ta cùng các người luận bàn một chút về phương pháp tu luyện ma khổng lực, ta muốn biết, các người bình thường tu luyện khổng chế ma pháp lực như thế nào ? ”.

Long Linh ngậy ra một lúc, nói : ” Tự nhiên là thi triển một vài đệ cấp ma pháp, sau đó dựa vào tinh thần lực để khổng chế chúng, đạt tới trình độ mình mong muốn. Chẳng lẽ người không làm như vậy ? ”.

Niệm Bằng mỉm cười, đáp : ” Đương nhiên là không, kỳ thật, tu luyện ma khổng lực cũng không có cách thức cố định nào, chủ yếu tu luyện chính là tinh thần lực, mà tinh thần lực lại chỉ dựa vào khổng chế ma pháp mà luyện tập, hiệu quả cũng không lớn lắm, đối với kích thích tinh thần cũng không lớn. Tỷ như, khi người khổng chế một đại ma pháp cường đại nhất mà mình có thể thi triển, sẽ rất khó để khiến nó đạt tới trình độ mình mong muốn, chỉ có thể tạo thành công kích ở bề ngoài. Lẽ ra, người đã có thể thi triển ma pháp này, thì phải có thể khổng chế nó, sở dĩ vô pháp khổng chế, cũng không phải do người tinh thần lực không đủ, mà là bởi vì tinh thần không đủ tập trung ”.

” Tập trung tinh thần ? ”. Long Linh hai mắt sáng ngời, trong lĩnh vực tu luyện ma pháp nàng có thiên phú rất cao, nghe Niệm Bằng chỉ điểm một chút này, nhất thời liền minh bạch rất nhiều thứ, hỏi tới : ” Nhưng làm thế nào để có thể khiến tinh thần hoàn toàn tập trung ? Chung quy cũng phải có một phương pháp chứ ”.

Niệm Bằng đương nhiên không thể nói cho nàng phương pháp tập trung tinh thần lực của chính mình là từ phách sai mà ra, bắt đắc dĩ đáp : ” Mỗi người mỗi khác, đơn giản mà nói, lúc người tụ tinh hội thần đích quan sát thứ gì đó, tinh thần lực của người sẽ tập trung. Điều này cần phải trải qua thử nghiệm, mới có thể tìm được phương pháp tu luyện tối thích hợp với mình ”.

Long Linh suy nghĩ một chút, nói : ” Ta hiểu được ”. Nói rồi lấy ra một ma pháp tượng nhỏ tinh xảo từ trong lòng, không hề nói thêm lời nào, đi tới một góc ngồi xuống, chuyên chú nhìn vào bảo thạch trên pháp tượng.

Niệm Bằng thầm khen, mặc dù loại quan sát trực tiếp này không bằng được so với phương pháp tu luyện sai đạo phách ti của mình, nhưng không thể nghi ngờ rằng đó là phương pháp thích hợp nhất đối với Long Linh, bất quá, tu luyện tinh thần lực cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, chính mình cũng mất tám năm thời gian, mới có đạt tới thành tựu bây giờ.

Sư Cửu thấy Long Linh ngồi xuống, thần tình chuyên chú nhìn bảo thạch, không khỏi ngậy người một lúc, lúc trước Niệm Bằng nói hần cũng không có nghe ra, lúc này thấy Long Linh thật sự dựa theo lời Niệm Bằng mà thử nghiệm, không nhịn được cảm thấy có chút buồn cười, ngồi cạnh Niệm Bằng, thấp giọng nói : ” Ta nghe sư phụ nói, vốn người chỉ muốn Linh nhi một mình đến đồ thư quán tu luyện cùng người, nhưng là người lại chủ động đề xuất thêm ta ? ”.

Niệm Bằng mỉm cười, thấp giọng nói : ” Đỡ khiến đại ca người hiểu lầm thôi ! Ta phỏng chừng sẽ ở đồ thư quán một đoạn thời gian dài, người cứ yên tâm theo đuổi Linh nhi của người, ta xem thư sách của ta, cũng là cấp cho các người cơ hội riêng tư bên nhau, thế nào ? Đủ tình huynh đệ chưa ? ”.

Sư Cửu hướng về phía Niệm Bằng gơ ngón tay cái, thần tình hưng phấn trong mắt vô pháp che dấu, ” Hảo huynh đệ, có chuyện gì thì cứ nói với ca ca, ta nhất định giúp người ”.

Niệm Bằng mỉm cười nói : ” Bây giờ còn không có, đại ca, ta muốn đọc sách, mọi chuyện khác, ta đều không nhìn thấy ”. Nói xong, cầm thư sách đứng lên, đi tới sau một giá sách, tiếp tục quá trình học tập của hần. Sư Cửu hiểu ý cũng đứng lên, đến bên cạnh Long Linh ngồi xuống, cũng nhìn lên bảo thạch trên ma pháp tượng của nàng.

Trong hải dương thư sách, thời gian trôi qua rất nhanh, mới bắt đầu vài ngày, Sư Cửu còn có thể nhẫn nại ở nơi tịch mịch này làm bạn với Long Linh, nhưng hần trời sinh lười biếng, đối với tu luyện ma pháp cũng không thấy hứng thú, nếu không, cũng sẽ không phải gần ba mươi tuổi mà vẫn còn dậm chân ở cao cấp ma pháp sư cảnh giới. Vài ngày trôi qua, ngoại trừ lúc ăn cơm, Long Linh cùng Niệm Bằng nói chuyện đôi câu, hai người thủy chung đều yên lặng, tình huống này khiến Sư Cửu rất không thích ứng, tới ngày thứ ba, hần

thật sự vô pháp nhẫn nại nữa, ngoại trừ ngẫu nhiên vào xem ra, sẽ không lưu lại đây lâu. Dù sao thì Niệm Băng cùng Long Linh cũng giống như dầu gỗ, Sư Cửu hiện tại lại rất tín nhiệm Niệm Băng, tới ngày thứ bảy, hẳn đơn giản là không hề tới, tùy ý để hai người tu luyện ở đồ thư quán.

Niệm Băng một tay cầm sách, tay kia nhanh chóng ngưng tụ ma pháp lực, không ngừng khắc họa lên trên quyền trục, ma pháp quyền trục loại này, bản thân chỉ dùng tài liệu đặc thù chế tạo mà thành, mặt trên có một tầng thạch phần được nắn vỡ từ ma pháp bảo thạch, thông qua ma pháp để khắc họa, có thể đem ma pháp lực chứa đựng trên quyền trục, một khi cần sử dụng, là có thể hoàn thành thuần phát, giảm thiểu quá trình ngâm xương chú ngữ. Ngày đó khi Niệm Băng đối kháng công kích của Phượng Nữ đã ném ra hơn mười tờ giấy, chính là sơ cấp ma pháp quyền trục hẳn đã họa ra khi học được ở tầng thứ, nhị giai ma pháp này chỉ cần dùng giấy phổ thông để họa ra là được. Mà ma pháp vượt qua tứ giai lại cần có chuyên môn quyền trục mới có thể họa ra, loại bạch quyền trục này căn cứ phẩm chất bất đồng, giá cả cũng bất đồng, rẻ nhất thì một kim tệ, mà đắt nhất thì phải tới mười tử kim tệ. Bạch quyền trục bản thân nó cũng không phải phi thường đáng giá, nhưng nếu trên đó được họa ma pháp, nếu vậy, giá cả lập tức sẽ tăng lên gấp bội. Quyền trục mà Niệm Băng đang dùng, chính là bạch quyền trục phổ thông nhất trị giá một kim tệ, ma pháp sư công hội mặc dù cấp cho hội viên không ít chính sách ưu đãi, thế nhưng, bạch quyền trục thì hội viên phải dùng tiền của chính mình mà mua, Niệm Băng vốn đối với việc sử dụng quyền trục chỉ là có chút tò mò mà thôi, nhưng khi ở chỗ Phượng Nữ, sử dụng quyền trục để tự cứu chính mình, khiến hắn trở nên hiếu kỳ với quyền trục, sau khi xem xong chú ngữ, xem qua những tri thức mình cần, hắn liền ở tại tầng thứ hai học tập khắc họa và sử dụng quyền trục. Bạch quyền trục là hắn mua từ công hội, bởi vì hắn là một hội viên của công hội, giá cả có thể giảm tám phần, gần hai ngày, Niệm Băng mua một lần một trăm đề cấp bạch quyền trục lúc này đã dùng hết hơn chín mươi chiếc, tiền lương nửa tháng của hắn cứ như vậy ra đi. Bất quá, vận khí của hắn cũng cũng không tồi, bởi vì có ma pháp lực cao, lúc hắn khắc họa quyền trục thì có tỉ lệ thành công cao hơn nhiều so với ma pháp sư thông thường, trong hơn chín mươi quyền trục, có hơn ba mươi tứ giai quyền trục, thậm chí còn có sáu ngũ giai quyền trục cùng hai lục giai quyền trục, đó đã là cực hạn mà khả năng hiện tại của Niệm Băng có thể đạt tới.

” Một bút cuối cùng ”. Băng hệ ma pháp lực chợt ngưng tụ, Niệm Băng đưa ngón tay điểm lên bộ vị mấu chốt trên quyền trục, xoạt một tiếng, trên quyền trục lam quang thiểm động, nhất thời hóa thành một đoàn băng phần, phế hủy mất.

Tiêu tốn một lượng lớn tinh thần lực khiến Niệm Băng hơi mệt mỏi, bất đắc dĩ tựa trên giá sách, ” Lục giai ma pháp quyền trục này có tỉ lệ thành công thật là thấp, lại lãng phí thêm một kim tệ ”.

” Đã rất tốt rồi ”. Thanh âm dễ nghe từ sau lưng truyền đến, Niệm Băng xoay người nhìn lại, thấy Long Linh không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh. Ngồi xổm xuống, Long Linh nhìn quyền trục hoàn thành được bày trên mặt đất, mỉm cười nói : ” Nếu mỗi ma pháp sư đều có tỉ lệ thành công cao như ngươi, ma pháp sư công hội chúng ta đây sớm đã trở thành một tổ chức giàu có nhất trên đại lục rồi ”.

Niệm Băng ngăn người, đáp : ” Trong thư sách chỉ nói, họa ma pháp quyền trục có thể thành công hay không, phụ thuộc vào ma pháp lực, ma pháp khống chế lực của ma pháp sư, mà tùy theo ma pháp lĩnh ngộ, quyền trục tốt xấu cũng sẽ thay đổi theo. Chứ không nói tỉ lệ thành công là bao nhiêu. Linh nhi, tỉ lệ thành công của ta thật sự rất cao sao ? ”.

Long Linh mỉm cười đáp : ” Đương nhiên là rất cao. Nói như vậy, nghĩa là ma pháp sư chỉ có thể họa xuất ma pháp quyền trục thấp hơn hai giai so với cấp bậc ma pháp cao nhất mình có thể sử dụng, mà tỉ lệ thành công thường từ một cho đến năm phần trăm mà thôi. Mà bạch quyền trục loại tốt cũng không thể gia tăng ma pháp uy lực của quyền trục, chỉ giúp cho tỉ lệ họa xuất thành công tăng lên mà thôi. Dùng loại quyền trục đắt tiền này, tỉ lệ thành công cũng bất quá chỉ có hai mươi phần trăm mà thôi, hơn nữa quyền trục loại này có thể tích nhỏ, tiện mang theo người, do đó mới có giá cả cao như vậy. Cho nên, ma pháp quyền trục được họa xuất thành công, cho dù chỉ có tứ giai, giá trị của nó cũng là phi thường cao. Giống tứ giai Bạo Phong Tuyệt này của ngươi, chỉ ít cũng có giá trị từ năm mươi đến một trăm kim tệ. Người tổng cộng dùng một trăm quyền trục, thì thu được ba mươi tứ giai băng hệ ma pháp quyền trục, nói cách khác, ngươi chỉ ít có thể thu được tiền lời thập bội, ngươi nói xem, có đúng là giàu to rồi không chứ ? Huống chi, ngươi chỉ dùng bạch quyền trục phổ thông nhất để chế tác được mấy cái ngũ giai cùng lục giai quyền trục, lục giai ma pháp hẳn cấp bậc cao nhất ngươi có khả năng đạt tới, ngay cả quyền trục như vậy đều có thể làm ra được, cho dù là phụ thân ta cũng không có khả năng. Ma pháp tăng lên một giai, quyền trục sẽ có giá cả

cao gấp năm lần. Nói cách khác, mấy ngũ giai quyền trục này của người có thể bán được hơn vài chục tử kim tệ, mà lục giai quyền trục, có thể bán được trên hai trăm tử kim tệ ”.

Niệm Băng nghe Long Linh nói, không khỏi cười đáp : ” Nói như vậy, ta chẳng phải là phát đạt rồi sao ? Ha ha, Linh nhi, người sao biết ta chế tác được ngũ giai và lục giai quyền trục ? ”.

Long Linh đỏ mặt, đáp : ” Từ lúc người bắt đầu chế tạo quyền trục thì ta đã chú ý rồi, chế tạo quyền trục là tương đối nguy hiểm, ta không hy vọng người phá hỏng đồ thư quán. Thật không nghĩ tới, ma pháp khổng chế lực của người so với ta tưởng tượng còn mạnh hơn nhiều, sợ rằng ma đạo sĩ bình thường cũng không bằng được người, nếu không, quyền trục sao có thể dễ dàng thành công như vậy ”.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Ta giữ nhiều quyền trục như vậy cũng vô dụng, nếu người thích, cứ tùy tiện chọn lấy vài cái, đáng tiếc là pháp lực của ta không đủ, nếu không, thực muốn chế tác cao cấp quyền trục để sử dụng. Có quyền trục, khi gặp địch nhân, đem quyền trục ném ra, kể cả là cao cấp vũ giả, sợ rằng cũng sẽ không được thoải mái ”.

Long Linh bật cười, nói : ” Người không sao chứ. Phải biết rằng, ném quyền trục đã giống như ném tiền a ! Nói đến quyền trục ta mới nhớ ra, lần trước, Lý Đắc bá bá bởi vì nhất thời sơ suất bị Bạo Phong Tuyệt của người vây quanh, vì giữ mặt mũi, người phải dùng một thất giai ma pháp quyền trục, đó là được phụ thân ta hiệp trợ, người mới hóa xuất thành, nếu mang ra bên ngoài, chỉ ít có thể bán được ba nghìn tử kim tệ. Lúc người đi rồi, người không biết là tiếc nuối đến mức nào. Thành phẩm của quyền trục đó, đã tốn của người hơn hai trăm tử kim tệ ”.

Niệm Băng hơi giật mình nhìn Long Linh, nói : ” Ma pháp quyền trục thật sự đáng giá như vậy sao ? ”.

Long Linh dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Niệm Băng, ” Hiện tại ta mới chính thức tin tưởng rằng trước kia người chưa từng học tập chính quy ma pháp, ma pháp quyền trục chẳng những đáng giá, hơn nữa giá cả là không có giới hạn, ma pháp quyền trục vượt qua lục giai, giá cả tăng lên thập bội, phải biết rằng, một thất giai ma pháp quyền trục, có thể dễ dàng phá hủy cửa thành không hề phòng ngự, mà bát giai quyền trục có thể trong trạng thái thuận phát hủy diệt một đội binh lính nghìn người, tới cửu giai, một quyền trục có khả năng phóng xuất ma pháp uy lực có thể hủy diệt một quân đoàn vạn người. Người ngẫm lại, kiến thiết một quân đoàn vạn người tốn bao nhiêu tiền ? Bát giai quyền trục căn cứ theo ma pháp bát đồng, giá trị chỉ ít cũng phải trên một vạn tử kim tệ, một bát giai đại phạm vi công kích ma pháp quyền trục, là khoảng năm vạn tử kim tệ. Về phần cửu giai quyền trục, cơ bản là không có giá cả. Hơn nữa, cũng lâu rồi không hề xuất hiện. Phụ thân ta trong tình huống ngâm xương chú ngữ một đoạn thời gian dài, có thể thi triển thập giai ma pháp, người từng cố gắng chế tạo cửu giai quyền trục, thế nhưng, lại thủy chung vô pháp thành công. Tại phương diện này, người đã hao phí mất mấy nghìn tử kim tệ để mua bạch quyền trục đấy ”.

Nghe Long Linh nói xong, Niệm Băng đột nhiên hiểu được, ma pháp quyền trục đáng giá như vậy, nguyên nhân chủ yếu nhất là, ma pháp quyền trục gì, dù chỉ là ở trong tay một sơ cấp ma pháp sư, đều có thể phát huy ma pháp uy lực lưu trên quyền trục, cứ như vậy, chỉ cần có tiền, một sơ cấp ma pháp sư trên người mang theo mười quyền trục, thậm chí có thể chống lại một ma đạo sĩ chống lại, đây là chỗ tốt của quyền trục, bất quá, theo lời Long Linh, quyền trục mình làm ra có thể bán được không ít tiền, sau này khi cần tiền, làm ra một ít là được.

” Đáng tiếc ma pháp lực của ta bây giờ còn thấp, chỉ có thể làm được tới lục giai, ta cũng không dùng được hết nhiều quyền trục như vậy, Linh nhi, người xem có thể nhờ hội trưởng giúp ta bán một ít ? ”.

Long Linh mỉm cười nói : ” Bán ? Ba ba thấy nhiều quyền trục như vậy còn muốn bán sao. Người khẳng định sẽ muốn lưu lại, phải biết rằng, là một ma pháp sư công hội, lưu trữ càng nhiều quyền trục, trong lúc ma pháp sư chiến đấu, hoặc là trong chiến tranh, là có thể giúp tăng cường chiến đấu lực của công hội, cho dù chỉ là tứ giai ma pháp quyền trục, lưu giữ càng nhiều càng tốt. Hiện tại trong công hội, người có thể làm ra được quyền trục như người là rất ít, dù sao, tỉ lệ thành công quá thấp, vì để đề cao tỉ lệ thành công, mọi người đều sử dụng bạch quyền trục tương đối tốt, hao phí rất lớn. Như vậy được rồi, ta thay mặt ba ba đáp ứng người, chỉ cần người muốn, công hội cung cấp miễn phí cho người tất cả tư nguyên, nhưng quyền trục làm ra, người phải bán lại cho công hội với giá bằng một nửa, người muốn lưu lại cho người bao nhiêu thì tùy. Ta phỏng chừng, với ma pháp khổng chế lực của người hiện tại, nếu dùng bạch quyền trục loại tốt

nhất, khi chế tạo tứ giai quyền trục, tỉ lệ thành công suất có thể đạt tới trên tám mươi phần trăm. Ta đề nghị người làm nhiều cao giai quyền trục, như vậy người mới rèn luyện được nhiều hơn, chế tạo quyền trục một thời gian, đối với không chế ma pháp lực sẽ có tác dụng rất lớn, chỉ bất quá, những người có tỉ lệ thành công thấp giống như ta, lại chẳng thể dùng nổi phương pháp xa xỉ này ”.

Niệm Băng đại khái đã minh bạch được sự trân quý của quyền trục, mỉm cười nói : ” Đề nghị của người ta tiếp nhận, dù sao tư nguyên ta dùng đều là công hội cấp cho, nếu không có tư liệu trong đồ thư quán, ta cũng không thể làm ra quyền trục, như vậy đi, tất cả quyền trục ta làm ra, ngoại trừ những cái ta cần giữ lại, tất cả đều cống hiến cho công hội, ta một phần tiền cũng không cần, bất quá, ta hy vọng hội trưởng có thể cấp cho ta một quyền hạn, khi ta cần tiền, hy vọng công hội có thể cung cấp một số lượng nhất định, như vậy có được không ? ”.

Long Linh ngậy ra một lúc, ” Ta, ta không nghe lầm chứ ? Người không cần tiền ? ”.

Niệm Băng mỉm cười, đáp : ” Ta nhiều tiền cũng có ích lợi gì ? Mang theo trên người thì quá phiền toái, huống chi ta chi tiêu cũng không nhiều ”.

Long Linh hoan hô một tiếng, đột nhiên ôm lấy Niệm Băng, dùng hôn lên mặt hán một cái, ” Thật tốt quá, thật sự là tốt quá. Niệm Băng, người biết không, bởi vì có Băng Thần tháp, Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta một mực chẳng hề có địa vị gì trên đại lục, ma pháp cao thủ trong công hội chẳng những rất thưa thớt, các thứ dự trữ cũng ít hơn nhiều so với công hội của các đế quốc khác, trong mắt Băng Nguyệt đế quốc hoàng thất, chỉ có Băng Thần tháp mới là tượng trưng cho đế quốc ma pháp, chúng ta không đáng kể chút nào, cho nên, cung cấp tài chính cũng ít đến thương cảm. Ba ba cũng cứ vì vậy mà phiền lòng, thật không biết người là quái vật gì, phải biết rằng, kể cả là ba ba làm đế giai quyền trục này, tỉ lệ thành công cũng kém xa người, công hội hiện tại chỉ ít một nửa chi tiêu, đều dựa vào việc ba ba chế tác quyền trục mà duy trì ”.

Niệm Băng sờ sờ lên chỗ vừa mới được Long Linh hôn, kinh ngạc nói : ” Không thể nào, một ma pháp sư công hội của đế quốc, lại phải dựa vào đó để duy trì sao ? ”.

Long Linh buồn bã đáp : ” Sự thật là như vậy, công hội chúng ta cùng với công hội của đế quốc khác bất đồng, công hội của đế quốc khác đều được cả đế quốc ở sau lưng hỗ trợ, vốn chúng ta cũng vậy, nhưng Băng Thần tháp thế lực càng ngày càng lớn, công hội cũng càng ngày càng không chiếm được địa vị trong mắt của đế quốc hoàng gia, tài chính cấp cho chúng ta quả thực ít đến thương cảm, đến bây giờ, cơ hồ chỉ mang tính chất tượng trưng mà thôi. Niệm Băng ! Sau này có người làm quyền trục, cả công hội đều được cải thiện, thật sự là quá tốt, thật cảm ơn người. Ba ba cũng rất cực có thể không cần phải vất vả như vậy nữa. Người biết không ? Ba ba năm nay mới năm mươi mấy tuổi, Tuyết bá bá, cũng chính là phụ thân của Tỉnh Tỉnh đã quá sáu mươi tuổi, xét về tu vi, ba ba rõ ràng lợi hại hơn nhiều so với Tuyết bá bá, nhưng bởi vì nhiều năm vất vả, người lại có vẻ già nua hơn cả Tuyết bá bá, Niệm Băng, cảm tạ người, người là hy vọng của công hội ! Người tiếp tục đọc sách đi, ta muốn đi đem tin tức tốt này nói cho ba ba, ta có thể mang đi mấy quyền trục người làm không ? ”.

Niệm Băng mỉm cười, đáp : ” Đương nhiên có thể, xin cứ tự nhiên ”. Biết Long Linh cũng một thời gian rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hán thấy Long Linh hưng phấn như vậy, đó đương nhiên không chỉ là vì ma pháp sư công hội, mà trọng yếu hơn, là vì phụ thân nàng.

Long Linh cao hứng lấy mấy quyền trục từ trên mặt đất, cũng không nhìn xem là mấy giai, lập tức chạy ra ngoài, trong chớp mắt đã biến mất ở thang lầu.

Niệm Băng nhìn bóng lưng nàng rời đi, cảm thụ một vẻ ôn nhuận, thì trào tự nhủ : ” Thật sự là một cô nương đáng yêu ! Quyền trục nguyên lai là tốt như vậy, ân, bình thường thì sẽ để lại cho công hội, cấp bậc cao thì ta giữ để dùng. Giữ lại một ít quyền trục, sau này hành tẩu đại lục, cũng sẽ dễ dàng hơn ”.

Hán cũng không tiếp tục tiến hành chế tạo quyền trục, mười ngày đã trôi qua, tri thức cơ bản ở tầng thứ hai hán đã đọc hết rồi, còn một quyển cuối cùng hán cảm thấy hứng thú, chỉ cần đọc xong quyển này, hán có thể tiến vào tầng thứ ba rồi, tiếp tục lý giải càng nhiều ma pháp tri thức.

Thuận tay từ cầm lên thư sách đặt lẫn trong đồng quyền trục, chậm rãi mở ra, tên của thư sách, là ” Ma pháp trận sơ giải ”.

Ma pháp trận, là thông qua phù hiệu đặc thù cùng ma pháp ba động, kết hợp với ma pháp nguyên tố trong thiên địa, dùng một loại phương pháp vận dụng hợp lý. Dưới tình huống nhất định, ma pháp trận là thứ mà mỗi ma pháp sư cần phải hiểu rõ, nhất là cao cấp ma pháp sư, bởi vì, chỉ có hợp lý vận dụng ma pháp trận, ma pháp sư mới có thể đem toàn bộ năng lực của mình phát huy hoàn toàn, dùng ít nhất năng lượng, phóng xuất ma pháp uy lực cường đại nhất.

Đọc được một đoạn, Niệm Băng nhất thời trở nên hứng thú, hần sở dĩ lựa chọn quyển sách này, nguyên nhân là vì đang chế tạo ma pháp quyển trục, bởi vì họa pháp trên ma pháp quyển trục, kỳ thật chính là lấy ma pháp trận làm cơ sở, đã như vậy, nếu mình có thể nắm rõ các tri thức về ma pháp trận, có lẽ là có thể chế tạo được ma pháp quyển trục mang đặc thù của chính mình. Như vậy, uy lực mới có thể mở rộng đến vô hạn.

Ma pháp trận là tri thức rất ảo diệu, cho dù với sự thông minh của Niệm Băng, khi hần thấy lần lượt từng phù hiệu phức tạp, cùng với các tác dụng và liên hệ của phù hiệu, chính là còn không khỏi có chút mờ mịt, ma pháp phù hiệu cũng không nhiều, chỉ có hơn một trăm cái, mỗi cái đều có tác dụng của chính nó, thế nhưng, đem một ma pháp phù hiệu kết hợp với một ma pháp phù hiệu khác tạo thành một phù hiệu mới, tác dụng của chúng sẽ có biến hóa rất lớn, biến hóa này, chính là thứ khiến Niệm Băng đau đầu, hơn một trăm phù hiệu, khi tổ hợp với nhau, để tạo ra phù hiệu mới, tuyệt đối số lượng sẽ gấp bội lần, dưới tình huống này, hần sao có thể nhớ hết đây ?

Quyển sách dày hơn một nghìn trang, Niệm Băng bị ma pháp trận hấp dẫn, nhanh chóng đắm chìm trong đó, giờ này khắc này, hần thậm chí đã quên mất chính mình là một trù sư, sự ảo diệu của ma pháp đã khiến hần trầm mê, ma pháp, quả thực thật thần kỳ, khi đi sâu vào nghiên cứu, sẽ phát hiện ra rằng nó rộng lớn hơn nhiều so với ngoại giới nhận định.

” Niệm Băng, có thể dừng một chút không ? ”. Thanh âm ôn hòa khiến Niệm Băng đang học tập ma pháp trận tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn lên, không biết lúc nào, công hội hội trưởng Long Trí và Long Linh đã xuất hiện bên cạnh. Vội vàng đứng lên, xấu hổ nói : ” Xin lỗi, hội trưởng, ta quá nhập thần ”.

Long Trí mỉm cười nói : ” Không sao, như vậy rất tốt. Ta đã nghe Linh nhi nói chuyện của ngươi, ngươi hiện tại có thể làm một quyển trục cho ta xem không, ta thật sự không rõ, ma pháp lực của ngươi mặc dù không kém, nhưng so với ta, còn có chênh lệch không nhỏ, tại sao khi chế tạo quyển trục, tỉ lệ thành công lại cao như vậy ? ”.

Niệm Băng bất đắc dĩ nhún vai, nói : ” Vấn đề này ta cũng không rõ, ta sẽ làm một cái, người là đại thụ trong ma pháp giới, có lẽ, người có thể tìm được vấn đề mấu chốt. Đáng tiếc, bạch quyển trục của ta đã dùng hết rồi ”.

” Không sao, ta có ”. Vừa nói, Long Trí lấy từ trong lòng ra một quyển trục tiểu xảo đưa cho Niệm Băng, mỉm cười nói : ” Đây là bạch quyển trục loại đắt nhất, trị giá mười tử kim tệ, nó có thể tăng tỉ lệ thành công của người khi chế tạo quyển trục. Người thử xem ”.

Lúc cầm quyển trục chỉ khoảng ba tấc vào tay, Niệm Băng lập tức cảm giác được sự khác biệt, ma pháp nguyên tố nồng đậm trên quyển trục, cẩn thận mở quyển trục ra, mặt giấy màu trắng sáng bóng, hơn xa loại bạch quyển trục giá một kim tệ của mình. Niệm Băng không hề do dự, lập tức bắt đầu, tay phải giơ lên, không khí chung quanh nhất thời trở nên rét lạnh lẽo, hần không vội vàng tiến hành khắc họa pháp trận lên quyển trục, mà giống như trước đây khi phách sài thì quan sát thanh củi vậy, cẩn thận quan sát quyển trục trị giá mười tử kim tệ trước mặt, trong mắt thần quang lóe lên, tìm kiếm khe hở của năng lượng ba động.

Rốt cục, sau một hồi quan sát, Niệm Băng tay phải khẽ động, cổ tay như bị bẻ gãy, múa nhanh phía trên quyển trục, từng đạo ma pháp lực do băng nguyên tố ngưng kết lại không ngừng khắc họa trên quyển trục, tốc độ nhanh đến không thể nhìn rõ. Một ngũ giai Băng Tường Thuật sau vài nháy mắt đã hoàn thành, khi Niệm Băng điểm lên nét cuối cùng trên quyển trục, một vòng lam sắc quang mang tỏa ra bốn phía, quang mang phát ra tạo thành vầng sáng lớn rồi chợt thu liễm, một năm giai quyển trục đã thành công như vậy.

Long Trí hít một hơi dài, ” Trời ạ ! Người là đang họa quyển trục sao ? ”.

Niệm Băng từ trong tập trung tinh thần tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn Long Trí, mỉm cười nói : ” Hội trưởng, bạch quyển trục này quả thực tốt, ta trước đây, sợ rằng phải cần mười cái mới có thể thành công được một

cái, người xem, này Bằng Tường Thuật quyền trục này có được không ? ”.

Long Trí cười khổ đáp : ” Niệm Bằng, may mắn là ta còn chưa gì đến mức hoa mắt, trách không được người có thể có tỷ lệ thành công cao đến vậy ? Khi ta họa một quyền trục, chỉ ít phải mất một canh giờ, mà người lại chỉ cần một thời gian ngắn ngủi, đây chính là chênh lệch a ! Ta nghĩ, thời gian người tiếp xúc với ma pháp quyền trục không dài, tại sao lúc họa lại nhanh như vậy ? Chẳng lẽ người sẽ không sợ họa sai sao ? Phải biết rằng, ma pháp trận trên ma pháp quyền trục yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt, dù là chỉ có một sai lầm nhỏ, cả quyền trục cũng sẽ đi tong, lúc trước Linh nhi nói cho ta biết người đã họa xong một trăm quyền trục, ta còn không tin, hiện tại xem ra, người quả thực là một ma pháp thiên tài danh phù kỳ thực ! ”.

Niệm Bằng mỉm cười nói : ” Ta đã nói với Linh nhi, lúc tu luyện ma pháp, nếu muốn ma pháp không chế lực trở nên chuẩn xác và cường đại, vậy thì, tập trung tinh thần là biện pháp tốt nhất. Ta trước lúc họa một quyền trục, phải đem hình thái của ma pháp trận họa ở trong đầu một lần, thông qua quan sát bạch quyền trục, tìm được vị trí tốt nhất để xuống tay, trực tiếp dung nhập vào ma pháp khí tức trong bạch quyền trục, như vậy, tự nhiên có thể một lần là xong, khi tinh thần lực hoàn toàn tập trung, họa quyền trục căn bản không thể có sai sót. Cho dù là lúc trước ta làm hỏng những quyền trục này, thì đều bởi vì trong thời khắc mấu chốt ta không tập trung được đủ ma pháp lực mà thôi ”. Hắn đương nhiên không thể nói cho Long Trí biết, mình bởi vì nhiều năm luyện tập đao công, độ chuẩn xác của tay phải cực cao, cho nên mới có thể họa chắc chắn như vậy, Long Trí mà muốn họa quyền trục như vậy, sợ rằng cũng phải cần tám năm thời gian đi mà thái rau hoặc là phách sài trước đi.

Long Trí ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, ” Thiên tài a thiên tài, Niệm Bằng, việc đứng đắn nhất trong đời ta chính là cưới được mẫu thân của Linh nhi, mà điều thứ hai, sợ rằng chính là việc nhận người vào công hội. Ta tuyên bố, từ giờ trở đi, người chính thức trở thành công hội trưởng lão, hưởng thụ mọi quyền hạn giống như các trưởng lão khác, chỉ cần người muốn, bằng vào đặc thù huy chương, có thể lấy toàn bộ tiền tài ở bất cứ phân hội nào của công hội ”.

Niệm Bằng sớm đã đoán được Long Trí sẽ nói như vậy, dù sao, ma pháp quyền trục đối với một công hội thì quá trọng yếu, nhất là trong tình huống của Bằng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, gặp người như vậy bọn họ sao không vui mừng, hắn không lôi kéo mình mới là lạ.

” Đã như vậy, Niệm Bằng xin tuân lời. Hội trưởng, ta cũng thanh minh một chuyện, từ giờ trở đi, phàm là quyền trục ta làm ra, ngoại trừ những cái ta giữ lại, toàn bộ đều đưa cho công hội, ta chỉ hy vọng, công hội có thể tận lực cung cấp cho ta một vài bạch quyền trục có phẩm chất tốt, như vậy, tỷ lệ thành công của ta sẽ tăng lên, đáng tiếc ta hiện tại ma pháp lực còn yếu, nếu có thể làm ra vài thất, bát giai quyền trục, thì sẽ càng có lợi hơn cho công hội ”.

Long Trí mỉm cười, đáp : ” Còn thời gian mà, tu luyện ma pháp lực không thể cấp bách. Người cũng không cần phải gấp gáp họa quyền trục, trước tiên cứ học tập những thứ cần thiết rồi hãy nói, người yên tâm, chỉ cần người muốn, công hội sẽ toàn lực cung cấp cho người bạch quyền trục loại tốt nhất để sử dụng, đương nhiên, ta cũng hy vọng người có thể làm ra nhiều nhiều năm, lực giai quyền trục ”.

Trong lòng Niệm Bằng thầm nghĩ, có thể khả năng chế tạo ma pháp quyền trục này, mình cũng coi như đã có chỗ đứng vững vàng ở công hội rồi, đáng tiếc là thực lực của ma pháp sư công hội lại kém xa Bằng Thần tháp, nếu không, mình chỉ cần chia rẽ một chút, nói không chừng, có thể khiến cho công hội tranh đấu với Bằng Thần tháp, dù là chỉ là ngầm ngầm đấu tranh, nhưng với hành động sau này của mình cũng phi thường có lợi.

Long Trí tâm tình vui vẻ, hắn vốn mời Niệm Bằng đến Thanh Phong Trai ăn cơm, nhưng bị Niệm Bằng lấy cớ tiếp tục học tập ma pháp trận mà từ chối. Quả thực, đối với Niệm Bằng hiện tại mà nói, không có cái gì trọng yếu hơn so với học tập ma pháp trận, bởi vì, hắn từ những kiến thức của ma pháp trận trung đã thấy được rất nhiều điều có lợi cho việc tu luyện băng hỏa đồng nguyên.

Từng ngày trôi qua, để đọc xong quyển sách nghìn trang về ma pháp trận, cũng khiến Niệm Bằng tốn mất bảy ngày, hắn cũng không chỉ đọc, mà phần lớn thời gian là dành cho nghiền ngẫm. Hắn không nghiên cứu những biến hóa sau khi dung hợp phù hiệu, mà là đem tổng cộng hơn một trăm phù hiệu, học thuộc tính chất đặc thù của từng cái. Bởi vì trong khi học tập, hắn đột nhiên lĩnh ngộ được, phù hiệu sau khi dung hợp là hoạt, nhưng hơn một trăm phù hiệu cơ bản lại là tử, phù hiệu sau khi dung hợp sẽ có những tính

chất đặc biệt, những tính chất này thì đều là do các phù hiệu cơ bản biến hóa mà thành, cho nên, chỉ cần mình có thể nắm rõ hoàn toàn những phù hiệu cơ bản này, nắm rõ quy luật biến hóa của chúng, thì cũng giống như là nắm rõ tất cả các tri thức cơ sở về ma pháp trận rồi.

24. Chương 23 - Dung Hợp Ma Pháp Đích Quyền Trục

Long Linh vẫn như trước bởi bạn bên cạnh Niệm Băng, tiếp tục dựa theo phương pháp tu luyện tinh thần lực Niệm Băng dạy, chỉ bất quá, hiện tại tu luyện đã không còn chuyên chú, Long Trí giao cho nàng một nhiệm vụ rất trọng yếu, đó chính là chiếu cố tới sinh hoạt của Niệm Băng, thỏa mãn tất cả những thứ hần cần. Cho nên, thời gian nào mà nàng không tu luyện, sẽ phải nhìn ngó Niệm Băng.

” Xem đủ rồi sao ? ”. Thanh âm nhẹ nhàng cất lên, Long Linh ngẩng đầu nhìn về phía Niệm Băng đang đứng lên.

Niệm Băng mỉm cười gật đầu, nói : ” Ta nghĩ, hiện tại chúng ta có thể tới tầng thứ ba rồi, mặc dù tri thức nơi đó ta còn vô pháp ứng dụng, thế nhưng hy vọng có thể từ trong đó tìm được vài thứ đặc thù, nếu có thể vận dụng vào ma pháp quyền trục, quyền trục ta chế tác sẽ có được vài đặc tính mà những quyền trục khác không thể có được ”.

Long Linh nghe ra thứ gì đó trong lời Niệm Băng, ” Ý của ngươi là, ngươi có thể cải biến ma pháp quyền trục sao ? Nhưng là, phương pháp chế tác quyền trục được truyền lại hơn một nghìn năm rồi, còn chưa có ai có thể có điều cải biến ! ”.

Niệm Băng cười hắc hắc, đáp : ” Đó là bởi vì tiền nhân tiểu ý tưởng sáng tạo, ta nghĩ, ta có thể làm được, mặc dù chỉ mới vừa nhập môn, thế nhưng, chỉ cần cho ta thời gian tiến hành nghiên cứu, ta nhất định có thể thành công ”. Qua nhận thức về ma pháp trận, hần đã minh bạch rất nhiều thứ, ứng dụng và lý giải, hoàn toàn là hai việc khác nhau, hần hiện tại thì không cần nhìn tới phương pháp chế tác ma pháp quyền trục, cũng có thể tưởng tượng được chính xác nguyên lý họa xuất và chế tác cao giai ma pháp quyền trục, đó chính là bởi chữ ngộ kia.

Thấy Long Linh tựa hồ có chút nghi hoặc, Niệm Băng cúi người, lấy lên một tờ giấy trên mặt đất, đó là một tờ giấy được họa ma pháp phù hiệu. Hần đưa cho Long Linh, nói : ” Từ trên mặt nó ngươi có thể nhìn ra điều gì ? ”.

Long Linh nhận lấy, chỉ thấy trên mặt có họa vài phù hiệu không hề phức tạp, nhíu mày, nói : ” Đây tựa hồ là một loại quyền trục họa pháp, bất quá, xét từ mức độ phức tạp, đây là một nhị giai quyền trục ! Cái này có ý nghĩa gì sao ? ”.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Ngươi nói rất đúng, đây là một quyền trục, đề cấp ma pháp quyền trục, bất quá, có một điều ngươi nói sai rồi, nó không phải một nhị giai ma pháp quyền trục, mà là nhất giai. Đứng kinh ngạc, tuyệt đối là nhất giai ma pháp quyền trục, nó có vẻ hơi phức tạp, sự phức tạp của nó là có đạo lý. Ngươi xem đi ”. Nói xong, hần lấy lại quyền trục từ tay Long Linh, rồi vung lên, được băng hệ ma pháp lực kích thích, tờ giấy trắng trong nháy mắt biến mất, một băng trùy xuất hiện giữa không trung, chọt bắn tới phía Long Linh. Loại nhất giai công kích ma pháp này đối với Long Linh mà nói thì tự nhiên sẽ không phát sinh ra thương tổn gì. Long Linh nhấc tay, cũng phát ra một băng trùy nghênh đón, dựa theo lẽ thường mà phán đoán, hai băng trùy sẽ đụng độ tạo thành băng phần. Thế nhưng, thứ Niệm Băng làm ra há lại có thể dùng lẽ thường mà đoán được sao ?

Hai băng trùy giống nhau va chạm, quả thực sinh ra băng phần, chỉ bất quá, ngay khi Long Linh tưởng rằng đã kết thúc, từ trong băng phần đột nhiên bắn ra một đạo băng nhận, trong chớp mắt đã chém tới trước mặt nàng.

Long Linh kinh hô một tiếng, lúc này nàng đã không kịp sử dụng ma pháp, chỉ có thể cúi đầu, nỗ lực né nhanh. Niệm Băng mỉm cười, phát tay, băng đao vẽ ra một đường vòng cung rồi rơi vào tay hần. ” Thế nào ? Ngươi minh bạch chưa ? ”.

Long Linh nhìn Niệm Băng, dần dần từ kinh ngạc tỉnh táo lại, ” Đó, đó là ? ”.

Niệm Băng mỉm cười nói : ” Đây là thành quả ta nghiên cứu ra, không sai, từ mặt ngoài mà xem, nó chỉ là một nhất giai quyền trục, thế nhưng, bên trong quyền trục, lại dung hợp hai ma pháp Băng Trùy và Băng Nhận Thuật, một nhất giai, một nhị giai, nếu người bị nhất giai Băng Trùy mê hoặc, tất nhiên sẽ bị thương bởi nhị giai ma pháp sau đó, thì triển cái này, ta chỉ muốn chứng minh với người một nguyên lý, điều tiên nhân lưu lại đương nhiên quý giá, nhưng nếu chúng ta không biết sáng tạo, thì cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới của tiên nhân, ta muốn nói với người, chính là phương pháp chế tác của đồng quyền trục đa ma pháp. Mặc dù còn chưa đầy đủ, thế nhưng, người tưởng tượng một chút, nếu ta có thể đem một ngũ giai và một lục giai ma pháp dung hợp trong một quyền trục, thì khi cùng ma pháp sư đối kháng, uy lực mà nó có khả năng phát huy thậm chí có thể hủy diệt một ma đạo sĩ ”.

Long Linh tròn to mắt nhìn Niệm Băng, nàng thật sự vô pháp lý giải được đầu óc của thiếu niên trước mặt này là được làm bằng gì, hơn nghìn năm rồi, lần đầu tiên có người lớn mật đưa ra ý nghĩ như vậy, lần đầu tiên có loại nghiên cứu này xuất hiện, mặc dù Niệm Băng vẫn chỉ là một đại ma pháp sư, thế nhưng, thành tựu của hắn tuyệt không thể kém so với một ma đạo sư, chỉ cần nghiên cứu này của hắn thành công, vậy thì, địa vị của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội trên đại lục tất nhiên sẽ được cải thiện đáng kể.

” Niệm Băng, người đến tột cùng là làm như thế nào ? Người dĩ nhiên thật sự thành công rồi ”. Ánh mắt Long Linh nhìn Niệm Băng đã xuất hiện thứ gì đó, dù sao, bất luận là nữ nhân loại nào, chung quy vẫn sẽ bị hấp dẫn bởi nam nhân có thành tựu.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Kỳ thật thì chẳng có gì, đi thôi, chúng ta nên tới tầng thứ ba, chờ ta hoàn thiện nghiên cứu này xong, ta sẽ dạy người phương pháp chế tác dung hợp quyền trục, đáng tiếc chính là, loại quyền trục này chế tác rất khó khăn, so với quyền trục bình thường thì khó khăn hơn nhiều, cho dù là ta, hiện tại cũng chỉ thành công chế tạo ra cái vừa rồi người xem. Giai càng cao, càng cần có tinh thần lực và ma pháp lực khổng lồ hỗ trợ, bất quá, ta thủy chung nghĩ rằng, trong đó hẳn phải có chút huyền bí, ta hiện tại chỉ là cưỡng ép hai ma pháp đặt trên một quyền trục, nếu có thể để cho bọn họ tự nhiên kết hợp cùng một chỗ, nếu vậy, hiệu quả tất nhiên sẽ hoàn toàn khác. Quyền trục trên mặt đất người cầm đi, giao cho phụ thân người, mấy ngày nay ta cũng chỉ làm ra được mười ngũ giai quyền trục, bốn lục giai quyền trục mà thôi. Ở tầng thứ ba, ta nghĩ, ta còn cần nghiên cứu cẩn thận về ma pháp trận, sau khi tìm được phương pháp tốt hơn, ta mới tiếp tục chế tác quyền trục ”. Vừa nói, hắn vừa đi lên tầng thứ ba của đồ thư quán.

Niệm Băng đương nhiên sẽ không đem tất cả ý nghĩ trong lòng nói ra, kỳ thật, hắn hiện tại đã có thể chế tác dung hợp ma pháp quyền trục cấp bậc cao hơn, hắn dùng giấy trắng thử nghiệm các loại phương pháp dung hợp, uy lực của ma pháp mặc dù khác nhau, nhưng nguyên lý thì là tương đồng, chỉ cần có thể thử nghiệm thành công với đề giai ma pháp, vậy thì, cao giai ma pháp cũng tất nhiên là có thể thành công.

Thân ảnh của Niệm Băng biến mất ở góc thang lầu, Long Linh hơi chán nản ngồi bệt xuống đất, nhìn giá sách trước mặt, tự nhủ : ” Tại sao ? Tại sao hắn có thể từ thư sách ‘ tử ’ này tìm ra được những thứ ‘ hoạt ’ như vậy, tại sao ta không làm được ? Ma pháp thiên tài cái gì, ở trước mặt hắn, ta chỉ bất quá là một tiểu hài tử mà thôi ”. Nàng mơ hồ cảm giác được, tương lai không xa, Niệm Băng tất nhiên có thể khiến cho ma pháp giới chấn động, khi đó, hắn sẽ trở thành một tồn tại bất hủ trong ma pháp thế giới, mà mình, là kẻ chứng kiến cái tồn tại này đầu tiên.

Niệm Băng nghiên cứu cực kỳ gian khổ, khổ ở yêu cầu của hắn đối với chính mình, từ lúc tiến vào đồ thư quán tới nay, hắn đã gần một tháng không hề ly khai, khi hắn mệt mỏi, thì dùng mình tưởng phương pháp mà nghỉ ngơi, tinh thần khôi phục, lập tức tiếp tục nghiên cứu và học tập, ma pháp tri thức thu được ở tầng thứ ba lớn hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, Niệm Băng trước tiên đem tất cả chú ngữ ghi sâu trong óc, sau đó thì bắt đầu nghiên cứu ma pháp trận, chế tác quyền trục còn chưa tiến hành, quyền trục dù sao chỉ là ngoại vật, cứ tính là làm cho nhiều quyền trục, thì cũng sẽ có ngày dùng hết, so ra thì không bằng thực lực tự thân, ma pháp quyền trục, kỳ thật chỉ là kẻ yếu nhược sử dụng mà thôi, cường giả chân chính sẽ không hề coi trọng. Hắn nghiên cứu khắc khổ như vậy, đó là bởi vì, ma pháp trận có lẽ chính mấu chốt để hé lộ sự huyền bí của băng hỏa đồng nguyên. Sự huyền bí của băng hỏa đồng nguyên, mới là thứ mà Niệm Băng cảm thấy hứng thú nhất.

Nghiên cứu liên tục, Niệm Băng cũng không biết, Long Trí vì ủng hộ nghiên cứu của hắn, đã hạ lệnh phong tỏa cả đồ thư quán, ngoại trừ Linh nhi có thể đem cơm tới và thị hầu cho hắn những sinh hoạt hàng ngày,

những người khác đều không được đi vào. Mệnh lệnh này, được ban bố khi mà Long Trí biết được Niệm Băng nghiên cứu ra dung hợp ma pháp, cùng lúc ban bố mệnh lệnh, hắn cũng hạ quyết quyết tâm, không tiếc hết thảy mọi thứ, giữ bằng được Niệm Băng ở lại công hội, cũng không phải muốn giữ người của hắn, mà là muốn giữ tâm tư của hắn, chỉ khi giữ lại được tâm tư của hắn, Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội mới có thể trở nên cường đại hơn.

Đồ thư quán tầng thứ ba rõ ràng không giống tầng một và hai, tầng một, tầng hai đều có hơn mười giá sách lớn, mà tầng thứ ba chỉ có bốn cái, từng giá sách bất quá chỉ có hơn trăm quyển sách, hơn nữa đại đa số thư sách đều có vẻ rất cũ. Ma pháp chú ngữ các hệ từ lục giai đại phạm vi ma pháp đến cửu giai đơn thể ma pháp đều đủ cả, mặc dù hiện tại hắn còn không cần đến, nhưng vẫn cẩn thận đọc hết.

” Niệm Băng ”. Thanh âm của Long Linh vang lên, kéo Niệm Băng từ trầm tư nghiên cứu tỉnh lại, ngay cả hắn cũng không biết là mình đã ở tầng thứ ba của đồ thư quán mấy ngày rồi.

” Linh nhi, có việc gì thế ? Mấy ngày nay người tựa hồ tới ít đi thì phải ”. Niệm Băng buông quyển sách trên tay, mỉm cười nói.

Long Linh mỉm cười, nói : ” Không phải ta tới ít đi, mà là người quá chuyên chú, căn bản là không có chú ý tới ta ”.

Niệm Băng xấu hổ cười, ” Có lẽ vậy, từ khi vào đồ thư quán tới nay, ta quả thực đối mọi sự đều chú ý ít đi. Linh nhi, người tìm ta có việc sao ? ”. Hắn biết, nếu không phải có chuyện đặc biệt, Long Linh sẽ không cắt đứt việc họp tập của mình.

Long Linh mỉm cười, nói : ” Đương nhiên là có việc, có người đến công hội tìm người. Người có muốn gặp hay không ? ”.

Niệm Băng ngẩn người, ” Tìm ta ? Là ai a ! ”. Chẳng lẽ là Tuyết Tinh hoặc Phượng Nữ ? Chắc không phải là tên gia hỏa Yến Phong chứ.

Long Linh từ vẻ mặt cổ quái của Niệm Băng đoán ra ý tứ trong lòng hắn, mỉm cười nói : ” Yên tâm, không phải Yến Phong, hắn mặc dù tới nhiều lần, nhưng đều bị ba ba lấy cớ người đang bế quan mình tưởng đuổi đi, sau này cũng không thấy trở lại. Nguyên lai, nam nhân lớn lên xinh đẹp, cũng là một loại phiền toái a, hì hì ”.

Niệm Băng tức giận nói : ” Không nên dùng từ xinh đẹp này mà hình dung ta. Đương nhiên, người mà dùng anh tuấn tiêu sái, phong lưu lỗi lạc, thì ta không phản đối ”.

Long Linh hướng về phía Niệm Băng thề lưỡi, ” Người đừng tưởng tượng quá. Là Nhu nhi tới tìm người, ta cũng không biết nàng có chuyện gì ”.

Lạc Nhu ? Niệm Băng lúc này mới nhớ lại mỹ nữ trí tuệ siêu quần kia, mình tựa hồ còn cùng nàng đánh cuộc nữa chứ, xem ra, vào đồ thư quán cũng đã một tháng rồi. ” Nếu là trí tuệ chi nữ mỹ lệ tới chơi, ta sao có thể không gặp chứ ? ”. Niệm Băng tự hỏi chính mình xem có lộ ra sơ hở nào không, trí nữ hắn sẽ không thể phát hiện được thân phận thực sự của mình mới phải.

Long Linh trừng mắt nhìn Niệm Băng, trong mắt tựa hồ có vài phần u oán, ” Nhu nhi đã định thân rồi, người không còn cơ hội đâu ”.

Niệm Băng ha ha cười, nói : ” Nhanh đi mời nàng vào đi, người yên tâm, tiểu nhân vật như ta, sao có thể mơ tưởng như vậy chứ ? ”.

Người là tiểu nhân vật sao ? Long Linh trong lòng toát ra một tia nghi hoặc, không có gì nữa, xoay người đi, một lát sau, tiếng bước chân lại vang lên, Lạc Nhu một thân bạch sắc đi theo Long Linh tiến tới. Bạch y làm nên cho mái tóc dài màu lam, kết hợp với đôi mắt tràn ngập trí tuệ, nhìn qua khiến người ta có cảm giác thuần tịnh. So với ngày hôm đó, Lạc Nhu bây giờ lại có vẻ đẹp đậm nhã.

Lạc Nhu vừa nhìn thấy Niệm Băng, không khỏi ngẩng người một chút, quay đầu hướng về phía Long Linh bên cạnh hỏi : ” Linh nhi, hắn là Niệm Băng ? ”.

Long Linh cười nói : ” Không phải là hắn sao ? Mới một tháng không gặp, người đã không nhận ra sao ? ”.

Niệm Băng nhìn nhìn trên người chính mình, lúc này mới phát hiện, ma pháp bào trên người sớm đã nhăn nheo, trên người còn tỏa ra mùi chẳng thơm tho gì, sờ sờ trên mặt, râu mép đã dài tua tủa, cũng khó trách Lạc Nhu không nhận ra mình. Từ lúc bắt đầu học ma pháp, mình cái gì đều cũng quên. Xấu hổ nói : " Không có ý tứ, Lạc Nhu tiểu thư, khiến người chê cười, ta trông có phải rất suy sụp không ? ".

Lạc Nhu che miệng cười khẽ, đáp : " Có một chút tiểu tụy, xem ra, trong khoảng thời gian gần đây người rất khổ cực rồi ! ".

Long Linh nói : " Hắn không phải rất khổ cực, mà là quá khổ cực, ta cũng không rõ là cái gì khiến hắn liều mạng như vậy, nếu còn cứ như vậy, sợ rằng đến thân thể cũng không chịu được nữa. Ai nói hắn cũng không nghe, phảng phất ma pháp thư sách tựa như chính là lão bà của hắn vậy ".

Niệm Băng cười khổ nói : " Các người cũng đừng có đào bới ta nữa, ta phải đi rửa ráy một chút, được không ? ".

Lạc Nhu mỉm cười, nói : " Rửa ráy thì không sao, người hắn là còn nhớ ước định của chúng ta ngày đó chứ ".

Niệm Băng nhú mày nói : " Người thật sự có phát hiện gì sao ? ".

Lạc Nhu đắc ý nói : " Đương nhiên rồi, kể cả không có phát hiện gì, trí nữ cũng là một người biết tuân thủ lời hứa. Chúng ta nói chuyện riêng tư đi. Linh nhi, thật ngại, chuyện này ta muốn nói riêng với mình hắn ".

Nếu đổi là Tuyết Tĩnh, nói không chừng sẽ phải hỏi đến đầu đến đuôi, nhưng Long Linh lại không vậy, thiên tính ôn nhu khiến nàng nhu thuận gật đầu, đáp : " Vậy thì rời khỏi chỗ này, Niệm Băng, về túc xá của người đi, người quả thực nên rửa ráy một chút. A, được rồi, ba ba vốn muốn đổi phòng gian cho người, nhưng người lại một mực ở nơi này, nên chưa chuyển được, chờ người kết thúc nghiên cứu ở đồ thư quán rồi hãy nói tiếp ".

Niệm Băng mỉm cười nói : " Không sao cả, đó chỉ là việc ngoại thân mà thôi, Lạc Nhu tiểu thư, mời ".

Niệm Băng mang theo Lạc Nhu, lần đầu tiên ly khai đồ thư quán trong một tháng nay, Long Linh cũng không đi theo, chỉ hướng về phía bọn họ nói một tiếng, rồi ly khai.

Mặc dù một thời gian dài không trở lại túc xá, nhưng vẫn cảm thấy thanh sảng như trước, Niệm Băng nhìn qua ma pháp lạc ấn mình lưu lại, nhận thấy cũng không hề có ai tới phòng mình, mời Lạc Nhu vào nhà, nói : " Người ngồi đợi một chút, ta đi rửa ráy đã ".

Một tháng không tắm rửa thì có tư vị gì ? Niệm Băng rốt cục đã biết, lần tắm rửa này, hắn cũng mất tới đúng một canh giờ, lúc toàn thân khôi phục vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, hắn âm thầm phát thệ, sau này không thể như vậy nữa, mất mặt trước các mỹ nữ, thì ai cũng chẳng thấy có gì là khoái trá cả.

Thần Lộ đao thuần thực cạo sạch râu ria trên mặt, thay một thân bố y, rồi rời khỏi phòng tắm.

Lạc Nhu đợi cả một canh giờ, nhưng lại không có vẻ gì là bồn chồn, nhìn thấy Niệm Băng đi ra, trong mắt nàng không khỏi toát ra một tia kinh ngạc, lúc này Niệm Băng mặc dù mặc bố y bình thường, nhưng nhìn qua lại vẫn rất anh tuấn, sắc mặt hắn vẻ có tai tái, hiển nhiên là do thời gian gần đây lao lực, trên người tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, kim sắc trường phát vẫn ẩm ướt xoa sau lưng, so sánh với lúc trước, quả thực tựa như biến thành một người khác, mặc dù Niệm Băng không tu luyện vũ kỹ, nhưng vóc người hắn thon dài, vai rộng lưng khoát, rất hợp với khuôn mặt anh tuấn dị thường, quả thực có không ít sát thương lực, ngay cả Lạc Nhu vốn luôn luôn tự thị là có tâm trí kiên định, trong lòng cũng không khỏi được khẽ run động.

Niệm Băng đi tới sô pha bên cạnh Lạc Nhu ngồi xuống, thở dài một hơi, nói : " Thật thoải mái ! Lạc Nhu tiểu thư, người hiện tại có thể nói rồi. Nếu người tới nhận thua, ta có thể yêu cầu người một chuyện chứ ? ".

Lạc Nhu mặc dù hơi thất thố, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, mỉm cười, đáp : " Không, ta là tới để nhận thành quả thắng lợi chính mình đoạt được ".

Niệm Băng tựa vào tay đỡ ở sô pha, bình tĩnh nhìn Lạc Nhu, vung tay ra mời, nói : " Ta thật muốn nghe xem, trí tuệ chỉ nữ của chúng ta cuối cùng đã tra ra cái gì ".

Lạc Nhu tự tin cười, đứng lên, đi tới giữa phòng, quay lưng về phía Niệm Băng nói : " Ma Sát Sứ ba chữ có đủ hay không ? ".

Nghe được Ma Sát Sứ ba chữ, Niệm Băng suýt nữa từ sô pha nhảy đứng lên, trông ngược thình thịch, hẳn mặc dù sớm đã xem trọng Lạc Nhu, nhưng vẫn còn không nghĩ tới, nàng lại có thể tra được điều này. Sau vài giây trầm mặc, hẳn tận lực giữ cho ngữ khí bình tĩnh, " Lý do ? ".

Lạc Nhu xoay người, mỉm cười nhìn Niệm Băng, trong mắt lóe ra ánh trí tuệ, " Lý do thì rất nhiều. Ta không thể không thừa nhận, ngươi là địch thủ lớn nhất mà ta từng gặp, dưới tình huống này còn có thể bảo trì lãnh tĩnh, đã chứng tỏ ngươi cũng không phải một người đơn giản. Vốn ta cũng không nghĩ tới ngươi lại là sát thủ. Thế nhưng, khi ta biết được ngươi vào ban đêm thường không có mặt ở sài phòng của Thanh Phong Trai, ta liền nghi ngờ. Qua suy đoán cẩn thận, ta cơ hồ có thể khẳng định, ngươi chính là kẻ giết Liễu Tam, Ma Sát Sứ ".

Tâm tình Niệm Băng lúc này đã bình tĩnh trở lại, bởi vì hẳn nghĩ rằng, Lạc Nhu đã đoán được hết thấy, nàng lại vẫn một mình tới tìm mình, rất hiển nhiên, cũng không có đem chuyện này nói ra ngoài, như vậy cũng là đủ rồi, chỉ ít hẳn còn có một con đường sống, " Mời tiếp tục ".

Lạc Nhu mỉm cười, nói : " Đầu tiên, ta hỏi qua Tỉnh Tĩnh, nàng đem chuyện lúc đầu gặp ngươi như thế nào kể rõ cho ta. Nguyên nhân các ngươi gặp nhau chính là bởi vì Liễu Tam, đúng chứ ? Hơn nữa, Liễu Tam từng vũ nhục ngươi nghiêm trọng. Đó chính là căn nguyên của cừu hận ".

Niệm Băng thản nhiên cười, nói : " Liễu Tam có danh hiệu là chó trọi lông, nhiều người có cừu oán với hắn, số người có cừu hận thâm sâu hơn ta còn nhiều lắm. Chỉ dựa vào điểm này, ngươi đã nói ta là Ma Sát Sứ sao ? Không phải quá miễn cưỡng sao ? ".

Lạc Nhu mỉm cười nói : " Đương nhiên không chỉ có điểm này, vào đêm Liễu Tam gặp chuyện không may, ngươi chắc cũng không có chứng cứ ngoại phạm. Ta hỏi qua Tỉnh Tĩnh, cũng hỏi qua Linh nhi, vào lúc đó, ngươi cũng không có mặt ở Thanh Phong Trai hoặc ma pháp sư công hội. Chuẩn xác mà nói, ngươi hẳn là sau khi ly khai ma pháp sư công hội, trước khi quay lại Thanh Phong Trai, đã hạ thủ Liễu Tam. Mặt khác, theo ta điều tra, nguyên nhân chân chính khiến Liễu Tam chết là do băng hệ ma pháp, mà sau này Băng Tuyết nữ thần tế tự kiểm tra và chứng nhận tất cả băng hệ ma pháp sư trong ma pháp sư công hội, bọn họ lại đều có chứng cứ ngoại phạm. Ta nghe Linh nhi nói, ma pháp khống chế lực của ngươi rất mạnh, còn có thực lực của băng hệ đại ma pháp sư, cũng chỉ có ngươi, mới có thể giết Liễu Tam. Tổng hợp mấy điểm này, hơn nữa theo trực giác của ta, ta có thể nhận định, ngươi chính là Ma Sát Sứ. Đương nhiên, ngươi có thể còn có một đồng bọn am hiểu hỏa hệ ma pháp, về phần hắn là ai, ta thật sự không tra ra được ".

Niệm Băng mỉm cười, nói : " Trí nữ dù sao cũng không phải là thần, ngươi không cảm thấy những lý do này rất gượng ép sao ? Nhiều thứ chỉ là nhận thức chủ quan của ngươi mà thôi. Chỉ dựa vào những lý do này, ngươi là vô pháp chứng minh ta là Ma Sát Sứ, nếu không, Long hội trưởng cũng có thể tra ra được, người đã sớm tới tìm ta tính sổ rồi ".

Lạc Nhu thấy Niệm Băng phủ nhận, trong mắt toát ra vẻ do dự, " Không sai, đó đều là suy đoán của ta, cũng không có nhân chứng và vật chứng, bất quá, trực giác của ta nói cho ta biết, kẻ đó chính là ngươi ".

Niệm Băng mỉm cười, nói : " Không thể không thừa nhận, Lạc Nhu tiểu thư rất thông minh, thế nhưng, ngươi đã thua cuộc ".

Lạc Nhu nhún mày, nói : " Chẳng lẽ, ngươi không thừa nhận mình là Ma Sát Sứ sao ? Ngươi có thể yên tâm, Liễu Tam kia vốn chẳng phải tốt đẹp gì, nếu ngươi thừa nhận mình là Ma Sát Sứ, ta cũng sẽ không đem chuyện này nói với người khác ".

Niệm Băng lắc đầu, nói : " Ta tới bây giờ còn chưa hề lo lắng về điểm này, đầu tiên, ta tin ở trí nữ tiểu thư, tiếp theo, dù ngươi thật sự nói ra ngoài, chỉ sợ cũng không ai chịu tin. Dù là Long Trí hội trưởng biết rõ lời ngươi là thật, hẳn cũng nhất định sẽ giải vây cho ta, trước khi ngươi tìm đến ta, Linh nhi hẳn là đã nói cho ngươi về tầm quan trọng của ta đối với công hội hiện giờ rồi. Thẳng thắn mà nói, suy đoán của ngươi mặc dù thiếu chứng cứ, nhưng quả thực rất chính xác, không sai, ta chính là Ma Sát Sứ, kẻ giết Liễu Tam, ta làm việc không hề lưu lại dấu vết, mặc dù ngươi đoán được, nhưng cũng tuyệt đối không thể chứng thực được ".

Lạc Nhu nở nụ cười, khuôn mặt yêu kiều động nhân sáng bừng, " Tốt ! Đúng là người, người hiện tại đã thừa nhận rồi, chúng ta cũng nên tính toán xem, người nên thực hiện bổn phận kẻ thua cuộc như thế nào đây ? ".

Niệm Băng cũng cười, " Không, đương nhiên là không. Ta vừa nói rồi, mặc dù người đoán được, thế nhưng, người vẫn thua cuộc ".

Lạc Nhu sắc mặt khê biến, nói : " Người có ý tứ gì ? Bởi vì ta không có chứng cứ, thì nói ta thua sao ? Chúng ta lúc đầu đánh cuộc, chỉ là đoán ra chức nghiệp của người, ta đã đoán được rồi, là một nam nhân, người sẽ không nuốt lời như vậy chứ ".

Niệm Băng ha ha cười, " Buồn cười, cứ cho ta chẳng là người tốt gì, nhưng vẫn biết khinh thường việc xấu, thắng là thắng, mà thua là thua, dám đánh cuộc thì dám nhận thua, đạo lý này ta hiểu. Ta sở dĩ nói người thua, là bởi vì người căn bản đã đoán sai chức nghiệp của ta. Sát thủ, cũng không phải chức nghiệp chân chính của ta, chỉ bất quá nhân tiện thấy Liệt Tam kia không vừa mắt mà làm thôi. Đương nhiên, ma pháp sư cũng không phải ".

Lạc Nhu hoàn toàn ngây dại, nàng ánh mắt Niệm Băng nhận thấy, Niệm Băng cũng không nói dối, vẻ tự tin tuyệt đối của hần là không thể nào làm giả được , " Không, ta không tin, ta không tin. Nếu người không phải là ma pháp sư hoặc là sát thủ, sao lại có được thành tựu như hiện tại ? Người là đại ma pháp sư trẻ tuổi nhất a ! ".

Niệm Băng trong mắt toát ra một tia quang mang khiếp người, thần nhiên nói : " Đúng là lúc nên giải quyết một việc rồi. Lạc Nhu tiểu thư, ta sẽ dùng hành động cho người thấy, chức nghiệp chân chính của ta là gì. Mời theo ta ". Nói, hần xoay người đi ra phía cửa.

Mới vừa đi tới cửa, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Niệm Băng mở cửa, thấy Long Linh đang cầm một kiện băng hệ ma pháp sư bào mới tinh đích đứng ở ngoài cửa, vừa thấy Niệm Băng, mỉm cười nói : " Các người nói chuyện thế nào rồi ? Cái này cho người, thay đi ".

Niệm Băng cầm lấy y phục, nhìn ánh mắt nhu hòa của Long Linh, trong lòng chợt rung động, nếu có thể lấy được một thê tử như vậy, thì quả là may mắn. Ý niệm trong đầu sinh ra rất nhanh, nhưng biến mất lại còn nhanh hơn, sau chút do dự, hần lập tức khôi phục lại bình thường, " Chúng ta đã nói xong rồi, đang chuẩn bị ra ngoài, Linh nhi, người cũng cùng đi nữa ".

Long Linh mỉm cười, nói : " Ta ? Sẽ không ảnh hưởng gì tới các người sao ? ".

Niệm Băng lắc đầu, nói : " Đương nhiên là không, chúng ta đều là bằng hữu, các người chờ một chút, ta đi thay y phục ".

Một lát sau, khi Niệm Băng ra khỏi phòng tắm, hần lại biến thành một băng hệ đại ma pháp sư, Long Linh một lần nữa nhìn hần khôi phục lại vẻ anh tuấn, không khỏi cười đầy thiện ý, mà Lạc Nhu bên cạnh lại cúi đầu không nói, tựa hồ nghĩ đến gì đó. " Hai vị tiểu thư xinh đẹp, chúng ta có thể xuất phát rồi ".

Long Linh tò mò hỏi : " Chúng ta đi đâu ? ".

Niệm Băng thần bí cười, nói : " Tới một chỗ người rất quen thuộc, Linh nhi, người không muốn biết là ta đang làm gì sao ? ".

Long Linh ngây ra một lúc, hỏi : " Người ? Người không phải là ma pháp sư sao ? Chẳng lẽ người còn có phó nghiệp gì ư ? ".

Niệm Băng lắc đầu, nói : " Không, người sai rồi, ma pháp sư mới là phó nghiệp của ta, đi thôi, Linh nhi tiểu thư, Nhu nhi tiểu thư ".

Lạc Nhu nghe Niệm Băng lần đầu tiên gọi mình là Nhu nhi, trong lòng xuất hiện một tia khác thường, ngẩng đầu nhìn hần, nói : " Được, ta muốn xem, người dùng gì để chứng minh. Chúng ta đi ".

Ra khỏi đại môn của ma pháp sư công hội, Lạc Nhu hỏi : " Tới chỗ đó có xa không? Người định đưa chúng ta đi như thế nào ? ".

Niệm Băng ngây ra một lúc, nói : " Không gần, ở trung tâm của thành ".

Lạc Nhu trợn to mắt nhìn hần, nói : " Người không phải là muốn chúng ta đi bộ theo người chứ. Này, chúng ta là thực nữ a, thật sự là không chịu nổi người ". Vừa nói, nàng đi tới một bên, vẫy tay, Niệm Băng nhìn theo nàng vẫy, thấy một mã xa lộng lầy đang tiến lại gần, bốn con ngựa lớn màu trắng khiến hần nhớ tới chuyện cũ, đúng vậy, nhân gia đường đường là bá tước tiểu thư, hần phải có mã xa mới đúng, có cái này, đỡ phải đi bộ rồi.

Lạc Nhu xoay người lại nói : " Lên xe đi, thật không hiểu cuối cùng thì người là loại người gì ".

Nghe lời nói quái dị của nàng, Niệm Băng chỉ mỉm cười, ba người cùng nhau tiến vào mã xa.

Trong mã xa tỏa ra hương khí nhàn nhạt, chỗ ngồi mềm mại, ngồi thấy phi thường thoải mái, Lạc Nhu hướng về phía Niệm Băng nói : "Cuối cùng là đi tới đâu, người cũng phải nói địa chỉ cho xa phu chứ ".

Mỉm cười, Niệm Băng đáp : "Trước tiên cứ đi về phía trung tâm thành, tới đó rồi các người tự nhiên sẽ biết ".

Mã xa phi nhanh, mã xa mang theo tiêu chí quý tộc của bá tước phủ, người trên đường không dám không tránh, cơ hồ không hề bị trì hoãn, chỉ khoảng nửa canh giờ, đã đưa Niệm Băng ba người tới khu vực trung tâm phồn hoa nhất của Băng Tuyết thành.

Dọc đường đi, Niệm Băng không nói một câu, ngồi tại chỗ nhắm mắt dưỡng thần, Long Linh kinh ngạc phát hiện, hần đang tiến hành minh tướng, trong lòng cảm thấy thương cảm, mấy ngày nay tới giờ, hần quả thực là quá mệt mỏi rồi.

" Này, tỉnh dậy đi ". Lạc Nhu bất mãn đẩy Niệm Băng đang nhắm tịt mắt.

Niệm Băng mở mắt, kéo màn xe nhìn ra bên ngoài, nói : " Được rồi, dừng ở chỗ này đi, hai vị tiểu thư, chúng ta xuống xe ".

Dù cho Lạc Nhu thông minh, hiện tại cũng mơ hồ không rõ Niệm Băng cuối cùng muốn làm gì, cau mày cùng với Long Linh trước sau theo Niệm Băng xuống xe, nhìn khắp chung quanh, đây chính là đường cái ở trung tâm Băng Tuyết thành.

Niệm Băng chỉ về một trong những chiều bãi bên đường, nói : " Đi thôi, đó là điểm đến của chúng ta ".

Khởi chiều bãi này, Long Linh cùng Lạc Nhu rất quen thuộc, chính là một trong những phạm điểm nổi danh của Băng Tuyết thành, Thanh Phong Trai.

Lạc Nhu thần sắc bất thiện nhìn Niệm Băng nói : " Người sẽ không nói với ta, chức nghiệp chân chính của là phách sai đây chứ ? Nếu là như vậy, ta nghĩ, ta không cần tiến vào, ở cùng một chỗ với một kẻ không tuân thủ đồ ước, ta sẽ thật mất mặt ".

Niệm Băng nhìn vào mắt Lạc Nhu, không hề nhân nhượng, trong hai cặp mắt cùng màu lam, đều tự toát ra vẻ tự tin, mắt đối mắt, tinh thần lực của Lạc Nhu tự nhiên không thể so sánh với Niệm Băng vốn tu luyện ma pháp, nhanh chóng bại trận, " Này, rốt cuộc là có chuyện gì, người nói đi ! ".

25. Chương 24 - Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn

Niệm Băng sau khi thay một thân ma pháp sư bào đã hoàn toàn khác trước kia, nhân viên phục vụ ở cửa Thanh Phong Trai căn bản là không nhận ra hần, nhưng phục vụ viên này tự nhiên là nhận ra Long Linh và Lạc Nhu, cất bước lên phía trước, cung kính nói : " Nhị vị tiểu thư tới, các người tới tìm tiểu thư nhà chúng ta sao ? ".

Long Linh ngậy ra một lúc, ánh mắt hướng về phía Niệm Băng, Niệm Băng nói : " Cũng gọi cả Tuyết Tĩnh tiểu thư đi, giải quyết thì giải quyết một lần cho gọn, cũng đỡ để nàng tiếp tục hiểu lầm ta ".

Long Linh gật đầu, nói : " Chúng ta vào đi thôi ". Ba người đi theo phục vụ sinh vào đại sảnh Thanh Phong Trai, so với Đại Thành Hiên, đại sảnh này có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, nhưng bố trí lại rất đặc biệt, khắp nơi đều được trang trí bởi mộc điêu, ngay cả bàn ghế cũng không ngoại lệ, tất cả đều được điêu khắc từ gỗ, cả

đại sảnh phát ra hương thơm nhàn nhạt, âm nhạc nhẹ nhàng từ sau một khối mạn bố truyền đến, tựa hồ là tiếng đàn, nhạc khúc vui nhộn nhẹ nhàng, tuyệt không hề có cảm giác ồn ào.

Niệm Băng thăm khen trong lòng, hẳn là lần đầu tiên tới đại sảnh này, Thanh Phong Trai có thể thành danh quả nhiên không phải may mắn, bố trí nơi này mỗi một chi tiết đều đã trải qua tính toán kỹ lưỡng.

Niệm Băng hướng về phía phục vụ sinh kia nói : ” Phiền người đi mời Tuyết Tĩnh tiểu thư ra. Chúng ta có việc tìm nàng ”.

Phục vụ sinh nghi hoặc nhìn Niệm Băng, hẳn hiện tại mới phát giác, nam nhân này nhìn qua có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra là gặp ở nơi nào. Hẳn tự nhiên là đã gặp Niệm Băng rồi, bất quá, Niệm Băng lúc còn phách sải, bất luận ở trang phục hay là khí chất, sao có thể so sánh với hiện tại được ? Phục vụ sinh bối rối nhìn sang Long Linh nhị nữ, trí nữ Lạc Nhu hướng về phía hắn gật đầu, nói : ” Đi đi, nói với Tĩnh Tĩnh, ta cùng Linh nhi đều tới, bảo nàng ra mau mau một chút ”.

Lạc Nhu thật sự có vẻ nóng lòng muốn biết cuối cùng là Niệm Băng muốn giở thủ đoạn gì, nhìn bộ dáng tự tin của Niệm Băng, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy chờ mong, ở Băng Tuyết thành, chuyện có thể khiến nàng kinh ngạc dù sao cũng là quá ít, nàng giỏi bày mưu lập kế, tiếng tăm nghìn dặm, thế nhưng, từ khi Niệm Băng xuất hiện, nàng càng ngày càng kinh ngạc, cơ hồ không có một khắc đình chỉ, bất luận là miếng bánh ngọt Băng Kích Lăng hắn tặng cho nàng ở sinh nhật yến hội, hay là khi điều tra sự việc Ma Sát Sứ, đều khiến nàng tràn ngập tò mò về Niệm Băng, khi nàng tưởng rằng đã biết rõ người này rồi, hắn lại đột nhiên nói cho nàng, nhận thức của nàng đều là sai lầm, lúc này tâm tình của nàng cực kỳ phức tạp, phi thường mong muốn biết được đến tận cùng.

Phục vụ sinh đi rồi, Niệm Băng kéo một cái ghế ngồi xuống, hướng về phía nhị nữ mời, mỉm cười nói : ” Sao ? Hai vị không ngồi một chút sao ? ”.

Long Linh mỉm cười nói : ” Chỉ là ngồi tạm mà thôi, ta đứng một chút cũng được, ta trước kia từng nghe mẹ mẹ nói, nữ hài tử ngồi nhiều, sẽ ảnh hưởng tới dáng người ”.

Lạc Nhu đi tới bên cạnh Niệm Băng, cúi người, nói nhỏ bên tai hắn : ” Tĩnh Tĩnh sắp ra rồi, người chắc chắn chứ ? ”.

Niệm Băng thản nhiên cười, nói : ” Đương nhiên chắc chắn, trí nữ tiểu thư, ta nghe nói người đã đính hôn, người tới gần ta vậy, không sợ người khác hiểu lầm sao ? ”.

Lạc Nhu ngẩn người, ánh mắt hướng về phía Long Linh, ” Người nói với hắn sao ? Được a, Linh nhi, người không phải ghen đây chứ ? ”.

Long Linh vừa nghe lời này, nhất thời mặt đỏ bừng, ” Nhu nhi người đừng nói lung tung, ta cùng Niệm Băng chỉ là bằng hữu mà thôi, sao lại ghen, ta chỉ là nói cho hắn sự thật mà thôi, tránh cho hắn làm chuyện gì quá phận ”.

Niệm Băng ha ha cười, nói : ”Không, sẽ không, ta vốn là người luôn biết chính mình, Linh nhi sao lại hiểu lầm như thế chứ ? ”.

Long Linh trợn mắt nhìn hắn, nói : ” Hiểu lầm ? Sợ là chẳng phải đâu, ta nhớ rõ ngày đó ai đó tặng người ta một món lễ vật sinh nhật, lại không cho chúng ta được ăn nữa chứ ”. Bộ dáng của nàng giống hệt như hờn dỗi nam hữu của mình, đôi mắt đẹp sáng sủa, khiến cho đám phục vụ viên đứng xem trở nên ngây ngốc.

Niệm Băng thăm nghĩ trong lòng, nhìn bộ dáng, Long Linh quả thực có rất nhiều hảo cảm với mình ! Sợ rằng mình chẳng thể ở lâu tại Băng Tuyết thành này rồi. Lạc Nhu bật cười, nói : ” Còn nói không phải ghen, người xem bộ dáng của người đi ”.

Long Linh thẹn thùng, vừa muốn phản bác, liền nghe một thanh âm trong trẻo truyền đến, ” Linh nhi, Nhu nhi, các người đều tới, ta đang buồn chán không biết làm gì đây, thật tốt quá, nếu các người đã tới, để ta nhờ Minh thúc thúc làm cho chúng ta chút gì ăn, chỉ cần ta tìm người, người nhất định sẽ đồng ý ”.

Hồng sắc thân ảnh cũng xuất hiện cùng với thanh âm, Niệm Băng đột nhiên phát hiện, màu đó là thích hợp nhất với Tuyết Tĩnh, mặc hồng sắc y phục, nàng trông bừng bừng nhiệt tình, như có thể hòa tan hết thảy

mọi thứ.

Vì Long Linh cùng Lạc Nhu đều đứng trước Niệm Băng, chắn cả nửa thân hấn, cho nên Tuyết Tình không chú ý tới hấn, tới trước mặt nhị nữ, nàng kinh ngạc nhìn Long Linh nói : " Linh nhi, người sao vậy, mặt sao đỏ như vậy ! Không phải bị bệnh chứ ? "

Lạc Nhu nghe được câu hỏi của Tuyết Tình nhất thời cười lớn, khiến Long Linh hấn mặt đất không có chỗ để chui vào.

Niệm Băng đứng lên, giải vây cho Long Linh, " Tuyết Tình tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau "

Thân hình cao lớn của Niệm Băng đứng lên, Tuyết Tình lập tức nhìn ra, gặp hấn, sắc mặt Tuyết Tình nhất thời đại biến, lạnh lùng nói : " Là người ? Ai cho người tới Thanh Phong Trai chúng ta, chúng ta tiểu miểu không chứa nổi đại thần như người, mời ra ngoài, chúng ta không chào đón người "

Niệm Băng cũng không để ý, lạnh nhạt cười, nói : " Tuyết Tình tiểu thư không nên hiểu lầm, hôm nay ta tới nơi này thì tính là một vị khách nhân, nếu Thanh Phong Trai mở cửa buôn bán, vậy thì, ta nghĩ các người cũng không có lý do gì cự tuyệt một ma pháp sư khách nhân, không phải sao ? "

Tuyết Tình hừ một tiếng, mới vừa muốn nói gì, Lạc Nhu liền chặn lại nói : " Tình Tình, chuyện trước kia người không nên so đo nữa, chúng ta hôm nay cùng hấn đến chỗ người, là muốn xem hấn diễn trò gì, cấp cho ta chút mặt mũi, có được hay không ? "

Tuyết Tình ngây ra, nghi hoặc hỏi : " Xảy ra chuyện gì ? "

Niệm Băng nói : " Tuyết Tình tiểu thư, ta nghĩ, người nhất định rất muốn biết lúc đầu ta tại sao lại tới Đại Thành Hiền, sau lại tới Thanh Phong Trai phách sai, với thân phận ma pháp sư của ta, căn bản không cần phải làm như vậy, nhưng ta lại thật sự làm như vậy "

Nghe xong lời này, Tuyết Tình cùng Long Linh đều không có cảm giác gì, Lạc Nhu lại nhất thời trống ngực thình thịch, đúng vậy ! Thông minh như hấn căn bản không thể làm những chuyện vô nghĩa, hấn nếu tiến vào Thanh Phong Trai phách sai, tự nhiên có đạo lý của hấn, tuyệt sẽ không đơn giản là vì để giấu diếm thân phận Ma Sát Sư. Nghĩ tới đây, Lạc Nhu lần đầu tiên cảm giác được, sợ rằng mình đã thua cuộc rồi.

Tuyết Tình hừ lạnh một tiếng, nói : " Kể giống người, tới chúng ta Thanh Phong Trai chỉ sợ cũng không có hảo tâm gì, ta nào biết được đầu óc người có vấn đề gì, làm ma pháp sư không làm, lại muốn đi phách sai, ta thấy, người không phải kẻ ngu thì cũng bị bệnh thần kinh "

Niệm Băng thần nhiên đáp : " Không sai, ta tới Thanh Phong Trai quả thực là có dụng ý, nhưng cũng không có ý xấu gì. Các người chắc đều rất muốn biết tại sao, rất đơn giản, ta hiện tại sẽ nói cho các người, dùng hành động nói cho các người. Tuyết Tình tiểu thư, nhờ người thỉnh Minh Nguyên sư phụ ra được chứ ? Kỳ thật, ta tới Thanh Phong Trai chủ yếu là vì hấn "

Tuyết Tình ngây ra một lúc, nói : " Vì Minh thúc thúc ? ". Nàng không hề nghĩ tới, Niệm Băng lại đưa ra một đáp án như vậy.

Niệm Băng mỉm cười, nói : " Đúng là như thế, chỉ cần người mời Minh sư phụ ra, mọi chuyện tự nhiên sẽ trở nên rõ ràng "

Tuyết Tình suy nghĩ một chút, nói : " Được, vậy người chờ, ta muốn xem, người cùng Minh thúc thúc có quan hệ gì. Hấn chắc còn chẳng nhận người ". Nói xong, giống như một làn mây đỏ chạy ra phía sau.

Niệm Băng hướng về phía phục vụ sinh nói : " Thanh Phong Trai là một trong những phạm điểm tốt nhất của Băng Tuyết thành, ta nghĩ, các loại đồ ăn các người đều có, nhờ người mang tới một chiếc mâm lớn đường kính một thước, đầy phải phẳng, đồng thời, đem tới chín quả dưa chuột, ba đốt mía, đa tạ. Cuối cùng hết bao nhiêu tiền, ta sẽ trả cho người "

Phục vụ sinh mặc dù thấy Niệm Băng cùng Tuyết Tình lúc trước tựa hồ có mâu thuẫn, nhưng hấn dù sao cũng đến cùng Long Linh và Lạc Nhu, cũng không nói thêm gì, lập tức đi chuẩn bị.

Long Linh kinh ngạc nói : " Niệm Băng, người muốn lấy mâm làm gì ? Còn có dưa chuột. Chẳng lẽ người muốn mời Minh thúc thúc làm cơm cho chúng ta ăn sao ? Đó là không thể, kỹ nghệ của Minh thúc thúc

tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài ”.

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói : ” Có cái gì là không thể lộ ra, nếu người khác có thể học được, như vậy mới là bản lĩnh hạng nhất, chính là bởi vì hẹp hòi, từ thời thượng cổ đã không biết có bao nhiêu thứ không truyền lại nay. Linh nhi, đừng vội xao động, chờ xem đi ”.

Một lát sau, Minh Nguyên cùng Tuyết Tình bước ra, Tuyết Tình tới bên cạnh Niệm Băng, nói : ” Minh thúc thúc đã ra rồi, hiện tại người có thể nói, người đến Thanh Phong Trai tìm Minh thúc thúc làm gì ”. Vừa nói, trong mắt nàng toát ra vẻ chế nhạo, ” Hẳn là không phải vì bái Minh thúc thúc làm sư phụ chứ ? ”.

Niệm Băng thản nhiên cười, nói : ” Có cái gì không thể ? Đạt giả vi sư. Minh sư phụ, không biết người còn nhớ khẩu quyết ngày đó ta nói hay không ”.

Minh Nguyên vừa ra tới đã thấy Niệm Băng trong trang phục ma pháp sư, liền có chút ngẩn ra, khi Niệm Băng hỏi hắc, hắc mới nhận ra, thanh niên trước mặt trong trang phục đại ma pháp sư này, chính là tên phách sài ngày đó được xem mình chế tác Kim Hương Khuyên, nghi hoặc nói : ” Người, người sao lại thành ma pháp sư ? Ngày đó vì trong thành xảy ra chuyện, ta còn chưa đến tìm người, sau đó đi tìm người, thì người đã ly khai Thanh Phong Trai, ta quả thực rất kỳ quái, người sao lại biết được khẩu quyết chế tác Kim Hương Khuyên, đó là từ sư phụ ta đời đời truyền xuống tới ta, bí quyết này ngoại nhân căn bản không thể biết. Cho nên, mặc dù nơi khác cũng có bán Kim Hương Khuyên, cũng đều không phải chính tông, so với Kim Hương Khuyên của Thanh Phong Trai chúng ta thì kém xa ”.

Niệm Băng mỉm cười đáp : ” Khẩu quyết tự nhiên là sư phụ truyền lại, Minh sư phụ, người rất nhanh sẽ rõ ràng ”. Lúc này, phục vụ sinh đi lấy đồ đã quay trở lại. Trong tay cầm một chiếc mâm lớn đi tới cạnh Niệm Băng.

Niệm Băng vươn tay phải, nắm chắc chiếc mâm, đặt trên mặt bàn bên cạnh, chiếc mâm lớn đường kính một thước cơ hồ chiếm hết cả cái bàn, Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Hiện tại, đáp án có thể hé lộ rồi, Minh sư phụ, trong trù nghệ giới cũng có nói đến quyền bất ly thủ, khúc bất ly khẩu, trên người của người, nhất định mang theo thanh đao mà mình đặc ý nhất, ta muốn mượn dùng một chút ”.

Minh Nguyên biến sắc, lạnh lùng nói : ” Không được, đối với trù sư mà nói, đao chính là sinh mệnh, so với vũ nhân cũng không có gì khác cả ”.

Niệm Băng mỉm cười, ” Là vậy sao ? Ta nghĩ, sư phụ người hắc đã nói qua, trước đây từng có một người trong lúc hắc gặp nguy cơ đã từng giúp đỡ hắc, cũng truyền thụ cho hắc tam đại tuyệt kỹ, mới khiến cho hắc có thể có được danh tiếng như vậy trong trù giới ”.

Nghe xong lời này, Minh Nguyên nhất thời kinh hãi, ” Sao người biết ? ”. Thanh âm hắc đã có chút thay đổi, phải biết rằng, chuyện này cực kỳ bí mật, sư phụ hắc chỉ mới nói cho mình hắc.

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Bởi vì, ngày đó trợ giúp lệnh sư, chính là gia sư ”.

Minh Nguyên toàn thân chấn động mãnh liệt, ” Người, người là Quỷ ... ”.

Niệm Băng ngăn không cho Minh Nguyên nói thêm, giơ tay ra : ” Xin mượn đao dùng một chút, có được không ? Minh sư phụ ”.

Minh Nguyên trong mắt toát ra vẻ cung kính, nhìn lướt qua đưa chuốt và mĩa trong mâm trên bàn, gật đầu, nói : ” Đương nhiên có thể ”. Rồi đưa tay qua ngực, nhất thời, một đao nhọn dài chừng thước hai đã nằm trong tay, ngoại trừ Niệm Băng ra, ở đây mọi người, không có ai có thể nhìn rõ Minh Nguyên lấy đao ra từ đâu.

Niệm Băng nhận đao, nhìn thanh quang trên lưỡi đao, khen : ” Tốt, đây chính là bảo đao Tiên Trảm của Trù Trung Tiên tiền bối trước đây, nghe nói, đao này đã trong chớp mắt xé đôi một đầu ngư, mà không hề dính máu, quả thực là một thanh hảo đao ! ”.

Minh Nguyên hạ tay xuống, nói : ” Không dám, đao này mà xếp cạnh Chính Dương của lệnh sư, cùng lắm cũng chỉ có thể dùng để bồi sản mà thôi ”. Bởi vì Niệm Băng đã nói ra bí mật ngày đó, hắc đối với thân

phận của Niệm Băng đã không còn chút gì hoài nghi, bởi vì, khẩu quyết Kim Hương Khuyên, chính là sự phụ hẳn trước đây đã nói cho vị ân nhân kia.

Niệm Băng mỉm cười, nhìn thoáng qua tam nữ đang ngốc trệ chung quanh, mỉm cười nói : ” Ta phải bắt đầu rồi, hiện tại mặc dù khí trời đã dần chuyển lạnh, nhưng vẫn còn hơi ấm, hôm nay, ta sẽ làm cho tam vị tiểu thư một món ăn thơm mát, hy vọng các người sẽ thích, mời lui về phía sau một chút, cảm tạ ”.

Lúc này, cho dù trực tính như Tuyết Tinh cũng đã có cái nhìn khác về Niệm Băng, nàng quá hiểu Minh Nguyên rồi, trước đây, phụ thân nàng để mời được Minh Nguyên đến Thanh Phong Trai làm chủ trì, đã phí không biết công phu miệng lưỡi, Minh Nguyên mặc dù trên danh nghĩa chỉ là trù sư trưởng, nhưng ở Thanh Phong Trai lại có địa vị siêu nhiên, cho dù là phụ thân Tuyết Cực nhìn thấy hẳn cũng phải phi thường tôn kính, vẫn xưng huynh gọi đệ, nàng đây là lần đầu tiên thấy trên mặt Minh Nguyên xuất hiện vẻ cung kính như vậy, mà kẻ khiến cho loại biểu tình này xuất hiện trên mặt hắn, chính là tên Niệm Băng thần bí trước mặt này, tên Niệm Băng đã khiến cho mình tâm tư rối loạn.

Niệm Băng đã bắt đầu, từ trên bàn bên cạnh lấy vài chiếc đĩa, đặt chỉnh tề trên mặt bàn, rồi lại lấy dưa chuột và mía ra khỏi mâm, đặt ở đám đĩa, dụng ý rất rõ ràng, chính là không muốn tài liệu bị nhiễm bẩn. Cuối cùng, tay hắn giữ lại một quả dưa chuột.

Niệm Băng tay trái cầm lấy phần đuôi của quả dưa chuột chậm rãi giơ lên, phục vụ sinh mạng tới chín quả dưa chuột có mặc dù trọng lượng thỏa mãn yêu cầu của Niệm Băng, nhưng hình dáng lại không đều nhau, Niệm Băng nhìn dưa chuột, hẳn tựa hồ đã quên mọi sự chung quanh, trong mắt chỉ có quả dưa chuột màu bích lục đó mà thôi. Tay phải nắm đao của Minh Nguyên, bảo trì trạng thái bất động.

Tuyết Tinh thấy Niệm Băng quái dị đứng đó, dần mất kiên nhẫn, mới vừa muốn nói gì, lại bị Minh Nguyên ngăn lại, Minh Nguyên hướng về phía Tuyết Tinh lắc đầu, ý bảo nàng không nên kinh động đến Niệm Băng, sau đó cũng tập trung tinh thần nhìn vào tay của Niệm Băng, đợi tình cảnh trong lòng mong đợi xuất hiện.

Rốt cục, Niệm Băng cũng động, chuẩn xác mà nói, tay phải của hắn động, tay trái vững như bàn thạch nắm đuôi quả dưa chuột, đao ở tay phải bao phủ một màn thanh quang nhàn nhạt, khẽ chém xuống chỗ cách đầu quả dưa chuột hai tấc, đó là đao đầu tiên.

Tuyết Tinh thiếu chút nữa cười ra tiếng, nhìn hồi lâu, nguyên lai là chém lên dưa chuột mà thôi, nàng cố gắng bịt miệng, mới không cười ra tiếng. Thế nhưng, nàng nhanh chóng chẳng thể cười được nữa, bởi vì cổ tay Niệm Băng lại khẽ lật, một đao tiếp một đao, chém xuống vị trí ngay phía dưới vết chém trước, một mảnh dưa chuột mỏng như tờ giấy xuất hiện, kỳ lạ nhất chính là, mảnh dưa chuột cao thấp khác nhau, chỉ nối với nhau bằng một điểm rất nhỏ, dựa theo lẽ thường, trọng lượng của phần đầu dưa phía dưới hẳn là hoàn toàn có thể kéo đứt, nhưng trên thực tế, chúng lại vẫn dính với nhau như cũ.

Minh Nguyên kinh hô : ” Ngẫu Đoạn Ti Liên đao pháp, hảo đao pháp ! ”. Nói xong lời này, hắn vội vàng che miệng, nhưng vẻ hưng phấn trong mắt lại chẳng thể che dấu được, là một đỉnh cấp trù sư, còn có điều gì hoàn mỹ hơn việc được chứng kiến trù nghệ trong tưởng tượng của chính mình đây ?

Niệm Băng căn bản là không nghe được thanh âm của Minh Nguyên, tinh thần hắn đã hoàn toàn đặt trên quả dưa chuột nọ, đao lại động, chỉ bất quá, đã không còn là hai đao thông thả như lúc trước nữa, đao như tuyết, cổ tay phẳng phất như múa trong không trung, ngay cả nhãn lực của Minh Nguyên cũng không thể thấy rõ Niệm Băng cuối cùng là đang làm gì, chỉ thấy quả dưa chuột nọ từ từ hạ thấp, từng mảnh đều hơi nghiêng xuống phía dưới, dựa vào một điểm nhỏ mà dính lại, bị trọng lượng của đoạn đầu dưa chuột kéo, từ từ hạ xuống dưới mâm, mà vị trí phần đầu dưa chuột hạ xuống, chính là điểm giữa của mâm, ánh đao liên tục lóe lên, mỗi người ở đây đều nhìn đến ngây người.

Lạc Nhu tựa hồ như được thấy lại màn Niệm Băng cắt bánh ngọt, nhưng rất hiển nhiên, đao pháp cắt dưa chuột này khó khăn hơn nhiều so với cắt bánh ngọt, mỗi mảnh dưa chuột liên tiếp không chỉ mỏng tới cực điểm, mà khó nhất chính là đều đều hai chữ, đến ngay cả chỗ nối của từng mảnh cũng đều đều, không hề có một lỗi nào.

Phần đầu quả dưa chuột cuối cùng đã hạ xuống giữa mâm, dưa chuột vốn dài không tới một thước, giờ đã biến thành khoảng thước rưỡi, ánh đao trong tay Niệm Băng vẫn lóe lên như trước, từng phiến dưa chuột từ từ kéo dài ra, đúng lúc này, tay trái Niệm Băng rốt cuộc cũng động, cổ tay khẽ rung lên, trong nháy mắt

mà ánh đao ngừng lại, phía sau đầu quả dưa phía dưới đã xoắn điệu tạo thành một vòng tròn. Ánh đao tiếp tục lóe lên, dưa chuột từ từ biến thành dài, lúc quả dưa chuột trên mâm tạo thành ba vòng tròn, đao của Niệm Băng rút cục cũng chém tới phần đuôi của quả dưa, hấn không tiếp tục chém nữa, mà đem phần đuôi của dưa chuột đặt lên cạnh mâm.

Trong mắt mọi người, đao công như thế, chỉ có thể dùng hai chữ kỳ tích mà hình dung, kỳ tích lại tiếp tục, quả dưa chuột thứ hai đã nằm trong tay Niệm Băng, lúc này cũng vẫn chăm chú nhìn, nhưng thời gian tập trung đã giảm một chút, khi đao quang lại lóe lên, tình huống giống như quả dưa chuột thứ nhất lại xuất hiện. Khi ánh đao ngừng lại, nhưng ánh mắt mọi người ở đây vẫn không hề rời khỏi đao và dưa chuột trên tay Niệm Băng, mặc dù động tác đã ngừng lại, nhưng trong mắt bọn họ, động tác này lại vẫn sinh động như vậy.

Dưa chuột vẫn dài ra như trước, vẫn tạo ra quần ba vòng như trước, đây là quả thứ hai, ngay sau đó, là quả thứ ba, thứ tư, ... , mỗi quả dưa chuột đều được làm như vậy, Lạc Nhu kinh ngạc phát hiện, trên quả dưa chuột mà Niệm Băng đã hoàn thành cũng tản ra một tầng sương trắng bằng bạc.

Lúc đầu thì những người khác còn không chú ý tới tình huống này, khi hoàn thành quả thứ năm, trên chiếc mâm lớn đường kính một thước, đã phủ kín sương mù trắng mờ mờ, dưa chuột màu xanh như ẩn như hiện, nhìn qua cực kỳ kỳ dị.

Không biết lúc nào, chủ nhân Thanh Phong Trai Tuyết Cực đã sau lưng nữ nhi, những người khác đều trong trạng thái bán ngốc trệ, dĩ nhiên không ai phát hiện rằng hấn đến, khi Tuyết Cực nhìn thấy đao quang trong tay Niệm Băng, lập tức cũng bước tới gần những người khác, hấn có thực lực vũ đấu gia, nhãn lực tự nhiên có chỗ độc đáo, động tác của Niệm Băng cực nhanh, tựa hồ căn bản không cần phải tính toán gì, nhìn dưa chuột từ từ dài ra, Tuyết Cực tự hỏi, khổng chế lực lượng của mình tuyệt đối không đạt tới trình độ này của Niệm Băng được, đao pháp thần diệu này đã đạt tới cảnh giới đẳng phong tạo cực, kẻ khác than thở không thôi.

Khi chín quả dưa chuột đều hoàn thành, cả mâm đã bị phủ kín, chín quả dưa chuột đã gần như quần quanh chiếc mâm, vị trí hoàn toàn giống nhau, chín đầu dưa chuột hơi ngẩng lên, chạm vào cùng một chỗ ở chính giữa mâm, vị trí không có nửa phần sai lầm, đến ngay cả chín phần đuôi của quả dưa, cũng kỳ dị bảo trì được vị trí đều nhau.

Ánh đao chợt lóe, bay về phía Minh Nguyên, Minh Nguyên giật mình, đưa tay lên ngăn lại, thứ rơi vào trong tay chính là chuỗi đao.

” Minh sư phụ, cảm tạ của người cho mượn đao ”. Tâm thần của Niệm Băng tựa hồ đã hoàn toàn dung nhập vào món ăn trước mặt, ánh mắt rơi trên dưa chuột xanh như phải thút trong mâm, nhìn bằng vù bằng bạc bốc lên, hấn đưa tay vào lòng lấy ra một túi vải nhỏ, chính là những công cụ trước đây khi ở Thủy Hóa Thiết Khí Phò đã dùng để chế tác cơm bồ câu cho Phượng Nữ.

Không cần dùng mắt nhìn, ngón trở cùng ngón giữa tự nhiên đưa vào trong túi, khi rút ngón tay ra, mang theo một đạo hàn quang, đó là một thanh tiểu đao, đao dài không tới năm tấc, đầu đao rất tiểu xảo, lưỡi đao cùng chuỗi đao dài bằng nhau, đều khoảng hai tấc rưỡi, nửa đoạn lưỡi đao phía trước, cũng tản ra lam sắc quang mang nhàn nhạt, trên mặt đao, tựa hồ có điều khắc hình thù dữ tợn.

Minh Nguyên thở sâu, thì thào lẩm bẩm : ” Quỷ Điều thần đao ”.

Niệm Băng tiếp lời nói : ” Quỷ Phủ Thần Công U Lam Diễm, Điều Long Khắc Phượng Nhất Đao Hàn. Chính là Quỷ Điều ”.

Minh Nguyên liếc nhìn Niệm Băng, ” Quỷ Điều nhất xuất, thù dữ tranh phong ”. Nhìn thấy Quỷ Điều, vẻ tôn kính trong mắt lại càng tăng lên vài phần.

Ánh mắt Niệm Băng rơi vào chín đầu dưa chuột nằm giữa mâm, ” Quỷ điều mặc dù tốt, nhưng cũng phải xem là nằm trong tay ai, hy vọng ta không có làm nhục danh đầu của sư phụ năm đó ”. Lưng hấn đột nhiên khom xuống, gần như bị bẻ bẻ gãy, bấp đuôi tì vào cạnh bàn, cả thân thể tạo thành một góc chín mươi độ, mặt nằm ngay phía trên mặt mâm, cổ tay khẽ rung, trong nháy mắt xuất ra chín đao, phía đầu của chín quả dưa chuột đều xuất hiện một hình thù.

Minh Nguyên đột nhiên minh bạch Niệm Băng muốn làm gì, trong mắt toát ra vẻ kinh hãi, vốn là, trong lòng hắn ít nhiều còn có chút không phục, nhưng khi hắn thấy Niệm Băng xuất ra đao đầu tiên, hắn minh bạch, chỉ cần là đao công, mình cũng còn xa mới là đối thủ của thanh niên trước mặt này.

Ở đây kẻ tinh táo ngoài Minh Nguyên cũng chỉ có một người, Tuyết Cực hít sâu một hơi, " Đây chẳng lẽ là Long Vu Tập Vũ chi pháp trong truyền thuyết sai ? Trời ạ, chẳng lẽ nó thật sự tồn tại sao ? ".

Sự thật rất mau trả lời cho câu hỏi của Tuyết Cực, Niệm Băng xuất đao, u lam sắc quang mang, như một đoàn lãnh diễm (ND : diễm trong hỏa diễm) bắn ra từ giữa năm ngón tay hắn, theo sự di chuyển của đao, hắn nhẹ giọng ngâm xướng : " Quỷ thủ lạc xử kinh thiên biến, điều thành ba đào bách hồi toàn, thần công thiên cổ kim phương tại, đao khởi tàn nguyệt ánh lãnh tuyền ". Chỉ thấy u lam sắc quang mang nọ không ngừng xoay tròn ở giữa mặt mâm, Tuyết Cực thấy rất rõ, mỗi khi đọc một chữ, trên đầu của chín quả dưa đều xuất hiện một dấu vết, từng mảnh vỡ nhỏ màu xanh biếc nhẹ nhàng rơi xuống, khi chữ cuối cùng chấm dứt, kết hợp với chín đao lúc trước, tổng cộng hai trăm sáu mươi một đao, trong thời gian ngâm xướng ngắn ngủi này đã hoàn thành rồi. Một vòng mảnh vụn màu xanh biếc chình tề tỏa ra ở giữa mâm, hình thành một vòng tròn hoa văn xanh biếc, vân lộ rất rõ ràng, đồ án hình tròn không hề có chút lệch lạc, tất cả các mảnh vụn thậm chí lớn nhỏ cũng hoàn toàn giống nhau. Điều rung động nhất, là thứ được điêu khắc ra ở phía trên.

Chín pho điêu khắc giống như thúy ngọc cùng ngẩng đầu, trên đỉnh có sừng, khoe miệng có râu, dưới trán còn có hạt châu, đó rõ ràng chính là chín long đầu trông như thúy ngọc a ! Long đầu trông rất sống động, đều đang ngẩng đầu, phảng phất như đang thôn vãn thổ vụ (ND : nuốt mây nhả khói).

Quỷ Điều biến mất, Niệm Băng nhìn chín long đầu nọ, than nhẹ một tiếng, " Đáng tiếc, ta còn chưa đạt tới Long Vu Tập Vũ cực chí ".

Minh Nguyên vội cản lại hỏi : " Vậy cực chí là gì ? ".

Niệm Băng thản nhiên cười, " Cửu long đẳng vân, thiên biến vạn hóa ". Vừa nói, Niệm Băng hai tay cầm hai bên mâm, khẽ dùng lực nâng lên, hắn rất cẩn thận, tựa hồ chỉ sợ khiến cho thứ gì lệch đi.

Lúc này, Tuyết Tĩnh cùng Long Linh sớm đã thành ngọc trệ, chỉ có ánh mắt của Lạc Nhu còn có vẻ hoạt lạc, trong đôi mắt nàng trung đã xuất hiện thứ gì đó.

Niệm Băng toàn thân tản ra một tầng quang mang màu lam, quang mang theo ánh mắt của hắn, ngưng tụ về phía trên mặt bàn, dần dần, một khối băng tròn đường kính độ một tay người xuất hiện phía trên mặt bàn, mặt ngoài khối băng cực kỳ rực rỡ, giống một mảnh hình tròn, dày chừng một tấc. Đây là Hàn Băng Thuật tối cơ bản, nhưng do Niệm Băng dụng xuất, với khống chế lực mạnh mẽ, hiệu quả rất kỳ diệu, tuyệt đối có thể chấn động một tứ cấp ma pháp.

Mâm lại được đặt xuống, đặt lên trên khối hàn băng, vị trí của hàn băng, chính là nằm ở chính giữa mâm. Khe khe đẩy lên cạnh của mâm, mâm bắt đầu chậm chậm di chuyển, Quỷ Điều lại hiện ra, khi phần đuôi của dưa chuột chuyển tới trước mặt Niệm Băng, u lam sắc quang mang nọ đều lóe lên năm lần, sau ba vòng, một trăm ba mươi lăm đao, tay hắn lại như chỉ mới rung động vài cái mà thôi. Mảnh vụn xanh biếc rơi xuống phía dưới, tạo thành hình thái chín đám mây, cũng nhờ vậy, chín long vĩ xanh biếc trông xuất hiện cực kỳ sống động.

Trong sát na long vĩ xuất hiện, chín quả dưa trong mâm phảng phất như sống, giống như chín con thanh long bay lượn trong màn vân vụ, mâm vẫn chậm chậm xoay tròn như trước, chín con thanh long phiêu phù trên màn vân vụ, chúng tựa hồ đang đùa giỡn, tựa hồ đang ân cần thăm hỏi lẫn nhau, chín con thanh long có xu thế tụ lại một chỗ, hết sức chân thành thân thiết.

Niệm Băng cũng không ngừng lại, cầm lấy một đốt mía, Quỷ Điều lóe lên, vỏ mía được tước ra, lần này không phải rơi xuống mâm, mà là rơi sang một bên, Quỷ Điều phi vũ, mía màu trắng như biến hóa dưới ánh đao, khi mâm ngừng chuyển động, quỷ điều trong tay Niệm Băng cũng ngừng lại. Xuất hiện trên tay hắn, là một hình thái kỳ dị, phía dưới chiếc khay, ngay trên đó là một cây gậy có đường kính giống như chiếc đũa, phía trên cùng, là một quả cầu màu trắng như, mặt ngoài của quả cầu cực kỳ rực rỡ, nhìn qua giống như dương chi bạch ngọc, lay động lòng người. Minh Nguyên, Tuyết Cực biết, quả cầu nhìn như đơn

giản, nhưng muốn có thể tròn trịa không một tỳ vết như thế, là phi thường khó khăn. Bất quá, Niệm Băng đã khiến bọn hắc kinh ngạc quá nhiều, lúc này, trái tim bọn họ như đang chết lặng.

Niệm Băng đưa tay vào bàn, cẩn thận đem đốt mía đã được điêu khắc đặt vào giữa chín khối long đầu, tạo thành thể cửu long phủng châu.

Hoàn mỹ, ngoại trừ hoàn mỹ ra, mọi người đều không nghĩ ra một từ nào khác để hình dung mọi thứ trước mắt.

Mâm lại xoay tròn, Niệm Băng đồng thời cầm lấy hai đốt mía còn lại, quang mang màu lam nhạt ở trong tay hắc tập trung lại, lúc này, hắc tập không tước vỏ, đặt đầu hai đốt mía đầu đối nhau, bắt đầu nhanh chóng cọ xát.

Cọ xát mía thì có thể tạo ra cái gì ? Đơn giản là nước mía, thế nhưng đây lại hoàn toàn khác biệt. Băng phần trắng như bay bay rơi xuống, mang theo khí tức thơm mát, hạ xuống mâm, dưới tác dụng của băng phần, băng vụ trong mâm vốn lại bốc lên ngùn ngụt, mía chưa hết, bị Niệm Băng ném sang một bên, băng phần do mía hình thành, đã bao phủ khắp ngõ ngách trong mâm.

Chín con thanh long sống động đàng vân giá vũ chi, cộng phủng minh châu, màu xanh trong mâm không hề mất đi, mà còn mang đến vẻ tiên hoạt, từ băng vụ cho tới trên châu tạo bằng mía, mọi thứ đều vô cùng hoàn mỹ.

Niệm Băng phẩy tay, khẽ cười, nói : " Mùi thơm ngát của dưa chuột, kết hợp vị ngọt của mía, có thêm băng sương, dùng để giải nhiệt, là thích hợp nhất ".

Minh Nguyên quang mang trong mắt sáng rực, " Có thể nói cho ta biết, món ăn này tên gọi là gì ? ".

Niệm Băng thản nhiên cười, nói từng chữ : " Cửu - Thanh - Thần - Long - Băng - Vân - Ẩn - ".

26. Chương 25 - Nghệ Chấn Thanh Phong Trai

Nhìn Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn mờ ảo trước mặt, tất cả những người có mặt ở đây đều có vẻ chẳng thể ngậm miệng, dù sao, thứ này không thể dùng món ăn mà hình dung nữa, rõ ràng nó chính là một sản phẩm nghệ thuật ! Sản phẩm nghệ thuật trân quý, Niệm Băng tổng cộng dùng một khắc thời gian, mới điều trác xong toàn bộ món ăn này, nhìn băng vụ đang bay lượn, nhìn chín con thanh long sống động, cũng không hề có hành động gì khác.

Niệm Băng ánh mắt hướng về phía Lạc Nhu, " Trí nữ tiểu thư, ta nghĩ, hiện tại ngươi hẳn đã biết ta làm gì rồi. Không sai, chức nghiệp chân chính của ta kỳ thật là một trù sư. Tuyệt Tịch tiểu thư, lúc đầu ta sở dĩ muốn lựa chọn hoặc là Đại Thành Hiên hoặc là Thanh Phong Trai để tiến nhập, mục đích là để có thể tham khảo trù nghệ của chủ trù, không có mục đích gì khác, ta nghĩ, hiểu lầm lúc đó của chúng ta cũng có thể giải trừ rồi. Một món ăn, đã có thể chứng minh rất nhiều, có lẽ các ngươi sẽ nghi hoặc, ta thân là ma pháp sư, sao lại học tập nấu ăn ? Ta có thể minh xác nói cho các ngươi, trong lòng ta, trù sư tuyệt đối là một chức nghiệp cao quý không hề kém ma pháp sư, bằng vào trù nghệ của ta, có thể thỏa mãn khẩu phúc chi dục của vô số người, trù nghệ vốn chính là một môn nghệ thuật, đem nó phát dương quang đại là mục tiêu của ta, mà ma pháp, chỉ là một loại kỹ năng phụ trợ cho trù nghệ mà thôi. Sau khi ta ly khai sư phụ không lâu, đối với ta mà nói, con đường truy cầu trù nghệ còn rất dài, được rồi, nói như vậy thôi, các vị từ từ phẩm thưởng, nếu băng vụ bay mất, món ăn này cũng sẽ mất đi vị đạo vốn có của nó. Những thứ cần giải thích thì ta đã giải thích rõ ràng, các vị tái kiến, Linh nhi, ngươi ở lại, ta về trước ". Thu thập những thứ của mình xong, đem túi vải cất trong lồng ngực, Niệm Băng hướng về phía mọi người khẽ gật đầu, rồi xoay người đi. Không ai ngăn hãm lại, tâm thần mọi người vẫn còn đặt trên món ăn trước mặt, thanh âm của Niệm Băng không ngừng lẩn quẩn trong đầu bọn họ.

Cuối cùng thì trù sư Minh Nguyên là người đầu tiên phản ứng lại, từ bên cạnh cầm mấy đôi đũa, đưa cho Tuyệt Cực cùng tam nữ, hẳn là người thứ nhất động, đưa đũa chạm vào một mảnh dưa chuột, chiếc đũa

mới vừa tiếp xúc dưa chuột, mảnh dưa chuột lập tức tách ra khỏi ” thanh long ”, không hề có cảm giác bị dính với nhau, có thể thấy được toàn thân ” thanh long ” kết dính với nhau xảo diệu đến thế nào.

Thấy Minh Nguyên động, những người khác trước sau cũng động thủ, đưa vài miếng dưa chuột vào miệng, dưa chuột vừa mới vào miệng liền tan, tan thành một chất lỏng thơm mát trôi xuống cổ, đó là một loại cảm xúc vị giác không thể hình dung được, toàn thân ba nghìn sáu trăm vạn lỗ chân lông trong lúc này phẳng phất như hoàn toàn mở ra, khí tức mát lạnh cùng thiên địa tương tiếp, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khiến người lâng lâng như tiên, chẳng những cảm giác nóng nực trên thân thể biến mất, mà ngay cả tâm thần cũng khôi phục, tỉnh táo trở lại.

Lạc Nhu, Long Linh, Tuyết Tinh tam nữ trong mắt liên tục lóe lên những tia sáng kỳ dị, loại khẩu vị tuyệt vời này, là thứ nữ hài tử yêu thích nhất, không hề dừng lại, dưa phi như bay trong băng vụ, một lát sau, cửu thanh thần long trong băng vụ đã biến mất, đã hoàn toàn tiến vào bụng của năm người. Mát mẻ, ngọt ngào, dễ chịu, lâng lâng, cảm giác toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng tuyệt vời, xảo diệu hơn chính là, Thanh Phong Trai vốn là lấy nhả làm chính, món ăn được làm từ tài liệu đơn giản này thực phù hợp với đặc sắc của Thanh Phong Trai.

Minh Nguyên đặt dưa xuống, nhắm hai mắt, thì thào nói : ” Mùi thơm mát của dưa chuột hoàn toàn được phóng xuất trong cái băng lãnh, thêm cả vị ngọt ngào của mía, khoan khoái thông thấu, thực là một món ăn thần kỳ hảo hạng ”.

Tuyết Cực nhìn về phía Minh Nguyên, nói : ” Tiểu Minh, nếu ngươi làm món này, có thể làm ngon như vậy không ? ”.

Minh Nguyên mở mắt nhìn Tuyết Cực, lắc đầu, nói : ” Tuyết không thể. Mấu chốt của món này là ở hai điểm, thứ nhất chính là đao công, mà điểm còn lại, chính là ma pháp. Băng khí phát ra bởi ma pháp khiến cho dưa chuột toát ra được hết khí thơm mát, điểm này, ta tuyệt đối không thể làm được, nếu như dùng một khối băng để thay thế, vị đạo sẽ kém xa lắng, huống chi, băng phần tạo bởi mía kia ai có thể làm được ? Dùng ma pháp nhập trù, sợ rằng, cũng chỉ có sư phụ hắc mới có thể nghĩ ra được, một vị ma pháp trù sư xuất sắc ! Xem ra, trù nghệ giới lại sắp sửa có sóng gió rồi. Tương lai không lâu, hắc chắc chắn sẽ trở thành một tượng đài trong trù nghệ giới. Xem ra, trù cũng không có tận cùng, thứ ta phải học tập còn nhiều lắm ”.

Tuyết Tinh trong mắt lóe ra quang mang quái dị, thì thào nói : ” Thật không nghĩ tới, hắc lại là trù sư, đến Thanh Phong Trai đúng là để luận bàn trù nghệ. Từ loại dưa chuột, một thứ rau quả tầm thường, cũng có thể trở nên mỹ vị như thế, nếu hắc bằng lòng tới giúp chúng ta, sợ là Thanh Phong Trai chúng ta sẽ giàu to rồi. Ba ba, chúng ta mời hắc về hiệp trợ Minh thúc thúc có được không ? ”.

Tuyết Cực vừa nghe nữ nhi nói, nhất thời trong lòng đại động, quay đầu hướng về phía Minh Nguyên nhìn lại, Minh Nguyên than nhẹ một tiếng, nói : ” Đại ca, nếu hắc thật sự nguyện ý tới, ta có thể buông bỏ vị trí trù sư trưởng. Mặc dù hắc niên kỷ không lớn, nhưng dù sao đạt giả vi tiên, bất quá, lúc trước hắc nói các ngươi cũng đã nghe được, chí hướng lâu dài của hắc, tuyết sẽ không chịu yên ổn một chỗ, sợ rằng sẽ không đáp ứng lưu lại ”.

Tuyết Cực thở dài một tiếng, nói : ” Lần đầu tiên nhìn thấy hắc, ta đã nhận ra hắc không giống người thường, nhưng tuyết đối không ngờ, sự xuất sắc của hắc lại là ở trù nghệ, bất kể thế nào, ta cũng phải thử một lần, tận nhân lực vì thiên mệnh, nếu hắc thật sự không muốn lưu lại, chỉ ít Tuyết Cực ta cũng phải kết giao bằng hữu. A, được rồi, Minh đệ, sư phụ hắc rốt cuộc thì là ai ? ”.

Minh Nguyên trong mắt bộc lộ vẻ tôn kính, nói : ” Đại ca, người hắc là đã nghe nói về ngũ đại trù thần trong trù nghệ giới rồi ”.

Tuyết Cực gật đầu nói : ” Đương nhiên nghe nói qua, trước đây ta còn từng nghiên cứu về bọn họ, đáng tiếc, ngũ đại trù thần tựa hồ đều đã quy ẩn, vô pháp mời đến để bọn họ chủ trù. Người nói ngũ đại trù thần, hắc chính là Quý, Mạnh, Đà, Linh, Diệu sao ? ”.

Minh Nguyên nói : ” Không sai, chính là bọn họ. Diệu trù thần trong đó chính là gia sư, bài danh dựa theo thứ bậc, mặc dù cũng liệt vào ngũ đại trù thần, nhưng bọn họ vẫn có sự chênh lệch. Tiểu tử vừa rồi, chính là đứng đầu ngũ đại trù thần, truyền nhân của Quý Trù. Lúc đầu, chính là được Quý Trù tiên bối

trợ giúp, mới khiến cho sư phụ ta có được thành tựu sau này, sư phụ luôn luôn coi Quỷ Trù là ân nhân của chính mình, đồng thời, cùng sống trong cùng một thời đại, niên kỷ của sư phụ so với Quỷ Trù tiền bối thì lớn hơn nhiều, nhưng người mỗi lần nhắc tới Quỷ Trù tiền bối, đều có thái độ cực kỳ cung kính. Đáng tiếc, sau này Quỷ Trù tiền bối vì nguyên nhân nào đó đã ly khai trừ nghệ giới, từ đó về sau không còn tin tức, thật không nghĩ tới, đồ đệ của người cũng đã xuất thế rồi, còn hơn cả Quỷ Trù tiền bối, có lẽ hỏa hậu của hắn còn không cao, thế nhưng, hắn lại hơn ở ma pháp. Ta tin rằng, qua vài năm lịch lãm, hắn không khó để đạt tới thành tựu ở thời kì đỉnh phong của Quỷ Trù tiền bối, thậm chí, còn có thể siêu việt hơn ”.

Trong mắt Tuyết Cực toát ra thần sắc cực kỳ kinh ngạc, ” Quỷ Trù, chính là đệ tử của Quỷ Trù, ai, ta thật sự là quá hồ đồ, gặp được nhân tài như vậy lại không biết quý trọng, nếu để người khác biết đệ tử của Quỷ Trù đích lại đến Thanh Phong Trai chúng ta phách sải, chẳng biết sẽ cười ta đến thế nào đây. Tình nhi, người đi chuẩn bị hậu lễ, chúng ta đến ma pháp sư công hội đăng môn bồi tội ”.

Thật ngạc nhiên khi Tuyết Tình không hề bộc lộ bản tính nóng nảy, khê gặt đầu, đi vào đại sảnh phía sau.

Lạc Nhu cùng Long Linh liếc nhau, hướng về phía Tuyết Cực nói : ” Tuyết bá bá, chúng ta đi trước, hắn lại là một trù sư, thực là nằm ngoài dự tính của ta, ta luôn luôn tự xưng là thông tuệ, nhưng liên tiếp hai lần đều thua trong tay hắn, xem ra, danh hiệu trí nữ nên bỏ đi mới đúng, phiền toái thúc thúc nói một tiếng với Tình Tình , thúc thúc tái kiến ”. Lạc Nhu lúc này tâm tình so với Tuyết Tình còn phức tạp hơn, Niệm Băng đã dùng chính hành động để chứng tỏ với nàng mọi chuyện, nàng đã thua cuộc, nhưng Lạc Nhu không có chút nào tiếc nuối, nàng tâm phục khẩu phục mà thua, đúng là nên thực hiện ước định rồi.

Niệm Băng đi trên đường cái của Băng Tuyết thành, từ ly khai đào hoa lâm tới nay, đây là lần đầu tiên hắn toàn lực chế tác một món ăn, tâm tình của hắn hiện tại phi thường tốt, không riêng gì bởi đã giải quyết chuyện của Tuyết Tình và Lạc Nhu, mà thêm cả việc hắn phát hiện ma pháp tri thức của mình đã được đề cao, sau này sẽ trợ giúp lớn cho trừ nghệ của mình, khi chế tác Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ấn, sử dụng ma pháp đã có thể đạt tới cảnh giới vô hình, mặc dù chỉ là một đệ cấp băng hệ ma pháp, thế nhưng, có thể làm được tới trình độ như vậy, hắn đã phi thường hài lòng, ngoại trừ hỏa hậu còn vô chưa thể so sánh với sư phụ mình ra, dung hợp được ma pháp cùng trừ nghệ, là đã có một bước tiến dài rồi. Trừ nghệ đạt tới cảnh giới này của hắn, đã không cần phải tăng cường rèn luyện, hắn hiện tại cần chính là kỳ ngộ.

Đang đi, tiếng bánh xe sau lưng đột nhiên vang lên, Niệm Băng đi nép sang bên cạnh, nhưng lại phát hiện, mã xa lúc trước mình đi đã đỗ lại bên cạnh, Lạc Nhu từ mã xa ló ra, thanh âm có chút quái dị nói : ” Đại trù, lên xe đi. Ta đưa các người trở về ”.

Niệm Băng mỉm cười, cũng không hề cự tuyệt, trèo lên mã xa. Long Linh lúc này đang ngồi bên trong cùng của mã xa, cúi đầu, không có nhìn mình.

” Lại phiền toái người rồi, trí nữ tiểu thư ”. Niệm Băng khách khí nói.

Lạc Nhu bực bội nói : ” Người là cười nhạo ta sao ? Người yên tâm, thua chính là thua, ta sẽ thực hiện ước định, người hiện tại có thể đưa ra yêu cầu rồi ”.

Niệm Băng ngây ra một lúc, nói : ” Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới việc muốn người đáp ứng điều kiện gì, một câu nói đùa mà thôi, cần gì quan trọng như vậy chứ ? ”.

Lạc Nhu hừ một tiếng, nói : ” Đánh cuộc chịu thua, ta nếu đã thua thì sẽ thực hiện lời hứa, ai nói với người là nói đùa, mặc dù ta là nữ tử, nhưng cũng sẽ không thất hứa ”.

Niệm Băng nở nụ cười, xua tay nói : ” Không cần, ta quả thực không có yêu cầu gì với người ”.

Lạc Nhu trong mắt toát ra một tia quái dị, khiêu khích nói : ” Người lúc đầu không phải đã hỏi ta, nếu điều kiện của người là muốn ta gả cho người thì sao ? Người cũng có thể có yêu cầu như vậy ”.

Niệm Băng lại càng hoảng sợ, cười nói : ” Không, ta không muốn bị một đám người theo đuổi người truy sát sau lưng. Huống chi, người không phải đã có hôn phu sao ? ”.

Lạc Nhu nói : ” Người không dám sao ? Có hôn phu thì sao, ta không gả cho hắn đâu, người có thể theo đuổi ta, chỉ cần người đưa ra điều kiện, ta tự nhiên sẽ cho người một cơ hội ”.

Niệm Bằng ngây ra một lúc, hần nhìn ra, Lạc Nhu tựa hồ là nói thật, duỗi tay ra trước mặt Lạc Nhu, nói : " Người bóp giúp ta một chút, xem xem ta có đang nằm mơ hay không ? Trí nữ tiểu thư lại chủ động yêu cầu ta theo đuổi, thật là khiến người khó mà tin được ". Lạc Nhu bật cười, nhéo mạnh lên tay Niệm Bằng, Niệm Bằng bị nhéo, vội vàng rút tay lại, cười khổ nói : " Không cần dùng lực mạnh như vậy chứ ".

Lạc Nhu hừ một tiếng, nói : " Ai cho người che đậy kỹ như vậy, ngay cả ta cũng bị gạt, đó vẫn còn là nhẹ, ta hận rằng không giết được người, cảm giác chiến thắng ta rất thoải mái chứ ? ".

Trong lòng Niệm Bằng có chút rung động, gật đầu, hắc hắc cười nói : " Không thể không thừa nhận, quả thực rất có cảm giác rất thoải mái, bất quá, ta cũng không có gì là quá vui mừng ".

Lạc Nhu trừng mắt nhìn hần, nói : " Người hiện tại có thể đưa ra điều kiện rồi, chẳng lẽ, ta đối với người không có chút hấp dẫn lực nào sao ? ".

Nhìn cặp mắt màu lam trong suốt của Lạc Nhu, trong phút chốc, Niệm Bằng đột nhiên minh bạch nhiều chuyện, Lạc Nhu cũng không phải coi trọng chính mình, mà là muốn cùng mình tranh đấu một lần nữa, nếu mình đưa ra điều kiện theo đuổi nàng, hoặc là đưa ra điều kiện muốn lấy nàng, sợ rằng, phiền toái cũng theo đó mà đến, có được một trí nữ, quả nhiên không đơn giản. Lòng hiếu thắng của nàng còn cao hơn nam nhi, bất quá, nếu mình bạch điểm này, mình sao phải rút lui chứ ? " Trí nữ tiểu thư, điều kiện người nợ ta đã thực hiện rồi ".

Lạc Nhu ngẩn ngơ, nhưng nàng nhanh chóng hiểu được, trừng mắt nhìn Niệm Bằng, nói : " Người gian trá ". Niệm Bằng lúc trước yêu cầu nàng véo tay, không phải là một điều kiện sao ?

Niệm Bằng làm ra bộ dáng vô tội, nói : " Ta gian trá ? Ta thắng, nhưng không làm khó dễ người, người còn nói ta gian trá, thật sự là không có thiên lý. Ta xem, ta cũng nên xuống xe rồi ".

Lạc Nhu rốt cục đã không giữ được vẻ lãnh tĩnh, sắc giọng : " Người ngồi xuống cho ta, không được nhúc nhích. Ta khiến người phải phòng bị như vậy sao ? Chẳng lẽ ta là tai họa sao ? ".

Niệm Bằng mỉm cười không nói, vẫn ngồi yên ở chỗ đó. Lạc Nhu đối diện nam tử anh tuấn mà mềm cứng cũng không ổn kia, cho dù đây bụng trí tuệ và mưu kế, nhưng lại như không có đất dụng võ, nhất thời không khỏi bức tức trong lòng.

Trên đường đi, ba người cũng không nói chuyện gì nữa, mã xa chậm chậm đỗ lại trước cửa ma pháp sư công hội, Niệm Bằng là người đầu tiên xuống xe, rồi đỡ Long Linh ở ngay phía sau xuống, hướng về phía trí nữ trong xe nói : " Đa tạ tiểu thư đưa tiễn, chúng ta nếu có duyên thì sẽ gặp lại ".

Lạc Nhu gay gắt nói : " Niệm Bằng, người nhớ kỹ cho ta, ta sẽ không để cho người yên, một ngày nào đó, chúng ta còn có thể tái kiến. Đi ".

Mã xa lao đi, Niệm Bằng bắt đầu đi lắc đầu, " Lòng của nữ nhân, như chìm dưới đáy biển, thật sự là đoán không ra ! Tựa hồ ta với nàng không có cừu hận gì, làm sao cứ muốn làm khó ta vậy chứ ? ".

Long Linh rốt cục cũng mở miệng, " Nhu nhi từ nhỏ đã cực kỳ thông minh, bất luận là thứ gì, chỉ cần nàng muốn học, đều có thể trong thời gian ngắn nhất học được, từ nhỏ đến lớn, bất luận nam, nữ, không ai có thể thắng được nàng, nàng rất mạnh, người liên tiếp vài lần khiến nàng kinh ngạc, tâm trí mạnh mẽ cùng với sự tò mò về người, tự nhiên sẽ khiến nàng càng thêm trọng thị người, người căn bản là không có khả năng thoát được, sau này phiền toái sẽ càng nhiều ".

Niệm Bằng không thêm để ý nói : " Vậy thì cứ để nàng làm khó dễ, ta không quan tâm ". Dù sao thì sau khi học hết ma pháp tri thức nơi này, mình sẽ ly khai, có lẽ sau này không có cơ hội gặp lại Lạc Nhu, điều này đương nhiên là không trọng yếu, " Linh nhi, chúng ta vào thôi. Ta muốn tiếp tục quay lại đồ thư quán học tập ".

" Chờ một chút ". Long Linh gọi Niệm Bằng vừa mới chuyển thân đi, trong mắt toát ra vẻ do dự.

Niệm Bằng hỏi : " Sao ? Còn có chuyện gì sao ? ".

Long Linh cắn cắn môi dưới, nói : " Niệm Bằng, là thật sao ? Chúc nghiệp chính của người thật sự là một trừ sư, không phải là ma pháp sư sao ? ".

Niệm Bằng mỉm cười, hần hể rõ điều Long Linh lo lắng là cái gì, ôn nhu nói : " Linh nhi, người hãy nghe ta nói. Không sai, trừ sư thực sự là chức nghiệp chính của ta, nhưng ma pháp sư cũng vậy. Hai chuyện này có không thể phân cắt đích quan hệ, trừ nghệ của ta mặc dù không thể nói là trên đại lục tốt nhất, nhưng ít ra cũng là nhất lưu tung hoành, nhưng ta đích ma pháp còn kém đích viễn, cho nên, hiện tại với ta mà nói, trừ nghệ phải là trong nháy mắt lĩnh ngộ, mà ma pháp càng phải học tập hơn. Người yên tâm, nếu gia nhập công hội, nếu trước kia đáp ứng người trợ giúp công hội, ta nhất định sẽ thực hiện đích, ta là nam nhân ".

Nghe Niệm Bằng nói xong, Long Linh thở phào nhẹ nhõm, chủ động nắm lấy tay Niệm Bằng, cảm động : " Cảm tạ người, Niệm Bằng, ta, ta thật không biết nên nói gì cho phải ".

Nhìn Long Linh ôn nhu tuyệt sắc, trong lòng Niệm Bằng nhu tình bắt đầu nổi lên, nắm chặt tay nàng, nói : " Gì cũng không cần nói, công hội đã trợ giúp cho ta học tập nhiều thứ như vậy, điều này là việc ta phải làm ".

Long Linh trong lòng đột nhiên mọc lên một tia thất vọng, nàng phát giác, mình rất hy vọng nghe được Niệm Bằng nói, ' hết thảy mọi chuyện đều là vì người '.

" Niệm Bằng, Linh nhi, các người đã trở về rồi sao ? ". Thanh âm của Sư Cửu đột ngột xuất hiện, khiến Niệm Bằng cùng Long Linh cùng cảm thấy bị phá bình. Niệm Bằng vội vàng buông tay Long Linh, đối với mục tiêu dài hạn mà nói, hiện tại mà đắc tội với Sư Cửu, tuyệt đối là một sự lựa chọn bất trí.

" Sư Cửu đại ca, chúng ta đã trở về ". Niệm Bằng nhìn Long Linh thật sâu, rồi cất bước đi trước vào trong ma pháp sư công hội.

Sư Cửu có vẻ bất mãn tới đó, hỏi : " Các người vừa đi đâu ? Sao đi lâu như vậy ? Ta đến đồ thư quán tìm các người lại nghe nói các người đã ra ngoài ".

Niệm Bằng đáp : " Vừa rồi Lạc Nhu tiểu thư muốn ta cùng nàng tới Thanh Phong Trai giải thích vài sự tình với Tuyết Tĩnh tiểu thư, vừa lúc Linh nhi cũng ở đó, Lạc Nhu tiểu thư liền mời nàng cùng đi, nàng cũng mới vừa đưa chúng ta trở về ".

Sư Cửu vừa nghe không phải là chỉ có mình Niệm Bằng và Long Linh cùng ra ngoài, sắc mặt nhất thời dễ chịu vài phần, " Sau này trước khi ra ngoài tốt nhất nên nói một tiếng, đỡ khiến ta phải lo lắng ".

Niệm Bằng mỉm cười gật đầu, nói : " Đại ca, ta về đồ thư quán trước, người cùng Linh nhi nói chuyện đi ". Nói xong, liền bước nhanh đi.

Long Linh lúc này cũng đã đi vào trong công hội, Sư Cửu vui mừng vội vàng ra đón, " Linh nhi, người đi lâu quá, khiến ta lo muốn chết, ta mới vừa mua cho người hai chiếc cặp tóc, ta thấy chúng đặc biệt thích hợp với người, đi, theo ta đi xem. Ta nghĩ, người nhất định sẽ thích ".

Nhìn khuôn mặt tha thiết của Sư Cửu, Long Linh thật sự không thể cảm thấy hứng thú, nhưng bản tính ôn nhu lại khiến nàng không đành lòng cự tuyệt sư huynh, khi nàng còn không biết làm sao, thanh âm của Long Trí đột nhiên truyền đến, " Tiểu Cửu, người không yên ổn ở trong phòng tu luyện ma pháp, chạy ra đây làm gì ? ".

Sư Cửu sợ nhất chính là vị sư phụ có cấp bậc ma đạo sư này, vừa nhìn thấy Long Trí tới, lập tức cung kính đáp : " Sư phụ, vừa rồi Linh nhi cùng Niệm Bằng ra ngoài, khiến ta có chút lo lắng, cho nên ở chỗ này chờ bọn họ ".

Long Trí liếc nhìn Long Linh, nhíu mày : " Bọn họ hiện tại nếu đã đã trở về rồi, người cũng nên tiếp tục tu luyện đi, người nhìn Niệm Bằng coi, so với người nhỏ hơn mười tuổi, cũng đã tiến vào cảnh giới đại ma pháp sư, ta cho người kỳ hạn một năm, nếu người còn chưa đạt tới trình độ đại ma pháp sư, sau này không cần nói là đệ tử của ta nữa ".

Thấy Long Trí tức giận, Sư Cửu sợ đến không dám thở mạnh, ngăn lại nói : " Vâng, sư phụ, ta lập tức trở về mình tu luyện ". Nói xong, vội vàng bước nhanh rời đi.

Long Trí nhìn Sư Cửu đi, thần sắc trên mặt nhất thời hòa hoãn trở lại, đi tới bên cạnh bảo bối nữ nhi, mỉm cười nói : " Người cùng Niệm Bằng đi ra ngoài sao ? ".

” Ba ba ”. Long Linh thấy phụ thân, tâm trạng khẩn trương lúc trước khi chuẩn bị ứng phó với Sư Cửu đã kìm hãm trở lại, ” Vừa rồi ta cùng Niệm Băng cùng tới Thanh Phong Trai ”.

Long Trí nói : ” Niệm Băng mấy ngày nay quả thực quá khổ cực rồi, cũng nên ra ngoài nhiều một chút. Người từ nhỏ đã rất tỉ mỉ, cần phải chiếu cố nhiều cho đời sống của hắn. Được rồi, người thấy Niệm Băng thế nào ? ”.

Long Linh ngậy ra một lúc, đáp : ” Hắn, rất tốt ! Hắn có ý chí cầu tiến mạnh mẽ, hơn nữa, ngộ tính rất cao, thậm chí không hề kém Nhu nhi, người cũng rất tốt, mặc dù có chút thần bí ”.

Long Trí mỉm cười nói : ” Nam nhân cần phải giống như Niệm Băng vậy, trước tiên lập nghiệp sau mới thành gia, một nam nhân, nếu không có bản lĩnh, chỉ có thể cả đời tầm thường. Ta cũng nghĩ rằng Niệm Băng hài tử này là rất được ”.

Long Linh hơi do dự, nhưng cũng quyết định kể lại cho phụ thân, ” Ba ba, kỳ thật Niệm Băng còn có một chức nghiệp khác ... ”. Rồi nàng đem chuyện xảy ra ở Thanh Phong Trai kể lại, Long Trí nghe nữ nhi nói sắc mặt liền biến đổi, hắn chẳng thể nghĩ tới, Niệm Băng mà mình kỳ vọng cực cao, lại là một trù sư, mặc dù hắn cũng không kỳ thị trù sư, thế nhưng, hắn đương nhiên không hy vọng Niệm Băng đem tinh lực lãng phí tại thứ khác. ” ..., là như vậy, bất quá, Niệm Băng nói trù nghệ của hắn đã đạt tới một trình độ nhất định , tựa hồ không cần luyện tập gì nữa, phần lớn là sẽ tu luyện ma pháp. Tuyệt bá bá tựa hồ cũng rất trọng thị Niệm Băng, sợ rằng, hắn chốc nữa sẽ đến đây thôi ”.

Long Trí ánh mắt lóe lên, ” Trách không được ta vẫn cảm thấy Niệm Băng tựa hồ có tâm sự gì đó, nguyên lai hắn còn là một trù sư, bây giờ thì ta minh bạch rồi, không lạ khi hắn lại ở Thanh Phong Trai ”.

Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng móng ngựa, Long Trí cười khổ nói : ” Vị Tuyệt đại ca này của ta luôn luôn nóng lòng, chắc là hắn tới rồi. Linh nhi, người đi vào trước đi, hết thấy để ta ”.

Long Linh đáp ứng một tiếng, nàng đối với phụ thân mình luôn có sự tín nhiệm tuyệt đối, nói ra điều trong lòng, nhất thời thấy thoải mái hơn, xoay người đi về phía đồ thư quán.

Long Linh mới vừa đi, Tuyệt Cực cùng Tuyệt Tĩnh đã đi vào ma pháp sư công hội, ma pháp sư canh cửa đều nhận ra bọn họ, tự nhiên không hề ngăn trở.

Long Trí ha ha cười, ” Ngọn gió nào đưa Tuyệt đại ca cùng diệt nữ tới vậy, thật sự là khiến nơi này của ta đột nhiên bừng sáng ! ”.

Tuyệt Cực bước tới trước mặt Long Trí, cười khổ : ” Vi huynh là vô sự bất đẳng tam bảo điện ! Lần này đến đây, là có chuyện muốn nhờ hiền đệ trợ giúp ”.

Long Trí trong mắt chợt lóe sáng, đáp : ” Đại ca, nếu người muốn Niệm Băng tới chỗ người làm trù sư, thì không cần nói nữa. Nơi người đã có Minh Nguyên, nơi này của ta lại có thể thiếu hắn sao ? ”.

Tuyệt Cực ngậy ra một lúc, hắn cùng Long Trí giao tình sâu đậm, tự nhiên minh bạch, Long Trí nói như thế, thì ngay cả một đường để thương lượng cũng không có, hắn chẳng thể nghĩ tới, Niệm Băng đối với Long Trí lại trọng yếu như thế, mặc dù như thế, hắn vẫn còn cố thử : ” Huynh đệ, Niệm Băng là trù sư, chuẩn xác mà nói, hắn sau này tất nhiên sẽ là một vị trù sư vĩ đại, cho nên ... ”.

Long Trí quả quyết nói : ” Đại ca, có lẽ trù nghệ của Niệm Băng quả thực phi thường cao siêu, thế nhưng, ta cũng có thể nói cho người, tuy Niệm Băng mới là một đại ma pháp sư, nhưng hắn sau này sẽ trở thành một vị ma pháp sư vĩ đại, hắn đã gia nhập công hội của ta, mà ở Thanh Phong Trai các người lại chỉ là phách sãi, ta khẳng định sẽ không để cho hắn ly khai ”.

Tuyệt Tĩnh trong tay đang cầm một hộp gấm, đứng một bên nhìn phụ thân cùng Long Trí tranh phong, trong lòng không khỏi cảm thấy đắng cay, vừa mới không lâu, mình còn hề để Niệm Băng trong mắt, lúc này hắn lại trở thành nhân tài khiến phụ thân cùng Long Trí tranh đoạt, sự thay đổi này quả thực quá lớn. So với người, mình thật sự kém quá xa. Niệm Băng à Niệm Băng, ta thật không biết là nên hận người, hay là nên ...

Tuyệt Cực bất đắc dĩ lắc đầu, nói : ” Quên đi, kỳ thật ta lần này tới cũng không hy vọng gì, cứ coi là người không ngăn trở, sợ rằng Niệm Băng cũng sẽ không tới tiểu miếu của ta. Trước kia là ta không đứng, lại

khiến hấn phách sài ở Thanh Phong Trai, ta lần này tới, là để hướng về phía hấn bồi tội ”.

Long Trí nghi hoặc : ” Chỉ là bồi tội sao ? Đại ca, người cũng biết, ma pháp sư công hội chúng ta hiện tại chỉ như người mới khỏi bệnh, thật vất vả mới có một nhân tài như vậy, ta cũng là không có biện pháp thôi ! ”.

Tuyệt Cực khẽ cười, nói : ” Được rồi, huynh đệ, ca ca làm người mà người còn không biết sao ? Ta muốn gặp mặt hấn một lần, sau đó sẽ đi. Nếu hấn không thể theo ta, thì theo bằng hữu của ta thì vẫn tốt chứ sao ”.

Long Trí đỏ mặt, quả thực, đối với việc của Niệm Băng hấn thật sự quá khấn trương, vội vàng nhường đường, nói : ” Đại ca, ta đưa người đi, hấn hiện đang ở đồ thư quán ”.

Tầng ba đồ thư quán, Niệm Băng ngồi dưới đất, tụ tinh hội thần đọc tư liệu về ma pháp trận trong tay, chỉ cần vừa cầm sách vào tay, mọi chuyện khác hấn đều không còn nghĩ tới, thư sách ở tầng thứ ba mặc dù ít hơn nhiều, nhưng tri thức bao hàm trong đó lại càng thêm bác đại tinh thâm, không phải một ngày hai ngày laf có thể hoàn toàn lý giải hết. Hấn đối với ma pháp trận sớm đã có hứng thú mạnh mẽ, không nghiên cứu đến rõ ràng thì hấn là sẽ không thể bỏ qua được.

Long Linh ở một bên có vẻ ngốc trệ nhìn Niệm Băng, nàng phát hiện, hấn lúc đang chuyên chú, là hấp dẫn mình nhất, mặc dù khi hấn đang xem sách còn chưa bao giờ liếc sang nhìn mình, thế nhưng, khuôn mặt anh tuấn của hấn lại đã sớm khắc sâu vào trong lòng mình. Long Linh luôn luôn tin vào vận mệnh, sinh ra ở ma pháp thế gia, nàng từ nhỏ đã theo phụ thân học tập ma pháp, chưa hề nghĩ tới việc có hứng thú hay không, nàng nghĩ, đó là mệnh của mình, nếu là mệnh, thì cứ chấp nhận như vậy. Sư Cửu là sư huynh của nàng, một mực theo đuổi nàng, Sư Cửu quả thực đối với nàng tốt lắm, Long Linh khi còn bé đã tin tưởng, đây là vận mệnh an bài, đợi đến khi mình trưởng thành, nhất định sẽ gả cho vị sư huynh lớn hơn mình mười tuổi này. Thế nhưng, từ khi Niệm Băng xuất hiện, niềm tin vào vận mệnh của nàng đã dao động. Khi nọ cười toát ra vẻ tự tin trên mặt Niệm Băng lúc hấn thành công làm ra ma pháp quyền trục, Long Linh biết, mình đã bị nụ cười đó đó hoàn toàn hấp dẫn, trong lòng lần đầu tiên có cảm giác rung động, đó là thứ cảm giác không thể hình dung được, mỗi ngày, mặc dù chỉ là yên lặng nhìn Niệm Băng, nhưng trong lòng nàng cũng rất thỏa mãn, chỉ cần nhìn hấn, mình sẽ quên hết thấy. Lúc bắt đầu, Long Linh còn có chút sợ hãi, nàng sợ hãi loại cảm giác nảy được nảy sinh trong lòng mình, thế nhưng, khi hôm nay nàng xem được nghệ thuật phẩm được dẫn sinh trong tay Niệm Băng - Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ấn, nỗi sợ hãi trong lòng nàng đột nhiên biến mất, nàng rất minh bạch, mình đã yêu sâu sắc nam nhân thần bí này rồi. Mặc dù hấn cũng không quá cường đại, thế nhưng, mỗi điều từ hấn đều sâu sắc hấp dẫn chính mình, nếu muốn nói hấn khuyết điểm gì, chỉ sợ đó chính là tính cách đậm bạc mà thôi. Ngoại trừ ma pháp và trù nghệ, hấn tựa hồ chẳng cần thứ gì, cho dù là tuyệt sắc trí tuệ như Nhu nhi, hấn cũng có vẻ như muốn tránh xa.

Tiếng bước chân vang lên, Long Linh khẽ nhíu mày, điều nàng không mong muốn nhất, chính là có người tới quấy rầy mình cùng Niệm Băng, đứng lên, cẩn thận để không tạo ra tiếng động, nhìn về phía dưới lầu. Khi nhìn thấy phụ thân đưa Tuyệt Cực phụ nữ đi lên lầu. ”Tuyệt bá bá, Tĩnh Tĩnh, các người tới rồi ”.

Tuyệt Tĩnh lạ lùng, nhìn Long Linh, ” Linh nhi, người cũng ở đồ thư quán học tập ma pháp sao ? Ta còn nhớ hai năm trước người kể, thư sách nơi này người đều đã xem qua rồi ”.

Long Linh đỏ mặt, đáp : ” Niệm Băng có kiến giải về ma pháp rất đặc biệt, ta đang học tập cùng hấn ”.

Long Trí trong lòng khẽ động, tâm tình của tiểu nữ loại này hấn đã quá rõ rồi, mỉm cười nói : ” Thuận tiện cũng để chiêu cố Niệm Băng, dù sao, hấn mỗi ngày đều tu luyện khổ cực như vậy, không ai chiêu cố cho hấn sao được, nếu không phải có Linh nhi mỗi ngày đều nhắc nhở hấn, sợ rằng ngay cả cơm hấn cũng quên ăn. Hải tử này chuyên chú tinh thần, ngay cả ta cũng không thể không bội phục ”.

Tuyệt Cực nhìn Long Trí, Long Trí cũng đang nhìn hấn, rất hiển nhiên, trong mắt Long Trí có vài phần đặc ý. Tuyệt Cực bất đắc dĩ lắc đầu, rất rõ ràng, về mặt cảm tình, mình đã ở thế hạ phong, Niệm Băng ở Thanh Phong Trai chỉ là một phách sài, mà tới ma pháp sư công hội lại trở thành bảo bối, Long Trí thậm chí còn không tị hiềm phái nữ nhi của mình tới thị hầu hấn, hai tình cảnh như trái ngược, thực là kém quá xa rồi, ai, mình cũng thật là, nếu sớm nhận ra năng lực chân chính của Niệm Băng, thì đã chẳng gặp phải cục diện như hiện tại.

Tuyết Cực cùng Tuyết Tĩnh tới bên cạnh Niệm Bằng, Niệm Bằng mặc dù chuyên chú, nhưng bên cạnh xuất hiện hai người thì không thể không phát hiện, ngẩng đầu nhìn thấy Tuyết Cực phụ nữ, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng đứng lên : ” Tuyết tiên sinh, Tuyết Tĩnh tiểu thư, các người sao lại tới ? ”.

27. Chương 26: Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm

Niệm Bằng trầm nghĩ, tuổi của người so với sư phó ta cũng không nhỏ hơn, vậy mà lại gọi sư phó ta là tiền bối, thật sự tức cười, “Tuyết tiên sinh không cần khách khí, là tự ta không bộc lộ thân phận, sao lại liên quan tới người? Nơi này không có cái gì để ngồi, thật sự không có ý tứ.”

Tuyết Cực than nhẹ một tiếng, nói: “Ta luôn luôn khoe khoang là có khả năng nhìn người, lần này lại sai lầm như vậy, nên đến đây là vì sơ suất trước kia của Thanh Phong Trại với người, cùng với tiểu nữ hồ đồ hướng người tạ lỗi. Tiểu nữ thật hồ đồ, vậy mà lại để người giả làm bạn trai của nó, nói đúng ra, nhân tài như người, tiểu nữ làm sao dám sánh đôi?”

Niệm Bằng đối với Tuyết Cực cũng có chút hảo cảm, “Không dám, Tuyết tiên sinh quá khách khí rồi, chỉ cần Tuyết Tĩnh tiểu thư không trách Niệm Bằng đã giấu diếm, Niệm Bằng đã thỏa mãn rồi.”

Tuyết Cực mỉm cười nói: “Các người đều là người trẻ tuổi, sau này đừng ngại giao lưu một chút, tại phương diện trù nghệ, tới Minh đệ cũng tự nhận không bằng, ta chỉ có một đứa con Tĩnh nhi, sau này Thanh Phong Trại còn muốn nó kế thừa, nếu nó có thể học tập từ người một chút tri thức ở phương diện trù nghệ, ta sau này cũng có thể yên tâm đem Thanh Phong Trại giao cho nó rồi. Long Trí, người có con gái, chẳng lẽ ta lại không có? Con gái ta tướng mạo so với con gái của người không kém, đáng tiếc, tính tình con gái ta thật sự quá kém, mà Niệm Bằng chẳng những trù nghệ cao siêu, còn có ma pháp không kém, nhân phẩm tựa hồ cũng không tệ lắm.”

“Ba ba.” Tuyết Tĩnh khuôn mặt hồng lên, nhìn phụ thân của mình, lại nhìn Niệm Bằng, ngượng ngùng cúi đầu, lúc này nàng không có chút bộ dáng phong nữ.

Tuyết Cực trách mắng: “Còn không mau hướng Niệm Bằng xin lỗi, người a, thật sự là quá hồ đồ.”

Tuyết Tĩnh nhìn về phía Niệm Bằng, do dự một hồi, lời xin lỗi vẫn không thốt lên được, Niệm Bằng nói: “Không cần xin lỗi, Tuyết Tĩnh tiểu thư cũng không làm sai điều gì, chỉ hy vọng tính tình tiểu thư tốt nhất nên sửa lại, nữ hài tử nên ôn nhu một chút thì tốt hơn.” Vừa nói, hắn vừa nhìn Long Linh ở bên cạnh. Tại Bằng Tuyết Thành, trong tam đại mỹ nữ, để lại cho Niệm Bằng ấn tượng sâu sắc nhất, không thể nghi ngờ là Trí Nữ Lạc Nhu, còn khiến Niệm Bằng có hảo cảm nhất lại là Long Linh ôn nhu động lòng người.

Tuyết Tĩnh trừng mắt nhìn Niệm Bằng một cái, lại nhìn mặt phụ thân, nhưng cũng không dám nói gì, Tuyết Cực trong lòng thầm than, tính cách nóng nảy, con gái mình quả thật không cách nào so sánh với Long Nhi a! Bèn lấy cảm hạp trong tay Tuyết Tĩnh, hướng Niệm Bằng nói “Một chút lễ vật nhỏ, không thể hiện được kính ý, mong người nhận lấy, mặc dù ta biết người không có khả năng trở về Thanh Phong Trại, nhưng vẫn hy vọng người có thể trở thành bằng hữu của Thanh Phong Trại.” Vừa nói Tuyết Cực vừa đưa cảm hạp tới trước mặt Niệm Bằng.

Niệm Bằng không tiếp nhận, nói: “Tuyết tiên sinh sao lại khách khí như vậy? Lễ vật ta không thể thu, Thanh Phong Trại cũng không làm sai điều gì, ta và Minh sư phó vốn có quan hệ sâu xa, tự nhiên là bằng hữu của Thanh Phong Trại.”

Tuyết Cực mỉm cười nói: “Bảo kiếm tặng hiệp sĩ, cái này chính là Tuyết gia tổ truyền chi vật, đại ca ta kế thừa tước vị phụ thân, đồ vật này do ta kế thừa, đối với ta mà nói, nó cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng đối người mà nói, nó sẽ tác dụng nhiều hơn ta. Người hãy nhận lấy, coi như là một chút tâm ý của ta.”

Niệm Bằng lắc đầu nói: “Nghe người nói vậy, ta lại càng không thể nhận. Vật này nếu là gia truyền chi bảo của Tuyết tiên sinh, theo lý mà nói phải do Tuyết Tĩnh tiểu thư kế thừa mới phải.”

Tuyết Cực mỉm cười nói: “Nếu người đã đáp ứng làm bằng hữu của Thanh Phong Trai, vậy không nên gọi Tuyết tiên sinh nữa, nếu người không ngại, cứ gọi ta một tiếng bá phụ đi. Ta cũng không miễn cưỡng người, bất quá, người chẳng lẽ không muốn nhìn một chút xem nó là cái gì? Cầm hạp này mặc dù bên ngoài làm bằng vải bố, nhưng bên trong phải dùng chỉ đúc thành, mới có thể khiến cho khí tức của vật phẩm bên trong không lộ ra ngoài.”

Long Trí trong lòng thầm than bất hảo, theo lời Tuyết Cực mà nói, trong cầm hạp này hẳn là một kiện bảo vật mới đúng, trước đây, bản thân xuất thủ quá chậm, không nghĩ tới Tuyết Cực trọng thị Niệm Băng như thế, tới bảo vật gia truyền cũng đều đưa ra, còn chính mình lại thu từ Niệm Băng không ít quyền trục, xem ra, chờ bọn hắn đi rồi, bản thân cũng phải có hành động mới phải.

Quả nhiên, Niệm Băng tuy tâm chí thành thực, nhưng lòng hiếu kỳ của thanh niên cũng không ít, hạ ý thức nhìn về phía cầm hạp trong tay Tuyết Cực, Tuyết Cực mỉm cười, đem cầm hạp hoàn toàn khai mở, trong nháy mắt khi hạp tử vừa mở ra, cả phòng nhất thời tràn ngập thanh sắc quang mang, tới khí lưu trong phòng xuất động cũng mãnh liệt hơn, đó là phong đích khí tức, phong nguyên tố khí tức, phong nguyên tố trong phòng nhanh chóng tụ tập quanh cầm hạp, làm thanh quang càng cường thịnh. Phong, tựa hồ nhẹ nhàng rên rỉ, âm thanh vù vù lại tuyệt vời như thế.

Long Chí toàn thân chấn động, là phong hệ ma đạo sư, hẳn sao lại không nhận biết? Thanh âm của hắn có chút run rẩy “Đây, đây là Phong Ngâm Thạch, trong truyền thuyết, Phong Thần rên rỉ thống khổ, đem cường đại pháp lực bản thân ngưng kết thành Phong Ngâm Thạch a! Cũng chỉ có Phong Ngâm Thạch mới có thể tản mát ra phong nguyên tố khí tức mãnh liệt như vật, Tuyết đại ca, người đứng là giỏi giấu diếm ta a!”

Tuyết Cực mỉm cười, “Huynh đệ a, nếu chỉ là một khối Phong Ngâm Thạch, ta sao lại không tặng người? Người biết, vi huynh luôn luôn hào phóng, vật ngoại thân, ta đương nhiên không tiếc. Ta và Tình Tình thân thể đều là hỏa thuộc tính, lấy hỏa làm chủ. Cho nên chúng ta không dùng được nó, nhưng, ta sợ dĩ không tặng cho người, cũng không cho người xem qua, bởi vì nó cũng không phải một khối Phong Ngâm Thạch. Nó chỉ là một cây đao, một cây đao có thể khiến cho tốc độ sử dụng đạt tới cực chí. Đao tên Ngạo Thiên, còn còn có một danh hiệu, gọi là, Tự Do Chi Phong Địch Khinh Ngâm.”

Rất cục, cầm hạp cũng đã hoàn toàn mở ra, có lẽ bởi vì bị phong bế lâu năm, phong nguyên tố điên cuồng xuất động, cả Đồ Thư Quán đã chuyển thành màu xanh, đó là một thanh đao, dài một xích bảy thốn, lưỡi rộng ba thốn, hình dáng phi thường kỳ lạ, không có hình dạng như thanh đao bình thường, lưỡi đao hiện ra hoàn mỹ, đó là một chuôi đao, lưỡi đao cực mỏng, cho dù là chỗ dày nhất cũng không tới một phần bảy thốn, lưỡi đao có hoa văn chính tề hình xoắn ốc kéo dài tới mũi đao. Chuôi đao này có một đặc điểm lớn nhất là không có đao ngặc, lưỡi đao trực tiếp kéo dài xuống phía dưới thành chuôi đao. Chuôi đao đồng dạng quái dị, phía trên có bốn chỗ lõm vào, hiển nhiên là chỗ để ngón tay, phía trên chỗ lõm của ngón trỏ và ngón giữa có một chỗ gập vào. Vị trí cuối của chuôi đao có một viên lục sắc bảo thạch nhô ra phía ngoài. Bộ phận nhô ra hình tròn, cả chuôi đao đều tản ra thanh sắc quang mang mãnh liệt, theo thời gian trôi qua, thanh sắc quang mang không ngừng thu liễm.

Thanh đao rực rỡ, tuyệt vời như vậy, Niệm Băng thì thào nói: “Tự Do Chi Phong Địch Khinh Ngâm – Ngạo Thiên Đao, quả nhiên là hảo đao a!”

Tuyết Cực tựa hồ đã nghĩ tới sự kinh ngạc của hắn, mỉm cười giải thích: “Phong Ngâm Thạch quả thật là chỗ trân quý của đao này, đồng dạng, đao thân cũng là cực phẩm, do Phong Thanh Kim chế tạo thành, vì vậy mới có thể kết hợp cùng Phong Ngâm Thạch, hình thành chuôi Ngạo Thiên Đao này. Ngạo Thiên Đao có linh hồn, mặc dù người không phải là Phong hệ ma pháp sư, nhưng chỉ cần dùng sức bóp ra, có thể dẫn động phong nguyên tố ẩn hàm trong thân đao hình thành phong nhận bình thường, mặc dù đối với cao cấp võ sĩ cũng không tạo thành uy hiếp, nhưng võ sĩ bình thường cũng rất khó ngăn cản. Người là ma pháp sư, chỉ cần có một chút thời gian ngăn cản là đủ cho người ngấm xương chú ngữ rồi. Đương nhiên, đó chỉ là tác dụng phụ của Ngạo Thiên Đao. Chủ yếu nó có thể đem đao công thần kỳ của người phát huy tốc độ nhanh hơn. Nếu người có nó, chế tạo lại Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ấn, ít nhất có thể giảm một nửa thời gian. Danh đao tặng danh trù, nếu trong tay người không có Chánh Dương Đao của sư phó, chuôi Ngạo Thiên Đao này vô cùng thích hợp với người. Ta dám nói, trên phẩm chất, Ngạo Thiên tuyệt không dưới Chánh Dương, thậm chí còn hơn.”

Long Trí tới bên cạnh Tuyết Cực nhìn lục sắc bảo thạch, thở dài một tiếng nói: “Đáng tiếc a đáng tiếc, khóa Phong Ngâm Thạch đã cùng kim chúc thân đao hoàn toàn dung hợp, khí tức tương thông, trừ phi cùng linh hồn của đao dung hợp làm một, nếu không không cách nào phát huy đặc tính của Phong Ngâm Thạch. Nếu ta có thể đem Phong Ngâm Thạch chế tác thành pháp trượng, nói không chừng trong hai mươi năm đồng dạng có thể trở thành thần hàng sư a! Đại ca, may mắn người không có đem nó biểu diễn ở trước mặt ta, nếu không, ta sợ rằng sẽ nghĩ biện pháp móc Phong Ngâm Thạch ra chế tác thành pháp trượng.”

Tuyết Cực mỉm cười, nói: “Người hử, đừng nói Phong Thanh Kim bản thân kiên cố, người có dùng ma pháp hơn thập cấp cũng vô pháp lấy ra, cho dù người lấy ra được, sợ rằng cũng không tìm được nguyên liệu phối hợp để chế tạo pháp trượng. Phong Thanh Kim tuy tốt, nhưng bản thân phong duệ chi khí quá thịnh, chỉ thích hợp trở thành binh khí.”

Long Trí cười khổ nói: “Nếu quả thật đem Phong Ngâm Thạch chế tạo thành Pháp trượng, hẳn sẽ là thần khí cấp. Thôi thôi, xem ra ta không có cơ duyên như vậy! Đáng tiếc Niệm Băng không phải Phong hệ ma pháp sư, nếu không trừ sư đối với đao tính quen thuộc, tất nhiên sẽ phát huy uy lực Phong Ngâm Thạch. Dùng chuôi đao này phát huy tác dụng ma pháp trượng. Thẳng thắn mà nói, chuôi đao này cấp cho Niệm Băng, cũng có chút ủy khuất.....”

Tuyết Cực mỉm cười nói: “Không có gì ủy khuất cả, Niệm Băng ma pháp lực mặc dù không thuộc về phong hệ, nhưng hẳn đối với ma pháp nguyên tố tất nhiên rất quen thuộc, dù sao cũng có thể phát huy một chút uy lực a. Huống chi ta đưa chuôi đao này cho hắn, chỉ là muốn hắn dùng làm thái đao, không phải làm ma pháp trượng như vậy! Niệm Băng, người không thử dùng sao?”

Nếu nói Ngạo Thiên đao đối với Niệm Băng không có một tia hấp dẫn, đó là không có khả năng, đao này độ trân quý tuyệt đối không trên Chánh Dương Đao đã khảm Hỏa Diễm Thần Chi Thạch, so với Thần Lộ cũng không kém, nhưng chỉ phẩm chất của đao đã đủ để khiến Niệm Băng động tâm. Đi tới bên cạnh Tuyết Cực, cho tay vào hạp, còn chưa có tiếp xúc tới đao, phong nguyên tố mãnh liệt đã gây cho hắn một cảm giác tươi mát, cầm chuôi đao vốn lờ mờ vào, cùng tay hoàn toàn tương hợp, đao từ cầm hạ thoát ly, Niệm Băng đột nhiên cảm giác được, tay của mình tựa hồ bị một luồng gió nhàn nhạt bao quanh, cổ tay khẽ vung lên, thân đao nhất thời huyền hóa thành một tàn ảnh như thật. Thật nhanh, luồng gió nhàn nhạt khi cổ tay hắn rung động cũng dung hợp mới tay hắn trở thành một thể, vốn ba mươi sáu đao biến thành bốn mươi chín đao, quả thật Tuyết Cực nói đúng, đao này hoàn toàn có thể khiến tốc độ của mình nhanh hơn. Cho tới nay, Niệm Băng vẫn tưởng bản thân huy đao đã đạt tới tốc độ cực hạn, nhưng nếu cầm chuôi Ngạo Thiên đao này, cực hạn tất bị phá chỉ cần phối hợp tốt, tốc độ tăng lên gấp đôi cũng có thể.

Trong cơ thể có Băng Hỏa Đồng Nguyên lực tựa hồ bị khí tức phong nguyên tố ảnh hưởng xoay tròn nhanh hơn một trút, nhưng cũng không có xuất hiện bài xích, dù sao, bất luận là băng hay hỏa, đối với phong cũng không có điểm nào tương khắc.

Có Ngạo Thiên đao, cho dù là nhãn lực Tuyết Cực cũng không thể thấy rõ số lượng đao ảnh, hài lòng nói: “Không sai, nó quả thật thích hợp với người. Làm một trù sư thực lực siêu quần, sao lại không thể có hảo đao cùng phối hợp? Người là một gã ma pháp trù sư, chuôi ngạo thiên đao này thích hợp với người nhất. Hy vọng Tự Do Chi Phong Địch Khinh Ngâm có thể trong tay người ngâm xương càng thêm khoan khoái.”

Niệm Băng gật đầu nói: “Hảo đao, quả nhiên là hảo đao, nhưng mà, ta không thể nhận.” Vừa nói, hắn vừa đem Tự Do Chi Phong Địch Khinh Ngâm một lần nữa trả lại hạp tử bằng chì.

Tuyết Cực nhíu mày nói: “Người không cảm thấy nó rất thích hợp với người sao? Sao lại không nhận?”

Niệm Băng trả lời: “Bá phụ, tâm ý của người Niệm băng xin nhận, nhưng chuôi đao này thật sự quá trân quý, hơn nữa lại là gia truyền tri bảo của bá phụ, giá trị của nó khó có thể tính được. Ta thật sự không thể nhận.”

Tuyết Cực nở nụ cười: “Đối mặt với bảo vật mà không tham, hảo, quả nhiên không hổ là truyền nhân của Quỷ Trù. Tốt lắm, chuôi đao này ta không tặng người nữa, nếu lưu lại cũng vô dụng, ta bán cho người thì sao?”

“Bán?” Nghe thấy từ này, Niệm băng không nhịn được động tâm, hẳn quả thật phi thường thích chuôi đao bảo bối có thể tăng tốc độ tay của mình, hỏi dò: “Người sẽ bán bao nhiêu tiền?” Hắn đương nhiên hiểu

được bảo vật cấp bậc này, căn bản không có giá.

Tuyết Cực mỉm cười nói: “VẬY còn xem bán cho ai nữa. Như vậy đi, mười vạn tử kim tệ, hơn nữa người tự mình tới Thanh Phong Trai của chúng ta làm đầu bếp chính một tháng, ta sẽ đem chuỗi Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm bán cho người.”

“Mười vạn tử kim tệ?” Tuyết Tĩnh, Niệm Băng, Long Linh và Long Cực không khỏi đồng thời kinh hô.

Long Cực cười khổ nói: “Cho dù ta đem cả Ma Pháp Sư công hội bán đi, sợ rằng cũng không có nhiều tiền như vậy.” Phải biết rằng tử tinh tệ bình thường ít người dùng, thường lưu thông là kim tệ, mười vạn tử tinh tệ chính là trăm vạn tử kim tệ a.

Tuyết Cực mỉm cười nói: “Thế nào? Người thấy đắt sao? Đương nhiên, nếu Niệm Băng chịu làm ở Thanh Phong Trai năm năm, cũng sẽ thu được chuỗi đao này.”..

Âm mưu, tuyệt đối là âm mưu. Long Trí nhìn vẻ mặt cao thâm khó lường của Tuyết Cực, trong lòng âm thầm bất mãn, hẳn lúc đề xuất tặng đao cho Niệm Băng, nhất định sớm đã tính toán Niệm Băng sẽ không nhận, thật sự là một lão hồ ly a! “Cũng được, chỉ là Phong Ngâm Thạch cũng đã có giá mười vạn tử kim tệ rồi. Cho dù Niệm Băng tới làm cho người năm năm, cũng hoàn toàn đáng giá. Nhưng mà, công hội cần Niệm Băng, Tuyết đại ca, người đừng làm huynh đệ khó xử.”

Tuyết Cực mỉm cười nói: “Long huynh, người đừng hiểu nhầm, ta mời hẳn tới giúp ta, kỳ thật cũng không phải cả ngày đều ở chỗ ta, người nên biết, Minh Nguyên bây giờ cũng chỉ thỉnh thoảng mới phải động thủ mà thôi. Niệm Băng nếu đồng ý tới chỗ ta, tất cả đãi ngộ đều giống Minh Nguyên, mỗi ngày chỉ cần buổi tối tới chỗ ta một chút là được, thời gian còn lại có thể ở lại trong công hội của người, điều kiện này cũng không tính là hà khắc a. Năm năm thời gian kỳ thật cũng không lâu lắm.” Khi đề xuất giá cả, Tuyết Cực cũng đã nghĩ tới, Niệm Băng căn bản không thể có mười vạn tử kim tệ để mua đao.

Long Trí không còn gì để nói, nếu hẳn là Niệm Băng, khẳng định sẽ lựa chọn năm năm này. Dù sao, một thanh tuyệt thế bảo đao như vậy, đúng là một cơ duyên tuyệt hảo, nếu đổi lại là người khác, Tuyết Cực chắc chắn sẽ không bỏ ra cái giá lớn như vậy. Đáng tiếc, hẳn dù sao cũng không phải Niệm Băng, đúng vậy, Niệm Băng quả thật thích Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm, nhưng hẳn cũng có Thần Lộ đao năng lực không dưới Ngạo Thiên đao. Băng thuộc tính của Thần Lộ lại càng thích hợp với Niệm Băng, hơn nữa còn Chánh Dương đao có thể đạt tới cùng cấp độ với Thần Lộ, khát vọng của hẳn đối với Ngạo Thiên đao không mãnh liệt như vậy. Huống chi, hẳn còn có tiền vốn của bản thân.

Niệm Băng mở lời, bình tĩnh cười nói: “Chuỗi đao này ta lấy, giá của nó không chỉ là giá mà bá phụ nói, ta biết, bá phụ muốn cho ta một cơ hội, nếu còn không linh tính, ta quả không đáng làm bằng hữu của người nữa.”

Tuyết Cực mừng rỡ, “Hảo, nói như vậy là người đồng ý tới chỗ ta làm việc năm năm. Người yên tâm, tiền lương ta vẫn sẽ phát cho người, chỉ cần có người, Thanh Phong Trai nhất định hưng thịnh, tương lai, bất luận là khi nào, cho dù năm năm ước định đã hoàn thành, nếu người ở bên ngoài mệt mỏi, Thanh Phong Trai vĩnh viễn là nhà của người, người có thể ở đó dưỡng lão, những lời này ta nói ra, bất luận là ta vẫn còn ở Thanh Phong Trai hay là sau này Tĩnh Nhi chuởng quản Thanh Phong Trai, đều sẽ thực hiện.”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Bá phụ, ta nghĩ, người đã hiểu lầm rồi, ta quả thật muốn chuỗi đao này, nhưng không phải biện pháp người đang nghĩ, ta sẽ tới làm ở Thanh Phong Trai một tháng, đồng thời cung cấp mười vạn tử kim tệ. Đó cũng chính là điều kiện đầu tiên mà người đã nói.”

Tuyết Cực ngây người, nói: “Người có mười vạn tử kim tệ? Chẳng lẽ là Quý Trù tiền bồi lưu lại cho người sao?”

Niệm Băng lắc đầu nói: “Không, không phải, sợ phò mặc dù để lại cho ta một tí tài sản, nhưng làm một nam nhân, ta tuyệt đối không dùng tiền của người khác mua thứ mình muốn, ta sẽ dùng năng lực của bản thân để mua thanh Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm này. Mặc dù bây giờ ta không có mười vạn tử kim tệ, nhưng nếu ta có thể cung cấp vật phẩm có giá tương đương để trao đổi, như vậy cũng có thể.”

Sự tình đã vượt khỏi tính toán lúc trước của Tuyết Cực, hẳn không khỏi nhíu mày hỏi: “Người muốn dùng vật gì để trao đổi đây?”

Niệm Bằng mỉm cười nói: “Bá phụ, ta nghĩ, người có lẽ đối với ma pháp cũng có chút hiểu biết, ma pháp quyền trục trên quý luôn luôn có giá trị liên thành. Nếu là một quyền trục gần tới thần hàng thuật thập nhất giai ma pháp, liệu có giá mười vạn tử kim tệ không?”

Gật nhẹ đầu, Tuyết Cực đáp: “Thập nhất giai ma pháp quyền trục sợ rằng không chỉ có giá như vậy, nhưng mà, theo ta được biết, cho dù là Bằng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân cũng không có khả năng chế ra ma pháp quyền trục trên thập cấp, chẳng lẽ người có thể?”

Niệm Bằng lắc đầu nói: “Không, ta không thể, nhưng ta lại có thể chế tác quyền trục, mặc dù không đạt tới trình độ thập nhất cấp, nhưng quyền trục ta chế tác lại có thể có giá trị ngang bằng. Ta nguyện ý cung cấp cho người mười quyền trục, mười quyền trục trong ba tháng ta làm ra và cảm thấy đắc ý nhất. Ta nghĩ, giá trị của chúng hẳn không dưới hai thập nhất giai quyền trục. Coi như ta trả lại người món nợ nhân tình.”

Tuyết Cực có chút nghi hoặc nói: “Niệm Bằng, không phải ta không tin người, nhưng xem bộ dáng người cũng chỉ là một gã Đại ma pháp sư, theo ta được biết, Đại ma pháp sư chỉ có thể làm ra tứ cấp quyền trục, hơn nữa tỷ lệ rất thấp, kém hơn thất giai, giá trị quyền trục lại”

Niệm Bằng ngắt lời Tuyết Cực, mỉm cười nói: “Không sai, ta là một Đại ma pháp sư, nhưng ta lại có thể làm ra lục giai ma pháp quyền trục, hơn nữa ta sở dĩ nhận định quyền trục của mình có giá trị như vậy, nó tự nhiên có đặc điểm nhất định, uy lực nó có khả năng phát huy nhất định sẽ khiến ngài kinh ngạc, Trân quý nhất chính là loại quyền trục này người khác không thể làm được, cho dù bây giờ xưng là ma pháp tối cường đại Bằng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân cũng không thể, trừ phi ta đem phương pháp chế tác quyền trục này nói ra, nếu không, ai cũng không thể đạt tới trình độ chế tác của ta.” Vì Ngạo Thiên đạo, Niệm Bằng đã bất chấp, không hề giấu diếm bí mật mình vừa học được.

Tuyết Cực nở nụ cười, “Niệm Bằng, ta tin tưởng người, từ việc Long Trí trọng thị người như vậy có thể thấy được người tại Ma pháp giới đồng dạng có thành tựu không tầm thường, nhưng người lại quên một điểm trọng yếu nhất, chúng ta Tuyết Gia đều là dùng võ kỹ để tự vệ, cho dù có ma pháp quyền trục của người, đối với chúng ta mà nói cũng không có tác dụng gì, chẳng lẽ, người chỉ nhìn ta đem nó đi bán sao? Nếu người cho rằng thứ bản thân làm ra có giá như vậy, tại sao lại không tự bán?”

Niệm Bằng lạnh nhạt nói: “Bởi vì, ta không muốn để cho người khác biết bí mật của quyền trục này, cho nên ta không hy vọng đem chúng bán đi, mà chỉ dùng để trực tiếp cùng người trao đổi Ngạo Thiên đạo. Nếu ta đã đưa ra trao đổi như vậy, tất nhiên đã cân nhắc hết thảy, quyền trục ta làm ra có đặc điểm lớn nhất chính là, có thể cho bất cứ ai sử dụng, cho dù chỉ là một tiểu hài tử vừa hiểu chuyện, một khi ta dạy cho hắn phương pháp sử dụng, đồng dạng có thể phát huy uy lực của quyền trục.”

“Cái gì?” Tuyết Cực và Long Trí đồng thời kinh hô một tiếng, trong mắt bọn họ, đây là chuyện tuyệt không thể.

Niệm Bằng mỉm cười, từ trong người lấy ra một quyền trục, quyền trục này chỉ dùng bạch quyền trục cấp thấp nhất để chế tạo ra, hẳn đưa quyền trục này cho Tuyết Tĩnh, mỉm cười nói: “Chúng ta làm một thí nghiệm đi, sự thật sẽ chứng minh hết thảy. Tuyết Tĩnh tiểu thư, thỉnh người theo lời ta nói, cầm quyền trục giờ lên rồi mở ra.”

Tuyết Tĩnh ngẩng người hỏi lại: “Mở như thế nào?”

Niệm Bằng đáp: “Người chỉ cần triển khai quyền trục giống như mở họa trục kia, hướng họa diện lên trên, là có thể được rồi.”

Tuyết Tĩnh trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc, theo lời Niệm Bằng, chậm rãi đem quyền trục mở ra. Một màn kỳ dị xuất hiện, khi quyền trục hoàn toàn mở ra, cả quyền trục đột nhiên biến thành một mảng vụ khí màu trắng. Phốc một tiếng, hơn mười ngọn băng đao đột nhiên xuất hiện, hóa thành hơn mười đạo hàn quang trực tiếp cắm đầy phòng, mọi người còn đang đắm chìm trong kinh ngạc, hơn mười ngọn băng đao băng đột nhiên hóa thành băng vụ, trong phòng ngưng kết một khối băng lớn.”

Long Trí mặc dù đã nghe Long Linh nói qua Niệm Bằng có thể làm ra dung hợp quyền trục, nhưng lần đầu tiên tận mắt chứng kiến, nhìn không được kinh ngạc há to miệng. Trọng yếu nhất chính là quyền trục này căn bản không phải ma pháp do Tuyết Tĩnh đã khai, đây là một bước tiên phong, giá trị của quyền trục này là một bước lật đổ, nếu đem loại quyền trục này bán cho hoàng thất hoặc vương công đại thần ở các đế

quốc, tiêu thụ nhất định phi thường tốt, ai lại không hy vọng mang theo bên người món đồ tốt có thể bảo vệ tính mạng?”

Niệm Băng ánh mắt chuyển hướng nhìn sang Tuyết Cực đang ngây người, mỉm cười nói: “Bá phụ, loại quyền trục này của ta người đã thấy, nếu có mười quyền trục như vậy bên người, đối với sự an toàn của người và Tuyết Tĩnh tiểu thứ đều có tác dụng rất lớn. Đương nhiên, người có thể yên tâm, quyền trục ta cung cấp cho người nhất định sẽ là lục cấp gia trì thêm lục cấp, ta sẽ nói rõ mỗi quyền trục cấp cho hai người là loại ma pháp gì, nếu gặp phải nguy hiểm, chỉ cần mở quyền trục, tự nhiên có thể bảo hộ sự an toàn cho các người.”

Tuyết Cực cười khở lắc đầu nói: “Niệm Băng, mặc dù ta không biết làm như vậy có bao nhiêu khó khăn, nhưng ngay cả Long huynh đệ cũng kinh ngạc như vậy, có thể thấy được giá trị của loại quyền trục này. Mười quyền trục lục cấp gia trì lục cấp bán được mười vạn từ kim tệ tuyền đối không khó, nhưng người hẳn cũng biết, ta muốn không phải thứ này, ta thật sự rất hy vọng người có thể tới Thanh Phong Trai giúp ta.”

Niệm Băng nhìn Tuyết Cực trong mắt tràn đầy khát vọng, lạnh nhạt cười nói: “Ngạo Thiên mặc dù trân quý, nhưng đối với ta mà nói, giá trị của tự do lại càng cao, ta không thể vì Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm mà bỏ đi sự tự do của chính mình, năm năm, đối với ta mà nói thật sự là quá dài, kỳ thật, nếu không có một chút nguyên nhân đặc thù, ta bây giờ đã rời Băng Tuyết thành. Sự phò từng nói với ta, tám năm luyện trừ, tám năm ngộ trừ, chỉ có du lịch khắp đại lục, ta mới có thể ngộ trừ. Hy vọng người có thể hiểu được nỗi khổ của ta, nếu người không muốn trao đổi, ta cũng không miễn cưỡng, ta vẫn như trước là bằng hữu của Thanh Phong Trai.”

Tuyết Cực thở dài một tiếng, nói: “Lời đã nói ra như bát nước đổ đi, ta Tuyết Cực nếu đã nói ra điều kiện, tuyệt đối không nuốt lời, cứ theo lời người đi. Quyền trục người làm xong, trực tiếp đưa cho nữ nhi của ta đi, ta nghĩ, tương lai mười quyền trục này làm của hồi môn cho Tĩnh Nhi cũng tốt. Người chuẩn bị lúc nào thì bắt đầu tới Thanh Phong Trai làm việc đây? Mặc dù chỉ có một tháng thời gian, nhưng ta muốn sử dụng tốt một chút, ta nghĩ người hẳn sẽ không cự tuyệt một chút an bài của ta.”

Niệm Băng tự tin cười nói: “Nếu ngài an bài chỉ là để ta và trừ sư khác luận bàn trừ nghệ, ta cầu còn không được, sao lại cự tuyệt? Bất quá, ta hy vọng trừ sư ngài tìm tới không quá kém, nếu không ta khó có thể hăng hái được. Từ ngày mai bắt đầu, mỗi tối ta sẽ tới Thanh Phong Trai đứng giờ.”

Tuyết Cực gật đầu, đưa cầm hạp trong tay cho Niệm Băng, nói: “Bây giờ, mọi chuyện tuy chưa hoàn thành, nhưng ta có thể đưa nó cho người sử dụng trước, ta tin nhân phẩm của người. Thẳng thắn mà nói, cùng người nói chuyện rất thoải mái, có nhiều chuyện không cần ta phải nói rõ. Bây giờ rốt cục ta đã hiểu, tại sao trí nữ của Băng Tuyết thành chúng ta lại bại trong tay người. Tĩnh Tĩnh, chúng ta đi nào.”

Tuyết Tĩnh có vẻ rất cao hứng, không có chút bất mãn nào khi bảo đao vốn do nàng kế thừa vào tay Niệm Băng, đôi mắt đẹp lưu chuyển, liếc Niệm Băng một cái nói: “Ngày mai gặp lại. Tối lúc đó ta sẽ tìm cho người một bộ y phục thích hợp.”

Tuyết Cực và Tuyết Tĩnh đi rồi, trong tay cầm cầm hạp nặng trình trịch, Niệm Băng đồng dạng rất cao hứng, mặc dù Ngạo Thiên đao tác dụng không trọng yếu bằng Thần Lộ, nhưng bây giờ hẳn phải ẩn giấu khí tức của Thần Lộ, không có một thanh hảo đao vừa tay. Đang tiếc nuối thì Ngạo Thiên đao lại vừa đến, vừa vụn bù đắp điểm này, có Ngạo Thiên trong tay, Niệm Băng tin tưởng, nhất định đao công của mình sẽ tiến thêm một bước, trước kia có vài đao pháp không dám thử nghiệm, bây giờ có thể bắt đầu rèn luyện.

Long Trí quang mang trong mắt liên thiểm, nhìn Niệm Băng, thở dài một tiếng rồi nói: “Thẳng thắn mà nói, vừa rồi ta thật sự rất lo người đáp ứng ước định năm năm kia, nhưng ta không có quyền yêu cầu người cự tuyệt. Niệm Băng, ta phát hiện, bây giờ càng nhìn không thấu được người. Đại não của người rốt cục do cái gì tạo thành vậy? Từ khi người đến đây, từng điều bí ẩn trong ma pháp đều bị người thăm dò, ta biết, người một ngày nào đó sẽ rời khỏi Băng Tuyết thành, ta cũng không ngăn trở người, ta chỉ hy vọng, khi người rời đi, nhớ từ biệt ta và vĩnh viễn nhớ kỹ bản thân là một thành viên của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp công hội, vậy là đủ rồi.”

Niệm Băng gật đầu nói: “Hội trưởng, người yên tâm, ta nếu đã gia nhập công hội thì chính là một phần tử của công hội. Người trợ giúp ta nhiều như vậy ta nhất định sẽ báo đáp. Ta muốn tiếp tục đọc sách, ngài còn bận việc mà.”

Long Trí nói: “Ta cũng không quấy rầy người nữa, có chuyện gì cứ nói với Linh Nhi, ta sẽ tận lực đáp ứng yêu cầu của người.” Nói xong, hắn kéo Long Linh xuống lầu.

Niệm Bằng cầm quyển sách mình xem lúc trước, phẳng phất như trước đó không có sự tình gì phát sinh, cảm hấp để bên người, hắn tiếp tục việc học tập của bản thân. Đối với ma pháp trận, nghiên cứu càng sâu, hắn càng phát hiện trong đó có rất nhiều bí ẩn thâm sâu, những điều đó cũng là thứ hắn quan tâm nhất.

Long Linh theo cha ra khỏi Đồ Thư Quán, Long Trí nhìn xung quanh không có ai, thấp giọng nói: “Linh Nhi, ta muốn cùng người thương lượng một truyện.”

Long Linh ngạc nhiên nói: “Ba ba, có chuyện gì người cứ nói, chỉ cần Long Linh có thể làm được.”

Long Trí than nhẹ một tiếng, nói: “Ta bây giờ càng ngày càng thấy Niệm Bằng rất không đơn giản, hắn mang tới cho ta quá nhiều kinh ngạc, nhân tài như vậy đang ở công hội chúng ta, nếu hắn có thể tham Ngũ Đại Đế Quốc Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái ba năm một lần, tất sẽ có thể thay đổi địa vị của Ma pháp sư công hội Bằng Nguyệt đế quốc tại đại lục. Đáng tiếc, ta chỉ sợ hắn không chịu lưu lại cho tới lúc đó a! Vốn ta muốn cho người tham gia, nhưng Niệm Bằng xuất hiện lại khiến cho ta thay đổi chủ ý.”

Long Linh cau mày nói: “Ba ba, Tân Duệ Ma Pháp Sư đại hội mặc dù chúng ta đều tham gia, nhưng mỗi lần đều lệ thuộc vào Bằng Thần Tháp, có truyền nhân của Bằng Thần Tháp, chúng ta căn bản không thể phát triển được!”

28. Chương 27: Xúc Phát Ma Pháp

Long Linh nghi hoặc hỏi: “Những lời này người nên nói với Niệm Bằng mới đúng chứ, nói với con đâu có tác dụng gì?”

Long Trí mỉm cười, nói: “Đương nhiên là có, Linh Nhi, từ sau khi mẫu thân người qua đời, vẫn là ba ba nuôi nấng người, người là bảo bối trong lòng ba ba, thẳng thắn mà nói, công hội đối với ba ba vô cùng quan trọng, nhưng người cũng tuyệt đối ngang hàng với công hội. Ta bây giờ hỏi người một vấn đề, người phải thành thật trả lời ta. Người có thích Niệm Bằng hay không?”

Long Linh dù thế nào cũng không nghĩ tới phụ thân sẽ hỏi như vậy, khuôn mặt thanh tú lập tức đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, hay tay mân mê vạt áo, nói không nên lời.

Long Trí mỉm cười nói: “Sao? Không nói lời nào à? Chẳng lẽ thanh niên tài năng anh tuấn như Niệm Bằng cũng không thể hấp dẫn nữ nhi của ta? Bảo bối nữ nhi a, điều kiện của người không nên cao như vậy. Người nhắm lại xem, nếu có thể gả cho Niệm Bằng, sau này muốn ăn gì cũng được.”

“Không phải, ba ba.” Long Linh cúi đầu, ngập ngừng nói: “Ba ba, Niệm Bằng quả thật rất xuất sắc, nhưng mà, chúng con mới quen nhau một thời gian ngắn, sao có thể nói thích hay không chứ? Người không nên ép Linh Nhi mà!”

Long Trí cười ha hả, nói: “Hảo, hảo, không ép, ta đi tìm Lạc Nhu nói chuyện, xem nàng đối với Niệm Bằng có hứng thú ko?”

“Đừng.” Long Linh lo lắng ngăn đầu nhìn phụ thân, “Ba ba, không nên! Con, con”

Long Trí vẽ mặt cười mà như không cười nhìn con gái, nói: “Sao, Linh Nhi muốn nói thật phải không?”

Long Linh sáng giọng: “Ba ba, người thật là xấu. Không sai, con thừa nhận đối với Niệm Bằng rất có hảo cảm. Nhưng, người cũng thấy đó, hắn ngoại trừ ma pháp và trừ nghệ ra, những thứ khác đều không quan tâm.”

Long Trí thở phào nhẹ nhõm, nói: “Chỉ cần người thích hắn là được, hết thảy những chuyện khác đều dễ nói. Ba ba mặc dù có chút công lợi, nhưng tuyệt đối sẽ không gả nữ nhi cho một người mà nó không yêu. Linh Nhi, người nhớ kỹ những lời ba ba nói, hạnh phúc là phải dựa vào chính mình, nếu người thực sự thích Niệm Bằng, vậy không nên buông tay, hơn nữa càng phải nắm thật chặt, chỉ cần người có thể nắm được trái tim của hắn, mọi chuyện khác đều sẽ dễ dàng. Người hiểu ý ba ba không?”

Long Linh lại cúi đầu “Thế nhưng, ba ba, người ta dù sao cũng là nữ hài tử, chẳng lẽ người lại muốn con bày tỏ tâm sự với hần?”

Long Trí lắc đầu, mỉm cười nói: “Đương nhiên không phải rồi, cứ phát triển dần dần là được, dù sao, các người mỗi ngày đều ở cùng nhau. Ta nghĩ nữ nhi của ta xinh đẹp như vậy, Niệm Băng cũng không phải kẻ ngu, không thể nào không chú ý. Nhưng mà khi cần người cũng có phải ngầm gợi ý cho hần một chút. Ta xem ra, Tuyết Tinh nha đầu đó đối với Niệm Băng cũng có hảo cảm, nếu Tuyết Cực lão hồ ly trợ giúp, sự tình sẽ rất khó nói. Người sẽ không đem người mình yêu tặng cho bạn tốt chứ?”

Long Linh có phần ngây ngốc nhìn phụ thân “Con, con không biết.”

Long Trí cười khổ nói: “Ai, thì thôi, tính toán cũng quá nhiều rồi, ta cũng có chút công lợi quá rồi. Các người đều còn trẻ chuyện này cứ theo duyên phận thôi, người đi đi. Nhưng ba ba hy vọng người có thể khuyên bảo Niệm Băng đại biểu cho công hội của chúng ta tham gia Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Hội vào một năm sau, những chuyện khác sau này hãy nói.”

Long Linh gật đầu nói: “Ba ba, con sẽ cố gắng hết sức, nhưng bây giờ con không thể cam đoan với người điều gì, bởi vì con cũng không biết trong lòng Niệm Băng đang nghĩ gì, thời gian một năm còn dài, con nhất định sẽ cố gắng, con cũng hy vọng, công hội có năng lực phát triển. Con đi trước đây.”

Long Trí gật đầu nói: “Đi đi, ta cũng đến chỗ đó mua bạch quyển trục như Niệm Băng yêu cầu.”

Niệm Băng lật ma pháp thư tay, bây giờ đã là đêm khuya rồi, Long Linh ngồi minh tưởng cách đó không xa, quyển sách này vốn giới thiệu các loại ma pháp trận cao thâm cuối cùng chỉ còn một tờ, Niệm Băng trong lòng có chút thất vọng, ma pháp trận ghi lại trong sách mặc dù không tệ, nhưng so với hần tưởng tượng còn kém một chút, cũng không có tri thức hần muốn biết nhất.

Thở dài một tiếng, vừa định gấp quyển sách lại, hần đột nhiên phát hiện, trên tờ cuối cùng của ma pháp thư có một dấu hiệu đặc biệt, đây rõ ràng là một ký hiệu ma pháp, một trong những ký hiệu ma pháp dùng để khắc họa ma pháp trận, ký hiệu này đại biểu chính cho ý che dấu.

Niệm Băng trong lòng vừa động, ngưng tụ ma pháp lực của bản thân, cẩn thận dựa theo trật tự của ký hiệu vạch tới.

Lam sắc quang mang nhàn nhạt nhấp nháy, khi hần hoàn thành cũng là lúc tờ ma pháp thư cuối cùng đột nhiên biến thành màu lam, màu lam của băng giá, chữ viết trên bề mặt cũng bắt đầu xảy ra biến hóa, ký hiệu và văn tự ban đầu hoàn toàn biến đổi.

“Ma pháp trận, dùng tới cả thiên địa trận pháp, bình hành các loại ma pháp nguyên tố trong thiên địa, được ma pháp sư sử dụng. Nhưng làm một ma pháp sư, cận chiến luôn có hại, nếu gặp phải vũ kỹ giả tu vi cao cường, dưới tình huống một chọi một, rất khó thắng lợi. Nhắm vào tình huống này, ma pháp trận có thể tiến hành một loại biến hóa đặc thù, hình thành một loại trận pháp đặc biệt, dùng trận pháp này vẽ lên quyển trục, hiệp trợ ma pháp trên quyển trục, có thể tạo thành tác dụng đặc thù, loại trận pháp này tên là xúc phát. Cái gọi là xúc phát chỉ là khi người cầm ma pháp quyển trục gặp phải trình độ công kích nhất định, quyển trục sẽ tự động bộc phát để bảo vệ chủ nhân của mình. Trình độ công kích có thể thiết lập trong khi tạo xúc phát ma pháp trận. Pháp trận như bên dưới, mời tự nghiên cứu sử dụng. Đặc biệt nhắc nhở, pháp trận này phải phụ gia sau khi đã hoàn thành ma pháp quyển trục. Một khi phụ gia thất bại, quyển trục sẽ tự động hủy bỏ, xin cẩn thận sử dụng.”

Đọc tới đây, trái tim Niệm Băng lập tức đập mạnh hơn, hần rốt cục cũng minh bạch, tại sao sau khi đạt tới trình độ ma đạo sĩ, sẽ không sợ cùng vũ giả đối quyết nữa. Điều này không phải vì năng lực của ma pháp sư đã đủ cường đại, mà là bởi có xúc phát pháp trận tồn tại! Một khi có địch nhân đánh lên, như vậy, chỉ cần ma pháp sư có quyển trục đặc biệt này trên người, tự nhiên sẽ hóa giải nguy cơ khi ấy, đồng thời cho ma pháp sư thời gian nhất định để ngâm xương chú ngữ. Đồ tốt, thật sự là đồ tốt, nhờ có bản thân lưu ý đến điểm này, nếu không đã không biết tới ma pháp trận kỳ diệu này.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng lập tức vùi đầu vào nghiên cứu. Loại ma pháp trận đặc thù này khắc họa cực kỳ khó khăn, chẳng những đối với ma pháp không chế yêu cầu cực cao, đồng thời cũng cần có ma pháp lực khổng lồ làm nền trợ giúp. Vẽ một xúc phát ma pháp trận như vậy so với vẽ một lục cấp ma pháp quyển trục còn khó khăn hơn nhiều.

Kỳ thật, Niệm Băng không biết rằng loại ma pháp trận này thực tế lại không hề phổ biến, mặc dù ma pháp sư công hội tại các đế quốc đều ghi lại, nhưng bởi loại ma pháp này muốn chế tạo cực kỳ khó khăn, xác suất thành công lại công lại thấp tới dọa người, ma pháp quyền trực bản thân đã cực kỳ trân quý, ai lại chịu dùng cao cấp quyền trực để thí nghiệm chế tạo xúc phát pháp trận này cơ chứ? Dù sao cũng quá lãng phí, cho nên, dù có chế tạo ra, bình thường cũng chỉ có một ít ma pháp đẳng cấp thấp, sớm đã bị tuyệt đại đa số ma pháp sư lãng quên.

Ma Đạo sĩ sở dĩ có thể cùng vũ giả đối kháng, tối chủ yếu là bởi sự trợ giúp của ma pháp sư công hội. Ma pháp sư đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ, thường thường sẽ mang theo rất nhiều ma pháp vật phẩm, đây là ma pháp sư công hội vì bảo vệ cao cấp ma pháp sư mà chuẩn bị cho họ. Trong đó ma pháp vật phẩm dùng để báo động trước luôn được chào đón nhất, đương nhiên, giá cả cũng rất đắt. Có loại ma pháp vật phẩm này, ma pháp sư có thể biết trước nguy hiểm sẽ đến, sẵn sàng ứng phó. Cho dù người đánh lén thực lực cường đại, ma pháp sư cảnh giới ma đạo sĩ trở lên cũng thường đem theo ma pháp quyền trực mạnh mẽ để hộ thân. Sau đó lại lợi dụng quyền trực tranh thủ thời gian ngâm xướng ma pháp đặc lực, đây mới là nguyên nhân chân chính khiến bọn họ có thể cùng vũ giả đối đầu. Đương nhiên, dưới tình huống thông thường, trừ khi cần, ma pháp sư rất ít khi hành động một mình, nếu có vũ giả đồng hành, như vậy mới là biện pháp tốt nhất để bảo vệ an toàn cho bọn họ. Khi hành động một mình, trừ phi là ma pháp sư rất tự phụ, thông thường mà nói, cũng sẽ lựa chọn giả trang che dấu thân phận bản thân. Đương nhiên, hành vi này phải âm thầm tiến hành, nếu không tất nhiên sẽ bị người khác chế nhạo.

Niệm Băng nghiên cứu, không phải là trực tiếp học phương pháp khắc họa pháp trận, mà là nghiên cứu nguyên lý của xúc phát trận này, thông qua các ký hiệu ma pháp trận mà mình quen thuộc, cẩn thận tìm tòi nguyên lý của nó. Chỉ cần biết rõ nguyên lý, căn bản không cần dựa vào những ký tự chết mà sử dụng pháp trận, còn có thể linh hoạt sử dụng nó, thậm chí có thể gia trì thêm thứ gì đó của bản thân. Tập trung tinh thần nghiên cứu, bình thường là tối hao phí thời gian, khi Niệm Băng hiểu rõ cơ bản, bên ngoài trời đã sáng. Cảm giác mệt mỏi lan khắp toàn thân, nhưng nghiên cứu ra thành quả mới khiến Niệm Băng tâm tình cực kỳ vui vẻ.

“Ăn chút gì đi.” Thanh âm của Long Linh khiến Niệm Băng đang chìm đắm trong vui sướng bừng tỉnh. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Long Linh bưng một khay đồ ăn đang đứng bên cạnh mình. Thân thể mềm mại ngồi xuống, cẩn thận đem chiếc khay để trên mặt đất, trong khay có hai cái bánh màn thầu, một đĩa thịt và một chén cháo trắng. Long Linh có phần trách cứ nói: “Lại một đêm không ngủ, chẳng lẽ ma pháp tư liệu thực sự hấp dẫn người như vậy?”

Niệm Băng vừa muốn cầm cái bánh màn thầu, đã bị Long Linh đánh một cái vào tay “Tay người bẩn lắm, lau đi đã rồi hãy ăn.” Vừa nói vừa đưa một chiếc khăn lông hồng còn ẩm cho Niệm Băng.

Khăn hồng rất ẩm, cầm trong tay vô cùng thoải mái, mặt trên tỏa ra hương khí nhàn nhạt. Niệm Băng nhìn Long Linh, hần đột nhiên cảm thấy ấm áp, cảm giác này không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả “Linh Nhi, cảm ơn người, mấy ngày nay đều là người chiếu cố ta.”

Long Linh mỉm cười nói: “Chúng ta là bằng hữu! Hơn nữa, nghiên cứu của người càng thành công, đối với công hội chúng ta càng có lợi. Niệm Băng, người dạy ta phương pháp tập trung tinh thần thực sự rất tốt, ta cảm thấy gần đây ma pháp khổng chế tăng lên rõ rệt. Cảm ơn người.”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Cảm ơn làm gì, cái này là người tự mình cố gắng mà.” Dùng khăn hồng lau mặt rồi lau tay, Niệm Băng liền cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều. Một đêm không ngủ, đã sớm đói bụng, lúc trước còn không nghĩ tới, lúc này tinh thần vừa buông lỏng, bụng suốt nữa kêu lên thành tiếng. Ăn như hổ như sói một lúc, cái khay đã không còn gì, mặc dù những thứ này cũng không phải mỹ vị, nhưng lúc này ăn vào lại đặc biệt thơm ngon.

“Ăn từ từ, cẩn thận kéo nghẹn. Thật ra, người ăn cơm như vậy thật không tốt, một chút quy củ cũng không có. Niệm Băng, người nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Thời gian còn dài, cần gì phải nóng lòng chứ?”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Không vội cũng không được! Học hết mọi thứ, lại thực hiện ước định với Tuyết Cực bá phụ xong, ta phải rời khỏi nơi này. Ở mãi tại một nơi, với ta không có lợi. Chí nguyện của ta là du lịch khắp thiên hạ, đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, hiện tại tầm nhìn của ta còn quá hẹp a.”

Long Linh trong lòng rung động “Niệm Bằng, người nhất định phải rời đi sao? Bằng Tuyết thành kỳ thật”

Niệm Bằng cúi đầu, tránh không nhìn vào đôi mắt động lòng người của Long Linh, gật đầu kiên định nói: “Ta nhất định phải rời đi, khi sư phó qua đời, ta đã đáp ứng với người, nhất định phải trở thành đầu bếp giỏi nhất. Tám năm ngộ trụ, ta bây giờ mới đi bước đầu tiên mà thôi. Linh Nhi, cảm ơn người trước nay vẫn quan tâm tới ta, nhưng nam nhi chí tại tứ phương, có lẽ tới một ngày ta mệt mỏi sẽ lại trở về.”

Long Linh buột miệng nói: “Ta sẽ chờ người trở về.”

Niệm Bằng toàn thân chấn động, ngẩng đầu nhìn Long Linh, từ đôi mắt ôn nhu của nàng, Niệm Bằng thấy được rất nhiều, rất nhiều “Linh Nhi, không nên nói như vậy. Ta căn bản không biết lúc nào mình mới có thể trở về, thậm chí có thể trở về hay không. Tâm ý của người ta hiểu, nhưng ta không thể khiến người chậm trễ cả đời. Hãy coi ta như một khách qua đường trong cuộc đời người. Với tâm tính của người, nhất định sẽ tìm được người thích hợp với mình.”

Long Linh cắn nhẹ môi, cảm khay chậm rãi đứng dậy, thấp giọng nói: “Ta hiểu, là ta không xứng với người.”

“Không.” Niệm Bằng đứng dậy, hai tay nắm bả vai của Long Linh “Là ta không xứng với người mới đúng. Linh Nhi, nếu nói người không thể khiến ta động tâm, trừ phi trái tim ta bằng sắt đá. Nhưng ta bây giờ không thể hứa bất cứ điều gì, ta còn nhiều chuyện phải làm. Chuyện tương lai ai cũng không rõ, người hiểu không? Ta bây giờ không thể nói chuyện cảm tình, điều đó đối với ta mà nói quá xa xỉ.”

Long Linh cảm giác được hơi ấm từ bàn tay Niệm Bằng, “Chẳng lẽ trong lòng người chỉ có trù nghệ và ma pháp sao?”

Niệm Bằng gật đầu nói: “Không sai, trong lòng ta chỉ có trù nghệ và ma pháp, ngoài chúng ra hết thảy đều không quan trọng, ta phải chuyên chú toàn bộ tâm thần mới có thể có thành tựu.”

Long Linh thở dài một tiếng, cổ nén không cho nước mắt bản thân chảy ra. Nàng không trách Niệm Bằng, dù sao mục tiêu của mỗi người đều không giống nhau. Nữ hài tử mục đích cả đời, không thể nghi ngờ là có được một kết cục tốt đẹp, mà nam nhân lại không giống nhau, có người an phận một góc, nhưng cũng có người lại đã định trước không phải bình thường. Niệm Bằng hiển nhiên là loại người sau, hẳn có quá nhiều lý tưởng và truy cầu.

Long Linh đi rồi, trong lòng Niệm Bằng cũng không hề thoải mái, có phần phiền muộn nhìn những giá sách xung quanh. Cự tuyệt một cô gái ôn nhu tuyệt sắc không phải chuyện thoải mái. Ngay lúc trong lòng hắn đang rối loạn, trong đầu đột nhiên hiện lên một ánh mắt tuyệt vọng, Niệm Bằng toàn thân chấn động, thất thanh nói: “Mụ mụ, mụ mụ, con sai rồi. Con không nên vì việc này mà phiền não. Bằng Thần Thập mới là mục tiêu của con.” Ánh mắt tuyệt vọng đó vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ, đó là ánh mắt cuối cùng của mẫu thân. Niệm Bằng hít một hơi dài, tất cả tạp niệm trong đầu đều biến mất, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu minh tưởng.

Từ sáng đến trưa, lại từ trưa đến tối, trải qua một ngày tu luyện, Niệm Bằng mới từ trong minh tưởng tỉnh táo lại. Bằng Hỏa đồng nguyên ma pháp lực trở nên càng thêm ngưng thật, mặc dù tốc độ tiến bộ rất chậm, nhưng chúng vận hành có thể coi là vững vàng, xảo diệu xoay tròn kết hợp cùng một chỗ, khí tức tương thông nhưng không xung đột, đây là uy lực của Bằng Hỏa Đồng Nguyên. Ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, lúc này bóng tối đã dần dần phủ xuống, ma pháp đang trong đồ thư quán sáng dần lên. Niệm Bằng từ trong người lấy ra một song tứ giai ma pháp quyền trục, quyền trục này là tác phẩm đặc ý nhất mà hắn làm ra. Chậm rãi đem quyền trục mở ra, lam sắc ma pháp lực không hề do dự truyền vào trong đó, lam sắc quang tuyến đan vào trên quyền trục, lam quang không ngừng lóe lên, mỗi một văn lộ đều vô cùng kỳ diệu, không hề dừng lại, ma pháp trận vốn có trên quyền trục đan xen vào nhau, lần lượt thay đổi. Tác phẩm hoàn mỹ từ từ hoàn thành trên tay Niệm Bằng. Tinh thần lực khiến Niệm Bằng cảm giác được quyền trục trong tay mình đó có xúc phát công hiệu. Nhưng Niệm Bằng cũng hiểu, bản thân thành công phi thường may mắn, theo như chú giải, loại xúc phát pháp trận này rất khó hoàn thành. Cho dù tự mình đã biết rõ nguyên lý của nó, lúc trước còn có mấy lần suýt nữa thất thủ.

Chuyển thân đứng dậy, đem quyền trục cẩn thận cất vào trong người. Cầm lấy cái hộp dài bằng chì, sửa sang qua loa diện mạo bản thân một chút, Niệm Bằng lặng lẽ rời khỏi Đồ Thư Quán.

Long Linh ngoại trừ giữa trưa đem thức ăn tới cho mình ra không hề xuất hiện. Niệm Băng biết, nàng mặc dù không nói ra, nhưng mình đã làm tổn thương trái tim của nàng, không thấy nàng cũng tốt, tránh hăm nhậ quá sâu.

Vừa bước khỏi Ma pháp sư công hội, một chiếc xe ngựa đi tới trước mặt Niệm Băng. Xa phu của chiếc xe này Niệm Băng đã từng gặp qua, đúng là lão xa phu lúc đầu từng chở mình cùng Tuyết Tĩnh tới nhà Lạc Nhu dự tiệc. Tuyết Tĩnh từ trong xe ló đầu ra, “Đại trù tử, lên xe đi, ba ba kêu ta tới đón người, ta chờ người nửa canh giờ rồi, người thật chậm chạp a.”

Niệm Băng trong lòng âm thầm cười khổ, thật là con sóng này vừa dứt cơn sóng khác đã tới. Long Linh đã hiểu được tâm ý của mình, nhưng Phong Nữ này lại không như vậy. Hy vọng nàng còn hận mình nhiều một chút thì tốt hơn, đáng tiếc nàng thích Yến Phong một gã Yến Cúc Hoa (ND: gay), nếu không mình tác hợp một chút, thoát được sự chú ý của Tuyết Tĩnh. “Làm phiền Tuyết Tĩnh tiểu thư tự mình tới đón, Niệm Băng thật sự không dám a.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng hấn vẫn bước lên xe.

Tuyết Tĩnh ngồi bên cạnh Niệm Băng, khuôn mặt toát lên một tia mỉm cười ngọt ngào, “Không dám, người từ khi nào lại khách khí như vậy, không phải người từng khinh dễ ta sao?”

Niệm Băng cười khổ nói: “Không phải ta đã giải thích rồi sao? Tuyết Tĩnh tiểu thư, người bỏ qua cho ta có được không, chúng ta lúc đó vốn không có cừu hận gì.”

Tuyết Tĩnh mỉm cười nói: “Bỏ qua cho người á, để ta xem xét đã. Bất quá, chúng ta xưng hô lúc này cần phải sửa lại, ta trực tiếp gọi tên người, còn người cứ gọi giống phụ thân ta, sau này kêu ta Tĩnh Nhi hoặc Tĩnh Tĩnh đi. Chúng ta coi như là bằng hữu, một yêu cầu nho nhỏ như vậy người sẽ không cự tuyệt chứ, ta thấy khi gọi Linh Nhi rất thân thiết mà.”

Niệm Băng không muốn tiếp tục dây dưa, vội vàng nói: “Được, ta đáp ứng là được. Tĩnh Tĩnh, sau này không phải phải xe ngựa chuyên môn tới đón ta nữa, ta có thể tự đi mà, còn có thể hoạt động gân cốt.”

Tuyết Tĩnh cười hi hi, nói: “Hoạt động gân cốt sao? Đêm nay sẽ có lúc cho người hoạt động.” Lời vừa nói ra, nàng lập tức nhận thấy không ổn liền đỏ bừng mặt.

Niệm Băng không hiểu nói: “Hoạt động gân cốt, tối nay người không làm khó ta đấy chứ?”

Tuyết Tĩnh lè lưỡi đáng vẻ đáng yêu, nói: “Không làm khó người đâu, phụ thân bắt quá chỉ mời Đại Thành Hiền lão bản tới làm khách mà thôi, thuận tiện đưa thiệp khiêu chiến.”

Niệm Băng trong mắt sáng ngời, khiêu chiến Đại Thành Hiền chủ trù sao? Hay, cái này chính là hy vọng của ta, chiến ý mãnh liệt từ người Niệm Băng phát ra. Trên chiếc xe ngựa có chút hôn ám, đôi mắt hấn tựa như hàn tinh trong đêm, ló lên vẻ tự tin. Dem cái hộp đựng Ngạo Thiên Dao đặt trên đùi, hôm nay ta phải thử chuôi dao này xem sao.

Cảm nhận được hơi thở lạnh như băng trên người Niệm Băng, Tuyết Tĩnh trong lòng ba động, tự tin mãnh liệt quá. Ban đầu, nàng còn sợ Niệm Băng vì Tuyết Cực an bài khiêu chiến mà làm khó, nhưng không nghĩ tới Niệm Băng lại đáp ứng dễ dàng như vậy, lại còn rất hưng phấn. Nàng đương nhiên không rõ tâm của một cao thủ đứng đầu trù nghệ giới, cảm giác có đối thủ là tuyệt vời nhất. Có cơ hội như vậy, Niệm Băng sao lại không hưng phấn đây, hấn lúc đầu chọn tới Băng Tuyết Thành chính là vì muốn cùng trù nghệ cao thủ của Thanh Phong Trai và Đại Thành Hiền luận bàn.

Người tựa hồ rất tự tin với bản thân a, Tuyết Tĩnh nhìn Niệm Băng, trong lòng lay động.

Niệm Băng mỉm cười nói: “Chẳng nhẽ người không tin ta sao? Vậy Đại Thành Hiền trù nghệ có bản lãnh gì đặc biệt? Ta nghĩ có thể chống lại Thanh Phong Trai, năng lực của hấn hấn không dưới Minh sư phó.”

Tuyết Tĩnh gật đầu nói: “Đại Thành Hiền có thể trở thành địa phương yêu thích của giới quan chức quý tộc đương nhiên là có đạo lý của nó. Không chỉ bởi vì bọn họ có vài phục vụ đặc thù, nguyên nhân chủ yếu nhất là ở mùi thức ăn của họ. Trù sư của bọn họ tuổi còn rất trẻ, bộ dáng chỉ khoảng ba mươi tuổi, sư thừa không rõ. Minh thức từng so tài cùng hấn một lần, kết quả là hòa. Tên kia dường như tương đối am hiểu các món ăn chế biến từ thịt và rau. Không thể không thừa nhận, thức ăn hấn làm ra hai chữ sắc, hương đều trên Minh thức thức, chỉ là khẩu vị kém một chút mà thôi.

Niệm Băng vuốt cằm nói: “Nghe người nói vậy, vị trù sư kia hẳn là theo trường phái hoa lệ. Hoa lệ chủ yếu là hai chữ sắc, hương này. Tốt lắm, hôm nay ta sẽ so với hắn càng hoa lệ hơn. Tĩnh Nhi, gần đây người có thấy Yến Phong không?”

Tuyết Tĩnh ngây người một lát, nàng đột nhiên phát hiện, bản thân từ khi hận Niệm Băng tới giờ, cái tên Yến Phong này thủy chung không hề xuất hiện trong đầu. “Hắn sao rồi? Gần đây không gặp, ta thấy thật kì quái, tại sao hôm đó các người mới gặp mặt là đầu, hắn lập tức coi người là bằng hữu? Với tâm tính của hắn, đáng lẽ không dễ dàng như vậy mới đúng.”

Niệm Băng nhớ tới thần thái của Yến Phong khi nhìn mình, trong lòng phát lạnh, cười khổ nói: “Tĩnh nhi, ta cho người một cái kiến nghị, người tốt nhất là buông tha cho hắn đi, người với hắn sẽ không có kết quả gì đâu.”

Tuyết Tĩnh hiếu kỳ nói: “Sao lại nói như vậy, chẳng lẽ người ghen vì ta thích hắn sao?”

“Ghen?” Niệm băng cười nói: “Từ này tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện trong đầu ta. Ta cũng là vì người mà thôi. Nói xấu sau lưng người khác không phải phong cách của ta. Sau này người sẽ hiểu thôi.”

Tuyết Linh hừ một tiếng, nói: “Chuyện không thể chỉ nghe theo lời người, người không nói rõ, ta chỉ có thể nghĩ người ghen thôi ...”

Niệm Băng có phần buồn cười nói: “Cứ coi là ta ghen đi. Dù sao người xinh đẹp như vậy, cho dù ta ghen cũng có gì lạ.”

Khi xe ngựa dừng trước cổng Thanh Phong Trai, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện trên đường vô cùng yên tĩnh. Cùng Tuyết Tĩnh đồng thời xuống xe ngựa, hắn phát hiện đường phố phần hoa nhất Băng Tuyết Thành này giờ đây lại không có tới một bóng người. Tuyết Tĩnh mỉm cười nói: “Vì trận đấu hôm nay, ba ba đặc biệt mời vài vị đại nhân có thân phận tới làm giám khảo. Đại Thành Hiên và Thanh Phong Trai tạm dừng buôn bán. Đường phố đã phải quan binh phong tỏa lại.”

Niệm Băng kinh ngạc nói: “Có cần khoa trương như vậy không, Thanh Phong Trai và Đại Thành Hiên một ngày buôn bán kiếm được không ít, sao lại vì một vụ luận bàn đơn giản như vậy mà đình nghiệp, chẳng lẽ không sợ tổn thất sao?”

Tuyết Tĩnh mặt mày đáp: “Người còn chưa hiểu sao? Bất luận là chúng ta thắng hay Đại Thành Hiên thắng đều lập tức áp đảo đối phương, trở thành tiệm ăn đệ nhất Băng Tuyết Thành. Vinh dự này có thể mang tới bao nhiêu lợi nhuận, buôn bán trong một ngày sao có thể so sánh được đây? Đại Thành Hiên đợi cơ hội này không biết bao lâu rồi, lão bản của bọn họ từng nhiều lần nói cha ta tiến hành tỷ thí như vậy, nhưng đều bị ba ba cự tuyệt. Trù sư trưởng của Đại Thành Hiên dù sao cũng còn trẻ, Minh thúc thúc từng nói, trong vòng ba năm hắn tất sẽ vượt qua mình, vì vậy phụ thân vì bảo vệ danh dự Thanh Phong Trai vẫn không ứng chiến. Đây cũng là nguyên nhân khiến Thanh Phong Trai thủy chung bị Đại Thành Hiên đàn áp. Hôm nay là cơ hội để chúng ta ngăn chặn cao đầu, Niệm Băng, người cố gắng lên nhé!”

Niệm Băng gật đầu nói: “Ta sẽ cố hết sức, ta cũng cũng biết chuỗi Tự Do Chi Phong Địch Kinh Ngân này không dễ dàng lấy được. Được rồi, chúng ta vào đi thôi.”

Vừa đi vào Thanh Phong Trai, Niệm Băng cảm nhận được một cỗ khí tức ngưng trọng, hai bên không chỉ có người hầu Thanh Phong Trai, còn có một số người lạ quần áo bình thường. Những người này nhìn qua không có gì nổi bật, nhưng bằng tinh thần lực, Niệm Băng lại phát hiện, bọn họ tuyệt đối không giống vẻ ngoài bình thường, tinh hoa nội liễm, đều là cao thủ am hiểu vũ kỹ.

Đại sảnh Thanh Phong Trai vẫn như trước kia, bất quá trong đại sảnh đã không còn gần trăm cái bàn nữa. Ở vị trí trung ương kê một loạt bàn dài, phía sau mỗi cái bàn đều không có ghế. Hai bên đại sảnh có công cụ chuyên dụng của trù phòng, bên trái chỉ có công cụ bình thường mà bên phải đang có một số người bố trí.

Tuyết Tĩnh thấp giọng nói: “Người nhìn kia, chánh diện là chỗ của giám khảo, bên trái là nơi người thao tác còn bên phải là chỗ của trù sư trưởng Đại Thành Hiên. Bọn họ đã bắt đầu bố trí rồi. Người có yêu cầu gì, giây giờ nhanh chóng đưa ra đi, ta sẽ lập tức kêu người đi làm. Nếu không, đợi một lúc nữa thì không kịp rồi. Các loại tài liệu người không cần lo lắng, chỉ cần người nói nổi danh tự, ta đều có thể tìm.”

Niệm Băng gật đầu, ghé tới bên tại Tuyết Tĩnh nói nhỏ. Tuyết Tĩnh khuôn mặt không ngừng kinh ngạc. “Vây cũng được sao, đều là những thứ rất bình thường.”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Trong bình thường hiển lộ hoa lệ mới là bản lĩnh chân thực. Người cứ làm theo sự an bài của ta đi. Yên tâm, ta tự có cách.”

Tuyết Tĩnh gật đầu nói: “Người đi thay quần áo đi, quần áo trên giường trong phòng ta. Là ta tự mình chuẩn bị cho người, thay quần áo rồi về đây đợi trận đấu bắt đầu là được.”

Niệm Băng liếc mắt nhìn Tuyết Tĩnh: “Lại vào phòng người à?”

Tuyết Tĩnh cười nói: “Chẳng lẽ người sợ sao? Ta cho người vào mà, người mau đi đi.” Nói xong như một đám mây đỏ lướt đi.

Niệm Băng nhìn Tuyết Tĩnh bộ dáng hưng phấn, biết giới đề của mình trong lòng nàng đã tiêu thất, nhưng giới đề mà biến mất tựa hồ cũng không tình cờ. Vừa nghĩ, hần vừa đi theo đường sau tới phòng Tuyết Tĩnh. Cửa phòng không khóa, một mùi thơm quen thuộc xuất hiện tại chóp mũi. Đi tới trước giường, Niệm Băng không khỏi nhớ lại lần trước vì tránh né Tuyết Cực, bản thân từng xấu hổ trốn ở chỗ này.

Một bộ y phục màu tuyết trắng đặt chỉnh tề ở đầu giường. Niệm Băng vừa nhìn không khỏi kinh ngạc. Đây đâu phải quần áo trù sư a, rõ ràng là một bộ quần áo hoa lệ, trường bào màu trắng dùng ngân tuyến thêu thành hình rồng, thêu cũng không nhiều, nhưng dưới tác dụng của hình rồng khiến bộ quần áo xa hoa nhưng lại không mất vẻ tao nhã. Thất lưng cũng rất đơn giản, cũng là màu trắng, hai bên có ngân tiền nhỏ, chính giữa trang trí một khối ngọc thạch màu trắng. Mặc dù không phải Dương Chi Bạch Ngọc, nhưng có phần ôn thuận, tạo ra vẻ bất phàm. Trù sư đâu mặc quần áo như vậy, đây rõ ràng là quý tộc mới có thể mặc. Trong lòng mặc dù nghĩ vậy, nhưng hần vẫn cởi bỏ ma pháp bào của mình, mặc bộ trường bào ngân bạch sắc này lên người.

29. Chương 28 - Hào Đồ Quang Minh Thánh Diệu Thạch

” Niệm Băng, người xong chưa?” Thanh âm của Tuyết Tĩnh vọng tới. Tiếng bước chân to dần. Thân ảnh màu đỏ xuất hiện trước cửa phòng. Khi Tuyết Tĩnh nhìn thấy Niệm Băng đã thay đổi y phục, trong mắt không khỏi toát ra vẻ mong lung. ” Thật đẹp trai a, ta đã nói rồi, y phục người mặc vào nhất định rất, tóc vàng nữa, quá, quá tuyệt vời ”.

Niệm Băng cười khỏ. ”Tĩnh nhi, y phục này mặc dù rất tốt, nhưng tựa hồ cũng không phải là y phục của trù sư, người bảo ta mặc nó đi thi đấu ư?”

Hai người quay lại đại sảnh Thanh Phong Trai, mọi thứ đều đã bố trí đầy đủ, Minh Nguyên cùng Tuyết Cực vừa thấy Niệm Băng đi ra, lập tức tiến tới đón. Tuyết Cực trong mắt sáng ngời, ” Niệm Băng, nếu ta còn trẻ ba bốn mươi tuổi, sợ rằng cũng phải ghen tị với người, thật sự là tuần tú lịch sự.”

Niệm Băng cười khỏ : ” Thôi, người cũng đừng giễu cợt ta nữa, ta là một trù sư. Mặc như vậy, có vẻ không thích hợp để nấu ăn.”

Tuyết Cực ha ha cười : ” Không sao, không sao. Ta thấy như vậy rất được, lần này ta phải khiến cho Kim Hạo của Đại Thành Hiền hoàn toàn nhận thua mới được, a, hầu tước đại nhân tới rồi.”

Mọi người nhìn về phía cửa, thấy hai người đang đi tới. Niệm Băng nhận ra một người lạ, liền khom người hành lễ, hai người mặc hoa phục, người bên trái Niệm Băng đã biết. Chính là phụ thân của Lạc Nhu. Chương quản Băng Tuyết thành tài vụ bá tước Lạc Hào, hần cố ý đi sau người bên phải nửa bước, trên mặt lộ ra vẻ cười khê. Người bên phải thân hình cao lớn, tướng mạo đường đường, khoảng hơn bốn mươi tuổi. Mặc dù chỉ mặc hoa phục bình thường, nhưng vô hình vẫn toát ra vẻ uy nghiêm, cho thấy hần có thân phận không nhỏ.

Tuyết Cực cùng Minh Nguyên tiến lên đón. ”Hầu tước đại nhân đại giá quang lâm tới Thanh Phong Trai. Thật sự khiến nơi này của ta như bừng sáng lên.”

Hầu tước mỉm cười đáp: ”Tuyết đại ca, đều là người quen, không cần khách khí. Ta đợi tràng tĩ thí này thật lâu rồi, xem ra, Minh đại trù sư lại có phát minh mới gì rồi.”

Tuyết Cực thần bí cười, nói: "Hầu tước đại nhân cũng biết, ta từ trước tới giờ đều không hề chủ chiến, nếu có dũng khí khiêu chiến, là phải nắm chắc trăm phần. Giới thiệu với ngài một vị thanh niên tài cao. Niệm Băng, tới đây! Vị này là thành chủ đại nhân của Băng Tuyết thành chúng ta, Nặc Á hầu tước. Hầu tước mặc dù xuất thân võ tướng. Nhưng cũng là một mỹ thực gia. Hôm nay, sẽ do người tới làm tổng bình ủy."

Bước lên vài bước, hơi khom người về phía, hướng về phía Nặc Á lễ phép nói: "Bình dân Niệm Băng, ra mắt hầu tước đại nhân."

Nặc Á nhìn Niệm Băng khí độ phi phàm anh tuấn tiêu sái. Trong mắt toát ra một tia kinh ngạc: "Tuyết đại ca, vị này là công tử nhà ai? Một tiểu tử thật anh tuấn!"

Tuyết Cực mỉm cười đáp: "Hầu tước đại nhân, mời vào trong trước, sau đó người sẽ biết."

Trong lòng hầu tước mặc dù nghi hoặc, nhưng thân phận của Tuyết Cực cũng không chỉ đơn giản là chủ một phạm điểm mà thôi. Hắn cũng tuyệt không muốn đắc tội với Tuyết Cực, với thế lực sau lưng Tuyết Cực. Cho dù là với thân phận hầu tước của hắn cũng tuyệt đối không dám chọc vào. Chuẩn xác mà nói, ngoại trừ đế quốc hoàng gia, chỉ sợ rất ít người có thể chọc vào. Tuyết Cực dẫn đường, Nặc Á hầu tước và Lạc Hào bá tước ngồi xuống ghế chủ vị, Tuyết Cực cũng ngồi chung ở một bên, hướng về phía Lạc Hào nói: "Bá tước đại nhân, hôm nay Nhu nhi sao không cùng đến với người?"

Lạc Hào cười đáp: "Nha đầu đó thì ta chẳng quản được, bắt quá, hôm nay đông đủ như vậy, nàng tuyết sẽ không bỏ qua, lúc ta đi thì nàng nói đi thay phục. Lát nữa hẳn là sẽ tới thôi."

Đúng lúc này, có hai người từ bên ngoài đi vào, hai người này Niệm Băng đã rất quen thuộc, đương nhiên là phụ tử Long Trí, Niệm Băng lập tức đi tới đón. "Hội trưởng, người cũng tới?"

Long Trí mỉm cười đáp: "Ta ngoại trừ ma pháp ra, cũng chỉ thích ăn đồ ngon thôi. Vốn là khách quen của Thanh Phong Trai, tỷ thí hôm nay, cứ cho là không nể mặt Tuyết đại ca, thì ta cũng phải tới cổ vũ cho người chứ. Ta cũng đang muốn nhắm pháp một chút xem siêu cấp trừ sư mà ngay cả Tuyết đại ca cùng Minh Nguyên cũng tôn sùng, có thể làm ra loại thức ăn ngon đến thế nào. Lúc người đi rồi ta vừa mới nghe được tin, cho nên đến chậm hơn người một chút."

Long Linh vẫn mặc ma pháp bào màu lam nhạt, nhìn trang phục trên người Niệm Băng, đôi mắt đẹp toát ra vẻ buồn bã. Trong lòng Niệm Băng đau xót. Suýt nữa không kìm được tiến tới hỏi han, thế nhưng, cuối cùng hắn vẫn còn nhịn lại được, nhân thân tuyệt vọng của mẫu thân ngày đó vẫn còn quanh quẩn trong đầu. Để trở nên cường đại hơn, mình tuyệt không thể dễ dàng sa lầy trong tình yêu nam nữ.

Tuyết Cực lại đi ra, đón Long Trí: "Tới đúng lúc. Hầu tước cùng bá tước hai vị đại nhân cũng vừa đến. Đi thôi. Long bình ủy, người cũng nên ngồi xuống đi."

Niệm Băng nghe vậy mới biết. Nguyên lai Long Trí cũng rất có vai vế, quả thực, với thân phận ma pháp sư công hội hội trưởng của hắn, làm bình ủy tuyệt đối là đủ tư cách. Có thể mời tới ba vị bình ủy có vai vế như vậy, Tuyết Cực có thể nói cũng là một kẻ không bình thường. Đem tất cả hy vọng ký thác vào mình, xem ra, tỷ thí hôm nay, mình không thể không thắng rồi. Coi như là báo đáp chuỗi Ngạo Thiên đảo này của Tuyết Cực đi ...

Tuyết Tĩnh chạy tới bên Long Linh nhỏ to chuyện trò. Lúc Niệm Băng không biết mình giờ nên làm gì, Minh Nguyên đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng nói: "Niệm Băng, người định làm món gì?"

Niệm Băng đáp: "Minh sư phụ, thi đấu thế này thì có quy tắc và yêu cầu gì? Đây là lần đầu tiên ta tham gia."

Minh Nguyên đáp: "Yêu cầu rất đơn giản. Song phương trong nửa canh giờ làm ra ba món ăn mình đặc ý nhất. Như vậy đủ rồi, sau đó do bình ủy quyết định thắng bại. Thế lực sau lưng Đại Thành Hiên rất lớn, lão bản Kim Hạo của bọn họ chính là đại cứu tử của đương kim Băng Nguyệt đế quốc quốc vương bệ hạ. Muối muối hẳn là phi tử mà bệ hạ sủng ái nhất, dựa vào quan hệ này, trừ phi vị đạo của món ăn cách biệt quá lớn, nếu không, kết quả cuối cùng vẫn chỉ là hòa, người hiểu ý ta chứ?"

Niệm Băng mỉm cười: "Ta hiểu rồi, đó là vì để giữ gìn mối quan hệ giữa Đại Thành Hiên cùng Thanh Phong Trai, hầu tước đại nhân sẽ không dễ dàng quyết xuất thắng bại của trận đấu, bắt quá, người yên tâm, ta sẽ để cho bọn họ thua tâm phục khẩu phục. Ba món ăn. Ta nghĩ ta đã biết cần phải thứ gì rồi."

Minh Nguyên mỉm cười : " Người nắm chắc là tốt rồi. Hôm nay thì để ta tới làm chủ đôn (ND : chủ trong chủ tớ, đó là khối đá, không dịch được thuật ngữ này. Có ai biết xin trợ giúp) cho người. Chủ đôn kỳ thật chính là làm tay phụ, phụ trách các công tác cấp thấp."

Niệm Bằng giật mình chặn lại: "Vậy sao được? Sao có thể để người làm phụ bếp cho ta chứ? Kỳ thật, ta tin rằng với thực lực của một mình người cũng có thể chiến thắng."

Minh Nguyên lắc đầu: "Mặc dù ta rất coi trọng mặt mũi. Nhưng cũng nhận thức được rằng, tỉ thí lần trước cũng đã rất miễn cưỡng rồi. Trù sư của Đại Thành Hiên tên là Liêu Phong, có danh hiệu là Kim Trù, món ăn hắn làm ra hết sức hoa lệ. Hắn là một trong những trù sư có tiềm lực hiếm có mà ta gặp qua. Sau vài năm rèn luyện, trình độ nhất định đã vượt ta rồi. Nếu để ta thi đấu với hắn, thì ngay cả cơ hội cầm hòa cũng không có. Nếu không thì đâu cần phải thế này, chủ nhân sao lại phải cam chịu bất chiến chứ? Lần này, cần phải dựa vào người rồi. Ta cũng muốn kiến thức một chút tuyệt nghệ mà Quý Trù tiền bối đã truyền lại."

Niệm Bằng còn muốn nói gì đó, lại bị Minh Nguyên ngăn cản. Hắn mỉm cười: "Không nên cự tuyệt nữa. Có thể làm chủ đôn cho truyền nhân của Quý Trù, bản thân ta cũng thấy vinh hạnh rồi. Đối thủ của chúng ta đã tới."

Nhìn theo ánh mắt của Minh Nguyên, thấy từ bên ngoài hành lang có hai người đang đi tới. Người bên trái thân hình cao lớn, một thân kim sắc trường bào nhìn hoa lệ dị thường, ước chừng hơn năm mươi hơn tuổi, con mắt không lớn, nhưng lóe ra tinh quang nhẹ, cùng sánh vai đồng hành cùng hắn là một thanh niên mặc trang phục trù sư màu trắng. Thanh niên cao lớn, tuổi tác ước chừng ngang với Sư Cửu, tướng mạo mặc dù so ra thì kém Niệm Bằng, nhưng cũng coi như là anh tuấn. Đáng tiếc chính là, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn lại có vài phần ngạo mạn, khiến người ta có cảm giác không thể gần gũi được. Đi phía sau bọn họ là hai gã chưởng quỹ của Đại Thành Hiên, cùng với ba gã trù sư mặc trù sư trang phục, những người này hiển nhiên là phụ bếp cho chủ trù.

Không cần Minh Nguyên giới thiệu, Niệm Bằng cũng có thể đoán ra, kim bào nhân kia chính là lão bản Kim Hạo của Đại Thành Hiên, còn bên cạnh hắn, chính là trù sư trưởng của Đại Thành Hiên, Kim Trù Liêu Phong.

Kim Hạo mang theo thủ hạ chúng nhân đi tới trước bàn bình ủy cung kính hành lễ nói: "Kim Hạo mang theo Đại Thành Hiên trù sư, ra mắt hầu tước, bá tước hai vị đại nhân." Mặc dù, hắn là hoàng thân, nhưng lại không có quan chức, lễ số là tất nhiên phải có.

Nặc Á hầu tước, Lạc Hào bá tước cũng đứng lên. Nặc Á cười nói: "Kim huynh không cần khách khí, tới đây ngồi. Hôm nay, chúng ta cùng thưởng thức một hồi long tranh hổ đấu."

Kim Hạo đáp ứng một tiếng, cũng đi tới ngồi xuống bàn bình ủy, Liêu Phong vốn ở bên cạnh hắn, lúc này đã xoay người nhìn về phía Minh Nguyên, trong mắt toát ra tia khiêu khích: "Long tranh long đấu sao? Ta xem vị tất đã là như vậy."

Kim Hạo trách mắng: "Liêu phong, không thể vô lễ, đi chuẩn bị đi." Liêu phong đáp ứng một tiếng, sau khi hành lễ với bình ủy, rồi mới đi tới trừ án của mình. Ánh mắt Kim Hạo chuyển sang phía Tuyết Cực, mỉm cười nói: "Tuyết huynh! Hôm nay Minh sư phó rốt cục không có việc gì chứ? Mần tỉ thí này chúng ta đã trì hoãn hơn một năm rồi. Xem ra, người có vẻ nắm chắc."

Tuyết Cực khẽ cười, đáp: "Kim huynh khách khí rồi, thân thể Minh sư phụ quả thực rất tốt. Bất quả không quá khỏe mạnh, sợ rằng sẽ phát huy kém hơn một chút."

Kim Hạo ha ha cười: "Không sao, không sao. Nếu Minh sư phụ có bệnh thì cho dù là thua, cũng coi như là có lý do. Chúng ta vốn lấy luận bàn là việc chính." Miệng hắn mặc dù nói rất hay, nhưng ai cũng có thể từ trong giọng nói của hắn nghe được ý châm chọc.

Tuyết Cực thản nhiên cười, đáp: "Thua! Chữ này viết như thế nào còn muốn nhờ Kim huynh dạy ta, ta là một kẻ vũ phu, trình độ văn học quả thực rất kém."

Kim Hạo hừ lạnh một tiếng: "Được, vậy hôm nay ta sẽ dạy cho người chữ thua viết như thế nào, bất quá, Tuyết huynh yêu cầu thi đấu, chúng ta cũng nên đánh cuộc một phen chứ? Cũng đỡ khiến cho hai vị đại sư

phải quá vội vàng.” Tuyết Cực chẳng hề sợ hãi: ” Vậy Kim huynh muốn đồ cái gì?”

Kim Hạo liếc qua Liêu Phong đang làm các công tác chuẩn bị, rồi nói: ”Chính là mới đây ta vừa có được một bảo vật, ta muốn dùng nó tới đồ lấy Thanh Phong Trai này của Tuyết huynh. Đại Thành Hiền chúng ta hoa lệ có thừa, nhưng tao nhã không đủ, nếu hai phạm điểm có thể quy về một mối, thì thật là một chuyện rất tuyệt vời. Tuyết huynh, người nói có đúng hay không?”

Vừa nghe Kim Hạo muốn đồ lấy Thanh Phong Trai, Long Trí, Nặc Á cùng Lạc Hào đều không khỏi kinh hãi, Thanh Phong Trai có thể nói là mạng của Tuyết Cực, nếu Tuyết Cực thua, thì nghĩa là hẳn không còn có thể tiếp tục sống ở Băng Tuyết thành. Đồ như thế, quả thực là đủ lớn, khi mà bọn họ tưởng rằng Tuyết Cực sẽ không đáp ứng, Tuyết Cực lại tán thành : ” Được, bất quá ta muốn xem Kim huynh dùng cái gì để đồ. Thanh Phong Trai này hao phí ta nửa đời tâm huyết, không phải thứ có giá trị tương đương, ta sẽ không đồ, trong mắt ta, cho dù là Đại Thành Hiền của Kim huynh, cũng chưa đủ tư cách.”

Kim Hạo nghe hẳn phản kích, lạnh lùng cười: ”Đại Thành Hiền không đủ tư cách sao? Vậy mời Tuyết huynh nhìn xem vật này có đủ tư cách hay không.” Vừa nói xong, hắn đưa tay vào lòng, lấy ra một chiếc hộp vuông nhỏ màu đen. Vừa nhìn thấy chiếc hộp, sắc mặt Tuyết Cực hơi đổi, bởi vì hắn đã nhận ra, chiếc hộp này cũng được chế tác bằng chì, dùng chì để làm hộp, không thể nghi ngờ rằng đó là để che dấu quang mang hoặc năng lượng nguyên tố của vật phẩm ở bên trong, vốn Ngạo Thiên đao của mình cũng như vậy.

Trong mắt Kim Hạo toát ra một tia đắc ý, chậm rãi mở hộp ra, khi hào quang lóe lên, kim sắc quang mang tràn ngập cả đại sảnh, đó là kim sắc tinh thuần, kim sắc tản ra khí tức nhu hòa, khiến người không tự giác có một cảm giác thân thiết. Trong hộp, là một viên kim sắc bảo thạch,), Quang mang của nó mặc dù rạng ngời, nhưng không hề chói lóa (ND : tất cả mọi người đều thấy được rõ ràng, đó là một hạt châu hình tròn, hạt châu không hề có tí vết nào, bản thân lại trong suốt. Kim sắc quang mang phát ra, từng đạo kim quang đều rất nhu hòa, kim quang chiếu khắp, khiến người ta có cảm giác như một làn gió xuân thổi đến. Kim sắc quang mang nhu hòa thu liễm, một vòng kim sắc quang vầng bao quanh hạt châu, nhẹ nhàng tán phát ra ngoài, không khó để nhận ra sự trân quý của hạt châu này.

Người khác có lẽ chỉ bị bề ngoài của hạt châu mê hoặc, nhưng Niệm Băng, Long Trí cùng Long Linh thì tuyệt đối không, bởi vì bọn họ là ma pháp sư, mà vậy khối hạt châu này tản mát ra ma pháp nguyên tố mạnh mẽ tuyệt không dưới Phong Ngâm thạch, nó đại biểu cho quang minh lực lượng, quang hệ nguyên mãnh liệt phi thường cực kỳ hiếm, ngoại trừ hắc ám khí tức ra, ma pháp nguyên gì khi gặp quang hệ ma pháp cũng đều sinh ra cảm giác thân thiết.

Mặc dù xét về trình độ thì khối bảo thạch này cùng Phong Ngâm thạch là cùng một đẳng cấp, thế nhưng, bởi vì quang hệ ma pháp sư rất hiếm, cho nên, hạt châu về mặt thực dụng thì có phần kém so với Phong Ngâm thạch, rất ít người có thể đem ma pháp nguyên tố trong bảo thạch này hoàn toàn phát huy. Đương nhiên, đó không phải nói là sự trân quý của nó còn kém, quang minh khí tức chẳng những có thể giúp người ổn định tâm thần, đồng thời, cũng có thể khu trừ hết thảy tà ác khí tức, nếu người thường đeo nó trên người, cũng có thể có tăng cường kháng lực, bình hòa tâm tính.

”Hạt châu này là ta mua được từ tay một thương nhân lạc phách, châu tên Thánh Diệu, là tiên thiên quang tịch bảo thạch, ta từng tìm người thử nghiệm, hạt châu này không phải do khoáng thạch kết thành, mà hoàn toàn do quang nguyên tố ngưng kết, có thể nói từ giờ về sau, sợ rằng toàn đại lục cũng rất khó tìm được viên thứ hai. Vốn ta muốn đem nó dâng lên quốc vương bệ hạ, bất quá, nếu Tuyết huynh nói rằng Đại Thành Hiền của ta kém Thanh Phong Trai, ta đây sẽ đem nó ra, chẳng biết Tuyết huynh thấy sao, khối Thánh Diệu châu này của ta dùng để đồ với người được không?”

Tuyết Cực nhìn về phía Niệm Băng, lúc này hắn cũng không khỏi có chút do dự, dù sao, Thanh Phong Trai là nửa đời tâm huyết của hắn, nếu thua, sau này sao có thể sinh sống ở Băng Tuyết thành được nữa?

Niệm Băng lúc này trong đầu đang nghĩ tới việc dùng quang hệ ma pháp làm cơ sở cho siêu cấp ma pháp trận, quang hệ ma pháp là thứ trung gian không thể thiếu trong các ma pháp trận phức tạp và cường đại, mà mình lại không có quang hệ năng lực ma pháp, nếu có thể có được khối Thánh Diệu Châu này, đối với việc nghiên cứu ma pháp trận cực kỳ có lợi, thậm chí, có thể với dùng khí tức của hạt châu này để chế tác các món ăn có quang minh khí tức. Thấy ánh mắt của Tuyết Cực, hắn bước tới trước khu bình ỷ, trước tiên thì đánh mất tự tin cho Tuyết Cực, sau đó đem chiếc hộp có chứa Ngạo Thiên đao lên bàn.

"Kim lão bản, Thánh Diệu Châu này của người quả thực trân quý, nhưng nếu dùng để đổi với Thanh Phong Trai, thì sẽ tổn thương hòa khí của hai nhà. Không bằng ta cùng người đổi, dùng vật trong hộp này đổi với Thánh Diệu châu của người."

Kim Hạo hừ lạnh một tiếng. Hắn sớm đã chú ý tới kẻ lạ là Niệm Băng này, khí chất trên người Niệm Băng lúc trước từng khiến hắn kinh ngạc không ít. Thế nhưng, với thân phận hoàng thân quốc thích của hắn tự nhiên sẽ không thèm để Niệm Băng trong mắt, hừ lạnh một tiếng, nói: "Người là ai, có tư cách gì cùng ta đổi? Chiếc hộp của người chẳng lẽ có thứ gì có thể so sánh được với Thánh Diệu châu sao?"

Niệm Băng cũng không vì Kim Hạo miệt thị mà tức giận, khẽ cười, đáp: "Có đáng giá để đổi hay không, mời Kim lão bản xem qua đồ sẽ biết, về phần ta, ta là một phần tử của Thanh Phong Trai."

Tuyệt Cực trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Ngạo Thiên là rất trân quý, nhưng dù sao cũng đã cho Niệm Băng rồi, huống chi, trong lòng hắn Ngạo Thiên dao còn xa mới bị được với Thanh Phong Trai. "Không sai, Niệm Băng hoàn toàn có thể đại biểu cho ta. Vật phẩm trong hộp này, giá trị tuyệt dưới Thánh Diệu châu của Kim huynh."

Niệm Băng mở hộp gấm, tình hình giống như ngày hôm qua xuất hiện, thanh quang phát ra, trong nháy mắt đã bức lui kim sắc quang mang trong đại sảnh. Kim, thanh lưỡng đạo bảo quang ở trong đại sảnh cũng không bài xích lẫn nhau, đều tự chiếm cứ một phương vị, quang mang lấp lánh không ngừng, Niệm Băng lấy tay đưa vào hộp, cầm Ngạo Thiên dao ra, đưa chuôi dao hướng về phía mấy vị bình ủy, thản nhiên: "Dao này tên là Ngạo Thiên, là vật sở hữu của Tuyệt bá phụ, trên chuôi dao khắc Phong Ngâm thạch có tính chất tuyệt không dưới Thánh Diệu, thân dao lại là do thanh kim thạch tạo nên, nó hẳn là cũng đủ để so sánh cùng Thánh Diệu châu chứ."

Về tham lam chợt lóe lên trong mắt Kim Hạo, hắn vừa định nói gì, một thanh âm vội vã truyền đến. "Lão Kim, ta muốn thanh dao này, thật sự là hảo đạo!"

Cùng lúc với thanh âm, Liêu Phong bước đến trước khu bình ủy, ánh mắt tham lam gắn chặt vào Ngạo Thiên trong tay Niệm Băng. "Hảo, thật sự là hảo đạo, lão Kim, ta nhất định phải đoạt được thanh dao này, cùng hắn đổi đi."

Kim Hạo vốn đang muốn dựa vào Thánh Diệu châu để tranh thủ thêm chút lợi ích, bị Liêu Phong cắt đứt như vậy, cũng chẳng thể gì, đóng hộp có chứa Thánh Diệu châu lại, nói: "Được, vậy thì đổi, mời hầu tước, bá tước hai vị đại nhân chứng kiến." Vừa nói, hắn đẩy chiếc hộp trong tay tới trước mặt hầu tước.

Nặc Á thân là hầu tước, trong đời gặp qua vô số bảo vật, nhưng chúng đều không thể so sánh với hai kiện bảo vật trước mặt, cố nén dục vọng trong lòng, gật đầu nói: "Được, bản tước sẽ làm chứng nhân cho đồ ước của các người, cứ như vậy đi, đồ đồ vật dù sao thì cũng tốt hơn là đồ nhà cửa, cũng không tổn thương đến hòa khí. Bắt đầu thi đấu đi, quy củ như cũ, thời gian là nửa canh giờ."

Liêu Phong trong mắt tràn ngập tự tin, ánh mắt sắc bén lảng lệ nhìn về phía Minh Nguyên, trên mặt Minh Nguyên lộ ra một nụ cười quỷ dị. "Liêu Phong, tuổi trẻ lại có bản lĩnh là chuyện tốt, thế nhưng, quá mức kiêu ngạo cuối cùng cũng sẽ vấp ngã, hơn nữa sẽ ngã rất đau, người không cần phải nhìn ta, hôm nay ta cũng không thi đấu, người cùng thi đấu với người đang ở ngay cạnh người kia kìa."

Liêu Phong cùng Kim Hạo đồng thời cả kinh, ánh mắt hai người đều chuyển về phía Niệm Băng, Liêu Phong nhìn Niệm Băng bề ngoài như một đệ tử quý tộc từ trên xuống dưới, nghi hoặc nói: "Hắn? Bộ dạng của hắn mà cũng có thể làm trù sư sao?"

Tuyệt Cực mỉm cười đáp: "Tại sao không thể? Niệm Băng là trù sư trưởng ta mới mời về, cùng có chức vị giống Minh huynh đệ. Hôm nay hắn sẽ đại biểu cho Thanh Phong Trai tham thi đấu. Ta đưa ra lời khiêu chiến, không hề nói là Minh Nguyên khiêu chiến Liêu Phong, mà là Thanh Phong Trai khiêu chiến Đại Thành Hiền, Niệm Băng là một phần tử của Thanh Phong Trai chúng ta, tự nhiên có tư cách tham thi đấu."

Ở khu bình ủy, trong mắt hầu tước, bá tước đều lộ vẻ kinh ngạc, đặc biệt là hầu tước Nặc Á, hắn dù sao cũng chưa gặp qua Niệm Băng, mà bá tước Lạc Hào lại đã từng gặp Niệm Băng trong yến hội của nữ nhi mình, lúc đó hắn còn mặc một thân hỏa hệ ma pháp bào, nữ nhi của mình khiêu vũ bản đầu tiên, chính là cùng Niệm Băng này, với tướng mạo của Niệm Băng, tự nhiên đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng hắn,

bèn quay đầu về phía Long Trí hỏi: "Hội trưởng, Niệm Băng tiểu tử này không phải thuộc công hội các người sao? Sao lại tới Thanh Phong Trai làm trù sư rồi?"

Long Trí cười khở đáp: "Ta cũng không muốn để hấn tới, thế nhưng Tuyết Cực đại ca đưa ra điều kiện quá hấp dẫn! Ngạo Thiên trong tay Niệm Băng chính là phần thưởng cho hấn nếu tới đây làm trù sư."

Trong mắt Kim Hạo quang mang lóe lên, những lời khinh miệt trước đây đã bị đập tan, hấn vịn lần không ngờ, Tuyết Cực lại mời một trù sư khác đối kháng với Liêu Phong, từ ánh mắt tự tin của Tuyết Cực, hấn minh bạch, tiểu tử nhìn thì rất trẻ này tất có tạo nghệ bất phàm trong trù nghệ. "Hầu tước đại nhân, Thanh Phong Trai lâm trận đối người, như vậy sợ rằng không ổn lắm."

Nặc Á lúc này đang kinh ngạc nhìn Niệm Băng, nghe vậy cười đáp: "Không có gì là không ổn. Tuyết huynh không phải nói rồi sao, lần này là Thanh Phong Trai cùng Đại Thành Hiên tỷ thí. Ta cũng muốn xem tiểu tử còn trẻ như vậy, trong trù nghệ có cái gì đặc biệt. Đừng tại làm chậm trễ nữa. Bắt đầu trận đấu đi."

Đúng lúc này, trước mắt mọi người đột nhiên sáng ngời. Lạc Nhu xuất hiện ở cửa trong bộ váy xanh, bộ váy nàng mặc hôm nay nhìn qua rất mộc mạc, không dùng trang sức gì, mái tóc dài màu lam được cột lại đằng sau lưng bằng một sợi dây. Nàng vừa bước vào cửa, nhất thời khiến mọi người chú ý, Liêu Phong đứng cạnh Niệm Băng, trong mắt cũng lộ ra vẻ say mê.

Lạc Nhu đi tới trước khu bình ủy, hành lễ nói: "Nặc Á thúc thúc, ba ba, Tuyết bá bá, kim bá bá, Nhu nhi đã tới chậm. Xin mọi người thứ lỗi."

Gặp trí tuệ chi nữ nổi tiếng toàn thành, bất luận là Kim Hạo hay Tuyết Cực, thần sắc trên mặt cũng hòa hoãn lại, Lạc Nhu bằng trí tuệ của mình đã có được sự tôn kính từ bọn họ. Ở Băng Tuyết trong thành, mặc dù nàng chỉ là một nữ nhi, niên kỷ lại không lớn, nhưng có được sự tôn kính tuyệt không kém phụ thân mình. Nặc Á ha ha cười, nói: "Ta biết là loại náo nhiệt này không thể thiếu được nha đầu người, mau tới đây, ngồi cạnh ba ba người, chờ xem kịch vui đi. Trận đấu hôm nay nhất định rất đặc sắc, Thanh Phong Trai cố ý mời một tân trù sư đấy."

Lạc Nhu nhìn về phía Niệm Băng, trong mắt bộc lộ một tia khiêu khích, mỉm cười đáp: "Điệt nữ đã từng kiến thức trù nghệ của hấn, quả thực khiến người ta khó quên. Ta cũng muốn xem xem hấn cùng với Liêu trù sư, rốt cuộc ai là người chiến thắng." Lời của nàng rất bình thản, cũng không hề khích lệ Niệm Băng, thế nhưng, một câu đơn giản cũng đã nâng Niệm Băng lên ngang hàng với Liêu Phong.

Liêu Phong mỉm cười: "Trí nữ tiểu thư, đã lâu rồi không qua Đại Thành Hiên chúng ta, lúc nào lúc rảnh rồi mời quang lâm, Liêu Phong nhất định tự mình xuống bếp, làm đồ ăn cho tiểu thư."

Lạc Nhu khẽ cười đáp: "Được ! Bất quá, chiếm dụng Kim Trù đỉnh đỉnh đại danh, sợ rằng sẽ có rất nhiều thực khách tìm ta làm phiền." Nàng cố ý ra vẻ sợ hãi, nhất thời khiến cho chúng bình ủy thoải mái cười to. Liêu Phong cản lại nói: "Không, không, danh khí ấy của ta đâu tính là cái gì, so với trí nữ tiểu thư thì kém xa lắm, cùng lắm là hơn Thanh Phong Trai một chút mà thôi."

Niệm Băng ở một bên thờ ơ, mặc dù hấn trước kia cũng không có thấy qua trù nghệ của Liêu Phong, nhưng hấn từ vẻ kiêu hãnh của Lạc Nhu vừa thể hiện, Niệm Băng minh bạch, Liêu Phong đối với lý giải về trù nghệ còn chưa bằng Minh Nguyên, sở dĩ có thể có thành tựu hôm nay, sợ rằng chỉ là dựa vào thiên phú mà thôi. Thờ ơ liếc hấn một cái, Niệm Băng đi về phía trù án của mình.

Tuyết Tĩnh đột nhiên từ một bên chạy tới trước mặt Niệm Băng, nói: "Cúi đầu xuống, không biết cao như vậy để làm gì?"

Niệm Băng ngẩng ra, nhưng vẫn làm theo lời nàng, nói: "Tựa hồ người cũng không thấp đâu! Ta so với người chỉ là cao hơn một chút mà thôi."

Tuyết Tĩnh mỉm cười, lấy từ sau lưng một chiếc mũ chụp trắng dành cho trù sư, tự tay hất mái tóc dài màu vàng của Niệm Băng, rồi cầm mũ trù sư đội lên đầu hấn. "A, như vậy trông giống một trù sư rồi."

Thấy Tuyết Tĩnh cùng Niệm Băng thân mật như thế, Long Linh buồn bã cúi đầu, mà trong mắt Lạc Nhu lại phát ra một tia sáng kỳ dị.

Sau khi Nặc Á hầu tước đưa lệnh bắt đầu tính thời gian, Liêu Phong cũng về sau trừ án của mình, thấp giọng phân phó ba gã thủ hạ, rồi bắt đầu hành động. Niệm Băng đứng sau trừ án của mình, không nóng lòng động thủ, mà chỉ quan sát đối thủ. Hắn kinh ngạc phát hiện, mình thật sự đã xem thường Liêu Phong, đứng sau trừ án, Liêu Phong thuần thực huy vũ thái đao sáng loáng trong tay, thần tình cực kỳ chuyên chú, các loại tài liệu ở trong tay hắn không ngừng biến hóa, có thể trong nháy mắt thu liễm tâm thần, chuyên chú ở trừ án, quả thực không phải là nhân vật đơn giản.

Minh Nguyên thấp giọng nói bên tai Niệm Băng: "Chúng ta làm gì? Ta xem tài liệu người bảo Tĩnh Tĩnh mang tới, đều là những thứ rất phổ thông, người định dùng phương pháp nào?"

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Hôm nay, ta sẽ lấy hoa lệ phá hoa lệ, muốn ở tất cả các phương diện đều áp đảo vị Kim Trù Liêu Phong này, không vội động thủ."

Kể tin tưởng Niệm Băng nhất không phải Tuyết Cực, mà là Minh Nguyên, đều là trù sư, hắn biết rõ, mình cùng Niệm Băng căn bản là không cùng một cảnh giới, chỉ nói đến việc Niệm Băng làm ra Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn cũng đủ để thấy được, hơn nữa Niệm Băng mới có được Ngạo Thiên Đao, màn tỷ thí này căn bản không có gì lo lắng.

Niệm Băng cúi đầu nhìn Ngạo Thiên đao trong tay, trên thân đao thanh quang lưu chuyển, cảm thụ luồng phong nguyên tố cuộn cuộn quanh tay, Niệm Băng đột nhiên cảm giác được, băng hỏa đồng nguyên pháp lực trong cơ thể tựa hồ đang kêu gọi Ngạo Thiên, vốn là vô pháp sử dụng phong nguyên tố, được băng hỏa đồng nguyên triệu hoán, lại phát sinh cảm giác thân mật với mình, đó là một loại cảm giác tuyệt vời thứ thái, tâm thần của Niệm Băng hoàn toàn dung hợp với đao thành một thể, hắn rất mê luyện loại trạng thái này, tựa hồ đã quên mất thời gian.

Trong khu bình ỷ, Nặc Á hầu tước hướng về phía Tuyết Cực bên cạnh hỏi: "Tuyết huynh, vị trù sư người mới mời sao chỉ đứng đó xem đao, lại không hề động thủ? Người xem, Liêu Phong bên kia khí thế ngất trời, nửa canh giờ cũng không dài, nếu do động thủ chậm mà không hoàn thành trận đấu, ta đành phán Thanh Phong Trai các người thua mà thôi."

Tuyết Cực nhíu mày, hắn cũng đang lo lắng chuyện này, nếu Niệm Băng ngay cả trận đấu cũng không thể hoàn thành, vậy thì, ai cũng không thể giúp được Thanh Phong Trai. Chính đang muốn đi nhắc nhở Niệm Băng, trí nữ Lạc Nhu ở bên cạnh Lạc Hào lại nói: "Không cần phải can thiệp tới hắn, hắn thường xuyên làm ra những quái sự nằm ngoài dự đoán của mọi người, hắn nếu còn chưa động thủ, tự nhiên là có nguyên do. Cứ để nhìn hắn đi."

Liêu Phong bên kia, lúc này, hắn đã bắt đầu nấu món ăn thứ nhất, hỏa quang bay tận trời, Liêu Phong thần thái tiêu sái tự nhiên, các loại trù cụ ở trong tay hắn cao thấp tung bay, hương khí thơm lừng, thức ăn trong suốt chuyển động không ngừng trong nồi, động tác của hắn rất lạ lùng, nhưng hết lần này tới lần khác đều phi thường hợp lý, mỗi một động tác đều ẩn chứa huyền cơ, ba gã phụ bếp không ngừng cung cấp nguyên liệu cho hắn.

Một nửa thời gian của trận đấu đã trôi qua, Liêu Phong đã bắt đầu nấu nướng món cuối cùng, mà Niệm Băng vẫn đứng đó nhìn đao của mình, hắn không hề động, Minh Nguyên bên cạnh hắn cũng đứng thế, lúc này, tâm tình của hắn phi thường kích động, hắn đang đợi, đợi xem vị truyền nhân này của Quỷ Trù thi triển tuyệt nghệ của mình. Bọn họ không vội, Tuyết Cực lại cấp bách không chịu được, thời gian trận đấu đã trải qua một nửa, mà Niệm Băng vẫn còn chưa một lần động thủ, màn tỷ thí này quan hệ đến danh dự của Thanh Phong Trai, cũng quan hệ đến quyền sở hữu Ngạo Thiên đao đấy ! Kim Hạo bên cạnh lúc này trong lòng lại thầm cười lạnh, hắn mong cho Niệm Băng vẫn bảo trì trạng thái như vậy đích cho đến khi kết thúc, lần này chỉ cần thắng Thanh Phong Trai, chẳng những có thể đoạt được thanh bảo đao này, đồng thời, Thanh Phong Trai sẽ vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên trước Đại Thành Hiền.

30. Chương 29: Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên

Dưới tác dụng chú ngữ Niệm Băng vừa niệm, nhiệt độ trong đại sảnh đột nhiên hạ thấp xuống, từng phiến tuyết hoa xuất hiện giữa không trung. Kỳ dị nhất là tuyết hoa tinh không quấy nhiễu Liêu Phong ở phía đối diện mà chỉ ở bên Niệm Băng. Tuyết hoa màu lam nhạt từng chút nâng thân thể Niệm Băng từ sau bàn bếp bay ra. Giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi bay tới giữa đại sảnh.

Liêu Phong chứng kiến cảnh tượng bên Niệm Băng, động tác không tránh khỏi chậm lại, suýt nữa mắc lỗi, vội vàng thu liễm tâm thần, tiếp tục chế biến món ăn của mình. Bạo Phong Tuyết dưới ma pháp khổng lồ chế biến của Niệm Băng, ngừng tụ dưới chân hắn, hình thành một vòng xoáy phong tuyết. Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, Ngạo Thiên Dao trong tay không ngừng tản mát ra khí tức phong hệ khiến bạo phong tuyết dưới chân xoay tròn càng lúc càng nhanh. Đại sảnh Thanh Phong Trai rất cao, tới gần mười thước. Niệm Băng bay lên cách mặt đất gần hai thước, quát khẽ: "Hành." Một nhánh hành tươi từ trong tay Minh Nguyên tung lên, bay tới trước ngực Niệm Băng, quang mang màu xanh huyền hóa thành vô số tàn ảnh. Nhánh hành biến mất trong đám tàn ảnh.

"Gừng." Cũng như vậy, một củ gừng bay vào trong đám thanh quang cũng lập tức biến mất.

Trong số mọi người ở đây, Dĩ Nặc Á hầu tước và Tuyết Cực vũ kỹ cao nhất, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể mơ hồ chứng kiến nhánh hành và củ gừng lúc này đều biến thành bột, bị ánh đao màu xanh bao vây quanh, không hề hạ xuống. Tất cả mọi người đều lần đầu tiên chứng kiến phương pháp nấu ăn trên không trung như vậy, Trảng cảnh hoa lệ lúc này lập tức ép Liêu Phong xuống thế hạ phong.

"Gà." Một con gà đã được làm sạch sẽ bay về phía Niệm Băng, Niệm Băng tay trái nắm lấy một chân gà, ném con gà lên trên không. Đồng thời trên tay trái hắn một ngọn lửa bốc lên. Ngọn lửa dưới ma pháp khổng lồ chế biến thành một vòng tròn, Ngạo Thiên Dao ở tay phải Niệm Băng rút về, một đạo băng trụ nhanh chóng xuất hiện trên bàn để đựng mỡ. Cổ tay khẽ rung lên, mỡ gà nhanh chóng chảy xuống. Ngọn lửa ở tay trái Niệm Băng lập tức tiếp xúc với chỗ mỡ đó, cháy phật lên. Quang mang bên tay trái hắn cũng biến mất, hành và gừng đồng thời cho vào trong ngọn lửa. Cả con gà từ trên không hạ xuống, trực tiếp rơi vào trong chỗ dầu đang bốc cháy. Trong phút chốc hành gừng được sao trong mỡ, mùi thơm ngập tràn đại sảnh.

Long Trí đứng bật dậy, đôi mắt kinh ngạc không ngừng nhìn ngọn lửa trên tay trái Niệm Băng, đây rõ ràng là hỏa hệ ma pháp a! Mặc dù chỉ là nhất giai ma pháp Hỏa Diễm Thuật nhưng nó lại được sử dụng trong tay một gã băng hệ ma pháp sư. Điều này đại biểu cho cái gì? Long Trí không cách nào tưởng tượng. Trong lúc hắn đang nghi hoặc, động tác của Niệm Băng không hề đình chỉ.

Thanh quang chợt lóe, Ngạo Thiên Dao dài một thước bảy tấc trực tiếp xuyên qua thân gà, dưới thao tác thuần熟 của Niệm Băng không ngừng quay tròn. Hương thơm của hành và gừng trong quá trình quay hoàn toàn dung nhập vào trong thịt gà. Hỏa diễm trên tay Niệm Băng bắt đầu biến hóa, từng gợn sóng xuất hiện, có đợt mạnh có đợt yếu. Ngọn lửa từ trái sang phải, chia làm chín ngọn lớn nhỏ khác nhau, tiếp tục quay. Thân thể hắn dưới tác dụng của Bạo Phong Tuyết, chậm rãi tiến tới bên bàn làm bếp. Đột nhiên, Bạo Phong Tuyết bỗng bành rời khỏi, thân thể Niệm Băng hạ xuống trước bàn làm bếp, rất nhanh từ trên mặt bàn cầm lấy hai phiến lá sen, bọc toàn bộ con gà lại. Lá sen bọc gà rất nhanh xoay tròn ba vòng trong ngọn lửa. Ngay sau đó, hỏa diễm trên tay Niệm Băng biến mất, lam sắc quang mang lóe lên, bên ngoài lá sen ngưng kết mọng tảng hàn băng dày chừng một tấc. Từ hỏa chuyển thành băng, mọi việc phát sinh đều vô cùng tự nhiên nhưng mọi người ở đây đều biết băng và hỏa là hai lực lượng cực đoan, chúng đồng thời xuất hiện trên tay một gã ma pháp sư, điều này có ý nghĩa gì? Việc này đã ra khỏi sự tưởng tượng của họ. Lạc Nhu rốt cuộc cũng hiểu rõ, vì sao Liêu Tam lại bị hai loại ma pháp công kích, cũng hiểu được Ma Sát thực ra chỉ là một người.

Đem cả con gà bị băng bao phủ đặt trên mặt bàn, Bạo Phong Tuyết một lần nữa quay quanh thân thể Niệm Băng, đưa hắn bay lên trên mặt đất. Lần này lời của Niệm Băng càng nhanh và rõ hơn: "Hành, gừng, tỏi." Vừa nêu những thứ mình cần, Niệm Băng vừa điều khiển Bạo Phong Tuyết quyết qua bàn. Gió tuyết thổi xuống, nhanh chóng khiến cách gia vị thành một đám khí bay lên không trung. Dưới ma pháp khổng lồ chế biến cường đại, đám khí trôi trước người Niệm Băng. Niệm Băng tay trái hé ra, lam quang trong lòng bàn tay nhanh chóng ngưng kết thành một cái thìa(muỗng) bằng lớn. Hành, gừng, tỏi đồng thời rơi vào trong thìa(muỗng). Không, không thể dùng từ thìa để hình dung, là một cái nồi bằng băng a. Niệm Băng dùng

miệng cắn chặt Ngạo Thiên Dao, tay phải vung lên, lại tạo thành một cái thìa(muỗng) khác và nhanh chóng đảo qua, cho các loại gia vị vào trong nồi bằng. Tay phải nắm chặt, thìa(muỗng) bằng biến mất, thay vào đó lại là một ngọn lửa. Hỏa diễm cầu được thả vào nồi bằng, một tiếng phanh vang lên, các thứ gia vị trong nồi lập tức cháy lên. Đây không phải hỏa cầu thuật bình thường mà là bạo viêm a! Lúc này, Niệm Băng không phải thuận phát ma pháp, hẳn chưa có năng lực thuận phát bạo viêm mà phải dùng một quyển trục nho nhỏ. Bằng ma pháp khổng chế cường đại, bạo hỏa xảo diệu đun các gia vị trong nồi bằng. Đao một lần nữa lại vào trong tay phải, hẳn lại quát to:”Cà chua, hai quả.”

Minh Nguyên vừa đưa hai quả cà chua cho Niệm Băng, vừa chăm chú nhìn động tác của hắn, không bỏ qua một điểm nào.

Thanh quang lóe lên, trong nháy mắt bao lấy quả cà chua màu đỏ. Hai thứ màu đỏ gì đó từ trong thanh quang rút ra. Các giám khảo giật mình chứng kiến, không ngờ lại là vỏ cà chua, vỏ vô cùng hoàn chỉnh, chỉ có một lỗ hổng. Dùng dao gọt vỏ cà chua, công phu này khiến các giám khảo giật mình há to miệng. Nước quả màu đỏ từ trong không trung rót vào nồi bằng đang tràn ngập hỏa diễm. Cà chua dưới tác dụng của Ngạo Thiên Dao đã biến thành nước cà chua, sau khi được tẩm gia vị, nước cà chua nhanh chóng dung nhập vào trong ngọn lửa. Nồi bằng trong tay Niệm Băng rung nhẹ một chút, nước cà chua trong nồi lập tức tung lên. Lúc này, nước cà chua dưới nhiệt độ cực cao của bạo viêm đã hoàn toàn dung hợp với các gia vị. Mọi thứ trong nồi lại đảo lên không, nước cà chua và gia vị lại đảo trong nồi.

”Sườn dê.” Nửa miếng sườn dê bay tới bên Niệm Băng. Ngạo Thiên lóe lên, miếng sườn chia thành từng mảnh nhỏ rơi vào nồi bằng. Sườn cừu còn sống và nước sốt nóng chạm vào nhau, một tiếng vang chói tai phát lên. Niệm Băng cổ tay rung lên, nồi bằng rời tay, vũng vàng rơi trên bàn, Niệm Băng tay trái chỉ vào nồi một cái, Hỏa Diễm Thuật lại xuất hiện, bạo viêm sắp tắt lại bùng lên. Niệm Băng bình tĩnh nói: ”Mình sư phó, phiền người cứ cách ba lần hô hấp lại tưới một thìa dầu nhỏ.” Bên ngoài nồi bằng không ngừng tan ra, bên trong cũng không ngừng cháy, nhìn xuyên qua nồi bằng, hoàn toàn có thể thấy sườn dê và nước sốt bên dưới bạo viêm không ngừng quay tròn.

Niệm Băng nhẹ nhàng hạ xuống, Bạo Phong Tuyết đem dụng cụ làm bếp và các gia vị một lần nữa trở về trên mặt bàn. Hắn hai tay hợp lại, Bạo Phong Tuyết vốn xoay tròn không ngừng ngưng kết. Dần dần tạo thành một khối băng hình tròn đường kính nửa thước dày chừng tám tấc. Niệm Băng chuyên chú nhìn vào khối băng trước mặt, Đột nhiên, Ngạo Thiên Dao xung quanh bao bọc bởi quang ảnh màu lam vờn quanh khối băng một vòng, gọt hết những chỗ lồi lõm không đều. Ngạo Thiên tựa như một chùm thanh sắc không ngừng rung lên trong tay Niệm Băng, phát ra dao ngâm khe khẽ. Tự Do Chi Phong Địch Khinh Ngâm không ngừng phi vũ quanh khối băng.

Thanh quang thu liễm, Niệm Băng trở lại bên bàn bếp. Lúc này khối băng hình tròn đã chia làm tám bộ phận, hoàn tiếp xúc với nhau ở cùng một chỗ, mỗi bộ phận đều có hình tam giác, lớn nhỏ hoàn toàn giống nhau. Niệm Băng tay trái chia tám bộ phận thành đĩa bằng, lập tức một cỗ hàn khí bao lấy đĩa bằng này để tránh hòa tan. Niệm Băng trầm giọng nói: ”Khoai tây, cà rốt, dưa chuột, khoai lang, thịt lợn, thịt dê, thịt bò, thịt chó, mỗi thứ một khối.” Những thứ này sớm đã chuẩn bị hoàn hảo, hắn vừa nói xong, Minh Nguyên lập tức đem tới trước người Niệm Băng.

Minh Nguyên để những tài liệu hắn nêu trên bàn. Niệm Băng lấy từ bên cạnh một cái nồi, rót nước vào trong, tay trái lấy một quyển trục từ trong người ra. Dưới sự thúc dục của ma pháp lực, bạo viêm lại xuất hiện trên lòng bàn tay hắn, nước trong nồi nhanh chóng sôi trào. Niệm Băng dùng răng cắn lấy quai nồi, tay trái khổng chế ngọn lửa, tay phải cầm Ngạo Thiên Dao, một bên làm sạch hai con cá màu tuyết trắng. Đây là một loại đặc sản của Băng Nguyệt Quốc, Cực Băng Tuyết Ngư, chỉ sinh sống tại băng hải ở phía bắc Băng Nguyệt Quốc. Thân mình không có vẩy, thịt cực kỳ ngon, dùng để tẩm bổ rất tốt. Tuyết Ngư cũng là tài liệu trân quý nhất mà Niệm băng dùng ngày hôm nay.

Đao quang màu xanh như ánh mưa cuốn lấy con cá vào trong. Đầu tiên, Ngạo Thiên Dao xử lý đầu cá và đuôi cá, sau bốn đao, đầu cá và đuôi cá đều rơi vào một bên, hai thân cá lại bị gạt sang một bên. Niệm Băng không dùng đao chặt cá mà dùng mặt đao đập lên thân cá. Vừa đập vào, trên thân cá toát ra hai mũi xương màu trắng. Ngạo Thiên Dao khẽ gảy, lập tức hai đạo bạch tuyến từ trong thân cá tách ra. Ánh đao chợt nhanh lên, hai con cá trong nháy mắt bị phân giải thành bột trắng. Nhất thời, ai cũng không thấy được Niệm Băng xuất ra bao nhiêu đao.

Nước sôi và bột Tuyết Ngự, mùi của canh cá rất nhanh xuất hiện. Niệm Băng đặt nó sang một bên, dùng tay phải cầm lấy miệng nồi, nhìn canh cá màu trắng như sữa, khuôn mặt mỉm cười. Bạo viêm biến mất, canh cá vẫn ở trong nồi sắt không ngừng quay tròn. Niệm Băng đặt cái nồi ở một bên, đi tới trước cái khay, thanh quang lại hiện lên, có Ngạo Thiên Dao và sự trợ giúp của phong hệ, tay hắn đạt tới tốc độ trước đây chưa từng có. Tám loại vật phẩm được chuẩn bị từ trước dưới tác động của Ngạo Thiên Dao nhanh chóng biến thành từng sợi mỏng như sợi chỉ bình thường. Đối với Niệm Băng mà nói, đây là chuyện vô cùng đơn giản.

Tám loại tế tuyến được để vào trong khay bằng. Niệm Băng dùng thìa tằm các loại gia vị khác nhau vào tám phần, lượng gia vị đều rất ít. Khi hoàn thành hết thấy thì canh cá trong nồi cũng đã sôi. Niệm Băng nhìn Minh Nguyên bên cạnh mỉm cười nói: "Minh sư phó, phiền người múc canh cá cho vào trong khay bằng." Vừa nói, hắn vừa đặt hai tay lên mâm, hai cái đĩa tròn hoàn toàn do băng ngưng kết từ từ thành hình. Lúc này, nồi băng đựng sườn dê đã hòa tan tới mức cực hạn, sắp sửa bể nát mà ngọn lửa trong nồi cũng có vẻ sắp tắt.

Niệm Băng nhìn qua cái khay bằng do mình làm, cổ tay khẽ rung lên, một cái khay bằng lại hiện lên trên bàn bếp. Hắn đặt nồi băng lên trên khay bằng, lập tức, khay bằng bể nát, sườn dê bị nước sốt bao quanh rơi xuống giữa khay bằng. Lúc này vì đã được nấu một thời gian, các gia vị đã hoàn toàn thấm vào sườn dê, không có một giọt nước sốt nào thừa mà tràn ra. Mọi người nhìn qua đều biết món ăn này của hắn đã hoàn thành.

Ánh mắt Niệm Băng chuyển sang con gà bị băng bao bọc. Đó là món ăn thứ nhất của hắn, tay trái đưa con gà lên không trung, tay phải lại tạo một bạo viêm xoay chuyển. Oanh một tiếng, trong ngọn lửa, khối băng bạo khai, lá sen bị đốt cháy biến mất. Con gà vàng óng như mật nằm trong ngọn lửa. Niệm Băng đặt một cái khay bằng nữa xuống, các loại tài liệu không ngừng sắp xếp dưới tay hắn. Đồng thời bố trí hai khay bằng, đối với hắn không phải chuyện khó khăn, khi tất cả đã bố trí tốt, hai tay vung lên trên bàn, lập tức hai cái lồng băng xuất hiện trên khay, cùng với khay hoàn toàn dung hợp thành một thể, che món ăn đi.

Cất Ngạo Thiên đi, Niệm Băng đặt cái hộp chì sang một bên, từ trong lòng lấy ra một bao vải, u lam sắc quang mang hiện ra trong tay, Quỷ Điều xuất hiện.

Lúc này canh cá đã rót vào tám khay bằng, Niệm Băng nhẹ giọng ngâm xướng: "Quỷ thủ lạc xử kinh thiên biến¹/₄Rđiều bì ba đào bách hồi toàn¹/₄Rthần công thiên cổ kim phương tại¹/₄Rđạo khởi tàn nguyệt ánh lãnh tuyền." Quỷ điều màu u lam trong tay hắn như nhảy múa, tung bay khắp trên dưới, mảnh băng vụn không ngừng bay ra, tám hình khắc bất đồng liên tiếp xuất hiện quanh tám khay bằng. Hình khắc cùng tài liệu trong đó hoàn toàn tương ứng, điều khắc tinh diệu trông rất sống động.

"Thời gian đã hết Mời hai vị đầu bếp đem món ăn của mình bưng lên bàn của giám khảo." Trong cơn kinh ngạc, Nặc Á hầu tước tuyên bố chấm dứt trận đấu.

Liêu Phong ngây người đứng sau bàn bếp của mình. Ba món ăn của hắn đã hoàn thành khi Niệm Băng còn trên không trung. Hết thấy hành động của Niệm Băng đã vượt qua phạm vi hắn nhận thức.

Khuôn mặt Kim Hạo lúc này đầy vẻ chán nản. Mặc dù chưa nếm thử thức ăn, nhưng hắn biết, tràng tỷ thí này e rằng đã thua.

Sáu món ăn được bưng lên chỗ giám khảo. Ba món ăn của Niệm Băng đều bao phủ bởi một tầng bạch vụ nhàn nhạt. Nặc Á hầu tước nhìn Niệm Băng, lại nhìn Liêu Phong đang cúi đầu trầm tư, mỉm cười nói: "Mời hai vị trừ sự tự giới thiệu một chút về món ăn mình làm rồi chúng ta sẽ bắt đầu nếm. Liêu Phong, người trước tiên đến đây đi."

Bát đĩa đã được đưa lên, kể cả Tuyết Cực và Kim Hạo, mỗi người đều cầm lấy đĩa chuẩn bị động thủ. Ánh mắt bọn họ hoàn toàn tập trung vào ba món ăn dùng băng để đựng của Niệm Băng.

Liêu Phong lắc đầu, nhìn sang Niệm Băng đang đứng bên cạnh, lộ ra ánh mắt phức tạp. "Ta nghĩ, ta không cần giới thiệu làm gì. Ta thấy nên thử một chút món ăn của Niệm Băng trừ sự này."

Nặc Á hầu tước ánh mắt lại chuyển về phía Niệm Băng, mỉm cười nói: "Vậy xin mời Niệm Băng trừ sự giới thiệu một chút đi."

Niệm Băng nhìn ba khay bằng đựng thức ăn ở trước mặt, bình tĩnh nói: "Ba món ăn này đều thuộc nhóm Băng Hỏa dung hợp hệ. Ta gọi chúng là Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hệ liệt."

Vừa nói, Niệm Băng vừa chỉ vào món ăn thứ nhất:

"Món ăn này nguyên liệu chủ yếu chỉ là một con gà bình thường, ta gọi là Băng Hỏa Bạo Hà Kê. Bản thân thịt gà thì bình thường, nhưng ta dùng ngọn lửa khiến cho hương vị của hành và gừng tuôn ra, tẩm vào trong thịt gà. Dùng hỏa diễm để quay. Khi thịt gà chín được tám phần thì dập tắt ngọn lửa, lấy lá sen bọc lại, bên ngoài phong băng. Vì thân gà nóng, lá sen lại đóng băng, dưới tác dụng của hai loại nhiệt độ đối lập, hương vị của lá sen phóng thích, hoàn toàn dung nhập vào thịt gà. Cuối cùng sử dụng Bạo Viêm thuật oanh kích, khiến băng và lá sen biến mất, hương vị của lá sen hoàn toàn dung hợp vào thịt gà, cũng khiến thịt hoàn toàn chín. Lúc này, thịt gà dưới tác dụng của băng hỏa hai loại nhiệt độ đối lập càng trở nên thơm và mềm hơn. Da bên ngoài màu vàng mật, thơm và giòn. Có lẽ các vị giám khảo đều đã phát hiện ra, món ăn này ta không sử dụng gia vị đặc biệt, cũng không phải ta sai lầm mà là cố ý. Nấu ăn là đem nguyên vị của nguyên liệu hoàn toàn thể hiện, đây mới chính thức là trù nghệ. Cho nên, đặc điểm lớn nhất của Băng Hỏa Bạo Hà Kê chính là một chữ hương. Về phần dùng băng tráo đẩy lại đó là để bảo trụ nhiệt độ của Băng Hỏa Bạo Kê và hương khí trong đó. Xin mời nhân lúc nó còn nóng mà nếm thử."

Mọi người đồng thời động thủ, căn bản không ai buồn để ý tới ba món ăn của Liêu Phong mà trực tiếp tiến tới Băng Hỏa Bạo Hà Kê của Niệm Băng. Lớp băng bên ngoài nhanh chóng bị chiếc đũa phá tan. Lập tức, hương thơm nồng đậm phả ra, bên ngoài con gà đã hoàn toàn biến thành màu vàng kim. Mọi người đều động thủ, da gà rất giòn, cho miếng thịt gà đầu tiên vào miệng, toàn bộ giám khảo kể cả Kim Hạo đều làm cũng một động tác: tiếp tục vươn đũa lần thứ hai.

Liêu Phong đứng một bên nhai miếng thịt gà ngon mềm, trên mặt thần sắc không ngừng biến hóa, không có buồn bã, ngược lại lại có vẻ vui mừng và sợ hãi. "Niệm huynh, ta thật sự khâm phục người. Món Băng Hỏa Bạo Hà Kê của người chẳng những đem hương vị của thịt gà hoàn toàn bộc lộ, hơn nữa trong đó còn ẩn chứa chín loại hương khí. Có nồng đậm, có thanh đạm, ta tính toán, tổng cộng là tám loại. À, không, là chín loại hương vị mới đúng, hèn gì gọi lại Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hệ liệt. Ba món ăn của ta cho dù cộng lại cũng kém hơn một món thịt gà của người!"

Cảm nhận được Liêu Phong kiêu ngạo mà vẫn nhận xét chân thật, Niệm Băng không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm về hắn. Vừa định nói gì đó lại nghe Nặc Á hừ hừ tức hờ: "Lão Tuyết, người ăn ít một chút, chừa cho ta tí nào. Đùi gà của ta, trả cho ta ..."

Niệm Băng quay đầu nhìn lại, lập tức giật mình, lúc này cả đĩa thịt gà đã biến mất, thậm chí ngay cả một miếng bã cũng không còn. Tất cả giám khảo đều như chưa ăn gì, không sợ vấy mỡ, đã bắt đầu trực tiếp dùng tay. Thậm chí ngay cả Lạc Nhu khí chất xuất trần cũng đang cầm một cái cánh gà mà ăn. Đối mặt với mỹ thực, đã không còn ai để ý tới hai chữ nhã quan.

Niệm Băng cười khổ nói: "Các vị ăn từ từ thôi, không phải còn hai món ăn sao?" Chỉ vào đĩa đựng sườn dê nói: "Món ăn này dùng sườn dê làm chủ, tên là Băng Hỏa Huyết Vũ Bài. Trong đó ta tẩm mười loại gia vị, mỗi loại đều chỉ một ít, cũng không phải vì nhập vị mà là để làm nền cho hương khí của sườn dê. Mọi người đều biết, thịt dê vốn có mùi nhất định, mà nước sốt cà chua cùng các loại gia vị dung hợp chẳng những sẽ không ngăn chặn mùi này mà ngược lại còn làm nền cho nó. Thông qua Băng, Hỏa hai chủng loại ma pháp trái ngược hãm, khiến cho mùi của nước sốt và gia vị hoàn toàn thấm sâu vào trong sườn dê, làm cho sườn dê tỏa ra hương vị thơm ngon. Bên ngoài nước sốt có thể đã nguội nhưng sườn dê ở bên trong chắc chắn vẫn còn nóng. Ngoài lạnh trong nóng, là một hương vị khác."

Hắn còn đang nói, các giám khảo đã nhai xong chỗ thịt gà trong miệng, tay cầm đũa nhanh chóng hương Băng Hỏa Huyết Vũ Bài động thủ. Một tiếng băng vỡ vang lên, Niệm Băng bình luận món ăn của mình cực kỳ chính xác, theo mỗi câu nói của hắn, mọi người đều tìm được đáp án từ trong miếng sườn dê. Lần này Lạc Nhu rút kinh nghiệm lần trước, cho một miếng sườn dê vào miệng, lập tức đưa đũa sang đạo thức ăn thứ ba, món canh cá.

"Oa, thật là ngon a! Tại sao trước kia ta ăn Tuyết Ngư không có loại tiên vị như vậy nhỉ?" Lạc Nhu trong tay cầm thìa, vừa uống xong một ngụm canh, nằng đã bị món ăn trên tám đĩa bằng này mê hoặc.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đây là một sở trường khác của ta giống như Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, tên là

Băng Hỏa Bát Cực Tiên. Các vị hân thấy được trong quá trình chế tác, ta làm Tuyết Ngư Vi Thang ngay cả xương cá cũng chém thành bột phần. Bình thường chế canh Tuyết Ngư đều có hai sai lầm, một là không cách nào trừ bỏ mùi đất tanh không nhiều lắm trên Tuyết Ngư, còn cái kia chính là bỏ qua xương của nó. Vấn đề thứ nhất phương pháp giải quyết rất đơn giản, đó chính là rút gân, mỗi loại cá đều có gân cũng chính là bạch tuyến mà mọi người nhìn thấy. Gân cá cũng được gọi là gân tanh, chỉ cần loại bỏ nó đi, mùi đất tanh tự nhiên sẽ biến mất. Còn xương của Tuyết Ngư, bản thân trong đó đã có một lượng mỡ cá nhất định, đây mới là chỗ ngon nhất, cho nên khi nấu canh Tuyết Ngư, đây là sự lựa chọn tốt nhất. Băng Hỏa Bát Cực Tiên này chủ yếu dùng chín loại nguyên liệu là tuyết ngư và tám tài liệu bình thường khác. Lúc Tuyết Ngư thang còn đang sôi, ta đem nó vào trong tám đĩa bằng, như vậy, tám loại tế ti khác sẽ được nấu cùng canh Tuyết Ngư, không làm mất hương vị của bản thân. Khi canh Tuyết Ngư còn nóng mà cho vào đĩa bằng, hương vị của tám loại tài liệu sẽ dung nhập trong canh Tuyết Ngư. Cho nên đặc điểm lớn nhất của Băng Hỏa Bát Cực Tiên chính là nó có tám vị đạo khác nhau. Đây kỳ thật là một loại canh, chỉ cần uống canh là được rồi. Bây giờ canh vẫn còn nóng, mời mọi người nhắm nháp.

Bất luận là nhân viên phục vụ Thanh Phong Trai hay là thân vệ môn, bảo vệ của hầu tước, bá tước lúc này cũng đã hiểu rõ cái gì gọi là phong quyền tàn vân, thế nào là lang thôn hổ yết. Kim Trù Liêu Phong làm ba món ăn, bề ngoài cũng cực kỳ hoa lệ, nhưng so với món ăn Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên của Niệm Băng, trình độ hoa lệ cũng còn kém rất xa. Nhất là món ăn Băng Hỏa Cửu Trọng thiên tỏa ra một làn sương trắng nhàn nhạt đã đủ để hấp dẫn ánh mắt chúng nhân. Niệm Băng giải thích xong, ba món ăn hân làm cũng hoàn toàn biến mất, các giám khảo bộ dạng như vẫn muốn ăn, chỉ thiếu nước chén luôn cái khay bằng bằng mà thôi.

Kim Hạo ngượng ngùng nhìn xuống đồ ăn trên tay, lại nhìn Niệm Băng, đột nhiên nói: "Ta theo nghề ẩm thực nửa đời người, chưa từng ăn thứ gì ngon như vậy. Niệm Băng trù sư, nếu người nguyện ý tới Đại Thành Hiền của chúng ta, ta sẽ đáp ứng mọi điều kiện của người."

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Nói như vậy, Kim lão bản nhận thua sao? Không cần các vị giám khảo nhận xét à?"

Kim Hạo trong mắt quang mang chợt hiện. "Không cần đâu, món ăn Liêu Phong có thể làm ra ta đã quá quen thuộc rồi. Bất quá, ta thua, thua hoàn toàn, nhưng ta thật không rõ, Tuyết huynh từ đâu mà tìm được người. Kim Hạo ta không phải loại người thua mà không nhận, thua chính là thua. Hy vọng người nghĩ kỹ lời ta nói. Hầu tước, bá tước hai vị đại nhân, Kim Hạo còn có việc, xin cáo lui trước." Nói xong từ bàn giám khảo đi ra hướng của Thanh Phong Trai.

Các trù sư tới giúp Liêu Phong cũng đều theo hân ra ngoài. Liêu Phong hướng Niệm Băng hỏi: "Niệm huynh đệ, có thể nói cho ta biết, người làm sao để khống chế được hương vị của thịt gà thiên biến vạn hóa như vậy?"

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Mấu chốt là hỏa hầu, muốn làm thịt gà thì hỏa hầu cùng hành, gừng dung hợp bao nhiêu đều có thể khống chế, mùi vị làm ra tự nhiên sẽ có biến hóa. Đây có thể coi là sự ảo diệu của ma pháp. Món ăn người làm ra ta cũng đã xem qua, người quá chú trọng bề ngoài. Mặc dù có thể nói hương vị cũng không kém, nhưng so với bề ngoài lại kém một chút, sau này người nên chú trọng tới sự biến hóa của hương vị hơn, tất sẽ có thể tiến thêm một bước."

Liêu Phong trong mắt lộ ra vẻ cung kính: "Xin thụ giáo. Sau này có cơ hội sẽ lại lĩnh giáo." Nói xong, hân hành lễ với bá tước và hầu tước rồi xoay người đi.

Hầu tước khôi phục thần thái lúc trước, đứng dậy nhìn Niệm Băng, toát ra ánh mắt tán dương. "Bây giờ không cần nói gì nữa, Niệm Băng người thu được thắng lợi tuyệt đối trong trận đấu này. Bất quá, ta thấy thật kỳ quái, sao người có thể đồng thời sử dụng hai loại ma pháp tương khắc? Ta dù không biết nhiều về ma pháp, nhưng đây là đạo lý mà ai cũng biết."

Niệm Băng cho tay vào người, lấy ra một đồng quyền trục, to nhỏ không dưới ba mươi cái, mỉm cười nói "Hầu tước đại nhân, mời người xem. Thật ra ta chỉ là một gã băng hệ ma pháp sư. Tất cả hỏa diễm đều là dựa vào vật này tạo ra. Ta dùng băng hệ quyền trục bản thân làm ra đối lấy hỏa hệ quyền trục ở ma pháp thương diễm. Lại phối hợp với trù nghệ của bản thân mới đạt được hiệu quả như vậy."

Hầu tước chứng kiến nhiều ma pháp quyền trục như vậy, không khỏi bất ngờ. Dù sao cho dù là một ma

pháp quyền trực nho nhỏ cũng có giá trị không nhỏ, nhất là một số ma pháp quyền trực cao đẳng thể tích nhỏ kia, vừa nhìn đã biết trong đó ẩn chứa ma pháp năng lực không nhỏ, thậm chí có thể nói giá trị liên thành.

Hắn quay đầu lại nhìn Long Trí nói: "Long hội trưởng, người luôn xin ngân sách, giờ ta lại thấy ma pháp sư công hội các người tư nguyên cũng không ít a!"

Long Trí trừng mắt nhìn Niệm Băng một cái rồi nói: "Hầu tước đại nhân không nên nghĩ vậy, quyền trực này đều là của Niệm Băng. Hắn tại phương diện chế tác ma pháp quyền trực rất có thiên phú, xác xuất thành công rất cao. Cho nên mới có nhiều như vậy, không phải là công hội cung cấp."

Hầu tước ha ha cười, nói: "Bất quản ra sao, Niệm Băng trù nghệ tinh xảo khiến ta được mở rộng tầm mắt rồi. Sợ rằng trong hoàng cung ngự trù của quốc vương bệ hạ cũng vô pháp so với người. Hay cho một cái Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, hay cho một Băng Hỏa Ma Trù a! Dùng ma pháp nhập trù đạo, thật là ý tưởng mới mẻ, ta phải đưa ý kiến này cho trường học trù nghệ mới được."

Lạc Nhu vốn ngồi một bên chuyển thân đứng dậy, mỉm cười nói: "Nặc Á thúc thúc, chỉ sợ người có đưa ý kiến này lên cũng vô dụng. Có bao nhiêu ma pháp sư nguyện ý học tập trù nghệ đây? Thúc thúc, nếu Niệm Băng đã thắng, vậy vật phẩm đồ ước cũng nên đưa cho hắn?"

Nặc Á hầu tước sắc mặt đỏ lên, đưa cầm chiếc hộp đựng Thánh Diệu Thạch vốn ở bên cạnh lên. Đối với khối quang minh hệ bảo thạch quý giá này, hắn thật sự có phần không nỡ đưa ra, nhưng với thân phận của hắn lúc này không thể để hiện ra vẻ tham lam được, gật đầu nói: "Đúng, bổn tước suýt nữa quên mất. Niệm Băng, cho người, đây là chiến lợi phẩm của người."

Niệm Băng cầm lấy cái hộp bằng chì, lại đưa cho Tuyết Cực: "Bá phụ, cái này là của ngài."

Tuyết Cực không tiếp lấy, mỉm cười nói: "Không, nó là của người, người dùng Ngạo Thiên Dao để đồ ước mà, mặc dù bây giờ Ngạo Thiên Dao chưa hoàn toàn của người, nhưng ta đã đem nó bán ra, người lại dùng nó đánh cuộc, sao lại đưa cho ta?"

Niệm Băng ngậy người một lúc, nhìn ánh mắt thâm thúy của Tuyết Cực, nắm chặt chiếc hộp trong tay, mỉm cười nói: "Từ chối không bằng tuân lệnh vậy." Hắn không muốn tiếp tục cho Tuyết Cực một cơ hội đưa ra yêu cầu nữa. Cát Thánh Diệu Châu vào trong ngực, mặc dù làm vậy về mặt lễ số hơi kè, nhưng vì bảo bối này, Niệm Băng cũng bất chấp.

Long Trí từ sau bàn giám khảo đi tới, hành lễ với bá tước và hầu tước, nói: "Các vị, tỷ thí hôm nay đã kết thúc, Tuyết đại ca, nếu người không có chuyện gì nữa để cho Niệm Băng theo chúng ta trở về đi."

Quan hệ của Tuyết Cực và Long Trí luôn luôn tốt đẹp, huống chi hôm nay Niệm Băng đánh bại Đại Thành Hiền khiến cho hắn tâm tình rất tốt. "Được rồi, vậy các người về đi. Niệm Băng, tối mai ta sẽ phái xe ngựa tới đón người."

Nặc Á hầu tước có chút bất mãn nói: "Ăn ba món ăn vừa rồi bổn tước còn chưa no, Niệm Băng, ta muốn người làm hai món nữa cho chúng ta nếm thử."

Niệm Băng trong lòng xuất hiện một tia bất mãn, làm một đỉnh cấp trù sư, hắn tịnh không phải vì phục vụ giới quan chức quý tộc này mà học tập trù nghệ. Nhưng lúc này cũng khó cự tuyệt thành chủ Tuyết Thành. Đang lúc hắn đang ở thế khó, lại là Lạc Nhu giải vây giúp: "Nặc Á thúc thúc, mỹ vị không thể dùng nhiều, cho dù ăn nhiều cũng vô pháp cảm nhận chân vị trong đó. Niệm Băng vừa rồi dùng nhiều ma pháp như vậy, nên để hắn nghỉ ngơi đi. Ngày mai ngài quay lại, không phải giống nhau sao?"

Nặc Á hầu tước nghe Lạc Nhu nói vậy, không tiếp tục đòi hỏi, gật đầu nói: "Nếu Nhu nhi đã nói vậy, hôm nay cứ như vậy đi. Lão Tuyết a! Lấy rượu ngon người cất kỹ ra cho chúng ta vài chén đi, cái này thì được chứ? Niệm Băng, người về trước đi, ngày mai bổn tước nhất định sẽ trở lại thưởng thức tay nghề của người. Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hệ liệt, quả nhiên có sanh ý."

31. Chương 30: Xảo Chiến Ma Đạo Sư

Ái bàn (lùn mập ^^) đại chương quỹ cẩn thận nói: "Đông chủ, chúng ta còn biết nói gì nữa, người cũng thấy rồi, Niệm Băng tiểu tử đó trù nghệ quả thật thần kì, muốn áp đảo Thanh Phong Trai quả thật rất khó khăn."

Kim Hạo lạnh lùng trả lời: "Vậy ngươi muốn ta thúc thủ chờ chết sao? Vì tròng thi đấu hôm nay mà đã phong tỏa cả con đường, làm kinh động mọi người trong thành, nếu không có biện pháp ứng phó, sinh ý Đại Thành Hiên chúng ta chắc chắn sẽ suy sụp thảm khốc. Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ta hướng về Tuyệt Cực lão thất phu nhận thua? Cứ nhớ đến bộ dạng đặc ý của hắc lúc này, ta chỉ muốn giết chết hắc mới hả dạ." Nhị chương quỹ đột nhiên nở một nụ cười âm hiểm, tiến về trước một bước, nói: "Đông chủ, việc này không phải không có cách giải quyết."

Kim Hạo nhàn thần sáng lên: "Có biện pháp gì, mau nói!" Nhị chương quỹ khẽ đảo tròng mắt, nói: "Biện pháp có hai biện pháp (nghe giống Chiếc nón kì diệu quá ^^), trong lúc Niệm Băng tiểu tử thi thố trù nghệ, tiểu nhân đã cẩn thận quan sát, cảm thấy hắc rất quen thuộc, rất giống tên sát thủ đã giết tam đệ. Hơn nữa, tam đệ bị sát tử bởi đồng thời băng, hỏa hai loại ma pháp, hắc hôm nay cũng có thể thi triển cả hai loại ma pháp này, dù đẳng cấp không cao, nhưng ma pháp khống chế lực hoàn toàn có thể so với trình độ của tên Ma Sát Sư."

Kim Hạo nói: "Ngươi hoài nghi hắc chính là tên Ma Sát Sư đạo nọ? Ngươi có nắm chắc không?"

Nhị chương quỹ lắc đầu: "Thật lòng mà nói, thuộc hạ cũng không nắm chắc. Vì ngày đó khi thuộc hạ cùng Ma Sát Sư giao thủ, hắc chủ yếu sử dụng hỏa hệ ma pháp, nhưng hôm nay Niệm Băng sử dụng đa phần là băng hệ ma pháp, hỏa hệ ma pháp lại là dùng quyền trực để thi triển, nên thuộc hạ cũng không thể khẳng định Niệm Băng chính là Ma Sát Sư. Bất quá chúng ta vẫn có thể triển khai điều tra, một khi xác định được điều đó là thật, thì hắc nhiều khả năng là người mà Băng Tuyệt nữ thần Tế tự đại nhân tìm kiếm. Khi đó chỉ cần chúng ta báo cho Tế tự đại nhân, không chỉ tên Niệm Băng đó gặp phiền phức, mà cả Thanh Phong Trai cũng không thể tránh được liên lụy. Một tròng phê huyết diệt hồn diễn ra, dám ở thế đối đầu cùng Băng Tuyệt nữ thần Tế tự đại nhân, ngày tàn của Tuyệt Cực kia có thể thấy trước. Đương nhiên, biện pháp này cũng có rủi ro nhất định, đầu tiên chúng ta phải tiến hành điều tra cho bằng được sự thật, giả như Niệm Băng không phải là người mà Băng thần tháp đang tìm kiếm, chắc hắc sẽ chọc giận Băng Tuyệt nữ thần Tế tự đại nhân."

Kim Hạo gật đầu: "Nói tiếp biện pháp còn lại đi".

Nhị chương quỹ cười hắc hắc nói: "Biện pháp còn lại dễ dàng hơn rất nhiều. Với quan hệ của Đông chủ cùng hoàng thất, chỉ cần một phong thư gửi đến quốc vương bệ hạ kể về trù nghệ của Niệm Băng, lẽ nào bệ hạ không triệu hắc nhập cung? Không có Niệm Băng, chỉ với Minh Nguyên, làm sao có thể là đối thủ của Đại Thành Hiên chúng ta?"

Nhân quang Kim Hạo sáng rực: "Tốt, lão nhị, trí tuệ ngươi thật khá! Theo lời ngươi, cả hai biện pháp cùng tiến hành đi, ngày mai ta sẽ gửi thư cho bệ hạ, mà các ngươi cũng cho người điều tra Niệm Băng thật kĩ, cố gắng tìm cho được chứng cứ trọng yếu, rõ chưa?"

Đại chương quỹ, nhị chương quỹ đồng thời cúi người đáp ứng, chỉ có Liêu Phong đứng bên cạnh, trong ánh mắt lóe lên tia khinh thường.

Tuyệt Tĩnh tự thân tiễn Long Trí phụ tử cùng Niệm Băng rời khỏi Thanh Phong Trai, ba người họ ngồi xe ngựa của Long Trí trở về, suốt đoạn đường không ai nói một lời, Long Trí thủy chung nhất mực trầm mặc, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng cũng về tới ma pháp sư công hội, Long Trí vừa xuống xe liền bảo nữ nhi: "Linh Nhi, ngươi về nghỉ ngơi trước đi, phụ thân có chuyện muốn nói cùng Niệm Băng."

Long Linh gật đầu, khẽ nhìn sang Niệm Băng rồi chuyển thân rời đi.

"Niệm Băng, đi theo ta." Long Trí lạnh lùng nói rồi đi thẳng vào trong, hai tên sơ cấp ma pháp sư gác cửa vừa nhìn thấy lập tức cung kính hành lễ. Niệm Băng theo Long Trí đi thẳng đến một tòa kiến trúc to lớn, nơi này đối với hắc hết sức quen thuộc, chính là chỗ hắc gặp Lí Đắc và tiến hành ma pháp trắc thí. Long Trí đi đến giữa phòng thì ngừng lại, lưng quay về phía Niệm Băng, bình thần nói: "Không thể nghĩ ra băng

hỏa đồng nguyên ma pháp trong truyền thuyết lại thật sự tồn tại, người sắp đặt rất khéo nhưng không thể đơn giản qua mắt ma đạo sư như ta. Đúng, bạo viêm xác thật là do quyền trực phóng thích, nhưng hỏa diễm thuật lại là do đích thân người thi triển, lúc đó ta hoàn toàn cảm ứng được hỏa hệ ma pháp lực trên người người. Hiện tại, ta nghĩ người có lời gì đó nên nói ra, phải không Niệm Băng đại ma pháp sư?”

Niệm Băng tựa hồ đã biết trước nghi vấn của Long Trí, trên miệng điểm một nụ cười nhẹ: “Một khi ta xuất ra Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên hệ liệt, đã không có ý giấu giếm. Hội trưởng, cảm tạ ngài đã không trực tiếp thăm vấn ta ngay lúc đó, coi như ta đã không đánh cuộc sai a.”

Long Trí quay người lại, thần sắc ngưng trọng nhìn Niệm Băng: “đánh cuộc? Người đánh cuộc điều gì?”

Niệm Băng vẫn giữ nụ cười nhẹ: “Ta đánh cuộc vào quan hệ giữa ngài và Băng thần tháp. Dưới áp bách của Băng thần tháp, ma pháp công hội chưa có một ngày ngừng cao đầu, ngài thân là ma đạo sư lại không thể có địa vị tương xứng tại Băng Nguyệt đế quốc, nếu bảo là không có bất bình thì thật vô lý. Kì thật ta cũng biết, ngài đối với năng lực của ta chỉ là ước đoán, tịnh không dám khẳng định ta là song hệ ma pháp sư. Bất quá, ta có thể nói rõ ràng với ngài, đúng vậy. Ta đồng thời sở hữu băng, hỏa song hệ ma pháp lực, cũng chính là người mà Băng tuyết nữ thần Tế tự tìm kiếm. Nguyên nhân ả tìm ta cũng rất đơn giản, là vì băng tuyết nữ thần chi thạch.”

Long Trí toàn thân chấn động, thất thanh: “Người thật sự là kẻ đó?”

Niệm Băng từ trong ngực áo rút ra một cuộn vải, từng lớp vải được mở ra, đầu tiên để lộ vỏ đao đen bóng, đầu kia là chuỗi đao được bọc vải rất kĩ, trên đó có rất nhiều ma pháp phù hào. “Băng tuyết nữ thần chi thạch, băng chúc tính đỉnh cấp ma thạch, được khảm vào thanh đao này, đao tên Thần Lộ, phẩm chất tuyệt đối không dưới Ngạo Thiên. Hiện tại ta không thể thi triển năng lực của băng tuyết nữ thần chi thạch cho ngài thấy, vì nơi đây cách băng thần tháp không xa, ta e băng tuyết nữ thần tế tự có thể cảm thụ được khí tức của nó. Ta theo sư phụ học trù nghệ trong tám năm, trước đó ta có một gia đình rất hạnh phúc, nhưng chính là băng tuyết nữ thần tế tự đã phá vỡ nó. Á chính là kẻ thù lớn nhất đời ta, ta nỗ lực tu luyện ma pháp cũng chỉ vì một nguyên nhân, hi vọng có một ngày bản thân có đủ năng lực chống lại băng thần tháp. Mà ngài cũng đồng dạng hi vọng băng thần tháp biến mất trên đại lục, nói một cách nào đó, về lợi ích chúng ta ở cùng một bên chiến tuyến. Chỉ cần ngài cho phép, ta vẫn ở lại công hội. Một khi thực lực ta đủ mạnh để cùng băng tuyết nữ thần tế tự đối kháng, ta tuyết sẽ không do dự. Còn về xuất thân của ta, ta sẽ không nói ra, có lẽ sau này ngài rồi cũng sẽ biết. Hiện tại ta chỉ muốn nói để ngài minh bạch rằng, băng tuyết nữ thần tế tự hay băng thần tháp chính là kẻ địch chung của chúng ta.”

“Nói nhảm”, Long Trí đột nhiên quát lớn, “Băng nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội cùng băng thần tháp đồng khí liên chi, cùng hướng về băng nguyệt đế quốc hoàng thất hiệu trung, người làm thế nào có thể nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy? Ta sẽ bắt người mang đến Băng thần tháp.”

Một quang sáng màu xanh bùng phát, mệnh mông phong hệ ma pháp lực hướng về Long Trí ngưng tụ, áp lực cường đại khiến Niệm Băng toàn thân khấn trương, liên tiếp lùi lại.

Niệm Băng không nói không rằng, trong tay quang mang chợt lóe, một tay nắm chặt Thần Lộ đao, tay kia chụp lấy hộp đựng Ngạo Thiên nằm trên đất, sau đó nhanh chóng xuất ra hỏa diễm thần chi thạch. “Hỡi hỏa diễm chi thần vĩ đại, xin cho phép ta mượn tay trái của người, để hỏa diễm phủ xuống nhân gian, tiêu diệt hết thảy lực lượng tà ác, để hỏa diễm chiếu sáng khắp đại địa, hủy diệt tất cả chướng ngại phía trước - hỏa thần đích tả thủ.” Chú ngữ vừa kết thúc, một ngọn lửa thật lớn hình bàn tay xuất hiện phía trước Niệm Băng, theo sự khống chế của hắn, hướng về phía Long Trí bay tới. Dưới sự hỗ trợ của hỏa diễm thần chi thạch, hỏa thần đích tả thủ phát xuất uy lực tối cường đại, nhất thời trong đại sảnh trở nên nóng rực.

Long Trí lạnh lùng cất tiếng: “Đom đóm mà cũng đòi so với ánh trăng (1). Để ta cho người thấy thực lực chân chính của ma đạo sư.” Một thanh pháp trượng màu xanh đột ngột xuất hiện trong tay Long Trí. Pháp trượng rất dài, khoảng chừng hai thước, mặt trên có rất nhiều văn lộ kì dị, tỏa ra đậm nhiên thanh quang, trên đỉnh có chín khỏa thanh sắc bảo thạch xếp thành hàng ngang cùng hướng ra, pháp trượng chỉ về phía trước, Long Trí quát lớn: “Phá!”

(1) nguyên văn: Mề lạp chi châu, dã hiện quang hoa

Một đạo phong nhận cực đại, dài tới 3 thước trực tiếp chém về phía hỏa thần tả thủ mà Niệm Băng vừa

xuất ra, một tiếng nổ lớn, hỏa thần tả thủ bị phá thành một mảnh hỏa tinh nhẹ nhàng tiêu thất, nhưng đạo phong nhận cũng bị tan nát giữa không trung.

Dưới sức ép mãnh liệt đó (câu này ta dịch thoát ý), sắc mặt Niệm Băng trắng bệch, liên tiếp thối lui, băng hỏa đồng nguyên chi lực bên trong cơ thể ba động một trận thật kịch liệt. Mấy ngày này hắn nghiên cứu qua không biết bao nhiêu tài liệu ma pháp, đương nhiên dễ dàng nhận ra ma pháp mà Long Trí vừa sử dụng, hoảng sợ nói: "Đây là lục giai ma pháp Phong thần trăm sao? Làm sao người có thể thuận phát loại ma pháp cao cấp này?"

Long Trí cũng rất ngạc nhiên, lão cứ cho rằng ma pháp lực của mình tất cao hơn Niệm Băng, dùng lục giai phá ngũ giai, vừa hủy diệt hỏa thần tả thủ vừa gây chấn thương cho Niệm Băng, ngờ đâu hắn chỉ là thối lui vài bước.

Đạt đến ma đạo sư, thuận phát ma pháp cấp thấp chẳng tính là gì. Dĩ nhiên, có thể thuận phát lục giai ma pháp còn phải nhờ vào thần cấp pháp tượng Thanh Minh trong tay ta, đáng tiếc, Phong thần trăm thuận phát đến độ này đã là cực hạn, thông qua chín khóa thanh minh thạch ngưng tụ pháp lực cũng chỉ đến thế, hơn nữa mỗi ngày lại chỉ có thể thuận phát một lần, sau đó thanh minh thạch phải tái hấp thu ma pháp nguyên tố. Với thực lực của ta thuận phát tứ giai ma pháp dễ dàng hơn một chút, bó tay chịu trôi đi."

Niệm Băng bình thần cười, nói: "Ngài cho ta là loại người chưa đánh đã chịu thua sao? Có thể cùng ma đạo sư giao thủ, là vinh hạnh của ta." Vừa dứt lời, Thần Lộ đao đã được thu vào, trên tay phải Niệm Băng bây giờ là bốn ma pháp quyền trực.

Long Trí cười lạnh: "Dựa vào ma pháp quyền trực cấp thấp của người mà muốn đấu với ta sao?"

Niệm Băng vẫn thản nhiên: "Ta thừa nhận, trình độ ma pháp của ta còn kém ngài rất xa, nhưng hôm nay còn chưa tiến hành giao thủ, không thử làm sao biết được? Huống hồ ngài đừng quên, ma pháp quyền trực cũng có thể thuận phát."

Dứt lời thì hai trong bốn ma pháp quyền trực trên tay đã được tung ra. Long Trí sắc mặt trầm xuống, trong mắt quang mang đại phóng, Thanh Minh tượng chỉ về phía trước, một đoàn thanh quang chói mắt lập tức xuất hiện, đây là thuận phát ma pháp, bất quá so với lúc nãy thì thua xa, chỉ là tứ giai ma pháp Phong bí thuật. Lão cũng không cho rằng tứ giai ma pháp có thể ngăn cản công kích của Niệm Băng, lập tức thể hiện thực lực cường hãn của ma đạo sư, liên tiếp tám cái phong bí thuật lần lượt xuất hiện, đem không gian trước mặt hoàn toàn ngăn trở. Nhất thời cả đại sảnh tràn ngập cuồng phong, cũng không thấy rõ thân ảnh của Long Trí.

Kì dị nhất là, hai ma pháp quyền trực mà Niệm Băng tung ra bị cuồng phong bạo thổi, không ngừng bay lượn trong không gian, nhưng cũng không phát ra bất kì ma pháp nào. Niệm Băng cười quỷ dị nói "a, xấu hổ xấu hổ a, vừa rồi chỉ là bạch quyền trực, hắc hắc."

Nghe Niệm Băng nói, thiếu chút nữa Long Trí rơi xuống, chín cái phong bí thuật coi như là vô dụng, ngược lại còn ngăn trở công kích của chính mình. Long Trí hừ lạnh một tiếng, thanh âm trầm thấp theo tiết tấu vang lên, bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Mặc dù nói Phong bí thuật đang ngăn trở không thể thuận phát ma pháp công kích Niệm Băng, nhưng đồng thời lão cũng có thể tranh thủ thời gian, mấy cái ma pháp cao giai này ngâm xướng chú ngữ thật là lâu a. Giữa tiếng cuồng phong thế này Niệm Băng căn bản không thể nghe được Long Trí đang ngâm xướng cái gì.

Sắc mặt Niệm Băng trở nên ngưng trọng, cất ma pháp quyền trực vào người, đồng thời xuất ra băng lăng tượng, tay trái nâng hỏa diễm thần chi thạch, lập tức ngâm xướng chú ngữ thuận thực nhất của mình.

"Hồi hỏa diễm chi thần vĩ đại, xin cho phép ta mượn tay trái của người, để hỏa diễm phủ xuống nhân gian, tiêu diệt hết thủy lực lượng tà ác, để hỏa diễm chiếu sáng khắp đại địa, hủy diệt tất cả chương ngại phía trước - hỏa thần đích tả thủ."

Ánh lửa rực sáng lên, một khối lửa hình bàn tay cực lớn xuất hiện trên tay trái của Niệm Băng, đại sảnh vốn ngập tràn màu xanh của phong bí thuật nay lại chuyển sang màu đỏ.

"Hồi băng nguyên tố vĩ đại, ngưng tụ đi, hóa thành vạn cổ hàn xuyên chi băng, hóa thành ngưng thật nguyệt hoa chi băng, băng cùng băng dung hợp, xuất hiện đi, song sắc băng phong cầu."

Băng lăng trượng chỉ xéo, lam sắc quang điểm không ngừng ngừng tụ, không gian tràn ngập hơi lạnh, một khối cầu khổng lồ lam sắc bên đậm bên nhạt xuất hiện. Đây chính là ma pháp mạnh nhất lúc này Niệm Băng có thể thi triển, lực giai ma pháp song sắc băng phong cầu.

Hỏa diễm thần chi thạch cùng băng lăng trượng đồng thời giơ cao, Niệm Băng toàn lực kích phát băng hỏa đồng nguyên trong tình huống vô phong tự động, trên tay hai màu hồng lam giao thoa, ma lực toàn thân đã vận lên đến cực hạn.

”A...”

Niệm Băng hét lớn, hỏa diễm thần chi thạch cùng băng lăng trượng đồng thời tỏa ra mênh mông hồng lam lưỡng sắc quang mang, rót vào hai ma pháp đã hoàn thành. Hỏa diễm thần tử thủ cùng song sắc băng phong cầu ở phía trước Niệm Băng, theo ma pháp lực không ngừng rót vào, chẳng những thể tích không bành trướng, ngược lại có phần thu nhỏ. Sắc mặt Niệm Băng càng lúc càng tái, ma pháp lực gần như đã vận khởi đến cực hạn. Thanh quang đột nhiên biến mất, chín tầng Phong Bích thuật do không có ma lực duy trì cuối cùng cũng tiêu thất. Chỉ còn hai bạch quyển trục của Niệm Băng đang nằm trên mặt đất.

Long Trí toàn thân tán xuất thanh khí nhẹ nhàng, áp lực cường đại trên người vốn đã biến mất nay lại xuất hiện, chầm chầm nhìn vào hai loại ma pháp Niệm Băng đang thi triển.

Trông thấy hai khối hồng, lam quang mang, nhân thần Long Trí lóe sáng: ”Hảo a, ta quả nhiên không nhìn sai, quả thật là băng hỏa đồng nguyên. Nhưng người nghĩ cái này có tác dụng với ta sao?” Thanh Minh trượng vung lên, một đạo thanh quang trực tiếp bắn tới vách tường đại sảnh. Tựa như bị tia sáng kích thích, bức tường vốn dĩ đang yên lặng đột nhiên khởi xuất đồng thời lực sắc quang mang. Đã quen với ma pháp trận, Niệm Băng đương nhiên nhận biết đây chính là một trận pháp cấm chế rất cường đại, trừ phi lực công kích có thể vượt qua phạm vi cho phép của ma pháp trận, nếu không, tuyệt không có khả năng tổn hại đến trận cơ. Xem ra, Long Trí thật sự muốn sử dụng đại ma pháp a.

Niệm Băng không nói một lời, toàn bộ tinh thần đều tập trung ở hai cái ma pháp của mình, hỏa thần đích tử thủ cùng song sắc băng phong cầu lúc này đã áp súc còn phân nửa.

Long Trí bình tĩnh nhìn Niệm Băng: ”Không sai, người quả thật lĩnh ngộ được ý nghĩa của ma pháp. Ta cũng muốn xem thử cuối cùng người có thể đem ma pháp áp súc đến mức nào. Thành thật cho người biết, ma pháp ta vừa sử dụng, là cứu giai phong hệ ma pháp. Có thể người đã nghe qua, đây chính là phòng ngự của phong hệ ma pháp sư, phong thần đích tử thủ hộ. Cực kì hao tổn ma pháp lực, cho dù là năng lực ma đạo sư cũng chỉ có thể duy trì trong nửa thời thần. Bình thường rất ít người sử dụng, nhưng hôm nay để đối phó người, ta đành phải xuất ra.”

Niệm Băng sắc mặt hơi đổi, phong thần đích tử thủ hộ hẳn đương nhiên biết. Tuy là cứu giai ma pháp, nhưng lực công kích lại không phải cứu giai, với sự phụ trợ của ma pháp này, ma pháp sư có thể thuận phát phong hệ thất giai ma pháp, độ hao phí ma pháp lực ước chừng chỉ một phần ba bình thường. Thường phong hệ ma pháp sư chỉ dùng phong thần đích tử thủ hộ trong tình huống chuẩn bị đột vây, hoặc đối phó với số đông địch nhân.

”Phong tường.”

Tam giai Phong tường thuật mang theo Long Trí phiêu phù bay lên, dưới chân lão xuất hiện một ngôi sao màu xanh đường kính khoảng 1 thước, đây chính là phong thần đích tử thủ hộ.

”A...”

Niệm Băng quát lớn một lần nữa, khởi phát toàn bộ tinh thần lực, hỏa thần đích tử thủ cùng song sắc băng phong cầu lúc này thể tích chỉ còn một phần ba. Song tử hướng về phía trước, hồng lam lưỡng sắc quang cầu đồng loạt nhắm về hướng Long Trí bay tới.

Khóe mắt Long Trí lóe lên một tia kinh ngạc, lão phát hiện mình vẫn chưa đánh giá đúng ma pháp khổng lồ của tên tiểu tử này.

Thanh Minh trượng chỉ ra, một cơn gió lốc màu xanh đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt phóng đại, hướng về hai ma pháp của Niệm Băng lao đến. Đó là thất giai ma pháp Long quyển phong bạo. Long Trí đương

niên không tưởng thất giai ma pháp này có thể tiêu diệt hai loại áp súc ma pháp của Niệm Băng. Lão chỉ muốn xem thử đến cuối cùng chiêu này của Niệm Băng có bao nhiêu uy lực.

Niệm Băng chau mày, thân thể vẫn lão đảo như trước, chỉ là đang cố duy trì. Song thủ giật mạnh về sau, khiến hồng lam lưỡng quang đoàn đột nhiên dừng lại, trong mắt hấn ánh lên tia quỷ dị, song thủ lại hướng về phía trước mà hợp lại, gầm lên: "Băng hỏa đồng nguyên." Hai quang đoàn kia nguyên bốn đang bay về phía trước nay lại dạt sang ngang, hướng về nhau lao tới.

Long Trí giật mình, thâm kêu không tốt, lúc này Long quyền phong bạo do lão phóng ra đã sắp chạm vào hai quang đoàn đó.

"Oanh long long"

Ma pháp nguyên tố trong đại sảnh cuồng bạo đột khởi, hồng lam lưỡng sắc quang đoàn kết hợp tạo thành lực nổ cực mạnh, chấn nát thất giai ma pháp Long bạo phong quyền, đồng thời hướng Long Trí bay tới, năng lượng bành trướng hơn nửa tòa đại sảnh.

Long Trí nhăn mày, lần đầu tiên gặp phải băng hỏa đồng nguyên loại ma pháp quái dị này, lão cũng không biết phải ứng phó thế nào, đành vung thanh minh trượng trong tay, liên tiếp Long bạo phong quyền được tung ra, bạo phát ma pháp lực khổng lồ.

Niệm Băng toàn thân vô lực ngồi bệt xuống, nhin không được phun ra một ngụm máu, ma pháp lực tựa hồ cạn kiệt. Cũng không trách được, duy trì băng hỏa đồng nguyên bất luận đối với tinh thần lực hay ma pháp lực đều tiêu hao rất nhiều. Ma pháp này ngày trước tại Đào Hoa Lâm hấn đã từng thử qua, bất quá, lần đó cũng không có tiến hành ma pháp áp súc. Hấn lần này sử dụng một ngũ giai một lực giai chính là để cân bằng uy lực của băng hỏa hai loại ma pháp. Dưới tác dụng của hỏa diễm thần chi thạch, uy lực của hỏa diễm thần tả thủ hoàn toàn có thể so sánh với lực giai ma pháp, mới có thể phối hợp với lực giai song sắc băng phong cầu. điều kiện cơ bản của băng hỏa đồng nguyên chính là cân bằng uy lực của băng hỏa hai loại ma pháp, như vậy mới không triệt tiêu lẫn nhau mà sinh ra lực công kích cường đại.

Tòa đại sảnh bị chấn động kịch liệt, ma pháp trận phòng ngự xung quanh cũng rung động, tựa hồ không chịu được áp lực cường đại này. Băng hỏa đồng nguyên phát xuất toàn bộ uy lực, trước mắt Niệm Băng lúc này chỉ thấy hai màu hồng, lam, hoàn toàn dựa vào băng lăng trượng trong tay để duy trì thân thể không té xuống.

Cuối cùng toàn bộ quá trình cũng kết thúc, ma pháp trận bao quanh đại sảnh vẫn chưa bị chấn phá, bất quá quang mang đã rất ảm đạm. Một thân ảnh màu xanh từ trong đám bụi sáng chầm chậm đi ra, ma pháp bào của Long Trí đã có phần hơi tả, sắc mặt có chút tái, ánh sáng xanh quanh người đã không thấy nữa.

"Hảo, không hổ là băng hỏa đồng nguyên, không thể tưởng tượng được người có thể xuất ra ma pháp cường đại như vậy, đối lại là một ma đạo sĩ, trong tình huống không chuẩn bị, sợ rằng cũng sẽ thụ thương trong tay người. Lực bạo phát cũng ngang ngửa phong thần thủ hộ của ta, xem ra uy lực của băng hỏa đồng nguyên ma pháp đã tiếp cận cửu giai rồi. Đáng tiếc, ma pháp này đã lấy gần như toàn bộ ma pháp lực của người, thời gian chuẩn bị lại quá dài, đủ để ta ngâm xướng 2,3 cửu giai chú ngữ. đối lại là người khác, người có cơ hội như vậy sao?"

Niệm Băng miễn cưỡng giữ cho thân thể ngồi thẳng, nhìn Long Trí cười ôn hòa: "Hội trưởng, kì thật băng hỏa đồng nguyên là một loại ma pháp hình thái, tuyệt không phải ma pháp chân chính. Ma pháp vừa rồi của ta, phải gọi là Băng hỏa tam điệp mới đúng. Đệ nhất điệp là áp súc ma pháp, đệ nhị điệp là dung hợp trong không trung..."

Long Trí sững sốt một chút, đột nhiên trong lòng cảm thấy không ổn, "Băng hỏa tam điệp?"

Không có gì báo trước, một cái hỏa cầu và một cái băng cầu đồng thời xuất hiện sau lưng Long Trí, chính là ngũ giai hỏa bạo đạn cùng với ngũ giai đơn sắc băng phong cầu. Không có áp súc, cũng không có ma pháp vật phẩm phụ trợ, tuy nhiên chúng xuất hiện thật đột ngột.

Một tiếng nổ lớn, hai loại ma pháp hoàn toàn va đập vào nhau, hai quang trụ hồng lam lại tái hiện, tuy không mang uy lực như lúc này, nhưng Long Trí lúc này cũng không hề phòng bị. Ma pháp sư dĩ nhiên

không phải là chiến sĩ, dù não bộ có lập tức phản ứng, cũng không thể xuất ra ma pháp kịp thời. tuy nói là lần này công kích yếu hơn lần trước, nhưng tối thiểu cũng là thất bại ma pháp.

Một cơn gió màu xanh phát ra tiếng rít phẫn nộ, chính là Long quyền phong bạo. Âm âm, ma pháp trận vốn dĩ đã tiêu điều, cuối cùng cũng không chịu nổi lực công kích mà sụp đổ. Lực thải quang mang tiêu thất, lực trùng kích cực đại phóng lên cao, đem phòng ốc hoàn toàn chấn nát, ngôi võ loảng xoảng, bụi bay mịt mù.

Long Trí tiến về phía trước vài bước, đứng ngay trước thân Niệm Băng, Thanh Minh trượng vung lên, một bức tường gió màu xanh xuất hiện phía trên hai người đỡ lấy toàn bộ ngôi võ. Nhưng tro bụi lại từ bên cạnh bay đến phủ đầy Niệm Băng và Long Trí.

Khi khói bụi hoàn toàn tiêu thất, Niệm Băng cùng Long Trí đưa mắt nhìn nhau, hai người lúc này một đứng một ngồi toàn là bụi đất bám đầy. Cả hai không hèn mà cùng cất tiếng cười ha hả, trong tiếng cười, Niệm Băng hài hước nói: "Xem ra chúng ta còn có tư chất tu luyện thổ hệ ma pháp a!"

Long Trí ngừng cười, hung hăng nhìn Niệm Băng: "Tiểu tử thú, ngươi phải bồi thường tổn thất cho ta a, ngươi có biết thất bại ma pháp quyền trực trị giá bao nhiêu không?" Ngay lúc nguy hiểm, Long Trí không kịp sử ma pháp, bất đắc dĩ tung ra thất bại long quyền phong bạo ma pháp quyền trực mới có thể trụ được trước công kích tối hậu của băng hỏa tam điệp. Niệm Băng có thể ép được đường đường ma đạo sư Long Trí tới mức này, xem ra cũng không quá thiệt thòi!

Niệm Băng cười hắc hắc nói: "Điều này quá dễ, ta bồi thường cho ngài hai lực giai quyền trực là được. Hội trưởng đại nhân tôn kính, ta nghiên cứu ra quyền trực này uy lực thế nào? Đáng tiếc, chế tạo quyền trực này quả thật khó khăn, nếu không như vậy, đổi thành hai cái lực giai quyền trực, ngài hẳn phải dùng đến bát giai ma pháp mới xong!"

Long Trí không tức giận, trả lời: "Hảo, ngươi đừng tưởng ta nhìn không ra, quyền trực vừa rồi hẳn là có đặc thù dung hợp nguyên tố của băng hỏa đồng nguyên, nếu không làm sao có thể bộc phát cùng một chỗ hướng ta công kích?"

Niệm Băng nhìn Long Trí cười dài: "Hội trưởng, kì thật ta rất khâm phục ngài, vì để cho ngài thấy toàn bộ năng lực của ta, ta tựa hồ đã vắt kiệt óc a. Nhưng ta phát hiện ra rằng, chênh lệch vẫn là chênh lệch. Nếu không phải thủy chung từ đầu đến cuối ngài không muốn tổn hại ta, e rằng ta không thể xuất ra bất kì ma pháp nào. Ma đạo sư thực lực thật quá cường đại!"

Nghe được những lời này, sắc mặt Long Trí có chút dễ coi: "Xem ra từ đầu người đã biết ta nhất định cùng người hợp tác?"

Niệm Băng nhún vai, nói: "Cũng không hẳn, bất quá ta nắm chắc ít nhất tám phần. Ở công hội một thời gian, ngài đã nhiều lần lung lạc ta. Nếu điều này cũng không nhìn ra được, ta lấy cái gì để bàn điều kiện với ngài đây? Mà hôm nay cũng sẽ không cố tình lộ sơ hở để ngài phát hiện. Sở dĩ ta làm như vậy, bởi vì không lâu sau ta sẽ ra đi. Trước khi rời đi, ta thật lòng muốn có được sự ủng hộ từ ma pháp sư cường đại như ngài."

Long Trí thở dài, đỡ Niệm Băng đứng dậy "Thật sự ta không có lí do nào để từ chối hợp tác cùng người, áp đảo Băng thần tháp chính là nguyện vọng lớn nhất của ta. Mặc dù ta không thể tính là già, nhưng muốn đổi đầu cùng Băng tuyết nữ thần tế tự, e rằng cả đời cũng không thành công. Chênh lệch giữa ma đạo sư và thần hàng sư, người cũng không thể tưởng tượng nổi đâu..."

Vừa nói đến đó, bên ngoài liền truyền tới một loạt thanh âm hỗn loạn, hai người nhìn về phía cửa, chỉ thấy vài vị ma đạo sĩ cầm đầu một đám ma pháp sư chạy tới, có cả Long Linh và Sư Cửu trong đó.

Long Trí trầm mặt: "Hoảng hốt cái gì? Nhìn bộ dáng các người xem, có giống phong độ ma pháp sư không?"

Lí Đắc cùng những người khác thấy Long Trí cũng có ở đây thấy đều thở phào nhẹ nhõm. Lí Đắc tiến lên nói: "Hội trưởng, đã phát sinh chuyện gì? Trắc thí diện vì sao lại bị nổ? lẽ nào ma pháp ở đây có vấn đề?"

Nhìn bộ dáng chật vật của Long Trí và Niệm Băng, mọi người đều thắc mắc, lại không dám cười ra tiếng. Long Trí nhìn về phía mọi người, đặc biệt là vài ma đạo sĩ, lạnh nhạt nói: "Các người tới cũng tốt, sẵn đây ta có chuyện muốn tuyên bố, Niệm Băng tuy chỉ có thực lực đại ma pháp sư, tuy nhiên từ hôm nay, ta chính

thức phong hần là công hội trưởng lão. Điều này ta đã sớm có chủ trương, nhưng vì hần mấy ngày nay đều ở trong đồ thư quán nghiên cứu nên chưa công bố. Hôm nay mọi người ở đây, từ này về sau, phải lấy lễ trưởng lão mà đối đãi hần. Ma pháp trận nơi này do ta cùng Niệm Băng nghiên cứu nhất thời sơ ý phá đi. Được rồi, Linh nhi, Sư Cửu, hai người đến đây đưa Niệm Băng về phòng nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong, Long Trí lấy hộp đựng Ngạo Thiên đao đưa cho Long Linh, sau đó phiêu hốt vận khởi thanh phong bay đi. Nói thật, bộ dạng bám đầy bụi lúc này của lão đúng là có chút ảnh hưởng đến thân phận.

Nhất thời, toàn trường ma pháp sư ngơ ngác nhìn nhau, chẳng rõ chuyện gì xảy ra. Lí Đắc tự nhủ: ”Ma pháp trận ở trác thí điện là thập giai cấp độ, nói phá là phá sao? Chẳng lẽ thời gian dài quá, ma pháp lực ở đây bị suy giảm?”

Long Linh cùng Sư Cửu mỗi người đỡ một bên Niệm Băng. Thấy khoe miệng Niệm Băng rỉ máu, ánh mắt Long Linh không khỏi có chút lo lắng. Trải qua một hồi kiên cường chịu đựng nói chuyện cùng Long Trí, khi chấm dứt, Niệm Băng đã hoàn toàn chìm vào hôn mê.

32. Chương 31: Đệ Nhị Vị Sư Phó

Vươn vai đứng dậy, Niệm Băng thấy cả người toàn thân nhức mỏi. Từ từ mở mắt cảm nhận ánh sáng ấm áp của buổi bình minh chiếu lên người khiến cho Niệm Băng cảm thấy thoải mái vô cùng. Hơn một tháng nay, chưa lần nào mà Niệm Băng lại ngủ ngon trong lúc mình tưởng như lần này

Ý thức của Niệm Băng từ từ trở lại, nghĩ tới cuộc chiến cùng Long Trí vào tối qua, cũng may Long Trí đã nương tay nên Niệm Băng không hề bị trọng thương mà chỉ bị tiêu hao ma pháp lực quá độ, tinh thần lực cơ hồ cạn kiệt khiến cho Niệm Băng phải thổ huyết hôn mê. Mặc dù bây giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Từ từ ngồi dậy, Niệm Băng kinh hãi phát hiện thấy y phục của mình đã được thay đổi, vội vàng đưa tay vào người tìm kiếm thì còn thấy giắt mình khi phát hiện Hỏa Diễm Thần Chi Thạch, Thần Lộ Đao, Thánh Diệu Thạch kể cả quỹ điều và túi công cụ cùng với Ngạo Thiên đao tất cả đều biến mất không thấy đâu nữa. Ngay cả mấy ma pháp quyển trục mà Niệm Băng khổ cực chế tạo ra cũng mất hết, toàn thân từ trên xuống dưới cái gì cũng không còn. Lại sờ lên ngực, may là Thiên Hoa Bài vẫn còn, có lẽ nhờ nó nên tâm thần mình mới nhanh chóng ổn định.

Mồ hôi lạnh bắt đầu từ từ chảy ra. Từ khi rời khỏi Đào Hoa Lâm tới nay, đây là lần đầu tiên Niệm Băng thấy sợ hãi như thế này. Hỏa Diễm Thần Chi Thạch cùng Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch là hai thứ mà phụ mẫu lưu lại cho mình nay lại biến mất khiến cho Niệm Băng chẳng biết phải làm thế nào cho tốt? Là do Long Trí lấy đi? Không thể nào. Bản thân mình còn có giá trị lợi dụng rất lớn với Long Trí. Tối hôm qua, người đỡ hần sau cùng hình như là Long Linh cùng sư Cửu, đáng sợ nhất chính là Sư Cửu. Nếu như quả là hần thì chỉ sợ là.....

Đúng lúc này thanh âm cửa mở chợt vang lên. Thanh âm mặc dù rất nhỏ nhưng cũng dẫn đến sự chú ý của Niệm Băng. Niệm Băng vội nằm lại xuống giường giữ nguyên tư thế ban đầu.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên rồi một thanh âm khe khẽ tựa như vật gì đó được đặt lên trên bàn. Mùi hương thoang thoảng lan tới như nói với Niệm Băng người tới là ai. Là mùi hương hoa lan. Trong các nữ nhân mà Niệm Băng quen biết thì chỉ có Long Linh sử dụng mùi hương này.

”Niệm Băng, sao ngươi tới giờ vẫn còn chưa tỉnh lại. Ba ba nói tới năng lực của ngươi thì lẽ ra phải sớm đã tỉnh lại rồi mới đứng.” Quả nhiên thanh âm của Long Linh khe khẽ vang lên. Giọng nói nhu mì chan chứa đầy sự quan tâm lo lắng. Nghe thấy giọng của Long Linh, Niệm Băng cảm thấy tâm hồn dường như ấm áp hơn. Long Linh quả thật thích hần. Thật ra, Long Linh đúng là một người con gái tốt, có lẽ.....

”Niệm Băng, ngươi mau tỉnh lại đi, có được không? Ngươi chẳng lẽ không biết ngươi như vậy sẽ khiến ta rất lo lắng hay sao? Ba ba từng nói với ta là sẽ để ta có cơ hội tiếp cận ngươi thật nhiều. Phụ thân rất xem trọng ngươi, thậm chí còn hy vọng ngươi có thể trở thành trợ thủ của ta. Chỉ đáng tiếc thái độ của ngươi đối với ta cũng không hề khác như ngươi đối với Tinh Tinh. Thậm chí ngay cả Nhu nhi, người lúc

nào cũng có yêu cầu rất cao cũng không tránh khỏi bị người hấp dẫn. Có lẽ ta cũng thật sự rất thích người nhưng người lại quá thần bí khiến cho ta thật cảm thấy rất sợ. Hôm qua ta đã suy nghĩ cả đêm, cuối cùng đã quyết định, ta sẽ chôn sâu tình cảm của mình ở trong lòng. Bởi vì ta thật sự không mong muốn lúc nào cũng phải lo lắng cho trượng phu của mình, lo lắng người sẽ thay đổi, lo lắng người sẽ bị một nữ nhân khác cướp mất. Có lẽ, một trượng phu bình thường sẽ thích hợp với ta hơn. Thật ra, người có biết không? Linh nhi rất yếu đuối, rất sợ bị thương hại. Ta không hy vọng lòng mình sẽ đau khổ. Từ hôm nay, ta nhất định sẽ chỉ coi người là một bằng hữu. Có lẽ như vậy sẽ tốt với ta hơn. Ta không thể trí tuệ như Nhu nhi, cũng không mạnh mẽ như Tĩnh Tĩnh. Vì vậy ta chỉ biết rút lui thôi.”

Nói tới những lời cuối, giọng của Long Linh như nghẹn lại nhưng thâm tâm của Niệm Băng vừa ảm áp dần lên thì lại giờ lại đang dần lạnh đi. Đúng vậy! Ta có thể đem lại cho Long Linh cái gì? Nàng ta quá ôn nhu, quá thiện lương, cần bản không thích hợp ở cùng với ta. Nếu như cứ miễn cưỡng thì chỉ sợ kết quả sau này sẽ khiến cho nàng phải chịu đau khổ. Long Linh quyết định rất đúng. Không lẽ chình do thái độ mập mờ của ta lại khiến cho nữ nhân xung quanh có cảm giác như vậy? Niệm Băng ơi Niệm Băng, đối với người mà nói thì vấn đề của ba ba, mẹ mẹ mới là tối quan trọng. Nếu đã không thể chính thức mang hạnh phúc thì tốt nhất là nên từ bỏ. Nam nhân chỉ có thể phải đi trên chính con đường của mình mà thôi

Đột nhiên, Niệm Băng thấy trên đầu chợt ảm áp khiến cho hần toàn thân như cứng đờ. Một mùi hương nhẹ nhàng tỏa ra tựa như Long Linh đang nhẹ hôn hần vừa thì thầm nói:

”Niệm Băng, ta chúc phúc cho huynh, vĩnh viễn chúc phúc cho huynh”

Long Linh đi rồi, cả căn phòng chợt trở nên tĩnh lặng. Niệm Băng từ từ ngồi dậy nhìn thấy trên bàn lúc này đã có đồ ăn. Mặc dù đồ ăn trên bàn cũng giống như mọi ngày nhưng không biết vì sao Niệm Băng cảm thấy cổ họng bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác không thể nuốt trôi như đang mắc nghẹn một thứ gì đó.

”Linh nhi, xin lỗi nàng, ta cũng vĩnh viễn chúc phúc cho nàng. Nếu như có một ngày nào đó, ta quay lại vẫn chưa muộn thì lúc đó nhất định ta sẽ tìm nàng, ngày ngày sẽ làm điểm tâm cho nàng.”

Một ngày mới tới, cũng là một ngày mà cả Băng Tuyết thành trở nên sôi sục.

Từ sáng sớm, tin tức Đại Thành Hiên bị Thanh Phong trai đánh bại đã truyền khắp Băng Tuyết thành. Không biết ai đã để lộ tin tức ra ngoài, trò nghệ của Niệm Băng được đồn thổi đến mức thần thánh hóa. Bốn chữ Băng Hỏa Ma Trù được truyền khắp ngõ ngách trong Băng Tuyết thành.

Mặc dù Tuyết Cực cũng đã sớm dự đoán tình huống nhưng hần cũng không thể ngờ lại kinh khủng đến như vậy. Từ sáng sớm, trước cửa Thanh Phong trai khách nhân chen chúc. Tất cả mọi người ai nấy đều muốn được chứng kiến sử dụng ma pháp làm bếp là như thế nào, người có thể khiến cho Kim Trù Liêu Phong chủ động nhận thua hình dáng ra sao. Sanh ý của Thanh Phong trai cũng vì vậy mà tăng gấp mấy lần. Cuối cùng, Tuyết Cực bất đắc dĩ phải truyền ra tin tức đó là Băng Hỏa Ma Trù niệm Băng mỗi ngày sẽ chỉ làm một món nhưng món ăn này sẽ được đầu giá để khách nhân thưởng thức. Còn các món khác của Thanh Phong trai thì đều không thay đổi. Quả nhiên làm như vậy đã khiến cho nhân tâm từ từ hạ xuống. Đương nhiên nếu như Thanh Phong trai không có thể lực đứng sau giúp đỡ thì có lẽ đám quý tộc đã làm um lên rồi.

Ngược lại với sự phồn vinh của Thanh Phong Trai là sự ảm đạm của Đại Thành Hiên ở bên kia. Chỉ có một ngày mà lượng khách vào Đại Thành Hiên giảm đi thấy rõ, khách ít tới mức đáng thương hại. Cả Đại Thành Hiên bao trùm bởi sự lạnh lẽo, những thiếu nữ tiếp khách thì đua nhau ngáp lên ngáp xuống.

Lúc này vào ban ngày, Niệm Băng không còn đến đồ thư quán mà chỉ ở trong phòng mình tưởng nhằm khôi phục lại pháp lực đã mất. Đồng thời Niệm Băng cũng muốn bình tĩnh, đem hết những phiền não đã qua quên đi.

Đến đêm đó, khi vừa khôi phục được một ít pháp lực lại có xe ngựa tới đón đến Thanh Phong Trai. Người đến đón Niệm Băng không ngờ lại là Tuyết Tĩnh

”Nè, đầu người là gỗ hay sao vậy! Suốt dọc đường một câu cũng không nói là sao!” Xe ngựa đã gần tới cửa sau của Thanh Phong Trai, Tuyết Tĩnh bất mãn nhìn Niệm Băng nói. Suốt dọc đường, nàng đem sự huyền ảo trong ngày tại Thanh Phong trai kể cho Niệm Băng nghe, nói liên hồi nhưng Niệm Băng một chút phản ứng cũng không có mà chỉ yên lặng lắng nghe.

"Vậy người muốn ta nói cái gì đây? Tình Tình, thật ra ta chính là sợ náo nhiệt như vậy nhất. Sư phụ đã từng nói qua nếu như ta hiện lộ trừu nghệ ở nơi nào thì phải lập tức ly khai nơi đó. Khi xưa ta giao ước với Tuyết bá phụ như vậy là đã làm trái lời sư phụ, sợ rằng khoảng một tháng sau sẽ khó cho ta đây"

Tuyết Tình lặng người nói: "Không lẽ người không muốn nổi danh sao?"

Niệm Băng nhú mày nhìn thiếu nữ đang ở trước mặt: "Người nghĩ ta học nếu ăn là vì danh lợi sao? Ta từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Nếu như người quả thật nghĩ ta như vậy thì ta có thể khẳng định với người là người sai rồi. Bất quá người cứ yên tâm, ta đã đáp ứng Tuyết bá phụ thời hạn một tháng thì nhất định sẽ hoàn thành"

Tuyết Tình nhìn Niệm Băng rồi đột nhiên trở nên ân cần: "Người hôm nay sao vậy? Ta sao thấy người có chút kỳ lạ"

Niệm Băng lắc đầu: "Yên tâm, ta không sao. Sau khi làm xong món ăn, làm phiền người cho xe đưa ta về công hội sớm được không? Sẵn tiện cho ta gửi lời cảm ơn Tuyết bá phụ vì lý giải của người"

Tuyết Tình nói: "Thật ra cái đó cũng chẳng có gì phải cảm tạ. Nếu mỗi ngày người chỉ làm một món thì càng chứng tỏ giá trị của nó! Đồng thời ta cũng không muốn nhìn người quá lao tâm."

Xe ngựa dừng lại. Tuyết Tình cùng Niệm Băng tiến vào Thanh Phong trai. Từ xa, Niệm Băng đã nghe tiếng bàn luận xôn xao khiến trong lòng hẩn không khỏi cảm thấy phiền não. Sau khi làm xong, Niệm Băng trên đường rời khỏi thì nghe đâu đó thấp thoáng tiếng người hét lớn giá tiền, nghe đâu cao nhất khoảng hai mươi tứ kim tệ. Một món ăn chẳng lẽ lại cao giá đến vậy sao?

Tuyết Tình bởi bận rộn nên không thể tiễn đưa Niệm Băng. Niệm Băng một mình ngồi xe ngựa trở về lại ma pháp sư công hội. Cả ngày hôm nay, Niệm Băng không hề nhìn thấy cha con Long Trí. Khi Niệm Băng kết thúc minh tưởng thì trời cũng đã tối, lại chỉ có thể tiếp tục theo Tuyết Tình tới Thanh Phong Trai. Bởi vậy nhưng thứ đồ của hẩn tới giờ vẫn chưa thể tìm được.

"Huynh đệ, sao người trở về sớm thế? Ta còn nghĩ người ít nhất phải một canh giờ nữa mới có thể về tới." Niệm Băng vừa xuống xe đã nghe thấy thanh âm của Sư Cửu từ cửa công hội vang lên

"Đại ca, người đặc biệt đứng đây chờ ta sao?" Niệm Băng kinh ngạc hỏi.

Sư Cửu cười cười: "Đúng a! Là sư phụ nói ta ở đây chờ người. Ông ta nói khi người trở về thì dẫn người tới tầng ba của đồ thư quán gặp ông ấy, ông ấy ở đó chờ người. Đúng rồi, người còn nợ ta đó nhé. Tối hôm trước ta giúp người thay y phục, còn tắm rửa nữa. Cũng may là người của người không đến nổi dơ lắm. Không biết sao mấy ngày nay Linh nhi có vẻ không tốt lắm. Ta chọc nàng ấy cả ngày mà nàng ta chẳng vui hơn chút nào."

Niệm Băng đột nhiên phát hiện ra tên Sư Cửu này cũng không đáng ghét lắm. Chỉ ít thì tình cảm của hẩn dành cho Long Linh là thật lòng. Từ biệt Sư Cửu, Niệm Băng tiến về Đồ Thư Quán. Sau khi trở về công hội, tâm tình của Niệm Băng trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Cái mà Niệm Băng nghĩ tới lúc này chính là sớm ngày ly khai khỏi Băng Tuyết thành. Đương nhiên trước khi ly khai thì cần phải học hết ma pháp cái đã.

Lên tới tầng ba của Đồ thư quán, Niệm Băng nhìn thấy Long Trí đang đứng đó, trong tay Long Trí đang cầm một quyển sách mà hẩn rất quen thuộc. Đó chính là quyển ma pháp trận mà mấy ngày trước Niệm Băng đã đọc.

Khép quyển sách lại, Long Trí quay về Niệm Băng: "Người đã quay lại."

Niệm Băng tiến tới trước mặt Long Trí: "Ngài đợi ta có chuyện gì sao?"

Long Trí lãnh đạm cười: "Hôm nay ta ở đây cả một ngày. Bởi vì ta cũng muốn biết vì sao cùng học như vậy mà người lại có thể làm những chuyện mà người khác không thể làm. Người có thể cho ta đáp án không?"

Niệm Băng cười nhẹ: "Ngộ"

"Chỉ đơn giản vậy sao?"

Niệm Băng gật gật đầu, từ trong tay Long Trí cầm lấy quyển sách cười nói: "Thật ra đáp án không nằm ở đây. Ở tại tầng hai có quyển ma pháp trận cơ sở lý luận. Nếu có cơ hội, hội trưởng nên cẩn thận đọc

nó. Thật ra ta có thể làm ra những ma pháp trận có công hiệu khác nhau không hẳn vì ta có ma khổng lực vượt hơn người mà là do ta không hề án theo bất kỳ lý luận nào mà đem những lý giải của bản thân dung nhập vào trong đó.”

Quang mang trong ánh của Long Trí chợt sáng lên: ”Ngộ, hay cho một chữ ngộ.”

Niệm Băng cười nói: ”Thật ra, từ ngày đầu theo sư phụ học trù nghệ, Sư phụ đã dạy ta học tập trù nghệ không thể chỉ dựa vào luyện tập. Luyện tập đương nhiên là trọng yếu nhưng nếu có thể tìm ra phương pháp luyện tập thì mọi việc coi như đã làm xong được hơn nửa rồi. Những phương pháp thì chỉ có thể dựa vào ngộ tính bản thân mà tìm. Mỗi người đều có đường đi khác nhau. Nếu như đi đúng hướng thì có thể sử dụng thời gian ngắn nhất để đạt được mục đích. Trù nghệ là như vậy, ma pháp cũng như vậy.”

Long Trí cười nói: ”Tiểu tử, người biết ta hôm nay ở đây chờ người là có chuyện gì không?”

Niệm Băng lắc đầu

Long Trí cười nhẹ: ”Ta muốn làm lão sư của ngươi, nhưng không thể ngờ ngươi lại dạy ngược lại ta. Hiện tại ta hoài nghi không biết có đủ tư cách làm lão sư của ngươi không nữa.”

Niệm Băng ánh mắt vụt sáng: ”Đương nhiên là có. Chỉ cần dựa vào lý giải về ma pháp bao nhiêu năm của người, ta vĩnh viễn cũng không thể theo kịp.”

Long Trí thở dài: ”Không. Có thể về lý giải ma pháp tổng thể ta mạnh hơn ngươi. Nhưng đối với lý giải chân đề của ma pháp, ngươi sớm đã hiểu rõ hơn ta. Niệm Băng, ta hy vọng ngươi đáp ứng ta một việc.”

Nói tới đây, Long Trí chợt dừng lại. Niệm Băng nhìn Long Trí, hẳn biết rõ điều kiện này đối với Long Trí rất là quan trọng. Chỉ cần mình đồng ý đáp ứng thì Long Trí sẽ không ngại bất kỳ chuyện gì mà giúp đỡ mình. Tình huống như vậy mình phải chọn sao đây? Không có đường chọn. Có thể được một vị ma đạo sư giúp đỡ đồng thời mang tới cho địch nhân một ma đạo sư sẽ giúp mình tiết kiệm được vô số thời gian và tinh lực, bản thân mình không có lý do gì để cự tuyệt. Gật gật đầu, Niệm Băng lên tiếng: ”Ngài cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được.”

Nụ cười trên khuôn mặt Long Trí chợt biến mất, nghiêm mặt nói: ”Ta hy vọng nếu như có một ngày ta chết đi, ngươi có thể thay ta tiếp lấy vị trí của ta hiện tại, đồng thời chiếu cố cho Linh nhi. Ngươi có thể đáp ứng không?”

Niệm Băng cười khổ:

”Cái này tựa như là hai điều kiện thì phải. Chiếu cố? Ta hy vọng hiểu rõ hai chữ này.”

Long Trí than nhẹ:

”Ta là một người cha, ta chỉ hy vọng nữ nhi của mình có thể vui vẻ. Chỉ cần ngươi có thể làm cho Linh nhi vui vẻ, thì dù chiếu cố như thế nào ta cũng không quan tâm. Cái này gọi là ước định không có thời gian. Chỉ ít khi ta còn sống thì ta vẫn còn có năng lực lo lắng cho nữ nhi của ta.”

Niệm Băng thở phào gật đầu nói:

”Ta hứa trong khả năng của mình sẽ chiếu cố thật tốt đến nàng. Nếu như có một ngày ngài chết đi, chỉ cần gọi ta trở về.”

Ngữ khí của hắn mặc dù rất bình thản nhưng lời nói chứa đầy sự khẳng định. Từ khi sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên Niệm Băng hứa với một người.

Long Trí cười nói:

”Nam nhân hứa cũng không cần phải nói nhiều vậy đâu. Còn điều kiện kia thì sao?”

Niệm Băng nhún mày nói:

”Ta biết ngài luôn hy vọng ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc có thể phát dương quang đại. Nhưng đồng thời ngài cũng nên biết công hội bây giờ chỉ là một bù nhìn thôi.”

Long Trí cất tiếng cười lớn:

”Đương nhiên chỉ là một bù nhìn. Nếu không thì việc gì ta phải đưa ra điều kiện như vậy? Ta là một hội trưởng nhưng đó chỉ là một danh tự gọi cho dễ nghe mà thôi. Lực lượng ma pháp chân chính có trong tay chỉ là chỉ huy một nhóm vài chục người nho nhỏ, so với hàng trăm đại ma pháp sư thì ma pháp công hội ta chẳng là cái gì. Nhưng ta tin nếu sau này do người kế thừa thì nhất định tình huống sẽ thay đổi. Đương nhiên, cả đời ta sẽ nỗ lực dọn đường cho người. Điều kiện này, chính là điều kiện quan trọng nhất.”

Niệm Băng hít một hơi thật sâu, hần cảm thấy trách nhiệm trên vai như nặng hơn rất nhiều.

”Nếu đã không còn đường lựa chọn thì ta chỉ có thể đáp ứng. Bất quá trong vòng tám năm ta sẽ không thể thực hiện lời hứa này. Ta cần phải hoàn thành di nguyện của sư phụ. Sau tám năm nhất định ta sẽ quay lại đây. Đó cũng chính là lúc ta bắt đầu tranh đấu cùng Băng Thần Thập.”

Long Trí lập tức trở nên hưng phấn:

”Tốt, chúng ta một lời đã định. Người quỳ xuống.”

Niệm Băng lui về sau một bước, hai chân quỳ xuống cung kính nói:

”Đệ tử xin ra mắt sư phụ.”

Nói xong cung kính cúi đầu lạy Long Trí ba cái.

Long Trí bình thản nhận lễ rồi đỡ Niệm Băng đứng dậy.

”Niệm Băng, người có biết rằng có thể bái một ma đạo sư làm sư phụ chính là mơ tưởng của hầu hết các đại ma pháp sư không. Nhưng nhìn bộ dạng của người hình như có vẻ không vui lắm.”

Niệm Băng cười nói:

”Ngài nghĩ ta có thể cao hứng sao? Dù sao chúng ta kết hợp cũng vì lợi ích thôi.”

Long Trí thản nhiên nói:

”Điểm này ta thừa nhận. Bất quá nếu người đã là đệ tử của ta, đã hứa với ta thì ta cũng sẽ không e dè gì nữa, sẽ đối xử người giống như đối xử với Linh nhi. Ban đầu bao nhiêu hy vọng ta đều đặt trên người Linh nhi. Nhưng dù sao thì nó vẫn là một nữ nhi, ta ít nhiều gì cũng có lo lắng. Hiện tại đã có người thì quá tốt rồi.”

Niệm Băng nói:

”Thân là nam nhi, lời đã nói ra giống như bát nước đã đổ, lời hứa của ta nhất định ta sẽ hoàn thành. Chỉ là ta không dám khẳng định công hội sau này trong tay ta sẽ phát dương quang đại, nhưng ít nhất cũng sẽ không xấu đi.”

Long Trí cười nhẹ:

”Sư đồ truyền đạo thụ nghệ. Xem ra bây giờ ta phải thực hiện chức trách của mình. Bắt đầu từ hôm nay cho tới khi người trước khi rời khỏi Băng Tuyết thành, đây chính là nơi học tập của người.”

Niệm Băng như có chút kinh ngạc:

”Người hình như không muốn giữ ta lại.”

Long Trí gật đầu nói:

”Đúng là như vậy, người không thể nào lưu ở đây. Người có biết vừa rồi có ai tới đây không?”

Niệm Băng ngăn người nói: ”Ai?”

Long Trí hít sâu một hơi trả lời:

”Là Liêu Phong. Hôm qua danh tiếng của người quả quá lớn. Liêu Phong mặc dù rất kiêu ngạo nhưng hần cũng là người chính nghĩa, đối với những chuyện mờ ám hần luôn coi thường. Hần nói với ta là Kim Hạo của Đại Thành hiên chuẩn bị ra tay đối phó người. Một đằng là điều tra xem người có phải là người mà Băng Tuyết Nữ Thần tế tự đang tìm hay không. Một mặt thì chính là đưa người vào làm trù sư trong

hoàng thất. Trong hai việc này, bất kỳ cái nào thành công thì cũng đều đối với người bất lợi. Vì vậy người cần phải rời khỏi Băng tuyết thành, hơn nữa còn phải bí mật ly khai.”

Niệm Băng trong lòng kinh hãi nhưng nháy mắt sau đã bình tĩnh trở lại:

”Ta nghĩ ta làm việc không hề lưu lại dấu vết, bọn họ muốn điều tra ta có phải người mà Băng Tuyết Nữ Thần tế tự tìm hay không không phải dễ. Còn việc muốn ta vào hoàng cung thì đúng là rất phiền toái. Bất quá từ đây muốn tới Băng Nguyệt Thành đường đi cũng không ngắn. Cho dù dùng khoải mã toàn lực chạy thì muốn quay về cũng phải mất ít nhất nửa tháng.”

Long Trí gật đầu nói:

”Không sai, từ Băng Tuyết Thành tới Băng Nguyệt Thành muốn đi về phải mất ít nhất nửa tháng. Hơn nữa quốc vương bệ hạ lúc nào cũng ở trong Băng Nguyệt Thành, xung quanh đều bố trí trọng binh. Dù có văn điệp thông quan thì qua kiểm tra cũng phải mất mấy ngày. Huống chi ở đó còn có hoàng gia kỵ sĩ đoàn, mà thống soái của kỵ sĩ đoàn lại là Tuyết Phách thân huynh của Tuyết Cực. Nếu như chúng ta dùng ma pháp phong hệ truyền thư nhờ Tuyết nguyên soái làm chậm trễ thời gian thì có thể làm cho nửa tháng này trở thành hai tháng. Nếu được vậy thì thời gian đã quá đủ để ta mang tri thức ma pháp của mình truyền lại cho người.”

Niệm Băng nói:

”Hai tháng quả thật quá đủ rồi.” Thêm hai tháng nữa, Niệm Băng đoán có lẽ Chánh Dương cũng đã điều khắc xong.

Long Trí nói:

”Chúng ta nên bắt đầu luôn đi. Niệm Băng, ta hy vọng người sẽ không giấu giếm chút gì, đem đặc tính ma pháp lực của băng hỏa đồng nguyên nói cho ta biết.”

Niệm Băng gật gật đầu nói:

”Phụ mẫu ta đều là ma pháp sư. Ban đầu ta chỉ theo phụ thân tu luyện hỏa hệ ma pháp. Tới năm mười tuổi, ta theo phụ thân tới Băng thần tháp tìm mẫu thân, không ngờ bị Băng Tuyết Nữ Thần tế tự ngăn trở. Phụ thân lúc đó không phải là đối thủ của Băng Tuyết Nữ Thần tế tự, vào lúc tối hậu phụ mẫu ta đã đem toàn lực chống đỡ, đồng thời đưa Hỏa Diễm Thần Chi Thạch cùng Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch cho ta rồi giúp ta sử dụng quyền trục không gian chuyển di thoát khỏi nơi đó. Nếu ta đoán không sai thì hai người họ có lẽ đã bị hại rồi.”

Niệm Băng nói rất đơn giản nhưng ánh mắt của hắn lúc này đã tràn đầy căm hận.

Long Trí nhíu mày:

”Nếu nói như vậy thì mẫu thân người là người trong Băng Thần Tháp? Băng Thần Tháp có một quy định là nữ nhân tuyệt không thể gần cho bất kỳ ai. Khi người mười tuổi thì mẫu thân người vẫn còn sống sao. Xem ra địa vị của mẫu thân người tại Băng Thần Tháp hẳn rất cao mới đúng.”

Niệm Băng lạnh lẽo nói:

”Cao? Cao thì có tác dụng gì. Đối với Băng Thần Tháp cũng chỉ như vậy thôi. Tình huống cụ thể thì ta không thể nói rõ được. Hồi ức năm đó thật quá đau đớn. Ta hận không chỉ Băng Thần Tháp mà còn hận những người đã truy đuổi chúng ta. Sau đó ta vì trốn tránh cao thủ Băng Thần Tháp truy sát mà nhảy xuống dòng Thiên Thành Hà. Khi đó ta nghĩ mình đã chết rồi thì bất ngờ lại được sư phụ dùng lưới cứu được. Sau này ta mới biết sư phụ là Quỷ Trù Tra Cự vang danh khắp đại lục. Sư phụ khi thấy ta có sơ cấp ma pháp đã rất cao hứng, thu ta làm đồ đệ chuyên tâm truyền hết tru nghệ cho ta. Cùng lúc đó ta bắt đầu tu luyện ma pháp. Sau này ta mới phát hiện ra trong cơ thể ta có một đạo hàn lưu.....”

Sau đó Niệm Băng đem lại quá trình tu luyện ma pháp của mình kể ra toàn bộ.

Nghe Niệm Băng kể lại, Long Trí chần chừ một chút rồi nói:

”Nếu nói như vậy thì chính là khối ngọc thạch trước ngực đã hoá tỉnh lại tâm trí của người, giúp người có thể đem hai loại ma pháp dung hợp lại. Niệm Băng, người có biết không, đó không phải là dung hợp. Người hiện tại đang rất nguy hiểm.”

Niệm Băng cười khổ:

”Ta đương nhiên biết, nếu không thì ta còn đến công hội làm gì? Ta đến đây với mục đích chính là có thể tìm thấy tri thức có liên quan tới băng hỏa đồng nguyên để có thể hóa giải nguy cơ tiềm tàng trong người ta.”

Long Trí nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói:

”Rất khó. Ta nói thẳng với người là dù có lên tới tầng bốn của Đồ Thư Quán cũng không có một chút tri thức nào liên quan tới Băng Hỏa Đồng Nguyên. Chỉ sợ tới cả ma pháp công hội của các đế quốc cũng không có. Bởi ma pháp Băng Hỏa Đồng Nguyên vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết mà thôi.”

Thâm tâm của niệm Băng chùng xuống hồi dờn:

”Thật sự không có biện pháp khác sao? Không lẽ ta thật sự không còn cách nào khác sao? Ta có dự cảm nếu như ma pháp lực đạt đến một trình độ nào đó thì vòng xoáy băng hỏa kia sẽ trở nên xấu đi. Lúc đó, trong quá trình bọn chúng tranh đấu, ta sợ cơ thể sẽ nổ tung ra mất.”

Long Trí lắc đầu nói:

”Không. Người cũng không cần phải bi quan như vậy. Với tình huống của người thì có lẽ đã ngàn năm khó gặp rồi. Nếu người đã sớm duy trì được băng hỏa không xâm phạm thì đã chứng tỏ thân thể của người có đặc thù nào đó. Cộng thêm bao nhiêu năm qua người liên tục tu luyện khiến cho thân thể đối với băng, hỏa sớm đã dần thích ứng. Hiện tại cái người cần chính là kỳ duyên. Lúc đó dưới tình huống đặc thù ấy sẽ giúp người đem băng hỏa hai loại nguyên tố chân chánh dung hợp. Tới lúc đó người sẽ chính thức trở thành ma pháp sư băng hỏa đồng nguyên duy nhất trên đại lục. Người vừa rồi chẳng phải nói chữ ngộ sao? Muốn dung hợp chỉ có thể nhờ vào chính bản thân tự linh ngộ. Hiện tại ta cũng không biết vòng xoáy Băng Hỏa trong cơ thể người có thể chịu được bao nhiêu ma pháp lực nhưng trước khi nó bão hòa, người nhất định phải ngộ ra được sự huyền ảo trong đó.”

Vừa nói, Long Trí vừa cầm tay Niệm Băng, một luồng ma pháp lực phong hệ nhu hòa từ từ dung nhập vào cơ thể Niệm Băng.

Niệm Băng cảm thấy toàn thân như bị một cơn gió thổi qua, cả người bị phong nguyên tố bao trùm lấy. Nửa ngày sau, Long Trí buông tay ra, không nói tiếng nào, tay phải phát lên tức thì hiện ra Thần Lộ đao đang bị quấn vải cùng Hỏa Diễm Thần Chi Thạch trên tay. Long Trí đem hai vật đặt vào hai tay Niệm Băng rồi một lần nữa nắm lấy cổ tay Niệm Băng.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Khoảng nửa canh giờ sau, Long Trí mới thở phào rồi từ từ ly khai.

”Thật may mắn, Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch cùng Hỏa Diễm Thần Chi Thạch quả không hổ là đỉnh cấp bảo thạch. Người có thể đạt tới trình độ này là do có sự tồn tại của chúng. Vừa rồi ta cảm nhận rất rõ khi mang hai bảo thạch này đặt vào tay người thì vòng xoáy băng hỏa trong cơ thể người tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Nếu muốn bảo trì trạng thái này chỉ còn cách duy trì trạng thái xoay chuyển của chúng. Chỉ có như vậy thì băng hỏa mới không xâm phạm nhau. Chỉ cần lúc nào người cũng mang theo hai khối bảo thạch bên người thì trừ phi ma pháp lực của người mạnh tới một mức nào đó băng không thì nó sẽ không ngừng xoay chuyển, cộng thêm khối ôn ngọc trước ngực thì sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Niệm Băng trong lòng cảm thấy an tâm hỏi:

”Sư phụ, toàn thân đầy ma pháp lực là cảnh giới nào?”

Long Trì cười nhẹ:

”Pháp lực luân chuyển toàn thân chính là tiến vào cảnh giới ma đạo sư. Người học nhanh như vậy, nếu như trước khi đạt cảnh giới ma đạo sư mà người vẫn chưa ngộ ra ảo bí của băng hỏa đồng nguyên thì lúc đó chỉ còn cách phóng ản thân thể người lại để cho ma pháp lực của người không thể tăng thêm. Mặc dù làm như vậy người không có cách nào đạt tới cảnh giới tối cao của ma pháp nhưng để bảo hộ tính mạng thì không

là vấn đề. Vốn dĩ Băng Hỏa Đồng Nguyên cũng gần tiếp cận với thực lực ma đạo sư, vì vậy thực lực của người lúc đó cũng không kém ta bao nhiêu.”

Có lý giải của Long Trí, mối lo lắng trong lòng Niệm Băng cũng dần được giải tỏa. Mặc dù chưa giải quyết triệt để vấn đề nhưng sinh mạng không còn bị uy hiếp khiến cho tâm tình Niệm Băng trở nên tốt hơn rất nhiều. Ít nhất tu luyện từ nay về sau trở nên thoải mái hơn. Niệm Băng nghĩ ngộ tính của mình không đến nỗi ngu ngốc cộng thêm từ ma pháp trận Niệm Băng đã tìm được một chút biện pháp, chỉ là chưa thuận thực mà thôi.

”Sư phụ, đa tạ người. Ta tin rằng băng hỏa đồng nguyên tuyệt đối không thể làm khó được ta.”

Long Trí cười cười nói:

”Nên nhớ người đã bái ta làm sư thì ta cũng không thể thu không một đồ đệ được, coi như đó là phần lễ vật ra mắt của ta. Hôm qua nguyên bốn ta nói Linh nhi cùng Sư Cửu đưa người về phòng, không ngờ trên người người lại mang nhiều bảo vật như vậy. Nhưng lúc đó người đang hôn mê, nếu để vậy không ổn, vì vậy ta chỉ còn cách giữ lấy những vật đó thôi. Người không thấy kỳ lạ khi hỏa diễm thần chi thạch cùng thanh hàn đao của người lại đột nhiên xuất hiện sao? Người xem, bọn chúng thật ra được để ở đây.”

Dứt lời, Long Trí đưa tay phải về phía Niệm Băng.

Niệm Băng nhìn thấy trên tay Long Trí đeo một cái hắc sắc giới chỉ. Nhìn bề ngoài thì hắc sắc giới chỉ trông rất bình thường tựa như một cái thiết hoàn (nhẫn sắt) nhìn rất khó coi.

Long Trí tháo giới chỉ ra cười nói:

”Người đừng có xem thường nó. Nó là một vật phẩm ma pháp cấp bậc kim khí đó. Ai, nói cho cùng công hội chúng ta nghèo quá, ma pháp vật phẩm ít tới mức đáng thương. Cái giới chỉ này là một không gian giới chỉ được tạo bởi kim chúc rất đặc thù, là một vật phẩm ma pháp trữ tồn không gian. Nên biết rằng một ma pháp sư khi ra ngoài thì mang theo rất nhiều thứ. Nhưng thân thể chúng ta thì quá yếu nhược, nhiều thứ như vậy làm sao mang đây? Loại không gian trữ tồn vật phẩm ma pháp này là một trang bị không thể thiếu của cao cấp ma pháp sư. Nói cho cùng giới chỉ là tốt nhất vì thể tích nó rất nhỏ, dễ mang theo. Kiện giới chỉ này có kích thước hình khối mười mét, vậy cũng đủ rồi. Những bảo bối của người đều được ta cất vào trong đây.”

Dứt lời bàn tay Long Trí nắm lại. Một cỗ ma pháp lực quán nhập vào trong giới chỉ, tức thì Thanh Minh Trượng liền hiện ra.

33. Chương 32: Lạc Nhu Khẩn Cầu

Nhận lấy giới chỉ đeo vào, Niệm Băng mang tinh thần lực tiến vào trong giới chỉ thăm dò thì cảm nhận được một không gian rộng lớn, hơn nữa còn thấy được những đồ vật của mình đều ở trong đây. Ý niệm thoáng động, Niệm Băng ma pháp lực quán nhập vào trong giới chỉ, đồng thời dùng tinh thần lực khống chế tức thì thần lộ đao cùng hỏa diễm thần chi thạch trong tay liền biến mất và xuất hiện bên trong không gian của giới chỉ.

Trong lòng niệm Băng chợt cảm thấy cực kỳ hưng phấn. Hiện tại, Niệm Băng đang cần nhất chính là cái giới chỉ này vội quay về hướng Long Trí nói: ”Sư phụ, xin đa tạ người.”

Long trí cất tiếng cười lớn nói: ”Đây là câu này sư phụ mà ta thấy chân thành nhất đấy. Được rồi, chúng ta cùng bắt đầu nghiên cứu. Người có vấn đề gì không hiểu thì có thể hỏi ta.”

Bắt đầu từ tối hôm đó, Niệm Băng gần như sinh hoạt theo quay luật. Ngoại trừ việc tắm rửa là phải ra ngoài thì hẳn cùng Long Trí gần như không hề rời khỏi Đồ thư quán. Việc ăn uống hoàn toàn do Long Linh đảm nhận tự thân mang tới Đồ Thư Quán. Dưới sự chỉ điểm của Long Trí, Niệm Băng đọc sách càng ngày càng thấy dễ hơn. Có gì không hiểu Niệm Băng cũng không cần suy nghĩ nhiều mà có Long Trí bên cạnh đưa ra kiến giải của ông ta, cộng thêm lý giải về chính ma pháp bản thân của Long Trí nói cho Niệm Băng nghe. Mặc dù hai người ma pháp không giống nhau nhưng có sự giúp đỡ của Long Trí, kiến giải về ma pháp

của Niệm Băng ngày càng sâu. Tốc độ đọc sách tại tầng ba của đồ thư quán càng lúc càng nhanh lên. Cứ mỗi buổi tối, xe ngựa tới đưa Niệm Băng đi rồi lại đưa Niệm Băng về một cách mau chóng. Nói gì thì nói vào thời điểm này, việc học tập ma pháp chính là thứ mà Niệm Băng đặt hy vọng nhiều nhất.

Không biết trải qua bao lâu cuối cùng cũng tới thời hạn cuối cùng ước định giữa Niệm Băng và Tuyết Cực. Mặc dù đã qua một tháng nhưng sanh ý của Thanh Phong Trai vẫn còn rất mãnh liệt, đặc biệt mỗi ngày lúc Niệm Băng nấu ăn. Ba mươi ngày trôi qua chưa có món nào được lặp lại. Giá trị món ăn cũng từ vài chục tử kim tệ mà tăng tới hơn trăm tử kim tệ như bây giờ.

Hoàn thành món ăn hôm nay, Niệm Băng không hề vội vã rời đi như mọi lần mà ở lại cùng Minh Nguyên trao đổi kinh nghiệm. Mỗi lần làm món ăn, Niệm Băng đều mời Minh Nguyên đứng bên cạnh quan sát đồng thời động tác cũng hơi chậm đi để Minh Nguyên có thể thấy rõ.

"Minh sư phó, phương pháp vừa rồi ngài có nhìn thấy rõ không." Niệm Băng rửa tay rồi lấy cái mũ trên đầu xuống.

Minh Nguyên gật gù đầu nói: "Thì ra là như vậy. Niệm Băng, một tháng vừa qua người đã chỉ giáo ta rất nhiều! Thật sự rất là cảm ơn người. Mặc dù người trẻ tuổi hơn ta nhưng ta vẫn muốn kêu người một tiếng sư phụ." Dứt lời Minh Nguyên hướng về Niệm Băng khẽ cúi người chào.

Niệm Băng trong lòng giật thót vội cản lấy Minh Nguyên. "Minh sư phó, người ngàn vạn lần đừng làm vậy. Mặc dù những ngày vừa qua, chúng ta chỉ tiếp xúc nhau không quá nửa canh giờ nhưng những kiến giải của ông đã giúp ích ta rất nhiều. Chúng ta đối xử nhau như vậy chỉ là trao đổi mà thôi."

Minh Nguyên nghiêm mặt nói: "Niệm Băng, người biết không? Từ trước tới nay ta vẫn thấy trù nghệ của ta rất khó tiến bộ. Nhưng một tháng trở lại đây, người không những để ta xem phương pháp nấu ăn của người mà còn đem những huyền bí trong đó nói cho ta. Ta nghĩ hiện tại dù cho Liêu Phong có quay lại thì hẳn cũng không thể thắng được ta. Người đã cho ta nhìn thấy một cánh cửa mới của thế giới trù nghệ. Thật ra dù không sử dụng ma pháp thì người vẫn tuyệt đối là một trù sư đỉnh cấp."

Niệm Băng cười rồi không nói gì thêm, bước ra ngoài. Vừa bước ra ngoài, Niệm Băng giật mình kêu lên. Hắn thấy tất cả trù sư đều đã ngưng tay mà đang cung kính nhìn mình.

"Các vị ở đây làm gì thế? Ta nghĩ ở bên ngoài đang có rất nhiều khách đang đợi. Mọi người cứ tiếp tục đi."

"Bọn họ muốn cảm ơn người, giống như ta cũng muốn cảm tạ người vậy. Niệm Băng, người đã mang đến cho Thanh Phong trai một vẻ mặt hoàn toàn mới." Một thanh âm vang lên, tiếp theo đó phụ tử Tuyết cực cùng bước đến. Khi Tuyết cực cúi đầu cảm tạ, một tràng vỗ tay vang lên cùng với ánh mắt kính phục khiến cho máu trong người Niệm Băng như muốn sôi trào. Dù sao thì hắn cũng vẫn đang là một thiếu niên.

"Tuyệt bá phụ, cảm tạ người đã chiếu cố trong những ngày qua." Niệm Băng hướng về Tuyết Cực hành lễ.

Tuyết Cực cười nói: "Không, đúng ra là người chiếu cố ta mới đúng. Ta thật hy vọng thời hạn một tháng sẽ kéo dài mãi a! Nhưng ta biết người giống như một con chim ưng, phải bay đến nơi càng xa càng tốt. Ta cùng Long huynh đã bàn qua. Người yên tâm, ta tuyệt không sử dụng bất kỳ lý do nào để lưu người lại. Nhưng ta hy vọng trong tương lai khi nào người rảnh rồi thì hãy quay lại đây."

Niệm băng suy nghĩ một hồi rồi nói: "Tuyệt bà phụ, ta thấy việc đấu giá bên ngoài nên được tiếp tục. Ta nghĩ với trù nghệ của Minh sư phụ hiện tại hoàn toàn có thể ứng phó được. ngày mai cứ tiến hành đấu giá sau đó tuyên bố ta đã sớm rời khỏi kinh thành. Chỉ cần khách nhân bọn thưởng thức món ăn do chính tay Minh sư phụ làm, ta tin bọn họ sẽ không thất vọng."

Minh Nguyên lúc này cũng bước ra gật đầu nói: "Niệm Băng nói cũng rất có đạo lý. Chỉ cần không phải là một mỹ thực gia chân chánh thì khó mà nhận ra được khoảng cách giữa ta và Niệm Băng. Niệm Băng, ta thật suy nghĩ, mấy ngày qua người đã sử dụng bao nhiêu công phu của mình. Ta biết rõ người vì muốn Thanh Phong trai sau này vẫn tiếp tục như vậy nên chắc sẽ không dùng toàn lực, đúng không?"

Niệm Băng cười nhẹ: "Đại khái chắc khoảng bảy thành."

Minh Nguyên thở dài than: "Chỉ có bảy thành mà ta muốn theo cũng không kịp. Trù nghệ vô cảnh giới, hy vọng sau này người có thể tiến bộ hơn nữa."

Niệm Băng cung tay lại nói: "Đây cũng chính là mục tiêu của ta, ta sau này nhất định sẽ nỗ lực." Dứt lời Niệm Băng đem ma pháp lực truyền vào trong giới chỉ, tức thì mười quyển ma pháp quyển trực hiện ra trên tay Niệm Băng cùng với một trang giấy, mỗi ma pháp quyển trực đều có một sợi dây cột quanh mang màu sắc khác nhau.

Niệm Băng đem quyển trực cùng trang giấy đưa cho Tuyết tinh: "Đây chính là quyển trực theo lời hứa của ta. Mỗi cái đều là tâm huyết do ta làm ra, trên trang giấy đều ghi rõ cách sử dụng chúng. Tất cả đều là song ma pháp quyển trực. Lúc nguy cấp chỉ cần mở quyển trực ra là hoàn toàn có thể sử dụng."

Tuyết tinh tiếp lấy quyển trực nhưng không hề nhìn nó mà đưa ánh mắt u buồn nhẹ nhàng nói: "Thật sự phải đi hay à?"

Niệm Băng kiên định gật đầu: "Con đường do chính ta lựa chọn thì không thể quay đầu lại được."

Tuyết cực nói: "Tình Tình, con tiễn Niệm Băng đi đi."

Tuyết tinh thở nhẹ một tiếng rồi bước trước ra ngoài trù phòng. Niệm Băng hướng về Tuyết Cực, Minh Nguyên cùng đám trù sư cáo biệt rồi bước đi.

Đem tối, khắp nơi đều tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió thổi xào xạc khiến cho trong bóng đêm tĩnh mịch có thêm chút sinh khí. Trên con đường dẫn ra cửa Thanh Phong trai, những bông hoa không ngừng tỏa mùi hương thơm ngát.

"Niệm Băng, có phải ngươi rất ghét ta?" Tuyết Tinh đang đi phía trước đột nhiên dừng lại hỏi.

Niệm Băng tiến tới cạnh bên Tuyết Tinh: "Sao lại nói như vậy?"

Tuyết Tinh quay người lại nhìn Niệm Băng: "Nếu như không phải vậy thì sao ngươi cứ luôn phải né tránh ta?"

Niệm Băng cười nói: "Ngươi chẳng phải thích Yến Phong sao? Một khi hần tới tìm ngươi lại thấy ngươi với ta ở cùng một chỗ như vậy chẳng phải gây ra hiểu lầm sao?"

Thanh âm của Tuyết Tinh chợt cao lên: "Cái gì? Đó là lý do của ngươi à? Không lẽ ngươi không biết sau khi ngươi đại diện Thanh Phong trai tỉ thí với Đại Thành Hiên thì Yến Phong đã sớm ly khai khỏi Băng Tuyết Thành, bị quốc vương bệ hạ gọi về hay sao?"

Niệm Băng ngây người nói: "Ta thực sự không biết. Mấy ngày này ngoại trừ tới Thanh Phong Trai ra thì ta đều ở tại ma pháp sư công hội, sao có thể biết được chứ." Miệng thì nói thế nhưng trong lòng Niệm Băng thầm kêu may mắn. May mắn là Yến Cúc Hoa đã sớm rời đi, bằng không hần tới tìm mình thì thật không biết làm sao mà đối mặt.

Tuyết Tinh hừ nhẹ một tiếng rồi nói: "Thôi bỏ đi, ngươi đi đi."

"Ừ, vậy ta đi đây. Có lẽ lúc ta rời khỏi Băng Tuyết thành thì sẽ không báo cho các người được đâu."

Dứt lời Niệm Băng bước nhanh ra cổng.

"Ngươi thật bỏ đi sao." Thanh âm hét lớn của Tuyết Tinh vang lên phía sau khiến cho Niệm Băng bắt đặc dĩ phải quay đầu lại.

Một áng hồng vân chợt áo tới khiến cho toàn thân của Niệm Băng chấn động suýt đứng không vững. Lúc này Niệm Băng mới ý thức được mình đang ôm lấy Tuyết tinh, trên vai truyền lại một cơn đau nhức nhối. Cúi đầu nhìn xuống thì thấy Tuyết Tinh đang cắn chặt vào vai. Niệm Băng không động đậy mà cũng không kêu tiếng nào, chỉ biết cười khổ nhìn Tuyết tinh.

Tuyết Tinh đẩy mạnh Niệm Băng ra, giận dữ nói: "Tên đáng ghét nhà ngươi, mau đi đi."

Nhìn ánh mắt ửng hồng của nàng, Niệm Băng trong lòng thầm than nhưng lúc này thật không dám làm gì, chỉ biết bước vội ra khỏi Thanh Phong trai. Nhìn theo thân hình đang rời xa, trên khuôn mặt Tuyết tinh chợt xuất hiện một nét tiêu ý: "Hừm, ngươi đi hay lắm. Ngươi có chân, bốn tiểu thư cũng có."

Ra khỏi Thanh Phong trai, Niệm Băng không ngồi trên xe ngựa mà một mình thả bước trên con đường lớn. Trải qua mấy ngày học tập ma pháp, hôm nay hần mới được thoải mái một chút.

Vừa bước đi không xa thì đột nhiên đằng sau vang lên tiếng ngựa hí inh ỏi. Niệm Băng quay đầu nhìn lại trong thâm tâm thầm nghĩ không lẽ xe ngựa đang đuổi theo hay sao? Đúng là có một xe ngựa nhưng không phải của Thanh Phong Trai. Chỉ có điều Niệm Băng nhận ra chiếc xe ngựa này.

Cỗ xe dừng bên cạnh Niệm Băng. Khuôn mặt mang nụ cười chết người của Lạc Nhu từ trong xe hiện ra: "Lên xe."

Niệm Băng nhú mày nói: "Đa tạ mỹ ý của tiểu thư. Bất quá ta đang muốn đi bộ một mình."

Lạc Nhu sáng giọng nói: "Không lẽ nhìn ta giống mãnh thú thời xưa lắm hay sao? Trừ lần đầu gặp mặt ra thì vì sao mấy lần sau mỗi lần gặp ta người đều nhanh chóng bỏ đi là thế nào?"

Niệm Băng cười khổ: "Tiểu thư, người đừng có quên là người đã có vị hôn phu rồi. Cô nam quả nữ ở chung với nhau, như vậy không tốt lắm đâu."

Ánh mắt của Lạc Nhu chợt hiện nét bi thương: "Người lên hay không?" Mặc dù là yêu cầu nhưng ngữ khí của nàng lại rất mềm mỏng. Niệm Băng đối với Lạc Nhu không hề có ác cảm nên rốt cục cũng lên xe ngựa.

Ngồi đối diện với Lạc Nhu, Niệm Băng nói: "Trí nữ tiểu thư, người tìm ta có việc gì không?"

Lạc Nhu nhìn Niệm Băng, lúc này trông nàng rất nhu mì: "Niệm Băng, người hãy gọi ta là Nhu nhi đi. Ta nghĩ chúng ta cũng có thể coi như là bằng hữu mà. Hôm nay là ngày cuối cùng người có mặt tại Thanh Phong Trai, vì vậy ta đặc biệt đứng bên ngoài đợi người."

Niệm Băng nhìn Lạc Nhu nói: "Người dường như đang có tâm sự? Tại Băng Tuyết Thành người có thể coi là một thiên chi kiều nữ, ngay cả Tĩnh nhi cùng Linh nhi cũng không bằng người. Không lẽ người còn có khó khăn gì chăng?"

Lạc Nhu gật đầu nói: "Đương nhiên là có. Người biết vì cái gì mà những người xung quanh đều gặp ta cung kính không? Không phải bởi vì trí tuệ của ta mà còn bởi vì hôn nhân của ta nữa."

Niệm Băng trong lòng thoáng động: "Nói như vậy vị hôn phu của người tại Băng Nguyệt đế quốc rất có địa vị?"

Lạc Nhu nói: "Không sai, vị hôn phu của ta chính là đệ ngũ hoàng tử của đương kim quốc vương bệ hạ Băng Nguyệt đế quốc, cũng là người con được sủng ái nhất, là người có hy vọng nhất trong việc kế thừa vương vị. Từ khi còn nhỏ ta đã rất thích được người khác khen mình thông minh. Không sai, việc này mang lại cho ta rất nhiều vinh diệu, nhưng ta lại không biết, nó cũng đồng thời mang tới cho ta phiền phức lớn nhất trong đời. Không biết vì sao chuyện của ta đồn vào trong cung. Lúc đó cha của ta chỉ là một nam tước nho nhỏ mà thôi. Quốc vương bệ hạ không rõ từ đâu biết được đã đích thân triệu kiến cha con ta. Tại yến tiệc hoàng cung, bệ hạ ra cho ta ba nan đề. Khi đó ta tuổi trẻ háo thắng nên giải hết toàn bộ. Phiền phức của ta chính là bắt đầu từ năm đó."

Niệm Băng tiếp lời: "Quốc vương bệ hạ nhất định rất tán thưởng sự thông minh của người, cộng thêm dung mạo và xuất thân quý tộc của người nên đã định thân người với đệ ngũ hoàng tử, đúng không? Ngũ hoàng tử có thể được sủng ái của bệ hạ thì tất nhiên năng lực bản thân không tệ. Nếu đã như vậy thì người gả cho hắn cũng đâu có gì là không tốt."

Lạc Nhu hừ nhẹ một tiếng: "Không có gì không tốt? Không lẽ người chưa nghe qua vào cung sâu tựa biển sao? Năng lực của ngũ hoàng tử đích xác là xuất chúng, hồi nhỏ ta đã từng gặp qua hắn. Dung mạo thì cũng thuộc hạng thượng đẳng. Nhưng năng lực của hắn còn đồng thời thể hiện ở những phương diện khác nữa. theo như ta biết thì hiện tại hắn đã có mười sáu người thiếp. Người nói xem ta gả cho người như vậy có hạnh phúc hay không? Tối đa thì cũng chỉ làm một vương hậu. Đây không phải điều ta mong muốn. Ta năm nay đã mười tám tuổi. thêm hai năm nữa là hai mươi, lại cùng với một ngũ hoàng tử kém ta hai tuổi thành thân. Người nói xem ta có phiền não hay không?"

Niệm Băng nói: "Vậy người tính thế nào? Không lẽ không gả nữa sao?"

Lạc Nhu buồn bã nói: "Gả, đương nhiên là phải gả, ta còn quyền được lựa chọn hay sao? Ta còn cha, mẹ. Nếu gả cho ngũ hoàng tử thì quan chức của cha sẽ như một bước lên trời. Còn nếu không gả thì chỉ sợ cả nhà ta sẽ chịu tai ương. Ta hoàn toàn không còn có lựa chọn nữa."

"Nhu nhi, ta chưa hiểu rõ ý của ngươi? Hôm nay ngươi tìm ta chỉ để nói như vậy thôi sao?" Niệm Băng chợt phát hiện ra mình càng lúc càng bị Lạc Nhu tác động nên vội hỏi ngay mục đích. Niệm Băng không hề muốn quyết định của mình sau này lại bị tình cảm ảnh hưởng.

Sắc mặt của Lạc Nhu khẽ thay đổi, nàng than nhẹ một tiếng nói: "Đúng thật ta muốn nhờ ngươi giúp đỡ. Ta nghe nói ngươi dự tính rời khỏi nơi này đi chu du khắp đại lục. Vì vậy ta muốn thỉnh cầu ngươi giúp ta mang một phong thư tới Áo Lan đế quốc. Hơn nữa phong thư này tuyệt đối không thể để cho bất kỳ người nào của Băng Nguyệt đế quốc thấy được. Nếu như ngươi giúp ta việc này thì nói không chừng ta có thể sẽ không cần phải gả cho ngũ hoàng tử."

Niệm Băng hỏi: "Gởi cho người nào của Áo Lan đế quốc?"

Lạc Nhu nói: "Đem lá thư tới thủ đô của Áo Lan đế quốc và giao nó cho tiểu nữ nhi của Lam Vũ hầu tước. Không, Lam Vũ hầu tước mấy năm trước đã được thăng lên công tước rồi. Tiểu nữ nhi của ông ta tên là Lam Thần. Lam Vũ hầu tước tại Áo Lan đế quốc cực kỳ nổi tiếng. Chỉ cần ngươi tới đó hỏi thăm thì nhất định sẽ tìm thấy ông ta. Dù gì ngươi cũng muốn đi chu du, Băng Nguyệt đế quốc cùng Áo Lan đế quốc lại tiếp giáp nhau, vậy hãy giúp ta, có được không?"

Đưa thư tuyệt không phải là chuyện gì khó, huống chi việc này lại liên quan tới hạnh phúc cả đời của Lạc Nhu, Niệm Băng gật đầu đồng ý: "Hy vọng là sẽ không xảy ra chuyện phiền phức gì là tốt nhất."

Lạc Nhu mừng rỡ nói: "Vậy là coi như ngươi đã đáp ứng rồi." Dứt lời nàng từ trong người lấy ra một phong thư cùng một hạt châu nhỏ phát ánh bạch quang mờ ảo đưa cho Niệm Băng: "Hạt châu này là tín vật, cùng với phong thư này, Lam Thần nhất định sẽ tin ngươi."

Niệm Băng vừa cầm vào tay thì kinh dị phát hiện ra bạch quang của hạt châu ảm áp như rất quen thuộc, tựa như do bạch ngọc tạo ra. Hắn không kịp coi kỹ đành đưa tay thu phong thư và hạt châu vào không gian giới chỉ.

Mã xa dừng trước cửa ma pháp sư công hội. Niệm Băng hướng về Lạc Nhu nói: "Ta sẽ tận hết sức giúp ngươi mang phong thư tới nơi. Ta đi đây. Hẹn gặp lại."

"Đợi một chút" Lạc Nhu chợt tiến đến cạnh Niệm Băng hôn nhẹ, mùi hương thơm thoang thoảng khiến cho Niệm Băng nhất thời ngây ngốc. ánh mắt Lạc Nhu lộ ra nét cảm kích: "Niệm Băng, đa tạ ngươi. Nếu như lúc trước ta có mang phiền phức tới cho ngươi thì mong ngươi bỏ qua. thật ra, ngươi là một người rất tốt"

Đưa tay sờ lên mặt, trong lòng của Niệm Băng chợt sinh ra một cảm giác khó tả. Người tốt? Mình là một người tốt sao? Trước đó không lâu Tuyết tinh còn nói mình là một kẻ đáng ghét cơ mà.

Nửa tháng cứ vậy qua đi. Lúc này, tại tầng bốn của ma pháp sư công hội, Niệm Băng đang đọc một quyển ma pháp chú ngữ. Hy vọng của Long Trí đối với Niệm Băng quả thật rất cao. hai mươi ngày trước, sau khi Niệm Băng học hết tại tầng ba thì Long Trí tức thì đồng ý để Niệm Băng tiến vào tầng bốn để tiếp tục học tập. Tầng bốn so với tầng ba sách nhiều hơn rất nhiều. Ở nơi đây ma pháp tri thức cực kỳ huyền ảo khiến cho dù người thông minh như Niệm Băng cũng chỉ có thể ghi lại để từ từ lý giải.

Tại đệ tứ tầng có cả ma pháp cấm chú thập nhất giai của các hệ ma pháp, mặc dù số lượng cực kỳ ít nhưng tất cả đều là tài sản trân quý của công hội. Phổ thông ma pháp được chia làm thập giai nhưng khi tới thập nhất giai thì chính là cấm chú. Còn tối cao nhất chính là ma pháp thần hàng thuật thập nhị giai thì được xưng là cấm trung chi cấm.

"Niệm Băng." Long Trí mở cấm chế từ dưới đi lên ngắt đi dòng tư tưởng của Niệm Băng.

"Sư phụ, người chẳng phải nói ta chỉ cần đọc mấy thứ này, không cần phải giải thích hay sao?" Niệm Băng kinh ngạc nhìn Long Trí. Ban đầu, khi mới bái Long Trí làm sư phụ, trong lòng Niệm Băng vẫn còn có sự đề phòng. Nhưng khi Long Trí vô tư chỉ dạy khiến cho Niệm Băng như nhìn thấy lại hình bóng của Tra Cực, sự phòng bị từ đó cũng từ từ biến mất.

Sắc mặt của Long Trí trở nên khó coi nhìn Niệm Băng nói: "Ngày mai ngươi phải rời khỏi đây ngay. Ta vừa nhận được tin là quốc vương bị hạ sau khi nghe được về ngươi thì tỏ ra rất hứng thú nên đã dùng ma pháp phong cấp truyền thư truyền tin tức tới Nặc Á hầu tước. Ma pháp phong cấp có tốc độ rất nhanh, trong ba ngày nhất định sẽ tới Băng Tuyết thành. Vì vậy, ngày mai ngươi nhất định phải rời khỏi đây"

Niệm Băng lúc nào cũng nghĩ mình sẽ ly khai khỏi Băng Tuyết thành nhưng đột nhiên nghe Long Trí nói thế khiến trong lòng Niệm Băng ít nhiều cũng có chút không thích ứng. Nhưng hắn vẫn gật đầu nói: "Sư phụ, những thứ ở đây cũng không có nhiều. Tối hôm nay ta cố một chút có lẽ sẽ đọc xong. Dù sao ta cùng không có gì để thu dọn cả. Sớm ngày mai ta sẽ ly khai. Dù gì những ngày gần đây ta không hề xuất hiện ở bên ngoài, ta nghĩ người của Đại Thành Hiên cũng không biết ta còn ở trong thành đâu"

Long Trí hừ lạnh:

"Người nghĩ như vậy là quá coi thường bọn họ rồi đó. Ta đã sớm phát hiện ra xung quanh công hội đều có người giám thị tựa hồ như sợ người bỏ chạy vậy. Sự tồn tại của người nói cho cùng là một uy hiếp rất lớn đối với đại Thành Hiên."

Niệm Băng gật đầu nói:

"Ta hiểu rồi. Sư phụ, người còn có gì giao phó cho ta không?"

Long Trí không nói tiếng nào, tiến lại gần giá sách duy nhất trên tầng, do dự một hồi rồi lấy xuống một quyển ma pháp thư nằm trên cùng. Quyển sách này Niệm Băng đã từng đọc qua, trong đó nói về hiệu quả của ma pháp cấp biệt cấm chú. Sau khi đọc quyển sách đó xong, Niệm Băng còn bị uy lực cường đại của cấm chú làm cho giật mình.

Long Trí cầm quyển sách than nhẹ: "Ban đầu loại ma pháp này ta không nghĩ sẽ dạy cho người, cũng không hy vọng người sẽ dùng tới nó. Nhưng hiện tại ta nghĩ lại, đem nó chỉ cho người thì tốt hơn. Mặc dù nó rất nguy hiểm nhưng nếu dùng để bảo mệnh thì lại là tốt nhất."

Niệm Băng nghi hoặc nhìn Long Trí hỏi: "Sư phụ, ma pháp đó như thế nào mà lại khiến người khó xử như vậy?"

Thanh sắc quang mang từ tay Long Trí phát ra, phong nguyên tố trong không trung như bị khiêu động, thanh mang được ngón tay dẫn đi họa lên trên quyển ma pháp một đồ án cực kỳ cổ quái. Một người hiểu rõ ma pháp trận như Niệm Băng tức thì hiểu ra, đây là một phương pháp mở pháp trận ẩn tàng một cách đơn giản và hiệu quả.

Quang mang lóe lên, quyển ma pháp như không có gì thay đổi. Long Trí mở quyển sách ra, trang đầu tiên của quyển sách đã biến mất. Lúc này trên đó hiện ra một lớp chữ màu vàng, Long Trí cầm quyển sách đưa đến trước mặt Niệm Băng trầm giọng nói: "Loại chú ngữ tàn độc này, ngàn vạn lần không được niệm nó. Hãy đọc và ghi nhớ lấy từng chữ này."

Chú ngữ thật quá dài, Niệm Băng vẫn chưa chú ý đến nội dung mà theo lời của Long Trí mang nó cất giấu vào một nơi thâm sâu trong trí nhớ. Khi Niệm Băng hoàn toàn nhớ rõ mới quay đầu lại hỏi: "Sư phụ, đây là chú ngữ gì vậy?"

Quang mang trong mắt Long Trí lóe lên: "Đây chính là một trớ chú chú ngữ cổ xưa, cũng chính là bí mật lớn nhất của công hội chúng ta."

Niệm Băng toàn thân chấn động: "Trớ chú chú ngữ? Cái này chẳng phải là thuộc về ma pháp hắc ám hệ sao? Theo như tài liệu ghi lại thì hắc ám ma pháp hầu như đã thất truyền rồi mà."

Long Trí lắc đầu nói: "Không, thật ra hắc ám ma pháp vẫn còn tồn tại. Chỉ là hắc ám ma pháp sư lúc nào cũng phải chịu sự truy sát của các giới trên khắp đại lục. Vì vậy bọn họ ẩn mình rất bí mật, đồng thời số lượng cũng rất ít. Thật ra, hắc ám ma pháp là một loại ma pháp rất thần kỳ, có một đặc thù hiệu quả mà bất kỳ hệ ma pháp nào khác cũng không thể có được. Nhưng ta có thể nói với người là trớ chú chú ngữ này không thuộc về phạm vi của hắc ám ma pháp. Nó là một trớ chú ma pháp thời thượng cổ. Sự tồn tại của nó nguyên chỉ có mình ta biết. Hiện tại, người chính là người thứ hai."

Niệm Băng kỳ lạ hỏi: "Nhưng nó rốt cuộc có hiệu quả gì?"

Long Trí nói: "Hiệu quả của nó rất đơn giản. đó chính là nguyên rửa chính mình."

"Nguyên rửa chính mình?" Dù thông minh như Niệm Băng cũng không thể hiểu nổi lời của Long Trí.

”Không sai, chính là trở chú chính mình. Thông qua việc nguyên rửa sinh mạng bản thân để đạt lấy lực lượng cường đại khiến cho trong nháy mắt có thể vượt qua cực hạn sử dụng ma pháp của bản thân, đó chính là đặc thù của trở chú ma pháp này. Việc sử dụng trở chú này cũng có thể khống chế, theo đó nếu khống chế mạnh yếu khác nhau thì sẽ có lực lượng khác nhau. Tên của trở chú này chính là sinh mạng trở chú chi ca.”

Quang mang trong mắt của niệm Băng chợt sáng rực: ”Sư phụ, con thật muốn biết uy lực lớn nhất của ma pháp này sẽ đạt tới trình độ nào.”

Long Trí đưa mắt nhìn Niệm Băng nói: ”Tới một mức rất đáng sợ. Cẩm chú thập nhất giai cùng thần hàng thuật thập nhị giai có uy lực rất khác nhau. Khi xưa, băng tuyết nữ thần tế tự đã từng dùng một thần hàng thuật hủy diệt mười vạn đại quân của Lăng Mộc đế quốc. Cũng nhờ cuộc chiến đó mà bà ta mới có địa vị như ngày hôm nay. Nếu khi xưa ta trở chú đem toàn bộ sinh mạng phóng ra cẩm chú thì mặc dù chưa chắc đạt hiệu quả như vậy nhưng cùng băng tuyết nữ thần tế tự đối kháng một canh giờ thì tuyệt không thành vấn đề. Đó chính là sự cường đại của trở chú này. Người nên nhớ kỹ, nếu không phải lúc sinh tự thì tuyệt không được dùng trở chú này. Bởi vì cứ mỗi lần sử dụng thì nó sẽ làm cho người mất đi năm năm sinh mạng, người hiểu không?”

Niệm Băng gật đầu nói: ”Sư phụ, ta hiểu rồi. Nó chính là sử dụng sinh mạng để đánh đổi”

Long Trí cười nói: ”Người hiểu là tốt rồi. Ngoài ra còn một việc có là bây giờ là tháng chín. Vào ngày bảy tháng bảy năm sau. Tại Hoa dung đế quốc cử hành đại hội ma pháp sư mới, ta hy vọng người có thể đại diện công hội tham gia. Tới lúc đó, người chỉ cần đưa lệnh bài là có thể tham gia. Kỳ thi mỗi đế quốc đều cử hai ma pháp sư mới, điều kiện chỉ cần dưới hai mươi năm tuổi là được. Băng Nguyệt đế quốc phái hai người thì một là do Băng Thần tháp tuyển chọn, còn một là do công hội chúng ta tuyển chọn. Mấy lần trước, người do công hội chúng ta phái đi chỉ là làm nên cho người ta. Ta thật hy vọng lần này người có thể giúp sư phụ ta lấy một chút thể diện. Đương nhiên là người có thể không cần đáp ứng vì dù sao nó cũng không nằm trong ước định ban đầu của chúng ta. Lệnh bài này bây giờ ta giao cho người, đi hay không thì do người quyết định.” Dứt lời Long Trí lấy trong người ra một lệnh bài màu đen đưa cho Niệm Băng. Trên lệnh bài ẩn hiện khí tức của ma pháp, bề mặt còn khắc họa một ma pháp trận phức tạp đến mức ngay cả Niệm Băng cũng không thể nhìn ra đặc tính của nó. Ngoài ra, lệnh bài còn khắc một chữ, là số mười.

”Nhìn thấy gì không? Con số mười đó ý nói lần trước tham gia chúng ta xếp hạng mười đó.” Thanh âm của Long Trí như tràn ngập sự bi ai.

Niệm Băng đem lệnh bài thu vào không gian giới chỉ, cười nhẹ nói: ”Sư phụ, nếu như thuận tiện ta nhất định sẽ đi.”

Long Trí đem một quyển trục đưa cho Niệm Băng: ”Tên tiểu tử người, nói vậy mà cũng không cho ta một câu khẳng định nữa. Quyển không gian quyển trục này có thể đưa người từ đây tới con hẻm nhỏ cách cửa sau của Thanh Phong Trại không xa. Ta thật muốn xem Đại Thành Hiền sẽ dựa vào cái gì mà bắt được người. Còn sau này lúc nào đi thì do người quyết định, không cần phải tới từ biệt với ta. Ta không thích loại cảm giác chia ly đó đâu. Phần Linh nhi thì ta sẽ thay người nói với nó. Cuối cùng, ta muốn nhắc nhở người là đừng bao giờ quên việc đã đáp ứng với ta/ Sau này có thành tựu lớn thế nào thì phải dựa vào chính bản thân người thôi.”

Long Trí đi rồi, Niệm Băng đem không gian quyển trục thu vào giới chỉ. Cuối cùng phải ly khai rồi sao? Cái này dù sao vẫn luôn là điều mình tâm niệm, nhưng, thật sự là mình không có chút lưu luyến sao?

Sáng sớm, khi tia nắng đầu tiên tỏa sáng trên bầu trời Băng Tuyết thành, một thân ảnh áo xám lặng lẽ xuất hiện tại con hẻm nhỏ cách Thanh Phong trại không xa. Nhìn bốn phía một hồi, niệm Băng lấy cái mũ đội lên đầu, cộng thêm toàn thân y phục bố ý này thì trừ phi là người quen, còn băng không ai vững sợ không có cách nào nhận ra được.

quan sát một hồi, Niệm Băng vừa muốn rời đi để tìm Phượng Nữ thì đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên, đồng thời tại khúc cua của con hẻm truyền lại thanh âm ba động cường mãnh của ma pháp. Niệm Băng tò mò tiến lại nhìn thì thấy một cảnh kỳ dị.

Đó là một tiểu nữ hài độ khoảng mười bốn mười năm tuổi, người không cao giỏi lắm đứng tới ngực của

Niệm Băng, dáng người nhỏ nhắn. Mặc dù y phục trên người tiểu nữ hài bị hư hại khắp nơi nhưng Niệm Băng cũng có thể nhận ra nó được làm từ chất liệu rất tốt. Trên đầu tiểu nữ hài bím hai bím tóc. Tiểu nữ hài lúc này đang quay lưng về phía Niệm Băng, miệng lẩm bẩm như đang niệm gì đó.

”Ta Hy Vân triệu hoán ngươi, hãy ra đi, sủng vật của ta.” Thanh ma pháp trường nhỏ tinh xảo trong tay tiểu nữ hài chỉ xuống đất. Tức thì một cái hồng sắc lục mang đồ án hiện ra trên mặt đất. Quang mang lục mang ánh lên không rõ ràng, tối quái dị nhất chính là hồng sắc của đồ án nhưng nó lại không mang theo một chút hơi nóng nào. Ma pháp nguyên tố trong không trung như bị bài xích tỏa hết ra bên ngoài.

Chính lúc niệm Băng không biết tiểu nữ hài đang làm cái gì thì đột nhiên quang mang ám hồng sắc đột nhiên bành trướng làm Niệm Băng giật mình xem chút nữa là kêu lên. Giữa màu ám hồng sắc đó, một thân ảnh to lớn hiện ra

”Ừm” thân ảnh từ từ hiện rõ ra. Bấy giờ Niệm Băng mới thấy rõ trên người con vật này mang hai màu trắng đen. Nhìn kỹ thì ra là một con nai ngưu(hình như là con bò sữa thì phải).

Ám hồng sắc của lục mang tinh dần tiêu thất. Đầu của con nai ngưu lúc này cứ dụi vào người tiểu nữ hài như rất thân quen. Thân thể con nai ngưu mặc dù không cao lớn nhưng lại rất mập mạp. Chỉ cần nó cử động nhẹ thì thớ thịt trên người nó không ngừng rung lên.

”Ngưu ngưu ngoan, ta đói bụng lắm rồi, muốn đi cũng không thể đi nổi nữa. Ngươi có thể cho ta chút sữa uống có được không. Ta đói gần chết mất thôi.” Thiếu nữ đưa tay vuốt đầu nai ngưu, cất giọng cầu khẩn.

Nai ngưu như bất mãn gầm nhẹ một tiếng tựa hồ như không nghĩ là sẽ lấy sữa của mình đem cho thiếu nữ uống vậy.

Niệm Băng lúc này trong lòng thật sự rất khẩn trương. Bản thân đã nhìn thấy cái gì đây? Mặc dù chỉ là một con nai ngưu nhưng rõ ràng đây chính là một đặc thù ma pháp cùng với băng hỏa đông nguyên được liệt vào trong truyền thuyết - triệu hoán thuật! Không lẽ tiểu nữ hài này là một triệu hoán ma pháp sư sao? Trời a! Triệu hoán ma pháp sư quả thật có tồn tại sao.

34. Chương 33: Triệu Hoán Pháp Sư Miêu Miêu

Theo như tư liệu ghi chép thì mấy ngàn năm trước, trình độ ma pháp lúc đó phát triển hơn nhiều so với bây giờ, người làm chức nghiệp ma pháp sư chiếm chủ yếu. Nhân loại lúc đó dựa vào thuộc tính bản thân để lựa chọn hệ ma pháp tu luyện. Nếu như người sinh ra là bạch nhân thì sẽ bị gọi là phế vật. Khi đó, trong số rất ít những người bạch nhân trên, có một người không chịu nổi áp lực nên đã tự sát. Nhưng trong quá trình tự sát đã phát sinh ra một hiện tượng kỳ dị. Không một ai biết hiện tượng đó là gì mà chỉ biết mấy năm sau, trên đại lục xuất hiện triệu hoán ma pháp sư đầu tiên.

Bạch nhân mặc dù trong người không có thuộc tính khiến cho họ không thể tu luyện ma pháp nhưng bọn họ trời sinh đã có một tinh thần lực rất mãnh liệt. Triệu hoán ma pháp chính là thông qua tinh thần lực để gọi về các sinh vật đã lập khế ước với mình. Các sinh vật này nhỏ thì có các loại phi, cầm, thú, lớn thì có thể là cự long. Là triệu hoán ma pháp sư, tinh thần càng cường đại thì càng có thể triệu hoán sinh vật cường đại cùng mình tác chiến. Là một triệu hoán ma pháp sư thì việc nâng cao tinh thần bản thân là không cần bàn cãi, nhưng vận khí cũng rất quan trọng. Bởi vì triệu hoán ma pháp sư bản thân năng lực không có gì hết, do nguyên nhân thiên phú mà bọn họ ngay cả vũ kỹ cũng không thể tu luyện. Thành ra muốn cưỡng ép sinh vật ký khế ước thì sao dễ dàng? Vì vậy, vận khí đối với triệu hoán ma pháp sư mà nói cũng rất quan trọng. Những triệu hoán ma pháp sư sau này đã nghiên cứu tìm ra một đặc thù ma pháp cho riêng mình, dựa vào tinh thần lực cường đại mà luyện thành gọi là tinh thần ma pháp. Đối với người bình thường mà nói thì gần như không thể nhưng với bọn họ thì tuyệt không có gì khó.

Không biết vì sao mà triệu hoán ma pháp sư cuối cùng lại biến mất trên đại lục. Nhưng trong truyền thuyết thì tối cường giả của triệu hoán ma pháp sư chính là long triệu hoán sư. Nhưng dù như vậy thì Niệm Băng cũng không thể ngờ trước khi mình ly khai khỏi Băng Tuyết thành lại gặp một triệu hoán ma pháp sư. Mặc

dù thiếu nữ chỉ gọi một con nãi ngư nhưng việc triệu hoán vẫn còn sờ sờ ngay trước mắt. Nghĩ tới đó, thâm tâm Niệm Băng không khỏi kinh dị, tinh thần lực bất giác nổi lên một trận ba động. "Ừm."

Nãi ngư cảnh giác ngẩng đầu lên nhìn về phía Niệm Băng. Thiếu nữ theo ánh mắt của nãi ngư cũng quay đầu lại. Lúc này, Niệm Băng mới nhìn thấy rõ dung mạo của thiếu nữ. Da trắng như bạch ngọc, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú mang theo đôi mắt đen to tròn, từ trong ánh mắt khiến người ta nhìn vào như cảm thấy rất thân thuộc, đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận. Thiếu nữ lúc này đang kinh dị lên tiếng hỏi: "Là ai?"

Niệm Băng từ trong bóng tối bước ra, xấu hổ nói: "Xin chào, tiểu muội muội."

Thiếu nữ le lưỡi ra nói: "Đáng ghét, không được kêu ta là tiểu muội muội. Qua mười một tháng nữa là ta đã mười sáu rồi. Người ở đây làm gì? Không lẽ người cố tình theo dấu của ta? Chẳng trách ba ba nói người bên ngoài không có một ai tốt cả? Người theo ta làm cái gì?"

Niệm Băng vội lắc đầu nói: "Không có, người đừng có hiểu lầm, ta không có theo dõi người. Chỉ là xảo hợp đi qua đây, cảm nhận thấy ba động ma pháp nên cố tình qua coi thử. Tiểu muội..., nga, không, cô nương, người là một triệu hoán ma pháp sư sao?"

Thiếu nữ ngần ngại một chút nói: "Người nhìn ra sao? Ba ba nói, ai nhìn ra được thân phận của bọn ta, người đó phải chết."

Niệm Băng giật mình kêu lên: "Cái gì? Tại sao lại như vậy?"

Thiếu nữ lắc lắc đầu cười hi hi nói: "Nhưng mà, người đừng có sợ. Dù ta có muốn người chết cũng không có dễ dàng đâu. Bởi vì ta không có một con sủng vật công kích nào cả. Ca ca, huynh có gì ăn không. Ta đói bụng lắm rồi."

Niệm Băng bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ta bỏ đi vội nên trên người không mang theo cái gì ăn được cả. Bất quá ta có thể đưa cho người chút tiền. Ở ngoài đường chẳng phải có bán rất nhiều đồ ăn sao? Người sao lại không ra đó mua chứ?"

Thiếu nữ bĩu môi nói: "Ta, ta lén ra bên ngoài nên trên người không có mang tiền. Mấy ngày nay chỉ toàn là uống sữa của nãi ngư nên mới không đói chết thôi. ca ca, huynh có thể mua cho ta chút gì ăn được không? Ta có thể dùng sữa Đạm Đạm để đổi với huynh."

Niệm Băng nhìn con nãi ngư mập mập hỏi: "Nó tên là Đạm Đạm à?"

Ánh mắt của thiếu nữ chợt lóe lên tia dị quang: "Đạm Đạm, sao không hành lễ với ca ca chứ?"

Đạm Đạm kêu lên một tiếng, hai chân trước gõ nhẹ, cả người mập mập của nó từ từ bay lên không trung. Niệm Băng lúc này nhìn thấy rõ dưới bụng nó là tám đầu vú hồng hồng. đúng lúc này, dị biến chợt xảy ra. Tám đầu vú của đạm Đạm chợt phun ra tám đạo nhũ sắc quang mang như thiểm điện đánh tới Niệm Băng.

Niệm Băng không phải là võ sĩ, hơn nữa dù cho phản ứng nhanh thì trong con hẻm nhỏ này muốn tránh cũng tránh không được. Lúc này ma pháp quyền trực mới phát huy tầm quan trọng của nó. Lam sắc quang mang chợt bùng lên dựng lên một bức tường bằng trước mặt Niệm Băng đỡ lấy đòn công kích. Tám đạo bạch sắc quang mang sau khi đánh vào tường bằng thì tạo thành tám cái lỗ to đùng. Niệm Băng không nghi ngờ gì nữa, tám đạo nhũ sắc này chính là phát ra từ tám núm vú của nãi ngư, dưới tình huống không phòng bị thì tám đạo nhũ sắc này hoàn toàn dễ dàng có thể xuyên qua cơ thể của mình.

Hữu thủ khẽ phát lên, hỏa diễm thân chi thạch từ trong không gian giới chỉ xuất hiện. Niệm Băng cẩn thận niệm một câu ma pháp, cảnh giác nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ thấy Niệm Băng đỡ được công kích của nãi ngư, không kìm được kinh hãi nhìn: "Người cũng là ma pháp sư?"

Niệm Băng gật đầu nói: "Đương nhiên, bằng không thì trước đó sao ta có thể cảm giác được ma lực ba động của người chứ?"

Thiếu nữ bĩu môi nói: "Cũng không còn cách nào khác, ta nhất định phải giết người mới được. Bằng không, để ba ba biết ta tiết lộ bí mật ma pháp bản thân thì sau này sẽ không cho ta ra ngoài đâu. Xin lỗi người, ca ca."

Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt thiếu nữ làm cho Niệm Băng khó mà tìm ra mối liên hệ giữa thiếu nữ và sát nhân ở chỗ nào. Nhưng hắn không dám khinh thường chút nào. Nữ hài tử có thể sử dụng triệu hoán thuật trước mặt tuyệt không hề đơn giản.

Niệm Băng ý thức lui lại về sau một bước. Nãi ngư tên Đạm Đạm từ từ bước lại trước thiếu nữ, hai mắt nhìn chăm chăm Niệm Băng tựa hồ như có chút gì đó khinh thường. "Ừm."

Gầm lên một tiếng, hai chân trước giơ lên, lại tám đạo sữa bắn thẳng về Niệm Băng, chỉ là tốc độ thì nhanh hơn trước nhiều.

Hữu thủ của Niệm Băng nắm chặt hỏa diễm thần chi thạch đưa ra phía trước. Một đạo tử sắc hỏa diễm phát ra ngưng tụ thành một tấm hỏa thuẫn chắn trước mặt. Đây chính là một tứ giai ma pháp gọi là tử viêm thuẫn, là ma pháp mà Niệm Băng đã chuẩn bị trước đó, có tác dụng sinh ra nhiệt độ, chuyên dùng để phòng như băng hệ ma pháp. Lúc này dùng tử viêm thuẫn để đối phó ngư nãi (sữa trâu hay sữa bò...ko rõ lắm) thì không thỏa đáng lắm. Tuy nhiên, mặc dù lực công kích của ngư nãi cũng khá mạnh nhưng khi tiếp xúc với tử viêm tức thì bị bốc hơi. Chỉ trong nháy mắt khắp không gian tràn ngập mùi sữa, tử viêm thuẫn chỉ tản ra hơi nóng chứ không hề bị hư hao gì.

Băng vào ma khổng lực vượt xa với ma pháp sư đồng cấp, hữu thủ của Niệm Băng khống chế tử viêm thuẫn tiến lên trước một bước rồi nhìn con nãi ngư mập ú nói: "Người ngoại trừ nãi ngư này ra không còn kỹ năng nào khác nữa sao? Dạng ma thú như thế này ta không hiểu sao người lại có thể sinh tồn được. Nếu như con nãi ngư hết cách thì người sẽ làm gì?"

Mặc dù con nãi ngư trước mặt so với nãi ngư phổ thông không có gì khác biệt nhưng từ công kích của nó cho thấy nó là một ma thú. Chỉ là năng lực quá yếu, tựa hồ như chỉ có thể dùng sữa để công kích thôi.

Nãi ngư nhìn tử viêm thuẫn trước mặt Niệm Băng dường như có vẻ e ngại, nó quay đầu nhìn chủ nhân, kêu lên mấy tiếng.

Thiếu nữ từ sau nãi ngư lộ đầu ra kinh dị nhìn Niệm Băng nói: "Ca ca, người vẫn còn chưa chết sao! Vừa rồi là băng, bây giờ lại là hỏa. Sao ta chưa từng nghe nói có loại ma pháp sư như vậy nhỉ?"

Thâm tâm Niệm Băng thoáng kinh hãi, ý thức được mình vô ý đã để lộ bí mật ra nhưng Niệm Băng vẫn bình tĩnh nói: "Vừa rồi là ma pháp quyền trực, còn bây giờ chính là ma pháp của ta. Cô nương, nếu như người không muốn con nãi ngư của người thành nãi ngư quay thì mau tránh ra đi."

Thiếu nữ tựa hồ như khó khăn: "Nhưng, ngư ngư của ta có thể giết người mà! Ta nếu đem nó trở về không gian của ta thì làm sao mà giết người đây?"

Bộ dạng của thiếu nữ rất khả ái khiến cho Niệm Băng nhìn hoài cũng không tìm ra chút dấu vết gì.

Niệm Băng buồn cười nói: "Trước giờ người chưa từng giết người sao?"

Thiếu nữ lắc đầu: "Không có. Bất quá khi ba ba giết người xong thì mù mù ở bên cạnh cứ cùng ba ba cãi nhau loạn cả lên, chán chết đi được. Vì vậy ta mới bỏ trốn ra ngoài đây."

Niệm Băng nhìn thiếu nữ chưa hiểu chuyện đời trước mặt, trong lòng chợt nảy sinh một tình cảm khó tả. Đây không phải là tình cảm nam nữ mà chỉ là tình cảm quan tâm của huynh muội.

"Thế này đi, người đem con nãi ngư này trở về không gian của người, ta mời người đi ăn, có được không?"

Thiếu nữ ngoảnh đầu suy nghĩ rồi nói: "Đúng a! Ăn xong rồi giết người cũng không muộn, Ba ba dữ lắm, ta cũng không còn cách nào khác. Ca ca, người đừng trách ta nha!"

Niệm Băng vung tay hóa giải tử viêm thuẫn nói: "Đi theo ta."

Dứt lời, lấy tay kéo cái mũ xuống đi ra khỏi con hẻm. Trên người Niệm Băng lúc này có rất nhiều ma pháp quyền trực, không sợ bị thiếu nữ đánh lên.

Thiếu nữ cao hứng hô lên một tiếng, hai tay đập lại trước ngực, lẩm nhẩm niệm câu gì đó: "Đạm Đạm, thu."

Hồng quang lóe lên, con nãi ngư mập ú tức thì biến mất. Trước khi đi nó còn khề gầm lên mấy tiếng.

Thiếu nữ đi đằng sau Niệm Băng, hai người một trước một sau cùng tiến ra ngoài đường lớn. Niệm Băng khẽ cúi đầu, lắng nghe tiếng bước chân của thiếu nữ và từ từ tiến ra hướng thành bắc. Nếu không ly khai khỏi Băng tuyết thành thì chắc Niệm Băng đã dẫn thiếu nữ đến Thanh Phong trai ăn uống một bữa. Chỉ là bây giờ thì không được. Hiện tại, Niệm Băng còn đang muốn trốn sợ còn không kịp.

Đi khoảng nửa canh giờ, thiếu nữ cuối cùng cũng không chịu nổi cảnh im lặng, tăng tốc đi bên cạnh Niệm Băng: "Ca ca, bụng ta bây giờ đói lắm, chân muốn nhuyển ra rồi, đi không nổi nữa. Bao giờ thì mới có thể ăn được vậy ca ca?"

Niệm Băng quay nhìn thiếu nữ đang thấp hơn mình cả cái đầu nói: "Đừng nóng, chúng ta đi tới một nơi này. Lúc đó ca ca sẽ tự thân làm đồ ăn cho người ăn."

Không hiểu vì sao khi nhìn thấy ánh mắt đen láy của thiếu nữ, trong lòng Niệm Băng bỗng nảy sinh cảm giác đáng thương.

Thiếu nữ tròn mắt xoay tròn nói: "Ca ca, người công ta có được không? Chân ta thật đi hết nổi rồi."

Niệm Băng ngăn người sững sốt. Hắn cao lắm cũng chỉ hơn thiếu nữ ba tuổi, nay lại nghe thiếu nữ chủ động nói mình công bất giác mặt ửng đỏ nói:

"Vậy sao được. Nam nữ hữu biệt mà."

Thiếu nữ bĩu môi: "Người gạt ta. Ba ba chẳng phải công ta hoài hay sao?"

Niệm Băng cười khổ: "Vậy sao giống nhau chứ. Ông ấy là ba ba của người mà."

Thiếu nữ nói: "Người nếu không muốn công ta thì ta sẽ tìm nơi nào không có ai gọi Đạm Đạm ra chỗ ta vậy."

Niệm Băng vội lắc đầu nói: "Vậy càng không được. Cưỡi một con đại ngư đi trên đường dễ bị người khác chú ý lắm."

Mục đích của Niệm Băng chính là lặng lẽ ly khai Băng Tuyết thành. thăng thần mà nói thì chính bản thân Niệm Băng cũng không hiểu vì sao lại rước lấy mối phiền toái lớn như vậy.

Thiếu nữ đưa hai tay nhỏ nhắn ra nói: "Vậy thì người phải công ta."

Thở dài một hơi, Niệm Băng bắt đầu cúi người xuống. Dù gì thì cô ta cũng chỉ là một tiểu cô nương thôi. Thiếu nữ hoan hô một tiếng nhảy lên lưng Niệm Băng. Mặc dù Niệm Băng không phải xuất thân võ sư nhưng đứng từ góc độ người bình thường thì thân thể hắn kiện tráng hơn nhiều. Thân hình thiếu nữ rất nhẹ, công cũng không tốn sức bao nhiêu. Cứ như vậy, Niệm Băng cõng thiếu nữ đi qua đường lớn rẽ vào các con hẻm, tiến về hướng mục tiêu của mình.

Chừng sau một bữa cơm, Niệm Băng có chút mệt nhọc đặt thiếu nữ xuống. Lúc này trên đầu Niệm Băng đã lấm tấm mồ hôi. "Xuống đi, tiểu tử tông. Chúng ta tới nơi rồi."

"Thủy Hỏa Thiết khí phô, ca ca, nơi này đồ ăn ngon lắm à?" Thiếu nữ kỳ quái hỏi.

Niệm Băng không trả lời, đi tới trước cửa gỗ vài cái. "Ai đó?"

Một thanh âm dịu dàng quen thuộc vang lên. Niệm Băng chợt cảm thấy trong lòng như có chút nóng bừng. Không biết từ lúc nào trong thâm tâm của Niệm Băng đã khắc ghi hình bóng của Phượng Nữ. "Phượng Nữ, là ta, Niệm Băng."

Cửa mở ra, Phượng Nữ mặc một màu bạch y hiện ra. Nhìn thấy Niệm Băng, thần sắc của Phượng Nữ chợt trở nên lạnh nhạt: "Thì ra là Băng Hỏa ma trù đại giá quang lâm. Nhà của ta nhỏ nhỏ như vậy, không biết có gì ỷ khuất không đây?"

Niệm Băng nhìn Phượng Nữ cảm thấy nàng dường như xinh đẹp hơn, toàn thân Phượng Nữ như tỏa ra một khí chất cao quý: "Phượng Nữ, người, ta...."

Nhất thời, Niệm Băng cũng không biết nói gì cho phải.

"Chào tỷ tỷ, bụng ta đói lắm rồi nè." Thiếu nữ từ sau lưng Niệm Băng lộ đầu ra, hai con mắt to tròn lộ vẻ tò mò.

Phượng Nữ nhìn thiếu nữ khả ái bất giác kinh ngạc lờm lờm Niệm Băng hỏi: "Cô ta là ai?"

Niệm Băng cười khẽ: "Nàng ta là do ta ngẫu nhiên gặp trên đường. Theo như lời nàng ta nói thì khi rời nhà, nàng ta không mang theo tiền."

Phượng Nữ nghi hoặc nhìn Niệm Băng hồi lâu rồi có vẻ không thoải mái mở cửa: "Các người vào đi."

"Thế là sắp được ăn rồi."

Thiếu nữ reo to một tiếng rồi chạy vụt vào. Khi Niệm Băng đi ngang qua Phượng Nữ thì nghe thấy nàng nói khẽ: "Nếu ta biết người lừa gạt trẻ vị thành niên thì đừng trách ta sao không khách khí."

Niệm Băng ra vẻ vô tội: "Nàng nhìn ta giống loại người đó sao?"

Phượng Nữ hừ lạnh: "Tri nhân tri diện bất tri tâm. Ai mà biết người là loại người nào."

Dứt lời, Phượng Nữ không khỏi bật cười rồi theo Niệm Băng tiến vào trong, ánh mắt của lúc này Phượng Nữ long lanh thật khiến động lòng người.

"Tỷ tử, ở đây tỷ có gì ăn ngon không. Ta đói lắm rồi."

Thiếu nữ chạy tới cạnh Phượng Nữ, không hề e dè nắm lấy tay Phượng Nữ lắc lắc.

Phượng Nữ nhu mì nói: "Tiểu muội muội, người tên gọi là gì! Ra khỏi nhà mà không nói cho ai biết sao? Có lẽ người nhà của người sẽ lo lắng lắm."

Niệm Băng gật gật đầu: "Đúng a, ta cũng thật vô tâm không biết tên người là gì nữa. Mà nè, sao ta lại không thể gọi người là tiểu muội muội được mà nàng ấy thì được vậy?"

Thiếu nữ trừng mắt nhìn Niệm Băng: "Bởi vì tỷ tử xinh đẹp! Ta tên là Hy Vân. Thật ra ta rất dễ thương, khả ái như con mèo nhỏ vậy, vì vậy ba ba mẹ mẹ hay gọi ta là miêu miêu. Các người gọi ta như vậy cũng được."

Phượng Nữ liếc nhìn Niệm Băng: "Miêu miêu, muội đừng để ý tới hấn làm gì. Niệm Băng, người mau làm đồ ăn đi. Trong nhà bếp đã có sẵn đồ rồi. Hừ, mấy ngày nay ta đều ăn được rất ít. Tất cả đều do người hại ta. ta cũng muốn xem xem tới khi nào thì người mới trở lại đây."

Niệm Băng ngăn người nói: "Ta, ta chẳng phải đã nói qua là trong thời gian này ta không thể đến sao?"

Phượng Nữ tức giận nói: "Mau đi làm đồ ăn đi, lát nữa mới tính toán với người. tiểu muội muội, người ngồi nghỉ một chút nhé."

Dứt lời đưa tay kéo cái ghế để Miêu Miêu ngồi xuống.

Niệm Băng bắt lực lắc đầu, chỉ còn biết đi xuống bếp. Hiện tại, có thể dùng liễu mệnh lệnh để Niệm Băng cam tâm tình nguyện xuống bếp nấu ăn thì ngoài Tra Cực đã ""sớm chết"" ra thì trước mắt chỉ còn có Phượng Nữ mà thôi.

Đồ ăn trong bếp không có nhiều, hầu như chỉ là mấy loại rau cỏ. Nhưng qua tay Niệm Băng xử lý thì chỉ độ nửa canh giờ sau, bốn món ăn bốc hương nghi ngút đã được mang lên.

"Oa, thật là thơm quá! Ca ca, vì sao cơm này lại có màu xanh vậy?" Miêu miêu trong tay mân mê mấy hạt cơm hỏi.

Niệm Băng khẽ cười: "Đó là do ca ca dùng rau hấp lên trên khiến cho chất dinh dưỡng trong rau được hấp thụ hết vào hạt cơm. Như vậy không những giữ được mùi thơm mà cũng đủ chất dinh dưỡng nữa. tiếc là chỉ có rau thôi. Nếu không, người đem con trâu kia ra đây, ca ca sẽ làm món thịt trâu cho người ăn."

Miêu miêu rõ ràng bị Niệm Băng dọa cho giật mình: "Không được, ngư ngư không thể ăn được! Ngư ngư còn cấp sữa cho miêu miêu uống nữa"

Phượng Nữ nghi hoặc nhìn Niệm Băng: "Ngư? Ngư ở chỗ nào?"

Miêu miêu trừng mắt nhìn Niệm Băng: "Không được nói. Tỷ tử, cái này Miêu Miêu không nói cho tỷ biết được. Băng không tỷ phải chết đó."

Nghe thiếu nữ nói như vậy, Phượng Nữ càng thấy tò mò: "Vậy sao chỉ có Niệm Băng biết được?"

Miêu Miêu vừa ăn một miếng lớn vừa trả lời: "Đợi lát nữa ta ăn xong sẽ giết chết ca ca! Ai kêu hử biết bí mật của ta làm chi."

Phượng Nữ thất kinh nhìn Niệm băng: "Nó muốn giết người sao?"

Niệm Băng nhún vai trả lời: "Nó vừa mới biết chuyện, ai kêu ta biết bí mật của nó làm gì? Để cho nó giết cũng tốt, cũng có lẽ sau này không còn cơ hội thấy mặt nó nữa."

Phượng Nữ thoáng biến sắc: "Người phải đi sao?"

Niệm Băng gật đầu: "Ta phải đi rồi. Việc băng hỏa ma trừ chặc người cũng biết. Quốc vương của Băng Nguyệt đế quốc đã ra lệnh kêu ta tiến cung. Nếu như không đi chỉ sợ sau này không còn tự do nữa. Phượng Nữ, Chánh Dương đao thế nào rồi?"

Ánh mắt của Phượng Nữ lấp lánh quang mang kỳ dị, hồi lâu mới gật đầu: "Đã hoàn thành từ mấy ngày trước. Người đi cũng tốt. Có lẽ khi người đi, ta cũng sẽ ly khai nơi này."

Niệm Băng kinh ngạc hỏi: "Người cũng muốn đi sao?"

Mục quang của Phượng Nữ kỳ lạ nhìn Niệm Băng: "Thật ra khi người tới thì lúc đó ta đã đang muốn bỏ đi rồi. Nơi này thật ra không có gì để cho ta lưu luyến. Chỉ là vì người mà ta phải lưu lại đây mấy tháng. Sau khi Chánh Dương đao hoàn thành thì cũng là lúc ta nên đi."

Thâm tâm của Niệm Băng bất giác sinh ra cảm giác không ổn: "Vậy chúng ta sau này có thể gặp lại không? Rời khỏi đây, người tính đi đâu?"

Phượng Nữ nín thở xuống khiến cho Niệm Băng không nhìn thấy hồng quang đang lóe lên trong mắt nàng. Miêu Miêu thì ngẩng đầu lên nhìn Phượng Nữ, đôi mắt to đen bất giác lộ nét kinh dị. Phượng Nữ nói: "Có lẽ ta sẽ đi Lăng Nguyệt đế quốc vì ta cần phải tìm một thứ tại đó. Nếu như có duyên, có lẽ chúng ta sẽ gặp lại"

Niệm Băng nghĩ Phượng Nữ chính là muốn tìm quảng thạch nên cũng không nghi ngờ, tiếc nuối nói: "Đáng tiếc ta đáp ứng một bằng hữu tới Áo Lan đế quốc, bằng không chúng ta có thể đi chung với nhau rồi"

Bữa ăn nhất thời rơi vào tĩnh lặng. Người ăn nhanh nhất có lẽ là Miêu Miêu. Mặc dù tài liệu trong tay của Niệm Băng chỉ là những thứ đơn giản nhưng điều đó càng tôn thêm sự tinh xảo trong trù nghệ của hử. Miêu Miêu thể hiện cho mọi người thấy cơ thể không hề tỉ lệ thuận với sức ăn của mình. Đại đa số món ăn đều rơi vào bụng nàng. Một người có sức ăn không kém như Phượng Nữ lúc này cũng ăn rất ít. Thỉnh thoảng, nàng lại đưa mắt nhìn Niệm Băng, trong ánh mắt lộ ra vẻ do dự tựa hồ như có gì đó khiến cho nàng vô pháp hạ quyết tâm.

Bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc. Phượng Nữ vừa muốn thu dọn thì bị Niệm Băng cản lại: "Đã lâu rồi ta không tới. Lần này để ta thu dọn cho."

Dứt lời, Niệm Băng nhanh chóng thu dọn, bước nhanh xuống nhà bếp.

Niệm Băng vừa mới đi, Miêu Miêu tức thì nắm lấy tay Phượng Nữ, khẽ hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ không phải là người của Phượng tộc à?"

Vừa nghe thấy vậy, cả người Phượng Nữ chấn động, toàn thân khí nóng bắt đầu tỏa ra, nắm lấy tay Miêu Miêu trầm giọng hỏi: "Người làm sao biết được? Rốt cuộc người là ai?"

Miêu Miêu ra vẻ đau đớn: "Tỷ tỷ, người làm đau Miêu Miêu. Trên người tỷ có khí tức của phượng hoàng mà! Vì vậy Miêu Miêu mới biết được. Lúc trước, ba ba đã có lần dẫn ta qua phượng tộc của tỷ."

Trong đầu của Phượng thoáng hiện lên một cái tên: "Người là con gái của long triệu hoán sư Hi Lạp Đức?"

Miêu Miêu nói: "Đúng a! Đúng a! Tỷ tỷ, người cũng biết cha ta phải không?"

Quang mang trong mắt Phượng Nữ lóe lên, khuôn mặt đang nghiêm túc dần trở nên hòa hoãn: "Biết, đương nhiên là biết. Thiên tài trong bạch nhân triệu hoán sư Hi Lạp Đức, ta sao lại không biết chứ? Lần trước, các người tới phượng tộc tính ra cũng đã mười năm trước rồi. Phụ thân của người cũng đã từng giúp chúng ta

không ít. Ông ta đúng thật là một thiên tài, có thể tu luyện triệu hoán thuật tới trình độ đó, thật khiến cho người ta khó mà tin được. Đáng tiếc, triệu hoán thuật của ông ấy lại nghiêng về hắc ám quá nhiều. Bất quá xem bộ dạng của người thì hình như lại không chịu ảnh hưởng gì mấy. Miêu Miêu, vừa rồi người nói là phải giết Niệm Băng, có phải là vì hắn biết người biết triệu hoán thuật không?”

Miêu Miêu gật đầu nói: “Đúng là vì lý do đó! Ba ba đã từng nói qua, nếu để cho người ngoài biết ta biết triệu hoán thuật thì phải lập tức giết chết người đó. Bằng không, tộc nhân của ta sẽ chịu sự tấn công của đám người xấu. Tỷ tỷ, hắn là một ma pháp sư đó, không phải dễ giết đâu. Người giúp ta giết hắn được không? Ba ba thường nói phượng tộc trời sanh là chiến sĩ, người nhất định sẽ giết được hắn.”

Phượng Nữ khẽ cười nói: “Miêu Miêu ngoan, nghe lời tỷ tỷ đừng giết hắn nữa. Hắn là một người tốt, sẽ không tiết lộ bí mật của người đâu. Nếu sau này ba ba của người của hỏi thì người cứ nói với ông ta là phượng hoàng chi nữ (ko lẽ dịch cái này là con của phượng hoàng trời????) đứng ra đảm bảo. Như vậy ba ba của người sẽ không trách người nữa, vậy được không?”

Miêu Miêu gật đầu cười hì hì: “Được a! Miêu miêu cũng không muốn giết người đâu. Tỷ tỷ, cảm ơn người nha. Không giết người thật là tốt, Niệm Băng ca ca làm đồ ăn ngon lắm. Ta thật không muốn giết hắn chút nào.”

Phượng Nữ ra vẻ tức giận: “Cái con nha đầu người, học được một chút triệu hoán thuật đã bỏ nhà đi. Người mà muốn giết hắn thì ít nhất cũng phải chuyên tâm theo học ba ba người năm năm nữa. Hắn không có đơn giản đâu. Băng hỏa đồng nguyên ma pháp cùng triệu hoán thuật nhà người đều là thần bí như nhau. Miêu Miêu, người phải nhớ kỹ, trước mặt hắn không được tiết lộ thân phận của tỷ tỷ ra.”

Miêu Miêu tròn mắt nói: “Tỷ tỷ, người yên tâm. Miêu miêu ngoan lắm, sẽ không nói ra đâu.”

”Ngao? Ngao mà bỏ nhà ra đây sao? Miêu Miêu, đợi ta giúp Niệm Băng ca ca xong sẽ đưa người về nhé. Người tự mình chạy ra đây, chắc ba ba mụ mụ của người lo lắng lắm.”

Miêu Miêu chu miệng nói: “Không cần đâu. Ở nhà chán lắm. ba ba ngày nào cũng kêu ta nhìn cái thủy tinh cầu đến phát chán, nói là cái gì có thể luyện tinh thần lực gì đó, chán muốn chết, một chút cũng không vui tí nào. Không dễ gì mà trốn ra ngoài được, Miêu Miêu phải chơi mấy ngày rồi tính tiếp.”

Phượng Nữ nhún mày nói: “Nhưng mà ba ba của người sẽ lo lắng lắm. Không lẽ người muốn bọn họ lo lắng hay sao? Miêu Miêu nghe lời đi, bằng không tỷ tỷ sẽ ép người phải về đó.”

Với giao tình giữa phượng tộc và phụ thân Miêu Miêu, việc này Phượng Nữ nhất định phải làm.

Miêu Miêu cúi đầu lí nhí nói: “Vậy được rồi, ta theo tỷ tỷ về là được mà.”

Đúng lúc này, Niệm Băng cũng đã thu dọn xong từ nhà bếp đi lên cười nói: “Hôm nay ta nấu ăn không ít không ngờ vậy mà cũng ăn hết. Miêu Miêu, ta thấy người đừng gọi là Miêu Miêu mà kêu là Trư Trư mới đúng.”

Miêu miêu đột nhiên nói: “Đúng a, tỷ tỷ, ở đây người còn có gì ăn không, sủng vật của Miêu Miêu vẫn còn chưa được ăn gì hết, bọn nó nhất định là đói lắm. Chỉ có Đạm Đạm nãi ngư là ngoan nhất, còn những con kia không ngoan. Có gì ăn cũng được mà.”

Niệm Băng kinh dị nói: “Miêu miêu, người sao lại nói ra....”

Miêu miêu cười nói: “Tại tỷ tỷ là người tốt! Ta đã sớm kể cho tỷ tỷ nghe rồi.”

Niệm Băng kỳ lạ nhìn Phượng Nữ. Hắn thật không thể hiểu sao trong thời gian ngắn ngủi mà Phượng Nữ lại có thể mua chuộc được Miêu miêu. Xem ra mị lực của mình so với Phượng Nữ còn kém xa.

”Miêu Miêu, sủng vật của người cũng cần phải ăn sao?”

Miêu Miêu nói: “Đương nhiên là phải ăn chứ. Bình thường chúng nó ở trong không gian của ta, nhưng qua một khoảng thời gian thì phải ăn gì đó. Chỉ là gần đây không có gì ăn, đành phải để cho bọn nó uống sữa của Đạm Đạm thôi. Từ khi rời nhà tới giờ, bọn nó chưa ăn được gì cả.”

Phượng Nữ cười nhẹ: “Vậy người gọi bọn nó ra đây. Ở đây tỷ tỷ mặc dù không có thịt nhưng lượng thực thì có đủ.”

Miêu Miêu hưng phấn reo lên: "Tốt quá, cuối cùng cũng có thể thả bọn chúng ra rồi, không thì chắc bọn chúng chết đói mất. Ca ca, tỷ tỷ, để cho các người chiêm ngưỡng tứ đại triệu hoán thú của ta. Ta Hi Vân triệu hoán người, ra đi, sủng vật của ta, Diễm Diễm."

Hồng sắc lục mang tinh lại xuất hiện trên mặt đất. Niệm Băng có thể cảm nhận rất rõ tinh thần lực tràn ngập trong không gian so với mình còn mạnh hơn rất nhiều. Hồng quang lóe lên, trên mặt đất tức thì hiện ra một con vật, nhìn kỹ thì ra là một con chuột to đùng.

Đại lão thử này có thân dài khoảng 3,73 mét. Nếu như án theo tỉ lệ mà nói thì nó so với con nãi ngư còn mập hơn. Ngoại trừ hàm răng cùng cái đuôi ra thì cả người con chuột như một quả cầu màu xám. Vừa mới xuất hiện, cái mũi đen bóng của đại lão thử đã héch lên không ngừng ngửi ngửi. Khi cái mũi hướng tới phía Phượng Nữ thì cả người chợt run bắn lên, nằm yên trên mặt đất.

Nhìn thấy con chuột mập ù như vậy, thân một một trù sư, Niệm Băng trong lòng thầm nhủ: "Nếu như cạo hết lông rồi đem mỡ bôi khắp da nó, thêm một chút lửa nữa thì mùi vị chắc chắn sẽ rất ngon đây."

Miêu Miêu nói: "Đại lão thử này là một con lười biếng nhất trong đám sủng vật của ta, cả ngày nó chỉ biết ăn với ngủ, ngủ rồi ăn. Để nó làm việc là khó nhất. Ta Hi Vân triệu hoán người, ra đây, sủng vật của ta, Na Na."

Hồng quang lại lóe lên, lần này là một con hỏa hồng hồ ly. Hồ ly xuất hiện bên cạnh lão thử rõ ràng là bé nhỏ hơn rất nhiều. Hai con mắt của nó liếc qua liếc lại, cái miệng khe hở nụ cười quái dị rồi nhảy lên lưng của đại lão thử nằm lên đó. Diễm Diễm khe khẽ kêu lên mấy tiếng bất mãn. Hồ ly đưa mắt chuẩn bị như đang muốn tác quái thì chợt cảm thụ được khí tức từ Phượng Nữ truyền tới, tức thì dụng cái đuôi che cái đầu lại, nằm yên không nhúc nhích.

35. Chương 34 - Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao

"Nó là giáo hoạt nhất, hay khi dễ các bảo bối nhi khác. Đặc biệt là thích khi dễ Diễm Diễm. Nhân danh Hi Vân ta triệu hoán người ra đi sủng vật của ta Quan Quan."

Hồng quang lóe lên trên tay Miêu Miêu, quang mang lập lòe, một con tiểu trư xuất hiện trong lòng Miêu Miêu, tiểu trư toàn thân màu hồng nhạt, mới vừa xuất hiện đã nằm trong lòng Miêu Miêu lắc cái mõng tròn lẳn, thân thể nó còn chưa lớn bằng lão thử Diễm Diễm, chỉ dài khoảng ba mươi phân.

Niệm Băng nhìn thấy tiểu trư màu hồng đáng yêu không nhịn được thốt :

"Làm là lợn sữa nướng thì quá ngon !"

Lời vừa ra khỏi miệng, hần nhất thời đón nhận ánh mắt phẫn nộ. Miêu Miêu cảm tức nhìn Niệm Băng, "Ca ca, người đang nói cái gì? Không cho người chạm tới Quan Quan. Nó đáng yêu như vậy, người, người lại muốn nướng nó để ăn. "

Niệm Băng ngượng ngùng :

"Xin lỗi Miêu Miêu, đó là thói quen nghề nghiệp của ta mà thôi. "

Miêu Miêu hừ một tiếng nói :

"Quan Quan là đáng yêu nhất khi nó sinh ra đã phi thường sạch sẽ đáng yêu cái tai thỉnh thoảng lại dựng thẳng đứng lên giống như một tiểu trư quan (ND : không hiểu, đoán là giống mũ của quan), ta liền gọi nó là Quan Quan, Quan Quan đừng sợ có tỷ tỷ bảo vệ người không có ai dám xúc phạm tới người "Tiểu trư rúc đầu trong lòng Miêu Miêu chỉ lộ ra chiếc mõng tròn xoe đang lúc lắc. Nghe Miêu Miêu nói xong, lá gan của nó tựa hồ lớn thêm một chút lộ đầu ra khỏi lòng Miêu Miêu, khi cặp mắt hí tịt nhìn thấy Phượng Nữ ngạc nhiên là lại không hề sợ hãi tựa hồ còn có chút hưng phấn trong cặp mắt hí xuất hiện một vầng đỏ sậm.

Phượng Nữ trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc, nói :

”Miêu Miêu, sủng vật này của ngươi có nguồn gốc thế nào? ”.

Miêu Miêu hì hì cười đáp :

”Đương nhiên là do ba ba nuôi dưỡng, bất quá chúng hình như còn chưa hoàn toàn thành hình, ta sợ một mình đi tịch tịch, nên đã đem chúng theo cùng. Dù sao chúng với ta cũng có khế ước. Nhân danh Hi Văn ta triệu hoán ngươi. Ra đi, sủng vật của ta, Đạm Đạm.”

Miêu Miêu triệu hoán sủng vật còn lại, thân thể to lớn của nai ngưu (ND : trâu sữa/bò sữa) vừa xuất hiện nhất thời che mờ ba sủng vật còn lại rống ồ ồ hai tiếng rồi đi tới gần bên Miêu Miêu.

Nghe được tiếng nai ngưu kêu, hồ ly Na Na vẫn đang dựa trên lưng lão thử Diễm Diễm đột nhiên ngẩng đầu, cặp mắt nhỏ lộ vẻ tức tưởi. Nhoài một cái, thân ảnh đỏ rực nhất thời đã nằm ở dưới bụng nai ngưu, khi nhìn kỹ thì thấy nó nằm dưới một đầu vú của nai ngưu, đang mút chùn chụt.

Miêu Miêu bất mãn nói :”Na Na, ngươi là không thông minh nhất .”

Một đầu trư, một đầu ngưu, thêm một hồ ly cùng một lão thử, cấu thành tứ đại triệu hoán thú của Miêu Miêu mặc dù nhìn từ bề ngoài những sủng vật này cũng không có cái gì đặc biệt. Nhưng Niệm Băng lại mơ hồ cảm giác được, triệu hoán thú này không phải là đơn giản.

Phượng Nữ đi lấy một bao gạo từ trù phòng. Rồi vung ra nền đất, hôi sắc lão thử cùng phấn sắc tiểu trư Quan Quan cơ hồ đồng thời chạy đến, ở lì trong đám gạo không ra.

Nai ngưu phần nộ đích rống lên, muốn quăng hồ ly xuống, nhưng lúc này hồ ly đã nắm chặt lấy bụng nó, mặc cho nó nỗ lực thế nào, cũng vô pháp ngăn cản sữa không ngừng chui vào bụng hồ ly.

Miêu Miêu an ủi :

”Đạm Đạm. Ngươi thông minh một chút đi, nơi này không có gì mà Na Na có thể ăn được để nó uống sữa của ngươi, ngươi có muốn ăn gạo không?.”

Cặp mắt bò thao láo tràn ngập vẻ vô tội, Niệm Băng lại nghi ngờ, nếu hiện tại hồ ly nằm trên mặt đất nó sẽ lập tức một cước giẫm chết hồ ly rồi.

”Niệm Băng, chúng ta bắt đầu đi ”Thanh âm bình tĩnh của Phượng Nữ đột nhiên vang lên bên tai Niệm Băng. Niệm Băng nhìn về phía nàng, Phượng Nữ cũng đang nhìn hần. Nỗi buồn ly biệt tràn ngập trong lòng Niệm Băng, hần gật đầu, đáp :” Vậy thì làm phiền ngươi rồi .”

Phượng Nữ nhẹ nhàng bật lên lóe một cái đã tới cạnh chú tạo lô (ND : lò rèn) ở cạnh tường, Cửu Ly đầu khí màu đỏ sậm che lấp mái tóc dài màu đỏ. Khẽ quát một tiếng, chú lô nhìn cực kỳ nặng nề đã bị nàng nhắc lên, loáng một cái, đã đi tới giữa sân, đặt lô xuống, nhìn Niệm Băng, nói :”Chờ ta một chút .”

Một lát sau, các loại tài liệu đã được đặt dưới chú tạo lô hiển nhiên là dùng để đốt, cũng giống như Phượng Nữ không hiểu trù nghệ, Niệm Băng đối với chú tạo cũng nhất thiết bất thông, chỉ có thể đứng ở một bên yên lặng chờ đợi. Miêu Miêu ở một bên cùng của sủng vật của nàng chơi đùa, lão thử Diễm Diễm cực kỳ tham ăn một túi gạo thì đã có tám phần chui vào trong bụng nó, tiểu phấn trư Quan Quan mặc dù ăn ít hơn một chút, nhưng nó thủy chung vẫn còn đang ăn ngay cả ngẩng đầu cũng không thèm ngẩng.

Hồng quang chợt lóe, khí tức quen thuộc khiến Niệm Băng chú ý, Chính Dương đao chẳng biết lúc nào đã nằm trên chú lô, ở chuôi Chính Dương đao, điêu khắc hình một cái lỗ, hình dạng giống hệt Hỏa Diễm thần chi thạch của mình, nét điêu khắc có vẻ hơi thô ráp, hiển nhiên là do hỏa long giác này quá cứng rắn. Phượng Nữ đem Ly Thiên kiểm ra, hướng về phía Niệm Băng gật đầu, nói :” Ngươi kéo ống bễ cho ta, nhớ kỹ, động tác phải ổn định một chút .”

Chúng ta bây giờ bắt đầu. Phượng Nữ toàn thân tản ra khí tức nóng rực may là Niệm Băng ở phía bên đối diện, mới không bị ảnh hưởng bởi nhiệt khí trên người nàng. Hồng sắc quang mang mãnh liệt xuất hiện quanh thân thể nàng, tay chỉ về phía trước, một đạo hồng quang lập tức bắn vào trong lô. Hỏa diễm bốc lên rừng rực, nhưng cũng không phải hồng sắc hỏa diễm bình thường, mà là bạch sắc, chiếu sáng khắp cả sân. Mọi thứ cũng giống như trước đây luyện chế Thần Lộ đao, chỉ bất quá, lúc này Phượng Nữ có vẻ thông dong hơn nhiều so với Hoa Thiên trước kia, rất rõ ràng Cửu Ly đầu khí của nàng phải trên cả Hoa Thiên.

Khẽ quát một tiếng, Ly Thiên kiếm rời khỏi vỏ, một làn sóng lửa nóng rực từ Ly Thiên kiếm bắn lên chuỗi Chính Dương đao, bạch sắc hỏa diễm từ phía dưới bốc lên mạnh mẽ, lúc nó gặp quang mang từ Ly Thiên kiếm, lập tức biến thành màu xanh.

Không cần Phượng Nữ nhắc nhở, Niệm Băng vội vàng bắt đầu kéo ống bễ, ống bễ trong tay hắn được kéo theo quy luật, khiến cho bạch sắc hỏa diễm thủy chung vẫn duy trì trạng thái bình ổn. Ánh mắt Phượng Nữ vững vàng nhìn Chính Dương đao trong lò hỏa.

Đột nhiên, nàng khẽ quát một tiếng "Cửu Ly thiên hỏa" Bỏ qua bước ' Dĩ huyết vi dẫn ' trước đây Hoa Thiên đã dùng, Cửu Ly đấu khí trong nháy mắt đã chuyển từ màu đỏ sang màu xanh như mực, trong quang mang lập lòe, từ mũi Ly Thiên kiếm trực tiếp phóng vào lỗ rỗng trên chuỗi Chính Dương đao.

Niệm Băng một tay kéo ống bễ tay kia từ không gian chi giới lấy ra Hỏa Diễm thần chi thạch hướng về phía Phượng Nữ quát : "Tiếp lấy."

Hồng quang lóe lên, Hỏa Diễm thần chi thạch bay về hướng Phượng Nữ. Đôi mắt trong xanh như bầu trời kia của Phượng Nữ sáng ngời mặc lục sắc đấu khí trong nháy mắt biến thành diễm hồng sắc quang mang. Khi Hỏa Diễm thần chi thạch tiếp xúc với đấu khí trên thân thể nàng, phẳng phất đã biến thành một bộ phận trên thân thể nàng, lóe ra u lam sắc hỏa diễm, hỏa nguyên tố vô cùng khổng lồ phát ra rót vào trong lò hỏa.

Cho dù Niệm Băng có năng lực của hỏa hệ ma pháp sư, lại nhiều năm giữ hỏa diễm chi thạch trên người cũng chịu không nổi cái nóng bất thành linh này, phát ra một lam sắc băng thuần cấp thấp ngăn cản trước thân, hắn lập tức buông ống bễ, liên tiếp lùi về phía sau vài bước.

Miêu Miêu lúc này cũng đã có động tác. Hai tay khua nhanh trong miệng không ngừng thấp giọng nói gì đó, bốn con triệu hoán thú bảo bối lần lượt biến mất trong màn hồng sắc quang mang, hiển nhiên nàng là sợ cái nóng của hỏa diễm làm tổn hại đến triệu hoán thú của mình.

" Dung hợp " .Phượng Nữ quát một tiếng, Hỏa Diễm thần chi thạch hình hỏa diễm trượt trên Ly Thiên kiếm dài ba thước bảy tấc, chính xác khảm vào lỗ hổng trên chuỗi Chính Dương đao, lúc Hỏa Diễm thần chi thạch cùng đao hợp làm một, trên các đường nét thô ráp nhất thời phát ra quang hoa. Hỏa long giác cứng rắn phẳng phất đã thần phục u lam sắc hỏa diễm phát ra từ hỏa diễm chi thạch đã hoàn toàn vây chặt lấy nó. Dung vào một thể, tựa hồ chúng vốn nên ở cùng một chỗ.

Ánh mắt lẳng lẹ của Phượng Nữ nhìn thoáng qua thân hình Niệm Băng, Ly Thiên kiếm trong tay chuyển động hướng Niệm Băng bổ tới. Niệm Băng trong lúc vội vàng lập tức niệm động chú ngữ đưa cánh tay phải lên. Hắn niệm chú ngữ, mục đích cũng không phải để phòng ngự mà là để kìm hãm xúc phát ma pháp quyền trực trong ngực khiến chúng không thể hoạt động.

Kiểm quang hiện lên. Tiên huyết bắn ra, nhưng không có một giọt lãng phí đều được Cửu Ly đấu khí dẫn rơi lên trên chuỗi Chính Dương đao. Cả Chính Dương đao hoàn toàn biến thành màu đỏ lửa khí tức nóng rực bốc lên hồng sắc đao quang bốc lên như vàng thái dương lúc rạng đông phát ra tiếng rít mãnh liệt tựa hồ như đao đang ngâm xương, Niệm Băng đứng tại chỗ không hề động, ánh mắt nhìn chăm chăm lên Chính Dương đao, từ trên thân đao, hắn như đang thấy lại được thân ảnh của Tra Cự.

Trong tiếng rít trầm trầm, Phượng Nữ lui ra phía sau vài bước, thì thào : "Hỏa nguyên tố lực thật khổng lồ ! Đáng tiếc nó đã nhận chủ rồi. Nếu không phải là khối Hỏa Diễm thần chi thạch này, thay bằng bảo thạch bình thường tuyệt đối vô pháp tương khảm lên hỏa long giác. Thật không nghĩ tới. Một thanh bảo nhận cấp bậc thần khí đã sản sinh trong tay ta nhanh như vậy."

Niệm Băng lúc này đã quên hết thấy, trong mắt hắn, chỉ có Chính Dương đao đang lóe lên hồng sắc quang mang mãnh liệt, từng bước hướng về phía lò, tiếng rít của Chính Dương đao tựa hồ kêu gọi hắn, dường như Niệm Băng không hề cảm nhận được khí lưu nóng rực chung quanh lò hỏa, đưa tay ra trực tiếp chộp tới Chính Dương đao đang nằm giữa màn lửa.

Thanh âm rít gào đột nhiên tăng mạnh, Niệm Băng cũng đã nắm được chuỗi Chính Dương đao, trong phút chốc quang mang màu đỏ sậm phóng lên cao, hỏa ma pháp lực trong cơ thể Niệm Băng trong nháy mắt đã phát ra dày đặc thân cùng đao hoàn toàn hợp làm một, đình một tiếng vang nhỏ vốn Thần Lộ đao nằm trong không gian chi giới trung lại xuất hiện không hề dự báo trước, phong ấn ma pháp trận phía trên đã

bị thanh lam sắc quang mang phá vỡ khí tức băng lãnh mạnh mẽ bức khí tức nóng rực của Chính Dương đao sang bên phải.

Niệm Băng đưa tay trái ra nắm Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức trong tay, vô đao bắn sang một bên, băng hỏa hai luồng năng lượng khổng lồ không ngừng giao thoa trong cơ thể hắc vốn băng hỏa đồng nguyên toàn qua đang xoay tròn khuyết trương ra ngoài với tốc độ vô cùng lạ thường, da tay Niệm Băng lúc lam lúc hồng không ngừng biến hóa băng nguyên tố và hỏa nguyên tố trong không khí giống như thiêu thân lao đầu vào lửa hướng về phía hắc, lam sắc Thần Lộ cùng hồng sắc Chính Dương hình thành một đối lập rõ ràng.

Xoạt một tiếng, y phục trên người Niệm Băng đã không chịu được bị hai loại ma pháp lực khổng lồ mà đối nghịch xé toạc, trong tiếng kinh hô của Phượng Nữ cùng Miêu Miêu thân thể rắn chắc của Niệm Băng hiện ra lồ lộ. Từng tấc da thịt trên thân thể đều không ngừng lóe ra hồng, lam lưỡng sắc quang mang nhìn qua thật là quỷ dị.

Lúc này Phượng Nữ cùng Miêu Miêu đều đã xoay người sang chỗ khác, Phượng Nữ sợ khí tức phát ra trên người Niệm Băng thương tổn tới Miêu Miêu, khẽ điểm chân trên mặt đất, trong màn Cửu Ly dấu khí đậm đặc bay tới bảo vệ trước người Miêu Miêu kéo nàng núp trong lồng ngực mình.

”Tỷ tỷ, Niệm Băng ca ca làm sao vậy? Hắc sao lại phải cởi quần áo?” Miêu Miêu thấp giọng khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng bừng.

Khuôn mặt Phượng Nữ cũng đỏ chảnh kém chỉ bất quá vì do có màu sắc của Cửu Ly dấu khí màu đỏ trên mặt nàng cũng không hiển lộ rõ ràng, ho khan một tiếng, đáp :” Yên tâm đi, Niệm Băng ca ca của người không có việc gì, hắc là ma pháp sư, bảo thạch trên hai thanh đao lại đều là ma pháp bảo thạch cao cấp nhất, Chính Dương đao mới thành lập khi hỏa diễm thạch giao phó linh hồn cho thân đao liền tự nhiên phát ra năng lượng khổng lồ đánh động tới thanh băng đao, lúc này mới khiến cho ma pháp nguyên tố trở nên mãnh liệt xé rách y phục trên người hắc, đợi một hồi năng lượng thân đao ổn định trở lại là xong. Lúc này, hắc chắc là đang có thu hoạch không nhỏ .”

Đúng như lời Phượng Nữ, cơ duyên như thế khiến Niệm Băng hấp thu được ma pháp nguyên tố từ trong không khí rồi chuyển thành ma pháp lực của chính mình với tốc độ gấp mấy chục lần tốc độ bình thường, ma pháp lực từ từ tích tăng trưởng, khiến cho năng lực của hắc không ngừng trở nên mạnh mẽ, đồng thời cũng khiến tiếp cận gần với nguy cơ băng hỏa đồng nguyên khuynh sát lẫn nhau.

Băng Thần thấp.

Băng Tuyết nữ thần tế tự đang minh tượng mở choàng hai mắt,

”Lại xuất hiện rồi, lần này còn có một năng lượng đáng ghét tồn tại cùng, chẳng lẽ, chẳng lẽ là bị người của Hoa Dung đế quốc chiếm được? Băng Tuyết nữ thần chỉ thạch, ta cuối cùng sẽ tìm được người .”

Lam quang lóe lên, Băng Tuyết nữ thần tế tự đột nhiên biến mất khỏi lam sắc lục mang tinh.

Hồng, lam lưỡng sắc quang mang rốt cục cũng từ từ yếu đi, Niệm Băng cũng từ cảm giác kỳ dị nọ thanh tĩnh lại, tốc độ của băng hỏa đồng nguyên toàn qua trong cơ thể rõ ràng đã nhanh hơn vài phần so với trước kia, có thể cảm giác được sự tăng cường ma pháp lực, có thể xoay tròn chính là chuyện tốt, hắc thâm thở phào nhẹ nhõm, nhìn Chính Dương đao không ngừng phát ra hỏa lực mệnh mệnh trong tay, không khỏi khen : ”Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hạo quá tốt, năng lực của người tuyệt kém Thần Lộ !.”

Tiếng ho khan vang lên,

” Niệm Băng, người trước tiên nên tìm thứ gì che đậy thân thể đi .”

Niệm Băng ngẩng ra một lúc, rồi mới phát hiện y phục trên người đã biến mất, da tay bóng loáng toàn phơi bày ra ngoài đầu óc nóng rực sắc mặt nhất thời đỏ bừng, lập tức triệu hoán ra một bộ đồ y tay chân luống cuống mặc lên người.

Cảm giác khó có thể giấu nổi. Trước mặt hai nữ tử mà lỏa thể cái cảm giác thật muốn làm cho Niệm Băng đâm đầu chết đi cho xong. Niệm Băng ho khan một tiếng :

”Đúng a, thật xin lỗi, vừa rồi, cái này....”

Phượng Nữ quay nửa người lại thấy Niệm Băng đã mặc lại y phục , lúc đó mới dẫn Miêu Miêu quay lại.

”Được rồi, không cần phải giải thích. việc ngươi nhờ ta, ta đã hoàn thành. Ta không cần thù lao ngươi chỉ cần nhớ là nợ ta một lần là được. Góp ý với ngươi một lần, trên người ngươi dường như có mang ma pháp vật phẩm không gian trữ tồn. Nếu đã như vậy thì hai thanh bảo đao này không cần phải có vỏ làm gì. Bảo đao sắc bén như vậy cơ sao lại giấu đi sự sắc bén của nó chứ?”

Niệm Băng cúi đầu suy nghĩ tức thì hiểu rõ ý tứ của Phượng Nữ. Ma pháp sư khi đối diện với vũ giả có thể nhanh chóng phát ra ma pháp chính là mấu chốt thắng bại. Mà thanh đao nếu không có vỏ thì có thể dùng thay ma pháp trợ đồng thời mang pháp lực quán chú vào bảo đao càng dễ trong việc hấp thu ma pháp nguyên tố. Đưa mắt nhìn vỏ đao được chuẩn bị trước bên cạnh

Niệm Băng gật đầu nói:

”Ngươi nói không sai, Phượng Nữ. TA hiện phải lập tức rời đi khỏi đây. Khí tức của Thần Lộ đao, ta chỉ sợ sẽ khiến cho không lâu sau có người sẽ tìm tới đây. chúng ta mặc dù không cùng đường, nhưng cùng lý khai một nơi. Ngươi mau dọn dẹp các thứ đi”

Phượng Nữ đưa Ly Thiên kiếm vào vỏ cười nhẹ:

”Có gì mà thu dọn chứ, có nó là đủ rồi. Sự phụ lưu lại những thứ ở đây thì cứ để ở đây. Nói không chừng sẽ có lúc ta quay lại. Miêu Miêu, ngươi vui lòng ra ngoài trước đợi ta được không? TA có vài câu muốn nói riêng với Niệm Băng ca”

Khuôn mặt khả ái của Miêu Miêu chợt rạng rỡ :

”Được chứ! tỷ tỷ, các người nhanh một chút nha ta ra ngoài trước đây”

Dứt lời liền chạy ra ngoài.

Phượng Nữ đưa mắt nhìn Niệm Băng, đúng lúc này Niệm Băng cũng đang đưa mắt nhìn lại. Cả hai như cảm thấy tim mạnh đập mạnh hơn. Cuối cùng, Niệm Băng lên tiếng trước :

”Nàng còn có chuyện gì nữa sao?”

Phượng Nữ khẽ cắn môi, thanh âm được đầu khí bao bọc truyền vào tai Niệm Băng :

”Nếu như, ta nói là nếu như, chúng ta có thể ở cùng một chỗ, ngươi có đồng ý theo ta tới một nơi không. Ở nơi đó, có lẽ sẽ có nhiều thứ ngươi cảm thấy hứng thú. Nhưng khi tới nơi đó thì ngươi không thể nào quay lại với chốn xã hội nơi đây nữa”

Trong lòng Niệm Băng như cảm giác được cái gì khẽ than :

”Phượng Nữ, nàng biết không? Nàng là nữ tử đẹp nhất mà ta đã từng gặp. Nói thẳng ra ta thật sự rất thích nàng. Nhưng nếu như ta thật không phải có việc thì có lẽ ta sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng. Chỉ là sanh mạng hiện tại của ta đã không còn thuộc về cá nhân ta nữa. Ta còn vì sự phụ cùng phụ mẫu đã mất. Chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu, đúng không? Nếu như quả là có duyên phận như đã nói thì chúng ta nhất định sẽ gặp lại. TA đi trước đây, hẹn gặp lại”

Thần Lộ cùng chánh Dương cùng lúc được thu vào giới chỉ, Niệm Băng cúi đầu bước ra ngoài cổng. Khi Niệm Băng đi ngang qua người Phượng Nữ thì hồng quang chợt lóe lên, Ly Thiên kiếm không chút ngập ngừng đặt lên cổ Niệm Băng nặng như một quả núi khiến cho Niệm Băng khó mà cất bước.

Thanh âm giận dữ của Phượng Nữ vang lên :”Biết ngay là ngươi trả lời vậy mà. Ngươi thật đáng ghét”

Niệm Băng miễn cưỡng quay đầu lại nhìn Phượng Nữ, thấy nàng cũng đang nhìn mình, trong ánh mắt tràn ngập niềm hân hoan :

”Phượng Nữ, nếu sau này ta muốn tìm nàng thì phải tới đâu?”

Phượng Nữ nói :

”Ngươi muốn tìm ta sao?”

Niệm Băng khẽ cười :

”Chúng ta là bằng hữu, sao lại không thể tìm nàng chứ?”

Phượng Nữ giận dữ nói :

”Người chỉ cần hướng lên trời kêu một ngàn lần Phượng Nữ, ta sẽ xuất hiện trước mặt người.”

Niệm Băng cười lớn nói :

”Hy vọng là như vậy. Lúc đó, ta nhất định sẽ kêu to lên.”

Thanh kiếm được nhắc lên, Niệm Băng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều. Phượng Nữ tiến lại bên cạnh khẽ nói :

”Ta nói Miêu miêu ra ngoài trước chỉ là muốn nhắc nhở người một việc. Thực lực của bằng hỏa đồng nguyên ma pháp mặc dù đã được chứng minh nhưng nó cũng chính là một đại phiền phức. Trên đại lục này, không chỉ các cao thủ nổi danh mà ngay cả những người ẩn sĩ có lẽ sẽ rất hứng thú với người. Vì vậy tốt nhất đừng ở tại một nơi nào lâu dài.”

Niệm Băng gật đầu nói :

”Sư phụ cũng đã từng nhắc nhở ta như vậy. Lần này lưu tại Băng tuyết thành cũng là bất đắc dĩ, ta sẽ không phạm sai lầm tương tự như vậy đâu. Cảm ơn nàng, Phượng Nữ. À, đúng rồi, nàng có phải là quen biết với Miêu Miêu, đúng không?”

Phượng nữ ngẩn người :

”Sao người biết?”

Niệm Băng khẽ cười :

”Bằng không thì thân phận truyền nhân triệu hoán thuật của nó sao có thể nhanh chóng thi triển trước mặt nàng được. Thật ra ta lúc nào cũng có cảm giác nàng không đơn giản. Nhưng nàng cứ yên tâm, ta sẽ không hỏi nhiều đâu. Mỗi một người đều có bí mật của riêng mình. Nàng quen biết Miêu miêu cũng tốt. Vậy ta giao nó cho nàng”

Phượng Nữ tức giận trừng mắt nhìn Niệm Băng :

”Người không lẽ không biết thông minh quá không tốt sao?”

Niệm Băng nhún vai nói :

”Ta đương nhiên là biết chứ. Nếu đổi là người khác thì dù ta có đoán ra cũng chưa chắc đã nói. Được rồi, ta phải đi đây. Phượng Nữ có dịp chúng ta sẽ gặp lại”

Dứt lời, Niệm Băng vòng tay ôm lấy Phượng Nữ vào lòng. Hồi sau, Niệm Băng lấy ra một bạo phong tuyết quyền trục, cả người dưới sự dẫn động của bạo phong tuyết bay thẳng lên không trung, trong nháy mắt tiêu thất. Dưới sân lúc này chỉ còn lưu lại những bông tuyết trắng xóa.

Phượng Nữ sắc mặt ửng hồng nhìn lên không trung. Một cảm xúc kỳ dị nhanh chóng trùm lấy tâm trí. Từ lúc sinh ra, lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân cận như vậy. Không hiểu vì sao trong lòng nàng không có chút phản cảm mà chỉ có một cảm giác mát mát xâm chiếm tâm hồn nàng.

”Miêu miêu, vào đây đi, chúng ta cũng nên đi thôi”

Cửa mở ra, miêu miêu nghe Phượng Nữ gọi từ từ tiến vào. Chỉ là một miêu miêu hoạt bát lúc này nhìn như một khúc gỗ. Phượng Nữ vừa tính thu dọn chút ít đồ đạc rồi đi thì cảm thấy có gì đó không đúng. Bước lại bên cạnh miêu miêu, nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của miêu miêu,

Phượng Nữ nhíu mày hỏi :

”Miêu miêu, người không sao chứ”

Miêu miêu ngậy ngốc nhìn Phượng Nữ, một câu cũng không lên tiếng. Phượng Nữ thầm kêu không ổn, một chưởng đặt lên người miêu miêu. Mặc dù nàng không dùng sức nhưng bàn tay vẫn dễ dàng xuyên qua người miêu miêu. Hồng quan lóe lên rồi nhanh chóng biến mất cả người miêu miêu chột biến mất. Trên mặt đất

lúc này chợt hiện ra một con chương lang to bằng con gà đang đưa mắt hoảng sợ nhìn Phụng Nữ. Rồi nó cúi đầu xuống cả người chợt chui vào lòng đất trong nháy mắt biến mất.

Phụng Nữ ngậy người một hồi rồi lộ nụ cười như có chút bức mình vừa lại buồn cười. Hay cho con nha đầu miêu miêu, ngay cả ta mà cũng dám gạt. Thảo nào hồi nãy vừa nói đã đồng ý, thì ra lại sử dụng huyền ảnh thuật. Nàng có thể khẳng định con chương lang vừa rồi chính là một trong những đám sủng vật của miêu miêu, có đặc điểm huyền hóa thành hình người. Còn miêu miêu thật sự chỉ sợ đã chạy mất rồi.

Bất lực lắc đầu, Phụng Nữ cũng không truy đuổi. Một thân ma pháp kỳ dị như miêu miêu nếu như muốn chạy trốn một người không phải là chuyện khó. Khẽ than một tiếng, Phụng Nữ tự nhủ :

”Quả không hổ danh là con của Hi Lạp đức, sủng vật do long triệu hoán sư bồi dưỡng ra quả nhiên là có đặc tính. Đành vậy, với năng lực của Hi Lạp Đức thì tìm ra nữ nhi của ông ấy không phải là khó, mình việc gì phải cưỡng cầu chứ. Chẳng thà tới Lăng Nguyệt đế quốc để làm chuyện của mình. Niệm Băng, người nói không sai, nếu chúng ta có duyên phận thì nhất định sẽ gặp lại.”

Niệm Băng lặng lẽ ra đi. Mãi về sau người của hoàng thất Băng nguyệt đế quốc mới tới Băng tuyết thành, tuyên bố lệnh của quốc vương. Nhưng bọn họ dùng cách nào cũng không thể tìm ra Niệm Băng. Mặc dù ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc chưa bao giờ được đế quốc coi trọng nhưng danh xưng của công hội không phải sứ giả của quốc vương có thể định tội. Bọn họ chỉ còn biết ngậm đắng quay về. Lão bản Kim Hạo của Đại Thành hiền mặc dù không hài lòng với kết quả này nhưng chí ít thì mối uy hiếp Niệm Băng cũng đã ly khai. Dù cho sau này Niệm Băng có xuất hiện lại tại Thanh Phong trai thì lúc đó hẳn cũng có thể lấy danh nghĩa kháng chỉ để yêu cầu Nặc Á hầu tước bắt Niệm Băng.

theo sự ra đi của Niệm Băng, sanh ý của Đại Thành hiền dần khôi phục lại. Nhưng do trù nghệ của Minh Nguyên được đề thăng khiến cho bọn họ thủy chung vẫn không vượt qua được Thanh Phong trai.

Vào buổi trưa, sau khi Niệm Băng đã rời khỏi được ba ngày, lão bản Thanh Phong Trai Tuyết Cực tìm nữ nhi thì thấy trên bàn có đặt một phong thư. Nội dung trong thư rất đơn giản, chỉ có vài dòng chữ: Ba ba, con đi tìm Niệm Băng đây. Một trù sư tốt như thế chúng ta sao có thể bỏ qua được. Cha cứ yên tâm. Tỉnh Tĩnh.

Theo sự ra đi của Niệm Băng, tin đồn về Băng hỏa ma trù dần dịu xuống, băng tuyết thành dần trở về như xưa. Nhưng sự tranh đấu giữa Tuyết Cực và Kim Hạo vĩnh viễn không kết thúc. Khi Băng tuyết nữ thần tế tự lần hai tới Băng tuyết thành tìm Băng tuyết nữ thần chi thạch thì kết quả vẫn như cũ. Chỉ là sự tức giận của nữ thần lần này lớn hơn rất nhiều khiến cho Nặc Á hầu tước không ngừng kêu khổ. Chỉ là bằng vào ảnh hưởng của nữ thần tế tự với băng nguyệt đế quốc khiến cho hắn chỉ biết cúi đầu than trời mà thôi.

Niệm Băng không hề trực tiếp phi hành ra khỏi thành bởi vì sẽ gây nhiều sự chú ý. Hắn cẩn thận hạ xuống một nơi không có người tại gần cổng phía nam thành rồi từ từ thả bộ bước đi về hướng thành lớn thứ hai của Băng nguyệt đế quốc.

Bước đi thoải mái trên con đường lớn, Niệm Băng thấy trong lòng thật dễ chịu. Đối với Niệm Băng mà nói, Băng tuyết thành giống như một nhà lao thật lớn. Mặc dù ở đó có rất nhiều mỹ nữ hấp dẫn nhưng cảm giác bị trói buộc thật khiến người ta khó chịu. May mắn những chuyện cần làm đã làm xong, Chánh Dương đao đã sớm được tích hợp với hỏa diễm chi thạch. Còn mình trong quá trình trao đổi với Minh Nguyên, đối với những chi tiết trong trù nghệ linh ngộ không ít. Đáng giá nhất chính là bài Long Trí làm thầy. Chỉ trong ba tháng thời gian đã giúp mình với lý luận ma pháp tăng không ít. Mặc dù còn có nhiều điều chưa hiểu nhưng ít ra mình cũng đã ghi nhớ. Lý giải thì cần có thời gian, cái này thì để từ từ cũng được. Đối với ngộ tính của mình, Niệm Băng cực kỳ tin tưởng.

Hai bên đường mọc lên từng hàng cây đại thụ cao vút. Nhìn bề ngoài thì ít nhất chúng cũng phải hàng chục năm. Tán cây ngăn lấy ánh nắng nóng từ mặt trời khiến cho phía dưới có một cảm giác mát mẻ dễ chịu. Không khí trong lành khiến người ta thật thoải mái. Niệm Băng cũng không nôn nóng, cứ từ từ thả bước. Vừa đi trong đầu vừa hiện lên nhưng tri thức ma pháp mà Niệm Băng vẫn còn chưa hiểu rõ.

Khi Niệm Băng đang đắm chìm trong biển tri thức ma pháp thì một thanh âm chợt vang lên khiến Niệm Băng giật mình :

”Niệm Băng ca ca, người đi chậm quá đi. Ta đợi người cả nửa ngày rồi đó!”

Thanh âm nghe rất quen thuộc. Trong thanh âm mang theo sự hưng phấn cùng hy vọng.

Niệm Băng vốn tưởng đã rũ bỏ hết mọi thứ ở Băng Tuyết thành lúc này bất giác đưa mắt nhìn về phái một cây đại thụ, có chút bất đắc dĩ :

”Miêu Miêu, người chẳng phải theo Phượng Nữ sao, sao lại chạy tới đây làm gì?”

Trong thâm tâm Niệm Băng không khỏi kinh ngạc. Bởi vì từ Băng Tuyết thành tới đây, Niệm Băng phi hành mà đi, tốc độ phi hành đương nhiên không thể so sánh với đi bộ được. Nhưng Miêu Miêu lại có thể tới đây trước mình.

Miêu Miêu cười cười từ sau thân cây đi ra :

”Niệm Băng ca ca, không lẽ người không muốn gặp ta sao? Ba ba thường nói Miêu Miêu rất dễ thương mà”
Dứt lời, khuôn mặt bầu bĩnh tỏ ra như đang rất ủy khuất.

Niệm Băng nhú mày hỏi :

”Miêu Miêu, người trả lời ca ca trước cái đã”

Miêu Miêu cúi đầu nói :

”Tỷ tỷ muốn đưa người ta trở về nhưng ta không nghĩ sẽ về đâu! Nếu trở về chỉ sợ ba ba không cho ta ra ngoài nữa. Ca ca, ta ai cũng không quen biết, trên người lại không có tiền. Người để cho ta theo với. Miêu Miêu nhất định sẽ rất ngoan, rất nghe lời mà.”

Niệm Băng cười khổ :

”Ta với người bắt quá mới quen biết nhau chưa đầy hai canh giờ. Vì sao người lại nhận định ta như thế?”

Miêu miêu cười hì hì nói :

”Bởi vì phượng nữ tỷ tỷ nói ca ca là người tốt! Đương nhiên, quan trọng hơn là ca ca nấu ăn ngon. Vừa nãy là món ăn mà miêu miêu ăn ngon nhất trong đời. Chỉ cần theo ca ca thì không những được đi chơi mà còn được ăn ngon nữa. Miêu miêu đương nhiên là phải theo ca ca rồi. Ca ca, người không nỡ bỏ miêu miêu chứ.”

Niệm Băng ráng kìm tâm trạng, tạo ra bộ mặt lạnh lùng nói :

”Tại sao không, ta với người đâu có quen biết . Coi như chúng ta lần đầu gặp mặt, ta tặng người tiền để ăn uống trên đường. Mau trở về nhà đi, ta còn nhiều chuyện phải làm, sao có thể dẫn theo người được”

Dứt lời liền lấy túi tiền trong người ra, lấy ra một tử kim tệ cất vào người, còn bao nhiêu đưa hết cho Miêu Miêu. Quay người bỏ đi, Niệm Băng có cảm giác Miêu Miêu đối với mình mà nói tuyệt đối là một đại phiền phức, tránh xa bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Miêu miêu cầm tiền trong tay, mắt nhìn Niệm Băng bỏ đi không hề quay đầu đột nhiên khóc lớn :

”ca ca không phải người tốt. Ca ca khinh phụ miêu miêu. Miêu miêu là một nữ hài, một thân một mình ở ngoài thật đáng thương. Không có gì ăn, không có cái mặc ngộ nhỡ gặp người xấu thì miêu miêu chắc chết mất. Ca ca xấu, ca ca xấu, ca ca hại chết miêu miêu. Ô ô ô”

36. Chương 35 Hỏa Khảo Hương Chương

Nghĩ tới đây, Niệm Băng bất giác mắt tự chủ dừng lại. Hắn thầm hỏi mình có thể bỏ rơi Miêu Miêu hay không? Câu trả lời tất nhiên là không. Miêu Miêu thấy Niệm Băng dừng lại, tiếng khóc tức thì ngưng lại, chạy vội tới bên cạnh Niệm Băng, nắm lấy tay hắn:

”Niệm Băng ca ca, người không thể bỏ rơi Miêu Miêu, đúng không?”

Nếu câu này do chúng nữ tại Băng tuyết thành nói ra, thì Niệm Băng còn cảm thấy mập mờ. Nhưng từ trong miệng Miêu Miêu với nước mắt lưng tròng nói thì trong lòng Niệm Băng chỉ có cảm giác thương hại.

Quay mặt nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Miêu Miêu, Niệm Băng khẽ than, vuốt lấy mái tóc đen mượt của nàng:

”Nói cho ta biết nhà của ngươi ở đâu. Ca ca đưa ngươi về”

Miêu Miêu hai mắt lảo liên:

”Ta, ta quên mất rồi. Khi trước lúc đi vì sợ ba ba phát hiện nên ta chọn lúc tối khuya, theo con đường vắng chạy ra nên không có nhớ đường về nữa rồi”

Niệm Băng tất nhiên không tin vào lời nói của Miêu Miêu:

”Vậy ngươi có thể nói cho ta biết ngươi tính chơi bao lâu rồi mới chịu về nhà? Không lẽ ngươi không nhớ ba ba, mẹ mẹ của ngươi sao”

Miêu Miêu le lưỡi:

”Đương nhiên nhớ chứ! Nhưng nếu trở về thì không được ra ngoài chơi nữa đâu. Vậy sao ta không đi chơi vài ngày rồi về chứ! Ca ca, ngươi dẫn ta theo đi. Ta sẽ rất ngoan mà. Ta có thể đâm lưng cho ngươi, còn có thể gọi Ngưu ngưu chở ngươi nữa.”

Niệm Băng đối với Miêu Miêu chẳng biết nói gì hơn:

”Vậy thì đi. Ta nghĩ phụ thân ngươi nhất định sẽ đi tìm ngươi. Hãy nhớ kỹ lời của ngươi đó. Trên đường không được gây phiền phức cho ta, còn phải nghe lời ta. Đương nhiên ta có thể cho ngươi ăn. Đây là ước định của chúng ta”

Dứt lời, Niệm Băng đưa tay về hướng Miêu Miêu.

Miêu Miêu cười tươi đưa tay đập vào tay Niệm Băng. Thật ra Niệm Băng đúng là hơi xem thường nàng. Con gái của long triệu hoán sư duy nhất trên đại lục mà thật không có năng lực bảo hộ mình sao?

Miêu Miêu gọi ra nãi ngư Đạm Đạm rồi leo lên ngồi. Nơi đây không phải là thành thị, người trên đường không nhiều. Cuối trâu không làm người khác chú ý. Vừa đi Niệm Băng vừa nói:

”Ngươi sao lại từ chỗ Phượng Nữ chạy được tới đây? Ta nhớ khi ta rời đi thì vẫn còn thấy ngươi đứng trước cổng mà”

Miêu Miêu cười hì hì nói:

”Đương nhiên là có cách rồi. Ngươi đợi một chút là biết ngay thôi. Ca ca, ngươi là một ma pháp sư sao lại không mặc ma pháp bào chứ? Y phục hiện tại của ngươi thật không xứng chút nào”

Niệm Băng nói:

”Làm người nên biết điều một chút. Mặc bộ đồ y như thế này là thoải mái nhất. Miêu Miêu, y phục trên người ngươi hình như lâu rồi không thay thì phải. Đợi lát nữa tìm một nơi nào đó mua cho ngươi một bộ y phục. Đúng rồi, đưa túi tiền lại cho ta”

Miêu Miêu xòe hai tay ra vẻ không biết:

”Túi tiền gì? Túi tiền ở đâu? Bộ ta có cầm túi tiền của ngươi sao?”

Ở đâu thì Niệm Băng còn giận được chứ trước mặt nữ hài này, Niệm Băng cũng hết cách. Hừm một tiếng, Niệm Băng nói:

”Coi như ta chưa nói gì đi”

Dứt lời, Niệm Băng không nói tiếng nào bước nhanh về phía trước

Con nãi ngư Miêu Miêu cõ nhìn béo ú nhưng bước đi không hề chậm hơn Niệm Băng. Mặc dù Niệm Băng không thêm quan tâm tới Miêu Miêu nhưng nàng vẫn vui vẻ như trước. Chỉ cần trên đường không có người thì nàng lại gọi mấy con sủng vật ra chơi. Bất quá khi con hồ ly Na Na hiện ra thì nãi ngư tức

thì đứng lại, con mắt như bốc lửa nhìn khiến cho Miêu Miêu chỉ còn biết gọi lão thử cùng tiểu trư ra chơi. Để tránh mình không nổi giận, Niệm Băng cố gắng ít nói chuyện với Miêu Miêu. Miêu Miêu cũng biết điều, trên đường chỉ cần có người tức thì nàng đem mấy con vật trở về để tránh phiền phức.

Chuyến đi của Niệm Băng không có ưu tiên trước sau, trừ việc mười tháng sau phải tới thủ đô của Hoa Dung để quốc đại diện ma pháp sư công hội tham gia thi ra, bản thân không có việc nào phải làm gấp. Hiện tại mục tiêu của Niệm Băng chính là Áo Lan để quốc tại hướng Đông Nam của Băng Nguyệt đế quốc. Chỉ cần tới đó là coi như hoàn thành ủy thác của Lạc Nhu. Niệm Băng còn nghĩ, khi xưa, khi mình cùng sư phụ lần đầu tới Băng tuyết thành, gặp thiếu phụ mỹ lệ tặng Thiên Hoa bài. Đứng góc độ nào đó thì vị thiếu phụ đó có thể coi là ân nhân cứu mạng. Nếu như có cơ hội Niệm Băng cũng muốn tìm vị thiếu phụ kia, dụng trù nghệ của mình để thay lời cảm ơn.

Niệm Băng chợt nghĩ tới một vấn đề quan trọng. đó là khi mình rời đi quá vội vàng, ngay cả bản đồ của đại lục cũng chưa mua. Hiện tại chỉ còn biết đi theo hướng Đông Nam, dựa theo vận khí mà đi, chứ Niệm Băng cũng không biết còn cách thủ đô Áo Lan đế quốc bao xa nữa.

”Ca ca, ta đói bụng”

Miêu Miêu cuối cùng chịu không nổi lên tiếng

Niệm Băng quay đầu nhìn bộ mặt đáng thương của Miêu Miêu, rồi đưa mắt nhìn xung quanh nói:

”Ở đây không có nhà dân, cũng không có khách điểm, người kêu ta lấy gì cho người ăn đây. Từ lúc ăn buổi trưa tới giờ giờ giờ hơn một canh giờ, ta nhớ lúc đó người ăn nhiều lắm mà”

Miêu Miêu lè lưỡi nói:

”Người ta đang tuổi lớn mà, tự nhiên phải ăn nhiều một chút. Ca ca, ta đói bụng”

Đối mặt với bộ dạng khả ái như vậy, Niệm Băng đành bất lực:

”Được rồi, chúng ta tìm chỗ nào nghỉ ngơi một chút. Ta cũng không mang theo cái gì ăn được. Nếu như người muốn ăn thì ta có thể giúp người biến con trâu này thành một món ăn ngon. Đường nhiên con chuột kia cùng con heo cũng được. Ha ha...”

Nhìn nụ cười nham nhở của Niệm Băng, ánh mắt của Miêu Miêu trở nên cảnh giác:

”Ca ca xấu lắm, bọn nó là sủng vật của người ta, không thể ăn được đâu”

Lúc này như chợt cảm giác ra cái gì, ánh mắt của Miêu Miêu chợt sáng rực. Niệm Băng cảm thấy rất rõ một đạo tinh thần lực từ Miêu Miêu phát ra tỏa ra khắp bốn hướng.

Dưới đất chợt thoáng chấn động, một thân hình nho nhỏ chui lên rồi mau chóng chạy tới trước mặt Miêu Miêu kêu lên mấy tiếng. Niệm Băng lần đầu tiên gặp một con gián như vậy tức thì kinh ngạc nhìn. Miêu Miêu từ lưng nãi ngư nhảy xuống nhặt lấy con gián cười hì hì:

”Cảm ơn người nhé. Trở vào đi”

Hồng quang lóe lên, con gián trong tay nàng tức thì biến mất.

Niệm Băng kinh ngạc hỏi:

”Nó cũng là sủng vật của người sao?”

Miêu Miêu gật đầu nói:

”Đương nhiên rồi. Nhờ nó giữ chân Phượng Nữ tỷ tỷ mà ta có thể chạy ra đây đó. Nó tên Cương Cương, ngoan lắm. Nó có thể phân biệt khí tức của ta, dù cho cự ly xa tới đâu cũng có thể tìm ra được. Hơn nữa nó có thể huyền hóa thành đủ các loại huyền ảnh. Hình dáng mà người trước khi rời khỏi Phượng Nữ tỷ tỷ nhìn thấy là do nó biến thành ta đó. Lợi hại không”

Đối với triệu hoán thuật, Niệm Băng thật rất có hứng thú bất giác nói:

”Các kỹ năng của sủng vật của người ở đâu ra thế? Bọn chúng nhìn bề ngoài rất bình thường nhưng thật ra lại không hề bình thường chút nào. Không lẽ trời sinh bọn chúng đã như vậy sao?”

Miêu miêu nói:

”Đương nhiên không phải rồi. Bọn chúng ra ba ba dùng phương pháp đặc biệt bồi dưỡng ra đó. Bất quá kỹ năng của bọn chúng còn tùy. Ta cùng bọn chúng sau khi ký khế ước thì mới phát hiện ra. Vì vậy, ca ca đừng có xem thường Miêu Miêu nha”

Ánh mắt của Niệm Băng lộ vẻ tôn kính:

”Phụ thân của người nhất định là một triệu hoán ma pháp sư vĩ đại. Có cơ hội ta cũng muốn thỉnh giáo một phen.”

Miêu Miêu vội lắc đầu:

”Không được, không được đâu. Người tốt nhất đừng gặp là hơn. Trừ mụ mụ ra, không ai có thể quản lý nổi ba ba đâu. Nếu để ông ấy tìm được thì cái mông của Miêu Miêu thảm rồi”

Niệm Băng bật cười:

”Người cũng thật to gan mà. Ta nếu là ba ba người thì nhất định khi bắt được người cũng sẽ đánh vào mông người. Ai kêu người không nghe lời, dám bỏ nhà đi chứ”

Dứt lời, Niệm Băng dẫn Miêu Miêu tới một nơi mát mẻ ngồi nghỉ. Đi cả nửa ngày, thân là ma pháp sư như Niệm Băng cũng cảm thấy mệt mỏi.

Miêu Miêu không chút tị hiềm ngồi xuống. Con nai ngưu cũng đi qua một bên tìm cỏ ăn.

”Ca ca, người chuẩn bị gì cho ta ăn thế?”

Miêu Miêu tò mò nhìn xung quanh rồi lại nhìn Niệm Băng

Niệm Băng cười khổ:

”Lúc đi quá gấp, ta cái gì cũng không mang theo. Ta thấy nơi này chỉ có rau cỏ nhưng trên người ta một chút thứ khác cũng không có, sao mà làm? Người hoặc có thể nhẫn nại một chút, hoặc có thể uống chút sữa của con nai ngưu cũng hay. nếu như chúng ta có thể tìm được một con dã thú, hoặc tới một thôn xóm nào đó, thì việc ăn uống sẽ dễ dàng hơn”

Mặc dù Niệm Băng là một trù sư nhưng không phải nguyên liệu cái gì cũng mang theo bên người.

Hai mắt Miêu Miêu vụt sáng nói:

”Có dã thú là được đúng không? Vậy thì quá dễ mà. Ca ca, người đợi một chút, hãy xem Miêu Miêu đây. Bất quá, ta chỉ dẫn dã thú tới thôi, còn người phải giết nó đấy nhé.”

Dứt lời quang mang chợt lóe lên, tinh thần lực chấn động kịch liệt.

”Ta nhân danh Hi Vân triệu hoán người, ra đi sủng vật của ta, Na Na”

Hồng sắc lục mang tinh lóe lên, con hồ ly tức thì hiện ra trước mặt.

Hồ ly hai mắt đảo tròn, nhìn thấy nai ngưu tức thì lên tinh thần. Nó vừa muốn chạy tới hưởng hương vị sữa thì bị Miêu Miêu đưa tay tóm lại nhấc bổng lên

”Na na, không được bỏ chạy. Người phải giúp Miêu Miêu mới được”

Na Na có chút nôn nóng kêu lên mấy tiếng, con mắt lăm lét liên tục nhìn về phía nai ngưu. Nai ngưu đương nhiên nhận ra khí tức của nó, ánh mắt không chút thân thiện nhìn, khẽ gầm lên mấy tiếng. Cả người nai ngưu như lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng dựng lên, dùng ngưu nãi công kích hồ ly.

Miêu Miêu đưa tay chỉ vào một gốc cây tùng nói:

”Na Na, ra đây vào đó đi. Mau lên, tề xong ta sẽ để cho người ra chơi với Đạm Đạm”

Na Na hai mắt xoay tròn như suy nghĩ. Mãi hồi lâu mới có chút không tình nguyện gật gù đầu. Miêu Miêu thả nó xuống đất. Na Na lẩn một vòng rồi chạy tới gốc cây, một chân đưa lên tề vào gốc cây.

Một mùi khai theo gió truyền đi. Niệm Băng cùng Miêu Miêu bất giác đều đưa tay bịt mũi. Na Na sảng khoái kêu lên một tiếng rồi tăng tốc chạy về hướng nãi ngư. Đạm Đạm không hề dùng ngư nãi công kích mà chỉ gờ chân đạp tới. Thân hình Na Na cực linh hoạt, nguyên bốn đang chạy thẳng tức thì đổi hướng vòng một cái tới sát bên người Đạm Đạm rồi há miệng ngậm lấy một đầu vú uống lấy uống để.

Niệm Băng nghi hoặc nhìn Miêu Miêu:

”Không lẽ nước tiểu con hồ ly có thể hấp dẫn dã thú hay sao?”

Miêu Miêu cười hì hì:

”Đúng a! Nước tiểu của na Na đặc biệt lắm, mùi hương cũng không tệ a.”

Niệm Băng tức giận nói:

”Không tệ cái con khỉ. Cái con hồ ly này trừ bộ lông ra còn lại chẳng có chỗ nào nhìn vừa mắt cả. Thịt của nó thì lại hôi. Xem ra nước tiểu của nó chắc còn kinh hơn nhiều”

Miêu Miêu bất mãn nói:

”Không cho người nói Na Na như vậy. Thật ra Na Na thông minh lắm. Nó là quân sư trong đám sủng vật của ta đó”

Niệm Băng bật cười .

”Trước giờ chỉ nghe có cầu đầu quân sư , không ngờ bây giờ lại có hồ đầu quân sư. Có cơ hội ta phải xem coi nó thông minh cỡ nào. Hay chỉ biết uống sữa thôi?”

Đang nói chợt Niệm Băng nghe thấy phía sau truyền tới một thanh âm xào xạc khiến hắn kinh dị đứng bật dậy. Chỉ thấy một con vật đang từ từ bước lại về phía mình. Hình dáng bên ngoài giống con hươu nhỏ, lông màu vàng đen không có sừng, tứ chi dài nhỏ, chân sau dài hơn chân trước, đúng là một con hoẵng. Con hoẵng này hẳn là còn nhỏ, răng đã mọc hết, ẩn ẩn có thể thấy răng già.

Miêu Miêu cũng lần đầu tiên thấy con này:

”Niệm Băng ca ca, đây là con gì thế”

Niệm Băng đưa tay ra hiệu im lặng, nắm tay Miêu Miêu lui về phía sau thân cây. Hữu thủ thoáng động, dưới sự quán nhập của ma pháp lực, thanh quang hiện ra, tức thì xuất hiện Tự Do Chi Phong Địch Khinh Ngâm - Ngạo Thiên Dao

Hoẵng có tốc độ rất nhanh. Vì vậy, Niệm Băng tập trung tinh lực rồi đột nhiên từ thân cây phóng ra chém một đao vào không trung. Niệm Băng mặc dù không biết võ kỹ nhưng trong tay cầm chính là một cực phẩm bảo đao. Thanh quang từ Ngạo Thiên đao lóe lên mang theo một đạo phong nhận. Loại phong nhận này đối với một vũ giả thì không là gì nhưng đối phó với con hoẵng thì có dư. Huyết quang tức thì hiện ra, con hoẵng cả người đổ xuống.

Miêu Miêu ôm mặt, xằng giọng: ”Ca ca, người tàn nhẫn quá. Lại tùy tiện sát sanh.”

Niệm Băng tức giận nói: ”Không giết nó, người ăn cái gì? Nếu người không thích thì đừng ăn là được. Mau theo ta đi nào, chúng ta vào rừng xử lý nó.” Vừa nói xong, hắn đi đến bên cạnh con hoẵng, nhấc thân thể nó lên, khiến cho máu tươi từ vết thương chảy ra, đi về phía cánh rừng.

Miêu Miêu không dám nhìn vào con hoẵng đã chết, tránh ở bên cạnh nãi ngư đi theo Niệm Băng vào rừng. Hồ ly kia tựa hồ có hứng thú với con hoẵng trong tay Niệm Băng. Nhảy tới bên cạnh, tựa hồ muốn đang muốn ăn.

Đi vào trong rừng, Niệm Băng thuận phát ra nhất giai Băng Động Thuật, che kín toàn thân con hoẵng. Vừa muốn tiếp tục thực hiện bước tiếp theo, Miêu Miêu lại gần hỏi: ”Ca ca, đây là loài vật gì vậy! Có thể ăn được sao?”

Niệm Băng nhìn nàng một cái rồi nói: ”Chức nghiệp chính thức của ta là đầu bếp, nếu tới cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn thì ta đã không cần lặn lội như vậy. Học một chút đi, người nhìn đi, răng của nó lộ ra

khỏi môi một chút, hiển nhiên là hương chương*, hơn nữa trên người tỏa ra mùi nhàn nhạt, nếu ta đoán không sai, đây là một hương chương. Xem ra vận khí của chúng ta cũng không tệ.”

Miêu Miêu bị lời nói của Niệm Băng hấp dẫn, nghi hoặc hỏi: ”Ca ca, hương chương là gì vậy?”

Hào quang chợt lóe trong tay Niệm Băng, Ngạo Thiên Dao lại xuất hiện, hắn không di chuyển con hoẵng mà trực tiếp hạ một đao xuống đầu nó. Vừa làm, vừa nói: ”Hương chương là một loại động vật tương tự như hươu nhưng nhỏ hơn một chút. Con đực có răng khá lớn, hơn nữa trên người tỏa ra hương thơm, là nguyên liệu mỹ thực rất hiếm có, dùng thay thuốc bổ được. Hôm nay cho người ăn ngon.” Vừa nói xong, hắn đã lấy hai hàm răng xuống, sau đó đem đầu hoẵng ném cho con hồ ly đang đứng một bên thềm thường. ”Đứng sang một bên ăn đi, đừng để ta nghe tiếng người quấy nhiễu nữa.”

* hương chương: Hươu xạ(họ Hươu xạ là chủng nguyên thủy hơn so với hươu, nai thực thụ ở chỗ chúng không có gạc hay các tuyến ở mặt, chúng chỉ có một cặp vú, có túi mật, tuyến ở đuôi, một cặp răng tựa như răng nanh và có tuyến xạ có tầm quan trọng kinh tế đối với con người. Con đực trưởng thành chỉ có thể tiết 25g xạ hươu, Trị giá trên thị trường khoảng 45k USD/kg) Hoẵng thường dùng để chỉ chung cho các loại hươu nhỏ hay hươu con. Đạn sau sẽ giữ nguyên là chương tử cho liên mạch

Niệm Băng thả thân thể của chương tử xuống, ánh đao trong tay chợt lóe lập tức vạch một khe trên bụng chương tử, mùi thơm trong phút chốc tỏa ra nồng đậm gấp mười lần. Niệm băng cẩn thận gấp quần áo lại, để trên mặt đất, thò tay vào bụng chương tử mở miệng khe ra, từ chỗ đó một ít tinh thể màu vàng dính dính, cảm thật đặc trên một tấm vải. ”Quả nhiên là hương chương, khó có thể gặp lại đây. Mấy cái màu vàng này gọi là xạ hương, đó mới là thứ quý nhất trên thân thể hương chương. Trước kia lúc sư phó dạy ta trù nghệ, từng cho ta xem qua một quyển sách miêu tả các loại thịt. Trong đó có nhắc tới hương chương này, hùng tính* chương mang theo hương thơm. Hùng tính chương gọi là xạ, thư tính* chương gọi là chương, trong đó, hùng tính chương có mùi thơm là hương chương, hương chương này toàn thân đều là bảo vật, nhất là xạ hương, đem làm hương liệu sẽ có tính giữ mùi thơm cực mạnh, còn có thể khử trừ các loại côn trùng. Nếu dùng làm thuốc, có thể thông kinh lạc khiếu. Mấy thứ tỏa hương thơm thể này ta sẽ làm ra một dạng lễ vật tặng cho người.”

*: Hùng tính, thư tính: Con đực, con cái.

Miêu Miêu vừa nghe có lễ vật, lập tức quên ngay màn huyết tinh vừa rồi. ”Hay quá! Hay quá! Có cái gì tặng cho ta?”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đừng nóng vội, trước tiên ăn cái gì đã rồi nói sau.” Hắn cẩn thận đem tất cả cho tất cả xạ hương vào bao vải, cất kỹ ở một bên. Sau đó dùng đao nghệ pha thịt nhanh chóng tách sạch sẽ lớp da, hoàn mỹ lưu lại tất cả thịt chương. Nhân lúc đóng băng, Niệm Băng đem tất cả nội tạng của chương tử kéo sang một bên sau đó tới bên cạnh đại thụ bẻ một nhánh cây xuyên qua người chương tử. Lúc hắn làm việc này, Ngạo Thiên Dao cũng không nhàn rỗi, chặt một cây nhỏ thành củi. Nếu Tuyết Cực biết hắn dùng Ngạo Thiên đao như vậy, không biết có lên cơn đau tim không.

Nhất giai hỏa cầu thuật được Niệm băng tiện tay sử dụng, đồng củi lập tức bốc cháy. Nơi này không có nước nhưng Niệm Băng đã có băng hệ ma pháp. Dưới Băng Hoa Tẩy lễ và xoa nắn, những vết bẩn trên người chương tử đã sớm bị tẩy sạch. Niệm Băng nhìn chương tử suy nghĩ một chút rồi nói: ”Thật đáng tiếc, nơi này không có gia vị gì thích hợp, nếu không sẽ càng hoàn mỹ. Bắt đầu thôi.” Vừa nói xong, hắn bắt đầu dùng ngọn lửa nướng chương tử trong tay, không giống nướng bình thường dùng giá gỗ chống đỡ mà là hoàn toàn dùng lực lượng cánh tay xoay tròn nhánh cây. Niệm Băng để chương tử cách ngọn lửa rất xa, chuyển động cẩn thận, tay hắn vô cùng ổn định, mọi chú ý đều đặt trên thân chương tử.

Miêu Miêu nghi hoặc hỏi: ”Ca ca, trước kia ba ba đã cho ta nếm thử thịt nướng, sao người lại để xa vậy! Người để xa lửa như vậy có thể nướng chín sao?”

Niệm Băng thần nhiên cười nói: ”Trên phương diện ma pháp ta có lẽ kém xa cha người, nhưng nói đến trù nghệ, chỉ sợ hắn không thể nào so với ta. Chẳng lẽ người không thấy chúng ta bây giờ chẳng có gia vị gì sao? Bình thường nướng là phải tẩy sạch mỡ trên thịt, như vậy mới có thể bảo đảm thịt sẽ không cháy, mà chúng ta bây giờ thứ gì cũng không có, lại muốn thịt chương tử ăn ngon mà không bị cháy, vậy chỉ có thể lợi dụng mỡ trong thân nó thôi. Chương tử này cũng đủ béo rồi, trước tiên đem toàn bộ mỡ trong cơ thể nó

đốt ra, lại dần dần nướng chín, như vậy mới có thể chín đều, hương vị cũng sẽ đạt tới trạng thái tốt nhất, người sang bên cạnh nghỉ một lát, chờ ăn ngon.”

Tuy không có nhiều gia vị, nhưng thứ đứng đầu bách vị - muối, Niệm Băng luôn mang theo người, song hẳn không vội vàng tẩm muối, chỉ cẩn thận xoay chương tử, động tác không vội vã, thủy chung vẫn ổn định tần suất.

Đúng theo lời Niệm Băng, trong quá trình nướng, mỡ dần dần nhỏ ra, Niệm Băng dần dần hạ thấp chương tử trong tay, đồng thời đem hỏa ma pháp lực của bản thân chậm rãi đưa vào thịt chương tử. Theo ma pháp lực gia tăng, chương tử dần dần chuyển hóa thành màu đỏ, mà lúc này Niệm Băng lại lấy ra một tí xạ hương lúc trước, dùng Ngạo Thiên Dao cẩn thận phết lên thân chương tử. Ngạo Thiên đao không hổ danh đỉnh cấp bảo đao, mỡ không thể bám trên thân của nó, làm xong những việc này, nó vẫn sáng rực như trước, quang mang thanh sắc giống như dòng nước mùa thu làm động lòng người.

Niệm Băng đang chuyên chú nướng thịt và Miêu Miêu đang ở một bên ngửi mùi chảy nước miếng, đều không phát hiện, nguy hiểm đang tiếp cận bọn họ. Mùi hương từ nhân nhật dần trở nên nồng đậm lên, mùi thơm đặc biệt của xạ hương cùng mùi thơm do mỡ chảy lên dung hợp cùng một chỗ, làm cho người khác ngửi mùi mà chảy nước miếng. Miêu Miêu nước miếng chảy ra cũng không nhiều, còn hồ ly giả hoạt kia sớm đã bỏ qua đầu chương tử, thành thật ngồi xổm bên người Miêu Miêu, nước miếng tí tách rơi xuống, trong mắt tràn đầy ánh tham lam. Chỉ có nãi ngư ăn cỏ mới có thể không bị mùi kia mê hoặc, thản nhiên dạo chơi, ăn cỏ xanh của nó.

Nửa canh giờ sau, chương tử trên tay Niệm Băng đã biến thành màu vàng kim, mà Miêu Miêu cùng hồ ly đang chờ một bên ánh mắt đều sáng lên, Niệm Băng đổi tay, tiếp tục nướng, nếu không phải hồi nhỏ luyện tập, tuyệt đối không thể chống đỡ lâu như vậy, ít nhiều gì chương tử này cũng nặng tới hai mươi cân. Mỉm cười, Niệm Băng liếc nhìn một người một thú bên cạnh. ”Xem các ngươi kia, cứ như là lâu rồi chưa ăn gì.” Nói xong, hắn lấy muối từ trong không gian chỉ giới ra, từ từ tẩm lên chương tử. Hắn dùng không nhiều muối lắm vì không muốn hương khí của chương tử bị vị muối che mất.

Đang lúc Miêu Miêu cùng hồ ly kia chuẩn bị lao tới, nãi ngư đột nhiên ngẩng cái đầu lớn của mình lên, lông mao sau lưng dựng thẳng lên, phát ra một tiếng gầm nhẹ, tựa hồ như tiếng gầm uy hiếp. Nó vừa kêu vừa lui tới bên cạnh Niệm Băng và Miêu Miêu, dường như gặp nguy cơ gì đó.

Ngạo Thiên Dao trong tay Niệm Băng chấn động, phong nguyên tố xung quanh rõ ràng cường thịnh hơn. Tiếng ngâm nhỏ theo thân đao phát ra, Niệm Băng lập tức hiểu được ý tứ Ngạo Thiên Dao, mặc dù bản thân có ba thanh đao, Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc và Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao đều do máu tươi của mình hoàn thành bước chú tạo cuối cùng, nhưng chuôi Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm này cũng không yếu hơn, khi Niệm Băng dùng nó xuất ra đao công nhanh nhất của bản thân, đã trở nên ăn ý với nó. Ngạo Thiên Dao Đích Khinh Ngâm chỉ có một ý tứ, đó là cảnh báo.

Niệm Băng tiện tay đem nhánh cây xiên hương chương cho Miêu Miêu, đồng thời kéo hắn về đằng sau mình, thấp giọng nói: ”Đứng gần ta, có lẽ có nguy hiểm.” Vừa nói xong, Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm nhanh chóng thu lại, đổi lại là Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao và Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc. Thần Lộ Dao có thể nguy hiểm nhưng cần phải chuẩn bị bởi không biết địch nhân cường đại cỡ nào. Để bảo vệ tính mạng, không nên cố kỵ điều gì.

Thanh âm tê tê vang lên, Niệm Băng trong mắt toát ra một tia khó hiểu, rốt cuộc là cái gì?

Thanh âm từ sau một khóm cây cao lớn phát ra, Niệm Băng bình tĩnh nhìn bụi rậm, miệng đã bắt đầu đọc chú ngữ.

Hồ ly kia nhô đầu ra dưới chân Niệm Băng, đột nhiên toàn thân run rẩy về trong lòng Miêu Miêu. Miêu Miêu lo lắng hỏi Niệm Băng: ”Ca ca, nó hình như rất sợ hãi, thứ kia tựa hồ rất nguy hiểm, ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Niệm Băng gật đầu, Chánh Dương Dao trong tay chỉ về phía trước, một nhất giai hỏa cầu lớn bằng nắm tay nhanh chóng bắn ra, dưới tinh thần lực khống chế về một vòng cung bay ra phía sau bụi rậm, đồng thời hắn cũng chuẩn bị sẵn ma pháp mạnh mẽ hơn. Hỏa cầu bay ra phía sau bụi rậm lóe lên một đám hỏa tinh, một tiếng gầm phần nộ vang lên khiến cho mặt đất rung chuyển. Một bóng đen thật lớn từ sau bụi rậm

đứng thẳng lên, bụi rậm cao hơn nửa trượng nhưng chỉ đến ngực con thú. Rống lên xong, thân thể khổng lồ của nó tiến về phía trước, bụi rậm lập tức đổ xuống lộ ra thân hình kiện tráng.

Niệm Băng tròn tròn mắt nhìn sinh vật trước mặt. Trời ạ, đây là con gì? Đây là một sinh vật mà hắn chưa từng nghe nói tới, cao khoảng một trượng, nửa thân trên đứng thẳng, toàn thân bao trùm làn phiến màu xám, nhìn qua cực kỳ kiên cố. Thân hình hơi giống một con thần lân nhưng lớn hơn rất nhiều. Sau lưng dựng lên hai dây trông giống như vẩy màu đen, hai chân thô to mạnh mẽ chống đỡ thân thể khổng lồ, cái đuôi dài kéo phía sau, khi rống lớn lộ ra răng nanh dài, từ đầu tới đuôi chiều dài gần hai trượng. Hai chi trước của nó tuy bé hơn rất nhiều, nhưng móng vuốt lại rất lớn, Niệm Băng hoàn toàn tin tưởng nó có thể dễ dàng xé nát mình ra.

Mặt đất chấn động, quái thú bước ra khỏi bụi rậm, đôi mắt to màu xanh biếc gắt gao nhìn vào phía sau Miêu Miêu phía sau Niệm Băng, chuẩn xác mà nói là nhìn vào hương chương trong tay Miêu Miêu.

Thanh âm hưng phấn của Miêu Miêu từ sau lưng truyền tới: "Oa, là một Thiết Bối Kiếm Xỉ Tích đáng yêu, lớn như vậy, có lẽ đã hơn trăm tuổi."

Đáng yêu? Niệm Băng một chút cũng không thấy đại gia hỏa trước mặt đáng yêu, nó phát ra khí thể vô hình đã ép bản thân không thở nổi. Nó muốn ăn hương tử kia sao? Nếu có thể dùng hương chương đổi lại bản thân có thể rời khỏi, cũng có thể coi là may mắn rồi." Miêu Miêu, người nhận ra sinh vật này hả, nó có đặc điểm gì không?"

"Có, có! Ba ba từng kể cho ta, Thiết Bối Kiếm Xỉ Tích trời sinh hung tàn, một khi gặp sinh vật khác lập tức biến nó thành thức ăn cho bản thân, tuyệt không có một tia may mắn. Còn chú ý dặn dò ta, nếu gặp được loại này, tốt nhất quay đầu bỏ chạy, nếu chạy không được thì để lại nãi ngư cho nó ăn, phỏng chừng đủ cho nó ăn trong chốc lát. Niệm Băng ca ca, người giúp ta có được không, nếu có thể thu nó làm tiểu sủng, từ nay về sau không sợ ai khi dễ nữa."

Niệm Băng dẫn Miêu Miêu lùi dần về phía sau. "Người nói dễ nghe nhỉ, chúng ta trước hết phải giữ được mạng đã. Người không thể không lệnh cho nãi ngư đi chịu chết, ta dùng ma pháp thử xem, có lẽ có thể đánh lui hắn, bất quá lần phiến trên người hắn dường như rất cứng rắn."

Thiết Bối Kiếm Xỉ Tích chăm chú thềm thường nhìn bọn họ, không biết vì sao nó cũng không vội vã phát động công kích.

Miêu Miêu dường như chẳng hề lo lắng cho an nguy của mình. "Đạm Đạm đã chạy ra sau lưng chúng ta, để cho nó chịu chết xem ra không dễ. Niệm Băng ca ca, ta nói cho người một tin xấu, Thiết Bối Kiếm Xỉ Tích còn gọi là Thiết Bối Địa Long, mặc dù không phải rồng chính thức song bởi vì nó có một chút huyết thống của rồng cho nên có thể miễn dịch với ma pháp. Ta nhớ ba ba nói Thiết Bối Kiếm Xỉ Tích có thể miễn dịch từ tứ gia trở xuống ở tất cả các hệ ma pháp."

Nghe Miêu Miêu nói vậy, Niệm Băng thở phào. "May là ta có thể sử dụng cao nhất là lục giai ma pháp." Miêu Miêu hi hi cười, nói: "Ca ca, nhưng Thiết Bối Kiếm Xỉ Tích này đã ngoài trăm tuổi, không phải loại bình thường! Ba ba còn nói, Thiết Bối Kiếm Xỉ Tích qua trăm tuổi có thể miễn dịch từ lục giai ma pháp trở xuống ở tất cả các hệ, mặc dù không giống như chân long có thể miễn dịch ma pháp từ bát giai trở xuống nhưng ma pháp của người đối với nó chỉ như gãi ngứa thôi."-----

37. Chương 36: Kim Bối Địa Long Vương

Nếu như chỉ có một mình thì bản thân còn có thể dựa vào băng hỏa đồng nguyên ma pháp làm nhiều loạn thị tuyến của con thiết bối địa long, rồi sau đó dùng bạo phong tuyết bỏ chạy. Nhưng hiện tại thì đúng là phiền phức rồi. Vì năng lực của bạo phong tuyết căn bản không thể mang được hai người phi hành. Bản thân mình có thể bỏ mặc Miêu Miêu được sao? Trong lòng Niệm Băng vừa chớm nghĩ đã lắc đầu gạt phắt đi. Tuyệt đối không thể làm được.

Chuẩn bị kỹ càng hỏa tường thuật cùng Hỏa diễm chi thần tả thủ, Niệm Băng quay người lại nói với Miêu Miêu:

"Người mau dẫn đám sủng vật của người chạy càng xa càng tốt. Nơi này cứ giao lại cho ta"

Tứ giai ma pháp Hỏa tường thuật cao hai trạng tức thì hiện ra ngăn lấy thân hình to lớn của con Thiết bối địa long đang từ từ bước tới

Miêu Miêu kinh ngạc nhìn Niệm Băng:

”Niệm Băng ca ca, ngươi là ma pháp sư mà cũng không đánh nổi nó sao?”

Niệm Băng nôn nóng nói:

”Nói người chạy thì cứ chạy đi. Mau lên một chút, nơi này có ta rồi. Đánh không lại thì ta không biết quấy rối nó sao? Mau chạy đi”

Miêu Miêu nhìn ánh mắt đầy lo lắng quan tâm của Niệm Băng, trong đôi mắt to đen tròn của nàng ẩn hiện tình cảm rất phức tạp. Đáp ứng hần một tiếng, Miêu Miêu chạy tới nãi ngư. Con nãi ngư Đạm đạm cùng hồ ly, con nào cũng ra sức chạy thật nhanh trước đó, trong nháy mắt đã chạy mấy chục mét, thấy Miêu Miêu chạy lại tức thì kêu lên một tiếng mừng rỡ.

Niệm Băng lúc này không có thời gian nhìn Miêu Miêu chạy thế nào, quay người lại, ánh mắt lộ vẻ nghiêm trọng, trầm giọng ngâm lên chú ngữ mình quen dùng nhất:

”Vĩ đại hỏa diễm chi thần! Thỉnh theo lời thỉnh cầu của ta, mượn tả thủ của ngài, khiến hỏa diễm giáng xuống nhân gian, để hỏa diễm phổ chiếu khắp đại địa, hủy diệt hết mọi chướng ngại ở trước mắt - hỏa thần đích tả thủ”

Một hắc ảnh thật lớn xuyên thẳng qua Hỏa tường thuật lao tới. Đúng như Miêu Miêu nói, Hỏa tường thuật tứ giai không hề có chút hiệu quả với nó. Con Thiết bối địa long nguyên còn chìm đắm trong hương vị ngọt ngào thì tựa hồ như bị Hỏa tường thuật kích nộ, giận dữ gầm lên lao thẳng về phía Niệm Băng.

Bạo phong tuyết quyền trực mang thân thể Niệm Băng bay lên. Cũng bởi vì Niệm Băng đang phân tâm không chế hỏa thần đích tả thủ nên không thể bay cao. Thiết bối địa long chẳng chút hứng thú với Niệm Băng, đột nhiên tăng tốc chạy thẳng về hướng của Miêu Miêu. Cây cối trước mặt dưới sức mạnh của nó tựa như không hề có chút tác dụng ngăn cản nào.

Niệm Băng có chút hốt hoảng. Miêu Miêu chạy vốn chưa xa, với tốc độ của con Thiết bối địa long thì chẳng cần mất bao nhiêu thời gian cũng có thể đuổi kịp. Hỏa thần đích tả thủ dưới sự toàn lực không chế của Niệm Băng như một ánh lưu tinh bay vượt qua người con quái thú rồi đột ngột chuyển hướng quay lại đánh thẳng vào lưng con thiết bối địa long,

hỏa tinh bay tán loạn. Dưới sự hỗ trợ của Hỏa diễm thần chi thạch, uy lực của Hỏa thần đích tả thủ cũng đạt tới mức lục giai. Dù cho phòng ngự của thiết bối địa long mạnh đến thế nào thì dưới sự oanh kích cũng phải dừng lại một chút.

Thiết bối địa long quay đầu lại, con mắt xanh lè tràn ngập sự hung tàn cho thấy một sự phi thường bất mãn với một đối tượng nhai nhép như Niệm Băng.

Niệm Băng biết lúc này chỉ có thể nhờ vào Băng Hỏa đồng nguyên mới có thể đối phó với con quái vật trước mặt. Hít sâu một hơi, giống như khi xưa đối mặt với Long Trí, hữu thủ cất Băng tuyết nữ thần đích thần túc rồi lấy ra Băng Lăng trượng.

Vĩ đại hỏa diễm chi thần! Thỉnh theo lời thỉnh cầu của ta, mượn tả thủ của ngài, khiến hỏa diễm giáng xuống nhân gian tiêu diệt hết lực lượng tà ác, để hỏa diễm phổ chiếu khắp đại địa, hủy diệt hết mọi chướng ngại ở trước mắt - Hỏa thần đích tả thủ.”

Hỏa quang bùng phát, một bàn tay hỏa diễm cực lớn hiện ra bên trái của Niệm Băng.

”Vĩ đại băng nguyên tố! Hãy ngưng tụ đi, hóa thành vạn cổ hàn xuyên chi băng, hóa thành nguyệt hoa chi băng, băng cùng băng dung hợp. Xuất hiện đi, song sắc băng phong cầu.”

Băng Lăng trượng đưa ra, lam sắc quang điểm không ngừng ngưng tụ tạo thành một mũi hàn băng rồi từ từ hóa thành một khối băng cầu nửa xanh đậm, nửa xanh nhạt thật lớn.

Trí tuệ của thiết bối địa long không hề thấp. Nguyên nó muốn tiếp tục truy đuổi Miêu Miêu thì đột nhiên phát hiện ra một áp lực trầm trọng từ không trung truyền lại khiến nó bất giác dừng lại một chút. Rồi như nhận ra cái gì đó, trầm giọng gầm lên rồi lại nhanh chân đuổi theo Miêu Miêu.

Niệm Băng thật sự lo lắng. Hắn biết mình không có thời gian để áp súc ma pháp. Tức thì hét lớn một tiếng, song sắc băng phong cầu cùng hỏa thần đích tả thủ cùng lúc phóng ra. Hồng lam hai đạo quang mang chia làm hai bên.

Ma pháp chưa áp súc nhiều khiến cho Niệm Băng càng dễ điều khiển, cộng thêm trước khi rời khỏi Băng Tuyết thành Niệm Băng thông qua hỏa diễm thần chi thạch cùng băng tuyết nữ thần chi thạch gia tăng không ít ma pháp lực khiến cho hắn càng lúc tùy ý khống chế ma pháp. Băng Lăng trượng cùng Chánh Dương đao nhập lại trước ngực, hét lớn:

”Băng hỏa đồng nguyên.”

Hỏa thần đích tả thủ cùng song sắc băng phong cầu giữa không trung chạm thẳng vào nhau, dưới sự khống chế của Niệm Băng, sức ép nổ cực mạnh tụ lại đánh thẳng vào thiết bối địa long đang chạy tới.

Thiết bối địa long giận dữ gầm lên, thân thể to lớn đột nhiên cuộn lại, phía sau lưng đột nhiên chuyển thành màu kim sắc.

Lực nổ do băng hỏa đồng nguyên gây ra quả thật rất mạnh. Tuy nhiên, dưới tình huống không áp súc ma pháp, uy lực tạo ra chỉ ngang mức thất giai ma pháp đỉnh phong. Cây cối trong chu vi xung quanh bị sức nổ bay tứ tung, đất cát văng lên cao gần chục mét.

Niệm Băng sắc mặt trắng bệch rơi xuống đất. Sử dụng liên tục mấy đại ma pháp khiến hắn tiêu hao hơn một nửa ma pháp lực. Mặc dù băng hỏa đồng nguyên có tính chất rất mạnh nhưng nó còn phải phụ thuộc ma pháp lực của ma pháp áp súc nhiều hay ít.

Đất cát dần dần tan đi. Niệm Băng trợn tròn mắt nhìn thấy con thiết bối địa long đang từ từ đứng dậy. Long lân trên người nó lúc này đã hóa thành màu kim sắc, đồng thời ánh mắt cũng trở nên đỏ lừ.

Nó phẫn nộ gầm lên một tiếng khiến cho cây cối xung quanh rừng không ngừng rung động. Mặc dù dưới ảnh hưởng của thất giai ma pháp đỉnh phong nhưng trên người thiết bối địa long lại không có một chút thương hại. Ngừng một chút, cả thân hình to lớn mang theo cuồng phong giận dữ lao về Niệm Băng, vừa lao tới, miệng con thiết bối địa long không ngừng gầm thét khiến cho Niệm Băng không cách nào tập trung tinh thần để niệm ma pháp chú ngữ.

Niệm Băng bất lực đành phải lấy ra hai quyển trục chuẩn bị dùng nó để tiến hành băng hỏa đồng nguyên lần nữa. Uy lực mặc dù sẽ không mạnh như hồi nãy nhưng lúc này đây cũng chỉ là biện pháp duy nhất của Niệm Băng.

Đúng lúc này, thanh âm thánh thót của Miêu Miêu chợt vang lên:

”Đạm Đạm, bắn. Điem Điem, tiến lên.”

Tám đạo sữa bạch sắc như thiểm điện đánh vào người con thiết bối địa long. Nguyên ban đầu con vật đang tiến lên bất giác lão đảo dừng lại một chút. Con nãi ngư Đạm Đạm lúc này cũng chạy ra ngoài không xa.

Miêu Miêu không biết từ lúc nào đã chạy trở lại, trong lòng ôm lấy tiểu phần tử Quan Quan, phẫn nộ nhìn thiết bối địa long.

Lực công kích mạnh mẽ của Băng hỏa đồng nguyên lần nữa đánh vào người con thiết bối địa long đang chuyển hướng. Lúc này, Niệm Băng trong lòng không có chút cảm xúc gì, hai mắt chăm chú nhìn thẳng con vật to lớn, cả người không có chút ý gì sẽ thoái lui.

Trước sau hai lần bị băng hỏa đồng nguyên đánh trúng, mặc dù không gây thương hại gì đến thiết bối địa long nhưng lực oanh kích của băng hỏa đồng nguyên cũng mang lại cho nó sự đau đớn kịch liệt. Thiết bối địa long giận dữ cúi thấp đầu xuống, phía sau lưng nó kim quang đại phát. Hơn mười đạo kim sắc quang mang phá không đánh thẳng về hướng Niệm Băng. Đây là lần đầu tiên, thiết bối địa long dụng tới tuyệt chiêu của mình.

Miêu Miêu kinh hãi hét lên:

”Quan Quan, mau xuất tuyệt chiêu, Thú - Huyết - Phi - Đằng”

Nguyên bốn con tiểu phần trư Quan Quan lúc này bỗng nhiên phát ra một khí thể mãnh liệt, cả người từ trong lòng Miêu Miêu bay ra, tốc độ hoàn toàn không tương xứng với thân hình nó chút nào. Cả người nó không ngừng phình lên lớn hơn trước gấp mười lần, toàn thân huyết quang bao phủ bay thẳng về thiết bối địa long. Nhưng dù cho nó có nhanh thế nào thì cũng không nhanh hơn ánh sáng. Lúc này, kim sắc quang mang sớm đã đánh về hướng Niệm Băng.

”Băng - Hỏa - Đồng - Nguyên” !

Ngưng tụ hết ma pháp lực còn sót lại, Niệm Băng lần nữa phát động băng hỏa đồng nguyên. Lần này, tinh thần lực tập trung cực độ khiến cho thể tích ma pháp tạo ra giảm đi hẳn một phần ba. Một lượng ma pháp lực cực lớn trong nháy mắt nổ ra tạo thành một vòng xoáy năng lượng thôn phệ hết đạo kim quang.

Thân thể của kim bối địa long mặc dù rất mạnh mẽ nhưng kim quang công kích xa như vậy cũng không đến nỗi lợi hại. Lực nổ của ma pháp cùng năng lượng của nó đánh thẳng vào nhau tức thì cùng nhau tiêu thất. Dưới áp lực cực mạnh như vậy, cả người thiết bối địa long bất giác lão đảo. Đúng lúc này, Quan Quan dùng hết toàn lực thi triển tuyệt kỹ Thú huyết phi đằng bay thẳng vào người nó.

Ầm một tiếng, thiết bối địa long ngay cả băng hỏa đồng nguyên ma pháp đánh không suy suyễn vậy mà lại bị Quan Quan đánh văng ra ngoài, lăn liên tiếp mấy vòng trên mặt đất. Trên người thiết bối địa long, nơi bị đánh bây giờ chỉ một màu huyết hồng. Toàn thân thiết bối địa long phát ra kim sắc quang mang không ngừng tụ về phía huyết hồng trên người như hóa giải thương tích.

Quan Quan cũng chẳng hề tốt hơn. Cả người như một quả cầu thịt bắn về phía sau. Khi nó nằm vào tay Miêu Miêu thì thân hình lúc này cũng thu nhỏ lại, một mắt nhắm nghiền mất lại.

Niệm Băng toàn thân lão đảo cố gắng không chế để không ngã. Một tia máu bất giác chảy dài bên mép. Phòng ngự của thiết bối địa long quả thật quá cường hãn khiến cho Niệm Băng dù hao tổn hết ma pháp lực cũng chẳng hề gây thương tổn cho nó một tí nào.

Một âm thanh chói tai từ miệng Miêu Miêu đột nhiên phát ra. Con thiết bối địa long vừa mới đứng dậy đột nhiên ngã lăn ra đất, trong bộ dạng như rất là đau đớn.

Mặc dù âm thanh đó không phải hướng tới Niệm Băng nhưng Niệm Băng vẫn cảm thấy đau như bị ong chích, cả người lão đảo tức thì ngã xuống đất. Chỉ là lúc này trong đầu Niệm Băng lại rất thanh tĩnh, một suy nghĩ tức thời vụt qua hiện ra bốn ký tự : tinh thần ma pháp.

Tiếng thét vừa rồi của Miêu Miêu mang theo tinh thần lực nặng tựa như chùy đánh ra. Một thân tinh thần lực cường đại như Niệm Băng cũng không dám so sánh.

Miêu Miêu sắc mặt trắng bạch chạy tới bên cạnh Niệm Băng, nàng lúc này như rất hư nhược.

”Niệm Băng ca ca, chúng ta mau đi thôi. Đều là do Miêu Miêu không tốt, là ta đã hại huynh”

Vừa nói, Miêu Miêu vừa đỡ Niệm Băng đứng dậy.

Nhìn thấy Miêu Miêu chực khóc, Niệm Băng vội an ủi:

”Cũng không thể trách người được. Con thiết bối địa long kia thật quá mạnh”

Miêu Miêu gọi con nãi nưư rồi đưa đại lão thử đang hôn mê cùng tiểu trư Quan Quan hư nhược trở về, đỡ lấy Niệm Băng nói:

”Ca ca, huynh cười Đạm Đạm đi. Ta không ngờ lại gặp phải một con kim bối địa long đang tiến hóa. Chúng ta mau chạy thôi. Tinh thần chấn nhiếp vừa rồi tối đa chỉ làm nó hôn mê một lát. Chỉ một lúc sau là nó sẽ tỉnh lại.”

Đối mặt với nguy hiểm, đầu óc của Niệm Băng trở nên thanh tĩnh.

”Nó hôn mê rồi sao? Vậy chúng ta còn cơ hội.”

Ánh mắt nhìn Chánh Dương đao, Niệm Băng hừ lạnh:

”Chánh Dương không chỉ có hỏa diễm thần chi thạch mà nó còn rất sắc bén. Ta không tin sức phòng ngự của con địa long kia có thể đỡ nổi Chánh Dương đao”

Hữu thủ phát lên, một quyển ma pháp quyển trực rơi vào tay. Tức thì quyển trực hóa thành một đạo hỏa diễm rồi ngưng tụ thành một bàn tay. Đây chính là ngũ giai hỏa hệ ma pháp - hỏa thần đích tả thủ.

Ma pháp lực mặc dù đã tiêu hao cạn kiệt nhưng tinh thần lực thì vẫn còn. Hỏa thần đích tả thủ dưới sự khống chế của Niệm Băng hạ xuống đón lấy Chánh Dương đao trong tay rồi bay thẳng về hướng kim bối địa long.

Mục đích của Niệm Băng chính là dựa vào sự sắc bén của Chánh Dương đao kết thúc tính mạng của kim bối địa long đầy uy hiếp kia. đây chính là cơ hội duy nhất, bằng không có chạy cũng không biết chạy thế nào?

Hỏa thần đích tả thủ kết hợp với Chánh Dương đao tạo thành một khối hoàn mỹ, nhanh như tia chớp bay thẳng về kim bối địa long. Mắt thấy hồng mang của Chánh Dương đao sắp sửa kết thúc tính mạng của kim bối địa long thì một thanh âm chợt vang lên :

”Đủ rồi.”

Chỉ đơn giản hai chữ nhưng thanh âm lại giống như cái chùy đánh thẳng vào não của Niệm Băng. Trước mắt Niệm Băng bỗng trở nên tối đen, người bất giác phun ra một ngụm tiên huyết. Hỏa thần đích tả thủ đang bao trùm lấy Chánh Dương đao đột nhiên biến mất, một đạo bạch quang bay vút tới chụp lấy Chánh Dương đao mang đi.

Niệm Băng nhờ được Miêu Miêu đỡ lấy nên không ngã xuống, đưa mắt kinh hãi nhìn bạch quang đang dần biến mất. Chỉ thấy một bạch y nhân đang chậm rãi bước ra. Người này thân hình không cao hơn Niệm Băng bao nhiêu, gầy hơn hẳn một chút, độ khoảng ba mươi tuổi, trong bộ dạng thì rất bình thường.

Nhưng đôi mắt này lại rất không bình thường. Lần đầu nhìn qua thì thấy đôi mắt đen kia tựa như rất bình đạm. Nhưng khi chú ý tới đôi mắt đó thì Niệm Băng phát hiện ánh mắt đó rất sắc bén như có thể xuyên thấu tâm trạng của con người một cách dễ dàng.

Niệm Băng giật mình phát hiện linh hồn tựa như bị một vật gì đó rất khó diễn tả nhìn xuyên qua, cảm giác rất khó chịu khiến cho Niệm Băng không kịp được phun tiếp ra một ngụm tiên huyết, đầu óc trở nên choáng váng.

Chánh Dương Đao nằm trong tay bạch y nhân, mà trên vai của hắn có một con chim ưng đang đứng. Đó là một con chim ưng lông trắng mắt đỏ, thân thể không lớn lắm, hai móng bám chặt vào vai bạch y nhân. Hiên nhiên lúc trước Chánh Dương Đao bị nó lấy đi. Làm cho Niệm Băng kỳ quái nhất chính là, chẳng lẽ con bạch ưng này không sợ nhiệt độ của Chánh Dương Đao hay sao?

”Ba ba.” Miêu Miêu la lên khiến cho Niệm Băng trong lòng căng thẳng. Mặc dù hắn đã đoán được một chút, nhưng sau khi Miêu Miêu xác nhận vẫn không khỏi có chút kinh ngạc.

Song hắn lúc này lại không hề khẩn trương, Ma pháp sư không còn ma pháp lực đứng trước mặt một gã Triệu hoán sư cường đại, cho dù khẩn trương thì làm gì được? Thân nhiên đối mặt mới là lựa chọn tốt nhất.

Gặp lại phụ thân của mình, Miêu Miêu chẳng những không nhiệt tình tiến đến mà còn lùi lại gần Niệm Băng. Lúc này, Niệm Băng bèn ngăn nàng lại.

”Còn không mau đến đây.” Nhìn về mặt kinh hoàng của nữ nhi, Hi Lạp Đức vừa bực mình vừa buồn cười, mấy ngày nay, hắn một mực tìm kiếm nơi hạ lạc của nữ nhi. Chỉ có điều Miêu Miêu cực kỳ giảo hoạt, dùng mọi thủ đoạn mê hoặc Hi Lạp Đức, nếu không phải triệu hoán thú của nàng trên người đều có tinh thần khí tức đặc thù, Hi Lạp Đức quả thật vô pháp bắt được nàng.

”Ba ba, sao ba ba lại tới đây? Niệm băng ca bây giờ thực sự rất yếu, con không thể đi, phải giúp hắn!” Miêu Miêu tỏ vẻ vô tội nói.

Hi Lạp Đức chuyển sang nhìn Niệm Băng, lạnh nhạt nói: "Nữ nhân của ta đã thi triển Triệu hoán thuật trước mặt ngươi, mà ngươi lại là một gã Ma pháp sư nên chắc hẳn đã biết bí mật của chúng ta."

Niệm Băng bình tĩnh nhìn Hi Lạp Đức, đối mặt với ánh mắt tràn ngập sắc kim của Hi Lạp Đức mà không lùi một bước. "Cũng được, ta biết rồi. Có thể trả đao lại cho ta không."

Hắn biết ý tứ trong giọng nói của Hi Lạp Đức, lần đầu tiên nhìn thấy Miêu Miêu, Niệm Băng đã biết, để bảo vệ bí mật triệu hoán thuật nhất mạch, bạch nhân tuyệt không ngại giết người diệt khẩu.

Hi Lạp Đức nhìn Chánh Dương Dao trong tay, trong mắt ánh lên một tia sáng kỳ dị. "Cũng được, đây quả thật là một thanh hảo đao, đồng thời cũng là một ma pháp vật phẩm cao cấp. Đáng tiếc, với năng lực của ngươi bây giờ căn bản không thể phát huy hết uy lực của nó."

Hắn tiện tay ném Chánh Dương Dao về phía Niệm Băng. Băng cảm giác quen thuộc với đao, không cần dùng mắt nhìn, Niệm Băng dễ dàng tiếp lấy thanh đao.

"Hồng ..." Kim Bối Địa Long lại rống vang giận giữ, nó loạng choạng đứng lên, tựa hồ vẫn có chút chóng mặt, nhìn khắp nơi tìm kiếm địch nhân.

Hi Lạp Đức nhìn sang Kim Bối Địa Long, đôi mắt hắn đột nhiên sáng lên, Niệm Băng giật mình chứng kiến đôi mắt Hi Lạp Đức vốn màu đen đột nhiên biến thành trắng, hai chữ đơn giản theo miệng hắn xuất ra: "Im lặng."

Đó là chấn nhiếp phát ra từ linh hồn, tinh thần lực ngưng tụ lại, trực tiếp bao phủ toàn bộ thân thể khổng lồ của Kim Bối Địa Long. Vừa rồi Niệm Băng toàn lực công kích mà không thể làm thương tổn mấy may tới Kim Bối Địa Long nhưng Hi Lạp Đức chỉ nói hai chữ đơn giản thôi mà đã khiến thân thể to lớn của nó run rẩy kịch liệt rồi phủ phục trên mặt đất, không dám cử động.

Hi Lạp Đức ánh mắt khôi phục lại bình thường, cũng không để ý tới nữ nhi của mình mà nhìn Niệm Băng, nói: "Ngươi có biết vì sao ngươi dùng nhiều ma pháp như vậy cũng không bằng hai chữ của ta không?"

Niệm Băng suy nghĩ một lát rồi nói: "Kim Bối Địa Long bản thân có năng lực phòng ngự rất mạnh, lân phiên trên người nó bao phủ toàn thân, cứng cáp như áo giáp và tấm chắn, có lực phòng ngự vật lý và ma pháp rất mạnh. Song bất luận là sinh vật gì bản thân cũng đều có nhược điểm, ta nghĩ Kim Bối Địa Long lực phòng ngự đã rất mạnh, vậy có lẽ tinh thần lực không cường hãn như bề ngoài. Dùng Tinh Thần ma pháp của ngài trực tiếp công kích đại não của hắn, tự nhiên có thể đạt tới hiệu quả mà ta không thể làm được. Có lẽ đạo lý này chính là nhất vật khắc nhất vật, tựa như thủy khắc hỏa, quang khắc ám vậy. Đương nhiên, ta cũng không có ý đánh giá thấp Tinh Thần ma pháp. Đấu khí của Vũ giả có thể khắc chế ma pháp bình thường nhưng Tinh Thần ma pháp lại là khắc tinh của vũ giả, cho dù là Ma pháp sư, mặc dù tinh thần lực không kém, nhưng có thể chống đỡ công kích tinh thần cường đại như vậy có lẽ cũng chẳng có mấy ai, huống hồ ngài có Triệu hoán thuật thần kỳ."

Hi Lạp Đức khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ tươi cười khó gặp. "Dưới tình huống ma pháp lực cơ hồ cạn kiệt còn có thể tỉnh táo như vậy, tinh thần lực của ngươi quả thật không tồi. Ta cho ngươi một cơ hội. Nếu ngươi có thể nhận một kích của Tuyết Ứng trên vai ta mà không chết, ta sẽ tạm tha cho tính mạng của ngươi. Miêu Miêu, ngươi tới cạnh ta, nếu không ta thu lại tất cả sủng vật của ngươi đấy."

Miêu Miêu trừng mắt nhìn, tựa hồ đột nhiên quyết định cái gì đó, thân thể nhanh chóng che trước mặt Niệm Băng. "Ba ba, người không thể giết Niệm Băng ca ca! Phượng Nữ tỷ tỷ nói hắn là người tốt."

Hi Lạp Đức nhíu mày. "Phượng nữ?"

Miêu Miêu nói: "Phượng nữ tỷ tỷ bảo con nói với người bốn chữ "Phượng Hoàng chi nữ", ba ba, người bỏ qua cho Niệm Băng đi, cùng lắm thì con theo người trở về là được."

Hi Lạp Đức hừ lạnh một tiếng, nói: "Nha đầu kia, ngươi còn dám ra điều kiện với ta sao. Tới đây." Hai chữ cuối cùng tràn ngập khí tức trấn nhiếp, dưới tinh thần lực áp bức, Miêu Miêu sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn ráng che trước người Niệm Băng, dùng sức lắc đầu.

Niệm Băng vỗ vỗ bả vai Miêu Miêu. "Hãy đi đi, trở lại bên người ba ba người, ta không cần nữ nhân bảo vệ. Yên tâm, ta không có việc gì."

Miêu Miêu quay đầu lại nhìn về phía Niệm Băng, trong mắt có thêm một giọt lệ. "Niệm Băng ca ca, nhưng bây giờ người đã không còn pháp lực nữa! Tuyệt Ưng rất lợi hại, ca ca, người ..."

"Dùng tin thần dẫn đường, hài tử thất lạc a! Ta đưa người vào mê thất vĩnh hằng." Hi Lạp Đức thanh âm kỳ dị như có lực hút, Miêu Miêu không khỏi chấn động toàn thân, trong mắt toát ra vẻ mê mang, chuyển thân đi từng bước tới bên Hi Lạp Đức.

Tinh Thần ma pháp quả thật kỳ dị, Miêu Miêu từ từ đi tới bên Hi Lạp Đức, đứng ở đó, tựa hồ đã mất thần chí. Hi Lạp Đức lạnh nhạt nói với Niệm Băng: "Bất luận người và Phương Nữ có quan hệ gì, cũng bất kể người và nữ nhi của ta đã xảy ra chuyện gì đều không thể ngăn trở công kích của Tuyệt Ưng, thế nên, người chỉ có chết."

Niệm Băng hít một hơi thật sâu, ánh mắt dừng lại ở Tuyệt Ưng trên vai Hi Lạp Đức. "Đến đây đi."

Hai chữ đơn giản nhưng lại tràn ngập tin tưởng. Tay phải vung lên, bốn quyền trực từ không gian chỉ giới rải ra trên mặt đất trước mặt hắn. Đã không còn ma pháp lực, hắn bây giờ chỉ có thể dựa vào quyền trực. Mặc dù chế tạo mấy quyền trực này vô cùng hao phí nhưng vì tính mạng bản thân, lúc này không thể chấp nhất những thứ khác.

Hi Lạp Đức cười nhạt nói: "Ta đây muốn xem Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp có uy lực thần kỳ gì. Tiểu Tuyệt, công kích."

Không khí đột nhiên trở nên lạnh hơn, Tuyệt Ưng giang hai cánh, từ trên bả vai Hi Lạp Đức bay lên, cảm giác lạnh như băng từ trên người nó phát tán ra. Con Tuyệt Ưng này bản thân dĩ nhiên có thuộc tính.

Quang mang chợt lóe lên, bốn quyền trực bay vào trong tay Niệm Băng, mặc dù Tuyệt Ưng nhìn qua không to tới mức kinh người như Kim Bối Địa Long, nhưng hắn cũng không dám chậm tay .

Tuyệt Ưng di chuyển, đôi cánh dài tới hai thước giang rộng, cất tiếng kêu to, hai đạo băng nhận thật lớn từ cánh chim phát ra, lam quang chợt lóe lên, giao xoa đã đi tới trước mặt Niệm Băng. Niệm Băng ngón tay vận khẽ một cái, hỏa diễm lóe lên, nhanh chóng hình thành trước người hắn một bức hỏa tường. Ngay sau đó, ba quyền trực đồng thời rời tay bay ra, mà bản thân hắn rất nhanh lui lại phía sau vài bước. Băng nhận gặp hỏa tường, uy lực công kích lập tức yếu đi rất nhiều . Đang lúc này, một Song Sắc Băng Phong Cầu xuất hiện, uy lực còn thừa của Băng Nhận cũng chỉ có thể để lại trên mặt đất hai vết cắt sâu, Song Sắc Băng Phong Cầu xoay tròn rất nhanh trong không trung, hình thành một hồ độ tuyệt vời, công kích thẳng tới Tuyệt Ưng. Tấn công mới là phương pháp phòng thủ tốt nhất.

Đôi mắt màu đỏ của Tuyệt Ưng toát lên vẻ khinh thường, hai cánh thu lại, thân hình rơi xuống phía dưới, cơ hồ sát qua băng cầu, rồi lại gia tốc, hướng Niệm Băng vọt tới. Nhưng Niệm Băng đồng thời phát ra hai quyền trực còn lại, là một công kích Băng Hỏa Đồng Nguyên. Tiếng rạn nứt cuồng bạo vang lên, hỗn hợp hồng lam lưỡng sắc quang mang công kích hình thành một cái lồng thật lớn hướng thân thể Tuyệt Ưng bay tới. Đây cũng là công kích mạnh nhất hiện giờ hắn có thể phát ra.

Thanh âm bén nhọn lại từ trong miệng Tuyệt Ưng phát ra, nó không có lực phòng ngự cường đại như Kim Bối Địa Long, Băng Hỏa Đồng Nguyên khiến cho hai loại ma pháp cực đoan đồng thời bộc phát, lãnh nhiệt giao nhau sinh ra uy lực tuyệt không đơn giản. Tuyệt Ưng vốn đang bay giữa không trung cố gắng thay đổi phương hướng công kích, khi sắp chạm vào Băng Hỏa Đồng nguyên bèn phóng lên cao, vẽ một vòng cung trong không trung, vượt qua Băng Hỏa Đồng Nguyên lại hướng Niệm Băng vọt tới.

Niệm Băng hai mắt mở to, lại phun ra một ngụm máu tươi, cắn lưỡi một cái, đem tinh thần lực tăng tới mức cực hạn. "Trở về." Vốn Băng Hỏa Đồng Nguyên đã vọt tới trước lại quay lại hướng Tuyệt Ưng trong không trung lao tới. Cùng lúc đó, Niệm Băng giờ cao Băng Lăng Trọng. "Bốc lên, Băng Chi Tẩy Lễ." Bốn Ma pháp quyền trực lấy ra sớm nhất đồng thời vỡ vụn, hàn khí đại thịnh, trong nháy mắt hóa thành một băng trảo thật lớn bao trùm lấy thân thể Tuyệt Ưng, hạn chế tự do của nó. Băng Chi Tẩy Lễ là một lực giai băng hệ ma pháp, bốn quyền trực của Niệm Băng trong đó có hai cái đều có thể tự phát ra uy lực mà hai cái còn lại là tứ giai phụ trợ tăng cường Hàn Băng Thuật. Dưới tác dụng đồng thời của bốn quyền trực, chỉ trong phút trốc, băng trảo trong không trung đã dày tới một thước, chỉ để lại phía sau, hướng Băng Hỏa Đồng Nguyên đang lao tới là không phong bế.

Tuyết Ưng cũng cảm giác được nguy cơ, kêu lên một tiếng, hai cánh dùng sức phách xuống, toàn thân bao phủ một tầng quang mang màu lam, thân thể như mũi tên phóng lên trời.

”Muốn chạy, không có cơ hội đâu. Chuyển điểm.” Vốn không gian bên trong băng tráo trống rỗng, đột nhiên bốc lên từng đoàn tử sắc hỏa diễm, ngọn lửa vọt tới phía trên tường băng, bao phủ toàn bộ không gian bên trong băng tráo, đồng thời cũng bao phủ toàn bộ thân thể Tuyết Ưng. Đang lúc này, Niệm Băng liên tục dùng tinh thần lực mạnh mẽ khống chế ma pháp, cuối cùng không trì được, ngã ngồi xuống đất, mà Băng Hỏa Đồng Nguyên công kích bởi không có ma khống lực tác dụng, vừa tiếp cận với băng tráo đã biến mất.

Âm thanh bể nát vang lên, thân thể Tuyết Ưng phóng lên cao, chỉ có điều bộ lông tuyết bạch đã không còn, lúc này nó đã biến thành một con hắc ưng.

Tuyết Ưng thân thể giữa không trung đột nhiên lớn lên vài phần, âm thanh chói tai không ngừng truyền tới. Giữa không trung từng bông tuyết tung bay, càng ngày càng dày đặc.

Niệm Băng trong lòng phát lạnh, hắn biết nếu vừa rồi mình có thể khống chế thêm một lúc nữa, cho dù Băng Hỏa Đồng Nguyên không thể giết chết ma thú cường hãn này, ít nhất cũng có thể khiến nó bị thương nặng. Nhưng lúc này xem ra, bản thân không còn cơ hội nữa. Năng lực Tuyết Ưng sử dụng lúc này rõ ràng cường hãn hơn tứ giai Bạo Phong Tuyết nhiều. Hắn bây giờ không còn ma pháp quyền trực hơn tứ giai để sử dụng nữa, ngoại trừ ngồi đợi chết ra không còn biện pháp gì khác. Nhưng Niệm Băng cũng không nhắm mắt lại, nhìn lên Tuyết Ưng trong không trung, hắn trong lòng tràn ngập không cam lòng.

”Đủ rồi, Tiểu Ưng.” Hồng sắc quang mang chợt lóe lên, bao lấy thân thể Tuyết Ưng rồi biến mất, mà Bạo Phong Tuyết vừa ngưng tụ cũng theo đó tiêu thất.

Hi Lạp Đức chậm rãi đi đến trước người Niệm Băng, cảm nhận được sự hoạt động của ma pháp nguyên tố chung quanh, lạnh nhạt cười nói: ”Người so với tưởng tượng của ta mạnh hơn, quyền trực này do người chế tạo sao?”

Niệm Băng gật gật đầu, nói: ”Không sai, là ta làm. Ta cũng không hoàn toàn ngăn cản được công kích của Tuyết Ưng, người vì sao lại buông tha cho ta?”

Hi Lạp Đức vươn tay về phía Niệm Băng, Niệm Băng cũng không khách khí, nắm lấy tay hắn đứng dậy. Thân thể lay động, cảm giác chóng mặt trong đầu tựa hồ càng mạnh, nếu không phải Thiên Hoa Bài trước ngực truyền tới một cỗ khí tức ấm áp, chỉ sợ hắn đã sớm không duy trì được mà ngất đi.

Hi Lạp Đức hào quang chợt lóe lên trên tay, một viên dược hoàn lớn cỡ quả anh đào xuất hiện. ”Ăn nó đi, mất đi ma pháp lực chỉ còn có thể dựa bản thân, nhưng Định Thần Hoàn này lại có thể tiêu trừ cảm giác không khỏe của người.”

Niệm Băng nhận lấy dược hoàn, trực tiếp nuốt vào bụng, dược hoàn vừa vào miệng, một chất lỏng chảy xuống bụng, nhiệt khí bốc lên, Niệm Băng trên trán bốc lên một tầng mồ hôi nhưng tinh thần lại trở nên tốt hơn nhiều, hắn không cảm ơn Hi Lạp Đức, chỉ lặng lẽ đợi hắn mở miệng.

Hi Lạp Đức cũng nhìn Niệm Băng: ”Người không sợ ta cho người uống thuốc độc?”

Niệm Băng nở nụ cười. ”Tiền bối, ngài không thấy câu hỏi này dư thừa hay sao? Nếu ngài muốn giết ta, có thể có tới một trăm phương pháp. Cần gì dùng thủ đoạn tỉ mỉ thế này? Huống chi, vừa rồi ngài đã ngăn Tuyết Ưng công kích ta, ta biết ngài với ta không có sát tâm. Nếu muốn hỏi gì, bây giờ ngài có thể hỏi.”

38. Chương 37: Long Thần Đích Cố Sự

Niệm Băng cười khỏ nói: ”Đại khái khoảng hai thời thần thôi, chúng ta vừa gặp nhau trước bữa trưa. Ngài có thể yên tâm, ta chỉ coi ngài là muối muối thôi.”

Hi Lạp Đức kinh ngạc nói: ”Mới hai canh giờ thôi sao? Thời gian ngắn như vậy mà có thể khiến cho Miêu Miêu tín nhiệm người, người quả thật có chỗ khác người a. Miêu Miêu nói tới Phượng Nữ, nàng và người có quan hệ gì?”

Niệm Bằng trước mắt lại hiện lên dung nhan tuyệt mỹ của Phượng Nữ, lạnh lùng nói: "Xem như bằng hữu đi. Miêu Miêu vừa rồi nói 'Phượng Hoàng chi nữ' bốn chữ, không biết là có ý gì?"

Hi Lạp Đức quang mang trong mắt chợt hiện, nói: "Bây giờ ngươi không cần biết, nếu Phượng Nữ muốn nói cho ngươi, nàng sẽ tự nói. Nơi này nhiều bụi quá, chúng ta tới bên kia ngồi một lát" Vừa nói, hắn vừa chỉ vào hướng lúc trước Miêu Miêu đào tẩu.

Niệm Bằng âm thầm thở dài, đứng trước vị Triệu hoán sư thần bí này mang tới cho hắn áp lực thật lớn. Trong lòng hắn, Miêu Miêu đã thay cho từ phiền toái, từ khi gặp được nàng, phiền toái của bản thân không hề đình chỉ, bây giờ, hắn hy vọng nhất chính là Hi Lạp Đức mau mau mang Miêu Miêu đi.

"Đứa nhỏ mê mang, tỉnh lại đi." Thanh âm tràn ngập từ tính lại vang lên, tinh thần ba động thật kỳ diệu, đó là một loại sóng ngắn đặc thù, tựa hồ chỉ có Miêu Miêu mới có thể cảm thụ. Nàng toàn thân chấn động, từ trong mê man tỉnh táo lại. Lập tức, ánh mắt nàng tập trung trên người Niệm Bằng. "Niệm Bằng ca ca, ngươi không sao chứ." Rồi chạy vài bước tới trước người Niệm Bằng, nhìn hắn, trong mắt tràn ngập vẻ ân cần. Miêu Miêu vừa rồi còn tinh nghịch, giờ khắc này tựa hồ trưởng thành lên rất nhiều.

Niệm Bằng hạ ý thức vỗ nhẹ lên đầu Miêu Miêu, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, ta không sao. Vừa rồi tiến bối chỉ đùa với ta một chút thôi."

Miêu Miêu nghi hoặc nhìn về phía phụ thân, Hi Lạp Đức hừ lạnh một tiếng, nói: "Xem ngươi kìa, ba ba trong lòng ngươi còn không trọng yếu bằng một ngoại nhân."

Miêu Miêu mở to đôi mắt, hì hì cười nói: "Ba ba sẽ không thế, ba ba hiểu rõ Miêu Miêu nhất, con biết sai rồi. Nếu không, người để cho mẹ mụ trừng phạt con được không?"

Hi Lạp Đức bật cười nói: "Nàng? Nếu nàng trừng phạt ngươi thật, ngươi đã không có dũng khí trốn nhà." Ba người đi tới một bên, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, Niệm Bằng cố ý thu lại bọc xạ hương.

Miêu Miêu hì hì cười chạy sang một bên, trong chốc lát đã cầm chương tử được nướng lúc trước chạy về. "Còn nóng đấy, ba ba, Niệm Bằng ca ca, chúng ta cùng ăn đi."

Niệm Bằng nhận lấy hương chương, cổ tay rung lên, Ngạo Thiên Dao xuất hiện. Hắn tìm vài phiến lá cây sạch sẽ trên mặt đất, tổ quang trên tay chợt lóe, một khối thịt hương chương còn cả da xuất hiện trên lá cây. "Tiền bối, Miêu Miêu, nơi này hẻo lánh, các ngươi ăn tạm đi."

Miêu Miêu thấy lúc này phụ thân đối với Niệm Bằng cũng không có địch ý, nhất thời tâm hồn đại phóng, không kiêng kỵ mỡ hương chương, dùng tay lấy một miếng đưa lên miệng ăn."

Hi Lạp Đức nhìn về phía Niệm Bằng, hỏi: "Bằng Hỏa Đồng Nguyên của ngươi học từ ai vậy? Ma pháp giới ta coi như cũng có chút quen thuộc, nhưng cho tới giờ chưa từng nghe nói qua loại ma pháp trong truyền thuyết này. Ma pháp lực của ngươi tựa hồ chỉ có cảnh giới Đại ma pháp sư, nhưng bằng Bằng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lại có thể phát huy uy lực ma pháp tiếp cận Ma đạo sĩ. Vừa rồi nếu không phải gặp Kim Bối Đại Long loại hi hữu này, ma thú bình thường tuyệt đối không thể gây thương tổn cho các ngươi."

Niệm Bằng lạnh nhạt cười nói: "Nếu ta nói với ngài, Bằng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp là ta tự mình tìm tòi tu luyện mà thành, không biết ngài có tin hay không?"

Hi Lạp Đức nhíu mày, nhưng hắn lại lập tức gạt đầu: "Ta tin. Trước kia, tổ tiên Bạch nhân chúng ta, Thánh triệu hoán sư vĩ đại cũng là dựa vào tài trí của mình mà có được thực lực cường đại, khai sáng cánh cửa Triệu hoán thuật ma pháp cao thâm cùng Tinh Thần ma pháp phụ trợ. Bằng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp trước kia dĩ nhiên tồn tại, nếu không đã không thể có trong truyền thuyết như Triệu hoán thuật. Người có thể dụng tới cảnh cửa Bằng Hỏa Đồng Nguyên chứng minh duyên của ngươi không tồi. Đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu mà ta không giết ngươi."

Niệm Bằng cười khổ nói: "Nhưng quá trình tu luyện này cũng không hề dễ dàng, căn bản không có ai tu luyện ma pháp này, chỉ có thể dựa vào bản thân tự lực, tìm tòi từng chút một, lại còn Bằng Hỏa Đồng Nguyên tùy thời có thể bộc phát. Đến giờ ta cũng không biết mình tu luyện rốt cuộc có tính là Bằng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp không."

Hi Lạp Đức suy nghĩ một lát rồi nói: "Đúng là không hoàn toàn. Lúc người làm thịt ta đã tới, chỉ là lúc đó thấy người đồng thời sử dụng băng hỏa hai loại ma pháp tiến hành chế biến hương chương cho nên mới không xuất hiện. Sau đó, lúc người đối kháng với Kim Bối Địa Long, ta phát hiện Băng Hỏa Đồng Nguyên mặc dù có thể lợi dụng hai loại ma pháp tương khắc, dưới trình độ nhất định bộc phát ra ma pháp lực công kích càng mạnh, nhưng lại không phải Băng Hỏa Đồng Nguyên chính thức. Bởi vì, thời điểm ma pháp nguyên tố bộc phát, người vẫn không thể khiến tính chất đặc biệt của băng hỏa hoàn toàn bảo lưu lại. Nếu không, cho dù Kim Bối Địa Long lực phòng ngự siêu cường nhưng tuyệt đối không có khả năng hoàn toàn ngăn cản Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp công kích. Trước hàn sau nhiệt hoặc trước nhiệt sau hàn là cách bài trừ phòng ngự tốt nhất, dưới một lần co rút, chỉ cần uy lực đủ mạnh, phòng ngự cường thịnh trở lại cũng không có cơ hội. Tiểu tử, con đường người đi còn rất dài, sẽ giống tổ tiên ta vậy, không ai có thể chính thức giúp người, hết thảy đều phải tự mình cố gắng."

"Ba ba, người không ăn cùng sao? Thật là thơm quá, thơm quá a! Từ nay về sau người cũng cho con ăn ngon có được không, có thứ gì đó ăn ngon, con cam đoan sẽ không trốn đi nữa." Vừa nói, nàng vừa đưa một khối thịt hương chương cho Hi Lạp Đức.

Hi Lạp Đức tiện tay nhận lấy miếng thịt hương chương tử co vào trong miệng, nhắm nháp một chút, khuôn mặt lập tức trở nên kinh ngạc. Lúc này Niệm Băng đang tự hỏi, lời của Hi Lạp Đức có thể nói là một chữ khiến người trong mộng bừng tỉnh. Theo như lời hắn, nếu mình có thể thông qua Băng Hỏa Đồng Nguyên đồng thời gia tăng ma pháp lực công kích, có thể làm cho tính chất đặc biệt của ma pháp nguyên tố tự bộc phát, như vậy không chỉ đơn giản tăng cường khả năng công kích mà còn khiến thuộc tính băng hỏa hoàn toàn khai triển.

Một hồng sắc thân ảnh lén lút tiếp cận ba người, Miêu Miêu nhãn thần vừa động, lập tức phát hiện sự tồn tại của nó, tức giận nói: "Người tới đây cho ta. Vừa rồi người chết đi ở đâu? Hừ, vừa nghĩ thấy mùi thịt đã chạy về, con hồ ly đáng chết nhà người, về đây xem ta thu thập người thế nào." Câu cuối cùng là học khẩu khí ba nàng vừa nói khi này.

Hồ ly kia cúi đầu đi tới bên cạnh Miêu Miêu, nước dãi theo khóe miệng chảy xuống, vẻ mặt tham ăn cầu khẩn nhìn Miêu Miêu.

Hi Lạp Đức liếc mắt nhìn hồ ly, nói: "Miêu Miêu, người cho nó ăn một chút đi, nó còn chưa tiến hóa, bản thân không có năng lực công kích, người không cần phải làm khó nó." Nghe Hi Lạp Đức nói, tiểu hồ ly liên tục gật đầu, vẻ mặt nịnh nọt.

Miêu Miêu hừ một tiếng, nói: "Người đúng là đồ tiểu tướng đầu thảo, bình thường ta yêu thương người như vậy, phải trừng phạt người một tháng không được ăn vặt mới được." Vừa nói, vừa đưa một khối thịt Niệm Băng làm ném cho hồ ly Na Na, Na Na lúc này cũng đã thấy không bị phạt, hai chân trước cầm lấy thịt hương chương tử, ăn như điên. Lúc này hương chương tử dưới tác dụng của Ngạo Thiên Dao đã trở thành đồng xương thừa. Niệm Băng tiện tay ném đồng xương cho con hồ ly ở bên cạnh, chính mình thì cầm một miếng thịt, bắt đầu ăn."

Hi Lạp Đức nói: "Niệm Băng, đạo pháp của người vô cùng thuần thực, chẳng lẽ người còn kiêng kỵ kỹ hay sao?"

Niệm Băng ngẩng người một lát rồi mới mỉm cười nói: "Không phải, con đường tu luyện ma pháp của ta đã rất dài rồi, sao lại có thể kiêng kỵ vũ kỹ được? Nếu như vậy, chỉ sợ ta cả đời cũng vô pháp phát huy một loại năng lực tới mức điên phong."

Hi Lạp Đức gật đầu tán dương, nói: "Không sai, đúng là như vậy. Băng Hỏa Đồng Nguyên cũng đã hao phí tuyệt đại bộ phận của người vào việc nghiên cứu rồi. Ngàn vạn lần không nên ý mình thông minh mà học tập hỗn tạp, như vậy đối với người một chút chỗ tốt cũng không có. Thanh đao của người là ma pháp vật phẩm phong hệ đỉnh cấp, còn có chuôi hỏa diễm đao, sao người lại dùng chúng để cắt thịt?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Bởi chúng là ma pháp trượng của ta, đồng thời cũng là thái đao của ta! Chúc nghiệp chính thức của ta là một gã trừ sư." Lúc này, không biết vì sao, Niệm Băng đối với Hi Lạp Đức đã tăng thêm vài phần hảo cảm, mặc dù Hi Lạp Đức vẫn lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng sắc mặt cùng giọng nói của hắn khiến Niệm Băng nhớ tới người cha của mình.

”Cái gì? Trù sư? Một đại ma pháp sư lại đi làm đầu bếp sao?” Hi Lạp Đức có phần không dám tin tưởng nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Sự thật là vậy. Trù nghệ của ta so với ma pháp còn mạnh hơn nhiều.”

Hi Lạp Đức lại cầm lấy một miếng thịt chương tử, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, chỉ gật đầu đồng ý, nói: ”Thức ăn người làm hương vị quả thật không tồi.”

Đúng lúc này, một cỗ kim sắc quang mang mãnh liệt khiến cho ba người Niệm Băng chú ý, phương hướng kim quang phát ra chính là Kim Bối Địa Long lúc trước đã bị Hi Lạp Đức dùng Tinh Thần ma pháp giam cầm.

Hi Lạp Đức sắc mặt hơi đổi, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, rất nhanh, trong mắt hắn toát ra một tia vui mừng. ”Tốt quá, con Kim Bối Địa Long kia lại biến dị. Các người ở yên đây, đừng cử động, sau khi biến dị Kim Bối Địa Long thực lực rất đáng sợ, ta sẽ trở lại sau. Miêu Miêu, không phải người vẫn muốn có sủng vật cường đại sao? Lần này có.” Vừa nói, Hi Lạp Đức vừa vung tay lên, một cái lục mang tinh hồng sắc ma pháp xuất hiện trước mặt hắn, hồng quang lóe lên, một con chim xanh to dài ba thước xuất hiện trước mặt Hi Lạp Đức, hắn trực tiếp bước lên thân con chim, trong miệng phát ra thanh âm thần kỳ, con chim to lập tức đưa hắn bay cao dần lên, theo hướng kim quang xuất hiện phi tới.

Niệm Băng thấy Hi Lạp Đức căn bản không cần chú ngữ hay dùng Triệu hoán thuật, trong lòng vô cùng hâm mộ, nếu chính mình cũng có triệu hoán thú như vậy, hành tẩu trên đại lục không phải càng tiện lợi sao?

”Niệm Băng ca ca, quả thực xin lỗi.” Miêu Miêu đột nhiên cúi đầu nói với Niệm Băng.

Niệm Băng ngăn người hỏi lại: ”Miêu Miêu, làm sao vậy?”

Miêu Miêu vẫn cúi đầu, nói: ”Ta biết, ta sai rồi, nhưng người có thể tha thứ cho Miêu Miêu không?”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Nha đầu ngốc, thời khắc nguy hiểm nhất cũng chạy về cứu ta, còn có cái gì sai? Rốt cuộc là chuyện gì?”

Miêu Miêu chấp nhất nói: ”Người đáp ứng tha thứ cho ta trước ta mới dám nói.”

Niệm Băng ha ha cười nói: ”Được, bất luận là chuyện gì ta cũng có thể tha thứ cho người, bây giờ người có thể nói.”

Miêu Miêu ôm hồ ly Na Na vốn đang ăn thịt chương tử trên mặt đất vào lòng, nói: ”Con Kim Bối Đại Long lúc trước chỉ sợ là mùi nước tiểu của Na Na đưa tới.”

Niệm Băng cười nói: ”Xem ra con hồ ly bảo bối này uy lực cũng không nhỏ a! Bất quá, điểm này ta đã sớm đoán được rồi. Kim Bối Địa Long kia trước là bị mùi nước tiểu đưa tới, sau lại vừa vịn người mùi chương tử nên mới chú ý tới chúng ta, chuyện này căn bản không có gì, sao ta lại giận người được?”

Miêu Miêu ngẩng đầu nhìn lên Niệm băng, thấp giọng nói: ”Còn một chút, kỳ thật, Địa Long không phải là loại tham ăn, nó mặc dù hung tàn nhưng nếu lúc đó chúng ta đưa thịt chương tử cho nó, nó căn bản sẽ không chú ý tới chúng ta. Là ta muốn xem ma pháp của ca ca có bao nhiêu lợi hại nên mới lừa gạt người, nói hắn nhất định sẽ công kích chúng ta. Nhưng ta không nghĩ tới nó là một con Kim Bối Địa Long.” Vừa nói, Miêu Miêu vừa cúi đầu càng lúc càng thấp hơn, tựa như tiểu nữ hài nhi đang đợi nhận tội, nhìn qua vô cùng đáng thương.

Niệm Băng khổ sở nhìn Miêu Miêu, bây giờ hắn mới hiểu, nguyên lai bản thân liều chết như vậy chỉ vì một câu nói dối của Miêu Miêu, nhưng bây giờ hắn còn có thể trách Miêu Miêu cái gì? Thở dài một tiếng, vuốt mái tóc đen mềm mại, nói: ”Quên đi, bất quá từ nay về sau ngàn vạn lần không được đùa kiểu này nữa, đó là đùa với mạng đấy! Miêu Miêu thông minh, ca ca không trách người là được.”

Miêu Miêu ngẩng đầu, quang mang trong mắt đại phóng. ”Ca ca, người thật sự không trách Miêu Miêu sao?”

Niệm Băng bất đắc dĩ gật đầu, thầm nghĩ: ”Trách người có ích lợi gì, sự tình đều đã qua, dù sao, tiểu ma nữ người cũng sẽ lập tức theo phụng thân rồi khổ, ta còn trách người làm gì?”

Miêu Miêu hoan hô một tiếng, ôm lấy Niệm Băng, dùng sức hôn lên mặt hắn một cái. "Ca ca tốt nhất, ca ca tốt nhất."

Một khắc Miêu Miêu ôm lấy ngực mình, Niệm Băng mới phát hiện, nguyên lai Miêu Miêu thật sự là một hài tử, thân thể mềm mại kèm theo mùi hương nhàn nhạt, mặc dù dáng người không thon dài như Phượng Nữ, nhưng có áo khoác ngoài che dấu, tuyệt đối có thể xem như nụ hoa sắp hé nở. Hắn vừa muốn nói gì để che dấu sự xấu hổ của mình, mặt đất đột nhiên chấn động kịch liệt. Niệm Băng và Miêu Miêu nhìn về hướng kim quang xuất hiện lúc trước, chỉ thấy Hi Lạp Đức cười con chim xanh bay cao trên không trung, đang chăm chú nhìn kim quang phía dưới.

Niệm Băng hỏi Miêu Miêu: "Người có biết sao lại thế này không? Kim Bối Địa Long kia chẳng lẽ xảy ra chuyện gì?"

Miêu Miêu suy nghĩ một lát rồi nói: "Thiết Bối Địa Long bản thân đã là một loại sinh vật cường đại, nếu đạt tới trăm tuổi, cường độ thân thể sẽ tăng cường, đạt tới ba trăm tuổi, Thiết Bối Địa Long sẽ tiến hóa thành Kim Bối Địa Long. Chính là hình dáng người đã gặp lúc trước. Ba ba từng nói, Kim Bối Địa Long là vương giả trên mặt đất, trừ phi là cự long chân chính, nếu không rất ít sinh vật có thể chống lại nó, cả vật lý phòng ngự và ma pháp phòng ngự đều đã đạt tới trạng thái điên phong. Bất quá, tinh thần ma pháp của chúng ta đúng là khắc tinh của đại địa vương giả này. Tình huống bây giờ rất có thể là Kim Bối Địa Long dưới tinh thần ma pháp của ba ba kích thích, lại tiến hóa, nhưng tiến hóa đạt tới trình độ nào ta cũng không biết. Nghe ý tứ ba ba, tựa hồ là muốn bắt nó làm sống vật cho ta, thật là tốt quá."

Niệm Băng gật gù, cố nén sự tò mò trong lòng, thấp giọng nói: "Người ở đây, đừng đi đâu, ta qua đó xem."

Miêu Miêu hi hi cười nói: "Người muốn đi cũng được, chúng ta cùng đi đi, đứng xa xa, lại có ba ba ở đây, chúng ta sẽ không có chuyện gì đâu."

Niệm Băng nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ gật gù, nói: "Vậy người ngàn vạn lần không nên lên tiếng, đứng sau lưng ta cẩn thận một chút."

Đáp ứng một tiếng, Miêu Miêu thả hồ ly Na Na trên mặt đất, đi theo hướng kim quang xuất hiện lúc trước. Khi hai người bọn hắn đi tới gần một gốc đại thụ, nhìn theo hướng kim quang phát ra, quả thật là Kim Bối Địa Long, chỉ có điều, hình dạng của nó bây giờ đã bắt đầu xảy ra biến hóa, thân thể vốn đã rất lớn lúc này lại rút nhỏ lại một chút, nhưng sau lưng nó lại nổi lên hai cái vây lớn, tứ chi nhìn qua càng thêm thô to. Cả thân thể hoàn toàn biến thành kim sắc, từng tầng lân giáp phân minh, nhìn qua như bao trùm một tầng kim sắc lân giáp. Vây trên lưng so với lúc trước dài hơn một chút, hơn nữa tựa như xoáy vào nhau, tạo thành hình dáng giống như trường mâu nổi lên cao chừng một thước, cẩn thận đếm ra, say khi xoáy lại, tổng cộng phía sau lưng có chín cái vây, như chín thanh trường mâu từ cổ nó kéo dài tới gần đuôi. Đồng thời, cái đuôi của nó cũng xảy ra biến hóa, cái đuôi dài bỗng phân làm chín luồng, chỉ là lúc này còn chưa hoàn toàn thành hình.

Kim sắc hỏa diễm không ngừng phun ra từ miệng Kim Bối Địa Long, khí tức nóng rực khiến cho cây cối chung quanh nhanh chóng khô kiệt, hình dạng của nó tựa hồ đang rất hưng phấn, đôi mắt to biến thành đỏ như máu tỏa ra hung quang khắp bốn phía. Chung quanh thân thể kim mang tựa hồ hình thành một tầng bảo vệ thiên nhiên, lúc ẩn lúc hiện, sinh mệnh khí tức không ngừng tăng cường.

"Hồng ..." Tiếng rống lớn từ miệng Kim Bối Địa Long phát ra, nó mạnh mẽ nâng cái đầu lớn lên. Hướng Hi Lạp Đức đang trên không trung phun ra một kim sắc hỏa diễm khổng lồ.

Hi Lạp Đức hừ lạnh một tiếng, thanh điều đưa hắn bay lên cao, tránh khỏi công kích của ngọn lửa màu vàng. Phun ra một kim sắc hỏa diễm xong, Kim Bối Địa Long tựa hồ rất mệt mỏi, cái đầu to thờ hồn hể, phảng phất lại muốn tích sức nhiều lực lượng hơn rồi lại công kích Hi Lạp Đức, đáng tiếc, Hi Lạp Đức sẽ không cho nó cơ hội.

"Lấy tánh mạng của ta làm vật dẫn, lấy máu của ta kêu gọi người, Tập La Dịch Lý Tư cao quý a! Đồng bọn của ta! Hãy triển hiện lực lượng cường đại nhất của mình đi." Trên lưng thanh điều, hắn nhanh chóng cắn ngón tay mình, lấy máu tươi vẽ lên không trung một cái lục mang tinh nhỏ. Khi lục mang tinh này hoàn thành, trong tích tắc, thanh điều dưới chân hắn đột nhiên kịch liệt run rẩy. Hi Lạp Đức vỗ vỗ vào

lưng thanh điều. Hào quang lóe lên, nó cứ như vậy hư không tiêu thất còn thân thể Hi Lạp Đức rơi xuống mặt đất.

Đúng lúc này, không khí chung quanh đột nhiên trở nên ngưng trọng, hình lục mang tinh màu đỏ lúc trước Hi Lạp Đức vẽ ra trong nháy mắt biến thành lớn, thân thể Hi Lạp Đức ngừng lại giữa không trung, một bóng đen thật lớn chậm rãi từ trong lục mang tinh màu đỏ xuất hiện, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên mây đen rậm rạp, một tiếng long ngâm trầm trầm vang lên, giữa không trung, mây đen cuộn cuộn di chuyển, Hi Lạp Đức vốn lơ lửng trên không trung cười lên hắc sắc thân ảnh. Đúng vậy, đó là một cự long, một cự long xanh biếc.

Niệm Băng có phần không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, dùng sức tự véo một cái, rờn, thật sự là rờn sao? Không phải nói long tộc đã sớm bị hủy diệt trong thời kỳ viễn cổ đại chiến sao? Sao ở đây lại xuất hiện rồng? Trời ạ! Phụ thân Miêu Miêu lại có thể gọi ra một con rồng chân chính. Mây theo rồng mà tới, đây đúng là mây theo rồng a.

Đúng vậy, đó quả thật là một cự long, chiều dài thân thể hơn bảy trượng, hai cánh thật lớn giang rộng, khiến cho mặt đất bụi mù, hai mép có răng nanh nhô ra, toàn thân được thanh sắc lân phiến bao phủ, tứ chi tráng kiện hữu lực, chỉ là long trảo đã lớn cỡ cái đầu của Kim Bối Địa Long, thân thể to lớn giữa không trung lay động, hai cánh đập xuống, tứ trảo duỗi ra, bay xuống mặt đất, phong lực mạnh mẽ thổi chung quanh, Kim Bối Địa Long toàn thân tỏa ra kim quang, thân thể đột nhiên run rẩy, ngẩng đầu hướng thanh long gào lên một tiếng.

Long ngâm lại xuất hiện, thanh sắc cự long tựa hồ phần nộ gào lên gì đó, Kim Bối Địa Long cường hân lại không dám cãi lời, như đang cúi đầu, thanh long hạ xuống, bốn long trảo hữu lực túm lấy lân giáp sau lưng Địa Long, không ngừng than nhẹ. Kim Bối Địa Long tựa hồ đang cùng hắn trao đổi, thanh âm ngày càng trở nên yếu ớt.

Hi Lạp Đức từ trên lưng thanh long nhảy xuống đất, đứng gần Kim Bối Địa Long hài lòng nở nụ cười. "Cám ơn người, Táp La Dịch Lý Tư cao quý, còn phiền người trước tiên mang nó trở về."

Thanh sắc cự long nhìn hắn gật gật đầu, từ trong miệng phát ra tiếng người: "Vì sự sinh tồn, hắn đã thần phục, ta đã đáp ứng hắn, sau trăm năm, cho phép hắn tiến vào long tộc."

Thanh long Táp La Dịch Lý Tư gật đầu với Hi Lạp Đức, ngửa mặt lên trời ngâm một tiếng, cái đầu nhìn về chỗ Niệm Băng và Miêu Miêu đang trốn. "Tiểu Miêu Miêu, người phải nghe lời ba ba, nếu không, long bá bá đánh vào mông người đó."

Đối mặt với tổ sắc cự long, Miêu Miêu chẳng hề sợ hãi, từ sau thân cây đi ra, hi hi cười nói: "Long bá bá tha cho con đi, con cùng ba ba trở về là được. Người cho Miêu Miêu một sợi râu để chơi đi, con nghe người khác nói, long tu nếu làm thành roi, có thể quất đá thành bột a."

Thanh sắc cự long cúi đầu gào một tiếng, cái đầu lớn vô lực buông xuống, bất đắc dĩ nói: "Tiểu nha đầu nhà người thật là càng lúc càng lớn mặt. Được rồi, ta đi đây. Trở về để cho ba ba đét đít người đi." Mặc dù trong miệng hắn trách cứ, nhưng giọng nói một chút ý tứ trách mắng cũng không có, hai cánh dùng sức vỗ một cái, khiến cho Hi Lạp Đức phải lùi về phía sau vài bước, đập cánh bay lên, kéo theo thân thể khổng lồ của Kim Bối Địa Long bay lên trời cao, chỉ trong chớp lát, nó đã khuất trong đám mây. Mây đen dần dần tản đi, thân hình cự long Táp La Dịch Lý Tư đã biến mất.

Niệm băng đứng đó, tựa hồ nghĩ tới cái gì. Đột nhiên cổ tay lật ra, Ngạo Thiên Dao chém lên đại thụ bên cạnh. Dưới phong hệ gia tốc, Ngạo Thiên Dao cơ hồ không bị trở ngại gì, phát qua thân cây, tổ quang lại lóe lên, Niệm Băng lại chém một đao. Thân cây ngã xuống, một khối dài một thước, đường kính một thước rơi vào tay Niệm băng. Tâm thần của hắn tựa hồ hoàn toàn đắm chìm trong cây gỗ, cả phụ tử Hi Lạp Đức đi tới bên cạnh cũng không nhận ra.

Miêu Miêu vừa muốn nói chuyện với Niệm Băng đã bị Hi Lạp Đức ngăn lại, hắn thấp giọng nói: "Đừng quấy nhiễu hắn, hắn hình như đang lĩnh ngộ cái gì đó."

Thanh quang lại lóe lên, vỏ cây bong ra từng mảng, cổ tay Niệm băng rung lên, đưa Ngạo Thiên Dao trở về không gian của mình. Sau một khắc, quỷ điều đã xuất hiện trong tay, vân gỗ đã hoàn toàn thẩm dò. Hắn hạ đao, quang mang màu u lam lóe lên, vụn gỗ bay khắp nơi, Niệm Băng nhẹ giọng ngâm xướng: "Quỷ thủ

lạc xứ kinh thiên biến^{1/4}điều thành ba đào bách hồi toàn^{1/4}Rthần công thiên cổ kim phương tại^{1/4}Rđạo khởi tàn nguyệt ánh lãnh tuyền.” Động tác của hắn nhìn qua rất ưu nhã, tựa hồ rất chậm, quang mang u lam giống như sương khói bay quanh khối gỗ, nhưng tinh thần lực dị thường cường đại của Hi Lạp Đức lại phát hiện, mỗi đạo sương khói ba động mờ ảo kia đều có ít nhất mười đạo lam quang chém lên khối gỗ.

Rốt cục, hào quang màu u lam biến mất, quỹ điều bình tĩnh nằm trong tay Niệm băng, mà tay kia của hắn đang nâng tác phẩm mình vừa hoàn thành. Tác phẩm đó là một con rồng, một bức điêu khắc hoàn toàn giống Tụ La Diệt Lý Tư, trên người cả long lân đều không có gì khác nhau, động tác đúng là Tụ La Diệt Lý Tư đập cánh, tứ trảo hướng xuống dưới. Hai cánh lớn hoàn toàn mở sang hai bên, điêu khắc tinh diệu nhất chính là ánh mắt Tụ La Diệt Lý Tư, tựa hồ trong bức điêu khắc, cả ánh mắt cũng có phản ứng, nếu không phải bởi nó không có tính mạng, đây quả thật là một con rồng thu nhỏ a!

”Quỷ Điều thần đao, hay cho một cái Quỷ Điều thần đao. Đao công có thể đạt tới cảnh giới như vậy, ta bây giờ thực sự tin rằng ngươi là một gã trừ sư.” Hi Lạp Đức chưa từng thấy cái gì như vậy trước đây nhưng không thể không vì tác phẩm của Niệm Băng mà tán thưởng.

Niệm Băng phục hồi tinh thần, có phần xấu hổ nói: ”Thật là không có ý tứ, bởi vì trước đây lúc ta học tập trừ nghệ, phương diện điêu khắc am hiểu nhất chính là điêu long, nhưng chung quy vẫn cảm giác mình điêu khắc chỉ có hình rồng, nhưng không có thần thái, vừa rồi nhìn thấy tiền bối triệu hoán cự long, đột nhiên không kiềm chế được, trong lòng kích động mới điêu khắc ra tác phẩm như vậy.”

Hi Lạp Đức đi tới trước mặt Niệm băng, tán dương nói: ”Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, ngươi có thể nắm bắt hình thần của Tụ La Diệt Lý Tư, có thể thấy tại phương diện tinh thần lực ngươi cũng có thành tựu.”

Niệm Băng cầm bức điêu khắc trong tay đưa cho Miêu Miêu đang tò mò đứng một bên: ”Ngươi phải về nhà, đây coi như lễ vật ca ca tặng cho ngươi đi.”

Miêu Miêu hưng phấn nhận lấy mộc long. ”Gật tốt a, nguyên lại ngươi còn có bốn sự này.”

Niệm Băng mỉm cười nói ”Còn có lễ vật khác nữa, mặc dù vị tất đã hữu dụng nhưng cho nó mới có lợi.” Vừa nói xong, hắn lấy từ trong người ra hai cái răng hương chương lúc trước, quỹ điều chợt hiện, hai cái răng hương chương lúc trước, quỹ điều lại lóe lên, hai cái răng được khoét rỗng, hắn cẩn thận lấy xạ hương ra cho vào rồi đưa cho Miêu Miêu. ”Sau khi trở về dùng sáp bao lấy nó, nếu sau này trên người ngươi có chỗ nào bị thương, chỉ cần dùng xạ nha đã biến thành màu vàng bôi lên miệng vết thương một chút. Nếu bị độc trùng cắn, dùng xạ nha vẽ quanh miệng vết thương, như vậy độc tính cũng không lam ra. Nhưng ngươi phải nhớ kĩ, xạ nha hoàn toàn biến thành màu vàng mới có tính chất đặc biệt đó. Xạ nha tự tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, ta nghĩ, ngươi sẽ thích.”

Miêu Miêu nhìn hai xạ nha dài năm thốn trong tay, trong đôi mắt to linh động tựa hồ có nhiều hơn chút gì đó. ”Ca ca, ngươi sao lại đối tốt với Miêu Miêu như vậy! Miêu Miêu rất thích lễ vật của ngươi.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Ngươi gọi ta ca ca nhiều như vậy, ca ca ta cũng không thể không làm gì! Ca ca không có gì tốt, chỉ có thể tặng ngươi cái này.

Hi Lạp Đức mỉm cười nói: ”Xem ra, vận khí của các ngươi không tồi a. Na na không hổ là bảo hồ, mùi nước tiểu của hắn mặc dù khó ngửi, nhưng có thể hấp dẫn động vật trân quý, loại xạ nha này sau khi chế thành giá trị hơn năm mươi tử kim tệ, nhưng có cầu mà không có cung.”

Niệm Băng lần đầu tiên thấy nụ cười trên mặt Hi Lạp Đức có chút ấm áp, lúc này, hắn đã không hề giống như một vị Triệu hoán sư lạnh lùng, càng giống một vị trưởng giả hơn. Đang lúc hắn tưởng Hi Lạp Đức sẽ đưa Miêu Miêu rời khỏi, hắn lại kéo Miêu Miêu về chỗ lúc trước ngồi xuống, cũng vẫy tay với Niệm Băng, nói: ”Các ngươi muốn nghe chuyện xưa của Kim Bối Địa Long không?”

Không nhận được lòng hiếu kỳ, Niệm Băng đi tới bên phụ tử Hi Lạp Đức ngồi xuống, Hi Lạp Đức tiếp tục nói: ”Cả ta cũng không nghĩ tới, các ngươi có thể gặp được địa long ngàn tuổi. Trên đại lục ghi lại, sinh vật này cũng chỉ có trong truyền thuyết, nhưng trên thực tế, rồng mặc dù cường đại nhưng cũng chỉ là một sinh vật, chẳng qua là một loại cực mạnh mà thôi. Mấy ngàn năm trước, thời kỳ viễn cổ đại chiến, số lượng cự long trên đại lục có tới hơn ngàn, khi đó mỗi quốc gia đều vì có được cự long chiến sĩ mà cảm thấy tự hào, bởi vì, rồng đại biểu cho lực lượng. Một phương có nhiều cự long chiến sĩ hơn, khả năng thắng cũng sẽ lớn hơn. Nhưng theo thời gian, số lượng long tộc dần dần giảm bớt, chúng mặc dù là sinh vật cường đại

nhất, nhưng trên phương diện sanh dục lại phi thường khó khăn, nhất là ấp long dẫn (trứng rồng). Số lượng càng thưa thớt, cự long càng trân quý, rồng là một chủng tộc cao ngạo, chúng tuyệt đối sẽ không cầu viện như nhân loại, bởi chúng thủy chung đều cho rằng nhân loại là đại biểu cho giống loài tự tư, sở dĩ trợ giúp nhân loại chiến đấu cũng là bởi vì chúng hiểu nhân loại là sinh vật phồn diễn nhanh nhất, muốn hiểu rõ mà tăng cường khả năng phồn thực của bản thân. Nhưng chiến tranh qua đi, chúng lại thất vọng, dù sao rồng ỹ không phải người, cấu tạo thân thể bất đồng khiến cho chúng không có khả năng phồn diễn nhanh như nhân loại được. Khi số lượng cự long không đủ một trăm, lúc ấy Long Vương biết, chủng tộc của mình đã sắp tuyệt diệt. Hắn bắt đắc dĩ dùng tính mạng của mình xuất ra long ngữ ma pháp cường đại nhất trong truyền thuyết Long Thần đích kỳ đảo (Lời cầu cứu Long Thần). Trong lúc nghi thức sắp hoàn thành, long ngữ ma pháp của long vương lại xuất hiện một sơ hở, một gã cự long tự tư muốn thay thế vị trí long vương tấn công hắn. Mà tổ tiên ta vẫn cùng Long tộc giao hảo, dùng sinh mạng mình vì đại cục, thiêu đốt toàn bộ tinh thần lực ngăn cản cự long kia, mới có thể giúp Long Vương hoàn thành Long Ngữ ma pháp cấm chú - Long Thần đích kỳ đảo.

39. Chương 38: Dong Binh Công Hội

"Ba ba, mấy cái này con biết cả rồi! Người mau nói vào trọng điểm đi." Miêu Miêu không kiên nhẫn được, thúc giục.

Niệm Băng trong lòng minh bạch, hắn biết, Hi Lạp Đức nói chuyện bí mật này cho mình là vì lẽ vật mình đưa cho Miêu Miêu. Đối với hắn mà nói, tri thức lịch sử này trân quý dị thường, vừa thấy Miêu Miêu ngắt lời Hi Lạp Đức bèn chặn lại nói: "Miêu Miêu đừng chen vào nữa, để tiền bối nói tiếp đi."

Nói cũng lạ, Miêu Miêu tới cả phụ mẫu cũng không nghe song vừa thấy Niệm Băng mở miệng lại nhu thuận ngậm miệng lại, chẳng những không nói lời nào, trên khuôn mặt ngay cả một chút bất mãn cũng không xuất hiện.

Hi Lạp Đức ánh mắt hiện lên thâm ý, vừa cười vừa tiếp tục nói: "Nói vào chính đề ngay đây. Trên đại lục của chúng ta có rất nhiều tín ngưỡng bất đồng, trong đó có những người tín ngưỡng là Long, loại sinh vật cực mạnh trên mặt đất, bọn họ tự hợp thành Long Nhân tộc. Đối ngoại tự xưng là Long Nhân, lấy cự long còn lưu lại trên đại lục làm biểu tượng, cố gắng tu luyện, hy vọng được cự long chấp nhận. Song, theo ta biết, cự long mặc dù rất nhân rồi song đối với nhân loại lại rất chán ghét. Đến tận bây giờ, số lượng long nhân tộc chính thức được cự long chấp nhận cực nhỏ, cũng giống như Phượng nhân tộc lấy Phượng Hoàng làm biểu tượng. Cự long toàn thân đều là bảo vật, cho nên có những người ngược với Long Nhân tộc thờ phụng thân long, tự xưng là Đồ Long dũng sĩ. Nhưng những người thực sự có thể làm được việc này cũng rất ít, đừng nói bọn họ không tìm được cự long, cho dù là Long Nhân tộc cũng đủ đối địch với họ."

Niệm Băng có phần nghi hoặc nói: "Tiền bối, chẳng lẽ cự long chỉ có thể dùng thần hàng thuật và thần đấu khí của thần sư mới có thể chế trụ sao? Nếu nói vậy, một khi cự long muốn làm chuyện bất lợi với nhân loại mà Long Thần trong truyền thuyết không quản, nhân loại không phải sẽ gặp tai ương lớn sao?"

Hi Lạp Đức mỉm cười nói: "Chuyện này cũng có thể xảy ra, nhưng xác suất vô cùng nhỏ. Long mặc dù cường đại nhưng cũng có nhược điểm của bản thân. Muốn đối phó với chúng, nếu thực lực không đủ chỉ có thể sử dụng Sát Long Vũ Khí mới có thể thành công. Bất quá, Sát Long Khí lại cực kỳ thưa thớt, giống như trở chú ma pháp vật phẩm, cơ hồ đã thất truyền. Tốt rồi, chuyện xưa kể đến đây thôi, chúng ta cũng phải nói đến Kim Bối Địa Long hôm nay. Không biết nên nói các người xui xẻo hay vận khí quá tốt nữa, Kim Bối Địa Long hôm nay chẳng những là từ Thiết Bối Địa Long tiến hóa thành mà còn là Kim Bối Địa Long Vương. Vừa rồi ta thông qua tinh thần liên lạc trao đổi với Tạp La Dịch Lý Tư mới biết, Kim Bối Địa Long này đã hơn ngàn tuổi. Địa Long bình thường sống không quá hai trăm tuổi, nếu có cơ duyên gì đó có thể sống tới hơn ba trăm tuổi, có hai mươi phần trăm tiến hóa thành Kim Bối Địa Long. Kim Bối Địa Long bất luận là phòng ngự hay công kích đều cao hơn Thiết Bối Địa Long. Đây cũng là lý do người dùng Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp không thể thương tổn được nó. Kim Bối Địa Long bình thường có thể sống tới năm trăm tuổi. Con các người vừa thấy nhất định đã ném qua thiên tài địa bảo gì đó, hoặc bằng trí tuệ không cao linh ngộ pháp môn tu luyện nhất định, đã hơn ngàn tuổi, tuyệt đối không thẹn với

danh hiệu Kim Bối Địa Long Vương. Có lẽ các người thấy nó không cường đại lắm, đó là bởi không trực diện chiến đấu với nó, với năng lực của nó, cho dù là một ngàn trọng kị binh rtang bị đầy đủ cũng tuyệt đối không thể chống lại. Nhược điểm của nó chỉ là không thể bay, hơn nữa sợ những sinh vật có khả năng phi hành nên các người mới có thể kiên trì lâu như vậy.”

Niệm Băng nói ”Vừa rồi nó thay đổi hình dạng là tiến hóa như Miêu Miêu nói sao? Sau khi tiến hóa Kim Bối Địa Long Vương có đặc điểm gì?”

Hi Lạp Đức nói: ”Có một câu nói từ thượng cổ truyền lại, có lẽ người cũng từng nghe qua, là ‘Kim lân khởi thị trì trung vật, nhất ngộ phong vân liền hóa long.’ Câu nói này nói về một loại cá, một loài cá có huyết mạch long tộc. Loại cá này nếu có cơ duyên có thể vận long mạch trong cơ thể, mượn thiên địa chi khí hóa trừ tạp chí trong cơ thể thì có thể biến thành thần long chính thức. Mà vừa rồi các người chứng kiến tình huống của Kim Bối Địa Long Vương cũng vậy, sinh vật có được một chút huyết mạch của long tộc có không ít mà địa long là một trong số đó. Nhưng ta quả thật không ngờ địa long này có thể sống tới ngàn tuổi, dưới tình thần ma pháp giam cầm của ta tiến hóa vào giai đoạn hóa long cuối cùng. Vừa rồi các người thấy đúng là hãn quá trình hóa long, Hãn có thể không chính thức hóa thành thần long, cũng không biết gọi là gì. Ta triệu hoán Tạp La Dịch Lý Tư cũng không phải đối phó với nó mà là muốn trợ giúp nó biến thành thần long chính thức, thông qua Tạp La Dịch Lý Tư khiến nó thần phục. Chỉ có thần long chân chính trợ giúp, quá trình tiến hóa của nó mới trở nên hoàn thiện, một khi trở thành thần long, nó cũng sẽ không phải địa long nữa. Cho nên nó có thuộc tính và năng lực chỉ có sau khi hoàn toàn tiến hóa mới biết. Quá trình tiến hóa này có lẽ phải tốn ít nhất một năm. Ta nhờ Tạp La Dịch Lý Tư nói với hãn, chỉ cần hãn nguyện ý thuần phục gia đình ta trăm năm, có thể trợ giúp hãn hoàn toàn chuyển hóa thành long, cũng chính thức gia nhập long tộc Dưới tình huống không có sự lựa chọn nào khác, hãn đã đồng ý. Nó phân ra cửu vĩ và trên lưng có vẩy dựng đứng hình mâu, ta gọi nó là Cửu Qua Long/ Chỉ cần cho Miêu Miêu ký kết khế ước với nó, sau này cho dù nha đầu này chạy đi đâu ta cũng không cần lo lắng nữa.”

”Vạn tuế, ba ba tốt nhất.” Miêu Miêu nhảy lên ôm cổ Hi Lạp Đức, hôn lên mặt hãn một cái.

Hi Lạp Đức cố ý làm mặt giận, nói: ”Người đừng có đắc ý, với tình thần lực của người bây giờ mà muốn cùng thần long kí kết khế ước sao? Nếu người muốn trở thành một Long Triệu Hoán Sư, sau khi trở về lập tức tu luyện tinh thần ma pháp cho ta. Như cơ duyên tốt như vậy mà cũng không đạt được thì từ nay về sau đừng nhận là con gái của Hi Lạp Đức ta nữa.”

Nhìn bộ dạng nghiêm khắc của cha, Miêu Miêu hi hi cười, khả ái lè lưỡi nói: ”Con biết rồi, trở về cố gắng tu luyện là được. Ba ba, chúng ta đưa Niệm Băng ca ca cùng trở về được không? Hãn nấu cơm ngon lắm. Miêu Miêu một mình tịch tịch lắm, muốn có Niệm Băng ca ca ở cùng, từ nay về sau sẽ cam đoan không trốn nữa.”

Nghe Miêu Miêu nói vậy, sắc mặt Hi Lạp Đức nhất thời đại biến, lúc này, hãn dường như thực sự tức giận, lạnh lùng nói: ”Người còn chưa chịu hiểu sao? Còn dám ra điều kiện với ta, Tiểu Thanh.” Hí quang chợt lóe lên, một con chim lớn màu xanh đột nhiên xuất hiện, bằng tinh thần lực trao đổi, nó lập tức hiểu được ý tứ của Hi Lạp Đức, cúi đầu, công Miêu Miêu lên lưng.

Miêu Miêu đôi mắt đỏ lên. ”Ba ba xấu lắm, ác lắm, Niệm Băng, xem ra chúng ta thật sự phải chia tay rồi, cái răng hươu này lưu lại cho người, từ nay về sau người cầm nó, coi nó như Miêu Miêu nhé. Người yên tâm, Miêu Miêu nhất định có thể tìm được người.” Vừa nói, nàng vừa ném một cái răng hươu cho Niệm Băng.

Hi Lạp Đức nhuôn mày, trong mắt hàn quang đại thịnh, con chim xanh lớn vội vã giương cánh, đưa Miêu Miêu bay đi.

Niệm Băng nói: ”Tiền bối, Miêu Miêu là một đứa nhỏ, chỉ là hơi ham chơi một chút mà thôi, ngài đừng trách nàng.”

Nhìn con chim xanh dần dần bay lên cao, Hi Lạp Đức trong mắt toát ra một tia lo lắng. ”Thẳng thắn mà nói, bây giờ ta giết người mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng ta đã nói trước, coi như người vận khí tốt đi.”

Niệm Băng ngẩng người một lát, nhìn sắc mặt đột nhiên thay đổi của Hi Lạp Đức, có phần không hiểu ý tứ của hãn. ”Tiền bối, ngài ...”

Hi Lạp Đức hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta hi vọng ngươi vĩnh viễn không gặp lại nữ nhi của ta, nếu không, lần sau gặp mặt sẽ không tiện nghi như vậy đâu. Bạch nhân chúng ta chỉ có thể gả cho bạch nhân, như vậy mới có thể bảo tồn được huyết thống tinh khiết, nhất là nữ nhi của ta, nếu không cùng Bạch nhân kết hợp, thần long thủ hộ giả làm sao có thể truyền thừa?"

Nghe xong câu này, Niệm Băng có chút buồn cười, nói: "Tiền Bối, ngài đừng nên hiểu lầm. Trước tiên không nói ta và Miêu Miêu chỉ mới biết nhau vài canh giờ mà thôi, đơn giản là ta coi nàng như muội muội, không có khả năng phát sinh chuyện như vậy."

Hi Lạp Đức trong mắt ánh lên vẻ thâm thúy. "Nữ nhi của ta, ta hiểu rõ nhất. Ngươi có thể coi nó là muội muội, bây giờ nó còn không hiểu chuyện nam nữ, cũng sẽ coi ngươi là ca ca. Nhưng những việc ngươi đã làm hết thấy dễ để lại cho nó ấn tượng sâu đậm, sau này như thế nào, ai có thể nói được. Nhớ kỹ lời ta nói, nếu ngươi muốn Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp phát dương quang đại, muốn bình an sống sót, vậy không nên tiếp tục quan hệ với nữ nhi của ta nữa." Khi hắn nói mấy chữ cuối cùng, Niệm Băng chỉ cảm thấy tinh thần lực kịch liệt rung động, cơn đau theo đại não truyền đến, chấn động toàn thân, nhất thời mất đi tri giác.

Khi Niệm Băng tỉnh táo lại, xung quang đã trở thành một phiến hắc ám, cảm giác suy yếu chóng mặt khiến cho đầu của hắn có chút mơ hồ, lấy lại bình tĩnh, hồi tưởng lại hết thấy phát sinh trước khi bất tỉnh, đến giờ hắn vẫn còn có chút không tin được. Nhìn xung quanh thấy còn một ít thịt chương tử, xem ra hết thấy đều là sự thật. Cha của Miêu Miêu cường đại như vậy, hắn không khỏi khó hiểu, vì sao sau khi mình rời khỏi Đào Hoa Lâm gặp được nữ hài tử, phụ thân bọn họ đều mạnh mẽ như vậy? Ma pháp sư có thể gọi về thần long tới cả sư phụ Long Trí mình mới bái lạy cũng không phải đối thủ. Dù sao không có thực lực Thần Hằng Sư, ma pháp không thể làm thương tổn cự long. Xem ra bản thân con đường báo thù cho cha mẹ còn rất dài.

Dùng hai tay nâng cơ thể dậy, Niệm Băng di chuyển tới dưới tang cây, ngồi xuống. Mặc dù Miêu Miêu và phụ thân của nàng mang tới cho Niệm Băng phiền toái không nhỏ, thậm chí là nguy hiểm, nhưng từ Long Triệu Hoán Sư Hi Lạp Đức biết về chuyện của Long cũng làm cho hắn vô cùng hưng phấn. Niệm Băng bây giờ có chút hâm mộ Bạch nhân, nếu có thể triệu hoán một đầu long, còn luyện ma pháp để làm gì?

Dùng lực xua suy nghĩ dụ nhân này ra khỏi đầu, mở không gian chi giới, lấy ra ma pháp quyển trục không còn nhiều lắm trong đó, lại bố trí trước người mình một xúc phát ma pháp trận đơn giản, đem chúng để cùng một chỗ, mặc dù mấy quyển trục này chỉ là tứ giai, nhưng để đối phó với dã thú bình thường cũng đủ rồi, chỉ cần không phải địa long kia là không có vấn đề gì.

Quyển trục có thể sử dụng ma pháp mà không ngâm xương chú ngữ, quả thật phi thường tiện lợi, nhưng Niệm Băng vừa nhớ tới giá trị của quyển trục thậm chí xuất hiện ý nghĩ muốn bóp chết chính mình. Là bao nhiêu tử kim tệ a! Quên đi, từ nay về sau mình nên sử dụng quyển trục cho thỏa đáng, cứ dùng nó làm tốc độ tăng trưởng ma pháp của mình chậm lại khá nhiều.

Tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại, Niệm Băng nhắm mắt lại, cảm nhận ma pháp nguyên tố trong không khí chung quanh, tiến vào trạng thái minh tưởng. Chuyện trọng yếu nhất trước mắt không nghi ngờ là khôi phục thực lực bản thân. Miêu Miêu đi rồi, hắn lại khôi phục tự do, mặc dù tịch tịch song Niệm Băng lại càng thích sự tịch tịch này hơn.

Dưới sự trợ giúp của Hỏa Diễm Thần Chi Thạch và Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch, sau một đêm minh tưởng, Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lực của Niệm Băng đã khôi phục tám phần, chỉ cần trên đường hấp thu một chút ma pháp nguyên tố trong không khí, không bao lâu sau hắn có thể trở lại trạng thái tốt nhất. Cho nên quyển trục đã dùng mất, hắn lại khoanh tể bổ sung, chỉ có thể tới thành thị lớn kế tiếp mua một ít bạch quyển trục. Đáng tiếc, tiền của hắn bị Miêu Miêu lấy đi không ít. Có lẽ phải mua bạch quyển trục bình thường, sau đó tranh thủ làm mấy ma pháp quyển trục cấp thấp rồi lại bán sẽ tốt hơn.

Đơn giản sử dụng Hỏa Diễm Thuật nướng một chút thịt chương tử còn lại để ăn, lại uống một ít nước dùng Băng Ngưng Thuật ngưng kết, Niệm Băng lại bước trên hành trình lịch lãm của mình.

Đi một mình trên đường, đối với người thường có lẽ là cô tịch, nhưng tình huống này sẽ không phát sinh trên người Niệm Băng. Nhận đúng hướng, hắn vừa bước đi, vừa hồi tưởng lại ma pháp tri thức trong Đồ Thư quán, dùng phương thức của mình giải thích, dọc đường đi cũng không đến nỗi tịch tịch.

Đã tới tháng chín, không khí vốn nóng bức dần dần thoải mái hơn, mùa thu là lễ thu hoạch. Hai bên đường Băng Nguyệt đế quốc ngoài trừ các loại thực vật đều là các bình dân đang thu hoạch nông phẩm. Ánh mặt trời chiếu xuống khiến cho không khí càng thêm tươi mát, mặc dù thái dương tỏa ánh sáng mãnh liệt, nhưng đi dưới bóng râm lại có cảm giác thoải mái, dễ chịu.

Băng Lan Thành là tòa thành biên giới của Băng Nguyệt đế quốc với Áo Lan đế quốc, cũng là thành thị kỳ lạ nhất Ngưỡng Quang đại lục. Thành thị này chỉ có hai phần ba là của Băng Nguyệt đế quốc còn một phần ba kia lại thuộc Áo Lan đế quốc. Thời điểm vẽ bản đồ, không rõ bọn họ phân chia thế lực ra sao, may là Băng Nguyệt đế quốc cùng Áo Lan đế quốc giao hảo, thành thị do Băng Nguyệt đế quốc trưởng quản nhưng hàng năm vẫn đóng cho Áo Lan đế quốc chút ít thuế phú.

Băng Nguyệt Thành nằm giữa hai đại đế quốc cho nên nơi này cũng là địa điểm giao thông và buôn bán lớn nhất khu vực chung quanh. Quy mô thành thị đủ để so với tòa thành lớn thứ hai Băng Nguyệt đế quốc, Băng Tuyết Thành, thậm chí còn náo nhiệt hơn nhiều. Người của Áo Lan đế quốc và Băng Nguyệt đế quốc đi lại không ngớt, trong đó nhiều nhất là thương nhân. Băng Nguyệt đế quốc và Áo Lan đế quốc luôn luôn thông thương, thương nhân thông minh để ở giữa hai quốc gia trao đổi vật phẩm, như vậy có thể đạt được lợi nhuận lớn hoản. Có thương nhân, đương nhiên không thể thiếu một quần thể khác, chính là dong binh. Để tăng lợi ích lên mức cao nhất, con đường vận chuyển hàng hóa thường rất dài, cho nên phải có dong binh bảo vệ. Đây là chuyện tuyệt đối cần thiết, tất nhiên thương nhân nào cũng không muốn thương phẩm của mình trên đường vận chuyển gặp sự cố.

Ma pháp sư có Ma pháp sư công hội, mà dong binh cũng có Dong Binh công hội, chỉ có điều dong binh công hội không cao quý như Ma pháp sư công hội, trong mắt người bình thường, bọn họ chỉ là các võ sĩ thấp kém tập hợp lại một chỗ. Dong binh công hội có thể nhận các loại nhiệm vụ và dựa theo cấp bậc nhiệm vụ bất đồng mà nhận được thù lao bất đồng. Trong dong binh có rất ít người có vũ kỹ cao cường. Dù sao, nếu vũ kỹ đạt tới trình độ nhất định, cần gì phải đi làm dong binh? Có rất nhiều lựa chọn tốt hơn cho bọn họ mà.

Nơi hạ lạc của Dong binh công hội Băng Lan thành ở phía sườn bắc, rất gần cổng thành. Kiến trúc của công hội không cao nhưng rất rộng lớn, đại sảnh rộng tới mấy ngàn thước. Lúc này trong đại sảnh tụ tập ít nhất bảy tám trăm tên dong binh, bọn họ có thể là một mình tới nhận nhiệm vụ, cũng có người dùng thân phận dong binh đoàn nhận nhiệm vụ song mục đích đều giống nhau, đều là kiếm tiền. Nếu có thể tìm được một nhiệm vụ vừa đơn giản vừa dễ dàng thực hiện, vậy các dong binh có thể tiêu dao một trận rồi.

Đương nhiên cũng không phải tất cả dong binh đều tới đây vì mục đích kiếm tiền, những người này mặc dù số lượng khá ít nhưng quả thật tồn tại, mục đích của bọn họ có khi là du lịch, lại có thể là thích mạo hiểm. Mặc dù chỉ là số ít nhưng trong số này mới có những cường giả tồn tại.

"Nhiệm vụ này ta thấy trước, Lan Hỏa dong binh đoàn các người định ý thế ức hiếp người, muốn cướp đoạt hay sao?" Một gã dong binh không cao nhưng hình thể đầy đặn như một quả cầu phần nộ rống lên. Thanh âm của hắn so với thân thể tuyệt đối tương phản, giọng hắn cơ hồ truyền khắp cả đại sảnh, trong nhất thời, các dong binh vốn thích náo nhiệt lập tức dùng các loại ánh mắt bất đồng nhìn thân thể ục ịch của hắn, có chút tức cười. Nói đơn giản thì cả người hắn tựa như một quả cầu thịt thả trên một cái nhục hoàn, chỗ nào cũng cuộn cuộn hình tròn, bộ quần áo rộng thùng thình đã không nhận ra là y phục võ sĩ nữa, trên ngực là một hình thuẫn bài màu trắng và hai thanh kiếm giao nhau, đây là dấu hiệu tiêu biểu của dong binh công hội, xem ra hắn chỉ là một tứ cấp dong binh phổ thông.

Dong binh đẳng cấp phân chia từ cao đến thấp là đặc cấp, nhất cấp, nhị cấp, tam cấp, tứ cấp, ngũ cấp và kiến tập dong binh. Dấu hiệu bọn họ đều là huy chương hình tám chắn trên có hai thanh trường kiếm giao nhau, mà căn cứ theo cấp bậc bất đồng, từ cao tới thấp, nhan sắc huy chương phân biệt là màu vàng kim, màu bạc, màu đỏ, màu tím, màu vàng, màu trắng, màu lam và màu xám (kim chúc có màu sắc của mình.)

"Đúng là khi phụ người đấy, làm sao? Quả cầu lùn, lăn về nhà đi. Với năng lực của người mà đòi hoàn thành nhiệm vụ này sao? Ta thấy còn chưa được nửa đường người có lẽ đã xong đời rồi." Một gã dong binh thân hình cao lớn mặc y phục võ sĩ màu lam nói. Xem tướng mạo, hắn càng có vẻ là dong binh hơn.

Tên dong binh ục ịch tức giận, cơ thể béo ịch run rẩy. "Người, người dám, nơi này là Dong binh cộng hội, không phải là Lan Hỏa dong binh đoàn của các người, người dựa vào cái gì mà muốn cướp nhiệm vụ của ta? Công hội sẽ xử trí công đạo. Đúng không, tiểu thư xinh đẹp." Vừa nói, ánh mắt hắn vừa dừng trên khuôn

mặt cô gái phụ trách đứng sau quầy.

Trong đại sảnh cầu công hội, có ít nhất ba mươi quầy giao phó nhiệm vụ, mà phía sau mỗi quầy có một tấm bảng đen lớn viết các loại nhiệm vụ và cấp bậc của nó. Bất luận quầy nào người cũng đều có thể dựa theo số hiệu nhiệm vụ tới thông báo hoàn thành. Nếu một nhiệm vụ sau ba tháng vẫn không ai tiếp nhận mà chủ nhân lại không muốn hủy bỏ, vậy nhiệm vụ này tự động tăng lên một cấp bậc. Những nhiệm vụ này cùng cấp bậc đồng đẳng là hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng không thể nói tam cấp đồng đẳng nhất định có thể hoàn thành tam cấp nhiệm vụ, nhiệm vụ cùng cấp, độ khó gần nhau nhưng tuyệt không giống nhau.

Cô gái phụ trách sau quầy nhìn qua mới chỉ hai lăm, hai sáu tuổi, tướng mạo bình thường, chế phục quần quanh người, có vẻ vô cùng đầy đặn. Nàng có phần không kiên nhẫn nổi liếc mắt nhìn tên béo nói: "Công hội đương nhiên sẽ chủ trì công đạo. Bất quá, người dù muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, nhưng thủy chung do dự không quyết, cũng không xác nhận bước cuối cùng. Cho nên Lan Hỏa đồng đẳng đoàn cũng không tính là ý thể hiếp người, thẳng thắn mà nói, với thực lực tứ cấp đồng đẳng của người rất khó hoàn thành tam cấp nhiệm vụ. Đừng ở đây làm ồn nữa, xin mời người rời khỏi. Lan Hỏa đồng đẳng đoàn, các người có thể tới đăng ký thủ tục."

"Thối lắm, rõ ràng là ta tiếp nhận nhiệm vụ này trước. Mẹ người với hán nhất định từng vụng trộm với nhau. Mẹ nó, hôm nay lão tử không thể không tiếp nhận nhiệm vụ này." Tên béo mặt đỏ lên vì phẫn nộ, tay phải dùng sức vỗ mạnh lên quầy, phát lên một tiếng động lớn.

Tên đồng đẳng trong Lan Hỏa đồng đẳng đoàn dấu hiệu trên ngực có màu vàng, đại biểu cho tam cấp đồng đẳng. Hắn vươn bàn tay to đặt trên vai tên béo. "Lăn qua một bên đi, đừng làm ảnh hưởng ta đăng ký nhiệm vụ."

Tên béo hất tay hắn ra, nói: "Cút ngay, nhiệm vụ này là của ta."

Đồng đẳng vốn là long xà hỗn tạp, đoàn viên Lan Hỏa đồng đẳng đoàn thấy cấp bậc đối phương như vậy mà còn dám kiêu ngạo, lập tức quây lại. "Sao? Muốn đánh nhau à, ta đánh chết con heo nhà người bây giờ."

Cô gái phụ trách sau quầy hừ một tiếng nói: "Muốn đánh nhau thì ra ngoài mà đánh, nếu không ta gọi bảo vệ đây."

Tên béo lúc trước còn kiêu ngạo sau thấy vẻ mặt dữ tợn của thành viên Lan Hỏa đồng đẳng đoàn, lại nghe hai tiếng bảo vệ, thần sắc trên mặt lập tức thay đổi, bèn thấp giọng chửi vài câu rồi ngượng ngùng tìm cách xuyên qua đám người đi ra ngoài. Mà Lan Hỏa đồng đẳng đoàn cũng bắt đầu đăng ký nhiệm vụ.

Cấp bậc của linh đánh thuê là căn cứ vào số lượng nhiệm vụ khó khăn đã hoàn thành, chọn nên dù là tam cấp đồng đẳng cũng không nhất định có thực lực cao cấp chiến sĩ, đại đa số chỉ là chiến sĩ bình thường mà thôi. Mà bảo vệ Đồng đẳng công hội thuê đều có thực lực ít nhất là cao cấp chiến sĩ, trong đó cũng không thiếu cao thủ cấp kiểm sự. Bọn họ đối với đồng đẳng dám tới đây gây rối tuyệt đối không nương tay, chỉ cần bảo vệ động thủ, đứt gân gãy xương là chuyện bình thường, cho nên mặc dù thường xuyên có xung đột nhưng không ai dám trêu chọc bảo vệ trong công hội.

Thấy náo nhiệt đã qua, đồng đẳng vốn định tụ tập ở bên này vội vàng trở lại làm việc của mình. Cô gái phụ trách hừ một tiếng, tình huống này nàng đã gặp không biết bao nhiêu lần, cầm cây bút trên bàn, chậm rãi viết đơn đăng ký cho Lan Hỏa đồng đẳng đoàn.

"Xin hỏi nơi này có nhiệm vụ mua cao cấp ma pháp quyền trục không?" Thanh âm rõ ràng vang lên trước quầy.

Cô gái phụ trách viết đăng ký xong bèn đưa cho Lan Hỏa đồng đẳng đoàn, đồng thời không kiên nhẫn nói: "Sao không tự tìm nhiệm vụ đi? Hỏi làm gì?" Vừa nói xong, nàng ngẩng đầu lên, vừa thấy người hỏi mình, ánh mắt vốn không kiên nhẫn nhất thời tỏa sáng, tựa hồ có thể nhìn thấy hình trái tim trong ngực.

Đứng trước quầy là một nam tử thân hình cao lớn, mặc dù thân hình không cường tráng tới mức khoa trương như Lan Hỏa đồng đẳng đoàn, nhưng dáng người thon dài cân xứng, má tóc vàng kim phi tán sau lưng, ánh mắt màu lam thâm thúy như biển xanh toát lên vẻ trí tuệ. Nhìn qua chỉ mới hai mươi, hán anh tuấn tới mức nữ nhân cũng phải đổ kị. Lúc này nghe xong cô gái phụ trách nói không khỏi nhú mày, ánh mắt hướng quét tới tấm bảng đen.

Cô gái phụ trách ho khan một tiếng, miễn cưỡng kìm nén sự tâm tình kích động của mình. "Tiên sinh, vị tiên sinh, ngài tới tiếp nhận nhiệm vụ sao?"

Thanh niên tóc vàng chính là Niệm Băng, nghe vậy một lần nữa chuyển ánh mắt về cô gái phụ trách, gật đầu nói: "Đúng vậy, ta muốn xem ở đây có nhiệm vụ nhận mua ma pháp quyền trục hơn ngũ giai không." Qua mười ngày đi bộ và ngẫu nhiên dùng Bạo Phong Tuyết phi hành, Niệm Băng rốt cục đã tới nơi tiếp giáp giữa Băng Nguyệt đế quốc và Áo Lan đế quốc, Băng Lan Thành. Việc thứ nhất hắn làm chính là mua bản đồ đại lục. Mười ngày này, nếu không phải dựa vào phi hành tìm đường, hắn cũng không biết đã đi lạc bao nhiêu lần rồi.

Vừa tới Băng Lan Thành, chuyện Niệm Băng nghĩ tới đầu tiên chính là bổ sung số lượng ma pháp quyền trục, kể ra trên người chỉ có hai mươi mấy tờ kim tệ, mua quyền trục bình thường cũng đủ, nhưng hắn chế tạo loại quyền trục có thể song phát ma pháp đạt tới hiệu quả Băng Hỏa Đồng Nguyên và xúc phát ma pháp quyền trục đều phải sử dụng quyền trục tốt nhất mới có tỷ lệ thành công nhất định. Tiền trên người hiển nhiên không đủ, cho nên hắn đã nghĩ bán mấy quyền trục đổi lấy tiền. Đương nhiên hắn đã tìm phân hội của Ma pháp sư công hội Băng Nguyệt đế quốc ở đây. Tiếc rằng Băng Lan Thành là nơi tiếp giáp với Áo Lan đế quốc nên không có Ma pháp sư phân hội. Đương nhiên không có phân hội cũng có quan hệ tới chuyện Ma pháp sư công hội suy bại.

Bất đắc dĩ, hắn buộc phải tới Ma pháp thương điểm bán quyền trục của mình, nhưng bởi quyền trục hắn bán so với quyền trục bình thường không giống nhau. Tứ giai tới lục giai đều là chỉ cần mở, không cần ma pháp dẫn đạo là có thể phóng thích uy lực đặc thù của nó, tự nhiên không thể để người ta làm thí nghiệm. Đây không phải là quyền trục đặc thù mà là dung hợp ma pháp quyền trục, ma pháp trận vẽ ở mặt trên, ma pháp thương nhân xem không hiểu. Niệm Băng muốn dùng một quyền trục để thể hiện thực lực của bản thân nhưng giá trị quyền trục cao như vậy, hắn thực sự không nỡ. Trong lúc nhất thời lâm vào cảnh xấu hổ khó xử, liên tiếp qua mấy cửa hàng ma pháp vật phẩm đều được đáp án giống nhau. Rốt cục một thương điểm lão bản hảo tâm chỉ cho hắn tới Dong binh công hội thử vận khí, nếu có thể tìm được nhiệm vụ mua ma pháp quyền trục ở đây thì không phải lo bán không được. Người ma pháp lớn đều sẽ nguyện ý xuất tiền thí nghiệm uy lực của quyền trục. Bất đắc dĩ, Niệm Băng hỏi đường rồi được chỉ dẫn tới đây, hy vọng có thể tìm được một nhiệm vụ thích hợp đổi lấy tiền.

Một màn lúc trước, Niệm Băng chứng kiến hoàn toàn, tổ chất quá thấp của dong binh để lại ấn tượng đầu tiên bất hảo trong lòng hắn.

Cô gái phụ trách nhìn khuôn mặt anh tuấn của Niệm Băng, trong mắt lóe một tia mỉm cười, khuôn mặt hơi đỏ lên. Thật sự là rất anh tuấn. "Tiên sinh, phiền người chờ một chút, ta tra hộ ngài. Ta gọi là Mã Thụy, rất vui được phục vụ ngài."

"Ồ, thật là nụ cười đáng yêu a! Mã Thụy hôm nay lẳng lơ thật, ta sao lại chưa từng được đãi ngộ như vậy!" Một gã tam cấp dong binh hơn bốn mươi tuổi âm dương quái khí nói.

Mã Thụy mỗi ngày đều ở nơi long xà hỗn tạp này, đã gặp nhiều loại người, hừ một tiếng nói: "Lăn qua một bên đi, đừng có ở đây ba hoa, có bản lĩnh, chờ người lên thêm một cấp dong binh, ta sẽ tìm nhiệm vụ cho người."

Gã trung niên hơn bốn mươi tuổi ánh mắt dừng trên người Niệm băng. "Nói như vậy, hắn là nhất cấp dong binh? Sao ta thấy không giống?"

Niệm Băng có phần không kiên nhẫn được, liếc mắt sang tên nhiều chuyện này. Đối phương trên mặt nở nụ cười tục tĩu, rõ ràng xem thường hắn. Hắn cũng mặc kệ, lại quay sang nhìn Mã Thụy.

Gã trung niên thấy Niệm Băng không lên tiếng, được nước lấn tới để tay lên vai hắn. "Tiểu tử, trông bộ dạng người, nhất định là một con vịt (ND: nguyên văn là áp tử, theo mấy câu dưới chắc ý như sủng nam??) đây, ta chưa từng thấy người ở đây, chẳng lẽ sinh ý bất hảo nên chạy đến đây quyền rũ nữ nhân? Mã Thụy là lựa chọn không tệ a! Bất quá, về điểm này tiền lương của ả có lẽ không thỏa mãn được cho người. Muốn không, ta giới thiệu cho người vài quý phụ trong thành yêu thích loại thư sinh mặt búng ra sữa như người. Ai, lão thiên thật bất công quá! Vì sao ta lớn lên không anh tuấn một chút? Tiểu tử, mẹ người nhất định rất khá đây, hắc hắc." Nụ cười đậm đắng của hắn khiến cho dong binh xung quanh cười lớn.

40. Chương 39: Giao Dịch Ma Pháp Quyền Trục

Gã trung niên đột nhiên cảm giác trên người mình có chút phát lạnh, mà không rõ nguyên do.

”Cười cái con mẹ ngươi à”. Vì che dấu một tia sợ hãi dâng lên trong lòng, hắn rút cánh tay đang đặt trên vai Niệm Băng về.

”Cười cha ngươi.” Lam sắc quang mang hiện lên như sương khói, huyết quang xuất hiện tức thì, trong dong binh công hội liền vang lên tiếng hét chói tai giống như giết heo thật thảm thiết.

Một bàn tay y nguyên đang co giật rơi xuống trên mặt đất, gã trung niên kêu lên một tiếng bi thảm, đang cầm cổ tay đang điên cuồng phún máu tươi. Khuôn mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, dưới chân mềm nhũn, nhất thời ngã xuống đất, không ngừng kêu gào thảm thiết.

Niệm Băng một cước đá bàn tay qua một bên, phẳng phất như không có gì phát sinh như trước nhìn Mã Thụy. Đối diện chiến đấu, Niệm Băng không có khả năng đánh thắng một gã dong binh cấp ba, nhưng đao pháp của hắn cực nhanh, Quỷ Điều từ vài năm trước đã cùng hắn hòa hợp thành một thể, đao pháp nhanh như thiểm điện, hơn nữa đao này lại rất sắc bén, bất cứ lúc nào cũng có thể giải quyết gọn gàng rắc rối.

Yên tĩnh, dị thường yên tĩnh, cả dong binh công hội đột nhiên rơi vào tĩnh lặng, thủ đoạn lãnh khốc và tàn nhẫn trong nháy mắt đã làm kinh ngạc toàn trường. Mã Thụy ngơ ngác nhìn nam tử anh tuấn trước mặt này, tay nòng đã run rẩy rồi.

Thanh âm của Niệm Băng vẫn ôn hòa nhắc nhở Mã Thụy như trước, ”Tiểu thư, xin mời tiếp tục tìm kiếm, đa tạ.”

Thanh âm ôn hòa của hắn hiện ra rõ ràng như thế trong đại sảnh, vừa rồi, cơ hồ không ai chứng kiến được hắn đã làm cái gì, chỉ thấy trong tay phải của hắn có một thanh tiểu đao, từng đạo quang mang lam sắc lóe lên loang loáng phát ra từ thanh tiểu đao đang xoay vòng giữa năm đầu ngón tay.

”Ngươi, như thế nào có thể động thủ đả thương người ở dong binh công hội? Thanh âm của Mã Thụy rõ ràng có chút run rẩy.

Niệm Băng trên mặt toát ra vẻ tươi cười vô lại, ”Ta có đả thương người hay sao? Ngươi xác định là có nhìn thấy?”

Mã Thụy ngây người một chút, trong lòng cũng không tin vừa rồi đúng là do Niệm Băng làm, nhưng sự thật xảy ra trước mắt. Niệm Băng tươi cười làm cho nàng cảm giác được trong lòng phát lạnh, xung quanh cũng chừng như đông cứng lại, phẳng phất trước mặt không phải là một gã thanh niên anh tuấn mà là một con quỷ, quỷ giết người.”Người đâu, bảo vệ đâu, mau tới nhanh.” Mã Thụy điên cuồng hét lên, trong lòng hoảng sợ khiến nàng thối lui vài bước, đụng phải cái ghế dựa liền té ngã xuống đất.

Niệm Băng nhíu mày, xoay người nhìn về phía gã trung niên cụt tay, không hổ danh là dong binh cấp ba, đối với trị liệu thương thế có chút nhận thức. Lúc này hắn đang liều mạng nắm chặt cổ tay mình không cho quá nhiều máu chảy ra.

Đám người dong binh tự động tản ra, ba gã bảo vệ mặc võ phục màu đen vừa đi tới, Nhìn qua hiện trường, ba người sắc mặt đồng thời biến đổi. Cầm đầu là một gã hơn ba mươi tuổi. Võ sĩ nhíu mày nhìn về phía Niệm Băng, ”Ta là đội trưởng đội bảo vệ ở đây, cái này là do ngươi làm?”

Niệm Băng cười nhẹ, không trả lời vấn đề của hắn. Thay vào đó ngồi xổm xuống, hướng đến gã trung niên cụt tay hỏi: ”Là ta chặt đứt tay ngươi sao?” Nụ cười của hắn thực sự ôn hòa như cảm giác lúc trước của Mã Thụy vậy. Gã trung niên chứng kiến nụ cười của ma quỷ, thân thể hắn có chút run rẩy, khuôn mặt do mất máu quá nhiều trở nên trắng bệch giờ lại thêm tái xanh, liều mạng lắc đầu, ”Không, không, không phải, không phải.”

Niệm Băng đứng dậy, có chút khiêu khích nhìn về phía đội trưởng đội bảo vệ, ”Hắn đang nói láo, quả thật là do ta làm, bởi vì hắn đã vũ nhục mục mục của ta.” Chân trái bước dần lên phía trước làm trụ, chân phải

xoay tròn sử dụng toàn lực, một cước đá vào mặt trung niên nhân trên bốn chục tuổi kia. Tiếng kêu thảm thiết của trung niên nhân còn chưa kịp phát ra, máu tươi đã văng ra, hôn mê bất tỉnh.

Đội trưởng đội bảo vệ không có ngăn cản Niệm Băng, nhưng ánh mắt đã biến lạnh, "Tiểu tử, ngươi thực cuồng vọng. Ngươi có hiểu được mình đang ở địa phương nào không?"

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Ta biết, nơi này không phải là dong binh công hội hay sao?"

Đội trưởng đội bảo vệ hừ lạnh một tiếng, "Ta đây muốn thay dong binh công hội đòi lại tôn nghiêm."

Tay phải Niệm Băng chỉ về hướng gã trung niên đang hôn mê bất tỉnh "Nhìn hẩn xem, người như vậy còn có tôn nghiêm ?"

Bạch sắc máu từ trong người vệ đội trưởng phát tán ra, có thể sử dụng máu, chứng tỏ hẩn đã tiến vào cảnh giới kiếm sư. Xem vẻ ngoài, thực lực của tên đội trưởng đội bảo vệ này tuyệt không dưới Tuyệt Tĩnh.

"Ngươi sẽ biến thành giống như hẩn". Đội trưởng đội bảo vệ phát tay, thành viên dong binh đoàn nhất thời liền chừa ra một mảnh sân cho bọn họ.

Niệm Băng hướng về đội trưởng bảo vệ lắc đầu, tay phải vươn ra, một khối hỏa cầu nhất thời liền xuất hiện trong lòng bàn tay, "Nếu ngươi đã tự tin với chính mình như vậy, đến đây đi, bất quá ta không cam đoan không làm bị thương những người khác."

Chứng kiến ngọn lửa trong tay Niệm Băng, đội trưởng đội bảo vệ nhất thời giật mình nói: "Ngươi là ma pháp sư ?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Nói chính xác là một ma pháp sư của ma pháp sư công hội tại Băng Nguyệt đế quốc."

Đội trưởng đội bảo vệ sợ ma pháp sư sao ? Không , hẩn tuyệt đối không sợ, hẩn không thừa nhận người thanh niên trước mặt này ma pháp có thể mạnh hơn vũ kỹ của mình. Nhưng là, ma pháp sư cùng một võ sĩ một đấu một dưới mọi tình huống mặc dù không chiếm được ưu thế, nhưng mà bởi vì số lượng ít, địa vị ma pháp sư so với võ sĩ cao hơn nhiều, là các đối tượng mà các quốc gia muốn mua chuộc, nhất là khi hẩn nghe được Niệm Băng nói mình là thành viên của ma pháp sư công hội thì do dự của hẩn đã hoàn toàn biến mất. Cái này gọi là "yếu trâu vẫn hơn khỏe bò" (nguyên văn: lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo), cho dù ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc hư nhược đi nữa thì hẩn cuối cùng cũng là thành viên của ma pháp sư công hội, tuyệt đối không thể trâu chọc giống công hội cấp bậc thấp hơn như dong binh công hội.

"Thực xin lỗi, ma pháp sư tiên sinh tôn kính, ta vốn nghĩ rằng ngài cũng là một tên dong binh, xin ngài tha thứ cho sự vô lễ của ta." Đội trưởng đội bảo vệ tán đi máu, cung kính hướng về phía Niệm Băng nói.

Niệm Băng cũng không muốn lộ ra thân phận của mình, nhưng mà có thể giảm đi phiền toái, lựa chọn này cũng tốt, lạnh nhạt cười, chỉ trung niên nhân đang nằm trên mặt đất nói: "Nếu không muốn hẩn chết, nên mang hẩn xuống đi."

Đội trưởng đội bảo vệ xoay người hướng về bảo vệ dưới tay mình ra hiệu bằng ánh mắt, hai gã bảo vệ liền bước lên phía trước nâng gã trung niên đang ngất xỉu rời đi, có chút nghi hoặc nhìn về phía Niệm Băng, bảo vệ đội trưởng nói: "Ma pháp sư tiên sinh, ngài đã là thành viên ma pháp sư công hội của bốn quốc, ngài có thể đưa ra vật xác minh hay không?"

Niệm Băng nhíu mày nói: "Cái này có cần thiết không?"

Đội trưởng đội bảo vệ liếc nhìn một cái, dừng lại trên hình quỷ điều trong lớp vải dệt của Niệm Băng gật đầu nói: "Ta nghĩ là cần thiết, ta phải có công đạo đối với thành viên dong binh."

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Ngươi muốn chính là cái này." Hào quang chợt lóe, trong tay phải hẩn liền hiện ra một khối lệnh bài, đúng là vật mà mấy ngày hôm trước Long Trí mới cấp cho Niệm Băng để biểu thị cho thân phận của hẩn.

Đội trưởng bảo vệ tiếp nhận thẻ bài trong tay Niệm Băng, nhìn kỹ lệnh bài xong nhất thời sắc mặt liền đại biến, "Ngài, ngài đúng là "

Niệm Băng liền cầm thẻ bài trở về, đưa vào không gian giới chỉ bên trong, "Không cần nói ra, người hiểu là tốt rồi. Ta tới nơi này là muốn tìm một nhiệm vụ."

Sắc mặt đội trưởng bảo vệ lúc này đã trở nên trắng bệch, hẳn mặc dù không thể tin người trẻ tuổi trước mặt này lại là trưởng lão của ma pháp sư công hội. Nhưng mà khối lệnh bài kia tuyệt đối không phải là giả, lệnh bài ma pháp sư công hội như thế nào có thể dễ dàng bắt chước. Do dự một chút, hắn đi đến trước quầy, hướng Mã Thụy nói: "Nhanh giúp vị ma pháp sư tiên sinh này tìm được nhiệm vụ, không được chậm trễ." Nói xong những lời này, hắn bước nhanh đi.

Thành viên dong binh xung quanh ánh mắt đều nhìn chăm chú vào trên người Niệm Băng. Có thể dọa đội trưởng bỏ đi, bọn họ biết người trẻ tuổi này tuyệt đối không đơn giản, huống hồ hắn lại là một gã ma pháp sư.

Mã Thụy ánh mắt liếc trộm Niệm Băng, vội vàng lục tìm tư liệu nhiệm vụ của dong binh công hội, chỉ có điều tay nàng vẫn có chút run rẩy như trước.

Niệm Băng không khỏi cảm thán trong lòng, Cá lớn nuốt cá bé luôn là quy luật của xã hội. Trước mặt Hy Lạp Đức, mình đúng là nhỏ yếu, nhưng đối với đám người trước mặt này mình lại biến thành đại cường giả, xem ra bất luận tới địa phương nào của đại lục cũng đều không có cuộc sống thái bình.

"Tốt lắm, tìm được rồi, đúng là có một nhiệm vụ như vậy." Mã Thụy như trút được gánh nặng cầm lấy bảng ghi chép nhiệm vụ hướng Niệm Băng nói: "Ma pháp sư tiên sinh, nhiệm vụ ngài yêu cầu có chút quái dị, bất quá đúng là có một nhiệm vụ như thế, ở nơi này có, thân vệ đội của bốn thành chủ yêu cầu ma pháp quyền trực cấp năm, yêu cầu chỉ là tìm kiếm mà thôi, một cái quyền trực kiếm được là năm kim tệ, quyền trực cao hơn một bậc thì mỗi cái nhiệm vụ thưởng gấp đôi, đây là nhiệm vụ cấp ba, hơn nữa có thể đồng thời cùng nhiều người tiếp nhận nhiệm vụ này, hiện tại đã có bảy mươi ba dong binh tiếp nhận, nhưng mà hoàn thành chỉ có hai người, tìm kiếm được đều là quyền trực cấp năm."

Niệm Băng trong lòng vui vẻ, đội thân vệ của thành chủ quả thật là có tiền a, xem ra chính mình có thể phát tài rồi, liền vội hỏi: "Phải như thế nào mới có thể liên lạc được với người chủ yêu cầu kia?"

"Cái này" Mã Thụy do dự một chút rồi nói: "Dong binh sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, chỉ cần đem nhiệm vụ giao cho chúng ta là được, do chúng ta đến liên lạc với khách hàng, chỉ cần xác nhận nhiệm vụ đã hoàn thành, chúng ta sẽ đem thù lao thanh toán cho dong binh, và cũng trích ra một phần mười để làm phí thủ tục. Cho nên phương thức liên lạc với khách hàng chúng ta phải giữ bí mật."

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: "Đã như vậy, người đem phương thức liên lạc nói cho ta biết, tốt lắm nhân tiện ta có thể hoàn thành nhiệm vụ này."

Mã Thụy yên lặng một chút nói: "Nhưng mà, ngài không phải là dong binh, hơn nữa càng không phải thành viên công hội, việc này không hợp với quy củ!"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Việc này rất đơn giản." Ánh mắt hắn chuyển hướng xung quanh, dong binh gần hắn nhất chính là một đại hán của Lan Tinh dong binh đoàn, sau khi tiếp nhận nhiệm vụ hắn cũng không có rời đi, mà là ở một góc xem náo nhiệt. Niệm Băng hướng hắn vẫy tay nói: "Vị đại ca này, muốn nhờ người giúp ta một việc."

Đại hán phát lạnh một chút, hẳn đương nhiên biết ma pháp sư thân phận tôn quý, "Ta? Ta có thể giúp ngài việc gì?"

Niệm Băng nói: "Người tiếp nhận nhiệm vụ này, sau đó trực tiếp nhận thù lao dong binh khi có thể."

Đại hán vẫn không hiểu được ý tứ của Niệm Băng, "Nhiệm vụ này dong binh đoàn chúng ta đã sớm tiếp nhận, nhưng mà vẫn chưa hoàn thành được."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Vậy người bây giờ có thể giao nộp nhiệm vụ, ta đang có ma pháp quyền trực đó. Mã Thụy tiểu thư, lần này thì phù hợp quy củ chứ, ta sẽ ở quán trọ Lan Hình Phan ở bên cạnh không xa công hội, khách hàng sau khi đến đây, người nói hắn đến phòng 364 ở đây tìm ta. Nói với hắn là ta có mấy cái quyền trực hơn cấp 5 muốn bán." Sau khi làm rõ ràng, hắn hướng đến tên đại hán kia gật đầu, rồi đi ra cửa.

”Ma pháp sư tiên sinh muốn bán quyền trục sao ? Vậy cần gì phải hoàn thành nhiệm vụ này?” Thanh âm trầm thấp và hùng hậu của một người vang lên trong đại sảnh. Mấy trăm tên dong binh giống như thủy triều tản ra các hướng xung quanh, hình thành một lối đi. Niệm Băng lúc này mới vừa đi tới cửa, nhìn lại lối đi, chỉ thấy một lão giả mặt trắng không râu, vóc người dong dỏng hướng về phía mình đi tới, đội trưởng đội bảo vệ đang đi theo phía sau hắn.

Niệm Băng liền dừng bước, nhìn lại phía lão giả. Rất nhanh, lão giả đi đến trước mặt hắn, mỉm cười nói: ”Ma pháp sư tiên sinh, ta là hội trưởng của dong binh công hội ở đây, không biết có thể cùng người nói vài câu.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đương nhiên là có thể, thật cao hứng khi nhìn thấy ngài, hội trưởng tiên sinh.” Hắn biết là bởi vì thân phận của mình mà dẫn đến vị hội trưởng này ra đây, nghe giọng hắn nói, tựa hồ cũng có ý muốn mua ma pháp quyền trục. Nếu như có thể bán được ở đây.vậy thì càng tốt. Cho nên Niệm Băng tự nhiên sẽ không cự tuyệt lời mời của hắn.

Hội trưởng dong binh công hội hướng về phía Niệm Băng ra hiệu mời. Rồi dẫn hắn đi về phía sau công hội. Khi bọn hắn xuyên qua đại sảnh, tiến vào hậu đường công hội, chung quanh nhất thời liền trở nên vô cùng im lặng, hội trưởng dong binh công hội liền dừng bước, nói với tên đội trưởng bảo vệ: ”Nơi này không có chuyện của người, người nên đi ra đi.” Đội trưởng bảo vệ liền đáp ứng một tiếng sau đó đi trở ra đại sảnh.

”Ma pháp sư tiên sinh, mời ngài theo ta đến đây.” Nói xong, hội trưởng dong binh công hội lại dẫn Niệm Băng tiếp tục đi vào bên trong. Bên cạnh, Niệm Băng quan sát toàn cảnh chung quanh. Dong binh công hội này trước sau như một, vị trí của mình bây giờ cũng là sân trong của công hội, trang trí cực kỳ đơn giản, hết thấy đều lấy mộc mạc, thực dụng làm chính.

Dưới sự dẫn đường của hội trưởng dong binh công hội kia, Niệm Băng theo hắn đi vào một gian phòng làm việc lớn ở phía sau công hội.

”Mời ngồi ma pháp sư tiên sinh, ta trước tiên giới thiệu về mình một chút, ta tên là Tạp Lạc, là hội trưởng của công hội này, vừa rồi nghe đội trưởng bảo vệ nói ngài là trưởng lão ma pháp sư công hội của bốn quốc, khách quý như thế đến đây, tại hạ thật áy náy vì không nghênh tiếp được từ xa.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Hội trưởng không cần khách khí, kỳ thực ta chỉ là một gã cao cấp ma pháp sư, nhưng sư phụ ta là hội trưởng ma pháp sư công hội, Bởi vậy, sư phụ vì tiện cho ta ở bên ngoài hành tẩu nên mới cấp cho ta thân phận trưởng lão.” Để bắt luận kẻ nào muốn xem thường mình tốt nhất là nên bảo vệ sắc.” (thể diện?)

Tạp Lạc thần sắc cũng không hề thay đổi, tựa hồ đã sớm đoán được, ”Ma pháp sư tiên sinh tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt tới cảnh giới cao cấp ma pháp sư đã phi thường không dễ dàng rồi. Vừa rồi ta không phải nghe nói ngài có ma pháp quyền trục muốn bán sao? Bán cho người khác ư, không bằng bán cho ta đi, giá tiền thì chúng ta cùng thương lượng, không biết trong tay ngài có ma pháp quyền trục cấp mấy đây?Ta muốn xem qua hết.”

Niệm Băng hơi nghi hoặc nhìn Tạp Lạc, nói: ”Trên phương diện giá cả, ta tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.”

Tạp Lạc tự nhiên hiểu được ý tứ của hắn, mỉm cười nói: ”Điểm này ngài có thể yên tâm, ta nói câu này hơi tự đại. Mặc dù Dong Binh công hội của chúng ta chỉ là đệ tử công hội, lại không có trợ giúp từ quốc gia, nhưng nếu nói đến tiền, có lẽ quý công hội và Võ Sĩ công hội cộng lại cũng kém Dong Binh công hội của chúng ta. Mặc dù chúng ta lấy tiền thuê cũng không nhiều, nhưng bây giờ Băng Nguyệt đế quốc số lượng dong binh đã vượt qua ba vạn, dù là mỗi ngày mỗi người chỉ nộp một đồng tệ thủ tục phí, đối với chúng ta mà nói cũng là khoản thu không nhỏ.”

Niệm Băng trong lòng chấn động, lúc này mới hiểu được mình nghĩ sai rồi. Đúng vậy! Dong Binh công hội mặc dù không được mọi người xem trọng, nhưng bọn họ cũng là một trong những công hội lớn nhất. Có thể nói lính đánh thuê trải rộng khắp cả đế quốc, bắt luận là các loại tin tức hay tư nguyên, quả thật là không thể coi thường. Có lẽ sau này bản thân muốn nghe ngóng cái gì còn phải nhờ bọn họ. Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt hắn càng trở nên thân mật. ”Tạp Lạc hội trưởng, ngài không nên hiểu lầm, ta không có ý khác. Chỉ là ta nói với ngài ý là ta tới không phải vì tiền, đúng hơn là không hoàn toàn vì tiền.”

Tập Lạc cười nhẹ, nói: "Ma pháp sư tiên sinh có yêu cầu gì xin cứ đưa ra, chỉ cần có thể ta nhất định đem hết sức lực thỏa mãn yêu cầu của ngài."

Niệm Băng biết lúc này nên nói chuyện sanh ý. "Trong tay ta bây giờ có các loại ma pháp quyền trục, trong đó, tứ giai ma pháp quyền trục bốn, ngũ giai quyền trục ba, lục giai quyền trục hai, còn một chút đặc thù quyền trục. Ta muốn dùng quyền trục này đổi lấy bạch quyền trục loại tốt nhất."

Tập Lạc vừa nghe Niệm Băng nói muốn dùng bạch quyền trục để hoán đổi, lập tức nở nụ cười. "Chuyện này rất đơn giản, bằng mọi người trong công hội chúng ta, ta nhất định có thể thỏa mãn yêu cầu của ngài. Loại ma pháp vật phẩm bình thường trong Băng Lan Thành lưu thông rất tốt. Bất quá, ta muốn nghe ngài chuẩn bị dùng tỉ lệ thế nào để hoán đổi? Như vậy đi, ngài bán nhiều như vậy, ta có thể mua với giá cao hơn hai mươi phần trăm. Sao? Mấy quyền trục này ta muốn mua."

Niệm Băng nói: "Ta muốn nghe giá cả cụ thể của ngài." Hắn cũng không nóng lòng cùng đối phương giao dịch, dù sao hắn mặc dù cũng biết giá cả của quyền trục nhưng không dám khẳng định. Lúc này bình tĩnh ứng đối mới có thể đạt được tiền lời nhiều nhất.

Tập Lạc cũng không vội nêu giá, đứng dậy lấy cho Niệm Băng một chén nước. "Ma pháp sư tiên sinh, mời ngài uống nước. Theo giá cả thị trường, một tứ giai quyền trục, do ma pháp bất đồng, giá cả từ năm tứ kim tệ đến mười lăm tứ kim tệ. Mà ngũ giai quyền trục thì giá từ hai mươi đến năm mươi tứ kim tệ. Lục giai quyền trục giá cả đại khái từ hai trăm tứ kim tệ đến năm trăm tứ kim tệ. Ngài yên tâm, chỉ cần nói cho ta công dụng của quyền trục, ta sẽ đưa ra giá cả tuyệt đối công bằng. Bình thường công kích ma pháp quyền trục giá cả tương đối cao, cái này ngài hẳn hiểu rõ."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Tốt lắm, ta sẽ đọc giá cho ngài: Tứ giai ma pháp quyền trục hai trăm tứ kim tệ một cuốn. ngũ giai ma pháp quyền trục năm mươi tứ kim tệ một cuốn. Lục giai ma pháp quyền trục bốn trăm tứ kim tệ một cuốn. Ta nghĩ giá cả như vậy là hoàn toàn công bằng."

Vừa nghe Niệm Băng báo giá xong, Tập Lạc lập tức nhíu mày: "Ma pháp sư tiên sinh, ngũ giai và lục giai ma pháp quyền trục giá cả còn có thể được, nhưng tứ giai ma pháp quyền trục sao lại có giá cao như thế?"

Niệm Băng thần nhiên cười nói: "Rất đơn giản, bởi tứ giai ma pháp quyền trục này người tuyệt đối không thể mua ở nơi khác. Đây là xúc phát ma pháp quyền trục do sư phụ Long Trí của ta nghiên cứu ra, trước mắt cũng chỉ thí nghiệm thành công trên tứ giai quyền trục." Câu nói cuối cùng là thật, bởi xúc phát ma pháp quyền trục chế tạo khó khăn, trước mắt Niệm Băng tốt nhất cũng chỉ có thể đem tứ giai ma pháp quyền trục làm thành xúc phát, hơn nữa còn phải dùng bạch quyền trục trân quý giá mười tứ kim tệ mới được.

Tập Lạc trong lòng chấn động: "Xúc phát ma pháp quyền trục, ma pháp sư tiên sinh, ngài có thể giải thích một chút không?"

Niệm Băng nói: "Cái này cũng đơn giản thôi, bất luận là ai chỉ cần mang theo quyền trục này trên người, một khi gặp phải công kích, quyền trục sẽ tự động phát động trước khi công kích đến nơi. Bốn xúc phát quyền trục đều là Hỏa Tường Thuật. Tứ giai hỏa tường thuật có lẽ không tính là rất mạnh, nhưng dùng để cứu mạng là đủ rồi. Người sử dụng có thể là bất cứ ai bất luận là ma pháp sư hay không."

"Cái gì?" Tập Lạc thất thanh kinh hô, bản thân hắn kiến thức rộng rãi, theo trí nhớ, loại xúc phát ma pháp quyền trục này tựa hồ đã sớm thất truyền mới đúng. Nếu thất sự có thể cứu mạng thì hai trăm tứ kim tệ quả thật không đắt. Để xác định suy nghĩ trong lòng, hắn dò hỏi: "Ma pháp sư tiên sinh, theo như lời ngài nói, đây chính là xúc phát ma pháp quyền trục được xưng là khắc tinh của sát thủ?"

Niệm Băng gật đầu nói: "Sự thật sẽ thắng hùng biện, chỉ cần ngài đồng ý xuất ra hai trăm tứ kim tệ để thí nghiệm một chút, lập tức sẽ biết đáp án. Chỉ là ta không hy vọng ngài đưa ra giá khác nữa. Ta xuất ra mấy quyền trục này giá trị tổng cộng là một ngàn bảy trăm năm mươi tứ kim tệ, xin mời ngài hoán đổi một trăm năm mươi bạch quyền trục cho ta. Còn thừa xin đổi thành hai trăm năm mươi quyền trục bình thường giá một tứ kim tệ."

Tập Lạc bình tĩnh lại nói: "Nếu quyền trục của ngài thực sự có công hiệu thần kỳ như vậy, mọi yêu cầu ta đều đáp ứng. Nhưng để bảo đảm, ta hy vọng ngài có thể dùng một tứ giai quyền trục thí nghiệm. Chúng ta thay đổi địa phương đi."

Niệm Bằng trầm nghĩ: "Dong Binh công hội này đúng là giàu nứt vách, hai trăm tử kim tệ để làm thí nghiệm ..."

Hai người vào trong viện, Niệm Bằng lấy từ trong không gian giới chỉ một quyển trục đưa cho Tập Lạc. Tập Lạc nhận ra ma pháp quyển trục này được chế tạo bằng cực phẩm bạch quyển trục, cũng tin tưởng thêm vài phần. Dù sao, một tứ giai ma pháp quyển trục bình thường giá trị còn không bằng một cực phẩm bạch quyển trục. Dùng nó để làm tứ giai ma pháp quyển trục có thể thấy được giá trị của quyển trục này.

Niệm Bằng nói: "Ngài có thể đem ma pháp quyển trục cất trong người, ta sẽ dùng một ma pháp công kích vào ngài, ngài không cần làm gì cả. Hỏa nguyên tố nhiệt tình a. Thỉnh các người xuất ra ngọn lửa nóng rực, ngưng tụ thành hủy diệt chi cầu, bạo phát chi viêm, tiêu diệt hết thảy trước mắt. - Bạo Viêm Thuật." Theo chú ngữ, hỏa nguyên tố rất nhanh ngưng tụ trong tay Niệm Bằng, trong chốc lát, tam giai Bạo Viêm Thuật xuất hiện trong tay hắn. Ý niệm vừa động, Bạo Viêm Thuật như một cơn sóng đỏ oanh kích Tập Lạc. Sóng nhiệt cuộn cuộn chuyển động trong không khí sinh ra một chút bóp méo.

Tập Lạc mở to hai mắt. Cái này dù sao cũng là một thí nghiệm giá trị hai trăm tử kim tệ. Mắt thấy Bạo Viêm Thuật sắp đánh tới trước ngực, cảm giác kì dị xuất hiện. Tập Lạc rõ ràng cảm nhận được một cỗ khí lưu áp áp bao trùm toàn thân mình, ma pháp quyển trục cất trong ngực phát ra tiếng vỡ vụn rất nhỏ, một tầng Hỏa Diễm Chi Tường khá dày xuất hiện trước mặt hắn. Tứ giai hỏa tường thuật chống lại tam giai Bạo Viêm Thuật, tất nhiên không có vấn đề gì. Bạo viêm bị hỏa tường hoàn toàn thôn phệ. Tường lửa lớn chỉ hơi thu liễm một chút rồi lại khôi phục lại như bình thường.

Tường lửa vẫn tiếp tục thiêu đốt, ma pháp trong quyển trục đủ cho nó chống đỡ vài lần công kích. Quang ảnh chợt lóe, Tập Lạc toàn thân bao trùm bởi lam sắc dấu khí bước khỏi hỏa tường xuất hiện trước mặt Niệm Bằng, hắn cũng không tiếc hai trăm tử kim tệ. Khuôn mặt già nua tràn ngập hưng phấn. "Thần kỳ, quả thật là thần kỳ, Long Trí Ma đạo sư thật không hổ danh hội trưởng ma pháp sư công hội. Ma pháp sư tiên sinh tôn kính, bất luận quyển trục của ngài là ma pháp gì, ta nhất định sẽ mua bằng hết, tất cả đều theo yêu cầu của ngài lúc trước."

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Tốt lắm, chuẩn bị bạch quyển trục xong, nhờ ngài đưa tới Lan Hình phạn điểm tìm ta. Ta đi trước."

"Chờ một chút." Tập Lạc gọi Niệm Bằng lại. "Ma pháp sư tiên sinh tôn kính, ta có một thỉnh cầu, hy vọng ngài có thể đáp ứng."

Nhìn sắc mặt khẩn thiết của Tập Lạc, Niệm Bằng nói: "Chuyện gì? Xin ngài cứ nói."

Tập Lạc thở dài một tiếng, nói: "Ngài hẳn cũng biết, dong binh chúng ta là nghề nghiệp dưới đáy đại lục. Nói khó khe một chút thì chỉ là bảo tiêu hoặc kẻ đánh thuê cho bọn nhà giàu. Nguyên nhân chỉ có một, là bởi thực lực của chúng ta không đủ cường đại. Cao đẳng võ sĩ xem thường nghề nghiệp này, tự nhiên sẽ không gia nhập, bọn họ vốn không tin dong binh có thể có tương lai tốt đẹp gì. Làm hội trưởng Dong Binh công hội của Bằng Nguyệt đế quốc, ta tự kiến tạo một dong binh đoàn, thành viên đạt tới năm nghìn, đều là các võ sĩ đã được huấn luyện, cũng là nhất cấp dong binh đoàn duy nhất trong đế quốc chúng ta. Nếu ngài có thể gia nhập dong binh đoàn này, ta nghĩ thực lực nhất định sẽ có tăng tiến rất lớn, ta nguyện ý cho ngài thù lao rất cao."

Niệm Bằng có chút buồn cười, nói: "Tập Lạc hội trưởng, ngài quá khách khí rồi, ma pháp sư có gì tốt? Một cao cấp ma pháp sư dưới tình huống một chọi một rất khó chiến thắng một kiếm sư, cho dù ta gia nhập dong binh đoàn, cũng không thể làm thực lực dong binh đoàn tăng thêm bao nhiêu. Ngài cần gì phải làm thế."

Tập Lạc lắc đầu nói: "Không, ngài không hiểu rồi. Ma pháp sư mặc dù chánh diện giao đấu với võ sĩ không chiếm được ưu thế, nhưng bằng sự quen thuộc ma pháp nguyên tố, có rất nhiều nhiệm vụ gian nan không có ma pháp sư tham dự không thể thực hiện được. Ma pháp thần kỳ có thể mang tới trợ giúp rất lớn cho cả dong binh đoàn, đây không phải việc võ sĩ có thể làm được. Lấy một ví dụ đơn giản như chúng ta ở trong một huyết động tối đen ẩm ướt chấp hành nhiệm vụ, trên người không có gì để đánh lửa, vậy nên làm gì đây? Hỏa thuộc tính đầu khí không thể tạo thành ngọn lửa chính thức."

Niệm Bằng lắc đầu cười nói: "Ngài không cần nói gì nữa, ta đã là người của Ma pháp sư công hội, không thể gia nhập Dong Binh công hội nữa. Thật có lỗi, mong ngài tha thứ."

Tạp Lạc trong mắt toát ra vẻ ảm đạm. "Đúng vậy! Ma pháp sư thân phận cao quý sao lại gia nhập Dong binh công hội chúng ta!"

Niệm Bằng nói: "Không, ngài nghĩ vậy là sai rồi. Trong mắt ta, không phân biệt cao đê quý tiện. Tạp Lạc hội trưởng, ta còn có nhiều chuyện phải làm cho nên không thể đáp ứng yêu cầu của ngài được. Bất quá, nếu ngài thật sự hy vọng có ma pháp sư gia nhập dong binh đoàn, ta có thể cho ngài một đề nghị."

Tạp Lạc đôi mắt sáng ngời, nói: "Đề nghị gì?"

Niệm Bằng nói: "Như vậy đi, khi ngài đưa bạch quyền trực đối với ma pháp quyền trực của ta, ta sẽ đưa ngài một phong thư, chỉ cần ngài có thành ý đem phong thư này tới Ma pháp sư công hội trong Bằng Tuyết Thành, gặp sư phụ của ta, ta nghĩ người có lẽ sẽ trợ giúp ngài."

Tạp Lạc nghi hoặc nói: "Ma pháp sư công hội? Chỉ sợ sư phụ người ..."

Niệm Bằng ngắt lời Tạp Lạc, nói: "Không thử qua sao biết chứ. Từ trước tới nay ta chưa bao giờ coi dong binh là một đám ô hợp. Đương nhiên không nên như bên ngoài vừa rồi. Ngài cứ đem theo thành ý tới Bằng Tuyết Thành, ta nghĩ ngài sẽ có thu hoạch." Nói xong những lời này, Niệm Bằng không hề dừng bước, ly khai Dong Binh công hội.

Trở lại phòng của mình trong khách sạn, Niệm Bằng thoải mái nằm trên giường, mọi việc so với trong tưởng tượng thuận lợi hơn nhiều. Có bạch quyền trực, chỉ cần tốn vài ngày mình lại có thể dùng quyền trực trang bị tốt cho bản thân. Hy vọng không gặp sinh vật như Kim Bối Địa Long thì tốt hơn, nếu không bản thân thực sự không đối đầu được a! Chỉ cần chuyện quyền trực thu xếp tốt, bản thân có thể lập tức đi tới Áo Lan đế quốc.

Nghĩ đến đây, Niệm Bằng từ trong Không Gian Chi Giới lấy ra bản đồ đại lục, cẩn thận xem xét, mặc dù là một gã đầu bếp, khi du lịch cũng không cần mang nhiều, nhưng dù sao hắn cũng không phải thần, dưới tình huống không có tài liệu, cho dù trù nghệ cao hơn cũng không thể làm gì. Với kinh nghiệm của bản thân, hắn quyết định tìm một lộ tuyến thích hợp đi tới thủ đô Lan Đế Tư Thành của Áo Lan đế quốc. Tốt nhất là mỗi ngày đều tìm được chỗ nghỉ ngơi.

Xem xét bản đồ một chút, Niệm Bằng vỗ nhẹ lên đầu mình, lầm bầm nói: "Thật là quá hồ đồ! Vừa rồi sao lại không hỏi Tạp Lạc hội trưởng trong Áo Lan Thành này có khách sạn hay phạm điểm nào nổi tiếng ăn ngon, chỉ lo chuyện quyền trực. Thành thị lớn như vậy, khách thương lại nhiều, chắc chắn sẽ không thiếu mỹ vị giai hào." Tưởng tượng đến ăn, tinh thần hắn lập tức tỉnh táo lại, trên đường tới Áo Lan Thành bản thân có một thân đĩnh cấp trù nghệ nhưng không có tài liệu thích hợp, mỗi ngày chỉ có thể tùy tiện tìm vài thứ chống đói. Vị giác đã sớm có ý kiến, vất vả lắm mới tới thành thị lớn, sao lại tay không ra về?

Nghĩ tới đây, Niệm Bằng cất bản đồ, rời khỏi phòng. Lan Hình phạm điểm hắn ở chỉ là một tiểu phạm điểm ở cửa bắc Bằng Lan Thành. Theo hắn phỏng đoán, nơi này cũng không có gì ăn ngon. Lúc này đã gần tối, Niệm Bằng đi vào phạm điểm Đại Đường, vừa muốn hỏi nhân viên phục vụ chung quanh có phạm điểm nào nổi danh không đã bị tình cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ.

41. Chương 40: Nhất Phẩm Diện Thực

Loại địa phương này mà cũng có nhiều khách nhân như vậy? Trong đó có một vài khách nhân nhìn qua trang phục thực là hoa lệ, điều này chỉ có thể chứng minh một vấn đề, quán này bề ngoài rách nát thì ắt phải có bí quyết kinh doanh, dĩ nhiên món ăn phải có chỗ đặc sắc rồi.

Mỹ vị nào có thể đưa tới nhiều khách nhân như vậy? Lòng hiếu kỳ của Niệm Bằng nhất thời nổi lên. Đi ra đường lớn, hỏi người bán hàng phía sau quầy hỏi: "Quán các người như thế nào mà lại nhiều khách nhân như vậy? Nơi này có món ngon gì sao?"

Người bán hàng nhìn khuôn mặt anh tuấn của Niệm Băng, trên mặt không khỏi hiện ra một tia đỏ ửng, tự hào nói: "Tiên sinh, ngài hẳn là người từ xa tới đây. Tại Băng Lan thành chúng ta, cánh gà nướng cùng thành nam Trùng nhĩ thực đích trùng nhĩ thực, cũng liệt vào Băng Lan nhị đại danh cật. Không biết có bao nhiêu người mộ danh mà đến đây, cũng chỉ để ăn cánh gà của chúng ta."

"Ôi?" Người bán hàng nói làm câu dẫn hứng thú của Niệm Băng. Có thứ mỹ vị như cánh gà, hôm nay nhất định phải nếm thử một miếng. Nghĩ vậy, hắn không nóng nảy, bước nhanh đến phía sau hàng người đang đợi bên ngoài quán, kiên nhẫn cùng đợi.

Ra đến ngoài đường, mặc dù xếp cuối hàng, nhưng Niệm Băng chỉ cần hơi nghiêng thân là có thể gặp cảnh tượng trước quán cơm, cánh gà đã làm đợi nướng. Mùi thơm không ngừng truyền đến, thông qua quan sát hắn phát hiện, nơi này cánh gà nướng chỉ dùng cánh tỏi*. Trong cánh chỉ có cánh tỏi là ngon nhất, lấy đây làm nguyên liệu, không trách được có thể nổi tiếng Băng Lan thành. Đầu bếp phụ trách nướng có hai vị, động tác của bọn họ rất nhanh, không ngừng trở mình chuyển hướng nướng trên lò. Cánh gà đều dùng que trúc để xuyên, mỗi xâu đều có một hai cánh được xuyên bằng hai que trúc. Như vậy có thể làm cho cánh gà trong khi nướng vững vàng đặt trên lò, theo bọn họ xoay chuyển theo thủ nghệ. Niệm Băng cũng không phát hiện ra kỹ thuật gì đặc thù. Hắn không tin cánh gà nướng tại địa phương này có thể hấp dẫn nhiều khách nhân như vậy, hắn kiên nhẫn quan sát tiếp tục.

*cánh tỏi: phần trên của cánh gà, giống như phần bắp tay của người, bắt đầu từ vai xuống đến cùi chỏ.

Rốt cục, Niệm Băng trong khi cẩn thận quan sát đã phát hiện chỗ ảo diệu của cánh gà Lan Hình này, thì ra là nước sốt, mỗi khi cánh gà chín, hai gã đầu bếp cầm lấy cánh gà trên lò, tại mặt sau của lò quét lên một tầng nước sốt, quét qua cánh gà một lần nữa khi nướng, sẽ làm tản mát ra một cỗ hương thơm ngọt ngào, cánh gà vốn màu vàng kim cũng sẽ theo đó mà biến thành màu nâu, nướng trên lửa nhỏ thêm một chút là hoàn thành.

Đúng vậy, bí mật nhất định là trong loại nước sốt này. Loại nước sốt này nhất định là trải qua công nghệ điều phối đặc thù mà thành, xem đến đây, Niệm Băng quyết tâm nhất định phải nhắm nháp một chút, hắn cũng không vội, kiên nhẫn xếp hàng chờ.

Cánh gà nướng cũng tốn thời gian, thời điểm Niệm Băng bắt đầu xếp hàng, bầu trời chiều vẫn còn một chút ánh nắng, nhưng lúc đến phiên hắn, bầu trời đã hoàn toàn tối sầm. quay đầu nhìn thoáng qua, sau lưng đội ngũ cũng nhiều lên thêm, hắn trong lòng không khỏi cảm thán, loại tình trạng sinh ý này quả thật là tốt.

"Tiên sinh, ngài muốn cánh gà loại nào, muốn bao nhiêu xâu? Là ăn ở chỗ này hay mang về nhà?" Người phục vụ viên phụ trách tính tiền khách khí hỏi

Niệm Băng.

Lấy lại tinh thần, Niệm Băng nói: "Cánh gà nơi này của các người có bao nhiêu loại, ta muốn mỗi loại một xâu, nhân tiện ăn tại đây luôn."

Phục vụ viên nói: "Tốt, cánh gà có bốn loại, chia làm nguyên vị, vi lật, đơn diện lật và song diện lật*, ngài chắc chắn mỗi loại đều muốn một xâu chứ? Cánh gà vi lật nơi này chúng ta bán được nhiều nhất, hương vị vừa phải rất được ưa chuộng."

--*vi lật, đơn diện lật và song diện lật: hơi cay, cay một mặt, cay hai mặt.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đương nhiên, ta cũng là mộ danh mà đến, tự nhiên mỗi loại đều muốn nhắm nháp một chút, bao nhiêu tiền?"

Người bán hàng ánh mắt có chút quái dị, liếc mắt nhìn Niệm Băng, mỉm cười nói: "Quán Lan Hình ta có quy củ, chỉ cần là mua cánh gà thì phải ăn xong, nhất là phải dùng cơm tại bốn điểm."

Niệm Băng gật đầu: "Hảo, xin mau mau một chút, bao nhiêu tiền?"

Người bán hàng nói: "Cánh gà đều là ba đồng tệ một xâu, bốn xâu tổng cộng là một ngân tệ hai đồng tệ, lúc này bên trong không có chỗ ngồi, ngài ở nơi này chờ một chút."

Niệm Băng đưa tiền rồi đứng ở một bên chờ. Bởi vì đi tới phía trước, lần này hắn thấy rõ hình dạng của nước sốt nướng cánh gà đựng trong một cái thùng hình tròn, một chất lỏng màu nâu sền sệt, đầu bếp dùng

một cây cọ quét chất lỏng này lên mặt trên cánh gà sắp nướng.

Nghe mùi thơm ngọt kia có chút quái dị, Niệm Băng không ngừng đoán trong gia vị kia chính xác là dùng nguyên liệu gì, nhưng thủy chung vẫn không thể bình tĩnh phán đoán, xem ra, muốn thật sự biết được chỉ có thể ăn mới biết.

Rốt cuộc, Niệm Băng cũng có được bốn xâu cánh gà đã nướng, thời điểm cánh gà đưa tới tay Niệm Băng, hẳn hoàn toàn bị sốc, lúc này hẳn mới hoàn toàn hiểu được cái gì là độc diện lật, cái gì là song diện lật. Cánh gà nguyên vị chính là sau khi quét tương lên đem nướng là hoàn thành, vì lật là lấy nguyên vị làm trụ cột, trên đó rải lên một ít bột tiêu. Mà đơn diện lật đã thức khúng bỏ rồi, cả một mặt cánh gà, hết thảy đều bị tiêu cay bao phủ, cho nên song diện lật, Niệm Băng có thể thấy rõ ràng, sau khi cánh gà được nướng chín, đầu bếp kia đem cả xâu cho vào trong bao to đựng tiêu rồi lắc vòng, nhờ vào tính dính của nước sốt trên cánh gà, cơ hồ mỗi bộ vị đều bị tiêu bao phủ. Trời ạ! Thứ này cũng có thể ăn sao?

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Niệm Băng, người bán hàng nở nụ cười "Tiên sinh, ngay lúc này bên trong không có chỗ, phiền ngài đứng đây ăn trước đi, nơi này chúng ta có một quy củ, nếu có thể ăn hết một xâu song diện lật, sẽ được tặng một xâu khác."

Niệm Băng nhìn cánh gà trong tay, trước hết lấy ra xâu nguyên vị cắn một miếng, nhất thời một cỗ hương vị thơm ngon nồng đậm tràn ngập vị giác của hắn, quả thật là ngon, nhưng đồng thời với tán thưởng, Niệm Băng đã phát hiện nhược điểm của cánh gà này. Rất nhanh, một xâu cánh gà nguyên vị đã trong dạ dày, có thể làm cho Niệm Băng ăn xong nhanh như vậy, cánh gà này tự nhiên có chỗ độc đáo.

Khi ăn xong một xâu cánh gà, Niệm Băng rốt cuộc đã xác định được thành phần của nước sốt kia, trách không được lại thơm ngon như thế, nguyên lai trong loại nước sốt này có ít nhất sáu loại thảo dược. Hơn nữa mỗi loại thảo dược đều là hỗ trợ lẫn nhau, chẳng những làm tăng thêm hương vị mà đối với cơ thể người dùng cũng có tác dụng tẩm bổ, quả nhiên có chỗ đặc biệt.

Mỉm cười, Niệm Băng cầm lấy cánh gà vị lật bắt đầu ăn, trong hương vị ngọt thơm còn có một chút vị cay, Cái cơ bản trong ẩm thực là phải có sự liên kết của mùi vị. Chả trách vừa rồi người bán hàng chủ yếu giới thiệu một loại này, hương vị quả thật là ngon! Nếu không phải thủ nghệ của đầu bếp có vấn đề, có thể tiến thêm một bậc cao hơn.

Rốt cuộc hắn đã cầm lấy xâu đơn diện lật kia, đột nhiên cảm giác có chút khúng bỏ, thử cắn một miếng nhỏ thăm dò trước. Vừa mới vào miệng không có cảm giác gì đặc thù, thậm chí còn không có vị cay của xâu vị lật vừa rồi. Nhưng trong nháy mắt hắn đã kinh ngạc, hương vị tiêu cay giống như ngọn lửa phun ra, làm cho hắn nhất thời há to miệng, phảng phất như trong miệng có thể phun ra lửa đến nơi. Niệm Băng há hốc miệng thở phà phà. Trời ạ! Thứ này là cho người ăn sao? Cay chết ta mất.

"Nước...Nước..." Niệm Băng lớn tiếng la lên. Người bán hàng cố nén cười, hảo tâm đưa cho hắn một chén nước trà.

Mồ hôi theo trán chảy xuống, Niệm Băng tâm trung giá cả hẳn a! Chỉ là một miếng nhỏ, đã làm cho nước mắt hắn chảy xuôi thế này, hẳn lập tức biết được, loại tiêu cay điên cuồng này cùng với loại cay trước kia hoàn toàn bất đồng, là một loại tiêu cay đặc thù. Không thể phủ nhận, nó quả thực rất thơm, nhưng độ cay cũng khiến Niệm Băng ù cả tai. Trời ạ! Cái miệng đáng thương của ta! Hẳn lúc này đã cảm nhận được miệng môi của mình bắt đầu sưng lên, cái này rốt cuộc là đồ ăn hay độc dược vậy?

Hết một chén nước trà, dạ dày Niệm Băng cũng nóng bỏng lên chẳng kém, uy lực tiêu cay quả thực không tầm thường. Nhìn thấy cánh gà còn thừa trong tay, hắn thật sự không có dũng khí mở miệng lần thứ hai, nói chi đến xâu song diện lật kia. Thử hướng về phía người bán hàng thăm dò, nói: "Thực xin lỗi, ta thật sự không ăn được."

Người bán hàng mỉm cười nói: "Vừa rồi là ta giỡn với ngài thôi, bên kia có chỗ ngồi, ngài muốn thêm vài xâu cánh gà nữa không? Mấy cái này trước hết để lại đây đi." Niệm Băng nhẹ nhàng thở ra, khi người bán hàng dẫn tới ngồi ở vị trí gần cửa sổ, hắn nói: "Vậy người cho ta thêm vài xâu nguyên vị nữa đi." Thông qua việc nhắm nháp cánh gà, hảo cảm của hắn đối với cánh gà Lan Hình này tăng nhiều. Không vì cái gì khác, chỉ là vì sáu loại thảo dược kia, mặc dù giá trị không cao lắm, nhưng lại làm tăng giá của chân gà

nướng lên nhiều, lợi nhuận so với cánh gà nướng bình thường cao hơn nhiều. Có khả năng đặt mình vào vị trí khách hàng như thế, lão bản nơi này quả thật là người dày dặn kinh nghiệm.

Uy lực của tiêu cay dần dần dịu xuống, Niệm Băng thật sự muốn thử một chút hương vị cánh gà song diện lật kia, nhưng lại không có đủ dũng khí. Đúng lúc này, bên ngoài có hai nữ hài tử đến mua cánh gà, trong đó một cô gái nói: "Nghe nói nơi này có bán cánh gà cực phẩm, cho ta một xâu cực phẩm."

Lời này vừa nói ra, bất luận là bên trong hay bên ngoài quán cơm, hoàn toàn chìm vào một mảng yên tĩnh, tất cả mọi người đều dừng ánh mắt như thấy quái vật nhìn tướng mạo bình thường của hai cô gái.

"Nhìn cái gì? Chẳng lẽ không có cánh gà cực phẩm sao? Hai chúng ta từ nhỏ đã thích ăn cay, lần này chính là đến đây để nhắm nháp."

Người bán hàng cũng không nói gì thêm, hướng về phía đầu bếp gật gật đầu, trong chốc lát, mười xâu cánh gà đã đến tay hai cô gái này

Cầm cánh gà, hai cô gái hoàn toàn bị sốc, một người trong đó ngây ngốc nói: "Này, cánh gà ở nơi nào?" vị cực phẩm, chính là cánh gà song diện lật sao? Cánh gà đều bị tiêu cay bao trùm hết, từ bên ngoài đúng là nhìn không thấy cánh gà. Lời này vừa nói ra, nhất thời khiến mọi người cười to.

Người bán hàng mỉm cười nói: "Cánh gà đúng là ở trong tiêu cay, sau khi nướng được phủ bên ngoài một lớp dày. Cái này chính là cực phẩm mà hai người muốn đó! Xin mời nhắm nháp."

Cô gái bên trái nghiêng răng một cái nói: "Ta không tin cái này có thể cay bao nhiêu." Vừa nói vừa đưa cánh gà lên miệng tức giận cắn một miếng thật lớn.

Niệm Băng trợn mắt lên nhìn cô gái kia, hần quả thật rất bội phục dũng khí này của cô.

Tiếp theo việc cắn một miếng lớn cánh gà cực phẩm để thể hiện, hậu quả là gì, Niệm Băng đã thấy được. Cô gái kia khóc, cũng không phải vì thương tâm mà khóc, nước mắt cùng mồ hôi chảy xuôi xuống không thể khống chế, miệng mở ra không ngừng thở ra, cả một chữ đều không nói nên lời. Niệm Băng rõ ràng nhìn thấy đầu lưỡi của nàng tựa hồ có chút sưng lên Hần thực có chút hoài nghi, liệu cô gái này có thể phun ra lửa hay không.

Buồn cười lắc đầu, Niệm Băng biết đã đến lúc ly khai. Hần đã hoàn toàn thăm dò được món cánh gà huyền bí này. Chỉ là, trước khi ly khai, hần muốn làm cho quán cơm này một chút sự tình. Đi đến trước mặt hai cô gái bị cay đến không thể chịu được, tay phải ngưng kết ra một khối băng nhét vào miệng nàng "Như vậy sẽ đỡ hơn nhiều, từ nay về sau không cần xúc động như vậy nữa, tiêu cay nơi này quả thật phi thường lợi hại."

Người bán hàng kinh ngạc nhìn Niệm Băng, nàng không thể giải thích khối băng kia làm thế nào mà xuất hiện. Niệm Băng nhướn miệng cười: "Có thể cho ta tự mình nướng vài xâu cánh gà để ăn không, ta nguyện ý trả giá gấp đôi."

Vừa nghe lời này, trên mặt người bán hàng toát ra vẻ cảnh giác, lắc đầu nói: "Thực xin lỗi, nước sốt của cánh gà nướng trong bốn điểm là bí chế, cho nên không thể cho ngoại nhân biết."

Niệm Băng ngắt lời, nói: "Yên tâm, ta không cần nước sốt của các người." Vừa nói hần vừa đi đến bên cạnh hai gã đầu bếp, cầm lấy năm xâu cánh gà đặt trên than đỏ.

Tên đầu bếp sát Niệm Băng nhướng mày: "Người muốn làm gì?"

Trong mắt Niệm Băng toát ra tia cười ôn hòa, nói: "Ta muốn cho các người biết, thế nào mới có thể làm ra cánh gà ngon hơn."

Đầu bếp cười ha ha đứng lên "Nực cười, cánh gà Lan Hinh điểm chúng ta nổi tiếng thiên hạ, đặc ý là cánh gà đệ nhất thiên hạ, còn cần người tới dạy sao?"

Niệm Băng thần nhiên: "Đêm Lang Tự đại hội ta nhường người môn "Tay nghề ngày càng kém". Tiêu cay mặc dù là cực phẩm nhưng lại che mất hương vị chính của cánh gà. Các người đã tự nhận là thiên hạ đệ nhất, sao không để cho ta thử một chút đi? Mà người chấm điểm nhân tiện do khách nhân nơi này làm đi, nếu các người thua, ta cái gì cũng không cần, nếu ta thua, ta nguyện ý trả một mai tử kim tệ, thế nào?"

Đầu bếp cả giận nói: "Người muốn khuyết điểm của ta sao?"

Niệm Bằng lắc đầu, nói: "Không, ta nói, ta đến là để dạy người nướng cánh gà." Nhìn cái lò mà tên đầu bếp kia đang nướng cánh gà, hần lạnh nhạt cười, nói: "Cánh gà không phải nướng như vậy, xem cẩn thận, ta chỉ làm một lần."

Vừa nói, Niệm Bằng tay phải nắm lấy cánh gà bắt đầu nóng lên trên than hồng, xoay tròn thật nhanh. Cánh gà mỗi mặt ở trên than hồng đều không vượt quá một giây, hai gã đầu bếp cũng ngừng tay cười lạnh nhìn hần, bọn họ muốn xem xem Niệm Bằng sẽ phải xấu hổ đến mức nào.

Động tác của Niệm Bằng rất bình thường, ai cũng có thể làm được, nhưng cái khó là ở tiết tấu xoay tròn, từ đầu tới cuối, tốc độ xoay của hần không hề thay đổi, hai gã trù sư nướng cánh gà này cũng không phải lính mới, về mặt khinh miệt lúc đầu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng.

Động tác của Niệm Bằng rất thoải mái, khi màu sắc bên ngoài cánh gà bắt đầu chuyển vàng, động tác của hần thay đổi, nắm chuối cánh gà đặt ở trên than hồng, hần bắt đầu lật từng chuối từng chuối một, từ trái sang phải, không ngừng tiến hành tuần hoàn, tiết tấu vẫn ổn định như trước, thời gian nướng mỗi chuối cánh gà trên than hồng so với lúc trước lâu hơn một chút.

Tên đầu bếp đứng gần Niệm Bằng nghi hoặc: "Cho dù động tác của người thuần thực, có thể nướng cánh gà đều hơn. Hương vị so với chúng ta cũng chẳng có khác biệt lớn, chỉ cần không phải mĩ thực gia chính thức đều sẽ không nhận ra sự khác biệt nhỏ đó. Hơn nữa, làm như vậy sẽ rất dễ mệt, người có biết chúng ta ở đây một ngày phải nướng bao nhiêu không?"

Niệm Bằng mỉm cười, vừa nướng cánh gà, vừa nói: "Cũng không phải như các người nghĩ, mấu chốt chính thức còn chưa bắt đầu. Các người có thể yên tâm, ta không cần loại nước sốt này, chỉ cần một chút muối vào lúc chín tới là đủ rồi."

Rất nhanh, chỗ bắt đồng khi nướng cánh gà đã hiện ra. Thông thường khi hai gã đầu bếp nướng, sau khi cánh gà chín vàng, bắt đầu xát thêm một ít mỡ để cho cánh gà càng trở nên thơm ngon. Nhưng Niệm Bằng lại không làm như vậy, chỉ đẩy nhanh tốc độ xoay mà thôi. Niệm Bằng cười nhẹ, trong mắt tỏa ra một tia thần quang nhàn nhạt, điểm mấu chốt đã tới.

Lúc cánh gà biến thành màu vàng kim, thời điểm bắt đầu có mùi tỏa ra, quỷ điều trong tay Niệm Bằng không chút do dự nhanh chóng vạch trên cánh gà ba vạch ngang ba vạch thẳng, sáu vết rạch. Động tác của hần cũng rất liên mạch lưu loát, không hề ngừng lại, mọi người chỉ nhìn thấy quanh ảnh màu lam lóe lên trên cánh gà. Cánh gà đã được lật lại, lại sử dụng động tác đồng dạng trên mặt này, rồi cất quỷ điều đi, Niệm Bằng lại tiếp tục quay cánh gà.

"Thấy rõ rồi chứ? cánh gà bản thân đã có nhiều mỡ, căn bản không cần cho thêm mỡ nữa. Khi cánh gà trở nên vàng óng vạch mấy vết lên cánh gà, như vậy có thể khiến cho mỡ trong cánh gà dung nhập nguyên vẹn vào bên trong, khiến cho hương vị của thịt gà càng thêm đều, làm cho cánh gà càng thêm nhập vị." Nói xong câu này, hần lấy một nắm tư nhiên phết đều lên hai mặt cánh gà, khi cánh gà lật lại, hần lại rải muối lên rồi tiếp tục nướng.

"Nướng cánh gà, thật ra căn bản không cần dùng quá nhiều tài liệu, bởi bản thân cánh gà đã có hương vị rất ngon rồi, các người cho thêm nước sốt tất nhiên có thể khiến cho mùi càng thơm hơn, nhưng lại khiến nó ngọt hơn, cả cánh gà đều là vị của nước sốt, làm mất đi hương vị của cánh gà và lớp da bên ngoài. Mặc dù thảo dược trong nước sốt đối với cơ thể con người có ích, đáng được tán thưởng, nhưng làm một trù sư, hương vị mới là trọng yếu nhất. Được rồi, xin mời nhắm nháp cực phẩm cánh gà do ta nướng đi." Bỏ cánh gà ra khỏi lò nướng, Niệm Bằng đưa hai xiên khác nhau cho hai gã đầu bếp, ba xiên còn thừa, một cho người bán hàng, hai xiên khác cho khách hàng xếp hàng đầu tiên.

Một mai tử kim tệ xuất hiện trong tay Niệm Bằng, đặt vào trên quầy trước mặt người bán hàng, hần gạt mọi người, nhanh chóng đi khỏi.

Tiếng xùy đồng thời vang lên khi Niệm Bằng rời đi, tám mươi phần trăm khách hàng đều cho rằng hần đã chủ động nhận thua. Niệm Bằng cũng không quan tâm mấy cái hư danh này, đi về phía con đường có ánh sáng đèn đuốc rực rỡ.

"Oa, thật sự là quá ngon, quá thơm! Cho tới giờ ta chưa từng nếm qua cánh gà thơm ngon như vậy." Một gã khách hàng may mắn nhận được một cánh gà kinh hô."

Lúc này, hai gã trù sư của quán ăn Lan Hinh đã biến thành bộ dạng ngốc trẻ, cánh gà cho vào miệng tỏa ra mùi thơm, mặc dù không phải vị ngọt ngào thơm mát, nhưng khiến cho hương bản thân cánh gà hoàn toàn thể hiện, hơn nữa lớp da ngoài được nướng cháy dòn cùng thịt gà thơm mềm, đúng theo lời Niệm Băng, đây mới đúng là cánh gà nướng cực phẩm a! Hai gã đầu bếp liếc nhìn nhau, một người đứng ra nói: "Quả thật xin lỗi các vị quý khách, hôm nay chúng tôi tạm ngừng bán hàng, ngày mai sẽ cho ra loại cánh gà nướng mới." Nói xong, hai người lập tức đi ra cửa sau, việc bọn họ muốn làm bây giờ chỉ có một, chính là đem mỗi động tác Niệm Băng vừa làm ghi chép lại, trù nghệ của Niệm Băng đã hoàn toàn chinh phục bọn họ.

Mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của Niệm Băng, hắc làm như vậy chỉ đơn giản là tán thưởng cách đối xử với khách hàng của quán ăn đó, hắc tin tưởng rằng, chỉ cần hai gã trù sư kia đầu óc không ngu ngốc, nhất định có thể từ động tác của mình học được rất nhiều thứ, phương pháp nướng gà sẽ tăng lên rất nhiều, hy vọng sinh ý của bọn họ càng thêm dồi dào. Dù sao bây giờ, người buôn bán lại không vì lợi nhuận thật sự quá ít.

Trên đường đi, hắc đột nhiên thấy một quán ăn ở phía trước, cách đó không xa. Lúc trước ăn cánh gà còn chưa no, ngược lại cay tới suýt chảy nước mắt, lúc này bụng đã bắt đầu biểu tình. Quán ăn kia sở dĩ hấp dẫn Niệm Băng là bởi tấm biển quảng cáo của nó, tấm biển rất đơn giản, chỉ có bốn chữ to, nhất phẩm diện thực.

Nhất phẩm? Có dũng khí dùng hai chữ nhất phẩm, có thể thấy được lão bản của cửa hàng này đối với thức ăn trong quán của mình tuyệt đối tin tưởng, phải vào xem xem. Diện thực, trong số nhiều thứ Niệm Băng biết, điểm tâm chính là phương diện không am hiểu nhất.

Nhất phẩm diện thực sanh ý so với quán ăn Lan Hinh quả thật là một trời một vực, chỉ có lèo tèo vài khách nhân, hơn nữa trước mặt đại bộ phận khách nhân đều chỉ có một bát mì.

"Tiên sinh, mời ngài vào, xin hỏi ngài muốn dùng gì?" Một gã phục vụ khách khí đi tới.

Niệm Băng đi tới bàn ngồi xuống, mỉm cười nói: "Ồ đây các người sở trường nhất là cái gì?"

Phục vụ cười nói: "Đương nhiên là các loại diện thực, chỉ cần ngài biết, chúng ta đều có thể làm ra. Bát quá giá cả ở đây tương đối cao, một món diện thực giá đều là một kim tệ."

"Cái gì? Một kim tệ? Các người ăn cướp đấy hả?" Niệm Băng tròn mắt nhìn phục vụ, phải biết rằng, một kim tệ đủ để ăn một bữa tiệc rượu rồi, mà nơi này lại chỉ có thể mua một chén mì, hèn chi khách nhân ít như vậy. Nhưng Niệm Băng nhanh chóng chú ý tới một vấn đề, trong quán ăn, phần lớn đều là lão nhân, hơn nữa đều quần áo hoa lệ, khi mình ngạc nhiên hô lớn, ánh mắt bọn họ nhìn mình tràn ngập miệt thị."

Nụ cười trên mặt gã phục vụ biến mất. "Nữ nhân vì thích làm đẹp mà sẵn sàng chịu đựng, kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết. Tiên sinh, ngài hoài nghi giá cả của chúng ta, ngài có thể lập tức ly khai. Chúng ta không chào đón khách nhân như ngài."

Niệm Băng ngây người trong chốc lát, cửa hàng buôn bán lại đuổi khách nhân ra ngoài? Nhất phẩm diện thực quả thật kỳ quái, đã tới rồi phải ăn chút gì đã, nơi này có gì đặc biệt đây? Khuôn mặt nở ra một nụ cười, nói: "Thực xin lỗi, vừa rồi là ta thất lễ, chỉ là ta không nghĩ tới quán ăn này lại đắt tới vậy."

Gã phục vụ có phần kinh ngạc nhìn Niệm Băng, quả thực hắc không nghĩ tới Niệm Băng lại quyết định ở lại, người ta đã nói vậy, hắc còn có thể nói gì? Đành mở miệng hỏi: "Tiên sinh, ngài muốn ăn gì? Ở chỗ chúng ta ngài có thể thoải mái lựa chọn diện thực."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Vậy cho ta ba món đi, ta muốn năm cái Kim Hương Khuyên, năm cái Lư Đả Cốc, một đĩa Khương Tráp Bài Xoa Nhi. Mong người làm nhanh một chút, cảm ơn."

Gã phục vụ vừa nghe Niệm Băng kể tên ba món ăn này, trên mặt nhất thời toát lên vẻ kinh ngạc, hắc ở đây đã lâu, đương nhiên biết những món diện thực khó làm. Niệm Băng kể ra ba loại diện thực này, hắc chỉ mới nghe nói qua Kim Hương Khuyên, còn hai món kia đều chưa từng nghe qua. Trong mắt toát lên vài tia do dự, nói: "Quả thật xin lỗi, tiên sinh. Xin ngài trả tiền trước."

Niệm Băng từ trong người lấy ra ba kim tệ đưa cho hắn, nói: "Bây giờ có thể đi."

Phục vụ gật gật đầu nói: "Xin ngài đợi một lát."

Phục vụ rời khỏi, Niệm Băng nhìn quanh, quán cơm trang trí có phần cổ xưa, sàn nhà làm bằng gỗ màu nâu đỏ, tất cả bàn ghế đều làm bằng gỗ, cả quán ăn nhìn qua rất sạch sẽ, ở trong cùng có một bức thư pháp, mặt trên viết hai chữ nhất phẩm, hai chữ đều hữu lực, nhìn qua vô cùng khí thế.

Niệm Băng chọn ba món diện thực, là món ăn đặc sản trong ở các địa phương bất đồng trên đại lục. Lúc trước Tra Cực dạy hắn trù nghệ từng nói qua, chỉ cần hắn có thể làm ba loại diện thực này, vậy công phu cơ bản của hắn có thể tính là qua cửa. Ba món diện thực bất đồng này là kiểm nghiệm một chút trình độ của đầu bếp.

"Ai, có ai không, ta sắp chết đói rồi, cho ta một chén mì nào." Thanh âm thánh thót vang lên khiến các thực khách nhìn ra cửa, Niệm Băng vừa nghe thấy thanh âm này, lập tức toàn thân chấn động, tới khi hắn nhìn thấy thân ảnh màu đỏ đứng ở cửa, không khỏi âm thầm kêu khổ, vội vàng cúi đầu. Nhưng vị trí hắn ngồi rất gần cửa, hơn nữa mái tóc màu vàng tại Băng Nguyệt đế quốc cực kỳ hiếm thấy, nhanh chóng khiến cho người vừa tới chú ý.

Thanh âm kinh hỉ vang lên. "Niệm Băng, tốt quá, rốt cục cũng tìm được người, xem ra vận khí của ta quả là tốt." Người đột nhiên xuất hiện ở cửa, đúng là Thanh Phong Trai đại tiểu thư Tuyết Tinh. Từ bộ dạng phong trần của nàng có thể thấy được, dọc đường, nàng đi rất nhanh. Một thân y phục võ sĩ màu đỏ lộ ra những đường cong hoàn mỹ, mặc dù có chút mệt mỏi nhưng không làm giảm đi chút khí khái nào.

Đã bị nhận ra, Niệm Băng bất đắc dĩ đứng lên nghênh tiếp. "Tĩnh tĩnh, sao người lại chạy tới đây?"

Tuyết Tinh gặp Niệm Băng, tâm tình cực tốt, cười nói: "Còn không phải tìm người sao? Người đi mà không nói một tiếng, nếu Linh nhi không nói cho ta biết, ta còn không hay người đã rời đi rồi. Người đúng là đồ nhẫn tâm."

Cảm nhận được ánh mắt quái dị của các thực khách, bọn họ tựa hồ đều đang hoài nghi, cô gái như vậy mà cũng bị ruồng bỏ sao?

Niệm Băng không khỏi xấu hổ, cười khổ nói: "Nãi nãi của ta ơi, người nói chuyện chú ý một chút có được không? Chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường, không cần giống như oán phụ thế."

"Phi." Tuyết Tinh mặt đỏ bừng, tức giận nói: "Ai là oán phụ hả, người đừng có đắc ý, ta tới đây là để bắt người trở về. Nói đi là đi luôn, nếu người không theo ta về Thanh Phong Trai, từ nay về sau ta bám theo người, mỗi ngày đều làm người phiền tới chết." Thanh âm của nàng rất lớn, các thực khách trên mặt đều không giấu nổi nụ cười.

Niệm Băng kéo Tuyết Tinh đến xuống bên bàn của mình. "Tiểu thư, cái lỗ tai của ta không điếc người nói nhỏ một chút ta vẫn nghe được."

Tuyết Tinh đột nhiên vành mắt đỏ lên, ủy khuất nói: "Thực không nghĩ tới, người lại nói đi là đi luôn, chẳng lẽ, ta làm cho người chán ghét tới vậy sao?"

Niệm Băng lắc đầu, thấp giọng nói: "Không cần đâu, người đừng hiểu lầm. Ta rời khỏi Băng Tuyết Thành cũng là bất đắc dĩ! Ta nghĩ, sau khi ta rời đi không lâu, Băng Tuyết Thành sẽ có ý chỉ của quốc vương truyền xuống triệu ta đi. Nhưng ta lại không muốn mất đi tự do, hưởng hồ, chí hướng của ta là đi khắp đại lục, học tập sở trường trù nghệ của mọi người, lúc trước không phải người nói đã hiểu rồi sao?"

Tuyết Tinh hừ một tiếng, nói: "Ta mặc kệ, dù sao nếu người không theo ta về, ta sẽ cùng người đi du lịch khắp đại lục, đúng lúc ta đang muốn đi chơi."

Niệm Băng cười khổ nói: "Như vậy sao được, một nữ hài tử suốt ngày đi theo một nam nhân sẽ khiến người ta đàm tiếu đấy. Chẳng lẽ người không sợ gã Yến Phong khai ghen sao?"

Tuyết Tinh trong mắt toát ra một tia quái dị: "Niệm Băng, người nói thẳng ra đi, có phải người chán ghét ta?" Thanh âm của nàng rất bình tĩnh nhưng ánh mắt lại biểu hiện vô cùng chăm chú.

Niệm Băng ngưng một lúc rồi mới nói: "Vốn là có chút chán ghét tính tình của ngươi, sau này ta mới phát hiện, mặc dù tính tình của ngươi hơi xấu nhưng hoạt bát sáng sủa, tâm địa thiện lương, quả thật là một cô gái tốt."

Tuyết Tĩnh nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng nói: "Thật rat a cũng biết, bản thân danh hiệu Phong Nữ là vì mình không tốt, ngươi rời khỏi Băng Tuyết Thành, có một nguyên nhân lớn là vì trốn ta."

Niệm Băng bất đắc dĩ nói: "Ngươi sao lại nói như vậy? Ta đã nói rất nhiều lần, rời khỏi Băng Tuyết Thành hết thấy nguyên nhân đều là do ta, chẳng có chút quan hệ gì với ngươi cả. Chúng ta đã là bằng hữu, sao lại phải so đo những chuyện trước kia?"

Tuyết Tĩnh nở nụ cười. "Ngươi đã nói vậy, vậy cho ta đi theo ngươi đi du lịch khắp đại lục đi, đợi danh tiếng ngươi trong Băng Tuyết Thành giảm xuống, ngươi lại theo ta trở về làm trù sư, hoặc chúng ta tùy tiện tìm một chỗ mở quán ăn cũng được, ta xuất tiền, ngươi làm đại cổ đông, thế nào? Ta cho ngươi chiếm một nửa cổ phần, mọi chuyện trong nhà bếp đều do ngươi định đoạt."

42. Chương 41: Chấn Diện Pháp

"Tuyết Tĩnh, ngươi đừng như vậy, sư phụ đã từng nói với ta, trù nghệ đã có thể xuất sư rồi, nhưng còn cần lĩnh ngộ càng nhiều mới có thể tiến lên đỉnh cao của trù nghệ, cho nên, ta ít nhất còn muốn tại đại lục hành tẩu bảy, tám năm, ngươi cũng không thể nào theo ta được!"

Tuyết Tĩnh cười nói: "Tại sao không thể, dù sao ngươi cũng không có biện pháp bắt ta rời đi. Bất luận bao nhiêu năm, ta cũng đều đi theo ngươi là được, nếu ngươi thấy bất tiện thì lấy ta làm vợ đi. Ta coi như chịu thiệt thòi một chút, giờ gả cho ngươi, sao hả?"

Niệm Băng cứng họng, hắn bây giờ thật sự sợ Tuyết Tĩnh, cười khổ: "Ngươi đừng giỡn nữa, ta như thế nào lại xứng với ngươi đây? Đại Tiểu Thư, van cầu ngươi buông tha cho ta đi. Ngươi như vậy đi tìm ta, Tuyết bá phụ đồng ý hay sao?"

Tuyết Tĩnh lè lưỡi nói: "Cái gì mà không xứng, ta thấy là ta không xứng với ngươi mới đúng. Ta là trốn nhà chạy đến đây, nhưng mà ta đã viết thư để lại cho gia phụ."

Niệm Băng trong lòng nhẹ nhõm, lúc này hắn đã hết bộ dáng hoảng hốt như khi vừa gặp Tuyết Tĩnh, nhưng trên mặt lại xuất hiện vẻ bi thương, nhìn Tuyết Tĩnh không nói một lời.

Tuyết Tĩnh thoáng sửng sốt hỏi: Niệm Băng, ngươi làm sao vậy?

Niệm Băng khẽ than một tiếng nói: "Tuyết Tĩnh, ngươi thật sự là sai rồi a! Làm sao Ngươi như lại có thể bỏ nhà mà đi như vậy? Tuyết Bá Phụ chỉ có một mình ngươi là con, bao nhiêu hi vọng đều cũng gửi gắm trên người ngươi, lão bá đến nay cũng đã ngoài sáu mươi tuổi rồi. Là phận con ngươi phải ở bên cạnh hiếu thuận chăm sóc cha ngươi mới đúng! Ngươi như vậy trốn đi theo ta, có nghĩ đến Tuyết Bá Phụ đang rất lo lắng không?"

Tuyết Tĩnh vừa nghe Niệm Băng nhắc đến cha, nhất thời cúi đầu, nàng mặc dù tính tình không dịu dàng nhưng đối đãi với cha lại cực kỳ hiếu thuận, thấp giọng nói: "Ta, ta cũng không nghĩ đến! Nhưng mà ngươi đột nhiên biến mất, ta tựa hồ cảm giác được cả Thanh Phong Trai đều trống rỗng, cho nên mới quyết định đi tìm ngươi. Ta nghĩ, cha nhất định sẽ tha thứ cho ta mới đúng."

Không cố ý thông cảm nhưng khi trong lòng tưởng nhớ đến cha mẹ, trên mặt Niệm Băng cũng lộ vẻ thân thiết, "Tuyết Tĩnh, ngươi so với ta rõ ràng may mắn hơn nhiều lắm, ngươi có biết ta rất muốn cùng cha mẹ ở cùng một chỗ không?"

Song ta không cách nào làm được. Nếu cha mẹ của ta có thể bình an thì ta nguyện ý buông hết thấy mọi thứ để được ở bên cạnh họ báo hiếu. Ta rất muốn được gặp lại cha mẹ ta! Nhưng lại không có khả năng nữa rồi."

Nét bi thương lộ rõ, lúc này hấn cũng không còn che giấu. Nhớ đến cha mẹ, nhất thời lòng cừu hận đối với Băng Thần Thập lại dâng lên mãnh liệt.

Cảm nhận được Niệm Băng lộ vẻ bi thương, Tuyết Tĩnh không khỏi sửng sốt "Niệm Băng, người làm sao vậy? Cha mẹ người ở đâu? Cho tới bây giờ ta chưa từng nghe người nói về gia đình."

Niệm Băng nén giọng nói: "Ta cũng không xác định được sinh tử của bọn họ, mặc dù biết rõ bọn họ lúc trước bị vây hãm ở nơi nào, nhưng bây giờ ta lại không thể đi tìm kiếm, Tuyết Tĩnh, người có biết ta ghét nhất là loại người ra sao không? Chính là loại con bất hiếu. Người bây giờ ở nhà chỉ còn có phụ thân, nhưng lại lên trốn đi, Tuyết Bá Phụ chắc đang lo lắng rất nhiều! Nghe ta một câu, hôm nay tại Băng Lan thành nghỉ ngơi một đêm, ngày mai nhanh chóng quay về thôi. Tiện thể thay ta vấn an đến Tuyết Bá Phụ, chờ ta du lịch đại lục trở về, nhất định sẽ đến Thanh Phong Trai thăm các người."

Niệm Băng thanh âm rất thành khẩn nhưng Tuyết Tĩnh lại có chút bất đồng, lúc nàng quyết định rời Băng Tuyết thành từng đi tìm Lạc Nhu. Nếu không, nàng cũng không biết Niệm Băng đã đi theo hướng nào, Lạc Nhu từng nói với nàng, Niệm Băng là một người không đơn giản, nếu muốn đi cùng hấn nhất định phải cẩn thận, hơn nữa ngàn vạn lần không nên xem nhẹ lời nói của Niệm Băng.

Tuyết Tĩnh suy nghĩ một chút rồi nói: "Niệm Băng, như thế này đi, ngày mai ta sẽ gửi cho phụ thân một phong thư, nói cho phụ thân biết ta mọi thứ đều bình an, sau đó ta với người cùng đi Áo Lan đế quốc. Như nhi nói người sẽ thay nàng gửi một phong thư đi, chờ người gửi xong phong thư thì ta sẽ trở về, như vậy có được không ? " Trong ánh mắt của nàng liền toát ra vẻ ôn nhu, Phong Nữ bây giờ hoàn toàn biến mất. Mặc dù Niệm Băng không tin lắm, nhưng lời nói của Niệm Băng đã động đến nàng, lúc còn nhỏ, mẫu thân của Tuyết Tĩnh đột nhiên qua đời, nàng vẫn cùng cha sống nương tựa lẫn nhau, Tuyết Cực vừa làm làm ba vừa làm mẹ, vất vả lắm mới nuôi nàng lớn lên, nàng cùng Tuyết Cực tình cảm phụ tử vốn dĩ rất sâu đậm. Bây giờ nghe Niệm Băng nói, trong lòng tình cảm phụ tử lại trào dâng, lúc này mới nghĩ ra mình trốn đi là không tốt.

Cứ đi Áo Lan đế quốc đưa tin sau đó sẽ rời đi? Lời này là thật sao? Niệm Băng có chút nghi vấn nhưng Tuyết Tĩnh đã nói như vậy, thì hấn cũng không còn lý do gì cự tuyệt, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Vậy được rồi, nhưng mà có một chuyện quan trọng ta muốn nói trước là trên đường người không được gây ra phiền toái cho ta, nếu không ta tuyệt không đồng ý người đi cùng với ta."

Tuyết Tĩnh cười hì hì nói: "Người yên tâm đi, ta nghe lời người là được, chung quy có thể cùng đi là được rồi. Ta thậm chí có thể đáp ứng người sẽ không bộc phát tính tình." Ngoài miệng nói vậy, nàng trong lòng cũng đã tự nhủ, từ lúc rời khỏi Băng Tuyết thành đuổi theo Niệm Băng thì nàng đã xác định vị trí Niệm Băng trong tim mình. Trong lòng lúc này thầm nghĩ, người không phải đã dạy ta, thích một người thì phải dũng cảm đuổi theo hay sao? Từ nơi này đến thủ đô Áo Lan đế quốc ít nhất phải đi mười lăm ngày đến hai mươi ngày, ta cũng không tin thời gian dài như vậy người không sinh ra cảm tình với ta. Tuyết Tĩnh rất tự tin đối với vẻ ngoài của mình. Nếu nàng làm cho Niệm Băng cùng mình trở về, vậy thì hết thấy vấn đề cũng đều giải quyết được.

Đang lúc này, tiểu nhị bưng chén đĩa đi ra "Tiên sinh, ngài quả thật biết chọn thức ăn." Vừa nói hấn vừa đem ba thứ chén, đĩa đặt trên bàn.

Niệm Băng vừa thấy món ăn, tinh thần nhất thời biến đổi, thầm tán thưởng, cho dù là chính mình làm ba món này, e rằng so với trù sư nơi này cũng không hơn được bao nhiêu. Mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi, trong đó thơm nhất đương nhiên là Kim Hương Khuyên.

Tuyết Tĩnh kinh ngạc: "Đây không phải là Kim Hương Khuyên sao? Sao ở đây cũng có bán."

Niệm Băng cười nhẹ: "Tuyết Tĩnh, chúng ta nếm thử một chút, xem trù sư ở đây so với Minh sư phò thế nào." Vừa nói, hấn vừa cầm lấy đũa gắp cho mỗi người một miếng Kim Hương Khuyên đưa lên miệng cắn một cái. Miếng Kim Hương Khuyên vừa vào miệng, Niệm Băng liền động tâm, ánh mắt nhìn về phía Tuyết Tĩnh. Tuyết Tĩnh lúc này cũng đang nhìn hấn.

"Niệm Băng, trù sư nơi này là ai người có biết không? Như thế nào mà hấn lại có thể làm được Kim Hương Khuyên và cách làm cũng giống Minh thúc thúc? Minh thúc thúc có nói, Kim Hương Khuyên là bí mật nhất

mạch truyền lại, ngoại trừ thức thức và sự phó của thức thức, cũng chỉ có sự phó của người là Quỷ Trù tiên mới biết được, sao lại thế này ?”

Niệm Băng lắc đầu nói: ”Ta cũng không biết, hãy thử hai món này đi, người có biết hai món này không?

Tuyệt Tình lúc trước bị Kim Hương Khuyên lôi cuốn, lúc này mới chú ý tới hai món khác, có chút mù mờ lắc đầu nói: ”Niệm Băng, mấy cái này là cái gì ?”

Niệm Băng chỉ vào món đang xếp chỉnh tề một chỗ trên bàn, bề ngoài thì màu vàng, giống như món điểm tâm nói ”Đây là món Lư Đả Cỗn, là món điểm tâm nổi tiếng của đế quốc Hoa Dung, nhưng rất khó làm, ta nghĩ, người sẽ thích nếm thử xem sao.”

Tuyệt Tình gấp một miếng Lư Đả Cỗn cắn một miếng nhỏ vào miệng, nhai vài cái, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ ngạc nhiên ”Ăn ngon, thật sự là ngon quá ! Cái này dùng cái gì để làm vậy, vừa thơm lại vừa ngọt, còn có chút dẻo dẻo, mùi vị thật hấp dẫn.

Niệm Băng cũng cầm một miếng lên ăn, vừa ăn vừa nói: ”Quả thật không sai, đúng là món Lư Đả Cỗn chính thống. Mùi vị rất tốt, kỳ thật, phải gọi là món Lư Đả Cỗn phủ đậu mới đúng, bởi vì sau khi làm xong thì lăn bánh qua bột đậu xanh mịn phủ bên ngoài giống như con lừ đang lăn qua lăn lại (Lư Đả Cỗn) nên mới gọi tên như vậy. Nguyên liệu của nó dùng đậu xanh hấp chín, Sau đó nghiền thành bột rồi thì thêm chút nước đánh cho nhuyễn. Khi làm thì lấy bột đậu cán ra thành phiến, sau đó cho bột đậu đỏ lên trên rồi cuộn lại. Tiếp đó cắt thành hai phần, rắc lên chút đường trắng là xong. Làm đạt yêu cầu là cuộn phải đều đặn, khi cắt ra phải nhìn được từng lớp rõ ràng, bề ngoài có màu vàng, mùi hương phải có mùi đậu đặc trưng, bánh phải có độ dính vừa phải, không ướt quá hay khô quá. Tuyệt Tình, người xem, món Lư Đả Cỗn này từng lớp rõ ràng, mà số lớp kể ra rất nhiều, mỗi lớp đều có độ dày bằng nhau, đây đúng là món thượng phẩm Lư Đả Cỗn tên là Thiên Tầng Lư Đả Cỗn. Xem ra có vẻ rất đơn giản, kỳ thực với bột đậu hòa nhuyễn bên trong, muốn không chế được tầng tầng lớp lớp bánh cho đều đến mức tùy tâm sở dục tuyệt không dễ dàng.”

Nói xong câu này, hắn đem những miếng Lư Đả Cỗn còn thừa đều nhét vào miệng mình, gật gật đầu hài lòng. Rốt cuộc không cần tự mình động thủ cũng có thể hài lòng ăn được thức ăn ngon.

Nếm qua một miếng Lư Đả Cỗn, Tuyệt Tình cũng không có dùng tiếp mà chỉ một mâm khác nói: ”Kia là món gì ? Nhìn qua có màu vàng, hình dáng giống đỉnh bạc, song lại có độ trong trong, thoang thoang nghe thấy có chút hương gừng.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đây là Khương trấp Bài xoa nhi * , còn nổi tiếng hơn cả Lư Đả Cỗn. Đây là một món điểm tâm (ăn nhẹ) nổi tiếng của đế quốc Kỳ Lỗ ở phương Nam, được trẻ em rất thích, lúc đầu sư phụ ta nghiên cứu về thức ăn điểm tâm (món ăn nhẹ), đã tự đến đế quốc kỳ lỗ, dùng hết các loại phương pháp cuối cùng cũng nắm được bí quyết. Từ hòa Kim Hương Khuyên cho giống, đến viết ra công thức Khương trấp Bài xoa nhi của riêng mình.

Có câu rằng:

Chỉ bằng trình độ của đôi tay.

Làm cho lửa hát thể mới hay.

Khói xanh chớm bốc thời đã chín.

Thoán thoát hoa tay trở kỳ tài.

(dịch thơ-monsoon)

*: Khương trấp bài xoa nhi: bánh bột gừng (nướng hoặc hấp) ăn với mật....

Trong đó, mấu chốt là khâu hấp bột. Trong quá trình chế biến Khương ti Bài xoa, từ tên gọi cũng biết, nguyên liệu bên trong đầu tiên là gừng tươi, Người ăn tự nhiên cũng biết có gừng tươi. Đầu tiên lấy gừng non bỏ vỏ xắt nhuyễn, bột mỳ thêm vào chút hàn the, đồng thời để vào trong chậu trộn, thêm ít nước trộn đều rồi nắn thành viên tròn. Còn có một loại phương pháp khác chỉ dùng nước hòa với bột, rồi dùng cây lăn bột cán bột mỏng đều, trôn nhẵn, sau đó dàn đều các mép và cuộn lại cẩn thận, dụng dao cắt khoanh ngăn thì một tắc, dài thì hai tắc lại cán mỏng ra, khía ba đường xếp theo hình quạt, rồi để lửa liu liu. Khi

chín thì lấy ra quá mật, quá mật là phương pháp dùng gừng tươi xắt thành sợi nhỏ, bỏ vào nồi, tiếp đến cho đường trắng đun lên, vừa đun vừa hớt bọt đến khi trong nồi bắt đầu đặc lại thì bỏ tiếp mạch nha và hoa quế vào, tiếp tục đun với lửa nhỏ (cả giai đoạn này túm lại là sên gừng sợi như làm mứt ấy- monsoon), đến khi gừng sợi, hoa quế và mạch nha hòa quyện lấy nhau như mật. Sau khi hoàn tất gừng sẽ có màu vàng óng trong veo như mật, điểm thêm chút hương vị nồng nàn của hoa quế. Không cần ăn cũng có thể cảm thấy hương vị thơm nồng bên ngoài, lại phảng phất có chút gì quen thuộc đâu đấy. Ta cũng chỉ có thể làm cái này trong tình trạng ổn định.

Tuyệt Tình đối với Niệm Băng cảm giác tự nhiên quen thuộc, tự nhiên rõ ràng tình huống hẳn chỉ đúng là không cần ma pháp, ba món ăn trước mặt này có thể được hẳn đánh giá cao như thế, có thể thấy được trừ sư nơi này không bình thường rồi.

"Bộp Bộp Bộp". Tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, tiếng nói trong trẻo của một người nói: "Hay, Ta đang tự hỏi ai lại có thể nói ra cách làm ba món ăn này, nguyên lai là hành gia*. Hân hạnh, hân hạnh."

*: hành gia (cao thủ trong nghề, chuyên gia)!

Niệm Băng và Tuyệt Tình nhìn về hướng âm thanh phát ra, thấy xuất hiện một nữ tử mặc trang phục trừ sư đang đứng ở lối vào hậu đường, đang nhìn hai người họ.

Nhìn cô gái này, Niệm Băng cùng Tuyệt Tình không khỏi hít một ngụm không khí, từng thấy xú nữ nhưng cũng chưa thấy ai xấu đến như vậy. Mấy ngày nay, Niệm Băng nhìn thấy mỹ nữ nhiều, đột nhiên gặp được tuyệt thế xú nữ, thật sự có chút không thích ứng được. Cô gái này vóc người nhìn qua cũng không tệ lắm, dáng dong dỏng đường cong uyển chuyển, nhưng gương mặt của nàng chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung, cái mũi khoằm xuống, lông mày chữ nhất, gò má cao, con mắt nhỏ, đáng sợ nhất chính là hàm răng to màu vàng trong miệng lộ ra ngoài. Chứng kiến dung mạo của nàng, sợ rằng chẳng ai còn tâm trạng để ăn nữa. Vô cùng thâm hiểm, thật sự là vô cùng thâm hiểm a! Bất quá, nàng cũng không phải là không có ưu điểm, có lẽ là bởi vì dung mạo quá kém mà da tay của nàng nhìn phi thường trắng nõn, cảm giác nếu không phải do gương mặt của nàng, thì rất hấp dẫn mê người.

Trong mắt Niệm Băng lộ vẻ thương xót, đứng lên đi đến trước mặt cô gái:

- Người là chủ trừ ở nơi này sao?

Đôi mắt nhỏ của cô gái nhìn Niệm Băng vuốt cằm nói: "Không sai, ta chính là chủ trừ ở đây, cũng là trừ sư duy nhất. Vừa rồi nghe được người đánh giá về ba món ăn này của ta, nói vậy người cũng là hành gia a."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Hành gia thì không dám nhận, nhưng ta bị chiêu bài này hấp dẫn, xem ra, giá từng món ba kim tệ thật sự là rất có giá trị. Người làm ba món điểm tâm này, mức độ điều lửa cũng vừa vặn, nhất là món Lư Đả Cồn, loại Thiên Tăng Lư Đả Cồn này ta mặc dù cũng có thể làm được nhưng ở trình độ đều tay sợ rằng không bằng người."

Hắn rất am hiểu trừ nghệ, từng đứng bếp ở các loại bữa tiệc lớn, cũng đã trải qua khổ công nhưng Niệm Băng tự hỏi, nếu không phải tự mình có thể kết hợp bằng hỏa ma pháp, rất khó trên cơ so với cô gái này, nhìn qua, cô gái này tuổi cũng không quá lớn so với mình, tuổi còn trẻ như thế mà trừ nghệ đã đạt tới cảnh giới Lô hỏa thuần thanh, Niệm Băng trong lòng không khỏi âm thầm bội phục. Nói vậy, nàng và mình cũng giống nhau, đều đã trải qua danh sư chỉ điểm.

Cô gái mỉm cười, thẳng thắn mà nói, nụ cười của nàng so với người bình thường khóe còn khó coi hơn một chút, nói: "Mỗi vị đầu bếp đều có sở trường riêng, của ta chính là làm điện điểm, nhất phẩm điện thực bốn chữ mặc dù có chút khoa trương, nhưng ta tự hỏi, làm ra cái gì mới đáng giá một kim tệ."

Niệm Băng trong lòng chấn động, nói: "Chẳng hay cô nương có biết một vị gọi là Diệu Trù tiên bối không? Hai loại điện điểm này ngoại giới có lưu truyền nhưng bí quyết của Kim Hương Khuyên số người biết lại không nhiều." Cô gái trong mắt toát lên vẻ kinh ngạc. "Chỉ nhìn một cái mà có thể biết xuất xứ trừ nghệ của ta, người là ai?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta chỉ là một đầu bếp bình thường mà thôi, ta có một vị bằng hữu là đệ tử của Diệu Trù tiên bối, cho nên ta với trừ nghệ Diệu Trù nhất mạch có chút nhận biết, cho nên mới có thể

nhận ra trù nghệ của người." Cô gái toàn thân chấn động. "Chẳng lẽ người biết Minh Nguyên sư huynh sao? Nhưng hắn đang ở Băng Tuyết Thành mà!"

Thanh âm hưng phấn của Tuyết Tĩnh vang lên sau lưng Niệm Băng. "Người là sư muội của Minh Nguyên thúc thúc?" Cô gái vừa thấy dung nhan của Tuyết Tĩnh, không khỏi tự ti mặc cảm, cúi đầu nói: "Đúng vậy, ta là quan môn đệ tử của sư phụ, sư phụ nói sư huynh đang ở Băng Tuyết Thành."

Đôi mắt đẹp của Tuyết Tĩnh lưu chuyển, tựa hồ nghĩ tới cái gì, tiến tới thân thiết nắm lấy đôi tay nhỏ mềm mại của cô gái kia, nói: "Đi, chúng ta tới bên kia nói chuyện, người gọi Minh Nguyên thúc thúc là sư huynh, xem ra vai vế của ta còn thấp hơn người."

Nhìn thấy hai cô gái đi tới một bên ngồi xuống, tựa hồ đã quên mất mình, Niệm Băng không khỏi âm thầm cười khổ. Bất quá, hẳn đối với cô gái tự xưng là sư muội của Minh Nguyên cũng rất tò mò.

Hắn đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, vừa lúc nghe Tuyết Tĩnh hỏi cô cái kia: "Ta gọi là Tuyết Tĩnh, Minh Nguyên thúc thúc là trù sư trưởng ở Thanh Phong Trai chúng ta, người tên là gì?"

Cô gái trong mắt toát lên vẻ kích động. "Ta gọi là Minh Huy, người là người của Thanh Phong Trai sao? Sư phụ của ta từng nói với ta, nếu ta có thời gian rảnh thì nên tới Thanh Phong Trai gặp sư huynh, sư huynh của ta bây giờ thế nào? Có khỏe không?"

Tuyết Tĩnh gật đầu nói: "Minh thúc thúc rất khỏe, bây giờ đã không cần tự mình xuống bếp nữa. Bất quá, sao ta lại không thấy thúc ấy làm món Lư Đả Cồn và Khương Trấp Bài Xoa Nhi? Chẳng lẽ thúc ấy không biết sao?"

Minh Huy gật đầu nói: "Hình như thế, sư huynh chắc là không biết đâu. Hai loại diện điểm này là khi sư phụ mang ra đi du ngoạn ở bên ngoài, dùng trù nghệ của bản thân trao đổi mà học được. Sư phó cũng đã nhiều năm không gặp sư huynh. Thời điểm ở bên ngoài du lịch, có thể tăng trưởng không ít kiến thức, như Khương Trấp Bài Xoa Nhi có địa phương bọn trẻ con còn đọc đồng dao khen ngợi nó:

Mãi nhất bao

Nhiều nhất bao

Kỳ lỗ bài xoa nhi

Khương trấp kiêu

Đại ma hoa

Tái bài xoa

Thập dạng cầm địa hoa

Nhất đại nhất bao như thủy tinh

Giáo nhập khẩu trung điểm tô tô.

Cùng với Ma Hoa ở Kỳ Lỗ đế quốc cùng xưng là hai món ăn nhẹ nổi tiếng ở Kỳ Lỗ."

Nghe tới đây, Niệm Băng nhin không được hỏi: "Vây Diệu Trù tiên bối giờ đang ở đâu? Ta muốn thỉnh giáo hẳn nhiều thứ."

Minh Huy mỉm cười, hàm răng trông như càn nhô ra. "Sư phụ không ở đây, sau khi người lưu ta ở lại đây làm công bèn một mình rời khỏi, người nói, muốn ta ở chỗ này tự rèn luyện thêm vài năm. Ta cũng không biết người đi đâu."

Niệm Băng từ đáy lòng tán dương: "Minh Huy cô nương, trù nghệ của người đã phi thường tinh xảo rồi."

Minh Huy có chút thẹn thùng, khuôn mặt trắng nõn nổi lên một vòng đỏ ửng, lắc đầu nói: "Thật ra không phải như vậy, sư phụ nói thiên phú của ta mặc dù rất tốt nhưng trí nhớ lại kém cho nên không hy vọng ta như sư huynh đồng thời học tập các loại trù nghệ, người nói, nếu làm như vậy, mặc dù ta cũng có thể trở thành một trù sư giỏi, nhưng rất khó trở thành một trù nghệ cao thủ đứng đầu đại lục, ngược lại không bằng chỉ học một loại trù nghệ, như vậy, hy vọng trở thành đỉnh cấp trù sư rất lớn. Cho nên, sau đó ta lựa

chọn làm diện điểm là phương diện không có khí tức huyết tinh, mục tiêu của ta chính là trở thành một đỉnh cấp diện điểm sư.”

Chỉ học diện điểm? Niệm Băng trong lòng không khỏi có phần nghi hoặc, bất quá, hắn cũng rất tán đồng cách làm của Diệu Trù, lúc trước Tra Cực từng nói với hắn, nếu không phải hắn có hai loại ma pháp Băng Hỏa, đã hy vọng hắn chỉ chọn học một loại trừ nghệ thôi, như vậy trước có thể tập trung tinh thần, sau lại tiếp tục phát triển sang các hướng khác, nhưng bởi vì ma pháp nhập trừ có thể khiến cho thức ăn thiên biến vạn hóa, Tra Cực mới quyết định để cho hắn đồng thời phát triển toàn bộ các phương diện, thông qua thời gian dài luyện tập và tự lĩnh ngộ đề cao dần hỏa hầu trừ nghệ.

Mỉm cười, Niệm Băng nói: ”Người bây giờ đã là một đỉnh cấp diện điểm sư, ta nghĩ cho dù là Diệu Trù tiền bối ở tuổi người bây giờ chỉ sợ cũng không có trình độ chế tạo diện điểm của người. Trừ nghệ của Minh sư phó ta từng lãnh giáo qua, nhưng diện điểm ngoại trừ Kim Hương Khuyên ra tay nghề của hắn chỉ sợ cũng kém người.”

Minh Huy nghe Niệm Băng ca ngợi, khuôn mặt càng thêm đỏ ửng. ”Vị đại ca này quá khen rồi, kỳ thật, chuyện này phải cảm tạ sư phụ, không có lão nhân gia người hết lòng bồi dưỡng thì cũng sẽ không có ta ngày hôm nay. Sư phó dạy ta mười hai năm, bắt đầu từ năm năm tuổi, ta đi theo sư phụ học nhu diện, tới năm mười bốn tuổi, lại theo sư phụ bắt đầu hành tẩu trên đại lục, sau ba năm ma luyện, sư phụ tổng kết tinh túy diện điểm ở các nơi, dung nhập vào trừ nghệ diện điểm của ta, ta mới có thành tựu ngày hôm nay. Bất quá, so với trừ sư giỏi chính thức, ta cũng không tính là gì, dù sao ta cũng chỉ là một diện điểm trừ sư mà thôi.”

Niệm Băng lắc đầu nói: ”Không, Minh Huy cô nương, người sai rồi, mặc dù người chỉ là một diện điểm sư, nhưng nếu người có thể đem phương diện này phát huy tới mức cao nhất, trở thành đại lục đệ nhất diện điểm sư, vậy thành tựu của người tuyệt đối sẽ không thấp hơn một trừ sư nào, đối với bản thân phải thật tự tin, làm một trừ sư giỏi, khiêm tốn là tất nhiên, nhưng tuyệt đối không thể tự ti, muốn người khác coi trọng người, trước hết người phải coi trọng chính mình đã, người hiểu ý ta không?”

Minh Huy nhìn Niệm Băng thật sâu, một lúc lâu sau, nàng đột nhiên nở nụ cười. ”Người khiến ta cảm thấy thật thân thiết, giống như sư phụ của ta vậy. Nếu sư phụ thấy người, chắc sẽ rất cao hứng. Các người chắc sẽ rất hợp.” Nói tới đây, hắn nhìn sang Tuyết Tinh, hỏi: ”Tuyết tỷ tỷ, mấy ngày trước ta từng nghe đám thương nhân đi qua nói, ở Băng Tuyết Thành xuất hiện một gã trừ sư rất lợi hại, hơn nữa hắn còn là một ma pháp sư, có thể đem ma pháp dung hợp vào trong trừ nghệ làm ra thức ăn có rất nhiều hương vị đặc thù, không biết có phải là sự thật?”

Tuyết Tinh liếc mắt nhìn Niệm Băng, mỉm cười nói: ”Đương nhiên là sự thật, hơn nữa, đầu bếp này từng làm việc ở Thanh Phong Trai chúng ta.” Nàng cùng Niệm Băng đối với Minh Huy không có chút hoài nghi. Dù sao, chuyện khác còn có thể là giả, nhưng trừ nghệ tuyệt đối không làm giả được, nhất là kỹ nghệ diện điểm tinh thâm như vậy.

Minh Huy kinh ngạc nói: ”Thật không? Trừ nghệ của hắn thật sự thần kỳ như đám thương nhân đó nói sao? Ta rất muốn xem xem ma pháp kết hợp với trừ nghệ sẽ sinh ra hiệu quả gì, đáng tiếc, ta không biết ma pháp, nếu không nhất định phải thử một chút.”

Nụ cười của Tuyết Tinh càng thêm sáng lạn. ”Muốn biết trừ nghệ của hắn có thần kỳ như trong truyền thuyết hay không quá dễ dàng, người tự mình lĩnh giáo một chút là được.”

Minh Huy sững sốt nói: ”Lĩnh giáo? Nhưng hắn đang ở Băng Tuyết Thành, chẳng lẽ ta phải tới tận băng Tuyết thành lĩnh giáo sao? Ta quả thực không nổi ly khai nơi này.”

Tuyết Tinh cười nói: ”Muốn lĩnh giáo rất đơn giản, người ngay cả ra khỏi cửa cũng không cần mà vẫn có thể làm được, bởi hắn đang ở đây.”

Minh Huy không rõ là đầu óc có chút chậm chậm hay là không lý giải được ý tứ của nàng, nghi hoặc nhìn Tuyết Tinh, Tuyết Tinh chuyển ánh mắt sang Niệm Băng, thấp giọng nói: ”Vị Băng Hỏa Ma Trù mà người nói xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt.” Minh Huy mở tròn hai mắt nhìn về phía Niệm Băng: ”Người, người quả thật là vị Băng Hỏa Ma Trù trong truyền thuyết hay sao?”

Niệm Băng cười khổ nói: "Ta không có già như vậy, ngàn vạn lần đừng dùng hai chữ truyền thuyết để hình dung. Bất quá, ta quả thật là trù sư dĩ ma pháp nhập trù mà người nói, người cứ gọi ta là Niệm Băng đi."

Minh Huy không giấu vẻ hưng phấn trong mắt, tựa như lần đầu tiên Niệm Băng nhìn thấy Minh Nguyên, chỉ có các trù sư đặc cấp bọn họ, khi gặp nhau mới có cảm giác đặc biệt này, phẳng phất như nhìn thấy thân nhân vậy. "Thật tốt quá, ta nhất định phải lĩnh giáo một chút. Niệm Băng đại ca, người theo ta vào trong bếp được không?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta cũng muốn học tập từ người một chút kỹ nghệ diện điểm, thăng thần mà nói, trên phương diện diện điểm, ta tuyệt đối kém hơn người."

Minh Huy chủ động kéo tay Niệm Băng, hoàn toàn quên nam nữ hữu biệt, lôi hấn vào nhà bếp. Bởi dung mạo của Minh Huy, Tuyết Tinh không hề ghen ghét, chỉ mỉm cười theo sau hai người vào phòng bếp, làm người kế thừa Thanh Phong Trai, loại luận bàn của đỉnh cấp trù sư, năng sao lại bỏ qua được?

Phòng bếp của Nhất Phẩm Diện Thực rất lớn nhưng lại gần như trống rỗng, theo như lời Minh Huy, đầu bếp ở đây chỉ có một người là nàng, cả người giúp việc cũng không có, bắt mắt nhất trù phòng, chính là cái bàn lớn, bên trái dùng vải bố phủ lên, không cần nhìn, Niệm Băng cũng biết bên dưới nhất định bày các loại bột mỳ.

"Minh Huy, người am hiểu nhất là loại diện thực nào, ta có thể nếm thử một chút không? Vừa rồi ta mới dùng một chút điểm tâm, còn chưa no." Niệm Băng mỉm cười, đưa ra yêu cầu của mình.

Minh Huy nói: "Ta am hiểu nhất chính là Ngưu Nhục Diện, xin Niệm Băng đại ca chỉ giáo." Vừa nói, nàng vừa mở bếp, đun một nồi nước trong. Ngưu Nhục Diện, nghe rất bình thường, bất quá, Niệm Băng biết Minh Huy làm Ngưu Nhục Diện (ND: mời xem hình ở dưới) tuyệt đối không đơn giản, đang nghĩ ngợi thì Minh Huy đã lấy từ trên cái thớt ra một khối bột mỳ ử sẵn, khối bột mỳ hình trụ dài chừng nửa thước, to như cánh tay nữ nhân, nàng nhìn Niệm Băng hỏi: "Chẳng hay đại ca muốn ăn loại mỳ gì? To, nhỏ, hẹp, rộng, mời người chọn một loại đi."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Trong các loại mỳ, mỳ sợi nhỏ là yêu cầu tay nghề của trù sư nhiều nhất, cho ta ăn mỳ sợi nhỏ đi để dễ tiêu hóa. Muốn làm sợi mỳ to nhỏ mấu chốt là tập trung, phân biệt là nhị trụ tử, nhị tế, tế, mao tế, nhất oa ti, ta nghĩ người làm mỳ nhất định sẽ còn nhỏ hơn nhất oa ti. Mời."

"Hảo" Chỉ một chữ đơn giản trả lời, Minh Huy ánh mắt nhanh chóng thay đổi, loại ánh mắt này rất quen thuộc với Niệm Băng, đó là chuyên chú cùng tinh thần tập trung hoàn mỹ thống nhất, ánh mắt của nàng tập trung chuẩn bị trên thớt, đôi tay nhỏ nối nhau hoạt động, khiến cho khúc bột từ từ biến dài, Niệm Băng biết, đó là cảm thụ độ dai của bột. Tính dai bất đồng, phương pháp chế tạo mỳ đương nhiên cũng bất đồng, cho dù bản thân rất quen thuộc với bột mỳ, khi chế tạo cũng phải cảm nhận, nếu không rất dễ sai sót.

Tuyết Tinh thấp giọng nói: "Niệm Băng, chẳng lẽ trong Ngưu Nhục Diện này lại có gia vị đặc thù gì sao? Có phương pháp bí truyền?"

Niệm Băng lắc đầu nói: "Nếu là dùng gia vị đặc thù hoặc phương pháp bí truyền, nàng ấy đã không phải là đỉnh cấp diện điểm sư, ta nghĩ, nàng chỉ làm Ngưu Nhục Diện bình thường mà thôi, cứ xem đi, tuyệt đối khác loại Ngưu Nhục Diện người thường ăn, từ động tác của hai tay nàng có thể thấy, nàng ấy muốn dùng cách kéo dài khối bột mỳ, đây mới là phương pháp có thể khiến cho sợi mỳ trở nên nhỏ nhất, cảnh giới cao nhất của nó chính là khi kéo khối bột mỳ xong, không có một chỗ đứt, tất cả đều là một chỉnh thể, cho nên, đỉnh cao của kéo bột mỳ như vậy còn được gọi là Nhất Căn Diện (một sợi mỳ) hoặc là Cực Phẩm Trường Thọ Diện."

Khi Niệm Băng còn đang giải thích cho Tuyết Tinh, Minh Huy đã bắt đầu, hai tay mỗi tay nắm lấy một đầu chậm rãi kéo dài khối bột mỳ, thần sắc vẫn tập trung như trước, ánh mắt tùy di chuyển theo khối bột, giờ khắc này, phẳng phất như khối bột kia đã cũng thân thể của nàng hoàn toàn hòa hợp.

Bắt đầu rồi, động tác của nàng rất nhanh, kéo mạnh khối bột sang hai bên, khối bột thủy chung vẫn giữ hình trụ, nàng hai tay dùng sức vung lên, quay tròn, trong nháy mắt khối bột trong tay biến dài, rơi xuống trên thớt phát lên một tiếng, khi khối bột nảy lên, nàng lại nhanh như chớp chuyển đầu khối bột trong tay trái sang tay phải, đồng thời tay trái luồn vào chỗ giữa, trong nháy mắt lại kéo căng, lại quay tròn đúng là quá trình biến một thành hai.

Minh Huy động tác bắt đầu nhanh dần lên khiến người khác không nhìn kịp, khối bột trắng trong tay phảng phất như có sức sống, không ngừng dài ra rồi gấp vào, khối bột vốn hình trụ nhanh chóng biến thành dạng tơ nhỏ. Niệm Băng vẫn đang xem, chỉ có điều trong một thời gian ngắn, khối bột đã biến thành bốn ngàn không trăm chín mươi sáu sợi mì, cho dù Niệm Băng đã học qua kéo mì, hẳn cũng tự biết trong tình huống một khối mì nhỏ như vậy, chính mình cũng chỉ có thể làm ra loại mì như vậy mà không khiến cho khối bột đứt. Nhưng Minh Huy cũng không dừng tay, chỉ có điều động tác của nàng từ rất nhanh mà chậm lại, đôi tay có phần run rẩy, tựa hồ như dừng lại trên không trung. Song đôi tay nàng khi rung lại có tiết tấu rõ rệt, bốn ngàn không trăm chín mươi sáu sợi mì trong tay nàng rung động, giống như một sợi tóc rất nhỏ di chuyển, sợi mì va chạm vào nhau, vì sợi mì vô cùng nhỏ, Minh Huy rung như vậy, tựa hồ mấy sợi mì mỏng manh này có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào.

43. Chương 42: Thất Đại Cẩm Thủ Dữ Ngũ Đại Thần Dao

Cuối cùng, trong khoảnh khắc bó mì vẫn còn đang rung động chuẩn bị cho vào nồi nước, Minh Huy đột nhiên ly khai khỏi bàn bếp, tay trái xuất ra như tia chớp, tay phải giơ lên cao, làm cho 4096 sợi mì mỏng như tơ kia hoàn toàn treo lơ lửng. Cánh tay trái nắm chặt ở giữa bó mì sợi, tay phải kéo xuống dưới. Trong lúc vừa giữ vừa kéo, đột nhiên hóa thành 8192 sợi, tuyệt nhiên không có một sợi nào bị bẻ gãy, đúng là kỹ xảo thần kỳ gây ấn tượng sâu sắc cho người xem.

Nhẹ nhàng vung lên, bề mặt lại khôi phục thành 4096 sợi, Minh Huy vung tay trái lên, tay phải đỡ lấy, đem toàn bộ vào trong nước sôi. Chiếc nồi phi thường lớn, đường kính hơn một thước, Minh Huy để các sợi mì trong nồi riêng một chỗ, sau đó lập tức cầm lấy đôi đũa tách ra làm hai. Không phải gạt mì ra, mà là từ giữa nồi nước sôi xoay tròn rất nhanh bay lên. Lúc này, tay nàng đột nhiên biến thành màu trắng như sữa, giữa làn hơi nước nghi ngút, trong suốt tựa như minh châu, hơi nước ngưng kết thành bọt nước xuất hiện trên tay nàng, làm cho Niệm Băng nhớ đến một câu nói lúc trước của Tra Cực: Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ.

Quẩy càng lúc càng nhanh, tất cả nước trong nồi cũng theo sự di chuyển của cặp đũa mà xoắn ốc bay thẳng lên, tất cả sợi mì cũng di chuyển xoắn ốc theo, nước vốn đang sôi sùng sục nhưng vì quẩy rất nhanh nên không hề bốc lên bọt khí.

Niệm Băng kinh hô nói: "Ta hiểu rồi, đây chính là Phá Thủy Bảo Diện pháp, hết sức thần kỳ!". Phá thủy bảo diện, tức là đem nước đang sôi tạo thành hình xoắn ốc, làm cho cả nồi nước mặc dù nóng đến cực điểm, nhưng không sôi trào. Như vậy, khi nấu các món, càng làm cho thực vật nóng đều nhau, sẽ không vì nước sôi trào mà bị bầm bọt khí, ảnh hưởng đến hình thái. Muốn tạo thành xoắn ốc cũng không khó, một vị trù sư chỉ cần trải qua thời gian dài rèn luyện, cũng đều có thể dùng đũa khuấy nồi nước thành trạng thái xoắn ốc. Khó khăn nhất chính là nước sôi. Chỉ là nước tiếp xúc nước, nhưng độ nóng của nước sôi tuyệt đối không giống nhau, Muốn đạt yêu cầu này, trù sư không thể bị nước sôi ảnh hưởng, mà tay còn phải ổn định, cho nên Phá thủy bảo diện chỉ pháp này phi thường khó khăn.

Chiếc đũa đột nhiên rời mặt nước, nước sôi trong nồi sất dưới sự tác động của quán tính vẫn như cũ xoay tròn rất nhanh, Minh Huy lấy một cái chén lớn, mở cái thùng sắt bên cạnh, từ đó múc ra một ít nước xúp màu vàng, nước xúp này nhìn qua phi thường trong vắt, không có chút tạp chất nào. Nhìn nó nằm an tĩnh ở trong chén, giống như một khối pha lê thật lớn, đúng là nước dùng được chuẩn bị tốt cho món mì thịt bò.

Chiếc đũa như thiểm điện tiến vào trong nồi, Minh Huy nhẹ nhàng chọn lựa, tất cả sợi mì đều rời nồi nước sôi, cho vào trong chén. Sau khi hơi nước từ sợi mì thấm vào nước dùng, đồng thời khiến trong bát đầy lên một nửa. Tay Minh Huy nhanh chóng và khéo léo đảo mì trong nước dùng rồi đảo vòng tròn thuận nghịch, đảo từ trên xuống dưới, sắp xếp cho sợi mì vàng đều đặn trong bát. Lấy ra một muôi sắt lớn rồi múc ra môi muôi đầy nước dùng trong nồi đổ lên trên bát mì rồi tiếp đến cho tay vào thùng sắt lấy ra ít kỷ căn* mỏng như giấy--?buộc từng miếng thịt chùng đốt ngón tay bỏ vào trong nồi nước dùng rồi xếp vài lát củ cải trắng lên trên bát mì--Sau cùng--Rnắm một ít rau mùi sắc lên nước dùng rồi múc ra từng bát nhỏ--Rrưới lên mỗi bát một chút saté (ớt chưng với nhiều dầu)---

” Đây là mì thịt bò, xin mời nếm thử!” Minh Huy trên trán lấm tấm mồ hôi, tay nàng đã khôi phục lại màu sắc, ánh mắt tràn ngập tự tin nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng không nói nhiều lời, nhìn nàng gặt đầu, nhận lấy chiếc đũa từ trong tay Minh Huy.

”Muội cũng muốn ăn, huynh chờ lại chút cho muội đi. Đây, không được ăn nhanh như thế!” Tuyết Tĩnh bắt đầu muốn cướp lại chiếc đũa trong tay Niệm Băng. Kỳ thật, Niệm Băng ăn không mau, chỉ ăn vài sợi mì, một miếng thịt bò và uống một ngụm nước dùng mà thôi.

Đem chiếc đũa giao lại cho Tuyết Tĩnh, hần than nhẹ một tiếng, trong mắt tràn ngập sự kính nể nhìn Minh Huy, nói:” Ta nếm xong rồi! Từ khi ly khai sư phụ đến nay, ta lần đầu tiên thành tâm bội phục một vị trụ sư. Mì thịt bò nàng làm tuyệt đối xứng với ba chữ ”Mỹ Nhất Phẩm”.

Minh Huy đỏ mặt, ngại ngùng nói:” Niệm Băng đại ca, huynh quá khen rồi!”

”Oa, ăn ngon thật, ta bình thường rất ít ăn mì, nhưng sao mì này lại có thể ngon như thế được hả! Minh Huy, vì sao mì của muội lại như này, một chút cảm giác mềm nhũn cũng không có, một sợi đều cân đối như vậy. Hương vị rất thơm ngon, hơn nữa các sợi mì không dính chút nào với nhau cả. Còn thịt này của muội là thịt bò sao? Mùi vị thật thơm, nước cũng ngon, nên gọi là Ngưu cốt thang đi, a, không đúng, Ngưu cốt thang dường như không có giống vậy! Hơn nữa mùi vị có chút kỳ lạ, rõ ràng là mùi thịt bò, vì sao ta lại có cảm giác hết sức đặc biệt như vậy?” Tuyết Tĩnh vốn ăn uống nhã nhặn, nhưng hiện tại thì hoàn toàn biến đổi, thịt bò, mì không tha miếng nào, ngoại trừ một ít Niệm Băng đã ăn thử, còn lại chỉ trong chốc lát đã chui hết vào bụng nàng.

Minh Huy che miệng khẽ cười, nói:” Tuyết Tĩnh tỷ, ăn từ từ thôi, nếu tỷ muốn ăn thêm, muội cũng sẽ làm cho tỷ, đừng vội vàng như vậy!”

Niệm Băng mỉm cười nói:” Nàng ta có thể ăn nhiều như thế cũng là quá giỏi rồi, không hổ là hậu nhân của Tiếp Ban nhân. Minh Huy, ta sẽ nói ra một chút đặc điểm của món này, nàng xem ta nói có chính xác hay không nhé?”

Trầm ngâm một lát, hần mới tiếp:” Nàng làm mì thịt bò này đã đạt được tinh túy của mì thịt bò truyền thống. Thứ nhất, nhất thanh nhị bạch tam hồng tứ lục ngũ hoàng, chính các đặc điểm này đã hoàn toàn được biểu lộ. Nhất thanh vì nước dùng thanh đạm, nhị bạch vì củ cải trắng, tam hồng vì cay tiêu mỡ hồng, tứ lục vì đồ ăn thơm mát, ngũ hoàng vì mì hoàng sắc, thanh đạm sáng khoái phong phú sắc thái, kích thích dịch vị. Không chỉ có như thế, trong đó nàng còn tự mình cải tiến, riêng sợi mì thì rất nhỏ, đúng là ta không thể làm được. Chấn Diện pháp kia quả thật rất thần kỳ, có thể kéo sợi mì dài đến vậy, nhưng vẫn bảo trì được phẩm chất, sợi mì mong manh mà dài như vậy thủ kinh đều đặn không suy giảm, sẽ không ảnh hưởng đến khẩu vị. Làm cho ta kính nể chính là thủ pháp Phá Thủy Bảo Diện chi pháp, đến cả sư phụ của ta cũng chưa lĩnh hội được. Ta nghĩ, tay phải của nàng nhất định luyện qua công phu đặc thù mới có thể không sợ nóng, nhưng dưới nhiệt khí cao như thế, nếu chỉ là tay không sợ nóng cũng chưa đủ, không có ý chí kiên định, tuyệt đối không có khả năng bảo trì sự ổn định của tay, thật sự làm cho ta bội phục! Mỳ là hảo mỳ, đồng thời, nước dùng cũng là hảo nước dùng, đúng theo lời Tĩnh nhi đã nói, Nước dùng này có xương ống bò nấu lấy nước cộng với thịt bò một tuổi và ít nước béo. Nhưng lại không chỉ đơn giản như vậy, trong thịt bò của nàng còn có ít nhất ba loại thảo dược chẳng những không ảnh hưởng đến hương vị thịt bò, mà ngược lại còn giúp đem mùi vị của thịt bò hoàn toàn phơi bày. Đồng thời, chính hương vị của thảo dược cũng sẽ dung hợp vào trong thịt bò, sau khi cảm thụ hết mùi vị thịt bò, lập tức sẽ cảm nhận được sự thơm mát mà thảo dược mang lại. Hai loại hương vị hoàn mỹ này hỗn hợp cùng nhau, tạo thành cực phẩm canh thịt bò, thật sự là quá tuyệt vời! Cho nên thịt bò kia cũng không đơn giản chỉ là xắt thành, mà chính là hình thái thực sự của nó. Trên người con bò, ăn ngon nhất không phải ở thịt thăn ức mà là phần phôi (còn gọi là Rip eye hay Scott Fillet, do ở giữa miếng phôi có một chút mỡ nhìn giống con mắt-chú thích.ms), thậm chí không có chút sai sót nào, không dính một chút da, thịt cũng tuyển chọn phần ngon nhất. Tổng hợp các thứ lại, ta dám nói, trên cả đại lục tuyệt không tìm ra mì thịt bò thang siêu việt như của nàng, ta phục rồi, hoàn toàn phục rồi!”

Minh Huy tròn mắt kinh ngạc:” Đại ca, huynh nói không sai chút nào, ngoại trừ ba loại thảo dược huynh không thể nói ra danh tự, còn lại đều không sai mấy may, không hổ là Băng Hỏa Ma Trù!”

Tuyết Tĩnh lúc này đã hoàn toàn thỏa mãn dạ dày của mình, đi đến bên cạnh hai người, nghi hoặc nhìn

Niệm Băng hỏi:” Mỳ thịt bò này quả thực rất ngon, nhưng có thật sự phức tạp giống như huynh đã nói không? Minh Huy muối muối, muối không cần sợ đả kích, cho dù đả kích thế nào, tỷ sẽ bảo hộ cho muối. Tỷ nghĩ huynh ấy nhất định có nói sai một phần.”

Minh Huy lắc đầu, nói:” Không có, một chút cũng không có, cho dù có, nhiều lắm cũng chỉ là danh tự của ba loại dược thảo kia thôi, trù nghệ của Niệm Băng đại ca nhất định lợi hại hơn muối. Đại ca, bây giờ tới phiên huynh, ta muốn thưởng thức một chút băng hỏa trù nghệ của huynh xem như thế nào, được không?”

Niệm Băng mỉm cười nói:” Đã thưởng thức mỳ vị mỳ thịt bò thang của nàng, sao ta có thể từ chối được chứ?” Nói đến đây, hắn không khỏi liếc mắt nhìn Tuyết Tĩnh, nàng ta chân chính ăn còn nhiều hơn hắn mới đúng, bản thân mình còn chưa kịp ăn, thì đã chỉ còn bát không, đáng thương cho cái bụng ta quá!

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng động tác của Niệm Băng không hề dừng lại, đi đến trước án bản, hắn trầm ngâm, rồi rất nhanh quyết định bản thân muốn làm món gì. Trước tiên rửa tay sạch sẽ, sau đó vén khăn trải bàn lên, lấy ra một khối bột mỳ so với của Minh Huy thì hoàn toàn đồng dạng, mỉm cười nói:” Ăn mỳ của nàng, có qua có lại, ta sẽ làm cho nàng một chén mỳ, của nàng chính là mỳ thịt bò thang, ta đúng là mặt dày cực phẩm, nơi đây không có vật liệt ta cần, chỉ có thể mượn của nàng mà thôi.” Vừa nói hắn cũng bắt đầu quá trình nhào bột mỳ, hắn biết nếu bản thân không xuất ra chút tuyệt kỹ, tất nhiên sẽ bị Minh Huy xem thường, hắn không muốn người khác nói bản thân mình chỉ biết dựa vào ma pháp mới có thể làm ra món ngon mỳ vị.

Bột mỳ trên tay Niệm Băng nhanh chóng biến thành quả cầu tròn, tay hắn động tác thông thả, mỗi một lần đều chứa đựng mười phần lực đạo. Dần dần, động tác bắt đầu nhanh lên, mỗi một lần chuyển động đều nhào bột mỳ thành một hình thái khác nhau, theo động tác càng lúc càng nhanh, tay Niệm Băng giống như mềm mại không xương nhào nặn trước sau, chưởng ảnh hoàn toàn bao vây lấy bột mỳ ở trong, không nhìn thấy gì, chưởng ảnh dường như một quả cầu quây lấy khối bột mỳ.

Minh Huy mở to hai mắt, hít một ngụm dưỡng khí, thẳng thốt nói:” Đây chính là Phân Cân Thác Cốt Nhu Diện pháp, quả nhiên là thật sự tồn tại.”

Tuyết Tĩnh kinh ngạc nói:” Phân Cân Thác Cốt? Chẳng lẽ tay huynh ấy cùng các ngón tay thoát ly sao?”

Minh Huy lắc đầu nói:” Không phải, thủ pháp nhào bột này phi thường khó khăn, nguyên nhân chủ yếu là sự linh hoạt của cổ tay, chỉ có thể luyện cổ tay di chuyển đến mọi hướng, mới có thể thành công, giống như gân cốt thoát ly ra ngoài. Thủ pháp này còn có cái tên là Phân Cân Thác Cốt Nhu Ý Thủ, cùng với Phá Thủy Bảo Diện của muối, đều là diện điểm sư một trong thất đại cấm thủ. Thông qua Phân Cân Thác Cốt Nhu Ý Thủ, duy trì độ mềm dẻo của bột vì khi vào nước sẽ có sự khác biệt đến cực độ. Dường nhiên là phải có phương pháp chế biến bột phối hợp với thủ pháp đặc thù, Nếu không thì cho dù người có nấu chín, bột cũng cứng đến độ khó mà nhai được. Tại trù nghệ giới của chúng tôi có một câu nói như này, chỉ cần nắm giữ một trong thất đại cấm thủ, thì có thể trở thành đỉnh cấp diện điểm sư. Muối chỉ biết Phá Thủy Bảo Diện Huyền Ngọc thủ, xếp hạng tư trong thất đại cấm thủ, không ngờ Niệm Băng đại ca lại có thể lĩnh hội được Phân Cân thác cốt như ý thủ xếp hạng ba. Xem ra, tại diện điểm sư muối đã không bằng huynh ấy rồi!”

Niệm Băng không ngừng lại, quay đầu sang nhìn Minh Huy, mỉm cười nói:” Không, muối sai rồi, thất đại cấm thủ cũng không thể chứng minh điều gì, để làm một nhất danh hạng cấp diện điểm sư, còn cần tổng hợp nhiều năng lực khác. Về tạo nghệ diện điểm, ta tuyệt đối kém hơn muối.”

Thanh quang chợt lóe, Ngạo Thiên đao xuất hiện trong tay Niệm Băng, thân đao phát ra tiếng ngâm nhỏ, linh khí tỏa ra tứ phía.

”Hảo đao, đây là thái đao của huynh sao?” Minh Huy kinh ngạc hỏi.

Niệm Băng mỉm cười nói:” Là một thanh trong đó, thuần đao công mà nói, dùng nó là thích hợp nhất, đao tên là Ngạo Thiên, có thể xưng là tự do chi phong khinh ngâm. Ta tuy không giỏi như nàng nhưng cũng có chút kỹ xảo!” Cổ tay phải kỳ dị chuyển động, đảo lại Ngạo Thiên đao, tay trái nâng xoay một vòng nhỏ tạo ngay ra viên bột tròn trịa.

Minh Huy biết, Niệm Băng kế tiếp muốn làm sự tình không đơn giản, nàng từ trong mắt Niệm Băng thấy được so với mình thần tình tập trung hơn, nhưng kỳ quái chính là, đối tượng tập trung không phải mỳ, mà

là đao, là tự do chỉ phong ngâm khê - Ngạo Thiên đao.

Nước trong nồi vẫn đang quay cuồng như trước. Đao của Niệm Băng cuối cùng cũng động, có vẻ rất chậm như lai tựa hồ như một làn thanh sắc nhưng cũng không nhìn rõ được cây đao mà chỉ mờ hồ thấy hướng đao tiến về viên bột phía dưới.

Cổ tay khê rung tứ thì một miếng bột bắn thẳng vào nồi, liên tiếp cách nhau ba thốn nổi lại thành một dải trắng mờ, tạo ra chuỗi thanh âm trong trẻo như nước rót. Niệm Băng động tác rất nhanh, thủy chung chỉ giữ chuôi đao thần sắc nhẹ nhàng, ánh mắt trước sau chỉ tập trung trên đao ảnh.

Minh Huy dường như nghĩ đến điều gì, bước nhanh đến cạnh chiếc nồi sắt, khi nàng nhìn vào làn nước sôi đang trong nồi. Toàn thân như ngáy ngốc, chậm rãi thốt ra bốn chữ: "Cầm--Tự--Hư--Dũ"

Tuyệt Tình nghi hoặc nhìn vào cái nồi sắt. "Cái gì là Cầm Tự Hư Dũ, ai" Nàng đã thấy được, mỳ trong nồi đang cuộn tròn, lại tạo thành chữ mà không phải như trong tưởng tượng tạo thành sợi mỳ, chữ rất rõ ràng, đúng là hai chữ ở cùng một chỗ, dài khoảng một tấc, rộng nửa tấc, đúng là hai chữ Minh Huy, mỗi bộ chữ đều hoàn toàn giống nhau, không có chút khác biệt, đây, đây là thế nào?

Minh Huy ngơ ngác nhìn nồi sắt: "Một trong trù nghệ giới Ngũ Đại Danh Đao, đao pháp Cầm Tự Hư Dũ, ta, ta lại có may mắn được nhìn thấy. Sư phụ ơi! Người biết không, ta lại có thể gặp được Cầm Tự Hư Dũ."

Tuyệt Tình lay người Minh Huy, ân cần nói: "Người không sao chứ?"

Minh Huy lắc đầu nói: "Cám ơn, ta không sao, chỉ đang rất kích động thôi. Phải biết rằng, trù nghệ giới Ngũ Đại Danh Đao độ khó càng trên thất đại cấm thủ của diện điểm sư. Ngũ Đại Danh Đao đã sớm thất truyền rồi, thất đại cấm thủ còn có thể dựa trên thiên phú chăm chỉ khổ luyện được mà ngũ đại danh đao lại phải có ngộ tính phi phàm cùng khổ luyện thường xuyên, ta trước kia từng nghe sư phụ giới thiệu qua về năm loại đao pháp này, lúc đó ta thấy rất khó tin, còn nghĩ đó là kỹ nghệ không thể tồn tại, cho tới hôm nay ta mới biết là mình sai rồi, ta đúng là ếch ngồi đáy giếng. Cầm Tự Hư Dũ xuất hiện trước mắt ta, đây là đao pháp bài danh đệ tứ trong ngũ đại danh đao a." Thân thể của nàng hơi run rẩy, ánh mắt nhìn Niệm Băng đã tràn ngập vẻ sùng bái. Nếu nàng biết Niệm Băng còn có thể sử dụng đao pháp bài danh đệ nhất trong Ngũ Đại Danh Đao, Long Vu Tập Vũ đao pháp, không biết trong lòng nàng sẽ nghĩ gì? Mặc dù Niệm Băng còn chưa hoàn toàn nắm giữ Long Vu Tập Vũ nhưng dù sao đó cũng là đao công đệ nhất trong trù nghệ giới.

Ngạo Thiên thần kỳ đâm vào khối bột trong tay Niệm Băng dần dần thu nhỏ lại, trước sau chỉ trong thời gian vài nhịp hít thở, hắn đã hoàn thành tất cả động tác, không ngừng tay, hắn cầm lấy chiếc đĩa cho vào trong nồi khuấy mạnh, đồng thời tay trái lóe lên hồng sắc quang mang đặt lên thành nồi. Chiếc đĩa trong tay trái nhanh chóng ly khai khỏi nồi, đồng thời chuyển đĩa vào nắp nồi, nhanh chóng đập nắp lại, Minh Huy và Tuyệt Tình đều cảm giác được, cái nồi đang kịch liệt rung lên, cả cái nồi nhanh chóng biến thành màu đỏ, khí tức nóng rực tràn ngập cả phòng bếp.

Chỉ trong thời gian ba lần hít thở, tay trái Niệm Băng rời khỏi nồi sắt, tay phải cầm lấy nắp nồi đặt một bên, nhất thời, nhiệt khí như một cột khói hình cây nấm bốc phức lên. Tay trái vươn lấy vớt đảo vớt mỳ chữ trong nồi ra, rồi cho ngay vào nước lạnh. Tay phải đồng thời lại rót nước lạnh vừa trúng mỳ vào thùng gỗ. Động tác của hắn tựa lưu thủy hành vân không chút ngập ngừng. Nếu như không phải Minh Huy gặp Niệm Băng lần đầu thì ắt sẽ nghĩ rằng hắn đang ở trong bếp của chính hắn. vì hắn tỏ ra rất quen thuộc với đồ dùng bếp núc đặt chỗ nào, không có chút gì sai lạc.

Niệm Băng thả lỏng tay trái cầm vớt, Tuyệt Tình và Minh Huy kinh ngạc phát hiện cái vớt chùng như lại đứng bất động trong nước. Niệm Băng tựa hồ đã làm xong công việc rồi, xoay người về phía hai nữ tử: "Ta dùng Phân Cân Thác Cốt Như Ý Thủ nhồi bột nhằm gia tăng gấp ba lần độ dai của bột. Dùng nhiệt độ cao nấu chín và bây giờ sẽ dùng băng đồ đông nó lại. Dựa vào tính chất đối nghịch của băng hỏa song hệ làm vỡ cấu trúc bên trong của bột mỳ, lại dùng Phân Cân Thác Cốt Như Ý Thủ làm mềm độ cứng của sợi mỳ cùng lúc với đóng băng, như vậy hương vị của sợi mỳ sẽ hoàn toàn lộ ra ngoài, không thể không ăn. Phát huy hoàn toàn mùi vị nguyên chất nhất của nguyên liệu là mục đích theo đuổi của ta. Minh Huy cô nương, có thể cho ta lấy nước dùng bò của cô dùng một chút nhé?"

Nói đoạn, hắn lấy ra một cái bát sạch múc trong thùng ra nửa bát nước dùng, thêm chút dấm, đường cùng

ít saté nhanh chóng đảo lên, tay kia lại lấy vớt dùng hỏa nguyên tố làm tan băng đóng trên mỳ. Ngay khi khối băng tách ra khỏi vớt hần lập tức lại thả khối băng vào trong bát. Ở nhiệt độ bình thường khối băng tan ra hoà vào với bát nước dùng. Mỳ chữ lại hiện ra trong bát, Niệm Băng nhẹ nhàng khuấy cho mỳ và nước trộn đều với nhau. Tay trái đặt bên ngoài bát hư án xuất hiện ra một lớp băng mỏng phủ cả bát lại.

"Tốt lắm, đã hoàn thành. Mời nhị vị tiểu thư nhắm nháp bát Băng Hỏa Như Ý Diện của ta." Niệm Băng tự tin nhìn hai cô gái mỉm cười.

Minh Huy có chút ngốc trệ cùng Tuyết Tĩnh nhìn nhau, hai người đều tự cầm lấy một đôi đũa sạch đi tới trước bát mỳ, chiếc đũa dễ dàng phá vỡ miếng băng mỏng, các nàng đều tự cho một chút mỳ vào trong miệng.

Minh Huy ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc. "Băng lương diện, phối hợp với băng lương diện hương, thêm vào chua, ngọt, cay, ba loại hương vị, cùng với tiên vị của canh thịt bò, quả thật rất ngon. Không hổ là Băng Hỏa Ma Trù, ta còn kém xa."

Niệm Băng khiêm tốn nói: "Minh Huy tiểu thư ngàn vạn lần không nên nói vậy, ta mượn khối bột người đã làm trước phối hợp với canh thịt bò mới có hiệu quả này. Luận về diện khởi chi đạo, ta quả thật còn kém xa tiểu thư, chỉ là chút kỹ xảo mà thôi."

"Các người cứ trò chuyện, ta ăn trước." Tuyết Tĩnh bắt quản thủ pháp gì, trù nghệ ra sao, nàng chỉ biết bát mỳ trước mặt này rất hợp với khẩu vị của mình, mặc dù vừa rồi rõ ràng ăn mỳ thịt bò đã no, nhưng nàng vẫn không chịu được mùi thực hấp dẫn.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Trù vô chi cảnh, chúng ta đều còn rất nhiều thứ phải học, không phải sao?"

Minh Huy hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: "Đúng vậy! Trù vô chi cảnh, xem ra ta không nên ở lại đây nữa, còn rất nhiều thứ phải học tập. Niệm Băng đại ca, cảm ơn sự chỉ điểm của người."

Niệm Băng từ đáy lòng nói: "Minh Huy cô nương không cần khách khí, ta cũng đồng dạng học được nhiều thứ từ người mà."

Rời khỏi Nhất Phẩm Diện Thực, Minh Huy đã cùng Tuyết Tĩnh đạt thành hiệp nghị, Tuyết Tĩnh đưa cho nàng một phong thư đề cử, không lâu sau, nàng sẽ tới Băng Tuyết Thành, tới Thanh Phong Trai lịch lãm.

"Tình Tình, người tìm được chỗ nghỉ chưa?" Đi trên đường cái, Niệm Băng nhẹ giọng hỏi."

Tuyết Tĩnh chủ động kéo tay Niệm Băng, lắc đầu nói: "Còn chưa có, ta vừa mới đuổi theo người tới Băng Lan thành này, thừa dịp buổi tối trên đường ít người, ta nghĩ đi nhanh một chút, sáng mai ra khỏi thành, tiếp tục đi tới thủ đô Áo Lan đế quốc. Nhân gia biết người không có ngựa, lần này cả ngựa cũng không cưỡi, đường lại xa như vậy, đúng là mệt chết người, người sẽ bồi thường ta thế nào đây?" Nàng lúc này trong lòng đang rất hưng phấn, chẳng những tìm được Niệm Băng, còn giúp Thanh Phong trai rời chào một diện điểm sư năng lực siêu cường, lần này cho dù trở về Thanh Phong trai, phụ thân cũng sẽ không trách mình nữa.

Niệm Băng có phần mất tự nhiên tránh sang bên một chút nhưng Tuyết Tĩnh lại cố ý ôm lấy tay hần,. Thân là một ma pháp sư, lực lượng của hần quả thật không thể so sánh với Tuyết Tĩnh, bắt buộc dĩ phải theo ý nàng. Tuyết Tĩnh trên người tỏa ra mùi hương xử nữ thoang thoảng khiến trái tim Niệm Băng biểu tình dữ dội. Hần vẫn còn là một gã xử nam, xử nam ở gần mỹ nữ, luôn luôn dễ dàng bị hấp dẫn, cho dù tâm cảnh hần thành thực hơn cũng không ngoại lệ. Nói tới thân hình, trong số những người hần biết, cũng chỉ có Phượng Nữ có thể so sánh với nàng.

"Bồi thường? Vừa rồi không phải ta đã mời người đi ăn sao? Cái này còn chưa tính là bồi thường à?" Niệm Băng không dám nhìn Tuyết Tĩnh, cố gắng bước nhanh hơn một chút.

Tuyết Tĩnh mỉm cười nói: "Đương nhiên không tính, chỉ một bữa cơm đã đòi đuổi ta đi. Người cho ta là ăn mày sao?"

Niệm Băng cười khổ nói: "Vậy người muốn ta làm sao đây?"

Tuyết Tĩnh nói: "Đầu tiên, mọi phí tổn dọc đường đều do người phụ trách, không được phản đối. Tiếp theo, khi không có quán ăn, người phải đích thân nấu cho ta ăn, ta không ăn lương khô đâu. Dọc đường ăn lương khô ta đã khổ sở lắm rồi."

Niệm Băng giật mình, khuôn mặt ngơ ngác nói: "Không nên, người đường đường Thanh Phong trai đại tiểu thư sao lại muốn theo một người nghèo như ta. Người thật nhẫn tâm a!"

Tuyết Tĩnh hi hi cười nói: "Người ta là con gái, chẳng lẽ người lại để cho ta trả tiền sao? Ta đã sớm nghe Linh nhi nói, người làm ra Ma pháp quyền trục rất đáng giá, trả tiền cho ta không thành vấn đề. Ta mặc kệ, dù sao người cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng>"

"Xem ra, ta cũng chỉ có thể tự than mình không may thôi. Hy vọng Lan Hình khách sạn còn phòng trống." Hắn bây giờ chỉ mong sớm tới thủ đô Áo Lan đế quốc, khi đó mình có thể thoát khỏi phong nữ này. Ai, vì sao mình càng tránh phát sinh quan hệ với nữ nhân, mỹ nữ càng tầng tầng lớp lớp xuất hiện bên người mình? Sự phụ nói để cho ta tìm một nữ nhân mà mình yêu, nhưng quan hệ giữa nam nữ đến tột cùng là gì mới gọi là tình yêu? Niệm Băng cho dù thông minh nhưng phương diện này hắn cũng chỉ như một đứa nhỏ đơn thuần. Tuyết Tĩnh đuổi theo làm cho hắn ần ần như cảm thấy cái gì, nhưng hắn cũng không rõ ràng lắm.

"Có phòng trống cũng không kịp rồi, đã trễ thế này, làm gì còn phòng trống. Niệm Băng, người thuê một phòng lớn đi, dù sao cũng có hai giường, ta và người cùng ngủ là được." Nói ra những lời này, Tuyết Tĩnh không khỏi then thùng cúi đầu.

Niệm Băng lại càng hoảng sợ. "Cái gì? Không nên không nên, người là một nữ hài tử, sao lại ngủ cùng một phòng với ta."

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng, nói: "Cái này cũng phải trách người, vừa rồi người làm chậm trễ một thời gian dài như vậy, chẳng lẽ người muốn để ta ngủ ngoài đường hay sao? Ta là một nữ hài tử mà còn không quan tâm, người còn ý kiến cái gì? Chẳng lẽ người có ý đồ làm loạn?"

Niệm Băng trợn tròn mắt há hốc mồm nhìn Tuyết Tĩnh. "Người, người thật sự muốn ngủ cùng phòng với ta? Chuyện này đối với danh tiết của người không tốt đâu! Sau này người còn phải lập gia đình, nếu để cho trượng phu của người biết, có lẽ"

Tuyết Tĩnh trong lòng nổi lên một trận bức giọc không hiểu được. "Người sao lại nói nhảm nhiều như vậy, ta xuất giá người quản được sao, ít nhất buổi tối hôm nay ta muốn có một nơi an ổn để ngủ."

"Tiểu thư, người thật sự xác định sao?" Niệm Băng dò hỏi.

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng nói: "Đương nhiên xác định rồi, chẳng lẽ người còn sợ ta cưỡng gian người sao?" Nói tới đây, cả nàng cũng không nhịn được nở nụ cười, trong lòng thầm mắng, Tuyết Tĩnh ơi là Tuyết Tĩnh, người bị làm sao vậy, sao ngay cả câu này cũng có thể nói ra.

Niệm Băng suy nghĩ, bây giờ quả thật không có cách nào tốt hơn, cứ theo lời Tuyết Tĩnh, trong phòng mình mặc dù có hai giường, mặc dù nam nữ cùng ngủ một phòng có chút không ổn, nhưng chỉ cần bản thân mình ý chí kiên định, cũng không có vấn đề gì. Nghĩ tới đây, hắn cũng đành gật đầu.

Tuyết Tĩnh buông tay Niệm Băng, hỏi: "Người chuẩn bị khi nào thì rời khỏi Băng Lan thành?"

Niệm Băng suy nghĩ một lát nói: "Buổi sáng ngày mốt ta đi. Ta nghe nói trong Băng Lan thành còn có một món ăn nhẹ nổi tiếng, nghe rất kỳ quái, trước kia sự phụ chưa từng nói qua, nhất định phải tới thử một lần, còn có, ta bán một ít ma pháp quyền trục đổi lấy bạch quyền trục, phải mất một ngày chế tạo một số ma pháp quyền trục phòng thân."

"Hay đây! Ta không vội" Tuyết Tĩnh đương nhiên không vội, nàng còn mong Niệm Băng đi chậm một chút, như vậy nàng càng có thêm nhiều thời gian.

Khi hai người trở lại Lan Hình khách sạn thì đêm cũng đã khuya, người bảo vệ sau khi thấy Niệm Băng đưa ra chìa khóa phòng mới mở cửa cho Niệm Băng vào. Nhưng hắn cũng không có rời đi, tới khi Niệm Băng chuẩn bị dẫn Tuyết Tĩnh lên lầu, lại bị hắn chặn lại.

"Rất xin lỗi tiên sinh, chúng ta là khách sạn đứng đắn, không cho phép khách nhân trong khách sạn có hoạt động đặc thù." Bảo vệ không khách khí nói.

Niệm Băng sửng sốt nói: "Người có ý gì?"

Bảo vệ nhìn Tuyết Tinh một thân hồng y bên cạnh Niệm Băng, lạnh nhạt nói: "Ý tứ của ta hẳn ngài cũng hiểu. Tựa hồ một trong hai vị không phải khách nhân của chúng ta."

Niệm Băng đầu óc nhanh nhẹn, lập tức hiểu được ý của bảo vệ, trong lòng không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười. "Vị này là bằng hữu của ta, nàng mới đến Băng Lan thành buổi tối, bây giờ đã quá muộn, không thể thuê phòng cho nên ta chỉ có thể mang nàng tới đây ủy khuất một đêm, sáng mai sẽ lại thuê một phòng nữa, nếu không, bây giờ người cho ta thuê một phòng cũng được."

Bảo vệ hừ một tiếng nói: "Không được, ta không có quyền cho thuê phòng, hai vị chỉ có thể có một vị đi tới." Trong lòng thầm nghĩ, tên mặt trắng này, sao lại có thể câu dẫn nữ nhân xinh đẹp đến thế, ta nhất quyết không cho người đắc thủ.

Tuyết Tinh mặc dù không thông minh bằng Niệm Băng, nhưng lúc này bảo vệ đã nói vậy, nàng sao lại không hiểu, lập tức giận giữ nói: "Thúi lắm, người coi chúng ta là hạng người nào, cút ngay, nếu không đừng trách ta động thủ." Nói xong, tay cầm vào chuỗi kiếm, một cổ dấu khí màu đỏ bao trụ thân thể mềm mại của nàng.

Niệm Băng lúc này cũng không tức giận, ngược lại âm thầm cảm kích gã bảo vệ trước mặt. Lúc trước hẳn lo cho danh dự của Tuyết Tinh, dù không cự tuyệt, nhưng thủy chung vẫn cảm thấy không ổn, giờ lại có bảo vệ can thiệp, mình cứ làm theo lời hắn là được, vội vàng ngăn Tuyết Tinh lại nói: "Tĩnh Tĩnh, không được hồ đồ, người quen lúc trước người đã đáp ứng ta cái gì ao? Người ta nói đúng, chuyện này là vì an toàn của khách nhân, chìa khóa cho người, người lên trên ngủ đi."

44. Chương 43: Kỹ Nữ Đích Bí Mật

Niệm Băng khẽ cười nói: "Nàng không cần phải lo cho ta. Ngoại đại sảnh chẳng phải có cái ghế to sao, ta ở đó là có thể ngủ qua đêm rồi."

Tuyết Tinh giận dữ trừng mắt nhìn bảo vệ, hừm một tiếng rồi đi thẳng lên lầu.

Nhìn Tuyết Tinh đi lên, bảo vệ quay về niệm Băng nói: "Ngoại đại sảnh không đón khách nữa. Nếu như người muốn ngủ qua đêm thì sáng ngày mai vui lòng quay lại sớm. Ta phải đóng cửa, xin mới rời khỏi đây ngay."

Niệm Băng ngăn người khẽ nhíu mày nói: "Thái độ của người vậy là thế nào? Ta hình như chưa hề đắc tội với người a."

Bảo vệ lạnh lùng nói: "Ta chỉ làm theo trách nhiệm, xin mời ly khai cho."

Niệm Băng cũng chẳng muốn cùng loại người này cãi lý, bắt đắc dĩ đành phải bước ra khỏi Lan Hình khách điểm.

Trời lúc này đã tối khuya, khí trời bắt đầu trở nên lạnh. Gió đêm thổi vào người khiến Niệm Băng bất giác cảm thấy rùng mình, vội vận hỏa nguyên tố chạy một vòng trong cơ thể mới thấy thoải mái trở lại. Mặc dù gió đêm đem lại giá lạnh nhưng lúc này không có Tuyết Tinh, trong không khí lạnh lẽo đó ngược lại còn làm cho đầu óc của Niệm Băng trở nên hoạt bát sáng suốt.

Tuyết Tinh lén bỏ nhà ra đây tìm ta, điều đó chứng minh nàng ấy có ý với mình a! Tuyết Tinh thích mình, hơn nữa, nàng ta lại không yếu nhược như Long Linh. Nếu như để nàng ấy theo mình thì từ đây tới khi tới thủ đô của Áo Lan đế quốc không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Vạn nhất mình kiểm chế không nổi thì đúng là phiền phức. Có thể mình không có cảm tình với Tuyết Tinh nhưng dục vọng thì vẫn luôn tồn tại. Đối mặt với mỹ nữ, mình có thể giữ được tỉnh táo hay không? Khó nói, khó nói trước được.

Trong sâu thẳm tâm của Niệm Băng ngoại trừ mẫu thân ra thì thủy chung trong lòng hẳn chỉ có duy nhất một hình ảnh nữ nhân. Hẳn đối với Long Linh cảm thấy thương hại, với Lạc Nhu thì hẳn thương, với Tuyết Tinh thậm chí có chút sợ hãi, sợ nàng ta những lúc điên cuồng nhưng tuyệt không có chút gì là yêu. Thật ra, trong lòng Niệm Băng cũng không hề hy vọng mình sẽ qua lại với bất kỳ ai trong ba người. Nhưng

dù mình không tiến vào thì cảm tình của Tuyết Tĩnh với mình ngày càng lúc càng sâu, sự tình càng lúc trở nên khó giải quyết. Bản thân mình lại không thể đánh hay cản trở nàng ta được.

Nghĩ tới đây, trong đầu Niệm Băng chuyển hướng qua tìm phương pháp sao cho thích hợp.

Đột nhiên, trong lòng Niệm Băng chợt máy động, tại sao Tuyết Tĩnh lại thích mình? Chỉ sợ bởi vì biểu hiện của cá nhân mình quá nổi bật nên hấp dẫn nàng ta. Nếu như mình có thể để nàng ta nhìn thấy nhiều khuyết điểm, hoặc giả cảm tình của Tuyết Tĩnh có thể từ từ giảm đi. Tuyết Tĩnh là người dám yêu, dám hận, hơn nữa, dựa vào tính khí của nàng ta thì rất có thể sẽ như vậy. Tuyết Tĩnh a, thật xin lỗi, ta chỉ có thể làm như vậy thôi.

Trên khuôn mặt hiện ra biểu tình quái dị, Niệm Băng cứ bước đi trên con đường tối mịt. rất nhanh, Niệm Băng cũng tìm được mục đích của mình. Trong bóng đêm mịt mù chỉ có một nơi lúc này chưa đóng cửa. Đó chính là kỹ viện.

"Ồ, tiên sinh, vào đây chơi đi. Hiện tại mặc dù đã muộn nhưng ở đây vẫn không thiếu cô nương đâu." Một má mị trông bộ dạng khoảng ba bốn mươi tuổi, mặt trang điểm đầy phấn cảm tay Niệm Băng kéo vào.

Đây chỉ là một kỹ viện hạng trung. Vừa mới bước qua cổng, mùi phấn son nồng nặc đã khiến cho Niệm Băng thấy choáng váng. Lúc này, trong lòng Niệm Băng bất giác trở nên khẩn trương. bản thân Niệm Băng không biết một chút gì về kỹ viện, thậm chí còn không biết nó làm cái gì. Đương nhiên, khi Tra Cực chỉ hấn về trù đạo thì không thể đem kiến thức về kỹ viện mà nói cho Niệm Băng nghe được. Sở dĩ Niệm Băng biết đến tồn tại của kỹ viện là do khi ở trong Băng Tuyết thành có ghen người ta nói đến. Đó là một đôi vợ chồng, trưởng phu lúc đó dường như đang bị thê tử chửi rủa thê thảm. Từ những lời đối thoại mà Niệm Băng nghe được thì người chồng bởi vì tới một nơi gọi là kỹ viện khiến cho thê tử của hắn không thể chịu được. Trận chiến kinh hồn nảy lửa đó tới giờ vẫn như y nguyên trong đầu Niệm Băng. Nếu như không phải mưu sát thân phu là trọng tội thì Niệm Băng không thể tin là người vợ kia lại đang cầm thái đao chém chết lão công của mình. Sau đó, Niệm Băng đã từng hỏi Long Linh kỹ viện thật ra là nơi nào. Từ trước tới giờ, một Long Linh chưa bao giờ giận dữ mà lúc đó, mặt mặt đỏ bừng chửi hắn vài câu rồi bỏ chạy mất. Từ đó về sau, Niệm Băng đại khái đoán được nơi đó là nơi mà nam nhân thích đến nhưng nữ nhân thì lại cực kỳ ghét nơi đó.. Bình thường khi đi lại trên đường, Niệm Băng đã từng thấy qua nhiều kỹ viện. Vì vậy, từ phía bên ngoài kỹ viện này, Niệm Băng có thể nhận ra.

Xấu hổ ho khan vài tiếng, Niệm Băng đưa mắt nhìn má mị hỏi: "Ở đây có nơi nào ngủ không?"

Qua lời cặp phu thê chửi nhau kia, Niệm Băng thấp thoáng nghe ra người chồng ở kỹ viện qua đêm không về. Vì vậy trong lòng Niệm Băng nghĩ kỹ viện nhất định có chỗ để lưu người.

Nguyên bản Niệm Băng ăn mặc rất bình thường, với y phục như vậy tuyệt không thể nào thu hút được sự chú ý của má mị. Nhưng tướng mạo của Niệm Băng lại quá anh tuấn khiến cho má mị nhất thời nổi xuân tâm, trong lòng thầm nghĩ nếu như người này có thể ngủ một đêm cùng mình thì dù có phải trả ngược tiền lại cũng đáng.

"Ồ? Đương nhiên là có rồi. Nhưng không biết tiên sinh muốn ở như thế nào! Cô nương nhà ta đâu, có khách đến, mau ra tiếp khách." Lúc này trời cũng đã tối khuya. Đa số kỹ nữ hoặc là đều đã có khách, hoặc là chuẩn bị đi ngủ. Nghe thấy má mị kêu gọi, những kỹ nữ chưa có khách bắt đầu từ người từng người bước xuống lầu, ánh mắt ngái ngủ nhìn về đại sảnh. Khi ánh mắt bọn họ rơi trên người Niệm Băng, tức thì cơ hồ như kỹ nữ ai nấy đều ngưng hết hoạt động nhìn.

Niệm Băng đột nhiên cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Hắn nhìn thấy từ trên lầu đồng loạt bước xuống tám nữ tử, người nào y phục cũng mát mẻ, tay chân cùng đùi lộ hẳn ra bên ngoài. Ngay cả tám cái áo trước ngực cũng chẳng che đậy kỹ lưỡng làm lộ hẳn ra cặp nhũ phong đầy đặn sung mãn. Niệm Băng thời gian bước chân vào đời cũng chưa lâu. Vì vậy khi nhìn thấy cảnh xuân sắc trước mặt, toàn thân như cảm thấy máu chảy rần rần, tim bắt đầu đập mạnh.

Đám kỹ nữ lúc này cũng bắt đầu có phản ứng, chỉ có thể dùng từ nhanh như gió để hình dung. Chỉ trong chớp mắt đã bao vây lấy Niệm Băng vào giữa. Người nào cũng làm ra vẻ kêu gọi, ánh mắt đầy khát vọng, hiển lộ tư thế rất động lòng người.

- Tiên sinh, hãy đến phòng của em nhé, Em được coi là thanh thuần ngọc nữ ở đây đó.

- Cái gì mà thanh thuần ngọc nữ chứ hả? Tiên sinh, hãy xem em, chỗ này ... lớn thế mà! Đến chỗ em đi, em nhất định sẽ hầu hạ ngài chu đáo. Hay bắt quá em giảm giá một phần tám cho ngài ha?

- Một phần tám thôi sao hả? Tiên sinh, em giảm cho ngài hẳn một phần sáu này. Đêm nay muộn rồi em thấy cô đơn lắm!

Trời! Mồ hôi lạnh bắt đầu từ trán chảy xuống. Dù cho khi xưa đối mặt với Kim Bối Địa Long Vương thì Niệm Băng cũng không có khẩn trương như vậy. Hắn đột nhiên phát hiện ra mình chọn con đường này thật quá ngu ngốc. Tình cảnh hương sắc trước mắt khiến Niệm Băng cực kỳ xấu hổ. Làm sao bây giờ? Bây giờ phải làm gì đây? Niệm Băng muốn nói gì đó nhưng không thể nói thành lời. Nhìn thấy mấy tư thế của đám nữ tử, Niệm Băng phát hiện toàn thân mình sớm đã nổi một lớp da gà. Trời ơi! Thần ơi! Cứu ta với.

"Được rồi, được rồi, các cô nương đừng quấy nữa, để tiên sinh tự mình lựa chọn đi. Tiên sinh, người chọn ai?" Má mì kinh nghiệm đầy mình, vừa nhìn qua bộ dạng xấu hổ của Niệm Băng là biết hắn mới lần đầu tới đây. Nếu như đối là người khác thì bà ta cũng chẳng thêm quan tâm, nhưng dung mạo của Niệm Băng thật quá anh tuấn, thân hình cường tráng khiến cho bà ta cũng phải động lòng. Vì vậy mới lên tiếng giải cứu.

Má mì chỉ huy đám thiếu nữ đứng thành một hàng, tự mình tới sát bên cạnh Niệm Băng, dụng bộ ngực to lớn đụng vào tay hắn. "Tiên sinh, người muốn chọn vị cô nương nào đây? Nếu như tất cả bọn họ đều không vừa mắt thì ta, người thấy thế nào?"

Niệm Băng cúi đầu nhìn má mì. Hắn không thể không thừa nhận mà mì mặc dù tuổi trên ba mươi nhưng phong vận không hề kém gì thiếu nữ xuân sắc, hơn nữa nhìn còn rất thành thực. Đặc biệt bộ ngực to lớn phối hợp với dáng người khiến cho lỗ mũi của hắn như muốn phún máu. Trời a! Đây chính là kỹ viện sao? Trí tuệ của Niệm Băng lúc này như mất hết, hắn ngây ngô hỏi: "Cái này, cái này, ở chỗ các người ngủ một đêm bao nhiêu tiền?"

Bộ dạng chất phác của Niệm Băng khiến cho trên thân thể bà ta càng lúc càng thấy bứt rứt, tâm trạng của má mì bắt đầu có sự biến hóa. "Cái gì mà tiền với không tiền chứ. Tiên sinh quang lâm tới đây, chính là vinh hạnh của chúng ta. Người mau nhanh lên một chút, chúng ta ở đây có rất nhiều người, tiên sinh có thể chọn lấy một người đi."

"Khái khái, lấy cho ta một căn phòng trống, bao nhiêu tiền ta sẽ đưa cho người, ngủ một đêm rồi ta sẽ đi ngay"

Vừa dứt lời tức thì đám thiếu nữ cười rộ lên. Má Mì cười rung cơ thịt: "Ồ, tiên sinh, không lẽ ngài không chọn được một vị cô nương nào sao? Đã tới nơi này thì sao lại có thể ngủ một mình chứ! ngài hãy chọn lấy một cô làm bạn đi"

"Sao ồn ào quá vậy, mù mù, đã khuya vậy vẫn chưa đóng cửa sao? Không phải là có khách đó chứ?" Một thanh âm từ trên lầu vọng xuống. Mặc dù là trách móc nhưng không thể không thừa nhận thanh âm này rất động lòng người.

Đám kỹ nữ xung quanh Niệm Băng cùng má mì ai nấy đều biến sắc. Một kỹ nữ trong đám hạ giọng nói: "Xong rồi, xong rồi, nàng ta tới rồi. Cực phẩm xử nam này khẳng định sẽ không có phần của ta."

Niệm Băng đưa mắt nhìn lên lầu chỉ thấy một nữ tử quần hồng áo phấn từ trên lầu đi xuống. Nữ tử này cả người phong mãn, khuôn mặt trắng trẻo, toàn thân toát lên một khí tức rất thanh nhã, tay vịn hồ vào lan can từ trên lầu đi xuống, mi mày nhíu lại tạo ra cho người ta một cảm giác đẹp đến kỳ lạ. Nàng ta xuất hiện tức thì khiến cho đám nữ tử xung quanh như mờ đi. Mặc dù nữ tử này không tuyệt sắc như Phượng Nữ nhưng nhan sắc cũng thuộc hàng thượng thượng chi tuyển.

Má mì trong lòng thầm than, rồi gượng cười quay về phía Niệm Băng nói:

"Tiên sinh ngài xem, đây chính là hoa khôi của chúng ta. Mặc dù là giá cao nhưng rất là đáng giá a! Như Ý, có khách đến nè."

Thiếu nữ từ từ ngẩng đầu lên. Khi ánh mắt mờ mờ của nàng cùng nhãn thần trong sáng của Niệm Băng nhìn vào nhau, thì đôi mắt to tròn tuyệt đẹp chợt sáng lên. Nàng tuyệt không hề hấp tấp như những kỹ nữ

trước mà từ từ bước xuống, nụ cười duyên dáng đẹp như trăm hoa đua nở khẽ cười, bước đến trước Niệm Băng nói: "Tiên sinh xin chào ngài. Ta tên Như Ý."

Niệm Băng sớm đã thích nghi được hoàn cảnh nơi đây, không giống như lúc đầu chưa biết gì, khẽ cung tay nói: "Xin chào."

Như Ý quay đầu nhìn má mì: "Mụ mụ, hôm nay để Như Ý chiêu đãi vị tiên sinh đây, được không?"

Má mì như muốn nói không nhưng Như Ý chính là hoa khôi ở đây. Khách đến nơi đây đa phần là chỉ muốn được nhìn mặt nàng. Đắc tội với ai cũng được chứ tuyệt đối không thể đắc tội với hầu bao được a! Vội trả lời: "Được, đương nhiên được rồi. Như Ý, vậy con dẫn vị tiên sinh đây lên phòng của con đi."

Một nữ nhân so với một đám nữ nhân dễ đối phó hơn nhiều (chưa chắc). Mặc dù tới giờ Niệm Băng vẫn chưa hiểu kỹ viện là làm cái gì nhưng thiếu nữ trang nhã trước mắt đã tạo cho hắn rất nhiều hảo cảm. Theo nàng ta đi so với bị một đám phần son tục thế quán lấy vẫn còn tốt hơn.

Như Ý nắm lấy tay của Niệm Băng, cả hai người lúc này đều có một cảm giác khác nhau. Như Ý thì cảm thấy bàn tay của Niệm Băng thon dài nhưng có lực, lòng bàn tay ấm áp nhưng tựa hồ như lại rất cứng rắn như sắt thép. Niệm Băng thì có một cảm giác khác. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Niệm Băng nắm tay nữ nhân nhưng Như Ý lại mang lại cho hắn một cảm giác rất lạ. Tay của nàng mềm mại như không xương. Nhưng cái khiến cho Niệm Băng ấn tượng nhất chính là tay nàng rất lạnh, ngón tay nhỏ nhắn khiến cho người ta có một cảm giác rất dễ chịu.

Lên trên lầu, Như Ý một câu cũng không nói, cứ vậy dẫn Niệm Băng tới một căn phòng phía trong cùng. Trong phòng trang trí rất màu mè, gian phòng rất lớn được chia làm bên trong và bên ngoài nhưng ở giữa lại không có gì ngăn cách. Bên trong có một cái giường to có rèm che phủ. Cả căn phòng toát ra một khí tức rất kỳ quái.

"Tiên sinh, xin mời ngồi." Thanh âm của Như Ý chợt vang lên xua đi cái cảm giác ngột ngạt trước đó. Dẫn Niệm Băng tới bàn, rót ra một chén rượu cho Niệm Băng rồi bản thân Như Ý cũng ngồi xuống bên cạnh.

Niệm Băng uống lấy một ngụm rượu, trong người bắt giác cảm thấy nóng bừng khiến cho tinh thần trấn định hơn rất nhiều, nhưng Niệm Băng vẫn lên tiếng hỏi một câu rất ngu ngốc. "Như Ý cô nương, ở đây chỉ có một cái giường, vậy ta ngủ ở đâu? Tại sao quy định ở nơi này chỉ để cho một người vào trong phòng thôi?"

Như Ý ngăn người quay đầu lại nhìn Niệm Băng: "Ở đây là kỹ viện."

"Ta biết"

"Vậy ngươi còn hỏi vấn đề đó làm gì?"

Ánh mắt của Như Ý chợt lóe lên một tia lãnh mang.

Niệm Băng cười khổ: "Nói thẳng ra ta mặc dù biết đây là kỹ viện nhưng lại không biết kỹ viện làm cái gì. Nàng có thể nói cho ta biết được không?"

Như Ý hỏi lại: "Vậy ngươi muốn làm cái gì?"

Niệm Băng nhìn ánh mắt ngày càng lạnh lẽo của Như Ý, trong lòng bắt giác cảm thấy gì đó bất an: "Ta là một trù sư."

"Trù sư? Người đơn giản là một trù sư sao? Ta nhìn người không ít nhưng chưa bao giờ nhìn thấy một trù sư nào có khí chất như ngươi. Tuổi còn trẻ, không lo học tập cho tốt mà lại chạy tới kỹ viện làm vậy. Ta thấy ngươi chẳng có điểm nào tốt cả." Nói mấy câu cuối, thanh âm của nàng càng lúc càng trở nên lạnh lùng.

Niệm Băng nhú mày nói: "Vì sao tới kỹ viện thì lại không tốt chứ?"

Như Ý khinh miệt nói: "Nam nhân ai cũng chỉ biết nghĩ cho bản thân. Các ngươi tới đây không phải là muốn phát tiết dục vọng lên người nữ nhân sao? Các ngươi coi nữ nhân chúng ta là loại người nào? Uống cho người bề ngoài anh tuấn mà bên trong lại bại hoại như vậy."

Nói tới đây thì Niệm Băng đã hiểu ý nghĩa thật sự của kỹ viện là gì, trong lòng bất giác ớn lạnh vội vàng nói: "Như Ý cô nương, cô đừng có hiểu lầm."

Như Ý cười lạnh đứng dậy: "Hiểu lầm, ta có gì để hiểu lầm sao. Dạng nam nhân như ngươi không biết trước giờ đã khiến cho bao nhiêu thiếu nữ phải thương tâm rồi."

Mục quang của Niệm Băng lạnh lại: "Như Ý cô nương, giữa chúng ta tựa hồ như không có chút thù oán, cô sao lại đối với ta như vậy. Dù cho ta tới kỹ viện thì đã sao? Cô không phải chờ sẵn ở đây để chửi mắng ta chứ."

Nụ cười trên khuôn mặt của Như Ý càng lạnh lẽo: "Chờ ngươi? Dạng người như ngươi mà cũng xứng sao?"
"Nếu đã như vậy thì ta xin đi trước."

Biết ý nghĩa chân chánh của kỹ viện, mặc dù Niệm Băng muốn trốn tránh Tuyết Tình cũng không có cách nào ở lại đây một phút nữa. Tuy nhiên, trong quan hệ nam nữ hẳn không có kinh nghiệm nhiều nên không thể nhìn ra ý tứ của đám kỹ nữ mà chỉ cảm thấy có gì không đúng mà thôi. Nào ngờ, vừa đứng dậy muốn bước đi, Niệm Băng chợt thấy đầu óc choáng váng bất lực thả mình ngồi phịch trở lại.

"Ngươi còn muốn đi sao?" Như Ý lạnh lùng nhìn Niệm Băng

"Độc?" Niệm Băng đột nhiên hiểu rõ vội vận ý thức kích phát ma pháp quyền trục, chỉ có điều tinh thần Niệm Băng lúc này không cách nào tập trung được.

"Như Ý cô nương, ta cùng cô không cừu không oán, cô sao lại muốn hại ta chứ?"

Như Ý cười nói: "Đợi khi tới địa ngục mà hỏi đi". Niệm Băng nhất thời cảm thấy mơ hồ, cuối cùng chịu không nổi hôn mê đi.

"Tỷ, tỷ định xử lý thế nào hôm nay?" Một thiếu nữ dung mạo có vài phần giống Như Ý nhưng có phần rắn rỏi hơn, thân vận kinh trang vạt ra từ trong hỏi. Nhìn thấy mắt Niệm Băng liền tiếp: "Dường như hẳn chỉ là khách bình thường, sao tỷ phải hạ mê dược, bây giờ giải quyết sao đây?"

Như Ý lãnh đạm nói: "Như Mộng, đưa hắn ra ngoài thành giết đi, nhớ làm cho sạch sẽ một chút."

"Tỷ, tỷ điên à? Cấp trên có lệnh không được tùy tiện giết người, càng không được giết nếu không phải là đối tượng báo thù. Tỷ làm vậy....."

Như Mộng rõ ràng là bị Như Ý dọa đến hết hồn.

Ánh mắt lạnh lùng của Như Ý liếc qua Như Mộng nói: "Ta vì dân trừ hại thì có gì sai? Ngươi hãy nhìn người này đi, có một tướng mạo堂堂 hoàng mà lại chạy tới kỹ viện mua vui. Bộ dạng của hắn cao lắm cũng chỉ hơn hai mươi. Nếu để cho loại người này sống trên thế gian thì tương lai không biết sẽ có bao nhiêu thiếu nữ bị hại nữa. Ngươi đã quên khi xưa ta đã bị gạt thế nào sao? Những nam nhân càng anh tuấn thì càng đáng giết."

Nói tới đây, ánh mắt của nàng ngập tràn hận ý, toàn thân tức đến run rẩy khiến cho Như Mộng đứng bên cũng cảm thấy khiếp sợ.

"Đi đi, làm sao thì chắc ngươi đã hiểu rồi. Má mì nơi này để ta đối phó" Như Ý hung ác nhìn Niệm Băng rồi hướng về Như Mộng xua xua tay.

Như Mộng cũng không nói gì nhiều vác lấy Niệm Băng lên vai, mở cửa sổ rồi nhẹ nhàng như một con ly miêu nhảy vài cái rồi biến mất.

Nhìn theo bóng dáng Như Mộng dần ly khai, đôi mắt của Như Ý bỗng nhiên nhỏ lệ: "Nam nhân không có cái gì tốt, nam nhân càng anh tuấn thì càng là mối họa của nhân gian. Ta thấy một tên thì giết một tên, chỉ cần anh tuấn thì tất cả đều phải chết. Có như vậy nữ nhân mới có thể sống yên ổn được"

Băng Lan thành là thành thị mang tính thương nghiệp. Mặc dù đây là nơi giao giới của lưỡng quốc nhưng lúc này trời đã khuya, không thể tự do qua thành. Như Mộng vác theo Niệm Băng, lên xuất thành rồi chạy nhanh tới một nơi vắng vẻ trong rừng thả Niệm Băng xuống đất.

”Người này thật sự đáng chết sao? Trên người hắn căn bản không hề có chút khí tức của đấu khí, chỉ là một người bình thường mà thôi. Tỷ tỷ cũng thật là, không thể vô cớ lạm sát người vô tội chứ! Bỏ đi, Dù sao hắn cũng chỉ là một người bình thường. Ta chỉ cần giải thích rõ với hắn rồi để hắn rời khỏi nơi này là được rồi. Đại lục bao la, tỷ tỷ cũng không thể nào nhìn thấy hắn lần nữa. Ai, hắn ta cũng thật anh tuấn, so với tỷ phu khi xưa còn anh tuấn hơn nhiều. Chẳng trách hôm nay tỷ tỷ lại phản ứng mạnh đến như vậy”

Dứt lời, Như Mộng đành lắc lắc đầu rồi lấy từ trong người ra một cái bình, đổ ra một viên đan dược đưa vào miệng của Niệm Băng.

Thật ra, bản thân Như Mộng không biết chính vì trong lòng mình có thiện niệm nên đã cứu lấy mình một mạng. Quyền trục của Niệm Băng mặc dù không thể mở nhưng trên người vẫn còn bốn quyền xúc phát quyền trục phòng thân, trong đó cái mạnh nhất đạt tới lục giai. Nếu Như Mộng thật sự muốn hạ sát thủ thì khi ma pháp trận cảm thấy sinh mạng của Niệm Băng bị uy hiếp, tức thì quyền trục sẽ tự động phát tác. Với năng lực của Như Mộng hiện tại cộng thêm cự ly gần như vậy, căn bản không có lấy một cơ hội để tránh né.

Toàn thân Niệm Băng chợt phát lạnh khiến cho Niệm Băng từ trong hôn mê tỉnh lại: ”Ừa? Đây là nơi nào?”

Một màn đen bao la khiến cho Niệm Băng chợt cảnh giác, ý niệm tức thì liên hệ với ma pháp quyền trục, tùy thời có thể ứng phó.

”Tiên sinh, thật là xin lỗi”

Nghe thấy thanh âm của Như Mộng, Niệm Băng lúc này mới phát giác ra bên cạnh còn có một người, vội vàng đứng dậy lui về sau mấy bước giữ khoảng cách với Như Mộng. Cũng do Như Mộng có sáu bảy phần giống như Ý, cộng thêm dấu óc của Niệm Băng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, tức thì nhận lầm: ”Như Ý tiểu thư, đây là nơi nào? Cô sao lại mang ta tới đây?”

Như Mộng vội nói: ”Tiên sinh, ta không phải Như Ý. Đó là tỷ tỷ của ta, ta tên Như Mộng. Việc xảy ra hôm nay thật sự xin lỗi”

Cẩn thận quan sát, Niệm Băng phát hiện ra điểm khác nhau giữa Như Ý và Như Mộng. So sánh hai người mà nói thì Như Mộng gầy hơn một chút, người cao hơn một chút: ”Như Mộng cô nương, ta muốn biết đã xảy ra chuyện gì.”

Như Mộng trong lòng thầm kinh ngạc. Lâm nguy không loạn, nam tử anh tuấn trước mặt tuyệt không bình thường như nàng nghĩ. ”Tiên sinh, xin đừng hiểu lầm. Tỷ tỷ của ta làm việc trong kỹ viện là có nguyên nhân, cụ thể như thế nào ta không thể nói rõ. Bất quá, tỷ ấy không phải loại người như ngài tưởng tượng. Tỷ tỷ từng chịu một sự đả kích, vì vậy chuyện hôm nay chỉ là hiểu lầm thôi. Tiên sinh, ở đây ta có chút tiền, ngài mau lập tức rời khỏi nơi này, đừng quay lại Băng Lan thành nữa”

Dứt lời Như Mộng liền lấy ra mấy tử kim tệ đưa cho Niệm Băng.

Nhìn nữ tử đơn thuần trước mặt, Niệm Băng lãnh đạm nói: ”Như Mộng cô nương, lệnh tỷ vô duyên vô cớ hạ độc ta. Nhưng cô lại không đồng ý nói rõ ràng. Không lẽ Băng Lan thành là nhà của các người sao? Băng vào cái gì mà các người không cho ta trở về?”

Như Mộng nhíu mày: ”Người như người sao không chịu động não vậy? Không lẽ người chưa chết chưa chịu sao?”

”Chết? Tỷ tỷ của cô muốn giết ta? Ta cùng cô ta không thù không oán, sao lại muốn giết ta.” Niệm Băng chợt thấy khó hiểu, đồng thời cũng tự trách mình lơ là để dễ dàng bị rơi vào tình cảnh này.

Như Mộng bất lực nói: ”Việc của tỷ tỷ ta không thể nói ra. Việc ta có thể làm chỉ có thể như vậy. Nếu như người muốn quay trở lại thành thì ngay cả ta cũng không thể cứu người. Vì sinh mạng của người, tốt nhất hãy rời khỏi đây đi.”

Dứt lời, nàng cũng không nói nhiều với Niệm Băng, thân hình nhoáng lên vài cái tiêu thất trong bóng đêm. Niệm Băng đứng yên một chỗ, trong đầu không ngừng xuất hiện các ý nghĩ. Như Ý, Như Mộng, hai cái tên này không ngừng quện lấy nhau. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thật đúng là xui xẻo mà, dù sao vẫn chưa

làm chuyện xấu mà! Bất quá bị người ta chơi như vậy, xem chút nữa là mất mạng, việc này sao có thể bỏ qua được? Không, ít nhất cũng phải tìm hiểu rõ nguyên nhân rồi nói

Ý niệm tức thì liên hệ với không gian chi giới, không gian ma pháp nguyên tố tức thì cuộn lấy Niệm Băng. Từ giới chỉ phát ra ngân sắc quang mang chói mắt. Một bộ hắc bào xuất hiện, tiếp theo đó một tấm diện cụ hình khô lâu vô thanh vô tức hiện ra trên tấm trường bào. Niệm Băng lấy mặt nạ đeo vào, dùng trường bào mặc lên người, kéo cái nón che đầu. Mái tóc đen xổ ra. Thân phận này cuối cùng cũng phải dùng lại lần nữa. Thật không ngờ lần dùng lại chỉ vì một cái kỹ viện.

"Vĩ đại bằng tuyết nữ thần! Thịnh ngài cho ta mượn sự phần nộ, đưa ta tới bờ của mê thất - bạo phong tuyết." Lam sắc quang điểm không ngừng hướng về Niệm Băng, nhiệt độ giảm dần, từng đóa tuyết hoa bắt đầu xuất hiện cuốn quang người Niệm Băng. Sử dụng chú ngữ để sử dụng ma pháp đúng là phiền phức, phải thông qua ngâm xướng để ngưng tụ ma pháp lực, thật là phí thời gian. Chẳng bằng trực tiếp sử dụng mà pháp quyền trực do trên ma pháp quyền trực sớm đã ngưng tụ đủ ma pháp lực, khi sử dụng hoàn toàn có thể thi triển đầy đủ uy lực của ma pháp.

Dưới sự khống chế mạnh mẽ của ma pháp, bạo phong tuyết từ từ đưa người Niệm Băng lên cao. Đứng giữa không trung nhìn thấy vị trí của Băng Lan thành, Niệm Băng không chế ma pháp bay về hướng đó. Vừa bay, Niệm Băng vừa suy nghĩ lại những gì xảy ra tại kỹ viện. Nữ tử tên Như Ý kia rõ ràng không phải đơn giản là một kỹ nữ. Hai tỷ muội bọn họ khuất thân trong kỹ viện nhất định là có mục đích gì đó. giống như Như Mộng đã nói, Như Ý nhất định đã phải chịu một đả kích nên khi mình vừa tiến vào phòng, trên người nàng ta bắt giác đã tỏa ra một hàn ý mãnh liệt, tựa hồ như có cả sát cơ. Chỉ là lúc đó mình lại không nhận ra thôi. Đả kích của nàng ta nhất định là có liên quan tới nam nhân, hơn nữa hình như cùng dạng với mình. giống như khi xưa mình gặp phải a di xinh đẹp nên nhận là mục mục. Nhưng kỹ viện là nơi dơ bẩn, bọn họ có việc gì mà phải tàng thân ở đây? Nhất định mình phải tìm hiểu cho rõ ràng.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng bắt giác thầm kêu may mắn. Nếu như không phải may mắn Như Mộng tha cho mình, không phải may mắn mình uống trúng ly rượu có mê dược chứ không phải độc dược thì dù cho mình có mang bao nhiêu ma pháp quyền trực đi nữa cũng không có đất dụng võ. Lúc này, Niệm Băng cũng đã quay lại bên trong Băng Lan thành. Cả thành lúc này đều đã chìm trong giấc ngủ say. Niệm Băng cẩn thận thao túng bạo phong tuyết dưới chân. Pháp lực của Niệm Băng tới giờ vẫn chẳng tiêu hao bao nhiêu. Trải qua một thời gian lý giải về ma pháp, hiện tại Niệm Băng càng hiểu sao có thể sử dụng ma pháp lực một cách hợp lý. Vì vậy việc duy trì một tứ giai ma pháp đối với Niệm Băng không còn là vấn đề. Lúc này, hai tay Niệm Băng cầm Ngạo Thiên đao cùng Chánh Dương đao. Chưa lý khai khỏi Băng Nguyệt đế quốc thì Thần Lộ đao không nên dùng là tốt nhất.

Mặc dù mới tới Băng Lan thành không lâu nhưng trí nhớ của Niệm Băng rất tốt. Đầu tiên, Niệm Băng bay qua cửa thành tìm đến Lan Hình tân quán trước. Sau đó, từ tân quán xác định phương vị bay tới kỹ viện. Lúc này trời cũng đã quá khuya, đèn dóm trong kỹ viện cũng đã tắt hết. Niệm Băng đứng lững lờ trên không trung thăm dò tất cả các phòng. rất nhanh, Niệm Băng tìm ra căn phòng của Như Ý liền nhẹ nhàng bay tới phía ngoài. Thoáng do dự một chút, Niệm Băng chuẩn bị hành động thì đột nhiên trong phòng truyền ra một thanh âm khe khẽ. Trong lòng thoáng động, Niệm Băng khống chế bạo phong tuyết đưa mình nhẹ nhàng tới sát cửa sổ nghe thanh âm bên trong. Như Mộng hình như mới vừa trở về, hạ giọng nói với Như Ý: "Tỷ, giờ này tỷ vẫn chưa ngủ sao?"

Như Ý lạnh lùng hỏi: "Việc đó giải quyết thế nào? Làm có sạch sẽ không? Ở nơi phức tạp như thế này nhất định không được để lộ chút sơ hở nào cả."

Như Mộng do dự một chút rồi trả lời: "Đã sớm giải quyết xong rồi, tỷ, tỷ cứ yên tâm đi"

Như Ý thở dài nói: "Tiểu muội, ta biết làm như vậy thật khó cho ngươi. Ngươi căn bản quá mềm lòng, căn bản không thích hợp làm sát thủ. Đợi sau khi chúng ta trở về, ta sẽ hướng tới đại nhân hồi báo để ông ta điều người sang cương vị khác. Có thể sẽ khiến ngươi trở thành chiến sĩ."

"Tỷ, không thể như thế được. Ta chính là được đào tạo thành gián điệp mà! Sao có thể thành chiến sĩ chứ?" Thanh âm của Như Mộng như đang rất bị thương.

Như Ý nói: "Thật ra cũng không có gì là không có khả năng. Dù sao ngươi cũng không giống như ta. Ta sớm đã lộ diện trước mặt mọi người nhưng ngươi thì từ trước tới giờ vẫn ẩn trong bóng tối. Tin tỷ đi,

nhất định sẽ có cơ hội mà”

Nghe ở bên ngoài, Niệm Băng tức thì hiểu ra tất cả. Hai tỷ muội này rõ ràng không phải là người của Băng Nguyệt đế quốc mà là gián điệp nước khác, thông qua kỹ viện dùng nhan sắc quyến rũ khách nhân để dò la tin tức rồi truyền về bốn quốc. Xem ra việc này mình cũng chỉ biết vậy thôi. Mâu thuẫn giữa quốc gia tốt nhất mình không nên xen vào. Nghĩ vậy, Niệm Băng không chế bạo phong tuyết muốn bỏ đi. Nào ngờ khi quay người lại, hắc bào vô ý quệt vào cửa sổ phát ra âm thanh ma sát.

”Ai?” Giữa thanh âm trầm trầm, một đạo hàn quang phát ra. Mặc dù chỉ dựa vào thanh âm để phán đoán nhưng mục tiêu của đạo hàn quang lại chính là cổ họng của Niệm Băng. Thầm kêu không ổn, Niệm Băng không hề phát động ma pháp quyền trực, hữu thủ đưa lên, Ngạo Thiên đao hóa thành mười đạo tàn ảnh chia thành các phương vị khác nhau chém thẳng vào đạo hàn quang.

45. Chương 44: Ma Sát Sứ Tái Hiện

Vô số âm thanh va chạm nhau, cũng bởi tốc độ quá nhanh khiến người ta có cảm giác như chỉ có một âm thanh duy nhất. Niệm Băng chỉ cảm thấy một lực phản chấn cực mạnh, ngực như bị một chùy nện vào, cả người vội mượn lực lui về phía sau. Nếu như không phải Ngạo Thiên đao tự bản thân phát ra đao khí ngăn bớt không ít phản lực thì chỉ đơn giản với lực phản chấn đó cũng đã làm cho Niệm Băng thụ thương. Ngọn phi tiêu lúc này cũng bị Ngạo Thiên đao chém nát. Niệm Băng hai mắt lộ thần quang, không chế bạo phong tuyết đưa mình bay ra ngoài vài chục mét.

Cánh cửa mở ra, hai thân ảnh mang theo hai đạo hàn quang bay ra. Đấu khí mặc dù cường đại nhưng lại không cách nào phi hành. Khi Như Ý tỷ muội hai người nhìn thấy địch nhân phiêu phù trên không trung, tức thì trong lòng kinh hãi, cả người hạ xuống đất rồi ném ra ba mũi phi tiêu bắn thẳng về hướng Niệm Băng. Đáng tiếc là lúc này Niệm Băng đã sớm có sự chuẩn bị. Mặc dù phi tiêu được sự hỗ trợ mạnh mẽ của đấu khí nhưng Niệm Băng chỉ cần không chế bạo phong tuyết là dễ dàng né khỏi. Dù sao ma pháp sư trên không trung đối đầu với chiến sĩ thì ít nhiều gì cũng có lợi thế.

Như Ý cùng Như Mộng hai người nắm chắc trường kiếm sáng lấp lánh. Như Ý cảnh giác Như Mộng đang vừa tính xuất thủ, nhìn Niệm Băng trên không trung cất giọng hỏi lớn: ”Người rút cuộc là người nào?”

Niệm Băng lãnh đạm nói: ”Nơi đây không phải là nơi nói chuyện, có gan thì đi theo ta.”

Niệm Băng cố tình hạ giọng, trong thanh âm còn có thêm phần tắc nghẽn khiến cho Như Ý tỷ muội không thể nào nhận ra. Dứt lời tức thì không chế bạo phong tuyết bay thẳng ra phía ngoài thành. Như Ý tỷ muội đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều biết thân phận đã bị tiết lộ, không còn đường lựa chọn vội vàng đuổi theo.

Bạo phong tuyết chính là thứ mà ma pháp sư sử dụng để có thể đạt tốc độ nhanh nhất trong thời gian ngắn nhất. Mặc dù Niệm Băng nhìn ra hai tỷ muội Như Ý đều đã đạt đến cấp bậc kiếm sư nhưng muốn đuổi theo bạo phong tuyết của mình thì không có khả năng. Niệm Băng không chế tốc độ khiến cho giữa hắc và hai tỷ muội lúc nào cũng giữ một khoảng cách, dẫn hai tỷ muội ra khỏi Băng Lan thành.

Như Ý và Như Mộng một mặt đuổi theo nhưng trong lòng lại trầm suy tính. Ma pháp sư tại đại lục rất ít, vì vậy cả hai chưa ai có kinh nghiệm giao thủ với ma pháp sư, chứ đừng nói đến chuyện nắm chắc. Như Mộng trong lòng lo lắng chưa biết làm thế nào thì đột nhiên nghe thấy Như Ý nói khẽ: ”Di hoa tiếp mộc.”

Thanh sắc đấu khí từ người Như Ý đột nhiên bạo phát, cả người nàng bay bổng lên không trung. Nghe thấy tỷ tỷ nói vậy, Như Mộng tức thì hiểu ý, trường kiếm trong tay đưa lên miệng, cả người phát ra thanh sắc đấu khí, song chưởng đẩy mạnh về phía Như Ý. Trong chớp mắt, đấu khí của nàng dung nhập hoàn toàn vào người Như Ý. Tức thì quang mang đấu khí của Như Ý bùng phát, trong nháy mắt đã bao phủ hơn mười trượng đuổi theo Niệm Băng trên không trung. Chân khí lúc này phong tỏa hoàn toàn Niệm Băng. Hai tay Như Ý nắm chặt kiếm, toàn lực chém xuống. Thanh sắc đấu khí tạo thành một đạo quang tuyến mỹ lệ mang theo quang mang rực rỡ chém về phía Niệm Băng.

Cảm thấy nguy hiểm, Niệm Băng không dám coi thường. Mũi tiêu trước mà mình đã nguy hiểm tới mức xem chút nữa đỡ không nổi chứ đừng nói đến một kiếm toàn lực này. Hộ thân quyền trực tức thì được

phát động, băng tường thuật ngưng tụ lại dày đến một tắc ngăn đầu khí đang chém tới. Đầu khí này là do tỷ muội Như Ý hợp lực tạo ra, uy lực khủng khiếp không cần phải nói. Tấm băng dày cả tắc dưới uy lực của đầu khí tức thì bị chém tan, thanh quang xuyên qua tấm băng, mặc dù đã yếu đi nhiều nhưng vẫn giữ phương hướng chém thẳng tới Niệm Băng

Niệm Băng lựa chọn sử dụng băng tường thuật không phải vì muốn ngăn trở đối phương mà chỉ muốn phá vỡ sự phong tỏa của đối phương và làm chậm đi sự công kích. Khi thanh quang chém tới vị trí lúc trước của Niệm Băng thì hắn đã sớm điều khiển bạo phong tuyết bay ra nơi khác. Như Ý hết lực rơi trở lại xuống đất. Lúc này Như Mộng cũng đuổi tới. Hai người nhìn thấy ma pháp như vậy bất giác trong lòng kinh hãi.

Niệm Băng từ từ hạ xuống cách đó mười trượng. Bạo phong tuyết lúc này dưới tinh thần lực cường đại không ngừng áp súc. Đây chính là biến dị bạo phong tuyết. Dùng nó để hộ thân chính là một lựa chọn cực tốt

"Hai vị tiểu thư sử dụng chính là phong chú đầu khí"

Niệm Băng lãnh đạm nói.

Như Ý tiến tới một bước nhìn chằm chằm vào Niệm Băng: "Người rút cuộc là người nào?"

Niệm Băng nói: "Các người có thể gọi ta là Ma Sát sư"

Như Ý lạnh lùng nói: "Nói như vậy, những lời chúng ta nói chuyện khi nãy người đều đã nghe hết?"

Niệm Băng thản nhiên cười nói: "Các người là gián điệp nước nào ta không quan tâm, nhưng coi nhân mạng như cỏ cây thì ta không thể không quản. Như Ý cô nương, trước đó cô ra tay đối phó với một nam tử, chính là đối tượng bảo hộ của ta. Nhìn thấy Như Mộng cô nương thiện lương nên ta cũng không muốn làm khó các người. Các người đi đi, sau này chỉ mong Như Ý cô nương hành sự cẩn trọng. Giết người tất sẽ có ngày bị người khác giết thôi."

Như Ý đưa mắt nhìn muội muội: "Như Mộng, người ..."

Như Mộng không dám nhìn vào ánh mắt tỷ tỷ, vội cúi đầu xuống. Như Ý lạnh lùng nhìn Niệm Băng: "Ma pháp sư đối mặt với võ sĩ không hề có ưu thế. Người đừng nghĩ là làm khó được ta, ta bây giờ muốn thử xem bản lĩnh người thế nào. Có bốn sự thì đừng chạy!"

Người theo lời nói mà tiến tới, phong chú đầu khí có đặc điểm lớn nhất chính là đề thăng tốc độ công kích. Chỉ vài cái chớp mắt, Như Ý đã tới trước mặt Niệm Băng.

Niệm Băng không hề lui lại, hừ lạnh một tiếng. Bạo phong tuyết vốn đang ngưng tụ cao một trượng tức thì bạo phát. Bạo phong tuyết nếu bị áp súc, lực công kích không hề thấp hơn lực giai ma pháp. Như Ý chỉ cảm thấy mình như gặp phải một cái tường băng thật lớn. Vô số băng nhận từ trong đó phóng ra như muốn cắt vụn cơ thể nàng. Đầu khí hộ thân dưới sự tấn công điên cuồng của băng nhận bị chấn vỡ. Chỉ trong chớp mắt, cả người Như Ý bị đánh bắn về phía sau, y phục trên người rách toạt, toàn thân xuất hiện đầy vết thương.

Tiên huyết không ngừng phun ra. Dưới công kích của biến dị bạo phong tuyết, Như Ý tức thì bị trọng thương. Thật ra, trong tình huống một đối một thì ma pháp sư tuyệt đối kém thế. Nhưng đó chỉ là đối với một ma pháp sư không có thời gian niệm chú ngữ. Còn nếu như một võ sĩ mà đối mặt với một ma pháp sư đã sớm chuẩn bị ma pháp thì cơ hội thắng gần như rất thấp.

"Tỷ tỷ!"

Như Mộng ôm lấy Như Ý, cả người Như Ý lúc này đều rất lạnh. Bạo phong tuyết mang theo hàn độc đã xâm nhập vào kinh mạch của nàng. Đối với người muốn giết mình, Niệm Băng ra tay không có chút lưu tình. May mắn là đầu khí của Như Ý không kém, vì vậy mới không hoàn toàn bị bạo phong tuyết đánh vỡ.

"Vĩ đại băng nguyên tố! Hãy ngưng tụ đi, hóa thành vạn cổ hàn xuyên chi băng, ngưng thành nguyệt hoa chi băng! Băng băng dung hợp, xuất hiện đi, song sắc băng phong cầu!"

Lúc Như Mộng lo lắng cho tỷ tỷ thì Niệm Băng ngấm xương chú ngữ. Một song sắc băng phong cầu cực lớn xuất hiện trước mặt. Lúc này, đối mặt với một võ sĩ, Niệm Băng không hề dám khinh thường.

Hơi thở của Như Ý lúc này rất mong manh, tiên huyết không ngừng từ miệng ứa ra. Vết thương nặng nhất của nàng bây giờ không phải là vết thương trên người mà chính là hàn khí do bạo phong tuyết xâm nhập vào cơ thể. Lúc này, tiên huyết trong người nàng đang không ngừng ngưng tụ. Đến khi tâm mạch hoàn toàn đông cứng thì cũng chính là lúc nàng kết thúc sinh mạng. Thương hoa tiếc ngọc, loại ý thức này chưa bao giờ tồn tại trong đầu của Niệm Băng. Hắn chỉ biết, sinh mạng của mình mới là quý giá nhất.

”Người, người đã làm gì tỷ tỷ ta. Ta liều mạng với người.”

Như Mộng đứng bật dậy, cầm lấy trường kiếm lao tới.

Hơn chục đạo phong hệ đấu khí từ kiếm phát ra. Niệm Băng kinh dị khi phát hiện đấu khí của Như Mộng tựa hồ như còn tinh thuần hơn cả tỷ tỷ của nàng. Nhưng lúc này song sắc băng phong cầu đã sớm hình thành. Cái lực giai ma pháp này tuyệt không hề dễ phá hủy như tứ giai ma pháp băng tường thuật cấp thấp kia. Song sắc băng phong cầu dưới sự điều khiển của Niệm Băng không ngừng hoán đổi phương vị. Công kích của Như Mộng ngoại trừ để lại một chút dấu tích trên băng phong cầu ra thì còn lại không thể gây ra một chút uy hiếp nào với Niệm Băng.

Đối với Như Mộng, Niệm Băng cũng có chút hảo cảm. Chỉ ít thì tâm địa của nàng so với Như Ý cũng thiện lương hơn rất nhiều.

”Như Mộng cô nương, nếu như không muốn tỷ tỷ cô chết thì cô mau dừng tay đi!”

Đỡ lấy công kích tiếp theo của Như Mộng, hàn quang song sắc băng phong cầu bùng phát, hàn khí bức người, vài chục băng trùy hiện ra bức Như Mộng lui về phía sau.

Như Mộng thở gấp nhìn ma pháp sư cường đại đang đứng trước mặt: ”Người, người đã giết tỷ tỷ ta lại còn ăn nói điên khùng gì nữa?”

Niệm Băng lạnh lùng nói: ”Tỷ tỷ của cô chỉ bị trọng thương, trí mạng nhất chính là bị hàn khí xâm nhập. Hiện tại chỉ có ta mới có thể cứu cô ta được. Cô nên biết là nếu ta muốn giết cô rất dễ dàng. Vì vậy cũng không cần thiết phải gạt cô làm gì.”

Đặc điểm lớn nhất của song sắc băng phong cầu chính là sát thương lực. Nếu như đối mặt với một đám đông địch nhân thì có thể tự nổ tạo ra những băng trùy liên tục không ngừng. Đây chính là một lực giai ma pháp, trừ phi đối thủ có thực lực đại kiếm sư trở lên, bằng không đừng mong phá hủy được song sắc băng phong cầu.

Dưới thanh âm lạnh lùng của Niệm Băng, Như Mộng dần bình tĩnh trở lại. đúng vậy, nếu đối phương muốn giết nàng thì chỉ cần sử dụng ma pháp như khi nãy là cũng đủ rồi. Cái đó căn bản nàng đỡ không nổi.

”Người, người thật lòng muốn cứu tỷ tỷ ta? Ta van người, cứu lấy tỷ tỷ ta. Ta chỉ có tỷ ấy là thân nhân. Mặc dù tính của tỷ ấy không tốt nhưng cũng bởi vì trước đó tỷ ấy bị đả kích quá lớn, vì vậy mới hận nam nhân như vậy.”

Song sắc băng phong cầu tiêu thất, Niệm Băng từng bước đi tới Như Ý. Hắn bây giờ biết rất rõ tính mạng của Như Ý đang nằm trong lòng bàn tay của mình, Như Mộng sẽ tuyệt đối không tấn công.

”Ta thật không muốn giết người. Chỉ là tính tình của tỷ tỷ cô như vậy thì phải nhận giáo huấn một chút. Làm phiền cô cởi y phục của tỷ cô ra đi.”

”Cái gì? Người, người muốn làm gì?”

Nghe thấy câu này, Như Mộng giật mình kinh hãi vội đứng ra chắn trước mặt Niệm Băng, cảnh giác nhìn hắn, trường kiếm trong tay giờ lên. Nhìn diện cụ trên mặt Niệm Băng, trong thâm tâm Như Mộng bất giác trở lên một cảm giác sợ hãi. Từ trước tới giờ, mọi việc của nàng đều do tỷ tỷ sắp đặt sớm đã thành thói quen ý lại khiến cho Như Ý càng phải chiều cổ. Bây giờ Như Ý hôn mê, địch thủ trước mặt thì nàng vô pháp chống đỡ khiến cho Như Mộng không biết phải làm thế nào.

Niệm Băng nhíu mày:

”Như Mộng cô nương, vết thương trên người tỷ tỷ cô không nhẹ, cô không cởi y phục thì ta trị thương thế nào? An tâm đi, ta đối với thân thể tỷ cô một chút cũng không có hứng thú.”

Niệm Băng đã từng thấy rất nhiều mỹ nữ. Tùy tiện chọn lấy một người thì với nhan sắc của Như Ý cũng không thể so sánh. Đặc biệt nếu so với mỹ nhân tuyệt sắc như Phượng Nữ thì Như Ý giống như một đốm lửa lập lòe bên ánh mặt trời mà thôi.

Nghe thấy Niệm Băng nói vậy, Như Mộng mới hiểu ra vội tránh sang một bên, đỡ Như Ý vào người: "Người, người thật lòng muốn cứu tỷ tỷ ta?"

Niệm Băng gật đầu nói: "Đương nhiên, ta cùng các cô không cừu không oán. Bất quá, ta hy vọng tỷ tỷ của cô nên sống sao cho tốt một chút. Cô nên khuyên tỷ tỷ nhiều hơn, đừng coi sanh mệnh con người như cỏ rác. Bằng không, lần sau gặp mặt Ma Sát sứ ta nhất định sẽ lấy mạng cô ấy. Cởi y phục ra đi!"

Dứt lời, Niệm Băng trở đầu cán Chánh dương đao, đưa hỏa diễm thần chi thạch đặt lên trán Như Ý. Còn có gì đẩy hàn độc hữu hiệu như hỏa diễm thần chi thạch chứ? Dưới nhiệt khí của hỏa nguyên tố lưu chuyển, khuôn mặt vốn trắng bạch của Như Ý tức thì hồng nhuận lên khá nhiều.

Như Mộng thấy Niệm Băng thật muốn cứu tỷ tỷ, thở phào một hơi, buông trường kiếm, hai tay run rẩy từ từ cởi lấy y phục của tỷ tỷ.

Sau khi quần dài được cởi ra thì bên trong lại có quần ngắn, trong nữa là quần lót, thứ nào thứ đó cũng thật phiền toái. Niệm Băng trợn mắt lăm lăm:

"Con gái thật là phiền phức! Như Mộng cô nương, động tác của cô làm ơn nhanh một chút. Bằng không, hàn độc dù không lấy mạng cô ta thì nếu mất máu quá nhiều ta cũng không còn cách nào đâu."

Nghe thấy câu này, tay của Như Mộng không còn run rẩy mà mau chóng gỡ bỏ chướng ngại trên người tỷ tỷ ra. Khi cởi hết tất cả, Niệm Băng nhất thời ngây người. Không thể không thừa nhận một người có thực lực kiếm sư như Như Ý có một thân hình thật hoàn mỹ. Lần đầu tiên nhìn thấy thân thể nữ nhân, Niệm Băng không tránh khỏi cổ họng như khô rát. May mắn là mặt Niệm Băng đang mang diện cụ bằng không nếu như mộng nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của hắn thì thật không biết nàng sẽ nghĩ gì. Hít sâu một hơi, Niệm Băng miễn cưỡng ổn định tinh thần. Hai tay đặt trước ngực Như Ý thúc động chú ngữ. Từng trải qua mấy tháng học tập tại Ma pháp công hội, hiện tại Niệm Băng không còn là người không biết bằng hệ chú ngữ như ngày xưa.

"Vĩ đại bằng nguyên tố! Ta thỉnh cầu người, dùng thiện lương chi tâm hóa thành cam tuyền thánh khiết chữa trị vết thương. Dưới sự chứng kiến của thủy chi nữ thần, hãy xuất hiện đi, nguyên tuyền trị liệu, Thánh Thủy thuật."

Lam sắc quang mang nhu hòa theo chú ngữ hoàn thành hướng hai tay Niệm Băng, trong phút chốc, tay hắn nhanh chóng biến thành màu trắng ngời ngọc thạch, hai tay như gợn sóng rung rung ẩn xuống. Một luồng ánh sáng màu trắng hướng thân thể mềm mại trắng nõn, đầy đặn của Như Ý bay tới, hơn mười vết thương nông sâu không giống nhau dưới tác dụng của ánh sáng màu trắng, lập tức ngừng chảy máu. Niệm Băng hai mắt nhắm lại, thủy nguyên tố ôn nhu tùy ý chảy ra nơi đầu ngón tay hắn, khi hắn cảm giác được Thánh Thủy thuật hoàn toàn hình thành là lúc hai tay hắn chuyển động. Hai tay di chuyển tới miệng vết thương trên người Như Ý, thủy quang màu nhũ trắng thay cho màu đỏ tươi của vết thương, thánh thủy hoàn toàn bịt kín những vết thương kinh hãi kia, chất lỏng màu nhũ trắng hoàn toàn dung nhập vào trong vết thương, mắt thường cũng có thể thấy được, những vết thương nông sâu không đồng nhất kia đang không ngừng khép lại.

Hít một hơi dài, Niệm Băng cảm thấy có chút mệt mỏi, dù sao liên tục dùng vài ma pháp không yếu, đối với ma pháp lực của hắn tiêu hao rất lớn. "Xong rồi đó, giúp tỷ tỷ của người mặc quần áo lại đi, trước tiên đừng nên di động thân thể nàng, để cho thánh thủy và miệng vết thương hoàn toàn dung hợp, đại khái sau nửa canh giờ nữa, người có thể mang nàng trở về. Yên tâm đi, ta dùng Thánh Thủy thuật là ngũ giai trị liệu ma pháp, vốn là dùng để trị nội thương, đối với loại ngoại thương bình thường này, Thánh Thủy thuật là quá xa xỉ, nhưng sẽ khiến cho miệng vết thương không lưu lại vết sẹo, để cho hắn ngủ một giấc, sáng mai tỉnh lại, hết thấy đều đã khôi phục."

Vừa nghe đến cả vết sẹo cũng không lưu lại, Như Mộng trong mắt nhất thời toát ra vẻ cảm kích. Tới lúc này, nàng mới tin tưởng Niệm Băng cũng không có ý làm thương tổn các nàng: "Ma Sát sứ tiên sinh, cảm ơn, ta thay tỷ tỷ cảm ơn ngài. Sau này nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp."

Niệm Bằng có chút buồn cười nói: "Cảm ơn cái gì? Đừng quên, tỷ tỷ của ngươi là do ta đã thương. Hy vọng nàng có thể tiếp thu giáo huấn này. Như Mộng cô nương, tỷ tỷ ngươi trước kia rất cuộc đã chịu sự dă kích gì?"

Như Mộng do dự một chút, nhưng nàng nhìn đôi mắt ẩn sau chiếc mặt nạ của Niệm Bằng, trong lòng dâng lên cảm giác tín nhiệm mãnh liệt, than nhẹ một tiếng, nói: "Là như thế này, năm tỷ tỷ được bảy tuổi, ta được năm tuổi phụ mẫu chúng ta vì ôn dịch mà qua đời. Từ khi đó, tỷ tỷ vô cùng kiên cường, vì chiếu cố ta, tỷ ấy mỗi ngày đều phải đi ăn xin trên đường, khi đó tỷ tỷ như một nam hài tử, tiểu khát cái cùng tuổi chung quanh, ai cũng không dám khi dễ chúng ta, tỷ tỷ đối với ngoại nhân đều rất hung ác. Cho tới năm tỷ tỷ mười tuổi, chúng ta được ân nhân thu nhận, ân nhân trông nom nuôi nấng chúng ta, dạy chúng ta vũ kỹ, khiến cho chúng ta có cơ hội ngẩng đầu lên. Ma Sát sứ tiên sinh, xin ngài không nên hỏi chúng ta thuộc thế lực nào, dù chết, ta và tỷ tỷ cũng không bán đứng ân nhân."

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Đối với chuyện này ta không có hứng thú, ta chỉ muốn biết, tỷ tỷ ngươi rốt cục phải chịu kích động như thế nào mà khiến nàng trở thành như vậy."

Như Mộng trong mắt ánh toát ra một tia lệ quang. "Trong số các cô nhi ân nhân thu nhận, có một nam hài tử phi thường xuất sắc, hấn lớn lên cũng rất anh tuấn, hơn nữa tính tình ôn hòa. Năng lực của hấn cũng rất cao, năm hai mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới đại kiếm sư, một chuyện chưa từng có trong lịch sử. Lúc ấy, chúng ta từng nghĩ, có một ngày, hấn nhất định sẽ trở thành một vũ thánh vĩ đại. Tỷ tỷ mười bảy tuổi, không biết từ khi nào đã sớm thâm mến hấn, nhưng vẫn không dám thổ lộ, đem tình cảm của mình chôn giấu trong lòng, bởi vì tỷ tỷ biết, người hấn thích chính là nữ nhi của ân nhân, mặc dù nữ nhi của ân nhân hàng năm chỉ trở về một lần, nhưng khi đó, hấn luôn trở nên hoạt bát nhất. Tỷ tỷ tự biết không thể so sánh với nữ nhi của ân nhân, cho nên, chỉ có thể đem tình cảm của mình chôn sâu trong lòng. Rốt cục, hai năm trước, một lần nữ nhi của ân nhân lại trở về nhà, hấn không thể kìm được lòng, hướng nữ nhi của ân nhân tỏ tình, nhưng hấn chỉ nhận được lời cự tuyệt, cự tuyệt vô tình, cự tuyệt không chừa lại một tia hy vọng. Lúc ấy hấn chịu dă kích rất lớn, một mình bỏ chạy ra ngoài uống rượu. Sợ hấn làm loạn, tỷ tỷ đuổi theo, đem đó bọn họ đều không trở về, mặc dù tỷ tỷ không nói nhưng ta cũng có thể đoán được, bọn họ trong lúc đó đã phát sinh chuyện gì đó. Sau đó, quan hệ của tỷ tỷ và hấn trở nên gần gũi hơn, ta quả thực rất cao hứng vì tỷ tỷ, nhưng thủy chung vẫn cảm giác được một tia không ổn. Một năm đó là năm tỷ tỷ vui vẻ nhất từ khi sinh ra, bọn họ ở chung một chỗ, cùng chấp hành nhiệm vụ, tỷ tỷ ngoại trừ không quên chiếu cố ta ra, mọi chuyện khác đều bất chấp. Thấy tỷ tỷ vui vẻ như vậy, ta cũng không đành lòng nói gì, chỉ âm thầm cầu nguyện rằng mình đoán sai. Nhưng sự tình không như ý nguyện, một năm sau khi bọn họ kết giao, khi nữ nhi của ân nhân lại trở về, hấn lại như trước chỉ quan tâm tới nữ nhi của ân nhân, coi mọi chuyện trước kia như không có, nữ nhi của ân nhân vẫn như trước, không để ý đến hấn. Sau khi nữ nhi của ân nhân rời khỏi, tỷ tỷ cùng hấn lần đầu tiên cãi nhau, bọn họ cãi nhau rất to, ta lo lắng cho tỷ tỷ, cho nên nấp dưới song cửa sổ nghe lén. Tỷ tỷ chất vấn hấn, vì sao lại không quên được nữ nhi của ân nhân, vì sao lại làm thương tổn tỷ tỷ? Hấn nói với tỷ tỷ, hấn với tỷ tỷ chỉ có dục vọng mà vô tình, tỷ tỷ chỉ là vật thay thế nữ nhi của ân nhân mà thôi, cả đời này hấn chỉ yêu nữ nhi của ân nhân, cho dù tương lai cùng tỷ tỷ của ta chính thức kết hợp, cũng vĩnh viễn chỉ yêu một người. Tỷ tỷ là người mạnh mẽ nhưng từ thời khắc đó, lòng của nàng đã chết, tỷ ấy không nói thêm điều gì, bởi hấn là người ân nhân coi trọng, sát khí vốn bùng lên lại tán đi. Song, tỷ tỷ lại yêu cầu ân nhân cho tới nơi này, dùng thân phận kỹ nữ che dấu bản thân, tiếp tục giúp đỡ ân nhân. Ta nghĩ, nếu không phải vì báo đáp ân nhân, tỷ tỷ có lẽ đã sớm tự tận. Ta đã không chỉ một lần thấy tỷ tỷ một mình khóc giữa đêm khuya, tỷ tỷ thật quá khổ cực! Buổi tối hôm nay, vị bằng hữu của ngài tới kỹ viện, hấn thật sự rất anh tuấn, thậm chí so với người tỷ tỷ từng yêu còn anh tuấn hơn rất nhiều, nụ cười ôn hòa của hấn có vài phần tương tự, cho nên trái tim của tỷ tỷ mới chấn động, mới khiến nàng hướng hấn hạ sát thủ. Ma Sát sứ tiên sinh, ta thay tỷ tỷ giải thích cho ngài và bằng hữu của ngài, xin các người vì tao ngộ đáng thương của tỷ tỷ mà tha thứ. Sau này, ta nhất định sẽ khuyên bảo để tỷ tỷ không làm chuyện điên rồ nữa."

Nghe Như Mộng nói, Niệm Bằng cảm thấy trái tim đập mạnh hơn một chút, mỗi người đều có tao ngộ của mình, nếu so sánh với tỷ muội Như Ý, có lẽ bản thân còn may mắn hơn một chút. Ánh mắt dừng ở khuôn mặt có chút tái nhợt của Như Ý, hấn cảm giác nàng tựa hồ cũng không đáng giận như vậy. Một tia tức giận cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, Niệm Bằng thở dài một tiếng, nói: "Rất xin lỗi, Như Mộng cô nương, ta quả thật không biết tỷ tỷ của ngươi đã trải qua nhiều thăng trầm như vậy. Nên là ta xin lỗi nàng mới đúng, ta thành tâm chúc phúc cho nàng sau này có thể lấy được một người chồng tốt. Bất quá, mong người

khuyến cáo lệnh tử, nam nhân anh tuấn chưa chắc đã không phải là người tốt, ít ra là vị bằng hữu kia của ta. Được rồi, mang tử tử của người về đi, ta hộ tống các người. Sau này mọi chuyện phải cẩn thận.”

Như Mộng cẩn thận ôm lấy tử tử, được Niệm Băng hộ tống về thành, đi thẳng vào trong kỹ viện. Lúc này Niệm Băng mới lặng lẽ rời khỏi, bầu trời phương xa đã lộ ra những tia sáng báo hiệu một ngày sắp tới. Không vội vàng trở về khách sạn, Niệm Băng tìm một góc yên tĩnh, thu hồi bộ dạng Ma Sát sứ, khoan chân ngồi xuống, đem tinh thần phóng ra, vừa cảm giác hết thảy chung quanh, vừa thông thả khôi phục ma pháp lực bản thân. Như vậy mặc dù tốc độ khôi phục hơi chậm nhưng vì tinh thần ngoại phóng, có thể cảm giác những chuyện phát sinh chung quanh, an toàn hơn nhiều.

Khi Niệm Băng cảm nhận được trên đường cái đã bắt đầu có người đi lại rộn ràng nhốn nháo, lập tức từ trong minh tưởng tỉnh táo lại, tính chất đặc thù của Băng Hỏa Đồng Nguyên khiến cho hần khôi phục ma pháp lực vô cùng mau chóng, lúc này đã lại đạt tới trạng thái tốt nhất. Chuyển thân đứng dậy, phủi bụi đất trên người, bây giờ cũng nên trở về rồi. Tin rằng Như Ý đã tỉnh lại, không biết thân thể của nàng ra sao. Lần đầu tiên, sau khi dùng ma pháp đả thương người, Niệm Băng cảm thấy có chút áy náy, đối với tạo ngộ của Như Ý, hần vô cùng cảm thông, dù sao hần cũng đã trải qua nhiều bất hạnh.

Đi trên đường cái, Niệm Băng xác định một chút phương hướng, đi về khách sạn, hần cũng không vội, chuyện tới qua hần đã sớm cho qua, chuẩn bị tìm một chỗ thả mãn cái bụng của mình đã rồi tính sau. Để cho Tuyết Tinh rời đi, ẩn tượng của hần càng hư hỏng, nàng càng không dám dây dưa với mình. Nghĩ tới đây hần thông thả đi chậm lại, chỉ là xem qua mấy hàng ăn, Niệm Băng phát hiện, kỹ thuật của các sư phó đó quả khiến người ta không thể khen được, nhưng bây giờ cũng đành chịu vậy. Hần tùy tiện chọn một quán coi như sạch sẽ, ngồi xuống, gọi một chén cháo trắng, hai cái bánh bao và một đĩa dưa chua. Mấy thức ăn đơn giản này, hương vị chung quy cũng không kém nhiều lắm.

Vừa ăn thức ăn, Niệm Băng vừa nhìn lên trên đường cái, hần đột nhiên phát hiện một ngôi nhà.

Khu phố đối diện có một cửa hàng bán đồ làm bếp, trong lòng vừa động, Niệm Băng trầm nghĩ, bản thân bây giờ đã có Không Gian Chi Giới, không cần vật gì cũng đeo trên người nữa, đã như vậy, sao không sắm một ít dụng cụ để trong Không Gian Chi Giới đi? Chỉ có thái đao thì không đủ, ngoại trừ quay, nướng ra căn bản không thể tiến hành nấu các món ăn khác. Đúng, nhân tiện mua thêm một chút dụng cụ, lại mua một tí gia vị, như vậy mang theo bên người tiện hơn. Nghĩ tới đây, hần ăn nhanh dần lên, sau khi no lập tức đi ra phố, vào cửa hàng bán dụng cụ làm bếp này.

Tiệm bán dụng cụ nhìn qua rất sạch sẽ, hai bên vách tường treo các loại dụng cụ, tất cả dụng cụ mặc dù không phải là thượng phẩm, nhưng dùng để nấu ăn bình thường cũng đủ rồi. Một gã hơn bốn mươi tuổi, dáng người thấp lùn chào đón, nói: “Tiên sinh, ngài muốn mua dụng cụ làm bếp sao? Chúng ta ở đây cái gì cũng có, tùy ý ngài lựa chọn.”

Niệm Băng tùy tiện cầm lấy một cái nồi sắt, nhanh chóng gõ vào mặt trên của nó, phát ra thanh âm thanh thúy, không khỏi lắc đầu, tính chất quá kém, có lẽ mình dùng hỏa hệ ma pháp hơi mạnh một chút đã khiến cái nồi này bị phá hủy rồi. Nam tử thấp lùn kia vừa thấy Niệm Băng có phản không hài lòng, vội chặn lại nói: “Tiên sinh, mấy thứ hàng bình thường này nếu không lọt vào mắt xanh của ngài, ở đây ta còn đồ tốt hơn.”

“Ồ? Tốt, lấy ra cho ta xem xem, tốt nhất là đầy đủ vào, đỡ cho ta phải lựa chọn.” Niệm Băng cũng không có hy vọng quá lớn, chỉ cần dụng cụ có tính chất tốt một chút, có thể chịu được Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp là đủ rồi. Nam tử thấp lùn nói: “May là chỗ ta vừa có một bộ dụng cụ do chính Thiên Tuyền Hiên sản xuất, ngài chờ cho một chút.”

Thiên Tuyền Hiên? Danh tự này Niệm Băng đã từng nghe Tra Cực nói qua, Tra Cực miêu tả, Thiên Tuyền Hiên là một trong những xưởng chế tạo dụng cụ làm bếp tốt nhất. Dụng cụ làm bếp của bọn họ, độ cứng cao, tính bền tốt, khó trầy xước, khó bị rỉ, mặc dù không phải danh khí, nhưng cũng là dụng cụ làm bếp tốt hiếm có. Trừ sư giỏi bình thường đều sử dụng dụng cụ của bọn họ, bởi vì Thiên Tuyền Hiên cực kỳ nổi danh, cho nên giá cả dụng cụ bọn họ làm có phần hơi đắt. Tùy tiện tìm một món đồ cũng phải tới mấy kim tệ, thậm chí tới vài tử kim tệ. Dụng cụ bình thường, chỉ cần hai ba ngân tệ là có thể mua được một bộ, giá cả thấp hơn gấp trăm lần. Bất quá, Niệm Băng không quan tâm đến tiền, nếu lão bản của nơi này thật sự có thể xuất ra đồ của Thiên Tuyền Hiên, hần tuyệt không keo kiệt. Muốn làm nên công chuyện, trước tiên

phải có lợi khí, đối với đầu bếp mà nói, dụng cụ càng tốt, khi nấu ăn càng dễ phát huy toàn bộ năng lực.

Trong chốc lát, nam tử thấp bé bê một đồng hạp tử so với hắn còn cao hơn một chút đi ra, xem bộ dáng hình như đã cố hết sức rồi, đặt chỗ hòm lên trên mặt đất, hắn thở dốc nói: "Tiên sinh, ngài xem, những thứ này đều là đồ tốt do Thiên Tuyền Hiên sản xuất, mặc dù giá cả cao một chút, nhưng tuyệt đối đáng giá."

Niệm Băng tiến tới vài bước, mở một cái hạp tử, chỉ thấy trong đó là một cái nồi sắt, toàn thân màu xám. Quay quay thân nồi, chỉ thấy trên nồi có khắc một ấn ký, mặt trên có Thiên Tuyền Hiên ba chữ. Cái nồi này rõ ràng nặng hơn cái lúc trước, sức nặng có thể gấp tới bốn lần, độ dày của thân nồi cũng thích hợp. Nắm lấy quai nồi, cổ tay cùng quai nồi hoàn toàn hình thành một thể, cảm giác phi thường thoải mái, cổ tay khẽ rung nhẹ, làm động tác lắc nồi, hết thấy đều phi thường hài hòa. Loại nồi nặng này đúng là Niệm Băng ưa thích, gõ nhẹ vào thân nồi, chất sắt cũng được, khi gõ hồi âm hùng hậu, nghe phi thường thoải mái. "Lão bản, người nói đây là dụng cụ do Thiên Tuyền Hiên sản xuất?" Thanh âm Niệm Băng nhiều hơn vài phần nghi vấn.

Lão bản sưng sốt một chút, nói: "Đương nhiên là đúng, đây là ta cố ý mua dụng cụ của Thiên Tuyền Hiên làm trấn điểm chi bảo, nếu không phải thấy ngài am hiểu dụng cụ làm bếp, ta đã không lấy ra rồi."

46. Chương 45: Đối Bất Khởi, Tuyết Tĩnh

Lão bản thử thăm dò, nói: "Vốn cái nồi này nên bán giá một kim tệ, bắt quá, thấy ngài có ý muốn mua, ta giảm cho ngài nửa giá, năm ngân tệ đi, quá tiện nghi rồi."

Niệm Băng cất cái nồi vào lại trong hòm, lạnh nhạt nói: "Hay là ngài cứ lưu nó lại làm trấn điểm chi bảo đi." Nói xong cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài."

"Hả! Tiên sinh, tiên sinh, ngài chờ chút! Giá tiền có thể thương lượng, ngài ra giá đi." Lão bản vội vàng đuổi theo gọi Niệm Băng lại.

Niệm Băng nhìn về phía hắn nói: "Nếu là cả bộ trù cụ, ta sẽ xuất một kim tệ. Nguyên ý thì bán, không bán thì thôi, người đưa ra toàn đồ giả, căn bản không phải của Thiên Tuyền Hiên."

Lão bản trợn mắt há hốc mồm nói: "Tiên sinh, những lời này không thể nói lung tung, sao ngài lại nghĩ đây là đồ giả?"

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Chất liệu, sản phẩm của Thiên Tuyền Hiên màu sắc đậm hơn mấy thứ này một chút, nhưng lại càng nặng hơn một chút, hơn nữa ấn ký có phần không đúng. Dấu hiệu của Thiên Tuyền Hiên là hình tam giác, toàn bộ những thứ này ta trả người một kim tệ đã là cao lắm rồi, nếu ta đoán không sai, người thu mua những thứ này với giá thấp từ đâu đó mà thôi."

Lão bản vẻ mặt đau khổ nói: "Tiên sinh, cho dù là giả, nhưng ngài xem, nhiều thứ như vậy, một kim tệ cũng quá ít."

Niệm Băng hừ một tiếng. "Quá ít? Vậy người tìm ai khác mua đi. Đồ giả như vậy, ở chỗ khác ta nhiều nhất cũng chỉ trả tám ngân tệ." Nói xong, lại làm bộ dáng muốn đi.

"Được, được được, dù sao ngài cũng là khách nhân đầu tiên của ta hôm nay, bán cho ngài giá một kim tệ vậy, ai, ta phải chịu lỗ rồi." Lão bản bộ dáng không cam lòng, nhượng bộ nói.

Niệm Băng lấy ra một kim tệ đưa cho lão bản, ôm lấy đồng dụng cụ làm bếp ly khai cửa hàng. Nhìn bóng lưng hắn rời khỏi, lão bản thấp lùn hừ một tiếng, tự nhủ: "Đúng là đồ dân, biết rõ là đồ giả còn mua, ta chỉ mất có ba ngân tệ là mua được rồi. Ân, lần buôn bán này lời không ít." Phải biết rằng một kim tệ đủ cho một nhà ba miệng ăn sống qua một tháng.

Rời khỏi cửa hàng, Niệm Băng đồng dạng cảm thấy may mắn. Đúng là đồ gốc, thật là quá tốt, được lời lớn rồi. Dụng cụ Thiên Tuyền Hiên này không phải là giả, hắn cùng lão bản kia cò kè mặc cả như thế, chủ yếu là bởi vì giá mà lão bản đưa ta. Đồ của Thiên Tuyền Hiên, cho dù là bán rẻ cũng phải tới vài kim tệ, mà lão bản lại muốn bán cho mình một cái nồi năm ngân tệ, lại nghĩ tới Băng Lan thành là một thành thị

thông thường, hẳn dễ dàng đoán được lão bản kia mua được từ tay người không hiểu giá trị. Thiên Tuyền Hiên ở Hoa Lan Đế quốc, người bình thường rất khó nhìn thấy sản phẩm của họ, dưới tình huống lão bản không nhận thức được giá trị, Niệm Băng đương nhiên ép giá xuống.

Tìm một chỗ không người, Niệm Băng đem mỗi dụng cụ ra thu vào trong Không Gian Chi Giới, bây giờ cho dù phải ngủ ngoài trời cũng không sợ không có công cụ nấu ăn nữa. Trên đường về khách sạn, hẳn vừa đi vừa thu mua các loại gia vị mình cần, bên trong Không Gian Chi Giới, ngoại trừ mấy thanh đao bảo bối ra, đúng là một phòng bếp di động.

"Tĩnh Tĩnh, người dậy chưa?" Niệm Băng trở lại khách sạn thì đã là ban ngày, tự nhiên không có bảo vệ cản trở nữa, Niệm Băng đi thẳng lên lầu, đến phòng của mình.

Cánh cửa mở ra, Tuyết Tĩnh vẻ mặt bất mãn xuất hiện trước cửa. "Tối hôm qua người làm gì?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta ngủ trên ghế ở đại sảnh."

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng nói: "Còn dám nói dối nữa, sau khi vào phòng ngủ, ta cầm một ít chăn mền đem xuống cho người, nhưng người đã không thấy tấm hơi đâu nữa rồi. Rốt cuộc là đi đâu?" Vừa nói nàng vừa kéo Niệm Băng vào phòng. Nghe Tuyết Tĩnh nói, Niệm Băng không khỏi cảm động, nhưng nghĩ tới tự do của bản thân sau này, hẳn đành nhẫn tâm nói: "Ta chỉ tùy tiện tìm một chỗ nghỉ thôi."

Tuyết Tĩnh nhú mày nói: "Khuya như vậy còn có nơi nào có thể ở sao? Mau nói thật đi, rốt cuộc là ở đâu." Mãi hỏi Niệm Băng tối qua đi đâu, nàng cả cánh cửa cũng quên không đóng.

"Kỹ viện, chung quy vẫn có thể mà. Người không biết mình rất phiền hay sao?" Niệm Băng giả bộ mất kiên nhẫn.

"Cái gì?" Thanh âm Tuyết Tĩnh nhất thời trở nên bén nhọn. "Người, người lập lại lần nữa, người đi đâu?"

"Kỹ viện a! Sao vậy? Ở đó ngủ còn thoải mái hơn." Niệm Băng bày ra bộ dáng không quan tâm.

Sắc mặt Tuyết Tĩnh vốn hồng nhuận nhất thời trở nên tái nhợt, nâng ngón tay chỉ Niệm Băng. "Người, người thế mà lại tới loại địa phương đó, người, người....."

Niệm Băng lạnh lùng nói: "Đi đến đâu là tự do của ta, mặc dù chúng ta là bằng hữu nhưng người cũng không có quyền hạn chế tự do của ta, ta cũng là một nam nhân, đi kỹ viện không phải chuyện bình thường sao?"

Tuyết Tĩnh thanh âm run rẩy. "Được, người được lắm Niệm Băng, ta đi cả ngàn dặm đuổi theo người, thế nhưng người lại dối dối với ta như vậy?"

Niệm Băng trừng mắt nhìn Tuyết Tĩnh. "Làm gì mà khoa trương tới ngàn dặm. Tĩnh Tĩnh, ta nói rồi, đây là chuyện của ta. Ta coi người là bằng hữu nên mới nói thật thôi."

Phần nộ khiến cho Tuyết Tĩnh khuôn mặt tái nhợt, đỏ bừng lên: "Tối hôm qua ta đồng ý cùng người ngủ, người lại ba bốn lần ngăn lại, nhưng người lại đi kỹ viện, vì cái gì? Người nói cho ta biết, vì cái gì?"

Niệm Băng ngồi xuống một bên, trong lòng hẳn lúc này cũng có chút khẩn trương, không biết nên nói tiếp hay không, hít một hơi thật sâu, nói: "Rất đơn giản, chúng ta là bằng hữu, hơn nữa kỹ nữ thì không phải chịu trách nhiệm."

"Người" Soẹt một tiếng, bảo kiếm đã rời khỏi bao, Tuyết Tĩnh chỉ mặt Niệm Băng. "Trong mắt người, ta ngay cả kỹ nữ cũng không bằng?"

Niệm Băng lắc đầu nói: "Không, Tĩnh Tĩnh, người phải hiểu, chúng ta ngoại trừ là bằng hữu ra không hề có quan hệ gì khác. Ta cũng không biết mình đã làm sai cái gì, đây là lần thứ hai người dùng kiếm chia vào người ta. Ta cũng muốn hỏi người một câu, người có quyền gì mà can thiệp vào tự do của ta, ta từ trước tới nay chưa từng nói mình là chính nhân quân tử, cũng không bắt buộc người đi cùng với ta, nếu người không hài lòng, lúc nào cũng có thể rời khỏi. Ta nghĩ, Tuyết bá phụ đang chờ người trở về đó."

"Ta giết người." Tuyết Tĩnh trong cơn tức giận đã mất đi lý trí, Niệm Băng vốn muốn lợi dụng tính tình nóng nảy của nàng, nhưng không biết vì sao, ngay lúc này trong lòng đã có phần bất nhẫn.

Kiểm, mang theo quang mang hồng sắc đầu khí trực tiếp đâm tới ngực Niệm Băng, trong cơn phần nộ, Tuyết Tĩnh đã không còn suy nghĩ gì. Đang lúc Niệm Băng chuẩn bị phát động quyền trục Băng Tường Thuật, một đạo quang mang màu xanh không hề báo hiệu che trước người hắn. Đỉnh một tiếng, kiếm của Tuyết Tĩnh bị chấn bay ra vách tường, lam quang lóe lên, một thay kiếm đã đặt trên bả vai nàng, khổng chế hoàn toàn Tuyết Tĩnh, khiến nàng không thể di động.

Niệm Băng kinh ngạc nhìn người trước mặt. "Tập Lạc hội trưởng."

Người tới đứng là Tập Lạc, ánh mắt hắn dừng trên người Tuyết Tĩnh, bình tĩnh nói: "Hỏa thuộc tính đầu khí. Như một áng mây phiêu dật bất định, khi bộc phát lại như bài sơn đảo hải, đây là Hỏa Vân đầu khí, người cùng Thệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách có quan hệ gì?"

Khí tức lạnh như băng khiêu kích thân thể Tuyết Tĩnh, nàng căm tức nhìn Tập Lạc ở trước mắt. "Người không nên xen vào, rút ngay, ta muốn giết hắn."

Tập Lạc có phần dè dặt liếc mắt nhìn Niệm Băng. "Ồn ào quá, người muốn động thủ sao? Người giết được hắn sao? Nếu chỉ là một chút hiểu lầm, giải thích ổn thỏa là được. Tiểu cô nương, chuyện tình cảm không phải cứ xúc động là có thể giải quyết được."

Tuyết Tĩnh sững sốt một chút, rồi lại phần nộ nói: "Cút đi, hiểu lầm cái gì? Hắn cũng đã tự thừa nhận mình đi kỹ viện. Thế còn gọi là hiểu lầm sao? Người buông ta ra, ta muốn giết hắn."

Niệm Băng đứng dậy, đi tới bên cạnh Tập Lạc, nói: "Tĩnh Tĩnh, người tỉnh táo một chút, ta có cuộc sống của mình, người đồng dạng cũng có cuộc sống của người, chúng ta không thuộc cùng một thế giới, nếu là tầm cho người tức giận, ta nguyện ý xin lỗi người. Nhưng, ta tuyệt không bởi người mà thay đổi cái gì, đồng thời, ta cũng không hy vọng người vì ta mà có gì thay đổi. Tập Lạc hội trưởng, ngài thả nàng ra đi."

Tập Lạc thu lại kiếm quang trong tay. Khí tức khóa trụ thân thể Tuyết Tĩnh biến mất. Niệm Băng đi tới bên cạnh, đem thanh kiếm đâm trên tường rút xuống đưa cho Tuyết Tĩnh. "Trên người ta có hộ thể quyền trục, người không làm thương tổn ta được đâu. Rất xin lỗi, Tĩnh Tĩnh, có lẽ ta đã khiến người thất vọng rồi, nhưng đây mới là bản tính của ta. So với người sau này mới biết rõ, không bằng ngay lúc này minh bạch."

Tiếp nhận thanh kiếm Niệm Băng đưa tới, Tuyết Tĩnh tay run nhẹ. "Vì cái gì, vì cái gì cả người đều đối xử với ta như vậy, ta có chỗ nào bất hảo, chẳng lẽ ta không xứng với người hay sao? Vừa biết tin người rời khỏi, ta lập tức đuổi theo, hơn nữa còn nguyện ý theo người tới Áo Lan đế quốc, nhưng người thì sao? Người vừa làm gì? Người đối với tấm lòng của ta như vậy sao?"

Niệm Băng im lặng, trong lòng thầm nghĩ: Rất xin lỗi, Tĩnh Tĩnh, ta không phải muốn cự tuyệt người, mà là ta bây giờ căn bản không có tư cách tiếp nhận tình cảm của người. Trong lòng ta bây giờ chỉ có cừ hận, cừ hận vì phụ mẫu, ta không thể để cho bất cứ sự tình gì làm phân tâm. Tĩnh Tĩnh, người nhất định có thể tìm được một người tốt hơn ta, ta vĩnh viễn chúc phúc cho người.

Trong lòng Niệm Băng, nữ tử có địa vị cao nhất, không thể nghi ngờ là Phượng Nữ, có lẽ là bởi Phượng nữ là nữ hài tử hãn gặp đũa tiên, cũng có thể bởi vì Phượng Nữ là đẹp nhất trong chúng nữ, trong lòng hắn, địa vị của hắn tựa hồ không thể dao động. Cho dù như vậy, Niệm Băng cũng không có tỏ thái độ gì với Phượng Nữ, bởi vì, hắn biết bản thân không có tư cách, trước khi báo thù cho cha mẹ, hắn không có tư cách tìm kiếm tình yêu của chính mình, hết thảy đều phải đợi sau khi báo thù mới có thể lo lắng. Nhưng sẽ phải đợi bao lâu, ngay cả hắn cũng không biết. Cho nên, hắn không hy vọng thương tổn một nữ hài tử, cho nên hắn mới lựa chọn trốn tránh và rời khỏi, cố gắng tăng cường năng lực bản thân mới là thứ hắn theo đuổi. Niệm Băng không nói gì, Tuyết Tĩnh trong lòng càng phần nộ, đầu khí trên thân kiếm như ẩn như hiện, nhưng luôn luôn theo ý bản thân. Song, vô luận như thế nào nàng cũng không thể đâm tới, không phải vì bên cạnh có Tập Lạc thâm sâu không lường được, cũng không phải bởi vì Niệm Băng còn có ma pháp quyền trục. Nhìn nam tử anh tuấn trước mặt, nàng trong lòng dù phần nộ, nhưng không biết vì sao, một loại cảm giác nói không nên lời khiến cho nàng dù thế nào cũng không thể quyết tâm thương tổn hắn.

Nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống, Tuyết Tĩnh vứt mạnh thanh kiếm xuống mặt đất, mặc kệ nước mắt chảy xuống, như một áng mây đỏ phiêu phiêu rời khỏi.

Người muốn thoát khỏi đã bỏ đi, nhưng Niệm Băng trong lòng càng thêm trầm trọng, Tĩnh Tĩnh, đi đường bình an, sớm trở về Băng Tuyết Thành, đây mới là địa phương của người.

Tập Lạc tiến lên hai bước, cầm thanh kiếm trên mặt đất lên, nhìn kĩ rồi nói: "Kiếm không tồi, hỏa thuộc tính, thân mình dùng xích dương trải qua bách luyện pháp chế tạo thành, dùng kiếm này có thể khiến cho hỏa thuộc tính đấu khí phát huy càng mạnh hơn. Lợi khí rất hiếm có đây! Ma pháp sư tiên sinh, ngài không thấy có chút đáng tiếc sao?"

Niệm Băng thở dài một tiếng, nhận lấy thanh kiếm, nói: "Chuyện đã rồi, chẳng có gì gọi là đáng tiếc cả. Kiếm là kiếm tốt, nhưng con người của ta lại không phải người tốt. Cứ gọi ta là Niệm Băng đi."

Tập Lạc mỉm cười nói: "Nữ hài tử này tướng mạo không tệ, tính tình dù nóng nảy một chút, nhưng bản chất lại rất tốt. Người cần gì phải cự tuyệt người đuổi theo người cả ngàn dặm?"

"Ta có sao? Người nghe rồi đó, nàng là bởi hôm qua ta tới kỹ viện nên mới tức giận, ta rất xin lỗi nàng, nhưng nàng lựa chọn rồi đi là chính xác nhất, con người ta như vậy, không xứng với tình cảm của nàng."

Nụ cười của Tập Lạc càng nở rộng. "Ta so với người còn lớn hơn vài chục tuổi đấy, thuật xem người cũng có chút thành tựu, mặc dù người bề ngoài rất ôn hòa, nhưng bên trong lại có một loại người khác không có ngạo ý, người không kiêu ngạo, nhưng lại có ngạo cốt. Ta nghĩ loại người như ngươi sẽ không tới kỹ viện làm chuyện không có ý nghĩa. Ta nói đúng không? Nếu ta đoán không sai, ngươi là bởi vì không muốn liên lụy tới cô nương kia nên mới bức nàng bỏ đi."

Lão hồ ly, đây là đánh giá của Niệm Băng về Tập Lạc. "Mấy cái này lạc việc tư của ta, Tập Lạc hội trưởng không cần hỏi nhiều. Ngài tới đây tìm ta, chắc là đã chuẩn bị tốt mấy thứ kia."

Tập Lạc mỉm cười nói: "Đó là đương nhiên, không biết Niệm Băng tiên sinh chuẩn bị tốt chưa? Đem vào đi." Nghe tiếng hán, một gã nam tử cao lớn trắng kiết từ bên ngoài đi vào, trên vai khiêng một cái túi, không cần mở ra xem, Niệm Băng cũng cảm nhận được ma pháp khí tức." Những gì ngươi muốn đều ở đây."

Niệm Băng gật đầu, nhìn qua cái bao ở trên bàn, tay phải giơ ra, lập tức bảy ma pháp quyền trực xuất hiện trong tay hán, tất cả quyền trực này đều là dùng bạch quyền trực cao cấp nhất chế tạo. "Hội trưởng có thể lấy đi, bất quá nên cẩn thận. Ta sẽ nói cho ngài mấy quyền trực này là ma pháp gì."

Tập Lạc thấy Niệm Băng không xem qua cái túi mình đem tới, mỉm cười nói: "Ngươi đã tin ta, ta sao lại không tin ngươi. Niệm Băng tiên sinh, thật cao hứng được hoàn thành giao dịch lần đầu tiên giữa chúng ta, sau này nếu ngài còn muốn bán ma pháp vật phẩm, ta luôn luôn hoan nghênh, giá cả không là vấn đề."

Niệm Băng gật đầu nói: "Đã như vậy, ta đây không tiễn hội trưởng." hán bây giờ đang muốn một mình yên tĩnh.

Tập Lạc nói: "Niệm Băng tiên sinh, ngày hôm qua ta nghe ngài nói, còn mấy cái đặc thù ma pháp quyền trực muốn bán, không biết mấy cái ma pháp quyền trực này có công hiệu gì? Nếu có thể nói, ta nhất định sẽ đưa ra giá cả hợp lý."

Niệm Băng lắc đầu: "thực xin lỗi, ma pháp quyền trực này ta không bán, có lẽ sau này ta sẽ bán. Ngài cũng biết, kỳ thật ta không thiếu tiền, chỉ là cần một ít ma pháp vật phẩm nguyên liệu thôi."

Tập Lạc không nói thêm, mỉm cười: "Hy vọng công hội chúng ta có thể cùng lệnh sư hợp tác. Lát nữa ta sẽ lập tức chạy tới Băng Tuyết Thành."

Niệm Băng trong lòng vừa động, nói: "Tập Lạc hội trưởng, nếu ngài đi Băng Tuyết Thành trên đường có gặp cái ... cô gái kia, phiền ngài giúp ta chiếu cố nàng, từ nay về sau Niệm Băng sẽ báo đáp."

Tập Lạc gật đầu, hán nhìn ra Niệm Băng tâm tình không tốt, cũng không nói thêm, dẫn người của mình ly khai.

Tuyết Tình đi rồi, mình cũng đã có được bạch quyền trực, hết thấy tựa hồ đều rất thuận lợi, nhưng Niệm Băng trong lòng có chút không thoải mái. Mở túi, thấy bạch quyền trực hiện ra trước mặt, trong lòng vẫn cảm thấy không vui? Có thể có một số việc cứ xuôi theo tự nhiên là biện pháp tốt nhất, tình hình hiện tại, tập trung vào việc chế tạo quyền trực là lựa chọn tốt nhất. Chỉ có đem đám bạch quyền trực này biến hóa thành gì đó, mới có thể sinh tồn trên đại lục này.

Mỗi lần nữa chế tạo quyền trực, Niệm Băng đối với chính mình yêu cầu rất cao, đơn ma pháp quyền trực đã không còn là thứ hán theo đuổi. mặc dù cao nhất chỉ là lục cấp, nhưng lúc này, hán lại nghĩ đến nhiều

cách để dung hợp quyền trục

Ba ngày, đúng ba ngày, Niệm Băng không rời khỏi phòng nửa bước, mỗi ngày ăn uống đều là gọi phục vụ viên của lữ quán đưa đến phòng. Ngày đầu tiên trong lòng hắn có chút trầm mặc, nhưng đến ngày hôm sau, hắn đã quên hết mọi phiền não, hoàn toàn đắm thân vào chế tạo ma pháp quyền trục.

Quyền trục càng phức tạp, chế tạo càng khó khăn. Cùng theo đó, cơ hội thành công lại càng ít, dù là với ma pháp khổng lồ chế lực cao thâm của hắn, xác suất thành công của một số ma pháp quyền trục đặc thù không đến một phần ba.

Ba ngày trôi qua, Niệm Băng đã hoàn thành hơn hai mươi quyền trục. Khuôn mặt có chút tái nhợt toát ra một nét mỉm cười nhàn nhạt, mặc dù chỉ có được hai mươi quyền trục, nhưng hắn tin tưởng, mấy thành phẩm này, tùy tiện xuất ra một cái cũng có thể so với giá cả của tất cả những bạch quyền trục đã dùng.

Cẩn thận đem quyền trục thu hồi vào trong không gian giới chỉ. Những việc cần làm đã hoàn thành, đã đến lúc lên đường. Áo Lan đế quốc chính là mục tiêu của hắn. Nhưng trước khi đến đó, hắn còn muốn làm một chuyện. cũng là giấc mơ mà sư phụ Tra Cực hắn đã truy đuổi. Tiểu Cật Trừng nhân thực của Băng Lan Thành, trước khi đi, hắn phải đến nơi này.

Vén màn, Niệm Băng yên lặng ly khai Lan Hình Quán. Trong lúc đi ra, hắn nhìn thấy chiêu bài về cánh gà mới tại Lan Hình Quán. Phương thức làm cánh gà đều dựa theo cách hắn chỉ ngày trước. Mặc dù loại cánh gà này do trừ sư phổ thông làm so với hắn còn kém, nhưng so với cánh gà lúc trước thì ngon hơn rất nhiều. Coi như đây là cống hiến của hắn đối với nơi này, hy vọng không làm cho hắn thất vọng.

Vừa suy nghĩ, Niệm Băng đi qua ngã tư đường hướng đến Thành Nam. Một trường náo nhiệt ngay tại ngã tư, tùy ý có thể thấy được khá nhiều thương đội, một lượng khá nhiều xe ngựa chuyên chở hàng hóa đang gây nên cảnh tắc nghẽn tại nơi này. Ngay khi đó, sẽ có Băng Lan Thành quan viên đến chỉ huy cải thiện tình trạng giao thông, hết thấy đều theo tuần tự khiến cho buôn bán tại thành thị này diễn ra suôn sẻ. Niệm Băng nhìn chung quanh, âm thầm nói với chính mình, lần tiếp theo đi qua Băng Lan Thành tới Băng Nguyệt đế quốc, có lẽ sẽ là lúc hắn đến Băng Thần tháp báo thù cho cha mẹ.

Mỉm cười, Niệm Băng đi tiếp, hắn không biết mình phải đi bao lâu, chỉ biết đi theo hướng xác định ắt sẽ đến Nam Thành.

Khi Niệm Băng đi vào Nam Thành, hơi thở đã có chút rối loạn, hắn muốn hô to một tiếng "Ta hận đại thành thị," vì cái gì mà phải đi xa như vậy? Hỏi thăm đường đến Nhân Thực Phủ, hắn lúc này mới tìm được lộ trình.

Trang trí ngoài cửa so với Lan Hình phạn quán tốt hơn nhiều. Chỉ có điều, tựa hồ như đây là một quán điểm lộ thiên. Trên cánh cửa có một tiêu chí thật lớn, chính là một con mắt to, một con mắt hình tròn to chừng một thước, cực kỳ bắt mắt, hai bên có đại tự: "Trừng Nhân"

Khi hắn đi vào đại môn, cảm giác đó càng tăng mạnh hơn. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy một quán ăn như vậy, hiện ra trước mắt là một khoảng sân rộng, không có mái che, bàn được tập trung tại một chỗ, chỉ cần có khách, bàn sẽ được sắp xếp một cái nôi lớn, bất luận có bao nhiêu khách, bên cạnh cái bàn đều có một gã bán hàng chăm chú quan sát, mà ánh mắt của các khách hàng cũng đều tập trung trong cái nôi, đúng hơn phải nói là trừng mắt nhìn vào cái nôi, chỉ là, bọn họ sao lại làm như vậy?

"Tiên sinh, người tới ăn Trừng Nhân Thực sao?" Một gã phục vụ chạy tới.

Niệm Băng gật gù đầu nói: "Đây là lần đầu tiên ta tới, có thể giới thiệu một chút cho ta được không?"

Gã phục vụ mỉm cười nói: "Thật ra rất đơn giản, trong nôi của chúng ta có gia vị đặc thù, trải qua thời gian dài chế biến thành canh, lúc ăn cho thêm một chút nước nóng vào, sau đó lại cho vào đó gan, ruột, dạ dày, phổi, đậu phụ, rau cùng với một vài thứ xa hoa, tốt nhất là bào ngư, trong một nôi chỉ có một bào ngư. Chỉ cần ngai có thể gấp trùng, chúng ta sẽ lại cho thêm một con, sau đó tăng nhiệt độ dưới nôi, các tài liệu trong nôi theo nước sôi bốc lên, khách nhân mỗi người một ngăn tẻ được gấp mười lần, không thể dừng lại trong nước, gấp được cái gì ăn cái đó, chúng ta còn miễn phí bánh rán và canh. Nếu vận khí của ngài tốt, tự nhiên có thể ăn được thức ăn ngon. Vận khí không tốt, cũng có thể cả mười lần đều chỉ ăn được rau."

Niệm Bằng kinh ngạc nhìn gã phục vụ nói: "Đây quả thật rất mới lạ, đem cho ta một nồi đi, để ta thử xem." Được gã phục vụ dẫn vào, hắn đi tới một bàn trống ngồi xuống, trong chốc lát, phục vụ đem tới một cái bếp lửa, sau đó lại đem một cái nồi lớn đặt trên bếp, tăng nhiệt độ.

Canh trong nồi màu vàng, từng đợt hương khí tỏa vào mũi, qua mùi thơm, Niệm Bằng đoán được, gia vị trong nồi này tất có được liệu. Bây giờ Bằng Nguyệt thành đế quốc ưa chuộng thức ăn có được liệu sao?

Canh trong nồi dần dần bốc hơi lên, Niệm Bằng tay trái cầm lấy một cái bánh rán, cẩn thận nhìn các loại thức ăn nổi lên trong canh, canh rất nhiều nhưng thức ăn nổi lên lại khá ít. Nhiệt độ của bếp bên dưới không thấp, hèn gì phải ăn lộ thiên, nếu ở trong phòng, nhiều bếp như vậy, chỉ riêng vấn đề nhiệt độ cũng rất khó giải quyết. Trùng Nhân Thực, xem ra, chính mình cũng phải mở to hai mắt nhìn mới được.

Nếu nói tới nhân lực cùng khả năng chuẩn xác của tay, có lẽ vũ kỹ cao thủ cũng rất khó có thể trên cơ Niệm Bằng. Cổ tay vừa động, chiếc đĩa đã nhanh như chớp đảo qua, gấp lên một cái bảo ngư nhỏ duy nhất trong nồi, không để ý tới bộ dáng giật mình của gã phục vụ, Niệm Bằng thổi cho bảo ngư nguội bớt rồi cho vào trong miệng.

Hương vị không được ngon như trong tưởng tượng, nhưng cũng miễn cưỡng coi được, Niệm Bằng lập tức phán đoán, Trùng Nhân Thực này sở dĩ có thể có nhiều khách nhân, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là mới mẻ và độc đáo. Nếu nói về hương vị, cũng chỉ có thể tính là tạm được mà thôi. Được liệu trong canh không được tài liệu hấp thu, bởi vì đã được nấu từ trước đó, không chế hỏa hầu lại bình thường nên hương vị của bảo ngư đã có phần tan mất.

Khi Niệm Bằng gấp miếng bảo ngư thứ tám cho vào trong miệng là lúc sắc mặt gã phục vụ đã vô cùng khó coi. Không hổ là Trùng Nhân Thực, ánh mắt hắn đã sớm mở to nhưng vẫn không thể thấy rõ Niệm Bằng sao có thể nhanh như vậy tìm trong các nguyên liệu ra được bảo ngư trân quý. Phải biết rằng, mỗi lần hắn để vào một miếng bảo ngư, đều đã quấy, lật toàn bộ nguyên liệu, hơn nữa bảo ngư trong canh rất trơn, muốn gấp được tuyệt không dễ dàng, huống chi là trong nháy mắt gấp được.

May là hai lần cuối Niệm Bằng chỉ gấp một ít rau và một miếng thịt. Nếu không, Trùng Nhân Thực này của hắn sẽ biến thành Thập Bảo đại tiệc. Uống xong một chén canh, lại ăn một cái bánh rán, Niệm Bằng vừa lòng thở dài một hơi, nói với gã phục vụ vẫn đứng bên cạnh: "Hương vị của canh so với nguyên liệu trong đó còn ngon hơn, bản thân cũng là một món ăn, đáng tiếc ăn như vậy không thể không chế nhiệt độ, cho nên kém đi một chút. Ta cho các người một lời khuyên, trong canh này cho thêm ít gừng lát, chẳng những có thêm công hiệu khu hàn, hơn nữa hương vị cũng ngon hơn một chút." Nói xong, không để ý tới gã phục vụ ánh mắt kinh ngạc, đặt một ngân tệ lên trên bàn, đứng dậy rời khỏi.

Mặc dù Trùng Nhân Thực không mang tới cho Niệm Bằng nhiều kinh hỉ, nhưng các ăn mới mẻ này cũng khiến cho hắn có chút lĩnh ngộ.

Ra khỏi thành, Niệm Bằng hít một hơi thật sâu, so với không khí trong thành, không khí ngoài thành rõ ràng tuyệt hơn rất nhiều. Mặt trời tỏa ánh nắng trên không, lúc này đã gần giữa trưa, được ăn một bữa Trùng Nhân Thực khiến hắn bây giờ tinh thần rất tốt, mục tiêu là thủ đô Áo Lan đế quốc, xuất phát thôi.

Còn cách nội địa Áo Lan đế quốc không xa, Niệm Bằng đột nhiên cảm giác được một cỗ khí tức tức sát, khí tức vô cùng thâm hậu, cây cối chung quanh có vẻ vô cùng yên tĩnh, tựa hồ cả tiếng côn trùng cũng không tồn tại.

Dưới tình huống như thế nào mới có cảm giác này? Hắn trong lòng có chút căng thẳng, lập tức nghĩ tới đáp án. Quân đội, chỉ có khu vực phụ cận quân đội mới có thể phát sinh loại tình huống này, hơn nữa đây là hắn là khảo nghiệm huyết thiết của quân đội nên mới có thể phát ra sát khí mãnh liệt như vậy. Xem ra, biên giới của Áo Lan đế quốc và Bằng Nguyệt đế quốc cũng không thái bình như trong tưởng tượng!

Đang lúc hắn suy tư, thanh âm móng ngựa từ hướng trước mặt truyền tới, theo tiếng vó ngựa ngày càng rõ ràng, Niệm Bằng thấy một đám khói bốc lên trên đường, theo hướng đường lớn tiến đến. Đó là kỵ binh sao? Nghĩ tới từ kỵ binh này, Niệm Bằng không khỏi hồi tưởng lại tám năm trước, đó chính là lần đầu tiên mình cùng sư phụ tới Bằng Tuyết thành, Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn để lại trong lòng hắn ấn tượng vô cùng sâu sắc, nhất là a di bị hắn làm tướng là mẫu thân kia, bà thật sự là thiện lương, quả thật giống mẹ mẹ a!

Đám khói ngày càng gần, Niệm Băng nhìn qua, đó là một đội kỵ binh sắp hàng chỉnh tề, tổng cộng chỉ có mười người, xếp thành một hàng, trên người mặc áo giáp màu đen giống nhau. Mặc dù không phải trọng trang khải giáp, nhưng nhìn qua cũng có vài phần trầm trọng. Đang chạy rất nhanh nhưng vẫn xếp thành đường thẳng, đám kỵ sĩ tinh thần phấn chấn, đều không mang mũ giáp, đám khói kia đúng là từ bước chân chiến mã của họ mà xuất hiện. Mười người xếp thành một hàng, đám khói không có một chút tán loạn, thậm chí cả tư thế cưỡi ngựa của bọn họ cũng giống nhau như đúc, đây rõ ràng là một đội ngũ đã được huấn luyện lâu năm.

Niệm Băng đứng một bên, hẳn không muốn khiến cho mấy kỵ binh này hiểu lầm điều gì, từ khi rời khỏi Băng Tuyết thành, hẳn tự nói với bản thân, nên tận lực tránh mọi phiền toái, phiền toái ít hơn một chút, bản thân cũng càng nhanh hoàn thành được mục tiêu.

Người không khiêu khích người khác, người khác sẽ không khiêu khích người sao? Không nhất định.

‘Dừng.’ Kỵ sĩ cầm đầu đột nhiên hét lớn, mười con chiến mã móng trước đồng thời dậm xuống, dừng lại cách Niệm Băng không xa. Kỵ sĩ cầm đầu có mái tóc dài đỏ như lửa, thân hình so với Niệm Băng còn cao lớn hơn nhiều, bởi vì dừng ngựa gấp, áo giáp hẳn phát ra thanh âm keng keng, xoay mình ngựa, đi về phía Niệm Băng.

”Tiểu huynh đệ, còn bao xa nữa thì đến Băng Lan Thành ?” Kỵ sĩ khách khí hỏi.

Niệm Băng nói : ”Không xa nữa, cứ theo đường lớn, băng vào tốc độ của mọi người, ước chừng khoảng nửa tiếng nữa là có thể tới nơi”.

Kỵ sĩ thấy ánh mắt của Niệm Băng đột nhiên có chút nghi hoặc, ”Người là người từ bên kia mới tới à ? Người Băng Nguyệt đế quốc ?”

Niệm Băng lắc đầu, hẳn đương nhiên không thể khẳng định cách nói của đối phương, Băng Nguyệt đế quốc cũng không tồn tại người có màu tóc vàng, ”Không, tôi là người Hoa Dung đế quốc, nếu như không có việc gì, tôi phải tiếp tục đi rồi”.

Nghe thấy bốn chữ Hoa Dung đế quốc, kỵ sĩ biến sắc. ”Người của Hoa Dung đế quốc ? Vậy người không cần đi rồi, cùng chúng ta trở về Băng Lan Thành đi”.

Niệm Băng có chút sửng sốt, nói :”Tại sao ? ”.

Kỵ sĩ hừ lạnh một tiếng, nói: ”Ta là đội trưởng Áo Mực của Thiết Huyết kỵ sĩ đoàn, hiện tại Hoa Dung đế quốc đột nhiên cùng Kỳ Lỗ đế quốc liên hợp tập kích Áo Lan đế quốc. Người đột nhiên xuất hiện tại biên giới hai nước, lại là người của Hoa Dung đế quốc, phải theo chúng ta một chuyến, nếu điều tra ra người không quan hệ sẽ thả cho người rời đi.”

Niệm Băng nhíu mày nói: ”Nhưng ta cũng không biết chiến sự này. Nghe người nói vậy, tựa hồ thời gian khai chiến cũng không dài, ta ở Băng Nguyệt đế quốc, sao có thể biết được? Hơn nữa ta càng không phải gian tế như người tưởng tượng.”

47. Chương 46: Chiến Tranh Đích Khai Đoạn

Niệm Băng lạnh nhạt nói: ”Cùng với các người trở về? Các người muốn giam lỏng ta sao? Thực xin lỗi, ta còn có việc phải làm, nếu các người vẫn cố ý muốn dẫn ta đi, các người trước tiên hãy xem cái này đi.” Vừa nói, hẳn đưa cánh tay phải của mình ra, huy chương của ma pháp sư công hội xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Kỵ sĩ kia thấy Niệm Băng lấy ra huy chương không khỏi sửng sốt: ”Ma pháp sư? Người là một gã ma pháp sư?”

Niệm Băng nói: ”Nói đúng lắm, ta là ma pháp sư của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội. Ta nghĩ, tấm huy chương này đã có thể đại biểu hết thầy rồi chứ.”

Kỵ sĩ do dự một chút rồi lắc đầu nói: "Chúng ta rời đi để quốc được một thời gian rồi, ai biết huy chương của người từ đâu mà đến, mời đi theo chúng ta một chuyến, chúng ta cần phải xác nhận một chút về tính chân thật của miếng huy chương này rồi nói sau."

Niệm Băng trong mắt hiện lên vài phần lãnh ý: "Nói như vậy là các người vẫn muốn dẫn ta về Băng Lan thành phải không? Tôn nghiêm của ma pháp sư không thể để cho các người khinh nhờn như thế được. Thực xin lỗi, ta không thể trở về cùng với các người."

Kỵ sĩ nở nụ cười: "Ma pháp sư? Người cũng chỉ là một gã ma pháp sư của ma pháp sư công hội mà thôi, người nghĩ rằng thân phận của mình rất cao quý hay sao? Tại các đế quốc khác thì có lẽ đúng là như vậy nhưng tại Băng Nguyệt đế quốc, ma pháp sư công hội chỉ là một đám lệ thuộc mà thôi, trừ phi người có dấu hiệu của Băng thần tháp, nếu không cho dù là hội trưởng các người ở chỗ này cũng phải đi theo chúng ta một chuyến."

Nghe đến đó, Niệm Băng rút cuộc cũng hiểu được Long Trí lúc trước vì cái gì mà phải cùng với mình thỏa hiệp rồi, địa vị của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội thật sự là quá thấp. Một tên đội trưởng của kỵ sĩ đoàn cũng xem thường như vậy, cái này có thể thấy được đám quan lại quý tộc thế nào lại có thái độ tốt với công hội đây? Kỳ thật, tên kỵ sĩ kia cũng không có nhìn kỹ, nếu hắn nhận ra trong tay Niệm Băng chính là biểu tượng huy chương của trưởng lão thì hắn nhất định sẽ không kiêu ngạo như vậy. Thân phận trưởng lão đại biểu thực lực đã là ma đạo sĩ, hắn chỉ là một gã kiếm sư, cùng với ma đạo sĩ khiêu khích không phải là muốn tìm chết sao?

"Vũ nhục ma pháp sư chính là một hành vi đáng xấu hổ, các người sẽ phải trả giá." Lần đầu tiên, Niệm Băng đồng thời lấy ra Thần Lộ đao và Chính Dương đao. Theo chuôi đao, hai thanh tuyệt thế thần nhận muốn thể hiện ra chính là công hiệu thứ hai của nó. Cho nên, phải gọi bọn chúng là Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Tức và Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao mới đúng.

Kỵ sĩ hừ lạnh một tiếng, mặc dù mặc áo giáp nhưng tốc độ lại không chậm tí nào, trực tiếp hướng về Niệm Băng Chop tới.

Một hỏa cầu lớn bằng nắm tay theo Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao phát ra, hỏa pháo lóe lên nghênh đón bàn tay của kỵ sĩ kia Chop tới. Thuấn phát nhất giai ma pháp đối với Niệm Băng mà nói không có gì khó khăn, đối với kỵ sĩ này mà nói, nhất giai ma pháp căn bản không thể phá được phòng ngự của hắn. Nhưng là công kích của Niệm Băng lại đơn giản như vậy sao? Đáp án chính là không phải, thời điểm hỏa cầu xuất hiện, Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Tức đồng thời cũng huyền hóa ra một cái băng trùy, bởi vì hình dáng bên ngoài có điểm đặc biệt khiến cho khối băng trùy càng có lợi cho phi hành, khi hỏa cầu tiếp xúc với bàn tay của kỵ sĩ, trong nháy mắt băng trùy phi tới cùng với hỏa cầu đánh vào cùng một chỗ.

"Ầm - " nương theo tiếng nổ một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, vốn tên kỵ sĩ tưởng rằng nhất định thắng lợi đã mất đi cánh tay phải, đồng thời áo giáp trên người cũng trở thành tro bụi, băng cùng hỏa nổ mạnh khiến cho hắn lui lại vài bước, ngã người về phía sau, toàn thân không ngừng run rẩy.

Mấy ngày nay, Niệm Băng tiếp xúc nhiều nhất chính là võ sĩ, hắn một mực nghĩ, chính mình như thế nào mới có thể cùng với võ sĩ am hiểu cận chiến chống lại đây? Ma pháp quyền trực đương nhiên là lựa chọn tốt nhất nhưng là quyền trực cũng có hạn, có một ngày mình hết đi quyền trực để bảo vệ thì phải làm như thế nào? Cho nên hắn bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng, từ ngày bắt đầu rời đi Băng Tuyết thành, hắn đã nghĩ ra một biện pháp tốt nhất đó chính là phải lợi dụng nguyên vẹn băng hỏa đồng nguyên. Trụ cột của băng hỏa đồng nguyên chính là băng cùng hỏa bình hành, hai cái ma pháp thi triển ra phải có năng lượng ngang nhau thì mới có thể xuất ra hiệu quả bộc phát. Về điểm này Niệm Băng hiểu được rõ ràng cho nên vào lúc thi triển băng hỏa đồng nguyên ma pháp, làm sao để cân bằng uy lực của hai loại ma pháp là làm hắn đau đầu nhất. Từ sau khi cùng với Miêu Miêu tách ra, Niệm Băng đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện, ma pháp phải theo đuổi cao giai mới có thể phát ra uy lực cường đại sao? Không, cái này cũng không phải là tuyệt đối, chính mình có được đặc thù năng lực là băng hỏa đồng nguyên, nếu có thể dựa vào loại năng lực này lấy đề giai ma pháp phát huy ra, vậy nhất định sẽ xuất hiện hiệu quả đồng dạng.

Bắt đầu từ ngày đó, Niệm Băng không ngừng tiến hành thí nghiệm, thông qua thí nghiệm, hắn phát hiện đề giai ma pháp kết hợp băng hỏa đồng nguyên sinh ra hiệu quả so với cao giai ma pháp càng dễ dàng hơn nhiều, thực tế bây giờ đúng như hắn nghĩ, đồng thời sử dụng Thần Lộ đao và Chính Dương đao, chỉ cần

xuất ra một cái nhất giai ma pháp, trạng thái năng lượng của chúng cân bằng, đem hai cái nhất giai ma pháp này va chạm một chỗ có thể xuất ra uy lực của tam giai ma pháp bạo viêm thuật, loại oanh tạc này có lẽ đối với vũ kỹ cao thủ mà nói có lẽ không tính là cái gì, nhưng là đối phó với một gã kiếm sư lại có chút dư thừa, nhất là thời điểm đối thủ chủ quan khinh địch. Mà đáng sợ chính là, Niệm Băng sau khi nghiên cứu thành công, bắt đầu cân nhắc theo như lời Long Trí lúc trước về tính chất đặc biệt của băng hỏa đồng nguyên, tựa như chế biến thực vật thì phải đem tất cả hương vị của thực vật hoàn toàn phô bày ra, đồng dạng băng hỏa đồng nguyên ma pháp cũng phải đem đặc tính của băng và hỏa toàn bộ biểu hiện ra, chỉ có như vậy mới thật sự là uy lực chân chính của băng hỏa đồng nguyên.

Phụ thân của Miêu Miêu Hi Lạp Đức đồng dạng đã cấp cho Niệm Băng một đề nghị như vậy, làm cho hắn thức tỉnh. Niệm Băng không hề theo đuổi đại ma pháp mà là phát triển tiểu ma pháp, chỉ có từ nhỏ phát triển lên, sau khi có thể làm tiểu ma pháp hoàn toàn xuất ra uy lực của băng hỏa đồng nguyên thì đại ma pháp mới có thể bộc phát ra uy lực lớn hơn nữa. Cho nên mấy ngày nay hắn rất ít sử dụng băng hỏa đồng nguyên tiến hành tu luyện mà là phân biệt đơn độc tu luyện từng loại ma pháp, nhận thức đầy đủ tính chất đặc biệt của chúng nó.

Ngày đó, khi Niệm Băng nghiên cứu, người thứ nhất hi sinh chính là Như Ý. Khi đó vì che giấu thân phận của chính mình, Niệm Băng chỉ xuất ra băng ma pháp, nếu là trước kia, bạo phong tuyết của hắn mặc dù đồng dạng chấn thương Như Ý nhưng cũng tuyệt đối sẽ không phải là trí mạng, nhưng hôm đó lại không giống, bạo phong tuyết nguyên vẹn đem đặc tính của băng xuất ra, năng lực băng hệ cường đại, trực tiếp đem hàn độc đẩy vào cơ thể Như Ý suýt nữa lấy đi tính mạng của nàng.

Mà hôm nay là lần đầu tiên Niệm Băng thì nghiệm thành quả nghiên cứu nhất giai băng hỏa đồng nguyên của mình. Lực nổ mạnh hủy đi cánh tay của kỵ sĩ, trong nháy mắt, băng cùng hỏa hai loại năng lượng cực đoan dưới tinh thần lực cường hãn của Niệm Băng không chế đồng thời tiến vào thân thể của tên kỵ sĩ kia, bất luận là băng vào trước hỏa hay là hỏa vào trước băng, cái loại tư vị này nhất định sẽ không hề dễ chịu. Hai loại năng lượng cực đoan dung hợp cùng một chỗ so với đơn độc một loại còn muốn đáng sợ hơn nhiều, kỳ thật trong cơ thể tên đội trưởng đang bị băng độc cùng hỏa độc thẩm thấu, mặc dù chỉ là bùng nổ làm mất một cánh tay nhưng hắn cũng đã mất đi năng lực tái chiến, phát ra một kích này, Niệm Băng rốt cuộc cũng chính thức bước vào cánh cửa băng hỏa đồng nguyên.

Nhìn thấy đội trưởng của mình bị thương, chín tên kỵ sĩ còn lại đồng thời vọt tới, mặc dù bọn họ không có thực lực kiếm sư nhưng là vương bài kỵ sĩ của Băng Nguyệt đế quốc, là một trong các chiến sĩ của Thiết Huyết kỵ sĩ đoàn, bọn họ cũng có được băng lực của cao cấp chiến sĩ, nhất là khả năng phối hợp của bọn họ, trải qua nhiều năm huấn luyện và sống chết cùng nhau nên sớm đã ăn ý như một.

Chín chuỗi kiếm đồng thời hướng tới Niệm Băng công kích, mặc dù bọn họ không có đạt tới trình độ phóng thích đấu khí ra ngoài nhưng là chín tên cao cấp chiến sĩ đồng thời công kích hơn nữa chiến trận ăn ý, cho dù là một gã đại kiếm sư ở chỗ này trong khoảng thời gian ngắn tuyệt đối không thể làm gì được bọn họ.

Đáng tiếc, chín tên cao cấp chiến sĩ này gặp không phải là một gã võ sĩ, võ sĩ cùng võ sĩ trong lúc chiến đấu vĩnh viễn không thể so sánh với lúc ma pháp sư cùng võ sĩ chiến đấu.

Nhất giai ma pháp tiêu hao pháp lực đối với một gã đại ma pháp sư mà nói là phi thường nhỏ, đồng thời không cần phải ngâm xương ma pháp chú ngữ, chỗ tốt lớn nhất là có thể liên tiếp phát ra không ngừng, hơn mười hỏa cầu giống như pháo đạn liên phanh không ngừng thông qua Chính Dương đạo tăng phúc bay ra.

Hỏa hệ bảo thạch cao cấp nhất, cũng không phải vì Niệm Băng tiết kiệm ma pháp lực mà lúc hắn thi triển ma pháp sử dụng bảo thạch có thể làm cho tính ngưng tụ của ma pháp càng mạnh, uy lực công kích càng lớn hơn nữa.

Như là nhất giai hỏa cầu thuật trước kia không làm gì được gã kiếm sư, chúng nó cũng không làm gì được mấy gã cao cấp chiến sĩ này, nhưng mà nhất giai hỏa cầu thuật đi theo phía sau là một mảng lớn băng trụ, hết thấy đều trở nên bất động.

Niệm Băng chính là người đầu tiên làm được, hắn nắm giữ rõ ràng mỗi một cái biến hóa của hỏa cầu và băng trụ, nếu là một người không hiểu ma pháp sẽ cho rằng một gã đồng nguyên ma pháp sư sẽ tương đương với một gã băng hệ ma pháp sư đồng cấp và một gã hỏa hệ ma pháp sư đồng cấp, điều này tuyệt đối không chính xác.

Một gã băng hệ ma pháp sư gặp phải một gã hỏa hệ ma pháp sư, nếu bọn họ đều dùng đồng dạng một ma pháp lực phát ra một cái nhất giai ma pháp va chạm cùng một chỗ sẽ sinh ra hiệu quả gì?

Rất đơn giản, hai cái ma pháp bởi vì cực đoan mà triệt tiêu, mà đặc điểm lớn nhất của băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư là có thể làm cho loại tình huống này phát sinh biến hóa, dưới sự khống chế của tinh thần lực, dưới tình huống cảm thụ đầy đủ hai loại ma pháp do mình phát ra, hẳn hoàn toàn có thể sinh ra bất kỳ biến hóa gì, mà cái Niệm Băng muốn là bây giờ đúng là hủy diệt.

Hơn mười tiếng nổ vang lên, vô số khói bụi bốc lên, chiến mã đều kinh hoàng chạy sang một bên, không thể không thừa nhận, những chiến mã được huấn luyện này tố chất cực kỳ cao, mặc dù bị kinh hoàng nhưng chúng vẫn như trước không có chạy ra xa. Đáng tiếc chính là chủ nhân của chúng đã không còn khả năng cười chúng nữa, máu tươi chảy ra xung quanh hiện lên một bức tranh thảm thiết, chín tên cao cấp chiến sĩ, chín tên chiến sĩ của Thiết Huyết kỵ sĩ đoàn không còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Niệm Băng nhắm mắt lại, hẳn chưa bao giờ sợ hãi khi giết người, bắt đầu từ lần đầu tiên dùng băng hỏa ma pháp hủy diệt Liêu Tam đối với hắn mà nói chỉ là một quá trình phóng thích, nhưng mà tình cảnh trước mặt lại tràn ngập huyết tinh.

Mặc dù khi hắn đồng thời lấy ra hai thanh tuyệt thể thần nhận là lúc hắn nhất định không lưu lại người nào sống, nhưng bây giờ trái tim hắn vẫn còn cảm thấy có chút nặng nề.

Xoay người lại, đối mặt với khuôn mặt không biết là bởi vì tự thân đau đớn hay là bởi vì đồng bạn tử vong mà trở nên móp méo, hắn nhàn nhạt nói: "Hà tất phải bức ta làm chi? Người còn cho rằng ma pháp sư là phế vật không? Bây giờ người còn có thể xem thường Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội không?"

"Không, không, người....người là ác ma?"

Là một đội trưởng của kỵ sĩ đoàn, tố chất tâm lý hắn vốn không kém như vậy nhưng mà hết thảy phát sinh trước mặt làm hắn khó có thể giải thích được, hắn thậm chí cũng không rõ vừa rồi xảy ra cái gì, chín tên đồng bạn của mình đã mất đi tính mạng.

"Đúng vậy, ta là ác ma, đối với những người làm cho ta chán ghét mà nói, ta đúng là ác ma. Bọn họ đã chết, người là đội trưởng của bọn chúng, dưới địa ngục bọn chúng còn cần người tới dẫn đường, hẹn gặp lại." Vừa nói, hắn theo con đường lớn phương xa đi tới. Lúc này, có lẽ bởi vì là giữa trưa nên trong lúc đánh nhau, trên đường không có một ai đi qua.

Hỏa cầu màu đỏ cùng băng trùy màu lam từ trên trời giáng xuống, những tiếng nổ liên tiếp vang lên, kết thúc một cái tính mạng cuối cùng Niệm Băng cũng không có ý định dừng lại, bạo phong tuyết nâng thân thể hắn lên cao. Niệm Băng phát hiện, chính mình giết người ngày càng trở nên thuận tay, tựa hồ thân phận ma sát sư này dần dần xâm nhập vào tâm tình hắn.

Lần này nếu là làm ma pháp thí nghiệm, không thể nghi ngờ, hắn thu được thành công thật lớn, đối với những gì có khả năng uy hiếp chính mình hắn tuyệt đối sẽ không nường tay. Nhưng mà hắn lại hồn nhiên chẳng biết, bởi vì hành động của hắn lần này khiến cho Băng Nguyệt đế quốc chậm mấy ngày mới biết được tin tức chiến sự tiền phương, làm cho Áo Lan đế quốc tổn thất thảm trọng cho nên hai nước vốn có quan hệ ngoại giao tốt đẹp xuất hiện một vết rách thật sâu.

Bay ở giữa không trung, Niệm Băng cố gắng không hồi tưởng lại tình cảnh mình giết người, lần đầu tiên giết Liêu Tam, Liêu Tam tất cả đều bị mà pháp cắn nuốt, hắn cũng không có cảm thụ rõ ràng, nhưng vừa rồi tình cảnh huyết nhục văng ra như thế để lại cho hắn ấn tượng thật sâu, hắn cũng là một người bình thường, trước ngực cảm thấy vô cùng khó chịu, cố nén lại cảm giác ác tâm, đem ý niệm chuyển tới trên những ứng dụng của ma pháp.

Chân chính băng hỏa đồng nguyên sở dĩ có thể phát huy ra uy lực mạnh đến như vậy đương nhiên là bởi vì tính đặc thù của băng hỏa đồng nguyên, nhưng nếu không có hai thanh tuyệt thể thần nhận, không có Hỏa Diễm Chi Thần Đích Hào Bao và Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc thì không có khả năng phát huy uy lực lớn như vậy. Theo sự linh ngộ của mình về hỏa hệ ma pháp cùng băng hệ ma pháp thì uy lực chính thức của hai khối bảo thạch này dần được hiển lộ, đặc điểm lớn nhất của chúng là đồng dạng dưới tác dụng của một ma pháp lực thông qua chúng nó có thể xuất ra uy lực hoàn toàn bất đồng, loại tình huống này đối với ma pháp càng cao cấp càng thể hiện rõ ràng, mà hai khối bảo thạch này dường như có thể tự thân mình

hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí, trong đó chứa đựng năng lượng vô cùng vô tận, nhất là bây giờ làm cho chúng cùng thân đao kết hợp hoàn toàn, loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt.

*Hỏa Diễm Chi Thần Địch Hào Bao: tiếng rít gào của Hỏa Diễm Chi Thần

Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Túc: tiếng thở dài của Băng Tuyết Nữ Thần

Nếu như không có hai thanh thần nhận cực mạnh, chính mình dùng nhất giai băng hỏa đồng nguyên nhiều nhất cũng chỉ đạt tới năng lực tam giai sơ cấp, mà khi sử dụng hai thanh thần nhận, sau khi va chạm nổ mạnh cũng đã tiếp cận trình độ tứ giai. Đương nhiên, có thể giết chết một gã kiếm sư và chín tên cao cấp chiến sĩ dễ dàng như vậy còn có một nguyên nhân căn bản là đối phương khinh địch, dù sao băng hỏa đồng nguyên không phải bất kỳ kẻ nào cũng có khả năng giải thích.

Tự hỏi sự huyền bí ảo diệu của ma pháp, cảm giác nôn mửa khó chịu trong lòng Niệm Băng dần dần biến mất, từ lúc giết chết Liêu Tam hắc đã tự nói với chính mình, hủy diệt đối phương chính là biện pháp giải quyết đơn giản nhất, cho nên vừa rồi hắc không hề núng tay, thậm chí khi xuất ra ma pháp không có chút nào do dự, cừu hận trong lòng tựa hồ trong khi tàn sát phóng thích ra hết.

Đang phi hành về phía trước, Niệm Băng trong lòng đột nhiên cảm thấy căng thẳng, ngừng đầu tập trung ý thức nhìn về phía trước thì thấy ba gã ma pháp sư đang bay lơ lửng ở phía trước, trong tay cầm ma pháp trượng, thần sắc bất thiện nhìn về phía mình. Bọn họ phân biệt mặc ma pháp bào bất đồng thanh, hồng, lam, theo dấu hiệu trước ngực biểu hiện, ma pháp sư mặc thanh sắc ma pháp bào cùng chính mình giống nhau là một gã đại ma pháp sư, còn hai người còn lại chỉ là cao cấp ma pháp sư mà thôi. Trong lòng vô cùng bình tĩnh, Niệm Băng tin tưởng bằng ma pháp băng hỏa đồng nguyên của mình đối phó với ba gã ma pháp sư trước mặt sẽ không gặp khó khăn gì.

Lúc Niệm Băng còn cách ba gã ma pháp sư này khoảng mười trượng, hô hấp hắc không khỏi trở nên nặng nhọc, bởi vì hắc nhìn thấy quân doanh, quân doanh mệnh mông, ít nhất là có mười vạn đại quân ở phía trước. Bởi vì ba gã ma pháp sư này đứng ở một triền núi không cao nên hắc cũng không có phát hiện, lúc này hắc nhất thời nhớ tới lúc trước mình cảm nhận được liên miên sát khí, chẳng lẽ bọn họ là quân đội của Băng Nguyệt đế quốc sao? Không, không có khả năng, nơi này đã là địa phận của Áo Lan đế quốc, xem hình dáng của quân doanh, tựa hồ như là có ý định di chuyển, lúc trước kỵ sĩ kia từng nói qua, Hoa Dung đế quốc cùng Kỳ Lỗ đế quốc liên hợp công kích Áo Lan đế quốc. Xem ra quân đội đóng quân nơi này là muốn đi tiếp viện. Mục đích bọn họ ban đầu vốn là phòng bị Băng Nguyệt đế quốc.

"Dừng." Phong hệ ma pháp sư cầm đầu hướng Niệm Băng giơ ma pháp trượng lên, Niệm Băng không chế bạo phong tuyết dừng thân hình lại, cổ tình kinh ngạc nói: "ba vị đây là có việc gì?"

Nhìn thấy bạo phong tuyết dưới chân Niệm Băng ngưng mà không tiêu tan, phong hệ ma pháp sư trầm giọng nói: "Người là băng hệ ma pháp sư?"

Niệm Băng vuốt cằm nói: "Đúng vậy, tại hạ là người của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, chuẩn bị đi đến quý quốc, chẳng biết ba vị có chuyện gì?"

Phong hệ ma pháp sư nhíu mày nói: "Hiện tại quốc gia đang gặp địch, để trách gặp phải phiền toái không cần thiết, xin mời người đi theo chúng ta một chuyến, Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội có cái gì tốt, không phải sớm đã xuống dốc rồi sao? Xem bộ dáng của người đã là một cao cấp ma pháp sư, ở lại Băng Nguyệt đế quốc sẽ không có tiền đồ gì đâu."

Niệm Băng tâm niệm thay đổi thật nhanh, chính mình bây giờ nên làm như thế nào? Đi theo bọn họ hay là cự tuyệt đây, hoặc là như vừa rồi trực tiếp phát động công kích? Băng vào uy lực của băng hỏa đồng nguyên, chính mình có nắm chắc trước khi bọn họ ngấm xương chú ngữ mình đã dùng băng hỏa đồng nguyên đánh lên cơ thể bọn họ. Nhưng mà có lẽ bọn họ còn có ma pháp quyền trục phòng ngự trên người, một khi thời gian kéo dài, đối với chính mình sẽ phi thường bất lợi, dù sao trước mặt chính là mười vạn đại quân a! Chỉ cần mỗi người nhổ một ngụm nước miếng cũng đủ dìm mình chết rồi. Sư phụ từng nói qua, bất luận là tại quốc gia nào, chỉ cần số lượng quân đội vượt qua một vạn thì sẽ có cường giả tồn tại. Nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt hắc càng trở nên thân mật hơn: "Ba vị ma pháp sư, xin hỏi, ta và các người hồi quân doanh để làm gì vậy?"

Phong hệ ma pháp sư nói: "Đừng lo, chúng ta sẽ không làm khó dễ người, đợi cho đại quân lên đường tự nhiên sẽ thả người đi, đương nhiên trước tiên người phải xuất ra huy chương của ma pháp sư công hội bốn quốc mới được."

Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ, với trình độ thi triển bạo phong tuyết của chính mình, đối phương hẳn sẽ không làm gì được mình. Trong lúc hần còn đang nghĩ ngợi, trong quân đội của Áo Lan đế quốc xuất hiện mười mấy tên ma pháp sư, trong đó phong hệ ma pháp sư chiếm đại đa số, rõ ràng bọn họ đều thi triển tứ giai ma pháp phong tường thuật, có thể trong một thời gian ngắn bảo trì phi hành. Chạy, thôi quên đi, nhiều ma pháp sư như vậy chạy không phải là muốn chết sao. Nghĩ tới đây, Niệm Băng hướng tới vị phong hệ ma pháp sư trước mặt gật đầu một cách hữu hảo nói: "Được rồi, ta nhất định sẽ phối hợp."

Ba gã ma pháp sư dẫn Niệm Băng dừng ở trên sườn núi lúc trước, Niệm Băng xuất ra ma pháp huy chương của chính mình. Tuy nhiên, lúc này đây hần xuất ra chính là cao cấp ma pháp sư huy chương, trước khi rời đi Băng Nguyệt thành vài ngày, Long Trí từng nói qua cho hần, ở bên trong quốc nội Băng Nguyệt đế quốc, nhân tiện xuất ra trường lão huy chương thì có thể nhận được ít nhiều sự tôn kính, làm việc càng thêm tiện lợi, còn một khi hần ly khai khỏi Băng Nguyệt đế quốc thì nên xuất ra một huy chương cao cấp ma pháp sư, dù sao Niệm Băng tuổi còn rất trẻ, thân phận cao cấp ma pháp sư mới có thể không dễ dàng gây cho người khác sự chú ý. Long Trí nói cho hần, bây giờ trên mặt ngoài, mặt dù các đại đế quốc đều có thể bảo trì bình tĩnh nhưng kỳ thật, không có một đế quốc nào không có ý nghĩ đem các đế quốc khác thôn tính, cho dù là Băng Nguyệt đế quốc có quan hệ tốt với Áo Lan đế quốc cũng có ý nghĩ này, cho nên nhất định không được tham gia vào cái loại đấu tranh chính trị này, tốt nhất là nên tận lực tránh xa, chiến tranh sớm muộn cũng sẽ phát sinh.

Bây giờ, chiến tranh thật sự đã xảy ra, năm đại đế quốc trên đại lục, theo thực lực mà xem thì Hoa Dung và Áo Lan đế quốc là cường đại nhất, còn Băng Nguyệt đế quốc bởi vì có thần hàng sư Băng Tuyết Nữ Thần tế tự tồn tại nên địa vị phi thường cao, quốc gia nào nếu muốn tấn công bọn họ đều cũng phải lo lắng đến thần hàng thuật đáng sợ. Chỉ có duy nhất Hoa Dung đế quốc là khác bốn đế quốc còn lại, có thể đối đầu với Băng Tuyết Nữ Thần tế tự, bởi vì bọn họ sở hữu hỏa hệ ma pháp sư quân đoàn cường đại và có ba hỏa hệ ma đạo sư cùng với số lượng lớn ma đạo sĩ và đại ma pháp sư, tính tổng thể thực lực không hề có chút nào thua kém Băng Thần tháp. Niệm Băng đối với quân lực của Hoa Dung đế quốc vô cùng tinh tường vì khi còn bé đã từng nghe cha nói qua, Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn của Hoa Dung đế quốc là kỵ sĩ đoàn đệ nhất đại lục, cũng là kỵ sĩ đoàn duy nhất kết hợp giữa ma pháp và kỵ binh, không biết bọn họ có tham dự cuộc chiến này hay không, hơn nữa kết hợp với thực lực của Kỳ Lỗ đế quốc, không phải là việc mà Áo Lan có khả năng ngăn cản.

Chiến tranh là cái gì? Niệm Băng cũng không minh bạch lắm. Nhưng là hần biết kế hoạch ban đầu của mình phải có sự thay đổi, địa phương có chiến tranh đối với chính mình cũng không có lợi.

Phong hệ ma pháp sư sau khi xác nhận huy chương công hội của Niệm Băng hướng hần gật gật đầu, mỉm cười nói: "Quả nhiên là người của Băng Nguyệt đế quốc, xem huy chương của người có lẽ không phải là người của Băng Thần tháp."

Niệm Băng than nhẹ một tiếng nói: "Ta tên là Niệm Băng, là người của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, có lẽ ngài cũng biết, tình huống của công hội chúng ta không được tốt lắm, ta lần này cũng là nhận ủy thác của người ta đến quý quốc đưa một phong thư. Đây là làm sao vậy? Tại sao quý quốc lại điều động binh lực lớn đến như vậy?" Điều này hiển nhiên là hần cố ý hỏi nhưng đây cũng là chỗ thông minh của hần.

Phong hệ ma pháp sư mỉm cười nói: "Hội trưởng chúng ta cùng với Long hội trưởng của quý hội đã từng có duyên gặp mặt, tình cảnh của công hội quý quốc hiện tại chúng ta cũng rất đồng tình. Có Băng Thần tháp tồn tại như vậy thì cuộc sống của ma pháp sư công hội sẽ không có cái gì tốt cả. Nghe nói, tình huống của quý hội hiện tại thật phần không ổn a! Tựa hồ cả khoản tiền đặc thù của hoàng thất cũng không còn được nhận nữa."

Niệm Băng gật gật đầu nói: "Tình huống quả thật không được tốt cho lắm bởi vì có nhiều nguyên nhân làm cho công hội đang dần xuống dốc, chuyện này chúng ta cũng không có biện pháp. Không có sự chu cấp của một quốc gia, tổ chức mà pháp sư công hội chúng ta tư nguyên tiêu hao lớn như vậy căn bản là không có cơ hội để mà phát triển. Vì chuyện này hội trưởng chúng ta trở nên rất buồn bực."

Phong hệ ma pháp sư bên cạnh thân người không cao, nhìn qua khoảng bốn, năm mươi tuổi, trên người có một tầng thanh quang nhàn nhạt lưu chuyển, dung mạo bình thường nhưng ánh mắt hắt lại phi thường lợi hại, hắt nhìn Niệm Băng nói: "Ta gọi là Tang Giới, thay vì ngồi chịu chết liệu các ngươi có nghĩ đến thay đổi một chút tình hình không? Hoàng thất Băng Nguyệt đế quốc luôn luôn nhờ vả vào Băng Thần tháp, căn bản sẽ không trọng thị các ngươi, bây giờ sẽ không, sau này cũng sẽ không. Nếu Long hội trưởng nguyện ý, ta nghĩ Áo Lan đế quốc ma pháp sư công hội chúng ta vô cùng nguyện ý tiếp nạp các ngươi, Áo Lan đế quốc chúng ta phong hệ pháp sư là chính mà hội trưởng của quý hội lại là phong hệ ma đạo sư, có thể cùng Long hội trưởng là cộng sự là một sự vinh hạnh phi thường của chúng ta."

Niệm Băng nở nụ cười, mặc dù Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội đang dần dần suy sụp nhưng dù sao vẫn còn có được hơn trăm tên ma pháp sư, lại có Long Trí là một ma pháp sư cao thủ như vậy, các công hội khác nhân cơ hội chiêu lãm cũng là bình thường: "Tang Giới đại ma pháp sư, điều này có lẽ rất khó, ngài cũng biết, quý quốc luôn luôn cùng đế quốc chúng ta giao hảo, nếu như toàn thể công hội chúng ta bỏ đi có lẽ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến quan hệ hai nước."

Tang Giới lạnh nhạt cười nói: "Điều này không cần người quan tâm đâu, chỉ hy vọng sau khi người trở về có thể hướng Long Trí đề cập về việc này một chút, chỉ cần hắt nguyện ý, chúng ta tự nhiên có biện pháp."

Nhìn thấy nụ cười âm hiểm của đối phương, Niệm Băng càng phát giác được mối quan hệ giữa các quốc gia quả thực vi diệu. Nhưng mà đề nghị này của hắn có lẽ rất khó mà thành công. Long Trí nếu muốn rời khỏi Băng Nguyệt đế quốc thì tại sao vẫn còn đợi cho đến ngày hôm nay."

Ánh mắt Tang Giới chuyển hướng rất nhanh sang đại quân Áo Lan đang chuẩn bị lên đường, "Đại lục lại không yên ổn nữa rồi, Hoa Dung đế quốc cùng Kỳ Lỗ đế quốc liên hợp phát động công kích vào chúng ta, không biết bọn họ nghĩ như thế nào, chẳng lẽ Hoa Dung không sợ Lăng Mộc đế quốc lợi dụng chúng ta bắt hòa đánh lên sao?"

"Có chiến tranh sao?" Niệm Băng kinh ngạc nói: "Các ngươi là chuẩn bị ra chiến trường à?"

Tang Giới gật đầu nói: "Chúng ta đã cho kỵ sĩ canh phòng nơi đây đến Băng Nguyệt đế quốc các ngươi báo tin, bây giờ cả Áo Lan đế quốc đều tập trung lực lượng ra chiến trường, may mắn là Hoa Dung đế quốc không có phái ra Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ của bọn họ, nhưng nghe nói bây giờ tại biên giới nước ta đã có hơn mười tòa thành thị bị vây hãm. Tình huống cụ thể còn phải chờ tin tức từ tiền tuyến báo về mới có thể biết được."

Niệm Băng tò mò nói: "Lần này có bao nhiêu quân tham gia chiến tranh?"

Tang Giới nói: "Số lượng không ít, Hoa Dung, Kỳ Lỗ hai nước liên quân cộng lại cũng bốn mươi vạn, binh lực phân ra làm ba đường thẳng tiến đến cảnh nội nước ta, nếu không phải vì nguyên nhân địch nhân vô cùng cường đại chúng ta đã không cần điều động cả quân đội đóng ở nơi đây trở về. Hoa Dung đế quốc luôn luôn cùng Kỳ Lỗ đế quốc giao hảo, cùng với Băng Nguyệt đế quốc và Lăng Mộc đế quốc là tử địch, thật không hiểu rõ bọn họ vì cái gì mà không chọn Lăng Mộc đế quốc mà chọn nước ta."

Niệm Băng cúi đầu nói: "Đối với chiến tranh ta một chút cũng không hiểu, nhưng mà ta tin tưởng rằng kẻ xâm lược tất nhiên sẽ thất bại thôi."

Tang Giới quay đầu lại nhìn Niệm Băng liếc mắt, hắt phát hiện người trẻ tuổi anh tuấn này nhìn có vẻ rất hiền lành chân thật, không khỏi xuất hiện vài phần hảo cảm, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, Băng Nguyệt đế quốc các ngươi tuyệt sẽ không đứng nhìn Hoa Dung và Kỳ Lỗ diệt nước ta đâu. Nếu như chúng ta bị hai đế quốc kia thôn tính thì sẽ không gì hay ho cho các ngươi. Lăng Mộc đế quốc am hiểu phòng thủ mà không am hiểu tiến công, bọn họ cũng không thể chính thức uy hiếp đến Hoa Dung và Kỳ Lỗ mà Băng thần tháp của đế quốc các ngươi cùng với Hỏa Diễm tông của Hoa Dung đế quốc có cừu hận sâu đậm. Hỏa Diễm tông địa vị tại Hoa Dung đế quốc cùng hoàng thất là tương đương. Không có Áo Lan đế quốc cùng Lăng Mộc đế quốc án ngữ tại trung ương có lẽ Hoa Dung cùng Băng Nguyệt hai nước sớm đã đánh nhau sống chết rồi."

Nghe được Hỏa Diễm tông ba chữ, Niệm Băng không khỏi rung mình một cái, hắt không có nói nữa, nhìn về phía quân đội đang chuẩn bị rời đi.

Mười vạn đại quân trùng trùng điệp điệp theo con đường lớn ly khai, trên con đường lớn hình thành một lộ tuyến uốn lượn khúc chiết, kỵ binh đi trước, trọng kỵ binh cùng khinh kỵ binh quân đoàn đồng thời khởi

hành theo sau, vốn một khu vực đông đúc đã trở nên trống trải.

Tang Giới từ trong lòng lấy ra một khóa thanh sắc Toàn Phong đưa cho Niệm Băng nói: "Đợi cho sau khi chấm dứt chiến tranh, cho dù Long hội trưởng các người không nguyện ý gia nhập công hội chúng ta, người vẫn có thể cầm cái này đến tìm ta, ta sẽ an bài cho người. Tốt lắm, chúng ta cũng phải ly khai. À, được rồi, nếu như người muốn đi đến thủ đô thì trước tiên hãy đi đến một vùng cách không xa Ô Lan thành đi. Nếu như việc đưa lá thư này không phải là cấp bách lắm, tốt nhất trong khoảng thời gian ngắn cũng không cần đi đến thủ đô. Bây giờ chiến tranh khốc liệt, phụ cận thủ đô đề phòng phi thường nghiêm ngặt, người là một ma pháp sư đến từ ngoại quốc, đến nơi này có lẽ sẽ không được hoan nghênh cho nên ta đề nghị chính là trước tiên đến Lan Mộng thành cách Ô Lan thành không xa chờ đợi một đoạn thời gian đi. Tốt nhất là đợi cho sau khi chiến sự chấm dứt hãy lên đường, bởi vì tại Lan Mộng thành, nơi đây có thể nói là thiên đường của Áo Lan đế quốc chúng ta, có chiến sĩ học phủ và ma pháp học viện cao cấp nhất, nếu rảnh thì người có thể đi xem. Được rồi, sau này còn gặp lại. Cơn gió vĩ đại! Đem sự tự do của các người cho ta mượn, mang theo những làn gió tự do trong thiên địa, làm cho cánh tay chúng ta xuất hiện đôi cánh bay lượn, rời xa hết thủy tiếng ồn, rời xa hết thủy phiền não đi."

Trong lúc ngâm xướng những đoạn chú ngữ, chuỗi ma pháp trường của hắn tản mát ra màu xanh quang mang mãnh liệt chẳng những bao vây lấy thân thể của chính hắn mà còn bao phủ hai gã phong hệ ma pháp sư khác.

Dưới tác dụng của thánh quang, tốc độ của bọn họ chợt gia tăng, từ triền núi bay xuống thật sự là giống như là đôi cánh của gió nhẹ nhàng hướng đến bộ đội ở phương xa mà đi tới.

Gặp phải loại tình huống này, Niệm Băng không khỏi than thầm trong lòng, trình độ ma pháp của Tang Giới so với hắn tưởng tượng còn muốn cao hơn rất nhiều, Phong Dục thuật này mặc dù chỉ là sáu cấp phụ trợ ma pháp nhưng đồng thời thi triển ở trên ba người, tổn hao ma lực không phải là như cấp sáu bình thường. Xem bộ dáng của hắn có lẽ rất nhanh sẽ tiến vào cảnh giới ma đạo sĩ. Đề nghị của hắn đúng là có thiện ý, mặc dù có hơi lợi dụng chính mình, dựa theo hắn nói bây giờ quả thật không phải là thời cơ để đi đến thủ đô Áo Lan đế quốc.

48. Chương 47: Lan Mộng Học Viện

Nghĩ tới đây, Niệm Băng mua một cái bản đồ chi tiết, hắn thi triển bạo phong tuyệt hướng phía dưới triền núi mà đi. Đoạn đường từ Băng Lan thành đến Lan Mộng thành người rất thưa thớt, Niệm Băng lần này có bản đồ nhưng cũng không có đi đường lớn mà chuyên tìm đường tắt đi tới, hắn thử thi triển bạo phong tuyệt phi hành trong thời gian dài nhưng là bạo phong tuyệt dù sao cũng không phải là phong hệ ma pháp, hắn dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể phi hành trong một thời thần mà thôi. Cho dù là như thế, phi hành trong một thời thần đã giúp hắn vượt qua hai ngày lộ trình. Niệm Băng phát hiện đây thực sự là một phương pháp tốt để tu luyện, đối với việc giúp ma pháp lực chính mình tăng lên có chỗ tốt không nhỏ. Đơn giản là không dùng chân đi bộ, luôn luôn dùng bạo phong tuyệt mà phi hành, mỗi khi ma pháp lực không đủ thì kiếm một chỗ yên tĩnh, dùng ma pháp quyền trực phòng ngự, một khi ma pháp lực khôi phục lại tiếp tục đi tới.

Bằng vào tốc độ của bạo phong tuyệt, ba ngày sau hắn đã đạt được mục đích hiện tại - Lan Mộng thành.

Có lẽ bởi vì nơi này là hậu phương của Áo Lan đế quốc nên cũng không có phòng ngự nhiều lắm, tường thành cũng chỉ cao hơn mười thước cùng với cấp bậc phòng ngự của Băng Lan thành căn bản là không thể so sánh với, Cửa thành mở rộng, người đi đường qua lại không nhiều lắm mà cửa thành cũng chỉ có bốn gã binh lính Áo Lan đế quốc thủ vệ.

Người Áo Lan đế quốc cùng với Băng Nguyệt đế quốc cũng không có khác nhau quá lớn, chỉ là nhìn tương đối thấp bé hơn một ít, màu tóc chủ yếu là lam, tử, hắc ba màu, người Áo Lan có tóc màu lam cùng với người Băng Nguyệt đế quốc không có gì khác nhau còn như người tóc vàng lại cực kỳ hiếm thấy. Niệm Băng đi nhanh đến Lan Mộng thành, quyết định ở chỗ này cho đến khi chiến tranh chấm dứt, trước đó phải tìm một lữ điểm tốt mới được.

Đang mien man suy nghĩ Niệm Băng đã đi đến trước cửa thành Lan Mộng, vệ binh cũng không có bởi vì màu tóc vàng của hắn mà làm khó dễ, không liếc nhìn hắn một cái đã cho hắn đi qua. Vừa đi vào Lan Mộng thành, nhất thời một loại cảm giác đặc thù xuất hiện, cả tòa thành thị tựa hồ đều bị một cỗ khí tức nhu hòa bao phủ. Thời gian đã đến giữa trưa, người trên phố không nhiều lắm nhưng từ trên vẻ mặt của bọn họ đều có thể gặp được nụ cười an dật và thỏa mãn.

"Tiểu huynh đệ là đến báo danh phải không?" Niệm Băng chính là đang đi đến ngã tư đường tìm kiếm một lữ quán, đột nhiên một âm thanh vang lên ở sau lưng, quay đầu nhìn lại thì thấy một gã trung niên khoảng ba mươi tuổi đang nhìn chính mình. Vóc người nhỏ gầy, nụ cười trên mặt xem ra có chút tục tĩu, không đợi Niệm Băng mở miệng, hắn đã chủ động tiến lên nói: "Xem bộ dáng của người nhất định là người từ bên ngoài đến rồi, khẳng định là đến Lan Mộng thành chúng ta cầu học, người muốn học cái gì? Học vũ kỹ sao? Thứ này rất là phổ biến, khi người gia nhập quân đội, chiến tranh chính là vô tình, không bằng học một chút vũ kỹ phòng thân người mới có thể sống sót được a!"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đến Lan Mộng thành nhất định là phải cầu học sao?"

Tên trung niên sững sốt một chút nói: "Chẳng lẽ người không phải là đến cầu học sao? Người trẻ tuổi như người từ bên ngoài đến Lan Mộng thành ngoại trừ cầu học ra ta thật không nghĩ ra được lý do nào khác. Lan Mộng thành được xưng là học viện chi thành không phải tự nhiên được gọi như vậy, các loại nghề nghiệp đều được dạy tại học viện chúng ta, là học viện tổng hợp duy nhất trên đại lục, là học viện lớn nhất trên toàn đại lục. Mặc dù học phí có cao một chút nhưng đến nơi này có thể học được những tri thức cần thiết, người tuổi còn trẻ tốt nhất học thêm một chút nếu không sau này đi vào xã hội muốn học tập thêm thì rất khó khăn đấy."

Bốn chữ học viện chi thành khiến cho Niệm Băng cảm thấy hứng thú: "Vậy người nói xem, đến học viện tổng hợp này có thể học được cái gì đây?"

Tên trung niên chà xát hai tay, từ trong ánh mắt toát ra thần sắc "câu" được mục tiêu, mặc dù chỉ là chột lóe lên nhưng Niệm Băng vẫn phát hiện được: "Tiểu huynh đệ, địa phương nổi danh nhất Lan Mộng thành chúng ta chính là Lan Mộng học viện, cũng là tổng hợp học viện lúc này ta đã nói với người. Ở nơi này có hơn mười hệ nghề nghiệp thông dụng nhất bây giờ, mỗi một ngành đều có lực lượng giáo viên rất giỏi, căn cứ vào mỗi nghề nghiệp bất đồng thì học phí cũng có sự khác nhau. Hơn nữa cũng không phải có tiền là có thể vào mà phải thông qua một cuộc kiểm tra, nếu có thể đạt được chứng chỉ tốt nghiệp của Lan Mộng học viện, sau này người đi đến nơi nào của đại lục đều có thể tìm được công việc thích hợp cho mình. Đương nhiên cuộc thi kiểm tra để tiến vào học viện có chút khó khăn, nếu như người không có thông qua được kiểm tra thì cũng đừng lo, Lan Mộng thành chúng ta còn có rất nhiều học viện nhỏ khác, các loại nghề nghiệp cũng rất rộng, tuyệt không hề kém so với Lan Mộng học viện, hơn nữa học phí cũng thấp hơn, có thời điểm các sư phụ của Lan Mộng học viện cũng sẽ đến các học viện trên dạy một vài khóa học. Thế nào, người cảm thấy có hứng thú với loại nghề nghiệp nào?"

Nghe đến đó, Niệm Băng không khỏi nhớ tới chính mình vừa đến Băng Tuyết thành Tuyết Tinh đã hỏi mình có tốt nghiệp trường học trừu nghệ nào không, nói: "Lan Mộng học viện này có trừu nghệ hệ hay không?"

"Trừu nghệ?" Tên trung niên nghe đến hai chữ đó cũng không khỏi sững sốt một chút, hắn như thể nào cũng nhìn không ra vị thanh niên anh tuấn cao lớn trước mặt này lại muốn học cái nghề nghiệp luôn luôn đứng ở tầng dưới chót của đại lục là trừu sư. Nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh, sau một sát na ngay người đã vội vàng cười nói: "Đương nhiên, đương nhiên là có, trừu sư cũng là một nghề nghiệp phổ biến mà. Người muốn học trừu nghệ sao? Không thành vấn đề, tại học viện chi thành chúng ta, không có cái gì là chúng ta không dạy. Thế nào tiểu huynh đệ, có cần ta giúp người một chút không? cho dù là Lan Mộng học viện hay là các học viện nhỏ bình thường ta đều có quan hệ rất tốt."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Vậy phiền ngài dẫn ta đến Lan Mộng học viện đi."

Tên trung niên hắc hắc cười nói: "Việc này rất đơn giản, cái này đơn giản chỉ là một ngành học bình thường, học phí của trừu sư hệ tương đối thấp một chút. Chỉ cần người có thể thông qua cuộc thi, nếu thành tích phi thường ưu tú thì có thể nhận được đãi ngộ và miễn học phí. Tuy nhiên, tiền phí để dẫn đi" Nói tới đây, hắn chà xát hai bàn tay.

Lúc tên này bắt đầu giảng giải cho mình về học viện thì Niệm Băng đã biết người này muốn làm cái gì. Chỉ

có điều hần vừa mới tới nơi này, đối với mọi thứ đều xa lạ, nghe hần giảng giải đối với chính mình cũng có lợi, lúc này thấy đối phương lộ ra bộ mặt thật của mình, không khỏi mỉm cười nói: "Tiền phí dẫn đi, chỉ cần ngài có thể để cho ta tham dự cuộc thi vậy là đủ rồi. Chì là Lan Mộng học viện này lúc nào cũng chiêu sinh sao? Chẳng lẽ không có quy định đặc thù nào sao?"

Tên trung niên nói: "Đương nhiên không có, Lan Mộng học viện thực sự rất đặc thù, bất luận là hệ nào, tùy thời đều có thể tiến hành kiểm tra, chỉ cần thông quan kiểm tra thì các hệ đạo sư sẽ cho người tiến vào niên cấp tương ứng mà học tập, trù nghệ hệ hình như chia làm năm niên cấp. Nhưng mà có một chút ta phải nhắc nhở người, khảo thí nhập học Lan Mộng học viện thì tại nghề nghiệp đó người phải có trụ cột nhất định mới được nếu không rất khó thông qua cuộc thi. Về tiền phí dẫn đi, lấy của người một kim tệ là được rồi. Giá thể này là tiện nghi cho người rồi đấy, có ta dẫn đến, người hôm nay có thể tham dự được cuộc thi ngay, thế nào?"

"Một kim tệ? Người muốn đi cướp sao." Niệm Băng tức giận nói. Hần mua sắm một bộ trù cụ ở Thiên Tuyền Hiên cũng chỉ là một kim tệ mà thôi, tên trung niên này ăn cũng thật quá lớn đấy.

Tên trung niên hắc hắc cười nói: "Tiền phí này ta thu thực sự là hợp lý a, tuyệt đối là đúng giá, nếu không có ta dẫn đến thì người cần phải chờ đủ mười người thì mới có thể tiến hành kiểm tra. Mỗi một ngày chậm trễ, người không phải là mất đi thật nhiều thứ để học sao? Tốt lắm, như vậy đi, hôm nay ta đến cửa thành đã gặp người coi như là có duyên phận, giảm cho người chỉ lấy tám ngàn tệ, vậy là tiện nghi rồi đấy."

Niệm Băng nở nụ cười: "Tiện nghi? Tám ngàn tệ đối với một ít đệ tử nhà giàu mà nói có lẽ không tính là cái gì. Nhưng mà ngài nhìn ta xem, có giống đệ tử nhà giàu hay không? Hơn nữa, đệ tử nhà giàu cũng không có đi học trù nghệ đâu. Một ngàn tệ là giá mà ta có thể trả, nếu không được thì ta đành phải chờ đủ mười người thôi."

"Một ngàn tệ? Tiểu tử, người quá keo kiệt đi." Vừa nghe Niệm Băng chỉ có thể xuất ra ít tiền như vậy, thái độ của tên trung niên ngay lập tức thay đổi, vốn là tiểu huynh đệ đã trực tiếp đổi thành tiểu tử.

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Người chỉ có thay ta nói vài câu mà thôi, chỉ là báo danh nhân tiện kiếm được một ngàn tệ đã không ít rồi. Nếu người không muốn, quên đi, ta tự mình đi tìm."

Tên trung niên liếc mắt một cái, trên mặt toát ra một tia khinh thường: "Hảo, một ngàn tệ thì một ngàn tệ, nhưng mà ta nói trước, ta chỉ phụ trách đem người tới nơi đó, nếu khảo hạch người không qua được hoặc là không có tiền đóng học phí thì ta cũng không có xen vào, tiền cũng sẽ không trả lại cho người. Đi thôi, đi theo ta." Nói xong, tên trung niên thuận hướng ngã tư đường trong thành đi đến.

Niệm Băng thật sự để ý đến tiền như vậy sao? Đương nhiên không phải, hần chỉ là muốn tiền mình tiêu xài có ích mà thôi. Trường học trù nghệ, cũng được, nếu ở chỗ này học tập chẳng những có thể không phải đi tìm chỗ ở mà còn có thể tìm một số trù sư cao thủ tiến hành giao lưu. Buổi tối thì dùng để tu luyện ma pháp, quả thật là lựa chọn tốt nhất. Nghĩ tới đây, hần không khỏi cảm thấy may mắn khi đi tới tòa thành thị này, bây giờ chỉ là hi vọng Lan Mộng học viện kia quả thật giống như là tên trung niên kia nói, đúng với cái danh hiệu học viện đệ nhất đại lục mới tốt.

Có lẽ là bởi vì Niệm Băng trả tiền quá ít, tên trung niên cũng chẳng muốn cũng hần tốn nhiều lời lẽ nữa, dẫn hần qua bảy tám khúc quanh hướng sâu bên trong Lan Mộng thành đi đến. Trong lúc đi tới, Niệm Băng quan sát hoàn cảnh xung quanh, rất nhanh hần phát hiện tên trung niên này mặc dù tham lam một tí nhưng cũng không có nói hoang. Dọc theo đường đi, hần đã thấy không dưới mười học viện, mặc dù nhìn qua đều không lớn nhưng quả thật có tất cả các loại nghề nghiệp, kể cả chú tào, ma pháp, vũ kỹ, chính trị, cắt may, buôn bán .v.v.. Xung quanh mấy cái học viện này cũng có thể so sánh với khu vực phồn hoa của Lan Mộng thành, có thể thường xuyên gặp những người trẻ tuổi quần áo giống nhau đi lại trên đường, dấu hiệu trên đồng phục xác nhận tên của học viện họ đang học.

Từ thành Bắc đi đến thành Tây, tên trung niên rốt cục cũng ngừng lại: "Đến rồi, đúng là nơi này." Niệm Băng theo hướng ngón tay hần chỉ nhìn lại, cũng không có gặp cái gì bằng hiệu học viện, đó là một lữ quán bình thường, bên ngoài cửa không hề có lấy một người.

"Nơi này? Người không có lầm đấy chứ, đây mà là học viện sao?" Niệm Băng có chút bất mãn nói.

Tên trung niên hừ một tiếng, tức giận nói: "Đồ dân, ai nói phải mang người trực tiếp đến học viện, không trải qua khảo hạch người có đến học viện cũng vô dụng, lữ quán này chính là nơi khảo hạch của trù nghệ hệ Lan Mộng học viện. Đi vào thôi, trả tiền cho ta trước, nhân tiện ta mang người tiến vào tham gia khảo hạch."

Niệm Băng móc ra một ngân tệ ném cho tên trung niên,

tên trung niên đem đồng ngân tệ có chút bất mãn bỏ vào lồng ngực, "Đi theo ta." Bỏ lại một câu không lạnh cũng không nóng rồi hướng về phía lữ quán đi đến.

Tiến vào lữ quán, nơi này so với tưởng tượng của Niệm Băng còn náo nhiệt hơn, đại sảnh lữ quán khoảng mấy trăm mét vuông, sáu mươi cái bàn được xếp đầy một nửa căn phòng, nhân viên phục vụ qua lại không thôi, sinh ý tựa hồ rất hưng vượng.

Tên trung niên dẫn Niệm Băng đi đến quầy hàng, đứng sau đó là một cô gái, thân người không cao, khoảng đến ngực của Niệm Băng, toàn thân đều là quần áo màu lam, trên người không có quá nhiều đồ trang sức, nhìn qua quả thật rất mộc mạc, mái tóc dài màu lam xổ xuống sau lưng, đang cúi đầu gầy bàn tính, tựa hồ đang tính toán sổ sách.

"Mộng cô nương, xin chào, ta mang đến cho các người một tân đệ tử." Tên trung niên cười cười hướng cô gái phía sau quầy hàng nói.

Cô gái ngẩng đầu, khi Niệm Băng nhìn thấy tướng mạo của nàng trong lòng nhất thời mọc lên một tia kinh thán, cô gái áo lam này có một đôi mắt to màu tím, ánh mắt của nàng rất tĩnh lặng hơn nữa còn có chút lãnh ý, mặc dù thân người không cao, không đầy đặn như Tuyết Tĩnh nhưng có một phong thái xuất trần, khi nàng nhìn thấy tên trung niên thì trong ánh mắt lãnh ý càng tăng thêm vài phần: "Người tới làm gì? Người không phải một mực kéo người về vũ kỹ học viện bên kia sao? Hôm nay sao rảnh rồi chạy đến chỗ chúng ta làm gì."

Tên trung niên chỉ Niệm Băng bên cạnh nói: "Mộng cô nương, là như thế này, hôm nay ta ở cửa thành gặp được tiểu tử này, hắn muốn tiến vào học viện học tập trù nghệ nên ta nhân tiện dẫn hắn đến đây."

Mộng cô nương nhìn về phía Niệm Băng lãnh ý cũng từ trong mắt bắn ra bốn phía, Niệm Băng không hề nhìn thấy một tia tình cảm ba động: "Hắn? Người nên mang hắn đến mỹ dung hệ mới đúng, mỹ nữ nơi đó rất nhiều nói không chừng sẽ thần hồn điên đảo vì hắn, không cần khảo hạch cũng có thể trực tiếp tiến vào học viện, chúng ta nơi này không thu phế vật, người dẫn hắn đi đi."

Tên trung niên cười hắc hắc nói: "Ta nghĩ hắn cũng không thích hợp làm đầu bếp, dù sao người thì ta cũng đã mang đến, người có thu hay không cũng không có quan hệ đến ta. Tiểu tử, cái này không nên trách ta, có bản lĩnh thì hãy tự mình thuyết phục Mộng cô nương đi, tất cả khảo hạch đều do nàng ta phụ trách." Nói xong những lời này, tên trung niên xoay người bước đi căn bản không để cho Niệm Băng có cơ hội phản ứng.

Niệm Băng cũng không có để ý tới tên trung niên, chỉ cần hắn đem mình đến nơi này là đủ rồi, Mộng cô nương lạnh lùng mà xinh đẹp này làm cho Niệm Băng có vài phần tò mò, từ trên người nàng Niệm Băng thấy được Lan Mộng học viện này cũng có vài phần đạo hạnh. Điều hắn chú ý không phải là dung mạo của Mộng cô nương mà là tay nàng, nàng có một đôi tay thon dài, móng tay cắn ngắn chỉnh tề, khi dùng bàn tính thì các ngón tay vô cùng linh hoạt, đôi tay này tuyệt đối phải là một đầu bếp tài năng mới có thể có được.

Mộng cô nương thấy Niệm Băng còn đứng ở đó, không khỏi nhú mày nói: "Ta nói người không nghe thấy sao? Bây giờ người có thể đi được rồi, đừng đứng ở chỗ này làm chướng mắt, cao lớn như vậy liệu làm được cái gì."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Cao lớn tựa hồ không phải là sai lầm của ta, vừa rồi người kia đã nói, chỉ cần hắn mang ta đến nơi này là có thể được khảo hạch, ta còn chưa làm thì làm sao có thể đi được."

Mộng cô nương hừ một tiếng nói: "Ta nói cho người hiểu, tên kia gọi là Lý Tam, một lần hắn ngẫu nhiên cứu được viện trưởng học viện chúng ta. Viện trưởng trong lúc vô ý đã đáp ứng hắn chỉ cần là học sinh hắn mang đến, các hệ không cần chờ đủ mười người cũng có thể trực tiếp tiến hành khảo hạch. Nhưng ai biết

hắn đã bắt lấy cơ hội này lấy việc này mà kiếm sống, dẫn học sinh đến đây khảo hạch rồi nhận tiền phí. Nói vậy người hắn đã đưa cho hắn không ít tiền, nhưng mà tiền này có lẽ người mất trắng. Từ này về sau không nên dễ dàng tin tưởng người khác nữa, lần này chính là cho người một cái giáo huấn.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Một ngân tệ để mua một cái giáo huấn hình như là không được tiện nghi cho lắm! Lý Tam đã có sự cho phép đặc biệt thì ta phải được tham gia khảo hạch mới đúng a!”

Mộng cô nương lạnh nhạt nói: ”Khảo hạch của người đã xong cho nên người có thể đi được rồi. Chúng ta nơi này không thu những hạng người vô năng, cho dù học trên năm năm người cũng không có thành tích gì đâu, đầu bếp có lẽ là một cái chức nghiệp dễ tiện nhưng không phải ai cũng có thể làm tốt cái chức nghiệp này.”

Niệm Băng trong lòng cảm thấy buồn cười, cho dù trù nghệ của mình còn không có đạt tới đỉnh cao nhưng khẳng định không thể tính là hạng người vô năng được nên tò mò hỏi: ”Mộng cô nương, năng khảo hạch ta như thế nào mà đã xác định ta không có tư chất làm đầu bếp.”

Mộng cô nương hiển nhiên cũng có chút nhẩn nại, thanh âm lạnh lùng nói: ”Mặc dù người quần áo mặc nhưng khí chất một người sẽ không dễ dàng thay đổi, đôi tay của người rõ ràng chưa từng trải qua lao động. Một nam nhân còn đeo nhẫn, người nghĩ rằng mình rất tuấn tú hay sao? Trong mắt ta chỉ là trù nghệ bạch si (ngu ngốc) mà thôi, người theo một số nghề nghiệp lấy dung mạo là việc chính thì còn có khả năng. Hãy đi đi, chúng ta không chào đón những đệ tử như người đâu.”

Niệm Băng nhìn đôi tay của chính mình, hắn biết Mộng cô nương này đã nghĩ hắn là một tay ăn chơi trác táng, bây giờ có giải thích cái gì cũng đều vô dụng, chỉ có sự thật mới có thể chứng minh hết thảy. ”Mộng cô nương, nói như thế nào ta cũng đã bỏ ra một ngân tệ cho lần khảo hạch này, năng nói như vậy để cho ta rồi đi làm ta quả thật rất khó chấp nhận, năng xem như thế này có được không, cho ta một cơ hội làm một món ăn thử xem có được không.”

Mộng cô nương có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng, Niệm Băng chấp nhất như vậy thật sự là năng không nghĩ tới, lãnh đạm nói: ”Không cần phiền toái làm đồ ăn như vậy, nhìn thấy các món ăn bên kia không? Chỉ cần trong nửa canh giờ người có tài năng đem tất cả đồ ăn bán hết thì có thể chứng minh người có thiên phú làm một trù sư, người có thể tùy ý cải thiện mấy món ăn, đương nhiên điều kiện tiên quyết là dưới tính huống ăn không chết người.”

Niệm Băng theo phương hướng ngón tay của Mộng cô nương nhìn lại, chỉ thấy một cái quầy khác cách cái quầy này không xa, trên quầy có một tấm vải trong suốt che lại, chỗ đó có hơn mười bàn thức ăn, cái này không phải là một phần nhỏ bình thường, mỗi một bàn đồ ăn sắp lên chén đĩa có thể đủ cho hơn mười bàn, cứ như vậy mà tính, ít nhất mỗi khách nhân phải mua hơn ba phần thì mới có thể đem tất cả bán hết, trong nửa canh giờ bán hết mấy cái này rõ ràng là muốn làm khó chính mình. Mỉm cười, Niệm Băng cũng không có nói thêm cái gì, đi đến bồn nước bên cạnh rửa tay sạch sẽ rồi đi thẳng vào phía sau quầy.

Sau quầy vốn đã có một gã đầu bếp trẻ tuổi, lời của Mộng cô nương hắn tự nhiên nghe được, thấy Niệm Băng đi tới hắn làm một cái thủ thế xin mời, vẻ mặt như là đang xem một vở kịch vui.

Nhìn mấy món ăn hình thức đơn giản trước mặt, Niệm Băng cầm lấy chiếc đũa nhấm nháp một ít, sau khi tính toán hắn bắt đầu bắt tay vào làm việc. Đầu tiên, hắn lựa chọn chính là một mâm Lương Phan Hoàng Qua (rau trộn dưa chuột), trực tiếp mang cái mâm từ phía sau rèm ra phía trước đặt ở trên quầy, hướng tên đầu bếp bên cạnh đang xem nào nhiệt nói: ”Có thái đao không?”

Tên đầu bếp kia sững sốt một chút nói: ”đây mà mua lương thái (Món rau trộn) không phải là thực thực (đồ ăn nấu chín), người muốn lấy thái đao làm gì?” hắn không nghĩ rằng tên thanh niên dung mạo anh tuấn trước mặt còn có thể làm cái gì.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Không có thái đao người muốn ta bán thế nào đây? Làm ơn cấp cho ta một thanh thái đao, nếu trong nửa canh giờ ta bán không được tự nhiên sẽ rời đi.”

”Cấp cho hắn thái đao.” Thanh âm của Mộng cô nương truyền đến, tên đầu bếp trẻ tuổi kia đáp ứng một tiếng rồi chạy vào phía sau trù phòng, chỉ trong chốc lát đã cầm ra một thanh thái đao trở lại.

Tiếp nhận thái đao, Niệm Băng chuyển qua chuyển lại trong tay, đem ngón cái đặt tại lưng đao, ngón trỏ

đặt sát tại lưỡi đao, ngón giữa, ngón áp út và ngón út nắm chặt lấy chuôi đao. Tuy nhiên chiều rộng của thân đao này cũng không thích hợp cho hấn nhưng bây giờ không phải là lúc bại lộ ma pháp của chính mình, chỉ có thể miễn cưỡng như thế này. Quay đầu nhìn thoáng qua Mộng cô nương, nàng đang nhìn chăm chăm vào chính mình, chỉ là bây giờ trong mắt nàng đã không còn vẻ khinh thường như trước kia mà thay vào đây là vẻ mặt ngưng trọng, xem ra nàng đã chú ý đến thủ pháp nắm đao của mình.

”Thúy Mộng Hoàng Qua, có ai muốn một phần hay không?” Niệm Băng đề cao thanh âm hô to một tiếng, sự im lặng trong quán cơm nhất thời bị phá vỡ, tất cả mọi người đều nhìn về phía hấn, phần lớn đều mang vẻ mặt căm ghét nhưng rất nhanh vẻ mặt của bọn họ đã chuyển thành kinh ngạc bởi vì nhìn thấy thái đao trong tay Niệm Băng di chuyển. Chiều rộng của thái đao vốn không hợp với đôi tay hấn nhưng khi Niệm Băng dùng cứ như là nước chảy mây trôi, mặt trước đao cứ xoay tròn như là bông vụ, cổ tay hấn dường như không có xương cốt tùy ý chuyển thành tư thế mà hấn muốn, mà Lương Phan Hoàng Qua dưới chuyển động của thái đao cũng hề bắn tung tóe, chỉ là vốn Hoàng Qua đang là hình thoi lại chuyển thành một hình dạng mới. Cái gì là Thúy Mộng Hoàng Qua? Rất đơn giản chính là tất cả Hoàng Qua đều biến thành hình chữ mộng (æ|), mà những miếng Hoàng Qua bị vỡ thì cũng được tách qua một bên một cách xảo diệu. Không có một chút nào ảnh hưởng, tay của Niệm Băng cực kỳ ổn định, mỗi một lần run lên một chút thì sẽ có hơn mười khối Hoàng Qua biến thành hình chữ mộng (æ|), chỉ là thái đao không thật sự vừa tay khiến cho chữ mộng cũng không hoàn toàn giống hệt, nhiều ít cũng có một chút khác biệt nhưng mà đối với hấn bây giờ mà nói vậy là đủ rồi.

Rất nhiều khách nhân tới gần quây xem cho rõ ràng, chỉ mỗi đao ảnh tung bay trong tay Niệm Băng đã đủ để hấp dẫn bọn họ. Một tên trung niên vóc người trung bình cũng đi đến trước quây đồ ăn, vừa thấy biến hóa của Hoàng Qua nhất thời giật mình há to miệng, cái này đã không còn nằm trong phạm trù trù nghệ nữa rồi, đao pháp tinh diệu như thế căn bản không phải là người thường như hấn có thể giải thích được.

Đao trong tay Niệm Băng ngừng lại, mỉm cười nói: ”Muốn một phần sao? Một ngân tệ một phần.”

Tên trung niên sững sốt một chút: ”Một ngân tệ? Có lắm hay không, cái này vốn ba đồng tệ một mâm mà, làm một chút đã đắt gấp ba rồi sao?”

Niệm Băng ngạo nghễ nói: ”Người nghĩ rằng chữ mộng (æ|) này không đáng giá một ngân tệ sao?”

Tên trung niên hướng Niệm Băng giơ ngón tay cái lên nói: ”Đáng giá, tiểu tử đao công này của ngươi thật sự là thần kỳ a! Cho ta một phần đi, một ngân tệ thì một ngân tệ.”

Niệm Băng mỉm cười, xuất ra một phần Thúy Mộng Hoàng Qua, chỉ vào quây bên kia nói: ”Mời đem tiền đưa cho Mộng cô nương, còn ai muốn Thúy Mộng Hoàng Qua nữa không?”

Vài khách nhân ở gần đó đã đứng lên, cho dù không mua nhưng lòng hiếu kỳ thúc dục đã khiến cho bọn họ muốn đến xem rốt cuộc đã xảy ra cái gì, khi bọn họ nhìn thấy Hoàng Qua hình chữ mộng (æ|) thì tất cả đều ngây ngốc, đao pháp thần kỳ như thế khiến cho bọn họ đều chịu bỏ tiền ra mua một phần, lúc Niệm Băng còn muốn tiếp tục bán Thúy Mộng Hoàng Qua thì thân ảnh Mộng cô nương lại xuất hiện trước mặt hấn.

”Tốt lắm, không cần bán nữa, Cẩm Tự Hư Dũ mà chỉ trị giá một ngân tệ thôi sao?” Ánh mắt Mộng cô nương nhìn Niệm Băng có chút phức tạp, ngăn cản hấn tiếp tục làm Thúy Mộng Hoàng Qua.

Niệm Băng mỉm cười, đặt thái đao trong tay xuống nói: ”Ta bây giờ có còn là một trù nghệ bạch si không? Không biết có được tính là thông qua kiểm tra hay không?”

Mộng cô nương gật đầu nói: ”Người theo ta đến đây. Các vị, thực xin lỗi, đây là tân đệ tử của trù nghệ hệ chúng ta, đã quấy rầy mọi người ăn cơm.” Nói xong, dẫn Niệm Băng đi ra phía sau.

Xuyên qua phòng bếp bận rộn, Mộng cô nương trực tiếp dẫn Niệm Băng đến phía sau của căn nhà, ”Cẩm Tự Hư Dũ của ngươi là theo ai học vậy?” Giọng nói của Mộng cô nương có chút dồn dập.

Niệm Băng nói: ”Là một lão nhân dạy ta, ta cũng không biết hấn tên là gì, truyền thụ cho ta vài ngày đao công hấn đã rời đi.”

Mộng cô nương vốn ánh mắt đang trừng lên lại càng mở to thêm nữa, ”Người nói cái gì? Chỉ là mấy ngày mà thôi sao? Người cho ta là kẻ ngốc chắc, người thường luyện Cẩm Tự Hư Dũ không có danh sư chỉ điểm

cho dù là mười năm cũng không có thành tích gì, đạo công của người tốt cuộc là học của ai?”

Niệm Băng lạnh nhạt nói: ”Mộng cô nương, nàng không biết là mình hỏi nhiều lắm sao? Việc ta học đạo công của ai là điều bí mật, ta đến trừ nghệ học viện là để đi học chứ không phải là nhận sự tra hỏi của nàng.”

Thần sắc vội vàng của Mộng cô nương bình hòa được một ít, gật đầu nói: ”Thực xin lỗi, lúc trước coi thường người là ta sai, ta hướng người bồi lễ.” Nói xong, hướng Niệm Băng hành lễ.

Niệm Băng muốn lại đỡ nàng nhưng nghĩ đến nam nữ khác biệt, đưa hai tay ra nhưng lại dừng lại giữa không trung, ”Mộng cô nương không cần khách khí, nhìn đôi tay linh hoạt kia hẳn là cũng rất am hiểu đạo công a, có cơ hội chúng ta có thể luận bàn thêm một chút. Ta tới nơi này đúng là muốn gia thâm thêm về trừ nghệ của chính mình.”

Hàn ý ở trong mắt Mộng cô nương đã giảm đi vài phần, nói: ”Đi thôi, ta dẫn người đến học viện báo danh, trừ nghệ hệ chúng ta cũng có các loại chương trình học, ta sẽ hướng hệ chủ đề cử người.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Vây phiền toái Mộng cô nương rồi. Ta đã hi vọng có thể ở chỗ này học được một ít tri thức.”

Mộng cô nương gật đầu nói: ”Mời đi theo ta.” đối với Niệm Băng rõ ràng khách khí rất nhiều, hai người từ sân sau rời khỏi khách sạn hướng phía sau đi đến.

Khi Niệm Băng chính thức đi vào Lan Mộng học viện, trong lòng hẳn cảm thấy kinh ngạc khó có thể che dấu được, nói là học viện không bằng nói nơi này là một tòa tiểu thành thị đi. Bức tường bao quanh học viện là một bức tường thành cao mười thước. Thậm chí cả thủ vệ cửa thành cũng mặc quân phục tiêu chuẩn của Áo Lan đế quốc, chỉ có tấm biển thật lớn trên đại môn mới có thể nhìn ra nơi này là một học viện.

Mộng cô nương nhìn thấy ánh mắt gần như ngu ngốc của Niệm Băng không khỏi bật cười, nàng bình thường như băng lãnh đột nhiên cười rộ lên nhất thời như là làm gió xuân kéo đến trong mùa đông làm hấp dẫn ánh mắt của Niệm Băng, nói: ”Lan Mộng học viện có lịch sử lâu đời, là một trong học viện cổ xưa nhất của Ngưỡng Quang đại lục, học viện chiếm cứ ba phần diện tích của Lan Mộng thành, có thể nói là thành trong thành, người xem mấy cái thành tường này đó chính là tác phẩm của đám học sinh kiến trúc hệ, trong đó còn có thiết kế các hệ thống phòng ngự, sắp xếp hệ thống thủy hệ, hệ thống phản kích và nhiều loại khác, nghe nói lực phòng ngự so với tiểu thành bình thường còn mạnh hơn nhiều lần. Vệ binh canh cửa cũng không phải là quân nhân chân chính mà là các đồng học của vũ kỹ hệ. Vũ kỹ hệ là nổi danh nhất trong các hệ, hệ chủ Nhâm của vũ kỹ hệ là một trong những vũ thánh lợi hại nhất trên đại lục bài danh thứ năm trong mười đại cao thủ vũ kỹ của đại lục. Có sự hấp dẫn đó khiến cho vũ kỹ hệ có nhiều đệ tử nhất trong học viện, đại khái chiếm khoảng năm phần của học viện. Vũ kỹ học viện của chúng ta đã cấp cho đế quốc không ít nhân tài, chỉ cần là người tốt nghiệp hợp cách đều là đối tượng chiêu mộ của đế quốc kỵ sĩ đoàn, thậm chí còn có cơ hội tiến vào vương bài của đế quốc Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn.”

Niệm Băng trong lòng thầm tán thưởng quy mô của Lan Mộng học viện này, trên mặt đã lấy lại được vẻ bình thường, gật đầu nói: ”Thực lực học viện thật sự là hùng hậu a! Nhưng mà ta đối với các hệ khác không có cách nào cảm thấy hứng thú, Mộng cô nương sao không giới thiệu về trừ nghệ hệ của chúng ta, nàng tốt cuộc là sự phụ hay là đệ tử thế? Nhìn bộ dáng của nàng cũng không đến hai mươi tuổi a.”

*Hoàng Qua: đưa chuột

49. Chương 48: Trừ Thần Tử Tu

Đạo công sư phụ? Ở trước mặt mà cũng không có nhìn ra a! Chính mình am hiểu nhất cũng là đạo công, có cơ hội nhất định sẽ cùng nàng luận bàn một chút. Niệm Băng đang suy nghĩ đã đi theo Tử Thanh Mộng đến cửa học viện, bốn gã đệ tử phụ trách thủ vệ cửa vừa thấy nàng đến lập tức cố gắng đứng thẳng người lên, trong mắt toát ra thần sắc cung kính, đồng thanh nói: ”Chào học trưởng.”

Tử Thanh Mộng chỉ gật đầu cũng không có dừng lại dẫn Niệm Băng đi vào học viện, "Tại sao bọn họ gọi người là học trưởng mà không gọi là sư phụ vậy?" Niệm Băng nói ra nghi hoặc ở trong lòng.

Tử Thanh Mộng liếc mắt nhìn hắn nói: "Bởi vì ta cũng là đệ tử bên vũ kỹ hệ, đồng dạng cũng là ngũ niên cấp học viên bọn họ tự nhiên sẽ gọi ta là học trưởng. Ồ, đã quên nói cho người tại học viện này, chỉ cần người có năng lực để ứng phó khảo thí là có thể kiêm học vài chức nghiệp, đương nhiên, học phí là tất nhiên và còn phải thông qua cuộc kiểm tra của hệ đó."

Niệm Băng trong lòng vừa động, cảm thụ rõ ràng hơi thở thanh lãnh trên người Tử Thanh Mộng, nói: "Ta nghĩ người chủ tu chính là vũ kỹ còn trù nghệ hệ là tuyển tu của người?" ánh mắt hắn cũng không có dừng lại trên người Tử Thanh Mộng mà là nhìn về phía một thao trường thật lớn trước mặt, thao trường có ít nhất mấy ngàn người đang luyện tập, có người đang nói chuyện phím, có người luận bàn vũ kỹ, người thì đang đi bộ, vài ngàn người có mặt tại thao trường này có vẻ rất lạnh lùng. Thao trường thật lớn không biết là dùng cái gì để tạo thành mặt đất có màu xanh xám cảm giác phi thường cứng rắn. Xung quanh thao trường là trùng trùng kiến trúc cao tới tám tầng chính là nơi dạy học, Niệm Băng chính là lần đầu tiên thấy kiến trúc to lớn như thế, trong lúc nhất thời tò mò đối với Lan Mộng học viện này càng tăng thêm vài phần.

Tử Thanh Mộng có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng nói: "Người như thế nào biết được."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta nói là đoán thì người có tin hay không?" Hắn đương nhiên là đoán rồi, chỉ có điều là đoán có căn cứ, rõ ràng là khi Tử Thanh Mộng nói về Lan Mộng học viện trước tiên là nói về vũ kỹ hệ mà không phải là trù nghệ hệ. Hơn nữa khi nàng giảng giải sự huy hoàng của vũ kỹ hệ thì thần sắc trên mặt rõ ràng có chút đắc ý, còn khi nói về trù nghệ hệ thì thần sắc có vẻ bình thản hơn.

Tử Thanh Mộng cũng không có truy vấn, hai người trầm mặc đi qua thao trường nàng dẫn Niệm Băng hướng về phòng học phía Tây đi đến, Tử Thanh Mộng cũng không có trực tiếp dẫn Niệm Băng đi vào mà dẫn dẫn hắn đi vòng qua bên cạnh, đi vào từ phía sau. "Các phòng học bên ngoài chủ yếu là của các hệ lớn, trù nghệ hệ ở tại tòa nhà bên kia, từ nay về sau đừng có nhớ lầm, tức xá đồng dạng cũng ở trong tòa nhà này."

Đó là một tòa nhà năm tầng, nếu tại địa phương khác lâu năm có lẽ là đã phi thường cao nhưng so sánh với những tòa nhà tám tầng bên ngoài cái này thật sự không tính là cái gì. Cả tòa nhà lớn nhìn qua diện tích không hề nhỏ, đệ tử lui tới cũng mặc đồng phục màu lam đậm giống như các đệ tử ở trên thao trường chỉ có điều phía trên lại có một phù hiệu không lớn viết trù nghệ hai chữ.

Tử Thanh Mộng dẫn Niệm Băng đi lên lầu năm đến trước cửa một gian phòng trực tiếp đẩy cửa mà đi vào, Niệm Băng đi theo phía sau nàng, còn chưa thấy được tình hình ở chỗ này đã nghe thấy một tiếng thét vang lên.

"Hả! Là ai không có quy củ như vậy, chưa gõ cửa mà đã bước vào.... Tiểu Mộng, thì ra là người à! Người muốn hù chết ta sao phiền toái người từ nay về sau hãy gõ cửa có được không."

Niệm Băng từ sau lưng Tử Thanh Mộng nhìn lại chỉ thấy một nam một nữ hai người đang chỉnh trang lại quần áo của mình, nam tử kia nhìn qua hình dáng đã hơn năm mươi tuổi

Tử Thanh Mộng lạnh lùng nói: "Đại tình thánh, ta dẫn một tân đệ tử đến cho người đây."

Nam tử ho khan vài tiếng nói: "Tân đệ tử người quyết định không phải là được rồi sao, cần gì phải dẫn hắn đến nơi này? Tốt lắm, các người vào đi. Tiểu Y Y, người trước tiên ra ngoài, rảnh rồi ta sẽ tìm người." Nghe hắn dùng âm thanh ngon ngon gọi Tiểu Y Y ba chữ, Niệm Băng cảm thấy rung mình, đây là hệ chủ Nhâm của trù nghệ hệ hay sao? Trung niên nữ tử kia hướng hệ chủ Nhâm tình tứ liếc mắt một cái, phảng phất như là không hề thấy dung mạo anh tuấn của Niệm Băng, chỉnh trang lại quần áo thông dong mà đi. Tử Thanh Mộng dường như đối với việc xảy ra ở nơi này là bình thường, sắc mặt cũng không có gì biến hóa.

Hệ chủ Nhâm ho khan một tiếng nói: "Vào đây, ngồi xuống đi. Nơi này của ta có chút bữa bộn." Quả thật là bữa bộn, hơn nữa không phải là có chút, cả căn phòng lớn bên trong vứt xả bữa bãi, trên bàn thậm chí còn có một vũng nước nhưng không khí trên trong văn phòng cũng coi như là tươi mát. Tử Thanh Mộng cùng Niệm Băng đi vào bên trong phòng, hệ chủ Nhâm đơn giản dọn dẹp hai cái bàn ở phía sau rồi ánh mắt dừng ở trên người Niệm Băng nói: "Có thể làm cho Tiểu Mộng tự mình mang tới hắn là có chút bổn sự. Tiểu tử, khả năng của người như thế nào?"

Niệm Bằng ho khan một tiếng, trên mặt vẫn duy trì vẻ mỉm cười như trước: "Ta chỉ là trước kia học qua mấy ngày nấu ăn mà thôi, muốn đến quý học viện để học tập một chút về trù nghệ."

Hệ chủ Nhân ánh mắt chuyển sang Tử Thanh Mộng, Tử Thanh Mộng âm thanh lạnh lùng nói: "Không nên nhìn ta, ngươi có thấy ai chỉ mới học qua mấy ngày trù nghệ mà có khả năng nắm giữ Cẩm Tự Hư Dũ chưa? Người ta đã giao cho ngươi rồi, ngươi xem làm thế nào đi." Nói xong, dường như không hề muốn ở lại căn phòng này một khắc nào nữa, xoay người bước đi.

Nghe được Cẩm Tự Hư Dũ bốn chữ, hệ chủ Nhân vốn hai mắt tĩnh lặng bỗng nhiên sáng ngời lên: "Cẩm Tự Hư Dũ, ngươi biết được Cẩm Tự Hư Dũ trong năm đại danh đao sao?"

Niệm Bằng nhìn hệ chủ Nhân nói: "Có thể xem như vậy, chỉ là hỏa hầu vẫn còn chưa đủ mà thôi." Cái này không phải là hấn khiêm tốn, cho dù là Cẩm Tự Hư Dũ hay là Long Vu Tập Vũ, khoảng cách đỉnh phong hấn vẫn còn chênh lệch không nhỏ, nhưng bây giờ không phải bằng vào luyện tập là có thể có hiệu quả, giống như Tra Cực nói hấn bây giờ cần nhất chính là chữ ngộ.

"Là Tra Cực cho ngươi tìm đến ta?" hệ chủ Nhân một lần nữa ngồi lại vị trí cũ, nhưng những lời này của hấn lại làm cho Niệm Bằng chấn động toàn thân. Lạnh nhạt cười nói: "Ngoại trừ lão Tra ra, có thể không còn ai có thể dạy cho một người chưa tới hai tuổi biết được Cẩm Tự Hư Dũ, ngươi không cần phải kinh ngạc, thực không nghĩ tới lão Tra biến mất đã hai mươi năm rồi cuộc cũng đã có tin tức rồi."

"Ngài quen sự phụ của ta sao?" Thanh âm Niệm Bằng không hề giữ được bình tĩnh, trước mặt lão nhân có dung mạo tục tĩu này đem lại cho hấn một loại cảm giác cao thâm khó lường.

Hệ chủ Nhân cười hắc hắc nói: "Chẳng lẽ sự phụ của ngươi không hề nhắc qua Dâm Đà Tử Tu hay sao? Lão gia hỏa này không lẽ ngay cả lão bằng hữu cũng quên rồi sao?"

Dâm Đà Tử Tu bốn chữ vừa vào tai, Niệm Bằng nhớ tới câu chuyện mà Tra Cực từng kể với mình, trong giới trù sư lúc đó có năm đầu bếp xuất sắc nhất được giới trù nghệ xưng là năm trù thần, phân biệt có ngoại hiệu là Quỷ, Liệt, Đà, Linh, Diệu. Trong đó, Diệu trù thần chính là sự phụ của Minh Nguyên và Minh Huy, kỹ thuật hấn am hiểu nhất là sự khéo léo và chế biến mì phổ. Còn sự phụ Tra Cực của mình đứng đầu trong năm trù thần, năm người từng đấu với nhau ba lần, đến thứ tự sắp xếp tên cũng là thứ hạng, trong các trận so tài trước đây, Quỷ Trù Tra Cực như là quỷ thần luôn luôn lấy ưu thế vượt trội giành lấy thắng lợi cuối cùng, mà bốn vị trù thần còn lại năng lực cũng chỉ có chút chênh lệch mà thôi. Tra Cực lúc đánh giá Đà trù thần, vẻ mặt phi thường quái dị, nói: Dâm Đà Tử Tu cái lão đó là khác bốn người chúng ta nhất, trù nghệ tên đó chẳng những cao minh hơn nữa còn quái dị, có lẽ ngươi không tin những món ăn hấn am hiểu nhất đều là từ trên thân thể nữ nhân mà tìm được cảm hứng. Dâm Đà Tử Tu, Dâm Đà Tử Tu, không nghĩ tới, Đà trù thần bài danh đệ tam trong năm trù thần lại ở trù nghệ học viện này làm hệ chủ Nhân.

Niệm Bằng vội vàng khom lưng hướng Tử Tu hành lễ nói: "Tử Tu tiền bối, nguyên lai ngài đúng là Đà trù thần nổi danh vang dội! Văn bối thật sự là thất lễ."

Tử Tu có chút không kiên nhẫn nói: "Được rồi, ta ghét nhất là mấy cái lễ nghĩa này, ngươi đi theo lão Tra Cực học trù nghệ bao lâu rồi! Hấn bây giờ ở chỗ nào? Hai mươi năm qua, hấn một chút tin tức cũng không có, giới trù nghệ bên ngoài đã sớm có những biến đổi thật lớn."

Bi ai theo trên người Niệm Bằng tản ra, hồi tưởng lại lúc sư phụ dạy dỗ hấn, hấn hít sâu một hơi rồi nói: "Tử Tu tiền bối, sư phụ của ta đã qua đời. Trước đó ta đã theo sư phụ học nghệ tám năm, công ơn dạy dỗ của lão nhân gia, Niệm Bằng không một khắc nào quên. Tử Tu tiền bối, ngài là lão bằng hữu của sư phụ ta, việc kia ngài không thể không nói cho ta biết, cuối cùng là ai cùng sư phụ của ta định ra đồ ước khiến cho sư phụ bại trận phải chặt đứt cánh tay?"

Ánh mắt Đà Trù Tử Tu trở nên âm trầm: "Lão Tra Cực đã chết rồi sao? Tốt, chết thật là tốt, hấn đã chết, từ nay về sau đã mất đi một người áp chế ta, tốt đấy, ta như thế nào vẫn còn chưa chết." Mặc dù là hấn đang mắng nhưng Niệm Bằng lại phát hiện rõ ràng, đôi bàn tay to cực kỳ ổn định kia lại có chút run rẩy, đối với một vị đỉnh cấp trù sư mà nói tình huống này nhất định không có khả năng xảy ra, lệ quang trong mắt Tử Tu không ngừng lóe ra nhưng nước mắt thủy chung lại không hề rơi xuống, hấn ngơ ngác ngồi một chỗ như là một pho tượng sống.

"Tử tiền bối, ngài không sao chứ, sư phụ của ta đã ra đi nhưng thời điểm hấn ra đi thực sự thanh thản, ngài cũng đừng quá đau buồn." Nhìn thấy hình dáng của Tử Tu, Niệm Băng hiểu được lão nhân trước mặt mặc dù cùng với sư phó cạnh tranh cả đời nhưng sâu trong đó lại tồn tại tình bằng hữu sâu sắc.

"Người có việc chứ ta làm gì có việc gì. Mẹ nó, lão già Tra Cực kia lại chết sớm như vậy, không biết bổn sự của hấn người đã học được mấy phần, nếu kỹ nghệ của Quỷ Trù thất truyền, hấn có nằm dưới đất ta cũng moi hấn lên. Tiểu tử, người muốn biết ai đã đánh gãy tay của sư phụ người sao? Hảo, chỉ cần tài năng của người ở trù nghệ có thể thắng được ta thì ta sẽ nói cho người, nếu không người vĩnh viễn sẽ không biết được. Ta Dâm Đà Tử Tu đã nói thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, ta sẽ an bài người ở ngũ niên cấp trước, sau một năm nếu người không thể chiến thắng ta thì có thể rút đi được rồi."

Niệm Băng cung kính nói: "Tử tiền bối, ta nghĩ không cần chờ lâu như vậy, ta bây giờ sẽ hướng ngài khiêu chiến, hy vọng ngài nói sẽ giữ lời nếu ngài thua thì xin hãy đem tình huống việc khiêu chiến lúc trước nói cho ta biết."

"Bây giờ? Hảo tiểu tử, cùng với tên sư phụ đã chết của người thối y như nhau, người thực có thể sao? Sư phụ của người có hay không nói qua cho người là ta am hiểu nhất là cái gì." Đà Trù trong âm thanh tràn ngập ngạo khí.

Niệm Băng nở nụ cười, mặc dù Tử Tu không ngừng mắng Tra Cực nhưng hấn cũng hiểu được, vị Đà Trù trước mặt mình cũng với sư phụ lúc đó có cảm tình cực kỳ sâu sắc, "Tử Tu tiền bối, xin tha thứ cho ta không tôn trọng ngài. Lúc ấy sư phụ ta đánh giá ngài như thế này, ngài nói Dâm Đà Tử Tu cái lão đó không có được cái gì ngoài kỹ thuật Thụý Mạc Đoan Ngưng cùng với Sanh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng thủ, ngoài cái đó ra không có gì đáng nhắc tới, còn cái việc từ trên thân thể nữ nhân tìm được cảm hứng cũng không tệ lắm. Mẹ nó, lão Đà Tử so với ta còn xấu hơn mà hết lần này đến lần khác đều có nữ nhân đui mù cả thích, đơn giản là một tên tàn tật không hợp nhân, đúng là tà môn!" Niệm Băng hoàn toàn học theo ngữ khí của Tra Cực nói lại, sinh động như thật giống như là chính Tra Cực đang đứng nói ở chỗ này. Đà Trù Tử Tu nghe được sắc mặt chợt hồng chợt xanh, liên tục biến hóa.

"Hảo cái tên Tra Cực, hấn đã chết mà còn nói bậy về ta như vậy, hấn mới là một tên tàn tật không hợp nhân, trước mặt tiểu bối mà đánh giá ta như vậy, hừ hừ..." Nghe Niệm Băng nói xong, Đà Trù Tử Tu nhất thời hét lên như sấm, chỉ vào Niệm Băng đưa tay giờ chân mắng loạn cả lên nhưng nước mặt hấn lại không thể khống chế, từ trên khuôn mặt phần nộ chảy xuống.

Niệm Băng như là không hề nghe tiếng Đà Trù mắng chữ, cúi đầu nói: "Sư phụ nói, bài danh cuối cùng trong năm đại danh đao là Thụý Mạc Đoan Ngưng chỉ có ngài mới có thể phát huy đến cảnh giới cao nhất, điều này hấn cũng không có khả năng so sánh, năm đại danh đao kỳ thật cũng không có phân biệt trước sau chỉ cần có thể đạt tới cảnh giới hoàn mỹ là đều có thể đạt tới đỉnh phong trong giới trù nghệ. Sư phụ còn nói, bài danh thứ hai trong bảy đại cầm thủ Sanh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng thủ cũng là ngài nắm giữ, về điểm này sư phụ nói còn kém ngài nhiều lắm. Nếu chỉ tính là những lực lượng vi diệu nắm giữ trong tay, ngài tuyệt đối là đại lục đệ nhất."

Lau nước mắt trên mặt, Tử Tu hừ một tiếng, nói: "Cũng không sai biệt lắm, cho dù sư phụ của người bây giờ ở đây cũng chưa chắc có thể hơn được ta. Tên tiểu tử nhà người vừa mới học trù nghệ được vài năm đã muốn khiêu chiến sao, còn quá sớm. Như vậy đi, ta đã thấy Cẩm Tự Hư Dũ, phỏng chừng Long Vu Tập Vũ cũng đã học được một chút bên ngoài. Trước tiên người cứ ở lại học ở ban nhiệt thái, năm thứ năm, trù nghệ hệ tại học, đồng thời cũng như Tiểu Mộng kiên luôn chúc đao công lão sư. Chờ khả năng đao pháp của người trên Tiểu Mộng, thủ pháp thắng được ca ca nó Tử Thanh Kiếm, ta sẽ cho người một cơ hội. Nó với ca ca nó theo ta học trù nghệ đã hơn mười năm, phân biệt kế thừa Trọng Ứng Thủ và Thụý Mạc Đoan Ngưng đã pháp, mặc dù hỏa hầu còn kém một chút, nhưng trong giới trẻ cũng có ít địch thủ, chỉ cần người có thể thắng bọn chúng, ít nhất có thể so với bảy thành trù nghệ của ta."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta sẽ nghe theo sự an bài của ngài, bất quá, ta nghĩ không lâu nữa sẽ có thể cùng ngài luận bàn rồi."

Tử Tu trước sau vẫn nhìn hai mắt Niệm Băng, nói: "Xem bộ dạng của người, người đối với thực lực của bản thân rất tin tưởng a!"

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Làm truyền nhân của Quỷ Trù, nếu cả một chút tin tưởng cũng không có, không

phải đã làm hỏng then danh hiệu của sư phụ sao?” Lúc trước Tra Cực giới thiệu về Tử Tu từng nói với hắn, Tử Tu là người vô cùng ngạo mạn, trừ khi có thể chế phục hắn ở lĩnh vực hắn am hiểu, nếu không hắn vĩnh viễn ngạo khí lăng nhàn. Bởi vậy, giọng nói của Niệm Băng đã dần dần trở nên không khách khí.

Tử Tu đứng dậy nói: “Tiện người ở đây ta tính toán một chút, một năm hai học kỳ, mỗi học kỳ học phí mười kim tệ, phí ở lại năm kim tệ, phí ăn uống năm kim tệ, tổng cộng hai mươi kim tệ. Làm khách tọa lão sư, lương mỗi tháng của người là năm kim tệ, ta cũng không thu tiền của người nữa. Bất quá, người đừng mong ta phát lương cho người. Cho nên người nên tự mình lựa chọn chương trình học đi, những việc cần khi làm đạo công lão sư, ta sẽ bảo tiểu Mộng nói cho người. Đại lâu của trù nghệ hệ tầng một, tầng hai chỉ dùng để dạy học. Tầng ba, tầng bốn là ký túc xá, tầng năm là văn phòng của giáo sư. Ta nghĩ người không cần văn phòng đâu nhỉ, trước hết ở tầng bốn đi. Trù nghệ hệ đệ tử không nhiều lắm, ta có thể châm trước cho người một chút, cho người ở một mình một phòng.”

Tử Tu vừa mới nói tới đây, một thanh âm hùng hậu từ bên ngoài truyền tới. “Nhị thúc, nhị thúc, nghe nói có một tên gia hỏa biết Cẩm Tự Hư Dũ đạo pháp, ở chỗ nào vậy?”. Cánh cửa bạch một tiếng mở ra, một thân ảnh cao lớn từ bên ngoài xông vào. Gặp người này, Niệm Băng không khỏi kinh ngạc, người này so với chính mình lại còn cao hơn một cái đầu, bả vai vô cùng rộng lớn, từ bên ngoài vào trong chẳng những phải cúi đầu, còn phải nghiêng người. Y phục màu lam đậm bó chặt lấy cơ thể hắn, làn da ngăm đen, mái tóc hồng sắc ngấn hơi bông lên, ánh mắt hắn rất sáng, mặc dù không thể nói là anh tuấn, nhưng khí tức cương nghị sung mãn dương quang dễ khiến cho người ta có hảo cảm, toàn thân khiến người ta cảm thấy tràn ngập lực lượng, nhất là đôi bàn tay to bè kia, các khớp nhô lên. Hắn vừa xuất hiện lập tức mang tới lực áp bách cường đại. Niệm Băng không hề hoài nghi, đôi bàn tay của hắn có khả năng xé đôi bản thân.

“Tiểu Kiếm, người không thể học một chút của muội muội người sao, cứ lỗ mãng như vậy, làm sao có thể làm đại sự?” Tử Tu tức giận nói.

Đại hán được gọi là tiểu Kiếm căn bản không để ý tới Tử Tu, ánh mắt dừng trên người Niệm Băng, hưng phấn nói: “Chào, người là tên tiểu tử biết Cẩm Tự Hư Dũ đấy sao? Ta gọi là Tử Thanh Kiếm, người có thể gọi ta Tiểu Kiếm cũng được. Đi, ta và người ra luận bàn một chút xem trù nghệ của ai lợi hại hơn.” Nói xong, muốn kéo Niệm Băng đi ngay.

Niệm Băng lại càng hoảng sợ, cánh tay khẽ nhích sang tránh bị Thanh Kiếm nắm được. Đây là ca ca của Tử Mộng sao? Trời ạ! Sao hai người bọn họ như không cùng một mẹ vậy.

“Tiểu Kiếm, người gấp làm gì. Hắn có chạy đi đâu được đâu, sau này còn cơ hội mà. Người tới vừa đúng lúc, dẫn hắn tìm một phòng ở tầng bốn ký túc xá đi. Chuyện của hắn để muội muội người an bài đi, hắn tạm thời làm đạo công khách tọa giáo sư. Niệm Băng, người cứ gọi hắn là Niệm Băng, đi theo Thanh Kiếm đi, không có việc gì đừng tới tìm ta. Còn nữa, sau này tới phải gõ cửa trước.”

Tử Thanh Kiếm hưng phấn nói: “Thúc thúc, người đừng nhiều lời nữa, đi tìm bạn gái của người đi. Niệm Băng huynh đệ cứ giao cho ta, đi thôi, Niệm Băng huynh đệ.” Vừa nói vừa kéo Niệm Băng đi.

Nhớ tới lời Tử Thanh Mộng trước lúc đi, Niệm Băng vội vàng né bàn tay của Tử Thanh Kiếm, cười khổ nói: “Thanh Kiếm đại ca, ta tự đi cũng được, ta chưa từng học qua vũ kỹ, không chịu nổi lôi kéo đâu.”

Tử Thanh Kiếm có phần xấu hổ nói: “Àn, ta quên mất người không thuộc vũ kỹ hệ. Từ nay về sau ta nhất định sẽ chú ý.” Hai người ra khỏi phòng, Tử Thanh Kiếm khi đóng cửa lại phát ra một tiếng bạch.

Nhìn cánh cửa văn phòng lung lay như muốn ngã, Đà Trù Tử Tu tức giận nói: “Xem ra ta phải thay một cái bàn tinh thiết mới được, lại bị tiểu Mộng quấy rầy chuyện tốt rồi. Đồ đệ của Tra Cực xuất hiện, xem bộ dáng hắn có lẽ đã học được vài phần bốn sự của Tra Cực. Xem ra trù nghệ giới từ nay không còn yên ổn nữa rồi, bất quá cũng nên thay đổi một chút. Mấy lão gia hỏa chúng ta Tra Cực người ít tuổi nhất, thế nhưng lại chết sớm như vậy. Mẹ nó, mẹ nó chứ.” Tử Tu rốt cục cũng chẳng có tâm trí tâm hoa vấn liễu, ngồi ở bàn của mình ngây người. Niệm Băng đi theo Tử Thanh Kiếm xuống lầu bốn, Tử Thanh Kiếm vừa tới lầu bốn, lập tức hô lớn: “Lão sư trưởng lâu, lão sư trưởng lâu.” Thanh âm của hắn lớn đến nỗi cả lầu cũng run nhẹ.

“Tới đây, tới đây, lại là Tử Thanh Kiếm, tên tiểu tử nhà người không thể nói nhỏ một chút hay sao? Sớm muộn gì cũng đem cái lầu này chấn sụp.” Thanh âm thanh thúy động lòng người kèm theo một làn hương

thơm phả tới, khiến Niệm Băng gặp trường lâu mà không khỏi ngạc nhiên. Bởi vì, trước mắt là một nữ tử, hơn nữa là chính là nữ tử trung niên xinh đẹp trong phòng Tử Tu lúc trước.

”Thanh Kiếm, sao vậy? Người dẫn tiểu tử tới kí túc xá sao, vừa rồi ta nghe được hai câu từ tiểu Mộng và lão nhân, tiểu tử, hoan nghênh người gia nhập trù nghệ hệ.”

Mặc dù có phần xem thường nữ tử này, nhưng Niệm băng cũng chủ động bắt tay nàng, nói: ”Phiền toái người rồi, chủ nhiệm nói có thể cho ta ở một mình một gian.”

Tử Thanh Kiếm: ”Đúng, người ở một mình một gian đi, ở đây một phòng có hai giường, nói không chừng lúc nào đó ta luận bàn với người có thể tiến hành ngay trong phòng ngủ. Đát Kỷ lão sư, phiền người nhanh lên.”

Đát Kỷ mỉm cười nói: ”Đi theo ta.” Nói xong, không biết nàng từ đâu lấy ra một chuỗi chìa khóa, gỡ từ trên đó một chiếc đưa cho Niệm Băng, dẫn bọn họ vừa đi trong lầu, qua hơn hai mươi cánh cửa, dừng lại ở cửa phòng có số bốn hai bảy. ”Đệ tử hệ chúng ta không nhiều lắm, cho nên ký túc xá có nhiều phòng trống, người trước tiên ở đây đi. Tiểu tử, người tên là gì?”

”Ta gọi là Niệm Băng, cảm ơn ngài, Đát Kỷ lão sư.”

Ánh mắt Đát Kỷ dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn của Niệm Băng một giây. ”Được rồi, người vào trong nghỉ ngơi đi. Từ nay về sau có chuyện gì cứ trực tiếp tìm ta là được rồi. Nhớ kỹ, tầng ba là ký túc xá nữ nhân, là nơi cấm nam nhân.” Nói xong mang theo một nụ cười có thâm ý trên khuôn mặt, xoay người rời khỏi.

Mở cửa ra, Niệm Băng và Tử Thanh Kiếm đi vào nơi ở mới của hắn. Căn phòng rất lớn, rộng khoảng ba mươi mét vuông, có hai cái tủ quần áo, hai cái ghế tựa cùng với hai cái giường và một cái bàn. Bố trí vô cùng đơn giản nhưng cũng có thể xem là sạch sẽ. Tử Thanh Kiếm không khách khí ngồi xuống một cái ghế, thể trọng không nhẹ của hắn nhất thời khiến cho cái ghế vang lên một tiếng. ”Niệm Băng huynh đệ, khi nào mới cho ta kiến thức Cẩm Tự Hư Dũ của người? Trước kia ta nghe nhị thúc nói qua, Ngũ Đại Dao Pháp đã rất tò mò, Cẩm Tự Hư Dũ là một loại đao pháp rất thần kỳ.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Ta chỉ biết chút ít bề ngoài thôi. Thanh Kiếm đại ca, xem bộ dáng của người có vẻ quan hệ với thúc thúc của người có phần bất hòa?”

”Bất hòa á? Sao lại như vậy được, thúc thúc mặc dù lớn tuổi hơn ta và Tiểu Mộng nhưng giống như một lão tiểu hài nhi vậy. Ngoại trừ hành vi không kiểm điểm ra, những thứ khác đều không có gì. Là hắn tự mình yêu cầu chúng ta không cần lễ số. Ở cùng thúc thúc có lẽ còn thoải mái hơn ở cùng phụ thân, thúc thúc tựa như bằng hữu của chúng ta, thậm chí là huynh đệ. Niệm Băng, người vừa tới, có lẽ đối với chuyện ở đây còn không hiểu nhiều, vừa rồi Đát Kỷ lão sư người từng gặp trong văn phòng thúc thúc, nhưng người cũng đừng lầm rằng cô ấy chỉ dựa vào quan hệ với thúc thúc mới tới đây làm trưởng lầu.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Ta sẽ không xem thường bất cứ ai, bất luận thế nào. Đát Kỷ lão sư là thê tử của thúc thúc người hay sao?”

Tử Thanh Kiếm lắc đầu nói: ”Không, thúc thúc ta căn bản là không có thê tử, người cả đời này có rất nhiều nữ nhân, trong học viện nữ lão sư có chút tư sắc đều có quan hệ với người. Đát Kỷ lão sư chuyên dạy diện điểm trong trù nghệ hệ, là một lão sư trong trù nghệ hệ, cô ấy tới học viện làm việc cũng là do từng bị thúc thúc dùng trù nghệ chế phục. Nếu người ném qua diện điểm do thúc thúc làm chắc chắn sẽ thích mê. Người đã dạy ta và Tiểu Mộng không ít thứ hữu dụng. Từ nay về sau có cơ hội sẽ hướng người học hỏi nhiều hơn.”

Niệm Băng gật đầu nói: ”Ta nghe Tử Tu tiên bối nói người học Sanh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng Thủ, hy vọng có cơ hội kiến thức một chút.”

Tử Thanh Kiếm cười hắc hắc nói: ”Vốn ta đối với trù nghệ không có hứng thú, chuyện nấu ăn vốn là chuyện của nữ nhân. Huynh đệ, ta không phải nói người! Thật ra, chính là vì Sanh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng Thủ của thúc thúc ta mới chọn học trù nghệ ở đây. Người không biết Sanh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng Thủ trong trù nghệ giới Thất Đại Cẩm Thủ là cái duy nhất dùng vũ kỹ làm trụ cột, có thể dùng để nấu ăn, cũng có thể dùng để giết người, tới cả cha ta cũng không biết, là độc môn tuyệt học của thúc thúc, không học thì quá đáng tiếc. Muội muội nàng học Thủy Mạc Tao Nhã Dao Pháp đối với vũ kỹ bản thân cũng có trợ giúp.

Ta bình thường không tới bên trù nghệ hệ học, thường ở bên vũ kỹ hệ nhiều hơn, nếu người muốn tìm ta, cứ qua đó nói tìm Tiểu Kiếm là được, các huynh đệ đều biết ta. Không được, ta nhìn không được rồi, huynh đệ, người có thể thi triển một chút cho ta xem được không? Ta đối với Cẩm Tự Hư Dũ quả thật rất tò mò! Muội muội nói người ở trong quán cơm dùng Cẩm Tự Hư Dũ khắc dưa chuột, đem mỗi khối hoàng qua đều khắc lên một chữ mộng, ta bèn lập tức chạy tới. Người đừng trách móc, con người của ta đúng là hơi lỗ mãng, đối với những thứ có quan hệ với vũ kỹ đều cảm thấy hứng thú.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Sao lại trách móc được, ta cũng rất thích cùng Thanh Kiếm đại ca quan hệ sảng khoái như vậy. Xem bộ dáng của người, vũ kỹ nhất định phi thường nổi danh trong học viện.”

Tử Thanh Kiếm gãi gãi đầu nói: ”Cũng không sai. Ta là lão sư khóa trọng kiếm của học viện vũ kỹ hệ. Nếu người có hứng thú với vũ kỹ, lúc nào cũng có thể tìm ta. Bất quá, tuổi của người đã khá lớn, bây giờ luyện vũ kỹ đã hơi muộn rồi, nhưng để cường thân kiện thể thì ko vấn đề. Điều kiện thân thể của người cũng được. Nếu tu luyện tốt cũng sẽ có thành tựu.”

Niệm Băng lắc đầu nói: ”Không cần đâu, ta chỉ hứng thú với trù nghệ thôi. Cảm ơn hảo ý của người, nơi đây không có tài liệu gì, ta cũng vô pháp thi triển Cẩm Tự Hư Dũ a.”

”Tài liệu? Cái này quá đơn giản, bây giờ là giờ lên lớp, đi, ta mang người tới phòng học của năm thứ năm trù nghệ hệ. Chiều nào cũng có lớp học đao công. Thúc thúc không phải cho người làm đao công lão sư sao? Người cũng nên lộ ra chút tay nghề, hể vào học viện chúng ta đều phải có chút bản sự, người không trấn trụ được bọn họ, sau này muốn làm sư phụ cũng không dễ.” Hắn là người mạnh mẽ, vừa nghĩ tới là làm ngay, lại đứng lên kéo Niệm Băng ra ngoài.

50. Chương 49: Đao Chấn Khóa Đường Chi Cẩm Tự Hư Dũ

Hai người tới tầng hai, Tử Thanh Kiếm lại phát huy truyền thống không gõ cửa, cứ tự nhiên kéo cánh cửa phòng học mở ra, liền tiếp qua sáu phòng học, hắn rút cuộc cũng tìm được mục tiêu cầu mình. ”Niệm Băng, đúng là đây rồi, vào đi, theo ta vào đi.” Nói xong đẩy cửa phòng dẫn Niệm Băng vào.

Phòng học rất lớn, trong đó có hơn năm mươi đệ tử, đứng ở trên bàn giảng là một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, vừa thấy Tử Thanh Kiếm không khỏi nhíu mày. ”Thanh Kiếm, người làm cái gì đấy? Không ở vũ kỹ hệ của người học, lại chạy tới chỗ ta làm gì?” Ánh mắt Niệm Băng dừng ở trên bàn, cái bàn rất lớn, trên đó có một cái thớt to, bên cạnh bàn để một chút rau và thịt tươi, bên dưới mỗi đệ tử trước mặt ngoài một cái bàn thấp, các thứ sắp xếp trên đó cũng đều như nhau. Thoạt nhìn, có lẽ học mới bắt đầu học.

Tử Thanh Kiếm cười hắc hắc nói: ”Phạm lão sư, ngài đừng nóng giận, ta giới thiệu cho các người một chút. Niệm Băng, đây là Phạm Kiện, Phạm lão sư, bất quá không phải là Phạm Tiễn(vo vọng: bị coi thường), là học Phạm, từ Kiện trong kiện khang.” Hắn không giải thích còn tốt, giải thích xong, nhất thời khiến cho lũ học sinh cười to một trận, sắc mặt vị lão sư ”Phạm Tiễn” kia càng thay đổi, cố nén bản thân không phát tác. Mà Tử Thanh Kiếm dường như cũng không nhận ra hắn bất mãn, tiếp tục nói: ”Phạm lão sư, vị này là Niệm Băng, là tân đao công lão sư, ta dẫn hắn tới cho người gặp, nhân tiện cho các đệ tử nhận biết một chút.”

Phạm Kiện có phần kinh ngạc nhìn Niệm Băng nói: ”Tân đao công lão sư?” Không chỉ có hắn kinh ngạc, các đệ tử bên dưới cũng đều toát lên vẻ bất ngờ, trước Niệm Băng, Tử Thanh Kiếm là lão sư trẻ tuổi nhất Lan Mộng học viện, đệ tử Lan Mộng học viện đều rất tự cao, Tử Thanh Kiếm có thể ép trụ bọn họ, một phần là bởi dung nhan tuyệt sắc, phần còn lại là đao công của nàng quả thật đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Lúc này lại đưa tới một tân đao công sư phụ, hơn nữa tuổi còn nhỏ như thế, muốn bọn họ tiếp nhận quả thật không dễ dàng.

Niệm Băng gật đầu với Phạm Kiện nói: ”Chào ngài, Phạm lão sư, ta vừa tới học viện, từ nay về sau còn cần ngài chiếu cố nhiều.”

Tử Thanh Kiếm không kiên nhẫn nói: ”Được rồi, đừng khách sáo nữa, Niệm Băng nhanh lên, cho ta xem tuyệt kỹ của người, để cho mấy tên tiểu tử bên dưới kiến thức một chút.”

Niệm Bằng nhìn Phạm Kiện bằng ánh mắt nghi vấn. “Có thể không? Phạm lão sư?” Hần hiểu, muốn trụ lại trong học viện này, thời gian trong học viện được thoải mái một chút phải thể hiện một chút bản lãnh thật sự.

Phạm Kiện lên lớp bị quấy rầy, trong lòng vô cùng phần nộ, nhưng Tử Thanh Kiếm trong học viện địa vị cực cao, mặc dù bình thường đối đãi với mọi người luôn hòa hảo nhưng một người có thể khiến hắn tôn sùng phi thường khó khăn, cho nên Phạm Kiện cũng muốn xem xem Niệm Bằng có năng lực ra sao mà có thể làm Tử Thanh Kiếm tôn sùng như vậy. Hắn hướng Niệm Bằng làm một thủ thế xin mời, nói: “Người cũng là đạo công sư phụ của bọn họ, từ nay về sau chúng ta là đồng sự rồi. Xin mời.”

Niệm Bằng không hề khách khí, đi tới vị trí của Phạm Kiện, nhìn hơn năm mươi đệ tử ở phía dưới, lạnh nhạt cười nói: “Có lẽ, các người thấy tuổi ta còn rất trẻ, không thích hợp làm lão sư, nhưng ta nói cho các người một chuyện, trù nghệ cao hay thấp, tuổi tác không quyết định được. Nếu trong số các người đạo công của ai cao hơn ta, ta lập tức nhường lại vị trí này.”

Giọng nói của hắn mặc dù rất bình tĩnh, nhưng ẩn ước hiển hiện ngạo khí tỏa khắp phòng. Đương nhiên chỉ bằng vài câu nói không thể được chúng đệ tử chấp nhận. Niệm Bằng vừa dứt lời, bên dưới có người ồn ào nói: “Đừng nói linh tinh nữa, cho chúng ta xem người có năng lực gì mà ở đây khoác loác.”

Niệm Bằng nâng ngón tay chỉ về phía thanh âm phát ra. “Vị đệ tử này, xin mời đứng lên.”

“Đứng thì đứng, ta sợ người chặc.” Đó là một gã đệ tử thân hình không cao nhưng nhìn qua rất cường tráng, có lẽ là thường xuyên rèn luyện thân thể, cơ nhục của hắn khiến y phục học viện như phồng lên, mái tóc ngắn đỏ sậm dựng đứng như con nhím, trên mặt lộ vẻ khinh thường, hiển nhiên không công nhận Niệm Bằng tuổi còn trẻ như vậy đã là giáo sư.

Tử Thanh Kiếm cười mắng: “Đôn Tử, lại là tiểu tử người quấy rối.” Xem ra, hắn tựa hồ rất quen thuộc với đệ tử này.

Kể được gọi là Đôn Tử cười hắc hắc nói: “Kiếm ca, ta không phục, chẳng lẽ hắn có trình độ của Mộng tỷ hay sao?”

Tử Thanh Kiếm hừ một tiếng nói: “Hãy chờ xem, người sẽ biết ngay thôi, tiểu Mộng coi Niệm Bằng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất đấy. Tên xú tiểu tử người chẳng chịu học, chỉ biết quấy rối sư phụ thôi, tới trọng kiếm khóa của ta, ta luận bàn một chút với người.”

Đôn Tử lại càng hoảng sợ, liên tục khoát tay nói: “Quên đi, quên đi, ta thừa nhận người có thể miểu sát ngã được chưa? Kiếm ca, trong học viện ngoại trừ viện trưởng ra người là người ta bội phục nhất, người nhấn tâm làm thương tổn thân thể nhỏ bé của ta sao?”

Một trận cười to nữa lại nổ ra trong phòng học, Đôn Tử dùng từ nhỏ bé để tả chính mình, lại làm một khuôn mặt nhăn nhó, khiến những người khác không khỏi phì cười.

Duy nhất không cười chỉ có Niệm Bằng, đợi tiếng cười tan hết, hắn cầm lấy thái đao trên bàn, chuôi đao trong tay mặc dù kém với Ngạo Thiên đao của mình nhưng so với thanh đao trong phạm điểm lúc trước còn tốt hơn không ít. “Đôn Tử đúng không?”

Đôn Tử hừ một tiếng, cố gắng ưỡn ngực nói: “Không sai? Muốn gì? Lấy đao chém ta sao? Người vị tất đã có thể chém trúng được ta.”

Niệm Bằng mỉm cười nói: “Ta là trù nghệ lão sư, không thể như vũ kỹ hệ lão sư yêu cầu chém thân thể người, ta nghĩ Thanh Kiếm đại ca ngày mai sẽ hoàn thành cho người. Ta gọi người đứng lên chỉ để biết tên của người. Như vậy được rồi, ta biết các người đều không phục, có lẽ đại đa số các người tuổi so với ta đều lớn hơn, chỉ cần các người ai có thể lập lại đạo công ta hoàn thành, ta lập tức bái hắn làm thầy, nếu không, từ nay về sau các người phải gọi ta là lão sư. Nhớ kỹ, ta tên của ta, ta gọi là Niệm Bằng.”

Vừa nói hắn vừa cầm lấy một củ cà rốt khá lớn, kể cả Đôn Tử, tất cả các đệ tử ánh mắt đều dừng trên người Niệm Bằng, bọn họ đều muốn biết, vị tân lão sư ngạo khí lẫm nhẫm này có bốn sự gì?

Mỉm cười, Niệm Bằng trong mắt toát ra hàn quang nhàn nhạt. Năm ngón tay phải vừa động, lòng bàn tay mở ra, lập tức thái đao quay tròn trong tay hắn, theo bàn tay hắn di chuyển, tốc độ xoay tròn càng lúc càng

nhANH.

Đôn Tử đứng đó, ngoáy mũi nói: “Cái này á, ta ba tuổi đã chơi với đao rồi, chút bồn sự cón con đó mà muốn làm lão sư của chúng ta...”

Niệm BắNG thanh đao vẫn xoay tròn như cũ, ánh mắt hắN nhìn về phía Đôn Tử, tựa như hai đao lắNH điện trong phòng học bắN tới, Đôn Tử chỉ thấy toàn thân phát lắNH, câu nói tiếp theo không ra khỏi miệng được. ĐắNG lúc này, Niệm BắNG di đắNG, chính thức di đắNG.

Mở bàn tay trái cầm củ cà rốt ra, khiến cho củ cà rốt nằm ngang trong lòng bàn tay, ánh đao ở tay phải tiếp xúc với củ cà rốt. Khi lưỡi đao vừa chạm vào củ cà rốt, đao chuyển đắNG rất nhanh, tay phải Niệm BắNG vì tốc độ mà biến thành một phiến hư ắNH, không có thanh âm cắt rau, hết thấy vẫn yên tĩnh như cũ, ánh đao không ngừng xẹt qua củ cà rốt, tới cả Thanh Kiếm cũng vô pháp thấy rõ đao ắNH đắNG làm gì.

Bàn tay Niệm BắNG vẫn rất ổn đắNH, ánh đao đưa đi đưa lại, tựa hồ lặp lại đắNG tác đắNG đắNG. NgắNG đầu, không hề nhìn đao và củ cà rốt, ánh mắt bao trùm cả phòng học. “Đao công cơ bản là cái gì? Là ổn đắNH, không có tay ổn đắNH, cho dù ngẫu nhiên có thể tạo ra hiệu quả tốt cũng không thể nhận là đao công thành thực, đao pháp này của ta mắU chốt là một chữ thiêu (ND:khêu, gạt), các người xem kĩ đi, cứ đùa bồn như vậy vĩnh viễn chỉ là hạng xoằNG xính thôi. Thanh Kiếm đại ca, đây là CắM Tự Hư Dũ mà người muốn xem.”

Nghe thấy CắM Tự Hư Dũ bốn chữ, Phạm KiệN chắN đắNG toàn thân, trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ.

Đao quang chặT ắN, ngừng xoay tròn. Niệm BắNG tay cầm đao khê rung lên, mũi đao không ngừng khêu trên củ cà rốt, từng mảnh vụn màu đỏ đều đều xuất hiện trên thớt. Tay trái nâng củ cà rốt bất đắNG dưới ánh đao, củ cà rốt tựa hồ không cần di chuyển, chỉ có ánh đao không ngừng lóe lên xung quanh nó. Lúc này, ánh đao rung rung so với lúc trước xoay tròn càng nhanh hơn, ngoại trừ một phiến tàn ắNH ra, mọi người căn bản không thấy gì khác.

Đột nhiên ánh đao ngừng lại, thái đao cắM thẳng trên bàn, tất cả nhịp rung đều ngưng lại. Niệm BắNG trên trán có chút mồ hôi, hít thở có phần dồn đắP. CắNH tay trái chậm rãi duỗi thẳng, đưa củ cà rốt ra trước mặt đệ tử. “Đôn tử, nói cho ta biết người nhìn thấy cái gì?”

Đôn Tử nghi hoặc chuyển ánh mắt lên củ cà rốt. “Một củ cà rốt a! Mặt trên người lấy đao khoéT vào cái hố to nhỏ, đây là đao pháp của người sao?” Khí thể Niệm BắNG lúc trước đã áp chế hắN, hơn nữa Tử Thanh Kiếm uy hiếp, hắN cũng không dám tiếp tục chắM chọc.

Quả thật, đúng như lời Đôn Tử nói, củ cà rốt trở có thêm nhiều lỗ, những vắNH hình dáng vẫn như trước, nhìn không ra cái gì kỳ lạ. Tử Thanh Kiếm trong mắt toát lên một tia thất vọng, chỉ có ánh mắt Phạm KiệN sáng lên, muốn nói gì nhưng lại không thể xác nhận những điều bản thân nghĩ, bộ đắNG muốn nói nhưng lại thôi.

“Muốn luyện tốt đao công, trước tiên các người phải luyện tốt ánh mắt đã, cả ta làm cái gì cũng không nhìn ra, năm năm học trừ nghệ vẫn còn chưa đủ tinh thắM.” Niệm BắNG vươn tay phải ra nắm lấy một bên, nâng củ cà rốt lên, tay trái cũng đắNG đắNG nắm lấy một bên, ánh mắt quét khắp toàn phòng, giờ phút này, trên người hắN tỏa ra khí phách, đó là khí phách tin tưởng bản thân, hai tay nhẹ nhàng rung lên, tách sang hai bên, một màn kỳ dị xuất hiện.

Củ cà rốt vốn nhiều lỗ giờ khắc này tự nhiên phân tán, tựa như một khối vắI, không, chuẩn xác mà nói tựa tựa như một khối lụa hồng, nhanh chóng triển khai, không hề bắN nát. Nguyên lai khối củ cà rốt hình trụ thể nhưng lại biến thành một khối vắI rộng một thước vuông, mà trên mặt khối vắI có khắc đắNG một chắM chữ đắNG đắNG, đó là hai chữ - Đôn Tử.

Đôn Tử nhay hai mắt của mình, tận lực trọn tròn chúng. “Cái này, cái này không có khả năng, đây không phải là đao công, là ma pháp, nhất đắNH là ma pháp.”

Niệm BắNG đặt khối vắI do củ cà rốt chế thành nhẹ nhàng đặt trên bàn. “Người từng nghe nói qua ma pháp như vậy chưa? Thể gian vốn không việc gì không thể có, chỉ là người có dám làm không thôi. Không thử quắ, người sao biết mình sẽ thất bại. Tại BắNG Nguyệt đế quốc ở phương bắc có một loại kỹ nghệ gọi là tiền chỉ. Một tờ giấy đơn giản, sau khi cuộn lại chỉ cần làm vài việc đơn giản, khi mở lại có thể xuất hiện đồ án kỳ dị. Đao pháp của ta chính là từ tiền chỉ mà ra, lấy chữ thiêu là chính, đem bí quyết thể hiện hoàn mỹ .

Cà rốt là tài liệu rất đơn giản, cái này cũng không tính là gì, Cẩm Tự Hư Dũ phải trên bề mặt nhu nhuyển mới có thể thể hiện chỗ tinh tú, các người còn kém xa lắm. Phạm lão sư, quấy rầy ngài rồi, mời ngài tiếp tục dạy đi.” Nói xong, Niệm Băng kéo Tử Thanh Kiếm đang trợn mắt há hốc mồm rời khỏi phòng học.

Bọn họ ly khai, cả phòng học vẫn yên tĩnh không một tiếng động. Đôn Tử trước sau vài lần dụi mắt nhưng khối cà rốt hiện lên trước mắt vẫn thần kỳ như vậy.

Phạm Kiện trở lại bàn giảng, nhìn qua các đệ tử. “Các học sinh, vừa rồi các người thấy sao? Ai có thể nói cho ta biết.”

Một gã vẫn đối tốt với Đôn Tử nói: “Phạm lão sư, ta biết rồi, lão sư gọi là Niệm Băng vừa rồi nhất định là chuẩn bị tốt một khối lụa, sau đó lấy dao khắc chữ trước, lúc cho chúng ta xem, đối khối lụa với cà rốt.”

“Thối lắm. Con mắt nào của người thấy hắc đối miếng lụa? Người tới đây, ăn một trăm chữ Đôn Tử này đi, xem có người ăn vào có chết không?” Phạm Kiện giận dữ. “Lũ phế vật các người, bình thường cả đám người khí trùng thiên, sao? Hôm nay thấy bản lãnh chân chánh lại nói xấu người ta hay sao? Cà rốt là của ta, dao cũng là của ta, Niệm Băng lão sư trước đó căn bản không biết tên Đôn Tử này, vừa rồi tới lớp dao công là cho các người biết cái gì là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, các người biết cái gì gọi là Cẩm Tự Hư Dũ không? Ai nói cho ta biết?”

Các học viên ngơ ngác nhìn nhau, không một ai nói lời nào.

Phạm Kiện âm thanh lạnh lùng nói: “Cũng không hiểu sao, rất nhiều người các người đều do các khách sạn chuyên môn trên đại lục phải tới học viện học tập, nhưng dựa vào kiến thức của các người thì vĩnh viễn không có cách nào đạt đến đỉnh cao của trù ý, trù ý giới trên đại lục tồn tại năm loại đao pháp thần kỳ, năm loại đao pháp mà ta xem qua thần kì ở chỗ, bất luận là so với vũ kĩ cao cấp tuyệt đối không chênh lệch, thậm chí còn cao siêu hơn, các người nghe rõ cho ta, năm loại đao pháp này là “Long Ngạc Tập Vũ”, “Kiết Hỏa Tịch Chiếu”, “Bát Vũ Hoa Đình”, “Cẩm Tự Hư Dũ”, “Thúy Mạc Đoan Ngưng.” Mà lúc trước sư phụ của Niệm Băng thi triển, đúng là bài danh đệ tứ “Cẩm Tự Hư Dũ” đao pháp. Mặc dù hắc tuổi không lớn nhưng làm sư phụ các người thì vẫn có thừa, ta thừa nhận, đao pháp của ta so với hắc còn thua xa, ta không nói nhiều lời vô nghĩa, có bản lĩnh hay không thì tại nơi đây theo sư phụ Niệm Băng học được đao công chân chính, nhân tiện các người xem lại khả năng của chính mình luôn, hết giờ học!”

Niệm Băng kéo Tử Thanh Kiếm đi thẳng một mạch đến đại lâu của khoa trù nghệ, lúc này mới buông tay ra, mỉm cười nói: “Lan Mộng học viện dạy các đệ tử đều kém như vậy sao? Xem ra vị sư phụ này thật sự không tốt a!”

Tử Thanh Kiếm ánh mắt quái dị nhìn Niệm Băng. “Huynh đệ, ta phục người, vừa rồi một tay kia của người quả thật rất thần kỳ, chẳng trách được “Cẩm Tự Hư Dũ” vẫn luôn xếp trên “Thúy Mạc Đoan Ngưng”, quả thật là “Thúy Mạc Đoan Ngưng” không thể so bì được a!”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Thật ra thì lúc này ta có dùng một chút tiểu xảo, loại phương pháp lặp đi lặp lại này cũng không khó, mỗi đao đều có thể lợi dụng hỗ trợ lẫn nhau, nếu mà trực tiếp từ bên trong lấy ra từng chút từng chút thì có lẽ khó khăn hơn nhiều, lúc này chỉ cần nắm vững hỏa hầu mà thôi, liên tiếp nhiều lần thì tự nhiên có thể thành công.” Quả thật, vừa rồi hắc mang phương pháp lặp đi lặp lại xuất ra, hiệu quả mặc dù tốt lắm nhưng cũng không phải là “Cẩm Tự Hư Dũ” thuần túy, đơn giản chỉ là số lần xuất đao gần như rất nhiều bắt đầu khi xoay tròn thái đao, chính là muốn đem cà rốt chia ra thành từng lớp, giống như tờ giấy, như vậy lại tiếp tục lấy ra những bộ phận quan trọng khá, nhìn qua giống như dọa người, nhưng đơn giản chỉ là căn bản đao pháp “Cẩm Tự Hư Dũ”, trong đó quan trọng nhất là phải hiểu rõ hình dạng.

“Được rồi, huynh đệ, người đừng khiêm nhường nữa, ta phải lập tức đi tìm muối muối của ta, ta cảm thấy đao pháp của nàng khẳng định là thua kém người, nha đầu kia con mắt luôn luôn cao hơn đỉnh đầu, ta thực sự muốn nhìn một chút, vừa rồi nàng biết việc làm vĩ đại gì đó của người, ha ha, huynh đệ, người tự đi tới phòng giáo vụ ở tầng hai lầu chính đợi ta, ta cần phải gấp con bé ấy tiện thể đất muối muối của ta qua đây gặp người, nhân tiện giúp người nhận y phục luôn.” Nói xong không đợi niệm băng trả lời, liền chạy đi giống như cơn gió, không có dấu khí lóe ra, chỉ bằng vào cường độ của thể xác, tốc độ của hắc đã đạt tới mức độ khủng bố, Niệm Băng âm thầm ước lượng, Tử Thanh Kiếm này ít nhất đã đạt tới trình độ đại kiếm sư.

Vận động bàn tay của mình một thoáng, Niệm Băng tin tưởng tràn đầy, đao công cũng chưa từng thụt lùi

vì không thi triển hàng ngày, ngược lại khoảng thời gian sau này khi mình rời đào hoa lâm sự lĩnh ngộ về kiến thức có phần tiến triển, hơn nữa tinh thần lực nhất định tăng lên, khoảng cách của mình so với cảnh giới cao nhất của “Cẩm Tự Hư Dũ” đã không còn xa nữa. Ai, khi nào thì có thể luyện “Long Ngạc Tập Vũ” đến cực điểm đây! Thật là quá khó khăn mà! Hiện tại “Long Ngạc Tập Vũ” của mình chỉ có hình của nó nhưng lại không có cái thần của nó, may mắn là lần trước thấy được rồng chân chính, có cơ hội phải luyện tập một chút, nói mà không có cảm hứng thì không thể lên đỉnh cao mới được a!

Một bên nghỉ, hẳn hướng ra phía ngoài đi đến bãi tập lớn, đi vào một địa phương mới, hoàn cảnh xung quanh tất cả đều rất rõ ràng, chỉ là không biết nơi này thông tin với bên ngoài như thế nào, chỉ cần chiến tranh chấm dứt, thì bản thân mình lập tức chạy tới Áo Lan thành, sau khi hoàn thành sự giao phó của Lạc Nhu, tham gia thi đấu lại tân duệ ma pháp sư, bản thân mình hoàn toàn tự do.

Một mặt nghỉ, Niệm Băng đã đi tới cái thao trường lớn phía trước, cả cái học viện này mang lại cho hắn cái cảm giác rất nhẹ nhàng, nhất là cái thao trường lớn này, đôi mắt trông về phía xa lòng dạ càng trở nên trống trải, học viện trừ nghệ ở đây cũng không làm cho hắn thất vọng, ít nhất thì chỗ này đã gặp Đà Trù Tử Tu, sau khi quen thuộc hoàn toàn chỗ này, thì nhất định phải hướng về hắn phải ra lời khiêu chiến.

“Tiểu tử, ngươi là người mới tới à?” Một cái âm thanh già nua vang lên bên cạnh Niệm Băng.

Niệm Băng trong lòng cả kinh, thầm mắng chính mình vì tính cảnh giác quá thấp, dựa vào cường độ tinh thần lực của mình mà người ta tới bên cạnh lại không biết, quay đầu nhìn về hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy một lão giả đang đứng ở đó, đầu tóc của lão màu xám và rất dài, mình mặc bộ bào rất giản dị, trong tay cầm một thanh chổi, đang thông thả quét dưới đất, nhìn qua, lão già này tựa hồ có chút quen mắt, nhưng Niệm Băng có thể khẳng định là chính mình trước kia chưa hề gặp qua người này. Thân hình của lão già lớn tuổi này đã có vài phần gầy gò đi, nhưng ánh mắt của lão lại rất kỳ lạ, đôi mắt màu tím phi thường trong suốt, làm gì có một điểm già nua nào trên người lão niên này, nếu không phải trên mặt có nếp nhăn cùng bộ dạng lom khom thì Niệm Băng thật sự không nhìn ra tuổi của lão.

“Chào ngài, ta hôm nay vừa mới trở thành học sinh của khoa trừ nghệ tại học viện này.” Mặc dù lão giả nhìn qua đúng là một người quét dọn vệ sinh nhưng Niệm Băng vẫn rất khách khí, Tra Cực đã từng nói qua với hắn, không được xem thường bất kỳ kẻ nào, nhất là những người nhìn không thấu. Người, tôn trọng người khác, chính là tôn trọng bản thân mình, hiển nhiên, nếu đối tượng tôn trọng mà không đáng giá được tôn trọng, vậy thì đừng nói gì cả.

Lão giả gật gù đầu, nói: “Ta nói như thế nào trước kia lại chưa thấy qua ngươi, sự tình trong lòng của ngươi hình như rất nặng a!”

Niệm Băng trong lòng cả kinh, hắn tự hỏi luôn luôn mang chân tướng của mình che giấu rất kỹ, chẳng lẽ lúc trước vô tình tiết lộ cái gì sao? Có chút kinh hãi, nói: “Có thể đi vào Lan Mộng học viện học tập là vinh hạnh của ta, không khí học tập nơi này gây cho ta áp lực rất lớn, ta đang cân nhắc phải làm như thế nào để học tập tốt hơn, đã làm cho ngài chê cười rồi.”

Lão giả mắt đầy thâm ý liếc nhìn Niệm Băng, nói: “Mau đi nhận giáo phục đi, sau khi mặc giáo phục, ngươi mới chính thức trở thành phần tử của Lan Mộng.”

Niệm Băng vuốt cằm nói: “Cảm ơn ngài, ta đi trước đây.” Nói xong hướng về lầu chính nằm bên rìa bãi tập mà đi đến, một mặt đi tới, hẳn lơ mờ nghe được lão già sau lưng đang nói lẩm bẩm một mình. “Cảm giác quét rác thật là hay, nhất là khi chổi chạm đất tạo ra âm thanh sần sật, âm thanh này là âm thanh tự nhiên, là căn bản nhất có thể mang lại cho người ta niềm vui lớn nhất trong công việc.”

Trong lòng có chút dao động Niệm Băng cũng không có dừng bước lại, nhưng cân nhắc lời lão giả nói, ý tứ của lão là như thế nào đây? Căn bản, căn bản, đúng vậy! Ta như thế nào đã quên căn bản, lúc mình cùng sư phụ học tập trừ nghệ, cái căn bản gì đó mình học đã mất năm năm, vậy mà lúc ấy sư phụ còn nói, thời gian còn hơi ngắn, khi nào căn bản tốt nhất, thì học những cái khác của trừ nghệ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, ma pháp thì cũng giống như vậy, chính mình theo đuổi điên cuồng ma pháp trận và ma pháp quyền trực có lẽ chỉ tìm được sự mạnh mẽ nhất thời, nhưng lại vĩnh viễn không leo lên được đỉnh cao của ma pháp. Phụ thân Miêu Miêu đã từng nhắc nhở mình về việc này, nhưng bản thân mình lại xem nhẹ nó.

Mấy ngày tới nay, Niệm Băng mặc dù vẫn có thói quen duy trì mình tưởng như trước, nhưng đại đa số tâm

tư đều đặt ở ma pháp trận và lời lý giải về băng hỏa đồng nguyên, cho dù kỹ xảo nào cũng cần đòi hỏi có căn cơ, hiểu được, ta đã hiểu được, bất luận là trù nghệ hay là ma pháp, việc mình cần làm bây giờ là luyện tập căn bản giống như trước.

Nghĩ tới đây, trong lòng Niệm Băng trở nên sáng sủa, mạnh chân dùng bước, muốn quay lại cảm tạ vị lão nhân kia, lúc hần một mình quay lại thì lão nhân cũng đã không thấy nữa, thần long thấy đầu không thất đuôi, đây chính là đánh giá của Niệm Băng đối với ông lão.

Đi vào trước lầu của giáo chủ, hần vừa định đi vào liền bị hai gã đệ tử đứng ở cửa ngăn cản, y phục của họ chẳng hề giống những người bảo vệ mặc đồ binh sĩ ở ngoài cửa chính của học viện, hai người nhìn nhìn quần áo của hần, một người trong đó lên tiếng: "Người là ai? Đến học viện của chúng ta làm gì?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Xin chào, ta là đệ tử mới, đến đây để lấy giáo phục"

Tên đệ tử nghi hoặc nói: "Lấy giáo phục sao không có sư phụ dẫn đi, người như thế nào lại có một mình? thật xin lỗi, không thể để người vào được, người là người của hệ nào, cho dù là hệ nào đi nữa thì cũng phải đích thân sư phụ dẫn người tới đây lấy giáo phục, nếu không chúng ta không thể cho người vào được"

Niệm Băng nhú mày, đứng vào lúc này, một âm thanh lạnh lẽo mà thanh thúy vang lên sau lưng hần: " hần cùng hệ với chúng tôi, chúng tôi dẫn hần vào trong", quay người nhìn lại, chỉ thấy huynh muội Tử Thanh Kiếm đang cùng đi tới đây.

Hai gã đệ tử kia vừa thấy huynh muội bọn họ đến, thì vội vàng đứng sang một bên nhường đường, Tử Thanh Mộng ánh mắt quái dị liếc nhìn Niệm Băng, nói: "Đã thất thổ rồi, đây là quy củ của học viện, đại ca thật là, mang những điều này quên hết, theo chúng ta tiến vào trong."

Tử Thanh Kiếm có chút xấu hổ, Niệm Băng cười nói: "Không việc gì, vốn ta cũng phải chờ các người mà"

Ba người cùng đi vào giáo học lâu, một mặt lên lầu, một mặt Niệm Băng hướng nhìn xung quanh, hần phát hiện trên mỗi cánh cửa của các gian phòng dạy tại giáo học lâu đều có một tấm bảng, bên trên miêu tả hình dạng hệ vũ kỹ của mỗi lớp.

Tử Thanh Kiếm giải thích cho Niệm Băng, nói: "Bởi vì hệ vũ kỹ là một hệ lớn nhất học viện, cho nên giáo chủ học lâu thêm cho chúng ta sử dụng, ma pháp hệ chỉ có gom về tám lầu, bọn họ số người ít nhất, vèn vèn một trăm đệ tử"

Ma pháp hệ? Niệm Băng trong lòng có chút dao động, có ma pháp hệ tồn tại, nói như vậy tại Lan Mộng học viện cũng có thư viện mới đúng, có cơ hội phải tự mình đến xem mới được", Thanh Kiếm ca ca, trong học viện này có thư viện hay không?

Tử Thanh Kiếm cười haha, nói: "đương nhiên là có, hơn nữa thư viện của hệ trù nghệ các người nằm ở phía bên trong học lâu, thư viện của hệ vũ kỹ chúng ta có diện tích nhỏ nhất, bởi vì các sư phụ đều nói, nếu để cho các đệ tử học thứ hỗn tạp gì đó, thì đối với sự phát triển của bọn họ không tốt, trái lại thì tại trụ sở riêng của ma pháp hệ có một cái thư viện lớn nhất, chỗ đó quả thật rất lớn, nhưng mà chỉ có đệ tử của ma pháp hệ mới có thể tiến vào"

Nhìn thấy tính thật thà của Tử Thanh Kiếm có chút khả ái đáng yêu, hảo cảm trong lòng Niệm Băng đối với hần ngày càng tăng, lúc này trong lòng hần lại do dự, có nên che giấu về sự thật là mình biết ma pháp hay không? việc này có cần thiết không? Nếu như mình muốn biết cừu nhân của sư phụ là ai, thì nhất định phải đánh bại Đà Trù Tử Tu, dưới tình huống mà bản thân mình không thi triển ma pháp trù nghệ sở trường thì có lẽ rất khó làm được, đã như vậy che dấu thêm một chút nữa cũng chẳng sao, dù sao thì mình cũng không ở lại chỗ này trong thời gian dài.

Huynh muội Tử Thanh Kiếm lại dẫn đi xuống, hần thuận lợi nhận được một than đồng phục cùng với ký hiệu lão sư, ra khỏi phòng giáo vụ, ngoại trừ lúc đầu vì Niệm Băng giải vây ở ngoài thì vẫn không nói gì cả, Tử Thanh Mộng rốt cuộc cũng mở miệng: "Niệm Băng, ta muốn cùng người bàn luận một chút về đạo công."

Niệm Băng cười lạnh nhạt, nói: "Ta cũng muốn lĩnh giáo một chút đạo pháp Thúy Mạc Đoan Ngưng của Tử tiểu thư, nhưng mà hôm nay dù sao ta cũng mới vừa đến nơi đây, có chút hơi mệt mỏi, chờ ta quen thuộc hoàn cảnh, sau này vẫn có nhiều cơ hội mà."

Tử Thanh Mộng hiển nhiên không nghĩ tới Niệm Băng như thế nào lại không ứng chiến, nhú mày nói: "Người là một đại nam nhân, sao lại yếu ớt như thế."

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Ta không giống người, lại không có tu luyện qua võ kỹ, vì sao thân thể sao lại không thể yếu đi một chút ư?"

Tử Thanh Mộng đôi mắt phóng ra hào quang màu tím, âm thanh lạnh lùng nói: "Người vẫn còn thù hận chuyện trong quán cơm?"

Niệm Băng lắc đầu nói: "Ta không phải là người nhỏ nhen như vậy, Thanh Mộng tiểu thư, ta biết là ta không có khả năng như các người, tự chọn một hệ chương trình học khác?"

Tử Thanh Mộng ngẩn ngơ một chút, nói: "Ta muốn tự chọn môn học?" Hiển nhiên nàng phi thường kinh ngạc, nhưng nàng lại khôi phục rất nhanh dáng vẻ bình thường. "Vậy người muốn tự lựa chọn môn học gì thế? Chỉ cần người có năng lực vượt qua khảo nghiệm, thì người có thể tùy chọn chương trình học của một hệ tùy ý trong học viện này, bất quá chỉ có thể lựa chọn môn học một lần mà thôi."

Niệm Băng mỉm cười, chuyển suy nghĩ sang Tử Thanh Kiếm nói: "Tử Thanh Kiếm đại ca, ta không thể phiên huynh dẫn ta đến ma pháp hệ làm khảo thí, ta muốn lựa chọn học ma pháp."

Tử Thanh Kiếm giật mình nói: "Huynh đệ người không lắm chứ, ma pháp này không phải là đồ trời của trẻ con, nắm bắt được rất khó, ta thấy, người muốn học khả năng phòng ngự hạng nhất, chỉ bằng theo ta học một chút võ kỹ có phải là tốt hơn không, có mặt mũi ta đây, cả cái việc khảo thí cũng không cần phải lo, mấy vị sư phụ của ma pháp hệ kia khá cổ lỗ sĩ, phải vượt qua khảo thí mới có thể tiến vào ma pháp hệ."

Tử Thanh Mộng nói: "Đại ca nói rất đúng, ma pháp mặc dù nhìn vào thì càng thêm đẹp mắt chút ít, nhưng việc sử dụng lại thua kém võ kỹ xa lắc, ta thấy, hay là người lựa chọn tu luyện võ kỹ là tốt nhất, nếu không, trừ khi người bỏ ra một thời gian dài để tu luyện ma pháp, mới có thể đạt được thành tựu nhất định, nhưng mà, như vậy trừu tượng của người tất nhiên sẽ lãng phí."

Niệm Băng vươn cánh tay phải của mình ra "Các người không cần khuyên ta, nghề nghiệp chính của ta mặc dù là một gã đầu bếp, nhưng đồng thời, ta cũng là một gã ma pháp sư, các người xem." Trong tay hào quang chọi lóe, dưới sự khống chế tinh thần lực, một cây gậy băng xuất hiện không một tiếng động trong lòng bàn tay của hắn, dưới sự thôi thúc của tinh thần lực, không khí xung quanh bỗng dưng trở nên rét lạnh lên.

"Điều này sao có thể?" Tử Thanh Mộng nhìn thấy cây gậy băng trong tay Niệm Băng, như thế nào cũng không tin chuyện này là sự thật.

Niệm Băng cười lạnh nhạt, nói: "vừa rồi, tại lớp họp của hệ trừu tượng ta đã nói qua, trên thế gian này vốn không có chuyện gì là không có thể, chỉ là người nghĩ không làm được thì dám chắc không dám thử, tốt lắm, chính là tầng tám của ma pháp hệ, Thanh Mộng cô nương, không dám làm phiền cô, Thanh Kiếm đại ca xin huynh hãy dẫn ta đi."

51. Chương 50: Hỏa Thổ Song Hệ Ma Pháp Sư

Niệm Băng muốn bắt kịp Tử Thanh Kiếm nhưng Tử Thanh Mộng nói: "Ta đi cùng các người, ta muốn xem trình độ ma pháp của người ra sao. Võ kỹ và trừu tượng ít nhiều còn có chỗ tương thông. Đặc biệt là Trọng Ứng thủ của đại ca và đao pháp của ta. Thế nhưng ma pháp với trừu tượng dường như không có gì tương thông. Ta không tin người lại là thiên tài về phân tâm nhị dụng*

* Phân tâm nhị dụng: thuật hai tay làm hai việc khác nhau. Nổi tiếng nhất là Song thủ hổ bác của Châu Bá Thông (ai cũng biết lão này mà).

Từ lần đầu tiên gặp gỡ Tử Thanh Mộng, Niệm Băng đã được kiến thức trọn vẹn ngạo khí của nàng. Nhìn vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo của nàng, Niệm Băng không khỏi có chút phiền muộn. Theo góc nhìn nội tâm mà nói thì Phượng Nữ và Long Linh có tính cách giống nhau, chỉ là Long Linh thì ôn nhu như nước còn Phượng Nữ thì trong nhu lại ngầm chứa cương. Còn về vẻ ngoài thì Tử Thanh Mộng và Lạc Nhu thật khó

phân ai hơn ai kém. Chẳng qua bản thân hắn có năng lực không tồi nên tầm nhìn đối với nữ nhân cũng cao hơn. Niệm Băng thực sự cũng không nghĩ tới sẽ đi cùng Tử Thanh Mộng chạy theo Tử Thanh Kiếm.

Ma pháp hệ tại Lan Mộng Học viện là một hệ hoàn chỉnh. Bao gồm đệ tử ký túc xá, phòng dạy thí nghiệm ma pháp, đều ở tại tám tầng chủ giáo học lâu. Khi tới tám tầng này lập tức có thể cảm nhận được các loại xung động ma pháp nguyên tố mãnh liệt tràn ngập ở đây. Chú ý một chút có thể biết ma pháp nguyên tố cường thịnh là do các phù điêu trên vách có ma pháp trận đồ án. Hầu hết là ma pháp trận đơn giản, chỉ có ma pháp trận tại trung tâm thì có chút phức tạp, bao xung quanh là các biểu tượng đại diện hệ ma pháp. Tại trung ương là một khối ma pháp bảo thạch tuy không phải cực phẩm nhưng ma pháp trận dưới tác dụng của ma pháp bảo thạch cũng có thể ngưng tụ ma pháp nguyên tố một cách hiệu quả.

Khí tức ma pháp cường thịnh cũng có thể so sánh với Ma pháp công hội của Băng Nguyệt đế quốc. Niệm Băng thầm than, ở Băng Nguyệt đế quốc ma pháp công hội không có được phù điêu như vậy không phải vì chế tạo khó khăn mà vì căn bản công hội không có tiền để mua một số lượng lớn ma pháp bảo thạch như vậy. Như Long Linh nói lúc trước thì tiền là chướng ngại lớn nhất với sự phát triển của ma pháp công hội.

"Mỗi lần đến đây ta lại có cảm giác bị chút áp lực, chỉ có mấy tên gia hỏa ma pháp sư là được hưởng thụ." Tử Thanh Kiếm nói một cách bất mãn.

Áp lực? Niệm Băng giật mình, có lẽ là do ma pháp nguyên tố đậm đặc nên nếu không phải ma pháp sư ít phải chịu ít áp lực. Nhưng nếu như có thể tu luyện ma pháp tại đây thì ma pháp sư lợi ích rất nhiều.

"Oanh..." Bất thành lời một tiếng nổ phát ra từ phòng học số ba vang ra khiến Niệm Băng nhảy dựng. Thanh âm tuy khủng bố này cuối cùng lại cũng chẳng kèm theo chấn động gì ghê gớm.

"Đồ hỗn đản nhà ngươi làm thế nào mà ngay cả khổng chế ma pháp bạo viêm cũng không xong? Ngươi nghĩ nơi này chỉ có mình ngươi sao?" Tiếng gầm phẫn nộ vang lên, âm lượng hoàn toàn có thể so sánh với Tử Thanh Kiếm.

Tử Thanh Kiếm dừng chân hạ giọng nói với Niệm Băng: "Không biết kẻ nào vừa xui xẻo rồi, nghe thanh âm thì là của Ma pháp hệ chủ nhiệm- được coi là ma đạo sĩ cường đại nhất trong lịch sử. Ngươi có thể tiến nhập ma pháp hệ hay không đều phải qua hắn khảo sát."

"Ma đạo sĩ cường đại nhất trong lịch sử? Không phải Ma đạo sư sao? Ma đạo sĩ làm sao cường đại bằng Ma đạo sư được?" Niệm Băng nghi hoặc nhìn Tử Thanh Kiếm.

Tử Thanh Kiếm khoát rộng hai tay. "Ta không biết, muốn biết thì ngươi tự mình hỏi hắn đi. Ta không hiểu ma pháp nhưng danh hiệu này hắn cũng không tự xưng mà là được cả đại lục công nhận."

"Kẻ nào đang lèm bèm ngoài đó thế?" Một tiếng hồng giận dữ kèm theo là một hỏa cầu bằng nắm tay từ trong cửa sổ bay ra vẽ một đường tuyệt đẹp vào thẳng đầu Tử Thanh Kiếm.

Hỏa cầu xuất hiện bất ngờ khiến Tử Thanh Kiếm nhảy dựng. Hắn vừa định thôi động đấu khí ngăn cản thì thấy có một đạo thanh quang xuất hiện trước mặt. Tay phải Niệm Băng huy động Băng lăng trượng điểm thẳng vào hỏa cầu. Hỏa cầu rung lên tan biến còn Niệm Băng cũng bị chấn lui một bước. Trong lòng hắn có chút chấn động, hắn vốn tự cho mình là có khả năng khổng chế ma pháp tốt nhưng vừa rồi hỏa cầu phổ thông với chút hiệu quả đặc thù lại như theo ý người trong phòng điều khiển. Chỉ là nhất giai ma pháp nhưng thời điểm chạm vào băng lăng trượng lại dính chặt vào sinh ra bạo chấn. Uy lực không cao nhưng khi nổ trong nháy mắt chia làm ba giai đoạn từ nổ bùng ra rồi lại nén sức nổ vào một hướng vào thẳng băng lăng trượng khiến hắn thối lui một bộ. Cùng là nhất giai ma pháp nhưng hắn đã ở thể hạ phong. Còn nếu là ma pháp bậc cao e là khoảng cách còn lớn hơn thế. Suy nghĩ chỉ trong khoảnh khắc bị chấn lui nhưng lòng tự đại của Niệm Băng cũng đã giảm bớt.

Tử Thanh Kiếm hét lớn: "Hắc chủ nhiệm, là ta đây. Tại sao ngài lại bắt phân trắng đen ra tay bừa bãi như vậy?" Vừa nói hắn vừa giận dữ mở cửa nhìn vào trong.

Tử Thanh Kiếm rất to cao, đứng sau lưng hắn Niệm Băng không nhìn được gì, chỉ nghe phía trước có thanh âm truyền ra: "Thì ra là tiểu tử ngươi, ai bảo ngươi rì rầm rầm rầm làm ảnh hưởng ta dạy học, ngươi tìm ta không biết chọn lúc sao? Ở bên ngoài chờ đi, hết giờ rồi nói tiếp."

Tử Thanh Kiếm nói: "Xin lỗi đã quấy rầy tiên sinh! Vậy ta chờ ở bên ngoài." Nói đoạn hắn quay ra ngoài, ngay lúc đó Niệm Băng thoáng nhìn vào trong phòng học lớn có đến cả trăm người, chừng như toàn bộ học sinh ma pháp hệ đều ở đây. Xem thái độ của Tử Thanh Kiếm đối với vị Hắc chủ nhiệm này có thể thấy Ma pháp hệ Hệ chủ có địa vị rất cao trong học viện.

Đóng cửa phòng học lại Tử Thanh Kiếm quay ra cười với Niệm Băng: "Huynh đệ, người thật sự là ma pháp sư hả, bây giờ chỉ có thể đợi một lát thôi, Hắc chủ nhiệm tính tình không dễ chịu cho lắm."

Niệm Băng khẽ cười: "Không sao, đợi một lát là được rồi."

Tử Thanh Kiếm nhìn Niệm Băng với ánh mắt kỳ dị: "Người là ma pháp sư cấp mấy?"

Niệm Băng thản nhiên đáp: "Ta cũng không biết, bắt quá thông qua khảo hạch ma pháp hệ là được. Tử Thanh Kiếm đại ca, nghe nói Hoa Dung đế quốc và Kỳ Lỗ đế quốc liên minh phát động chiến tranh, tấn công Áo Lan đế quốc? Việc này người có biết không?"

Tử Thanh Kiếm gật đầu nói: "Hôm qua ta cũng có nghe nói. Lần này tình huống quả không ổn, chỉ có thể hy vọng viện quân của Băng Nguyệt đế quốc có thể xuất binh hỗ trợ. Ta cũng muốn ra chiến trường một phen nhưng viện trưởng thì chỉ học sinh tốt nghiệp tham dự. Còn ta thì là thầy giáo thì lại không thể đi. Võ sĩ nên tham gia chiến trường thì tài năng chân chính mới có thể từ đó hiển lộ. Kỳ này dạy xong đám đệ tử nhất định ta cũng sẽ tham gia Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn cực mạnh của đế quốc, phát huy hết nhất kỹ của ta." Trong mắt Tử Thanh Kiếm bùng ra khát vọng, tuyệt đối là kẻ hiếu chiến.

Niệm Băng cũng không hỏi gì thêm. Đối với chiến tranh hắn chẳng có chút hứng thú nào. Ba người yên lặng đứng đợi bên ngoài cửa phòng học.

Sau nửa canh giờ, tiếng ma pháp linh báo hiệu hết giờ học cuối cùng cũng vang lên.

Cửa mở, các ma pháp học viện ủa ra. Y phục bọn họ và các học viện hệ khác cũng bất đồng. Cùng là sơ cấp ma pháp sư, trang phục màu lam thẫm, chỉ có trên ngực có huy hiệu gắn ma pháp bảo thạch là cách thông báo họ thuộc hệ ma pháp nào. Các đệ tử đều lãnh đạm, tới một người đứng lại chào huynh muội Tử Thanh Kiếm cũng không có, đều hướng phía ngoài tám tầng lầu đi ra. Đi sau cùng là lão niên ma pháp sư, mái tóc bạc trắng, bộ dáng đã bảy tám mươi tuổi, thân hình gầy nhỏ, ánh mắt nhìn vào ba người Niệm Băng ở ngoài cửa. "Vào đi." Thanh âm vang rền của hắn khiến người ta cảm thấy quái dị, phía trước ngực hắn thêu một đóa hỏa diễm kim sắc, hỏa hệ ma đạo sĩ sao?

Hắc chủ nhiệm, ta đưa đến cho ngài một đệ tử mới, hắn gia nhập trù nghệ hệ ngày hôm qua, muốn tuyển tu ma pháp hệ. Ngài thấy sao?" Tử Thanh Kiếm lịch sự nói.

"Tuyển tu ma pháp hệ? Một trù sư cũng muốn học ma pháp sao?" Ánh mắt Hắc chủ nhiệm từ một mối, u tối chợt loé lên ánh lạnh lùng như điện nhìn vào Niệm Băng.

Niệm Băng chẳng chút yếu thế nhìn thẳng lại, tuy hắn có cảm giác bị đối phương nhìn thấu nhưng miễn cưỡng không chế bản thân không rời mắt đi chỗ khác.

Hắc chủ nhiệm trong mắt lộ vẻ kinh ngạc: "Vậy để thử xem sao, tiểu tử, người là kẻ ngăn trở hoả cầu thuật của ta hả?"

Niệm Băng gật đầu: "Xin chào Hắc chủ nhiệm."

Hắc chủ nhiệm nhìn lướt qua huynh muội Tử Thanh Kiếm đoạn nói: "Hai người có thể đi, còn hắn thì lưu lại đây."

Tử Thanh Kiếm cười nhẹ: "Làm phiền ngài, tiểu muội, chúng ta đi."

Tử Thanh Kiếm mở to cặp mắt tím kinh hãi, vẻ kiêu ngạo trên mặt đột nhiên biến mất, một tia cười nhẹ âm áp tựa hồ làm tan biến vẻ lạnh lùng thường nhật. Nàng quay người đi đến phía Hắc chủ nhiệm nắm lấy cánh tay khô héo của lão. "Hắc bá bá, ta muốn xem bá bá trác thí hắn thế nào, bá bá cho ta và ca ca ở lại nhé?"

Hắc chủ nhiệm trên mặt có nét cười: "Nha đầu này thật quần chân, người không học ma pháp thì xem có tác dụng gì?" Tuy vậy giọng Hắc chủ nhiệm cũng đã dịu lại rất nhiều.

”Không, ta chỉ nhân tiện muốn xem thôi. Hắc bá bá, cùng lắm ta làm cho ngài vài món ngon. Ngài không phải thích uống rượu sao? Tối nay ta sẽ chuẩn bị rượu và thức ăn cho ngài”

” Hảo, các người muốn xem thì xem đi.” Hắc chủ nhiệm đồng ý dù có chút bất đắc dĩ khi nhìn thấy một mỹ nữ cao lớn hơn mình cả nửa cái đầu.

Niệm Băng nói: ”Hắc chủ nhiệm, ngài muốn trắc thí như thế nào?”

Hắc chủ nhiệm nhìn Băng lăng tượng trên tay Niệm Băng nói: ”Người là Băng hệ ma pháp sư, được, chỉ cần người dùng nhị giai ma pháp phá được nhất giai ma pháp Hỏa diễm thuật của ta, coi như người đậu.”

Vừa nói cánh tay trái khô héo đưa lên, một đoạn hỏa diễm hiện ra, chỉ là một hỏa diễm thông thường.

Niệm Băng có cảm giác trắc thí này không đơn giản. Đăng cấp ma pháp càng cao thì độ chênh lệch ma pháp bậc cao so với ma pháp đăng cấp thấp càng lớn. Cho dù cùng là phóng xuất ma pháp đồng giai nhưng chênh lệch giữa đăng cấp cao và thấp thực sự chênh lệch. Lúc trước hắn cũng đã ném qua tư vị này khi đối đầu với khả năng khống chế ma pháp của Ma đạo sĩ. Dùng băng hệ ma pháp nhị giai đối đầu với nhất giai hỏa diễm thuật thoát nhìn có vẻ dễ dàng, nhưng cũng phải cẩn thận. Niệm Băng đưa Băng lăng tượng lên cao, quan sát chung quanh một chút, hắn đã nghĩ ra một biện pháp tốt.

Lam sắc quang mang dần dần rõ rệt, dưới tác dụng của chú ngữ tạo ra một viên băng đạn trước mặt Niệm Băng. Hắn cũng không nóng lòng công kích mà cứ tiếp tục tạo ra băng đạn tiếp.

”Tiểu tử, nếu như người đứng là dùng Băng Đạn Vũ thì tính là tam giai ma pháp đó.” Hắc chủ nhiệm nhắc nhở Niệm Băng.

Niệm Băng cười nhẹ: ” Chỉ cần ta không công kích một lượt thì sao tính là Băng Đạn Vũ được.” Lúc này trước mặt hắn đã có hơn mười khối băng đạn. Băng lăng tượng trong tay rung lên, tức thì một khối băng đạn hướng vào hỏa diễm trên tay Hắc chủ nhiệm lao đến.

Hắc chủ nhiệm bình tĩnh nhìn Niệm Băng. Hỏa diễm trong tay co rút lại còn một phần ba, khi thấy băng đạn của Niệm Băng chuẩn bị tới tức thì phụt một tiếng biến lớn ra chừng như thiêu đốt tan băng đạn. Nhưng ngay lúc đó băng đạn đột nhiên dừng lại nổ tung ngay trước khi chạm vào hỏa diễm tạo ra một luồng băng vụ bao phủ hỏa diễm khiến hỏa diễm có vài phần ảm đạm xuống. Thấy vậy hỏa diễm sắp tắt Hắc chủ nhiệm tay kéo tay đẩy co rút hỏa diễm lui lại tránh xa đám băng vụ.

”Biến đổi hỏa diễm, lực khống chế ma pháp của ngài thật đáng khâm phục.” Niệm Băng trong mắt lộ vài phần cung kính, viên băng đạn thứ hai cũng phóng ra.

Trong mắt Hắc chủ nhiệm cũng lộ vẻ kinh ngạc. Khả năng khống chế băng đạn của Niệm Băng đã vượt ngoài phán đoán của hắn. Lúc này viên băng đạn thứ hai đã bắn tới. Hỏa diễm trên tay Hắc chủ nhiệm đã nén lại mức nhỏ nhất, đạt đến mức độ chỉ thu không phát, lấy bất biến ứng vạn biến.

Cự ly càng lúc càng ngắn lại, băng đạn đột nhiên tăng tốc vọt tới mặt Hắc chủ nhiệm. Khi chỉ còn cách mặt hắn một thước lại xảy ra biến hóa. Băng đạn trong nháy mắt lại áp súc thành một cây băng châm và tốc độ còn tăng lên gấp ba hướng thẳng trán của Hắc chủ nhiệm lao đến mà không hề chú ý tới ngọn lửa trong tay hắn.

Khoảng cách chỉ có một thước, băng châm lại rất nhanh khiến cho Hắc chủ nhiệm muốn né tránh cũng khó. Trong nguy cơ mới có thể nhìn ra ma pháp cường độ của ma pháp sư, một tầng quang mang đậm hoàng sắc bao phủ toàn bộ khuôn mặt Hắc chủ nhiệm, khiến cho làn da của hắn biến thành màu hoàng thổ, nhưng ma pháp quái dị đột nhiên xuất hiện này cũng không bị băng châm đánh trúng, băng châm trong lúc sắp bắn trúng Hắc chủ nhiệm đột nhiên bạo phát, hóa thành một mảnh băng vụ ngăn cản tầm nhìn của hắn, Hắc chủ nhiệm trong lòng thầm nghĩ bất hảo, còn chưa kịp phản ứng, tay trái chấn động, hỏa cầu trong cảm giác của tinh thần lực đã tiêu thất.

Băng vụ tan đi, Hắc chủ nhiệm ánh mắt sáng quắc nhìn Niệm Băng. ”Hay cho một chiêu gương đồng kích tây tử mẫu liên hoàn đạn, người đã vượt qua bài kiểm tra.”

Niệm Băng lúc này đang ngơ ngác nhìn Hắc chủ nhiệm, Trong mắt lộ ra quang mang kinh ngạc, tới lúc Hắc chủ nhiệm liếc mắt nhìn hắn một cái, mới dần dần khôi phục lại vẻ bình thường, vội vàng khom người nói:

”Dùng nhị giai đối kháng với nhất giai, đệ tử thắng cũng do may mắn.”

Biến hóa vừa rồi phát sinh cực nhanh, huynh muội Tử Thanh Kiếm chỉ nhìn thấy Niệm Băng phát ra ba khối băng đạn mà hỏa cầu trong tay Hắc chủ nhiệm liền bị dập tắt. Bọn họ không hiểu ma pháp, tự nhiên không thể nhìn ra huyền bí trong đó.

Hắc chủ nhiệm hướng Niệm Băng gật gật đầu nói: ”Tiểu tử, người tên là gì?”

Niệm Băng nói: ”Ta tên là Niệm Băng.”

Hắc chủ nhiệm nói: ”Bắt đầu từ hôm nay, người là đệ tử của ma pháp hệ, ta là ma pháp hệ chủ nhiệm Hắc Dạ, hỏa hệ ma đạo sĩ. Người đã lựa chọn ma pháp, phải tường xuyên tới nghe giảng. Thanh Kiếm, Thanh Mộng, các người ra ngoài trước đi, ta có vài lời muốn nói với tân học viên này.”

Tử Thanh Kiếm ngậy người một lát, vừa muốn nói gì đó, nhưng lại cảm nhận được hàn ý trên người Hắc Dạ, biết lần này không có đường thương lượng, đành buông tay Hắc Dạ, đi ra ngoài cửa, khi nài đi qua bên người Niệm Băng bèn thấp giọng nói với hắn: ”Tên nhất gan, ta lúc nào cũng đợi khiêu chiến của người, bất luận là trù nghệ hay là vũ kỹ.” Nói xong, lúc này nài mới nhớ ra, kéo ca ca rời khỏi.

Bịch một tiếng, cửa phòng học đã đóng. Trong phòng học ma pháp chỉ còn hai người Niệm Băng và Hắc Dạ ma đạo sĩ, bọn họ đều không nói gì, chỉ đứng nhìn đối phương, một lúc sau, Hắc Dạ mở miệng hỏi: ”Người đã nhìn ra? Thực không nghĩ tới, một bài kiểm tra đơn giản nhưng lại có thể bị người khác nhìn ra, nhưng năng lực không chế cũng vượt ra ngoài dự đoán của ta.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Hắc chủ nhiệm, ma pháp của ngài cũng khiến ta rất kinh ngạc. Hèn gì Thanh Kiếm đại ca nói ngài là ma đạo sĩ tối cường, hưởng chi ngài lại có được song hệ ma pháp, lại có thể phối hợp hài hòa như vậy.” Đúng vậy, lúc trước sở dĩ hắn ngậy người, là bởi phát hiện bí mật của Hắc Dạ, ma pháp Hắc Dạ chuẩn bị ngênh tiếp bằng châm không phải hỏa hệ mà là thổ hệ nhị giai Thạch Phu Thuật, có thể trong nháy mắt khiến cho làn da trở nên cứng rắn như đá. Hỏa hệ cùng thổ hệ hai chủng loại ma pháp đồng thời xuất hiện tại một người, hắn sao lại không kinh ngạc.

Hắc Dạ lạnh lùng cười nói: ”Ma đạo sĩ tối cường, ha ha, ma đạo sĩ tối cường, ta cũng chỉ có thể là ma đạo sĩ mà thôi, người cho rằng song hệ là chuyện hay hay sao?”

Niệm Băng cười khổ nói: ”Đương nhiên là khổng rồi, nếu không ta cũng không cần phải khổ sở như vậy.” Vừa nói, hắn vừa nâng cả hai tay lên, băng cầu cùng hỏa cầu phân biệt xuất hiện trong hai lòng bàn tay.

Lần này tới phiên Hắc Dạ giật mình. ”Người? Không có khả năng? Băng, hỏa, chẳng lẽ người là ...”

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói: ”Không sai, ta cũng là song hệ ma pháp sư, bất quá, ta không được may mắn như ngài, hỏa và thổ không bài xích lẫn nhau, hơn nữa một cái là ma pháp phòng ngự cực mạnh, một cái lại là ma pháp công kích cực mạnh, hai loại này có thể phối hợp với nhau, có thể khiến thực lực của ngài phát huy tới mức cao nhất. Mà hai loại ma pháp của ta lại phải vô cùng cẩn thận, chúng bài xích lẫn nhau mà.” Hắc Dạ là song hệ ma pháp sư đầu tiên hắn gặp được ngoài bản thân, sở dĩ không giấu diếm bí mật của mình là bởi Niệm Băng rất muốn tìm được một chút huyền bí khi tu luyện song hệ ma pháp từ Hắc Dạ.

Hắc Dạ trong mắt quang mang chợt hiện, một lúc sau, hắn trầm giọng nói: ”Sư phụ của người là tên hồn trưởng nào? Chẳng lẽ khi người vừa tu luyện ma pháp hắn không nhìn ra thân thể người có hai loại ma pháp hay sao? Băng hỏa song tu, đây không phải chuyện tăng cường thực lực nữa, mà là lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của người.”

Niệm Băng nói: ”Hắc chủ nhiệm, chuyện này không liên quan tới sư phụ của ta, lúc đầu ta tu luyện ma pháp là cùng phụ thân học tập, lúc đó ta vẫn học hỏi hệ ma pháp, sau đó phụ thân xảy ra chuyện, không còn ai chỉ dẫn ta, chỉ có thể tự mình tìm tòi tu luyện trong tám năm, trong tám năm này, ta vô tình luyện được băng hệ ma pháp, sau mặc dù phát hiện không ổn nhưng cũng không có biện pháp thay đổi. Sư phụ ta đã nói, hai loại ma pháp này phi thường nguy hiểm, bất quá, tạm thời cũng không uy hiếp tới tính mạng của ta. Ngài cũng là song hệ ma pháp sư, chẳng lẽ không có cách nào chuyển hóa băng hỏa, phá giải mâu thuẫn của cửa chúng hay sao?”

”Chuyển hóa? Chuyển hóa cái rắm.” Hắc Dạ tức giận nói: ”Ma pháp sư thiên cận đều cho rằng song hệ ma pháp sư rất cường đại, song bọn hắn sai rồi, song hệ lại hạn chế sự phát triển, ta nghiên cứu ma pháp đã

hơn sáu mươi năm, với thiên phú của ta đáng lẽ đã sớm đạt tới cảnh giới ma đạo sư, nhưng chỉ vì là song hệ nên thủy chung vẫn dừng lại tại điểm tối cao của cảnh giới ma đạo sĩ mà không thể đột phá, người có biết vì sao không? Bởi thổ và hỏa trong đó cũng có chút chế ước, chỉ là chút chế ước thôi nhưng lại làm ảnh hưởng tới việc ta lên tới điên phong của ma pháp thế giới. Mặc dù dưới tác dụng của song hệ ma pháp, ta có thể đạt tới trình độ của ma đạo sư bình thường, nhưng ta vĩnh viễn không thể xuất ra ma pháp hơn thập giai, chỉ cần ma đạo sư có thể phát ra cấm chú thập nhất giai, ta căn bản không có khả năng ngăn cản. Đây là bí ai của song hệ.” Nói tới đây hắn đã có vẻ vô cùng kích động.

Niệm Băng thất vọng nhìn Hắc Dạ nói: ”Nói như vậy Băng Hỏa Đồng Nguyên của ta càng vô pháp hóa giải chế ước sao, chúng tương khắc lẫn nhau, tiếp tục tu luyện, ma pháp lực càng mạnh lại càng nguy hiểm?”

Hắc Dạ cúi đầu, trầm ngâm nửa ngày rồi mới nói: ”Niệm Băng, thẳng thắn nói cho ta biết, ma pháp lực của ngươi bây giờ đã đạt tới trình độ nào rồi?”

Niệm Băng thành thật hồi đáp: ”Ma pháp lực của ta đã đạt tới trình độ Đại ma pháp sư, ma pháp không chế lực có lẽ so mới Đại ma pháp sư mạnh hơn một chút.”

Hắc Dạ trong mắt toát lên vẻ kinh ngạc: ”Đại ma pháp sư? Ra quả thực hoài nghi ngươi làm thế nào mà vẫn còn sống, nói như vậy, người đối với băng, hỏa lưỡng chủng ma pháp nhất định phải có phương pháp không chế đặc thù. Người làm như thế nào vậy?”

Niệm Băng cũng không giấu diếm, đem toàn bộ quá trình tu luyện của bản thân nói ra, hắn nhìn ra, vụ Hắc Dạ ma đạo sĩ quả thật so với sư phụ Long Trí của mình còn chấp nhất hơn, ma pháp lý giải của hắn chắc chắn sẽ trợ giúp cho bản thân, cùng là song hệ ma pháp sư, hắn khẳng định hiểu rõ nỗi khổ của mình hơn Long Trí. Dù chỉ cung cấp cho mình một tia manh mối, nói không chừng mình có thể hoàn thành Băng Hỏa Đồng Nguyên.

Nghe Niệm Băng tự thuật, Hắc Dạ ánh mắt sáng lên. ”Xoay tròn, hóa ra là xoay tròn, lực ly tâm khi xoay tròn khiến cho hai loại ma pháp cực đoan dù quấn lấy nhau tại cùng một nơi song lại không xâm phạm lẫn nhau. Hơn nữa người bản thân có thể thích ứng với tính chất của hai loại ma pháp nguyên tố băng hỏa nên mới có được Băng Hỏa Đồng Nguyên. Đúng như người nghĩ, một khi ngừng xoay, thân thể của người tuyệt đối không thể chịu được sự bài xích lẫn nhau của hai loại nguyên tố, hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Không nghĩ tới, tên tiểu tử Tử Thanh Kiếm lỗ mãng kia lại mang tới cho ta một bảo bối. Người cũng ngừng học trừu nghệ đi, từ hôm nay trở đi, không, từ bây giờ trở đi, chúng ta cùng nghiên cứu sự huyền bí của song hệ ma pháp. Chỉ cần ta có thể nghĩ ra biện pháp giúp người giải quyết Băng Hỏa Đồng Nguyên, ta cũng có thể đi một bước tiến dài tới cảnh giới ma đạo sư. Hôm nay nghe xong phương pháp tu luyện của ngươi, ta đã có thu hoạch lớn rồi.”

Lần đầu gặp mặt song Hắc Dạ lại như thấy được lão bằng hữu, trực tiếp kéo Niệm Băng vào phòng ma pháp thí nghiệm của mình.

Ba tháng trôi qua, Tử Thanh Mộng trong thời gian này tâm tình thường xuyên phiền não, nhất là khi nghĩ tới khuôn mặt anh tuấn kia. Nàng vẫn đợi Niệm băng tới khiêu chiến bản thân, cũng không tin Thụý Mạc Đoan Ngưng của mình kém hơn cấm Tự Hư Dũ của Niệm Băng, tuy rằng sau khi nhìn thấy ”Hong Tru” mà Niệm Băng lưu lại, nàng đã chịu đả kích rất lớn song vẫn còn thấy hy vọng chiến thắng. Nhưng trong suốt ba tháng, đừng nói khiêu chiến, cả cái bóng của Niệm Băng cũng không thấy. Ba tháng, Niệm Băng không hề rời khỏi tầng thám của chủ giáo học lâu, càng không nói tới thực hiện nghĩa vụ sư phụ của mình. Mà Hắc Dạ ma đạo sĩ từ hôm đó trở đi cũng rất ít lên lớp, tất cả chương trình học đều giao cho các lão sư dưới tay. Theo lời lão sư ma pháp hệ, Hắc Dạ Ma đạo sĩ đang cùng Niệm Băng tiến hành nghiên cứu ma pháp gì đó, hẳn chỉ là một ma pháp sư cấp thấp, sao lại khiến cho Hắc Dạ ma đạo sĩ trọng thị như vậy? Nếu nói trong học viện ai cao ngạo nhất, không cần hỏi, khẳng định là Hắc Dạ ma đạo sĩ, nhưng thực không rõ, Niệm Băng rốt cuộc có điểm thần kỳ gì.

Nghĩ tới đây, Tử Thanh Mộng trong lòng nổi lên một tia nộ khí không hiểu được, dùng sức vỗ mạnh vào mặt, khiến những người xung quanh ngạc nhiên. ” Các người coi cửa hàng đi, ta trở về học viện.” Bỏ lại một câu nói, nàng buồn bực trở về học viện. Cho tới nay, Thiên Chi Kêu Nữ, lão sư của Lan Mộng học viện, bằng thiên phú của mình trên phương diện vũ kỹ cùng trừu nghệ đều chiếm được cảm tình của các sư trưởng, thậm chí trở thành lão sư dạy trừu nghệ. Nhưng Niệm Băng xuất hiện lại khiến lòng tin của nàng

dao động, nàng biết trước khi đánh bại Niệm Băng, mình không thể nào vui vẻ được.

"Xin chào, cho hỏi muốn tới Lan Mộng học viện đi đường nào?" Một thanh âm nữ nhân nhu hòa êm ái vang lên, Tử Thanh Mộng vô thức ngẩng đầu nhìn lên, lập tức than thở chấn động, người vừa hỏi là một tuyệt sắc mỹ nữ mặc y phục màu lam, đôi mắt xanh tựa bầu trời, mái tóc dài nửa thác nước, dáng vẻ thon thả cân xứng khiến cho người ta lưu lại ấn tượng sâu đậm, quả thực là một kiệt tác hoàn mỹ của trời cao. Tử Thanh Mộng luôn tự tin về dung mạo thể nhưng gặp nàng lại không khỏi cảm thấy mặc cảm.

"Cô nương, ta biết đường tới Lan Mộng học viện, để ta dẫn người đi miễn phí được không?" Thanh âm tục tĩu vang lên, chính là người lúc trước nhận một ngân tệ của Niệm Băng, Lý Tam. Ánh mắt hắn bị mỹ nữ áo lam trước mắt hấp dẫn, yết hầu liên tục chuyển động, tựa hồ đang nuốt nước bọt.

Thiếu nữ áo lam liếc mắt nhìn Tử Thanh Mộng đang ngây người, rồi lại nhìn Lý Tam nói: "Phiền cho ngài rồi, thỉnh ngài dẫn đường đi."

Lý Tam hưng phấn xoa hai tay, vừa muốn dẫn mỹ nữ áo lam rời khỏi, thanh âm lạnh như băng của Tử Thanh Mộng lại đột nhiên vang lên. "Lý Tam, ngươi còn muốn lặn lội tại Lan Mộng thành này không, cút ngay. Cô nương, để ta dẫn người đi." Lý Tam lúc này mới phát hiện ra Tử Thanh Mộng, đang muốn cãi lại nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của Tử Thanh Mộng, nhất thời sợ hãi, tham lam nhìn qua sắc đẹp của thiếu nữ áo lam rồi mới rầu rĩ rời khỏi.

Tử Thanh Mộng lại gần mỹ nữ áo lam, nhìn thoáng qua trường kiếm trong tay nàng, nói: "Cô nương, người muốn tới Lan Mộng học viện học tập vũ kỹ sao. Ta cũng là đệ tử vũ kỹ hệ."

Mỹ nữ áo lam ngây người một lát rồi mỉm cười nói: "Xem như vậy đi, phiền người dẫn đường giúp."

Tử Thanh Mộng gật đầu, không nói gì nữa, trước khi tới Lan Mộng học viện, hấp dẫn lực của mỹ nữ áo lam quả thực rất lớn, toàn bộ mọi người đều quay đầu lại ngắm, Tử Thanh Mộng bên cạnh nàng, chỉ có thể làm một người đứng sau. Mỹ nữ áo lam khuôn mặt thủy chung nở một nụ cười nhẹ, ai nhìn nàng đều cảm giác được khí tức thánh khiết, trong lòng thậm chí không thể có một ý nghĩ khinh nhờn."

Tử Thanh Mộng trong lòng vô cùng bất bình, trong Lan Mộng học viện, nàng có thể coi là một trong những mỹ nữ đứng đầu, chưa từng gặp qua tình huống như vậy. Thậm chí nàng cảm thấy mình dường như thành nha hoàn cho mỹ nữ áo lam, nói gì cũng không thể để cho nàng vào Lan Mộng học viện học tập, hạ thấp bản thân mình xuống. Bây giờ chỉ có thể hy vọng vũ kỹ của nàng không cao, không thể thông qua kiểm tra.

Nhị nữ đi vào Lan Mộng học viện, đến giữa thao trường, mỹ nữ áo lam đột nhiên dừng bước, Tử Thanh Mộng nhìn nàng hỏi: "Sao lại không đi nữa, muốn vào học tại vũ kỹ hệ phải thông qua kiểm tra."

Mỹ nữ áo lam lắc đầu nói: "Ta không phải đến để học, nghe nói vũ kỹ hệ của Lan Mộng học viện là một trong những học phủ tối cao trên đại lục, ta muốn khiêu chiến sư phụ của các người."

"Khiêu chiến?" Tử Thanh Mộng xác nhận bản thân không nghe lầm, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại, nói: "Người muốn khiêu chiến sư phụ trong học viện của chúng ta?"

Mỹ nữ áo lam gật đầu, cầm thanh trường kiếm trên mặt đất, ngẩng đầu khiến mái tóc dài màu phấn hồng rủ xuống phía sau, dưới làn gió nhẹ tỏa ra hương thơm nhàn nhạt. Hắn từ trong người lấy ra một cái cột tóc màu lam cột chắc lại, thoạt nhìn tăng thêm vài phần anh khí. "Làm phiền người rồi, mời người gọi sư phụ của học viện ra."

52. Chương 51: Vũ Thánh Chi Gian Địch Chiến Đấu

Lam phát mỹ nữ mỉm cười nói: "Người muốn nhận khiêu chiến của ta sao? Đấu khí mặc dù không yếu, nhưng người vẫn chưa là đối thủ của ta, gọi lão sư của các người ra đây đi. Người dẫn ta tới đây, ta nợ người một cái nhân tình, không muốn cùng người động thủ."

Tử Thanh Mộng âm thanh lạnh lùng nói: "Người không nợ ta cái gì cả, đã là tới khiêu chiến, trước tiên qua một cửa này của ta đi." Đoàn nhận trong tay nhẹ vung, lưới nhận mờ mờ xanh hiện lên một mảnh rực rỡ

mông lung, trên thân nhận hàn khí phát ra bốn phía, thân thể của nàng đã bị một tầng đầu khí màu xanh bao trùm, hiện ra rõ thực lực cấp bậc kiếm sư.

Hai mỹ nữ giằng co, nhất thời khiến cho các đệ tử chung quanh chú ý, trong một lúc, mấy trăm tên Lan Mộng Học Viện đệ tử vây quang đi tới, nhìn thấy hai mỹ nữ này, đệ tử có chút thông minh đã đến giáo học lầu gặp báo cáo lão sư của Vũ kỹ hệ.

Mỹ nữ áo xanh rút thanh kiếm cắm trên mặt đất lên, lạnh nhạt cười, nói: "Đã như vậy, người động thủ đi. Người thất bại, lão sư của người tự nhiên sẽ đến."

Tử Thanh Mộng hừ lạnh một tiếng, dưới chân bước lướt đi một cái, đi tới một trường, đoản nhận trong tay giống như vật sống, trong tay nàng nhẹ nhàng vung lên. Như một thanh sắc quang cầu, khí cơ liên trối chặt đối thủ của mình. Hai chân xen kẽ đạp theo tiểu toái bộ, nhìn như không có quy luật nào, thân hình uyển chuyển giống như nhảy múa, phẳng phát như từ bốn phương tám hướng tiếp cận lam sắc mỹ nữ kia.

Lam phát mỹ nữ đứng ở đó, khuôn mặt mang theo nụ cười như trước, thậm chí cả trường kiếm đều không có ra khỏi vỏ, lẳng lặng đợi. Tất cả thân ảnh màu xanh đột nhiên thu liễm, thanh mang mờ mịt trong nháy mắt bạo phát, thanh sắc quang cầu biến hóa ra vô số đao ảnh bao trùm thân thể nàng.

Lam Phát mỹ nữ dưới chân bất động, cổ tay rung lên, ám hồng sắc quang mang mang theo một luồng khí nóng rực nâng cả vỏ trường kiếm lên, đầu khí của nàng không giống Tử Thanh Mộng tản mát ra bên ngoài cơ thể, mà là hoàn toàn ngưng tụ trên vỏ kiếm, không có chút khoa trương. Vỏ kiếm theo tư thế đâm về trước một chút, thẳng đến giữa đao ảnh của Tử Thanh Mộng.

"Ngưng." Tử Thanh Mộng kêu quát một tiếng, một màn kỳ dị xuất hiện, vốn thanh sắc đao ảnh hỗn loạn đột nhiên hội tụ vào giữa, ảo ảnh biến mất, hơn mười đao hội tụ thành một thể, đình một tiếng vang nhỏ, đoản nhận chính xác chém vào trước mũi vỏ kiếm. Thanh mang giờ khắc này hoàn toàn thu liễm, có thể thấy đoản nhận trong tay Tử Thanh Mộng tất cả đều do thanh sắc kim chúc chế tạo thành. Chuôi đao dài chừng năm tấc nằm trong tay nàng, thân đao dài tám tấc, trước đầu hơi nhếch lên, dưới ánh nắng mặt trời, lóe ra hàn quang nhàn nhạt.

Giằng co chỉ trong nháy mắt rồi ngừng lại, Tử Thanh Mộng kêu lên một tiếng đau đớn, liên tiếp lùi lại năm bước mới đứng vững. Mà lúc này, lam phát mỹ nữ lại khôi phục hình dáng dùng kiếm chống (đất), giống như cho tới bây giờ không hề di chuyển qua. "Hảo đao pháp, lợi dụng hợp lý thân đao gia tốc, khiến cho sức mạnh trong nháy mắt hội tụ lại một điểm, bù lại việc đầu khí bản thân không đủ. Đáng tiếc, người uống phí có một bộ hảo đao pháp, nhưng đầu khí lại chỉ vừa mới tiến vào kiếm sư cảnh giới không lâu. Không thể đem uy lực của đao pháp phát huy hoàn toàn ra, ta nói rồi, người không phải đối thủ của ta, gọi lão sư của người ra đi."

Tử Thanh Mộng lúc này sắc mặt tựa như đoản nhận trong tay nàng, trong cơ thể khí huyết từng cơn bốc lên, khí tức nóng rực không ngừng theo đao nhận của mình truyền đến, nàng căn bản không dám mở miệng nói chuyện, chỉ sợ đầu khí của mình vừa ngưng lại sẽ bị đầu khí hỏa thuộc tính đầu khí của đối phương công vào thể nội.

"Nhiều người vây lại như vậy làm gì? A, Tiểu Mộng, người sao vậy?" Thân ảnh cao lớn của Tử Thanh Kiếm vừa xuất hiện, các đệ tử lập tức tránh ra một con đường cho hắn, giúp hắn đi nhanh tới bên cạnh Tử Thanh Mộng, khi hắn thấy lam y mỹ nữ, Tử Thanh Kiếm cũng sợ, hắn phát hiện rõ ràng, trống ngực của chính mình không ngừng đập nhanh hơn, hắn năm nay hai mươi bảy tuổi, hai mươi bảy năm tới giờ, trái tim hắn lần đầu tiên vì một nữ nhân mà trái đập nhanh lên, hắn dù thế nào cũng nào cũng không thể tin, nữ tử trước mặt này, dung mạo từ đầu đến cuối so với muội muội mình còn muốn đẹp hơn rất nhiều, đứng ở đó, trên người của nàng tự nhiên tản mát ra khí thể như ngạo uyển sơn nhạc, cảm giác không thể lay động này gây cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc, nụ cười trên mặt nàng ôn hòa như vậy, đôi mắt màu lam của nàng trong veo như vậy.

"Ca." Thanh âm Tử Thanh Mộng có chút khàn khàn, tiếng gọi của nàng đã làm cho Tử Thanh Kiếm hồi phục tinh thần lại, lúc này mới phát hiện muội muội mình có vẻ không khỏe, một ay ẩn trên bả vai muội muội, đưa đồng nguyên đầu khí vào cơ thể nàng, sắc mặt Tử Thanh Mộng lúc này mới tốt hơn một ít, đoản nhận trong tay một lần nữa khôi phục ánh sáng bóng lóa. "Tiểu muội, sao lại thế này?" Tử Thanh Kiếm tò mò hỏi.

Trong mắt Tử Thanh Mộng toát ra một tia hận ý, "Ca, à ta tới khiêu chiến đây, người ra tay đi, nhất định phải đả bại ả."

Tử Thanh Kiếm ngạc nhiên nhìn về phía lam y mỹ nữ, "Nàng tới để khiêu chiến ư? Là nàng làm muội muội ta bị thương?"

Lam y mỹ nữ mỉm cười nói: "Không, ta không có ý thương tổn nàng, chỉ làm chấn động đấu khí trong cơ thể nàng ta mà thôi, nếu thực lực của ngươi và nàng không sai biệt lắm, vậy, xin gọi lão sư các ngươi ra đi."

Nghe thanh âm động lòng người của lam y mỹ nữ, Tử Thanh Kiếm chỉ cảm thấy trên mặt mình một trận nóng lên, "Ta, ta đúng là lão sư của Học Viện." Thanh âm hần không vang vọng như bình thường.

Lam y mỹ nữ trong mắt sáng ngời, nâng trường kiếm trong tay lên, nói: "Mời động thủ đi, vũ khí hay là tay không, tùy ngươi lựa chọn."

Tử Thanh Kiếm ho khan một tiếng, ổn định tâm thần của chính mình, "Bình khí không có mắt, tay không đi. Tay ta tương đối mạnh, ngươi phải cẩn thận đây."

Lam y mỹ nữ lạnh nhạt cười nói: "Thật không? Ta đang muốn mở mang kiến thức." Cổ tay rung lên, cả vỏ trường kiếm không có phát ra âm thanh gì xuyên trên mặt đất, cắm một nửa vào trong lòng đất, tiến lên trước một bước, ánh mắt của nàng thay đổi, không còn thấy ôn nhu mỉm cười, thay vào đó là ôn hòa, hai chân đứng thành hình chữ đinh (ㄩ), dựng tay như đao, một trước một sau bảo hộ trước ngực mình.

Tử Thanh Kiếm từ nhỏ đúng là vũ si, cảm nhận được hơi thở đối phương vững như núi cao, trong mắt hần không còn mỹ nữ nữa, chân phải trong nháy mắt tiến lên một bước, xương cốt toàn thân vang lên tiếng rầm rầm (ㄩ: đồm độp, lộp độp, nhưng ở đây tiếng xương kêu chắc là dịch thành "rầm rầm"), đấu khí màu xanh cuồn cuộn bạo tử tán bay lên, xung quanh thân thể hần, giống như xuất hiện một rào cản giống bức tường xoáy nước, có thể luyện đấu khí phong thuộc tính sở trường linh hoạt và tốc độ đến loại cảnh giới cuồn cuộn bạo này, hần quả thật là kẻ quái thai.

Chủ giáo học lâu, một già một trẻ hai người từ đại môn đi ra, Hắc Dạ một mình đuổi lưng, "Già rồi, thật sự là già rồi, lúc này mới ba tháng, thân thể ta thế nhưng có chút chống đỡ không được rồi." Một già một trẻ đi ra khỏi Giáo học lâu, đúng là Niệm Băng và Hắc Dạ khổ nghiên (khổ cực nghiên cứu) ma pháp. Sắc mặt hai người đều vẻ tái nhợt, nguyên nhân tựa hồ là đã lâu không thấy ánh mặt trời.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Lão sư, ngài cũng không nên nói như vậy, theo tinh thần lực của người, như thế nào lại cảm giác được mỏi mệt đi?" Ba tháng tới giờ, thu hoạch của hần rất lớn. Bởi vì đã giác ngộ được nền tảng trọng yếu, hần cũng không có nghiên cứu ma pháp trận, trong quá trình cùng Hắc Dạ nghiên cứu song hệ ma pháp, nếu có rảnh, hần sẽ toàn thân tâm đi vào minh tướng, mỗi ngày chỉ ít có mười năm mười sáu giờ dùng để minh tướng, ba tháng nay, hần ở bên cạnh Hắc Dạ học không ít thứ, nhất là song hệ ma pháp phối hợp ứng dụng. Tri thức ma pháp của Hắc Dạ cực kỳ uyên bác, cho dù là Long Trí cũng không thể so sánh. Hít thở không khí trong lành trên thảo trường thổi vào mặt, hần cảm giác rõ ràng, chính mình đã trở nên mạnh hơn.

Hắc Dạ nhẹ ồ một tiếng: "Bên kia làm gì vậy? Như thế nào vậy quanh nhiều người thế, không khí không bình thường a! Tiểu Niệm Băng, chúng ta qua đó xem."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Lão sư, ngài không phải không thích náo nhiệt nhất sao? Ngày hôm qua ta nhớ rõ ngài còn nói, một người tối thanh tịnh, trong cảnh giới thanh tịnh vô vi, ma pháp mới có thể thăng nhanh chóng.

Hắc Dạ trừng mắt Niệm Băng, "Ngươi tiểu tử này, chuyện gì cũng có thể biến hóa, sống lâu năm một mình, không thành tính cách cô độc mới là lạ." Hần nói tựa hồ trách cứ, nhưng trong đó bao hàm ý cưng chiều lại rất rõ ràng. Ba tháng qua, thực lực ma pháp của Niệm Băng tăng lên rõ ràng, giống như vậy, Hắc Dạ với các loại ý nghĩ mới của Niệm Băng, đối với song hệ ma pháp cũng đã có càng nhiều nhận biết, hần ẩn cảm giác được, chính mình vẫn không thể giải quyết nan đề đã xuất hiện cửa đột phá. Bây giờ chính là phải trong nháy mắt hiểu ra, khoảng cách đột phá đến ma đạo sĩ cảnh giới chỉ có một tia ngăn cách. Song hệ ma pháp sư, có thể nói vạn người không một, thiên phú của Niệm Băng cùng sự thông minh, khiến Hắc Dạ cực kỳ tán thưởng, hần đã khiến Niệm Băng xem là đệ tử chân truyền của mình.

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Lão sư, mấy ngày này người vất vả rồi, đồ đệ không có gì tốt báo đáp người, sang Trù nghệ hệ bên kia một chút, ta làm cho người một vài món ngon nhé."

Hắc Dạ đôi mắt sáng lên, cười nói: ""Ta quên mất, tiểu tử nhà ngươi còn là học viên trù nghệ, không sao, không chỉ mới ba tháng thôi, ta sẽ nói với lão dân côn Tử Tu kia ư." Hào quang màu vàng theo thân Hắc Dạ phát sáng lên, hai tay hần hướng mặt đất chạm nhẹ, thổ nguyên tố rất nhanh ngưng kết, trên mặt thao trường đột nhiên lồi lên, dẫn hần cùng thân thể Niệm Bằng lên bay đi, lên cao một trượng mới dừng lại.

"Lão sư, người mặc dù là Ma đạo sĩ, nhưng cả tam giai ma pháp cũng có thể thuần phát được, thật sự là lợi hại a!" Niệm Bằng nửa thật nửa giả vỗ mông ngựa Hắc Dạ, khi ánh mắt hần dừng ở vòng vây chúng học viên trong sân, toàn thân không khỏi đột nhiên chấn động, "Sao lại là nàng?"

Từ trên cao nhìn xuống, Hắc Dạ đã thấy được tình cảnh ở trung tâm thao trường, "Tiểu nha đầu thật khá a! Người nhận ra nàng?"

Niệm Bằng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, nàng là bằng hữu của ta." Mỹ nữ áo lam không phải ai khác, đúng là Phượng Nữ đã xa nhau đã nhiều tháng. Nàng sao lại đến đây? Chẳng lẽ giống như Tuyết Tinh đến tìm mình? Không có khả năng a! Phượng Nữ không thể biết được nơi mình tới. Mang theo tâm tình nghi hoặc tiếp tục nhìn xuống, đúng lúc này, Phượng Nữ và Tử Thanh Kiếm đã động thủ.

Tử Thanh Kiếm chân trái tiến lên trước nửa bước, tay phải trên ngực vẽ ra nửa hình vòng cung, thông thả hướng phía Phượng Nữ lùi lại. Đấu khí màu xanh ngưng mà không tan, một tiếng quát khê của hần, đấu khí lại ngưng kết thành một quang cầu màu xanh, đột nhiên hướng Phượng Nữ đuổi đến. Thấy cảnh này, Niệm Bằng trong lòng không khỏi căng thẳng, nhưng khoảng cách dù sao quá xa, vô luận như thế nào đã đuổi không kịp cứu Phượng Nữ rồi.

Phượng Nữ đột nhiên bố trí một kểu thủ thế kỳ dị, hữu chưởng nâng lên, bốn ngón tự nhiên rủ xuống, bàn tay cùng cánh tay tạo ra góc chín mươi độ, trong phút chốc, tay phải của nàng hoàn toàn biến thành sắc hỏa hồng, mắt thấy thanh sắc cầu đấu khí đi đến trước người, thế nhưng lại không tránh, một chưởng vỗ xuống, hào quang màu đỏ trên tay cùng đấu khí màu xanh trong nháy mắt va chạm, phát ra tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, đấu khí hỏa thuộc tính cùng đấu khí phong thuộc tính sau khi va chạm sinh ra sóng xung kích rất mạnh, tạo ra chấn động như vòng tròn hướng bốn phía tản ra. Lập tức, các học viên đang xúm lại xung quanh bị chấn ngã, may mắn thay bọn họ chỉ bị ảnh hưởng của dư ba, chỉ thương nhẹ. Các đệ tử tò mò lúc này mới cảm giác được nguy hiểm, đều lùi về phía sau, khiến cho không gian quanh Phượng Nữ và Tử Thanh Kiếm mở rộng hơn nhiều.

Hắc Dạ thấy một màn này, có chút kinh ngạc nói: "Rõ ràng đấu khí tiểu tử gian trá này tiến bộ rất nhanh a! Bất quá đấu khí của nữ hài tử kia tựa hồ có điểm kỳ quái, kình đảo không biểu lộ mà đã có thể hóa giải pháo đấu khí của Thanh Kiếm."

Chấn động do đấu khí sinh ra biến mất, Phượng Nữ đứng tại chỗ không di chuyển, vẫn duy trì tư thế như lúc trước, mà Tử Thanh Kiếm sắc mặt khê biến, đứng cách nơi phát động công kích hơn một thước, trên mặt đất lưu lại hai dấu vết thật sâu, hiển nhiên hần không thể hóa giải dư ba, bị chấn khỏi nơi ban đầu.

Phượng Nữ mỉm cười, nói: "Cũng được, đấu khí của ngươi thật hùng hậu, bất quá còn kém một chút, nếu không có năng lực lợi hại hơn thì gọi lão sư khác đi, hoặc là Viện trưởng của các ngươi."

Sắc mặt Tử Thanh Kiếm trở nên ngưng trọng hẳn lên, hần biết, chính mình đại biểu cho tôn nghiêm của Học Viện, tuyệt không thể dễ dàng bại trận, "Lại tiếp ta một chiêu." Trong sự bao vây của đấu khí màu xanh, Tử Thanh Kiếm phóng người lên, đấu khí trong phút chốc đạt tới cực điểm, song thủ mở rộng thành trảo hình, vượt lên đủ năm trượng, giống như chim ưng vỗ môi hướng Phượng Nữ đánh tới, trong miệng hét lớn: "Tiếp ta Sanh tê hoạt liệt Trọng Ứng thủ." Vì chiến thắng, hần rốt cục lấy ra tuyệt học của chính mình.

Sắc mặt Phượng Nữ trở nên ngưng trọng một ít, hai chân chầm dứt, đón lấy bước tiến của Tử Thanh Kiếm, hai tay giống như cánh chim chuyển động theo quy luật, đấu khí màu đỏ khiến thân thể mềm mại của nàng phủ thành màu đỏ, song thủ giơ lên kỳ dị, trực tiếp tiếp Trọng Ứng thủ của Tử Thanh Kiếm.

Niệm Bằng không thể kiềm được mở một quyển trục Bạo Phong Tuyết, hướng hai người trên không trung vọt đi, hần nghe Tra Vô Cực nói qua, Trọng Ứng thủ nặng nhẹ tự nhiên, lúc dùng đến trọng, có thể dễ dàng

xé nát cơ thể của con voi lớn. Lúc này, hần đột nhiên phát hiện, địa vị Phượng nữ trong lòng mình lại trọng yếu như vậy, cho dù không để ý hết thấy, cũng phải cứu được nàng.

Phượng nữ thật sự cần hần cứu sao? Mặc dù Niệm Băng động tác đã rất nhanh, nhưng như thế nào đã không có khả năng đuổi tới, hồng sắc kỳ dị xuất thủ, nhẹ nhàng in lên Trọng Ứng thủ tràn ngập cuồng phách chi khí, tiếng phượng minh lãnh lóe từ miệng Phượng Nữ phát ra, hai người vừa hợp lại phân ra, hai tay trong nháy mắt tại không trung chạm nhau trên dưới trăm lần, Phượng Nữ dùng tốc độ đồng dạng trở về mặt đất, mà Tử Thanh Kiếm thì đã bị chấn động bay lên.

Niệm Băng lúc này khi vừa mới đuổi tới, vô thức đón Tử Thanh Kiếm ở trong không trung, lợi dụng Bao Phong Tuyết, đưa hần xuống dưới đất, hần cảm giác rõ ràng, Tử Thanh Kiếm hô hấp dị thường dồn dập, hơn nữa hần xương cốt thô to, nhìn qua hai tay cực kỳ mạnh mẽ, thế nhưng lúc này có phần run rẩy, không khỏi nghi hoặc nghĩ đến, chẳng lẽ Phượng Nữ thắng?

Bồng bênh hạ xuống đất, Phượng Nữ đã phát hiện Niệm Băng, kinh ngạc nhìn hần. "Người sao lại ở đây?" Lời vừa nói ra, Niệm Băng lập tức khẳng định, Phượng Nữ không phải tới tìm mình.

Tử Thanh Kiếm hạ xuống trên mặt đất, nhìn Phượng Nữ khẩn thiết nói: "Ta đã thất bại, đa tạ cô nương hạ thủ lưu tình. " Vừa rồi, khi hai người giao thủ trên không trung, đấu khí của Phượng Nữ hoàn toàn áp chế hần, có tới ít nhất ba cơ hội có thể cắt yết hầu hần, người khác có lẽ không thấy rõ, nhưng chính hần sao có thể không biết.

Phượng Nữ mỉm cười nói: "Sức mạnh Trọng Ứng thủ của người cho dù rất ghê gớm nhưng cũng không đủ đền bù đấu khí, đáng tiếc đấu khí của người và ta chênh lệch nhiều, bằng không, ta thực không nắm chắc thắng người. Lan Mộng Học viện quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ. "

Niệm Băng đứng ở giữa hai người. "Phượng Nữ, người sao lại cùng Thanh Kiếm đại ca động thủ vậy?"

"Ả tới khiêu chiến. " Tử Thanh Mộng thanh âm băng lãnh vang lên, phát hiện niệm băng cùng Phượng Nữ biết nhau, nàng trong lòng nổi lên một cơn khó chịu không duyên cớ.

"Khiêu chiến? Phượng Nữ, người... " Niệm Băng kinh ngạc nhìn nàng.

Phượng Nữ mỉm cười, nói: "Ta không thể tới khiêu chiến sao? Muốn cho vũ kỹ của chính mình tăng lên nhanh, thực chiến là biện pháp tốt nhất, cho nên ta đến đây, Nệm Băng, còn người?"

Niệm Băng nói: "Ta là đến học trù nghệ cùng ma pháp. Người và Thanh Kiếm đại ca đã giao thủ rồi, không cần lại khiêu chiến nữa, hà tất phải tổn thương hòa khí. "

Phượng Nữ trong mắt hào quang chợt lóe, nói: "Niệm Băng, hy vọng người không cần nhúng tay vào chuyện của ta, trước khi ta chưa bị thua, ta vẫn phải khiêu chiến tiếp. "

Niệm Băng nhíu mày. Hần cảm nhận được sự cố chấp của Phượng Nữ, lúc này, hần thật không biết mình nên đứng ở kia một bên không. Bên cạnh Tử Thanh Mộng chế nhạo nói: "Người không phải là ma pháp sư sao? Cũng là một thành viên của Học viện, có nghĩa vụ thay mặt Học viện tiếp nhận khiêu chiến từ bên ngoài, có bản lãnh, người hãy đánh bại ả đi. "

Phượng Nữ hứng thú nhìn Niệm Băng, mỉm cười nói: "Người sẽ động thủ với ta sao?"

Niệm Băng sửng sốt một chút, trong mắt hào quang chợt lóe, nói: "Được rồi ta đây nhân tiện thay thế Học viện tiếp nhận khiêu chiến của người, mặc dù ta không phải võ sĩ, nhưng ta cũng có nghĩa vụ này. "

Phượng Nữ kinh ngạc nói: "Người thật sự muốn cùng ta động thủ?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Không thể sao? Không nghĩ tới vũ kỹ của người cao cường như vậy, cả Thanh Kiếm đại ca cũng thất bại, bất quá, ta vẫn muốn thử xem. "

Phượng Nữ cũng cười, nàng đã hiểu được dụng ý của Niệm Băng. Nhẹ nhẹ nhàng lắc lắc đầu: "Người a! Ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình đâu. "

Niệm Băng xoay người hướng Tử Thanh Kiếm huynh muội nói: "Các người lui ra phía sau đi, ta thay Học viện tiếp nhận khiêu chiến của nàng. "

Tử Thanh Kiếm nói: "Nhưng là, ngươi không phải bằng hữu của nàng sao?"

Niem Bằng mỉm cười nói: "Giữa bằng hữu cũng có thể luận bàn, các người lui ra đi. " Xoay người đối mặt Phượng Nữ, tay phải hào quang liên tục lóe ra hai lần, Bằng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức cùng Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao phân biệt xuất hiện trong hai tay.

Phượng Nữ rút Ly Thần kiếm khỏi mặt đất, cả vỏ (kiếm) chỉ hướng Niem Bằng. "Ra tay đi. "

Ánh mắt Niem Bằng trở nên lợi lại lên, trong mắt toát ra thần quang chuyên chú. "Phượng Nữ, ngươi là đối thủ đầu tiên ta toàn lực sử dụng Bằng Hỏa Đồng Nguyên, cẩn thận đấy. Công kích của ta là vô khổng bất nhập (không có chỗ hở nào không đến). "

Phượng Nữ mỉm cười nói: "Tốc độ võ sĩ là uy hiếp lớn nhất của ma pháp sư, ta xem ngươi làm thế nào đối phó công kích của ta, cẩn thận đấy. " Vừa nói xong, thân thể của nàng bay lên, giống như đang phi hành, thân ảnh lóe lên một cái đã đi tới trước người Niem Bằng, vỏ kiếm trong tay trực tiếp điểm tới đầu vai hấn.

Niem Bằng không di chuyển, mắt thấy vỏ kiếm sắp điểm trúng thân thể mình, Thần Lộ đao trong tay hấn đột nhiên hướng lên. Hấn là muốn dùng đao đỡ Ly Thần kiếm sao? Đương nhiên không phải, cả Trọng Ứng thủ của Tử Thanh Kiếm đều ứng phó không được đấu khí của Phượng Nữ, hấn lại như thế nào có thể đỡ dưới kiếm của Phượng nữ, Thần Lộ đao tản mát ra màu xanh rực rỡ, dùng tốc độ cực nhanh hướng cổ tay Phượng Nữ. Lại không kể chút nào công kích đến thân thể mình của vỏ kiếm.

Đấu khí Phượng Nữ, cho dù một trăm Niem Bằng cũng không có khả năng phá được, nhưng là Thần Lộ đao lại có thể, Thần Lộ đao có Bằng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức đúng là khắc tinh của đấu khí Phượng Nữ, chuyên phá loại hỏa thuộc tính đấu khí này, Phượng Nữ quả thật không dám để đao hấn chém trúng. Nhưng, Ly Thần kiếm rất dài, nàng tuyệt đối nắm chắc có thể điểm trúng Niem Bằng trước rồi sẽ né tránh đao của hấn. Cho nên đấu khí có mà không phóng, như cũ điểm xuống. Đến lúc này, Niem Bằng nở nụ cười. Bằng nguyên tố trên thanh đao khi vỏ kiếm sắp trúng mục tiêu là thân thể hấn thì bất ngờ bung ra, một bức tường bằng ngăn cách ở giữa hấn và Phượng Nữ. Mà Thần Lộ đao trong tay lại không hề sắc sảo hướng về phía trước hoa xuất, trong nháy mắt thay đổi hơn mười phương vị, kéo theo đao khí dày đặc chém về phía cánh tay Phượng Nữ.

Lúc này, nếu đấu khí Phượng Nữ phóng ra, Bằng Tường thuật tứ giai chống lại không được, nhưng mà Thần Lộ đao của Niem Bằng đã quét lên cánh tay của nàng, cho nên nàng căn bản không có thời gian phóng thích đấu khí của mình, bất đắc dĩ, đành phải quay lại tự cứu, Ly Thần Kiếm trong tay cuốn lại, hướng Thần Lộ đao của Niem Bằng ngăn cản.

Niem Bằng không có đấu khí, lấy cứng chọi cứng, đừng nói Thần Lộ đao cũng bị đánh bay, ngay cả chính hấn chỉ sợ cũng bị theo đó văng đi, nhưng hấn mặc dù không có đấu khí, nhưng nói về xuất đao thì rất nhanh, cả Phượng Nữ cũng vô pháp so sánh, xuất đao nhanh, thu đao tự nhiên cũng nhanh, cùng lúc khi Phượng Nữ quay lại tự giải nguy, đao hấn đã thu trở về, Bằng Tường thuật trong nháy mắt phóng đại, ngăn trở lộ tuyến tiến tới của Phượng Nữ, mà chính hấn thì rất nhanh lui về sau vài bước, dùng thanh âm ổn định ngâm xuống ra ma pháp cần thiết nhất. "Bằng Tuyết nữ thần vĩ đại a! Thịnh cho ta mượn sự phần nộ của người, đưa chúng ta tới bến bờ mơ ước đã thất - Bạo Phong Tuyết. "

Dưới Bằng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức, Bạo Phong Tuyết rất nhanh xuất hiện trước thân của Niem Bằng, nhưng ma pháp hình thành nhanh cũng không thể so với động tác võ sĩ, thời điểm Bằng Tường thuật tại Bạo Phong Tuyết hình thành một nửa, đã hoàn toàn vỡ tan tành. Niem Bằng không có hoang mang, Bằng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức cùng Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao đồng thời chỉ về trước, một khóa hỏa cầu cùng một khóa băng cầu đồng thời bay ra, ngăn cản thân thể Phượng Nữ.

Vỏ kiếm trong tay Phượng Nữ nhẹ nhàng vung lên, hai điểm hồng sắc quang mang bỗng bành xuất ra, nghiền đón ma pháp công kích tới bản thân, mà tốc độ tiến tới không mấy suy giảm, đúng lúc này, hai nhất giai ma pháp vốn đang phóng tới lại đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt chuyển hướng bay ngang sang, va chạm với nhau, trong sát na bọn chúng va chạm, cũng là lúc Phượng Nữ xông tới.

Trong tiếng nổ vang kịch liệt, thể tiến của Phượng Nữ đột nhiên tắc nghẽn, hồng sắc đấu khí bùng lên, đem bạo viêm chi lực hoàn toàn ngăn cản ở ngoài, nhưng bằng, hỏa hai loại ma pháp cực đoan lúc nàng lơ là

không ngờ mang đến cho nàng không ít phiền toái, khiến nàng mất đi thời cơ truy kích Niệm Băng. Hắc Dạ ma đạo sĩ xa xa khen ngợi, nói: "Hay, hay cho Băng Hỏa Đồng Nguyên. "

Bạo Phong Tuyết thừa dịp nâng cơ thể Niệm Băng bay lên. Ma pháp sư bay lên, tình hình đối với võ sĩ mà nói không có lợi, đương nhiên, thực lực không phải Đại ma pháp sư trở lên, muốn bay lên cũng không dễ dàng, nhất là hỏa hệ, thổ hệ ma pháp sư, căn bản càng không thể bay.

Phiêu phù giữa không trung, Niệm Băng thấy bây giờ Phượng Nữ đã dừng chân. Mỉm cười nói: "Vẫn còn muốn tiếp tục sao? Chúng ta coi là hòa được không?"

Phượng Nữ tức giận nói: "Người đừng đắc ý, người cho là như vậy có thể thắng được ta sao? Ta nhớ rõ, Bạo Phong Tuyết tựa hồ bay không được cao lắm, hơn nữa cũng không thể duy trì thời gian dài. "

Nghe nàng vừa nói như vậy, Niệm Băng cười nói: "Đã như vậy, xin mời tiếp chiêu đi. " Nhất cấp hỏa cầu và băng cầu trên hai thanh tuyết thể thần nhận dưới tình huống làm ma pháp trường ừ ừ bay xuống.

Phượng Nữ hừ một tiếng, Ly Thiên thần kiếm rút cục ra khỏi vỏ, hỏa hồng sắc quang mang nhất thời đại trướng, vận dụng dấu khí thôi thúc, lại hiện ra hồng sắc quang mang dài đến một trượng, hỏa quang tới đâu, ngay cả là Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp cũng không kịp nổ. Không có khả năng trốn màn ánh sáng màu đỏ lửa này, Băng Hỏa Đồng Nguyên cường thịnh trở lại, cũng không có khả năng bằng nhất cấp ma pháp mà chiến thắng Phượng Nữ một vũ giả cường đại vậy.

Nhìn thấy kiếm quang cường hân kia, Tử Thanh Kiếm huynh muội không khỏi hít lại một ngụm khí lạnh, dấu khí cuồng bạo như thế, phối hợp với hồng quang đang lấp lánh trên trường kiếm, tuyệt không phải bọn họ có thể ngăn cản, đây mới là thực lực chân chính của Phượng Nữ a! Tử Thanh Mộng thấp giọng hướng đại ca mình hỏi: "Nàng là Vũ đấu gia sao?"

Tử Thanh Kiếm gật gật đầu, nói: "Chẳng những là vũ đấu gia, hơn nữa là Vũ đấu gia tiếp cận Vũ Thánh, thật không biết nàng tuổi còn trẻ vậy như thế nào luyện đây?"

Niệm Băng tại không trung nhìn Phượng Nữ cười khổ, công kích của hắc đã đình chỉ. Dùng đại ma pháp công kích sao? Niệm Băng không biết, ngộ nhờ Phượng Nữ bị thương thì làm sao đây? Nhưng chính mình đã cười hổ khó xuống. Phượng Nữ rõ ràng không nghĩ tìm đường thoát xuống, nên làm gì bây giờ?

Phượng Nữ nhìn Niệm Băng, Ly Thiên kiếm trong tay chậm rãi nâng lên. "Niệm Băng, người không cần lưu thủ, để cho ta xem ma pháp của người có thể đạt tới trình độ nào."

Tại thời điểm Niệm Băng do dự có nên hay không tiếp tục trận tỉ thí này, một thanh âm già nua vang lên. "Niệm Băng người xuống đi, ta nghĩ cô nương này tới Lan Mộng là tìm ta."

Lúc này trên thao trường đã tụ tập mấy ngàn học viên, nhưng thanh âm già nua lại y nguyên truyền đến tai mỗi người rõ ràng, trên cao nhìn xuống, Niệm Băng thấy đám người như thủy triều hướng hai bên thối lui, một người thân hình cao lớn, một lão già lưng có chút khom lại chậm rãi hướng vào trong vòng đi đến, lão già này hắn biết, đúng ba tháng trước từng chỉ điểm hắn tầm quan trọng của nền tảng cơ bản là lão nhân quét dọn a!

"Viện trưởng, viện trưởng..." Thanh âm cung kính không ngừng vang lên, lão già mỉm cười hướng học viên chung quanh ra hiệu, khi hắn đi vào trong vòng, Tử Thanh Kiếm huynh muội đều cúi đầu. "Cha."

Niệm Băng thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống, hắc dù thế nào cũng vô pháp tưởng tượng, lão nhân quét dọn trước kia vậy mà là cha của Tử Thanh Kiếm huynh muội, cũng là hệ chủ Vũ kỹ hệ và Viện trưởng Lan Mộng Học viện.

Lão già nhìn Phượng Nữ tay cầm Ly Thiên Kiếm, mỉm cười nói: "Tiểu cô nương, ta nói không sai thì, các trưởng bối của người nhất định bảo người đến tìm một người tên là Tử Mộng, ta chính là Tử Mộng."

Phượng Nữ quay tay lại đem Ly Thiên Kiếm cất vào sau, hướng Tử Mộng gật gật đầu, nói: "Xin chào, Viện trưởng tiên sinh, mục đích ta tới đây đúng là muốn cùng người luận bàn một chút."

Tử Mộng mỉm cười, nói: "Mấy trưởng bối của người kia sao lại không chịu buông tha cái nắm xương già này a! Đã như vậy, xin mời đi."

Phượng Nữ liếc nhìn Niệm Băng đã hạ xuống mặt đất, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm nghị, hồng sắc đầu khí không ngừng bốc lên, đưa thân thể nàng phủ lên giống như một đoàn hỏa diễm (hỏa diễm hình cầu), đúng lúc này, mặt đất đột nhiên chấn động lên, xung quanh nơi Phượng Nữ và Tử Mộng đứng, mặt đất đường kính đạt tới một trăm thước đột nhiên nổi lên, mà học viên bên ngoài chỉ có thể nhìn mặt đất rời đất dậy, mãi nâng lên đến một trượng mới ngừng lại. Tử Mộng ánh mắt hướng về phía giáo học lâu. "Cảm ơn người, lão hỏa kế." (hỏa kế: người lo cơm nước). Có thể đem thổ hệ ma pháp sử dụng đến cảnh giới xuất thần nhập hóa đến như thế, cũng chỉ có Niệm Băng mới biết là sư phụ Hắc Dạ thôi.

Thanh âm Hắc Dạ xa xa truyền đến. "Lão tử thực không mất mặt a!" Không biết khi nào, Tử Tu đã đến cạnh hắn, đang nhìn từ xa đến.

Tử Mộng không nói gì, hướng Phượng Nữ làm ra một tư thế thỉnh mời, vẻ mặt Phượng Nữ cũng không vì biến hóa của mặt đất mà biến đổi, Cửu Ly đầu khí trên người càng mạnh mẽ thiêu đốt. Ly Thiên thần kiếm chậm rãi nâng lên, đột nhiên, nàng đã hành động, trường kiếm trong tay nháy mắt vung lên trước, chém ra một đạo màu đỏ quang nhận của Bành phái, thẳng đến Tử Mộng, người theo kiếm, hướng Tử Mộng vọt đến. Nàng rời chỗ trong tích tắc, vốn chung quanh thân thể đầu khí màu đỏ đột nhiên thay đổi, đã biến thành màu bạc nhàn nhạt, kéo kiếm vọt tới trước, bởi vì tốc độ vượt đi quá mau, trong không trung bị lưu một chuỗi tàn ảnh màu bạc.

Niệm Băng đối với vũ kỹ cũng không biết, nhưng mà nghe Tử Thanh Kiếm kinh hô: "Thật là Thánh đầu khí của Vũ Thánh cảnh giới, mặc dù là miễn cưỡng đạt tới, nhưng nàng đã bước một chân vào cánh cửa Vũ Thánh."

Ngân sắc quang mang đồng dạng từ trên người Tử Mộng tán phát ra, ngân quang trên người hắn so với Phượng Nữ còn hùng hậu hơn nhiều, ngăn cản lấy công kích của Phượng Nữ cực kỳ tự nhiên, không có tiếng nổ vang, ngân sắc quang mang sau động tác như tia chớp của Phượng Nữ chợt đại phóng, từ bên ngoài đã rất khó nhìn ra hình dạng bọn họ đánh nhau.

Niệm Băng thấp giọng hướng Tử Thanh Kiếm hỏi: "Thanh Kiếm đại ca, cái gì là Thánh đầu khí?"

Tử Thanh Kiếm giải thích nói: "Thánh đầu khí có thể nói là cảnh giới cao nhất võ sĩ theo đuổi, bất luận tu luyện đầu khí thuộc tính gì, chỉ cần đạt tới cảnh giới Thánh đầu khí, màu sắc đều biến thành màu bạc, đây là biểu tượng của Vũ thánh a! Ngoại trừ Thần Sư trong truyền thuyết đầu khí màu vàng ra, Thánh đầu khí đúng là mạnh nhất. Cha chúng ta mười lăm năm trước lúc bốn mươi bảy tuổi đạt tới Vũ thánh cảnh giới, được danh tiếng là Vũ thánh trẻ nhất, từ đó về sau, Lan Mộng Học viện danh chấn đại lục, người cùng với sáu vị Vũ Thánh được đại lục Vũ kỹ giới cùng tôn là Thất Thánh giả. Nhưng cô nương này nhìn qua mới cũng lắm mới chỉ hai mươi tuổi, cũng đã bước vào Vũ Thánh cảnh giới, thực sự khiến người khác khó mà tin được."

53. Chương 52: Tiếp Cận Vũ Thánh Đích Phượng Nữ

Hai đạo thân ảnh phiêu nhiên dừng ở hai bên đài, Tử Mộng vẫn thong dong như trước còn Phượng Nữ sắc mặt đã trắng bệch như không còn chút máu, đầu khí lại trở lại màu hỏa diễm, quần áo và mái tóc màu phấn hồng đều có chút tán loạn, bộ ngực không ngừng phập phồng, ánh mắt nhìn Tử Mộng Yên tĩnh, cả thao trường đều trở nên yên tĩnh dị thường

"Ta thua rồi." Thanh âm Phượng Nữ rất bình tĩnh.

Tử Mộng mỉm cười nói: "Mặc dù ta chiếm thượng phong nhưng thắng bại vẫn chưa chính thức phân định, người có cơ hội lưỡng bại câu thương mà."

Phượng Nữ lắc đầu nói: "Không, ta dựa vào Ly Thiên Thần Kiếm mới có thể miễn cưỡng đánh ngang tay, nếu người có vũ khí trong tay, ta sớm đã thua rồi, càng không nói tới cơ hội đồng quy vu tận. Ta sẽ còn trở lại."

Tử Mộng mỉm cười nói: "Người không cần đến nữa đâu, mười năm sau, vũ kỹ của người chắc chắn sẽ vượt qua ta, mấy vị tiền bối của người rốt cục cũng thành công bồi dưỡng ra Tiên Thiên Cửu Ly Chi Thể, bắt

quá khiêm khuyết của người là không thể bình hành đấu khí, nếu có thể đạt được vinh nhục bất kinh, viên chuyển như ý, cho dù ta có vũ khí trong tay muốn thắng người cũng không dễ dàng. Sau khi trở về, người có thể nói cho bọn họ, đồ ước năm đó ta thua, có cơ hội sẽ mời bọn họ tới uống rượu Ta sẽ bảo Tử Tu đích thân xuống bếp. Nhiều năm không gặp, chẳng hay thân thể bọn họ ra sao?”

Phượng Nữ trong mắt toát ra vẻ cung kính: “Các vị trưởng lão thân thể vẫn khỏe, đa tạ tiền bối đã chỉ điểm, cùng tiền bối giao chiến một trận, Phượng Nữ đã được lợi nhiều rồi.”

Tử Mộng mỉm cười nói: “Nếu người nguyện ý, có thể ở lại trong học viện tu luyện một thời gian, có lẽ ta có thể dạy người vài thứ.”

Phượng Nữ ánh mắt biến đổi, lắc đầu nói: “Cảm ơn hảo ý của ngài, bất quá ta còn có chút việc, phải nhanh chóng rời khỏi.”

Tử Mộng nói: “Vậy được rồi, nhớ chuyển lời của ta tới mấy vị tiền bối của người nhé.”

Phượng Nữ gật đầu, định từ trên đài nhảy xuống thì một bóng người lóe lên, ma pháp khí tức trên đài đột nhiên trở nên nồng đậm, Niệm Băng đã bay lên. “Phượng Nữ, không thể ở lại một chút sao?”

Phượng Nữ sửng sốt: “Niệm Băng, người”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Mấy tháng rồi không gặp, ta muốn làm cơm cho người ăn. Ở lại ăn một bữa đầu có tốn nhiều thời gian của người.”

Phượng Nữ cũng cười, đáp: “Hay a! Ta cũng lâu rồi không được ăn ngon.” Gặp lại Niệm Băng, trong lòng nàng cũng rất mừng, chỉ có điều, lúc này nàng đã biểu lộ toàn bộ thực lực bản thân trước mặt Niệm Băng, vốn còn sợ trong lòng hắc có khúc mắc nhưng lúc này xem ra, hắc tựa hồ cũng không có gì bất mãn.

Niệm Băng quay lại nhìn Tử Mộng, cung kính nói: “Viện trưởng, đa tạ ngài đã chỉ điểm, đã giúp ta thu được lợi ích lớn rồi. Hôm nay ta có việc phiền tới ngài.”

Tử Mộng mỉm cười nói: “Tiểu tử, người tuổi còn trẻ mà ma pháp có thể đạt tới cảnh giới như vậy, mà còn là Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp sư, tiền đồ không thể hạn lượng. Có chuyện gì người cứ nói.”

Niệm Băng trong mắt thần quang đại thịnh, trầm giọng nói: “Ta muốn mời ngài chủ trì một cuộc tỷ thí, ta cũng phải khiêu chiến.”

“Khiêu chiến?” Tử Mộng sửng sốt một chút, “Người muốn khiêu chiến ai?”

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: “Ta muốn khiêu chiến trù nghệ hệ chủ nhiệm, Đà Trù Tử Tu tiền bối, mong rằng ngài có thể đồng ý.”

Tử Mộng mỉm cười nói: “Ta nghe Tử Tu nói, người là truyền nhân của Quỷ Trù, bất quá, cho dù người thắng Tử Tu cũng có ý nghĩa gì? Không bằng luận bàn với nhau một chút, không cần dùng khiêu chiến hai chữ nghiêm trọng như vậy.”

Niệm Băng lắc đầu nói: “Không, chuyện này đối với ta rất quan trọng, bởi vì Tử Tu tiền bối từng nói với ta, chỉ cần ta có thể thắng được hắn, hắn sẽ nói cho ta biết một việc.”

Tử Mộng trong mắt toát lên vẻ kinh ngạc, Đà Trù Tử Tu lúc này cũng đã đi tới gần đài. “Tiểu tử, người thật sự muốn khiêu chiến ta sao? Ta từng nói rồi, người phải vượt qua hai đồ đệ của ta mới có quyền khiêu chiến với ta.”

Niệm Băng lạnh lùng nói: “Tử Tu tiền bối, ta nghĩ không cần phiền toái như vậy, với trù nghệ của ta, Thanh Kiểm đại ca và Thanh Mộng cô nương đều không thể thắng được. Điểm này ta tin chắc.”

Tử Tu cười hắc hắc nói: “Người dựa vào cái gì mà tin tưởng như vậy?”

Niệm Băng ngẩng đầu nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Ma pháp.”

“Ma pháp?” Tử Tu kinh ngạc nhìn Niệm Băng, Niệm Băng gật đầu, nhắc lại: “Chính là ma pháp.”

Tử Tu trầm tư một lúc rồi mới nói: “Nói như vậy, người sở dĩ học ma pháp là bởi muốn dùng ma pháp dung nhập vào trù nghệ, Tra Cực lão gia hỏa này thật không biết từ đâu kiếm được người!”

Niệm Băng nói: "Bây giờ ta có tư cách khiêu chiến ngài chứ? Dĩ ma pháp nhập trù là ưu thế lớn nhất của ta, có lẽ trên phương diện hỏa hầu, ta so với ngài kém xa, nhưng ta đối với bản thân vẫn có lòng tin."

Đà Trù Tử Tu xoay người hướng Tử Mộng nói: "Đại ca, người đáp ứng khiêu chiến của hần đi, ta muốn xem xem, công phu của Tra Cực hần học được mấy phần. Niệm Băng, ta đợi người ở học viện phạm điểm." Vừa nói xong, hần nhẹ nhàng rời khỏi, dùng thanh sắc đầu khí gia tốc trong nháy mắt, xẹt qua đỉnh đầu các đệ tử, liên tiếp đáp xuống đất mượn lực vài lần rồi biến mất. Mặc dù hần không có thực lực Vũ thánh như huynh trưởng Tử Mộng, nhưng vũ kỹ của hần đã đạt tới cảnh giới Vũ đấu gia.

Tử Mộng ánh mắt thâm thúy nhìn Niệm Băng một cái, đột nhiên nở nụ cười. "Đã lâu không thấy Tu đệ chăm chú như vậy. Tiểu tử ngươi cũng phải cố gắng lên! Ta cũng muốn xem xem ma pháp sẽ mang tới mỹ thực như thế nào. Lão Hắc, người cũng đứng lên đi, Phượng cô nương, xin mời."

Niệm Băng, Tử Mộng, Phượng Nữ cùng huynh muội Tử Thanh Kiếm và Ma đạo sĩ Hắc Dạ, sáu người rời khỏi học viện đi tới phạm điểm lúc trước Niệm Băng bị Lý Tam dẫn tới, mặc dù các đệ tử cũng muốn chứng kiến trận long tranh hổ đấu này, nhưng khách sạn không đủ lớn, hơn nữa Tử Mộng hạ nghiêm lệnh, không cho bất cứ kẻ nào trốn học, bọn họ cũng chỉ có thể đứng đó thở dài.

Mỉm cười, Niệm Băng từ từ bình tĩnh lại. Chính là do Phượng Nữ khiêu chiến Tử Mộng đã kích phát lòng háo thắng của hần, hần biết, Phượng Nữ mặc dù tới đây khiêu chiến Tử Mộng, nhưng nàng khẳng định hiểu rõ mình không phải là đối thủ của Vũ thánh như Tử Mộng, nhưng nàng vẫn không lùi bước, phát huy toàn bộ thực lực của mình khiêu chiến Tử Mộng. Mà bản thân khiêu chiến Tử Tu vốn có chút cơ hội chiến thắng, cần gì phải chờ đợi nữa. Đã ở trong học viện khá lâu, khoảng thời gian tới Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái ngày càng gần, ba tháng này, bản thân rốt cục cũng tìm được một chút huyền bí về Băng Hỏa Đồng Nguyên chính thức dung hợp, chỉ cần tới Áo Lan để quốc hoàn thành ủy thác của Lạc Nhu, có thể tìm một địa phương yên tĩnh tu luyện, học viện, địa phương này không thích hợp với mình, quá bó buộc tự do, khiến mình cảm thấy không được tự nhiên. Cho nên, Niệm Băng lựa chọn lúc này để khiêu chiến Tử Tu.

Khi bọn hần bước vào phạm điểm, Tử Tu đã thay một bộ đầu bếp, nhìn Niệm Băng đến. "Tiểu Tử, người lựa chọn phương pháp luận võ đi, đỡ cho người khác nói ta già rồi còn bắt nạt trẻ con."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Trong chiến tranh có một câu, quý ở tinh không quý ở đa, trong trù nghệ cũng giống như vậy, ta và ngài cùng chỉ làm một món ăn, một món ăn sở trường, sau đó mời mọi người ở đây bình phẩm, quyết định ai chiến thắng. Hy vọng ngài không quên lời nói với ta lúc trước, nói cho ta biết cừu nhân của sư tôn là ai."

Tử Tu hừ một tiếng, nói: "Tên tiểu tử quá rự tin rồi đấy! Lúc ta thành danh, người còn không biết đang ở đâu."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Tử Tu tiền bối, người sợ sao?"

Tử Tu trong lòng chấn động, đúng vậy, nhìn tiểu tử trước mặt mười phần tự tin, lòng tin của bản thân sao lại tiêu thất? Trong mắt thần quang chợt lóe, khí thế vốn mất đi lại bạo phát. "Cho người nửa canh giờ lựa chọn tài liệu, sau nửa canh giờ chúng ta sẽ quyết định thắng bại. Ta muốn xem xem, người làm thế nào mà đem kỹ nghệ sư phó truyền thụ dùng hết trong một món ăn."

Niệm Băng gật đầu nói: "Được, văn bối cũng muốn lĩnh giáo một chút tuyệt nghệ của Đà Trù Thần."

Phượng Nữ đi tới bên cạnh Niệm Băng, mỉm cười nói: "Người có cần ta hỗ trợ không?"

Niệm Băng lắc đầu nói: "Không cần đâu, người chờ ăn ngon là được rồi. Sau khi ly khai sư phụ, ta chưa từng toàn lực làm một món ăn nào, hôm nay cho người nếm thử một chút, ta tin rằng Băng Hỏa đại tiệc của ta sẽ thắng."

Tử Tu nói: "Niệm Băng, ta cũng không chiếm tiện nghi của người, tiểu Mộng, người phụ trách chuẩn bị tài liệu cho ta, Thanh Kiếm, người giúp Niệm Băng, bắt luận hần muốn cái gì, chỉ cần trong thành có thể mua được đều cho hần thỏa mãn."

Tử Thanh Kiếm đi tới bên cạnh Niệm Băng. "Huynh đệ, người cần nguyên liệu gì?"

Niệm Băng mỉm cười, tìm một cái bút, cẩn thận ghi rõ vài thứ rồi đưa cho Tử Thanh Kiếm, Tử Thanh Kiếm nhìn qua một chút rồi lập tức rời khỏi. Tử Mộng và Tử Tu sang một bên nói chuyện phiếm còn Hắc Dạ ngồi một nơi nhắm hai mắt không biết là đang minh tướng hay là ngủ gật, lúc này đã là buổi chiều, trong phạm điểm không có khách nhân, một tràng đối quyết đỉnh cao của trù nghệ giới sắp triển khai.

”Phượng Nữ, ngươi không phải tới Lăng Mộc đế quốc sao? Sao lại đến đây khiêu chiến Tử Mộng viện trưởng?” Niệm Băng thấp giọng hỏi.

Phượng Nữ nhìn hẩn một cái rồi nói: ”Sự tình ở đó đã xong xuôi, ta đang đi du lịch khắp địa lục, khiêu chiến cao thủ khắp nơi cải thiện võ kỹ của bản thân. Ngươi thì sao? Sao lại tới đây?”

Niệm Băng nói: ”Ta vốn muốn tới Áo Lan đế quốc, nhưng nghe nói Áo Lan đế quốc đang khai chiến với Hoa Thịnh, Kỳ Lỗ lưỡng đại đế quốc nên đến đây trước, mấy tháng không gặp, ngươi tựa hồ càng thêm hấp dẫn.”

Nhìn nụ cười trên mặt Niệm Băng, Phượng Nữ đỏ mặt nói: ”Ngươi từ khi nào trở nên miệng lưỡi trơn tru như vậy. Chiến tranh đã kết thúc một tháng trước rồi. Mấy đế quốc đúng là hư trương thanh thế, bất quá, nghe nói lần này Áo Lan đế quốc tổn thất không nhỏ, hơn mười thành trì bị cướp sạch, cuối cùng phải nhờ tới Băng Thần ma pháp sư quân đoàn cùng Băng Nguyệt Vương bài kỵ sĩ đoàn của Băng Nguyệt đế quốc mới hóa giải được nguy cơ chiến tranh. Áo Lan đế quốc muốn trả thù nhưng Hoa Thịnh cùng Kỳ Lỗ đế quốc lại thoái lui về biên cương của mình, bày trọng binh phòng thủ. Thành thị ở biên giới bị cướp, tư nguyên của Áo Lan đế quốc không đủ, mà Băng Nguyệt đế quốc lại là viễn chinh, cuối cùng chỉ có thể ngưng chiến. Bất quá chiến tranh lần này tựa hồ biểu thị đại lục sắp không còn thái bình nữa rồi.”

Niệm băng có phần nghi hoặc nói: ”Lăng Mộc đế quốc thì sao? Bọn họ không tham chiến sao? Ta nghe nói, Lăng Mộc đế quốc luôn bất hòa với Hoa Dung đế quốc, hai nước tiếp xúc nhau, cơ hội tốt như vậy sao lại không lợi dụng một chút? Nếu hợp lực tam đại đế quốc sao lại không đánh bại được Kỳ Lỗ và Hoa Dung?”

Phượng Nữ trong mắt quang mang liên miên. ”Đâu có dễ dàng như vậy, Hoa Dung đế quốc thực lực so với tướng tượng còn cường đại hơn nhiều, cường giả vô số, lần này mặc dù lần này tấn công Áo Lan đế quốc nhưng Hỏa Diễm kỵ sĩ đoàn lại thủy chung trấn thủ tại biên cương với Lăng Mộc đế quốc. Lăng Mộc đế quốc từng thử công kích thăm dò nhưng phải chịu thiệt hại không nhỏ. May mắn bây giờ tạm thời ngừng chiến, một khoảng thời gian ngắn nữa sẽ không tiếp tục, nhưng sau này sẽ rất khó nói. Niệm băng, Niệm Băng, ngươi có nắm chắc thắng được vị Đà Trù kia không?”

Niệm Băng cười khổ lắc đầu, nghiêm mặt nói: ”Làm sao có thể nắm chắc đây? Đà Trù Thần hơn ba mươi năm trước đã thành danh, bài danh đệ tam trong Ngũ Đại Trù Thần, ta biết về Tử Tu tiên bối cũng không nhiều, chỉ nghe sư phụ nói qua, có trời mới biết Tử Tu tiên bối có nghiên cứu ra cái gì mới không. Ta chỉ có thể sử dụng toàn lực mà thôi, ưu thế của ta chính là ma pháp, thắng bại chỉ là năm ăn năm thoi. Bất quá, ta có một biện pháp có thể khiến cho xác xuất thắng gia tăng rất nhiều, nhưng cần người hỗ trợ.”

Phượng Nữ sững sốt một lát, nghi hoặc nói: ”Ta? Ta có thể giúp gì cho ngươi, ngươi cũng biết, ta chỉ biết nấu cháo mà thôi, không khiến ngươi loạn lên là tốt lắm rồi.”

Niệm Băng vẫn giữ bộ dáng nghiêm trang như trước. ”Không, ngươi có thể giúp cho ta rất nhiều. Phải biết rằng làm một trù sư ưu tú, tâm tình tốt hay xấu quyết định tới trù nghệ bản thân có thể phát huy hoàn toàn hay không. Nếu có sự trợ giúp của ngươi, ta có thể toàn tâm đầu nhập vào trong trù nghệ, dưới tâm tình sung sướng, tự nhiên có thể làm ra món ăn ngon hơn, chỉ là không biết ngươi có nguyện ý hay không.”

Phượng Nữ mỉm cười nói: ”Chuyên này quan hệ tới nơi ở cừu nhân của sư phụ ngươi, chỉ cần có thể làm được, ngươi cứ nói đi, ta khẳng định sẽ giúp.”

Sắc mặt Niệm Băng thay đổi, khuôn mặt anh tuấn đứng đắn mang theo một tia mỉm cười, thấp giọng nói: ”Rất đơn giản, nếu ngươi đáp ứng, sau khi ta thắng cho ta thân một cái, tâm tình của ta tự nhiên sẽ càng thêm vui sướng.”

Phượng Nữ khuôn mặt đỏ lên, nàng làm sao có thể nghĩ tới Niệm Băng đột nhiên lại nói ra những lời như vậy? Làm bộ muốn đánh. ”Đáng ghét, ngươi lại muốn chiếm tiện nghi của ta.”

Niệm Bằng vội vàng tránh sang một bên. "Đừng động thủ, ta không chịu nổi thánh đấu khí của người đầu. Ta đâu có nói giỡn, sự thật là thế mà! Không tin, người thử một chút sẽ rõ ta có nói dối hay không."

Phượng Nữ hừ một tiếng, nói: "Ai muốn thử, đáng ghét chết đi được. Người còn nói vậy sau này ta không để ý tới người nữa."

Niệm Bằng ha ha cười, nói: "Được, được, ta không nói là được. Phượng Nữ, người đỏ mặt rất đáng yêu." Gặp lại Phượng Nữ, trong lòng hắn thủy chung có cảm giác xúc động không rõ vì sao, trong lòng hắn lúc này chỉ có Phượng Nữ, sự khấn nguyện vốn có trước khi tỷ thí cùng Đà Trù Thần cũng không xuất hiện, có Phượng Nữ làm khán giả, hắn phát hiện sự tin tưởng của mình tăng lên nhiều lắm, toàn thân hết sức thu thái.

Phượng Nữ tức giận trừng mắt nhìn hắn, khuôn mặt vẫn đỏ ửng, thấp giọng nói: "Không cần nói giỡn nữa, người không nghĩ một chút xem nên làm thức ăn gì sao? Ta tin tưởng rằng người có thực lực để chiến thắng. Màu xanh xuất phát từ màu lam mà thắng lam, băng từ nước ngưng kết thành mà lạnh hơn nước. Lớp già chung quy cũng sẽ bị lớp trẻ qua mặt, hôm nay đúng là một cơ hội tốt, ta tin tưởng rằng, chỉ cần người có thể thắng trận tỷ thí này, sự tự tin của người cũng sẽ tăng lên, tất nhiên còn có thể làm trù nghệ của người cao thêm một tầng. Cũng giống như vũ kỹ của ta, trù nghệ của người phải cùng cao thủ luận bàn mới có thể có tiến bộ lớn hơn, áp lực khiến người tiến bộ, tin tưởng rằng người nhất định sẽ thắng. Có lẽ mấy năm sau, trên đại lục không ai còn nhớ tới Ngũ Đại Trù Thần mà chỉ có Băng Hỏa Ma Trù."

Phượng Nữ cổ vũ khiến Niệm Bằng trong lòng cảm động, đây mới là bằng hữu a! Cổ vũ ở thời khắc mấu chốt sẽ đem tới tác dụng thật lớn, nắm chặt tay, ánh mắt Niệm Bằng kiên định nhìn Phượng Nữ gật đầu. Hắn không nói gì, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh nhắm hai mắt lại, giống như minh tướng mỗi đêm Chỉ có thể bảo trì trạng thái tinh thần ở mức tốt nhất, mới có thể phát huy thực lực bản thân.

Nửa canh giờ, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, khi Niệm Bằng mở mắt, hết thấy đều đã chuẩn bị sẵn sàng. Phòng bếp của khách sạn được chia làm hai bộ phận, tất cả dụng cụ làm bếp đã chuẩn bị đầy đủ, Phượng Nữ, Tử Mộng, Tử Thanh Kiếm, Tử Thanh Mộng và Hắc Dạ đều ngồi bên tường nà Đà Trù lúc này tựa hồ đã chuẩn bị xong xuôi, đang đứng trước bàn làm bếp làm gì đó.

Chuyển thân đứng dậy, Niệm Bằng hướng Tử Tu đang vuốt cằm, nói: "Tiền bối, chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Tử Tu gật đầu nói: "Bắt đầu đi, lấy nửa canh giờ làm hạn định, nửa canh giờ cũng đủ để người phát huy rồi, dù sao cũng chỉ có một món ăn."

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Quả thật vậy là đủ rồi, tiền bối, xin mời." Nói xong, hắn đi tới bên bàn làm bếp của mình. Đúng lúc này, thanh âm của Phượng Nữ đột nhiên vang lên. "Niệm Bằng, chờ một chút."

Niệm Bằng ngạc nhiên nhìn lại, Phượng Nữ mỉm cười đứng đó, thân thể chợt lóe, Niệm Bằng chỉ cảm thấy một làn gió thơm mát thoảng qua, đó là mùi hương đặc biệt trên cơ thể nữ nhân, khuôn mặt bị thứ gì đó lạnh lạnh nhẹ nhàng cahmj vào, chờ tới khi hắn phục hồi tinh thần lại, hết thấy đều đã qua. Thân hình Phượng Nữ đứng cách hắn một thước, khuôn mặt đỏ bừng như quả táo, rất đáng yêu, nhìn qua chỉ hận không thể cắn một cái, nàng thấp giọng nói: "Hy vọng người không gạt ta, ta chờ để thưởng thức Băng Hỏa đại xán của người đó, nếu người thắng, ta có thể nghĩ lại đề nghị của người." Nói xong những lời này, thân hình nàng lại lóe lên, trở về chỗ ngồi.

Tử Thanh Mộng và Tử Thanh Mộng sắc mặt đều biến đổi, Tử Thanh Kiếm âm thầm cúi đầu, khóe mắt vẫn liếc nhìn Phượng Nữ, âm thầm thở dài một tiếng, mà Tử Thanh Mộng trong mắt rõ ràng hện lên một tai quang mang ghen ghét, hai tay đã cào vào tay vịn của ghế tựa, ánh nhìn Phượng Nữ đã có phần lăng lẹ.

Sờ sờ khuôn mặt mình, cảm giác ôn thuận kia thật lâu không tan, Niệm Bằng nhìn Phượng Nữ thật sâu rồi mới kiên định quay đầu, về bàn làm bếp của chính mình. Hắn rõ ràng cảm giác được, máu trong cơ thể mình cơ hồ sôi trào lên, hai tay bởi vì hưng phấn mà có chút run rẩy, các đốt ngón tay có vẻ càng thêm linh hoạt, hắn biết, đây chính là cảm giác điên phong,

Hai tay chạm vào bàn làm bếp, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, lúc này, Tử Tu cũng đang nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau trên không trung, phát ra hỏa hoa kịch liệt, Tử Tu nở nụ cười: "Tiểu tử, có tiền đồ đấy!"

Niệm Bạng đỏ mặt lên, cũng mỉm cười nói: "So với ngài, ta còn kém xa lắm, xin mời." Lui về phía sau vài bước, tả hồng hữu lam, lưỡng sắc quang mang thoáng ẩn thoáng hiện trên làn da Niệm Bạng, khí thể cường đại chợt tăng lên, phảng phất trước mặt hắn không phải tài liệu nấu ăn mà là địch nhân.

Đà Trù Tử Tu không động thủ mà lặng lẽ nhìn Niệm Bạng khí thể đột nhiên biến đổi, lần đầu tiên gặp mặt, Niệm Bạng từng hưởng hấn khiêu chiến, từ sự tiên tưởng Niệm Bạng hiển lộ lúc đó, có thể thấy được, hấn nhất định có thực lực không tầm thường, nhưng lúc đó Tử Tu không hề để ý, dù sao, hỏa hầu trù nghệ và tẩm dâm có mấy ai có thể so sánh, trong mắt hắn, Niệm Bạng còn quá non trẻ. Nhưng khi hấn phát hiện, Niệm Bạng thể nhưng lại đồng thời có hai loại ma pháp Băng Hỏa, loại khi thị này cũng đã biến mất, lúc trước Quyệt Trù Tra Cực vì sao lại thất bại, hấn đã rất rõ, ma pháp đối với thực vật ảnh hưởng rất lớn, cho nên, hấn không dám coi nhẹ, chuẩn bị tài liệu chính là muốn làm món ăn sở trường. Lúc này hấn không hề vội vã, hấn muốn xem xem, được Phượng Nữ gọi là Băng Hỏa Ma Trù, Niệm Bạng đến tột cùng tinh thâm trù nghệ được bao nhiêu.

Niệm Bạng nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vung về phía trước, "Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm - Ngạo Thiên Dao." Thanh quang đại phóng, Ngạo Thiên đao hình quái dị phập một tiếng trên cái thớt, Phong Ngâm Thạch phát ra hào quang khiến cả phòng bếp đều biến thành màu xanh, thân đao khẽ rung nhẹ, tiếng khinh ngâm mặc dù rất nhẹ nhưng vô cùng rõ ràng, khí lưu trong cả phòng bếp đều di chuyển theo nhịp điệu của Ngạo Thiên Dao, đó là quy luật chuyển động của phong nguyên tố, phong nguyên tố nồng đậm giống như xoáy nước không ngừng xoay tròn quanh Ngạo Thiên, gia đình Tử Mộng đều tu luyện phong thuộc tính đầu khí, lúc này lại được thấy chuỗi tuyệt thể thần đao phong thuộc tính đều không khỏi sắc mặt đại biến, hai mắt nhìn nhau, Tử Mộng thở dài tán thưởng: "Một thành phong hệ bảo đao thần cấp." Mà Hắc Dạ Tắc lại thở dài: "Một ma pháp tượng phong cấp hệ thần khí a! Đáng tiếc ta không phải phong hệ ma pháp sư, nếu không nhất định phải mượn dùng thử." Ngạo Thiên đao Niệm Bạng thủy chung không dùng ma pháp trận phong ẩn, vì không cần thiết.

"Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức - Thần Lộ Dao." Thanh âm của Niệm Bạng đột nhiên ngưng lại, cổ tay khẽ rung, quang mang lam sắc phập một tiếng cảm bên cạnh Ngạo Thiên Dao. Chỉ có điều lam quang trên thân đao so với thanh quang trên Ngạo Thiên đao yếu hơn một chút. Động tác của Niệm Bạng cũng không ngừng lại, ngón trở tay phải nhanh chóng dẫn động băng nguyên tố tạo thành một lam sắc ma pháp lục mang tinh, ở giữa lục mang tinh dùng phương pháp đặc biệt khắc một cái ma pháp trận thể tích rất nhỏ nhưng phi thường tinh diệu. Lam quang đột nhiên lóe lên, ma pháp trận trực tiếp ẩn vào Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch. Ma pháp trận cảm chế trên thần thạch rốt cục cũng được giải khai, lam sắc quang mang nhanh chóng tỏa ra, nhất thời đem thanh sắc quang mang ép sang một bên, thanh, lam lưỡng sắc quang mang không ngừng giao nhau trên không trung, cạnh tranh lẫn nhau.

Kể cả Tử Mộng, Hắc Dạ vũ kỹ và ma pháp cường giả như vậy, ngoại trừ Phượng Nữ ra, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn. Bọn họ đều tự hỏi chính mình, không nhìn lầm sao? Lại là một thanh bảo đao cấp thần khí?

Động tác của Niệm Bạng vẫn chưa ngừng lại, Chánh Dương đao xuất hiện cuối cùng, nhiệt độ vốn bởi Thần Lộ đao mà giảm xuống theo sự xuất hiện của Chánh Dương đao mà khôi phục bình thường. "Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao - Chánh Dương Dao." Hồng sắc quang mang xuất hiện, lưu chuyển bên ngoài Chánh Dương đao, Hỏa Diễm Thần Chi Thạch phảng phất như đang sống dậy, tản mát ra quang mang nóng rực. Thanh, lam, hồng tam sắc quang mang khiến cho bên trong phòng bếp tràn ngập bảo khí, chúng phát ra thần quang nhàn nhạt khiến cho khí thể Niệm Bạng hoàn toàn áp chế Đà Trù Tử Tu. Muốn làm được việc, nhất định cần có lợi khí, bảo đao xuất hiện khiến cho tín tâm của Niệm Bạng đạt tới trạng thái điên phong.

Tử Mộng mỉm cười nói: "Niệm Bạng, ngươi có nhiều bảo bối như vậy, nếu không phải tuổi ngươi đã khá lớn, ta bây giờ thật sự muốn khuyên ngươi cải tu vũ kỹ a."

Niệm Bạng mỉm cười nói: "Viện trưởng, ta sẽ không làm chúng mai một đâu, không sai, chúng nó là tuyệt thể bảo đao, nhưng cũng là ma pháp tượng của ta, trọng yếu nhất, chúng là những chuỗi thái đao có thể đem trù nghệ của ta hoàn toàn phát huy. Ta phải bắt đầu rồi." Nghe thấy hai chữ thái đao, Tử Mộng thiếu chút nữa thổ máu, bảo đao tốt như vậy nhưng lại bị hấn dùng như thái đao, thật hết chỗ nói.

Niệm Bạng lấy trong đồng tài liệu một con gà mái, đặt trên cái thớt, rất nhanh đã rạch một nhát rồi rửa sạch ruột bên trong, sau đó dùng một cái nồi lớn đun một nồi nước, Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm

xuất hiện trong tay, Ngạo Thiên Dao bản thân có năng lực gia tốc, ánh đao màu xanh không ngừng lóe lên, toàn bộ con gà trong ánh đao không hề hoa mỹ bị cắt thành từng khối nhỏ dài một tấc. Niệm Băng không cho khối thịt gà nhỏ vào trong nồi mà để sang một bên, rửa sạch bằng nước. Điện phong đối quyết giờ khắc này đã bắt đầu.

Tử Tu đã cử động, đồng dạng đun một nồi nước, chỉ có điều, hắn bỏ thêm vào trong nồi hành, gừng, hoa tiêu, đại hồi hương, cùng với một con vịt đã được rửa sạch vào trong nước. Động tác của hắn cũng không ngừng lại, lấy ra một chậu nước trong, trong mắt quang mang chợt lóe, lấy ra hai khối lớn cỡ lòng bàn tay, tựa như thịt nhưng không phải thịt, ngâm vào trong nước. Lại lấy ra một khay bột, đặt lên trên bàn, suy nghĩ một lát rồi đánh hai quả trứng vào trong đó, cho thêm một chút nước, bắt đầu nhào bột, động tác của hắn rất chậm nhưng mỗi động tác đều phi thường hữu lực, tất cả bột dường như bám trên tay hắn, không hề bắn ra.

Mà bên này Niệm Băng đã bắt đầu xuất ra trù kỹ đặc biệt của mình, thay một chậu nước khác rửa khối thịt gà, Niệm Băng không đơn giản chỉ thanh tẩy, trong tiếng nước chảy nhỏ nhỏ, hai tay hắn càng lúc càng nhanh, tựa như hồ điệp xuyên hoa, không ngừng trong làn nước vũ động, quy luật di chuyển của hai tay hắn căn bản không theo lẽ thường, phảng phất như tay hắn không có các đốt ngón tay, bởi vì tốc độ của tay quá nhanh khiến cho trên mặt nước tạo thành một phiến huyền ảnh, mà làn nước không bởi tay hắn mà bắn lên, ngược lại hình thành gợn sóng có quy luật rõ ràng.

”Được, Phân Cân Thác Cốt Như Ý Thủ, người quả nhiên đã học được từ lão Tra. Hỏa hầu cũng không tệ lắm, hèn gì tự tin như vậy.” Tử Tu đang nhào bột thấy thủ pháp của Niệm Băng cũng không kìm được tám thương.

Niệm Băng ngẩng đầu nhìn Tử Tu, mỉm cười nói: ”Tiền bối chê cười rồi, chút tài mọn mà thôi.” Nói tới đây, hắn lại thay một chậu nước, tiếp tục rửa khối thịt gà.

Tử Thanh Kiếm ngồi một bên có phần khó hiểu hỏi muội muội: ”Tiểu Mộng, người xem Niệm Băng đang làm gì? Khối thịt gà đó tiếp tục rửa sẽ nát vụn ra mất, con gà lúc này đã quá sạch sẽ rồi mà.”

Lúc này Tử Thanh Mộng trong mắt đã không có tâm tình gì khác, chỉ có hưng phấn, Tử Thanh Kiếm học Trọng Ứng Thủ phần lớn là vì tăng vũ kỹ của bản thân, mà nàng học tập trù nghệ lại là vì hứng thú, nhiều năm tu luyện khiến cho nàng với nghề nghiệp này cực kỳ yêu thích, trước mặt hai gã đứng đầu trù nghệ giới điện phong đối quyết khiến nàng hoàn toàn đắm chìm trong đó. Lúc này đây, nàng đã sớm đưa địa vị Niệm Băng tăng lên tới mức ngang hàng với thúc thúc Tử Tu của mình. Nghe câu hỏi của ca ca, bèn hạ ý thức nói: ”Huynh nhìn kỹ đi, Phân Cân Thác Cốt Như Ý Thủ, trong trù nghệ giới Thất Đại Cẩm Thủ bài danh đệ tam, so với Sanh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng Thủ của thúc thúc kém hơn một chút, nhưng xem thủ pháp của Niệm Băng, Phân Cân Tác Cốt Như Ý Thủ hắn đã luyện tới cảnh giới viên chuyển như ý, thật không biết hắn làm thế nào mà luyện. Sở dĩ dùng Phân Cân Thác Cốt Như Ý Thủ để rửa sạch khối thịt gà là bởi hắn muốn hoàn toàn tẩy hết huyết ô, như vậy mới không làm ảnh hưởng tới hương vị, Như Ý Thủ trọng yếu nhất là một bí quyết bất luận là làm các món diện thực hay là tẩy rửa thức ăn đều là thủ pháp tốt nhất. Mà Trọng Ứng Thủ của thúc thúc phương diện thiết thực so với hắn lại bất đồng, thật ra muốn so sánh cao thấp rất khó. Hả, không đúng, hắn dùng Phân Thân Thác Cốt Thủ còn có một mục đích, chính là muốn niết vỡ xương gà, xem ra, hắn muốn dùng nó nấu canh.”

Khối thịt gà rốt cục cũng đã được tẩy xong, mà lúc này, nước trong nồi cũng đã sôi, khối thịt trong tay Niệm Băng cũng đã biến thành hình cầu, nhìn qua có chút buồn cười. Hắn trực tiếp cho khối thịt gà vào trong nước sôi, cầm lấy Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm, nhanh chóng chặt vài đao, khối thịt gà phân thành một đám khối nhỏ hơn. Động tác của Niệm Băng bắt đầu nhanh hơn, đầu tiên cho chuẩn bị tốt vây cá cho vào trong nước sôi, sau đó pha một chút hương cô vào trong nước, lại cho vài lát gừng và hành vào, lúc này mới cầm lấy cái chảo.

54. Chương 53 - Vs Đà Trù Thần

Niệm Băng chĩa đao về phía trước, Hỏa Diễm Thần Tả Thủ to lớn xuất hiện, cả nôi được Hỏa Diễm Thần Tả Thủ đẩy lên, hoàn toàn bị hỏa diễm bao trùm. Niệm Băng đột nhiên khẽ quát một tiếng, tay trái họa xuất một hồng sắc lục mang tinh trong không trung, bàn tay đẩy về phía trước, lục mang tinh trong nhảy mắt lọt vào trong Hỏa Diễm Thần Tả Thủ. Trong phút chốc, Hỏa Diễm Thần Tả Thủ vốn từ xích hồng sắc nhất thời chuyển hóa thành tử viêm, ngũ giai hỏa hệ ma pháp đã được đề thăng lên lục giai.

Hắc Dạ kinh ngạc nói: "Pháp trận gia uy, không nghĩ là tiểu tử còn có chiêu thức ấy." Trong ba tháng này, Niệm Băng vẫn cùng hần tham thảo sự ảo diệu của song hệ ma pháp, nhưng vẫn còn lần đầu tiên bộc lộ thiên phú trong phương diện ma pháp trận. Ma pháp nào cũng có thể thông qua ma pháp trận để gia tăng uy lực, bất quá, khắc họa ma pháp trận cũng rất khó, như Niệm Băng họa xuất ma pháp trận trong không trung như vậy để nhập vào ma pháp, thì cần phải có lý giải vững chắc về ma pháp trận, cùng với sự quen thuộc với hỏa nguyên tố, nói như vậy, chỉ có ma pháp sư chuyên môn nghiên cứu về ma pháp trận mới có thể đạt được.

Nồi sắt được lục giai tử viêm đốt đến đỏ bừng, nhưng vung lại cũng không vì nước sôi trào đầy bật ra, bởi vì, lúc này vung cùng nồi đã bị hỏa diễm nung chảy, hoàn toàn hợp thành một thể, thế nhưng nhiệt lượng trong nồi vẫn không ngừng tăng lên, tùy thời đều có thể nổ. Niệm Băng thần thái rất thông dong. Không chế tử viêm Hỏa Diễm Thần Tả Thủ cầm nồi sắt đặt lại trên bếp. Tay trái vung lên, ba băng châm bay ra, xuyên qua vung nồi tạo thành ba lỗ nhỏ. Băng vào nồi tự nhiên sẽ hóa thành nước, mà nguy cơ nồi sắp nổ cũng không còn, nhiệt khí phóng thẳng lên trên qua ba lỗ hổng. Niệm Băng không hề để ý tới nồi, chuyển tay cầm một quả bí đao lớn đặt lên bàn.

Tử Tu lúc này đã nhào nặn xong bột, bột mì trong tay được nhào nặn một mảng tròn tròn, hần có thể thấy rõ các cử động của Niệm Băng, trong lòng không khỏi thầm than, lấy ma pháp nhập trù quả thực có ưu thế trời sinh. Mổ vung nồi cho vào một chút nguyên liệu. Rồi lấy ra hai vật đã đặt vào trong đó lúc trước lên trên thớt. Hét lớn một tiếng. Một chưởng đánh lên một vật. Bịch một tiếng, chất lỏng màu đỏ văng khắp nơi, Tử Tu nhấc tay, đem vật màu đỏ đó đặt ra bàn, tay phải cong lại, như thiểm điện chộp tới. Lại là bịch một tiếng, vật màu đỏ còn lại cũng trở nên dẹp lép trên bàn. Ngay sau đó, hần hai tay huyền hóa thành vô số trảo ảnh, mỗi lần phóng ra, ngón tay cũng đều chính xác đánh lên vật màu đỏ. Hai tay mười ngón giống như cự chùy, không ngừng đánh xuống, khiến hai khối màu đỏ kia nát nhuyễn như bùn. Trọng Ứng Thủ chính là chữ trọng trong đó, ngăn ngừa mười lần hô hấp, hai khối màu đỏ đã biến thành tương, mà bàn lại không hề bị ảnh hưởng gì. Bởi không chế lực lượng Trọng Ứng Thủ đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong. Dem tương đỏ cho vào nồi, nhất thời, nước vọt sau khi cho tương thịt vào phát ra một mùi thơm nồng.

Niệm Băng đối diện khẽ nhích mũi, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tử Tu. "Hảo phương pháp, gan ngỗng thành tương với vịt già, hai loại nguyên liệu hỗ trợ lẫn nhau, vị đạo hoàn toàn thể hiện ra, Tử Tu tiền bối kỹ nghệ quả nhiên tinh xảo." Thực vật cùng thực vật có thể hỗ trợ lẫn nhau. Thí dụ như Niệm Băng sử dụng gà mái cùng nấm (ND : nguyên văn là ngọc cô, ngọc là chiều, cô là nấm, tạm dịch là nấm), có thể tương tác lẫn nhau để tạo ra mùi thơm, có được hiệu quả tốt nhất, thêm vào mùi hương của bào ngư và vây cá. Cùng với phương pháp cách thủy với lửa mạnh, hoàn toàn khiến vị đạo của nguyên liệu dung hợp lại. Loại canh này cũng là thứ tốt nhất mà Niệm Băng làm được. Mà công thức mà Đà Trù Tử Tu sử dụng, hần căn bản là chưa từng thấy qua, nhưng từ hương thơm đã có thể phán đoán được, đây tất nhiên cũng là một cặp nguyên liệu hỗ trợ lẫn nhau. Muốn nghiên cứu ra một cặp nguyên liệu như vậy, cần phải thử nghiệm vô số lần,

Niệm Băng học trù tám năm, cũng chỉ phát hiện vài loại phối hợp đơn giản mà thôi. Tử Tu làm vậy, có thể thấy được trình độ nghiên cứu của hần tại trù nghệ. Tử Tu với Niệm Băng liếc nhau, hai cặp mắt sáng ngời, mặc dù bọn họ tỷ thí chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng bọn hần đều đã từ hành động của đối phương nhận ra sự lý giải sâu sắc đối với trù nghệ. Niệm Băng trù nghệ chủ yếu thể hiện ở một chữ kỳ, mà Tử Tu trù nghệ lại là truyền thống. Dem trù nghệ truyền thống phát huy tới cực hạn, động tác đầu tiên của hần nhìn như đơn giản, nhưng không có mười năm nghiên cứu cùng khổ luyện, tuyệt đối không cách nào đạt tới cảnh giới viên dung vô khuyết kia, không thể dùng từ thuần thực mà hình dung, động tác của hần thoát nhìn rất chậm, nhưng để đạt được kết quả đó thì trù sư bình thường có gấp ba thời gian cũng vô pháp làm được.

Niệm Băng lúc này đang làm gì ? Bí đao trong tay hần đã được cắt ngọn, phần ruột bên trong cũng được móc ra, chỉ còn lại phần cùi dày hai thốn.

Chỉ cần học qua mấy năm trù nghệ, chứng kiến gọt bí đao như vậy đều minh bạch được đây là muốn chế tác chén bí đao, lấy bí đao làm dụng cụ để đựng canh hoặc cháo. Để tăng mỹ quan của chén bí đao, điều khắc là không thể thiếu được, chính là dùng dao điêu khắc các đồ án khác nhau trên vỏ bí đao. Thế nhưng Niệm Băng phải làm như vậy sao? Đương nhiên không, cấp bậc của hắn đâu có thể dùng điêu khắc thông thường vậy. Để có thể thể hiện thân phận, để đạt tới hiệu quả tốt nhất, hắn đã chuẩn bị kỹ càng, khi chuẩn bị cùng Tử Tu tiến hành tỷ thí, hắn cũng đã có phương án. Bất quá, có thể thành công hay không hắn một điểm cũng không nắm chắc. Thở sâu, Niệm Băng nhìn thoáng qua Phượng Nữ bên cạnh, Phượng Nữ nhìn hắn cổ vũ. Niệm Băng chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong ngực bốc lên, tin tưởng trong phút chốc sẽ đạt tới cực điểm.

Tay phải vung lên, Ngạo Thiên đao trở lại trên bàn, lúc trở tay lại thì đã biến thành cầm Thần Lộ đao, cẩn thận đem chén bí đao để vào giữa một chiếc mâm đường kính chừng hai thước. Chính vị trí một chút, xác nhận bí đao đứng là ở giữa, Hít sâu, tay Niệm Băng đã động, dao ảnh mờ ảo tựa hồ bám theo một tầng băng vụ, một dao bổ ra, nhất thời một sợi vỏ bí đao nhỏ như sợi tóc tách ra khỏi cùi, nằm trên mâm, sải đao phách ti. Dao pháp mà hắn quen thuộc nhất đã lại xuất hiện, chỉ bất quá, lần này hắn không phải hoàn toàn phách ti. Mà là lột vỏ. Quang hoa trông như mưa bụi không ngừng lóe lên trên mâm, mỗi lần là một sợi vỏ bí đao xanh biếc rơi trên mâm. Kỹ thuật xảo diệu kinh người, mỗi phần được cắt đi đều rất nhỏ, rất đều nhau.

Tử Thanh Mộng lúc này đã vì kích động mà đứng lên. "Bát Ti Trừu Kiến đao pháp (ND: nhỏ sợi kéo tơ). Mặc dù không phải một trong ngũ đại danh đao, nhưng nếu nói đến loại đao pháp thứ sáu, nhất định là Bát Ti Trừu Kiến này!" Nàng thấy rõ ràng, từ đao công mà Niệm Băng thể hiện, trù nghệ của hắn tuyệt không dưới thúc thúc mình. Phải biết rằng, đao pháp là không thể dựa vào khéo tay mà được, cũng chẳng phải do ma pháp giúp đỡ, đây tuyệt đối là kết quả khổ luyện mà thành.

Nhẹ nhàng xoay mâm, Niệm Băng sắc mặt lặng lẽ như mặt nước giếng sâu, không hề thay đổi. Khi đao quang lóe lên, băng vụ bám theo Thần Lộ đã bao trùm chung quanh chén bí đao, sở dĩ phải dùng thiết ti phương pháp gọt vỏ, nguyên nhân rất đơn giản, đó là bởi vì hắn muốn cho chén bí đao giữ được hình tròn, mà vỏ bí đao cắt càng mỏng, thì càng dễ đạt được mục đích của hắn.

Tử Tu cũng thấy được Bát Ti Trừu Kiến đao pháp của Niệm Băng, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng động tác ở tay hắn không có đình chỉ. Một miếng thịt lưng dài chừng một thước được hắn đặt lên thớt, sau đó đem bột đã nhào nặn ra, dùng Ấn Nhu Chi Pháp, khiến bột biến thành hình giống hệt miếng thịt lưng. Hai loại tài liệu bất đồng được đặt trên thớt trước mặt hắn, sau một khắc, hắn bắt đầu đập, động tác của hắn rất mãnh liệt, giống như cuồng phong bạo vũ, mỗi kích đều hết sức cuồng bạo, thanh âm ầm ầm như đánh trống, tay trái đập bột, tay phải đập thịt, động tác giống nhau không hề gián đoạn.

Niệm Băng cũng rất cuộc kết thúc tách vỏ bí đao trong âm thanh ầm ầm do Tử Tu bên kia tạo ra, bí đao được gọt đi phần vỏ màu xanh mướt, chỉ còn lại phần cùi trong suốt như bích ngọc, mà tất cả vỏ bí đao cũng tạo thành một vòng tròn chung quanh, phẳng phất như một phiến lá sen, đương nhiên, chén bí đao trở nên trong suốt cũng không chỉ nhờ chính bản thân bí đao, mà còn nhờ có Thần Lộ đao, Niệm Băng sở dĩ không chọn Ngạo Thiên đao có tốc độ nhanh hơn mà lựa chọn Thần Lộ, chính là muốn khi phách ti, đem băng nguyên tố đều đặn đưa vào bên trong chén bí đao. Lúc này, chén bí đao đã hoàn toàn bị đóng băng, chỉ là từ bề ngoài không thể nào phân biệt mà thôi. Niệm Băng làm như vậy là có tính toán, chuẩn bị cho động tác phía sau, cùi bí đao rất mềm, nếu như điêu khắc thông thường có lẽ hắn có thể hoàn thành, thế nhưng vì để chiến thắng Đà Trù Tử Tu, hắn không thể không sử dụng lĩnh vực mà mình còn chưa đạt tới, cho nên một điểm cũng không thể nóng vội. Lam quang chợt lóe, Thần Lộ đao về trên mâm. Niệm Băng không tiếp tục hành động, mà là nhìn thẳng vào chén bí đao trước mặt. Hoa văn của bí đao rất nhỏ, lúc này, hắn trong đầu chỉ có nguyên liệu như bích ngọc này mà thôi.

Quang mang chợt lóe, Niệm Băng từ không gian chi giới lấy ra túi chứa Quỷ Điều, Quỷ Điều thần đao cũng không phải chỉ có một thanh mà là một bộ đao, lúc đầu Tra Cực đem Quỷ Điều truyền cho từng nói qua, Quỷ Điều cửu đao, dùng bạc lấy từ đáy biển sâu, sau nhiều năm luyện với dược vật mà thành, không chỉ tự thân cực kỳ cứng rắn, mà còn có linh tính, linh tính của nó chỉ có thể hoàn toàn thể hiện với Long Vu Tập Vũ đao pháp, cực hạn trong đao công, chỉ có khi tinh thần cùng đao hoàn toàn dung hợp làm một thể thì mới có thể thể hiện được, Quỷ Điều đao cùng với kẻ thi triển Quỷ Điều, đều là trọng yếu.

Thanh Quỷ Điều lớn nhất rơi vào tay Niệm Băng, hấn không nóng lòng hạ đao, mà trước tiên lấy ra một chén nhỏ gạo, đổ vào trong một chiếc chậu sạch, rồi rót nước vào ngâm.

Tử Tu thấy động tác của Niệm Băng, trong lòng thầm hô Quỷ Điều hai chữ, có chút nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ tiểu tử này thật sự luyện thành Long Vu Tập Vũ rồi sao ?

Niệm Băng nâng chiếc mâm đường kính hai thước lên, tựa như lúc trước chế tác Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ấn vậy, ở bên dưới mâm ngưng kết một khối băng cứng, mâm được đặt lên trên, khẽ đẩy nhẹ, nhất thời khiến mâm xoay tròn nhanh chóng, Niệm Băng hơi điều chỉnh góc độ của đế, khiến đế cùng mâm hoàn toàn ăn khớp, lúc này, tiếng lách tách từ gạo đang ngâm trong nước phát ra, đó là thanh âm do nước ngấm vào gạo, đây chỉ bất quá là một bước đầu tiên khi đồ cơm, trước tiên đem gạo ngâm vào nước một thời gian rồi mới đồ, gạo chẳng những được thấm nước mà còn dễ phân bố nhiệt khiến mùi vị ngon hơn. Niệm Băng làm, ánh mắt thủy chung không ly khai chén bí đao kia, tay phải duỗi ra trước mặt, Quỷ Điều dài chừng năm tấc lóe ra hàn quang trứ nhàn nhạt. ” Quỷ phủ thần công u lam phần, điều long khắc phượng nhất đao hàn.” Mỗi chữ thoát ra khỏi miệng hấn, đều hữu lực hùng hồn, khi chữ cuối cùng kết thúc, Quỷ Điều cũng bắt đầu động. Lòng bàn tay hướng về phía trên, Quỷ Điều chĩa lên cao khoảng năm tấc, bàn tay phiên chuyển, các ngón tay như dính vào Quỷ Điều, đâm về phía chén bí đao. Được xưng là trù nghệ giới đệ nhất thần đao, Long Vu Tập Vũ phương pháp, đã xuất hiện.

U lam sắc quang mang từ đầu ngón tay bắn ra, mỗi một lần rung rung cũng tạo thành chín đao, chín là số lớn nhất, đúng như Niệm Băng nghĩ. Dưới tác dụng của Quỷ Điều, từ chén bí đao tách ra không phải các mảnh vụn, mà là thanh sắc sương vụ li ti giống như băng sương. Quỷ Điều không ngừng lóe lên ở vị trí đó, u lam sắc quang đoàn thoát ẩn thoát hiện. Tại giờ khắc này, Niệm Băng tâm thần đã hoàn toàn nhập vào đao ý, quên tỷ thí, quên hết thấy, trong mắt, trong tâm, trong tay đều chỉ có đao, chỉ có u lam sắc quang đoàn nọ. Ngón tay cổ tay dĩ thường mềm mại được bao vây trong lam sắc quang đoàn, đã sớm không thể phân biệt được đâu là đao ảnh, đâu là thủ ảnh, chỉ có thanh sắc sương vụ không ngừng bay ra, rơi xuống im lìm trên những sợi vỏ bí đao lúc trước.

Tử Tu vẫn đập lên bột mì cùng thịt lưng trên bàn như trước, nhưng ánh mắt hấn lại thủy chung vẫn hướng đến tay của Niệm Băng, sau hai mươi năm, lại một lần nữa được nhìn thấy trù nghệ giới tuyệt đỉnh đao pháp, hấn sao có thể không kích động? Long Vu Tập Vũ, đúng là Long Vu Tập Vũ, từ thần thái của Niệm Băng cùng đao quang thoát ẩn thoát hiện kia, hấn phảng phát lại thấy được Quỷ Trù, kẻ trước kia đã áp chế chính mình cả đời, phong thái của Quỷ Trù tái hiện, khóe mắt của hấn đã ước ước, Tra Cực ơi Tra Cực, xem ra ta chẳng những kém người ở trù nghệ, dạy bảo đồ đệ cũng phải kém xa.

Tay trái không ngừng xoay tròn chiếc mâm, khiến cho chén bí đao xoay càng lúc càng nhanh, trong đầu Niệm Băng hiện lên thanh sắc cự long lúc trước, từng thần thái của cự long sống động như thật truyền vào đao phong của hấn, thanh long Tịch La Dịch Lý Tư, mỗi động tác gầm, đập, vỗ cánh, ngâm, đều hiện lên rõ ràng trong đầu Niệm Băng.

Tra Cực chưa từng nhìn thấy long nhưng Niệm Băng lại đã gặp được. Thanh long Tịch La Dịch Lý Tư là cự long chân chính. Đao công của Tra Cực ở thời kỳ đỉnh phong dù tinh thâm, cũng chỉ có được long hình trong tưởng tượng mà không có được thần tủy của long chân chính. Có lẽ, Niệm Băng đao công còn chưa đạt tới trình độ của hấn, thế nhưng, nhờ nắm biết được thần tủy của long, hấn cũng đã thanh xuất vu lam, cho nên, Quỷ Điều của hấn sống, long cũng sống.

Điều khắc cũng không nhất định cần thời gian dài mới có thể tốt nhất, nhất là nhờ có Quỷ Điều, thanh âm của Niệm Băng tràn ngập về lãnh ngạo, khẩu quyết rốt cục đã xuất hiện.

”Quỷ thủ lạc xử kinh thiên biến.” Phảng phát trong tích tắc này, hấn chính là Quỷ Điều, u lam sắc quang mang huyền hóa thành một long hình in lên trên chén bí đao.

”Điều thành ba đào bách hồi toàn.” Thân đao phiên chuyển, u lam sắc quang mang giống như ba đào không ngừng nhập nhập vào bí đao tựa bích ngọc trước mặt.

”Thần công thiên cổ kim phương tại.” Đao pháp lại thay đổi, từ di chuyển khe khẽ đã mở rộng ra, mỗi lần đao chém xuống đều tạo thành một khe thật sâu.

”Đao khởi tàn nguyệt ánh lãnh tuyền.” U lam sắc quang mang đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, trên chén

bí đao phẳng phát xuất hiện một vòng trắng rằm. Cả chén bí đao hoàn toàn bao phủ một màu ngân bạch sắc, u lam sắc quang mang giống như nước suối chảy xuôi, phiêu phiêu trên khắp chén bí đao. Thần kỳ đao pháp trong phút chốc biến mất, long khí mờ mờ không ngừng xoay tròn trên chén bí đao, u lam sắc quang mang biến mất. Bạch sắc băng vụ quanh chén bí đao không hề tan biến ngay, khiến chén bí đao mang vài phần thần bí.

Cát Quỷ Điều, tay phải Niệm Băng có chút run rẩy. Vừa rồi điêu khắc, ngay cả chính hắn cũng không biết là đã xuất ra bao nhiêu đao, ngón tay cổ tay đã mỏi đến cực độ, hắn biết, chỉ ít là trong vòng ba ngày, tay phải của hắn không thể làm bất cứ chuyện gì được nữa. Thế nhưng tâm tình của hắn lúc này cũng vô cùng sung sướng. Bởi vì, hắn biết mình đã thành công. Rốt cục thành công bước tới chỗ thần tử của Long Vu Tập Vũ, đạt được sự kết hợp giữa tinh thần cùng trù nghệ, chẳng những Long Vu Tập Vũ tiến nhập đại thành chi cảnh, mà linh ngộ của hắn đối với trù nghệ cũng tiến vào một cảnh giới khác.

Có chút thở hổn hển, Niệm Băng nhìn chén bí đao trước mặt, chiếc bàn xoay tròn dần dần ngừng lại. Băng vụ cũng từ từ biến mất, ngoại trừ Niệm Băng cùng Tử Tu ra, tất cả mọi người toát ra vẻ thất vọng. Bởi vì, bọn họ từ chén bí đao như bích ngọc, chỉ thấy được những đường vân lộn xộn mà thôi, hơn nữa, quanh những đường vân này vẫn còn đầy phần của bí đao, thứ duy nhất có vẻ kỳ lạ chính là, trên mép trên của chén bí đao, có ba điểm nhô lên, không ai biết làm sao mà hình thành. Nhưng chỗ nổi lên kỳ lạ này, nhìn kỹ thì lại không ra chỗ đẹp đẽ. So với đao ảnh hoa lệ, kết quả hiển nhiên là không thể khiến người hài lòng, ngay cả Tử Thanh Mộng cũng thất vọng ngồi xuống.

Niệm Băng diện vô biểu tình nhìn chén bí đao, rồi quay sang lấy gạo. Đợi cho hết nước, hắn đột nhiên hất cổ tay, gạo ướn trong chén bay lên cao, Thần Lộ đao đã xuất, trong nháy mắt vẽ bốn đao đao ảnh trên không, gạo được bao phủ hoàn toàn trong đao ảnh, chiếc bồn lúc trước dùng để đựng gạo quay trên không một vòng, tất cả gạo một lần nữa quay trở về bồn phát ra thanh âm trong trẻo, không có hạt lọt ra ngoài.

Đem gạo đổ ngược ra thớt, Niệm Băng lấy một miếng vải quấn quanh trên tay phải, rồi vòng qua cổ tay buộc chặt. Lúc này hắn dùng tay trái lấy Quỷ Điều ra, là thanh Quỷ Điều lớn thứ ba, thân đao nhỏ hơn nhiều so với thanh đầu tiên, chỉ khoảng hai phân chiều rộng. Đáng tiếc giờ vô pháp sử dụng tay phải, nhưng mĩ thực trước mặt còn phải tiếp tục làm, tay trái liên động, lúc này, mục tiêu của hắn là gạo. Đương nhiên, hắn dù cho năng lực cường thịnh trở lại, hiện tại cũng không có khả năng điêu khắc cái gì trên hạt gạo, thứ hắn muốn làm vừa đơn giản lại vừa khó khăn, ánh đao lóe lên, từng hạt gạo rơi lại bên trong bồn sắt, lúc này, gạo đã không còn là tròn dài, mà biến thành hình tròn, kỹ xảo cắt gọt này cũng không phải nhanh chóng mà hoàn thành ngay, nếu không phải là tất cả mọi người ở đây đều có mục lực kinh người, tất nhiên sẽ phải tưởng rằng hắn đang làm chuyện vô dụng. Gạo là rất giòn, cho dù sau khi đóng băng cũng vẫn giòn song sau khi đóng băng, nó mặc dù giòn nhưng lại trở nên cứng rắn hơn nhiều. Niệm Băng cần chính là nó cứng rắn, tay phải mới thi triển Long Vu Tập Vũ, tay trái hắn thi triển chính là Cẩm Tự Hư Dũ Thiêu Tự Quyết. Dùng Cẩm Tự Hư Dũ vốn để khắc chữ dùng để gọt gạo thành hình tròn thì đơn giản, mũi đao không ngừng xuất ra, mỗi đao đều tĩa một hạt gạo, theo đao ảnh càng lúc càng nhanh, gạo trên mâm càng lúc càng ít, khi hạt gạo cuối cùng rơi vào bồn, trên bàn chỉ còn lại có một đồng vụn gạo. Niệm Băng cũng không đem vụn gạo ném đi, ngược lại còn cẩn thận đặt vào một chiếc nồi nhỏ. Hoàn thành mọi việc, trên mặt hắn rốt cục cũng toát ra một nụ cười mỉm, nhìn qua bàn tay phải được buộc vải, rồi ngẩng đầu hướng về phía Tử Tu.

Tử Tu lúc này vẫn đập bột và thịt, lúc Niệm Băng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn mở chiếc vung bên cạnh ra, mùi thơm nồng nặc nhất thời tràn ngập cả trù phòng, Tử Tu thở sâu, có chút tự khen ngợi mình gặt gặt đầu, tay trái rung lên, lấy một chiếc muôi, quơ một vòng bên trong nồi, tất cả nguyên liệu trong nồi đều được lấy ra, mặc dù nhìn qua thì phi thường đơn giản, nhưng Niệm Băng tìm lại đập mạnh, một muôi này tuyệt không đơn giản như bề ngoài, đầu tiên là thời cơ, muôi phóng ra lúc mà nước canh sôi sục mạnh nhất, hơn nữa nhìn kỹ, muôi này kỳ thật là liên tục bảy lần rung chuyển, liên tục biến hóa góc độ bảy lần, khiến tất cả nguyên liệu trong nồi canh đều được lấy ra, một muôi này hoàn toàn thể hiện được trù nghệ tinh xảo của Đà Trù, Niệm Băng tự nghĩ mình cũng vô pháp làm được.

Tử Tu ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, cười quái dị nói: "Tiểu tử, một sao, ta bên này sắp xong rồi, xem ra chúng ta đi theo hai cực đoan, ta là hóa phần vi giản, mà ngươi là hóa giản vi phần. Nhìn cho kỹ" (ND : phần - phức tạp; giản - đơn giản). Hắn lấy bột trên thớt, rồi lại đặt thịt lên trên, mọi người kinh ngạc phát hiện, lúc trước bột mì và thịt đều được đập thành hai hình thù giống hệt nhau, nhục để trên bột mì,

căn bản không nhìn thấy bột mì ở phía dưới, mà thịt cũng không thừa ra một chút nào. Tử Tu đề tay lên trên miếng thịt, ngón trỏ tay phải ấn vào bột mì ở phía dưới, đầu ngón tay chọc lên trên. Tạo thành một lỗ xuyên qua cả bột mì lẫn thịt. Miếng bột xoay tròn trên không, Tử Tu liếc nhìn Niệm Băng, trầm giọng quát: "Sinh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng Thủ." Lúc này, dung mạo vốn thô lậu giờ cũng trở nên uy mãnh, hai tay như thiểm điện, huyền hóa thành vô số thủ ảnh, thanh sắc quang mang xuất hiện ở đầu ngón tay, tiếng như xé lụa vang lên, miếng bột được cắt làm đôi. Kỳ dị là miếng thịt mềm dai cũng không hề nhỏ hơn miếng bột, sau khi cắt thành hai miếng, vẫn đặt chồng lên nhau như cũ, không hề thay đổi. Động tác của Tử Tu không dừng, hai miếng bột được đặt chồng lên lại bị cắt, tiếng xé lụa không ngừng vang lên, bột cùng thịt kết hợp, phân tách không ngừng. Thấy vậy, Niệm Băng trên mặt toát ra vẻ ngưng trọng. Hẳn biết, Tử Tu lúc trước đập bột đập thịt phải là thủ pháp phi thường đặc thù, nên mới có thể khiến bột cùng thịt mềm dai đến cực hạn. Nếu mình không đoán sai, hiện tại bột cùng thịt dai như vải. Nếu là mình, cũng không chắc có thể xé được như vậy.

Sau khi Tử Tu liên tiếp xé chín lần, miếng bột biến thành năm trăm mười hai sợi bột mì có màu hồng bạch, hẳn không tiếp tục xé, cổ tay xoay tròn sợi bột, giống ma hoa, hồng bạch hòa vào nhau nhìn qua hết sức bắt mắt, Niệm Băng thầm khâm phục, chỉ việc phân biệt được thớ thịt cũng đã là không dễ dàng rồi. Mà Tử Tu dùng Sinh Tê Hoạt Liệt Trọng Ứng Thủ phát huy đến cực hạn, khi bắt đầu xử lý thịt và bột mì, cũng đã dùng thủ pháp đặc thù, ngoại trừ 'Tê' quyết thần kỳ kia, trong quá trình chậm rãi nhào bột kia cũng phải đạt tới hiệu quả giống như Phân Căn Thác Cốt Như Ý Thủ của mình.

Sợi bột mì cuốn thành một đoàn. Thanh quang trên tay Tử Tu chợt đại thịnh, hai tay đồng thời ấn, từ hai đầu sợi bột hướng về phía giữa, khiến trên sợi bột mì xuất hiện một dấu tay, khi dấu tay che kín cụm sợi bột mì, hẳn lại kéo ra, lúc này, đường vân xảy ra biến hóa, một màn kỳ dị xuất hiện, từng sợi đều biến thành một đoạn bạch một đoạn hồng, sợi thịt cùng sợi mì tựa hồ nối liền nhau, sau khi hẳn kéo chín lần, nắm một đầu đồng sợi bột mì, đi tới trước nồi, tay phải lấy từ thắt lưng một thanh thanh sắc đoản nhận giống như của Tử Thanh Mộng.

Niệm Băng đương nhiên biết Tử Tu sắp thi triển cái gì, không khỏi mở to hai mắt nhìn. Tử Tu động tác rất chậm, thân đao chậm rãi hướng về phía trước, khi khoảng cách sợi bột mì một tấc thì ngưng lại. "Thúy -- Mạc -- Tao -- Nhã" từng chữ phát ra. Khi chữ thứ nhất rời khỏi miệng, cổ tay hẳn liên rung lên theo một tiết tấu, lúc chữ cuối cùng vang lên, đao đột nhiên trở về trạng thái bất động. Nhưng giờ khắc này, mọi người lại cảm giác được rõ ràng, chuôi này đao sống, tiếng rít chói tai từ trên thân đao phát ra, vốn là một thanh đao đột nhiên hóa thành trăm nghìn thanh, thanh quang giống như nổ mạnh phi ra tứ phía, bao trùm hoàn toàn sợi bột mì trước mặt, đặc điểm lớn nhất của Thúy Mạc Tao Nhã là ở chữ ngưng (ND: động), từ tĩnh tới động, chính là trong nháy mắt mà bộc phát.

Đưa mì vào nồi, Tử Tu đẩy vung lại, đoản nhận trong tay cắm trên thớt, ánh mắt hướng về phía Niệm Băng. "Thúy Mạc Tao Nhã mấu chốt là ở chữ ngưng, đặc điểm lớn nhất của đao pháp này chính là ở một chữ khoái. Cho dù là Long Vu Tập Vũ của người cũng không có khả năng nhanh hơn so với ta, mà đặc điểm của Long Vu Tập Vũ là ở một chữ vũ, vũ là có linh tính, Thúy Mạc Tao Nhã quả thực không bằng Long Vu Tập Vũ, ở linh tính thì có sự chênh lệch. Cuối cùng chúng ta sẽ so với nhau về vị đạo."

Vừa nói, hẳn một lần nữa mở vung, dùng đũa khuấy vài cái, rồi rất nhanh cho vào hơn mười loại gia vị, tiếp tục nói: "Mì này của ta còn cần đun một lúc nữa, hiện tại xem người làm."

Niệm Băng hướng về phía Tử Tu gật đầu, tay phải của hẳn mặc dù còn vô pháp phát huy sự linh động vốn có, nhưng ít ra cũng đã không còn run rẩy, lấy đậu hũ đã chuẩn bị sẵn ra, lần này, hẳn xuất đao rất chậm, cẩn thận cắt đậu hũ thành khối nhỏ một tấc vuông, tay phải dùng đao lướt qua phía trên đậu hũ, đậu hũ mềm mại nhất thời biến thành cứng rắn, hết thảy cũng đã chuẩn bị xong. Hiện tại cần phải làm chính là gia công cuối cùng, Niệm Băng đi tới trước nồi sất, Ngạo Thiên đao trong tay vung lên, một đao đao khí phiêu nhiên bay ra, tách lìa vung khỏi thân nồi, hương thơm nồng nặc hừng hực theo nhiệt khí thoát ra, mùi thơm của thịt gà, nắm hương, bào ngư, vây cá sau khi đun cách thủy đã hoàn mỹ dung hợp làm một thể. Niệm Băng mỉm cười, cũng dùng muôi lấy ra các thứ, chỉ bất quá, Đà Trù Tử Tu chỉ dùng một muôi, hẳn lại dùng ba muôi mới lấy được hết các thứ trong nồi ra. Gạo tròn tròn được cho vào nồi, thì trào đọt vài câu chú ngữ, tay phải mà hẳn vô pháp dùng sức cũng trực tiếp đặt lên thân nồi nóng rực, lúc tay tiếp xúc với nồi, toàn bộ bàn tay hoàn toàn biến thành màu tím, đây là tác dụng của Tử Viêm Thuật.

Trong phút chốc, nước canh trong nồi sôi ừng ực, không ngừng đẩy từng hạt gạo tròn lên trên, tay trái Niệm Bằng lấy ra một đôi đũa, ngẩng đầu hướng về phía Tử Tu mỉm cười, đưa tay đến phía trên nồi, đưa đũa vào nồi, nhẹ nhàng khuấy tròn, tay hần rất nhịp nhàng, dần dần, mặt nước bắt đầu xuất hiện một vòng xoáy, mà nước cũng không sôi trào như trước, tay phải tiếp tục gia tăng nhiệt, tay trái vẫn như trước không ngừng xoay tròn, sớm đã vượt qua điểm sôi trào nhưng lại không hề sôi trào, gạo hình tròn đều đều phân bố khắp nơi trong nồi, xoay tròn cùng vòng xoáy, trên tay trái Niệm Bằng lúc này đã bốc lên một đoàn hỏa diễm, ngăn cản hơi nước nóng bốc với bên ngoài.

Tử Tu chấn động toàn thân, có chút hoảng sợ nói: "Phá Thủy Bảo Điện Huyền Ngọc Thủ, không nên là Phá Thủy Bảo Điện Huyền Ngọc Thủ, Tra Cực lúc nào ngày cả chiều này cũng học được."

Niệm Bằng động tác trong tay vẫn không ngừng, ngẩng đầu khẽ cười nói: "Đây cũng không phải do sư phụ dạy ta, kỳ thật, ta cũng chỉ là bất chúc mà thôi, tiết tấu của Phá Thủy Bảo Điện Huyền Ngọc Thủ chân chính ta còn chưa thể lĩnh ngộ, bất quá, làm như vậy so với trực tiếp đun thì hiệu quả cũng tốt hơn rất nhiều, có thể khiến gạo chịu đều nhiệt đều đều."

Nấu cháo thì cần khoảng nửa canh giờ mới có thể khiến gạo mềm nát ra thành cháo, nhưng được Tử Viêm Thuật gia nhiệt, Niệm Bằng chỉ dùng một phần tư thời gian cũng đã đạt được mục đích, chiếc đũa rời khỏi nồi, hần đem đậu hũ cho vào giữa nồi, lấy ra măng tre đã chuẩn bị sẵn, Ngạo Thiên đao cấp tốc huy vũ, măng tre biến thành từng sợi xanh lục rơi vào trong nồi, Niệm Bằng áp hai tay trên nồi, hai tay đồng thời sử dụng Tử Viêm Thuật cấp tốc gia nhiệt.

55. Chương 54: Bằng Hỏa Cửu Trọng Thiên Chi Cửu Long Chí Tôn Đỉnh

Quý Điều thần đao xuất ra, như thế nào lại sai sót vậy? Nếu như thật sự sai sót, đây cũng sẽ không phải Quý Điều thần đao. Chén bí đao mặt ngoài lộ ra, không phải vật điêu khắc bình thường, mà là phù điêu, cả chén bí đao so với lúc đầu đã mỏng đi khoảng nửa tấc, ở trên bề mặt ngoài của nó, xoay quanh bên ngoài bởi chín con thanh long, mỗi một con đều trông sống động như thật, cả lân phiến cũng có thể rõ ràng nhìn ra, làm cho Đà Trù Tử Tu giật mình chính là, chín con thanh long này đều giống như đã sống dậy, mỗi một con đều có hình thái bất đồng, hoặc triển dực phác kích (giương cánh tấn công về trước), hoặc tham trảo thủ vật (giơ vuốt giữ vật), hoặc chấn dực cao phi (vỗ cánh bay lên cao), hoặc ngang thủ trường ngâm (ngẩng đầu ngâm dài), hoặc đẳng vân giá vũ, chín con thanh long xen kẽ nhau, không có một tia tí vết nào, không có một tia sai lạc, lúc trước trên chén bí đao đột nhiên ba chỗ nổi lên, rõ ràng đúng là ba khối long đầu, cả long tu cũng thực sự rõ nét, đó là do đông qua của chỗ khác tạo thành a, trải qua tẩy lễ của bằng và hỏa, đã hoàn toàn dung hợp vào một thể. Trong lúc nhất thời, cả trong phòng bếp hết sức im lặng, cả chính Niệm Bằng trong mắt cũng toát ra vẻ mê say.

Mở nồi ra, Niệm Bằng khi mở nồi, bỏ thêm vào trong nồi một ít muối, bây giờ mới đưa hỗn hợp cháo màu bạch trong nồi rót vào trong chén bí đao, động tác của hần rất cẩn thận, chỉ sợ chạm phá hủy một bộ phận nào của chén bí đao. Gạo trắng giống như tiểu trân châu từ từ tan dần nhưng chưa tan đến bên trong, măng xanh tựa như phỉ thúy, hơn nữa đậu hũ quang hoa như dương chi bạch ngọc, hần món hần làm đúng chúc thái (cháo rau).

Tử Tu và Niệm Bằng đồng thời mở nồi, thang tráp của hần là kim hồng sắc, dẫn mùi thơm đậm đà đảo nhập vào trong một cái bát lớn. Trong đó sợi mì nhỏ tí so với sợi tóc còn muốn nhỏ hơn nhiều, hồng, kim, bạch tam sắc hoà lẫn nhau, tuy rằng không có bày biện hoa lệ như Niệm Bằng. Nhưng mà ai cũng không hoài nghi mỹ vị của nó. Hai người đều tự đưa tác phẩm của mình đến trước mặt năm người quan chiến, Phượng Nữ ngơ ngác nhìn Niệm Bằng một cái. Nói: "Thứ này có thể ăn sao?"

Niệm Bằng sửng sốt một chút, bật cười nói: "Người hoài nghi thủ nghệ của ta sao? Yên tâm, không có độc đâu."

Phượng Nữ lắc lắc đầu nói: "Không, ta có phần không lỡ ăn nó, người nói món ăn gọi là gì?"

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Yên tâm ăn đi, nếu người thích, từ nay về sau ta còn làm cho người. Tên của món ăn này là Bằng Hỏa Cửu Trọng Thiên Chi Cửu Long Chí Tôn Đỉnh."

Tử Tu tức giận nói: "Còn Cửu Long Chí Tôn Đỉnh ư. Rõ ràng chỉ là Trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc sở trường của Tra Vô Cực lão quỷ mà thôi."

Niệm Băng một chút không có tức giận. Mỉm cười nói: "Quả thật như thế, chỉ có điều tăng thêm một chút biến hóa mà thôi, tiền bối một chén này, có phải là Hồng Phấn Kim Ngọc Diện mà sư phụ của ta tôn sùng ư?"

Tử Tu hừ một tiếng, nói: "Đi, mọi người thưởng thức một chút đi, đã lâu chính mình không nấu ăn a. Không biết có giảm sút không nữa."

Mọi người đồng thời động thủ, sắc mặt của Tử Tu nhất thời trầm xuống, bởi vì mục tiêu của mọi người đều là Cửu long chí tôn đỉnh của Niệm Băng, nhưng không ai động tới Hồng Phấn Kim Ngọc Diện của hắn. Trái lại Tử Thanh Kiếm thật thà tính tình hiền hậu, thấy bên của thức thức không có người động. Thu lại muốn hưởng Cửu long chí tôn đỉnh, mà chuyển hướng đi ăn mì.

Niệm Băng đi tới bên cạnh Tử Tu, mỉm cười nói: "Tiền bối, nếu như ngài yên tâm, chúng ta liền bình phẩm lẫn nhau một chút đi, mì sợi mặc dù bình thường, nhưng ngài tuyệt không như vậy làm ra." Một câu nịnh nọt này của hắn khiến cho sắc mặt Tử Tu khá hơn một chút, gật gật đầu, mỗi người đều tự nếm tác phẩm của đối phương.

Không có người nói, thậm chí cả tiếng kêu ngon đều không có, bởi vì tất cả mọi người đều vui đầu hết sức ăn.

Rất nhanh, Cửu long chí tôn đỉnh của Niệm Băng liền chỉ còn lại cái nồi, ngay cả hắn tự mình cũng chưa kịp ăn một miếng, khiến người ta cực ngạc nhiên là, ăn được nhiều nhất vậy mà là Lan Mộ học viện viện trưởng Tử Mộ, hắn hết sức phát huy thực lực Vũ thánh của mình, xuất muốn như điện, cao lương mỹ vị không lãng phí chút nào đều nhét vào trong miệng lão.

"Tử Mộ, người ý vào tay mình nhanh khi dễ người phải hay không, cái này là đồ đệ ta làm cho ta ăn." Người khác không dám lên tiếng chỉ trích, Hắc Dạ có thể không khách khí, trong đám người tranh đoạt Trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc, chỉ có hắn không có vũ kỹ, ma pháp ở đây căn bản không có tác dụng gì, hắn ngược lại thành ăn được ít nhất.

Ăn một chén nhỏ Hồng phấn kim ngọc diện của Tử Tu làm, Niệm Băng xoay người, mặt hướng Tử Tu, "Diện(Mì sợi) mà tiền bối làm, sắc, hương, vị, ý, hình đều đầy đủ cả, đặc biệt là ứng dụng của Sanh tê hoạt liệt trọng ưng thủ, khiến văn bối cam bá hạ phong, vô luận thế nào, ta cũng không thể làm ra món mì ngon như vậy. Không có Phá Thủy Bảo Diện chi pháp, sợi mì nhỏ như vậy lại không dính liền chút nào, mà do bản thân cực kì chắc chắn, trong quá trình cực tỉ mỉ, độ lửa vừa đủ tới, mỗi một sợi đều hoàn toàn dung nhập được vào hương vị của lão áp thang (canh vịt) và nga can thấp (canh gan ngỗng), quả thật cực phẩm mỹ vị a!"

Tử Tu lạnh nhạt cười, nói: "Niệm Băng, trận tỷ thí này ngươi nghĩ rằng chúng ta là ai thắng?"

Niệm Băng chần chờ một chút, nói: "Tiền bối, chuẩn xác là ta thắng. Tác phẩm của ngài và Cửu long chí tôn đỉnh của ta ở mùi vị đều có đặc sắc, nhưng là, lão áp nga can thang (canh vịt già ngan ngỗng) của ngài quý ở sáng tạo mới, nguyên liệu so với ta rẻ hơn nhiều, nhưng có thể đủ để tạo ra hương vị ngang nhau, cho nên, ở hương này hạng nhất, là ngài thắng. Mà phương diện vị của mì, thông qua Sanh tê hoạt liệt trọng ưng thủ của ngài, cũng so với Trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc của ta chiến thắng một bậc, nhưng mỹ vị trình độ của hai người cực kỳ gần nhau, ở hai hạng trên, là ngài thắng, ta nói đúng chứ?"

Tử Tu mỉm cười nói: "Tiểu tử, tại phương diện trù nghệ, ngươi quả thật có thiên phú hơn người, đúng vậy, ngươi nói đúng là rất trọng tâm, nhưng có chút khiếm tốn rồi. Món cháo (chúc) của ngươi ta đã nếm qua, nếu như là Trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc bình thường, ta quả thật có tự tin về hương vị thắng trên ngươi một bậc. Nhưng là, ngươi cái này lại hoàn toàn không giống. Không hổ là Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên, thông qua phương pháp gia nhiệt đặc thù cùng xử lý tài liệu cực lạnh, những tài liệu này mà xuất hiện ra hương vị hoàn toàn bất đồng, ta có thể phân biệt ra trong đó chín chín tám mốt loại biến hóa, cái này cũng chính là Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên của ngươi thôi. Lấy ma pháp nhập trù, xác thật có thể khiến hương vị của mỹ thực thiên biến vạn hóa, trách không được ngươi đã có tự tin như vậy. Đã thua cứ là thua, ngươi cũng không cần phải vì ta che giấu cái gì."

Niệm Băng thấy Tử Tu thần nhiên nhận thua, kính nể trong lòng càng tăng, cung kính nói: "Trù nghệ của vân bối về hỏa hầu còn có không ít khiếm khuyết, nếu không phải đã lợi dụng xảo thủ ma pháp, như thế nào cũng không có khả năng so hơn được tiền bối. Lần này chỉ là may mắn mà thôi."

Tử Tu lắc lắc đầu, nói: "Cái gì mà có nhiều may mắn vậy. Mặc dù ma pháp nhập trù có thể sinh ra hiệu quả đặc thù. Nhưng không có thời gian dài luyện tập và cảm ngộ, người lại như thế nào có thể đem ma pháp cùng trù nghệ kết hợp tốt như vậy? Bất quá, trong đó còn là có một chút thiếu sót. Trong quá trình liên tiếp còn chưa đủ tinh tế, hơn nữa, người tại phương diện xử lý tài liệu còn có chút thô ráp. Sau này còn phải chú ý nhiều. Sự xuất hiện của người, chắc chắn khiến cho trù nghệ giới sau này phát sinh biến động rất lớn, còn về Ấm hội (hội trà) biến thành dạng gì, ta thì không biết rồi. Niệm Băng, mặc dù Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên của người rất thần kỳ, nhưng cái này lại không hề khiến ta kinh hỉ nhất. Dù sao, bản thân ma pháp nhập trù đã có ưu thế của mình. Người biết không? Kỳ thật khi người hoàn toàn thi triển ra Long vụ tập vũ, ta đã biết ta thua rồi. Cho dù về hương và vị hai hạng mục ta có thể thắng người, nhưng là tại sắc, hình, ý ba phương diện. Ta dù sao cũng so không được với Cửu Long Chí Tôn Đỉnh này của người. Chỉ là, ta không có nghĩ tới. Long Vụ Tập Vũ của người đã vượt qua sự phụ người."

Niệm Băng cười khổ nói: "Tiền bối, ngài quá khen, có lẽ ngài không tin, nếu như lại để cho ta làm như vậy một lần, ta là tuyệt đối vô pháp làm ra thứ giống như vậy, vừa mới ở trong quá trình điều khắc. Ta hoàn toàn đã dung nhập một loại linh vực kỳ diệu, cả chính mình cũng không biết đã xuất nhiều hay ít đao, nhưng mà, trong một sát na hoàn thành, ta lại rõ ràng đã cảm giác được chính mình thành công."

Tử Tu mỉm cười nói: "Cảm giác là phi thường trọng yếu, không nên coi thường chính mình, người đã tiến vào cảnh giới Dĩ ngộ lai thái (lấy giác ngộ để nấu ăn), có lẽ, đao pháp của người còn so không tinh xảo bằng sư phụ người, nhưng đối với giải thích Long Vụ Tập Vũ, sư phụ người lại không bằng người. Tuổi còn trẻ mà đã có thể có thành tích như thế, đại lực đệ nhất trù tương lai không phải người thì là ai." Từ trong bát gấp lên một miếng đậu hũ cuối cùng, thông thả đưa vào trong miệng nhai kỹ, có chút mơ hồ nói: "Đậu hũ này thật không tệ, đậu hũ vốn là không dễ dàng nhập vị, nhưng qua người vừa đóng băng, mặt ngoài mặc dù không có biến hóa gì, nhưng bên trong của nó đã xuất hiện rất nhiều lỗ hổng, có thể đầy đủ hấp thu cái ngon trong thang trấp (nước canh), hơn nữa, trong chế biến cực nhiệt cũng không có tình huống bể vỡ xuất hiện, ngược lại càng thêm dòn hơn. Quả thật rất ngon. Niệm Băng, người cuối cùng bỏ vào đây một chút muối tác dụng Hóa Long điểm tinh (rỗng khắc chạm trời quang), khiến cho cảm giác của Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên trở nên nồng đậm lên, điểm này phải phát huy thêm, nhớ kỹ, muối là bách vị chi tôn (tôn sư của trăm gia vị), tiên vị nào có muối gia nhập đều sẽ trở nên khác đi."

Niệm Băng từ đáy lòng gật gật đầu, nói: "Cám ơn ngài, tiền bối. Tiền bối, người có phải là..."

Tử Tu tự nhiên biết Niệm Băng muốn hỏi cái gì, dùng đầu khí bức âm thành đường, hướng hần nói cái gì, sau nửa ngày, Niệm Băng trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ, "Cái này, điều này sao có thể, thân phận của người đó..."

Tử Tu hướng Niệm Băng dùng tay ra hiệu im lặng, mỉm cười nói: "Người không phải ở trên lớp học đã từng nói qua không có cái gì không có khả năng sao? Bây giờ người hiểu được sư phụ người vì cái gì đã không cho người thay hần báo thù rồi. Thân phận của đối phương phiền toái như vậy, hần rất không hy vọng bảo bối đồ đệ duy nhất xảy ra chuyện gì. Lại hướng chỉ, sư phụ của người có lẽ cho đến lúc chết kia một ngày cũng không có đối với người đó vong tình."

Niệm Băng đã có chút mờ mịt, nếu nói sư phụ mình trước sau đối với nữ nhân kia vong tình, kia chính mình thay người báo thù đúng hay không? Lắc lắc đầu, quên đi, bất luận có phải là hay không thay sư phụ báo thù, như thế nào cũng phải gặp được nữ nhân kia một lần, có lẽ, từ thái độ của nàng, liền có thể khiến cho chính mình quyết định rất nhiều đi. Nghĩ tới đây, hướng Đà trù Tử Tu nói: "Tiền bối, cảm ơn ngài nói cho ta biết những cái này. Nếu ngài không bận tâm, ta muốn lại ăn chút Hồng Phần Kim Ngọc Điện."

Tử Tu cười hắc hắc, nói: "Cái này, có lẽ không tới phiên người rồi, người quay đầu lại nhìn xem."

Niệm Băng sửng sốt một chút, quay đầu nhìn, chỉ thấy mọi người lúc trước xúm lại ở Cửu long chí tôn đỉnh kia của mình ánh mắt đều đã dừng ở trên Hồng phần kim ngọc điện trước thân mình, mục quang khao khát đồ ăn trong mắt bọn họ khiến Niệm Băng một trận phát lạnh, vội vàng lui về sau một bước, làm ra một động tác xin mời.

Lúc này đây, động tác nhanh nhất chính là Phượng Nữ, vừa vừa lấy được, một chén mì sợi liền xối xong, Niệm Băng đột nhiên phát hiện, ở trước mặt thực nữ này căn bản không có ý nghĩa gì, đừng nói Phượng Nữ, ngay cả Tử Thanh Mộng luôn luôn trầm lặng lúc này cũng giống như lâm đại địch, bay nhanh giành lấy món mì ngon lành đó.

Tử Tu lướt qua mọi người, đi đến Niệm Băng kia chỉ còn lại trái bí đao trước là Cửu long chí tôn đỉnh, tiến đến trước cẩn thận nhìn, không khỏi tán thưởng không dứt, hết thấy đều là tinh tế sống động như thế, chín con thanh long không có một chút tí vết nào, nhìn qua là ngon lành như thế, đáng tiếc là, Trân châu phủ thủy bạch ngọc chúc trong nôi đã ngay cả căn bã cũng không còn nữa, thậm chí ngay cả bên trong thành bí đao cũng bị cạo đi một ít, than nhẹ một tiếng, hẳn không khỏi nói: "Nếu như cái này thật sự là ngọc thạch thì tốt lắm, tuyệt đối có thể trở thành nhất kiện hi thể trân bảo a (hi thể trân bảo: bảo vật trân quý hiếm có trên đời)! Không hổ là đại lực trù nghệ giới đệ nhất đao pháp, cho dù Thúy Mặc Đoan Ngưng của ta tỉ mỉ hơn nữa, cũng không có khả năng thể hiện ra thực lực như vậy của Long Vũ Tập Vũ, Niệm Băng, người thật sự đã xuất sư. Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên Chi Cửu Long Chí Tôn Đỉnh, đúng là cái tên hay a!"

Niệm Băng nhìn Tử Tu liếc mắt, nói: "Tiền bối, lần này ta sợ dĩ nóng lòng cùng ngài tỷ thí, là bởi vì ta có lẽ phải rời khỏi nơi này rồi, có vị bằng hữu nhờ ta giải quyết công chuyện, ta phải nhanh làm." Vừa nói, hẳn đi đến trước cái thớt, đem ba thanh thái đao của mình thu hồi vào trong không gian chi giới.

Tử Tu trong mắt toát ra một tia thất vọng, "Người giờ muốn đi rồi sao? Ta mời người làm đao công lão sư của trù nghệ hệ, chức trách lão sư người tới một ngày cũng chưa có làm a."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Tiền bối, ta thực thích hoàn cảnh nơi này, thực tế thích cùng ngài và Hắc Dạ sư phụ luận bàn, nếu tương lai sau khi ta hoàn thành xong tâm nguyện của mình, nhất định sẽ trở lại."

Tử Tu trong mắt hào quang lấp lánh liên tục, đại thủ kiên định vỗ vỗ đầu vai Niệm Băng, "Là một trù sư ưu tú, các loại lịch lãm khác nhau nhất định không thể ít, hãy đi đi. Ta sẽ không ngăn cản người đi tới trước. Tiến vào trù nghệ giới là thiên hạ của người. Bất quá, người phải nhớ kỹ, bất luận trù nghệ đạt đến trình độ nào, cũng tuyệt không thể có chút tác phong kiêu căng, nếu không, người nhất định sẽ gặp phải thất bại, mà tựa như sư phụ người, đúng là bởi vì nhất thời sơ ý, xem thường đối thủ của hắn, chỉ là tiện tay làm vài món ăn, nếu không, đối phương cho dù ma pháp phụ trợ, nói về thành tựu trù nghệ như thế nào có thể cùng Quỷ trù so sánh đây."

Niệm Băng gật đầu nói: "Cám ơn người, ta nhất định sẽ ghi nhớ lời người nói."

Tử Tu hỏi: "Người chuẩn bị bao giờ thì đi?"

Niệm Băng suy nghĩ rồi nói: "Hôm nay luôn đi, hôm nay Phượng Nữ tới học viện khiêu chiến, ta đã hiển lộ ra song hệ ma pháp, tiếp tục lưu lại khó tránh khỏi gặp chủ ít phiền toái không cần thiết."

Đà Trù Tử Tu vuốt cằm nói: "Vậy được rồi, sớm muộn gì cũng phải đi, lưu lại cũng không được, hy vọng sau này người có thể tiếp quản việc của ta, ta cũng có thể tiêu dao khoái hoạt vài năm."

Niệm Băng cười hắc hắc, thấp giọng nói: "Người bây giờ còn chưa đủ tiêu dao khoái hoạt hay sao?"

Tử Tu trong mắt dâm quang chợt lóe, liếc mắt nhìn Phượng Nữ đang không ngừng gấp Hồng Phấn Kim Ngọc Diện cho vào trong miệng, hạ giọng nói với Niệm Băng: "Tiểu tử, người nên ra tay nhanh lên, ta đây cả đời này gặp qua vô số nữ nhân nhưng chưa từng thấy hàng cực phẩm như vậy. Xem bộ dáng của nàng tựa hồ rất có hảo cảm với người, tìm một cơ hội đưa nàng lên giường đi, nữ nhân đối với nam nhân đầu tiên của mình đều khắc sâu trong trí nhớ. Chỉ cần công phu của người tốt thì chẳng sợ nàng rời bỏ người. Xem bộ dạng của người hẳn còn là xử nam, tư vị của mỹ nữ tuyệt đối là nhân gian cực phẩm, cho dù là thức ăn cũng kém hơn."

Sau đó mấy năm, Niệm Băng mới hoàn toàn lĩnh hội được câu nói bây giờ của Tử Tu. Chỉ có điều, khi đó hắn đã là người đứng đầu thế hệ trong giới đầu bếp, sau hai loại tình cảm, lại nghiên cứu ra loại thứ ba.

"Ăn ngon quá! Lần này đến đây quả không uống, Niệm Băng, người làm đồ ăn ngon thật, ta quả thật không rời khỏi người." Phượng Nữ thỏa mãn bụng bát nhìn Niệm Băng trong mắt tràn ngập tiểu ý.

Có lẽ là ảnh hưởng bởi Tử Tu, Niệm Băng tiến tới hai bước, tới trước mặt Phượng Nữ, thấp giọng nói: "Ta thắng rồi, người có phải nên thực hiện lời hứa cho ta thân một cái không?"

Phượng Nữ cười hi hi nói: "Ta đã đáp ứng với người chưa? Ta chỉ nói nếu người thắng ra sẽ suy nghĩ một chút, huống chi lúc trước ta đã thân người một cái, tính ra cũng đã trả trước cho người rồi."

Niệm Băng bất mãn nói: "Sao có thể xem như ta đã được trả trước được, dù sao người cũng nợ ta một lần. Được rồi, không nói mấy cái đấy nữa, người định khi nào thì rời khỏi? Muốn đi đâu?"

Phượng Nữ nhìn mọi người chung quanh nói: "Mục đích của ta khi tới đây cũng đã đạt được, còn được ăn ngon như vậy, cũng nên rời khỏi thôi, nếu có duyên, chúng ta còn có thể gặp lại."

Niệm Băng mắt mắc nhìn Phượng Nữ nói: "Ta cũng phải rời khỏi đây thôi, ta muốn tới Áo Lan thành, nếu thuận đường chúng ta cùng đi đi."

Phượng Nữ kinh ngạc nhìn hấn nói: "Người không muốn ở đây tiếp tục học tập sao?"

Niệm Băng lắc đầu nói: "Không được, ở đây ba tháng ta đã học được rất nhiều thứ, bây giờ là lúc rời khỏi."

Phượng Nữ nở nụ cười, ánh mắt toát lên vẻ khiến người khác yêu thích. "Người thật sự muốn tới Áo Lan thành sao?"

Niệm Băng sững sốt một lát, nhưng hấn phản ứng rất nhanh, kinh hỉ nói: "Chẳng lẽ người cũng muốn tới đó?"

Phượng Nữ cười nói: "Đúng vậy! Nếu không phải cho tới giờ ta không tiết lộ hành tung với người khác, khẳng định sẽ cho là người cố ý muốn đi với ta." Nói xong, nàng mới ý thức được mình vừa lỡ lời, khuôn mặt lại hồng lên.

Niệm Băng ha ha cười nói: "Người đừng đắc ý nhé, cho dù là ta đi theo người cũng có sao. Chúng ta đi thôi, ta cũng không có gì cần chuẩn bị." Nói xong, hấn đi tới trước mặt Tử Mộng. "Viện trưởng, ta muốn ly khai."

Tử Mộng mỉm cười nhìn Niệm Băng, lại nhìn Phượng Nữ. "Cám ơn người hôm nay đã mang tới cho chúng ta một món ăn ngon, đáng tiếc, lần sau muốn ăn chẳng biết phải đợi tới khi nào."

"Không được, không được đi." Nói câu này chính là Hắc Dạ, hấn vừa mới lau sạch canh quanh miệng.

Niệm Băng sững sốt một chút, nói: "Sư phụ, ta quả thật có việc cần rời khỏi."

Hắc Dạ lãnh đạm nhìn hấn, vươn tay phải nói: "Người đã tới đây mấy tháng, còn chưa nộp học phí. Trước tiên để lại học phí đã." Vừa nói xong, cả hấn cũng không nhịn được nở nụ cười.

Niệm Băng suy nghĩ, tay phải duỗi ra, hào quang lóe lên, một cái hộp nhỏ xuất hiện trong tay hấn, đưa tới trước mặt Hắc Dạ mỉm cười nói: "Sư phụ, đa tạ ngài đã chỉ điểm, cái này tính là học phí của ta đi. Thỉnh người nhận lấy."

Hắc Dạ vừa thấy cái hộp dùng chì tạo thành, trong mắt toát lên vẻ nghi hoặc, nhìn Niệm Băng một cái rồi mới tiếp nhận cái hộp. "Đây là cái gì?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Tự nhiên là xứng với thân phận của người, người cứ mở ta xem sẽ rõ."

Hắc Dạ nhìn Niệm Băng một cái, rồi mới chậm rãi mở cái hộp ra, trong phút chốc phòng bếp vừa mới vì ba thanh bảo đao biến mất mà trở lại bình thường nay lại bị bao phủ bởi quang mang kim sắc. Khí tức bình thản và cảm giác thánh khiết tràn ngập thân thể mỗi người. Ánh mắt mọi người đều hướng tới cái hộp trong tay Hắc Dạ.

Hắc Dạ giật mình nhìn kim sắc bảo thạch trong hộp, làm một ma đạo sĩ, hấn sao lại không biết? "Trời ơi! Tên tiểu tử nhà người trên người còn bao nhiêu đồ tốt? Thánh Diệu Thạch tinh khiết, lại còn lớn như vậy, ta cũng là lần đầu nhìn thấy. Người kiếm cái này ở đâu vậy?"

Niệm Băng nói: "Đây là ta trong một trận đánh cược thắng được. Sư phụ, người mặc dù không tu luyện quang hệ ma pháp nhưng có nó bên người, tu luyện ma pháp đến trình độ nhất định sẽ tăng thêm nửa phần hiệu quả."

Hắc Dạ nhìn kim sắc quang mang nhu hòa, trong mắt toát lên vẻ say mê, hít một hơi thật sâu rồi đem cái hộp nhét lại vào tay Niệm Băng. "Không, cái này quá trân quý. So với ta, người càng cần nó hơn, ma pháp

của ta đã định hình, sẽ không còn bất hảo nữa, chỉ là không thể tới cảnh giới ma đạo sư mà thôi. Nhưng người thì khác, loại ổn định tâm thần này đối với người cực kỳ hữu dụng, từ nay về sau người trong khi tu luyện phải thương xuyên đeo nó trên người, hơn nữa với hiệu quả của khối ngọc, không sợ băng hỏa không nghe lời nữa.”

”Ba ba, con và ca ca cũng muốn tới Áo Lan thành.” Thanh âm Tử Thanh Mộng đột nhiên vang lên, thần sắc nàng lúc này trở nên vô cùng bình tĩnh. Ánh mắt trong như nước, không có chút tình cảm.

Tử Tu đứng một bên nói: ”Tiểu Mộng, người nói loạn gì vậy. Hôm nay thấy trù nghệ Niệm Băng rồi đó, người còn chưa tới lúc xuất sư.”

Tử Thanh Mộng lắc đầu nói: ”Không, nhị thúc, cháu không phải ra ngoài để dễ dàng trù nghệ bản thân, cháu cùng ca ca muốn tông quân. Chương trình học kỳ này chỉ còn hai ngày nữa là xong. Cháu và ca ca sớm đã có dự định này, quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Áo Lan để quốc chúng ta bị Hoa Dung và Kỳ Lỗ khi dễ thực lực tổn hao nhiều, cháu và ca ca nên vì quốc gia mà xuất một phần lực.”

Tử Tu nhíu mày nói: ”Tỷ gia chúng ta chỉ có hai hậu nhân là các người. Các người đều tông quân, nếu xảy ra chuyện, ai sẽ nuôi dưỡng chúng ta lúc cuối đời? Không được, ta không đồng ý, quá nguy hiểm.”

”Quên đi, cho bọn nó đi đi. Thanh niên nên kiến thức nhiều một chút, ra thế giới bên ngoài một chút sẽ mang tới cho chúng nhiều kinh nghiệm và rèn luyện.” Thái độ Tử Mộng hoàn toàn khác biệt với Tử Tu, trong mắt toát lên vẻ hiên lành. ”Các người có thể đi, nhưng ta không hy vọng các người lấy thân phận Lan Mộng học viện đến đó ra về. Muốn tông quân, cứ từ tầng thấp nhất đi, chỉ có hiểu rõ mỗi cấp bậc quân nhân, đối với các người sau này mới có nhiều sự trợ giúp. Hiểu ý ta chứ?”

Tử Thanh Kiếm lớn tiếng nói: ”Ba ba, người yên tâm đi, con và muội muội nhất định sẽ không đem Lan Mộng học viện ra dọa người. Niệm Băng huynh đệ, chúng ta cùng đi đi. Các người chờ chúng ta một lát, chúng ta đi chuẩn bị vài thứ rồi sẽ trở lại.”

Tử Thanh Kiếm nói như vậy, Niệm Băng cũng không tiện cự tuyệt, nhưng trong lòng hẳn cũng có chút bất mãn, khó khăn lắm mình mới có cơ hội một mình ở chung với Phượng Nữ, lại bị phá hoại như vậy hẳn thật sự không cam lòng.

Phượng Nữ tựa như cười mà không phải cười, nhìn Niệm Băng nói: ”Xem ra, dọc đường đi chúng ta sẽ rất náo nhiệt a.”

Buổi sáng rất lạnh, mặc dù đã qua tháng lạnh nhất, nhưng gió vẫn lạnh thấu xương, hai bên đường lớn cây cối trụi lủi, nhìn qua càng thêm hiu quạnh, gió bắc lẫn liệt thổi tới, khiến quần áo mọi người tung bay phất lên âm hưởng vu vu. Bầu trời hôm nay có phần âm trầm, mặc dù không có tuyết nhưng lại khiến người ta cảm thấy không tốt, loại khí trời âm trầm này dễ khiến người ta sinh ra cảm giác áp lực.

Một canh giờ trước, Niệm Băng, Phượng Nữ và huynh muội Tử Thanh Kiếm cáo biệt Tử Mộng, Tử Tu và Hắc Dạ, ly khai Học viện chỉ thành Lan Mộng, bước trên con đường tới Áo Lan thành. Đã đi được một canh giờ song bốn người lại không nói gì, Niệm Băng mặc dù thể lực hơi kém, nhưng ba người Phượng Nữ cũng không dùng khinh thân cho nên mặc dù hơi mệt mỏi nhưng vẫn kiên trì được.

Khí trời âm trầm, không khí ngột ngạt, cứ nhẩn nại không giống với tính cách cương trực của Tử Thanh Kiếm, từ khi ly khai học viện, Tử Thanh Kiếm thường lên liếc mắt nhìn Phượng Nữ, trong lòng đầy tâm sự, không biết là bởi rời khỏi nhà mình hay là nguyên nhân khác.

”Phượng Nữ, ta có chuyện muốn hỏi người.” Người đầu tiên mở miệng lại là Niệm Băng, ngoại trừ trong học viện, trên đường hẳn luôn nghĩ cách đối mặt với huynh muội Tử Thanh Kiếm, tốt nhất là dùng biện pháp gì đó để không cùng đường với bọn họ. Đối với Tử Thanh Kiếm hẳn rất có hảo cảm, nhưng Tử Thanh Mộng tính tình biến hóa khó lường lại làm hẳn không ưa, Niệm Băng không có chút hảo cảm với các cô gái tính tình bất hảo.

Phượng Nữ vừa đi vừa nói: ”Ta sớm biết chuyện người muốn hỏi. Người đoán không sai, lần đầu chúng ta gặp mặt đúng là ta lừa người, nhưng Hoa Thiên tiên bối quả thật có thể coi như sư phụ của ta. Nguyên nhân người chết ta cũng không nói sai, cho nên những chuyện khác người không nên hỏi nữa. Nếu có thời điểm thích hợp, ta tự nhiên sẽ nói cho người.”

Niệm Băng thấy Phượng Nữ vẻ mặt bình tĩnh, thăm than một tiếng, biết bản thân tiếp tục hỏi cũng vô dụng, Phượng Nữ so với mình tuổi không sai biệt lắm nhưng lại có thực lực tiếp cận vũ thánh, chỉ điểm này đã không đơn giản rồi, nhất là Tử Mộng còn nói, nàng là Cửu Ly Chi Thể, những từ này có ý nghĩ gì?

Phượng Nữ tựa hồ cảm giác được bất mãn trong lòng Niệm Băng, quay đầu nhìn về phía hắn mỉm cười nói: "Người không phải trong lòng cũng có bí mật hay sao? Chúng ta cũng giống nhau thôi."

Niệm Băng lạnh lùng cười nói: "Nếu ta đem bí mật bản thân đổi lấy bí mật của người, không biết người có chịu đổi không?"

Phượng Nữ bật cười: "Ta không tin người đồng ý nói ra bí mật của mình, người bề ngoài thành thật, nhưng thật ra so với những người khác giả hoạt hơn nhiều, ai biết được người có bịa chuyện lừa ta hay không."

Niệm Băng giả bộ ủy khuất nói: "Oan uống quá! Ta là loại người đó sao?"

Phượng Nữ hừ một tiếng nói: "Người không phải á? Không từ mà biết, chỉ riêng Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch cùng Hỏa Diễm Thần Chi Thạch trên người người sợ rằng người cũng khó giải thích rồi."

Niệm Băng ghen lời, quả thật hai khối bảo thạch này là phụ mẫu cấp cho mình, chúng nó đều đại biểu cho một đoạn chuyện xưa, hơn nữa còn là chuyện quan hệ cực kỳ mật thiết với mình. "Được, ta không hỏi nữa, bất quá Cửu Ly dấu khí của người siêu việt hơn Hoa Thiên tiền bối, quả thật khiến ta thấy quái dị."

Phượng Nữ liếc mắt nhìn Niệm Băng nói: "Nói đơn giản, Cửu Ly dấu khí của Hoa Thiên là sở học của trưởng bối của ta mà hắn sở dĩ truyền thụ cho ta kỹ nghệ chế tạo và xả thân tạo kiếm đều vì một cái nhân tình. Có thể nói mấy lời này, ta hy vọng người đừng hiểu lầm điều gì."

Niệm Băng trong lòng suy nghĩ, nhớ lại những chuyện phát sinh lúc trước, lập tức hiểu rõ hơn một chút, mỉm cười nói: "Phượng Nữ, Thanh Kiếm đại ca, chúng ta tới phía trước nghỉ ngơi một lát đi."

56. Chương 55: Thần Bí Bảo Tàng

Bốn người đi tới trước rừng cây bên bờ cách đó không xa, mặt quay về đường lớn sau đó ngồi xuống, nhưng mà lúc này lại không có cây che mát, chỉ toàn là thân cây trọc lóc, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng kêu khó nghe của những con quạ đen, gió lạnh thấu xương quét qua.

Khí trời bây giờ quả là thời điểm lạnh nhất trong năm, niệm Băng mặc dù không giỏi Vũ Kỹ, tố chất thân thể cũng chỉ bình thường, nhưng hắn có băng hỏa ma pháp hộ thân, chỉ cần điều động ma lực trong cơ thể, trong thân thể chính mình phóng ra một tia băng thể thuật cấp hai thì hoàn toàn có thể chống cự lại sự lạnh lẽo.

Nhưng Phượng Nữ đối với loại lạnh lẽo này thì trực tiếp không coi vào đâu.

Từ Thanh Kiếm cơ thể cường tráng, dấu khí tinh xảo, chút rét lạnh này không để vào trong mắt, chỉ có Từ Thanh Mộng, vũ Kỹ của nàng còn chưa "đăng đường nhập thất", lại còn tu luyện phong hệ dấu khí, gió lạnh thấu xương thổi tới, bởi vì nàng không chịu nổi sự giá rét nên run rẩy lên một hồi.

Thời điểm rời khỏi học viện, bọn họ đều đi khá nhanh, Từ Thanh Mộng luôn luôn ở trong học viện phần lớn thời gian đều ở trong phòng, khi đi lại có tâm sự, cho nên chỉ mang theo một ít quần áo đơn giản, lúc này ý thức được cái rét thì đã muộn rồi, phủ thêm một cái áo khoác, cũng chỉ có thể làm dịu đi một chút hàn ý xâm nhập mà thôi.

Tử Thanh kiếm cúi đầu suy tư, sắc mặt chợt hồng chợt xanh, một chút cũng đều không có chú ý tới muội muội đang không được khỏe, mà Tử Thanh Mộng trời sinh tính khí cao ngạo, không chịu nhờ vả trợ giúp, sắc mặt trong lúc cơn rét dần dần xảy ra biến hóa.

Niệm Băng ngồi ở giữa Phượng Nữ và Tử Thanh Kiếm huynh muội, vốn mấy ngày nay có nhiều chuyện muốn cùng Phượng Nữ tâm sự nhưng bởi vì thần thái của Tử Thanh Kiếm, hắn cũng không muốn nói thêm cái gì, trong lúc vô tình lại thấy sắc mặt của Tử Thanh Mộng biến hóa và thân thể run rẩy, không khỏi hạ ý thức hỏi: "Thanh Mộng cô nương, người cảm thấy lạnh sao?"

Tử Thanh Mộng trên đường đi còn có thể chịu đựng nhưng ngay khi dừng lại, gió lạnh dễ dàng xuyên thấu qua y phục, sớm đã cảm thấy không chịu nổi, lúc này nghe Niệm Băng quan tâm chính mình, trong lòng cảm kích gật đầu nói: “Có hơi, có hơi lạnh.”

Tử Thanh Kiểm nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, lúc này mới từ trong suy tư tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía muội muội của mình, phát hiện thấy môi của Tử Thanh Mộng đã có chút phát run, nhất thời lại càng hoảng sợ, nhanh chóng cởi áo khoác bên ngoài ra khoác lên cho muội muội: “Tiểu Mộng, người lạnh như thế sao lại không nói cho ta biết?”

Tử Thanh Mộng tức giận hừ một tiếng, “Không cần quần áo của người, người mặc cũng không có nhiều lắm, lưu lại dùng cho chính mình đi.”

Niệm Băng vừa định dùng ma pháp phát ra một đồng lửa giúp bọn hắn làm ấm cơ thể thì Phượng Nữ đột nhiên đứng dậy đi đến bên cạnh Tử Thanh Mộng, “Tử tỷ tỷ, người cứ chịu đựng rét lạnh như vậy đối với thân thể thật không tốt, nếu kinh mạch trong cơ thể bị thương sẽ rất dễ mắc bệnh đấy.”

Trên mặt nàng mang theo nụ cười, nụ cười trên mặt hết sức tự nhiên mang lại cho người ta một loại cảm giác tín nhiệm, Trong lòng Tử Thanh Mộng vốn mang theo đổ kỵ, nhưng khi nghe được giọng nói nhu hòa mà ân cần của Phượng nữ thì đã âm thầm xảy ra chút ít biến hóa, đang định muốn nói gì thì tay của Phượng Nữ đã đặt trên bờ vai của nàng.

Khí lưu ấm áp từ trong bàn tay ngọc trắng Trẻo, thon dài của Phượng Nữ đưa vào trong cơ thể, hàn khí bên trong chảy tứ tán, Tử Thanh Mộng thậm chí còn cảm giác được những khối khí lạnh đang từ trong cơ thể mình tản ra bên ngoài, bởi vì hàn khí bên trong người nàng được khu trừ hết ra ngoài nên cơ thể ấm áp hẳn lên, dần dần, từ ấm áp chuyển thành nóng nực, bất luận gió lạnh thổi như thế nào, cũng không thể xâm nhập chút nào, hơi ấm dào dạt, dễ chịu đến nỗi nói không nên lời.

Nâng tay lên, Phượng Nữ mỉm cười nói: “Tốt lắm, dấu khí của ta ít nhất có thể làm cho bên trong thân thể người trong vòng một canh giờ

Không cảm giác được rét lắm, hơn nữa ta đã đem hàn khí xâm nhập vào cơ thể người khu trừ hoàn toàn.”

Tử Thanh Mộng đứng dậy, giữ chặt tay của Phượng nữ, cảm kích nói: “Cảm ơn Phượng Nữ cô nương.”

Phượng Nữ mỉm cười nói: “Cảm ơn cái gì, mọi người vốn là người cùng đường cǎ, trợ giúp cho nhau là điều nên làm.”

“Không, không, đương nhiên phải tạ ơn, đương nhiên phải tạ ơn, ta thay mặt muội muội cảm ơn mọi người, sau này ta có chỗ nào hữu dụng, ta nhất định sẽ toàn lực trợ giúp.”

Niệm Băng trong lòng không khỏi có chút buồn cười, hắn cũng không lo lắng Tử Thanh Kiểm theo đuổi Phượng Nữ, chẳng qua là cảm giác thấy bộ dáng ngây ngốc của hắn thật đáng yêu, “Phượng Nữ, ta cũng lạnh, người cũng giúp ta sưởi ấm đi.”

Phượng Nữ liếc mắt nhìn Niệm Băng, nói: “Dừng tưởng là ta không hiểu ma pháp, chỉ cần người xuất ra một chút, bất luận là băng hệ ma pháp hay là hỏa hệ ma pháp, đều có thể đối kháng cơn rét một cách hữu hiệu.

Niệm Băng ngượng ngùng cười rồi nói: “Lúc trước, lúc ta nấu ăn trong học viện, pháp lực đã tiêu hao gần hết, bây giờ làm gì có năng lực chống đỡ cơn rét cơ chứ?”

Phượng Nữ tức giận nói: “Vậy người dùng Chánh Dương đao đi, mang vật đó đeo lên người thì người cũng sẽ không cảm thấy lạnh.”

Niệm Băng thấy Phượng Nữ không bị mắc lừa, mỉm cười lắc đầu, nhìn thấy mái tóc màu phấn hồng của nàng, ngây dại một lúc.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa thanh thúy ở bên đường vang lên, bây giờ khí trời rét lạnh, mà Lan Mông thành lại là thành thị tương đối vắng vẻ, hoang vu, cho nên phụ cận có rất ít người. Đột nhiên nghe tiếng vó ngựa vang lên, mọi người không khỏi ghé mắt nhìn lại. Chỉ thấy hơn mười người đang cưỡi ngựa rất nhanh nhắm đến nơi này, mắt thấy ngựa họ cưỡi đúng là loại thượng đẳng, mặc dù chạy tới với tốc độ rất nhanh nhưng khi nhảy xuống đất lại cực kỳ nhẹ nhàng, cát bụi cũng bắn lên, bọn họ tiến lại càng lúc càng gần, lờ mờ có

thể nhìn thấy được đoàn người này trên người đều mặc áo khoác dài chống lạnh, tất cả mọi người tính thần tỉnh táo, trên lưng ngựa thân hình cực kỳ vững vàng, kỹ thuật tinh xảo cực điểm.

”Ồ” Niệm Băng có chút nghi hoặc rồi đứng người lên, hướng về bốn người kỵ sĩ bên này sắp tiếp cận mình, hô: ”Tập Lạc hội trưởng, là ngài sao?”

”Dừng-----“ Vị kỵ sĩ mạnh mẽ cầm đầu đám cưới ngựa trên ghim dây cương ngừng lại, tuần mã đứng thẳng lên say sưa hí một tràng dài, thuận theo đó lao vào giữa rồi dừng lại, theo sau hiển nhiên là những kỵ sĩ đã trải qua nhiều năm huấn luyện, không một chút bối rối, sau đó dừng lại phía sau vị kỵ sĩ cầm đầu.

”A! Niệm Băng là người à! Thật quá xảo diệu.” Sau đó kỵ sĩ cầm đầu lập tức nhảy xuống rồi đi tới, đứng là hội trưởng dong binh công hội của Băng Nguyệt đế quốc - Tập Lạc. Bên trong hắn mặc một cái khải giáp màu đen bằng da, bên ngoài che bằng cái áo khoác dài, trên lưng mang một thanh trường kiếm, bên ngực trái của áo khoác là ký hiệu mặt trăng ẩn hiện một tia màu vàng.

Niệm Băng đứng lên nghênh tiếp, cười nói: ”Đúng vậy, thật là xảo diệu, Tập Lạc hội trưởng, ngài đang trên đường thực hiện nhiệm vụ sao?”

Tập Lạc cười ha hả, đi đến trước Niệm Băng: ”Trong công hội có một gã cố chủ giao cho một nhiệm vụ bậc nhất mà những dong binh đoàn binh thường rất khó hoàn thành được, tiện thể ta tiếp nhận luôn, lúc này, ta đang dẫn đám dong binh của mình đi hoàn thành nhiệm vụ,, người như thế nào lại ở chỗ này, không phải lần trước người nói là muốn đi Áo Lan thành mà?”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Vốn dĩ là muốn đi Áo Lan thành, nhưng bởi vì có một số sự việc nên làm trễ mất thời gian, bây giờ đang chuẩn bị đi đây, không biết là ngài có đến Băng Tuyết thành không?”

Lập Tập lập tức quay người lại hướng về đám dong binh phát tay ra hiệu: ”Đi, chúng ta vừa đi vừa nói, đừng làm chậm lộ trình, đám

Dong binh đều xuống ngựa, trong đó có một tên dắt ngựa của Tập Lạc đi đến ven đường.

Tập Lạc gặp ba người Phượng Nữ, trong mắt không khỏi lộ ra nhiều tia sáng kinh ngạc: ”Niệm Băng, mấy người này là bằng hữu của người sao?”

Dựa vào ánh mắt nghi hoặc của Tập Lạc Niệm Băng biết hắn bởi vì nữ nhân bên người mình thay đổi của mà kinh ngạc, nhưng phải giải thích như thế nào đây? đành phải nói: ”Đúng vậy, ta giới thiệu một chút với người, vị này là Phượng Nữ, còn hai vị kia là hai huynh muội Tử Thanh Kiếm và Tử Thanh Mộng. Phượng Nữ, Thanh Kiếm đại ca, Thanh Mộng cô nương, vị này là hội trưởng dong binh công hội của Băng Nguyệt đế quốc.”

Ba người Phượng Nữ cùng với Tập Lạc đều gật đầu tỏ ý xã giao, Niệm Băng nhân dịp này nhìn thoáng qua đám dong binh mà Tập Lạc mang theo, thì kinh ngạc phát hiện, những tên này ngoại trừ ký hiệu mặt trăng màu xanh trước ngực ra, thì trang phục đều giống Tập Lạc, hơn nữa tất cả mọi người khí độ uể oải, bộ dáng của họ đều hơn ba mươi tuổi, trong lúc đó bọn họ cũng không có nói chuyện với nhau, đều tự dắt ngựa ở bên đường nghỉ ngơi, bên trong vài tên dong binh chia ra đứng ở vị trí hợp lý tạo thành tác dụng canh phòng, khí chất trên người bọn họ như ẩn như hiện có thể nhận ra được, mấy tên dong binh này thực lực so với các thành viên Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn năm đó còn mạnh hơn.

Tập Lạc đem Niệm Băng kéo sang một bên, có phần cảm kích nói: ”Niệm Băng, chuyện lần trước thật sự là cảm ơn người nhiều lắm. Ta đến Băng Tuyết thành đã cùng Long hội trưởng nói chuyện qua, đạt thành hiệp nghị hợp tác, đồng thời giải quyết vấn đề của hai công hội, bây giờ, dong binh công hội của chúng ta đã cùng ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc kết thành liên minh.”

”Liên Minh”? Mặc dù Niệm Băng sớm đã nghĩ đến là Long Trí sẽ lựa chọn là cùng dong binh công hội hợp tác, nhưng có thể liên minh thì hắn cũng không có nghĩ tới, bởi vì, ma pháp sư công hội nói như thế nào đi nữa thì cũng là công hội đứng đầu trên đại lục, mà dong binh công hội lại là công hội cấp thấp, Long Trí có thể vứt bỏ thành kiến xác định quyết tâm cùng dong binh công hội hợp tác mật thiết như vậy, có thể nói là nhìn xa trông rộng, quả thật là sự lựa chọn tốt nhất của ma pháp sư công hội. ”Tập Lạc hội trưởng, ngài có thể nói rõ một chút không, liên minh như thế nào vậy?”

Tập Lạc mỉm cười nói: "Bao gồm tất cả những gì người có thể nghĩ về sự hợp tác, bởi vì dong binh công hội chúng ta cung cấp cho quý công hội tất cả tiền bạc và tài nguyên, nên quý công hội cung cấp cho chúng ta ma pháp quyền trực, đáng quý nhất là, có hai mươi tên ma pháp sư của quý công hội gia nhập vào dong binh đoàn, như vậy, làm cho thực lực của dong binh đoàn chúng ta tăng lên rất nhiều, lại nói, toàn đại lục chỉ sợ là không có dong binh công hội nào có thể có được hai mươi ma pháp sư, hơn nữa, tất cả đều từ cấp đại ma pháp sư trở lên, được Lý Đắc ma đạo sĩ chỉ huy, lần này chúng ta hoàn thành nhiệm vụ cấp một không có nắm chắc, nhưng do bên trong có Lý Đắc ma đạo sĩ và mặt ngoài có hai vị đại ma pháp sư tham dự, ta tự có lòng tin có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này. Bọn họ đều đã ngồi xe ngựa đi thẳng về phía trước, chúng ta cũng phải đi để cùng hội họp với bọn chúng, Niệm Băng, Long hội trưởng đối với người thật là tôn trọng vô cùng a! Thế nào? Có hứng thú cùng chúng ta đi hoàn thành nhiệm vụ đánh thuê lần này không, người yên tâm, về mặt đãi ngộ không thành vấn đề."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Hay là thôi vậy, ta và mấy vị bằng hữu này còn gấp rút lên đường, thiếu ta đối với việc chấp hành nhiệm vụ của các người cũng không có gì ảnh hưởng."

Trên mặt Tập Lạc toát ra một tia thất vọng. "Thật sự là đáng tiếc. Thời gian đã không thể chậm trễ nữa rồi, mục tiêu của chúng ta lần này là một cái bảo tàng, theo tên chủ thuê nói, bảo tàng trong đó ngoài các loại tài vật, còn có ma pháp chú ngữ bị thất truyền và sách quý về vũ kỹ, đều là những thứ hiếm có trên đời! Nếu người chịu cùng đi theo với chúng ta, dựa vào sự trợ giúp của người với bang hội chúng ta, ta có thể tùy ý lựa chọn cho người vài ba thứ gì đó làm thù lao, thế nào?"

Vàng bạc tài bảo không thể làm lay chuyển được trái tim của Niệm Băng, nhưng những ma pháp chú ngữ bị thất truyền này lại làm cho hắn khá động tâm, theo như lời Long Trí, ma pháp giới sở dĩ dần dần xuống dốc, đúng là bởi vì thời kì thượng cổ có rất nhiều phương thức tu luyện ma pháp cùng với ma pháp chú ngữ bị thất truyền, nếu có thể tìm được chút ít ma pháp chú ngữ mạnh mẽ cho bản thân mình sử dụng đối với việc báo thù trong tương lai hiển nhiên có rất nhiều lợi ích, ánh mắt phức tạp nhìn Tập Lạc, hỏi: "Vị cố chủ kia có yêu cầu gì? Đã có bảo tàng tốt như vậy, sao hắn không tự mình đi tìm, ngược lại lại thuê các người? Chẳng lẽ hắn không sợ các người biến thủ công quỹ sao?"

Tập Lạc sắc mặt có chút trầm xuống, nói: "Niệm Băng người cũng coi thường chúng ta quá, ta thành lập lập dong binh đoàn lấy tên của đế quốc làm tên, là dong binh đoàn nhất cấp duy nhất và mạnh nhất, danh dự do chúng ta tạo ra lúc trước là một sự đảm bảo, thẳng thắn mà nói, sở dĩ chủ thuê mang bản đồ giao ra cho chúng ta đi hoàn thành nhiệm vụ, là bởi vì bản thân cái bản đồ kia đã bị rách, hơn nữa, theo như lời trên bản đồ, bảo tàng này là một bảo tàng bị nguyên rửa, bản đồ mà hắn lấy được chỉ là bản sao mà thôi, cái bản sao này tổng cộng có mười hai cái, dựa vào những tin tức đáng tin cậy thì

những người đã lấy được bản sao địa đồ cũng đã tổ chức nhân thủ đi tìm bảo tàng rồi, nhưng không có một người nào có thể sống trở về, tính chất nguy hiểm của bảo tàng có thể tưởng tượng được, cho nên chủ thuê mới dễ dàng đem tấm bản đồ này ra. Có thể nói, tấm bản đồ này là thù lao của hắn cấp cho, nếu chúng ta thành công tìm được bảo tàng rồi mang những trân bảo trong đó chuyển ra ngoài, như vậy chủ thuê chỉ cần một Cái bình trong bảo tàng truyền thuyết, những trân bảo khác đều thuộc về sở hữu của dong binh đoàn chúng ta."

"Cái bình trong truyền thuyết"? Niệm Băng nghi hoặc nhìn Tập Lạc.

Tập Lạc nói: "Cố chủ là một trung niên nhân thần bí, hắn chỉ nói trong bảo tàng có một cái bình màu đen, cũng không chính thức nói ra bí mật trong đó, chỉ muốn chúng ta đem cái bình kia về cho hắn, Cho dù nhiệm vụ hoàn thành, ngoài những thứ lấy được từ trong bảo tàng ra, hắn còn đưa cho chúng ta một vụn tử kim tệ làm thù lao. Ta nghĩ cái bình kia là một món vật phẩm ma pháp. Vì nhiệm vụ này, lúc này đây ta mang theo toàn bộ dong binh tinh nhuệ trong đoàn, người nhìn xem mấy cái này chỉ là một phần người thôi, ngoài ra còn một bộ phận khác bao gồm cả ba ma pháp sư của ma pháp công hội ở bên trong. Chuyển này dong binh đoàn của chúng ta tổng cộng xuất động ba mươi hai người cấp bậc đại kiếm sư, Vũ đấu gia là ba người bao gồm cả ta trong đó, hơn nữa còn có ba gã ma pháp sư thực lực cực mạnh, ta nghĩ là trên đại lục không có một dong binh hội nào có thể đạt tới, bởi vậy rất tin tưởng sẽ hoàn thành nhiệm vụ, thế nào cùng đi chứ, lời của ta nói ra tuyệt đối chắc chắn."

Nếu nói không động lòng thì quả thật không thể tin được, trong đầu tưởng tượng đến khả năng thu hoạch thượng cổ ma pháp chú ngữ, Niệm Băng trong lòng tự nhiên nóng rực, gạt nhẹ đầu nói: "Để ta thương

lượng lại với bằng hữu của mình một chút.”

Tạp Lạc rút từ bên hông ra một cái túi da, mở nút ra uống một hơi rồi nói: “Hoan nghênh các người gia nhập, ta tin tưởng bằng hữu của người.”

Hắn đối với Niệm Bằng có ấn tượng cực tốt. Thông qua sự giúp đỡ của Niệm Bằng, Bằng Nguyệt dong binh đoàn của hắn đã kết liên minh với Bằng Nguyệt ma pháp sư công hội, nhất thời từ dong binh đoàn cường đại nhất của Bằng Nguyệt đế quốc trở thành một trong số rất ít những dong binh đoàn cường đại nhất của cả đại lục. Tất cả là nhờ Niệm Bằng đứng ở giữa luồng kim dẫn chỉ, cho nên Tạp Lạc đối với Niệm Bằng có ý báo đáp. Lần này chấp hành nhiệm vụ, mặc dù có nguy hiểm nhất định, tự bản thân hắn cho rằng thực lực của mình vẫn còn có thể hoàn thành. Sở dĩ mời thêm Niệm Bằng là muốn mượn cơ hội này cho hắn một ít lợi ích, xem như báo đáp và lung lạc. Long trí trong lúc cùng Tạp Lạc đàm luận cũng có ám chỉ qua Niệm Bằng chính là người kế thừa của mình.

Để cho hai bên hợp tác lâu dài, Tạp Lạc sớm đã nghĩ đến việc tìm cơ hội gặp lại Niệm Bằng, chỉ là không nghĩ cơ hội lại đến nhanh như vậy.

Niệm Bằng đi đến bọn Phượng Nữ ba người, thấp giọng đem nhiệm vụ lần này của Tạp Lạc miêu tả thêm một lần nữa, “..... Thế nào? Các người có hứng thú không? Ta nghĩ lần này Tạp Lạc đã dẫn theo nhiều cao thủ cùng đi, bảo tàng nhất định không nhỏ, nếu có ai không muốn tham gia, cứ việc nói ra, chúng ta chia tay tại đây.” Niệm Bằng đã quyết tâm đi cùng Tạp Lạc, ma pháp chú ngữ đích thức có sức hấp dẫn quá lớn.

Phượng Nữ thoáng hiện một tia hào quang trong mắt, nói: “với ta không có vấn đề, việc đến Áo Lan thành không vội, vẫn còn có thời gian, chỉ cần không kéo dài quá là được. bất quá, ta có điều kiện, nếu thật sự tìm được bảo tàng, ta muốn từ trong đó tuyển chọn lấy một món, đương nhiên không phải là cái bình mà cổ chủ của dong binh đoàn muốn lấy.”

Niệm Bằng gật đầu, ánh mắt chuyển sang huynh muội Tử Thanh Kiếm hỏi: “Các người định thế nào?”

Tử Thanh Kiếm do dự một chút, ánh mắt liếc về phía muội muội: “Tiểu Mộng, người về học viện trước chờ ta vậy, nghe chừng chuyện này có chút nguy hiểm, ta sợ...”

Tử Thanh Mộng hừ nhẹ một tiếng nói: “Có gì đáng sợ, các người đều có thể đi, ta cũng tự nhiên có thể đi. Chúng ta rời học viện là muốn đi thu thập kinh nghiệm, cơ hội này sao có thể bỏ qua?”

Niệm Bằng mỉm cười nói: “Vậy xem ra không có vấn đề gì nữa, đến lúc đó mọi người giúp đỡ lẫn nhau, chúng ta có thực lực của nhiều người như vậy, chắc sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Cũng như Tạp Lạc nói, lần này Bằng Nguyệt dong binh đoàn xuất động toàn bộ lực lượng tinh nhuệ, tính cả nhóm bọn họ vào, tổng cộng có bốn người hơn cấp đại ma pháp sư cao thủ, thêm Phượng Nữ đầu khí gần chuẩn vũ thánh, khó khăn nào có thể ngăn bọn họ đây?”

Niệm Bằng đi qua phía Tạp Lạc, nói: “Tạp Lạc hội trưởng, bọn ta quyết định tham gia hành động lần này. Bất quá, ta có một vị bằng hữu đưa ra yêu cầu là nếu tìm được bảo tàng, hắn muốn một món vật phẩm làm thù lao.”

Tạp Lạc nhíu mày nói: “Niệm Bằng, điều kiện này có chút ngặt nghèo. Ta mặc dù là đoàn trưởng Bằng Nguyệt dong binh đoàn, nhưng hành động lần này rất nguy hiểm, thu lợi cũng có thể rất cao, ta có thể đáp ứng cho người lấy ba món bảo vật đã là cực hạn. nếu bằng hữu của người yêu cầu về tiền bạc thì ta có thể đáp ứng, còn như bảo vật thì....”

Niệm Bằng mỉm cười nói: “Hội trưởng không cần phải khó xử, vừa rồi ngài nói ta có thể chọn lấy 3 món bảo vật sao? Ta sẽ chọn 2 vật thôi, còn lại là do bằng hữu của ta chọn, như vậy là không có vấn đề. Bất quá, ta tin rằng, nếu gặp phải nguy hiểm thật sự, ngài sẽ thấy bằng hữu ta có đủ thực lực để yêu cầu như thế. Khi Phượng Nữ đưa ra điều kiện này, Niệm Bằng cũng cảm thấy bình thường, dù sao, Phượng Nữ cũng có thực lực đối với vấn đề này.”

Tạp Lạc có chút kinh ngạc nhìn Niệm Bằng, rồi quay sang nhìn Phượng Nữ đang cầm kiếm, vuốt cằm nói: “Vậy cứ quyết định như thế đi, đến lúc có được bảo tàng rồi thì chúng ta sẽ phân chia cụ thể sau. Nặc Kỳ,

Cáp Đắc Á, hai người các người đem hai con ngựa cho họ mượn, rồi cỡi chung một con với người khác đi. Niệm Băng, tạm dùng hai con ngựa này vậy, đến thành thị khác sẽ mua thêm cho đủ số sau.”

Niệm Băng gật đầu: “Chúng ta cũng xuất phát thôi. Hai gã dong binh dắt ngựa của mình đến cạnh Niệm Băng. Hắn có chút khó xử: “Theo lý mà nói, hẳn nên cùng Tử Thanh Kiếm cưới một con, con còn lại để cho Phượng Nữ và Tử Thanh Mộng. lúc bọn hắn chuẩn bị lên ngựa thì chợt phát hiện vấn đề: “Niệm Băng tuy thân hình cao lớn, nhưng cũng chưa bằng Tử Thanh Kiếm, mà hai người bọn hắn ngồi chung một con ngựa thật sự có chút khó khăn, nên nhất thời không biết thu xếp thế nào. Băng Nguyệt dong binh đoàn đã giao cho hắn hai con ngựa thân thiết của bọn họ, nhìn bộ dáng lưu luyến ấy, Niệm Băng thật không muốn làm phiền người ta thêm lần nữa.”

Tử Thanh Mộng đột nhiên mở miệng, nàng ta nhanh chóng chạy đến trước mặt Niệm Băng nói: “Ta và người cưới cùng một con, để ca ca và Phượng Nữ muội muội cỡi một con là được, như vậy là có thể cùng ngồi rồi!”

Niệm Băng hơi nhú mày, ngẩng đầu lại nhìn thì thấy Tử Thanh Kiếm ánh mắt tràn ngập tia phấn khích. Tử Thanh Kiếm vẫn là huynh đệ của hắn, nhưng Niệm Băng vẫn ngầm muốn cùng Phượng Nữ cưới chung một con, lúc này biết nói thế nào? Tử Thanh Mộng yêu cầu cùng mình cưới chung một con ngựa, rõ ràng là muốn cho huynh trưởng nàng một cơ hội tiếp cận Phượng Nữ. trong đầu cảm thấy không ổn, nhưng nhất thời Niệm Băng lại không nghĩ được điều gì để nói.

Phượng Nữ đi đến cạnh hai người, nói: “Thanh Mộng tỷ, tỷ biết cỡi ngựa không?”

Tử Thanh Mộng nhất thời sửng sốt, rồi lắc đầu nói: “Ta không biết, ta tuy theo học hệ vũ kỹ, nhưng cũng đồng thời phân tâm nhị dụng học tập trù nghệ, không như ca ca ta, huynh ấy có thời gian học cỡi ngựa. Bất quá, ta nhất định sẽ học tập tốt sau này. Phượng Nữ, kỹ thuật của ca ca ta rất khá, người yên tâm, huynh ấy và người cưới cùng một con tuyệt không có vấn đề.”

Phượng nữ cười nhẹ nói: “Cái này có lẽ không được rồi, người không biết kỹ thuật, Niệm Băng cũng không cưới được, hai người các người làm sao theo kịp đội ngũ đây?”

Tử Thanh Mộng ánh mắt sửng sốt chuyển qua nhìn Niệm Băng hỏi: “Người không cỡi ngựa được à? Nhà người là một nam nhân mà?!”

Niệm Băng cười khổ nói: “Vì sao nam nhân nhất định phải cỡi ngựa được? Cái này hình như không có liên hệ a! huống chi, ta là một gã ma pháp sư, không phải võ sĩ.”

Tử Thanh Mộng lập tức thấy khó xử: “Như thế này thì làm sao đây?”

Phượng Nữ cười nói: “Không sao, ta và Niệm Băng cưới một con, người và ca ca cưới một con, như vậy coi như giải quyết vấn đề. Ta đã học qua một ít kỹ thuật, mang theo Niệm Băng cũng không có vấn đề gì.”

Niệm Băng trong lòng mừng rỡ, nhưng không để lộ ra mặt ngoài, nói: “Như vậy cũng được, Phượng Nữ, lại làm phiền người rồi.”

Phượng Nữ quay sang cười: “Phiền toái cái gì, đến lúc đó người phải cẩn thận là được, ta thường cỡi ngựa rất nhanh đó.”

Tử Thanh Kiếm sắc mặt không tốt, Tử Thanh Mộng cũng biết muốn giúp ca ca mình đã không xong rồi, bèn quay người đi về hướng ca ca mình nhăn nhó nói: “Chúng ta lên ngựa đi.”

Tử Thanh Kiếm âm thầm gật đầu, bước qua một bên, hai mắt hướng về lưng ngựa rồi leo lên. Đúng lúc hắn vừa lên lưng ngựa, tuần mã đột nhiên hí dài một tiếng, cả thân mình lập tức đứng dậy, sau đó lại nện hai chân trước xuống đất, hai chân sau vung đá lên cao, rõ ràng là muốn ném Tử Thanh Kiếm xuống đất.

Tử Thanh Kiếm vừa ngồi lên lưng ngựa đã cảm thấy nguy cơ, ngay lập tức nắm chặt dây cương, thân thể như dán vào mình ngựa, thanh sắc đầu khí tràn ngập toàn thân, cả người như mảnh lá dính chặt trên lưng ngựa. Bất kể tuần mã di chuyển thế nào cũng không có cách gì hất hắn xuống được, con ngựa này rõ là phát tác sai thời điểm ngay lúc Tử Thanh Kiếm đang buồn bực. Bàn tay to khỏe của hắn vận sức ghì chặt cương ngựa thật chặt, trầm giọng quát: “Thành thật chút đi!” Thân thể nhất thời biến nặng như vạn quân, tuần mã rên rỉ một tiếng, bốn móng hạ xuống đất, không dám làm gì nữa.

Cảm thấy tuần mã đã bị mình thuần phục, Tử Thanh Kiếm thả lỏng cánh tay, hướng về muội muội ra hiệu, Tử Thanh Mộng nhẹ nhàng phóng người lên ngựa, tựa vào bộ ngực vững chắc của y.

“Hảo kỹ thuật!” Tập Lạc ở một bên không ngăn mình, vỗ tay khen ngợi, đồng thời đón nhận ánh mắt có chút sắc bén của Niệm Băng , nhún vai tỏ vẻ không liên can.

Trong lòng Niệm Băng có chút bất mãn. Tập Lạc để cho thủ hạ mang đến hai con ngựa, hiển nhiên là ngựa tốt, nên ngoại trừ chủ nhân bọn chúng, những người khác muốn cưỡi cũng không phải chuyện dễ dàng. Thực tế là hắn muốn kiểm nghiệm bằng hữu của mình. Phượng Nữ mặc dù võ kỹ rất cao, nhưng kỹ thuật của nàng thì thế nào đây?

Đang lúc Niệm Băng nghi hoặc, Phượng Nữ đã nắm lấy dây cương của con ngựa. Một màn kì dị xuất hiện: Động tác của nàng tuyệt không giống như Tử Thanh Kiếm, chỉ là nắm lấy dây cương, leo lên ngồi thẳng bằng trên lưng ngựa, con tuần mã này cũng chẳng có chút phản kháng gì. Bọn Tập Lạc và thủ hạ trừng mắt nhìn một màn đó, phải biết rằng con ngựa này còn hung bạo hơn con của Tử Thanh Kiếm cưỡi.

Niệm Băng nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của bọn Tập Lạc, trong lòng có chút tia nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, đi thẳng đến bên cạnh ngựa. Hắn có chút khó xử: “Phượng Nữ đã nắm dây cương, ngựa cũng bị nàng cưỡi, làm sao có thể leo lên đây? Hắn không học khinh thân thuật của võ kỹ, chẳng lẽ lại dùng Bạo Phong Tuyệt? lúc đó, e rằng con ngựa không thể chịu nổi hiệu ứng của ma pháp. Vừa nghĩ vậy, một bàn tay như dương chi bạch ngọc duỗi ra trước mặt hắn, giọng Phượng Nữ vang lên: “Nắm lấy tay ta.”

Âm thanh giống như ngày trước vang lên làm tâm Niệm Băng bình tĩnh trở lại, vội nắm lấy bàn tay thon thả của nàng, ngẩng đầu lên nhìn, nhận ra Phượng Nữ cũng đang nhìn mình. Không đợi hắn nói cảm ơn, một cỗ lực lượng nhu hoà nhắc thân thể hắn lên. May sao Niệm Băng có kinh nghiệm phi hành bằng Bạo Phong Tuyệt nên hắn cũng không ngạc nhiên. toàn thân chấn động, hắn phát hiện mình đã ngồi trên lưng ngựa, phía trước là thân thể mềm mại của Phượng Nữ : “Ôm thắt lưng của ta, ngồi vững.”

Thấy Niệm Băng đã lên ngựa, Tập Lạc vung tay ra hiệu, tất cả kỵ sĩ khác đồng loạt nhảy lên ngựa. Vó ngựa nhanh chóng rầm rập hướng về phía đường cái phóng đi.

Lúc này, hưng phấn nhất chính là Niệm Băng . Hắn tự mình cảm giác trống ngực đập dồn dập, hai tay đặt trên vòng eo mảnh khảnh của Phượng Nữ , hương thơm nhẹ nhàng xâm lấn giác quan của mình, ngực của hắn gần như đặt sát vào lưng Phượng Nữ , nhìn hình dáng tựa như Phượng Nữ được hắn ôm trọn vào lòng. Cảm giác ấm áp từ trước ngực truyền đến, mặc dù qua vài tầng y phục, hắn vẫn nhận ra da thịt mềm mại và đàn hồi của Phượng Nữ , khiến cảm giác tuyệt vời lan khắp toàn thân. Cho dù vẫn đang trên lưng ngựa, nhưng Niệm Băng đã không còn cảm giác gì nữa, hoàn toàn chìm đắm trong việc hưởng thụ cảm giác động lòng người ấy.

So với Niệm Băng , Phượng Nữ còn cảm giác mãnh liệt hơn vài phần, cả phần lưng của nàng như dán vào phần thân trên của Niệm Băng . Khí chất dương cương của nam nhân không ngừng thâm nhập thân thể nàng, nhất là sức nóng từ hai bàn tay to của Niệm Băng đặt ở thắt lưng nàng, mặt nàng nóng rực, tim cũng đập nhanh không thua Niệm Băng là bao.

Người ngựa không ngừng phi hành trên đường, trên lưng ngựa vốn khổ cực, nay lại trở thành nơi hưởng thụ. Niệm Băng hai tay ôm sát Phượng Nữ , trong lòng chợt mong đoạn đường này vĩnh viễn không cần đích đến.

Hai anh em Tử Thanh Kiếm huynh muội đi phía sau cùng cả đoàn. Tử Thanh Kiếm hai tay dụng lực vừa ôm lấy muội muội, vừa khống chế ngựa. tâm tình của hắn lúc này cực thấp, trong mắt không ngừng loé sáng, thần sắc phức tạp nhìn hai người Phượng Nữ và Niệm Băng cưỡi ngựa phía trước.

“Ca ca, không nên suy nghĩ nữa” – Tử Thanh Mộng cúi đầu, khẽ nói nhỏ từ phía trước. Tử Thanh Kiếm toàn thân chấn động: ““Ta? Ta không nghĩ gì cả.”

Tử Thanh Mộng thở dài một tiếng, nói: “Ca ca ngốc, thần sắc của huynh hiện lên rõ ràng như thế, đừng nói là ta có thể nhìn ra, Niệm Băng và Phượng Nữ cũng đã sớm nhận ra rồi. buông tha đi, chẳng lẽ huynh không nhìn ra, quan hệ giữa Phượng Nữ và Niệm Băng không phải là chỗ huynh có thể xen giữa, Phượng Nữ đồng ý cho Niệm Băng cưỡi cùng một con ngựa, huynh còn chưa rõ sao?”

Tử Thanh Kiếm sững người ra một thoáng, rồi nói: “Đó là vì ngươi và Niệm Băng đều không biết cỡi ngựa! muội muội, ta... ta thật không có kỳ vọng cái gì”

Tử Thanh Mộng cười khỏ nói: “Ca ca ngốc, huynh đừng nghĩ nhiều nữa, huynh và Phượng Nữ không có khả năng đâu. Niệm Băng tướng mạo anh tuấn, lại là một gã đại ma pháp sư, huynh thua người ta không ít ở mọi phương diện, đừng đem thân mình dấn quá sâu như vậy, huynh càng thêm khó chấp nhận thôi.”

Tử Thanh Kiếm trầm mặc một chút: “Muội muội, nàng ấy thật sự quá đẹp. Ngay trong lần đầu gặp mặt, trong lòng ta chỉ còn mỗi nàng ấy. Niệm Băng thật sự mạnh hơn ta, nếu nàng ấy lựa chọn Niệm Băng, ta chỉ có thể chúc phúc cho hai người ấy. ta không hy vọng xa vời rằng nàng sẽ thích ta, chẳng lẽ trong lòng ta thích nàng cũng không được sao?”

Tử Thanh Mộng nhất thời không nói gì được. Nàng dù thế nào cũng không thể nghĩ tới huynh trưởng mình có thể si tình đến vậy. Trong lúc bọn họ bên này nói chuyện với nhau, Niệm Băng và Phượng Nữ bên kia đã có chút biến hoá.

Trong lúc đang không chế tuần mã trên đường đi, Phượng Nữ đột nhiên thấp giọng hô lên một tiếng: “Niệm Băng, ngươi làm gì đấy?”

Đang say mê, Niệm Băng bị hơi thở nóng rực từ lưng của Phượng Nữ làm bừng tỉnh. Lúc này hắn mới phát hiện cái vật phía dưới của mình đã có phản ứng, hơn nữa còn chọc vào lưng Phượng Nữ. Vừa phát hiện, hắn lập tức thấy ngượng, đồng thời di chuyển phần thân dưới ra phía sau: “Phượng Nữ, ta.... Ta không có cố ý.”

Thanh âm Phượng Nữ có vài phần rung rẩy: “Ngươi..... còn không đem thứ ấy thu hồi? ở sau lưng, Niệm Băng phát hoảng một trận, cảm giác quái dị không ngừng xâm nhập toàn thân, thực lực tiếp cận vũ thánh của Phượng Nữ lúc này cũng không thể phát huy tác dụng, thân thể mềm mại của nàng ta giờ này có chút cứng rắn lại.

57. Chương 56: Mã Bối Thượng Đích Hương Diễm

Phượng Nữ lúc này sốt ruột không thôi, rồi nhanh chóng òa khóc, trời thì rất lạnh, nhưng trong đầu nàng lại cảm giác như có một đám lửa đang bùng cháy: “Ngươi, ngươi không nghĩ ra biện pháp nào sao?”

Niệm Băng cười khỏ nói: “Việc này, việc này ta có thể có biện pháp nào đây, trừ khi dừng lại nghỉ ngơi một chút, Phượng Nữ, nếu không, nếu không thì ngươi rằng nhẫn nhịn thêm tí nữa đi, cần phải chạy thêm một quãng thời gian nữa mới có thể nghỉ ngơi được.”

Khẩu tai trái của Phượng Nữ huých vào xương sườn của Niệm Băng một cái, giận dữ nói: “Ta nhẫn nại như thế nào đây, Niệm Băng, ngươi xấu lắm, sớm biết là như thế này thì không cưới chung ngựa với ngươi.”

Niệm Băng cam chịu đau khổ, tinh thần ngay tức khắc biến đổi một chút. “Phượng Nữ ta là một nam nhân bình thường a! Ai bảo lực hấp dẫn của ngươi lớn như vậy.”

Phượng Nữ thấp giọng nói: “Đồ ngốc, ngươi không phải am hiểu bằng hệ ma pháp sao? Ngươi tự mình dùng trên người chút vật đó không hạ xuống ngay sao?” Nói xong những lời này khuôn mặt xinh đẹp của nàng đã đỏ ửng lên như một trái táo, may mắn lúc này mọi người đều đang chạy về phía trước nên không ai phát hiện ra nàng đang vô cùng khó khăn.

Niệm Băng do dự một thoáng, nói: “Nhưng mà, làm vậy có thể làm tổn thương đến ta, như vậy đi, tạm thời chúng ta nói chuyện phiếm, nói nhiều lời một chút, tinh thần bị phân tán chút ít có lẽ là tốt hơn.”

Phượng Nữ hít sâu, giọng nàng có phần ghen ngào, nói: “Niệm Băng, ngươi hại chết ta rồi, ngươi làm như vậy, sau này ta làm sao dám gặp người khác nữa!”

Niệm Băng lại càng hoảng sợ, hắn không nghĩ tới Phượng Nữ cảm giác luôn luôn kiên cường như vậy mà bật khóc, giống như bị nước lạnh tát vào mặt, huynh đệ phía dưới rốt cuộc đã phát ra tiếng trống thu binh, tự mình thối lui về vị trí, cúi đầu xuống, Niệm Băng vẫn ôm thất lưng Phượng Nữ như trước, nhưng dùng hết sức cùng nàng duy trì khoảng cách nhất định, bởi vì tiếp xúc với mình, Phượng Nữ khóc, việc này đại biểu cho cái gì đây? Nguyên là bởi vì trong tâm tư của Phượng Nữ đã dần dần nguội lạnh nhưng lại trở nên

nóng như lửa đốt, thấp giọng nói. “Phượng Nữ...xin lỗi người, khi nào đến chỗ đó, sau khi ta hội hợp cùng các ma pháp sư, ta sẽ vào xe ngựa, ta cam đoan sẽ không xảy ra chuyện gì tương tự như vậy nữa.”

Tên gia hỏa phía sau đã lui binh, Phượng Nữ nhất thời khôi phục một chút, giọng nói bình thản của Niệm Băng làm cho nàng có chút cảm giác kỳ lạ, đưa tay lên lau những giọt lệ trong mắt, nàng thấp giọng nói: “Nói xin lỗi có lợi ích gì chứ, người ngồi như vậy đi, khoảng cách xa một chút và phải hạ thấp xuống, người không phải muốn nói chuyện phiếm sao? Chúng ta nói chuyện gì đây?”

Trong lòng Niệm Băng dao động, một lần nữa ôm sát thắt lưng Phượng Nữ, mỉm cười nói: “Tạm thời nói chuyện về người nhé, người luyện võ kỹ như thế nào mà lại lợi hại như thế? Trước kia ta còn xem thường người nữa chứ.”

Phượng Nữ thở nhẹ một tiếng, nói: “Thế gian không có chuyện gì không làm mà hưởng cả, ta có thể có ngày hôm nay, tất nhiên là bởi vì thể chất ban đầu của ta, nhưng mà qua nhiều năm tu luyện ta vẫn không rõ, cha mẹ ta là ai, là do các vị trưởng bối nuôi ta lớn lên, theo bọn họ nói, từ khi ta mới sinh ra, lúc ban đầu bọn họ hay đem thân thể ta trong các loại dược thủy, giúp ta đem thể chất của bản thân hoàn toàn phát huy ra, tiềm năng của ta được nâng cao, lúc ta ba tuổi, ta liền được các vị trưởng bối giúp bắt đầu tu luyện đấu khí, năm ta bảy tuổi, ta đã có năng lực cao cấp võ sĩ, về một mặt nào đó mà nói ta căn bản không có trải qua thời thơ ấu, lúc nhỏ ta đúng là hoàn toàn trải qua cuộc sống tu luyện, ta năm nay mười chín tuổi, sống mười chín năm, ta có thể nói là tu luyện mười chín năm võ kỹ.” Nói đến đây, trong lời nói của nàng ẩn chứa một tia bi thương sâu kín.

Niệm Băng suy nghĩ một chút nói: “nói như vậy, tính chất đặc thù của thân thể người nhất định là theo như lời của Tử Mông viện trưởng, Cửu Ly Chi Thể?” Lúc này, tâm thần của hắn đã yên ổn xuống, mặc dù vẻ hấp dẫn của Phượng Nữ vẫn tồn tại như cũ, nhưng lúc này lý trí lại chiếm ưu thế, sẽ không có thất thố như trước nữa.

Thân thể Phượng Nữ chấn động, khẽ nói: “Niệm Băng, ta biết là người rất thông minh, nhưng có một số việc không nên biết thì tốt hơn, biết được quá nhiều đối với người cũng không có gì tốt cả, người hiểu rõ không?”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Chỉ cần người không nói cho người khác biết, người khác như thế nào lại biết ta biết chứ? Có thể nuôi dưỡng người đến thực lực như vậy, người sau lưng người, thể lực nhất định phi thường cường đại.”

Phượng Nữ nói: “đừng nói về ta nữa, nói về người đi, ta đã từng nghe người nói qua, cha mẹ người đều chết cả, ma pháp là do tự luyện tập, tự luyện tập cũng có khả năng đạt được danh hiệu đại ma pháp sư khi còn trẻ như thế ư? Với lại còn là Băng Hỏa Đồng Nguyên, ta nghĩ bí mật trên người người so với ta không ít hơn đâu, Niệm Băng, có lúc, người làm cho ta thấy đơn thuần như là một đứa trẻ lớn, nhưng có lúc, người lại như một người thông tuệ thâm trầm, vui buồn không hề đổi sắc, vừa rồi, vừa rồi không ngờ là lần đầu tiên ta cảm giác người thất thố đấy.”

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói: “Kỳ thật trên người ta không có nhiều bí mật như người nghĩ vậy đâu, trong lòng ta chỉ có thù hận, bởi vì thù hận, ta có thể vứt bỏ đi nhiều thứ, thù giết cha mẹ không đội trời chung, bây giờ ta chỉ có hai mục tiêu, một là hoàn thành tâm nguyện của sư phó, đem trừ nghệ bản thân phát dương quang đại, mục tiêu còn lại chính là báo thù, bất quá cừu nhân của ta vô cùng cường đại, ngay cả ta cũng không biết khi nào mới có thể có sức mạnh cùng bà ta đối kháng.”

Phượng Nữ nói: “Có lẽ, ta có thể giúp người, rốt cuộc cừu nhân của người là ai?”

Cái này thật là một đề nghị hấp dẫn, Phượng Nữ đã đến gần cảnh giới võ thánh, nếu có nàng trợ giúp, cơ hội báo thù sẽ lớn hơn rất nhiều, nhưng Niệm Băng lại lắc đầu nói: “Không, ta muốn tự mình báo thù, Phượng Nữ, cảm ơn người, cừu nhân mặc dù cường đại, nhưng chỉ cần ta không ngừng nỗ lực, một ngày nào đó có thể đuổi kịp và vượt qua bà ta.”

Phía trước, Tạp Lạc đột nhiên giảm tốc độ chậm lại, từ trong đội ngũ thoát ly ra ngoài, sau khi đi qua các kỵ sỹ khác, lúc này hắn đã cùng Niệm Băng và Phượng Nữ cưỡi ngựa song song: “Niệm Băng, người là ma pháp sư, thời gian cưỡi ngựa lâu như vậy, người chịu được sao?”

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Vẫn còn tốt lắm, tạm thời vẫn không có vấn đề gì, Phượng Nữ cười ngựa tốt lắm, ngựa chạy cũng rất ổn định, rốt cuộc lần này chúng ta muốn đi đến đâu?"

Tạp Lạc nói: "Nơi lần này chúng ta muốn đến, là Thiên Đăng sơn mạch cách quân đồn trú Áo Lan thành của Áo Lan đế quốc sáu trăm dặm, dựa theo những gì biểu hiện trên bản đồ, bảo tàng chúng ta muốn tìm là ở chỗ này, đến lúc đi sâu vào rặng núi, chúng ta liền xuống ngựa đi bộ, nhưng mà người cứ yên tâm, ta đã có chuẩn bị rồi, đến lúc đó sẽ có vài vị võ sĩ và ma pháp sư trợ giúp các người rời khỏi từ đường núi."

Phượng Nữ khinh nghi một tiếng, nói: "Thiên Đăng sơn mạch nằm ở cực đông của Áo Lan đế quốc, ra khỏi Thiên Đăng sơn mạch là Áo Lan hải vực, có thể nói Thiên Đăng sơn mạch chính là đường cảnh giới thiên nhiên của phía đông Áo Lan đế quốc, bất luận biển rộng cuộn trào mãnh liệt như thế nào, cũng không có cách nào vượt qua hàng trăm ngọn núi lớn kéo dài liên miên, nhưng cũng chính là do dãy núi Thiên Đăng gần kề biển cả, cho nên, mặt sau của dãy núi cũng không thể khai khoáng được, vì thế, bản thân Thiên Đăng sơn mạch cực kỳ hoang vu, dân cư cực kỳ thưa thớt, nếu như đi đến đó để tìm kiếm bảo tàng, hậu cần tiếp viện chính là một vấn đề, hơn nữa Thiên Đăng sơn mạch bởi vì không được Áo Lan đế quốc coi trọng, nên trong núi căn bản là không có đường đi, gai mọc thành bụi, xem ra nhiệm vụ lần này rất cực khổ a!"

Tạp Lạc có chút kinh ngạc nhìn Phượng Nữ: "Không nghĩ tới cô nương lại am hiểu địa lý đại lục như thế, lời cô nói so với kết quả ta điều tra hoàn toàn giống nhau, tình huống trong Thiên Đăng sơn mạch rất phức tạp, có rất nhiều nguy hiểm tồn tại mà đến bây giờ chúng ta còn không biết, nếu không, bảo tàng này cũng không được xưng là bảo tàng nguyên rủa, bất quá, về mặt không thể cung cấp người có thể yên tâm, bản công hội dùng nhiều tiền để mua vài món vật phẩm hệ không gian ma pháp cao cấp, có thể chứa đựng rất nhiều vật tư, cũng đủ cho chúng ta dùng hơn mấy tháng, hưởng chi, bảo tàng lại nằm ở vị trí tây bắc của Thiên Đăng sơn mạch, khoảng cách sau khi tiến vào dãy núi cũng không quá xa, cho nên, nói tất cả đều thuận lợi, nói không chừng nửa tháng là chúng ta có thể thành công hoàn thành nhiệm vụ, nếu gặp phải nguy cơ chúng ta không cách nào ứng phó được, vật tư chuẩn bị cũng đủ cho chúng ta rời khỏi dãy núi, tuy nhiên, ta lại không hy vọng loại tình huống này xảy ra, chung quy đối với hành động lần này mà nói, ta vẫn rất tự tin."

"Hy vọng có thể thuận lợi như ngài nói vậy, việc chuẩn bị thực vật ta đề nghị ngài chuẩn bị thêm một chút rau cỏ, gạo và đồ gia vị, các loại thịt chúng ta có thể bổ sung trực tiếp tại trong núi, tốt nhất là có thêm chút dược liệu đơn giản, đương nhiên nước uống là một đại lượng cũng không thể thiếu được, nếu như chỉ có lương khô, việc ăn uống của mọi người có chút thiếu sót, thực lực hành động cũng sẽ bị giảm xuống, còn như sử dụng tới dược liệu tăng lực, ta có thể cho ngài một đơn thuốc, ngài chỉ cần dựa theo những gì mình thấy đi mua là được, đều là một chút thông cân hoạt lạc, bổ khí dưỡng thân."

Tạp Lạc nhíu mày nói: "Niệm Băng, việc này e rằng không được, Lính đánh thuê chúng ta không giống như đám ma pháp sư luôn được cưng chiều các người, thông thường thì chuẩn bị một ít lương khô đơn giản là được, nếu như người nói mang mấy thứ này, chẳng lẽ chúng ta còn phải mang theo một trù sư tiến vào Thiên Đăng sơn mạch sao?" Niệm Băng mặc dù tuổi vẫn còn trẻ, hấn mặc dù rất yêu thích Niệm Băng, nhưng lúc này thì cảm giác được hấn yêu cầu có chút quá đáng.

Phượng Nữ cười "về điểm này thì ngài không cần phải lo, Niệm Băng chẳng những là một ma pháp sư xuất sắc mà đồng thời hấn còn là một trù sư vĩ đại, hấn làm mấy món ngon cho ta ăn là quá tốt."

Tạp Lạc ngáy người một lát, nói: "Trù sư? việc này..."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ngài không cần bối rối, buổi tối hôm nay chúng ta đặt chân ở đâu? Đến lúc đó ngài có thể hiểu rõ ý tứ của ta, ngài hoàn toàn có thể an tâm, ta tuyệt đối sẽ không mang lại phiền toái cho ngài." Với tư cách là một trù sư bậc nhất, hấn đối với thức ăn có yêu cầu quả thực là rất cao, trừ khi là như lúc ban đầu tại thư viện giữa toàn bộ người quản lý đều tập trung tinh thần vào nghiên cứu ma pháp, ngoại trừ những lúc chuyên tâm như vậy, bình thường ăn cơm, hấn cũng muốn tự bản thân mình làm, cho dù chỉ đơn giản là nấu cơm, Niệm Băng cũng có thể làm ra mùi hoàn toàn bất đồng.

Tạp Lạc nói: "Vậy sao lúc đó không nói, trước hết chúng ta tiến vào Thiên Đăng sơn mạch, sau đó làm một điểm tiếp viện có cự ly gần nhất với dãy núi của Thiên Đăng thành, hiện tại, ngoài một nhóm tám người đã đi đến đó mở đường trước, chuẩn bị một số công cụ cần thiết khi chúng ta bắt đầu vào núi, sau đó đợi chúng ta đến chỗ ấy, nghỉ ngơi sơ qua một chút, là có thể trực tiếp vào núi, nếu như nói hôm nay gấp rút

lên đường suốt đêm, đến nửa đêm hẳn là có thể đến Thiên Đăng thành, đến khi trời tối, chúng ta trước hết tìm một chỗ ăn chút lương khô, nghỉ ngơi một chút, lại tiếp tục lên đường, Niệm Băng nếu người kiên trì không nổi thì có thể đi sau, chậm một chút cũng không sao.”

Tập Lạc một lần nữa quay lại đứng đầu đội ngũ, quan hệ với hắn làm cho Niệm Băng đối với dong binh công hội này thêm vài phần hào cảm.

“Niệm Băng, sự tình sợ rằng không đơn giản như vậy.” Phượng Nữ đột nhiên hạ giọng nói với Niệm Băng.

Niệm Băng ung dung thản nhiên, nói: “Sao vậy? có vấn đề gì à?”

Phượng Nữ gật đầu nói: “Thiên Đăng sơn mạch quả thật hoang vu, nhưng mà, đi đến đó có nguy hiểm rất lớn, theo ta biết, có một chủng tộc kỳ dị đang sinh sống ở đó.”

Niệm Băng ngây người một cái, nói: “Chủng tộc kỳ dị.”

“Đúng vậy, bọn họ thực lực rất mạnh, nếu có thể nói, ta đề nghị người yêu cầu Tập Lạc hội trưởng, tốt nhất ngưng hẳn hành động lần này.”

Niệm Băng cười khổ nói: “việc này sợ rằng không có khả năng, Tập Lạc hội trưởng tập hợp nhiều tinh anh trong dong binh đoàn lại như vậy, hiển nhiên là đã xác định quyết tâm hoàn thành cái nhiệm vụ này, hiện tại lúc này, ai có thể lay chuyển hắn? Phượng Nữ, cái chủng tộc kia rốt cuộc là dạng gì mà làm cho người coi trọng đến thế.”

Phượng Nữ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: “Trên đại lục, loài người mặc dù là chúa tể, nhưng vẫn còn có một vài chủng tộc bí mật tồn tại, bọn họ mặc dù rất ít cùng loài người tiếp xúc, hoàn toàn lấy mình làm trung tâm, nhưng mà, nếu loài người xâm phạm đến lợi ích của bọn họ, bọn họ đều không do dự mang con người xâm phạm tiêu diệt, còn như bọn họ rốt cuộc là dạng chủng tộc như thế nào thì ta không thể nói được, hay là, chúng ta rút khỏi đây thôi.”

Niệm Băng có phần khó xử, nói: “Nhưng ta đã đáp ứng tập Lạc hội trưởng , bây giờ rời khỏi e rằng không phải cho lắm, nói không chừng, bảo tàng mà chúng ta muốn tìm kiếm với chủng tộc mà người nói không có quan hệ gì đâu?” Đối với thân phận thật sự của Phượng Nữ, hắn càng ngày càng nghi hoặc, nhưng hắn hiểu rõ, bất luận mình hỏi như thế nào, Phượng Nữ mà không muốn nói, thì tuyệt đối sẽ không nói.

Phượng Nữ khẽ thở dài: “Đã như vậy, ta đây nhân tiện đi cùng người một chuyến, hy vọng giống như người nói vậy, hành động lần này đối với chủng tộc kia chắc cũng không có quan hệ gì. Dù sao, Thiên Đăng sơn mạch rất lớn, số lượng của chủng tộc kia cũng không nhiều, có lẽ bọn họ cũng không cư trú tại hướng tây bắc đâu, bất quá, người phải đáp ứng ta, nếu thật sự gặp chủng tộc kia, nhất định phải lập tức theo ta rời đi, cho dù là vứt bỏ những người bạn này, nếu không, cho dù là ta cũng không nắm chắc có thể cứu tính mạng của người.”

Nghe Phượng Nữ nói nghiêm trọng như vậy, Niệm Băng có chút do dự ,nhưng lại nghĩ đến thượng cổ ma pháp chú ngữ như lời Tập Lạc hội trưởng nói, những ý niệm còn lại trong đầu đã biến mất, mặc dù đối với bằng hỏa đồng nguyên hắn đã có lý giải nhất định, nhưng mà , hắn không có nắm chắc phương pháp tu luyện nào có thể thông qua suy nghĩ của bản thân đem hai loại ma pháp tan ra rồi kết hợp lại trong cơ thể, nhưng ma pháp được trợ giúp bởi thượng cổ ma pháp chú ngữ đối với sự tu luyện của hắn rất có thể sẽ biến đổi trở nên cao thâm hơn, vì báo thù, hắn lựa chọn mạo hiểm .

Thời gian dần dần trôi qua, trong cơn gió lạnh, mặt trời dần dần hạ xuống cuối chân trời phía tây, trong không trung lưu lại ánh sáng đỏ ửng nhàn nhạt. Trong thời gian này, Phượng Nữ trước sau hai lần dùng Cửu Ly đầu khí của bản thân trợ giúp Tử Thanh Mộng chống lạnh mới giúp nàng kiên trì được tới giờ. Trên đường đi, huynh muội Tử Thanh Kiếm cũng nói chuyện rất ít, nhất là Tử Thanh Kiếm tính cách vốn rất sáng sủa bây giờ lại có phần âm trầm. Niệm Băng và Phượng Nữ đều hiểu được vì sao hắn lại như vậy nhưng không ai nói gì, tránh cho mọi người xấu hổ.

Khi bắt đầu, nhờ Phượng Nữ, Niệm băng còn chưa có cảm giác quá lớn, nhưng hai canh ngựa qua đi, ngồi trên yên ngựa rung lắc dần dần khiến hắn ăn không tiêu nữa rồi, xương cốt toàn thân như tan ra, nhất là xương hông, nói không nên lời nữa. Lúc này thân thể hắn đã hoàn toàn dựa vào người Phượng Nữ, ôm sát thắt lưng nàng, khiến cho bản thân chịu lực ít đi một chút. May mắn là thân thể suy yếu ảnh hưởng tới lực

chú ý của hắn, chuyện xấu hổ lúc trước mới không tiếp tục xảy ra. Mùi hương nữ nhân tỏa ra là động lực lớn nhất giúp hắn tiếp tục duy trì, đầu của hắn tựa vào mái tóc màu phấn hồng kia, ngửi hương thơm nhàn nhạt, cảm thụ thân thể uyển chuyển mềm mại của Phượng Nữ. Mặc dù thân thể không tốt, nhưng hắn vẫn hy vọng hành trình lần này không kết thúc quá sớm.

“Trời đã tối rồi, chúng ta xuống ngựa nghỉ ngơi một chút đi.” Thanh âm Tập Lạc ở phía trước vang lên, tốc độ ngựa giảm dần, tạt vào bên đường. Tập Lạc dẫn mọi người tới một khoảng đất coi như bằng phẳng nghỉ lại. Các võ sĩ đều xuống ngựa, đối với những người thường xuyên rèn luyện như bọn họ mà nói, tiếp tục đi như vậy vẫn rất thoải mái, bất quá

“Này, buông ra đi. Người ôm còn chưa đủ sao?” Thanh âm Phượng Nữ vang lên, Niệm Băng lúc này mới phản ứng, lưu luyện khôngỡ buông lỏng đôi tay đang ôm Phượng Nữ, khí lưu nóng rực đột nhiên tỏa khắp toàn thân, Niệm Băng chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, dưới chân chấn động rồi đã nằm trên mặt đất mà Phượng Nữ đang kéo hắn dậy.

Đôi chân vô lực, hông truyền tới cảm giác nhức mỏi khiến Niệm Băng tạm thời không thể đi đường, miễn cưỡng hoạt động thân thể bản thân, thầm nghĩ, cưỡi ngựa quả nhiên phải cái gì tốt! May là có mỹ nữ bầu bạn, nếu không đoạn đường này khó khăn rồi.

Huynh muội Tử Thanh Kiếm đi tới trước người bọn họ, Tử Thanh Mộng mặc dù nhìn qua cũng có chút mệt mỏi, nhưng trạng thái so với Niệm Băng tốt hơn nhiều, dù sao ma pháp sư yếu nhất chính là thân thể.

Phượng Nữ buông tay đang kéo Niệm Băng ra, đi tới sau lưng hắn, áp tay vào phía sau lưng, lập tức, Cửu Ly dấu khí nóng rực xâm nhập vào cơ thể, khí lưu thuận theo kinh mạch lưu chuyển, trong phút chốc đi khắp toàn thân Niệm Băng. Cảm giác nóng rực khiến gã dễ chịu suýt nữa rên lên một tiếng thoải mái, những mệt mỏi trong cơ thể tiêu thất phân nửa, toàn thân tràn ngập thoải mái ko nói nên lời.

Xoay người nhìn về phía Phượng Nữ, mặc dù chỉ ngăn ngủi hai canh giờ, nhưng Niệm Băng cảm giác được, quan hệ của bản thân với nàng được kéo gần lại rất nhiều. “Cảm ơn người, ta khá hơn nhiều rồi.”

Phượng Nữ mỉm cười nói: “Cảm ơn cái gì? Ta không thể không giúp người, nếu không điều chỉnh trạng thái thân thể của người khá hơn một chút, người làm sao nấu cho ta ăn được? Người không phải muốn biểu diễn trò nghệ của người trước mặt Tập Lạc hội trưởng sao? Cũng để hắn đồng ý mang theo nhiều thực vật vào trong núi.”

Niệm Băng muốn nắm tay Phượng Nữ nhưng lại bị nàng tránh được, trừng mắt lờn lại. Niệm Băng cười hắc hắc nói: “May là còn một đoạn đường nữa.” Ý tứ của hắn rất rõ ràng, ngày mai trước khi tới Thiên Đăng thành còn có thể ôm Phượng Nữ cưỡi ngựa một thời gian.

Phượng Nữ tức giận nói: “Còn không mau đi nấu ăn.”

Niệm Băng cười ha hả nói: “Tuân lệnh, cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Nói xong đi tới bên cạnh Tập Lạc hội trưởng.

Tử Thanh Kiếm nói với Tử Thanh Mộng: “Người tới giúp Niệm Băng đi, nhiều người như vậy, sợ rằng hắn không lo hết được.”

Tử Thanh Mộng nhìn ca ca, nàng biết hắn đối với Phượng Nữ không hề có tư tâm, gạt đầu đi theo Niệm Băng.

Phượng Nữ cũng không né tránh Tử Thanh Kiếm, đi tới một khối đá gần đó ngồi xuống, Tử Thanh Kiếm đi theo, hạ thanh kiếm lớn sau lưng xuống để sang một bên, lấy ra túi nước đưa cho Phượng Nữ, nói: “Phượng cô nương, người uống nước đi.”

Phượng Nữ mỉm cười lắc đầu nói: “Thanh Kiếm đại ca, người nghỉ ngơi một lát đi, ta không khát, ta muốn đợi ở đây một chút, thử ăn Niệm băng làm rất ngon a!”

Tử Thanh Kiếm âm thầm thu hồi túi nước, tự mình uống một ngụm, ngồi xuống bên cạnh nói: “Phượng Nữ cô nương, vũ kỹ của người làm thế nào có thể luyện tới cảnh giới lợi hại như vậy, ta cũng luyện võ từ nhỏ nhưng bây giờ mới chỉ có thực lực đại kiếm sư mà thôi.”

Phượng Nữ nói: “Tu luyện võ kỹ phải tuân tự tiến lên, có lẽ là bởi công pháp của ta tốt hơn. Tuổi người cũng không lớn, đạt tới cảnh giới đại kiếm sư cũng không tồi rồi. Hơn nữa ta cảm giác được võ kỹ của người nhiều nhất ba năm nữa có thể tăng tới trình độ vũ đấu gia. Cố gắng tu luyện nhất định sẽ có thành tựu.

Tử Thanh Kiếm nhìn nụ cười động lòng người của Phượng Nữ, không khỏi có chút ngây dại. “Phượng Nữ cô nương, chúng ta có coi như bằng hữu không?”

“Đương nhiên chúng ta là bằng hữu.”

Tử Thanh Kiếm cúi đầu nói: “Người và Niệm Băng sao lại quen biết nhau? Xem bộ dáng các người có vẻ rất quen thuộc.”

Phượng Nữ nói: “Cũng không hẳn, Niệm Băng nhân phẩm không tồi, lại làm đồ ăn rất ngon, chúng ta cũng chỉ là bằng hữu, kỳ thật chúng ta biết nhau cũng chưa lâu, tới giờ cũng chưa đến nửa năm.”

“Chưa tới nửa năm?” Thanh âm Tử Thanh Kiếm nhiều hơn vài phần hưng phấn.

Phượng Nữ lạnh nhạt cười nói: “Mặc dù chúng ta biết nhau chưa lâu, nhưng chúng ta đều thuộc cùng một loại người, chúng ta đều có mục tiêu theo đuổi của mình mà không bị chuyện khác làm thay đổi. Hẳn là như vậy mà ta cũng thế, cho nên chúng ta chỉ có thể là bằng hữu giống như ta và người.” Đôi mắt nàng tràn ngập thâm ý liếc mắt nhìn Tử Thanh Kiếm rồi khép lại không nói gì nữa.

Tử Thanh Kiếm ngây người một lát, hẳn mặc dù cương trực nhưng không phải ngu ngốc, tất nhiên hiểu được ý tứ trong lời Phượng Nữ. Bất quá, hẳn lại không bởi vì vậy mà lui lại, trong lòng ngược lại lại có ý nghĩ may mắn, hẳn cho rằng bởi vì Niệm Băng không dây dưa với Phượng Nữ, Phượng Nữ mới nguyện ý thân mật với hắn hơn một chút.

Tử Thanh Kiếm cùng Phong Nữ còn đang nói chuyện phiếm, Niệm Băng ở bên kia đã triển khai trù nghệ gần như hoàn mỹ của hắn, Niệm Băng huy vũ Ngạo Thiên Đao thanh quang liên thiểm, không ngừng xuất ra các loại gia vị trong tay, làm cho đồng lương khô vốn chán nản biến thành mỹ vị. Tạp Lạc thấy cảnh tượng đó, không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, nhất là cuối cùng Niệm Băng xuất ra một cái nồi to, dùng băng ngưng kết ra cùng một ít gia vị làm ra một nồi canh nóng bốc khói nghi ngút, hắn tựa hồ giờ cả hai tay hai chân ra nhận thức ăn Niệm Băng làm.

Chỉ đơn giản một bữa cơm lúc nghỉ chân đã kéo gần quan hệ của Niệm Băng cùng các chiến sĩ trong dòng binh đoàn rất nhiều. Chính phục khẩu vị của họ, mặc dù không chinh phục được trái tim của họ nhưng có thể khiến cho các chiến sĩ thực lực không tầm thường này nhận biết sự tồn tại của hắn.

Ăn cơm xong, mọi người lại nghỉ ngơi trong chốc lát rồi lại lên đường. Đương nhiên, Niệm Băng vẫn cười chung một con ngựa với Phượng Nữ như trước, ôm lấy vòng eo tinh tế động lòng người của nàng. Khiến cho Phượng Nữ vừa bực mình vừa buồn cười chính là, hẳn lấy cơ thân thể không thích ứng được, trên khắp đoạn đường dài cả người đều đặt trên lưng Phượng Nữ, hai người tiếp xúc càng thêm thân mật. Niệm Băng cũng không muốn tách ra, vất vả lắm mới có cơ hội chiếm tiện nghi, không làm triệt để không phải thiệt lớn sao? Lần sau muốn có cơ hội như vậy không biết còn khó khăn tới nhường nào. Với dung mạo tuyệt sắc của Phượng Nữ, Niệm Băng sao lại không động tâm? May lần này hắn cố ném trụ, huynh đệ ở hạ thân cũng nghe lời, không có hành động như lúc trước.

“Niệm Băng, người ngồi thẳng một chút được không, thân thể người đâu có kém như vậy, vừa rồi khi ăn cơm ta đã giúp người sơ thông kinh mạch rồi.” Phượng Nữ bất mãn nói.

“A! Xin lỗi, hôm nay lúc ta vừa tỷ thí với Tử Tu tiên bối, tiêu hao tinh thần quá độ lại đi đường nửa ngày trời, mệt gần chết. Ta là ma pháp sư mà! Thân thể đâu thể so với mấy người tu luyện võ kỹ các người. Phượng Nữ, đầu khí của người mạnh mẽ như vậy, kiên trì một lát đi, ta ngủ trước.” Nói xong, hắn thậm chí trực tiếp gối đầu lên vai Phượng Nữ, hít thở hương thơm tỏa ra, trong lòng thâm đắc ý.

Phượng Nữ nổi giận, muốn tránh khỏi Niệm Băng, lại sợ hắn té xuống, hòng chỉ hơi ảm không ngừng truyền tới từ thân thể hắn khiến cho người nàng như nhũn ra, đầu khí căn bản không thể dùng để đối đãi với hắn. “Tên hỗn đản nhà người mau đứng lên, làm như vậy còn ra thể thống gì.”

Niệm Băng lười biếng nói: “Dù sao cũng đã qua nửa ngày đường, có lẽ đại bộ phận chúng nhân đều đã biết quan hệ chúng ta ko bình thường, đã như vậy cứ cho ta ngủ một lát đi. Phượng Nữ, người gây quá, bả vai

có ngành”

“Người, tên vô lại nhà ngươi....”

“Ồ, sao ngươi lại biết tiểu danh của ta?”

“Người, sắc lang ...”

“Ồi, cả đại danh của ta ngươi cũng biết luôn.”

“Ta muốn ném ngươi xuống đất rồi đấy ...”

“Vậy ai nấu món ngon cho ngươi ăn.”

“Ta tức rồi đó...”

“Không sao, tới Thiên Đãng thành, ta làm cho ngươi một bát canh giải nhiệt, bảo đảm uống vào sẽ tốt hơn.”

Niệm Băng cố nén cười, cảm thụ hơi thở dồn dập của Phượng Nữ, từng lời đánh úp lại, trong cơn mơ hồ, hấn vậy mà ngủ thật, bất quá tư thế thoải mái đó vẫn không đổi.

Cơn xấu hổ của Phượng Nữ cũng dần dần tiêu thất bởi vì khi tiếp xúc với thân thể Niệm Băng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở dài mà vững vàng của hấn. Hồn đản, hấn, hấn vậy mà ngủ luôn trên vai ta.Ồ, sao trên vai lại có cảm giác ươn ướt. Quay đầu nhìn lại, nàng phần nộ phát hiện, Niệm Băng vậy mà lại vừa ngủ vừa chảy nước miếng, từng cơn gió lạnh như băng thổi tới tạo cảm giác lạnh lạnh trên vai nàng.

Niệm Băng, ta muốn giết ngươi. Phượng Nữ nắm chặt dây cương, trong đầu không ngừng thay đổi cách tra tấn Niệm Băng, nhưng cho tới khi bọn họ tới Thiên Đãng Thành, nàng cũng không áp dụng cái gì lên Niệm Băng. Phượng Nữ mặc dù vì Niệm Băng chảy nước miếng mà phần nộ nhưng nàng lại phát hiện Niệm Băng ngủ khiến cho nàng cảm nhận một loại cảm giác đặc thù, khi ngủ về mặt hấn vô cùng bình tĩnh, chỉ có khoe miệng lưu lại một nụ cười nhẹ, tựa hồ vô cùng hỏa mãn. Hấn lúc này không có các loại tính cách biến hóa, tựa như một đứa nhỏ. Bất luận ra sao Phượng Nữ cũng không đành lòng đánh thức hấn.

“Ai da.” Chấn động kịch liệt cùng đau đớn khiến cho Niệm Băng trong giấc ngủ bừng tỉnh, day day hai mắt, mơ hồ nhìn khắp bốn phía, chung quanh tối đen, thanh âm hỗn tạp vang lên khiến đầu óc hấn có chút bấn loạn.

“Mau đứng dậy đi, đến nơi rồi.” Thanh âm Phượng Nữ vang lên bên tai Niệm Băng, nghe giọng nàng, Niệm Băng nhất thời bình tâm hơn nhiều.

“Phượng Nữ, nhanh như vậy à? Ta còn muốn mượn vai ngươi một lát.” Niệm Băng từ trên mặt đất bò dậy, tìm lại chỗ gối đầu thoải mái của mình.

“Á! Nóng quá, Phượng Nữ, ngươi làm gì vậy?” Sức nóng đột nhiên truyền tới khiến Niệm Băng suýt nữa nhảy dựng lên.

Phượng Nữ tiến tới trước người hấn, nắm lấy vạt áo,hung tợn nói: “Niệm Băng, không ngờ ngươi hư hỏng như vậy, hừ, ngươi cứ chờ đấy.”

Niệm Băng trợn mắt nhìn, cố làm ra vẻ khó hiểu: “Ta, ta có làm gì đâu?”

Phượng Nữ chỉ vết nước miếng trên vai mình. “Ngươi tự nhìn xem, cả ngày nay ngươi làm gì.”

Niệm Băng ngẩn người, hồng sắc đầu khí trên tay Phượng Nữ chiếu xuống, khiến hấn mơ hồ thấy được một vệt nước. “Đây, chẳng lẽ là do ta ...”

Phượng Nữ dùng sức cấu vào tay hấn một cái. “Vô nghĩa, không phải ngươi thì là ai. Ngươi định bồi thường cho ta thế nào?”

Niệm Băng xấu hổ nhìn Phượng Nữ, suy nghĩ một lát rồi nói: “Không thì thế này đi, ta mượn vai bên kia của ngươi ngủ một lát, để cho vệt nước hai bên cân xứng, nhìn sẽ đỡ hơn nhiều.”

”Ngươi ...”

Không đợi Phượng Nữ phát tác, Niệm Băng xoay người bỏ chạy. Lúc này thị lực hắn đã khôi phục một chút, phát hiện ra đây là trước cửa một gian lữ điểm, hai cái đèn trước cửa tỏa ra hào quang, Táp Lạc đang chỉ huy kẻ dưới tay đem xe ngựa kéo vào bên trong.

“Táp Lạc hội trưởng, nhanh như vậy đã tới Thiên Đãng thành hay sao?” Niệm Băng chạy tới tước mặt hắn hỏi.

Táp Lạc buồn cười nói: “Có mỹ nữ bồi tiếp, đương nhiên người thấy nhanh. Bất quá bằng hữu của người cười ngựa giỏi thật, ngựa của chúng ta khó bảo như vậy mà đối với nàng cũng rất ôn thuận. Người đứng là điểm phúc không nhỏ. Nên ra tay thật nhanh đi, tránh phí hoài tuổi thanh xuân. Hắc hắc.”

Nhìn Táp Lạc già rồi mà không nghiêm túc, Niệm Băng xấu hổ nói: “Chuyện này nói sau đi, chúng ta không biết lúc nào mới có thể, có lẽ sau này sẽ có cơ hội.”

Đúng lúc này, một thanh âm nhu hoa êm ái từ trong sân vang lên. “Táp Lạc hội trưởng, các người tới rồi, ta và Lý Đắc bá bá còn sợ các người hôm nay không tới được.”

Niệm Băng chấn động toàn thân, thanh âm này đối với hắn rất quen thuộc. Không đợi hắn phản ứng, một thân thể uyển chuyển từ trong lữ điểm đi ra, một bộ trường bào màu trắng bao trùm thân thể mềm mại động lòng người, nhưng khuôn mặt có phần trắng bệch khiến cho nhan sắc của nàng giảm đi ít nhiều. Đúng là con gái của hội trưởng Ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc, biệt danh Nhu Nữ, Long Linh.

“Niệm Băng? Thật sự là người?” Sắc mặt Long Linh càng thêm trắng bệch, vành mắt đỏ lên, ánh mắt ngốc trệ nhìn Niệm Băng, đôi môi ôn nhu khẽ có chút run rẩy.

“Linh Nhi, người sao lại ở đây?” Niệm Băng nhìn bộ dáng Long Linh không khỏi đau lòng, tiến lên phía trước nắm chặt tay nàng. Hắn phát hiện tay Long Linh rất lạnh, lạnh thấu tim.

58. Chương 57: Tái Kiến Long Linh

Niệm Băng sửng sốt một chút, quay lại hỏi Táp Lạc ở bên cạnh: “Linh Nhi cũng là ma pháp sư tham gia hành động lần này hay sao?”

Táp Lạc gật đầu nói: “Đúng vậy, Lý Đắc ma đạo sĩ dẫn theo Long Linh đại ma pháp sư cùng Phong Vân đại ma pháp sư cùng tham gia hành động lần này, các người đều cùng một công hội, khi hành động cũng phối hợp tốt hơn.”

Long Linh khách khí gật đầu với Táp Lạc nói: “Hội trưởng, ngài yên tâm, chúng ta sẽ tận tâm giúp ngài, cũng tới rồi, ta muốn nghỉ ngơi rồi.” Nói xong, không hề liếc mắt nhìn Niệm Băng, xoay người đi vào trong sân.

Táp Lạc tựa như cười mà cười, nhìn Niệm Băng. “Người và Long Linh Tiểu thư có phải có hiểu lầm gì không? Người trẻ tuổi các người ngàn vạn lần không nên vì đa tình mà làm tiêu tan duệ khí.”

Niệm Băng cười khổ lắc đầu, nhưng không nói nên lời, bọn họ sẽ đi vào trong sân về mặt nhìn hắn tăng thêm vài phần biến hóa.

“Lại một người, đúng là sắc lang.” Tử Thanh Mộng chạm vào Niệm Băng một cái rồi tiến vào trong sân.

Tử Thanh Kiếm nhìn Niệm Băng thở dài một tiếng rồi quay đầu nhìn qua Phượng Nữ một cái rồi đi theo muội muội vào trong.

Niệm Băng trong lòng cười khổ, chuyện này ta đâu có làm gì? Sao bọn họ lại nhìn ta như một tên ác ôn bội tình bạc nghĩa, oan uổng quá!

Tất cả mọi người đã vào trong sân, ngoài cửa chỉ còn Phượng Nữ và Niệm Băng, Phượng Nữ đi tới trước mặt Niệm Băng, nhìn hắn muốn nói lại thôi, khẽ cười nói: “Không cần giải thích cái gì, chúng ta là bằng hữu, ta lựa chọn tin tưởng người.”

Niệm Bằng trong lòng vui vẻ, rốt cục cũng có người hiểu cho mình. Nhưng, hưng phấn của hắn lập tức tan thành bọt nước vì câu nói tiếp theo của Phượng Nữ: “Chúng ta chỉ là bằng hữu thôi.” Tu luyện Cửu Ly đầu khí nhưng trên người nàng lại tỏa ra một tầng hàn khí nhàn nhạt.

Bóng đêm tràn ngập, cảm thụ không khí rét lạnh, Niệm Bằng trong lòng thầm than xui xẻo, đi từng bước một vào trong, dù sao bản thân cũng chưa từng làm ra sự tình bất hảo, người khác nghĩ gì thì mặc họ vậy. Im lặng là vàng, im lặng là vàng a!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tập Lạc tuyên bố nghỉ ngơi và hồi phục một ngày, trước khi rời khỏi Thiên Đăng thành xuất phát mua lượng lớn thực vật. Niệm Bằng chỉ đơn giản viết một chút thực vật để tìm rồi cả ngày không rời khỏi phòng, hoàn toàn tiến vào trạng thái minh tưởng.

Màn đêm buông xuống, tiếng đập cửa đột ngột vang lên. “Niệm Bằng, xuống ăn cơm chiều.” Thanh âm hùng hậu của Tử Thanh Kiếm vang lên ngoài cửa.

Niệm Bằng hít một hơi thật sâu, từ trong trạng thái minh tưởng tỉnh táo lại, cảm thụ ma pháp lực tràn ngập trong cơ thể, mọi chuyện ngày hôm qua đều đã là quá khứ, Phượng Nữ cũng được, Long Linh cũng được, không thể vì các nàng mà làm ảnh hưởng tới mục tiêu của bản thân.

Cánh cửa mở ra, Tử Thanh Kiếm tinh thần sáng láng tiến tới. “Huynh đệ, người không xuống ăn cơm trưa, ngồi một mình trong phòng làm gì? Đi thôi, chúng ta xuống ăn thôi, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi. Tập Lạc hội trưởng sẽ nói chi tiết về hành động lần này.

Niệm Bằng mỉm cười nói: “Thanh Kiếm đại ca, người hôm nay khí sắc rất tốt.”

Tử Thanh Kiếm ha ha cười nói: “Người gặp việc vui tình thần sáng khoái, hôm nay ta nhờ Phượng Nữ cô nương chỉ dẫn không ít về võ kỹ, cũng có không ít thu hoạch. Phượng Nữ cô nương thiên phú vũ kỹ quả thật vượt xa ta.”

Niệm Bằng trong lòng thầm chua xót, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường. “Vậy xin chúc mừng đại ca, luận bàn với người có thực lực mạnh hơn đối với việc đề thăng của bản thân có rất nhiều chỗ tốt.”

Tử Thanh Kiếm xoay tay đóng cửa lại, trịnh trọng nói: “Niệm Bằng, nữ tử ngày hôm qua có quan hệ gì với người?”

Niệm Bằng sững sốt một chút, nhú mày nói: “Đại ca, đây là chuyện riêng của ta, ta không muốn nói.”

Tử Thanh Kiếm nói: “Cô nương kia nhìn qua rất nhu nhược giống như một trận gió cũng có thể thổi ngã. Hơn nữa hôm nay ta thấy cô ấy mấy lần, nhưng chưa từng thấy cô ấy cười, khiến người ta cảm giác lạnh như băng và tràn ngập bi thương. Người không cần nói với ta chuyện đó và người không quan hệ, Niệm Bằng, có phải người làm chuyện gì có lỗi với người ta hay không?”

“Đủ rồi.” Niệm Bằng trong mắt hàn quang đại thịnh, khiến Tử Thanh Kiếm toàn thân phát lạnh. “Thanh Kiếm đại ca, ta không muốn nói chuyện này nữa, ta nói rồi, đây là việc riêng của ta, người không cần can thiệp. Xuống ăn cơm thôi.” Nói xong đi vòng qua người Thanh Kiếm, mở cửa bước ra.

Tử Thanh Kiếm có chút ngốc trệ đứng đó, hắn lần đầu tiên thấy Niệm Bằng tỏ ra tức giận vừa rồi trong nháy mắt, Niệm Bằng bộc phát khí thế cường đại, với thực lực đại kiếm sư của hắn vậy mà có phần không thở nổi.

Bữa chiều của khách sạn tiến hành trong sảnh, trước khi Tập Lạc tới, cả lễ điểm đã được hắn bao trọn, ngoại trừ nhân viên ra, tất cả đều là người của dong binh đoàn Băng Nguyệt thành.

Bữa chiều rất phong phú, gà vịt thịt cá đều có đủ. Đương nhiên những thức ăn này trong mắt Niệm Bằng đều không đáng kể. Tối khi hắn tới, thức ăn đã được đưa lên. Niệm Bằng liếc mắt nhìn Lý Đắc, Long Linh và vị đại ma pháp sư Phong Vân ở cái bàn bên cạnh. Bên cạnh Lý Đắc còn có một vị trí trống, không cần hỏi, là lưu lại cho mình rồi. Dù sao mình cũng thuộc ma pháp sư công hội. Không hề do dự, hắn bước chỗ trống đó, chào ba người Lý Đắc rồi mới ngồi xuống.

Long Linh vẻ mặt vẫn rất bình thản, nhưng đúng như Tử Thanh Kiếm nói, trên người nàng tỏa ra khí tức bi thương nhàn nhạt, tất cả bi thương băng lãnh đều do mình. Hắn thầm than một tiếng, Linh Nhi a! Ta thật sự đáng để người trở nên như vậy sao?

Long Linh phảng phất như không nhìn thấy Niệm Băng, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước. Lý Đắc và Phong Vân cùng gật đầu với Niệm Băng, nhưng không ai nói gì. Thông minh như Niệm Băng tự nhiên hiểu được vì sao mình bị đối xử lạnh lùng như vậy, cũng không buồn để ý, vừa ngồi chờ ăn, vừa nhìn xung quanh.

Phượng Nữ và Tử Thanh Mộng tới một bàn cách đó không xa, lúc này Tử Thanh Mộng cũng tới gần Phượng Nữ ngồi xuống. Niệm Băng rất bình tĩnh, không chỉ là vẻ mặt, trai tim hần cũng rất bình tĩnh, trong đầu không ngừng tự hỏi bản thân về tình huống tu luyện ma pháp, không hề bất mãn vì không khí khó xử trước mắt.

“Được rồi, mọi người đã tới đông đủ rồi, động thủ đi, đây là bữa ăn nghỉ ngơi cuối cùng của chúng ta, rạng sáng ngày mai, chúng ta bắt đầu tiến vào Thiên Đãng sơn mạch, ngựa và những gì không cần thiết đều lưu lại tại một gian trong lữ điếm. Ta đã trả tiền thuê ba tháng cho lữ điếm rồi, nếu có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, trong ba tháng chúng ta có thể trở về. Vì nhiệm vụ lần này Băng Nguyệt dong binh đoàn có thể nói là đã xuất toàn lực, còn mượn sức mạnh của đế quốc ma pháp sư công hội. Ta tin tưởng rằng, lần hành động này sẽ hoàn thành trọn vẹn. Bất quá ta cũng phải nhắc nhở mọi người, dù chúng ta thực lực mạnh mẽ, nhưng trong Thiên Đãng sơn mạch có rất nhiều nguy hiểm mà chúng ta không biết. Nếu ai vì sơ ý mà liên lụy tới người khác vậy đừng trách ta vô tình. Hết thấy đều lấy lợi ích toàn đội làm trọng, những chuyện khác ta không nói nhiều nữa. Đại đa số các người vốn là người trong dong binh đoàn, ta tin tưởng các người.” Tụ Tụ Lạc trong mắt uy thế bắn ra khắp bốn phía, nhìn kẻ dưới tay, trên người tản mát ra khí thế cường đại.

Niệm Băng liếc mắt nhìn Tụ Tụ Lạc, phát hiện bên cạnh hần có một gã trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi, người bên trái vẻ mặt lạnh như băng. Cúng bộ áo da của lính đánh thuê mặc lên người hần lại có vẻ hòa hợp, mặc dù năm tháng không buông tha cho người nào nhưng vẫn có thể mơ hồ thấy được phong thái của hần lúc trẻ. Đáng tiếc là khuôn mặt anh tuấn của hần lại bị một vết sẹo thật sâu phá hủy. Bên phải đứng là một người đàn bà. Cô ta cũng là người duy nhất không mặc trang phục chính quy của lính dong binh trong toàn bộ Băng Nguyệt dong binh đoàn này. Bộ quần áo dài đỏ rực khoác lên thân người vạm vỡ của cô ta trông chẳng phù hợp chút nào. Mái tóc dài màu nâu rối bù, khuôn mặt to đùng như cái bánh được trát đầy sơn phấn, nhưng cho dù như vậy vẫn không che dấu nổi những vết rỗ chẳng chịt trên mặt cô ta. Thân mình to lớn chỉ hơi khê động đây là đã có một mảng phấn rơi ra. E rằng trông thấy cô ta là mọi người mất cả ngon.

Cảm nhận được ánh mắt Niệm Băng, nam tử trung niên cũng không tỏ vẻ gì mà ngược lại “thùng nước” kia đôi mắt lại sáng lên, nhướn miệng cười với Niệm Băng, lớp phấn trên mặt nhất thời rơi ra vài phần. Một bộ răng vàng khè không chỉnh tề khiến Niệm Băng thiếu chút nữa phun nước trà vừa uống ra, miễn cưỡng cười, nhìn tránh ra chỗ khác, nổi da gà toàn thân.

Rốt cục cũng bắt đầu ăn, Niệm Băng ăn không nhanh cũng không chậm, đã có kinh nghiệm lúc trước, hần cũng không dám nhìn loạn. Đúng lúc này, Tụ Tụ Lạc đi tới bên cạnh hần mỉm cười nói: “Niệm Băng, người theo ta đây, ta giới thiệu cho người hai phó đoàn trưởng của dong binh đoàn.”

Niệm Băng trong lòng âm thầm cười khổ, không cần đoán hần cũng biết vị phó đoàn trưởng kia là ai. Được Tụ Tụ Lạc dẫn đi, hần tới bên bàn, Tụ Tụ Lạc chỉ vào trung niên nhân lúc trước nói: “Đây là phó đoàn trưởng của Băng Nguyệt dong binh đoàn Gia Đặc Lâm, vũ kỹ tim xảo, so với ta mạnh hơn nhiều lắm.

Gia Đặc Lâm mục quang đánh giá Niệm Băng, chỉ nói ra hai chữ đơn giản: “Chào người.”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Xin chào, ta là Niệm Băng.”

“Tránh, tránh, tránh, Gia Đặc Lâm người tránh sang một bên đi, đừng làm trở ngại ta tự giới thiệu.” Mùi hương gay mũi khiến cho Niệm Băng suýt nữa hôn mê bất tỉnh, Gia Đặc Lâm bị “thùng nước” gạt sang một bên nhưng vẻ mặt không hề thay đổi. “Thùng nước cười hắc hắc, thân thể nàng vậy mà cao gần bằng Niệm Băng, thân hình lại to gần gấp bốn Niệm Băng, tựa như một bức tường vậy, có lẽ thể trọng còn trên Tử Thanh Kiếm. “Niệm Băng huynh đệ, chào người, ta tên là Hoa Nhị, người cứ gọi ta là Nhị Nhị cũng được. Ta cũng là phó đoàn trưởng của Băng Nguyệt dong binh đoàn. Từ nay về sau chúng ta cần phải thân cận với nhau nhiều hơn a!”

Niệm Băng nghe thấy hai chữ Nhị Nhị, trong lòng phát lạnh. Nếu Hoa Nhị đều như người này, có lẽ trên đại lục không có hoa nữa. “Xin chào, Hoa Nhị tiểu thư, rất cao hứng được gặp người.”

Nghe Niệm Bằng gọi mình là tiểu thư, Hoa Nhị nhất thời tâm hoa nộ phóng. “Hi hi, Niệm Bằng huynh đệ, người thật tinh mắt, vừa nhìn là biết người ta còn là cô nương, ta từ trước tới nay chưa lập gia đình.” Vừa nói, vừa liên tiếp nháy mắt với Niệm Bằng.

Niệm Bằng cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ lớn lên xấu không phải lỗi tại người nhưng lại ra ngoài dọa người thì đúng là người không đúng.

Tạp Lạc dĩ nhiên nhìn ra Niệm Bằng không được tự nhiên, chặn lại nói: “Được rồi, mọi người ăn cơm đi.”

Trở lại chỗ ngồi của mình, Niệm Bằng không còn một chút hứng thú, lúc này Lý Đắc đột nhiên nói: “Niệm Bằng, ta nghe Tạp Lạc hội trưởng nói ông ấy đột nhiên gặp các người trên đường. Người đi cùng mấy người đó làm gì?”

Niệm Bằng nói: “Bọn họ đều là bằng hữu của ta, cũng là vũ giả.”

Lý Đắc ánh mắt nhìn Phượng Nữ ở bên cạnh, nói: “Cô gái kia là bạn gái của người sao?”

Niệm Bằng trong lòng đột nhiên buồn bực, sao mình càng không nghĩ tới chuyện tình cảm lại càng có nhiều chuyện phiền toái? “Không, nàng chỉ là một vị bằng hữu bình thường mà thôi. Các người ăn đi, ta không muốn ăn nữa, ta đi trước đây.” Nói xong, hắn không đợi Lý Đắc trả lời, đứng dậy đi khỏi. Lúc hắn đi khỏi, ánh mắt Long Linh rớt cục cũng đảo qua người hắn một lần.

Tạp Lạc thấy Niệm Bằng rời khỏi, vốn muốn đi theo ra ngoài nhưng trong sảnh nhiều người còn đang ăn, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Trở lại phòng, Niệm Bằng một lần nữa ngồi trên giường, khép hai mắt lại tiến nhập cảnh giới minh tướng. Đã rời khỏi Bằng Nguyệt đế quốc, hắn cũng không cố kỵ nữa, hai tay phân biệt cầm Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức và Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao, nhanh chóng ngưng tụ hai loại nguyên tố băng hỏa tập hợp trong người.

Ma pháp lực tăng trưởng không có kỹ xảo gì cả, chỉ có thể không ngừng tu luyện khiến ma pháp lực càng lớn mới có thể tăng cường thực lực. Bản thân có ma pháp lực càng mạnh, khi sử dụng ma pháp, ma pháp lực trong không khí có thể bị cảm nhiễm nhiều hơn, đây cũng nguyên nhân ma pháp sư kém một bậc nhưng thực lực lại cách rất xa.

Thông qua nghiên cứu ma pháp và được Hắc Dạ ma đạo sĩ chỉ điểm, Niệm Bằng bây giờ đã thay đổi phương pháp minh tướng, không như trước thông qua mỗi bộ phận hấp thu ma pháp lực trong không khí mà là hoàn toàn dựa vào hai thanh tuyệt thế bảo đao hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí, trải qua Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch và Hỏa Diễm Thần Chi Thạch loại bỏ, tăng phúc sẽ qua lòng bàn tay truyền vào trong cơ thể. Làm như vậy có mấy chỗ tốt, đầu tiên là thông qua hai khối cực phẩm bảo thạch loại bỏ, ma pháp nguyên vốn không ổn định sẽ được áp chế, sau khi thông qua hai khối bảo thạch sẽ càng trở nên đậm đặc và tinh khiết, lúc này Niệm Bằng mới khổng chế nó nhập vào ma pháp lực. Tiếp theo lại thông qua phương pháp hấp thu, rót vào trong vòng xoáy Băng Hỏa Đồng Nguyên, có thể tạo được tác dụng càng lớn. Trong quá trình minh tướng, tốc độ vòng xoáy cũng càng nhanh hơn.

Sau khi sử dụng phương pháp minh tướng này, Niệm Bằng cảm giác rõ ràng tốc độ tăng trưởng của ma pháp tiến bộ rất nhiều, một đêm tương đương với bốn năm ngày tu luyện. Hắn tin tưởng chỉ cần kiên trì, bản thân có thể nhanh chóng tiến nhập cảnh giới ma đạo sĩ, khi nào hail loại ma pháp lực trưởng mãn chính là lúc mình phải tìm kiếm điểm đột phá.

Không biết trải qua thời gian bao lâu, Niệm Bằng trong lúc đang minh tướng đột nhiên nghe được âm thanh gõ cửa, tinh thần lực vội vàng khổng chế ngừng tiếp thu ma pháp lực từ bên ngoài, tỉnh táo trở lại.

”Ai đó!”Lúc này đã là đêm khuya, sương mù bên ngoài cửa sổ dày đặc, Niệm Bằng đứng thẳng người lên, trước tiên kéo cái rèm cửa sổ, lúc này mới hướng cửa đi đến.

”Mở cửa nhanh, là ta.“ Thanh âm mỹ diệu và êm tai từ ngoài cửa vang lên. Niệm Bằng trong lòng khẽ động, người tới dĩ nhiên là Phượng Nữ.

Mở cửa ra, chỉ thấy Phượng Nữ đang đứng ở cửa, mỉm cười nhìn mình.

”Đã khuya như thế này sao người lại đến đây?”Niệm Bằng kinh ngạc hỏi.

Phượng Nữ mỉm cười nói: "Sao? Không mời ta vào à?"

Niệm Băng cười khỏ nói: "Không cần thiết, đã trễ thế này, người lại là một cô nương đến phòng ta làm gì?"

Phượng Nữ hừ một tiếng nói: "Lời đồn chỉ hướng vào trí giả, ta còn không sợ thì người sợ cái gì?" nói xong, liền đẩy Niệm Băng ra rồi trực tiếp đi vào phòng hắn.

Niệm Băng bất đắc dĩ đóng cửa lại, chỉ thấy Phượng Nữ đi tới trước cái bàn đem đặt một cái bao bố nhỏ lên trên "Nhanh ăn đi, buổi tối người không có ăn cái gì cả, có phải là giận không? Ma pháp sư đó nói với người cái gì vậy?"

Niệm Băng nhìn vào những món điểm tâm rườm rà trong chiếc bao bố đã mở ra, trong lòng không khỏi nổi lên một cơn ảm áp, bước vài bước tới bên người Phượng Nữ, đưa tay ra về phía nàng ôm vào. "Cảm ơn người, Phượng Nữ."

Thân ảnh chợt lóe, khuôn mặt Phượng Nữ ửng đỏ chạy qua một bên. "Không được động tay động chân nữa, nhanh ăn đi."

Niệm Băng có chút xấu hổ đặt tay lên mặt bàn cầm lấy điểm tâm ăn vào, Phượng Nữ ngồi xuống ở bên cạnh, nhìn Niệm Băng ăn một cách hưng phấn.

Niệm Băng vừa ăn điểm tâm, vừa nói: "Phượng Nữ, nàng không muốn hỏi ta và Linh Nhi trong lúc đó có quan hệ gì sao?"

Phượng Nữ mỉm cười lắc đầu nói: "Đây là chuyện riêng tư của người, nếu người muốn nói tự nhiên sẽ nói cho ta biết, nếu không ta hỏi thì có tác dụng gì chứ."

Niệm Băng than nhẹ một tiếng nói: "Kỳ thật nói cho người cũng không có gì, ta quen được Linh Nhi sau khi gặp nàng..." Lập tức, hắn đơn giản đem việc mình cùng Linh Nhi gặp nhau như thế nào, như thế nào gia nhập Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội nói ra một lần. Khi hắn nói xong, điểm tâm mà Phượng Nữ mang đến đều tiến vào trong bụng hắn.

"Nói như vậy người có mị lực rất lớn a. Vị Linh nhi cô nương kia xinh đẹp vô cùng. Người vì cái gì mà lo lắng như thế?" Phượng Nữ vẫn như trước mang theo vẻ mỉm cười trên mặt.

Niệm Băng tức giận nói: "Ta đây anh tuấn như vậy người không hề lo lắng gì sao?"

Phượng Nữ đỏ mặt lên nói: "Việc đó không có khả năng, chúng ta là người của hai thế giới khác nhau."

Niệm Băng than nhẹ một tiếng nói: "Ta đã cự tuyệt hai nữ hài tử. Kỳ thật, các nàng đều thực sự rất xuất sắc, có thể có được một trong số các nàng làm vợ, đối với ta mà nói đã là may mắn, nhưng mà ta lại không thể! Ta muốn báo thù mà địch nhân của ta lại cường đại như vậy, ta còn muốn hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, trong lòng ta căn bản không khả năng nghĩ ngợi nhanh như vậy, cho nên ta chỉ có thể lựa chọn cự tuyệt. Ta càng không muốn liên lụy đến các nàng. Trước khi báo thù, tình cảm đối với ta mà nói thật sự là quá xa xỉ."

Phượng Nữ gật đầu nói: "Ta hiểu được, có lẽ là người đúng bởi vì ta và người giống nhau, đồng dạng không có tư cách bàn luận về chuyện tình cảm. Nhưng mà, nữ hài tử đối với phương diện tình cảm là mẫn cảm nhất. Người và người ta đã không thể có kết quả thì không nên quá gần gũi người ta để tránh xuất hiện càng nhiều hiểu lầm. Người biết không, lúc người nấu ăn là lúc có lực hấp dẫn nhất đấy."

Niệm Băng cười nói: "Ta đây hấp dẫn người không?"

Phượng Nữ tức giận nói: "Hấp dẫn cái đầu người, ta còn chưa tính sổ với đấy, người đền bộ y phục của ta đi."

Niệm Băng ánh mắt lưu chuyển, "Hảo, ta đền người, bất quá ta không có tiền, như vậy được rồi, ta làm cho người cả đời mỹ thực để đền cho người, thế nào?"

Phượng Nữ hừ một tiếng, nói: "Vậy người làm người hầu của ta được rồi. Mới vừa nhắc nhở người không được tùy tiện trêu chọc nữ hài tử, người đã lại làm nữa rồi."

Niệm Băng cười nói: “Đó là bởi vì ta biết ngươi sẽ không bị lừa a! Đã đêm rồi, ngươi cũng sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi, nếu không, ta có thể thực muốn giở trò lưu manh rồi, mỹ nữ trước mặt, định lực của ta không thể mạnh mẽ như vậy đâu.”

Phượng Nữ bĩu môi khiêu khích. “Ngươi không sợ ta đánh cho ngươi răng rơi đầy đất sao? Đừng quên, thực lực của ngươi còn chưa đủ đối với ta dùng sức mạnh.”

Niệm Băng trong mắt thần quang chợt lóe, nói: “Ngươi cũng đừng quên, ta được gọi là một ma pháp sư. Mặc dù trên tổng thể thực lực ta không bằng ngươi, nhưng nếu cho ta một cơ hội, ta có bảy mươi phần trăm nắm chắc có thể chế trụ được ngươi.”

Phượng Nữ sững lại một chút, nói: “Ta muốn thử xem.” Tự tin của Niệm Băng làm cho nàng thêm chút tò mò, dù sao, đấu khí là một trong những biện pháp phá trừ ma pháp tốt nhất, nàng hiểu rất rõ ma pháp lực của Niệm Băng còn không thể cùng với Cửu Ly đấu khí của mình so sánh, nhưng hần lại nói khẳng định được như vậy, không khỏi làm Phượng Nữ có chút nghi hoặc, giải thích của nàng đối với ma pháp không hề sâu sắc, nhưng đối với khát vọng sức mạnh cũng tuyệt không dưới Niệm Băng.

Niệm Băng quái dị cười, nói: “Ngươi thật sự muốn thử sao? Ta đây nếu đem ngươi chế trụ được, cũng không thể cam đoan chính mình không làm ra chuyện gì vượt quy định a.”

Phượng Nữ tự tin nói: “Ta không tin, nếu không chúng ta đánh cược.”

Niệm Băng hào khí dâng lên: “Hảo, nàng hãy nói đánh cược cái gì đi. Ta nhận.”

Phượng Nữ ngẫm nghĩ nói: “Ta cho ngươi một cơ hội để phóng thích ma pháp, tuyệt không ngắt đoạn chú ngữ của ngươi, nếu như ma pháp của ngươi có thể chế trụ ta vậy thì chuyện buổi tối ngày hôm qua nhân tiện sẽ xóa bỏ. Nếu như không, ngươi từ nay về sau phải đáp ứng ta ba điều kiện.”

Niệm Băng cười nói: “Tính như nàng cũng được nhưng mà như vậy thì nàng cũng chiếm tiện nghi quá nhiều. Nếu thành công chế trụ nàng, nàng còn phải trả lại ta nộ hân vừa rồi, nếu ta thua sẽ đáp ứng nàng ba điều kiện.”

Phượng Nữ có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng: “Ngươi thật sự nắm chắc sao? Thật sự muốn đánh cược?”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Cho dù là đáp ứng nàng ba điều kiện thì có là gì, như thế nào, nàng hối hận sao?”

Phượng Nữ trong mắt linh quang chợt lóe nói: “Tốt, ta với ngươi đánh cược, chúng ta bắt đầu ở đâu?”

Niệm Băng chỉ vào mặt đất nói: “Ở phòng ta là được, nhường ta thi triển một cái ma pháp trước, nàng ngồi xuống đi. Ta bắt đầu chuẩn bị, nàng yên tâm trước khi ta bắt đầu phát động ma pháp nhất định sẽ nhắc nhở nàng.”

Phượng Nữ gật đầu, ngồi xuống một bên, nhưng ánh mắt lại khóa chặt vào Niệm Băng, đợi hành động của hần.

Niệm Băng suy nghĩ một chút, niệm chuyển động chú ngữ, bỏ thêm trên người một cái Bạo Phong Tuyết, dựa vào ma pháp khổng chế lực kinh nhân, hần đem Bạo Phong Tuyết không chế ở trong phạm vi cực nhỏ, trôi nổi không có cơ sở, mặt hướng mặt đất, song thủ nhất chiêu, Thần Lộ đao và Chánh Dương đao phân biệt xuất hiện trong hai tay. Dưới tác dụng của ma pháp lực, cả gian phòng tràn ngập màu đỏ, xanh lưỡng sắc quang mang. Không có bất cứ sự do dự nào, song thủ của Niệm Băng đồng thời chuyển động, song đao mỗi thanh tự huyền hóa ra một vòng quang ảnh, vạch xuống mặt đất.

“Ma pháp trận? Ngươi cũng biết ma pháp trận sao?” Phượng Nữ kinh ngạc nhìn Niệm Băng, sự chắc chắn lúc đầu không nhận được giảm đi vài phần.

Niệm Băng không có hồi đáp, tinh thần của hần hoàn toàn chuyên chú vào song đao trên tay mình. Trong ánh đao lóe lên, một xanh một đỏ hai hình tam giác xuất hiện trên mặt đất, bọn chúng đang đan vào thành một cái ma pháp lực mang tính xanh, đỏ hai màu đan xen, phát ra ma pháp khí tức khổng lồ. Niệm Băng không đình chỉ động tác của mình. Ở bên ngoài lực mang tính vẽ ra hai vòng tròn, sau đó bay nhanh trong vòng tròn và lực mang tính khắc họa các loại kí hiệu phức tạp, động tác của hần mặc dù rất nhanh, nhưng không có một chút lậm lậm, trên ma pháp trận phức tạp mỗi lần thêm một cái ký hiệu, cả ma pháp trận

phát ra khí tức càng càng mãnh liệt vài phần, kỳ dị chính là, ma pháp khí tức mặc dù mãnh liệt nhưng chỉ giới hạn ở trong ma pháp trận, Phượng Nữ ở bên ngoài mặc dù có thể nhìn ra ma pháp trận này không giống bình thường, nhưng không có cách nào cảm nhận uy lực chân chính của nó, trong lòng căng thẳng, nàng lén lút điều động Cửu Ly đầu khí của mình, đem trạng thái bảo trì ở điều kiện tốt nhất.

Thời gian so với trong tưởng tượng dài hơn nhiều, mồ hôi trên trán Niệm Băng không ngừng rơi xuống, nhưng rất nhanh đã bị khí tức màu đỏ trong ma pháp trận thôn phệ, sắc mặt Niệm Băng đã trở nên có chút tái nhợt, quang mang của hai thanh tuyệt thể thần nhận phát ra đã không còn mãnh liệt nhất giống như lúc đầu, hiển nhiên, trong quá trình xây dựng ma pháp trận này đã tiêu hao lượng lớn ma pháp lực của hắn.

Đột nhiên, Niệm Băng thì thào niệm vài câu chú ngữ, hai mắt tinh quang phóng ra, nguyên lai pháp lực mất đi suy yếu rất nhiều chợt tăng vọt, song đao liên tiếp lóe lên vài lần, quang sáng ma trận trên mặt đất bay lên trời, sau một khắc, toàn bộ đột nhiên biến mất, ma pháp trận trên mặt đất hoàn toàn mất đi về lộng lẫy, chỉ có thể nhìn thấy dấu vết bị đao nhận vẽ ra.

Niệm Băng há to miệng thở hổn hển, thu hồi song đao, ngồi ở một bên giường, mặc dù nhìn qua hắn đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng tinh thần lại có vẻ cực kỳ hưng phấn, trong đôi mắt lấp lánh tỏa sáng, tựa hồ so với ngày hoàn thành bức điêu khắc Cửu Long Đáo Tôn Đỉnh còn hưng phấn hơn nhiều. “Lại thật sự có thể làm được như vậy, quá tuyệt vời, thật sự là quá mỹ diệu.”

Phượng Nữ nghi hoặc nói: “Niệm Băng, người làm sao vậy? Không phải nói muốn cấm chế ta chứ? Người vừa vẽ là ma pháp trận gì thế?”

Niệm Băng cười hắc hắc nói: “người thử xem chẳng phải sẽ biết sao, ta sẽ dùng ma pháp trận này, người chỉ cần đi tới trung tâm ma pháp trận là được. Nếu như an nhiên vô sự thì coi như ta thua.”

Phượng Nữ bán tín bán nghi đứng lên, hít sâu một hơi, toàn thân nhất thời bị một tầng hồng quang nhàn nhạt bao phủ, ánh mắt lưu chuyển, muốn từ trong vẻ mặt của Niệm Băng nhìn ra chút gì đó, nhưng Niệm Băng lại chỉ cười, cũng không có vẻ gì đặc biệt.

Thân hình Phượng nữ tung bay về phía trước, mặc dù đối với ma pháp trận rất tò mò, nhưng không tin năng lực của mình có thể bị vậy khốn, cũng không dám coi thường đem đầu khí tăng lên tám phần rồi mới đứng trên ma pháp trận

Đột nhiên, một cỗ hấp xả lực (lực kéo xé) thật lớn từ mặt đất truyền đến, Phượng Nữ giật nảy mình, khẩn trương thúc dục đầu khí gần dưới chân phóng đi, muốn từ trên ma pháp trận vùng ra khỏi, nhưng nàng không thôi động đầu khí hoàn hảo, lúc này một thay đổi cắt ngang, nhất thời giật mình phát hiện, đầu khí của mình giống như tìm được một cái lỗ lớn ào ạt tuôn ra, theo dưới chân trôi đi.

Hào quang ma pháp trận trên mặt đất đại phóng, lấy hồng sắc là chính, nháy mắt bao vây lại toàn thân Phượng Nữ, hấp xả lực khổng lồ không ngừng ăn mòn về phía thân thể nàng, đầu khí dưới tác dụng của hấp xả lực quái dị tiêu thất với tốc độ khiến người giật mình.

Phượng Nữ có chút luống cuống, mặc dù nàng kỹ thuật cao nhân đảm đại (hơn người gan lớn), nhưng vẫn không kìm được nổi sợ hãi trong. Đầu sao, Cửu Ly đầu khí là nàng từ nhỏ khổ tu mà được, dưới sự toàn lực phụ trợ của các trưởng bối, mới có thành tựu của ngày hôm nay, nếu cứ như bây giờ tiếp tục, đầu khí hoàn toàn biến mất, vậy, chính mình tu luyện nhiều năm tới giờ không phải đã uổng phí rồi sao? Nghĩ tới đây, thân thể mềm mại của Phượng Nữ run rẩy, nàng liều mạng đem đầu khí của mình tăng lên tới cảnh giới Thánh đầu khí để thoát khỏi ma pháp trận cổ quái này, nhưng mà, đầu khí của nàng đã tiêu hao quá lớn, quá mức thôi vận (thúc giục vận chuyển) chỉ có thể khiến cho đầu khí càng nhanh bị ma pháp trận hấp thu, giễu cợt, lam lương sắc quang mang* giống như vô để thâm uyên (vực sâu không đáy), không ngừng thôn phệ đến.

*ND: quang mang màu lam, nhưng tác giả chỉ lưỡng sắc (hai màu) có lẽ là chỉ cả quang mang hồng sắc trong ma pháp trận.

“Niệm Băng, người rút cuộc đã làm cái gì, mau thả ta, đầu khí của ta sắp...”Yếu ớt cảm thấy bởi vì đại lượng đầu khí tiêu thất mà lên tiếng gọi, Phượng Nữ có chút cầu khẩn nhìn Niệm Băng, nàng tin rằng, Niệm Băng sẽ không hại mình, nhưng hết thấy trước mắt phát sinh cũng đã vượt khỏi phạm vi tưởng tượng của nàng.

Niệm Băng mỉm cười, nói: “Nói như vậy, người đã nhận thua?”

Phượng Nữ định mở miệng, vừa muốn nói cái gì, trong người cuối cùng một tia đầu khí cũng bị hút sạch, toàn thân mềm nhũn, nhất thời ngã lên trên ma pháp trận.

Niệm Băng cười hắc hắc, đi vào trong ma pháp trận, ngay cả Phượng Nữ tiếp cận Vũ thánh cảnh giới đều không thể chống lại ma pháp trận nhưng đối với hắn một chút thương tổn cũng không có, hắn đem Phượng Nữ ôm lên, để cho nàng tựa trên vai mình. “Bây giờ nàng nên biết, ma pháp là một loại năng lực phi thường kỳ lạ, mặc dù ma pháp của ta so ra kém võ kỹ cường đại của nàng, nhưng ở trong hoàn cảnh đặc thù nhất định, ta lại có khả năng chế trụ nàng. Ma pháp trận này là một pháp trận đặc biệt của thượng cổ lưu truyền lại, ta vốn cũng chỉ là muốn thử nghiệm một chút mà thôi, không nghĩ tới, lại thật sự thành công.”

Nước mắt theo khuôn mặt Phượng Nữ chảy xuống, nàng có chút ngốc trệ nói: “Ta, đầu khí của ta, đầu khí của ta.”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Nha đầu ngốc, ta sẽ trả lại nàng đầu khí. Bất quá đi, trước lúc này ta trước phải lấy lại đồ ước ta thắng mới được, nếu không, chờ nàng khôi phục trở lại, ta thật là không có biện pháp cùng nàng chống lại.” Vừa nói xong, hắn ôm sát thân thể mềm mại tràn đầy co dãn của Phượng Nữ, cúi đầu hướng nàng tiếp cận đến.

Phượng Nữ vừa nghe Niệm Băng nói đầu khí của mình có thể khôi phục, nhất thời mừng rỡ, tinh thần còn chưa kịp khôi phục, dương cương khí tức lại không ngừng tiếp cận nàng, lúc này, nàng đã suy yếu cả ngón tay cũng di chuyển không được, càng không cần nói đến chống cự, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời mẩn đỏ bừng, vô ý thức nhắm mắt lại, chờ đợi cánh môi kia đến

Thật lâu sau, dương cương khí tức mặc dù nồng hậu như trước, nhưng cũng không có nụ hôn môi đến như trong tưởng tượng của nàng, kỳ quái mở to mắt, lại kinh ngạc phát hiện Niệm Băng ở trước mặt mình, mặt hắn và mình chỉ cách có ba tấc, hô hấp có thể nghe.

Niệm Băng tựa hồ có chút buồn rầu lắc đầu: “Quên đi, nếu nàng không phải tự nguyện để cho ta thân, ta lại như thế nào có thể ép buộc nàng đi?” Vừa nói, hắn rì rầm nói vài câu chú ngữ, ma pháp trận nhất thời bắt đầu xảy ra biến hóa, hào quang màu đỏ nồng đậm giống như trăm sông về một biển hướng thân thể của Phượng Nữ ào tới, Phượng Nữ chỉ cảm thấy chấn động toàn thân, đầu khí quen thuộc của mình đang từ khắp ngõ ngách của thân thể trở về, cảm giác lực lượng dần dần trở nên cường thịnh lại, thân thể hưng phấn của nàng có chút phát run, cảm giác đầu khí khôi phục là kỳ diệu như vậy.

59. Chương 58: Thiên Đãng Sơn Mạch

Tạp Lạc phản ứng rất nhanh, quát to: “Bảo vệ ma pháp sư.” Thân ảnh màu đỏ lóe lên, người đầu tiên tới bên cạnh Niệm Băng đúng là Phượng Nữ.

Niệm Băng liếc mắt nhìn Phượng Nữ, thấp giọng nói: “Người cảm giác được?”

Phượng Nữ gật đầu nói: “Có lẽ lần này thật sự đụng vào thiết bản rồi, khí tức này ta rất quen thuộc, rất có thể là chủng tộc ra nói với người lần trước.” Trong nháy mắt vừa rồi, Niệm Băng và Phượng Nữ đồng thời sinh ra cảm giác bị người ta giám thị, ma pháp lực của Niệm Băng cũng không đủ để sinh ra cảm giác này, hẳn bởi Chánh Dương đạo đột nhiên nóng lên, ma pháp lực trong cơ thể xuất hiện ba động bất ổn mới phát hiện.

Rất nhanh, thân hình Hoa Nhị vụt bay trở về, lớp phấn trên mặt vì tốc độ mà giảm bớt đi rất nhiều, đi tới bên người Tạp Lạc, trầm giọng nói: “Không phát hiện người nào cả.”

Tạp Lạc nhíu mày nói: “Không phát hiện ra? Có thể là người hay thú?”

Hoa Nhị lắc đầu nói: “Rất khó nói, bất quá, người thật sự có tốc độ nhanh vậy sao? Tốc độ ta đã rất nhanh nhưng tới một sợi tóc cũng không phát hiện, trừ phi là vũ thánh, nhưng mấy gã vũ thánh trên đại lục lại thừa hơi chạy tới địa phương chim không buồn đậu này sao? Rất có thể là một loại ma thú tốc độ cao. Trong núi lớn có ma thú cũng rất bình thường, phòng ngự cẩn thận là được, Tạp Lạc, chúng ta mau hành động đi, tiết kiệm thời gian, tránh xảy ra biến hóa gì.”

Tập Lạc gật đầu nói: "Lên đường, mọi người chú ý chuẩn bị phòng ngự, nhất là chú ý bảo vệ bốn vị ma pháp sư, phát hiện nguy hiểm lập tức phát động cảnh báo."

Một lần nữa lên đường, không khí của dong binh đoàn trở nên khẩn trương hơn hẳn, đội hình vốn chặt chẽ dày đặc trở nên phân tán hơn một chút, như vậy có thể không chế diện tích lớn hơn, phòng ngừa địch nhân đánh lén.

Từ sáng sớm tới giữa trưa, cả dong binh đoàn đã hoàn toàn xâm nhập vào trong Thiên Đãng sơn mạch, lúc đầu loại cảm giác lúc trước cũng không xuất hiện lại, hết thấy đều trở nên bình thường. Niệm Băng thủy chung nhắm mắt lại, tinh thần lực ngoại phóng, dựa vào tinh thần cảm giác ngoại giới, so với dùng mắt càng rõ ràng hơn. Xung quanh gió thổi, cỏ lay động đều không qua khỏi tinh thần quan sát của hắn. Sau khi nghe Phượng Nữ nói, hắn thủy chung luôn có cảm giác không ổn, mặc dù cảm giác giám thị đã biến mất, nhưng tựa hồ vẫn có thể cảm nhận dường như được có người quan sát mình. Chúng tộc Phượng Nữ nói rốt cuộc là gì?

Sơn đạo ngày càng gấp ghe, bốn gã võ sĩ phía trước không ngừng huy vũ trường kiếm chặt nhưng bụi gai khô héo bên đường, ghé trúc được các võ sĩ chung quanh tiếp tục đưa tới, đột nhiên thanh âm Lý Đắc vang lên. "Mọi người dừng lại một chút. Vạn vật chi nguyên vĩ đại a! Xin các người đem ánh mắt lưu chuyển cho ta mượn, truyền khắp thế gian, tìm kiếm khí tức thần bí. - Vĩnh Sanh Chi Nhân."

Quang mang lam sắc nhàn nhạt không ngừng ngưng tụ lại chỗ Lý Đắc, khí tức thủy nguyên tố trong không khí cường thịnh lên rõ ràng, Niệm Băng vốn đã quen thuộc các hệ ma pháp âm thầm kinh hô: "Đây là bát giai thủy hệ ma pháp "Vĩnh Sinh Chi Nhân" a!"

Quang mang lam sắc càng ngày càng cường thịnh, Lý Đắc giơ cây ma pháp trường nhỏ ngắn của mình lên, bao vây trong vầng sáng lam sắc nhàn nhạt, trên người hắn tản mát ra khí tức thần thành, ma pháp trường chỉ về phía trước, vầng sáng lam sắc dày đặc xông vào trong đất, dễ dàng có thể thấy được quang mang không ngừng lan tràn ra xung quanh, Lý Đắc không ngừng lẩm bẩm đọc chú ngữ, hắn giống như nước trong nguồn suối không ngừng phát ra từng đợt sóng lăn tăn.

Nương theo vầng sáng lam sắc không ngừng lan rộng, mỗi người ở đây đều cảm nhận được rõ ràng một cỗ năng lượng phảng phất như đang vuốt ve thân thể mình, năng lượng dần dần phiêu tán, giác quan của mọi người đều được tăng cường lên vài lần.

Niệm Băng biết, nhất định là Lý Đắc phát hiện được cái gì đó, nếu không thì tuyệt sẽ không tiêu hao đại lượng ma pháp lực vì đại giới mà sử dụng bát giai thủy hệ ma pháp. Tác dụng của Vĩnh Sanh Chi Nhân phi thường rõ ràng, chẳng những có thể cấp cho chính mình và đồng bạn cảm giác nhạy cảm hơn trên một giải đất lớn, đồng thời, trong phạm vi cho phép của ma pháp còn có thể quan sát được hết thấy sinh mệnh khí tức, tức là, sinh mệnh nguyên tuyền, chỉ cần địa phương đó có nước tồn tại, Vĩnh Sanh Chi Nhân sẽ không bị mất đi hiệu lực.

Vầng sáng lam sắc đã tiêu thất, Lý Đắc mới nhắm hai mắt lại, miệng cũng đình chỉ ngâm xướng chú ngữ, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắn, lặng lẽ chờ đợi.

Đột nhiên, toàn thân Lý Đắc co rút một trận, không hề dự triệu bỗng tê liệt ngã vào phía trên ghé trúc, toàn thân không ngừng run rẩy, miệng sùi bọt mép, khí tức sinh mệnh rất nhanh biến mất.

Niệm Băng đứng rất gần Lý Đắc, thấy như vậy nhất thời hoảng sợ, chạy nhanh trên hoạt can của mình nhảy xuống bên cạnh Lý Đắc, bắt lấy tay hắn còn bàn tay thì đem ma pháp tinh thuần hướng vào thân thể Lý Đắc mà thâm khứ, đồng thời thân sắc của hắn đã trở nên ngưng trọng hẳn lên. Trên người Lý Đắc phát sinh loại tình huống mà hắn từng thấy qua ở ma pháp thư, làm một gã ma pháp sư dùng loại hình ma pháp tham trắc(dò xét) đối với hoàn cảnh xung quanh tiến hành tham trắc, một khi gặp phải sự phản kích của tinh thần lực lớn hơn so với bản thân, tức là gặp phải loại tình huống phản phệ. Lấy thực lực Ma đạo sĩ của Lý Đắc, cho dù là ma pháp sư có cảnh giới Ma đạo sư, cũng tuyệt không có cường đại đến mức làm cho ma pháp bát giai của hắn bị phản phệ với trình độ như thế, xem ra Thiên Đãng sơn mạch chẳng những có che dấu địch nhân, hơn nữa sự cường đại của trình độ địch nhân còn vượt xa dự liệu của mọi người.

Long Linh giữ chặt tay kia của Lý Đắc, bằng cùng thủy đồng nguyên, hắn cùng Niệm Băng đều đem băng hệ ma pháp lực đưa vào trong cơ thể Lý Đắc, hy vọng có thể trợ giúp hắn thoát ra khỏi sự phản phệ

Dưới sự trợ giúp toàn lực của hai gã đại ma pháp sư, cơn run rẩy của Lý Đắc đuổi dần rồi biến mất, những vẩy y như cũ không có tỉnh lại. Niệm Băng do dự một chút, hữu thủ bằng không (trống rỗng) phất lên, Thán Tức(thở dài) của Nữ Thần Băng Tuyết xuất hiện tại chưởng trung, hần đem Băng Tuyết nữ thần chi thạch (viên đá của NTB) đặt lên trên trán của Lý Đắc, lại đem băng hệ ma pháp lực của bản thân đưa vào cơ thể Lý Đắc, đồng thời, hần lại lấy cái hòm có Thánh Diệu thạch rồi mở ra, đem Thánh Diệu thạch để tại bộ vị trước ngực Lý Đắc, một là dùng để tỉnh thần, một là giúp ổn định tâm thần, dưới tác dụng của hai khối tuyệt thể bảo thạch, rốt cục Lý Đắc thở dài một hơi rồi chậm rãi mở mắt.

"Lý Đắc lão sư, ngài như thế nào rồi? Đến tột cùng là gặp phải cái gì, khiến cho phản phệ mãnh liệt như thế?" Niệm Băng không thể chờ đợi được nói ra mỗi nghi hoặc trong lòng.

Long Linh móc ra một tấm khăn tay từ trong lòng giúp Lý Đắc lau chùi vết ô ւế ở bên miệng, rồi hạ giọng nói: "Trước tiên hãy để cho Lý Đắc lão sư nghỉ ngơi cái đã."

Lý Đắc lắc lắc đầu, cảm thụ được ma pháp lực của Niệm Băng truyền đến, hần miễn cưỡng cười. " Nhờ có các người. Nếu không, ta ngay cả chết đi cũng không biết là mình chết như thế nào. Thật là đáng sợ, đó là một phiến hồng sắc (1 mảnh màu đỏ), căn bản là một phiến có một màu đỏ thấy không được rõ ràng. Nhưng lại tràn ngập phách khí vô cùng cường đại. Ta lấy tinh thần lực dùng thủy dẫn đường vừa định do thám bí mật trong đó, nhưng cái gì cũng không cảm giác được, tinh thần lực chịu sự chấn động thật lớn, ma pháp lực phóng thích ra phảng phất như bị tiêu tán."

Niệm Băng trầm giọng nói: " Địa phương ngài do thám là tại phương vị nào?"

Lý Đắc nói: " Tại trung ương Thiên Đãng sơn mạch. Vừa rồi ta đột nhiên cảm giác được có chút không đúng, người có biết, thủy cùng băng, đối với cảm thụ của hỏa đều phi thường mãnh liệt. Tại đây trong thời tiết lạnh này, ta đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên, tựa hồ như có khí tức của hỏa nguyên tố bị người điều khiển xung quanh chúng ta. Hơn nữa lại là trước lúc phát sinh chuyện, cho nên ta mới tiến hành tuần tra trên diện rộng, nhưng không nghĩ tới ma pháp vừa mới bắt đầu thì suất nữa đã bị phản phệ mà chết

Ánh mắt Niệm Băng chuyển hướng qua bên Tập Lạc, nói: "Sẽ dài đấy, địa phương được ghi lại trên tàng bảo đồ của ngài sẽ không đúng là trung ương của phiến sơn mạch này chứ?"

Tập Lạc cười khổ nói: "Ta đã hy vọng là không phải, nhưng sự thật lại đúng là như thế. Dựa theo biểu hiện của tàng bảo đồ, thì Bảo Tàng Viện nằm tại một địa phương ở trong một ngọn núi của trung ương Thiên Đãng sơn mạch, chỉ có thể nhìn bụi mù để xác định phương vị, lấy tốc độ di chuyển của chúng ta bây giờ, ước chừng thời gian còn khoảng(tả hữu) ba ngày nữa mới có thể đi đến nơi đó. Nhưng là, Lý Đắc ma pháp sư đã phát hiện nguy hiểm, chúng ta phải thận trọng một chút.

" Thùng nước" Hoa Nhị hừ một tiếng, nói: " Lo lắng cái gì, nói không chừng, cái mà Lý Đắc ma đạo sĩ phát hiện được chỉ là một tòa hỏa sơn, chẳng lẽ các người có thể nói năng lượng của hỏa sơn là không đủ hay sao?" Chúng ta không cần phải ở chỗ này sợ hãi than trời làm gì, hãy đến địa phương có bụi mù bốc lên đi, cho dù có nguy hiểm thì cũng không việc gì phải sợ, đánh không lại, còn không thể chạy hay sao? Lần này đã hao phí đại lượng thời gian và tinh lực vào cái nhiệm vụ này, chẳng lẽ phải nửa đường đứt gánh.

Gia Đặc Lâm ở một bên nói: "Ta đồng ý với lời Hoa Nhị, chúng ta không thể vì một chút cản trở mà dễ dàng buông tha."

Tập Lạc nói: "Ta cũng không có ý muốn từ bỏ, chỉ hy vọng mọi người có thể cẩn thận một chút, như vậy nhiệm vụ của chúng ta mới có thể hoàn thành tốt được. Đã giữa trưa rồi, mọi người trước tiên nghỉ ngơi tại chỗ đi, cũng để cho Lý Đắc ma đạo sĩ nghỉ ngơi một chút.

Niệm Băng nhìn thấy ánh mắt âm đạm của Lý Đắc, thấp giọng nói : "Lý Đắc sư phụ, đó có thể là núi lửa không?"

Lý Đắc ngẫm nghĩ nói: "Ta không thể xác định nhưng có thể khẳng định cái đó quả thật là năng lượng khổng lồ của hỏa thuộc tính. Niệm Băng, lần hành động này xem ra so với tưởng tượng còn phải gian nan hơn, người phải đáp ứng ta một điều kiện, nếu gặp phải thời điểm nguy hiểm lớn đến mức chúng ta không thể ứng phó được thì người vô luận như thế nào cũng phải bảo vệ Linh nhi rời đi nơi này, cái này người nhất định phải đáp ứng ta. Với tình hình hiện tại không có thời gian hai ngày ma pháp lực của ta căn bản không thể khôi phục, việc này tất cả ta đều phó thác cho người."

Niệm Băng ngẩng đầu nhìn Long Linh, hần dường như không hề nghe được lời Lý Đắc nói: "Lý Đắc lão sư, ngài yên tâm đi, không cần ngài nhắc nhở ta cũng sẽ tận lực bảo vệ Linh nhi. Chỉ là thực lực của ta còn quá kém sợ không có thể hoàn thành được kỳ vọng của ngài."

Lý Đắc mỉm cười nói: "Tất cả đều phó thác cho thiên mệnh đi. Ai, nếu không phải vừa rồi ma pháp bị phá hủy, ta cũng có thể quan sát một chút tình huống xung quanh. Bây giờ chỉ có thể lỗ mãng tiến tới, ta chỉ hy vọng cái mà ta phát hiện chỉ là một ngọn núi lửa."

Niệm Băng từ trong mắt Lý Đắc nhìn ra chút gì đó, hần cũng hiểu được, đó căn bản không có khả năng là núi lửa, không phải ma pháp sư đều sẽ hiểu lầm, hần sao lại như vậy được? Vĩnh Sanh Chi Nhân là nguồn suối của thủy nguyên tố, tại sao trong núi lửa lại có thủy nguyên tố tồn tại? Nếu thật sự là núi lửa, Lý Đắc hần phải không nhìn thấy gì mới đúng

Phượng Nữ không biết khi nào thì đã đi tới bên cạnh Niệm Băng thấp giọng nói: "Người thật sự quyết định là phải tiếp tục đi tới?"

Niệm Băng nói: "Ta bây giờ căn bản là không có lý do lùi bước, bất quá, quả thật sự tình giống như bị người ta nói trúng. Phượng Nữ, người thật sự là không thể nói ra chủng tộc kia là cái gì?"

Phượng Nữ do dự một chút, nhưng lại lắc lắc đầu, nói: "Có lẽ sự tình không nghiêm trọng như trong tưởng tượng, chỉ là muốn chúng ta không xâm phạm đến ích lợi của chủng tộc kia, nhân tiện sẽ không kích hóa mâu thuẫn, chủng tộc kia luôn luôn

không hứng thú đối với kim tiền và bảo vật. Ta nghĩ, bảo vật các người muốn tìm vị tất cùng bọn chúng có quan hệ, cho nên, người bắt tất phải lo lắng quá nhiều làm gì

Nghe xong lời Phượng Nữ, trong lòng Niệm Băng thoải mái hơn vài phần, thầm nghĩ: "Hi vọng là như vậy."

Không cần nhiều lời nữa, niệm băng đi qua một bên, để hai gã dong binh giúp đỡ dựng một cái lò để phong vân ma pháp sư đem một ít thực vật trong không gian ma pháp vật phẩm, bắt đầu đưa cho mọi người nấu cơm.

Dù sao cũng phải làm thức ăn cho hơn ba mươi người, Niệm Băng lựa chọn biện pháp đơn giản nhất, rửa sạch gạo, phía dưới đốt lửa, đồng thời đem thịt gà cắt thành sợi tơ cho vào trong nồi, lại cho thêm táo ta vào trong, rắc đều thêm một chút muối, bắt đầu nấu cơm. Nhiều người như vậy lại có nguy hiểm, hần cố không hiển lộ trừu nghệ của bản thân, trước hết phải bổ xung thể lực, lấp đầy cái bụng mới là chuyện trọng yếu nhất.. Sợi thịt gà này cho vào nấu cơm rất thích hợp, đối với việc bổ sung thể lực có hiệu quả rất tốt. Trong quá trình chế biến, Niệm Băng trực tiếp áp Chánh Dương đao vào nồi, hơn nữa với hỏa hệ ma pháp của hần, với tốc độ nhanh nhất làm cho mọi người một bữa cơm dù không phong phú nhưng hương vị cũng không tồi.

Cơm nước xong, thể lực mỗi dong binh khôi phục rất tốt, Tập Lạc không để cho mọi người nhiều thời gian để nghỉ, lập tức lên đường, mục tiêu không đổi là chỗ sâu trong Thiên Đăng sơn mạch.

Lúc xuất phát, Lý Đắc đã trở thành đối tượng bảo vệ quan trọng nhất, ở trong khu vực trung tâm, Lý Đắc ăn trưa qua loa. Đứng trên ghế tre minh tường, tranh thủ sớm khôi phục pháp lực

Vào mùa đông núi cũng không hoàn toàn trơ trụi, có một vài cây chịu được lạnh còn sanh trưởng, đường đi của đoàn dong binh hướng tới chỗ đất trũng của núi, điều này tiết kiệm sức lực. Khi thành công từ nhiều tòa núi lớn xuyên qua, , ngày đã tối dần, một ngày khăn trương chạy đi đã qua, nhưng sơn đạo dấu sao cũng hạn chế tốc độ của họ, nơi họ muốn đến thời gian còn có hai ngày.

Đêm đó, Tác lạc chọn một mảnh đất phẳng để cắm trại, dựng 1 cái lều sau khi ăn qua loa bữa cơm chiều. hần mang Niệm Băng và 2 vị phó đoàn về lều của họ, nơi mà sau khi tiêu hao một lượng lớn ma pháp lực, trong con mắt của Tác Lạc ma pháp sư quan trọng nhất chính là Niệm Băng.

Bốn người ngồi vây quanh thành một vòng tròn, Tập Lạc đem một tấm bản đồ cũ nát mở ra, Niệm Băng lúc này chính là lần đầu tiên nhìn thấy hình dáng tầng bảo đồ, chỉ thấy tầng bảo đồ kia dùng một loại da chế thành, trên thân hiện ra màu nâu vàng, hoa văn ở trên đều dùng màu hồng vẽ thành, miêu tả chính là Thiên Đăng sơn mạch, sở dĩ có thể phân biệt ra điểm này là vì ở góc dưới bên trái tầng bảo đồ có một chú thích duy nhất vị trí của Thiên Đăng thành, chỗ này có một chỉ thị rõ ràng, nên có thể tìm được vị trí cơ bản.

60. Chương 59: Thần Bí Địch Địch Nhân

Tạp Lạc chỉ vào tấm bảo tàng đồ nói: "Hiện tại chúng ta đang ở khu vực này. Mặc dù hôm nay không gặp phải vấn đề trở ngại nào, nhưng chắc các người cũng cảm giác được, hành động lần này có lẽ sẽ không được thuận lợi."

Gia Đặc Lâm gật đầu nói: "Thật là yên tĩnh đến mức đáng sợ. Cho dù bây giờ đang là mùa đông, nhưng trong hay ngoài các phiên núi đá lớn đều không thấy một sinh vật nào. Từ lúc chúng ta vào núi tới nay đều không gặp được gì hết, ngọn núi này tựa hồ như có thứ gì đó khổng chế vậy. "

Tạp Lạc gật đầu nói: "Vấn đề mà ta đang lo lắng nhất là hôm nay ma đạo sĩ Lý Đắc bị ma pháp gặp được được phản phệ."

Hoa Nhị nói: "Đúng vậy! mặc dù không phải là núi lửa, nhưng lúc đó ta cần phải nói như thế."

Niệm Băng trong lòng kinh ngạc, cái nhìn về Hoa Nhị nhất thời đã khác đi, vị Phó Đoàn Trưởng tướng mạo kinh người kia thật không giống vẻ mặt bề ngoài, nguyên lai hắn cũng biết là không phải núi lửa, nhưng lúc ấy hắn nói vậy nhất định là vì ổn định nhân tâm mọi người.

Tạp Lạc chuyển ánh mắt qua Niệm Băng hỏi: "Niệm Băng, người nghĩ sao về vấn đề này?"

Niệm Băng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Ta nghĩ là nên rút lui khỏi đây và từ bỏ nhiệm vụ này."

Gia Đặc Lâm hừ lạnh một tiếng nói: "Người sợ à?"

Niệm Băng cười lạnh nói: "Sợ ? Nếu sợ có thể cứu vãn được tính mạng của mình thì sợ cũng có sao đâu? Ta tuyệt sẽ không cho phép mình hành động lỗ mãng mà lâm vào tình cảnh không thể cứu vãn. Nếu ta có thể lựa chọn. Ta nghĩ rằng hành động lần này nên bỏ qua. Bởi vì căn bản ko biết nguy hiểm ở phía trong kia chúng ta có thể chống lại được không."

Gia Đặc Lâm động nộ nói: "Tiểu tử, Người có biết hành động của chúng ta lần này được trả bao nhiêu không? Ta nói cho các người hay, công hội lần này xuất ra trên vạn kim tệ, hơn nữa khi đã chi ra như vậy, đã tương đương ba tháng tiền thu vào của công hội, chúng ta như thế nào có thể cam tâm bỏ qua như thế?"

Niệm Băng ánh mắt ko chút do dự đối mặt với Gia Đặc Lâm nói: "Ta chỉ biết một đạo lý, còn có núi xanh thì không sợ không có củi đốt. Dĩ nhiên. Ta biết trong lòng các người bây giờ đang nghĩ đến điều gì, nếu không gặp khó khăn, các người sẽ không biết sợ là gì. Nhưng mà ta đã đáp ứng Tạp Lạc sẽ tham dự hành động lần này, thì sẽ đi với các người, bất quá ta nói trước cho các người hay, một khi gặp phải cường địch không thể nào chống đỡ, ta sẽ không chút do dự lập tức rút lui, đến lúc đó các người chớ có trách ta."

"Người... .." Gia Đặc Lâm tức giận đứng bật dậy, toàn thân khí thế đại thịnh, phóng ra đầu khí cấp bậc vũ đấu gia, quang mang trong mắt chột lóe . Tựa hồ đang cân nhắc có nên đem Niệm Băng ra giải quyết trước tiên hay không.

Hoa Nhị cười hắc hắc hướng Niệm Băng đang nhìn thất thần ở bên này nói: "Tiểu huynh đệ, nhìn bộ dáng của người chắc hẳn là đã phát hiện được cái gì phải không. Người căn cứ vào đâu mà khẳng định chúng ta không cách nào hoàn thành nhiệm vụ lần này?"

Niệm Băng hừ một tiếng, nói: "Ta không phát hiện có kẻ thù. Nhưng mà, chẳng lẽ các người không cảm thấy, từ sau khi tiến vào Thiên Đãng Sơn, Chúng ta cách trung tâm ngọn núi càng gần, chung quanh nhiệt độ lại càng nóng lên hay sao? Mặc dù không có rõ ràng, nhưng khí hậu giá lạnh mùa đông, lúc này tựa hồ đã ôn hòa một chút."

Một câu nói ra làm mọi người bừng tỉnh từ trong mộng, Gia Đặc Lâm sắc mặt nghiêm trọng ngồi xuống cùng Tạp Lạc nhìn nhau, bọn họ quả thật không chú ý đến vấn đề này, lúc này Niệm Băng nói ra, bọn họ mới phát hiện đúng như vậy.

Tạp Lạc hít sâu một hơi, nói: "Niệm Băng, người nói rất có đạo lý, nhưng mà trước khi chấp hành nhiệm vụ lần này, chúng ta đã nhận tiền của người ta, nếu trở về, dựa theo quy củ chúng ta phải hoàn trả lại gấp

ba lần số tiền đã nhận, mặc dù công hội không phải không bồi thường nổi, nhưng tổn thất sẽ rất lớn, nhất là danh dự của công hội, cho nên chúng ta phải thử một chút. Người yên tâm, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, chúng ta nhất định sẽ ưu tiên bảo vệ người và bằng hữu trước, nếu người không đồng ý, chúng ta có thể để người và bằng hữu rời đi, tuyệt không ngăn trở, như thế nào?”

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: "Nếu hội trưởng đã quyết định như vậy, ta cũng không có gì để nói. Hết thấy phải cẩn thận. Về phần ta và bằng hữu ngài cũng không cần quá lo lắng, trừ phi toàn quân bị diệt, nếu không bọn họ sẽ không có việc gì hết."

"A....." Tiếng hét chói tai từ bên ngoài truyền đến, bên trong trường bằng bốn người đồng thời biến sắc, quang mang lóe lên, Tập Lạc và hai vị phó đoàn trưởng liền xông ra ngoài, Niệm Băng trong tay cũng đã xuất hiện hai ma pháp quyền trượng.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tập Lạc âm thanh trầm thấp, doanh trại phát sáng lên bởi những cây đuốc. Tất cả đồng binh đều khẩn trương đứng lên, tự mình rút trường kiếm ra, cẩn trọng quang sát bốn phía tối đen.

Long Linh và Phượng Nữ cũng đã ra khỏi trường bằng, Long Linh hướng ánh mắt tìm kiếm trong đám người, vừa nhìn thấy Niệm Băng liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại khôi phục thần thái cô đơn.

Niệm Băng ánh mắt lưu chuyển, lẩm nhẩm đọc vài câu chú ngữ, tay cầm vũ khí hướng lên không trung phát ra một cái bạo viêm, hỏa quang bắn ra bốn phía, chung quanh nhất thời sáng lên, một đạo quang mang đột nhiên xuất hiện, trong rừng một đạo bóng đen như tia chớp xẹt qua, hướng phương xa chạy đi. Hoa Nhị nổi giận hét một tiếng, thân thể to lớn húc gãy một gốc cây nhỏ, hai chiếc rìu trong tay xoay tít như bánh xe, thân nhẹ như chim yến nhằm hướng bóng đen đuổi theo. Gia Đặc Lâm cùng Hoa Nhị đã phối hợp nhiều năm, hiển nhiên biểu hiện vô cùng ăn ý, hướng theo phương hướng bóng đen xuất hiện đánh tới, bởi vì tiếng kêu thảm thiết lúc ban đầu đúng là do bên này phát ra.

Niệm Băng cũng không quản, sau khi phát ra Bạo Viêm thuật, liền lập tức đi đến bên cạnh Phượng Nữ ở bên cạnh, thấp giọng nói vài câu gì đó bên tai Phượng Nữ, Phượng Nữ liền nhíu mày, nhưng ngay sau đó chậm rãi gật đầu. Việc này tất cả đều không thoát khỏi mắt của Long Linh, trong ánh mắt cô đơn liền hiện ra vẻ buồn bã.

Sau một hồi truy đuổi, Hoa Nhị cùng Gia Đặc Lâm đều đã quay trở lại, lưới búa to lớn của Hoa Nhị mang theo một vết máu, Gia Đặc Lâm cũng ôm theo một người, đó là một gã đồng binh, trên người đã không còn hơi thở, đều quái dị là cổ đã bị bẻ gãy, hiển nhiên là đã chết.

Bầu không khí của đồng binh đoàn đều trở nên khác thường, Gia Đặc Lâm âm thanh lạnh nhạt có chút mệt mỏi nói: "Không có vết tích phản kháng. Thủ đoạn xuống tay vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp bẻ gãy cổ. Ai có thể nói cho ta biết, hẳn vì sao lại một mình đi vào rừng không?"

Một gã lính đánh thuê thấp giọng trả lời: "Hắn đi vệ sinh, vừa mới tiến vào rừng thì chúng ta lập tức nghe được tiếng kêu thảm thiết."

Tập Lạc vẻ mặt rất tỉnh táo, ánh mắt chuyển hướng Hoa Nhị nói: "Người đã phát hiện được gì ở bên kia?"

Hoa Nhị nói: "Đúng là loài người, điểm này thì có thể từ hình thể mà phán đoán được. Hắn không có động thủ cùng ta, tốc độ cực kỳ kinh người, ta toàn lực truy kích vận dụng kỹ năng lực ảnh mới miễn cưỡng vượt qua hắn. Có lẽ hắn không nghĩ tới tốc độ của ta đột ngột tăng, liền bị ta chém một búa trên lưng. Nhưng mà trên người hắn hình như mặc giáp loại nào đó. Sau lưng hắn phi thường cứng rắn, hình như là áo giáp, nhưng mà so với áo giáp có phần cứng rắn hơn, một búa của ta tuy là sử dụng toàn lực, nhưng công lực cũng chỉ phát huy được sáu thành, nên chỉ có thể gây thương tích nhẹ cho hắn, sau khi hết tác dụng của lực ảnh, tốc độ của ta bị chậm lại nên cũng không có đuổi theo nữa. Nhưng mà ta phát hiện hắn có một đôi mắt màu đỏ nhìn qua có chút quỷ dị. Nhờ có Niệm Băng phát ra hỏa cầu. Nếu không, trong bóng đêm chúng ta căn bản không có khả năng phát hiện thân ảnh của hắn."

Niệm Băng nói: "Người kia hẳn là bị hỏa cầu của ta làm hoảng sợ nên mới lựa chọn lập tức đào tẩu. Từ bây giờ trở đi, bất luận là làm gì, ít nhất đều phải có ba người ở cùng một chỗ, như vậy ít nhất có thể phòng ngự được khi đối phương tấn công, và còn có cơ hội gọi người cứu viện."

"Cẩn thận." Phượng Nữ đột nhiên lên tiếng, Niệm Băng lập tức không do dự ném ra một quyền trượng. Băng

tường thuật cấp bốn lập tức xuất hiện xung quanh người, một cỗ sức mạnh truyền đến, thân thể Niệm Băng hạ ý thức phóng lên phía trước, khí tức của Băng Tuyết Nữ Thần cùng Hỏa Diễm chi thần đồng thời tập trung vào tay, cũng không có quay đầu lại, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào địa điểm của đối phương, hỏa cầu cùng băng cầu đồng thời phát ra hướng đối phương đánh tới.

Một tiếng nổ lớn phát ra, Băng Hỏa Đồng Nguyên một khi phát ra có thể dễ dàng làm nổ nát thân thể của một cao cấp chiến sĩ, ngay lúc này cũng phát ra uy lực không nhỏ, một tiếng thét kinh hãi từ giữa không trung truyền đến, Hoa Nhị cùng Gia Đặc Lâm đồng thời vọt tới, hai lưỡi búa to cùng một thanh hàn đao cực nhanh hướng đến thân ảnh lúc này đánh lên Niệm Băng trên không trung.

Ánh lửa đỏ rực trong nháy mắt bùng lên, luồng không khí nóng bức tản ra trong không trung, trong tiếng nổ lớn, Hoa Nhị cùng Gia Đặc Lâm bay lên liền bị ngăn lại, bóng đen đứng phía dưới lại nhảy lên cao, tiếng nói khàn khàn vang vọng trên không: "Lần này chỉ là cảnh cáo các ngươi, lập tức ly khai nơi này, nếu không sẽ mất mạng biến thành phân bón trong Thiên Đẳng Sơn này." Thanh âm theo thân ảnh vừa dứt, làm Gia Đặc Lâm cùng Hoa Nhị đều rơi xuống đất, còn muốn tiếp tục đuổi theo dấu vết của bóng đen.

Tập Lạc tay cầm trường kiếm đứng bên cạnh Niệm Băng, ân cần hỏi: "Ngươi ổn chứ?"

Niệm Băng trong lòng còn sợ hãi nhìn lại sau lưng mình một đồng băng phần kia, hấn chính xác không tin tưởng được, nếu không phải Phượng Nữ đột nhiên cảnh báo, bản thân không phát ra ma pháp quyền trục thì có lẽ mạng mình đã không còn. Băng Tường thuật cấp bốn phòng ngự cực mạnh nhưng lại chỉ có thể ngăn cản đối phương một chút, nghe theo lời Tập Lạc lui lại, cứu chính mình không phải là ma pháp mà chính là hấn mới đúng.

Lắc đầu nói: "Ta không có việc gì, đa tạ đội trưởng cứu giúp."

Tập Lạc cười khổ nói: "Xem ra ngươi nói rất có lý, vừa rồi ta cùng với người kia giao thủ một lần, thực lực của hấn rõ ràng tuyệt không dưới ta, trước mắt xem ra, chúng ta ít nhất đã có hai kẻ địch cấp bậc vũ đầu gia."

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói: "Nhưng ta hiểu được, cái này cũng không thể làm dao động quyết tâm của ngài, không phải sao?"

Tập Lạc kiên định gật đầu, nói: "Biết khó mà vẫn tiến lên, đó luôn luôn là nguyên tắc làm người của ta."

Tiếng cười đột nhiên vang lên, Niệm Băng quay đầu lại, chỉ thấy người đang cười là Tử Thanh Mộng, "Hai người các ngươi nên chuyển đổi tuổi lại mới đúng. Một người tuổi còn trẻ mà cẩn thận như lão nhân, một người tuổi đã lớn nhưng lại chấp nhất với người trẻ tuổi."

Tập Lạc than nhẹ một tiếng, nói: "Thủ vệ tiếp tục canh gác, những người khác nên trở về liêu ngủ, nhân tiện lời nói lúc nãy của Niệm Băng cũng là mệnh lệnh của ta, hành động gì cũng ít nhất ba người ở cùng một chỗ."

Tất cả một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh, Niệm Băng trở về trạng thái của mình, hồi tưởng lại lúc này người kia đánh một kích uy lực to lớn, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, đến tột cùng thì kẻ địch là người nào đây? Nếu đúng như Phượng Nữ nói thì người kia là một dạng chủng tộc, vậy thì từ đầu đến cuối chủng tộc gì mới có thể cư ngụ ở bên trong ngọn núi, bọn họ có thân hình của con người và nói được ngôn ngữ của loài người thì đáng ra phải là người mới đúng a! Vậy các tộc khác từ nơi ấy đến thì sao?

Hít một hơi thật sâu, kẻ địch nấp trong chỗ tối đánh lén, làm Niệm Băng sinh ra một nguy cơ mãnh liệt, làm trung cấp ma pháp sư ở đông binh đoàn, hiển nhiên là dễ dàng bị đối phương tấn công nhất, chính mình phải cảnh giác tăng mạnh phòng ngự mới được. Nếu không có thể chết tại ngọn núi này, một cái chết rất không đáng.

Làm cả đông binh đoàn thần hồn nát thần tính, nhưng mà sau nửa đêm cũng không xuất hiện biến hóa gì xuất hiện, ánh mặt trời chiếu khắp nơi trên mặt đất, cấp cho Thiên Đẳng Sơn quang mang cũng là lúc một ngày mới lại bắt đầu. Thành viên đông binh đoàn đã chết kia được Niệm Băng sử dụng hỏa hệ ma pháp biến thành tro bụi, một đồng bạn giữ lại một ít tro cốt của hấn để đem về Băng Nguyệt Đế Quốc an táng.

Nhìn đỉnh núi nhấp nhô liên nhau, Tập Lạc giơ tay lên, kiên định hô to hai chữ. "Đi nào."

Đả kích vào tối hôm qua tựa hồ đã hoàn toàn biến mất, hẩn lại tràn ngập tự tin như trước. Nhưng mà Niệm Băng vẫn quan sát được, Tạc Lạc trước sau vẫn nắm chặt chuỗi kiếm ở bên hông.

Ngày thứ hai so với ngày đầu tiên không khí càng thêm khẩn trương, thành viên đông binh đoàn mỗi giờ mỗi khắc đều chú ý người kế bên, tựa hồ chỉ sợ bên người đột nhiên có người đi theo xuất hiện vụn gậy cổ mình. Cũng khó trách bọn họ khẩn trương như vậy, đồng bạn chết thảm làm cả đông binh đoàn đều bị ám ảnh, may mắn là Tạc Lạc cùng hai gã Phó đoàn trưởng đều cực kỳ trấn định, thủ hạ của bọn họ đều trải qua huấn luyện lâu dài, cũng đã gặp qua nhiều trường hợp lớn, nên ngoại trừ càng thêm cẩn thận ra cũng không xuất hiện cử chỉ gì khác thường.

Quái dị chính là, kẻ thù còn cảnh báo vào ngày hôm qua, sau khi đông binh đoàn tiến vào phía sau núi ngày thứ hai cũng không thấy xuất hiện, thậm chí Niệm Băng ngay cả cảm giác bị người khác giám thị cũng biến mất, một ngày nhai chóng trôi qua trong yên tĩnh. Mặc dù như thế, nhưng sau khi hạ trại, Tạc Lạc đều dò xét tướng mạo của mỗi người, đồng thời đặc biệt dặn dò thành viên đông binh đoàn phụ trách tuần tra chú ý sự tình, phòng ngự cả đêm, bàn giao trên, dưới nửa đêm do hai gã Phó đoàn trưởng chỉ dẫn.

Vỗ vỗ bụng, vẫn là đồ ăn mình tự làm là ngon nhất. Niệm Băng thỏa mãn nằm xuống trong lều, chán nệm lấy từ không gian giới chỉ vào lúc này mang ra hưởng thụ là tốt nhất. Hai ngày qua, tất cả mọi thức ăn đều do hẩn phụ trách, mỗi lúc đến giờ ăn cơm, cũng là lúc thành viên đông binh đoàn có thể thả lỏng tinh thần. Nguyên nhân chính là thành viên đông binh đoàn đối với Niệm Băng hảo cảm liên tục gia tăng, thời gian đi đường họ đều cố ý đi sát vào hẩn, để phòng ngừa xuất hiện có người đánh lén. Qua thời gian hai ngày, Lý Đắc ma pháp lực cũng đã khôi phục được bảy, tám phần, không còn suy yếu nữa, bất quá hẩn cũng không dám dùng ma pháp để thăm dò bên trong Thiên Đẳng Sơn nữa.

"Niệm Băng, ta vào được chứ?" Tiếng của Phượng Nữ bên ngoài vọng vào.

Đông binh đoàn dung loại lều không lớn, chỉ có thể đủ một người nằm thẳng. Vừa nghe tiếng của Phượng Nữ, Niệm Băng vội vàng ngồi dậy: "Mời vào."

Tấm rèm cửa căn lều dần vén ra, Phượng Nữ bước vào trong và ngồi xuống. Khuôn mặt phấn hồng cùng với mái tóc xù ngang vai làm tăng lên vẻ tuyệt mỹ của dung mạo, nhìn qua như thế đã động lòng người. Trong lòng tưởng tượng đến khi chính mình từng ôm qua chiếc eo hoàn mỹ kia, Niệm Băng không khỏi nóng lòng: "Phượng Nữ, tìm ta có việc gì sao?"

Phượng Nữ thần sắc có vẻ sầu lo, Niệm Băng cảm thấy sự tình có vẻ không ổn.

Niệm Băng cười buồn: "Bây giờ ngươi nên nói cho ta biết rút cục chủng tộc kia là gì?"

Phượng Nữ thở dài một tiếng rồi nói: "Thành thật xin lỗi, tiền nhân đã ước định ta tuyệt không thể vi phạm được. Đã tới được nơi đây, có lẽ cũng có thể đi tới cùng. Buổi tối ngày hôm qua, người khác có lẽ không rõ ràng lắm nhưng ta thì lại thấy rất rõ hình dáng kẻ đánh lén ngươi, theo ta phán đoán thì quả thật là rất tộc nhân kia. Ngươi có biết bọn họ hôm nay vì cái gì mà không quay lại ngay lúc đó không? Không phải là buông tha chúng ta, mà chỉ là ẩn tàng sát khí, khi chúng ta chính thức tiến vào bên trong sơn mạch, chính là khi bọn hẩn sẽ động thủ ngay tức khắc.

Niệm Băng nhíu mày nói: "Nói như vậy, hiện tại lúc này cần phải giữ bình tĩnh. Ngày mai trên đường đi có lẽ không dễ dàng rồi."

Phượng Nữ gật đầu nói: "Đúng là như vậy."

Niệm Băng nói: "Đáng tiếc, hiện tại ta không thể nào khuyên Hội trưởng Tạc Lạc, một khi chưa có kết quả, bọn họ tuyệt đối không buông tha, đành đi bước nào tính bước đó vậy. Buổi tối hôm qua ta đã nói với ngươi sự việc như thế này không cần phiền tới ngươi rồi."

Phượng Nữ vuốt cằm nói: "Ta chỉ có thể làm hết sức, dù sao kế hoạch không thể không có thay đổi."

Niệm Băng đột nhiên khẽ cười một tiếng, nói: "Thân thể của ngươi thơm thật đó. Đã hai ngày không tắm mà người vẫn còn thơm như vậy."

Phượng Nữ đầu tiên là ngây ra một chút rồi khuôn mặt đỏ ửng, nói: "Lúc nào rồi mà người còn có tâm tính nói giỡn vậy."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Càng vào thời điểm khẩn trương, chúng ta càng phải thả lỏng tâm tính, như vậy mới có thể đối diện với mọi việc hiệu quả nhất, không phải vậy sao? Người còn chưa trả lời ta vấn đề đó."

Phượng Nữ hứ một tiếng rồi nói: "Ta và người trong tộc đều có năng lực khiết thân. Cho dù có vài tháng không tắm rửa, quần áo dính bẩn, nhưng thân thể cũng sẽ ko bẩn. Được rồi ta đến tìm người vốn cũng không định bảo người từ bỏ. Chỉ là nhắc nhở người cẩn thận một tí, nếu mọi việc không ổn, lập tức chạy trốn." Nói xong, nàng đứng dậy liếc nhìn Niệm Băng sau đó rời khỏi lều.

Người đã đi mà hương vị vẫn còn lưu lại, Niệm Băng hít một hơi thật sâu, hắn phát hiện ra rằng chính bản thân mình đã ngày càng mê luyến Phượng Nữ. Từ trong không gian chỉ giới hạn lấy ra cái vật đó, thứ mà trước kia Phượng Nữ cho hắn nhưng chưa bao giờ hắn dùng qua, đó là chiếc sáo nhỏ. Trong lòng không khỏi có chút ấm áp, mặc dù hai người vẫn thủy chung bảo trì tình bằng hữu trên nét mặt. Nhưng Phượng Nữ đối đãi với hắn chính thị là sự quan tâm hoàn toàn có thể cảm nhận thấy được.

Đúng lúc này ngoài lều đột nhiên xuất hiện một nhân ảnh đi đến. Niệm Băng tưởng là Phượng Nữ trở lại, nhưng lại phát hiện vẻ mặt lạnh lùng rõ ràng của Tử Thanh Mộng.

"Tử cô nương, người tìm ta có việc gì?" Niệm Băng có chút kinh ngạc hỏi.

Tử Thanh Mộng nhìn thoáng qua vật trên bàn tay Niệm Băng, không chút khách khí tiến lại ngồi xuống trước mặt Niệm Băng nói: "Ta tới tìm người là có hai chuyện, một là việc của ca ca ta, hai là vì ngày mai sắp tới."

Niệm Băng nhiều không hứng thú nhìn nàng, nói: "Cụ thể là gì?"

Tử Thanh Mộng nói: "Ta thấy rõ người cùng Phượng Nữ có quan hệ không bình thường, về việc này các người cứ vô tư, ta vốn không có quyền can thiệp vào nhưng người nên biết, từ khi Phượng Nữ xuất hiện tới nay, ca ca ta luôn không tự kiểm chế được mình. Nếu Phượng Nữ đúng là bạn gái của người, ta hy vọng người có thể chính thức nói cho ca ca ta biết, để hắn đỡ phải nhớ nhung nhiều, ta không hy vọng hắn bị tình yêu đơn phương làm tổn thương."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Nóng vội cũng không giúp được người hơn đâu, không phải ta không nghĩ tới giúp người, mà là bởi căn bản ta không có cách giúp người. Giữa ta và Phượng Nữ chỉ là bằng hữu mà thôi, như thế nào mới có thể lấy thân phận bạn trai nói chuyện đây?"

Tử Thanh Mộng hứ một tiếng giận dữ nói: "Các người mà chỉ là bằng hữu có quỷ mới tin. Ngày đó người ôm chặt lấy eo cô ấy, người nghĩ ta không nhìn thấy sao. Chỉ là bằng hữu mà cô ta để mặc cho người khinh bạc sao? Chỉ là bằng hữu mà cô ta có thể để người tựa vào vai ngủ sao?"

Niệm Băng trong lòng có chút rung động, những lời Tử Thanh Mộng đúng là sự thật. Nhớ tới ngày đó tình cảm của hắn có chút ngoài ý muốn, không thể không nghĩ tới Phượng Nữ đối đãi với bản thân hắn như thế chẳng phải là có phần dung túng quá không. Chẳng lẽ Phượng Nữ thực sự có tình cảm với mình?" Tử cô nương, chuyện này chúng ta tạm thời đặt qua một bên, ngày mai tới bảo tàng không biết những nguy hiểm nào đang rình rập. Như vậy cũng tốt nếu tất cả mọi người bình an trở về, ta cùng phượng nữ thương lượng một chút với nhau, chỉ cần nàng đồng ý ta nhất định sẽ phối hợp."

Tử Thanh Mộng trầm ngâm một lúc, thanh âm có chút quái dị nói: "Người cùng Phượng Nữ thật sự không phải là người yêu? Vậy nữ pháp sư kia cũng không phải sao?"

Niệm Băng có chút khó chịu nói: "Người tựa hồ rất muốn biết ai là bạn gái của ta? Vậy người không bằng người làm bạn gái của ta đi. Thắng thán mà nói, ta bây giờ vẫn còn độc thân, và trong một thời gian rất lâu trong tương lai ta cũng vẫn độc thân. Ta chỉ có bằng hữu chứ không có nữ nhân, hy vọng người từ nay không đề cập vấn đề này nữa, bây giờ người có thể nói chuyện thứ hai đi."

Tử Thanh Mộng mỉm cười, sắc mặt đỏ lên cúi đầu nói: "Thực xin lỗi, tại ta nhiều chuyện."

Niệm Băng ngăn người, lần đầu tiên hắn thấy Tử Thanh Mộng có vẻ mặt như vậy, về chuyện nữ nhân hắn không hiểu nổi, nhất thời không biết nói gì "Không việc gì, ta chỉ muốn giải thích mọi vấn đề người hiểu nhầm nên mới kích động như vậy."

Tử Thanh Mộng ngẩng đầu lên liếc nhìn Niệm Băng nói: "Chuyện phát sinh vào buổi tối hôm qua làm ta có dự cảm không rõ ràng, Phượng Nữ thực lực mạnh mẽ như vậy, tự nhiên có khả năng bảo vệ mình, nhưng ta và ca ca cảm thấy có chỗ không ổn, người cũng biết thực lực của ta chỉ là kiếm sư mà thôi, nếu gặp đánh lén như vậy có lẽ Cho nên một khi gặp địch nhân như vậy, người có thể dùng ma pháp chiếu cổ ta cùng ca ca." Nhìn Niệm Băng kinh ngạc, ánh mắt nàng vội giải thích: "Không phải chúng ta sợ chết, ca ca cũng không biết ta tới tìm người, nhưng là vì ta cùng ca ca ta đều là người kế thừa Lan Mộng học viện. Phụ thân chỉ có chúng ta mà thôi, cho nên vô luận thế nào thì chúng ta cũng đều muốn lấy tính mạng bản thân làm trọng. Cho nên ta mới đến tìm người, người sẽ giúp chúng ta chứ?"

Niệm Băng nghiêm mặt nói: "Tử cô nương, mặc dù thời gian chúng ta quen nhau không nhiều nhưng chúng ta ít nhất đã xem nhau là bằng hữu, về điểm này người không cần lo lắng, chỉ cần ta an toàn, ta sẽ kiên quyết bảo vệ bằng hữu của mình."

Tử Thanh Mộng nở nụ cười, Niệm Băng chợt nhận ra khi nàng cười so với lúc mặt lạnh như băng đẹp hơn rất nhiều.

"Cám ơn người, Niệm Băng." Tử Thanh Mộng đứng lên và chuẩn bị rời lều.

"Tử cô nương, nàng thấy câu trả lời ta như vậy không tốt sao?" Niệm Băng thoải mái nói.

Tử Thanh Mộng quay lưng về phía hắc lắc đầu nói: "Không, đương nhiên không, ít nhất điều này chính tỏ người không phải là một người nguy quân tử, bản thân người cũng gặp nguy hiểm mà làm sao bảo vệ được chúng ta, cảm ơn lời hứa của người. " Nói xong nàng vén rèm rời đi.

"Hóa ra nàng có lý trí như vậy. xem ra bất luận ai cũng đều không thể xem thường họ được. Hy vọng có thể dẫn họ sống sót rời khỏi nơi này." Niệm Băng thì thầm tự nhủ.

"Niệm Băng ta có thể tiến vào không ?" Thanh âm nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến.

Niệm Băng trong lòng rung động, một người vừa mới rời đi thì lại có người nữa đến, mà tất cả đều là nữ nhân. Điều này không biết sẽ làm cho dong binh đoàn nghĩ thế nào. Nhưng dù bất kỳ một người nào hắc đều không thể từ chối được. Chính xác mà nói hắc thậm chí còn có chút kỳ vọng nàng tới: "Linh Nhi, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm."

Tấm rèm được mở ra, ngoài trừ lúc gặp mặt khi khởi hành, Niệm Băng chưa nói chuyện được nhiều với Long Linh. Nàng không mặc chiếc áo lông cừu dày, băng hệ ma pháp bào trên người làm nàng có vẻ đơn bạc, cùng với khuôn mặt tái nhợt đang cười, khiến cho người khác nhìn thấy mà đau xót.

Long Linh ngồi xuống trước mặt Niệm Băng Khuôn mặt toát lên nụ cười thanh tao. "Niệm Băng, cách biệt mấy tháng người vẫn tốt chứ?" Khuôn mặt nàng nhìn có vẻ thư thái, nhưng sâu trong ánh mắt tia buồn bã vẫn không chút thay đổi.

"Linh Nhi, ta tốt lắm, sao khi ta rời đi người vẫn tốt chứ ?" Niệm Băng nói xong những lời này suýt nữa thì tự mình tát mình một cái. Long Linh như vậy mà có thể nói những lời như thế sao?

Bất ngờ trước câu hỏi, Long Linh gật đầu nói: "Ta khỏe lắm ! Người có biết từ khi người rời đi, ta dùng phương pháp mà người dạy ra rèn luyện tinh thần lực, cảnh giới tu luyện của ta tăng lên một cách nhanh chóng, nếu có thời gian tu luyện ta nghĩ sẽ trở thành ma đạo sĩ sớm hơn người đấy."

Niệm Băng cúi đầu nói: " Ta xin chúc mừng người."

Long Linh lạnh nhạt cười nói: "Không có gì đáng để chúc mừng cả, tại khả năng thiên phú của người so với ta còn muốn mạnh hơn nhiều, được rồi ta nên chúc mừng người mới đúng, người cùng vị Phượng Nữ cô nương kia khi nào kết hôn vậy, nhớ mời ta trong thiệp hỉ nhé."

Niệm Băng dài bầy: "Người còn có ý gì vậy, ta cùng Phượng Nữ cũng chỉ là bằng hữu thôi mà, cũng như người với ta mà thôi, người đừng nên hiểu nhầm."

"Chỉ là bằng hữu bình thường ư?" Vẻ buồn bã của nàng càng lúc càng tăng. "Đều là do ta hiểu nhầm, bất quá Phượng Nữ cô nương thật sự rất tốt, nữ tử như vậy mà người cũng không theo đuổi sao?"

Niệm Bằng than nhẹ một tiếng: "Nhớ rõ ta từng cùng người đã nói, ta bây giờ căn bản không có quyền yêu, những lời của ta đều là thật."

Long Linh mỉm cười nói: "Cái đó ta đã không quan hệ với ta rồi. Thôi được rồi, ba ba có chuyện muốn nhờ ta nói với người, đó là đừng quên đại biểu công hội tham gia thi đấu, còn nửa năm nữa là tới rồi."

Niệm Bằng gật đầu nói: "Đã đáp ứng thì ta nhất định sẽ làm."

Long Linh trong mắt vài phần lo lắng: "Vậy người chấp hành nhiệm vụ tại thời điểm này, nhất định phải sống sót. Bất luận khi cũng đều phải lấy tính mạng làm trọng. Cái này cho người, người mau mặc vào đi."

Vừa nói nàng vừa nâng vừa lấy trong ma pháp bào ra một gói quần áo nhàn nhạt, có hồng quang lóe lên, nhìn qua cũng biết là chất liệu phi thường khinh, tựa như một tấm lụa. Niệm Bằng hạ ý thức hỏi: "Đây là vật gì vậy?"

Long Linh mỉm cười: "Người cũng biết chúng ta thân thể yếu ớt, nhưng với bộ quần áo mà ba ba bảo ta mang đến cho người, khi người mặc vào dù đối mặt với đối thủ cảnh giới Vũ thánh cũng có thể giúp người ngăn phần lớn lực công kích. Với ma pháp sư tốt nhất chính là gia tăng phòng ngự. Tính chất của nó thế nào ta cũng không rõ, ba ba đã từng thử qua, cho dù là thập cấp ma pháp đều không thể phá hủy được nó. Đối với đấu khí càng có sự phòng ngự đặc biệt. Ta tới tìm người là để hoàn thành nhiệm vụ ba ba giao cho. Cho người, ta đi đây. Ngày mai có lẽ sẽ gặp ít nhiều nguy hiểm, người cẩn thận một chút." Nói xong Long Linh tay cầm hồng sắc bối tâm đưa cho Niệm Bằng, nhìn hắn mỉm cười rồi xoay người đi ra.

Hồng sắc bối tâm giống như không có gì bất thường cả, nhẹ nhàng xuất hiện một mùi hương thơm xông thẳng vào mũi, Niệm Bằng cũng không suy nghĩ, chú ý lực đều nằm trên bối tâm này, tiện tay xử dụng một Hỏa Diễm thuật. Bối tâm dưới ánh sáng nhàn nhạt sáng bóng lên. Loại vải vóc này Niệm Bằng chưa từng thấy qua, nhẹ nhàng mà co giãn cực tốt, bất chợt kéo giãn một chút, buông tay nó lại trở lại bình thường. Trả trách nhìn ngoài không lớn hơn tấm áo Long Linh mặc nhưng có thể kéo dài nên mới cấp cho mình.

Có món đồ bảo vệ tánh mạng gì đó tự nhiên là chuyện tốt, Niệm Bằng vội vàng cởi quần áo ra, rồi đem bối tâm mặc vào người. Quả nhiên co giãn thật tốt, nó dính vào da tự nhiên giống như da thật vậy, thật phi thường thoải mái, thoải mái hít thở không chút khó khăn cho cơ thể. Niệm Bằng dưới ý thức dùng hỏa diễm thuật hướng về người xem thử có chút cảm giác gì không. Không có gì cháy cả, trên bối tâm đến cả dấu vết cũng không có, quả thật là món bảo bối phi thường tốt.

Lúc trước xuất hiện mùi thơm ở bối tâm, ngay khi mặc vào mùi hương càng trở nên mãnh liệt hơn, ma pháp mềm mại phủ lên bối tâm. Niệm Bằng đột nhiên chấn động toàn thân, đại não giống như bị điện kích vào, cả người biến thành gốc trệ.

Kéo bối tâm lên mũi ngửi một cách cẩn thận. Hắn cảm thấy thân thể có chút run rẩy, cái này do chính sự phụ cấp cho mình vì sợ mình nguy hiểm sao. Long Trí căn bản không có khả năng đoán được Linh Nhi sẽ gặp được mình. Huống chi mọi người đều biết, Linh Nhi cũng là một ma pháp sư, có pháp bảo hộ thân như vậy, thân làm cha tự nhiên sẽ cấp cho chính con gái mình. Hương thơm này rõ ràng là mùi hương cơ thể Linh Nhi. Vậy hiển nhiên chiếc bối tâm này đã được mặc bởi nàng. Long Trí hiển nhiên là cấp cho nàng làm bảo bối hộ thân, nhưng nàng lại cho mình. Sáng mai nguy cơ bản thân gặp nguy hiểm là rất lớn, phần tình ý này chính mình cũng không thể giải thích được. Thiên hạ rộng lớn vẫn có kẻ ngốc. Linh Nhi nàng thật sự tốt với ta như vậy, ta có đáng để nàng làm vậy không chứ. Linh Nhi, ta thực xin lỗi nàng, ta phụ nàng quá nhiều rồi.

61. Chương 60: Giảo Sát Địa Long Quân Đoàn

Về ôn nhu của Long Linh không ngừng hiện lên trong đầu hắn, khuôn mặt nhu mỹ ấy, thanh âm ôn nhu ấy, không gì không khiến trái tim hắn rung động mãnh liệt.

Thở sâu, Niệm Bằng miễn cưỡng bình phục tâm tình của mình, Linh nhi, ta sao có thể để người vì ta mà mặc kệ sự an toàn của bản thân chứ? Nếu vậy, ta cũng không xứng là một nam nhân. Tâm niệm thay đổi

thật nhanh, nhìn xuống bối tâm nhẹ bẫng trên người, hắn đã quyết định. Đưa tay nắm lấy phượng địch, khẽ thổi lên.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Đắc rốt cục cũng khôi phục toàn bộ pháp lực, cả dong binh đoàn lại xuất phát, chúng dong binh cũng không có bởi vì sự an tĩnh của ngày hôm qua mà buông lỏng, từng thời khắc đều cảnh giác mọi chuyện có thể phát sinh ở chung quanh.

Niệm Băng ngồi ở trên kiệu tre, thỉnh thoảng nhìn về phía Long Linh, Long Linh vẫn mang biểu tình như hôm qua, yên lặng bi thương, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mắt trống rỗng. Trong lòng Niệm Băng đau xót, hắn biết, mình vĩnh viễn cũng vô pháp quên nhân thân hiện tại của Long Linh.

Tập Lạc tay vịn chuôi kiếm, vừa đi vừa nhìn địa đồ, lớn tiếng nói: "Mọi người phấn khởi tinh thần lên, chúng ta càng ngày càng gần mục tiêu, đi qua hai ngọn non, an toàn tới một thung lũng là có thể tìm được thứ chúng ta muốn tìm. Để có thể trở về đoàn tụ cùng người thân, để có thể qua có được cuộc sống tốt đẹp hơn, tất cả hãy phấn khởi lên, phải còn sống mà trở về."

Hắn vừa dứt lời, cách đó không xa xuất hiện một tiếng gầm nhẹ khiến cho cả dong binh đoàn đều khản trương lên, mặt đất chấn động, một thân ảnh thật lớn từ sườn núi các đó không xa vọt ra, trong tiếng gầm gừ, lao về phía Băng Nguyệt dong binh đoàn.

Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, quái thú đang lao tới có độ cao chừng tám tấc (ND: nguyên văn 八尺, có ai biết xin chỉ giáo), nửa thân trên đứng thẳng, toàn thân bao trùm bởi lớp sừng màu xám, nhìn qua cực kỳ rắn chắc, hình thể tương đối giống một con thần lân lớn. Nhưng rõ ràng so với thần lân thì lớn hơn nhiều, sau lưng có hai vệt đen thẳng đứng. Hai chân to khỏe chống đỡ thân thể khổng lồ với chiếc đuôi dài ở phía sau, khi rống giận, lộ ra hàm răng nhọn hoắt, nước dãi chảy ròng ròng, từ đầu tới đuôi có chiều dài gần hai trượng, chi trước nhỏ hơn nhiều so với chi sau, nhưng móng vuốt lại rất lớn, tốc độ lao tới cực nhanh. Không phải là xui xẻo thể chứ? Đó đương nhiên là một con Thiết Bối Địa Long.

Trong lòng mặc dù âm thầm kêu khổ, nhưng Niệm Băng vẫn không quên nhắc nhở đồng đội: "Mọi người cẩn thận, đây là Thiết Bối Địa Long, phòng ngự rất mạnh." Hô to một tiếng, hắn lập tức bắt đầu ngưng tụ ma pháp lực, từng thấy qua thực lực của Thiết Bối Địa Long, hắn không dám lơ là chút nào.

Điều khiến Niệm Băng vui mừng chính là, đây chỉ là một con Thiết Bối Địa Long. Hình thể rõ ràng so với con lân trước nhìn thấy nhỏ hơn rất nhiều, lực công kích cũng kém nhiều, hai tay vung lên, hỏa cầu cùng băng cầu cùng phát ra, tiên phong hướng công tới Thiết Bối Địa Long.

Con Thiết Bối Địa Long rõ ràng không có trí tuệ gì, tốc độ công kích vẫn không giảm chút nào, mặc kệ hỏa cầu cùng băng cầu hợp lại trước người nó, bộc phát ra lực công kích cực mạnh. Trong tiếng nổ ầm ầm nổ, tốc độ vọt tới của Thiết Bối Địa Long bị chậm lại, giống như Niệm Băng phán đoán, nhất giai dung hợp ma pháp xuất ra bởi Băng Hỏa Đồng Nguyên đối với đại gia hỏa này không có chút tác dụng, ngay cả công kích mang khí tức đặc hữu của băng và hỏa cũng vô pháp ảnh hưởng tới bước tiến của nó. Ngay khi hắn chuẩn bị công kích tiếp, từ trong dong binh đoàn lao ra một thân ảnh cao lớn.

"Con mẹ nó, bò sát nhỏ cũng dám cản đường chúng ta, lão nương đánh chết ngươi." Trong tiếng gầm phẫn nộ, thân thể ục ịch của Hoa Nhị phóng lên cao, từ phía dưới đánh tới Thiết Bối Địa Long. Niệm Băng sợ ngộ thương nàng, lập tức rút lại ma pháp.

Một màn quái dị hiện ra, lúc song trào của Thiết Bối Địa Long đánh về phía Xa Luân đại phủ của Hoa Nhị, ầm một tiếng, thể công đã hoàn toàn tan rã, hai trào trước đều bị vỡ ra, Hoa Nhị không có ý muốn buông tha nó, bạch sắc đấu khí cường liệt từ cơ thể phát ra, bao phủ khắp chiến phủ chém tới phía Thiết Bối Địa Long.

"Địa long gặp mẫu bạo long, cũng tại nó xui xẻo thôi." Một gã dong binh hả hê nói.

Chẳng có dong binh nào lên hỗ trợ, bọn họ tựa hồ sớm đã biết phương pháp chiến đấu của Hoa Nhị, đấu khí đã đạt tới vũ đấu gia, hơn nữa lực lượng trời sinh của nàng đã cho Thiết Bối Địa Long một đả kích trí mạng, liên tiếp vài tiếng nổ chói tai vang lên, Niệm Băng hoảng sợ phát hiện, chiếc đầu lớn của Thiết Bối Địa Long nọ đã rời khỏi thân thể, từng vòi máu tươi lớn không ngừng phun ra, thân thể cự đại đổ ầm xuống đất.

Trời à! Đây là địa long trước kia suýt cướp mạng của mình sao? Mặc dù không phải cùng một cấp bậc, nhưng cũng không dễ dàng như vậy bị giết như vậy chứ. Niệm Băng nhìn về phía Hoa Nhị, ánh mắt không khỏi thêm có vài thứ gì đó.

Hoa Nhị hai ngày nay đang buồn bực trong lòng, địch nhân ở trong tối thoát ẩn thoát hiện giống như mèo vờn chuột, con địa long này đột nhiên nhảy ra công kích, nàng chẳng thể nhẫn nại được nữa, với lực lượng cùng đầu khí cường hãn, nàng đương nhiên sẽ phải giải quyết nó. Đánh chết địa long nàng vẫn chưa hết giận, chiến phủ liên tiếp chém hai ba nhát lên thân thể của địa long, kéo theo một từng chùm huyết hoa vương vãi trên không.

Long Linh sớm đã cúi đầu, có chút không đành lòng nhìn, Phượng Nữ cùng Tử Thanh Mộng thì không có gì, nhưng cũng đều kinh ngạc với sự cường hãn của Hoa Nhị.

”Nhị Nhị, được rồi. Chừa lại chút khí lực đi, phía trước còn không biết có thứ gì nữa.” Tập Lạc ngăn trở hành động ngược thi của Hoa Nhị. Hoa Nhị tay giơ song phủ, như muốn hỏi thiên hạ anh hùng ngoài ta ai còn có thể như vậy, đầu tiên là giống như quả thú nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó cất giọng ồm ồm: ”Mẹ nó, xem ai còn có dũng khí mạo phạm Băng Nguyệt dong binh đoàn chúng ta, đừng nói tới một con địa long, mười con, một trăm con, ta cũng chém chết hết.”

Giọng phẫn nộ của Gia Đặc Lâm vang lên. ”Ngậm cái miệng quạ đen của ngươi lại.”

Hoa Nhị xoay người lại, cả giận nói: ”Sao, ngươi không phục? Có bản lĩnh chúng ta đánh một trận.”

Gia Đặc Lâm hừ một tiếng, đáp: ”Ngu ngốc, ngươi xem phía sau sườn núi kia.”

Mọi người lúc này mới phát hiện, chừng hơn hai mươi con địa long, đang từng bước từng bước từ sau sườn núi đi ra, tiếng gầm gừ nhỏ nhỏ càng ngày càng lớn. Một con địa long đi phía trước, đang gạt những con khác ra như gạt cỏ trên người.

Một con Thiết Bối Địa Long đã mang theo khí thế khổng lồ, hơn hai mươi con địa long đồng thời xung phong, cường hãn như mẫu bạo long Hoa Nhị cũng không khỏi sắc mặt đại biến, lực công kích như vậy, ở đây mọi người không có ai là có thể ngăn cản được.

Tập Lạc cấp bách hô: ”Mau, mang ma pháp sư lui ra phía sau, tận lực du đấu, không nên xung đột chính diện.”

Tám gã dong binh khiêng kiệu lui nhanh về phía sau, đúng lúc này, Niệm Băng đột nhiên hô: ”Không nên hoảng sợ, võ sĩ chuẩn bị cận chiến đấu. Ta đối phó với công kích của chúng.” Vừa nói, tay phải vung lên, hai người ma pháp quyền trực từ tay hất bay ra. Hồng sắc quang mang cùng lam sắc quang mang đồng thời xuất hiện, Hỏa Diễm Thần Địch Tả Thủ, nương theo để tăng cường cho đơn sắc Băng Phong Cầu phi lên nghênh chiến với lũ địa long.

Lúc đầu, Niệm Băng từng công tư hợp doanh làm ra ngũ giai Băng Hỏa Đồng Nguyên dung hợp ma pháp, thi triển cho ma đạo sư Long Trí xem, lúc này đối mặt với rất nhiều địa long, hất lại một lần nữa dùng năng lực mình vốn rất am hiểu, chỉ bất quá thời gian khẩn cấp, chỉ có thể đơn thuần ném ra ma pháp quyền trực. Hẳn tin tưởng, bên người mình còn có ba ma pháp sư. Chỉ cần ngăn lại làn sóng tấn công đầu tiên của địa long, thì sẽ có được chi viện.

Hiện tại băng hỏa dung hợp ma pháp, đã khác biệt so với trước đây, thông qua việc lý giải sâu sắc hơn đối với hai loại ma pháp, Niệm Băng chân chính phát huy ra uy lực của Băng Hỏa Đồng Nguyên, hai ngũ giai ma pháp đồng thời bộc phát. Sinh ra uy lực công kích tương đương thất giai ma pháp, cho dù là Kim Bôi địa long mà ở đây thì cũng tuyệt sẽ không thoải mái, huống chi đây chỉ là Thiết Bối Địa Long.

Trong tiếng nổ lớn, bốn con địa long xông lên phía trước nhất thời đánh lui, bắn về phía địa long ở phía sau, trên mặt đất xuất hiện một chiếc hố lớn đường kính hơn hai trượng, thể công tới của địa long nhất thời tan rã, địa long bị đánh trúng, lân phiên trước người huyết nhục vương vãi, mặc dù cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng bị thương không nhẹ. Nơi chúng có năng lực phòng ngự mạnh nhất chính là phía lưng, trước ngực tất nhiên là kém hơn một chút.

Tập Lạc phản ứng cực nhanh, điều động võ sĩ triển khai trận thế lao tới phía địa long, mà lúc này, ma pháp thứ nhất của thổ hệ đại ma pháp sư Phong Vân cũng đã hoàn thành.

Mặt đất chấn động mãnh liệt, lấy cái hổ to mà Niệm Băng đã tạo ra làm trung tâm, hướng chúng địa long tạo ra mấy đạo khe hở thật lớn, chính là ngũ giai Địa Liệt thuật. Địa Liệt thuật mặc dù vô pháp trực tiếp thương hại tới địa long, nhưng để ngăn cản hành động của chúng thì cũng đủ. Hoa Nhị một mình một ngựa lao lên phía trước tới phía địa long đang rối loạn, nàng hiện tại hoàn toàn không giống một nữ nhân, đương nhiên, trong mắt người khác, cũng chưa từng coi nàng là một nữ nhân. Một chiếc đầu địa long bắn lên không, để lại một vòi máu lớn.

Gia Đặc Lâm cũng phô bày thực lực vũ đấu gia, thân thể lóe lên lao vào không trung, hẳn không có bạo lực giống như Hoa Nhị, nhưng công kích của hắn lại tàn nhẫn hơn nhiều, đoản đao trong tay giống như răng độc xà, trực tiếp đâm vào nơi yếu nhất trên thân thể địa long là con mắt mà đâm vào, vừa trúng liền chạy, lập tức chuyển hướng tới con địa long tiếp theo. Con địa long bị thương kia nổi giận gầm một tiếng, không ngừng công kích mọi thứ chung quanh, đương nhiên, chủ yếu lại chính là đồng bạn của nó, tiên huyết không ngừng chảy ra từ trong mắt, cứ cho là thân thể nó có thể cường hãn trở lại, nhưng não bộ như vậy cũng tuyệt không thể sống sót, tử vong, là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đấu khí đủ loại bập bùng từ đám dong binh, bọn họ mặc dù không cường hãn như hai phó tài trưởng, nhưng đấu khí của đại kiếm sư tuyệt không phải thể coi thường, chúng dong binh phối hợp ăn ý, một bộ phận dùng phương pháp du đấu hấp dẫn địa long chú ý, mà một bộ phận khác thì học Gia Đặc Lâm, chuyên tìm tới con mắt yếu ớt của địa long, bằng vào đấu khí hộ thân, thì dù bị địa long đánh sượt qua, chỉ cần không phải trực tiếp đánh lên thân thể, cũng tuyệt sẽ không phải là trí mạng. Trong lúc nhất thời, tình thế đã phát triển theo hướng có lợi cho Băng Nguyệt dong binh đoàn.

Tập Lạc không hề động thủ, mà chỉ quan sát địa long trước mặt, hắn đang đợi, một khi thủ hạ xuất hiện nguy cơ, cầu viện chính là chuyện hắn phải làm. Đây là phối hợp, sự phối hợp mà một cao đẳng dong binh đoàn phải chú ý.

Có lẽ là trời cao muốn đùa giỡn với Băng Nguyệt dong binh đoàn, ngay khi bọn họ vừa mới chiếm thượng phong, thanh âm kinh ngạc của Phượng Nữ đột nhiên vang lên. "Mọi người cẩn thận, phía sau còn có."

Tám gã dong binh phụ trách nâng kiệu tre lập tức phản ứng, khi bọn hắn quay lại phía sau, không khỏi đều hít một hơi, bởi vì, sau lưng xuất hiện đích cũng là Thiết Bối Địa Long, hơn nữa, số lượng còn đạt tới con số kinh người, ba mươi con.

Tử Thanh Mộng kinh hô: "Trời ạ! Chẳng lẽ chúng ta rơi vào ổ thần lân rồi sao?" Vừa nói, tay đã nắm chặt đoản đao vốn trước đây dùng để động thủ cùng Phượng Nữ.

Băng nhận của Tử Thanh Kiếm là một thanh trọng kiếm rộng, thân chột lóe lên, đưa muội muội che ở phía sau, mà lúc này ánh mắt của Tử Thanh Mộng lại đang nhìn Niệm Băng. Niệm Băng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, thầm mắng chính mình đã sơ suất, sớm phải ngưng tụ ma pháp mới đúng, nhưng trước mắt địa long cũng đã khởi động công kích, rơi vào đường cùng, hắn chỉ đành lôi ra hai cái quyền trục.

Đúng lúc này, Lý Đắc vốn chưa hề thi triển ma pháp đã phát động, nếu nói lúc trước chúng dong binh còn do Lý Đắc lúc sử dụng ma pháp để dò xét bị phản phệ suýt nữa trọng thương mà hơi xem thường hắn, trải qua này lần thi triển ma pháp này, không ai còn có thể xem thường vị ma pháp sư cấp bậc tối cao này.

Niệm Băng sơ suất, nhưng Lý Đắc lại không, đây là kinh nghiệm. Trong tiếng ngâm xướng nho nhỏ, ma pháp trường của hắn đã giơ lên cao quá đầu, một vầng lam sắc hội tụ về phía trước, vầng lam sắc nhanh chóng xoay tròn, trong chớp mắt, một lam sắc toàn qua từ từ hình thành ở phía trước, là toàn qua thực sự, chúng địa long đang công kích mãnh liệt lao vào toàn qua, uy lực công kích của chúng tuy mạnh, nhưng tuyệt không mạnh hơn lực đạo của toàn qua đang xoay tròn, nhất thời, hơn ba mươi con địa long đều bị cuốn vào, thân thể không ngừng va đập trong toàn qua, thân thể cùng độ cứng rắn va chạm với nhau thì xảy ra điều gì? Lam sắc toàn qua đã có mấy phần màu đỏ.

Thủy Toàn Ba Động? Trong lòng Niệm Băng dị thường kinh ngạc, bởi vì, đây là một ma pháp hết sức quái dị của thủy hệ, thuộc về thất giai đơn thể công kích ma pháp, chỉ là ma pháp này có lực công kích không mạnh, nếu địch nhân chỉ có một, thì lực công kích không hề đáng nói, một khi ma pháp lực vô pháp chi trì, toàn qua sẽ biến mất, ngoại trừ mang đến cho đối phương chút cảm giác mơ màng ra, không có đặc thù gì cả. Nhất là với đối phương là vũ sĩ, đối phương chỉ cần có đấu khí đủ mạnh mẽ, thì có thể dễ dàng lao thoát khỏi toàn qua. Thế nhưng, ma pháp này dùng để đối phó với một đàn địa long đánh lao tới, hiệu quả lại

cực kỳ rõ ràng, chẳng những ngăn trở thể lao tới của chúng, mà còn khiến chúng nó bị thương tổn khi va đập với nhau.

”Linh nhi, Song Sắc Băng Phong Cầu, mau.” Lý Đắc vội vàng nói hô một câu.

Nguyên Long Linh còn đang ngơ ngác vội vàng ngâm xướng. ”Băng nguyên tố vĩ đại! Ngưng tụ đi, hóa thành vạn cổ băng xuyên, hóa thành ngưng thật nguyệt hoa chi băng, băng cùng băng dung hợp, xuất hiện đi, Song Sắc Băng Phong Cầu.” Song Sắc Băng Phong Cầu thật lớn xuất hiện, có lẽ là đã bị ảnh hưởng khi thụ đạo Niệm Băng về ma khổng lực, Long Linh cố ý đem Băng Phong Cầu dồn ép lại, mặc dù nhỏ hơn một chút, nhưng nhìn lại thì đậm đặc hơn nhiều.

Niệm Băng trong mắt ngời sáng, nhất thời minh bạch ý nghĩ của Lý Đắc. Bên trong toàn qua, nếu chỉ có một kiện đồ vật, thì nó sẽ không ngừng xoay tròn, cho đến khi biến mất, thế nhưng, nếu bên trong xuất hiện một thứ khác biệt, vậy thì, sẽ tạo ra lực công kích rất lớn bên trong toàn qua, nó sẽ dễ dàng bị nghiền nát. Lúc này, Song Sắc Băng Phong Cầu chính là thứ đó, về phần hiệu quả hay không, phải xem ma khổng lực của Long Linh.

Băng Phong Cầu bay vào trong toàn qua, ba mươi con địa long va đập liên tục. Dưới lực thôi động của toàn qua, Băng Phong Cầu đã bị nhiễm đỏ thành. Mặc dù Long Linh vô pháp khống chế để Băng Phong Cầu tĩnh chỉ bất động, nhưng vẫn có thể khiến nó giảm tốc độ một chút so với tốc độ của sóng nước, như vậy cũng đã là đủ rồi.

”Chúng dong binh, phần còn lại giao cho các người.” Lúc Băng Phong Cầu đã đập nát mười hai đầu Thiết Bối địa long, Lý Đắc đành chỉ ma pháp, dù sao, duy trì liên tục đại diện tích lực giai ma pháp, cho dù ma đạo sĩ giống như hắn cũng tuyệt không thoải mái (ND : phần thượng vừa nói là thất giai ma pháp !?)

Chúng địa long vừa mới đang xoay tròn dừng lại, Tử Thanh Kiếm hét lớn một tiếng. ”Niệm Băng, giúp ta bảo vệ muội muội ta.” Hắn là người đầu tiên xông lên. Chiến pháp của hắn cùng Hoa Nhị cực kỳ giống nhau, lực lượng mạnh. Tuyệt không dưới Hoa Nhị. Lân giáp cứng rắn của địa long không có nhiều tác dụng phòng ngự dưới trọng kiếm. Một đầu địa long cũng đã rơi xuống mặt đất.

Gần hai mươi con địa long còn sống lúc này còn chưa từ mê muội tỉnh lại, tám gã dong binh chỗ Niệm Băng đã theo Tử Thanh Kiếm xông ra ngoài. ”Phượng Nữ muội muội, người không đi sao?” Tử Thanh Mộng lo lắng cho ca ca, hướng về Phượng Nữ bên cạnh nói.

Phượng Nữ mỉm cười, đáp: ” Ta không thích máu tanh, hơn nữa, hiện tại ta cũng không cần phải ra tay.”

Tử Thanh Kiếm thực lực đã tiến đến cấp bậc vũ đấu gia, có lẽ đấu khí không thâm hậu được như Gia Đặc Lâm, nhưng lực lượng trời sinh cùng với khí thể chưa từng có từ trước đến nay khiến lực phá hủy không thể xem thường. Dưới sự thống lĩnh của hắn, trước sau bốn đầu địa long đã bị hủy diệt trong tay chúng dong binh, mà lúc này, địa long từ trong mê muội rốt cục đã tỉnh táo lại, móng vuốt thật lớn cùng với chiếc miệng rộng đầy răng nhọn đã mang tới phiền toái không nhỏ cho chúng dong binh. Muốn giết địa long, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ngoại trừ Tử Thanh Kiếm ra, các dong binh khác chỉ có lựa chọn là con mắt của địa long, mới có thể đem tới cho chúng đả kích trí mạng, thế nhưng, địa long tựa hồ đã thông minh hơn một chút, ngay cả địa long bên phía Tập Lạc cũng đã không dễ bị thương tổn như vậy nữa.

Mười sáu con địa long còn lại, có mười đang vây công Tử Thanh Kiếm, còn ngũ con thì hướng phía bọn Niệm Băng lao tới.

Phượng Nữ liếc nhìn Tử Thanh Mộng, cười khỏ: ” Xem ra, ta phải ra tay rồi. Niệm Băng, các người không nên dùng ma pháp nữa, tiết kiệm ma pháp lực một chút.” Tiếng nói vừa dứt, thần sắc của nàng đột nhiên thay đổi, hỏa hồng khí tức truyền khắp toàn thân, trên mặt thần sắc trở nên dị thường bình tĩnh, trực tiếp vọt lên nghênh đón năm con địa long.

Long Linh kinh hô một tiếng. ”Niệm Băng, mau dùng quyền trực giúp nàng, cùng địa long chính diện xung đột là chết.” Nàng ôn nhu thiện lương, nếu không phải là không kịp ngâm xướng ma pháp thì đã sớm tự mình ra tay rồi, nàng biết, hiện tại chỉ có Niệm Băng mới có thể trợ giúp Phượng Nữ.

Niệm Băng mỉm cười lắc đầu, nói: ” Không cần, chờ xem đi.”

Hồng sắc thân ảnh giống như yên vụ, quỷ dị xuyên qua giữa năm con địa long, cho dù với nhãn lực của Niệm Băng, cũng chỉ thấy ngân quang liên tiếp hiện lên vài lần mà thôi, thân ảnh cũng không hề dừng lại, mà là xông tới chỗ bọn Tử Thanh Mộng đang giao thủ với địa long, lúc này, Tử Thanh Mộng lại vừa giải quyết thêm được một con.

Năm con địa long vẫn chạy như điên về phía bọn Niệm Băng, Tập Lạc thủy chung quan sát cục diện vừa định tới hỗ trợ, nhưng lại thấy được một màn quỷ dị, năm con địa long đang lao tới, các bộ phận trên người lần lượt rơi xuống, máu thịt vương vãi mười thước, khi chúng cách chỗ Niệm Băng chừng ba mươi thước, đã biến thành một khối thịt.

Long Linh sắc mặt càng thêm trắng nhợt, tay nắm ma pháp trường có chút run rẩy, Tử Thanh Mộng thì thào nói: "Nàng ấy, nàng ấy không phải nói là không thích máu tanh sao?"

Niệm Băng khòe miệng hơi nhếch. "Đúng, nàng không thích máu tanh, người không thấy được sao, trên người nàng cũng không hề dính chút máu tươi nào."

Tử Thanh Mộng thì thào: "Phụ thân từng nói, một vũ thánh chân chính, có thể tương đương với hai mươi vũ đầu gia, mà nàng vừa mới tiến vào vũ thánh cảnh giới, ta nghĩ, cũng có thể tương đương với mười người, thực lực thật là khủng khiếp."

Phượng Nữ thực lực mặc dù cường hãn, nhưng có thể đạt được hiệu quả như thế, còn là bởi Ly Thiên kiếm của nàng. Bảo nhận tiếp cận cấp bậc thần khí được rút Cửu Ly đầu khí, cắt đứt lân giáp của Thiết Bối địa long cũng chẳng khác gì việc cắt đứt tờ giấy.

Lúc này, chiến đấu bên phía Tử Thanh Kiếm đã kết thúc, có Phượng Nữ gia nhập, địa long chỉ có một con đường chết.

Thanh âm của Tập Lạc đột nhiên vang lên. "Niệm Băng, cẩn thận."

Niệm Băng xoay người nhìn lại, chỉ thấy một con địa long rất lớn đích đang lao tới, hướng về phía chính mình công kích. Lúc này, Tử Thanh Mộng sợ đến ngây ngốc, Phong Vân cũng ngây ra một lúc, chỉ có Long Linh cùng Lý Đắc phản ứng lại. Lý Đắc từ trong lòng lấy ra một ma pháp quyển trục, mà động tác của Long Linh thì lại rất trực tiếp, nhảy thẳng đến phía Niệm Băng, đưa lưng hướng về phía con địa long còn cách đó chừng mười thước.

"Linh nhi." Niệm Băng không sợ địa long, lại bị Long Linh khiến cho hoảng hốt. Cổ tay rung lên, một đoàn hồng sắc quang mang phóng ra.

Ầm một tiếng nổ vang, địa long còn cách Long Linh chừng ba thước ngã sấp xuống, cái đầu lớn đã tách làm hai, Chính Dương đao còn đang cắm trên cổ nó.

Ngay sau khi phát hiện địa long ở sau lưng, Niệm Băng đã bắt đầu chuẩn bị, sai lầm như vậy, hẳn tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai, có lẽ đề giai ma pháp không thể gây thương tổn cho địa long. Thế nhưng, dưới uy lực bạo tạc cường hãn của Bạo Viêm Thuật, thần khí Chính Dương đao lại có thể dễ dàng chém xuyên qua cái đầu cứng rắn của địa long. Đó là hãn ngộ ra khi thấy Phượng Nữ thi triển Ly Thiên kiếm. Minh không có đầu khí, nhưng lại có thể dùng ma pháp để hỗ trợ. Lần đầu tiên thí nghiệm, đã thấy hiệu quả vô cùng tốt.

Bước lên một bước, Niệm Băng gắt gao kéo Long Linh vào trong lòng. "Linh nhi, Linh nhi, người sao ngốc như vậy."

Mạnh mẽ ôm lấy thân thể mềm mại nọ, Niệm Băng cũng không thể khống chế cảm tình của chính mình, tấm lòng của Long Linh đã khiến hãn xúc động sâu sắc, hãn biết, kiếp này, hẳn tuyệt không thể đánh mất nữ hài đang ôm trong lòng. Tâm của người dù sao cũng là thịt (ND : nghĩa là không phải đá), một nữ hài ôn nhu chịu buông bỏ tính mạng để cứu hãn, hãn sao có thể không động tâm đây?

Long Linh khuôn mặt ửng đỏ, từ lúc Niệm Băng rời đi tới nay, nàng lần đầu tiên cảm giác được sự an bình trong tâm tưởng, nằm trong bờ ngực ấm áp đó, nước mắt chảy ướt đầm vạt áo ngực Niệm Băng.

Tử Thanh Mộng ho khan đánh động hai người. Long Linh vội đẩy Niệm Băng ra, khuôn mặt đỏ bừng, đứng một bên lau lau nước mắt còn lưu lại nơi khóe mắt.

Tử Thanh Mộng đưa Chính Dương đao cho Niệm Băng, cười đùa: "Thái đao của người cũng lắm tác dụng thật, sau khi chém địa long, sẽ không dùng nó để nấu cơm cho chúng ta ăn đấy chứ?"

Niệm Băng cười khổ đáp: "Đó chỉ là quyền nghi chi kế, yên tâm, ta nhất định sẽ rửa sạch Chính Dương đao. Linh nhi, sau này người cũng không được như vậy nữa, ta sẽ bảo vệ được chính mình và người nữa, người biết vừa rồi ta có cảm nghĩ thế nào không?"

Long Linh đã khôi phục bình tĩnh. "Niệm Băng, chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường, sau này không nên nói với ta như vậy nữa." Nói xong, nàng xoay người đi về phía kiệu tre của mình.

Niệm Băng ngậy ra một chút, rồi vội vàng đuổi theo, kéo tay Long Linh, nói: "Linh nhi, trước kia là ta không tốt. Nếu người muốn ta nói, ta, ta muốn theo đuổi người, có thể không?" Tình cảm bộc phát, muốn tránh cũng tránh không thoát, Niệm Băng rất lý trí, cho nên hấn lựa chọn giải pháp mặt đối mặt. Thế nhưng, câu trả lời của Long Linh lại khiến hấn thất kinh.

"Đương nhiên không thể, Niệm Băng, ta có chuyện quên nói với người, ta cùng Sư Cửu sư huynh đã đính hôn rồi." Long Linh giật tay Niệm Băng ra, rồi đi tới kiệu tre ngồi xuống.

"Cái gì? Người, người cùng Sư Cửu đã đính hôn? Không, điều đó không có khả năng, người nhất định là gạt ta, đúng không?" Niệm Băng vẻ mặt đã trở nên ngốc trẻ.

Long Linh liếc nhìn hấn. "Ta cần gì phải lừa người? Nếu người không muốn ta, ta tự nhiên sẽ phải lựa chọn một người yêu ta."

Cảm giác cay đắng tràn ngập trong lòng Niệm Băng, hấn cúi đầu, nặng nề thở dài một tiếng. "Xin lỗi. Ta chúc mừng các người." Tiếng nói vừa dứt, Niệm Băng trong mắt đột nhiên hàn quang đại phóng, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, từng bước hướng về phía bọn Hoa Nhị đang đối phó với địa long. Lúc này, địa long bên kia còn có tám con đang chiến đấu cùng các dòng binh.

"Thiên diễm đi, hỏa diễm vô tận." Niệm Băng giơ Chính Dương đao lên, Hỏa Diễm Chi Thần Địch Thán Tức giúp hấn nhanh chóng hấp thu hỏa nguyên tố chung quanh. "Hỏa diễm vô tận ! Đem nhiệt tình hỏa diễm bắt diệt cấp cho ta, bốc lên, Hỏa Diễm Phúc Thể."

Hỏa Diễm Phúc Thể, hỏa hệ lực giai phụ trợ ma pháp, sau khi sử dụng ma pháp này, có thể tăng cường cho bất kỳ hỏa hệ ma pháp nào dưới lực giai đạt đến lực công kích tiếp cận thất giai, là ma pháp mà hỏa hệ ma pháp sư sử dụng để phát động ma pháp vượt quá năng lực ma pháp của mình.

Mãnh liệt hỏa diễm quanh thân thể Niệm Băng bốc lên, hỏa diễm cũng không phải là hồng sắc, mà là u lam thâm trầm.

"Hỏa Diễm thần vĩ đại ! Thịnh cho phép ta, mượn tả thủ của người, để hỏa thiêu hỏa diễm phủ xuống nhân gian, tiêu diệt hết thủy lực lượng tà ác, để cho hỏa diễm chiếu khắp đại địa, hủy diệt hết thủy chướng ngại phía trước. Hỏa Thần Địch Tả Thủ." Hỏa diễm ngưng tụ trên Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao, u lam sắc Hỏa Thần Tả Thủ xuất hiện phía trên Niệm Băng.

"Phá tan mọi thứ cho ta." Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao chỉ về phía trước, trong lòng Niệm Băng hiện tại cũng có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hấn chỉ muốn giết chóc, không ngừng giết chóc. Bằng vào Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao cùng Hỏa Diễm Phúc Thể, Hỏa Thần Địch Tả Thủ trực tiếp đạt tới trình độ thất giai. U lam sắc đại thủ xuất hiện, một chương tóm lấy đầu của một con địa long.

Dưới sức nóng kinh khủng, địa long phát ra tiếng gào chói tai, ầm một tiếng, đầu của nó đã bị Hỏa Thần Tả Thủ bóp nát bất. Giết chóc cũng không kết thúc, Niệm Băng điên cuồng khống chế Hỏa Thần Địch Tả Thủ đánh về một con địa long khác.

Thân thể to lớn của địa long bị chấn bay, u lam sắc hỏa diễm bao trùm toàn thân phát ra mùi thịt cháy khét lẹt, địa long này bất quá chỉ hai, ba mươi tuổi, so với Kim Bối địa long vương mà trước đây Niệm Băng gặp phải thì kém quá xa, địa long quăng quật trên mặt đất, nhưng ngọn lửa này lại phảng phất như đến từ địa ngục, không sao có thể dập tắt được.

"Sát, sát, sát." Thất giai Hỏa Thần Tả Thủ phát huy lực công kích cường hãn, hỏa diễm thủ cự đại đánh bay từng con địa long còn lại, biến thành từng ngọn lửa, ma pháp lực nhanh chóng tiêu hao, nhưng Niệm

Băng lại không hề để ý. Tất cả mọi người choáng váng, bọn họ phát hiện, con mắt Niệm Băng chẳng biết lúc nào đã trở nên đỏ ngầu.

Khi con địa long cuối cùng bị chấn bay, Hỏa Thần Địch Tả Thủ cũng đồng thời biến mất, cũng không phải Niệm Băng muốn cho nó biến mất, mà là bởi vì ma pháp lực của hắn đã không còn đủ để duy trì thất giai ma pháp này nữa.

Cảm giác suy yếu không ngừng xâm nhập đại não của Niệm Băng, nhưng hắn lại vẫn chỉ cảm thấy nỗi đau trong tâm, đau cho chính mình, cũng đau cho cả Long Linh.

”Niệm Băng, ngươi không sao chứ?” Thanh âm ân cần của Phượng Nữ vang bên tai Niệm Băng, nàng lần đầu tiên thấy Niệm Băng điên cuồng như vậy, hắn cũng không dùng băng hỏa đồng nguyên, mà lại chọn hỏa diễm công kích trực tiếp nhất, điều này hoàn toàn không phù hợp với hắn lúc bình thường.

Thở dốc, Niệm Băng lắc đầu. ”Ta, ta không sao. Chỉ là muốn phát tiết một chút.”

Chúng dong binh lúc này cũng đã xông tới, ánh mắt Tập Lạc mấy người nhìn Phượng Nữ đã hoàn toàn thay đổi, tổng cộng gần sáu mươi con địa long, có tới hơn nửa là do bọn Niệm Băng tiêu diệt, điều này đã làm sáng tỏ thực lực của bọn họ. Nếu chỉ có dong binh đoàn, có lẽ cũng có thể chiến thắng, nhưng tất nhiên sẽ phải trả giá nặng nề, Tập Lạc không khỏi cảm thấy may mắn vì đã lựa chọn chính xác, mời Niệm Băng cùng băng hữu của hắn cùng hành động lần này.

”Tập Lạc hội trưởng, tất cả mọi người đều mệt mỏi, nghỉ ngơi tại chỗ một chút rồi hãy tiếp tục đi.” Niệm Băng thản nhiên nói lại một câu, rồi xoay người đi về một bên.

Tập Lạc vừa muốn nói gì, lại bị Phượng Nữ ngăn cản. ”Để hắn một mình yên tĩnh đi.”

Tập Lạc cung kính đáp: ”Thật không nghĩ tới tiểu thư lại là một vị vũ thánh, Tập Lạc trước kia thất lễ mong người tha thứ.” Vũ thánh trong vũ kỹ giới có lực ảnh hưởng to lớn là không có gì lạ lùng, có một vị vũ thánh như vậy trong dong binh đoàn của mình, niềm tin của Tập Lạc vốn bị dao động khi địa long xuất hiện sớm đã hoàn toàn khôi phục.

62. Chương 61: Hỏa Long Nhân Tộc

Tập Lạc gật đầu. ”Gia Đặc Lâm, bên ta thương vong thế nào?”

Gia Đặc Lâm chột lắc mình, đi tới bên cạnh Tập Lạc, nói: ”Đội trưởng, bên ta thương nhẹ bảy người, trọng thương không, tử vong không, toàn bộ đều còn lực chiến đấu. Thật không nghĩ tới, chúng ta có thể dễ dàng tiêu diệt sáu mươi con Thiết Bối địa long như vậy. Cần phải đa tạ các vị ma pháp sư cùng Phượng Nữ tiểu thư.”

Tập Lạc nói: ”Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, tận lực khôi phục đầu khí. Các huynh đệ không bị thương bảo trì cảnh giác, đề ngừa ma thú tập kích. Đáng tiếc, nếu có thể thuần phục chúng địa long này, chúng ta đã có thể trở thành địa long kỵ sĩ dong binh đoàn đầu tiên rồi.”

Thanh âm của Hoa Nhị vang lên. ”Đáng tiếc cái gì, bữa tiệc địa long không thành là đúng rồi. Muốn bắt địa long, trừ phi là lạc đàn, còn phải là tiểu địa long thì mới có thuần phục được. Đầu dễ dàng vậy.”

Tập Lạc cười nhẹ, nói: ”Đúng vậy! Không có thương vong đã là rất may mắn rồi. Nhị Nhị, ngươi cũng nghỉ ngơi một chút, vừa rồi ngươi tốn không ít sức lực.”

Niệm Băng một mình đi thẳng đến một góc ở sườn núi ngồi xuống, vừa rồi công kích điên cuồng đã tiêu hao gần một nửa ma pháp lực của hắn, không do dự, hắn trực tiếp rơi vào trạng thái minh tưởng, đồng thời tâm phân nhị dụng, nghĩ về lời Long Linh nói lúc trước.

Lần này nghỉ ngơi, cũng đủ một canh giờ, chúng dong binh bị thương đều được băng bó các vết thương, đồng thời khôi phục một chút thể lực, uống nước, nghỉ ngơi một chút. Sự xuất hiện của địa long chẳng những không có làm tiêu tan sĩ khí của bọn họ, ngược lại còn khiến sĩ khí tăng lên nhiều. Dù sao, Thiết Bối địa long cũng coi như rất nổi danh trên Ngưỡng Quang đại lục, luôn luôn có phòng ngự, công kích mạnh

mẽ, là tọa kỵ tốt nhất mà các quốc gia đều muốn có. Đáng tiếc, từ trước đến nay đều chưa nghe tới có quốc gia nào có thể tổ chức một địa long kỵ sĩ đoàn, lần này nhất cử tiêu diệt sáu mươi con địa long. Hơn nữa, Phượng Nữ, Niệm Băng bộc lộ thực lực cường đại, khiến cho chúng dong binh càng thêm tin tưởng, sức đoàn kết cũng càng tăng.

Khi Niệm Băng trở lại dong binh đoàn, trên mặt hắn một lần nữa xuất hiện vẻ tươi cười, là một người có lý trí, hắn tuyệt đối không khiến mình phiền não quá lâu, nghĩ đến việc đó, phán đoán các loại khả năng đối với hắn mà nói cũng không khó khăn. Hắn trực tiếp đi tới bên người Long Linh, thấp giọng nói: "Long Linh, phía trước có thể vẫn còn nguy hiểm chưa biết trước. Người nhất định phải cẩn thận. Nghìn vạn lần không nên vì nhất thời mà bị thương tổn, đáp ứng ta, được không?"

Long Linh lúc trước nói cho Niệm Băng tin tức dính hôn của mình cùng Sư Cửu, nàng trong lòng cũng tuyệt không dễ chịu. Không biết tại sao, lúc Niệm Băng phát tiết lên đám địa long, trong lòng nàng cũng nổi lên vài phần khoái ý. Lúc này thấy Niệm Băng nhanh khôi phục lại như vậy, cảm giác mát mát lại một lần nữa tràn ngập trong lòng. Khe khẽ gật đầu, ý bảo tự mình đã biết rồi.

"Về phần chuyện của chúng ta, đợi sau khi hoàn thành chuyện lần này rồi hãy nói, được chứ? Đừng làm khổ chính mình, vui lên một chút." Nói xong câu đó, Niệm Băng quay lại kiêu của mình, cùng thương lượng với Tập Lạc về lộ tuyến.

Nhìn bóng lưng Niệm Băng, Long Linh không biết tại sao trong lòng rung lên, lý trí nói cho nàng rằng, không nên tiếp cận Niệm Băng nữa, thế nhưng lời nói cuối cùng của Niệm Băng lại khiến nàng chẳng hiểu tại sao cảm giác rất tín nhiệm. Hắn là có ý gì?

"Tập Lạc hội trưởng, địa long tập kích, ngài thấy thế nào?" Niệm Băng lạnh nhạt hỏi.

Tập Lạc nhíu mày, đáp: "Rất có thể là do địch nhân giết dây, địa long vốn là ma thú sống đơn độc, đột nhiên tập trung nhiều như vậy thì quá kì quái. Hơn nữa, chúng còn có thể chia làm hai nhóm tập kích chúng ta, cái này lại càng thêm kỳ quái, cho nên, ta nghĩ đây là địch nhân ngày đó đánh lén chúng ta bày ra."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Ta cũng cho là như vậy, cho nên, hành động tiếp theo, chúng ta nhất định phải càng thêm cẩn thận. Địch nhân khẳng định so với chúng ta tưởng tượng còn cường đại hơn, nếu như quả thực không đối phó được, ta hy vọng người có thể quyết định thật nhanh, hạ lệnh triệt thoái. Sinh mệnh mới là thứ quan trọng nhất, vì tiền tài mà đánh mất sinh mệnh, tuyệt đối là lựa chọn bất trí."

Tập Lạc sắc mặt biến đổi, một lát sau, hắn mới khó khăn gật đầu. "Có lẽ người đúng. Nếu không có các người gia nhập, sợ là nhiệm vụ này của chúng ta đã thất bại rồi."

Sâu trong Thiên Đăng sơn mạch.

"Hỗn đản, ai cho người mang địa long quân đoàn tới công kích những nhân loại đó?"

"Điều này, trưởng lão, địa long quá ngu dốt, thường xuyên công kích sinh vật trên núi, lưu chúng nó lại có ích lợi gì, ta nghĩ, những người đó hẳn phải chết trong miệng địa long rồi. Thực lực như bọn chúng, cũng chỉ xứng làm cơm trưa cho địa long mà thôi."

"Hừ, Lạc Y, ta đã nói với các người bao nhiêu lần rồi, tuyệt không thể khinh thị nhân loại, Thiết Bối địa long mặc dù chỉ mang một chút ít huyết mạch của long, thế nhưng, chúng nó dù sao cũng có quan hệ huyết thống với long, người làm như vậy, nếu long chủ trách tội, ai dám chịu đây? Thằng thần nói cho người, ta đã không còn cảm giác được khí tức của đám địa long người phái ra rồi."

"Cái gì? Không thể nào, những kẻ loại đó sao có thể mạnh như vậy. Hơn sáu mươi con địa long, cho dù là chúng ta đối phó cũng không dễ dàng."

"Người quên ta mới vừa nói gì sao? Kẻ dám đến tìm kiếm long chủ bảo tàng, nếu không có thực lực nhất định sao dám tiến vào Thiên Đăng sơn mạch của chúng ta? Vết thương trên lưng người đã khỏi rồi chứ? Đi chuẩn bị, chúng ta nghênh đón khách nhân."

"Trưởng lão, ta biết sai rồi. Bất quá ngài yên tâm, với thực lực của tộc ta, nhất định có thể khiến những người này không thể rời khỏi chỗ này, cứ cho là bọn họ có thể cường đại, cũng không thể chống lại long chủ được."

”Làm càn, long chủ là tuyệt không thể kinh động, chẳng lẽ ngươi quên lần trước long chủ đang ngủ bị ồn ào làm tỉnh lại liền phản ứng ra sao sao?”

”À! Trưởng lão, xin lỗi, ta đi.”

Băng Nguyệt dong binh đoàn một lần nữa xuất phát, khi bọn hắn băng qua một ngọn núi, khiếp sợ phát hiện, trước mắt hết thảy đều hoàn toàn thay đổi.

Cái rét mùa đông ở chỗ này không chẳng sót lại chút gì, có chỉ là xuân ý ấm áp mà thôi, đưa mắt nhìn đi, trước mắt vài ngọn núi thấp đều được bao trùm trong một màn xanh biếc, nhiệt độ so với bên kia núi ẩm áp hơn nhiều. Không khí trong lành của thực vật khiến người cảm thấy thoải mái hơn hẳn, thậm chí còn có hương hoa thoang thoảng không ngừng truyền đến. Các loại động vật nhàn nhã khắp núi rừng, còn trùng rả rích, chim hót vang lừng. Thậm chí còn có tiếng nước chảy róc rách từ sâu trong sơn lâm đưa đến, nơi này đâu còn gì là nguy cơ, hoàn toàn là một cảnh tượng thế ngoại đào nguyên! Biến đổi đột ngột khiến chúng dong binh dừng lại. Hiện tại, bọn họ rốt cục minh bạch tại sao tại phía ngoài kia lại không hề thấy có động vật tồn tại.

Niệm Băng hít một hơi, tỉnh táo nói: ”Đây là hỏa khí tức. Giữa đông tiết lại có thể xuất hiện cảnh tượng quái dị này, có thể chứng minh nơi này có đặc thù như vậy. Lý Đắc lão sư. Ngài cảm giác được không? Tại đây, hỏa ma pháp nguyên tố đặc biệt sôi động, mà ma pháp nguyên tố các hệ khác lại loãng hơn nhiều.”

Lý Đắc gật đầu, cau mày đáp: ”Chẳng lẽ có quan hệ với bảo tàng? Nếu có quang mạch chứa hỏa thuộc tính bảo thạch ở chỗ này, có khả năng sẽ xuất hiện biến hóa như vậy.”

Vừa nghe đến quang mạch có hỏa thuộc tính bảo thạch, tất cả dong binh mắt đều sáng rực. Có thể khiến vài ngọn núi ẩm áp như mùa xuân, cần biết bao nhiêu hỏa thuộc tính bảo thạch! Như quả là một quang mạch, vậy tuyệt đối có thể trị giá bằng tài phú của cả một đế quốc.

Niệm Băng lắc đầu, nói: ”Không may mắn như vậy đâu. Trừ phi nơi này có một ngọn núi toàn bằng hỏa thuộc tính bảo thạch, hơn nữa, nếu là bảo thạch, sao có thể tồn tại lâu như vậy được? Chắc chắn có điều gì kỳ quái. Tập Lạc hội trưởng. Ngài cũng không nên quên lời ta nói lúc trước.”

Tập Lạc gật đầu, đáp: ”Xuất phát đi, địch nhân mặc dù tồn tại, nhưng chúng ta cũng có cơ hội.”

Dong binh đoàn đi xuống núi, ẩm áp khiến cho bọn họ phải thay đổi y phục, bước tiến đã có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều. Niệm Băng tinh thần hướng ra bên ngoài, từng thời khắc chú ý cảnh tượng chung quanh, nỗ lực dò xét sự tồn tại của địch nhân, nếu ngày đó đã có địch nhân cảnh cáo bọn họ, vậy thì, hôm nay nhất định sẽ có người xuất hiện, tới ngăn cản đường tiến của bọn họ.

Thế nhưng, Băng Nguyệt dong binh đoàn tiến tới dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng, chẳng những không hề có tung tích của địch nhân, thậm chí ngay cả dã thú trong rừng cũng tránh né bọn họ, không hề có khó khăn gì, ngồi ở kiệu tre, nhìn ngắm cảnh đẹp chung quanh, lòng khẩn trương của Niệm Băng cũng buông lỏng một chút.

Càng đến gần mục tiêu, nhiệt độ chung quanh càng cao, khi bọn hắn nhìn thấy ngọn núi mục tiêu, hoàn cảnh chung quanh cũng đã biến đổi, Tập Lạc quyết định thật nhanh, để giảm bớt gánh nặng, mọi người bỏ lại y phục dày cộm, rồi mới xuất trận, tiếp tục đi về phía trước.

Gia Đặc Lâm được lệnh của Tập Lạc bay lên trời, mũi chân phía trước điểm nhẹ lên thân một đại thụ, thân thể lại bật lên cao, khi hết đà, lại điểm chân lên ngọn cây mơn lức, đẩy người lên cao cách mặt đất tám trượng.

Nhìn khinh thân thuật mạnh mẽ của Gia Đặc Lâm, trong lòng Niệm Băng không khỏi có chút hâm mộ, tại một số phương diện, võ sĩ quả thực có những ưu thế mà ma pháp sư vô pháp so sánh!

Thân thể trên không trung phiêu bồng như một chiếc lá nhẹ nhàng rơi xuống, lúc này, trên khuôn mặt băng lãnh của Gia Đặc Lâm đã xuất hiện vẻ hưng phấn. ”Đội trưởng, thấy được rồi. Dưới chân núi phía trước có một huyết động rất lớn, từ bên ngoài có thể dễ dàng thấy, tựa hồ không hề có địch nhân thủ vệ nơi đó.”

Tập Lạc mắt lóe sáng, nói: ”Tựa hồ có vẻ quá thuận lợi, mọi người nghìn vạn lần không thể buông lỏng cảnh giác. Đi.”

Xuống núi, khi bọn hấn ra khỏi một mảnh rừng rậm rạp, rốt cục cũng thấy được sơn động như theo lời Gia Đặc Lâm. Sơn động quả thực rất lớn, động khẩu đường kính chừng hơn mười trượng, bên trong tối đen, nhìn không rõ trong đó có gì. Tập Lạc lấy ra tảng bảo đồ cẩn thận so sánh, đúng vậy, huyết động này chính là nơi chứa bảo tàng.

Tập Lạc bước dài tới trước động khẩu, nhìn quanh bốn hướng, cấp bách hô: "Phân ra bốn người thủ hộ trước động khẩu, những người khác bảo vệ ma pháp sư vào động, hành động thật nhanh."

"Không, không cần. Đã đến nơi đây, sinh mệnh các người cũng kết thúc rồi." Một thanh âm già nua trầm thấp vang lên, không khí chung quanh đột nhiên trở nên nóng rực dị thường, trong rừng cây ngoài động khẩu, phía trên động khẩu, từng đạo thân ảnh nhanh nhẹn không ngừng lao ra, thân ảnh hoàn toàn một màu hỏa hồng, Tập Lạc chỉ cảm thấy một luồng áp lực cực lớn từ đỉnh đầu truyền đến, bước lui về phía sau, phi thân trở ra, về tới bên trong đội ngũ, cái gì nên tới, chung quy cũng đã tới, hơn nữa, đây rõ ràng là một cái tròng, chỉ chờ đợi mình tự thân chui vào tròng.

Song phương đánh giá lẫn nhau, Tập Lạc đài lĩnh dong binh đoàn đều ở ngoài sáng, mà đối thủ lại thủy chung phục ở một nơi bí mật gần đó, lúc này đối diện, Tập Lạc không khỏi hít một hơi lạnh, bọn họ là người sao?

Ước chừng mấy trăm hồng sắc thân ảnh, từ bốn phương tám hướng vây quanh chúng dong binh, bề ngoài những kẻ này rất giống nhau, vóc người so với nhân loại hoàn toàn giống nhau, không có gì khác lạ, nhưng từ da dẻ bọn họ, có thể dễ dàng phân biệt với nhân loại, chính xác mà nói, địch nhân đột nhiên xuất hiện này căn bản không có da lộ ra bên ngoài, ngoài thân thể được bao phủ một tầng lân phiến nhỏ kín kẽ màu đỏ sậm, trên người chỉ mặc bộ y che đậy những bộ vị trọng yếu, dưới ánh dương quang chiếu qua tàng cây, lân phiến đỏ sậm sáng bóng, nhiệt độ đột nhiên tăng cao, tựa hồ chính là bởi vì có sự xuất hiện của bọn họ.

Nhìn ba lân giáp nhân cao lớn trước mặt, Tập Lạc trầm giọng nói: "Chúng ta vô tình khiến các người hiểu lầm, chỉ là muốn xem trong động có gì, có thể bỏ qua một chút?"

Lân giáp nhân ở giữa nhìn qua niên kỷ đã lớn, lạnh nhạt đáp: "Đó là không có khả năng, bên trong động phủ này, là long chủ vĩ đại nhất của chúng ta. Đừng nói đi vào, nhìn thấy hình dáng tộc nhân chúng ta, các người đã không thể còn sống mà ly khai nơi này rồi. Nếu các người bằng lòng, ta có thể lưu các người một con đường sống. Giết nhân loại hèn hạ các người chỉ làm ô uế tay của ta mà thôi."

Tập Lạc đưa mắt nhìn kỹ bốn phía, tất cả lân giáp nhân có vẻ rất bình tĩnh, phía đầu ngón tay bọn họ đều có thứ gì đó sắc nhọn tương tự móng vuốt, từng ánh mắt lạnh lùng đang quan sát chúng dong binh, Tập Lạc không ngừng đè nén sự khẩn trương trong nội tâm, hấn biết, nếu từng lân giáp nhân ở đây đều cường đại như hai kẻ đã đánh lén bọn họ, sợ rằng hôm nay bọn họ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Khi Tập Lạc đang không biết đối phó như thế nào, Niệm Băng mở miệng. "Vị lão tiên sinh này, chào người. Chúng ta tới nơi này, là bởi vì có được một tấm tàng bảo đồ, bản thân đối với quý tộc cũng không có địch ý gì, cũng không biết đó là tài sản của các người, nếu các người không muốn chúng ta tìm bảo tàng, chúng ta liền có thể ly khai, cần gì phải tổn thương hòa khí chứ?"

"Ly khai? Cho các người ly khai rồi lại đài lĩnh đại đội nhân loại tới quấy rầy long chủ nghỉ ngơi sao? Đó là không có khả năng, nếu không tự sát, các người cũng sẽ phải chết." Nói xong, hấn giơ tay lên, chuẩn bị ra lệnh để chúng lân giáp nhân quái dị phát động công kích.

Niệm Băng cùng Phương Nữ liếc nhau, hấn đột nhiên nghĩ tới Hi Lạp Đức từng nói qua, kinh hô: "Các người là long nhân tộc? Có phải là long nhân tộc thủ hộ cự long?"

Đám long nhân vốn đang yên tĩnh nghe thấy Niệm Băng nói ra ba chữ long nhân tộc, nhất thời trở nên ồn ào. Tên trưởng lão nọ nhú mày. "Người biết chúng ta?"

Niệm Băng gật đầu, đáp: "Ta trước kia từng nghe tới sự tồn tại của long nhân tộc, nói như vậy, bảo tàng mà các người thủ hộ, hẳn là bảo tàng của một cự long rồi."

"Không sai, chúng ta chính là hỏa long tộc, ta còn có thể nói với các người, ta chính là trưởng lão duy nhất của hỏa long tộc, Kim Nghê, biết như vậy cũng vô dụng, hôm nay các người phải chết, sự tôn nghiêm của long nhân tộc không thể bị xúc phạm. Sát!"

”Đi, Thủy Vũ Ba Đào.” Thanh âm già nua vang lên, một vòng lam sắc chợt hiện ra tạo thành một vòng sáng lớn tỏa ra chung quanh, kịp thời đón đầu chúng hỏa long tộc nhân. Nguyên lai, khi Niệm Băng mở miệng cùng đối phương nói chuyện thì Lý Đắc cũng hiểu ý, tranh thủ tận dụng thời gian ngâm xướng chú ngữ, đối phương căn bản không hề có ý bỏ qua cho bọn họ, đành chỉ liều mạng mà thôi.

Thủy Vũ Ba Đào, bát giai đại diện tích công kích thủy hệ ma pháp, một ma pháp cực kỳ tiêu hao pháp lực, nhưng dưới tình huống đối mặt với số lượng địch nhân lớn như vậy, nó hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất. Đáng tiếc chính là, bên trong lãnh địa của hỏa long tộc, thủy hệ ma pháp uy lực giảm nhiều, bát giai ma pháp cũng chỉ phát huy uy lực của thất giai.

Thủy ba giống như những con sóng lớn tỏa ra tứ phía, mạnh mẽ trùng kích về phía hỏa long tộc nhân, hồng sắc đấu khí bay lượn khắp nơi, không ngừng ngăn cản lực trùng kích của Thủy Vũ Ba Đào, Phượng Nữ đột nhiên hô to một tiếng. ”Chạy vào trong động, ở đó mới có thể phòng ngự được.”

Niệm Băng trong mắt sáng ngời, đúng vậy! Lấy tiến làm lùi. Cùng Tập Lạc, Gia Đặc Lâm và Hoa Nhị chạy đến trước động khẩu, hấn trước tiên ném ra hai ma pháp quyền trục. Đây chính là tuyệt chiêu bảo mệnh của hấn.

Băng cùng hỏa, hai lực giai ma pháp quyền trục cường đại nhất mà Niệm Băng có khả năng chế tác trong nháy mắt bộc phát, hồng, lam lưỡng sắc quang mang tạt va chạm vào nhau, nổ ầm một tiếng vang động cả phiến sơn mạch, băng hỏa đồng nguyên được Niệm Băng toàn lực thôi động, tạo thành lực công kích bát giai nhắm thẳng tên trưởng lão kia mà bạo phát.

Tên hỏa long tộc trưởng lão kia nghe được tiếng hô của Phượng Nữ thì sắc mặt liền thay đổi. Ngân sắc đấu khí che kín toàn thân, hai tay đẩy ra trước, vừa định phá ma pháp của Lý Đắc, thì công kích từ quyền trục của Niệm Băng đã tới.

Bát giai công kích ma pháp là vô pháp uy hiếp tới võ sĩ cấp bậc vũ thánh, huống chi hỏa long tộc nhân có thân thể cường hãn mà người thường không thể sánh bằng, giữa màn chắn động thật lớn, nhưng hỏa long tộc trưởng lão chỉ lui về phía sau một bước thì đã giữ vững thân hình, mà mười tên hỏa long nhân vốn bên cạnh hấn lại bị ma pháp đột nhiên xuất hiện chắn bay, bọn họ tựa hồ đối với huyết động kia rất là sợ hãi, thà bị ma pháp khiến chấn thương cũng không dám đánh mạnh, miễn cưỡng khống chế thân thể bay xéo ra. Khiến cho trước động khẩu chỉ còn lại một mình hỏa long tộc trưởng lão. Đúng lúc này, Hoa Nhị với Xa Luân chiến phủ cũng đã tới.

Đình, đình hai tiếng, Hoa Nhị phún huyết bay ngược lại, trên chiến phủ của nàng bị đối phương để lại hai vết mẻ, tốc độ bị đánh bay của Tập Lạc cùng Gia Đặc Lâm cũng chẳng hề chậm hơn nàng, mà đối đầu với một vũ thánh chân chính, thì vũ đấu gia đúng là chẳng có cơ hội gì. Hỏa long tộc trưởng lão hiển nhiên đã nổi giận, ngân sắc đấu khí trên người hoàn toàn bành trướng, liên tiếp bị ma pháp cùng ba vũ đấu gia toàn lực công kích, cường hãn như hấn cũng không khỏi bị khí huyết đảo lộn.

Chúng dong binh đã theo lời Phượng Nữ mà toàn lực phi tới. Mà lúc này, hồng sắc quang mang đánh tới lúc đầu, khi tới trước người hỏa long tộc trưởng lão Kim Nghê ba thước thì biến thành ngân sắc, tiếng phượng hót vang lên, ngân sắc kiếm ảnh như bám lấy Kim Nghê, sắc mặt hơi đổi, Kim Nghê song quyền đồng thời vung ra, thánh đấu khí mênh mông giống như thật thể đánh lên màn kiếm.

”Phượng - Linh - Trảm -.” Thanh âm như xé lụa vang lên, cũng là ngân sắc đấu khí, màn kiếm đột nhiên ngừng tụ lại, chém tan vào đấu khí mà Kim Nghê phát ra, lao thẳng đến trước ngực Kim Nghê.

”Thật muốn muốn chết sao?” Kim Nghê phẫn nộ thét một tiếng, thân thể chợt bay lên, trong miệng phát ra một tiếng long ngâm, tránh khỏi kiếm quang, liền công tới Phượng Nữ.

Phượng Nữ ánh mắt dị thường bình tĩnh, trong miệng phát ra tiếng phượng hót thánh thót, ngân sắc đấu khí chung quanh thân thể trong nháy mắt bành trướng vài phần. ”Phượng - Vũ - Cửu - Thiên -.” Ly Thiên thần kiếm trong tay đột nhiên chậm lại, đơn giản chìa lên trên, thân hình cùng với thần kiếm tạo thành dáng như đang khiêu vũ.

Kim Nghê sắc mặt đại biến, đấu khí của hấn mặc dù áp đảo Phượng Nữ, nhưng liên tiếp hai ba lần gặp cường địch, hơn nữa với Ly Thiên thần kiếm trong tay Phượng Nữ, hấn cũng không dám nắm chắc. Hai tay tại kỳ dị khua giữa không trung, muốn tìm thân Ly Thiên thần kiếm để bộc phát đấu khí, thế nhưng,

Phượng Nữ căn bản không cho hấn cơ hội, Phượng Vũ Cửu Thiên vô cùng nhuần nhuyễn thay đổi vị trí, bức bách Kim Nghê không thể không đưa đầu khí đánh bừa ra ngoài.

Huyết quang vỡ tan, lân phiến trên ngực trái của Kim Nghê vỡ tung, để lại một vết thương sâu chừng nửa tấc, dài chừng nửa thước, tiên huyết đổ ra, khiến cho lân phiến trên người hấn nhìn qua càng thêm đỏ rực, thân thể bị chấn bay ra, rơi xuống ngay trước động khẩu, lân phiến bao trùm trên mặt hấn khiến không thể nhìn ra biểu tình gì, nhưng Niệm Băng lại chú ý tới, trong mắt hấn toát ra một tia kinh hoàng. Rõ ràng không có có quá thiệt thòi, hấn hoảng cái gì?

Lúc này, ma pháp của Lý Đắc rốt cục bị lượng lớn hỏa thuộc tính đầu khí điên cuồng tấn công mà kết thúc, may mắn là Phong Vân kịp thời phát ra một lực giai thổ hệ ma pháp, thêm đại diện tích Băng Nhận Trảm của Long Linh, mới giúp chúng dong binh tạm thời ngăn cản công kích của hỏa long tộc nhân. Hỏa long tộc chiến sĩ có lực công kích cực kỳ cường hãn, chỉ ít đều có thực lực đại kiếm sư, trong đó còn có không ít vũ đầu gia. Tập Lạc ba người mới bị đánh bay ra, miễn cưỡng kìm nén thương thế, liều mạng hiệp trợ thủ hạ, mới miễn cưỡng ngăn cản được đối phương, giúp cho trận thế của chúng dong binh không rối loạn. Mặc dù như thế, cũng đã có đại bộ phận dong binh bị thương.

Phượng Nữ cấp bách hô: "Mau, vào động."

Niệm Băng lúc này cũng chạy đi, nhịn đau ném ra bốn ma pháp quyền trực trần quý. Cũng là băng hỏa đồng nguyên, nhưng lần này chỉ là tổ hợp của ngũ giai ma pháp, bốn quyền trực tổ hợp thành hai ma pháp cường hãn, bất quá, lần này cũng không phải chỉ là đơn nhất công kích, mà là song trọng, bởi vì mỗi một quyền trực đều hình thành từ dung hợp ma pháp, biến hóa tinh diệu khiến kẻ khác phải mở to mắt mà nhìn.

Trong phút chốc, ở giữa chúng hỏa long tộc chiến sĩ nhất thời bộc phát ra bốn đóa hoa hồng, lam, hoa mỹ quang mang khiến ánh dương quang cũng có phần bị che mờ, kịch liệt bạo tạc khiến công kích của chúng hỏa long tộc chiến sĩ hoàn toàn bị chặn lại. Nhưng Niệm Băng lại giật mình phát hiện, cường đại tới thất giai công kích ma pháp, tối đa cũng chỉ có thể khiến đám quái nhân này bị toạc lân giáp, không cách nào lấy đi tính mạng của bọn họ.

Bất quá, lợi dụng tứ cái ma pháp trong nháy mắt bộc phát, chúng dong binh nhanh chóng lao vào trong huyết động, trong đó dong binh có thực lực mạnh nhất dưới sự đài lĩnh của Tập Lạc, Phượng Nữ canh giữ ở động khẩu, tiếp tục chiến đấu với hỏa long tộc chiến sĩ đang lao tới. Sau khi vào động, bọn họ tối thiểu cũng tạm thời đã không còn mối lo sau lưng, địch nhân tuy nhiều, nhưng đều chỉ có thể tấn công từ một hướng.

Một kiếm đầy lui Kim Nghê, Phượng Nữ trầm giọng nói: "Kim trưởng lão, kêu chúng tộc nhân của người lui ra đi, người hấn là nhìn ra được, ta vẫn không hạ sát thủ, chính là không muốn gay gắt cùng quý tộc, hà tất phải dùng đao kiếm mà nói chuyện như vậy ? Chúng ta rời khỏi Thiên Đãng sơn mạch, cũng sẽ tuân thủ giữ bí mật của các người, chẳng lẽ không được sao?"

Kim Nghê cả giận nói: "Các người dám tiến vào hỏa long động của long chủ, là sự vũ nhục lớn nhất đối với hỏa long tộc nhân chúng ta, chỉ có tiên huyết mới có thể rửa sạch mối nhục này. Nếu các người vẫn còn là chiến sĩ có tôn nghiêm. Thì đi ra ngoài động. Cùng chúng ta đường đường chính chính quyết chiến."

Một hỏa cầu cùng một băng cầu va chạm vào nhau giữa không trung, lại một lần nữa bức lui hỏa long tộc nhân, thanh âm của Tập Lạc từ sau lưng Phượng Nữ truyền ra. "Chúng ta chỉ là dong binh. Không phải chiến sĩ, có bản lĩnh các người cứ chạy vào đây. Ra bên ngoài để các người vây công sao ? Trừ phi chúng ta là kẻ ngu. Mọi người hãy vững vàng, có thể không còn sống để trở về hay không, còn phải dựa vào chính mình."

Kim Nghê giận dữ cười. "Được, ta muốn xem các người có thể chống đỡ bao lâu, giết cho ta. Tiễn thủ lên cây, trước tiên giết mấy ma pháp sư cho ta." Hấn đã phát hiện, nếu không giết được mấy tên ma pháp sư của đối phương trước, sẽ rất khó phá tan phòng tuyến của đối phương.

Trên Ngưỡng Quang đại lục, giống như lúc đầu Hi Lạp Đức nói với Niệm Băng, có những kẻ coi cự long làm đồ đẳng mà hợp thành long nhân tộc, mà long nhân tộc này lại căn cứ theo cự long mà mình thờ phụng mà chia ra mấy loại, hỏa long nhân tộc trước mặt chính là một phân nhánh trong đó, vận khí của Băng Nguyệt dong binh đoàn coi như không tồi, hỏa long nhân tộc mặc dù cường đại, nhưng so với các long nhân tộc

khác thì ắt phải yếu hơn nhiều, từ trong bọn họ cũng chỉ có một người đạt tới vũ thánh cảnh giới là tên long nhân trưởng lão kia.

Mười mấy tên hỏa long nhân đã trèo lên đại thụ bên ngoài động khẩu, kéo căng cung, uy hiếp chúng dong binh ở bên trong.

Kim Nghê cảm tức nhìn Phượng Nữ, nói: "Phượng tộc cùng chúng ta long nhân tộc luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, nếu người hiện ly khai, ta có thể cho người đi."

Phượng Nữ trầm giọng đáp: "Vậy thì thỉnh ngài để chúng ta cùng nhau rời đi thôi, lời ta hứa vừa rồi tuyệt đối sẽ giữ gìn. Nếu sau khi ly khai nơi này, ai tiết lộ tung tích của long nhân tộc, ta sẽ thay long nhân tộc chấp pháp, sao?"

Kim Nghê hừ lạnh một tiếng, nói: "Người cho chúng ta nơi này là thành thị của nhân loại sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Ta cũng không ngại đối địch cùng phượng tộc, nếu người chấp mê không tỉnh, cũng đừng trách ta không khách khí." Vừa nói, hắn vừa vung tay về phía, chúng hỏa long nhân chiến sĩ lại bắt đầu tấn công mãnh liệt.

Tiếng rít chói tai vang lên, một làn hỏa tiễn giống như lưu tinh từ trên cây bắn xuống, vượt qua chúng dong binh ngăn cản phía trước lao thẳng đến Niệm Băng bốn người. Đó đều là tên được phát ra bởi hỏa thuộc tính đầu khí, với thân thể của Niệm Băng bọn họ, căn bản là không có khả năng ngăn cản được.

"Thủy Mạc Tiếp Thiên" (ND : màn nước liền trời). Ma đạo sĩ duy nhất Lý Đắc thể hiện ma pháp lực cường hãn, lam sắc quang mạc sáng rực, chẳng những hóa giải hoàn toàn những hỏa tiễn này, mà ngay cả những long nhân chiến sĩ đang lao về phía chúng dong binh cũng bị bức lui vài phần, giảm bớt gánh nặng cho chúng dong binh.

Kim Nghê không tham gia chiến đấu, chỉ nhìn địch nhân trước mặt, chỉ huy tộc nhân không ngừng mãnh công.

Động khẩu này quả thực rất lớn, chỉ ít phải cần một nửa dong binh mới có thể chắn cả động khẩu, mà chúng long nhân chiến sĩ xông vào đều có thực lực vũ đấu gia, nếu không phải bọn Niệm Băng dùng ma pháp hỗ trợ, thêm vào là chúng dong binh môn vì bảo vệ tính mạng mà phát huy trăm phần trăm thực lực, chỉ sợ phòng tuyến của bọn họ sớm đã bị phá tan rã.

"Phong Vân, dùng Thổ Duyên Thuật phong tỏa động khẩu lại." Niệm Băng vội vàng nói. Đến lúc này, động khẩu càng nhỏ thì càng có lợi cho bọn Niệm Băng, dù sao trong dong binh đoàn, cường giả không nhiều lắm, nếu quả như vậy, chỉ cần Phượng Nữ cùng vài vũ đấu gia cao thủ ở phía trước che chắn, mặt sau có ma pháp hỗ trợ, chỉ ít trên cầm cự một thời gian dài cũng không thành vấn đề.

Phong Vân cười khổ đáp: "Ta thử qua rồi, bất quá ngọn núi này có kết cấu rất đặc thù, thổ nguyên tố đặc tính phi thường mạnh mẽ, hơn nữa rất rắn chắc, căn bản vô pháp di động được!"

Trong lòng Niệm Băng thầm than, hắn biết, dưới tình huống hiện tại, muốn xông đi ra ngoài được thì giống như nằm mộng giữa ban ngày. "Phượng Nữ, không nên hạ thủ lưu tình nữa, nếu không, tất cả mọi người đều phải chết ở chỗ này, giết một người thì bớt được một người."

Phượng Nữ trong mắt chợt lóe sáng, khí thế trên người nhất thời thay đổi, Kim Nghê cũng chú ý tới điểm này, trước khi Phượng Nữ hạ sát thủ, nhanh chóng vọt tới, bằng vào thánh đấu khí mạnh mẽ cùng chiến đấu với Phượng Nữ, hắn có ưu thế ở đấu khí, mà Phượng Nữ có Ly Thiên thần kiếm, hai người đấu với nhau, tạm thời là bình thủ.

Gió nhẹ không ngừng thổi tới, khiến lá cây phát ra tiếng rì rào, chân núi không khí thanh tân như thế ngoại đào viên, nhưng lúc này lại xảy ra chiến đấu thảm liệt. Đại kiếm sư cảnh giới võ sĩ khi liều mạng cũng không có khả năng thắng được vũ đấu gia, chúng dong binh trên người vết thương không ngừng gia tăng, Long Linh đã không còn công kích địch nhân, đem toàn bộ tâm trí để chữa thương có các dong binh. Mà mất đi sự khống chế đối với đại địa, hiện tại thổ hệ đại ma pháp sư Phong Vân giống như một phế vật, chỉ có thể trở mắt quan sát chiến đấu trước mặt, đột nhiên, hắn linh cơ khẽ động, xoay người chạy vào bên trong động, lúc này, mọi người đều tập trung vào chiến đấu, không ai chú ý đến hắn.

Lý Đắc có trách nhiệm nặng nề, hắn phải phòng ngự hỏa tiễn từ trên cây bắn xuống, cần dùng ma pháp chống đỡ một thời gian dài, mặc dù hắn là ma đạo sĩ, nhưng đối diện nhiều công kích như vậy, thời gian có thể chống đỡ đang không ngừng giảm xuống.

Trong tất cả bốn ma pháp sư, hiện tại duy nhất có thể phụ trợ công kích cũng chỉ có Niệm Băng. Từ khi ly khai đảo hoa lâm tới nay, hắn lần đầu tiên không giữ lại chút lực, sử dụng toàn bộ năng lực của mình. Hai tay cầm Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức cùng Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao, bằng vào hai thanh bảo bối cấp bậc thần khí, đã giúp tiết kiệm cho hắn rất nhiều ma pháp lực, bằng hỏa đồng nguyên pháp lực phát huy đến cực hạn, hồng, lam lưỡng sắc quang mang hết lần này đến lần khác ngăn chặn đường tiến của hỏa long nhân chiến sĩ, cũng chính bởi vì hắn cố gắng hết sức, mới cho Long Linh cơ hội đi trị liệu cho các đồng binh.

63. Chương 62: Hỏa Phượng Hoàng Chi Dực

"A!" Kim Nghê nổi giận gầm một tiếng, thân thể già nua đột nhiên gồng lên, khí thế đại thịnh, xuất một quyền mạnh mẽ hướng về phía Phượng Nữ, ngân sắc đấu khí ngưng tụ thành một khối, giống như đạn pháo hướng cấp tốc vọt tới Phượng Nữ.

Phượng Nữ sắc mặt khê biến, đấu khí của nàng lúc này đã vô pháp đạt tới thánh đấu khí cảnh giới, hai tay cầm kiếm, hiện tại chỉ có thể dựa vào ưu thế của Ly Thiên thần kiếm, tranh thủ phá tan đấu khí kia, thế nhưng, nàng hiện tại lại không hề nắm chắc chút nào.

"Ai cũng không được thương tổn Phượng Nữ. Hồng" Một thân ảnh cao lớn đột nhiên từ bên cạnh phóng ra, trọng kiếm chém mạnh lên ngân sắc đấu khí, đấu khí mãnh liệt bạo tạc khiến vài tên long nhân tộc chiến sĩ chung quanh ngã dạt xuống phía sau. Đột nhiên xuất hiện, thay Phượng Nữ ngăn cản công kích này chính là Tử Thanh Kiếm.

Hiện tại Tử Thanh Kiếm trên người đã xuất hiện biến hóa rõ ràng, mái tóc bông bênh đã biến thành đỏ như máu, thân thể cao lớn phồng lên, tiếng thở dốc nặng nề tựa như Thiết Bối địa long, có thể nhìn rõ các mạch máu trên người, tiếp đón một công kích của thánh đấu khí, hắn cũng chỉ bị lún hai chân xuống đất, không hề lùi bước nào.

Kim Nghê vốn đã đưa đấu khí tăng đến trình độ mạnh nhất, kinh ngạc nói: "Cuồng chiến sĩ, là cuồng chiến sĩ?"

Không ai trả lời hắn, Tử Thanh Kiếm một mình đi ra khỏi động khẩu, hai mắt hắn đã đỏ như máu, thần chí mơ hồ chỉ còn nhớ mấy cái tên quen thuộc. Trên thân trọng kiếm thanh quang đại phóng, kiếm quang dài đến ba thước, khí thế không hề kém Kim Nghê chút nào.

Bốn hỏa long nhân chiến sĩ phân biệt từ các phương hướng khác nhau vọt về phía Tử Thanh Kiếm. Trọng kiếm trong tay Tử Thanh Kiếm giống như cây khô, không hề hoa mỹ, khua một vòng, nhất thời, một bức màn thanh sắc quang mang như tường đồng được dựng lên.

Bốn đạo thân ảnh bay ngược lại còn nhanh hơn so với lúc tới, bất quá, lần này là bị đánh bay, tiên huyết vương vãi, bốn long nhân tộc chiến sĩ đã bị thương nặng, mặc dù long nhân thể chất khiến cho bọn hắn không bị mất mạng, nhưng cũng đã cướp đi năng lực chiến đấu.

Tử Thanh Kiếm đứng ở nơi đó, tóc đỏ, mắt đỏ, kết hợp với thanh sắc quang mang bập bùng ở toàn thân, trông tựa như ma thần, song phương đang động thủ cũng ngừng lại, trong lúc nhất thời, hắn trở thành thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Lý Đắc đành chỉ ma pháp, thở hổn hển từng hơi. Sắc mặt tái nhợt cho thấy hắn hiện tại đã rơi vào trạng thái suy yếu, đặt mông ngồi dưới đất, không dám nhìn tường, lấy ra mấy ma pháp quyển trục.

Niệm Băng đi tới bên cạnh Phượng Nữ, trước tiên chuyển bằng thành thủy, tạo ra một trị liệu thuật cho Phượng Nữ. Giúp nàng khôi phục kinh mạch bị chấn thương. "Thanh Kiếm đại ca làm sao vậy? Hắn tựa hồ thần chí có chút không tỉnh táo, ta đi gọi hắn quay lại."

"Không." Phụng Nữ ngăn cản Niệm Băng, "Hiện tại ai cũng không ngăn cản được hấn, hấn cuồng hóa rồi."

"Cuồng hóa?" Niệm Băng lần đầu tiên nghe thấy từ này, "Cuồng hóa là có ý gì?"

Phụng Nữ thấp giọng đáp : "Đây là một loại thể chất đặc thù, vạn người không được một, nhất là sau viễn cổ chi chiến, vốn tưởng rằng đã tuyệt tích rồi. Chiến sĩ sau khi cuồng hóa được xưng là cuồng chiến sĩ, từng là binh chủng cực mạnh của nhân loại, đồng thời cũng là binh chủng khó chỉ huy nhất. Bởi vì chiến sĩ sau khi cuồng hóa mặc dù ở năng lực đơn binh tác chiến là kẻ mạnh nhất, thế nhưng, bọn họ cũng có khuyết điểm rất lớn, chính là thần chí cũng giống thân thể đều trở nên điên cuồng, dưới tình huống như vậy, bọn họ không thể phân biệt rõ địch ta. Tự thân pháp lực tăng lên tới cực hạn, da dẻ cứng rắn như sắt, nếu tu luyện đấu khí, đấu khí sẽ dễ thắng gấp bội, cuồng chiến sĩ sau khi cuồng hóa chỉ biết công kích, đến lúc hết sạch toàn bộ thể lực mới thôi, sau mỗi một lần cuồng hóa, cuồng chiến sĩ sẽ trầm thụy ba ngày. Thật không nghĩ tới, vị bằng hữu này của người cũng là một cuồng chiến sĩ, xem ra, chúng ta còn có chút cơ hội lật ngược thế cờ. Với thực lực vũ đấu gia của hấn mà tiến hành cuồng hóa, kể cả một vũ thánh, cũng không có khả năng dễ dàng thắng hấn, ta vốn không muốn giết chóc, hiện tại xem ra, không động thủ thì không được rồi."

"Phụng Nữ, ta biết người có điều cố kỵ, nếu người không muốn giết người, vậy có thể khiến hỏa long nhân này mất đi năng lực chiến đấu, chỉ cần chúng ta có thể bình an ly khai nơi này là đủ rồi."

Phụng Nữ gật đầu, nói : "Tử Thanh Kiếm một khi phát động thì các người hãy toàn lực công kích, chỉ cần hấn hoặc ta có thể giữ chân trưởng lão kia của đối phương, chúng ta sẽ có cơ hội."

"Sát ỉ/4?ỉ/4?ỉ/4?ỉ/4?." Tử Thanh Kiếm phần nộ gầm một tiếng, trong mắt hấn, địch nhân quan trọng nhất tự nhiên là Kim Nghê, từ trong ý thức, người quan trọng nhất đối với hấn không thể nghi ngờ là muội muội cùng Phụng Nữ, mà vừa rồi Kim Nghê đã thương Phụng Nữ, lúc này, hấn đột nhiên bộc phát, tự nhiên muốn lấy Kim Nghê làm mục tiêu số một.

Trọng kiếm giơ cao, Tử Thanh Kiếm mặc dù lâm vào trạng thái cuồng hóa, nhưng cũng chưa hề quên năng lực của bản thân, ngược lại sử dụng càng thêm thuận tay, thân pháp mà Tử Thanh Kiếm lúc trước dùng để đối kháng Phụng Nữ đã xuất hiện trên người hấn, huyền hóa thành mấy đạo thân ảnh lao về phía vũ thánh Kim Nghê.

Phụng Nữ vừa muốn di chuyển, đột nhiên nhìn thấy một đạo hắc sắc quang mang từ trên trời giáng xuống, không có quang mang phản xạ, lao thẳng đến Long Linh đang trị liệu cho chúng dong binh. Nàng bất chấp quang mang từ đâu mà đến, thân hình chợt lóe, tới bên cạnh Long Linh, Ly Thiên thần kiếm trong tay đẩy lên cao, đánh bay quang mang sang một bên.

Đinh một tiếng vang, đó là một cây hắc sắc châm, tinh khí thoang thoảng khắp không trung, cho thấy trên châm có chứa kịch độc.

"A ! Người tại sao cứu ta?" Long Linh lúc này mới thanh tỉnh lại, nhìn Phụng Nữ không khỏi có chút sững sờ.

Ánh mắt sắc bén của Phụng Nữ hướng về phía hắc châm được phóng ra, đó là sơn lâm rậm rạp, căn bản không tìm được năng lượng gì ba động. Đây cũng không phải hỏa long nhân tộc phát động công kích, là long nhân nhất mạch kiêu ngạo, bọn họ tuyệt không biết dùng độc. Vừa tìm kiếm địch nhân ẩn nấp, vừa hỏi đáp: "Là Niệm Băng bảo ta bảo vệ người. Người không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì trực tiếp đi cảm ơn hấn. Tự mình cẩn thận một chút, có thể còn có địch nhân khác đang ẩn nấp ở ngoài."

"Cảm tạ người, ta sẽ cẩn thận." Thanh âm Long Linh rất bình tĩnh, không hề vì sinh mệnh bị uy hiếp mà có gì biến hóa. Tiếp tục trị liệu cho chúng dong binh.

Phụng Nữ lúc trước nói chuyện với Niệm Băng, Tạp Lạc cũng nghe được. Tử Thanh Kiếm bên kia vừa động, hấn lập tức mang theo chúng dong binh lao về phía long nhân tộc phản công, hấn minh bạch, chỉ cần Phụng Nữ có thể phát huy như bình thường, mặc dù đối phương nhân số đông đảo, nhưng cũng không phải không có cơ hội phá vỡ vòng vây.

Tử Thanh Kiếm sau khi cuồng hóa quả thực giống như lời Phụng Nữ, thực lực do hấn hoàn toàn bạo phát pháp lực của mình khiến cho cường giả Kim Nghê trong lúc nhất thời cũng không thể kìm chân hấn. Mà

lúc này hắn lại không thể né tránh Tử Thanh Kiếm, nếu không, tộc nhân của hắn nhất định sẽ lĩnh hậu quả, long nhân tộc phòng ngự trời sinh tuy mạnh, nhưng nếu bị cuồng bạo đấu khí đó đánh trúng cũng là trí mệnh.

Tràng diện hoàn toàn rối loạn, Phượng Nữ rút cục cũng phát uy, Ly Thiên thần kiếm từ thân ảnh duyên dáng huyền hóa thành vô số kiếm quang, từng đạo kiếm quang đều giống như lưỡi độc xà, kiếm quang lóe lên, từng hỏa long nhân chiến sĩ bị đâm trúng ngã xuống đất. Một lát sau, đã có hơn mười hỏa long nhân chiến sĩ bị mất năng lực chiến đấu.

Áp lực chợt giảm, chúng dong binh mỗi người đều nắm bắt thời cơ, phát huy đấu khí đến cực hạn, dưới sự dẫn dắt của Tập Lạc, Gia Đặc Lâm và Hoa Nhị ba người phát động công kích về phía hỏa long nhân.

Đột nhiên, vô số hồng sắc quang mang từ không trung lao xuống, mục tiêu chỉ có một, đó chính là Phượng Nữ. Hồng quang phối hợp cực kỳ ăn ý, phong tỏa tất cả các lộ tuyến của Phượng Nữ, bức nàng không thể không dừng lại, dùng Ly Thiên thần kiếm ngăn cản sự công kích của đấu khí kia. Mà hỏa long nhân chiến sĩ cũng nhân cơ hội này một lần nữa tổ chức xông lên, áp chế chúng dong binh môn quay lại động khẩu. Lúc này, Phượng Nữ giống như Tử Thanh Kiếm, đã bị tách ra ở bên ngoài.

Niệm Băng phóng xuất mấy ma pháp để ổn định thế cục, kéo Tử Thanh Mộng lùi về cạnh Long Linh, đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên xảy ra biến hóa, Kim Nghê toàn thân đấu khí tăng vọt, một quyền đánh lui Tử Thanh Kiếm, quát to: "Hỏa Long Tường Vân Trận."

Tất cả hỏa long nhân tộc chiến sĩ đang công kích chợt lui về phía sau, mấy trăm người cùng tạo thành một trận thế kỳ quái, trong đó phân ra mười tám hỏa long nhân chiến sĩ tinh nhuệ tập trung vào Phượng Nữ, do một hỏa long nhân tộc mỹ nữ chân dài dẫn dắt tới công kích Phượng Nữ, mặt khác lại có mười tám người tổ chức thành một trận bao bọc Thanh Kiếm, bọn họ chỉ cùng Tử Thanh Kiếm du đấu, không cùng hắn đối diện tiếp xúc, hiển nhiên là muốn tiêu hao thể lực của hắn.

Chúng hỏa long tộc nhân nhanh chóng di chuyển, các chiến sĩ lúc trước bị mất đi năng lực chiến đấu giờ này đã được đưa sang một bên, Kim Nghê trong vòng vây của tộc nhân từng bước đi tới động khẩu, "Cung." Một gã tộc nhân cầm cung đưa cho hắn, những hỏa long tộc chiến sĩ khác đều lập thành từng đội mười tám người, chậm rãi hướng về phía động khẩu.

Mặc dù không có địch nhân công kích, áp lực trên người giảm bớt nhiều, nhưng hiện tại chúng dong binh trong lòng lại vô cùng trầm trọng, bọn họ tuyệt đối không ngờ, mới vừa có một chút cơ hội lại đã bị đẩy lùi.

Phượng Nữ lúc này đã không sử dụng năng lực thánh đấu khí nữa, tốc độ cùng lực công kích của nàng mặc dù cường hãn, nhưng trận pháp do mười tám hỏa long nhân tộc chiến sĩ tạo thành lại phi thường kỳ dị, bất luận nàng công kích hướng nào, cũng đồng thời có chín đối thủ nghênh đón, trong lúc nhất thời tả xung hữu đột, cũng vô pháp chạy ra ngoài.

Kim Nghê không kêu chúng tộc nhân công kích chúng dong binh, tay kéo trường cung, cặp mắt sắc bén dừng ở Niệm Băng. Hắn sớm đã phát hiện, thanh niên không ngừng dụng xuất ma pháp này là căn nguyên khiến chúng dong binh có thể cầm cự tới giờ, chỉ cần hủy diệt mấy ma pháp sư, tình thế lập tức sẽ cải biến.

Kim Nghê quang mang trong mắt sáng rực, tay kéo trường cung, dây cung nhanh chóng căng ra, ngân sắc thánh đấu khí bao vây khắp trường cung, một màn kỳ dị xuất hiện, ngân sắc đấu khí từ tay phải đang kéo cung kết thành hình, đấu khí biến thành một mũi tên nhọn, "Long ỉ ỉ? Dẫn ỉ ỉ? Tiến ỉ ỉ?" Phát hiện ngân quang đột nhiên lóe lên, Niệm Băng cảm thấy ngực co rút lại, tên chưa đến, thân thể hắn đã có cảm thụ mãnh liệt, không hề do dự, Niệm Băng quyết định thật nhanh, phát động Song Sắc Băng Phong Cầu có uy lực hộ thân cực mạnh, trực tiếp nghênh đón tên. Chúng dong binh cũng không nhân rồi, Tập Lạc, Gia Đặc Lâm cùng Hoa Nhị nhảy lùi lại, muốn chặn mũi tên kia, thế nhưng, tên do đấu khí hình thành lại bay đi theo một đường cong duyên dáng, lướt qua bọn họ, mục tiêu vẫn là Niệm Băng.

Song Sắc Băng Phong Cầu có thể ngăn trở thánh khí chi tiền? Đáp án là không thể, trong tiếng nổ ầm, Song Sắc Băng Phong Cầu bị đấu khí đánh tan tạo thành băng phấn đầy trời, ngân quang lao qua, đi tới trước người Niệm Băng mười thước. "Cẩn thận." Tử Thanh Mộng nhàn bước lên, thanh sắc đấu khí phóng ra, chuẩn bị thay Niệm Băng ngăn cản mũi tên, ưu thế lớn nhất của Thủy Mạc Tao Nhã đạo pháp chính là tốc độ, một phiến thanh sắc quang mạc hình quạt ngăn trước người Niệm Băng, thế nhưng, lại vẫn là

không đủ, đình một tiếng vang nhỏ, Thúy Mạc Tao Nhã biến mất, Tử Thanh Mộng nắm chặt đoản nhận, kêu một tiếng rồi bay lên, nàng chỉ là đánh lên mặt bên của mũi tên mà đã bị đánh bay lên, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, ánh mắt tuyệt vọng đã xuất hiện trong đôi mắt đẹp.

”Không.” Long Linh xoay người che ở trước Niệm Băng, ánh mắt của nàng chứa đầy nỗi kinh hoàng, nhưng cũng không phải bởi vì sắp gặp phải đầu khí tiễn, mà là bởi vì an nguy của Niệm Băng. Chấn động toàn thân, Long Linh đột nhiên phát hiện mình bị kéo mạnh, ngay sau đó, truyền đến trận đau đớn đến tận tâm tủy, thân thể ngã về phía trước, lảo đảo vài bước mới giữ vững thân hình.

Niệm Băng đối diện với Long Linh, trên vai phải của hắn đã xuất hiện một lỗ đầy máu, thân thể hoàn toàn bị một tiễn kia xuyên qua, may mắn là sau vài lần ngăn cản, lực công kích của Long Dẫn Tiễn đã giảm bớt, hơn nữa Thúy Mạc Tao Nhã thay đổi phương hướng của nó, lúc này mới giúp Niệm Băng thoát khỏi uy hiếp trí mạng, mặc dù như thế, uy lực còn lại của Long Dẫn Tiễn vẫn có thể xuyên qua thân thể hắn, tiên huyết phun ra, Niệm Băng không do dự đem một trị liệu thuật phủ lên người mình, máu lúc này mới ngừng một chút.

”Không, không thể.” Thanh âm của Long Linh run rẩy, đau đớn sau lưng đã giảm bớt, nàng lúc này mới ý thức được lúc trước xảy ra chuyện gì. Nàng che ở trước người Niệm Băng, Niệm Băng lại từ sau lưng ôm lấy nàng, Long Dẫn Tiễn xuyên qua vai Niệm Băng rồi đâm lên người nàng rồi mới biến mất. Mà nàng lúc này ngoại trừ một chút đau đớn ra, không có thương thế gì nữa.

Niệm Băng cười khổ nói : ”Đây là kết quả tất nhiên, Linh nhi, tới đây, người trị liệu so với ta tốt hơn, giúp ta cầm máu, lúc này, sợ là chúng ta khó thoát tai kiếp rồi.”

Long Linh vội vàng chạy tới bên cạnh Niệm Băng, nàng dùng trị liệu thuật chụp lên vết thương to chùng cái chén trên bả vai Niệm Băng, sau đó xé bỏ y trên miệng vết thương ra, ”Bối tâm, bối tâm đầu ? Ta hôm qua đưa cho người bối tâm, người tại sao không mặc?” Thanh âm của Long Linh trở nên dị thường kích động, ”Chẳng lẽ, ngay cả thứ ta cho người, người cũng ghét sao?”

”Không, Linh nhi ngốc, người biết không? Ngày hôm qua lúc người cho ta áo chen, lòng ta cũng đã tan nát rồi. Đó rõ ràng là lão sư đưa cho người! Ngay cả mùi thơm cơ thể người vẫn còn lưu lại rõ ràng, ta sao có thể sử dụng bảo vật hộ thân của người để bảo vệ chính mình? Nha đầu ngốc, hiện tại để người mặc đi! Nếu không, vừa rồi chúng ta chỉ sợ cũng đã thành một đôi xuyên đường hồ lô rồi.” Nguyên lai, đêm qua Niệm Băng tìm Phượng Nữ, nhờ nàng mặc áo chen lên người Long Linh để Long Linh không thể biết được. Với năng lực của Phượng Nữ, chuyện này đương nhiên là có thể làm thần không biết quỷ không hay, dễ dàng hoàn thành. Kỳ thật, vừa rồi Niệm Băng hoàn toàn có thể để tự Long Linh ngăn trở Long Dẫn Tiễn, với độ bền của áo chen, Long Linh cũng chỉ chịu một chút chấn thương mà thôi, thế nhưng, là một nam nhân, sao có thể để nữ nhân vì mình mà ngăn cản một tiễn này chứ? Niệm Băng khi đó căn bản không hề do dự, nhanh chóng ôm Long Linh xoay người, Băng Tường Thuật quyền trực trở thành đạo phòng ngự cuối cùng, thế nhưng, vẫn còn bị thương nặng.

Long Linh nhìn trong mắt Niệm Băng toát ra vẻ ôn nhu, rồi lại thấy sắc mặt tái nhợt của hắn, lòng của nàng run rẩy, vốn anhks mắt trống rỗng đã có vài phần thần thái, đỡ Niệm Băng ngồi xuống, mà chính thân thể mềm mại của mình thì đứng thẳng tắp, rồi đi ra phía ngoài. Lúc này, Kim Nghê đã dãi lĩnh thủ hạ chậm rãi bức tới, ma pháp sư chủ yếu nhất của đối phương đã bị thương, bọn họ không còn điều gì cố kỵ nữa, kỳ thật, song phương giao thủ đến bây giờ, tổng cộng cũng chỉ là nửa nén hương thời gian mà thôi, nhưng lại xảy ra nhiều biến hóa như vậy, bắt đầu từ lúc Phượng Nữ trùng kích, bảo hộ mọi người vào động, rồi ra sức ngăn cản, Tử Thanh Kiếm cuồng hóa, Phượng Nữ xuất kích, Niệm Băng trọng thương, cơ hồ mỗi lần nhảy mất, cũng đều xuất hiện biến hóa.

Đã không còn Phượng Nữ ngăn cản, ai còn có thể cản được Kim Nghê? Chúng dong binh tụ tập cùng một chỗ, trong lòng bọn họ dấu chí đã từ từ tan rã trước áp lực khổng lồ của đối phương, bất luận người nào cũng biết. Lúc này đây, bọn họ sẽ không thể nào ngăn cản được công kích của đối phương. Đúng lúc này, Long Linh đi tới phía sau chúng dong binh, khe khẽ ngâm xương. ”Lấy sinh mệnh ta để trả giá. Trớ chú” Vừa ngâm xương tới đây, một bàn tay đột nhiên từ phía sau bịt chặt miệng nàng lại, cắt đứt chú ngữ. Một ma pháp chú ngữ, nếu ngâm xương vượt qua một nửa, là không có khả năng cắt đứt, nếu không thì ma pháp sư phải chịu thương tổn rất lớn, mà vừa mới bắt đầu ngâm xương ma pháp, chỉ cần cắt đứt ngâm xương, ma pháp sẽ vô pháp hoàn thành.

"Linh nhi, ma pháp chú ngữ này nếu cần dùng thì cũng phải để ta, không phải là người." Niệm Băng mạnh mẽ kéo Long Linh vào trong ngực, thanh âm của hắn hết sức kiên định.

Bờ ngực ấm áp của Niệm Băng khiến Long Linh cảm thấy rất an tâm, cho dù biết sắp gặp phải tai nạn hủy diệt, nàng cũng không hề sợ hãi. Ôm thân thể mềm mại của Long Linh, Niệm Băng thầm cười khổ, cái gì nên tới chung quy cũng sẽ tới, vừa định ngâm xướng chú ngữ mà Long Linh vừa ngâm xướng, một thanh âm đột nhiên đánh tan ý niệm đó trong đầu hắn.

"Mau, mọi người mau chạy vào phía trong, phía trong động rất hẹp, đủ để phòng ngự." Đây là thanh âm của Phong Vân, Niệm Băng xoay người nhìn lại, thấy Phong Vân đang từ bên trong động chạy ra. Cùng lúc đó, ai cũng không ngờ tới, Phượng Nữ đã bạo phát.

Nếu nói Phượng Nữ là một tạc đạn lớn, thì Kim Nghê làm Niệm Băng bị thương chính là hành động châm ngòi dẫn nổ. Tiếng phượng hót thê lương như kim chọc vào tai từng người, hồng sắc đầu khí chung quanh thân thể Phượng Nữ chợt thu liễm. Mái tóc màu phấn hồng lúc này đã trở thành đỏ sẫm, da thịt vốn trắng nõn lộ ra màu đỏ nhàn nhạt, y phục sau lưng đột nhiên vỡ tan, một cặp cánh màu đỏ trong nháy mắt giãn ra, bên trên cánh cong cong, từng chiếc lông vũ sắp xếp dày đặc, cánh chim xòe ra dài đến hơn hai thước, thân thể mềm mại vốn thon dài của Phượng Nữ trở nên nhỏ nhắn dưới đôi cánh. Khi cánh hoàn toàn xòe ra, thân thể Phượng Nữ bay lên, cặp mắt màu xanh ngọc bích giờ khắc này đã biến thành màu vàng kim.

Kim Nghê thấy vậy, không khỏi kinh hãi thất sắc. "Cẩn thận, là vương tộc chi vũ của phượng tộc."

Hắn nhắc nhở đã không còn kịp rồi. Cũng là hồng sắc đầu khí, từ cánh chim bắn xuống, đánh lên người của từng gã hỏa long nhân chiến sĩ đang vây công Phượng Nữ, mười tám dòng tiên huyết đồng thời phun ra, mười tám thân ảnh bị đánh bay ra ngoài mười trượng.

Giữa không trung, Phượng Nữ hót dài một tiếng, Ly Thiên kiếm trong tay chém ngang trên không, một đạo hồng mang từ từ chiếu xuống, vẽ thành một cái rãnh trước động khẩu, đầu khí mệnh mông bức lui toàn bộ hỏa long nhân đang tiến tới.

Thấy vậy, trong lòng Niệm Băng không mừng mà lại lo, trong lúc nguy cơ lại bộc lộ lực lượng cường hãn, rất có thể đó là lực lượng không thuộc về chính mình, càng như thế này, phản phệ sẽ càng nghiêm trọng, hắn vội vàng hô lớn: "Phượng Nữ, mau dẫn Thanh Kiếm đại ca quay lại, bên trong động nhỏ hẹp, thích hợp cho chúng ta phòng ngự."

Tàn ảnh loang loáng giữa không trung, Phượng Nữ đã đến chỗ Tử Thanh Kiếm, lấy tay chop lấy vạt áo trên người hắn, kéo hắn bay lên. Lúc này, thần chí của Tử Thanh Kiếm vẫn còn trong trạng thái điên cuồng, căn bản không nhận ra địch hữu, trọng kiếm trong tay chợt bổ tới Phượng Nữ ở phía trên.

"Ngu ngốc, là ta." Phượng Nữ vung Ly Thiên thần kiếm, dễ dàng ngăn chặn công kích của Tử Thanh Kiếm. Nói cũng kỳ lạ, Tử Thanh Kiếm đang cuồng hóa vừa nghe thấy thanh âm của Phượng Nữ, nhất thời bắt đầu trở nên tỉnh táo. "Vù..." Ngân sắc thánh đầu khí Long Dẫn Tiên lại xuất hiện, lúc này đây, mục tiêu chính là Phượng Nữ trên không trung. Kim Nghê hiểu rõ, đắc tội với vương tộc của phượng tộc, cũng đồng nghĩa với việc xuất hiện vết nứt không thể nào bù đắp được trong quan hệ với phượng tộc, chỉ có cách giết hết Phượng Nữ cùng tất cả mọi người ở chỗ này, mới có thể che dấu mọi chuyện.

Cánh chim màu đỏ chợt thu liễm, cánh bên trái quật ngang một cái nhanh như chớp, Long Dẫn Tiên mà lúc trước Niệm Băng đem hết toàn lực cũng không thể ngăn cản nổi đã trực tiếp bị cánh của Phượng Nữ đánh tan, sau một khắc, Phượng Nữ đã đi tới động khẩu, Ly Thiên thần kiếm trong tay quét ngang, chấn lui tất cả địch nhân đang công kích.

Niệm Băng tới kéo Phượng Nữ. "Nhanh đi, chạy vào phía bên trong." Lúc này, chúng dong binh nhờ có Phượng Nữ ngăn cản địch nhân, đã nhanh chóng chạy sâu vào trong huyết động. Hắn đột nhiên kinh hô một tiếng, tay đang nắm lấy Phượng Nữ phải buông ra, Phượng Nữ hiện tại, trên người tựa như than hồng nóng rực.

Phượng Nữ trong mắt hàn quang dày đặc, ngưng thần nhìn Kim Nghê với trường cung trong tay, lạnh lùng nói: "Hôm nay ta còn chưa có giết người, bất quá, điều này cũng không có nghĩa là tiếp theo cũng sẽ không, có bản lĩnh thì các người cứ chạy vào." Nói xong, yểm hộ bọn Niệm Băng tiến vào bên trong động.

Đúng là ngoài dự liệu. Hỏa long nhân không biết có phải là do Phượng Nữ đột nhiên bộc lộ năng lực cường hãn hay không, mà không hề có công tới. Mặc cho Phượng Nữ, Niệm Băng cùng chúng dong binh rút lui vào bên trong động.

Sau khi chúng dong binh đi vào được chừng vài trăm thước, tiến tới nơi mà bề rộng chỉ chừng tam thước đã không kiên trì được nữa, tất cả ngã ngồi xuống đất. Lúc này, ngay cả ba vị chính, phó đoàn trưởng của Băng Nguyệt dong binh đoàn, thực lực cũng chỉ còn lại không tới một phần ba. Mặc dù không có ai tử vong, thế nhưng, số trọng thương lại chiếm tới hai phần ba, đó là còn may mắn có Long Linh trị liệu kịp thời cho bọn họ, mới có thể kiên trì chạy đến nơi đây.

Phượng Nữ giơ tay đánh ngất Tử Thanh Kiếm rồi đặt sang một bên, xoay người lại hướng về phía bên ngoài nhìn thoáng qua. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

”Người sao lại đánh ca ca ta?” Tử Thanh Mộng phần nộ nói.

Trong cặp mắt vàng kim của Phượng Nữ toát ra khí tức băng lãnh, khiến Tử Thanh Mộng không khỏi toàn thân run lên. ”Hắn ở trạng thái cuồng hóa, chỉ có đánh ngất mới có thể khôi phục lại, bất quá, hắn mặc dù thể lực không tổn hao hết, chỉ sợ cũng phải mê man hai ngày mới có thể khôi phục.”

Niệm Băng ân cần nhìn Phượng Nữ, nói: ”Người thế nào?”

Phượng Nữ lắc đầu, nói: ”Ta không có việc gì. Còn người?” Ánh mắt màu vàng kim rơi trên miệng vết thương kinh khủng trên vai Niệm Băng.

Niệm Băng lúc này sắc mặt đã phi thường khó nhìn, mất đi một lượng lớn máu khiến cho khuôn mặt hắn vốn hồng nhuận trở nên tái nhợt dị thường, cười khổ nói: ”Còn không chết được. Bất quá, vai phải của ta, xương cốt tựa hồ đã bị gãy, ta dụng ma pháp cầm máu, muốn lành lại cũng rất khó. Phượng Nữ, người nghĩ tại sao bọn họ không lao vào? Là vì sợ người sao?”

Phượng Nữ lắc đầu nói: ”Không, hắn là không phải. Ta cũng vừa phát hiện. Hỏa long nhân này tựa hồ đối với huyết động này có điều sợ hãi, lúc ta hướng về phía động khẩu công kích, bọn họ cố ý tránh né, tránh để bị lọt vào bên trong động. Hiện giờ nhớ ra, nếu chúng ta sớm lựa chọn rút lui vào trong động, có lẽ tình thế sẽ tốt hơn nhiều rồi. Bất quá, chỉ ít trước mắt chúng ta vẫn còn không sao.

”Xin lỗi, đều là lỗi của ta.” Thanh âm trầm trọng của Tập Lạc vang lên. ”Do ý của ta nên mới khiến mọi người lâm vào tử địa. Nếu ta sớm nghe Niệm Băng đề nghị buông bỏ hành động lần này, thì đã không liên lụy tới các người bị hãm tại nơi này.”

Phượng Nữ nhìn Tập Lạc, thản nhiên nói: ”Người không cần phải tự trách, bị hãm ở chỗ này chỉ là các người, với năng lực của ta, tùy thời đều có thể mang Niệm Băng ly khai. Bất quá, ta tối đa cũng chỉ có thể mang một người.” Lời vừa nói ra, cả huyết động bên trong đều trở nên yên tĩnh, không ai hoài nghi lời Phượng Nữ, nàng đã dùng chính thực lực của mình để chứng minh hết thấy.

”Phượng Nữ, người mang Linh nhi đi đi.” Thanh âm của Niệm Băng rất bình tĩnh, nhưng kiên định dị thường.

Ánh mắt của Phượng Nữ, Tử Thanh Mộng cùng Long Linh đồng thời hướng về hắn, Phượng Nữ quái dị nói: ”Người không muốn sống để ly khai nơi này sao?”

Niệm Băng nhìn thoáng qua cánh tay phải đang buông thõng xuống, thản nhiên nói: ”Không ai nguyện ý đi tìm cái chết, thế nhưng, là một ma pháp sư, là một trù sư, ta đã mất đi cánh tay phải, cho dù có chữa trị lành vết thương, ta cũng không có khả năng dùng tay phải để nấu ăn, dùng tay phải để họa quyền trục nữa, ta cả đời này, có hai mục tiêu, một là đạt tới trù nghệ đỉnh phong, hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, mà mục tiêu kia, là tu luyện ma pháp đến cảnh giới chí cao để báo thù cho phụ mẫu. Mất đi cánh tay phải, các thứ đó đối với ta mà nói đã rất mong manh, đã là như thế, tại sao không đem hy vọng sống sót nhường cho người khác” Nói đến đây, hắn đột nhiên hạ giọng, tiến đến bên tai Phượng Nữ nói nhỏ mấy câu.

Phượng Nữ chấn động toàn thân. ”Cái gì? Cừu nhân của người lại là nàng?”

Niệm Băng gật đầu, cười chua chát, đáp: ”Người trước hãy nghỉ ngơi một lát để khôi phục thể lực, sau đó mang Linh nhi đi đi. Nếu tương lai người tự tin có thể vượt qua người kia, thuận tiện thay ta báo thù, cũng

không uống chúng ta là bằng hữu một thời gian, đương nhiên, đây chỉ là một thỉnh cầu của ta, còn phải xem năng lực của người nữa.”

”Không, ta sẽ không ly khai nơi này.” Long Linh vừa trị liệu thương thế cho bệnh nhân, vừa bình tĩnh nói.

”Linh nhi, người đừng tùy hứng.” Những lời này đồng thời từ trong miệng Niệm Băng cùng Lý Đắc nói ra, hai người thần tình đều trở nên vội vàng. Long Linh ngẩng đầu, mỉm cười, thần thái trước đây lại một lần nữa xuất hiện trên khuôn mặt xinh đẹp. ”Ta không có tùy hứng! Nếu cùng nhau đến, vậy sẽ cùng nhau đi, nếu không, ta tuyệt sẽ không ly khai, nơi này có bệnh nhân cần ta. Niệm Băng, cảm tạ người, chỉ ít ta hiện tại đã minh bạch, ta đã từng yêu không nhầm người.”

Niệm Băng cau mày, cố gắng chịu đựng nỗi đau nhức không ngừng truyền đến từ bả vai. ”Linh nhi, người đừng quên, Long Trí lão sư chỉ có một nữ nhi là người, nếu người xảy ra chuyện, lão sư làm sao đây? Công hội làm sao đây?”

Long Linh thần nhiên đáp: ”Nếu phụ thân ở chỗ này, hắn cũng tuyệt không bỏ qua chiến hữu mà một mình chạy trốn.”

Phượng Nữ lạnh lùng hỏi: ”Người đang nói ta sao?”

Long Linh lắc đầu, đáp: ”Đương nhiên là không, ta căn bản không có tư cách nói người, nơi này không ai có tư cách. Nếu không có người, chúng ta sớm đã bị hỏa long nhân giết rồi, là người đã cứu mạng của mọi người. Ta xem ra, người cũng không phải nhân loại bình thường, ta nghĩ, người tiến vào thế giới nhân loại nhất định có sứ mạng của mình, cho nên, người phải đi, chúng ta ai cũng không có ý kiến. Có thể nói, mang Niệm Băng đi đi, vết thương của hắn tuy rất nặng, nhưng chỉ cần tìm được ma đạo sĩ có thể sử dụng quang minh trị liệu ma pháp trên cửu giai, thì vẫn còn có thể chữa khỏi hắn.”

Niệm Băng nở nụ cười. ”Linh nhi, chúng ta không nên tranh cãi nữa, nếu ai không muốn đi, vậy thì cùng lưu lại là được rồi. Dù sao địch nhân sẽ không chạy vào, chúng ta cùng ở chỗ này chết đói cũng được. Ta nghĩ, nguyên liệu chúng ta mang theo hắn là còn đủ ăn trong một tháng. Nếu tiết kiệm một chút, nói không chừng có thể kiên trì một thời gian dài.

Hồng sắc quang mang thu liễm, Phượng Nữ biến lại hình thái bình thường, Niệm Băng phát hiện thân thể của nàng có chút run rẩy, ân cần hỏi: ”Phượng Nữ, người không sao chứ?”

Phượng Nữ lắc đầu, nói: ”Đi. Niệm Băng, ta muốn nói chuyện với mình người, được không?”

Niệm Băng ngây ra một lúc, đáp: ”Đương nhiên là được.” Lập tức, hắn dìu Phượng Nữ đi tới một góc, đỡ nàng ngồi xuống, rồi lại dùng ma pháp lực ít ỏi mới khôi phục lại tự cấp cho mình một cái trị liệu thuật.

64. Chương 63: Phượng Tộc Đích Bí Mật

Niệm Băng kéo Phượng Nữ vào trong lòng, Phượng Nữ cũng không có giãy dụa, tựa trên vai trái Niệm Băng, cảm thụ nhiệt lượng trên người hắn. ”Niệm Băng, người làm sao biết được có long nhân tộc tồn tại?”

Niệm Băng lúc này đối với an nguy của chính mình đã không hề lo lắng, từ lúc vai phải bị Long Dẫn Tiễn xuyên qua, hắn cũng đã buông bỏ hết thủy bao phục, giống như hắn đã nói, cho dù còn sống ly khai nơi này cũng sẽ là một phế nhân, đừng nói báo thù cho phụ mẫu, có thể chiếu cố cho chính mình hay không còn chưa biết được. Ôm Phượng Nữ, lúc này bọn họ giống như một đôi tình lữ, niềm vui trong nỗi khổ có phong vị khó tả, Niệm Băng mỉm cười, xé bỏ y trên áo quần quanh vết thương, rồi mới đáp: ”Ta từ phụ thân của Miêu Miêu nói mà biết” Lập tức, hắn đem chuyện sau khi chia tay Phượng Nữ ở Băng Tuyết thành, làm sao gặp được Miêu Miêu, cùng với phụ thân của Miêu Miêu, long triệu hoán sư Hi Lạp Đức kể lại một lần.

”Nguyên lai như thế, trách không được người biết có long nhân tộc tồn tại. Niệm Băng, tới bây giờ, ta cũng không cần giấu diếm người nữa. Người hắn là đã nghe được Kim Nghê tộc trưởng nọ nói, không sai, ta là phượng tộc nhân. Phượng hoàng cùng các loài to lớn khác, cũng đã từng là sinh vật sống trên đại lục, chỉ bất quá, khác với long tộc, phượng hoàng chỉ có một, chính xác mà nói, số lượng hỏa phượng hoàng vĩnh viễn chỉ có thể là một. Thế nhưng, phượng hoàng khác với long tộc, vĩnh viễn không chết, thời gian vô pháp

hạn chế sự tồn tại của người. Thế nhưng, năm đó phượng hoàng đại nhân trong viễn cổ chiến tranh để bảo vệ nhân loại mà bị thương nặng, linh hồn của người đã bị địch nhân công kích trực tiếp, cho dù là năng lực niết bàn trọng sinh cũng không thể khiến cho người tiếp tục sống dưới trời mây, cho nên, trong lúc rơi vào đường cùng, phượng hoàng đại nhân đã đem huyết mạch của chính mình truyền lại cho nhân loại. Nói cách khác, chúng ta phượng tộc nhân kỳ thật chính là nhân loại mang phượng hoàng huyết mạch. Long nhân tộc cùng chúng ta khác nhau. Bọn họ chỉ có một bộ phận huyết mạch nhỏ nhất của long tộc, tựa như Thiết Bối Địa Long vậy, chúng ta cùng thuộc về biến dị nhân, long nhân tộc dựa vào năng lực của long tộc huyết mạch, tộc nhân phần lớn chỉ có năng lực đặc biệt trong thời gian ngắn và phòng ngự. Thế nhưng, bọn họ ngoại trừ thân thể có long lân giáp ra, không hề còn lực lượng nào khác của long tộc. Long, là sinh vật cực mạnh trên đại lục. Hơn nữa vẫn còn tồn tại. Sao có thể đem năng lực của mình truyền cho nhân loại chứ? Mà phượng nhân tộc chúng ta lại khác, thứ chúng ta có, là phượng hoàng lực chân chính, tuyệt đại bộ phận tộc nhân cũng giống như long nhân, đều kế thừa một bộ phận năng lực của phượng hoàng. Thế nhưng, còn có một phần nhỏ tộc nhân lại chân chính kế thừa phượng hoàng huyết mạch, trải qua tiến hóa không ngừng, thậm chí có thể trở thành phượng hoàng chân chính, những người này, chính là vương tộc trong phượng nhân tộc.”

Niệm Băng thở sâu. So với sự giải thích bề ngoài của Hi Lạp Đức, Phượng Nữ nói còn đơn giản hơn, những rõ ràng hơn nhiều, ”Nói như vậy, người chính là vương tộc trong phượng nhân tộc? Vừa rồi sau lưng người xuất hiện cánh chính là tiến hóa theo lời người sao?”

Phượng Nữ gật đầu, than nhẹ một tiếng, đáp: ”Thật không nghĩ tới, ta lần đầu tiên sử dụng phượng hoàng lực lượng lại là cùng long nhân tộc đối nghịch, kỳ thật, chúng ta phượng tộc cùng long tộc có quan hệ rất tốt. Viễn tổ phượng hoàng từng là đệ tử của Long Thần đại nhân, mặc dù lực lượng của phượng hoàng so ra vĩnh viễn kém thần long chân chính, thế nhưng, phượng hoàng cũng có năng lực đặc thù của chính mình. Ta mặc dù là một thành viên trong vương tộc, lại có tiên thiên Cửu Ly thân thể. Nhưng số năm tu luyện dù sao vẫn còn quá ngắn. Tùy tiện sử dụng lực lượng của phượng hoàng khiến ta bị thương tổn rất lớn. Vốn ta còn tưởng rằng có thể mang người đi ra ngoài, thế nhưng, vừa rồi vừa thu hồi phượng hoàng chi dực ta mới phát hiện, ta hiện tại căn bản không có năng lực ly khai nơi này nữa rồi. Muốn chính thức tiến hóa thành phượng hoàng là vô cùng khó khăn, từ lúc viễn tổ phượng hoàng lưu truyền huyết mạch, còn không có một vị vương tộc thành viên nào có thể hoàn thành điều này, giúp cho phượng hoàng một lần nữa xuất hiện trên đại lục.”

Niệm Băng suy nghĩ một chút, nói: ”Phượng Nữ, Hỏa Diễm thần chi thạch trên Chính Dương đảo là hỏa hệ bảo thạch tối tinh thuần, có lẽ nó có thể trợ giúp người mau chóng khôi phục thể lực. Các người biến thân thành phượng hoàng cần có điều kiện gì đặc biệt không? Vừa rồi người biến thân đến trình độ nào?” Vừa nói, hắn vừa đem Chính Dương đảo giao cho Phượng Nữ.

Phượng Nữ nhìn Hỏa Diễm thần chi thạch đang lóe hồng quang, mỉm cười, nói: ”Cảm tạ người, Niệm Băng. Phượng hoàng lực lượng rất thần bí, lúc đầu, viễn tổ phượng hoàng cũng chỉ là đem huyết mạch lưu truyền lại, liền lập tức chết đi. Đừng nói là ta, chính là trưởng lão trong tộc cũng không biết phượng hoàng tiến hóa cần có điều kiện gì, bọn họ chỉ nói cho ta biết, muốn tiến hóa thành phượng hoàng chính thức cần phải thông qua chín lần tiến hóa. Lần đầu tiên tiến hóa, đều có thể có thêm một một loại năng lực của phượng hoàng, lúc hoàn thành lần tiến hóa cuối cùng, là có thể thoát ly nhân thể, trở thành hỏa phượng hoàng chân chính. Mà ta hiện tại chỉ hoàn thành tiến hóa lần đầu tiên mà thôi, vừa rồi phượng hoàng chi dực người thấy, là lần thứ hai tiến hóa. Tiên tài vĩ đại nhất trong tổ tiên của ta cũng chỉ hoàn thành năm lần tiến hóa mà thôi, ta cho tới bây giờ không nghĩ tới có thể đạt tới chín lần tiến hóa tối cao, chỉ là mong tăng cường một chút thực lực, để bảo vệ tộc nhân của ta. Dù sao, long nhân tộc chỉ ít có bảy phân chi, mà chúng ta phượng tộc lại chỉ có một. Nhân loại bình thường chỉ cần uống được * của phượng nhân (ND: nguyên văn là ' bị chú ', nghĩa là ' ghi chú ', chắc tác giả viết sai), sẽ có được năng lực của phượng nhân, đồng thời, phượng nhân tộc chúng ta lưu tồn rất nhiều bí mật quý giá, trong nhân loại hèn hạ này, sớm đã có người mơ ước. Ta là vương tộc chiến sĩ trong phượng nhân tộc, cho nên, ta phải càng cường đại mới có thể bảo vệ tộc nhân của mình.”

Niệm Băng gật đầu, nói: ”Nguyên lai như thế, Phượng Nữ, người có thể tiếp cận thực lực vũ thánh, chính là bởi vì phượng hoàng thân thể có tiến hóa lần đầu tiên? Nếu người có thể chính thức hoàn thành tiến hóa lần thứ hai, có phải là có thể chính thức lấy lại lực lượng trước đây?”

Phượng Nữ cười khổ đáp: "Đừng có nằm mộng, phượng hoàng thân thể tiến hóa chỉ làm gia tăng năng lực, sẽ không tăng cường thực lực của ta. Muốn trở nên cường đại, thì cần phải tự mình không ngừng địa tu luyện. Cho dù chính thức hoàn thành tiến hóa lần thứ hai, muốn hoàn toàn khống chế phượng hoàng chi dực, cũng cần phải một thời gian dài tu luyện cùng thực chiến mới được. Thế gian vốn không có thứ gì không nhọc mà thu hoạch, cho dù là phượng nhân chúng ta cũng vậy. Vừa rồi ta sợ dĩ có thể bộc phát lực lượng cường đại, là bởi vì ta thiếu đốt phượng hoàng huyết của chính mình, nhờ có phượng hoàng chi hỏa do phượng hoàng huyết mạch thiêu đốt tạo thành mới có thể sử dụng lực lượng không thuộc về ta. Cho nên, mặt ngoài xem ra ta không sao, thế nhưng, ta hiện tại còn mất máu nhiều hơn người. Hỏa Diễm thần chi thạch mặc dù có thể giúp ta nhanh chóng khôi phục năng lực, nhưng không cách nào giúp huyết dịch tái sinh, phượng nhân tộc thiêu đốt huyết dịch là phương pháp tự cứu mà trong tình huống cực kỳ bất đắc dĩ mới phải tiến hành, rất tổn thương nguyên khí, không đủ thời gian ba tháng thì ta không thể hoàn toàn khôi phục."

Niêm Băng mỉm cười, nói: "Xem ra. Chúng ta cũng chỉ có thể ở chỗ này làm đồng mệnh uyên ương. Phượng Nữ, người bảo ta lại đây, chính là vì muốn trước khi chết nói cho ta biết về thân thể của người?"

Phượng Nữ mặt trắng không còn chút máu liếc Niêm Băng, đáp: "Đương nhiên không đúng, ta gọi người lại đây, là muốn cùng người thương lượng một chút về kế sách sinh tồn. Mặc dù chúng ta đã hãm thân vào tử địa, nhưng cũng không phải là không có cách nào thoát khỏi vòng vây."

Trong lòng Niêm Băng khẽ động, nhìn chung quanh một chút, mặc dù đã tiến vào huyết động vài trăm thước. Nhưng vách động chung quanh huyết động lại cực kỳ đặc thù. Có thể tản ra đậm hồng sắc quang điểm, hỏa nguyên tố bên trong huyết động cực kỳ đậm đặc, chính bởi vì có luồng hồng quang lơ lửng này, mới có thể miễn cưỡng nhìn được sự vật chung quanh. "Phượng Nữ, ý của người là muốn dùng lực lượng của chúng ta đào một đường ra từ trong huyết động này?"

Phượng Nữ tức giận nói: "Đừng có nằm mộng, chẳng lẽ người không phát hiện nham thạch nơi này vô cùng cứng rắn sao? Hơn nữa chúng ta hiện tại ở trong bụng núi, cứ cho là có bảo kiếm Ly Thiên, bảo đao Chính Dương, muốn đào một thông đạo ra ngoài cũng là không có khả năng. Ta nghĩ, nơi này có nhiệt độ ẩm áp như vậy, tất có liên quan tới kết cấu của ngọn núi này. Chỉ có thực vật thôi thì không thể cầm cự được. Người thông minh như vậy, sao không nghĩ đến một hướng khác?"

Niêm Băng ánh mắt sáng rực, trong não linh quang đại phóng, "Nếu không ra được, thì chúng ta đi vào bên trong. Nói không chừng bên trong còn có đường thông ra bên ngoài. Nếu đã vào được, thì cũng phải đi ngo bảo tàng ngo qua một lần."

Phượng Nữ mỉm cười, nói: "Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu ta đoán không lầm, trong huyết động này hẳn là có một con hỏa hệ á long sinh sống, cũng chính là long chủ mà Kim Nghê nhắc tới. Á long cao cấp hơn địa long nhiều, nhưng cũng không phải cự long chân chính. Đã có á long ở chỗ này, chúng ta tất có đường ra. Á long cũng có thể gọi là phi long, chúng có thể phi hành, bất quá loại á long này phần lớn rất lười biếng, mỗi lần ngủ đều ngủ liên tục mấy tháng, chúng là cận thân của cự long, cho nên, các long nhân tộc phần lớn đều có thể tìm được một á long, lấy nó làm long chủ, á long có năng lực rất mạnh, hơn nữa lại rất thông minh, chúng mặc dù không phải long chân chính, nhưng bản thân cũng có một chút năng lực của cự long, thực lực chỉ ít sẽ không kém so với Kim Bối Địa Long vương mà người vừa nói tới, thậm chí còn có thể mạnh hơn. Nhưng á long thân thể rất lớn, khẳng định không thể đi lọt huyết động này. Nơi này mặc dù đã ở sâu bên trong huyết động, nhưng người không phát hiện không khí cũng rất thoáng đãng sao? Nếu ta đoán không lầm, con á long kia hẳn là đang nằm ngủ ở nơi tận cùng của huyết động, mà từ đó, hẳn là có một thông lộ rộng rãi hơn để huyết động này. Đó chính là thứ mà chúng ta cần tìm."

Niêm Băng hai mắt sáng rực, nếu có thể không chết, ai nguyện ý lưu lại địa phương quỷ quái này chứ? Hơn nữa Long Linh từng nói, cứu giai quang minh ma pháp có thể trị liệu hoàn toàn thương thế hiện tại của hắn. Chỉ cần còn sống thì còn hy vọng ! Mặc dù trong lòng rất hưng phấn, hắn vẫn không mất tỉnh táo, gật đầu, nói: "Tốt lắm, chúng ta trước hãy nghỉ ngơi một chút, đợi thể lực khôi phục, đi dò xét sâu bên trong huyết động. Chỉ cần tìm được thông lộ, ta là có thể bằng ma pháp mà bay ra ngoài, rồi sẽ đưa các người ly khai sơn động."

Phượng Nữ gật đầu, nói: "Khi phát hiện hỏa long nhân không có truy đuổi ta đã có ý nghĩ này, bất quá, hiện tại có mấy vấn đề phải chú ý, mà trong mấy vấn đề, tôi chủ yếu chính là chúng ta tuyệt không thể đánh

thức á long kia. Nếu không, cứ kể như ta vẫn còn năng lực mạnh mẽ nhất, cũng không thể là đối thủ của á long, chúng ta sẽ chết.”

Niệm Băng gật đầu, nói: ”Người quen thuộc với long tộc, có vấn đề gì người cứ việc nói thẳng, ta nhất định phối hợp, ta nghĩ, Tập Lạc hội trưởng bọn họ cũng sẽ phối hợp với người.”

Phượng Nữ nói: ”Còn nhớ lời hứa của Tập Lạc với người? Hẳn cũng không sai, bảo tàng thật sự tồn tại, trí tuệ của á long đã gần bằng cự long, cho nên, nó cùng cự long có chung niềm yêu thích. Đó chính là thu thập các loại trân bảo. Nơi này nếu là sào huyệt của á long, vậy bảo tàng rất có thể còn lớn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng. Á long đang ngủ bây giờ là ngủ sâu, thế nhưng, một khi có người dám di chuyển bảo vật của nó, dù là chỉ là một kim tệ, nó cũng sẽ lập tức tỉnh táo lại.”

Niệm Băng mục trừng khẩu ngọc, nói: ”Không thể nào? Long tộc cũng quá tham tài như vậy sao?”

Phượng Nữ nhướn miệng cười, đáp: ”Long tộc giữ của đã là ngoại hiệu từ lâu rồi, không có gì kỳ quái. Cho nên, chúng ta nếu muốn còn sống mà ly khai nơi này, thì không thể có bất luận kẻ nào có ý niệm động đến tài bảo trong đầu, nếu không, tất cả mọi người sẽ chết. Á long đối với kẻ dám xâm phạm gia sản của mình sẽ không lưu tình. Đám đông binh này, ta hiểu không rõ lắm, lúc đối mặt với cộng đồng địch nhân thì có thể chung chiến tuyến, thế nhưng, một khi đối mặt với sự hấp dẫn của tài bảo, bọn họ có thể không cầm lòng được, sẽ ảnh hưởng đến chúng ta. Người hiểu chứ?”

Niệm Băng gật đầu, đáp: ”Người sợ có người sẽ thuận tay dắt dê. Lo lắng của người hoàn toàn có lý, đừng nói là bọn hắc, nếu ta thấy được ma pháp thư tịch mà chính mình cực kỳ cần, chỉ sợ cũng sẽ không đành lòng được mà động thủ.”

Phượng Nữ bật cười, nói: ”Người đã thành bộ dáng này rồi, vẫn còn lòng tham sao?”

Niệm Băng ôm chặt Phượng Nữ, nhắm mắt lại nói: ”Thật muốn vĩnh viễn như thế này. Phượng Nữ, ta nghĩ thời gian ta tự do sẽ không quá dài. Nếu có thể còn sống ra ngoài, có lẽ ta sẽ đưa ra lựa chọn trong phương diện cảm tình.”

Phượng Nữ trầm mặc một hồi, rồi mới nói: ”Ta biết, kỳ thật, đêm qua vẻ mặt của người đã nói cho ta rất nhiều chuyện. Nàng quả thực là hảo nữ hài, nhân gia có thể nỗ lực vì người như vậy, quả thực đáng để cho người yêu. Ta chúc mừng các người.”

Niệm Băng không nói thêm gì, khi hắn biết được thân phận chân chính của Phượng Nữ, lại càng thêm minh bạch mình cùng Phượng Nữ vốn là người thuộc hai thế giới, hắn cũng không muốn thương tổn Long Linh thêm nữa. Cho nên, hắn hiện tại chỉ có thể quý trọng thời gian cuối cùng này cùng Phượng Nữ một chỗ mà thôi.

Ngoài động. Kim Nghê mặc cho tộc nhân đắp thảo dược lên vết thương của mình.

”Tộc trưởng, chúng ta ở chỗ này chờ mãi sao?” Một hỏa long nhân tộc chiến sĩ hỏi dò.

Kim Nghê vẻ mặt có vẻ có chút chán nản, dong binh đoàn cường hãn ngoài ý liệu của hắn, nhất là thực lực của Phượng Nữ và Tử Thanh Kiếm khi cuồng hóa, nếu không có bọn hắn, dong binh này sớm đã táng thân ở đây rồi.

Lườm tên tộc nhân kia một cái, Kim Nghê lạnh lùng nói: ”Chẳng lẽ người quên phân phó của long chủ đại nhân rồi sao? Không có mệnh lệnh của người, ai cũng không thể tiến nhập hỏa long động.”

”Nhưng, những người đó mà đánh thức long chủ đại nhân thì àm sao? Như vậy, long chủ đại nhân sợ rằng cũng sẽ trách tội.”

Kim Nghê trong mắt lãnh quang đại phóng, ”Nếu bọn họ thông minh, thì sẽ không làm như vậy. Huống chi, trong bọn họ còn có phượng tộc nhân, sẽ càng không để bọn họ làm như vậy. Người mang một trăm người lên đỉnh núi, nếu bọn họ từ nơi đó chạy ra, người biết nên làm như thế nào. Mặc dù hỏa long động có hai đường ra, nhưng bọn họ cũng tuyệt không có cơ hội nào. Ta muốn vây bọn họ chết ở bên trong. Xem bọn họ có thể kiên trì bao lâu. Nếu bọn họ thật sự đánh thức long chủ đại nhân, ta đây cũng chỉ có thể khóc thương bọn họ mà thôi. Ta nghĩ, long chủ đại nhân dù là trách tội, cũng sẽ không quá nghiêm trọng, ta đã chuẩn bị rất nhiều tuyết ngư khô mà người thích ăn.”

"Không được rồi, trưởng lão. Huynh đệ bị thương nặng của chúng ta đã chết hết rồi." Một gã hỏa long nhân chiến sĩ vội vàng chạy tới.

"Cái gì? Sao có thể? Bọn họ thương thế tuy nặng, nhưng với năng lực khôi phục tự thân, không có khả năng chết." Kim Nghê đứng nhanh dậy, kéo động vết thương trước ngực, sắc mặt không khỏi trở nên càng cau có.

"Trưởng lão, là độc, hơn nữa tựa hồ là kịch động chuyên môn nhằm vào chúng ta long nhân tộc. Các huynh đệ toàn thân đều biến thành màu đen mà chết. Ta xem, nhất định là nữ nhân đích kia, trên thanh kiếm của nàng có độc."

Kim Nghê chấn động toàn thân, mặc dù là đối địch, nhưng ấn tượng của hắn đối với Phượng Nữ kỳ thật rất tốt. Cũng không phải do Phượng Nữ xinh đẹp, mà là bởi vì nàng trong lúc giao chiến vẫn hạ thủ lưu tình, cho dù khi trong trạng thái cực kỳ phấn nộ, nàng cũng không hạ sát thủ.

"Không, tuyệt không thể là nàng. Nếu không, với trạng thái phượng hoàng biến thân, nàng căn bản không cần phải hạ độc cũng có thể dễ dàng giết chết chúng ta, đi, mang ta đi xem." Nói xong, Kim Nghê được tộc nhân dẫn tới phía trong rừng. Hắn cũng không chú ý, trong nháy mắt ngay khi hắn vừa mới vào rừng cây, một đạo màu đen thân ảnh mập mờ nhẹ nhàng chui vào bên trong động huyết.

Theo thời gian trôi đi, các thành viên của Băng Nguyệt dong binh đoàn tâm thần dần dần ổn định lại. Lý Đắc, Phong Vân cùng Long Linh từ trong không gian hệ ma pháp vật phẩm lấy ra một chút thực vật và nước uống cho mọi người, qua kiểm tra cẩn thận, toàn bộ ba mươi chín người ngoại trừ Long Linh, Lý Đắc cùng Phong Vân ra đều bị thương với nhiều mức độ, trong đó trọng thương có đến hai mươi ba người. Đại bộ phận đều chỉ miễn cưỡng có năng lực hành động mà thôi, may là còn chưa tử vong.

Niệm Băng cùng Phượng Nữ đã quay lại đám người, được Long Linh trợ giúp, vết thương trên bả vai lại được xử lý một lần nữa. Lý Đắc dùng ma pháp lực mới vừa tích tụ lại được tạo ra một thất giai thủy hệ trị liệu thuật, lúc này mới giúp Niệm Băng bớt đau đớn một chút. Thế nhưng, thủy hệ trị liệu tối đa chỉ có thể khiến cho vết thương của hắn khép lại, không thể nối liền đầu khớp xương cùng kinh mạch bị gãy, trong tình huống hiện tại, ở trong huyết động này, cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Niệm Băng đơn giản đem phỏng đoán của Phượng Nữ nói qua với Lý Đắc, Tạp Lạc, Gia Đặc Lâm, Hoa Nhị mấy người. Vừa nghe có cơ hội trốn thoát, mọi người nhất thời rất hưng phấn.

Tạp Lạc do dự một chút, nói: "Niệm Băng. Nếu chúng ta chỉ lấy cái chai? Chúng ta đã tới nơi này rồi, ..."

Niệm Băng ngắt lời Tạp Lạc, quả quyết: "Là lúc nào rồi, ngài còn tính chuyện này nữa. Có thể còn sống trở về đối với chúng ta mà nói đã là rất may mắn rồi. Chỉ có vứt bỏ tham niệm mới có thể sinh tồn, chẳng lẽ tài vật có thể sánh bằng sinh mệnh sao?."

Tạp Lạc thở dài một tiếng, gật đầu, nói: "Được rồi, chuyện này cứ định như vậy, ta sẽ ước thúc thủ hạ."

Niệm Băng nhú mày, từ giọng nói của Tạp Lạc hắn không cảm nhận được sự kiên quyết. Lúc này rồi hắn chẳng lẽ vẫn còn ảo tưởng sao? Giờ này khắc này, hắn lần đầu tiên cảm giác được dong binh bị liệt vào loại công hội đẳng cấp thấp cũng là có đạo lý.

"Nếu có người cố động thủ đối với tài vụ này, ta tuyệt đối không khách khí nữa. Vì sinh tồn, ta không ngại giết người." Phượng Nữ lấy Ly Thiên thần kiếm ra, chậm rãi đi tới. Nàng đã không còn run rẩy, Chính Dương đao của Niệm Băng lúc này nằm trong ngực nàng, dựa vào Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao, sau khi nghỉ ngơi một đoạn thời gian, nguyên khí của nàng đã khôi phục vài phần.

Thấy Phượng Nữ xuất hiện, Tạp Lạc sắc mặt nhất thời có vài phần xấu hổ, "Phượng Nữ tiểu thư, người không nên hiểu lầm, ta khẳng định sẽ ước thúc thủ hạ, điểm ấy người có thể hoàn toàn yên tâm. Chúng ta cũng không muốn táng thân ở chỗ này !"

Phượng Nữ gật đầu nói: "Như vậy thì tốt, vì sinh mệnh của mọi người."

Sau khi thương nghị, mọi người quyết định trước nghỉ ngơi vài ngày, chí ít là để thương thế khôi phục một chút, dù sao thực vật và nước uống vẫn còn đủ, trạng thái càng tốt, cơ hội đào sinh càng lớn.

Bởi vì Niệm Băng tay phải trọng thương, Tử Thanh Mộng trở thành trù sư cho dong binh đoàn, bất quá nàng cũng không thể đốt lửa, chỉ đành nhờ Niệm Băng phụ trợ. Bên ngoài trời đã tối, đối với người bệnh mà nói, cơm tối là sự hưởng thụ lớn nhất.

Niệm Băng mang Tử Thanh Mộng tới phía sâu trong huyết động, đây là một không gian giống như thạch thất, Niệm Băng cười khổ nói: "Nơi này chẳng có gì để đốt, chỉ có thể ma pháp, Tử cô nương, phiền toái người rồi."

Tử Thanh Mộng thở dài một tiếng, đáp: "Phiền toái cái gì, đã tới tình cảnh này rồi, còn sống thoát ra ngoài rồi hãy nói đi." Vừa nói, nàng vừa đem mấy võ sĩ kiểm cấm trên mặt đất, Niệm Băng lấy từ không gian chi giới chảo sắt, các loại gia vị cùng thực vật tài liệu ra, nơi này đã giống một cái trù phòng đơn sơ.

"Tử cô nương, thăng thần mà nói, người có hối hận theo ta tham dự hành động của dong binh đoàn lần này không?."

Tử Thanh Mộng nhìn Niệm Băng liếc mắt một cái, đáp: "Nếu nói không, khẳng định là đối gạt người. Bất quá, hiện tại hối hận có ích lợi gì, trước tiên có thể ly khai nơi này rồi hãy nói. Đừng gọi Tử cô nương nữa, gọi ta Thanh Mộng đi. Người không phải đã nói, chúng ta là bằng hữu sao."

Niệm Băng có chút được yêu mà sợ, cười nói: "Thật sự là khó thấy ! Bình thường hiếm thấy người khách khí như vậy."

Tử Thanh Mộng hừ một tiếng, đáp: "Ta chỉ là ghét ngạo khí cùng hoa tâm của người mà thôi."

"Ngạo khí? Ta có sao? Hoa tâm? Không phải từ để hình dung ta chứ." Niệm Băng nỗ lực để mình quên đi thương thế trên cánh tay phải, ngữ khí có vẻ rất nhẹ nhàng. Phảng phất như không hề bị vây trong nguy hiểm.

Tử Thanh Mộng nói: "Sao không có? Trước khi người đến học viện, ta vẫn là trù sư trẻ nhất, có thiên phú nhất. Nhưng người đến, cái gì cũng trở nên rối loạn, trù nghệ của người thậm chí còn hơn thúc thúc. Mặc dù người bình thường trên mặt mang vẻ tươi cười, nhưng ngạo khí từ trong xương cốt vô pháp che dấu. Về phần hoa tâm, người xem, người bên người hiện tại có hai nữ hài tử rồi. Còn không gọi là hoa tâm sao?"

Niệm Băng bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới cạnh chảo sắt ngồi xuống. "Tùy tiện người nghĩ thế nào cũng được. Hôm nay người làm chủ trù. Ta tin tưởng, thức ăn người làm nhất định rất ngon. Tất cả mọi người bị thương, tùy tiện làm chút mì cho dễ tiêu hóa là được. Ta có mang theo bột mì, nói ra, vẫn là ta cố ý chuẩn bị mang theo cho chính mình đấy chứ."

Tử Thanh Mộng nhìn Niệm Băng lấy từ không gian chi giới một đồng bột, không khỏi cười nói: "Ma pháp sư các người mặc dù tệ bệnh không ít, nhưng quả thực có ưu thế mà võ sĩ vô pháp sánh được. Chúng ta phối hợp một chút đi. Đáng tiếc tay của người bị thương, nếu không, với Phân Cân Thác Cốt Như Ý Thủ của người, nhất định sẽ có mì ngon để ăn rồi."

Niệm Băng thần sắc buồn bã, thần nhiên nói: "Cho dù hoàn toàn chữa trị được thương thế, ta cũng không biết có thể dùng Như Ý Thủ được nữa hay không. Ta hiện tại cánh tay phải ngay cả cảm giác cũng không có. Người nghĩ ta sau này còn nhào nặn bột được sao?"

Tử Thanh Mộng buồn bã nói: "Xin lỗi, ta"

Niệm Băng lắc đầu, khẽ cười nói: "Nam tử hán đại trượng phu, cầm được thì cũng buông được, đã như vậy rồi, nhiều lời thì có tác dụng gì. Yên tâm, ta không sao. Bắt đầu đi, đừng để mọi người chờ quá lâu."

Mặc dù trong huyết động mọi thứ đều đơn sơ, thế nhưng, Niệm Băng lại chuẩn bị mọi thứ phi thường đầy đủ. Dùng chày đó cũng là đủ rồi. Niệm Băng tựa ở vách tường bên cạnh, bây giờ còn không phải lúc hấn động thủ, nhìn người khác nấu cơm đối với hấn hiện tại mà nói coi như là một loại hưởng thụ, phóng xuất một đề giai Hỏa Cầu Thuật khiến cho huyết động sáng bừng lên, chỉ thấy Tử Thanh Mộng thuần thực nhào nặn bột mì, động tác của nàng không khác gì Tử Tu lúc thi đấu cùng mình, chỉ bất quá độ thuần thực và lực độ của tay lại kém hơn rất nhiều.

"Thanh Mộng, người cũng học quá Trong Ứng Thủ sao?." Niệm Băng có chút tò mò hỏi.

Tử Thanh Mộng gật đầu, đáp: "Đây là một trong những tuyệt học của trù nghệ giới, ta đương nhiên học qua. Đáng tiếc thúc thúc nói ta là nữ nhân, trời sinh đối với Trọng Ung Thủ là không dễ dàng nắm vững. Cho nên, ta mặc dù có thời gian luyện tập rất dài, nhưng không thể đến được cái thần bên trong."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Nữ hài tử học tập trù nghệ là chuyện rất tốt, tương lai người nhất định có thể gả cho một vị thượng phu tốt."

Tử Thanh Mộng đỏ mặt, sảng giọng: "Người bị thương như vậy còn vẫn nói được lời không thành thật, người nghỉ ngơi một lúc đi, khi cần đun nước ta sẽ gọi người."

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, nhắm mắt lại, vừa duy trì Hỏa Diễm Thuật trong tay, vừa tiến vào trạng thái minh tưởng, thân thể của hắn quả thực rất suy yếu.

Rất nhanh, bột đã được nhào nặn xong, Tử Thanh Mộng làm mì rất đơn giản, nàng đem bột nhào nặn thành một mảng lớn, chỉ cần dùng dao cắt ra là được. Lúc trước Niệm Băng khi lấy cháo ra đã ngưng tụ một khối băng lớn bên trong, để tiết kiệm ma pháp lực, hắn cũng không sử dụng hỏa hệ ma pháp để làm tan băng, mà là để cho nó tự tan ra.

Tử Thanh Mộng cầm bột mì đặt trên thớt, ánh mắt chuyển hướng sang Niệm Băng, vừa muốn bảo hắn nhóm lửa, lại phát hiện hắn hô hấp đều đều, tựa hồ đã ngủ. Lúc này Niệm Băng nhìn qua vẫn anh tuấn như trước, suy yếu cũng không ảnh hưởng khí chất của hắn, ngược lại có thêm vài phần sâu muộn, Tử Thanh Mộng trong lòng nhận ra, than nhẹ một tiếng, lại không muốn gọi hắn dậy. Nhìn một chút chung quanh, nàng linh cơ khẽ động, dùng binh khí tạo thành một cái giá bên cạnh Niệm Băng, phía trên để giai Hỏa Diễm Thuật kia, rồi đem một chiếc nồi nhỏ đặt lên, tạo thành một bệ bếp tạm thời.

Tử Thanh Mộng bật cười, thầm nghĩ, bệ bếp này thật là sáng tạo, nàng không do dự, cho chút mỡ vào nồi, sau đó bắt đầu tiến hành cắt bột. Theo nguyên liệu thêm vào cùng với tài nấu nướng xảo diệu, mùi thơm phát ra, tràn ngập cả sơn động. Đã lâu không hề động thủ nấu nướng, Tử Thanh Mộng không khỏi có chút đắc ý, xem ra kỹ nghệ của mình vẫn còn không tụt lùi!

Lấy một chút nước từ chảo đang tan ra, nàng cẩn thận rửa sạch dao, lúc trước trong khi chiến đấu, dao của nàng cũng từng dây máu, hiện nghĩ lại không khỏi thầm cười khổ, thái đao mà dùng làm binh khí quả thực không thích hợp, may mắn đây là lúc nguy nan, nếu không, để thực khách biết mình dùng dao chém người đi cắt bột, không biết sẽ nghĩ thế nào.

"Thơm quá, thơm quá, thơm quá." Một thanh âm đột nhiên vang lên, dọa Tử Thanh Mộng giật thót, xoay người nhìn lại, nhưng lại cũng không hề phát hiện bóng người, chỉ có bộ dáng kẻ kia mà thôi.

"Hừ, dọa ta sao." Bước vài bước tới bên cạnh Niệm Băng, đá nhẹ lên đùi hắn, "Này, đừng giả bộ, biết người sớm tỉnh rồi."

Niệm Băng tỉnh dậy từ trong minh tưởng, lúc trước hắn quả thực quá mệt mỏi, mới vừa đi vào trạng thái minh tưởng thì đã ngủ quên, may mắn là vẫn còn ý niệm duy trì Hỏa Diễm Thuật, mới không khiến hỏa diễm trên tay tắt đi. Dụi dụi mắt, nói: "Bột đã nhào xong rồi sao? Bắt đầu đun nước thôi."

"Giả bộ cái gì, vừa rồi đột nhiên nói chuyện, khiến ta giật thót, người không biết dọa người có thể khiến người chết sao?" Tử Thanh Mộng có chút bất mãn nhìn hắn.

"Ta? Ta vừa rồi nói gì đâu, nhất định là người nghe lầm." Niệm Băng chẳng biết tại sao, nói.

Tử Thanh Mộng nhún mày, tiếp: "Nơi này ngoại trừ ta ra chỉ còn người, không phải người nói, chẳng lẽ ta gặp quỷ sao?"

Niệm Băng bất đắc dĩ đáp: "Người xác định đó là thanh âm của ta sao?"

Tử Thanh Mộng ngây ra một lúc, suy nghĩ một chút: "Là người cổ nói làm ta sợ, thanh âm nọ tựa hồ thô hơn một chút so với của người."

Niệm Băng lắc đầu, "Thôi, xem như ta dọa người đi. Mau nhanh nấu đi. A, nước người cũng nấu rồi. Ta ngồi xem, thơm quá, hẳn là nước cà bung chính tông, không sai, nếu là ta làm, cũng vị tất có thể đạt được như người !"

Được Niệm Băng khen, Tử Thanh Mộng liền quên sự không hài lòng lúc trước, cười nói: "Tha cho người. Đun nước, chúng ta luộc mì thôi."

Với sự trợ giúp của Niệm Băng, không lâu sau, một nồi mì lớn đã hoàn thành, không cần ăn, chỉ ngửi mì, mùi thơm của nước bung khiến người không khỏi ứa nước miếng. Tử Thanh Mộng mặc dù chỉ là võ sĩ cấp bậc kiếm sư, nhưng mang lớn nhỏ hai nồi vẫn thừa sức, hai người theo đường cũ quay lại, mang mì tới cho chúng dong bình.

65. Chương 64: Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư

Nghỉ ngơi suốt ba ngày, thương thế của mọi người đều có chuyển biến tốt, vết thương trên vai Niệm Băng đã khép lại, thế nhưng, với hắn mà nói, đây cũng chẳng tính là chuyện tốt, gân cốt đã đứt, bên ngoài da khép lại cũng không thể nói lên điều gì, cánh tay này của hắn tạm thời đã bị phế. Tin tức tương đối tốt là Tử Thanh Kiếm đã thanh tỉnh, bởi vì không hao hết thể lực, sau khi khôi phục hắn vẫn còn sinh long hoạt hổ như trước.

"Tập Lạc hội trưởng, ta xem, chúng ta đi vào bên trong động dò xét trước, người bị thương trước hết đợi ở chỗ này, đợi khi tìm được đường ra, rồi trở về đón bọn họ." Niệm Băng nói.

Tập Lạc gật đầu, đáp: "Niệm Băng, vết thương của người không nhẹ, cũng lưu lại đi, có chúng ta mấy người cùng Phượng Nữ cô nương đi là đủ rồi."

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Ta không sao, ta trên người còn có không ít quyền trục, nói không chừng có thể giúp đỡ các người, Lý Đắc lão sư, pháp lực của người khôi phục đến đâu rồi?"

Lý Đắc nói: "Đã hoàn toàn khôi phục, ta cũng đi cùng các người, mọi người có thể chiếu ứng tốt cho nhau."

Sau khi thương lượng, Phượng Nữ, Tử Thanh Kiếm, Tập Lạc, Gia Đặc Lâm, Niệm Băng cùng với Lý Đắc sáu người vào động tìm kiếm đường ra. Những người khác ở tại chỗ nghỉ ngơi, chờ đợi tin tức.

Để vật phẩm dư thừa tại chỗ. Niệm Băng sáu người nhẹ nhàng tiến vào. Phượng Nữ đi dẫn đầu, tiếp theo là Tử Thanh Kiếm, Niệm Băng vì trên người có thương tích, cho nên đi ở cuối đội ngũ, dùng hỏa diễm thuật soi đường cho mọi người. Trước khi xuất phát, Niệm Băng từng hỏi Phượng Nữ về thương thế. Phượng Nữ nói cho hắn là đã khôi phục khoảng năm thành, thế nhưng nguyên khí bị thương rất nặng, không phải mấy tháng thời gian thì không thể khôi phục hoàn toàn.

Huyệt động quả thực rất sâu, thể tích lúc lớn lúc nhỏ, nhỏ nhất đích thì phải khom lưng mới có thể chui qua, lớn thì có thể vừa cho sáu người cùng đi. Càng đi vào bên trong, nhiệt độ càng cao, may là bên trong huyệt động thoáng gió, mọi người tuy hơi nóng, nhưng cũng vẫn có thể chịu được.

Đi nửa canh giờ, động huyệt phía trước vẫn tối om, Phượng Nữ xoay người nhìn thoáng qua Niệm Băng ở phía sau cùng, Niệm Băng gật đầu với nàng, ý bảo mình không có việc gì. Đúng lúc này, bọn họ đột nhiên phát hiện, ở phía trước có thay đổi. Tựa hồ có ánh sáng lóe lên.

Mấy người im lặng nhìn nhau, đồng thời đề cao cảnh giác, Phượng Nữ rút Ly Thiên kiếm, Tử Thanh Kiếm cũng kéo trọng kiếm từ lưng xuống, cầm chắc trọng kiếm trong tay, Niệm Băng cùng Lý Đắc đều ngâm xướng một ma pháp mà mình sở trường chuẩn bị ứng biến.

Qua khúc quanh, mọi thứ thay đổi thật nhanh. Sáu người cơ hồ đồng thời thấp giọng kinh hô, tất cả đều dừng bước.

Hiện ra trước mắt bọn họ, là một huyệt động lớn đến mức không hình dung nổi, huyệt động kéo từ dưới lên trên đỉnh, ánh nắng trực tiếp xuyên qua, từ độ cao mà tính, trần động này sợ rằng cũng cao chừng nghìn trượng, như bụng núi giữa không trung, không gian lớn đủ để dung nạp vạn người, mà thứ khiến họ kinh ngạc nhất, là hai tòa núi trước mặt. Một tòa là bảo sơn (ND: núi bảo vật) đang lóe ra thải quang, mà tòa kia, là nhục sơn do một sinh vật cực lớn hình thành.

Thất thủ bảo sơn cao chừng ba trượng, các loại bảo vật lấp lánh dưới ánh dương quang, đa số các loại bảo thạch, trong đó cũng không thiếu vài thứ kỳ dị, thậm chí còn có một vài binh khí nhìn qua có tính chất cực tốt, hấp dẫn Niệm Băng nhất chính là một chiếc hộp tạo bởi ngọc thạch, dựa theo kiến thức hắn trước đây học được ở đồ thư quán, đó rõ ràng là để cất giữ sách. Nếu tin tức của Tật Lạc không lầm, sợ rằng đó chính là thượng cổ ma pháp thư sách mà hắn muốn tìm.

Tật Lạc nuốt một ngụm lớn nước miếng, lẩm bẩm: "Trời ạ! Đổng bảo tàng này sợ rằng có thể so với quốc khố của một quốc gia, may mắn không để Hoa Nhị tới, nếu không, nàng sợ rằng sẽ không nhìn được rồi."

Niệm Băng tới bên cạnh Phượng Nữ, thấp giọng nói: "Đây, đây thật sự là một con á long? Sao như là một cự long chân chính?"

Phượng Nữ cười khổ đáp: "Xem ra chúng ta vận khí thật sự rất tốt, người nói đúng, đây chính là một con cự long chân chính, hỏa hệ cự long."

Niệm Băng mặc dù đã mơ hồ đoán được, nhưng vẫn không khỏi chấn động toàn thân, trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ. Thân thể lớn đang nằm bên cạnh bảo sách kia, cùng với phong hệ cự long trước đây hắn gặp giống nhau như đúc, chỉ là thân thể lớn hơn một chút, mà long lân lại là hồng sắc, thân thể của nó có chiều dài gần mười trượng, hai long dực xòe ra, đặt trên mặt đất bảo vệ thân mình, trên đầu có một đôi sừng, khoe miệng có râu, dưới trán có châu, toàn thân được kim hồng sắc lân phiến bao bọc, mặc dù mắt nhắm, nhưng khí thế vô hình này lại nói cho mọi người, đây tuyệt đối là sinh vật cực kỳ nguy hiểm. Hỏa long nhân tộc vốn xưng là long chủ cũng không phải á long, mà là một hỏa hệ cự long chân chính, chuyện này thật khiến Niệm Băng khó mà không sinh ra lòng sợ hãi.

"Phượng Nữ, chúng ta phải làm gì bây giờ?" Niệm Băng ánh mắt hướng về phía mỹ nữ bên cạnh.

Phượng Nữ khẽ cười một tiếng, chỉ chỉ mặt trước, nói: "Đã có đường ra, đương nhiên là ly khai."

Niệm Băng ngăn người, đáp: "Người tựa hồ cũng không lo lắng?"

Phượng Nữ cười nói: "Có cái gì mà phải lo lắng, chân chính cự long so với á long còn ham ngủ hơn, chỉ cần người không động tới bảo bối của nó, không khiến nó chú ý, thì dù cho hét to bên người thì nó cũng không tỉnh, chúng ta vận khí thật là không tồi. Yên tâm đi, đối với chúng ta mà nói, cự long chân chính ngược lại không có nguy hiểm bằng á long, đương nhiên, là trong khi nó không tỉnh. Ta nhắc nhở các người một lần nữa, ai cũng không nên động tới bảo vật này, nếu không, cự long giết chúng ta, chỉ đơn giản giống như bóp chết một con kiến vậy."

Tật Lạc thấy Phượng Nữ nhìn về phía mình, ngăn lại nói: "Có thể nhìn thấy cự long chân chính, đối với chúng ta mà nói thì đã là kinh lịch hiếm có rồi, các người cứ yên tâm, ta tuyệt không có ý muốn động tới bảo vật này. Ta tuổi mặc dù không nhỏ, nhưng sống thêm hai mươi năm nữa cũng không thành vấn đề, ta còn muốn trở về dưỡng lão chứ, hiện tại làm sao bây giờ? Chúng ta nên nghĩ cách đi ra thôi?"

Niệm Băng nói: "Ta trước cứ đi ra thôi, bất quá, động này so với chúng ta tưởng tượng còn cao hơn nhiều, muốn tìm dây đủ dùng sợ là không dễ dàng, Phượng Nữ, ma pháp của ta có thể cầm cự để hai người chúng ta ra ngoài, sau khi đi ra ngoài rồi sẽ nghĩ biện pháp."

Phượng Nữ gật đầu, ngay khi Niệm Băng vừa muốn sử dụng Bạo Phong Tuyết, dị biến đột nhiên xảy ra. Một bóng đen với tốc độ như chớp lao tới đồng thất bảo vật, ầm một tiếng, bảo vật bắn tứ phía, trong tay bóng đen, lộ ra một cái chai màu đen. Tiếng cười quái dị vang lên. "Ha ha, cảm tạ các người đã ngu ngốc thay ta mở đường, thay ta chịu tội."

Niệm Băng mấy người lúc này mới phản ứng lại, chỉ thấy đó là một gã toàn thân chìm vào trong hắc sắc đầu khí, từ bên ngoài căn bản nhìn không ra bộ dáng của hắn, cả người đều bao phủ trong làn sương mù màu đen, Lý Đắc quang mang trong mắt sáng rực. "Hắc ám ma pháp sư."

Tiếng gầm phẫn nộ chột vang lên. Sự tình trước mắt khiến hỏa hệ cự long phát ra tiếng thét vô cùng phẫn nộ. "Ai động tới bảo bối của ta, muốn chết." Âm hồng sắc quang mang từ long trảo giơ lên của cự long bắn ra, thẳng đến thân thể hắc y nhân nọ, hắc y nhân không dám liều mạng, thân hình được hắc vụ bao vây phiêu phiêu bay sang một bên, trong tiếng nổ ầm ầm, vách núi vững chãi bị cự long phẫn nộ công kích cũng

xuất hiện một đại động đường kính ba thước. Tro văng khắp huyết động, ngay cả mảnh đá vụn cũng không có có, nơi bị đánh trúng hoàn toàn biến thành màu đen sạm.

”Các người bồi tiếp cự long đùa rồn đi, không phụng bồi nữa.” Thanh âm âm lãnh tràn ngập hưng phấn, mắt thấy hắc bóp vỡ một cái quyền trục, bạch sắc lục mang tinh xuất hiện dưới chân hắc, quang mang chột lóe, cả người hoàn toàn biến mất, ngay cả một tia khí tức cũng không hề lưu lại.

Niệm Băng cùng Lý Đắc đồng thời hít một ngụm khí lạnh, bởi vì bọn họ phát hiện, đối phương sử dụng quyền trục kia, là thập giai không gian hệ ma pháp quyền trục vốn không thể tồn tại - Viễn Phương Địch Hô Hoán. Niệm Băng từng ở tầng cao nhất trong Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội đồ thư quán đọc qua giới thiệu về Viễn Phương Địch Hô Hoán, là tối giai đào bào quyền trục (ND: quyền trục chạy trốn cao cấp nhất), chỉ bất quá, quyền trục này là thứ mà ma đạo sư cũng vô pháp chế tạo. Lại thêm là trên đại lục hiện tại căn bản là không có không gian hệ ma đạo sư. Quyền trục này có thể khiến người sử dụng trong nháy mắt đi tới ma pháp trận dẫn đạo ở cách xa nghìn dặm, là viễn khoảng cách truyền tống ma pháp. Nếu có không gian hệ ma đạo sư, ngấm xương chú ngữ đầy đủ cần phải mất thời gian một bữa cơm, còn phải tiêu hao toàn bộ ma pháp lực mới có thể thành công. Quyền trục trân quý như thế, đã không thể dùng giá trị để hình dung rồi.

Sáu người, ngơ ngác đứng ở nơi đó, bọn họ hiện tại nghĩ không phải là hắc y nhân kia từ đâu mà đến, tại sao làm như vậy, mà là nghĩ đến việc hỏa hệ cự long đối diện đang bùng bùng phần nộ.

Thân hình khổng lồ đứng đó tựa như một ngọn núi, long dực cự đại duỗi dài ra mười trượng hai bên, hỏa hồng long tu ở hai bên mép rung rung, ám hồng sắc long mục toát ra vẻ phần nộ mãnh liệt. Vừa rồi một kích thế nào bọn họ đều thấy được, cho dù là Phượng Nữ ở trạng thái mạnh mẽ nhất cũng sợ là đỡ không nổi, đối diện với sinh vật tối cường đại trên đại lục, sáu người mặt xám như tro tàn, cùng cự long mặt đối mặt, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào cho phải.

Chính là vẫn còn Niệm Băng phản ứng nhanh nhất, ho khan một tiếng, thăm dò nói: ”Cự long tiên sinh tôn kính, chúng ta, chúng ta không giống với tên tiểu đầu kia, ngài nếu không có chuyện gì khác, chúng ta sẽ không quấy rầy giấc ngủ của ngài.”

Cự long hơi hạ đầu. ”Nhân loại hèn hạ, người đang nói với ta sao? Nhưng là, vừa rồi người kia đã rõ ràng nói, là các người đưa hắc tới nơi này. Hơn nữa, hắc vẫn còn trộm đi Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn Chi Bình do ta trông giữ. Đó đều là trách nhiệm của các người. Các người động thủ đi. Ta cho các người một cơ hội, chỉ cần có thể đả thương một khối lân phiến của ta, ta liền tha cho các người ly khai nơi này.”

”Liều mạng, đầu một đao, thân một đao.” Tử Thanh Kiếm nổi giận gầm lên một tiếng, trọng kiếm trong tay lao về phía cự long, Tạt Lạc thàn thán một tiếng, cùng Gia Đặc Lâm phóng theo Tử Thanh Kiếm vọt tới, Lý Đắc sớm đã chuẩn bị Thủy Long Thuật giờ phát hiện ra, bọn họ hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào may mắn mà thôi.

”Không nên động thủ.” Phượng Nữ kinh hô chặn Niệm Băng đang chuẩn bị phát động ma pháp, hỏa hồng sắc thân ảnh nhanh như thiểm điện che ở trước cự long, Ly Thiên thần kiếm hóa thành một màn kiếm ảnh hoa mỹ, chắn lui Tử Thanh Kiếm, Tạt Lạc cùng Gia Đặc Lâm, rồi lại đón bắt giai công kích ma pháp của Lý Đắc. Ly Thiên thần kiếm huy vũ không một khe hở, tựa như Phượng Nữ chỉ sợ có một tia lọt qua.

Ma pháp là do Lý Đắc khống chế, dựa vào mấy ngày trước Phượng Nữ xả thân cứu mọi người, Lý Đắc đối với lời của nàng rất tin phục, Thủy Long Thuật mới vừa tiếp xúc với Phượng Nữ, lập tức bị hắc thu trở về. Mặc dù như thế, Phượng Nữ thân thể suy yếu vẫn không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi, lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống.

Niệm Băng vội vàng chạy lên đỡ lấy Phượng Nữ. ”Phượng Nữ, người làm cái gì vậy?”

Phượng Nữ thở dốc vài tiếng, nói: ”Ta là cứu mạng các người.” Xoay người, mặt hướng về phía hỏa hệ cự long kia, lạnh lùng nói: ”Thật không nghĩ tới, cường đại như vậy, cũng biết lừa gạt chúng ta.”

Hỏa hệ cự long hừ một tiếng, nói: ”Người là hậu đại của tiểu phá điều sao, trách không được cũng biết quy củ.”

Phượng Nữ yên lặng nhìn kỹ hỏa hệ cự long, nói: "Nguyên lai đây là thật sự, vừa rồi ta chỉ là đoán mà thôi, hiện tại ngài lại chứng thật. Long Thần đại nhân để các người thất hỏa cự long trấn thủ nhân giới, để sự cân bằng của nhân giới không bị các người ảnh hưởng, cho nên đã định ra quy củ, trừ phi là nhân loại chủ động tập kích các người hoặc là xâm phạm các người, nếu không thì không cho phép các người chủ động ra tay với nhân loại, ta không nói sai chữ. Ngài biết rõ cái chai đen kia bị cướp không phải lỗi của chúng ta, vừa rồi lại dụ để đồng bạn của ta ra tay, chính là muốn giết chúng ta."

Vừa nghe lời này, Lý Đắc dám người mới biết được, cái mạng đúng là do Phượng Nữ cứu, nếu không phải Phượng Nữ mạo hiểm không sợ thương tích chặn công kích của bọn họ lại, sợ rằng, lúc này đã bị hủy diệt dưới phản kích cường đại của hỏa hệ cự long rồi.

"Không được gọi ta là ta cự long, ta là long vương, hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại. Người rất thông minh, bất quá, người cho rằng như vậy là có thể giữ lại vận mệnh của các người sao? Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn Chi Bình bị cướp, Long Thần đại nhân nếu biết, cũng sẽ trách tội ta, ta mặc dù không thể chủ động ra tay giết các người, nhưng đem các người giữ ở chỗ này, cho các người tự chết đói cũng rất dễ dàng làm được, đừng cho là ta ngu nên cái gì cũng không biết, các người cùng đám người hầu của ta giao thủ, ta đều biết. Các người tới nơi này mục đích vốn chính là vì bảo bối của ta, bởi vì muốn giữ mạng mới buông bỏ mục đích. Có thể thấy được, các người cũng là nhân loại hèn hạ, lưu sinh mạng của các người lại là lựa chọn chính xác."

Niêm Băng đỡ Phượng Nữ, cất cao giọng nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, mặc dù ta không biết người nói đến Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn Chi Bình là vật gì, nhưng ta nghĩ, vật đó đối với người hẳn không phải là thứ gì quá trọng yếu, nếu chúng ta hứa giúp người tìm cái chai này về, người bỏ qua cho chúng ta được chứ?"

"Tìm về? Chỉ bằng các người? Vừa rồi tên hỗn đản kia rõ ràng là tàn dư của ám ma, chỉ bằng năng lực của mấy người các người, cùng lên cũng không đủ để chống lại hắn. Chứ đừng nói là lấy trở về. Vừa gặp, sợ rằng kẻ chết trước chính là các người. Được rồi, không được gọi tên của ta, phía sau phải thêm vào hai chữ vĩ đại." Thanh âm của Gia Lạp Mạn Dịch Tư tràn ngập khinh thường.

Niêm Băng lạnh nhạt đáp: "Được, Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, ta muốn nói với ngài, đặc điểm lớn nhất của nhân loại chính là sáng tạo, có lẽ hiện tại chúng ta không phải đối thủ của kẻ kia, nhưng không có nghĩa là sau này cũng không thể. Chỉ cần ngài cho chúng ta thời gian, chúng ta nhất định có thể giúp ngài đoạt vật kia về. Ta có thể phát thệ." Chỉ cần có thể còn sống ly khai nơi này, phát thệ thì có đáng gì.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tức giận hừ một tiếng, nói: "Nhân loại, ta sống mấy nghìn năm rồi, tiểu kỹ này của người mà cũng muốn gạt ta sao? Thệ ngôn của nhân loại các người cần lên cũng chẳng được mấy tiền. Như vậy được rồi, ta cũng không phải không thể không giết các người, nếu các người có thể đưa ra thứ gì đó để đổi mạng, ta có thể suy nghĩ đến việc tha các người ly khai, hơn nữa còn không cho hạ nhân của ta ngăn cản." Vừa nói, nó vừa lấy long trảo bóp mở bóp mở.

Niêm Băng dụi dụi hai mắt, thầm nghĩ, ta không nhìn lầm chứ, đầu long này sao lại ngu ngốc như vậy, so với phong hệ cự long Tạp La Dịch Lý Tư lần trước nhìn thấy hoàn toàn bất đồng. Nếu mấy người mình chết, mọi thứ trên người không phải đều là của hắn sao? Hắn tại sao phải làm vậy? Hắn đến tột cùng là muốn lấy thứ gì?

Liếc nhìn Phượng Nữ, Niêm Băng nói: "Vậy ngài muốn thứ gì?"

Thân hình to lớn của Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngồi xuống, khiến sự uy áp lên Niêm Băng mấy người giảm đi rất nhiều. "Thế này. Ta cũng không yêu cầu gì quá cao. Giống như kiếm trong tay hậu nhân của tiểu pháp đế, miễn cưỡng có thể đổi lại mạng của nàng. Các người chỉ cần mỗi người có thể đưa ra một kiện bảo bối, ta sẽ tha cho các người ly khai. Bất quá, đừng mang đồng nát tới lừa ta, ta Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại không phải kẻ dễ bị lừa phỉnh."

Phượng Nữ cả giận nói: "Người xảo trá như vậy, long tộc cũng đều giống như người sao?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư mí mắt mở lớn. "Sao, người nghĩ ta đánh mất mặt mũi của long tộc? Hừ, ta nói cho người một chuyện, ta đã nghỉ ngơi tại khối đại lục này mấy nghìn năm. Ta sẽ quay về thần giới, mà ta chính là dưới trướng của một long thần. Dùng đồ vật để đổi lại mạng sống của các người là chuyện rất công bình, quy tắc là ta định ra, người không có quyền phản đối."

Nghe Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói như vậy, Niệm Băng trong lòng ngược lại, lại trở nên bình tĩnh, hấn ngăn Phượng Nữ ngăn cản tranh biện tiếp, lạnh nhạt cười, nói: "Đem đồ vật đổi lại mạng sống. Được. Ta với người trao đổi, ta nguyện ý dùng toàn bộ đồ vật của ta đổi lấy sinh mạng của tất cả đồng bạn." Vừa nói, hấn mở không gian chi giới, trước sau lấy ra Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc, Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao cùng với Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm và khối Thánh Diệu Thạch. Nhất thời, trước người Niệm Băng bảo quang bắn ra bốn phía. Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhất thời mở to hai mắt nhìn, toát ra vẻ tham lam.

"Không tồi, không tồi, mấy thứ này cũng có thể trao đổi, các người đi gọi đồng bạn đến đây đi."

Thân thể Tập Lạc có chút có chút run rẩy. "Niệm Băng, lần này vốn là người giúp chúng ta, sao có thể để người đem đồ của mình để cứu chúng ta? Hơn nữa, mấy thứ này của người. Ta nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới!"

Niệm Băng giơ tay ngăn cản hấn. "Tập Lạc hội trưởng, không cần nhiều lời. Sống sót mới là tối trọng yếu, đồ vật gì cũng đều là ngoại vật. Phiền toái ngại gọi những người khác đến đây đi."

Tập Lạc nhìn Niệm Băng, lúc này hấn đột nhiên phát hiện. Thân ảnh Niệm Băng lại cao lớn như vậy. Hấn nào biết rằng, Niệm Băng lúc này cũng đang đấu tranh trong lòng, Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm và Thánh Diệu Thạch mặc dù trân quý, với hấn mà nói quả thực chỉ là ngoài vật mà thôi. Nhưng trên Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc và Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao lại khảm thứ cuối cùng mà phụ mẫu lưu lại cho hấn, hấn sao có thể để mất? Thế nhưng, đối mặt với con cự long tham lam này, Niệm Băng biết, nếu không đưa ra, thì tuyệt không có khả năng ly khai nơi này. Sinh mạng của Tập Lạc cùng chúng dong binh hấn có thể mặc kệ, thế nhưng, Phượng Nữ, Long Linh hấn lại không thể không nghĩ tới, huống chi, con cự long sống mấy vạn năm này, sợ rằng sớm đã thăm dò được chi tiết về mình, không bằng chủ động đem ra trước còn hơn. Niệm Băng thầm phát thệ, chỉ cần có thể sống sót, một ngày nào đó, mình sẽ nghĩ biện pháp lấy lại những thứ này.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vung long chảo lên, những thứ Niệm Băng mang ra đều bay tới trước mặt nó, nó dùng long chảo cầm Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao, khen: "Không tồi, thật sự rất không tồi, đồ tốt như vậy, chỉ có Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại mới có thể sở hữu."

Phượng Nữ tay nắm Ly Thiên kiếm do khấn trương mà trắng không còn chút máu, Niệm Băng dùng tay trái ôm eo nàng, nhẹ nhàng bấm vài cái, ý bảo nàng không nên xúc động. Đồ vật cũng đã lấy ra rồi, chỉ cần có thể còn sống ly khai nơi này, mọi thứ đều có thể bàn sau.

Một lát sau, Tử Thanh Mộng, Long Linh cùng với Băng Nguyệt dong binh đoàn tất cả mọi người được Tập Lạc dẫn lại đây, vừa nhìn thấy bảo bối đầy đất, Hoa Nhị hai mắt sáng rực, mới vừa muốn tới nhặt, lại bị Tập Lạc một chương đẩy sang một bên, Tập Lạc cả giận nói: "Lúc nào rồi, còn không sửa được cái bệnh tham tài của người."

Hoa Nhị ngậy ra một lúc, lúc nàng nhìn thấy thân thể to lớn của hỏa hệ cự long Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nhất thời trở nên trầm mặc.

Niệm Băng ho khan một tiếng, nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, chúng ta đã tới đầy đủ rồi, hiện tại chúng ta có thể ly khai chứ?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư dương dương tự đắc nhìn Niệm Băng, nói: "Được, người, còn hậu nhân của tiểu pháp đầu có thể đi, đương nhiên, kiếm của nàng phải lưu lại, những người khác, thì ở chỗ này chờ chết đi."

Niệm Băng trong lòng suy nghĩ nửa nổ tung. "Người nói cái gì? Chẳng lẽ vĩ đại như người, cũng muốn nuốt lời sao?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cố làm ra vẻ oan uổng nói: "Vĩ đại như ta sao có thể nuốt lời? Vừa rồi ta chỉ nói là mấy thứ này của người có thể đổi mạng, cũng không có đáp ứng người đổi mạng của mọi người, chỉ có thể đổi mạng của chính người mà thôi."

Niệm Băng hô hấp đã có chút không đều. "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, thì tính là một vật đổi một mạng, mấy thứ này cũng có thể đổi được bốn mạng, hơn nữa kiếm của Phượng Nữ, hấn là chỉ ít chúng ta cũng có thể ly khai năm người."

”Không, không, không. Người không làm như vậy, trao đổi thế nào là ta định đoạt, nếu người không muốn đi, bồi tiếp bọn họ ở chỗ này chờ chết thì ta cũng không phản đối.” Giọng Gia Lạp Mạn Dịch Tư âm hiểm giống như tiểu nhân.

Phượng Nữ giận dữ. ”Ta với người liều mạng.”

”Đánh? Nếu là tiểu pháp điều thì còn có năng lực đó, người, vẫn còn quá non. Ta cũng chưa nói là những người khác đều không thể đi, bất quá, cũng phải đem đồ vật để đổi mạng. Ta, Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại chỉ có hai sở thích. Một là bảo bối này, mà thứ hai, hắc hắc, chính là ăn ngon. Nếu các người có cái gì ăn ngon mang ra đổi, có lẽ có thể suy tính một chút. Đương nhiên, phải là ngon hơn thứ này mới được.” Long trào vung lên, chẳng biết từ đâu lấy ra một con cá khô to, đưa vào trong miệng bắt đầu nhai.

Biến hóa bất ngờ, khiến Niệm Băng sinh ra cảm giác muốn cười lớn. Ăn, đây chính là thứ ta am hiểu nhất!

”A! Là người, ngày đó thanh âm kia là của người.” Tử Thanh Mộng đột nhiên kinh hô.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: ”Không sai, tiểu nha đầu trí nhớ thật tốt. Ngày đó người làm thứ gì đó, người cũng không tồi, không biết ăn vào thì có vị đạo thể nào. Như vậy được rồi. Người làm vài thứ gì ngon ngon cho ta phẩm thưởng, nếu có thể khiến ta hài lòng, chỉ cần mình người lưu lại nấu cơm cho ta, những người khác ta có thể để cho đi.”

Trong lòng Niệm Băng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ quái dị, này Gia Lạp Mạn Dịch Tư sở dĩ làm khó dễ mọi người, chẳng lẽ là vì muốn lưu Tử Thanh Mộng lại để nấu cơm sao? Nếu là như thế, thì có cách giải quyết rồi. Nắm được nguyên cớ, Niệm Băng nhất thời tỉnh táo lại, khẽ cười nói: ”Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại. Thực vật của nhân loại chúng ta là mỹ diệu nhất, há có thể mang cá khô mà người ăn có thể so sánh được. Ta chính là một trù sư của nhân loại, nếu ngài nguyên ý, ta rất mong được vất vả vì ngài.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư trong mắt sáng ngời, hần ăn cá khô này sớm đã chán rồi. Giống như Niệm Băng phán đoán, mạng của những người này đối với hắn mà nói thì cũng không trọng yếu, trọng yếu chính là có thể ăn được thực vật có mỹ vị. ”Người cũng biết nấu cơm sao? Tốt lắm, vậy người đến đây đi. Bất quá, nếu người làm được đồ ăn ngon, những người khác có thể đi, người lại phải lưu lại.”

Nghe hắn nói vậy, Niệm Băng không khỏi có chút buồn cười, người ta nói chơi với hổ, mình hiện tại gọi là chơi với long đi.

”Niệm Băng, còn ta nữa.” Tử Thanh Mộng vài bước chạy đến bên cạnh Niệm Băng, ánh mắt kiên định nhìn hắn.

Niệm Băng lắc đầu, nói: ”Không, trù nghệ của người sao có thể thỏa mãn Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại chứ?” Mọi người có nhược điểm của chính mình, long cũng không ngoại lệ, nếu đã tìm được nhược điểm của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Niệm Băng tràn ngập tin tưởng đối với chính mình.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư long trong mắt quang mang lóe lên, nhìn Niệm Băng nói: ”Nói thì vô dụng, người làm cho ta nếm thử, chỉ cần có thể khiến ta hài lòng, các bằng hữu này của người có thể đi.”

”Niệm Băng.” Phượng Nữ vội vàng kéo hắn.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Yên tâm, không có việc gì. Chẳng lẽ người không tin trù nghệ của ta sao?”

”Nhưng”

Niệm Băng dùng mắt chặn Phượng Nữ, khẽ lắc đầu, ý bảo nàng không nên nói thêm gì nữa, ngẩng đầu nhìn về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư, thở dài một tiếng, nói: ”Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, ngài ở chỗ này ngủ, nói vậy đối với ngoại giới cũng không hiểu rõ, ta ở thế giới nhân loại có danh xưng là Băng Hỏa Ma Trù, có lẽ ma pháp của ta căn bản không thể lọt vào pháp nhãn của ngài, thế nhưng, dùng để nấu ăn thì cũng là đủ rồi.”

”Dùng ma pháp nấu ăn?” Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã có vẻ không thể chờ đợi được nữa, thân thể to lớn đang ngồi lại đứng lên, chiếc đầu to hướng về phía Niệm Băng. ”Vậy còn chần chờ gì nữa? Lập tức nấu cho ta ăn.”

Trong lòng Niệm Băng cười thầm, một con cự long tham ăn! Trên mặt toát ra vẻ trầm thống. "Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, thật sự là xin lỗi, với trù nghệ của ta, ta vốn tuyệt đối có nắm chắc khiến ngài hài lòng, nhưng là, hiện tại cánh tay phải của ta bị thủ hạ của ngài đánh vỡ, gân cốt đứt đoạn, tay phải có thể nói sinh mạng của trù sư chúng ta! Không có tay phải, ta sao có thể nấu ra thứ khiến ngài hài lòng?" Nói đến đây, vẻ mặt Niệm Băng có vẻ cực kỳ bi thống, phảng phất như không thể nấu cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại ăn mà tiếc nuối.

Lo lắng trong lòng Phượng Nữ giờ này hoàn toàn biến mất, nhìn bộ dáng của Niệm Băng nàng thiếu chút nữa cười thành tiếng, hẳn chính là đang dắt mũi Gia Lạp Mạn Dịch Tư, xuất sắc nhất chính là, hẳn nói đùa là sự thật.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhìn cánh tay phải buông thõng xuống của Niệm Băng. "Gân cốt đứt đoạn? A, người bị Long Dẫn Tiên của Kim Nghê tiểu tử bắn vào."

Niệm Băng gật đầu, thở dài đáp: "Ai, vốn đây là do lỗi của ta, nhưng hiện tại lại cần tay phải để nấu cơm cho ngài. Thế nhưng, không có cửu giai quang minh hệ trị liệu ma pháp, gân cốt của ta rất khó nối lại được! Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, ngài có thể cho ta mượn được gì để trị liệu? Chỉ cần tay của ta khỏi, lập tức có thể nấu ăn ngài." Là một cự long, không thể nghi ngờ, Gia Lạp Mạn Dịch Tư có trí tuệ cực cao, thế nhưng, hẳn dù sao thì cũng không thể giao hoát được như nhân loại, thấy Niệm Băng biểu diễn một hồi, hẳn khinh thường hừ một tiếng. "Cửu giai quang hệ ma pháp có thể trị được, còn muốn được vật làm gì, đứng ở đó đừng nhúc nhích. Ta trước chữa trị cánh tay cho người. Đến lúc đó người mà làm không ra thứ gì ngon, ta sẽ đem cả hai cánh tay phế đi." Vừa nói, hẳn vừa chậm rãi giơ một long trảo lên, thanh âm trầm thấp giống như rên rỉ không ngừng từ long khẩu phát ra, trên năm đầu ngón tay dần dần ngưng kết năm đoàn kim sắc quang mang nhỏ, không thể hiểu được thanh âm của hẳn, tựa hồ đó là ngôn ngữ của long.

Kim quang chợt bùng lên, Gia Lạp Mạn Dịch Tư gầm nhẹ một tiếng, năm đạo kim sắc quang mang trùn lên thân thể Niệm Băng. Đó là khí thứ vô cùng tinh thuần, loại khí tức này Niệm Băng từng cảm thụ được trên Thánh Diệu Thạch, giống như đắm chìm trong xuân phong, thân thể vốn suy yếu trong màn kim sắc quang mang được tái tạo, cảm giác tràn ngập lực lượng, ngay cả băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực toàn qua trong cơ thể cũng được kim sắc quang mang ảnh hưởng mà xoay tròn càng nhanh, điều khiến Niệm Băng kinh hỉ chính là, vai phải vốn không có cảm giác gì lúc này đã xuất hiện cảm giác ê ẩm, hẳn thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng, kinh mạch và xương cốt trên vai đang không ngừng nối lại, được kim sắc quang mang xoa dịu, huyết mạch từ từ thông suốt, tay phải vô lực một lần nữa lại khôi phục tri giác.

66. Chương 65: Long Vương Đích Nhược Điểm

Cảm giác xót càng ngày càng tăng, trong màn kim sắc quang mang, thân thể hẳn tất cả cảm giác đau đớn không ngừng giảm bớt, thử cử động cánh tay phải, cảm giác quen thuộc đã khôi phục, hẳn lại có thể tự nhiên không chế cánh tay phải, vạch băng ra nhìn vết thương, chỉ thấy vết thương vốn kinh khủng cũng hoàn toàn biến mất, ngay cả một vết sẹo cũng không còn.

Đột nhiên, kim sắc đích quang mang chuyển hóa thành lam sắc, đó là thủy, thủy ôn nhu, không ngừng khiến cánh tay đang xót của hẳn dễ chịu, mỗi lần nước gợn, đều khiến hẳn có thêm cảm giác trên cánh tay, cử động năm ngón tay, thấy linh hoạt như trước kia, tựa như chưa bao giờ bị thương vậy.

Quang mang dần âm đạm rồi biến mất, trong lòng động lớn không một tiếng động, tất cả mọi người rung động bởi ma pháp kỳ dị của hỏa hệ cự long Gia Lạp Mạn Dịch Tư, quang hệ cùng thủy hệ lưỡng chủng ma pháp lại từ một thân hóa hệ phát ra, cảnh tượng kỳ dị đã vượt qua phạm vi mà mọi người có thể lý giải.

"Được rồi, lấy quang minh chữa trị, lấy thủy làm dịu, tay người đã không còn vấn đề gì, hiện tại có thể bắt đầu rồi?" Gia Lạp Mạn Dịch Tư phảng phất như chỉ vừa làm một việc vặt, dương dương tự đắc nhìn Niệm Băng. Thở một hơi dài, trong mắt hẳn tràn ngập vẻ khát vọng.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Đương nhiên là có thể. Mời ngài chờ một chút." Vừa nói, hẳn vừa lấy ra các công cụ dùng để nấu nướng, rồi lại lấy vài nguyên liệu từ bọn Lý Đắc, Phong Vân, dưới sự theo dõi của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hẳn đột nhiên nhú nhú mày, ánh mắt một lần nữa hướng về phía cự long. Tựa hồ có

chút xấu hổ nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, thật là không có ý tứ, ngài có thể cho ta mượn mấy thứ, nếu không có thì ta không thể nấu được!"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư có vẻ bức mình nói: "Mượn gì? Người sao lại phiền toái vậy? Muốn mượn cái gì có thể liên quan tới việc người nấu nướng? Tiểu tử, người nếu đối gạt ta, hậu quả biết rồi đấy."

Niệm Băng cười hắc hắc, nói: "Ta làm sao dám lừa gạt ngài? Bất quá, là một trù sư, muốn sửa soạn cho các món ăn, cần phải có đủ các loại công cụ, nhưng là, ta vừa rồi đã bị ngài lấy đi hết, ta dùng gì để nấu cho ngài đây? Đương nhiên, những thứ đó đã thuộc về ngài, cho nên, ta muốn ngài cho ta mượn để dùng, dùng để nấu nướng cho ngài." Người chèn ta, ta không biết chèn người sao? Gia Lạp Mạn Dịch Tư, chúng ta độ xem, xem ai hơn được ai.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư long chảo linh hoạt như tay người, chìa một ngón ra, chỉ chỉ vào mấy bảo bối mới đoạt được từ Niệm Băng. "Ý của người là nói, thứ này là thái đao của người?"

Niệm Băng khê cười nói: "Đúng vậy, ngài đưa chúng cho ta mượn đi. Ngài, ta nhất định sẽ khiến ngài hài lòng."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư bất mãn nói: "Nhân loại thật sự là một chủng tộc lãng phí, tiểu tử người so với ta còn xa xỉ hơn, đưa người đây." Long chảo vung lên, đậm hồng sắc quang mang đưa tam thanh thần nhận cùng Thánh Diệu Thạch đến trước mặt Niệm Băng. Niệm Băng kìm chế tâm tình kích động, khom lưng nắm Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc cùng Hỏa Diễm Thần Đích Bào Hao trong tay, cảm giác cốt nhục tương liên khiến hắn run rẩy một chập, bạn cũ, các người lại trở về rồi, yên tâm đi, bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không để mất các người nữa. Vừa nghĩ, vừa tranh thủ thu nhập những thứ kia vào không gian chỉ giới.

Không cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư có cơ hội để bất mãn, Niệm Băng bảo hai gã dong binh giúp mình dựng bếp, hơi suy nghĩ một chút, từ đồng nguyên liệu lấy ra một mảnh sườn lợn lớn, khê cười nói: "Nơi này đơn sơ, ta sẽ làm cho ngài một món sườn. Ta nghĩ, ngài nhất định sẽ thích." Gia Lạp Mạn Dịch Tư có thân thể lớn như vậy, Niệm Băng cũng không cắt nhỏ sườn, trực tiếp để vào giữa nồi, sau đó dùng băng hệ ma pháp ngưng kết một khối băng cứng đặt vào trong nồi, rồi dùng Hỏa Diễm Thuật để tan băng, biến thành nước.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tựa hồ đã quên hết những người khác, vài bước đi tới bên người Niệm Băng, tò mò nhìn động tác của hắn. "Tiểu tử, người có băng hỏa lưỡng chủng ma pháp?"

Niệm Băng gật đầu, mỉm cười nói: "Nhưng cũng vô pháp so với ngài ! Ngài chỉ ít có tam chủng ma pháp, ta chỉ có lưỡng chủng mà thôi."

"Không, không, không, không phải giống nhau, ta dùng quang minh hệ cùng thủy hệ ma pháp chỉ là thông qua mô phỏng mà thôi, mà băng, hỏa lưỡng chủng ma pháp này của người là từ bản thân người có, a, thể chế như vậy thật đúng là hiếm thấy ! Bất quá, ma pháp của người quá kém. Ma pháp lực trong thân thể nhón nha nhón nháo, cứ chuyển, chuyển, thì làm được cái gì."

Niệm Băng hoàn toàn không nghe thấy câu tiếp theo, khi hắn nghe được mô phỏng hai chữ, trong đầu như nổ ầm ầm, vốn ở là sương mù âm u, trong nháy mắt lộ ra ánh rạng đông, tựa như trước mặt hắn đã mở ra một cánh cửa ma pháp, động tác trong tay ngừng lại, không ngừng thì trào nhắc mãi hai chữ mô phỏng, rõ ràng đã nghĩ ra cái gì, nhưng thủy chung vô pháp nắm được rõ ràng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư gõ chảo trên đầu Niệm Băng, làm hắn hồi thần. "Này, mau nấu nhanh, đừng có ngại ra, ta đã đói bụng rồi."

Niệm Băng tỉnh táo lại, khống chế sự hưng phấn trong lòng, hắn biết, hiện tại không phải lúc hối hận, mà kể cả hối, Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng sẽ không nói cho mình. Thu nhiếp tâm thần, xoa xoa chỗ bị gõ nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, ngài không biết, sườn này dùng băng thủy ngâm, thịt sẽ trở nên tươi hơn, nóng lòng thì không ăn được đậu hũ nóng, ngài chờ một chút."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng, đưa long đầu đến gần nồi, long mục bộc lộ khát vọng. "Đậu hũ nóng thì ta khopez một miếng cũng hết, bất quá, đây là đậu hũ gì?"

Niệm Băng kiên nhẫn giải thích: "Đậu hũ là một loại thực vật được chế từ đậu tương, giá trị dinh dưỡng phi thường cao, hơn nữa vị đạo thơm ngon, nếu ngài muốn ăn, sau này có cơ hội thì ta làm cho."

”Được, được, được. Sau này cơ hội rất nhiều, ta hiện tại đã bắt đầu tin tưởng người là trù sư rồi.” Thanh âm của Gia Lạp Mạn Địch Tư trở nên mềm đi rất nhiều, tựa như một hài tử.

Mọi người đứng bên mục trường khẩu ốc, Niệm Băng cùng hỏa hệ cự long Gia Lạp Mạn Địch Tư ở chỗ này, còn đâu là địch thủ nữa, hoàn toàn giống như là bằng hữu đang nói chuyện với nhau. Cự long lúc này có bộ dáng rất buồn cười, cái mõng phình to ngoe ngoẩy ở phía sau, long vĩ trắng kiện nhẹ nhàng đong đưa, một trảo trước chống cằm nhìn chăm chăm vào nôi, trảo kia chậm rãi đập đập mặt đất. Thần thái đó, bộ dáng đó, hoàn toàn giống như là một người, một thực khách bồn chồn chờ thức ăn ngon.

Phượng Nữ đi về một bên vách động. ”Đến đây đi, nghỉ ngơi một lát, rồi chúng ta chuẩn bị đi ra.”

Tập Lạc đi tới bên cạnh Phượng Nữ, thấp giọng hỏi: ”Phượng Nữ tiểu thư, cự long kia thật sự sẽ thả cho chúng ta ly khai sao?”

Phượng Nữ mỉm cười, đáp: ”Chẳng lẽ ngươi còn chưa tin trù nghệ của Niệm Băng? Thỏa mãn vị giác của đầu long này, đối với hắn mà nói thì không là gì là khó, với tài trí của Niệm Băng thì không có vấn đề gì.”

Tập Lạc có chút lo lắng, nói: ”Cứ cho là đầu long kia giữ lời hứa để chúng ta ly khai, nhưng Niệm Băng thì làm sao? Lần này bởi vì chuyện của dong binh đoàn chúng ta mà đến nơi đây. Nếu để hắn một mình lưu lại, ta sao có thể an tâm? Nếu chúng ta đi. Niệm Băng chết trong tay cự long, vậy thì ...”

Nhìn bộ dáng Tập Lạc chân tình bộc lộ, Phượng Nữ không khỏi có thêm vài phần hảo cảm, mỉm cười: ”Điểm ấy ngươi có thể yên tâm, chỉ ít sinh mệnh của Niệm Băng không có gì nguy hiểm. Ta tin, chỉ cần sau khi cự long này phẩm thưởng thực vật hắn làm. Sẽ phải coi hắn giống như bảo bối, sao nỡ thương tổn hắn chứ. Về phần ly khai nơi này như thế nào, phải xem trí tuệ của Niệm Băng thôi. Trước kia nghe nói qua cự long rất tham ăn, nhưng không nghĩ tới bọn họ lại tham ăn đến mức này, chỉ khi chúng ta đều ly khai trước, Niệm Băng mới không còn gì cố kỵ. Tập Lạc hội trưởng, kẻ lấy cái chai đen vừa rồi có phải người thuê người?”

Tập Lạc ngậy ra một lúc, cúi đầu, đáp: ”Có lẽ là vậy, hắn thanh âm mặc dù thay đổi, khí tức phát ra trên người cũng thay đổi, nhưng hình thể lại không thay đổi. Hắc ám ma pháp sư cũng vẫn còn tồn tại, xem ra, sau này trở về, dong binh đoàn chúng ta tiền đồ cũng không lạc quan rồi!”

Phượng Nữ lắc đầu, nói: ”Cũng không nhất định, người nọ nếu là hắc ám ma pháp sư, lấy được Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn Chi Bình mà Gia Lạp Mạn Địch Tư nói thì tất có mục đích không muốn lộ ra, các người chỉ bất quá là một dong binh đoàn mà thôi, hủy diệt các người đối với hắn cũng không có gì tốt, ta nghĩ, chân chính hắc ám giả nhất định sẽ không làm chuyện bất lợi đối với mình. Người tốt, người bảo mọi người trước hãy nghỉ ngơi một hồi đi.”

Bọn họ bên này nói chuyện với nhau, Niệm Băng bên kia đã bắt đầu hành động, hắn đem xương sườn được ngâm trong băng thủy ra, để trên một chiếc thớt, dùng một Hỏa Diễm Thuật đặt dưới nôi, bắt đầu đun bằng thủy, đồng thời, hắn cho tạt băng trong nước để vào hạt tiêu, hạt hồi, hành, gừng khoảng mười loại gia vị, dưới tác dụng của hỏa diễm, nước trong nôi nhanh chóng sôi trào, hương khí từ các loại gia vị theo hơi nước tỏa ra bốn phía, mũi Gia Lạp Mạn Địch Tư hít liên tục, hô to thơm quá, hết sức hưng phấn, chẳng còn gì là vẻ của một con cự long sống mấy vạn năm.

”Tiểu tử, xương sườn này của ngươi bao giờ thì có thể ăn? Ta đã sắp không đợi được rồi, ngươi nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.” Gia Lạp Mạn Địch Tư không ngừng thúc giục.

Hắn vội, Niệm Băng lại không hề vội chút nào, bình tĩnh nói: ”Thứ càng ngon, nấu nướng lại càng phiền toái, nhất là cả khối sườn này, muốn cho nó hoàn toàn ngấm được gia vị, là rất khó. Muốn nó ngon, phải có ba điều kiện, đầu tiên, hỏa hậu phải đều đều, thứ hai, ngấm gia vị phải đều đều, đệ thứ ba, chính là ở hỗn hợp nguyên liệu vừa đủ. Nếu ngài muốn ăn sườn cách thủy bình thường, ta lập tức có thể làm cho ngài ăn, nếu ngài muốn ăn sườn cực phẩm, thì phải đợi một chút. Không biết ngài muốn ăn loại nào?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nuốt một ngụm long tiên (ND: nước bọt, cái gì của), có chút bức bối nói: ”TaJlong cũng phải có chữ long ở phía trước đợi, ta đợi là được rồi. Cần bao lâu nữa!? Ta đói.”

Niệm Băng thản nhiên đáp: ”Sẽ không quá lâu, đừng nói chuyện với ta, quấy rầy ta nấu cơm, sẽ khiến cho vị đạo bị thay đổi, chẳng lẽ ngươi muốn thứ phẩm sao?”

”Không, không, ta không quấy rầy người nữa, người làm đi, làm đi.” Vì để có thực vật có mỹ vị để ăn, hiện tại Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã hoàn toàn vứt bỏ phẩm giá của mình, nhấp nháy long mục chờ đợi.

Trong lòng Niệm Băng cười thầm, Gia Lạp Mạn Dịch Tư à Gia Lạp Mạn Dịch Tư, chỉ cần ta nắm được cái miệng của người, ta không tin người còn có thể thương hại ta, về phần sau này ai khu sử ai, sợ rằng còn chưa chắc.

Dưới sự dẫn động của ma pháp, Thánh Diệu châu nhảy vào trong tay, Niệm Băng chiếu quang mang từ Thánh Diệu châu lên khối sườn, một lúc sau, hắn đem Thánh Diệu châu cất đi, rồi lấy một chai rượu, đều đều rót trên khối sườn, xong rồi, hắn lập tức lấy ra Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Túc, dưới sự thôi động của băng nguyên tố, Thần Lộ đao trước sau chém hai trăm năm mươi sáu nhát lên mặt trên của khối sườn, lưu lại hai trăm năm mươi sáu dấu vết. Sau đó hắn lại lật ngược khối sườn, lại dùng Chính Dương đao tạo thành hai trăm năm mươi sáu dấu vết, dùng rượu tưới lên lần thứ hai, vừa rửa, hắn vừa cố ý giải thích cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư nghe. ”Băng cùng hỏa hai loại ma pháp nguyên tố bất đồng được rượu tác dụng rồi dung hợp vào khối sườn, bởi vì ta sử dụng băng, hỏa hai loại nguyên tố với số lượng khác nhau, biến hóa thành chín loại mùi vị, rượu có thể loại bỏ mùi máu trên sườn, cũng giúp mùi thơm của thịt phát ra, hơn nữa băng, hỏa hai loại ma pháp nguyên tố ngấm vào, có thể giúp sườn càng dễ ngấm hơn, mùi vị của thịt càng ngon hơn. Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, mời người tạo ra một đồng lửa ở đây, một đồng lửa nhỏ là được rồi.”

Để chóng được ăn món sườn thơm ngon này, Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không nghĩ tới việc tại sao Niệm Băng lại bảo mình nhóm lửa, long chỉ bắn ra, trên mặt đất bốc lên một đồng lửa. Niệm Băng tiện tay ném đi, xương sườn nhất thời bay tới xoay tròn trên ngọn lửa, lúc nó hạ xuống, Niệm Băng dùng Thần Lộ đao cùng Chính Dương đao đẩy lên, khiến khối sườn không ngừng xoay tròn, mùi thơm của rượu và thịt bay ra bốn phía, cùng với mùi thơm từ canh hỗn hợp gia vị bên kia, khiến Gia Lạp Mạn Dịch Tư sớm đã bắt tri bất giác nước miếng rùng rùng, trong long mục, khát vọng lại bốc lên càng mãnh liệt.

Lúc mà sườn chín được một nửa, Niệm Băng dùng Thần Lộ đao lấy sườn ra, đi tới bên nồi, dùng muôi múc ra các loại gia vị khỏi nồi, chỉ còn lại một nồi canh trong. Cho sườn vào nồi, Niệm Băng đẩy vung lại, thì thảo niệm vài câu chú ngữ, tử sắc hỏa diễm từ hai tay hắn bốc lên, phân biệt vô lên hai bên nồi, khiến nhiệt lượng không ngừng được truyền vào trong nồi, đồng thời, hắn quay đầu hướng về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: ”Giúp ta đè vung, đừng cho một chút nước nào tràn ra, nếu không mùi vị sẽ bay mất.”

”Được.” Gia Lạp Mạn Dịch Tư lại nuốt một ngụm nước miếng lớn, vội vàng đặt long chảo lên trên vung, hơi nước không ngừng bốc lên trên, nhưng không thể đẩy được vung ra, chỉ có thể thoát ra từ mấy lỗ nhỏ trên vung, mùi thịt và mùi canh kết hợp hoàn mỹ, hương khí nồng đậm mê người, đừng nói là Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ngay cả các thành viên trong dong binh đoàn thành viên cũng đang không ngừng nuốt nước miếng.

Một lát sau, Niệm Băng thu hồi ma pháp, nói: ”Được rồi, không cần giữ nữa.” Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhắc chảo ra, Niệm Băng mở vung, nhanh chóng cho vào đó một chút xì dầu và muối. Để cho nước canh sôi trào, khiến gia vị và canh cùng dung nhập với sườn. Khi đun cách thủy gần xong, cho muối vào là có mục đích, bởi vì, nếu lúc bắt đầu mà cho muối, mặc dù có thể dễ dàng nhập vị, nhưng thịt lại rất nhừ, vị đạo cũng kém đi nhiều. Lấy Ngạo Thiên đao ra, trước ánh mắt hung ác của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, trực tiếp cắt một miếng thịt trong nồi, thổi thổi mấy cái rồi đưa vào miệng nhẹ nhàng nhắm nháp.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư thấy Niệm Băng đang say mê ăn thì nhất thời giận dữ, long chảo giơ lên, vừa muốn trừng phạt gã nhân loại to gan dám ăn mất mỹ thực của chính mình, liền nghe Niệm Băng nói: ”A, cũng không tệ lắm, mặc dù vội vàng một chút, nhưng miễn cưỡng có thể ăn.” Long chảo của Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhất thời dừng ở giữa không trung, hưng phấn nói: ”Có thể ăn sao? Thật tốt quá.” Gian khổ chờ đợi rốt cục cũng đến lúc được hưởng rồi.

Niệm Băng lại dùng Ngạo Thiên đao cắt một miếng sườn nhỏ, hướng về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư gật đầu, Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không khách khí, hữu hảo thò vào nồi đang sôi sùng sục chop lấy cả miếng sườn lớn, rồi đưa cả miếng sườn vào miệng nhai, tiếng nhai nhóp nhép không ngừng vang lên, Niệm Băng nhìn thấy liền cau mày. Cả miếng sườn lớn, chỉ là nhai vài cái, đã bị Gia Lạp Mạn Dịch Tư nuốt sạch sành sanh.

Niệm Băng nhú mày nói: ”Vị đạo thể nào? Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư long mục tràn đầy vẻ say mê. "Ngon, thật sự là rất ngon!"

Niệm Băng trừng mắt nhìn hần hỏi: "Chỉ là ngon thôi sao?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư khó hiểu, đáp: "Ngon còn chưa đủ sao? Ta, Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, có thể nói rằng người nấu ăn ngon, đó là vinh hạnh của người rồi."

Lúc này đến phiên Niệm Băng khinh thường hừ một tiếng, nói: "Người nuốt chừng như vậy thì còn biết gì là mỹ vị nữa. Uống phí một phen khổ tâm của ta."

Gia Lạp Mạn Địch Tư sững sốt, hỏi: "Ăn còn phải chú ý cái gì nữa? Không phải là nhai vài rồi nuốt sao?"

Niệm Băng ngạo nghễ nói: "Nấu phải chú ý, ăn cũng phải chú ý, Thanh Mộng, người tới đây." Niệm Băng quay sang gọi Tử Thanh Mộng. Tử Thanh Mộng nghi hoặc bước tới trước mặt hần, Niệm Băng cầm Ngao Thiên đao mà trên đó còn một miếng sườn nhỏ đưa cho nàng, nói: "Người ăn thử, sau đó nói cho chúng ta cùng Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại biết, miếng sườn này có mùi vị thế nào."

Tử Thanh Mộng tiếp nhận Ngao Thiên đao. Đưa miếng sườn vào miệng, chậm rãi nhai rồi nuốt, một lát sau, trong mắt toát ra vẻ tán thán: "Dưới tác dụng của lưỡng chủng ma pháp kia, sườn lợn biến hóa thành hàng trăm loại tư vị, thịt sườn vừa thơm vừa mềm, thơm mà không béo, kỳ lạ nhất chính là mùi thơm của rượu dưới tác dụng của ma pháp vẫn được bảo trì trong thịt, rồi còn có hương của các loại gia vị. Khiến cho thịt sườn dung hợp hoàn mỹ mùi thơm của gia vị và thịt, chính là sự biến hóa của mùi thơm nồng của rượu và ma pháp, thật sự là mỹ vị chốn nhân gian! Nhất là ở việc điều khiển hỏa hậu, quả thực rất tốt, ta khẳng định là không thể làm ngon được như vậy."

Niệm Băng tiếp nhận Ngao Thiên đao từ Tử Thanh Mộng, hướng về Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: "Người nghe thấy chưa? Ta nấu thứ gì đó, đều phải tinh tế thưởng thức mới có thể thấy được đạo lý bên trong, chỉ có biết cách giám thưởng, mới có thể từ thực vật mà thu được lạc thú lớn nhất, người tùy tiện ăn như vậy thì chỉ có thể thấy được một chút hương khí, cũng chỉ có thể bình luận là ăn ngon mà thôi, người không cảm thấy đưa mỹ vị vào bụng như vậy là quá thiệt thòi cho nó sao?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư hấp háy mắt, lẩm bẩm: "Người nói có chút đạo lý, bắt quá, ta phải làm thế nào?"

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Nếu ngài định giữ ta lại, chúng ta sau này sẽ có thời gian luận bàn về mỹ thực, ta sẽ nấu thật nhiều món ăn ngon, ngài có phải là nên thực hiện lời hứa, đưa bằng hữu của ta ra ngoài? Chỉ cần ngài muốn ăn, ta tùy thời đều có thể làm nấu cho ngài ăn."

Gia Lạp Mạn Địch Tư quét mắt về phía mọi người, do dự một chút, nói: "Được rồi, bắt quá, ta còn có một điều kiện."

Niệm Băng nhú mày nói: "Còn có điều kiện? Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, ngài cần phải xứng đáng với hai chữ vĩ đại, nói lời phải biết giữ lời."

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, nói: "Ta nói thì đương nhiên giữ lời, bắt quá, tiểu tử người rất giáo hoạt, ta không thể không phòng bị, nếu không, sau này ta sao chế phục được người. Như vậy đi, người công kích ta một lần, như vậy ta sẽ có quyền lấy đi tính mệnh của người, sinh mạng người bị uy hiếp, ta sẽ không sợ tiểu tử người không vào khuôn khổ. Chỉ cần người công kích ta xong, ta lập tức đưa bằng hữu của người ra ngoài." Cự long sống mấy nghìn năm, cũng không phải dễ đối phó. Tới lúc này, Niệm Băng đã không còn con đường nào để lựa chọn nữa.

Không do dự, Niệm Băng chẳng để ý Phượng Nữ, Long Linh đang lo lắng định ngăn cản, Ngao Thiên đao trong tay chém ra, một đạo phong nhận bắn ra, đánh lên người Gia Lạp Mạn Địch Tư, nhưng ngay cả một dấu vết cũng không thấy lưu lại. Gia Lạp Mạn Địch Tư có chút hưng phấn phát ra một tiếng long ngâm rung trời, hồng sắc quang mang từ thân thể khổng lồ của hần phát ra, trong nháy mắt bao vây đám Phượng Nữ hơn ba mươi người, long đực rung lên, quạt cho Niệm Băng lão té ngã trên đất, Gia Lạp Mạn Địch Tư mang theo đám Phượng Nữ bay thẳng, hướng lên trên không.

Long Linh hai mắt đầm lệ hướng về phía Niệm Băng hô lớn, "Niệm Băng, người nhất định phải sống sót! Chuyện người đáp ứng ta, nhất định phải làm."

Phượng Nữ cũng hô, "Niệm Băng, nhất định phải còn sống, còn sống mới có cơ hội báo thù! Có lẽ, ta sẽ nghĩ đến chuyện làm nữ bằng hữu của ngươi."

Tử Thanh Mộng cũng hô, "Ta cùng ca ca sẽ tới thủ đô của Áo Lan đế quốc, đầu nhập vào Ngân Vũ dong binh đoàn, ngươi nếu còn sống ly khai nơi này, hãy đến đó tìm chúng ta."

Niệm Băng mỉm cười hướng về phía mọi người vẫy tay, trên mặt không hề có một tia bi thương nào cả, "Phượng Nữ, ngươi phải nhớ lời. Linh nhi, cho ta một cơ hội, không được lấy Sư Cửu."

Nước mắt không ngừng rơi từ đôi mắt đẹp của Long Linh, "Tên ngốc, ngày đó là ta gạt ngươi, ta căn bản chưa hề đính hôn, ta ở Băng Tuyết thành chờ ngươi. Cho dù là phải chờ cả đời. Ngươi đã đáp ứng cha ta đi tham gia Tân Duệ ma pháp sư đại hội rồi, vì chúng ta, ngươi nhất định phải còn sống."

"Các ngươi thật phiền phức. Sinh ly tử biệt thì làm sao?" Gia Lạp Mạn Dịch Tư tăng tốc độ phi hành. Thanh âm của Long Linh và Phượng Nữ cũng không thể nghe được nữa.

Nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Niệm Băng ánh mắt có chút mê ly. Huyệt động này thật lớn, có long làm bạn, muốn ly khai dễ vậy sao, hiện tại cũng chỉ có thể lần mò từng bước, hy vọng vị Gia Lạp Mạn Dịch Tư ' vĩ đại ' này có thể vĩnh viễn ăn như vậy. Nếu thế, mình chỉ ít cũng có thể sống sót. Nhìn thoáng qua tay phải có thể vận chuyển như ý. Niệm Băng ngồi xuống bên cạnh đồng trăn bảo của Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Hắn đối với tình cảnh trước mắt không lạc quan cũng không bi quan, trong đầu hồi tưởng về hai chữ mô phỏng, suy nghĩ về cách để tu luyện bằng hỏa đồng nguyên ma pháp. Chờ đợi vận khí, không bằng nỗ lực đề thăng thực lực, mặc dù hắn cũng không hy vọng xa vời có thể chống lại hỏa hệ cự long Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nhưng chỉ cần thực lực đề thăng, chung quy cũng sẽ có cơ hội. Từ khi phụ mẫu hãm thân ở Băng Thần tháp, hắn đã nuôi dưỡng được tính cách kiên nhẫn, không hề từ bỏ.

Không hề báo trước, mặt đất chấn động. Gia Lạp Mạn Dịch Tư ' vĩ đại ' đã quay lại, "Tiểu tử, ta đã thực hiện lời hứa đưa bằng hữu của ngươi an toàn ra ngoài."

Không còn điều gì phải lo lắng, Niệm Băng lãnh đạm nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: "Nói như vậy, ta hẳn là phải cảm tạ ngươi? Được rồi. Ta không phải tiểu tử, tên của ta là Niệm Băng."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cả giận: "Hỗn đản, đây là ngữ khí mà ngươi dùng để nói chuyện với Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại sao? Đừng quên, ngươi đã từng công kích ta, ta tùy thời đều có thể lấy tính mệnh của ngươi."

Niệm Băng thản nhiên cười: "Chỉ sợ ngươi không dám thôi. Ăn thức ăn ta nấu rồi, ta không tin ngươi còn có thể hứng thú với thực vật khác, chúng ta trao đổi một chút có được không, ngươi nói cho ta nghe một chút về mô phỏng ma pháp, ta dạy cho ngươi cách phẩm thưởng mỹ thực, thế nào?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng, đáp: "Ngươi sai rồi, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi chỉ là một nhân loại hèn mọn, căn bản không có quyền nói điều kiện với Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại." Vừa dứt lời, Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân căng lên, đã bị long trảo to lớn của Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhắc lên, khí tức nóng rực xâm nhập thân thể, bố y trên người nhất thời hóa thành tro bụi. Gia Lạp Mạn Dịch Tư tiện tay vung lên, ném Niệm Băng ngã trên mặt đất, da dẻ kéo mặt đất gồ ghề tạo thành hơn mười vết thương, đau đớn kịch liệt khiến Niệm Băng phải rên rỉ thành tiếng, trong đầu một trận mông lung, nhất thời ngất đi.

"Này, này, ngươi không yếu ớt như vậy chứ?" Gia Lạp Mạn Dịch Tư thấy Niệm Băng ngã xuống đất chẳng còn phản ứng gì, không khỏi hoảng sợ, hắn đương nhiên không để ý tới sống chết của Niệm Băng, nhưng là hắn rất để ý tới mỹ thực của mình, đây chính là thứ mà trước đây hắn chưa từng gặp qua bao giờ. E sợ Niệm Băng đã chết, vội vàng phóng xuất một quang minh hệ trị liệu ma pháp trên người hắn, vết thương nhất thời khép lại, Gia Lạp Mạn Dịch Tư xem xét tình trạng thân thể Niệm Băng một chút, lúc này mới yên tâm quay về một bên ngủ.

Lúc Niệm Băng tỉnh dậy, phía trên huyệt động đã trở nên tối sầm, hắn phát hiện thân thể của mình không có chỗ nào không khỏe, pháp lực trong cơ thể mặc dù thiếu thốn, nhưng cũng còn đến chừng năm thành, xuất ra một Hỏa Diễm Thuật, chiếu sáng chung quanh. Cự long Gia Lạp Mạn Dịch Tư đang nằm đó ngủ, còn tài bảo của hắn đang lấp lánh dưới hỏa quang. Trong lòng khê động, hắn lớn tiếng gọi tên Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nhưng cự long ngủ quá sâu, bất luận hắn gọi thế nào cũng không có phản ứng. Trong lòng Niệm Băng mừng rỡ, mặc dù hắn không chắc mình có thể chạy thoát, nhưng không thử một chút thì sao có thể biết được chứ?

”Băng Tuyết nữ thần vĩ đại! Thỉnh ban cho ta sự phần nộ của người, đưa chúng ta tới mê thất bí ngạn. Bạo Phong Tuyết.” Băng nguyên tố ngưng tụ dưới chân, Niệm Băng cẩn thận không chế ma pháp năng lượng không cho thoát ra ngoài, nâng thân thể từ từ bay lên, hướng về phía đỉnh. Năng lực của Bạo Phong Tuyết vốn không đủ để mang hắn bay cao như vậy, thế nhưng, hắn có Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc, với trợ giúp của cực phẩm băng hệ bảo thạch Băng Tuyết nữ thần chi thạch, công hiệu của Bạo Phong Tuyết được tăng cường, thừa khả năng nâng thân thể hắn bay cao. Trăm triệu lần, Niệm Băng còn sợ đánh thức Gia Lạp Mạn Địch Tư, cho nên bay rất chậm, nhưng sau khi qua trăm triệu, Gia Lạp Mạn Địch Tư vẫn không có phản ứng gì như trước, phát hiện điều này, hắn bạo gan, toàn lực gia tốc, dùng Bạo Phong Tuyết đẩy thân thể lên cao.

Động khẩu càng ngày càng gần, Niệm Băng đã thấy được mấy vì sao trong trời đêm, vàng trắng giống như đĩa ngọc nằm ở chân trời xa, nhìn thấy vậy, hốc mắt của hắn đã có chút ướt ướt, rốt cục có thể đào thoát sao? Ngay khi Niệm Băng tới động khẩu, chuẩn bị bay ra ngoài, một cái đầu thật lớn xuất hiện trước mặt hắn, ”Này, Niệm Băng tiểu tử, ngươi muốn ra đó hả!” Thanh âm quen thuộc, hồng sắc quang mang chiếu sáng chung quanh, chủ nhân của chiếc đầu lớn chính là hỏa hệ cự long Gia Lạp Mạn Địch Tư. Niệm Băng trong lòng trầm xuống, vừa muốn nói gì, chỉ thấy long trảo của Gia Lạp Mạn Địch Tư khê búng, Bạo Phong Tuyết dưới chân hắn nhất thời biến mất vô tung, vừa muốn dụng xuất ma pháp, thân thể hắn đã bị hỏa hệ ma pháp của Gia Lạp Mạn Địch Tư chế trụ, cảm giác bị đè xuống trong nháy mắt truyền đến, thân thể hắn rơi xuống đất giống như lưu tinh.

Hết rồi, đây là ý niệm đầu tiên khi thân thể Niệm Băng rơi xuống, từ chỗ cao như vậy mà rơi xuống, sợ rằng chẳng còn khớp xương nào là nguyên vẹn. Sức ép mãnh liệt khiến Niệm Băng quên hết thảy, ký ức không ngừng hiện ra, giờ khắc này, thứ hắn nhớ lại đầu tiên, chính là nhân thần tuyệt vọng của phụ mẫu trước khi hắn phát động không gian quyền trục kia, ba ba, mẹ mẹ, Niệm Băng không thể báo thù cho các người rồi.

Đột nhiên, toàn thân nhẹ bẫng, Niệm Băng phát hiện, tựa hồ có vật gì đỡ lấy thân thể, vốn đang lao xuống chuyển thành bay nghiêng, toàn thân chấn động, đã bắt đầu xoay tròn, khi định thần hắn mới phát hiện, mình đã nằm trên tấm lưng rộng lớn của Gia Lạp Mạn Địch Tư. ”Mới chóng như vậy mà đã muốn trốn, nhân loại các người thật sự không biết giữ gìn.” Từ thanh âm mà phán đoán, Gia Lạp Mạn Địch Tư tựa hồ cũng không hề tức giận.

Quay xuống đáy động, Gia Lạp Mạn Địch Tư chấn Niệm Băng từ trên lưng bay lên, lại dùng long trảo nắm thân thể hắn đặt trên mặt đất, bởi vì trên người hắn vẫn còn hồng sắc quang mang, khiến Niệm Băng có thể thấy rõ mọi thứ chung quanh, hắn thông minh không hỏi Gia Lạp Mạn Địch Tư tại sao không giết mình, ngẩng đầu nhìn hắn: ”Ngươi có đói bụng không?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư sững sờ, hắn hiển nhiên không nghĩ tới Niệm Băng sẽ có phản ứng như vậy, gật đầu, nói: ”Sườn lợn ngươi mới làm chưa đủ để dính răng ta.”

67. Chương 66: Long Vương Đích Chuyên Thự Trù Sư

Vừa nghe thấy vậy, Gia Lạp Mạn Địch Tư lập tức hưng phấn lên, ”Hảo, hảo, làm nhanh chút. Những bằng hữu của ngươi kia lưu lại không ít tài liệu, phỏng chừng đủ ta ăn trên vài bữa rồi. Ân, cho ngươi vinh dự này, sau này, ngươi đúng là chuyên thự trù sư của Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại.

Niệm Băng gật gật đầu, nói: ”Nấu ăn không thành vấn đề, bất quá, ta muốn biết ngươi là như thế nào chạy lên phía trên được? Ngươi thân thể lớn như vậy, nếu như từ bên cạnh ta bay qua, ta phải biết mới đúng a!”

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ một tiếng, nói: ”Đồ đàn, ngươi đã quên hình thái mô phỏng ta đã nói ư? Ta có thể mô phỏng quang minh ma pháp và thủy ma pháp, vì cái gì mà không thể mô phỏng không gian ma pháp vậy? Cự ly mấy ngàn triệu này, trong cự ly của một cái thất giai trong nháy mắt di chuyển là đủ rồi.”

Niệm Băng giật mình nói: ” Nói như vậy, ngươi có thể bắt chước một hệ ma pháp bất kì ? Hắc ám cũng làm được?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư ngạo nghễ nói: "Đó là đương nhiên rồi, chúng ta long tộc là kẻ sử dụng ma pháp trời sinh, có thể thoải mái sử dụng ra cầm chú mà nhân loại các người nói, cho dù là hệ ma pháp khác, cũng có thể lấy một ma pháp của mình làm cơ sở mô phỏng ra. Ma pháp của phương Tây kỳ thật đều là sai khác không nhiều, mỗi loại hình thái ma pháp nguyên tố mặc dù bất đồng, nhưng chỉ cần nắm vững được biến hóa của ma pháp ba động, liền có thể mô phỏng ra bất luận một hệ ma pháp nào người muốn. Đương nhiên, cái này nhân loại các người không có khả năng đạt được, mà long tộc chúng ta lại có thể mô phỏng ra hệ (ma pháp) khác bao gồm cả cửu giai trong, toàn bộ cửu giai ma pháp trở xuống.

Mô phỏng, mặc dù Gia Lạp Mạn Địch Tư nói rất mơ hồ, nhưng vẫn cấp cho Niệm Băng một chút gợi ý, mô phỏng, đã là long tộc có thể mô phỏng, thì nhân loại, ma pháp sư tại trình độ nhất định có thể hay không mô phỏng đây?

Có lẽ nhân loại không có ưu thế bẩm sinh của Long tộc, nhưng là, chính mình bản thân có được băng hỏa lưỡng chủng ma pháp, nếu như lúc vận hành lưỡng chủng ma pháp khiến cho trong đó một loại mô phỏng một loại hình thái khác. Như vậy, băng hỏa đồng nguyên mang lại nếu không có thể tạo nên uy hiếp gì, chẳng những tu luyện càng thuận lợi, mà còn, chỉ cần hơi tăng biến hóa, liền có thể càng thể hiện tốt ra uy lực của băng hỏa đồng nguyên. Bất quá, nếu như muốn tiến hành mô phỏng, thì nhất định phải lý hiểu rõ điểm tương tự của băng, hỏa lưỡng chủng ma pháp bản thân tương với các loại biến hóa, cái này yêu cầu thời gian dài để đích thân ngộ ra mới có khả năng đạt thành được.

Làm cho một đầu long bữa cơm, tuyệt đối là một cái công việc rất vất vả. Bao tử của rồng lớn bao nhiêu? Niệm Băng bọn họ mang đến tài liệu cũng đủ hơn ba mươi người ăn trên một tháng. Nhưng mà, Gia Lạp Mạn Địch Tư một lần liền ăn một phần ba trong đó. Niệm Băng mặc dù cố gắng làm vài thứ đơn giản hơn chút, nhưng một bữa tiệc này xong, vẫn làm cho hắn mệt mỏi quá sức, tùy tiện ăn chút gì, ngồi ở bên cạnh thở hổn hển từng hơi từng hơi.

Gia Lạp Mạn Địch Tư chậm rãi ăn trước mặt một bồn mỹ vị rau xanh, "Niệm Băng tiểu tử, là như thế này chậm rãi ăn thì có thể thưởng thức mùi vị ngon nhất của đồ ăn ư? Ta như thế nào chưa ăn ra cái gì người nói biến hóa a?"

Niệm Băng tức giận nói: "Lão đại, người đừng quên, người cuối cùng là một đầu long. Vị giác của long như thế nào có thể giống người đây?"

Xem ra vị giác của người không đủ linh mẫn, tự nhiên ăn không ra mỹ vị trong đó rồi."

Gia Lạp Mạn Địch Tư ngừng ăn, tức giận nói: "Mẹ nó, người cái hồn tiểu tử như thế nào không nói sớm? Hại ta ăn nhiều thứ như vậy cũng không linh ngộ ra mùi vị ngon nhất."

Niệm Băng ngăn người, bật cười nói: "Sớm nói, sớm nói có ích gì? Người cũng không phải là ăn kiểu giống thế này ư?" Mặc dù tiếp xúc thời gian không dài, nhưng Niệm Băng phát hiện Gia Lạp Mạn Địch Tư này ngoại trừ một chút tự đại ra, tựa hồ cũng không khó sống chung, ít nhất lúc chính mình nấu cơm cho hắn, hắn thành thật vô cùng, thậm chí còn trợ giúp cho mình. Đối với chuyện thèm khát đồ ăn, hắn tự như một hài tử tham ăn. Dù sao cũng không ly khai được nơi này ngay được, hắn dứt khoát gác lại, cùng Gia Lạp Mạn Địch Tư ở chung cũng không phải khó chịu như vậy.

"Vô nghĩa, nói sớm đương nhiên là hữu dụng. Người tính toán gì vậy? Ta biến thành nhân dạng không phải có vị giác của người sao?" Dưới cái nhìn chăm chú kinh ngạc của Niệm Băng, hồng sắc quang mang bao quanh thân thể Gia Lạp Mạn Địch Tư đột nhiên giống như sóng nước dẫn động lên, không ngừng hướng thân thể khổng lồ của hắn tập trung lại, dần dần, hồng quang từng bước cường thịnh, quang mang trước mắt khiến Niệm Băng không thể nhìn rõ toàn bộ trước mặt, hồng quang chợt thu liễm, khiến khi Niệm Băng khôi phục thị giác, trợn mắt há mồm phát hiện, thân thể to lớn của Gia Lạp Mạn Địch Tư không thấy nữa, mà thay vào đó là một người, một người trẻ tuổi nhìn qua niên kỷ cùng mình không sai biệt lắm.

Người này cao ngang ngực với Niệm Băng, có một đầu tóc đỏ rực, mặc dù không anh tuấn như Niệm Băng, nhưng trên người lại tản ra một loại khí thế điên cuồng bá đạo, một thân võ sĩ bào màu đỏ sậm tôn lên thân hình hoàn mỹ của hắn, khí tức phát ra, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Cười hắc hắc, hắn hướng Niệm Băng nói: "Thế nào? Không nghĩ tới sao? Trên đại lục này còn không có sự tình gì Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại không thể giải quyết." Có chút không tự nhiên hoạt động lúc chính mình biến thành nhân hình, thân mình chợt lóe đã đến trước mặt Niệm Băng.

Niệm Bằng trợn mắt há mồm nói: "Người, người thật sự là Gia Lạp Mạn Dịch Tư?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nâng tay trên đầu hấn gõ một cái, "Đồ dân, người đã quên hai chữ - Vĩ đại." Biến thành người, thần thái cảm giác của hắn càng rõ ràng, niên đầu trước mặt này cùng chính mình tuổi tác tương đương, Niệm Bằng không khỏi lộ ra một tia cười khổ, loại sinh vật rồng này xác thật không thể dùng cách suy nghĩ của con người đến đoán.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tiếp tục ăn bồn rau lớn kia, "Ai cha, quả nhiên hương vị không giống. Không ngờ vị giác của con người cũng thật hữu dụng! Mẹ nó, trước kia thực sự là mệt, xem ra, không ngờ làm người tốt đấy." Mặc dù đã biến thành hình người, nhưng dạ dày của hắn lại như trước là dạ dày của long, phan lượng một chút cũng không thấy giảm bớt, một lượt đem đồ ăn Niệm Bằng làm ra toàn bộ ăn sạch, mới vỗ vỗ bụng thỏa mãn, nằm trên đồng tài bảo kia của chính mình. "Niệm Bằng, ta rút cục lĩnh hội được mùi vị biến hóa mà người nói, thật sự là kỳ diệu a! Nhân loại các người làm thực vật đều là kỳ dị như vậy ư?"

Niệm Bằng từ trong quá trình Gia Lạp Mạn Dịch Tư ăn mấy thứ đã ổn định lại tâm thần của mình, đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, nói: "Cũng không hoàn toàn. Nhưng mà, đối với ta mà nói, trù nghệ là một loại văn hóa đặc thù, mà văn hóa trù nghệ của nhân loại mệnh mông vô biên, có rất nhiều thứ ăn ngon, là cả ta cũng chưa thấy qua. Trong nhân loại, ta quả thật là một trù sư xuất sắc, nhưng không thể nói là tốt nhất."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư kinh ngạc trở thân nhìn về phía Niệm Bằng. Nói: "Nói như vậy, còn có thứ ăn càng ngon sao?"

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Đương nhiên là có rồi. Từ nay về sau nếu có cơ hội, ta có thể mang người đi mở mang kiến thức." Sau khi Gia Lạp Mạn Dịch Tư biến thành hình người, không biết vì cái gì, Niệm Bằng vốn e ngại đã biến mất rất nhiều. "Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, người không phải đã đánh mất cái Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình ư? Ta xem người thế nào dường như một chút cũng không sốt ruột?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng, nói: "Có cái gì mà sốt ruột. Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình không phải chỉ có một cái. Tổng cộng có sáu cái bên ngoài, trừ cái ở ta cùng với Hắc Ám hệ long vương bên ngoài còn ở chỗ năm vị long vương khác, trừ phi toàn bộ tìm được, một cái đơn độc căn bản vô dụng. Lấy thì nhất định phải lấy trở về, nhưng lúc này cũng không vội."

Niệm Bằng tò mò nói: "Này Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình không gian là vật gì vậy? Phải sáu vị cự long các người đến thủ hộ?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư sắc mặt hơi đổi, nói: "Này người không cần biết, biết bí mật này rồi đối với người tịnh không có gì hay. Còn có, người nhớ kỹ cho ta, ta là long vương. Không phải cự long."

"Long vương? Long vương và cự long có cái gì khác nhau? Các người không phải do Long Thần phái thủ hộ đại lục địa sao?" Lòng hiếu kỳ của Niệm Bằng rất mạnh.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngạo nghễ nói: Trước đây sau khi viễn cổ chi chiến. Trên Ngưỡng Quang đại lục có không ít các tộc đều bị hủy diệt. Thần giới thấy chúng ta Long tộc không thích hợp ở trên đại lục này tiếp tục sinh tồn nữa, bởi vì chúng ta đối với nhân loại mà nói, thật sự quá cường đại. Vì vậy khiến cho Long Thần đại nhân tiếp nhận long tộc chúng ta đến thần giới. Khi đó, Long Thần đại nhân quyết định phải tại các hệ lưu lại một đầu cự long thủ hộ đại lục, để chúng ta bầy đại long vương tuyển chọn thủ hạ. Sáu tên kia thật sự là giáo hoạt. Lại đều lựa chọn chính mình lưu lại, ta đương nhiên cũng không cam lòng kém thế."

Niệm Bằng nói: "Thật sự có tồn tại thần không? Thần giới có cái gì không tốt? Vì cái gì mà người không muốn đi?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: "Thần cái rắc rối, cái gọi là thần đều là do nhân loại các người nói ra. Kỳ thật, thần này là nhân loại các người, chỉ có điều, bọn họ là nhân loại cường đại mà thôi. Tại trước viễn cổ đại chiến, các loại ma pháp nguyên tố trên đại lục đều so với hiện tại dày đặc hơn nhiều, đúng là khi đó, trong nhân loại các người có một bộ phận tương đối (nhìn xa trông rộng) một mực khắc khổ tu luyện, rốt cục khiến cho bọn họ đạt tới cấp độ cực cao, hoàn toàn hơn hẳn năng lực của người, cũng đúng là thần mà các người nói. Mấy gia hỏa tự xưng là thần, nhờ vào pháp lực cường đại ở một phiên đại lục khác ngoài đại lục này bắt đầu xây dựng một địa phương, đồng thời sử dụng ma pháp cường đại đem phiên đại lục kia phong ấn lại, cái này cũng chính là thần giới ta đã nói. Cho nên nói, cái gì thần giới, ma giới loại gì đó, đều là tồn

tại cùng một chỗ. Đương nhiên, thần giới là nhân loại các người không có khả năng tìm được, cho dù là kỹ thuật hàng hải của các người sẽ phát triển, bởi vì thần giới có kết giới thần kỳ bảo hộ, các người ngay cả phát hiện nơi đó cũng không có khả năng. Bất quá, mấy kẻ tự xưng là thần này tự phụ cực kỳ, cùng ký kết điều ước không ảnh hưởng nhân loại. Con người cố nhiên không thể dễ dàng đến thần giới, thần ở nơi đây cũng không thể trở về phiến đại lục này của con người các người, nếu không, một khi bị phát hiện, liền bị tất cả thần khác công kích. Chúng ta những long vương này trong nhân giới các người là giới hạn tồn tại cao nhất, nếu tới thần chi đại lục kia, cũng chỉ vượt trên phổ thông cự long, chịu sai sử của những thần này, ta thực không có hứng thú bị người khác quản thúc, đương nhiên là ở tại nhân giới là tốt nhất.”

Niem Băng lần đầu nghe được nghe về sự tồn tại của thần lại là thế này, nghĩ đi nghĩ lại, nói: ”Nói như vậy, người cũng có thể tu luyện thành thần? Nếu ta cố gắng tu luyện đến cái loại cảnh giới của thần này, có hay không liền có thể tiến vào thần giới kia?”

Gia Lạp Mạn Định Tư gật gù đầu, nói: ”Đó là tự nhiên. Bất quá, bây giờ không thể so với trước kia, muốn tu luyện đến cảnh giới của thần không thể là chuyện dễ dàng, nhân loại các người thọ mệnh có hạn, hơn một vạn năm qua, ta còn không thấy qua tiếp dẫn sứ của thần giới.... Bất quá, hiện tại dường như có một ma pháp sư tiếp cận thần, có lẽ, hẳn có cơ hội chẳng.”

Niem Băng toàn thân chấn động nói: ”Người nói có phải là Băng Tuyết nữ thần tế tự của Băng Thần tháp?”

Gia Lạp Mạn Định Tư liếc Niem Băng một cái, nói: ”Đúng. Là nhân loại tiểu nha đầu kia. Thật không biết ả luyện như thế nào, nhưng là tín đồ đối với thần cực kỳ thành kính, khổ tu hơn một trăm năm, cũng thật khó xử với nàng, thủy chung vẫn duy trì xử nữ chi thân từ nhỏ tu luyện, khiến nàng có ưu thế người thường không có, cho nên mới có thể đạt tới Thần Hàng sư cảnh giới của nhân loại các người. Bất quá, khoảng cách nàng trở thành thần chính thức còn có nhiều cửa ải. Lần cuối khi ta cùng với Băng long gia hỏa kia gặp nhau thì vẫn còn hơi hơn nàng, hiện tại cho dù là chúng ta, chỉ sợ cũng vô pháp chân chánh thương hại đến nàng. Ma pháp của cái tiểu nha đầu kia quả thật rất lợi hại.”

”Cái gì? Cả các người cũng đối phó không được Băng Tuyết nữ thần tế tự ư?” Niem Băng toàn thân kịch chấn, giống như bị nước lạnh dội lên đầu, toàn thân một trận phát lạnh, sự cường hãn của cự long hẳn đã kiến thức qua, lại không nghĩ rằng cả kiêu ngạo như Gia Lạp Mạn Định Tư đều tự nhận vô pháp sát tử Băng Tuyết nữ thần tế tự, địch nhân cường đại như thế, khiến cho chính mình khả năng như thế nào đối phó đây?”

Gia Lạp Mạn Định Tư nói: ”Như thế nào, người cùng tiểu nha đầu kia có cừu oán sao? Nếu có, ta khuyên người mau chóng quên đi. Nha đầu kia đã là coi như bán thân chi thể, khoảng cách cảnh giới thần chỉ có cách xa một bước thôi. Không ngoài mười năm, thế nào cũng có thể tiến nhập vào trong Thần giới, tự có Thần giới tiếp dẫn sứ đến đem nàng đi. Theo tên Băng long kia nói, nha đầu kia khi vẫn còn là rất nhỏ đã biết sự tồn tại của thần giới, mà liên tục khắc khổ tu luyện bằng hệ ma pháp, nhất định để có thể đi tới thần giới, hơn một trăm năm cố gắng chính là vì một mục tiêu này. Người cảm thấy người có thể vượt qua nàng không?”

Niem Băng trong lòng không ngừng lóe ra các loại ý niệm, ”Không, cho dù người lớn mạnh đi nữa cũng có sơ hở, chỉ cần ta chịu nỗ lực, hết thấy đều có thể phát sinh.”

Gia Lạp Mạn Định Tư kỳ quái cười một tiếng: ”Đương nhiên là có thể xảy ra. Tiểu nha đầu kia cũng không phải không hề sơ hở, nhân tiện người nói đến, nếu người có thể phá xử nữ thân của nàng, nguyên khí băng thuộc tính kia của nàng liền sẽ bị phá vỡ, khiến vĩnh viễn vô pháp tiến vào được cái cảnh giới của thần kia.”

Niem Băng sửng sốt, nói: ”Ma pháp sư muốn tu luyện đến cực hạn đòi hỏi đồng trình chi thể sao? Ta như thế nào không nghe nói qua.”

Gia Lạp Mạn Định Tư hừ một tiếng, nói: ”Đó chỉ là người cô lậu quả văn mà thôi. Các người ngay tại đây có chút ít ma pháp sư biết cái gì? Các người hiểu ít về ma pháp cũng là chuyện bình thường. Ma pháp sư muốn tu luyện đến cực hạn đương nhiên không cần đồng trình thân thể, chỉ cần cố gắng, lấy ma pháp nguyên tố trình độ trên đại lục bây giờ, người đại khái tu luyện ba bốn trăm năm thì có thể đạt tới cảnh giới của thần. Bất quá, người phải có thể sống lâu như vậy mới được. Mà người nói nha đầu luyện tập bằng ma pháp kia là đã đi đường tắt, cũng chính là lấy đồng trình thân thể tiến hành tu luyện, trên hết nàng chịu nỗ lực, lại có rất nhiều ma pháp vật phẩm phụ trợ, mới có thể dùng hơn một trăm năm đã đạt tới cảnh giới

bây giờ. Tiểu tử, ngươi nếu cùng nàng có cái gì cừ hận, chỉ cần phá đồng trinh chi thể của nàng, khiến cho giấc mộng tiến vào thần giới của nàng thất bại, vậy cừ hận gì cũng báo được. Có cừ oán không nhất định phải giết người, hắc hắc, muốn báo thù, khiến cho đối phương cực thống khổ mới là chân chính báo cừ a! Thế nào? Có cơ hội ngươi sẽ di cường gian nàng phải chứ. Ta giúp đỡ ngươi, ta theo ngươi ở bên cạnh xem náo nhiệt. Thế nào?”

Còn tiếp.... (quả nhiên là Long tính bốn dân! Hắc hắc)

Niem Bằng sắc mặt liên tục biến đổi, mặc dù bây giờ hình dạng của Gia Lạp Mạn Dịch Tư thoát nhìn rất tục tĩu, nhưng hắn nói lại không giống đùa, “Ít ra, ta đối với lão yêu bà kia thật không có hứng thú gì. Huống chi, ngươi đồng ý thả ta đi không?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: “Thả ngươi đi đương nhiên không được. Kỳ thật dù ngươi muốn cưỡng gian nàng, cũng rất khó đắc thủ a. Trừ phi ngươi có thực lực rất cao so với ả. Nhưng ngươi không có khả năng này, ít nhất trong một trăm năm không có khả năng. Niem Bằng tiểu tử, thằng thần nói, nha đầu kia mặc dù lớn hơn chút tuổi, nhưng thân thể cơ năng bởi vì dài năm tu luyện bằng hệ ma pháp mà bảo trì tốt lắm, cùng thiếu nữ không khác, đáng tiếc ngươi làm không được. Nếu không, cưỡng gian nàng quả thật là lựa chọn không tệ, vừa có thể chính mình sướng khoái một chút, còn có thể báo thù, nhiều sự mỹ diệu a!”

Niem Bằng trợn mắt há mồm nhìn hắn, nói: “Ta bây giờ thật sự hoài nghi, ngươi đến cuối cùng có phải là rỗng, rỗng đều giống bộ dáng này của ngươi ư?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng, nói: “Ở trên cái thế giới này, muốn tiếp tục sinh tồn càng tốt, thì phải biết rằng biến báo (thay đổi không có nguyên tắc), lấy lợi ích của chính mình làm trọng. Đúng là bởi vì ta hiểu được điểm này, mới có thể trở thành kẻ tuyển chọn kế tiếp của chức vụ Long thần. Tiểu tử, ngươi không cần nói cho ta biết, ngươi báo thù còn muốn quang minh chính đại.”

“Đương nhiên không, chỉ cần có thể báo thù, việc gì ta cũng làm được.” Trong mắt lóe ra lãnh quang nhàn nhạt, Niem Bằng hai nắm đấm nắm chặt.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư thần nhiên nói: “Xem ra, ngươi cùng tiểu nha đầu Băng Thần tháp kia đúng là có cừ oán a! Bất quá, ngươi muốn báo thù cần phải nhanh một chút, mười năm từ đây về sau, người ta có thể đã tới thần giới rồi. Khi đó, ngươi còn có thể có cơ hội gì?”

Niem Bằng cười khổ nói: “Ta hiện tại hình dạng này còn có thể báo cừ không? Ngươi đồng ý thả ta ra ngoài ư?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc. Nói: “Ta chỉ nói không thả ngươi, nhưng chưa nói qua không thể ra ngoài. Ngươi không phải nói bên ngoài có rất nhiều cái ăn ngon đó phải không? Chúng ta có thể ra ngoài xem. Ngươi đối với nhân loại quen thuộc, chỉ cần có thể dẫn theo ta ăn được mỹ thực, không nhất định phải ở chỗ này. Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý cả ngày ở chỗ này, còn không là Long thần đại nhân bảo ta tu luyện Long Thần chí cao chú pháp, mới không thể không lưu tại chỗ này, bây giờ chú pháp của ta đã thành công, rốt cục có thể đi ra ngoài chơi rồi, quỷ mới nguyện ý lưu lại.”

Vừa nghe lời này, Niem Bằng không khỏi trong lòng đại động. “Ngươi nói là, ngươi muốn dẫn ta ly khai nơi này, đến các nơi đại lục thưởng thức mỹ thực sao

Gia Lạp Mạn Dịch Tư lắc lắc tay, nói: “Không, không, không, ngươi không được lầm, không phải ta muốn mang ngươi rời đi, mà là ngươi dẫn ta rời đi thưởng thức mỹ thực. Đương nhiên, ngươi phải nghe ta.”

Niem Bằng nở nụ cười, hắn không nghĩ tới, chính mình còn không có tìm ra biện pháp ly khai nơi này, Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngược lại đề xuất phải ly khai, đi các nơi ăn các thứ, đó còn không là tự mình nói đi chỗ nào liền đi chỗ đó ư? Mặc dù tự do bị hạn chế một mức độ nhất định, theo góc độ khác để nghĩ, có Gia Lạp Mạn Dịch Tư đi theo, không thể nghi ngờ giống như chính mình bên người dẫn theo một vô địch bảo tiêu a!

“Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại a! Ta có chuyện muốn cùng ngươi thương lượng.” Niem Bằng đã làm tính toán kĩ lắm.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng, nói: “Thương lượng cái gì? Ta còn cho rằng ngươi đã quên nên xưng hô với ta như thế nào chứ.”

Niệm Băng mỉm cười nói: "Như thế nào lại quên đi, có thể nấu cơm cho ngài là vinh hạnh của ta. Bất quá, ngài cũng biết, làm trù sư của ngài, nếu như ma pháp của ta quá kém, chẳng phải làm ngài mất mặt ư? Lúc ta đến, hình như nhìn thấy ngài nơi này có không ít ma pháp thư, nếu có thể học được một ít thứ của nó. Có lẽ ta có thể nghĩ ra nhiều phương pháp phối hợp trôi chảy hơn. Ngài xem, có phải là..."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ánh mắt trừng lên. "Hảo a! Người cũng dám nhớ bảo bối của ta, đừng có nằm mơ. Cách đọc ma pháp thư này là dùng thượng cổ văn tự viết thành, cho dù ta cho người, người cũng xem không hiểu."

Niệm Băng có chút thất vọng nói: "Thật sự một chút cũng xem không hiểu ư? Đó thật sự là rất đáng tiếc. Xem ra, nếu khi gặp được nguy hiểm, cũng chỉ có thể do ngài bảo vệ ta mới được, đáng tiếc, ngài không thể trực tiếp với nhân loại xuất thủ, mà ma pháp của ta lại quá nhược tiểu."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nghiêng đầu, nhìn Niệm Băng, "Tiểu tử ngươi không cần dả phá chủ ý của ta. Xem lúc người nấu cơm quả thực ăn rất ngon, ta cao hứng tự nhiên sẽ chỉ điểm ngươi một ít ma pháp bí quyết. Bất quá, người phải làm thỏa mãn bao tử của ta mới được, nếu ta ăn thấy chán những thứ ngươi làm, nói không chừng thẳng tay đem đầu ngươi vật xuống."

Niệm Băng trong lòng mừng rỡ, xem Gia Lạp Mạn Dịch Tư thực sự cường đại như vậy, nếu có thể nhận được một chút chỉ điểm ma pháp của hắn, đối với chính mình bằng hỏa đồng nguyên ma pháp tự nhiên có thật lớn trợ giúp, vội vàng nói: "Người yên tâm đi, thân là một trong trù sư giỏi nhất của Ngưỡng Quang đại lục, nhất định sẽ khiến ngài vừa lòng. Vậy ngài bây giờ có thể hay không đầu tiên dạy ta chút tri thức về hình thái mô phỏng. Ngài cũng biết ta có hai loại ma pháp, nhưng bây giờ lại không thể thật dễ dàng khống chế chúng, cái này đã kìm hãm ta về phương diện phát triển ma pháp. Muốn đề thăng cảnh giới càng cao, càng cực kỳ khó khăn."

"Ta mệt rồi, sau này nói sau đi, người trước tiên đem ma pháp lực khôi phục đã, đợi mấy nguyên liệu đều ăn hết sạch sẽ, thì chúng ta liền rời đi nơi này, đến bên ngoài tìm đồ ăn ngon."

Tiếng nói vừa dứt, Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã phát ra tiếng gáy vang vọng, mặc dù là nhân hình, nhưng long hàm của hắn lại đủ để rung động cả sơn động.

Ăn no rồi lại ngủ, đây không phải trư ư? Niệm Băng vừa bên trong thâm mắng, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, đi đến một bên ngồi xuống, hắn không có lập tức bắt đầu minh tượng, mà là nghĩ lời của Gia Lạp Mạn Dịch Tư.

Nếu chiếu theo như lời hắn nói, Băng Tuyết nữ thần tế tự bằng tu luyện một trăm năm rồi, mới đạt đến cảnh giới bây giờ, đó quả thực là đáng sợ, chẳng lẽ giữa Ma đạo sư cùng Thần Hàng sư chênh lệch lớn như vậy sao?"

Nhớ rõ khi còn bé cha từng nói qua, mẫu thân đúng là bởi vì cùng cha lặn lẽ kết hợp có mình, mới bị Tuyết nữ thần tế tự trừng phạt giam giữ lại. Có lẽ, Băng tuyết nữ thần tế tự đúng là muốn để mẫu thân kế thừa vị trí của nàng, mà đã lựa chọn theo đồng trình chi pháp tu luyện đi.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói, nếu phá mất đồng trình của Băng Tuyết nữ thần tế tự, đúng là sự báo thù tốt nhất. Thôi bỏ đi mặc dù mình không là chính nhân quân tử gì, nhưng là lão yêu bà hơn một trăm tuổi thật là không có hứng thú, tuổi của nàng cũng đủ làm tăng tổ mẫu của mình rồi.

Băng Tuyết nữ thần tế tự, người chờ đi, cho dù ta thực lực đuổi không kịp người, cũng nhất định sẽ nghĩ biện pháp cho người mất mặt.

Nắm hai mắt lại, Niệm Băng ổn định tâm thần bắt đầu tiến vào trạng thái minh tượng. Băng Tuyết nữ thần đích thân cùng Hỏa Diễm chi thần đích bào hao phân biệt nắm rõ ràng ở trên hai tay. Hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí.

Kỳ thật, cả hắn chính mình cũng không biết, ở trên tốc độ tu luyện ma pháp, cùng ma pháp sư phổ thông so sánh, hắn phải nhanh hơn nhiều, cái này không những hắn là song hệ ma pháp sư, liên quan đến việc có thể đồng thời hấp thu hai loại ma, quan trọng hơn, đúng là Băng Tuyết nữ thần đích thân tực và Hỏa Diễm chi thần đích bào hao, hai khối đỉnh cấp thần thạch mặc dù lúc bình thường nhìn không ra công hiệu nhiều

lắm, tựa hồ chỉ có thể khi sử dụng ma pháp, làm cho uy lực lớn hơn một chút, hơn nữa có thể làm cho ma pháp lực càng tiết kiệm một chút.

Ở trong quá trình tu luyện bình thường, hai khóa thần thạch mà có năng lượng đặc thù luôn luôn trong những biến đổi âm thầm đang biến hóa cải biến thể chất của Niệm Băng, cũng khiến cho ma pháp lực của hắn trở nên càng tinh khiết. Bình thường từ một điểm liền có thể nhìn ra, Lý Đắc là ma đạo sĩ, nhưng khi tham gia lâu dài chiến đấu năng lực cùng ma pháp sử dụng thì uy lực xem ra, đồng cấp ma pháp, hắn tuyệt đối so không bằng Niệm Băng.

Ma pháp lực của hắn lực lượng mặc dù lớn, nhưng ở độ tinh thuần, lại còn kém so với một loại ma pháp của Niệm Băng.

Niệm Băng bây giờ do kinh lịch một quá trình cơ bản, chỉ cần cơ bản có thể vững chắc, vậy, thì hắn có thể trở thành ma pháp sư cường đại trong tương lai.

Điểm này, Hỏa chi thần long Gia Lạp Mạn Địch Tư tự nhiên nhìn ra, chỉ có điều, ở trong mắt hắn, Niệm Băng là nhỏ bé như vậy. Tự nhiên sẽ không nhắc nhở hắn rồi.

Ba ngày trôi qua, đối với dọn dẹp đồ ăn mà nói, Gia Lạp Mạn Địch Tư tuyệt đối có trình độ nhất lưu, biến thành nhân thể hắn ở tốc độ ăn cơm giảm bớt rất nhiều, nhưng hắn lại có thể ăn không ngừng, tốc độ nấu cơm của Niệm Băng, cũng chỉ vừa đủ hắn ăn, ba ngày qua, hai người lặp lại sự tình giống nhau, Gia Lạp Mạn Địch Tư là ăn ngủ ngủ ăn, mà Niệm Băng là nấu cơm, mình tưởng.

Không tồi, Gia Lạp Mạn Địch Tư vẫn còn xem là phúc hậu, sau khi ăn cơm, không quên để cho Niệm Băng lại một ít. Trong lúc hắn không ngừng ăn uống, tài liệu Tập Lạc bọn họ lưu lại rất cục dùng hết.

Nằm thoải mái trên châu bảo của mình, Gia Lạp Mạn Địch Tư thở dài nói: "Thật sự là quá mỹ diệu, nghĩ ta Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại đã sống vài vạn năm, chỉ được đọc vài ngày ăn rất sáng khoái, NIỆM Băng à, người cũng không khoe khoang quá, hưởng vị đồ ăn người làm biến hóa thật đặc biệt, bây giờ ta càng ngày càng hướng tới thể giới bên ngoài rồi."

Niệm Băng tức giận nói: "Người thật là ăn sáng khoái rồi, ta lại sắp mệt chết, người nếu mỗi ngày cũng ăn theo như vậy, không bao lâu, ta sẽ xong đời trước."

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, nói: "Sẽ không đâu, ta như thế nào cam lòng để người mệt chết đây? Ồi, được rồi, người không phát hiện mấy ngày này người thân thể mặc dù mệt mỏi, nhưng tinh thần lại tốt rất nhiều không? Tiến bộ ma pháp cũng nhanh không ít nhỉ?"

Niệm Băng cả giận hừ một tiếng, nói: "Kia là kết quả của chính ta cố gắng, hơn nữa nơi này hỏa nguyên tố dồi dào, mỗi ngày vừa nấu cơm cho người, tinh thần thủy chung giữ nguyên trạng thái mệt mỏi, đừng nói tiến bộ, ta đều nhanh mệt thành xác khô rồi."

Gia Lạp Mạn Địch Tư vỗ vỗ bả vai của Niệm Băng, nói: "Tốt lắm, tốt lắm, người cũng đừng cần nhàn thê, dù sao người lập tức có thể thoát ly khổ hải, ta cũng không phải mỗi ngày cũng muốn đồ ăn ngon, đối với ta mà nói, ăn cơm chỉ là một loại hưởng thụ mà thôi, thời gian khổ này của người chịu đến cuối rồi, dù sao không có tài liệu, chúng ta hôm nay đi, ta sẽ dạy người chút ma pháp tâm đắc, xem như hồi báo cho người, thế nào?"

Niệm Băng nhàn tình sáng lên, nói: "Người đồng ý dạy ta? Sẽ không là cái gì tâm đắc rác rưởi nhé. Đừng quên, ta là người, mà người là rồng, thân thể chúng ta cấu tạo không giống nhau, bẩm sinh đối với cảm ứng ma pháp cũng không giống, tâm đắc của người dùng trên người ta có thể hữu hiệu không?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ một tiếng, nói: "Người biết cái gì, ta mặc dù là rồng, nhưng cũng đã sống kể ra vạn năm, nhân loại các người kết cấu, ta lại quen thuộc cực kỳ, đơn lẻ là tại phương diện kinh nghiệm ma pháp, tựa là các người vĩnh viễn cũng so không được. Ít nói nhảm, thu nhập dọn dẹp người một chút thứ tốt, chúng ta chuẩn bị đi thôi." Nói, hắn chỉ chỉ trên mặt đầy một ít trù cù.

Rất cục có thể ly khai nơi này rồi, Niệm Băng không khỏi trong lòng mừng rỡ, mặt ngoài lại bất động thanh sắc, sau khi đem trù cù rửa sạch sẽ, nhất nhất thu vào trong không gian giới chỉ của mình.

Gia Lạp Mạn Định Tư nhìn thấy bảo bối này, trầm ngâm một chút, nói: "Niệm Băng, ta đột nhiên phát hiện một vấn đề, người có Tam Bính đao, phân biệt đại biểu hỏa, băng, phong ba hệ ma pháp, trong đó, băng là do thủy biến đổi thành. Người phát hiện không có, tại thời điểm khác nhau người dùng Tam Bính đao cắt thực vật, cho dù không dụng ma pháp, đồng dạng một đạo đồ ăn, làm được hương vị cũng không giống nhau."

Niệm Băng một bên thu thập gì đó của mình, một bên không khách khí nói: "Vô nghĩa, cái này còn cần người nói, bởi vì Tam Bính đao này của ta, cũng được khảm một loại ma pháp nguyên tố cực phẩm bảo thạch, lúc ta cắt thành phần, tự nhiên sẽ đem ma pháp nguyên tố theo nhập vào trong, khi ăn, tự nhiên hương vị không giống nhau, này cũng là ưu thế của ma pháp ứng dụng vào thực vật. Phổ thông trừ sư, cho dù kỹ nghệ sẽ tinh thâm, cũng không có khả năng khiến cho thức ăn làm ra có khí tức của ma pháp. Chính vì nguyên nhân này, lúc trước sư phụ ta thua ở một món thịt nướng bình thường."

Gia Lạp Mạn Định Tư cười hắc hắc, nói: "Đã nói như vậy, nếu có thể có các loại thuộc tính đao, chẳng phải có thể làm ra càng nhiều hương vị bất đồng sao?"

Niệm Băng nhăn tình sáng lên, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, "Người nói thoải mái, ma pháp đao bình thường là vô dụng, chỉ có giống ta loại cực phẩm ma pháp đao này, mới có thể nguyên vẹn đem ma pháp nguyên tố dụng nhập trong thực vật, chẳng lẽ người có cực phẩm đao? Ta mới không tin đi, huống chi, ma pháp của ta cũng chỉ có thể sử dụng băng hỏa hai loại hình thái, cũng sẽ không mô phỏng của người, làm đồ ăn đến cũng chỉ có băng hỏa hai loại nguyên tố có thể hoàn toàn phát huy ra uy lực, ma pháp khác tự không được."

Gia Lạp Mạn Định Tư nhìn Niệm Băng, cười hắc hắc nói: "Tiểu tử, người không cần giả bộ, ta biết người là muốn học ma pháp mô phỏng của ta, chủ ý còn muốn động tới mấy bảo bối này của ta."

Niệm Băng sắc mặt không thay đổi nói: "Ta có ư? Vừa rồi mấy cái này chính là người nói ra trước, cùng ta có quan hệ gì, người không phải nói phải rời khỏi nơi này ư? Ta đã thu nhận mấy thứ xong rồi."

Gia Lạp Mạn Định Tư dựa vào đồng bảo bối của chính mình thản nhiên nằm xuống, nói: "Niệm Băng, người muốn cùng ta học ma pháp mô phỏng, cũng không phải không có khả năng. Nếu là nhân loại các người bình thường ma pháp sư, có lẽ không thể làm được, nhưng người lại không giống, băng hỏa hai loại ma pháp vốn đúng là hoàn toàn đối lập, nếu người có thể tu luyện ra chính thức băng hỏa đồng nguyên, lấy đây là cơ sở, cũng sẽ không kém gì so với ưu thế của tự thân long tộc."

68. Chương 67: Quán Xuyên Thiên Địa Đích Thự Quang

Gia Lạp Mạn Định Tư cười hắc hắc nói: "Lý luận trên hoàn toàn có thể, ít nhất thì cũng có thể thành công. Phải xem ma pháp Băng Hỏa Đồng Nguyên của người tu luyện đạt đến cảnh giới nào rồi. Cái này không vội, người cứ từ từ tu luyện đi. Băng Hỏa Đồng Nguyên không dễ để không chế thế, đến ta còn chưa nắm rõ loại ma pháp này. Có điều, ta gợi ý cho người một chút, người phải nghiên cứu tỷ mỉ một chút, tỉ như, chỉ một nguyên tố rất nhỏ của ma pháp, chìm sẽ tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn, nếu người có thể nhìn thấu một nguyên tố nhỏ của ma pháp, người có thể từ nó mà nhìn thấy rất nhiều thứ khác. Tất cả các nguyên tố trong ma pháp đều có chỗ thông với nhau, cho dù là hoàn toàn đối lập như băng và lửa, quang minh và hắc ám, tất cả đều không ngoại lệ. Băng và Hỏa có điểm chung ở đâu? Chỉ cần làm rõ điểm này, tương lai càng dễ dàng đạt thành. Nghĩ đến hai điểm đối lập, chúng nhất định có thể chuyển hoá lẫn nhau trong trường hợp nhất định. Đây coi như bài học đầu tiên ta dạy người đi, ta biết mấy cái này có phần thâm ảo, đối với người mới học ma pháp như người có lẽ rất khó hiểu. Có điều người không cần tức giận, từ từ thôi, đương nhiên người cũng không cần cảm kích ta, cho dù người học xong ma pháp mô phỏng, muốn đạt được trình độ như ta thì còn kém xa, ta dạy người cũng không phải có hảo tâm gì, người nắm giữ được càng nhiều ma pháp, thì càng nấu được nhiều đồ ăn hoa sắc thoả mãn ta. Chúng ta chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau cả thôi."

Niệm Băng mặc dù đối với Gia Lạp Mạn Định Tư không có hảo cảm gì, nhưng ông ta nhận thức đối với ma pháp không phải thường, những gì mà Gia Lạp Mạn Định tư nói hẳn hoàn toàn ghi nhớ trong đầu, dù không hoàn toàn hiểu hết nhưng hẳn hiểu rõ đây đều là những cần dùng sau này khi tu luyện. "Ai thêm

cảm ơn người, ta cũng đã nói rồi, chúng ta chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Nếu người thấy ta không thuận mắt, cùng lắm giết ta đi, với khả năng của người đối phó một tiểu nhân vật như ta cũng chẳng mấy giây, có điều trên Đại lục này có thể đem ma pháp nhập trù e là chẳng có mấy người.

”Tiểu tử thôi, người dám uy hiếp Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, có phải là muốn chết rồi không?” Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngồi dậy, hoả quang trong mắt bắn ra tứ phía, tức giận nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Được rồi, không cần giả bộ nữa. Người đã sống mấy nghìn năm, nếu thật vì vài câu nói của ta mà tức giận, thì người đã không phải là Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại rồi. ”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư lặng ra một lát, cười mà nói: ”Tiểu tử, người có phải sợ ta ”xì khói”? có điều, nghe cũng có phần thoải mái, thế này đi, ta cũng không bạc đãi người, những lời người nói có chút đạo lý. Nếu người có thể tìm ra những phẩm chất tương cận của các hệ ma pháp khác thì đối với ma pháp và trù nghệ của người cũng có lợi ích không nhỏ. Hừm, ta cũng không dùng người một cách vô ích, trước tiên cho người mượn món đồ này dùng”. Ông ta vừa nói vừa đưa tay tìm trong đồng bảo bối, cổ tay lão rung lên, một đạo hào quang màu vàng kim xuất hiện trong lòng bàn tay lão, đó là một thanh đao. Mới nhìn qua thì chẳng khác chiến đao bình thường mà kỹ sư sử dụng, thân đao rộng, sống lưng đao dày, ước chừng dài khoảng bốn thước, thân đao rộng khoảng bàn tay, phần sống lưng dày nhất gần một tấc, loại đao dày lưng này đích thị thuận lợi cho việc chém, bổ. Hình dạng không hề khác đao thường, do thân đao phát ra màu vàng sáng bóng nên tất không thể bình thường. Nhưng chuôi đao không hề có gì trang trí, tất cả đều là tự nhiên không hề có một đường vân nào, đao bích quang hoa, không giống với dấu ta nắm nhẹ nhàng, trên thân đao phát ra ánh vàng nhẹ nhàng, khiến cho vẻ hung ác của chiến đao từ chuôi đao tản mát nhu hoà đi rất nhiều.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư búng nhẹ vào đao, thân đao nhất thời phát ra tiếng ngân khê êm tai sung sướng, kim quang trên thân đao chập chờn, có dấu hiệu muốn vượt lên khoảng không, chiếc đao tựa như chịu sự áp chế của Gia Lạp Mạn Dịch Tư nên mới nhu hoà như vậy. Thấy Niệm Băng liếc mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư hỏi: ”Người thấy chuôi đao này thế nào?”

Niệm Băng gật gật đầu, thở dài khen: ”Quả là một thanh hảo đao, là chiến đao chuyên dùng của kỹ sư. Nếu ta đoán không nhầm chuôi đao này sức nặng không hề bình thường, nhưng cái trân quý là đao này có hơi thở của quang hệ ma pháp. Một thanh đao bình khí bình thường rất khó thành vật có quang tố ma pháp, bởi vì quang nguyên tố là tinh khiết nhất, thần thánh nhất trong ma pháp, không thể nhập vào bình khí có sát khí. Thanh đao này có thể thu được nguyên tố quang hệ ma pháp, trở thành quang hệ ma pháp đao, theo ta đoán nó vốn không phải là một vũ khí để giết, mà là tể đao dùng trong minh quang cúng tế.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ha ha cười lớn, đứng lên nói: ”Nói rất hay, có thể hiểu được thanh đao này, đối với một tên tiểu nhân như người cũng không thường rồi. Đáng tiếc, đáng tiếc, người không nói đúng một chút nào cả. Thanh đao này tuy có một luồng sáng nguyên tố khổng lồ bao quanh, lại tràn ngập hơi thở thần thánh, nhưng thực sự lại là một chiến đao giết người, không phải là tể đao gì cả. Dưới chuôi đao này đã có chừng trên ngàn vạn người mất mạng. Nó có được hơi thở thần thánh của quang hệ ma pháp không phải là do quang hệ ma pháp bổ sung vào mà là Thánh đao cảm thiên, quang nguyên tố tự động tập hợp thành, ẩn chứa cả trong chuôi này. Đây là vật trân quý nhất trong đồng đồ quý của ta, nó liên kết đến bầu trời, phổ biến nhất là vào lúc rạng đông, hàng ngàn năm trước nó có cả ánh sáng ban mai của cùng nhân và người bị bức hại, khi ánh dương quang đến tốt bậc, tất cả khổ nạn đều muốn chấm dứt. Tên của thanh Thánh đao này cũng gọi là Ánh Bình Minh (Thụ Quang). Nó xuất hiện trên thế giới nhân loại của các người 73 năm rồi, trong bảy mươi ba năm qua Thánh đao là ác mộng của bao quý tộc, ác nhân, là ánh bình minh của tất cả những người bị bức hại. Dưới Thánh đao này hàng vạn ác nhân đã mất mạng, cho dù là anh khí của Ma Vương sát nhân cũng không nhiều bằng nó trăm sát, thanh đao này không chỉ trăm loài người, mà đồng thời còn trăm các tộc khác, cho dù là Long tộc chúng ta, cũng từng có một con ác long biến dị ba đầu chết dưới đao này. Nhưng dù vô số người chết dưới đao ánh Thụ Quang này, thì đều là đại gian đại ác cả, kẻ ác thì nguyên rửa nó, nhưng kể ra thì vô số những bình dân bị ức hiếp lại ca tụng nó. Lúc thanh đao này giết chết các sinh vật sống là lúc mà đao quang chợt lóe, thân đao không cần tiếp xúc, ánh bạc quang không thể chống đỡ, đúng là ác mộng của địch nhân. Thụ Quang Đao tung hoành đại lục 60 năm, ánh bạc quang này biến đổi chuyển thành màu vàng. Đây chẳng phải là Thần Đẩu Khí như nhân loại các người nói đến, mà là do thân đao đã thu nhận được pháp lễ của quang nguyên tố tự phát, đã thành một thanh Minh Thánh Đao. Ngay tính cả ta, không ai biết chuôi đao này làm bằng gì. Nhưng, đã hàng vạn năm qua, nó không hề

có một chút tỳ vết nào, Nguyên tố thánh quang vĩnh viễn bảo hộ nó, bảo hộ Thụ Quang Đạo đất trời.”

Niệm Bạng than nhẹ một tiếng: ”Lịch sử ngàn năm trên Đại Lục không hề nhắc đến nhưng nghe người nói như vậy, lại thêm nhìn thấy thanh đao này, ta có thể tưởng tượng ra về anh tư của vị tiền bối kia. Ông ta sinh ra là vì chính nghĩa. Chỉ tính điểm này ta vĩnh viễn không thể so với ông ta. Mục đích ta đeo đuổi chỉ là báo thù và đỉnh cao trừ nghệ mà thôi. Gia Lạp Mạn Dịch Tư, sao người có thể nói chuyện này tỷ mỉ một chút không ? Ta đối với vị tiền bối đem đang hiển tất cả cho chính nghĩa, tung hoành 73 năm trên đại lục này có chút tò mò, một người có thể làm được điều chính nghĩa này không? Lẽ nào ông ta chưa hề làm ra một chuyện hắc ám nào sao?. Ta thấy thật khó tin, chỉ dựa vào mình hắc mà có sức ảnh hưởng đến đại lục lớn thế sao?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng: ”Đồ đàn, ta có nói hắc độc thân sao? Có nói hắc làm điều ác hay không thì đao này có thể nhìn ra, có thể bị quang nguyên tố trực tiếp nhận biết, có thể sáng tỏ một chút. Người có thể khiến quang nguyên tố nhận thức gì ở người? chỉ cần ý chí thẳng thắn vô tư, trong lòng quang minh, đem toàn bộ thân mình dâng hiến vào việc trợ giúp người khác thì mới làm được thánh nhân. Ta rất hiếm khi bội phục loài người, nhưng không thể không bội phục người này. Ở trên đại lục này, loài người từng xuất hiện vài người đạt đến cảnh giới thần sư, bọn họ đã mạnh mẽ tiếp cận một vài lực lượng ”Thần”. Có điều, thực sự đạt đến cảnh giới thần lại chỉ có mỗi chủ nhân của thanh Thụ Quang đao này. Theo như ta biết ông ta là thánh sư duy nhất trên đại lục này. Nhận được sự cúng bái của các tộc. Cũng là dựa vào rất ít lần thống nhất Ngưỡng Quang đại lục, thời gian thống nhất dài nhất, nhận được sự yêu mến nhất của nhân dân. Lúc đó Ngưỡng Quang đại lục còn là một đại quốc gia tự do, dân chủ. con người có một sức lực động lại vô cùng lớn. Đáng tiếc, đáng tiếc...” Nói tới đây trong mắt Gia Lạp Mạn Dịch Tư toát ra một vẻ thần sắc âm trầm, lắc nhẹ đầu, ánh mắt nhìn chăm chú dấy vẻ mê ly chuôi đao Thụ Quang

Niệm Bạng trong lòng rung động hỏi: ”Đáng tiếc cái gì? chẳng lẽ sau đó đã xảy ra chuyện gì? Người không phải nói vị thánh sư đó đã đến thần giới, kết cục hoàn mỹ như thế còn có gì đáng tiếc?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư như an ủi thân đao, đáp: ”Thánh sư mặc dù được kẻ khác kính nể, nhưng hắc lại chẳng có hậu nhân tốt, hậu nhân của hắc một đời chẳng bằng hắc, giang sơn to lớn tuyệt đẹp lại mang đi tặng, Cuối cùng suýt chút nữa làm cho con người diệt vong. Khiến cho thánh sư không để ý đến việc bị sự trừng phạt của thần giới mà trở về Ngưỡng Quang Đại Lục, ông ta lấy sinh mạng mình cảm động thần tộc, mới có thể hoàn toàn phong ấn địch nhân, phong ấn ở trong bảy chiếc bình Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn, đưa cho Thất đại long vương chúng ta bảo quản, khiến cho Đại Lục một lần nữa được khôi phục, mặc dù không còn cảnh phồn vinh hưng thịnh xưa nhưng ít ra loài người không còn chịu nguy cơ diệt vong nữa. Tinh thần ông sợ hy sinh ông ta khiến cho ta bội phục nhất. Không ngờ, cách một ngàn năm sau, cuối cùng cũng có người đến mưu đồ chiếm bình Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn.

Niệm Bạng toàn thân rung động, nói: Mặc Áo Đạt Ti phong ấn quan trọng như vậy người mau đuổi theo hắc tìm về mới đúng chứ. ”

”Tìm đương nhiên phải tìm, có điều gấp quá cũng vô dụng, hôm đó tên gia hỏa hèn hạ dùng chuyển tranh không biết đã chuyển đến đâu, ta thật tâm muốn tìm cũng không thể một chốc một lát mà tìm được. Huống hồ tìm được hết bảy chiếc bình phong ấn là không thể, thế nên ta cũng không vội, đợi sau khi chúng ta ra khỏi đây, vừa thưởng thức mỹ thực của loài người các người vừa từ từ tìm kiếm.

Niệm Bạng cười khỏ nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư: ”Suy nghĩ của người thật kỳ lạ, có lẽ chọn người là người bảo quản bình phong ấn này là một sự hiểu lầm của mấy vị Thần. Người có thể cho ta biết trong bình đó rốt cục phong ấn cái gì? Lúc trước là địch nhân như thế nào mà suýt nữa đã huỷ diệt cả nhân loại? Thánh Sư đã lập nên một vương triều cường đại như thế, chẳng lẽ lại bị tộc khác xâm lấn.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng: ”Ta nói rồi, việc này người biết ít một chút thì tốt hơn, biết nhiều quá chỉ khiến người khó giữ mạng thôi, ta chẳng có nghĩa vụ bảo vệ người. Có điều, ta có thể nói cho người điều này, có thể khiến cho con người diệt vong thì chỉ có con người thôi. Chẳng có liên quan gì đến tộc khác cả. Cũng giống như người võ sỹ khi tu luyện trở ngại lớn nhất chính là tâm ma của chính mình. Loài người các người mà không gấp, ai cũng chẳng thể giúp các người. Tốt lắm, chuôi đao Thụ Quang sau này sẽ là do người trừ liệu, là thanh đao nấu bếp thứ tư của người. Dùng quang nguyên tố tinh khiết trên mặt đao Thụ Quang để nấu ăn, khẩu vị nhất định sẽ rất tuyệt đấy, hắc hắc”.

”Tiểu tử, ngươi hãy nấu cơm cho tốt đi. Điều tốt có khi là, chỉ cần ngươi làm thoả mãn khẩu vị của ta, mọi thứ khác đều dễ thương lượng. Nói không chừng ngươi cố gắng tám mươi năm, một trăm năm, có hy vọng trở thành một Thánh Sư khác đây.”

Niem Băng cười khổ đáp: ”Ngươi chẳng phải lừa ta, ta không nghĩ đến việc làm Thánh Sư, ta cũng chẳng có một cái tâm tốt đến thế, cũng không có đeo đuổi lớn đến vậy. Ta có thể không nấu ăn cho ngươi ư? Ta còn chưa muốn chết.” vừa nói vừa lấy trong không gian chỉ giới ra Thánh Diệu Thạch rồi bỏ đi.

Nhìn thấy Thánh Diệu Thạch, Gia Lạp Mạn Dịch Tư trong mắt lộ ra ánh mê muội, quay nhìn phía trên thiên quang rồi nói: ”Niem Băng, ngươi đừng quên, ta là Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, Gia Lạp Mạn Dịch Tư có cái gì mà không hiểu? Ngươi là một đầu bếp, tâm tình tốt hay xấu sẽ ảnh hưởng rất lớn đến việc nấu nướng. Ta trước kia cũng không phải chưa nếm qua món ăn của loài người, nếu không phải là món ăn của ngươi làm ra không ai bì được, ngươi nghĩ là ta có thể lãng phí bao nhiêu tâm tư cùng ngươi sao? Và tầm mắt của Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, đối với ngươi cũng không có điểm tốt.”

Niem Băng trong lòng cả kinh, muốn nói gì, nhưng lại chấn động toàn thân, cảm thấy thân thể bị bao vây bởi một luồng khí nóng rực đưa đến bên bờ của Huyết động. Một khắc sau, Gia Lạp Mạn Dịch Tư một tay cầm đao, một tay nắm Thánh Diệu Thạch, bắt đầu thấp giọng ngâm xướng. Một loại ngôn ngữ kỳ quái trầm thấp không ngừng phát ra phía ngoài, rõ ràng là âm thanh không lớn lắm nhưng lại làm cho cả huyết động tựa như rung chuyển, trong lúc Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngâm xướng, hai tay biến thành màu hồng ngọc, luồng khí này không ngừng chuyển từ tay ông ta vào Thánh Diệu Thạch và chuỗi đao.

Lúc trước, Phượng Nữ phải hao tổn bao nhiêu đấu khí, mượn lô hoàn đã luyện của Thiên Hoa mới có thể dung hợp với ngọn lửa của Thần Chi Thạch, nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư phía trước thật thoải mái, hào quang sắc vàng lấp lánh của Thự Quang đao và Thánh Diệu Thạch như hoà cùng tay hấn, Đao và Bảo Thạch tự nhiên kết hợp lại, chuỗi đao thon dài khảm thêm Thánh Diệu Thạch nhìn qua không một chút tỳ vết, tựa như nó dường như là phải ở đó lâu rồi.

Lúc Niệm Băng đang cảm thán cho sức mạnh của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, thì cũng là lúc Gia Lạp Mạn Dịch Tư kêu thảm một tiếng, tay cầm chuỗi đao Thự Quang ném mạnh ra xa, thân đao hoá thành một đạo hồng quang, trong chớp mắt không đợi hấn kịp phản ứng đã đi đến trước mặt Niệm Băng. Cuốn Xúc Pháp Ma Pháp trên người Niệm Băng hai hợp ba cùng toả sắc thái hoa mỹ. Tổng cộng bốn quyển hộ thân cơ hồ như bộc phát cùng một lúc, nhưng sự bộc phát này dường như không ngăn trở hào quang hồng ngọc. Cuốn Phụ Gia Ma Pháp không có cách nào ngăn cản đều bị xuyên thấu hết.

Thậm chí cả vị trí của đao cũng không hề bị cuốn ma pháp ngăn cản mà thay đổi, cảm giác nóng rực mãnh liệt truyền khắp toàn thân, thân đao xuyên ngực mà qua. Niệm Băng rõ ràng nghe thấy được tiếng xương ngực mình bị nghiền nát vỡ tan tành, da thịt bị đốt cháy mùi vị thật khó nghe, đồng thời tính mạng đã nhang chóng bị trôi đi dù bị Thự Quang đao xuyên qua ngực phải. Nhưng Thự Quang đao thực sự quá nặng, Gia Lạp Mạn Dịch Tư ra sức phía dưới, thân thể Niệm Băng giống như một ngọn rơm bị nhẹ nhàng bị nhấc lên, cùng với đao cắm vào thành động bích.

Đột nhiên bị thương nặng như vậy, nhưng Niệm Băng cũng không cảm giác được sự đau đớn, bởi thân đao nóng rực, miệng vết thương trong nháy mắt đã se lại, không hề có máu chảy ra. Hấn trong đầu vô cùng ngạc nhiên, ông ta vì sao lại muốn giết chết ta? Chẳng lẽ ta như thế này là đã chết rồi sao? Hết thấy đều chấm dứt, vừa có hy vọng ra khỏi đây, nhưng lại đem chính cái mạng của mình đi.

Hồng quang chợt loé, Gia Lạp Mạn Dịch Tư xuất hiện trước Niệm Băng, hấn cười quỷ dị, trong miệng không ngừng đọc chú ngữ, chỉ một tay đã nắm lấy chuỗi đao có Thánh Diệu Thạch vây quanh, nghe thấy chú ngữ giống như nước gợn bao vây thân thể Niệm Băng. Hấn đột nhiên cảm thấy toàn thân chấn động vô cùng ầm ập, không ngừng chảy xuống đất, từ Thự Quang đao truyền đến sinh mạng một dòng khí lưu ầm ập. Miệng vết thương đang đau nhức dưới tác dụng của luồng khí lưu ầm ập đã trở nên dễ chịu, nỗi đau đớn biến mất rất nhanh, hào quang loé ra, tính mạng ngừng trôi đi, từng phút khôi phục lại.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đột nhiên khẽ quát một tiếng, rút Thự Quang đao từ ngực Niệm Băng ra, trong hào quang màu vàng bao trùm, không hề có máu phun ra. Hấn đứng lên, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm trọng, tả chưởng hữu đao, đang không ngừng ngâm xướng những lời quái dị, tách được ánh quang đang phát ra thành hai loại hào quang, hai nguyên tố quang minh và thủy đồng thời an bài trên vết thương của Niệm

Bằng. Quang minh và thủy dựa trên đặc điểm chính mình để trị thương, lúc này dung hợp cùng một chỗ, có đầy đủ năng lực trị liệu to lớn. Vết thương trên người Niệm Băng được chữa khỏi một cách thần kỳ, không hề lưu lại một chút dấu vết nào, thậm chí bên trong cơ thể khí huyết vận hành và ma pháp không hề có chút ảnh hưởng nào. Lúc ma pháp thoát ra khỏi thân thể hắn, hắn từ từ rơi trên mặt đất, không khỏi có cảm giác làm người tái thế, từ sinh đến tử, lại từ tử đến sinh, loại cảm giác này kích thích thật lớn thần kinh của Niệm Băng.

Giấy dựa đứng lên trên mặt đất, hoạt động lại thân thể của mình Niệm Băng kinh sợ nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Người điên rồi phải không? Dù cái mạng của ta là do người nắm giữ, nhưng nếu người đem ta ra chơi đùa, không bằng người giết ta đi là tốt". Hắn không có ý liều mạng với Gia Lạp Mạn Dịch Tư bởi hắn biết chỉ phí công mà thôi, lạnh lùng nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, trong mắt tràn ngập hàn ý.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ nhạt một tiếng nói "Người có gì vui mà chơi? Ta nên chơi đùa với người ư? Đồ ngốc, người cho rằng chuỗi đao Thự Quang này ai cũng có thể sử dụng hay sao? Vừa rồi ta cố gắng đem dung hợp nó với khối bảo thạch, nhưng lại bị thân đao Thự Quang cản trở mãnh liệt, may mà khối bảo thạch này là thần thạch quang nguyên tố thuần khiết, mới có thể dung hợp thành công, nhưng sau khi dung hợp thành công lại phải tẩy lễ bằng một ít hơi thở của linh hồn. Chủ nhân của Thự Quang đao là người, ta lại là rồng đương nhiên phải dùng máu của người rồi. Tên tiểu tử nhà người lại dùng cuốn Xúc Pháp Ma Pháp, chút nữa làm hỏng đại sự của ta, may mà lực dùng của ta đủ mạnh, bây giờ huyết mạch của người đã được Thự Quang đao thừa nhận, từ nay về sau thanh đao này sẽ là của người. Cho nên, có thể để cho nó lại có thể chói lọi giống thời trước kia hay không, còn phải xem bản thân người đã."

Thấy Gia Lạp Mạn Dịch Tư đưa thanh Thự Quang đao về phía mình, Niệm Băng bán tín bán nghi tiếp nhận chuỗi đao. Gia Lạp Mạn Dịch Tư thả nhẹ tay ra, Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân trầm xuống, tâm trí còn đang nghĩ đến quá trình thanh đao xuyên ngực mình nên nhất thời cả người ngã theo đao về phía trước, phốc một tiếng, Thự Quang đao cắm phập xuống mặt đất, đến lúc này hắn mới ổn định thân hình trụ lại được.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhìn hắn có chút hả hê nói: "Tiểu tử, người muốn dùng Thự Quang đao nấu ăn cũng không phải là điều dễ dàng, người cứ từ từ hưởng thụ đi. Người yên tâm, trên người người chẳng có hậu di chứng gì đâu, có hai loại ma pháp chín bậc quang minh của ta và thủy, trừ phi mi bị mất đầu, còn không người muốn chết cũng không chết được"

Niệm Băng nhìn thanh trường đao trước mặt mình, mặc dù nói vừa rồi không tập trung tinh thần, nhưng nhiều năm rèn luyện đao công, so với người bình thường song chưởng của hắn mạnh hơn rất nhiều, thế mà không trụ nổi chuỗi đao này, hiển nhiên, Thự Quang đao này còn nặng hơn hắn tưởng nhiều. Song thủ cầm chắc chuỗi đao, hắn đem toàn bộ sức lực rút thanh đao lên, miễn cưỡng mới rút lên phía trước hắn. Niệm Băng giật mình phát hiện, sức nặng của Thự Quang đao có lẽ trên trăm cân, dù là dùng cả hai tay hắn cũng không thể huy khởi thanh Thánh Đao nặng trĩu này, hắn không khỏi cười khổ nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, nếu người muốn hại ta thì cứ việc nói thẳng, không cần phải vòng vo tam quốc thế. Đao này giao cho ta thì thành phế vật, chẳng có tác dụng gì cả.". Màu vàng của ánh đao hoàn toàn ẩn đi, nhìn qua như ban đầu không hề có lúc này chột lóe sáng. Nhưng Niệm Băng lại ẩn ẩn cảm nhận được, thanh Thánh Đao tựa hồ có cảm giác thoát li kim chúc, phẳng phất dường như do tuý quang nguyên tố viện tạo thành. Cảm giác tinh khiết thêm hơi thở thần thánh khổng lồ, khiến cho tinh thần kinh hãi lúc trước của hắn bỗng bình tĩnh lại. Hung khẩu của Thiên Hoa tản mát khắp nơi với khí, cùng với Thự Quang Thánh Đao hợp thành thứ ánh sáng chói lòa, cảm giác trên người khác khắp phần dễ chịu. Quang minh mang đến tất cả ấm áp đẩy lui hết những mặt trái trong tâm hắn. Thật tự nhiên ánh mắt Niệm Băng đã bình tĩnh đi rất nhiều.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tức giận nói: "Một bảo đao như thế người lại bảo là phế vật, thật không biết hàng, ta nói cho người biết, đao này nặng một trăm hai mươi tám cân, nặng hơn so với kiếm nặng bình thường sáu mươi tư cân còn thêm vài phần, thuộc loại trọng hình binh khí, hơn nữa có thêm khối bảo thạch của người vào, hơi thở của Quang Nguyên Tố trên đao càng nồng đậm, nếu người gặp sinh vật hắc ám nào, hay như kẻ đã lấy đi bình phong ấn Mặc Áo Đạt Ti, có Thánh đao Thự Quang hộ thân, khí hắc ám không thể xúc phạm tới thân thể người, thế là đồ tốt, là vật báu vô giá, người còn không muốn?"

Niệm Băng cười khổ đáp: "Ta cũng biết nó là đồ tốt, nhưng mà, người đừng quên, ta chỉ là một Ma pháp sư, không phải võ sỹ, cho dù là võ sỹ, có thể dùng thanh đao nặng một trăm hai mươi tám cân e là cũng

chẳng có mấy người?” Mang cái này bên người liệu có thoải mái? Mặc dù hẳn vô cùng không đánh giá được Thánh Diệu, nhưng lý trí hẳn càng biết rằng thanh đao này mà nói đối với mình cũng chẳng có tác dụng gì quá lớn.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hắc hắc cười: ”Ta là vì muốn tốt cho người thôi, các Ma Pháp Sư loài người các người đem tu luyện ma pháp cùng tinh thần lực đặt ở trước nhất, nhưng các người lại không biết rằng đã đi vào một ngõ khu, cái gì cũng có cực hạn, thân thể con người cũng vậy. Đơn thuần tu luyện ma pháp lực cùng tinh thần lực, khiến cho sự rèn luyện ma pháp trong thân thể giảm xuống trình độ thấp nhất, giống người thì tốt hơn, làm một gã đầu bếp, người còn có thể hoạt động, thân thể ma pháp sư bình thường còn yếu hơn người nhiều, Bởi vì bọn họ căn bản không rõ thân thể mới là nguồn suối, lúc mà ma pháp và Tinh thần lực mạnh đến một độ nhất định, đối với cơ thể lại là một sự gánh vác cực kỳ. Sự gánh vác này có thể ước chế ma pháp của người phát triển, ví dụ đơn giản, Loài người các người trong giới ma pháp sư tuyệt sẽ không dễ dàng sử dụng cầm chú của một loại ma pháp khác, cũng chính là mười một bậc ma pháp. Bọn họ rõ ràng là có thực lực này, tại sao không dám tùy tiện sử dụng? Nếu người hỏi, bọn họ chắc chắn sẽ nói với người, là do sợ lời nói phản hệ ma pháp, đều thoái hoặc cả. Chính mình sử dụng ma pháp mà mình đã thông hiểu trong ma pháp thiên địa ra thi triển, ngoại trừ trong ma pháp hắc ám phải hy sinh một thứ nào đó của chính mình hy sinh ma pháp vì mọi người sử dụng. Ma pháp bình thường không hề tồn tại phản hệ. Những lời ma đạo sư nói về phản hệ chỉ có điều là cầm chú và nguyên tố trong thiên địa ma pháp cộng mình mà thôi.

”Cùng nguyên tố ma pháp cộng mình?” Niệm Băng kinh ngạc nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, từ khi quen Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại này tới nay, Niệm Băng mới phát hiện, chính mình đang không ngừng tiếp xúc một lĩnh vực ma pháp mới.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc nói: ”Không sai, chính là ma pháp cộng mình, lúc đó, nguyên tố ma pháp hội lại sẽ sản sinh ra cộng chấn rất mạnh, là mười một bậc ma pháp, cộng chấn đạt đến trình độ nhất định, nhưng ma đạo sư đều là những lão Ma Pháp Sư tu luyện nhiều năm, thân thể như phong trúc tàn niên làm sao có thể chịu được khởi cộng mình đây? Vô nghi là tự diệt vong, cho nên bọn họ mới không dám dùng. Người nghĩ đi nghĩ lại, nếu thân thể người trắng kiệt, trong lúc sử dụng ma pháp, cộng mình đối với người chỉ có ít thương tổn, thậm chí có thể nói là không hề thương tổn. Như vậy, người không chỉ có thể sử dụng ma pháp cao cấp, đồng thời đã có thể khiến cho tu luyện ma pháp lực càng dễ dàng đột phá bình cảnh, người không phải rất hy vọng từ ta học thêm tri thức về ma pháp sao? Hôm nay ta dạy cho người tất cả đều từ tâm. Vì thế, người chỉ cần cầm thanh Thự Quang đao này rèn luyện thân thể, như vậy tiền đồ ma pháp của người không có hạn định, có thể tạo ra một cuốn xúc phát ma pháp, xem ra người còn có tiền đồ.

Niệm Băng cẩn thận nghĩ ngợi, cảm thấy trog lời nói của Gia Lạp Mạn Dịch Tư có đạo lý, nhưng ánh mắt hẳn loé ra trước sau đều khiến cho mình không thể yên tâm, nhìn Thự Quang đao trong tay, hẳn quả thật có chút không nỡ trả lại cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư, dù sao cũng đủ cùng Thần Lộ, Chính Dương, Ma pháp đao Ngạo thiên a, lúc này hẳn gật đầu nói: ” Thanh đao này đã là của ta, vậy ta đặt cho nó một cái tên, ta cũng không hy vọng có thể làm Thánh nhân gì đó, thanh trọng đao này dựa theo như tấm bảo thạch của ta, gọi là Thánh Diệu Đao đi. Để tưởng nhớ đến vị tiền bối, ta nhân tiện gọi nó là Thự Quang rọi đất trời. (Thự Quang quán xuyên thiên địa đao - khúc sau của truyện đổi tên thành Thánh Diệu Đao. monsoon)

Gia Lạp Mạn Dịch Tư chấp hai tay sau lưng, hài lòng gật đầu nói: ”Thự Quang rọi đất trời -Thánh Diệu Đao, không tệ, cái tên rất hay, vậy thì cứ theo người nói đi”. Được rồi, chúng ta cũng nên xuất phát thôi, Niệm Băng, ta sẽ giúp người rèn luyện thân thể, nhân của người ta giúp người bảo quản trước, người tự mình khiêng Thánh Diệu Đao ra khỏi núi đi. Ta nghỉ đợi người ra khỏi Thiên Đãng Sơn Mạch này rồi, cơ thể người nhất định là đạt đến một cảnh giới mới. Người nấu cơm cho ta mấy ngày, yên tâm rồi, trên đường ra ta sẽ cung cấp lương thực cho người. Đi lên đi. Thân ảnh chợt loé, không đợi Niệm Băng kịp hiểu, không gian chỉ giới trên tay hẳn đã biến mất. Ngay sau đó Niệm Băng chỉ cảm thấy thân thể mình như đang vùn giá vũ bay lên cao mà đi đến, cầm Thánh Diệu Đao bay thẳng lên phía trên động.

69. Chương 68: Bằng Hỏa Đồng Nguyên Tiến Hóa

Tiện tay phẩy một cái trong đồng bảo bối, quang ảnh chợt lóe, khi Niệm Bằng bị vút bay lên đến trăm trượng, hắn chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thân thể đã bị Gia Lạp Mạn Địch Tư nắm گیر lên tại đỉnh đầu, còn không biết rõ sự tình như thế nào, hai người đã xuất hiện tại bên ngoài huyết động. Nhất thời, không khí trong lành đã đập vào mặt mà đến, Niệm Bằng lấy đao chống đất, rốt cuộc không cần ở bên trong tĩnh tọa nhìn trời chịu tội.

Gia Lạp Mạn Địch Tư đem không gian chi giới trong tay chơi đùa, cười hắc hắc nói: "Chúng ta có thể đi rồi. Yên tâm, mấy ngày này ngươi chỉ cần toàn lực chạy đi là được, không cần nấu cơm cho ta."

Niệm Bằng nhìn sự mệnh mông của ngọn núi lớn, cười khổ nói: "Thực sự muốn để ta tự mình vác đao mà chạy sao? Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, ngươi xác định phương pháp này đối với tu vi ma pháp có lợi?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư bày ra một bộ hình dáng nghiêm túc, "Đương nhiên, Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại sẽ không nói dối."

Niệm Bằng do dự một chút nói: "Vậy nếu theo lời ngươi nói như vậy, võ sĩ không phải càng thích hợp tu luyện ma pháp hay sao? Nhưng mà, ma võ sĩ trong nhân loại lại rất hiếm thấy a!"

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ một tiếng, nói: "Ngươi biết cái gì, võ sĩ là tu luyện đấu khí, đấu khí cùng ma pháp mặc dù có một chút đồng nguyên nào đó, nhưng phương pháp tu luyện và hiệu quả đánh ra của hai loại này dù sao bất đồng, một cái là tu luyện bên trong, một cái là mượn lực bên ngoài, nếu tu luyện đấu khí, tự thân đối với việc cảm thụ ma pháp nguyên tố trong không khí sẽ có thay đổi rất lớn, dù sao mạnh mẽ song tu cũng sẽ không có cái gì hiệu quả tốt. Đương nhiên, giống như long tộc chúng ta cường đại tồn tại tuyệt đối là ngoại lệ, nhân loại các ngươi không có khả năng đạt tới. Cho nên, ta chỉ nói cho ngươi rèn luyện thân thể, nhưng không có nói để cho ngươi tu luyện vũ kỹ."

Nhìn thấy Thánh Diệu đao nặng nề trong tay, Niệm Bằng vẻ mặt đau khổ, khiêng một vật nặng hơn trăm cân như vậy treo đeo lộ liễu, không phải là một việc làm thoải mái a! Gia Lạp Mạn Địch Tư nghiêm sắc mặt. Tay phải hướng về một gốc đại thụ trên đỉnh núi vậy nhẹ, một nhánh cây cứng cỏi bị bẻ gãy, tay phải chộp vào khoảng không, nhánh cây đã rơi vào trong bàn tay của hắn, nhánh cây run lên, tại không trung phát tiếng vi vút nhẹ nhàng, "Tiểu tử, muốn cùng ta học ma pháp, không có dễ dàng như vậy đâu. Ta sẽ hảo hảo dạy ngươi, đừng nghĩ có chút nào lừa dối, nếu không, nhánh cây này của ta sẽ không lưu tình" Nói đến đây, gợn tay như rơi.

"Đừng, Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, ta đi còn không được mà?" Niệm Bằng chỉ có thể bắt đầu dĩ tự khuyên mình, này hết thấy cũng là vì tu luyện ma pháp, miễn cưỡng nhắc Thánh Diệu đao lên, theo đường núi gấp ghe khó đi, dựa theo phương hướng Gia Lạp Mạn Địch Tư đã chỉ đi đến. Một trăm hai mươi tám cân, mạnh mẽ nhắc lên một chút có lẽ không có gì, nhưng lưng đeo một vật nặng như vậy chạy đi, đã không phải là một chuyện bình thường.

Hỏa long nhân tộc có lẽ đã được Gia Lạp Mạn Địch Tư báo cho biết, cũng không có xuất hiện nữa, theo không ngừng tiến về phía trước, nhánh cây trong tay Gia Lạp Mạn Địch Tư cũng không chỉ đơn giản là vì đốc thúc mình tiến về phía trước, còn trở thành ngọn cỏ cứu mạng của mình. Bước trên đường núi, khiêng Thánh Diệu đao nặng một trăm hai mươi tám cân, Niệm Bằng không chỉ một lần không đủ sức mà té ngã, lúc này thì, nhánh cây mềm mại kia sẽ tự nhiên quấn quanh trên thân thể hắn, đưa hắn từ bên bờ nguy hiểm kéo trở về. Gia Lạp Mạn Địch Tư phảng phất như du sơn ngoạn thủy bình thường cùng ở sau lưng của hắn, sau khi trước sau mấy lần bị cứu, Niệm Bằng đột nhiên cảm giác được, mình tựa hồ chẳng phải chán ghét Gia Lạp Mạn Địch Tư, đối với lời nói trước kia của hắn đã tin vài phần. Thể lực đại lượng mất đi, quần áo thô sơ trên người hắn đã sớm biến thành gánh nặng, Niệm Bằng bây giờ đã không cần mấy cái này.

Sau khi rời đi đỉnh núi được một canh giờ, Gia Lạp Mạn Địch Tư rốt cục hướng về phía Niệm Bằng đang từng bước từng bước nặng nhọc đi tới nói: "Tốt lắm, một canh giờ rồi, nghỉ ngơi trong chỗ lát đi."

Nghe được câu nói này, động tác thứ nhất của Niệm Bằng chính là ngồi phịch xuống đất, Thánh Diệu đao rơi xuống bên cạnh hắn cũng không quan tâm, nằm trên mặt đất từng ngum từng ngum thở hào hển.

”Rắc” tiếng xương đau nhức kêu, Niệm Băng đang nằm trên mặt đất toàn thân nhúc nhích một chút, gượng đau nhức ngồi dậy. Cả giận nói: ” Còn để cho con người ta sống hay không, người không phải nói nghỉ ngơi trong chốc lát sao? ”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngồi xổm bên cạnh Niệm Băng, cười hắc hắc, từ trong lòng lấy ra một thứ đen đen to bằng nắm tay trẻ con nhét vào trong miệng Niệm Băng, Niệm Băng chỉ cảm giác được mùi tinh xú xông vào trong mũi, vừa định nôn ra ngoài, toàn thân lại truyền đến một cỗ khí lưu nóng rực, vô ý há miệng ra, Gia Lạp Mạn Dịch Tư tại phía trên hắt vổ một cái, nhất thời, vật màu đen đen kia liền trôi tuột xuống, mang đến một cỗ khí nóng bức.

Niệm Băng giật mình nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ” Người cho ta ăn cái gì vậy? ” Trong ngực, bụng bốc lên cảm giác khó chịu liền hồi truyền đến, nhưng dưới năng lực của Gia Lạp Mạn Dịch Tư lại như thế nào cũng nôn không được.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư thần nhiên: ” Đương nhiên là độc dược rồi, người nghĩ rằng ta có thể cho người ăn đồ tốt hay sao?” Vừa nói đến đây, hắc triệt tiêu năng lượng đang tác dụng trên người Niệm Băng, thứ kia đã sớm bị tiêu hóa.

Niệm Băng vươn ngón giữa hướng về Gia Lạp Mạn Dịch Tư, dù sao hắn biết Gia Lạp Mạn Dịch Tư sẽ không nỡ giết mình, ” Độc thì độc, dù sao có người theo bên người, sớm muộn gì cũng bị người chơi đùa đến chết, ngược lại chẳng thà chết vì độc còn tốt hơn. Cho dù phải chết, ta cũng muốn ngủ trong chốc lát.” Nói xong, hắn một lần nữa nằm xuống đất, vừa định buông lỏng một chút, đau đớn kịch liệt lại truyền đến.

”Ồi chào” Niệm Băng nghiêng người ngồi dậy, nhìn về phía nhánh cây vừa được Gia Lạp Mạn Dịch Tư thu hồi trong tay, trong mắt suýt nữa phun ra lửa ”Tại sao lại đánh ta? Độc dược không phải đã ăn rồi sao?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư chậm rãi nói: ”Muốn tăng lên ma pháp của người, bây giờ là tốt nhất thời điểm, thân thể càng mệt mỏi, tinh thần càng dễ tập trung, còn nhớ rõ lời trước kia ta đã nói qua không? Từ chỗ này mà cảm thụ sự huyền bí của ma pháp đi. Còn dám nằm xuống, có thể đã không phải là quá một cái.” Khóe miệng lộ ra một tia nụ cười tà ác, nhánh cây trong tay ở không trung không ngừng phát ra âm thanh.

Nghe xong Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói, Niệm Băng mới hiểu được hắn là đang chỉ điểm cho mình, trong đầu nhất thời giống như được khai sáng liền tỉnh táo trở lại, hít một hơi thật sâu liếc mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, tay đỡ thân thể mệt mỏi của mình khoanh chân ngồi xuống, tận lực quên đi mệt mỏi trên người, đem tinh thần hoàn toàn tập trung trong ma pháp lực của mình, giống như Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã nói trước đó, một bên thông thả hấp thụ ma pháp nguyên tố trong không khí, một bên dùng tinh thần lực chú ý đến mấy cái ma pháp nguyên tố rất nhỏ này, từ trong đó cảm thụ đến sự huyền bí của chúng, ngay lúc hắn sắp tiến vào trạng thái nhập định, Niệm Băng trong lòng vừa động, đột nhiên có một ý nghĩ.....

Gia Lạp Mạn Dịch Tư lười biếng ở một bên nhìn Niệm Băng, trong lòng vừa nhĩ, tiểu tử này còn có điểm thiên phú, nhìn qua cũng không có ngốc như vậy. Tu luyện cho tốt đi, lấy băng hỏa đồng nguyên làm trụ cột, nói không chừng một đoạn thời gian sau, hắn còn thật sự có năng lực biến đổi bậc thầy, nói như vậy thì không phải lo lắng, không có loại thực phẩm cầu kỳ nào mà không thể ăn. Ân, thất hệ ma pháp, lại phối hợp các loại phương pháp nấu ăn, muốn ăn món gì cũng không còn khó khăn nữa rồi. Ha ha, nghĩ đến ý này, Gia Lạp Mạn Dịch Tư không khỏi mặt lộ ra vẻ mỉm cười. Nhìn thấy Niệm Băng, phảng phất thấy được một đồng lớn thực vật tuyệt vời.

Đúng lúc này, chung quanh thân thể đang khoanh chân ngồi của Niệm Băng hiện lên hồng, lam nhàn nhạt hai màu khí lưu, hai loại khí lưu vòng quanh thân thể của hắn chậm rãi xoay tròn, mặc dù ma pháp nguyên tố bám vào cũng không mạnh, nhưng hình thái xoay tròn lại cùng băng hỏa đồng nguyên trong cơ thể hắn hoàn toàn giống nhau. Tốc độ xoay tròn cực nhanh, Gia Lạp Mạn Dịch Tư bắt đầu còn lơ đãng, đột nhiên, hắn phát hiện tốc độ xoay tròn của khí lưu xoay tròn chung quanh thân thể Niệm Băng càng lúc càng chậm, đang lúc hắn vừa định nhắc nhở Niệm Băng, hai loại ma pháp lực xoay tròn lại dừng lại, tại hai bên thân thể Niệm Băng hình thành hồng, lam hai sắc chói mắt quang đoàn.

”Không tốt rồi, tiểu tử này điên rồi, Gia Lạp Mạn Dịch Tư lắc mình tiến đến phía trước Niệm Băng, hai tay đồng thời nâng lên, hào quang màu đỏ chia làm hai cỗ, phân biệt khống chế ma pháp lực đều dừng lại hai bên thân thể Niệm Băng, hắn thật sự không rõ Niệm Băng đang muốn làm cái gì, vốn ma pháp lực đang xoay tròn rất tốt vì cái gì phải dừng lại? Phải biết rằng, cái này đối với hắn mà nói, cái này tương đương đi

tự sát a! Thông qua cảm thụ ma pháp lực trong cơ thể Niệm Băng, Gia Lạp Mạn Dịch Tư phát hiện, xuất hiện tình huống này cũng không phải bởi vì trong lúc mình tưởng bị tẩu hỏa nhập ma mà tạo thành, mà là Niệm Băng tự mình gây nên, hắn cố ý muốn chết? Không, không có khả năng. Gia Lạp Mạn Dịch Tư lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu này, tiếp tục cẩn thận khống chế hai loại ma pháp lực hoàn toàn khác biệt trong cơ thể Niệm Băng, hắn không tin Niệm Băng sẽ lựa chọn tự sát. Nhưng là đến bây giờ, cường hãn như hắn cũng đã không cách nào giải quyết cảnh khốn khó trước mắt, Gia Lạp Mạn Dịch Tư biết, chỉ cần năng lượng của mình đang trợ giúp Niệm Băng vừa rồi đi, băng và hỏa trong cơ thể hắn cũng sẽ phát sinh kịch liệt va chạm. Lúc đó thân thể của Niệm Băng chắc chắn sẽ biến thành tro bụi. Đừng nói lấy cứu cấp quang, thủy hai hệ khôi phục ma pháp của chính mình lấy ví dụ, cho dù là cấp mười hai siêu cấp cấm chú cũng không có khả năng làm cho thân thể bị hủy diệt tái tạo lại một lần nữa. Vì thế, hắn chỉ có khả năng khống chế thân thể Niệm Băng, long não không ngừng vận chuyển, tự hỏi đến các loại phương pháp có thể thực hiện được.

Thời gian từng giây trôi qua, Gia Lạp Mạn Dịch Tư tự hỏi đã gần được hai canh giờ, đối với hắn mà nói, duy trì liên tục khống chế năng lượng trong cơ thể Niệm Băng cũng không có cái gì tiêu hao, nhưng là, như vậy nhằm chán chờ đợi, hắn càng ngày càng không kiên nhẫn, sau hai canh giờ, hắn đã suy nghĩ vô số chủng loại có thể làm được, nhưng mà, hắn mặt dù là hỏa long vương, nhưng đối với việc băng hỏa đồng nguyên xuất hiện trên thân thể nhân loại lại không có biết nhiều lắm, hắn nghĩ tới thử khôi phục sự xoay tròn của ma pháp lực trong cơ thể Niệm Băng, nhưng là, hắn lại không có nắm chắc lúc hai loại ma pháp hoàn toàn khác biệt tiếp xúc cùng một chỗ sẽ phát sinh cái gì. Gia Lạp Mạn Dịch Tư thật sự không nỡ để cho Niệm Băng lại chết đi như vậy, mặc dù chỉ tiếp xúc có mấy ngày, nhưng tạo nghệ của Niệm Băng trong trù nghệ làm hắn cực kỳ hài lòng, muốn tìm một đầu bếp chuyên nghiệp như vậy đưa đến tận cửa có thể không dễ dàng a! Cho nên, Gia Lạp Mạn Dịch Tư mặc dù trong lòng phiền muộn, nhưng lúc này không có chút ý tứ buông tha cho Niệm Băng, chỉ có thể không chế hai cỗ năng lượng trong cơ thể Niệm Băng, hắn phát hiện, tinh thần lực của Niệm Băng tựa hồ đã bỏ quên đối với việc khống chế ma pháp lực của mình, mà là tập trung tại đại não, không biết nghĩ đến cái gì, có lẽ, hắn cũng đang tự hỏi phương pháp thoát khỏi khốn cảnh.

Niệm Băng đang làm gì? Hắn đương nhiên không có lý do gì đi tự sát, sở dĩ đành chỉ bằng hỏa đồng nguyên xoay tròn, đem chính mình bức đến tuyệt cảnh tự nhiên có cách nghĩ của hắn, nhiều năm tu luyện ma pháp, băng hỏa đồng nguyên thủy chung nương theo hắn phát triển, nhưng mà, hắn cũng khác sâu biết, cái này cũng không phải chính thức băng hỏa đồng nguyên, băng cùng hỏa hai loại ma pháp nguyên tố chỉ là tại một tình huống huyền diệu duy trì bình hành mà thôi, tại trong quá trình mình sử dụng, mặc dù đã đối với tính chất đặc biệt của băng hỏa đồng nguyên hiểu được một ít. Nhưng cuối cùng không thể khiến cho những nguy cơ tiềm tàng giữa băng và hỏa biến mất. Như thế nào mới có thể giải quyết vấn đề này, đây là điều bình thường khi Niệm Băng tu luyện nghĩ đến nhiều nhất, thông qua Long Trí cùng Hắc Dạ hai người chỉ điểm, cùng với xem qua các loại ma pháp tư liệu mà mình tâm đắc, hắn đã có một ít phương pháp trên lý luận có thể thành công, hơn nữa mấy ngày nay Gia Lạp Mạn Dịch Tư đối với hắn trên ma pháp điểm tĩnh, Niệm Băng càng khẳng định hơn nữa sự nhận biết của mình. Loại này tu luyện không thể nghi ngờ là phi thường nguy hiểm, mà lúc này chính mình bên cạnh có một vị long vương hộ pháp, tự nhiên là tốt nhất thời cơ, Niệm Băng đánh cuộc là Gia Lạp Mạn Dịch Tư không nỡ để mình chết, hắn đối với điểm này vô cùng nắm chắc. Cho nên mới tại sau khi bắt đầu tu luyện, bằng việc mượn tinh thần lực cực mạnh của mình trực tiếp đem băng và hỏa tiến hành chia ra.

Niệm Băng thật sự đuổi đi tất cả ma pháp lực sao? Đương nhiên không, mặc dù hắn bỏ quên không chế tuyệt đại đa số ma pháp lực, nhưng mà, tại tinh thần lạc ấn của mi tâm của hắn vẫn còn để lại một cái hỏa nguyên tố cùng một cái băng nguyên tố. Lúc trước, tại lúc nghiên cứu giải quyết vấn đề băng hỏa đồng nguyên, như thế nào áp dụng từng là hắn tự hỏi chướng ngại lớn nhất, mà Gia Lạp Mạn Dịch Tư một câu nói rằng từ nhỏ làm lên, từ một nguyên tố bắt đầu cảm thụ, lại làm cho cách nghĩ của Niệm Băng trở nên sáng sủa, hắn bây giờ cũng đã đem tinh thần lực của mình hoàn toàn tập trung tại trong óc, toàn tâm toàn ý cảm thụ chỗ giống nhau và khác nhau của băng, hỏa hai loại ma pháp nguyên tố.

Từ khi bắt đầu tu luyện đến bây giờ đã trôi qua hơn ba canh giờ, bọn họ rời động quật là giữa trưa, mà Niệm Băng tại trong quá trình cảm thụ không ngừng, đối với băng, hỏa hai loại ma pháp nguyên tố nhận biết càng ngày càng mạnh, loại tình huống này là rất khó xuất hiện. Phải biết rằng, bình thời trong quá trình tu luyện, đều là thành ngàn đến vạn ma pháp nguyên tố bị hấp thu và phóng thích, ma pháp nguyên

tổ thủy chung trong quá trình vận chuyển, hẳn đúng là cố tình, cũng không có khả năng chuẩn bị lấy ra gần một ma pháp nguyên tố đến để quan sát. Mà hiện tại bỏ rơi ma pháp lực của vốn có của mình, mới có thể tiến vào tình huống này, đây là một cảm giác huyền diệu, tại trong lúc khắc sâu nhận biết, Niệm Băng bắt đầu cải tạo đối với băng nguyên tố cùng hỏa nguyên tố.

Hắn phát hiện, kỳ thật băng cùng hỏa hai loại nguyên tố đều là nguyên tố tinh khiết, chỉ là tính chất đặc biệt của bản thân bất đồng mà thôi, tương đối xem qua, băng nguyên tố là loại ma pháp nguyên tố ổn định, mà hỏa nguyên tố thì muốn hoạt động nhiều hơn, thủy chung không ngừng xao động.

Băng nguyên tố càng ổn định càng có lợi cho điều khiển, thích hợp công cũng như thủ. Hơn nữa nó còn có thể chuyển hóa thành thủy, đồng thời có được sinh mệnh khí tức của thủy, sinh mệnh khí tức cũng là đặc tính chung của thủy cùng băng, tựa như quang nguyên tố có được thần thánh khí tức.

Và hỏa nguyên tố càng hoạt động mạnh bởi vì đặc điểm cuồng bạo của nó càng lợi cho công kích, ở trong các loại ma pháp nguyên tố là một loại rất không ổn định, năng lượng ba động cũng là cực mạnh, hàn khí của băng cùng sự nóng bỏng của hỏa bởi vì đặc tính tương phản của nó, một khi gặp nhau liền sẽ bài xích lẫn nhau hoặc triệt tiêu lẫn nhau, nếu nói chúng nó có đặc tính chung gì, thì phải là ngọn nguồn. Không chỉ băng và hỏa, nền tảng của bất luận ma pháp nguyên tố gì đều ở hai chữ nguyên tố. Bất luận là băng nguyên tố nguyên tố hay là hỏa nguyên tố, ở trong nào Niệm Băng đều là một điểm, một quang điểm cực kỳ là nhỏ bé. Chỉ có thể bằng vào tinh thần lực mới có thể cảm thụ được, bọn chúng mặc dù thuộc tính đều không giống nhau, nhưng năng lượng phân tích ra lớn nhỏ lại là hoàn toàn tương đồng, ma pháp nguyên tố khác cũng là giống thế. Nghĩ tới đây, Niệm Băng đột nhiên trên một mức độ nhất định, lý giải đối với ma pháp càng thêm sâu sắc.

Năng lượng cơ bản của ma pháp nguyên tố nào lớn nhỏ đều là tương đồng, nhưng là bởi vì đặc tính của riêng mỗi bảy thứ ma pháp nguyên tố nền tảng đặc tính bất đồng. Tại thời điểm sử dụng ma pháp, tùy theo số lượng ma pháp nguyên tố thực sự lấy được, đặc tính của các loại ma pháp liền sẽ càng rõ ràng thể hiện ra. Hơn nữa bảy hệ ma pháp tương sinh tương khắc lẫn nhau, mới có thể diễn hóa ra nhiều dạng ma pháp phong phú. Như vậy uy lực của ma pháp cùng độ tinh khiết của ma pháp và số lượng có quan hệ.

Cái gọi là thuần độ, chính là ở dưới thể tích nhất định ma pháp nguyên tố ngưng kết càng nhiều, độ tinh khiết của ma pháp cũng lại càng cao, mà số lượng ma pháp sẽ là thể hiện của ma pháp lực nhiều hay ít. Đơn giản mà nói, một hỏa cầu ma pháp nguyên tố, thể tích càng nhỏ, uy lực càng lớn, đúng là cường độ ma pháp tăng cường, mà tinh thần lực tự là thứ tối trọng yếu ảnh hưởng đến thuần độ ma pháp.

Ma pháp cấp càng cao, bởi vì sự to lớn của ma pháp, sự khác biệt cũng càng lớn trong các hệ ma pháp, mà bây giờ ở tinh thần lực ẩn ở trong mi tâm Niệm Băng lại chỉ có băng, hỏa mỗi một cái ma pháp nguyên tố, lúc này, chênh lệch của chúng nó đã là tối thiểu.

Nếu như khiến cho băng nguyên tố trở nên hoạt động mạnh một chút, hỏa nguyên tố trở nên ổn định một chút. Hai loại nguyên tố đạt tới một cân bằng xảo diệu, giữa bọn chúng có thể sẽ không bài xích như vậy, mà cân bằng này, đúng là hiện giờ mình muốn theo đuổi.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng tinh thần đại chấn, bởi vì, hắn liên tưởng đến băng hỏa đồng nguyên của chính mình trong lúc xoay tròn có thể yên ổn vô sự với nhau, chính là bởi vì tại trong quá trình xoay chuyển, hỏa nguyên tố sục sôi và cuồng bạo được ngăn lại, mà băng nguyên tố bởi vì xoay chuyển mà trở nên hoạt động mạnh. Vì thế mới có thể không xâm phạm lẫn nhau, yên ả giữ nguyên một chỗ. Xoay tròn có thể đạt tới thăng bằng như vậy, vật tinh thần lực của con người không chế có thể khiến cho chúng nó đã đạt tới loại tình huống này hay không? Nếu có thể, như vậy, sau này chính mình sẽ không có cái gì phải lo lắng nữa. Nghĩ thông suốt điểm này. Băng hỏa đồng nguyên của Niệm Băng đang bắt tri bất giác tiến vào giai đoạn thứ hai, mặc dù khoảng cách để hai loại ma pháp tương phản nhau có thể chuyển hóa lẫn nhau hoàn toàn đồng nguyên (đồng nguyên: như một nguyên bản) còn có cự ly nhất định. Nhưng nghĩ thông suốt điểm này, mỗi nguy Băng Hỏa đồng nguyên cũng theo đó biến mất. Kế tiếp, hắn muốn đúng là thử nghiệm, dùng hai ma pháp nguyên tố này đơn để thử nghiệm nên một chút cân bằng kia. Đã có khống chế của tinh thần lực, kiềm chế ma pháp nguyên tố hoạt động mạnh cùng với khiến ma pháp nguyên tố ổn định trở nên hoạt động mạnh cũng không phải chuyện khó khăn gì. Lúc này, Niệm Băng không khỏi cảm kích đệ nhất vị sư phó Tra Cực của mình, nếu không có Tra Cực đốc thúc khiến cho chính mình trong quá trình tu luyện trừ nghệ cực

kỳ đề tăng tinh thần lực, khiến cho tinh thần lực của mình vượt lên trên rất xa đồng cấp ma pháp sư, làm sao có thể không chế hoàn hảo bằng hỏa đồng nguyên thể này?

Đêm khuya, Thiên Đăng sơn mạch hiện ra vẻ yên tĩnh rất nhiều, các điều thú ban ngày hoạt động cũng đã trở về sào huyệt của mình. Trung tâm Thiên Đăng Sơn Mạch sở dĩ có thể bốn mùa như xuân, tự nhiên là bị ảnh hưởng của Gia Lạp Mạn Địch Tư hỏa long vương này. Đại sơn mà hắc cư trú hàng ngàn hàng vạn năm sớm đã bị hỏa nguyên tố của hắc nhiễm lây, trở thành hỏa nguyên tố chi sơn chân chính. Một canh giờ, đường Niệm Băng đi được cũng không xa, ở địa phương này nghỉ ngơi, chung quanh nhiệt độ vừa phải, cùng với gió đêm thổi đến, mang đến khí ẩm ướt của Thần Lộ. Mặc dù Gia Lạp Mạn Địch Tư bây giờ là nhân hình, nhưng mà, long khí như ẩn như hiện trên người hắc khiến cho sinh vật nào cũng không dám gần, hắc bây giờ rất buồn bực, hơn nửa ngày trôi qua, trạng thái của Niệm Băng như trước không có gì biến hóa, hắc không nghĩ buông tha cho Niệm Băng, suy nghĩ rất lâu, hay là quyết định thử thử chút toàn chuyển (xoay tròn). Bất quá, cái này lại phải cần tinh thần lực của Niệm Băng phối hợp, nếu không, cho dù Băng, Hỏa lưỡng chủng ma pháp nguyên tố xoay tròn được, không có sự tiếp nhận của Niệm Băng thì cũng uống phí mà thôi. Nhưng Niệm Băng bây giờ đã giống như đang ngủ, tinh thần lực hoàn toàn tập trung ở não bộ, không có chút để ý nào với bên ngoài. Điều này làm cho Gia Lạp Mạn Địch Tư càng ngày càng bực bội, hận không được ra sức đánh Niệm Băng một hồi để trút giận.

Khi Gia Lạp Mạn Địch Tư muốn mạo hiểm để dẫn động tinh thần lực của Niệm Băng, tinh thần lực của hắc rốt cục có phản ứng, hơn nữa phản ứng phi thường ổn định. Tinh thần lực chia làm hai phần, theo ý nghĩ mà xuất ra, phân biệt tiến vào chiếm giữ trạng thái bất động của băng, hỏa lưỡng chủng ma pháp nguyên tố, tựa hồ định đem hai phần ma pháp nguyên tố này tách ra một chút. Gia Lạp Mạn Địch Tư cảm nhận được lòng tham của Niệm Băng, sự phối hợp vô ý thức từ hắc phóng thích ra một ít băng, hỏa ma pháp nguyên tố. Một màn kỳ dị đã xảy ra, hai loại ma pháp nguyên tố cũng không có giống như trong tưởng tượng của Gia Lạp Mạn Địch Tư là bắt đầu xoay tròn kéo theo ma pháp nguyên tố khác của hắc, mà là ở dưới sự khống chế của Niệm Băng hướng tới ngực hắc để tụ lại, bạch sắc quang mang nhu hòa từ ngực Niệm Băng tỏa ra, đó là khí tức của Thiên Hoa bài, lựa chọn ở ngực để hoàn thành dung hợp băng hỏa đồng nguyên đệ nhị giai đoạn, chính là bởi vì có Thiên Hoa bài để ổn định xao động của ma pháp. Hai dòng tinh thần lực dưới khống chế xảo diệu của Niệm Băng làm thành sự tình khác nhau, hỏa đã trở nên yên tĩnh rất nhiều, mà băng lại hoạt động mạnh lên, làm chúng nó đạt tới một điểm thăng bằng hoàn mỹ, hai loại ma pháp nguyên tố dung nạp lẫn nhau, hoàn toàn kết hợp cùng một chỗ, trạng thái ổn định khiến Gia Lạp Mạn Địch Tư chấn động, vừa xoay tròn, dần dần đã hiện ra, chỉ là tốc độ xoay tròn lại cực kỳ chậm chạp, Băng và Hỏa lưỡng chủng ma pháp nguyên tố chậm chạp trao đổi vị trí cho nhau, lưu chuyển tự nhiên, phẳng phất tựa như một đôi huynh đệ quan hệ thân thiết, hai bên thân thiết khăng khít, không có một tia bài xích xuất hiện.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Niệm Băng bằng tinh thần lực của chính mình từng chút từng chút điều động nguyên bản thuộc băng, hỏa lưỡng chủng ma pháp nguyên tố của mình tiến hành quá trình dung hợp, theo số lượng dung hợp càng ngày càng nhiều, hiệu quả của dung hợp càng ngày càng hoàn thiện, Gia Lạp Mạn Địch Tư rốt cục hiểu được, nhân loại trước mặt mình này tựa hồ nhược tiểu, đang trở nên lớn mạnh trưởng thành. Hắc tuyệt đối không nghĩ tới, trong thời gian ngắn như vậy, Niệm Băng lại có thể tạo ra đột phá lớn như thế, trong lòng không khỏi âm thầm tự nhủ, phối hợp với tu luyện không ngừng của hắc làm ma pháp nguyên tố của chính mình khống chế phát ra. Hắc đương nhiên không thể biết, dung hợp của ngày hôm nay, là thành quả của Niệm Băng nhiều năm nay nỗ lực nghiên cứu, cũng chỉ có băng hỏa thể chất bẩm sinh của hắc như vậy, hơn nữa hiểu rõ đối với băng, hỏa hai loại ma pháp nguyên tố mới có thể hoàn thành dung hợp giai đoạn thứ hai này.

Lúc Niệm Băng trở lại trạng thái tĩnh táo, đã là sáng sớm của ngày hôm sau. Trên người từng lớp trang phục lẫn với mồ hôi. Tản ra mùi vị khó ngửi, nhưng trong một sát na đó hai con mắt hắc lóe lên khát vọng cực độ. Cả thế giới phẳng phất đều thay đổi, hết thảy đều là rõ ràng. Hắc thậm chí có thể nhận rõ hoa văn của lá cây ở xa, có thể thấy sự thay đổi của những con chim nhỏ đang vui đùa trong lồng vũ trên mình. Hết thảy đều là tuyệt vời như vậy, chỉ cần tận lực chú ý, trong không khí nhiều ít các loại ma pháp nguyên tố sẽ rõ ràng hiện ra trước mặt. Trong lồng ngực của mình, một quả cầu năng lượng ôn hòa cầu chậm rãi xoay tròn. Đó là thể lỏng hoàn toàn, hồng cùng lam đều có vẻ yên bình, không có xâm phạm lẫn nhau, không có bài xích lẫn nhau, sự dễ chịu như thế đúng là hoàn toàn vô pháp thiên không (thư sướng như bầu trời rộng lớn, không gì trói buộc). Cảm thụ số lượng của ma pháp lực, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, một đêm qua

đi, ma pháp lực của mình thế nhưng có tiến bộ dài, khoảng cách tiến nhập cảnh giới Ma Đạo Sĩ chỉ có một chút khoảng cách này, mà tính chất đặc biệt của băng và hỏa sâu đậm in ở trong đầu óc mình, đúng là rõ ràng như thế.

”Xú tiểu tử, ngươi nói đi, như thế nào bởi thường tổn thất tinh thần của ta?” Gia Lạp Mạn Dịch Tư thanh âm có chút quái lạ (thanh âm kỳ quái) vang lên, Niệm Băng nhìn trở lại, chỉ thấy hắn ở ngay trên tảng nhám thạch bên cạnh nhìn mình.

Xấu hổ cười, Niệm Băng nói: ”Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, ta cũng không nghĩ tới một hơi đã nghỉ ngơi thời gian dài như vậy, ngươi sẽ không bởi vì một chút việc nhỏ này đến trách ta chứ?”

Gi Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: ”Một chút việc nhỏ ư? Ta không cho như vậy, sống vài vạn năm, nhân loại có dùng khí lợi dụng ta cho đến nay là lần đầu tiên gặp, ngươi không cần nói cho ta biết, ngày hôm qua ngươi chút hành vi này không phải cố ý. Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tin sao?” Hắn dù sao là cự long đã tồn tại vài vạn năm, sau khi khiến Băng Hỏa đồng nguyên của Niệm Băng hoàn toàn tiến nhập đệ nhị giai đoạn, hắn nhất thời hiểu được chính mình đã bị lừa.

Niệm Băng mỉm cười, sự xấu hổ trên mặt biến mất, nói một cách đương nhiên: ”Cái này cũng không thể trách ta! Ngươi nghĩ đi, từ nay về sau trên đại lục hành tẩu ta và ngươi cùng một chỗ, nếu trình độ ma pháp của ta quá kém, không phải khiến ngươi mất mặt ư? Huống chi, ngươi đã nói, chỉ cần đầu của ta không nổ tung mất, thì như thế nào cũng chết không được. Ta cũng muốn sớm nắm kỹ năng mô phỏng, như vậy, không phải có thể làm cho ngươi càng nhiều mỹ thực.”

Hắn những lời này xem như đã nói đúng tâm lý Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Gia Lạp Mạn Dịch Tư trời sanh tính tình cao ngạo, Niệm Băng vừa vô hình tăng bốc, lại thêm hấp dẫn của mỹ thực, nhất thời khiến cho tức giận trong lòng hắn đã giảm bớt đi rất nhiều, tiện tay cầm lên nhánh rễ ngày hôm qua, chỉ về phía Thánh Diệu đao trên mặt đất, nói: ”Vác lấy nó, tiếp tục lên đường. Ngày hôm qua ngươi còn có tinh thần để lợi dụng ta, rõ ràng là chưa đủ mệt, hôm nay phải đi hai canh giờ mới có thể nghỉ ngơi một lát. Mỗi lần nghỉ ngơi không thể nhiều hơn một canh giờ, còn dám lợi dụng ta, ta liền trực tiếp dẫn bạo (làm nổ) ma pháp lực trong cơ thể ngươi.” Nói xong, trực tiếp hướng phía xa đi.

Ngắm ngẫm thở phào, Niệm Băng biết Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã chịu ngậm bồ hòn làm ngọt, hai canh giờ thì hai canh giờ vậy, hắn hiện tại tâm tình rất tốt, Băng Hỏa đồng nguyên đã có nhảy vọt về chất, cho dù là ma pháp lực không có tăng trưởng hoàn toàn, Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp của hắn cũng đã không còn là trình độ như trước kia. Hai tay kéo Thánh Diệu đao vác lên trên bả vai của mình, đi nhanh theo Gia Lạp Mạn Dịch Tư hướng ngoài sơn mạch đi đến.

Một mặt vừa đi theo, Niệm Băng đã phát hiện hai vấn đề. Trực tiếp nhất, chính là hắn phát hiện Thánh Diệu đao tựa hồ không giống ngày hôm qua nặng nề như vậy, mặc dù vấn đề ép mình rất khó chịu, nhưng tổng thể sức nặng lại tựa hồ đã nhẹ rất nhiều, một cái khác, hắn phát hiện chính mình vậy mà không đói bụng. Phải biết rằng, vì tu luyện ngày hôm qua, hắn nguyên một ngày đã không ăn cơm, ma pháp nguyên tố thực không thể làm cơm.

Niệm Băng là người thông minh, nghĩ đến hai điểm nghi ngờ đó, hắn rất nhanh lục tìm trong đại não của mình, rất nhanh, liền nghĩ tới Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngày hôm qua cấp cho mình ăn cái độc dược kia. Mặc dù hắn đã sớm đoán được kia cũng không phải độc dược chân chánh gì, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ có hiệu quả như vậy, chẳng lẽ là bị phục dược hay sao? Niệm Băng trong lòng mừng thầm, mục quang nhìn bóng lưng Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Tâm tình của Niệm Băng thoải mái cũng không có duy trì liên tục được lâu, thân thể hắn mặc dù không hề kém so với người thường, nhưng sơn đạo gập ghềnh khó đi này lại không phải người bình thường có thể đi. Càng đừng nói hắn trên vai còn khiêng hơn một trăm cân đồ vật, có lẽ là Gia Lạp Mạn Dịch Tư còn hận thù việc lợi dụng của hắn ngày hôm qua. Lúc này, Niệm Băng vài lần té ngã hắn đều không có giúp đỡ, chỉ có một lần Niệm Băng suýt nữa ngã vào khe núi thì hắn mới dùng nhánh cây mềm dẻo kia kéo Niệm Băng trở về. Ma pháp đã tiến bộ, Niệm Băng cũng muốn chuyển sang muốn băng vào ma pháp để cầm chiếc trọng đao này, nhưng mà, hắn chỉ thử một lần liền bỏ đi ý nghĩ này, bởi vì trên người hơn mười vết đổ bị cành cây quất vào. Cũng không tồi, Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không có phản đối hắn tự mình dùng băng hệ xoay chuyển thành thủy hệ ma pháp trị liệu, băng không, Niệm Băng hiện tại sớm đã vết thương chồng chất rồi.

Hồi tưởng lại cảnh tượng thoải mái ngồi lên cán tre, trong lòng Niệm Băng liền một hồi co lại, cuộc sống tốt đẹp đã không còn nữa, hiện tại mà có thể tin tưởng, chỉ có hai chân của mình thôi.

Hai canh giờ đi, Niệm Băng mệt giống như chó chết té trên mặt đất, không đợi cành cây quất trên thân thể, hần vội vàng ngồi dậy, trước khi hần tiến vào trạng thái minh tưởng, giống như cũ một viên gì đó hôi tanh nhét vào trong miệng. Đã đoán được cái này là thứ tốt, thì hần đồng ý không lại kháng cự nữa, ngoan ngoãn nuốt xuống rồi lập tức bắt đầu minh tưởng. Dưới trạng thái minh tưởng, tốc độ khôi phục thân thể cơ năng nhanh hơn rất nhiều.

Cuộc sống như vậy ngày ngày trôi qua, bắt đầu từ vài ngày, Niệm Băng ngoại trừ trạng thái minh tưởng ra, cơ bản thần trí đều là mơ hồ, sự mệt mỏi của cơ thể thường xuyên sẽ làm hần hít thở khó khăn, phảng phất trong cảm giác mỗi lần đều dường như quanh quẩn ở bên bờ sinh tử, nhưng mà, qua năm ngày sau, Niệm Băng dần dần đã thích ứng loại cuộc sống này, theo sự thúc đẩy của thời gian, hần càng ngày càng nhận định Gia Lạp Mạn Địch Tư cho hần ăn cái thứ kia là thuốc bổ gì đó, bởi vì, mỗi lần sau khi nâng Thánh Diệu đao đi qua mấy thời thần, gân cốt trên người hần đã mỗi mệt đau nhức đến cực điểm, nhưng mà, chỉ cần ăn cái thứ tanh hôi kia từ trong minh tưởng tỉnh lại ít nhất sẽ khôi phục một nửa, gân cốt cũng không còn đau như vậy, càng không có cảm giác đói.

70. Chương 69: Dung Hợp Thánh Diệu Đao

Mười lăm ngày sau khi rời động quật, Niệm Băng mang Thánh Diệu đao, với thân hình khỏe khoắn theo sát sau lưng Gia Lạp Mạn Địch Tư, nghi hoặc nói: "Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, đã đi nửa tháng rồi, ta nghĩ chúng ta phải đi ra ngoài rồi mới đúng. Tại sao còn chưa ra khỏi sơn mạch hả?" Mười lăm ngày thống khổ ma luyện, khiến cho Niệm Băng vốn anh tuấn trở thành giống như một dã nhân, râu ria bao phủ bộ mặt anh tuấn. Mái tóc màu vàng rối bù kết cùng một chỗ nhưng cơ thể hần so với trước rắn chắc rất nhiều. Bụi đất dơ bẩn che lấp da thịt óng nhuận, biến hóa lớn nhất là cặp mắt của hần thâm thúy như ban đêm đầy sao, lóe ra tia sáng khiếp người. Thị lực gia tăng trên diện rộng, khiến cả thế giới trở nên rõ ràng hơn. Sau mười lăm ngày ma luyện, Thánh Diệu đao không còn là gánh nặng, mặc dù sử dụng chưa đạt đến trình độ như ý nhưng sức nặng không còn là sự uy hiếp nữa

Gia Lạp Mạn Địch Tư đương nhiên nói: "Dĩ nhiên đi không ra, bởi vì chúng đã đang đi vòng quanh chúng"

Niệm Băng trợn mắt há mồm nhìn hần: "Đi loanh quanh? Ngài nhân hạ quá hả? Không, không, Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, ngài không vội đi ra ngoài để ăn thức ăn chứ?"

Trong mắt Gia Lạp Mạn Địch Tư hàn ý bớt dần, lạnh nhạt nói: "Muốn làm tốt công việc, cần phải có công cụ sắc bén. Bồi dưỡng người khá hơn chút đã, ra ngoài đỡ làm ta mất mặt. Nửa tháng nữa, chúng ta sẽ rời đi. Nhưng từ bây giờ cách thức đi sẽ thay đổi một chút. Ba canh giờ người được nghỉ một lần. À, như vậy là bất công với người, người cũng quá vất vả rồi, ta quyết định đem ba canh giờ đổi thành một canh giờ, người nghĩ sao? Trong trường hợp này, người sẽ không nói ta không chỉ dẫn (bạc đãi) người?" Vừa nói, khóe miệng của hần toát một tia âm hiểm.

Niệm Băng trừng mắt: "Ta không nghe lầm chứ, ba canh giờ đổi thành một, đây không giống phong cách của người a?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư nhẹ nhàng quơ cây roi: "Người chắc chắn nghe không sai, tuy nhiên ta muốn bổ sung một chút. Trong vòng một canh giờ người có thể chọn bất kỳ phương pháp nào để đi tới." Vừa nói hần đột nhiên nhẹ nhàng đánh một chưởng về phía Niệm băng. Niệm Băng cảm thấy ma pháp quyền trực trên người đã sớm tiêu hao sạch sẽ, không có chút gì ngăn cản long chảo của Gia Lạp Mạn Địch Tư, trong nháy mắt khí lưu nóng rực truyền khắp toàn thân, Niệm Băng chỉ cảm thấy một phiến cửa thật lớn chặt đứt mối liên lạc giữa mình và ma pháp lực, nhưng đối với hành động của Gia Lạp Mạn Địch Tư hần sớm đã thấy lạ mà không lạ. Chỉ là nghi hoặc nhìn hần, chờ đợi hần lên tiếng.

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc: "Có thể tiếp tục đi tới rồi, nhớ kỹ, một canh giờ, tuy nhiên lúc này ta sẽ ở phía sau để chiếu cố tốt đến người." Quơ nhẹ cánh tay Niệm Băng không phản ứng đi tới, trên người

một trận đau đớn kịch liệt nương theo cảm giác thiêu đốt không khỏi làm hấn nhảy lên, "Người vừa làm gì?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư không có hảo ý nhìn hấn: "Không làm gì cả, ta chỉ trợ giúp người rèn luyện thân thể một chút mà thôi, không phải người muốn cho ma pháp tiến bộ một chút hay sao, để tiến hành sau nửa tháng rèn luyện thân thể. Đến đây đi, xú tiểu tử, có bản lãnh người hãy né tránh công kích của ta, đương nhiên, người có thể dùng Thánh Diệu đao để ngăn cản, nhưng phải chống đỡ mới được. Còn không mau đi, xem roi. . . . "

Niệm Băng hưởng thụ cuộc sống không phải là người, một canh giờ dưới tiên sách của hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư, trên người hấn không chỗ nào là lành lặn. Còn may, Gia Lạp Mạn Dịch Tư coi như hạ thủ lưu tình, không hạ độc thủ lên bộ mặt của hấn. Hình thức đột nhiên thay đổi làm Niệm Băng không kịp thích ứng, may mắn còn có thứ tinh xú có thể ăn để khôi phục thể lực. sau một canh giờ kết thúc, Gia Lạp Mạn Dịch Tư trước tiên cho hấn ăn thứ này, sau đó giải trừ phong ấn trên người hấn, để tự hấn trị liệu vết thương, sau khi trị liệu xong, có thể tiến hành minh tưởng một giờ

Sự nhẫn nại của con người đều có mức độ, cho dù vì sinh tồn mà chịu nhẫn nhục. Niệm Băng cũng không ngoại lệ, đến ngày thứ ba bị tiên sách, Niệm Băng rốt cuộc không chịu nổi. "Mẹ nó, Gia Lạp Mạn Dịch Tư người là ngũ bát dẫn, người còn đánh ta, ta liều mạng với người. " Quơ Thánh Diệu đao trong tay, vô pháp sử dụng ma pháp trong mắt Niệm Băng muốn phun lửa, trên người đau đớn kịch liệt truyền đến không ngừng làm cho tinh thần của hấn sắp sụp đổ

Cành cây trong tay Gia Lạp Mạn Dịch Tư vung lên, vút một tiếng, trên người Niệm Băng lại thêm một vết đỏ. "Đúng là ta quát người, thế nào? Người còn muốn phản kháng không?

Ánh mắt Niệm Băng đỏ rực, suốt hai mươi ngày chịu ngược đãi cuối cùng sự nhẫn nại của hấn cũng sụp đổ, trong đầu trống rỗng, bây giờ hấn chỉ nghĩ muốn đem hỏa long vương hóa thân thành người này cắt thành mảnh nhỏ,

Sự khinh thường trong mắt Gia Lạp Mạn Dịch Tư đột nhiên biến thành kinh ngạc, bởi vì hấn phát hiện Niệm Băng thay đổi, mặc dù hấn cũng không có dấu khí nhưng lúc này Thánh Diệu đao trên tay hấn biến thành một luồng ánh sáng màu vàng, cho dù với nhãn lực của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, từ luồng ánh sáng màu vàng này không thấy quy luật gì, mỗi đao đều như linh dương quải giác bình thường không thể tìm tung tích, nhưng hết lần này đến lần khác trong mỗi một đao đều ẩn chứa thiên địa, đó không còn là đao nữa, mơ hồ Gia Lạp Mạn Dịch Tư lại còn theo trong luồng ánh sáng màu vàng kia nhìn thấy khí lưu hình rồng, trong nháy mắt công phu, Thánh Diệu đao đã tới phía trước hấn, Gia Lạp Mạn Dịch Tư giật mình phát hiện chính mình chẳng những vô pháp né tránh, thậm chí cả ngăn cản cũng không biết ngăn cản như thế nào. Đao pháp huyền diệu như thế hấn mặc dù sống đã vài ngàn năm, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Trong sự tuyệt vọng, dấu khí màu đỏ hồng mông mông phát ra, xung quanh thân thể của hấn hình thành một tầng vòng lửa bảo hộ. không thể né tránh hay ngăn cản chỉ còn cách dựa vào ưu thế của dấu khí. Dấu khí của hỏa long vương mặc dù không phải màu vàng nhưng tuyệt đối không kém thần dấu khí của thần sư.

Đao ảnh đột nhiên thay đổi, Trong sát na Thánh Diệu đao biến mất, không trung chỉ có chín con kim long giần dữ, kim long hoặc công kích, hoặc vọt tới hoặc phún ra mỗi con đều dùng hình thái khác nhau nhắm vào phòng ngự của Gia Lạp Mạn Dịch Tư vọt tới. Điều kinh ngạc nhất là đao mang màu vàng trực tiếp từ đao mà ra, đó là khí tức vô kiên bất tồi, làm cho khí tức Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngưng đọng, hấn đột nhiên hiểu rằng, tuy Niệm Băng không có dấu khí, nhưng tại thời khắc này hấn là linh hồn của đao, giống như chủ nhân thánh sư cầm Thánh Diệu đao trong tay, từng đao đao ảnh màu vàng mặc dù không phải là dấu khí, nhưng chính là quang nguyên tố cùng linh hồn của đao kết hợp, uy lực của nó rất mạnh, tuyệt không kém dấu khí.

Âm thanh va chạm dày đặc không ngừng vang lên, Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không biết trên phòng ngự tráo bị Niệm Băng chém bao nhiêu đao. Hấn chỉ có thể cảm giác được khí tức quang nguyên tố dị thường mênh mông mãnh liệt không ngừng mà vào, tuy không thể làm thương tổn mình, nhưng ý niệm về loại khí tức quang nguyên tố tràn ngập này chưa từng có từ trước đến nay. Nếu không phải năng lượng trùng kích vào so với dấu khí của mình quá kém, thì chỉ cần loại khí tức này cũng đủ làm mình bị thương nặng. Ho khan một tiếng, quang mang màu đỏ hồng chợt bành trướng, thân thể Niệm Băng bay ngược ra sau, mang

theo Thánh Diệu đao đập mạnh xuống đất ở ngoài ba trượng. Mặc dù té xuống đất hôn mê bất tỉnh, nhưng tay của hắn luôn nắm chặt Thánh Diệu đao. Viên Thánh Diệu thạch kia tản mát ra một tầng quang mang trải ra toàn thân Niệm Băng, mặc dù có vẻ té rất nặng, nhưng Niệm Băng hoàn toàn không bị thương.

Niệm Băng từ mặt đất đứng lên, nhưng cũng không công kích nữa, hắn giật mình nhìn Thánh Diệu đao trong tay, trong nhất thời chẳng biết làm sao cho phải, trên thân Thanh Diệu đao ánh sáng màu vàng bắn ra bốn phía, các thông thấu đó hình như làm cho Niệm Băng thấy được ánh rạng đông, hắn biết mình đã làm cái gì. Long Vu Tập Vũ, đúng vậy, vừa rồi hắn đã dùng Thánh Diệu đao để thi triển Long Vu Tập Vũ đao pháp a! Nếu đổi lại thành Quỷ điều hắn chắc chắn không chế dễ dàng, nhưng mới rồi trên tay hắn là Thánh Diệu đao nặng một trăm hai mươi tám cân, dài bốn thước thế nhưng lại thi triển được Điều đao đao pháp, đây là yếu lĩnh gì, tính linh hoạt của thân thể so với trước kia khác nhau một trời một vực, một khác khi thi triển Long Vu Tập Vũ, thân cùng đao hoàn toàn hợp nhất, đao mang trên Thánh Diệu đao tự nhiên phát hiện hoàn toàn do quang nguyên tố tinh khiết tạo thành, bây giờ ma pháp của mình đã bị phong ấn, là cái gì điều động khí tức Thánh Diệu đao đây? Chính là sự quyết tâm mà mình từ trước đến nay chưa từng có! Không hổ là tuyệt thế bảo đao nương theo Thánh sư tung hoành đại lục hơn bảy mươi năm, Thánh Diệu a Thánh Diệu, rốt cuộc người cũng hoàn toàn chấp nhận ta.

Mắt nhìn thân đao ánh mắt tràn ngập cảm tình, Niệm Băng trong mắt một tầng sương mù mờ mờ lung lung. Chuôi thánh sư bảo đao này sau ngàn vạn năm lại có chủ nhân mới là hắn

”Hảo đao pháp, Tên đao pháp là gì?” Thanh âm của Gia Lạp Mạn Dịch Tư truyền đến.

Niệm Băng thì thầm: ”Long Vu Tập Vũ đao pháp là do vị sư phụ đầu tiên của ta truyền thụ, điều này người có thể không tin, nó được dùng trong trử nghệ, đánh giá trử nghệ một người phải theo năm phương diện. Đó là sắc, hương, ý, vị, hình. Mà Long Vu Tập Vũ đao pháp đúng là đỉnh cấp hình tự bày ra. Gia Lạp Mạn Dịch Tư cảm ơn người, nếu không phải người bức bách ta, tuyệt đối ta không thể dùng Thánh Diệu thi triển ra Long Vu Tập Vũ.”

”Tạ ơn? Không cần không cần, từ này về sau người người làm nhiều mỹ vị cho ta ăn là được, ta cũng không hảo tâm gì. Người mặc dù rất hận ta. Nhưng muốn báo thù ta cũng không dễ dàng a. ” Trong thanh âm Gia Lạp Mạn Dịch Tư bao hàm ngạo khí còn có vài phân khôi hài. Niệm Băng ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn. Hai người bốn mắt gặp nhau, không ai bảo ai cùng bật cười.

Niệm Băng liếc liếc mắt nhìn cảnh cây trên tay Lạp Mạn Dịch Tư, ”Còn muốn tiếp tục không?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư lắc lắc đầu: ”Không cần, trừ phi ta dụng ưu thế tuyệt đối của đầu khí, nếu không lại không thể dựa và tốc độ để đánh người. Việc huấn luyện cơ thể người đã xong. Từ nay về sau có rảnh đem Thánh Diệu đao tập luyện thường xuyên. Đối với ma pháp sư như người điều kiện thân thể đã thích hợp, chúng ta nên rời khỏi chỗ này”

Niệm Băng đứng lên, mới vừa muốn nói cái gì, Gia Lạp Mạn Dịch Tư hướng về hắn nhấc tay, một đạo ánh sáng màu vàng thanh thú sắc suốt nhập vào Thánh Diệu đao, trong phút chốc quang mang màu vàng theo thân đao bao phủ toàn thân Niệm Băng, Vết thương trên người hắn nhanh chóng khép lại. Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không dừng tay, chỉ có điều kim quang trên tay hắn biến thành màu trắng, tia chớp vẽ thành một lục mang tinh màu trắng, thì thầm ngâm xướng chú ngữ, ma pháp lực của hắn tựa như vô hạn, cứu cấp ma pháp trực dần dần hình thành, quang mang màu trắng mở rộng tràn ngập, bao quanh thân thể Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã bao trùm thân thể Niệm Băng, trong nháy mắt ánh sáng màu trắng, lục mang tinh màu trắng chuyển hóa thành màu bạc, bao trùm vị trí của họ hoàn toàn. Quang mang đột nhiên, biến mất trong không trung, chỉ còn là một đốm bạc

Cảm giác kỳ lạ khiến Niệm Băng y như thể tới một thế giới khác, nhưng sau chấn động, mọi thứ một lần nữa trở nên rõ ràng, hắn phát hiện đại sơn xung quanh đã biến mất, cái rét thấu xương thâm nhập thân thể không có áo quần của hắn, mùa đông lạnh giá không làm cho hắn cảm thấy quá bất tiện.

Trước mặt là một con sông, một con sông rộng lớn, không biết thông hướng địa phương nào, mặt sông đã ngưng kết thành băng vì mùa đông lạnh giá, theo sơn cốc ẩm áp như mùa xuân đến băng hà với thế giới ”băng thiên tuyết địa” này, sự khác nhau thật lớn khiến Niệm Băng không làm sao thích ứng được. Hắn vừa định nhắc Gia Lạp Mạn Dịch Tư trở lại không gian giới để lấy quần áo chống lạnh, một hỏa cầu lớn đột nhiên bay ra từ phía sau.

Đồng dạng hỏa cầu, từ trong tay hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư dụng xuất, uy lực tuyệt đối không thể so với mặt trời, hỏa cầu với tiếng gầm gừ chói tay mệnh môn phát ra, trong tiếng nổ ầm ầm, băng trên mặt sông nát vụn bay lên, dưới ảnh hưởng của khí lưu nóng rực, nước dưới mặt băng như suối phun ra, thậm chí còn mang theo vài con cá trong nháy mắt bị nấu chín.

Một cỗ đại lực từ sông truyền đến, Niệm Băng một lần nữa hình dung được cảm giác đằng vân giá vũ. Hắn tay múa chân đạp vượt qua mười trượng, căn bản không kịp có động tác gì. "Bùm" một tiếng, thân thể đã lọt trong nước sông. Hỏa cầu thuật mạnh bạo của Gia Lạp Mạn Địch Tư cố nhiên làm cho nước sông trong nháy mắt sôi trào, nhưng nước sông lại chảy xuôi và luôn luôn chuyển động. Sau khi Niệm Băng rơi xuống nước, nước sông lại lạnh đi làm cho hắn đau rút tận xương. Dòng sông với lực chảy mạnh mẽ mang thân thể hắn nhắm hướng hạ lưu trôi đi.

Thân ảnh màu đỏ xuất hiện trên mặt băng không bị tan. Gia Lạp Mạn Địch Tư toàn thân tản mát ra một cỗ quang mang màu lam. Nguyên dưới mặt băng nước sông đang chảy đột nhiên trở nên tĩnh lặng, thân thể Niệm Băng bởi vậy mà dừng lại trong băng quật.

Theo Tra Cực học tập trù nghệ Niệm Băng thường xuyên tại dòng nước chảy xiết của Thanh Thiên hà nghịch nước, nhưng điều đó không có nghĩa hắn có thể bơi tới bơi lui trong băng ở sông. Theo mặt nước chảy ra hắn liệu mạng hướng bờ sông bơi đến, lúc này hắn hy vọng nhanh chóng lên bờ, ngay cả chữ mắng Gia Lạp Mạn Địch Tư cũng chẳng đoái hoài.

"Tiểu tử ngươi muốn lên? Đừng nằm mơ nữa, trước tiên tắm rửa thân thể sạch sẽ cho ta, nếu không, ngươi đừng nghĩ đến việc lên bờ." Nói xong, Gia Lạp Mạn Địch Tư một cước đá bay Niệm Băng, nhờ có Thánh Diệu đạo giữ lại, nếu không Niệm Băng đã chìm xuống đáy rồi.

"Ngươi, ngươi là tên điên, này lạnh, nước ... sông ...lạnh.. quá, ngươi muốn ta chết hả?" Giá rét làm cho Niệm Băng nói cà lăm.

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hăng hắc: "Yên tâm, có ta ở đây ngươi không chết được đâu, mau rửa ráy đi. Nếu ngươi không muốn vừa nói vừa ngâm mình trong băng."

Rét lạnh làm cho máu đông lại, nói chi đến tắm rửa, ngay cả cử động thân thể một chút cũng trở nên khó khăn. Trong lúc Niệm Băng tuyệt vọng nghĩ đến mình sẽ bị chết cứng tại nơi này, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Trong bụng đột nhiên truyền đến một cỗ nhiệt lưu, trong nháy mắt nhiệt lưu ấm áp tràn ngập trong ngực và bụng, khiến hàn ý trong cơ thể hắn giảm đi rất nhiều. Đại não Niệm Băng vừa mới thanh tỉnh một ít, thì cỗ nhiệt lưu kia dần dần trở nên mãnh liệt, hắn cúi đầu nhìn xuống. Phát hiện làn da mình phồng xuất một tầng hồng quang óng nhuận, trong tứ chi bách hải không ngừng tràn ngập khí tức của cỗ nhiệt lưu. Lúc này việc ngâm mình trong băng hà không còn là sự thống khổ, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể cùng băng lạnh bên ngoài khiến cho Niệm Băng cảm giác phần nào dễ chịu. Ở trong nước hoạt động thân thể một chút, hắn không khỏi ngạc nhiên nhìn Gia Lạp Mạn Địch ở trên bờ.

"Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, ngài cho ta ăn tinh xú gì đó, rốt cục là cái gì?" Thân thể biến hóa, như vậy chỉ có cách giải thích là hơn hai mươi ngày qua mình đã ăn thứ gì đó.

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc: "Nếu ta nói cho ngươi biết đó là phân của ta ngươi có tin không?"

Niệm Băng phát hiện ở mọi phương diện Gia Lạp Mạn Địch Tư đều trên cơ mình, sống vài ngàn năm trí tuệ cự long hầu như không có khuyết điểm

"Yên tâm đi, ngươi muốn ăn rồng, ta cũng cho ngươi ăn a. Nhanh lên đi. Mấy ngày nay ngươi ăn mật rắn thiết tuyến xà đặc biệt trong Thiên Đãng sơn mạch, chuyên cải biến thân thể ngươi. Thiết tuyến xà tính hàn, nhưng mật của nó so với mật rắn bình thường không giống nhau chẳng có công hiệu thanh lương khử hỏa, ngược lại là vật rất khô ráo. Đối với thân thể ngươi có ích rất lớn. bây giờ trong băng hà tắm rửa, đem khí tảo nhiệt diệt hết, ngươi có thể hấp thụ hoàn toàn mật rắn thiết tuyến xà mà người bình không thể ăn. Phải biết rằng một bách niên thiết tuyến xà có thể dễ dàng giết chết vài thiết bắc địa long, chính ta đã đi bắt trong thời gian ngươi minh tưởng." Kỳ thật, Niệm Băng không chỉ có ăn mật thiết tuyến xà trăm năm còn có loại thiết tuyến xà sống hơn ngàn năm. Đại bổ như thế, lúc này thân thể trình độ cường nhận đừng nói so không kém ma pháp sư, mà võ giả cũng vô pháp so sánh. Mặc dù không so được với lần phiên của

rồng, nhưng độ mạnh của làn da cùng kinh mạch có thể so sánh với cự long bình thường. Đây là nguyên nhân trọng yếu mà sau này Niệm Năng được xưng là bất tử ma pháp sư.

Trôi nổi trên sông, Niệm Băng có chút bồi hồi lo âu nhìn vẻ mặt đậm mạc của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hồi tưởng mọi chuyện lúc trước, từ lúc rời động quật đến bây giờ. Mặc dù hắn luôn luôn khiến chính mình bị thống khổ, nhưng tất cả đều là việc tốt đối với mình. Trong lòng Niệm Băng có chút mờ mịt, ngài Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại này cuối cùng muốn đối xử với mình như thế nào?

Tắm rửa nửa canh giờ, Niệm Băng gột rửa hoàn toàn dơ bẩn tích tụ trong một tháng, sau khi lên bờ lại dùng Thánh Diệu đao cạo râu ria trên mặt, Một Niệm Băng anh tuấn, tiêu sái lần nữa lại xuất hiện.

”Cho người” Dem không gian giới chỉ ném cho Niệm Băng. Thuận tay vỗ vai hắn một cái, ma pháp trong cơ thể bị phong ấn nhất thời được giải trừ, thay một bộ quần áo vải thô khô ráo, cảm thụ chính mình có được Băng Hỏa đông nguyên lực, Niệm Băng rõ ràng cảm giác được, lúc này mình cường đại hơn bao giờ hết.

”Trời lạnh. Có sông, tự nhiên có cá. Ta giúp người làm canh cá a.” Thay quần áo xong Niệm Băng nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, bình thần nói.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhìn hắn một cái nói: Thế nào, muốn hỏi lộ ta hả? Ta biết người nghĩ gì, người không cần cảm kích ta làm gì, ta giúp thực lực của người tăng lên, không không phải hảo tâm gì, thể lực dồi dào khiến cho có thể thi triển tốt ma pháp, đồng thời chế tác mi thực cho ta tốt hơn, như vậy người sẽ không mệt mỏi. A, người đẹp trai thật tuy ta không anh tuấn nhưng rõ ràng cũng tầm tạm.

Niệm Băng thiếu chút bị Gia Lạp Mạn Dịch Tư làm tức chết, muốn nghe một câu nói tốt từ miệng của hắn xem ra là điều không thể. Đơn giản không hề mở miệng, hắn nhìn vẻ mặt u ám của vị tự xưng là hỏa long vương vĩ đại

”Nhìn làm gì” Không phải người muốn làm canh cá cho ta sao? Gần một tháng người chưa làm gì cho ta ăn đó? Ta thật sự có chút thêm khát a, nhớ làm nhiều một chút, dạ dày của ta chắc người đã hiểu rõ.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, ta nghĩ, nếu tương lai ngài muốn chết, nhất định ngài chọn cách chết no. Đồ rồng tham ăn”. Buông ra những lời này, hắn hướng bờ sông mà đi đến

Gia Lạp Mạn Dịch Tư sờ sờ khuôn mặt anh tuấn của mình, tự nhủ: ”Ta có phải là đối xử tiểu tử này quá tốt chăng, hắn càng lúc càng lão xược. Quên đi, Để cho hắn có nhiều giá trị lợi dụng, cũng nên đối xử với hắn tốt một chút” hắn giúp Niệm Băng thực lực tăng lên thật sự chỉ là dạ dày của mình chăng? Là một hỏa long vương từng trải sống vài ngàn năm, hắn cân nhắc hết thấy lợi hại, hắn làm như vậy vì cái gì, chỉ chính hắn mới biết được.

Niệm Băng mặc dù miệng lưỡi đấu không lại Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nhưng trong quá trình thi triển trù nghệ không có chút gì uể oải. Dựa vào nguyên liệu còn lại không nhiều trong không gian chỉ giới, từ băng hà cực lạnh với cách thức càng ngày càng linh hoạt khổng chế ma pháp lực nắm chặt mấy con cá, tạo ra một món băng hỏa bát cực tiên hoàn hảo.

”Oa, nguyên lai canh cá có thể uống ngon như vậy, cũng được, thật sự là cũng được.” Gia Lạp Mạn Dịch Tư uống xong một ngụm canh nóng nồng đậm, cảm thấy long thể sảng khoái rất nhiều, khâm phục và khen ngợi thủ nghệ của Niệm Băng.

Niệm Băng không ngồi không, hắn tựa hồ đem tất cả bất mãn đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư phát tiết trên thức uống đồ ăn, ăn uống mỹ vị do mình làm ra. Trong cảnh rét lạnh của mùa đông, ăn thịt cá tươi ngon, lại còn canh cá thơm tho cùng phụ liệu, tư vị này thật là nhân gian cực phẩm. Tâm tình căng thẳng mấy ngày này của hắn trong nhất thời trù nghệ giảm nhẹ rất nhiều.

”Niệm Băng tiểu tử, bây giờ chúng ta đã ra khỏi Thiên Đãng sơn mạch. Nơi này cách Thiên Đãng thành hai mươi dặm, trước mắt chúng ta muốn đi chỗ nào? Nơi nào có thứ ngon để ăn?” tay đang cầm nôi sắt, có thể nói hắn không hề ăn, sau khi uống xong ngụm canh cá cuối cùng Gia Lạp Mạn Dịch Tư hỏi.

Vừa nghe hắn hỏi, tinh thần Niệm Băng liền tỉnh táo, trong đầu hắn các loại ý niệm không ngừng lóe lên, từ lúc phát hiện Gia Lạp Mạn Dịch Tư đối với mình không có uy hiếp quá lớn, tâm hắn cũng đã sống lại. Rõ ràng vị hỏa long vương vĩ đại này đang lợi dụng mình, nhưng dù là lợi dụng trù nghệ của mình hay thứ

gì khác, muốn thoát khỏi một mạch núi, có lẽ không dễ dàng như vậy. Bây giờ mà, mình đơn giản nhân tiện lợi dụng lại hân, có con rồng bên cạnh không nhất định là chuyện xấu.

Nghĩ đến đây, Niệm Băng nói: " Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, tại Ngưỡng Quang đại lục có năm đại đế quốc. Nơi phồn hoa nhất là thủ đô của năm đại đế quốc, hiện tại nơi chúng ta gần là Áo Lan thành thủ đô Áo Lan đế quốc. Cho đến bây giờ ta chưa từng đến, tuy nhiên, chỗ phồn hoa nhất tất nhiên có thứ ăn ngon, chúng ta đi Áo Lan thành đi.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư không để cho Niệm Băng thất vọng, vút nổi thiết qua một bên, gật gật đầu nói: "Tốt, hãy đi đến Áo Lan thành, thế giới nhân loại các người thay đổi quá nhanh, nhớ vài trăm năm cách đây khi ta ra ngoài để chơi đùa không giống như năm đại đế quốc bây giờ, người so với ta quen thuộc hơn, lộ trình chúng ta ăn mỹ thực do người an bài đi.

Niệm Băng mỉm cười: "Ngài yên tâm đi, ta nhất định an bài tốt nhất, để ngài không bỏ công chuyến này

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hình như không nghe lời nói đầy thâm ý của Niệm Băng, cười ha ha: "Tốt, đi đến thế giới nhân loại các người a. Từ nay về sau. ba chữ vĩ đại này người không cần kêu, trực tiếp kêu tên của ta đi. Đặc quyền này ta lần đầu tiên cấp cho nhân loại, từ nay về sau người đi theo ta, nói không chừng, ngày nào đó cao hứng ta cho người nhiều ích lợi hơn.

Niệm Băng nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư , người cũng không biết, Băng Hỏa đồng nguyên của ta nhờ "giúp đỡ" của người đã có tiến bộ không nhỏ, ta cảm giác đối với băng cùng hỏa hai loại ma pháp nguyên tố nhận thức càng sâu, hiện tại ta có thể học kỹ năng mô phỏng chưa? "

Gia Lạp Mạn Dịch Tư khinh thường hừ một tiếng:" Người còn rất sớm a, muốn học kỹ năng mô phỏng của ta, ít nhất phải chờ người có thể băng chuyển qua hỏa, lại từ hỏa chuyển qua băng mới có khả năng. Chỉ có điều lý giải của người bây giờ về loại ma pháp nguyên tố rất hời hợt. Mỗi loại ma pháp nguyên tố đều có đặc tính khác nhau, đạo của người có sẵn bốn cái, lúc không có việc gì, người phải cảm thụ đặc tính của phong cùng quang minh ma pháp nguyên tố, sau này mới có thể tu luyện mô phỏng. Đồng thời duy trì mô phỏng cần đến rất nhiều ma pháp lực, nhất là trong quá trình chuyển đổi nếu người đối với ma pháp nguyên tố hiểu không đủ, sử dụng mô phỏng chẳng những sẽ không cho người lực lượng cường đại mà còn tiêu hao ma pháp lực của người gấp đôi, không có ma pháp lực cường đại, cả tư cách tu luyện mô phỏng cũng không có, xem tình hình hiện tại của người bây giờ, theo như lời nhân loại các người nói, có thể coi như miễn cưỡng tiến nhập cảnh giới ma đạo sĩ, sơ nhập ma đạo sĩ với ma đạo sĩ không giống nhau, người bây giờ có thể sử dụng cử cấp ma pháp không?" Khi nào người sử dụng được cử cấp ma pháp rồi mới dựa vào Băng Hỏa đồng nguyên có tư cách tu luyện mô phỏng

"Phải đạt tới trình độ cử cấp ma pháp mới có thể tu luyện?" Thanh âm Niệm Băng toát ra một tia thất vọng

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khàn khàn: "Đương nhiên, đây cũng không phải tuyệt đối, nếu có ngoại lực trợ giúp, điều kiện thấp một chút, người có thể dùng, chỉ có điều không dễ tìm được ngoại lực giúp đỡ mà thôi.

Niệm Băng nhìn thấy bộ dạng Gia Lạp Mạn Dịch Tư cao thâm khó lường, vội vàng cười bối rối: "Đương nhiên, loại mô phỏng tuyệt học này chúng ta có thể học được chỗ nào? Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, cuối cùng có đường tắt nào, ngài có thể nói cho ta biết được không?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng: "Nói cho người cũng không vấn đề gì. Kỳ thật, rất dễ dàng, chỉ cần ma pháp lực của người cường thịnh trở lại một ít, ổn định tại cảnh giới ma đạo sĩ có thể bắt đầu thử. Lối tắt này, nhờ vào một ít vật phẩm đặc thù để người y theo thi triển tìm được mô phỏng, đương nhiên, mấy cái vật phẩm đặc thù này phải có một hệ ma pháp cực kỳ tinh khiết mới được. Tiểu tử người xem như là may mắn, bây giờ người đã có bốn dạng, ta vừa mới không phải đã nói qua mấy ngày người có thể thử cảm thụ quang minh cùng phong hai loại nguyên tố sao?

Niệm Băng trong mắt sáng ngời nói:" Ý của ngài là, bảo thạch trên trên ma pháp đạo có thể giúp ta hoàn thành năng lực mô phỏng a?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: "Đương nhiên, người cho rằng cực phẩm bảo thạch này hai chữ cực phẩm chỉ là lời nói mà thôi à" chỉ cần phát triển năng lực một khối cực phẩm bảo thạch có thể làm cho năng lực

ma pháp tăng lên, chỉ có điều bây giờ ma pháp lực của người còn quá yếu để thật sự dẫn động nội hàm của chúng nó. Nhưng có Thánh Diệu đạo cùng Ngạo Thiên đạo, lấy chúng nó làm chỉ dẫn, Bằng Hỏa đồng nguyên làm trụ cột, người có thể bắt đầu thử tu luyện mô phỏng.”

Niệm Bằng suy nghĩ nói: ”Nói như vậy, nếu ta có thể có hắc ám, thổ tam hệ không gian cùng cực phẩm ma pháp đạo, có thể tu luyện đạt đến thực lực ma pháp sĩ a?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư gật gù: ”Lý thuyết là như thế. Tuy nhiên năng lực bản thân người không phải là chân chánh mô phỏng, nhưng có thể nhờ ngoại vật để giúp đỡ tu luyện mô phỏng, sẽ khiến cho người thật sự có được mô phỏng dễ dàng hơn. Nhưng, người cho rằng cực phẩm ma pháp đạo có thể dễ dàng đạt được ư? Trừ phi cơ duyên xảo ngộ, nếu không người tìm kiếm suốt đời cũng không có thể tìm được một thanh.”

Niệm Bằng cười: ”Không vấn đề gì, ta không vội, ta còn có thời gian, một mục tiêu rất tốt a. Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại ngài ăn no rồi, chúng ra có nên lên đường đến Áo Lan thành chăng?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư chớp mắt, nói:” Ai nói ta ăn no rồi, canh cá ít nhất phải gấp ba lần như vậy.”

Niệm Bằng: ”...”

71. Chương 70: Tiếp Cận Vũ Thánh Đích Quang Minh Kỵ Sĩ.

Vốn Niệm Bằng muốn dùng ma pháp bay đi song lại bị Gia Lạp Mạn Địch Tư ngăn cản, nói là dụng chân đi mới có thể cảm nhận được mỹ hảo của thế giới loài người. Thời gian trôi qua, tới tháng ba khí trời đã trở nên ấm áp hơn, trải qua mấy tháng nghỉ ngơi và hồi phục, Áo Lan đế quốc vốn bởi vì chiến tranh mà tổn thương lớn giờ cũng đã không ngừng khôi phục, ít nhất, mặt ngoài là như vậy.

”Niệm Bằng, chúng ta còn bao xa nữa mới đến Áo Lan thành?” Gia Lạp Mạn Địch Tư vừa nhìn hai dãy đại thụ đang nhú ra những chồi non hai bên đường, vừa hỏi. Niệm Bằng mỉm cười, nói: ”Ta vừa xem qua bản đồ rồi, với tốc độ của chúng ta, nhiều nhất ba ngày nữa là có thể tới rồi.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư hưng phấn nói: ”Nói như vậy, chẳng bao lâu nữa ta có thể ăn ngon rồi à?” Niệm Bằng khổ nói: ”Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại a, dọc trên đường đi người ăn còn ít hay sao? Đừng nói đi qua một thành thị, cho dù là đi qua một cái thôn trang nhỏ, người cũng phải dừng lại ăn nhiều vài ngày mới chịu đi tiếp.”

Trên đường đi, hần càng ngày càng tin lúc đầu Gia Lạp Mạn Địch Tư nói giúp hần tăng năng lực thân thể là để cho hần có thể liên tục nấu ăn. Chỉ cần tới nơi có thể kiểm tài liệu nấu ăn thực, Gia Lạp Mạn Địch Tư liền dừng lại bắt Niệm Bằng nấu các món ăn ngon trong nhiều ngày, mặc dù đối với việc rèn luyện trù nghệ có tác dụng rất tốt, nhưng là Niệm Bằng bây giờ càng ngày càng lo lắng, chiếu theo tốc độ như vậy, tự mình tới Áo Lan thành đưa tin xong có thể không kịp tới Hoa Dung đế quốc tham gia Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái.

Bất quá, khiến cho hần vui mừng chính là, từ sau khi rời khỏi Hỏa Long động quật, trước tiên không nói tới thân thể đã có tiến bộ lớn, ngay cả tiến bộ của ma pháp cũng làm hần mừng rỡ như điên. Ma pháp lực tu luyện phải có thời gian, nhưng trên phương diện kỹ xảo khống chế ma pháp, cùng với phương pháp ngưng trang ma pháp, hần đã cũng có rất nhiều tâm đắc.

Cho Gia Lạp Mạn Địch Tư ăn ngon cũng không phải một chuyện xấu, mỗi khi Niệm Bằng gặp phải vấn đề khó khăn gì, chỉ cần toàn tâm toàn ý làm cho hần một bữa tiệc lớn, khẳng định có thể từ trong miệng hần tìm được một chút gì đó. Đối với Niệm Bằng mà nói, bây giờ Gia Lạp Mạn Địch Tư chính là một cái ma pháp bảo khố di động.

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ một tiếng, nói: ”Người đừng quên thân thể chánh thức của ta lớn cỡ nào, đương nhiên phải ăn nhiều mới có thể duy trì vóc người chứ. Sao? Người có gì không hài lòng sao?”

Niệm Bằng không tức giận nói: ”Chuyện không hài lòng thật ra không có. Chỉ bất quá, người có nhiều bảo vật như vậy mà dọc đường trả tiền ăn đều là ta, số tiền tiết kiệm của ta đã không còn nữa rồi, người còn không xuất chút tiền để chúng ta mua thức ăn sau này à?”

"A, tiểu tử thú vị, ngươi còn muốn ăn thua với Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại sao? Không có tiền, ta một cái kim tệ cũng ko xuất. Ngươi không phải nói ngươi có thể bản ma pháp quyền trực lấy tiền sao? Tới rồi Áo Lan thành, ngươi đem đổi là được."

Niệm Băng vẻ mặt đau khổ nói: "Vậy cũng phải có ma pháp quyền trực mới có thể đổi a! Quyền trực trên ta đều đã dùng hết ở Thiên Đãng sơn mạch rồi, tiền trên người cũng đều bị người ăn sạch, ngay cả mua một bạch quyền trực cũng không được, vậy ta bán thế nào đây?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười như một đứa nhỏ, lộ ra bộ răng trắng, nói: "Cái này là chuyện của ngươi, liên quan gì tới ta, dù sao đến lúc đó không được ăn mỹ thực, ngươi cứ cẩn thận đấy. Ta cũng không ngại rèn luyện ngươi vài lần như ở Thiên Đãng sơn mạch. Dù sao ta có cũng có thời gian chơi đùa với ngươi."

"Ngươi....." Nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư bộ dáng vô lại. Niệm Băng đối với hắn thật sự là một chút biện pháp cũng không có, gặp phải tình huống như vậy hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Đang đi, phía trước truyền đến thanh âm ma sát với mặt đất cùng bong bóng một chiếc xe, âm thanh từ rất nhỏ trở nên rõ ràng, Niệm Băng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một thương đội bộ dáng như tổ đội đang đi về phía mình và Gia Lạp Mạn Địch Tư. Phía trước thương đội là chức nghiệp lưu hành nhiều nhất trên đại lục tạo thành 14?14? dong binh, hơn mười tên dong binh tạo thành thành hình chữ nhân hộ vệ phía trước một xe ngựa, xe ngựa bề ngoài trông rất bình thường, tổng cộng có hơn mười xe ngựa, dĩ nhiên có hơn một trăm tên dong binh thủ hộ, từ này bộ dáng dong binh, năng lực hẳn là cũng không kém, ai cũng là cao cấp chiến sĩ. Xem ra, thương đội này quả thật rất giàu a!

"A, Niệm Băng, đây là thương đội của loài người các ngươi sao?" Niệm Băng đã chú ý tới , Gia Lạp Mạn Địch Tư tự nhiên cũng thấy được.

Niệm Băng vuốt cằm nói: "Chắc là như vậy, nếu không đã không có nhiều dong binh như vậy." Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, nói: "Vấn đề đã được giải quyết, ngươi không phải không có tiền sao? Cái thương đội này nhiều người như vậy, hẳn là không thiếu tiền, ngươi đi đoạt của bọn họ, chúng ta không phải sẽ có tiền mua thức ăn sao?"

Niệm Băng trợn to mắt nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư ngữ khí dễ dàng nói ra câu ấy, thanh âm đề cao thêm vài phần. "Ngươi bắt ta cướp sao?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói với vẻ đương nhiên: "Đương nhiên, không có tiền thì phải kiếm. Dù sao tiền tại bọn họ trong tay cũng thế, trong tay chúng ta như vậy. Nhanh lên một chút khứ, chỉ cần người đoạt về đủ tiền, ta liền giải thích cho ngươi vấn đề về quang nguyên tố của người ngày hôm qua, thế nào? Điều kiện như vậy còn không được sao?"

Niệm Băng dở khóc dở cười nói: "Chính là, Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại, ta là trù sư, cũng là ma pháp sư, giữa thanh thiên bạch nhật thế này ngươi bắt ta đi làm cường đạo, không cảm thấy không ổn sao? Nếu gặp quan binh Áo Lan đế quốc, cho dù ta nhảy xuống sông Thanh Hà cũng không tẩy hết tội. Chúng ta bây giờ đang ở trong Áo Lan đế quốc, sau này tới thành thị, còn có thể ăn mỹ thực mà."

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ liễu một tiếng, nói: "Ngươi nói nhầm nhiều quá đấy, đừng kéo ta vào, chuyện này không liên quan đến ta. Ta chỉ biết là tiền có thể mua đồ ăn. Nhanh đi, nếu không, đừng trách ta đối với ngươi không khách khí. Đừng quên, ta lúc nào cũng có thể có thể lấy cái mạng nhỏ của ngươi."

Mặc dù Niệm Băng biết Gia Lạp Mạn Địch Tư không nỡ giết mình, nhưng hắn càng minh bạch, nếu bản thân không thuận theo lời Gia Lạp Mạn Địch Tư, sợ rằng sau này cuộc sống sẽ bất hảo a. Bất đắc dĩ dích thở dài một tiếng, thừa dịp thương đội còn chưa chú ý tới hai người bọn mình, nhanh chóng từ trong Không Gian Chi Giới lấy ra một bộ quần áo che đi thân phận ma pháp sư, mang thêm một chiếc mặt nạ, cảm giác cuối cùng cũng tốt hơn chút ít.

Nhìn trang phục Niệm Băng, Gia Lạp Mạn Địch Tư ha ha cười. " Ngươi sao lại nhát gan như vậy, nhanh lên đi thôi, ta ở chỗ này chờ ngươi. Ô hay, nhìn cái gì vậy. Chẳng lẽ ngươi cho là Gia Lạp Mạn Địch Tư cao quý vĩ đại lại đi làm hành vi cướp bóc vô sỉ hay sao?"

Không nói gì. Ngươi không thể vô sỉ, liền chỉ huy bắt ta vô sỉ, Đây là cái gì đạo lý? Ân, được rồi, căn bản không thể nói đạo lý với hắn. Không nói thêm gì nữa, Niệm Băng tự cấp cho mình một cái Bạo Phong Tuyết, hắn bây giờ không có ma pháp quyền trực bảo vệ, trên các phương diện đều phải cẩn thận một chút.

Khoảng cách giữa Thương đội và Niệm Băng ngày càng hẹp. Niệm Băng đi giữa đại lộ, ngăn trở đường đi của thương, mà Gia Lạp Mạn Dịch Tư sớm đã thành tự mình tới bên đường nghỉ ngơi, nhân tiện xem trò vui. Các dong binh tự nhiên chú ý vị khách không mời mà đến này, đều tự rút binh khí trong tay. Nhưng Niệm Băng dù sao chỉ có một người, cũng không khiến bọn họ vô cùng khẩn trương, đội dong binh phía trước phân ra ba người, cưỡi ngựa phi nhanh tới Niệm Băng, trong chớp mắt đã đi tới gần hắn. Ở giữa là một gã dong binh thân hình cao lớn, nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, mặc trang phục da tiêu chuẩn của dong binh, khí thế bức người, mái đầu bóng lờng dưới ánh mặt trời chiếu xuống lờ lờ tỏa ánh sáng, tướng mạo tục tũn, vừa nhìn đã biết là người hào sảng.

"Bằng hữu, chúng ta muốn đi ngang qua đây, hoàn toàn mời người tránh ra cho." Hắn rất khách khí nói với Niệm Băng. Dù sao, dong binh chỉ chấp hành nhiệm vụ, ai cũng không muốn gặp phải phiền toái.

Niệm Băng trong lòng thầm than. Cố ý làm cho tự mình đích thân âm trở nên khan khan một chút. "Bớt sàm ngôn đi, để tiền mãi lộ của các người lại. Ta là cướp đây."

Lần đầu tiên làm việc này, hắn cũng chỉ biết mở đầu như vậy. Ba gã dong binh đối diện đều đã thuộc dạng lão luyện rồi, vừa nghe Niệm Băng tự nhận mình là cường đạo, hai gã dong binh vừa muốn phát tác lại bị tên dong binh nói chuyện lúc trước ngăn cản, tên dong binh lúc trước xoa xoa cái đầu bóng lờng, tùy tiện nói với Niệm Băng: "Vị này huynh đệ, ở nhà nhờ cha mẹ, xuất môn nhờ bằng hữu. Chúng ta Đạo Vương dong binh đoàn coi người như bằng hữu, mọi người đều gọi ta là Lưu Lãng, tặng cho ngoại hiệu là Kim Đạo, chút tiền này người cầm đi." Vừa nói xong, hắn từ trong lòng lấy ra một túi tiền không lớn đưa cho Niệm Băng.

Niệm Băng tiếp nhận túi tiền, mở vừa nhìn, kinh ngạc phát hiện, này túi tiền này vậy mà lại có mười mấy kim tệ, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, bây giờ làm cường đạo dễ như vậy sao? Nói vài câu đã có tiền, chuyện này không phải quá dễ dàng sao, như vậy bản thân cũng không nên miễn cưỡng tiếp tục làm cường đạo. Đang muốn tránh sang bên đường, bên tai lại truyền đến thanh âm chỉ sợ thiên hạ không loạn của Gia Lạp Mạn Dịch Tư. "Quá ít, còn không đủ để ta ăn no một lần. Thương đội bọn họ lớn như vậy, chút tiền đây không được, người tự mình nhìn xem."

Mặc dù không biết thanh âm làm thế nào truyền đến, nhưng Niệm Băng xác định, thanh âm này chỉ có một mình hắn có thể nghe thấy. Niệm Băng trong lòng ngay cả tổ tông mười tám đời Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng đều đem ra thống mạ một lần, nhưng lại không cách nào phản kháng, đành phải miễn cưỡng ngắt đầu nói: "Lưu Lãng huynh mặc dù khảng khái, bất quá, số tiền này còn chưa đủ dùng để mãi lộ."

Lưu Lãng nhíu mày, hắn sợ dĩ lựa chọn dùng tiền để mãi lộ, chủ yếu là bởi vì Niệm Băng trên người tỏa ra một cỗ khí thế như ẩn như hiện, hắn mặt ngoài mặc dù tục tũn, nhưng tâm tư lại phi thường kín đáo, tuyệt không muốn gặp phiền toái. Lúc này thấy đối phương nhận lấy tiền của mình, nhưng lại như trước không có ý tứ buông tha thương đội, Lưu Lãng không khỏi thầm mắng tên thái điều trước mặt không biết tốt xấu, lạnh nhạt nói: "Nói như vậy, người không định buông tha cho chúng ta?"

Đã tới lúc này, Niệm Băng đã không có ý nghĩ may mắn nữa, âm thanh lạnh lùng nói: "Một ngàn kim tệ, ta để lại các người đi qua. Các người tự suy nghĩ đi."

Vừa nói xong, hắn cũng không niệm chú ngữ, tay phải giơ lên phía trước, một cỗ khí lưu hồng, lam tương phiêu nhiên xuất hiện, nhan sắc khí lưu khác nhau cũng không phải thập phần rõ ràng. Ngay lúc ba gã dong binh đang ngây người một chút, ầm ầm một tiếng nổ, hồng lam lưỡng sắc quang mang trong nháy mắt ngưng kết thành một cái quang cầu đánh xuống mặt đường gây ra cơn nổ kịch liệt, ba cây đại thụ bị nhổ tận gốc, một cái hố to đường kính gần một xuất hiện, mặc dù hơi nông một chút, nhưng uy lực cũng không nhỏ. Những mảnh vụn rơi xuống đất có mảnh cháy thành than, cũng có mảnh bị bám một mảng băng sương.

Niệm Băng trong lòng có chút có chút đắc ý, Băng Hỏa Đồng Nguyên tăng tiến khiến cho hắn đã không cần tiếp tục phân biệt từ hai tay sử dụng ma pháp bất đồng, rồi sau đó va chạm trong không trung để phát huy uy lực Băng Hỏa Đồng Nguyên nữa, mà là trực tiếp sử dụng hỗn hợp Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lực phát ra mà không cần ngâm xướng chú ngữ nữa, hơn nữa ảnh hưởng của nghi thái ma pháp, hắn bây giờ ngay cả sử dụng nhị giai Băng Hỏa Đồng Nguyên cũng không phải dùng chú ngữ nữa.

Bây giờ, Niệm Băng có chút hoài nghi, bản thân tựa hồ không giống một ma pháp sư, càng có vẻ giống võ sĩ hơn. Xuất hiện sự tình bất ngờ, một kích uy lực không tầm thường này của Niệm Băng cũng không có làm

cho ba gã kỵ sĩ lập tức biến sắc, nhất là Kim Dao ngồi ở giữa, hần vẫn như trước vẻ mặt bình tĩnh, thần nhiên ngồi trên lưng ngựa, tựa như cười mà không cười nhìn Niệm Băng nói: "Người biểu diễn xong rồi hả? Đây là Hàn Băng Liệt Hỏa Chương sao? Đã nhiều năm rồi không thấy loại đấu khí này. Được, được, được, xem ra, người đáng để ta thư giãn chút gân cốt."

Tay nhấn mạnh lên ngựa một cái, thân thể cao lớn của hần bay lên trời, rơi xuống trước mặt Niệm Băng, mặt khác hai gã kỵ sĩ trên mặt cũng đều toát lên ánh mắt đầu cột, thần thái dễ dàng nhìn Niệm Băng.

Khoảng cách gần như vậy, Niệm Băng cẩn thận đánh giá tên dong binh trước mặt, Lưu Lăng vóc người so với hần còn muốn cao hơn nữa cái đầu, bả vai cực kỳ rộng rãi, lúc này, hần đã từ sau lưng lấy ra một thanh khảm đao thật lớn đích, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, chuôi Đại Khảm Đao này vô luận thị thước tắc hay là dạng thức, thể nhưng lại giống hệt Thánh Diệu đao của mình, khảm đao trong tay Lưu Lăng nhẹ như không, Lưu Lăng giờ đại đao lên chỉ hướng Niệm Băng nói: "Tiểu tử, đến đây đi, xem người có đáng để lấy một ngàn kim tệ không."

Đối phương trầm ổn và buông lỏng khiến Niệm Băng trong lòng khẩn trương, hần không thể lơ đãng với địch nhân, hai tay hợp lại chia ra, Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Tức và Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao phân biệt xuất hiện trong hai tay, băng cùng hỏa hai loại khí tức bất đồng tràn ngập xung quanh thân thể hần.

Cười hắc hắc, Lưu Lăng lộ ra hàm răng lớn của hần. "Không tồi, hảo đao. Phối hợp với Hàn Băng Liệt Hỏa đấu khí của người càng thích hợp. Đến đây đi, để ta xem xem Hàn Băng Liệt Hỏa đấu khí của người tu luyện tới trình độ nào rồi."

Niệm Băng âm thầm đổ mồ hôi! Đối phương vậy mà thật sự coi mình là võ sĩ a, bất quá, như vậy cũng tốt, phán đoán của đối phương càng sai lệch càng mang tới nhiều cơ hội cho mình. Mũi chân khẽ điểm nhẹ trên mặt đất, thân thể tung bay về phía sau, bởi vì nghiên cứu tốt bằng nguyên tố, hần sử dụng Bạo Phong Tuyết lúc này đã là ẩn hình thái, trừ phi tới bên người hần cảm nhận được đấu khí xoay tròn cực nhanh, nếu không ai cũng không phát hiện được hần tự phụ trợ cho mình Bạo Phong Tuyết ma pháp.

Ánh mắt Độ Kim Dao Lưu Lăng đột nhiên thay đổi, chân phải nhanh chóng tiến lên một bước, đối thế tay cầm đao, hét lớn một tiếng, tựa như sét đánh giữa không trung, thanh cự đao hình thái giống Thánh Diệu đao tựa như tia chớp chém xuống, kim quang nhàn nhạt hình thành một đạo quang hồ, trực tiếp tiến về phía Niệm Băng. Hần sử dụng khinh thường Niệm Băng, kỳ thật là bởi bản thân nhận định Niệm Băng sử dụng Hàn Băng Liệt Hỏa đấu khí, loại này đấu khí quả thật tồn tại, mặc dù rất bá đạo, nhưng bởi vì băng, hỏa xung đột cho nên rất khó luyện đến cảnh giới cao, cho nên hần mới không lo lắng gì.

Chứng kiến đao mang đậm kim sắc, Niệm Băng trong lòng hoảng hốt, hần ngàn vạn lần không nghĩ đến, gã dong binh nhìn có vẻ lỗ mãng trước mặt mình vậy mà lại là một vị quang minh kỵ sĩ. Quang hệ ma pháp trong số đông đảo ma pháp sư có rất ít có người tu luyện của, gần như là đặc quyền của giáo đình, mà quang hệ đấu khí lại càng ít tới mức đáng thương, thậm chí so với hắc ám đấu khí còn muốn ít hơn.

Không chỉ là bởi vì nó rất khó tu luyện, còn là bởi vì quang minh hệ đấu khí chế ước quá lớn. Muốn tu luyện quang hệ đấu khí, trụ cột đầu tiên chính là phải có quang minh thân thể, chỉ riêng điểm này, trong số người bình thường đã trong ngàn người không có một, hơn nữa đây cũng chưa phải là điểm mấu chốt. Nếu chỉ có quang minh thân thể, tu luyện quang hệ đấu khí vẫn sẽ phi thường khó khăn, tốc độ tiến bộ chỉ là một phần năm đấu khí bình thường mà thôi, cho nên, muốn có thành tựu tại quang hệ đấu khí, phải có được chấp nhận của quang nguyên tố, điểm này không phải người bình thường có thể làm được, bởi vì muốn được quang nguyên chấp nhận điều kiện đầu tiên chính là phải là lòng dạ ngay thẳng, làm việc quang minh lỗi lạc, chỉ cần trong lòng có một ý nghĩ xấu xa cũng không thể được quang nguyên chấp nhận.

Hoàn thành hai điều kiện này mới có thể bắt đầu tu luyện quang minh đấu khí, nhưng nếu võ sĩ tu luyện quang minh khí trong quá trình tu luyện trong tâm xuất hiện hắc ám, quang nguyên tố sẽ không chút do dự đem hần thải hồi. Không có quang nguyên tố cầm cự, quang minh đấu khí uy lực tất nhiên sẽ giảm bớt rất nhiều, đây cũng chính là chế ước duy nhất trong các hệ đấu khí. Cho nên, lựa chọn tu luyện quang hệ đấu khí chẳng những cần phải thiên phú thật tốt, hơn nữa tâm tính phải tới mức gần hoàn mỹ mới được.

Trên Ngưỡng Quang đại lục, phàm là người tu luyện quang minh đấu khí, đều sẽ có được xưng hào quang minh kỵ sĩ, cũng là nhân tài khiến các đế quốc tranh chấp lung lạc, bởi vì quang minh kỵ sĩ sẽ không cần

hoài nghi gì, chỉ cần thu phục họ nhất định sẽ là kẻ dưới tay đắc lực nhất, vô luận lúc nào, cũng không phải lo lắng bọn họ sẽ phản bội, lại càng không phải lo lắng bọn họ sẽ làm chuyện gì tổn hại đến mình. Quang minh kỳ sĩ số lượng cực kỳ thưa thớt, có thể luyện đến cảnh giới cao cấp quang minh đấu khí quang minh kỳ sĩ lại càng ít tới mức đáng thương.

Đương nhiên, quang minh đấu khí bởi vì khó tu luyện nên nếu chính thức luyện thành, uy lực cũng áp đảo các loại đấu khí khác, đặc điểm nổi bật nhất chính là khắc chế hắc ám đấu khí, một khi gặp phải sinh vật có hắc ám khí tức, thực lực quang minh kỳ sĩ sẽ trở nên cực kỳ cường hãn.

Hắc ám trước mặt quang minh đấu khí, trừ phi thực lực vượt trội hơn rất nhiều nếu không rất khó chống lại. Cho dù là đấu khí các hệ khác, gặp phải quang minh đấu khí cũng sẽ bị tinh thần rung động của đối phương, thực lực chỉ có thể phát huy không tới tám phần. Cho nên khi Niệm Băng phát hiện đối phương sử dụng quang minh đấu khí, trong lòng kinh ngạc không thôi, nhưng hắn cũng không có thời gian hối hận, thân thể lui về phía sau, hai thanh ma pháp đao chỉ về phía trước.

Quang mang lóng lánh, giống như lúc trước xuất ra hỗn hợp Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lực, chỉ bất quá lần này có Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức và Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao tăng phúc, hiệu quả so với lúc trước mạnh hơn nhiều, hơn nữa lần này Niệm Băng dụng xuất chính là nhị giai ma pháp. Băng hỏa hai tầng năng lượng dưới sự khống chế tinh diệu của Niệm Băng, vừa tiếp xúc với quang minh đấu khí của đối phương lập tức nổ mạnh, đây cũng là điểm thông minh của Niệm Băng, bằng vào ma pháp lực cường hãn vừa tiến vào cảnh giới ma đạo sĩ, hắn hoàn toàn có thể xuất ra ba tầng ma pháp điệp gia, đây cũng là công kích cực mạnh mà hắn có khả năng phát ra dưới tình huống không ngâm xương chú ngữ.

Mặc dù khi điệp gia sẽ tổn thất không ít ma pháp lực, nhưng uy lực kinh người. Thanh âm cộ xát chói tay và tiếng nổ kịch liệt đồng thời vang lên, lực phản chấn mãnh liệt khiến Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, đó chính là quang minh khí tức, may là hắn phản ứng nhanh, chiến đao của đối phương đối phương khi nổ mạnh uy lực cũng yếu bớt nhiều, hắn lại mượn thế lui về phía sau, lúc này mới không bị dính đấu khí trên đao.

"Hay, Hàn Băng Liệt Hỏa đấu khí có thể tu luyện tới trình độ này cũng không dễ dàng gì, cần gì làm cường đạo đây? Tới làm dong binh đi. Ha ha ha ha."

Lưu Lãng cũng không có truy kích, chiến đao thật lớn đặt trên bả vai, vẻ mặt như cười mà không cười nhìn Niệm Băng. Niệm Băng bây giờ rốt cục đã minh bạch tại sao Lưu Lãng lại có ngoại hiệu là Độ Kim Đao, có quang minh đấu khí, chiến đao của hắn kim quang lóe ra, quả thật giống như độ kim,

"Lưu Lãng huynh, người có biết bản thân cười rất khó coi không, nhất là, người nên đánh răng đi."

Tiếng cười ngưng bật, Lưu Lãng ngâm miệng lại để cho bộ răng vàng khè của mình không lộ ra ngoài, cả giận nói: "Ta ghét nhất bị người khác nói về răng của ta, tiểu cường đạo, người đi đi, ta không muốn giết người."

Niệm Băng hai tay hai thanh ma pháp đao các chỉ xuống mặt đất, lạnh nhạt nói: "Nhưng mà ta vẫn muốn cướp."

Sự cường đại của Lưu Lãng đã kích phát lòng háo thắng của hắn, bây giờ cho dù không có yêu cầu của Gia Lạp Mạn Địch Tư, hắn cũng muốn cùng vị quang minh kỳ sĩ này liều mạng một phen. "Chỉ có điều, ta không hiểu, người đường đường một quang minh kỳ sĩ, tại sao lại đi làm dong binh?"

Lưu Lãng nói: "Ta cũng không rõ, người đường đường Hàn Băng Liệt Hỏa đấu khí truyền nhân tại sao muốn làm cường đạo? Theo ta được biết, gia tộc các người hẳn là rất giàu có mới đúng chứ."

Niệm Băng cũng không giải thích, vừa điều động ma pháp lực bản thân, bắt đầu ngâm xương chú ngữ, khoảng cách bây giờ mặc dù không đủ để ngâm xương chú ngữ mạnh, nhưng thời gian ngâm xương một tứ giai chú ngữ cũng đủ rồi, hắn lựa chọn chính là hỏa hệ chú ngữ. Hơn nữa dưới chân có Bạo Phong Tuyết, đồng dạng là một công kích Băng Hỏa Đồng Nguyên không tồi, Băng Hỏa Đồng Nguyên đạt tới tứ giai, uy lực đã tương đối khả quan.

Kỳ thật, từ bề ngoài mà nói, Niệm Băng đang bắt lợi, hẳn dù sao cũng là ma pháp sư mà không phải võ sĩ, ma pháp sư khi chiến đấu đối mặt với võ sĩ, nếu không có ma pháp quyền trực phụ trợ thì phi thường bất

lợi, bởi vì chú ngữ phải tốn thời gian.

Thanh âm ngân xuống chú ngữ của Niệm Băng rất nhỏ, Lưu Lăng chỉ có thể nhìn thấy môi hắn cử động, khí lưu màu đỏ theo phương hướng Chánh Dương đao không ngừng tập trung, Niệm Băng hai mắt mở to, từ sau mặt nạ bộ xương khô lộ ra lưỡng đạo hàn quang, hai tay nhấc lên, Bạo Phong Tuyết dưới chân hiện hình, phối hợp với Hỏa Tường Thuật vừa mới xuất hiện, đột nhiên hướng Lưu Lăng phóng tới. Lưu Lăng nhìn công kích đang bay tới, trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, Hàn Băng Liệt Hỏa đầu khí từ lúc nào trở nên hữu ích như vậy?

”Tiểu tử, ngươi cũng không tồi!”

Lúc này đây, hắn nhảy lên, kim quang vốn trên thân đao trong nháy mắt lan khắp toàn thân, quang minh đầu khí tựa như kim sắc hỏa diễm bao lấy thân thể của hắn, lại là một đòn chém từ trên xuống, chỉ bất quá, khí thế lúc này mạnh hơn hoàn hảo nhiều. Kim quang tựa như khai thiên tích địa.

Niệm Băng chỉ kịp không chế Băng Hỏa Đồng Nguyên bộc phát thì đao kim quang kia đã chém xuống, hắn chứng kiến rõ ràng, khi kim sắc quang mang tại tiếp xúc với ma pháp của tự mình lại hiện lên một tia ngân sắc khác thường. Trong lòng đang chấn động, hắn căn bản không có nhiều thời gian tự hỏi, ngay cả xoay người cũng来不及 không kịp, hai chân đạp xuống đất, nánh chóng lui về phía sau.

Không khí tại trong nháy mắt phẳng phất như đang dừng lại, Băng Hỏa Đồng Nguyên nổ mạnh đồng thời phát huy ra uy lực kinh khủng, nhưng bất luận là sự hàn lãnh của băng hay là cơn nóng rực của hỏa, gặp phải phiếm kim quang màu bạc đều bị ngăn cản ở bên ngoài. Chiến đao thật lớn vậy mà giống như đốn củi đem ma pháp mạnh mẽ của Niệm Băng chém thành hai nửa, đồng thời ánh đao vọt tới trước, nhanh chóng đuổi theo thân thể Niệm Băng.

Niệm Băng bây giờ có thể làm gì? Hắn đã không cách nào dựa vào ma pháp của mình nữa, cho dù là nhất giai ma pháp cũng phải thúc dục ma pháp lực, mà hắn căn bản không có thời gian. Nguy cơ đã tới trước mắt, hắn phản ứng rất nhanh, hai tay vung lên dùng hai thanh ma pháp đao làm cùng một động tác, một lam đỏ lên lưỡng đạo quang mang tập hợp phía trước, dựa vào Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Túc và Hỏa Diễm Chi Thần Của Bào Hao, trực tiếp ngạnh kháng ánh đao của đối phương.

Băng Hỏa Đồng Nguyên là hai loại cực đoan ma pháp địa kết hợp, nó có khả năng phát huy uy lực mà đơn hệ ma pháp không cách nào so sánh, mặc dù quang minh đầu khí của Lưu Lăng thuận lợi chém đôi ma pháp của Niệm Băng, nhưng cũng không dễ dàng như bề ngoài, đao mang chém ra đã không còn mạnh mẽ như lúc trước nữa. Niệm Băng hai tay kịch chấn, Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Túc và Hỏa Diễm Chi Thần Của Bào Hao đồng thời bị chấn bay khỏi tay, kim sắc quang mang còn thừa lúc tối hậu chém vào ngực của hắn, trước ngực cảm thấy ấm áp, lực đánh chấn hắn bay ra xa ba trượng, nhưng không thổ huyết, cảm giác của làn da khiến Niệm Băng bây giờ rất cảm kích Gia Lạp Mạn Địch Tư, nếu không có gần một tháng hành hạ của hắn, nói không chừng bây giờ mình đã bị chém làm hai rồi.

Quang minh đầu khí khi tới thời khắc cuối cùng, chém vào người hắn một phát, lưu lại trước ngực của hắn một vết mờ mờ. Niệm Băng cảm thấy may mắn, còn Lưu Lăng lại cảm thấy kinh ngạc, hắn không nghĩ tới bản thân sử dụng bảy thành lực lượng nhưng vẫn không giải quyết được tên cường đạo này, thân hình chợt lóe, thân hình lực lưỡng thể hiện tốc độ hoàn toàn không tỷ lệ với vóc người, sau một khắc hắn đã đi tới trước người Niệm Băng, chiến đao hạ xuống, đặt ở cổ Niệm Băng.

Niệm Băng vừa định phản kháng, Lưu Lăng đột nhiên như gặp phải quỷ nhanh chóng về lui về phía sau ba bước, trong mắt lần đầu tiên toát ra vẻ hoảng sợ, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngực của Niệm Băng, toàn thân không nhúc nhích, cũng không tiếp tục công kích. Niệm Băng đương nhiên không rõ đối phương tại sao lại lùi lại, nhưng cơ hội như vậy hắn đương nhiên không bỏ qua, hai tay hợp lại trước ngực, nhanh chóng phát ra nhị giai Băng Hỏa Đồng Nguyên công kích. Nguy cơ tới người, Lưu Lăng cơ hồ vô thức phản ứng, chiến đao trong tay huy vũ tạo thành một phiến quang mạc kim ngân, ngăn cản Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp kỳ dị. Niệm Băng đương nhiên không hy vọng công kích của mình có thể khiến hắn bị thương, lợi dụng cơ hội cái, nhanh chóng từ trên mặt đất đứng lên, về phía Gia Lạp Mạn Địch Tư.

”Vĩ đại a, hắn là vũ thánh, ngươi còn muốn ăn ngon thì nhanh ra hỗ trợ.”

Thân ảnh chợt lóe, Gia Lạp Mạn Dịch Tư rốt cục xuất hiện, chỉ bắt quá, hấn xuất hiện ngăn cản liễu Niệm Băng, nâng tay gõ lên đầu Niệm Băng một cái. "Đồ ngu, đồ ngu, ngươi làm ăn cái kiểu gì thế."

Niệm Băng cả giận nói: "Ngươi không thấy thánh đấu khí của hấn sao? Một người có thánh đấu khí, quang minh kỳ sĩ. Ta có thể đối phó sao? Hấn tuyệt đối không phải dong binh bình thường."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ liễu một tiếng, nói: "Ngươi là đồ ngu, đối bản thân sao lại một chút tin tưởng cũng không có, nếu ngươi vừa rồi không nói nhảm nhiều như vậy, trực tiếp sử dụng ma pháp cực mạnh của bản thân, thất giai Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp hấn làm sao có thể ứng phó được. Ma pháp sư chống lại võ sĩ còn dễ cho người ta cận thân chiến đấu, ngươi muốn chết hả? Chỉ biết nhìn người ta mà coi thường mình, mặc dù là thất giai ma pháp, nhưng ngươi đừng quên, Băng Hỏa Đồng Nguyên có thể gia tăng lực công kích của ngươi rất nhiều, hoàn toàn có cơ hội đem đối phương áp chế, ngươi tự mình buông tha cơ hội còn trách ai được đây? Ta sẽ không ra tay, tranh đấu của loài người các ngươi cùng ta không quan hệ."

Niệm Băng trong lòng lo lắng, hấn lúc này mới nhớ ra, Gia Lạp Mạn Dịch Tư không thể tùy tiện ra tay đối phó với loài người, nhưng bây giờ nên làm cái gì? Xem bộ dáng Lưu Lăng đấu khí, tựa hồ ngang ngửa với Phượng Nữ, không sai biệt lắm, đều là vừa mới tiến nhập vũ thánh cảnh giới tự. Chỉ bắt quá hấn không có binh khí tốt như Phượng Nữ, thánh đấu khí cũng so với Phượng Nữ kém một chút, nhưng mình là ma pháp sư a, cho dù Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói đúng, bây giờ Lưu Lăng có thể cho mình cơ hội ngâm xướng chú ngữ của sao? Quay người lại, Niệm Băng bắt đắc dĩ, đành phải từ trong Không Gian Giới Chỉ triệu hoán ra Quán Thông Thiên Địa Đích Thự Quang -- Thánh Diệu đao, hấn bây giờ cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước, âm thầm ngâm xướng chú ngữ Bạo Phong Tuyết, ít nhất như vậy có thể giúp mình trốn nhanh hơn một chút. Nhưng chuyện xảy ra khiến hấn kinh ngạc, Lưu Lăng cũng không có truy kích, ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, ánh mắt có chút quái dị. Đột nhiên, hấn xoay người, đi về phía hai gã đồng bạn của mình, trầm giọng nói: "Đi lấy một trăm tử kim tệ cho hấn."

Nói xong, trực tiếp lên ngựa. Niệm Băng ngây ngốc, bản thân không nghe lầm chứ? Hấn bảo kẻ dưới tay cấp cho mình một trăm cá tử kim tệ, đó cũng chính là một ngàn kim tệ mình yêu cầu lúc trước a, hấn rõ ràng chiếm thế thượng phong, tại sao cấp tiền cho mình? Chẳng lẽ là bị Gia Lạp Mạn Dịch Tư chế trụ? Không có khả năng a! Gia Lạp Mạn Dịch Tư không biểu hiện ra thực lực của mình.

Niệm Băng đang miên man suy nghĩ, hai gã đồng bạn của Lưu Lăng cũng không giải thích được, người bên trái nói: "Đại ca, ngươi không nhầm đấy chứ, tại sao cấp cho hấn tiền? Một trăm tử kim tệ không phải số lượng nhỏ."

Lưu Lăng trừng hấn liếc mắt, nói: "Ta tự có phân tặc, nhanh đi lấy đi, số tiền này ta tự mình xuất ra."

Kẻ dưới tay tựa hồ đối hấn rất sợ hãi tự, không dám nói cái gì nữa, quay đầu ngựa về phía thương đội chạy đi. Lưu Lăng ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, trong mắt hấn lại toát ra vẻ kinh ngạc, bởi hấn thấy được chuôi Thánh Diệu đao lóng lánh kim sắc quang mang trong tay Niệm Băng. Lúc này của Niệm Băng mới ngừng suy nghĩ tại sao Lưu Lăng lại làm như vậy, đang thu hồi Thần Lộ đao và Chánh Dương đao của mình.

"Tiểu huynh đệ, ngươi lại đây." Lưu Lăng ôn hòa nói với Niệm Băng.

72. Chương 71: Thiên Hoa Bài Đích Tác Dụng

Lưu Lăng ha ha cười, nói: "Thanh âm của ngươi vừa nghe đã biết là giả rồi, lừa gạt người bình thường còn có thể, muốn gạt ta sao? Không dễ vậy đâu. Gọi ngươi lại đây ngươi thì lại đây đi, ta sẽ không làm thương tổn của ngươi. Lần này tính là ngươi cướp bóc thành công. Độ Kim Đao Lưu Lăng ta cả đời này đây là lần đầu tiên bị người cướp đấy. Ai, không thể không cấp mặt mũi cho người a!"

Nói xong, ánh mắt của hấn lại rơi vào trước ngực Niệm Băng. Niệm Băng vô thức cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện tự y phục trước ngực mình đã bị tổn hại, Thiên Hoa Bài đeo trên cổ của đã lộ ra, dương chỉ bạch ngọc tản ra ánh sáng ôn hòa, trong lòng vừa động, hấn lập tức minh bạch, khôi phục thanh âm vốn có của mình, hừ một tiếng, quái dị hỏi: "Ngươi biết chủ nhân của khối bài này?"

Lưu Lãng gật đầu, nói: "Nó là của chị dâu ta gì đó, tiểu tử, người đã có khối bài này hẳn là nhận ra ta mới đúng, sao lại đi đánh cướp ta. Nói đi, người và này chủ nhân của tấm bài này rốt cuộc có quan hệ gì?"

Niệm Băng hừ liễu một tiếng, nói: "Người không sợ tấm bài này là do ta ăn trộm được à? Ta nếu đã có thể cướp, tất nhiên không phải là người tốt."

Lưu Lãng cười ha hả, lại lộ ra bộ răng lớn vàng khè của mình. "Nực cười, đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ, trên đại lục này, có thể trộm đồ từ trong tay chị dâu ta sợ rằng không có mấy người, chỉ bằng người sao? Ngay cả ta cũng đánh không lại, người dựa vào cái gì mà trộm được. Được rồi, nếu người đã không muốn Nói xong, ta cũng không hỏi nhiều, dù sao ta cũng phải cấp mặt mũi cho chủ nhân tấm bài này, cùng lắm thì sau khi trở về này ta bảo nàng trả lại tiền cho ta là được."

Lúc này kẻ dưới tay Lưu Lãng đã cười ngựa trở lại, thuật điều khiển ngựa của hắn cực kỳ tinh xảo, đi tới bên người Lưu Lãng, đem theo một cái túi da không nhỏ. Lưu Lãng cũng không buồn nhìn, trực tiếp đem túi da đưa cho Niệm Băng. "Cầm lấy đi. Sau này không nên làm cường đạo nữa, đây không phải chuyện đùa đâu, nếu người mất mạng, người nhà của người sẽ rất đau lòng đấy."

Niệm Băng nhận lấy túi da. Quang mang trong mắt không ngừng lóe lên, người nhà hai chữ làm cho hắn nhớ tới phụ mẫu của mình, đồng thời, cũng nhớ tới chủ nhân của khối Thiên Hoa bài này. Minh cướp bóc vậy mà lại là thương đội do bằng hữu của Ngọc a di bảo vệ. Không, không được, số tiền này mình sao có thể cầm? Trong lòng hắn, Ngọc Như Yến tặng hắn Thiên Hoa bài là một trong những người hắn tôn kính nhất. Mặc dù Niệm Băng luôn luôn không câu nệ tiểu tiết nhưng đối với ân nhân của mình lại phi thường kính trọng. Hắn đem túi da trả lại Lưu Lãng. "Nếu người biết chủ nhân của tấm bài này, tiền ta không cần. Các người đi đi."

Nói xong hắn xoay người đi về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Thân ảnh chợt lóe lên, Lưu Lãng vừa mới tiếp nhận túi da đang trong cơn kinh ngạc chỉ cảm thấy trong tay nhẹ bẫng, túi da lại biến mất.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư dùng tay đánh giá túi da, hắc hắc cười nói: "Không tồi, không tồi, quả thật không ít tiền a! Đủ ăn một trận rồi, nhân gia thập địa tại sao không nên, không lấy cũng được, lấy cũng được. Người không lấy, ta lấy."

Niệm Băng xoay người ánh mắt phức tạp nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, đột nhiên, hắn dường như quyết định cái gì đó, dứt khoát nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, người đem tiền trả lại cho bọn họ, số tiền này không thể lấy."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ liễu một tiếng, nói: "Người có quyền yêu cầu ta chắc, người nói không thể lấy ta sẽ không lấy? Ta càng muốn."

"Gia Lạp Mạn Dịch Tư, đem tiền trả lại cho bọn họ, cho dù ta trên đường đi ăn xin cũng nhất định cho người ăn no."

Niệm Băng của thần sắc mặc dù rất bình tĩnh, nhưng trong thanh âm của hắn của thanh âm trung lại lộ ra một cỗ khí thế trước đây chưa từng có, Gia Lạp Mạn Dịch Tư trong lòng chấn động, hắn lần đầu tiên thấy Niệm Băng ánh mắt chăm chú như thế, cho dù lúc đầu mình uy hiếp tánh mạng của hắn cũng chưa từng thấy hắn như vậy, nhíu mày nói: "Ăn xin, ăn xin có thể được có được bao nhiêu tiền?"

Niệm Băng bước vài bước tới trước người Gia Lạp Mạn Dịch Tư, trầm giọng nói: "Trả lại bọn họ đi, ta bán Thần Lộ đi là được chứ gì."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư trong mắt toát ra quang mang kinh ngạc, tiếp xúc với Niệm Băng một thời gian dài như vậy, hắn biết, Thần Lộ và Chánh Dương thanh hai bảo đao đều là bảo bối quý giá nhất của Niệm Băng, lúc này lại vì một chút tiền của ngoại nhân mà muốn bán Thần Lộ, có thể thấy được hắn đối việc này rất trọng thị. Gia Lạp Mạn Dịch Tư không tiếp tục kiên trì, khinh thường ném số tiền về tay Lưu Lãng. "Được, người muốn làm người tốt cũng được, miễn ta có thể ăn no là được." Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại theo đường lớn bước đi.

Lưu Lãng trong lòng của rung động vô cùng, hắn căn bản không nhìn rõ Gia Lạp Mạn Dịch Tư làm cái gì, nếu đối phương muốn tánh mạng của hắn, tốc độ với như vậy hắn căn bản ngay cả cơ hội né tránh cũng

không có, đây là loại lực lượng gì? Sợ rằng ngay cả đại ca của mình cũng vô pháp đạt tới. Chẳng lẽ người trẻ tuổi tóc đỏ này là thần sư sao?

Niem Bằng khom người hành lễ với Lưu Lãng nói: "Xin lỗi, ta không biết các người là bằng hữu của Ngọc a di, vừa rồi đã đắc tội, xin ngài tha thứ, sau này còn gặp lại."

Nói xong, hắn đuổi theo Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Hắn lúc này cảm giác được, bản thân tựa hồ vừa làm một chuyện đắc ý nhất, ngay cả Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng bị mình thuyết phục, Ngọc a di, ngài sẽ không trách ta chứ, ngài bây giờ thế nào rồi, có khỏe không?

Thương đội tiếp tục lên đường, Lưu Lãng cũng không tiếp tục truy cứu cái gì, hắn chú ý tới một chi tiết, ngựa của cả thương đội lúc gặp Niem Bằng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư đều run rẩy không ngừng, đến sau khi bọn họ rời đi, lũ ngựa mới một lần nữa khôi phục năng lực hành động. Lai lịch của hai người Niem Bằng hắn đoán không ra, nhưng hắn bây giờ lại hoàn toàn tin tưởng, hai người kia thật sự có năng lực cướp thương đội mà mình bảo vệ.

Lưu Lãng đang mang theo sứ mạng trọng yếu, mặc dù hắn rất thắc mắc về lai lịch của Niem Bằng, nhưng bây giờ cũng không phải hỏi nhiều của lúc, hết thấy đều đợi lúc hoàn thành nhiệm vụ lần này trở về rồi hãy nói. Gia Lạp Mạn Dịch Tư mặc dù cố ý ẩn dấu khí tức của mình, nhưng ngựa là loài động vật thông linh, long khí như ẩn như hiện trên người của hắn hoàn toàn bị lũ ngựa cảm nhận được, cho nên, tuần mã này mặc dù đã kinh qua huấn luyện, nhưng vẫn như trước bị khí tức của Gia Lạp Mạn Dịch Tư uy hiếp.

"Niem Bằng, người biết những người vừa rồi?" Gia Lạp Mạn Dịch Tư rốt cục cũng mở miệng, đi nửa canh giờ, Niem Bằng thủy chung vẫn bảo trì trầm mặc, với tính cách cao ngạo của hắn tự nhiên cũng nhẫn nại không nói lời nào, nhưng cuối cùng vẫn là hắn chịu không được tịch mịch.

Niem Bằng lắc đầu, nói: "Ta không nhận ra. Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Người hoàn nhớ không, ta từng với người đã, lúc đầu ta tu luyện Băng Hỏa Đồng Nguyên, từng được khối Thiên Hoa bài này cứu một mạng, không có Thiên Hoa bài chỉ sợ ta sớm đã chết. Cũng không có khả năng tu luyện thành Băng Hỏa Đồng Nguyên, mà quang minh kỳ sĩ vừa rồi giao thủ với ta lại biết này chủ nhân của tám bài này, cho nên ta thật sự không thể cướp của bọn họ. Bất quá chuyện sau là ta lừa người của, Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch trên Thần Lộ đạo là vật cuối cùng mục mục lưu lại cho ta, ta nhất định sẽ không bán. Nhưng người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ cho người ăn no, lúc tới Áo Lan thành. Ta tìm một quán ăn trù sư, cho người ăn hắn là không thành vấn."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đột nhiên nắm lấy bả vai Niem Bằng hắc hắc cười nói: "Ta chỉ biết người không bán thôi, lần này cho qua, dù sao đến lúc được ăn là được. Bất quá, đã lâu không thử sức với nhân loại các người, không nghĩ tới nhân loại các người lại trở nên mạnh mẽ như vậy, cái tên vừa rồi trong nhân loại các người có thể tính là trình độ gì? Nhìn trang phục của hắn, hắn là võ sĩ rất bình thường."

Niem Bằng liếc mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nói: "Nếu hắn xem như võ sĩ bình thường trong nhân loại. Có lẽ thần giới mà người nói của cũng vô pháp bảo trì thần bí lâu như vậy. Trình độ của quang minh kỳ sĩ như vậy trên khắp đại lục nhiều lắm cũng chỉ có mười người thôi. Thực lực đến gần cảnh giới vũ thánh, mặc dù ta đối với giới vũ giả trên đại lục cũng không hiểu rõ, nhưng đến bây giờ kể cả Độ Kim Dao Lưu Lãng vừa rồi ta mới chỉ gặp ba vũ thánh. Người nói địa vị của hắn trong nhân loại sẽ thế nào?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: "Nói như vậy, thương đội hắn xuất lĩnh vừa rồi nhất định có không ít bảo vật, nếu không sao lại có thể xuất động vũ thánh?"

Niem Bằng gật đầu, nói: "Sợ rằng như vậy, dong binh trên đại lục thượng cũng không phải nghề nghiệp cao quý gì, vũ giả cao thâm bình thường cũng sẽ không gia nhập dong binh. Vừa rồi hắn tự xưng cái gì Dao Vương dong binh đoàn, ta thấy rất có thể là giả mạo, về phần vận chuyển cái gì ta không đoán không được, chắc là rất trân quý."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư quay đầu nhìn lại hướng thương đội. "Đáng tiếc a, đáng tiếc, lần này coi như cấp mặt mũi cho người đi. Bất quá, ta còn muốn uống Băng Hỏa Bất Trọng Tiên, người cũng biết rồi đó, ta thích nhất ăn cá."

"Được, không thành vấn đề, tới Áo Lan thành ta nhất định nghĩ biện pháp cho người ăn no."

Càng ngày càng đến gần Áo Lan đế quốc thủ đô Áo Lan thành, trên đường người đi đường dần dần nhiều lên, trong đó chủ yếu là người nghèo, phần lớn y phục không chỉnh tề, bộ dạng nghèo đói, không cần hỏi, đây tất nhiên là kết quả của chiến tranh, chỉ cần có chiến tranh, không may nhất tự nhiên chính là bình dân.

”Niệm Băng, ta đói bụng.” Gia Lạp Mạn Dịch Tư tựa như một đứa nhỏ tới sát bên người Niệm Băng.

Niệm Băng cười khổ nói: ”VẬY người ăn luôn ta đi, người không phải nói bình thường mấy tháng không ăn cơm cũng không vấn đề sao? Ta xem người không phải đói bụng, mà là tham ăn.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: ”Người hiểu rõ ta như vậy a! Dù sao người cứ giúp ta giải quyết vấn đề này là được. ẶN, như vậy đi, ta giúp người bắt dã thú, người nấu cho ta ăn.”

Niệm Băng lắc đầu, nói: ”Không nên, Áo Lan thành cũng không còn xa nữa, tới đó rồi hãy ăn, người trước tiên nhẫn nại một chút đi.”

”Nhẫn nại? Ta đã đợi ba ngày rồi, người còn tốt, mỗi ngày tùy tiện ăn chút lương khô là được, còn ta ngay cả chút gì đó bỏ miệng cũng không có. Áo Lan thành thì sao, chúng ta tới đó luôn.”

Thanh âm chú ngữ quen thuộc mà nghe lại không hiểu được vang lên bên người Niệm Băng, Gia Lạp Mạn Dịch Tư bất kể chung quanh có không ít người bình thường, ngân sắc quang mang của bao lấy xung quanh, thân thể của hắn và Niệm Băng chợt lóe rồi biến mất. ”Đi theo hướng này đúng không?”

Thanh âm của Gia Lạp Mạn Dịch Tư vang lên bên tai Niệm Băng. Niệm Băng phát hiện mình bây giờ đang ở trong một không gian kỳ dị, chung quanh đều là một phiến ngân mang, cái gì cũng không thấy rõ được,

”Ta làm sao biết được, ta bây giờ ngay cả nhìn không rõ ràng lắm.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: ”Hắn là không sai, bắt quá đã lâu không dùng không gian ma pháp, thật sự có chút không quen, hy vọng không sai biệt lắm.”

Ngân quang chợt lóe, cảnh vật chung quanh đột nhiên xuất hiện, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện, chung quanh thân thể mình trừ Gia Lạp Mạn Dịch Tư ra cái gì cũng không có, vô thức nhìn xuống phía dưới rồi ngẩng người ra một chút, sau một khắc, cảm giác không trọng lượng mãnh liệt tỏa khắp toàn thân.

Phanh, hắn ngã đập mặt xuống đất, dọa mọi người đi đường chung quanh né tránh tứ tán, dùng ánh mắt giật mình nhìn hắn.

Ngã một cái, toàn thân tựa như kiệt sức, Niệm Băng từ trên mặt đất vừa nhảy dựng lên dùng âm thanh tức giận mắng. ”Gia Lạp Mạn Dịch Tư, tên hỗn đản nhà người. Người làm hỏng ma pháp đúng không?”

Ngân quang lại quán lấy thân thể của Niệm Băng, đám người chung quanh giật mình của nhìn kỹ, hắn trông rõ ràng tiêu thất, lại xuất hiện trong không gian không người. Gia Lạp Mạn Dịch Tư xuất hiện tại trước mặt, hắc hắc cười nói: ”Không có ý tứ, sai lầm chút thôi mà, ta quên mất người không biết bay, cho nên truyền tống ở trên trời, may là mới có độ cao mười trượng, quảng không chết người. Phải tới một trăm trượng, lúc đấy mới khó nói.”

Nguyên lai, lúc trước Niệm Băng phát hiện chung quanh cái gì cũng không có, đang trôi nổi giữa không trung, không gian ma pháp đột nhiên tiêu thất, thân thể tự nhiên rơi xuống. Bất quá, ngay cả hắn cũng rất kinh ngạc, từ độ cao mười trượng rơi xuống trên mặt đất, trừ bỏ toàn thân có chút đau đớn ra, cũng không có thương tổn gì, không biết có còn là thân thể người hay không?

”Đáng đời, ai bảo người vài ngày nay không chịu cho ta ăn chút mỹ thực nào, lần này còn nhẹ tay, lần tới sẽ cao hơn một chút. Nơi này hẳn là Áo Lan thành mà người nói, người nghĩ biện pháp kiếm gì cho ta ăn đi.”

Niệm Băng lấy lại bình tĩnh, nhìn xung quanh, quả nhiên, rõ ràng đã tới một thành thị, phong cách kiến trúc của thành thị cùng Băng Nguyệt đế quốc bất đồng, kiến trúc của Băng Nguyệt đế quốc phần lớn có đỉnh, mà nơi này lại hiếm thấy nhà cao, phần lớn đều là nhà gỗ một tầng, người đi đường mặc dù không ít, nhưng số lượng người ăn xin lại nhiều tới mức dọa người, cơ hồ cứ cách ba, bốn trượng lại thấy một người ngồi trên mặt đất ăn xin.

Đây là thủ đô của Áo Lan đế quốc sao? Sao lại thê thảm tới mức này? Niệm Băng đâu biết rằng, trong ngũ đại đế quốc trên Ngưỡng Quang đại lục, Áo Lan đế quốc chung quanh có tứ đại đế quốc, trừ bỏ Băng Nguyệt đế quốc giao hảo ra, cùng nó tiếp giáp, Lãng Mộc đế quốc, Hoa Dung đế quốc và Kỳ Lỗ đế quốc đều đối với đất nước này như hổ đói rình mồi, coi Áo Lan đế quốc như một khối thịt béo tốt nhất, chỉ bất quá các đại đế quốc chế ước lẫn nhau, hơn nữa còn có Băng Nguyệt đế quốc trợ giúp, mới khiến cho Áo Lan đế quốc thủy chung có thể bảo trì trạng thái không bị diệt vong, nhưng lãnh thổ của nó so với lúc đầu đã giảm bớt đi rất nhiều.

Hàng năm bị tam đại đế quốc quấy rầy, khiến đại bộ phận tinh lực Áo Lan đế quốc tập trung cho chiến tranh, đại lượng tư nguyên đế quốc sản xuất ra đều dùng vào việc đó khiến cho Áo Lan đế quốc phát triển cực chậm, đừng nói không thể cùng Hoa Dung đế quốc cường đại so sánh, ngay cả Băng Nguyệt đế quốc so với Áo Lan đế quốc cũng chênh lệch nhiều lắm. Bản thân Áo Lan đế quốc phân thành nhiều khu vực giàu nghèo khác nhau, càng gần hương Băng Nguyệt đế quốc càng phồn thịnh, càng gần Hoa Dung, Kỳ Lỗ hai đế quốc ở phía nam càng cần cỗi. Áo Lan thành nằm giữa đế quốc, điều kiện so với Ô Lan thành còn kém hơn nhiều, chỉ là đất đai rộng lớn hơn không ít mà thôi.

” Ăn cái gì? Có cái gì ăn ngon , người mau dẫn ta đi thôi!” Gia Lạp Mạn Dịch Tư không phải là một con rồng thích chờ đợi.

” Tốt, ăn, ăn cho người chết đi. Ta trên người còn có vài kim tệ Lưu Lãng cấp cho vừa đủ cho người ăn vài bữa. Chúng ta đi thôi, đi tìm quán cơm nào.” Hai người dẫn nhau đi, Niệm Băng phân biệt phương hướng một chút rồi dẫn Gia Lạp Mạn Dịch Tư đi tới trung tâm Áo Lan thành, tới nơi này cuối cùng có thể ăn cơm được rồi.

Càng gần trung tâm Áo Lan thành, số lượng khách cái cũng thưa dần, khắp nơi buôn bán tấp nập, mặc dù quy mô không lớn, nhưng cũng có cảm giác quang cảnh vài phần phồn hoa.

Đi thôi, không xa phía trước cũng có một vài quán ăn, không đợi Niệm Băng nói, Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã bước nhanh tới rồi, từ điểm này nhìn bề ngoài trang trí bình thường, có sáu người phục vụ, cả người đón tiếp khách cũng không có, hai người tiến vào quán ăn, lúc này đã gần giữa trưa, khách ngồi hết khoảng bảy phần, Niệm Băng dắt Gia Lạp Mạn Dịch Tư tới cái bàn gần cửa sổ ngồi xuống. Đối với quán ăn bên ngoài Gia Lạp Mạn Dịch Tư rất có hứng thú, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhất là đến khi nhìn thấy đồ ăn trên bàn thì hắn còn chảy cả long tiên nữa.(ND: long tiên: nước dãi rồi, mất vệ sinh quá)

” Hai vị muốn dùng gì?” Một gã phục vụ tiến lại khách khí hỏi.

Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư trông bề ngoài niên kỷ không khác nhau nhiều lắm, mặc dù khí chất khác nhau, nhưng cả hai tướng mạo anh tuấn, Gia Lạp Mạn Dịch Tư trên người tản ra khí phách như ẩn như hiện, còn Niệm Băng bởi vì tu luyện ma pháp , mặc dù trang phục bình thường nhưng lại tản ra khí chất nho nhã.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư không chút ngần ngại nói:” Có cái gì ăn ngon nhất mang hết ra đây, phần ăn cho mười người là được.”

”Phần ăn cho mười người?” Phục vụ có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư không kiên nhẫn nói: ”Bảo người làm thì người làm đi, nhanh lên một chút, chẳng lẽ sợ chúng ta không có tiền hay sao?”

Gã phục vụ gật đầu, vội vàng rời đi.

Niệm Băng thấp giọng nói:” Gia Lạp Mạn Dịch Tư, người ăn uống tỏ ra nhã nhặn một chút có được không.” Hắn đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư lúc ăn hiểu rất rõ, trước khi tới nơi này, bọn họ từng dùng bữa trong một quán ăn ở một tòa thành nhỏ, Gia Lạp Mạn Dịch Tư ăn uống điên cuồng dọa không ít người.

”Nhã nhặn cái gì? Ăn no đã rồi hãy nói.” Gia Lạp Mạn Dịch Tư đương nhiên không chịu nghe lời Niệm Băng.

Niệm Băng chỉ biết cười khổ, hắn làm sao có thể nói cho mọi người biết chân tướng, đành coi như không biết vị đại vị vương trước mặt này. Bất quá, tính mạng vẫn quan trọng hơn, nhẫn nại, chỉ có thể nhẫn nại.

Hắn không nói gì nữa, tinh thần tập trung để ý xung quanh. Đúng lúc này, vị khách nhân cách họ một bàn đang nói chuyện, thanh âm rất lớn, Niệm Băng ở cách đó không xa cũng có thể nghe rõ.

”Các người đã biết gì chưa? Lam Vũ đại công tước chiến thắng trở về.”

” Lam Vũ công tước đã trở về? Biên ải chẳng phải cần người phòng ngự? Không có người thống lĩnh quân đội, nếu Hoa Dung và Kỳ Lỗ tấn công tới thì biết làm sao bây giờ?”

Nghe xong hai câu này, Niệm Băng không khỏi tinh thần chấn động. Lạc Nhu không phải nhờ mình đưa thư cho Lam Vũ công tước sao?

”Phòng ngự đương nhiên không cần nữa, nghe nói, Băng Nguyệt đế quốc đã điều giải, mọi việc đã được giải quyết. Hoa Dung đế quốc cùng Kỳ Lỗ đế quốc đều đáp ứng trong vòng ba năm không xâm chiếm chúng ta, đương nhiên, Áo Lan đế quốc chúng ta cũng bỏ ra không ít công sức, Hoa Dung cùng Kỳ Lỗ đúng là hổ và sói, lần này không biết đã cướp đi bao nhiêu của cải của nước ta rồi.”

”Ai, ta biết kết quả cuối cùng sẽ là như vậy mà, không cắt đất thì cũng bồi thường, Áo Lan chúng ta chúng ta phen này xong rồi.”

” Hừ, người nói nhỏ một chút, để quan binh nghe thấy thì không hay đâu. Ai, bây giờ Môn Lan chúng ta đế quốc thật bất lợi, cũng chỉ có Lam Vũ công tước, nếu không có hắn suất lĩnh Ngân vũ kị sỹ đoàn liều mạng chiến đấu, e rằng người của Hoa Dung và Kỳ Lỗ sớm đã đánh tới đây, chỗ này rất nhanh không trụ được nữa, nếu tình huống không ổn, chúng ta chỉ có thể tới gần Băng Nguyệt đế quốc, Băng Nguyệt đế quốc không thể khoan tay đứng nhìn Cha Môn Áo Lan chúng ta bị diệt. Nếu Hoa Dung đế quốc cường thịnh hơn một chút thôi, e rằng thế cục cả đại lục đã thay đổi.”

” Cũng không hẳn là như vậy, ta xem Băng Nguyệt đế quốc cũng không phải loại tốt đẹp gì, bọn họ chỉ cần cho vị Băng Tuyết Nữ Thần đến hỗ trợ, xem Hoa Dung đế quốc còn dám ngạo mạn nữa không. Áo Lan đế quốc chúng ta cường giả ma pháp sư quá ít nên mới bị ức hiếp, Hoa Dung cùng Kỳ Lỗ đế quốc đã xâm chiếm đất đai nhiều như vậy còn muốn không ngừng khuếch trương, thật sự là đám lòng lang dạ sói. Quả thật nếu Áo Lan đế quốc chúng ta để cho Lam Vũ công tước chủ trì, nói không chừng có thể thay đổi cục diện bây giờ ấy chứ? Đáng tiếc, Lam Vũ đại công tước đối với hoàng thất quá trung thành, tạo phản là không có khả năng.”

” Đừng nói mấy cái thứ này nữa, chính trị và thường dân chúng ta cũng chẳng có liên quan gì, uống rượu, uống rượu nào.”

Câu chuyện tạm thời dừng lại, đám khách nhân tiếp tục ăn uống, theo ngữ khí bọn họ không khó có thể thấy địa vị Lam Vũ công tước, Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ. Lạc Nhu ơi Lạc Nhu, người còn trông cậy vào nữ nhân của Lam Vũ trợ giúp người, bây giờ, Áo Lan đế quốc còn lo thân chưa xong. Thôi quên đi, chính mình đã đáp ứng chuyện này cứ làm xong là được, cứ đem tín thư gửi đi cũng xem như hoàn thành sứ mạng rồi, nhưng, vừa rồi nghe ý tứ mấy người này thì Lam Vũ công tước đúng là thống lĩnh Ngân Kị Sỹ đoàn, lúc trước Ngọc Như Yên a di chẳng phải do Ngân Vũ Kị Sỹ đoàn bảo vệ hay sao? Nói không chừng, vị công tước này còn quen biết Ngọc Như Yên a di nữa, nếu có thể nhân tiện thông qua hắn gặp a di thì tốt quá, không biết a di bây giờ thế nào rồi.

Nghĩ tới nụ cười hiền hậu của Ngọc Như Yên, Niệm Băng không khỏi ầm ập trong lòng, lập tức hắn đứng lên, chuyển thân tới bàn đám khách nhân kia, thân người hướng một gã mặc trường bào màu trắng nói:” Vị đại ca này, có thể làm phiền huynh một chút được không?”

Người mặc áo trắng đang ngồi uống rượu, nghe thấy ngữ khí Niệm Băng không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, thấy Niệm Băng tướng mạo anh tuấn, dễ tạo cho người ta hảo cảm, hơn nữa ngữ khí hắn thành khẩn, mà tôn trọng, gã bèn nói: ”Tiểu huynh đệ, người muốn hỏi chuyện gì? Nghe khẩu âm của người có lẽ là người ngoại địa.”

Niệm Băng gật đầu nói: ” Ta từ Băng Nguyệt đế quốc tới, làm phiền huynh đài một chút, làm sao tới được Lam Vũ công tước phủ đệ?”

Người áo trắng hiển nhiên lấp bắp kinh hãi, nhìn một lượt đánh giá Niệm Băng, trố mắt nói: ”Người muốn tìm Lam Vũ đại công tước ư? Tiểu huynh đệ ta xem là người muốn đầu quân, vậy người nên tới Quân Bộ

mới đúng, Lam Vũ đại công tước làm sao có thể tùy tiện gặp mặt như vậy chứ”

Niem Băng giả bộ làm ra dáng vẻ sùng kính nói: ”Lam Vũ đại công tước là thần tượng của ta, cũng là người mà ta tôn kính nhất, ta chỉ muốn biết phủ đệ của người ở chỗ nào, nói không chừng ta đợi người ở phía ngoài cửa, chờ thời cơ công tước đi ra có khi may mắn gặp được một lần thì sao.”

Bạch y nhân nghe Niem Băng nói vậy, nét mặt sáng hẳn lên, gật gù vẻ tán dương nói: ”Thôi được, Lam Vũ đại công tước có thể nói là thần bảo hộ của Áo Lan đế quốc chúng ta, nếu không có người, có lẽ ngay hình dáng hiện tại của Áo Lan đế quốc cũng không giữ được mất, tâm tư của người chính là của không ít thanh niên bây giờ, nhưng mà , có thể nhìn thấy đại công tước hay không còn phải xem vận khí của người. Công tước phủ nằm ở thành nam, Áo Lan Thành, ngoại trừ hoàng cung ra thì phủ đệ Lam Vũ đại công tước là uy diêm(uy nghi, diễm lệ) nhất, người tới thành nam một lần sẽ dễ dàng tìm được.”

Niem Băng mỉm cười nói: ”Đa tạ đã chỉ điểm.” Nói xong mới trở về vị trí của mình.

”Niem Băng tiểu tử, người đưa lão tử tới Áo Lan Thành này không phải là để ta được ăn ngon à?” Gia Lạp Mạn Dịch Tư thanh âm bất mãn vang lên.

Niem Băng mỉm cười nói:” Đương nhiên là vậy, sao lại không? Chỉ là nhân tiện ta nhận lời ủy thác của một bằng hữu, nhờ ta chuyển thư, người yên tâm sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

”Chuyển thư à, vậy thì được, nhưng người phải nhớ kĩ, trên người người có Ma Pháp lạc ấn của ta, muốn chạy trốn là không có khả năng.” Đồng tử Gia Lạp Mạn Dịch Tư đột nhiên biến thành màu đỏ, đôi mắt có thâm ý như muốn nói với Niem Băng, tiểu tử, ta từ nay về sau sẽ chăm sóc người một cách cẩn thận.

Niem Băng cười khỏ, lắc lắc đầu, hạ giọng nói:” Được ở cùng một chỗ với Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại là vinh hạnh của ta, vì sao lại muốn chạy? Người cứ yên tâm đi. Ăn cơm xong ta, chúng ta sẽ tìm một nơi nghỉ ngơi, buổi chiều ta đi chuyển tin, nếu người thấy nơi này có gì không ổn, ngày mai chúng ta đi Hoa Dung đế quốc. Hoa Dung đế quốc là đế quốc cường đại nhất Ngưỡng Quang đại lục , cũng là nơi phồn hoa bậc nhất, ở đó thức ăn ngon tự nhiên không thể ít được.”

Một lúc sau, Niem Băng vác bộ mặt đau khổ cùng với Gia Lạp Mạn Dịch Tư ra ngoài quán ăn.

” Phi, phì, phì, cái này đúng là quán ăn chó má, thức ăn khó ăn muốn chết, Niem Băng! vẫn là tay nghề của người tốt nhất, so với bọn chúng tốt hơn nhiều.” Gia Lạp Mạn Dịch Tư đối với thức ăn trong quán cực kì bất mãn.

”Lão đại, người đừng la mắng nữa, vừa rồi người ăn một ít lắm sao, hơn nữa toàn là món đắt tiền, chúng ta chỉ còn lại hai kim tệ thôi, có lẽ chỉ đủ tiền ở trọ, xem ra ta phải tìm một công việc mới nuôi sống người được.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vẻ mặt thản nhiên nói: ”Cho dù khó khăn nhưng ta cũng phải ăn no, nếu người nguyện ý tìm công việc thì cứ tùy tiện, chỉ cần được ăn ngon thì dừng lại ở đâu đối với ta mà nói không quan trọng.”

Nghe hắn nói như vậy, Niem Băng không khỏi kinh hãi, cúi đầu, trong mắt lóe lên tinh quang Gia Lạp Mạn Dịch Tư không thể phát hiện. Trong đầu Niem Băng không khỏi bồi hồi hiện lên hai chữ Lợi Dụng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư mặc dù đối với việc ăn uống yêu cầu rất cao, nhưng đối với việc nghỉ ngơi không có yêu cầu đặc biệt, chỉ cần tìm một cái giường để ngủ, ăn no rồi, giờ ngủ một giấc là việc hắn thích nhất, hai người tìm đến một lữ điểm tiện nghi, an bài xong, Gia Lạp Mạn Tư lăn ra ngủ còn Niem Băng thì dùng hai kim tệ còn lại, một mình tìm đến cửa hàng ma pháp mua một mạch mười bạch quyền trực.

Bán quyền trực, chỉ e đây là phương pháp kiếm tiền nhanh nhất, loại ăn uống như Gia Lạp Mạn Tư , có lẽ không có mấy người chịu được.

Bằng hỏa đồng nguyên tiến bộ, khiến cho Niem Băng đối với ma pháp trận tay nghề cũng tăng lên rất lớn, bạch quyền trực chế tạo thành ma pháp quyền trực đã xác xuất thành công tuy hơi nhỏ, nhưng hắn chỉ làm một chút tứ giai ma pháp quyền trực bình thường, thêm vào xúc phát hiệu quả cũng không phải chuyện khó. Áo Lan thành quả thật quá nghèo, bây giờ tùy tiện bán vài cái đồ lấy tiền cũng đủ rồi.

Chế tạo mấy quyển trục chỉ tốn của Niệm Băng một canh giờ, ngoại trừ một lần bởi vì lơ dềnh mà thất bại ra, hẳn thành công chế tạo chín tứ giai xúc phát ma pháp quyển trục. Mạn Định Tư long hân (ND: rồng ngáy) quả thật không nhỏ, Niệm Băng nhìn hẳn một cái rồi lặng lẽ trốn ra khỏi phòng, theo tin tức mà mình nghe được, đi tới phía nam Áo Lan thành.

Bán quyển trục không vội, trước tiên cứ đem thư chuyển tới đã, đúng như lời người mặc áo trắng trong quán ăn nói, tại Áo Lan thành tìm kiếm Lam Vũ công tước phủ không phải là việc khó khăn gì, Niệm Băng đi đến thành nam, sau đó hỏi một người liền đạt được mục đích. Cách hai con đường, hẳn đã thấy bức tường cao tới hai trượng, diện tích phủ Lam Vũ đại công tước rất lớn, bức tường cao tới hai trượng sơn màu đỏ tựa như tường thành, đại môn có mười sáu gã mặc giáp màu bạc, chính là Ngân Vũ kỵ sĩ chỉnh tề xếp thành hai hàng, mũ giáp trên đầu bọn họ đều là màu xanh, tay đặt lên kiếm, mặc dù mục quang không hề chuyển hướng, nhưng Niệm Băng lại có thể cảm giác được bọn họ thủy chung quan sát mọi thứ xung quanh, thậm chí một cơn gió lay động lá cỏ, Ngân Vũ Kỵ cũng có thể phản ứng ở mức nhanh nhất.

Mười sáu gã Ngân Vũ kỵ sĩ cấp thấp đã là mười sáu vũ giả cấp bậc kiếm sư a! Ai bảo Áo Lan đế quốc thực lực yếu nhược, chỉ riêng một vạn Ngân Kỵ sĩ đoàn có lẽ cũng chỉ có Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn của Hoa Dung đế quốc mới có thể so sánh được. Chẳng trách, bá tánh nói Lam Vũ là công tước là thủ hộ thần của Áo Lan đế quốc, Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn tuyệt đối có thể so sánh với hai mươi vạn đại quân bình thường a!

Trong phủ đại công tước.

Một nam tử ước chừng bốn mươi tuổi dung mạo anh tuấn ngồi tại thư phòng, sau đó tựa hồ nghĩ đến cái gì đó, người này tuy ngồi nhưng lơ đãng toát ra sát khí mãnh liệt, trong mắt thần quang không ngừng tán xạ, trường bào màu đen trên người không thể che dấu thân hình cường hân. Đôi tay hẳn đặt trên thư án rất đặc biệt, bàn tay to lớn, ngón tay thon dài, mặc dù gân cốt không lộ ra ngoài nhưng có thể cảm nhận được, tuyệt đối là đôi tay phi thường hữu lực.

Ngoài cửa vang lên thanh âm nhu hòa êm tai. "Đã trở về rồi, hôm nay bệ hạ nói sao?"

Trung niên nhân ngẩng đầu nhìn lên, đi vào là một nữ tử, nhìn qua bộ dáng khoảng hai bảy, hai tám tuổi, mặc váy dài màu lam nhạt, trên có thêu ngân tuyến thanh thoát hoa văn xinh đẹp, mày liễu mũi ngọc, da nõn nà, mái tóc xanh biếc giống như thác nước bỗng bành sau lưng, dùng một dây màu bạc buộc lại, đôi mắt màu xanh trong suốt nhìn thấy đầy, gương mặt tuyệt mỹ, nụ cười phảng phất nét ân cần quan tâm. Nếu Niệm Băng nhìn thấy hẳn nhất định lập tức nhận ra, chính là người lúc trước tặng cho mình Thiên Hoa Bài, Ngọc Như Yên, tám năm trôi qua, dung mạo nàng hình như không có chút nào thay đổi

73. Chương 72: Tái Kiến Ngọc Như Yên

"Làm sao vậy? Xem bộ dáng của ngươi, tựa hồ không thuận lợi hả! Chẳng lẽ điện hạ không có phê chuẩn yêu cầu quân phí của ngươi sao?" Ngọc Như Yên, trong mắt toát ra một tia lo lắng.

Người trung niên lắc lắc đầu, nói: "Làm gì có chuyện đó, về phương diện quân đội, điện hạ cho tới bây giờ đều không có ý kiến gì với đề nghị của ta. Chỉ có điều, quân phí phát xuống tới thì sao? Bây giờ cả phía nam đế quốc, đại bộ phận đất đai đều bị nạn đói, về lâu dài nhất định sanh biến cố. Vì dân giàu thì nước giàu, đế quốc chỉ có mình ta thì không đủ. Lớn như Áo Lan đế quốc, nhưng ngay một người có thể trợ giúp bệ hạ thống trị đế quốc đều không có. Người cũng biết trong triều này tiểu nhân chỉ biết a dua nịnh nọt, cứ như vậy thì quốc gia sẽ không ra quốc gia nữa rồi.

Ngọc Như Yên than nhẹ một tiếng: "Bỏ đi, Lam Vũ, cho dù người lo lắng cũng vô dụng. Đế quốc tệ đoan không phải một ngày hai ngày mà có. Người phải chú ý thân thể, không cần quá mức vất vả thế."

Lam Vũ hít sâu một hơi, nói: "Ta cũng muốn nghỉ ngơi, nhưng làm sao ta có thể nghỉ ngơi? Trận chiến lần này, Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn chừng ba nghìn chiến sĩ sẽ không còn gặp lại thân nhân nữa. Cả kỵ sĩ đoàn có hơn một vạn người mà thôi. Nếu Hoa Dung đế quốc nhắm tâm phái tới hỏa diễm sư kỵ, chỉ e ta không chống đỡ được. Băng nguyệt đế quốc mặc dù cùng ta giao hảo, nhưng bọn hắn sẽ không nhiệt tình trợ giúp chúng ta đâu. Thời gian còn dài nhưng nếu ta không còn có biến hóa gì, có lẽ"

Ngọc Như Yên, ôm lấy cổ trưởng phu, nói: "Thôi đi, đừng nói mấy cái này nữa. Tươi tỉnh lên một chút đi! Được rồi, gần đây cũng không hoàn toàn là tin xấu. ta phụ trách ngân vũ dự bị đội bây giờ đã có năm nghìn quân. Có thể ra chiến trường cũng chừng hai ngàn người mặc dù thực lực còn kém đám thủ hạ lão luyện của ngươi và đám thiết huyết chiến sĩ dày dạn. Nhưng ta tin rằng chỉ cần rèn luyện, nhất định có thể đem bổ sung cho tổn thất lần này. Kỳ thật, đế quốc cũng không thiếu nhân tài, mấy ngày trước đến đây một đôi huynh muội tuổi còn trẻ, trong đó người anh là một gã cao thủ vũ đấu đặc biệt, ta xem, có thể trực tiếp gia nhập kỵ sĩ đoàn."

Lam Vũ mỉm cười nói: "Nàng làm việc ta rất yên tâm. Bỏ đi, không nói mấy cái này nữa. Ta mới vừa trở về, mấy ngày rồi còn chưa có bồi tiếp người."

Ngọc Như Yên vừa muốn nói, chợt bên ngoài một người xuất hiện, giọng cung kính: "Báo cáo."

Ngọc Như Yên nhíu nhíu mày nói: "Chuyện gì?"

"Hồi bẩm phu nhân, ngoài phủ có một người trẻ tuổi nói là muốn tìm tiểu thư "

Ngọc Như Yên cùng Lam Vũ đều không khỏi kinh ngạc nhìn nhau. Ngọc Như Yên hỏi: "Tìm Thần Thần à? Người đó bộ dáng ra sao?"

"Là một người anh tuấn hấn cầm tín vật của tiểu thư, nói là tới đưa tin cho tiểu thư."

Ngọc Như Yên rời khỏi đồi Lam Vũ đứng lên, nói: "Người dẫn hấn vào đây tới gặp ta và công tước đại nhân."

"Vâng"

Niệm Băng đứng ở công tước phủ, dưới mười sáu gã Ngân Vũ kỵ sĩ với ba mươi hai con mắt chăm chú vào trên người, cảm giác không thoải mái chút nào. Hấn đã xuất ra hạt châu Lạc Nhu đưa cho mình nhưng bọn kỵ sĩ cũng không có để hấn đi vào, mà chỉ báo vào trong phủ, cho người ta thông truyền đi.

Cửa phủ mở ra, một gã người hầu mặc áo xanh đi ra, nhìn Niệm Băng liếc mắt: "Mời theo ta."

Niệm Băng nhẹ người, chỉ cần có thể đi vào đem tín thư đưa đến, nhiệm vụ mình xem như hoàn thành. Mười sáu gã Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn phụ trách thủ vệ nhìn chăm chú đi theo tên người hầu đi vào đại công tước phủ đệ.

Qua khỏi đại môn, Niệm Băng đầu tiên thấy một cái sân rộng. Chính xác mà nói, đây là một diễn võ trường, ước chừng hai ngàn thước vuông, ở giữa đang có hơn mười người đánh nhau. Bên lề diễn võ trường chính tề đặt vài cái giá binh khí. Giữa sân đấu khí tung hoành, bọn họ ngưng tụ đấu khí xem ra ít nhất đều có ngoài thực lực đại kiếm sư. Quả nhiên không hổ là Áo Lan đế quốc quân nhân đệ nhất gia ! Mấy võ sĩ này mặc phương pháp công kích đơn giản nhưng khí thế lại vô cùng mạnh mẽ, sử dụng kỹ xảo chiến đấu đều là thích hợp nhất trên chiến trường

Công tước phủ rất lớn, quanh quẩn đi giống như mê cung bình thường. Người hầu áo xanh sắc mặt bình thản, không nói với Niệm Băng một câu, chỉ ở phía trước dẫn đường. Tiến vào sân, người hầu dẫn Niệm Băng đi đến một dãy phòng thì ngừng lại, quay lại "Xin chờ một chút." Nói xong, chuyển hướng cửa phòng, nói: "Hồi bẩm công tước đại nhân, người đã tới."

Thanh âm trầm thấp hùng hậu vang lên: "Để hấn vào đi."

"Dạ" người hầu ứng tiếng, nghiêng người mở cửa hướng Niệm Băng ra hiệu mời vào.

Niệm Băng không khách khí, đẩy ra cửa phòng mới vừa bước vào một chân vào phòng, đã liếc mắt thấy được đứng ở bên cạnh thư án là Ngọc Như Yên.

Trong cơ thể nhiệt huyết dâng lên, Niệm Băng đôi mắt vốn bình tĩnh trong nháy mắt tràn ngập cảm tình, Vài bước đi đến trước mặt Ngọc Như Yên thân thể hấn có chút run rẩy.

Ngọc Như Yên thấy Niệm Băng nhanh chóng hướng mình đi tới, trong lòng không khỏi mọc lên một tia kinh hãi, trong mắt hàn quang lóe ra, quát khê: "Đứng lại." Gần tám năm thời gian trôi qua, nàng không biến đổi nhiều, nhưng Niệm Băng thay đổi quá lớn. Tám năm trước Niệm Băng còn là một cái đứa nhỏ, mà

tám năm sau hần đã thành thanh niên anh tuấn, hơn nữa vóc người thay đổi cũng quá nhiều, Ngọc Như Yên làm sao nhận ra hần được?

"A di, người không nhận ra ta sao?" Niệm Băng đơn độc quỳ xuống đất, cung kính hướng Ngọc Như Yên hành lễ, thanh âm hần đã run rẩy, nước mắt chảy tràn trên mặt hần. Hần làm sao nghĩ tới, chính mình mới vừa đến công tước phủ mà có thể gặp lại a di.

Ngọc Như Yên nhìn qua Lam Vũ, quay đầu về phía gương mặt anh tuấn của Niệm Băng cũng thấy có chút cảm giác quen thuộc, ngập ngừng hỏi: "Người là...?"

"Mụ mụ, ta từng kêu lên người là mẹ, mẹ ơi!" vừa nói, Niệm Băng vạch vạt áo trước ngực mình đem hoa thiên bài ra.

Ngọc Như Yên chấn động toàn thân, mắt hiện lên vài tia kinh ngạc, tiến lên từng bước đem Niệm Băng kéo lên, bây giờ Niệm Băng đã so với bà cao hơn nửa cái đầu, nhìn kỹ thanh niên trước mặt, kinh ngạc nói: "Người là tiểu tử mập mạp bảy năm trước tại Băng Nguyệt đế quốc sao? Người, người gọi....."

"Ta là Niệm Băng! A di. Người một chút cũng không thay đổi, vẫn xinh đẹp như xưa." Niệm Băng giữ chặt tay Ngọc Như Yên, thanh âm tràn ngập cảm tình.

Ngoại trừ trượng phu của chính mình ra thì, nam nhân khác muốn chạm vào chỉ có một kết quả là chết nhưng lúc này tay Ngọc Như Yên bị Niệm Băng cầm, nàng trong lòng chỉ thấy sự yêu thương, không có cảm giác bị khinh nhờn, Niệm Băng trông mắt đỏ hoe lộ vẻ yêu thương thâm trọng đối với nàng.

Một tiếng ho khan vang lên, Lam Vũ công tước nếu nói là có gì khuyết điểm, thì chỉ là ghen tuông. Dù sao hần có một vị thê tử xinh đẹp như thế, giả như người khác cũng sẽ không cho phép nam nhân khác cùng thê tử của mình thân cận. Mặc dù người thanh niên trước mặt này có lẽ còn không đến một nửa tuổi thê tử hần nhưng Lam Vũ công tước trong lòng cũng có vài phần ghen tuông. "Như Yên người không để cho ta giới thiệu một chút sao?"

Niệm Băng lúc này mới chú ý tới bên cạnh còn một người ngồi, Lam Vũ công tước đứng lên hần cùng Niệm Băng chiều cao không sai biệt lắm, theo khí thế trên Niệm Băng lập tức phán đoán được, tình cảm trong mắt thu liễm một ít, cung kính: "Ngài nhất định là Lam Vũ công tước đại nhân. Xin chào, ta là Niệm Băng."

Ngọc Như Yên chủ động kéo tay Niệm Băng nói: "Lam Vũ, người còn nhớ rõ bảy năm trước, ta đưa Thần Thần tìm sự phụ nó thì thấy nàng trở về nói chuyện trên đường từng đem hoa thiên bài tặng ra ngoài sao? Đúng là Niệm Băng hả! Thực không nghĩ tới, bảy năm đã qua, Niệm Băng lại tự tìm đến. Lúc trước, hần vừa thấy ta liền gọi ta mụ mụ, không ngờ bây giờ, hần lớn như vậy. Lại còn là một tiểu tử anh tuấn."

Lam vũ giật mình: "Hần đúng là ... người nói tiểu tử mập sao? Niệm Băng, người đã tới tìm Như Yên. Làm sao lại có tin vật của Thần Thần?"

Niệm Băng lau nước mắt trên mặt mỉm cười nói: "Ta vốn không biết a di ở chỗ này, là ta nhận bằng hữu ủy thác đưa tin cho nữ nhi của ngài. Ngài cùng Ngọc a di là"

Ngọc Như Yên mỉm cười nói: "Ngốc tử, đó là nữ nhi của ta, người muốn gặp con gái của công tước cũng là nữ nhi của chúng ta! Lúc trước người không phải đã gặp qua Thần Thần sao?"

Niệm Băng lúc này mới hiểu được, trong lòng không khỏi thầm khen Lam Vũ công tước hảo phúc khí "nguyên lai là như vậy! A di, phong thư này là ta được một vị bằng hữu ủy thác đưa cho nàng." Trên tay không gian chỉ giới tản mát ra nhàn nhạt ngân quang, Lạc Nhu lúc trước đưa cho hần lá thư trống rỗng xuất hiện.

Ngọc Như Yên tiếp nhận thư, kinh ngạc nói: "Niệm Băng, người là một ma pháp sư?"

Niệm Băng mỉm cười vuốt cằm nói: "Đúng vậy!"

Ngọc Như Yên không có đem thư mở ra, mỉm cười nói: "Tốt lắm! Áo Lan đế quốc chúng ta đang cần ma pháp sư. Sự phụ của người là lão nhân lúc trước sao? Nhưng ta không cảm giác trên người hần có ma pháp lực ba động! Thần Thần không có ở đây nó cùng với sự phụ học tập một năm cũng không thấy trở về một lần, này phong thư đợi nó năm nay trở về ta sẽ giao cho nó đi."

Niệm Băng nói: "Đó cũng không phải sự phụ truyền thụ ma pháp cho ta . A di, này phong thư rất cấp bách đích, quan hệ đến ta kia vị bằng hữu đích chung thân đại sự, càng sớm giải quyết càng tốt."

Ngọc Như Yên nhú mày nói: " Nhưng đây là thư cho Thần Thần, ta cũng không thể xem, người đưa tin cho người nào"

Niệm Băng nói: "Là Băng Tuyết thành tài vụ nữ nhi danh xưng là Lạc Như."

Ngọc Như Yên giật mình nói: "Là nha đầu đó hả! Cũng tốt ta vài năm chưa thấy qua nó rồi. Thần Thần biết Lạc Như tại thời điểm trước lúc ta gặp được người một năm, lúc đó chúng ta ngang qua Băng Tuyết thành, được Băng Tuyết thành khoản đãi, Thần Thần và Lạc Như gặp nhau lần đầu mà đã rất thân thiết, nhanh chóng kết thành hảo tỷ muội, còn trao đổi tín vật của nhau. Lần này Lạc Như xảy ra chuyện gì người biết không?"

Niệm Băng gật đầu nói: "Ta nghe Lạc Như nói qua, là bởi vì" lập tức, hắn đem lúc trước Lạc Như đổi đãi, chính mình nói hết thảy kể lại một lần.

Nghe xong Niệm Băng giải thích đầu đuôi, Ngọc Như Yên mỉm cười, nói: "Đã như vậy, ý tứ tiểu Như ta hiểu được rồi."

Lam Vũ công tước nói: " Bây giờ chúng ta Áo Lan đế quốc nội ưu ngoại hoạn, ta và a di người cũng rất khẩn trương, vị Lạc Như cô nương lại là cùng Băng Nguyệt đế quốc hoàng thất đám hỏi, sự tình không tốt lắm! Chúng ta tinh lực dù sao cũng có hạn." Hắn nói chính là lời nói thật, cả quốc gia đại sự khẩn trương, hắn không lòng dạ nào xử lý việc riêng tư.

Niệm Băng từ lâu đã nghĩ đến câu trả lời của Lam Vũ công tước, cũng không để ý cái gì, dù sao hắn chỉ là đưa tin mà thôi. Đối với Lạc Như mặc dù có quan tâm nhưng dù sao chỉ là bằng hữu bình thường hắn tin tưởng rằng trí tuệ Lạc Như cho dù không có nhà Lam Vũ công tước hỗ trợ, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Đúng lúc này, Ngọc Như Yên đột nhiên nở nụ cười, nhìn Lam Vũ nói: "Phong thư này tới thật sự là đúng thời điểm, người vừa rồi nói vấn đề chỉ bằng phong thư này là hoàn toàn có thể giải quyết."

Lam Vũ trong lòng vừa động, hắn am hiểu chiến tranh, tại phương diện chiến tranh, cả đại lục đã không có mấy người có thể so sánh với, nhưng so trí tuệ cao thấp, hắn lại luôn luôn rất bội phục thê tử chính mình, "Như Yên ý của người là..?"

Ngọc Như Yên mỉm cười nói: "Vũ ca, người đã quên ta từng đề cập qua với người Lạc Như cô nương sao, tại sao hắn cùng nữ nhi chúng ta lúc mới vừa gặp nhau, ở Băng Tuyết thành đã có danh tiếng trí tuệ. Cha nàng có thể có địa vị ngày hôm nay, theo ta nghĩ, phần lớn là do công lao của nàng. Nha đầu kia thông minh tài trí còn hơn cả ta, nhất là phương diện xử lý các loại sự tình càng là hảo thủ. Cha nàng mặc dù kém rất nhiều, nhưng về vấn đề tài vụ cũng là một người có năng lực."

Nghe thê tử một lúc, Lam Vũ nhất thời hiểu được vui vẻ nói: "Nếu đưa bọn họ kế bí mật đó Áo Lan chúng ta, đổi tên lại theo như chúng ta sử dụng....."

Ngọc Như Yên mỉm cười nói: "Người hiểu được thì tốt lắm, điều người muốn làm bây giờ là thuyết phục bệ hạ trọng dụng Như nhi. Mấy năm nay, mặc dù ta ít đi Băng Nguyệt đế quốc nhưng với tình trạng của Như nhi rất quen thuộc. Ta có thể đảm bảo, nếu hắn đến hiệp trợ bệ hạ quản lý đế quốc sự vụ, dùng không được bao lâu, đế quốc sẽ hiện ra cảnh tượng hoàn toàn mới. Ai nói nữ tử không bằng nam, người giống như Như nhi chúng ta cũng không thể buông tha, lần này thật sự là một cơ hội tốt. Kỳ thật Lạc Như để cho Niệm Băng đưa thư đi tới sợ đã là có ý tứ này, nha đầu kia thông minh đã không muốn lấy Băng Nguyệt hoàng tử, tự nhiên sẽ tìm đường lui cho chính mình. Bọn họ gia tộc cũng không đông đảo gì, chỉ có hai phụ tử, cho nên vấn đề cũng không khó giải quyết. Ta sẽ tự mình đi một chuyến. Niệm Băng, người yên tâm đi, chuyện này a di sẽ xử lý."

Đối với chính trị, Niệm Băng không hiểu nhưng với trí tuệ của hắn, nghe phụ thê Ngọc Như Yên đối thoại, đoán ra một ít manh mối, không khỏi thầm khen Ngọc Như Yên a di nhìn xa trông rộng.

Danh tiếng Trí nữ Lạc Như cũng không phải dễ dàng có được. Nếu hắn là nam tử, e rằng đã sớm được Băng Nguyệt đế quốc trọng dụng. Mà Lam Vũ công tước nếu đem Lạc Như dẫn tới Áo Lan đế quốc, chỉ cần có

thể không vì nữ nhi mà khinh thị, thì việc cải thiện tình trạng Áo Lan đế quốc bây giờ không phải là không thể. Dù sao đối với Áo Lan đế quốc mà nói, quan trọng nhất chính là nhân tài.

"A di, chuyện này nhân tiện nhờ a di." Niệm Băng cung kính nói. Ngọc Như Yên nhẹ nhàng tự mình chải mái tóc đen dài óng ả một lúc: "Niệm Băng, người từ xa đến vì bằng hữu đưa tin. Bây giờ cứ ở lại đây với chúng ta đã. Được rồi, người còn chưa nói cho ta biết, sư phụ truyền thụ ma pháp cho người là ai."

Niệm Băng nói: "Sư phụ ta đúng là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, Long Trí ma đạo sư."

Lam Vũ công tước nói: "Nguyên lai là Long Trí hử! Ta còn là biết ma pháp của hắn trình độ cực cao, đáng tiếc Băng Nguyệt đế quốc có Băng Tuyết Thần tháp, nên công hội đối với hắn cũng không phải thực coi trọng. Người là đệ tử hắn, nói vậy ma pháp trình độ không kém. Tại Băng Nguyệt đế quốc, Niệm Băng người còn có người nhà không?"

Niệm Băng trong lòng chấn động, sau nửa ngày mới lắc lắc đầu, nói: "Ta đã không có người nhà."

Lam Vũ công tước mỉm cười nói: "Nếu người đã không có gì phải lo lắng, lại có duyên với Như Yên, chi bằng tiện đây ở lại Áo Lan thành đi, công hội chúng ta thực sự cần nhân tài. Gần đây ta đang cùng ma pháp sư công hội của đế quốc thương lượng, xem có thể tổ chức một đội rạp khuôn theo Hỏa Diễm sư tử cho bọn họ gia nhập kỵ sĩ đoàn."

Niệm Băng nói: "Công tước đại nhân, điều này e rằng cũng chẳng dễ dàng. Theo ta được biết. Hỏa diễm sư tử kỵ sĩ đoàn tất cả đều là am hiểu hỏa hệ ma pháp, hơn nữa trực tiếp gia nhập kỵ sĩ đoàn, phải thời gian dài phối hợp huấn luyện, mới có thể phối hợp tốt. Nếu không sẽ dễ dàng ngộ thương và rối loạn thế trận. Ta rất tôn kính Ngọc a di, nhưng ta còn có rất nhiều sự tình phải làm nên ta không thể ở lại."

Lam Vũ công tước không để ý Niệm Băng cự tuyệt, mỉm cười nói: "Bỏ đi, bất quá người từ nay về sau nếu ở bên ngoài không thuận lợi, hay Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội. Ta luôn hoan nghênh người đến Áo Lan thành. Người đường xa mà đến, ở lại vài ngày chúng ta cũng tốt, để cho chúng ta thể hiện hết lòng địa chủ."

Niệm Băng lắc lắc đầu, nói: "Ta còn có bằng hữu chờ, không thể ở lại Áo Lan thành chơi đùa. Công tước, Ngọc a di, ta có một thỉnh cầu hy vọng các người có thể đáp ứng."

Ngọc Như Yên cười nhu hòa nói: "Có yêu cầu gì người nói đi. a di đáp ứng người."

Niệm Băng trong mắt tràn ngập tình cảm nhìn Ngọc Như Yên nói: "A di, trong lòng ta, từ đầu đã coi người như mẫu thân. Lúc trước, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt lẫn nhau cũng không quen biết, người đã đem thiên hoa bài trần quý đưa cho ta. Kế tiếp, ta trong quá trình tu luyện ma pháp đã dùng thiên hoa bài ôn hòa khí tức đem ta từ trong nguy cơ tẩu hỏa nhập ma trở về. Người có thể nói là ân nhân cứu mạng của ta. Ta hy vọng người có thể cho ta cơ hội báo đáp một ngày nào đó. Người cho ta một ngày chuẩn bị thời gian. Một ngày sau ta hy vọng có thể làm một bữa cơm ngon cho người?"

Lam Vũ công tước cùng Ngọc Như Yên đều ngạc nhiên. Ngọc Như Yên nghĩ đến chính mình nghe lầm rồi, "Nấu cơm? Niệm Băng, a di không rõ ý tứ của người?"

Niệm Băng tự tin cười: "A di, ngày mai người sẽ hiểu được. Ta xin phép về trước, ngày mai ta sẽ tới, đến lúc đó xuất ra thiên hoa bài có thể vào không?"

Ngọc Như Yên gật đầu, nói: "Đương nhiên có thể, bất quá người không phải ma pháp sư sao? Làm sao mà lại thành đầu bếp?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "A di à, ta vốn là đầu bếp! Người còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy ta khi đó và lão nhân cùng ta sao? Hắn đúng là sư phụ truyền thụ ta trù nghệ, đối với ta mà nói, trù nghệ cùng ma pháp đều quan trọng. Công tước đại nhân, Ngọc a di, cáo từ." Nói xong hướng hai người cung kính hành lễ sau đó xoay người mà đi.

Nhìn cảnh Niệm Băng rời đi, Lam Vũ công tước nhíu mày nói: "Như Yên người đối với tiểu tử có ý kiến gì không? Người xác định hắn đúng là đứa nhỏ người gặp lúc trước sao?"

Ngọc Như Yên gật đầu nói: "Không sai đâu. Hắn chẳng những có thiên hoa bài, hơn nữa có thể nói ra chính xác lúc ta gặp nhau. Chuyện quan trọng tình cảm trong mắt hắn cùng với đứa nhỏ năm đó giống nhau,

không chút biến hóa, chỉ có điều đứa nhỏ này đã trưởng thành, so với khi đó lý trí hơn nhiều. Vũ ca! Ta trước giờ vốn thấy đứa nhỏ này không giống người thường, tương lai dù sao cũng sẽ có thành tựu lớn. Chỉ là ta không rõ hẳn vì cái gì mà muốn làm một đầu bếp vậy?”

Lam Vũ mỉm cười nói: “Như Yên không nên coi thường chức nghiệp, cho dù là đầu bếp cũng vậy thôi, chúng ta hãy đợi xem hẳn ngày mai có thể mang cho chúng ta kinh ngạc gì? Theo như vẻ hẳn mười phần tin tưởng như vậy, hiển nhiên với rất tự tin với trù nghệ của mình. Nếu hẳn thật sự là một nhân tài, ta hy vọng người có thể dùng cảm tình mà đối đãi, sử dụng hẳn, đem hẳn lưu lại, bây giờ để quốc chúng ta thiếu nhất là nhân tài!”

Ngọc Như Yên nhún mày nói: “Vũ ca, người sao có thể lại nói ta lợi dụng Niệm Băng tình cảm chứ? Hẳn nếu nguyện ý lưu lại đương nhiên tốt, nếu không muốn chúng ta đã không cần cưỡng cầu.”

Lam Vũ bật cười nói: “Là ta không tốt, đã nói lỡ lời, vậy theo ý người đi. Bất quá ta cũng có thể cảm giác hẳn không tầm thường, nhất là ánh mắt hẳn, đó là ánh mắt đầy trí tuệ!”

Ly khai công tước phủ, Niệm Băng không có về lữ điểm mà là chạy đến cửa hàng dụng cụ ma pháp gần đây bán tất chín quyển trục chính mình làm ra. Nếu không gặp Ngọc Như Yên, có lẽ hẳn chỉ bán ba bốn quyển, nhưng bây giờ lại khác, hẳn lúc nào cũng hy vọng có thể làm cho Ngọc Như Yên ăn đến mỹ thực chính mình làm. Cho nên, bây giờ hẳn phải có nhiều tài chính để mua sắm các loại tài liệu trân quý.

Chín ma pháp quyển trục của Niệm Băng, thí nghiệm một cái tại chỗ, còn lại tám cái lập tức lấy được hai trăm năm mươi kim tệ mỗi cái, đại giới bán ra. Dù sao loại ma pháp quyển trục hộ thân, bảo vệ tánh mạng lại không cần ma pháp, tự động phòng hộ. Bất luận kẻ nào cũng hy vọng tìm được, nhất là quý tộc, cho nên, dù chỉ là tứ cấp quyển trục, nhưng giá cả bán cao là tất nhiên.

Theo cửa hàng ma pháp dùng phẩm nơi đây nghe được nơi phồn hoa nhất trong Áo Lan thành. Niệm Băng đem bán quyển trục được hai trăm kim tệ mua đại lượng tài liệu cùng với các loại gia vị cùng được vật dùng trong nấu ăn. Hẳn sở dĩ muốn dùng một ngày thời gian chuẩn bị, gia vị là mấu chốt nhất trong trù nghệ. Gia vị không những làm cho món ăn có hương vị tốt, mà đồng thời đem mùi vị món ăn phát huy hết. Mà gia vị phải gồm nhiều loại gia vị phối hợp, là bí mật bất truyền.

Trở lại khách sạn, Niệm Băng cẩn thận đẩy cửa phòng ra, tiếng ngáy của Gia Lạp Mạn Dịch Tư không có gì là yếu đi. Long chẳng những là sinh vật cực mạnh tại đại lục mà còn là sinh vật ngủ khỏe nhất. Nhẹ nhàng thở ra Niệm Băng âm thầm cầu nguyện tốt nhất Gia Lạp Mạn Dịch Tư này ngủ thẳng tới ngày mai. Đợi sau khi mình nấu cho Ngọc Như Yên ăn xong rồi tỉnh mới tốt.

Từ không gian giới chỉ lấy ra một bao gia vị. Lại đem bình sứ mới mua lấy ra đánh dấu trên từng cái. Sau đó bắt đầu phối hợp cho thuần thực các loại gia vị. Đối với Niệm Băng mà nói chỉ có hai việc có thể làm cho hẳn toàn tâm toàn ý, một là tu luyện ma pháp, một là trù nghệ.

Nấu ăn cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư, có thể nói là một loại tra tấn, Mặc dù không hoàn toàn với tâm trạng cam tâm tình nguyện, Niệm Băng vẫn làm ra mỹ thực, nhưng chất lượng món ăn so với lúc trước hẳn làm lại kém đi. Từ khi rời Đào Hoa Lâm tới giờ Niệm Băng chưa khi nào muốn làm ra một bữa ăn hoàn mỹ như thế này. Tinh thần hẳn hoàn toàn tập trung vào phối hợp gia vị. Nên hẳn không phát hiện ra sau lưng, Gia Lạp Mạn Dịch Tư một đằng ngáy một đằng mở to mắt nhìn hẳn, khóe miệng toát ra một nụ cười quỷ dị, còn có vài giọt nước dãi chảy xuống.

Phối hợp gia vị hao phí của Niệm Băng một canh giờ. Nhìn thấy trước mặt tổng cộng gần ba mươi bình sứ dùng để chứa gia vị. Niệm Băng đem chúng bỏ vào bên trong không gian chỉ giới của mình. Lấy ma pháp lực điều động thử thăm dò dựa theo mục đích của mình lấy ra một cái bình sứ, nắm chắc chính xác vị trí của bình sứ bên trong không gian chỉ giới, cùng với các bình sứ đã đánh số trên nhãn, hẳn vừa lòng gật đầu.

Hẳn lấy một chậu nước trong, mua một cái khăn mặt sạch sẽ trong lữ quán, lấy bốn thanh tuyệt thể thần nhận của mình ra, lau sạch sẽ. Ngày mai sẽ nấu ăn cho Ngọc Như Yên, hẳn không muốn có một chút vết nào, chuẩn bị tốt mọi chuyện xong, Niệm Băng khoanh chân trên giường, lúc cuối cùng còn sờ vào tấm Thiên Hoa Bài ôn thuận trên ngực mình rồi mới tiến vào trạng thái minh tưởng.

Băng Hỏa Đồng Nguyên sau khi tuyển hóa đã có thể hấp thu ma pháp nguyên tố mà không cần phải cẩn thận khắc chế, bằng vào băng hỏa hài hòa, hai loại ma pháp nguyên tố được hẳn hấp thu với tốc độ còn

nhANH hơn trước kia, tinh thần lực hoàn toàn ngoại phóng, rất nhanh, Niệm Băng đã vứt bỏ tạp niệm, tiến vào minh tướng ở mức độ sâu hơn, ma pháp lực của hắn đang từng bước từng bước tiến triển.

Từ buổi trưa tới sáng sớm ngày hôm sau, khi ánh sáng mặt trời chiếu rọi gian phòng, Niệm Băng mới mở hai mắt, lúc này, cả hắn cũng không phát giác cặp mắt màu lam của mình đã có một biến thành màu đỏ nóng rực, còn một lại biến thành màu lam trong suốt như bầu trời. Ma pháp lực theo ý niệm di chuyển, trong nháy mắt lưu chuyển khắp toàn thân, toàn thân tràn ngập khí tức ma pháp, quả thật vô cùng dễ chịu. Duỗi thẳng người lên, ánh mắt hắn nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư, Gia Lạp Mạn Địch Tư vẫn y như trước chìm trong giấc ngủ say, mọi chuyện đều tốt đẹp như trong tưởng tượng của hắn.

Nhẹ nhàng rời khỏi giường, gian lý điểm mặc dù hơi đơn sơ một chút nhưng phòng tắm vẫn có, Niệm Băng thoải mái tắm rửa một chút, khu trừ những buồn bực còn sót lại, từ trong Không Gian Chi Giới lấy ra quần áo mà Tuyết Tinh đã tặng.

Trường bào màu trắng trên thêu đồ án hình rồng bằng bạc, thêu cũng không nhiều, nhưng có tác dụng họa long điểm tinh khiến cho cả bộ quần áo trở nên đẹp đẽ quý giá hơn nhưng lại không làm mất vẻ điển nhã. Thắt lưng cũng rất đơn giản, đồng dạng là màu trắng, hai bên có hai dải ngân tuyến. Ở chính giữa đai lưng là một viên ngọc thạch màu nhũ trắng. Vỗ nhẹ lên bộ quần áo màu trắng này, Niệm Băng trong lòng không khỏi nhớ tới Tuyết Tinh bị mình đuổi đi, Tinh Nhi, người bây giờ có khỏe không? Hy vọng người không trách ta, ta cũng là bất đắc dĩ thôi, tính tình của người mặc dù có hơi xấu nhưng người vẫn là một cô nương tốt, hy vọng người có thể tìm được một nửa của mình, có được cuộc sống hạnh phúc.

Thay bộ áo trắng thêu rồng này, diện mạo Niệm Băng lại càng thêm anh tuấn, khí chất cao trung càng rõ ràng. Mái tóc vàng, bộ quần áo trắng, lại thêm thân thể cân xứng, một đôi mắt lam thâm thúy như biển sâu ẩn hiện quang mang. Hít một hơi thật sâu, Niệm Băng nhanh chóng rời khỏi lý điểm.

Niệm Băng vừa mới ra khỏi lý điểm, Gia Lạp Mạn Địch Tư vốn đang ngủ từ trên giường ngồi dậy. "Hảo tiểu tử, vậy mà đi làm cho người khác ăn, không buồn gọi cho ta. Hừ, không gọi ta cũng cứ đi. Niệm Băng ơi Niệm Băng, người ko nghĩ tới trên người người có tin thần lạc ấn của ta, có thể biết vị trí của người sao? Hắc hắc..."

Đi trên đường cái, Niệm Băng càng lúc càng cảm thấy mất tự nhiên, bởi vì người trên đường đều quay lại nhìn hắn, nhất là những cô gái tuổi còn trẻ, ánh mắt này làm hắn quả thật không yên lòng. Thủ đô Áo Lan để quốc lại như vậy sao? Xem ra mình nên mặc áo vải thô thì tốt hơn! Gặp tình huống này còn có thể làm sao, hắn chỉ đành tăng nhanh cước bộ, dung tốc độ nhanh nhất tới phủ Lam Vũ công tước.

Xuất ra Thiên HOa Bài, Ngân Vũ kỵ sĩ ở cửa nhanh chóng cho hắn vào phủ, được một người hầu dẫn đường, hắn đi vào trong thư phòng của Lam Vũ công tước. Ngày thường, Lam Vũ công tước không vào triều, đều sẽ ở trong thư phòng xử lý mọi chuyện.

Cửa vào thư phòng mở, chỉ nghe trong phòng truyền ra âm thanh đối thoại rất rõ ràng.

"Công tước đại nhân, đây là tin tức gần nửa năm quả tỷ muội chúng ta thu thập được. Ngài còn chỉ thị gì không?"

Lam Vũ công tước nói: "Ân, lâu nay các người đã khổ cực rồi. Lần này trở về các người không cần tiếp tục nữa, ta có nhiệm vụ khác cho các người, trước tiên cứ ở trong phủ nghỉ ngơi đi."

Nghe xong hai câu, người hầu mang Niệm Băng vào phủ đã tiến lên bẩm báo, đứng ngoài cửa cao giọng nói: "Công tước đại nhân, Niệm Băng công tử tới."

"Được, cho hắn vào đi."

Nghe thấy thanh âm nói chuyện, Niệm Băng đã cảm thấy giọng nữ kia rất quen thuộc, dường như đã từng nghe thấy ở đâu rồi, nhưng cũng không phải thanh âm Ngọc Như Yên, trong lòng còn đang nghi hoặc, người hầu đã thủ thế xin mời, hắn bèn đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Lam Vũ vẫn như ngày hôm trước, ngồi sau bàn đọc sách, Ngọc Như Yên vẫn đứng bên cạnh, vẻ mặt mỉm cười nhìn mình. Trong trước bàn đọc sách còn có hai nữ tử không người đứng đó, lúc này nghe thấy hắn tiến vào mới quay người nhìn lại.

Niệm Băng giật mình tròn hai mắt nhìn. "Hả! Sao lại là các người?"

Tiếng kinh hô đồng thời vang lên. "Sao lại là người?"

74. Chương 73: Lam Tầm - Như Ý Đích Ái Nhân

Lam Vũ công tước kinh ngạc nhìn thay đổi của Niệm Băng: "Các người biết nhau sao?"

Như Ý hừ lạnh một tiếng: "Công tước đại nhân, ta vừa rồi nói với ngài về một người trẻ tuổi quái dị chính là hắc, cái tên Ma Sát Sứ kia cũng là bởi hắc mà làm ra chuyện bất lợi đối với chúng ta. Đừng thả hắc đi, bảo hắc gọi tên Ma Sát Sứ sau lưng ra đi." Nói xong nàng rút thanh kiếm của mình ra.

"Tỷ, hắc không phải người xấu." Như Mộng cản tay của tỷ tỷ lại. Vừa rồi hồi báo với công tước hoàn toàn là Như Ý tự mình nói, Như Mộng vài lần muốn đính chính nhưng không có cơ hội. Như Ý cả giận nói: "Cái loại nam nhân đến kỹ viện này có thể là người tốt á, người mau tránh ra, ngày đó nếu người không buông tha cho hắc, có lẽ ta đã không chịu nhục dưới tay Ma Sát Sứ."

Lam Vũ trầm giọng nói: "Như Ý, đừng tay, không được làm càn."

Người khác nói có lẽ Như Ý sẽ không nghe, nhưng nàng đối với Lam Vũ có sự tôn kính đến từ nội tâm, nhanh chóng thu kiếm đứng sang một bên. "Xin lỗi, công tước đại nhân."

Lam Vũ ánh mắt chuyển hướng sang Niệm Băng, nhíu mày nói: "Tiểu tử, làm một nam nhân, có thể phong lưu nhưng không nên hạ lưu, sau này đi ra ngoài làm chuyện phong nguyệt ít đi. Ta muốn biết Ma Sát Sứ mà Như Ý nói cùng người có quan hệ gì."

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Ngài muốn biết có lẽ không chỉ quan hệ của ta với hắc mà còn muốn biết lai lịch của Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp nữa đúng không? Nếu là người khác hỏi, ta nhất định sẽ không trả lời, nhưng ngài là trưởng phụ của Ngọc a di, ta cũng không muốn giấu diếm. Kỳ thật, ta chính là Ma Sát Sứ. Lúc ấy bởi vì Như Ý tiểu thư chẳng phân biệt tốt xấu đã xuống tay hạ sát thủ cho nên ta mới hóa thân thành phật nàng. Thẳng thắn mà nói, nếu không phải Như Mộng tiểu thư ngỏ lời cầu xin, nàng đã sớm chết trong tay ta rồi."

Lam Vũ công tước trong mắt quang mang đại thịnh. "Người chính là Ma Sát Sứ? Ta hy vọng người có thể giải thích một chút."

Như Ý và Như Mộng cũng đồng thời toát lên ánh mắt giết mình. Niệm Băng thản nhiên ưỡn ngực, lãnh đạm nói: "Chuyện này ta không có gì để giải thích, cũng không muốn giải thích gì. Như Ý cô nương là kẻ dưới tay của ngài, ngài nên tin tưởng lời của nàng."

Lúc này trái tim của hắc tựa như bị kim đâm, đau đớn không thể chịu được, bởi vì, hắc thấy vị Ngọc a di mà mình tôn kính nhất ở bàn đọc sách trong mắt toát lên vẻ lạnh như băng và một tia sát khí. Đúng vậy, mặc dù Ngọc a di trong lòng mình có địa vị rất cao, nhưng dù sao nhiều năm như vậy, cho tới nay cũng chỉ gặp qua có hai lần thôi, bản thân dựa vào cái gì mà khiến người ta tin tưởng được đây?

Niệm Băng cười, vẻ bi thương nồng đậm trong mắt khiến Ngọc Như Yên trong lòng chấn động. Niệm Băng trong tim cảm thấy lạnh, rất lạnh, từ sau khi rời khỏi Đào Hoa Lâm, hắc lúc nào cũng duy trì cảnh giác, đối đãi với bất cứ ai cũng có chút bảo lưu, cho dù là Phượng Nữ cũng không ngoại lệ. Mà hôm nay nhìn thấy Ngọc Như Yên xong, hắc rốt cuộc buông lỏng tâm hồn, mất đi cha mẹ chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng hắc, mà trong tim hắc, Ngọc Như Yên ôn nhu hiền lành tựa như mẫu thân, mặc dù hắc cũng biết rằng Ngọc Như Yên và Lam Vũ công tước hoài nghi mình là chuyện rất bình thường, nhưng trong lòng vẫn đau xót vô cùng mãnh liệt.

Hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng bình phục tâm tính bản thân, hắc ngay cả nhìn lại cũng không muốn, buồn bã nói: "A di, bất kể người nghĩ thế nào về ta, trong lòng ta, người thủy chung là người ta tôn kính nhất. Ta sẽ đi, sau này cũng không trở lại nữa. Nhưng ta hy vọng người có thể cho ta một cơ hội, làm cho ngài một bữa ăn xong, ta sẽ lập tức rời khỏi."

Vừa nói hần vừa lấy Thiên Hoa Bài chưa từng rời khỏi mình bấy năm nay từ trên cổ xuống, đi tới bên người Ngọc Như Yên, nhìn thoáng qua khóa hồng sắc bảo thạch trên ngọc bài, thở dài một tiếng, đem Thiên Hoa bài đặt ở trên bàn. Ngọc Như Yên hồ hững nói: "Người thật sự không có gì để giải thích sao?"

Niệm Băng lắc đầu nói: "Đối với người và công tước đại nhân mà nói, ta chỉ là một ngoại nhân, năm đó gặp người có thể nói là duyên phận, có lẽ bây giờ duyên phận của chúng ta đã tận."

Ngọc Như Yên trong mắt lãnh quang đại phóng. "Niệm Băng, cả đời này ta thống hận nhất chính là nam nhân bạc bẽo, nhất là loại nam nhân vì dục vọng của mình mà khiến nữ nhân thống khổ. Như Ý là ta nuôi lớn, nàng tính cách cương liệt, tuyệt sẽ không nói dối. Không sai, ta lựa chọn tin tưởng nàng. Người có vẻ bề ngoài rất đẹp trai, nhưng nếu người dùng vẻ bề ngoài để khi dễ nữ nhân, vậy người còn không bằng một tên chu nho khiếm khuyết. Người đi đi, ta bây giờ không có tâm tình ăn gì, lại càng không muốn ăn cái gì người làm."

"A di, người thật sự không thể cho ta một cơ hội báo đáp cho người sao?"

Niệm Băng đột nhiên cảm giác được hô hấp của mình có chút khó khăn, con mắt có phần mơ hồ. Ngọc Như Yên vừa muốn nói gì đó, lại bị Lam Vũ công tước mở miệng ngăn lại. "Như Yên, để cho hần làm đi. Ta thấy đứa nhỏ này không phải loại nam nhân như vậy. Có lẽ chỉ là nhất thời sai lầm thôi."

Ngọc Như Yên nhìn trượng phu của mình, lại nhìn Niệm Băng, lãnh ý trong mắt nhạt đi vài phần, hừ nhẹ một tiếng rồi không nói gì nữa. Niệm Băng vẻ mặt bình tĩnh khom người hành lễ với Lam Vũ công tước, nói: "Đa tạ công tước đã cho ta cơ hội này. Phiền ngài sắp xếp một cái bàn làm bếp ở diễn võ trường được không? Nếu ở trong phòng bếp thì không tiện thi triển, chỉ cần một cái bàn lớn là được rồi, những tài liệu khác ta đã chuẩn bị đầy đủ."

Lam Vũ vuốt cằm nói: "Được, Như Ý, người đi tìm chuẩn bị theo lời Niệm Băng, chúng ta cùng tới diễn võ trường."

Như Ý đáp ứng một tiếng, lạnh lùng liếc mắt nhìn Niệm Băng, rời khỏi thư phòng, Niệm Băng đi theo phía sau nàng, hần cũng không nói với Như Ý điều gì. Lúc này, tâm tro ý lạnh, hần cũng không muốn nhiều lời, huống chi, Như ý cũng là một người đáng thương.

Thấy Niệm Băng đi khỏi, Như Mộng vội vàng nói: "Công tước đại nhân, phu nhân, các người đều hiểu lầm rồi, kỳ thật Niệm Băng không phải loại người đó." Lam Vũ và Ngọc Như Yên cùng ngậy người. Ngọc Như Yên cau mày nói: "Ý người là vừa rồi Như Ý dối gạt chúng ta?"

Như Mộng toàn thân cứng đờ. "Không, kỳ thật, tỷ tỷ, tỷ tỷ chỉ có chút kích động mà thôi."

Lập tức, nàng đem chuyện xảy ra hôm đó dựa theo cái nhìn của mình kể hết một lượt từ đầu tới cuối. Nghe Như Mộng nói xong, Lam Vũ chau mày nói: "Sẽ không như vậy chứ! Theo nhận thức của ta, Như Ý mặc dù tính tình cương liệt, nhưng thủy chung là người biết đặt đại cục lên đầu, nếu không ta cũng sẽ không để cho nàng làm tổng quản hệ thống tình báo phương bắc. Ta thật không tin được tính cách của nàng lại có chuyển biến lớn như vậy. Như Mộng các người có phải có chuyện gì gạt ta, trên người Như Ý rốt cuộc có xảy ra chuyện gì hay không?"

Cơ trí của hần đã nhìn ra chút sơ hở, một người tính cách thay đổi, không thể nào lại không có nguyên nhân. Như Mộng phác một tiếng, quỳ xuống mặt đất. "Công tước đại nhân, phu nhân, ta không thể nói, chuyện này quan hệ tới danh tiết của tỷ tỷ. Tỷ tỷ, tỷ tỷ chị ấy đã rất đáng thương rồi, xin các người đừng truy cứu nữa được không?"

Ngọc Như Yên toàn thân chấn động, trong mắt quang mang liên thiểm. "Ta biết rồi, nguyên lai là hần, ta đã thấy Như Ý hai năm nay thay đổi rất nhiều, còn thỉnh cầu được điều ra ngoài nữa. Nguyên lai là như vậy. Hừ, ta không tha cho tên tiểu tử ấy đâu."

Như Mộng kinh hãi, chặn lại nói: "Phu nhân, kỳ thật chuyện này cũng không hoàn toàn vì Lam Tâm đại ca, hần cũng có nỗi khổ của mình trong phương diện tình cảm."

Mới nói xong câu này, nàng đột nhiên phát hiện ánh mắt Ngọc Như Yên biến đổi, lúc này mới hay mình lỡ lời. "Phu nhân, ta..."

Ngọc Như Yên toàn thân lóe lên một tầng ngân sắc quang mang. "Lam Tầm, ra là tên tiểu tử này. Được lắm, các ngươi đầu điểm ta đến khổ. Như Mộng, ngươi đem tất cả mọi việc nói cho ta. Người có biết, chuyện tỷ tỷ ngươi với Niệm Băng liên quan tới mạng người, nếu ngươi không nói, ta sẽ phân xử nàng."

Ngọc Như Yên làm thê tử của Lam Vũ công tước, một tiểu cô nương như Như Mộng sao có thể so sánh được. Chỉ một câu dò xét thử đã phát hiện hết thấy, nàng bây giờ cũng đã minh bạch ánh mắt vừa rồi của Niệm Băng, trong lòng tràn ngập hối hận, nhưng bây giờ việc cấp bách là biết chuyện gì xảy ra với Như Ý.

Đi tới diễn võ trường, Niệm Băng một mình đi tới bóng râm, đứng đó. Hôm nay ở nơi này không có ai luyện võ, diễn võ trường trống rỗng, chỉ ngẫu nhiên thấy được người hầu của công tước phủ đi qua. Hắn đột nhiên nhớ tới những lời lúc đầu Tra Cực truyền thụ trù nghệ từng nói với mình, khi đó Tra Cực nói, một trù sư bình thường, trong quá trình chế biến có một điều rất quan trọng phải chú ý, đó là không chế tam tình của bản thân, trong quá trình chế biến phải tận tụy dừng để tâm tình ảnh hưởng tới trù nghệ bản thân, đem kỹ nghệ của mình hoàn toàn phát huy. Nhưng khi trở thành trù sư kỹ nghệ hàng đầu thì trên phương diện tâm tình lại hoàn toàn trái ngược, không cần phải khống chế mà là phải đem tâm tình hoàn toàn phát huy ra. Dừng tâm tình ảnh hưởng tới mỹ thực của bản thân. Đối với trù sư cao cấp nhất, với tâm tình bất đồng cho dù là cùng một món ăn cũng sẽ làm ra món ăn mùi vị bất đồng, tâm tình là thứ trù sư đỉnh cao phải học tập. Bây giờ, bản thân trong lòng tràn ngập bi thương, có thể làm ra món ăn thế nào đây?

Hắn không biết, nghĩ thế nào cũng không ra. Hít một hơi dài, lại thở dài một tiếng, dù sao làm xong bữa ăn này, bản thân mình cùng Ngọc Như Yên a di cũng không còn quan hệ gì, sau này không còn qua lại gì nữa.

"Vị huynh đệ, trước kia ta tựa hồ chưa từng gặp ngươi."

Một thanh âm ôn hòa từ sau lưng vang lên. Niệm Băng toàn thân chấn động, bị người khác tới gần bên mình mà bản thân không hề phát giác, thật sự là quá sơ xuất. Xoay người nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặc y phục võ sĩ màu lam, lưng đeo trường kiếm đứng sau lưng mình. Người này tướng mạo cực kỳ anh tuấn, nhất là trên người tản mát ra anh khí bừng bừng, khiến người ta dễ dàng sinh ra hảo cảm, từ khí tức cường đại như ẩn như hiện trên cơ thể hắn có thể thấy hắn ít nhất cũng có cảnh giới đại kiếm sư, thậm chí có thể là vũ đầu gia.

"Xin chào, ta vừa mới tới phủ công tước."

Niệm Băng khách khí bình thản trả lời. Võ sĩ áo lam chứng kiến dung mạo Niệm Băng, trong mắt không khỏi xuất hiện một tia kinh ngạc, hắn luôn luôn tự hào về dung mạo hơn người của mình, nhưng đứng trước mặt thanh niên tóc vòng này quả thật lại kém hơn rất nhiều. "Huynh dài thật sự là phong thái chiếu nhân, ta gọi là Lam Tầm, là thị vệ của công tước đại nhân, không biết người tên là gì? Tới phủ công tước có việc gì?"

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Ta là Niệm Băng, là trù sư tới để nấu ăn cho công tước phu nhân."

"Trù sư?" Lam Tầm trong mắt toát lên vẻ khinh ngạc, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Niệm Băng vài lần, ánh mắt quái dị nói: "Người là trù sư sao?" Niệm Băng mỉm cười nói: "Sao, không giống sao? Sự thật sẽ chứng minh thôi."

Mới nói xong câu này, Như Ý đã dẫn người đi tới diễn võ trường, chỉ huy người hầu trong phủ công tước chuẩn bị tốt bàn làm bếp, khi vô tình ngẩng đầu nhìn thấy Niệm Băng và Lam Tầm đứng cùng một chỗ, khuôn mặt lập tức như phủ một tầng sương lạnh, thấp giọng mắng: "Thật là vật dĩ loại tỵ, nhân dĩ quần nhân."

Niệm Băng đứng cách trung tâm diễn võ trường không xa, hơn nữa hắn sau khi ăn rất nhiều mật rắn, thịnh lực và thị lực đều gia tăng rất nhiều, nghe vậy không khỏi động tâm, ánh mắt nhìn về phía Lam Tầm, lúc này trên mặt Lam Tầm cũng xảy ra biến hóa, trong đôi mắt đen toát ra tình cảm phức tạp. "Người là nam nhân đã phụ như ý cô nương?"

Thanh âm của Niệm Băng càng lạnh, bản thân và Ngọc Như Yên a di quan hệ trở nên khẩn trương như vậy chính là bởi vì Như Ý nói với công tước. Mà biến hóa của Như Ý chính là bởi bị nam nhân kia ruồng bỏ. Lam Tầm biến sắc nói: "Người nói vậy là ý gì, ta từ trước tới giờ chưa từng phụ nàng, là nàng không nên rời khỏi ta. Xem ra người biết cũng không ít a!"

Niệm Băng kinh ngạc nói: "Người không phụ như ý? Sao ta lại nghe nói người vì một nữ hài tử hấp dẫn mà phụ bạc nàng?"

Lam Tầm trong mắt toát lên một tia khổ sở. "Ta không biết Như Ý nói với người cái gì, nhưng tình cảm của ta với Như ý tuyệt đối là thật, ai, Như Ý cái gì cũng tốt, chỉ có điều quá quật cường."

Niệm Băng tiếp tục hỏi: "Vậy lúc đầu nếu người ở cùng một chỗ tại sao lại đổi đãi đặc biệt ân cần với nữ nhân khác?"

Lam Tầm cau mày nói: "Ân cần với nữ nhân khác? Xem ra Như Ý tới bây giờ cũng không tin tưởng ta. Không sai, trước kia ta thích Thần tiểu thư, nhưng sau đó trong lúc ta đang thất ý, Như Ý đi vào thế giới của ta, là nàng quan tâm tỷ mỉ tới ta, khiến ta từ trong cơn thất luyện khôi phục lại. Khi đó ta mới phát hiện, nguyên lai nàng mới là người phụ nữ thích hợp nhất của ta, cho nên chúng ta mới ở cùng một chỗ, ta yêu nàng thật lòng, đồng thời ta cũng tự nhận ra vị trí của mình, ta với Thần tiểu thư không nói tới địa vị, chỉ là nhân phẩm, tướng mạo của nàng ta cũng không xứng cho nên ta sớm đã buông tha cho tình cảm trước kia. Sau đó Thần tiểu thư từ chỗ sự phụ trở lại phủ, ta đã có thể coi nàng như muối muối, công tước đại nhân từ nhỏ nuôi dưỡng mấy cô nhi chúng ta, làm thị vệ của ngài, ta quan tâm tới sinh hoạt của tiểu thư, an bài tốt mọi chuyện cho tiểu thư có gì sai? Trước kia chuyện này cũng đều do một tay ta hoàn thành, nhưng Như Ý không chịu nghe ta giải thích, nàng một mực cho rằng ta vẫn còn tình cảm với tiểu thư, còn có ý với tiểu thư. Cho dù ta giải thích thế nào nàng cũng không nghe, mỗi ngày đều quẩn luyến ta, cãi nhau vì chuyện này. Ta là một nam nhân, ta còn rất nhiều chuyện phải làm, có một hôm, ta thật sự bị nàng dây dưa, tức giận không thể chịu nổi mới nói vài câu thương tổn tới nàng. Kết quả là ngay hôm sau nàng hưởng công tước đại nhân thỉnh cầu ra ngoài, không chịu để ý tới ta nữa. Ai, lúc đó ta cũng là quá xúc động, Như Ý mặc dù là một nữ hài tử, nhưng nàng quá cố chấp, ta vẫn nghĩ biện pháp tới gần nàng, nhưng nàng thủy chung vẫn lạnh nhạt như một khối băng sơn."

Niệm Băng tròn mắt nhìn Lam Tầm, bản thân sẽ không xui xẻo tới mức đó chứ, vậy mà lại thành vật hy sinh của một chuyện hiểu lầm. "Lam huynh, lúc đó người làm thương tổn Như Ý cô nương, có phải người nói rằng, người đối với nàng hữu dụng mà vô tình, Như Ý cô nương chỉ là vật thay thế cho Thần tiểu thư mà thôi, người chỉ yêu mình Thần tiểu thư. Có đúng không?"

Lam Tầm cũng tròn mắt nhìn hai mắt. "Không thể nào, chuyện này mà người cũng biết. Nói, người và Như Ý quan hệ như thế nào?"

Nhìn Lam Tầm vẻ mặt bất thiện, Niệm Băng chặn lại nói: "Ta không có quan hệ gì với Như Ý cô nương, mọi chuyện đều là Lan Mộng cô nương nói cho ta biết. Lam huynh, sao lúc đó người lại nói như vậy? Người chẳng lẽ không biết một câu nói đó sẽ làm tổn thương nữ nhân tới mức nào à?"

Lam Tầm lặng người, nói: "Người tưởng ta muốn nói như vậy hay sao? Nhưng Như Ý từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, nàng quá tự ti, chuyện gì cũng đều chỉ nghĩ tới mặt xấu, nàng mỗi ngày đều hỏi ta có phải bởi vì nàng đã lên giường với ta nên ta mới ở cùng với nàng, có phải vẫn còn yêu Thần tiểu thư. Người nghĩ xem, ta mỗi ngày đều có rất nhiều việc, nàng hôm nào cũng dây dưa như vậy, ta có thể chịu được sao? Hôm đó ta nhất thời phẫn nộ, không suy nghĩ, cứ theo ý tứ của nàng mà nói."

Cuối cùng Niệm Băng cũng hiểu rõ, nguyên lai mọi chuyện cũng không hoàn toàn do lỗi của Lam Tầm, vấn đề chính thức đều do Như Ý, vỗ vỗ bả vai Lam Tầm nói: "Vậy người có còn thích Như Ý không?"

Lam Tầm khổ sở nói: "Nếu ta không thích nàng, sao lại thống khổ như vậy? Nhất nhật phu thê bách nhật ân, chúng ta đã làm chuyện phu thê, ta thực sự yêu nàng, sao lại không lo lắng được?"

Niệm Băng gật đầu nói: "Nếu người thực sự yêu nàng thì nên dừng cảm lên, cái đó gọi là yêu càng đậm, hận càng sâu. Như Ý đối xử với người như vậy chứng tỏ nàng căn bản là không quên được người. Đã như vậy, người có rất nhiều cơ hội, chỉ còn xem bản thân người có thể nắm chắc được không thôi. Nàng từ nhỏ đã tự ti, người phải kiên nhẫn khuyên giải mới có thể dần dần chuyển biến. Ta nghĩ trước kia các người nhất định trao đổi quá ít nên mới xuất hiện nguy cơ không tín nhiệm nhau như vậy. Người là nam nhân, nên chủ động mới đúng."

Lam Tầm gật đầu, mỉm cười nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, lần này vất vả lắm Như Ý mới trở lại, ta sớm đã quyết định, bất luận ra sao lần này cũng phải giữ nàng lại. Huynh đệ, chúng ta mặc dù lần đầu gặp mặt,

nhưng đã tâm đầu ý hợp, cảm ơn người đã khuyên bảo. Ai, chỉ là bây giờ ta cũng không biết lúc nào tới gần nàng là tốt nhất.”

Niệm Bằng mỉm cười lắc đầu nói: ”Lam huynh không cần khách khí. Kỳ thật thời cơ không khó tìm, muốn cho Như Ý hồi tâm chuyển ý, việc đầu tiên người phải làm chính là có được sự ủng hộ của công tước và công tước phu nhân. Ta thấy bọn họ là người Như ý cô nương tôn kính nhất. Nếu người đã quyết định ở cùng một nơi với Như Ý, tại sao không nói với công tước và công tước phu nhân.”

Nghe Niệm Bằng nói những lời này, Lam Tầm đôi mắt sáng lên, vỗ mạnh lên đùi nói: ”Đúng vậy! Ta sao lại không nghĩ tới chứ. Niệm Bằng, người thật sự đã nói một lời làm người trong mộng bừng tỉnh. Được, ta cũng nên đi đề thân với công tước đại nhân. Chỉ cần công tước đại nhân đồng ý hôn sự của chúng ta, hết thấy đều sẽ đơn giản hơn nhiều.” Nói xong hần xoay người muốn đi.

”Người gấp cái gì?” Niệm Bằng kéo tay Lam Tầm lại. ”Công tước và công tước phu nhân lập tức sẽ tới đây nếm thử mỹ thực do ta làm, người muốn đề thân với Như Ý cô nương không phải rất tiện sao? Cũng càng biểu hiện thành ý của người. Ân, người xem, bọn họ tới rồi.”

Lúc này, Lam Vũ công tước, Ngọc Như Yên cùng với Như Mộng ba người đồng thời từ hậu viện đi tới diễn võ trường. Lam Vũ và Ngọc Như Yên sắc mặt đều dị thường âm trầm, mà Như Mộng lại cúi đầu, bộ dáng tâm sự ngổn ngang.

Niệm Bằng cũng không biết hiểu lầm của mình đã được xóa sạch, vừa nhìn vẻ mặt của bọn họ, trong lòng nhất thời trầm xuống, huých Lam Tầm bên cạnh nói: ”Người còn không mau đi đi.”

Lam Tầm trong lòng lúc này chỉ có Như Ý, cũng không chú ý tới vẻ mặt vợ chồng Lam Vũ công tước. Niệm Bằng đẩy nhẹ hần một cái, hần mới nhanh chóng bước lên, đi tới trước mặt vợ chồng Lam Vũ công tước. Ngọc Như Yên đang mang một bụng tức khí mà không có chỗ bùng phát, cảm giác có người tới gần, định thần nhìn lại, chính là Lam Tầm mà mình đang muốn tìm, nhất thời khí văng thượng trảng, vừa muốn mở miệng đã thấy Lam Tầm phác một tiếng, quỳ xuống trên mặt đất.

”Công tước đại nhân, công tước phu nhân, Lam Tầm có việc bẩm báo.”

Lam Vũ giơ tay ngăn Ngọc Như Yên phát tác, lạnh nhạt nói: ”Có chuyện gì, người nói đi.”

Lam Tầm nuốt nước bọt, liếc mắt nhìn Như Ý khuôn mặt lạnh lùng đứng cách đó không xa, lúc này mới nói: ”Công tước đại nhân, Lam Tầm nhờ sự chỉ dạy của người và phu nhân mới có ngày hôm nay. Mặc dù Lam Tầm biết bản thân không xứng nhưng trong lòng vẫn coi người như phụ thân. Có chuyện ta vẫn chưa từng nói với người và phu nhân, kỳ thật ba năm, trước ta và Như Ý đã giao hảo, hy vọng công tước đại nhân và phu nhân có thể cho phép ta cưới nàng. Ta đối với Như Ý tuyệt đối là chân tâm.”Nói xong, cung kính cúi đầu vái vợ chồng công tước ba cái.

Lam Vũ và Ngọc Như Yên đôi mắt vốn ẩn hàm tức giận trong nháy mắt đầy vẻ kinh ngạc, mà Như Mộng đang cúi đầu cũng ngẩng lên nhìn Lam Tầm, khuôn mặt ngạc nhiên. Bọn họ ai cũng không nghĩ tới ngay lúc này đây Lam Tầm lại nói ra những lời như vậy mà Như Ý đứng cách đó không xa toàn thân cứng ngắc, ánh mắt trong nháy mắt trở nên ngốc trẻ. Vẫn là Lam Vũ tâm tính vững vàng nhất, bình tĩnh nói: ”Người muốn kết hôn với Như Ý?”

Lam Tầm kiên định gật đầu nói: ”Xin công tước đại nhân hoàn thành.”

Lam Vũ nhíu mày nói: ”Theo ta được biết, quan hệ của người và Như Ý cũng không chỉ đơn giản trong hai chữ giao hảo. Như Ý, lại đây.”

Như Ý từ trong cơn ngây ngốc bừng tỉnh, đôi mắt đẹp toát ra thần sắc phức tạp, liếc mắt nhìn Lam Tầm, bước nhanh tới trước mặt Lam Vũ công tước, cung kính nói: ”Công tước đại nhân, bản làm bếp đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể sử dụng.”

Mặc dù ngoài miệng nàng vẫn nói tới nhiệm vụ được Lam Vũ công tước phân phó, nhưng thanh âm lại không chịu sự khống chế, có chút run rẩy. Lam Vũ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng nhìn Niệm Bằng đang đứng một bên, mỉm cười nói: ”Tiểu huynh đệ, phiền người chờ ta một chút, ta xử lý một chút chuyện riêng trong phủ đã.”

Niệm Bằng vuốt cằm nói: "Công tước đại nhân không cần khách khí, các người cứ nói chuyện, ta bắt đầu làm bếp đây."

Vừa nói hần vừa đi tới bên bàn làm bếp. Ngọc Như Yên muốn nói gì đó nhưng nhìn Lam Tầm và Như Ý trước mặt đành cố nhịn, đánh mắt cho trượng phu, ý bảo hần trực tiếp đi vào chủ đề.

Lam Vũ thanh âm hơi trầm xuống, nói: "Lam Tầm, ta muốn nghe người giải thích một chút quan hệ của mình và Như Ý."

Như Ý trừng mắt nhìn muội muội, cướp lời nói: "Công tước đại nhân, không cần giải thích cái gì, ta và Lam Tầm không có bất cứ quan hệ gì, ta cũng tuyệt không gả cho gã. Như Ý nguyện dùng cả đời này phụng sự cho công tước đại nhân và phu nhân, vĩnh viễn không lấy chồng. Xin công tước đại nhân hoàn hành."

Ngữ khí của nàng cực kỳ kiên quyết, thanh âm lạnh như băng tựa hồ có thể đông kết không khí xung quanh. Lam Tầm trong lòng đau đớn, hần mặc dù biết Như Ý rất cố chấp, nhưng không nghĩ tới hai năm không gặp, tính cố chấp của nàng tựa hồ so với trước kia càng khó có thể thuyết phục hơn. Lam Vũ mỉm cười, thanh âm trở nên nhu hòa hơn rất nhiều. "Nha đầu ngốc, người và Lam Tầm đều được ta nuôi dưỡng từ nhỏ tới lớn, Lam Tầm nói không sai, ta vẫn coi các người là con cái của mình. Đối với ta mà nói, các người không phải thuộc hạ mà là người trong nhà của ta, đứa nhỏ, người nghĩ một người cha sẽ nguyện ý nhìn nữ nhi của mình cả đời không lấy chồng sao? Không, đương nhiên là không, nếu như vậy, người làm cha này sẽ vô cùng thống khổ. Cho dù người không muốn lấy Lam Tầm, cũng không cần quyết liệt như vậy, sau này ta sẽ tìm cho người một đám tốt."

Nghe Lam Vũ nói xong, đôi mắt Như Ý đã chuyển hồng, nghẹn ngào nói: "Cám ơn công tước đại nhân. Ta..."

Lam Vũ ngăn Như Ý lại, không cho nàng nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn Lam Tầm, thanh âm lạnh lùng nói: "Bây giờ người không cần giải thích, ta muốn nghe người kể lại chuyện của người và Như Ý. Nói đi, ta tin người sẽ không gạt ta."

Lam Tầm vẫn quỳ ở đó, không có lệnh của Lam Vũ, hần tuyệt đối sẽ không đứng lên, cung kính nói: "Công tước đại nhân, ta và Như Ý ba năm trước đã bắt đầu giao hảo. Không sợ người chê cười, vốn ta thích chính là Thần Thần tiểu thư, mặc dù biết bản thân không xứng, nhưng trong tiềm thức của ta thủy chung vẫn hy vọng mình có một cơ hội, cho nên ta vẫn luôn cố gắng."

Lam Vũ gật đầu nói: "Người luôn quan tâm tỷ mỹ tới Thần Thần, chúng ta đều biết, không có gì là không xứng, nếu Thần Thần thực sự thích người, ta tuyệt đối không ngăn cản. Nhưng tình huống của Thần Thần người cũng biết đó, bây giờ ngay cả ta và Như Yên cũng đang rất lo lắng cho chuyện chung thân của nàng. Tương lai ra sao, bây giờ cũng không thể nói trước được."

Nói tới đây, trên mặt công tước toát lên vẻ buồn bã mà Ngọc Như Yên bắt đầu dĩ lắc đầu, vừa nghĩ tới nữ nhi, trong lòng nàng có chút hối hận, nếu lúc đầu không bởi những người đó truy đuổi quá nhanh, bản thân cũng không phải xuất ra hạ sách cho nữ nhi trở thành đồ đệ của người đó.

Lam Vũ công tước tiếp tục nói: "Nhưng người hần cũng cảm giác được, Thần Thần vẫn coi người như huynh trưởng, mặc dù bình thường lạnh lùng, nhưng trong nhà trừ ta và Như Yên ra, nàng đối tốt với người nhất."

Lam Tầm nói: "Công tước đại nhân, sau này ta mới hiểu rõ chuyện này, ngày đó Thần Thần tiểu thư cũng đã nói với ta, nàng chỉ coi ta như huynh trưởng mà thôi, lại có nguyên nhân đặc thù mà không thể dễ dàng kết hợp với nam nhân, thanh âm của nàng mặc dù lạnh như băng, nhưng ta cảm giác trong nội tâm có một cỗ chân khí. Khí đó ta cảm thấy cảm tình của mình như được giải thoát từ trong trói buộc, cũng từ lúc đó, ta chính thức ngừng theo đuổi Thần Thần tiểu thư. Thần Thần tiểu thư rời khỏi, chỗ dựa trong lòng bao nhiêu năm biến mất, trong lòng ta mặc dù thư thái, nhưng vẫn vô thức tràn ngập mất mát. Mà lúc này Như Ý tiến vào thế giới của ta, nàng quan tâm tới ta, làm bạn với ta, yên lặng theo ta ngồi một đêm, đêm hôm đó mặc dù chúng ta cứ lẳng lẳng ngồi, mặc dù nàng không nói gì, nhưng ta cảm giác được tình cảm trong lòng nàng. Ta lúc đó mới phát hiện, người thích hợp nhất với ta vẫn ở ngay bên cạnh, lòng ta động, cảm tình đối với Thần Thần tiểu thư chính thức trở thành tình huynh muội, mà cảnh giác đối với Như Ý lại trở thành theo đuổi. Công tước đại nhân, Như Ý không thể gả cho ai khác, bởi vì, bởi vì ta và nàng trong lúc đó đã xảy ra chuyện vợ chồng."

Niệm Băng vốn đã tới bên bàn làm bếp chuẩn bị bắt đầu, nhưng nghe Lam Tầm tự thuật, không khỏi đình chỉ động tác, nghe hẳn giải thích với công tước, hẳn nhìn ra Lam Vũ công tước, Ngọc Như Yên tựa hồ đã biết cái gì đó, mà Như Mộng thần thái có chút dị thường, rất có thể là đã đem chuyện của mình lúc đó nói cho bọn họ, về phần bây giờ bọn họ tức giận càng rõ ràng là vì Lam Tầm, xem ra bọn họ từ Như Mộng đã biết việc của Lam Tầm và Như Ý.

Lam Tầm gã gia hỏa này vận khí cũng không tồi, ngay lúc Lam Vũ công tước chuẩn bị lôi hẳn ra hỏi tội thì hẳn lại đề thân, sự tình có lẽ có chuyển biến, mấu chốt bây giờ là trên người Như Ý, bất quá xem bộ dáng nàng lạnh như băng, sợ rằng không dễ dàng cảm hóa. Lam Tầm, phải xem bản lĩnh của người thôi.

Lam Tầm nói đến câu cùng Như Ý đã có chuyện vợ chồng, mặc dù Lam Vũ và Ngọc Như Yên đều đã biết trước nhưng cũng sắc mặt cũng không khỏi trở nên xám tro. Lam Tầm liếc mắt nhìn Như Ý, phát hiện vẻ mặt nàng cũng không vì lời của mình mà phát sinh biến hóa, vẫn lạnh lùng nhìn quanh, phảng phất như không nghe thấy lời của mình, kế tiếp, hẳn đem chuyện đã nói với Niệm Băng kể lại một lần, trong đó thêm vào nhiều chi tiết, trong lúc tự thuật, cảm tình từ từ thay đổi theo ngôn ngữ, khi hẳn nói đến hiểu lầm của mình và Như Ý, tâm tình Như Ý vốn sắc mặt lạnh như băng rốt cục xảy ra biến hóa, băng sơn trong nháy mắt biến thành núi lửa bộc phát, vẻ mặt trở nên vô cùng kích động.

”Người nói vậy, khi đó rõ ràng người nói vẫn coi ta như vật thay thế, bây giờ lại nói như vậy, rõ ràng là muốn hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt công tước đại nhân và phu nhân. Người rút đi, ta không muốn nhìn thấy mặt người nữa, lại càng không gả cho người.”

75. Chương 74: Phượng Tộc Tứ Đại Cao Thủ

Như Ý ngây ra một chút, nhưng lửa giận trong mắt lại không hề suy giảm. ”Vậ ý tứ của người hôm nay là gì, cho dù nói thế nào, ta với người đã không còn quan hệ gì, người hôm nay lại hướng công tước đại nhân cầu hôn, không chính là cố ý muốn vũ nhục ta sao?”

Lam Tầm thở dài một tiếng, nói: ”Như Ý, ta sao có thể làm như vậy? Trong lòng ta, người luôn có địa vị rất quan trọng, người là người ta yêu a! Hơn hai năm nay, người tới biên cương chấp hành nhiệm vụ, ta không ngày nào không nhớ tới người, ta hướng công tước đại nhân cầu hôn, là bởi vì ta yêu người a! Người rốt cuộc muốn như thế nào mới có thể tin tưởng ta đối với người là thật tâm của đây?”

Trái tim Như Ý đã bắt đầu run rẩy, nhìn Lam Tầm khuôn mặt anh tuấn tràn ngập vẻ thành thật, vẻ tức giận trên mặt của nàng dần dần thu liễm, ngốc trệ đứng đó nhìn hẳn. Nàng dù thế nào cũng vô pháp tin tưởng, lúc đó chỉ là một chuyện hiểu lầm.

Lam Vũ mở miệng. ”Đủ rồi, hai người các người đừng nói nữa, mọi chuyện ta đã minh bạch. Bất luận nói thế nào, dùng ngôn ngữ kích động, thương tổn Như Ý, đều là lỗi của Lam Tầm. Lam Tầm, người theo ta nhiều năm như vậy. Biết tính tình của ta rồi đó. Như Ý, người đã chịu ủy khuất rồi, người cứ yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người hết giận. Như vậy đi. Như Ý, từ bây giờ trở đi, người và Như Mộng đều là nữ nhi của ta. Lam Tầm làm thương tổn nữ nhi của ta tất nhiên phải chịu hình phạt. Lam Tầm, người không cần tái giải thích cái gì nữa, Như Ý vì người mà ra biên cương hơn hai năm, chịu không biết bao nhiêu khổ cực, bây giờ nàng và người đã không còn tình cảm gì, nhưng thương tổn người tạo cho nàng vĩnh viễn không cách nào tiêu trừ được, đừng nhiều lời với ta, người tự hành kết thúc đi.”

”Cái gì?”

Ba người đồng thời kinh hô, một người là Như Ý, hai người khác phân biệt là Ngọc Như Yên và Niệm Băng. Ngọc Như Yên vội la lên: ”Vũ ca, chuyện này cũng không thể toàn toàn trách Lam Tầm. Hẳn theo người nhiều năm như vậy, tính tình bình tĩnh của hẳn người còn không hiểu rõ sao? Người sao lại quyết định xử phạt tùy tiện như vậy? Vũ ca.....”

Niệm Băng lúc này đã bước vài bước tới Lam Tầm bên người, là hẳn khuyên Lam Tầm hướng Lam Vũ công tước đề thân, lúc này lại xuất hiện tình huống như vậy, hẳn sao lại không lo lắng được?” Đúng vậy! Công

tước đại nhân, Lam Tầm cho dù có sai, tội cũng không tới mức phải chết? Người sao lại coi mạng người như cỏ rác vậy?”

Quyết định tùy tiện Lam Vũ công tước làm ấn tượng của hắn đối với công tước giảm đi rõ rệt, thậm chí cả hảo cảm đối với công tước phủ của trong một khắc này cũng đã biến mất. Lam Vũ công tước trên mặt lộ vẻ lạnh như băng, lạnh nhạt nói: "Như Yên, chuyện khác ta có thể nghe lời của nàng, nhưng chuyện này thì không được. Nàng cảm thấy Lam Tầm không sai sao? Quả thật đây là một chuyện hiểu lầm, nhưng làm một nam nhân, biết rõ là hiểu lầm cũng không chịu giải thích với Như Ý, điều này nói lên điều gì? Nói lên hắn rõ ràng là đùa bỡn với trái tim của Như Ý, nói lên hắn coi tôn nghiêm của bản thân còn trọng yếu hơn Như Ý. Nếu hắn có thể giải thích sớm với Như Ý một chút, kiên nhẫn bày tỏ Như Ý một chút, Như Ý liệu có phải chịu thống khổ hơn hai năm? Như Ý đứa nhỏ này đã quá đáng thương rồi, bây giờ lại bị thương tổn như vậy, nàng nói ta làm sao có thể dễ dàng tha thứ? Niệm Băng, lúc trước chúng ta trách lầm người, nhưng đây là chuyện nội bộ của công tước phủ ta, mong người không nên nhúng tay vào. Lam Tầm, người động thủ đi."

Lam Vũ công tước của ngữ khí cực kỳ quyết liệt, nhưng Niệm Băng lại kỳ dị phát hiện, trong mắt hắn tựa hồ có vài tia mỉm cười hiện lên, là ảo giác của bản thân sao? Không, tuyệt đối không phải ảo giác. Hắn quả thật cười. Suy nghĩ một, Niệm Băng đã minh bạch được một chút của nguyên do trong đó, liếc mắt nhìn Lam Vũ công tước rồi thở dài lui về phía sau vài bước, không hề ngăn cản. Lam Tầm ngẩng đầu nhìn Lam Vũ, lại nhìn Như Ý, sắc mặt của hắn trở nên dị thường bình tĩnh, cung kính nói: "Công tước đại nhân, Lam Tầm được ngài nuôi nấng từ nhỏ, mạng của ta vốn là của ngài, mệnh lệnh của ngài Lam Tầm tuyệt sẽ không phản kháng. Ta, ta trước khi chết chỉ có một yêu cầu cuối cùng, hy vọng ngài có thể đáp ứng."

Nói tới đây, hắn quỳ xuống sát đất, khí phách thấy chết không sờn khiến Niệm Băng khâm phục. Lam Vũ công tước lạnh nhạt nói: "Người nói đi. Nể tình người theo ta nhiều năm như vậy, ta sẽ tận lực giúp người." Lam Tầm cũng bởi sắp chết mà hoảng sợ, nghe Lam Vũ công tước đáp ứng trên mặt nhất thời toát ra sắc mặt vui mừng. "Công tước đại nhân, ta quả thật là thật lòng yêu Như Ý. Ngài nói đúng, là ta chỉ để ý tới mặt mũi của mình mà làm cho thống khổ hơn hai năm nay Như Ý, khiến trong lòng nàng có một bóng ma không cách nào quên được, hết thấy đều là sai lầm của ta, ta đáng bị trừng phạt. Yêu cầu cuối cùng của ta chính là muốn nhờ ngài chiếu cố thật tốt cho Như Ý, sau này tìm một trưởng phu tốt cho nàng, có thể quan tâm tới nàng, thương yêu nàng, như vậy, cho dù ta dưới ở dưới ba tấc đất, cũng có thể nhắm mắt liêu. Công tước đại nhân, phu nhân, các người bảo trọng, Lam Tầm cho dù trong địa ngục cũng nhất định cầu bình an đến cho công tước đại nhân và phu nhân."

Hàn quang chợt lóe, trường kiếm rút ra, động tác của Lam Tầm thậm chí không có một tia đình trệ, hai tay cầm chuôi kiếm, cơ hồ dùng toàn lực để tự cắt vào cổ của mình. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi, trường kiếm tỏa ra hàn quang lóng lánh chói mắt, mặc dù Lam Tầm không sử dụng đấu khí, nhưng ai cũng nhìn ra được, hắn rất quyết tâm.

Ngọc Như Yên nhắm chặt đôi mắt, nước mắt theo khuôn mặt chảy xuôi, bình thường Lam Vũ tại mọi phương diện đều rất nghe lời nàng, nhưng nếu Lam Vũ quyết tâm đến, Ngọc Như Yên cũng không dám phản đối, Lam Tầm cũng là nàng nuôi lớn, lúc này lại có kết cục như vậy, nàng thật sự không cách nào nhẫn nại, tay phải lặng lẽ giơ lên, đã định sử dụng đấu khí cứu hắn, đối với nàng mà mở mắt cùng nhắm mắt lại cũng không khác nhau quá lớn.

Nhưng ngay nàng giơ tay lên, lập tức bị Lam Vũ công tước mạnh mẽ dùng cả hai tay tré trụ, Ngọc Như Yên hơi vùng lên, nhưng nàng lập tức ngừng giây dựa, bởi nàng biết thời gian đã không còn đủ. Trong lòng kích động mãnh liệt, thầm nghĩ xong rồi.

"Không nên." Một tiếng hét vang lên, Ngọc Như Yên mở mắt, chỉ thấy Như Ý hai tay cầm chặt tay Lam Tầm, trong mắt tràn ngập buồn bã. "Không nên a! Người đừng chết."

Lam Tầm buồn bã nói: "Như Ý. Người cần phải làm vậy? Người hẳn minh bạch, đối với chúng ta mà nói, mỗi câu mỗi lời của công tước đại nhân đều là mệnh lệnh, đừng cản ta, đáp ứng ta, sống thật tốt."

Như Ý không để ý tới Lam Tầm, vừa dùng toàn lực nắm chặt tay hắn, vừa quay đầu lại nói với Lam Vũ công tước: "Công tước đại nhân. À, không, nghĩa phụ, van cầu người tha cho Lam Tầm đi."

Lam Vũ âm thanh lạnh lùng nói: "Như Ý, hắn làm tổn thương người như vậy, sao có thể tha được. Người

là nữ nhi của ta, ai cũng không thể khi dễ người. Người tránh ra đi. Nghĩa phụ sau này nhất định sẽ tìm cho người một trượng phu tốt.”

Như Ý dùng sức của lắc đầu, nước mắt bay tứ tán trong không trung. ”Không. Không. Nghĩa phụ, ta muốn ai khác, ta chỉ cần Lam Tầm, van cầu người tha cho hắn đi. Hắn là ta người duy nhất ta yêu trong kiếp này.”

Lam Vũ trong mắt lại hiện lên ý cười, chỉ là Như Ý đang trong tâm trạng kích động trung và tâm tình Lam Tầm cũng đang u ám nên không phát hiện. ”Như Ý, người không phải đã không thích hắn nữa sao? Vừa rồi người còn nói tuyệt đối không gả cho hắn. Người cũng biết rồi đó, quân lệnh như sơn, ta đã ra lệnh, không thể dễ dàng thu hồi.”

Như Ý quỳ xuống bên người Lam Vũ, nói: ”Nghĩa phụ, những lời ta nói vừa rồi đều là giả, kỳ thật ta vẫn yêu Lam Tầm, ta thông suốt rồi, kỳ thật hết thảy đều do ta, chỉ trách ta quá đáng thôi, nếu lúc đầu không phải bởi ta ghen ghét, không phải bởi ta luôn miệng bức bách Lam Tầm, hắn cũng sẽ không nói ra những lời như vậy, Lam Tầm không sai, kẻ sai chính là ta. Nghĩa phụ, người muốn trừng phạt thì trừng phạt ta đi. Van cầu người, không nên giết Lam Tầm, hắn là người tốt, hắn đối người trung tâm như vậy, cho dù không có công lao cũng có chút khổ lao, van cầu người liễu.”

Lam Vũ thở dài một tiếng, nói: ”Nhưng ra lệnh đã ra không thể dễ dàng sửa đổi. Như vậy đi, quy định cũng không phải là vật chết, nếu người nguyện ý gả cho hắn, nể tình hắn đã con rể của ta, ta sẽ tha cho hắn một mạng, nếu không, hắn không có lý do tiếp tục sống sót. Như Ý, người nguyện ý gả cho Lam Tầm không?”

”Nguyện ý, ta nguyện ý. Nghĩa phụ, ta nguyện ý gả cho hắn, người không nên giết hắn liễu.” Như Ý cơ hồ không chút nghĩ ngợi buột miệng nói, tay cầm kiếm của Lam Tầm lỏng ra, trường kiếm keng một tiếng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ngọc Như Yên ngạc nhiên nhìn về phía trượng phu của mình, chỉ thấy Lam Vũ ha ha cười. ”Vây là được rồi, giảng hòa là tốt rồi, mấy đứa nhỏ các người quả thật khiến ta hao phí tâm tư. Bây giờ được rồi, Lam Tầm, ta đã đem nữ nhi bảo bối Như Ý của ta gả cho người, người sau này nên chiếu cố thật tốt cho nó, bảo vệ nó, nếu người còn dám khi dễ nó, hừ, đừng trách ta không khách khí.”

Lam Tầm mặc dù nguyện ý vì công tước mà chết, nhưng tới con kiến cũng muốn sống hưởng chi là người, có thể không chết đương nhiên là tốt nhất, hơn nữa lúc này có thể cùng Như Ý gương vỡ lại lành, hết thảy đều trở nên tuyệt vời. Cảm giác từ đại bi tới đại hỷ khiến hắn quả thực khó có thể tin tưởng, nhưng, hắn của thần chí coi như thanh tỉnh, vội vàng kéo tay Như Ý hướng Lam Vũ khấu đầu.

”Ai yêu.” Công tước đại nhân vừa rồi còn khí thế uy nghiêm đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm, khiến Lam Tầm và Như Ý đồng thời từ mặt đất đứng lên, nhưng cảnh tượng trước mắt bọn họ chính là Ngọc Như Yên một tay nhéo lỗ tai Lam Vũ, vẻ mặt bất thiện của nói: ”Được lắm, Lam Vũ, người vừa rồi tất cả đều là diễn kịch đúng không, ngay cả ta cũng lừa, người nói, gạt ta nhiều nước mắt như vậy, bây giờ làm sao?”

”Nhẹ tay thôi, Như Yên người nhẹ tay thôi. Ta biết sai rồi, người nghe ta giải thích đã! Vừa rồi ta nếu không diễn của chân thực một chút, làm sao có thể khiến cho Như Ý bộc lộ chân tình được đây? Người nghĩ rằng ta sẽ giết Lam Tầm sao? Hai người bọn chúng mặc dù đều sai, nhưng Lam Tầm dù sao cũng là nam nhân, để cho hắn chịu một hồi ủy khuất đối lấy một lão bà như hoa như ngọc của, vẫn là tiện nghi cho hắn rồi.”

Lam Tầm và Như Ý lúc này mới phản ứng lại, hai người liếc mắt nhìn nhau, khuôn mặt đồng thời trở nên đỏ bừng, lại quỳ xuống trên mặt đất, cung kính nói: ”Đa tạ công tước đại nhân đã thành toàn.”

Ngọc Như Yên buông tay đang nhéo Lam Vũ, nói: ”Còn gọi công tước đại nhân sao? Sau này cứ gọi nghĩa phụ nghĩa mẫu là được. Hai hài tử các người có thể kết hợp, ta thật sự rất cao hứng liễu, đứng lên đi.”

Niệm Băng đứng ở sau lưng Lam Tầm của lúc này trong lòng dâng lên một tia hâm mộ, nếu bản thân cũng có thể cùng Phượng Nữ được trưởng bối trợ giúp lập gia đình thật là quá tốt a! Lam Vũ công tước không hổ là Áo Lan đế quốc quân phương đệ nhất nhân, năng lực chỉ huy và cải chánh không thể so sánh được. Nếu không phải mình từ trong ánh mắt hắn nhìn ra liễu một chút mảnh khoe, sợ rằng cũng đã bị đã lừa gạt rồi.

Hành động của hắn thật sự là cao siêu a! Như Ý và Lam Tầm đứng dậy, Như Ý tránh khỏi tay Lam Tầm, lúc này, nàng tâm kết đã cởi, trong mắt vốn hàn lãnh biến thành liễu làm xuân thủy ấm áp, xoay người hướng Niệm Băng nói: "Niệm tiên sinh, xin lỗi, lần trước là ta quá xúc động, không biết rõ mọi chuyện, đã xuống tay hạ sát thủ với người, xin người tha thứ. Kỳ thật, ta xem của bộ dáng của người không phải loại người đó, chỉ là ngoài miệng không muốn chịu thua mà thôi. Xin lỗi."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Mặc dù cảm giác oan uổng của rất khó chịu, bất quá, mọi chuyện đã quá khứ, cho qua đi. Chúc mừng Như Ý cô nương và Lam Tầm huynh kết hợp, tiểu đệ trên người không có gì giá trị, hôm nay vừa lúc muốn làm chút đồ ăn cho Ngọc a di, các người đồng thời tới nếm thử một chút, coi như là hạ lễ ta tặng cho các người đi."

Dụng việc nấu ăn làm hạ lễ, đối với người bình thường mà nói, tựa hồ có chút rẻ mạt song mọi người ai cũng không để ý, chỉ coi đó là thiện ý của Niệm Băng, nhưng bọn họ lại không biết, thức ăn do Niệm Băng làm, không lâu trong tương lai, giá trị đã không thể dùng ngàn vàng để so sánh. Thủ nghệ của Băng Hỏa Ma Trù không phải ai cũng có thể nhắm nháp được.

Ngọc Như Yên đi tới bên cạnh Niệm Băng, áy náy nói: "Niệm Băng, ta đã trách lầm người rồi. Là a di bất hảo, người có thể tha thứ cho a di không?"

Niệm Băng lắc đầu, mỉm cười nói: "A di, kỳ thật người cũng không sai. Dù sao chúng ta chỉ gặp qua hai lần, đối lại là ta, cũng sẽ tin tưởng người của mình. A di, ngài hoàn nguyện ý đưa Thiên Hoa bài cho ta ư?"

Đối mặt vị a di tuyệt mỹ này, Niệm Băng trong lòng vốn không có ý trách cứ, lúc này, hắn trong lòng chỉ đang suy nghĩ, mẫu thân trách cứ hải tử lại có cái gì sai đây? "Đương nhiên." Ngọc Như Yên từ trong lòng lấy ra Thiên Hoa bài, một lần nữa đeo lại trên cổ Niệm Băng, Thiên Hoa bài mang theo hơi ấm của Ngọc Như Yên ấm áp trên ngực, khiến Niệm Băng của toàn thân cùng tâm hồn đều cực kỳ thoải mái. "A di, ta bây giờ nấu cho các người ăn nhé, cũng đã đến giờ ăn cơm trưa, mời các người tới bên bàn đợi một chút, ta sẽ tận lực làm nhanh một chút."

Nói xong, hắn đi tới bàn làm bếp. Ngọc Như Yên cùng Lam Vũ đều cười, bọn họ đều rất vui, Niệm Băng có ý muốn nấu ăn cho bọn họ cất, nơi này có thể làm ra cái gì, hai người mang theo Lam Tầm ba người đi tới cái bàn gần đó ngồi xuống, lúc trước Như Ý chuẩn bị mười cái ghế bây giờ thậm chí còn thừa.

Lam Vũ kéo tay Ngọc Như Yên, Lam Tầm kéo tay Như Ý, ánh mắt năm người đều tập trung trên người Niệm Băng. Hít một hơi thật sâu, Niệm Băng khôi phục tâm tình của mình, giờ phút này, tâm của hắn trở nên dị thường bình tĩnh, tay phải một dẫn, chín quả dưa chuột từ Không Gian Chi Giới xuất hiện, đặt ở trên cái thớt.

Vì bữa cơm hôm nay, Niệm Băng không chỉ chuẩn bị tốt gia vị, ngay cả dụng cụ để đồ ăn đều đã chuẩn bị tốt, một cái đĩa lớn đường kính một thước theo chín quả dưa chuột xuất hiện, Niệm Băng cầm cái đĩa bằng tay trái, tay phải giơ lên, Ngạo Thiên đao mang theo phong hệ khí tức giống như một làn thu thủy xuất hiện tại trong bàn tay hắn, nhìn trước mọi người đài của mỉm cười nói:

"Ngọc a di, nói vậy các người đều có hơi khát, ta này mỗi một món ăn, đều là dùng băng của làm, cũng là món ăn sử dụng băng mà ta sở trường nhất trong Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên - -- Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn."

Ngạo Thiên đao nhanh chóng từ trên mặt bàn bay lên, chín quả dưa chuột đồng thời dưới tác dụng của thanh đao bay lên, Niệm Băng đem cái đĩa lớn đường kính một thước đặt ở trên bàn, chín quả dưa chuột rơi xuống, vừa vụn rơi vào trong cái đĩa, dưa chuột dài không đầy một thước, chín quả dưa chuột trong cái đĩa đường kính một thước có chút không.

Niệm Băng nhanh chóng nhặt một quả dưa chuột lên, tay phải cầm Ngạo Thiên đao vừa muốn bắt đầu, tiếng bước chân dồn dập cắt đã dứt chú ý lực của hắn tập, một gã kỵ sĩ của Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn chạy nhanh đến.

"Báo cáo."

Kỵ sĩ nhanh chóng quỳ xuống, khiến Lam Vũ công tước đang chờ Niệm Băng làm món ăn phải quay sang, Lam Vũ nói: "Nói."

"Bẩm cáo công tước đại nhân, bên ngoài có bốn người tới, tự xưng là người quen của phu nhân. Muốn cầu kiến."

"Hả?"

Lam Vũ có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua, bình thường rất ít khi có người tìm đến thê tử của mình,

" Là người như thế gì? Có đặc thù gì không?"

Kỵ sĩ cung kính hồi đáp: "Bốn người hai nam hai nữ. Hai nữ nhân tuổi còn rất trẻ, hơn nữa đều dung mạo tuyệt sắc, hai nam nhân đều là lão giả, nhìn qua bộ dáng bảy, tám mươi tuổi, đặc điểm chung của bọn họ là quần áo, tất cả đều mặc một bộ hồng y, cảm giác tựa như ngọn lửa, mở miệng chính là một nữ tử trong đó, bọn họ hẳn đều là võ sĩ. Mỗi người đều mang theo một thanh trường kiếm, cảm giác không ra cấp bậc của bọn họ. Nhưng hẳn là không kém, khí độ trầm ngưng."

Không hổ là người của Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn nhân, trả lời cực kỳ văn tắt, nhưng lại đem tất cả đặc điểm cơ bản, đặc thù miêu tả rõ ràng.

Ngọc Như Yên sắc mặt biến đổi, nói với Niệm Băng: "Xem ra, muốn ăn bữa cơm này của người thật sự không dễ dàng, cái sẽ tới rất cực đã tới. Niệm Băng. Người vào phía sau nghỉ ngơi đi, a đi đi xử lý chút việc."

Lam Vũ công tước sắc mặt cũng biến đổi. "Như Yên, ý của người là những người đó?"

Ngọc Như Yên trong mắt hàn quang đại phóng. "Đúng vậy, nhất định là bọn họ, nếu không, nam nhân bảy, tám mươi tuổi ai lại đi mặc quần áo màu đỏ. Bốn người, ta muốn gặp bốn người bọn họ. Lúc đầu nữ nhi của chúng ta bị bọn họ xử tử, mối thù này sao có thể quên được. Vũ ca, để cho người của chúng ta lui xuống đi đi."

Lam Vũ gật đầu, nhìn tên kia kỵ sĩ nói: "Dẫn bốn người kia vào, đồng thời truyền lệnh của ta, không có ta đồng ý, bất luận diễn võ trường phát sinh tình huống gì, bất cứ ai cũng không được phép quấy rầy."

"Vâng, công tước đại nhân." Kỵ sĩ trả lời một tiếng, đứng dậy đi khỏi. Lam Vũ quay đầu hướng Lam Tầm cùng với tỷ muội Như Ý nói: "Các người đều là đứa nhỏ của ta, ta cũng coi như người. Cũng nên cho các người kiến thức một chút cái gì là diện phong của vũ giả. Các người và Niệm Băng lui vào bên trong đi, nhớ kỹ, bất luận phát sinh tình huống gì cũng không nên động thủ, rõ chưa?"

Đối với mệnh lệnh của Lam Vũ ba người tất nhiên chấp hành vô điều kiện, đáp ứng một tiếng rồi Lam Tầm như trước cầm trong tay Ngạo Thiên đao của Niệm Băng, thối lui ra ngoài sân.

Niệm Băng mơ hồ cảm giác được có chuyện trọng yếu phát sinh, khi đi vào cũng không quên thu lại cái đĩa với đồng dưa chuột, hẳn đã hạ quyết tâm muốn tới nấu ăn cho Ngọc Như Yên báo ân, trước khi hoàn thành tuyệt không rời khỏi.

Cửa mở, một lúc sau, dưới sự dẫn dắt của bốn gã kỵ sĩ Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn, bốn hồng y nhân đã tới, đứng như lời tên kia kỵ sĩ lúc trước, bốn người này đều mặc quần áo màu đỏ, cùng mang trường kiếm, hai lão giả đi ở phía trước, hai người vóc người đều cao gầy, mái đầu tóc bạc cùng hồng y không tương xứng, có vẻ vô cùng quái dị, thân hình thẳng tắp, khí thế vô hình địa từ thân thể tản ra chung quanh, khí độ trầm ngưng, không cần cố ý quan sát, cũng có thể nhìn ra chỗ bất phàm.

Hai người tướng mạo có tám phần tương tự, nhìn qua hẳn là một cặp huynh đệ, ánh mắt lạnh như băng vừa vào cửa đã tập trung vào Ngọc Như Yên. Sau lưng hai gã lão giả là hai nữ tử tuổi còn trẻ, nữ tử bên trái có một mái tóc dài màu xanh, cùng võ sĩ phục màu đỏ của nàng tương phản, nhìn qua cực kỳ bắt mắt, mặc dù hồng y cùng lục hai màu nhan sắc phối hợp rất không hợp, nhưng xuất hiện trên người nữ tử này lại có một phong vị khác, hơn nữa nàng đôi mắt to màu xanh biếc của nàng, dung mạo xinh đẹp tựa động lòng người, vóc người thon thả phi thường cân xứng, tư thế bước đi vô cùng nhẹ nhàng.

Mặc dù nàng rất đẹp, nhưng so với nữ tử bên phải lại kém hơn không ít, nữ tử đi bên phải nàng nhìn qua tuổi còn trẻ hơn một chút, mái tóc dài màu phấn hồng sắc buộc chỉnh tề phía sau lưng, ở giữa mái tóc dài cột một cái buộc tóc màu lam, đôi mắt long lanh thâm thúy lay động lòng người tựa như ngọc bích, vóc người thon thon thả phối hợp với đôi chân kinh tâm động phúc, cơ hồ là hoàn mỹ không có một tia tỳ vết

nào, trong số những người ở đây cũng chỉ có Ngọc Như Yên miễn cưỡng có thể cùng nàng so sánh, Ngọc Như Yên hơn vài phần phong vận, nhưng lại thiếu đi vài phần khí tức thanh xuân.

Bốn gã Ngân Vũ kỵ sĩ đem bốn hồng y nhân vào trong sân xong yên lặng thối lui, Ngọc Như Yên đi tới vài bước, trong đôi mắt tràn ngập liễu sát khí.

"Phượng Nữ." Thanh âm Niệm Băng tràn ngập vui mừng và sợ hãi của đánh vỡ sát khí trong diễn võ trường, hồng y thiếu nữ tóc màu phấn hồng sắc toàn thân chấn động. Khi nàng nhìn thấy Niệm Băng, kích động lắc mình một cái, dùng tốc độ mắt thường khó biết được vọt tới trước người Niệm Băng, nữ tử này chính là người mới rời khỏi Long Quật không lâu, Phượng Nữ.

"Niệm Băng, Niệm Băng thật là người sao?"

Khuôn mặt vốn bình tĩnh của nàng nước mắt thấm ướt, thanh âm nghẹn ngào, hai tay nắm chặt tay Niệm Băng, thân thể bởi vì kích động mà có hơi run rẩy. Phượng Nữ kích động, Niệm Băng sao lại không? Giờ phút này, trong mắt hẳn cũng không có bất cứ ai, quên đi hết thảy.

Mở hai tay ra, gắt gao ôm Phượng Nữ vào trong lòng, thân thể mềm mại động lòng người trong lồng ngực hẳn của cô phần run rẩy. Trong sát na đó, Niệm Băng cảm giác được trong lòng mình chỉ có Phượng Nữ, tình cảm không cách nào ức chế mệnh môn tỏa ra, hẳn biết, trên thế giới này, Phượng Nữ là người đầu tiên hẳn yêu. Nếu nói tình cảm của hẳn đối với Long Linh của còn bao hàm chút thương xót, vậy, tình cảm đối với Phượng Nữ là tình yêu thuần túy. Tình yêu không có lý do. Trải qua lúc thống khổ sanh ly tử biệt, bất luận là Niệm Băng hay là Phượng Nữ. Trong lòng bọn họ, thân ảnh của đối phương đều đã trở nên càng thêm rõ ràng liễu, không để ý hết thảy gắt gao ôm lấy, cảm thụ nhịp tim nhanh dần của nhau.

Ngọc Như Yên lạnh lùng của nói: "Có vẻ như, phượng tộc cũng không phải chỉ có ta như vậy, Phượng Hư, Phượng Không hai vị trưởng lão, năng lực ước thúc tộc nhân của các người các người tựa hồ càng ngày càng kém."

Trưởng lão bên trái bị Ngọc Như Yên gọi là Phượng Hư trong mắt quang mang đại phóng. Đó là hồng sắc quang mang. "Phượng Nữ, người đang làm cái gì vậy? Hẳn là ai?"

Phượng Nữ toàn thân chấn động, lúc này mới nhớ lại mình đang ở đâu, mạnh mẽ đẩy Niệm Băng ra, quay đầu nhìn Phượng Hư, thấp giọng nói: "Đại trưởng lão, Niệm Băng là một vị bằng hữu của ta, ngài nghe ta giải thích."

Phượng Hư trong mắt hỏa quang đại thịnh. "Phượng Nữ, người hẳn là nhớ kỹ tộc quy, ta không cần người giải thích, động thủ giết hẳn đi. Coi như chưa từng có chuyện gì."

Ngọc Như Yên quát lên: "Phượng Hư, người đừng quên, nơi này không phải Phượng Tê Sơn, mà là công tước phủ của trưởng phụ ta, nếu người dám ở đây tùy tiện giết người, đừng trách ta đối với phượng tộc không khách khí."

Phượng Hư âm thanh lạnh lùng nói: "Tiểu Yên, lúc cha người qua đời đã đem người giao cho chúng ta nuôi dưỡng, chúng ta nuôi dưỡng người lớn lên, truyền cho người phượng tộc tuyệt học, nhưng, người lại phản bội tộc nhân và tín ngưỡng của phượng tộc, cùng một nhân loại kết hợp. Hôm nay đừng nói là tên tiểu tử kia, cho dù là người và trưởng phụ của người cũng không ngoại lệ. Phượng Nữ, người còn chưa động thủ sao?"

Từ khi Phượng Nữ đẩy ra, Niệm Băng đã nhanh chóng tỉnh táo lại, cẩn thận của quan sát thể cục diễn võ trường, lại nghe đối thoại của Ngọc Như Yên cùng Phượng Hư, hẳn lập tức hiểu rõ rất nhiều việc, Ngọc Như Yên a di mà mình tôn kính hiển nhiên cũng giống như Phượng Nữ, đều là phượng tộc nhân, bởi vì Lam Vũ công tước mà rời khỏi phượng tộc, mà giờ phút này, phượng tộc trưởng lão dẫn người tìm đến nàng gây phiền toái.

Phượng Hư trưởng lão vậy mà lại ra lệnh cho Phượng Nữ giết mình, quả thật quá buồn cười. Mỉm cười, hẳn nhìn Phượng Nữ hỏi: "Người sẽ giết ta sao?"

Phượng Nữ sắc mặt đại biến, thân hình đột nhiên lóe lên, một lần nữa đi tới trước mặt Niệm Băng, một chưởng trực tiếp ấn lên ngực Niệm Băng, Niệm Băng chỉ cảm thấy một cổ khí lưu nóng rực bao vây lấy thân thể của mình, tựa như đằng vân giá vũ bay đi, đồng thời bên tai thanh âm của Phượng Nữ vang lên.

”Nhanh giả chết, nếu không trưởng lão sẽ không tha cho ngươi. Phượng tộc của chúng ta cũng không kém Hỏa Long nhân tộc, ngàn vạn lần không nên ra đây nữa.”

Thân thể mãnh liệt đập vào bức tường, rồi chậm rãi rơi xuống, trong nháy mắt khi đập vào vách tường, khí lưu cổ nóng rực của từ sau lưng Niệm Băng phóng ra, giống một tấm đệm hóa giải trùng lực, khiến Niệm Băng hoàn toàn không bị thương tổn gì. Niệm Băng mặc dù vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn vẫn chiếu theo lời Phượng Nữ mà làm, sau khi thân thể ngã xuống mặt lập tức nhắm mắt không nhúc nhích.

Khí lưu màu bạc tựa như sương khói tràn ngập, Phượng Nữ đột nhiên sinh ra cảm giác hít thở không thông, nhất thời hoảng sợ, Ly Thiên kiếm không hề do dự rút ra ra, ngay cả cơ hội xoay người cũng không có, huyền hóa thành một mảnh hỏa hồng quang ảnh, cố gắng ngăn cản trụ công kích cận hồ mãnh liệt đó.

Tiếng rống giận dữ Phượng Hư của đồng thời vang lên,

”Lớn mật.”

Trong diễn võ trường liên tiếp phát ra vài tiếng nổ, Lam Vũ đứng trong sân đối mặt với hai gã Phượng tộc trưởng lão, hắn trước ngực pháp phòng, hơi thở có phần không đều, mà Ngọc Như Yên đã đi tới bên người Niệm Băng xem mạch cho hắn, Phượng Nữ trận khí rối loạn, được trưởng lão Phượng Hư mang về bên cạnh. Phượng Hư, Phượng Không, sắc mặt hai gã trưởng lão đã có chút biến hóa, đó là thần sắc kinh ngạc.

Phượng Không trưởng lão nhíu mày, nói: ”Tiểu Yên, mười năm hơn không gặp, thực lực của ngươi tăng không ít a!”

Ngọc Như Yên không để ý đến Phượng Không trưởng lão, thấy Niệm Băng không có việc gì, hướng ba người Lam Tầm bên cạnh dặn dò: ”Bảo vệ tốt Niệm Băng, nhớ kỹ lời công tước, nhất định không được nhúng tay.”

Nói xong những lời này, thân hình chợt lóe, tựa như trong nháy mắt di động về bên cạnh trượng phu. ”Quả thật đã mười năm hơn không gặp, nếu nữ nhi của chúng ta còn sống, bây giờ hẳn là gần mười chín tuổi rồi.”

Vừa nghe Ngọc Như Yên nói, Lam Vũ trong mắt sát khí tăng mạnh, sát khí ma lệ mang theo huyết tính nơi chiến trường khiến hai gã Phượng tộc trưởng lão cũng không khỏi thất kinh. Phượng Hư âm thanh lạnh lùng nói: ”Đáng tiếc, nó đã chết. Tiểu Yên, lúc đầu các ngươi trốn tránh nhiều năm, lại có đứa nhỏ, mặc dù ngươi là nữ nhi của Đại trưởng lão tiền nhiệm, nhưng tộc quy của Phượng tộc cũng không thể xâm phạm, hôm nay chúng ta tới đây, chính là vì giải quyết vấn đề đó. Chỉ cần ngươi giết liễu nam nhân người của đồng thời giao ra nữ nhi kia của các ngươi, ta chẳng những có thể cho phép ngươi phản hồi Phượng tộc, đồng thời, còn có thể mặc cho ngươi trở thành bốn tộc trưởng lão, ngươi hẳn là biết đây là vinh dự lớn thế nào.”

Ngọc Như Yên trong mắt hàn quang lóe ra. ”Ta biết. Khi còn bé, trở thành Phượng tộc trưởng lão là mục tiêu của ta. Nhưng là, bây giờ đối ta mà nói này hết thảy đều không quan trọng nữa, ta chỉ biết là các ngươi là kẻ thù giết con của ta, từ khi các ngươi nhẫn tâm sát hại nữ nhi của ta trở đi, ta cùng với Phượng tộc không còn quan hệ gì khác, chỉ là cừu địch. Niệm tình các ngươi từ nhỏ nuôi dưỡng ta lớn lên, truyền thụ ta Phượng tộc kỹ nghệ, ta cũng không đi trả thù, không nghĩ tới, các ngươi cư nhiên lại tìm tới cửa gây hấn. Được, nếu muốn giải quyết, vậy hôm nay đồng thời giải quyết đi. Các ngươi bốn người lên đi, báo thù cho nữ nhi chỉ cần ta và Vũ ca là đủ.”

Ngọc thủ thon dài trắng nõn đặt lên hông, một dải ngân sắc quang mang tựa như linh xà xuất hiện, đó là một thanh nhuyễn kiếm dài chừng ba thước, thân kiếm màu bạc, Ngọc Như Yên cổ tay vung nhẹ, nhuyễn kiếm trở nên cứng rắn hẳn lên, thân kiếm ngân quang lấp lánh, có thể nói, cũng là một thanh bảo kiếm.

Lam Vũ cũng động thủ, cũng làm cùng một động tác, cũng là một thanh nhuyễn kiếm, chỉ bất quá nhuyễn kiếm của hắn là màu lam, so với ngân kiếm của Ngọc Như Yên sánh có vẻ rộng hơn một chút, đỉnh của nhuyễn kiếm thẳng tắp, chỉ vào hai gã Phượng tộc trưởng lão trước mặt. ”Động thủ đi, các ngươi yên tâm, ta và Như Yên tuyệt sẽ không lấy nhiều thắng ít.”

Phượng Hư. Phượng Không hai người trong mắt hồng quang đại thịnh. ”Đã như vậy, không cần nhiều lời nữa, Phượng Nữ, Phượng Hương, Cửu Ly Trùng Thiên Quyết.” Hỏa hồng sắc đầu khí trong nháy mắt tràn ngập, Phượng Nữ cùng nữ tử kia trên người đồng thời tản mát ra khí tức nóng rực của Cửu Ly đầu khí, hai nữ nhân đồng thời quát một tiếng, thân thể mềm mại phóng lên cao, trở thành một phiến hỏa ảnh. mà

lúc này, Phượng Hư cùng Phượng Không cũng từ sau lưng rút ra hỏa hồng sắc trường kiếm, đầu khí trong nháy mắt chuyển hóa thành màu bạc, đồng thời tiến lên trước một bước, làm ra một động tác chém xuống đơn giản. Mặc dù khoảng cách kiếm chém không lớn, nhưng thân kiếm lại phát ra âm thanh chói tai, hiển nhiên đầu khí đã tăng lên tới mức cực hạn.

76. Chương 75: Lôi Long Chi Thể Cùng Phượng Hoàng Đệ Ngũ Biến

Bốn kiếm tương giao không có gì, đầu khí phá không phóng lên cao. Trong nháy mắt, cường độ đầu khí cao thấp lập tức tan tác. Lam Vũ bị Phượng Hư trường lão chấn lùi về phía sau một bước, Phượng Không trường lão lại bị Ngọc Như Yên đẩy lùi về phía sau liên tiếp hai bước. Rõ ràng trong bốn người cường hãn nhất dĩ nhiên là tuyệt sắc nữ tử.

Ngân mang xuất hiện, phong lôi động. Lúc này Phượng nữ cùng thanh phát Phượng Hương đã đánh mạnh xuống, Ly Thiên thần kiếm của Phượng nữ sắp tới trước mặt Lam Vũ trong nháy mắt phát ra ngân sắc sáng bóng. Lam Vũ hiện vẻ cả kinh, nhuyển kiếm trong tay xoắn lại đi tới, cùng Phượng nữ đánh nhau một phen. Phượng nữ mượn lực phản chấn nhẹ nhàng bay lên rơi xuống một bên, nhưng tình huống Phượng Hương không thoải mái như vậy, đối mặt chính là Ngọc Như Yên cực mạnh. Ngọc Như Yên lúc này toàn thân sát khí đại thịnh, căn bản không có ý hạ thủ lưu tình, cũng không thèm liếc mắt nhìn Phượng Hương. Tay trái trực tiếp kéo lên, đầu khí màu bạc ngưng kết thành kiếm hình, cùng trường kiếm Phượng Hương đụng chạm, phát ra tiếng leng keng của kim loại. Phượng Hương không kiềm chế phun ra một cụm máu tươi, thân thể bị chấn bay lên cao, nếu không phải Phượng Không trường lão kịp thời ra chiêu tấn công khiến cho Ngọc Như Yên phân tâm, sợ rằng có thể đã làm cho hắn bị thương nặng. Lam Vũ cùng Ngọc Như Yên không nghĩ tới được thực lực của Phượng nữ, mặc dù Lam Vũ đánh bay Phượng nữ, nhưng đang nhận thấy Phượng Hư trường lão công kích như cuồng phong bạo vũ. Trong miệng Phượng Hư phát ra tiếng phượng hót, trường kiếm màu đỏ trong tay mang theo một phiến hư ảnh trực tiếp công tới. Tiếng đầu khí va chạm, kim thiết cùng tiếng hót không ngừng vang lên, Lam Vũ kêu lên một tiếng đau đớn, liên tiếp thụt lui mấy bước, trước ngực vạt áo bị tổn hại, lộ ra mấy vết thương máu, sắc mặt của hắn không còn một chút máu.

Phượng Hư vừa muốn tiếp tục truy kích, trước mặt đột nhiên một mảnh ngân mang che kín, Ngọc Như Yên đại triển thần uy, nhuyển kiếm vòng quanh, đều đem Phượng Hư, Phượng Không hai vị trường lão toàn bộ bao nhập trong đầu khí của mình, âm thanh va chạm không ngừng. Tuy cùng lúc đối phó với hai vị trường lão Ngọc Như Yên không chút lùi bước, cảnh tượng thể hiện xu thế cường hãn của nàng chẳng những ngoài ý muốn hai vị trường lão mà Niệm Băng không khỏi há to miệng giật mình. Không hề nghĩ tới, người bị mình kêu a di của mẹ thực lực lại mạnh như thế, một người vũ thánh đối mặt với công kích của hai vũ thánh cũng không rơi vào thế hạ phong. Thực lực của Ngọc Như Yên không thể hình dung cường đại đến mức nào. Đẳng cấp cũng không đại biểu tất cả, cùng đẳng cấp cũng có yếu có mạnh.

Tiếng rống giống như oanh lôi giận dữ đột nhiên vang lên, Lam Vũ đã bị thương trước đó đột nhiên xảy ra biến hóa, y phục vỡ sợi trên thân tắc tắc vỡ vụn, lộ ra một cơ thể kiên cố, vết kiếm trên ngực có thể thấy được rõ ràng, nhưng lúc này trên người hắn lóe lam sắc sáng bóng kỳ dị. Miệng vết thương sâu có thể thấy được xương nhưng lại khép lại rất nhanh. Hơn nữa thân thể Lam Vũ không ngừng bành trướng, cơ thể rắn chắc như đá hoa cương, hai mắt hắn hoàn toàn biến thành lam sắc, trên đầu tóc ngắn dựng thẳng lên, thân thể so với lúc trước bành trướng một tầng, thậm chí chiều cao cũng tăng lên vài phân, trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập sát khí, khí tức thiết ngộ huyết không ngừng xoay tròn vòng quanh thân thể hắn.

”Là Lôi long chi thể” Lam Tầm hô nhỏ một tiếng.

Niệm Băng đứng lên, thấp giọng hỏi: ”Lôi long chi thể là cái gì?”

Lam Tầm kinh ngạc nhìn Niệm Băng đã thanh tỉnh, giải thích: Trong viễn cổ cự long, không có một loại lôi long này, lôi long chi thể công tước đại nhân, kỳ thật đúng là một loại hình thái cuồng hóa. Có thể nói tiến vào cuồng hóa, thông qua kích thích thân thể biến hóa, hơn nữa đầu khí cùng huyết mạch trong lúc biến hóa khiến cho phòng ngự lực, thân thể khôi phục lực tăng cường gấp bội, công kích càng trở nên điên cuồng. Tuy sau đó lại suy yếu một thời gian, nhưng cũng là khí lực cực mạnh của loài người chiến sĩ. Sở dĩ kêu là lôi long chi thể, vì sau khi biến thân lực phòng ngự cường hãn, cơ thể có công hiệu của long lân, mà đầu khí

của công tước đại nhân là thuộc tính lời hiểm thấy, cho nên có danh hiệu. Ưu điểm lớn nhất của loại cuồng hóa này là thần trí, số lượng chiến sĩ bình thường cuồng hóa cực ít, hơn nữa bọn họ sau khi cuồng hóa chỉ có tiềm ý thức nhất định, rất khó phân biệt rõ địch ta, mà công tước đại nhân chính là lời long chi thể có thể bảo trì nguyên vẹn thần trí, trình độ cường hãn như vậy ta khó có thể giải thích được.

Trong quá trình Lam Tầm mô tả, Lam Vũ đã di chuyển, đầu khí của hắn mặc dù do đầu khí vũ thánh chuyển hóa thành màu lam nhưng uy lực lại gia tăng gấp bội. Hắn bỏ nhuyễn kiếm, lấy quyền làm vũ khí công kích, mỗi quyền xuất ra, tựa như tinh thiên phích lịch phát ra tiếng nổ kịch liệt. Hai quyền liên tiếp, bức thối hai vị Phượng Hư và Phượng Không.

Phượng Hư thanh âm lạnh lùng nói: "Tốt, lời long chi thể của người đã tiến vào trạng thái hoàn toàn, chẳng trách ở Áo Lan để quốc danh khí lớn như vậy, tuy nhiên chiến đấu chính thức bây giờ mới bắt đầu." Tiếng phượng hét to rõ ràng trong miệng Phượng Hư phát, tức thì Phượng Không, Phượng nữ, Phượng Hương đồng thời phát ra âm thanh tương đồng, bốn tiếng phượng hét cao thấp uyển chuyển bay trên phía trên. Phát sinh biến hóa đầu tiên là Phượng Hương, song thủ của hắn đồng thời hướng hai bên thân thể nâng lên, thân thể làm như động tác cánh chụp đánh. Đầu khí hồng sắc chớp mắt bành trướng, cả trường kiếm trên tay hắn cũng biến thành kim hồng sắc, hai trong mắt vẽ hỏa hồng thiêu đốt không lộ rõ sắc thái cảm tình. Thân hình lóe lên, đã đến bên cạnh Lam Vũ cùng Ngọc Như Yên.

Trong mắt Ngọc Như Yên toát ra một tia kinh ngạc: "Hình dạng không tới hai mươi tuổi, đã đạt tới đệ nhất Phượng Hoàng biến, Phượng Hoàng hỏa diễm. tiểu cô nương quả rất có tiền đồ. Đáng tiếc, người là kẻ địch của ta. Ta ở tuổi người, sử dụng phượng hoàng hỏa diễm so với người cũng dễ dàng hơn một chút thôi., xem ra người nên là nhất đại hy vọng chi phượng của Phượng tộc a."

Phượng Hư cười lạnh: "Tiểu Yên, người sai rồi. Phượng Hương chỉ là thủ hộ nhất đại hi vọng chi phượng, người chính thức hi vọng chi phượng là Phượng nữ." hắn vừa dứt lời, điều đó gây cho Niệm Băng một ấn tượng lớn, cánh chim màu đỏ thật lớn nương theo Phượng nữ, Phượng Hư, Phượng Không ba người cùng biến thành đôi mắt màu vàng, cánh chim thật lớn mang đến khí lưu nóng rực, khí tức khổng lồ nhất thời ép Ngọc Như Yên lui ra sau một bước, cùng tượng phụ đứng chung một chỗ.

"Vương tộc chi vũ." Hai tròng mắt Ngọc Như Yên cùng cặp mắt màu vàng của Phượng nữ có liên quan, trong mắt toát ra vẻ ngạc nhiên, "Người mới là nhất đại hy vọng chi phượng của Phượng tộc, người năm nay bao nhiêu tuổi?"

Phượng nữ âm thanh lạnh lùng nói: "Ta năm nay mười chín tuổi, phản đồ, chịu chết đi". Hồng quang lóe lên, Ly Thiên thần kiếm hỏa quang phát mạnh ra, mang theo thân thể Phượng nữ hóa thành một mảnh mây đỏ, lúc này hai cánh của Phượng nữ mở rộng, lúc này giống như một con Hỏa phượng hoàng nhắm phía Ngọc Như Yên, trong chớp lát, khí thế chột đại thịnh.

Gặp lại tình hình như vậy Niệm Băng có chút giật mình, hắn từng thấy Phượng nữ sử dụng vương tộc chi dực, khi đó Phượng nữ nói với hắn, phải nghỉ ngơi rất lâu mới khôi phục thực lực trước kia, nhưng hiện tại xem ra Phượng nữ đã khôi phục thực lực, thậm chí còn có thể hoàn toàn sử dụng năng lực phượng hoàng cứu biến đệ nhị biến, công kích cùng phòng ngự lực đều đề cao, sao lại có thể được?

Ngọc Như Yên hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt thân hình như quỷ mị tiến lên phía trước một bước, lưu lại sau lưng một tàn ảnh, nhuyễn kiếm kinh thiên trong tay dựng lên. Trực tiếp nhắm Ly Thiên trong tay Phượng nữ, "bang" một tiếng, Phượng nữ bay ngược về, bị Phượng Hương tiếp tục đánh tới, Ngọc Như Yên sắc mặt bất biến nhìn trước mắt bốn địch nhân đến từ phượng tộc, "Vương tộc chi vũ còn không đủ uy hiếp ta, tiểu cô nương, chúng ta vốn là cùng tộc, người thật sự nghĩ tộc quy là đúng sao? Chúng ta vốn là nhân loại, tại sao không được cùng nhân loại yêu nhau?"

Phượng nữ ổn định khí huyết đang đảo lộn trong cơ thể, lúc trước giao thủ hắn đã biết được đầu khí cường hãn của Ngọc Như Yên giống như hải dương rộng lớn. Cho dù với vương tộc chi vũ cùng sự phụ trợ của phượng hoàng hỏa diễm, hắn vẫn như trước không thể rung chuyển được phòng ngự của Ngọc Như Yên. Nghe được lời như vậy, Phượng nữ không khỏi liếc trộm Niệm Băng một cái, thấy hắn vừa lại đứng lên, trong lòng không khỏi khẩn trương, nhất thời bối rối.

Phượng Hư cùng Phượng Không đồng thời thét dài, vương tộc chi vũ sau lưng nháy mắt mở rộng, hai người đồng thời bay lên, kim hồng sắc trên thân nhanh chóng bùng cháy. Mái tóc dài ngân bạch sắc đã sớm biến

thành hỏa hồng sắc, hai tròng mắt màu vàng hào quang phóng ra, đồng thời quát: "Phượng - huyễn - ma - thân". Vốn thực chất là thân thể thể nhưng giống như dung nhập vào ngọn lửa trở nên hư ảo, khí lưu bao quát xuất ra, cuộn cuộn hỏa diễm tại không trung hội thành một cổ long quyền phong hỏa diễm, trực tiếp hướng Ngọc Như Yên cùng Lam Vũ đánh tới.

Thân thể Ngọc Như Yên mềm mại như chính tên của nàng, biến ảo thành một vệt sương khói, nhuyễn kiếm trong tay phát ra âm thanh rung động rất nhỏ. Lam Vũ giận dữ quát một tiếng, song quyền đồng thời đánh ra, hai đạo lam quang mang rít gào đánh trên cơn lốc hỏa diễm, từng tiếng một âm ỉ vang lên đến khi làm cho cơn lốc hỏa diễm suy yếu trên diện rộng. Khi hấn sắp xông đến, một làn gió mát hư ảo xuất hiện trước hỏa diễm, trong chớp mắt ngân quang tăng vọt, nhuyễn kiếm trong tay Ngọc Như Yên giống như đóa hoa nở rộ, mỗi một kiếm đều phát ra âm thanh rõ ràng cuồng bạo mãnh liệt. Quang mang lưỡng sắc hồng cùng bạc chớp mắt làm đám Niệm Băng đang quan chiến thần trí một trận mê hồ. Một tiếng nổ âm âm mặt đất lầy nơi giao chiến làm trung tâm nứt ra hàng loạt vết nứt.

Bốn người tách ra, bộ ngực đầy đặn của Ngọc Như Yên không ngừng phập phồng, quần áo hình như có chút lộn xộn, Lam Vũ giúp đỡ dìu cánh tay nàng, mới miễn cưỡng đứng vững, Phượng Hư, Phượng Không hai người cũng bị đẩy lui, phượng hoàng hỏa diễm thiêu đốt của Phượng Hương cung vương tộc chi vũ mở rộng của Phượng nữ hợp thành một hàng.

Ngọc Như Yên hừ một tiếng khinh thường, "Hoàn toàn không có gì tiến bộ, hai vị trưởng lão mặc dù tu luyện nhiều năm, nhưng thiên phú có hạn, có lẽ mới đạt đến phượng hoàng ma thân phượng hoàng tam biến".

Phượng Hư hừ lạnh một tiếng: "Vậy còn người? Nếu không xuất phượng hoàng biến của bốn tộc, người cần bản một chút cơ hội cũng không có. Tiểu Yên, ta lại cho người một cơ hội cuối cùng, giết nam nhân bên cạnh người, theo chúng ta trở về.

Ngọc Như Yên hừ lạnh: "Điều đó không có khả năng, Vũ ca là người ta yêu nhất, nếu ta cùng người trở về năm đó đã không cùng Vũ ca ra đi, từ giây phút các người giết nữ nhi ta, ta đã không thừa nhận mình là thành viên phượng tộc. Tôn trọng các người giáo dục ta lớn lên, khi trước ta vẫn nhẫn nại. Các người đã cố ý hạ sát thủ, đừng trách ta không khách khí, cho các người thấy, cái gì mới là chân chính Phượng Hoàng biến. Không có thiên phú, không có ngộ tính tốt, cho dù các người tu luyện nhiều gấp đôi thời gian, cũng không có khả năng đánh thắng được ta."

Tiếng nói vừa dứt, ngân sắc quang mang chung quanh thân thể như hỏa diễm ba động nổi lên, cùng một dạng như đám người Phượng Hư, ngân quang lóe ra chuyển thành kim hồng sắc, đúng là phượng hoàng hỏa diễm đặc thù của phượng tộc vương tộc, một đôi cánh chim thật lớn phá áo quần mà ra, dang rộng ra, trong nháy mắt công phu, Ngọc Như Yên hoàn thành xong đệ nhị biến, tốc độ cực nhanh, làm hai vị phượng tộc trưởng lão trên mặt không khỏi biến sắc.

"Vũ ca, đây là chuyện giữa ta và phượng tộc, người không cần nhúng tay." Ngọc Như Yên thanh âm lạnh lẽo nhưng tràn ngập quả quyết. Ánh mắt Lam Vũ phức tạp nhìn Như Yên một cái nhưng thân hình vẫn động, đi đến trước mắt bốn người Niệm Băng, thoát ra vòng chiến.

Phượng Hư ngạc nhiên: "Tiểu Yên người muốn lấy một chống bốn à?"

Ngọc Như Yên ngạo nghễ: "Cái gì mà không thể? Các người bốn người cùng tiến lên cũng chưa phải là đối thủ của ta." Hai cánh vỗ nhẹ, thân thể của nàng tung bay, hai bên thân hình nhoáng lên. Hình thái hư ảo đồng dạng xuất hiện, đúng là phượng hoàng đệ tam biến. "Năm đó ta rời phượng tộc đi, là lúc hoàn thành phượng hoàng đệ nhị biến, có được vương tộc chi vũ, khi đó ta không phải là đối thủ của các người, cho nên ta cùng Vũ ca chỉ có trốn, thậm chí sau này có nữ nhi cũng không dám giữ lại bên mình, chỉ sợ dẫm vào vết xe đổ. Còn bây giờ thì khác, ta không những có năng lực bảo vệ nữ nhi, mà còn có năng lực hủy diệt các người. Hai vị trưởng lão, nếu ta nhớ không lầm, trong bốn tộc nhân tài ưu tú nhất từng tu luyện phượng hoàng đệ ngũ biến, mà nhiều năm qua vương tộc tối đa chỉ có thể hoàn thành đệ tam biến mà thôi, bây giờ ta cho các người nhận thức một chút đệ tứ biến nghen".

Ngang đầu, Ngọc Như Yên ngửa mặt lên trời ngăm dài, kim sắc hỏa diễm trong nháy mắt bao trùm trong vòng phương viên ba trượng phóng lên cao. Mây trên bầu trời, bị hồng sắc quang mang chiếu rọi đều nhiễm thành màu đỏ như máu, cánh chim màu đỏ sau lưng hấn bên rìa kim quang nhàn nhạt lóng lánh. Thật là

kỳ dị, hỏa diễm này nhìn rất cường mãnh bạo liệt nhưng không mang theo một tia cảm giác nóng rực. Chỉ có Phượng Hư, Phượng Không hiểu được, đây là vì hỏa diễm ngưng kết cực độ hoàn toàn không có năng lượng phát ra.

”Phượng - ảnh - tam - phân” hồng quang chót lóe lên, trong biển lửa màu đỏ đường kính ba trượng xuất hiện ba thân ảnh, ba thân ảnh hoàn toàn giống như Ngọc Như Yên, cũng cánh chim màu đỏ rực, cũng hai tròng mắt màu vàng.

Phượng nữ biết, đệ tam biến Phượng huyền ma thân chính là chuẩn bị đệ tứ biến Phượng ảnh tam phân, phân huyền ra ba đạo thân ảnh lực công kích đồng dạng cường hãn, từ ba biến đến bốn biến, thực lực phượng tộc thực chất nhảy vọt.

Phượng Không thanh âm có chút run rẩy: ”Đệ tứ biến, thật là đệ tứ biến Phượng ảnh tam phân, tiểu Yên tựa hồ người không hổ là nhân tài kiệt xuất nhất của phượng tộc chúng ta, buông mọi việc trong nhân loại đi, ta tới đại ca thay người cầu tình, chỉ cần người chịu theo chúng ta trở về, có thể không cần giết trượng phụ và nữ nhi của người.”

Ba Ngọc Như Yên cùng mở miệng: ”Phượng Không trưởng lão, từ nhỏ đến lớn, trong tộc nhân, người là người quan tâm đến ta nhất, người cũng là người tâm địa khoan dung nhất. Cảm ơn ý tốt của người, nhưng ta nói rõ rồi, Vũ ca là người ta yêu nhất, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời hắn, các người sẽ không hiểu được.”

Phượng Hư thanh âm lạnh lùng nói: ”Không đệ, nói những lời vô nghĩa làm gì, đệ tứ biến lại như thế nào, hắn vị tất có thể phát huy ra thực lực Phượng ảnh tam phân. Chúng ta tuy vô pháp đạt đến đệ tứ biến, nhưng cứu ly đầu khí nhiều năm khổ tu hắn cũng không thể so sánh được, dụng xuất Phượng huyền ma thân, trước tiên hắn kỹ xảo tá lực đều vô dụng, chúng ta cùng tiến lên, sẽ có thể hủy diệt hắn.”

Ngọc Như Yên hừ lạnh: ”Người cho là như vậy hả? Đệ tứ không được, thế còn đệ ngũ biến thì sao?”. Trong chớp mắt hỏa diễm kim hồng sắc thu lại, quang mang kim hồng sắc chập chập di chuyển, màu sắc phượng hoàng chân chánh không phải màu vàng, cũng không phải màu hồng, ”Theo như truyền thuyết, tổ tiên phượng hoàng của chúng ta, đầu gà, cổ rắn, cầm yến, lưng rùa, đuôi cá, bộ lông không có đặc điểm màu sắc rực rỡ, tám năm trước, ta rút cuộc đột phá cảnh giới đệ tứ biến, đạt tới đệ ngũ biến, cái này chỉ sợ các người không thể tưởng tượng được”

Biến hoá xuất hiện đầu tiên là cánh chim sau lưng ba Ngọc Như Yên. Vốn là quang mang kim hồng sắc đang di chuyển lại xuất hiện ngũ thải quang mang, mặc dù như trước đây kim hồng sắc là trụ cột nhưng cánh chim biểu hiện ngũ thải quang mang thoát nhìn lộng lẫy hơn nhiều. Ngọc Như Yên cổ tay khẽ rung lên, ngân sắc nhuyễn kiếm ném qua một bên, ba thân thể cùng vươn tay phải, nắm thải hỏa diễm ngưng kết trong tay. Ngũ thải quang mang ngưng kết thành một cây linh trạng vật dài chừng ba thước, sáu cánh ba thân đồng thời vũ động, âm thanh sôi nổi vang vọng mặt đất: ”Đệ ngũ biến, Phượng hoàng chấn vũ ngũ thải động”

Tám bốn người Phượng Hư đồng thời rung động, Phượng nữ trợn to mắt nhìn vị trưởng bối nổi loạn trước mặt. Trong phượng tộc, nàng là người trẻ tuổi nhất đạt tới vương tộc chi vũ, nhưng nàng một điểm cũng không nắm chắc liệu mình ở tuổi Ngọc Như Yên bây giờ có thể đạt tới Phượng hoàng đệ ngũ biến hay không. Ngũ thải quang mang lộng lẫy động lòng người kia, khí tức cường đại dị thường kia làm nàng cảm giác hít thở không thông.

Ngọc như Yên vừa động, ba đạo thân ảnh đồng thời nhắm hướng trước mặt bốn người, trong tay Phượng hoàng linh như ngao du cứu thiên không thể đo lường, trong quang mang lóng lánh. Thực thể ngũ thải quang bao trùm địch nhân cường đại trước mặt.

Tại thời điểm mấu chốt, Phượng Hư, Phượng Không hai vị trưởng lão thể hiện thành tựu nhiều năm của họ. Mặc dù chỉ có Phượng hoàng đệ tam biến, nhưng đầu khí của họ hoàn toàn phát ra dữ dội không chút nào kém, cũng miễn cưỡng ngăn chặn hai thân ảnh Ngọc Như Yên. Thân ảnh còn lại bức Phượng nữ và Phượng Hương thối lui liên tiếp. Trong nhất thời tám đạo thân ảnh chiến đấu, không thể phân biệt ai là ai, kinh khí mệnh mông hoàn toàn bị dồn nén tại bên trong không gian nhỏ hẹp. Quang mang kim hồng sắc cùng ngũ thải quang mang dây dưa không ngừng va chạm cùng một chỗ, một âm thanh nhẹ nổ ra khiến mặt đất hơi bị rung động.

Trong diễn võ trường tâm tình phức tạp nhất không phải Lam Vũ, người dụng xuất Lôi long chi thân, mà là Niệm Băng. Trong song phương giao chiến đều có người hấn quan tâm nhất, hấn vừa sợ Ngọc Như Yên làm Phượng nữ bị thương, lại vừa sợ bốn người làm bị thương a di, người hấn coi như mẹ. Trong vô thức hấn tiến lên một bước thì thảo niệm chú ngữ.

Một bàn tay to lớn đặt lên vai Niệm Băng: "Ta biết ngươi quan tâm Như Yên, nhưng không cần nhúng tay vào. Đây là ân oán giữa Như Yên và tộc nhân nàng. Ta tin rằng thực lực Như Yên có thể đánh bại bọn họ." Người ngăn cản Niệm Băng chính là Lam Vũ, mặc dù đang trong trạng thái cuồng hóa nhưng trên mặt hấn toát ra một tia mỉm cười nhân nhậ.

"Nhưng"

"Không nhưng nhị gì hết. Như Yên là thiên tài xuất xuất sắc nhất của Phượng tộc. Đồng thời nàng là đệ nhất cao thủ của Áo Lan đế quốc. Tại phương tộc sau khi sử dụng Phượng hoàng biến, cho dù ta có tham gia cũng không mang lại cho Như Yên giúp đỡ gì nhiều. Xem đi, ta tin tưởng vào thực lực Như Yên." Lam Vũ ngoài miệng mặc dù nói cứng, nhưng Niệm Băng phát hiện, bàn tay to của hấn sớm đã nắm chặt thành quyền.

Thật sự phải đợi cho bọn họ phân thắng bại sao? Bất luận phương nào bị thương tổn, Niệm Băng đều không muốn thấy. Trong mắt quang mang đại phóng, hấn thối lui đến bên tường, đột nhiên cao giọng hô to: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, không xem kịch nữa, người mau ra hỗ trợ cho ta."

Bốn người Lam Vũ ngạc nhiên nhìn, không rõ hấn làm cái gì.

Niệm Băng cũng không có ý đình chỉ, cao giọng như trước hô: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, đừng ẩn núp nữa, ta biết ngươi ở chỗ này. Người xem, mặt đất bị họ đánh đều nứt nẻ ra, lò bếp bên kia cũng nhanh bị phá hủy, người không hỗ trợ, ta không có chỗ để nấu cơm, người chẳng lẽ không muốn ăn một món mĩ thực ta toàn tâm toàn ý làm sao?"

Tám đạo thân ảnh đang chiến đấu, toàn bộ tinh thần đều chú ý đối mặt địch nhân bọn họ, căn bản không ai lại chú ý Niệm Băng, mà Lam Vũ, La Tầm cùng Như Ý tỷ muội mặc dù mắt nhìn hấn hô to, nhưng không ai rõ ý tứ trong lời nói của hấn. Một lúc sau, dị biến đã phát sinh.

Thanh âm lại dạt dào theo bốn hướng truyền đến "Không phải một, mà là ba món, người phải nhớ kỹ, Niệm Băng xú tiểu tử."

Thân ảnh màu đỏ giống như u linh xuất hiện, giống như một cây châm, giống như một làn gió nhẹ lủi vào cả Lam Vũ không chắc chắn vọt vào vòng chiến, tiếng âm vang kịch liệt xuất hiện hai ba cái, tám đạo thân ảnh sau khi hồng ảnh xuất hiện nhất nhất phân ra.

Tất cả một lần nữa yên tĩnh. Tại trung ương chiến đấu lúc trước, Gia Lạp Mạn Dịch Tư một thân hồng y bay lơ lửng. Trên mặt toát ra một tia mỉm cười tà mị, nhìn mấy người chung quanh, Ngọc Như Yên vốn phân ra ba đạo nhân ảnh một lần nữa quy lại làm một. Sắc mặt của nàng hiện vẻ tái nhợt, Phượng hoàng linh trên tay chỉ còn một nửa. Mà bên kia, Phượng nữ, Phượng Hương, Phượng Không bốn người bọn họ khóe miệng đều chảy ra một tia máu tươi, hiển nhiên trong cuộc chiến đấu vừa rồi họ rơi vào thế hạ phong.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Như Yên, "Tiểu nha đầu, cái linh của người bổ ta một rất đau a! Người nói đi, phải bồi thường ta như thế nào? A, đúng rồi. Còn có các người, một lũ tàn nhẫn, muốn hủy diệt xương cốt ta sao?"

Bất luận Ngọc Như Yên hay là bọn người Phượng nữ, lúc này trong mắt đều toát ra quang mang hoảng sợ, chỉ có đương sự bọn họ mới hiểu được mới vừa rồi xảy ra chuyện gì. Trong lúc chiến đấu kịch liệt chung quanh bọn họ sớm đã hình thành đầu khí mạnh mẽ bổ xuống, năm cao thủ đứng đầu phương tộc sống chết toàn lực đánh nhau, có lẽ thần sư cũng khó nhúng tay, nhưng là hồng y thanh niên trước mặt này, dễ dàng chạy vọt vào vòng chiến đấu của họ. Trong một khắc xuất hiện, tay hấn trước sau vẫn ôm ở ngực, cũng không có động tác công kích gì, chính là dùng thân thể mình ngăn chặn tất cả công kích của Ngọc Như Yên. Đám người Ngọc Như Yên rõ ràng cảm giác được, căn bản chính mình công kích không phải là con người mà là sơn nhạc (núi rắn chắc), với công kích của bọn họ như vậy e rằng sơn nhạc cũng hóa thành bụi phấn, nhưng người này chẳng gì không có chuyện gì mà còn có thể lơ lửng nói lời châm chọc.

Lam Vũ hít hơi dài. "Thần sư" Trong tưởng tượng của hắn, ngoại trừ vũ giả thần sư cảnh giới ra, sợ không có ai có thể làm được như vậy.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng không giải thích, nói: "Thần sư là cái quái gì, ta khinh thường danh hiệu mới có này?"

Ngọc Như Yên thanh âm lạnh lùng nói: "Đây là chuyện của chúng ta, người dựa vào cái gì để nhúng tay?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: "Ta không có nhúng tay a, ta chỉ là xuyên người qua mà thôi. Các người, mấy hậu đại tiểu phá điều này! So với tiền bối tựa hồ mạnh mẽ hơn một chút, nhất là người, vốn sớm có thể hạ sát thủ, hết lần này đến lần khác cất dấu không sử dụng đệ lục biến, cho dù không sử dụng đệ lục biến, ta nhớ rằng tiểu phá điều ngũ thải vũ có một chiêu ngũ thải thiên tường gì đó. Giết bọn họ không phải dễ dàng sao? Tuy nhiên đệ lục biến cũng là cực hạn của người, trừ phi gặp kỳ ngộ, nếu không vĩnh viễn không có khả năng đạt đến đệ thất biến. Các người muốn đánh nhau hả, đi ra bên ngoài đánh đi. Đừng có hủ bần bệp. Niệm Băng, người chó quên, phải toàn tâm toàn ý làm tốt cho ta ba bữa ăn lớn. Bất quá, tiểu tử người làm thế nào biết ta cùng đi ra. Với tu vi của người căn bản không thể phát hiện ta."

Ngọc Như Yên trong lòng kinh hãi, thanh niên sâu không thể lường trước mặt này có thể xem ra sâu cạn của mình, bọn người Phượng Hư còn kinh ngạc lớn hơn nữa, Phượng hoàng đệ lục biến bọn họ tất nhiên tinh tường, đạt đến đệ lục biến, Ngọc Như Yên chẳng những đạt tới bán phượng chi thể, mà còn đại biểu thực lực vô hạn của nàng tiếp cận thần sư cảnh giới, chỉ cần đột phá đến đệ thất biến, chính thức là thần sư chân chánh a! Như vậy xem ra quả thật lúc trước nàng vẫn hạ thủ lưu tình, nếu không xuất ra đệ lục biến, bọn họ đã sớm không thể ngăn cản rồi.

Niệm Băng cười một tràng dài, "Gia Lạp Mạn Dịch Tư người yên tâm, chuyện ta đáp ứng người, nhất định ta sẽ làm được. Còn như thế nào phát hiện người, rất đơn giản, mặc dù thực lực của ta không đủ cảm nhận được sự tồn tại của người, nhưng khi ta sửa soạn nước sốt cá thanh âm người nuốt nước miếng quá lớn, ta như thế nào không nghe được a? Ta cũng không phải kẻ điếc. Ngọc a di, không cần đánh nữa, ngài đã không có ý giết họ, hãy để bọn họ đi thôi."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư sững sốt một chút, sắc mặt có chút khó nhìn đỏ lên, tự nhủ: "Thực sự âm thanh lớn như vậy sao?"

Ngọc Như Yên miễn cưỡng bình phục tâm tình của mình, mỉm cười nói: "Người làm tiểu nữ bằng hữu của người thương tâm a" Vừa nói hắn còn cố ý liếc Phượng nữ một cái. Phượng nữ mặt cười đỏ lên, nhất thời cúi đầu.

Phượng Hư thấy thế giận dữ, cổ tay rung lên, trường kiếm trong tay giống như lưu tinh cắn nguyệt, lóe lên một cái đến trước ngực Niệm Băng.

"Ài, giết hắn là làm khó cho cái dạ dày của ta đó nha!" Chuôi cực giai trường kiếm này không biết như thế nào lạc vào tay Gia Lạp Mạn Dịch Tư, mà lúc này Ngọc Như Yên mới che ở trước mặt Niệm Băng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hai tay đung đưa đùa giỡn trường kiếm, tiện tay nhoáng một cái, trường kiếm nhất thời biến thành nước thép chảy xuống đất, hắn lạnh lùng nhìn bốn người Phượng Hư nói: "Nói cho các người biết, Niệm Băng tiểu tử mặc dù không phải là cường giả gì, nhưng hắn là chuyên trị trù sư của ta, là cái lơ bắt cá của ta, ai động đến hắn là động đến dạ dày của ta, mà động đến cái dạ dày của ta là địch nhân lớn nhất của ta. Các người vừa rồi đã công kích ta, với thực lực của các người, ta nhắc tay cũng có thể cho các người biến thành tro tàn."

Phượng nữ đột nhiên kinh hô: "Người, người là con rồng kia, điều này sao có thể, người như thế nào biến thành người?" Từ lúc Gia Lạp Mạn Dịch Tư vừa xuất hiện, hắn cũng cảm thấy thanh âm của hắn thật quen tai. Thêm vào đó Niệm Băng kêu tên của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, lại cùng khẩu khí của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nàng rất cuộc xác định hồng y nhân y trước mặt này chính là con hỏa long lúc trước trong động quật, cũng chỉ có hắn mới dựa vào cơ thể ngăn chặn công kích của mình và đám người kia, cái này giải thích vì sao Niệm Băng lại xuất hiện chỗ này.

"Long?" Mọi người hiện diện đều kinh hô ra tiếng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngạo nghễ nói: "Không sai, ta đúng là hỏa long vương vĩ đại Gia Lạp Mạn Dịch Tư."

Được rồi, các người mấy tiểu phá điều có thể cút đi. Niệm Băng, nấu cơm, nấu cơm nào, ngủ hai ngày liền, ta rất đói bụng a.”

Phượng Hư kinh nghi bất định nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư vài cái, lập tức biết chỗ này không phải chỗ ở lại lâu. Cho dù không có con rồng hóa thành người cường hãn này, chỉ một mình Ngọc Như Yên bọn họ cũng không thể đối phó được.

”Chúng ta đi” nói xong đi thẳng ra ngoài.

Phượng Không, Phượng Hư và Phượng nữ cũng vội vàng đi theo sau hẩn ly khai công tước phủ. Ngọc Như Yên cũng không ngăn trở, nhieu mầy nhìn bọn họ rời đi. Niệm Băng muốn gọi Phượng nữ, nhưng nghĩ tới trước kia bọn họ nói chuyện với nhau, cùng với thái độ của Phượng Hư đối với mình, hẩn hoàn toàn nhẫn nại, hẩn không muốn mang phiền phức gì cho Phượng nữ.

”Tốt lắm, tốt lắm. Đều đã đi rồi, nể mặt chuyên thụ trù sư của ta, ta giúp người dọn dẹp một chút một chút” Quang mang màu vàng xung quanh thân thể Gia Lạp Mạn Dịch Tư mọc lên, một vòng sáng màu vàng không ngừng dung nhập vào mặt đất, trong quang mang lóe ra, cái khe lúc trước thật lớn nhưng dưới tác dụng của quang mang màu vàng chậm rãi khép lại, mặt đất chấn động khôi phục lại hình thái ban đầu.

Lam Vũ thấp giọng kinh hô: ”Thổ hệ ma pháp”

Vỗ vỗ tay, Gia Lạp Mạn Dịch Tư tựa hồ chưa làm cái gì tiến thẳng đến ghé dựa bên cạnh cái bàn ngồi xuống, vỗ vỗ bụng mình: ”Đói quá a! Niệm Băng, nhanh lên nhanh lên”

Ngọc Như Yên mặc dù không hiểu sao lại thế này, nhưng đối phương đã thừa nhận hẩn là một con rồng, vậy tuyệt đối không nên chậm trễ. Thân là người phượng tộc hẩn biết lưu lại trên Ngưỡng Quang đại lục rồng cường đại cỡ nào, hướng về Niệm Băng gật gật đầu: ”Vị long tiên bối này thích ăn, người làm vài thứ đi. A di cũng muốn nếm thử, Niệm Băng làm phiền người rồi”

77. Chương 76: Tái Hiện Cửu Thanh Thân Long

Niệm Băng có chút cười nói: ”Phiền toái cái gì hã a di (a di=di), ta vốn muốn nấu cơm cho người mà! Các người ngồi xuống, một lát là được.” Miễn cưỡng gạt bỏ lo lắng thắc mắc trong lòng về Phượng Nữ, hẩn đi vào phía sau nhà bếp, lúc trước bọn người Ngọc Như Yên chiến đấu trong nhà bếp chút nữa đã đổ vỡ hết, may mắn Gia Lạp Mạn Dịch Tư xuất hiện kịp thời, hơn nữa ông ta còn sử dụng Nghĩ thái (mô phỏng, nguy trang) thuật xuất ra Thổ hệ ma pháp mới khiến cho mặt đất khôi phục lại bằng phẳng.

Lúc này Ngọc Như Yên đã bình tĩnh lại rất nhiều, khuôn mặt tái nhợt cũng đã xuất hiện vài phần huyết sắc, tự nhiên đi đến ngồi xuống bên cạnh Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Lam Vũ phủ thêm lên Lôi Long trên người một tấm áo ngoài ngồi xuống bên kia Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Cũng cho hai người Như Ý, Như Muội ngồi xuống phía dưới.

Niệm Băng vừa muốn bắt đầu hành động, Ngọc Như Yên đột nhiên nói:” Niệm Băng người sao lại quen biết vị cô nương của Phượng Tộc kia?”.

Niệm Băng im lặng một lúc nói:”Người nói Phượng Nữ ư? Chúng tôi quen nhau ở Băng Nguyệt đế quốc, đại khái cũng đã nửa năm rồi.”

Ngọc Như Yên nói: ”Nói như vậy, người cũng biết thân phận của cô ấy là người của Phượng tộc ư?”

Niệm Băng vuốt cằm nói: ”Cô ấy nói cho ta biết cách đây không lâu.” Nói tới đây, hẩn không khỏi liếc mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng nói: ”Nhìn cái gì, còn không mau nấu cơm.”

Ngọc Như Yên nhìn Niệm Băng đầy thâm ý nói: ”Ta xem ra thấy cô ta thực để ý người, người tựa hồ cũng để ý cô ta. Nhưng có chuyện ta nhất định phải nói với người, Phượng tộc không cho phép thông hôn với người ngoài đầu, người cũng thấy vừa rồi, vì ta gả cho Vũ ca mà rước lấy cái phiền toái này. Ta không có hối hận, nhưng ta vẫn phải nhắc nhở người. Nếu người thật sự muốn có kết quả cùng vị cô nương kia, vậy

thì bản thân phải mạnh mẽ lên, nếu không Phượng tộc không cho phép Hy Vọng của Phượng tộc xuất giá gả cho loài người. Người nấu cơm đi, đợi ăn cơm xong chúng ta từ từ tâm sự.”

Niệm Băng trong lòng vui vẻ, làm cường giả của Phượng tộc, nếu có thể biết thêm về Phượng tộc từ vị a di này, chắc chắn quan hệ của mình với Phượng Nữ sau này chắc chắn sẽ tốt hơn. Khẽ gạt đầu hẳn lại một lần nữa lấy ra từ không gian chi giới một cái đĩa đường kính khoảng một thước.

Vừa nhìn thấy chiếc đĩa này ánh mắt của Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhất thời sáng lên ”Ồ tốt, đây đúng là đồ tốt! Đây mới là xứng để cho ta dùng. Hắc hắc”

Ngọc Như Yên nhìn về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư mỉm cười nói: ”Xem trang phục của các hạ, chắc là Hỏa Long đại nhân của Ngưỡng Quang đại lục rồi.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng: ”Là Hỏa Long Vương, không phải Hỏa Long, người rõ rồi chứ.”

Ngọc Như Yên bật cười: ”Là Hỏa Long Vương! Sớm đã nghe nói qua Long tộc chẳng những là chủng tộc cường đại nhất, cũng là chủng tộc cao ngạo nhất, xem ra không hề sai. Có cơ hội nhất định phải bàn luận cùng Hỏa Long Vương đại nhân một chút.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư liếc mắt nhìn Ngọc Như Yên nói:’ Luận bàn? Không cần. Trình độ người quá kém, trừ khi người đạt đến Đệ Cửu biến, nếu không người không có thực lực luận bàn cùng ta. Có điều, muốn đạt đến Đệ cửu biến chẳng phải là chuyện dễ dàng gì, Tiểu phá điều của đệ cửu biến, thực lực có thể so thẳng với long thần đại nhân, người còn kém xa lắm. Người nên biết lần biến cuối trong Phượng Hoàng biến mới là tinh tú.”

Ngọc Như Yên che miệng: ”Điểm này ta đương nhiên biết, đáng tiếc ta mặc dù đạt đến đệ lục biến, nhưng ba biến cuối cùng lại rất khó khăn, cơ hồ không thể hoàn thành. Nếu có thể đi đến đệ Thất biến, kỳ thật ta có thể chuyển biến thân thể phượng hoàng. Như vậy cho dù là không thể chiến thắng thân là Long Vương như người, ít nhất cũng có thể đánh tới sống chết. Ngài tuy là Long Vương, tuy tâm tính cao ngạo nhưng không thể phủ nhận Phượng Hoàng mới thật là sinh vật cường đại nhất trên đại lục.”

”Thối quá, mạnh nhất chính là Long tộc chúng ta, khi nào đến phiên tiểu phá điều?” Gia Lạp Mạn Dịch Tư giận dữ nói.

Ngọc Như Yên vẫn giữ nụ cười:” Thật như vậy sao? Nếu là số lượng tổ tiên chúng ta so với Long tộc có thể bảo trì ngang bằng, không biết ngài còn nói được như thế nữa thôi. Long Thần đại nhân quả thực cường đại, cũng không thể so cùng tổ tiên chúng ta, nhưng mà đạt đến cảnh giới như thế của ông ta, đã không thể dùng đến chữ ’Long’ mà hình dung nữa. Mà một con rồng như ngài đây, không thể chống lại tổ tiên ta. Cho dù ngài là Long Vương, cùng lắm cũng chỉ có thể bằng với Phượng Hoàng Đệ Bát biến. Đạt được Đệ Cửu Biến mới có thể cùng ngài luận bàn, cơ hồ ngài đã tự khen quá rồi.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đỏ mặt nói: ”Phóng đại thổi phồng, ưu thế lớn nhất của Tiểu Phá Điều là không sợ đồng quy ư tận, có kỹ năng đó ta dĩ nhiên không phải đối thủ. Ta thì lại không giống thế, đánh cũng không đánh chết được.”

Ngọc Như Yên không công kích Gia Lạp Mạn Dịch Tư nữa, đem ánh mắt chuyển sang nhìn Niệm Băng mỉm cười.

Niệm Băng nghe bọn họ nói chuyện, đột nhiên thức ngộ, mặc dù Ngọc Như Yên đã thoát ly Phượng tộc, nhưng căn bản bà vẫn coi mình như một thành viên Phượng tộc, nếu không, sao bà lại vì sự tôn nghiêm của Phượng tộc mà so sánh rõ ràng cùng Gia Lạp Mạn Dịch Tư cường đại?

Thu lại tâm thần, Niệm Băng trong lòng đột nhiên có chút chán nản, so sánh cùng mấy vị cường giả này, chính mình thấp kém quá xa. Muốn báo thù cho cha mẹ, phải đợi đến khi nào? Mười năm, nghe thì rất dài, nhưng trong thời gian mười năm ấy mình có thật sẽ có thực lực chống lại Nữ Thần Băng Tuyết không? Chỉ là mộng mà thôi. Cả Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng chưa từng nắm chắc sẽ thắng, mình còn tính ra sao? Dưới ảnh hưởng tâm trạng chán chường, chín quả dưa chuột hẳn vừa bỏ vào đĩa vị trí có chút không đúng.

Cảm giác của Gia Lạp Mạn Dịch Tư cực kỳ nhạy cảm, nhất thời phát hiện trạng thái không ổn của Niệm Băng, bất mãn nói:” Tiểu tử thối Niệm Băng, ta vừa rồi thay người xuất toàn lực, người đã nói đem toàn lực làm mỹ thực (= đồ ăn ngon hảo hạng) cho ta, không phải muốn nuốt lời chứ?”

Lời nói của Gia Lạp Mạn Định Tư làm bừng tỉnh tâm trạng đang chán chường của Niệm Băng, cảm giác lạnh băng truyền vào từng bộ phận cơ thể, Niệm Băng hỏi Niệm Băng, người sao lại nổi giận chứ? Băng Tuyết Nữ Thần mạnh như vậy, bà ta lấy thân thể con người tu luyện đến trình độ đó. Vì cha, vì mẹ người phải kiên cường đứng lên, biết rõ không thể mà vẫn làm, cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội tuyệt cũng không thể bỏ qua, đây là mục tiêu vĩnh viễn của người a!”

Ngẩng đầu lên, ánh mắt Niệm Băng đã thay đổi, trở nên vô cùng kiên định, hắn không nói gì, tay phải trực tiếp đem cầm chén đĩa bày lên, tay trái hướng lên bếp, hơi thở lạnh như băng theo lòng bàn tay phát ra, dưới tác dụng của Hàn Băng thuật, trên bếp nhất thời ngưng kết một khối hình tròn bằng băng, hắn nhanh chóng đem chén đĩa đặt lên, ngay vị trí trung ương, cổ tay phải vừa chuyển, Tự do chi phong khinh ngâm, Ngạo Thiên Dao đã tiến vào trong lòng bàn tay.

Tự do chi phong tung bay dưới sự hướng dẫn của Ngạo Thiên Dao, tay Niệm Băng di chuyển, đầu ngón tay trái chọn một quả dưa chuột trong đĩa hất bay lên. Cùng lúc quả dưa chuột bay lên Niệm Băng trong đầu nhớ tới đạo pháp tạo nhã đã trù tử tu, giờ phút này trong mắt hắn chỉ còn tồn tại quả dưa trong không trung xoay tròn, lúc quả dưa bay lên đến điểm cao nhất trong không trung. Ngạo Thiên Dao trong tay hắn di chuyển, quang ảnh màu xanh trong đạo mà ra, đó là năng lực của Ngạo Thiên Dao mang theo, khí lưu gió để lại một đạo dấu vết rõ ràng trên quả dưa, nhưng mà Niệm Băng khống chế tốt lực đạo, vừa vặn không gọt đứt quả dưa, đồng thời dưới tác dụng của một đạo quả dưa dừng lại trong không trung một chút, đạo thứ hai của Niệm Băng đã đến.

Một màn kỳ dị xuất hiện, tựa như vút quả dưa lên giắt tại không trung, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy quả dưa không ngừng biến dài, một mảnh quạt hơi mỏng từ từ bay đến đĩa.

Cơ hồ chỉ là công phu trong vài cái chớp mắt, chiếc đĩa đã được bưng tới, quả dưa trong không trung tự giác rơi xuống đĩa. Niệm Băng tay trái chỉ lộ ra, vừa lúc bắt trúng cước bộ rơi xuống của quả dưa, cổ tay run lên, quả dưa xanh chuẩn xác xoay ba vòng trong đĩa, vững vàng hiện ra trong đĩa, đầu quả dưa trong trung tâm đĩa nhếch lên trên, đuôi quả dưa theo đĩa lộ ra.

”Hảo đạo pháp” Ngọc Như Yên và Lam Vũ cùng tán thưởng ra tiếng. Mặc dù bọn họ tự tin có thể đạt tới trình độ như Niệm Băng, nhưng tuyệt đối không có khả năng giống như hắn, giống như đem quả dưa mỗi mảnh thái đều đặn đầy đủ, hơn nữa còn làm cho quả dưa không ngừng nứt ra. Bọn họ thậm chí cảm giác được, mỗi khi Niệm Băng xuất ra một đạo, tay trái của hắn cũng phát ra một đạo băng khí, phóng tới dưới quả dưa, nếu không liên tiếp, chỉ một chút, dưới tác dụng trọng lực e là quả dưa đã bị chặt vụn.

Niệm Băng tựa như không nghe thấy gì, quả dưa thứ hai lại bay lên không trung, chín quả dưa chuột, chín lần bay lượn đến khi làm xong hết thấy. Đường kính một thước của chiếc đĩa đã bị dưa chuột bao phủ, thanh quang hoàn toàn biến mất, Ngạo Thiên Dao ẩn vào không gian chi giới không thấy nữa. Nhìn thấy kiệt tác của chính mình, Niệm Băng trong lòng không khỏi có chút hưng phấn, trải qua mấy ngày luyện ma pháp, ma pháp trên thân thể có tiến bộ rất lớn. Lần chém dưa này đạo pháp càng thêm thuần thực. Không, đây không chỉ là nguyên nhân từ thân thể và ma pháp, chính mình cũng ý thức thấy tựa hồ có tăng lên, mặc dù khoái đao trảm Hoàng Qua (dưa chuột) còn kém khi so với đạo pháp tạo nhã tử tu. Nhưng trải qua trận chiến cùng hắn lúc trước, trù nghệ của chính mình đã tăng lên rất lớn. Sự phụ nói đúng, đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường, chỉ có không ngừng luận bàn cùng các cao thủ trù nghệ, trù nghệ của chính mình mới có thể đạt tới đỉnh cao.

Tay phải khẽ vung. Quỷ điều hóa thành một đạo lam quang nhảy vào trong tay, một màn Thanh phong trai xuất hiện trong Công tước phủ, Niệm Băng lấy đùi dưa vững bên bếp, thân hình hệt về phía trước, thành góc chín mươi độ, tay trái thêm lên, toàn bộ chén đĩa đã xoay tròn bay lên, quỷ điều lúc này rung động trong năm ngón tay hắn, biến thành một đoàn hỏa quang màu lam.

Sau khi nhìn thấy hai con rồng Phong Hệ và Hỏa hệ, trong đầu Niệm Băng đã có một ấn tượng thâm căn cố đế, hắn không hề do dự, bàn tay dẫn đoàn hào quang màu lam trầm tĩnh kia vào chính giữa cái đĩa, bàn tay nhỏ nhắn di chuyển, kể cả hai cao thủ Gia Lạp Mạn Định Tư và Ngọc Như Yên cũng không nhìn rõ nổi xem hắn đang làm gì.

Tay trái của Niệm Băng cũng không nhàn rỗi, không ngừng xoay chiếc đĩa nhanh hơn. Lúc mà chiếc đĩa xoay tròn nhanh nhất, hắn lại nhắm mắt lại, tay hắn đặt tại trung ương đĩa tựa như không hề di chuyển

nhưng cổ tay rốt cục lại di động, trên chiếc đĩa chậm rãi một cuốn tranh, vòng ngoài lại to hơn vòng trong một chút. Gia Lạp Mạn Định Tư lúc này thấy rõ một chút, trong mắt không khỏi thoát ra vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện mỗi lần tay Niệm Băng mỗi lần chìa ra đều có hơn mười đao trăm xoay tròn bay nhanh trong đĩa, toái tiết lưu chuyển (mạt vận nhỏ nhất truyền đi), nhưng hết thấy đều có quy luật, nhàn nhạt một mảng băng sương mọc lên trong đĩa, bột phủ lên những miếng dưa, hình thành một tầng sương mù màu xanh, khiến cho người xem cảm thấy vô cùng thần kỳ. Lúc tay Niệm Băng chuyển đến vòng ngoài cùng, băng sương ngưng trong mắt mọi người. Tốc độ chuyển động của Niệm Băng bây giờ nhanh hơn, sau ba vòng liên tiếp, hắn khom thành góc chín mươi độ nâng toàn bộ thân thể lên.

Quý Điều Ẩn, một cái bình sứ không biết xuất hiện từ lúc nào trong tay hắn. màu trắng của bột hoàn toàn bị màu xanh của sương khí trong đĩa bao phủ, tay phải lại khê vung, đã nắm một quả lệ chi (quả vải) trong tay, Niệm Băng thông dong lột vỏ quả lệ chi, nhìn da thịt trong suốt như băng của quả lệ chi, hắn cười. Hoàn thiện, chỉ có thể dung hai từ này để hình dung món đồ ăn này.

Vì khối băng trên đĩa ngay mặt bếp tan nhanh, trở nên ướt. Chiếc đĩa được Niệm Băng xoay tròn dọc theo tay cuối cùng cũng dừng lại, nhưng băng sương xanh trên đĩa vẫn còn, dày như một đám mây xanh, nếu hít thở ở gần sẽ rõ ràng cảm nhận sự tươi mát giống như hơi thở lạnh lẽo từ điển viên bàn phát tới, ngoài ra dễ chịu.

Nâng chiếc đĩa lên, Niệm Băng đi đến trước bàn, cẩn thận đặt xuống chính giữa. Gia Lạp Mạn Định Tư có chút bất mãn nói: "người làm cái gì thế, chín quả dưa có hương vị gì ngon, dù có làm thế nào, cũng chỉ là dưa chuột thôi"

Niệm Băng mỉm cười mà nói: "Gia Lạp Mạn Định Tư, để ta dạy ông một bài về thưởng thức mỹ thực. Một loại thực phẩm ngon, không chỉ cần hương vị ngon, còn phải dựa vào năm phương diện để phân biệt ngon hay không. Đó chính là sắc, hương, vị, ý, hình. Đồng thời còn phải có lực sáng tạo ý mới, đồ ăn đó mới là một món hảo hạng. Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn này của ta, chính là một món ăn như thế. Ồ, đúng rồi, còn muốn dạy ông một chuyện, trước lúc chưa thưởng thức một món ăn, nhất định không thể tùy tiện nhận định là ngon hay không. Dù sao thì miệng ăn rồi mới có thể xác định món đó ngon hay không, ông nói có phải không?"

Gia Lạp Mạn Định Tư lặng đi một chút, nhưng có một chút gật đầu. Ngọc Như Yên bên cạnh không khỏi lấy làm thần kỳ, một cự long cao ngạo như Gia Lạp Mạn Định Tư lại bị Niệm Băng giáo huấn mà không đáp trả, điều này thật sự kỳ lạ. Phía sau sương băng màu xanh kia trong đó là loại mỹ thực thế nào.

Niệm Băng cẩn thận đem quả Lệ chi lột vào trong vụ băng, tay phải nhẹ nhàng khuấy trong băng vụ, sương khí nhất thời bay tán ra bốn phía, mọi người ngồi xung quang bàn đều nghe được một luồng hơi thở tươi mát, bất giác mọi người liên tiếp hít sâu vài cái, Ngọc Như Yên tựa hồ cảm nhận được thương thế trong cơ thể mình dường như dịu đi.

Đột nhiên, khi đám sương màu xanh tản đi hết, trong chiếc đĩa đường kính một thước kia có một màn thanh quang chói mắt bốc lên, kích thích đôi mắt của mọi người bỗng nhiên cảm thấy đất trời tràn ngập một màu xanh, ánh mặt trời rơi xuống long lanh không ngừng phản xạ. Trước làn hơi tươi mát kia, bất giác ai cũng cầm lấy đôi đũa của mình, khi nhìn lại món ăn trong đĩa, tuyệt không có ai kiềm chế nổi phải đưa tay gấp lấy món ngon kia.

Cùng là Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn, nhưng giữa lần này và lần trong bếp có hơi mát kia lại hoàn toàn khác nhau (khác nhau rất lớn). Chợt nhìn lại trong chính giữa đĩa, là chín khối long thủ màu xanh biếc, hình dạng chúng khác nhau, hình dáng mỗi long thủ không giống nhau, có lẽ khi vừa nhìn thấy sẽ thấy có chút bừa bộn, nhưng khi nhìn kỹ lại sẽ phát hiện không cách và tư thế của chúng lại rất hài hoà. Chính giữa cửu long thủ nâng lên một viên lệ chi trong suốt giống như một viên trân châu, đúng là cửu long phủng châu (chín con rồng nâng ngọc châu). Chạy dài xuống theo long thân, là long thân, đó tựa hồ chính là long thân (thân rồng), thì ra lại là từng lát dưa chuột ghép thành. Nhìn đường vân dày đặc của những lát dưa, bây giờ thì bọn họ rốt cục cũng biết hào quang màu xanh lúc trước trên tay Niệm Băng để làm gì.

Không ai dám nói là Niệm Băng đã chế biến chín quả dưa, kia rõ ràng là chín con cự long phá vân mà ra, chín con rồng trông rất sống động. Không hề có chút giống nhau, nhưng trước sau vẫn cảm nhận được sự liên lạc trong chúng. Món ăn hiện ra trước mắt không một chút tỳ vết nào, đúng là một món đồ nghệ thuật.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, trong mắt loé ra hào quang thâm thúy: "có lẽ người đúng, một món mỹ thực không chỉ thoả mãn ở hương vị, đồng thời, nếu thoả mãn cả về thị giác thì thật thoả mái. Niệm Băng, bài học này coi như ta đã học." Nói tới đây, ông ta đột nhiên dừng lại một chút, có chút xấu hổ cười khỏ nói: "Nhưng mà, thấy món ăn này của người tựa hồ như muốn ta ăn thịt đồng loại hả? Người không phải muốn như thế đấy chứ?"

Niệm Băng ha ha cười nói: "Người vừa rồi chẳng phải đã nói, bất luận là chế biến thế nào thì đây cũng chỉ là chín quả dưa chuột sao? Đã là dưa chuột, ăn thì có làm sao? Nhanh tay lên, nếu không ăn, đợi lúc băng tan hết thì hương vị có thể thay đổi đấy. Ngọc a di (dì Ngọc), công tước đại nhân, mời các vị nếm thử một chút."

Cuối cùng vẫn là Gia Lạp Mạn Dịch Tư tính tình gấp gáp động thủ đầu tiên. Hắn nhắm mắt lại, tưởng tượng đó chỉ là chín quả dưa chuột, đưa tay vào trong đĩa, gấp một lên một đoạn long thân. Mặc dù những lát dưa được sắp xếp dày đặc rất chặt chẽ, nhưng phá vỡ liên kết đó cũng là chuyện dễ dàng, một gấp nhẹ nhàng lên, dưa đã gãy, ông ta bèn trực tiếp cầm lấy cho vào miệng.

Cảm giác đầu tiên là mát lạnh, theo sau đó làn hơi cực kỳ tươi mát. Dưới tác động của băng nguyên tố, vị ngọt thanh của dưa hoàn toàn phát ra hết. Hơn nữa Niệm Băng còn vấy lên đó đường phần, hương vị đặc biệt phi thường. Ăn một miếng dưa chuột lại mang đến cảm giác lâng lâng như muốn bay lên thành tiên, tất cả đều vô cùng mỹ diệu. Mặc dù chỉ là một miếng dưa chuột nhỏ nhưng Gia Lạp Mạn Dịch Tư lại phát hiện một cảm giác mà mình chưa bao giờ đạt đến. Đó là thoả mãn, tuyệt đối thoả mãn. Ông ta no rồi, không phải là ăn nhiều mà no mà do vị giác quan đã hoàn toàn trong veo, hoàn toàn tiến vào một cảnh giới đặc thù, tuyệt vời đến thế. Trên mặt Gia Lạp Mạn Dịch Tư không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười.

Một gấp của Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã phá vỡ cả không khí chĩnh thế của món ăn. Mặc dù còn chút không nữ, nhưng bốn người đang ngồi còn lại cũng trước sau động thủ, gấp dưa chuột đưa vào miệng. Xem ra Lam Tầm cũng có khẩu phúc (ý nói người này số may mắn về đường ăn uống, về dịp lúc có món ăn ngon), lúc này cũng vừa về tới, vừa nhìn thấy đĩa dưa chuột kỳ lạ, nhất thời không nhịn nổi, đưa tay bốc một cái long đầu cho vào miệng.

"Oa, thật thoả mái, cái đầu rồng này ngon thật, thật mát, cảm giác băng sương thật hay, hơn nữa còn rất thơm, hương thơm thật thanh tân." Ăn xong miếng long đầu, Lam Tầm kêu lên lời tán thưởng từ đáy lòng.

Một thanh âm trầm thấp đột nhiên sát bên tai: "Người vừa nói gì, ăn đầu rồng rất thoả mái sao hả?"

Lam Tầm quay mình lại, chỉ thấy mặt của Gia Lạp Mạn Dịch Tư đang ngay sát bên cạnh, trong mặt tràn ngập hàn khí, lúc này mới nhớ lại, có một con cự long to lớn đang ngồi đây, không khỏi có chút xấu hổ nói: "Thật xin lỗi, ta không phải có ý đó."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngang ngược hừ một tiếng, một tay nhấc chiếc đĩa lên, lúc này những người khác mới chỉ ăn có một miếng mà thôi. Ông ta chẳng chờ đợi nổi, đem tất cả dưa chuột trong đĩa đưa vào trong miệng, đến cả cái đuôi cũng không lưu lại, "Cho dù là ăn rồng đi chăng nữa, cũng chỉ có thể một mình ta được ăn thôi. Ấy dà, quả thật hào sảng, trong lòng cũng thoả mái lên. Nhưng mà Niệm Băng này, ta là rồng lửa, đối với mấy thứ lạnh lẽo này không có mấy hứng thú, người có còn món ngon nào khác không?"

Niệm Băng cười khỏ: "Không có hứng thú, người còn ăn hết cả, nếu có hứng thú chẳng phải đến cả cái đĩa người cũng đem nốt đi sao?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đỏ mặt: "Giỏi, người có thể nói. Bất quá, ta bây giờ mới phát hiện, thì ra ăn đồ cũng không phải nhất định ăn no mới thoả mái, nếu thật là đồ ăn ngon, chỉ cần ăn một miếng là có thể thoả mãn cảm giác rồi. Ta ăn rồi có thể nhận ra, trong món ăn này của người, tựa hồ tràn ngập một cảm giác, là cảm giác sùng kính Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại ta đây."

Niệm Băng tức giận nói: "Sùng kính cái đầu người, tất cả đồ ăn hôm nay ta làm đều là vì Ngọc a di mà làm cả, người nói ta sùng kính ai đây hả?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cả giận nói: "Thế nào? Người nghĩ ta không lợi hại bằng cô ta sao? Có cần đánh một trận thử xem không?"

Niệm Băng nhú mảy nói: "Đánh cái gì mà đánh. Ta sùng kính a di vì a di giống mẹ ta, sao nào? Hay người cũng muốn tranh giành làm mẹ ta?"

Khuôn mặt Gia Lạp Mạn Dịch Tư trong nháy mắt đã thay đổi, tựa hồ như ăn phải con ruồi bọ, toàn bộ cơ thể co rúm có chút bóp méo đi. " Mẹ kiếp, Niệm Băng, ta giết người, người cố ý chọc ta đúng không?"

Niệm Băng, lúc này không chút e sợ Gia Lạp Mạn Dịch Tư, cười hắc hắc nói: "Giết, vậy người giết ta cho tốt đi! Nhưng mà ta cũng phải nhắc cho người nhớ, mặc dù thực lực của ta kém các người, nhưng mà nếu bàn về trù nghệ có lẽ cả đại lục này không có được mấy người mạnh hơn ta. Cho dù là lợi hại hơn ta thì cũng không có hệ ma pháp duy trì, muốn làm được nhiều biến hoá như ta, e rằng không có khả năng. Gia Lạp Mạn Dịch Tư, không cần giở trò mèng ra cho ta xem, người mới không giết được ta."

Đầu tiên Gia Lạp Mạn Dịch Tư lặng đi một chút, ngay sau đó sắc mặt ông ta trở nên bình thản, một lần nữa trở về ngồi vào vị trí của mình, thì thào tự nhủ: "Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, coi như ta chưa nghe thấy gì hết."

Niệm Băng lắc đầu một cách bất đắc dĩ, hần phát hiện ra Gia Lạp Mạn Dịch Tư này dường như ngày càng đáng yêu. Chỉ cần là dính dáng đến ăn uống, hần cứ như một đứa trẻ, có thể tùy ý dao động chính mình. Mục quang chuyển sang nhìn Ngọc Như Yên và Lam Vũ công tước:" A di, người cảm thấy thế nào?"

Ngọc Như Yên nở nụ cười ôn hoà, khiến cho Niệm Băng cảm giác như được gặp lại mẫu thân: "Niệm Băng, ta bây giờ mới tin rằng người là một đầu bếp, hơn nữa còn là một đầu bếp đứng đầu trong việc dung nạp Ma pháp vào Trù nghệ. A di mặc dù đã nếm qua không ít món ngon, nhưng mà đưa chuột mỹ vị thế này là lần đầu tiên"

Lam Vũ công tước vuốt cằm: "Tuyệt, trân tu mỹ vị ta đã nếm qua không ít, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nếm qua món ăn kỳ lạ đến thế. Ma pháp có thể dung hợp hoàn mỹ với trù nghệ như thế, thật quá thần kỳ."

Trong mắt Như Ý và Như Mộng đang ngồi một bên cũng toát ra vẻ kinh ngạc, mặc dù các nàng mới chỉ ăn một miếng, nhưng trù nghệ của Niệm Băng lại để lại ấn tượng sâu sắc cho các nàng. Trước lúc Niệm Băng thi triển, các nàng cũng không tin Niệm Băng là một đầu bếp, nhưng bây giờ bọn họ không thể không tin, bởi vì tất cả đều rất chân thật, công phu dụng đao thần kỳ, thức ăn mọng huyền, vô nhất bất chứng(= bằng chứng xác thực) cho lời hần nói.

Niệm Băng cười nhạt: "Ta vốn là một tên đầu bếp, ma pháp của ta chỉ phục vụ cho trù nghệ. A di, công tước đại nhân, mời mọi người tiếp tục thưởng thức, hôm nay ta chuẩn bị rất nhiều món ngon cho các người. Món sau này tương phản với băng, chính là hoả" Vừa nói dứt, hần đã đi lại về sau bếp. lần này xuất hiện Hoả diễm chi thần bào hao _Chính Dương Dao.

Thân từng là thành viên Phượng Tộc. Bản thân Ngọc Như Yên chính là thuộc tính của lửa, không thể nghi ngờ với hơi thở của lửa, cảm ứng rất linh mãnh(= nhanh và mãnh cảm_kelida). Chính Dương Dao vừa xuất, bà ta lập tức đứng lên, "Cái này, đây là hơi thở của Hoả Diễm Thần Chi Thạch. Niệm Băng, sao người có được chuỗi dao này. Theo ta được biết, trên đại lục chỉ xuất hiện một khối Thần Chi Thạch, Phượng tộc chúng ta từng nhúng tay vào muốn cướp đoạt nhưng không thành..." Bà ta vừa nói tới đây, nhưng thấy trong mắt Niệm Băng toát ra một tia hào quang quái dị, một lực tinh thần khổng lồ tựa hồ cộng chấn cùng ý thức của nàng sinh ra, thanh âm dừng lại, nhất thời không thể nói thêm gì nữa.

Niệm Băng mỉm cười nói:" A Di, những điều người nói ta đều biết, bất quá, nó bây giờ là vật của ta, mà tên thanh đao này của ta viết tên Chính Dương, chỉ là một thanh đao thái đồ ăn của ta mà thôi." Như muốn hưởng ứng, Hoả Diễm Thần Chi Thạch Bào Hao trên mặt bàn, dưới sự khống chế của Niệm Băng hào quang của Hoả diễm thần chi thạch chỉ còn phát ra một cách yếu ớt.

Một cái nồi trống rỗng xuất hiện, Niệm Băng tay trái nắm nồi, tay phải lấy ra từ trong không gian chi giới lấy ra ba củ hành đặt lên bàn. Chính Dương đao hồng quang loé sáng, hành được rửa sạch sẽ biến thành từng đoạn xếp chỉnh tề trên bàn, nghiêng đao một chút, gạt bỏ tất cả hành vào trong nồi. Tay phải lại di chuyển, một cái lưới do tơ tằm dệt thành đã chuẩn bị từ bao giờ xuất hiện, lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, đặt vừa lên miệng nồi. Niệm Băng mỉm cười, nói với mọi người ngồi quanh bàn "Món để làm nhất với lửa là nướng, món ăn này năm xưa khi sư phụ dạy cho ta, phải lấy Hoả hệ ma pháp dùng mới hoàn toàn phát huy."

Vừa nói xong, tay phải hắn xuất hiện một cái chân dê tươi non, đặt cái nôi lên lò bếp, khe khẽ đọc vài câu chú ngữ, một ngọn lửa từ tay phóng ra, nhập thẳng vào trong nôi. Dưới tác dụng của ngọn lửa, toàn bộ cái nôi cũng trở nên đỏ rực. Mấy đoạn hành trong nôi chịu sức nóng đó nhất thời cũng bị nướng cháy, một luồng khói đặc trong nôi bay lên. Chính Dương đao di chuyển, chiếc đùi dê kia dưới tác dụng không ngừng của hào quang màu đỏ kia, những miếng thịt dê rộng chừng hai chỉ, tung bay chính tề dừng ở trên miếng lưới trên miệng nôi. Hồng quang loé ra, khi chiếc lưới đã bị phủ kín, trong tay Niệm Băng chỉ còn lại đoạn xương dê. Để Chính Dương đao sang một bên, tay phải Niệm Băng bắt đầu làm ra một thế kỳ dị, mỗi lần cổ tay trở mình, trong lòng bàn tay đã thay một cái bình sứ, bột phấn không ngừng rơi vào trong những miếng thịt dê. Không đợi nôi nguội lại, Niệm Băng tiếp vào trong đó một luồng lửa nóng rực. Chính Dương đao lại động, lần này là hất miếng thịt dê trở mình, lại vẩy lên đó đến hơn mười loại gia vị, Chính Dương đao mang trên mình một mảng hào quang lửa hồng, miếng thịt dê hoàn toàn bị nướng lên. Ánh đao ẩn đi, một chiếc đĩa nữa lại xuất hiện, khi những miếng thịt dê rơi xuống vừa lúc chiếc đĩa hiện trên mặt bàn. Màu đỏ của thịt dê ngay lúc đó nhìn thì thấy có chút biến thành màu đen, nhưng một mùi hương nồng đậm không hề che dấu, Niệm Băng từ bàn bếp đi lên đặt chiếc đĩa lên trên chiếc đĩa đường kính một thước, mỉm cười nói: "Xin mời nếm thử món Băng Hoả Cử Trọng Thiên đùi dê nướng cực kỳ thơm mát."

Món ăn này nhìn qua rất đơn giản, trước sau Niệm Băng cũng chỉ dùng thời gian bằng một phần ba thời gian làm món Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn.

Gia Lạp Mạn Định Tư vừa định cướp chiếc đĩa, nhưng lại phát hiện Chính Dương Đao của Niệm Băng đang ở trước mặt mình: "Gia Lạp Mạn Định Tư vĩ đại, nếu ngài muốn thưởng thức tinh túy trong món ăn này, chỉ có thể ăn một miếng, ăn nhiều hơn, ngược lại không thể tìm được cảm giác đó. Trong món Đùi Dê nướng này, có tổng cộng tám mươi một loại hương biến hoá, người thử xem có thể nếm ra bao nhiêu vị".

Gia Lạp Mạn Định Tư sửng sốt một chút, mới thu tay lại, dùng đôi đũa gấp từ trong đĩa lên một miếng thịt dê, đưa vào trong miệng. Bọn người Ngọc Như Yên đều đã tự dùng đũa của mình gấp thịt dê lên, cho dù không cần ăn, nhưng mùi nồng đậm kia khiến cho bọn họ há miệng to mà ăn. Niệm băng cũng không che dấu mùi hương tự nhiên của thịt dê, ngược lại còn đem mùi đó phát huy ra hết. Vừa đưa thịt dê vào miệng, thoát tiên là một vị cay. ngay sau đó trong nháy mắt thiên vị hỗn hợp thơm mát của thịt dê bộc phát, hơi thở thơm mát khiến cho cảm giác nóng nhạt đi, tràn ngập cảm quan của mỗi người. Miếng thịt dê dày chừng một phần ba tấc, bên ngoài giòn mà bên trong lại mềm, hương vị của gia vị hoàn toàn dung hợp trong đó, mỗi lần nhai, mùi thơm sẽ biến hoá một lần. Niệm Băng nói tám mươi một loại gia vị biến hoá quả nhiên không khoa trương. Đó chính là mỹ vị.

78. Chương 77:tương Quỷ Vương Và Dâm Hồng Hồn

Nghe được câu cuối cùng của Niệm Băng, Gia Lạp Mạn Định Tư mới ý thức được mình bị lừa, nhưng khi cướp lại cái đĩa thì trong đó cũng chỉ còn một miếng, nhưng mà hắn không thể không thừa nhận, lời trước đó của Niệm Băng có vài phần đạo lý, chỉ có thưởng thức tinh tế, mới có thể đạt đến việc nướng đùi dê biến hoá như thế này, thỏa mãn được vị giác khiến hắn không tức giận, đợi món ăn tiếp theo của Niệm Băng.

Đi trở về bàn bếp, Niệm Băng hít một hơi dài,lúc này, hắn đang đắm chìm trong quá trình tạo ra những món ngon mỹ thực. Dầu không ăn nhưng nhìn thần sắc thỏa mãn của Ngọc Như Yên ở phía sau khi đã thưởng thức những món ăn do chính hắn chế biến, trong trái tim hắn đã thỏa mãn rồi. Làm một đầu bếp thì khi những món ăn do chính mình làm ra được mọi người công nhận, đó mới đích thực là cảm giác thành tựu lớn nhất.

Ngạo Thiên đao xuất hiện trong tay, Niệm Băng nói: "Hôm nay ta chuẩn bị chín món ăn, bốn món đầu đều có một loại đặc điểm, món thứ nhất hơi thở của băng, món thứ hai là cực cấp của hỏa. Sau khi nếm qua hương cay nóng, vị giác của các người đều bị kích thích không ít, lúc này để ta dùng "phong" tẩy vị giác cho mọi người. Món thứ nhất Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn mặc dù dùng lực của Ngạo Thiên đao và Quỷ Điều thần đao, nhưng nó cũng phát huy tính chất đặc biệt của băng, còn lúc này, dùng lại Ngạo Thiên đao, mới chính thực là phong khí tức.

”Cực đông chi băng, cực nhiệt chi hỏa, (lạnh đến cực điểm, nóng hết độ), lấy khí tức khác biệt hấp dẫn mọi người. Tự do chi phong, xin nghe lời ta gọi, ngưng kết trong không trung, phát ra tự do khí tức của người đi”. Sau mấy câu chú ngữ, đầu tiên xuất hiện một đạo hòa quang lưỡng sắc đỏ lam xuất hiện, hào quang đỏ lam trong đám chằng chịt phát ra cộng minh rất nhỏ, đột nhiên hào quang chuyển hóa thành một ma pháp trận đỏ lam lưỡng sắc, nhập vào thân thể Niệm Băng. Tự do chi phong khinh ngâm trong tay hần giờ cao lên, chợt thanh quang tản mát mãnh liệt. Ngọc thạch trên chuỗi đạo giống như ánh sáng của tinh tú, tất cả những ma pháp nguyên tố khác đều bị phong nguyên tố thay thế, từng đạo thanh quang tơ hào (ý là hết sức nhỏ) không ngừng hướng về phía Niệm Băng ngưng tụ lại, hơi thở của gió (phong) được Niệm Băng lấy Ngạo Thiên đạo chỉ huy xoay tròn rất nhanh vòng quanh thân thể hần, kia đúng thật là hơi thở của gió.

Lam Vũ và Ngọc Như Yên có chút mơ hồ đã hiểu, hai người liếc nhìn nhau, bọn họ trong lòng đều đang nghi hoặc Niệm Băng rốt cục là một pháp sư như thế nào, lúc đầu là băng sau lại là hỏa, lại chuyển hóa thành phong. Trước sau đều lộ ra sắc thái kỳ dị. Trong lòng bọn họ Niệm Băng vừa là Ma pháp sư vừa là Trù sư quả là trần ngập sắc thái thần bí.

Ngạo Thiên đạo trong tay Niệm Băng làm ra một động tác từ dưới hướng lên trên, dưới sự dẫn dắt của thân đạo, luồng xoay tròn quanh thân hần hóa thành một tiểu cổ long cuốn lên trên bếp cơn gió xanh bay nhanh xoay tròn, hất mái tóc màu vàng kim của Niệm Băng tiêu tán ra phía sau, dưới sắc bạc của long y càng thêm vẻ anh tuấn. Mô phỏng thuật, hần dùng chính là Mô phỏng thuật (Mô phỏng - Nghĩ Thái : chính là việc ngụy trang để tự vệ giống như việc thay đổi sắc màu của tắc kè, hay việc ngụy trang màu của một số loài sâu cho giống với lá cây hoặc thân cây__ Kenlida), chỉ có điều Mô phỏng thuật của hần lại rất bất đồng với của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Gia Lạp Mạn Dịch Tư dựa theo những trường hợp hần sợ mà cẩn thận chỉ điểm cho hần, muốn sử dụng những hệ ma pháp khác, trước hết cần phải hiểu rõ kết cấu và tính chất đặc biệt của nguyên tố ma pháp, kỳ thật chính là muốn di chuyển mấy cái căn nguyên của Ma Pháp này, mà muốn di chuyển rời xa các hệ khác cũng rất khó khăn. Gia Lạp Mạn Dịch Tư tự dựa vào long thể bản thân, lại dựa vào thân thể hỏa long mới có thể làm được. Nhưng đối với việc thúc đẩy mà nói, phải là hai quá trình, lấy năng lượng bài xích tương trợ lẫn nhau của Băng Hỏa Đồng Nguyên làm gốc, hơn nữa lại gọi ra tuyệt thể bảo nhận, mới có thể hoàn thành Mô phỏng thuật. Loại ma pháp này của hần mặc dù muốn thi triển phải khó khăn hơn nhiều, hơn nữa phải tiêu hao một lượng lớn ma lực nhưng có điểm tốt ma pháp mô phỏng ra chỉ kém hai loại Băng Hỏa ma pháp một bậc. Lần đầu tiên hoàn thành ma pháp Mô phỏng, Niệm Băng mừng rỡ như điên, mấy ngày sau đó hần không một thời khắc nào không cân nhắc lợi ích của ma pháp Mô phỏng, không riêng gì hữu ích trong thực chiến, đồng thời mà muốn có hữu ích trong trù nghệ, mà hôm nay, lần đầu tiên hần dùng ma pháp Mô phỏng trong nấu nướng. Lúc xuất hiện, đúng là năng lực của gió. Tự do chi phong, chỉ có đem tính chất đặc biệt của gió phát huy ra hết mới có thể thực sự hiển lộ hoàn toàn hiệu quả của gió, Học được nhuần nhuyễn mới có thể ra tay tùy ý.

Nhìn thấy trước mặt mình đã hoàn toàn khống chế long quyền năm tầng của phong hệ ma pháp, Niệm Băng vẫn không dừng lại, vì duy trì ma pháp này, hần sợ lực ma pháp mỗi thời khắc đều tiêu hao. Thời gian không cho phép hần do dự gì cả, tay phải gỡ không gian chi giới vào tay trái. Tay trái mở ra, đầu tiên xuất hiện là một cây dưa chuột, Ngạo Thiên Đạo biến thành một quang đoàn màu xanh đường kính ba thước. Dưa chuột bị trực tiếp bị hần cho vào trong quang đoàn màu xanh đó. Ngay sau đó xuất hiện một màn tơ dưa chuột mịn màng (ý nói cắt sợi cực mỏng, nhỏ, đều) theo thanh quang mà ra, không cần Niệm Băng tận lực khống chế, đoàn thanh phong đang xoay tròn trên bàn bếp đã hút lấy đám tơ dưa chuột vào trong, Ngay sau đó xuất hiện một củ cà rốt, động tác của Niệm Băng vẫn như trước, cà rốt biến thành những sợi tơ. Sau đó, hành tươi, tiêu xanh và hơn sáu loại rau xanh nữa, nhập vào trong đoàn gió lốc kia một cách cực nhanh. Màu xanh vốn có của gió lốc vì bị những sợi tơ đồ ăn dung hợp mà có vẻ ngũ thải ban lan (ý nói ngũ sắc phát tán đi__ Kenlida), nhìn qua cực kỳ bắt mắt.

Những chiếc bình sứ nhỏ xuất hiện trong tay Niệm Băng, mấy cái này đều là những loại tương ngon do hần điều phối, đầu tiên sử dụng một lọ có chất lỏng màu đỏ, chất lỏng vừa đổ ra bị cuốn vào trong vòng tròn long quyền, một chút cũng không bị tán xuất, ngược lại bị gió lốc kia hoàn toàn ngăn trở trong đó. Ngay sau đó là chất lỏng màu hoàng kim, lại cho thêm một chút hồ ngũ cốc, động tác của Niệm Băng ngưng lại.

Ngạo Thiên Đạo một lần nữa theo quang đoàn khôi phục bình tĩnh, thanh quang biến mất dưới sự chỉ huy của Niệm Băng gió lốc thoát ly bàn bếp mà lên, lại một cái đĩa lớn xuất hiện, khi làn gió mát ngừng xoay

tròn, trên bầu trời dường như nổi lên vài cơn gió bình thường, một khối tơ đồ ăn bay chậm rãi, chiếc đĩa trong tay Niệm Băng rung nhẹ, như không muốn cho khối tơ đó đi lạc, làm khối tơ đồ ăn hoàn toàn hạ xuống, sau khi khối tơ đó hoàn toàn hạ xuống, đúng là một mâm đồ ăn. Từ sau bếp đi lên, đem đặt đĩa lên trên chỗ mà lúc trước đặt đĩa thịt dê nướng, mỉm cười nói: "Xin mời thưởng thức Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên Chi Phong Ma Loạn Vũ."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư có chút nghi hoặc nói: "Niệm Băng, mâm đồ ăn này kém so với hai món trước đi, chỉ là mấy sợi tơ sống ăn được. Có gì kỳ lạ?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Món này chủ yếu là sảng khẩu (khoái cho cái mồm ^__^!), nếu nói có điểm nào kỳ lạ, chính là ở hai loại tương ta cho vào. Đó là sự phụ ta mười năm tận tâm nghiên cứu, khi truyền thụ cho ta người có nói đây mới chính là bảo bối đích thực. Ta dùng Tự do chi phong đem những sợi thức ăn này hoàn mỹ dung hợp với hai loại tương. Hơn nữa lượng ít hồ ngũ cốc kia khiến cho khối sợi tơ đồ ăn kia có thể đều đều tìm được gia vị làm dịu đi, hơn nữa có một ít hơi thở của Phong Nguyên Tố xâm nhập vào món ăn, hòa hợp nhưng vẫn lộ bản sắc riêng, mặc dù thoát nhìn chế tạo đơn giản, nhưng tuyệt không dễ dàng. Hai loại tương ta dùng không thể điều chế trong ngày hôm qua, mà là mang theo lúc chia tay sự phụ. Thực sự muốn chế tạo hai loại tương này, ít nhất cũng phải dùng thời gian mấy tháng mới có thể thành công."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư kinh ngạc nhìn Niệm Băng nói: "Người nói sâu xa như thế, rốt cục hai loại tương của người là cái gì vậy?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Dấm đỏ dùng làm nộm rau và tương đậu chưng"

"Cái gì?" Về mặt Gia Lạp Mạn Dịch Tư như bị đem ra làm trò hề: "Niệm Băng người khoác lác dọa ta hả?, mặc dù ta không phải con người, nhưng ta cũng biết tương đậu chưng và dấm đỏ là hai loại gia vị cơ bản của con người các người. Một chút tương đậu chưng và dấm đỏ người còn nói sâu xa đến vậy, thành tâm gạt ta phải không?"

Niệm Băng ngạo nghễ nói: "Ta cần gạt người sao? Người không phải con người nên người không biết văn hóa ẩm thực vĩ đại của con người, Công tước đại nhân, ngài là tầng lớp cao của đế quốc Áo Lan, không biết đã từng nghe qua Quỷ Vương Tương* và Hồng Hồn dấm*?"

*Quỷ Vương tương: Tương đậu chưng dầu (mỡ) (loại tương ngâm nguyên hạt đậu nành hoặc đậu ván với nước muối sau đó vắt nước, xay nhuyễn, chưng lên. Quá trình làm tương tùy theo món ăn có thể kèm theo quế, cam thảo hay một vài loại thảo dược khác tùy theo nhu cầu

*Hồng hồn dấm: dấm có màu đỏ, vị chua dịu. Loại thông thường thì làm từ các loại hạt, mật, khoai tây. Cao cấp hơn thì là trực tiếp từ trái cây như táo, nho, mơ. Đặc biệt cầu kỳ có loại dấm làm từ rượu vang thường có màu vàng hoặc đỏ tùy theo loại rượu, cho mùi vị đặc biệt nhờ các este trong rượu vang (Cả hai loại trên nếu làm cẩn thận sẽ mất vài tháng đúng như trong truyện. Đoạn chú thích này mệt quá - monsoon)

Lam Vũ trong lòng kích động, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc: "Người nói có phải là Quỷ Vương Tương và Hồng Hồn Dấm, thứ còn quý giá hơn vàng?"

Niệm Băng gạt đầu, Lam Vũ nghĩ một chút rồi nói: "Ta lúc trẻ từng nghe nói qua, trên Đại lục có hai loại gia vị phải qua công nghệ chế tạo cực kỳ đặc thù mới thành. Cho dù là thực vật bình thường, chỉ cần cho vào tùy ý một trong hai loại gia vị này đều biến thành thiên hạ mỹ vị. Quỷ Vương tương, Hồng Hồn dấm lại còn có Tử Kim tương và Kim Cương dấm đã có danh xưng, nghe nói một bình nhỏ tương đậu chưng hoặc dấm đỏ trị giá đến trên trăm Tử Kim tệ. Hơn nữa còn là có giá mà chẳng có mà bán, là mỹ vị gia vị mà tất cả quý tộc trên Đại Lục đều hy vọng tìm được. Là cực phẩm trù nghệ mà tất cả đầu bếp đều hướng tới. Hai loại gia vị này hình như chỉ có một vị sự phụ mới có thể làm ra, vị đầu bếp đó từng liên tục đạt được danh hiệu Trù Thần năm lần, trù nghệ cổ kim có một không hai, không người so sánh."

Niệm Băng cười tự hào: "Nếu quả thật là cổ kim có một không hai thì ông ta đã không thua. Mặc dù là thua trên đại ý, nhưng cũng vẫn là thua. Từ đó ông ta rút lui khỏi giới trù nghệ, dưỡng lão nơi núi rừng, cho đến tận khi qua đời ông vẫn còn nghĩ xem làm thế nào để đạt đến đỉnh cao của trù nghệ. Công tước đại nhân, người mà ngài nói tới, chính là sự phụ của ta, Quỷ Trù - từng liên tiếp năm lần đứng đầu Trù Thần."

Im lặng, tất cả như không một tiếng động, ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Niệm Băng. Rất lâu sau Ngọc Như Yên mới nói: "Vị Quý Trù đó có phải là vị ta gặp lần trước không?"

Niệm Băng chậm rãi gật đầu, quay sang Gia Lạp Mạn Dịch Tư: "Bây giờ người có còn cho rằng dấm đỏ và tương đậu chưng này là bình thường không? Đây là kết tinh của sự phụ sau nhiều năm nghiên cứu, cũng là bảo bối tâm đắc nhất của ông. Sự phụ đã chết rồi, trên đại lục này chỉ có ta mới biết cách làm Quý Vương tương và Hồng Hồn dấm, có lẽ cũng có thể nói món đồ ăn này không trân quý, nhưng nó lại là món độc nhất vô nhị."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngây ngốc hỏi: "đều là dấm đỏ và tương đậu chưng cả mà, hai loại này của người có gì khác so với bình thường?"

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Tương đậu chưng và dấm đỏ bình thường đều tạo ra qua quá trình lên men, loại men mà sự phụ ta nghiên cứu chế ra cụ thể như thế nào thì bí mật bất truyền, ta không thể nói"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cầm đũa lên thì thầm tự nhủ: "Vậy ta phải nếm thử, tương và dấm này ăn có gì ngon." Lúc hắn động đũa mọi người cũng theo ngay, ăn thử món Phong Ma Loạn Vũ mà Niệm Băng làm, các loại sợi tơ hợp lại một chỗ, nhập phẩm thanh thủy, mùi thơm khác nhau của các loại rau mang đến những hơi thở mùi vị khác nhau, đồ ăn vừa vào đến miệng, phảng phất như có một cơn gió xuôi theo xuống. Vị mặn, vị chua, vị ngọt, hương vị nào cũng rất nồng đậm, nhưng hoà đều ở một chỗ lại hài hoà một cách thần kỳ. Khi mà món ăn xuống đến dạ dày, hương vị cuối cùng lưu lại là rất tươi. Đúng vậy, là vị tươi mỹ, giống như vừa ăn vị tươi ngon của một loại hải sản cực phẩm. Gia Lạp Mạn Dịch Tư phát hiện, cho dù là lúc trước uống xong một ngụm canh Tuyết Ngư cũng không thể so với vị tươi này, nhưng tuyệt không có chút mùi vị của biển. Đó là một cảm giác động lòng người như thế. Vị tươi này khiến cho vị nồng đậm của món đùi dê nướng hoàn toàn được khử trừ, tràn ngập trong vị giác là rất thần diệu. Đây có phải là những sợi tơ ăn bình thường không? Không, không phải, Niệm Băng nói không sai, mặc dù món ăn thoát nhìn có vẻ đơn giản, nhưng hương vị của nó đã vượt qua lưỡng đạo trước mặt, chỉ có một cách giải thích, đó là do diệu dụng của Quý Vương Tương và Hồng Hồn Dấm.

Niệm Băng cười nhạt nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, cảm giác thế nào hả?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đỏ mặt "Cái này, cái đồ này sao khi ăn lại có thể có vị tươi đến thế, tương và dấm của người thật tuyệt, có thể tặng cho ta một chút không?"

Niệm Băng tức giận: "Không thể! Tặng cho người bảo điển thiên vật, không được sử dụng cho hữu ích, cho dù gia vị tốt như thế cũng thành uống phí. Quý Vương tương và Hồng Hồn dấm là hai loại lương vật thích hợp nhất để nấu nướng cùng nhau, một loại là làm lạnh rau, còn một loại là nước gia vị làm vị hải sản, ta chỉ dám dùng để chấm thức ăn chứ không phải để mà nấu. Sau này có cơ hội người lại được ăn tiếp mà."

Lam Vũ công tước nở nụ cười: "Thật không ngờ ta còn có thể ăn được hương vị đã thất truyền này, Niệm Băng. Ta bây giờ nửa muốn người tiếp tục nấu, nửa lại muốn ngăn không cho người nấu nữa. Bởi vì, nếu ăn thêm nhiều đồ ăn do người nấu, có lẽ từ nay về sau ta ăn cái gì cũng sẽ không cảm nhận được ngon lành đâu."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Thực vật vốn đã mang trên mình hương vị, vì no bụng mà ăn và vì muốn thưởng thức mỹ vị mà ăn là hai khái niệm rất khác nhau. Công tước đại nhân yên tâm, nếm qua cơm ta nấu chỉ càng khiến ngài có hứng thú thêm với mỹ thực. Sau này có cơ hội ta nhất định sẽ lại nấu cơm cho mọi người ăn. Mọi người ăn món Phong Ma Loạn Vũ trước đi, ta làm món cuối cùng."

Sau khi trở lại bàn bếp, Niệm Băng lấy ra một cái nồi từ trong ẩm chi giới (nồi ủ, lò ủ giữ nhiệt - monsoon), nắp nồi đầy chặt. Hắn đặt nồi trên bàn, cầm cái nồi lúc trước nướng đùi dê nhắc lên, trên tay trái ngưng đọng một khối băng, gạt bỏ những vụn hành cháy trong nồi. Khối băng tan thành nước bèn lấy nước đó rửa nồi sạch sẽ. Đặt nồi trên bếp lò, Niệm Băng lại lấy ra từ ẩm chi giới một hồ lô đựng tương, cho chút tương vào nồi. Cầm nồi trong tay, tay trái lại gia tăng nhiệt lửa trong lò, đồng thời tay phải cầm nồi lắc nhẹ, khiến cho tương vừa bỏ vào lắng đều dưới nồi. Liên tiếp bỏ thêm hai ba loại gia vị vào trong nồi lúc tương đang nóng, một mùi hương nồng đậm liền toả ra, chất lỏng bên trong nồi hiện thành một màu vàng kim. Cuối cùng Niệm Băng cho vào trong đó ba giọt dấm đỏ, lúc này mới ngừng gia tăng nhiệt, đặt nồi xuống. Một cái đĩa sạch đường kính một thước xuất hiện trong ẩm chi giới, đặt ngay ngắn trên bàn, thoáng nhìn qua chất nước tương nóng hổi, Niệm Băng lấy ra Chính Dương đao.

Chuôi của Chính Dương đao đầu tiên đem phong kín cái nôi lại, cái nôi này, Niệm Băng dùng Hoả ma pháp phong kín thành nôi có thể nói là mật bất thấu phong (kín đến nỗi không một hơi gió nào lọt qua nôi), thì thảo đọc vài câu chú ngữ, ngọn lửa của Thần Chi Thạch nóng rực lên hồng quang phóng ra màu đỏ dị thường bao vây lấy chiếc nôi, chiếc nôi bắt đầu run lên, chất lỏng đã sôi trào. Niệm Băng hét lớn một tiếng, ngọn lửa chợt bốc lên, như đem cả cái nôi bay lên, lúc này cái nôi đã thành nung đỏ, hơi ở chỗ chất lỏng không ngừng bốc lên, chiếc nôi lại như có chút nở ra. Mắt Niệm Băng chợt loé hào quang, tay trái vung lên vào trong đám hào quang màu vàng đang bao vây, cự đao Thánh Diệu Quang xuất hiện, tay phải cầm Chính Dương đao hướng lên đỉnh đầu, ngọn lửa bao vây cái nôi, bay vào trong khoảng không. Thở tích của cái nôi lúc này đã nở to ra gấp mười lần lúc trước, Chính Dương đao ẩn đi, Niệm Băng cả hai tay cầm Thánh Diệu Đao, nhìn lên chiếc nôi đang được ngọn lửa nâng lên không trung ngâm xướng nói: "Cực đông chi băng, cực nhiệt chi hỏa (ý nói băng ở độ lạnh nhất, lửa ở độ nóng nhất), lấy sự tương phản của người mà thu hút, Thụ quang quán xuyên thiên địa a! Chiếu ánh quang minh thánh khiết của người, tẩy sạch tội ác thời gian, phóng thích đi, Thánh quang."

Hai tay giơ Thánh Diệu Đao lên, kim quang của Thánh Diệu Thạch tản mát chói mắt. một cột sáng màu vàng theo thân đao lao thẳng về phía chân trời. Đúng lúc này, ngọn lửa trên không trung đã hết, cái nôi rơi xuống. Niệm Băng lấy cánh tay giữ đao, thân ảnh chuyển động một nửa, đao đao quang màu vàng dài ba trượng trong nháy mắt khoá chặt giữa không trung. Bỏ thẳng xuống nôi.

Dưới tác dụng của hơi khí cái nôi đã sớm bị vỡ một bên thành, đao quang màu vàng kim xẹt qua, bên trong nổ ầm ầm, vô số chất lỏng bắn ra. Thánh Diệu đao trong tay Niệm Băng hoá ra màn kim quang, không một giọt chất lỏng nào bắn được vào người hắn. Thân đao vừa chuyển, tại chớp (đầu) đao có thêm một vật, cái nôi nổ mạnh sau khi vật này xuất hiện. Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Ngọc Như Yên và Lam Vũ nhãn lực rất tốt đã nhìn thấy một con bào ngư rất lớn, đúng là cực phẩm bào ngư. Lúc này hào quang màu vàng của Thánh Diệu Đao đang bao phủ con bào ngư, Niệm Băng trở cổ tay đem cầm bào ngư để vào cái đĩa đã chuẩn bị sẵn, tay trái cầm Thánh Diệu đao, tay phải cầm cái nôi, nghiêng tay đổ chất lỏng trong nôi lên con bào ngư, nhất thời bào ngư bị chất lỏng phủ kín nhanh chóng thành màu vàng kim. Niệm Băng phát ra một tiếng hắc nhẹ trong không trung, hào quang Thánh Diệu đao lưu chuyển, bào ngư trên bàn nhất thời bị phân làm sáu phần, chất lỏng theo rãnh mà vào, hắn chuyển mình lấy Thánh Diệu Thạch gắn trên chuôi đao nhắm ngay bào ngư, hào quang màu vàng kim bao phủ hoàn toàn cái đĩa. Dưới sự khống chế của Niệm Băng quang nguyên tố nhu hoà trước sau chỉ quanh quẩn chung quanh trong cái đĩa. Đao quang ẩn đi, Niệm Băng nâng đĩa đi đến đặt ở khoảng không phong ma loạn vũ trong bàn, nhìn thấy vẻ kinh ngạc của mọi người, hắn mỉm cười nói: "Xin mời mọi người nếm thử Băng Hoả Cửu Trọng Thiên Chi Quang Minh Tráp Bảo!" (Bảo=Bào Ngư)

Sáu người đang ngồi xung quanh bàn không ai nói gì, đều tự cầm đũa gấp lấy một phần bào ngư cho ngay vào miệng. Bào Ngư vừa vào đến miệng bọn họ nhất thời cảm nhận được luồng quang minh khí tức nồng đậm, Vị tươi ngon của bào ngư phối hợp cùng vị nồng đậm của chất lỏng, hơn nữa còn tràn ngập hương vị quang minh khí tức. Khiến cho trái tim bọn họ đều trở nên bình thản một cách dị thường và cảm nhận được mỹ vị quang minh tráp bảo.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Món Quang Minh Tráp Bảo này, phương pháp nấu nướng lấy quang minh ma pháp làm chủ, thêm hoả hệ ma pháp phụ trợ. Ngày hôm qua ta vất vả lắm mới mua được một con bào ngư, lập tức để trong nôi dùng tịnh thủy phong tồn (lưu giữ và bảo vệ), Bào ngư bình thường tắm tắm phải mất ba ngày, bất quá trước lúc ta lấy ra, dùng phương pháp cao áp khiến cho nó trong nháy mắt toàn bộ thấm thực hết, mới có thể đem nguyên vị của Bào ngư giữ lại, hơn nữa hơi thở quang minh tẩy lễ (= rửa sạch) và ta thì điều chỉnh cực phẩm bào ngư, nhân tiện làm thành món mỹ thực này. Món tráp bảo ai cũng có thể làm được, nhưng mà, lấy Quang Minh Ma Pháp dung nhập vào trong bào ngư tuyệt có thể càng khiến mỹ vị của bào ngư tiết ra hết, lúc tâm bình khí hoà, món này lấy dinh dưỡng của bào ngư và vị tươi ngon trở thành món hải sản ngon nhất."

Ăn xong bào ngư, Ngọc Như Yên nghi hoặc nhìn Niệm Băng: "Làm bốn món ăn người sử dụng bốn loại ma pháp, hơn nữa đều là làm ra nhưng món ngon cực phẩm, Niệm Băng, người có thể nói cho a đi biết, người tâm học chính hệ ma pháp nào? Năm nay ta năm mươi hai tuổi, nghe nói có một vị ma pháp sư có thể sử dụng hai loại ma pháp trở lên cho dù là hai loại cùng chất cũng là hiếm thấy phi thường rồi."

Niệm Băng mỉm cười nói: "A di nói không sai, song thể chất, nhân loại đã hiếm thấy lắm rồi, cho dù có

người có ba loại thể chất chỉ sợ cũng vì quan hệ tương khắc trong ma pháp mà rất khó tu luyện. Ta bản thân là song thể chất, đồng thời sử dụng hai loại hơi thở băng và hỏa, luyện tập Ma Pháp Băng Hoả Đồng Nguyên, phong và quang minh mà người thấy là ta dựa vào Băng Hoả Đồng Nguyên phối hợp Ma Pháp Đạo mà mô phỏng ra, chỉ có thể ứng dụng đơn giản mà thôi. Mấy cái này phải đa tạ vị Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại kia, không có lão già gân ấy chỉ điểm ta tuyệt không thể tiến bộ nhanh đến vậy.”

Trong mắt Ngọc Như Yên toát ra tia kinh ngạc, Lam Vũ một bên nói: ”Hai loại ma pháp người vừa thi triển đều đã đạt trên năm bậc rồi, xem cường độ hai loại Ma Pháp này, người đã có thực lực thể tiếp cận Ma đạo sĩ rồi mới phải. Niệm Băng, người là một Ma Pháp Sư được thiên phú nhất mà ta đã gặp. Ngày sau có thể xông xáo trên đại lục có được lãnh địa riêng của chính mình.”

Niệm Băng lạnh nhạt cười, đối mặt với vị cao tăng của Áo Lan đế quốc này, hắn không nghĩ là bị đối phương hiểu rõ lắm, hắn tự nhiên nghĩ là Lam Vũ Công Tước muốn chào mời mình, nhưng mà bản thân chỉ bắt tại thử (tâm trí không thuộc ở đây) Cho dù là có thể diện của Ngọc Như Yên, cũng không thể đáp ứng. Niệm Băng lại là một người vô cùng có chủ kiến. Hắn hiểu rõ bản thân lúc nào thì nên làm gì, hơn nữa càng vĩnh viễn không quên mục tiêu đeo đuổi cuối cùng của mình. ”Công tước đại nhân, ta là một người tùy theo tao ngộ, không có chí hướng quá lớn, chỉ là hy vọng có thể trở thành một đầu bếp giỏi nhất là đủ lắm rồi.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư thở dài một hơi ”Ăn ngon, ăn ngon thật, Niệm Băng ta bây giờ đã hiểu được một chút sự ảo diệu của khẩu vị mỹ thực, ài. Xem ra lang thôn hổ yết(= ăn uống hùng hực như hổ) thật sự là phí phạm của trời a! Vị cái gì Công Tước kia, hãy giữ tâm tư của người lại đi, Niệm Băng là đầu bếp chuyên chức của ta, ngoại trừ việc nấu cơm ra, hắn không thể làm việc khác được.”

Ngọc Như Yên nhún mày, nói: ”Hoả Long tiền bối, nếu ta nhớ không nhầm, từ thời xa xưa khi các ngài ở trên Đại lục thì Long thần đại nhân đã từng lệnh cho các người không thể tùy tiện quấy rầy con người mà.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ một tiếng nói: ”Ta không có quấy rầy, làm phiền con người, Là Niệm Băng công kích ta trước, ta đã có quyền giết hắn, hắn dùng trù nghệ của chính mình để giữ mạng, cái này thật đáng giá.”

Ngọc Như Yên hình như còn muốn nói gì nữa, lại bị Niệm Băng ngăn trở: ”A di, là ta cam tâm tình nguyện nấu cơm cho Gia Lạp Mạn Địch Tư”. Nghe được những lời này, chẳng những Ngọc Như Yên và Lam Vũ Công tước có vẻ ngạc nhiên, mà ngay cả Gia Lạp Mạn Địch Tư cũng lặng đi. Thân là Hoả Long Vương hắn tự nhiên có thể cảm giác được lời nói của Niệm Băng thật chân thành tuyệt không phải là những lời nói cố ý lấy lòng hắn.

”Các người sau đó, ta lại dung hợp mấy loại ma pháp mà tạo thành mấy món ăn sau này, tính chất hỗn hợp của hương vị càng mạnh, biến hóa cũng càng nhiều, nhưng có thời điểm ta thấy tính chất loại hương vị hỗn hợp này lại không bằng trực tiếp một vị.” Vừa nói Niệm Băng vừa đi lại bàn bếp, hắn bây giờ đã có cách nghĩ của riêng mình, lúc mới bị Gia Lạp Mạn Địch khống chế, hắn mỗi ngày lúc nào cũng cân nhắc xem làm sao mới có thể thoát khỏi con rồng lửa này, nhưng bây giờ hắn đã không nghĩ như vậy nữa. Đầu tiên, cùng với thời gian tiếp xúc tăng lên, Niệm Băng phát hiện Gia Lạp Mạn Địch Tư không đáng sợ như trong tưởng tượng. Hắn thậm chí còn trợ giúp mình tăng năng lực lên, dưới sự giúp đỡ của hắn, thực lực của mình tăng vọt chỉ trong một thời gian ngắn. Tiếp đó Gia Lạp Mạn Địch Tư cao ngạo nhưng trí tuệ cực cao, nói đến nhược điểm của hắn thì chính là ăn, chỉ cần thỏa mãn khẩu vị của hắn hết thấy đều trở nên dễ dàng rất nhiều, chỉ cần là trong lúc ăn, cho dù thái độ của mình đối với hắn ác nghiệt một chút hắn đều có thể chịu đựng. Có lương thực khống chế hắn, ở cùng hắn không phải là chuyện khó khăn khổ sở gì, hắn chẳng những không khống chế hành động của mình, còn có thể trở thành sự phụ tốt nhất của mình. Phải biết rằng, trên Đại Lục này, người có thực lực như Gia Lạp Mạn Địch Tư nhân loại có lẽ chỉ có Băng Tuyết Nữ Thần, bản thân vốn muốn tìm Nữ Thần Băng Tuyết báo thù cho cha mẹ, không nhất định phải theo bên Gia Lạp Mạn Địch Tư. Học hoàn toàn Mô phỏng Thuật, trình độ Ma Pháp cũng có tiến bộ lớn, đây chính là lựa chọn tốt nhất của mình. Thấy qua thực lực của Ngọc Như Yên và Phượng Nữ, Niệm Băng biết thực lực của bản thân vô cùng nhỏ bé, trên lĩnh vực trù nghệ bản thân đã tiến vào cảnh giới đứng đầu, nhưng trên lĩnh vực Ma Pháp còn một chặng đường rất dài để đi. Chỉ có Hoả Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư mới có thể giúp đỡ mình tốt nhất.

Năm món ăn tiếp theo Niệm Băng không làm từng món một, mà đồng thời khai công. Nguyên liệu chuẩn bị làm mọi người hoa cả mắt, lúc Niệm Băng hoàn toàn chăm chú vào trù nghệ, bàn tay hắn như hóa thành

tám, tốc độ cực nhanh khiến người xem than phục, nhưng mà ở đó không ngừng phát ra hào quang của các hệ Ma Pháp. Hết thấy lại trông có vẻ không đủ, lấy những am hiểu của bản thân sử dụng Bảo Điện Huyền Ngọc Thủ phá thủy, bản thân am hiểu phân cân thác cốt thủ. Đạo pháp Long Vũ Tập Vũ, Bán Điều Tử Thuyết Mạc Đoan Ngưng Đạo pháp, cùng với tất cả những am hiểu về trù nghệ của bản thân phơi bày ra hết tâm tình tràn đầy của mình.

Đỗ, Lam, Lục, Kim bốn màu hào quang Ma Pháp dưới tác dụng lúc tập trung tinh thần bày ra vô cùng nhuần nhuyễn. các loại mùi thơm trộn lẫn giữa Ma Pháp kết hợp với Trù nghệ mà Ngọc Như Yên chưa bao giờ nghe thấy truyền vào trong mũi. Lúc cuối cùng năm món mỹ thực Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên lấy Cửu Long Chí Tôn làm trung tâm hoàn toàn bày ra trước mắt mọi người. Mỗi người ở đây đều hiểu rõ, trù nghệ của Niệm Băng tuyệt cũng chính là Ma Pháp, kỹ nghệ (= kỹ thuật và nghệ thuật _ Kenlida) của bản thân đã đạt đến cảnh giới cực cao, dù sao thân là truyền nhân của Quý Trù, trù nghệ của hần lẽ nào lại kém”

Kể cả Gia Lạp Mạn Địch Tư, một người có khẩu vị tinh tế nhìn thấy trước mắt những món đó như mỹ thực đồng công mỹ nghệ, Niệm Băng ở một bên giới thiệu. sau nửa canh giờ, lúc tất cả những thực vật bị thanh quang dọn sạch mọi người mới phát hiện Niệm Băng vất vả nửa ngày trời vẫn chưa ăn một miếng nào. Ngọc Như Yên thở dài và khen: "Niệm Băng đây là bữa cơm ngon nhất trong đời ta. Cảm ơn người."

Niệm Băng cúi đầu, sau nửa ngày nói: "A di, từ lần tương kiến hơn bảy năm trước, nụ cười nhu hòa của người luôn làm ấm áp trái tim con, Thiên Hoa Bài của người lại cứu mệnh con. Mẫu thân con đã không còn, con luôn coi người là mẫu thân của con, khi học trù nghệ cùng sư phụ con luôn có một nguyện vọng, hy vọng sau khi học thành trù nghệ có thể nấu một mâm mỹ vị cho người, bây giờ, nguyện vọng đó đã hoàn thành rồi, A di, con phải đi cùng Gia Lạp Mạn Địch Tư rồi, người sau này phải bảo trọng thân thể."

Ngọc Như Yên đứng lên, đi đến trước Niệm Băng, nhìn thấy một thanh niên anh tuấn còn cao hơn mình cả một cái đầu, trông ngực không khỏi đập dồn lên một nhịp điệu ấm áp, bà ta vốn là một người cao ngạo, nhưng cực kỳ cảm động trước chân tình của Niệm Băng, kéo tay Niệm Băng nói: "Hài tử, mẫu thân con đã mất, sau này con có thể xem ta là mẹ con không? Con có đồng ý làm con của ta không?"

Cảm nhận được sự ấm áp truyền đến từ trong tay Ngọc Như Yên, trong lòng Niệm Băng mừng rỡ, quỳ phục xuống đất, tiếng nói có chút run rẩy: "Con nguyện ý! Mẹ, con cuối cùng cũng có mẹ rồi". Những tưởng niệm về mẫu thân bao nhiêu năm nay trong nháy mắt bộc phát, nước mắt tràn trên má chảy xuống, Ngọc Như Yên lấy ra một cái khăn tay trắng nõn, nắm tay Niệm Băng kéo lên, ôn nhu lau nhẹ nước mắt trên mặt hần: "Con ngoan, đừng khóc, mẹ sẽ đối xử với con như đối xử với Thần Thần, ta và Công tước thường tiếc nuối vì không có con trai, không ngờ hôm nay lại nhận hai đứa con trai liền."

79. Chương 78 Ngọc Như Yên - Niệm Kiều Hân Một Thời Của Phượng Tộc

Ngọc Như Yên đưa mắt nhìn Niệm Băng, Niệm Băng vốn chỉ muốn nhận Ngọc Như Yên làm mẹ nuôi, nhưng không muốn làm mất mặt nàng, liền đành phải dày mặt, có chút xấu hổ hô: "Nghĩa phụ"

Ngọc Như Yên liếc mắt nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư, lại hỏi Niệm Băng: "Các người phải đi luôn hôm nay sao? Là có chuyện gì quan trọng? Hay là ở lại trong phủ vài ngày đi hử?"

Niệm Băng nhìn về phía Gia Lạp Mạn Địch Tư, ánh mắt có ý hỏi, Gia Lạp Mạn Địch Tư lười biếng thoải mái duỗi lưng nói: "Không phải nhìn ta, ta chẳng có vấn đề gì, chỉ cần có nhiều đồ ăn ngon là được."

Ngọc Như Yên mỉm cười nói: "Thành Áo Lan là thủ đô của đế quốc Áo Lan, đồ ăn cũng có chút danh tiếng hay là thưởng thức một chút, đánh giá một chút, các người trước tiên cứ ở lại đây. Tâm Nhi, người lo sắp xếp vài căn phòng cho Niệm Băng."

Gia Lạp Mạn Địch Tư ngáp một cái nói: "Ăn no rồi sao lại thấy có chút mệt nhọc, Niệm Băng ta đi ngủ, khi nào ăn cơm lại gọi ta là được rồi."

Niệm Băng trầm nghĩ, ăn no rồi đi ngủ, đó không phải là lợn sao? Bất quá hần bây giờ đang hy vọng Gia Lạp Mạn Địch Tư đi khỏi, trong lòng hần còn vô số chuyện chưa rõ muốn hỏi Ngọc Như Yên. Gia Lạp Mạn

Địch Tư vừa đi khỏi tầm mắt, tỷ muội Như Ý, Như Mộng cũng mừng rỡ cáo lui, lúc này sớm đã không còn lạnh lùng, trên mặt thậm chí còn phảng phất nét ngượng ngùng.

Ngọc Như Yên đón Niệm Băng, cùng Lam Vũ đưa hắn trở lại thư phòng. Sau khi đóng cửa liền kéo Niệm Băng ngồi xuống: "Con à, chúng ta chỉ là lần thứ hai gặp mặt, có thể nói hết chuyện của con cho mẹ nghe không?"

Có lẽ bởi sự hiền lành, âm thanh ôn nhu của Ngọc Như Yên mà tâm tính Niệm Băng yếu ớt hơn bình thường, mắt đỏ lên, hắn chậm rãi gật đầu nói: "Mẹ nuôi, ta vốn là người của Hoa Dung đế quốc"

Ngọc Như Yên cũng không tỏ ra kinh ngạc, vuốt mái tóc dài màu vàng của Niệm Băng an ủi: "Tóc vàng đúng là biểu tượng của nước Hoa Dung, nhưng người Hoa Dung mắt chủ yếu màu nâu đồng, điểm này con lại không giống"

Niệm Băng gật đầu nói: "Con là lam hỗn huyết nhi (= con lai, mang hai dòng máu__ kenlida), mẫu thân là người của Băng Nguyệt đế quốc, cha là người Hoa Dung. Vì một nguyên nhân nào đó mà bọn họ chia lìa hai nơi. Cha con vì muốn cứu mẹ mà khổ luyện ma pháp. Nhưng khi con theo cha cùng đi cứu mẹ mới phát hiện sự chênh lệch với cừu nhân quá lớn. Chẳng những không cứu được mẹ mà cha còn bị cừu nhân tóm được, chỉ có con lợi dụng sự chuẩn bị tốt của quyền trượng ma pháp của cha mới có thể đào thoát ra ngoài, khi đó con mới mười tuổi, bị địch nhân truy đuổi phải nhảy xuống dòng sông chảy xiết. May mà con vận khí tốt mới ôm được một khúc gỗ, mắc vào lưới đánh cá của một vị sư phụ mới có thể sống sót. Ma pháp của con chính là lúc bé được cha truyền thụ. Sau này không hiểu vì sao ngoài Hoả hệ ma pháp còn xuất hiện thêm Băng hệ ma pháp. Con cũng chỉ mò mẫm tu luyện. Cho đến sau này khi gặp Gia Lạp Mạn Địch Tư rốt cuộc mới tìm được một ít manh mối, chính thức tiến vào cảnh giới Băng Hoả đồng nguyên."

Ngọc Như Yên than nhẹ một tiếng nói: "Con à, con còn lời khó nói nào? Sao không nói ra cừu nhân của con, ta đã nhận con là con thì cừu hận của con tự nhiên cũng sẽ là của ta."

Niệm Băng chậm rãi lắc đầu, giọng nói đầy kiên định: "Không được mẹ nuôi à, con không thể liên lụy người. Kẻ thù quá mạnh nhưng kẻ thù vẫn chưa động đến con, đó là động lực con thúc đẩy Chuẩn Phát Đồ. Nếu nhờ ngoại lực mà thành mục đích, con sẽ hổ thẹn khi làm con của người. Con muốn tự thân mình làm được hết thảy. Mẹ nuôi người yên tâm, trước khi chưa có đủ thực lực con tuyệt đối sẽ không đi đối mặt với cừu nhân đâu."

Ngọc Như Yên nhận ra trong lòng Niệm Băng còn có tâm sự rất lớn, cũng không muốn miễn cưỡng hắn, thân tình cười nói: "Ta chỉ muốn con biết, bất luận là khi nào, chỉ cần con cần ta trợ giúp ta sẽ luôn ở bên con. Ta tin rằng sẽ có một ngày con nói ra sự thật, không đúng sao?"

Niệm Băng gật đầu nói: "Mẹ nuôi, người cùng Phượng tộc Trưởng lão nói chuyện con đã nghe cả, mâu thuẫn của các người cũng đã trăm năm. Phượng tộc thật sự không cho phép có quan hệ duyên ái với người ngoài sao?"

Ngọc Như Yên trong mắt buồn bã, "Nếu có thể có một tia hy vọng thông hoà sẽ không xuất hiện bi kịch sau này. Người đã là con ta, nói cho người biết cũng không sao. Ta năm nay năm mươi một tuổi, nghĩa phụ người năm mươi ba. Ta vốn tên là Phượng Yên, hơn ba mươi năm trước khi ta mười bảy tuổi từng là người xuất sắc nhất trong đám người thanh niên, có được thiên phú, lại thêm tự thân khắc sâu Cửu ly đấu khí. Ngày ta cử hành lễ thừa nhận năm mươi tám tuổi, lại mang thêm hy vọng của Phượng tộc trên người. Phượng tộc và Long Nhân tộc giống nhau, đều do các vị trưởng lão quản hạt. Phượng tộc vốn có năm vị trưởng lão. Bọn họ chẳng những đều là cao thủ, còn có huyết mạch vương tộc. Năm đó cha ta từng là Đại trưởng lão đứng đầu năm vị Trưởng lão Phượng tộc. Người với Phượng hoàng biến cũng đã đạt đến đệ tứ biến. Đúng vào ngày hoàn thành đệ tứ biến, vì ông tu luyện vô cùng cấp bách, tẩu hoả nhập ma mà chết. Cha ta trước khi chết đem ta phó thác cho bốn vị trưởng lão. Cũng vì cha ta đã chết nên Phượng tộc cần một vị Trưởng lão mới thay thế vị trí Đại trưởng lão. Vị tân trưởng lão này lựa chọn trong toàn bộ huyết mạch Phượng tộc. Phải chọn ai có thiên phú, có thể trở thành hy vọng của Phượng Tộc, chính là người sẽ kế thừa vị trí Tộc trưởng Phượng tộc. Hy vọng người đó sau khi 40 tuổi sẽ trở thành Tộc trưởng. Còn ta đang là hy vọng một đời của Phượng Tộc, đáng tiếc cuối cùng không thể trở thành Trưởng lão của Phượng tộc."

"Đó đều là bởi vì ta? Như Yên kỳ thật ta cũng có hối hận, lúc trước chúng ta gặp gỡ chính là một sai lầm,

nếu ta không xuất hiện nàng cũng không phải khó xử như vậy, cũng sẽ chẳng xuất hiện biết bao khó khăn sau này. Nói không chừng nếu nàng lãnh đạo Phượng Tộc, Phượng tộc đã sớm phát dương quang đại rồi” Lam Vũ công tước nói có chút ảm đạm nhưng ánh mắt nhìn Ngọc Như Yên lại tràn ngập thân tình.

Ngọc Như Yên mỉm cười nói: ”Vũ ca, chúng ta gặp nhau đúng là do trời cao an bài, không thể có ai thay đổi được. Dẫu chúng ta đã trải qua rất nhiều khó khăn nhưng mà cho đến hôm nay tình cảm của chúng ta không hề suy yếu. Thiếp cho đến bây giờ vẫn chưa từng hối hận, nếu cho thiếp lựa chọn lại một lần nữa, thiếp vẫn nguyện cùng chàng rời khỏi Phượng tộc.”

”Như Yên!” âm thanh của Lam Vũ có chút run rẩy, đứng lên đi thẳng đến bên cạnh Ngọc Như Yên, mở rộng cánh tay ôm cả Như Yên và Niệm Băng vào trong lòng mình. Lúc này Niệm Băng rõ ràng cảm nhận được sự ấm áp đánh mất đã lâu. Trước mắt như nhòa đi, ”Cha! Mẹ! Nếu các người còn sống thì thật tốt, các người có thấy không Niệm Băng bây giờ rất vui.”

Lúc lâu sau Lam Vũ mới buông tay, nhìn thấy vành mắt đỏ bừng của Niệm Băng nói: ”Khi ta còn nhỏ cũng chỉ là một bình dân, ta cũng không phải là người kế thừa tước vị. Ở đây bình dân muốn thành quý tộc chỉ có cách tham gia quân đội lập công. Ta và con có chút giống nhau, ta từ bé đã không còn cha mẹ, là sư phụ nuôi ta lớn. Nhưng năm ta mười ba tuổi, sư phụ vì bệnh nặng mà qua đời. Người trước khi chết nói với ta bảo ta tham gia quân đội võ kỹ mạnh mẽ nhất phải đi lên từ từ chiến trường tràn ngập thiết huyết mới cảm nhận được. Vì vậy ta tòng quân, ta từ bé đã cao lớn, mười ba tuổi mà trông như lũ trẻ mười bốn, lại thêm luyện võ từ nhỏ nên thân thể kháng kiện, rất thuận lợi vào quân đội của đế quốc Áo Lan. Bằng sự cố gắng của chính mình trong mười năm, suốt mười năm đó ta từ một tiểu binh bình thường đánh lên tới tham tướng có thể thống xuất năm ngàn người. Khi đó võ kỹ của ta đã đạt đến cảnh giới Vô Đấu Gia, là Vô Đấu Gia trẻ tuổi nhất của đế quốc Áo Lan. Lại qua mười năm nữa đã lên đến chức Thiên Tướng, vì dốc lòng tu luyện nên võ học của ta trong đế quốc Áo Lan đã có chút danh tiếng. Khi đó ta bắt đầu tổ chức tiền thân của tổ chức Ngân Vũ Kỳ Sỹ. Trong một lần hành động, ta dẫn quân đoàn trở kích thành công kho lương của địch nhân, trăm địch hàng vạn người. Khi trở về đội ngũ năm ngàn người không còn đến năm trăm. Sự hy sinh của chúng ta khiến cho cục diện chiến trường thay đổi, khiến cho địch nhân chịu bại mà bỏ chạy. Ta được thăng lên tướng quân, cũng được ban thưởng danh hiệu Tử Tước, chính thức tiến vào sĩ đồ.” Nói tới đây ông dừng lại, trong mắt toát ra một vẻ mệnh mang, phảng phất như nhớ tới kiếp sống trên lưng ngựa ngày đó, ấn tượng trên chiến trường máu lửa vĩnh viễn không thể bị ma diệt. (= phai mờ)

”Ta nên cảm tạ chiến dịch lần đó, sau khi chiến dịch chấm dứt, quân bộ cho ta nghỉ phép, để ta từ từ nghỉ ngơi hồi phục. Ta nghĩ mình chỉ một mình lại không có người thân, cho ta nghỉ ngơi ta bèn đi du lịch, địa điểm chính là đế quốc Lang Mộc gần với Áo Lan. Chính lần du lịch này khiến ta gặp được Như Yên trong rừng. Ôi nói ra thật xấu hổ, ta tự nhận võ kỹ siêu quần (=võ nghệ siêu quần), nhưng kể từ khi biết Như Yên đến giờ ta trước sau vẫn không bằng nàng. Lần đầu tiên gặp Như Yên xem ta là kẻ xâm lấn, bằng vào thực lực tiếp cận Vũ Thánh cảnh giới nàng bắt ta về Phượng tộc. Phượng tộc thật ra là một dân tộc yêu mến hoà bình, bọn họ không giết ta, sau khi hỏi rõ biết ta đến du lịch bèn thả ta đi. Nhưng khi đó ta phát hiện thứ tình cảm suốt ba mươi ba năm chưa hề có, không kiềm chế được đã yêu cô gái bắt ta về. Như Yên lúc đó đã là thành viên trung tâm của Phượng tộc. Đã qua ba mươi tuổi mà vô cùng thuần khiết xinh đẹp, nhìn chỉ như cô gái đôi mươi. Vẻ đẹp ấy hình như hai mươi năm qua không hề thay đổi. Đối với ta hấp dẫn nhất chính là mái tóc dài xanh biếc và đôi mắt chưa hề bị vậy bẩn kia. Ta đã không rời đi. Ta từng học quân sự tại học viện, cũng có chút lý luận quân sự nên ta ở lại Phượng tộc đem tri thức quân sự đã tự mình học hỏi truyền cho bọn họ. Chỉ vì có thể ở lại, có thêm nhiều cơ hội tiếp xúc cùng Như Yên. Theo thời gian ta và Như Yên nảy sinh tình cảm thuần khiết, ta thỉnh cầu trưởng lão Phượng tộc, hy vọng bọn họ cho phép Như Yên gả cho ta. Nhưng khi đó ta nào biết quy củ trong Phượng tộc, vừa nhắc tới yêu cầu này lập tức bị cự tuyệt, hơn nữa còn đánh ta trọng thương, đuổi ra khỏi Phượng tộc. Ta không có rời đi, bởi trong lòng đã thật sự yêu, dù là vì Như Yên buông trôi cả tước vị vừa có được ta cũng không hối hận. Ta đợi, ta tin rằng Như Yên cũng yêu ta, sự chờ đợi của ta không uổng phí, ba ngày sau Như Yên rốt cục cũng tìm được cơ hội chạy khỏi Phượng tộc. Tuổi trẻ nên dễ dàng xúc động, lại thêm tác động của tình yêu nên chúng ta bỏ trốn chạy về Áo Lan để quốc.”

Ngọc Như Yên tiếp lời: ”Về đến Áo Lan, ta cùng Vũ ca cử hành hôn lễ, một năm sau chúng ta có đứa con gái đầu lòng. Lúc đó chúng ta thật sự hạnh phúc, cùng nhau mơ ước một tương lai tốt đẹp. Ta còn khờ dại nghĩ rằng dù sao ta và Vũ ca cũng đã có một đứa con, cho dù là trở về các trưởng lão cũng sẽ không

trách tội chúng ta nữa. Nhưng khi đứa nhỏ được nửa năm tuổi, chúng ta căn bản không nghĩ đến nguy nan. Các trưởng lão trong tộc tìm được nơi chúng ta ở, Ta và Vũ ca mặc dù thực lực không kém nhưng không thể là đối thủ của mấy vị trưởng lão. Binh lính bình thường đối với thành viên trong Phượng tộc mà nói không hề có uy hiếp gì, chúng ta chỉ còn cách chạy, đứa nhỏ chạy như điên cuồng. Các trưởng lão đuổi sát không tha. Lúc đó Phượng Hoàng biến của ta ở đệ tam biến. Cuối cùng không còn biện pháp, chạy đến một sơn địa cách Bằng Nguyệt đế quốc không xa chúng ta bị các trưởng lão vây kín. Tứ vị trưởng lão toàn lực phát động công kích, chỉ giao thủ chốc lát, con của ta đã bị các trưởng lão đoạt mất. Phượng Hư trưởng lão, là Phượng Hư trưởng lão người đã trông thấy ta lớn lên dùng Cửu Thiên Ly Hỏa thiêu chết đứa con của ta thành tro tàn. Lúc ấy ta và Vũ ca đều choáng váng, điên rồi, đó là kết tinh tình yêu của chúng ta. Lúc đó chúng ta đã không còn đồ kỵ gì nữa, trong đầu trống rỗng, phảng phất muốn thiêu đốt tất cả theo sinh mạng nhỏ bé kia. Vũ ca vì quá thương tâm, bộc phát toàn bộ tiền năng xuất ra Lôi Long trong cơ thể, hoàn toàn dung hợp cùng Thiên Lôi, đạt tới cảnh giới mới. Sau đó bọn ta ngất đi, ta chỉ nhớ bốn vị trưởng lão cũng bị thương khác nhau. Có lẽ bọn họ tưởng chúng ta trọng thương đã chết nên không mang 'thi thể' của ta và Vũ ca đi. Khi chúng ta tỉnh lại đã là ba ngày sau. Dưỡng thương một tháng chúng ta mới hoàn toàn khang phục, nhưng vết thương trong lòng không thể đền bù nổi. Đứa con gái đầu tiên của ta đã chết, con có biết nó đáng yêu cỡ nào không? Bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ cặp mắt to màu lam của nó, ta tin rằng nếu còn sống đến bây giờ nó nhất định còn xinh đẹp hơn ta nhiều. Nhưng mà nó đã chết như thế, chết một cách thê thảm trong lửa" Nói tới đây, Ngọc Như Yên hai tay nắm chặt sớm đã khóc không thành tiếng.

"Mẹ nuôi, người đừng thương tâm nữa, chuyện đã qua hãy để nó qua đi. Bây giờ người còn có Thần Thần, còn có con..." Niệm Băng ở phía sau cũng không biết an ủi Ngọc Như Yên như thế nào?

Lam Vũ thở dài một tiếng nói: "Niệm Băng, có lẽ con không tin dù cho con của chúng ta đã mất nhưng ta và Ngọc Như Yên không hề có cừ hận quá sâu với Phượng tộc. Dù sao Như Yên cũng là do các trưởng lão Phượng tộc nuôi lớn, là Phượng tộc hết lòng bồi dưỡng nấng. Hận sâu nhưng ân nghĩa nặng, cho nên sau này dù chúng ta có đủ thực lực báo thù cũng không hành động là vì không muốn Như Yên thương tâm. Một năm sau chúng ta có Thần Thần, sợ bị kích tái diễn, khi Thần Thần một tuổi bèn cho nó theo làm đệ tử một đại nhân vật, ít nhất thì ở đó nó cũng được an toàn. Hàng năm chúng ta vẫn bí mật đón nó về. Cho tới bây giờ, chúng ta mới chắc chắn bảo vệ con gái không bị thương tổn. Không ngờ hôm nay bọn họ lại đến. Bất quá bây giờ đây ta giáo huấn bọn họ một trận, cho dù là Tộc trưởng trưởng lão của Phượng tộc đến đây cũng chưa chắc thắng được chúng ta. Vì để bảo vệ Thần Thần, Như Yên mấy năm nay không một ngày ngơi nghỉ, hơn nữa may nhờ thiên phú đã đạt đến đệ lục Phượng hoàng biến chưa từng có trong lịch sử. Cái này đều phát sinh từ việc của chúng ta và Phượng tộc cả, bây giờ ta chỉ hy vọng bọn họ không đến quấy rầy cuộc sống chúng ta, chúng ta không muốn có bất cứ dính líu đến Phượng tộc cả."

Niệm Băng dùng chiếc khăn tay lau nước mắt trên mặt Ngọc Như Yên, nhẹ giọng nói: "Mẹ nuôi, kỳ thực con biết người không thể quên Phượng tộc, những chuyện đã xảy ra đều đã là quá khứ, hãy bỏ qua để vui vẻ đi. Phượng tộc bây giờ cũng đã có hy vọng mới, Phượng nữ này con có biết, nấng tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng đã tiến vào cảnh giới Vô Thánh, tương lai thành tựu tất không nhỏ."

Ngọc Như Yên than nhẹ một tiếng nói: "Đây chính là điều ta lo lắng, khi thấy Phượng Nữ cô nương kích động nắm chặt tay con, ta như thấy lại màn kịch hơn hai mươi năm trước. Một người con gái khi đã thực sự yêu thương sẽ rất khó từ bỏ, đã khắc cốt ghi tâm rồi không phải nhờ thời gian là có thể phai nhạt. Niệm Băng con có thể nói qua quá trình hai con quen nhau không?"

Niệm Băng gật đầu nói: "Con và Phượng Nữ quen nhau ở Bằng Tuyết thành, lúc đó con đến đó tìm một vị đại sư làm nghề rèn, là muốn đem ngọn lửa trong Thánh Chi Thạch nhập vào trong Vương Dao. Không ngờ vị sư phụ đó đã qua đời, chỉ còn đệ tử của ông ta chính là Phượng Nữ" lập tức hân mang hết thảy mọi chuyện của mình và Phượng Nữ lúc đó kể lại một lượt. Cả chuyện xảy ra trong Hoả Long động cũng không ngại ngần nói ra hết. Lam Vũ và Ngọc Như Yên đều chăm chú lắng nghe hân nói, khi Niệm Băng kể đến lúc hân hy sinh tự do của chính mình để Gia Lạp Mạn Định Tư buông tha cho mọi người, sắc mặt của hai người cùng thay đổi.

Ngọc Như Yên nhíu mày nói: "Niệm Băng mặc dù ta và Thúc thúc người cùng nhau hợp lực cũng không bằng vị Hoả Long Vương kia, nhưng người nay đã là con của chúng ta, chúng ta có thể xin sư phụ của Thần Thần giúp đỡ, có lẽ có cơ hội. Chỉ cần con muốn thoát khỏi Gia Lạp Mạn Định Tư cũng không phải là không có cơ hội. Bây giờ ta hiểu vì sao Phượng Nữ lại kích động như thế khi nhìn thấy con. Vì người

khác mà quên mình, trong hoàn cảnh sẽ phải mang tính mạng mình ra con lại lựa chọn cứu vớt người khác. Phẩm chất cao thượng này đã đánh động lòng nàng ta. Phượng Nữ không thể kiềm chế nổi đã yêu thương con. Ta thật sợ các ngươi sẽ giống như ta và Vũ ca năm đó, chịu bao nhiêu khổ nạn. Thằng thần mà nói, ta không hy vọng con và Phượng Nữ kết hợp, chẳng những là vì con, cũng là vì Phượng Nữ, lại cũng vì cả Phượng tộc nữa. Nếu Phượng Nữ vì con mà ly khai Phượng tộc, đối với Phượng tộc là một đả kích không thể tưởng tượng nổi. Suy cho cùng tại Phượng tộc bồi dưỡng được một Vô Thánh cũng không dễ dàng gì.”

Niêm Băng gật đầu nói: ”Mẹ nuôi, con hiểu ý tứ của người, nhưng người cũng biết lúc mà tình cảm đến căn bản con người không có khả năng ngăn cản. Bất quá, con cam đoan với người, lúc mà con chưa báo thù, trước khi có đủ khả năng bảo vệ Phượng Nữ con tuyệt sẽ không ở cùng nàng. Hơn nữa sẽ tôn trọng sự lựa chọn của Phượng Nữ, nếu nàng không muốn ở cùng con mà chọn kế thừa vị trí Tộc trưởng Phượng tộc con nhất định sẽ không miễn cưỡng nàng. Người xem như thế có được không? Thật ra con không hiểu nổi, vì cái gì mà Phượng tộc không cho phép thành viên Vương tộc kết hợp với loài người? Phượng tộc cũng là do nhân loại diễn hoá thành, chuyện huyết thống thật sự quan trọng vậy sao?”

Ngọc Như Yên cười khổ: ”D(ây là quy củ của xã hội Phượng tộc, nếu không phải là thành viên trong vương tộc, chỉ là một tộc nhân bình thường, có lẽ các trưởng lão còn có thể châm chước. Nhưng thành viên Vương tộc bây giờ chỉ còn vài chục người, mỗi lúc lại giảm bớt một người, cái này đối với Phượng Tộc là cả một đả kích rất lớn. Con căn bản không thể nhận được sự châm chước. Cũng may là cự long kia luôn ở bên cạnh con, ta cũng có phần yên tâm. Nhưng mà con đi theo hần thật sự là tốt sao? Dù sao hần cũng hạn chế tự do của con. Nếu con muốn rời khỏi hần chúng ta nhất định đem toàn lực giúp con.”

Niêm Băng mỉm cười lắc đầu nói: ”Không, mẹ nuôi, con tuyệt sẽ không rời khỏi Gia Lạp Mạn Dịch Tư”

Giọng nói kiên quyết của Niêm Băng khiến Ngọc Như Yên và Lam Vũ cùng kinh hãi lắp bắp. Gia Lạp Mạn Dịch Tư hạn chế tự do của hần sao hần lại kiên quyết đồng ý ở bên cạnh ông ta.

Thấy cha mẹ nuôi đối với việc này rất kinh ngạc, Niêm Băng nói: ”Không sai, khi con vừa nhìn thấy Gia Lạp Mạn Dịch Tư, trong lòng đa phần là sợ hãi, dù sao con người đối diện một con cự long cơ hồ không thể chống lại. Con cũng không phải hy sinh vì người khác gì cả, cũng là có lợi ích cả. Dưới tình huống ấy nếu con không đứng ra, có lẽ tất cả mọi người đều không thể rời khỏi Hoả Long động, ngay cả con cũng vậy. Nếu đã như thế sao con không thử cách khác, dùng trù nghệ của mình hấp dẫn Gia Lạp Mạn Dịch Tư để cho người khác chạy đi. Ít nhất lúc chỉ còn có một mình con việc tẩu thoát cũng dễ dàng hơn. Lúc đó trong mắt con Gia Lạp Mạn Dịch Tư đúng là một con cự long tàn bạo, bất cứ lúc nào cũng có thể chấm dứt mạng sống của con, chỉ có ăn mới là nhược điểm của hần. Nhưng mà theo thời gian không ngừng tiếp xúc, con phát hiện Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng. Ít nhất theo con biết, đến bây giờ ông ta chưa hề giết một người nào. Ông ta thực sự giao hoát nhưng là giao hoát từ thông minh mà ra. Tri thức trí tuệ uyên bác mấy ngàn năm của ông ta nhân loại còn xa mới theo kịp. Ở cùng ông ta hai tháng, ông ta không những không làm thương tổn con, cũng không hạn chế bó buộc tự do của con, hơn nữa ở cùng một con cự long cường đại như thế khiến cho con có một áp lực vô hình, dưới áp lực đó con tự nhiên cố gắng ra tăng tu luyện. Theo Gia Lạp Mạn Dịch Tư con học được rất nhiều thứ. Trong đó có cả ma pháp Mô phỏng mà cha mẹ đã từng thấy. Nếu không phải là ở cùng ông ta, không phải là được ông ta toàn lực tương trợ, con căn bản không thể có được thực lực như bây giờ. Ma đạo sĩ đối với đối với đại đa số các ma pháp sư mà nói là có thể vọng mà không thể tới. Nhưng con nhờ sự trợ giúp của Gia Lạp Mạn Dịch Tư trong một tháng ngắn ngủi không những nâng cao tố chất thân thể trên diện rộng mà trình độ còn tăng vọt. Không có ông ta Băng Hoả Đồng Nguyên của con căn bản không thể đạt được thành tựu như bây giờ, Nếu nói lúc đầu con chỉ là nô lệ bị động của một người thì bây giờ đã trở thành bằng hữu của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, cũng có thể nói là ông ta đã thành sư phụ.”

Trong một gian phòng nào đó ở phủ công tước, có tiếng thì thầm lẩm bẩm: ”Coi như người cũng có chút tâm lòng.”

Sau khi hàn huyên với phu thê Ngọc Như Yên một hồi, Niêm Băng cáo từ đi ra. Lam Tần đã chuẩn bị phòng ở cho hần, hần cũng không vội về phòng nghỉ ngơi, mà lặng lẽ ra khỏi Phủ công tước. Phượng Nữ xuất hiện là tâm hần rối bời, trong lúc lo lắng liền đi dạo trong thành Áo Lan. Mặc dù trong không gian chi giới có thể dùng kèn gọi Phượng Nữ, nhưng hần bây giờ không dám thổi. Dù sao bây giờ Phượng Nữ đang ở cùng hai vị trưởng lão. Sau khi nghe Ngọc Như Yên nói hần rất cảnh giác với mấy vị trưởng lão Phượng tộc này.

Ánh mặt trời buổi chiều ở thành Áo Lan vẫn thế, Niệm Băng đi đến nửa canh giờ, mờ mịt không tìm được mục tiêu của chính mình. Bất đắc dĩ thở dài một tiếng, trong lòng lại nghĩ, Phượng Nữ, lẽ nào chúng ta thật sự có duyên không phận sao?

Đúng lúc này, một thanh âm bén nhọn đột nhiên vang lên bên tai Niệm Băng, kinh ngạc hấn ngẩng đầu lên, chung quanh người đi đường rộn ràng nhốn nháo, tựa như không hề có gì biến hoá, mà âm thanh đó hình như chỉ nhắm vào một mình hấn. Đang nghĩ là thần kinh mình quá mẫn cảm. Thì tại ngã tư đường một ánh hồng y thu hút hấn khiến hấn chăm chú nhìn lại. Chỉ thấy một mái tóc dài màu hồng phấn quen thuộc đang tung bay trong gió, còn chưa kịp nhận kỹ, thân ảnh hồng phấn đã đi qua phố không nhìn thấy nữa.

Là Phượng Nữ, Niệm Băng trong lòng mừng rỡ, dù sao trời sinh có quá ít người có tóc màu hồng phấn, hơn nữa Niệm Băng ánh mắt sắc bén, nhận ra bộ đồ màu đỏ kia chính là bộ đồ hôm nay thấy Phượng Nữ mặc khi ở phủ công tước. Hấn vội đuổi theo, qua đến bên kia đường thì không còn nhìn thấy nhân ảnh Phượng Nữ. Niệm Băng trong lòng nhất động, Phượng Nữ nhất định là sợ trong cảnh hỗn loạn bị người trong tộc phát hiện, mới im lặng rời đi. Lập tức hấn vội đuổi theo ngã tư phía trước, chạy qua vài vòng mà không thấy dấu chân Phượng Nữ.

Lúc Niệm Băng đang hoài nghi phán đoán chính mình, thì thanh âm bén nhọn kia lại vang lên. Thanh âm bén nhọn lần này phát ra rất rõ ràng. Hấn biết là Phượng Nữ đang gọi mình, mình nghe không nhầm mừng rỡ vội vàng đuổi theo hướng thanh âm phát ra.

Âm thanh bén nhọn không ngừng vang lên, tâm tình vội vàng, Bất giác Niệm Băng đã rời xa cửa thành Áo Lan, cuối cùng hấn cũng thấy xa xa thân ảnh rất quen thuộc, mái tóc hồng phấn tung bay trong gió, thật động lòng người., thân ảnh chợt loé, đã đi vào con đường lớn trong rừng cây.

Niệm Băng nhìn chung quanh,thầm đọc chú ngữ, lấy Băng Hoả Đồng Nguyên di chuyển Phong nguyên tố, nhờ Ngạo Thiên đạo phù trợ cho mình thêm hai phần phong thuật, bay nhanh vào hướng trong rừng cây. Có Tật phong thuật giúp đỡ thân thể nhẹ lảng lảng như lá cây, cũng tiến vào rừng theo chỗ Phượng Nữ đi vào. Âm thanh bén nhọn lại vang lên, Niệm Băng phân biệt phương hướng vội vã đuổi theo.

Cuối cùng một đường đuổi theo không uống phí, khi hấn chạy vào sâu trong rừng cây thân ảnh màu đỏ lại xuất hiện, không còn chạy nữa, đứng đó đưa lưng về phía Niệm Băng, lảng lảng đợi hấn đi đến.

"Phượng Nữ!" Niệm Băng kích động kêu, thân hình bay nhanh đến sau lưng Phượng Nữ, đưa tay muốn nắm lấy bả vai nàng.

Đúng lúc đó, hung khẩu của Thiên Hoa bài mọc lên một luồng nhiệt tin, trong lòng Niệm Băng tràn lên một cảm giác bất an rất mãnh liệt. Tay phải đang đưa ra vội thu về, thân hình rất nhanh bay lùi về phía sau.

Cùng lúc đó một đạo hồng quang như từ địa ngục xẹt qua ngay vị trí hồi nãy hấn lao đến. điên cuồng một trận khí nóng khiến hấn như ngạt thở, Nếu hấn còn đứng ở chỗ cũ, có lẽ đã bị đạo hồng quang đó chém làm hai.

Nữ tử mặc hồng y xoay lại, nào phải Phượng Nữ, rõ ràng là cô gái xinh đẹp đi cùng nàng hôm nay. Vì cô ta và Phượng Nữ đều là Vương tộc Phượng tộc, khí chất mười phần tương tự, hơn nữa đã dùng phấn hồng ngụy trang tóc giả, không nhìn kỹ, từ phía sau căn bản không thể nhận ra.

Hào quang màu đỏ trên thân kiếm Phượng Hương cầm trên tay lại nhảy lên. Khuôn mặt lạnh như băng làm Niệm Băng nổi lên một tia hàn khí, sát khí bao trùm khắp ngõ ngách phương viên mười trượng xung quanh. Dù tu vi của Phượng Hương kém Phượng Nữ nhưng Niệm Băng không hề nghi ngờ, có được lửa Phượng Hoàng trong tay cô ta tuyệt đối có được thực lực giết chết mình.

Ổn định lại được tâm tình, Niệm Băng bình tĩnh nói: "Thì ra là Phượng Hương cô nương, không biết cô nương dụ ta tới nơi này là có chuyện gì?"

Phượng Hương hừ lạnh một tiếng nói:" Người còn không biết tại sao? Ta dẫn ngươi đi xa đến đây, mục đích chỉ có một, là giết ngươi. Không cần nghĩ cách chạy trốn, ở đây, ngươi căn bản là không có cơ hội."

Niệm Băng lãnh đạm nói: "Cô nương, những lời này hơi quá rồi, chẳng lẽ các người quên những lời nói của Gia Lạp Mạn Địch Tư rồi sao?"

Phượng Hương trong mắt toát ra một tia khinh thường: "Người đường đường là một nam nhân, nhưng lại phải có người khác bảo vệ đó là bản lĩnh gì? Huống hồ Phượng tộc ta cho tới bây giờ chưa hề sợ bất cứ kẻ nào, cho dù là cự long cũng không ngoại lệ. Hôm nay chúng ta giết người xong lập tức rời đi, Cự long muốn tìm chúng ta gây phiền phức cũng không phải dễ dàng. Có tổ tiên Phượng Hoàng phù trợ cho chúng ta, bất cứ khó khăn nào cũng không thể ngăn cản. Vì tương lai Phượng tộc ta phải giết người."

Niem Băng mỉm cười, vẻ vui mừng toát ra từ nội tâm, nụ cười như ánh mặt trời khiến Phượng Nữ không khỏi ngẩn người, giận dữ nói: "Chết đến nơi, người còn cười?"

Niem Băng mỉm cười nói: "Phượng Hương cô nương, người muốn biết vì sao ta cười ư? Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, tự nhiên là vì Phượng Nữ. Trưởng lão tộc người phái người đi giết ta, đơn giản là sợ Hy vọng của Phượng tộc giống như trước kia, lại biến thành một Ngọc Như Yên. Kỳ thật các người làm vậy chính là nói cho ta biết trong lòng Phượng Nữ có ta, nếu không các người cũng không để ý ta đến vậy, ta nói đúng không? Có thể có được tình yêu của Phượng Nữ, người nói đi ta có nên cao hứng không?"

80. Chương 79: Thực Lực Ma Đạo Sĩ Của Niêm Băng

Khí lưu nóng rực làm cho cây cỏ ở xung quanh bắt đầu cháy xém lại, Niêm Băng thân hình đột nhiên phiêu hốt hướng về bên trái một chút, trong nháy mắt lại xuất hiện phía bên phải, vậy mà tránh thoát một cách kì diệu công kích của Phượng Hương. Kim sắc quang mang cùng lam sắc quang mang đồng thời lóe ra, Ngạo Thiên Dao, Thánh Diệu Dao phân biệt xuất hiện trên hai tay hắn, kì quái chính là hắn không hề sử dụng hai thanh bảo đao, ngược lại đem song đao cắm trước mặt đất, quang mang lại lóe lên, Thần Lộ Dao cùng Chính Dương Dao phân biệt xuất hiện trong hai tay hắn. Từng động tác nối tiếp nhau, chỉ bất quá sau thời gian hai lần hô hấp thì đã hoàn thành rồi.

Hiển nhiên thấy không ngờ mình lại có thể tránh thoát được công kích lắt léo của Phượng Hương, Niêm Băng lạnh nhạt: "Phượng Hương cô nương thực là người hấp tấp, không nghe ta nói vài lời xong đã động thủ rồi sao? Cái nguyên nhân kia hết sức đơn giản. Bởi vì tới giết ta chỉ có mình người, nếu hai vị trưởng lão Phượng tộc ở đây, không nghi ngờ gì, ta tất nhiên phải chết. Nhưng nếu chỉ có mình người, chẳng nhẽ lại có thể giết được ta sao?"

Nguyên lai, lúc phát hiện thấy đối phương không phải là Phượng Nữ, Niêm Băng một mặt cùng Phượng Hương nói chuyện với nhau, một mặt phóng thích tinh thần lực ra ngoài, trải qua khoảng thời gian tu luyện này, tinh thần lực của hắn thật sự được tăng cường rất nhiều, nhất là lực quan sát nhạy bén, cho dù là Gia Lạp Mạn Tư Định một khi đã tiến vào trong vòng phạm vi, mười bước quanh thân thể hắn, cũng có thể dễ dàng phát hiện. Dưới sự tìm kiếm cẩn thận, Niêm Băng phát hiện, người lần này đến giết mình chỉ có một mình Phượng Hương, cũng không có hai vị trưởng lão kia. Phát hiện này, nhất thời làm hắn thở phào nhẹ nhõm. Hắn mặc dù không có tuyệt đối nắm chắc, nhưng nhìn chung có vài phần cơ hội.

Tới ám sát Niêm Băng, quả thật chỉ có một mình Phượng Hương, Phượng tộc sống có chút tương tự với Long tộc, đồng dạng cũng là một loại chủng tộc cao ngạo, người Phượng tộc với tư cách cao ngạo. Phượng Hư từ trên người Niêm Băng cũng không nhìn ra bất cứ chỗ nào cường đại, cho rằng phái một mình Phượng Hương đến đây tuyệt đối có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. Niêm Băng đoán không sai, Phượng Tộc sẽ không cho phép hắn cứ như thế uy hiếp đến hi vọng tồn tại của Phượng Tộc. Phượng tộc đã tổn thất không gượng nổi, lại một lần nữa khổ cực bồi dưỡng ra hi vọng của Phượng tộc nếu lại bị loài người câu dẫn, điều đó chẳng khác gì giáng cho Phượng tộc đả kích mang tính hủy diệt.

Phượng Hương ngạo nghễ: "Tiểu tử, người không nên nghĩ tự mình luyện qua vài ngày vũ kỹ là có thể sống sót. Không sai, hôm nay cũng chỉ có ta một mình tới giết người, nhưng vậy cũng quá đủ rồi. Xem kiếm". Trường kiếm trong tay hồng quang đại phóng, thân thể đứng im một chỗ bất động, chợt một kiếm hướng Niêm Băng chém tới. Quang mang màu đỏ ở giữa không trung hiện ra một quang trảm như trắng lưỡi liềm quét tới. Loại công kích này rất hao phí đấu khí, nhưng ở trong tay Phượng Hương xuất ra lại chẳng hề khó khăn chút nào.

Niệm Băng lúc này, trong lòng tỉnh táo dị thường, Ma pháp sư cùng võ sĩ chiến đấu, mặc dù về phương diện thân thể thì tuyệt đối rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng điều này cũng không đại biểu việc hắn không có bất cứ cơ hội nào. "Lời Than Thở của Băng Tuyết Nữ Thần" chỉ về phía trước, một đạo quang mang lạnh như băng xuyên qua thanh đao phát ra, ma pháp lực ngưng tụ ở trước người Niệm Băng tạo thành một bức tường băng. Sau một khắc thân thể hắn đã lướt ngang sang bên. Tay phải Chính Dương Đao cùng lúc phát ra một đạo cực kỳ quái dị, chẳng phải là công kích. Lúc này một đạo Hỏa thần chi điểm từ Chính Dương Đao rít gào gầm thét trong nháy mắt ở trên không trung đan dệt lên một hình tam giác màu đỏ.

Tường băng vốn không phải là băng tường thuật cấp bốn, băng hệ ma pháp cấp hai này với Cửu ly đầu khí mạnh mẽ trước mặt cùng giấy cũng không có khác biệt quá lớn, lúc hồng quang lóe lên, cơ hội nghiền nát tường băng đều không có, lập tức đã bị tan thành nước. Nhưng đúng vào lúc này, Niệm Băng dùng Chính Dương Đao vẽ ra cái tam giác màu đỏ xoay chuyển lên rất nhanh.

Đao mang vốn chém về phía Niệm Băng đột nhiên chấn động, lại hướng đến tam giác màu đỏ kia bổ tới, hồng quang chợt lóe, phát ra tiếng nổ lớn, trên mặt đất nhất thời xuất hiện một khe rãnh dài gần trượng, đao mang biến mất, mà Niệm Băng dùng Chính Dương đao dẫn xuất, tam giác màu đỏ lúc trước bị đầu khí chém qua lại xuất hiện một bàn tay hùng lực lửa thiêu đốt. Chính là hỏa hệ ma pháp cấp năm- Hỏa thần tả thủ.

Ma pháp biến hóa thần kì như thế, khiến cho Phượng Hương nhất thời quên đi việc tiếp tục công kích. Vốn đầu khí chém ra hoàn toàn ở dưới sự khống chế của nàng, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đột nhiên phát hiện một cỗ hấp lực cường đại tương tự với đầu khí của mình chém xả ngay bên cạnh, đại bộ phận đầu khí oanh kích trên mặt đất, nhưng lại có khoảng một phần ba đầu khí bị tan biến. Cái cảm giác khó chịu khi dùng lực nửa vời này không khỏi làm cho nàng bước về phía trước một bước.

Phượng Hương khó chịu, đồng thời Niệm Băng cũng khó chịu không kém, dưới tinh thần cộng hưởng, trong não nổi lên một trận choáng váng, khuôn mặt anh tuấn có vẻ tái nhợt đi vài phần. Khoảng cách giữa hắn và Phượng Hương lúc này không tới mười trượng, với tu vi vũ kỹ của Phượng Hương căn bản không thể để cho hắn có cơ hội ngấm xương chú ngữ cao cấp. Cho nên hắn không tự chủ được buộc phải xuất ra ma pháp tự mình nghiên cứu chưa lâu đem thử một chút. Không tưởng được lại thật sự thành công. Hai cái ma pháp lúc trước đã hao phí của hắn rất nhiều tâm huyết, trừ tính một ma pháp nguyên tố đã cực kỳ khó khăn. Tác dụng của Băng tị huy cũng không phải là ngăn cản địch nhân, mà là làm thuốc dẫn cho băng, hỏa ma pháp dung hợp, lúc băng phá, băng hệ ma pháp phân bố ra xung quanh cũng không mãnh liệt, mà lúc Chính Dương đao vẽ ra tam giác màu đỏ dưới sự thôi động xoay chuyển của Niệm Băng, băng cùng hỏa là hai loại. Niệm Băng cố ý dùng băng nguyên tố lại kích thích hỏa nguyên tố, khiến cho hỏa nguyên tố cuồng bạo hoàn toàn phát huy, bỗng nhiên trong sự xoay chuyển, ngọn lửa tam giác cuồng bạo sinh ra hấp lực cực lớn đưa đầu khí của Phượng Hương chém lệch sang một bên, cũng đồng thời hấp thụ bên trong đó một chút hỏa nguyên tố bổ sung cho mình.

Cái ma pháp này khó khăn nhất chính là ở chỗ khống chế, sau khi tường băng bị nghiền nát, băng hệ nguyên tố phân tán tuyệt không có khả năng kích thích đầu khí của Phượng Hương, mà là phải hoàn toàn tác dụng hỗ trợ cho ngọn lửa tam giác phía trên của chính mình mới được, nếu không ma pháp chẳng những sẽ không thành công, ngược lại sẽ phản tác dụng. Hơn nữa, khi ngọn lửa tam giác bị công kích thì hấp xả lực mặc dù hóa giải một chút, nhưng công kích của Phượng Hương dù sao cũng quá mạnh, dưới sự chi phối của tinh thần, tinh thần lực của Niệm Băng chịu sự đánh phá rất mạnh, may mà tinh thần lực quái thai này của hắn so với ma pháp sư bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều, nếu không, chỉ sợ lúc này đã vì sự đánh phá của tinh thần lực mà hôn mê rồi.

Cái gọi là tận dụng thời cơ, Niệm Băng biết rõ đạo lý này, Chính Dương đao rời tay bay ra, dưới sự khống chế của tinh thần lực, Hỏa thần tả thủ cầm Hỏa thần chi nộ, Hỏa thần tả thủ dưới tác dụng của Hỏa thần chi thạch tinh khiết, ma pháp nhất thời đề thăng lên cấp sáu, hỏa quang bắn ra bốn phía. Chính Dương đao kích phát ra một hỏa điểm quang nhận cao ngất trời. Khí thế bức nhân hướng về phía Phượng Hương chém tới.

Phượng Hương lúc này mới ý thức được mình đang đối mặt với một gã ma pháp sư cường đại, sự khinh địch trong lòng nhất thời giảm đi, âm thanh phượng minh trừ yêu xông thẳng tận trời, trường kiếm trong tay phóng ra đầu khí khổng lồ, hướng Hỏa thần tả thủ nghênh đón.

Thừa cơ, Niệm Băng một mặt khống chế Hỏa thần tả thủ, một mặt mau nhanh ngăm xướng chú ngữ: "Vĩ đại băng nguyên tố! Hãy ngưng tụ đi, hóa thành vạn cổ hàn xuyên chỉ băng. Hóa thành ngưng thực nguyệt hoa chi băng, băng cùng băng dung hợp. Xuất hiện đi - Song sắc băng phong cầu". Có "Sự than thở của băng tuyết nữ thần", băng nguyên tố ngưng kết với tốc độ cực nhanh, hoàng sắc quang mị không ngừng ngưng đọng lại trước người Niệm Băng, Song sắc băng phong cầu cấp sáu này lại hoàn thành trong thời gian cực ngắn, mà lúc này, Hỏa thần tả thủ do Chính Dương đao khống chế cũng đã cùng Phượng Hươg đụng độ.

Niệm Băng đối với ma pháp khống chế rất có kỹ xảo. Hẳn biết Phượng Hươg đầu khí bá đạo, lúc Chính Dương đao cùng đầu khí Phượng Hươg đụng chạm, Hỏa thần tả thủ đột nhiên lấp lóe ở phía bên cạnh, hỏa diễm trên Chính Dương đao trong nháy mắt thu liễm lại, đầu khí từ trên trường kiếm của Phượng Hươg lại trượt sang bên cạnh, ngọn lửa lại hiện ra, từ dưới lên trên hướng đến hạ thể của Phượng Hươg. Trong lúc nguy kịch, Niệm Băng đã bất chấp nam nữ hữu biệt, nhưng, hẳn công kích như vậy lại hoàn toàn chọc giận Phượng Hươg.

Phượng Hươg tay phượng hàm uy, khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt xinh đẹp phảng phất như muốn phun ra lửa, thân thể mềm mại trong không trung uốn éo kỳ dị, trường kiếm trong tay huyền hóa ra vô số kiếm ảnh cuộn hướng về phía Hỏa thần tả thủ.

Oanh.... Một âm thanh vang lên, Hỏa thần tả thủ vốn đã tăng lên tới cấp sáu bị Phượng Hươg ngạnh tiếp xoắn thành mãn thiên quang vũ, sáu cấp ma pháp bạo phát lại không cách nào đẩy lui nàng một bước, bất quá, nàng cũng không phải hoàn toàn chiếm thượng phong, nàng không có ngờ đến sự sắc bén của Chính Dương đao, đầu khí chợt tóe ra trong nháy mắt, Chính Dương Đao đã đem trường kiếm trong tay nàng cắt xuống một đoạn, trong không trung vẽ ra một đường vòng cung bay trở lại về phía Niệm Băng.

Lúc này trong lòng Phượng Hươg tràn ngập sát khí mãnh liệt, đuổi theo Chính Dương đao hướng Niệm Băng vọt tới, trường kiếm bị chặt đứt một đoạn uy lực không chút giảm sút, trên không trung vung ra quang ảnh tựa như Phượng Hoàng.

Làm một ma pháp sư, quan trọng nhất chính là tinh táo, ở điểm này Niệm Băng làm cực tốt. Lúc Phượng Hươg theo Chính Dương đao hướng phía hắn xông tới, Song sắc băng cầu của hắn đã hoàn thành, tiện tay đem "Sự than thở của Băng Tuyết thần nữ" dung hợp thành một thể, thân đao không dài tựa như một "Song sắc băng phong cầu" đột nhiên đâm tới, Niệm Băng hai tay khua dẫn, băng cầu nhất thời kịch liệt xoay tròn bay ra ngoài.

Có "Sự than thở của Băng Tuyết nữ thần" làm ma pháp trung tâm, Song sắc băng cầu cùng Hỏa thần tả thủ cứ như vậy tăng lên một cấp bậc nữa, bảy cấp ma pháp ẩn chứa bên trong tuyệt thế bảo đao, Niệm Băng đặt cho cái ma pháp này một cái tên rất hay ... Giao sát Băng phong cầu.

Cơ hồ trong chớp mắt lúc băng phong cầu xông tới, Phượng Hươg đã mang theo một thân Cửu ly đầu khí khổng lồ công kích tới, Giao sát băng phong cầu cùng Hỏa Thần tả thủ theo sau, hóa thành băng vũ đầy trời, Thân Lộ đao đang xoay chuyển trong không trung bay cao lên, nhằm hướng Niệm Băng rơi xuống. Niệm Băng toàn thân chấn động, lùi về phía sau một bước, trong đầu nổi lên một trận mê hồ, nhưng hắn biết, tự mình ở lúc này không thể có chút lơ là, nếu không tất sẽ mất mạng, dùng sức vỗ lên đầu mình một cái, đem Chính Dương Đao cầm ở phía trước rút ra.

Lúc ma pháp cùng đầu khí trong không trung bộc phát, Phượng Hươg lần này cũng không dễ chịu như lúc vừa rồi, bảy cấp ma pháp vốn so với sáu cấp mạnh hơn không ít, hơn nữa Song sắc băng phong cầu vốn là thực thể băng ngưng kết, lực trùng kích cùng độ cứng rắn căn bản không phải Hỏa Thần tả thủ có thể so sánh được. Nàng mặc dù dụng đầu khí phá tan ma pháp này, nhưng thân thể cũng phải chịu một chấn động rất lớn. Băng phong cầu cùng với đầu khí của nàng va chạm rồi cấp tốc xoay tròn, dưới sự khống chế tinh thần lực của Niệm Băng, Thân Lộ đao dung nhập vào trong băng phong cầu tự nhiên là "chiếu cố" cho Phượng Hươg rất lớn. May mắn Phượng Hươg lúc vọt tới đã phát hiện ra động tác của Niệm Băng, lại có vết xe đổ Chính Dương đao lúc trước, lúc này mới không có bị băng cầu mê hoặc mà bị thương dưới Thân Lộ đao, cho dù như thế trường kiếm trên tay nàng cũng đã bị cắt thành mảnh nhỏ. Thân thể Phượng Hươg vốn vọt tới trước lại bay ngược trở về, "Sự than thở của Băng Tuyết nữ thần" truyền đến một cổ khí lưu bén nhọn, lạnh như băng, xâm nhập vào trong thân thể cùng với Cửu ly đầu khí của nàng xung đột, làm sắc mặt Phượng Hươg đại biến, rơi trên mặt đất rồi quì xuống, thở hổn hển. Nàng liều mạng khống

chế sự đánh trả của Cửu ly đầu khí, mới đưa cổ khí lạnh vô cùng từ từ bức ra ngoài cơ thể, nhưng vết nội thương gặp phải lúc chiều lại có chút rục rịch, dù sao, trong bốn người Phượng tộc, thương thế của nàng lại nặng nhất, dưới sự trợ giúp của hai vị trưởng lão mới khỏi được bảy phần. Lúc này đầu khí tiêu hao cộng thêm bị ma pháp xâm nhập, thương thế bị đè nén một lần nữa có dấu hiệu bộc phát.

Bình thường mà nói, ý niệm của ma pháp sư đều rất mạnh, ở phương diện này Niệm Băng đặc biệt coi trọng, mắt thấy Phượng Hương bị đẩy lùi, lập tức tiếp lấy Thần Lộ đao đang từ không trung hạ xuống, mạnh mẽ ngăn chặn lại cảm giác choáng váng tiếp tục ngâm xương chú ngữ.

"Băng, người là đại biểu cho cái lạnh, Hỏa, người là nguồn sưởi của cái nóng, hơi thở băng cùng hỏa! Xin các người cho phép ta đem đặc tính của người dung hợp, dùng ngọn nguồn cộng đồng của các người làm vật dẫn, cộng minh đi".

Ông ... một tiếng khê vang lên đồng thời "Sự gào thét của Hỏa diễm chi thần" cùng "Sự than thở của Băng tuyết chi thần" cùng vang lên, quang mang lóe ra, khí tức hai thanh tuyệt thế thần nhận bị đè nén hoàn toàn phóng thích, đem hai bên thân thể Niệm Băng phân biệt nhuộm thành hồng và lam. Đầu tự vẽ ra một hình tam giác, hồng cùng lam đan xen vào nhau thành chốt mở ma pháp lục mang tinh, khí tức ma pháp mệnh mông vậy quanh Niệm Băng nhanh chóng xoay tròn.

Với Băng hỏa đồng nguyên làm vật dẫn, các hệ ma pháp nguyên tố bay nhanh về hướng xung quanh thân thể Niệm Băng mà ngưng tụ, lơ mơ có thể chứng kiến quang mang bảy màu xuất hiện. Đáng tiếc, bây giờ Niệm Băng không có khả năng không chế, chỉ có bốn loại. Dù sao, không có cực phẩm ma pháp đao, muốn dùng đặc kỹ Mô phỏng của Long tộc, cho dù có Băng hỏa đồng nguyên, Niệm Băng cũng không làm được.

"Hơi làn gió tự do, người dưới tiếng ngâm ôn hòa, lúc đối mặt bằng hữu, người giống như gió xuân ấm áp. Đối mặt địch nhân, người lại như gió đông hàn lạnh lạnh liệt, xin người đem sự cực hạn lạnh liệt cho ta mượn."

Gió, những thanh quang Ngạo Thiên đao trong nháy mắt nổi lên, đao quang lam sắc phá tan sự trói buộc trực tiếp nhập vào phía chân trời, "Tự do chi phong" trong sự ghen ngào dẫn động khí tức của gió, từ nhu hòa đến cấp bách, thổi qua cây cỏ trong rừng đung đưa kịch liệt.

"Cao ngạo chi băng, rét lạnh là tính cách của người, cứng rắn là hơi thở của người, xin đem cái rét lạnh cùng sự cứng rắn của người dung hợp lại, hóa thành một lưỡi dao sắc bén vô cùng." Quang điểm màu lam ở trong gió mau chóng ngưng tụ lại, hóa thành một thanh lợi nhận rắn chắc. Đây không phải băng đao cấp hai, mà là hàn băng chân chính, băng nhận ngưng kết mang theo quang mang lóng lánh mà xơ xác tiêu điều, bảy cấp băng phá vũ đang không ngừng hình thành.

Gió, càng lúc càng mạnh, số lượng băng nhận đang không ngừng gia tăng theo, rải đầy khắp không trung. Dưới ánh mặt trời, kiên băng không hề tan chảy mà theo gió chấp chờn.

Phượng Hương lúc này mới miễn cưỡng đưa hàn khí bức ra ngoài cơ thể, cảm thụ được đại tự nhiên biến hóa. Trong lòng nàng dâng lên một sự khủng hoảng không thể hiểu, mơ hồ cảm giác được, ma pháp Niệm Băng đang hoàn thành mình không thể ngăn cản được. Phun ra một ngụm máu tươi, đè nén nội thương bị hàn khí dẫn động, tiếng phượng hót thánh thót từ trong miệng nàng không ngừng vang lên, dập tắt ngọn lửa đang bùng cháy. Màu sắc ngọn lửa chuyển dần từ màu đỏ hóa thành màu vàng, chính là đệ nhất biến "Phượng Hoàng Hỏa Diễm" trong Phượng hoàng cửu biến.

Niệm Băng trong mắt lãnh ý vẫn như cũ, ngưng tụ đầy đủ ma pháp nguyên tố, bắt đầu ngâm xương chú ngữ cuối cùng: "Phong cùng băng, các người đều có trong mình hơi thở của tự nhiên, các người là một phần tử đại tự nhiên, lấy Băng Hỏa đồng nguyên làm vật dẫn, bộc phát đi, cụ phong băng vũ thuật."

Tranh.. Tranh... hai tiếng thanh thúy vang lên trong không trung, quang mang "Sự than thở của Băng Tuyết nữ thần" cùng Tự do chi phong lưỡng sắc hồng, lam ma pháp lục mang tinh trong nháy mắt phóng thẳng lên không trung rồi bập bênh trước người Niệm Băng.

Gió thay đổi, trở nên cuồng bạo, khí tức của băng cùng gió dung hợp, chính như giữa mùa đông giá rét nổi lên trận gió lạnh lạnh liệt, dài chừng ba tấc, nhưng lại là băng toa dị thường cứng chắc ở trong gió không ngừng giao thoa đung đưa vào nhau, giống như mưa đá, cuốn sạch vào trong gió, hòa quyện vào không trung.

Niệm Băng trong mắt lóe hàn quang, băng nhận trong gió như một phần thân thể hần ở trong cơn lốc hướng Phương Hương đang ở ngoài hơn mười trượng cuốn đi. Tại giờ phút này, thân thể Niệm Băng phảng phất như hoàn toàn dung nhập vào trong đại tự nhiên, dưới sự nổi bật bốn màu hàn quang của bốn chuôi ma pháp đao, hiện lên vẻ ung dung hài hòa.

Ngạo Thiên đao cùng Thần Lộ đao bỗng bình giữa không trung hoàn toàn hiện ra. Ma pháp băng cùng phong dung hợp mặc dù chỉ là bảy cấp nhưng dưới sự dung hợp gần như hoàn mỹ của Niệm Băng, lại bộc phát ra uy lực ma pháp đạt tới chín cấp. Sai lầm lớn nhất của Phương Hương, chính là tạo cơ hội cho Niệm Băng ngâm xương đại ma pháp, sau khi tiến vào cảnh giới Ma đạo sĩ hần vừa đạt tới, nhưng cũng đã có thể sử dụng bảy cấp ma pháp, Băng hỏa hai hệ càng có thể miễn cưỡng sử dụng tám cấp đơn thể công kích ma pháp. Đối mặt với một ma pháp sư cường đại như vậy, nếu có thời gian ngâm xương chú ngữ, võ sĩ cấp bậc vũ đấu gia rất khó thu được thắng lợi.

Nếu Phương Hương bây giờ ở trạng thái hoàn toàn thì có lẽ nàng còn cơ hội chống đỡ, nhưng hiện tại vết thương trong cơ thể khiến nàng căn bản không cách nào phát huy hết toàn lực. Huống chi, bởi vì Niệm Băng lại có lực khống chế ma pháp siêu cường, rõ ràng đối mặt với quần thể ma pháp công kích Cụ phong băng vũ mà hần đang dùng lại vừa có thể coi như đơn thể ma pháp công kích, tựa như Bạo Phong tuyết lúc đầu. Chỉ là uy lực so với Bạo Phong tuyết lại mạnh hơn rất nhiều.

Gió cuốn theo băng, từ bốn phương tám hướng đánh sâu xuống, mục tiêu của chúng chỉ có một. Đó chính là ngọn lửa Phương Hoàng màu vàng đang thiêu đốt - Phương Hương, đó là từng mảnh băng toa, trực tiếp bắn ra hàng loạt, dưới tác dụng xoay tròn của tốc độ gió, uy lực to lớn, ngay cả Niệm Băng tự mình cũng chưa từng nghĩ đến.

Phương Hương trong miệng phát ra tiếng Phương minh, hai tay đỡ lên, Ngọn lửa Phương Hoàng được nàng chống lên thành một hỏa diễm kết giới màu vàng, băng trùy lúc ban đầu công kích xông vào ngọn lửa lập tức bị hòa tan. Nhưng rất rõ ràng, rất nhiều những băng trùy được ngưng tụ này cũng không phải dễ đối phó, mặc dù bị ngọn lửa hòa tan, nhưng mỗi lần hòa tan một quả băng trùy, Phương Hoàng hỏa diễm của Phương Hương lại bị suy yếu đi vài phần. Nàng bây giờ đã ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, mắt thấy cơn mưa băng trùy ùn ùn kéo đến, trong đôi mắt xinh đẹp của Phương Hương toát ra một ánh mắt tuyệt vọng.

Lãnh mang trong mắt Niệm Băng đột nhiên giảm đi vài phần, tay phải vừa vươn ra, lực trùng kích của ma pháp cường đại dưới sự khống chế của hần đột nhiên thay đổi phương hướng, mà lúc này, Phương Hoàng hỏa diễm ở chung quanh thân thể Phương Hương cũng chỉ thiêu đốt lớp da tay bên ngoài, xuyên qua ngọn lửa màu vàng lơ lửng có thể thấy được sắc mặt đã tái nhợt mà tuyệt vọng của nàng.

Cụ phong băng vũ dưới sự khống chế của Niệm Băng cuộn tròn một vòng, càng ngưng tụ thêm, ngay lúc Niệm Băng đang suy tư phải như thế nào xử lý ma pháp uy lực cực lớn này thì hần đột nhiên cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt. Không có chút do dự nào, cụ phong băng vũ chợt công kích về phía sau, Cụ phong khổng lồ cuốn qua, mà hần tự mình lao nhanh về phía trước vài bước, lúc này mới xoay người lại.

Giống như ngọn lửa màu vàng thiêu đốt, chỉ có điều, xem xét qua ngọn lửa màu vàng này đã kèm theo một đôi cánh chim đỏ rực lửa. Phương Không trưởng lão bình tĩnh nhìn Niệm Băng, Cụ phong băng vũ mặc dù ngăn cản lộ tuyến di chuyển tới phía trước của lão, nhưng không cách nào khiến cho Phương hoàng hỏa diễm đang thiêu đốt có chút dấu hiệu dập tắt nào, Niệm Băng lại hít một ngụm lãnh khí, hần rất rõ ràng sự chênh lệch giữa mình và Vũ thánh, nhưng tới lúc này, hần không có bất cứ gánh nặng nào, chạy đường như là không có khả năng, trước Vũ Thánh mà định chạy không phải là tìm chết hay sao? Bây giờ chỉ có nhân lúc mình còn cơ hội có thể ngâm xương chú ngữ liều chết một phen, họa may còn có thể có một đường sinh cơ.

Phương pháp công kích cụ phong băng vũ đột nhiên thay đổi, dưới sự khống chế của Niệm Băng vốn vọt tới trước đột nhiên dừng lại, cơn lốc lấy Phương Không trưởng lão làm trung tâm đột nhiên thổi ra xung quanh, chỉ bất quá, bọn chúng tựa như tìm được một quỹ tích mà quét tới, trong phút chốc hình thành một cái long quyền phong thật lớn. Phong, so với lúc trước thổi càng thêm mãnh liệt, long quyền phong trong không trung mang theo cuộn luồng khí lạnh, hơn nữa nó có thể xuyên thủng cả kim thạch băng toa, không ngừng hướng vào trong dồn ép công kích. Đem Phương Không trưởng lão vây khốn ở bên trong.

Niệm Băng không chút do dự, rất nhanh đọc chú ngữ, trong mắt lộ ra quang mang kiên định, hẳn nhớ tới một câu Gia Lạp Mạn Địch Tư đã từng nói qua, muốn trở thành một cường giả, bắt buộc phải vượt dậy bên bờ tử vong. Trốn tránh, có lẽ có thể may mắn được trong nhất thời, nhưng không thể cả đời đều may mắn.

Cho đến hôm nay, Niệm Băng dựa vào trí tuệ của mình, tránh né không ít nguy cơ nhưng sau khi nghe qua câu này của Gia Lạp Mạn Địch Tư hẳn dần dần hiểu rõ. Nếu chuyện gì cũng đều lấy việc tránh né làm chủ, vĩnh viễn cũng không thể trở thành một cường giả chân chính. Một kẻ thường xuyên tránh né, thì làm thế nào mới có thể có khí thế của cường giả đây? Mà cao thủ chân chính trong quyết chiến, khí thế thường thường quyết định khuynh hướng thắng lợi. Ở thời khắc này không có cơ hội để chạy trốn, Niệm Băng rất cục đã hiểu rõ hàm nghĩa trong câu nói của Gia Lạp Mạn Địch Tư. Hắn âm thầm phát thệ, sau này bất luận gặp phải khó khăn gì, mình nhất định sẽ không tránh né nữa, dưới tình huống chỉ cần mình không chết, tốc độ đề thăng thực lực tất nhiên sẽ tăng lên rất nhanh, chưa hẳn đã không còn cơ hội chống lại Băng Tuyệt Nữ thần tể tự kia.

Trong lòng xác định quyết tâm cũng không có ảnh hưởng đến tốc độ ngâm xướng chú ngữ của hắn, ngâm xướng ngược lại so với bình thường nhanh hơn vài phần, trong âm thanh trầm bổng, trường đao Thánh Diệu vốn cắm ở trên mặt đất đã tới tay Niệm Băng, dưới tác dụng của chú ngữ kim quang lan tỏa không ngừng bốc lên. Quang mang chói mắt liên tục từ trên Thánh Diệu đao phát ra.

Có lẽ là cảm nhận được quyết tâm chưa từng có từ trước tới nay của Niệm Băng, lần này, tốc độ Thánh Diệu đao ngưng tụ quang nguyên tố so với bình thường phải nhanh hơn rất nhiều, kim quang lan tỏa khiến cho xung quanh thân thể Niệm Băng tràn ngập sự ấm áp, dưới tác dụng của quang nguyên tố lòng hắn trở nên bình tĩnh dị thường, Niệm Băng không có làm ra động tác mấu chốt kế tiếp, mà nhìn chằm chằm một cách gắt gao vào Phượng Không trưởng lão đang bị vây ở trong Cụ phong băng vũ.

Phượng Không trưởng lão xuất hiện làm cho Niệm Băng chấn động, cũng hạ quyết tâm liều chết độ sức một phen, mà sự kinh ngạc trong lòng của Phượng Không trưởng lão so với Niệm Băng phải lớn hơn rất nhiều. Tĩnh lại, Phượng Hư phái Phượng Hương truy sát Niệm Băng, lão cũng không có gì phải lo lắng, Phượng Hư đang dò hỏi Phượng Nữ tất cả những gì liên quan đến Niệm Băng. Mà lão không nguyện ý nhìn thấy cái cảnh đó, lại càng không thích cái không khí dồn nén đó, liền nghênh đón hướng Phượng Hương phải trở về. Khi Niệm Băng sử dụng cụ phong băng vũ, Phượng Không cảm nhận ma pháp nguyên tố xao động, cộng thêm tiếng phượng minh tuyệt vọng mà thê lương của Phượng Hương, khiến lão dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, vừa vận chứng kiến màn không chế ma pháp của Niệm Băng liền xẹt đến bên người Phượng Hương.

Cụ phong băng vũ dung hợp ma pháp giữa băng và gió này đánh tới khiến Phượng Không ứng phó không kịp. Trong lúc nhất thời lão mặc dù đã chuẩn bị tốt Vương tộc chi vũ trong Phượng Hoàng nhị biến, nhưng đối mặt với ma pháp dung hợp cường đại đạt tới chín cấp cũng rất khó khăn để mà lao ra. Dù sao phong cùng băng kết hợp hoàn mỹ đến như thế, kiêm cả đặc tính của phong lẫn băng, sự cuồng bạo của gió cùng sự âm lãnh của băng đối với thân thể hỏa thuộc tính của Phượng Không có sự uy hiếp rất lớn, hơn nữa trên người lão vốn có thương tích, muốn từ trong ma pháp dung hợp này xông ra mà không mất cọng lông nào cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Dung hợp ma pháp trên đại lục cực kỳ hiếm thấy, cái đó chỉ thuộc về một vài ma pháp sư thiên tài số lượng cực kỳ thưa thớt mới có được, hơn nữa, những ma pháp sư này tất nhiên phải có cả song hệ thể chất mới được, hẳn vạn vạn lần không nghĩ tới, tên loài người khiến tâm hồn thiếu nữ Phượng Nữ thâm yêu này lại có thực lực cường đại đến như vậy. So với Lam Vũ công tước không kém hơn chút nào.

Ánh sáng màu vàng từ trong tay Niệm Băng từ từ thiêu đốt thành màu trắng, Chính Dương đao 'bồng' lên một tiếng thiêu đốt tạo ra một ngọn lửa hoa mỹ. Niệm Băng tự cắn đầu lưỡi mình, khiến tinh thần lực tập trung cao độ, mau chóng ngâm xướng chú ngữ.

Thanh âm của hắn rất trầm thấp, nhưng ngọn lửa trên Chính Dương đao lại trở nên ngày càng mãnh liệt, ngọn lửa nóng rực không ngừng cùng kim quang trên Thánh Diệu đao dung hợp lại. Chú ngữ của Niệm Băng đã hoàn thành, nhưng quá trình ngưng tụ ma pháp lại không ngừng lại. Cặp mắt màu lam sáng ngời của hắn lúc này vì tiêu hao tinh thần lực cùng ma pháp lực quá độ mà biến thành màu trắng. Khí tức ma pháp xung quanh thân thể không yên định mà dẫn động, bạch sắc quang mang trên Thánh Diệu đao không ngừng hiện ra ngọn lửa ba động. Quang mang ngày càng ngày càng thịnh, độ sáng của nó tựa hồ đã vượt

qua ánh mặt trời buổi chiều, chiếu sáng cả rừng cây xung quanh. Dưới sự chiếu xạ của loại ánh sáng mãnh liệt này, đám cây cối trong rừng lại rõ ràng có thể phân biệt được tốc độ sinh trưởng chậm rãi, hơi thở kì dị không ngừng lan tràn xung quanh thân thể Niệm Băng.

Ngọn lửa màu vàng từ sau lưng Niệm Băng sáng lên, đó là hơi thở nóng rực, Niệm Băng không cảm giác được sao? Đương nhiên sẽ không, nhưng hẳn chẳng hề để ý đến, thân ảnh yếu diệu kia mang theo ngọn lửa màu vàng chợt đánh tới bạch quang vây quanh Niệm Băng, tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân thể của nàng so với lúc vừa lao tới thì tốc độ bắn ngược về lại nhanh hơn gấp đôi. Người đột nhiên đánh lén này, chính là Phượng Hoàng lúc trước được Niệm Băng buông tha.

Phượng Hoàng tu luyện Cửu ly đầu khí, lúc này quần áo trên người bị ngọn lửa cản trở trở nên cháy đen, thân thể đã chịu sự trùng kích cực lớn, hôn mê bất tỉnh nhân sự trong sự ảm áp, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

Niệm Băng đứng ở nơi đó không hề động đậy, lúc này, trong mắt hẳn chỉ có Phượng Không trưởng lão bên trong Cụ phong băng vũ, hẳn rất rõ ràng, sự uy hiếp thực sự sắp đến.

Phượng Không tự nhiên cảm giác được đang bị Niệm Băng nhìn chăm chăm, nhất là ma pháp hẳn không ngừng tích tụ kia, thế nhưng mang đến cho Phượng Không trưởng lão với cấp bậc Vũ Thánh một áp lực cực lớn, mắt thấy Phượng Hoàng sinh tử còn chưa biết, Phượng Không không hề bảo lưu thực lực, ngọn lửa màu vàng xung quanh thân thể trong nháy mắt bốc lên, cả thân thể đều trở nên hư ảo, chính là đệ tam biến trong Phượng Hoàng biến - Phượng Huyền ma thân.

Ngọn lửa màu vàng chuyển hóa thành hình thái Phượng Hoàng, lại theo cơn lốc long quyển phong xoay như chong chóng, thân thể Phượng Hoàng xâm chiếm cơn lốc, lúc ngọn lửa thay đổi phương hướng nhắm Niệm Băng lao tới. Cụ phong băng vũ đã hoàn toàn biến mất, gió vốn quét qua cũng đã yên tĩnh lắng xuống. Giờ khắc này, cả cây trong rừng đều phẳng phất như trở nên tĩnh lặng. Hỏa Phượng Hoàng bị Cụ phong băng vũ làm suy yếu đi một chút không ngừng lóe ra thân ảnh Phượng Không trưởng lão, trong nháy mắt vọt tới trước người Niệm Băng, ngọn lửa màu vàng tựa như Cụ phong băng vũ lúc trước bao vây Phượng Không trưởng lão, hướng đến thân thể mà chụp xuống.

Niệm Băng thoáng động, trong phút chốc, hẳn bỏ qua Chính Dương đao, lấy bàn tay thô ráp đã cầm Thánh Diệu đao kia, lấy dây lưng, lấy dây buộc ở tay, thân thể cả người tựa hồ đang theo Thánh Diệu đao mà tiến về phía trước, bạch sắc quang điểm từ trong đao quang phóng ra. Vô số đao ảnh không thể phân rõ không ngừng lóe lên trong không trung.

Phượng Không thân hóa Hỏa Phượng Hoàng đột nhiên hoảng sợ phát hiện, Niệm Băng đứng trước mặt mình bỗng dưng biến mất, thay thế vào đó chính là chín con cự long bị thiêu đốt trong ngọn lửa màu trắng khổng lồ, chín con bạch sắc cự long chen chúc nhau trong hỏa diễm theo các phương hướng khác nhau đánh tới mình, khí tức quang minh tinh khiết, khí tức hỏa diễm nóng rực, tất cả trong nháy mắt đạt tới cực hạn.

Sự kết hợp của quang cùng hỏa hình thành lên Thánh diễm, lại phát huy ra uy lực của Long vu tập vũ, chính là công kích trước mắt của Niệm Băng. Dung hợp ma pháp tuyệt không phải đơn giản như một cộng một bằng hai. Cho dù là ma pháp đồng dạng, nếu lấy bất đồng hình thái cùng bất đồng phương thức sử dụng, uy lực cũng tựa hồ hoàn toàn bất đồng, mà Long vu tập vũ trước mặt hiển nhiên là biện pháp phát huy thánh diễm ma pháp này tốt nhất..

Chín con bạch sắc cự long không hề đơn giản là cứ như vậy mà điều khiển, dưới tác dụng của Thánh diễm, uy lực của nó tuyệt không kém hơn so với bất cứ vũ kỹ nào, dùng đao pháp điều khiển sử dụng trong ma pháp, sợ rằng cũng chỉ có Niệm Băng nghĩ đến.

Ngọn lửa màu vàng cùng ngọn lửa màu trắng quấn lấy nhau bốc lên không trung, làm các loại thực vật trong phương viên trăm trượng đều biến thành tro bụi, lúc quang mang đạt tới cực hạn, rồi từ từ ảm đạm, thân thể Niệm Băng lúc này giống như một bao tải rách nát xoắn lại tạo ra trên mặt đất một khe rãnh rất dài, quần áo trên người cũng đã hoàn toàn biến mất, ngay cả lông tóc cũng không còn, cả người dưới tác dụng của ngọn lửa Phượng Hoàng biến thành hắc sắc, nằm ở dưới đất tựa như một khối than đen.

Lúc xế chiều Phượng Không quả thật đã bị thương, nhưng dù sao lão cũng đường đường là một Vũ thánh, mặc dù Niệm Băng ở một chiều cuối cùng này đã dùng toàn bộ tiềm năng, nhưng sự chênh lệch giữa ma

đạo sĩ và Vũ thánh vốn không cách nào bù đắp được. Quả thật "yếu trâu còn hơn khỏe bò". (lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa béo-nguyên gốc)

Nhưng nếu Niệm Băng bây giờ vẫn còn tỉnh táo, hẳn nhất định sẽ rất tự hào bởi thành tích của mình. Bởi mặc dù còn có thể đứng thẳng nhưng thân thể Phượng Không đồng dạng cũng bị cháy khét let, bất quá, thân thể lão vẫn còn có thể di động mà thôi.

81. Chương 80 : Thân Thể Của Phượng Nữ

Ôm Phượng Hương từ trên đất lên, Phượng Không thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, lại liếc mắt thật sâu qua Niệm Băng đã cháy đen như than kia, Sau đó tập tễnh bước đi chậm rãi vào sâu trong rừng.

Ngay khi Phượng Không vừa mới biến mất khỏi tầm mắt thì một nam nhân mặc áo đỏ từ phía sau cây đại thụ phía xa thần nhiên bước. Mặc dù nhìn rất thông thả nhưng chỉ cần hai bước chân đã tới trước Niệm Băng đã cháy đen như than kia. Hẳn chính là Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư.

Gia Lạp Mạn Địch Tư nhìn bộ dạng thê thảm của Niệm Băng không khỏi bật ra tiếng cười: "Bình thường người đều nướng thịt cho ta ăn, không nghĩ tới lần này lại để người khác nướng. Ân, khó ngủ muốn chết, không có chút nào thơm cả, so sánh với thịt người nướng đích xác ngon hơn. Tiểu tử thôi nhà người, người đừng giả chết nữa, đứng dậy cho ta." Nói xong liền đá một cái vào mông khiến cả người hắn bay lên.

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong miệng của Niệm Băng vốn đã cháy đen thui phát ra, khiến theo đó là một ngụm lớn máu tươi từ miệng phun ra. Vang lên một âm thanh yếu ớt. Ta ... Gia Lạp Mạn Địch Tư, người * không có chút đồng tình nào cả, người rõ ràng ở phụ cận, người vì sao không cứu ta. Mẹ nó, đừng mong bảo ta nấu cơm cho người ăn nữa."

Gia Lạp Mạn Địch Tư oan uổng nói: "Ai nói ta ở phụ cận, ta vừa mới chạy tới, muốn ra tay đã không kịp rồi. Ài, người sao có thể trách ta?"

Niệm Băng toàn thân đen như chó mực ngồi thẳng lên, mở to mắt, trong mắt toát ra vẻ giận dữ. "Người đi mà lừa quỷ. Người còn tưởng ta không biết sao? Chắc chắn người ở ngay một bên, nếu không phải ta mạng lớn, chỉ sợ ta thật sự bị quay chín rồi."

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, nói: "Nếu chính người cũng có biện pháp vì sao ta phải giúp người? Đến thời khắc nguy ngập sau cùng người vẫn còn khí lực bảo vệ nữ nhân kia, làm sao lại chết được đây? Tuy nhiên, ta không hiểu sao người không toàn lực liều một lần. Dưới tác dụng của đủ các loại tình thế người tự mình tạo ra, thực lực của người cùng với tên gia hỏa Phượng tộc kia cơ bản cùng cấp độ. Hà tất phải mạo hiểm chứ? Chẳng nhẽ người đã biết chắc mình không chết được?"

Niệm Băng hừ một tiếng, giữ sạch lớp than trên người, lộ ra từng đợt hào quang màu lam, khí tức băng lãnh tràn ngập xuất ra, chính là "Sự than thở của Băng Tuyết nữ thần" - Thần Lộ Dao.

Gia Lạp Mạn Địch Tư giật mình nói: "Hảo tiểu tử, nguyên lai người nhờ vào nó thoát nạn, trách không được người nắm chắc như vậy."

Niệm Băng yếu ớt thở hắt hà hỏn hển " Vũ thánh thật sự là không dễ đối phó a! Ta căn bản là không nghĩ tới Phượng Không bị suy yếu như vậy cuối cùng lại mạnh trở lại như trước. May mắn, ta đã lưu lại một đường rút lui, chuẩn bị Thần lộ đao ở trong ngực, nếu không, chắc chắn đã chết rồi. Ta cũng không phải kẻ ngốc, nếu tới lúc cuối cùng cũng không nắm chắc, ta nhất định sẽ sử dụng tró chú. Ta cứu Phượng Hương, là vì không muốn cùng Phượng tộc kết thâm thù, vì Phượng Nữ ta không thể không mạo hiểm thử một lần! Ai da! Đau quá." Trong lúc nói chuyện lại dẫn động miệng vết thương trên người, toàn thân Niệm Băng không ngừng co giật. Tức giận nói với Gia Lạp Mạn Địch Tư "Người ngay cả một chút đồng tình cũng không có? Còn không mau trị thương giúp ta một chút."

Gia Lạp Mạn Địch Tư âm thầm suy nghĩ nói : "Thực xin lỗi, Niệm Băng, ta quên mất mô phỏng quang hệ ma pháp dùng như thế nào rồi."

Niệm Bằng tức giận nói: "Người thú lắm, người quên mất quang hệ ma pháp thì không biết dùng thủy hệ ma pháp sao? Ta chính là bị hỏa hệ ma pháp đã thương mà."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vẻ mặt đồng dạng lúc trước nói: "Nhưng thủy hệ ma pháp ta cũng quên rồi. Thế này đi, ta sẽ làm người tốt giúp người." Vừa nói xong, liền vung tay đem Thánh Diệu Đạo rơi xuống cách đó không xa hút vào trong tay, lại vất đến trước mặt Niệm Bằng "Người tự mình chữa trị cho tốt đi."

Niệm Bằng muốn cãi lại nhưng lại không còn quá nhiều khí lực để nói, tự mình trị liệu, nếu mình còn ma pháp lực, còn cần hấn nói sao? Cần rằng chịu đau đớn trên người, miễn cưỡng ngưng tụ từng tia ma pháp lực cuối cùng trong cơ thể, thi triển pháp thuật phổ thông nhất - Thủy Liệu thuật, mặc dù hiệu quả rất kém, nhưng chung quy lại cũng tốt hơn không có.

Trong não hải một trận mê man, cảm giác choáng váng ngày càng tăng mạnh mẽ, hấn chỉ muốn nằm xuống đất ngủ thiếp đi. Đúng vào lúc này, một luồng khí nóng rực được đưa vào cơ thể, khiến Niệm Bằng chấn động toàn thân, âm thanh trầm thấp của Gia Lạp Mạn Dịch Tư vang lên: "Niệm Bằng tiểu tử, người phải không nghĩ đến ma pháp của mình thối lui mà phải lập tức minh tướng cho ta. Muốn cứu cha mẹ người, người phải kiên cường hơn so với bất cứ kẻ nào khác."

Niệm Bằng chấn động toàn thân, đại não nhất thời tỉnh táo. Mở to mắt nhìn thoáng qua Gia Lạp Mạn Dịch Tư, từ trong ánh mắt của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hấn thấy thập phần nghiêm túc. Hít sâu một hơi, miễn cưỡng khoan chân ngồi, không nói thêm một câu lập tức bắt đầu minh tướng. Không phải hấn không muốn cầu nhau mà là hiện tại đã không còn thừa khí lực để làm như vậy nữa rồi.

Mắt thấy Niệm Bằng tiến vào trạng thái minh tướng, Gia Lạp Mạn Dịch Tư thu tay đặt trên người hấn về, mỉm cười nhìn hấn, trong mắt toát ra vẻ tán thưởng, lẩm bẩm tự nhủ: "Ngộ tính của tiểu tử này thật tốt, thiên phú bẩm sinh lại càng tốt, là một nhân tài sáng giá, ta nhân tiện giúp hấn một chút, dù sao ta còn muốn ăn thứ hấn làm nữa mà."

Trong trận chiến lúc trước, sau khi Niệm Bằng phát hiện Phượng Không xuất hiện đã có phán đoán tốt nhất, vì nếu đối kháng sẽ ở thế hạ phong. Hấn biết mình chắc chắn không phải đối thủ của Phượng Không. Nhưng thân là ma pháp sư, chỉ cần có thể hoàn thành chú ngữ, lập tức có thể sở hữu lực công kích của võ sĩ đồng cấp mạnh hơn. Vì thế, hấn lập tức dùng tinh thần lực cường đại khiến cơn mưa băng vừa rồi mình phát ra phát huy uy lực mạnh nhất, thừa dịp lúc Phượng Không luống cuống liền mạnh mẽ công kích. Mục đích không phải là đã thương đối phương, mà muốn làm suy yếu thực lực của đối phương.

Niệm Bằng tính toán rất chuẩn xác. Hấn biết Phượng Không và Phượng Hương giống nhau, trong trận chiến lúc chiều cùng Ngọc Như Yên đều đã bị thương. Nội thương sẽ không dễ dàng hồi phục như vậy, cho dù dấu khí có cường thịnh trở lại thì thân thể cũng cần thời gian để khôi phục. Chính vì điểm này, hấn mới không sử dụng trở chú để làm cho thực lực của mình được tăng cường. Sau đó, hấn lập tức sử dụng công kích ma pháp mạnh nhất mà mình có thể thực hiện trước mắt.

Sự vây công của Cụ phong băng vũ tạo cơ hội cho Niệm Bằng có thời gian dài ngâm xướng chú ngữ. Sau khi thất bại ma pháp Thần thánh chi quang nương theo Thánh Diệu Đạo dẫn phát ra, hấn lập tức phát động bát giai hỏa hệ ma pháp mạnh nhất của mình - Phần Thiên. Vì sinh tồn hấn không giữ lại chút gì. Toàn bộ ma pháp lực đều đánh cuộc vào ma pháp dung hợp giữa quang minh và hỏa diễm này. Do quang hệ ma pháp và hỏa hệ ma pháp không hề có bất cứ chỗ xung đột nào, vì thế, hai ma pháp một bát giai, một thất giai dung hợp lại cũng không có khó khăn. Lúc Phượng Không bị suy yếu sau khi dùng Phượng Huyền Ma Thân công kích mình, hấn bèn dùng Long vũ tập vũ dẫn động dung hợp ma pháp Thánh Diễm này của mình, nhất thời phát huy uy lực cường đại khó có thể tượng tượng được.

Cụ phong băng vũ đạt đến cửu giai mà Thánh Diễm của Niệm Bằng lại cường hấn đến nỗi vượt qua cửu giai tiến vào phạm vi thập giai. Một Vũ Thánh sau khi bị thương lại bị suy yếu đi đối mặt với ma pháp công kích cấp bậc ma đạo sư này của mình, vị tất có thể chiếm được tiện nghi. Điều này hấn đã sớm tính toán ra rồi. Mà Thánh Diễm chính là căn cứ vào lối suy nghĩ với Long vũ tập vũ lúc trước dưới áp bách của Gia Lạp Mạn Dịch Tư đột nhiên sử dụng ra. Từ những ngày này cho tới bây giờ, ứng dụng đối với mô phỏng và dung hợp ma pháp đã giúp thực lực bản thân tăng lên, mới khiến Niệm Bằng có sự tăng cao như thế, nếu không phải cơn mưa băng vừa rồi có hiệu quả, hấn ngay cả chính mình cũng không dám tin tất cả chuyện này đều là sự thật.

Tuy nhiên, Vũ thánh dù sao cũng là Vũ thánh, so với đơn thể thập giai công kích ma pháp Niệm Băng dùng hết toàn bộ tiềm lực cùng ma pháp lực phát ra thì thấy, Phượng Không tuy ở tình trạng thực lực suy yếu rất nhiều nhưng so với Niệm Băng vẫn cường đại hơn một chút. Hỏa Phượng Hoàng mạnh mẽ lấy Phượng diễm ma thân làm trụ cột suýt nữa làm Niệm Băng mất mạng. May mắn trước đó Niệm Băng đã chuẩn bị sẵn Thần Lộ Dao, nương theo "Sự than thở của Băng Tuyết nữ thần" miễn cưỡng hóa giải tàn dư hỏa độc. Hơn nữa thân thể cứng rắn sau khi trải qua quá trình cải tạo của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, lúc này mới may mắn thoát khỏi. Hẳn phán đoán không sai, Phượng Không so với Phượng Hư dễ tính hơn nhiều, lúc này lại dưới công kích của mình hẳn đã bị trọng thương, tự nhiên sẽ không để mất đến mình đã cháy thành than nữa, lúc này mới giả chết nằm ở đó. Đương nhiên bản thân hẳn lúc ấy cũng chỉ cách khoảng cách hôn mê bất tỉnh một chút. Nếu không phải vì xác định mình có thể an toàn hay không, chỉ sợ sớm đã hôn mê rồi, còn có một nguyên nhân quan trọng, chính là hẳn bắt buộc phải thu hồi vài thanh bảo đao của mình. Chúng thực là bảo bối trân quý như tính mạng a! Không có chúng, Niệm Băng lại như thế nào có thể phát huy trình độ như ngày hôm nay đây? Đáng tiếc hẳn giả chết qua mắt được Phượng Không nhưng không lừa được Gia Lạp Mạn Dịch Tư.

Dưới sự trợ giúp của cỗ năng lượng mà Gia Lạp Mạn Dịch Tư đưa vào, ma pháp lực gần như khô kiệt trong cơ thể Niệm Băng một lần nữa ngưng tụ lại, bắt đầu quá trình hồi phục, có lẽ vì tiêu hao quá nghiêm trọng, nên lần này khi hẳn tiến vào trạng thái minh tường thì tinh thần lực hoàn toàn bước vào trạng thái ngủ, mất đi mọi cảm giác đối với thế giới xung quanh.

"Van cầu người, Hư trưởng lão, hãy buông tha Niệm Băng đi. Ta tuyệt sẽ không vì hẳn mà rời khỏi Phượng tộc nữa, cầu xin người." Phượng nữ lệ rơi đầy mặt quỳ trước mặt Hư trưởng lão, trên gương mặt tuyệt đẹp tràn ngập vẻ cầu khẩn, trong đôi mắt xinh đẹp xanh như ngọc bích tràn ngập lo lắng.

Phượng Hư lạnh lùng nhìn Phượng Nữ đang quỳ trước mặt mình nói một cách lạnh nhạt: "Muộn rồi. Ta sẽ không cho phép có bất cứ cơ hội nào tồn tại, Phượng Hương đã tới giết tên tiểu tử đó, ta nghĩ, nàng hẳn là cũng sắp trở lại rồi. Thực lực Phượng Hương dù không bằng người, nhưng hẳn là người cũng đã rõ, chỉ cần là mệnh lệnh của ta, nàng tuyệt sẽ không cãi lại."

Phượng Nữ toàn thân chấn động kịch liệt, thất thanh nói: "Cái gì? Ngài, ngài đã sai Hương tỷ đến, vì sao, vì sao?" Thực lực Niệm Băng nàng biết rất rõ, mặc dù ma pháp của Niệm Băng rất kỳ lạ, nhưng Phượng Hương lại tiếp cận Vũ Thánh vũ đấu gia cảnh giới, chỉ vì ngộ tính so với mình kém một chút mới trì trệ chưa bước vào Vũ Thánh cảnh giới, theo thời gian tu luyện thì thấy, Phượng Hương so với nàng không cần tu luyện lâu hơn ba năm, Phượng Nữ nghĩ, nếu Niệm Băng đơn độc gặp phải Phượng Hương lãnh diện vô tình này, căn bản không có bất cứ cơ hội nào. Trong lòng nàng bây giờ chỉ có một tia hy vọng, hi vọng Niệm Băng không phải rời khỏi Công tước Phủ, hoặc là thủy chung cùng con rồng kia ở một chỗ.

Phượng Hư bình thản nhìn Phượng Nữ sắc mặt trắng bệch nói: "Thân là hy vọng của Phượng tộc. người phải biết trên người mình có trách nhiệm trọng đại cỡ nào. Người là tương lai của Phượng tộc, ta tuyệt không cho phép bất cứ người nào phá hoại sự trung thành của người đối với bốn tộc, ta không hề phản đối người phóng thích tình cảm của mình, nhưng, đối tượng chỉ có thể là người trong tộc, cho dù tiểu tử kia chỉ là đơn phương sinh cảm tình với người, ta tuyệt không thể buông tha, ta không muốn lại có Phượng Yên thứ hai xuất hiện nữa."

"Vì sao? Vì sao?" Phượng nữ vô lễ nhìn trưởng lão trước mặt, "Khi ta còn bé, căn bản không có đồng niên, từ cái ngày ta bắt đầu hiểu chuyện, hết thấy đều nỗ lực tu luyện, khi đó các người đều dạy ta vì tương lai của Phượng tộc bắt buộc phải nỗ lực, ngài và mấy vị trưởng lão từng li từng tí chiều cổ ta, yêu cầu nghiêm khắc đối với ta, Hơn mười năm qua ta cơ hồ không lúc nào không nghĩ đến việc làm thế nào để đề cao thực lực của mình. vì truy hồi Cửu Ly đấu khí hoa thiên thấu học của bốn tộc, ta tìm đến hẳn, dùng chính thân thể mình luyện thành Ly Thiên Kiếm lưu lại cho ta làm kỷ niệm cuối cùng, trước lúc chết cũng đem kỹ thuật chú tạo Thần hồ kỳ kỳ truyền thụ cho ta. Hư trưởng lão, Ngài nên biết, trái tim trách nhiệm của ta luôn luôn đập rất mạnh, vô luận làm gì, đều hết thấy lấy bốn tộc làm trọng, vì sao ngài không tin ta, nhất định phải giết hại người vô tội?"

Phượng Hư thở dài một tiếng, "Hài tử, có lẽ còn chưa hiểu được loại chuyện tình cảm này. Nếu thứ cảm tình này thực sự tới, thì người không cách nào khống chế được, tình yêu, là một lực lượng thần bí, lúc trước, mẹ người...nàng....." Nói tới đây, Phượng Hư đột nhiên dừng lại, phảng phất như nói lộ ra chuyện gì đó,

dùng tiếng ho khan giấu đi sự xấu hổ của mình.

Phượng Nữ chấn động toàn thân, "Trưởng lão, mẹ ta? Mẹ ta làm sao vậy? Không phải ngài nói người vì sự an nguy của tộc nhân mà hiến thân sao? Ngài..."

Phượng Hư vừa định giải thích, thì tiếng bước chân nặng nề vang lên, trong lúc nhú mảy hấn quay người lại nhìn kỹ, trên người đã bốc lên hỏa diễm đỏ rực.

"Đại ca. Là ta." Âm thanh suy yếu kèm theo tiếng bước chân nặng nề truyền đến.

Phượng Hư trong lòng cả kinh, nhận ra đây đúng là âm thanh của Phượng Không. Lắc người một cái vọt đi, vừa vặn nhìn thấy Phượng Không toàn thân cháy đen đang tập tễnh bước đi ôm theo Phượng Hương trở về.

"Không đệ, người làm sao lại ra vậy?" Về kinh hãi thất sắc, Phượng Hư tận tình đón lấy Phượng Hương trên tay Phượng Không. Phượng Nữ lắc người một cái đi tới bên người Phượng Không trưởng lão đỡ lấy thân thể lão, đồng thời đem đầu khí thuần hậu của mình đưa vào cơ thể Phượng Không.

Được Phượng Nữ trợ giúp, Phượng Không tinh thần phấn chấn hơn, lắc lắc đầu, nói: "Yên tâm ta không có việc gì đâu, vẫn chưa chết được. Phượng Hương chỉ là hôn mê bất tỉnh, không có việc gì đáng ngại cả."

Phượng Hư trong mắt lóe lên một tia lãnh quang, "Là Tiểu Yên?" Hấn cho rằng, có thể làm Phượng Hương bị thương thành ra như vậy, cũng chỉ có Ngọc Như Yên thôi.

Phượng Không lắc đầu nói: "Không phải Tiểu Yên, đại ca chẳng lẽ người không phát hiện ra, kỳ thật Tiểu Yên đối với chúng ta không có địch ý. Nếu không, như con hỏa long kia nói, nếu Tiểu Yên đạt đến đệ lục biến, vậy thì chúng ta cho dù liên thủ cũng không phải đối thủ của nàng. Thực lực của nàng đã tiếp cận thần sư. Ngoại trừ Phượng Nữ ra, ta còn chưa từng thấy qua ai có tư chất tốt hơn so với nàng cả."

Phượng Hư kinh ngạc nhìn Phượng Không "Vậy là ai? Còn ai có thể có thực lực mạnh như vậy?"

Phượng Không có chút do dự nhìn thoáng qua Phượng Nữ rồi thở dài một tiếng, nói: "Là .. tiểu tử kia".

Phượng Hư chấn động toàn thân, "Không có khả năng, ta không tin hấn còn trẻ như vậy mà có thể đạt đến cảnh giới vũ thánh."

Phượng Không cười khổ nói: "Đại ca, hấn không phải là đấu sĩ mà là một gã ma pháp sư. Có thể nói là thiên tài ma pháp sư. Hấn không ngờ có thể sử dụng bốn loại ma pháp nguyên tố. thực lực bản thân hấn mặc dù không cách nào cùng ta đối kháng, nhưng ma pháp dung hợp hấn sử dụng lại phi thường cường đại."

Nghe xong lời Phượng Không, Phượng Hư không khỏi thất thần, "Chẳng lẽ, chẳng lẽ chuyện năm đó lại tái diễn sao?"

Phượng không lắc đầu nói : "Sẽ không tái diễn nữa, mặc dù hấn có thực lực ngoài dự đoán của chúng ta. Nhưng dù sao ta cũng giết hấn rồi. So với ma pháp của hấn, thân thể ma pháp sư yếu ớt còn không bằng người thường, trúng Phượng Hoàng hỏa diễm ta dùng Phượng huyền ma thân phát ra, hấn không thể có khả năng sống sót."

"Cái gì?" "Vậy thì quá tốt rồi."

Phượng Hư rất hưng phấn hô một tiếng, mà Phượng Nữ thì cả người chấn động, tựa như cả bầu trời sụp xuống, Nhiệt huyết xông thẳng lên đại não, mọi thứ trước mắt là hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu. Nàng rất rõ ràng, Phượng Không trưởng lão sẽ không nói dối, nếu lão nói Niệm Băng đã chết thì hấn chắc chắn đã chết rồi. Nhưng Phượng Nữ làm sao cam lòng tin tưởng chuyện này là sự thật đây?

"Không, không .Điều này không phải là sự thật, nhất định không phải là sự thật. Niệm Băng sẽ không chết, hấn cùng con rồng kia ở cùng một chỗ !"

Phượng Không thở dài một tiếng nói: "Nha đầu, người tỉnh táo lại một chút. Tiểu tử kia bị Phượng Hương giả dạng thành hình dáng của người dẫn vào rừng cây, không có bất cứ kẻ nào đi cùng hấn. Kỳ thật nhân phẩm của hấn cũng rất tốt, hấn vốn có cơ hội giết chết Hương nhi nhưng hấn lại buông tha. Nếu không phải ma pháp tối hậu của hấn thực sự quá cường đại, có lẽ, ta còn có thể tha cho hấn một con đường sống.

Nhưng dưới tình hình lúc ấy, nếu ta có một chút buông lỏng, chỉ sợ người chết chính là ta. Nha đầu, tên đó đã chết rồi, đừng nghĩ nhiều nữa.”

Vì sao, vì sao, bầu trời, tại đây trong nháy mắt dường như sụp đổ. Thân thể mềm mại của Phượng Nữ không ngừng run rẩy, đôi mắt vốn sáng ngời đã bị che phủ bởi một lớp tro tàn tối tăm mờ mịt. Đến giờ phút này nàng mới có thể xác định Niệm Băng ở trong lòng mình đã khắc sâu thành một hình tượng không thể phai mờ. Nàng không biết đây có phải tình yêu hay không, nhưng rất rõ ràng, mất đi Niệm Băng khiến nàng rất đau khổ. Nếu như Niệm Băng không chết, Phượng Nữ nhất định sẽ không làm trái ý định của các trưởng lão, đi theo bọn họ trở về Phượng tộc. Song lúc này Niệm Băng chết rồi, các ý niệm trong đầu vốn bị Phượng Nữ dồn nén không ngừng thoát ra. Nàng hiện tại chỉ có thể nghĩ đến những chuyện về Niệm Băng. Từ lần đầu tiên khi gặp mặt, Niệm Băng đã làm cho nàng một bữa thịt chim bồ câu. Mãi cho đến lúc cuối cùng Niệm Băng ở trong hỏa long động vì cứu mọi người mà vứt bỏ sự tự do của mình, thậm chí là sinh mệnh.

Từng màn từng màn đó như hiện rõ ở trước mắt. Gió nhẹ nhàng thổi, cơn gió xuân vốn phải ấm áp, nhưng trái tim Phượng Nữ lại lạnh như băng.

Phượng Nữ ngây ngốc đứng đó mà hồn nhiên không phát giác ra, trên người mình đã dần dần bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ, sự chuyển biến màu sắc ngọn lửa đều theo tâm của nàng mà phát sinh ra những biến hóa quái dị. Quang mang màu đỏ dần dần chuyển sang màu đỏ sẫm, lại theo màu đỏ sẫm từng bước trở trên càng mờ mịt thêm, đôi mắt xanh như ngọc bích chuyển sang màu tro tàn, một đôi cánh cực lớn màu đỏ sẫm từ sau lưng bỗng bành hiện ra.

”A-----”

Một âm thanh lãnh lút mà thê lương vang lên, một âm thanh phát ra từ nội tâm thống khổ, rung động kinh hoàng, lá cây trong rừng cây xung quanh tựa như những giọt nước mắt tối tấp rơi xuống. Nàng đột nhiên ngẩng đầu, phần nộ nhìn Phượng Hư và Phượng Không ”Vì sao, vì sao, các người không thể buông tha cho chàng. Niệm Băng đã làm sai chuyện gì? Không có chàng, chỉ sợ ta sớm đã chết rồi. Các người vì sao nhất định phải giết chàng, vì sao nhất định phải bức ta đến đường cùng, vì sao các người lại không tin sự giải thích của ta chứ? Ta hiện tại cuối cùng cũng đã hiểu, nguyên nhân lúc trước Phượng Yên tiên bối lựa chọn cùng nhân loại kia kết hợp, bởi vì các người cần bản ngay cả một cơ hội giải thích cũng không đáp ứng nàng. Niệm Băng vô tội, chàng đã bị ta liên lụy. Chàng chết rồi, chàng chết rồi, ta, ta....” Trong khi tinh thần mất đi phương hướng, Ly Thiên Kiếm lập tức rời vỏ. Phượng Hư và Phượng Không giật mình phát hiện, ngọn lửa màu đỏ sẫm bao quanh thân thể Phượng Nữ bạo phát ra không ngờ so với Phượng Hoàng hỏa diễm màu vàng còn phải nóng hơn vài phần. Đó tựa hồ là phần nộ cùng bị thương thiêu đốt lên, Ly Thiên Kiếm tuân trào hận ý vô cùng mãnh liệt.

Hai tay cầm kiếm, Phượng Nữ đối mặt với hai vị trưởng lão, thân thể nàng phát ra khí thế mãnh liệt, khiến trong lòng Phượng Hư trưởng lão cảm thấy chột dạ. Cảm giác khó chịu đó hoàn toàn bị cừu hận khóa chặt. Lão đột nhiên phát hiện, sự sợ hãi lại lần nữa xuất hiện trong lòng mình.

”Không, ta không thể giết các người, không thể động thủ cùng các người. Là các người nuôi ta lớn lên. Sát!-----” Thân thể Phượng Nữ đột nhiên bỗng bành cách mặt đất, Ly Thiên Kiếm vốn hướng hai vị trưởng lão bỗng nhiên vung sang một bên. Quang mang màu đỏ sẫm lan ra gần mười trượng, lướt qua theo đám cỏ cây.

Động tác của Phượng Hư rất nhanh. Trong nháy mắt khi Ly Thiên Kiếm của Phượng Nữ vung ra, đã uy hiếp đến trước trước người nàng, một chưởng chặt nhẹ lên chiếc cổ thon dài của nàng. Thân thể của Phượng Nữ tựa hồ như đã bị hút sạch cộng thêm một chưởng này, thân thể mềm mại của nàng chậm chậm ngã xuống đất. Trong nháy mắt khi thân thể của Phượng Nữ ngã xuống, Phượng Hư cùng Phượng Không đều rõ ràng nhìn thấy, hai giọt nước mắt màu đỏ nhạt trôi nổi chảy xuống.

Đúng vào khoảng khắc này, cây cối trong rừng đột nhiên phát ra âm thanh sần sật. những nơi lúc trước bị quang mang đỏ sẫm lướt qua bất luận là bụi cây hay những cây đại thụ thẳng tắp hoàn toàn chuyển thành màu xám, không, chính xác mà nói thì phải là tro tàn. Dưới làn gió nhẹ khẽ thổi qua, trong công phu chỉ vài lần chớp mắt ngừng ngủ, cây trong rừng đã xuất hiện một mảng lớn đất trống hình quạt.

Phượng Không lại hít một hơi lạnh. "Trời ạ! Đây là lực lượng gì vậy? Đại ca, người có chắc có thể ngăn chặn được không?"

Phượng Hư lắc lắc đầu cười khổ nói: "Ta bây giờ cũng đang hoài nghi không biết quyết định của ta lúc trước có chính xác hay không. Phượng hoàng hỏa diễm của Phượng Nữ hình như đã phát sinh dị biến gì đó, một kích vừa rồi dường như đã rút sạch tất cả đầu khí của nó. Nhưng, một kích này ngay cả ta cũng không nắm chắc ngăn cản được. Giết tiểu tử kia rồi cuộc là đúng hay là sai? Nha đầu lại phản ứng lớn như vậy, xem ra nó thực sự động tâm với tiểu tử kia rồi."

Phượng Không thở dài một tiếng nói: "Không thể không thừa nhận tiểu tử kia ma pháp rất mạnh hơn nữa lại anh tuấn hơn người, khó tránh khỏi nha đầu sẽ bị hấp dẫn. Đại ca, người không cần lo lắng quá. Người không thấy Phượng Nữ thời khắc cuối cùng vẫn bảo trì một tia thanh tỉnh, không công kích chúng ta sao? Mang nó trở về sau đó chúng ta từ từ khuyên bảo đi. nó là một cô nương hiểu lý lẽ mà."

Phượng Hư không tỏ rõ ý kiến hít sâu nói: "Ít nhất, trong lòng nó đã có căn nguyên, cái này thế nào cũng không cách nào loại bỏ được. Nhưng Phượng tộc chúng ta cũng không thể chịu bất cứ tổn thất nào. Lúc trước khi Phượng Minh đại ca qua đời, đã đem Tiểu Yên giao cho chúng ta chiếu cố, nhưng nó lại lựa chọn cùng ngoại nhân kết hợp. Mà không thay thế tiếp nhận vị trí của Phượng Minh đại ca. Năm năm trước, Phượng Thiên cũng mất, Phượng tộc vốn có năm trưởng lão nay chỉ còn ba, nếu nói không thể có hai người bổ sung. Phượng Hoàng Phong Hỏa Tế Tự cứ năm mươi năm mới xuất hiện một lần lại làm thế nào cử hành đây? Ai, ta thật sự rất lo lắng a!"

Phượng Không trong mắt toát ra vẻ ảm đạm, "Ta cũng vì điều này mà hao tổn tâm trí đây. Đại ca, Tiểu Yên đạt tới đệ lục biến, so với chúng ta tưởng tượng còn cường đại hơn. Chúng ta đến lần này tới vốn là mời nó trở về, nếu không, chúng ta không cần yêu cầu nó giết tiểu tử tên Lam Vũ kia nữa. Bảo nó cùng chúng ta trở về chủ trì điển lễ đi, với năng lực đệ lục biến của nó, chỉ điểm thêm một chút, Phượng Nữ chắc chắn có thể sớm ngày hoàn thành đệ tam biến. Hơn nữa ba lão già chúng ta tập hợp đủ năm tên vương tộc ngoài tam biến, cũng đủ để tiến hành phượng hoàng phong hỏa điển, còn có Tiểu Yên đạt lục biến chủ trì, điển lễ sẽ tương đối dễ dàng hơn nhiều."

Phượng Hư lắc lắc đầu, lãnh đạm nói: "Cho dù chúng ta không cần nó giết Lam Vũ, người nghĩ nó sẽ theo chúng ta trở về sao? Người không nên quên, trong mắt Tiểu Yên, chúng ta là cừu nhân giết con gái của nó. Có lẽ, nó sẽ vì tình xưa mà bỏ qua cho chúng ta, nhưng nó tuyệt nhiên sẽ không thừa nhận mình là Phượng tộc vương tộc nữa."

Phượng Không vội la lên: "Nhưng, chính chúng ta lúc ấy cũng không giết nữ nhi của nó mà!"

Lãnh quang trong mắt Phượng Hư phóng to, nhìn thoáng qua Phượng Nữ đang bất tỉnh trên đất, nói: "Chẳng nhẽ người bảo ta tới nói cho nó, Phượng Nữ chính là tiểu nữ hài hóa thành tro bụi trong hỏa diễm lúc ấy sao?"

Phượng Không mạnh miệng nói: "Sự thật là như thế, đại ca vào giờ khắc cuối cùng dùng đầu khí âm thầm bảo vệ thân thể Phượng Nữ, đem nó giữ lại, sự thật chứng minh lựa chọn của đại ca là chính xác. Phượng Nữ kế thừa hoàn mỹ gien di truyền của mẫu thân nó, phương diện ngộ tính so với mẫu thân nó không kém chút nào. Quyết định không kết hôn với ngoại tộc của chúng ta vốn là sai lầm."

"Thúi lắm..." Phượng Hư giận tím mặt, "Vương tộc huyết mạch bắt buộc phải bảo trì chính gốc, vì giữ gìn tôn nghiêm của bốn tộc, vì giữ gìn quy củ của tộc, bí mật thân thể của Phượng Nữ nhất định không thể truyền ra ngoài, nếu không uy tín luật lệ của tộc sẽ ở đâu?" Phượng Không kích động nói: "Đại ca, uy tín thật sự quan trọng như vậy sao? Bây giờ chúng ta phải đối mặt trước tiên chính là điển lễ hai năm sau a! Bây giờ chẳng những Tiểu Yên thù hận chúng ta, cả Phượng Nữ nha đầu kia cũng đã lòng mang khúc mắc, loạn trong giấc ngoài, chúng ta làm thế nào ứng phó cục diện này đây?"

Phượng Hư xoay người ôm lấy Phượng Nữ, cầm một cái bình sứ ném cho Phượng Không nói: "Người uống thuốc trước đi, chúng ta rời khỏi nơi này rồi nói sau, còn có hai năm thời gian, chung quy sẽ nghĩ được biện pháp. Tiểu tử người giết kia cùng Tiểu Yên có chút quan hệ. Ta không muốn để cho nó biết là chúng ta động thủ. Nếu tới lúc cuối cùng vẫn không có bất cứ biện pháp nào, có lẽ ta sẽ lại tới tìm Tiểu Yên đem hết thầy nói rõ." Nói xong, lão đi đến một bên, cặp Phượng Hư ôm vào khuỷu tay, từng bước từng bước hướng phương xa mà đi.

Nhìn tình cảnh Phượng Hư, thở dài một tiếng, "Đại ca, người sao lại tự mình làm khổ mình như vậy? Rõ ràng trong lòng nhớ thương Tiểu Yên nhất, nhưng hết lần này tới lần khác giả bộ đại nghĩa diệt thân, lúc trước chính là người quyết định muốn buông tha cho Tiểu Yên và trượng phu của nó a!"

Ấm áp cùng mát mẻ, hai loại cảm giác bất đồng không ngừng làm dịu thân thể hắn. Tinh thần lực đang ngủ say được nghỉ ngơi đầy đủ. Lúc tinh thần lực dần dần thanh tỉnh là lúc Niệm Băng giữ lại ý niệm trong thân thể. Thấy được một màn cảnh tượng kỳ dị, đó là hồng lam lưỡng sắc quang đoàn, phía dưới là quang đoàn màu đỏ, sâu trong đan điền, mà phía trên là quang đoàn màu lam, vị trí động lại là phía trên ngực ở gần yết hầu. Hồng, lam lưỡng sắc quang đoàn tản mát từng vòng sáng, trong cơ thể chính mình giao thoa lẫn nhau, kỳ dị chính là, lúc hai quang mang giao thoa lẫn nhau này tiếp xúc, chẳng những không xung đột lẫn nhau mà ngược lại dễ dàng xuyên qua nhau. Lúc Niệm Băng dùng tinh thần lực cảm thụ hai quang mang tản mát ra thì kinh ngạc phát hiện, các quang đoàn trên dưới kia đều là bằng hệ ma pháp lực cùng hỏa hệ ma pháp lực đang ngưng tụ cao độ. Song quang mang của chúng lại tản mát ra, không ngừng phát sinh biến hóa nhưng bất luận biến hóa như thế nào, lúc quang sáng hỏa ma pháp lực tiếp xúc quang sáng bằng ma pháp lực thì đặc tính nóng nảy lại lập tức hoàn toàn biến mất, trở lên bình tĩnh dị thường, mà bằng ma pháp lực thì lại trở lên sôi nổi rất nhiều. Mặc dù hai loại ma pháp có đặc tính bất đồng nhưng lại có xu thế không hề không dung nhau, ngược lại hỗ trợ lẫn nhau, mỗi lần tiếp xúc, lập tức sẽ từ bên ngoài cơ thể hấp thu ma pháp lực bổ, tăng cường thực lực ma pháp của Niệm Băng.

82. Chương 81: Thân Thể Của Phượng Nữ

Hít một hơi dài, trong lúc mừng rỡ Niệm Băng chậm rãi mở mắt, vừa định đứng lên, đột nhiên lại thấy một mảng lớn hào quang màu lam lao đến. Trước khi kịp ý thức, hắn vung tay phát ra một cái nhị giai băng hỏa dung hợp ma pháp, nhưng mà không đợi công kích phát huy uy lực, đã bị hào quang màu lam kia cắn nuốt rồi. Toàn thân mát lạnh, Niệm Băng cả người bị nhấc lên. Cái gì mà lam quang, rõ ràng là nước, một luồng sóng nước mạnh mẽ đánh vào thân thể Niệm Băng, sóng nước hết đánh vào bên trái lại đánh vào bên phải, Niệm Băng rõ ràng nhìn thấy trên người mình không ngừng bay ra những mảnh vụn nhỏ màu đen, lộ ra da thịt vốn trắng trẻo. Trong nước không cách nào hít thở được, cảm giác ngột ngạt làm Niệm Băng toàn thân dị thường khó chịu. Hắn đột nhiên cảm giác được trong cơ thể lúc này đang tản mát từng gợn ma pháp lực là do hai cái quang cầu phát ra tốc độ chợt tăng nhanh. Thêm vào đó bằng ma pháp nguyên tố cùng hỏa ma pháp nguyên tố trong lúc trao đổi đã xảy ra một ít biến hóa vi diệu, bằng ma pháp lực gặp hỏa ma pháp lực lại sinh ra cảm giác thiêu đốt. Niệm Băng nghĩ đến lúc này mình bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng cảm giác ngột ngạt lại biến mất, không cần há mồm hít thở, hắn như trước vẫn có thể sinh tồn bình thường trong nước, sao lại thế được? Niệm Băng thực sự kinh ngạc nhưng hắn phát hiện ngay, bằng ma pháp lực trong cơ thể mình bị thiêu đốt sau đó sẽ thải ra bọt khí nhàn nhạt, bọt khí dung nhập trong cơ thể mình, tự nhiên không còn cảm giác ngột ngạt nữa.

Lam sắc của sóng nước rốt cuộc biến mất, Niệm Băng trần trụi trụi đứng trên mặt đất, may mắn vẫn còn đôi hài, lớp đen đúa trên người đã hoàn toàn bị rửa sạch, trên làn da trắng nõn tản ra một tầng hồng sắc sáng rọi, trong trẻo nhưng lạnh lùng nương theo sáng khoái mà đến. Hỏa nguyên tố tự nhiên lưu chuyển trên làn da tẩy hết hơi lạnh còn sót.

"Di, Niệm Băng tiểu tử, người không uống nước sao?" thanh âm kinh ngạc của Gia Lạp Mạn Dịch Tư vang lên, chỉ thấy hắn một thân hồng y bước ra.

Niệm Băng từ bên trong không gian giới chỉ lấy ra một cái áo vải thô, trong lòng thâm than, thật sự là đáng tiếc quần áo Tuyết Tinh tặng mình, dù sao cũng toàn đồ tốt lại mất như vậy. Tức giận nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: "Người cố ý dùng trần nước ta đúng hay không?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hắc hắc cười, ngang nhiên nói: "Người bản như vậy, cùng ta ở một chỗ quả thật là khiếp đảm. Người đã tỉnh dậy tự nhiên phải vệ sinh thân thể một chút, tiểu tử nhà người mình tưởng đúng một ngày một đêm. Ân, xem ra có tiến bộ không nhỏ, mặc dù nhân loại các người tiên thiên không thể cùng long tộc chúng ta so sánh, nhưng ngộ tính của người quả thật cũng tạm được"

Niệm Bạng trong lòng đối với Gia Lạp Mạn Địch Tư quả thật cảm kích. Lúc này tinh thần lực hoàn toàn khôi phục, hắn đã suy nghĩ cẩn thận hết thảy những điều phát sinh trước kia, Gia Lạp Mạn Địch Tư đi theo bên mình, nếu chính mình có gặp nguy hiểm, hắn nhất định sẽ ra tay. Mà hắn nhìn thấy mình chống lại Phượng Hương cùng Phượng Không, đơn giản là muốn rèn luyện nhiều ma pháp mình thường dùng, khiến cho bản thân trong thực chiến có đột phá. Sau khi làm mình thành công giấu giếm được Phượng Không khôi phục an toàn, hắn lại trợ giúp mình tiến hành mình tưởng, khiến cho ma pháp chính mình có tiến bộ mới. Trong lòng muốn nói vài lời cảm kích, nhưng không biết vì cái gì, nhìn thấy nụ cười trên tức kia của Gia Lạp Mạn Địch Tư lại không nói nên lời.

”Niệm Bạng, ta có vài vấn đề muốn hỏi người. Ngày đó tại thời điểm người cùng cái gì trưởng lão kia đối kháng, cuối cùng hoàn toàn có thời gian phát ra cực mạnh dung hợp ma pháp bằng hỏa đồng nguyên, vì cái gì lại lựa chọn quang minh cùng hỏa dung hợp mà không phải là bằng hỏa dung hợp? Dù sao, dùng Mô phỏng thuật phóng xuất ma pháp thuần thực nhất của bản thân sẽ ít sai lầm nhất mà.”

Niệm Bạng nói: ”Lúc đó ta quả thật do dự, mấy ngày nay, ta đã cơ bản có thể khống chế hai loại ma pháp, băng, hỏa hai hệ ma pháp đã miễn cưỡng có thể dùng đến bát cấp ma pháp đơn thể công kích. Sở dĩ lựa chọn bát cấp ma pháp hỏa hệ cùng thất giai ma pháp quang minh hệ dung hợp, chủ yếu là bởi vì bản thân quang minh ma pháp có năng lực trị liệu, như vậy có thể bảo vệ tốt hơn. Hơn nữa, băng, hỏa hai loại ma pháp quả thật cực đoan, chúng sau khi dung hợp sẽ sinh ra vụ nổ đầy uy lực là chính, bát cấp ma pháp là cực hạn khống chế của ta, nếu dùng để phát ra cực mạnh ma pháp dung hợp, lúc khống chế muốn yếu đi hơn, có khả năng sẽ bị phản phệ. Chẳng thà lui một bước để thấy trời cao đất rộng, mặc dù khiến cho uy lực công kích giảm xuống một ít, nhưng ta lại có thể khống chế xảo diệu hơn.

Gia Lạp Mạn Địch tự giạt mình nói: ”Nguyên lai là như vậy, ân, người đối với ma pháp giải thích thực thấu triệt. Bất quá, cái loại tình huống này, ma pháp lực trong cơ thể người sợ rằng cũng không đủ dùng lại hai cái bát cấp ma pháp tiến hành dung hợp cho người.” Vung tay lên, bốn đạo hào quang đồng thời tỏa sáng, Thần Lộ đạo, Chánh Dương đạo, Thánh Diệu đạo, Ngạo Thiên đạo đồng thời dừng ở trước mặt Niệm Bạng, ”Đem mấy cái bảo bối này cất đi, không có chúng, người thấp nhất chỉ là ma đạo sĩ, nhưng có chúng người lại có thể phát huy ma pháp tiếp cận ma đạo sư. Có chuyện ta phải nói cho người, Mô phỏng ma pháp mặc dù hữu dụng, hơn nữa có thể sinh ra hiệu quả dung hợp ma pháp, nhưng nếu người phụ thuộc vào Mô phỏng quá, tất nhiên tương lai việc đề thăng ma pháp sẽ gặp trở ngại lớn, ma pháp lực mới là căn nguyên của việc đề thăng ma pháp, người hiểu chưa? Bất quá, ta bây giờ cũng đặt kỳ vọng đối với người lại tăng thêm một ít, bằng hỏa đồng nguyên tốc độ hấp thu ma pháp nguyên tố so với người thường cũng nhanh hơn. Nói không chừng, trong vòng mười năm người thật sự có thể đạt tới thần hàng sư.

Niệm Bạng trong lòng mừng rỡ ”Thật vậy chăng? Nếu là như vậy, ta có thể tìm Băng tuyết nữ thần tế tự báo thù.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư khinh thường hừ một tiếng: ”Ta chỉ nói là có thể, ma pháp đề thăng chẳng những phải khắc khổ cố gắng, đồng thời, vận khí cùng ngộ tính thiếu một thứ cũng không được, không thể nào có được, chỉ có thể tự dựa vào bản thân người thôi. Hơn nữa, cho dù thực lực đạt tới thần hàng sư, người cũng không phải là đối thủ của Băng tuyết nữ thần tế tự kia, hắn đạt tới thần hàng sư cấp bậc đã nhiều năm, khả năng sử dụng ma pháp không phải người có khả năng tưởng tượng.”

Niệm Bạng kiên định nói: ”Bất luận như thế nào, ta cũng không bỏ cuộc, phụ mẫu chỉ cừu bất cộng đái thiên, hơn nữa, nếu ta đạt tới thần hàng sư, không phải đơn hệ thần hàng sư. Nếu dùng dung hợp ma pháp, cho dù thời gian huấn luyện dài hơn ta, ta cũng không nhất định là không có cơ hội.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư ngậy người một chút: ”Điều người nói thật ra cũng có vài phần đạo lý. Nói cho cùng những thần hàng sư khác dùng dung hợp ma pháp ta còn chưa thấy qua.”

Niệm Bạng nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: ”Người chưa bao giờ dùng sao? Ma pháp của người cũng là thần hàng sư cấp bậc rồi, vì cái gì lại không thử dùng dung hợp ma pháp?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư lắc đầu, nói: ”Không, chúng ta long tộc cùng nhân loại các người bất đồng, Mô phỏng ma pháp bất quá chỉ là một trong những kỹ năng đặc biệt mà chúng ta am hiểu. Ta từng nói với người, các hệ ma pháp khác nhau ta đều chỉ có thể dùng đến cửu cấp, mà chúng ta long tộc chính thức am hiểu là bốn hệ long ngữ ma pháp, là ma pháp đặc biệt của Long tộc hơn nữa cửu cấp ma pháp bình thường

căn bản không có tác dụng gì. Người bây giờ còn quá yếu, khi người đạt đến trình độ này, tự nhiên sẽ minh bạch hàm ý của ta. Tốt lắm, chúng ta đi thôi, còn phải đi cả ngày nữa đó. Ta chỉ e người ý thức được như vậy lại trở nên dễ lo lắng hoảng sợ mà thôi.”

Niệm Bằng lại càng hoảng sợ không nói thêm cái gì nữa, vội vàng thi triển trên người mình một cái bạo phong tuyết, đi theo Gia Lạp Mạn Địch Tư trở về Áo Lan thành. Trải qua lần chiến đấu này, hắc đối với ma pháp của mình tham vọng cũng tăng nhiều. Ngay cả cảnh giới vũ thánh của võ sĩ cũng có thể chống lại một chút, không nghi ngờ gì nữa đã chứng minh sự cường hãn của dung hợp ma pháp. Dù khi đó Phượng Không trên người có thương tích, lại là dưới đủ loại tình thế, nhưng Niệm Bằng niềm tin so với trước kia đã tăng lên. Hắc tin tưởng, nếu chính mình đạt đến cảnh giới ma đạo sĩ cao cấp, nhất định có thể chiến thắng vũ thánh cao hơn mình một bậc.

”Niệm Bằng, các người đi đâu vậy, như thế nào cũng không gọi ta.” Vừa thấy Niệm Bằng xuất hiện, Ngọc Như Yên nhất thời lộ ra vẻ mặt bất mãn. Ngày hôm qua sau khi Niệm Bằng biến mất làm nàng rất lo lắng, phái người ở trong thành tìm kiếm, nhưng không có phát hiện chút tung tích nào. Điều này khiến nàng nghĩ đến bọn người Phượng trưởng lão, may mắn là nàng đã phát hiện Gia Lạp Mạn Địch Tư cũng đã biến mất. Lúc này mới yên tâm một chút.

Cảm thụ được sự quan tâm của Ngọc Như Yên, Niệm Bằng trong lòng một mảnh ấm áp, cúi đầu đem chuyện phát sinh ngày hôm qua ra kể lại một lần. Chỉ có điều khi đối diện với Lam Vũ, hắc đưa đại bộ phận công lao khiến mình có thể còn sống đều quy về trên người Gia Lạp Mạn Địch Tư. Bây giờ hắc không muốn cho quá nhiều người biết thực lực chính mình.

Sau khi nghe xong Niệm Bằng nói, Ngọc Như Yên cau mày, quay đầu nhìn thoáng qua Lam Vũ công tước đang ngồi sau bàn đọc sách, trầm giọng: ”Vũ ca, chúng ta nên hay không nên hành động đây.”

Lam Vũ liếc mắt nhìn Niệm Bằng, khẽ thở dài: ”Chẳng lẽ muội muốn mấy vị trưởng lão trở lại sao? Muội nên biết tính tình bọn họ. Bỏ đi, Niệm Bằng có Cự long tiên sinh đi theo rồi. Sau thất bại lần này, tin rằng người của Phượng tộc cũng sẽ không dễ dàng hành động nữa. Niệm Bằng, người ở trong phủ mấy ngày này đi. Các phượng tộc trưởng lão khi biết sự tình không ổn, tự nhiên sẽ rời Áo Lan đế quốc.”

Niệm Bằng lắc đầu, nói: ”Nghĩa phụ, ngài yên tâm, có lần giáo huấn này, sau này có hành động gì con đều sẽ cẩn thận hơn, sẽ không phát sinh nguy hiểm nữa đâu. Nghĩa mẫu, hôm nay con đột nhiên nghĩ đến một sự kiện làm cho con cảm thấy rất kỳ quái.” Gia Lạp Mạn Địch Tư vừa trở về phòng ngủ, hắc nói chuyện không chút cố kỵ, hơn nữa hắc bây giờ đối với Gia Lạp Mạn Địch Tư càng ngày càng không có cảnh giác.

Ngọc Như Yên kéo Niệm Bằng ngồi xuống, giúp hắc chải lại mái tóc vàng tán loạn, động tác của nàng nhu hòa mà tự nhiên. Bàn tay ấm áp không ngừng xoa trên đầu Niệm Bằng, khiến cho hắc cảm giác cực kỳ thoải mái, ”Chuyện gì người nói đi, là về phượng tộc phải không?”

Niệm Bằng nói: ”Ta trên đường trở về cẩn thận hồi tưởng một chút, ta phát hiện, trên người ngài có một loại cảm giác thập phần đặc thù, mà loại cảm giác này trên người Phượng nữ cũng có

Ngọc Như Yên mỉm cười nói: ”Có lẽ bởi vì chúng ta cũng từng là Hy vọng của phượng tộc, người mới có cảm giác như vậy, điều này cũng không có cái gì. Bất quá, nha đầu kia quả thật xuất sắc, có thể nhanh như vậy đạt tới trình độ vương tộc chi vũ, có thể thấy được ngộ tính của nàng rất cao, tuyệt đối không dưới ta năm đó, chỉ cần nó cố gắng, tương lai có thể trở thành niềm kiêu ngạo của phượng tộc.

Niệm Bằng lắc đầu nói: ”Không, nghĩa mẫu, không phải hơi thở của phượng tộc, mà là một loại cảm giác không thể hiểu được. Người cũng biết, con là một ma pháp, cảm giác của ma pháp sư đều cực kỳ nhạy cảm. Nghĩ lại thời điểm cùng Phượng nữ ở cùng một chỗ trước kia, con phát hiện nàng ta với người có chút thần thái tương tự. Thậm chí ngay cả dung mạo cũng có vài phần giống nhau. Thêm vào đó ánh mắt của nàng cùng cái mũi rất giống với nghĩa phụ, như thế cả người là dung hợp giữa người và nghĩa phụ, chẳng lẽ người không chú ý tới điểm ấy sao?”

Ngọc Như Yên chấn động nhất thời bản thân tự hỏi lại bản thân. Ngày đó bởi vì các trưởng lão Phượng tộc xuất hiện làm lòng nàng đại loạn, cũng không có quan sát cẩn thận, lúc này nhớ lại hình dáng của Phượng nữ, lại nghĩ tới điều Niệm Bằng nói. Một loại cảm giác mãnh liệt bùng lên, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía

trượng phu Lam Vũ, phát hiện Lam Vũ cũng đồng dạng đang nhìn nàng, ánh mắt hai người chuyển hướng nhìn Niệm Băng, Lam Vũ nói: "Niệm Băng, ý của con là....?"

Niệm Băng mỉm cười: "Con chỉ là lớn mật phán đoán mà thôi. Lúc trước nghĩa phụ và nghĩa mẫu bị Phượng tộc đuổi giết cũng không có chết, nghĩa mẫu có nói qua, khi đó không rõ vì cái gì mà buông tha hai người. Lúc đó ta nghĩ, Phượng tộc trưởng lão vị tất một chút nhân tình cũng đều không có, dù sao, nghĩa mẫu cũng là bọn họ nuôi dưỡng lớn lên! Ta nghĩ bọn họ nhất định coi người như nữ nhi của họ. Nếu đã như thế, bọn họ như thế nào nhẫn tâm thật sự thương tổn người? Cho nên mới thả cho người cùng nghĩa phụ. Suy đoán tiếp thì, lúc ấy nữ nhi của các người, vị tất thật sự đã chết. Cho dù thân thể trong ngọn lửa, lấy việc Phượng tộc đối với sự am hiểu hỏa hệ, hoàn toàn có thể làm ra một ít chứng nhân pháp che dấu chân tướng. Đường nhiên, con chỉ là đoán mà thôi, còn cần phải cẩn thận chứng thực."

Ngọc Như Yên trong mắt toát ra một tầng hào quang mờ lung, thân thể có chút run rẩy, "Chẳng lẽ, chẳng lẽ, nữ nhi của chúng ta chưa chết sao? Nó không có chết. Phượng nữ, Phượng nữ, có phải Hy vọng của phượng tộc là nữ nhi của ta không? Nhiều năm như vậy, mỗi hận trong lòng ta không phải uống phí hết sao? Không được, ta phải đi tìm hỏi cho ra lẽ." Nói đoạn, chợt chuyển thân muốn đi ra cửa, một thân ảnh màu lam chặn đường Ngọc Như Yên lại, Lam Vũ đem thể tử ôm vào trong lòng, "Không cần đi, Như Yên, nàng trước tiên tĩnh táo một chút."

Niệm Băng đã đến bên cạnh Ngọc Như Yên nói: "Nghĩa mẫu, nghĩa phụ nói đúng đó, người trước tiên phải tĩnh táo một chút. Con mới chỉ suy đoán mà thôi, cho dù đoán trúng đi nữa, Phượng nữ đi theo mấy vị trưởng lão cũng sẽ không có nguy hiểm. Từ nay về sau có rất nhiều cơ hội mà, người ngàn vạn lần không nên quá cấp bách. Người nghĩ thử xem, nếu người cứ như vậy mà đi chất vấn đám Phượng hư trưởng lão bọn họ, bọn họ sẽ thừa nhận sao? Hơn nữa, Phượng nữ tuyệt không biết chân tướng sự thật, người tùy tiện đi như vậy, nàng cũng sẽ không chấp nhận. Có thời gian, chúng ta cứ chậm rãi thăm dò, nếu thật sự phát hiện Phượng nữ chính là nữ nhi của người, khi đó hành động cũng không muộn."

Lam Vũ gật đầu nói: "Niệm Băng nói rất đúng, hướng hồ, bây giờ, Áo Lan đế quốc trong tình huống này, chúng ta làm sao bỏ đi được? Đế quốc đối với chúng ta có ân, chúng ta bây giờ phải đem càng nhiều tinh lực đặt ở cường quốc chinh bình, quốc gia rộng lớn, nàng phải hiểu, hết thảy đều phải lấy đại cục làm trọng, không thể vì việc tư của chúng ta mà không để ý tới quốc gia. Nàng có hiểu không?"

Ngọc Như Yên thân thể như trước đang run rẩy, nước chảy dài từ trên mặt xuống, áp mặt vào trong ngực trượng phu, nghẹn ngào nói: "Nhưng, ...nhưng thiếp nghĩ tới nữ nhi của chúng ta có thể còn sống, trái tim thiếp không thể bình tĩnh được, thiếp thật sự không nhìn được muốn đi gặp nó! Niệm Băng nói rất đúng, thiếp bây giờ càng nghĩ càng thấy Phượng nữ cùng chúng ta có nhiều phần tương tự, chỉ có điều, chỉ có đôi nét là nó giống chàng, phần nhiều là giống thiếp, Vũ ca, thiếp, thiếp....."

Lam Vũ thở dài một tiếng, nói: "Nếu nữ nhi của chúng ta vẫn còn sống, quả là một điều tuyệt vời. Bất quá, chuyện này không thể hành động lỗ mãng được, như vậy đi, Niệm Băng có quan hệ mật thiết với Phượng nữ, hơn nữa nó vừa muốn du lịch trên đại lục, chúng ta sao lại không nhờ nó giúp chúng ta nghiệm chứng điều hết thảy chuyện này đi? Nếu Phượng nữ quả thật đối với nó có cảm tình, bọn họ nhất định sẽ gặp lại nhau, chỉ cần lấy máu nhận thân phương pháp thí nghiệm một chút, tự nhiên có thể hiểu được Phượng nữ phải hay không phải nữ nhi của chúng ta. Trong khoảng thời gian này, chúng ta cũng phải phát triển Áo Lan đế quốc, hy vọng làm được nhiều bây giờ thì sau này sẽ nhiều thời gian rảnh rỗi hơn."

Niệm Băng nhìn Lam Vũ công tước, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục lý trí của Lam Vũ. Hắn nhìn thấy trong mắt Lam Vũ công tước sự bi thương cùng kỳ vọng không ít hơn Ngọc Như Yên, nhưng hắn lại có thể khống chế được tâm tình của chính mình. Lấy đại cục làm trọng, chỉ riêng mỗi điểm này Niệm Băng đã tự thấy mình không bằng được. "Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, các người yên tâm, chuyện của các người cũng là chuyện của con. Con nghĩ, con nhất định còn có cơ hội gặp lại Phượng nữ, chuyện này nhân tiện giao cho con đi. Mặc dù không biết lần sau nhìn thấy Phượng nữ là thời điểm nào, nhưng con cam đoan nhất định đem sự tình làm sáng tỏ."

Ngọc Như Yên lúc đã từ trong kích động bình tĩnh lại, nàng cũng biết, Phượng nữ có phải là nữ nhi của bọn họ không, cơ hội chỉ có năm ăn năm thua, hết thảy còn lại đều là không biết. Lau khô nước mắt trên mặt, hướng Niệm Băng nói: "Hài tử, vậy lại phiền toái cho con rồi. Làm mẫu thân, nếu có thể tìm về nữ nhi thất lạc của mình, đó là....." Nói tới đây, nàng nhìn không được lại khóc lên.

Niệm Băng trong lòng thầm than. Phượng nữ, nàng rốt cuộc có phải là nữ nhi của nghĩa mẫu không? Ta thật sự hy vọng là nàng. Nếu như vậy, bất luận thế nào đối với nàng không phải là chỉ có nghĩa mẫu như ta, được như vậy mới hạnh phúc làm sao! Ai, ít nhất nàng còn có cơ hội tìm được mẫu thân, nhưng còn ta? Biết rõ nơi chôn cất của cha mẹ nhưng lại không thể đi tìm, Băng tuyết nữ thần tể tự thủy chung đều giống như một đỉnh núi cao không thể vượt qua ngăn cản trước mặt ta.

"Nghĩa mẫu, con nghĩ ngày mai rời đi, trước hết đi đến Hoa Dung đế quốc làm chút sự tình. Người cùng nghĩa phụ hôm nay đem phương pháp nhận thân gì đó chuẩn bị được rồi, sang mai con sẽ lên đường."

Ngọc Như Yên ngăn người nói: "Cấp bách như vậy sao? Ở lại thêm vài ngày nữa đi. Chúng ta cùng nữ nhi chia lìa cũng gần hai mươi năm rồi, cũng có thể cố gắng thêm vài ngày nữa được mà!"

Niệm Băng lắc đầu: "Không phải, nghĩa mẫu, con quả thật có chuyện trọng yếu muốn làm. Hơn nữa, con hy vọng có thể đề thăng thực lực của chính mình cao hơn. Sau khi làm xong việc, con sẽ nghĩ biện pháp tìm kiếm Phượng nữ, tiếp đó tìm địa phương bề quan tu luyện ma pháp. Trên đại lục, nếu không có thực lực cường đại, thì hết thấy đều chỉ là nói suông."

Lam Vũ công tước gật đầu, nói: "Lời này rất đúng, thực lực đúng là trên hết. Tựa như Hoa Dung đế quốc, bọn họ thường xuyên lại làm chút tiểu động tác, đông chinh tây thảo, nhưng ai có thể nói gì được bọn họ? Chỉ có một nguyên nhân, bởi vì bọn họ đủ cường đại. Bất luận là người hay là quốc gia, thực lực cường đại đều là uy hiếp tốt nhất. Ta tán thành cách làm của con."

Ngọc Như Yên đưa ánh mắt nhìn Niệm Băng, ôn nhu nói: "Hài tử, ta biết con bởi vì chuyện cha mẹ của mình là ô nhục trong lòng, đừng để cừu hận của con che mờ mắt, tương lai, nếu con muốn đi tìm cừu nhân báo thù, nhất định phải nói cho nghĩa mẫu, để ta cùng con đi, như vậy, ít nhiều cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, như thế có được không?"

Niệm Băng chậm rãi gật đầu, hẳn biết rằng lúc này chính mình không thể cự tuyệt Ngọc Như Yên, nhưng tới thời điểm mình chính thức báo thù, chẳng lẽ cũng lại để liên lụy tới nghĩa mẫu sao?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân rất nhanh, một âm thanh hùng hậu ở ngoài cửa vang lên, "Tiểu đội trưởng Tử Thanh Kiếm, kỵ sĩ Tử Thanh Mộng có mặt"

Ngọc Như Yên lau khô nước mắt trên mặt, nói: "Các người vào đi."

Cánh cửa mở ra, Niệm Băng nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc kia từ bên ngoài đi đến, đúng là Tử Thanh Mộng huynh muội. Hai huynh muội lúc này đều thay giáp màu bạc của Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn. Tử Thanh Kiếm trên đầu còn cắm một cọng lông vũ màu trắng, mà trên mũ giáp của Tử Thanh Mộng là lông vũ màu xanh của kỵ sĩ bình thường. Hai người vừa vào cửa thấy Niệm Băng đang đứng ở trong phòng, không khỏi đồng thời kinh hô ra tiếng.

"Niệm Băng, người, người sao lại ở chỗ này." Tử Thanh Kiếm hưng phấn hét lớn một tiếng, một bước xa vọt tới trước người Niệm Băng, giơ tay ôm lấy hân.

Ngọc Như Yên bởi vì hai ngày nay liên tiếp phát sinh sự tình nên không khỏi có chút miễn cảm, ngân quang chợt lóe, Tử Thanh Kiếm đã bị chấn lui trở về chỗ cũ, "Làm càn, nơi này là công tước phủ."

Tử Thanh Kiếm lúc này mới rõ ràng sự lỗ mãng của mình, vội vàng cùng muội muội quỳ xuống, hướng vợ chồng công tước hành lễ. Niệm Băng nói: "Nghĩa mẫu, bọn họ là bằng hữu của con, lúc trước đã gặp nhau tại Hỏa long động. Thanh Kiếm đại ca, Thanh Mộng, các người thật sự đến Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn."

Tử Thanh Kiếm huynh muội vừa nghe Niệm Băng gọi Ngọc Như Yên là nghĩa mẫu, không khỏi đều ngẩn ngơ, Tử Thanh Kiếm chần chờ nói: "Niệm Băng, người, người là ... công tước đại nhân?"

Lam Vũ công tước mỉm cười, đi đến bên cạnh Niệm Băng đặt tay lên vai hân nói: "Cũng đúng, hân là con nuôi của ta, mặc dù không phải là con ruột, nhưng ta lại xem hân như là con ruột. Người chính là kẻ mà Ngọc Như Yên cũng tán thưởng Tử Thanh Kiếm sao? Nghe nói, người có thể chất cuồng hóa."

Tử Thanh Kiếm kinh nghi bất định liếc mắt nhìn Niệm Băng, nói: "Vâng, công tước đại nhân. Ta từ nhỏ đã có được cuồng hóa thể chất, chỉ có điều, cuồng hóa thật sự hữu dụng sao? Dịch hay ta khi cuồng hóa đều không nhận biết mà."

Lam Vũ công tước nghiêm nghị nói: "Cuồng hóa chiến sĩ trong nhân loại là cường đại chiến sĩ, cũng là hủy diệt cực mạnh chiến sĩ. Nhược điểm lớn nhất của cuồng chiến sĩ là khi cuồng hóa thì không thể suy xét. Mặc dù điều này rất khó giải quyết nhưng cũng không phải là không có khả năng. Có lẽ, người đã từng nghe nói qua, bốn công tước chính là một gã cuồng chiến sĩ, trải qua bao năm tu luyện, ta đối với cuồng chiến sĩ luyện tập cũng có chút kinh nghiệm. Ngọc Như Yên đã cực lực đề cử người, người lại là bằng hữu của Niệm Băng, ta nguyện ý đem mấy điều ta tâm đắc này truyền thụ cho người, người có nguyện ý học không?"

Tử Thanh Kiếm còn đang ngây ngốc, ở một bên Tử Thanh Mộng đã đẩy hẳn một cái, thấp giọng nói: "Ca, còn không mau bái sư. Công tước đại nhân là vũ thánh cấp bậc cao thủ đó."

Tử Thanh Kiếm lúc này mới tỉnh ngộ đi tới. Thân thể hùng tráng như phá sơn bạt địa quỳ xuống đất, hướng về Lam Vũ cung kính hành lễ bái sư.

Lam Vũ mỉm cười đem Tử Thanh Kiếm đỡ lên, nói: "Sau này người cứ ở tại công tước phủ, tạm thời làm thân vệ của ta, chờ người cuồng hóa có thành tựu rồi mới nói sau. Cho nên muội muội người, do Ngọc Như Yên truyền thụ một ít võ kỹ, có thể lĩnh ngộ được nhiều ít. Phải xem cơ duyên của các người. Tử Mộng đại ca đã đem các người hoàn toàn giao cho ta, ta sẽ yêu cầu các người cực kỳ nghiêm khắc."

Tử Thanh Kiếm huynh muội đồng thời chấn động, hoảng sợ nhìn về phía Lam Vũ, bọn họ đến Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn là đều che giấu thân phận. Ngọc Như Yên mỉm cười, nói: "Làm đế quốc cao tăng, nếu ngay cả thân phận của các người đều không biết rõ, chúng ta làm sao lại phóng tâm trọng dụng các người được? Các người có thể yên tâm, mặc dù công tước cùng cha các người có chút giao hảo nhưng sẽ không vì chút quan hệ này mà có tư tâm. Muốn đạt vị trí cao, điều cần thiết là các người phải tự mình cố gắng. Tử Mộng viện trưởng đã quyết định để cho tinh anh trong học viện vì đế quốc sử dụng. Đám người đó dưới học viện sư phụ dẫn dắt, tin rằng không lâu sau sẽ tới đây. Có bọn họ phụ trợ, ta tin rằng đế quốc nhất định sẽ trở nên cường đại hơn. Về điểm này ta có lòng tin. Tốt lắm, các người ra ngoài trước đi, Niệm Băng, con tìm Lam Tầm an bài chỗ ở cho bọn họ một chút."

Rời khỏi thư phòng công tước, Tử Thanh Kiếm, rõ ràng đã quên sự xấu hổ do thân phận bị khám phá, hưng phấn nói: "Niệm Băng huynh đệ, người làm thế nào chạy thoát được? Người có thể an toàn trở về thật tốt quá."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Thanh Kiếm đại ca, kỳ thật Gia Lạp Mạn Địch Tư không có đáng sợ như vậy, hẳn cũng không thật sự gây bất lợi cái gì cho nhân loại chúng ta. Các người thì sao? Ngày đó sau khi các người rời đi liền đến nơi này sao?"

Tử Mộng cướp lời nói: "Ngày đó rời khỏi hỏa long động, Tạp Lạc đội trưởng dẫn người của hắn trở về. Phượng nữ đã đi rồi, chúng ta ở bên ngoài chờ vài ngày nhưng lại như trước vẫn không thấy người đi ra nên đành phải theo kế hoạch ban đầu đi đến nơi này, hy vọng có thể đợi người. Công tước phu nhân đối với chúng ta thực là quá tốt, viết thư báo cho chúng ta được lưu lại trong Ngân vũ kỵ sĩ đoàn, ca ca bây giờ đã là tiểu đội trưởng đó. Nguyên lai người là nhi tử của công tước đại nhân, thật sự là không thể nghĩ ra. Thời điểm chúng ta nói muốn đến Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn sao người lại không nói?"

Niệm Băng nhìn đôi mắt sáng ngời của Tử Thanh Mộng, nói: "Không phải ta không muốn nói, mà là khi đó ta cũng không biết sau này sẽ phát sinh những chuyện này. Ta đến ngày hôm qua cũng mới vừa nhận vợ chồng công tước làm cha mẹ." Lập tức hắn đem chuyện chính mình cùng Ngọc Như Yên trong lúc đó đại khái nói ra một lần, chỉ là chuyện về Phượng tộc thì đem lược bỏ đi.

Tử Thanh Mộng mỉm cười, nói: "Nói như vậy, là chúng ta trách làm người rồi, Niệm Băng, người sau này có tính toán gì không, ở lại nơi này tham gia Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn sao? Ta nghe công tước phu nhân nói qua, công tước đại nhân cũng có ý tưởng cho ma pháp sư gia nhập trong kỵ sĩ đoàn, như vậy mới có thể cùng Hỏa điểm sư tử kỵ sĩ đoàn của Hoa Dung đế quốc đối kháng."

Niệm Băng lắc đầu: "Ngày mai ta sẽ rời nơi này, còn có một việc phải xử lý."

Tử Thanh Mộng có chút thất vọng nói: "Người lại có việc gì thế, có cái gì không thể nói ra sao? Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã có cảm giác người quả thực thần bí."

Niệm Băng nhún miệng cười, nói: "Không phải mỗi người trong lòng mình đều có bí mật sao? Đó là chuyện riêng tư mà. Được rồi, ta đưa các người đi tìm Lam Tầm đại ca, để hắn an bài cho các người một chút."

Hai ngày này người hưng phấn nhất chính là Lam Tầm, trở về với tình yêu của mình, công tước lại đáp ứng cho hắn cùng Như Ý ngày thành hôn. Khiến cho Lam Tầm trong lòng cực kỳ hưng phấn, đối với Niệm Băng càng cảm kích dị thường. Nếu ngày đó không phải Niệm Băng mở lời, chỉ sợ hắn còn không có một chút tự tin hướng Lam Vũ công tước cầu hôn, cũng sẽ không có khoảng thời gian tốt đẹp như bây giờ. Như Ý thấy Lam Tầm chứng minh tình yêu của mình sau đó tâm tình đã có chuyển biến, trải qua nhiều chuyện như vậy mới có thể cùng một chỗ, hắn đặc biệt quý trọng phần cảm tình này.

Khi Niệm Băng tìm được Lam Tầm, hắn đang cùng Như Ý nói chuyện phát sinh trong phủ công tước từ hai năm trước tới nay, vừa nghe Niệm Băng nhờ hắn hỗ trợ an bài Tử Thanh Mộng huynh muội, liền vội vàng đáp ứng ngay. Sau khi đem Tử Thanh Mộng huynh muội giao cho Lam Tầm, Niệm Băng không ở lại mà trở về phòng mình. Lúc này trong lòng hắn đối với sự tình khác quả thực lãnh đạm, chỉ có đề thăng thực lực mới là điều hắn quan tâm nhất. Những điều Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói với hắn, mỗi một câu hắn đều thầm nhớ trong lòng, sau khi về phòng lập tức bắt đầu minh tưởng. Chỉ có thể tận dụng từng giây từng phút mới có lợi đối với việc đề thăng thực lực bản thân.

Ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, xuân ý càng đậm hơn vài phần, trên đường lớn ở ngoài thành Áo Lan, Niệm Băng vừa đi vừa nhìn bình ngọc trong suốt trên tay kia. Sáng sớm hôm nay, hắn cáo biệt vợ chồng Ngọc Như Yên, vợ chồng Lam Tầm rồi được hai huynh muội Tử Thanh Mộng hộ tống ra khỏi thành Áo Lan. Trong bình ngọc trong suốt trên tay này là máu tươi của Ngọc Như Yên, cũng là tín vật kiểm chứng Phượng nữ có phải là nữ nhi của bọn họ.

”Niệm Băng tiểu tử, người đi nhanh lên được không, cứ rờ rờ rần rần thế thì khi nào thì mới có thể đến thành thị khác được hả!” Gia Lạp Mạn Dịch Tư bất mãn đá Niệm Băng một cước

Niệm Băng tức giận trừng mắt, nói: ”Người nhất định là sinh ra trong mùa đông, đỉnh đầu bị đóng băng, khí huyết tắc không lên não nên hờ một chút là động chân động tay hả. Buổi sáng không phải mới vừa làm cho người Kê ti phạm (cơm gà xé phay) để ăn rồi sao?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngậm miệng một chút, trong mắt toát ra hào quang say mê, ”Ồ, Kê ti phạm quả thật hương vị cũng được. Bây giờ phẩm vị của ta càng ngày càng cao, từ nay về sau người đều phải làm loại thức ăn tinh xảo này cho ta ăn. Bằng không, đừng nghĩ có thể học được cái gì từ ta.”

Niệm Băng đem bình ngọc thu vào không gian chi giới, nói: ”Gia Lạp Mạn Dịch Tư, người nói ta giai đoạn này ngoại trừ minh tưởng ra, nên làm như thế nào mới có thể đề thăng trình độ ma pháp của mình tốt hơn đây?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: ”Không chỉ đơn giản là tìm được vài viên đỉnh cấp bảo thạch các hệ ma pháp, rồi đem Mô phỏng thuật của người luyện đến cảnh giới hoàn toàn thành thực là xong đâu. Người không phải đối với dung hợp ma pháp rất tâm đắc sao? Nguyên tắc tương khắc của ma pháp nguyên tố là khi đối mặt với địch nhân khác nhau, phải sử dụng ma pháp khác nhau để ứng phó, cho dù là dung hợp ma pháp cũng là như vậy thôi. Người chỉ có đem Mô phỏng thuật ứng dụng trên các hệ mới làm được.”

83. Chương 82: Thần Cơ Bách Biến Lục Mang — Tuyên Kỵ Dao

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hơi giận nói: ”Hảo tiểu tử, định lừa ta à. Không có, không có, người muốn có thì tự mình đi tìm lấy. Đừng quên, ngay cả mấy bảo thạch kia cũng đều là thuộc về ta rồi. Bây giờ ta là cho người mượn để dùng mà thôi. Dám nói với ta đi Áo Lan thành để ăn cao lương mỹ vị, chó má, ở Áo Lan thành chưa từng được ăn đặc sản gì, người rõ ràng chỉ là đi tìm người mà thôi.”

Niệm Băng có chút xấu hổ nói: ”Người cũng thấy đấy, vì chiến tranh nên Áo Lan đế quốc tiêu điều như thế, đương nhiên về phương diện ăn uống sẽ kém hẳn đi. Dù sao, quốc gia chỉ có phồn vinh bách nghiệp mới có thể hưng vượng. Lần này sẽ khác, mục tiêu của chúng ta sẽ là đế quốc Hoa Dung phồn vinh, tới đó rồi, tự nhiên sẽ có gì đó ăn ngon. Sự phụ ta từng nói qua, ở Hoa Dung đế quốc cao cấp trừ sư rất nhiều.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhìn Niệm Băng rồi nhìn nắm tay mình, nói: ”Tốt nhất là được như vậy, nếu để cho ta phát hiện người lại gạt ta, người chết chắc.”

Niệm Bằng cười hắc hắc nói: “Lừa người? Sao có thể được? Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ta lại muốn thử một tổ hợp ma pháp, người cho ta thử một chút nhé? Cho ta lấy người làm mục tiêu.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngăn người: “Người muốn ta làm bia à? Đừng có mơ.”

Niệm Bằng dụ khí nói: “Một nồi trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc thiết to. Có chịu không?”

Vừa nghe lời này. Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhất thời ý động. Nhìn Niệm Bằng liếc mắt, có chút do dự. Niệm Bằng vội nói: “Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại, người cũng biết, nếu ta trực tiếp thi triển ma pháp, tất nhiên sẽ tạo thành ma pháp ba động rất lớn, dễ dàng dẫn tới phiền toái không cần thiết. Mà người thì không như thế, người tùy tiện tạo ra một cái kết giới cũng có thể dễ dàng ngăn trở ma pháp của ta.”

“Hai nồi Trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc, phải toàn tâm toàn ý làm cho ta ăn, nếu không không bàn nữa.” Gia Lạp Mạn Dịch Tư tự mình đưa ra yêu cầu.

“Không thành vấn đề, chắn chắn như thế.”

Niệm Bằng cười nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, bất luận là người hay là long, chỉ cần có nhược điểm, sẽ không sợ hấn không phạm sai lầm. Hồng quang lóe lên, bao phủ lấy thân thể Niệm Bằng, ngay sau đó ngân quang đại phóng, hai người đồng thời biến mất trên quan đạo. Sau nửa canh giờ, trên quan đạo một lần nữa lại hiện ra hai người. Một người tự nhiên là Gia Lạp Mạn Dịch Tư dương dương đắc ý, còn người kia chính là Niệm Bằng mặt mũi xám xanh tái nhợt.

“Tại sao có thể như vậy, Gia Lạp Mạn Dịch Tư, cái tên biến thái nhà người, người làm thế nào có thể đem ma pháp phản xạ lại.”

Niệm Bằng thanh âm mặc dù phần nộ, nhưng hữu khí vô lực. Gia Lạp Mạn Dịch Tư hắc hắc cười: “Chẳng lẽ địch nhân của người đối với người sẽ hạ thủ lưu tình sao? Nếu còn muốn sinh tồn, hãy tự mình cố gắng nghĩ biện pháp đi. Trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc lúc nào xong?”

Niệm Bằng lâm vào trầm tư, hấn cũng không rõ ràng tại sao, lúc này tự mình nghĩ ra ma pháp trên cơ sở bằng hỏa đồng nguyên cùng với hai loại mô phỏng ma pháp, tổng cộng bốn loại ma pháp dung hợp, nhưng uy lực sinh ra lại không cường đại như mong đợi..... Cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

“Tiểu tử, ta biết người đang suy nghĩ cái gì. Vậy đi, hai nồi biến thành ba nồi trân châu phỉ thúy bạch ngọc chúc, ta sẽ nói cho người biết người sai ở chỗ nào.”

Niệm Bằng trong mắt sáng ngời vội la lên: “Được, không thành vấn đề, ba nồi thì ba nồi, người nói mau. Tại sao ta tự mình tiêu hao hơn tám phần ma pháp lực, sử dụng hai cái thất giai, hai cái lục giai, tổng cộng bốn loại ma pháp dung hợp, nhưng uy lực lại không cường đại bao nhiêu. Nhìn qua có chút hoa lệ nhưng hiệu quả lại quá kém, tỉ lệ tiêu hao ma pháp lực quá lớn.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, nói: “Tên gốc nhà người thật là..., người cho là dung hợp ma pháp dễ dàng sử dụng sao? Cho dù người có bằng hỏa đồng nguyên vi dẫn, nhưng khi sử dụng bốn loại ma pháp, căn bản không cách nào đem đặc tính các hệ ma pháp phát huy hết. Nhất là bốn loại ma pháp đồng thời xuất hiện, sẽ sinh ra bài xích hoặc hấp dẫn lẫn nhau. Loại đặc tính này cực kỳ vi diệu, cho dù sử dụng đồng dạng ma pháp, mỗi một lần cũng đều có biến hóa bất đồng, trừ phi tinh thần lực của người cường đại đủ để sử dụng ma pháp cấp cao, cần gì phải dung hợp bốn loại ma pháp vừa khó khăn lại không có phương pháp? Cho nên, ta nói cho người một cái lý luận đơn giản, dung hợp ma pháp quả thật không sai, nhưng là, hai loại ma pháp dung hợp đã là đủ rồi. Quá nhiều hệ ma pháp dung hợp, chỉ sinh ra phản hiệu quả. Vừa rồi người sử dụng ma pháp kia làm ta rất buồn cười, Sau này người có bị kẻ khác chê cười, đừng nói người có quen biết ta.”

Nghe Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói xong, Niệm Bằng trong lòng nhất thời sinh ra một loại cảm giác rõ ràng mình bạch. Đúng vậy, dung hợp quá nhiều làm gì khi tự mình cũng không có khả năng chế ngự. Cứ như Gia Lạp Mạn Dịch Tư cự long cường đại như vậy, hấn cực kỳ mạnh mà ma pháp cũng chỉ là một loại hỏa hệ mà thôi. Tự mình cần gì theo đuổi quá nhiều ma pháp dung hợp làm gì? Chỉ bằng nắm cho chắc đặc tính các hệ ma pháp, đối mặt với địch nhân khác nhau thì dùng các loại tổ hợp bất đồng, như vậy hiệu quả tự nhiên là tốt hơn. Thông suốt được điểm này, Niệm Bằng trên mặt không giấu được một nụ cười vui vẻ.

Chính lúc này, Gia Lạp Mạn Địch Tư đột nhiên biến sắc mặt, trầm giọng: “Ổ chỗ này chờ ta! Đừng nhúc nhích.”

Hồng quang chợt lóe, thân ảnh hắn đã biến mất. Khi Gia Lạp Mạn Địch Tư rời đi một khắc, Niệm Băng trong lòng căng thẳng, bởi vì hắn rõ ràng cảm giác được trên người Gia Lạp Mạn Địch Tư tản ra sát khí trầm trọng, từ khi hắn quen Gia Lạp Mạn Địch Tư tới nay đây là lần đầu tiên cảm giác được hơi thở như vậy, mặc dù không rõ tại sao, nhưng hắn biết, có thể khiến cho Gia Lạp Mạn Địch Tư nổi sát ý như thế, có thể trở thành Gia Lạp Mạn Địch Tư địch nhân, khẳng định mình không có khả năng đối phó.

Đi tới ngồi xuống đại thụ bên đường, Niệm Băng chậm rãi khôi phục ma pháp lực lúc trước mất đi, cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh. Không lâu sau, quang mang màu đỏ vụt lên, Gia Lạp Mạn Địch Tư đã trở lại. Khuôn mặt anh tuấn của hắn tràn ngập phần nộ. Thân thể chung quanh hồng quang như ẩn như hiện, đi tới trước mặt Niệm Băng, đập mạnh một chưởng lên cây đại thụ, lập tức đại thụ đã thành tro bụi, Niệm Băng về mặt ngơ ngác.

“Hỗn đản. Mẹ kiếp, lại để cho hắn chạy mất. Thật sự là hỗn đản mà, chạy so với hầu tử còn nhanh hơn.” Gia Lạp Mạn Địch Tư phần nộ mắng chửi. Niệm Băng phủi tro bụi trên người, hỏi: “Người phát hiện ra cái gì?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: “Vừa rồi ta đột nhiên cảm nhận được khí tức của Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình, lập tức đuổi theo, nhưng tên đó đã dùng ma pháp không gian chạy trốn.”

Niệm Băng kỳ quái nói: “Chẳng lẽ là tên trộm mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình của ngươi lại chạy đến chung quanh ngươi phá phách ngươi, hắn không phải là hết muốn sống sao?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư lắc đầu, nói: “Không. Vừa rồi cái kia mặc dù cũng là Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình, nhưng không phải khí tức của ta. Bảy cái Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình mặc dù giống nhau như đúc nhưng phân ra cho bảy long vương chúng ta giữ. Mỗi một cái đều tiềm ẩn ít nhiều một chút khí tức của chúng ta, ta có thể khẳng định, vừa rồi xuất hiện không phải là thứ bị trộm của ta. Xem ra, bọn người kia quả nhiên có chút kiên nhẫn, không chừng có thể hướng vào bảy long vương chúng ta ra tay một lượt. Niệm Băng, sợ rằng ta tạm thời không chén được trân châu phi thúy bạch ngọc chúc của ngươi, chuyện so với ta tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn rất nhiều. Ta bây giờ phải quay lại triệu tập sáu long vương, xem Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình có bị trộm chưa, Long thần đại nhân giao phó nhiệm vụ cho chúng ta tuyệt không thể có chút sơ xuất. Ngươi tự mình cẩn thận một chút, xử lý xong việc này ta sẽ quay lại tìm ngươi.”

Niệm Băng kinh ngạc nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư, “Theo ý ngươi nói, bây giờ ngươi phải đi?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư không tức giận nhìn hắn, nói: “Ngươi không phải vẫn nghĩ cách để được tự do sao? Thế nào? Bây giờ lại hối hận à. Chẳng lẽ ngươi còn muốn theo ta đi gặp sáu long vương kia sao? Long thế giới không thể có nhân loại tiến vào. Ngươi tự mình bảo trọng đi. Về phần tu luyện của ngươi sau này. Chỉ cần tuân theo quy củ mình tưởng tăng cường ma pháp lực. Nếu có thể có cơ hội tìm thượng phẩm bảo thạch. Cái này ta cho ngươi dùng trước. Ngươi yên tâm, ta tìm ngươi rất dễ dàng. Ngươi phải cẩn thận tự mình bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi, chưa trả cho ta ba nỗi trần châu phi thúy bạch ngọc chúc, không cho chết.”

Màu đỏ quang mang chuyển hóa thành ngân quang, một đoàn ngân mang chói mắt xuất hiện trên tay Gia Lạp Mạn Địch Tư. Hắn mở tay, là một món vũ khí kỳ dị, ở trung tâm gắn một khối bảo thạch hình lục lăng màu bạc, nhưng là quang mang màu bạc không ngừng phát sinh biến hóa. Mỗi một lần biến hóa, đều làm cho quang mang bình khí lóe ra.

Từ tâm lục lăng bảo thạch màu bạc, vươn dài ra phía ngoài sáu cái đao nhận, mỗi cái đao nhận dài chừng nửa thước, quang mang màu bạc lóe ra, Niệm Băng không chút hoài nghi nó thuộc phong duệ. Gia Lạp Mạn Địch Tư bàn tay hướng thượng, sáu ngân đao tại lòng bàn tay hắn xoay tròn rất nhanh. Bất luận cánh tay huy động như thế nào, đao lại giống như nằm tại lòng bàn tay hắn bình thường không ngừng lóe ra quang mang màu bạc. Gia Lạp Mạn Địch Tư đưa bàn tay lên, hắn thì thảo niệm vài câu chú ngữ, đao đột nhiên biến mất. Ý niệm Niệm Băng vừa động, sáu nhận ngân đao lại xuất hiện ở ngoài mười trượng, vẽ ra một đường hồ tuyến đẹp đẽ, những chỗ nó đi qua tất cả thực vật đều bị cắt một đoạn.

Sáu nhận ngân đao một lần nữa quay về tay Gia Lạp Mạn Địch Tư, nó vẫn xoay tròn như trước. Gia Lạp

Mạn Dịch Tư nói: “Giác mộng của người tới đây. Chuôi này đao khó khổng chế phi thường, có thể chánh thức phát xuất uy lực của nó hay không thì phải xem trình độ của người. Người hẳn là đã phát hiện, khối bảo thạch ở trung tâm kia là cực phẩm không gian hệ ma pháp bảo thạch. Độ trân quý của Không gian ma pháp bảo thạch có chút kém hơn so với quang minh và hắc ám. Hơn nữa, đối với bây giờ người mà nói, nếu có thể sử dụng không gian hệ ma pháp, chỗ tốt lớn nhất, ít nhất nó có thể giúp người bảo trụ tánh mạng. Chỉ cần người cẩn thận một chút, không nên tự cắt đứt tay mình. Đao này có thể có bao nhiêu loại phương pháp sử dụng, tùy thuộc vào trí tuệ người. Đao có tên Tuyền Ky, khi chế tạo nó, thời viễn cổ một gã chú tào đại sư nhân loại, phải có mười hai không gian hệ ma đạo sư trợ giúp mới hoàn thành đao này. So với Thánh Diệu đao, nó kém thần bí hơn, nhưng địa vị nhưng lại không nhỏ chút nào, người tự mình kiểm tra đi. Vậy được rồi, nó tự mình đã có một cái tên, không cần người đặt lại, Thần Cơ Bách Biến Lục Mang -- Tuyền Ky đao.”

Ngân quang chợt lóe, đã hạ xuống dưới chân Niệm Băng, sau một khắc, màu đỏ quang mang bao phủ thân ảnh Gia Lạp Mạn Dịch Tư tại không trung biến mất. “Cực phẩm ma pháp bảo thạch ta giao cho người một khối, cẩn thận giữ gìn. Nhớ kỹ là người thiếu ta ba nôi trên châu phủ thủy bạch ngọc chúc, người không được quên.....”

Thanh âm xa dần, hơi rỗng trong không khí hoàn toàn biến mất. Trở lại tự do nhưng Niệm Băng lúc này trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát. Ngay cả hẳn cũng không rõ tại sao, nhưng nhìn cây đao hình thù kỳ quái Tuyền Ky đao trên mặt đất, trong lòng hẳn lại không cảm thấy mong muốn. Gia Lạp Mạn Dịch Tư anh tuấn dung mạo, hí hước ngữ khí không ngừng trong đầu quanh quẩn, tâm hẳn có chút run rẩy, Gia Lạp Mạn Dịch Tư người người có thể như vậy đi sao?

Niệm Băng ngẩng đầu hướng bầu trời trong xanh cao giọng quát, “Gia Lạp Mạn Dịch Tư, người nghe ta nói, nếu người ba tháng còn chưa có tới tìm ta, nợ với người coi như hết.”

Thanh âm hẳn rất lớn, kinh khởi phi diều trong rừng, hô hoán xong câu này, Niệm Băng chậm rãi cúi đầu, lẩm bầm lầu bầu nói: “Nếu người có thể quay lại trong ba tháng, ta nhất định làm cơm cho người ăn mà không cần điều kiện gì.”

Kỳ thật, ngay cả hẳn tự mình cũng không biết, trải qua hai tháng tiếp xúc, Gia Lạp Mạn Dịch Tư ở trong lòng hẳn, cũng vừa là thầy vừa là bạn. Chợt chia lìa, khiến cho hẳn khó tránh khỏi có chút mất mát. Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi trong bình cuối cùng là chứa đựng vật gì vậy? Gia Lạp Mạn Dịch Tư không chịu nói cho mình, vậy bên trong bầy chi bình cuối cùng phong ấn bí mật gì? Niệm Băng tràn ngập nghi hoặc, đồng thời cũng tò mò. Hẳn càng ngày càng phát hiện, ở Phiến ngưỡng quang đại lực mình còn không biết nhiều thứ lắm, đó là do mình không cùng cấp độ, nếu muốn hết thấy biết rõ mọi thứ, phải tự mình xuất phát.

Dùng sức lắc đầu, Niệm Băng đem tạp niệm trong đầu vứt bỏ cảm giác mất mát dần dần biến mất. Dù sao, Gia Lạp Mạn Dịch Tư sẽ quay lại, hẳn nhất định không nỡ từ chối mỹ vị. Bây giờ, mình cần làm nhất chính là đi đến thủ đô Hoa Dung đế quốc, hoàn thành lời hứa với Long Trí.

Nhớ khi mình rời bỏ thành lúc mới chỉ có bảy tuổi, hơn mười năm, rốt cục cũng trở lại. Niệm Băng cũng không gấp gáp, mỗi khi đến một tòa thành thị hẳn đều cũng nghỉ ngơi vài ngày để mình tường nghiên cứu ma pháp. Khi hẳn rời Áo Lan thành thì thời gian tới Ngũ Quốc Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái còn có ba tháng, ba tháng cũng đủ cho hẳn đi. Như nghe được tại Áo Lan thành thì càng hướng phương nam Áo Lan đế quốc, quang cảnh càng có vẻ cần cỗi. Đi trên đường nhìn qua, thường xuyên có thể chứng kiến một mảnh đất hoang vu. Khung cảnh này chỉ hết đến khi Niệm Băng rời tây nam Áo Lan đế quốc tiến vào Hoa Dung đế quốc.

Xa xa, một tòa thành thị thật lớn đến mức đã không thể dùng từ thành thị để hình dung. Tòa thành giống như một con quái thú phủ phục nằm trên bình nguyên. Nằm ở biên giới Áo Lan đế quốc cùng Hoa Dung đế quốc tòa tháp thành này rõ ràng chính là một tòa pháo đài thật lớn. Hai bên pháo đài là quân đội Hoa Dung đế quốc kéo dài hơn trăm dặm, vị trí địa lý Hoa Dung đế quốc cực tốt, nằm ở chỗ sâu phía nam đế quốc, có rất nhiều vùng đất phì nhiêu, hơn nữa bên tây nam là biển, mặc dù cùng Lăng Mộc, Kỳ Lô và Áo Lan đế quốc tiếp giáp, nhưng phạm vi phải phòng ngự cũng không lớn.

Quân sự ở Hoa Dung đế quốc rất được trọng thị, lực chiến đấu chủ yếu của đế quốc do tứ đại quân đoàn

tạo thành. Trú đóng tại biên giới phía bắc giáp với Lăng Mộc đế quốc là Bắc phương quân đoàn, trú đóng tại đông bắc phụ cận Tháp Lỗ thành là Đông bắc quân đoàn. Trú đóng tại phương đông giáp biên giới với Kỳ Lỗ đế quốc là Đông phương quân đoàn. Còn trú đóng tại thủ đô phụ cận là Trung ương quân đoàn tạo thành. Cả nước số lượng quân đội phục dịch chưa bao giờ ít hơn một trăm hai mươi vạn, đối với mấy đế quốc khác mà nói, nuôi dưỡng nhiều quân đoàn như vậy tất nhiên là gánh nặng thật lớn, nhưng là đối với Hoa Dung đế quốc thì nhiều mà nói, không phải là sự việc gì khó khăn.

Khi bọn họ phát động công kích Triều Chu, cũng không phải thật sự muốn cướp đoạt cái gì. Nguyên nhân chủ yếu phần nhiều là để luyện binh vì dù sao lính chưa ra chiến trường thì không phải là lính chiến.

Hoa Dung đế quốc tứ đại tập đoàn quân đều do một gã nguyên soái thống lĩnh, trong đó thực lực trung ương quân đoàn là cường hãn nhất, Hỏa Sư kỵ sĩ đoàn nổi tiếng chính là trung ương quân đoàn, là tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Mà Niệm Băng bây giờ nhìn thấy, là đông bắc quân đoàn của Hoa Dung đế quốc trú đóng ở đây, Tháp Lỗ thành không so được với Băng Lan thành do hai nước chia nhau quản, Hoa Dung đế quốc đại quân trú đóng ở chỗ này, Áo Lan đế quốc quân đội phải mau rút vào đại lục. Bất luận từ trang bị, quân chủng, số lượng, Áo Lan đế quốc đều yếu hơn rất nhiều so với Hoa Dung đế quốc.

Nếu không phải là có cường quốc Lăng Mộc đế quốc hạn chế Hoa Dung đế quốc, Hoa Dung đế quốc sớm đã sớm mở miệng Hỏa Sư khổng lồ cắn nuốt Áo Lan đế quốc.

Còn chưa tới Tháp Lỗ thành, Niệm Băng còn phải vượt qua phòng tuyến Hoa Dung đế quốc. Ở đây đã bị kiểm tra nghiêm ngặt. Chỉ cần có một tia hoài nghi, sẽ bị cản trở tiến vào Hoa Dung đế quốc. Bất quá lúc kiểm tra Niệm Băng tự mình đã có biện pháp ứng đối. Dù sao, bản thân hắn chính là người Hoa Dung đế quốc, đối với Hoa Dung đế quốc đều hiểu rõ mặc dù phần lớn là nghe cha hắn nói lại. Hắn đối với tổ quốc tuy không có nhiều nhiệt ái, nhưng gốc rễ của hắn ở Hoa Dung, những gì về Hoa Dung đế quốc đều khắc sâu trong trí nhớ.

Đứng xếp hàng vào dòng người chờ kiểm tra, ngẩng đầu nhìn Tháp Lỗ thành cửa thành giống như miệng một con sư tử thật lớn. Niệm Băng lầm bầm: “Hoa Dung, ta đã trở lại, sau nhiều năm, ta đã trở lại. Nhớ kỹ lúc rời đi năm đó từng qua nơi này, ba ba. Ngài yên tâm, nếu có thể nói, ta nhất định đấu tranh lấy lại những thứ của chúng ta.”

Tốc độ kiểm tra rất nhanh, đại đa số vào thành là binh dân cùng thương nhân đều được Hoa Dung đế quốc ban phát cho chứng nhận thông hành, dựa vào chứng nhận thông hành có thể rất dễ dàng tiến vào trong thành. Bây giờ người dám gây sự với Hoa Dung đế quốc rất ít, cũng không phải là thời kỳ chiến tranh.

Kiểm tra tự nhiên cũng không nghiêm mật lắm. Rốt cục đến phiên Niệm Băng, vệ binh thống lĩnh mặc áo giáp hướng hắn nói giống như những người khác: “Xuất chứng nhận thông hành của ngươi!”

Ngữ khí cũng không quá nghiêm nghị, là bởi vì hắn thấy được đầu Niệm Băng có mái tóc vàng, tại Hoa Dung đế quốc rất phổ biến. Đối với quốc nhân, vệ binh môn đón tiếp khách khí hơn một chút, từng có người thống kê qua, tại Hoa Dung đế quốc, thượng lưu quý tộc đã có trên chín trên mười người là có tóc vàng.

Lắc đầu, Niệm Băng lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, ta không có thông hành chứng”. “Không có?” Vệ binh thống lĩnh có chút kinh ngạc nhìn hắn. Niệm Băng trên người cũng không có hành lý gì, trên người quần áo cũng rất bình thường. Là người từng trải, vệ binh thống lĩnh lại từ trên người hắn nhìn ra khí chất bình thường, “Nếu không có thông hành chứng, phải toàn thân lục soát, xin mời qua bên kia.”

Chỉ chỉ một gian phòng đơn sơ cạnh cửa thành. Niệm Băng lại lắc đầu, vươn tay phải ra, “Ta nghĩ không cần.” Phốc một tiếng, một ngọn lửa từ lòng bàn tay thiêu đốt, ngọn lửa tại gió nhẹ dập tắt, nhất thời chung quanh độ ẩm lên cao vài phần, “Ta là một ma pháp sư.”

Về kinh ngạc trong mắt vệ binh thống lĩnh nhất thời biến thành tôn kính, “Nguyên lai là ma pháp sư tiên sinh, mời vào thành”. Nói xong đuổi quân kiểm tra tránh ra, Niệm Băng bước mà vào, không gặp phải ngăn trở gì nữa. Hoa Dung đế quốc là một đất nước tôn sùng hòa hệ, vì bốn quốc ma pháp sư cực kỳ xương thịnh, khiến cho từ quốc vương tới binh dân đều đối với ma pháp sư rất tôn kính, nhất là cường đại ma pháp sư. Cho nên, quốc vương từng ban bố ra lệnh, chỉ cần là ma pháp sư, bất luận là ma pháp sư quốc gia nào, đều cũng có thể tùy tiện tiến vào Hoa Dung đế quốc. Đặc biệt hóa hệ ma pháp sư là đối tượng Hoa Dung đế quốc hoan nghênh nhất, hơn nữa Niệm Băng một đầu tóc vàng, vệ binh tự nhiên sẽ không ngăn trở.

Bước vào Tháp Lỗ thành, cảm giác thứ nhất chính là phồn hoa, ngược lại với Áo Lan đế quốc, ngã tư đường khắp nơi đều là rộn ràng nhộn nhạo người qua lại. Trong đó không một quân nhân, bất luận cửa hàng kinh doanh cái gì sinh ý đều cũng tốt. Thành tại biên phòng mà cư nhiên như thế phú túc, sợ rằng cũng chỉ có Hoa Dung đế quốc có thể làm được. Ở đây mọi người không có người nào lo lắng ngoại địch xâm lấn, dù sao, Đông bắc quân đoàn Hoa Dung đế quốc đóng ở chỗ này không phải là loại vô dụng.

Hít một hơi sâu, Niệm Băng khẽ than “Đây là không khí tổ quốc sao? Tổ quốc, sợ rằng không ai thừa nhận ta thuộc về Hoa Dung.”

Là người Hoa Dung đế quốc lần này quay lại là đại biểu Băng Nguyệt đế quốc tham gia Tân duệ ma pháp sư đại tái, đối với hắn mà nói, cũng có thể xem như một điều châm biếm. Đi tới ngã tư đường, Niệm Băng chuẩn bị tìm kiếm một phạm điểm. Từ giờ tới lúc Ma Pháp Sư Đại Tái còn có hai tháng, đến Đô Thiên thành mặc dù không gần, nhưng chỉ cần nửa tháng cũng đủ để tới, cho nên hắn cũng dư dả thời gian.

Niệm Băng bây giờ trong đầu chỉ nghĩ về ma pháp sư, đối với trù nghệ hắn có tin tưởng tuyệt đối. Trên đường tới Hoa Dung đế quốc hắn đã quyết định, lấy ba tháng này tự mình tu luyện ma pháp. Mỗi khi dừng chân, hắn đều cũng ít nhất dừng lại một ngày để tu luyện. Trên đường tự luyện tập các loại ma pháp, nhất là Tuyên Ki đạo mới nhận, là mục tiêu ưu tiên tu luyện của hắn.

Từng có người nói rằng, võ sĩ cận chiến là khắc tinh của ma pháp sư, nhưng không gian hệ ma pháp sư cũng là khắc tinh của tất cả võ sĩ. Có thể thấy được địa vị của không gian hệ ma pháp tại giới ma pháp đại lục, sở hữu không gian ma pháp, cũng tương đương như có một miếng phù võ sĩ hộ thân.

Đương nhiên, không gian hệ ma pháp sư cũng có nhược điểm của mình. Đó chính là năng lực công kích cực kì kém. Am hiểu nhất không gian hệ ma pháp chính là truyền tống cùng giam cầm. Chỉ có khi tới cấp bậc ma đạo sĩ, lực công kích mới có thể từ từ hiển hiện ra.

Đột nhiên, Niệm Băng chứng kiến ngã tư đường dòng người đều cũng hướng về một phía rất nhanh đổ tới, tựa hồ có chuyện gì trọng đại xảy ra, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ tại Tháp Lỗ thành cũng có người dám gây sự sao? Vẫn chưa có người đại đột như vậy mà.

Dòng người bắt đầu di chuyển. Do bị mọi người xô đẩy, Niệm Băng cũng không tự chủ được hướng về phía kia mà đi tới. Tò mò hắn hướng một người đi đường bên cạnh hỏi: “Bên kia phát sinh chuyện gì vậy? Tại sao mọi người đều chạy lại thế?”

“Tiểu huynh đệ, người nhất định là vừa tới nơi này, chính là mấy năm mới có thể thấy thịnh sự a! Hoa Long phạm điểm tại quảng trường của Tháp Lỗ thành cứ ba năm một lần cử hành Trù Nghệ Khiêu Chiến Đại Tái. Hôm nay vừa mới bắt đầu, duy trì liên tục ba ngày, chính là ba ngày cuồng hoan của Tháp Lỗ thành chúng ta. Trù sư nổi danh cả nước khắp nơi đều cũng sẽ đến nơi này tham gia khiêu chiến, cuộc thi này trong giới trù nghệ chỉ thua Trù thần đại tái thôi. Không xem qua thì thật đáng tiếc, đi nhanh lên một chút, nếu không ở cách xa sẽ nhìn không thấy gì.”

Niệm Băng trong lòng vừa động, cái gì Hoa Long Trù Nghệ Khiêu Chiến Tái hắn từng có nghe Tra Cực nói qua, bây giờ mới thấy thật cao hứng, bất quá, nếu nói là chỉ thua Trù thần đại tái, hắn là có cái đáng xem, lòng hiếu kỳ thúc giục, liền đi theo dòng người hướng về Tháp Lỗ quảng trường. Xa xa, đã có thể thấy một cái sân rộng thật lớn, cái sân diện tích to lớn, sợ rằng chiếm cứ một phần ba diện tích Tháp Lỗ, vốn là giáo trảng chuyên môn dùng để điểm binh.

Nhưng lúc này lại thành sân đấu trù nghệ. Cả sân người ngựa tấp nập, ít nhất gần mười vạn người chen chúc trong sân, nhờ có lượng lớn vệ binh duy trì trật tự mới không có tạo thành tao loạn.

Ở giữa sân, đặt một cái đài cao hai trượng, đường kính tối đa mười lăm trượng, sân khấu trải thảm đỏ, cho dù từ phía dưới nhìn lên cũng cực kỳ bắt mắt, để cho Niệm Băng kinh ngạc chính là, cái sân khấu này lại có thể xoay tròn, chung quanh sân khấu, bố trí tổng cộng mười người phụ bếp, phía sau còn lại là một công cụ cho phòng bếp. Hiển nhiên, sân khấu có thể đồng thời cho mười trù sư tiến hành tỉ thí.

Chứng kiến sân khấu để biểu diễn trù nghệ, Niệm Băng trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Thân là một trù sư, có thể biểu diễn trù nghệ của mình trên sân khấu này, đó là chuyện tuyệt vời vô cùng a!

Trách không được sư phó từng có nói, Hoa Dung đế quốc tụ tập nhiều nhất trừ sư xuất sắc, xem ra hẳn không có nói ngoa. E rằng, cũng chỉ có Hoa Dung đế quốc mới yêu chuộng giới trừ nghệ như thế.

Cách sân khấu hai mươi trượng, có dựng một cái đài cao có mái che, bên trong dựng ghế. Rõ ràng đây là dành cho khách quý. Lúc này, hơn mười người tiến lên khán đài, từ quần áo bọn họ mặc có thể dễ dàng nhận ra những người này đều là cao quan đại viên của Hoa Dung đế quốc. Trong đó, một người đi tới trước đài, người này vóc người có chút mập mạp, một thân trường bào màu đỏ nam vàng có vẻ cực kỳ hoa lệ, đôi mắt nhỏ tinh quang lấp lánh, trong tay cầm gì đó quái dị, trên mặt tựa hồ có quang mang ma pháp lóe ra.

“Mọi người yên lặng một chút. Xin nghe ta nói.”

Hắn không có cao giọng la to, nhưng thanh âm này hùng hậu dễ dàng truyền tới tai mỗi người. Niệm Băng trong lòng cả kinh. Nếu là một vũ thánh cao thủ, bằng vào đấu khí hùng hậu cũng có thể làm được điểm này, nhưng gã này rõ ràng không sử dụng đấu khí.

Trong phút chốc, hắn rõ ràng, trong lòng âm thầm kinh hô, bởi vì hắn phát giác người kia trong tay cầm cái gì, dĩ nhiên là một cái ma pháp khuếch âm khí. Có thể tản mát ra thanh âm như thế, khuếch âm khí tất nhiên phải có ma pháp bảo thạch cực kỳ trân quý làm hậu thuẫn, xem ra, trận đấu này xuất tiền vốn không nhỏ a! Trên sân rộng từ từ im lặng, năm ngàn binh lính phụ trách duy trì trật tự có vẻ điềm nhiên, trường thương trong tay chỉ xéo không trung, tùy thời nhìn kỹ dân chúng chung quanh, để phòng có biến.

Gã mập trên sân khấu xoay tròn nhìn dân chúng phía dưới, mỉm cười nói: “Mọi người khỏe không, ta nghĩ, chỉ cần là người Tháp Lỗ thành chúng ta, đều cũng sẽ nhận ra ta. Không sai, ta chính là Hoa long phạm điểm Hoa Phi tử, mọi người gọi ta Bàn tử là tốt rồi.”

“Bàn tử, Bàn tử, Bàn tử.....”

Nhất thời, dưới đài hoan hô ào ào, nhìn bộ dáng đám bình dân nhảy nhót, rõ ràng vị Hoa Long phạm điểm Hoa phi tử ở Tháp Lỗ trong thành rất được lòng người. Niệm Băng hướng gã bình dân hoan hô bên cạnh sau khi nghe ngóng mới biết được, nguyên lai Hoa bàn tử chính là Hoa Long phạm điểm lão bản, là người cực kỳ tùy hòa, hơn nữa thích làm phúc cho người khác. Tiền lời Hoa Long phạm điểm, hắn hàng năm đều cũng quyên xuất tám mươi phần trăm, chia ra quyên cấp cho chánh phủ, quân phương cùng Hoa Dung đế quốc ma pháp sư công hội. Hơn nữa thường xuyên đem phân phát vô số mỹ thực cung cấp cho bình dân, cho nên tại khắp nơi đều có danh tiếng tốt, còn được quốc vương Hoa Dung đế quốc phong hàm tử tước.

Đúng là bởi vì hắn quan hệ tốt, Hoa long trừ nghệ khiêu chiến đại tái mới có thể phát triển nhanh như vậy? Sức ảnh hưởng đang gần bắt kịp Trù thần đại tái.

Hoa bàn tử lại mở miệng “Đa tạ mọi người ủng hộ với cuộc thi này, đây đã là Hoa Long khiêu chiến tái lần thứ tư. Hoa bàn tử cũng bắt đầu già, nhưng Hoa Dung đế quốc trừ nghệ giới chúng ta lại không ngừng phát triển mạnh mẽ. Ta rất vinh hạnh có thể chứng kiến cảnh tượng phồn vinh bây giờ. Tốt lắm, ta không nhiều lời, đỡ khỏi bị mọi người lấy trứng chọi ta.”

Vừa nói xong, lại làm ra một cái vẻ mặt tức cười, nhất thời làm dân chúng phía dưới cười to. Hoa bàn tử mỉm cười đợi cho dân chúng phía dưới hết cười, lúc này mới nói: “Quy củ và vãng giới giống nhau, trận đấu sẽ trải qua sơ tái, phục tái, quyết tái ba giai đoạn. Sơ tái thi ở phía nam sân, Hoa long phạm điểm chúng ta đã bắt đầu từ mười ngày nay. Chúng ta đã lựa ra trăm tên trừ sư xuất sắc, bọn họ sẽ ở chỗ này tham gia phục tái. Phục tái hội do ta chỉ định ba loại nguyên liệu, cho các đại gia trừ sư điều xuất các loại mỹ vị để tiến hành bình phẩm. Cuối cùng tuyển ra mười người tham gia quyết tái cuối cùng. Quyết tái cũng chính là ngày mốt, lần này tất cả các thức ăn chế tác trong trận đấu, ta đều muốn đưa tặng cho ta người tôn kính nhất Hoa Dung đế quốc, đó chính là vẫn bảo vệ gia viên chúng ta đồng bắc tập đoàn quân.”

Nói xong năm chữ cuối cùng, hắn cố ý đề cao thanh âm. nhất thời, cả tràng diện bộc phát ra tiếng hoan hô, tiếng gầm nổi lên miên man bất tận, sợ rằng ngoài thành Tháp Lỗ người người cũng có thể nghe được. Hào khí nhiệt liệt đến mức này làm cho Niệm Băng cũng kinh tâm.

84. Chương 83: Linh Trù Thần Na Nghiêm

Một nam tử dáng mảnh khảnh từ trên đài đi ra, nói dáng người hần mảnh khảnh cũng hơi quá, từ vòng eo mềm mại đến một thân trường bào trắng càng tôn thêm khuôn mặt anh tuấn quá mức của hần, đi đến trước mặt mọi người, theo vẻ ngoài cần bản không nhìn ra tuổi, không cần dùng ma pháp khoách âm khí, mỉm cười nói: "Đa tạ Hoa bàn tử, mọi người có lẽ còn không biết ta, ta tự mình giới thiệu một chút, ta là tân nhiệm Nguyên soái của Đông bắc quân đoàn, ta tên Hồ Quang." Âm thanh của hần có chút nhẹ nhàng nhưng so với ma pháp khoách âm khí của Hoa bàn tử truyền vào tai dân chúng còn phải rõ ràng hơn.

Phía dưới nhất thời huyền não xôn xao, Nguyên soái có chút giống nữ tử này không làm dân chúng phản cảm, tuyệt đại đa số dân chúng trong mắt toát ra vẻ tôn kính mãnh liệt, Niệm băng mơ hồ nghe bên cạnh có người đang nói: "Trời ạ, hần chính là Nguyên soái Hồ Quang thần bí anh tuấn đó sao? Lại từ quân đoàn phương Bắc điều đến nơi chúng ta, thật sự là quá tốt, nghe nói hần chính là 'ma suất' Hồ Quang a!"

Niệm Băng trong lòng khẽ run, vị nguyên soái bề ngoài giống như bà chị lại có thực lực 'ma suất' Hồ Quang, với tư cách Nguyên soái từ quân đoàn phương bắc điều đến đây tuyệt không phải là hạng người tầm thường, thấp giọng dò hỏi dân chúng nhiệt tình xung quanh lập tức biết được một ít về sự tích của Hồ quang. Nguyên lai vị Hồ quang nguyên soái này lúc trước vốn là Phó nguyên soái Đông bắc quân đoàn, từng dẫn quân dẫn quân nhiều lần, cùng Lãng Mộc đế quốc phát sinh chiến tranh, nổi danh với sự tàn nhẫn ham chém giết, dưới kiếm từng thấm mấy ngàn máu tươi, nếu ai bị bề ngoài của hần mê hoặc, thì cam đoan sẽ là người thứ nhất chết. Bây giờ bị điều đến bên này nhậm chức Nguyên soái, hiển nhiên thăng chức, trong đó dĩ nhiên có ngoại hiệu là 'ma xà', chỉ có điều Hoa dung đế quốc dân chúng đối đãi hần thập phần tôn kính, cho nên trực tiếp gọi hần thành 'ma suất'.

Trên đài, ma suất Hồ Quang lộ ra nụ cười mỉm có thể mê hoặc cả nam nhân. "Tốt lắm, không quấy rầy mọi người thưởng thức trù nghệ hoa mỹ nữa, hơn thua lần này sẽ do ta và Hoa bàn tử đánh giá chung, đầu lưỡi của ta rất linh, các đầu bếp chuẩn bị tham gia thi đấu cần phải cố gắng." Nói xong, hần hướng mọi người hơi gật đầu, đi vào sau khán đài. Đám người tự động tản ra hai hướng, đưa mắt nhìn Hồ quang và đám Quý châu đi lên hai bên khán đài, trên đài lúc này chỉ còn lại một mình Hoa bàn tử.

Hoa bàn tử hăng giọng, mỉm cười, các thớ thịt mồm mỉm trên mặt không ngừng run rẩy: "Bàn tử ta cả đời này chỉ thích ăn, vì sự yêu thích này ta 7 tuổi đã bắt đầu học trù nghệ, đã bái không ít sư phụ, cũng coi như có năm mươi năm kinh nghiệm đầu bếp. Ta bây giờ chỉ có một nguyện vọng, chính là đem trù nghệ phát dương quang đại, khiến cho càng nhiều người ăn được món ăn ngon. trận đấu lần này thường so với trước hậu hĩnh hơn một chút. Vài quan quân tham gia 'trù thần đại tái' đều là do chúng ta đề cử, theo lực ảnh hưởng của 'Hoa long trù nghệ thiêu chiến đại tái' mà tăng lên, thông qua thương nghị giữa ta và ban tổ chức 'trù thần đại tái', ba người đứng đầu đều sẽ có cơ hội tham gia 'trù thần đại tái', đồng thời tiền thưởng cũng tăng lên, mỗi trù sư tiến vào vòng bán kết thưởng cho một trăm tử kim tệ, mà mười trù sư đứng đầu tiến vào vòng chung kết thưởng cho năm trăm tử kim tệ, cuối cùng ba người đứng đầu thì được phần thưởng kếch sù chia theo thứ tự hai nghìn tử kim tệ, một ngàn năm trăm tử kim tệ và tám trăm tử kim tệ, ai, Hoa bàn tử ta lại sắp phá sản rồi, ai còn muốn báo danh thì mau mau một chút, hôm nay là ngày báo danh cuối cùng." Hình dáng tức cười của hần không khỏi khiến dân chúng phá lên cười.

Trái tim Niệm băng có chút kích động đập rộn lên, cơ hội như vậy hần thế nào lại có thể bỏ qua được. Tiền thưởng nhiều ít hần cũng không quan tâm, hần quan tâm chính là có thể có cơ hội cùng đầu bếp cao cấp tranh tài, bất luận là những giảng giải ngày trước của Tra Cực hay là do chính bản thân hần nhận thức cũng đều nói cho hần biết, dưới áp lực của trận đấu, đầu bếp thường thường sẽ có hai loại biểu hiện, một loại vì khẩn trương mà mất hết trình độ, loại kia chính là phát huy siêu trình độ, làm ra món ăn càng mỹ diệu hơn, không thể nghi ngờ, niệm băng thuộc về loại sau.

Không còn chút do dự nào nữa, hần quay về phía dân chúng nghe ngóng vị trí và phương hướng của Hoa long khách sạn, lập tức lách khỏi đám người, tận dụng thời cơ, bất luận là 'Hoa long trù sư khiêu chiến tái' hay 'trù thần đại tái', hần đều tuyệt không muốn bỏ qua.

Hoa Long khách sạn so với Niệm băng tưởng tượng còn phải hoa lệ hơn nhiều. Nếu nói 'Đại Thành Hiên' là đại biểu hoa lệ, vậy thì 'Hoa long phạn điểm' chính là đỉnh cao hoa lệ, đại lâu cao 11 tầng hiện tại là tiêu biểu cho công trình kiến trúc cao nhất Ngưỡng Quang (thủ đô Myanmar) đại lục, tổng thể đại lâu có

hình nửa vòng tròn hở, giống như một cái miệng lớn vờ vệt hết tất cả đôi mắt với 'Tháp Lỗ nghiêm trang'. Cả đại lâu hoàn toàn bị bao phủ bởi màu vàng, Hoa long khách sạn bốn chữ, mỗi một chữ đều chiếm diện tích hơn trượng, quang hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời chiếu xuống hết sức rõ ràng, ngoài cửa chỉ có bốn nữ phục vụ phụ trách tiếp đãi, nhưng tố chất các nàng so với Đại Thành Hiên lại phải cao hơn rất nhiều, cao khoảng thước bảy thước tám, dáng người thon thả thấp thoáng dưới chiếc váy dài trắng tinh hiện lên động lòng người, tú lệ tinh khiết vô cùng, mặc dù không tuyệt sắc như Phượng Nữ, nhưng cũng đều có thể xem là cao cấp mỹ nữ.

Tới cửa khách sạn, Niệm băng vừa muốn đi vào thì lại bị một ả ngăn cản, nụ cười mỉm trên mặt vẫn duy trì vẻ động nhân : "Tiên sinh, thật xin lỗi, do nguyên nhân 'Hoa long trù nghệ đại tái' lần này, bốn khách sạn tạm thời ngừng kinh doanh."

Niệm băng mỉm cười, khuôn mặt anh tuấn khiến nàng nhìn vào có chút ngẩn ngơ "Chào cô, ta đến báo danh". Cô gái hiền nhiên là người đứng đầu trong bốn cô, bất luận là dung nhan hay cử chỉ đều là đẹp nhất, sau một thoáng thất thố, lập tức khôi phục bình thường, có chút kinh ngạc, nói: "Ngài muốn tham gia lần thi đấu này sao? Nhưng ngài trẻ tuổi như vậy.." Thời hoàng kim của trù sư đều ở khoảng 40 đến 50 tuổi, bất luận thể trạng hay thời gian tu luyện trù nghệ cùng kinh nghiệm đều là tốt nhất, mặc dù cuộc so tài lần này cũng có người còn trẻ tuổi tham gia, nhưng cực kỳ hiếm thấy, trẻ tuổi có thể tiến vào vòng bán kết cũng chỉ có một người mà thôi.

Niệm băng gật gật đầu, nói: "Chẳng lẽ so tài có giới hạn tuổi tác hay sao? Đó gọi là có chí thì không phụ thuộc tuổi tác, tiêu chuẩn trù nghệ cũng không phải dùng để nhận định đánh giá đâu"

Cô gái hơi thi lễ, nói: "Thực xin lỗi, tiên sinh, là ta không đúng, mời ngài đi cùng ta". Thái độ phục vụ ôn hòa của nàng nhất thời khiến cho hảo cảm trong lòng Niệm Băng tăng lên nhiều, mỉm cười gật đầu, đi theo cô gái vào Hoa long khách sạn.

Vừa vào cửa đã thấy một đại sảnh thật lớn, trung tâm đại sảnh hiển nhiên là phụ trách tiếp đãi, hai bên cửa từng người đều bày hơn trăm cái bàn, bài trí lấy màu vàng là chủ, cộng thêm tám thảm đỏ sạch sẽ, nhìn qua dị thường hoa lệ, đơn độc xung quanh đại sảnh chỉ có một cây cột điêu khắc hình kim long, giá trị đúng là khó tưởng tượng, cộng nghệ phi thường tinh xảo, thậm chí ngay cả vẩy cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Dưới sự dẫn dắt của thiếu nữ phục vụ, niệm băng được trực tiếp đưa tới tầng hai, theo lời cô gái giới thiệu thì cả tầng hai chính là phòng bếp.

Quả nhiên khi bọn hắn tới tầng hai, Niệm Băng bị cảnh trước mắt làm rung động, cả tầng hai hoàn toàn là do phòng bếp tạo thành, trong đó được ngăn thành vài bộ phận, bộ phận lớn nhất là nơi đầu bếp phổ thông nấu nướng, chỗ này cũng chính là nơi cử hành vòng sơ khảo 'Hoa long trù nghệ đại tái', có ít nhất hơn trăm trù sư đang nỗ lực để có thể góp mặt vào vòng bán kết trên khán đài cực lớn kia, một bên còn có không ít người đang đợi ở phía sau, bên cạnh những trù sư đang nấu nướng, có ít người mặc quần áo màu lam đang đi đi lại lại tuần tra, mỗi người trên tay đều cầm một cái thẻ, đang không ngừng ghi chép cái gì đó trên nó.

" Tiên sinh ngài xem, bên này chính là sân thi đấu, tận cùng bên trong là bàn bình phẩm , thức ăn sau khi làm xong được đưa tới người giám định thưởng thức, có thể quyết định có thể tham gia vòng bán kết hay không." Mỹ nữ phục vụ giải thích cho Niệm Băng, về ngoài anh tuấn của hắn khiến nàng nói nhiều hơn bình thường một ít.

Niệm Băng gật gật đầu, nói : " Bên bị ngăn cách kia là nơi nào? Cũng là phòng bếp sao?"

Mỹ nữ phục vụ nói : "Đúng vậy, đó là nơi cao cấp đầu bếp của Hoa long khách sạn chúng ta nấu nướng, lần so tài này Hoa long khách sạn chúng ta đã phái ra ba đầu bếp tham dự và đều đã tiến vào vòng bán kết, được rồi, ta đưa ngài đi báo danh nhé."

Theo sự dẫn dắt của nàng, hai người tới một căn phòng nhỏ cạnh đại sảnh phòng bếp, ngồi trong phòng có một lão nhân, nhìn qua bộ dạng khoảng sáu, bảy mươi tuổi, vênh vang lưng dựa lưng vào ghế ngủ gà ngủ gật, hần tướng mạo rất bình thường, cùng những lão nhân bình thường cũng không khác nhau gì lắm, chỉ là trên trán có một cái bướu nhỏ, nhìn thấy một màn này Niệm băng không khỏi trong lòng rung động.

Mỹ nữ phục vụ đi đến bên người lão nhân, cung kính nói:" Linh lão, có người báo danh"

Lão già mở to mắt, vừa nhìn thấy cô gái nhất thời lộ ra nụ cười mỉm hiền hậu : " Nha đầu, lại là người a! ở bên ngoài đứng có mệt không? Ta đã sớm nói với Hoa Bàn tử đổi chỗ làm việc cho người, người cứ khẳng khẳng không cần, thật là, mấy tiểu cô nương xinh đẹp các người đứng lâu ở bên ngoài không tốt cho làn da đâu"

Cô gái mỉm cười, nói: "Đa tạ ngài quan tâm, có thời gian ngài làm cho chúng tôi thức ăn ngon, không phải là bỏ lại sao?"

Niệm băng bước lên phía trước một bước, nói: "Thưa ngài, ta muốn báo danh tham gia thi đấu"

Lão nhân liếc mắt nhìn Niệm băng, thấy bộ dạng anh tuấn của hắn, không khỏi nhíu mày: "Báo danh đi, người tên là gì, có sở trường trừ nghệ gì không? Lần này là thi đấu nấu ăn, không tiếp nhận những kẻ không có tên tuổi báo danh."

"Ta tên Niệm Băng, không có sở trường đặc biệt gì, thức ăn bình thường ta đều có thể làm"

Lão nhân bĩu môi: "Tiểu tử người khẩu khí không nhỏ a? Hảo, ta muốn xem xem người có bản lĩnh gì, báo danh so tài lần này không thu phí, bất quá người phải trải qua khảo nghiệm của ta mới có thể thông qua." Vừa nói xong, móc từ dưới bàn ra một mộc bài rực rỡ đưa cho Niệm băng, nói: "Bất luận người dùng phương pháp gì, đem tên của người khắc chính tề lên trên, cho người thời gian mười lần hít thở."

Niệm băng tiếp nhận mộc bài nhưng không hề động thủ, ánh mắt hắn dừng lại ở hai tay lão nhân kia, đó là một đôi tay tuyệt không phải xuất hiện ở một lão nhân nhiều tuổi, ngón tay lão nhân thon dài mà trắng nõn, tản ra mùi hương nhàn nhạt.

Móng tay cắt sửa vô cùng gọn gàng. Tuy tay hắn không có các khớp xương nhô ra, nhưng niệm băng lại cảm giác rõ ràng, hai bàn tay tràn ngập lực lượng, vô ý thức, hắn hô nhỏ: "Linh trụ na nghiêm"

Nghe bốn chữ đó, trong mắt lão nhân quang mang đại thịnh, vẻ khinh thị lúc trước hoàn toàn biến mất "Người biết ta?"

Niệm băng mỉm cười, nói: " Không nghĩ tới có thể ở chỗ này nhìn thấy lão nhân gia ngài, ta trước hoàn thành khảo nghiệm của ngài đã." Tay trái cầm mộc bài, ngón trỏ tay phải chỉ ra, lam quang ngưng tụ phía trên ngón trỏ, niệm băng lập tức vung tay, trên mộc bài đã xuất hiện hai chữ như chém vàng chặt sắt, không có một chút dấu vết điều khắc nhưng lại bị giới hạn trong tám mộc bài.

Linh trụ Na Nghiêm không hề nhìn mộc bài trong tay Niệm băng, mà nhìn hắn từ trên xuống dưới: "Người có thể nhận ra ta không nhiều người lắm, ta nghĩ chúng ta trước kia cũng chưa từng gặp mặt, người làm thế nào mà biết?"

Niệm băng mỉm cười, nói:" Việc này cũng không khó khăn gì, Linh Trụ tựa hồ còn có hai danh hiệu, một cái là Song Đầu Trụ, một là Ngọc Thủ Trụ, mặt dù hai cái ngoại hiệu này không hiển hách bằng Linh Trụ nhưng từ trên người ngài ta lại thấy được hai đặc điểm này nên lớn mật phán đoán, không ngờ trúng rồi."

Na Nghiêm liếc mắt thật sâu Niệm Băng "Nói như vậy người hắn là đệ tử của lão bằng hữu ta, người biết được ta có hai cái ngoại hiệu này thực sự gặp không nhiều, sư phụ người là ai?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Linh trụ tiền bối bây giờ chưa cần hỏi ta, chờ khi ngài nhìn ta thi đấu tự nhiên sẽ minh bạch, ta không nói ra không phải không tôn kính ngài, mà sợ làm hổ thẹn danh hiệu của sư phụ, xin hỏi, ta phải tham gia vòng sơ tuyển ở đâu đây?" Vừa nói hắn vừa đưa bàn tay kia đến trước mặt Na Nghiêm.

Lúc này, nữ phục vụ mới phát hiện, tay Niệm băng cùng tay Na Nghiêm cực kỳ tương đồng, đều thon dài sáng bóng, thậm chí còn sáng bóng hơn vài phần.

Na Nghiêm trong mắt lóe quang mang : "Không nghĩ tới còn có thể gặp đồ đệ của bạn cũ, tiểu tử, người thực có ý tứ. Linh Đàng, người trực tiếp dẫn hắn tới chỗ đăng ký vòng bán, cứ nói là ta nói hắn không cần tham gia vòng sơ tuyển nữa."

Linh Đàng ngậy người một chút, nói: "Linh lão, cái này không tốt, không phù hợp quy cũ a"

Na Nghiêm lạnh nhạt cười nói: "Ta chính là khảo hạch, nha đầu khờ, nếu người đi xem trận đấu, sẽ minh bạch ý tứ của ta, tiểu tử, người cũng phải cố gắng, ta hy vọng có thể nhìn thấy người trên khán đài vòng chung kết, không nên xem thường, trong những người lần này tham gia thi đấu, vài người ngay cả ta cũng không nắm chắc có thể thắng."

Niệm Bằng trong lòng cả kinh, với tư cách Linh Trì Thần đứng thứ tư trong Ngũ Đại Trì Thần cũng nói như vậy, có thể thấy được thực lực mạnh mẽ của đối thủ tranh đấu, liền gật đầu đáp ứng một tiếng.

Linh Đương dẫn Niệm Bằng đi báo danh, Linh Trì Na Nghiêm trong mắt toát ra cảm tình sâu sắc, "lão quỷ a, mười mấy năm không gặp, không tưởng được đồ đệ của người lại xuất sơn, hắc hắc dù không nói rõ, nhưng thủ đoạn biến đổi 'quỷ điều đao pháp' ta thế nào mà lại không biết đây? Truyền nhân của Đại lục đệ nhất quỷ trù đã đến tham gia thi đấu, xem ra ta ở chỗ này ngồi không yên nữa rồi"

Thuận lợi lấy được tư cách thi đấu, Niệm Bằng được an bài trận đấu chánh thức bắt đầu vào ngày thứ hai, hắc hắc qua mới biết được, bây giờ đã không còn người nào báo danh nữa, mười ngày tới nay, tổng cộng tiến vào thi đấu có một trăm ba mươi trù sư, cuối cùng trải qua biểu diễn trù nghệ ở bên ngoài quảng trường, cũng đánh giá tổng hợp chỉ có mười người tiến vào vòng thi đấu cuối cùng, ngày cuối so sánh trận đấu để quyết định danh hiệu thuộc về ai.

Phương thức của trận đấu rất đơn giản, sơ tãi là dùng của tài liệu quy định Hoa Long tiến hành gia công, mà thi đấu lại làm món ăn mà mình thạo nhất. Vòng thi đấu cuối cùng, chia làm ba tràng tỷ thí, trận đầu là do người của Hoa Long đến lựa chọn tài liệu gia công, trận thứ hai lại là do giám khảo đưa ra các loại yêu cầu bất đồng cho người tham gia thực hiện, trận cuối cùng là tự do phát huy.

Cầm một bài bên trên có khắc biểu tượng, Niệm Bằng rời khỏi quán ăn Hoa Long, nếu trận đấu của mình diễn ra vào ngày mai, vậy, hôm nay trước hết đi xem trận đấu của người khác đi đã, đối với việc ngày mai phải làm thức ăn gì Niệm Bằng một chút cũng không lo lắng, dù sao, với năng lực trù sư của hắn, trên phương diện tự tin không có gì tỳ vết nào.

Hôm nay Niệm Bằng thu hoạch lớn nhất chính là gặp được linh trù Na Nghiêm. Tra Cự từng nói với hắn, mặc dù lúc đầu Ngũ Đại Trì Thần bài danh phân ra trước sau, nhưng kỳ thật trù nghệ của bọn họ lúc đó chênh lệch rất nhỏ, mỗi người đều có sở trường riêng của mình, Niệm Bằng bây giờ phi thường muốn thưởng thức một chút trù nghệ của Na Nghiêm, chỉ có cùng trù nghệ cao thủ so tài, đối với trù nghệ của hắn mới là sự trợ giúp lớn nhất.

Trên quảng trường Tháp Lỗ đang bùng bùng khí thế thi đấu, khi Niệm Bằng trở lại đảo quảng trường thì đã không cách nào rẽ đám người vào khu vực trong để xem, cả biển người này lại không chút ồn ào, tựa hồ mọi người ở nơi này đều rõ ràng, chỉ có cấp cho những trù sư này hoàn cảnh tốt nhất, mới có thể chứng kiến kỹ nghệ nấu nướng tuyệt vời của họ. May là Niệm Bằng từ sau khi ăn xà đảm thị lực kinh người. Mặc dù khoảng cách rất xa nhưng cũng có thể miễn cưỡng nhìn rõ. Qua một lúc quan sát Niệm Bằng kinh ngạc phát hiện, trù sư có thể tiến vào thi đấu, mỗi một người đều có thực lực tương đối, không riêng gì kỹ xảo thuần thục, chỉ riêng linh tính bọn họ biểu hiện trên trù nghệ, trù sư bình thường cũng không thể so sánh được.

Các loại trù nghệ loa lệ không ngừng hé lộ trong quảng trường thi đấu, chứng kiến cảnh này, Niệm Bằng chẳng những không có chút ý định lùi bước, ngược lại còn rất hưng phấn, hắn biết, quyết định tham gia trận đấu của mình phi thường chính xác. Nơi này mỗi một gã trù sư đều có điểm đáng để mình học tập.

Cao cấp trù sư dù sao cũng không phải trù sư bình thường có thể so sánh với, mặc dù trên đài làm thức ăn của chỉ có mười người, nhưng bởi vì độ cao của đài thi đấu thích hợp, hơn nữa bọn họ kỹ nghệ nấu ăn tinh thâm, hương khí dĩ nhiên bao trùm đại bộ phận quảng trường Tháp Lỗ.

Trận đấu lần lượt tiến hành, bởi vì đài thi đấu thủy chung xoay tròn, Niệm Bằng căn bản không thể thấy rõ động tác của từng người, nhưng chỉ quan sát một bộ phận đối hắn đã có những khám phá không nhỏ. Nhất là một số trù sư trong khi nấu ăn sử dụng phương pháp đặc thù, càng khiến hắn trong lòng vô cùng kính nể. Khi thi đấu tiến hành tới trận thứ năm, mắt sáng Niệm Bằng sáng rực lên, hắn thấy được một người tuổi tác so với mình chênh lệch không nhiều. Người này tướng mạo mặc dù bình thường, nhưng trên người lại tản ra khí tức làm hắn cảm thấy quen thuộc, trận thi đấu thứ năm bắt đầu, người khác đều đã bận rộn nấu món ăn sở trường của mình, nhưng hắn vẫn không động, tập trung tinh thần nhìn lên những

thứ rau đơn giản trên bàn làm bếp, ánh mắt của hắn rất bình thản, nhưng lại phi thường chuyên chú, phảng phất muốn đem các thứ rau trên bàn làm bếp nhìn thấu.

Chứng kiến vẻ mặt của hắn, Niệm Băng biết, trừ bỏ Tử Tu ra bản thân đã gặp đối thủ mạnh nhất từ khi xuất sản đạo tới nay, loại vẻ mặt này hắn rất quen thuộc, đó là vẻ mặt chỉ có trù sư đỉnh cấp mới có thể có được a! Có lẽ là cảm giác được sự chú ý của Niệm Băng, người trẻ tuổi ngẩng đầu, ánh mắt vừa lúc cùng giao với ánh mắt Niệm Băng, quang mang trong mắt hai người giữa không trung kích phát tia lửa kịch liệt, người trẻ tuổi nhấp nháy miệng, khoe miệng nhếch lên, hướng Niệm Băng phao xuất một ánh mắt khiêu khích, ánh mắt Niệm Băng vẫn bình thản nhìn hắn, lúc này người trẻ tuổi đã động thủ.

Ảo ảnh, Niệm Băng trong mắt thấy được ảo ảnh, người trẻ tuổi đơn giản chỉ đơn giản một cánh tay phải vậy mà có thể tạo một đạo hư ảnh giữa không trung, trong phút chốc, rau củ trên bàn làm bếp bỗng nhiên tiêu thất, mà lúc này, ánh mắt của hắn vẫn đang nhìn Niệm Băng.

Thủ ảnh tràn ngập, trừ bỏ ánh mắt ngoại tựa như hàn tinh ra, ảo ảnh đem toàn bộ thân thể của người trẻ tuổi che khuất, phảng phất như có hơn một ngàn bàn tay không ngừng huy vũ trên không trung, mỗi một lần huy vũ, đều sẽ bị bám nhiều loại màu sắc, đó màu của thức ăn. Dân chúng phía dưới cũng đã phát hiện màn trình diễn kỳ lạ này, ánh mắt nhất thời tập trung trên người người trẻ tuổi,

Niệm Băng trong lòng ám hô. "Huyền Ảnh Phân Cát Thiên Thiết Thủ." Trong trận đấu này có thể thấy được một trong trù nghệ giới thất đại cấm thủ là điều hắn quả thật không nghĩ tới, này Huyền Ảnh Phân Cát Thiên Thiết Thủ trong thất đại cấm thủ bài danh đệ ngũ, kém Phá Thủy Bảo Diện Huyền Ngọc thủ một hạng, từ trình độ thuần thực và động tác tiêu sái tự nhiên của đối phương, Niệm Băng có thể cảm giác rõ ràng, người trẻ tuổi đã này hoàn toàn nắm giữ chỗ ảo diệu của Thiên Thiết Thủ, không cần phải nói, người này hẳn là một trù sư thiên tài.

Khi Niệm Băng muốn nhìn xem người này có thể ra thứ gì, đã hơi chậm, bởi vì đài thi đấu xoay tròn đã đưa hắn sang hướng khác, khi đài thi đấu một lần nữa chuyển lại, tay người trẻ tuổi đã đình chỉ động tác, từ trên đài thi đấu lặng lẽ rời khỏi, chỉ để lại một món ăn xá tử yên hồng(ND: xá tử yên hồng: muôn hồng nghìn tía), nhìn thức ăn trên bàn, Niệm Băng biết, người trẻ tuổi này tuyệt đối có thể tiến vào ngày thi đấu cuối cùng, không riêng gì bởi vì Thiên Thiết Thủ của hắn, chỉ riêng rau củ cùng dầu trong món ăn đó kết hợp hoàn mỹ đã đủ cho hắn biết hết thấy.

Trận thi đấu thứ năm kết thúc, thành tích của trận đấu tới ngày thứ hai mới có thể tuyên bố, ngay trước khi trận đấu thứ sáu sắp bắt đầu trước, tinh thần lực của Niệm Băng đột nhiên nháy động, cảm giác được có người đang quan sát mình, hạ ý thức quay đầu lại nhìn, lập tức phát hiện phía sau cách đó không xa, người trẻ tuổi lúc trước thi triển Huyền Ảnh Phân Cát Thiên Thiết Thủ đang nhìn mình, trên mặt toát lên một nụ cười.

Niệm Băng xoay người, chậm rãi đi tới trước mặt người trẻ tuổi, hai người nhìn kỹ đối phương, càng tới gần, Niệm Băng càng cảm giác rõ ràng người trẻ tuổi này không tầm thường, tướng mạo bình thường nhưng lại lộ ra khí chất xuất trần, tay hắn rất lớn, cùng thân thể của hắn có chút không tương xứng, trên ngón tay để móng tay dài khoảng một tấc, móng tay trong suốt như ngọc, nhìn qua cực kỳ sạch sẽ, Niệm Băng biết, người am hiểu Huyền Ảnh Phân Cát Thiên Thiết Thủ sẽ không sử dụng thái đao, tay hắn chính là lợi khí tốt nhất.

"Chào ngươi, biểu hiện vừa rồi của ngươi rất đặc sắc." Niệm Băng chủ động bắt chuyện với đối phương.

Người trẻ tuổi lạnh nhạt cười, nói: "Có thể ngay từ đầu đã nhìn kỹ ta, nói vậy ngươi cũng là người trong nghề?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Tràng thi đấu của ta ngày mai mới bắt đầu."

Người trẻ tuổi mỉm cười, nói: "Ta tên là Tiểu Thiên."

"Ta tên là Niệm Băng, thật cao hứng được biết ngươi ngươi, ta nghĩ, chúng ta sẽ gặp mặt ở trận thi đấu cuối cùng."

Tiểu Thiên tự tin mỉm cười, nụ cười của hắn mặc dù có chút khiêu khích, nhưng cũng không khiến người ta chán ghét. "Có ta ở đây, ngươi sợ rằng chỉ có thể đứng hạng ba, trận thi đấu cuối cùng ta sẽ toàn lực ứng

phó.”

”Đứng hạng ba?” Niệm Băng có chút kinh ngạc nhìn hấn.

Tiểu Thiên nhìn về hướng đài thi đấu, nói: ”Mặc dù chưa xem qua kỹ nghệ của ngươi. Nhưng ta nghĩ ngươi sẽ không vượt qua nàng, ta tin tưởng, nàng hấn không có khả năng chiến thắng ta.”

Niệm Băng xoay người lại nhìn lại, tràng thi đấu thứ sáu đã bắt đầu , không cần Tiểu Thiên chỉ xuất, hấn đã biết người Tiểu Thiên nói là ai, đó là một nữ tử, nữ tử tướng mạo cùng Tiểu Thiên đồng dạng bình phàm, một thân y phục trắng noãn của trù sư phục nhìn qua vô cùng sạch sẽ. Trên đài nữ tử không giống Tiểu Thiên hội tụ thần tinh quan sát, nhưng trước mặt nàng lại dâng lên một tầng quang ảnh nhàn nhạt, đó là quang ảnh nhu hòa mà sáng ngời. Cũng không phải ma pháp, quang ảnh là do đôi tay nhỏ bé mà linh xảo của nàng tạo ra. Nếu nói tay của Tiểu Thiên đặc điểm là lớn, vậy, tay của nữ tử này đặc điểm chính là nhỏ, đôi tay nhỏ bé trắng noãn như ngọc, trước mặt nàng là một bó súp-lơ, dưới tác dụng của đôi tay nhỏ bé kia, súp-lơ đang bị tách thành những khối nhỏ đều đều, mà quang ảnh kia chính là bởi tốc độ của nàng quá nhanh, lại thêm đôi tay sáng bong được mặt trời chiếu vào sinh ra.

Niệm Băng có phần kinh ngạc nói: ”Đây là Bạch Tuyết Phiêu Linh Thiên Linh Thủ, đây là tuyệt kỹ của linh trù Na Nghiêm tiền bối a!”

Bạch Tuyết Phiêu Linh Thiên Linh Thủ. Trong thất đại cấm thủ bài danh thứ sáu, là một loại thủ pháp hữu hiệu phân tách tài liệu, nghe nói, chỉ cần dụng Thiên Linh Thủ phân tách của tài liệu, đều sẽ được linh tính bám vào.

Đương nhiên, Niệm Băng biết lời nói này là sai sự thật, kỳ thật, đặc tính lớn nhất của Thiên Linh Thủ là đem ưu điểm của tài liệu trong nháy mắt hoàn toàn phát huy ra, là một loại thủ pháp phân tách chuẩn bị tốt nhất. Chỉ xét trên phương diện tài liệu, nó còn trên Thiên Thiết Thủ, bất quá phạm vi ứng dụng của Thiên Thiết Thủ lớn hơn, mới có thể xếp hạng trước nó.

Động tác của nữ tử cũng không rõ ràng, không có thủ pháp hoa lệ như Tiểu Thiên lúc trước, nhưng là từ vẻ bình thản, điềm tĩnh của nàng, cũng đã khiến Niệm Băng minh bạch, đây cũng là một đối thủ rất mạnh, hơn nữa nàng cùng linh trù Na Nghiêm hấn có quan hệ không đơn giản.

Nếu nói Tử Thanh Mộng chỉ là học được ba thành trù nghệ của Tử Tu, vậy, Niệm Băng có thể khẳng định, nữ tử này ít nhất có linh trù Na Nghiêm tám phần đã ngoài của thực lực, trách không được Na Nghiêm không tự tham gia trận đấu, nguyên lai đã có người thừa kế thích hợp, xem ra, trong giới trẻ mình cũng không phải không có đối thủ a!

” Nàng gọi là Mạc Mạc, cháu gái ngoại của Linh Trù Na Nghiêm, từ năm tuổi đã bắt đầu theo Na Nghiêm học tập trù nghệ, nghe nói tại có vài phương diện nàng chẳng những hoàn toàn kế thừa trù nghệ của Na Nghiêm, thậm chí còn có chỗ vượt lên, lần này đến đây tham gia Hoa Long khiêu chiến tái, nàng vẫn là đối thủ lớn nhất trong lòng ta. Đương nhiên, bây giờ lại nhiều hơn một người là ngươi. Mặc dù như thế, ta vẫn sẽ thắng.” Tiểu Thiên ở sau lưng truyền đến thanh âm trầm ngập tự tin.

Niệm Băng xoay người lại liếc mắt nhìn hấn, lạnh nhạt nói: ”Thi đấu còn chưa kết thúc, bây giờ nói gì đều là dư thừa mà thôi.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài quảng trường, đối với hấn mà nói, không cần tiếp tục quan sát nữa, cái cần nhìn đều đã thấy được rồi kiến, khiêu chiến của Tiểu Thiên khiến cho Niệm Băng trong lòng tràn ngập chiến ý.

Nhìn bóng lưng Niệm Băng rời đi, Tiểu Thiên mỉm cười. ”Không hổ là người ta coi là đối thủ, xem ra, trù nghệ giới thật sự là tân nhân bối xuất a! Tay hấn tựa hồ rất đặc biệt, nhưng không biết am hiểu chính cái gì.”

Ngay lúc Niệm Băng vừa mới rời đi, trong lều quan sát thi đấu đã có thêm hai người, một gã trung niên nhân mặc bạch y mang theo một nữ tử vóc người nhỏ bé yêu kiều đi lên đài chủ tịch, tại ngồi xuống bên cạnh Ma Suất Hồ Quang.

Hồ Quang quay đầu nhìn lại, trên mặt toát ra một nụ cười hưng phấn. ”Lão Hi, người cuối cùng cũng đã tới tới.”

"Đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta, người không cảm thấy mình rất kinh tởm sao?" Trung niên nhân vừa mở miệng đã khiến các khách nhân hoảng sợ, người dám nói chuyện như vậy với Ma Suất, bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hồ Quang tựa hồ không nghe ra ý trào phúng của đối phương, cười hắc hắc, nói: "Lão Hi, vài năm không gặp, người không còn cái tướng già nua kia. Chỉ là không ngờ người thật sự tới. Cái này không giống phong cách của người a!"

Trung niên nhân không hề tức giận nói: "Người nghĩ rằng ta muốn đến sao, cũng chỉ vì Miêu Miêu nha đầu kia mà thôi."

Trung niên nhân đúng là Long Triệu Hoán sư duy nhất trên đại lục Hi Lạp Đức, cùng tới với hắn tự nhiên là ái nữ Miêu Miêu. Miêu Miêu nhấp nháy đôi mắt to tròn đáng yêu nhìn về phía Hồ Quang. "Tiểu Ma Xà, trong đám tiểu sủng của ta vừa lúc thiếu một con rắn nhỏ đây....."

Hồ Quang tựa hồ đối với Miêu Miêu có chút sợ hãi tự, trên mặt thần sắc thay đổi, cười khổ nói: "Miêu Miêu, người nên gọi ta thúc thúc mới đúng."

Miêu Miêu tò mò của nhìn hắn, nói: "Nhưng mà ngay cả ba ba cũng không rõ người là thúc thúc hay là a di a! Ba ba nói, một nam nhân không thích đàn bà không thể gọi là thúc thúc, tiểu Ma Xà, nghe nói người trong Ma Xà hộ vệ đội của người lại nhiều hơn nhiều, đưa ta đi chơi có được không?"

Hồ Quang trong lòng nổi lên một trận ác hàn, hắn vẫn còn nhớ kỹ tình cảnh lần trước Miêu Miêu được Ma Xà hộ vệ đội nổi tiếng khắp Hoa Dung đế quốc của hắn đưa đi "chơi", tựa hồ là một con hồ ly đứng trong hộ vệ đội tùy tiện đi tiểu, kết quả đưa tới ma thú đại sư, lộng của cả Ma Xà hộ vệ đội gà bay chó chạy, nhất là một vài người không cẩn thận uống phải nước tiểu của con hồ ly tất quá niệu của thủy hang nước, phải nằm một tháng mới một lần nữa khôi phục chiến đấu lực, trong mắt hắn, Miêu Miêu tuyệt đối là một tiểu ma nữ không hơn không kém.

"Cái này..... Miêu Miêu, Ma Xà hộ vệ đội bị ta phái đi giải quyết công việc rồi, sau này sẽ có cơ hội khác."

Miêu Miêu nhấp nháy đôi mắt to. "Thật sự như vậy sao? Nhưng lúc chúng ta tới rõ ràng thấy bọn họ mà! Ta còn để cho hồ ly và nai ngừ đi vào chơi đùa một vòng cơ mà."

Hồ Quang sắc mặt đại biến, mạnh mẽ đứng lên, ánh mắt nhìn về phía Hi Lạp Đức, mà Hi Lạp Đức lại đang xem các trò sư tử thí trên đài, phảng phất hết thấy đều không quan hệ tới hắn tự.

Xấu hổ ho khan một tiếng, Hồ Quang nói: "Người, các người cứ xem trước, ta có chút việc phải đi xử lý." Thân hình chợt lóe lên đã biến mất không thấy đâu, tại chỗ hắn vừa đứng lưu lại ngân quang nhàn nhạt. Miêu Miêu hi hi cười. "Ba ba, tiểu Ma Xà rất có ý tứ a, sắc mặt hắn biến trắng thật."

85. Chương 84: Nữ Vu U U

Miêu Miêu hừ một tiếng, nói: "Không, con muốn trêu chọc hắn, ai bảo hắn lần trước nói muốn nhận con làm con gái nuôi."

Hi Lạp Đức bất đắc dĩ của nói: "Nha đầu người a! Vừa ra khỏi cửa đã mang tới phiền toái cho ta rồi, lần sau ta nếu lại phát hiện người để cho con hồ ly tùy tiện tìm chỗ đi tiểu, ta sẽ thiến nó."

Miêu Miêu hi hi cười, nói: "Ba ba, người sẽ không làm như vậy đâu. Hồ ly rất thông minh, là sủng vật đầu tiên của con tiến vào đệ nhị giai đoạn mà, người làm sao có thể bỏ được?"

Hi Lạp Đức trừng mắt liếc Miêu Miêu, nói: "Ta bây giờ càng ngày càng hối hận đã dạy người Triệu Hoán thuật đây, nha đầu người đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, lần này nếu không vì thấy tinh thần lực của người có tiến bộ lớn, ngay cả trong số sủng vật cũng có con tiến hóa tới đệ nhị giai đoạn, ta đã không mang người ra ngoài chơi, người thành thật một chút cho ta, nếu không ta lập tức mang người về nhà."

Miêu Miêu lè lưỡi đáng yêu nói: "Được ạ, người ta nghe lời là được. Bất quá, ba ba người Nói xong, Niệm Băng ca ca có thể tới tham Hoa Long Trù Nghệ Tái hay không này không? Nếu hần tới, nhất định có thể đạt được quán quân có phải không?"

Hi Lạp Đức hừ một tiếng, nói: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, Niệm Băng tiểu tử trù nghệ mặc dù không tồi, nhưng cũng vị tất có thể thắng được mọi người."

Miêu Miêu trong mắt toát ra một tia thần sắc mê mang, thì thào của nói: "Không biết Niệm Băng ca ca bây giờ thế nào rồi, muốn ăn thịt nướng của hần quá!"

Hi Lạp Đức nói: "Người sau này không có cơ hội nhìn thấy hần nữa đâu. Đừng quên hần là một gã trù sư, nếu người và hần ở cùng một chỗ, sớm muộn gì hần cũng sẽ đem lũ tiểu sủng của người ra làm thành thức ăn."

Miêu Miêu cự lại, nói: "Sẽ không như vậy đâu, Niệm Băng ca ca tâm địa tốt nhất, chắc chắn sẽ không làm cho Miêu Miêu thương tâm."

Nhìn vẻ mặt chấp nhất của nữ nhi Hi Lạp Đức trong lòng cả kinh, thầm nghĩ, không biết mang theo Miêu Miêu ra ra ngoài rốt cuộc là đúng hay sai, nếu thật sự gặp Niệm Băng, mình phải làm sao bây giờ? Giết hần sao? Không được, hay là tận lực trở về thật sớm đây.

Ở một góc sân, một gã nam tử cao lớn trước người không ngừng truyền ra thanh âm nuốt nước miếng, dẫn dắt dân chúng chung quanh thỉnh thoảng đầu lại, ánh mắt tò mò.

Nam tử nọ thân cao chừng hơn hai thước, mái tóc ngắn màu xám nhìn qua cực kỳ đặc biệt. Nhất là hần đôi mắt màu đen kìa, nhãn châu hoàn toàn là màu đen. Thân thể của hần rất gầy gò, nhìn qua bộ dáng tối đa ba mươi tuổi, dung mạo giống như dùng dao búa tạc nên, mặc dù rất gầy, nhưng nhìn lướt qua, thân thể của hần tựa hồ là do cương thiết tạo thành. Làm cho người ta cảm thấy rất rắn chắc. Một bộ màu đen quần áo nhìn qua có chút lạnh lùng, hai tay khoanh lại sau lưng tựa như đang bảo vệ người phía trước, theo hướng hần nhìn là một tiểu cô nương tuổi tác so với Miêu Miêu không sai biệt lắm, nàng có một mái tóc dài màu lam đậm kết thành một bím tóc sau lưng, một cặp mắt to màu xanh biếc nhìn qua vô cùng động lòng người, làn da trắng nõn hiện ra nhan sắc không khỏe mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lộ vẻ ra một tia mỉm cười tà tà, đó là một nụ cười mà tuổi của nàng cái không có khả năng lộ ra.

"Bình Triều ca ca, ta muốn ăn những thứ bọn họ làm, nhìn qua rất ngon a."

Nữ tử ngẩng đầu hướng nam tử cao lớn thân thể so với chính mình còn cao hơn phân nửa nói. Nam tử cao lớn vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, thản nhiên nói: "Không được, tiểu thư, ta phải bảo đảm sự an toàn của người."

Nữ tử bất mãn mở cái miệng nhỏ nhắn, đột nhiên một cước dẫm lên mũi chân của Bình Triều, đồng thời lấy tay dùng sức cấu vào đùi hần, Bình Triều của sắc mặt nhất thời thay đổi, khuôn mặt thô ráp tái nhợt có chút vặn vẹo, nhưng hần vẫn không cử động, tựa hồ đã quen với hành động này của nữ tử.

"Bảo người gọi ta U U bao nhiêu lần rồi, còn gọi tiểu thư, ta sẽ véo nhân trung của người."

Nói xong, U U không có hảo ý liếc mắt nhìn bộ vị ở giữa thân thể Bình Triều một cái. Bình Triều sắc mặt đại biến, ho khan một tiếng. "Được, tiểu thư, ta gọi là người U U."

U U lúc này mới hài lòng xoay người tiếp tục xem trận đấu trên đài, chỉ nụ cười nơi khóe miệng càng thêm tà ác. Đang ở lúc này, U U đột nhiên chứng kiến một thân ảnh nhỏ nhắn chạy lên giữa đài đấu, căn bản không có ai ngăn trở nàng, thân ảnh đó nhanh chóng di động, tay nàng cầm theo một đôi dưa, không ngừng gấp thức ăn đã chuẩn bị xong trên trù án cho vào trong miệng của mình, vừa ăn vừa thì thào nói cái gì đó.

U U trong mắt toát vẻ phần nộ, lại giẫm lên chân Bình Triều một cái. "Người nhìn đi, người nhìn đi, tại sao nàng có thể ăn mà ta lại không thể, ta bất kể, ta cũng muốn ăn."

Nói xong, liền hướng đám người đi đến. Tầm hắc sắc phi phong lớn của Bình Triều khai chiến triển, cuốn lấy U U quay lại, thấp giọng nói: "Không nên làm loạn, chúng ta còn phải trở về. U U, người quên chuyện thắng trước rồi sao?"

U U oán hận tròng mắt liếc Bình Triều, cái miệng nhỏ nhắn cong lên nhưng cuối cùng cũng không phản bác, lại dùng tay dùng sức niết Bình Triều một cái vào chỗ thuận tiện, lúc này mới tâm bất cam, tình bất nguyện xoay người rời khỏi, trước khi đi, nàng còn hung hăng tròng mắt liếc nữ tử nhỏ bé xinh xắn trên đài, trong lòng đã bắt đầu so đo.

Ăn mỹ thực trên đài đúng là Miêu Miêu, vừa ăn nàng vừa phê bình trù nghệ của các trù sư môn, phần lớn đánh giá của nàng chỉ có một câu. "Không ngon bằng Niệm Băng ca ca làm."

Nhân viên phụ trách bảo hộ an toàn cũng không ít, nhưng khi Miêu Miêu lên đài không có tới một người ngăn trở nàng, cũng không phải không muốn ngăn trở, mà là lúc Miêu Miêu đi qua bọn họ bên người của lúc, các bảo vệ đều cảm giác thấy được trong đầu một trận mơ hồ, đành trơ mắt nhìn nàng đi tới.

Miêu Miêu đối tượng người nhăm nháp cuối cùng chính là người Tiểu Thiên tán thưởng lúc trước, Mạc Mạc. "Oa, tỷ tỷ, thức ăn người làm ngon quá a! Mềm quá, thơm quá."

Mạc Mạc có phần kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, mỉm cười nói: "Ăn ngon không? Vậy người ăn nhiều một chút đi."

Lúc này, đám bảo vệ đã phát hiện ra nguyên nhân gây phiền hà là Miêu Miêu, đều xông lên trên đài, Miêu Miêu tự cho vào miệng mình hai cái thái hoa, hướng Mạc Mạc cười nói: "Tỷ tỷ, lần sau ta còn muốn ăn đồ người làm, ta đi trước nhé." Nói xong, thoải mái đi xuống dưới đài.

Khi nàng đi qua đám bảo vệ này, mọi chuyện lại phát sinh như trước. Đám bảo vệ trong cơn mơ hồ như trơ mắt nhìn nàng rời đi. Nếu đổi lại là một người khác, dân chúng phía dưới sợ rằng đã la ó bất mãn rồi, nhưng Miêu Miêu thật sự quá đáng yêu, mỗi một động tác đều khiến người khác trong lòng nảy sinh yêu mến, dĩ nhiên không có một ai bởi hành động của nàng mà tỏ vẻ bất mãn.

Hi Lạp Đức cau mày nhìn nữ nhi chạy về, trầm giọng nói: "Ta truyền cho người tinh thần ma pháp là để người đi ăn vụng hay sao?"

Miêu Miêu nắm lấy bàn tay mềm dẻo và khoan dung của cha, nũng nịu nói: "Mẹ mẹ không phải thường xuyên gọi con là con mèo nhỏ tham ăn sao. Ba ba, người còn dọa con, trở về con sẽ nói cho mẹ mẹ. Mẹ mẹ sẽ bắt người ngủ dưới sàn."

Hi Lạp Đức cơ nhục trên mặt giật một cái. "Người, người đem mẹ mẹ ra dọa ta."

Miêu Miêu hi hi cười, nói: "Mẹ mẹ nói người là khí quản viêm, ba ba, khí quản viêm là ý tứ gì?"

Hi Lạp Đức không nói gì, làm một Long Triệu Hoán sư cường đại, khiến cho hắn không có biện pháp gì sợ rằng cũng chỉ có của nữ nhi và thể tử của mình. Nếu hai người các nàng liên kết, hắn càng thất bại thảm hại.

*-----

Rời khỏi sân, Niệm Băng cũng không đi xa, trực tiếp tìm một lỗ điểm tại phụ cận ở đó, lần trước bán tiền quyền trực vẫn còn lại rất nhiều, mặc dù tiền ở lỗ điểm bên này cũng khá đắt, nhưng hắn cũng không để ý nhiều lắm, hoàn hảo, lỗ điểm cũng tính là tiện nghi, sạch sẽ. Khung cảnh sạch sẽ với ánh mặt trời chiếu khắp căn phòng rộng rãi tạo cho Niệm Băng không ít hảo cảm, đơn giản ăn một chút, hắn khoanh chân trên giường, vừa minh tưởng, vừa hồi tưởng mọi chuyện phát sinh hôm nay.

Tiểu Thiên, Mạc Mạc, bọn họ phân biệt am hiểu của Huyền Ảnh Phân Cát Thiên Thiết Thủ và Bạch Tuyết Phiêu Linh Thiên Linh Thủ, Thiên Linh Thủ là tuyệt kỹ thành danh của Linh Trù, mà Thiên Thiết Thủ lại không phải am hiểu của Ngũ Đại Trù Thân. Lai lịch của Tiểu Thiên đối với Niệm Băng mà nói quả thực bí ẩn, nhưng từ sự tự tin mãnh liệt đó, Niệm Băng có thể thấy được, trù nghệ của hắn tuyệt không chỉ đơn giản là Thiên Thiết Thủ như vậy, bất quá, Niệm Băng cũng không bởi vì đối phương tự tin mà suy nghĩ nhiều, dù sao, trong lòng hắn, trù nghệ của Tiểu Thiên cho dù mạnh hơn nữa cũng vô pháp cùng đả trù thần tử tu so sánh.

Dứt bỏ tạp niệm trong lòng, Niệm Băng chậm rãi khép hai mắt lại, tiến vào cảnh giới minh tưởng sâu hơn, chỉ chừa lại một tia tinh thần lực ở bên ngoài cơ thể vẫn duy trì cảnh giác, trước khi tiến hành minh tưởng, hắn đã dùng ma pháp quyền trực bày kết giới chung quanh thân thể mình, từ sau khi có Thần Kỳ Bách

Biển Đích Lục Mang Lục Mang - --- Tuyền Ki đao tới nay, tạo nghệ của hần trên phương diện ma pháp trận đột nhiên tăng mạnh, dù sao, hiểu rõ hơn đối với không gian ma pháp, khả năng khắc họa ma pháp trận cũng có biến hóa vô cùng lớn.

Từ sau khi Băng Hỏa Đồng Nguyên đột phá, mỗi ngày minh tưởng thời gian dài đã trở thành thói quen của Niệm Băng, hần cũng không phải một người thích an tĩnh, nhưng minh tưởng mang tới chỗ tốt lại quá rõ ràng, Băng Hỏa Đồng Nguyên sinh ra hấp dẫn lực đối với ma pháp nguyên rất mạnh, cũng khiến cho hần mỗi lần minh tưởng đều có công hiệu gấp rưỡi, mỗi một lần minh tưởng xong đều có cảm thụ mới, ma pháp lực tăng lên rõ rệt, cũng bởi nguyên nhân này mới khiến Niệm Băng đối với minh tưởng thời gian dài hứng thú tăng nhiều, lần này trước khi tham gia Ma Pháp Sư Tân Duệ Đại Tái, hần nhất định tới Thiên Đô thành, ở đó tiến hành bế quan quan minh tưởng thẳng đến khi trận đấu bắt đầu.

Minh tưởng khiến tinh thần của Niệm Băng trở nên tập trung dị thường, hồng, lam lưỡng sắc ma pháp nguyên tố không ngừng hướng thân thể hần tập trung, trong trạng thái ma pháp tốt nhất, ma pháp lực của hần đang từ từ tăng lên. Bây giờ hần đã hoàn toàn ổn định tu vi ma đạo sĩ.

Trong quá trình minh tưởng thời gian luôn luôn trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác, bên ngoài trời đã tối sầm xuống, dư huy của trời chiều dần dần biến mất, đêm đã tối đen.

Đang trong minh tưởng tinh thần lực Niệm Băng đột nhiên có chút động, một tia ma pháp ba động khiến hần từ trong minh tưởng bừng tỉnh, mở hai mắt, trong bóng tối trong phòng không làn ảnh hưởng tới thị lực của hần của, tinh thần lực ngoại phóng, cẩn thận của cảm thụ tia ma pháp ba động.

Ma pháp ba động mang đến cảm giác lạnh như băng, mục tiêu cũng không phải mình mà là hướng tháp phía thành đông tới, cũng đã trễ thế này, sao lại có ma pháp sư hành động, hơn nữa, từ nọ|vậy tốc độ di động tia ma pháp ba động của đối phương có thể thấy, đây cũng không phải ma pháp sư bình thường, chẳng lẽ là phong hệ ma pháp sư sao?

Không, cảm giác lạnh như băng của không nằm trong số những loại ma pháp mình đã tiếp xúc qua, tựa hồ có khí tức tà ác, chẳng lẽ, chẳng lẽ là hắc ám ma pháp sư? Vừa nghĩ tới hắc ám ma pháp sư, Niệm Băng lại nhớ tới Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình bị trộm đi, trong cơn tò mò, hần đẩy ra cửa sổ, trên cơ thể mình gia trì thêm một cái Bạo Phong Tuyết, chợt tăng tốc, theo hướng tia ma pháp ba động bay tới.

Niệm Băng bay của rất cao, bằng ma pháp lực và tinh thần lực khống chế của hần bây giờ, Bạo Phong Tuyết đã có thể duy trì thời gian rất lâu. Dựa vào tinh thần lực của cảm thụ, rất nhanh hần đã đuổi tới gần, đánh giá chủ nhân của tia ma pháp ba động, đó là hai người, người phía trước thân thể bị áo choàng màu đen che khuất, nhìn qua vóc người không cao, thân thể phẳng phất như đang phi hành, cũng không có cảm giác như đang nhảy lên, mà phía sau hần, là một gã nam tử cao lớn, mũi chân mỗi một lần chạm xuống đất đều ít nhất bật xa tới mười trượng, rất nhẹ nhàng đi theo người phía trước.

Tia ma pháp ba động Niệm Băng cảm thụ lúc trước chính là từ người phía trước phát ra. Thấy được bộ dáng chính thức của hai người, hần càng khẳng định hai người này trên người phát ra là hắc ám khí tức, bọn họ trên người tựa hồ tỏa ra hắc sắc vụ khí, khí tức mười phần băng lãnh và tà ác.

Niệm Băng không kinh động bọn họ, lặng lẽ trên không trung vừa bay theo vừa giữ một khoảng cách, từ trong Không Gian Chi Giới lấy ra Tuyền Ki đao, lấy Băng Hỏa Đồng Nguyên dẫn động, dựa vào Tuyền Ki đao đem khí tức trên người mình hoàn toàn thu liễm, tại Tháp Lỗ Thành lại có hắc ám ma pháp sư xuất hiện, bọn họ muốn làm gì đây?

Thời gian không dài, hai người nọ đột nhiên ngừng lại, người phía trước bỏ mũ trùm trên đầu xuống, lộ ra mái tóc dài màu lam đậm, vị trí dừng lại của bọn họ là một lữ điểm nhìn qua rất xa hoa, nữ tử tóc lam nhìn qua xung quanh một chút, thấy không có người đi đường, lúc này mới vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn, khắc họa cái gì đó trên tường, Niệm Băng đứng xa xa nhìn, kinh ngạc phát hiện đó là một ma pháp trận hần chưa bao giờ nhìn thấy, hắc sắc vụ khí mờ đục không ngừng từ trong ma pháp trận phiêu dạt ra, đi vào trong phạm điểm.

Từ ma pháp ba động của đối phương có thể thấy ma pháp lực cũng phải cường đại, nhưng hắc ám hệ ma pháp này quả thật rất quái dị, vụ khí nọ phẳng phất như có tánh mạng, tự hướng bên trong lữ điểm đi vào. Niệm Băng trong lòng có chút do dự, mình có nên hay không đây? Hắc ám ma pháp sư trên đại lục cực kỳ

hiếm thấy, có lẽ từ trên người bọn họ có thể tìm được một chút manh mối về Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình.

Đang ở lúc này, một tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên. "Grào, grào - --"

Hắc sắc vụ khí vốn dừng mãnh tiến vào trong lỗ điểm quay ngược lại, nữ tử kia hiển nhiên rất kinh hãi, quay đầu hướng nhìn đồng bạn của mình, cửa lỗ điểm mở ra, một thanh âm ngáy thò vang lên. "Ai lại đáng ghét như vậy, đang buổi tối lại làm ầm ỹ khiến người ta thức giấc." Miêu Miêu mái tóc đen hơi rối cời nãi ngư từ trong phòng đi ra, vừa lúc cùng ánh sáng chiếu rọi khuôn mặt nữ hắc ám ma pháp sư kia.

Thấy Miêu Miêu xuất hiện, Niệm Băng xa xa trên không trung không khỏi ngáy người một chút một chút, ấn tượng của hắn đối với Miêu Miêu, tiểu cô nương đáng yêu này cực tốt, vừa nhìn thấy nàng xuất hiện, trong lòng nhất thời vui vẻ, nhưng vừa suy nghĩ một chút, đã ý thức được tên hắc ám ma pháp sư kia chính là nhằm vào Miêu Miêu mà đến. Hi Lạp Đức đang ở đâu? Chẳng lẽ Miêu Miêu lại tự mình trốn ra ngoài chơi hay sao?

U U rất buồn bực, nàng vốn chuẩn bị định dùng thôi miên thuật mà mình khiến Miêu Miêu mê vụng, sau đó bắt nàng ra ngoài hít thở một phen, nhưng ngờ thôi miên thuật của mình một chút tác dụng cũng không có, ngược lại lại còn khiến người ta đi ra.

Nàng xoay người liếc mắt về phía Bình Triều một cái, rồi ngang ngạnh nói: "Tiểu nha đầu, ngươi ban ngày ban mặt dám ăn vụng, ta muốn giáo huấn ngươi."

Miêu Miêu nhay nhay đôi mắt đang nhắm lại vì buồn ngủ, nhìn U U nói: "Ngươi gọi ai là Tiểu nha đầu? Ngươi lớn hơn ta bao nhiêu?"

U U hừ một tiếng, trong tay quang mang chợt lóe, đã có thêm một thanh ma pháp trượng nhỏ bé, pháp trượng dài khoảng hơn một thước, mặt trên khảm một viên bảo thạch màu lam phát ra tia sáng lấp lánh, pháp trượng vừa xuất hiện, hắc vụ nhàn nhạt quanh U U dần dần xoay tròn.

"A." Miêu Miêu cũng phát hiện biến hóa của đối phương, nhưng nàng chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn hưng phấn kêu to. "Hắc ám ma pháp sư sao, ba ba nói hắc ám ma pháp sư là khó đối phó nhất, hôm nay vậy mà ta lại gặp được hai người lận, thật tốt quá. À mà, ngươi là ai?"

U U vẫn ngang ngược như trước nói: "Ta chính là nhân kiến nhân ái, xinh đẹp hào phóng, ôn nhu tà ác siêu cấp nữ vu U U, ngươi thì sao?"

Miêu Miêu lè lưỡi, không chút yếu thế nói: "Cái gì mà siêu cấp nữ vu, nên đánh chính là một tiểu nữ vu. Ta á, ta chính là ôn nhu động lòng người, quốc sắc thiên hương, trầm ngư lạc yến mỹ nữ tử, siêu cấp Triệu Hoán sư Miêu Miêu."

U U ngây ra một lát, kinh ngạc nói: "Ngươi là Triệu Hoán sư?"

Miêu Miêu đắc ý nói: "Thế nào, sợ rồi sao?"

U U hừ một tiếng, nói: "Sợ cái đầu ngươi, ngươi cũng chỉ có thể gọi về một con nãi ngư thôi, cho ngươi xem sự lợi hại của ta. Hối chú cừ non lạc đường! Dưới sự chỉ dẫn của hắc ám vĩ đại, hãy giác ngộ đi, Hắc Ám Tước....."

U U vừa ngâm xướng chú ngữ được một nửa, đôi mắt Miêu Miêu đột nhiên hiện lên một đạo bạch quang, một âm thanh bén nhọn nhưng không mãnh liệt mạnh mẽ cắt đứt chú ngữ của U U, hắc ám ma pháp nguyên tố nàng đang ngưng kết cũng theo đó mà tản mát đi.

Bình Triều kinh hô một tiếng. "Tinh thần ma pháp. Tiểu thư, à không, U U cẩn thận."

U U không phục tức giận nói: "Có gì đặc biệt hơn người đâu, không phải chỉ là cắt đứt ma pháp của ta thôi sao? Miêu Miêu gì đó, có bản lĩnh ngươi theo ta tới địa phương không người so tài một hồi. Ngươi nếu thua, phải nhận ta làm tỷ tỷ. Sau này có cái gì ăn ngon đều phải hiếu kính ta trước mới được."

Bình Triều vừa nghe U U nói thiếu chút nữa sặc nước bọt mà chết, Nguyệt Chủ vĩ đại a! Nữ nhi của người sao lại trở nên như vậy. Miêu Miêu không tức giận hừ một tiếng, nói: "Ai thêm để ý tới ngươi, ta còn muốn ngủ, đối phó ngươi cần gì nhiều thời gian. Nãi ngư, công kích."

Nãi ngư thân thể khổng lồ hai màu đen trắng mạnh mẽ đứng thẳng lên, Miêu Miêu nắm lấy hai cái sừng của nó, ổn định thân thể của mình, tám đạo quang mang màu trắng bắn nhanh ra, phóng thẳng tới hai người U U và Bình Triều.

Bình Triều thân hình chợt lóe, che ở trước mặt U U, tấm áo choàng màu đen quét ngang, đánh vào tám đạo bạch quang, trong phút chốc. Con mắt Bình Triều biến thành màu đỏ yêu dị, thân thể phảng phất như lớn hơn vài phần tự, hai răng nanh từ trong miệng từ trong miệng nhô ra, nhìn chăm chăm vào Miêu Miêu, tựa hồ tùy thời chuẩn bị phát động công kích.

Miêu Miêu nhìn hai mắt màu đỏ của Bình Triều không khỏi có chút sợ hãi. Lui về phía sau vài bước, lập tức rất nhanh ngâm xương nói: "Dùng tên của ta Hi Vân triệu hoán người, sủng vật của ta, Diêm Diêm."

"Dùng tên của ta Hi Vân triệu hoán người, sủng vật của ta, Na Na."

"Dùng tên của ta Hi Vân triệu hoán người, sủng vật của ta, Quan Quan."

Nhất thời, lão thử to lớn, hồ ly tục tũ cùng với con heo nhỏ béo mập trong vầng sáng nhàn nhạt đều xuất hiện.

Chứng kiến màn này, Niệm Băng trên không trung không khỏi nở nụ cười, nửa năm không gặp, Miêu Miêu vẫn được đảm bảo bồi sủng vật bảo vệ này, bất quá, sủng vật của nàng này nếu bàn về lực công kích, quả thật không có con nào mạnh, tựa hồ chỉ có mỗi con heo nhỏ Quan Quan lợi hại một chút.

Hồ ly Na Na vừa xuất hiện, động tác đầu tiên chính là nhảy lên trên đầu nãi ngư, nó tựa hồ cũng tới rồi nguy hiểm của tồn tại, đôi mắt nhỏ nhấp nháy, nhìn khắp bốn phía. Hồ ly so với lần trước Niệm Băng gặp có chút biến hóa, thân thể to hơn một chút, bộ da màu hỏa hồng có vẻ sáng bóng hơn trước, nhất là đôi mắt không ngừng chuyển động của nó, có vẻ dị thường giảo hoạt. Thấy con hồ ly, chuyện đầu tiên Niệm Băng nhớ tới của chính là lúc đầu nó đi tiểu dẫn tới Kim Bối Địa Long Vương. Hi Lạp Đức không phải chuẩn bị để cho Địa Long Vương đó làm sủng vật của Miêu Miêu sao? Sao lại không thấy Miêu Miêu triệu hoán nó ra.

U U một tay đẩy Bình Triều ra, tò mò nhìn Miêu Miêu. "Đây đều là triệu hoán thú của người sao? Rất đáng yêu đấy."

Miêu Miêu đắc ý của nói: "Đó là đương nhiên, bọn họ chính là tứ triệu hoán thú của ta, thế nào, sợ rồi sao. Nếu chịu nhận ta làm tỷ tỷ, ta sẽ bỏ qua người. Sau này có gì ăn ngon phải cho ta ăn trước."

U U hừ một tiếng, nói: "Một con trâu, một con heo, lại còn chuột với hòa hồ ly, có cái gì đáng sợ. Cho người xem sự lợi hại của ta."

Vừa nói vừa lấy tay cho vào người, lấy ra một cái đầu lâu màu xanh biếc, trên đầu lâu lục quang thăm đậm, nhìn qua có chút tăm tối thâm lương, U U tay rung lên, đã đem cái đầu lâu ném ra phía trước, nhất thời, trong không trung vang lên từng tiếng rít gào, vô số hắc khí từ đầu lâu mãnh liệt tỏa ra, quấn quanh Miêu Miêu và các sủng vật của nàng.

Miêu Miêu nhấp nháy mắt to đôi đáng yêu. "Diêm Diêm, lên."

Đại lão thử Diêm Diêm nhảy mạnh lên, chung quanh thân thể tản mát ra một tầng, trong miệng tiễn xỉ lộ ra ngoài, trực tiếp hướng cái đầu lâu nọ đánh tới, quang mang màu đen không cách nào xâm nhập vào quang mang màu xám đậm thân thể chung quanh của nó. U U trong mắt toát ra một tia khinh thường, quát khẽ: "Bạo."

Cái đầu lâu màu xanh biếc đang vọt tới trước chợt đình trệ giữa không trung, hắc sắc khí lưu vẩn phát ra chung quanh chợt ngưng kết thành một khối, cũng tạo thành hình một cái đầu lâu, chỉ bất quá so với đầu lâu màu xanh biếc lớn hơn rất nhiều, đầu lâu trong nhấp mắt vọt tới trước, trực tiếp đánh sâu vào trước mặt Diêm Diêm. Diêm Diêm vừa tiếp xúc với hắc sắc khô lâu, quang mang màu xám đậm chung quanh thân thể trong nhấp mắt trở nên mờ mịt.

Miêu Miêu kinh hô một tiếng, vội vàng quát: "Diêm Diêm trở về, Quan Quan, Thú Huyết Phi Đằng." Thân thể con heo nhỏ Quan Quan từ trong lòng Miêu Miêu nhảy lên, thân hình vốn béo mập trong nhấp mắt trở nên đồ bồng, trong hai mắt heo nhỏ quang mang đại phóng. Trong nhấp mắt vậy mà lại tản mát ra vương

giả chi khí mãnh liệt, thân thể to lên vài phần, hồng mang chung quanh thân thể lại ẩn chứa kim quang nhàn nhạt, phát ra một tiếng heo kêu bén nhọn đặc hữu, cúi đầu, mạnh mẽ phóng tới.

Lúc đầu, bằng vào Thú Huyết Phi Đằng của Quan Quan có thể tạm thời đánh lui Kim Bối Địa Long Vương, lực công kích của nó so với đại lão thử Diễm Diễm mạnh hơn nhiều, vương giả chi khí chung quanh thân thể của trong nháy mắt phóng ra, thể nhưng lại khiến hắc sắc khô lâu nát bấy, đầu heo trực tiếp đánh vào trên bản thể khô lâu màu xanh biếc. Phan của một tiếng, khô lâu màu xanh biếc cứng rắn đảo chiều bay về. Thể vọt tới trước của Quan Quan không thay đổi, cái móng to bản giữa không trung vụn vụn một chút, trực tiếp hướng U U phóng đi.

U U nhấp nháy đôi mắt, ma pháp trường trong tay đột nhiên biến mất, một bàn tay to màu xanh biếc xuất hiện trước mặt nàng. Thì thảo niệm vài câu chú ngữ, bàn tay to thừa dịp thể công của Quan Quan còn chưa đủ mạnh, nhân cơ hội vương giả chi khí chung quanh thân thể cũng giảm xuống, lập tức bắt lấy nó. Quan Quan không ngừng của giây dựa, hét lên những tiếng kêu chói tai, U U khổng lồ chế trụ bàn tay to nắm Quan Quan ở trước người mình, một tay nắm lấy cái mũi heo của nó. "Người tiểu phỉ trư này, kêu la cái gì. Dám đánh bay Lục Lục đầu của ta, ta sẽ đánh người."

Vừa nói, vừa dùng tay捏 cái đuôi nhỏ của Quan Quan khiến nó càng giãy mạnh hơn, bàn tay nhỏ bé dùng sức đánh vài cái vào cái móng heo béo mập của nó. Miêu Miêu cả giận nói: "Không cho khi dễ sủng vật của ta."

U U hừ một tiếng, lại đánh Quan Quan hai cái." Ta hết lần này tới lần khác yếu khi dễ nó, thế nào? Nếu không người nhận thua, kêu ta tỷ tỷ, ta sẽ bỏ cho qua nó."

Miêu Miêu khẩn trương, đang không biết làm sao cho tốt, đột nhiên chứng kiến thân thể của Quan Quan lại biến thành màu đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn lo lắng đột nhiên toát lên thần sắc hưng phấn. "Người đánh nó tốt lắm, dù sao Quan Quan cũng không ngoan, coi như người thay ta giáo huấn nó."

U U ngạc nhiên một lúc, ngay lúc này, Bình Triều thủy chung đứng cạnh U U đột nhiên khê quát một tiếng: "Cẩn thận."

Thân hình nhảy mạnh mẽ chặt đứt liên lạc của U U với bàn tay được ma pháp huyền hóa ra, hữu chưởng chém ra, tiếng bạo phá vang lên, Quan Quan mang theo cả bàn tay do ma pháp huyền hóa thành bay. Trong phút chốc, màn đêm đen nhánh phẳng phất như được quang minh hàng lâm, kim quang chói mắt trong nháy mắt trạm phóng, ma pháp thủ màu xanh biếc hoàn toàn bị nổ thành từng mảnh nhỏ, Quan Quan béo mập lẳng lặng trôi giữa không trung, vốn thân thể to béo bành trướng gấp đôi, kim sắc vương giả chi khí không ngừng trạm phóng, cảm giác cường đại đó của ngay Niệm Băng ở trên không trung cách xa nơi đó cũng có thể cảm giác được.

"Da, Quan Quan người rốt cục tiến hóa tới nhị giai rồi, thật tốt quá." Miêu Miêu hưng phấn nói.

"Bình Triều ca ca, người giết con heo ghê tởm kia cho ta." Nỗi sợ hãi của U U bị cơn phấn nộ thay thế, nhìn Quan Quan trên không trung tràn ngập hận ý.

Bình Triều động thủ, thân thể cao lớn phẳng phất như hắc sắc của lãnh điện nhằm phía Quan Quan trên không trung, trong nháy mắt, con mắt của hắn hoàn toàn biến thành màu đỏ, đầu ngón tay phải mọc ra bộ móng tay dài màu đen, hắc ám khí tức nồng nặc khiến kẻ khác kinh hãi. Chứng kiến cảnh này, Niệm Băng không khỏi lại càng hoảng sợ, đó là hắc ám đấu khí a! Hắn biết tự mình không thể đứng nhìn nữa, vạn nhất Miêu Miêu bị thương tổn hối hận cũng không kịp.

Quan Quan cùng Bình Triều đồng thời tấn công, tiếng heo kêu chói tai vang lên, vừa mới tiến vào nhị giai Quan Quan còn chưa kịp phát huy tuyệt kỹ Thú Huyết Phi Đằng của mình đã bị Bình Triều chấn của bay ra ngoài. Thân thể mập mập trong không trung khê trườn, giống như một quả cầu tròn vo.

Miêu Miêu kinh hô một tiếng, từ trên người nãi ngư nhảy xuống, hét lớn: "Na Na, nhanh lên một chút." Hồ ly màu hỏa hồng tục tũ co đầu lại, đột nhiên giơ chân lên, trên đầu nãi ngư tiểu một bãi nước màu vàng. Nãi ngư vốn hiền lành lúc này lại phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ, mà con hồ ly tục tũ lúc này đã không biết chạy đến đi đâu rồi, nãi ngư nhân nhảy dựng nên, bạch quang không ngừng từ dưới bụng nó lóe lên, phẳng phất như bánh kem, điên cuồng hướng U U trên không trung phía trước đánh tới.

Hắc sắc lục mang tinh xuất hiện trước người U U, quang mang màu xanh biếc chung quanh thân thể yêu kiều đại thịnh. "Xúc tu hắc ám a, thôn phệ hết thấy những năng lượng không rõ đi."

Vô số quang mang màu đen đan vào trước người nàng, ngăn cản công kích liên mien của nữ ngư. Miêu Miêu cúi đầu nhìn thoáng qua hồ ly trốn ở phía sau mình, bất mãn nói: "Na Na, người thật sự là càng ngày càng tệ, tiến vào nhị giai xong nước tiểu của người có công hiệu Phệ Huyết Thuật, nhưng người cũng không nên dùng trên thân ngư ngư chứ! Nếu nó kiệt sức, ta sẽ đánh đít người."

Hồ ly nhấp nháy đôi mắt, bộ dáng tục tũ tựa hồ có chút sợ hãi, cuống quít lắc đầu, chỉ chỉ kêu lên hai tiếng một lần nữa vọt đi tới. Quan Quan trên không trung mặc dù bị Bình Triều đánh bay, nhưng thân của thể nó cũng rất nhanh đã ổn định lại, sau lưng sinh ra một đôi cánh nhỏ màu phấn hồng sắc, ổn định thân thể, một lần nữa hướng Bình Triều phóng tới.

Niệm Băng tại Quan Quan bị đánh bay của đồng thời đã bay lại đây, hắn cũng không nghĩ đến Quan Quan sẽ có cánh bay trở về, một người một trư trùng hợp đồng thời đánh tới, ma pháp Niệm Băng vốn chuẩn để công kích Bình Triều hoàn toàn nổ trên người Quan Quan, đó là Băng Hỏa Đồng Nguyên nhị giai dung hợp ma pháp thuần phát bạo tạc thuật.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên, Niệm Băng bị lực phản chấn bay lên trên cao, mà Quan Quan đáng thương lại thay đổi phương hướng, tựa như lưu đạn bình thường rơi xuống mặt đất. Vững đầu chuyển hướng của Niệm Băng hạ ý thức của hồ: "Ta kháo, Phi Thiên Thàn Trư a"

Trùng hợp tại tiếp tục, hướng Quan Quan rơi xuống chính là hướng U U đang không ngừng dung xúc tu hắc ám ngăn cản công kích của nữ ngư, tiếng ầm ầm lại vang lên, hắc ám khí tức hoàn toàn bị Quan Quan tự do rơi xuống phá nát, U U kinh hô một tiếng, thân thể mềm mại được một tầng quang mang màu xanh biếc bao vây bay lên, mặc dù nàng phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị dính bùn đất văng lên.

"Con heo chết tiệt, người làm ô uế quần áo của U U, người chết chắc."

U U đại nộ, vừa muốn ngâm xương chú ngữ mạnh hơn, Niệm Băng và Bình Triều cũng đã hạ xuống, Niệm Băng che ở trước người Miêu Miêu, lúc này, xỏ Quán Xuyên Thiên Địa Địch Thự Quang đã nằm trong tay hắn. Kim sắc quang mang trên thân đao trong đêm tối vô cùng bắt mắt, quang minh khí tức thánh khiết xua tan tà ác trong đêm, đứng trước người Miêu Miêu, Niệm Băng tựa như một pho tượng chiến thần, Thánh Diệu Thạch phát ra quang mang khiến trên người hắn như bao phủ một làn kim quang rực rỡ.

"Người là ai?" Nhìn thanh đao trong tay Niệm Băng, Bình Triều sắc mặt đại biến, từ quang minh lực dị thường tinh khiết của, hắn cảm nhận được lực lượng mà mình không cách nào ngăn cản được. Hạ ý thức của lui lại ngăn trước người U U.

86. Chương 85: Lục Ti Bàn Toàn Tiêu

"Niệm Băng ca ca" Âm thanh Miêu Miêu tràn ngập ngạc nhiên, nàng từ phía sau thoát ra, nắm chặt bàn tay to của Niệm Băng.

Do kích động nên khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Miêu đỏ lên, nàng dùng sức lắc tay Niệm Băng, tựa hồ như quên mất đang đối mặt với cường địch.

Niệm Băng có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Miêu Miêu một cái, rồi lập tức chăm chú nhìn Bình Triều, lạnh lùng nói: "Người đến từ hắc ám, tại sao muốn công kích bằng hữu của ta?"

Bình Triều không trả lời câu hỏi của Niệm Băng, chỉ chăm chú nhìn Thánh Diệu đao trong tay hắn, rồi đột nhiên toàn thân run rẩy kịch liệt, nửa trên người nằm phục xuống. Niệm Băng tưởng hắn muốn công kích, lập tức cầm ngang trường đao trong tay, nhanh chóng niệm chú ngữ.

"U U...lực lượng quang minh, chúng ta trước tiên hãy rời khỏi nơi này" Kim quang Thánh Diệu đao gây cho Bình Triều cảm giác sâu khôn lường, mặc dù hắn cũng không e ngại lắm, nhưng cũng không thể không bận tâm đến U U.

U U ánh mắt phần nộ nhìn chăm chăm tiểu trư Quan Quan, hai tay không ngừng vuốt bụi đất trên người, đối với bệnh thích sạch sẽ của ả thì hành vi của Quan Quan là không thể tha thứ được.

Bình Triều đột nhiên phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, trên người lông ngắn mọc ra đầy đặc, răng nanh dưới môi trở nên lồi hơn, cặp mắt màu đỏ tràn ngập cảm giác yêu dị, hung dữ, thân thể nằm phục xuống của hắn chấn động kịch liệt, hai cánh thật lớn tạo ra áo choàng xuất hiện.

Thấy cảnh tượng kì dị này Niệm Băng không khỏi sửng sốt, chú ngữ trong miệng đã xuất hiện tạm thời đình trệ. Thừa dịp này, trong chớp mắt hắc vụ chợt đại phóng, thân thể Bình Triều như tia chớp lui về phía sau trong huyền ảnh, U U đã tới trên lưng hắn. Đôi cánh thật lớn kia chợt quạt bùng lên, vô số khí lưu màu đen như phong nhận hướng Niệm Băng bắn tới.

Trong nháy mắt Niệm Băng đã hoàn thành chú ngữ, tựa như Bình Triều sợ làm hại đến U U, Niệm Băng cũng sợ Miêu Miêu bị thương tổn. Hắn không mong có công hiệu nhưng cũng mong không có sai sót, kim sắc quang mang khí tức thần thánh lập tức đại thịnh. Thanh Diệu đao mang theo lông ánh sắc màu vàng, khí lưu màu đen của Bình Triều vừa tiếp xúc với kim quang thanh khiết đó thì nhất thời biến mất, thậm chí cả trường kích lực cũng không sinh ra nhiều. Quang minh là khắc tinh của hắc ám, Thánh Diệu đao từng được thánh sư sử dụng càng thể hiện rõ ràng hơn điều này.

Hắc ám khí lưu nương theo kim quang biến mất, khi Niệm Băng cùng Miêu Miêu nhìn lại thì Bình Triều đã mang theo U U hóa thành một điểm đen trên bầu trời đêm, thanh âm oán hận của U U truyền vào tai hai người : "Trư tiểu tử, ngươi chờ đấy, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi tội dám làm ô uế y phục của ta. Ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận đã làm heo tại thế giới này."

Quan Quan đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh, rung mình một cách vô thức, trốn tránh sau lưng nãi ngữ, trực giác nói cho nó biết lời nói uy hiếp của U U không thể coi thường được.

Lúc này nãi ngữ đã ngưng phun sữa , tựa hồ đã tiêu hao rất lớn năng lực, chớp mũi không ngừng phun ra nhiệt khí, hai mắt phần nộ bồn chồn nhìn chăm chăm hồ ly cách đó không xa. Niệm Băng cũng không đuổi theo, hắn nghĩ đến người của hắc ám thế giới cùng hắn không có gì liên hệ trực tiếp cũng như uy hiếp, chỉ cần đối phương không có xúc phạm đến căn bản lợi ích của mình, thì cần gì phải là địch ?, phiền toái của hắn cũng đủ nhiều rồi.

Xoay người nhìn lại Miêu Miêu, Niệm Băng vừa muốn ân cần hỏi vài câu thì đã bị Miêu Miêu nhảy lên ôm chặt cổ , Miêu Miêu so với Niệm Băng thấp hơn rất nhiều, ôm như vậy cả người đều treo trên người hắn, "Niệm Băng ca ca, ta rất nhớ ngươi!, rốt cuộc lại gặp được rồi, thật là tốt quá"

Niệm Băng có chút xấu hổ ôm thắt lưng Miêu Miêu, mặc dù Miêu Miêu mới chừng mười sáu tuổi, nhưng trên người đã thơm ngát mùi hương thiếu nữ làm cho Niệm Băng đang độ khí huyết phương cường cảm thấy trong lòng bối rối, "Miêu Miêu, đừng như vậy, trước tiên năng hầy xuống rồi nói sau, năng xem qua mấy sủng vật một chút đi."

"Không cần ta sẽ không xuống, ta muốn ôm ngươi. Niệm Băng ca ca, không lẽ ngươi không chịu nhận ta là muội muội ư?" Miêu Miêu nhất định bám trên người Niệm Băng, quyết không chịu buông tay.

Nghe đến hai chữ "muội muội" khiến tâm Niệm Băng phần nào ổn định, đúng vậy! không phải chính mình vẫn muốn Miêu Miêu làm muội muội sao? vừa rồi còn nghĩ lung tung, thật đáng đánh đòn. Thế nên hắn không hề thấy xấu hổ, ôm thân thể mềm mại của Miêu Miêu mỉm cười nói : "Đâu có như thế , trong lòng Niệm Băng ca ca này thì nàng đúng là muội muội đáng yêu nhất,→ mà Miêu muội vừa rồi sao lại bị thế này? Tại sao hai người đó muốn công kích muội ?"

Miêu Miêu bửu môi tức giận nói: "Ai biết bọn họ vì cái gì chứ ? cái tên U U kia tự xưng là tiểu nữ vu, thật sự rất đáng ghét, muội mới vừa buồn ngủ liền bị nàng ta đánh lén, may mắn tinh thần ma pháp của muội cảm ứng phi thường linh mãnh, nên mới không bị bọn họ đánh lén thành công. Vừa rồi hình dáng họ rời đi rất kỳ quái a ! người cao to tựa hồ biến thành dã thú."

Niệm Băng nghĩ 1 chút rồi nói: "Miêu muội có thể khẳng định đó là dã thú sao? Người như thế nào mới biến thành thú được ? Chẳng lẽ tên gia hỏa kia có huyết thống nhân loại sao?"

Miêu Miêu buông lỏng tay Niệm Băng, để hấn ôm mình, lắc đầu nói: " Muội cũng không biết, nhưng có thể cảm giác được rằng một khắc sau khi bọn họ rời đi, đích xác người kia đã để lại khí tức dã thú."

Niệm Băng thả Miêu Miêu xuống, nói: "Trước tiên thu mấy sủng vật bảo bối của muội lại đi, để cho người ngoài bắt gặp thật không tốt. A, đúng rồi! Miêu muội thể nào lại đến đây?"

Miêu Miêu cười hì hì, liền vung hai tay đem tiểu trư, hồ ly cùng nai ngưu thu về, nói: "Không phải a, muội là người thông minh nhất, lần này do theo cha tới đây."

Nghe đến Hi Lạp Đức, trong lòng Niệm Băng không khỏi căng thẳng, hấn còn nhớ rõ lần trước khi cảnh cáo mình thì vị Long triệu hoán sư kia thực lực tinh thần cường đại sâu khôn lường , nhưng rõ ràng hắc ám khí tức xuất hiện mà mục tiêu là nữ nhi của lão, tại sao lão lại không tương trợ? không có lý do gì mà không cảm thấy cả ?

Miêu Miêu hiểu được Niệm Băng đang nghĩ gì, hì hì cười: " Cha đến tiểu ma Xà thúc thúc uống rượu, tựa hồ tiểu ma Xà thúc thúc không hoan nghênh muội lắm, cho nên cũng không đem theo muội đi." Lập tức nàng đem chuyện tại sao mình đến Tháp Lỗ thành nói qua một lần. Nguyên lai lúc trước sau khi bị Hi Lạp Đức mang về nhà, bắt luận Hi Lạp Đức đè ép như thế nào, Miêu Miêu cũng tu luyện tinh thần ma pháp không nghiêm túc. Nàng là minh châu trên tay của Hi Lạp Đức, lại có mẫu thân làm chỗ dựa, nên cho dù ma pháp của Hi Lạp Đức cường thịnh cũng không có chút biện pháp nào cả.

Cuối cùng bất đắc dĩ Hi Lạp Đức đáp ứng nàng, chỉ cần ma pháp của nàng có tiến bộ nhất định, thì lão sẽ đem nàng đến đại lục các nơi du ngoạn. Với sự khích lệ này, Miêu Miêu mới chịu đi vào khuôn khổ, chăm chú học tinh thần ma pháp. Sau hơn nửa năm, tiên thiên ngộ tính của nàng ở tinh thần ma pháp cùng triệu hoán thuật đã có không ít tiến bộ, Gặp lúc ma soái Hồ Quang phát thiệp mời bọn họ đến Tháp Lỗ thành xem Hoa long trừ nghệ thiêu chiến tái (ND: thiêu chiến: khiêu chiến, tái: thi đấu), Hi Lạp Đức vì cổ vũ nữ nhi, liền mang theo đến nơi này.

Nghe Miêu Miêu nói xong, trong lòng Niệm Băng không khỏi cả kinh, Hi Lạp Đức thực lực cường đại quả nhiên giao du rất rộng, cả ma soái quân phương đại viên đều là bằng hữu của lão, "Miêu Miêu, hai người vừa rồi kia lúc trước muội chưa từng thấy qua sao? muội mau nhớ lại đi, tuy bọn họ sử dụng chính là hắc ám năng lượng, nhưng dù là người trong hắc ám, nếu không có mục đích nào đó cũng không dễ dàng ra tay như vậy"

Miêu Miêu mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ca ca không tin muội sao? muội thật sự chưa từng thấy qua bọn họ. Á U U kia mặc dù nhìn rất đáng ghét, nhưng lần này có thiện ý giúp đỡ muội, Quan Quan đã tiến hóa đến nhị giai. Xem ra kích thích ngoại giới đối với sự tiến hóa của chúng nó rất có lợi, sau này muội phải nghĩ biện pháp kích thích hơn nữa mới được." Tội nghiệp cho mấy sủng vật, trong không gian mà Miêu Miêu còn mở miệng, chẳng biết sắp đến vận mệnh của chúng nó đáng thương như thế nào.

Tâm niệm Niệm Băng liền biến chuyển, "Miêu Miêu sẽ không lừa gạt mình, nhưng hai người kia vì sao lại muốn công kích nàng ta? Điều này rốt cuộc là thế nào?". Tuy nhiên, dựa theo công kích của đối phương, tựa hồ cũng không có ý giết Miêu Miêu. Hấn vừa nghĩ đến đây, đội nhiên tinh thần lực chấn động kịch liệt, áp lực cực đại làm hấn không khỏi thối về phía sau một bước, trong phút chốc ánh mắt hấn liền tập trung vào bóng đêm cách đó không xa, trong tay Thánh Diệu đao một lần nữa giơ lên. Trong bóng đêm một thân ảnh cao lớn chậm rãi đi ra: "Niệm Băng, người làm sao lại ở chỗ này?"

"Tiền bối, là ngài sao" Người tới đúng là Hi Lạp Đức, mặc dù ngoài mặt lão rất bình tĩnh, nhưng trong mắt lóe ra tinh quang lạnh lẽ.

Miêu Miêu đã thấy cha, nhưng nàng không chạy tới mà giận dữ nói: " Ba ba , như thế nào ba ba mới chịu trở lại ? vừa rồi Miêu Miêu bị người ta khi dễ , may mắn là có Niệm Băng ca ca giải cứu, nếu không con đã thê thảm rồi!" Miêu Miêu nói tự nhiên có chút khoa trương, cho dù Niệm Băng không ra tay, dựa vào hồ ly nhị giai cùng tiểu trư, U U bọn họ muốn thương tổn nàng tịnh không phải dễ dàng.

Hi Lạp Đức đi đến bên cạnh nữ nhi, kinh ngạc nói: "Có người khi dễ con ? Là ai ?"

Miêu Miêu thật sự bỏ dầu thêm dấm, đem chuyện phát sinh lúc trước nói một lần, hoàn toàn tả hình dung U U thành một nữ vu đáng sợ. Nghe xong Hi Lạp Đức bị một trận hải hùng, tay nắm lấy bả vai nữ nhi, khi xác nhận Miêu Miêu không có thương tổn gì mới thở ra nhẹ nhõm, lão tự nhủ: "Đúng là hấp huyết quý, đã

hơn nhiều năm không thấy loại sinh vật này, lần sau con có gặp lại bọn họ thì cố gắng đừng để ý tới. Hừ! thừa dịp ta vắng mặt dám đánh lén nữ nhi ta, xem ra mấy tên hắc ám này sẵn sàng quấy rầy đây, chỉ là không biết hấp huyết quỷ hiểm thấy kia cấp bậc gì ?”

Miêu Miêu kinh ngạc nói: ”Hấp huyết quỷ? Đó không phải dơi sao? Ba ba.. con muốn có dơi làm súng vật.”

Hi Lạp Đức nhíu mày nói: ”Hấp huyết quỷ là một loại sinh vật hắc ám thuần chủng, thân hình có năng lực biến thành dơi, nhưng cũng không chính thức là dơi. Có huyết thống của người cho nên căn bản không có khả năng trở thành súng vật, huống chi tinh thần lực của hắc ám sinh vật so với các sinh vật hệ khác thì cường đại rất nhiều, tính nét lại bất hảo, rất dễ cản trở lại . Lực lượng hấp huyết quỷ tốc độ tăng rất mạnh, nếu là một hấp huyết quỷ cấp bậc thân vương, sợ rằng chỉ có Tạp La Dịch Tư mới có thể đối phó, nhưng hấp huyết quỷ cấp bậc thân vương có thể không tồn tại, dù sao từ viễn cổ chi chiến ...”

Nói đến đây, hắn dừng lại một chút mới tiếp tục nói: ”Hấp huyết quỷ cũng không quá đáng sợ, bọn họ cũng có nhược điểm của mình, mỗi khi trời sáng cho dù là thực lực hấp huyết quỷ cường thịnh trở lại, sức chiến đấu cũng giảm xuống không ít, tộc nhân chúng ta trước kia từng nuôi dưỡng súng vật hệ hắc ám nhưng phải nỗ lực rất nhiều, nhất là tinh huyết và linh hồn. Mặc dù trong thời gian ngắn thực lực tăng lên nhanh chóng, nhưng không phải chân chánh Triệu hoán sư cường đại, mà có thể là do hấp huyết quỷ bảo vệ, lai lịch tiểu nữ vu U U kia quả là bất phàm, từ nay về sau con phải cẩn thận một chút, cố gắng không rời khỏi cạnh cha” .

Miêu Miêu có chút không phục nói: ”Tại sao tiểu nữ vu kia lại có hấp huyết quỷ làm súng vật ?”

Hi Lạp Đức mỉm cười, nói: ”Nha đầu ngốc, bọn kia có thể không phải là súng vật, mà là loại người hầu, tiểu cô nương kia thì triển hắc ám ma pháp mặc dù không phải mạnh, nhưng theo mô tả của con, chính là hắc ám ma pháp chính tông. Trưởng bối của nàng ta năng lực e rằng sẽ không dưới cha đâu, cho nên việc có người hầu hấp huyết quỷ tự nhiên cũng là chuyện bình thường.”

Nghe đến đây, Niệm Băng không khỏi chen vào: ”Bọn họ không có địch ý gì, cũng không thật sự hạ sát thủ với Miêu Miêu”

Hi Lạp Đức ngẩng đầu nhìn lại Niệm Băng : ”Tình huống bọn người Hắc ám rất khó đoán trước, tư tưởng bọn họ rất cực đoan, hành động so với thường nhân thường có chỗ bất đồng. Mà tại sao người lại ở chỗ này? điều này tựa hồ rất khéo nhỉ !”

Niệm Băng trong lòng tức giận, hắn biết Hi Lạp Đức đối với mình trước sau vẫn cảnh giác, bèn miễn cưỡng nén giận, lạnh nhạt nói: ”Hi Lạp Đức tiền bối, ta đến Tháp Lỗ thành tham gia Hoa Long trừ nghiệt thiếu chiến tái, đang minh tưởng thì phát hiện hắc ám khí tức bèn đi ra, sự tình còn lại Miêu Miêu đã nói qua. Ta xem Miêu Miêu như là muội muội, nàng gặp nguy hiểm thì ta không thể không xuất thủ. Giờ cũng đã muộn rồi, ngài cùng Miêu Miêu nghỉ ngơi đi, xin cáo từ !” Nói xong, không đợi Hi Lạp Đức hỏi lại, hắn xoay người nhắm hướng lối đi của mình mà đi.

”Niệm Băng ca ca, người không cần đi có được không.” Miêu Miêu vội vàng kêu lên.

Niệm Băng dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía Miêu Miêu, mỉm cười nói: ”Mau cùng cha muội về ngủ đi, nữ hài tử ngủ quá muộn có thể không đẹp a. Ca ca phải trở về rồi, hẹn tái kiến ”. Rất nhanh niệm động chú ngữ, thân thể hắn mượn Bạo phong tuyết nâng bay lên cao, trong nháy mắt biến mất không thấy. Đối với sự cảnh giác của Hi Lạp Đức , trong lòng hắn tràn ngập bất mãn, đồng thời hắn đối với khát vọng lực lượng càng thêm kiên định. Hắn rất minh bạch, trước mắt ai càng mạnh mẽ càng có nhiều quyền lực hơn, nếu thực lực của mình có thể đạt tới đồng dạng cấp độ với Hi Lạp Đức, hắn còn có thể đối xử với mình như vậy nữa sao?

Nhìn Niệm Băng rời đi, Hi Lạp Đức nhíu mày, trong tâm thầm nghĩ mới gần nửa năm không gặp mà thực lực tên tiểu tử này tựa hồ mạnh mẽ rất nhiều, Băng Hỏa đồng nguyên thật không phải tầm thường.

Ba ba ...ba ba vì cái gì mà muốn đuổi Niệm Băng ca ca đi ? hắn đã cứu con, ba ba không tạ ơn thì thôi còn đối với hắn lạnh như băng, Niệm Băng lại đâu có đắc tội với ba ba ?” Thanh âm Miêu Miêu tràn ngập căm phẫn.

Hi Lạp Đức nghiêm mặt nói: ”Miêu Miêu, con phải nhớ kỹ, con là một bạch nhân, bạch nhân chúng ta có

thế giới của mình, đối với bên ngoài càng ít tiếp xúc càng tốt, vì "biết người biết mặt biết chi tấm lòng", lòng người là cái khó nhìn rõ nhất. Con chỉ thấy một mặt tốt của Niệm Băng, nhưng không thể chân chính hiểu rõ được hẳn, con nhớ kỹ cho cha, từ nay về sau không tiếp xúc với hẳn nữa, rõ chưa?"

"Không, con không rõ" Miêu Miêu cãi lại : "Niệm Băng ca ca đối với con tốt như vậy, như thế nào lại là người xấu cho được? Lúc trước hẳn vì cứu con mà chịu hy sinh chính mình, chẳng lẽ cái đó là giả sao? Ba ba ..ba ba đã lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử rồi"

"Láo xược, người dám nói với cha người như vậy sao?" Hi Lạp Đức trầm mặt xuống, nếu là người khác, có lẽ dưới tinh thần cường đại của lão áp bức sớm sinh ra sợ hãi rồi, nhưng Miêu Miêu có thể nói là khắc tinh của lão, lại không coi trọng cha mình chút nào.

"Con không nói sai, Niệm Băng ca ca đối xử với con rất tốt, ba ba thật xấu mà! Ô.. ô.. Miêu Miêu không có ca ca, thật vất vả mới nhận được một ca ca nhưng ba ba lại đối với người ta hung ác, ô.. ô.. ba ba thật xấu, trở về con nói cho mẹ mẹ nghe, để phạt ba ba một tháng... không... ba tháng ngủ dưới sàn nhà"

Hi Lạp Đức nhìn nữ nhi của mình, thật sự một chút biện pháp lão cũng không có, chỉ có điều từ thời khắc này sát khí trong lòng lão mọc lên mãnh liệt, lão rất minh bạch, bây giờ Miêu Miêu chỉ là coi Niệm Băng như ca ca, nhưng cứ tiếp tục tiếp xúc nữa thì sau khi Miêu Miêu càng ngày càng lớn, rất khó nói sẽ sinh ra tình cảm gì đối với Niệm Băng.

Dù sao, Niệm Băng bất luận là tướng mạo hay thực lực đều là đúng tiêu chuẩn lựa chọn, trời sinh đối với con gái có lực hấp dẫn rất mạnh. "Không, ta tuyệt không thể cho phép sự tình như vậy phát sinh, là người thừa kế mình, trượng phu Miêu Miêu sau này chỉ có thể là bạch nhân"

"Tốt lắm, tốt lắm...đừng khóc nữa. Cha đáp ứng với con sau này gặp lại Niệm Băng sẽ đối xử với hẳn tốt hơn một chút là được, điều này có thể được mà." Hi Lạp Đức một bên nghĩ tâm sự, một bên an ủi nữ nhi của mình.

Miêu Miêu vừa nghe lời này lập tức chùi nước mắt mỉm cười: "Ba ba tốt nhất, Miêu Miêu nhất định nghe lời." Nàng đơn giản chẳng biết rằng yêu cầu của nàng sẽ mang đến cho Niệm Băng họa sát thân. Ôm thân thể mềm mại của nữ nhi trong tay, Hi Lạp Đức trong mắt lãnh quang chợt hiện, nhìn hướng Niệm Băng biến mất, trong lòng đã có định ý.

Trở lại quán cơm, dựa vào ý chí lực kiên định, Niệm Băng rất nhanh đem chuyện không vui lúc trước quên đi, hẳn cũng không có gì hận Hi Lạp Đức, lúc trước Hi Lạp Đức đã nói với hẳn rất rõ ràng, sở dĩ không cho phép hẳn tiếp cận với Miêu Miêu là vì nguyên nhân bạch nhân. Dù sao Triệu hoán ma pháp chỉ có bạch nhân mới có thể tu luyện, nhất là giống như bọn họ vậy, Long triệu hoán sư cha truyền con nối. Trong lòng Niệm Băng rất thản nhiên thản thái, dù sao hẳn đối với Miêu Miêu chỉ có vậy thôi, hiện tại trong lòng hẳn đã có nữ nhân Long Linh đáng thương và Phượng nữ sắc nước hương trời.

Hoa long trù nghệ thiêu chiến tái ngày hôm sau cũng như ngày đầu tiên rất náo nhiệt, hôm nay còn có sáu trận bán kết cuối cùng. Sau khi xong 60 trận bán kết, sẽ tuyên bố ngày diễn ra trận chung kết của biển cổ mấy năm mới có một lần này, bất cứ bình dân nào cũng không muốn bỏ qua, bọn họ mặc dù không được ăn mỹ vị thần kỳ kia, nhưng có thể thấy kỹ nghệ của cao cấp trù sư cũng rất thoả mãn rồi.

Niệm Băng đứng ở sân khấu, đài chủ tịch ở vị trí trung tâm, nhìn xa xa hẳn đã thấy Miêu Miêu cùng Hi Lạp Đức đứng trên đài chủ tịch. Hẳn cũng không chào hỏi, trên đầu đội cái nón mua rẻ lúc trước nhằm che dấu dung mạo của mình. Hẳn đã hỏi qua biết được rằng trận bán kết của hẳn là trận cuối cùng, có lẽ tới giữa trưa mới đấu.

Cho nên hẳn cũng không nóng nảy, trước tiên xem trù nghệ của người khác một chút rồi hẳn tính sau. Trải qua một đêm minh tường, tinh thần lực của hẳn đã đạt đến trạng thái đỉnh cấp, hôm nay cự ly bàn thi đấu rất gần nên hẳn có thể thấy rõ ràng mỗi một động tác của các trù sư đỉnh cao.

Rất nhanh, Niệm Băng quên hết mọi chuyện chung quanh, cả tâm thần đều tập trung vào thưởng thức trù nghệ. Có thể tiến vào bán kết, mỗi người ở đây đều có chỗ đáng giá cho hẳn học tập, mặc dù không có lộ ra trù sư cao thủ cỡ như Tiểu Thiên và Mạc Mạc, nhưng mấy trù sư này cũng thiết kế đặc biệt và độc đáo, khiến cho hẳn ý nghĩ mở rộng ra, liên hệ đến trù nghệ của mình, nhất thời có rất nhiều ý nghĩ mới lạ.

Khi chú tâm thời gian thường thường qua mau nhất, bất tri bất giác, nhóm bán kết thứ 5 đã xong, trên đài Ti Nghi (ND: Bây giờ gọi là MC) tuyên bố danh sách trận bán kết thứ 6, khi đọc đến tên của Niệm Băng, hần đang đắm chìm trong trù nghệ vội tỉnh táo lại, liền thượng đài.

Hần không nghĩ trước mặt nhiều người như vậy dễ dàng biểu hiện ma pháp trù nghệ của mình. Trước khi thượng đài, hần đem Băng tuyết nữ thần đích thân tức, cùng Hỏa diễm chi thần đích bào hao cất vào trong ngực, cũng lấy Băng hỏa đồng nguyên làm cơ sở, phân biệt bổ thêm phong ấn trên hai thanh bảo nhận, làm cho mặt ngoài của chúng xem cũng không thấy được, nhưng ma pháp khí tức của thân mình vẫn tồn tại.

Tựa như đi dạo, Niệm Băng đi ở cuối cùng, làm thành một tổ bán kết cuối cùng, kể cả hần trong thì trong tổ chỉ có bảy người tham gia thi đấu. Trừ Niệm Băng ra, 6 người còn lại đều cỡ 30 đến 50 tuổi, nhất nhất khí độ trầm ổn, vẻ mặt bình tĩnh, nhìn đúng là cao cấp trù sư theo đuổi trù nghệ lâu năm.

Ti Nghi (MC) đưa cho Niệm Băng và 6 trù sư một cái trù án : "Các vị.. các vị là tổ cuối cùng của trận bán kết, muốn bắt kịp đồng nghiệp thì phải cố gắng lên, hai ngày nay các vị đã xem không ít, quy tắc là giống nhau, các loại nguyên liệu ở giữa sân khấu, các vị có thể tùy ý sử dụng, chế tác loại thức ăn am hiểu nhất của mình. Sau đó do người của chúng tôi đem đến chủ tịch đài bình phán, lấy nửa canh giờ hạn định, trù sư không hoàn thành chế tác thức ăn coi như là mất quyền thi đấu .Tốt lắm...trận bán kết ngày thứ hai, tổ thứ 6, bây giờ bắt đầu..."

Sáu gã trù sư vừa nghe Ti Nghi tuyên bố bắt đầu, lập tức đi đến cái bàn để các loại nguyên liệu ở trung ương kia, sân khấu dùng để thi đấu thật lớn, mà bàn trữ vật trung ương chiếm hai phần ba diện tích, hơn 100 loại nguyên liệu sắp đặt chỉnh tề trong các hộp vuông.Trên trù án, sau khi tổ trù sư thứ năm nấu nướng chấm dứt đã thay các loại gia vị mới tinh, có thể nói chỉ cần họ muốn nấu cái gì thì nơi này đều có sẵn nguyên liệu.

Niệm Băng không giống như các gã trù sư khác lo nhanh chóng chọn lựa nguyên liệu, mà ngẩng đầu hướng chủ tịch đài nhìn chăm chăm vào Miêu Miêu và Hi Lạp Đức. Phía ngoài còn có vài gương mặt quen thuộc, Na Nghiêm ngồi bên cạnh chủ tịch đài, Mạc Mạc đứng sau lưng Na Nghiêm đang nhìn hần, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Mạc Mạc toát ra một tia tò mò, hướng Niệm Băng mỉm cười, gật gật đầu, mặc dù tướng mạo của nàng rất bình thường, nhưng tiểu ý ôn nhu trên mặt khiến cho người ta có nhiều hảo cảm.

Niệm Băng hướng Mạc Mạc gật gật đầu, đúng lúc này tinh thần lực có chút động nhẹ, ánh mắt hần hướng về bên cạnh một chút, vừa lúc đón nhận ánh mắt của Tiểu Thiên, mặc dù Tiểu Thiên đứng trong đám người không dễ thấy được, nhưng là ánh mắt sắc bén của nàng khiến cho Niệm Băng vốn tinh thần lực cường đại chú ý đến. Trong ánh mắt Tiểu Thiên lộ ra một tia khiêu khích, vừa nhìn Niệm Băng vừa lại nhìn trù án, tựa hồ muốn nói xem bản lĩnh của hần như thế nào ?

Niệm Băng lạnh nhạt cười, ánh mắt trở lại phía trên trù án, hần tự hỏi mình nên làm cái gì? Trước khi đến đây, với tác dụng cường đại của sự tự tin, hần căn bản không lo lắng vấn đề này.

Niệm Băng chợt mỉm cười, thần quang trong mắt bắn ra như điện, hần đã nghĩ đến rằng Tiểu Thiên và Mạc Mạc đều có điều giữ lại, nên hần tuyệt không thể thi triển loại kỹ nghệ cực mạnh, đã như vậy thì hần nên lùi 1 bước tiến hai bước, dùng chút ít trù nghệ bình thường để đến trận chung kết mà thôi. Nghĩ tới đây Niệm Băng quay người, đi đến trung ương sân khấu chọn nguyên liệu mình cần.

Lúc này các trù sư khác bắt đầu nấu ăn theo thực đơn đã chuẩn bị trước, bởi vì Hoa long trù nghệ đại tái chỉ cho phép trù sư tham gia mà không có người phụ trợ, cho nên khi nấu ăn, mọi thứ đều do trù sư tự mình hoàn thành, bình thường thì đối với các trù sư mà nói thì thời gian hạn chế nửa canh giờ cũng đã khẩn trương rất nhiều.

Ở trận trước, có trù sư vì nấu thức ăn quá mức công kênh mà hết giờ cũng chưa hoàn thành, cho nên các trù sư trận bán kết sau đều dùng hết khả năng, nắm chặt thời gian, tranh thủ để có thể hoàn thành trận đấu nhanh hơn.

Niệm Băng cũng không chờ đợi, hần chuyển qua phía khác của sân khấu, sau khi chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu liền lập tức động thủ. Hai tay phân ra cầm Băng tuyết nữ thần đích thân tức cùng Hỏa diễm chi thần đích bào hao, ngẩng đầu nhìn lại Tiểu Thiên một cái rồi mới bắt đầu hành động. Thần Lộ đao cùng Chánh Dương đao phân biệt tỏa ra hồng quang và lam quang nhẹ nhàng, trong quang mang chói lọi, tựa như ngày

hôm qua khi Tiểu Thiên thi triển Thiên thiết thủ, trên án bản các loại thức ăn đều nhảy lên, Niệm Băng hai tay tựa như một phiến hư ảnh, quang mang lóe ra, tản ra vô số quang mang.

Dưới đài ánh mắt Tiểu Thiên sáng lên: " Ngẫu đoạn ti liên đao pháp." Ngẫu đoạn ti liên đao pháp này Niệm Băng khi chế tác Cửu thanh thần long băng vân ấn thì thường xuyên sử dụng, mặc dù cũng không phải một trong năm đại thần đao, phần lớn trừ sư bình thường đều biết sử dụng một chút, nhưng chính thức luyện đến trình trạng lô hỏa thuần thanh lại cực kỳ khó khăn, đặc điểm lớn nhất của nó là phân biệt theo hai bên của đao, khiến nguyên liệu hoàn toàn kéo dài mở ra thành hình, rằng Ngẫu đoạn ti liên ở chỗ càng ít rung động càng tốt, nhưng nguyên liệu không thể đứt mà còn có cảm giác hoàn chỉnh, điều này dựa vào tạo nghệ của đao công trừ sư.

Niệm Băng dưới ma luyện của Gia Lạp Mạn Địch Tư, thể lực đã vượt xa lúc trước, Long Vu Tập Vũ được xưng đệ nhất đao trong trù nghệ giới hắc đều đã luyện thành. Càng không cần phải nói còn có Ngẫu đoạn ti liên đao pháp, với trình độ tinh thần lực của hắc bây giờ, cho dù không phải bắt chước Tiểu Thiên cẩn thận quan sát, cũng có thể phân biệt nhận ra nguyên liệu trong các loại tình huống phức tạp

Đối với nguyên liệu, với cảm ứng các loại hoa văn, hắc không cần chú ý đến thủ pháp của mình, dùng tinh thần lực điều khiển cổ tay, hai tuyệt thể thần đao đã phát huy xuất ứng có hiệu quả. Lúc này, một tia ba động dư thừa cũng có thể mang đến biến hóa cực đoan, nhưng Niệm Băng tay nắm đao rất ổn định. Theo bên ngoài xem thì thấy đao pháp của hắc không hoa lệ bằng Thiên thiết thủ của Tiểu Thiên ngày hôm qua, nhưng trong mắt trù nghệ hành gia, lại có thể thấy dưới song đao của Niệm Băng hình thành một cái sân, một cái sân do đao phong tạo thành, trong cái sân này tất cả nguyên liệu dựa theo ý nghĩ của hắc mà biến hóa.

Đao quang ẩn, Niệm Băng thuận tay vung lên, trong quang mang lóe ra, vài loại nguyên liệu di động trong không khí ở trên chũm oa (nồi hấp), hắc đơn giản lấy ra một vài loại gia vị, rải trên nguyên liệu mình đã tích lũy, bao trùm trên vung nồi, hơi nước bốc lên. Động tác của hắc cực nhanh, dân chúng phía dưới căn bản không thể thấy tinh tường nhưng Tiểu Thiên lại thấy được, Linh trù Na Nghiêm cùng Mạc Mạc cùng thấy rõ ràng,

Nguyên liệu Niệm Băng chuẩn bị rất đơn giản, 4 thanh tiêu (cây chuối) cùng năm loại thịt khác nhau. Dân chúng không chú ý, nhưng mấy trù nghệ hành gia lại không thể không chú ý đến, thời gian khi bốn thanh tiêu còn ở trên nồi, cùng thanh tiêu đang bị cuốn lên không trung thì năm loại thịt đồng thời biến mất, mặc dù mỗi miếng thịt là không to lắm, nhưng đột nhiên biến mất, điều này đại biểu cho cái gì?. Niệm Băng dùng gia vị phi thường đơn giản, một ít trù sư dùng muối, loại liệu tửu, nhưng Niệm Băng chỉ sử dụng gia vị trong nhảy mắt, nhất thời không có ai nhìn rõ hắc làm cái gì?

Niệm Băng đem song đao thu vào trong ngực, thoáng nhìn qua án bản, trên án bản lúc này chỉ còn lại có một ít hạt thanh tiêu, đó là do lúc trước hắc thi triển đao pháp, trôi nổi trên không rơi xuống. Trên mặt hắc hiện ra một tia mỉm cười ranh mãnh, thì thào: "Đã lâu không có thi triển như vậy, xem ra ta cảm ứng đao pháp cũng không có thụt lùi, tốc độ so với trước nhanh hơn rất nhiều, sư phụ, ngài thấy có được không?"

Niệm Băng mặc kệ chũm oa, nhàn nhã nhìn các trù sư bên cạnh nấu nướng, lúc các trù sư bên cạnh bắt đầu nấu nướng các loại phức tạp, hắc đã mở nồi, mùi hương nhẹ nhàng bay tỏa trong không khí. Niệm Băng lại lấy ra Chính Dương đao, đao quang lóe ra bốn lần, bốn thanh tiêu đã vững vàng xuất hiện trên đĩa nhỏ, cũng không cần trang hoàng thêm gì nhiều. Hắc trực tiếp nhìn hướng Ti Nghi có ý bảo việc nấu nướng của hắc đã hoàn tất, mặc dù quá trình nấu nướng của hắc không phải là nhanh nhất, nhưng chỉ mất nửa thời gian mà thôi.

Ti Nghi đi tới bên cạnh Niệm Băng có chút kinh ngạc, sau khi thấy qua trù nghệ của Tiểu Thiên và Mạc Mạc, hắc đã sớm không dám coi thường trù sư trẻ, nhưng khi hắc thấy tình huống trên trù án trước mặt Niệm Băng đặt bốn thanh tiêu thì thiếu chút nữa bật cười, nghi hoặc nhìn Niệm Băng nói: "Người thật sự chuẩn bị dùng 4 thanh tiêu hấp làm tác phẩm cho trận bán kết ư?"

Niệm Băng mỉm cười: " Có phải người hồ nghi ta làm thế tiến vào trận bán kết từ vòng loại phải không?"

Ti Nghi đỏ mặt: " Không, chỉ cần có thể vào bán kết, tự nhiên đều có năng lực nhất định, chúng ta Hoa long trù nghệ đại tá luôn luôn lấy công bình, công chính làm đầu."

87. Chương 86: Ngũ Đại Long Vương

” Ta quả thật không có trải qua vòng sơ tái (vòng loại), mà được đặc cách cho phép nhập vào vòng phục tái(vòng bán kết)”

Lời này hắn vừa nói ra, nhất thời khiến cho phía dưới dân chúng được một phen nhốn nháo, vô số ánh mắt nghi vấn dồn cả về phía vị trí chủ tịch.Ti Nghi (gã dẫn chương trình) mặt đại biến sắc, hắn đương nhiên biết việc Niệm Băng vừa nói ra mang đến những ảnh hưởng nghiêm trọng gì, ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía vị chủ tịch Hoa Bàn Tử sắc mặt đã bệch ra đang ngồi trên đài cao, lão quả thực không biết nên ứng phó như thế nào. Niệm Băng mở miệng ra thì lúc này đây, đẩy lão phải đối mặt với hơn mười vạn dân chúng đứng phía dưới.

” Mọi người không cần phải nghi vấn về tính công bằng của trận đấu, các người muốn biết ta tại sao không cần phải tham gia vòng sơ tái sao? Bởi vì, rất đơn giản, cái việc khảo sát kia đối với ta căn bản không có ý nghĩa gì cả , ta tới tham gia giải thi đấu lần này chỉ có một mục tiêu duy nhất đó là thu được chức quán quân trong trận đấu cuối cùng mà thôi.Chúng đại gia (mọi người) cứ chờ mà xem, cũng không cần lâu lắm đâu, ngày mai hết thấy đều sẽ rõ ràng.”

Nói xong những lời này, hắn liếc mắt xuống dưới khán đài nhìn Tiểu Thiên với sắc mặt bất hảo, ngẩng đầu ngạo nghễ đi xuống sân khấu.

Ở bên dưới, dân chúng trước tiên đã bắt đầu bình tĩnh trở lại, ngay sau đó, bọn họ đều chỉ vào bốn cái thanh tiêu(nghĩa là cây chuối ở đây mình để luôn nguyên bản ”thanh tiêu” cho dễ đọc) tác phẩm của Niệm Băng mà chê bai cười lớn, hiển nhiên cho rằng Niệm Băng thối da bò tự tung tự hứng, dù sao từ lúc vòng phục tái bắt đầu đến giờ, cũng không có vị trù sư nào tham gia lại làm ra cái món ăn khó coi đến như vậy.

Bước xuống bậc thang, rất tự tin vào khả năng của mình, Niệm Băng nhanh chóng dung nhập vào trong đám người dưới kia, dù gì cũng không nhiều lắm những kẻ lúc mới đầu còn chú ý đến hắn, nhưng rất nhanh đã bị sóng người trùng trùng bao vây xung quanh đẩy đi. Niệm Băng cúi đầu, trong lòng đang không ngừng tự hỏi, bản thân mình hôm nay sao lại hứng thời làm nên sự việc như vậy. Hắn từ xưa tới nay, luôn luôn không hề có thói quen cao ngạo thái quá như thế, tự dưng hôm nay lại có thể xuất ra thứ ngôn ngữ kinh người thế này?

Tổ phục tái cuối cùng này cũng rất nhanh đã kết thúc, bởi vì Niệm Băng là người thứ nhất hoàn thành việc thi thố, cho nên, bốn cái thanh tiêu của hắn tự nhiên trở thành đồ ăn được bình phẩm đầu tiên, cả đám người bình phẩm môn nhìn thấy bốn cái lam sắc thanh tiêu chỉ có hai người không hề toát ra ánh mắt khinh thường nào, một là người được đặc biệt mời đến tham gia vào ban bình phẩm Long Vu sư Hi Lạp Đức. Người còn lại kia, chính là Linh trù thần Na Nghiêm. Hi Lạp Đức thì vẫn bảo trì sự bình tĩnh, bởi vì hắn đã kiến thức qua trù nghệ của Niệm Băng, còn Na Nghiêm thì là người duy nhất trong ban bình phẩm miễn cưỡng thấy rõ Niệm Băng đang làm cái gì.

Hoa Bàn Tử đứng bên cạnh Ma soái Hồ Quang nhìn liếc mắt, thấp giọng nói:

” Ta xem, có nên nhắm nháp cái loại món ăn này hay không, thức ăn khó nhìn như thế, từ sắc, ý, hình ba điểm mà xét thì cũng đã không đủ tư cách để tuyển vào vòng quyết tái(vòng chung kết) rồi, cái tên trù sư kia vừa rồi không hề trải qua vòng sơ tái, thật sự là có chuyện này à? Linh lão, ngài là tổng phụ trách vòng sơ tái mà,... này...”

Na Nghiêm lạnh nhạt cười, nói:

” Không sai, cái người này là ta trực tiếp cho phép không cần tham gia vòng sơ tái, chính như hắn nói đó, sơ tái đối với hắn thì không đáng để trong mắt. Có lẽ, ở đây cũng chỉ có mình ta tin tưởng điều này, hắn cuối cùng sẽ trở thành quán quân trong kì Hoa Long trù nghệ đại tái lần này thôi.”

” Ai nói!!! Ta đây cũng cho rằng Niệm Băng ca ca sẽ thu được chức quán quân trong lần đại tái này nữa nè.”

Ngồi ở bên cạnh Hi Lạp Đức, Miêu Miêu vừa nghe Na Nghiêm nói xong, nhất thời không kiềm nổi hưng phấn, xen miệng nói thêm vào. Ma soái Hồ Quang có chút kinh ngạc nhìn về phía Hi Lạp Đức:

” Người kia là do người mang đến sao? Lão Hi”

Hi Lạp Đức lắc đầu nói:

” Không phải, ta với tiểu nữ chỉ là cùng hấn có chút chi duyên. Trù nghệ của hấn có thể nói rất không sai, ta nghĩ, bốn cái thanh tiêu này sợ rằng không thể nhìn bề ngoài mà cho là đơn giản như vậy đâu.”

Na Nghiêm cười, ánh mắt quét Hoa Bàn Tử liếc mắt:

” Bàn Tử à, Bàn Tử, ta thấy người ném trái trù nghệ đã nhiều năm rồi, ngay cả điều hiển nhiên này cũng không nhìn ra à!! Nếu đem tác phẩm trù nghệ bình thường mà xem, thì do sắc, hương, vị, ý, hình năm phương diện hợp lại để bình phẩm. Người nói hấn dùng đạo thức ăn này không hề có sắc, ý, hình ba phương diện ưu điểm ư, đó là bởi vì người căn bản không biết rằng hấn ở đạo thức ăn này đã làm ra thứ gì đâu.”

Hoa Bàn Tử lặng người đi một chút, nhìn kỹ màn che trên mặt thanh tiêu, lúc trước hấn cũng không có chú ý lúc Niệm Băng phanh nhấm (quá trình cắt gọt) có bộ dạng gì, quả thật không biết ở trên bốn cái thanh tiêu này rút cục Niệm Băng đã làm ra cái loại gì đây. Nghi hoặc nhìn Na Nghiêm nói:

” Linh lão, ngài cũng biết đó, ta mặc dù thích trù nghệ, nhưng ở phương diện chế biến, thật sự chẳng ra cái thể thống gì, ngài nếu biết được ngọn nguồn, vậy bốn cái thanh tiêu kia rốt cuộc là cái món ăn kỳ lạ gì đây, chẳng lẽ bốn cái thanh tiêu này còn có thể ở trên cả thủ nghệ của Mạc Mạc tiểu thư sao?”

Na Nghiêm cười hắc hắc, nói :

” Vậy người có chịu đánh cược với ta hay không, ta bắt tên tiểu tử Niệm Băng này cuối cùng sẽ thu được chức quán quân đó! Người nếu bị thua, hãy để lại hai đàn rượu đã được cất kỹ trăm năm qua cho ta, nếu hấn không đạt được quán quân, ta sau này cũng không yêu cầu người cấp thù lao cho ta nữa, như thế nào? Cá cược công bằng đấy chứ?”

Hoa Bàn Tử kinh ngạc nhìn Na Nghiêm, phải biết rằng, Na Nghiêm chính là thuộc hàng cực đỉnh trù giới, mặc dù hai đàn rượu trăm năm tuổi giá trị không phải ít, nhưng thù lao hàng ngày của lão so ra thì lớn hơn rất nhiều, nhưng là, đã làm một gã thương nhân, hấn tuyệt nếu không nắm chắc phần thắng thì sẽ không đánh cược, cười hắc hắc, nói:

” Đánh cược chắc là sẽ không, nhưng ngài nếu muốn uống rượu, ta có thể cấp luôn hai đàn này cũng được thôi. Ngài nhanh nói cho ta một chút, cái thanh tiêu kia rốt cuộc có cái gì ảo diệu.”

Na Nghiêm quay đầu hướng Mạc Mạc có ý bảo gật đầu, Mạc Mạc từ trong lòng lấy ra một đôi đĩa bạc rất nhanh đưa cho lão, Na Nghiêm quét qua đám người bình phẩm liếc mắt, mỉm cười nói:

” Các người thấy rõ rồi chứ”

Vừa nói, lão dụng chiếc đĩa hướng nhanh về thanh tiêu, ngoài dự đoán của mọi người chính là, chiếc đĩa cũng không bị thanh tiêu gây trở ngại gì, trực tiếp dò xét đi vào, lão nhẹ nhàng lắc tay, chậm rãi nhấc chiếc đĩa ra, giờ khắc này, tất cả mọi người đều thấy được một cảnh tượng kì dị, khi chiếc đĩa hạ xuống, thì một vòng tơ nhỏ từ thanh tiêu được kéo dựng đứng lên, cái vòng này cũng không phải chỉ một loại tơ nhỏ mà là sáu loại tổ hợp sợi tơ được sắp xếp tạo thành, mặc dù trừ bỏ ống thanh tiêu ra dĩ ngoài nó còn có năm loại sợi tơ khác nhau, cũng không phải rõ ràng, nhưng từ mặt ngoài nhìn vào lại như có thể thấy, sáu loại sợi tơ đều sắp xếp cũng một chỗ, Na Nghiêm đứng thẳng thân mình, chiếc đĩa càng di động lên cao, các sợi tơ kia cũng không hề có dấu vết bị đứt đoạn. Cả thanh tiêu bán kính vòng thân dần dần nhỏ đi, sợi tơ bao quanh lại càng ngày càng dài.

Ngoài Na Nghiêm ra, mọi người trên mặt đều toát ra thần sắc giật mình, bọn họ thật lòng khó có thể tin tưởng đây là sự thật, mặt ngoài nhìn không ra cái đặc điểm gì thì ra ở bên trong thanh tiêu, dĩ nhiên lại có thể ẩn chứa huyền cơ như thế.

Na Nghiêm lạnh nhạt nói:

” Bây giờ các người còn cho rằng cái đạo thức ăn này không có sắc, ý, hình ba phương diện đặc điểm nữa hay không? Cái đạo thức ăn này trong đồng lứa lão trù sư chúng ta đều biết rõ, tên gọi của nó là Lục ti bàn toàn tiêu (Sáu sợi xoay quanh thanh trúc), nhưng chính thức có người có thể làm ra sáu vòng sợi tơ xoay quanh thanh tiêu này lại ít đến đáng thương, bình thường mà nói, cái đạo thái này cũng không phải dùng để ăn, mà dùng để rèn dũa đạo công. Ngẫu Đoạn Ti (cắt thành tơ sợi) liên đạo pháp, cái loại đạo công này chắc các người hẳn đều biết đến, sáu cái vòng tơ xoay quanh thanh tiêu đúng là từ đạo công ngẫu đoạn ti mà thành nhưng phải là chỉ cực đỉnh phong trong đạo pháp luyện thành mới biểu hiện đến tuyệt mỹ thể này, ta tự hỏi bản thân cũng có thể làm được, nhưng vị tất đã có thể ung dung mà làm ra như tên tiểu tử kia, cái thanh tiêu nhìn qua mặc dù trước sau như một cả, kỳ thật là thanh tiêu tơ sợi cực nhỏ ghép tạo thành, mà bên trong năm loại sợi tơ được phân biệt là từ thịt dê, thịt lợn, thịt bò, thịt ngựa cùng thịt lừa (“lư thịt”= thịt lừa _theo lời monsoon huynh chỉ điểm!!!^-^), năm loại sợi tơ thịt này cùng với sợi tơ thanh tiêu, trải qua quá trình cắt thành sợi mà kết thành tính, kết hợp ngay cùng một chỗ mà thành hình. Trong quá trình ăn, không có chút nào tổn mất, mà tự thân mùi vị cũng bởi vì năm loại sợi tơ thịt cùng sợi tơ thanh tiêu ở quá trình nấp sơ qua mà trở nên hoàn mỹ dung hợp thành một thể, cho nên có lẽ tạo ra mùi vị đặc biệt. Cho dù đạo thái này không có sắc, ý, hình ba điểm đi nữa thì đan xen mùi vị mà thấy cũng đã đủ để đền bù. Từ động tác ung dung và cũng cực nhanh của tên tiểu tử kia cho thấy, hẳn tại đạo công đã đạt đến độ cực cao trong việc biểu hiện tạo nghệ, tuyệt đối trong lần trù nghệ đại tái này vị trí tuyển chọn hạng nhất có lẽ hẳn là ứng cử viên nặng ký, bây giờ, các người hẳn đã rõ ràng, tại sao ta để cho hắn thông qua vòng sơ tái mà miễn sát khảo rồi chứ. Đối với đẳng cấp trù sư như vậy, hoàn toàn có thể trực tiếp tham gia vào vòng quyết tái thực lực. Tốt lắm!! Nhắm nháp tí chút đi nào!!!”

Nhìn chúng bình phẩm trong mắt kinh ngạc, Na Nghiêm trong lòng thầm nghĩ. Lão hữu à lão hữu, không nghĩ tới người dĩ nhiên dạy ra một cái tên đệ tử xuất sắc như thế, thật sự là làm cho ta hâm mộ mà!!! Hy vọng Quỷ Trù Kỹ nghệ có thể trở lại với trồn nhân gian.

Hoa Bàn Tử trong lòng cũng thầm cảm tạ may mắn, may mắn là tự mình đã không cùng Na Nghiêm đánh cuộc, nhìn cái thần kỳ kỹ xảo Lục ti bàn toàn tiêu trước mắt này, hẳn thật sự khó có thể tin tưởng, đây là từ việc sử dụng đạo công mà chế tác làm ra. Nhóm người bình phẩm không có một ai nói thêm cái gì nữa, đều nhanh chóng động đũa, đưa tay gấp một chút Lục ti bàn toàn tiêu đưa vào miệng mình nếm thử, âm thanh sột sạt liên tiếp vang lên, chính như lời Na Nghiêm đã nói vậy, cho dù đạo thái này chỉ có một cái đặc điểm mùi vị, nhưng cũng đã đủ để tiến vào vòng quyết tái. Mọi người trong sự kinh ngạc lớn nhất, tất nhiên ngoài Na Nghiêm ra.

Từng làm một trong đỉnh phong trù giới nghệ, Lục ti xoay quang tiêu của Niệm Băng mang đến cho lão sự rung động thật lớn, còn hơn cả Lục ti bàn toàn tiêu mà trước đây lão từng nếm qua, món này do chính tay Niệm Băng làm ra có thể nói là ngon hơn không ít nếu so với những người khác, tại mùi vị dĩ nhiên biến hóa nhiều hơn gấp mấy lần, nhưng là, Na Nghiêm cũng không thể hoàn toàn phân biệt được nguyên nhân của sự biến hóa này từ đâu mà ra.

Linh Trù dù sao cũng là linh mẫn trù sư, trải qua vài phút ngắn ngủi tự hỏi, lão lập tức nhớ tới Niệm Băng trong tay có hai thanh đao nọ. Chính Dương đao lão đương nhiên là nhận ra, mà Thần Lộ đao mặc dù mặt ngoài cũng không nhận thấy được đặc điểm gì, nhưng trong quá trình điêu khắc tạo hình, đồng dạng lưu lại cho lão dấu ấn sâu đậm, Na Nghiêm lập tức ý thức được, Lục ti bàn toàn tiêu xuất ra nhiều biến hóa, nhất định cũng là từ hai thanh đao kia có liên quan.

Niệm Băng trở thành người thứ ba nhập tuyển vòng quyết tái, khiến cho không ít dân chúng bên dưới thêm phần nghi hoặc, Hoa Bàn Tử chỉ thị cho tên dẫn chương trình (Ti Nghi), đem một đạo thức ăn Lục ti bàn toàn tiêu hoàn chỉnh, làm rõ trước mặt mọi người. Biểu diễn một chút, lúc này mới khiến dân chúng tiếp nhận Niệm Băng thật sự có đủ khả năng vào vòng quyết tái.

Tiểu Thiên một mực từ bên dưới đài nhìn, tu luyện trù nghệ nhiều năm, hẳn tự nhiên biết Lục ti bàn toàn tiêu này là thức ăn nổi tiếng đến dường nào, nghe nghi ngờ được giải đáp, hẳn trong mắt quang mang đại thịnh, đầu chí tăng lên đến độ trước đó chưa bao giờ đạt tới:

” Niệm Băng, coi ra ta đã xem thường người rồi, bất quá, chúc quán quân chỉ có thể là một mình ta, cho dù phải dụng xuất toàn bộ năng lực, cũng tuyệt sẽ không thua về tay người.”

Niệm Băng từ trong đám người đi ra, hướng về lữ điểm mà bước, nếu hôm nay không phải có Linh Trù Na

Nghiêm ở đó, hần khẳng định sẽ không lựa chọn Lục ti bàn toàn tiêu, dù sao, không có kinh nghiệm phong phú, với một trù sư bình thường khó mà giải thích ra được sự huyền bí trong đó.

Hần tâm tình lúc này đã bình tĩnh hơn rất nhiều, không có ở trong thành Thập Lỗ mà gấp gáp vội vàng, trực tiếp quay về lữ điếm, ăn chút lót dạ, lại tiến vào trạng thái minh tường

*-----

Ở một nơi núi cao thuộc Lăng Mộc đế quốc. Mây mù mờ ảo, trận trận gió lớn thổi qua, bị bám vào từng phiến từng phiến tuyết phần, bởi vì so với mặt nước biển quá cao, nên nơi này trong mắt chẳng khác gì một thế giới bạch sắc, dù cho có vũ kỹ cực kỳ mạnh mẽ cũng rất khó leo lên được phiến núi non này. Ở cái đỉnh núi hiểm trở cũng chỉ có một ít thực vật nhờ tính chịu hàn cực tốt mới có thể sinh trưởng, gió tuyết lớn mang đến chút chứa đựng sinh cơ.

Đột nhiên, bầu trời vốn tĩnh lặng chợt trở nên ảm đạm, một tiếng long ngâm từ xa vang vọng, một cái đầu cự long bạch sắc thật lớn từ trong đám mây mù chui ra, sinh ra trong không trung một trận gió lốc, bị bám bởi bạch sắc quang mang rất mãnh liệt, quang mang đem thân hình long thể thật lớn của hần bao bọc ở bên trong. Rồi đột nhiên, quang mang chợt biến mất, mà tại nơi cao nhất của đỉnh Tuyết Phong bỗng xuất hiện một nam tử anh tuấn toàn thân bao phủ bạch y.

Hài lòng nhìn một chút quần áo trên người, say mê tự nhủ:

"Thân thể loài người xem ra càng lúc càng thoải mái, so với Long thể còn linh hoạt hơn nhiều, thật sự là không sai."

"Tập Áo Dịch Lý Tư, người vừa lại tự mình say mê chính mình sao."

Thanh âm vang động làm gió tuyết tuôn rơi thêm phần ào ạt, tựa hồ tùy thời cũng có thể phát sinh thêm băng tuyết trên đỉnh núi, một đoàn lam sắc quang mang giống như Lưu Tinh đáp hạ xuống đỉnh núi. Đứng ở bên cạnh Tập Áo Dịch Lý Tư với bộ đồ trắng phau, nhất thời xuất hiện một gã thanh niên mặc áo xanh, nhìn qua, hần so với Tập Áo Dịch Lý Tư tướng mạo còn thêm vài phần tuấn tú, toàn thân tản ra thần nhiên linh khí.

"Tập La Dịch Lý Tư, có cần phải cùng ca ca người nói chuyện như thế không? Gần đây người cùng với Bạch Nhân Vu sư ở một chỗ, ta thấy người càng ngày càng ba hoa rồi đó."

Nam tử áo xanh kia đúng là phong hệ cự long Tập La Dịch Lý Tư. Tập La Dịch Lý Tư lạnh nhạt cười, nói:

"Ca ca, chúng ta tựa hồ có mấy trăm năm qua không gặp nhau, nguyên lai người còn nhớ kỹ ta là đệ đệ của người, bất quá, lúc đầu ai lấy trộm mất của ta khối ngân thủy tinh cực phẩm vậy."

Tập Áo Dịch Lý Tư trong mắt toát ra một tia xấu hổ:

"Cái này!!!... cái này cũng không nên trách ta được, người là phong hệ cự Long Vương, nào cần đến cái không gian ma pháp hệ cực phẩm bảo thạch đó làm cái gì, cái thứ đó may ra đối với ta còn có tác dụng, người cũng biết đấy, chúng ta cự long thích nhất chính là bốn hệ bảo thạch, đặc biệt là cực phẩm."

Tập La Dịch Lý Tư chẳng buồn tức giận vươn tay, nói:

"Bây giờ người có thể trả lại cho ta rồi đó, bất kể nói như thế nào, vật là do ta tìm thấy, hoặc là, người lấy ra cái gì cùng đẳng cấp với nó để trao đổi cùng ta cũng được."

Tập Áo Dịch Lý Tư trong mắt hiện lên một tia giận dữ:

"Đừng nói nữa!! Ta thật ra cũng muốn trả lại cho người, nhưng cái khối ngân thủy tinh kia bất quá ta một năm trước đã bị lấy trộm mất rồi. Mẹ kiếp, nhớ tới ta lại thêm buồn bực."

Tập La Dịch Lý Tư có chút khinh thường nói:

"Mấy trăm năm không thấy người ngay cả ngôn từ thô tục của chúng loài người, người cũng tự đã học xong, bất quá, lời nói dối của người quá giả tạo đi, ai có thể từ không gian Long Vương nhà người mà trộm đi bảo thạch cho được?"

Tập Áo Dịch Lý Tư gơ ngón giữa bàn tay phải hướng lên (thô tục thật!!), chỉ vào bầu trời nói:

” Mặc dù ta cầm ngân thủy tinh của ngươi, bất quá, ta Tập Áo Địch Lý Tư còn không biết thế nào là nói dối. Mẹ kiếp!!! Cũng tại cái tên hỗn đản Gia Lạp Mạn Địch Tư kia mà ra, trừ hắn ra còn ai có thể đủ lớn mật mà từ ta cuỗm đi mất bảo thạch hà!!!. Ngươi cũng biết đấy, Gia Lạp Mạn Địch Tư xét về thực lực trong bảy vị Long Vương là hèn hạ nhất, khó lòng mà phòng bị cho được!! Hừ, phỏng chừng hắn không bao lâu nữa cũng sẽ mò đến đây, khi đó huynh đệ chúng ta cùng tiến lên, không sợ hắn dám động đây, thu hồi lại ngân thủy tinh qui về cho ngươi, bất quá, ta ra tay trên người tên hỗn đản Gia Lạp Mạn Địch Tư này cũng sẽ có vài phần ác khí.”

Tập La Địch Lý Tư nhìn Tập Áo Địch Lý Tư thủ thế không khỏi nhú mày lại, lui về phía sau từng bước, nói:

” Ngươi có thể văn minh một chút hay không, thật sự chúng ta đều là cự long chân chính đó.”

Đang trong lúc này, một thanh âm hí nhược đột nhiên vang lên:

” Tập La à! Cái tên ca ca của ngươi luôn luôn như thế đấy!!. Có một người ca ca như vậy, ta thật lấy làm buồn thay cho ngươi.”

Hồng Quang lóe lên, giữa không trung xuất hiện một bóng người, trôi chậm rãi hướng về đỉnh Tuyết Phong mà đến, đúng là kẻ mà Tập Áo Địch Lý Tư hận nhất, dương dương Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư.

” Gia Lạp Mạn Địch Tư, cái tên hỗn đản này, ta sẽ liều mạng với ngươi.”

Ngân quang chợt lóe, Tập Áo Địch Lý Tư thân thể đoạn biến mất, lại tức thì, đã xuất hiện ở trước người Gia Lạp Mạn Địch Tư, một quyền oanh động hướng tới trước ngực hắn. Tập Áo Địch Lý Tư dùng nắm tay xuất động thế công chỉ trong nháy mắt, nhất thời quang mang đại phóng tạo ra một vòng màu bạc lục mang tinh. Ngân quang từ bốn phương tám hướng bao trùm toàn bộ Gia Lạp Mạn Địch Tư.

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, trong phút chốc toàn thân tản mát ra một tầng hơi thở của lửa màu đỏ rực, sắc đỏ quang mang chỉ nháy mắt bao phủ diện tích mà ngân sắc bao trùm đến, tầng bạch sắc lục mang tinh kia nhất thời biến mất, sắc đỏ quang mang còn mang đến nhiệt khí cực nóng đã làm cho đỉnh Tuyết Phong bị hóa thành nước tan chảy, độ cao Tuyết phong đỉnh kịch liệt bị giảm xuống.

Phong Long Vương Tập La Địch Lý Tư chửi rủa một tiếng, vội vàng ngự phong mà bay lên, xoay chuyển giữa không trung, lúc này đã không còn có thể bảo trì được sự thư thái ung dung quan chiến. Gia Lạp Mạn Địch Tư vẫn trôi đi chậm rãi như trước, mà Tập Áo Địch Lý Tư đứng ở cách đó cả trăm thước thì có chút thở dốc, sắc mặt cũng có vài phần biến hóa, Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, nói:

” Tập Áo, ta phải thừa nhận ở cái công phu chạy trốn thật không thể so sánh được với ngươi, bất quá, nói về năng lực chiến đấu thì ngươi lại quá kém so với ta, nếu cùng ta giao thủ, ngươi còn phải trở về mà cố luyện thêm mấy ngàn năm nữa mới được. Cái phong ấn thuật của ngươi đối với ta không hề có hiệu quả đâu.”

Không gian Long Vương Tập Áo Địch Lý Tư cả giận nói:

” Mẹ kiếp!! Tên chết tiệt Gia Lạp Mạn Địch Tư nhà ngươi, mấy năm nay không thấy ngươi, ngươi có phải mỗi ngày đều ở nhà tu luyện phải không.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư ngạo nghễ nói:

” Đối với bậc vĩ đại như ta mà nói, cho dù mỗi ngày không luyện tập gì, cũng rất dễ dàng có thể khiến ngươi phải nếm mùi đau khổ rồi, Tập Áo à! Ta khuyên ngươi nên để giành chút khí lực lại đi, chờ sau này ta kế thừa vị trí Long Thần đại nhân. Nói không chừng đối với ngươi còn tốt hơn một chút. Ha ha ha..”

Bộ dạng dương dương đắc ý của hắn thật chẳng dễ nhìn gì, thấy vậy Tập Áo Địch Lý Tư vô cùng khó chịu, nhưng hắn cũng biết được tự mình vốn không phải đối thủ, chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ mà kích lại:

” Phì.. Phì.. phì.. chỉ bằng vào cái thứ ngươi mà còn muốn kế thừa vị trí Long Thần đại nhân sao, chỉ có ta mới có tư cách xứng đáng. Ngươi đừng tưởng rằng lực công kích của bản thân cao cường là được chắc!!. Để trở thành người kế thừa Long Thần đại nhân trí giả thì trí tuệ lại càng thêm trọng yếu. Ở phương diện này, ngươi luôn luôn là kẻ kém cỏi nhất.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư khinh thường nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nhưng cũng không có tái công kích, Tạp La Dịch Lý Tư bay tới độ cao tương đương, nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói:

” Lão Gia, ca ca ta nói người cầm ngân thủy tinh, có hay không việc này vậy?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư rất tự nhiên nói:

” Có á! Quả thật là ta cầm. Ngày đó, trong lúc vô tình chứng kiến ca người dương dương tự đắc không biết bay ra từ cái chốn khỉ ho cò gáy nào. Ta bèn lên lút đi theo xem thử, nghe được hần nói cực phẩm ngân thủy tinh là bảo vật mà Tạp La vô tình tìm được, ta còn nghe rõ lời hần rằng.. ” lần này ta chiếm được tiện nghi lớn rồi, hắc.. hắc, có được ngân thủy tinh này, pháp lực của ta nhất định tăng lên không ít, sau này trong bảy vị Long vương tất nhiên chỉ có thể mình ta độc tôn.”

Hần nhại rất giống, hoàn toàn bắt chước điệu bộ của Tạp Áo Dịch Lý Tư, nghe đến đó, Tạp Áo Dịch Lý Tư nổi giận gầm lên một tiếng, lại nhắm về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư mà lao tới.

Ngọn lửa màu đỏ trong nháy mắt chuyển hóa thành màu tím, Gia Lạp Mạn Dịch Tư long uy chột đại thịnh, từ phía dưới mạnh mẽ bức Tạp Áo Dịch Lý Tư lui trở về, mặc dù là một vị không gian Long Vương, Tạp Áo Dịch Lý Tư đối với không gian có lĩnh ngộ sâu sắc, nhưng tại pháp lực quả thật kém Gia Lạp Mạn Dịch Tư không ít, mới đến nổi phải chịu cảnh lép vế về thể này.

Kỹ xảo mặc dù có tính trọng yếu, nhưng tuyệt đối phải lấy thực lực làm trụ cột, Gia Lạp Mạn Dịch Tư căn bản không để cho Tạp Áo Dịch Lý Tư có cơ hội để thi triển kỹ xảo, chỉ bằng vào năng lượng đơn thuần trực tiếp công kích, Tạp Áo Dịch Lý Tư tự nhiên là không thể có biện pháp gì để đối phó với hần.

” Hắc.. Hắc... Tạp La, người cũng thấy được, ta không có nói dối đó, ta ghét nhất chính là cái bộ dạng tự mình đắc ý của ca ca người, cho nên mới trộm cái ngân thủy tinh ấy đi, khi đó, hần cố đuổi giết ta mấy vạn dặm đường muốn cướp nó lại, đáng tiếc, mặc dù về mặt kỹ xảo ta có điểm không bằng hần, nhưng với thực lực của hần mà muốn thương tổn ta cũng không dễ dàng, cuối cùng, hần đành phải biết khó mà lui, buông tha cho ta.”

Tạp La Dịch Lý Tư trừng mắt liếc sang ông anh của mình, hơi giận nói:

”Có lẽ ta phải đòi lại của người một tiếng ca ca thôi, con người người thật càng ngày càng tục tũn, tựa như con Vu thú Hồ ly kia của tiểu nha đầu Miêu Miêu vậy.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ta bất kể là lúc đầu đã xảy ra chuyện gì, cái ngân thủy tinh kia hần phải hoàn trả lại cho ta thôi, về phần người cũng ca ca ta trong đó phát sinh cái kia, ta chẳng nhọc công mà quản, các người thích thể nào thì làm, muốn đánh cũng cứ việc mà đánh không liên quan đến ta.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư xòe hai tay ra nói:

”Tạp La, không phải là ta không muốn trả cho người, chỉ bất quá sau này ta lại đem cái khối ngân thủy tinh kia khảm vào một thanh đao rồi tặng cho một người rồi. Giờ có muốn trả lại cũng đành chịu thôi.”

Tạp La Dịch Lý Tư hơi giận, nói:

”Gia Lạp Mạn Dịch Tư, chẳng lẽ người cũng tham cái bảo bối của ta sao? Người khác không biết địa long bảo tàng ở nơi đâu chứ ta thì rất rõ ràng, cẩn thận ta đi đào cả cái bảo khố mà người khố công cất giữ đó.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư sắc mặt không hề thay đổi nói:

” Ta nói chính là lời thật lòng, người cũng biết đấy, mặc dù ta có một chút tật xấu nhỏ nhưng ta là một vĩ đại Họa Long Vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư, đặc điểm lớn nhất chính là không bao giờ nói lời hoang đường, huống chi, ta cũng không cần phải lừa gạt người, cái ngân thủy tinh nợ đối với ta chẳng có tí tác dụng gì, thật sự là đã tổng xuất đi rồi, người nếu muốn thu lại nó, ta có thể tự mình nói cho người cái người đang sở hữu khối thủy tinh đó.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư con người chuyển động nói:

” Đệ đệ, ta không thể như thế để người khác đem điều đặt chuyện được, bất quá nếu có người cầm vật gì đó của ta, ta đảm bảo không thể nhẫn nhịn.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hướng Tập Áo Dịch Lý Tư làm một cái động tác khinh bỉ:

”Cái con mẹ nhà ngươi chứ đơm điều đặt chuyện, ta đây chính là chánh nhân quân tử, Tập Áo, người nếu không phục thì chúng ta lại đánh nhau thêm một hồi nữa.”

” Ấy!! Các người đều tới rồi à, xem ra chúng ta hai người thật sự vẫn muộn một chút sao.”

Một sáng một tối hai luồng quang mang từ phương xa nhanh chóng đến gần, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt ba vị Long vương, quang mang chợt lóe lên, lưỡng đạo long thân ảnh rất nhanh nhỏ đi, một nam một nữ đã đứng bên cạnh 3 người, bọn họ đứng ngay vị trí mà vừa trước đó Gia Lạp Mạn Dịch Tư cùng Tập Áo Dịch Lý Tư tách nhau ra.

Một thân kim y nữ tử rất cao, vóc người thon dài mà đầy đặn, tuyệt đối có thể ở trong nhân loại làm một tuyệt sắc mỹ nữ, mái tóc dài màu vàng tung bay phất phới sau lưng, toàn thân tràn ngập thánh khiết hơi thở, thản nhiên một vầng sắc vàng sáng bóng bao phủ toàn bộ, giống như tiên tử hạ xuống phàm trần, vô cùng động lòng người.

Tay phải ngón cái cùng ngón trỏ mang theo một đồng tiền không ngừng đan động, tản mát ra một đóa hoa mỹ kim sắc. Tên nam tử mặc hắc y mặt ngoài nhìn qua cực kỳ lạnh như băng. Đứng ở bên cạnh kim y nữ tử, cũng không lên tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn thấy thập phần lạnh lùng, nhưng bất luận kể cả hai huynh đệ Tập La, Tập Áo hay luôn luôn tự cao tự đại Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ánh mắt đều dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn nhưng tái nhợt của hắn, âm thanh tranh sảo lúc trước nhất thời ngừng lại.

Kim y mỹ nữ thản nhiên cười, nói:

” Như thế nào không lên tiếng vậy, vừa rồi không phải đấu tố nhau rất náo nhiệt đó sao? Tiếp tục, tiếp tục đi chứ?”

Tập Áo Dịch Lý Tư cười hắc hắc, nói:

” Dịch Mạn Đặc Đế, người cũng thật biết giấu cọt chúng ta, người biết đó, chúng ta chỉ là đùa giỡn thôi mà, không nghĩ tới cái người nhanh như vậy đã tới rồi, Tập Tiệp Áo Tây Tư lão đại, người xem ra khí sắc có vẻ không được tốt lắm a!”

Hắc y nhân được gọi Tập Tiệp Áo Tây Tư đôi mắt phát ra lãnh quang lóe lên, trong miệng phun ra hai chữ ngắn gọn: ” Nói nhảm.”

Tập Áo Dịch Lý Tư có vẻ đối với Tập Tiệp Áo Tây Tư tâm lý vô cùng sợ hãi. Hắc hắc cười khan vài tiếng không hề nói chuyện, nhưng thật ra Gia Lạp Mạn Dịch Tư vẻ mặt rất thông dong, mỉm cười nói:

” Tập Tiệp Áo Tây Tư, vợ chồng các người hai người đều tới cả rồi, Bằng Bằng như thế nào lại không có đi cùng với vợ chồng Ám Long Vương các người, chuyện cơ hồ muốn tưởng tượng cũng khó đó.”

Dịch Mạn Đặc Đế mỉm cười nói:

” Gia Lạp Mạn Dịch Tư, xem cái bộ dạng của người mấy năm nay chắc thực lực đã tiến bộ không nhỏ a!! Gần đây tâm tình của Tập Tiệp Áo Tây Tư không được tốt lắm, nếu người muốn bàn luận chuyện động thủ bằng tay chân với hắn, ta tuyệt không nhúng vào.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng nói:

” Ít nói chuyện không đầu óc ấy đi, ai mà biết Đại tiểu thư nàng lúc nào thành linh xuất hiện đâm lén ta đây. Tập Tiệp Áo Tây Tư là lão công của nàng, đừng nói ta không đánh thắng được hắn, cho dù ta thắng hắn, chẳng lẽ nàng có thể đứng dưng bỏ hắn được sao? Nhiều lúc ta thật không rõ, hai người các người rốt cục ai là quang minh, ai là hắc ám đó.”

Một bên Tập Áo Dịch Lý Tư cười hắc hắc, nói:

” Dịch Mạn Đặc Đế, ta không phải là người ưa đơm chuyện đặt điều nhưng bất quá nếu là nàng, ta có muốn đứng ngoài cuộc cũng không được.”

” Cảm miệng,” Tập Tiệp Áo Tây Tư nhin không được phải hét lên thành tiếng.

Tập Áo Địch Lý Tư toàn thân chấn động, nhất thời nụ cười trên mặt vụt biến mất. Địch Mạn Đặc Đế hi hi cười, nói:

” Gia Lạp Mạn Địch Tư, lá gan của ngươi tựa hồ so với trước kia nhỏ đi rất nhiều a. Ngươi trước kia không phải là kẻ chuyên đi khiêu chiến với Tập Tiệp Áo Tây Tư sao? Như thế nào bây giờ lại chịu lùi bước thế? Ngươi yên tâm đi. Bây giờ ta nghĩ ta không còn năng lực mà để giúp hần được nữa, chúng ta sắp sửa sinh em bé rồi, ta cũng không muốn động thai khí đâu.”

Vừa nói khuôn mặt nàng cười ửng đỏ, bình thần xoa xoa tiểu phúc, bộ dạng bây giờ của nàng hoàn toàn là do ảo hóa mà thành, cũng không phải bản thể, cho nên nhìn không ra dáng điệu của một phụ nữ đang mang bầu. Vẻ mặt lãnh ngạo của Tập Tiệp Áo Tây Tư thật khó cũng đã lộ ra một nét ôn nhu, ngẩng đầu nhìn về Gia Lạp Mạn Địch Tư nói :

” Ngươi có hứng thú sao?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư trong mắt toát ra một tia buồn bã, lắc đầu:

” Không có hứng thú, chúc mừng các người. Lần này đại gia tụ họp cùng một chỗ không nên đánh nhau làm mất đi không khí, mà sao Băng Băng cùng mập mập không thấy tới thương lượng chánh sự vậy?”

Địch Mạn Đặc Đế nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư liếc mắt, mỉm cười:

” Bọn họ sẽ không tới đâu, ta nhận được tin tức từ bọn họ đưa tới, Băng Băng gần đây đang bước vào giai đoạn cuối cùng tối quan trọng của việc biến thể, sắp hoàn toàn biến thành hình thái Long Vương, tên mập mập kia nói hần cũng đang bế quan, cho nên không tới được.”

” Bế quan? Cái tên mập mập chết tiệt kia mà lại bế quan sao, hần liệu có ôm cái bụng long bế phê của hần đứng dậy nổi không đó. Ta xem, hần chắc lại chui đến cái vùng biên hải nào ăn uống mới đúng, Địch Mạn Đặc Đế, chúng ta phải nghĩ một biện pháp gì đó giúp hần giảm béo mới được.”

Tập Áo Địch Lý Tư thanh âm châm chọc một hồi. Gia Lạp Mạn Địch Tư cũng gật đầu cười thầm, nói:

” Tập Áo nói cũng không sai lắm đâu, trong bảy người chúng ta, chỉ sợ so với ta tên mập mập còn khoái ăn hơn không biết bao nhiêu lần, tên kia, một chút phẩm vị để ăn cũng không có, chỉ giỏi lấy lượng để thủ thắng thỏa mãn cái bụng phì của hần.”

Địch Mạn Đặc Đế có chút kinh ngạc nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư:

” Nói như vậy, ngươi khi ăn cũng rất có phẩm vị sao? Ta còn nhớ kỹ lúc đầu ngươi với tên mập mập ăn cùng nhau, bộ dạng cũng có đẹp mắt hơn so với hần tí nào đâu.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ một tiếng nói:

” Bây giờ khác, lúc trước khác!! Ta gần đây đã mời một vị chuyên môn đệ nhất trù sư, học được nghệ thuật thưởng phẩm, mỹ vị tốt nhất thì chỉ nên ăn một miếng để thưởng thức, cũng để so với thực vật bình thường cảm nhận ăn ngon hơn rất nhiều ở điểm nào, mỹ thực thì cần phải được phẩm.”

Ám Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư có chút kinh ngạc nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư, phun ra ba chữ.

” Có đạo lý”.

Địch Mạn Đặc Đế kinh ngạc nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư

” Chuyên chúc trù sư sao? Gia Lạp Mạn Địch Tư, ngươi sẽ không quên mất thân phận mà Long Thần đại nhân phân phó đấy chứ. Chúng ta không được tùy tiện quấy nhiễu chuyện của nhân loại.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư hừ một tiếng, nói:

” Cái tên nhân loại kia cam tâm tình nguyện nấu cơm cho ta ăn thì thế nào, hưởng chi, ta cũng trả thù lao cho hần hần hồi.”

Nãy giờ vẫn chưa hề lên tiếng, Long Vương Tập La Địch Lý Tư bất mãn nói:

” Sẽ không phải là kẻ đang cầm ngân thủy tinh của ta đó chứ.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc:

” Cái vật ấy đối với ta là vô dụng, nên đã đưa cho hắc rồi. Người muốn thì tự mình đi lấy lại đi.”

” Người..”

Ám Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư trong mắt hàn quang đại phóng, âm thanh lạnh lùng vang lên:

” Nói chuyện chính sự đi.”

Địch Mạn Đặc Đế nói :

” Đúng, nên nói chuyện chính sự đi nào. Chuyện riêng của các người nên tự mình giải quyết sau đi.”

Nghe được hai người mạnh nhất trong bảy vị long vương lại là song long tổ hợp lên tiếng. Gia Lạp Mạn Dịch Tư cùng ba vị long vương còn lại sắc mặt đều trở nên nghiêm túc, Không gian Long Vương Tập Áo Dịch Lý Tư là người thứ nhất cúi đầu nói:

” Ta đã đánh mất Mặc Áo Đạt Ti Phong ẩn chi bình.”

Ám Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư tỉnh táo nói:

” Nói rõ quá trình đi.”

Không gian Long Vương Tập Áo Dịch Lý Tư thẹn nhìn bốn vị Long vương còn lại liếc mắt , giọng lí nhí nói:

” Ta.. Ta lần đó thấy một cô nương cực kì xinh đẹp, nàng đối với ta cũng rất có hảo cảm, sau đó chúng ta đã có một đoạn cuộc sống vui sướng với nhau, nhưng chẳng được bao lâu, ta phát hiện nàng đột nhiên biến mất, trong bảo tàng của ta Mặc Áo Đạt Ti phong ẩn cũng không cánh mà bay. Cái này kỳ thật cũng là tại ta thất trách, ta... ta sau mới ngộ người... nàng nhất định là một tên gian tế.”

Địch Mạn Đặc Đế nhíu mày lại:

” Người đúng là một tên phế vật, cái bệnh háo sắc của người đến bao giờ mới đổi được hã!!”

Mặc dù Tập Áo Dịch Lý Tư nói ra có vẻ đơn giản, nhưng kỳ thực bốn vị Long Vương còn lại ai cũng đều biết, chuyện không thể đơn giản như vậy. Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhin không được đành lên tiếng:

” Sợ rằng không cần phải đợi người khác trộm đi, cái sắc tâm của người mà nổi lên thì tặng luôn nó cho bọn chúng cũng không có gì ngạc nhiên đâu.”

Không gian Long Vương Tập Áo Dịch Lý Tư cười hắc hắc, nói:

” Cái này... nàng ấy cũng đã nói chiếc bình tử nọ nhìn thật lạ mắt, rất có điểm đặc biệt, cho nên ta đã ”

” Người chắc là muốn đi tìm cái chết phải không?”

Hắc sắc quang mang chợt đại thịnh, cho dù là một kẻ am hiểu nhất về việc chạy trốn Tập Áo Dịch Lý Tư cũng không có một tia cơ hội chạy thoát, trong không trung phát ra một tiếng kinh bạo, hắc thân thể nhất thời đã bị đánh cho hồi lại nguyên hình long thể, phát ra một tiếng long ngâm thâm trầm.

Ám Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư nhìn không gian Long Vương Tập Áo Dịch Lý Tư cười:

” Gần đây nghe nói thân thể người rất cứng thì phải, chuyện của người chưa chấm dứt được đâu, hay là người dẫn ta cùng Địch Mạn Gia về nhà người làm khách một đoạn thời gian đi. Chúng ta tầm quất dùm cho người”

Vừa mới bay trở về Tập Áo Dịch Lý Tư kêu thảm một tiếng:

” Tây Tư lão đại, không nên như vậy a!! Ta biết sai rồi.”

88. Chương 87: Hỏa Long Vương Đã Từng Yêu

89. Chương 88: Phượng Hoàng Huyết Dịch Trấp

Đại đa số đầu bếp đều lựa chọn tây qua làm vật liệu, khiến món từ trái cây này trở thành phổ thông, nên muốn xuất kì chế thắng thì phương pháp chế biến đặc biệt sẽ đóng vai trò quan trọng. Hơn một phút trôi qua, đám đông khán giả dưới đài vẫn yên lặng, người mà bọn họ chăm chú hướng nhìn trong đám đầu bếp trên đài chính là kẻ dùng hoá long xuất hiện : Niệm Băng. Tiếc thay, họ dần dần thất vọng, vì sân khấu đã xoay tròn một vòng mà Niệm Băng vẫn như trước không có động tĩnh gì, tựa hồ như hắn đang ngủ say.

Thời gian cho việc làm món ăn là cố định, mỗi hồi tỉ thí đều là lấy 1 thời thần làm giới hạn. Đến gần hết thời gian, một nửa số đầu bếp đã hoàn thành tác phẩm của mình, mà Niệm Băng vẫn đứng yên như cũ. Tiểu Thiên đã hoàn thành phần thi, thở nhẹ ra một hơi, nhìn tác phẩm tự tay mình làm với ánh mắt đầy hài lòng và tràn ngập tin tưởng. Nhờ vào sự xuất hiện của Niệm Băng mang đến áp lực, khiến hắn đã đem trình độ trù nghệ siêu việt của mình phát huy hoàn toàn, trong quá trình chế biến đã sử dụng hơn 10 biện pháp tinh diệu, nắm chắc phần thắng lợi trong tay.

Quay đầu nhìn lại hướng Niệm Băng, hắn muốn biết vị ma pháp trù sư này cuối cùng có thể làm được món ăn gì ? Khi hắn quay lại, bắt gặp Niệm Băng vẫn đứng yên như trước, tự nhiên không khỏi có chút ngạc nhiên: "Hắn vì sao lại không làm gì thế? Hắn ta đang suy nghĩ cái gì?" . Cùng là đỉnh cấp trù sư nên Tiểu Thiên tự nhiên biết rõ Niệm Băng căn bản là không có ngủ, nhưng cho dù quan sát nguyên liệu, cũng không cần lâu như vậy?

Trong khi Tiểu Thiên đang nghi hoặc, Niệm Băng rốt cục đã bắt đầu động thủ. Hắn chậm rãi mở hai mắt, phát xạ hai đạo lãnh quang, trong tay đột nhiên xuất hiện một vật ánh lên lam quang hoa mỹ, khiến Tiểu Thiên không khỏi toàn thân chấn động, thốt lên thất thanh: "Quý Điều Thần Dao".

Quý Điều không ngừng rung động trong năm ngón tay Niệm Băng, nhưng hắn vẫn không vội vã hạ đao. Tay trái nắm tây qua, Quý Điều nhẹ vung, một chiếc đĩa đường kính chừng nửa xích xuất hiện trên tay, tay trái vung lên, quả tây qua rơi xuống đĩa. Ngay khi tây qua chạm đĩa, Niệm Băng dùng dao cắt đi một phần để quả tây qua có thể đặt vững vàng trong đĩa. Ngay lập tức, Quý Điều khều nhẹ lấy chín chiếc chén đặt trên bàn, đem bày xung quanh tây qua, cự ly giữa tây qua và các chén hoàn toàn bằng nhau.

Mỉm môi cười nhẹ, mắt Niệm Băng phóng xuất thần quang: "Tiểu Thiên, xin mời người xem, ta muốn làm người tâm phục khẩu phục". Thanh đao lam sắc lấp lánh vẩy xung quanh quả tây qua. Lúc này đây, Niệm Băng không dùng kỹ thuật điêu khắc của mình, mà chỉ thuần túy sử dụng đao công. Quý Điều mỗi lần xuất động đều mang theo một viên tây qua, mặt trên của tây qua cũng chỉ là lưu lại một vết nhỏ, nhưng thần kì chính là mỗi viên tây qua bị mức ra cũng không thấy nước tây qua chảy ra một giọt.

Sắc mặt Tiểu Thiên ngày càng ngưng trọng theo từng viên tây qua được Niệm Băng mức ra. Hắn thật sự nghĩ nát óc cũng không biết vì sao Niệm Băng có thể thần kì biết vị trí cụ thể của từng hạt tây qua bên trong quả. Quý Điều trong tay Niệm Băng không ngừng tăng dần tốc độ di chuyển xung quanh tây qua, mỗi động tác của y đều khiến cho tây qua rung khê lên, nhưng từ bên ngoài nhìn vào, tây qua hoàn toàn không có biến hoá gì. Một âm thanh ngâm dài vang lên từ miệng Niệm Băng, động tác của hắn cũng dần dần biến thành nhanh, miệng ngân xướng: "Quý Điều nguyệt vọng băng giản toái", "Điều thành bích ngộ phượng hoàng hồi", rồi âm khúc biến đổi: "Đao minh vân động kinh diệu phi". Khẩu quyết cũng giống như những lần sử dụng Quý Điều trước đây, nhưng hoàn toàn khác trước, là vì Quý Điều đang thi triển chính là Long Vu Tập Vũ .

Có thể được xưng tụng là trù nghệ giới đệ nhất thần đao, tuyệt không phải chỉ vì Long Vu Tập Vũ có thể điêu khắc chân chính thần long, mà còn tinh diệu ở chỗ cách sử dụng bác đại tinh thâm, khả dĩ có thể ứng dụng ở nhiều lĩnh vực khác nhau trong trù nghệ. Lúc này Niệm Băng đang thi triển chính là một biến thể của Long Vu Tập Vũ đao pháp do Tra Cực năm đó ở rừng hoa đào nghiên cứu ra, mức độ tinh diệu chưa từng có. Tiểu Thiên ngây người ra, Long Vu Tập Vũ hắn từng nghe nói, nhưng đây mới mà lần đầu tiên chứng kiến. Trên khu vực giám khảo, Linh Trù Thần vốn lười biếng tự nhiên kích động đứng dậy, thân thể rung nhẹ, miệng lẩm bẩm từng chữ: "Xuất hiện lại rồi, xuất hiện lại lần nữa rồi sao? Quý Điều, chính là Quý Điều ! Long Vu Tập Vũ đao pháp, lão Quý à, không nghĩ được người lại có thể giáo huấn ra một

tên đồ đệ xuất sắc đến như vậy! Ngẫu Đoạn Tì Liên là cái gì chứ?! Đây mới thật sự là chân chính thần đạo ! Lão Quỷ à lão Quỷ, người đề ép mấy người bọn ta cả đời, hiện tại lại dạy dỗ nên một tên đồ đệ biến thái! Thế đạo thật sự là thay đổi rồi! Thiên phú của bọn nhỏ này tính ra còn mạnh hơn so với chúng ta năm đó nhiều!”.

Nương theo chữ cuối cùng trong khẩu quyết, Quỷ Điều trong tay Niệm Băng đột ngột biến mất tại đỉnh của tây qua, lúc này nhìn quả tây qua như không có gì biến hoá, nhưng thực chất Niệm Băng đã hoàn thành món ăn của mình; bất quá chỉ có rất ít người nhìn ra hắn đã làm xong.

Mười món ăn làm từ tây qua nhanh chóng được các trù sư đặt lên bàn. Hoa bàn tử, Na Nghiêm, Hi Lạp Đức, Miêu Miêu, cùng với các vị giám khảo khác bắt đầu lên đài. Quá trình bình phẩm bắt đầu : trước tiên là do trù sư đó giảng giải đặc điểm của món ăn mình làm, sau đó sẽ do các vị giám khảo ăn thử; rồi cuối cùng tính theo thang điểm 10 mà xếp hạng từ cao xuống thấp.

Người bắt đầu giảng giải là Mạc Mạc. Niệm Băng đặt tay lên quả tây qua vẫn chưa thay đổi hình dạng của mình, cẩn thận nghe nàng ta giới thiệu. Mạc Mạc nhận lấy ma pháp khoá âm khí (Micro !) từ tay chủ sự, điềm đạm cười nói: "Món ăn của ta tên gọi Phỉ Thúy Thuỷ Tinh Lung, lấy tây qua làm chủ đạo. Ta trước tiên gọt bỏ lớp vỏ xanh bên ngoài, khiến cho toàn quả tây qua thành màu trắng; trên đó điêu khắc đơn giản phù điêu của Hoa Long Phạn Đế; sau đó, ta cắt đi 1/3 quả tây qua rồi đem phần ruột bên trong múc hết ra ngoài, lúc này thì quả tây qua đã hoàn toàn trong suốt . Nhìn từ bên ngoài, hình sắc tây qua sẽ trông như giống như pha lê; phần ruột quả tây qua sau khi bị móc ra đem đi cắt thành dạng khối, sau đó đem nhúng vào lòng đỏ trứng gà nhằm bảo vệ chất nước bên trong tây qua. Sở dĩ sử dụng cách tẩm này là vì muốn giữ lại hương vị tinh khiết của tây qua, mà bản thân nguyên liệu này cũng là một trong số ít nguyên liệu phối xứng thích hợp với tây qua. Sau một thời gian ngâm tẩm, ta trực tiếp dùng nước sôi nấu phần tây qua ấy, đồng thời cũng nêm nếm một ít nguyên liệu phụ trợ. Khi tây qua vừa nổi lên bề mặt, ta lập tức múc phần tây qua vào chiếc vỏ rỗng khi nãy và chế vào bên trong một ít nước dùng; lúc này, nhìn từ bên ngoài, cả quả tây qua tựa như thuỷ tinh cầu, mà phần bên trong lại sóng sánh như phỉ thúy. Cho nên lấy tên là Phỉ Thúy Thuỷ Tinh Lung chính là vì : đồ ăn lấy thơm ngon làm chủ, hơn nữa vị tây qua thanh lương, hoàn toàn phù hợp khẩu vị của người lớn tuổi; xin mời các vị bình phẩm ”.

Nhìn thấy quả cầu trong suốt như bạch ngọc trước mặt Mạc Mạc, thật sự rất khó tưởng tượng vật đó trước đây từng là một quả tây qua. Niệm Băng trong lòng âm thầm tán thưởng, mặc dù ý tưởng có phần đơn giản chân tâm, mà phương pháp chế tạo nghe Mạc Mạc cũng thực đơn giản, nhưng Niệm Băng biết rõ món đồ ăn này đối với thủ pháp chế tạo yêu cầu rất cao. Đơn giản như việc điêu khắc trên mặt ngoài gần như trong suốt của tây qua cũng đã đòi hỏi kỹ thuật cực cao, hơn nữa việc múc ruột tây qua cũng phải thực hiện đều nhau; nếu không phải kỹ thuật thuần thục, thì có thể quả tây qua sẽ nứt vỡ. Với những gì Mạc Mạc nói, Niệm Băng biết trong quá trình chế tạo nàng ta nhất định dùng một số thủ pháp và nguyên liệu đặc biệt, nếu không thì chất lỏng bên trong quả tây qua cũng không thể có màu bích lục, cùng phần vỏ tây qua dung hợp tuyệt hảo như vậy, xác thật là một ý tưởng xuất sắc!

Không vội biết hương vị thế nào, các giám khảo đều nhìn Mạc Mạc bằng ánh mắt tán thưởng. Mạc Mạc tự mình mở quả tây qua, mời mọi người thưởng thức. Thần sắc tán thưởng xuất hiện trên khuôn mặt một vị giám khảo, Ma Soái Hồ Quang cười nói: "Mùi vị rất tốt, cũng có nét đặc sắc, xem chừng có thể mãn phần cho người”

Vừa nghe Ma Soái nói, các vị giám khảo khác cũng gật đầu đồng tình. Miêu Miêu nhanh chóng lên đến chỗ Niệm Băng, thấp giọng nói nhỏ: "Niệm Băng ca ca, tỷ tỷ kia làm đồ ăn thật sự rất ngon, có hương thơm mát, mà ăn cũng ngọt thanh, ăn đến miệng làm cả người thư thái, huynh phải cố gắng nhé....”.

"Chờ một chút!" Tiểu Thiên đột nhiên đứng dậy, liếc mắt nhìn món ăn do Mạc Mạc làm, rồi nói: "Ta nghĩ các vị giám khảo quyết định có phần sớm quá”. Ánh mắt của Ma Soái Hồ Quang dừng lại trên người Tiểu Thiên: "A? Ý ngươi là nói món ăn này của Mạc Mạc cô nương không đủ để dành 10 điểm của bọn ta?”

Tiểu Thiên lắc đầu, thản nhiên nói: "Ta không có thử qua món ăn, đương nhiên không có cách nào phán đoán kỹ thuật của Mạc Mạc cô nương như thế nào; nhưng mà nếu các vị giám khảo ngay lúc này chấm điểm, thì sẽ không công bằng với những người đầu bếp đứng sau như bọn ta. Dù sao, điểm cao nhất cũng là 10 tinh; nếu Mạc Mạc tiểu thư dành được điểm cao như vậy, cho dù bọn ta lúc này có vượt qua nàng ta, thì cũng chỉ được nhiều nhất là 10 tinh, ngang hàng với nàng ấy; như vậy là không công bình cho bọn ta. Ta

hy vọng các vị giám khảo thưởng thức qua tất cả các món ăn của những người tham gia rồi hãy tiến hành chấm điểm bình phẩm, như vậy mới được công bằng. Xin mời! ”

Lời hấn nói trầm trầm hữu lực, luận vào đúng chỗ yếu của việc bình phẩm lần này. Các giám khảo đưa mắt nhìn nhau, trong nhất thời không biết nên quyết định thế nào cho đúng; dù sao lời Tiểu Thiên nói cũng có đạo lý nhất định. Ma Soái Hồ Quang chuyển ánh mắt sang Hoa bàn tử, nói: ”Người xem có nên chỉnh sửa lại quy tắc bình phẩm lần này không?”

Hoa bàn tử còn chưa kịp nói gì, Linh Trù Na Nghiêm đã mở lời: ”Ta nghĩ quy tắc cũng nên cải tiến một chút đi, vị trừ sư Tiểu Thiên này nói rất có đạo lý, cứ thay đổi theo đề nghị của hấn”. Hồ Quang chuyển hướng nhìn Mạc Mạc hỏi: ”Mạc Mạc cô nương, nàng xem như thế....”

Mạc Mạc mỉm cười, nói: ”Tiểu Thiên nói đúng, thay đổi phương pháp như vậy cũng là thích hợp. Ta thấy ý kiến của hấn rất tốt, mà như vậy mới đối đãi công bình với các vị trừ sư khác”. Hồ Quang mỉm cười nói: ”Tốt, cứ quyết định như vậy đi, sau khi nếm thử qua các món ăn của 9 vị trừ sư khác, chúng ta sẽ thống nhất bình phân. Tiểu Thiên, kế tiếp là đến phiên ngươi đó”.

Ma pháp khoách âm khí chuyển từ tay Mạc Mạc sang cho Tiểu Thiên. Khoé miệng Tiểu Thiên toát lên một nụ cười tự tin, bắt đầu nói: ”Món ăn của ta là món ăn nhẹ, tên gọi Ngọc Dung Hương, mời mọi người xem qua”.

Nói xong, hấn chỉ vào chiếc đĩa trước mặt. Trên chiếc đĩa là một khối lập phương, quả thật trắng toát như ngọc thạch. Từ bên ngoài vỏ tây qua nhìn vào, cẩn thận phân biệt mới có thể xác định khối lập phương bạch ngọc lớn chừng nửa thước vuông này là do rất nhiều khối lập phương nhỏ hơn xếp lại mà thành, và giữa chúng cũng không có chút khe hở. Bên trong khối bạch ngọc có một đạo hồng quang lưu chuyển, tựa như có vật đang lưu động, còn mặt ngoài bạch ngọc thì càng trong suốt, phản chiếu ánh dương quang càng thêm chói sáng.

Tiểu Thiên cười nói: ”Mọi người chắc đã nhìn ra. Khối lập phương này của ta là do 14 phần vỏ trắng của tây qua điều chế mà thành. Vỏ tây qua cũng có thể ăn được, qua sự gia công đặc biệt của ta, mùi vị càng trở nên hấp dẫn. Sau đó, ta đem vỏ tây qua này lột lên thành bên trong ruột tây qua, rồi chế vào bên trong phần nước ép thơm mát của tây qua, và đem một lớp vỏ tây qua khác phong bế lại, cuối cùng xây thành một toàn Ngọc Dung Hương này. Ta không cần giới thiệu nhiều, xin mời các vị giám khảo trực tiếp nếm thử, ta tin món ăn này sẽ không làm mọi người thất vọng”.

Nói xong, hấn trả ma pháp khoách âm khí lại cho chủ sự, chấp tay đứng sang một bên, không hề lên tiếng, mà ánh mắt thì nhìn về phía Niệm Băng, tựa hồ như hỏi Niệm Băng có thể hơn mình chăng? Niệm Băng mặt ngoài vẫn không đổi sắc, nhưng trong lòng lại như sóng dậy lưng trời. Nhìn từ bề ngoài, nhiều người có thể cho rằng món ăn này của Tiểu Thiên khó nhất chính là vì hấn chế tác phần tây qua quá công phu, nhất là phần chế tác cả khối ngọc thạch; nhưng Niệm Băng cũng hiểu được món ăn này mấu chốt chính là chất lỏng bên trong mỗi quả tây qua. Tiểu Thiên đã giảng giải: Món ăn này lấy hương vị làm chủ, vậy lấy vị của tây qua làm chủ, thì phần dịch lỏng bên trong tất nhiên phải có đặc điểm của hương. Hấn ta rốt cục đã làm như thế nào? Vật gì có thể cùng dung hoà với tây qua, không những không ảnh hưởng đến vị của tây qua, mà còn làm tăng thêm phần hương đây?

Trong lúc Niệm Băng suy tư, các giám khảo đã bắt đầu tiến hành. Giống như khi nãy Tiểu Thiên đã thuyết minh, mỗi một quả tây qua nhìn vào bên trong đều có thể thấy hồng quang thiểm động. Ma Soái Hồ Quang vừa cắn một miếng vào quả tây qua, lập tức một làn hương nồng ấm tràn ra ngoài, vây tròn phương viên(chu vi) xung quanh, ẩn trong vùng hương ấy có chút vị ngọt của tây qua, làm cho hương và vị càng thêm nồng nàn.

Niệm Băng dùng mũi nhanh chóng hít thật sâu, trong lòng không ngừng phân biệt hỗn hợp của hương vị, rất nhanh sau đó, hấn hiểu được, rồi ngẩn đầu nhìn về hướng Tiểu Thiên, gật nhẹ nói: ”Hảo hương!” .

Bổng Miêu Miêu thốt lên một tiếng : ”Tuyệt vời”, tựa hồ như nói thay cho tất cả giám khảo. Tây qua trong miệng giòn tan, còn có chất dịch nóng ấm nóng thơm mát, món ăn này của Tiểu Thiên thật sự là gần như hoàn hảo!

Đám Linh Trù, từng vị bình ủy trên mặt đều toát ra vẻ say mê, kỳ thật, lúc Niệm Băng hoàn thành biến

phần bên trong dưa hấu thành dạng lỏng, hẳn cũng đã biết Tiểu Thiên vượt qua liễu Mạc Mạc. Trong dưa hấu, nguyên liệu chủ yếu mặc dù là nước dưa hấu, nhưng thứ chân chính sinh ra hương vị, lại là thứ khác, đó chính là lòng đỏ trứng vịt muối, lòng đỏ trứng vịt muối luôn luôn là thực vật rất thơm, nhưng khi nó còn sống, lại vẫn ở dạng lỏng giống như lòng đỏ trứng gà, chỉ có sau khi xử lý mới biến thành dạng rắn, hương vị mới có thể tản mát ra được. Thế nhưng, Tiểu Thiên dùng lòng đỏ trứng vịt muối để làm thành món ăn này, Niệm Băng mặc dù minh bạch nguyên lý cơ sở của nó, nhưng hẳn tự thấy mình vô pháp làm được, chỉ việc gia nhiệt làm sao cho trứng vịt muối từ dạng lỏng không bị biến thành dạng rắn, Niệm Băng tự thấy là không được.

Mỗi vị bình ủy tại giờ khắc này đều minh bạch ý tứ của Tiểu Thiên lúc trước, quả thực, hẳn làm ra món ăn này, bất luận từ phương diện nào, đều cao hơn một bậc so với Mạc Mạc.

Kế tiếp, bảy trù sư còn lại từng người giới thiệu món ăn của mình, thế nhưng, so với Mạc Mạc và Tiểu Thiên, bất luận ở sáng tạo hay ở vị đạo, đều kém không ít, chúng bình ủy đi quanh sân khấu một vòng, rốt cục cũng đi tới trước mặt Niệm Băng, nhìn các món ăn tinh xảo do chín vị trù sư trước chế tác, khi bọn hắn chứng kiến dưa hấu trong tay Niệm Băng, cả đám không khỏi toát ra vẻ tò mò, bởi vì do Lục Ti Bàn Toàn Tiêu ngày hôm qua, lúc này không ai còn dám xem thường Niệm Băng, nhất là màn hắn thi triển hỏa long ma pháp mỹ lệ, càng khiến hắn trở thành một tiêu điểm của trường tỉ thí này.

Ti Nghi đưa ma pháp khoách âm khí cho Niệm Băng, nghi hoặc nhìn dưa hấu trong tay hắn, nói : " Niệm Băng trù sư, mời ngài bắt đầu giới thiệu. "

Niệm Băng thản nhiên cười, cầm ma pháp khoách âm khí nói : " Kỳ thật, món ăn này của ta cũng cần giới thiệu nhiều, có lẽ mọi người cũng thấy được quá trình chế tác của ta, trong lúc chế tác món ăn này, ta không có sử dụng gia vị gì, ta cho rằng, dưa hấu bản thân chính là hoa quả cực phẩm, hoa quả khác không thể có được đủ những đặc điểm giống dưa hấu này, cho nên, lấy dưa hấu làm món ăn chính, cần bản là không cần thực vật khác đi kèm. Dưa hấu nếu là hoa quả, vậy thì nên dùng nó để làm hoa quả, cần gì phải lao lực xử lý chứ ? Món ăn này của ta không cần phải giới thiệu nhiều, mời mọi người xem đi, tên của món ăn này, là Phượng Hoàng Huyết Dịch Tráp. " Vừa nói, hắn buông tay trái vẫn đặt trên dưa hấu, nhắc mâm lên.

Ở giữa chiếc mâm đường kính thước rưỡi tự nhiên chính là dưa hấu, mà quanh dưa hấu, đặt chín cái chén, khoảng cách giữa mỗi chén hoàn toàn đều nhau, thế nhưng, đây là một món ăn sao ?

Ngay khi tất cả mọi người còn đang nghi hoặc. Dưa hấu trên bàn đột nhiên đột nhiên tự chuyển động, chín sợi dưa hấu tách ra, vừa vặn rơi vào chín cái chén, ngay sau đó, các sợi dưa hấu dần dần biến thành màu đỏ, từng giọt chất lỏng đỏ tươi theo sợi dưa hấu chảy vào trong chén. Dân chúng phía dưới có lẽ thấy không rõ lắm, nhưng chúng bình ủy trên đài lại rung động, kể cả Linh Trù Na Nghiêm trong đó. Không ai minh bạch Niệm Băng làm cái gì, nước dưa hấu đỏ theo những sợi tơ không ngừng chảy xuống chén, chất lỏng trong chén càng ngày càng nhiều, dưa hấu bắt đầu phát ra tiếng lách tách rất nhỏ, phảng phất như một quả trứng sắp nở, thanh âm nhỏ bé mà trong trẻo. Không có chút nào gián đoạn.

Ngay khi tất cả mọi người còn há miệng ngạc nhiên, biến hóa đột nhiên xảy ra, trên những vết nứt trên dưa hấu đột nhiên phát ra kim sắc quang mang nhàn nhạt, thế rồi, kim mang chói mắt từ dưa hấu bốc lên, bắn thẳng lên trời. Giờ khắc này, không ai còn có thể thấy rõ mọi thứ trước mặt, dưa hấu của Niệm Băng tựa như mặt trời tỏa ra ánh sáng chói lọi dị thường, đó là khí tức thánh khiết, đó là khí tức nhu hòa, thanh hương nồng đậm phảng phất như dưa mọi người tới ruộng đồng, cảm giác thanh sáng mà băng lương thấm đẫm lòng người, hết sức thư thái.

Rốt cục, kim quang dần dần ảm đạm, chỉ còn lại tầng kim sắc hào quang nhàn nhạt trên mâm, mọi người vô pháp chứng kiến mọi chuyện bên trong, Niệm Băng vung tay phải lên, tầng kim sắc hào quang trong nháy mắt biến mất, tiếng kinh ngạc tiếng vang lên, bởi vì, mọi người phát hiện ở giữa mâm, xuất hiện một con hỏa phượng hoàng rất sống động đang vẫy cánh bay cao, dưới chân phượng hoàng, điêu khắc một ngọn lửa đỏ, nhìn qua vô cùng thần kỳ, băng lãnh khí tức tràn ngập trong không khí, hỏa phượng hoàng trong suốt như mã não phảng phất giống thật, lay động theo vầng sáng.

Niệm Băng bê mâm tới trước mặt mọi người, " Mời thưởng thức, Phượng Hoàng Huyết Dịch Tráp. " Hồ Quang là người đầu tiên cầm chén, hắn nhìn Niệm Băng thật sâu, khẽ uống một ngụm, nhất thời, một luồng băng lãnh khí tức không thể nói lên lời trong nháy mắt xuyên thấu phế phủ tới từng ngõ ngách thân thể,

các lỗ chân lông trên da đều mở ra, Hồ Quang rung mình một cái, cảm giác dị thường thư thích lúc này mới truyền đến toàn thân. Không thể chờ đợi làm một hơi cạn sạch chén, thánh khiết khí tức làm dịu thân thể hẳn, kinh mạch phảng phất thông sướng hơn nhiều, quả thực rất thư thích, tựa như được một quang minh ma pháp trị liệu thuật gột rửa, tinh thần nhất thời đạt tới trạng thái tốt nhất, chín loại mỹ thực lúc trước thường thức đã bị lãng quên, trong đầu hẳn chỉ còn lại hỏa phượng hoàng hoa lệ trước mặt. Hồ Quang tán thán : ” Tuyệt, Phượng Hoàng Huyết Dịch Tráp thật tuyệt, Niệm Băng, ta thật sự kinh ngạc, mặc dù ta biết ngươi là đem ma pháp ứng dụng vào thức ăn, thế nhưng, ngươi đến tột cùng là một ma pháp sư gì ? Hỏa long xuất tràng, đưa hẩu đóng băng, thêm vào quang minh gột rửa che mắt vừa rồi, mọi thứ đó tựa hồ không nên đồng thời xuất hiện ở cùng một người chứ. ”

Niệm Băng mỉm cười, nói : ” Ma pháp có nhiều chỗ thần kỳ mà chúng ta đến bây giờ vẫn còn vô pháp lĩnh ngộ, đây chỉ là một món ăn, cũng không có nhiều huyền cơ như ngài nói. ” Kỳ thật, hẳn cũng không coi món này là một món ăn ngon, chỉ bất quá là nước dưa hẩu có dung hợp quang minh khí tức mà thôi. Thế nhưng, Linh Trù Na Nghiêm từng nói, một món ăn dựa vào sắc, hương, vị, ý, hình, khi một loại đạt tới cảnh giới vô pháp tướng tượng, thì các phương diện khác có kém một chút, cũng hoàn toàn có thể bù đắp. Niệm Băng nói Phượng Hoàng Huyết Dịch Tráp, ở sắc, ý, hình ba phương diện đã đạt tới cực chí, mà hương cùng vị lại cũng không kém, thêm vào diệu dụng của ma pháp trong đó, tự nhiên chiếm được sự tán thành của chúng bình ủy, không ai nghĩ món ăn này của hẳn là bình thường cả.

Tiểu Thiên đi tới bên cạnh Niệm Băng. Thấp giọng nói : ” Ngươi tại sao có nhiều hệ ma pháp ? Lấy ma pháp nhập trù, đây là tuyệt chiêu của ngươi sao ? Thế nhưng, ta rất hoài nghi tác dụng của ma pháp đối với trù nghệ, ngoại trừ hoa lệ ra, còn có gì chứ ? Trận đấu này ta thua, nhưng không phải thua ma pháp của ngươi, mà là thua đại lục trù nghệ giới đệ nhất đao pháp Long Vu Tập Vũ, bất quá, chuyện này sẽ không ra tái hiện. ”

Niệm Băng thản nhiên cười, đáp : ” Ta sẽ cho ngươi chứng kiến tác dụng của ma pháp đối với trù nghệ. Trù nghệ của ngươi không tồi, thế nhưng, muốn thắng ta, biểu hiện vừa rồi của ngươi còn chưa đủ. ” Hẳn rất minh bạch cảm thụ trong lòng Tiểu Thiên hiện tại, không phải chân chính ma pháp sư, tuyệt đối vô pháp cảm nhận được tác dụng của ma pháp đối với trù nghệ, nó không chỉ có là hoa lệ, ma pháp tại tất cả các mặt đều có thể hỗ trợ rất lớn đối với trù nghệ, chỉ đơn giản với thủ pháp như thiểm điện mà lúc trước Niệm Băng dùng để tách hạt dưa hẩu. Chính là tác dụng của tinh thần lực, không có diệu dụng của tinh thần lực, hẳn sao có thể dò xét để biết được vị trí của từng hạt chứ ?

Kết quả trận đấu nhanh chóng được tuyên bố, y như Niệm Băng cùng Tiểu Thiên nói chuyện đã phán đoán. Niệm Băng lấy được đủ mười khóa tinh, mà Tiểu Thiên lại chiếm được chín khóa tinh, Mạc Mạc bát khóa, chiếm giữ ba vị trí đứng đầu của vòng thứ nhất. Vì để trù sư có thể phát huy tốt nhất, trận thứ hai sẽ được tiến hành vào buổi chiều, mười trù sư theo thứ tự xuống đài, được tại công tác nhân viên dẫn đi, tới khu vực nghỉ ngơi. Đợi đến buổi chiều sẽ tiến hành trận thứ hai. Khu nghỉ ngơi khu có đủ các loại tiện nghi tốt nhất, mỗi vị trù sư đều có một chiếc sofa thư thái, các loại điểm tâm cùng đồ uống được cung ứng đầy đủ hết.

” Niệm Băng, ngươi ra đây một chút. ” Niệm Băng ngồi ở khu nghỉ ngơi, mộng còn chưa ấm đã bị Linh Trù Na Nghiêm gọi ra ngoài.

” Tiền bối, ngài tìm ta sao ? ” Niệm Băng mỉm cười với Na Nghiêm. Đối với vị tiền bối trong trù nghệ giới này, trong lòng hẳn phi thường tôn kính.

Na Nghiêm gật đầu, nói : ” Niệm Băng, sư phụ của ngươi có khỏe không ? Vốn là, khi lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta liền nhìn ra ngươi là đệ tử của lão Quỷ, chỉ bất quá còn chưa hoàn toàn xác định. Hôm nay ngươi thi triển Long Vu Tập Vũ, khiến ta được thấy lại tuyệt kỹ của lão quỷ, cách qua điêu khắc (ND : qua - dưa) tuyệt kỹ trước kia ngay cả lão Quỷ cũng không hề thi triển qua, xem ra, ngươi đã thanh xuất vu lam rồi. ”

Niệm Băng cúi đầu, buồn bã nói : ” Không, trù nghệ của ta còn kém xa so với sư phụ, chỉ bất quá là có ma pháp mà tiện nghi hơn thôi, nếu không phải trước đó đem dưa hẩu đóng băng, ta không thể hoàn thành điêu khắc như vậy, ở kinh nghiệm nấu nướng, ta còn xa mới sánh được tiền bối các người, con đường ta phải đi còn có rất dài, Na Nghiêm tiền bối, sư phụ ta nửa năm trước đã ra đi rồi. ”

Na Nghiêm toàn thân kịch chấn, " Cái gì ? Người, người nói lão Quỷ đã chết ? Sao có thể ? Đây tuyệt đối không có khả năng, thân thể của lão Quỷ là tốt nhất trong mấy chúng ta, hần sao lại chết chứ ? "

Niệm Băng thở dài một tiếng, " Ai cũng phải chết, lúc đầu sư phụ thua đồ ước mà phé bỏ gân tay, gân chân, thân thể đã kích lại không trầm trọng bằng tinh thần, đổi lại người khác chỉ sợ cũng vô pháp thừa nhận sự thật đó. Khi ta nghệ thành là lúc sư phụ ra đi, người đi rất bình thản, có lẽ là bởi vì người đã đem tất cả kỹ nghệ truyền lại đời sau. "

" Đã chết, lão Quỷ đã chết, xem ra, đám gia hỏa chúng ta thật sự đã dần dần rời khỏi vũ đài lịch sử rồi, sau này trù nghệ giới là của thanh niên nhân các người. Được rồi, người đi nghỉ ngơi đi. Ta đi. " Na Nghiêm đi, bóng lưng hần có vẻ có chút tiêu điều, trong đôi mắt hần trước khi đi nồng đậm bi ý khiến Niệm Băng không khỏi nhớ tới Tra Cực. Sư phụ, sư phụ, người có nhiều bằng hữu tốt nhớ thương như vậy, lúc đầu cần gì phải tức ẩn sớm lâm chứ ? Nếu tâm tình của người có thể tốt hơn một chút, có lẽ cũng sẽ không ra đi sớm như vậy.

" Niệm Băng ca ca, người thật giỏi ! " Miêu Miêu không biết từ đâu nhảy ra, hì hì cười, đi tới cạnh Niệm Băng, kéo bàn tay của hần, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

Thấy Miêu Miêu, tâm tình nặng nề của Niệm Băng nhất thời thư hoãn rất nhiều, " Thế nào ? Nước dưa hấu uống ngon không ? "

Miêu Miêu hì hì cười, nói : " Đương nhiên ngon, nhưng lại quá ít, Niệm Băng ca ca, lần tới người làm cho mình ta uống có được không ? "

Niệm Băng mỉm cười : " Đương nhiên là được, Miêu Miêu, người cũng mau trở về thôi, đừng để cho Hi Lạp Đức tiền bối lo lắng. " Hần cũng không hy vọng vì quan hệ với mình mà Miêu Miêu bị Hi Lạp Đức quở mắng.

Miêu Miêu nhu thuận gật đầu, nói : " Ca ca, hai trận sau người cũng nhất định phải thắng, Miêu Miêu sẽ cổ vũ cho người. "

Niệm Băng cười đáp : " Ta sẽ cố, bất quá, người nếu bằng lòng đưa tiểu sủng của người để ta làm nguyên liệu, có lẽ tỷ lệ thắng của ta sẽ cao hơn một chút. "

Miêu Miêu hoảng sợ, nhìn Niệm Băng cười quái dị mới biết được mình bị lừa, " Niệm Băng ca ca, người thật là xấu, không cho động đến tiểu sủng của người ta, chúng nó đều rất láu lỉnh. Ta đi đây. "

Miêu Miêu đi, Niệm Băng trở lại phòng nghỉ, chín trù sư không hề nói chuyện với nhau, đều tự làm chuyện của mình, Niệm Băng cũng vui vẻ hưởng thanh nhàn, ngồi tiến nhập trạng thái nửa mình tưởng, truy cầu ma pháp là khát vọng lớn nhất của hần hiện tại, mỗi thời gian đều không muốn lãng phí.

Hi Lạp Đức cùng Miêu Miêu được Ma Soái Hồ Quang mời tới quân doanh nghỉ ngơi, ngồi trong mã xa thoải mái, Hi Lạp Đức nhắm mắt nhớ lại hình dáng món ăn của Niệm Băng khi mở ra, vốn là, hần cùng nghĩ rằng Niệm Băng chỉ là một đại ma pháp sư, thế nhưng, lúc quang minh quang mang chiếu rọi, hần lại phát hiện mình đã xem thường Niệm Băng. Băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư đã là cực kỳ hãn hữu, sao hần còn có thể có quang minh lực lượng ? Rốt cuộc thì là thế nào ? Minh rốt cuộc có nên dựa theo kế hoạch ban đầu mà hạ thủ hần, khiến hần vĩnh viễn cũng vô pháp tiếp cận nữ nhi của mình ?

Lúc Hi Lạp Đức còn đang tự hỏi, Ma Soái Hồ Quang mở miệng, thanh âm ôn nhu của hần nghe mặc dù rất thoải mái, nhưng thanh âm như vậy từ miệng của một nam nhân phát ra, dù sao cũng khiến người rất khó tiếp nhận, " Lão Hi ! Người nghĩ tên Niệm Băng trù sư thế nào? Người là ma pháp hành gia, hần tại sao lại sở hữu ba loại ma pháp chứ ? Chẳng lẽ trên đại lục có ma pháp sư có thể đồng thời thi triển ba loại ma pháp ? Sẽ không phải như vậy chứ. Ta xem, hần hần là một hỏa hệ ma pháp sư, về phần băng cùng quang minh lưỡng chủng ma pháp, hần là dùng ma pháp quyền trực thi triển. "

90. Chương 89: Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ

Hồ Quang cười hắc hắc: "Các người nhận ra là tốt rồi, lão Hy, ngươi và hân có quen biết sao? Ngươi cũng biết rằng hiện tại trong thân quân đoàn Đông Bắc của ta thiếu nhất chính là ma pháp sư. Nước ta ngoại trừ trung ương quân đoàn là do quốc gia trực tiếp chiêu mộ, ngoài ra thì mấy cái tập đoàn quân sự khác đều tự thân chiêu mộ ma pháp sư. Trong trung ương thân quân đoàn có sư đoàn ma pháp sư ừng mạnh thật sự làm cho người ta ngưỡng mộ, việc này thì Dung lão nhi đúng là có lực hiệu triệu rất lớn. Bây giờ bên ta chỉ có hai mươi mấy tên ma pháp sư, ma đạo sĩ thì chỉ có một, sức mạnh gần như không đồng đều. Nếu có thể thì ta hy vọng chiêu dụ thêm nhiều ma pháp sư vào trong quân đoàn một chút, về mặt đãi ngộ thì dễ dàng thương lượng thôi, ngươi xem có thể giúp được ta cái bề bộn này không?"

Hi Lạp Đức tức giận, liếc mắt trừng hân: "Giúp ngươi? Đừng có nằm mơ! Ta đối với Niệm Băng một điểm cũng không hiểu rõ, với lại ngươi đừng quên hân là một trù sư, có bản lĩnh thì ngươi tự mình mà đi chiêu mộ đi, bắt quá người chiêu mộ người nào ta không cần biết, nhưng cấm ngươi có chủ ý giao thiệp với bạch nhân chúng ta, chúng ta là Triệu hoán ma pháp sư thì tuyệt đối sẽ không tham dự bất luận cái gì là quốc gia hay quân đội đâu"

Hồ Quang ngược cười nói: "Không cần phải nói tuyệt tình như vậy chứ, nói như thế nào thì chúng ta cũng là bằng hữu với nhau, tộc nhân các ngươi nhiều như vậy, nếu như đồng ý dẫn thân vào quân đội thì sẽ rất tốt đó".

"Báo cáo". Xe ngựa bên ngoài truyền đến một âm thanh hò hét vang dội, Hồ Quang chỉnh lại sắc mặt rồi lãnh đạm: "Nói đi".

"Bẩm bào nguyên soái đại nhân, ngoài thành có một đội nhân mã kéo tới, nghe nói là đội ngũ của Băng Nguyệt đế quốc tham dự Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái, kể cả hộ vệ tổng cộng hơn hai mươi người do Thất Hoàng Tử Yến Phong của Băng Nguyệt đế quốc dẫn đầu, có nên cho phép họ tiến vào biên giới nước ta không?"

Hồ Quang do dự một chút rồi nói: "Có thể cho họ tiến vào, nhưng mà mời bọn họ xuất trình văn kiện tham gia thi đấu, sau đó để cho bọn họ vào thành, phái người của chúng ta bí mật theo dõi, nếu họ có hành động gì dị thường thì lập tức báo cáo đến ta."

"Vâng, thưa nguyên soái đại nhân".

Bản thân Miêu Miêu đang dựa vào phụ thân mà ngủ, Hy Lạp Đức nhìn Hồ Quang nói: "Tân duệ ma pháp sư đại tái của năm nước lại bắt đầu rồi sao? Tại sao Băng Nguyệt đế quốc lại do hoàng tử hộ tống tuyển thủ thi đấu đến đây chứ?"

Hồ Quang lắc đầu: "Việc này ta không biết rõ ràng, nhưng mà dựa vào biểu hiện trên tư liệu đế quốc thì vị thất hoàng tử này gần đây không được sủng ái, ham võ thành si, nghe nói lớn lên hân rất anh tuấn."

Nhìn trên mặt hồ Quang ẩn chứa tia tà khí, Hy Lạp Đức bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ngươi ... tật xấu này không chịu đổi, ngay cả hoàng tử mà cũng muốn nhớ nhớ thương thương. Hồ Quang, ngươi tuổi cũng không còn nhỏ, cũng nên tìm một nữ nhân mà lập gia đình đi chứ!"

Hồ Quang bất đắc dĩ nói: "Lão Hy, ngươi cũng biết ta đối với nữ nhân một chút hứng thú cũng không có. Ai da...tại sao ta lại là một nam nhân chứ? Về phương diện này thì ta thấy cả đời này mình cũng không thay đổi được, nhưng ngươi cũng không cần khuyên, dù sao gia đình ta cũng không chỉ có mỗi mình ta là hài tử, cha mẹ đều đối với ta coi như vứt bỏ đi. Có cơ hội ta cũng muốn đi gặp vị thất hoàng tử này, nếu như hân anh tuấn giống Niệm Băng thì quá tốt. Nhưng mà phong cách của Niệm Băng không phải là dạng ta thích, cái loại tiểu sinh anh tuấn đó các nữ hài tử mới cảm thấy thích, còn ta lại thích nhất nam nhân có chút ý vị hơn".

"Được rồi, được rồi ...ngươi nói thêm chút nữa thì ta ói ra mất, ngươi là nam cúc hoa (gay) rất trứ danh, cùng ngươi ở một chỗ thật sự làm cho người ta chịu không được. Ta cảnh cáo ngươi, sau này trước mặt con gái ta không được lộ ra thần thái dâm dăng này, nếu không ta khiến ngươi ngay cả nam nhân cũng làm không được" Hy Lạp Đức vẻ mặt căm ghét nhìn Hồ Quang, trong mắt không tồn tại một tia thân thiện hay trách móc.

Hồ Quang hừ một tiếng, giọng nói có phần ôn nhu mà tà ác: "Lão Hy, có dũng khí nhìn ta xuất ra vẻ mặt nam cúc hoa tam vũ, sợ rằng ngoài bộ hạ ra cũng chỉ có người mà thôi".

Hi Lạp Đức lão đảo bạch nhãn của mình: "Người không cần uy hiếp ta, lúc nào người cường đại đến thần sư cảnh giới thì tìm ta trả thù rồi hăng hay, đừng quên lúc đầu người đã vài lần bại trận dưới tay ta."

Hồ Quang chán nản nói: "Hảo, coi như ta chịu phục người. Mẹ kiếp! Trên đại lục ngoại trừ Băng Tuyết nữ thần tế tự ra thì chân chánh làm ta bội phục cũng chỉ có người. Hồ Quang ta sống ba mươi tám năm, tỷ thí cùng người lần ấy là trận thua bi thảm nhất, tinh thần ma pháp của người như vậy cũng quá dị thường, hơn nữa còn có Long Triệu hoán thuật, người nào có thể chống nổi người chứ? Có bản lãnh sao người không đi tìm Băng Tuyết nữ thần tế tự làm một chút gì tốt đẹp đi? Nghe nói bà ta vẫn còn là một lão xử nữ đấy, nếu người có thể mang bà ta ra đối phó, mười Hồ Quang ta làm trâu làm ngựa cho người cũng đều chấp thuận".

Có lẽ thanh âm của Hồ Quang hơi lớn một chút, làm cho Miêu Miêu đang trong lúc ngủ mơ bừng tỉnh dậy: "Tiểu phá xà, làm cái gì đó? Kiểm đối tượng sao? Người muốn chọn ai làm đối tượng vậy?"

Hồ Quang bị Miêu Miêu hỏi nhất thời ngẹn lời, vội vã che dấu nói: "Không có gì, không có gì ...ta cùng ba ba của con đang nói về những người từ Băng Nguyệt đế quốc đến Hoa Dung để tham dự tân duệ ma pháp sư đại tái".

Vừa nghe những lời này, ánh mắt của Miêu Miêu nhất thời sáng ngời: "Ma pháp sư thi đấu? con cũng phải tham gia. Ba ba, giúp cho con tham gia có được không?"

Hy Lạp Đức cau mày nói: "Miêu Miêu, đừng hồ đồ, việc này không phải là việc mà con có thể tham gia, phải nhất định là đại biểu cho quốc gia mới tham gia được, hơn nữa con cho đây là trò đùa sao? Trình độ của con hiện giờ còn không bằng một gã đại ma pháp sư, mà muốn tham gia thi đấu ma pháp ư? Đợi sau khi quyết đấu Hoa Long Trù Nghệ Đại Tái kết thúc, con phải theo cha về nhà tiếp tục tu luyện ma pháp. Sau này khi có chút thành tựu, cha sẽ xem xét lại có nên mang con ra ngoài hay không, nha đầu người thật là có lòng hiếu kỳ quá lớn mà!"

Vừa nói hần lại vừa trăn trăn trừng mắt liếc Hồ Quang.

Ngoài thành Thập Lỗ, sau khi xuất trình giấy chứng nhận thi đấu, Băng Nguyệt đế quốc gồm một nhóm hai mươi người cùng ba chiếc xe ngựa chậm rãi tiến vào Thập Lỗ thành, dẫn đầu đội ngũ là một người cao lớn, toàn thân ngân sắc giáp vị chính là Yến Phong. Hắn đang ngồi trên lưng ngựa, hiện ra tư thế oai hùng sáng khoải, trên mặt hắn vẫn luôn tỏa ra hơi thở lạnh như băng, vẻ mặt rất bình tĩnh, trong đôi mắt không có cái gì gọi là cảm tình, sắc thái hay biểu lộ gì cả. Phía sau Yến Phong là sáu gã võ sĩ ăn vận võ trang, tiếp theo là ba chiếc xe ngựa, xung quanh xe ngựa còn có mười tên kỵ binh hộ vệ. Cả nhóm đông đảo to lớn tiến vào trong thành.

Lúc đầu tiến vào Thập Lỗ thành, Yến Phong có chút kinh ngạc chỗ này nhìn như thành thị phồn hoa nhưng dân chúng lại không có nhiều như tưởng tượng của hắn, đưa mắt nhìn kỹ lại thì thấy trên khu phố có rất ít người xuất hiện, các cửa tiệm ở dọc hai bên đường phần lớn đều đóng cửa.

"Người tới đây, Thập Lỗ thành tại sao lại yên tĩnh như vậy?", một gã kỵ sĩ vội vàng giục ngựa tiến lên, cung kính nói: "Thất điện hạ, thuộc hạ đi thăm dò một chút, nước ta tại chỗ này có một lỗ điểm bí mật, để bảo đảm an toàn, chúng ta đi đến đó cư trú, chỉ cần xuyên qua quảng trường Thập Lỗ sẽ nhanh chóng đến được lỗ điểm."

Yến Phong gật đầu: "Người đi trước tìm hiểu một chút, xem xem có tình huống gì rồi nhanh chóng hồi báo"

"Vâng, thưa điện hạ" kỵ sĩ trả lời một tiếng rồi nhanh chóng rời đi.

Thời gian không lâu sau thì tên kỵ sĩ khoải mã quay về, nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Yến Phong, hắn vội vàng nói: "Điện hạ, là như thế này, thành Thập Lỗ đang cử hành một giải thi đấu Hoa Long trù nghệ gì đó, hôm nay là trận chung kết cho nên đại bộ phận dân chúng của thành đã đến quảng trường bên kia để xem thi đấu. Hiện tại bên kia người người tấp nập, chúng ta muốn xuyên qua sợ rằng không có dễ dàng như vậy, điện hạ, ngài xem ..."

Yến Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau xe ngựa, lạnh nhạt nói: "Chúng ta đi qua xem thử, đến bên ngoài quảng trường Tháp Lỗ tạm thời nghỉ ngơi, đợi sau khi trận đấu kia kết thúc thì đi qua. A Nhị, A Tam ... hai người các người đi mua một chút rau quả sạch sẽ tươi ngon cho Băng Vân tiểu thư và các vị tể tự dùng, chúng ta sẽ tập hợp bên cạnh quảng trường Tháp Lỗ"

"Vâng", hai gã kỵ sĩ phi ngựa đi, Yến Phong từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đi tới hai chiếc xe bên cạnh nói: "Băng Vân tiểu thư, thành Tháp Lỗ hôm nay có hội nghị trọng yếu, có khả năng chúng ta phải mất một đoạn thời gian nữa mới đến được nơi nghỉ ngơi, trước tiên nàng tạm thời ở trong xe ngựa nghỉ ngơi vậy."

Tiếng nói từ trong xe ngựa vang ra giống như là âm thanh của tự nhiên: "Tất cả đều do Thất điện hạ làm chủ, Băng Vân ở trong xe ngựa cũng không có gì bất tiện cả."

Tiếng nói từ trong xe ngựa truyền ra quả thật là tuyệt vời làm xúc động lòng người, bất luận là âm nhạc gì cũng không thể so sánh với âm thanh êm tai này được, đáng tiếc là âm thanh này lại giống như băng lạnh vạn năm, nghe lọt vào tai làm cho người ta cảm giác thấy run sợ, phảng phất dường như người nói chuyện cơ bản là không có chút tình cảm nào cả.

Yến Phong nhú nhú chân mày, bản thân hắn đối với nữ nhân quả thật không có hứng thú, hơn nữa hắn đối với sự băng lạnh của vị Băng Vân tiểu thư này còn mong muốn hơn nữa. Dọc đường đi, hắn mặc dù là phụ trách hộ tống nhưng số lần hắn cùng vị Băng Vân tiểu thư này nói chuyện cũng không quá mười lần, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ ba câu, hắn từ lâu đã có thói quen như thế. Yến Phong lên ngựa lần nữa, dưới sự chỉ huy của hắn đoàn ngựa hướng về quảng trường Tháp Lỗ đi tới.

Ngoại trừ ăn uống đơn giản ra, Niệm Băng trong khoảng thời gian nghỉ ngơi giữa trận đấu thứ nhất và thứ hai đều nhất mực tuân thủ trạng thái nửa minh tưởng, rốt cục thời gian của trận tỷ thí thứ hai cũng đã tới.

Chậm rãi mở mắt, Niệm Băng thấy Tiểu Thiên đang bên cạnh mình, hắn đứng thẳng người lên nhìn Tiểu Thiên nói: "Thời gian tới nhanh vậy sao?"

Tiểu Thiên gật đầu nói: "Giống như vận may sẽ không tới trên người người lần nữa, lần này ta muốn cho người thấy thực lực tuyệt đối, hiện giờ tham gia thi đấu đối với ta mà nói là thu hoạch lớn nhất, sợ rằng dù cho người hiểu rõ đạo pháp "Long Vu Tập Vũ" đi nữa thì trận thứ hai này ta sẽ làm cho người giống như xem một vở kịch hay."

Niệm Băng cười: "Tiểu Thiên, người biết không ? Nếu người có thể thắng ta, việc này đối với ta mà nói là một chuyện tốt." Bỏ lại những lời sau lưng, hắn trước tiên đi ra khỏi khu nghỉ ngơi.

"Chuyện tốt ?" Tiểu Thiên nhú nhú chân mày một lát mới lẩm bẩm nói: "Thắng lợi làm cho người kiêu ngạo, thất bại làm cho người người tiến bộ, có lẽ chuyện này là nguyện vọng của hắn, cứ như vậy đi, thất bại lần đầu tiên đối với ta cũng là chuyện tốt. Niệm Băng, người chưa từng có thua sao? Ta cũng không có, hôm nay chúng ta hãy làm một trận tỷ thí cho thật tốt, xem xem ai là người chiến thắng cuối cùng."

Mặc Mặc đi qua bên mình Tiểu Thiên, liếc mắt nhìn hắn cười rạng rỡ nói: "Không nên quá cố chấp, người quả là rất háo thắng, đúng như Niệm Băng nói, thất bại có lẽ mới là chuyện tốt"

Tiểu Thiên cười cười: "Ta biết chứ, nhưng mà thất bại được tạo ra trên cơ sở ta toàn lực ứng phó, nếu ta toàn lực ứng phó mà cũng không thắng được, như vậy ta nhất định thần nhiên tiếp nhận thất bại này, ta muốn xem Niệm Băng có bản lĩnh này hay không. Đi thôi, đã tới giờ rồi đấy."

Niệm Băng đi ung dung quanh đài, rồi tự mình đi tới trước trù án, đột nhiên một thân ảnh quen thuộc phá vỡ sự bình tĩnh trong lòng hắn. Xa xa, người này ngồi trên con ngựa cao lớn, toàn thân vươn ra thẳng tắp, trên người tản ra hơi thở lạnh lạnh, là hắn ... hắn như thế nào mà cũng đến Hoa Dung đế quốc? Ấn tượng của Niệm Băng đối với Yến Phong cũng không phải tệ, nhưng mà sở thích của Yến Phong kỳ lạ như vậy khiến cho hắn thật sự không cách nào tiếp nhận được.

Niệm Băng đi đến bên chỗ Yến Phong, Yến Phong cũng hiển nhiên thấy hắn trên đài cao, trên khóe miệng toát ra một nụ cười hiểm thấy: "Niệm Băng, ta vẫn không tin khi nghe nói người là một gã trù sư, xem ra lần này là sự thật. Nửa năm không gặp, người tựa hồ càng ngày càng anh tuấn ra."

Nói tới đây, lớp băng trên mặt hắn dần dần tan rã ra, ánh mắt nhìn Niệm Băng càng thêm nhu hòa. Cự ly cũng tương đối khá xa nên Niệm Băng nhìn không thấy biểu tình trên gương mặt Yến Phong, nếu không

cũng không biết là hắn có tâm tình tiếp tục trận đấu hay không?

Bất quá Niệm Băng không có thấy rõ vẻ mặt của Yến Phong, nhưng lại thấy được ba chiếc xe ngựa phía sau, trên xe ngựa có thứ gì đó hắn rất quen thuộc, đó chính là ký hiệu hoa tuyết, trên cả Ngưỡng Quang đại lục chỉ có Băng Thần tháp mới sử dụng cái ký hiệu này

Cửu hận mãnh liệt trong nháy mắt tràn ngập khắp trái tim nhỏ bé của Niệm Băng, hình ảnh cha mẹ hiền lành mà bị thương không ngừng ngưng đọng trong đầu hắn, người của băng thần tháp.. quả là người của Băng thần tháp.. vậy bên trong ba chiếc xe ngựa là ai đây ? Đúng trong lúc này bên trong chiếc xe ngựa kia vén ra một khe hở, một ánh mắt trong suốt mà lạnh như băng trong nháy mắt xuyên qua không gian gần ngàn thước cùng Niệm Băng vừa vặn đối kháng.

Niệm Băng chấn động toàn thân, tinh thần lực ba động rất nhanh, lực áp bức lạnh như băng, mặc dù cách xa ngàn thước nhưng lại không có chút nào giảm bớt. Niệm Băng chỉ thấy trong lòng lạnh lẽo, vội vàng tập trung tinh thần lực mới chống lại được áp bức khổng lồ kia, sắc mặt hắn chỉ hơi đổi rồi rất nhanh khôi phục lại như bình thường.

Cúi đầu xuống thấp không cùng ánh mắt lạnh băng kia đối lập nữa, hắn tự hỏi trong xe ngựa rốt cuộc là ai? Lúc này tâm tình của hắn đã ổn định xuống, bởi vì hắn đã cảm giác được người trong xe ngựa không phải là tử địch Băng Tuyết nữ thần tế tự của mình. Nếu không chỉ với áp lực tinh thần trên của bà ta thì với khả năng của hắn sẽ không thể tiếp nhận nổi, Băng tuyết nữ thần tế tự dù sao cũng là thần sư cơ mà !

Nhưng mà người trong xe ngựa mang lại mang đến cho hắn cảm giác cực kỳ lạnh lẽo, mặc dù hơi thở không có cường đại như Băng tuyết nữ thần tế tự nhưng cũng giống nhau phi thường, lại có thể cùng Thất Hoàng Tử Yến Phong đi đến đây, rốt cuộc là người nào đây...?”

“Tốt lắm, sau khi trải qua trận tỷ thí đầu vào buổi sáng, trước mắt Niệm Băng trừ sư có mười khối “tinh cao cư quyết tái” tạm thời dẫn đầu bảng, chúng ta lập tức bắt đầu tràng khảo thí thứ hai, lúc này đây đối với mỗi danh trừ sư đều lần lượt tiến hành khảo thí, các loại đề tài khảo thí trước đó đều do chúng tôi suy nghĩ rất kĩ, tuyệt không có chỗ nào giống nhau, cũng tuyệt đối công bằng, thứ tự rút thăm dựa theo thành tích của tràng tỷ thí thứ nhất lấy phương thức đảo ngược để bắt đầu” lời nói của Hoa bàn tử làm cho Niệm Băng từ trong suy tư bừng tỉnh, bản thân mình còn đang tham gia các trận đấu, mọi chuyện đều phải đợi sau khi các trận đấu kết thúc, chỉ là người của Băng Thần tháp đang ở đây, xem ra mình không thể sử dụng Thần Lộ đạo được rồi.”

Thi đấu tiến hành lộn ngược sao? Nói như vậy thì Niệm Băng là người cuối cùng, Tiểu Thiên và Mạc Mạc lúc này xếp phía trước mình, các vị giám khảo đã đi lên đài cao, Ma Suất Hồ Quang trong tay cầm một cái rương gỗ đi đến trước người mười tên trừ sư đã giành được thắng lợi vào trận đấu buổi sáng rồi bắt đầu rút thăm từ chỗ hắn, tên đầu bếp kia đứng trước cái rương nữa ngày, mới chịu lấy ra lá thăm. Hoa Bàn Tử tiếp nhận tờ sâm, trước tiên hướng về dân chúng dưới đài ra dấu một cái nhằm chứng minh với mọi người rằng dấu niêm phong trên tờ giấy vẫn còn nguyên, sau đó mới cầm tờ sâm mở ra, cao giọng nói: “Trọng tâm của sâm yêu cầu, xin mời trừ sư từ trong thịt dê làm ra một thang, trong thang không được phép phối hợp thêm vật liệu gì, màu sắc cuối cùng của thang phải có màu trắng, bây giờ bắt đầu, thời gian hạn chế trong nửa canh giờ”, vừa nghe hết đề mục tên đầu bếp kia lập tức di chuyển lên, chạy đến đài trung tâm lấy thịt dê.

Ma Suất Hồ Quang đi tới trước mặt hai tên trừ sư để họ tiếp tục rút thăm, sâm trong cái rương gỗ kia vô cùng kỳ quái, đều là dùng một loại hoặc là vài loại nguyên liệu làm chủ, hơn nữa còn yêu cầu các món ăn trừ sư hoàn thành phải thật đặc biệt. Trong đó có một tên trừ sư ngẫu nhiên lấy trúng củ hành làm thức ăn chủ đạo, quả thật là xui xẻo đến cực điểm, nếu nói trận tỷ thí đầu tiên hoàn toàn dựa vào thực lực, thì trận thứ hai này vận khí sẽ chiếm một phần nhất định.

Mạc Mạc trừ sư bốc thăm xong liền đi chế tác thức ăn của nàng, kế tiếp đến phiên Tiểu Thiên, Tiểu Thiên không hề do dự, tiện tay rút ra một lá sâm giao cho Hoa Bàn Tử, Hoa Bàn Tử lại đưa ra cái dấu niêm phong giống như trước, xong rồi mới nói: “Yêu cầu của sâm này là đầu bếp phải giữ được vẻ bề ngoài của món ăn, có thể thêm nguyên liệu phụ tùy ý nhưng khi món ăn nấu xong thì phải mất đi mùi vị của nguyên liệu chính”.

Tiểu Thiên lạnh nhạt cười: “Đơn giản”, hắn liếc mắt nhìn Niệm Băng một cái rồi mới đi tới chỗ các loại nguyên liệu nằm ở trung tâm.

Đến lượt cuối cùng chỉ còn một mình Niệm Băng, Hồ Quang đi tới trước mặt Niệm Băng, trên mặt lộ ra vẻ quái dị bởi sự đặc thù của hắn, âm thanh nhu hòa nói: “Niệm Băng, trước mắt người đang bài danh đệ nhất, muốn duy trì thì phải cố gắng lên.”

“Chàng thanh niên này quả thật anh tuấn, lại vừa giỏi ma pháp, thật sự là nhân tài hiếm có“, nghe âm thanh của Hồ Quang, trái tim Niệm Băng co rút lại, hắn nghĩ đến Yến Phong ở bên dưới, trong lòng nhủ thầm mình vừa tránh được tên này thì lại gặp một đóa cúc hoa (đồng tính) khác.

“Hắn như thế mà đường đường chính chính là một trong những nguyên soái của Hoa Dung đế quốc ỉ? Vừa suy nghĩ Niệm Băng vừa sử dụng tốc độ so với Tiểu Thiên còn nhanh hơn, rút ngay một lá sâm giao cho Hoa Bàn Tử, sau đó lập tức thối lui về một bên, cố gắng bảo trì khoảng cách với Hồ Quang.

Hoa Bàn Tử đưa sâm lên rồi mở ra, sau khi hắn nhìn thấy nội dung trong sâm thì cười không khỏi có chút quái dị: “Niệm Băng à ! Có lẽ bởi vì thực lực của người quá mạnh mẽ, lần này có thể người sẽ đoạt giải nên thăm người lấy được đúng là khó khăn nhất trong tất cả. Nhưng mà người yên tâm, chúng ta có thể căn cứ vào người là người hoàn thành thức ăn sau cùng nên cộng thêm vào điểm số của người một “khả tinh””.

Niệm Băng cười lạnh nhạt nói: “Vậy thì không cần, ta đối với trù nghệ của mình rất tự tin, người tuyên bố nội dung đi.”

Hoa Bàn Tử cười hắc hắc đọc: “Trọng tâm sâm yêu cầu ngoại trừ đồ đựng dụng cụ khi trù sư làm thức ăn thì không cho phép sử dụng bất cứ trù cụ nào khi tiến hành nấu ăn, tài liệu có thể tùy ý lựa chọn, bây giờ người hãy bắt đầu đi, thời gian hạn chế cũng là nửa canh giờ.”

Nghe xong Hoa bàn tử nói, Niệm Băng nhất thời ý thức được việc có cộng thêm một khả tinh cho sâm này cũng khó mà hoàn thành được, chẳng trách hắn lại nói sâm này là một sâm khó nhất. Đối với một gã đầu bếp mà nói, không thể sử dụng bất cứ dụng cụ nào khi nấu ăn thì gần như là thiên phương dạ đàm (truyện cổ tích nghìn lẻ một đêm), không có trù cụ thì nấu ăn như thế nào đây?

Nhưng mà việc này có lẽ sẽ gây khó khăn cho người khác, nhưng lại không thể gây khó khăn cho Niệm Băng được, hắn nghĩ thoáng qua rồi xoay người hướng về đám nguyên liệu.

Mọi người dân dưới đài vốn nghĩ Niệm Băng chiếm lợi thế, nhưng vừa nghe cái yêu cầu nấu nướng này thì đột nhiên toát ra vẻ nghi ngờ, không có trù cụ thì làm sao làm ra thức ăn? vậy thì cộng thêm một khả tinh thì có ý nghĩa gì chứ ?

Chiếc xe ngựa thứ hai nằm phía sau Yến Phong truyền ra một tiếng thở nhẹ, hiển nhiên là chủ nhân trong xe cũng muốn xem Niệm Băng sẽ làm như thế nào khi không dùng trù cụ tiến hành nấu nướng

Nguyên liệu Niệm Băng lựa chọn có ba loại, chia ra là tiên hà (tôm tươi), bạng giải (cua) và một khối thịt bò, ngoài ra không lựa chọn thêm bất cứ loại rau gì. Hắn đem ba loại nguyên liệu đặt ở trên tấm bảng trắng, quay đầu nhìn về bên cạnh hướng Tiểu Thiên.

Khi hắn chứng kiến động tác của Tiểu Thiên thì không khỏi thất kinh, Tiểu Thiên đang nhặt lấy bột, động tác của hắn rất thông thả, nhưng vừa thông thả lại vừa có lực dị thường, nhìn tư thế hắn nhào bột làm Niệm Băng không khỏi nhớ tới “Sanh Tê Hoạt Liệt Trọng Ưng thủ” của Đà Trù Tử Tu, Tiểu Thiên đang gia tăng sức mạnh sao? Tiểu Thiên muốn sử dụng loại phương pháp nấu ăn nào đây ?

Đang trong lúc Niệm Băng nghi hoặc thì động tác của Tiểu Thiên thay đổi đột ngột, hắn mạnh mẽ dùng tay hướng về cục bột nâng lên, hai cánh tay ở trước thân ôm lại, thân thể giống như sóng nước dao động bập bênh một cách tinh xảo và đẹp mắt, tư thế biến hóa thật là nhu hòa dị thường, bột hạ xuống vậy mà trong tay hắn lại không vương hạt bột trôi nổi nào, tay trái đẩy về phía trước, tay phải thu về thắt lưng, cục bột đã xoay tròn lên rất nhanh.

Trên mặt của Tiểu Thiên đã không còn ngạo khí mà trở nên đặc biệt ôn hòa, thân thể không ngừng làm ra các loại tư thế mềm mại, rồi ngay lúc đó hai tay không ngừng đập vào khối bột, một luồng khí màu vàng cùng lúc xuất hiện xung quanh mì vắt, nhưng mà luồng khí kia không hề xâm nhập vào bên trong, động tác trên người Tiểu Thiên cũng không ngừng chuyển động.

Ánh mắt của Niệm Băng căng ra, hai tay của hắn vốn chuẩn bị thao tác đồng nguyên liệu thì đột nhiên dừng lại, nhìn không chớp mắt vào đôi tay của Tiểu Thiên. Đối với Niệm Băng mà nói, trận đấu này bất kể là thắng hay thua cũng nhất định phải quan sát chi tiết mỗi động tác của Tiểu Thiên, bởi vì từ động tác của Tiểu Thiên trong lòng hắn liên tưởng đến một thủ pháp, đó chính là “Âm Dương Điều Hòa Thái Cực thủ” vốn xếp thứ nhất trong thất đại cấm thủ.

Thái Cực thủ đúng là một loại thần bí nhất trong thất đại cấm thủ, chỉ xuất hiện qua ở trong truyền thuyết, ngay cả sư phó của Niệm Băng là Quỷ Trù Tra Cực cũng chưa từng nhìn thấy. Chẳng qua là đọc được từ trong đám sách cổ lộn xộn mà thôi, mặc dù là truyền thuyết nhưng nó vẫn xếp đứng đầu trong thất đại cấm thủ, theo trong truyền thuyết còn nói từng có một gã trù sư trình độ nông cạn, cả đời chỉ biết làm bánh bao, mà thủ pháp hắn làm bánh bao chính là loại “Âm Dương Điều Hòa Thái cực thủ” này.

Thái Cực thủ cũng không phải đơn giản là phương pháp làm nguyên liệu, bản thân nó chính là một loại phương pháp nấu nướng, thái cực thủ luyện đến đẳng phong tạo cực thậm chí có thể bằng vào thủ pháp của bản thân mà đem nguyên liệu nấu chín, mùi vị chứa trong nó quả là vô cùng kỳ diệu, thái cực sở sanh vô cùng vô tận (trong thuyết ngũ hành bát quái). Cho dù là đầu bếp đạt trình độ cao nhất cũng không có phương pháp nhận ra mỹ vị từng loại mùi do thái cực thủ chế biến thành.

Niệm Băng trong lòng toát ra một tia cười ảm đạm, hắn biết rõ trận đấu này bản thân mình đã thua, bất luận là ma pháp của mình có tinh diệu cỡ nào, nếu không sử dụng mấy cái chuỗi cấp thần đao để tạo tiền đề thi đấu thì hắn bất luận thế nào cũng không có khả năng thắng loại đứng đầu thất đại cấm thủ này. Bất quá hắn ngược lại cũng không vì vậy mà chán chường, dù sao có thể nhìn thấy thái cực thủ đối với hắn mà nói cũng là sự tình vô cùng kỳ diệu rồi.

Tiểu Thiên vẻ mặt vẫn ôn nhu như trước, tay cũng giống như vẻ mặt, mỗi một động tác đều làm cho khối bột chuyển động mềm mại. Đột nhiên đôi tay mềm dẻo của hắn vận mạnh một cái, mì vắt xoay tròn rất nhanh rồi phóng ra hàng loạt sợi mì mỏng giống hệt nhau, đều rải một cách bằng phẳng trên cái thớt phía trước. Lúc này xung quanh đài chỉ còn lại tiếng hít thở, mọi người đều không phân biệt được chỗ bí ẩn.

Nhưng cuối cùng cũng có người nhận ra được, Ma Suất Hồ Quang bên cạnh tự mình lẩm bẩm: “Việc này là như thế nào đây? Thiên hạ cũng thay đổi rồi sao? Đại ma pháp sư cùng vũ đấu gia đều không đến nhập ngũ mà lại nổi hứng đi làm trù sư, thủ pháp này thật sự tuyệt diệu ! Lấy thủ thay công, vậy mà không thể tìm thấy một tia phá đĩnh (phá đá) nào cả”.

Ngoại trừ Niệm Băng ra thì chín tên trù sư còn lại đều bận tui bụi. Động tác của Tiểu Thiên đã thay đổi, khối bột trong tay đã hoàn toàn biến thành sợi nhỏ. Hắn không để ý tới Niệm Băng, dường như cũng không cảm giác được ánh mắt chăm chú của Niệm Băng từ lúc bắt đầu đến lúc nấu.

Trong lúc Niệm Băng đang chờ đợi người ra thì một âm thanh thanh thúy vang lên làm hắn thức tỉnh: “Niệm Băng ca, cố gắng lên nhé ! “. Ngẩng đầu nhìn lại hắn thấy từ trên đài cao Miêu Miêu đang hăng hái hướng về mình vỗ tay, hai tay Niệm Băng lúc này mới chuyển động, tinh thần trong phút chốc hưng phấn hẳn lên, bản thân mình lúc này làm sao vậy? Âm Dương Điều Hòa Thái Cực thủ quả thật thần diệu, nhưng mà mình cũng không phải là không có thực lực chống lại, chỉ cần làm hết sức cho dù thua thì thế nào chứ ? Tiểu Thiên à Tiểu Thiên, ta quả thật không có nhìn nhầm, thật sự không nghĩ tới Thái Cực Thủ đã thất truyền vậy mà lại xuất hiện trong tay người, bất quá ta sẽ không dễ dàng nhận thua.!

Nghĩ tới đây, Niệm Băng cũng bắt đầu chuyển người, rất nhanh hắn tự mình làm sạch vỏ tôm, dùng ngón tay lấy ra gân tôm, tiếp tục bằng vào lực tay trực tiếp mang con cua sống tách ra, lấy ra gạch cua và thịt cua rồi cùng thịt tôm để vào một chỗ, sau đó mang thịt bò cùng thịt cua và thịt tôm gom lại.

Hắn bắt đầu tự mình làm, mang đồng nguyên liệu trước mặt đánh đều lên, lúc bắt đầu thì còn có thể xem được phương hướng ra tay của hắn, nhưng theo đó tốc độ dần dần tăng lên, trên trù án chỉ còn lại một mảng tay ảnh, tay phẩy, tay bổ, mu đánh. Mỗi một động tác đều xuất hiện ở góc độ không thể tưởng tượng nổi, tay của Niệm Băng phẳng phát giống như không có khớp xương, phẩy đánh xoay tròn tùy ý vào đám nguyên liệu trước mặt, nhưng có thể bảo trì trật tự (nước, chất lỏng) nguyên liệu không chảy ra ngoài, đúng là thủ pháp “phân cân thác cốt như ý thủ.”

Thủ pháp hắn ngày càng nhanh hơn, ba loại tài liệu dần dần trộn chung lại làm một, Niệm Băng không cần nhìn mà vẫn đánh không ngừng như trước, rồi lấy cua cho vào thịt bò, làm cho vị ngon vốn có của thịt bò

thêm vào vị hải sản càng thêm ngon. Khi thời gian trôi qua được một nửa thì động tác của hắc mới ngưng lại, miệng hít sâu, Niệm Băng thì thảo niệm vào câu chú ngữ, một cự bằng sáng bóng đường kính vượt quá ba thước xuất hiện trước mặt hắc, ngay sau đó là hỏa cầu cuộn cuộn dâng trào, trong nháy mắt hỏa cầu đã bao vây lấy bằng cầu, bằng ở trong hỏa không ngừng hòa tan, nhưng lại không bốc hơi lên mà phảng phất như bị một cái chụp che đẩy lại,

Dần dần bằng cầu nguyên bản bị thu nhỏ dần lại, ở giữa không trung ngưng kết thành một thủy cầu, nước trong thủy cầu dưới tác dụng của hỏa điểm điểm trở nên nóng rực rồi từng bước sôi sục lên. Không cho sử dụng trù cụ sao? Ma pháp của ta chính là trù cụ !

Viên cầu được dung hợp bởi ba loại nguyên liệu bị Niệm Băng ném lên, hắc không có Thiên Thiết Thủ để phân chia tài liệu một cách khéo léo nhưng có thể đem thịt vụn về thành hình cầu, một viên cầu lớn dần dần phân thành mười viên nhỏ trực tiếp xâm nhập vào trong thủy cầu đang sôi trào, ở bên trong không ngừng quay cuồng.

Chuyện thần kỳ hôm nay mọi người được xem thật sự là quá nhiều, tay của Niệm Băng di chuyển theo sự chỉ dẫn của con tim mình, toàn bộ tinh thần đều chăm chú nhìn vào những viên thịt quay tròn trong nước. Đột nhiên hai tay của hắc biến ảo khôn lường rồi vung lên, bằng vào tinh thần lực khổng lồ trái thủy cầu kia, rồi rất nhanh mang các loại gia vị đặt nằm trên thớt dựa vào tỉ lệ nhất định cho vào trong đó, thủy cầu án chiếu theo suy nghĩ của Niệm Băng không ngừng ba động lên, đem gia vị trực tiếp quăng vào mấy viên thịt phía trong

Lúc này Niệm Băng khổng lồ trái thủy cầu đi tới trước mặt mình, tay phải lộ ra, bàn tay được bao bọc bên trong ngọn lửa, ở trong nước xoay tròn lên một cách có nhịp điệu, đúng là “Phá Thủy Bảo Điện Huyền Ngọc Thủ”.

Tác dụng phát sinh của Huyền Ngọc Thủ do hắc mô phỏng xuất ra là làm thấm nhiệt đều đều, gia vị hoàn toàn bị thấm thấu, thời khắc cuối cùng Niệm Băng từ trong không gian giới chỉ của mình lấy ra một hủ dấm chua màu đỏ, hai tay điểm nhẹ vào trong đó rồi thu lại, hơn mười viên thịt đã tiến vào cái chén lớn được chuẩn bị trước,

Hoàn thành rồi ... Niệm Băng bằng vào bằng hỏa hai loại ma pháp dưới tình huống không được sử dụng trù cụ mà hoàn thành thức ăn của mình. Lúc này chín trù sư bắt đầu nấu nướng trước hắc cũng từng người tự hoàn thành sứ mạng của mình, trận tỷ thí thứ hai này bình phẩm so với trận đầu cũng không có gì khác biệt, chỉ là thứ tự thay đổi một chút mà thôi.

Trong lòng Niệm Băng lúc này không có một ai, chỉ có đám thức ăn giống như là phần ti (miến, bánh phở) nằm trên bàn phía trước mặt Tiểu Thiên. Phần ti đó là mì sao! Lấy Thái Cực thủ làm ra thức ăn đều sản sinh ra mùi vị gì đó ? Tiểu Thiên dường như không quan tâm đến việc giới thiệu thức ăn cho người khác mà lại một lần nữa đi tới bên cạnh Niệm Băng, mỉm cười nói: “Niệm Băng, ta thừa nhận mình sai rồi thật không nghĩ tới ma pháp còn có thể có ích trong trù nghệ đến như thế, lĩnh ngộ của ngươi ở phương diện này thật sự là rất mạnh đó”.

Niệm Băng cũng mỉm cười với hắc, trong mắt hai người vừa toát ra vẻ tinh anh vừa lại xuất ra sự luyến tiếc, dù sao đối thủ khó cầu, trù nghệ đạt tới cấp độ bọn họ thiết nghĩ muốn tìm kiếm một đối thủ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Đáng tiếc, trận này có lẽ là ta thua rồi. Tiểu Thiên, lúc trước ngươi thi triển chính là Âm Dương Điều Hòa Thái Cực thủ trong truyền thuyết sao? “

Tiểu Thiên mỉm cười thừa nhận: “Đáng tiếc ta luyện vẫn chưa đến nơi đến chốn, nói cho ngươi biết một bí mật, kỳ thật Thái Cực thủ và Trọng Ứng thủ đều giống nhau cả, bản thân chính là một loại vũ kỹ chia làm nhiều giai đoạn bất đồng, ta bây giờ không thể phát huy năng lực vô hạn của Thái Cực Thủ, nhưng vẫn có thể bằng vào Thái Cực Thủ của bản thân đem bất cứ nguyên liệu gì phân ra rồi phá nát, chuyển hóa thành mùi vị mà ta yêu cầu, ngươi sẽ minh bạch rất nhanh thôi. Lần này tới tham gia trận đấu thật là đặc sắc a ! Đệ nhất đao của ngươi chống lại đệ nhất thủ của ta, ngươi nói xem chúng ta cuối cùng là người nào sẽ thắng đây ? “

Niệm Băng nói: “Việc thắng thua đối với ta mà nói đã không còn trọng yếu nữa, có thể mở mang hiểu biết

về “Thủ” trong truyền thuyết, chuyến đi này của ta quả thật không tồi chút nào. Đợi sau khi trận đấu kết thúc, có cơ hội nhất định phải cùng nhau bàn luận nhiều hơn, nơi này tuyệt đối không phải là sân đấu cuối cùng, vẫn còn có Trù Thần Đại Tái đang chờ chúng ta, không phải sao?”.

91. Chương 90: Long Triệt Hoán Sư Địch Sát Kỳ

Niệm Băng gật đầu: “Đúng như vậy, nếu người đã xuất ra bí mật Thái Cực thủ cho ta biết thì ta cũng không có gì phải giấu diếm. Ta là Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp sư, am hiểu hai loại ma pháp băng và hỏa, người cũng đã thấy rồi đó, hai loại ma pháp này dùng vào trù nghệ là thích hợp nhất. Mặc dù người sở hữu Thái Cực Thủ huyền diệu, nhưng mà ta sẽ không vì vậy mà nhận thua đâu, khi nào trận đấu cuối cùng bắt đầu, đến lúc đó chúng ta sẽ toàn lực phát huy năng lực mạnh mẽ nhất của mình”

Rất nhanh đã đến lượt Tiểu Thiên giảng giải về thức ăn của mình, Tiểu Thiên trình bày rất đơn giản, hắn nói thức ăn này gần giống vi cá. Đúng như vậy, những sợi mì kia đã bị Tiểu Thiên làm cho trở thành có mùi vi cá, lại cho thêm vào phụ liệu nên không một người nào khi ăn phát giác ra mùi của mì, hết thấy đều là mùi vị vi cá đỉnh cấp ! Cùng lúc phát giác ra thì ngay lập tức toàn trường khiếp sợ, giống như lúc trước chẳng có một ai nhìn bạch Niệm Băng làm như thế nào khi cách xa bề mặt quả dưa hầu như vậy mà có thể điêu khắc ra những con Phượng Hoàng giống nhau, lúc này đây mọi người cũng không rõ Tiểu Thiên chế tác như thế nào ? May mắn là khi nấu ăn Tiểu Thiên đều làm trước mặt mọi người, cho nên mới không có ai hoài nghi là hắn lừa bịp.

Cuối cùng cũng đã đến phiên Niệm Băng, nhờ vào thứ dấm chua màu hồng và băng hỏa ma pháp để chế tác các loại nguyên liệu, mùi vị tươi non của những viên cực phẩm băng hỏa cộng với cảm giác giống như mềm mại trơn bóng khiến cho các vị giám khảo tán thưởng không ngớt, hắn cũng đạt được nhiều lời bình phẩm xuất sắc. Kết quả trận đấu đã nhanh chóng đưa ra, cũng như trận trước đều do Niệm Băng và Tiểu Thiên dẫn đầu, chỉ là lần này Tiểu Thiên được mười khối tinh mà Niệm Băng chỉ được có chín khối, còn Mạc Mạc cũng giống như trận đấu trước được tám khối. Trù nghệ của nàng mặc dù không tệ nhưng so với Niệm Băng và Tiểu Thiên thì vẫn còn kém một bậc.

“Chúng ta lần nữa lại được chứng kiến kỹ nghệ nấu ăn thần kỳ của các đỉnh cấp trù sư, mặc dù là trù sư Tiểu Thiên đứng đầu với mười khối tinh. Nhưng bởi vì trù sư Niệm Băng rút trúng thăm có độ khó cực cao, cho nên chúng ta thêm cho hắn một khối, vậy là hắn cũng đạt được mười khối” Hoa Bàn Tử tuyên bố hết sức phấn khởi, chất lượng trận đấu lần này so với vài trận trước hiển nhiên là cao hơn nhiều, nhất là sự xuất hiện của Niệm Băng và Tiểu Thiên đã gây cho hắn sự rung động không thôi.

“Chờ một chút”. Niệm Băng đột nhiên mở miệng ngăn cản không cho Hoa Bàn Tử nói hết lời.

Hoa Bàn Tử ngệt mặt trong giây lát rồi nói: “Niệm Băng trù sư, người còn có ý kiến gì sao ? người mặc dù rút được thăm cực khó, nhưng lần này chúng ta trải qua nhiều lần hội bàn mới đưa đến quyết định cuối cùng, cũng chỉ có thể cho điểm như vậy mà thôi”.

Niệm Băng mỉm cười: “Hoa lão bản, ta không cảm thấy kết quả đó đối với ta là không công bằng, mà là không công bằng cho Tiểu Thiên, trận tỷ thí này ta quả thật đã thua rồi, mọi người hãy hủy quyết định việc cấp thêm cho ta một khối tinh, vậy là ta chỉ có chín khối, thế thì ta và Tiểu Thiên ngang nhau, cho nên phải trải qua một trận đấu cuối cùng nữa mới quyết định trong chúng ta ai thắng ai bại, ngài xem như vậy có được không?”

Với tư cách là người đứng ra tổ chức thi đấu, Hoa Bàn Tử đương nhiên hy vọng trận đấu càng thêm đặc sắc, vừa nghe Niệm Băng nói những lời này hắn nhất thời mừng rỡ trong bụng, khen ngợi: “Niệm Băng trù sư, người thật sự là “cao phong lượng tiết” (đạo đức tốt, có đức độ) !. Được, theo như ý người nói, chúng ta sẽ tổ chức tỷ thí một trận cuối cùng, lấy kết quả trận đấu này làm kết quả cuối của “Hoa Long trù nghệ thiêu chiến đại tái”. Tối hôm nay, một khắc sau khi mặt trời lặn sẽ triển khai trận thi đấu này.”

Niệm Băng và Tiểu Thiên nhìn nhau cười, họ kết bạn trong tình huống quyết đấu. Tiểu Thiên duỗi thẳng cái lưng mệt mỏi ra, cười ha ha: “Thật sự là mệt chết đi được ! Niệm Băng, người biết không, thi triển Âm Dương Điều Hòa Thái Cực thủ hao phí thể lực rất nhiều, không biết là tối nay ta có thể tái sử dụng được không đây ?”

Niệm Bằng cười: “Hy vọng người có thể sử dụng được, ta còn muốn chứng kiến nó thêm vài lần nữa, đáng tiếc ta luyện không phải là đấu khí, nếu không thì đã quần lấy bắt người mang môn tuyệt học này truyền thụ cho ta rồi.”

Nghe Niệm Bằng nói như vậy, hai con mắt Tiểu Thiên đột nhiên sáng ngời, cười hắc hắc nói: “Là người đang dạy ta đó sao? Người mặc dù học không được Thái Cực Thủ của ta nhưng ta lại có thể học tập đạo pháp bảo bối của người đó. Sau khi trận đấu kết thúc, người chờ ta quần lấy người đi nhé”. Nói xong những lời này, bản thân hắn nhin không được cười to lên.

“Niệm Bằng”, thanh âm lạnh như băng vang lên cách đó không xa, Niệm Bằng quay lại thấy Yến Phong đang đứng xa xa nhìn mình mặc dù thanh âm của hắn lạnh như băng nhưng thần sắc trên mặt lại nhu hòa: “Chúng ta lại gặp nhau, tìm một chỗ nào nói chuyện chứ?”

Tiểu Thiên đánh giá trên dưới Yến Phong vài lần, rồi hướng thẳng về Niệm Bằng nghi vấn: “Là bằng hữu của người à?”

Niệm Bằng gật đầu, mặc dù hắn đối với tính cách của Yến Phong cảm giác như bị sốt lên, nhưng mà dù sao Yến Phong cũng từng giúp đỡ hắn, đối đãi với hắn cũng không có chỗ nào là bất lợi cả, làm sao mà có thể từ chối đây? “Người nghỉ ngơi trước đi, ta cùng bằng hữu ra ngoài nói chuyện một chút” Dứt lời, hắn bước nhanh về hướng Yến Phong.

Yến Phong nhìn Niệm Bằng đi tới bên cạnh mình, nét tươi cười trên mặt không khỏi tăng lên, hai người vừa đi ra khỏi khu nghỉ ngơi của trù sư, hắn dường như không thể chờ đợi được liền nói: “Niệm Bằng, đã lâu không gặp, người vẫn tốt chứ? Lần trước thật sự là quá thất lễ, phụ thân gọi ta về thủ đô quả thật rất cấp bách nên không kịp báo cho người một tiếng”

Niệm Bằng lắc đầu mỉm cười: “Không sao đâu, dù sao thì thân phận của người và ta cũng không giống nhau.”

Yến Phong buồn bã nói: “Người cũng đã biết được thân phận của ta rồi. Ai...lần này phụ thân triệu ta quay về thủ đô cũng chính vì chuyện kế thừa ngôi vị hoàng đế. Phụ thân có tất cả bảy người con trai bao gồm cả ta, trên lý thuyết mà nói bảy người chúng ta đều có quyền thừa kế ngôi vị hoàng đế. Phụ thân đã lớn rồi, vì để tránh cho sau này xuất hiện tranh chấp không cần thiết nên muốn xác định sớm người kế thừa vương vị, bởi thế ta mới trở về thủ đô. Vốn ý của phụ thân là muốn cho ngũ ca kế thừa, nhưng mẫu thân ta, cũng chính là hoàng hậu của Băng Nguyệt đế quốc lại cực lực phản đối. Mẫu thân ta sinh được hai người con trai, một người là đại ca ta, cũng chính là trưởng tử, về phương diện tài cán thì không bằng ngũ ca. Như vậy cũng không phải là quá lộn xộn nhưng dưới sự chủ trì của mẫu thân và cả gia đình mẫu thân đã khiến cho phụ thân ta khó xử vô cùng, cho đến bây giờ người thừa kế cuối cùng vẫn chưa xác định được. Cuốn vào loại tranh chấp quyền lực này thật là một việc thống khổ nhất, lần này ta vất vả lắm mới kiếm được có rồi khỏi thủ đô, thật không nghĩ tới lại gặp người ở chỗ này”.

Nghe Yến Phong tự thuật lại, Niệm Bằng có thể cảm giác được nỗi bi ai trong lòng hắn, sinh ra trong nhà đế vương vị tất đã là một chuyện may mắn, do quyền lực ở trước mắt mà thân tình đã không còn quan trọng. Hắn cũng đã từng có cảm thụ giống thế nên không kiềm chế được thở dài nói: “Thanh âm tục thế lưu, phân tranh hợp thời hữu, thùy năng phá danh lợi, thái hư nhậm ngao du”

Yến Phong toàn thân chấn động: “Huynh đệ, người nói thật sâu sắc, hay cho câu “thùy năng phá lợi danh, thái hư nhậm ngao du”. Người nói rất đúng, đối với ta quyền lực không có một chút hứng thú, bọn họ muốn tranh đấu thì để bọn họ tranh đấu đi, ta chỉ muốn trở thành tiêu điều vương gia. Huynh đệ, chờ sau khi chuyện phiên toái của ta chấm dứt, chúng ta cùng nhau sướng du đại lục, thế nào?”

Niệm Bằng giật mình lúng túng, cơ thịt trên mặt giật giật vài cái, vội đánh trống lảng sang chuyện khác: “Yến huynh, lần này ngài đến Hoa Dung đế quốc để làm gì? Hoa Dung mặc dù đối với Băng Nguyệt không có ý định xâm lược, nhưng quan hệ của hai bên cũng không phải là hợp tác hữu nghị ngài thân là vương tử lại tự mình đi đến Hoa Dung đế quốc không sợ bọn họ gây ra bất lợi sao?”

Yến Phong mỉm cười cảm kích: “Huynh đệ, chỉ là lần này ta đến không phải là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc, mà là phụ trách hộ tống tuyển thủ đại biểu cho đế quốc đến đây tham dự “Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái”, vừa rồi người không thấy có vài cỗ xe ngựa nữa sao?”

Niệm Băng cả kinh, lúc này thì mới hiểu được. Đúng vậy, Long Trí đã từng có nói “Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái” mỗi nước đều phái hai tuyển thủ tham gia, mình là một tuyển thủ của Băng Nguyệt đế quốc, mà một người khác hiển nhiên là do Băng Thần tháp phái đến. Yên Phong lần này đến đây thì người ma pháp sư hộ tống của Băng Thần tháp kia đích xác là tuyển thủ thi đấu, như vậy xem ra người lúc trước cùng mình va chạm tinh thần lực đúng là người đó.

”Yên huynh, ta có thấy vài cỗ xe ngựa, lần này Băng Thần tháp phái người nào tới vậy?”

Yên Phong đối với Niệm Băng có thể nói là “tri bất vô ngôn” (không biết thì sẽ không nói): “Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái” đã được triển khai nhiều năm nay, là do ma pháp sư giỏi nhất của ngũ đại đế quốc quyết đấu, người đạt được quán quân không chỉ là vinh dự, đồng thời đối với các đế quốc khác cũng là một sự uy hiếp, với ngũ đại đế quốc mà nói thì trận đấu này quả là trọng yếu phi thường. Từ khi giải đấu đầu tiên bắt đầu, đạt được quán quân nhiều nhất chỉ có Băng Nguyệt và Hoa Dung đế quốc, giải đấu lần trước chúng ta đã chủ quan nên bị Hoa Dung đế quốc đoạt mất giải quán quân. Lần này chúng ta nhất định phải giành lại, về điểm này ta thật sự tin tưởng mười phần. Vì việc giành được giải quán quân lần này, phụ thân của ta đã thỉnh cầu xin Băng Tuyết nữ thần tế tự phái ra đệ tử thực lực cường đại, Băng Tuyết nữ thần tế tự cảm động với lòng thành khẩn của phụ thân nên đã phái ra ma pháp sư Băng Vân tiểu thư là người ưu tú nhất trong hệ ma pháp sư trẻ tuổi. Băng Vân tiểu thư vài năm gần đây đã dần dần bộc lộ tài năng, đã đạt được mỹ danh “Thiên Áo”, bằng hệ ma pháp của nàng thiên biến vạn hóa làm cho người ta khó lòng phòng bị.”

“Thiên Áo Băng Vân?” Niệm Băng thì thảo nhắc đi nhắc lại cái tên này dựa theo lời của Long Trí, tuổi của tuyển thủ tham dự “Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái” không thể vượt quá 25, căn cứ vào sự giao phong tinh thần lực của mình và nàng lúc này thì thực lực của nàng không thể dưới mình, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ, cũng khó trách Yên Phong tin tưởng mười phần như thế.

Yên Phong gặp lại Niệm Băng tỏ ra rất hưng phấn: ”Không sai, đúng là “Thiên Áo Băng Vân”, cái tên của nàng và bản thân nàng hoàn toàn trái ngược, nhất là tính cách, lần đầu tiên ta nhìn thấy nữ nhân có vẻ mặt băng lạnh như thế. Như vậy cũng hay, ta ghét nhất là cùng cái loại này dây dưa lằng nhằng. Niệm Băng người cũng là ma pháp sư, nên cùng Băng Vân tiểu thư học hỏi nhiều một chút, trên đường đi tới đây dường như ngoại trừ ăn cơm ra thì nàng luôn trong trạng thái minh tưởng, cũng khó trách ma pháp lực của nàng lại cao thâm như thế. Ai ! Đáng tiếc là phụ thân đã cấp cho ma pháp sư công hội của đế quốc một suất thi đấu, nếu không chỉ cần Băng thần tháp phái ra hai tuyển thủ thì quán quân của “Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái” còn không thuộc về chúng ta hay sao?”

Niệm Băng trong lòng âm thầm cười khổ, Yên Phong ơi là Yên Phong! Chỉ sợ người không nghĩ tới, tên tuyển thủ mà người cho là đồ bỏ đi lại đứng ngay trước mặt người.

Trong lúc Niệm Băng đang suy nghĩ như thế nào mới có thể khỏi Yên Phong thì một âm thanh ẻo lã vang lên: ” Niệm Băng trừ sư, người không đi nghỉ ngơi để chuẩn bị cho trận đấu cuối cùng à, người ở chỗ này làm gì vậy ?”

Không cần nhìn Niệm Băng cũng biết là ai tới rồi, trong lòng Niệm Băng bỗng dưng có chút buồn cười, nếu như vị Ma Suất Hồ Quang thật sự có sở thích về phương diện này, như vậy hẳn cùng Yên Phong quả là một cặp trời sinh, một là bắc cúc hoa tới từ cực bắc của băng nguyệt đế quốc, một là ma suất nam cúc hoa nổi tiếng của Hoa Dung đế quốc.

“Xin chào Hồ Quang nguyên soái, vị này là bằng hữu của ta từ xa tới, ta cùng hắn trò chuyện vài câu rồi trở về nghỉ ngơi.”

Nghe được hai chữ Hồ Quang, ngay lập tức khiến cho Yên Phong chú ý, lãnh quang trong mắt chợt hiện lạnh nhạt nói: ”Ngài là ma pháp sư Ma Suất Hồ Quang? Gần đây hoạt động của Hoa Dung đế quốc các người dường như khá bận bịu nhỉ! “

Hồ Quang cũng nhìn thấy được Yên Phong, ánh mắt liền sáng ngời, mỉm cười: ”Thất hoàng tử đi vào Hoa Dung đế quốc đã tới ngay lãnh địa của ta, thật sự là làm cho Hồ Quang ta hưng phấn, thất hoàng tử so với lời đồn còn anh tuấn hơn nhiều, chỉ là hơi tỏ ra lạnh nhạt chút”.

Yên Phong nhún mày, tướng mạo anh tuấn không hề thua kém Niệm Băng, hắn thấy giữa trán “ma suất” đã xuất hiện một cỗ khí âm nhu, trong lòng liền không ngừng đánh giá thực lực đối phương. Hắn có dùng khí

tới nơi này thì đã không sợ người khác nhận ra thân phận, nhưng mà hắn không nghĩ lại gặp thủ lĩnh tập đoàn quân đông bắc của Hoa Dung để quốc nhanh như thế.

“Đại danh “Ma Suất” của ngài Yến Phong ta đã sớm nghe qua, trong truyền thuyết thì ngài dường như là võ thánh trẻ tuổi nhất của Hoa Dung đế quốc, vài năm trước ta có may mắn bái kiến Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân, đã nghe bà nhắc qua ngài. Nghe nói có một lần ngài đã kiên trì trước mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự đấu hết thời gian một bữa cơm mới thất bại, thật sự là làm cho ta bội phục” Yến Phong mặc dù nói rất bình thản nhưng giọng nói đã không còn khách khí nữa.

Nhìn hai “đại cục hoa” của nam bắc này xuất ra hỏa hoa (hoa lửa, tia lửa) khi gặp nhau, trong lòng Niệm Băng âm thầm kêu khổ không ngớt, trời ạ ! Ghép hai tên có đặc thù nữ nhân hướng vào nhau tuyệt không phải là chuyện vui vẻ gì.

Hồ Quang mỉm cười, ánh mắt càng trở nên utor ắt nhìn Yến Phong dăm đuối: “Tiểu tử ngươi nói chuyện phải chú ý đúng mực, Băng Tuyết nữ thần tế tự sớm muộn gì ta cũng phải bái phỏng lần nữa, bất quá tuổi của bà ta đã không còn nhỏ.”

Yến Phong hừ một tiếng lạnh như băng: “Nữ thần tế tự đại nhân đồng thọ cùng trời đất, cho dù bao nhiêu tuổi đi nữa bà vẫn là trụ cột của Băng Nguyệt đế quốc, ta nghĩ ta và ngài không còn gì để nói nữa. Niệm Băng, chúng ta đi ra bên ngoài nói chuyện thôi” nói xong đưa tay phải ra kéo Niệm Băng đi.

Niệm Băng phản ứng cực nhanh, né nhanh qua sự lôi kéo của Yến Phong không một chút vết tích, rồi đi theo hắn hướng ra phía bên ngoài, ít đi một đoá cục hoa bên mình chung quy cũng là một điều may mắn !

Niệm Băng đội thêm lên đầu mình một cái nón tre chui tọt vào trong đám người, trên quảng trường sự nhiệt tình của dân chúng tăng đến mức cực điểm, nhưng hắn không hy vọng mình sẽ trở thành ngôi sao để cho mọi người vây quanh. Trên thân Yến Phong tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, không nhìn kỹ thì cơ bản phân không biệt ra, nhưng đã quen như Niệm Băng thì cảm giác rõ ràng, đầu khí của Yến Phong hiển nhiên là thuộc tính quang minh. Trên quảng trường dân chúng tuy đông, nhưng nơi hai người đi qua thì đám người đó đều bị đầu khí đẩy ra, vừa vặn để cho bọn họ xuyên qua.

Mắt thấy ba cỗ xe ngựa kia ngày càng gần, ngọn lửa hận thù trong lòng Niệm Băng không ngừng thiêu đốt, trái tim hắn đang rỉ máu, “Chính Băng Thần tháp đã cướp đi tuổi thơ êm đềm của mình, chính Băng Thần tháp đã hại chết cha mẹ mình, một ngày nào đó ta sẽ tự tay hủy diệt các ngươi”.

Hai người chui từ trong đám đông ra, Yến Phong phân phó thủ hạ kỵ sĩ một tiếng rồi dẫn Niệm Băng đến cây đại thụ yên tĩnh nằm phía bên cạnh quảng trường, khi Niệm Băng lướt qua ba cỗ xe ngựa kia, hắn cố ý liếc nhìn cỗ xe ngựa thứ hai, mặc dù màn xe đã buông xuống nhưng cảm giác lạnh như băng vẫn tồn tại như trước, phẳng phất dường như cỗ xe kia là một khối băng thật lớn.

Trong mắt Niệm Băng toát ra một tia hàn quang nhàn nhạt “Thiên Áo Băng Vân, không lâu nữa đâu chúng ta nhất định sẽ giao thủ, ta phải trả thù Băng Thần tháp ...ta phải đánh bại ngươi đầu tiên.. hừ”, làm cho Băng Thần tháp mất đi thể diện tuyệt đối là việc làm hãn nguyện ý nhất.

“Niệm Băng, tại sao ngươi lại muốn tới nơi này tham gia thi đấu trừ nghệ ?” Âm thanh của Yến Phong một lần nữa lại vang lên mềm mỏng.

Niệm Băng lạnh nhạt cười, ánh mắt vẫn như trước dừng ngay tại trung tâm cỗ xe ngựa kia nói: “Băng Tuyết Thánh vốn dĩ rất tốt, nhưng dù sao cũng không phải là nhà của ta, ta đã từng đáp ứng sự phó truyền thụ trừ nghệ cho ta rằng ta nhất định phải đi khắp đại lục, đem trừ nghệ phát dương quang đại và trở thành đệ nhất đầu bếp. Cho nên mới tới nơi này tham gia thi đấu, chỉ có hiểu rõ càng nhiều cao thủ trừ nghệ mới có thể làm cho tài năng của ta ngày càng tăng cao.”

Ánh mắt của Yến Phong càng u hoài: “Ta thực hâm mộ ngươi ! Nếu ta cũng có thể giống như ngươi làm một cánh chim tự do bay trên bầu trời thì quá tốt, có thể ngao du khắp hang cùng ngõ hẻm trên đại lục vốn là nguyện vọng của ta bấy lâu nay.”

Cảm nhận được nỗi niềm cô đơn hiu quạnh của Yến Phong, Niệm Băng xoay người lại, tay đặt lên vai hắn vỗ nhẹ: “Đừng suy nghĩ nhiều, tất cả đều đã trở thành quá khứ, đều không quan trọng nữa rồi, ta và ngươi

ai cũng có nỗi khổ, không ai có thể mãi mãi thuận buồm xuôi gió, hãy suy nghĩ thoáng một chút đi, cũng như người nói làm một tiêu điều vương gia không phải là khoái hoạt lắm sao?”

Yến Phong cười lớn: “Đúng vậy, tiêu điều vương gia ! Chờ sau khi phụ thân chính thức xác nhận người kế vị, lúc đó ta nhất định sẽ tìm đến ngươi, đừng có mà trốn mất đấy nhé !”

Đúng lúc này, một gã kỵ sĩ bước nhanh tới trước người Yến Phong cung kính nói: “Điện hạ, người trên quảng trường đã thừa bót, chúng ta có thể đi qua rồi.”

Sâu trong đáy mắt của Yến Phong lộ ra vẻ không đành lòng hướng Niệm Băng mỉm cười: “Người theo chúng ta tới đó tìm nơi nghỉ ngơi nhé, như vậy cũng có thể trò chuyện nhiều thêm được một chút”

Niệm Băng lắc đầu cự tuyệt ngay: “Không được, trước mắt ta không thể đi, tối nay còn có một trận đấu, chỉ một thời gian ngắn nữa là tới, ta muốn trước hết về nơi cư trú nghỉ ngơi một chút, sẵn tiện bồi dưỡng tinh thần”.

Yến Phong giơ tay phải của mình về phía Niệm Băng: “Cố gắng lên, người nhất định sẽ chiến thắng, buổi tối ta sẽ đến xem người thi đấu”

Niệm Băng mặc dù trong lòng không muốn nhưng bất đắc dĩ phải cùng hắn nắm tay: “Cảm ơn, bất luận là thắng hay thua ta đều dốc hết toàn lực“. Từ lúc nhìn thấy “Âm dương điều hòa thái cực thủ” của Tiểu Thiên thì Niệm Băng đã không còn nắm chắc thắng lợi tuyệt đối nữa rồi.

Đưa mắt nhìn ba cỗ xe ngựa đi xa, Niệm Băng phát giác bản thân mình đối với Yến Phong đã không còn chán ghét như trước, hắn mặc dù là vương tử địa vị cao quý nhưng lại không hạnh phúc, thân phận vương tử đã gây ra cho hắn quá nhiều trói buộc và trách nhiệm. Ngoại trừ sở thích quái dị thì Yến Phong chính là một người đáng để kết giao bằng hữu, ngay lúc này sự bài xích trong lòng Niệm Băng đối với Yến Phong đã dần dần phai mờ.

Nhìn thoáng qua đám người đã tản đi dần, Niệm Băng xoay người định bước về lữ điếm để nghỉ ngơi, chờ đến buổi tối “Lưỡng Tấn” (Tây Tấn và Đông Tấn, xem thêm truyện Tầm Tần Ký) tham gia thi đấu, hoàn cảnh yên lặng chính là điều kiện thích hợp nhất để hắn trải qua mình tưởng.

Đang chuẩn bị quay về thì đột nhiên bên tai Niệm Băng vang lên một thanh âm: “Niệm Băng, ta có việc tìm ngươi, đi theo ta.”

Ngước đầu nhìn lại, hắn thấy Hy Lạp Đức đang đứng cách đó không xa gật đầu với mình rồi tiếp đó chuyển hướng quảng trường Tháp Lỗ bước đi. Trong nháy mắt, Niệm Băng không thể từ trên mặt của Hy Lạp Đức nhìn ra một điểm gì, hắn đối với mình có chuyện gì đây?

Hắn nhanh chóng bước theo bắt kịp Hy Lạp Đức, hai người một trước một sau đi vào sâu bên trong thành Tháp Lỗ, rẽ vào một cái ngõ hẻm yên tĩnh thì Hy Lạp Đức đột nhiên dừng bước, Niệm Băng cũng dừng cách sau lưng hắn khoảng một trượng: ” Tiền bối, ngài tìm ta có chuyện gì thế?”

Hy Lạp Đức chậm rãi xoay lại, từ trên người hắn Niệm Băng cảm giác được một tia khí tức lạnh như băng, ”Niệm Băng, người quả thật là phi thường xuất sắc trong nhân loại, tuổi còn trẻ mà đã là một đại ma pháp sư, lại là một trù sư ưu tú, hơn nữa bề ngoài quả thật anh tuấn, rất dễ dàng làm cho người ta sinh hảo cảm. Nhưng mà người biết không? những điểm tốt này lại mang đến cho người họa sát thân rồi đó”.

Niệm Băng trong lòng căng thẳng lo sợ, quang mang trong mắt không ngừng chớp động: ”Tiền bối, ta không rõ ý tứ của ngài?”

Tay phải của Hy Lạp Đức rung lên, bằng vào thủ đoạn sấm chớp, thủ trạc trong tay đã phát ra một tầng ngân quang nhàn nhạt, một cái quyền trục xuất hiện trong tay hắn, “Người sẽ minh bạch ngay thôi”, hắn mở cái quyền trục kia ra, một mảng ngân quang thật lớn được hình thành, màn hào quang đem hắn cùng Niệm Băng hoàn toàn bao bọc vào bên trong. Trong nháy mắt tất cả không gian xung quanh đều bị ngân quang bao phủ. Niệm Băng nhận ra đây là một cái không gian truyền tống quyền trục, dựa trên cảm ứng pháp lực ba động thì ít nhất cũng quá thất giai, đây là một quyền trục truyền tống ma pháp cự ly ngắn, Hy Lạp Đức muốn làm gì đây? Dựa vào giọng nói của hắn mà suy ra thì chẳng lẽ hắn muốn giết mình sao?”.

Ngân quang chợt lóe lên, khi Niệm Băng nhìn thấy rõ cảnh vật trước mắt thì hần và Hy Lạp Đức đã tới bên trong một sơn cốc, xung quanh được vây lấy bởi những dãy núi. Hần đưa mắt nhìn lại thì thấy toàn phiên sơn cốc đều được bao phủ trong một tầng khí tức âm u, Hy Lạp Đức dường như cũng chẳng biết truyền tống quyền trục sẽ đưa bọn họ đến địa phương nào, bản thân lão vừa mới phát hiện ra thì ngay lập tức cẩn thận dò xét tất cả không gian xung quanh.

“Tiền bối, ngài sử dụng chính là quyền trục di chuyển trong nháy mắt không định vị, đây vốn là lục giai không gian ma pháp, nếu truyền tống này có thể định vị thì nó đã đạt đến bát giai rồi”.

Hi Lạp Đức ngừng quan sát, lạnh nhạt cười: “Người chắc là hiểu vì sao ta lại mang người đến nơi này, người tự xử hay để cho ta động thủ đây ? Ở đây thừa thớt nên rất phù hợp để chôn cất người, người yên tâm, ta sẽ cho người chết được toàn thây. Đáng tiếc người là một gã trù sư tài giỏi, nếu như còn việc gì chưa làm thì bây giờ vẫn kịp phân phó, ta sẽ tận lực giúp người hoàn thành tâm nguyện.”

Niệm Băng vẫn bình tĩnh: “Là bởi vì Miêu Miêu sao ? Tiền bối, từ khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, ngài dường như rất lo lắng cho Miêu Miêu, tựa hồ sợ ta cùng Miêu Miêu phát sinh chuyện tình cảm, kỳ thật ta chỉ xem nàng là một vị tiểu muội muội đáng yêu mà thôi. Đương nhiên ngài có thể không tin ta nói, nhưng mà ngài suy nghĩ kỹ lại đi, cho dù là ta có chết đi, sau này chỉ cần Miêu Miêu tiếp xúc với nhân loại, nàng sẽ gặp được người nàng thích, sẽ gặp được nam tử anh tuấn, chẳng lẽ ngài đều giết sạch những người nam nhân đã gặp Miêu Miêu hay sao ?”

Hi Lạp Đức hừ lạnh một tiếng: “Người không cần phải nhiều lời, “y bát” của Long Triệu hoán sư phải do Miêu Miêu kế thừa, nó là nữ nhi duy nhất của ta cho nên vì nó mà có giết hết nam nhân trong thiên hạ thì ta cũng sẽ không mảy may chùn tay. Cho tới bây giờ ta vẫn cho mình là con người lương thiện, vì đạt được mục đích mà không chừa một thủ đoạn nào, đây vốn là việc nhân loại am hiểu nhất mà, mặc dù ta là bạch nhân nhưng ta cũng là nhân loại. Nếu người không có di ngôn gì thì hãy tự sát đi, đương nhiên người có thể lựa chọn phản kháng nhưng mà ta phải nhắc nhở cho người biết, chết dưới tinh thần ma pháp vốn là một sự tình vô cùng thống khổ”.

Từ trong ánh mắt của Hy Lạp Đức, Niệm Băng nhìn ra sự miệt thị của hắn đối với mình, quả thật người ta đường đường là Long triệu hoán sư có được tinh thần lực cường đại của cảnh giới siêu cấp ma đạo sư, hơn nữa tinh thần ma pháp cực kỳ kỳ dị, quả thật là mình không đủ khả năng đối phó, chỉ cần gọi cái đầu phong long Tạp La Định Lý Tư cũng có thể dễ dàng hủy diệt mình rồi. Giờ khắc này Niệm Băng không khỏi nhớ tới Gia Lạp Mạn Định Tư, nếu như có hắn bên cạnh thì có lẽ sẽ không xuất hiện việc nguy hiểm này, nghĩ là nghĩ như vậy nhưng hắn vẫn phải đối mặt với hiện thực. Mặc dù hắn không có ý cùng Hy Lạp Đức động thủ, nhưng luồng sát khí vừa rồi trong mắt Hy Lạp Đức nói cho hắn biết tất cả đều là sự thật. Không muốn một nhọc mà muốn giết ta sao ? Hy Lạp Đức, ta đã không còn là Niệm Băng của nửa năm trước nữa rồi, người nằm mơ đi !

Niệm Băng nở nụ cười nham hiểm: “Tiền bối, trước khi chết ta có một nguyện vọng, không biết ngài có thể đáp ứng không?”

Hi Lạp Đức gật đầu nói: “Người nói đi, chỉ cần ta có thể làm được”. Tận trong tâm thì hắn đối với Niệm Băng rất yêu thích, tuổi còn trẻ mà đã là Băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư, tương lai quả thật không thể hạn lượng được.

Niệm Băng nói: “Ngài là một ma pháp sư và ta cũng vậy, nên ta nghĩ cho dù chết thì ta cũng nguyện ý chết dưới ma pháp của ngài, bất luận có thống khổ cỡ nào. Do đó ta muốn cùng ngài quyết chiến, nhưng mà ngài vốn là bậc cha chú, trước khi quyết chiến ngài có thể cho ta chuẩn bị trước một cái ma pháp trận hay không? Như vậy có lẽ ta sẽ cầm cự được lâu hơn”

Ma pháp trận? Hi Lạp Đức nhìn Niệm Băng có chút nghi hoặc, hắn không thể nhìn ra được gì trong mắt Niệm Băng, “Niệm Băng, người có thể vẽ ma pháp trận sao? Điều này tựa hồ là độc quyền của không gian ma pháp sư mà”.

Niệm Băng mỉm cười: “Ta vốn rất thích ma pháp trận, sau này lại tìm được một vị sư phụ chỉ điểm nên đối với ma pháp trận có chút ít nhận biết sơ bộ, ngài có thể cho ta chút ít thời gian được không?”

Hi Lạp Đức lạnh nhạt cười: “Người vẽ đi, ta cho người thời gian một bữa cơm, bất quá người không nên có

ý nghĩ chạy trốn, cứ cho là trên người người có không gian ma pháp quyền trục cũng sẽ không có công hiệu đâu. Bởi vì xung quanh chu vi trăm dặm này đều đã bị ta dùng lực phong kín hết, không có sự đồng ý của ta thì những loại ma pháp truyền tống trận đều hoàn toàn không có hiệu nghiệm.”

Niệm Băng cười khổ nói: ”Tiền bối, ngài nghĩ ta giữ không gian ma pháp quyền trục trong người sao ?”. Không gian ma pháp quyền trục vốn là trân quý nhất trong tất cả ma pháp quyền trục, nhất là ma pháp quyền trục có năng lực truyền tống, những vật này đều là bảo bối cứu mạng tốt nhất. Trên người Niệm Băng quả thật không có, từ sau khi có được Tuyền Ky đao hắc không dưới một lần có ý đồ chế tạo không gian ma pháp quyền trục, nhưng mà kết quả cuối cùng đều thất bại. Không biết là vì sao, lúc chế tạo hắc chung quy đã nhận thấy thiếu một chút gì đó, có lẽ là bởi vì hình thái ma pháp mình chế tạo ra đích xác có quan hệ chẳng ?

Ánh mắt nhìn cường địch trước mặt, trong lòng Niệm Băng âm thầm thề thốt, nếu có thể thoát được kiếp nạn này thì nhất định sau này phải chế tạo không gian ma pháp quyền trục cho bằng được.

Không lãng phí thời gian, vừa nghe Hy Lạp Đức đồng ý cho mình vẽ ma pháp trận thì Niệm Băng cố nén hưng phấn trong lòng, hai tay phân biệt cầm lấy Băng Tuyết nữ thần đích thần tức và Hỏa Diễm chi thần đích hào bao. Hồng, lam hai sắc đao quang đồng thời chớp động, rất nhanh trên mặt đất đã khắc họa đầy những lộ hoa văn phức tạp. Lúc mới bắt đầu Hy Lạp Đức cũng không quan tâm, nhưng hai tay Niệm Băng đã nhanh chóng biến thành hai sắc ảo ảnh, lúc này mới khiến cho Hy Lạp Đức chú ý đến. Thân là một Long triệu hoán sư, hắc đương nhiên đối với ma pháp trận cũng có nghiên cứu nhất định, ma pháp trận càng phức tạp thì càng có khả năng thể hiện uy lực cường đại. Xem những động tác rườm rà lộn xộn của Niệm Băng, cùng lúc này ma pháp trận trên mặt đất không ngừng thành hình khiến trong lòng hắc ẩn lên cảm giác bất an, ma pháp trận này nhìn bề ngoài có vẻ cổ xưa, tựa hồ không phải là ma pháp trận bình thường, với lại bức vẽ lại nổi bật lên hình thái phức tạp như thế, rốt cục là Niệm Băng có khả năng gì đây?

Bất an dần dần tăng lên, Hy Lạp Đức đột nhiên kinh ngạc phát giác trên thân thể Niệm Băng đã toát ra một tầng sương mù nhàn nhạt, trên trán mồ hôi đã phủ kín bừng, hiển nhiên vì cái ma pháp trận này mà đã tiêu hao một lượng cực lớn tinh thần lực. Thấy thế trong lòng Hy Lạp Đức đã bình thường trở lại, ở trong lòng hắc Niệm Băng dù sao cũng chỉ là một gã ma pháp sư quèn, dù cho Niệm Băng tiêu hao hết tinh thần lực vẽ ra cái ma pháp trận này cũng sẽ không mang đến cho mình uy hiếp quá lớn. Huống hồ cái kia rõ ràng không phải là không gian truyền tống ma pháp trận, nên chỉ vốn để tăng cường lực công kích mà thôi, tiểu tử này thật sự là không biết tự lượng sức mình, tiêu hao nhiều tinh thần lực như vậy, cho dù là hắc được tăng cường lực công kích ma pháp thì sao? không có khả năng không chế tốt thì làm được cái gì đây?

Thời gian một bữa cơm nháy mắt đã trôi qua, trên mặt đất đã xuất hiện hai ma pháp trận một chính một phản, những lộ hoa văn trên chính ma pháp trận cũng tương tự như các ma pháp trận bình thường, dùng Hỏa diễm chi thần đích hào bao khắc họa ra, hiện lên màu đỏ rực. Còn tại thời điểm phát họa ra cái phản ma pháp trận kia thì không phải từ vùng ven bên ngoài vẽ ra mà bắt đầu từ việc khắc họa những ký hiệu thật nhỏ bên trong bức vẽ, lúc chính ma pháp trận hoàn thành cũng chính là lúc phản ma pháp trận vừa vẽ xong.

Niệm Băng mỉm cười, trong mắt toát ra một tia hàn quang nhàn nhạt, ma pháp trận hồng lam lưỡng sắc đã dung hợp lại, có thể cảm thấy được khí tức áp bức của ma pháp trận, hắc biết mình đã tiếp cận đến bờ thành công rồi. Hai tay Niệm Băng cầm hai thanh ma pháp đao, chuôi đao tụ lại trước ngực, thấp giọng lẩm nhẩm: ”Băng, người là đại diện cho sự rét lạnh. Hỏa, người là cội nguồn của sự nóng bỏng. Cho phép ta đem tính chất đặc biệt của các người dung hợp lại, lấy các người làm ngọn nguồn tiếp dẫn, cộng hưởng lại.....”

92. Chương 91: Cổ Ma Pháp Trận Vĩnh Hằng Đích Thụy Miên

Ma pháp trận trên mặt đất lúc này đã dần dần chuyển thành màu tím nhạt, trong đó mỗi một ma pháp ký hiệu đều chậm chạp xoay tròn vây lấy ma pháp trận vào bên trong, thứ mà trong mắt Niệm Băng và Hy Lạp Đức có thể thấy lúc này chính là thế giới hoàn toàn màu tím, tất cả đều là chân thật nhưng lại giống như hư ảo.

Niệm Bạng thở hổn hển không dứt, mồ hôi từng giọt lớn rơi xuống, mặt dù đang trong tình trạng cực kỳ thống khổ nhưng trên gương mặt hắn lại xuất hiện nụ cười hưng phấn, ngay cả Long triệu hoán sư cũng bị hắn tính kế thì hắn làm sao mà không hưng phấn đây ?

Trong cơ thể Niệm Bạng ma pháp lực vẫn còn nhưng mà tinh thần lực đã bị hút hết, hắn chỉ có thể dựa vào ý thức căn bản của thân thể mà cầm cự. Đối với ma pháp sư mà nói mất đi tinh thần sẽ làm giảm đi lực khống chế đối với ma pháp, nếu tự tiện ngâm xương chú ngữ rất có thể sẽ bị ma pháp của mình phản lại. Nhưng mà mấy thứ này đối với Niệm Bạng mà nói đều không quan trọng, hắn muốn đạt được mục đích của mình bằng con đường ngắn nhất.

Nhìn thấy Hy Lạp Đức so với mình còn thống khổ hơn, khóe miệng Niệm Bạng xuất hiện nụ cười, hắn miễn cưỡng lắm mới lấy lại được bình tĩnh, cố gắng nén vẻ yếu ớt lại để đứng lên, “Không nghĩ tới phải không, Hy Lạp Đức tiên bối?, ta khẳng định là ngài không ý thức được việc ta vẽ ra ma pháp trận này để đối phó với ngài, kỳ thật thời điểm mà ta khắc họa ma pháp trận này, cả ta cũng không thể khẳng định bản thân mình có thành công hay không nữa ?”.

Lúc ma pháp trận bùng ra uy lực chói nhoáng, Hy Lạp Đức đã ý thức được là không ổn rồi, nhưng có điều lão muốn phản ứng cũng không còn kịp nữa, cảm giác bị kim đâm trong nháy mắt đã truyền vào đại não. Lão lúc nào cũng xuất ra một ít tinh thần cường đại chớp nhoáng dò xét ra bên ngoài, lúc nào cũng khống chế tinh thần lực của mình, thế nhưng lại hoàn toàn bị mất kiểm soát, trong địa não đau đớn kịch liệt rồi ngã xuống đất.

Lúc này nghe Niệm Bạng nói xong, Hy Lạp Đức đã khôi phục lại một ít thần chí, nhưng chẳng phải là khôi phục lại thực lực, mà bởi vì vài phần tinh thần lực đã hoàn toàn biến mất cho nên đại não ngược lại đã không còn đau nữa, cảm giác hoa mắt chóng mặt không ngừng tập kích mãnh liệt. Hy Lạp Đức có chút hối hận, lão vịn vịn lần không nghĩ tới “cả ngày đánh yểm, hôm nay lại bị yểm mỡ mắt”.

Hy Lạp Đức miễn cưỡng đứng lên, mắt toát ra vẻ hung ác khi nhìn thấy những đoàn ánh sáng tím chuyển động trong ma pháp trận, thân thể chuyển động một hồi rồi hỏi: “Đây là Cầm Chế Ma Pháp trận trong truyền thuyết?”

Niệm Bạng lạnh nhạt cười: “Tiền bối, ngài không nghĩ tới sao? Kỳ thật ma pháp trận này lúc bình thường mà nói tác dụng không phải là quá lớn, nó chỉ có hiệu quả làm ức chế tinh thần lực trong chu vi ngàn trượng mà thôi, chỉ cần đi ra khỏi phạm vi này sẽ tự nhiên hồi phục. Đây vốn là một loại ma pháp trận dùng để áp chế thực lực ma pháp sư, bất quá chỗ tốt nhất của nó là dùng để đối phó với bạch nhân như ngài, bạch nhân trên người không có ma pháp lực, sở trường của ngài là tinh thần ma pháp mà tất cả đều do tinh thần lực biến đổi ra, dưới tác dụng của ma pháp trận này có lẽ tinh thần ma pháp cường đại kia của ngài đã không thể thi triển rồi”.

Hy Lạp Đức cố gắng chịu đựng sự khó chịu trong thân thể, hừ lạnh nói: “Không sai, ta bây giờ quả thật giống như người bình thường, nhưng như người đã nói chỉ cần đi ra phạm vi ngàn trượng thì tinh thần lực của ta sẽ có thể khôi phục lại, ma pháp trận này hạn chế ma pháp của ta nhưng cũng đồng thời đã kiềm hãm ma pháp của người. Ta không tin người bây giờ còn có dũng khí sử dụng ma pháp, không có tinh thần lực khống chế, có lẽ đến lúc đó người chết vì tất đã là ta ...ha ha”.

Niệm Bạng nở nụ cười: “Không sai, ngài nói quả thật rất đúng, bây giờ ta thật sự không dám sử dụng ma pháp, nếu không lỡ có điều gì xấu xảy ra, chúng ta đều sẽ “đồng quy vu tận”. Hy Lạp Đức tiên bối, từ trước tới nay ta đối với ngài đều với tâm tư thiện kính, thật không nghĩ rằng bản thân ngài lại có tâm tư muốn giết ta. Lúc đầu nhìn vào vẻ mặt của Miêu Miêu, ta cũng không muốn làm ngài khó xử, nhưng mà ta không muốn sau này lại bị một vị Triệu hoán sư cường đại có khả năng triệu hồi cả rồng truy sát, dù sao vận may không phải bình thường mà có. Tiền bối, ngài hôm nay thua ta là do trong lúc hạ thủ đã nổi lên một tia nhân từ, chúng ta đều đã không còn ma pháp, ta nghĩ có thể bắt đầu ra tay được rồi, dưới đao pháp của ta không biết là ngài có thể kiên trì bao lâu đây ? Ngài nên nhớ rõ, ta là một gã trù sư, là trù sư thì thể lực so với ma pháp sư bình thường thường mạnh mẽ hơn rất nhiều”.

Hắn đưa Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc cùng Hỏa Diễm Chi Thần Đích Hào Bao lên, hướng về Hy Lạp Đức bước đến một bước. Vào lúc này trong lòng Niệm Bạng tràn ngập sát ý, mặc dù Hy Lạp Đức vốn là phụ thân của Miêu Miêu, nhưng mà nếu mình không giết hắn thì hắn nhất định sẽ làm thịt mình, vì để

có thể sinh tồn, giết chết đối phương lúc này chính là lựa chọn duy nhất.

Cảm thụ sâu sắc được khí tức của hai thanh thần đao phát ra, sắc mặt của Hy Lạp Đức càng trở nên khó coi. Quả thật đối với Triệu hoán sư mà nói việc đáng sợ nhất chính là bị hạn chế tinh thần lực, chỉ có điều ma pháp hạn chế tinh thần lực vốn căn bản là không tồn tại, chỉ có Cẩm Chế Ma Pháp trận trong truyền thuyết mới có thể làm được. Đối mặt với tên gia hỏa mới là đại ma pháp sư vậy mà hắn lại có thể tạo ra loại ma pháp trận thất truyền này, bản thân lão đã xem nhẹ gã khắc tinh của toàn bộ bạch nhân rồi! Một ngày hắn còn tồn tại thì bạch nhân Triệu hoán sư đều hoàn toàn bị uy hiếp.

Nhưng mà bây giờ Hy Lạp Đức làm gì còn năng lực chống cự đây? Một lượng lớn tinh thần lực đã trôi mất khiến cho thương tổn của lão so với Niệm Băng trầm trọng hơn rất nhiều. Niệm Băng vẽ ra cái ma pháp trận kia vốn cũng đã hao mòn một lượng cực lớn tinh thần lực, nhưng mà đối với hắn mà nói thì mất đi tinh thần lực cũng không phải là hạn chế quá lớn. Nhưng Hy Lạp Đức lại không giống như vậy, là Triệu hoán ma pháp sư nên tinh thần lực chính là mệnh mạch, bất luận là với Triệu hoán thuật hay các loại ma pháp khác đều cũng phải cần lấy tinh thần lực làm cơ sở.

Niệm Băng đột nhiên cười nhẹ một cái, dừng lại: "Tiền bối, ta nghĩ nếu ngài trước khi chết cũng không biết ma pháp trận này là cái gì, thì ngài cho dù xuống địa ngục cũng sẽ tiếc nuối lắm a! Ma pháp trận này vốn là một Thượng Cổ Ma Pháp trận, là ta vô tình tìm được trong một quyển điển tịch. Thời điểm khi ta bắt gặp được cái ma pháp trận này thì nó đã không còn được đầy đủ nữa rồi, trong đó điểm thiếu hụt quan trọng nhất chính là bộ phận khởi động. Ta suy nghĩ sắp xếp vô số lý luận, cuối cùng mới hiểu ra loại ma pháp trận này cần phải cân bằng trạng thái ma pháp nguyên tố mới có thể khởi động, mà ta lại là Băng Hỏa Đồng Nguyên cho nên vừa vặn có thể đạt đến loại trình độ đó. Bất quá ma pháp trận này hấp dẫn ta chính là tính chất đặc biệt và phức tạp của nó, khi bắt đầu ta không nghĩ sẽ sử dụng tới vì hạn chế tinh thần lực đối với ta cũng là một việc chẳng có lợi lộc gì. Nhưng mà vừa rồi khi ngài muốn giết ta, ta đột nhiên nghĩ tới nó, cái ma pháp trận này hẳn là khắc tinh của Triệu hoán sư như ngài đây. Chỉ cần ngài không thi triển Triệu hoán thuật trước khi xâm nhập vào bên trong ma pháp trận này, thì tất cả đều trở nên dễ dàng rồi. Thỉnh ngài nhớ kỹ cho, ma pháp trận này có tên gọi là "Vĩnh Hằng Địch Thụy Miên" (tinh thần đang ngủ say). Tiền bối, ngài yên tâm, ta sẽ tận lực chiếu cố cho Miêu Miêu, có chuyện ta cần phải nhắc lại cho ngài biết, ta đối với Miêu Miêu căn bản không có một chút tình cảm như ngài tưởng tượng đâu, ta chỉ xem nàng là muội muội mà thôi", vừa nói dứt, thanh đao trong tay hắn đã vung lên.

"Chờ một chút". Hy Lạp Đức đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể suy yếu của lão muốn ngã về phía sau lảo đảo, nhưng bởi vì tinh thần lực suy yếu nên không thể dùng sức được, thân thể của lão quả thật so với Niệm Băng còn kém xa. Niệm Băng ngược nhìn Hy Lạp Đức, hắn lúc này cũng chẳng cần phải vội, dù sao thì sau khi giết xong Hy Lạp Đức hắn cũng không quay về Tháp Lỗ thành nữa, bởi vì hắn không biết phải đối mặt với Miêu Miêu như thế nào, suy cho cùng hắn đã từng mất đi phụ thân nên hiển nhiên là biết sự thống khổ tột cùng đó. Nhưng mà bây giờ tình thế bức bách, hắn thật sự không làm như vậy thì không được. Không giết người thì sẽ bị người giết, giữa hai việc đó mà chọn một thì căn bản là không cần suy nghĩ nhiều lắm.

Hy Lạp Đức nhìn thấy động tác của Niệm Băng đã tạm thời ngừng lại thì cười mỉa nói: "Tiểu tử, người so với ta nghĩ còn thông minh hơn, tâm cơ lại càng thâm trầm. Ma pháp đích xác là không giống như vũ kỹ, dưới tình huống đặc biệt thì dù có mạnh hơn ma pháp sư cũng đành thất bại. Bất quá ma pháp trận này cũng không phải là không có khuyết điểm. Ta nghĩ phạm vi không chế của nó không có rộng lớn như người nói đâu, hơn nữa nếu ta là ma pháp sư giống người, bằng vào cường đại ma pháp lực ta hoàn toàn có thể từ ma pháp trận này mà lao ra, đạt tới cảnh giới ma tâm sư. Cho dù là không có tinh thần lực cũng không hoàn toàn là không có phương pháp khống chế ma pháp lực, ma pháp trận này của người từ một góc độ nào mà nói thì gần như hoàn toàn dùng để đối phó đám Triệu hoán sư chúng ta. Thắng thần mà nói nếu ta không chết, ta có thể được gần gũi âu yếm vợ con. Nếu bây giờ người buông tha ta, ta thì sẽ không làm tổn thương người, bây giờ không, sau này cũng không..., thế nào?"

Dưới nguy cơ bị đe dọa đến tính mạng, Hy Lạp Đức đành chịu khuất phục, lão cũng không phải là người sợ chết, nhưng lão không muốn thê tử của mình mất đi trợ lực, nữ nhi thì mất cha. Nghĩ đến hình dáng bị thương của nương tử và nữ nhi, lão không thể không khuất phục trước Niệm Băng. Là một Long triệu hoán sư cao ngạo, đây là lần đầu tiên trong đời Hy Lạp Đức nhận thua.

Niệm Băng nhất thời ngây ngốc, Hy Lạp Đức không hổ là cường giả đã đạt tới cảnh giới ma tầm sư, hẳn nói thật không sai, cự ly ngàn trượng theo như lời mình nói lúc trước chẳng qua chỉ là một chuyện cười mà thôi. Dựa vào pháp lực Băng Hỏa Đồng Nguyên hiện tại của mình thì căn bản là không đủ chống đỡ một khoảng cách xa như vậy, bây giờ khả năng khống chế ma pháp trận này của mình kể ra thì cũng khoảng trong chu vi mười trượng. Hơn nữa Hy Lạp Đức có bị thê thảm thì cũng chỉ rất ngắn ngủi, Long Trí đã từng nói qua cho Niệm Băng rằng ma pháp trận này đối với ma pháp sư đã ngoài cảnh giới ma tầm sư hoàn toàn không có hiệu quả, bởi vì đạt tới ma đạo sư cảnh giới thì mất đi tinh thần lực mặc dù không thể hoàn toàn khống chế ma pháp, nhưng khống chế phương hướng của ma pháp thì vẫn có thể làm được. Chỉ cần hủy đi ma pháp trận, hoặc là giết hết toàn bộ địch nhân thì mọi thứ đều chẳng còn ý nghĩa, nếu không là như thế thì dựa vào ma pháp trận này Niệm Băng đã sớm đi tính sổ với Băng Tuyết nữ thần tế tự rồi.

“Tiền bối, dựa vào cái gì để cho ta tin tưởng lời ngài nói đây? Cứ coi như ngài là một người giữ chữ tín đi, nhưng thứ trò chơi văn võ này là thứ rất dễ dàng lừa gạt trẻ con. Ngài chỉ nói là ngài không giết ta, nhưng ngài không có nói tộc nhân và sủng vật của ngài không giết. Là một Triệu hoán sư cường đại, ngài có nhiều phương pháp để đối phó với ta lắm. Ta thì chỉ có một mình, lại là một tiểu ma pháp sư, một tiểu trù sư cho nên ta không dám mạo hiểm”. Niệm Băng nhìn Hy Lạp Đức, dưới tình huống đối phương không có uy hiếp mình nên hẳn đã nói ra những lời tận đáy lòng. Vì sinh mệnh của chính mình nên bây giờ giết người diệt khẩu là biện pháp tốt nhất. Suy cho cùng thời điểm hẳn và Hy Lạp Đức rời đi, căn bản là không có người nào bắt gặp, chỉ cần giết Hy Lạp Đức xong rồi rời xa Tháp Lỗ thành, nếu có người nào hoài nghi hẳn thì cũng không có chứng cứ.

Hy Lạp Đức giận xì khói nói: “Người nghi ngờ ta thất tín sao? Ta là người như thế nào? Làm sao có thể làm ra loại chuyện hèn hạ như thế?”

Niệm Băng ung dung đáp lại: “Cái này gọi là thế sự khó liệu, lúc trước ta từng liều chết cứu Miêu Miêu, nhưng hôm nay không phải là ngài muốn giết ta sao? Tâm tư của ngài quả thật có thể biến hóa rất nhanh, ta lại không muốn mang sinh mệnh của mình ra làm trò đùa. Như vậy đi, ngài thể là trong thời gian ngài còn sống thì không dùng bất cứ thủ đoạn nào trả thù ta, làm thương tổn đến ta, nếu không thì bộ tộc bạch nhân sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, như vậy ta mới có khả năng tin tưởng được”.

Niệm Băng phản ứng một cách vô thức bổ nhào về phía Hy Lạp Đức, nắm lão kéo sang một bên, vừa né tránh qua thì ngay phía sau Hy Lạp Đức đã tràn tới một cái khe lớn. Nhưng không có may mắn lần thứ hai, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, phía bên trong chấn động kịch liệt, bọn họ rút cuộc đã không còn khống chế được bản thân mình nữa, quay điên cuồng tại không trung rồi hướng vào vực sâu không đáy mà rơi xuống. Trong quá trình rơi, Niệm Băng xiết chặt cánh tay của Hy Lạp Đức, đem hai thanh đao cho vào trong giới chỉ, rồi nhờ vào tinh thần lực mới khôi phục được không nhiều lắm, triệu hồi Tuyền Kỳ đao ra.

Hắc ám không ngừng phủ kín thân ảnh của Niệm Băng và Hy Lạp Đức, bên trong tràn ngập những mảng sương mù màu đen lạnh như băng, sinh vật trong sơn cốc này vốn là rất thưa thớt nhưng lúc này đã biến thành một đám tử địa. Bất luận là động vật hay thực vật đều đã bị cái đám sương mù màu đen này dần dần làm tan ra từng chút, tử cốc từng bước được hình thành, tựa hồ như có vô số tiếng rống thê lương vang vọng trong cốc, tà lực đó băng lãnh dị thường, khí tức tà ác quả thật vô cùng khủng khiếp.

Tháp Lỗ thành.

Miêu Miêu ngồi trên đài chủ tịch với thần thái vô cùng nhàn chán, nàng đang ăn những món do phục vụ mang đến, vừa ăn vừa lầm bầm bất mãn: “Ba ba tại sao còn chưa trở lại nữa? Người không phải nói chỉ đi một vòng để hoạt động thân thể rồi sẽ trở lại rất nhanh sao? Niệm Băng ca ca cũng chạy đi đâu mất rồi, vừa rồi huynh ấy còn đang ở đây mà? Có lẽ là huynh ấy cần phải nghỉ ngơi, trận đấu cũng sắp bắt đầu rồi.”

“Miêu Miêu, cháu ăn ít một chút, ăn nữa sẽ biến thành con mèo con mập mập bây giờ” thanh âm trêu ghẹo của Hồ Quang đột nhiên vang lên.

Miêu Miêu ngẩng đầu lên nhìn lão “Ma Suất” anh tuấn mà không phải nam nhân này, hừ một tiếng nói: “Tiểu phá xà, người mới là mập đấy, con là Miêu Miêu xinh đẹp tuyệt trần, làm gì có thân hình nào hoàn mỹ hơn? Hừ, con sẽ kêu ba ba giáo huấn cho thức một trận, nghe nói thức rất thích bị tinh thần ma pháp công kích hử, hắc hắc ...Mấy ngày nay ngoại trừ thời gian diễn ra mấy trận đấu, thời gian còn lại thật là nhàn chán. Tiểu phá xà, con muốn đến quán doanh của người chơi đùa chút, thức dẫn con tới đó được

không?”

Nhìn thấy ánh mắt không chút thiện ý của Miêu Miêu, sau lưng Hồ Quang mồ hôi lạnh ứa ra ướt đầm, lão thả xông vào quân địch cũng không muốn cùng nha đầu Miêu Miêu kia đối đầu, tiểu ma nữ này quả thật làm lão rất đau đầu.

”Không cần đâu, Miêu Miêu, hôm nào thúc thúc sẽ dẫn con tới chỗ khác rất hay để chơi đùa, trong Tháp Lỗ thành cũng không có ít nơi thú vị. Trận đấu tối hôm nay so với ban ngày còn tuyệt vời hơn, sẽ quyết định ai là người cuối cùng giành được chức quán quân. Hơn nữa, cái tên tiểu tử Niệm Băng kia vốn là ma pháp sư, bằng vào ma pháp để chế tác thức ăn vào buổi tối nhất định sẽ nhìn càng đẹp hơn.”

Quả nhiên nhắc tới Niệm Băng, tầm mắt của Miêu Miêu lập tức bị dời đi, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.” Đúng vậy ! Đúng vậy ! Niệm Băng ca ca chế tác món ăn là cừ khôi nhất, hôm nay huynh ấy nhất định có thể đoạt chức quán quân”.

Lúc này tại một góc trong quảng trường Tháp Lỗ, Hấp Huyết Quý Bình Triều mặc trang phục phổ thông của loài người đang cùng tiểu chủ nhân U U ăn những món mua về từ Hoa Long phạm điểm. Vừa ăn U U vừa bất mãn nói: ”Bình Triều ca ca, vì sao chúng ta chỉ có thể ăn những cái này? Ta muốn ăn những món do trù sư trên đài chế tạo ra, bọn họ làm ra những thứ đẹp như vậy, nhất định là ăn rất ngon, đúng không ?”

Bình Triều thấp giọng: ”U U, không được huyền não, chúng ta cần phải trở về. Nếu không Nguyệt Chủ Quái xuống tới đây, ta không đảm đương nổi đâu ”.

Vừa nói đến đây, Bình Triều đột nhiên chấn động toàn thân, ánh mắt hướng về không trung phía xa nhìn lại, huyết sắc trong mắt chợt lóe lên, thân thể hưng phấn trở nên run rẩy: “Cái này...cái này là khí tức của tộc nhân chúng ta. Tiểu chủ nhân, đúng là khí tức của tộc nhân chúng ta rồi !”

U U ngây ngốc một chút rồi nói: ”Tộc nhân chúng ta sao? Ý người muốn nói là những cường giả của chúng ta tồn tại ở bên ngoài sao ? Cha ta không phải đã nói khi trước bọn họ đều bị phong ấn hết rồi sao?”

”Không”, Bình Triều mặc dù cực lực đè thấp thanh âm của mình, nhưng cũng khó có thể che dấu sự hưng phấn trong lòng: ”Tiểu chủ nhân, người biết không, trận đại chiến năm đó mặc dù tuyệt đại đa số mọi người đều bị phong ấn. Nhưng vẫn còn có một ít người tộc nhân thực lực cường đại lại thông minh nên đã đào thoát được khỏi sự phong ấn cuối cùng Mặc dù cũng bị phong ấn ở mức độ nhất định, nhưng phong ấn lại không giam chặt, dưới một vài tình huống nhất định vẫn có thể giải trừ được, giống như Nguyệt Chủ đại nhân, cũng là một trong những ma pháp sư đó. Đại nhân vẫn đang cố gắng tìm những tộc nhân bị đánh mấy cái phong ấn cấp thấp này. Chỉ có tập trung thật nhiều lực lượng chúng ta mới có thể thành công. Đi nhanh lên, ta cảm nhận được cổ khí tức kia càng ngày càng lớn mạnh, nếu có thể liên lạc với mấy người giải trừ phong ấn này, thì tuyệt đối là một công lớn, thực lực của ta cũng có thể được tăng cường thêm nhiều.”

U U đem điểm tâm ném vào trong cửa, nói: ”Còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi xem đi, nhưng mà không biết bọn họ có phải là người tộc ta hay không nữa, tốt nhất là cùng tộc với chúng ta “

Hai người lặng lẽ chuồn ra khỏi đám đông, chỉ trong chớp lát bọn họ đã biến mất khỏi quảng trường Tháp Lỗ. Không lâu sau, một đạo hắc ảnh đã phóng lên không bay về phương xa.

Trời dần dần chuyển tối, trên quảng trường Tháp Lỗ một lần nữa đã tụ tập đông nghịt hàng đoàn lớn dân chúng. Bởi vì đây là trận quyết đấu cuối cùng nên sự cuồng nhiệt của dân chúng đã được đẩy lên mức cao nhất. Các vị đầu bếp tham gia thi đấu cũng đã chậm rãi đi xung quanh đài đấu. Tiểu Thiên tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng cho dù thế nào cũng không thấy được thân ảnh của Niệm Băng, hần nhủ mày thâm nghĩ “Niệm Băng đã đi đâu vậy nhỉ? Hẳn tuyệt đối sẽ không khiếp sợ, nhưng trận đấu đã gần bắt đầu rồi mà sao hần còn chưa đến ? “.

Niệm Băng không đến thì chức quán quân trù sư chẵn chắn thuộc về Tiểu Thiên rồi, nhưng mà Tiểu Thiên lại không hy vọng giành được chức quán quân trong tình huống như vậy. Hần rất trông mong có thể cùng Niệm Băng tiến hành trận quyết đấu cuối cùng này, dựa vào bản lãnh thật sự giành lấy thắng lợi mới là khát vọng của Tiểu Thiên.

Thời gian cứ trôi qua, Hoa Bàn Tử đã cố ý kéo dài thời gian trận đấu rồi, nhưng mà thân ảnh Niệm Băng

vẫn không xuất hiện, nên buộc phải cho trận đấu bắt đầu. Không có sự tồn tại của Niệm Băng, Tiểu Thiên đã chẳng còn hứng thú gì, nhưng dựa vào trù nghệ của hắc cộng với ưu thế tích lũy từ hai trận đấu trước, Tiểu Thiên không ngờ dễ dàng giành được chức quán quân của Hoa Long Trù Nghệ Đại Tái. Mặc Mạc sau ba trận thành tích là tám tinh (điểm) giành được ngôi á quân. Ngoài ra một đầu bếp xuất sắc khác được bổ nhiệm vào vị trí của Niệm Băng, không ngờ lại chiếm được vị trí thứ ba.

Tiền thưởng và suất tham gia Trù Thần đại tái rất nhanh chóng được chia cho các tuyển thủ tham gia thi đấu. Trải qua ba ngày thi đấu, Hoa Long Trù Nghệ Đại Tái rốt cuộc đã kết thúc. Sự cuồng hoan của Tháp Lỗ thành đã vẽ lên một dấu chấm tròn không thể coi là hoàn mỹ, tất cả lại trở về với sự yên tĩnh, Hoa Long Trù Nghệ Đại Tái lần tiếp theo phải ba năm sau mới được tiến hành.

Tiểu Thiên đi xuống sân đấu, hai tay phần nộ đập mạnh một cái, tức giận gào thét với chính mình "Niệm Băng vì sao người lại không đến ? Như vậy ngôi quán quân đối với ta còn có ý nghĩa gì đây?"

"Đừng nóng giận nữa". Thanh âm nhu hòa của Mặc Mạc vang lên sau lưng Tiểu Thiên, thân ảnh mềm mại đi đến bên cạnh, giữ chặt cái tay to trong suốt, nồn nà của hắc: "Niệm Băng không đến nhất định là có nguyên nhân, có lẽ hắc gặp sự tình gì rồi. Nếu không hắc tuyệt đối sẽ không bỏ đi. Lần này người không thể cùng hắc quyết đấu một trận cuối cùng, nhưng sau này ắt sẽ có cơ hội, còn có Trù Thần Đại Tái nữa mà, không phải vậy sao?"

Nếu Niệm Băng nhìn thấy Mặc Mạc và Tiểu Thiên có hành động thân mật như thế nhất định sẽ rất kinh ngạc, Tiểu Thiên nhìn về phía Mặc Mạc, tức giận trong mắt đã lắng xuống: "Quên đi, dù sao trận đấu cũng đã kết thúc, nói thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Hy vọng có thể ở Trù Thần Đại Tái nhìn thấy hắc lần nữa, trước khi chưa đánh bại được hắc thì ta thủy chung vẫn không phải là Trù Nghệ Đệ Nhất Nhân trong giới trẻ. Mặc Mạc, qua vài ngày nữa ta muốn đến Thanh Trúc Lâm ở lại một thời gian, nàng có theo ta tới đó không? Sư phó đã từng nói qua, tính chất dẻo dai của trúc là điều kiện thích hợp nhất để tu luyện Thái Cực Thủ, ta nghĩ trước khi gặp lại Niệm Băng phải mang Thái Cực Thủ luyện đến cảnh giới đỉnh cao đã".

Gương mặt ôn nhu của Mặc Mạc nổi lên một mảng đỏ ửng, nhẹ nhàng gật đầu: "Người đi đến nơi nào, ta sẽ theo đến chỗ đó. Đi thôi, chúng ta đến cáo từ các trưởng bối đã, sau đó sẽ xuất phát."

Tiểu Thiên gật đồng ưng thuận, rồi nhìn về phía chân trời xa than ngán, thở dài: "Niệm Băng, người là đối thủ lớn nhất từ khi ta xuất đạo đến nay, cũng là đối thủ mà ta muốn quyết chiến nhất, hy vọng người không xảy ra chuyện gì. Chúng ta có thể sẽ sớm gặp lại nhau". Nói xong những lời này, Tiểu Thiên nhìn thoáng qua qua bàn tay của mình, so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn, quang mang trong mắt liên tục chớp hiện, một mảng đầu khí nhàn nhạt màu vàng chợt lóe lên.

Hắc ám ... tất cả xung quanh đều là hắc ám vô tận. Cấn rằng cố nén sự đau đớn trong thân thể, Niệm Băng đang định ngồi thẳng thân mình dậy, đột nhiên mặt đất truyền đến một hồi chấn động kịch liệt làm cho hắc và Hy Lạp Đức không còn chút lực chống cự nào, ma pháp trận "Vĩnh Hằng Địch Thụy Miên" mặc dù giúp hắc hạn chế Hy Lạp Đức, nhưng đồng thời cũng đã khiến cho tinh thần lực hai người hạ xuống mức thấp nhất. Đối mặt với biến hóa xảy ra bất thành lình này, bọn họ căn bản là không có cơ hội phản ứng. Trong lúc rơi xuống vực sâu, may mắn là Niệm Băng đã kịp thời lấy ra Thần Kỳ Bách Biến Địch Lục Mang-Tuyên Kỳ đao, lấy Băng Hỏa Đồng Nguyên làm vật dẫn, dựa vào sự di chuyển ma pháp cự ly ngắn trong nháy mắt, không ngừng làm giảm đi tốc độ rơi xuống, lúc này rơi xuống nền đất dưới vực sâu mới không bị ngã chết. Bất quá do tiêu hao quá độ nên tinh thần lực của Niệm Băng đã tiếp cận ranh giới sụp đổ, nếu không phải là do nhiều năm tu dưỡng luyện thành nghị lực cứng cỏi, chỉ sợ là hắc đã nhẹ nhàng ngất đi rồi.

Hy Lạp Đức vẫn đồng thời duy trì thanh tỉnh, tình huống của hắc bây giờ so với Niệm Băng đã tốt hơn nhiều, ngồi cách bên cạnh Niệm Băng không xa, tinh thần lực của hắc khôi phục rất nhanh. Hắc hiểu rõ, chỉ có mang tinh thần của người thi đấu điên kinh mới có thể đối mặt với tất cả nguy hiểm mơ hồ này, khí tức tà ác dưới nền đất khiến cho trong lòng hắc ngập tràn sự bất an.

Tiếng kêu gào bén nhọn và thê lương vang lên cơ hồ không gián đoạn, mỗi một tiếng vang lên so với trước đều mãnh liệt hơn không ít. Niệm Băng hít thở thật sâu, sờ sờ lên miệng vết thương trên mình thấy không quá nặng, hắc mới miễn cưỡng khoan chân ngồi xuống, dùng Thủy Liệu thuật đơn giản chữa trị vết thương. Trong lúc đó trong lòng hắc ngập tràn niềm căm kích đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nếu như lúc trước không có Gia Lạp Mạn Dịch Tư khai thác phương pháp địa ngục để thử thách, sợ rằng tại thời điểm cuối

cùng khi rơi xuống, bản thân mình đã bị té đến thịt nát xương tan rồi, thân thể cứng cáp đã cứu tính mạng mình, đương nhiên còn có chuỗi Thần Kỳ Bách Biến Dịch Lục Mang này nữa.

“Tiểu tử, ngươi vẫn chưa chết à?”. Thanh âm lạnh như băng của Hy Lạp Đức vang lên. Trong vực sâu đưa tay ra không thấy năm ngón, Niệm Băng cũng chỉ có thể dựa vào cảm ứng khí tức mà phán đoán ra vị trí của Hy Lạp Đức.

“Nhờ hồng phúc của ngài, ta vẫn còn sống. Tiền bối, ngài như thế nào rồi, có bị thương không? Ma pháp trận mất đi, tinh thần lực của ngài đã khôi phục một ít, hy vọng là ngài không quên lời thề của mình.”

Tại nơi nguy hiểm này, hẳn không hy vọng lại có thêm một địch nhân cường đại bên mình, nhưng mà hẳn tin tưởng chỉ cần Hy Lạp Đức không phải là đồ dần, nhất định sẽ không làm điều bất lợi đối với mình. Vì dưới tình huống không biết loại nguy hiểm nào tồn tại ở đây, chỉ có hợp tác mới là sự lựa chọn lý trí. Đạo này bản thân mình thật là xui xẻo, tham gia một cuộc thi đấu mà cũng có thể gặp được nhiều chuyện như vậy không nói tới hai đại cục hoa nam bắc kia, riêng Hy Lạp Đức đã gây ra cho mình uy hiếp trí mạng rồi. Bằng vào một chút thông minh nhỏ nhất thật vất vả mới chế trụ được Hy Lạp Đức, rồi bây giờ lại gặp tình huống này, vì sao thiệt thòi lúc nào cũng là ta?

Hy Lạp Đức trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Tinh thần lực của ta đã khôi phục khoảng năm thành rồi, lúc trước ma pháp trận kia của ngươi đối với ta gây ra thương tổn không nhỏ, muốn hoàn toàn khôi phục cần phải có một khoảng thời gian.”

Từ trong thanh âm của Hy Lạp Đức, Niệm Băng đã không còn nghe thấy chút địch ý nào, nhất thời thở phào nhẹ nhõm nói: “Tiền bối, chúng ta đi tới địa phương nào đây? Vừa rồi là động đất sao?”

Hy Lạp Đức hừ một tiếng nói: “Cái gì mà động đất? Trận động đất này rõ ràng là do ma pháp trận của tên ma pháp sư nhà ngươi gây nên. Chẳng lẽ ngươi không phát giác nơi này tràn ngập khí tức băng lãnh tà ác hay sao? Hiển nhiên là có vật chí tà tồn tại ở đây. Nếu ta đoán không sai, cái ma pháp trận kia của ngươi đã mở ra cái phong ấn nào đó ở chỗ này rồi thậm chí làm cho sơn băng đại liệt (núi lở đất nứt), cho nên hậu quả của lòng nhân từ thật là khó nói”

Niệm Băng hít vào một hơi khí lạnh: “Tiền bối, ý của ngài là ta đã giải khai phong ấn cho một loại tà ác ma thú nào đó sao? Ngài vốn quen thuộc nhất với các loại ma thú, có biện pháp nào giải quyết không?”

Hy Lạp Đức than thở: “Bây giờ biện pháp gì cũng không có, trước hết chờ chúng ta khôi phục thực lực rồi nói tiếp. Bất quá nơi này chưa chắc là ma pháp sư ma thú, có thể nói là người cũng không chừng”.

“Người?” Người có thể bị phong ấn dưới mặt đất?”, thanh âm của Niệm Băng tràn ngập sự kinh ngạc.

Hy Lạp Đức lạnh lùng: “Không có gì là không có khả năng cả, khí tức này tà ác như thế, chỉ sợ là vật đại hung ác”.

Tâm tư Niệm Băng thay đổi thật nhanh, vội vàng nói: “Tiền bối, ngài không phải là có triệu hồi thú sao? Nơi này đã hung hiểm như thế, vì sao không đem bảo bối của ngài mang chúng ta ra ngoài?”

Hy Lạp Đức nói: “Ngươi nghĩ rằng ta không nghĩ đến sao? Nhưng mà nơi này tà khí quá nặng, ta sợ rằng mấy sủng vật của ta không chịu được. Chúng ta căn bản không biết khoảng cách nơi này với bên ngoài cao bao nhiêu, một khi sủng vật của ta phi hành lại bị tà khí ảnh hưởng làm cho chúng ta rớt xuống. Ngươi vẫn có không gian ma pháp quyền trực để duy trì cho chúng ta không bị té chết sao?”. Đến bây giờ lão cũng không nhận ra Niệm Băng sử dụng không phải là ma pháp quyền trực mà thật sự là không gian ma pháp.

Nghe được bốn chữ “không gian ma pháp”, tinh thần Niệm Băng nhất thời hưng phấn, bản thân mình còn có Mô Phỏng thuật có thể có tác dụng, bằng vào Phong Hệ ma pháp chưa hẳn là bay không tới được. Dựa vào ma pháp lực của mình, gắng sức bay cao mấy vạn thước cũng không thành vấn đề.

Hắn biết rất rõ đối với mấy người bạch nhãn Triệu Hoán ma pháp sư mà nói, lời thề làm cho bọn họ chịu chút ít cái gì gọi là trời phạt đều chẳng có hiệu quả gì, bọn họ vốn đã hận ông trời thấu xương rồi nên tử huyệt của Hy Lạp Đức chính là nằm trên người tộc nhân hắn.

Hy Lạp Đức sắc mặt đại biến: “Niệm Băng, ngươi tàn nhẫn lắm! Hảo, hảo, hảo, bất quá ngươi nên cẩn thận một chút, một người quá hèn hạ sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu”.

Niệm Bằng lại cười, nụ cười lạnh như băng: "Ta không biết là ta có chỗ nào hèn hạ? Ta chỉ muốn bảo vệ mình tốt hơn, chẳng lẽ điều này cũng có gì sai sao? Ta cần phải nói rằng ta còn có rất nhiều việc muốn làm. Tiên bối, ta còn muốn quay về Thập Lỗ thành tham gia trận đấu cuối cùng, xin ngài thề nhanh một chút đi." Hắn nở thêm nụ cười, lúc này trong lòng hắn hoàn toàn thanh thản, có thể không giết Hy Lạp Đức hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Hy Lạp Đức oán hận hừ một tiếng, nắm đấm chỉ lên trời, trầm giọng nói: "Ta Hy Lạp Đức xin thề, nếu hôm nay Niệm Bằng không thương tổn đến ta. Trong thời gian ta còn sống sẽ không dùng bất cứ thủ đoạn hay phương pháp nào thương tổn đến hắn, nếu làm trái lời thề này hãy để cho bộ tộc bạch nhân duy nhất trong lịch sử của ta hoàn toàn biến mất". Trong quá trình phát thệ, thanh âm của lão không ngừng run rẩy, có thể thấy được trong lòng lão sự phẫn nộ đã đạt tới cực điểm.

Niệm Bằng trong lòng đắc ý không nguôi, có thể làm cho một Long triệu hoán sư thề độc không thương tổn đến mình e là chưa từng có ai làm được.

Đương lúc hắn chuẩn bị thu đao để giải trừ ma pháp trận, dị biến đột nhiên xảy ra, sơn động rung lên kịch liệt, thanh âm ầm ầm vang lên không dứt, ánh sáng màu tím của ma pháp trận bốc lên tận trời. Trong phút chốc cả sơn cốc đều bị màu tím bao phủ hết, lúc này đây uy lực của ma pháp trận thật sự là lan xa tới ngàn trượng, nhưng chỉ tồn tại trong nháy mắt. Do ma pháp trận biến mất nên Niệm Bằng và Hy Lạp Đức đã cảm giác được tinh thần lực đã bắt đầu khôi phục. Mặt đất đột nhiên nứt ra, từng vết nứt thật lớn trải dài cả sơn cốc, khí tức màu đen xám phóng vút lên cao, từng cổ rồi lại từng cổ tà khí lạnh như băng lan tràn ra ngoài.

93. Chương 92: Thiên Niên Minh Vu Dữ Thánh Sư

Trong lòng Niệm Bằng tràn ngập sự căng thẳng, nhớ tới lời nói của Hy Lạp Đức, liền không dám chậm trễ; lập tức từ trong không gian giới chỉ gọi ra Quán Xuyên Thiên Đại Thự Quang - Thánh Diệu đao. Kim quang đột ngột lưu chuyển trong chớp mắt, đôi mắt hắn đang thích ứng với hoàn cảnh hắc ám nhất thời dấy lên một trận đau đớn, hơn nữa giờ sau mới khôi phục bình thường.

Nhờ vào kim quang trên Thánh Diệu đao, Niệm Bằng nhìn thấy Hy Lạp Đức ngồi bên phải mình cách đó không xa, lão ngoại trừ sắc mặt bên ngoài hơi tái nhợt thì hoàn toàn khỏe mạnh; lúc này Hy Lạp Đức trông thấy thánh diệu đao trong tay Niệm Bằng thì cả kinh, ngạc nhiên không nói nên lời. Đã hơn một lần Niệm Bằng sử dụng quang mang của Thánh Diệu đao khi ma pháp phong ấn sâu thẳm đe dọa hai người, nhưng Hy Lạp Đức ngày đó cùng Hồ Quang uống không ít rượu nên cũng không chú ý lắm, lúc này trong bóng tối lão mới nhìn thấy chuôi đao tràn ngập khí tức quang minh.

Niệm Bằng ngược đầu nhìn về phía trước, so với lúc cùng đi với Hy Lạp Đức thì hắn đã te tua hơn nhiều, quần áo trên người đã biến thành trang phục của Cái Bang, vết máu lai láng. Nếu không phải là do thân thể dẻo dai, có lẽ hắn đã sớm biến thành cục thịt bằm rồi. Dưới sự bao phủ của khí tức quang minh, hai người đều cảm giác được tinh thần hưng phấn lên, trong giây lát đã khôi phục được thêm chút ít tinh thần lực.

Thiên Bài hoa ở giữa ngực Niệm Bằng cảm nhận được khí tức của Thánh Diệu đao, liền tản ra một làn khí ôn hòa, xoa dịu thân thể. Giờ khắc này tinh thần của hắn đã khôi phục không ít, liền ngẩng đầu nhìn xung quanh. Đây là một cái hạp cốc (khe sâu, hẻm núi) cực lớn, bằng vào sự chiếu rọi của Thánh Diệu đao nhưng căn bản cũng không nhìn thấy chỗ tận cùng.

Hạp cốc bề rộng chừng ba trượng, thạch bích bao phủ xung quanh, toàn là một màu đen tuyền. Niệm Bằng kinh ngạc phát hiện tại nơi đây, quang mang của Thánh Diệu đao bị chịu ức chế nhất định, không còn như sự sáng rực lúc đầu; quang minh khí tức chỉ bao phủ bên trong phương viên một trượng, làm cho khí tức tà ác không thể đến gần.

"Niệm Bằng, ngươi lấy cái chuôi đao này từ chỗ nào vậy?" Hy Lạp Đức tỏ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ khi thấy Thánh Diệu đao trong tay Niệm Bằng. Trong đầu lão không ngừng suy nghĩ, tại chỗ tà khí nồng hậu như thế này chỉ vẹn vẹn nhờ vào khí tức của bản thân thanh đao bức lui, hiển nhiên đây không phải là một thanh đao bình thường, lão làm sao mà không nghi ngờ được cơ chứ? Không phải màu đỏ, mà cũng chẳng

phải màu lam, trường đao trước mắt này tràn ngập khí tức quang minh màu vàng, đích thị là vật báu vô giá. Chỉ là một gã ma pháp sư, Niệm Băng làm sao có thể có được nhiều bảo bối như thế?

Niệm Băng mỉm cười nói :”Chuôi đao này vốn là một bằng hữu tặng cho ta. Tiềm bối, có vật này rồi có phải là có khả năng bảo vệ sủng vật của ngài khi mang chúng ta bay ra ngoài động không? Nơi này tà khí quá nặng, chúng ta đi sớm khi nào thì tốt khi đó”.

Dựa vào sủng vật của Hy Lạp Đức bay ra ngoài, chung quy so với sử dụng ma pháp thì thoải mái hơn nhiều, huống hồ ma pháp lực của hắn lúc bấy giờ còn chưa khôi phục đến trạng thái tốt nhất.

Hy Lạp Đức gật đầu như bỏ củi :”Được, trước mắt chúng ta rời khỏi nơi này đã.”

Chậm rãi đứng thẳng người dậy, lúc lão vừa ngâm ngâm xương chú ngữ triệu hồi sủng vật thì thanh âm thể lương kia lại vang lên, khí tức tà ác xung quanh sinh ra không ngớt rồi ba động kịch liệt “ Đã tới nơi này thì không cần phải đi nữa. Mấy ngàn năm tịch mịch, thật không nghĩ tới lại gặp được loài người ; loài người, ta còn muốn cảm ơn các người đã thả ta ra,let xet ...let xet...”.

Trong lòng Niệm Băng như lửa đốt, hắn tiến lên vài bước đứng cùng chỗ với Hy Lạp Đức, nhờ vào quang mang trên Thánh Diệu đao, hai người liền nhìn thấy một thân ảnh màu đen đang chậm rãi bước về phía bọn họ.

Thân ảnh màu đen kia thân hình cao gầy, tựa hồ không phải dùng chân để đi, mà vững vàng trôi lơ lửng về phía trước ; trong mắt Hy Lạp Đức quang mang chợt lóe, quát lạnh :”Người nào?”

“Người? Ta đã sớm không phải là người nữa rồi. Hay cho cái quang minh khí tức đáng ghét, khi xưa cổ khí tức mạnh mẽ của gã ma pháp sư kia đã đem ta áp chế xuống vực sâu vạn trượng. Nhưng mà nhìn thấy các người có công giúp ta thoát ra, ta sẽ hút khô tinh huyết các người, giữ cho các người được toàn vẹn thi thể”.

Khoảng cách đã cận kề, Niệm Băng và Hy Lạp Đức rốt cuộc đã thấy rõ, nơi phát ra thanh âm tràn ngập tà khí không phải là một người, mà là một đám sương mù màu đen.

Đám sương mù tà ác dày đặc chậm chạp trôi đi, toàn bộ khí tức tà ác xung quanh đều hướng về hắn tụ tập lại, cả đám sương mù nổi lên vô số xúc tua, nhìn qua vô cùng quái dị.

Hy Lạp Đức kiến thức uyên bác, nhìn thấy tình cảnh trước mắt không khỏi nuốt một ngụm khí lạnh : ”Minh Vu, người là một Minh Vu?”

“Let xet.. let xet, có thể nhìn ra thân phận của ta, người quả thật không đơn giản a! Xem ra nhân loại các người vẫn chưa hoàn toàn quên mất chúng ta ; khí tức của hai người đều không tẻ, ẩn chứa ma pháp nguyên khí dày đặc, chỉ cần ta hút hết tinh huyết của các người thì có khả năng đột phá, nói không chừng có thể đạt tới cảnh giới đại Minh Vu. Ta muốn hủy diệt tất cả loài người, rồi tiếp tục tìm đám hỗn đản đáng hận kia tính sổ.”

Nghe Hy Lạp Đức nói ra hai chữ Minh Vu, trong lòng Niệm Băng liền tức khắc lạnh buốt, hắn đã từng nghe nói qua về sự tồn tại của Minh Vu. Tại tầng thứ tư của ma pháp sư công hội tại Băng Nguyệt đế quốc hắn đã tình cờ thấy được một quyển sách ; thứ mà gọi là Minh Vu chính là một loại hình thái biến dị của hắc ám ma pháp sư, là một trong hai loại hình thái tu luyện hắc ám ma pháp sư khó khăn nhất. Hắc ám ma pháp sư sau khi đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ, rất khó để nâng cao thực lực lên ; bởi vì hắc ám ma pháp mang đến sự phản phệ (cản lại) vô cùng mãnh liệt, mặc dù uy lực của loại hắc ám ma pháp này là cường đại nhất trong các hệ ma pháp, nhưng đồng thời cũng là khuyết điểm làm cho người tu luyện hệ hắc ám bị nuốt chửng.

Cho nên sau khi đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ thì hắc ám ma pháp sư có ba sự lựa chọn, một trong số đó là đình chỉ tu luyện hắc ám ma pháp, cố gắng dùng các loại ma pháp vật phẩm để tăng cường sức chịu đựng của thân thể, đợi sau khi thân thể đạt tới trình độ nhất định rồi tiếp tục tu luyện. Loại phương pháp này có thể xem như là phương pháp tu luyện chính thống của hắc ám ma pháp sư. Nhưng tu luyện để nâng cao thực lực thì cực kì khó khăn, sơ sẩy một cái lập tức sẽ bị lực phản phệ cường đại hủy diệt.

Hắc ám ma pháp sư tu luyện giai đoạn đầu nhanh hơn các hệ khác rất nhiều, nhưng sau khi đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ, bọn họ sẽ gặp phải nguyên nhân này khiến cho sự tiến bộ bị ngưng lại. Nhưng mà hắc ám ma pháp giới còn có hai loại phương pháp tu luyện cấm kỵ, một trong số đó chính là luyện thành Minh Vu.

Gọi là Minh Vu, chính là hắc ám ma đạo sĩ thông qua phương pháp hoàn toàn vứt bỏ bản thân mình, lấy huyết nhục của thân thể mình làm cái giá để đổi lấy ma lực hắc ám cường đại; thân thể mặc dù biến mất nhưng linh hồn tồn tại mãi mãi, chẳng những ma pháp lực được tăng cao, hơn nữa cũng không e ngại bất cứ sự công kích vật lý nào.

Bất quá phương pháp tu luyện của Minh Vu vốn cực kỳ thống khổ, có thể thành công thì ngàn người cũng chưa chắc có một. Đại đa số hắc ám ma đạo sĩ lựa chọn phương pháp Minh Vu tu luyện kết quả cuối cùng đều là thân thể hủy diệt, linh hồn cũng tùy ý phân tán đi.

Nhưng mà chính là bởi vì Minh Vu tu luyện cực kỳ khó khăn, nên một khi thành công sẽ lập tức tiến vào cảnh giới hắc ám Ma Đạo Sư, so với ma đạo sư của các hệ khác còn cường hãn hơn nhiều. Hắc ám ma lực gần như là vô cùng hơn nữa linh hồn chi thể lại không e ngại công kích vật lý, khiến cho bọn họ trở thành ác mộng của các cường giả. Để tiếp tục tu luyện Minh Vu, vốn cần phải hấp thu tinh huyết của các sinh vật khác để tiến hành, chỉ có như vậy mới có thể không ngừng tăng cường khí tà ác trong bản thân.

Niệm Băng có xem qua những gì ghi lại trên quyển sách kia, một khi có Minh Vu xuất hiện thì nhất định là kẻ thù chung của toàn nhân loại. Mỗi một lần xuất hiện Minh Vu đều mang đến cho nhân loại tai nạn thảm khốc, muốn chiến thắng bọn họ nhất định phải bỏ ra cái giá thật đắt.

Ngay lúc này, Niệm Băng rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Minh Vu nói bản thân mình đã bị phong ấn mấy ngàn năm rồi. Nếu đổi lại là con người bình thường làm sao có thể tồn tại trong thời gian dài như vậy, nhưng Minh Vu lại không giống như vậy, bọn họ có sinh mệnh vô tận, trừ phi là bị hủy diệt ; nếu không bọn họ sẽ vẫn tồn tại cho đến một ngày nào đó bị tiêu diệt. Người tu luyện Minh Vu đều là loại tà ác nhất, cả hắc ám ma pháp giới cũng không muốn để cho bọn họ tồn tại. Dù sao, Minh Vu quả thật rất cường đại ; hơn nữa sự tồn tại của Minh Vu đối với các hắc ám giả tu luyện các loại ma pháp hắc ám khác vốn là uy hiếp lớn nhất, bởi vì hắc ám ma pháp sư chính là thuốc bổ tốt nhất cho Minh Vu.

Còn như hắc ám ma pháp sư tiến nhập vào phương pháp tu luyện thứ ba, thì là Vu Yêu trong truyền thuyết ; Vu Yêu mới là đỉnh điểm trong hắc ám ma pháp giả (người). Minh Vu mặc dù bằng vào quá trình tu luyện liên tục của mình cũng có thể tiến đến cảnh giới thần hàng sư. Nhưng mà bởi vì nguyên do không có bản thể, nên bọn họ không thể xuất ra hắc ám ma pháp cấm chú cường đại nhất. Vu Yêu lại không như vậy, bản thân bọn họ có thân thể bình thường, có thể nói những người tiến vào cảnh giới hắc ám ma đạo sư cũng chỉ có những hắc ám ma đạo sư tài năng tu luyện Minh Vu đến mức cực kỳ mạnh mẽ, những người này mới là cường giả chân chính của hắc ám giới.

Khi đạt tới cảnh giới Vu Yêu thì không còn phân biệt chính tà gì ráo, bằng vào hắc ám ma pháp cường đại, quang minh đều không còn là khắc tinh của bọn họ ; chỉ có điều Vu Yêu chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Dù sao tu luyện thành Vu Yêu so với tu luyện thành thần hàng sư còn khó khăn hơn rất nhiều.

Vu Yêu đã sinh tồn mấy ngàn năm, vậy sinh ra loại tồn tại cường đại cỡ nào đây ! Coi như là hắc vẫn bị phong ấn đi, nhưng có lẽ thực lực của hắc cả hắc ám ma đạo sư cũng không thể so sánh được. Đừng nói là hai người bọn họ thực lực đã bị tổn hại, cho dù là tình trạng hoàn mỹ nhất, chỉ sợ cũng khó mà chống lại được tên Minh Vu trước mặt này, cái này thật sự là đụng phải thiết bản (gậy sắt) rồi !

Trên mặt Niệm Băng toát ra nụ cười khổ ải vô biên, liếc mắt nhìn về phía Hy Lạp Đức, thấp giọng nói :
"Ta tận lực ngăn chặn hắc, ngài lo triệu hồi rồng đi, có lẽ chỉ có khả năng của cự long mới đủ sức cùng hắc đối kháng"

Hy Lạp Đức cười khổ : "Ta cũng muốn triệu hồi, nhưng mà Tạp La Dịch Lý Tư đã đi tham gia Long Vương tụ hội rồi, khi nào tái sinh sản gì gì đó xong thì mới có thể trở về, cơ bản là bây giờ không liên lạc được với hắc. Bây giờ chỉ còn nước liều mạng, hy vọng thanh đao trong tay người có thể gây ra chút lực ức chế với hắc ám "

Nếu ở trạng thái bình thường, lại có Tạp La Dịch Lý Tư bên cạnh, Hy Lạp Đức tuyệt đối có tự tin cùng Minh Vu trước mặt lưỡng bại câu thương. Nhưng bây giờ trong tình huống này, lão đã không còn có ý nghĩ may mắn nữa, trong thâm tâm lão đang tận dụng mỗi một giây thời gian để tích góp tinh thần lực cho bản thân.

Minh Vu chịu đựng sự tịch mịch qua nhiều năm như vậy, thật khó khăn lắm mới thấy được loài người, hắc

cũng không vội làm thịt Niệm Băng và Hy Lạp Đức. Trong mắt hắc hai con người trước mặt này đều là mỹ thực (mỗi ngon), cơ bản là không có khả năng có thể chạy trốn. Tiếng cười lệt xệt lại nhẹ vang lên “Trong hai người là ai đã phá hỏng phong ấn ? Thủ pháp phá hỏng phong ấn rất chính xác a! Phải sử dụng các loại thần cấm (chú), đáng tiếc là năng lượng hơi yếu một chút, thêm vào lực lượng của ta mới có thể đem cái phong ấn khiến ta khốn khổ bao nhiêu năm nay hủy diệt ; nói cho ta biết các người dùng phương pháp gì?”

Trong lòng Niệm Băng rung động, hắc hiểu được bây giờ mình và Hy Lạp Đức đều cần phải có thời gian để khôi phục ma pháp lực. Có thể khôi phục thực lực nhiều một phần thì việc chạy thoát sẽ gia tăng thêm một phần ; trên mặt hắc toát ra nụ cười nói :”Minh Vu tiên sinh tôn kính, là ta đã phá hủy cái phong ấn kia. Ta chỉ vô ý vẽ một cái ma pháp trận, không nghĩ tới lại mang ngài thoát ra. Cái vực sâu này chỉ có một mình ngài thôi sao ? Thực lực của ngài quả thật là cường đại a! Tà khí nồng đậm như thế đây là lần đầu tiên ta cảm nhận được.”

Minh Vu nghe được những lời vô mông ngựa của Niệm Băng tựa hồ trong lòng rất khoái chí : ”Nơi này lúc đầu không chỉ có mình ta, tiểu tử không được dùng từ ”con người” để hình dung ta. Ta nói rồi, ta đã sớm không phải là con người nữa. Năm đó lúc tám người chúng ta hoành hành đại lục, đúng là gặp người ngăn cản thì giết người, gặp thần ngăn cản thì giết thần. Mẹ nó ! sau này cái đám hỗn đản tự xưng là thần đó bày ra cái thần cấm đáng ghét, dưới tình huống tự bạo đã sinh ra một nguồn năng lượng vô cùng lớn ; lúc đầu ta đã nhanh chóng đạt tới cảnh giới Vu Yêu rồi, nhưng lại bị thần cấm mạnh mẽ đó phá hỏng. Vì sinh tồn, ta không thể không mạo hiểm chuyển hóa thành Minh Vu, lúc tiếp cận sống chết cũng chỉ có ta cùng Hắc Vũ Hoàng sống sót; rồi bị phong ấn tại chỗ này, tà khí tà ác người cảm nhận được chính là do sáu gã đầu đất kia lưu lại, một mình ta không có nhiều tà khí như vậy. Đáng tiếc không có tinh huyết hấp thụ, nếu không ta đã sớm đem mấy cỗ tà khí này chuyển hóa vào bản thân rồi. Nếu ta thành công, hắc hắc.. ta có thể trở thành người đầu tiên tu luyện Minh Vu đến cảnh giới Vu Thần, khi đó ngay cả thân thể của ta cũng có thể tái tạo lại rồi “.

Nghe hắc nói tới đây, lòng của Niệm Băng và Hy Lạp Đức liền tức khắc chìm vào đáy cốc (mức thấp nhất). Một Minh Vu do hắc ám ma pháp sư chuyển hóa, tiếp cận cảnh giới Vu Yêu thì sẽ cường đại cỡ nào đây ! Nói cách khác, trước khi hắc chuyển hóa thành Minh Vu cũng đã ở cảnh giới siêu việt là hắc ám ma đạo sư rồi, có lẽ bây giờ trên đại lục cũng duy nhất chỉ có thần hàng sư Băng Tuyết nữ thần tế tự mới có thể là đối thủ của hắc thôi.

Hắc vụ Minh Vu bỗng gợn lên như sóng : ”Tiểu tử, thu hồi cái phá đao của ngươi đi. Mẹ nó, mặc dù bây giờ quang minh đối với ta cũng không có tác dụng gì nữa, nhưng bất quá cái thứ khí tức này vẫn còn làm ta ghét cay ghét đắng”.

Niệm Băng nói :”Minh Vu tiên sinh tôn kính, nếu ta thu hồi đao lại thì không thể nhìn thấy hình thái vĩ đại của ngài nữa rồi. Dù sao nó cũng không thể gây tổn thương cho ngài, hay là để cho ta cầm nó nhé.”

Cứ đùa hoài ! Thu hồi Thánh Diệu đao chính là tiếp cận cái chết nhanh hơn a ! Có sự tồn tại của quang minh khí tức trên Thánh Diệu đao, ít nhất cũng làm cho Niệm Băng và Hy Lạp Đức cảm giác an lòng phần nào.

Minh Vu hừ một tiếng :”Thế nào đây? các người cho rằng ta sợ cái chuôi đao này sao? Khá lắm, phải cho các người biết thực lực của ta mới được.”

Tiếng nói vừa dứt, một mảng xúc tu giống như dò thám, được hình thành từ lớp sương mù màu đen, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Niệm Băng. Niệm Băng căn bản không kịp phản ứng gì, chỉ cảm giác thấy thân thể giống như rơi xuống hầm băng. Giờ khắc này máu trong người dường như hoàn toàn đông lại, thanh Thánh Diệu đao trong tay hắc cũng đã bị xúc tua màu đen kia cuộn lấy mất. Quả như lời Minh Vu nói, kim quang của Thánh Diệu đao đối với xúc tua của hắc căn bản không có một chút lực thương tổn nào.

Minh Vu đưa đám hắc vụ (sương mù đen) mang Thánh Diệu đao về chỗ mình, hắc vụ bỗng nhiên phình to ra, rồi đem Thánh Diệu đao hoàn toàn nuốt chửng vào trong ; kim quang biến mất, chung quanh lại biến thành một vùng hắc ám.

“Có thấy không ? Quang minh đối với ta có tác dụng dễ chịu vô cùng. Tắt Phán ta muốn làm gì, hiện tại không ai có thể ngăn cản.Mấy ngàn năm nay không có nói chuyện, bây giờ nói nhiều như vậy thật là thoải mái a! Á...” Đang trong lúc đắc ý, Minh Vu Tắt Phán đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, kim quang

trong đám hắc vụ kia trong nháy mắt trạm phóng, từng đạo kim quang sâu kín từ trong hắc vụ bắn ra với tốc độ kinh hồn, làm bên trong vực sâu vạn trượng này lóe sáng lên. Kim quang dần dần chuyển hóa thành bạch quang thánh khiết, tiếng gầm gừ thê lương vang lên không dứt, ảnh hưởng của bạch quang khiến đám hắc vụ kia dần dần hòa tan mất.

“Hỗn đản ! lại là Thự Quang đạo của tên gia hỏa Thánh Sư. Mẹ nó ! ta làm sao lại xui xẻo như vậy không biết?” Thanh âm của Tát Phân dần dần yếu đi, bạch sắc quang mang càng trở nên mãnh liệt; Thánh Diệu đạo bập bênh giữa không trung, hiện lên rõ vẻ thánh khiết, quang mang trắng nõn trên đạo làm cho Niệm Băng và Hy Lạp Đức thấy thoải mái vô cùng. Hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều đọc được sự vui sướng trong mắt đối phương, cái này đúng là “chết đuối vớ được cọc”! Ai có thể nghĩ đến Thánh Diệu đạo lại có khả năng làm tổn thương Vu Yêu trước mặt đây ?

Minh Vu Tát Phân tựa hồ còn đang cố gắng phản kháng, hắc vụ không ngừng quay cuồng nhập vào dịch thể nồng đậm kia. Lúc này Hy Lạp Đức đã bắt đồng hành động, hai mắt của lão dần dần biến thành màu trắng, cao giọng thì thầm : “Cánh cửa tinh thần ! Hãy thuận theo tâm linh của ta mở ra, xuyên qua mọi hạn chế thời không (thời gian không gian), hãy phóng ra sự dao động vô hạn đi... Tinh thần ba động”.

Mỗi chữ từ trong miệng Hy Lạp Đức đọc ra đều giống như “Thần chuông mộ cổ”*, làm trái tim Niệm Băng rung động. Mỗi một chữ tuôn ra đều làm cho đám hắc vụ kia kịch liệt ba động không ngừng, lực ngăn cản đối với bạch quang của Thánh Diệu đạo phát ra cũng suy yếu phần nào. Khoảnh khắc cuối cùng khi bốn chữ “tinh thần ba động” được nói ra là lúc Niệm Băng cảm giác rõ ràng được tinh thần lực vô cùng khổng lồ tại không trung dao động kịch liệt, giống như một thanh đao sắc bén đang chia cắt đám hắc vụ kia ra.

Trong lòng Niệm Băng thầm kêu may mắn, mặc dù bản thân mình có thể sử dụng năm loại nghi thái ma pháp, nhưng gặp phải tinh thần ma pháp biến thái của Hy Lạp Đức thì căn bản là không có đất dụng võ; thảo nào lúc trước lão đồng ý cho mình vẽ ma pháp trận, có tinh thần ma pháp mạnh mẽ như thế, làm sao mà lão không có tự tin đây?.

Tinh thần ma pháp đáng sợ nhất ở chỗ chính là không chịu sự quấy nhiễu của mọi loại năng lượng khác, trừ phi đối thủ có tinh thần lực mạnh hơn, bằng không rất khó mà trụ vững liên tiếp được. Cái này chính là nguyên nhân vì sao Hy Lạp Đức lại chiếm được tiện nghi khi đối mặt với Hồ Quang, một gã Long Triệu hoán sư cường đại, lại có ma pháp cường đại khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải e ngại vài phần. Hy Lạp Đức quả thật cường đại tuy nhiên so với Thần Hàng sư Băng Tuyết nữ thần tể tự thì vẫn còn kém hơn; nhưng có lẽ ngoại trừ bà ta ra, trên đại lục cũng không có mấy ai có thể chống lại Hy Lạp Đức.

Dưới sự công kích của tinh thần ma pháp, sức chống cự của Minh Vu Tát Phân ngay lập tức suy yếu đi rất nhiều, tiếng kêu thảm thiết kia đã trở nên hết sức suy nhược. Cả Niệm Băng cũng không nghĩ tới thanh thần đạo đã được Thánh Sư sử dụng qua này lại có uy lực to lớn đến thế, kỳ thật lúc trước đi cùng Gia Lạp Mạn Định Tư chỉ nói qua loa đại khái về tình hình của Thánh Sư cho hắn biết mà thôi. Năm đó sau khi Thánh Sư nổi danh tại ngưỡng quang đại lục, bằng vào một thanh Thự Quang đạo quản lý hết mọi việc bất bình trong thiên hạ. Đạo quả là đạo tốt, người lại càng là người tốt hơn, khí tức chính nghĩa của Thánh Sư đã dễ dàng được đạo hấp thu một cách vô tri vô giác ; cái này không đơn thuần là quang minh khí tức, mà chính là thánh khí của Thánh Sư.

Minh Vu vốn là tu luyện giả chí tà trên thế gian, trong lúc sơ ý mang thánh đạo cuốn vào trong cơ thể để muốn phá nát hoàn toàn, nhưng lại kích thích triệt để thánh khí nằm trong chuỗi thánh đạo. Các loại khí tức hoàn toàn bộc phát ra ngoài, đừng nói là Tát Phân mà ngay cả Vu yêu giả cường đại nếu đem chuỗi đạo này thôn phệ, kết quả cũng tuyệt đối không tốt đẹp gì hơn.

Sức chống cự của Tát Phân ngày càng yếu đi, khí lưu màu đen phân tán ra khắp bốn phía, rốt cuộc lúc tiếng kêu thảm thiết kia chấm dứt cũng là lúc tất cả đều quay về tĩnh lặng. Thánh đạo vẫn không suy yếu, dưới tác dụng của trọng lực nhẹ nhàng hạ xuống dưới mặt đất. Khí tức tà ác bên trong vực sâu đã bị thánh khí của Thánh Diệu đạo quét bay hết tám phần ra ngoài, chỉ tồn tại lơ lửng ở phương xa một ít khí tức tà ác nhàn nhạt ; nhưng như thế nào cũng không dám hướng đến cận kề Thánh Diệu đạo. Quang mang trắng tinh trên Thánh Diệu đạo không có biến mất, ngược lại càng trở nên thánh khiết, mang cả màu trắng phủ khắp thân đạo trông giống y như ngọc.

Niệm Băng thở phào nhẹ nhõm, vừa định tới thu hồi lại bảo bối đạo đã cứu mình và Hy Lạp Đức, thì lại

lần nữa xảy ra chuyện. Một tầng bạch khí thánh khiết từ chỗ Thánh Diệu thạch của chuỗi Thánh Diệu đao tản ra, rồi ngưng kết thành một đám tại không trung, rồi dần dần hình thành nên một hình người mờ nhạt. Niệm Băng càng thêm hoảng sợ, vừa nhấc chân lên không kìm được lại hạ xuống; Hy Lạp Đức cũng đồng thời kinh ngạc, trong tiềm thức đã ngầm chuẩn bị tinh thần ma pháp để công kích.

Một thanh âm trầm thấp mà hư vô, lúc ẩn lúc hiện chậm rãi vang lên: “ Không nghĩ tới, thật sự là không nghĩ tới tinh thần lạc ấn (dấu ấn, dấu vết) ta lưu lại trong đao vậy mà lại bị khơi ra. Nhân loại dừng cảm, đối diện với dạng địch nhân như Minh Vu mà vẫn không lùi bước, xem ra nhân loại bây giờ so với trước kia đã mạnh hơn nhiều rồi.” Hình người mờ nhạt kia mặc dù không thấy rõ hình dạng, nhưng dáng người cao lớn như ngọn núi kia cũng đủ gây cho Niệm Băng và Hy Lạp Đức áp lực cực lớn.

Niệm Băng và Hy Lạp Đức liếc nhìn nhau, rồi cất tiếng dò hỏi :”Ngài vốn là thánh sư sao? Ngài như thế nào lại...?”

Bạch quan bỗng gọn lăn tăn như sóng, nói :”Không sai, ta chính là Thánh Sư giống như lời nói của tên Minh Vu kia. Chuỗi Thứ Quang đao này đã từng theo ta nhiều năm, trăm vô số kẻ đại gian đại ác, tiểu tử bây giờ người là chủ nhân của nó rồi? Người quả thật xứng đáng với chuỗi đao này. Lúc trước, thời điểm mà máu của người ngấm vào trong thanh đao, ở phương xa ta đã cảm nhận được, mặc dù khí tức của người hòa lẫn rất nhiều tạp chất nhưng tấm lòng của người lại thiện lương. Tuy rằng người và ta đi trên con đường không giống nhau, nhưng mà có một ngày người cũng sẽ trở thành giống ta thôi. Bất quá vào lúc này, người nhất định phải giữ vững tư tưởng của bản thân, không nên bị cừu hận che lấp đôi mắt. Ta có thể cảm nhận được thân thể của người, kết cấu thân thể của người so với con người bình thường khác biệt nhau rất lớn. Có thể nói người không phải là con người bình thường, tiềm lực mà người có được cả ta cũng phải kinh ngạc phi thường, hãy khai thác tiềm lực bản thân cho thật tốt đi.

Được rồi, sau khi tinh thần lạc ấn này của ta bị gọi ra, thì chỉ có thể duy trì trong thời gian rất ngắn, sau này ta sẽ không xuất hiện nữa. Chuỗi Thánh Diệu đao này cũng sẽ hoàn toàn trở thành vũ khí của người ; hãy sử dụng nó cho thật tốt, không được để cho ánh sáng của nó bị nhơ bẩn. Hy vọng có một ngày người đạt tới lĩnh vực như ta, thì chúng ta còn có thể gặp lại nhau. Các người đi theo ta, nơi này có một vật mà người cần. Nhân dịp khí tức còn chưa hoàn toàn bay đi, ta sẽ chỉ điểm cho người thu phục nó ; có nó, sẽ mang lại sự tăng cường rất lớn đối với thực lực của người ”.

Vừa nói xong, quang ảnh màu trắng đã hiện lên một cánh tay được hình thành từ quang mang, mang Thánh Diệu đao lên, chậm rãi hướng chỗ sâu thẳm trong vực sâu vạn trượng bập bênh trôi đi. Niệm Băng cùng Hy Lạp Đức vội vàng đuổi theo, bạch quang trôi đi cũng không nhanh lắm, bọn họ bước nhanh một chút là có thể đuổi kịp.

Vừa đi Niệm Băng nhin không được liền hỏi :”Thánh Sư, ngài biết tên Minh Vu vừa rồi sao ? Hắn nói đã bị phong ấn mấy ngày năm nay, khi trước có tám hắc ám cường giả giống như hắn tồn tại”.

Thánh Sư lạnh nhạt nói :”Không sai, tên Minh Vu Tắt Phân này vốn là nhân vật cùng thời đại với ta. Khi đó bọn họ tổng cộng có tám người, trong đó có bốn người lựa chọn tu luyện thành Vu Yêu, chỉ có điều lại không có một ai thành công cả. Bốn người khác đều là hắc võ sĩ, lấy sự bá đạo của hắc ám dấu khí làm điều hung ác. Tám người bọn họ đã từng mang đến cho con người tai họa thật thê thảm, nơi bọn họ đi qua cây cỏ cũng không thể sống. Thời điểm bọn họ hoành hành chính là lúc ta mới xuất đạo, khi đó ta còn chưa phải là đối thủ của bọn chúng. Nhưng mà khí thể độc ác của bọn họ thật sự là quá hung hãn cần quấy, bọn thủ hạ tàn sát hàng hà sa số sinh mệnh. Có một lần ta gặp bọn họ, liền liều chết một trận ; khi mất thấy sắp bị bọn họ giết chết là lúc quang mang của thân đã bao phủ khắp mặt đất. Tám người này trong chí tà giới đã tiếp cận lực lượng của thần rồi, vì để tiêu diệt bọn họ, một vị thần kiệt quệ đã tự bạo pháp sinh mạng của mình để tạo ra cấm chế cường đại.

Cuối cùng, chỉ có Tắt Phân và Hắc Vũ Hoàng còn sống, tám người này là cường giả mạnh nhất trong vài thời đại. Tắt Phân chờ bốn gã hắc ám ma đạo sư đến, cuối cùng cũng không thể tiến vào đẳng cấp Vu Yêu nên mới lựa chọn chuyển sang tu Vu, lấy năng lực hắc ám cường đại của bọn họ chuyển hóa thành Minh Vu có tỷ lệ thành công rất lớn. Nhưng cho dù như thế thì cũng chỉ có một mình Tắt Phân còn sống. Sau này, uy lực của thần cấm yếu đi đã không đủ tiêu diệt Tắt Phân cùng gã hắc ám võ sĩ kia. Vì vậy mới phong ấn bọn họ tại vùng ngoại ô này, không được cung cấp tinh huyết, Minh Vu sẽ chết dần chết mòn. Nhưng thật không nghĩ tới Tắt Phân lại lợi dụng khí tức tà ác từ cái chết của đồng bọn cùng với một kiện bảo bối hắc

ám để cường chế không cho khí tức hắc ám của bản thân phân tán ra, cho nên mới chống cự cho tới hôm nay. Hắc Vô Hoàng rốt cuộc vẫn là nhân loại, sớm đã chết.

Trải qua trăm năm đầu, Tát Phân đã không còn chống đỡ được nổi nữa, không có máu huyết cung cấp thì Minh Vu không thể sinh tồn. Nhưng không ngờ lại bị người giải khai phong ấn, may mắn là trên người người có thanh đao của ta, mà tên Minh Vu Tát Phân kia lại sơ ý hút vào trong thân thể, lúc này mới “Âm soa dương thác”*** đưa hắn đến con đường hủy diệt. Hài tử, người biết không? Người suýt nữa tạo nên một trận kiếp nạn cho loài người rồi đó ! Chờ ta lấy thứ kia cho người rồi đem khí tức tà ác nơi này rút hết hoàn toàn, để tránh gây hại cho nhân gian.”

Mồ hôi sau lưng Niệm Băng ứa ra liên tục, gật đầu như bó củi :”Lần này đều là sơ sẩy của ta, thật không nghĩ tới cái ma pháp trận này lại dẫn ra lực ba động lớn như thế !.”

Thánh Sư thở dài : ”Cả chúng ta đều không nghĩ đến cái chìa khóa mở pháp trận lúc trước lại có thể được ghi chép lại trên ngưỡng quang đại lục. Niệm Băng, chẳng lẽ người không cảm giác được cái ma pháp trận kia không có đặc thù gì sao ? Chẳng những vẽ ra cực kỳ phức tạp, mà còn phải hao phí một lượng tinh thần lực thật lớn, nhưng hiệu quả lại không hề tốt, còn có thể cản trở lại bản thân nữa.”

Niệm Băng cười khổ nói : “Lúc trước ta nghiên cứu ma pháp trận này cũng bởi vì kết cấu kỳ lạ mà phức tạp của nó, lại còn mất đi bộ phận khởi động trọng yếu nhất, nhất thời cao hứng mới đi sâu vào nghiên cứu, sau này ta lại phát hiện Băng Hỏa Đồng Nguyên có thể khởi động ma pháp trận này. Hôm nay thời điểm mà ta đối mặt với Hy Lạp Đức tiền bối, ma pháp trận này quả thật pháp huy công hiệu thật lớn, thật không nghĩ tới nơi này lại phong ấn một Minh Vu.”

Thánh Sư lạnh nhạt nói : ”Quá khứ cũng đều đã trôi qua, sau này làm chuyện gì cũng phải cân nhắc rõ ràng để khỏi hối hận, người nhất định phải nhớ kỹ lời nói của ta, không được để cừ hận che lấp đôi mắt của người”.

Thân thể Niệm Băng run lên, liền cãi lại :”Nhưng mà cừ hận của ta sao có thể không báo cho được ? Cha mẹ của ta không thể chết vô lý như vậy ! “.

Thánh Sư lại thở dài một tiếng, nói :”Chuyện của ngưỡng quang đại lục ta không nên tham dự tới, người tự giải quyết cho tốt đi. Lần này, tinh thần lạc ấn bị mở ra, ta phát hiện ngưỡng quang đại lục đã bước vào thời kì khó có được hòa bình rồi, miễn là không tiếp tục có tai họa xảy ra, thì cũng là quá tốt.”. Hai người một “đao”từng bước tiến vào chỗ sâu hắc ám.

Chỗ Niệm Băng và Hy Lạp Đức từng ở lại một lần nữa trở nên hiu quạnh. Một chút hắc khí nhàn nhạt ngưng kết dậy, hình thành một đám sương mù màu đen nhỏ, thanh âm trầm thấp của Minh Vu Tát Phân tràn ngập sự phẫn nộ : ”Hỗn đản, tên hỗn đản thánh sư nhà người, đã hủy đi tu vi của ta nhiều như thế, may mắn là nhiều năm nay ta đã luyện thành năng lực “Âm minh tha phân thân”, nếu không thật sự bị người giết chết rồi. Người hãy đợi đấy, chờ sau khi ta khôi phục ma lực, ta nhất định cho các người đẹp mặt ”.

Tát Phân không chết, nhưng năng lực của hắn lúc này đã không còn được một phần trăm khi hắn cường thịnh, nhưng hắn tin tưởng chỉ cần có đủ tinh huyết cung cấp, trong thời gian không xa, hắn có thể tu luyện trở lại như cũ. Dù sao, ngọn nguồn Minh Vu trong hắn vẫn còn tồn tại. Cảm nhận được khí tức tà ác xung quanh đã phai nhạt hết tám phần rồi, Tát Phân biết mình cần phải chạy nhanh khỏi địa phương này, khôi phục năng lực trước mới là trọng yếu nhất.

Khi Tát Phân chuẩn bị trôi đi cũng là lúc một thân ảnh thật lớn từ trên không trung bay xuống, một tiếng kinh ngạc vang lên, một đôi cánh thật lớn thu vào, rồi một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn nhảy lên mặt đất : ”Cuối cùng cũng đến nơi rồi, bay xa như vậy thật mệt mỏi quá ôi ! Bình Triều ca ca, lưng của người thật cứng quá, lần sau phải chuẩn bị một cái đệm mới được ”.

Vừa thấy lại có người đến, Tát Phân lập tức nằm sát trên mặt đất không dám hó hé, bây giờ hắn đã không còn cường đại như lúc trước nữa, gã hấp huyết quỷ này khí tức không tệ, bây giờ không thể đối phó hắn được.

Trong lòng Bình Triều cười khổ một trận, bản thân mình bay xa mấy trăm dặm như vậy, còn U U thoải mái ngồi ở trên lưng mình, mà lại còn hô một nửa chữ, thật sự là không còn thiên lý nữa rồi. Bất quá U U dù

sao cũng là tiểu chủ nhân của hắn, hắn đành phải ngậm tằm thôi !

Hắn quan sát xung quanh, rồi nghi hoặc nói :”Hắc ám khí tức nơi này làm sao lại yếu ớt nhanh như vậy ? Tại Tháp Lỗ thành ta cảm nhận được mạnh hơn nhiều so với bây giờ. Không đúng, nơi này nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi, lấy linh hồn của ta kêu gọi người, mở ra đi, hắc ám chi nhân của ta ”.

Vừa nghe đến chú ngữ của Bình Triều, Tát Phân không khỏi thầm hô không ổn, nhưng mà hắn bây giờ cực kỳ suy yếu, thật vất vả lắm hắn mới tích góp được một chút năng lượng nho nhỏ, không đủ để giúp cho hắn ẩn thân hoặc chạy trốn. Lục quang nhàn nhạt quét ra khắp nơi, thứ đầu tiên Bình Triều cảm giác được chính là sự tồn tại của Minh Vu Tát Phân.

94. Chương 93: Vĩnh Thế Địa Ngục Đích Trớ Chứ

Lắc mình một cái, lập tức che trước người U U, đồng thời đem năng lực mình tăng lên tới cực hạn, hai mắt màu đỏ tản ra hung quang nhiếp nhân. U U đầu tiên là ngây ra một chút, ngay sau đó tò mò từ sau tay Bình Triều nhô đầu ra, nhìn Minh vu lộ ra hắc ám chi nhân giữa quang mang màu xanh biếc, hì hì cười, nói: ”Tiểu Minh vu thật đáng yêu a! Bình Triều đại ca, người xác nhận hắn là Minh vu sao? Ba ba đã nói, Minh vu đều là hắc ám giả thực lực cực kỳ cường đại, nhưng hắn nhìn qua một chút cũng không mạnh.”

Bình Triều nhíu mày, vừa không ngừng ngưng tụ trữ hắc ám lực của mình, vừa quan sát Minh vu trước mắt. Lúc này, Tát Phân trong lòng kêu khổ, hắn biết, bây giờ mình không thể trốn được, bởi vì với năng lực bây giờ căn bản là trốn không được, một khi bắt đầu trốn đi, đối phương lập tức sẽ ý thức được tình trạng yếu ớt của mình, đều là hắc ám giả, bọn họ làm sao có thể thả mình đi được đây? Bất đắc dĩ, hắn đành phải giả bộ lộ ra thanh âm lạnh như băng, nói: ”Không sai, ta chính là Minh vu vĩ đại, hai tên tiểu bối, các người tự tiện xông vào lĩnh vực của ta, chẳng lẽ không sợ bị hủy diệt sao?”

Bình Triều nói: ”Minh vu tiền bối, lúc trước chúng ta cảm nhận được khí tức của ngài cho nên chạy lại đây, chủ nhân của ta rất hy vọng có thể liên kết tất cả hắc ám thế lực cùng làm nên sự nghiệp, không biết ngài có thể cùng chúng ta liên hợp hay không?”

Vừa nói, hắn vừa âm thầm tản mát ra hắc ám khí tức hướng Minh vu Tát Phân thăm dò, vấn đề U U nói hắn cũng cảm giác được. Minh vu là tồn tại cường đại cỡ nào a! Nhưng đoàn hắc vụ nhỏ trước mặt này lại không gây cho hắn cảm giác áp bách gì cả, việc này hoàn toàn bất hợp lý. Nhưng hắc vụ phát ra tiếng người, hơn nữa khí tức của hắn tràn ngập tử vong và tà ác, rõ ràng đúng là một Minh vu chính thức, trong lúc nhất thời, Bình Triều cũng có chút hồ đồ, âm thầm thăm dò thực lực Tát Phân.

Tát Phân hừ lạnh một tiếng, nói: ”Ta đối với việc liên hợp không có hứng thú, làm một Minh vu cường đại, ta không cần cùng bất luận kẻ nào liên hợp. Nể tình chúng ta cùng chung nguồn gốc, các người đi đi, nếu không, ta sẽ không khách khí.”

U U hì hì cười. Từ Bình Triều phía sau chui đi ra. ”Không khách khí? Người không khách khí thế nào, người ra rất yếu ớt a, tựa như một tiểu hài tử. Hắc ám khí tức vĩ đại a! Xin hóa thành vô hạn ma chướng, bao phủ hết thủy trước mắt, hiện ra xuất thế giới chân thật, Chân Thật Chi Nhân.”

Cặp mắt to màu đen xinh đẹp của U U quang mang đại phóng, tựa như làn song rung động, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia lục quang, sau một khắc, nàng đã quan sát ra hết thủy tình huống chung quanh, hắc ám khí tức nơi này mặc dù không kém nhưng còn xa mới mạnh như lời Bình Triều lúc trước, mà tiểu hắc vụ trước mặt này càng yếu tới mức đáng thương, ngay cả hắc ám ma lực của mình cũng có thể dễ dàng vượt lên trên hắn. ”Có Minh vu nhỏ yếu như vậy sao? Ta lần đầu tiên chứng kiến đấy. Ba ba nói, bảo bối Tiểu Lục của ta phải có một linh hồn mới có thể trở thành ma khí cường đại, nếu người là một tiểu Minh vu. Vậy làm linh hồn của Tiểu Lục cho ta đi. Tiểu lục, lên.”

Lục quang chợt hiện, cái đầu lâu màu xanh biếc từng dùng để đối phó với Miêu Miêu chợt xuất hiện trước mặt U U, hỏa diễm màu xanh biếc từ trong mắt khô lâu phun ra, hóa thành từng đạo hỏa diễm màu xanh biếc cuộn lấy Minh vu Tát Phân. Lúc này, Tát Phân biết, của mình có đe dọa thế nào cũng không có hiệu quả rồi, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ, đành phải tập trung chút ma lực cuối cùng, bay nhanh lên không trung trốn chạy. Hắc sắc vụ khí ngưng kết thành một viên tiểu cầu màu tím đen, giống như tinh hoàn khiêu được vọt lên bầu trời tối đen.

U U dù sao cũng còn non nớt một chút, nàng còn vô pháp phát huy uy lực thực sự của kiện ma khí đó, Tắt Phân đột nhiên gia tốc, nhất thời từ trong ti tuyến hỏa diễm xanh biếc hình thành xông ra ngoài, nhưng Tắt Phân lúc này đã rối loạn, đột nhiên biểu lộ sự khiếp đảm của mình, đều là hắc ám nhân làm sao có thể thả cho hắn đi đây?

” Trở về.”

Thanh âm lạnh như băng vang lên phía trên Tắt Phân, nếu nói hấp huyết quỷ có vài kỹ năng am hiểu nhất, nọ|vậy tốc độ nhất định là một trong trong số đó, trạng thái diên phong Minh vu Tắt Phân tự nhiên có thể dễ dàng đối phó với Bình Triều, nhưng bây giờ hắn lại vạn vạn lần không phải đối thủ của Bình Triều. Hắc ám khí tức cực đại giống như một đóa mây đen đè ép xuống, Tắt Phân chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, tự như chàng nhập nê chiều, làm thế nào cũng không thoát ra được. Mà lúc này, U U đã chỉ huy lực sắc ti tuyến hỏa diễm của nàng cuốn lên trên, được Bình Triều trợ giúp, chuẩn xác đem Tắt Phân trói chặt lại.

Tắt Phân trong lòng buồn bực! Hắn dù thế nào cũng không nghĩ tới, bị phong ấn mấy ngàn năm nay, vất vả kiên trì thoát ly khổ hải, nhưng lại gặp tình huống như vậy, không đợi hắn tiếp tục suy nghĩ nhiều, thân thể hắn vốn biến thành năng lượng hình cầu màu tím đen đã bị lực sắc ti tuyến hỏa diễm hút vào trong miệng khô lâu trước mặt U U, U U liên tục thay đổi mấy thủ thế, đầu lâu lực quang đại phóng, khiến khí tức bên ngoài và bên trong hoàn toàn ngăn cách, mặc dù bề ngoài U U chỉ là một tiểu cô nương đáng yêu, có đôi khi hội bởi vì sở thích của mình bốc đồng, nhưng từ nhỏ đã cùng cha tu luyện nên loại hắc ám ma pháp lại cực kỳ tinh thuần, nàng biết rõ dưới tình huống này nên làm việc gì.

Thu hồi lực sắc khô lâu, U U nhìn về phía hấp huyết quỷ Bình Triều vừa hạ xuống, hỏi: ”Bình Triều ca ca, người nói cái tiểu cầu này thật sự là Minh vu sao?”

Bình Triều gật đầu, nói: ”Khẳng định đúng vậy. Vừa rồi ta cùng với hắn bản thể tiếp xúc của lúc phát hiện, mặc dù hắn bây giờ của hắc ám năng lượng cực kỳ nhỏ yếu, nhưng tuyệt đối là một người|cái Minh vu, hắn của tinh thần khí tức rất mạnh, nhưng không biết tại sao lại bị thương nặng như vậy, nên mới suy yếu như thế này, U U, lúc này người có được vô giới chi bảo rồi đó, với linh hồn Minh vu, tất nhiên có thể tạo ra ma khí cực kỳ cường đại, bất quá, người bây giờ tốt nhất không nên dùng lại Tiểu Lục nữa, ta sợ người không cách nào khống chế Minh vu trong đó để hắn trốn ra, chúng ta mau đi đi, sau khi trở về nhờ chủ nhân giúp người hoàn thiện ma khí này. Minh vu thể gian ít có, người lựa chọn tu luyện Minh vu mà lại thành công quả thực là ít tới mức đáng thương, ta nghĩ, có lẽ chủ nhân sẽ biết lai lịch của Minh vu này, với Cửu U Ma Hỏa của chủ nhân, tất nhiên có thể do thám hết thấy về Minh vu này, có hắn, sau này thực lực của U U tiểu chủ nhân người tất nhiên sẽ tăng trưởng vô cùng nhanh, đáng tiếc, không biết nơi này từng xảy ra chuyện gì, hắc ám khí tức vốn nồng nặc lại trở nên đơn bạc hơn rất nhiều, nếu không nhưng thật đúng là một địa phương thích hợp cho người tu luyện. Chúng ta đi thôi.”

Nói xong, Bình Triều thân thể cúi xuống, một lần nữa biến hóa thành một biên bức thật lớn. U U nhảy lên lưng Bình Triều. ”Bình Triều ca ca, người bay nhanh một chút nhé, ta thích cảm giác tốc độ cao, ai, sau khi trở về ta nhất định sẽ nói với ba ba, nhờ người giúp người sớm trở thành bá tước, như vậy, người có thể bay nhanh hơn nữa.”

Đáng thương cho Minh vu Tắt Phân, lại trở thành linh hồn cho ma khí của U U như vậy, cũng không cách nào thực hiện giấc mộng của mình nữa, hắn cũng chỉ có thể ở trong lực sắc khô lâu ai oán thở dài.

U U và Bình Triều rất nhanh rời khỏi hắc ám thâm uyên sâu vạn trượng này.

Mà lúc này, Niệm Băng và Hi Lạp Đức được thánh đao đại linh hạ tiến vào chỗ sâu nhất trong hắc ám thâm uyên. Hắc ám thâm uyên dưới sự chiếu rọi của quang mang thánh đao trở nên hết sức rõ ràng, nơi này căn bản không có đường, địa hình quanh co khúc khuỷu cực kỳ khó đi. Niệm Băng tự thi triển trên người mình và Hi Lạp Đức một cái phong hệ tứ giai ma pháp Phiêu Phù thuật, lúc này mới khiến bước đi bớt khó khăn.

Hi Lạp Đức chứng kiến hắn vậy mà lại dùng phong hệ ma pháp không khỏi giật mình, bất quá, lúc này hắn cũng không hỏi Niệm Băng điều gì. Tứ giai Phiêu Phù thuật mặc dù không tính là ma pháp cường đại, nhưng chính là đại biểu cho phong hệ ma pháp sư từ trung cấp tiến vào cao cấp, Phiêu Phù thuật mặc dù không thể bay, chỉ có thể lơ lửng cách mặt đất khoảng một trượng trở lại, nhưng là một ma pháp tiêu hao ma pháp lực cực nhỏ, lại phi thường hữu dụng, sử dụng thích hợp nhất ở nơi có địa hình phức tạp, có thể tạo ra hiệu quả rất tốt.

”Tới rồi.” Thánh đao đang lơ lửng trôi chậm rãi ngừng lại, Niệm Băng nhìn về phía xuyên qua quang mang của thánh đao, phát hiện bọn họ đã đi tới cuối vực sâu. Phía trước là bức tường hắc ám cao vạn trượng, mà phía dưới thạch bích, có một bộ xương khô quái dị, nói nó quái dị là bởi cốt giá của bộ xương khô này lại là màu đen tuyền, cốt giá màu đen nhìn qua dị thường quỷ dị.

Lưng tựa vào thạch bích, trong tay bộ xương khô gắt gao nắm một thanh trường đao. Chuôi trường đao này cùng Thánh Diệu đao bất đồng, bởi vì nó tịnh không dày và rộng, cả thân đao và vỏ chỉ dày có một tấc, nhưng chiều dài lại trên Thánh Diệu, nếu không phải quang mang trên Thánh Diệu đao cực kỳ mãnh liệt, trong bóng đêm, căn bản không cách nào phát hiện chuôi đao toàn thân đen nhánh này, được Thánh Diệu ánh đao chiếu rọi, thanh đao màu đen lại có chút rung động, cũng không phải e ngại run rẩy, ngược lại là một loại khiêu chiến, tựa hồ là gặp kình địch mà hưng phấn, điểm cuối chuôi đao khảm một viên bảo thạch nho nhỏ, bảo thạch có màu tím, hình tam giác, nhọn của bảo thạch từ lộ ra cuối chuôi đao, nhìn qua, nó bản thân nó chính là một trong những thủ đoạn công kích của chuôi đao này, bảo thạch màu tím cũng không sáng lên, chung quanh còn có một tầng hắc sắc khí lưu xoay xung quanh ngăn che đi vẻ long lẫy của bảo thạch.

” Ai, Hắc Vũ Hoàng có thể nói là vũ giả đỉnh phong trong hắc ám thế giới, nhưng lại chết ở chỗ này, có thể nói, cũng không thể không coi là bi ai.”

Giọng nói của Thánh sư nhiều hơn vài phần cảm khái, nhưng trong sự cảm khái này còn có vài phần tôn kính, đối thủ có thể làm hấn tôn kính, không khỏi khiến Niệm Băng và Hi Lạp Đức nhìn với cặp mắt khác hẳn, này Hắc Vũ Hoàng hẳn có truyền thuyết của mình khi còn sống.

”Hắc Vũ Hoàng, tại thời đại chúng ta là đỉnh phong mà hắc ám võ sĩ không cách nào vượt qua, cho nên mới có danh xưng là Vũ Hoàng, lúc ta mới xuất đạo, từng cùng hấn giao thủ ba lần, lần đầu tiên hấn dung một đao suýt nữa giết chết ta, lần thứ hai là hai đao, lần thứ ba là ba đao, lần thứ ba hấn đánh bại ta xong đã nói với ta, vốn hấn có thể dễ dàng giết chết ta, nhưng hấn cảm giác được ta rất có tiềm lực, có thể từ từ tăng số đao mà hấn phải sử dụng, cho nên mới lưu cho ta một mạng, vì đuổi theo thực lực Hắc Vũ Hoàng, ta không ngừng địa cố gắng, nhưng đến lần cuối cùng ta gặp hấn vẫn như trước không thể vượt qua một trăm đao của hấn, tại trong tám người Hắc Vũ Hoàng bọn họ, giáo hoạt nhất chính là Minh vu Tát Phân vừa rồi, mà thực lực chính thức đạt tới mức có thể chống lại thần, có thể khiến thần vì đại giới tự bạo để tiêu diệt, cũng là Hắc Vũ Hoàng.

Lúc ấy, thần bạo sinh ra năng lượng khổng lồ, nhưng thật ra có hơn bảy thành là nhằm vào Hắc Vũ Hoàng, nhưng hấn vẫn còn sống được, có thể thấy được hấn cường đại tới mức nào. Kỳ thật, Hắc Vũ Hoàng cũng không thể xem là tà ác, hấn chỉ là một người luyện võ thành si, vì tu luyện tới cảnh giới cao nhất của vũ kỹ mới đầu nhập vào hắc ám, khi hấn đối mặt với thần cấm, đã vượt qua cảnh giới thần cấm trên đại lục bây giờ, đạt tới tầng thứ mà ngay cả thần chúng ta này cũng sợ hãi, cho nên không thể không dung thần bạo để hủy diệt hấn. Nếu không, hấn sớm muộn gì cũng sẽ khiêu chiến tới lĩnh vực của thần.”

Về tôn kính trong giọng nói của Thánh sư càng ngày càng rõ ràng, quang mang trên Thánh Diệu rõ ràng so với lúc trước ảm đạm đi một chút. ”Các người thấy chuôi đao trong tay Hắc Vũ Hoàng không? Đó chính là Phệ Ma đao được xưng là Hắc Ám Giới đệ tam ma khí, đao này trong tay Hắc Vũ Hoàng, là tồn tại cận hồ vô địch, ta lúc trước ba lần đấu với Hắc Vũ Hoàng, hấn đều dung đao chưa rời vỏ chém ra. Hắc Vũ Hoàng cả đời trong tâm chỉ có đao, đao này đã cùng tinh, khí, thần của hấn hoàn toàn liên kết làm một thể, Hắc Vũ Hoàng tu luyện tới hậu kỳ, lấy hồn dung nhập vào đao, cả người hoàn toàn dung hợp làm một thể với chuôi Phệ Ma đao này, đó mới là lực lượng khai thiên tích địa a! Chuôi Thự Quang đao này của ta mặc dù sau nhờ thánh lực tăng lên cũng đạt tới cảnh giới thần khí, nhưng cũng vô pháp so sánh với chuôi Phệ Ma này, bất quá, người đã khảm thêm Thánh Diệu thạch, hẳn là sẽ không kém hơn Phệ Ma bao nhiêu. Niệm Băng, người rất may mắn đó, mỗi thanh đao của người đều có lai lịch bất phàm, đồng dạng cũng đều có năng lượng cường đại, kỳ thật trong quá trình tu luyện người cũng không cần theo đuổi pháp môn tu luyện cầu kỳ, chỉ cần người có thể hoàn toàn khai mở lực lượng của những thanh đao này, vậy người đã là một ma pháp sư cường đại rồi.

Với lực lượng của con người mà tu luyện nghĩ thái ma pháp, cho dù là ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy, đã như vậy, ta sẽ hoàn thành cho người. Chuôi Phệ Ma đao này của Hắc Vũ Hoàng, hoàn toàn có thể bổ xung hắc ám phương diện mà người không am hiểu. Bất quá, Hắc Vũ Hoàng mặc dù đã chết, nhưng người muốn

được chuỗi Phệ Ma đao này chấp nhận cũng không dễ dàng, phải dùng huyết nhục để thử nghiệm, một khi thất bại, ít nhất sẽ khiến người biến thành tàn tật, người muốn thử không?”

Niệm Băng trầm mặc, chỉ cần là người sẽ không hy vọng bản thân biến thành tàn phế, nhưng nghe xong giảng giải của Thánh Sư về Hắc Vũ Hoàng, nếu nói hấn đối chuỗi Phệ Ma đao này không động tâm, đó tuyệt đối là không có khả năng, từ khi bắt đầu tu luyện nghi thái ma pháp, Niệm Băng đã biết muốn tập trung thất bính thần đao là khó khăn cỡ nào, nhất là hắc ám cùng không gian hai loại khí tức ma pháp đao, đừng nói là cực phẩm, cho dù là bình thường cũng đã phi thường trân quý, vạn kim khó cầu. nhất là hắc ám hệ ma pháp vật phẩm, bản thân tại đại lục đã là cấm kỵ, lại càng không nói tới cực phẩm. Lúc này Phệ Ma đao trước, có thể nói là một cơ hội tuyệt vời, nếu có thể có nó, mình cũng chỉ thiếu thổ hệ ma pháp đao mà thôi.

Hắc ám đối với Niệm Băng là thần bí nhất, đồng thời cũng là lĩnh vực hấn muốn nghiên cứu nhất.

Hi Lạp Đức đang nhìn Niệm Băng, hấn mặc dù ghét nhất là hắc ám khí tức, nhưng là đối với lời Thánh Sư nói tuyệt đối tin tưởng. Mô phỏng ma pháp, đó là cái gì? Chẳng lẽ Niệm Băng có thể thi triển ma pháp tất cả hay sao? Hấn có thể được chuỗi đao này chấp nhận không đây? Dưới tình huống có thể sẽ phải trả giá là tàn tật suốt đời, nếu là của mình, mình sẽ lựa chọn như thế nào đây? Đáp án là không biết, Hi Lạp Đức cũng hiểu lựa chọn này khó khăn cỡ nào. Một lúc lâu sau Niệm Băng mới ngẩng đầu lên, ánh mắt của hấn trở nên rất bình tĩnh, trong ánh mắt tỏa ra sắc thái nhu hòa, không có chút cảm giác chộp chợn, bình tĩnh hướng Thánh Sư nói: "Ta nguyện ý thử một lần."

Chỉ có năm chữ đơn giản, nhưng lại đại biểu trừ cho dũng khí lớn tới cỡ nào a! Niệm Băng rất bình tĩnh song tâm Hi Lạp Đức lại vô cùng rung động liễu, hấn lại có nhận thức mới về thanh niên đối diện này, hấn đột nhiên có một loại cảm giác, tại phương diện nhìn người, bản thân mình tựa hồ còn không bằng nữ nhi, thanh niên trước mặt quả thật quá xuất sắc, hơn nữa xuất sắc không chỉ là ma pháp quái dị của hấn, còn bởi vì của tâm tính. Hi Lạp Đức nhìn Niệm Băng thật sâu, ánh mắt của hấn dần dần trở nên nhu hòa. Kỳ thật khi hấn cùng với Niệm Băng đi vào trong vực sâu, hấn đã không còn ý niệm bất lợi nào đối với Niệm Băng trong đầu, Niệm Băng không nói, nhưng là Hi Lạp Đức cũng rõ ràng vết thương trên người Niệm Băng từ đâu mà ra. Lúc rơi vào trong khe vực, tinh thần lực của bọn họ hai người đều phi thường suy yếu, nhất là mình, tinh thần ma pháp bởi vì tinh thần lực bị hạn chế căn bản không thể phát huy được, càng không cách nào triệu hoán đám sủng vật của mình, dưới tình huống này. Hi Lạp Đức chỉ có thể nhắm mắt chờ chết. Nhưng, hấn vẫn không chết.

Là Niệm Băng ở giữa không trung bắt được cánh tay hấn, tinh thần lực của Niệm Băng đồng dạng suy yếu, tại phải sử dụng không gian hệ ma pháp làm chậm lại, song tốc độ lại càng lúc càng nhanh, vì sinh tồn, Niệm Băng kéo Hi Lạp Đức tận lực tới gần thạch bích của vực sâu, mỗi lần dùng không gian hệ ma pháp đều toàn lực đá vào trên thạch bích mấy đá, kết hợp với không gian ma pháp đồng thời làm tốc độ giảm xuống, mà khi đó, Niệm Băng vẫn cố gắng mang theo Hi Lạp Đức bên người. Vết thương trên người hấn tất cả đều do va chạm với thạch bích tạo thành, mà Hi Lạp Đức lại không bị một vết thương nào. Sau khi rơi xuống mặt đất, Hi Lạp Đức trong lòng ngổn ngang trăm thứ cảm xúc, hấn mặc dù vẫn tận lực duy trì vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng trong nội tâm sớm đã vô cùng rung động, khi Minh vụ Tắt Phán xuất hiện. Hi Lạp Đức âm thầm quyết định, cho dù hy sinh tính mạng của mình, cũng phải cứu Niệm Băng ra, trả lại cho hấn nhân tình này. Nhưng cuối cùng vẫn là đao của Niệm Băng cứu bọn họ, giờ phút này, để có thể thu được thực lực mạnh mẽ hơn, Niệm Băng dứt khoát lựa chọn thử nghiệm, loại dũng khí này, Hi Lạp Đức tự nhận không cách nào so sánh được.

Thanh âm của Thánh Sư trở nên càng thêm ân cần. "Niệm Băng, người thực sự muốn thử sao? Trên thế gian không có thuốc hồi hận đâu, cho dù là thần trên đại lục cũng như, ta hy vọng người có thể hiểu được."

Niệm Băng kiên định gật đầu, nói: "Ta nguyện ý thử một lần, không nỗ lực làm sao có thể có được lợi ích? Đạo lý này ta hiểu rõ, Thánh Sư, xin ngài dạy ta nên làm thế nào. Bạch quang thánh khiết trên Thánh Diệu đao so với lúc trước lại mờ hơn một chút.

Thánh Sư nói: "Ta đã đưa người tới nơi này rồi, cũng nói cho người có thể hội phải trả giá ra sao, cụ thể nên làm thế nào, phải xem bản thân người. Muốn Phệ Ma đao chấp nhận cũng tương đương với được Hắc Vũ Hoàng chấp nhận. Với quyết tâm của người, ta tin tưởng người nhất định có thể thành công."

Niệm Bằng có chút ngây ngốc, mình phải tự nghĩ biện pháp sao? Trong mắt toát lên vẻ vẻ mờ mịt, gật đầu, bước chân kiên định đi tới trước di cốt của Hắc Vũ Hoàng, không cần dò xét cũng không cần dùng tay chạm vào, Niệm Bằng có thể cảm nhận được bộ xương màu đen mà Hắc Vũ Hoàng lưu lại truyền tới cảm giác giống như cương thiết, luyện võ có thể tới trình độ như vậy, hèn chi ngay cả Thánh Sư cũng sùng bái như thế. Niệm Bằng trên mặt toát ra một nụ cười thản nhiên, quỳ xuống trên mặt đất, kiên định vươn cánh tay của mình, cầm vào giữa Phệ Ma đao, vỏ đao màu đen như là băng linh, đó là băng ngâm cùng Thần Lộ đao hoàn toàn bất đồng, trong phút chốc, thân thể của Niệm Bằng bỗng trở nên kịch liệt run rẩy, các loại huyền tượng không ngừng hiện lên trong đầu hắc, huyền tượng cũng không rõ ràng, nhưng Niệm Bằng lại phảng phất thấy được mọi chuyện của Hắc Vũ Hoàng khi còn sống, đó là một cảnh tượng tạo nên cảm giác sung mãn lực lượng, chuỗi tế đao này trong tay Hắc Vũ Hoàng tràn ngập thiên địa khí phách.

Trong lúc đó, Niệm Bằng phảng phất cảm giác được Hắc Vũ Hoàng cũng không chết, hắc ám khí tức lạnh như băng vô cùng tinh khiết, hắc ám tinh khiết ẩn chứa tà ác so với lúc trước bị Thánh Diệu đao xua đi cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, tà lực lạnh lẽo không ngừng kích thích thân thể của Niệm Bằng, phảng phất như muốn dẫn phát đồ vật nào đó, Thiên Hoa bài tản mát ra khí tức ôn hòa, dưới sự lôi kéo của nó, Bằng Hỏa Đồng Nguyên lực hoàn toàn trạm phóng, dung hợp thành một quang cầu hồng lam giao thoa, mặc dù cũng không thể bài xích tà ác khí tức khổng lồ đó, nhưng lại có thể bảo vệ tâm hồn, phối hợp với Thiên Hoa bài không để tâm thần của mình của bị tà ác sở xâm phạm. Cảnh tượng Hi Lạp Đức từ bên ngoài chứng kiến là Niệm Bằng đang quỳ xuống đất thân thể bỗng nhiên bị hồng, lam lưỡng sắc quang mang bao bọc, bên ngoài là một vòng bạch sắc khí tức thánh khiết, mà trên chuỗi Phệ Ma đao này lại tràn ngập cảm giác hắc ám. Hắc sắc khí mật bao trùm toàn bộ bộ xương của Hắc Vũ Hoàng, tựa hồ như trao đổi năng lượng, lại tựa hồ như bài xích lẫn nhau, Hi Lạp Đức biết giờ phút này không có ai có thể trợ giúp Niệm Bằng, chỉ có hắc có thể tự cứu mình.

Bất tri bất giác, Hi Lạp Đức đã nắm chặt hai nắm tay, hắc đột nhiên phát hiện, thanh niên dĩ đức báo oán này của trong lòng mình lại quan trọng tới vậy.

Niệm Bằng cũng không biết trải qua bao lâu, thời khắc cuối cùng, khi tất cả huyền tượng hoàn toàn dung hợp lại một chỗ, hắc tất cả những gì hắc thấy chỉ có đao, Phệ Ma đao. Đó là chí tà chí đao tràn ngập khí phách a! Khi Niệm Bằng mở hai mắt, hắc phát hiện đã đứng lên, mà Phệ Ma đao lúc trước bị Hắc Vũ Hoàng gắt gao nắm trong tay của cũng đã nằm trong tay mình. Cùng Thánh Diệu đao hoàn toàn trái ngược chính là thanh đao này tựa hồ không có sức nặng, cảm giác trong tay cực nhẹ, tà ác chí khí lạnh như băng ẩn chứa trên thân đao, phảng phất yên lặng như ma thú điềm tĩnh.

Niệm Bằng biết, mình còn chưa được chuỗi đao này chấp nhận, chỉ trải qua được khảo nghiệm đầu tiên của Phệ Ma đao cùng Hắc Vũ Hoàng mà thôi, hắc tin tưởng chuỗi đao này có linh tính của, hơn nữa, linh tính của nó càng có một không hai, đứng đầu trong số những bảo đao của mình.

Một tay cầm vỏ đao, một tay cầm chuỗi đao, cảm giác băng linh tựa hồ càng mạnh thêm vài phần, nhất là tà ác khí tức. Từ ngoại phóng chuyển thành nội liễm, Niệm Bằng biết khảo nghiệm chánh thức của mình đã tới rồi, trong mắt toát ra một tia hàn quang thản nhiên, Niệm Bằng tay phải dùng sức mạnh mẽ rút Phệ Ma đao từ trong vỏ đao ra. Lưỡi đao cùng vỏ đao giống nhau, đồng dạng đều là ám đạm vô quang, cho dù đứng trước ánh sáng của Thánh Diệu đao cũng không có một tia sáng phản xạ, Niệm Bằng tay cầm chặt chuỗi đao, chậm rãi giơ Phệ Ma đao lên. Lưỡi đao màu đen chỉ có phía trước có chút uốn lượn, mặc dù đao rất mỏng, rất nhẹ, nhưng nắm trong tay lại tràn ngập cảm giác mạnh mẽ, phảng phất một đao chém xuống, có thể trăm khai hết thấy trở ngại. Cổ tay khẽ lật qua, nhìn lưỡi đao màu đen tuyền, Niệm Bằng nhẹ giọng nói: "Phệ Ma, Phệ Ma, từ bây giờ trở đi, ta chính là tân chủ nhân của ngươi. Mặc dù ta không có thực lực cường đại như Hắc Vũ Hoàng tiền bối, nhưng ta tuyệt đối sẽ không cho khiến thanh danh của ngươi lu mờ, một ngày nào đó, ta sẽ khiến ngươi tỏa ra hào quang chói mắt nhất."

Nói xong câu cuối cùng, Niệm Bằng trong mắt đột nhiên quang mang đại phóng, trong tiếng kinh hô của Hi Lạp Đức, mạnh mẽ ném Phệ Ma đao lên không. Phệ Ma đao xoay tròn rồi biến mất trên không trung, Niệm Bằng cánh tay trái duỗi thẳng ra, nhắm hai mắt của mình lại, mục đích của hắc rất đơn giản, chính là muốn dùng cánh tay trái của mình để đánh cược một phen xem Phệ Ma đao có thể chấp nhận mình không, thanh đao có linh tính, hắc tin tưởng điểm này.

Hi Lạp Đức trong lòng vô cùng khẩn trương, nhưng hắc không ngăn cản Niệm Bằng, nếu Niệm Bằng đã

lựa chọn, hẳn tôn trọng lựa chọn tràn ngập dũng khí này, thanh đao xoay tròn lại xuất hiện, tốc độ quay nhanh hơn hẳn lúc ném lên, đúng là hướng cánh tay trái Niệm Băng rơi xuống.

Không ai nghi ngờ, nếu lưỡi đao rơi trên cánh tay trái của Niệm Băng, tất nhiên sẽ chém đứt cánh tay hẳn. Hi Lạp Đức nhắm hai mắt lại, đình, một tiếng vang nhỏ vang lên, đao rơi xuống đất, gần nửa thân đao đã cắm vào trong nham thạch cứng rắn, Niệm Băng và Hi Lạp Đức cơ hồ đồng thời mở hai mắt, mục tiêu của bọn họ đều là cánh tay trái Niệm Băng, cánh tay trái vẫn còn, trên tay xuất hiện một vết máu nhỏ, một giọt máu tích từ vết thương rơi xuống, vừa vẩy rơi trên tử sắc bảo thạch của Phệ Ma, bảo thạch thấm máu biến thành màu đỏ, thân đao vốn ảm đạm vô quang chợt bính phát ra hồng sắc quang thải, tử sắc bảo thạch tựa như một ngọn đèn sáng chói, mặc dù không sáng ngời như những bảo thạch khác của Niệm Băng, nhưng lại ẩn hàm hắc ám năng lượng khổng lồ, trong nháy mắt khi nó tỏa sáng, Quang mang trên Thánh Diệu đao kịch liệt ba động, trong nháy mắt yếu bớt một nửa.

”Ông.” Một tiếng vang nhỏ xuất hiện, Phệ Ma đao thân đao có chút của run rẩy, đó là thanh âm của khát vọng, tựa hồ bởi máu tươi của Niệm Băng khiến cho nó một lần nữa giác tỉnh, một màn kỳ dị xuất hiện, bộ xương màu đen tựa như cương thiên của Hắc Vũ Hoàng đột nhiên xảy ra biến hóa, bộ xương màu đen tự như băng tuyết tan rã, hình thành một đám bụi màu đen phiêu nhiên bay lên, hướng hồng quang trên lưỡi đao dừng khứ, Khi hồng quang cùng đám bột màu đen tiếp xúc, tựa như thôn mệ đem chỗ bột màu đen này hoàn toàn tiêu hóa. Đám bột dần dần tiêu thất, hồng quang trên thân đao cũng biến thành màu đỏ sậm, mà khóa quang thải trên tử sắc bảo thạch cũng dần dần thu liễm, biến trở lại bộ dáng cũ, một vòng hắc sắc khí lưu từ thân đao phiêu nhiên dâng lên, quấn quanh tay trái của Niệm Băng, thặng một tiếng, đao dưới sự khiển dẫn của hắc sắc khí lưu bay tới tay của Niệm Băng, Niệm Băng hạ ý thức đưa hai tay vững vàng nắm lấy chuôi đao của Phệ Ma đao, lại một lần tiếp xúc nhưng lại có cảm giác hoàn toàn bất đồng, tà ác mặc dù vẫn tồn tại như trước, nhưng không hề có cảm giác xâm nhập, tựa như cốt nhục tương liên, Phệ Ma đao phẳng phất trở thành cánh tay trái kéo dài của Niệm Băng.

Chậm rãi giơ cánh tay lên, đem thân đao để ngang trước mắt mình, Niệm Băng trên mặt toát ra một nụ cười thần nhiên. ”Dũng khí của người đã được Phệ Ma chấp nhận, nắm giữ thật tốt nó đi, cho dù là một thanh đao tà ác sử dụng đúng cách vẫn có thể là một chánh nghĩa chi nhận, ta phải về rồi, người đổi tên cho Thánh Diệu đao, tinh thần lạc ẩn của ta sẽ không còn tồn tại nữa, nó sẽ chánh thức trở thành đao của người, sử dụng nó thật tốt, đúng như lời ngựa nói vừa rồi, không nên phụ bạc những thanh thần đao của người, có một ngày chúng sẽ tỏa sáng. À, được rồi, có một việc ta phải nhắc nhở người, Phệ Ma đao trong tay Hắc Vũ Hoàng từng kính có một xưng hào, gọi là Vĩnh Thế Địa Ngục Địch Tổ Chú, một khi người trong lòng tràn ngập oán hận lúc có thể đem nguyên rửa kích phát, khi đó sẽ phát sinh chuyện gì, ngay cả ta cũng không rõ, ta hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra, nếu đã gọi là nguyên rửa hẳn cũng không phải chuyện tốt lành gì.”

Bạch sắc quang mang từ từ trở nên mờ mờ, một tiếng đình nhỏ vang lên, Thánh Diệu đao cắm vào trong mặt đất, mà hình ảnh Thánh Sư trong bạch quang phiêu nhiên rồi biến mất, nhưng Thánh Diệu đao vẫn như trước lóe lên bạch sắc quang mang thánh khiết.

Niệm Băng đi tới trước Thánh Diệu đao, tay cầm lấy chuôi đao nhắc lên, hai tay giơ ngang thân, quang minh cùng hắc ám hai loại khí tức đồng thời kích thích thân thể của hắn, Băng Hỏa Đồng Nguyên hồng, lam nhị sắc pháp lực dưới loại kích thích mãnh liệt này lại bành trướng thêm một chút so với trước đây.

Đột nhiên, rõ ràng có thể thấy được của hắc sắc khí lưu hướng Phệ Ma đao nhanh chóng ngưng tụ trứ, một vòng quyền hắc sắc khí lưu không ngừng quán nhập vào trong đó, mà tà ác chi khí trong không khí chung quanh tại yếu bớt rất nhanh, Phệ Ma đao không thay đổi, nhưng cảm giác tà ác nó tạo cho Niệm Băng lại càng ngày càng mãnh liệt.

Thời gian trôi qua một lúc, Niệm Băng thủy chung vẫn duy trì tư thế đó, rốt cục, khi cổ hắc khí cuối cùng hướng Phệ Ma đao vọt tới thì, vỏ đao của nó vốn rơi trên mặt đất biến thành mạt phần, mà thạch bích chung quanh vạn tượng thâm uyên này lại biến thành màu xám, tà ác khí tức xung quanh hoàn toàn tiêu thất.

Niệm Băng biết Phệ Ma đao khi chấp nhận mình đã bằng vào thân đao hấp thụ tất cả tà khí còn sót lại phong ấn vào trong thân đao, lúc này, Niệm Băng không khỏi có chút mê mang, mình có được thanh Hắc ám chi nhận này rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu đây? Thánh Sư vừa rồi đã nói, cho dù là thanh đao tà ác,

chỉ cần không bị tà ác và oán hận xâm nhập, Phệ Ma đao đồng dạng có thể dùng để làm việc chính nghĩa. Đúng vậy! Đao không sai, sai là người sử dụng. Hẳn hiểu, muốn chánh thức nắm giữ Phệ Ma đao, mình còn cần thời gian rất dài, Phệ Ma, Phệ Ma, ta sẽ mang người đi thôn mệ hết thấy ác ma trên thế gian.

Lúc trước, khi Phệ Ma đao rơi xuống, lưỡi đao của nó quả thật lướt qua cánh tay Niệm Băng, nhưng chỉ lướt qua bên ngoài, rồi xoay tròn rơi xuống mặt đất. Trên cánh tay Niệm Băng chỉ có một vết thương rất nhỏ, ngay cả cơ thể cũng không còn thương tổn.

95. Chương 94: Phượng Nữ Từ Tuyệt Vọng Đến Kinh Hi

Thánh Diệu đao cùng Phệ ma đao đều được Niệm Băng thu vào trong không gian chỉ giới. Trên không gian chỉ giới vốn không có nhiều quang mang bảo thạch, sao lại có ngân quang đại phóng, cả khối bảo thạch hoàn toàn biến thành pha lê màu bạc. Trong khi Niệm Băng kính sợ nhìn chăm chú, chỉ giới phảng phất cùng tay hắn hoà thành một thể, ngân quang quanh quần ngón tay một vòng biến mất không thấy, nhưng phía trên khối bảo thạch kia vẫn duy trì pha lê màu bạc. Sao lại thế này? Không gian chỉ giới đã xảy ra biến hóa sao?

”Đúng! Nó đã tiến hóa. Giới chỉ này tuy không là cực phẩm nhưng lại thu nhận nhiều cực phẩm bảo đao như vậy. Dưới sự ảnh hưởng của các loại khí tức nó đã tiến hóa thành không gian hệ ma pháp vật phẩm tốt hơn. Có thể làm ma pháp vật phẩm trừ vật tiến hóa, có thể thấy mấy thanh bảo nhận kia của người thật thần kỳ, hãy giữ lợi thế của chúng. Ta tin tưởng rằng người sẽ siêu việt hơn mấy vị tiền bối chúng ta, thành cường giả trong nhân loại.”

Niệm Băng chuyển ánh mắt hướng Hi Lạp Đức, mỉm cười nói: ”Tiền bối, cảm ơn ngài. Bây giờ chúng ta nên ra khỏi đây, ta nghĩ bây giờ ngài có thể gọi súng vật của mình.”

Hi Lạp Đức gật gù đầu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, đi đến Niệm Băng, ”Từ nay về sau không cần gọi ta là tiền bối, ta lớn tuổi hơn, người lại cùng Miêu Miêu là bằng hữu. vì thế gọi ta là một tiếng thúc thúc đi.”

”Thúc thúc?” Niệm Băng kinh ngạc nhìn Hi Lạp Đức. ”Ngài không phản đối ta cùng Miêu Miêu lui tới sao?”

Hi Lạp Đức than nhẹ một tiếng, ”Nếu là thiên định, nhân lực há có thể cưỡng cầu? Trải qua mọi việc phát sinh ngày hôm nay, ta đã minh bạch rất nhiều thứ. Niệm Băng, người lấy đức báo oán. Chẳng những không so đo sự tình ta muốn giết người, ngược lại sau khi rơi vào vực sâu đã cứu mạng ta. Chỉ dựa vào điểm này, ta đã nợ người quá nhiều rồi, người quả là một tiểu tử vĩ đại. Cho dù sau này Miêu Miêu lớn lên có chọn người ta cũng yên tâm, cho nên không có cái gì phải lo lắng nữa. Người cùng Miêu Miêu là bằng hữu, ta hi vọng chúng ta có thể trở thành bằng hữu. Ta nợ người một cái mạng.”

Niệm Băng vươn người, cười nói: ”Qua cơn mưa bầu trời cảm giác rất mỹ diệu a. Hi Lạp Đức thúc thúc, ngài yên tâm đi, quả thật ta coi Miêu Miêu như là muối muối. Thời gian không còn sớm nữa, ngài nên trở về, nếu không Miêu Miêu lại lo lắng. Ta nghĩ, lúc này ta cũng nên đi thôi. Trừ nghệ đại tái Đáp Lỗ thành đã kết thúc, ta trở về cũng không còn ý nghĩa. Ta sẽ đi đến một địa phương khác, chỉ có kinh lịch càng nhiều, tài năng của ta mới phát triển tốt, một ngày nào đó chúng ta còn có thể gặp mặt lại. Thúc thúc, tái kiến, ngài bảo trọng! Băng, người đại biểu cho rét lạnh, Hỏa, người là nguồn suối nóng rực, khí tức băng cùng hỏa a, xin các người cho phép ta dung hợp đặc tính của các người, lấy cộng đồng nguyên tố của các người dẫn dắt, cộng hưởng đi.” Hai tay bắt chéo lại trước người, tam giác màu đỏ cùng tam giác màu lam đồng thời hình thành một hồng, lam lưỡng sắc lục mang tinh, khí tức ma pháp dấy lên bao quanh Niệm Băng xoay tròn. Trước người lục mang tinh duy trì chói sáng chung quanh.

Hi Lạp Đức nhìn Niệm Băng, mỉm cười nói: ”Tiểu tử. Cả ngày người đã cho ta một bài học rồi, ta cũng tin tưởng. có ngày chúng ta gặp mặt lại, thuận buồm xuôi gió a.”

Niệm Băng mỉm cười gật đầu, trong ngân quang lóe ra trên không gian chỉ giới, Tự do chi phong đích khinh ngậm nhảy vào trong tay Niệm Băng, ”Bạch do chi phong! người có thể thấy hết thấy thế gian, người có thể đi mỗi một ngõ ngách trên mặt đất, ta thỉnh cầu người hoá ta thành cánh chim, mang ta bay đi.” Thanh sắc quang mang quanh chung quanh Băng Hỏa đồng nguyên lục mang tinh, lấy Tự do chi phong đích

khinh ngâm làm vật dẫn, bao phủ thân thể Niệm Băng di động trên bầu trời, mặc dù tốc độ không mau, thân thể chậm chậm mà đi, Niệm Băng hướng Hi Lạp Đức vẫy tay, "Hi Lạp Đức thúc thúc bảo trọng"

Nhìn bóng Niệm Băng biến mất dần ở cuối vực sâu, Hi Lạp Đức nở nụ cười "Lấy Băng Hỏa đồng nguyên dẫn Mô phỏng ma pháp, năng lực trên thân rồng lại dùng trên thân người, Niệm Băng hả, người đúng là một ma pháp sư kỳ quái. Có lẽ người là đệ nhất toàn hệ pháp sư trên đại lục này, ta chờ xem ngày người quang mang chiếu sáng."

Được gió hộ tống, Niệm Băng rút cuộc bay ra khỏi vực sâu, một lần nữa hít thở không khí mát mẻ của mặt đất. Cảm giác được sống lại làm người khiến trong hân rất là thư sướng. Không đáp thẳng xuống, chỉ phân biệt phương hướng, rồi nhắm hướng tây nam bay đi. Niệm Băng nhìn Ngạo Thiên đảo trong lòng thầm nghĩ, khi nào chính mình không nhờ mấy cái ma pháp đảo này cũng có thể đủ tự do không chế Mô phỏng ma pháp mới chính thức nhập môn kỹ xảo ma pháp này. Xảy ra chuyện đặc biệt đêm qua, Niệm Băng càng nhận thức được uy lực của ma pháp trận, ngay cả Long triệu hoán sư Hi Lạp Đức cường đại như vậy, dựa vào thượng cổ ma pháp trận đều có thể chế trụ hân. Nếu có thể đào móc được càng nhiều thượng cổ ma pháp trận, đối với tu luyện ma pháp của mình sau này tất nhiên càng có lợi lớn.

Nghĩ đến thượng cổ ma pháp trận hân không khỏi liên tưởng đến một chỗ, mặc dù chỉ là đi qua một lần, nhưng hân được yêu cầu nhớ lại nơi này có bao nhiêu ma pháp trận, phụ thân từng nói với hân, nếu có thể lĩnh ngộ luyện thành hoàn toàn ma pháp thư nơi này, ít nhất cũng đạt tới cảnh giới ma đạo sư, lần này tham gia Tân duệ ma pháp sư đại tái, thừa lúc nghỉ biện pháp đi xem, chỉ biết có trà trộn vào thành công hay không?

Tại một nơi nào đó bên trong Long Mộc đế quốc.

Trong sâm lâm không khí thường dễ chịu nhưng quyền khí không dễ chịu như không khí. Phượng Hư mặt trầm như nước nhìn nhà gỗ trước mặt, đầu không phải một căn nhà gỗ bình thường, chu quanh nhà gỗ, còn có cổ ma pháp trận nguyên thủy nhất, chuyên môn dùng để giam cầm phạm nhân trong bốn tộc.

"Người thứ hai, người là người thứ hai đào tẩu từ nơi này. Phượng Yên hỏi Phượng Yên, người chắc chắn không nghĩ tới, nữ nhi của người lại trở thành người thứ hai đào tẩu. Trốn, tất cả đều trốn rồi, chẳng lẽ trời cao muốn triệt Phượng tộc nhất mạch ta sao?" Nói tới đây hai hàng nước mắt trên khuôn mặt già nua của Phượng Hư chảy xuống, làm hân tựa hồ già thêm mấy phần.

"Đại ca." Phượng Không từ phía sau Phượng Hư đi tới, "Có lẽ chúng ta đã bức người quá đáng chăng, dù sao Phượng nữ là một đứa nhỏ, mỗi nữ hài tử đều có ước mơ tình yêu của mình."

Hồng quang lóe lên, Phượng Hư nước mắt trên mặt bốc hơi, hừ lạnh một tiếng: "Làm bốn tộc Hy vọng chỉ phượng, sớm đã biết phải buông bỏ cái gì. Huống chi trong bốn tộc chẳng lẽ không thiếu thanh niên vĩ đại sao? Phượng Không đệ, người không cần vì tiểu nha đầu mà giải thích nữa. Bây giờ còn có thời gian, trước Đại điển Phượng hoàng Niết bàn, nhất định phải đem Phượng nữ trở về. Nếu không chúng ta cả một chút cơ hội cũng không có. Không đệ, Phượng nữ từ nhỏ cùng người thân thiết nhất, người dẫn Phượng Hương, Phượng Dịch, Phượng Nguyệt, Phượng Thuần bốn người xuất phát bây giờ, dựa vào khí tức truy tung, ta không tin không bắt được nha đầu về."

Phượng Không thở dài một tiếng, còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn lại bóng lưng tiêu điều kia của Phượng Hư, lắc lắc đầu, xoay người đi.

Bên trong sâm lâm, mái tóc dài màu hồng phát phiêu vũ tại không trung. Phượng nữ trong núi rừng khẩn cấp dong đuổi, đối với khu vực sâm lâm này. Nàng thật sự quá quen thuộc. Cho dù nhắm mắt lại tuyệt sẽ không đi nhầm.

"Xin lỗi, xin lỗi trưởng lão, ta không thể không trốn đi. Ta yêu Niệm Băng, Niệm Băng vì ta mà chết. Nhưng ta cả lần cuối cùng cũng không thấy mặt hân, ta muốn đi nhất xác hân, ta muốn vì hân mà thủ lĩnh hai năm, các người yên tâm trước Đại điển Phượng Hoàng niết bàn ta nhất định sẽ quay về", lúc này trong lòng Phượng nữ tràn ngập bi thương và tưởng niệm Niệm Băng.

Phượng Hư lúc trước nói có một chút sai rồi. Thân làm Phượng tộc hy vọng chỉ phượng, Phượng nữ vẫn biết trách nhiệm trên người mình trọng đại bao nhiêu. Cũng biết Phượng Yên bỏ đi làm Phượng tộc bị đá kích nặng nề. Lần đầu tiên nhìn thấy Niệm Băng, Niệm Băng đã ra tay làm thịt bò câu cho nàng ăn, sau

khi ăn xong, nàng đối với thanh niên anh tuấn kia sinh ra hảo cảm. Mặc dù hắn có thâm cừu, mặc dù hắn có sự truy cầu xa xôi, nhưng hắn cũng xuất sắc vậy.

Sau lại, mỗi một lần gặp lại Niệm Băng, Phượng nữ đều giật mình phát hiện biến hóa trên người hắn, cũng có thể cảm giác rõ ràng được trong lòng Niệm Băng ẩn dấu một tia bi thương. Cùng là không có phụ mẫu, Phượng nữ đối với Niệm Băng cực kỳ đồng tình. Trong tâm hảo cảm đối với Niệm Băng tăng nhanh nhưng dù vậy, Phượng nữ chỉ coi Niệm Băng là bằng hữu mà thôi. Nàng biết nàng không thể dễ dàng sinh lòng ái mộ, nhất là đối với người ngoại tộc, vì nàng là đại biểu cho tương lai Phượng tộc.

Trong Hỏa long động, Niệm Băng, Phượng nữ nói về tình yêu của mình, Phượng nữ cố nén kích động trong lòng nói ra điều khó xử của mình, Niệm Băng cũng không làm khó hắn, tại thời khắc cuối cùng, hắn chịu hy sinh mình để cứu mọi người. Hết thấy đều lưu lại trong tâm Phượng nữ dấu ấn sâu đậm. Niệm Băng tuy sinh tử chưa biết, nhưng Phượng nữ có thể đoán được kết quả. Gia Lạp Mạn Địch Tư long vương, với hấp dẫn của thực vật cùng quy định của long thần sẽ không làm hại Niệm Băng. Khi đó, nàng vẫn như trước không có biểu lộ tình cảm của mình. Trong tâm trí của nàng, tộc nhân của mình là vị trí thứ nhất.

Công tước phủ, một lần nữa gặp lại Niệm Băng, thấy hắn bình an trở về, trong nháy mắt tình cảm lại chiến thắng lý trí, khiến nàng muốn gục đầu trên ngực Niệm Băng, nhưng chỉ trong nháy mắt, lý trí Phượng nữ đã khôi phục. Nàng biết như vậy mình và Niệm Băng không có chỗ tốt, cho nên nàng vì nghĩa mà lựa chọn tránh né, nhưng nàng không ngờ, Phượng Hư trưởng lão lại phái Phượng Hương đi giết Niệm Băng, Nàng từ miệng Phượng Không biết được tin Niệm Băng đã chết, cảm tình dồn nén trong lòng cuối cùng phát tan trùng trùng trở cách, phát tan tất cả sợ hãi trong lòng, trong sát na nàng mới ý thức được tên Niệm Băng đã khắc sâu trong tim nàng, nàng yêu Niệm Băng, trong lòng nàng chỉ có Niệm Băng. Nhưng cũng đã chết, bị giết bởi vì quan hệ với mình, thanh niên anh tuấn đã từng cứu mình, cũng như mình không có cha mẹ, cừu hận còn chưa kịp báo, hắn cũng kìm nén tình yêu của mình, tất cả đều vì mình suy nghĩ, nhưng hắn đã chết rồi.

Khi Phượng nữ vừa tỉnh lại thì đã về tới Phượng tộc. Bị Phượng Hư trưởng lão giam vào nhà cấm chế, Phượng Hư muốn bảo ban nàng, trừng phạt giam hãm nàng. Quả thật Phượng nữ cũng muốn tạ tội lắm chứ. Nàng suy nghĩ cẩn thận ba sự kiện, sự kiện thứ nhất, tình yêu đối với Niệm Băng, nàng biết chính mình không thể yêu người thứ hai. Sự kiện thứ hai, nàng nghĩ đến thi thể của Niệm Băng vẫn trên cây trong rừng, hắn đã chết nhưng cả thi thể cũng không có người thu gom lại, bất kể thế nào mình cũng làm cho hắn yên nghỉ trong tĩnh lặng! Cuối cùng sự kiện nàng nghĩ tới là cừu của Niệm Băng. Một khắc nàng quyết định xong, bất luận nỗ lực bằng cách nào, phải thay thế Niệm Băng báo huyết hải thâm cừu kia. Hận của Niệm Băng đúng là hận của mình, mặc dù Niệm Băng đã chết, nhưng nàng thề vì Niệm Băng mà thủ tiết.

Nhà cấm chế của Phượng tộc chỉ có một người chạy thoát đó là Phượng Yên, Phượng nữ cũng không nghĩ tới với năng lực của mình có thể chạy trốn. Nhưng khi tình cảm trong lòng nàng bùng nổ là lúc đôi mắt màu lam xinh đẹp kia vì nhớ tới Niệm Băng mà rơi huyết lệ, cấm chế tự nhiên biến mất. Phượng hoàng huyết lệ đem hắn thoát ra nhà cấm chế, bây giờ hắn thậm chí muốn sớm đi tìm thi thể Niệm Băng, để hắn được mai táng một cách thỏa đáng.

Với thực lực vừa mới bước vào cấp bậc vũ thánh, chạy đi đối với Phượng nữ mà nói cũng chẳng khó khăn gì. Mười ngày sau, nàng đã về tới sâm lâm mà Niệm Băng gặp chuyện không may, nhưng dù đã lần tìm từng tấc đất nàng cũng không phát hiện thi thể Niệm Băng. Chẳng lẽ đã bị dã thú mang đi sao? Không thể thế, bởi vì khoảng cách từ sâm lâm đến Áo lan đế quốc Hiếu đô cũng rất gần. Nơi này dã thú dũng mãnh đã sớm bị đuổi đi, nhưng thi thể Niệm Băng là ở đâu đây? Chẳng lẽ hắn không chết? Các trưởng lão gạt mình ư?

Với tâm tình xao xuyến, Phượng nữ tiến vào Áo Lan thành, Áo Lan thành vẫn như xưa. Nhưng khi đi vào Lam Vũ công tước phủ, nàng lại do dự, bất kể là Ngọc Như Yên hay Lam Vũ hắn đều không có khả năng chống lại. Muốn hay không muốn đi vào hỏi bọn hắn? Do dự trong chốc lát, Phượng nữ cắn răng một cái hướng đại môn công tước phủ đi tới, hắn tin tưởng rằng, Ngọc Như Yên dù sao với mình cũng là đồng tộc, mình lại không phải tìm đến trả thù, vị tất sẽ làm thương tổn mình.

Trong khi Phượng nữ chuẩn bị tiến vào công tước phủ, đại môn công tước phủ lại mở, một thân ảnh quen thuộc lọt vào mắt Phượng nữ.

”Tử Thanh Kiếm, là người sao?” Phương nữ dò hỏi.

Tử Thanh Kiếm thân mặc một ngân sắc giáp vị đặc chế cho hắn, xứng với vẻ uy nghi của hắn càng làm tăng thêm thân hình tráng kiện, hắn đang chuẩn bị ra ngoài mua một vài thứ cần dùng, lại không nghĩ rằng vừa ra khỏi cửa lại đâm đầu gặp người mình đêm mơ ngày tưởng.

”Phương nữ” Tử Thanh Kiếm thanh âm tràn ngập tám phần hưng phấn, hai phần kinh ngạc, bước vài bước tới trước mặt Phương nữ, khuôn mặt cương nghị có chút gượng ép, chợt gặp lại Phương nữ hắn chẳng biết nên nói gì.

”Thanh Kiếm đại ca, tại sao người lại ở chỗ này?” Phương nữ kinh ngạc hỏi:

Tử Thanh Kiếm nhìn thấy Phương nữ, trong lòng không khỏi đau xót. Mấy tháng không gặp, Phương nữ thay đổi so với trước kia tiêu tụy hơn rất nhiều. Ánh mắt của nàng ảm đạm, làn da đã mất đi vẻ sáng bóng ngày xưa. Mặc dù nàng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng từ một thân phong trần kia có thể nhận thấy nàng đã chịu nhiều gian khổ.

”Phương nữ, người làm sao vậy” Nhìn qua người thật mới một a! Lúc trước sau khi cùng người chia tay, ta và muội muội đến đây đầu quân, ta báí Lam Vũ công tước làm thầy, hiện tại là một phần tử trong Ngân vũ kỵ sĩ đoàn.”

Báí Lam Vũ làm thầy? Phương nữ trong lòng có chút vui mừng, nếu như vậy mình không cần tiến vào công tước phủ nữa, tránh được nhiều phiền phức, vội vàng dồn dập hỏi: ”Thanh Kiếm đại ca, sau này người đã gặp Niệm Băng sao? Hắn đã từng đến nơi này?”

Tử Thanh Kiếm nghe Phương nữ nhắc đến Niệm Băng, trong lòng không khỏi trầm xuống. Cho dù hắn là người thô thiển cũng nhận thấy trái tim Phương nữ không có hình ảnh mình, thậm chí rồi nói: ”Đương nhiên ta có gặp nhưng Niệm Băng huynh đệ không ở chỗ này lâu, đã cùng đầu long kia đi rồi, lúc hắn đi ta và muội muội còn đưa tiễn hắn.”

Phương nữ toàn thân run lên ”Đại ca, người chắc chắn như vậy sao? Người nói tạm biệt Niệm Băng khi nào?”

Tử Thanh Kiếm nghĩ nghĩ rồi nói ra thời gian. Phương nữ cẩn thận tính toán, đúng là sau hai ngày mình biết được tin Niệm Băng chết. Trái tim nàng run rẩy, vì cái gì, Phương nữ không tưởng lão ngài muốn lừa gạt ta? Niệm Băng không chết, không chết.

Thân thể mềm mại của Phương nữ không ngừng run rẩy, nước mắt rơi xuống như mưa, lúc này nhìn nàng rất yếu đuối, không có chút phong độ của Vũ thánh, lúc này giờ phút này, trong lòng nàng tràn ngập niềm man những ký niệm đối với Niệm Băng.

”Phương nữ, người không làm sao chứ?” Tử Thanh Kiếm nhìn Phương nữ. Cho dù hắn không hiểu Phương nữ tại sao lại khóc, nhưng cũng đoán được cùng Niệm Băng có quan hệ. Năm qua, một chút hy vọng cho chính mình cũng không có. Cảm giác tâm can như tro tàn mặc dù không dễ chịu, nhưng Tử Thanh Kiếm cũng kiềm chế được tình cảm của mình không lộ ra. Dù sao Niệm Băng hay Phương nữ đều có thể coi là sanh tử chi giao của hắn, hắn chỉ có thể đem tình yêu của mình chôn tậm đáy lòng.

Phương nữ lau nước mắt, tra vấn tiếp: ”Thanh Kiếm đại ca, người chắc chắn Niệm Băng không có việc gì sao? Bây giờ hắn đi đâu?”

Tử Thanh Kiếm kiên định gật gật đầu: ”Hắn không có việc gì! Cùng một đầu long ở một chỗ thì có thể có việc gì?! Tên rồng kia còn nhờ cậy hắn nấu cơm, ta nghe Niệm Băng nói, hắn hình như muốn đi Hoa Dung để quốc tham gia Tân duệ ma pháp sư đại tái gì đó. Phỏng chừng bây giờ đang ở trên đường đi, trận đấu kia mấy tháng sau mới bắt đầu.”

Đôi mắt đẹp của Phương nữ sáng ngời, trong chớp lát ánh sáng rực rỡ mất đi tựa hồ đã khôi phục, nàng nhìn Tử Thanh Kiếm thật sâu liếc mắt nói: ”Cám ơn người Thanh Kiếm đại ca, ta đi trước đây.” Thân ảnh chớp động, nàng bắt chập sự kinh ngạc của thường nhân xung quanh, lấy tốc độ nhanh nhất nhắm hướng nam mà đi.

Nhìn thấy bóng lưng Phượng nữ biến mất, Tử Thanh kiểm một trận thất thần, thở dài một tiếng, xoay người đi vào công tước phủ, hắn không còn tâm tình mua thứ gì nữa.

"Thanh Kiểm, là người hả!" Cửa công tước phủ mở, một thân ảnh yêu kiều đi ra, Ngọc Như Yên mặc váy dài màu lam nhìn qua thật là cao quý.

"Tham kiến sư mẫu." Tử Thanh Kiểm nghe Lam Vũ công tước nói Ngọc Như Yên là Áo Lan đế quốc đệ nhất cao thủ. Nên hắn đối với sư mẫu bội phục muôn phần, giọng nói cực kỳ cung kính.

Tử Thanh Kiểm là người trực tính, sắc mặt hắn biến hóa lập tức khiến cho Ngọc Như Yên chú ý: "Thanh Kiểm người sao vậy? Tựa hồ người có điểm mất hứng?"

Tử Thanh Kiểm than nhẹ một tiếng, nói: "Sư mẫu ta vừa rồi gặp Phượng nữ, ta nghe Lam Tầm huynh nói lần trước bọn Phượng nữ từng tập kích ngài, ngài có thể không truy cứu nàng ấy không?"

"Cái gì? Phượng nữ?" Ngọc Như Yên chấn động toàn thân, nhớ tới khả năng Niệm Băng đã nói, nhất thời vội vàng hỏi: "Phượng nữ ở nơi nào? Người của hắn?"

Tử Thanh Kiểm hiểu lầm ý tứ Ngọc Như Yên, có chút kinh hãi nói: "Sư mẫu, ngài không cần làm khó nàng ấy được không? Ta nghĩ, Phượng nữ cũng không thật sự muốn làm ngài khó xử."

Ngọc Như Yên nhướn mày nói: "Người!!! Tiểu tử ngốc này, ta có nói sẽ làm khó hắn sao? Mau nói cho ta biết hắn ở đâu, ta muốn tức khắc đi tìm hắn nói một chút sự tình."

Tử Thanh Kiểm vì mối quan tâm Phượng nữ khiến cho hắn hoàn toàn không nói thật, "Trong chốc lát, Phượng nữ đã đi rồi, nàng ấy có thể đi tìm Niệm Băng. Sư mẫu ngài tìm nàng ấy có chuyện gì?"

Ngọc Như Yên trên mặt toát ra một tia cười khổ, trong lòng thầm nghĩ, Ví thử Phượng nữ thật sự là nữ nhi của mình, nhưng bước đến tới cửa mà còn không vào, nói ra thật sự là bi ai! Với năng lực của Phượng nữ, mình lại không xác định được chính xác phương hướng, muốn đuổi theo cũng không dễ dàng gì. Bỏ đi vậy, nha đầu này đã đi tìm Niệm Băng, sự tình cuối cùng cũng thủy lục thạch xuất (nước chảy đá mòn). Hy vọng bọn họ có thể sớm gặp nhau."

Không tham gia chung kết Hoa long trù nghệ đại tái Niệm Băng cực kỳ tiếc nuối. Cũng không phải vì tiền thưởng, không phải vì tư cách tham gia thi đấu trù thần đại tái, mà bởi vì Tiểu Thiên. Tiểu Thiên là đối thủ lớn nhất kể từ khi Niệm Băng xuất đạo tới đây, người sử dụng Âm dương điều hòa Thái cực thủ, Niệm Băng rất muốn cùng hắn đường đường chính chính đấu một trận. Sở dĩ hắn chọn bỏ đi mà không tìm Tiểu Thiên tỷ thí một lần nữa, là vì liên quan đến thời gian. Thu được Phệ ma đao của hắc ám giới khiến Niệm Băng đối với khát vọng thực lực càng tăng mạnh hơn. Bây giờ đối với hắn mà nói, ma pháp so với trù nghệ quan trọng hơn, cho nên hắn lựa chọn bỏ đi. Tận dụng đoạn thời gian cuối cùng tu luyện nhiều hơn, đồng thời hắn cũng muốn có thời gian hoàn thiện Thất hệ trù nghệ, như vậy, mới là một thái độ chinh phục, mới có thể cùng Thái cực thủ đối kháng. Đáng tiếc bây giờ hắn còn thiếu một thanh ma pháp bảo đao Thổ hệ. Tuy nhiên, bây giờ hắn cũng không vội, dù sao tìm được loại bảo bối cấp bậc này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Bây giờ Niệm Băng càng ngày càng thấy được vận khí thật cũng không tệ.

Dùng phi hành đi tới hoàn toàn không thể khống chế địa hình, Niệm Băng vì không muốn cho người khác để ý nên chọn địa hình hoang vu nhưng khoảng cách đối với quan đạo cũng không xa, nhưng vậy có thể rời xa đám đông, lại yên tâm phi hành được rồi. Trôi nổi trên không trung rơi xuống mặt đất, thân thể dang ra, hai tay trước ngực vẽ ra hai cái tam giác, hồng, lam lưỡng sắc quang mang đan vào nhau tạo thành Băng Hỏa đồng nguyên lực mang tinh. Niệm Băng quát khẽ một tiếng, trong tinh thần lực dẫn động, sáu đạo quang mang từ không gian chỉ giới liên tiếp bay ra, bảo khí dày đặc bay ra, quang mang lập thể tại Băng Hỏa đồng nguyên lực mang khổng lồ chế vòng quanh thân thể Niệm Băng xoay tròn, Niệm Băng trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu, hai tay trước người giương ra, đè xuống phía dưới. "Định"

Băng Hỏa đồng nguyên lực mang tinh trong nháy mắt mở rộng, dưới chân Niệm Băng. Hồng lam, lưỡng đạo quang mang trong lục sắc quang mang trong nháy mắt xuyên vào trung ương lực mang tinh dưới chân Niệm Băng, còn lại tứ sắc quang mang vững vàng cắm ở chung quanh ma pháp trận. lục sắc quang mang sáng ngời hình thành một lồng ánh sáng dày vòng quanh thân thể Niệm Băng.

Niệm Băng mở nụ cười vừa lòng, cái này hắn căn cứ Băng Hỏa đồng nguyên mô phỏng ma pháp, không

có ma pháp lực, tình huống hàm tiếp chẳng được xuất hiện, nhìn sáu thanh thần nhận chung quanh, Niệm Băng không khỏi ngâm khẽ: "Băng tuyết nữ thần đích thần tứ. Hỏa diễm chi thần đích bào hao, Tự do chi phong đích khinh ngâm, Quán xuyên thiên địa đích thực quang, Thần cơ bách biến địa lực mang, Vĩnh thế địa ngục địa trở chú. Các người mang đến cho ta ma lực cường đại, các người là hy vọng tương lai của ta a!"

Có lẽ do cảm thụ được tinh thần lực khí Niệm Băng ba động, bảo khí dày đặc bốc lên, càng lúc càng trở nên nồng đậm. Niệm Băng mỉm cười trong nháy mắt trong mắt quang mang phóng ra, hai tay dè xuống dưới, trong mắt thần quang phóng ra, một chưởng nhẹ nhàng chụp xuống, dẫn động bảo khí dày dặn kia, ngay sau đó hần vươn tay phải, lòng bàn tay hướng lên trên. Cái thứ nhất xuất hiện chính là quang mang của lam sắc, đó cũng không phải ma pháp, mà thuần là ma pháp lực, tiềm lực lam sắc tản ra khí tức băng lãnh, sau đó lam quang đột nhiên chợt chuyển, chuyển thành hồng sắc. lại từ hồng biến thành xanh, từ xanh biến thành trắng, từ trắng biến thành đen, lục sắc quang mang xen kẽ sáng ngời, các loại ma pháp nguyên tố trong không khí không ngừng xoay chuyển bốc lên xung quang thân thể Niệm Băng. Cảm thụ ma pháp nguyên tố trong lúc biến hóa sinh ra đủ loại đặc tính, Niệm Băng đắm chìm thật sâu trong đó. Băng, Hỏa hai loại ma pháp lực cũng tại Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp trận không ngừng tăng cường, ma pháp lực tiêu hao vì phi hành rất nhanh hồi phục, hiện tại đối với hần quan trọng nhất chính là phương pháp tu luyện.

Đáng tiếc phương pháp tu luyện này qua mức bắt mắt, chỉ có thể chọn dã ngoại tiến hành. Nếu không may bị người khác bắt gặp, đương nhiên họ sẽ vì sáu thanh đao của hần mà động tâm.

Đang tu luyện ma pháp lực không quên tu luyện tinh thần lực đã trở thành thói quen của Niệm Băng, tinh thần lực hoàn toàn phóng ra ngoài, bao trùm phạm vi phòng ngự mấy trăm trượng, dù là chỉ một cơn gió thổi cỏ lay động, hần đều cảm giác được tức thời, như vậy chẳng những đối với rèn luyện tinh thần lực có lợi, mà còn có thể đồng thời bảo vệ được mình khi địch nhân đột nhiên xuất hiện làm hại.

Quang mang lại lóe lên, sáu thanh thần nhận đồng thời bốc lên một tầng quang mang. Trong lòng Niệm Băng đột nhiên sinh ra một chút minh ngộ không phải với ma pháp, mà ngược lại là cảm xúc đối với trù nghệ. Sau khi thu được Phệ ma đao, hần cảm giác được sự chán ghét huyết tính, cũng không phải chán ghét giết người, mà chán ghét huyết tính khí tức trên đao. Minh là một trù sư, ví thử đao của mình có huyết tính khí tức, làm thế nào để nấu nướng đây? Sáu thanh thần nhận chẳng những làm ma pháp đao của mình, đồng thời cũng là thái đao của mình a! Làm một trù sư, cần phải tôn trọng trù cụ của mình, thì mọi người mới có thể yêu thích ăn mọi thứ của mình. Trong sát na, Niệm Băng quyết định xong. Trừ phi lúc nấu nướng, tuyệt không để mấy thanh thần đao này nhiễm huyết tính khí tức lên đao. Mặc dù hôm trước, cho dù mình sử dụng chém giết địch nhân, chỉ dùng đến quang mang của đao, nhưng bắt đầu từ bây giờ, mình nhất định phải cẩn thận. Nhất định không để làm cho mấy thanh thần đao này trở thành vũ khí giết người của mình, chúng là ma pháp đao, ma pháp cũng có thể dùng để đối phó địch nhân.

Tinh thần lực dẫn động năng lực trong ma pháp trận, vù một tiếng Thánh Diệu đao đã nhảy vào trong tay Niệm Băng, hai tay cầm Thánh Diệu đao giơ lên cao, sau khi Thánh sư xuất hiện, khí tức thanh khiết trên thanh Thánh Diệu đao này càng thêm nồng đậm, Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp trận hồng, lam lưỡng sắc quang mang chợt đạo thịnh, Niệm Băng ngâm xướng: "Lấy Quán xuyên thiên địa đích Thực Quang làm vật dẫn, cấp cho đại địa mang đến quang minh ấm áp, thanh khiết quang minh a! Mời các người dung hợp làm một, ngưng kết thiên địa, hóa thành thánh quang tẩy uế vạn vật đi." Quang mang màu trắng chợt bốc lên, lấy Chính Dương đao làm trung tâm bắn vào trời cao, bao phủ ma pháp trận dưới chân Niệm Băng. Ngoại trừ Phệ ma đao đã lấy ra, các thanh thần nhận khác đều trong thánh quang phát ra thanh ngâm hoan khoái, khi Niệm Băng dùng thánh quang hóa giải lệ khí trên mấy thanh thần nhận. Chỉ có Phệ Ma đao tản ra một tầng vụ khí màu đen, cùng thánh quang đụng chạm, phát ra một tiếng vang. Niệm Băng không đình chỉ động tác của mình, đem Thánh Diệu đao quay về vị trí ban đầu. Lại thay thế một thanh thần nhận, đồng dạng dùng một thất cấp ma pháp, khi hần thay thế đến thanh cuối cùng, lại sững sờ. Là một ma pháp sư, hần đối với chú ngữ của hần ám ma pháp cũng không quen thuộc. Lúc trước ở đồ thư quán hiển nhiên có gặp qua một ít chú ngữ hắc ám ma pháp, nhưng bây giờ hần không muốn sử dụng hắc ám ma pháp. Hơn nữa hắc ám ma pháp hầu hết đều tàn khốc không đầy đủ, ngữ điệu ngâm xướng chú ngữ lại phi thường rắc rối và khó hiểu. Hần biết chú ngữ hắc ám ma pháp cũng không nhiều, nên trong nhất thời không biết ngâm nga như thế nào. Nhìn trong tay thanh Phệ ma đao hẹp dài, Niệm Băng cảm

giác được, nếu hấn muốn chính thức nắm bắt Mô phỏng ma pháp, mấu chốt không phải tìm được Thổ hệ thần nhận mà chính là nắm giữ được thanh Phệ ma đao này.

Lấy Băng Hỏa đồng nguyên làm vật dẫn, Niệm Băng thứ tự dùng năm thấp cấp ma pháp, tinh thần lực không thành vấn đề gì, nhưng tinh thần lực cũng tiêu hao ít nhiều. Cho dù là ma đạo sĩ, sử dụng liên tục ma pháp cấp cao như vậy, gánh nặng thật là lớn. May mắn tinh thần lực Niệm Băng cực kì cường đại, mới có thể chịu đựng kiên trì như vậy.

Một lần nữa trở lại trạng thái minh tưởng, Niệm Băng khôi phục ma pháp lực tiêu hao của mình, từ bắt đầu ngưng tụ đến sử dụng ma pháp lại đến minh tưởng cuối cùng, là quá trình tu luyện trọn vẹn của Niệm Băng. Mỗi một lần trải qua quá trình như vậy, tại bước cuối cùng là minh tưởng hấn mới có một chút linh ngộ, mà ma pháp lực của hấn cũng sẽ có trình độ tiến bộ nhất định. Đối với Niệm Băng mà nói, bây giờ không có phân ra ngày đêm. Mỗi lần phi hành hai canh giờ hấn lại tìm được một địa phương vắng vẻ tu luyện một lần, sau đó lại phi hành. Ăn một ít thực vật đơn giản đỡ lòng, đối với hấn mà nói, như vậy cũng không khiến cho hấn mệt mỏi. Ngược lại tinh thần càng ngày càng tốt, có thể cảm giác rõ ràng ma pháp của mình không ngừng tiến bộ, nhất là sử dụng Mô phỏng ma pháp càng thể hiện rất rõ ràng.

Ngay cả Niệm Băng cũng không biết quá trình tu luyện loại này mất bao nhiêu thời gian, nhưng cảm giác phương hướng của hấn rất mạnh. Thêm vào hồi ức khi còn nhỏ, thủy chung có thể nhận thức rõ phương vị đi tới.

96. Chương 95: Trở Lại Đô Thiên Thành

Đô Thiên thành tọa lạc trên Đô Thiên cao nguyên; Đô Thiên cao nguyên là cao nguyên phía nam duy nhất của Ngưỡng Quang đại lục, bắt đầu thì địa thế thoải thoải, khi tới một nửa thì địa thế đột nhiên cao hấn lên. Mặc dù không có núi cao trùng điệp nhưng không khí càng lên cao càng loãng. Đô Thiên thành nằm ở trung ương Đô Thiên cao nguyên, cũng là địa thế mới vừa nổi lên sau này. Nơi này có thể nhìn xuống phía trước Đô Thiên cao nguyên, vị trí địa lý thật tốt, nếu có địch nhân công kích đến, chỉ cần lợi dụng đèo của cao nguyên, bằng vào kỵ binh đoàn cường đại của Hoa Dung đế quốc tất nhiên có thể dễ dàng phá vỡ thế trận đối phương. Cho dù chỉ là phòng thủ, ưu thế địa lợi cũng đủ khiến cho Đô Thiên thành vững như bàn thạch.

Đô Thiên thành có diện tích cực lớn, danh xưng Đại Lục Đế Nhất thành. Bên trong đóng chừng năm vạn quân, có hai vạn là kỵ binh, trong đó có Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ nhất Ngưỡng Quang đại lục, tổng cộng một vạn người, chính là Hoa Dung đế quốc lực lượng cường hấn nhất. Một vạn kỵ sĩ đoàn còn lại là lực lượng hậu bị cho Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn, có tên là Hỏa Hoa kỵ sĩ đoàn; mặc dù không cường hấn bằng Hỏa diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn, nhưng có thể làm lực lượng hậu bị, cũng là trong ngàn người chọn một. Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn là kỵ sĩ đoàn đại lục tinh nhuệ nhất, lực lượng đồng đều, đãi ngộ của bọn họ cũng là cao nhất. Xây dựng một kỵ sĩ đoàn như vậy tương đương xây dựng ba trọng kỵ sĩ đoàn hoàn chỉnh, nhưng ai cũng biết, một Hỏa Diễm Sư Tử đủ sức đập nát ba trọng kỵ.

Trước Đô Thiên thành là một hồ thành hào rộng lớn chừng mười trượng, quây lại một vòng. Đô Thiên thành kết cấu rất quái lạ, không giống thành thị bình thường bốn phương đều có cửa, nó chỉ ở 2 phía Nam, Bắc mới có cửa thành. Cả tòa thành hình chữ nhật, Nam Bắc hẹp, Đông Tây dài. Như vậy Nam Bắc tường thành hai bên cực kỳ rộng lớn, tại hai bên tường thành có tám cửa vòm cao tới bốn trượng, rộng ba trượng, có thể thông qua cầu treo nối liền với bờ bên kia hồ thành hào. Tường thành cao mười lăm trượng nhìn cực kỳ hoành vĩ, dày một trượng rưỡi, mặt trên có phòng ngự ma pháp trận cường lực, do các ma pháp sư luân phiên chủ trì.

Nhìn thấy thành thị hoành vĩ này phía dưới, ánh mắt Niệm Băng bất tri bất giác có chút ươn ướt. Đã trở lại... mình lại đã trở lại, nơi này đúng là quê quán của mình! . Buồn cười là lần này trở về, mình lại đại biểu cho quốc gia khác. Hoa Dung đế quốc này là chỗ làm cho cha thương tâm rồi đi, rồi chính mình rốt cục đã trở lại. Cha, người yên tâm, Niệm Băng sẽ không làm cho người xấu hổ đâu!

Niệm Băng rơi trên mặt đất phía xa xa thành. Hắn không muốn bị binh lính trên thành phát hiện. Tám phiến của cánh cửa lớn Bắc Đô Thiên thành chỉ mở có bốn phiến, chỉ có trong lúc chiến tranh mới mở tám phiến. Hoặc là bởi vì nơi này có bộ đội tinh nhuệ nhất của Hoa Dung để quốc đóng quân, tại thành thị ngoài quân doanh không xa còn có Trung Ương tập đoàn quân, nên ở cửa thành không có bảo vệ, chỉ có cánh cửa chính có một vài binh lính .

Niệm Băng sửa sang lại quần áo, hướng cửa thành đi nhanh đến, vừa đi hắn vừa tính toán. Từ giờ đến cuộc thi Ngũ Quốc Tân Duệ ma pháp sư đại tông còn có nửa tháng, lợi dụng nửa tháng này, chính mình cũng muốn quen thuộc hoàn cảnh quê quán một chút. Ở cuộc thi này, mục tiêu Niệm Băng rất đơn giản : đánh bại đại biểu Băng Thần tháp Thiên Áo Băng Vân, cho nên chức quán quân đối với hắn mà nói là không quan trọng. Niệm Băng tin tưởng cho dù ma pháp lực Thiên Áo Băng Vân so với mình có cao hơn, nhưng bằng vào đặc tính của Băng Hỏa Đồng Nguyên, hắn nhất định có cơ hội .

Niệm Băng tiến vào Đô Thiên thành thuận lợi. Sự rộng lớn của thành được thể hiện trên đường, cho dù là Băng Nguyệt đế quốc đệ nhị đại thành thị là Băng Tuyết thành cũng không bằng một nửa của Đô Thiên thành. Trên đường lát đá xanh chỉnh tề, hai bên đường cửa hàng đông đảo; cách 1 khoảng đều có một cây đại thụ, khiến cho thành thị bên trong không khí rất dễ chịu. Mặc dù là cao nguyên, nhưng vì có sông Thiên Thanh chảy qua, vị trí lại ở phương Nam, cho nên nơi này không khí ướt át. Cho dù Niệm Băng đối Đô Thiên thành không có ấn tượng gì tốt, nhưng không thể không thừa nhận đây quả thật là một thành thị rất thích hợp để ở lại. So với lúc mình rời đi hồi nhỏ, thành thị này nhìn càng thêm sạch sẽ, trên đường không có tiếng rao hàng như các thành thị khác; mặc dù người đi đường rất nhiều, nhưng thành thị vẫn có vẻ im lặng.

"Tiểu vương gia, sao ngài ăn mặc như vậy? hôm nay đi làm cái gì thế ?" một thanh âm kinh ngạc vang lên, Niệm Băng quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh một hoa phục trung niên đang kinh ngạc nhìn mình. Hắn chào hỏi mình sao? Vừa nghĩ tới, Niệm Băng trên mặt liền toát ra thần sắc kinh ngạc. Hoa phục trung niên này nơi ngực trái có dấu hiệu một hoa mai, hồi ức lúc nhỏ của Niệm Băng nhất thời nổi lên, dấu hiệu hoa mai chính là đại biểu cho Mai gia. Gia đình này ở Hoa Dung đế quốc thuộc loại trung lưu, tộc trưởng thừa kế bá tước, hiển nhiên trung niên này là một quý tộc.

Hoa phục trung niên thấy Niệm Băng kinh ngạc nhìn mình, liền đi tới nồng nhiệt nói: "Tiểu vương gia, mặc dù ngài mặc quần áo người thường, nhưng khí chất ngài thế nào cũng không thay đổi. Muội muội ta vẫn quan tâm đến ngài, có thời gian hãy đến nơi chúng ta một chuyến, bàn một chút về Tân Duệ ma pháp sư đại tái. Ta nghĩ đến lúc đó ngài nhất định có thể trở thành quán quân, khi đó bề hạ sẽ phong ngài cho ngài danh vị, đừng quên Mai đại ca người là được!"

Niệm Băng tâm niệm thay đổi rất nhanh, đột nhiên hắn hiểu được chút ít, trên mặt toát ra một tia cười nhẹ: "Hảo, Mai đại ca, ta còn có một số việc, chúng ta hôm nào sẽ trò chuyện nhé."

Hoa phục trung niên chận lại nói: "Hảo, hảo, Tiểu vương gia ngài vội vàng quá, có rảnh đến chỗ ta làm khách, đừng quên nhé !". Nói xong hắn cười ha ha rồi chuyển hướng mà đi.

Niệm Băng đứng ở tại chỗ, trong lòng dâng lên các ý niệm, hắn không nhúc nhích cả nửa ngày, hữu quyền nắm chặt. Xem ra lần Tân Duệ ma pháp sư đại tái này mình phải tham gia, chỉ có điều mình sẽ là đại biểu Hoa Dung đế quốc. Nghĩ tới đây, Niệm Băng đột nhiên ý thức được điều gì, ánh mắt quét về phía cửa hàng chung quanh; thừa dịp chung quanh người đi đường không chú ý, hắn từ không gian chỉ giới lấy nón đội lên đầu, bước vào một gian thành y điểm.

"Tiên sinh, ngài muốn cái gì ạ?" một gã tiểu nhị khách khí hỏi.

Niệm Băng nói: "Ta muốn mua một mớ quần áo hoa lệ, thể hiện được thân phận, đồng thời mua một chút kim tuyến và kim thêu. Các thứ này nơi đây có không? Tiên không là vấn đề."

Tiểu nhị mỉm cười : "Đương nhiên là có, xin mời ngài theo ta đến tự chọn lựa ". Tiểu nhị dẫn đầu, Niệm Băng đi theo vào thành y điểm. Trong chốc lát , hắn chọn một bộ hoa phục màu đỏ mạ vàng , hoa phục dùng cực phẩm vải vóc chế thành, mặc vào mềm nhẹ, lại vừa vặn.Mặc dù hao phí hai tử kim tệ, nhưng Niệm Băng rất vừa lòng; lại mua hai cây kim cùng một trục kim tuyến rồi mới đi ra, có mấy thứ này đủ để cho hắn hoàn thành kế hoạch của mình.

Niệm Băng bước ra đường tìm một lữ điểm bình thường để ở. Sau khi chủ điểm rời đi, hắn lập tức lấy kiện hoa phục kia ra, nhìn thấy trường bào hồng, kim hai màu sáng chói, hắn thì thảo tự nhủ: "Nếu ta nhớ không lầm, người khi còn bé thích màu đỏ cùng màu vàng, bộ quần áo này có thể xứng với thân phận của người."

Vừa nói vừa xỏ kim tuyến vào kim, may vá mặc dù bình thường chỉ có nữ nhân mới làm nhưng Niệm Băng ở cùng Tra Cực ở nhiều năm, quần áo Tra Cực và hắn đều là do hắn may vá, cho nên việc này không thể làm khó hắn. Niệm Băng đem ngực trái hoa phục căng ra, bắt đầu khâu thừa cẩn thận, vừa khâu hắn vừa nhớ lại cái dấu hiệu trước kia. Cả Long Vu Tập Vũ đạo pháp hắn cũng có thể vận chuyển tự nhiên nên việc khâu thừa này đối với hắn là đơn giản. Trong chốc lát, một dấu hiệu đầu sư tử màu vàng cỡ nắm tay đã xuất hiện trên ngực trái hoa phục.

Niệm Băng thu hồi kim khâu, nhẹ nhàng xăm xoi dấu hiệu kim sư tử, hắn than nhẹ một tiếng: "Chỉ ít có tám chín phần giống a, cái này vậy là đủ rồi, ai mà đi xem xét dấu hiệu Tiểu vương gia trên người mình chứ?"

Đem hoa phục thu vào bên trong không gian giới chỉ, Niệm Băng đắm mình trong hồi ức, thời thơ ấu hết thấy hiện ra rõ ràng y như trước mắt.

"Ôi chào, đau quá ! ca ca, đệ đau ." Đứa nhỏ chừng năm tuổi té ngã xuống đất, nhất thời đau nhức la lên.

"Niệm Băng, sao người không cẩn thận vậy, mau đứng lên. Hả! đầu gối của người bị thương rồi, ta công người tìm thầy thuốc ". Một cánh tay vội vàng đỡ lên, đứa lớn hơn ngoại trừ thân người so với đứa nhỏ cao hơn một ít , thì tướng mạo hai người có tám chín phần như nhau : tóc vàng, mắt lam.

"Ca ca thật tốt. Vì sao ca ca đối đãi với đệ tốt như vậy?"

"Đồ dân, bởi vì ta là ca ca người ! Cha chúng ta là thân huynh đệ, chúng ta cũng là thân huynh đệ, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi, Niệm Băng, ta vĩnh viễn đều bảo vệ người."

"Ca ca....."

Khóe mắt đã hơi ươn ướt, Niệm Băng còn nhớ rõ mọi thứ khi đó. Hắn so với chính mình hơn phân nửa tuổi, trong phần đông huynh đệ tỷ muội, chỉ có hắn mới thật tình đối đãi tốt với mình. Có lẽ là bởi vì cha hắn với cha mình là huynh đệ sinh đôi . "Ca ca, ta đã trở lại, ta lại không thể đi gặp người, người có khỏe không? Có lẽ, chúng ta chỉ có thể gặp nhau tại ma pháp sư đại tái " .

Thu liễm tâm tình trong lòng, Niệm Băng đứng lên, mang nón đi ra lữ điểm, hắn còn cần mua một vài thứ.

Ra tới lữ điểm, Niệm Băng nhanh chóng tìm được cửa hàng chuyên môn bán ma pháp vật phẩm. Bất luận tại quốc gia nào, ma pháp vật phẩm điểm đều là sinh ý tốt nhất; đương nhiên nếu không có chút thực lực, muốn mở một cửa hàng như vậy mà dễ sao ?

"Khách nhân, ngài muốn cái gì? chúng ta nơi này có các loại ma pháp bảo thạch, cùng với ma pháp vật phẩm, nhất là cực phẩm phòng thân rất nhiều, chắc chắn có thể làm cho ngài vừa lòng."

Niệm Băng nhìn chung quanh, bên trong cửa hàng là một cái quầy. Phía sau quầy, trên vách tường một trưng giắt đầy các loại ma pháp vật phẩm. Dùng tinh thần lực, hắn tự nhiên có thể dễ dàng nhận thấy được trên mấy cái ma pháp vật phẩm kia, khí tức có nồng đậm hay không . Nhưng cho dù nơi này thật sự có cực phẩm thì cũng không phải là thứ hắn cần, huống chi cực phẩm sao lại có thể tùy tiện xuất hiện như thế?

"Ta muốn một món đồ ma pháp vật phẩm có thể thay đổi ngoại mạo, không biết các người có hay không?" Niệm Băng hỏi.

Tiểu nhị sững sờ một chút, nói: "Tiên sinh, ngài cũng biết, mấy cái loại ma pháp vật phẩm đặc biệt này giá cả đều là cực kỳ đắt ."

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Ta chỉ hỏi người là có hay không ? Tiên không là vấn đề. Chỉ cần thứ thích hợp, giá tiền khỏi nói."

Tiểu nhị có chút tiếc nuối : "Thật sự xin lỗi, chúng ta vốn có một kiện hàng đó, đáng tiếc mới vừa bị một vị tiểu thư chọn đi rồi, có lẽ một vài ngày sau ngài lại đến đi."

Niệm Băng nhứ mảy, thầm nghĩ xem ra mình chỉ có thể đi đến một cửa hàng khác. Đang nghĩ ngợi, rèm phòng trong cửa hàng đột nhiên vén lên, một cô gái mặc đồ đỏ đi ra, đi bên cạnh là gã trung niên chường quày. Lúc này, Niệm Băng đang chuẩn bị rời đi; cô gái kia từ lúc phòng trong đi ra thấy được hấn, trong mắt hiện lên một tia sắc vui mừng, thân hình mau chóng đi tới sau lưng Niệm Băng. Trong lòng Niệm Băng vừa dấy lên dấu hiện cảnh giác, cái nón trên đầu đã biến mất, lộ ra một đầu tóc dài màu vàng .

"Ta biết là ngươi. Hừ! cho dù thay đổi áo quần ta cũng nhận ra . Nói mau, có phải là lén đi theo bốn tiểu thư tới đây không ?" Trong thanh âm Hồng y thiếu nữ có vài phần nhảy nhót.

Niệm Băng quay lại nhìn, hấn không biết cô gái này. Dung mạo cô gái cực đẹp, thân người cao, đang thản nhiên nhìn hấn cười. Trong lòng Niệm Băng không khỏi thầm than, lại thêm một người nhận lầm, hấn căng thẳng nói: "Ta đương nhiên không phải đến tìm cô, ta đến mua ma pháp vật phẩm."

Cô gái mân mê cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Hừ, ngươi ít đến đi thì ta mới tin. Trong nhà các ngươi ma pháp vật phẩm cái gì không có, còn đến đây mua sao?"

Tiểu nhị bên cạnh thấy cô gái biết Niệm Băng, chận lại nói: "Y Nặc tiểu thư, vị tiên sinh này quả thật là tới mua ma pháp vật phẩm, thứ hấn muốn mua đúng là kiện vừa rồi cô chọn ."

Y Nặc kinh ngạc nhìn Niệm Băng : "Tốt lắm, ngươi có phải là muốn đi nơi nào trộm hương (xxx gái) hả ? Nếu không, cải trang dung mạo làm gì?"

Niệm Băng có chút buồn cười nói: "Ta... ta là cái loại người đó sao? Ngược lại, cô mua cái ma pháp vật phẩm này để làm gì ? Dựa theo lý luận của cô, chẳng lẽ là cô muốn đi ..."

Y Nặc mặt đỏ lên, có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng: "Ngươi hôm nay tại sao nói nhiều như thế ? Nhưng ta thích ngươi như vậy, chứ cả ngày lạnh như băng không tốt. Được rồi, ta phải đi. Ta cảnh cáo ngươi, không được nói cho bất luận kẻ nào chuyện ta lén chạy đến đây. Nếu không, hừ, ngươi có biết... Nhắc cho ngươi nhớ, ngươi còn nợ ta một ân tình."

Vừa nói xong, nàng đem một cái hộp gấm quăng cho Niệm Băng, nhìn hấn thật sâu rồi xoay người bước đi. Niệm Băng hơi giật mình, trong lòng thầm cười khổ, xem ra thân phận ca ca thật đúng là ảo diệu. Sau khi lớn lên, dung mạo chúng ta giống nhau như vậy sao? Đầu tiên là muội muội Mai đại ca kia, tiếp theo là Y Nặc tiểu thư này, Ca ca ! ngươi rốt cuộc có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ đây?

Niệm Băng hướng tiểu nhị hỏi: "Thứ này bao nhiêu tiền? dùng như thế nào ?" vừa nói hấn vừa cầm hộp gấm mở, chỉ thấy là một cái ghim hoa không có gì đặc biệt. Ghim hoa hình hồ lô, mặt trên khảm hai khối mặc bảo thạch màu xanh biếc. Ma pháp bản thân ba động không mạnh, nhưng Niệm Băng lại cảm giác rõ ràng được trong cái ghim hoa có hai cái ma pháp trận quái dị hấn chưa thấy qua. Theo nhận thức trước kia, bất luận là ma pháp trận dạng gì, trụ cột đều là ma pháp ký hiệu; nhưng ghim hoa này chứa ma pháp không phải giống như thế. Bất luận là ma pháp trận cấu thành, hay là ở chỗ này ký hiệu kỳ dị mà sinh ra hiệu quả, đều làm cho Niệm Băng kinh ngạc.

Tiểu nhị cung kính nói: "Tiên sinh, ghim hoa này Y Nặc tiểu thư đã trả tiền, tiểu thư đã tặng cho ngài thì là của ngài rồi. Ta nói cho ngài một chút phương pháp sử dụng : ghim hoa này trân quý nhất ở chỗ không cần là ma pháp sư cũng có thể sử dụng, ngài chỉ cần đeo trước ngực, khi muốn sử dụng chỉ cần ấn nhẹ hai khối bảo thạch mặt trên . Hơi mạnh một chút thì khối này làm dung mạo thay đổi, nhẹ thì sẽ thay đổi màu sắc tóc, cho nên nguyên lý là cái gì, ta không rõ ràng lắm. Chẳng qua mỗi một lần sử dụng thì cần bổ sung ma pháp lực, bất cứ hệ ma pháp sư nào cũng đều có thể bổ sung được. Ngài phải mời ma pháp sư đến trợ giúp để có thể sử dụng lần tiếp, còn bây giờ thì nó đang tràn ngập ma lực."

Nhìn ghim hoa nho nhỏ này, Niệm Băng tò mò hỏi: "Giá cả ghim hoa này là bao nhiêu? ta muốn biết mình thiếu nợ bao nhiêu ân tình."

Chưởng quỳ tiền Y Nặc ra cửa đã trở lại, nghe được Niệm Băng nghi vấn, mỉm cười nói: "Ghim hoa trân quý như vậy. Giá cả tự nhiên sẽ không thấp, sau khi cải biến, thay đổi dung mạo còn có thể cứu mạng. Nó

trị giá ba trăm tử kim tệ, chẳng qua bởi vì Y Nặc tiểu thư là khách quý điểm chúng ta, cho nên giảm giá, tổng cộng là hai trăm mười tử kim tệ.”

Niem Bằng hít một ngụm không khí, hai trăm mười tử kim tệ, thì phải là hai ngàn một trăm kim tệ hả?. Nợ ân tình thật đúng là không nhỏ, xem ra thân phận Y Nặc tiểu thư này không thấp; nếu không, như thế nào lại dễ dàng đưa ra đồ vật trân quý như thế chứ? Ca ca, xem ra cô ấy thật sự là đối với người có tình cảm thâm thiết. Nghĩ tới đây, Niệm Bằng không khỏi nở nụ cười, lợi dụng thân phận ca ca, không ngờ mình chiếm được tiện nghi lớn như vậy.

Trở lại bữa điểm, Niệm Bằng ăn một chút thức ăn, mặc dù thức ăn trong bữa điểm cũng được, nhưng đối với hắn mà nói cũng chỉ là để khỏi đói mà thôi, không thể xem như hưởng thụ được.

Buổi chiều, Niệm Bằng trở về phòng, khoan chân trên giường, bắt đầu công việc mỗi ngày phải làm đó là Minh tướng. Đáng tiếc là sau khi vào thành, hắn không có cơ hội dùng cao giai ma pháp để tiêu hao ma lực, như vậy mới là tu luyện hiệu quả tốt nhất. Tinh thần lực như thường lệ hướng ra ngoài, Bằng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp trong cơ thể ngưng nhanh ma pháp nguyên tố trong không khí. Rất nhanh, hắn tiến vào trạng thái nhập định.

Để tăng cường thực lực, trừ phi là có đột phá thật lớn, nếu không Niệm Bằng cũng có thể không chế chuẩn xác thời gian Minh tướng. Khi hắn Minh tướng tỉnh táo lại, cũng là vừa sắp tối.

Mở hai mắt, cảm thụ trong cơ thể ma pháp lực mệnh môn, Niệm Bằng trong mắt toát ra một tia khát vọng, tâm tình của hắn có chút khẩn trương. Hôm nay thật sự ta muốn đi sao? Hãy đi đi, từ khi trở lại, từ khi đã quyết định muốn đi tìm diễm tịch cổ ma pháp trận, thì đã không thể do dự nữa, sớm hay muộn cũng phải đối mặt, chỉ phải cẩn thận một chút để không bị phát hiện. Nghĩ tới đây, hắn dứt khoát bước xuống giường, theo không gian chỉ giới bên trong lấy ra kiện hoa lệ trường bào vừa mới mua sắm. Mặc trường bào trên người, Niệm Bằng cúi đầu nhìn nhìn ngực nơi chính mình tự tay thêu kim sư tử, trong cơ thể máu đột nhiên có cảm giác sôi trào, vốn đây là thân phận của mình! đáng tiếc từ mười năm trước đã không được công nhận.

Không đi ra cửa, Niệm Bằng lặng lẽ mở cửa sổ, thả một cái Bạo Phong Tuyết ma pháp, rồi rất nhanh nhảy vào không trung, hướng chỗ sâu trong Đô Thiên thành mà đi. Địa phương hắn muốn tìm cũng không thần bí, chỗ ấy là mỗi một người dân Đô Thiên thành đều biết. Đúng vậy! cho dù có người không biết vị trí hoàng cung, cũng không thể không biết Hoa Dung đế quốc quốc sư có Hỏa diễm sư vương danh xưng là Dung thân vương ở địa phương nào. Dung gia tại trong chiến loạn hưng khởi, có thể nói Hoa Dung đế quốc có thể có ngày hôm nay, Dung gia chỉ ít có một nửa công lao. Năm đó, lão Dung thân vương dẫn tộc nhân của mình cùng với gia tướng, hợp thành ngàn người kỵ binh đội, dựa vào siêu hỏa hệ ma pháp cường, trợ giúp quốc vương Hoa Thiên đại đế tạo dựng giang sơn bây giờ.

Người ta thường nói, chỉ cần có Dung thân vương, Hoa Dung đế quốc thủy chung là đại lục đệ nhất quốc gia. Hơn mười năm qua, Dung thân vương chưởng quản Hoa Dung đế quốc, đại quyền bính mã cả nước; với sự quản lý của lão, Hoa Dung đế quốc quân đội mới có xu thế cường thịnh hôm nay. Dung thân vương cùng Tế tướng Tô Việt, một văn một võ, là Hoa Dung đế quốc công thần lớn nhất. Đương nhiên, Hoa Thiên đại đế cũng là một vị quân chủ anh minh. Năm đó Hoa Dung đế quốc sau khi tiến vào thời kì cường thịnh, từng có người nói với Hoa Thiên đại đế rằng Dung thân vương quyền lực trong tay quá lớn, nắm trong tay binh mã cả nước tùy thời có thể phát động chính biến, tất cả những người đề nghị đều đã chết dưới đao. Hoa Thiên từng nói, Hoa Dung đế quốc sở dĩ tên là Hoa Dung, thì là do Dung gia một nửa. Lúc trước thành lập Hoa Dung đế quốc, để vương vị vốn là của Dung thân vương nhường cho hắn, nếu Dung thân vương muốn làm đế vương, căn bản là không cần phải binh biến, chỉ cần Dung thân vương còn sống một ngày, binh quyền Hoa Dung đế quốc vĩnh viễn do lão nắm giữ. Dung thân vương khi nghe được lời đồn, liền cười ha ha nói:”Ta cùng với Hoa Thiên chẳng những là quân thần, đồng thời cũng là huynh đệ, tiểu nhân châm chích sao có tác dụng gì?”

Xa xa, Niệm Bằng đã thấy được đình viện thật lớn kia, tường viện tỏa hồng sắc, diện tích giống như một tòa tiểu thành thị. Trong đình viện tràn ngập không khí lạnh lạnh, Niệm Bằng ánh mắt đã ươn ướt, hắn nhớ tới cha mẹ mình, nhớ tới thân thể mình, đồng thời, cũng muốn nhắc lại họ của mình. Ta họ Dung, ta là Dung Niệm Bằng. Cha! Người thấy chưa? Con đã trở lại.

Dung thân vương Dung Diễm đúng là tổ phụ Niệm Băng. Đối với chuyện tổ phụ cùng Hoa Thiên đại đế, Niệm Băng biết nhiều lắm. Mặc dù cha dẫn hãn ly khai Dung gia, nhưng lòng tôn kính của cha đối với tổ phụ chưa bao giờ giảm bớt.

Năm mươi năm trước, trên đại lục vốn không có Hoa Dung đế quốc này tồn tại, là do Hoa Thiên, Dung Diễm cùng Tô Việt ba người liên thủ, lấy thực lực gia tộc làm gốc xây dựng nên cơ nghiệp này. Lúc trước, thực lực Dung gia vốn là cực mạnh, nhưng Dung Diễm biết mình không thích hợp trở thành đế vương, cho nên đem vương vị dành cho Hoa Thiên, nên mới có Hoa Dung đế quốc này sinh ra.

Dung Diễm có sáu vị thê tử, sáu người này sanh cho hãn bảy đứa con. Trong đó Dung Diễm thương yêu nhất chính là con lớn nhất và thứ hai, đó là một đôi song bào thai. Vì kỷ niệm mình cùng Hoa Thiên, Tô Việt đồng lập nên Hoa Dung đế quốc, Dung Diễm đặt tên cho hai đứa con song sinh là Dung Việt, Dung Thiên. Sau đó Dung Thiên yêu đệ tử của Băng Tuyết nữ thần tế tự, chính là mẫu thân Băng Linh của Niệm Băng. Mà Dung Diễm thân là một gã hỏa hệ ma đạo sư cường đại, luôn cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự "Thủy hỏa bất dung", lại như thế nào có thể cho phép con mình cùng đệ tử Băng Tuyết nữ thần tế tự kết giao chứ? . Cũng vì vậy, mẫu thân Niệm Băng đã bị Băng Tuyết nữ thần tế tự khiển trách, đem đôi tình nhân luyện ái chia rẽ quyết liệt.

Nhưng bọn họ đã không biết, Dung Thiên cùng Băng Linh lưỡng tình tương duyệt, lúc đó đã thực sự là vợ chồng. Băng Linh vì bảo vệ đứa con nhỏ, từ Băng Thần tháp lên chạy đến Hoa Dung đế quốc tìm kiếm Dung Thiên. Dung Diễm đối với Dung Việt, Dung Thiên hai huynh đệ rất yêu thích, nên chỉ bắt Dung Thiên nhốt vài ngày đã thả ra. Khi Băng Linh đi vào Đô Thiên thành gặp lại người yêu mình, Dung Thiên không hề hé lộ , lặng lẽ đem Băng Linh an bài tại một chỗ nhỏ tách biệt trong dinh viện, mỗi ngày ngoại trừ ở nhà tu luyện như thường lệ, thì đi ra dinh viện lên lút gặp Băng Linh. Mặc dù hết thấy đều tiến hành trong bí mật, nhưng bọn họ rất hạnh phúc. Đáng tiếc, hạnh phúc lại ngắn ngủi, sau khi Băng Linh sinh hạ Niệm Băng không đầy hai tháng, tình hình một tai nạn đã xảy ra.

Băng Tuyết nữ thần tế tự quan tâm đến Băng Linh, coi như là người kẻ thù của mình, không nghĩ rằng đệ tử đắc ý nhất lên lút bỏ trốn như vậy. Trong cơn giận dữ, Băng Tuyết nữ thần tế tự phát động cả lực lượng Băng Thần tháp trên đại lục tìm kiếm nơi Băng Linh hạ lạc. Rốt cục khi Niệm Băng sinh ra hai tháng, Băng Tuyết nữ thần tế tự đã xuất hiện tại thủ đô Hoa Dung đế quốc, lập tức khiến cho Hỏa diễm sư vương Dung Diễm chú ý. Dung Diễm dẫn hai đệ đệ, toàn tâm đại ma đạo sư lực đại chiến Băng Tuyết nữ thần tế tự. Trận chiến ấy có thể nói là kinh thiên động địa, bốn người ở ngoại ô Đô Thiên thành đấu với nhau ba canh giờ. Băng Tuyết nữ thần tế tự đã tiến vào thần hàng sư cảnh giới dù sao cũng cao hơn một bậc, cuối cùng đã đánh bại bọn Dung Diễm ba người. Trận chiến ấy chẳng những làm tăng uy danh Băng Tuyết nữ thần tế tự, đồng thời cũng bị Dung Diễm coi là đại nhục. Băng Linh bị Băng Tuyết nữ thần tế tự mang đi ,còn Dung Thiên cũng bị nhốt ở Dung gia, hãn ngâm cay nuốt đắng nuôi dưỡng Niệm Băng lớn lên.

Sau khi xảy ra chuyện này, Dung Diễm đối với con thứ hai cực kì thất vọng, lại không nhìn mặt Dung Thiên, đem hãn giao cho Dung Việt trông nom. Bất luận là Dung Thiên, hay là Niệm Băng, đều bị Dung thế gia tộc khi dễ, nếu không phải có Dung Việt che chở cho bọn họ, Dung Thiên đã không biết phải chịu bao nhiêu khổ đau.

Khi đó, Dung Thiên ngoại trừ chiếu cố đứa con ra, mỗi ngày liều mạng khổ luyện ma pháp, hy vọng có một ngày có thể cứu thê tử mình trở về . Nhưng ma pháp cũng không thể mau chóng luyện thành, sau khi vài lần suýt tẩu hỏa nhập ma, Dung Việt nhịn không được nữa bèn trợ giúp Dung Thiên, trộm Dung gia chí bảo là Hỏa Diễm thần chi thạch, đem Niệm Băng và Dung Thiên lặng lẽ rời khỏi thành, khi đó Niệm Băng mới sáu tuổi.

Ly khai Dung gia, Dung Thiên cũng không tốt hơn gì. Dung Diễm biết Dung Thiên và Dung Việt trộm Hỏa Diễm thần chi thạch, không những giận dữ trừng phạt Dung Việt, còn phái người ngàn dặm lùng bắt Dung Thiên phụ tử, may mắn là Dung Thiên thực lực cường hãn, lại rất thông minh, mới Đông trốn Tây ẩn không bị bắt trở về. Thống khổ đó chỉ có mình Dung Thiên biết rõ nhất. Thê tử bị bắt đi, có nhà lại không thể trở về, hãn cố nén thống khổ, dẫn Niệm Băng lưu lang trên đại lục, dưới trợ giúp của Hỏa Diễm thần chi thạch, rốt cục đã đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ.

Sau đó hãn nghe được chuyện ngoài ý muốn, Băng Tuyết nữ thần tế tự vì Băng Linh cử hành Băng Chi nữ thần tế tự kế thừa điển lễ. Một khi điển lễ này cử hành, Băng Linh sẽ bị chính sư phó mình là Băng Tuyết

nữ thần tế tự dẫn động Băng Tuyết nữ thần chi thần lực tinh lọc hoàn toàn, chẳng những phải hồi phục tâm thân xử nữ, đồng thời, cũng sẽ quên hết tất cả chuyện, tựa như một người trẻ con bình thường mới sinh. Dung Thiên không thể nhẫn nại nữa, hắn như thế nào có thể trợ mắt nhìn thấy thế tử yêu dấu quên đi mình cùng đứa con chứ? Cho nên lúc Niệm Băng mười tuổi, hắn dẫn đứa con đến Băng Thần tháp.

Băng Thần tháp diễn ra một trận chiến, cũng không có kéo dài lâu. Mặc dù Dung Thiên thiên phú hơn người, nhưng cả Hỏa Diễm sư vương cũng không phải đối thủ của Băng Tuyết nữ thần tế tự, đừng nói chi là hắn. Khi mắt thấy Dung Thiên sắp chết ở tay Băng Tuyết nữ thần tế tự, Băng Linh bỗng bạo phát, nhất cử phá tan phong ấn trời buộc, cứu thoát Dung Thiên dưới tay sư phó. Nhưng nàng biết rõ, mình cùng Dung Thiên vô luận như thế nào cũng vô pháp đào thoát, lúc nguy cơ liền cùng Dung Thiên đem Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hỏa Diễm thần chi thạch đưa cho Niệm Băng, sau đó bộc phát ra ma pháp cường đại nhất của mình, che dấu Niệm Băng, dùng không gian ma pháp quyền trục trồn thoát.

Lơ lửng ở giữa không trung, hồi tưởng mọi chuyện xảy ra với cha mẹ, nước mắt đã thấm ướt vạt áo Niệm Băng. Lúc này, hắn trong lòng tràn ngập tưởng niệm đối với cha mẹ, "Trời cao, người vì sao lại đối đãi chúng ta như vậy. Một nhà : ba, mẹ và ta, chúng ta chưa từng có yêu cầu quá cao, chỉ là hy vọng có thể sống đời bình lặng là đủ ; nhưng yêu cầu nhỏ nhỏ đó đối với chúng ta mà nói quả thật xa xỉ. Mẹ nó, cái gì là thần ? cái gì là thiên ? hết thấy đều là giả dối. Nếu ta có thể có được thực lực thao túng , thì hết thấy đều phải bị dẫm nát dưới chân ta."

Lòng đầy hận ý, Niệm Băng liền thu liễm khí tức, lấy tốc độ nhanh nhất hướng Dung vương phủ mà đi tới. Hắn có thể lên vào Dung phủ thư khố thành công không?

Hắc ám... hắc ám vô tận, hơi thở âm tà tràn ngập hang động thờ cúng người chết. Mặc dù nơi này âm khí mười phần, nhưng lại cực kỳ khô ráo.

"Ba ba, con có phải là rất lợi hại ? Ngay cả Minh Vu cũng đã bắt trở lại. Ba ba, người phải thưởng cho con đó" U U ở trong động nhảy nhót, Hấp huyết quý Bình Triều đứng ở xa xa cúi đầu, thần thái cực kỳ cung kính.

97. Chương 96: Thiên Niên Vu Yêu

Nữ nhân mở miệng, "Bình Triều, lần này làm tốt lắm, chẳng những bảo vệ tốt thiếu chủ mà còn giúp nàng bắt được một minh vu. Ta nghĩ nên giúp người tiến vào cảnh giới bá tước."

Bình Triều toàn thân chấn động, trong mắt toát ra quang mang hưng phấn khó thể che dấu, "Bộ" một tiếng quỳ rạp xuống đất, nửa người trên phủ phục trên mặt đất thanh âm có chút run rẩy: "Nữ vương bệ hạ, ta....."

Nữ nhân hừ lạnh: "Được rồi, ta chỉ là muốn cho người biết, chừng nào người còn làm việc cho ta và Tà chủ đại nhân, chúng ta sẽ không bạc đãi người. Nhiệm vụ của người chỉ có một, làm phó cho ta, người chỉ cần bảo vệ tốt U U là đủ rồi. Nếu hắn bị thương tổn gì tất yếu người cũng không tồn tại. Ta thấy đó là lòng trung thành của người. Nếu không người cũng sẽ không có ngày hôm nay."

"Vâng, nữ vương bệ hạ tôn kính, cho dù phải trả cả tánh mạng, Bình Triều cũng sẽ bảo vệ thật tốt thiếu chủ. Tuyệt không để cho ngài và Tà chủ đại nhân thất vọng." Bá tước, làm phó của hấp huyết quý, vốn là chỉ có trông mà không thể được, nhưng mà là phó hấp huyết quý nữ vương cũng không giống nhau rồi.

U U cười hì hì, đột nhiên nhảy lên lưng Bình Triều, "Mụ mụ, người xem ta có phải cao thêm rồi sao. Mụ mụ, Bình Triều ca ca thực tốt, người cũng đừng trách mắng hắn."

Trên mặt nữ nhân toát ra vẻ tươi cười, "U U thông minh. Người không thấp. Tiểu U từ nay về sau không được chạy lung tung, cẩn thận gặp nguy hiểm. Dù sao trong đám nhân loại tổ về cao đạo này cũng có rất nhiều người không thể đối phó được.

U U trên lưng Bình Triều nhảy nhảy, "Mụ mụ, ta biết rồi, người đừng dạy dỗ ta nữa, U U rất thông minh mà?"

Đúng lúc này, vẫn ở trạng thái yên lặng, hắc y nhân mở miệng, âm thanh trầm thấp lạnh như băng từ sau mặt nạ đen vang lên, "U U lúc này người thật sự làm tốt lắm, Ti Na, người có biết nữ nhi chúng ta đem trở về cái gì không?"

Ti Na có chút ngạc nhiên nói: "Tà chủ đại nhân, chẳng lẽ U U không phải mang về một mảnh nhỏ năng lượng minh vụ do hắc ám giả tu luyện lưu lại sao?"

Tà chủ lắc đầu, nói: "Đương nhiên. Mặc dù mảnh nhỏ cũng có giá trị, nhưng so với cái mà UU mang về lại kém quá xa. Mặc dù ta không biết minh vụ này vì sao lại trở nên suy yếu như vậy, nhưng ta có thể khẳng định, U U mang về là một minh vụ chính thức, có lẽ còn là lão bản hữu của chúng ta nữa."

Ti Na trong mắt kinh ngạc càng tăng thêm, hắc y nhân bật cười, khí tức hấp dẫn tràn ngập về thân gần, "Nói như vậy, nữ nhi của chúng ta vận khí thật sự là không xấu a, Minh vụ, quả thật là thứ tốt hử!"

Tà chủ lạnh nhạt nói: "Bình triều, trước tiên người mang U U đi xuống đi. U U, nếu người mang về chỉ là một mảnh nhỏ năng lượng minh vụ lưu lại, cái này làm linh hồn ma khí cho người rất thích hợp, nhưng, nếu người mang về một minh vụ nếu làm linh hồn ma khí cũng quá lãng phí a."

U U chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ta mặc kệ! Ba ba, người không thể cướp đi đồ của ta."

Tà chủ lạnh nhạt nói: "Người là nữ nhi của ta, mặc dù minh vụ này không thể thành một bộ phận ma khí, như hắc y nhân có thể thành người bảo vệ người, người bảo vệ tuyệt đối trung thành, người trước tiên đi xuống đi. Chờ ta xử lý tốt hết thảy, tự nhiên sẽ đem hắc y nhân một loại hình thái khác giao cho người, một minh vụ có thể sinh ra tác dụng gì, cũng không phải người có thể tưởng tượng được."

U U mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng cũng không dám cãi lệnh phụ thân, từ trên lưng Bình Triều nhảy xuống, cùng hắc y nhân đi ra ngoài huyết động.

Thấy U U đi rồi, Tà chủ lãnh đạm nói: "Để ta xem, không gian có phải là bằng hữu trong tưởng tượng của ta không. Hắc ám trọn đời chiếu khắp a! Nghe ta phân phó, từ vực sâu phát ra ngạc nhiên dễ chịu, lấy linh hồn ta làm cơ sở, phóng thích." Một vòng bí ẩn vàng sáng màu xanh biếc chọt theo đầu bộ xương khô trong tay hắc y nhân phát ra, đầu bộ xương khô trên tay tà chủ phảng phất như còn sống bình thường. Cả huyết động đều bị quang mang màu xanh biếc làm thành một kết giới kiên cố.

Nếu lúc này có một người ma pháp sư cấp cao đẳng thấy màn này, tuyệt đối kinh ngạc há hốc mồm, bởi vì, đây là một loại chú ngữ đã đơn giản hóa thập giai hắc ám phong ngự ma pháp. Người có thể dễ dàng sử dụng thập giai hắc ám ma pháp như vậy, thực lực cường đại cỡ nào hử! Hắc ám ma đạo sư cũng không có khả năng so sánh.

Hấp huyết quý nữ vương Ti Na tựa hồ sớm đã quen với sự cường đại của Tà chủ, mỉm cười nói: "Nguyệt, cho chúng ta xem đi a."

Tà chủ tay phải mang bao tay màu đen lộ ra nhanh như chớp, điểm trên hai mắt đầu khô lâu xanh biếc kia, một tiếng kêu thảm thiết thê lương, một cỗ sương mù màu đen theo khô lâu xanh biếc bay ra. Không do dự hắc vụ vừa mới xuất hiện, đột ngột lấy tốc độ nhanh nhất hướng ra ngoài xông đi.

Tà chủ lẫn Ti Na đều không di chuyển, hắc vụ đánh vào bên ngoài tầng lục quang kia nhất thời bị bắn trở về, một tiếng hét thảm lại phát ra, còn hơn tiếng trước kia nhưng lại suy yếu hơn.

Tà chủ thanh âm băng lãnh mà trầm thấp vang lên, "Ta khuyên người hãy thả lỏng một chút đi, cho dù là linh hồn, cũng vô pháp đào tẩu khỏi nơi này, càng không cần nói minh vụ kỳ thật còn có thân thể, chỉ là không có hình thù mà thôi."

Tát Phân kinh sợ, thanh âm nãy ra vang lên: "Người là ai, đã là đồng đạo, tại sao lại làm khó ta?"

Tà chủ lãnh đạm nói "Nếu ta đoán không lầm, người là một người trong bốn tên hắc ám ma đạo sư trong hắc ám bát ma lúc trước? Người là ai? Là Âm yêu, Tà huyết, Hắc ma, hay là Vu hồn?"

Tát Phân dù sao cũng đã sống mấy ngàn năm, nghe Tà chủ nói xong dần dần tỉnh táo lại, nghi hoặc hỏi: "Làm sao người lại biết ta là một trong bát ma? Người là ai? Khí tức của người che dấu rất sâu, ta bây giờ năng lượng không đủ để cảm giác được. "

”Năm đó sự tình tám người các người làm náo loạn lớn như vậy. Đáng tiếc Hắc vũ hoàng một đời anh hào, cuối cùng lại bị thần cấm hủy diệt. Nếu ta đoán không lầm, thì người là tên Vu hồn giáo hoạt kia, lợi dụng chuyển hóa thành vu yêu tránh được một kiếp, ta thật bội phục người. Căn cứ theo lời thủ hạ và nữ nhi của ta, ta nghĩ người bị phong ấn ở vực sâu. Có thể trốn ra thực không dễ dàng a. Tại thời đại của các người, ta không tính là gì, có thể chính người cũng không để mắt đến, nhưng mà vài ngàn năm trôi qua, hiện tại thế giới không thuộc về các người nữa. Vu hồn Tát Phân, nhìn cẩn thận đi.”

Một tầng khí tức xanh biếc từ trên người Tà chủ phát ra, trong quang mang sáng ngời. Bao phủ chung quanh hết thấy, trường bào màu đen biến mất, một gã nam tử trung niên anh tuấn dị thường xuất hiện trước mặt Tát Phân, làn da hắc trắng nõn không có một tia huyết sắc, nhưng có một đôi mắt màu xanh biếc, trong mắt không có con người, chỉ có hai luồng hỏa diễm xanh biếc khiêu động không dứt, hỏa diễm dần dần từ màu xanh chuyển sang đỏ sậm. Hỏa diễm màu đỏ sậm hình thành ánh mắt nhìn qua rất là tà ác.

”Vu yêu, người, người làm thế nào luyện thành Vu yêu? Không, cái này không có khả năng, tuyệt không thể có.” Tát Phân thanh âm tràn ngập kinh hãi, hắc thật sự không thể tưởng tượng từng là giấc mộng của mình như lại thực hiện trên thân thể người khác, hắc từng gần cảnh giới vu yêu, hắc hiểu rất rõ rằng tu luyện trở thành vu yêu khó khăn cỡ nào không phải một hai ngày. một năm, hai năm mà làm được.

Tà chủ cười một tiếng, trong mắt hồng quang thu liễm vài phần, ”Rất kỳ quái a, kì quái vì cái gì ta là một nhân loại có thể sống nhiều năm như vậy, còn luyện thành vu yêu là loại tu luyện khó nhất. Đáng tiếc đây là bí mật của ta, không thể nói cho người, người chỉ cần hiểu được thực lực của ta cường đại cỡ nào vậy là đủ rồi. Bây giờ ta cho người hai điều lựa chọn, một dùng trở chú phụng hiến linh hồn thuần phục ta. Hai là, trở thành hồn phách trong kiện ma khí của nữ nhi ta. Là mình vu, người hiểu hai loại tình huống khác nhau, nên lựa chọn thế nào không cần ta dạy cho người.”

Tát Phân oán hận nói: ”Vu yêu thì thế nào, nếu lúc trước không phải thần cấm đột nhiên hàng lâm, ta đã sớm tu luyện thành cảnh giới Vu yêu. Người chỉ là vận khí so với ta tốt hơn một ít mà thôi, muốn cho ta thần phục, không có khả năng đó đâu. Cùng lắm thì ta lựa chọn hủy diệt mình còn hơn làm người hầu.”

Tà chủ lạnh nhạt nói: ”Vậy người có thể thử xem, ở trước mặt ta, sợ rằng, chết đối với người mà nói đều là ngưng cuồng. Người bây giờ suy yếu đến mức này, muốn đối phó người đối với ta mà nói quá đơn giản. Nếu người đồng ý thần phục ta, ta chẳng những có thể giúp người khôi phục năng lực vốn có mà còn cho người được tự do. Làm một Vu yêu, mục tiêu của ta thập phần viễn đại, ta cần có người giúp ta hoàn thành mấy mục tiêu đó. Được, ta sẽ cho người xem một vài thứ, người sẽ lựa chọn thần phục ta hay không. Đầu là hắc ám giả, ta nghĩ mục tiêu của người ta không khác nhau mấy.”

Lục mang tinh màu xanh trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Tà chủ, trong quang mang lóe ra, ba cái chai màu đen dần dần theo lục mang tinh màu xanh kia hiện ra. Mỗi cái chai cao hơn một thước, trên cái chai đều khắc hoa văn cực kỳ phức tạp, vì hoa văn có rất nhiều chi tiết, nếu không cẩn thận rất khó nhận ra. Ba cái chai hoàn toàn giống nhau, tại trung ương của bầu chai đều có khảm một vòng bảo thạch màu xanh biếc, bảo thạch không lớn, khoảng cách hai khối không sai biệt lắm cỡ một tấc bên trái, toàn chai là màu đen có chút ảm đạm ngoài ra không có gì đặc biệt. Nhưng cái chai xuất hiện lập tức Tát Phân la lên một tiếng, đây, đây không phải là Mặc Áo Đát Tư phong ấn chi bình sao? Như thế nào lại ở trong tay người, lúc trước, đây không phải là tên gia hỏa phong ấn Di Phu quốc độ...”

Tà chủ lạnh lùng cắt lời: ”Đúng, đúng Mặc Áo Đát Tư phong ấn chi bình, cái chai này tổng cộng có bảy cái. Lấy thập tinh chi thể hình thành một cái phong ấn cực mạnh. Lúc trước chúng thần lục đem Di Phu quốc độ phong ấn trong một không gian khác. Các vị thần này bởi vì tiêu hao năng lượng vô cùng lớn, tuyệt đại bộ phận đều ngủ say, đến bây giờ không tỉnh lại. Đáng tiếc, bọn họ phạm một sai lầm lớn. Vua Di thất quốc độ, tại một khắc cuối cùng bị phong ấn, đem sanh mệnh của mình cấp cho bảy bình phong ấn Mặc Áo Đát Tư chi bình trên lạc ấn trở chú của hắc. Trở chú rất đơn giản cũng không đủ phá hư phong ấn, bởi vì vua Di thất quốc độ khi đó không thể chống lại các thần, nhưng hắc lại dùng tánh mạng di thất quốc độ của mình để lại một cơ hội. Trên bảy Mặc Áo Đát Tư phong ấn chi bình hắc để lại trở chú rất đơn giản, đó là, bảy cái chai vĩnh viễn không thể ly khai Ngưỡng Quang đại lục. Chỉ có như vậy, bọn họ mới có một tia cơ hội cuối cùng. Ngưỡng Quang đại lục không thể so sánh Thần chi đại lục, mọi thứ đều có thể phát sinh. Chúng thần trước khi ngủ say, cố ý dận dò long thần cường đại đến phụ trách thủ hộ bảy cái chai này. Long thần

phái cự long vương đến bảo vệ mười cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Ta nghĩ chuyện xưa này người đã có nghe qua. Tại từng Hình Cá niên đại chúng ta, không ai không muốn đi tìm mấy cái chai này để mở phong ấn của Di phu quốc độ.”

Tát Phân nói tiếp: ”Đó là đương nhiên, khi vua Di thất quốc độ phát động trở chú tự bạo từng nói qua, nếu ai có thể phá vỡ phong ấn để chúng trở lại Ngưỡng Quang đại lục. Người này trở thành tân chủ nhân của Di thất quốc độ, nhưng bảy đại cự long vương làm thế nào đối phó, bọn họ người nào cũng cường đại. Lúc trước bát ma chúng ta đã từng thử gây hấn cự long, nhưng chỉ có Hắc vũ hoàng lão đại có thể đánh bại cự long, mà chúng ta lại kém nhiều lắm, phần lớn đều bị bảy cự long hợp lực bức lui. Một lần Hắc vũ hoàng bị thương nặng nhưng trong thất long vương kẻ mạnh nhất là Hắc ám long vương Tập Tiếp Áo Tây Tư cũng bị thương nặng không kém. Đến sau này chúng ta bị thần hủy căn nguyên mới thấy không may là thực lực hắc vũ hoàng còn kém một chút. Nếu ngày đó có thể giải quyết Tập Tiếp Áo Tây Tư trước khi các tên long vương khác tới hỗ trợ, có lẽ chúng ta có cơ thành công. Hừ đừng tưởng rằng lấy ba cái bình gỗ đã thành công. Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình phải bảy bình hợp lại mới có công hiệu, mặc dù ta không biết người dùng biện pháp gì lấy được bảy cái bình này, nhưng ta nghĩ người nhất định đã khiến các cự long đã chú ý đến, người nghĩ đây là chuyện tốt sao? Mặc dù người chọn lựa trở thành Vu yêu nhưng trong lịch sử, không có Vu yêu xuất hiện, ta nghĩ thực lực của người nhiều nhất cùng chỉ có thể so sánh với hắc vũ thời kỳ cường thịnh, ta cũng không tin, người bằng vào năng lực bản thân có thể đối kháng với thất đại long vương.”

Tà chủ bình tĩnh nghe Tát Phân nói xong, vung tay lên, ba bình đồng thời tiêu tan. ”Cũng được cho dù ta có tự phụ nữa cũng không tự phụ đến nỗi nghĩ ta có thể đồng thời đối kháng thất đại long vương, nhưng bây giờ lại có một cơ hội rất tốt.”

”Chỉ cần lợi dụng tốt cơ hội này, chưa hẳn không thể thực hiện nguyện vọng của chúng ta. Theo tình huống ta do thám biết, Băng long vương đang tu luyện một mình, nhưng hẳn chỉ có một mình không thể uy hiếp đến ta, cho nên mục tiêu kế tiếp chính là hắn. Cho dù ta có thể dễ dàng đánh bại hắn, nhưng không thể bắt hoặc giết chết hắn, cho nên ta cần có nhiều thực lực hắc ám cường đại trợ giúp ta. Đối phó với thất long vương, phải tách ra giải quyết, cứ giảm bớt người nào, thực lực bọn họ sẽ yếu bớt vài phần.”

Tát Phân có chút tò mò nói: ”Ta muốn biết, cơ hội theo như lời người nói sẽ là cái gì. Chẳng lẽ thất long vương ở chánh tâm cuối cùng có sơ hở sao?”

Tà chủ lạnh nhạt nói: ”Đương nhiên là có, trong thất long vương cực mạnh, không thể nghi ngờ là cặp vợ chồng Hắc ám long vương Tập Tiếp Áo Tây Tư cùng Quang long vương Dịch Mạn Đặc Đế, hai người bọn họ lãnh đạo toàn thể. Chỉ cần có bọn họ, thất long vương đúng là mục tiêu không thể phá hủy. Nhưng nay Quang long vương đã tiến vào trạng thái suy yếu nhất trong cuộc đời của ả, ả sắp sinh sản. Mà sau này Hắc ám long vương tất nhiên phải thủ hộ bên người ả. Hai người bọn họ đồng thời còn phải thủ hộ hai cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Cho nên nếu ta muốn đối phó bọn họ, tất nhiên sẽ lựa chọn khi Quang long vương đã sinh sản vài ngày. Đến lúc đó chỉ cần tập trung lực lượng tất cả thủ hạ của ta, rất có thể nhất cử lưỡng tiện thu được hai cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, thậm chí còn có thể làm mấy long vương bị thương nặng. Do vậy ta cần sự trợ giúp của người, trợ lực càng cường đại sẽ khiến cho xác suất thành công càng lớn hơn, một khi chiếm được bảy Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, sau này thế giới này là của ta, chẳng những là Ngưỡng Quang đại lục mà còn là Thần chi đại lục.”

Tát Phân cười lạnh một tiếng nói: ”Người nghĩ đến điều đó cũng được, nhưng thất long vương không ngốc. Chẳng lẽ lúc Quang long vương sinh sản, bọn họ không mời cự long khác vì bọn họ thủ hộ sao?”

Tà chủ nói: ”Đương nhiên, nhưng theo ta được biết, bây giờ giúp bọn hắn thủ hộ, chỉ có Không gian long vương Tập Áo Dịch Lý Tư, kẻ yếu nhất trong thất long vương. Cho dù có một, hai long vương nữa, lúc này đây hành động tuyệt không thể hủy bỏ. Kết tinh của Quang long vương cùng Âm long vương một khi hàng sanh, lại sẽ là dạng quái long gì đây. Chỉ cần thất long vương vận dụng long lực của mình làm cho hắn sanh trưởng rất nhanh, từ nay về sau muốn cướp Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Thay vì bảy ta phải đối diện với tám long vương, còn muốn cướp một chai cũng không có cơ hội.”

Tát Phân trong lòng thâm động, lý tưởng Vu yêu này vẽ trước mặt quả thật viễn đại, nếu hắn có thể thành chúa tể một thế giới, cho dù mình thần phục hắn lại có gì quan hệ? Nghĩ tới đây, Tát Phân do dự một chút,

tiếp tục hỏi dồn: "Vậy người không sợ thất long vương đều tập hợp chỗ Hắc ám long vương sao? Nếu như vậy, sáu long vương hợp lực, chúng ta không phải là đối thủ của họ."

Tà chủ lạnh nhạt nói: "Điều này ta đã sớm nghĩ qua, nhưng không có khả năng xuất hiện. Thất long vương hội hợp liên hoan, chỉ là nguy cơ trước mắt. Trước đây không lâu. Ta từng phái người lặng lẽ theo dõi bọn họ, phát hiện một lần bọn họ hội tụ tại Tuyết Sơn, nhưng chỉ có năm long vương tới, hơn nữa trong lúc đó còn xảy ra không ít chuyện không thoải mái, mặc dù sợ bọn họ phát hiện, ta chỉ ở xa nghe bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng theo tình hình lúc ấy phán đoán thì Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư tựa hồ bị Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư vượt mặt. Không gian long vương còn bị Âm long vương bắt buộc mới đi theo chân vợ chồng bọn họ. Đơn giản phân tích một chút, trong thất long vương, Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư cùng Âm long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư từng là tình địch. Cho nên Gia Lạp Mạn Địch Tư tựa hồ không có khả năng giúp Tập Tiệp Áo Tây Tư bảo vệ thế tử, người, ta đều hiểu được phương pháp đối phó tình địch ngay lúc đại chiến, là đem hủy diệt hoàn toàn đối phương, ta tin tưởng rằng cho dù là rỗng, trong lòng Gia Lạp Mạn Địch Tư nhất định có tâm tình tiêu cực," Hắc nói cũng đúng. Gia Lạp Mạn Địch Tư nhất định có tâm tình tiêu cực, Địch Mặc Đặc để bị cướp đi, hắc như thế nào không hận Tập Tiệp Áo Tây Tư? Đáng tiếc, Tà chủ đã xem nhẹ một sự kiện, xem như Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư rất yêu Quang long vương Địch Mạn Đặc Đặc. Khi yêu nhiều hơn hận, thường thường sự lựa chọn rất khác biệt a.

Dừng một chút Tà chủ tiếp tục nói: "Bằng long vương bởi vì tính tu nên cả long vương tụ hội cũng không tham gia. Chỉ cần chúng ta không động đến hắc trước, hắc không có cơ hội đi trợ giúp Quang, Âm hai long vương, đồng thời nhiệm vụ của Phong long vương là thủ hộ Bạch nhân, cũng sẽ không xuất hiện. Thổ long vương có tiếng là thích ăn ngon, lười làm, còn không biết ngủ ở địa phương nào. Vậy chúng ta đối mặt chỉ là ba long vương, không, chỉ có hai long vương mà thôi. Đối với trường hợp này ta có trăm phần trăm nắm chắc, muốn phòng bị chỉ là phòng bị Hắc ám long vương vì thủ hộ thế tử mà có thể bạo phát mà thôi."

Tát Phân nghĩ nghĩ nói: "Nói như vậy, cơ hội thực rất lớn. nhưng người dù sao cũng thế đơn lực bạc, hơn nữa ta dựa vào cái gì để tin tưởng rằng, sau khi người lấy được bầy Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình có thể hoàn toàn mở phong ấn ? Phải biết rằng cho dù có bầy cái chai, mở phong ấn cũng không phải chuyện dễ dàng."

Tà chủ nở nụ cười, khí tà ác cường thịnh khiến Tát Phân đang hư nhược phát run, hắc vụ không ngừng ngưng kết, "Nếu không có an bài vạn toàn, người nghĩ ta và người đối với thất long vương bắt đầu hành động ra sao? Từ hơn ngàn năm trước, ta vừa mới tiến vào lĩnh vực vu yêu, là lúc ta đã an bài hết mọi chuyện, Ti Na chỉ cho hắc thấy sức mạnh của người đi" Hấp huyết quỷ nữ vương vẫn lẳng lẳng lẳng nghe cười một tiếng, trong nháy mắt trên người phóng ra một tầng khí lưu màu đỏ sậm, thân hình uyển chuyển trôi nổi trên không vừa chuyển, một đôi cánh màu đỏ sậm cũng không lớn lắm xuất hiện sau lưng hắc, đồng thời cặp yêu đồng kia biến thành màu vàng thân hình cũng không biến hóa quá nhiều, nhưng hắc ám khí do Tà chủ phát ra lại bị bức bách qua một bên.

Tát Phân một lần nữa kinh ngạc, "Hồng sí kim đồng, người, người là hấp huyết quỷ nữ vương? Trời ạ! Nguyên lại tại Ngưỡng Quang đại lục đồng loại chúng ta còn tồn tại nhiều như vậy. xem ra phen này thần gặp nạn rồi." Hắc rất rõ ràng, hấp huyết quỷ cấp bậc thân vương này cường đại ngang mình vu đồng cấp bậc, đừng nói là Tà chủ, ngay cả con hấp huyết quỷ này mình có không đủ khả năng đối phó.

Tà chủ lạnh nhạt nói: "Ti Na là thế tử của ta, cũng là thủ hạ của ta. Để có thể mở Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình, chúng ta trải qua ngàn năm dục, rốt cuộc sanh ra ma yêu nữ. Mở Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình chỉ có hai phương pháp, một, nhờ vào máu tươi thánh nữ của thần. Hai, ma pháp sư nhờ vào máu của ma yêu nữ, người đã từng gặp hắc, đó là U U nữ nhi của ta , đến lúc đó chỉ cần bảy giọt tinh huyết của nó, ta hoàn toàn nắm chắc mở được Mặc Áo Đạt Ti phong ấn chi bình , đồng thời những năm gần đây, trong tay ta bồi dưỡng ma lực hắc ám mà người không thể tưởng tượng nổi "

Tát Phân biết, đây là thời khắc mình lựa chọn, Tà chủ nói với mình nhiều như vậy. Nếu mình không thể cho hắc một câu trả lời vừa lòng có lẽ lập tức sẽ bị hủy diệt. Đối mặt với Vu yêu và hấp huyết quỷ nữ vương trong lòng hắc không có một chút vận may, "Tốt, đã là vì truy tìm sự nghiệp hắc ám vĩ đại, ta cho dù gần bó với người vì cái gì? Chúng ta Hắc ám giới không hứa hẹn, chỉ có ích lợi. Ta tin tưởng rằng, chỉ cần ta còn có điểm hữu dụng, người nhất định sẽ đối xử ta tử tế. Minh vu Tát Phân nguyện ý thân phục ngài."

Hồng quang trong mắt Tà chủ đại thịnh, mục đích của hắn, chính là muốn chính thức thu phục minh vụ trước mắt. mặc dù mấy năm nay đã bồi dưỡng không ít thủ hạ thực lực cũng được, như ngoại trừ thê tử Ti Na ra, không có người nào đạt đến thực lực vu yêu, hắn phải đúng là cường giả của Hắc ám thế giới, "Tốt, Tắt Phân. Hoan nghênh người gia nhập, ta tên là Tà Nguyệt, người có thể gọi ta là Tà chủ, cũng có thể gọi là Nguyệt chủ. Hiện tại, người biết phải làm gì rồi." Hắc ám thế giới không có hứa hẹn, tương tự không có tín nhiệm, chỉ có lời thề của trớ chú, mới có thể tin tưởng quyết tâm của Tắt Phân.

Tắt Phân do dự một chút. Vì sinh tồn, vì có thể gặp lại Hắc ám nhất thống vĩ đại. hắn chịu thần phục, sương mù màu đen dần dần biến thành màu tím.

Hắn dần dần đem linh hồn mình phụng hiến, cả huyết động tràn ngập hắc ám khí tức nồng đậm, khí tức mãnh liệt tràn ngập khắp ngõ ngách. Chỉ có thể thấy hồng sắc trong mắt Tà nguyệt, kim sắc trong mắt Ti Na cùng tử quang minh vụ phát ra.

Niệm Băng rơi trên mặt đất, nhìn thấy tường viện cao lớn trước mặt, trong lòng hắn than thầm một tiếng, cố gắng nhớ lại bao năm ký ức đối với nơi này, bây giờ hắn hy vọng nhất. Đúng là nơi này mọi thứ không thay đổi. Hắn thân hình cao lớn. Một thân mang trường bào kim hồng sắc biểu lộ vẻ anh tuấn. nhất là mơ hồ toát ra khí chất cao quý. Trước ngực thêu hình hỏa sư tử dị thường uy vũ.

Dung thân vương phủ đề phòng sâm nghiêm, người ngoài muốn xâm nhập. tựa hồ không có khả năng. Tại đại môn thân vương phủ chỉ có hai thủ vệ, vẻ mặt hai gã thủ vệ rất bình thản, trên người chỉ mặc áo vải lính bình thường, cả khôi giáp cũng không có, chỉ có trên ngực có thêu một binh tự rất lớn, ở vai trái, có một tiêu chí sư tử xanh không lớn.

Trong đầu Niệm Băng hồi tưởng lời giảng dạy của cha lúc trước, hỏa diễm sư tử kỵ sĩ lực chẳng những năng lực tác chiến tập thể cực kỳ cường hãn, mà chiến đấu đơn độc cũng rất mạnh, cùng ngân vũ kỵ sĩ đoàn giống nhau. Chiến đấu lực trụ cột nhất mới là kỵ sĩ cấp bậc sơ cấp kiếm sư. Kỵ sĩ ngân vũ kỵ sĩ đoàn căn cứ màu sắc lông vũ trên mũ giáp để phân biệt cấp bậc, mà hỏa diễm sư tử kỵ sĩ đoàn lại căn cứ vào màu sắc sư tử thêu trên vai để phân biệt cấp bậc. Theo từ thấp đến cao, phân biệt là bạch, thanh, hoàng, hồng, kim năm màu. Trong đó sư tử màu trắng đại biểu là hỏa diễm kỵ sĩ đoàn kỵ sĩ chiến đấu, sơ cấp kiếm sư. Tiêu chí thanh sư đến hoàng sư đại biểu cao cấp kiếm sư, như vậy ít nhất cũng là kỵ sĩ đại kiếm sư. Còn lại là lực lượng trung kiên của hỏa diễm kỵ sĩ đoàn, bọn họ cũng có thực lực cấp bậc vũ đấu gia, cao nhất là tiêu chí kim sắc sư tử, trừ các người chưởng khống Dung gia ra chỉ có tám người được ban cho vinh dự như vậy, trong đó có năm tên là vũ bán gia mà là ma vũ đấu gia, năm người thống soái ma sư trung đội, có năng lực tác chiến siêu cường, đồng thời cũng là dưới trướng Dung thân vương hộ vệ đội hỏa diễm sư tử ma pháp đoàn. Mà ba tên kim sư tử vũ thánh cùng hai tên Dung thân vương đều là đệ đệ ma đạo sư, đúng là năm đại phó đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn.

Dùng cao cấp kiếm sư để giữ cửa, có lẽ ngoại trừ cung đình các nước, chỉ có Dung thân vương có thể làm được, ngày trước tại Hoa Dung đế quốc cùng Kỳ Lỗ đế quốc liên thủ công kích Áo Lan đế quốc, Dung thân vương phái ba tên trong năm tên phó đoàn trưởng dẫn năm ngàn hỏa diễm sư tử kỵ sĩ cùng Bắc phương tập đoàn quân hội hợp, uy hiếp cường địch. Lãng Mộc đế quốc không dám có chút vọng động.

Niệm Băng sửa sang lại quần áo của mình một chút. Hướng cửa đi nhanh đến, phảng phất không có nhìn hai thủ vệ kia. Mắt nhìn hắn đến gần. hai thanh sư tử thủ vệ vội vàng cung kính hành lễ, không có chút nào ngăn cản. Niệm Băng âm thầm thở ra nhẹ nhàng, thông qua cửa thứ nhất đi vào, từ nay về sau đi vào càng dễ dàng hơn, không chế cần thận bản chất ma pháp lực của mình, đi nhanh vào tầng nhà này.

Dung thân vương phủ chiếm diện tích đất rất lớn cùng với Hoa Dung đế quốc hoàng thất đều là thành trong thành của Thiên thành. Bóng đêm tràn ngập, ngọn đèn dầu trong bên trong phủ đệ cũng không chiếu sáng hết được, nhìn cảnh này trông như cảnh vật đã từng quen biết, Niệm Băng tâm tình một trận kích động, lại trở về cách đánh dấu tự nhiên tầng nhà, đó là phương pháp thường dùng mạo tên thế thay của cha.

Gương mặt anh tuấn, hiền từ của cha không ngừng quanh quẩn trong đầu hắn.

Không dám dừng lại nhiều, Niệm Băng nhắm mục tiêu của mình bước nhanh đến. Hắn đã điều chỉnh tinh thần lực mình rất tốt, chỉ cần đem mọi thứ nhớ kỹ, chuyển này cũng không tính là mất sạch .

"Dung Băng người vừa mới đi ra sao?" Một thanh âm kinh ngạc vang lên, Niệm Băng toàn thân chấn động.

Đương nhiên hắn biết, Dung Băng là tên của ca ca mình. Hắn dừng bước, điềm tĩnh, nhắm hướng thanh âm phát ra nhìn lại. Chỉ thấy một lão già nhắm hướng mình đi tới, người này hắn đã biết. Trên mặt có chút âm trầm, vóc người cao hừng, hai mắt nội uẩn tinh quang, đều làm cho hắn quen thuộc như thế, mặc dù già hơn một chút so với năm đó, nhưng cũng không có biến hóa lớn lắm. Năm đó hắn đối với cha mình là một trong những người bất mãn nhất!

Cổ nén phần nộ trong lòng, Niệm Băng khom người hành lễ nói: "Ra mắt tam gia. Ngài muốn ra ngoài sao?" Lão già này đúng là tam đệ Dung Phi của Dung thân vương. Hỏa hệ ma đạo sư

Dung Phi cười ha ha, nói: "Ta muốn đi ra tìm người, người là người tam gia ta rất yêu thích mà! Như thế nào, người đã quên. Có phải là gần đây nhất bị Y Nặc nha đầu quần quanh a!"

Niệm Băng cười cười xấu hổ: "Tam gia gia giấu cợt rồi, ta đang muốn đi thư phòng xem sách, ngài muốn đánh cờ, ta không ngăn cản ngài a."

98. Chương 97: Huynh Trưởng Dung Mạo Tương Tự

Niệm Băng vâng vâng dạ dạ đáp ứng, chỉ sợ bị Dung Phi nhìn ra một tia sơ hở, dù sao, về mặt tướng mạo hắn mặc dù rất giống Dung Băng, nhưng vẫn có chút khác nhau, đối với người quen mà nói, chỉ cần nhìn kỹ không thể nào không nhận ra, may là vì bầu trời tối đen, Dung Phi lại không tiếp tục rườm rà đi khỏi thân vương phủ, tìm người đánh cờ.

Dung Phi đi rồi, Niệm Băng phát hiện sau lưng mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt, một khi bị Dung Phi phát hiện thân phận của mình, ở Dung thân vương phủ đảm ròng hang hổ này của, hắn rất khó có cơ hội chạy thoát. Khỏi đã hơn chục năm, trí nhớ từ khi còn nhỏ dù sao cũng có chút mơ hồ, Niệm Băng vừa tìm kiếm đường, vừa nhanh chóng lục lại trong trí nhớ về vương phủ này, trí nhớ lực so với người thường mạnh hơn rất nhiều giờ đây đã phát huy tác dụng quan trọng, trải qua khoảng nửa canh giờ tìm kiếm, hắn rốt cục đã phát hiện mục tiêu của mình. Vận khí của hắn không tồi, trừ bỏ gặp phải Dung Phi ra, dọc đường đi chỉ gặp vài hộ vệ tuần tra và một số người hầu mà thôi, những người đó đều tưởng hắn là Dung Băng, tự nhiên không có ai cản trở hắn.

Thư phòng cao lớn mà cũng rất rộng rãi của đặt trong một cái sân độc lập, trong sân trồng các loại kỳ hoa dị thảo, chỉ có một con đường nhỏ cũng không rộng rãi đưa tới chính giữa sân có bốn gian nhà lớn, vừa đến gần sân, tinh thần lực của Niệm Băng hướng hắn phát ra cảnh báo, nhanh chóng dùng tinh thần lực tìm tới một vòng. Ít nhất ở trong sân này phát hiện hơn mười ám cương, Niệm Băng biết, con số này chỉ là mình phát hiện, sợ rằng số mình không phát hiện cũng không ít.

Thư phòng thuộc về trọng địa của Dung thân vương phủ, trừ bỏ người nhà Dung thân vương ra, người ngoài tiến vào phải có thủ lệnh do Dung thân vương tự mình ban bố mới được Bước vào sân của thư phòng cũng không có ai ngăn trở, nhưng tinh thần lực Niệm Băng lại rõ ràng cảm giác được ám cương có tinh thần ba động, chẳng lẽ bọn họ phát hiện ?

Hắn là không phải, nếu đã tới hắn sẽ không lại, bình tĩnh đi tới trước thư phòng, trên cửa thư phòng địa có một đồ án lục mang tinh màu đỏ, Niệm Băng biết, khảo nghiệm lớn nhất của mình sắp đến, các thủ vệ nhận không ra thân phận của mình, nhưng muốn tiến vào thư phòng lại phải thông qua chương ngại cuối cùng, cũng chính là ma pháp trận khảo nghiệm này.

Cái ma pháp trận này chính là không nhận người, chỉ có biết phương pháp khai mở mới có thể tiến vào. Điểm này Niệm Băng đã sớm biết, nhưng hắn vẫn bước tới bởi hắn đối với phương diện tri thức ma pháp trận của mình có tin tưởng trọn vẹn.

Đứng ở trước cửa bắt đầu những ám cương này, tinh thần lực hoàn toàn tập trung. Giống như một thanh đao nhọn trực tiếp cắm vào trong ma pháp trận, trong phút chốc, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, trước mắt phẳng phất thấy được vô số ma pháp phù hào nhảy múa khắp xung quanh hắn, mỗi phù hào đều tràn ngập khí tức hỏa diễm, cấu tạo ma pháp trận phức tạp tới mức Niệm Băng trong lòng cả kinh.

Bất quá, hấn tuy kinh ngạc nhưng không loạn. Nhanh chóng lần theo đầu mối của ma pháp trận, cố nén một cỗ nhiệt lưu ba động lan tới, điều động khí tức trong cơ thể, tự mình của cảm thụ biến hóa vi diệu trong ma pháp trận. Khi hấn rốt cục nghiên cứu tới trung tâm của ma pháp trận, rốt cục cũng hiểu đây là ma pháp trận gì. Bộ phận trọng tâm quan trọng nhất tạo thành ma pháp trận, cũng chính là trận nhãn của ma pháp trận thể nhưng lại là một giọt máu tươi, không cần tiếp tục tốn công nghiên cứu gì nữa, hấn cũng đoán ra, đây đúng là máu tổ phụ Dung thân vương, mà hiệu quả của ma pháp trận này là tra xét, ma pháp trận này dùng máu để xác định thân phận của người tới, thử hỏi, còn có phương pháp nào chính xác hơn đây?

Phát hiện điểm này, Niệm Băng biết mình không cần tiếp tục tìm kiếm phương pháp khai trận, không chút do dự, đặt tay lên giữa lục mang tinh màu, hồng quang trong nháy mắt đại phóng, Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, sau một khắc, hấn đã tiến vào trong thư phòng. Hay cho một ma pháp trận, tập hợp cả tham tuân, công kích, truyền tống tam đại công năng, xem ra, mình lựa chọn tới xem và trộm ma pháp thư là hoàn toàn chính xác.

Ngoài thư phòng, hai ám cương đang ở nói chuyện với nhau, ám cương Giáp nói: "Huynh đệ, vừa rồi ta không nhìn lầm chứ. Ta nhớ kỹ tiểu vương gia lúc trước đã tiến vào rồi mà? Hấn sao lại thay đổi quần áo rồi lại từ bên ngoài đi vào? Chẳng lẽ là ta hoa mắt sao?"

Ám cương Ất nói: "Không, không phải hoa mắt, ta cũng thấy. Bất quá, tính tình tiểu vương gia người cũng biết đấy, càng hướng chi, thư phòng là trọng địa của dung thân vương phủ chúng ta, bên trong có lẽ có huyền cơ gì đó, nói không chừng là tiểu vương gia sử dụng Truyện Tổng Trận đi ra ngoài, sau đó lại thay đổi quần áo quay lại. Dù sao cũng là tiểu vương gia. Hướng chi, trừ bỏ người mang huyết mạch của thân vương đại nhân ra, người ngoài đề sẽ không được ma pháp trận kia chấp nhận a! Đừng lo bỏ trống rỗng, lưu ý bốn phía đi. Mặc dù vị tất đã có người dám đến nơi này làm loạn, nhưng chúng ta vẫn phải làm tròn bổn phận của mình."

Tiến vào thư phòng, mùi giấy trong phòng phả vào mặt, Niệm Băng lúc còn bé từng được cha đưa xuống nơi này một lần, chỉ bất quá trong trí nhớ cũng không có gì nhiều, mấy gian phòng trong thư phòng hoàn toàn tương thông, nơi này đến cả sơ cấp ma pháp thư cũng là tâm huyết tích trữ bao nhiêu năm của Dung gia, tất cả khắc ý hoàn toàn tương thông, một loạt giá sách cao lớn khiến Niệm Băng trong lòng nôn nao, đây đều là bảo bối có thể giúp thực lực của mình tăng lên a!

Một người bước đến trước phía trước một giá sách, bắt đầu tuần tìm kiếm tên một bộ sách trên giá.

"Ân. Là ai vào vậy? Hiếm có người tới đây đọc sách a!" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía sau, bên trái giá sách truyền đến, khiến cho Niệm Băng vừa tìm được một quyển đỉnh cấp hỏa hệ ma pháp chú ngữ không khỏi toàn thân cứng đờ. Sao lúc này trong thư phòng sao lại có người? Động tác đầu tiên chính đem quyển ma pháp thư thu vào trong Không Gian chi giới của mình, sau đó nhanh chóng ngưng tụ ma pháp lực. Là ai ở chỗ này đây?

Niệm Băng lúc này trong lòng không hề sợ hãi, dù sao có thể tiến vào trong thư phòng, hấn tịnh không lo người khác nhận ra thân phận, chỉ cần đối phương coi mình là ca ca, cho dù cùng nhau đọc sách cũng không nhất định sẽ bị đối phương nhìn ra sơ hở. Nghĩ tới đây, hấn ổn định tâm thần, đi ra bên trái phía sau giá sách, bình tĩnh nói: "Là ta, ai đã trể thế này còn ở đây đọc sách?"

Tiếng bước chân vang lên, Niệm Băng và người không biết kia đồng thời đi về một phía. Khi Niệm Băng qua chỗ rẽ, một thân ảnh cao lớn xuất hiện trước mắt hấn. Trong nháy mắt, Niệm Băng cùng đối phương đồng thời ngây dại, đại não trống rỗng, hai người nhìn nhau, ai cũng nói không nên lời. Thân hình giống nhau, tướng mạo và khí chất tương tự, khiến cho cả hai đều có cảm giác đang nhìn vào trong gương, nếu không phải màu sắc quần áo bất đồng, bọn họ có lẽ sẽ nghĩ trước mắt mình chỉ là ảo giác. Đứng đối diện với Niệm Băng là một gã thanh niên mặt áo trắng, trên ngực trái của hấn cũng có một đồ án hình sư tử. Hai người đối mặt với nhau, sự ngây ngốc từ lúc bắt đầu gặp chuyển thành kinh ngạc. "Người là ai?" Ba chữ này đồng thời xuất ra trong miệng hai người.

Niệm Băng khi đang nói ra ba chữ đó đã lập tức tỉnh ngộ, hấn tuyệt đối không ngờ bản thân lại gặp ca ca trong tình huống này.

Dung Băng trong mắt hào quang chợt lóe, sát khí bộc phát. Quang mang hỏa diễm trong nháy mắt bốc lên

trên người, tay trái nhấc lên, một hỏa cầu xuất hiện trước ngực, sự tình kỳ dị phát sinh, hỏa cầu biến thành một bàn tay, trong nháy mắt chộp về phía mặt Niệm Băng. Niệm Băng phản ứng cũng không chậm, quang mang hồng sắc đồng dạng tỏa ra trên người, sau khi hỏa quang lóe lên, trong thư phòng một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Trên mặt lộ ra một tia cười khổ. "Không cần hoài nghi khuôn mặt của ta, ta không mang mặt nạ. Ca ca, mười hai năm không gặp, người quen Niệm Băng rồi sao?"

Dung Băng toàn thân chấn động thất thanh nói: "Người là Niệm Băng?"

Nhìn từ trên xuống dưới, người thanh niên trước mặt vô luận là dáng người cùng tướng mạo đều cực kỳ giống mình, trái tim hần rung động.

Niệm Băng biết bây giờ không nên giấu diếm gì nữa, nếu không mình tuyệt đối không thể rời khỏi thư phòng được. Đã gặp nhau vậy cũng chỉ có thể lựa chọn đối mặt, chậm rãi gật đầu, Niệm Băng nói: "Ca, đúng vậy, ta đã trở lại. Nhiều năm như vậy, người khỏe chứ?" Trong lòng hần cũng đang có chút rung động, phải tận lực kiềm chế tâm tình kích động của mình.

Dung Băng trong mắt đã có chút ướt, mạnh mẽ tiến lên, giang hai tay ra, Niệm Băng cũng giang hai tay, ôm lấy ca ca của mình, huynh đệ hai người đồng thời cảm nhận được tiếng trống ngực kích động của đối phương.

Một lúc lâu sau, Dung Băng mới buông lỏng hai tay, nắm lấy bả vai Niệm Băng, cẩn thận nhìn hần. Dung Băng nở nụ cười. "Tiểu tử giỏi, người bây giờ giống ta như đúc, cả thân hình cũng không sai biệt lắm. Thiên thúc đâu? Thiên thúc có trở về với người hay không? Các người trở về thật tốt quá. Xú tiểu tử, người nhất định là giả trang thành ta mới vào được đây đúng không?"

Niệm Băng âm thầm lắc đầu nói: "Ca, ba ba không về, người đã không về được rồi." Từ hành động vừa rồi, Niệm Băng biết, cảm tình của ca ca đối với mình không hề thay đổi gì. Có lẽ, Dung gia đã coi mình và cha là phản đồ, đào phạm, nhưng hần tin rằng ca ca của mình không như vậy. Đây là một loại tín nhiệm mù quáng, tín nhiệm từ trực giác.

Dung Băng trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. "Niệm Băng, người nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ Thiên thúc hần ..."

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Chuyện về phụ mẫu ta hần người cũng biết, ba ba vì tới Băng Thần tháp cứu mẹ, tám năm trước, nghĩa vô phần cố (ND:làm việc nghĩa không được chùn bước) dẫn ta tới Băng Thần tháp, nhưng cuối cùng lại chỉ có ta trốn được. Tám năm rồi, ba ba và mẹ đã qua đời tám năm." Nói tới đây, vành mắt hần đã đỏ lên, nước mắt thuận theo khuôn mặt chảy xuống, nhiều năm kiềm chế tình cảm, rốt cuộc khi gặp mặt thân nhân cũng không nhẫn nại được, nước mắt từ thân thể đang run rẩy rơi xuống, trong thư phòng tràn ngập khí tức bi thương.

Dung Băng ngây ngốc nhìn Niệm Băng, mặc dù Niệm Băng chỉ đơn giản thuật lại như vậy, nhưng hần có thể cảm giác được những năm nay đệ đệ đã chịu biết bao khổ cực, không có cha mẹ, hần làm thế nào tồn tại a!

Nhiều năm độc lập, Niệm Băng đã học được kiên cường, lau nước mắt trên mặt, nhìn Dung Băng nói "Ca, ta cũng không gat người, hôm nay ta tới nơi này chỉ là muốn coi trộm ma pháp thư trong thư phòng, không nghĩ tới lại gặp người, xem ra hết thấy đều đã định trước. Người yên tâm, ta sẽ không làm người khó xử, nếu người còn coi ta là đệ đệ, vậy xin đừng ngăn cản ta rời khỏi, được không?"

"Không." Dung Băng ôm lấy cánh tay Niệm Băng. "Niệm Băng, người sao có thể cứ như vậy mà đi được? Người là thành viên của Dung gia cơ mà! Đây là nhà của người, người không cần đi đâu nữa."

Niệm Băng cười thầm một tiếng. "Nhà? Còn có người coi ta và cha ta là thành viên của Dung gia hay sao? Cho dù có, có lẽ cũng chỉ có người và đại bá thôi. Ca ca, ta không muốn đem tới phiền toái cho người."

Dung Băng căng thẳng cầm tay Niệm Băng, nói: "Có lẽ, bây giờ không ai chấp nhận người, nhưng một ngày nào đó, ta sẽ khiến cho tất cả mọi người biết người là đệ đệ của ta, là một phần tử của Dung gia."

Nghe thanh âm kiên định của Dung Băng, trong mắt Niệm Băng người trong trí nhớ đã tiêu thất một chút. "Ca, ý của người là, Dung thân vương đã xác định người làm người thừa kế thừa sao?" Từ khi bị đuổi khỏi

nhà, trong lòng Niệm Băng đã không có gia gia, trong trí nhớ của hắn chỉ có một gia gia nghiêm khắc, không hề hiền từ. Trong trí nhớ của hắn còn khắc sâu hình ảnh gia gia phần nộ mắng chửi phụ thân và mình, từ khi rời khỏi Dung gia, hắn chưa từng thừa nhận mình là một thành viên của Dung gia, càng không thừa nhận Dung thân vương là gia gia của mình. Người thừa kế Dung thân vương vẫn còn chưa rõ ràng, dù sao bất luận là bản thân Dung thân vương hay là hai đệ đệ của hắn, con cháu đều rất nhiều, hơn nữa không thiếu người xuất sắc, muốn lựa chọn một người thừa kế đâu dễ dàng gì?

Dung Băng vuốt cằm nói: "Hai năm trước, gia gia đã xác định, khi người trăm tuổi, phụ thân sẽ thừa kế vương vị. Phụ thân thường xuyên nói, kỳ thật thiên phú của người không bằng Thiên thúc, nếu Thiên thúc còn sống ..."

Niệm Băng ngăn Dung băng không nói thêm gì nữa. "Ca, hết thấy đều đã là quá khứ, thay ta chúc mừng đại bá nhé. Đừng nói cho bất cứ ai ta đã tới đây, được không?"

Dung Băng trong mắt toát ra một tia bi thương. "Niệm Băng, ngươi thực sự phải đi sao? Địa vị phụ thân trong nhà giờ đã rất cao, Thiên thúc đã khuất, có lẽ ta và phụ thân sẽ đề nghị, gia gia sẽ cho phép người một lần nữa về nhà? Dù sao trên người người cũng đang chảy dòng máu của Dung gia mà! Lưu lại đi."

Niệm Băng nở nụ cười, trong mắt chợt lóe lên vẻ lạnh lùng nghiêm nghị. "Ca, ngươi phải hiểu, ta không cần bất cứ ai ban ơn. Cho dù lưu lại thì sao đây? Lại giống như trước bị người khác bài xích sao? Ta sẽ không lưu lại đâu, bất quá, một ngày nào đó, ta sẽ dùng năng lực của chính mình chứng minh hết thảy, ta sẽ làm cho gia gia hối hận. Thù của cha mẹ, ta nhất định phải báo."

Dung Băng buông lỏng tay Niệm Băng ra, hắn biết Niệm Băng nói đúng, cho dù Dung thân vương đồng ý cho Niệm băng trở về, hắn ở trong nhà nhất định sẽ không được mọi người trọng thị, thậm chí còn bị bài xích.

Nhìn thẳng vào hai mắt Niệm Băng, Dung Băng bình tĩnh nói "Niệm Băng, từ khi ngươi rời khỏi trước đây về sau, ta đã chuyển sang mặc áo trắng vì ta nhớ rõ ngươi thích mặc áo trắng. Hôm nay ngươi tới đây lại mặc áo đỏ, mặc dù là để giả trang thành ta vào được phủ nhưng ta biết ngươi cũng không quên ca ca này. Chuyện khác ta không muốn nhiều lời, ta muốn nói với ngươi, lời hứa từ khi còn bé ta vẫn còn nhớ rõ."

Niệm Băng chấn động toàn thân, nước mắt lại không kiềm được, mạnh mẽ ôm lấy ca ca của mình, lời Dung Băng đã sưởi ấm trái tim hắn, hắn biết, hết thảy từ khi còn bé đều không thay đổi, đều là chân thật. Rất lâu sau, Dung Băng mới đẩy đệ đệ của mình ra. "Đệ đệ, ngươi phải nhớ kỹ, muốn vì Thiên thúc và thẩm thẩm báo thù, nhất định phải kiên cường lên, chỉ cần ngươi cần ta nhất định sẽ giúp ngươi."

Niệm Băng hít một hơi thật sâu, trên mặt nở một nụ cười. "Ca, ta sẽ nhớ kỹ lời của ngươi, ngươi vĩnh viễn đều là ca ca tốt của ta. Ta phải đi rồi, nếu có người đến Đồ Thư quán nữa ta muốn rời khỏi cũng không được."

"Chờ một chút." Dung Băng gọi Niệm Băng đang muốn rời khỏi lại, nhanh chóng đi tới phía sau giá sách, lấy một quyển sách dày đưa tới cho Niệm Băng: "Đây là bản bút ký ta nhiều năm nghiên cứu ma pháp ghi chép lại, có lẽ đối với ngươi sẽ có chút tác dụng. Niệm Băng, ngươi lần này trở về muốn xem dạng sách gì?"

Niệm Băng ngây ra một chút, nhưng hắn vẫn tiếp nhận hảo ý của ca ca, từ trong Không Gian chỉ giới lấy ra quyển sách đưa cho Dung Băng, nói: "Ta vốn muốn tìm một chút cao giai ma pháp chú ngữ và sách cổ về ma pháp trận."

Dung Băng gật gật đầu nói: "Ngươi đã không muốn bại lộ thân phận, vậy ngươi cứ đi trước đi, nói cho ta biết ngươi đang ở đâu, qua vài ngày nữa ta tới tìm ngươi."

Niệm Băng nói ra địa chỉ của mình, đem tập ma pháp bút ký dày cộp kia thu lấy, dưới ánh mắt Dung Băng hộ tống ly khai Đồ Thư quán.

Đi ra khỏi thư phòng, hít thở không khí ban đêm, Niệm Băng đột nhiên cảm thấy thấm thía toàn thân, cảm tình kiềm chế bấy lâu tựa hồ đã tiêu thất khi ôm ca ca. Lời của Dung Băng khiến cho trái tim hắn trở nên ấm áp, cho hắn biết, trên thế giới này còn có thân nhân quan tâm tới hắn.

Chậm rãi đi ra phái ngoài, cảm thụ cổ hơi ấm trong ngực, trái tim băng lãnh mà Niệm Băng cất dấu đang dần bị hòa tan.

"A! Tiểu vương gia ngài đây rồi! Ta đã đoán là ngài ở thư phòng mà. Thật tốt quá, Vương gia đang tìm ngài đây, ngài mau theo ta đi thôi."

Niệm Bằng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một gã hồng sư vũ sĩ đang đứng trước mặt vừa cười vừa nhìn mình, sẽ không xảo diệu như vậy chứ, đây tính là vận khí tốt hay xấu đây?

Hồng sư vũ sĩ nyaf nhìn qua khoảng bốn mươi tuổi, dường như cùng Dung Bằng rất quen thuộc, không đợi Niệm Bằng trả lời, lời hắn vào sâu bên trong phủ, Dung thân vương gọi về, nếu là ca ca, căn bản không có lý do gì để khước từ. Dung thân vương là đại gia trưởng của cả Dung gia, không ai có dũng khí vi phạm mệnh lệnh của hắn.

Niệm Bằng trong lòng vốn đã buông lỏng lại trở nên khẩn trương, vừa đi tới, trong lòng vừa tính toán nên làm thế nào để ứng phó với Dung thân vương. Bây giờ hắn chỉ hy vọng Dung thân vương đã già mắt mờ, nhìn không ra mình không phải Dung Bằng.

Rất nhanh, hồng sư vũ sĩ đem Niệm Bằng tới trước một căn phòng lớn. Niệm Bằng nhận ra đây là căn nhà chủ của cả thân vương phủ, cũng chính là thư phòng của Dung thân vương, càng là trọng địa quân sự tối cao của Hoa Dung đế quốc, không biết có bao nhiêu quyết sách chiến lược được quyết định ở chỗ này.

"Tốt rồi, tiểu vương gia người tự vào đi thôi, ta đi trước đây. Thân vương đại nhân hôm nay tâm tình tựa hồ không tốt lắm, người nên cẩn thận một chút." Nói xong, hồng sư vũ sĩ liếc mắt nhìn Niệm Bằng một cái rồi quay người đi khỏi.

Đứng trước thư phòng Dung thân vương, Niệm Bằng nhất thời ngây ngốc, đi vào hay không đây? Mười mấy năm chưa từng thấy hắn, thật sự phải vào sao? Giờ khắc này hắn đã quên đi an nguy của chính mình, sau nghĩ trong lòng đều là về thân tình và cừ hận,

Đang lúc Niệm Bằng do dự không quyết, một thanh âm cứng cáp hùng hậu từ trong phòng truyền tới. "Là Bằng nhi sao? Tới cửa sao còn không vào? Chẳng lẽ muốn gia gia mời người hay sao. Làm một ma pháp sư vĩ đại, tâm trí cứng cỏi là phi thường trong yếu, mà người tựa hồ không yên, chẳng lẽ gần đây phạm sai lầm gì hay sao?"

Là hắn, thanh âm đã lâu rồi không nghe thấy khiến Niệm Bằng trong lòng không khỏi kích động, thanh âm Dung thân vương không nghiêm khắc như trong trí nhớ của hắn, thanh âm hắn tựa như tiến nhập vào thế giới tinh thần của mình, mỗi một chữ đều mang tới cảm giác rung động.

Đẩy cửa vào, trong phòng đèn đuốc sáng choang, căn phòng rộng bên trong bố trí rất đơn giản, ngoại trừ mấy bồn cây màu xanh biếc ra cũng chỉ có bàn và ghế dựa, phía sau bàn đọc sách lớn là một lão nhân mặc ma pháp bào màu hỏa hồng, râu tóc hắn đã bạc trắng, mặc dù ngồi ở nơi đó, nhưng vẫn có thể cảm giác được trên thân thể cao lớn của hắn tỏa ra một khí tức bất phàm, trong đôi mắt màu đen tràn ngập quang mang thâm thúy, không hề có chút ảm đạm của tuổi già.

Cảm thụ được mục quang lạnh lẽo, Niệm Bằng không tự giác cúi đầu, hơi do dự một chút rồi mới cung kính nói: "Gia gia, người tìm con có chuyện gì vậy?"

Dung thân vương nhìn đứa cháu đang đứng trước thư án, ánh mắt đảo qua vài lần, đột nhiên hắn phảng phất nhận ra được điều gì đó, trong mắt lộ ra một tia khác thường, nhưng sự khác thường đó chỉ duy trì trong nháy mắt rồi lập tức tiêu thất, lạnh nhạt nói: "Bằng nhi, người ngồi xuống trước đã."

"Vâng thưa gia gia." Niệm Bằng không chút tình cảm gọi hai chữ gia gia, đi tới một cái ghế cạnh bàn đọc sách ngồi xuống.

Dung thân vương nói: "Bằng nhi, người bình thường đều thích mặc bạch y, sao hôm nay lại chuyển sang mặc hồng y?"

Niệm Bằng tim đã bắt đầu đập nhanh hơn, nhưng hắn hiểu, ở trước mặt cường giả như Dung thân vương, một khi trong lòng mình có sơ hở sẽ rất dễ bị nhận ra, vội vàng điều động tinh thần lực, tận lực làm cho thân thể buônglongr hơn một chút, lúc này mới hồi đáp: "Lâu nay mặc quần áo màu trắng quả thực rất đơn điệu cho nên hôm nay mới đổi sang màu đỏ. Con nhớ người thích nhất là màu đỏ mà?"

Dung thân vương trên mặt nở một nụ cười khổ có thể thấy được, ma pháp bào màu đỏ mạ vàng trên người có chút run run, trong ánh mắt thâm thúy lộ ra một tia thương cảm nhân nhật. "Màu đỏ quả thật rất đẹp, màu đỏ tượng trưng cho hỏa diễm mà chúng ta có được, đồng thời cũng tượng trưng cho nhiệt tình và tràn trề sức sống. Bằng nhi, người là người xuất sắc nhất trong giới trẻ của Dung gia, chưa tới hai mươi tuổi đã đạt cảnh giới ma đạo sĩ, đây cố nhiên là có quan hệ với sự trợ giúp của gia đình, nhưng sự cố gắng của người cũng rất quan trọng. Hôm nay ta tìm người tới là có vài chuyện muốn hỏi người."

Niệm Băng gật đầu nói: "Gia gia, người cứ hỏi."

Dung thân vương lạnh nhạt nói: "Ta có được tin tức, lần này ma pháp sư Bằng Thần tháp phái tới tham gia Tân Duệ Ma Pháp Sư đại tái phi thường xuất sắc, đối với việc này người thấy sao?"

Trong phút chốc, trong mắt Niệm Băng cháy lên tinh tường mãnh liệt. "Bất luận bọn chúng cường đại cỡ nào, đối với con mà nói, không có lý do thất bại."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Dung thân vương trong mắt toát ra một tia uy nghiêm.

Niệm Băng không trả lời, chỉ kiên định gật đầu, quả thật, trong lòng hắn không có ý nghĩ thất bại.

"Được, không hổ danh là cháu ta." Dung thân vương ánh mắt thâm ý gật đầu.

Niệm Băng lúc này tâm thần đã dần dần khôi phục ổn định, ngẩng đầu nhìn Dung thân vương, lúc này hắn mới nhìn rõ vị gia gia đã hai mươi năm không gặp. Cảm giác đầu tiên, chính là hắn đã già đi, mười hai năm không gặp, mái tóc vốn hoa râm nay đã trắng xóa, mặc dù ánh mắt Dung thân vương vẫn lợi hại như trước nhưng nếp nhăn trên mặt lại khó giấu được dấu vết năm tháng. Gia gia đã già.

"Ân, Bằng nhi, ta thích ánh mắt của người bây giờ. Vài ngày không gặp, tinh thần lực của người tựa hồ tiến bộ không nhỏ."

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Đây đều là gia gia có phương pháp dạy dỗ."

Dung thân vương nói: "Hôm nay ta tìm người tới không chỉ muốn xem thái độ của người đối với trận đấu, đồng thời còn muốn truyền cho người một thứ, ta hy vọng người có thể mặc nó tới tham gia ma pháp sư đại tái lần này. Bất quá, muốn có được nó, người phải qua được khảo nghiệm của ta."

Niệm Băng ngây ra một chút, nói: "Khảo nghiệm, chẳng lẽ người còn không rõ thực lực của ta sao? Không cần khảo nghiệm đâu." Mặc dù Niệm Băng tự tin mình cũng có thực lực ma đạo sĩ nhưng hắn dù sao cũng không phải đơn thuần là hỏa hệ ma pháp sư, nếu thực sự cùng ma đạo sư cường đại đối kháng sẽ rất dễ bị bại lộ.

Dung thân vương lắc đầu nói: "Không, muốn lấy được thứ này đương nhiên phải khảo nghiệm. Từ nhỏ ta đã dạy người, trên thế giới này không có chuyện không làm mà hưởng. Đi theo ta." Nói xong, không biết hắn ấn nhẹ vào nơi nào trên bàn đọc sách, tiếng yết yết vang lên, trước bàn đọc sách, nơi Niệm Băng đứng tách ra một khe hở rộng chừng nửa trượng, bậc thang bằng đá đi thẳng xuống dưới.

Thấy đường hầm bí mật này, Niệm Băng trong lòng thầm than, nếu không phải mình giả trang thành hình dáng ca ca, có lẽ cả đời này cũng vô pháp biết được bí mật trong Dung thân vương phủ.

Dung thân vương từ sau bàn đọc sách đi ra, thân hình hắn so với Niệm Băng thấp hơn một chút, nhưng khi hắn đi qua trước mặt Niệm băng lại tựa như một ngọn núi nguy nga, tạo ra cho Niệm băng một áp lực cường đại. Sau khi giao thủ cùng phượng tộc trưởng lão Phượng Không, Niệm Băng đối với ma đạo sư cũng không e ngại, hắn cũng không lo thực lực về thực lực Dung thân vương mạnh cỡ nào, nhưng ngay lúc đó, hắn sợ nhất là thân phận của mình đã bại lộ.

Dung thân vương thuận theo bậc thang đi xuống, Niệm Băng cũng đành kiên trì đi theo, đoạn thang đá rất dài, Dung thân vương đi qua chỗ nào, hai bên vách tường cứ cách một trượng đều có hai ngọn đèn được thấp sáng.

Dung thân vương không nói gì, Niệm Băng càng không nói, đó gọi là nói nhiều tất lộ, thanh âm của hắn mặc dù giống Dung Băng nhưng vẫn còn có chênh lệch rất nhỏ.

Đi được khoảng trăm thước, không còn bậc thang nữa, Dung thân vương dẫn Niệm Bằng đi vào trong một hành lang hẹp và dài, Niệm bằng không chế khí tức bản thân, kiềm chế tâm tình kích động, không ngừng tự hỏi phải làm sao để ứng phó với cục diện kế tiếp.

Rốt cuộc cũng tới cuối hành lang, đây là một đại sảnh rộng lớn. Đại sảnh hình vuông cao chừng năm trượng dài khoảng trăm trượng, cả đại sảnh đều làm bằng đá vô cùng cứng rắn. Niệm Bằng hít một hơi thật sâu, đại sảnh lớn như vậy ở dưới đất, phải bao nhiêu người mới có thể làm ra, huống chi trong đại sảnh hẳn cảm giác được ma pháp khí tức, nơi này chắc chắn có ma pháp phong ấn rất mạnh, đó là phong ấn tràn ngập áp bách, trong đại sảnh này, ma pháp nguyên tố đều trở nên rất trì hoãn, không khí mặc dù không khó chịu nhưng thân là ma pháp sư, Niệm Bằng lại cảm giác được một tia áp lực.

”Tình huống nơi này người nên hiểu rõ, từ khi người bắt đầu tu luyện ma pháp từng ở đây hơn ba năm, đúng là ba năm đó đã tạo trụ cột rất tốt cho người. Nơi này ma pháp nguyên tố mặc dù hi bạc, nhưng dưới tác dụng của ma pháp trận, ma pháp nguyên tố lại phụ thường tinh thuần, không bị khí tức tạp chất ảnh hưởng. Tới đây đi, cho ta xem thực lực của người.” Dung thân vương đi tới giữa đại sảnh, dưới chân hẳn là một hồng sắc ma pháp lực mang tinh đường kính ba trượng.

Niệm Bằng nhìn Dung thân vương, hẳn căn bản không biết nên xuất thủ công kích ra sao, thực sự phải đánh sao? Hẳn có chút hoài nghi mình đang nghĩ gì. ”Gia gia, con là văn bối, sao lại có thể công kích người đây?”

Dung thân vương mỉm cười nói: ”Bây giờ người là đệ tử còn ta là khảo quan của người, không có gì là không thể công kích. Ra tay đi, nếu người không thể thông qua khảo nghiệm của ta, ta chẳng những sẽ hủy bỏ tư cách đại biểu Hoa Dung để quốc tham gia thi đấu của người, đồng thời bắt người ở đây bế quan tu luyện ba tháng. Vì tự do của mình, người phải cố lên, người nên biết, dưới bất cứ tình huống nào, ta đời tuyệt đối không nường tay.” Hỏa diễm từ thân thể Dung thân vương bốc lên, hồng sắc hỏa diễm quang mang mang tới nhiệt lượng cực đại, nhiệt độ cả đại sảnh dần dần tăng lên, hỏa nguyên tố trong đại sảnh rất nhanh hướng tới Dung thân vương ngưng kết, mỗi lần ngưng kết, hỏa diễm chung quanh Dung thân vương lại càng thịnh thêm một chút.

Thầm than một tiếng, Niệm bằng biết mình không thể không động thủ, bây giờ chuyện mình có thể làm chính là dưới điều kiện tiên quyết là không bị Dung thân vương phát hiện, hoàn thành khảo nghiệm của hẳn. Nghĩ tới đây, sắc mặt Niệm Bằng bình tĩnh trở lại, làm một ma pháp sư xuất sắc, tinh táo tuyệt đối là chuyện mấu chốt nhất.

Hỏa diễm đồng dạng tỏa ra chung quanh thân thể Niệm bằng, mặc dù không có khí thế bức nhân như Dung thân vương nhưng ngọn lửa nóng rực này lại có tốc độ cướp hỏa nguyên tố không chậm, chung quanh thân thể Niệm Bằng dần dần biến thành một phiến hỏa hồng, tay phải duỗi ra, một hỏa cầu xuất hiện trên lòng bàn tay, hỏa cầu trong quá trình ngưng kết hỏa nguyên tố không ngừng biến hóa, thể tích tăng trưởng khiến cho khí tức của nó không ngừng tăng cường.

Dung thân vương gật đầu nói: ”Hay, làm đơn giản cái phức tạp, không sai đúng là một biện pháp hay. Ta muốn xem xem hỏa cầu của người có thể biến thành cái gì.”

Niệm Bằng lạnh nhạt cười nói: ”Vây người cứ đợi xem, con tuyệt đối sẽ không làm người thất vọng.” Hẳn hiểu rõ, Dung thân vương đã để cho mình công kích, vậy sẽ cho mình thời gian ngưng kết ma pháp lực, đã như vậy, hết thấy đều trở nên dễ dàng xử lý, mặc dù chỉ có hỏa hệ ma pháp, vị tất đã có thể đạt tới trình độ ma đạo sĩ, nhưng bản thân mình lại có ưu thế ở tinh thần lực.

99. Chương 98 : Niệm Bằng Cùng Dung Thân Vương Đối Quyết

Hỏa cầu thuật chỉ có điều mới là nhị giai ma pháp, đối với ma pháp sĩ mà nói đây là ma pháp không cần ngâm xướng chú ngữ. Nhưng bây giờ Niệm Bằng ngưng tụ, không hề đơn giản là nhị giai ma pháp, thủ đoạn lấy ma pháp cấp thấp ngưng kết thành ma pháp cấp cao cần phải có ma pháp lực, đây là theo lời Dung thân vương làm đơn giản cái phức tạp. Từ khi Dung thân vương muốn trắc thí, cái này dùng thuần ma pháp lực để thử nó.

Khi đường kính hỏa cầu tăng lên ba thước, thể tích không còn tăng thêm. Hỏa cầu thuật bản thân là một ma pháp cấp thấp rất ổn định, nhưng Niệm Băng dựa vào ma pháp ngưng kết hỏa nguyên tố lớn như vậy, hẳn làm thế nào ổn định đây? Ai cũng không hoài nghi rằng khi đường kính đạt đến ba thước, hỏa cầu tùy thời điểm đều có thể bộc phát. Nhưng Niệm Băng lại làm một việc như vậy, làm cho Dung thân vương khiếp sợ.

Hỏa cầu màu đỏ thật lớn với sự chăm chú của Niệm Băng dần dần xảy ra biến hóa, không phải tiếp tục tăng lớn mà bắt đầu thu nhỏ. Trước hết thu nhỏ vòng hỏa diễm bên ngoài, vốn hỏa diễm quang mang của hỏa cầu bắn ra bốn phía, đột nhiên trở nên âm đạm rất nhiều, cả hỏa cầu từ màu đỏ biến thành màu đỏ sậm.

Dung thân vương ôi chao nhẹ một tiếng, lão kinh ngạc phát hiện ra đôi mắt màu lam của Niệm Băng đã bao trùm một tầng quang mang màu trắng. Lão thân là ma đạo sư đương nhiên biết đây là tinh thần lực sau khi đạt tới trình độ nhất định, mới có thể có tình huống như vậy. Trên mặt Dung thân vương hiện ta vẻ tươi cười, lầm bầm nói: "Tiểu tử, xem ra ta đánh giá người còn thấp rồi, tinh thần lực người quả là mạnh mẽ."

Đúng vậy, Niệm Băng sử dụng chính là tinh thần lực khổng lồ của mình. Sau khi hỏa cầu trở nên thật lớn, quả thật rất không ổn định, nhưng hẳn lại có dũng khí dùng tinh thần lực của mình ép hỏa cầu lại; có thể thấy hẳn đối với tinh thần lực của mình tự tin cỡ nào. Qua nhiều ngày tu luyện quả không uổng phí, bất kể là tinh thần lực hay ma pháp lực của hắn đều có tiến bộ không nhỏ.

Sau khi màu sắc hỏa cầu màu đỏ sậm biến hóa, liền bắt đầu quá trình thu nhỏ, mỗi lần thu nhỏ hỏa cầu dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục thu nhỏ. Quang mang màu trắng trong mắt Niệm Băng càng ngày càng cường thịnh, tinh thần lực đã tăng tới cực hạn. Hẳn muốn không chỉ là thu nhỏ, mà còn khống chế hỏa nguyên tố bên trong, thậm chí còn muốn an bài sắp xếp hỏa nguyên tố. Nếu không một khi hỏa cầu bộc phát, người thứ nhất không hay ho chính là bản thân hắn.

Hỏa cầu tiếp tục nhỏ đi, Niệm Băng đối với mình mười phần tin tưởng. Giờ phút này, hẳn chẳng những là vì ứng phó khảo nghiệm trước mặt, mà ở chỗ sâu trong tâm hắn đã có ẩn ý tứ tranh thắng. Hẳn muốn cho vị gia gia lúc trước đối xử nghiêm khắc với mình và phụ thân nhìn thấy bản thân hắn không phải là đồ bỏ đi.

Khi hỏa cầu thật lớn từ đường kính ba thước biến thành hai thước, màu sắc của hỏa cầu đã xảy ra biến hóa. Tại mặt ngoài màu đỏ sậm của hỏa cầu hiện ra một tầng hỏa diễm màu lam thẫm, hỏa diễm rất nhỏ nhưng tồn tại rõ ràng. Không gian trong vòng ba trượng quanh thân thể Niệm Băng vì bị nóng quá mà trở nên méo mó. Niệm Băng đang không ngừng thu nhỏ hỏa cầu, đang dần dần biến thành màu lam.

Dung thân vương kinh ngạc nhìn Niệm Băng, hẳn vẫn chưa ngừng sao?. Còn muốn tiếp tục nén nhỏ lại? Chẳng lẽ tinh thần lực của hắn đã đạt cảnh giới ma đạo sĩ?. Lúc này, đột nhiên ý thức được vấn đề không phải chỉ là nhìn thấy, lão bắt đầu ngâm xướng chú ngữ, dù sao đối mặt với hỏa cầu thật lớn không biết uy lực như thế nào, dù là Dung thân vương cường giả như vậy cũng không dám có chút khinh tâm.

Cuối cùng, hỏa cầu trở thành hoàn toàn màu lam. Nhìn hỏa cầu màu lam trên tay, chính Niệm Băng cũng có chút khó mà tin được. Nhưng hắn biết rằng tinh thần lực của mình chỉ có thể làm như vậy: từ đường kính ba thước biến thành một thước; ngưng kết hỏa nguyên tố quá lớn nên nếu tiếp tục nén nhỏ nữa, có lẽ tinh thần lực của mình khó mà chịu đựng được.

"Gia gia, người cũng nên cẩn thận", sau khi Niệm Băng nhắc nhở Dung thân vương, hỏa cầu từ trong tay hắn bay ra.

Hỏa cầu không trực tiếp công kích, mà ở không trung vẽ một đường cong cực đẹp, nhắm đầu Dung thân vương rơi xuống.

Trong mắt Dung thân vương quang mang phát ra, chú ngữ của lão tựa hồ đã hoàn tất, hỏa diễm chung quanh cơ thể trong nháy mắt từ màu đỏ biến thành màu lam thẫm, hỏa diễm đến trước hỏa cầu ngưng kết rất nhanh; trong tiếng rỗng ngâm, hỏa diễm hóa thành một rỗng lửa màu lam dài đến một trượng rưỡi hướng về hỏa cầu ép nhỏ của Niệm Băng.

Đương nhiên ma pháp của Dung thân vương còn chưa chấm dứt, là người giỏi nhất trong đại lục hỏa hệ ma pháp sư của Hoa Dung đế quốc, thực lực lão đâu chỉ có mấy thứ này, khi rỗng lửa màu lam thứ nhất

nhắm tới hỏa cầu kia, rồng lửa thứ hai đã nhanh chóng ngưng kết, đồng thời chung quanh lão hình thành một vòng hỏa diễm màu lam, ngăn cách khí tức bên ngoài. Rồng lửa thứ hai bay lên, theo phương rồng lửa đầu tiên, hướng về hỏa cầu; chỉ có điều tốc độ vọt tới nhanh hơn nhiều, khi rồng lửa thứ nhất sắp chạm hỏa cầu thì rồng lửa thứ hai đã tới cùng một lúc.

Đương nhiên Niệm Băng không muốn hỏa cầu mình vất vả ngưng kết cứ như vậy mà mất đi. Hắn lập tức phản ứng lại. vốn hỏa cầu đang bay theo vòng cung đột nhiên nhanh chóng hạ xuống, dường như rơi tới mặt đất, hai rồng lửa kia nhanh chóng đuổi theo. Lúc hỏa cầu sắp rơi trên mặt đất, hắn đột nhiên chuyển hướng bay tới trước, hướng hai bên lung lay một chút, tránh xa hai rồng lửa, sau đó mới tăng tốc hướng Dung thân vương bay tới.

Dung thân vương khen: "Tốt, không hổ là cháu ta, hai chúng ta diễn thật tốt trò nhị long đoạt châu a". Vừa nói tay phải của lão ở không trung mở ra, Niệm Băng nhìn thấy một màn kỳ dị, một trong hai con rồng lửa trong nháy mắt bành trướng đến cực hạn, cơ hồ tràn ngập cả một phần ba diện tích đại sảnh, bao bọc hỏa cầu của Niệm Băng. Con rồng lửa còn lại nhảy vào cơ thể con thứ nhất, không đợi Niệm Băng phản ứng đã đuổi bắt hỏa cầu của hắn.

Muốn tránh đã không còn kịp nữa, tuy nhiên Niệm Băng cũng không để năng lượng của hai rồng lửa kia ăn mòn hỏa cầu thu nhỏ của mình, cho dù có bộc phát cũng phải tìm thời điểm tốt nhất. Tia chớp hỏa cầu di động rất nhanh, không có mục tiêu, phương hướng di động lộn xộn, nhưng trong cơ thể bành trướng của rồng lửa thứ nhất tạo ra một tàn ảnh. Lúc con rồng lửa thứ hai mù quáng truy tung hỏa cầu, trong mắt Niệm Băng bạch quang chợt phát ra.

"Ầm"

Tiếng ầm ầm thật lớn làm cả nền đất đại sảnh chấn động kịch liệt, bốn bức tường của đại sảnh cũng như mặt đất đồng thời hồng quang tỏa ra mãnh liệt, tiếng ầm ầm dữ dội đẩy Niệm Băng thụt lùi liên tiếp mấy bước, trước thân không ngừng tạo ra một cái hỏa tường thuật.

Cả đại sảnh chìm trong ba luồng ánh sáng hồng, trắng, xanh quấn vào nhau rền rĩ, không ai có thể tưởng tượng được uy lực sinh ra từ vụ nổ mạnh kịch liệt đến thế. Mọi thứ đã trôi qua, Niệm Băng ngã xuống đất, sắc mặt có chút tái nhợt. Nhưng vì lúc trước Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư giúp hắn tăng cường thể chất, cho nên cũng không bị thương tổn gì, chỉ là tinh thần lực bị chấn động kịch liệt một chút.

Trên mặt Niệm Băng toát ra vẻ tươi cười, nhìn thấy bên kia đại sảnh Dung thân vương vẫn đứng thẳng, hắn biết mình đã vượt qua khảo nghiệm rồi.

Chung quanh thân thể Dung thân vương vẫn còn tầng ánh sáng màu lam, nhưng hai con thất giai hỏa long do lão phát ra đều bị dập nát bùng nổ, cả một chút hỏa diễm cũng không lưu lại. Niệm Băng mặc dù tiêu hao ma pháp lực không ít, nhưng chỉ là tương đương với một thất giai ma pháp, mà lão dùng 2 con thất giai hỏa long đều bị hỏa cầu thu nhỏ cao độ của Niệm Băng làm cho nổ tung. Xem hiện trạng bây giờ thì Niệm Băng chiếm tiện nghi một chút.

Dung thân vương lòng bàn tay đưa ra, nhạt nhẽo nói: "Cho dù là Dung Băng, có lẽ cũng chỉ có thể đến trình độ như ngươi. Cũng tốt, ma đạo sĩ trẻ tuổi, ta nên gọi ngươi như thế nào đây?"

Niệm Băng chấn động toàn thân, hắn căn bản không biết mình lộ ra sơ hở ở chỗ nào, kinh ngạc đè nặng nội tâm, cố tình kinh ngạc nói: "Gia gia, ngài có ý tứ gì? Ta là Dung Băng mà! Ngài không biết ta sao?"

Dung thân vương lắc đầu, nói: "Ta biết rõ cháu của mình, cho nên ta mới biết được ngươi không phải là hắn. Kỳ thật, thời điểm ta mới vừa nhìn thấy ngươi, cũng đã phát hiện ngươi không phải hắn rồi, nếu không ta cấp cho cháu mình một món đồ, cần gì phải dẫn hắn tới nơi này tiến hành thí nghiệm? Theo như lời ngươi, ta là người thế nào mà lại không biết năng lực cháu mình à?. Tuy vậy ta không thể không thừa nhận, thực lực của ngươi rất mạnh, mạnh mẽ đến gần cảnh giới của Dung Băng. Vì thế tiếp theo nếu ngươi không thể xuất ra thực lực cùng ta đối kháng đến kết cục cuối cùng, chỉ có thể là ôm hận ở chỗ này. Vì vinh dự mà chiến đấu đi, đối với địch nhân xâm nhập, ta sẽ không nương tay đâu. Ta đã lâu không có hoạt động, có một ma đạo sĩ như ngươi làm đối thủ khiến ta hài lòng".

Niệm Băng đứng lên, hắn biết bây giờ nói cái gì nữa, Dung thân vương cũng sẽ không tin tưởng rằng chính mình là Dung Băng. Chiến thì chiến, chẳng lẽ bản thân mình còn sợ sao? . Thời thơ ấu của hắn cùng phụ

thân phải chịu nhiều ủy khuất trong nháy mắt hiện ra, quang mang cừu hận trong mắt Niệm Băng bắn ra, thanh âm trở nên rất lạnh : "Dung thân vương không hổ là Dung thân vương, cư nhiên còn bị người phát hiện. Tuy nhiên, ta thực muốn biết người làm sao phát hiện ra ta không phải là Dung Băng?"

Dung thân vương lạnh nhạt cười : "Cái này cũng không khó. Đầu tiên, quần áo Băng nhi mười mấy năm cũng không có thay đổi, vô luận xuân, hạ, thu, đông, hắn đều mặc áo trắng, như thế nào lại đột nhiên thay đổi đi?. Ngoài ra, đúng là hình thù kim sư ở ngực cũng được người thù rất giống, người bình thường rất khó phát hiện, nhưng người cũng không quên ngoại hiệu ta là hỏa diễm sư vương, nếu ta ngay cả tiêu chí biểu tượng của mình cũng nhận không ra, ta đã không xứng với danh hiệu ấy. Bây giờ người đã minh bạch chưa."

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Ta hiểu được rồi, đã như vậy thôi thì chiến đi" .

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thụ kích động trong lòng. Hắn dường như lại nhớ tới thuở niên thiếu rất rõ ràng, cơ hồ mỗi một lần cha mang mình đi gặp vị gia gia này, ngoại trừ mắng giận ra, gia gia tựa hồ cũng không có biểu lộ tâm tình khác. Cho nên mỗi một lần gặp vị Dung thân vương này, đều là việc Niệm Băng không muốn làm nhất. Hôm nay, rốt cục cũng phải đối diện trong tình huống đối lập. Cha, nếu không phải vì lão ấy, có lẽ chúng ta ít nhất còn có thể có nhà. Nhưng là từ khi sinh ra, con và mẹ con ở trong một cái lều ở bên ngoài, chúng ta tựa hồ không có nhà. Dung gia không phải nhà của ta, ta cũng không phải một phần tử Dung gia. Hôm nay ta vứt bỏ hết thảy, cùng gia gia mình đánh một trận, kết quả sống hay chết đã không trọng yếu nữa.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng không cần che dấu cái gì nữa, hai tay chậm rãi khép lại trước người, ngón trở tay trái phải đồng thời vẽ ra lam, hồng lưỡng sắc quang mang. Trong nháy mắt ngưng kết thành hai cái tam giác sáng ngời, Băng Hỏa Đồng Nguyên lực mang tinh trong nháy mắt cấu thành. Tại giờ khắc này, khí tức phát ra trên người hắn lại xảy ra biến hóa, đó là biến hóa của quang quang ; lam, hồng hai sắc quang mang đồng thời bay thành đàn, đúng là Băng Hỏa Đồng Nguyên lực. Đến giờ phút này, hắn mới triển khai ra thực lực chính thức của mình.

Dung thân vương kinh ngạc nhìn Niệm Băng : "Đây là Băng Hỏa Đồng Nguyên sao? Người tuổi trẻ, người chẳng những rất giống Băng nhi, đồng thời thiện phú của người cũng không kém hắn. Đã lâu không gặp ma pháp kì dị như vậy, ta đã có chiến ý rồi."

Niệm Băng lạnh lùng nói: "Để cho chiến ý của người hoàn toàn phát ra đi. Cho dù chết, ta cũng hy vọng mình đối mặt với trạng thái đầy đủ của Hỏa Diễm Sư vương"

"Băng Tuyết nữ thần đích thân tức" lam sắc quang mang trong nháy mắt sáng ngời, một chút lam quang trong tay Niệm Băng nhanh chóng phóng đại. Một tiếng "Đinh" vang lên, Thần Lộ đao cắm ở dưới chân Niệm Băng tản ra vẻ bóng loáng băng lãnh dị thường, làm cho trong đại sảnh độ ẩm cực cao, nhất thời mang đến một tia lạnh lẽo.

Nhìn thấy Băng Tuyết nữ thần chi thạch, Dung thân vương sắc mặt không khỏi đại biến, ánh mắt nhìn thẳng Niệm Băng, hiện lên một tia phần nộ.

"Hỏa Diễm chi thần đích bào hao" hồng quang so với lam quang cũng không có chỗ thua kém, cùng lúc sắp nhập dưới chân Niệm Băng, cùng Băng Hỏa Đồng Nguyên lực mang tinh dung hợp cùng một chỗ. Tại thời khắc này Niệm Băng đã buông hết các gánh nặng trong tâm, hắn chỉ nghĩ đến chiến đấu, đem hết toàn lực đánh một trận.

"Hỏa Diễm thần chi thạch?" vạt áo màu đỏ của ma pháp bào trên người Dung thân vương đột nhiên phình lên, thần sắc trên mặt có chút dao động.

"Tốt, đúng là Hỏa Diễm thần chi thạch, năm đó không phải người vì nó mà đuổi giết Dung Thiên sao? Tốt, hôm nay ta đem nó trở lại, chỉ cần người có thể giết ta là có thể thu hồi khối chí bảo của Dung gia này". Thanh âm Niệm Băng so với lúc trước càng lạnh, hắn không dừng động tác của mình.

"Tự do chi phong đích khinh ngâm"

"Thần cơ bách biến đích lực mang"

"Quán xuyên thiên địa đích thực quang"

”Vĩnh thế địa ngục đích trở chú”

Thanh, ngân, bạch, hắc tứ sắc quang mang đồng thời phóng ra, ma pháp nguyên tố cũng không ngừng hoạt động. Trong đại sảnh cơ hồ có thể nghe được tiếng reo mừng vui của các ma pháp nguyên tố, đây chính là tác dụng cao nhất của bảo thạch. Ngạo Thiên đao, Tuyền Ki đao, Thánh Diệu đao, Phệ Ma đao trước sau cắm ở trong Băng Hỏa Đồng Nguyên lục mang tinh. Sáu thanh cực phẩm ma pháp đao, quang mang bất đồng sáng ngời. Không cần Niệm Băng ngâm xương chú ngữ, không cần hắc làm cái gì, sáu thanh ma pháp đao tự nhiên hình thành một tầng khí dày, bảo vệ thân thể hắc.

Niệm Băng nở nụ cười, trong ánh mắt tràn ngập bi thương: ”Dung thân vương, lúc trước cha ta chỉ là mang đi một khối Hỏa Diễm thần chi thạch; lúc này đây, ta lại đưa trở về cho ngài sáu khối cực phẩm bảo thạch. Ta nghĩ lỗi của cha ta lúc trước có thể đền bù được rồi. Sáu khối bảo thạch này hoàn toàn có thể thay thế ơn sanh dưỡng của ngài đối với cha ta, phụ tử chúng ta cùng Dung gia đã không còn chút quan hệ. Hôm nay ta sẽ không nương tay, mặc dù ta biết không phải là đối thủ của ngài, nhưng ta quyết liều mạng; cho dù chết, ta cũng sẽ lựa chọn chết trận.”

”Bốc lên đi, Quán Xuyến Thiên Địa đích thánh quang , người đại biểu quang minh vô tận, chiếu khắp mặt đất. Biến ảo đi, khí tức thánh quang Băng Hỏa Đồng Nguyên sáng ngời, phát ra vẻ huy hoàng thần thánh của người đi ,Thần thánh chi quang” Dưới tác dụng của chú ngữ, bạch quang thánh khiết trên Thánh Diệu đao trong nháy mắt bốc lên tới cực điểm, chiếu rọi cả đại sảnh giống như ban ngày.

Thần thánh chi quang! đây là tinh lọc hết thảy của thần thánh chi quang; cũng là trong quang minh ma pháp, một trong những công kích ma pháp ít có, đối với hắc ám sinh vật cùng hắc ám ma pháp sư có hiệu quả công kích gấp bội. Một cột sáng màu trắng thật lớn đã ngưng kết trước mặt Niệm Băng.

Dung thân vương sắc mặt bình tĩnh nhìn Niệm Băng kích động ngâm xương chú ngữ, khi lão phát hiện Niệm Băng dùng không phải là Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp, mà là một cái bát giai quang hệ ma pháp thần thánh chi quang, trên mặt lão toát ra vẻ kinh ngạc. Lão không thể nào nghĩ tới Niệm Băng lại có thể sử dụng loại ma pháp thứ ba này.

Nhưng điều làm Dung thân vương kinh ngạc vẫn còn ở phía sau. Chú ngữ Niệm Băng ngâm xương không hề ngừng lại, thánh quang do tinh thần lực hắc khổng chế đem Băng Hỏa Đồng Nguyên lục mang tinh hoàn toàn như thật. Hắc trong miệng tiếp tục ngâm xương: ”Tự do chi phong, người ôn hòa khi đối mặt bằng hữu, người giống như xuân phong ấm áp; đối mặt địch nhân, người lại giống như ngày đông lạnh冽, người hãy cho ta mượn lạnh冽 cực hạn. Phong, di chuyển đi ! ”. Thanh quang Ngạo Thiên đao trong nháy mắt bốc lên, ánh đao màu xanh như phá tan mọi trời buộc, bốc thẳng về phía chân trời.Tự do chi phong mang khí tức của gió, từ nhu hòa đến cấp bách, thổi phần phật vạt áo trên người Niệm Băng.

”Băng cao ngạo, rét lạnh là tính cách của người, cứng rắn là hơi thở của người, xin mời đem rét lạnh cùng cứng rắn của người dung hợp, hóa thành lưỡi dao sắc bén vô kiên bất tồi (không có gì vững chắc mà không phá nổi) đi” .Điểm sáng màu lam gấp rút ngưng tụ trong gió, hóa thành một thanh đao kiên cố, không phải là nhị giai băng đao mà chính là hàn băng, chung quanh băng nhận lờ lờ, quang mang thu liễm lại, chính là thất giai Băng Phá Vũ.

Tác dụng của thần thánh chi quang chỉ là làm cái chắn bảo vệ, băng vào quang hệ bát giai ma pháp này, Niệm Băng có ý định hoàn thành chú ngữ của mình trước, để không cho Dung thân vương đả kích trước.

Còn cơn lốc băng vũ, lần trước khi sử dụng ma pháp này là khi Niệm Băng đối mặt với Phượng Không trưởng lão ma pháp sư cảnh giới Vũ thánh. Mặc dù lúc ấy Phượng Không trên người không có thương tích, nhưng hắc dù sao cũng là Vũ thánh. Ngoài ma pháp này ra, Niệm Băng trước mặt không còn biện pháp gì .

Phong bắt đầu xoay tròn kịch liệt, băng đao kiên cố đang không ngừng cùng Phong dung hợp. Cơn lốc băng vũ đã bắt đầu bộc phát khốc đạo đầu.

”Hỏa, băng, quang minh, phong, bốn loại ma pháp ! Xem ra, ta đã già rồi ” . Dung thân vương trong mắt toát ra một tia nhu hòa, hồng quang chợt lóe, một cây ma pháp trượng dài đã xuất hiện trong tay. Lão ngâm xương thanh âm thật trầm thấp. Niệm Băng bên này căn bản không thể nghe được, chỉ có điều lam sắc hỏa diễm chung quanh thân thể lão đang không ngừng trong chú ngữ trầm thấp đó chuyển hóa thành tử sắc.

Hai gã ma pháp sư, một gã đỉnh cấp ma đạo sư đại lục, gã còn lại là người đầu tiên có được Mô Phỏng ma pháp, có thể nắm trong tay sáu hệ ma pháp loài người. Bọn họ đánh nhau một trận, cuối cùng kết quả sẽ như thế nào?

Ngạo Thiên đao cùng Thần Lộ đao đồng thời nhảy vào trong tay, Niệm Băng bắt đầu di chuyển, hai thanh đao đồng thời rung động, quang mang chợt phát ra, cơn lốc băng vũ trong tích tắc hoàn toàn thành hình, hình thái long quyển phong xuyên qua thần thánh chi quang, hướng Dung thân vương bên kia đại sảnh mà bắn tới.

Tử sắc hỏa diễm ở ma pháp của Dung thân vương cuối cùng cũng bộc phát. Hỏa tường thuật ! Đúng vậy, một cái Hỏa tường thuật từ Tử sắc hỏa diễm hình thành, vách tường bằng phẳng rộng rãi, trực tiếp đối mặt cơn lốc băng vũ dung hợp ma pháp của Niệm Băng.

Một màn làm Niệm Băng kinh hãi đã xảy ra, khi cơn lốc băng vũ gặp bức tường tử sắc hỏa diễm kia, uy lực đột ngột yếu bớt, mà bức tường tử sắc hỏa diễm do Dung thân vương duy trì lại không ngừng tăng cường.

Đột nhiên, Dung thân vương hét lớn một tiếng, bức tường tử sắc hỏa diễm trong nháy mắt bốc lên tận cùng đại sảnh, còn cơn lốc băng vũ từng cuốn lấy Vũ thánh kia, lại hoàn toàn biến mất.

Niệm Băng hiểu được không phải do ma pháp của mình uy lực yếu bớt, mà là bởi vì Dung thân vương ma pháp uy lực thật sự quá mạnh mẽ. Cơn lốc băng vũ cường đại vốn không kịp phát huy uy lực bản thân đã bị cắn nuốt. Đây mới thật sự là thực lực của hỏa hệ ma đạo sư sao?

Dung thân vương trong mắt quang mang đại phóng, trong tay ma pháp trượng giơ lên cao, tử sắc hỏa diễm tường kia trong nháy mắt ngưng kết thành một đầu hỏa diễm hùng sư thật lớn, bằng tốc độ vô song hướng Niệm Băng tấn công.

"Gia gia, dừng.. dừng !" thanh âm hoảng sợ từ đằng đạo truyền tới, một thân ảnh màu trắng rất nhanh hướng đại sảnh lướt tới, chính là Dung Băng.

Không lâu sau khi Niệm Băng rời thư phòng đi, tâm tình Dung Băng không ngừng ba động. Gặp lại đệ đệ, hấn trong lòng kích động không thể ít hơn so với Niệm Băng. Niệm Băng đi rồi, hấn mặc dù cấp bách nhưng cũng biết mình không thể nhanh chóng đi ra, nếu không Niệm Băng rất dễ dàng bại lộ thân phận. Nhưng hấn trong lòng đột nhiên có cảm giác bất an. Sau khi Niệm Băng ly khai chừng một bữa cơm, hấn rốt cục nhìn không được đã ra Đồ Thư quán.

Dung Băng chuẩn bị đi tìm cha mình, đem chuyện hôm nay gặp được Niệm Băng bẩm báo, nhưng trên đường đụng phải tên hồng sư hộ vệ lúc trước dẫn Niệm Băng đi gặp Dung thân vương. Hồng sư hộ vệ nhìn thấy hấn liền kinh ngạc dị thường, không khỏi hỏi hấn như thế nào mà từ thư phòng Dung thân vương đi ra nhanh như vậy ?

Nghe hồng sư hộ vệ nói xong, Dung Băng lập tức ý thức được sự bất hảo, gia gia đối với mình thật sự rất quen thuộc, trang phục Niệm Băng căn bản không có khả năng dấu diễm được. Không kịp nghĩ nhiều, Dung Băng lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới thư phòng Dung thân vương. Người khác có lẽ không biết Dung thân vương có thư phòng bí mật dưới đại sảnh, nhưng hấn thế nào lại không biết chứ? Nhưng hấn đã đến chậm một bước, khi hấn sắp lao ra đằng đạo đi vào đại sảnh là lúc thấy rõ con tử sắc hỏa diễm hùng sư thật lớn kia hướng Niệm Băng đánh tới.

Dung Băng là một gã ma đạo sĩ, nhưng hấn chỉ là ma pháp sư. Ma pháp sư tốc độ chạy lại không mau, mắt nhìn thấy tử sắc sư tử hướng Niệm Băng phóng tới, hấn căn bản không có năng lực ngăn trở, đại não trong nháy mắt trở nên trống rỗng. Hơn ai hết, hấn hiểu rõ được kia chính là cấm chú rất uy lực .

Nghe được thanh âm ca ca, lại đối mặt tử sắc sư tử, Niệm Băng trong lòng đột nhiên nổi lên dũng khí bất cần. Thánh Diệu đao nhảy vào trong tay, cả người hấn chui vào trong biển hỏa diễm kia. Trong tích tắc, hấn chẳng những phát ra toàn bộ ma pháp lực, đồng thời còn phát ra toàn bộ tinh thần lực. Trên mặt đất, Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp trận kia hồng, lam hai màu trôi nổi trên không, trong nháy mắt tan vào trong thần thánh chi quang. Trong lúc nhất thời, bạch, lam, hồng tam sắc quang mang cùng Niệm Băng dung hợp một chỗ. Quang mang hỗn hợp nhuộm đậm thân thể Niệm Băng, đồng thời nhuộm đậm Thánh Diệu đao trong tay hấn.

”Long Vu Tập Vũ”, tam sắc quang mang khổng lồ bao trùm Niệm Băng, thanh âm rỗng ngậm vang lên, không phải là thanh âm của một, mà là của chín con rồng cùng ngậm. Trong nháy mắt, Niệm Băng thông qua Băng Hỏa Đồng Nguyên cùng hoàn mỹ quang minh ma pháp dung hợp, lực công kích chợt tăng lên tới ma đạo sư cảnh giới. Mặc dù đây chỉ là do hấn khi đối mặt tánh mạng uy hiếp nên tiềm năng bộc phát trong nháy mắt, nhưng như vậy cũng là đủ rồi.

Bạch, lam, hồng ba sắc quang , chín con cự long đồng thời nhảy ra, chạy chồm bao trùm cả tòa đại sảnh.

Dung thân vương không bị cảnh tượng trước mắt dọa ngã, nhìn thấy trước mặt chín con rồng, lão khổng chế tử sắc sư tử , rồi đột nhiên vọt tới trước, quang mang tử sắc hỏa diễm lại bốc lên. Thần quang mệnh môn đó, không ai có thể tưởng tượng nổi.

Chín con rồng nhất nhất đều bị cắn nuốt, mặc dù Niệm Băng đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ, nhưng thực lực vẫn còn chênh lệch so với Dung thân vương. Cấm chú của lão uy lực như thế nào, Niệm Băng có thể đột phá được sao ?

Dung Băng tuyệt vọng quỳ rạp xuống đất nhắm hai mắt lại, nước mắt chảy xuống, không cần xem hấn cũng biết Niệm Băng không có khả năng vượt qua được Dung thân vương.

Đại sảnh đã trở lại yên lặng, các loại quang mang phức tạp dần dần biến mất. Dung thân vương đột nhiên kinh ngạc phát hiện ra, đối diện với mình chỉ còn lại có quang mang năm thanh đao lóe ra, còn thân hình Niệm Băng đã không thấy đâu. Trong lòng chấn động, lão nhoáng một cái đã chuyển tử sắc hỏa diễm hùng sư to lớn kia trở về bên cạnh.

Niệm Băng đang nửa ngồi nửa quỳ sau lưng lão, không ngừng thở hổn hển. Trên người bộ kim hồng sắc trường bào mới mua không lâu kia đã lũng nhiều chỗ , sắc mặt tái nhợt kinh người, mồ hôi từng giọt từng giọt lớn trên trán chảy xuống. Ma pháp lực cùng tinh thần lực tăng lên cực độ đã khiến cho hấn tiến vào trạng thái nửa hôn mê. Trong tay đang mở cửa hấn nắm một thanh ngân đao kỳ hình dạng kỳ quái, sáu cạnh đao sắc nhọn tỏa ánh sáng lờ lờ.

Dung thân vương cảm giác trống ngực mình đập mạnh, nếu thực lực Niệm Băng cường thịnh hơn một chút, lại đến phía sau mình khi còn có thể lực thì sẽ thế nào? Lắc đầu cười khổ, lão không dám nghĩ tiếp nữa . Bất quá, lúc trước nếu lão tận lực công kích thì có lẽ Niệm Băng không có năng lực đến sau lưng lão được. Không gian hệ ma pháp này là do Niệm Băng sử dụng loại ma pháp thứ năm. Tiểu tử à, người muốn làm cho ta kinh ngạc bao nhiêu lần nữa đây?

Bộp một tiếng... Tuy cố gắng kiên trì nhưng Niệm Băng rốt cục duy trì không nổi nữa, ngã sấp xuống đất ngất đi. Tay hấn vẫn nắm chặt Tuyền Ki đao. Khi hỏa long thứ nhất cùng tử diễm sư tử chạm nhau, hấn đã biết mình không có khả năng ngăn cản, cho nên hấn sáng suốt lựa chọn phương án chạy trốn, mà phương pháp chạy tốt nhất tự nhiên là không gian ma pháp.

Cuối cùng khi ba con rồng trong nháy mắt lao ra, hấn phóng bỏ Thánh Diệu đao mà lựa chọn Tuyền Ki đao, lợi dụng quang mang che mắt kia, một khắc phát động truyền tống khoảng cách ngắn ma pháp. Vốn là hấn muốn truyền tống mình ra bên ngoài, nhưng hấn lại quên trong đại sảnh dưới đất này có phong ấn cường đại. Cho nên, truyền tống khoảng cách ngắn ma pháp lại đưa hấn tới sau lưng Dung thân vương, vì vậy nên mới có màn lúc trước.

Niệm Băng từ từ khôi phục lại, hấn chậm rãi mở mắt, trước hết gặp lại Dung Băng đứng trước năm thanh thần đao, phía sau là Dung thân vương.

”Gia gia, hấn là Niệm Băng. Hấn cũng là cháu người, người vì cái gì mà muốn giết hấn ?” Thanh âm Dung Băng trầm ngập bi ai.

Dung thân vương lạnh nhạt nói : ‘ Đối diện địch nhân, ta luôn luôn là thiết huyết vô tình, nhưng hổ dữ không ăn thịt con, người nghĩ ta sẽ giết thân tôn tử của mình sao?’ vừa nói lão vừa nghiêng mình qua, lộ ra Niệm Băng té xỉu cách đó không xa.

”Niệm Băng” Dung Băng vui mừng hô to một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới bên cạnh, ôm thân hình hấn lên, dò tìm hơi thở .

Dung thân vương lạnh nhạt nói tiếp: "Yên tâm đi, hắc không có việc gì đâu, chỉ là tiêu hao quá lớn tinh lực nên mới ngất đi."

Dung Băng thở dài một hơi: " Gia gia, con"

Dung thân vương phát phát tay: "Không cần nói gì...Trước hết đem hắc đi thu xếp cho tốt, sau đó đến thư phòng tìm ta, ta muốn nghe người giải thích" Vừa nói lão vừa vung tay lên, hỏa hồng sắc quang mang phát sáng, kể cả Tuyền Ki đao ở trong tay Niệm Băng, sáu thanh thần đao cùng rơi vào trong tay

Tâm tình Dung Băng rất vui sướng, ít nhất Niệm Băng cũng không chết, như vậy là đủ rồi. Hắc ôm lấy thân thể đệ đệ, đi theo dọc đường dạo về tới thư phòng. Dựa theo phân phó của Dung thân vương, đem Niệm Băng thu xếp ổn thỏa, sau đó mới trở lại thư phòng gặp Dung thân vương.

Lúc Dung Băng trở lại thư phòng là lúc Dung thân vương đang lặng lẽ ngồi ở sau thư án. Trước mặt lão, trên thư án bày chỉnh tề sáu thanh thần đao hoàn toàn bất đồng.

"Gia gia, con đã đến đây !" Tâm tình Dung Băng có chút không yên, trong phủ thân vương người có thể làm hắc e ngại, cũng chỉ có Dung thân vương.

Dung thân vương lạnh nhạt nói: "Bây giờ người có thể bắt đầu nói đi, người biết ta muốn nghe cái gì mà !"

Dung Băng tìm trong lòng thăm than, Niệm Băng đã bị gia gia phát hiện, đã không còn gì giấu diếm được nữa. Lập tức hắc đem chuyện hôm nay Niệm Băng lén vào thư phòng nói qua sơ lược một lần, chỉ là không có nói chính mình đã tiễn Niệm Băng một đoạn.

"Người nói Dung Thiên đã chết sao?" Dung thân vương vẻ mặt và giọng nói bình thản như trước, nhưng Dung Băng lại thấy rõ ràng tay gia gia mình đặt ở trên thư án có chút run rẩy.

"Đúng vậy, đây chính là lời Niệm Băng nói ra. Hắc không có lý do gì để gạt con. Gia gia, Niệm Băng rất đáng thương, hắc vất vả lắm mới trở về được, mấy năm nay hắc bị rất nhiều đau khổ, gia gia...."

100. Chương 99 : Huyết Nùng Vu Thủy

"Vâng, gia gia." Dung Băng đáp ứng, do dự trong chốc lát, thở dài một tiếng, xoay người rời khỏi thư phòng của Dung thân vương.

Trong thư phòng chỉ còn lại một mình Dung thân vương, nhìn thấy quang mang các màu sắc của sáu chuôi ma pháp đao, ánh mắt Dung thân vương dần trở nên mơ hồ, "Thiên nhi, người đã chết sao? Nhiều năm như vậy, người vì sao không trở lại. Chẳng lẽ người không biết, lúc trước ta là mong người thành tài ! Nữ nhân kia đáng để người nỗ lực nhiều như vậy sao " Kỳ thật, sau khi Niệm Băng tiến vào thư phòng bị hắc phát hiện ra sơ hở, Dung thân vương đã sớm mơ hồ đoán ra thân phận của Niệm Băng, bằng vào kinh nghiệm của hắc tự nhiên nhìn ra dung mạo của Niệm Băng không phải trải qua ma pháp hóa trang. Mà tướng mạo hắc cùng với Dung Băng tương tự, tất nhiên khiến Dung thân vương liên tưởng một chút, cho nên, Dung thân vương mới dẫn hắc tới đại sảnh trắc nghiệm ma pháp dưới đất. Khi Niệm Băng gọi ra Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao, Dung thân vương lập tức biết trước mặt mình là cháu của chính mình, cũng là con trai của Dung Thiên, đứa con mình từng thương yêu nhất.

Không biết trải qua bao lâu thời gian, Niệm Băng chậm rãi từ trong cơn mê tỉnh táo lại, đại não không ngừng truyền đến trận đau nhức, mê muội khiến hắc không khỏi rên rỉ thành tiếng, muốn mở to mắt nhưng lại không thể xuất ra một tia khí lực, phảng phất như cả thân thể đều trở nên trống rỗng, ta chết rồi sao? Niệm Băng trong lòng tự hỏi. Hắc không biết, đúng vào lúc thần chí của hắc vừa tỉnh táo lại đang không biết phải làm sao, luồng khí ấm nóng quen thuộc ở trước ngực liền truyền vào cơ thể, làm dịu kinh mạch của hắc. Là khí tức của Thiên Hoa Bài, nói như vậy, ta còn chưa chết. Niệm Băng trong lòng rất hưng phấn, một lần nữa khôi phục bình tĩnh, cảm thụ năng lượng ôn hòa Thiên Hoa bài cấp cho, ngưng thần nội thị, cảm nhận tình huống thân thể. Đơn giản quan sát một chút, ngoài trừ hai chữ không xong ra, Niệm Băng không nghĩ là cách hình dung nào khác.

Trong thân thể hần, tinh thần lực và ma pháp đều đã tới tình trạng suy kiệt, thân thể không có chuyện gì nhưng tinh thần lực tiêu hao quá độ khiến cho hần lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Niệm Băng biết, nếu không phải Thiên Hoa bài làm dịu đi và bảo vệ, bản thân mình muốn khôi phục thần chí không biết phải tốn thời gian bao lâu. Mình còn sống, nhưng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì lại không hề hay biết, bây giờ chuyện trọng yếu nhất chính là phải nhanh chóng khôi phục thực lực, chỉ có như vậy mới có thể ứng phó hết thảy mọi chuyện. Nghĩ tới đây, Niệm Băng nương nhờ năng lượng Thiên Hoa bài, nằm ở đó bắt đầu quá trình minh tưởng.

Dưới tình huống tinh thần lực và ma pháp lực đồng thời suy kiệt tiến hành minh tưởng, không thể nghi ngờ là một chuyện phi thường thống khổ. Không có tinh thần cường đại tác động, tốc độ ma pháp lực ngưng tụ chậm tới kinh người, nếu không phải toàn bộ tinh thần chăm chú cảm nhận, căn bản không thể phát hiện một tia ma pháp lực đang thẩm thấu vào trong cơ thể. Niệm Băng không nôn nóng bởi hần biết mình có nôn nóng cũng vô ích, trong tình huống này cũng chỉ có cách dần dần khôi phục như vậy thôi. Vừa ngưng tụ ma pháp lực, hần vừa hồi tưởng trận chiến cùng Dung thân vương trong đầu. Cuộc chiến ma pháp hoa lệ duy trì trong thời gian không dài, nhưng Niệm Băng lại từ Dung thân vương học được rất nhiều thứ. Bản thân mình là một Băng Hỏa Đồng Nguyên ma đại sĩ, có năng lực sử dụng lực hệ ma pháp, nhưng đối mặt với Dung thân vương đơn độc một hệ ma pháp lại không chịu nổi một kích, chỉ có khi bắt đầu dùng hỏa cầu miễn cưỡng có thể chống lại Dung thân vương, nhưng khi ngọn lửa hần biến thành màu tím, cho dù mình có dùng ma pháp cực mạnh cũng không thể ngăn trở công kích của hần. Đây chẳng lẽ là thực lực chênh lệch sao? Trước chênh lệch tuyệt đối mọi kỹ xảo đều là uổng phí.

Vốn trước khi Niệm Băng sử dụng ma pháp cuối cùng có đủ thời gian để sử dụng thuật nguyên rửa hý sinh tánh mạng lực, nhưng hần vẫn còn một tia may mắn, bởi hần có Tuyền Ki đao, hơn nữa mặc dù hần không muốn thừa nhận nhưng đối mặt với địch nhân là thân gia gia của mình cho nên hần cũng không dùng ma pháp nguyên rửa, xem nhẹ kết quả của kết giới.

Dung thân vương chỉ dùng một thanh ma pháp trượng không có gì đặc biệt, cho dù tính chất cũng tốt nhưng tuyệt đối vô pháp so sánh với Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao của mình, nhưng tốc độ huy động ma pháp lại nhanh hơn mình rất nhiều, hơn nữa xem uy lực, có lẽ cũng tới hơn thập giai. Trong thời gian ngắn xuất ra ma pháp cường đại như vậy, Dung thân vương không hổ là Hỏa Diễm sư vương, nhưng dựa vào thực lực của hần, Băng Tuyết nữ thần tế tự từng đối mặt với ba huynh đệ Dung thân vương liên thủ mà vẫn thủ thắng, mình so với ả chẳng phải vẫn kém rất nhiều sao? Nghĩ tới đây, Niệm Băng không khỏi có chút chán nản.

Ma pháp lực và tinh thần lực từng chút từng chút một khôi phục, sau khi hai loại năng lực bắt đầu khôi phục tới một trình độ nhất định, Niệm Băng đã có thể cảm giác được qua một thời gian tốc độ ngưng tụ ma pháp lực càng lúc càng nhanh. Trước ngực và bụng dần dần có hồng lam lưỡng sắc của Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lực, nhìn thấy đám ma pháp nguyên tố chân thật, Niệm Băng trong lòng tràn ngập cảm giác thân thiết, hần kêu gọi lực lượng đó ngưng tụ, kêu gọi đồng bọn của chính mình.

Mở hai mắt, Niệm Băng chỉ thấy một phiến khiết bạch, đây là một cái giường lớn, trên giường tịnh không mềm mại, ngược lại còn rất cứng, thoáng cử động thân thể một chút, lập tức trận trận đau nhức truyền tới. Ma pháp lực khôi phục được ba thành, hần thật sự muốn nhìn một chút tình huống của mình bây giờ, cho nên tạm thời ngừng minh tưởng, chính thức tỉnh táo lại.

"Niệm Băng, người tỉnh rồi." Âm thanh hưng phấn vang lên, không đợi Niệm Băng phản ứng, trước giường đã có thêm một người, chính là ca ca của hần Dung Băng.

"Ca, là người cứu sống ta?" Niệm Băng gặp lại Dung Băng, trong lòng nhất thời yên ổn một chút, trên mặt toát ra một tia mỉm cười.

Dung Băng lắc đầu nói: "Không, thật không phải là ta cứu ngươi, có thể nói là ngươi tự cứu chính mình, cũng có thể nói là gia gia không đành lòng thương tổn ngươi."

Niệm Băng nhíu mày nói: "Nói như vậy, ta bây giờ vẫn còn ở Dung gia? Ca, Dung thân vương có phải là cũng đối xử với phụ thân ta như vậy, muốn giam lỏng ta tại thân vương phủ?"

Dung Băng than nhẹ một tiếng: "Ta không biết, gia gia chỉ nói là chờ sau khi ngươi tỉnh lại, ta sẽ đem ngươi đi gặp ông."

Niệm Băng từ trên giường ngồi dậy, đã khôi phục ba thành ma pháp lực và tinh thần lực, thân thể đã không còn vấn đề gì, thở dài một tiếng: "Chuyện càng không muốn đối mặt càng mau đến, xem ra, trốn tránh là cách không đem lại tác dụng. Ca, dẫn ta đi gặp ông đi." Hắn không phải không nghĩ tới chuyện rời khỏi nơi này, nhưng là hắn càng không muốn đem đến cho huynh trưởng luôn quan tâm đến mình sự phiền toái.

Quang mang trong mắt Dung Băng chợt hiện, đột nhiên, hắn vỗ vai Niệm Băng. "Không, không cần đi. Người đi đi. Người nói đúng, ta nghĩ, gia gia rất có thể sẽ đem người giam lỏng."

Niệm Băng ngây ra một lúc, chậm rãi lắc đầu: "Không, ta muốn đi gặp gia, việc nên đối mặt thì phải đối mặt. Cho dù người thật sự muốn giam lỏng ta, cũng không có việc gì." Mặc dù Dung Băng không nói gì, nhưng hắn lại rất rõ ràng, nếu chính mình đi như vậy, tất nhiên sẽ mang đến cho Dung Băng phiền toái lớn. Gia quy của Dung gia cực nghiêm, không có chuyện vi phạm mà không phải chịu sự trừng phạt.

Dung Băng nói: "Người thật sự muốn đi gặp gia gia sao? Niệm Băng, cho dù gia gia trước đây có sai, nhưng người vẫn là gia gia của chúng ta! Ngày đó, sau khi người hôn mê, gia gia từng nói qua, hờ dờ không ăn thịt con, gia gia già rồi, đã không còn nghiêm khắc như khi tuổi trẻ, nếu như người đi gặp gia gia, giọng nói phải chú ý thu liễm, đừng chọc giận gia gia, đáp ứng ta được không? Nếu không, ta sẽ không đưa người đi."

Niệm Băng nhớ tới phụ thân, nhớ tới cuộc sống khốn khổ cùng phụ thân khi phải rời khỏi Dung gia, Niệm băng nở nụ cười. "Ca, ta đã trưởng thành, không phải là đứa nhỏ. Ta biết nên làm gì, mang ta tới đi, ta nghĩ ta sẽ nói chuyện với người, nhưng từ ngày ta cùng phụ thân rời khỏi thân vương phủ, ta đã không phải thành viên của Dung gia nữa rồi."

Thay một bộ quần áo của Dung Băng, huynh đệ hai người đứng chung một chỗ, tựa như hai anh em song sinh. Hai người liếc mắt nhìn nhau, không khỏi toát ra một nụ cười hiểu ý. Dung Băng vươn tay phải về phía Niệm Băng. "Niệm Băng, cho dù người có phủ nhận thế nào, ta luôn đứng bên cạnh người." Niệm Băng cũng vươn cánh tay phải ra nắm lấy tay huynh trưởng, không nói thêm điều gì, ánh mắt hắn là đủ để Dung Băng hiểu được.

Đi trong Dung thân vương phủ, Niệm Băng cùng Dung Băng xuất hiện cũng không khiến người khác chú ý, bởi vì Niệm Băng đội chiếc mũ của mình. Lúc lấy mũ trong Không Gian chi giới, hắn đã biết những thanh ma pháp đạo mà mình dựa vào đã không còn, một thanh cũng không còn, nhưng trong lòng hắn vẫn rất bình tĩnh, sắp đối mặt với gia gia của mình, hắn rất muốn cười lớn, phụ thân cầm đi Hỏa Diễm Thần chi thạch mà mình lại đem về sáu khối cực phẩm bảo thạch, nếu phụ thân còn sống, người sẽ làm sao đây?

Nơi Dung Băng ở cách thư phòng cũng không xa, hai người rất nhanh đi tới nơi quen thuộc này, Dung Băng nhìn Niệm Băng, tiến lên vài bước, gõ gõ cửa: "Gia gia, Dung Băng đưa Niệm Băng tới cầu kiến."

"Vào đi." Thanh âm Dung thân vương có vẻ bình tĩnh, không có chút tình cảm ba động.

Dung Băng đẩy cửa thư phòng, cùng Niệm Băng đi vào, trang phục Dung thân vương vẫn như trước, ma pháp bảo màu đỏ tôn lên uy nghiêm của người.

"Gia gia, Niệm Băng vừa mới tỉnh lại, ta liền đưa hắn tới đây." Dung băng cung kính nói.

Dung thân vương lạnh nhạt nói: "Người về trước đi, ta muốn cùng hắn nói chuyện."

"Gia gia, để ta lưu lại đi." Dung Băng vội vàng nói.

"Lui ra." Hào quang trong mắt Dung thân vương chợt lóe, khí tức lạnh lẽo chấn nhiếp Dung Băng lùi sau hai bước, hắn ngẩng đầu nhìn Niệm Băng một cái, đưa ra ánh mắt cẩn thận, lúc này mới chậm rãi thối lui khỏi thư phòng. Uy nghiêm của Dung thân vương là thứ hắn không dám xâm phạm.

Khi rời khỏi Dung Băng đóng cửa lại, nghe âm thanh đóng cửa, Niệm Băng chậm rãi hạ chiếc mũ trên đầu xuống, ánh mắt hắn bình tĩnh, lạnh như băng, nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Dung thân vương.

"Ta nghe Dung Băng nói, Dung Thiên đã chết." Dung thân vương nhìn ánh mắt lạnh như băng của Niệm Băng, lạnh nhạt nói.

Niệm Băng bình tĩnh nói: "Đã chết, tám năm trước, phụ thân và mẫu thân táng thân tại Băng thần tháp. Bất quá, việc này tựa hồ không có quan hệ gì với ngài cả. Vào lúc chúng ta rời khỏi Dung gia, chúng ta đã không mang mang họ Dung. Ta gọi là Niệm Băng, là ý tứ phụ thân tưởng niệm mẫu thân."

"Hỗn đản." Dung thân vương giận tím mặt, đứng mạnh lên. "Cho dù hóa thành tro bụi, Dung Thiên cũng là người nhà Dung gia ta."

Niệm Băng cười lạnh một tiếng, trong mắt tràn ngập sự bi thương, mặc dù hắn biết vị Dung thân vương cường đại trước mặt này tùy thời có thể đưa mình vào chỗ chết, nhưng áp lực của tình cảm trong nội tâm đã vô pháp khống chế, vành mắt hắn đỏ lên, thân thể có chút run rẩy, kích động hét: "Người của Dung gia? Có ai đem ta và phụ thân trở thành người của Dung gia? Lúc trước, nếu các người coi chúng ta là người của Dung gia tại sao lại đối xử với chúng ta như vậy? Bởi vì phụ thân yêu mẫu thân ư? Bởi vì bọn họ sinh ra ta ư? Ngài là hỏa diễm sư tử, cho nên ngài nhắm vào băng thần tháp, nhưng cái giá phải trả vì lý do gì tính hết lên đời sau, phụ thân và mẫu thân yêu nhau như vậy, nhưng lại bị các người ép buộc phải phân ly, mẫu thân có ta rồi, không dễ gì mới tìm thấy phụ thân, nhưng không qua vài ngày sống thoải mái, hạnh phúc của chúng ta không tồn tại. Ngài nói chúng ta người của Dung gia, vậy khi ta và phụ thân bị thân vệ Dung gia truy giết, ngài đã nghĩ sao? Khi chúng ta điên pháí du ly lấy bốn biển là nhà, Dung gia ở nơi nào? Nhà? Năm đó khi ta cùng phụ thân rời khỏi nơi này, chúng ta cũng đã không có nhà rồi, ngài sớm đã không cần chúng ta rồi, hiện tại lại nói rằng phụ thân ta là người Dung gia? Chẳng lẽ, chỉ có người chết mới có thể trở về Dung gia sao? Ta khinh thường, ta khinh thường cái nhà này, có lẽ người khác nghĩ Dung gia là chí cao vô thượng, nhưng trong mắt ta, chỉ là nhà từ lạnh như băng, không có nhân tình, chỉ có quy củ chết và quan hệ băng lãnh, từ khi mẫu thân ta bị băng tuyết nữ thần tể tự bắt đi, ta cùng phụ thân sinh sống sáu năm ở Dung gia, phụ thân ngày ngày sống trong sự tượng niệm mẫu thân và sự xem thường trong mắt người nhà. Dung thân vương, ngài có biết ta có ấn tượng gì với ngài không? Trong trí nhớ của ta, ngài cho tới bây giờ đều không có lúc nào giống gia gia, ngài chỉ có sự phẫn nộ rít gào, giống như sư tử gầm thét, nhìn thấy phụ thân dưới sự tức giận, coi thường của ngài, nhìn phụ thân ngày càng tiêu tụy hơn, mặc dù khi đó ta còn rất nhỏ, nhưng ta đã hiểu được, ngôi nhà này căn bản không phải là nhà chúng ta. Ta không thừa nhận mình của người Dung gia, càng không phải là cháu của ngài, Ngài có thể xem ta thành một kẻ địch xâm nhập, muốn giết thì giết đi, nhưng hãy xem lại bản thân ngài, muốn khiến ta thừa nhận ngài là gia gia của ta, trừ phi phụ mẫu ta sống lại, nếu không tuyệt đối không có khả năng. Ta, đã là một cô nhi rồi."

Giọng nói Niệm Băng tràn ngập sự bi ai, nhưng trong mỗi chữ đều vang rền hữu lực, ngữ khí kiên quyết không chứa đựng sự hoài nghi, ủy khuất phải chịu nhiều năm cùng với cừu hận phải kiềm chế vào lúc này hoàn toàn bạo phát, Niệm Băng hận Băng tuyết nữ thần tể tự, vì bà ta giết phụ mẫu mình, nhưng đồng thời hắn cũng hận Dung thân vương, nếu Dung thân vương không phản đối hôn sự của phụ mẫu, ít nhất, mình và phụ thân còn có một mái nhà! Cô nhi, đúng vậy! Từ năm mười tuổi, chính mình không phải bắt đầu thành một cô nhi hay sao? Nếu không gặp sự phụ, sợ là bản thân đã sớm chết rồi.

Dung thân vương đứng đằng sau bàn đọc sách nhìn Niệm Băng, thấy trên mặt hắn không biết từ lúc nào đã rơi nước mắt, vẻ tức giận trên mặt Dung thân vương dần biến mất, lạnh đạm nói: "Nếu phụ thân người vẫn còn, hắn tuyệt đối không dám nói với ta như vậy, chính xác mà nói, từ khi Hoa Dung đế quốc thành lập đến nay, người là người đầu tiên dám cãi lại ta như vậy."

Niệm Băng nở nụ cười, tiến lên vài bước, tới phía trước bàn đọc sách, nhìn thấy ánh mắt Dung thân vương nói: "Ta ngay cả chết cũng không sợ, cãi lại người vài câu tính làm gì? Người thủy chung vẫn cho là mình đúng hay sao? Nhưng trong mắt ta, người chỉ là một lão già ương ngạnh, nếu lần này có thể không chết, khi ta đủ thực lực, không chừng ta sẽ gây phiền toái cho Dung gia."

Dung thân vương lạnh lùng nói: "Người đang ép ta giết người sao?"

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Người giết cũng được, người có nhiều cháu như vậy, giết ta đối với người cũng không có ảnh hưởng gì. Ma pháp lực của ta giờ chỉ có ba thành, ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, người giết ta rồi, thanh âm cãi lời người cũng sẽ biến mất. Ta không phải phụ thân, phụ thân trước sự uy nghiêm của người chỉ biết làm theo, nhưng ta sẽ không như vậy, ta sẽ vì đạo lý của chính mình mà chống lại."

Dung thân vương lạnh nhạt nói: "Người cảm thấy chết như vậy trong tay ta, đối với người mà nói có ý nghĩa gì? Không nghĩ đến chuyện báo thù cho phụ mẫu người sao?"

Niệm Băng chấn động toàn thân, cơ nhục trên mặt biến đổi một chút. Quả thực, trước khi đến đây hắn đã để chuyện sinh tử ra ngoài, nhưng khi Dung thân vương nhắc tới thù hận của phụ mẫu, trái tim hắn đã xao động.

Dung thân vương nói: "Có một điểm người nói không sai, cháu ta rất nhiều, chết đi một mình người không có vấn đề gì cả, nhưng mà, người không được quên, Dung Thiên chỉ có một mình người là con trai, người không thể báo thù cho phụ mẫu là bất hiếu. Có cái chết nặng như núi, có cái chết nhẹ tựa lông hồng, người chết như vậy ở trong tay ta, người cảm thấy có ý nghĩa không?"

Tâm tình kích động của Niệm Băng dần khôi phục sự bình tĩnh. "Nói như vậy, người đồng ý thả ta đi?"

Dung thân vương trở lại vị trí của mình, "Thả người đi? Có thể. Ta vốn định không giết người. Giết người với ta không có chỗ nào tốt cả. Nhưng mà, muốn sống rời khỏi Dung thân vương phủ, người cần phải trả giá một chút chứ, không mất gì làm sao có thể làm nên chuyện. Xuất ra thứ gì đó có thể đổi lấy tính mạng người, người có thể đi được rồi."

Niệm băng cười lạnh một tiếng, nói: "Ta không có vật gì đủ để đổi lấy tính mạng của mình, thứ quý giá nhất của ta là sáu chuỗi đao cũng đều ở trong tay người rồi."

"Không, người có". Niệm băng kinh ngạc phát hiện, Dung thân vương luôn cực kỳ nghiêm khắc trong mắt mình, vậy mà trên mặt lại toát ra vẻ tươi cười.

"Ta có, là cái gì? Ta tại sao lại không biết?". Niệm Băng nghi hoặc nhìn Dung thân vương.

Dung thân vương lạnh nhạt nói: "Rất đơn giản, ta muốn biết người như thế nào lại có thể không chế nhiều loại ma pháp vậy, ta chìm đắm vào ma pháp gần bảy mươi năm nay, là lần đầu tiên gặp người có thể sử dụng nhiều loại ma pháp như vậy. Giá trị của bí mật này, so với mạng người còn cao hơn nhiều. Đường nhiên ta không muốn nghe lời nói dối, người nên hiểu được, nói dối ta cũng chẳng có tác dụng gì."

Niệm Băng có chút ngốc trệ nhìn Dung thân vương, "Chỉ đơn giản như vậy? Người chỉ muốn biết việc này rồi sẽ thả ta?"

Dung thân vương lạnh nhạt nói: "Người rất muốn chết sao?"

"Không, ta không muốn chết". Niệm Băng dùng sức lắc đầu, vì cừu hận của phụ mẫu, chính mình không thể chết được.

"Vậy người có thể bắt đầu nói được rồi, ta rất có hứng thú với ma pháp của người. Dung Băng là người ta cực lực bồi dưỡng để thừa kế. Bắt đầu từ bốn tuổi, hắn luyện tập mình tưởng, quá trình học tập ma pháp hoàn toàn là phương pháp tiên tiến nhất, hơn nữa, hắn căn bản ngộ tính cực cao, lại thêm nỗ lực, năm nay vừa đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ. Nhưng người nhỏ hơn hắn một tuổi, lại đã đạt tới cấp bậc ma đạo sĩ, về phương diện biến hóa ma pháp, hắn không thể đạt tới, nhất là sử dụng dung hợp ma pháp và khống chế tinh thần lực, ta muốn biết, người tu luyện bằng cách nào."

Niệm băng nói: "Ý tứ của ngài là chỉ cần ta nói ra quá trình tu luyện của mình, ta có thể đi?"

Dung thân vương vuốt cằm nói: "Cũng được, ta Dung Diễm nói chuyện còn chưa có tính toán gì. Người có thể bắt đầu nói rồi".

Niệm Băng nói: "Kỳ thật nói cho ngài không có vấn đề gì, bởi vì loại tình huống này của ta rất khó phục chế(làm lại) được. Khi còn bé, ta đều theo phụ thân tu luyện hỏa hệ ma pháp, sau này, rời khỏi đây, bắt luận đi đến địa phương nào, phụ thân đều cố gắng tu luyện, bởi vì người muốn cứu mẫu thân, bắt buộc phải có thực lực cường đại. Dưới sự dạy dỗ của phụ thân, hỏa hệ ma pháp của ta không ngừng tiến bộ. Rất cục phụ thân nhận nại không nổi muốn đi gặp mẫu thân, nhưng phụ thân cũng không thể ngăn cản sự cường đại của Băng tuyết nữ thần tế tự, khi phụ thân sắp bị ma pháp của Băng tuyết nữ thần tế tự cắn nuốt, mẫu thân đã thoát được trói buộc bản thân, cùng phụ thân liên thủ ngăn cản ma lực của Băng tuyết nữ thần tế tự, bọn họ là vì muốn cho ta đào tẩu, mẫu thân đem Băng Tuyết nữ thần chi thạch trân quý cấp cho ta. Ta lợi dụng không gian ma pháp quyền trục mà phụ thân lúc trước chuẩn bị sẵn rời khỏi hiện trường, khoảnh khắc khi ta rời khỏi, rõ ràng nhìn thấy thân thể phụ thân cùng mẫu thân bị ma pháp Băng tuyết nữ thần tế tự cắn nuốt rồi. Sau đó ta được vị sư phó đầu tiên cứu, khi ta lại bắt đầu tu luyện lại ma pháp, trong thân thể ta đã không chỉ tồn tại mình hỏa nguyên tố, còn có băng nguyên tố, có lẽ là bởi vì phụ mẫu ta phân biệt có được hai loại băng, hỏa năng lực, nhưng ta đồng thời kế thừa thể chất của bọn họ, mà Băng Tuyết nữ thần chi thạch đã dẫn động băng hệ thể chất của ta, từ đó ta bắt đầu cải tu Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp."

”Không, không có khả năng này. Nếu như người đồng thời có được băng, hỏa hai loại ma pháp, khả năng lớn nhất là bị bọn chúng khuynh trất căn nuốt. Vị sư phó đầu tiên theo lời người nói là ai? Là hắc chỉ điểm cho người?”.

Niệm Băng lắc đầu nói : ”Vị sư phó đầu tiên của ta là một trù sư vĩ đại, thứ ta cùng hắc học là trù nghệ, không phải là ma pháp. Có lẽ ông trời vẫn còn thương, cấp cho ta một cơ hội báo thù. Ta gặp được quý nhân, cũng là sau này ta gặp được mẹ nuôi, tặng ta một khối cực phẩm bảo ngọc, khi ta lần đầu tiên đổi mặt với băng hỏa khuynh trất, khối ngọc này đã cứu mệnh ta, khiến ta chính thức tu luyện sơ cấp Băng Hỏa Đồng Nguyên, cũng đúng lúc đó, thực lực ta bắt đầu có tiến bộ lớn. Cho đến sự phát triển sau này, không có nguy hiểm nào cả, sau khi ma pháp lực Băng Hỏa Đồng Nguyên của ta đạt tới trình độ nhất định, ta gặp vị sư phó thứ hai, hắc độc lòng đem ma pháp của chính mình truyền thụ cho ta, tại chỗ hắc, ta thấy được rất nhiều ma pháp thư, cùng với sở ngộ của bản thân tiếp tục tu luyện. Cho nên ta nói đem phương pháp tu luyện này nói cho ngài cũng không có tác dụng gì. Dù sao, người đồng thời có được băng và hỏa hai loại thể chất có lẽ vạn người không được một, người có khả năng tìm được băng tuyết nữ thần chi thạch và hỏa diễm chi thạch càng không có khả năng tồn tại, hơn nữa thêm đủ loại vận khí, mới có ta của ngày hôm nay”.

Hào quang trong mắt Dung thân vương chợt hiện. Niệm Băng nói rất đơn giản, các điểm mấu chốt đều nói qua, nhưng hắc cũng hiểu được, tu luyện Băng Hỏa Đồng Nguyên tuyệt không đơn giản, một chút không cẩn thận sẽ bị ma pháp thôn phệ, trong người Niệm băng có chứa một quả bom cực lớn, tùy thời có thể phát nổ, khó trách tinh thần lực của hắc lại cường đại như thế. ”Sau đó thì sao? Các loại ma pháp khác của người giải thích như thế nào ? Đừng nói với ta là người có vài loại thể chất. Người đồng thời có được ba loại thể chất không phải là ta chưa thấy qua, nhưng bởi vì tương khắc lẫn nhau, bọn họ hoặc là tử vong, hoặc là ma pháp sư cả đời kém cỏi, nhưng ta trên người người lại thấy được năm loại ma pháp, hơn nữa mỗi loại đều đạt tới ngoài thất giai, người giải thích như thế nào?”

Niệm băng lạnh nhạt cười: ”Cái này càng đơn giản. Kỳ thật ta sở hữu chỉ là Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp, ngài thấy được những loại ma pháp khác không phải bản thân ta sở hữu mà là dựa vào năng lực mô phỏng, đem Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lực ở một trạng thái cân bằng vi diệu dựa vào những thanh đỉnh cấp ma pháp đao dẫn động mới có thể sử dụng ma pháp các hệ bất đồng. Thẳng thắn mà nói, ta chẳng những có thể sử dụng năm loại ma pháp, thậm chí có thể sử dụng bảy hệ, chỉ là chuỗi đao đại biểu cho hắc ám Phệ Ma đao vừa tìm được chưa lâu, ta lại không am hiểu hắc ám ma pháp chú ngữ cho nên mới không sử dụng. Ta bây giờ chỉ còn thiếu một thanh thổ hệ ma pháp đao, nếu có thể tìm được nó, lợi dụng tính chất mô phỏng ma pháp đặc biệt, ta có thể trở thành một gã toàn hệ ma pháp sư. Ngài không cần suy nghĩ ma pháp mô phỏng là gì, loại năng lực này vốn không thuộc về nhân loại, chỉ có Băng Hỏa Đồng Nguyên của ta mới có thể làm ma pháp nguyên tố đạt tới trạng thái cân bằng vi diệu, rồi lại thông qua ma pháp đao dẫn động ma pháp các hệ bất đồng.”

Dung thân vương hừ lạnh một tiếng, nói: ”Cái tốt của Băng Hỏa Đồng Nguyên không dùng, hết lần này đến lần khác nghiên cứu ma pháp mô phỏng. Dựa vào giải thích của người, về cường độ, ma pháp mô phỏng người xuất ra nhất định kém hơn Băng Hỏa Đồng Nguyên, vì sao ngày hôm qua người không dùng Băng Hỏa Đồng Nguyên công kích ta, nếu như vậy cơ hội của người có lẽ tăng lên vài phần”.

Niệm Băng nói: ”Không phải ta không muốn dùng, mà là tình huống đối mặt với ngài ngày hôm qua, ngài là một hỏa hệ ma pháp sư mạnh nhất, bất luận là băng hay hỏa, sự uy hiếp đối với ngài đều nhỏ hơn nhiều, cho nên ta mới lựa chọn băng và phong kết hợp, cùng với sự kết hợp của hỏa và quang minh, như vậy mới có thể triệt tiêu lực công kích ngày càng nhiều của ngài. Nhưng mà, ta còn quên mất, cường độ ma pháp của ngài đã vượt qua ma pháp ta sử dụng nhiều lắm, kỹ xảo đã không thể bù cho chênh lệch thực lực của chúng ta lúc đó, cho nên ta thất bại. Không sai, Băng Hỏa Đồng Nguyên đã rất tốt, đủ cho ta dùng cả đời, nhưng mà, ngài không thể phủ nhận, ma pháp các hệ khác cũng có đặc điểm riêng. Ví dụ như phong hệ ma pháp có thể khiến ta bay lượn, không gian ma pháp hệ ở những thời khắc mấu chốt có thể cứu mạng ta, quang minh ma pháp có thể khu trừ tất cả thấy hơi thở tà ác, chẳng lẽ ngài thấy chúng đều vô dụng sao? Hơn nữa, ta nghiên cứu chỉ là kỹ xảo sử dụng của mấy loại ma pháp, trong quá trình tu luyện mình tưởng, chính thức luyện tập là Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lực, đây mới là trụ cột của ta”.

Ánh mắt Dung thân vương chợt hiện, từ giải thích của Niệm Băng, hắc nghe ra nhiều điều khó tin, hắc không phải lần đầu tiên gặp được ma pháp sư giống như Niệm băng, Niệm Băng chẳng những là thiên tài

ma pháp sư, vận khí của hắn cũng tốt kinh người. Không nói cái khác, chỉ riêng có thể suy đoán mà nắm vững Băng Hỏa Đồng Nguyên và tìm được mấy khối cực phẩm bảo thạch khác đã chứng tỏ vận khí của hắn. Dung thân vương luôn tin tưởng rằng thực lực và cố gắng là có thành công, nhưng hắn cũng tin tưởng vào vận khí. Nếu một người khi còn sống cả một chút vận khí cũng không có, vậy hắn căn bản không có khả năng nổi lên được. Thử hỏi cường giả trong thiên hạ, vị nào phát triển mà không liên quan tới vận khí đây? Người thường cũng có vận khí, nhưng người thường khác cường giả ở chỗ không thể nắm bắt kỳ ngộ do vận khí mang lại.

Niệm băng thấy Dung thân vương suy tư, nói: "Những gì nên nói ta đều đã nói cả rồi, hiện tại là lúc ngài nên thực hiện lời hứa thả ra đi".

Dung thân vương ngẩng đầu nhìn Niệm băng, nói: "Có thể, người tùy thời đều có thể rời đi, nhưng người không muốn lấy lại mấy chuỗi đao kia của người sao? Không có chúng, ma pháp mô phỏng của người căn bản không thể thi triển, thực lực của bản thân đã giảm rất nhiều. Có một điểm người có lẽ không biết, đến tận bây giờ, người mặc dù đã là một gã ma đạo sĩ, nhưng người thủy chung không xuất ra được uy lực của Hỏa diễm thần chi thạch".

Niệm Băng khinh thường hừ một tiếng, "Không cần đưa bản thân mình lên quá cao, chuyện người biết vị tất ta lại không biết, uy lực của các cực phẩm bảo thạch này cùng năng lực người sử dụng tương đồng, chỉ khi thực lực của ta mạnh mẽ, năng lực chúng biểu hiện ra mới có thể càng lớn, ta nói vậy có đúng không. Dung thân vương, ta quả thật muốn lấy lại những bảo bối này, nhưng mà, ngài đồng ý sao? Lúc trước, vì một khóa hỏa diễm thần chi thạch, ngài còn phái người truy giết phụ tử chúng ta ra cả ngàn dặm, bây giờ sáu khối đồng cấp bảo thạch khác ở trước mặt ngài, chẳng lẽ ngài lại nguyện ý buông tha?"

Dung thân vương lạnh lùng cười, mạnh mẽ áp chế nộ ý bị Niệm Băng kích khởi. "Còn nói chính mình hiểu rõ, kỳ thật người cũng không hoàn toàn hiểu rõ sáu chuỗi đao này. Kia đã không phải là sáu khối bảo thạch rồi, bảo thạch cùng đao trong quá trình kết hợp hình thành nên quan hệ linh hồn và thân thể, cho dù đem bảo thạch lấy ra, năng lượng trên mình bảo thạch cũng bị đao hấp thu một bộ phận, khiến cho giá trị bảo thạch giảm đi. Mà sáu chuỗi ma pháp đao này bây giờ không phải ai cũng có thể sử dụng, thần khí nhận chủ, sau khi xác nhận chủ nhân của mình, cùng hơi thở chủ nhân hoàn toàn tương liên, trừ phi chủ nhân của chúng chết đi, nếu không người khác tuyệt đối không thể sử dụng chúng, Ta nghĩ, sáu chuỗi đao này đều hấp thụ qua máu tươi của người rồi".

Nghe Dung thân vương nói vậy, Niệm Băng nhất thời nghĩ tới. Đúng vậy, bất luận là Thần Lộ đao chính mình nhìn thấy chế tạo hay Chánh Dương đao hay là bốn chuỗi đao sau này tìm được, quả thật đều uống qua máu của mình, cho dù là Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm Ngạo Thiên đao trước khi mình rời khỏi Băng Tuyết thành, Long Trí cũng đã dùng máu tươi của mình thấm vào Phong Ngâm thạch,. Bảo đao nhận chủ, trái tim hắn nhất thời nóng lên.

101. Chương 100 : Cực Tiên Tử Diễm

Dung Thân Vương thầm nghĩ trong lòng, tiểu tử, gừng càng già càng cay, muốn đo với ta, người vẫn còn non lắm, ta cũng không tin không thể hấp dẫn được người. Mặt ngoài lại bất động thanh sắc nói: "Muốn lấy lại mấy thanh bảo đao này cũng không khó, người chỉ cần làm cho Dung gia một chuyện, ta sẽ trả lại cho người, thậm chí trong lúc làm chuyện này, ta có thể cho người mượn để sử dụng. Với sự thông tuệ của người, hoàn thành chuyện này cũng không khó khăn, người nguyện ý?"

Niệm Băng suy nghĩ một chút, mặc dù hắn nóng lòng lấy lại bảo đao, nhưng tâm tư cũng không hoảng loạn, "Lấy bảo đao làm thù lao để thay các người làm một chuyện cũng không có vấn đề gì, thế nhưng, chuyện này không thể vi phạm đạo đức, không thể đi ngược ý nguyện của ta, ngài cứ nói ra trước, ta sẽ quyết định có làm hay không."

Dung Thân Vương thản nhiên cười, nói: "Chuyện này rất đơn giản, ta muốn người thay Dung Băng tham gia thi đấu một tháng sau. Với ma pháp mô phỏng của người. Lúc người xuất chiến, phải lấy danh nghĩa của Dung gia."

Niệm Băng đầu tiên là ngậy ra một lúc, ngay sau đó quả quyết nói: "Không, tuyệt đối không được, chuyện này ta không thể đáp ứng."

Dung Thân Vương nhú mày, nói: "Chẳng lẽ ngươi không muốn lấy lại bảo đao của mình sao? Ngươi phải biết rằng, mặc dù ta đã đáp ứng cho ngươi ly khai, thế nhưng, bảo bối cấp bậc này là rất hiếm có."

Niệm Băng nói: "Không phải ta không muốn lấy lại bảo đao, mà là ta không thể đại biểu Dung gia đi tham gia dự cuộc thi đấu này, bởi vì, ta bản thân chính là một người tham gia cuộc thi đấu."

Dung Thân Vương cả kinh, "Cái gì? Ngươi cũng tham gia thi đấu? Ngươi đại biểu cho quốc gia nào?"

Niệm Băng ngẩng đầu nhìn hấn, rồi mới chậm rãi nói: "Ta đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc, đương nhiên, không có khả năng là Băng Thần tháp. Mà là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội tháp kém." Vừa nói, hấn vừa lấy ra thẻ bài số mười từ không gian chi giới đặt trên thư án trước mặt Dung Thân Vương, tiếp tục nói: "Vị sư phụ thứ hai của ta, chính là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội hội trưởng, phong hệ ma đạo sư Long Trí. Hấn đối với ta có ân, ta bản thân chính là trưởng lão của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội."

Nhìn thẻ bài trên thư án, Dung Thân Vương đột nhiên nở nụ cười, nhìn hấn tươi cười, trong lòng Niệm Băng tràn ngập cảm giác quái dị, lúc còn nhỏ, mình đã hy vọng chừng nào để có thể thấy gia gia cười! Thế nhưng, từ ký ức của những năm đó, cũng không hề thấy hấn cười như hôm nay, đáng tiếc, trong lòng mình, hấn đã không còn là gia gia nữa rồi.

Dung Thân Vương nói: "Không thể phủ nhận, ngươi rất thông minh. Nếu ta đoán không lầm, ngươi là muốn lợi dụng Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội để đối phó với Băng Thần tháp? Lần này ngươi tới tham gia thi đấu, là để đả kích sự kiêu ngạo của Băng Thần tháp sao!? Chỉ là, ngươi có nắm chắc thắng được đại biểu của Băng Thần tháp không?"

Niệm Băng giật mình, không hổ là Hoa Dung đế quốc đệ nhất quốc sư! Từ một khối thẻ bài nho nhỏ cũng có thể nhìn ra nhiều điều như vậy. Nội tâm mặc dù kinh hãi, nhưng mặt ngoài hấn vẫn không tỏ vẻ gì, thần nhiên đáp: "Người ta cả đời có một số việc là không thể thua được, cứ cho là đại biểu của Băng Thần tháp cường đại, ta cũng không tin là một kẻ dưới hai mươi lăm tuổi có thể đạt tới cảnh giới ma đạo sư. Ma pháp mô phỏng của ta, ngài cũng từng chứng kiến, chỉ cần đối phương còn là ma đạo sĩ, ta sẽ có cơ hội dựa vào kỹ xảo mà giành thắng lợi, nếu thật sự vô pháp chiến thắng, không biết ngài có nghe qua một loại cấm chú lấy chính mình để nguyên rủa."

"Cái gì?" Câu trước của Niệm Băng không khiến Dung Thân Vương kinh ngạc, thế nhưng, câu sau lại khiến Dung Thân Vương đứng bật dậy, "Ngươi học sinh mệnh trở chú? Ngươi học nó từ đâu?" Sinh mệnh trở chú ma pháp, Dung Thân Vương quá quen thuộc, bất quá, đây là một tuyệt đối cấm kỵ ma pháp, chỉ dùng để liều mạng, năm đó, hấn từng có một bằng hữu không biết từ đâu nắm được chú ngữ này, trong một lần nguy cơ, bằng hữu kia dựa vào sinh mệnh địa trở chú đã hoàn toàn thiêu đốt tính mạng của chính mình để cứu Dung Thân Vương, cho nên, hấn đối với trở chú rất có cảm tình.

Niệm Băng bình tĩnh đáp: "Xin lỗi Dung Thân Vương, việc này ta không thể nói cho ngài, ngài chỉ cần biết ta có ma pháp này là được. Thi đấu lần này, ta nhất định phải thắng."

Thở dài một hơi, Dung Thân Vương ánh mắt sáng ngời nhìn Niệm Băng, đứa cháu đột nhiên trở về mang đến cho hấn rất nhiều rung động, Thiên nhi, ngươi đi rồi, nhưng để lại cho ta một đứa cháu xuất sắc như vậy, ngươi là trách cứ ta sao? Có lẽ Niệm Băng nói rất đúng, năm đó ta thật sự là quá cứng nhắc, cái ta lo lắng chỉ là chính bản thân mình và gia đình, chứ không để ý tới cảm thụ của ngươi. Tính cách của một người sẽ theo năm tháng mà thay đổi, đổi lại mười năm trước, sợ rằng Dung Thân Vương sớm đã cho giam cầm Niệm Băng rồi, thế nhưng hiện tại đã khác, hấn đã già rồi, qua bát tuần, hấn nguyên lai thích thanh tịnh chuyển thành thích náo nhiệt, nhất là đối với trọng thị thân tình so với trước kia lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Nhìn thanh niên anh tuấn trước mặt không chịu nhận là tôn tử của mình, rồi nghĩ đến nhi tử đã qua đời, hấn thấy mềm lòng.

Quang mang lóe lên, chẳng biết Dung Thân Vương dựa vào không gian hệ ma pháp vật phẩm nào triệu hoán, trên thư án đã xuất hiện lục sắc quang mang, cả thư phòng nhất thời xuất hiện một tầng dày bảo khí, chính là sáu thanh ma pháp đao của Niệm Băng, có lẽ là phát hiện được khí tức của Niệm Băng, sáu

thanh thần đao đồng thời rung lên, Ngạo Thiên đao vẫn phát ra tiếng ngâm khe khẽ, chợt thấy sáu thanh đao, Niệm Băng khó có thể che dấu kích động trong lòng, ánh mắt rơi trên quang mang của đao, phẳng phát như đang nhìn vào bằng hữu tốt nhất của chính mình.

”Cầm lấy đi. Mặc kệ người có thừa nhận hay không, đều là tôn tử của ta, người cùng Dung Băng ai đoạt được quán quân, đều là thay ta đả kích mặt mũi của Băng Thần tháp. Bất quá, nếu người không muốn phiền toái, sau khi rời khỏi nơi này, phải nghĩ biện pháp thay dung mạo của người.” Ánh mắt của Dung Thân Vương đã trở nên nhu hòa, nhìn Niệm Băng, đợi hắn thu lại những thứ của hắn.

Niệm Băng có chút ngây ngốc nhìn Dung Thân Vương, hắn không nghĩ tới mình có thể lấy lại sáu thanh đao đơn giản như vậy, quang mang trong mắt liên tiếp lóe lên, rốt cục, sự hấp dẫn của bảo đao đã xua tan nghi ngờ trong lòng hắn, từng thanh một, lần lượt chui vào trong không gian chi giới.” Dung Thân Vương, ta phải đi.”

Dung Thân Vương gật đầu, nói: ”Người đi đi, người hiện tại mặc y phục của Dung Băng, các người tương mạo tương tự, sẽ không có người ngăn cản người. Ta nghĩ, không lâu sau, chúng ta còn có thể tái kiến.”

Thở sâu, nhìn thật sâu vào đôi mắt thâm thúy của Dung Thân Vương, Niệm Băng phát hiện cừu hận trong lòng cũng đã nhạt đi một phần, không khỏi trầm nghĩ, đây là huyết nùng vu thủy sao? Cho là mình không chấp nhận hắn, cho là hắn trước kia đối với mình cùng phụ thân có nhiều chuyện không phải, nhưng hắn dù sao vẫn là gia gia của mình. Hiện tại Niệm Băng có chút minh bạch tại sao phụ thân trước kia đối mặt với Dung Thân Vương lại không phản kháng. Không hành lễ, hắn xoay người đi ra ngoài cửa, khi hắn đóng cửa thư phòng, cước bộ ngừng lại, ”Nếu ta báo thù cho phụ mẫu được, có lẽ, ta sẽ quay lại nhà này.”

Thân ảnh của Niệm Băng biến mất. Dung Thân Vương phẳng phát đột nhiên già thêm vài tuổi, ngồi xuống ghế, nhân thần thâm thúy trở thành mờ mịt, tay hắn có chút run rẩy, ”Thiên nhi, Thiên nhi, người thật sự đã chết? Người yên tâm, ta sẽ lấy lại công đạo cho người, người thủy chung vẫn là nhi tử của ta! Xem ra, khi ta còn không quá già, vẫn phải tiếp tục tranh đấu rồi.” Gấp lại Niệm Băng, biết tin nhi tử đã tử vong, Dung Thân Vương Dung Diễm đã đưa ra một quyết định. Ngẩng đầu, nhìn về phương bắc xa xôi, ”Chờ ta đi, chúng ta sẽ có cơ hội tái kiến.”

Niệm Băng mới vừa ra khỏi phòng gian không xa, liền gặp lại Dung Băng đang lo lắng chờ đợi, Dung Băng vừa nhìn thấy Niệm Băng một sợi tóc cũng không suy suyển, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, ”Thế nào? Gia gia có làm khó người không?”

Niệm Băng lắc đầu, đáp: ”Không có. Hơn nữa hắn còn trả đao lại cho ta. Ca, có chuyện ta muốn nói với người, ta cũng phải tham gia Tân Duệ ma pháp sư đại tái hơn một tháng sau.”

Dung Băng không hề để ý nói: ”Tốt lắm! Gia gia nếu đã lựa chọn cho người đi tham gia, chứng minh rằng thực lực của người trên ta, Niệm Băng, xem ra mấy năm nay người cũng không lùi bước.”

”Không, ca ca người hiểu lầm rồi, ta mặc dù phải tham gia thi đấu, nhưng cũng không phải là đại biểu cho Hoa Dung đế quốc, ta đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội. Có lẽ, chúng ta sẽ gặp lại ở tràng thi đấu.”

Dung Băng nhíu mày, nói: ”Người đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội? Không sao, gặp nhau ở tràng thi đấu cũng không sao cả.”

Niệm Băng nắm lấy bả vai của Dung Băng, ”Ca, đáp ứng ta, nếu chúng ta gặp nhau ở tràng thi đấu, nhất định không được hạ thủ lưu tình?”

Dung Băng trong mắt hiện lên tiểu ý, ”Yên tâm đi, ta sẽ không hạ thủ lưu tình. Bất quá, ta lại hy vọng chúng ta không đụng nhau quá sớm, như vậy, chúng ta có thể dọn sạch càng nhiều chướng ngại, không phải sao?”

Niệm Băng hiển nhiên không nghĩ tới Dung Băng lại chẳng để ý gì nhiều đến cuộc thi đấu, ”Ca, nếu ta cuối cùng đoạt được quán quân. Người có trách ta hay không?”

Dung Băng ha ha cười, đáp: ”Người nghĩ ta là loại người này sao? Quán quân là dựa vào bản lĩnh mà đoạt được, người được quán quân, là đại biểu cho thực lực của người, ta chỉ biết cao hứng thay người mà thôi.”

"Ta đi đây, Dung Thân Vương cũng không gây khó dễ gì với ta, còn nhớ địa chỉ ta đưa cho người chứ, nếu có chuyện gì, người tới đó tìm ta." Mọi chuyện nơi này đã kết thúc, không cần phải lưu lại nữa.

Dung Băng gật đầu, mỉm cười đáp: "Ta sẽ không tiễn người, người vào thế nào thì ra thế đấy. Xem ra, ta phải trốn đi một lúc mới được."

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Đúng vậy! Chúng ta lớn lên thật sự quá giống nhau, bắt quá, ca ca! Nợ phong lưu của người tựa hồ không ít, ngày đầu tiên ta tới Đô Thiên thành, cũng đã bị hai hồng nhan tri kỷ của người nhận lầm, sau này, nếu các tẩu tử (ND : chị dâu) cứ nhận nhầm ta thành người thì thật là phiền toái."

Nghe Niệm Băng giễu cợt, Dung Băng không nhịn được đỏ mặt, "Đừng nói lung tung, ta còn chưa kết hôn, người làm gì đã có tẩu tử. Ta sao có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy! Người gặp phải ai?"

Niệm Băng đáp: "Một người là muội muội của Mai đại ca nào đó, còn người kia, tên là Y Nặc, nhận tình của người, vị Y Nặc tiểu thư kia còn tặng cho ta một kiện ma pháp vật phẩm rất hữu dụng, ngay cả tiền cũng trả thay ta. Ca, lần sau người nếu nhìn thấy nàng, cần phải cảm tạ người ta. Hắc hắc."

Dung Băng cười khỏ nói: "Nguyên lai người nói chính là hai người bọn họ, Mai tiểu thư với ta căn bản là không có gì, chỉ là nàng đơn phương cứ quấn quýt lấy ta mà thôi, ca ca nàng chẳng hiểu chuyện lại đi trợ giúp nàng."

Niệm Băng ánh mắt khê động, mỉm cười hỏi: "Nói như vậy, vị Y Nặc tiểu thư kia có gì với người?"

Dung Băng than nhẹ một tiếng, nói: "Chỉ bắt quá là hôn nhân chính trị mà thôi, tên của nàng là Hoa Y Nặc, là tôn nữ được đương kim Hoa Thiên đại đế sủng ái nhất, chúng ta từ nhỏ đã được quyết định thân sự, qua hai năm nữa sẽ thành hôn. Cũng may, ta vận khí không tồi, Y Nặc cũng không kiêu ngạo kiểu hoàng tộc, bắt quá, người ngay cả nàng cũng gạt được, xem ra, hai chúng ta thật đúng là giống nhau! "

Niệm Băng mỉm cười nói: "Thế thì ta an tâm rồi, thu lễ vật của tẩu tử thì chẳng có gì phải lo lắng, chờ đến lúc các người kết hôn, ta nhất định tặng các người một kiện đại lễ."

"Được rồi, tiểu tử người mới từ chỗ gia gia ra đã hí hửng cười, mau lên đi thôi, nếu chúng ta đồng thời gặp phải người bên ngoài thì hỏng." Dung Băng mỉm cười nói.

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, đáp: "Ca, người biết không? Ta đã thật lâu không thấy thoải mái như vậy, cảm giác cùng với người ở một chỗ thật tốt, trước kia, ta mọi chuyện đều phải làm một mình, hiện tại gặp được người, chỉ ít trong lòng ta cũng có niềm tin, không cần lại phải đeo cái vỏ bọc nữa. Ca, ta đi, người bảo trọng." Dùng sức bóp bả vai của ca ca, Niệm Băng xoay người đi.

Lúc trở lại lữ điếm, đã là buổi chiều, Niệm Băng bụng sớm đã rỗng, lúc trước vì tinh thần khẩn trương cũng không phát hiện, lúc này lòng dạ buông lỏng, mới cảm thấy đói cồn cào, tinh thần lực chỉ khôi phục ba thành, khiến hắn cảm giác rất mệt mỏi, cũng lười chẳng muốn ra ngoài ăn cơm, ở ngay lữ điếm tùy tiện gọi một chút thực vật, người thực vật bình thường này, hắn không khỏi hoài niệm trù nghệ của chính mình, gần đây bận việc tu luyện ma pháp, vị khẩu của mình quả thực thua thiệt không ít, đợt thi đấu lần này kết thúc, nhất định phải hảo hảo nấu một bữa lớn an ủi chính mình, đồng thời cũng để ca ca thưởng thức kỹ thuật của mình một chút.

Minh tướng chiếm cứ tuyệt đại đa số thời gian của Niệm Băng, khi hắn từ minh tướng tỉnh lại, ma pháp lực cùng tinh thần lực đã khôi phục, cảm giác ma pháp khôi phục thật sự là rất thoải mái, Niệm Băng không tiếp tục minh tướng, từ không gian chi giới lấy ra ma pháp bút ký mà Dung Băng cho hắn, hai người có lộ tuyển tu luyện mặc dù bất đồng, nhưng Dung Băng dù sao cũng là một ma đạo sĩ, từ bút ký của hắn, Niệm Băng thấy được rất nhiều lý giải của Dung Băng đối với hỏa hệ ma pháp, xem chú giải chi tiết này tốt hơn nhiều so với ma pháp thư, nhanh chóng, Niệm Băng chuyên tâm đọc, tựa như lúc trước ở đồ thư quán, toàn thân tâm đầu nhập vào tri thức ma pháp.

Bất quá, tình huống này cũng không duy trì lâu, bởi vì, tiếng đập cửa vang lên.

"Niệm Băng, người ở đâu?" Thanh âm quen thuộc của Dung Băng từ ngoài cửa vang lên, khiến Niệm Băng bừng tỉnh, hắn vội vàng nhảy xuống giường, bước ra mở cửa đón Dung Băng.

”Ca, sao ngươi lại tới đây. Tân Duệ ma pháp sư đại tái sắp bắt đầu rồi, ngươi không phải tu luyện sao?” Niệm Băng có chút kinh ngạc nhìn huynh trưởng.

Dung Băng mỉm cười nói: ”Lâm trận mới mài thương thì hiệu quả dù sao cũng có hạn, ta đối với chính mình rất tự tin. Ngươi xem đây là cái gì.” Vừa nói, hắn lấy ra một quyển sách đưa cho Niệm Băng, chính xác ra, đó cũng không phải một sách chân chính, mà là một tệp giấy dùng chỉ khâu lại. Niệm Băng nhận lấy, chỉ thấy trang đầu tiên viết mấy chữ to, Tàn Di Cổ Ma Pháp Trận Đại Toàn Cập Chú Giải. Mở bên trong xem, chỉ thấy chữ trên giấy rất mới, rõ ràng là một quyển sao chép!

Ngẩng đầu, Niệm Băng thấy tia máu trong mắt Dung Băng, không cần hỏi, hắn cũng biết ca ca đã làm gì, mắt Niệm Băng đã ướt, ”Ca, ngươi ... ”

Dung Băng mỉm cười nói: ”Mau nhìn xem, ngươi dùng được không, ở ma pháp trận ngươi nhất định giỏi hơn ta, ta vừa nhìn phù hiệu phức tạp như vậy thì đã hôn mê. Ngươi cần phải nỗ lực nhiều hơn! Ta nghĩ, quyển sách này hẳn là đủ để ngươi nghiên cứu một đoạn thời gian, là ta từ hơn mười bản ma pháp trận thư tịch sao chép ra, đều là cổ ma pháp trận cực kỳ phức tạp, chú giải phía trên là mấy vị gia gia trước kia lưu lại, giải thích rất kỹ lưỡng, đối với ngươi hẳn là có không ít tác dụng.”

Niệm Băng gắt gao nắm tập giấy trong tay, đây là thành quả một đêm không ngủ của Dung Băng! Sau mười hai năm, ca ca vẫn không thay đổi chút nào, hắn đối với mình vẫn tốt như trước đây.

”Được rồi, huynh đệ, ngươi nếu nói lời cảm kích thì đừng trách ta trở mặt với ngươi. Ngươi thật vất vả mới quay về, đi thôi, ta đưa ngươi ra ngoài thưởng thức mỹ vĩ của Đô Thiên thành chúng ta. Nghiên cứu ma pháp không thể nhất thời nóng lòng, quá mệt mỏi thì không tốt.” Nói xong, kéo Niệm Băng đi ra ngoài.

Đúng vậy! Huynh đệ thì cần bản không cần nói lời cảm tạ, có một số việc, hành động nói nhiều hơn lời nói, Niệm Băng cẩn thận cất tệp giấy và bút ký vào không gian chỉ giới, rồi mới đi theo Dung Băng ra khỏi lũy điểm. Đến trước cổng lũy điểm, Niệm Băng dùng hung châm cải biến dung mạo và tóc, tóc biến thành màu đen. Khuôn mặt hắn xảy ra biến hóa không rõ ràng lắm, ngũ quan chỉ thay đổi một chút, nhưng khi kết hợp với nhau, lại trông khác hẳn, vẫn là thanh niên anh tuấn, nhưng hiện tại đã không khiến người khác nhận thấy hắn cùng Dung Băng giống nhau nữa.

”Ca, ngươi khổ cực một đêm, không cần phải khoản đãi ta, mau trở về nghỉ ngơi đi. Bảo trì tinh thần lực là điều mà ma pháp sư cần phải làm.” Niệm Băng nhìn mắt Dung Băng toát ra một tia mệt mỏi, thấy không đành lòng, đây đều là vì mình!

Dung Băng mỉm cười, đáp: ”Được rồi, tính là ngươi không ăn thì ta cũng phải ăn! Ngươi cũng biết ta khổ cực một đêm, không an ủi tự mình một chút thì sao được. Sắp tới bữa trưa rồi, cơm nước xong ta sẽ trở về mình tưởng.” Hắn đã nói như vậy, Niệm Băng không tiện cự tuyệt hảo ý của Dung Băng, hai người bước đi nhanh, hướng về khu phố phồn vinh của Đô Thiên thành mà đi.

Vừa đi, Dung Băng giải thích cho Niệm Băng về kiến trúc chung quanh, tựa như một người hướng đạo, phần khởi cười nói, ngoại trừ trong mắt thỉnh thoảng toát ra vẻ mệt mỏi, từ bề ngoài rất khó nhìn ra hắn đã một đêm không ngủ.

”Nhìn xem, phía trước chính là địa điểm hôm nay chúng ta tới, phạm điểm này khá nổi danh, mặc dù không lớn, nhưng thứ bọn hắn làm tuyệt đối là nhất lưu, giá cả lại vừa phải, miệng của ta rất khó tính, nhưng vẫn là khách quen của nơi này. Ngay cả gia gia cũng thường xuyên sai bọn hạ nhân đến nơi này mua đồ ăn.” Vừa nói, Dung Băng chỉ chỉ về một phạm điểm không xa phía trước.

Niệm Băng đưa mắt nhìn, thấy phía trước cách đó không xa, một thực điểm hai tầng lầu, bên ngoài có một hàng dài dài người đang xếp hàng, phía trên biển hiệu có hai chữ mạ vàng lớn: Cực Tiên (ND : cực ngon). Thấy vậy, hắn không nhịn được mỉm cười, nói: ”Thực điểm nhà này khẩu khí thật lớn! Bọn họ có cái gì? Hải sản?”

Dung Băng lắc đầu, đáp: ”Đương nhiên không phải. Hải sản thì nơi nào chẳng có, nhưng bọn họ nơi này lại là độc nhất vô nhị. Đi thôi, lão ca sẽ không gạt ngươi. Nếm thử ngươi sẽ biết.”

Vừa nói, Dung Băng kéo Niệm Băng qua hàng người đang xếp hàng tới trước cửa, phục vụ sinh phụ trách duy trì trật tự vừa nhìn thấy hắn liền tới đón, ”Tiểu vương gia ngài đã tới, vẫn là chỗ cũ sao?”

Đối mặt ngoại nhân, Dung Băng không còn vẻ tươi cười ôn hòa như với Niệm Băng, trên mặt bao phủ một tầng băng lãnh, ngay cả nói cũng chẳng muốn nói, chỉ khẽ gật đầu.

Phục vụ sinh tựa hồ đã quen với hần như vậy, vội vàng dẫn hai người tiến nhập Cực Tiên tửu điểm.

Trong hàng người đang xếp hàng có kẻ kinh ngạc nói: "Không phải nói bên trong không còn chỗ sao? Sao bọn họ được tiến vào."

Một người khác khinh thường đáp: "Tiểu Dạng, người mới tới đây hay sao. Ngay cả tiểu vương gia của Dung Thân Vương phủ cũng không nhận ra. Dung Thân Vương một nhà vì nước vì dân, bọn họ ăn cái gì nếu còn không được ăn, thì chúng ta cũng không đáp ứng, ăn muợn một chút người cũng không chết đói."

Mặc dù người nói sau không hề khách khí, thế nhưng kẻ mở miệng trước đó lại không dám đáp trả một lời, lập tức cúi đầu tiếp tục thành thật chờ đợi.

Niệm Băng cùng Dung Băng đi vào Cực Tiên tửu điểm, mới vừa vào cửa, đập vào mắt là một luồng hương thơm nồng đậm mang theo được hương, mũi Niệm Băng hít hít hai cái, trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc. Từ hương thơm hỗn hợp này, hần dĩ nhiên vô pháp phân biệt được nguyên liệu là cái gì, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hỗn hợp hương vị ẩm thực này có rất nhiều nguyên liệu, không phải chốc lát mà có thể xác định được.

Tửu điểm này rất đặc biệt, mỗi bàn đều được ngăn cách bởi màn trúc, chỉ có thể mơ hồ thấy được người bên trong, nhưng không rõ lắm. Phục vụ sinh dẫn Niệm Băng cùng Dung Băng hai người tới bàn ở cửa sổ tận cùng bên trong của tầng một, khi đi qua các bàn khác, xuyên qua màn trúc có thể thấy, bên trong đều đã có người, chỉ có chiếc bàn này là vắng.

Vị trí này rất tốt, chỉ cần kéo màn trúc lên là có thể nhìn rõ đường cái, mặc dù người trong điểm rất đông, nhưng lại không huyên náo.

Dung Băng mỉm cười nói: "Chúng ta hai người, an vị chỗ này đi. Mặc dù không phải đơn gian, nhưng ta không khí thông thoáng nơi này. Phòng ở tầng hai có thể ngồi hơn mười người, chúng ta thì không cần."

Nghe Dung Băng đơn giản nói, Niệm Băng đối với vị huynh trưởng đã biết này không khỏi có thể vài phần nhận thức, với thân phận tiểu vương gia của hần, cứ cho là đặt một phòng cả năm cũng không có vấn đề gì, thế nhưng hần chỉ chọn một bàn nhỏ, tác phong giản phác thế này lại rất hợp với Niệm Băng.

Dung Băng ngẩng đầu về phía phục vụ sinh nói: "Vẫn như cũ, bắt quá hôm nay phải thêm tám phần nguyên liệu, người chọn đi. Phải là thứ ngon nhất."

Phục vụ sinh đáp ứng một tiếng, xoay người đi.

Một lát sau, một chiếc nồi đất lớn được bưng đến, phía dưới nồi đất là một chiếc hộp vuông, bên trong không biết có cái gì. Phục vụ sinh thuận thực mở một bên hộp, lấy từ ngực một chiếc hỏa tập điểm vào bên trong, nhất thời, phù một tiếng, hỏa diễm bốc lên phía trên hộp, bao trùm phần đáy của nồi đất.

Niệm Băng kinh ngạc nhìn hộp sắt, không rõ nó cấu tạo thế nào, Dung Băng thấy hần nghi hoặc. Mỉm cười nói: "Đây là phương pháp tửu điểm này sáng tạo ra, kỳ thật phương pháp rất đơn giản, nhưng thành phẩm cũng rất đắt, cho nên, người không nên nhìn nơi này có mặt tiền không lớn, kỳ thật thực vật so với đại phạn điểm bên ngoài còn quý hơn vài phần, người biết bên trong hộp sắt là gì không? Đó là liệt tửu cao độ, liệt tửu không trải qua pha loãng khi gặp lửa, tự nhiên trở thành vật tạo nhiệt tốt nhất, đặc điểm lớn nhất, chính là không có khói."

Tửu, nghe đến từ này, Niệm Băng không khỏi chấn động. Làm một đỉnh cấp trù sư, đương nhiên khiến hần nghĩ tới rất thứ, lại tuyệt không nghĩ tới vấn đề gia nhiệt, đồng thời cũng có thể liên tưởng đến rất nhiều phương pháp chế tác thức ăn, tửu hương nồng nặc thấm vào thức ăn, chỉ cần dùng với mức độ thích hợp, tuyệt đối có thể tạo được hiệu quả phi thường.

Khi Niệm Băng liên tưởng tới trù nghệ của chính mình, phục vụ sinh đã mở vung nồi đất rồi xoay người đi ra ngoài, hương khí nồng đậm dẫn dắt Niệm Băng phải nhìn vào trong nồi, hần kinh ngạc phát hiện, đó lại là một nồi cháo trắng, được hỏa diễm gia nhiệt, đang sôi sục sùng sục, hương khí chính là từ cháo mà ra, Niệm Băng hít mạnh, không nhịn được tán thán: "Cháo ngon, mặc dù bề ngoài là cháo trắng, bên trong lại

có nước gà nồng đậm, hơn nữa còn cố ý chọn được vật tán thành phần, ta nghĩ, hẳn là có cầu kỳ, tam thất, a, còn có một hai loại ta nghĩ không rõ lắm.”

Lúc này đến lượt Dung Băng kinh ngạc, ”Lão đệ, người trước kia đã tới đây ăn rồi sao, sao so với ta còn biết rõ hơn, ăn nhiều lần như vậy, ta cũng không biết trong cháo trắng này có cái gì.”

Niem Băng mỉm cười, đáp: ”Ca, huynh đệ của người chẳng những là một ma pháp sư, đồng thời cũng là một trù sư đấy! Hữu cơ hội ta sẽ cho người thưởng thức tay nghề của ta.”

Trong lúc nói chuyện, phục vụ sinh lại đến, chiếc mâm lớn trong tay có tám đĩa nguyên liệu, trong đó bốn loại rau và bốn loại thịt, rau gồm có cải cúc, rau cải, rau diếp, bốn loại thịt là thịt bò, thịt dê, thịt gà và thịt lợn, bất luận là rau hay thịt, đều rất tươi, không hề gia công gì cả. Thấy như vậy một màn, Niệm Băng không khỏi kinh ngạc nói: ”Chẳng lẽ là lấy cháo để làm chín sao?”

Dung Băng lấy cải cúc cho vào giữa nồi cháo, mỉm cười đáp: ”Không sai, chính là dùng cháo làm chín, thứ nơi này kinh doanh, chính là Bách Vị Chúc Oa (ND: nồi cháo trăm vị), cháo trắng này bản thân đã rất ngon rồi, khi cho mỗi loại nguyên liệu vào đều có biến hóa, tuyệt đối là mỹ vị! Hơn nữa, giá trị dinh dưỡng cũng rất cao.” Vừa nói, hắn vừa dùng thìa khuấy nồi, trộn đều cải cúc với cháo.

Cách ăn mới lạ này, Niệm Băng là lần đầu tiên chứng kiến, không nhịn được thấy hứng thú, cải cúc rất nhanh chín, gặp nhiệt liền săn lại, Dung Băng múc cho hắn một chén để trước mặt, đồng thời cũng lấy cho mình một chén, sau đó lại cho thịt lợn vào, ”Mau nếm thử, không phải người đã nói mình là trù sư sao? Thưởng thức xem nồi cháo này có mỹ vị thế nào.”

Cháo trắng thơm ngon thêm vào rau xanh, biến hóa quả nhiên khiến Niệm Băng rất kinh hỉ, mấy ngày nay tới giờ, hắn lần đầu tiên ăn được thứ gì đó ngon đến vậy, một lát sau, một chén cháo đầy mỹ vị đã nằm trong bụng. Dung Băng không ngừng cho nguyên liệu vào trong nồi, đúng như hắn nói, sau khi cho mỗi loại nguyên liệu vào nồi, vị đạo của cháo sẽ có biến hóa, lúc cháo trong nồi đã gần cạn, phục vụ sinh lại tới cho thêm cháo trắng vào. Sau khi ăn hết tám đĩa nguyên liệu trên bàn, lại đến tám loại hải sản, như hù dọa nhân, cá mực, thịt cua vài loại, biến hóa lại càng thêm biến hóa. Niệm Băng cùng Dung Băng đều là thanh niên huyết khí phương cương, hai người vị khẩu đại khai, ăn ba nồi cháo, mười sáu loại nguyên liệu mới thỏa mãn ngừng lại.

”Ca, chỗ này thật tốt, kiến thức phương pháp ăn này đối với ta có ý nghĩa rất lớn, quả nhiên không hổ là Bách Vị Chúc Oa! ”Niệm Băng tán thán nhìn chiếc nồi sạch sành sanh trước mặt, lúc này liệt tửu phía dưới hộp sắt đã chảy hết, phục vụ sinh mang hoa quả đến để hai người tráng miệng, Niệm Băng ăn hai miếng hoa quả rồi nói: ”Ca, ta có việc vào trong, người chờ ta một lát.”

Dung Băng bật cười nói: ”Ăn xong phải đi xả, ruột người thật thẳng, mau đi đi, đi ra ngoài rẽ phải, đi tới cuối rẽ trái, người có thể thấy thứ cần tìm (ND : nguyên văn là chỗ ngũ cổ luân hồi, không biết dịch thế nào, đại khái đoán là toilet).” Nói xong, còn trừng mắt nhìn Niệm Băng.

Niem Băng đứng dậy đi, Dung Băng trong mắt toát ra vẻ cười cười hiểu ý, nhàn nhã ăn hoa quả, đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe được bên ngoài có chút huyền ảo, vén màn trúc nhìn ra phía ngoài, thấy phục vụ sinh phụ trách duy trì trật tự bên ngoài đang ở khéo léo cự tuyệt một thiếu nữ, nhìn thấy thiếu nữ này, thì ngay cả mắt cao như Dung Băng cũng không khỏi ngây ngốc, nữ tử này thật đẹp, một thân trường quần màu xanh nước biển mặc dù không hoàn toàn sạch sẽ, nhưng vô pháp che dấu vẻ đẹp tuyệt thế của nàng, mái tóc dài màu phấn hồng dài rối tung ở sau lưng, nhìn qua có chút xộc xệch, bộ dáng phong trần khiến người nhìn cũng muốn đau lòng, dung nhan tuyệt mỹ bao phủ một tầng sương lạnh, đang sáng giọng: ”Đã lâu không đến, nơi này các người thật lắm quy củ, ta không ăn ở đây, chẳng lẽ mang đi cũng không được sao? Ta đi từ xa tới, đang rất đói.”

Phục vụ sinh cũng bị dung nhan của thiếu nữ mê hoặc, thế nhưng Cục Tiên điểm quy định nghiêm khắc, chỉ đành bất đắc dĩ nói: ”Xin lỗi cô nương, nơi này chúng ta có quy củ, không bán mang đi, người cũng thấy được, bên ngoài xếp hàng dài như vậy, nếu người muốn dùng cơm ở chỗ chúng ta, xin mời đến phía sau xếp hàng, quy củ không thể bỏ được! ”Lời này của phục vụ sinh vừa nói ra, không đợi thiếu nữ mở miệng, trong đám người đang xếp hàng nhất thời có người nói: ”Cô nương, đến chỗ này của ta, sắp đến phiên ta rồi, nếu người không ngại, có thể ngồi cùng bàn với chúng ta dùng cơm?” Lời vừa nói ra, nhất thời khiến cho một loạt tiếng phụ họa.

Trong mắt tuyệt sắc thiếu nữ lãnh quang chột lóe, "Không cần, cảm tạ hảo ý của các người, ta cũng không tin Đô Thiên thành lớn như vậy lại không có một nơi để ăn cơm."

102. Chương 101 : Phượng Nữ, Niệm Băng Cùng Trái Lòng

Nhìn thần sắc thất vọng của thiếu nữ, trong lòng Dung Băng lại nảy sinh ý thương hại hiềm thấy, cất cao giọng qua cửa sổ nói: "Vị cô nương này, chúng ta đã dùng cơm xong, nếu không ngại xin mời vào."

Thiếu nữ ngẩng đầu hướng về phía Dung Băng, lúc nàng thấy khuôn mặt anh tuấn của Dung Băng, toàn thân nhất thời chấn động mãnh liệt, đôi mắt đẹp trong phút chốc trở nên đỏ ngầu, môi khẽ động như muốn nói gì đó, rồi lại nói không nên lời, thấy vẻ mặt của nàng Dung Băng cũng lại càng hoảng sợ, mình rõ ràng không nhận ra nàng mà! Nàng sao lại nhìn mình như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi, vội vàng đánh mắt về phía phục vụ sinh bên ngoài rồi buông màn trúc.

Tiểu vương gia của Dung vương phủ đã lên tiếng, phục vụ sinh sao dám chậm trễ, vội vàng dẫn thiếu nữ tiến nhập Cực Tiên tửu điểm, một lát sau đã tới bàn của Dung Băng và Niệm Băng, màn trúc vén lên, Dung Băng chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, thiếu nữ kia đã đi tới trước mình một thước, không đợi hấn mình bạch, thiếu nữ đã lao vào ngực hấn. Dung Băng kinh hãi thất sắc, mặc dù hấn đối với thiếu nữ cực mỹ này rất có hảo cảm, nhưng hấn luôn luôn biết kiềm chế, đột nhiên gặp phải tình huống này liền xoay người lao ra khỏi ghế, thiếu nữ kia lao tới rất mạnh, lại vô hựu mất đi trọng tâm, Dung Băng chỉ thấy nàng chống một tay lên ghế, cả người lộn ngược lại, không đợi hấn phản ứng, thiếu nữ một lần nữa đứng trước mặt hấn, đôi mắt đẹp đã có phần tức giận.

"Niệm Băng, người..." Thân thể mềm mại của thiếu nữ run nhè nhẹ, nàng chính là kẻ đang khổ tâm đi tìm Niệm Băng, Phượng Nữ, một đường tới đây, nàng cơ hồ không hề được nghỉ ngơi, đi tới Đô Thiên thành, thân thể của nàng rốt cục có phần không chịu được nữa, vừa lúc nhìn thấy phạm điểm này sinh ý rất tốt. Cho nên mới chuẩn bị vào ăn, liền xuất hiện một màn bên ngoài, đột nhiên nhìn thấy 'Niệm Băng' từ cửa sổ ngó ra, nhất thời khiến Phượng Nữ vừa buồn vừa vui. Niệm Băng thật sự không chết, hấn thật sự không chết! Nóng lòng tiến nhập tửu điểm, nhưng không nghĩ tới mình muốn chui vào lòng 'Niệm Băng' lại bị cự tuyệt.

Nghe Phượng Nữ gọi Niệm Băng hai chữ, Dung Băng lúc này mới phản ứng lại, biết nàng hiểu lầm, vừa định giải thích, màn trúc mở ra, Niệm Băng từ bên ngoài đi vào, vừa vào cửa, hấn liếc mắt liền thấy được Phượng Nữ, trong mắt nhất thời toát ra vẻ kinh hãi, vội vàng tiến lên vài bước, mở hai tay hướng về phía Phượng Nữ ôm lấy. Phượng Nữ lúc này đang bức tức, mắt thấy một nam tử xa lạ chạy tới ôm mình, không chút nghĩ ngợi, đánh ra một chưởng. Niệm Băng trong lúc kinh hãi đã quên mất mình đang cãi biên dung mạo, với năng lực của hấn khi không dụng xuất ma pháp thì sao có thể đỡ được công kích của Phượng Nữ?

Phịch. Niệm Băng bị Phượng Nữ một chưởng đánh bay ra ngoài, lao qua màn trúc nặng nề rơi trên bàn gần vách. Chiếc bàn không chịu nổi, đã vỡ tan, may là khách nhân bàn này vừa mới tính tiền rời đi, mới không gặp họa. Mặc dù đang phẫn nộ, Phượng Nữ vẫn còn có lý trí, xuất chưởng mặc dù không nhẹ, nhưng vẫn còn đúng mực, Niệm Băng phun ra một ngụm tiên huyết, hấn bị một chưởng này của Phượng Nữ đánh choáng, nhưng sau khi được Gia Lạp Mạn Dịch Tư cải tạo thân thể, cũng không gặp thương tổn quá nghiêm trọng, miễn cưỡng bò dậy giữa đống gỗ vụn.

Dung Băng nhìn đệ đệ bị đả thương, trong mắt lãnh quang đại phóng, nhoài một cái, hỏa diễm bốc lên quanh thân, một bước tới che trước mặt đệ đệ.

Phượng Nữ nhìn vẻ xa lạ và phẫn nộ trong mắt Dung Băng: "Người, Niệm Băng, người không nhận ra ta sao?"

"Đừng hiểu lầm." Niệm Băng bước tới bên cạnh Dung Băng, một tay xoa ngực, nói: "Phượng Nữ, ta mới là Niệm Băng, hấn là ca ca ta."

Phượng Nữ ngẩn người, nghi hoặc nhìn Niệm Băng, hỏa diễm trên người Dung Băng đã biến mất, tự tiểu phi tiểu gõ đầu Niệm Băng nói: "Được! Lần này là phiên ta giả mạo người."

Niệm Băng nhìn chúng phục vụ sinh vội vã đi tới, thấp giọng: "Nơi này không phải chỗ nói chuyện, về lầu điểm trước rồi hãy nói."

Lúc này Phượng Nữ cũng đã thanh tỉnh, nàng đã nhận ra thanh âm của Niệm Băng, cũng nhận ra vài điểm khác biệt nhỏ giữa Dung Băng và Niệm Băng, nhưng nghi hoặc trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Dung Băng hướng về phía phục vụ sinh đang đi tới nói: "Nơi này không có việc gì, có gì hư hỏng cứ tính cho ta. Chúng ta đi."

Ba người rời khỏi Cực Tiên tử điểm, dùng tốc độ nhanh nhất trở về lầu điểm, vừa vào phòng, Niệm Băng lập tức đưa tay vào ngực, ẩn ẩn vào hung thâm trước ngực, quay lại bộ dáng ban đầu.

Nhìn hai Niệm Băng giống nhau như đúc trước mặt, Phượng Nữ hoàn toàn ngốc trệ, "Người, các người..."

Dung Băng mỉm cười nói: "Vị này cô nương nhất định là hiểu lầm rồi, ta cùng Niệm Băng là huynh đệ, phụ thân chúng ta là song bào thai, từ nhỏ hai người chúng ta đã rất giống nhau, cũng khó trách người nhận lầm, bất quá, lần sau người cần phải cẩn thận một chút, nghìn vạn lần không nên ôm nhầm tình lang. Niệm Băng, ta mệt, về trước đi nghỉ, người cùng vị cô nương này nói chuyện vui vẻ." Nói xong, cười cười quai dí với Niệm Băng, rồi ly khai lầu điểm.

Dung Băng đi, Phượng Nữ nhìn Niệm Băng nói: "Đây là chuyện gì? Hai người các người..."

Niệm Băng thở dài một tiếng, tiến lên nắm tay Phượng Nữ, đưa nàng tới bên giường ngồi xuống, nói: "Phượng Nữ, người nghe ta giải thích. Vừa rồi, vị kia là ca ca của ta, giống như hần nói, hai người chúng ta lớn lên rất giống nhau, mà hần có địa vị rất cao ở Đô Thiên thành, để tránh phiền toái, ta mua một kiện ma pháp vật phẩm để cải biến dung mạo, nói đến thật sự là khéo, mấy ngày trước vị hôn thê của ca ca vừa mới nhận lầm ta, không nghĩ tới, lần này người tới nhận lầm hần."

Phượng Nữ mặt đỏ bừng, quan tâm nhìn Niệm Băng: "Ngực còn đau không? Lúc ấy ta ..."

Niệm Băng nắm chặt tay Phượng Nữ, nói: "Không sao, ta da dày, thấy người, thương thế nào cũng khỏi ngay. Phượng Nữ, người cố ý tới tìm ta? Trưởng lão của tộc các người biết không?"

Phượng Nữ vành mắt đỏ lên, nhớ tới lo lắng mấy ngày nay, không nhận được lao vào lòng Niệm Băng, gất gao ôm hần, mặt rúc trong ngực hần, khóc lớn.

Niệm Băng thấy Phượng Nữ khóc thì ngơ ngác, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, đành ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cảm thụ thân thể tràn ngập co dãn, trong lòng tràn ngập yêu thương.

Bờ ngực ấm áp của Niệm Băng khiến Phượng Nữ cảm thấy rất an tâm, ủy khuất trong lòng dần biến mất theo nước mắt, dần dần, tiếng khóc đã không còn, Phượng Nữ chậm rãi ngẩng đầu lên, Niệm Băng cũng đang cúi đầu nhìn nàng, thân thể hai người đồng thời chấn động, Niệm Băng không thể kiềm chế được cảm tình trong lòng, cúi đầu, thật sâu, thật sâu hôn lên đôi môi đỏ mọng mềm mại thơm tho đó.

Phượng Nữ đầu tiên là có ý tránh, nhưng nàng nhanh chóng lây nhiễm nhiệt tình của Niệm Băng. Hai tay vốn đang ôm hông hần, giờ đưa vòng qua cổ, không cần ngôn ngữ trao đổi, trong cái hôn thật sâu này, tình cảm của bọn họ đã được thăng hoa, trong lòng hai người đều tràn ngập tình yêu.

Một lúc lâu, môi rời môi, Phượng Nữ thẹn thùng cúi đầu, nàng phát hiện, không biết lúc nào mình đã ngồi ở trên đùi Niệm Băng. Phía dưới mông tựa hồ có cái gì đó cứng cứng, mặt đỏ lên như quả táo, trong lòng Phượng Nữ không ngừng kịch liệt rung động, nàng muốn đứng lên, nhưng toàn thân lại chẳng có một tia khí lực nào.

Niệm Băng ôm chặt Phượng Nữ, lý trí gãy giữa trong tình dục, Phượng Nữ đối với hần có hấp dẫn lực quá lớn, để dề nên ham muốn trong lòng, hần hỏi: "Phượng Nữ, người còn không có nói cho ta biết tại sao lại ly khai mấy vị trưởng lão trong tộc các người. Chẳng lẽ bọn họ cũng tới nơi này sao?"

Phượng Nữ lắc đầu, thấp giọng đáp: "Người trước buông ta ra, để ta đứng lên, nếu không nhân gia nói thế nào được?"

Niệm Băng cố nén sự không nở trong lòng, ôm lấy Phượng Nữ đặt ở bên cạnh, đã không còn tiếp xúc thân thể, xúc động quả nhiên đã giảm bớt đi rất nhiều.

Phượng Nữ thẹn thùng liếc nhìn Niệm Băng, nói: "Ta là cố ý chạy đến tìm ngươi, cũng có thể nói là trốn đi ra, ngày đó, Không trưởng lão nói ngươi đã chết, lúc ấy ta đã nghĩ đi tìm thi thể của ngươi, lại bị Hư trưởng lão đánh ngất mang về tộc, cũng đem ta giam trong phòng bị phong ấn, ngươi biết ta đã thương tâm cỡ nào không? Sau đó, không biết tại sao, ta lại phá được phong ấn, lúc ấy, ta đã không biết là mình nên cao hứng hay là nên khổ sở, lập tức bỏ chạy đến Áo Lan thành tìm thi thể của ngươi, khi đó ta nghĩ, sao cũng phải cho ngươi nhập thổ yên ổn, sau đó chịu tang ngươi. Nhưng ai biết, tìm mãi cũng không thấy thi thể ngươi ở nơi nào, ta ôm một tia may mắn, tiến nhập Áo Lan thành, ta nghĩ, ngươi nếu từng xuất hiện ở công tước phủ, có lẽ nơi đó sẽ có tin tức của ngươi."

Nghe đến đó, Niệm Băng nhin không được chen lời: "Vậy ngươi có gặp can mụ (ND: mẹ nuôi) của ta không? Chính là Phượng Yên của tộc các ngươi đấy."

Phượng Nữ lắc đầu, đáp: "Không. Ta vừa đến cổng của công tước phủ thì gặp Tử Thanh Kiếm, hắn nói cho ta biết ngươi đã đến Đô Thiên thành, ta tính toán thời gian một chút, mới phát hiện nguyên lai ngươi chưa chết, Niệm Băng, ngươi biết khi đó ta đã mừng rỡ thế nào không? Lúc ấy ta lập tức chạy tới Đô Thiên thành này, tự nhiên không tiến vào công tước phủ nọ, chuyện của Phượng Yên tiền bối ta cũng nghe nói qua, kỳ thật, đây căn bản không thể nói ai đúng ai sai, nàng lựa chọn tình yêu mà tộc nhân không cho phép, các trưởng lão không có mặt, ta sao lại phải làm khó nàng chứ, ngươi không cần lo lắng."

Niệm Băng biết Phượng Nữ hiểu lầm ý mình, cũng không giải thích, không nhin được lại kéo ngọc thủ thon dài trắng nõn của Phượng Nữ, thấp giọng nói: "Vậy còn ngươi? Ngươi nguyện ý buông bỏ mọi chuyện trong tộc để ở cùng ta một nơi không? Phượng Nữ, lần trước gặp mặt ta đã muốn nói câu này với ngươi."

Phượng Nữ chấn động toàn thân, đột nhiên vội vàng che miệng Niệm Băng, nói: "Không, không cần nói. Niệm Băng, xin lỗi, ta, ta không thể."

Niệm Băng ngẩng ra một lúc, hỏi: "Tại sao? Phượng Nữ, chẳng lẽ ngươi..."

"Không, không phải, Niệm Băng, nếu trong lòng ta không có ngươi, vừa rồi sao có thể ..., thế nhưng, tphượng tộc không thể không có ta! Có lẽ, trong mắt ngoại nhân, phượng tộc chúng ta một tồn tại phi thường cường đại, nhưng bọn họ nào biết nỗi khổ của phượng tộc chứ? Phượng tộc lấy trưởng lão làm linh đạo, năm vị trưởng lão thống suất toàn tộc, năm vị trưởng lão cũng không phải vốn đã có, mà là từ Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển, vốn là, năm đó phụ thân của Phượng Yên tiền bối là đại trưởng lão qua đời, Phượng Yên tiền bối trở thành hy vọng trong tộc, lúc đó, thời gian vẫn còn quá đủ, chỉ cần nàng có thể đạt tới đệ tam biến Phượng Huyền Ma Thân trước đại điển thì cũng đủ ứng phó với biến hóa trong đại điển. Thế nhưng, nàng lại nghe theo tình cảm của chính mình mà ly khai phượng tộc. Phượng hoàng niết bàn đại điển chẳng những là kỳ ngộ của phượng tộc chúng ta, đồng thời, cũng là khảo nghiệm đối với phượng tộc, một khi điển lễ không thể hoàn thành, cả phượng tộc chúng ta đều chịu đả kích mang tính hủy diệt. Hai năm sau đại điển sẽ diễn ra. Niệm Băng, nếu ngươi trong lòng thật sự có ta, hãy chờ ta hai năm được không? Hai năm sau, chỉ cần ta có thể giúp phượng tộc vượt qua Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển, nhất định sẽ cùng ngươi ở một nơi."

Niệm Băng mắt lóe sáng, giật tay Phượng Nữ đang che miệng mình ra, nói: "Phượng Nữ, ở cùng một chỗ với ta cũng không ảnh hưởng đến phượng tộc, ta không yêu cầu ngươi cái gì, chỉ cần ngươi nguyện ý, tùy thời đều có thể phản hồi phượng tộc, Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển hai năm sau ngươi vẫn có thể tham gia! Việc này cũng không thể ảnh hưởng tình cảm của chúng ta! Phượng Nữ, mặc dù ngươi không muốn ta nói, thế nhưng, ta vẫn muốn nói với ngươi, ta đối với ngươi, có lẽ là vừa thấy đã yêu rồi, từ lần đầu tiên gặp ngươi, từng điểm nhỏ của ngươi đã khắc sâu trong lòng ta. Khi đó với ta mà nói, ngươi rất thần bí. Sau này, khi ta đã biết rõ ngươi, hình ảnh của ngươi trong lòng ta càng ngày rõ rệt, thế nhưng, ta cũng không dám đối mặt với tình cảm của chính mình, bởi vì ta muốn báo thù, ta sợ liên lụy ngươi, đồng thời, ta cũng không dám hứa hẹn cảm tình với ngươi, giống như ngươi hiện tại. Nhưng là, ta hiện tại đã minh bạch lời sư phụ từng nói, lúc cảm tình đến, chẳng có thứ gì có thể ngăn cản. Vô luận sau này ra sao, sau này sẽ phát sinh cái gì, Phượng Nữ, ta đều nói với ngươi. Ta - yêu - ngươi." Ba chữ cuối hắn nói rất rõ ràng, từng chữ một, thanh âm vô cùng chân thật.

Thân thể mềm mại của Phượng Nữ run rẩy, nước mắt theo má chảy xuống, "Niệm Băng, ta, ta cũng yêu người." Mấy chữ này nàng có chút khó khăn mới nói ra được, thế nhưng, lúc nói xong chữ cuối cùng, Phượng Nữ phảng phất như được giải thoát, lại quay lại lòng Niệm Băng, hạnh phúc bao trùm lên hai người bọn họ, bọn họ đều cảm nhận được nỗi sung sướng tràn ngập trong lòng.

"Niệm Băng, hai năm, người nguyện ý chờ ta hai năm không?" Phượng Nữ nằm trong lòng Niệm Băng hỏi nhỏ.

Niệm Băng mỉm cười lắc đầu, nói: "Ta không muốn, thế nhưng, ta có thể đáp ứng người, tuyệt không làm ảnh hưởng tới việc người tham gia Phượng Hoàng Niết Bàn Điển Lễ, đến lúc đó, ta thậm chí có thể đi cùng người."

Phượng Nữ mặt đột nhiên đỏ lên, cúi đầu nói: "Thế nhưng, Niệm Băng người không biết, trước Phượng Hoàng Niết Bàn Điển Lễ, nếu kẻ hy vọng trở thành tân nhiệm trưởng lão lần đầu tham gia điển lễ, thì phải là đồng thân." Nói xong mấy chữ cuối cùng, thanh âm của nàng đã rất nhỏ, may mắn là Niệm Băng nhĩ lực không tồi, mới có thể nghe rõ.

Niệm Băng nở nụ cười, nâng khuôn mặt xinh đẹp của Phượng Nữ lên, khẽ hôn lên bờ môi nàng, "Nha đầu ngọc, người xem ta là người thế nào, trước khi ta chính thức cưới người, ta sẽ kiểm chế chính mình. Hiện tại người không có lý do gì để cự tuyệt ở cùng chỗ với ta rồi. Hai người cùng một chỗ, cũng không nhất định sẽ phát sinh cái chuyện đó! Chúng ta chỉ dùng tâm trao đổi, chỉ cần có người bên cạnh ta là đủ rồi."

Phượng Nữ kéo cổ Niệm Băng, chủ động dâng hiến bờ môi thơm, "Niệm Băng, ta không nghĩ tới người lại có thể thông cảm cho ta như vậy."

Niệm Băng cười hắc hắc, nói: "Bất quá, nếu người cứ câu dẫn ta như vậy, ta sợ rằng sẽ không nhận được, người cũng nên cẩn thận."

Phượng Nữ hoảng sợ, lập tức nhảy ra khỏi lòng Niệm Băng, nhìn tiểu ý trên mặt hắn, mới hiểu được hắn cố ý dọa mình, tức giận nói: "Người thật là xấu xa. Mới vừa đáp ứng cùng người ở một chỗ, người liền cố ý trêu ta."

Niệm Băng đứng lên, trong mắt lộ vẻ ôn nhu, "Người đi đường xa như vậy, trước tiên lên giường ngủ một lát đi, người xem, mấy ngày này người gây đi nhiều. A, được rồi, người còn chưa ăn cơm. Ta đi mua chút gì cho người ăn."

Phượng Nữ làm nũng nói: "Không, ta không cần ăn thực vật gì, ta muốn ăn thức ăn người làm. Niệm Băng, người biết ta lúc nào bắt đầu có hảo cảm với người không? Chính là khi người chuyên chú làm món cơm bồ câu cho ta, thêm vào mỹ vị của cơm bồ câu, mới khiến ấn tượng của ta đối với người khắc sâu như vậy."

Nghe nàng nói vậy, Niệm Băng không khỏi cười khổ nói: "Ta nghe người ta nói qua, muốn vào tim một nam nhân, trước hết phải đối phó với cái miệng của hắn, không nghĩ tới lời này lại trái ngược ở chúng ta."

Phượng Nữ cười nói: "Sao, người không muốn nấu cho ta ăn sao?"

Niệm Băng nhìn nàng thật sâu, "Ta nguyện ý vĩnh viễn nấu cho người ăn. Cho đến ngày ta già chẳng còn động đậy được nữa."

Phượng Nữ thân thể mềm mại khẽ run, "Niệm Băng, người nói tình yêu của chúng ta có bền lâu không? Ta sợ các trưởng lão sẽ không chấp nhận người."

Niệm Băng thần nhiên cười, trong mắt lại tràn ngập ngạo ý: "Phượng Nữ, bị kịch phát sinh với phụ mẫu ta nhất định sẽ không trọng diễn ở chúng ta. Ta không cần bọn họ chấp nhận, khi ta có thực lực, chỉ cần người yêu ta, ý kiến của bất luận kẻ nào cũng không thể cản nổi."

Nghe thanh âm kiên định của Niệm Băng, nhìn đạo lãnh quang trong mắt hắn, không biết tại sao, Phượng Nữ trong lòng lại cảm giác bất an, nàng mơ hồ đoán được, bóng ma khi còn nhỏ thủy chung vẫn ảnh hưởng tới tâm tính của hắn, băng lãnh sâu trong nội tâm hắn, cũng không phải dễ dàng mà hòa tan được, cái chết của phụ mẫu thủy chung vẫn là một ngọn núi áp bức tâm tính của hắn. Phượng Nữ không có khuyên Niệm Băng cái gì, bởi vì nàng biết, mình nói gì cũng không như bằng dùng vẻ ôn nhu từ từ sưởi ấm lòng hắn, mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Nhanh đi chuẩn bị thức ăn cho ta, ta đói rồi."

"Tuân mệnh, lão bà đại nhân tôn kính." Nói xong, Niệm Băng không đợi Phượng Nữ hờn dỗi, nhanh như chớp chạy ra ngoài. Tâm tình sung sướng, hẳn tin tưởng mình nhất định có thể làm ra mỹ thực ngon nhất.

Không lâu sau, khi Phượng Nữ mơ màng ngủ trên giường, Niệm Băng đã trở về, trong tay cầm một chiếc mâm nhỏ, trên mâm có một chén lớn, nhìn bộ dáng mệt mỏi của Phượng Nữ, trong lòng hẳn toát lên tia yêu thương, "Tối đây, ăn cơm trước rồi hãy ngủ tiếp." Vừa nói, hẳn mở nắp chén, nhất thời, một luồng hương khí nồng đậm tràn ngập phòng.

Phượng Nữ ngồi dậy, dụi dụi hai mắt, "Niệm Băng, gì thế!? Ngủ thơm quá."

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Người đi đường xa như vậy, tự nhiên phải bổ sung thể lực một chút, ta biết người ăn được, cố ý làm nhiều một chút, cái này gọi là Kê Nhục Nhu Mễ Phạn (ND: xôi gà), đối với tỳ vị khí hư, thực dụng bất chán (ND: ăn không ngon), thể quện pháp lực (ND: thân thể mệt mỏi) có hiệu quả rất tốt, ngủ sẽ tốt hơn, ngày mai thể lực của người sẽ khôi phục."

Phượng Nữ đối với trù nghệ của Niệm Băng tuyệt đối có lòng tin, lấy mâm từ tay hắn, ngửi mùi thơm lừng, nhất thời liền muốn ăn ngay, cũng không thèm đứng lên, ngồi tại chỗ bắt đầu ăn.

Nhìn Phượng Nữ ăn uống không thèm để ý đến phong phạm thực nữ, Niệm Băng không nhịn được bật cười nói: "Này, Phượng Nữ tiểu thư, người nói thể nào thì cũng là một người vợ, sao hiện tại lại giống như tiểu trư vậy?"

Phượng Nữ vừa ăn, vừa mơ hồ nói: "Người mới là trư, cơm này có vị đạo không tồi, mặc dù không thơm như thịt bồ câu, nhưng lại ngọt ngào hơn vài phần."

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Bản đại trù sư tự mình động thủ còn có thể kém sao? Kê Nhục Nhu Mễ Phạn này ai cũng có thể làm, nhưng mấu chốt là ở hỏa hậu và phối liệu nhiều ít thế nào, nơi này ngoại trừ thịt gà và gạo nếp ra còn có táo và dừa, vốn ta tưởng nơi này không có dừa, không nghĩ tới trong lữ điểm cũng có, Đô Thiên thành cũng thật phồn hoa! Làm món này, đơn giản mà nói, dừa băm nhỏ, táo bỏ hạt, thịt gà cắt sợi, gạo nếp rửa sạch, cùng đặt vào trong nồi, cho vừa nước, chưng thành cơm."

Phượng Nữ nuốt xong một miếng, kinh ngạc nói: "Thật đơn giản vậy sao? Chẳng phải là ta cũng có thể làm sao?"

Niệm Băng cười nói: "Người có thể làm một lần thử xem, có ta bên cạnh chỉ đạo, vị đạo cũng sẽ không kém lắm đâu."

Phượng Nữ cảnh giác nhìn Niệm Băng nói: "Ta không làm, đừng nghĩ gạt được ta nấu cơm, nếu như bị người dạy cho, sau này chuyện nấu cơm không phải sẽ thành của ta sao?"

Niệm Băng cười hắc hắc, nói: "Âm mưu bị phá, Phượng Nữ, lúc này người lại trở nên rất thông minh! Yên tâm đi, chờ ta báo thù xong, chúng ta tìm một chỗ thanh tịnh định cư, ta mỗi ngày sẽ thay đổi mỹ thực cho người ăn, nuôi người thật sự thành một con tiểu trư, béo béo như thế này." Vừa nói đến trư, Niệm Băng không khỏi nhớ tới sủng vật Quan Quan của Miêu Miêu.

Phượng Nữ trừng mắt nhìn Niệm Băng, nói: "Ta không thể thành trư, với đầu khí của ta, chỉ cần tiêu hao nhiều một chút, thì dù là ăn nhiều cũng không béo được. A, được rồi, ta nhớ lần trước ở Hỏa Long động, Long Linh nữ hài nhi kia tựa hồ đối với người ... "

Nghe Phượng Nữ nhắc tới Long Linh, Niệm Băng không khỏi than nhẹ một tiếng, "Phượng Nữ, Linh nhi đối với ta tình thâm ý trọng, ta lại chịu ân huệ của phụ thân nàng, trong lòng ta cũng có nàng, người..."

Phượng Nữ cúi đầu ăn cơm, một lát sau mới nói: "Ai cũng hy vọng mình có thể độc chiếm tình cảm của người yêu, ta cũng không ngoại lệ, nhưng cô nương này yêu người rất sâu đậm, ta xem ra, nàng cũng là một hảo nữ hài nhi. Ta cũng không phải thổ nường tử (ND: thổ - dấm chua), bất quá, ngoại lệ chỉ có lần này thôi."

Nghe rõ ý tứ trong lời Phượng Nữ, Niệm Băng vốn nơm nớp lo sợ nhất thời mừng rỡ, vài bước đi tới bên cạnh Phượng Nữ ngồi xuống, hôn lên má nàng một cái, nói: "Phượng Nữ, ta chỉ biết người là tốt nhất. Linh nhi có danh nhu nữ, các người sau này ở cùng một chỗ, nhất định sẽ rất hợp nhau."

Phượng Nữ hừ một tiếng, nói: "Tiện nghi cho tiểu sắc quỷ người. Thật không biết người có cái gì tốt, có thể câu dẫn cô nương nhà người ta thích người."

Niệm Băng cười nói: "Người không phải cũng thích ta sao? Có lẽ, chính là vì ta biết nấu cơm. Ta hiện tại càng ngày càng hiểu rõ, làm một trù sư so với làm một ma pháp sư còn hạnh phúc hơn. Có lẽ có nữ hài tử không thích nam nhân anh tuấn, thế nhưng, sợ rằng không có mấy nữ hài tử không thích ăn!? Trù nghệ của bản nhân không phải ai cũng có thể thưởng thức."

Một lát sau, một chén cơm lớn đã được Phượng Nữ ăn sạch, thỏa mãn buông chén nói: "No quá, lâu rồi mới ăn ăn no như vậy, ta muốn đi ngủ, người đặt một phòng nữa đi. Có được không?"

Nhìn thần thái cầu khẩn của Phượng Nữ, Niệm Băng không nhịn được nở nụ cười, chính thức xác lập quan hệ với Phượng Nữ, khiến lòng hần nhẹ đi nhiều, mỉm cười nói: "Tại sao còn muốn đặt phòng, chẳng lẽ chúng ta còn sợ người ta nói sao? Người khác muốn nói gì thì cứ để cho bọn họ nói, ta cùng người cùng ở một phòng."

Phượng Nữ gấp rút: "Như vậy sao được, người không phải mới vừa đáp ứng ta..." Nàng đâu sợ người khác đàm tiếu, mà sợ hai người không kiềm chế được. Dù sao, trong lòng Phượng Nữ, phượng tộc có địa vị rất trọng yếu.

Niệm Băng nhìn vẻ thẹn thùng của Phượng Nữ không nhịn được cười to ra tiếng, "Xem ra người đối với ta còn vẫn có lòng phòng bị, yên tâm đi, ta cho tới bây giờ cũng chưa ngủ. Người ngủ trên giường, ta ở một bên minh tường."

Phượng Nữ lúc này mới yên tâm, nàng thật sự mệt mỏi, cũng không quan tâm tới Niệm Băng giấu cọt mình, kéo chăn lên thân thể mềm mại, một lát sau đã phát ra tiếng hô hấp đều đều.

Nhìn Phượng Nữ ngủ, Niệm Băng một trận xuất thần, bất luận lúc nào, Phượng Nữ đều đẹp như vậy, đẹp khiến người ta không thở được, hần cũng không quên Ngọc Như Yên nhờ vả, sợ dĩ không nghiệm chứng thân phận của Phượng Nữ, là vì thương nàng mệt mỏi, chuẩn bị đợi khi tinh thần nàng tốt lại rồi mới tính. Cúi xuống khẽ hôn lên trán Phượng Nữ, rồi Niệm Băng ngồi xuống nền đất cạnh giường bắt đầu chuyện hàng ngày phải làm, minh tường. Phượng Nữ đến khiến hần cực kỳ hưng phấn, mất nửa canh giờ mới tiến nhập trạng thái tĩnh tu.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, ba ngày này, thân thể Phượng Nữ đã hoàn toàn khôi phục, Niệm Băng mỗi ngày đều đưa nàng dạo chơi trong Đô Thiên thành, thời gian còn lại thì nghiên cứu ma pháp thư mà Dung Băng cho hần và minh tường. Từ khi Phượng Nữ tới, Niệm Băng đã không ra ngoài ăn cơm, hỏa thực của hai người hoàn toàn do hần phụ trách. Vì không để trù sư trong lữ điểm kinh ngạc, Niệm Băng mỗi lần nấu cơm đều tiến hành trong phòng, dù sao hần có ma pháp, trù cụ cũng đều đầy đủ, cũng không sợ bị người phát hiện. Phượng Nữ trở nên ôn nhu hơn nhiều so với trước kia, quan tâm chăm sóc từng chút cho Niệm Băng, cùng nàng ở một chỗ, Niệm Băng luôn thấy thư thái như vậy. Nhưng hần lại há miệng mắc quai, ngoại trừ nắm tay ra, thỉnh thoảng ôm ấp hôn hít bên ngoài, cũng không xâm phạm gì Phượng Nữ, hai người vẫn duy trì quan hệ yêu đương như vậy, hạnh phúc ngập tràn.

Hôm nay, buổi sáng hai người đi dạo một vòng trong nội thành phồn hoa của Đô Thiên thành, ăn xong cơm trưa, Niệm Băng quyết định hoàn thành sứ mạng mà Ngọc Như Yên giao cho. Mặc dù hần biết làm như vậy rất có thể sẽ khiến Phượng Nữ tạm thời ly khai mình, thế nhưng, vừa nghĩ tới thần thái khi Ngọc Như Yên nhắc tới đại nữ nhi, hần không nhẫn tâm để nàng mãi như vậy.

"Phượng Nữ, ta có chút chuyện muốn nói với người." Niệm Băng kéo tay Phượng Nữ, ngồi xuống cạnh nàng. Phượng Nữ mỉm cười nói: "Có chuyện gì thì nói đi, làm gì mà thần thần bí bí vậy."

Niệm Băng thở sâu, nói: "Khi ta nói chuyện này, người nhất định phải bảo trì lãnh tĩnh, được không? Bất luận ta nói gì, người cũng không được kích động quá độ, như vậy đúng với thân thể sẽ không tốt."

Phượng Nữ bật cười nói: "Ta không phải hài tử, ta sẽ không chế cảm tình của mình. Không phải là người có hồng nhan tri kỷ nào muốn nói cho ta biết đấy chứ?"

Niệm Băng cười khổ đáp: "Ta là hạng người như vậy sao? Nếu cần làm thì ta đã sớm làm rồi. Người! Trừng phạt người tới nay không được ăn cơm."

Phượng Nữ lắc lắc tay Niệm Băng, nói: "Được rồi, nói mau, rốt cuộc có chuyện gì."

Niệm Băng vừa muốn mở miệng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, "Niệm Băng, người có ở nhà không?" Dung Băng tới, trong thanh âm của hắn có vài phần bất đắc dĩ.

Niệm Băng thấp giọng hướng về phía Phượng Nữ nói: "Chuyện của chúng ta sau rồi hãy nói, ca ca ta tới." Nói xong, đứng dậy mở cửa, tới cũng không chỉ có một mình Dung Băng, cùng hắn tới, còn có Hoa Dung để quốc công chúa hoa Y Nặc mà Niệm Băng đã gặp qua. Vừa nhìn thấy Niệm Băng, Y Nặc nhất thời hai mắt trừng lớn, nhìn nhìn lại Dung Băng bên cạnh, không nhận được bưng kín miệng mình.

Niệm Băng nghi hoặc nhìn về phía ca ca, "Ca, đây là..."

Dung Băng cười khổ nói: "Tiểu tử người, mấy ngày nay ở bên ngoài mang theo mỹ nữ dạo chơi khắp nơi, mang đến cho ta không ít phiền toái. Y Nặc lại tưởng ta có niềm vui mới, không có biện pháp, ta đành phải mang nàng tới gặp người. Y nặc, không cần ta giải thích chứ. Sự thật xảy ra trước mắt."

Nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Dung Băng, Niệm Băng không nhận được phải bật cười, "Nguyên lai tiểu tử lại hiểu lầm. Tiểu tử, lần trước còn chưa kịp đa tạ người đã cho đồ tốt."

Y Nặc ngây ngô đi thẳng đến trước mặt Niệm Băng, đột nhiên giơ tay, véo lên mặt Niệm Băng, còn dùng lực khá mạnh, Niệm Băng đau đớn, kinh hô: "Tiểu tử, người làm gì? Mặt ta là thật." Y nặc xoay người lại nhìn về phía Dung Băng, làm bộ muốn véo, Dung Băng sợ hãi vội vàng lui ra phía sau hai bước, "Không cần véo, lúc này người không phải đã nhéo rồi sao?"

Y nặc ngơ ngác nói: "Các người thật sự là huynh đệ? Không phải song sinh huynh đệ, sao lại giống nhau vậy?"

Niệm Băng cười khổ xoa mặt mình, nói: "Tiểu tử, tướng mạo là từ khi sinh ra đã vậy, ta cùng ca ca cũng chẳng thay đổi được. Giống nhau không phải lỗi của chúng ta, chỉ cần sau này khi động phòng thì đừng nhầm là được rồi."

Y Nặc đỏ mặt, sắc giọng: "Cũng tại người, vốn ta và ca ca người đang rất tốt, ai biết lại chui ra một người, trả ta hung châm." Nói xong, vươn tay phải ra chờ.

Niệm Băng cười hắc hắc, nói: "Không được. Hung châm kia coi như là lễ gặp mặt của tiểu tử cho tiểu đệ. Như thế ta mới dám gọi hai tiếng tiểu tử chứ!"

Y Nặc hừ một tiếng, nói: "Ta còn chưa gả cho ca ca người, bắt quá không trả cũng được, sau này người ở Đô Thiên thành thì dùng thứ đó cải biến dung mạo, đỡ khiến ta nhận lầm." Nhớ tới câu Niệm Băng nói là vào động phòng nhầm, mặt không khỏi lại đỏ lên, nhìn thấy Niệm Băng tiểu ý càng đậm, "Cũng là chuyện sớm muộn mà thôi, mau mời vào đi." Nói xong, tránh sang một bên cửa.

Y nặc vào đầu tiên, vừa lúc thấy Phượng Nữ đứng dậy, Phượng Nữ cũng thấy được nàng, mỹ nữ gặp nhau, khó tránh khỏi nhìn nhau chằm chằm, Y Nặc chớp chớp mắt nhìn Phượng Nữ, nói: "Chào người, ta là Y Nặc."

103. Chương 102 : Phượng Tộc Truy Bắt

Phượng Nữ mỉm cười nói: "Chào người, ta là Phượng Nữ. Ta đã nghe các người nói chuyện ngoài cửa, vừa đến Đô Thiên thành ta cũng nhận nhầm đấy. Bất quá, Niệm Băng không may mắn như ca ca hắn, lại bị ta đánh một cái." Ngày đó Niệm Băng thương thế không nặng, nhưng ngực vẫn đau âm ỉ giờ mới hết, Niệm Băng luôn miệng ca cẩm, bắt Phượng Nữ xoa bóp cho hắn mấy ngày.

Y nặc hì hì cười, đi tới trước người Phượng Nữ, "Người thật là xinh đẹp! Vốn ta tưởng rằng mình đã xinh rồi, nhưng so ra vẫn còn kém người."

Dung Băng vào sau cười khổ nói: "Đó cũng là nguyên nhân khiến người đầy một bụng dấm chua sao?"

Y nặc quay đầu lườm Dung Băng, "Người rất thất vọng với tướng mạo của ta, há?"

Dung Băng nhú mày, nói: "Nói gì vậy, làm trò với đệ đệ và đệ muội ta sao, người thu liễm một chút đi." Ngoại trừ lúc một mình đối diện với Niệm Băng, trên mặt hắn thủy chung đều có vài phần lãnh ý.

Y Nặc chun miệng, nói: "Thu liễm cái gì, Phượng Nữ, chúng ta không để ý tới bọn họ, người kể xem, lúc trước người nhận lầm bọn họ thế nào."

Nhìn hai thiếu nữ ngồi đó hàn huyên, Dung Băng lấy từ trong lòng quyển sách đưa cho Niệm Băng, nói: "Để bọn họ trò chuyện đi, chúng ta ra ngoài một chút. Mấy ngày nay nhiều việc, ta không thể lại đây."

Niệm Băng không nhìn, trực tiếp bỏ sách vào không gian chi giới, nói: "Không sao, người là tiểu vương gia, vốn sẽ có nhiều chuyện phải làm." Huỳnh đệ vừa đi vừa nói, đi ra bên ngoài.

Ra hoa viên trong lũy điếm tìm chỗ ngồi xuống. Niệm Băng khi ra khỏi cửa cũng đã dùng hung châm cải biến dung mạo, "Ca. Người tựa hồ có tâm sự hả! Là bởi vì Y Nặc tiểu thư kia sao?"

Dung Băng lắc đầu, đáp: "Y Nặc là một cô nương tốt, mặc dù có lúc nóng nảy một chút, nhưng bản tính của nàng lại phi thường thiện lương, hôn nhân chính trị mà có thể có thể có thể tử tốt như vậy. Ta đã rất thỏa mãn rồi. Ta lo lắng là người! Hiện tại, trong nhà đã có một bộ phận biết người trở về. Có không ít người đều chủ trương giam lỏng người để truy tìm hạ lạc của Hỏa Diễm Chi Thạch."

Niệm Băng trong mắt lạnh quang chợt lóe, nói: "Dung Thân Vương kia có phản ứng gì?"

Dung Băng nói: "Gia gia chẳng nói gì, không đồng ý cũng không phản đối, chỉ nói chuyện này không vội. Người ly khai nhiều năm như vậy, có một số việc người không rõ ràng lắm. Tranh đấu bên trong gia tộc rất lợi hại, gia gia còn đó, sự xuất sắc của phụ thân khiến các thúc thúc của người không dám có suy nghĩ gì. Thế nhưng, nhị gia gia cùng tam gia gia lưỡng hệ đều có vài thúc bá xuất sắc, dục vọng của bọn họ đối với rất lớn, hiện tại gia gia còn đang tại thế, mọi chuyện đều không rõ ràng, nhưng sau này một khi gia gia trăm năm, sợ rằng tất cả mâu thuẫn đều có thể nổi lên. Ba ba miễn cưỡng có thể chần nhiếp những người đồng bối, thế nhưng, nhị gia gia và tam gia gia niên kỉ kém gia gia tới mười tuổi, nếu đến lúc đó bọn họ ra mặt, mọi chuyện sẽ rất khó nói."

Niệm Băng cau mày hỏi: "Ca, loại chuyện này bên trong gia tộc, người nhất định phải tham dự sao? Quyền lực như phù vân, ta lại thích cuộc sống tự do tự tại hơn."

Dung Băng than nhẹ một tiếng, nói: "Nếu ta có thể giống người thì tốt rồi, thế nhưng ta không thể! Người không rõ, quyền lực liên quan tới rất nhiều thứ, gia gia làm chủ để kết hợp ta cùng Y Nặc, trong đó có một nguyên nhân trọng yếu chính là muốn để phụ thân nhất hệ tạo quan hệ với hoàng thất, lúc có việc cũng sẽ kịp thời ứng biến."

Niệm Băng suy nghĩ một chút, đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Ca, kỳ thật giải quyết vấn đề này cũng không khó khăn."

Dung Băng kinh ngạc nhìn về phía hắn, "A? Người có biện pháp?"

Niệm Băng thản nhiên nói: "Rất đơn giản, bình quyền."

Dung Băng chấn động toàn thân, "Ý của người là nói, để ta nắm binh quyền trong tay?"

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Không sai, không có gì so thực tế hơn bình quyền. Nếu người cùng đại bá đều nắm binh quyền trong tay, còn ai dám động vào người? Nếu ta là người, hiện tại nhất định sẽ không tiếp tục ở nhà, mà là thỉnh cầu gia gia để được điều ra ngoài, Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn hệ phái của Dung Thân Vương, đối với Dung Thân Vương tuyệt đối trung tâm, cho nên về phía bọn họ người căn bản không cần lo lắng, đương cục giả mê bàng quan giả thanh, nếu ta đoán không sai, hiện tại đại bộ phận trong gia tộc đều nhắm vào Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ, kỳ thật, bọn họ quá ngốc nghếch. Chỉ cần Dung Thân Vương ra quyết định cuối cùng, Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn nhất định sẽ tuyệt đối tuân theo, cho nên, người hiện tại hoàn toàn không có cần phải lo lắng việc ở để đó. Điều ra ngoài, chẳng những đối với mình là rèn luyện, đồng thời, cũng có cơ hội tiếp xúc nhiều với quân đoàn bên ngoài, cùng các quân đoàn này tạo quan hệ tốt, tương lai đối với người cùng đại bá có thể có tác dụng cực trọng kỳ trọng yếu để tiếp nhận quyền lực của Dung Thân Vương."

Nghe Niệm Băng nói xong, Dung Băng hai mắt sáng rực, "Quả nhiên là bàng quan giả thanh! Người nói đúng. Hiện tại, Dung gia chúng ta chân chính hoàn toàn nắm giữ chỉ có trung ương tập đoàn quân, cao cấp tướng lĩnh của cả tập đoàn quân có sáu mươi phần trăm là do Dung gia khống chế, ngay cả ta trên danh nghĩa cũng là một phó quân đoàn trưởng trong trung ương tập đoàn quân. Mà tứ đại tập đoàn quân khác, mặc dù thế lực của Dung gia vẫn còn ở đó, nhưng đại đa số chỉ là bàng hệ và bộ hạ cũ của gia gia chúng ta. Ta nói qua với người một chút về phân bố thế lực hiện tại. Trung ương tập đoàn quân chia ra làm tam đại phái hệ, trong đó, phụ thân ta khống chế một đại phái hệ, thực lực cũng cực mạnh, hai đại phái hệ khác phân biệt khống chế bởi trưởng tử của nhị gia gia và tam gia gia, thực lực riêng rẽ của bọn họ mặc dù không bằng phụ thân ta, thế nhưng liên hợp lại thì mạnh hơn rất nhiều. Chính bởi quan hệ vi diệu này, khi trưng cầu thì tất cả mọi người đều ủng hộ Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn. Thế nhưng bát đại kim sư của Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn lại không tỏ rõ thái độ. Dựa theo lời người, bọn họ chỉ sợ là sợ gia gia mới vẫn duy trì trung lập. Mà tam đại tập đoàn quân bên ngoài đích lại không có tham gia tranh đấu của người Dung gia chúng ta, bọn họ dù sao cũng cách để đó rất xa, nội đấu trong nhà ta cũng không lan xa như vậy, nếu không, bộ hạ nhất định sẽ phát hiện. Tam đại tập đoàn quân với bắc phương tập đoàn quân có chiến đấu lực cực mạnh, đông nam tập đoàn quân và đông phương tập đoàn quân kém không nhiều lắm. Mà phụ thân vì nhiều lần theo gia gia đến phương bắc tham chiến, cùng giao hảo với cao tầng tướng lĩnh của bắc phương tập đoàn quân, bọn họ đối với phụ thân đều rất tôn sùng, lúc cần thiết, bọn họ nhất định sẽ ủng hộ phụ thân. Đông nam tập đoàn quân hiện tại thống soái là Ma Soái Hồ Quang, người này rất giỏi hoạt. Hơn nữa luôn luôn đi lại với cả hai phía, cũng không phải xuất thân từ Dung gia chúng ta, cho nên rất khó nói."

Vừa nghe Dung Băng nhắc tới Hồ Quang. Niệm Băng nhin không được xen miệng nói: "Ca, đông nam phương người không cần suy nghĩ. Ma Soái Hồ Quang ta đã gặp rồi, hắn có chút sở thích đặc thù, ta xem, hắn quả thực chính là một đóa nam cúc hoa, kết hợp với một bàng hữu mà ta biết, có thể xưng là nam bắc nhị đại cúc hoa. Người nếu điều đến nơi này, với tướng mạo của người, sợ rằng..."

Dung Băng nghe được, toàn thân một trận phát lạnh, bật cười nói: "Hồ Quang có sở thích đặc thù thì ai ai cũng biết, nhưng hắn quả thực rất có bản lĩnh. Có thể đạt tới địa vị hôm nay, hoàn toàn là dựa vào chính mình từng bước từng bước đi lên, cho nên, người nghìn vạn lần không nên coi thường người này, hắn là ngoan lạt từ trong xương tủy. Niệm Băng, người không phải là từng bị hắn quấy rầy đấy chứ?"

Niệm Băng nhún vai, đáp: "Không có. Bất quá, ta cũng không muốn tái kiến hắn. Nếu bắc phương cùng đông nam đều không thể lựa chọn, vậy cũng chỉ có đông phương tập đoàn quân. Thế nhưng, nơi đó tiếp giáp Kỳ Lỗ đế quốc, sợ rằng muốn thắng tiến cũng không phải dễ dàng!"

Dung Băng cười lạnh một tiếng, nói: "Người đừng cho là Hoa Dung đế quốc cùng Kỳ Lỗ đế quốc có quan hệ tốt như vậy, trong đó liên quan tới rất nhiều lợi ích, chỉ là Kỳ Lỗ đế quốc không cường đại bằng chúng ta, cho nên nhìn qua thì như là nương tựa vào chúng ta, kỳ thật, quốc vương của Kỳ Lỗ đế quốc là kẻ rất có dã tâm, một khi cho hắn nắm được cơ hội, tùy thời đều có thể gây bất lợi cho chúng ta. Hoa Dung đế quốc hiện tại là Ngưỡng Quang đại lục đệ nhất đế quốc, cũng là miếng thịt ngon, đế quốc chung quanh đô nhìn chăm chăm chúng ta. Cho nên lần trước hành động quân sự đối với Áo Lan đế quốc mới diễn ra trên Kỳ Lỗ đế quốc, cũng đem đến cho bọn họ rất nhiều chỗ tốt. Nếu không, cũng không phải dễ dàng như vậy. Hoa Dung tuy mạnh, nhưng cũng không thể đối nghịch với cả đại lục, giống như trung ương tập đoàn quân hiện tại, nhất phương cường đại, nhưng chung quanh có nhị phương kéo tay, mặc dù Lăng Mộc và Kỳ Lỗ lưỡng quốc bất hòa, thế nhưng, nếu chúng ta toàn lực dụng binh với một phương, nghĩ đến môi hở răng lạnh, sợ rằng phương kia lập tức sẽ có hành động."

Niệm Băng suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Nguyên lai thế cục phức tạp như thế, trách không được Áo Lan đế quốc yếu nhược như vậy mà vẫn không bị tiêu diệt. Năm đế quốc trên Ngưỡng Quang đại lục tựa như kẻ này ngoắc kẻ kia, một kẻ động thì di chuyển cả toàn cục, cho là Hoa Dung đế quốc có thể đồng thời đối phó với thực lực của lưỡng quốc lân cận, chỉ sợ là cũng không dám coi thường vọng động."

Dung Băng mỉm cười nói: "Ta cũng không gạt người, kỳ thật, gia gia hiểu chiến của chúng ta đã sớm nghĩ tới việc nhất thống đại lục. Ngay cả sách lược cũng đã định rồi, đơn giản chính là viên giao cận công (ND: giao hảo với nước ở xa, tấn công nước ở gần), thế nhưng, thủy chung vẫn có một thứ chế ước hắn, đó chính là Băng Tuyết nữ thần tế tỵ, không có ai hiểu rõ thực lực cường đại của nàng hơn gia gia, chỉ cần còn có Băng Thần tháp, Hoa Dung đế quốc muốn thống trị cả đại lục là không có khả năng. Có lẽ người khác sợ Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn của chúng ta, thế nhưng Băng Thần tháp với mấy trăm Băng Tuyết ma pháp

sư lại không phải sợ. Đại lục có hòa bình ngày hôm nay, từ một góc độ mà nói, là bởi tác dụng của siêu cấp cấm chú có thể hủy diệt mười vạn binh lính của Băng Tuyết nữ thần tế tự.”

Niệm Băng nắm chặt tay, ”Băng Tuyết nữ thần tế tự, một ngày nào đó, ta muốn cho nàng chết trong tay ta.”

Dung Băng thở dài một tiếng, nói: ”Mối hận trong lòng người ta biết, thế nhưng, không có nắm chặt thì nhất định không thể coi thường vọng động. A, được rồi, còn có chuyện ta muốn nói cho người. Nghe gia gia nói, người cũng đã là một ma đạo sĩ, hơn nữa còn có thể sử dụng đa hệ ma pháp, thế nhưng, người biết tại sao ngày đó người giao thủ với gia gia lại chẳng có chút cơ hội nào không?”

Niệm Băng mờ mịt đích lắc đầu, đúng vậy! Thì cứ cho là đối phương là ma đạo sĩ, mình đã liều mạng dùng tất cả ma pháp mạnh nhất có thể dụng xuất, tại sao cuối cùng còn có thể thua thảm vậy chứ? Chẳng lẽ, trong đó còn có gì bí mật?

Dung Băng hạ giọng, nói: ”Bởi vì, ba năm trước, gia gia rốt cục đã đạt tới độ cao đó.”

Niệm Băng toàn thân chấn động mãnh liệt, giật mình trợn tròn đôi mắt, ”Ca, người là nói, hắc cũng...”

Dung Băng gơ tay cản lại, nói: ”Đây là bí mật lớn nhất của Dung gia chúng ta, ngoại trừ mấy người thân tín của gia gia cùng ta, phụ thân và với nhị gia gia, tam gia gia ra, không có ai biết, ngay cả Hoa Thiên đại đế cũng không biết thực lực hiện tại của gia gia. Người ngấm lại xem, ngày đó người phải đối mặt chính là thập nhất giai cấm chú Tử Viêm Ma Sư do gia gia tự nghĩ ra, sao có được cơ hội chứ? Đó còn là gia gia giữ lại một phần lực, người mới có thể lưu lại tính mạng.”

Tin tức này khiến Niệm Băng rung động mạnh mẽ, hắc vạn lần không ngờ, Dung Thân Vương nhìn qua già hơn nhiều lại có đột phá lúc tuổi già, đạt tới cảnh giới thần giáng sư. Khó trách mình ngay cả một cơ hội cũng không có, ma đạo sĩ mặc dù xem là nổi bật trong ma pháp sư, nhưng sao có thể chống lại với cấp bậc tối cao, thần giáng sư, chứ?

”Ca, vậy người nói gia gia có thể địch lại Băng Tuyết nữ thần tế tự sao?”

Dung Băng cười khổ đáp: ”Khi bọn họ chưa gặp lại, ai cũng thể nắm rõ chuyện này. Bất quá, Băng Tuyết nữ thần tế tự trở thành thần giáng sư cũng không phải mới một ngày hai ngày, băng cùng hỏa khắc chế lẫn nhau, ai muốn thắng, sẽ phải dựa vào thực lực thâm hậu. Thẳng thắn mà nói, ta không phải quá xem trọng gia gia. Thế nhưng, so với trận chiến năm đó, cơ hội của gia gia phải lớn rất nhiều. Niệm Băng, đây là bí mật tuyệt đối của gia tộc, nhưng ta không sợ nói với người, mặc dù người hiện tại không chịu thừa nhận, thế nhưng, người vẫn là người của Dung gia, huyết nùng vu thủy, Dung thị huyết mạch vẫn chảy trong người, ta sẽ không khuyên người, thế nhưng, ta lúc nào cũng chờ người trở về.”

Niệm Băng im lặng, mặc dù hắc không muốn thừa nhận, nhưng lòng hắc lại rung động, ”Ca, cảm tạ người nói cho ta biết điều này, có lẽ, đến một ngày Dung gia do đại bá cầm quyền, ta sẽ trở về. Ta hận Dung gia, hận Dung Thân Vương, thế nhưng, bọn họ dù sao không phải cừu nhân của ta.”

Dung Băng vỗ vỗ bả vai của Niệm Băng, trên mặt mỉm cười, ”Chúng ta cần phải trở về, các nàng hàn huyền cũng đủ rồi, lời người nói ta sẽ ghi nhớ, đợi Tân Duệ ma pháp sư đại tái lần này kết thúc, ta sẽ thỉnh cầu gia gia để được ra ngoài, tới đông phương tập đoàn quân. Hy vọng ở nơi đó ta sẽ có thu hoạch.”

Hai người đứng dậy đi về, đúng lúc này, trong lòng Niệm Băng đột nhiên mọc lên một tia cảnh giác, nhìn về một phía, Dung Băng cũng cảm giác được sự khác lạ của Niệm Băng, nhìn theo mắt hắc, nhưng chỉ thấy thân ảnh loáng qua.

”Hồng rồi. Mau trở về.” Niệm Băng kinh hô một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về lữ điếm. Bởi vì, thứ hắc vừa cảm nhận được, là khí tức của phương tộc.

Dung Băng theo sát phía sau Niệm Băng, nhưng chẳng mấy chốc, hắc phát hiện khoảng cách giữa mình với Niệm Băng càng ngày càng xa, trong lòng thâm nghĩ, không biết đệ đệ rốt cuộc có phải là ma pháp sư hay không, sao thân thể lại tựa như một võ sĩ.

Niệm Băng đương nhiên là ma pháp sư, chỉ bất quá, thân thể hắc đã được Hỏa Long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư cải tạo, mạnh mẽ hơn người thường nhiều. Như vậy mới có thể giúp ích cho việc tu luyện cao

cấp ma pháp.

Niệm Băng huynh đệ vốn cũng không đi xa, rất nhanh chóng, Niệm Băng đã trở lại lữ điếm, hẳn không trì hoãn chạy thẳng về phía phòng mình, thế nhưng, vừa tới cửa phòng lại bị hai người ngăn cản. Đó là hai bạch sắc vũ sĩ trẻ tuổi, bọn họ đều có một đặc điểm chung, đó chính là mái tóc đỏ rực, bạch y hồng phát, hơn nữa bề ngoài tuấn lãng, nhìn qua anh khí bức nhân.

"Tránh ra." Thanh âm của Niệm Băng băng lãnh mang theo vài phần phẫn nộ.

Hai thanh niên nhân chỉ ngẩng đầu nhìn nhìn hắn, không có lên tiếng, tự nhiên cũng có ý tránh ra.

Niệm Băng phẫn nộ, hẳn có thể tưởng tượng bên trong xảy ra chuyện gì, thế nhưng, trong phòng chẳng những có Phượng Nữ mà mình yêu thương sâu sắc, đồng thời, cũng có luyện nhân của ca ca, bất luận ai xảy ra chuyện, đều là chuyện hắn không dám nghĩ tới. Phượng Nữ tự trốn đi, với tác phong của phượng tộc, bọn họ sẽ để yên cho Phượng Nữ sao?

Không do dự, Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao cùng Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Túc đồng thời tiến vào trong tay Niệm Băng, băng cùng hỏa lưỡng khí tức trong nháy mắt bốc lên, lúc này Niệm Băng dị thường hải nhân, sau lưng hắn, đồng thời xuất hiện hai loại khí tức bất đồng, phượng tộc nhân bên trái cảm nhận được chính là băng lãnh khí tức, mà phượng tộc nhân bên phải lại hoàn toàn trái ngược. Cảm nhận được chính là hỏa diễm nóng rực. Nhất băng nhất hỏa, lưỡng chủng cực đoan đồng thời xuất hiện, nhất thời khiến bọn hắn lộ vẻ kinh ngạc.

"Không tránh ra, ta không ngại hủy cả lữ điếm này." Thanh âm Niệm Băng phảng phất phát ra từ cửu u, vì Phượng Nữ, hắn chuyện gì cũng dám làm.

"Niệm Băng, không được." Đúng thời khắc nguy cơ này, thanh âm của Phượng Nữ từ trong phòng truyền ra, chỉ thấy Phượng Nữ cùng Y Nặc đi theo ba người ra khỏi phòng. Ba gã phượng tộc thì có hai người Niệm Băng đã biết, một người chính là Phượng Hương lần trước đi ám sát mình. Mà người kia, là kẻ cùng mình đánh đến lưỡng bại câu thương, Phượng Không trưởng lão, sắc mặt hai người cũng không quá dễ coi. Ba phượng tộc nhân tạo thành thế tam giác vây lấy Phượng Nữ và Y Nặc.

"Xảy ra chuyện gì?" Dung Băng chạy lại.

Phượng Không cùng Phượng Hương đồng thời thất thanh kinh hô, "A! Người không chết?"

Niệm Băng ngây ra một lúc. Nhất thời mình bạch bọn họ nhận lầm người, lúc này, hẳn cũng không còn cách nào khác, bất luận là Dung Băng hay là Phượng Nữ và/ Y Nặc, hẳn cũng không hy vọng bị một điểm thương tổn nào, lập tức vô vô hung châm trước ngực, trở lại diện mạo vốn có, "Không sai, ta không chết. Chỉ cần ta còn sống. Các người cũng đừng mong mang được Phượng Nữ đi."

Dung Băng lạnh lùng nhìn năm phượng tộc nhân trước mặt. Lạnh nhạt nói: "Niệm Băng, nơi này là địa bàn của chúng ta, không có ta đồng ý, ai cũng không thể mang bất luận kẻ nào ly khai."

Phượng Hương hừ một tiếng, nói: "Hai người các người thật giống nhau, người là ai? Người nói chúng ta không thể mang người đi thì chúng ta sẽ không mang đi sao?"

Dung Băng thấy Phượng Hương to tiếng, phảng phất lại chỉ như nhìn vật chết, khinh thường hừ một tiếng, nói: "Từ khi Hoa Dung đế quốc thành lập tới nay, có thể ở Đô Thiên nội thành này tùy tiện mang người của chúng ta đi chỉ có một, đó chính là Băng Tuyết nữ thần tế tự, trừ phi các người tự nhận là có thể đạt tới thực lực như vậy, nếu không, các người tưởng rằng mình có thể mang ai đi thì mang sao?"

Phượng Không trưởng lão ngăn Phượng Hương đang muốn phát tác lại, nói: "Các hạ khẩu khí thật lớn, Phượng Nữ là tộc nhân của chúng ta, chúng ta phải mang người đi, nếu không, ta rất khó bảo chứng sẽ không thương tổn các người." Ngữ khí của hắn rất bình thản, nhưng trên người lại lờ mờ toát ra một uy thế cường đại, khiến Dung Băng thâm giật mình.

Cường giả Dung Băng thấy nhiều, từ khí tức mà Phượng Không lộ ra, hẳn rất dễ dàng nhận ra, vũ giả có tuổi này của đối phương chỉ sợ là một cao thủ cấp bậc vũ thánh, đối mặt cao thủ như vậy, Dung Băng trong lòng cũng không có gì e ngại, Dung gia ở Hoa Dung đế quốc là thế nào? Thân là tiểu vương gia, tròng diện này hẳn đã thấy nhiều, hơn nữa, đối phương hiện tại còn giữ cả công chúa của Hoa Dung đế quốc đương

triều, chỉ dựa vào thân phận của hắn cùng với Y Nặc, đừng nói đối phương chỉ có một vũ thánh, cho dù có mười, cũng không nhất định có thể mang người ra khỏi Đô Thiên nội thành này.

Phượng Nữ trong mắt toát ra một tia bi thương, bình tĩnh nhìn Niệm Băng, nói: "Niệm Băng, không nên ngăn cản trưởng lão và tộc nhân của ta được không? Không trưởng lão đã đáp ứng ta, sẽ không làm khó bất luận kẻ nào, chỉ cần mang mình ta đi. Còn nhớ chúng ta ngày đầu tiên gặp mặt, ta nói với người thế nào? Chờ ta, được chứ?"

Lời Phượng Nữ vừa nói ra, Niệm Băng trong lòng đau đớn, khuôn mặt anh tuấn của hắn đã co quắp vì phần nộ, ngay cả người mình thương yêu nhất cũng không bảo vệ được, vậy, mình còn là nam nhân sao? Lúc này hắn cũng không phát hiện, Phượng Không mang đến bốn người, ngoại trừ Phượng Hương ra, trong mắt ba gã thanh niên đều toát ra vẻ phần nộ. Phượng Nữ là phượng tộc đệ nhất mỹ nữ, tự nhiên là đối tượng mà chúng thanh niên này truy cầu, thế nhưng, bọn họ không ngờ tới, Phượng Nữ lại đi thích một ngoại nhân, lại không tiếc vì ngoại nhân này mà trốn thoát khỏi tộc, bọn họ sớm đã bất tri bất giác sinh ra hận ý đối với Niệm Băng.

"Không được, hôm nay trừ phi ta chết, nếu không, ai cũng không thể mang người ly khai nơi này." Thanh âm của Niệm Băng như chém đinh chặt sắt, không hề để lại một chút đường lui, trong lòng hắn thầm phát thệ, dù phải sử dụng trớ chú ma pháp, cũng tuyệt đối không thể để Phượng Nữ rời khỏi mình.

Dung Băng đề vai Niệm Băng, nói: "Đệ đệ, người tỉnh táo một chút, yên tâm đi, chỉ cần còn ở Đô Thiên nội thành, ai cũng sẽ không sao cả."

Y Nặc phẳng phất như là không bị người kiềm chế, hì hì cười, nói: "Đúng vậy! Bất quá, hôm nay thật sự là kích thích a, loại cảm giác này ta lâu rồi không trải qua."

Dung Băng nhíu nhíu mày, nói: "Y Nặc, không nên náo loạn. Vị lão tiên sinh này, ta cho các người một cơ hội cuối cùng, thả người của chúng ta ra, ta có thể cho các người bình an ly khai, nếu không, hậu quả tự mình chịu."

Phượng Không lạnh nhạt nói: "Ta cho tới bây giờ còn chưa sợ có hậu quả gì. Thanh niên nhân, nói chuyện không nên quá lớn lối. Mau tránh ra, chúng ta muốn ly khai." Nếu không phải hắn ngăn trở, bốn phượng tộc niên khinh cao thủ sớm đã động thủ rồi. Mặc dù Phượng Không lo lắng rất chu toàn, nhưng nơi này dù sao cũng là thủ đô của Hoa Dung đế quốc, thủ vệ sâm nghiêm, lại có Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn nổi tiếng toàn đại lục, có thể không kinh động quan phương là tốt nhất.

Dung Băng nở nụ cười, hắn cười rất lạnh, ánh mắt lóng lánh như thiểm điện.

Y Nặc bật cười, nói: "Lại nữa rồi, Dung Băng. Người có biết không, kiểu cười này của người so với khóc còn muốn khó coi hơn."

Dung Băng sắc mặt cứng đờ, hơi giận nói: "Lúc này là lúc nào rồi, người còn tâm tình nói đùa."

Y Nặc bĩu môi, cúi đầu nói: "Được, nhân gia không đùa là được. Đại gia gia, nhị gia gia. Các người mau ra đây! Có người khi dễ Nặc Nặc, các người nếu còn không ra, khi trở về ta sẽ mách phụ thân."

Nghe xong Y Nặc nói, Phượng Không trong lòng không khỏi cả kinh. Chẳng lẽ chung quanh còn có người khác ẩn nấp sao? Với tu vi của mình vi cũng không cảm giác được?

Đúng lúc này, nhất thanh nhất hôi, lưỡng đạo thân ảnh phiêu nhiên tới, Phượng Không mặc dù phản ứng kịp, nhưng cũng chỉ kịp ngăn chặn một đạo thân ảnh, ầm một tiếng. Cả tòa lầu điểm rung lên. Niệm Băng chỉ cảm thấy mắt hoa lên, Y Nặc đã rời khỏi vị trí lúc trước, theo hôi sắc thân ảnh xuất hiện bên cạnh Dung Băng.

Phượng Không trưởng lão lùi một bước về phía sau, hai mắt sáng rực, "Hảo tu vi."

Thanh sắc thân ảnh lui về trước người Y Nặc, thần nhiên nói: "Người cũng không tồi. Cửu Ly đầu khí rất thâm hậu, xin hỏi, người là vị trưởng lão nào trong phượng tộc?"

Phượng Không trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, hắn hiển nhiên không ngờ là thân phận của mình lại dễ dàng bị đối phương phát hiện như vậy, nhưng thân là phượng tộc trưởng lão, hắn luôn luôn biết giữ trầm ổn, thần nhiên cười, nói: "Tại hạ Phượng Không, chẳng biết hai vị là?"

Lúc này, Niệm Băng đã thấy rõ chủ nhân của lưỡng đạo thân ảnh kia, đó là hai lão giả, nhìn qua niên kỷ cũng đã ngoài thất tuần, râu tóc trắng xóa, hai người tướng mạo bình thường, so với một lão nhân thì chẳng có gì khác, thế nhưng thần sắc của bọn họ lại sắc bén dị thường, ánh mắt giống như thực chất, dù Niệm Băng tinh thần lực không tầm thường, khi nhìn vào mắt bọn họ, cũng không chịu nổi phải né đi một chút. Trong lòng Niệm Băng nghiêm túc, Tra Cực từng nói với hắn, bất luận là hành nghiệp gì, kẻ nhìn qua càng bình thường, càng có thể là cao thủ hàng đầu, hai vị lão nhân trước mặt không phải vậy sao? Xem bộ dáng bọn hắn cũng không có gì kỳ lạ, nhưng chỉ một người đã có thể đánh bình thủ với Phượng Không, mặc dù đó là lúc Phượng Không không sử dụng phượng hoàng biến, nhưng thực lực như thế, cũng tuyệt đối xứng với hai chữ vũ thánh.

Thanh y lão giả thần nhiên cười, nói: "Phượng Không trưởng lão không cần biết, chúng ta chỉ là hạ nhân của tiểu chủ nhân mà thôi."

Y Nặc làm nũng, mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói: "Ai nói vậy, các người rõ ràng là đại gia gia, nhị gia gia của ta mà. Ngay cả gia gia ta cũng xưng huynh gọi đệ cùng các người mà."

Phượng Không thấy hai vũ thánh cấp bậc cao thủ trước mặt lại xưng là hạ nhân, lại nhìn lại Niệm Băng và Dung Băng bình bình như hổ, hắn biết, hôm nay sợ rằng khó mà mang Phượng Nữ đi, chỉ với hai vũ thánh trước mặt đã rất khó đối phó, huống chi đối phương còn có thêm ma pháp sư mạnh giống Niệm Băng nữa, một khi Phượng Nữ chống lại, sợ rằng vị tất bên mình đã có thể toàn thân thoát ra.

Khi Phượng Không còn đang cân nhắc lợi hại, Dung Băng mở miệng, "Ta nghĩ, hiện tại mấy vị có thể đi, ta không biết phượng tộc cái gì, nhưng ta biết, đây là thủ đô của Hoa Dung đế quốc, nể mặt Phượng Nữ là tộc nhân của các người, lần này ta không làm khó các người, nếu tái kiến, đừng trách ta không khách khí."

Phượng Không thấy ngữ khí khinh người của Dung Băng, trong lòng không khỏi tức giận, lạnh lùng nói: "Được, hôm nay chúng ta đi, bất quá, các hạ là người phương nào, hôm khác sẽ xin thỉnh giáo. Phượng tộc uy nghiêm, không tha bất luận kẻ nào vũ nhục."

Dung Băng thần nhiên nói: "Làm nhục người thì bị người làm nhục. Ta là Dung Băng, nếu muốn trả thù, các người có thể tới Dung vương phủ tìm ta, chỉ cần báo tên ta, người trong phủ đệ đều biết."

Phượng Không hít một ngụm khí lạnh, hắn mặc dù đối với sự tình ở ngoại giới không quen thuộc, thế nhưng Dung gia của Hoa Dung đế quốc thì hắn sao lại không biết? Nhìn bộ dáng của Dung Băng, không cần hỏi, hắn tự nhiên là có địa vị không nhỏ ở Dung gia, mà Niệm Băng có tướng mạo giống hắn đến vậy, chỉ sợ cũng là người Dung gia, xem ra, lần sau truy tìm Phượng Nữ cũng khó mà hoàn thành được!

Niệm Băng thần nhiên cười, nói: "Phượng Không trưởng lão, trước khi các người đi, ta lặp lại lời lúc trước, trừ phi ta chết, nếu không, các người đừng mong mang Phượng Nữ đi."

Phượng Hương bốn người giận dữ, đồng thời tiến lên trước một bước, Cửu Ly đầu khí phát ra nóng rực, hướng về phía Niệm Băng và Dung Băng.

Niệm Băng huynh đệ không sợ chút nào, hai người bước lên một bước đón, băng hỏa đồng nguyên ma pháp của Niệm Băng cùng hỏa diễm ma pháp của Dung Băng chống đỡ bốn người họ cũng không hề yếu thế, ở khí thế, song phương không ai làm gì được đối phương.

Phượng Không nhìn Phượng Nữ thật sâu, thở dài nói: "Hải tử, người bảo trọng. Chúng ta đi." Nói xong, đài linh Phượng Hương đám người đi ra phía ngoài. Niệm Băng cùng Dung Băng cũng không ngăn trở, tùy ý bọn họ ly khai, nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Niệm Băng trong mắt quang mang chớp sáng, hắn với phượng tộc vốn không có ấn tượng gì tốt, lần này phượng tộc lại phái người tới bắt Phượng Nữ, ác cảm lại càng mãnh liệt hơn so với trước kia, trong ngực đã mọc lên một tia bức bối.

"Tiểu công chúa, đã không còn việc gì, người cũng nên theo chúng ta hồi cung đi?" Thanh y lão giả có chút bất đắc dĩ nhìn Y Nặc.

Y nặc suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi, thời gian quả thực không còn sớm. Dung Băng, ta về trước, nhớ tìm ta chơi. Phượng Nữ, tái kiến, hôm nay biết người thật cao hứng, ta đi trước. Đại gia gia, nhị gia gia, chúng ta đi thôi."

Dung Bằng trong mắt toát ra một tia ôn nhu, "Trên đường cẩn thận một chút, đừng ham chơi làm phiền hai vị gia gia, biết chưa?"

Y Nặc có chút bất mãn nói: "Biết rồi, nhân gia cũng không phải tiểu hài tử. A, được rồi, tên giống Dung Bằng kia, người phải nhớ kỹ, người nợ ta một lần. Sau này, ta phải đòi lễ vật thật lớn mới được." Nói xong, mỉm cười cùng hai vị lão giả đồng thời ly khai.

Nhìn bóng Y Nặc ly khai, Niệm Bằng không nhịn được cười nói: "Ca, người thật sự là tìm được một tiểu tử vui tính."

Dung Bằng bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Nàng từ nhỏ sinh trưởng trong nhà đế vương, lại rất được Hoa Thiên đại đế sủng ái, tự nhiên không biết gì là sầu, gì là bi. Luôn giống một hài tử." Bất tri bất giác, giọng hắn cũng toát ra vẻ yêu chiều.

Niệm Bằng tiến lên cầm tay Phượng Nữ, nhìn nàng có chút thất thần, trong lòng không nhịn được đau xót, nói: "Bọn họ không làm khó dễ người chứ. Bị thương sao?"

Phượng Nữ lắc đầu, nói: "Không trưởng lão bọn họ vừa tới thì các người đã quay về. Ta không sao. Dung Bằng đại ca, lần này cảm tạ người."

Dung Bằng mỉm cười, đáp: "Cám ơn cái gì, đệ muội, người yên tâm ở chỗ này, chỉ cần có ta, không ai dám thương hại người, nơi này là Đô Thiên thành, không phải chỗ nào khác, ta nghĩ, bọn họ hẳn là sẽ không trở lại."

Phượng Nữ than nhẹ một tiếng, nói: "Ta không thể vĩnh viễn ở cùng Niệm Bằng ở chỗ này, Phượng Không trưởng lão bọn họ sẽ không buông tha đâu."

Niệm Bằng nắm chặt tay Phượng Nữ, nói: "Yên tâm đi, chỉ cần có ta, bọn họ không thể mang người đi."

104. Chương 103 : Tự Nhiên Ma Pháp Sư

Niệm Bằng gật đầu, nói: "Phượng Nữ, ta hiểu trách nhiệm trong lòng người, bất quá, trước tiên đừng nghĩ nhiều như vậy, chuyện này sớm muộn gì cũng phải giải quyết, ta sẽ cho người quay lại phượng tộc, nhưng tuyệt không phải là bị bọn họ bắt trở về. Đáp ứng ta, không được đi nghe không?" Hắn thật sự rất sợ khi mình minh tướng tỉnh lại thì Phượng Nữ đã rời đi rồi.

Phượng Nữ nhìn Niệm Bằng thật sâu, khẽ gật đầu.

Dung Bằng mỉm cười nói: "Niệm Bằng, quyền sách hôm nay ta đưa cho người là ta chọn lựa để chép ra, cộng với quyền hôm trước, hẳn là đủ cho người dùng rồi. Ngày hôm qua gia gia mới đi tìm ta, bảo ta bề quan một tháng, chuẩn bị cho trận đấu sắp tới, trong khoảng thời gian này, ta sợ là không thể tới gặp các người. Bất quá, an toàn ở đây người cứ yên tâm, ta nghĩ, dù không có ta, gia gia cũng tuyệt không để ngoại nhân làm loạn ở Đô Thiên nội thành. Được rồi, ta đi trước, các người hai người cứ tâm sự đi." Nói xong, xoay người đi.

Nhìn bóng Dung Bằng, Niệm Bằng không nhịn được lẩm bẩm: "Ca, cảm tạ người." Hắn đương nhiên minh bạch ý tứ của Dung Bằng, Dung Bằng là muốn lợi dụng thế lực của Dung gia để bảo vệ bọn họ, nếu Niệm Bằng chỉ có một mình, hẳn tuyệt đối không tiếp nhận hảo ý này của Dung Bằng, thế nhưng, bây giờ còn có Phượng Nữ, hắn sợ nhất chính là Phượng Nữ bị Phượng Không bọn họ mang đi, cũng chỉ có thể chấp nhận ý tứ của Dung Bằng mà thôi. Kéo tay Phượng Nữ trở về phòng.

Trở lại phòng, Phượng Nữ vẫn buồn bã như trước. Niệm Bằng ôm nàng an ủi hồi lâu mới tốt hơn một chút.

"Niệm Bằng, lúc trước người không phải nói là có chuyện muốn nói với ta sao? Hiện tại đã không còn ai, người nói đi." Phượng Nữ nhớ tới chuyện lúc trước.

Niệm Bằng thản nhiên cười nói: "Kỳ thật cũng không có chuyện gì, ta chỉ là đùa người mà thôi. Chỉ là muốn hỏi người hôm nay muốn ăn gì, ta nấu cho người ăn! Phượng Nữ, ánh mắt này của người là kiểu gì, thật dọa người. A! Người cầu ta! Ta không dám trêu người nữa."

Cười đùa với Niệm Băng, Phượng Nữ rốt cục cũng không còn buồn rầu. Lúc này, Niệm Băng đã quyết định không vội để Phượng Nữ tiến hành tích huyết nhận thân, trước tiên, hấn hy vọng Phượng Nữ có thể vui sướng ở nơi này một đoạn thời gian, làm bạn với mình, điều này mặc dù xuất từ tư tâm, thế nhưng, cũng là để Phượng Nữ không bị Phượng Không bọn họ bắt trở về. Kỳ thật, hấn còn phải tham gia ma pháp sư đại tái, phải đợi thi đấu kết thúc mới có thể ly khai nơi này. Đợi sau khi thi đấu kết thúc, rồi mới đem chuyện này nói cho Phượng Nữ. Nếu Phượng Nữ thật sự là nữ nhi của Ngọc Như Yên, vậy hấn sẽ tự mình hộ tống Phượng Nữ tới chỗ Ngọc Như Yên, chỉ cần có Ngọc Như Yên, Phượng Nữ sẽ tuyệt đối an toàn. Tính toán đến đây, hấn mới quyết định tạm thời không nói, còn có hơn một tháng thời gian, trong đoạn thời gian này, hấn muốn cùng Phượng Nữ vô ưu vô lự sống cùng một chỗ.

Quả nhiên như theo lời Dung Băng nói, sau khi Phượng Không trưởng lão bọn họ bị đuổi đi, Phượng Nữ cùng Niệm Băng không có còn bị phượng tộc làm phiền. Cuộc sống của cả hai bắt đầu trở nên có quy luật, mỗi ngày buổi sáng, hai người đều đồng thời thanh tỉnh từ trạng thái tu luyện, đồng thời đi ra bên ngoài mua đồ ăn, tay nắm tay ở Đô Thiên nội thành nhân nhâ dạo chơi, cho đến giữa trưa mới quay về lữ điếm. Niệm Băng lại tự tay nấu nướng cơm trưa.

Mỗi ngày, Niệm Băng đều thay đổi các loại mỹ thực cho Phượng Nữ ăn, đùa cho nàng vui vẻ, giữa trưa cơm nước xong xuôi, Niệm Băng lại bắt Phượng Nữ ngủ trưa, hấn nói với Phượng Nữ, nữ hài tử nếu ngủ trưa, đối với dưỡng nhan phi thường tốt, Phượng Nữ không lay chuyển được hấn, cũng chỉ đành đi ngủ, bắt đầu thì còn không quen, nhưng qua hơn mười ngày, nếu trưa không ngủ, Phượng Nữ ngược lại sẽ cảm thấy mệt mỏi. Được Niệm Băng chăm sóc, Phượng Nữ có vẻ càng ngày càng mỹ lệ động nhân.

Khi Phượng Nữ ngủ trưa, Niệm Băng lại bắt đầu nghiên cứu ma pháp thư mà Dung Băng cho hấn, trong khoảng thời gian này, có lẽ là vì có Phượng Nữ bên cạnh, hấn phát hiện ngộ tính của mình linh mẫn hơn hấn so với trước kia, vài vấn đề khó, chỉ cần cẩn thận suy nghĩ một chút thì đều có thể tìm được phương pháp giải quyết, thậm chí có mấy chỗ thiếu mất trong thượng cổ ma pháp trận đều được hấn dùng các loại biện pháp để bổ sung.

Sau khi Phượng Nữ tỉnh dậy, hai người lại cùng nhau ra ngoài lữ điếm, tìm một nơi thanh tịnh nhìn mặt trời xuống núi, mỗi lúc như vậy, bọn họ chẳng ai nói lời nào, chỉ hưởng thụ cái bình lặng gần gũi, bọn họ đều có một loại cảm giác, khi nhìn mặt trời xuống núi, tâm hồn như được hòa làm một, không cần phải nói, bọn họ cũng có thể hiểu được cảm thụ trong lòng nhau.

Sau khi trở lại lữ điếm, Niệm Băng lại tự tay nấu cơm, hai người cùng nhau ăn uống, rồi bắt đầu việc tu luyện trọng yếu hàng ngày. Niệm Băng minh tường, Phượng Nữ tu luyện đấu khí, mặc dù bọn họ không nói rõ, nhưng khi Phượng Nữ tu luyện thì vẫn duy trì trạng thái thanh tịnh cho hộ pháp cho Niệm Băng, giúp hấn có thể yên tâm hơn để tu luyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc hạnh phúc thì luôn như vậy, một tháng trôi nhanh. Niệm Băng cùng Phượng Nữ đã quen với cuộc sống của nhau, mỗi ngày, vừa mở mắt là có thể thấy đối phương, khiến cho bọn hấn dị thường thỏa mãn, phẳng phất như vậy là đủ rồi, khắp thiên địa tựa hồ chỉ có hai người tồn tại.

"Niệm Băng, hôm nay đi báo danh thôi." Thanh âm của Dung Băng từ ngoài cửa phòng vang lên.

Niệm Băng mới từ trạng thái minh tường tỉnh lại, đang nhìn Phượng Nữ đang đả tọa, chợt nghe thanh âm của ca ca, không nhận được cười thầm nói, "Ca ca tới thật sớm!" Nhẹ nhàng đứng dậy, chỉ sợ đánh thức Phượng Nữ, mở cửa phòng đi ra ngoài.

"A, ca, chúng ta ra ngoài nói chuyện. Phượng Nữ còn đang đả tọa."

Dung Băng hôm nay thay đổi một thân bạch y mới tinh, không nhiễm một hạt bụi, mỉm cười gật đầu, hai người xoay người đi ra ngoài lữ điếm.

"Niệm Băng, xem bộ dáng của ngươi, tựa hồ thời gian vừa qua rất thoải mái! Sắc mặt thật sự là rất tốt, nam nhân có nữ nhân thật là khác biệt." Dung Băng vừa nhìn Niệm Băng, liền không nhận được muốn giễu cợt hấn hai câu.

Niệm Băng cười khở đáp: "Ca, ngươi trở nên bát quái như vậy từ lúc nào? Vừa rồi ta nghe ngươi nói phải báo danh, chẳng lẽ ngày mai sẽ thi đấu sao?"

Dung Bằng ngậy ra một lúc, nói: "Tiểu tử ngươi thật sự là mải vui mà quên chuyện lớn, chẳng lẽ ngươi không biết ngày mốt chính là lúc bắt đầu thi đấu sao? Hôm nay là ngày cuối cùng để báo danh, nếu qua hôm nay mà không báo, coi như là bị hủy bỏ tư cách tham gia."

Niệm Bằng gãi gãi đầu, nói: "Ta còn thật không biết cụ thể thời gian thi đấu là ngày nào, vốn muốn đi nghe ngóng, bất quá mấy ngày nay cảm giác mình tương rất tốt, nên quên mất."

Dung Bằng trợn mắt, nói: "Ngươi giỏi biện bạch! Đâu phải do mình tương, ta thấy ngươi rõ ràng là bởi có Phượng Nữ. Bất quá, huynh đệ ta cần phải cảnh cáo ngươi, mặc dù ngươi còn trẻ, bất quá phải chú ý thân thể! Vận động trên giường không nên quá nhiều."

Niệm Bằng tức giận nói: "Ca, ngươi tưởng tượng thật phong phú, ta và Phượng Nữ là thuần khiết, chẳng lẽ ngươi cùng tẩu tử đã..."

Dung Bằng gõ đầu hấn một cái, nói: "Cái gì tẩu tử với không tẩu tử, ta cùng Y Nặc còn chưa có thành hôn. Đừng chậm trễ, đi nhanh đi, nếu không kịp báo danh, ngươi còn thi thố cái gì?"

Niệm Bằng, Dung Bằng huynh đệ tăng tốc đi về phía nội thành, vừa đi, Dung Bằng vừa nói với Niệm Bằng: "Ngũ quốc Tân Duệ ma pháp sư đại tái này cử hành ở hoàng cung, đây cũng không phải thi đấu bình thường, là cơ hội trọng yếu để các quốc gia thể hiện thực lực."

Niệm Bằng kinh ngạc nói: "Cử hành trong hoàng cung, chẳng lẽ không cho bên ngoài xem sao?"

Dung Bằng nói: "Đương nhiên không cho bên ngoài xem, nếu không, nhiều cường đại ma pháp sư như vậy, một khi ngộ thương bần dân thì sẽ có thương vong rất lớn. Thi đấu tiến hành ở nơi chuyên môn, đến lúc đó sẽ được tinh nhuệ của đế quốc ma pháp sư quân đoàn liên hợp bày ra kết giới, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn. Hơn nữa, thi đấu kiểu này, Hoa Thiên đại đế sẽ tự mình quan chiến. Nỗ lực lên cho ta."

Niệm Bằng gật đầu, nói: "Người còn lại của Hoa Dung đế quốc tham gia là ai?"

Dung Bằng nói: "Bởi vì có hạn chế hai mươi lăm tuổi, thí sinh còn lại của Hoa Dung đế quốc cũng là người Dung gia chúng ta, hơn nữa, người này người cũng rất quen thuộc, trong đời thứ ba chúng ta, hấn là kẻ đứng ngay sau ta. Người hấn là biết hấn là ai rồi?"

Niệm Bằng trong mắt hàn quang chợt lóe. Nhất thời nhớ lại chuyện cũ hồi nhỏ. Lúc ấy, trong thế hệ bọn họ, Dung Bằng mặc dù lớn tuổi nhất, nhưng trong đám đồng bối thì tuổi tác hơn kém không đáng kể, trong đó, cùng tuổi với Dung Bằng có bảy, tám người. Trong đó có trưởng tôn xuất sắc nhất của nhị gia gia của Dung Bằng, hấn tên là Dung Cực.

Dung Cực so với Dung Bằng chỉ nhỏ hơn một tháng, từ nhỏ rất lãnh đạm với người khác, bất luận là ai, hấn cũng không quá thân thiết, mỗi ngày chỉ biết khắc khổ tu luyện ma pháp, Niệm Bằng sở dĩ nhớ kỹ hấn, là bởi vì khi còn bé đã có một lần hấn đang chơi đùa thì gặp phải mấy tôn tử của tam gia gia, mấy kẻ tam đại của Dung gia rất khinh thường thân phận của Niệm Bằng, mắng hấn là tạp chủng, Niệm Bằng phần nộ cùng bọn chúng đánh nhau, thế nhưng, mặc dù đồng niên, đối phương lại đông hơn, hấn sao có thể địch lại? Nhờ có Dung Cực đi qua, Dung Cực không nói lời nào, dựa vào thực lực sớm đã tiến nhập ma pháp lĩnh vực, dùng một hỏa cầu thuật dọa mấy hài tử kia, lúc Niệm Bằng cảm ơn hấn, hấn lại không thêm quan tâm bỏ đi. Từ đó về sau, trong đám đồng bối, ngoại trừ Dung Bằng ra, Niệm Bằng chỉ không có ác cảm với Dung Cực này mà thôi.

Từ ký ức tỉnh lại. Niệm Bằng mỉm cười nói: "Là Dung Cực sao? Hấn cũng không có lạnh lùng như bề ngoài! Chỉ là không thích nói chuyện mà thôi."

Dung Bằng mỉm cười nói: "Tên đó là đầu gỗ, bất quá, hấn so với ta còn muốn khắc khổ hơn nhiều, hấn vẫn được nhị gia gia truyền thụ ma pháp, không biết hiện tại tu luyện tới mức nào rồi, nói không chừng, còn có thể vượt qua ta rồi, nếu ngươi gặp hấn, nhất định phải cẩn thận. Dung Cực cực kỳ hiểu chiến, hơn nữa, một khi chiến đấu với đối thủ, hấn điên cuồng cũng đủ để khiến đối thủ sợ hãi. Trước khi ngươi tới, trường đấu này, đối thủ lớn nhất của ta ngoại trừ đại biểu của Bằng Thần tháp ra, chỉ sợ cũng chỉ có vị huynh đệ trong nhà này thôi."

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Ta lại rất hy vọng gặp được Dung Cực, có thể cùng hấn luận bàn, với ta mà nói cũng là chuyện không tồi." Đối với lần này trường thi đấu ma pháp này, hấn mặc dù rất có tin tưởng, nhưng

tuyệt đối không hy vọng đối thủ quá yếu, nếu nói như vậy, thi đấu còn ý nghĩa gì nữa? Chỉ có cùng cao thủ thi đấu, mới có thể khiến hắn đề thăng thực lực. Qua vài chiến đấu cùng cường giả, Niệm Băng sớm đã minh bạch đạo lý này.

Xa xa, hoàng cung khí thế cao lớn đã ngay trước mắt, tường màu đỏ thắm cao đến ba trượng, trên tường cứ hai trượng lại có một thủ vệ đứng, từ bề ngoài nhìn, phòng ngự của hoàng cung so với Dung Thân Vương phủ chặt chẽ hơn nhiều.

Khi bọn hắn tới cổng hoàng cung, Niệm Băng phát hiện, bên trái phía trước cổng hoàng cung bày một cái bàn, hai bên bàn có tám binh lính uy vũ đứng, sau bàn có một người ngồi ngay ngắn, người này vóc dáng nhỏ gầy, một thân quan phục mặc trên người phi thường rộng, nhưng hắn lại cố ý tỏ vẻ rất uy phong.

Dung Băng đánh mắt về phía Niệm Băng, Niệm Băng nhất thời minh bạch, đây là nơi báo danh. Huynh đệ hai người đi nhanh tới trước cái bàn, mới vừa tới gần, nhất thời bị binh lính hai bên ngăn cản lại.

"Lớn mật, dám ngu ngốc các người, ngay cả Dung tiểu vương gia cũng không nhận ra sao?" Quan viên nhỏ gầy kia lập tức đứng lên, đi quanh qua bàn tới đón, hắn ngay liếc nhìn Niệm Băng cũng không thèm, vẻ mặt nịnh nọt, nhìn Dung Băng nói: "Tiểu vương gia, ngài sao lại rảnh rỗi tới đây, tuyển thủ tham gia thi đấu của bản quốc chúng ta không cần lại đây báo danh."

Dung Băng lạnh lùng đáp: "Ta không tới báo danh cho mình, ta mang tới một bằng hữu, hắn cũng đến tham gia thi đấu."

Quan viên lúc này mới nhìn về phía Niệm Băng, mặc dù Niệm Băng dùng hung châm cải biến dung mạo và màu tóc, nhưng thân hình cao lớn của hắn, khí chất cao quý của hắn không phải người thường có thể sánh được, Niệm Băng hơi cung tay, nói: "Chào ngài, ta tới báo danh." Vừa nói, vừa lấy từ không gian chi giới thẻ bài của mình.

Lúc quan viên thấy số mười trên thẻ bài, không khỏi ngây người một lúc, nhìn Niệm Băng, lại nhìn Dung Băng, rồi thăm dò nói: "Ngài là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội?"

Niệm Băng gật đầu đáp: "Không sai, ta chính là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, có vấn đề gì sao?"

"Không có, không có." Bởi vì Niệm Băng là do Dung Băng mang đến, quan viên đối với hắn vô cùng khách khí, nhưng khi hắn cầm thẻ bài đi về bên bàn, không khỏi tự nhủ nói: "Thật sự là kỳ quái, Dung gia rõ ràng cùng Băng Nguyệt đế quốc đối đầu, sao Dung tiểu vương gia lại mang người của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội đến báo danh chứ?"

Rất nhanh, đăng ký hoàn thành, quan viên báo cho Niệm Băng thời gian và hình thức thi đấu. Thi đấu lần này chia làm hai tổ tiến hành, để bảo đảm hai tuyển thủ của một quốc gia không nằm cùng một tổ, sẽ tiến hành rút thăm chia tổ, sau đó tiến hành thi đấu vòng tròn.

Những người trong cùng một tổ luân phiên giao thủ. Hai người đứng đầu tổ sẽ được chọn vào vòng sau. Vòng sau là đấu loại trực tiếp, người đứng đầu tổ một đấu với người đứng nhì tổ hai, người đứng nhì tổ một đấu với người đứng đầu tổ hai. Hai trận này sẽ quyết định hai người vào chung kết, sau dựa vào thành tích các trận đấu mà phân phát lại thẻ bài.

Niệm Băng đối với thẻ bài số một không có hứng thú, hắn chỉ biết là, thẻ bài quay lại tay mình, tuyệt đối không phải còn lại số mười nữa.

Đăng ký kết thúc, Dung Băng mỉm cười nói: "Lần trước món cháo kia ăn ngon chứ, hôm nay ta lại đưa người tới một nơi khác ăn, lần này vẫn là cháo, bất quá, lại là trực tiếp uống cháo, nhưng vị đạo cũng rất đặc biệt."

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Hay lắm! Bất quá, ca, ta phải về gọi Phượng Nữ."

Dung Băng cười nói: "Đó là đương nhiên. Nếu không, tiểu tử ngươi ăn cũng chẳng ngon được."

Đúng lúc này, một thanh âm thình lình vang lên khiến Niệm Băng giật thót, "Niệm Băng, ngươi sao ở chỗ này?" Trong thanh âm tràn ngập kinh hãi. Niệm Băng ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện, người tới chính là kẻ

hắn không muốn gặp. Ba mã xa được một tiểu đội Băng Nguyệt đế quốc binh lính hộ vệ đến trước mặt bọn họ, cầm đầu, chính là Băng Nguyệt đế quốc thất hoàng tử Yến Phong.

Yến Phong ánh mắt cũng không ở trên người Niệm Băng, kẻ hắn nhìn là Dung Băng, Dung Băng biết đối phương hiểu lầm, liếc nhìn Niệm Băng một cái, Niệm Băng hướng về phía hắn nháy mắt, huynh đệ hai người mặc dù mới gặp lại không lâu, nhưng vẫn rất ăn ý, Dung Băng nhất thời minh bạch ý của Niệm Băng. Trên mặt một lần nữa khôi phục vẻ băng lãnh, lạnh nhạt nói: "Người là ai?"

Yến Phong ngây ra một lúc, nói: "Niệm Băng, người không nhận ra ta sao? Ta là Yến Phong! Người hôm nay mặc một thân y phục này thật là anh tuấn."

Dung Băng lạnh lùng: "Người nhận lầm người rồi, ta không phải Niệm Băng, ta họ Dung." Vừa nói, hắn vừa chỉ tay lên kim sư tiêu chí trên ngực trái.

Yến Phong thấy tư thái của kim sư đang gằm, nhất thời rùng mình, sắc mặt hơi đổi, "Người, người là người Dung gia? Người thật sự không phải Niệm Băng?"

Dung Băng liếc nhìn mã xa sau lưng Yến Phong: "Người là đại biểu của Băng Thần tháp tới báo danh sao?"

Đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mà bình thản từ trong mã xa truyền ra, "Điện hạ, quả thực không phải Niệm Băng kia. Người xem tay hắn."

Nghe thanh âm này, Niệm Băng, Dung Băng huynh đệ hai người đồng thời cả kinh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng này nghe lên động nhân như thế, nhưng mang theo một luồng hàn ý từ xương cốt, kẻ khác nghe xong khiến đáy lòng một trận phát lạnh, trọng yếu hơn là, thanh âm này đã chỉ rõ điểm khác nhau giữa Dung Băng cùng Niệm Băng. Niệm Băng đưa tay thu vào trong áo, mà Yến Phong lại nhìn lên tay Dung Băng.

Quả thực, tay Dung Băng mặc dù cũng thon dài, nhưng so với Niệm Băng thì thiếu vài phần lực lượng, lại không láng mịn bằng, nếu không quan sát cẩn thận, rất khó nhận ra. Yến Phong gật đầu. Xoay người hướng về phía mã xa thì lễ: "Đa tạ Băng Vân tiểu thư chỉ điểm." Nói xong, lúc này mới quay lại, hướng Dung Băng nói: "Thật sự là xin lỗi, ta nhận lầm người, bất quá, người cùng một vị bằng hữu của ta rất giống nhau."

Dung Băng không lên tiếng, cùng Niệm Băng đi tiếp, khi bọn hắn đi qua ba mã xa, cũng không khỏi nhìn thoáng qua băng hoa tiêu chí. Bọn họ đều biết, đối thủ cực mạnh trong Tân Duệ ma pháp sư đại tái, là ngay bên trong mã xa này.

Rời khỏi hoàng cung, đi ở trên đường, Dung Băng thỉnh thoảng nhăn mày lại, vừa đi, vừa hỏi Niệm Băng: "Huynh đệ, người có ý kiến gì về nữ tử trong xe, tên của nàng tựa hồ là Băng Vân, người vừa rồi tại sao không nhận vị bằng hữu kia chứ?"

Niệm Băng cười khổ nói: "Đó quả thực là bằng hữu của ta, bất quá, ta thật sự có chút sợ hãi, không phải sợ bản thân hắn, mà là sợ sở thích đặc thù của hắn."

Dung Băng kinh ngạc nhìn về phía Niệm Băng: "Sở thích đặc thù gì?"

Niệm Băng cười khổ nói: "Cũng giống Ma Soái Hồ Quang."

Dung Băng đầu tiên là ngây ra một lúc, ngay sau đó cười ha ha, cười đến ngả nghiêng, cho đến khi Niệm Băng tức giận ho khan mấy tiếng, mới ngừng lại, cười nhẹ nói: "Xem ra, lớn lên anh tuấn cũng không phải chuyện gì tốt, cũng khó trách nhân gia lại coi trọng người vậy."

Niệm Băng nói: "Hiện tại ta đang cải biến dung mạo, nhưng dung mạo của người lại giống hệt ta, ca, người cũng nên cẩn thận, có lẽ hắn đã thâm thương người rồi, hắn có nhũ danh, là Yến Cúc Hoa." Nói xong, nhìn sắc mặt Dung Băng dần dần phát sinh biến hóa, lại nói tiếp: "Kỳ thật, Yến Phong người này ngoại trừ sở thích đặc thù kia ra, vẫn còn rất tốt. Mặc dù thân là vương tử, nhưng không có gì kiêu căng, bề ngoài mặc dù có khiến người có cảm giác hắn cách xa nghìn dặm, nhưng ta lại có thể nhìn ra sự cô tịch trong lòng hắn, hắn là Băng Nguyệt đế quốc thất hoàng tử, lần này tự mình hộ tống tuyển thủ của Băng Thần tháp, cũng không phải vì Băng Nguyệt đế quốc trọng thị với trường đấu này, mà là đang trốn tránh tranh chấp bên trong Băng Nguyệt đế quốc hoàng thất!"

Dung Băng động dung nói: "Đối mặt với quyền lực như thế lại muốn rời xa, người này không đơn giản. Coi thường danh lợi cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ca, trước đây ta gặp Yến Phong thì nghe hắn nói, lần này đại biểu Băng Thần tháp tham gia trận đấu là Băng Vân, có danh hiệu Thiên Áo, theo ta cảm giác, nàng chỉ sợ cũng có thực lực ma đạo sĩ, tuyệt không dễ đối phó, nếu người gặp phải nàng, nhất định phải cẩn thận."

"Thiên Áo Băng Vân. Từ danh xưng của nàng có thể thấy được, nàng đối với không chế ma pháp nhất định có chỗ độc đáo. Chúng ta muốn chiến thắng cũng không dễ dàng! Bất quá, người ở không chế ma pháp hẳn là không kém gì nàng, cho là ta không được, còn có người mà."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta sẽ nỗ lực, ca, người không phải nói muốn đi ăn cháo sao? Chúng ta đi thôi."

Hai người trở lại lữ điếm, gọi Phương Nữ, được Dung Băng dẫn đi về phía thành nam.

Niệm Băng rất tự nhiên nắm tay Phương Nữ, chỉ cần cùng Phương Nữ ở cùng một chỗ, sắc mặt hắn sẽ trở nên dịu dàng nhu hòa, bàn tay của Phương Nữ rất ấm áp, còn ấm hơn nhiều so với tay hắn, tay ấm như ngọc (ND : nguyên văn là ái ngọc, chắc là một loại ngọc phát ra nhiệt), không ngừng sưởi ấm tay Niệm Băng, đồng thời cũng sưởi ấm tâm hồn hắn.

Lúc trước Phương Nữ vừa nghe Dung Băng muốn dẫn mình cùng Niệm Băng đi ăn. Nhất thời rất là hưng phấn, mấy ngày nay nàng cùng Niệm Băng mặc dù thường xuyên dạo chơi trong thành, nhưng dù sao cũng không quen thuộc với Hoa Dung đế quốc, chỉ ăn đồ ăn Niệm Băng làm, cũng có thể khiến Phương Nữ bớt hứng thú đi. Tay trái tự nhiên được Niệm Băng nắm. Tay phải cầm vật không rời thân, Ly Thiên thần kiếm. Đắm chìm trong ánh dương quang, Phương Nữ trong lòng thầm nghĩ, nếu mỗi ngày đều có thể cùng Niệm Băng như vậy thì thật tốt!

"Ca, hôm nay cháo chúng ta uống có đặc điểm gì, người giới thiệu cho chúng ta một chút." Niệm Băng mỉm cười hướng về phía Dung Băng nói.

Dung Băng nhìn thoáng qua Niệm Băng cùng Phương Nữ tay trong tay, trong lòng thấy mừng mừng, "Phạm điếm này chẳng những cháo ngon. Hơn nữa, bọn họ còn có sở trường khác, còn ngon hơn nữa. A, đứng rồi, Niệm Băng. Cha ta bảo ta nói với người, đợi thi đấu lần này kết thúc, để ta mang người đi gặp người. Người nói sợ ảnh hưởng tới tu luyện mấy ngày cuối của người, mới tạm thời không gặp."

Niệm Băng nghe Dung Băng nhắc tới đại bá. Trong lòng nhất thời ấm áp, đại bá cùng phụ thân là song bào thai! Nhìn thấy đại bá, cũng giống như gặp được phụ thân mình, vừa nghĩ tới phụ thân, Niệm Băng trong mắt không nhịn được toát ra hận ý mãnh liệt.

Dung Băng thấy nhãn thần của Niệm Băng, tự nhiên biết hắn nghĩ tới gì. Chặn lại nói: "Các người đoán hôm nay ta muốn dẫn các người tới phạm điếm này, ngoại trừ cháo ra, sở trường chính là gì?"

Phương Nữ nắm chặt tay Niệm Băng, nói: "Chẳng lẽ là bánh bao sao? Bánh bao cùng cháo bán cùng nhau tương đối nhiều." Miệng nàng mặc dù đoán vậy, nhưng ánh mắt lại ân cần nhìn Niệm Băng. Dung Băng nhận ra điểm khác thường ở Niệm Băng, nàng sao nhìn không ra chứ?

Niệm Băng cảm nhận được sự ân cần của Phương Nữ, mỉm cười, nói: "Ta không sao, chỉ là nhớ tới phụ thân. Ca ca, đoán đúng không?"

Dung Băng vỗ vỗ bả vai của Niệm Băng, nói: "Đương nhiên là không đúng, nếu chỉ là bánh bao, ta cũng không để các người đoán. Nói cho các người, nơi đó am hiểu chính là Lạc Bính Quyển Đái Ngư (ND : bánh quẩn cá). Giá cả không hề rẻ."

Vốn trong lòng Niệm Băng còn vài tia buồn bã, nhưng vừa nghe đến Lạc Bính Quyển Đái Ngư này, mắt nhất thời sáng ngời, đối với mỹ thực mình chưa từng nghe qua, hẳn là rất có hứng thú.

Phương Nữ nói: "Đại ca, Lạc Bính Quyển Đái Ngư là cái gì? Cá thì có xương, chẳng lẽ ăn cùng cá không sợ xương đâm sao? Nếu không thì sao có thể cuốn được?"

Dung Băng mỉm cười nói: "Xương thì đương nhiên là có, thế nhưng, phương pháp xử lý của bọn họ cực kỳ đặc thù, mặc dù có xương, nhưng lại không đâm, đợi đến nơi đó, các người ăn một lần sẽ biết."

"Mau tránh ra, mau tránh ra." Một thanh âm điên cuồng kèm tiếng ma sát chói tai vang lên, Niệm Băng còn không kịp phản ứng, đã bị Phượng Nữ kéo vọt về một bên, Phượng Nữ tay kia, đồng thời cũng kéo Dung Băng. Ngay khi bọn họ vừa mới tránh ra, trong nháy mắt, một chiếc mã xa hoa lệ nhanh như chớp vọt tới, trong lúc nhất thời khiến trên đường ga bay chới nhảy, tiếng kinh hô không ngừng truyền đến.

Mã xa được con tuần mã kéo, thân xa màu xanh biếc, trên mặt trang sức cực kỳ xa hoa, quanh mã xa tương khảm kim sắc, rèm cũng là kim sắc, mặc dù tốc độ mã xa rất nhanh, nhưng thân xa nhìn qua cũng rất bình ổn, hiển nhiên là một chiếc mã xa cao cấp.

Suýt nữa bị đụng vào, Dung Băng trong mắt không khỏi hiện lên một tia hàn quang, lạnh nhạt nói: "Ta còn chưa thấy qua ai dám kiêu ngạo như vậy ở Đô Thiên thành." Tiếng nói vừa dứt, tiện tay ném ra một hỏa cầu, hướng về phía mã xa. Từ nhỏ đã sống trong Dung phủ, Dung Băng cùng Niệm Băng có quan niệm rất khác nhau, bị người khác mạo phạm mà không hoàn thủ, không phải là phong cách của Dung Băng, ở Đô Thiên thành này, hãn căn bản không cần lo lắng gì nhiều, kể cả người của hoàng thất, cũng không thể chọc đến hãn.

Mắt thấy hỏa cầu sắp chạm vào mã xa, đột nhiên, một tầng đậm lục sắc quang trạch xuất hiện phía sau mã xa, phù một tiếng, hỏa cầu bị đậm lục sắc quang mang dập tắt, ngay cả tàn lửa cũng không bắn ra. Dung Băng trong lòng khẽ động, phải biết rằng, đây mặc dù chỉ là hỏa cầu thuật bình thường, nhưng khi ra tay, hỏa cầu đã được nhanh chóng áp súc, lực bạo tạc rất mạnh, lại đã bị hóa giải dễ dàng như thế, hơn nữa đối phương sử dụng hiển nhiên không phải là đấu khí, lục sắc quang mang? Đó là ma pháp gì?

Mã xa chạy tiếp mấy chục thước rồi ngừng lại, xa phu từ trên mã xa nhảy xuống, đó là một tráng hán vóc người khôi ngô, trên mặt hiện lên từng đạo nếp nhăn, hung quang trong mắt bắn ra bốn phía, vài bước đi tới sau mã xa, ánh mắt hướng về đường cái, lớn tiếng gào, "Ai, vừa rồi ai hỗn đản như vậy?"

Dung Băng chậm rãi đi ra, thần nhiên nói: "Là gia gia người."

Tráng hán ngây ra một lúc, "Gia gia ta? Gia gia ta đâu có ở đây!"

Dung Băng lãnh đạm/ nói: "Gia gia người, ta, không phải đứng ở chỗ này sao? Có tôn tử như người thật sự là mất mặt." Hãn nói xong, nhất thời khiến cho dân chúng đang vây xem cười ầm ĩ.

Tráng hán lúc này mới minh bạch đối phương đang chửi hãn, nhất thời giận dữ hét: "Người chọc ta." Bước về phía trước, nháy mắt đã tới trước người Dung Băng, nắm tay lớn đánh mạnh lên thân Dung Băng.

Dung Băng trong mắt toát ra một tia lãnh ý, hãn không hề động, một tầng hồng quang nhạt từ cơ thể phát ra, tráng hán tốc độ mặc dù khiến hãn giật mình, nhưng từng được Dung Thân Vương huấn luyện thực chiến vô số lần, hãn còn không thèm đặt tráng hán trong mắt, ngay khi nắm tay của tráng hán tới trước mặt hãn, hỏa diễm nóng rực trong nháy mắt bốc lên, hỏa diễm cũng không khuếch tán, mà là ngưng tụ một chỗ, hóa thành một tấm chắn lớn, che ở trước mặt Dung Băng.

Bịch một tiếng, nắm tay của tráng hán đánh lên hỏa thuẫn, lửa cháy trong nháy mắt lao về hướng công kích, tráng hán nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể nhanh chóng bay ngược lại, nhưng trên người đã có nhiều chỗ bị hỏa diễm đốt, cháy sạm đen. Dung Băng vươn tay phải, hồng sắc hỏa diễm từ lòng bàn tay toát ra, màu sắc hỏa diễm dần dần phát sinh chuyển biến, theo hãn trầm thấp niệm chú ngữ mà từ hồng chuyển lam, hãn cũng chẳng có gì phải bận tâm, trên đường bị tập kích, với thân phận của hãn, tính là giết người cũng chẳng có vấn đề gì.

Tráng hán trên người tản ra một tầng hoàng sắc đấu khí, phẫn nộ, hãn từ sau lưng kéo ra một lưỡi búa to, toàn thân đấu khí tràn ngập, vừa định xông lên, một thanh âm đột nhiên vang lên, "Dừng tay, A Tứ, người quá càn rỡ rồi."

Từ trên mã xa, hai người bước xuống, một nam một nữ, hai người đều mặc lục sắc ma pháp bào, phía trên không có tiêu chí phân biệt đẳng cấp, nam tử tướng mạo bình thường, nhưng toát ra khí chất cao quý, nàng kia dung mạo rất đẹp, nhìn qua khoảng hai mươi tuổi, tóc dài xanh biếc buông tới tận eo, từ cặp mắt xanh biếc toát ra vẻ tò mò, đang nhìn chăm chăm Dung Băng, trong tay cầm một thanh ma pháp trượng tinh xảo, người nói chính là tên nam tử kia, trên mặt mang theo một tia mỉm cười cùng nữ tử đồng thời đi tới.

Xa phu vừa thấy nam nữ này, vội vàng khom người hành lễ, "Thiếu chủ, tiểu thư."

Nam tử đi tới trước mặt Dung Băng, ánh mắt dừng lại trước kim sư tiêu chí trên ngực hắn một chút, thần sắc không thay đổi nói: "Thật sự là không có ý tứ, thủ hạ làm càn. Tại hạ Mộc Vinh, đây là xá muội Mộc Tinh."

Dung Băng lạnh lùng nhìn Mộc Vinh trước mặt, lạnh nhạt nói: "Lấy Mộc làm họ cực kỳ hiếm thấy, các hạ chắc là đến từ Lăng Mộc đế quốc, mộc hệ ma pháp từ thổ hệ ma pháp biến dị mà thành, tựa hồ chỉ có Lăng Mộc đế quốc hoàng tộc mới có, không biết ta có đoán sai không."

105. Chương 104 : Đại Địa Tô Tinh Địch Toàn Luật

Niệm Băng cùng Phượng Nữ lúc này đã đi tới cạnh Dung Băng, Mộc Tinh thấy Phượng Nữ, trong đôi mắt xanh biếc không khỏi toát ra một tia ghen ghét, mắt Mộc Vinh lại sáng rực.

Dung Băng thờ ơ nói: "Đây là Đô Thiên thành, cũng là thủ đô của Hoa Dung đế quốc chúng ta. Mã xa của các hạ chạy loạn trong Đô Thiên nội thành như thế, chẳng phải là coi thường Hoa Dung ta không người sao?"

Mộc Vinh mỉm cười đáp: "Thật sự không có ý tứ, chúng ta vì phải đua với thời gian nên mới như vậy, đến chậm, sợ lỡ mất báo danh."

Trong lòng Niệm Băng khẽ động, nói: "Nói như vậy, các ngươi là đại biểu của Lăng Mộc đế quốc tới tham gia Tân Duệ ma pháp sư đại tái?"

Mộc Tinh đáp: "Không sai, ta cùng ca ca là tới tham gia bỉ tái. Các ngươi nếu là người Dung gia, có phải cũng là tuyển thủ?"

Dung Băng lãnh đạm nói: "Chúng ta sẽ gặp lại ở tái tràng. Bất quá, bây giờ, nếu mã xa của các ngươi còn đi như lúc trước, chỉ sợ cũng không tham gia bỉ tái nữa."

Mộc Tinh giận nói: "Chúng ta đại biểu cho Lăng Mộc đế quốc, ngươi nói chuyện khách khí một chút."

Dung Băng cũng sẽ không bị sắc đẹp của đối phương mê hoặc, "Ta đã rất khách khí rồi, nếu không, vừa rồi sẽ không chỉ là một hỏa cầu thuật."

"Làm càn, ngươi là ai, dám bạo gan nói chuyện như vậy với thiếu chủ của chúng ta." A Tứ lúc trước thối lui về một bên vọt lên.

Dung Băng không nhìn hắn, thản nhiên hướng về phía Mộc Vinh nói: "Chó của ngươi sủa bậy."

Không đợi Mộc Vinh mở miệng, A Tứ điên cuồng hét lên một tiếng, toàn thân đầu khí đại phóng, chiến phủ chọt bổ về phía Dung Băng. Lúc này, kẻ động thủ chính là Niệm Băng. Tay phải nhấc lên, hồng, lam lưỡng sắc quang mang đồng thời phiêu nhiên lao ra. Tại không trung ngưng kết thành một quang cầu cỡ nắm tay đón nhận chiến phủ của A Tứ, Dung Băng vốn không cố kỵ, hiện tại hắn lại càng không cố kỵ. Mỗi lần động thủ giết người, băng lãnh từ trong đáy lòng Niệm Băng lại phát ra.

Ầm!!! Thân thể A Tứ bị chấn bay ngược lại. Tiên huyết trong miệng cuồng phun, nặng nề rơi xuống đất cách đó ba trượng.

Hiện tại, băng hỏa đồng nguyên ma pháp cầu đã không còn như trước, trải qua cải tiến của Niệm Băng, mặc dù chỉ là thuần phát tiểu ma pháp, nhưng lại được áp súc nhanh, khi Dung Băng lần đầu tiên cùng A Tứ động thủ thì hắn đã chuẩn bị, một mực áp súc trong tay, lúc này mới phát ra. Bất quá, Niệm Băng vẫn còn rất kinh ngạc, vốn hắn nghĩ. Ma pháp cầu bạo tạc tất có thể phá tan đầu khí của đối phương, đánh thẳng vào thân thể địch, nhưng đầu khí của A Tứ so với hắn tưởng tượng còn mạnh hơn một chút, mặc dù chỉ là kiếm sư cao cấp, thế nhưng thổ thuộc tính đầu khí của hắn trước khi bị phá tan đã hóa giải đại bộ phận lực bạo tạc. Lúc này mới giữ được một mạng.

Niệm Bạng ra tay rất nhanh, ngoại trừ Phượng Nữ ra, không ai thấy rõ hắn dùng ma pháp gì, Mộc Vinh trong mắt hàn quang chợt lóe, trên người tản ra lục sắc quang mang mãnh liệt, "Đánh chó phải xem mặt chủ, ngươi không nhìn thấy ta sao?"

Niệm Bạng hừ lạnh một tiếng. Có chút khiêu khích nhìn Mộc Vinh, tựa hồ muốn nói, không thấy ngươi thì sao?

Mộc Vinh tay phải chĩa về trước, nhẹ nhàng chộp tới ngực Niệm Bạng, nhưng đón nhận hắn lại là Dung Bạng, hai người hai tay tiếp xúc. Hồng, lục lưỡng sắc quang mang trong nháy mắt bành trướng, đây là một loại phương pháp chiến đấu tương đối hòa bình giữa ma pháp sư, song phương đều xuất chiêu, hoàn toàn dựa vào ma pháp lực mà đối kháng. Dù sao đang ở Hoa Dung đế quốc, Mộc Vinh cũng không dám làm gì quá mức.

Ma pháp khí tức chung quanh trong nháy mắt đậm đặc, Mộc Vinh sắc mặt thay đổi, liên tiếp lui ba bước mới đứng vững, hắn đã bị ma pháp lực của Dung Bạng đẩy lui. Dung sức gật đầu, "Được, linh giáo rồi, chúng ta gặp lại ở tràng bỉ tái." Nói xong, mang theo muội muội xoay người đi, A Tứ miễn cưỡng từ mặt đất đứng lên, cảm hận trừng mắt nhìn Niệm Bạng, rồi cũng đi theo.

Nhìn mã xa chậm rãi ly khai, Phượng Nữ nhẹ giọng nói: "Niệm Bạng, ngươi ra tay quá nặng rồi."

Niệm Bạng thần nhiên cười, nói: "Ai bảo hắn đắc tội ca ca ta chứ." Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Dung Bạng, giải thích tiếp: "Mặc dù ma pháp cầu của ta không trực tiếp giải quyết tên nô tài kia, bất quá, bằng cùng hỏa khí tức đã xâm nhập vào kinh mạch hắn, dưới tác động của lưỡng chủng cực đoan năng lượng, hắn sống không quá đêm nay, hiện tại chỉ là cố gắng chống đỡ mà thôi. Ca, bọn họ là Lãng Mộc đế quốc hoàng tộc?"

Dung Bạng trong lòng thất kinh, hắn luôn luôn tưởng rằng đã đủ độc, lại không nghĩ rằng Niệm Bạng mặt ngoài ôn hòa một khi động thủ lại độc hơn vài phần, không hề để lại cho đối phương đường sống. Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói ra, "Không sai, bọn họ là Lãng Mộc đế quốc hoàng tộc, Lãng Mộc đế quốc một hệ ma pháp là một loại ma pháp phi thường kỳ lạ, khi sử dụng có thể mượn lực lượng của tự nhiên, rất đặc biệt. Đáng tiếc, hỏa khắc mộc, bọn họ tuy mạnh, nhưng thủy chung vẫn bị Hoa Dung đế quốc chúng ta áp chế. Niệm Bạng, ngươi nếu gặp phải huynh muội này, tận lực lấy hỏa hệ ma pháp làm chính công. Mộc Vinh nọ có thực lực đại ma pháp sư, ma pháp lực của hắn mặc dù cũng không mạnh, nhưng phải cẩn thận với sự quý dị của một hệ ma pháp."

Niệm Bạng mỉm cười, đáp: "Ta biết rồi, ca, chúng ta đi ăn cơm thôi, ta rất muốn thưởng thức Lạc Bính Quyển Đái Ngư xem có vị đạo thể nào."

Biến cố lúc trước cũng không ảnh hưởng tới sự nhiệt tình của bọn họ, đi qua mấy con đường, bọn họ đã tới mục đích. Phạn quán có tên là Lạc Bính Quyển Đái Ngư, chiêu bài không nhỏ, mặc dù chỉ có một tầng, nhưng đại sảnh lại cực kỳ rộng rãi. Ba người tìm một bàn trước cửa sổ ngồi xuống, Dung Bạng cầm thực đơn đưa cho Niệm Bạng, gọi phục vụ viên nói: "Cho chúng ta ba phần Lạc Bính Quyển Đái Ngư trước. Niệm Bạng, ngươi xem đi, muốn uống cháo gì."

Niệm Bạng cầm thực đơn trong tay, kinh ngạc phát hiện, mặt trên viết đều là tên. Phía trên cùng viết Nhất Phẩm Chúc (ND: cháo No. 1), tiếp theo là Hắc Chi Ma Nhu Mễ Chúc (ND: cháo gạo nếp vùng đen), Phỉ Thúy Trư Can Chúc (ND: cháo gan lợn), Đại Mạch Tiểu Tảo Sơn Dược Chúc (ND: cháo thuốc tảo với lúa mạch), Hà Diệp Băng Chúc (ND: cháo lá sen để lạnh), Thủy Quả Băng Chúc (ND: cháo hoa quả để lạnh), Lục Đậu Băng Chúc (ND: cháo đậu xanh để lạnh) hơn mười loại cháo, chỉ cần nhìn tên, trong lòng Niệm Bạng đã minh bạch, phạn điểm này có đặc điểm khác so với Chúc Oa điểm mà lần trước Dung Bạng dẫn hắn tới, phối hợp dinh dưỡng trong cháo này hiển nhiên là được cao nhân chỉ điểm, mỗi loại phối hợp đều cực kỳ xảo diệu, tác dụng tư bổ phi thường rõ ràng.

Dung Bạng mỉm cười nói: "Thế nào, không tồi chứ, ta khuyên ngươi thưởng thức vài loại băng chúc, vị đạo phi thường tốt."

Niệm Bạng suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta mỗi người hai chén cháo đi, Nhất Phẩm Chúc, Phỉ Thúy Trư Can Chúc, Đại Mạch Tiểu Tảo Sơn Dược Chúc, Hà Diệp Băng Chúc, Thủy Quả Băng Chúc, Lục Đậu Băng Chúc. Mỗi loại đều phải nếm thử, xem có cái gì đặc biệt."

Rất nhanh chóng, thực vật đã được mang lên, ba phần bánh cuốn cắt thành chữ nhật, nhiệt khí bùng bùng. Hiển nhiên là vừa mới ra lấy ra khỏi nồi. Đái ngư (ND: 𩺰, 'lé±¼, đái ngư, một loại cá) từ mặt ngoài nhìn thì không có gì đặc biệt, phía dưới ba phần đái ngư đầy ắp, được lót dưa muối, cháo hiển nhiên là được đun đặc, sáu bát cháo mang sáu loại màu sắc khác nhau. Nhất Phẩm Chúc kỳ thật là cháo gạo nếp. Thế nhưng, trong cháo lại có hạt đào và lạc nghiền nát cùng vừng trắng, nhìn qua là muốn ăn ngay.

Dung Băng động thủ đầu tiên, lấy một miếng bánh kéo về phía mình, rồi cho vào hai khối đái ngư. Dùng bánh cuốn cuộn lại rồi đưa vào trong miệng nhắm nuốt, "Niệm Băng, đệ muội, các người nếm thử, vị đạo không tồi."

Niệm Băng cùng Phượng Nữ học cách ăn của Dung Băng. Bánh cuốn đã chín đủ, tầng thứ rõ ràng, vào miệng liền tỏa hương thơm ngát, đái ngư mặt ngoài nhìn như là được đun cách thủy, nhưng vào miệng, lại không có mùi tanh thịt cá, lại mang theo một luồng hương khí nồng đậm. Kỳ lạ chính là, xương của đái ngư hoàn toàn nhừ, có thể ăn được, bánh cuốn cùng đái ngư, ngay cả cao cấp trù sư như Niệm Băng cũng không khỏi động dung.

"Vị đạo thật ngon, bánh cuốn chín vừa, nhất định là do người lão luyện nhào bột mới có thể làm được, đái ngư này hẳn là chỉ được hầm, thế nhưng, nếu thời gian quá dài, thịt cá sẽ mất vị, mà đái ngư này lại phi thường thơm ngon, ta nghĩ, a, đúng rồi, hẳn là chỉ dùng áp lực để hầm, nhưng là, áp lực này từ đâu mà ra? Hơn nữa, hương khí này lại rất kỳ lạ."

Dung Băng mỉm cười nói: "Niệm Băng, xem ra trù nghệ của người cũng không kém, chỉ mới ăn đã có thể nhận ra ảo diệu trong đó. Quả thực là hầm, về phần áp lực, là do người làm, ta từng hỏi qua trù sư nơi này, lúc hầm đái ngư, trù cụ được dùng là nồi sắt siêu dày một tắc, vung nồi dày tới hai tắc, mà phía trên lại không hề có lỗ, như vậy, nhiệt khí sẽ rất khó tản ra ngoài, dùng lửa lớn đun, mới có thể có được vị đạo như vậy, về phần hương khí người nói, nếm thử dưa muối phía dưới đái ngư đi."

Nghe Dung Băng chỉ điểm, nhìn vào dưa muối bóng loáng, Niệm Băng nhất thời hiểu được, "Lấy dưa muối lót dưới, thêm gia vị rồi hầm, quả nhiên phương pháp rất hay! Trù sư nơi này có suy nghĩ rất độc đáo, Lạc Bính Quyển Đái Ngư, mỹ vị mới lạ, không tồi."

Bữa cơm cứ như thế mà kết thúc, không chỉ là đái ngư, các loại cháo khác cũng để lại cho Niệm Băng ấn tượng rất sâu, liên tưởng tới trù nghệ của mình, hẳn đã có không ít ý tưởng. Trong các loại cháo, Niệm Băng thích nhất là Ma Pháp Sư Thủy Quả Chúc, hoa quả bên trong rất đơn giản, chỉ có ba loại, phân biệt là dưa hấu, lê cùng chuối tiêu, ba loại hoa quả đều được thái chỉ, dùng cháo gạo nếp làm cơ sở, vị đạo bằng lương ngọt ngào, Phượng Nữ cũng rất thích, buộc Niệm Băng sau này phải làm cho nàng ăn.

Thời gian hai ngày thời gian trôi qua rất nhanh, bởi vì bỉ tái chỉ có thể cho tuyển thủ tới tham dự, Niệm Băng phải để Phượng Nữ ở lại lữ điểm chờ hẳn. Một tháng ở chung, hai người mặc dù có thể giữ lễ, nhưng lòng bọn họ sớm đã hòa quyện, đúng như Dung Băng nói, phương tộc nhân cũng không xuất hiện, bất kể kết quả bỉ tái lần này thế nào, sau khi kết thúc, Niệm Băng sẽ nói cho Phượng Nữ về suy đoán của hắn về thân thể nàng. Trước khi xuất môn, Phượng Nữ cũng không tỏ ra lo lắng, nàng biết, Niệm Băng hiện tại cần chính là sự ủng hộ của mình, nàng chỉ nói với Niệm Băng một câu: Ta tin tưởng thực lực của người.

Hoàng cung đại môn đã nằm trong tầm mắt, có lẽ là bởi vì hôm nay cử hành Tân Duệ ma pháp sư đại tái, thủ vệ ở hoàng cung trở nên càng thêm sâm nghiêm. Niệm Băng tới rất sớm, sau khi trình thẻ bài, được binh lính đưa vào trong hoàng cung.

Từ nhỏ đến lớn, Niệm Băng lần đầu tiên đi vào hoàng cung của một quốc gia, lại là Hoa Dung đế quốc được xưng là đại lục đệ nhất cường quốc. Hoàng cung cũng không có nhiều bố trí, thậm chí ngay cả thực vật cũng rất ít thấy, thế nhưng, mỗi tòa cung điện đều tràn ngập khí tức nghiêm cẩn, cung điện to lớn cũng không tính là quá hoa lệ, thế nhưng khiến người ta cảm giác được sự vững chắc dị thường, Hoa Dung đế quốc là một quốc gia sùng bái hỏa, cho nên, nơi Hoa Dung đại đế triệu kiến bách quan được gọi là Hỏa Thần điện.

Hỏa Thần điện là kiến trúc cao nhất trong hoàng cung, nhưng nó lại chỉ có một tầng, độ cao của một tầng này lại hơn mười lăm trượng, Hỏa Thần nội điện cực kỳ rộng rãi, có một đường ở giữa rộng chừng hai mươi trượng nổi thẳng đến long tọa tận cùng bên trong của Hoa Thiên đại đế, ở giữa được trải thảm đỏ, Hoa Dung đế quốc bách quan chia làm hai bên, đầu hàng mỗi bên đặt hai chiếc ghế lớn gần Hoa Thiên đại đế,

ngồi ghế bên phải, chính là Hỏa Diễm Sư Vương Dung Thân Vương Dung Diễm, mà cùng hắn đối diện, chính là đế quốc tể tướng, cũng là khai quốc công thần, Tô Việt.

Đối với Dung Thân Vương, Niệm Băng rất quen thuộc, lúc này Hoa Thiên đại đế còn chưa tới, hắn liếc mắt nhìn Tô Việt đối diện Dung Thân Vương, Tô Việt so với Dung Thân Vương thì trẻ hơn nhiều, mặc dù đều là lão giả, nhưng trên người hắn lại tản ra khí tức nho nhã, hắn cũng không mặc quan phục, một thân nguyệt bạch sắc trường y càng tăng thêm vài phần hàn lâm, vóc người cân xứng, nét mặt nhu hòa, đôi mắt phượng cũng bộc lộ quang mang nhu hòa, so với vẻ sắc bén của Dung Thân Vương, hắn tựa hồ dễ thân cận hơn.

Niệm Băng được binh lính đưa đến đứng sau bách quan, bên cạnh hắn chính là Dung Băng, bởi vì tị hiềm, Dung Băng cũng không chào hỏi hắn, hai người phảng phất như không nhận ra nhau, Niệm Băng ánh mắt lưu chuyển, phát hiện trong mười tuyển thủ tham gia bỉ tái, ngoại trừ mình cùng ca ca ra, còn có một người nữa đã tới, hắn đứng bên kia của Dung Băng, khuôn mặt gỗ không có một tia biểu tình, ngực trái cũng có một kim sư tiêu chí, chính là một tuyển thủ khác của Hoa Dung đế quốc, Dung Cực. Tái kiến Dung Cực, trong lòng Niệm Băng đột nhiên có loại cảm giác kỳ dị, Dung Cực tựa hồ đã khác trước kia, hắn đã trở nên càng thêm nội liễm, thậm chí ngay cả một tia ma lực ba động cũng không có, thế nhưng, Niệm Băng lại mơ hồ cảm giác được, thực lực của Dung Cực sợ rằng chỉ có thể hơn Dung Băng, chứ không thể kém.

Dung gia cùng Tô gia mặc dù đều là trụ cột của Hoa Dung đế quốc, nhưng có một quy định bất thành văn, trừ phi có chuyện trọng yếu, nếu không thì chỉ có gia trưởng hai nhà mới có thể vào triều, cho nên, ở chỗ này Niệm Băng cũng không thấy đại bá Dung Việt mà mình rất khát vọng được thấy.

Dung Thân Vương mắt sụp xuống, Dung Băng cùng Niệm Băng tiến nhập đại sảnh tựa hồ cũng không khiến hắn chú ý, còn sau khi tể tướng Tô Việt hướng về phía Dung Băng có chút gật đầu thì đưa mắt nhìn về phía Niệm Băng, mặc dù Niệm Băng đã cải biến dung mạo, nhưng vẻ tuấn lãng cùng khí chất bất phàm của hắn vẫn khiến Tô Việt chú ý.

Hôm nay Niệm Băng cố ý mặc một kiện hồng sắc ma pháp sư bào, phía trên tự nhiên không có tiêu chí gì, cũng không có tiêu chí cho đẳng cấp của ma pháp sư, tóc được cải biến thành màu đen buông xõa trên vai, biểu tình bình tĩnh.

Tô Việt hướng về phía Niệm Băng mỉm cười, ánh mắt hắn rất nhu hòa, nhưng lại có một lực xuyên thấu kỳ dị, phảng phất như có thể nhìn được nội tâm của người, cảm nhận được ánh mắt của Tô Việt, Niệm Băng tinh thần lực tự nhiên ngưng tụ, hình thành sự chống cự.

Không lâu sau, ma pháp sư tham gia bỉ tái lần này lục tục đến, đến sau Niệm Băng, Dung Băng huynh đệ, chính là Lăng Mộc đế quốc Mộc Vinh cùng Mộc Tinh, hai người đứng đối diện Niệm Băng huynh đệ, ánh mắt Mộc Tinh rất sôi sục, khi ánh mắt rơi trên người Dung Băng huynh đệ, liền toát ra vẻ tức giận và khiêu khích, trong đó tràn ngập cừu hận sâu sắc, Mộc Vinh hiển nhiên so với muội muội thì thành thực hơn nhiều, ánh mắt lãnh đạm không có sắc thái tình cảm gì.

Sau đó, hai thanh niên ma pháp sư của Kỳ Lỗ đế quốc tới, hai người bề ngoài nhìn đều rất bình thường, từ ma pháp sư bào trên người bọn họ có thể thấy được, bọn họ phân biệt là phong hệ và thủy hệ ma pháp sư. Bề ngoài bình thường cũng không khiến Niệm Băng xem thường bọn họ, có thể đại biểu cho quốc gia mà đến, thực lực sao lại kém được?

Sau bọn họ, là người của Áo Lan đế quốc ma pháp sư công hội phái tới, đó là hai nữ tử, khiến Niệm Băng kinh ngạc chính là, thuộc tính của hai nữ ma pháp sư đều cực kỳ hiếm thấy, phân biệt mặc ngân sắc ma pháp bào tượng trưng cho không gian hệ cùng kim sắc ma pháp bào tượng trưng cho quang minh hệ, thêm vào bề ngoài xinh xắn, các năng nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi người. Hai nữ ma pháp sư mặc dù đã cố gắng khắc chế, thế nhưng lúc ánh mắt của các nàng quét về phía quần thần ở đây, vẫn không khỏi toát ra cừu hận, dù sao, đối mặt với địch nhân từng xâm lược quốc gia của chính mình, các nàng trong lòng sao có thể bình tĩnh đây?

Mặc dù các ma pháp sư này đều có những điểm đặc biệt, thế nhưng, bọn họ lại không phải người mà Niệm Băng mong muốn gặp nhất, giờ này khắc này, cừu hận ẩn trong nội tâm đang từ từ thiêu đốt, hắn lặng lẽ chờ đợi. Chờ đợi tuyển thủ cuối cùng xuất hiện.

Thiên Áo Băng Vân rốt cục cũng tới, không ai cùng đi, nàng lặng lẽ đi vào Hỏa Thần nội điện, trong

nhảy mất lúc nàng bước vào Hỏa Thần điện, tựa hồ cả Hỏa Thần điện nhiệt độ liền giảm đột ngột, đó cũng không phải do ma pháp, mà là do lãnh ý mà bản thân nàng mang theo.

Rốt cục cũng gặp được địch nhân sắp phải đối mặt, thân thể của Niệm Băng và Dung Băng cũng không khỏi căng thẳng. Ngay cả Dung Cực lúc nào cũng mang vẻ mặt bình thản cũng có chút kích động.

Thiên Áo Băng Vân bước rất chậm, nàng trực tiếp đi tới đầu hàng rồi dừng lại, một thân khiết bạch ma pháp bào thù lam sắc băng hoa, vóc người thon dài không có chỗ nào thua kém Phượng Nữ, mái tóc dài màu lam tựa như một thác nước rủ xuống mặt đất. Nhưng ở vị trí tiếp cận mặt đất tựa hồ có thứ gì đó nâng lên, đuôi tóc nhếch lên về phía sau, không ai có thể thấy rõ tướng mạo của nàng. Bởi vì trên mặt nàng mang theo một tấm lụa trắng, thế nhưng, trong cặp mắt lam cổ kính vô ba lại tràn ngập hàn ý, phảng phất, nàng bản thân chính là một khối băng, một khối vạn cổ hàn băng.

Vóc người hoàn mỹ, khí chất băng lãnh, cộng thêm nhân thần bình tĩnh mà vô cùng thâm thúy. Cấu thành nên ma pháp sư trẻ tuổi đến từ Băng Thần tháp. Sự xuất hiện của nàng, che mờ ba nữ ma pháp sư kia, phảng phất như một đóa băng hoa không nhiễm bụi trần nở rộ trong hàn lãnh.

Dung Thân Vương chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt lạnh lẽo như điện đảo qua người Thiên Áo Băng Vân, đôi mắt bình tĩnh của Băng Vân cũng không có biến hóa gì. Nhưng thân hình thon dài lại có chút chấn động, lùi về phía sau một bước, vừa đứng đến ngay gần chỗ Niệm Băng.

Khí tức cảm thán từ trên thân Dung Thân Vương chợt lóe mà qua, hắt lại khôi phục dáng vẻ lúc trước, phảng phất chưa hề phát sinh điều gì. Đúng lúc này, truyền chỉ quan trên điện hô lớn: "Bệ hạ giá lâm."

Ánh mắt mọi người đều hướng về thủ bảo tọa trên Hỏa Thần điện, trong vòng vây của cung nga, Hóa Thiên Đại Đế tuổi bát tuần chậm rãi đi lên ngũ tọa, cùng hắt đi ra, còn có một người Niệm Băng rất quen, chính là công chúa Hoa Y Nặc. Y Nặc hôm nay thay thịnh trang, phần hồng sắc công chúa quần làm tăng khí chất cao quý của nàng, có vẻ càng thêm xinh đẹp. Y Nặc đỡ tay gia gia, từ khi nàng xuất hiện, trong mắt nàng cũng chỉ có một người.

Ánh mắt Dung Băng tương đối cùng cặp mắt nồng nàn của Y Nặc, hướng về phía nàng có chút gật đầu, lộ ra một tia mỉm cười hiếm thấy.

Khi Dung Băng cùng Y Nặc đầu mảy cuối mắt truyền tình, Niệm Băng lại cẩn thận quan sát vị sáng lập Hoa Dung đế quốc vĩ nghiệp, Hoa Thiên đại đế. Hoa Thiên đại đế mặc dù râu tóc bạc trắng, nhưng hắc cũng không giống như một lão nhân tựa ngọn đuốc trước gió. Da dẻ hồng nhuận bóng bẩy, thậm chí ngay cả nếp nhăn cũng rất ít, mặc dù cương nghị mang theo tươi cười nhân nhật, nhưng tự nhiên tản mát ra uy nghiêm vô hình. Nếu không phải râu tóc bạc lộ niên kỷ của hắc, chợt nhìn, chỉ giống như mới bốn mươi mà thôi. Trong ba người sáng lập Hoa Dung đế quốc, không có ai là đơn giản, Dung Thân Vương, là cường đại hỏa hệ ma pháp sư, tổ tướng Tô Việt được xưng Ngưỡng Quang đại lục đệ nhất trí giả, mà vị Hoa Thiên đại đế này, hồi bốn mươi tuổi thì đã đạt tới vũ thánh cảnh giới, thân làm đế vương nhiều năm, đã thật lâu không ai thấy hắc ra tay nữa, thế nhưng, không có ai hoài nghi, hắc là một gã đỉnh cấp vũ giả. Năm đó, chính là vị đế vương miêng mang theo tia mỉm cười này, cùng Dung Thân Vương đồng thời chém giết vô số địch nhân, do vậy, Hoa Thiên đại đế còn có danh hiệu là Thiết Huyết đại đế.

Ngoại trừ Dung Diễm cùng Tô Việt ra, tất cả bách quan đồng thời quỳ rạp xuống đất, cung thanh nói: "Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Mà chúng ma pháp sư đến từ bên ngoài, cũng đều quỳ một chân xuống đất, hành lễ. Chỉ có Thiên Áo Băng Vân vẫn đứng như trước, giống như một đóa băng liên hoa cao ngạo, vẫn tản ra hàn ý nhân nhật như trước.

"Lớn mật, kể từ bên ngoài đến sao không thi lễ."

Thiên Áo Băng Vân thần nhiên nói: "Ta phụng chính là thần, mà không phải người." Đơn giản một câu nói, đã cho thấy lập trường của nàng. Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mặc dù dễ nghe, nhưng khiến những kẻ đem lòng yêu cái đẹp kia phải đổ một bể mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Dung Thân Vương hướng về phía Thiên Áo Băng Vân, lúc này, hắc chậm rãi đứng lên, Hoa Thiên chẳng những là đế vương, còn là huynh đệ của hắc, hắc sẽ không cho phép bất luận kẻ nào bất kính với huynh đệ của mình.

Hoa Thiên đại đế mỉm cười, nói: "Lão Dung, lớn như vậy rồi, đừng nóng giận như vậy, ngồi xuống đi."

Dung Thân Vương nhìn Hoa Thiên tương, Hoa Thiên hướng về phía hắn có chút gật đầu. Dung Thân Vương nhất thời minh bạch ý tứ của vị lão huynh đệ này, ánh mắt trong nháy mắt đảo qua Dung Bằng, Dung Cực hai huynh đệ. Ý tứ của Hoa Thiên đại đế rất rõ ràng, nếu dựa vào ưu thế về địa giới để khiến đối phương phục tùng, vậy thì sẽ vi phạm thỏa thuận lúc đầu của ngũ quốc ma pháp sư đại tái, chỉ có ở bãi tái đánh bại đối phương thì mới là cường giả chân chính. Gánh nặng trên vai Dung Bằng, Dung Cực lại càng nặng.

"Người của Bằng Thần tháp, quả nhiên không giống người thường. Ta nghe nói, cô nương có tên là Bằng Vân." Hoa Thiên đại đế đối với Bằng Thần tháp tựa hồ rất hứng thú.

Thiên Áo Bằng Vân thần nhiên đáp: "Đúng vậy."

Hoa Thiên đại đế quét mắt về phía các ma pháp sư tham tái khác, nói: "Vậy còn một vị khác đại biểu cho Bằng Nguyệt đế quốc là ai?"

Thiên Áo Bằng Vân đáp: "Ta không biết, ta một mình đến đây. Bằng Thần tháp cùng Bằng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội không có liên lạc gì." Mặc dù ngữ điệu của nàng cũng không có biến đổi, nhưng Niệm Bằng nghe lại thấy rất chói tai.

Một ngang một bước rời khỏi hàng ngũ. Niệm Bằng hướng về Hoa Thiên đại đế, nói: "Tại hạ Niệm Bằng, đại biểu cho Bằng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội đến đây tham tái, chính như Bằng Vân tiểu thư nói, chúng ta Bằng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội cùng Bằng Thần tháp cũng không có quan hệ gì, ta cũng là một mình tới đây." Hắn nói cũng không có gì sai, nhưng lại cố ý nhấn mạnh, trong giọng nói tràn ngập vẻ khinh thường. Phảng phất Bằng Thần tháp như một con chuột chạy qua đường, chỉ sợ tránh mà không kịp.

Hoa Thiên đại đế mỉm cười, nói: "Nguyên lai như thế, không nghĩ tới, Bằng Nguyệt đế quốc cũng phái tới một hỏa hệ ma pháp sư tham tái."

Niệm Bằng ánh mắt nhìn thẳng vào Hoa Thiên đại đế: "Ta không phải hỏa hệ ma pháp sư."

Hoa Thiên đại đế có chút kinh ngạc nói: "Vậy ngươi tại sao mặc hỏa hệ ma pháp sư bào?"

Niệm Bằng lạnh lùng cười, đáp: "Còn chưa có ma pháp bào thích hợp với ta. Tùy tiện mặc mà thôi." Những lời này của hắn, cũng chỉ có Dung Thân Vương cùng Dung Bằng có thể hiểu được ý nghĩa trong đó.

Hoa Thiên đại đế mỉm cười đáp: "Có ý tứ. Đã như vậy, ta đây sẽ chờ xem biểu hiện đặc sắc của các ngươi. Hôm nay, ngũ quốc Tân Duệ ma pháp sư đại tái sẽ bắt đầu, danh tự của các vị tham tái đã biết, những thứ khác ta không nói nhiều, giống như trước đây, chỉ có quán quân cuối cùng mới có thể nhận được khen thưởng. Hoa Dung đế quốc ta mặc dù không nói là giàu có. Nhưng khen thưởng cũng sẽ không keo kiệt. Dung Thân Vương, ngày hôm trước ngươi nói với ta đã chuẩn bị vật khen thưởng rồi, mời lấy ra để giới thiệu một chút với các tham tái tuyển thủ của chúng ta." Hoa Thiên đại đế nói khiến người ta cảm thấy rất thoải mái, không hề có vẻ của một đế vương.

Dung Thân Vương đứng dậy, hai tay vươn ra, trong tay hồng quang chợt lóe. Nhất thời xuất hiện một hộp gấm dài, trong tay hồng quang lóe lên, phong ấn trên hộp gấm chậm rãi mở ra, nhất thời, một đạo hoàng sắc quang mang nhu hòa phiêu nhiên bốc lên, quang mang không chói mắt, nhu hòa quang vừng tràn ngập sinh mệnh khí tức, mọi người thấy được, bên trong hộp gấm là một thanh đao, một thanh đao dày đơn giản, thân cùng chuôi đao dài chừng hai thước, trong đó chuôi dài tám tấc, thân dài một thước hai tấc, lưng đao rất dày, chừng hai tấc, chỉ dùng mắt nhìn, cũng có thể cảm giác được vẻ trầm trọng của thân đao. Hấp dẫn tham tái ma pháp sư nhất chính là trên chuôi đao là một bảo thạch gấp khúc bất quy tắc, hoàng sắc quang vừng nhàn nhạt chính là từ bảo thạch phát ra.

Trong mắt Hoa Thiên đại đế toát ra một tia kinh ngạc, "Vốn là trường binh tái này, ta đã chuẩn bị một kiện tàng phẩm, nhưng Dung Thân Vương lại cố ý thay ta, lão Dung, không nghĩ tới ngươi lại hoang phí như vậy, chuôi Trường Sinh đao này tựa hồ là năm đó chúng ta ở ... "

Dung Thân Vương ngắt lời: "Không sai, chính là Trường Sinh đao. Đao này, thân đao làm từ địa nham, Trường Sinh thạch trên chuôi đao chính là chỉ bảo trong thổ hệ ma pháp thạch. Thứ quý nhất chính là trên thanh đao này có phụ gia sinh mệnh khí tức, chuôi đao này là vô giá, có thể đoạt được nó hay không, phải

xem bản lĩnh của các ma pháp sư. Nó chẳng những là một thanh đỉnh cấp bảo đao, đồng thời, nó cũng hoàn toàn có thể được dùng như ma pháp trượng, nó có danh hiệu là Đại Địa Tô Tinh Địch Toàn Luật.”

Nói xong chữ cuối cùng, ánh mắt Dung Thân Vương rơi trên người Niệm Băng, Niệm Băng chấn động toàn thân, mặc dù Dung Thân Vương chỉ đảo mắt nhanh qua hắn, thế nhưng, hắn vẫn cảm giác được một tia kỳ vọng trong ánh mắt của Dung Thân Vương, hắn tựa hồ muốn nói, có thể đoạt được chuôi đao này hay không, còn cần dựa vào chính ngươi. Hắn là vì chính mình mà đưa ra vật khen thưởng này sao? Đúng vậy, hắn biết ma pháp mô phỏng của mình chỉ còn thiếu một thanh thổ hệ ma pháp đao. Nhưng là, hắn tại sao phải làm như vậy chứ? Hắn vẫn còn là vị Dung Thân Vương mà mình biết sao? Trong lòng Niệm Băng có chút rối loạn, vốn bởi vì Thiên Áo Băng Vân xuất hiện mà sinh ra hận ý mãnh liệt, từ sau khi Trường Sinh đao xuất hiện lại càng thêm phức tạp. Hắn biết rõ thanh Trường Sinh đao này rất có ý nghĩa với chính mình, Gia Lạp Mạn Địch Tư từng nói với hắn, nếu có thể hoàn thành toàn bộ ma pháp mô phỏng, dưới tác dụng tương sinh của các hệ ma pháp, ứng dụng tất nhiên sẽ có đột phá lớn, về phần có thể đạt tới cảnh giới gì thì rất khó nói, toàn hệ ma pháp sư, lực hấp dẫn đối với Niệm Băng là quá lớn, thế nhưng, hắn thật sự không muốn thiếu nợ Dung Thân Vương, hắn tự hỏi mình có thể chiến thắng?

Dung Thân Vương giao hộp gấm cho võ sĩ trên điện, hướng về phía Hoa Thiên đại đế gật đầu. Hoa Thiên đại đế mỉm cười, nói: ”Tốt, vật khen thưởng các ngươi đã xem qua, không chỉ vì vinh dự mà còn vì vật trân quý này, nỗ lực lên. Được rồi, hiện tại bắt đầu rút thăm, nếu ma pháp sư cùng quốc gia rơi vào một tổ, thì mời một người trong đó rút thăm.”

Cũng bị hấp dẫn bởi Trường Sinh đao giống Niệm Băng còn có hai người, đó chính là Mộc Vinh huynh muội, tự nhiên ma pháp này lấy thổ hệ ma pháp làm cơ sở, Trường Sinh đao tràn ngập sinh mệnh khí tức nợ đối với bọn họ mà nói có ý nghĩa phi phàm. Mất của hai huynh muội đồng thời sáng rực, tín niệm kiên định trong ánh mắt bùng lên, bộ dáng của Trường Sinh đao đã khắc sâu trong nội tâm bọn họ. Đại Địa Tô Tinh Địch Toàn Luật, nếu dùng nó để thi triển tự nhiên ma pháp, vậy thì sẽ là cảnh tượng gì đây?

Những người khác mặc dù biểu hiện rõ ràng như Mộc Vinh huynh muội, thế nhưng, đối mặt cực phẩm ma pháp đao cùng vinh dự chí cao của thanh niên ma pháp sư, tâm trí bọn họ cũng bốc lên như lửa. Chỉ có một người còn có thể hoàn toàn bảo trì bình tĩnh, ánh mắt của Thiên Áo Băng Vân vẫn băng lãnh như trước, phẳng phất mọi chuyện này đều không có quan hệ tới nàng.

106. Chương 105 : Lật Thủ Diệt Địch

Người thứ nhất đi lên chính là Niệm Băng, hắn không quan tâm lắm đến việc mình phải đối mặt với đối thủ nào, đối với hắn mà nói, thế nào cũng không được, dù sao khi thi đấu ở tổ thì mình không thể dụng Thiên Áo Băng Vân. Tiện tay lấy một thẻ, rồi quay về chỗ. Nhìn Niệm Băng rút, các ma pháp sư khác cũng lục tục rút thăm, rút thăm diễn ra rất thuận lợi, không hề xuất hiện tình huống hai ma pháp sư từ một quốc gia lại nằm cùng một tổ.

Trong tay Niệm Băng là thẻ số một của tổ hai, đối thủ của hắn ở vòng thứ nhất là số hai cùng tổ, Dung Băng theo như ý nguyện rút được tổ một, Thiên Áo Băng Vân cùng tổ với hắn, hơn nữa, phân biệt số thẻ là số ba, số bốn, sẽ gặp nhau hôm nay ở trận thứ hai của tổ một.

Phong hệ ma pháp sư của Kỳ Lỗ đế quốc nhìn thẻ trong tay liền nở nụ cười, đây tuyệt đối là thẻ trên, số hai tổ hai, hắn sẽ phải đối mặt chính là kẻ chưa từng vượt quá vị trí số tám từ trước tới nay, đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, đối với kết quả của trận đầu tiên, hắn tràn ngập tự tin, thế nhưng, đây thật sự là một thẻ ngon ăn sao?

Dưới sự dẫn dắt của Hoa Dung đế quốc Hỏa Thần điện điện quan, mười ma pháp sư đại biểu của ngũ quốc rời khỏi Hỏa Thần điện. Hoàng cung rất lớn, bọn họ được đưa tới một tòa không hề nhỏ hơn Hỏa Thần điện phía sau hoàng cung, trước khi tiến nhập đại điện, từng người đều nhìn thấy biển ngạch ngoài điện có ba chữ lớn bằng vàng, Thí Luyện điện.

Đại điện này diện tích mặc dù rất lớn, nhưng bố trí lại phi thường đơn giản. Ở giữa đại điện, là một sân đấu lớn cao chừng một trượng, đường kính vượt qua ba mươi trượng, hai bên có cầu thang để đi lên sân

đầu, cả đại diện tựa hồ đều là được xây quanh sân đấu, diện cao hai mươi trượng, vừa vào đại điện, liền cảm giác rõ ràng được khí tức ma pháp tràn ngập khắp nơi, cẩn thận quan sát, có thể nhận thấy bốn vách tường đều có lực phong ấn.

Khi mười tham tái ma pháp sư quan sát hoàn cảnh chung quanh, một loạt ma pháp sư mặc hồng sắc ma pháp bào nối đuôi nhau đi vào. Bọn họ sắp xếp đội hình phi thường chỉnh tề, vừa vào đại điện, lập tức bao thành một vòng quanh sân đấu, tổng cộng một trăm hỏa hệ ma pháp sư làm thành một vòng, bọn họ đều có một đặc điểm chung, trên ngực đều mang theo tiêu chí của đại ma pháp sư.

Niệm Băng thăm giạt mình, không hổ là đại lục đệ nhất cường quốc. Hoa Dung đế quốc chỉ với thể trận ma pháp sư, thì Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội còn xa mới có thể sánh được. Một trăm đại ma pháp sư, nếu dùng trong chiến tranh, thì đó là thực lực cường hãn cỡ nào ! Những ma pháp sư này rõ ràng là đã sống với nhau thời gian dài, phối hợp rất tốt, lực tàn phá của bọn họ là khó có thể tưởng tượng được.

Theo vào sau một trăm hỏa hệ ma pháp sư là người Niệm Băng đã biết, chính là tam đệ Dung Phi của Dung Thân Vương, ma đạo sư tiêu chí trước ngực lóng lánh rực rỡ, hần đi một bên sườn sân đấu. Ở nơi đó, đã chỉnh tề sắp xếp chỗ ngồi, chỗ rộng rãi ở chính giữa hiển nhiên là dành cho Hoa Thiên đại đế.

Một lát sau, Hoa Thiên đại đế đại lĩnh Dung Thân Vương và tể tướng Tô Việt hơn mười người tiến vào Thí Luyện điện, lúc này là có thể nhìn ra địa vị của bách quan trong Hoa Dung đế quốc, có thể đến nơi đây xem bỉ tái, không một ai không phải là quan lớn một phương của Hoa Dung đế quốc. Lúc Hoa Thiên đại đế cùng mọi người ngồi xuống, Dung Thân Vương hướng về phía Dung Phi gật đầu.

Hồng quang của hỏa diễm bao trùm thân thể Dung Phi, hần tuổi đã thất tuần nhưng lại không hề có vẻ già nua, dưới tác dụng của hồng sắc hỏa diễm, thân thể hần bay lên, phiêu nhiên rơi trên sân đấu đường kính một trượng. Chậm rãi đi tới giữa sân đấu, đối mặt với mười tham tái ma pháp sư phía dưới, Dung Phi mỉm cười nói: "Các tuyển thủ cũng thấy được, sân đấu này chính là nơi diễn ra trường thi đấu của các người sắp tới, ta là tài phán cho bỉ tái lần này, nơi này có trăm ma pháp sư hộ vệ trong ma pháp sư quân đoàn của nước ta, các người khi thi triển ma pháp có thể thả tay, không cần cố kỵ gì, nếu tự nhận không phải là đối thủ thì có thể nhận thua, nếu thương tổn thì tự xử lý, bất quá, nếu sau khi một phương nhận thua mà phương kia vẫn còn xuất thủ như trước, thì sẽ bị coi là thua. Trước tiên, mời số một cùng số hai của tổ một hai vị ma pháp sư lên đài, khi ta tuyên bố bỉ tái bắt đầu, các người mới có thể động thủ, trong bỉ tái có thể sử dụng ma pháp vật phẩm, nhưng cấm sử dụng ma pháp quyền trượng."

Lấy được thẻ tổ một số một, chính là Lãng Mộc đế quốc Mộc Vinh, mà tổ một số hai là Áo Lan đế quốc quang minh hệ nữ ma pháp sư. Hai người đi sân đấu thi đấu, đứng cách mười trượng nhìn nhau, Mộc Vinh có vẻ rất có phong độ, hướng về phía quang minh hệ nữ ma pháp sư đối diện mỉm cười, khách khí đích nói: "Tại hạ Lãng Mộc đế quốc Mộc Vinh, xin chỉ giáo." Hần mong muốn đối mặt nhất kỳ thật là Dung Băng và Niệm Băng, tên thủ hạ A Tứ kia đi theo hần nhiều năm, nhưng hôm qua sau khi trở về, không chống đỡ được bao lâu thì chết, sau khi chết, kinh mạch trong thân thể A Tứ một nửa phần hóa một nửa đông kết, điều này khiến Mộc Vinh tràn ngập cảnh giác đối với Niệm Băng, đồng thời cũng tràn ngập hận ý. Mãi đến lúc trước hần mới biết được, Niệm Băng lại là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc, hơn nữa còn là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, hần tin tưởng, với thực lực của mình, nhất định có thể báo thù cho A Tứ, mặc dù bề ngoài không biểu lộ ra, nhưng hận ý trong lòng hần đã thâm căn cố đế.

Quang minh nữ ma pháp sư tựa hồ đối với Lãng Mộc đế quốc cũng không có ác cảm gì, mỉm cười hoàn lễ, "Ta là Phi Phi."

Dung Phi đứng giữa sân đấu nhìn hai người, mỉm cười nói: "Hai vị chuẩn bị." Hần nói, cũng là đưa ra mệnh lệnh cho một trăm hỏa hệ đại ma pháp sư phía dưới đài.

Tiếng ngâm xướng trầm thấp mà chỉnh tề từ chung quanh sân đấu truyền đến, hỏa nguyên tố trong không khí nhất thời sục sôi dị thường, một trăm hỏa hệ đại ma pháp sư đồng thời sử dụng một chú ngữ, cho dù là một gã hỏa hệ ma đạo sư cũng vô pháp sánh được, hồng sắc quang vầng bốc lên như màn che, hồng sắc quang tráo trong suốt bao phủ cả sân đấu, hỏa hệ ma pháp quen thuộc này Niệm Băng cũng nhận ra, đây chính là hỏa hệ ngũ giai ma pháp cấm chế Hỏa Vân Trảo, mặc dù chỉ là ngũ giai ma pháp, nhưng uy lực của một trăm người đồng thời dụng xuất lại cực mạnh, đủ để phòng ngự mọi ma pháp công kích từ cấm chú trở xuống.

Dung Phi phiêu nhiên thối lui về một bên sân đấu. Cũng không rời khỏi sân đấu, hồng sắc hỏa diễm bao vây thân thể hắn, hét lớn một tiếng, "Số một tổ một đấu với số hai tổ một, trận đấu bắt đầu."

Một tiếng trận đấu bắt đầu. Nhất thời kéo theo thanh âm ngấm xương chú ngữ, Mộc Vinh cùng Phi Phi cơ hồ đồng thời nhấc tay, trong tay Mộc Vinh xuất hiện một thanh ma pháp trượng kỳ hình quái trạng, tựa hồ là được kết bởi vô số sợi dây leo, pháp trượng dài đến một trượng, đầu trượng có một viên mặc lục sắc bảo thạch, mặc dù không phát quang, nhưng pháp trượng vừa xuất hiện, chung quanh thân thể Mộc Vinh nhất thời xuất hiện một tầng lục sắc quang vầng.

Động tác của Phi Phi không chậm chút nào, thủ trượng khéo léo bám theo một phiến kim sắc quang mang. Hai bên thủ trượng đều khắc một đôi cánh trắng tinh, phía trên có khảm một viên kim sắc bảo thạch lớn chừng hạch đào, không hề dừng lại, thủ trượng vừa xuất hiện, nòng lập tức phát về phía trước, kim quang lóe lên, một đạo quang tiễn như thiểm điện vọt tới phía Mộc Vinh đối diện. Khi ma pháp sư một đấu một quyết chiến, gây ảnh hưởng khi đối phương ngấm xương cao cấp chú ngữ là trọng yếu nhất.

Mộc Vinh tựa hồ đã đoán trước được hành động của đối phương, pháp trượng trong tay chống trước thân, một tầng lục sắc quang thuẫn trong nháy mắt hình thành ngăn cản công kích của quang tiễn. Một màn kỳ dị xuất hiện, khi quang tiễn nổ trên quang thuẫn tạo ra những điểm kim quang, lục sắc quang mang lại càng thêm cường thịnh. Ma pháp trượng trong tay Mộc Vinh thay đổi, cả thanh pháp trượng kỳ dị phân giải, hóa thành một từng sợi nhỏ lục sắc, như bày trời, che đất (ND : phô thiên cái địa, nghĩa là bày đặt trời, che dấu đất) lao về phía Phi Phi.

Phi Phi hiển nhiên hoảng sợ trước tình cảnh trước mắt, vừa lui về phía sau, vừa vội vàng ngấm xương chú ngữ. Kim sắc quang mang xoay tròn quanh thân nòng, một kim sắc quang trảo trong suốt xuất hiện, ngăn chặn đám sợi lục sắc. Thế nhưng, cũng chỉ là ngăn trở mà thôi, các sợi nhỏ lục sắc đập vào kim quang, cũng không xuất hiện biến hóa gì, cứ thế xuyên thẳng vào giữa, kim sắc quang trảo lung lay muốn vỡ, tựa hồ tùy thời đều có bị tan tành.

Mộc Vinh mỉm cười nhìn Phi Phi bị khốn trong công kích của mình, "Không nên chống cự, quang minh chiếu khắp đại địa, đối với tự nhiên ma pháp của ta chỉ biết sinh ra tác dụng tương sinh, người không có cơ hội. Ma pháp trượng này của ta tên là Đằng Ti, vốn là một kiện công kích ma pháp vật phẩm cực tốt, không cần chú ngữ, nó cũng có thể phát sinh ra lực công kích tương đương với một ngũ giai ma pháp."

Trên mặt Phi Phi toát ra một tia lãnh ý, thần nhiên nói: "Đúng như vậy sao? Quang minh quả thực có thể giúp cho tự nhiên sinh trưởng, thế nhưng, quang minh quá độ lại có thể khiến tự nhiên bởi vì mất nước mà hủy diệt." Nói xong câu đó, thiên sứ chi trượng trong tay nàng lại giơ lên, vừa duy trì quang trảo chống đỡ, vừa nhanh chóng ngấm xương trứ chú ngữ, từng vòng kim sắc quang vầng không ngừng thoát ra từ thân thể nàng, mỗi tầng kim sắc quang mang, đều có thể hỗ trợ cho quang trảo hộ thân, lục sắc Đằng Ti không có cách nào xâm nhập vào trong.

Mộc Vinh sắc mặt hơi đổi, hắn biết đối phương đã tìm được phương pháp đối đối phó với pháp trượng của mình, không dám chậm trễ, song chưởng chìa thẳng ra, song song trước ngực, lục sắc châu lúč trước xuất hiện trên pháp trượng giờ nằm trong tay hắn, lục sắc bảo thạch trôi nổi trong không trung bắt đầu tản ra một tầng u quang nhàn nhạt.

"Đại Địa chi thần vĩ đại! Người là mẫu thân của mọi sinh vật, xin người cho phép ta, dẫn dắt tự nhiên lực, hóa thành xuân ý vĩnh hằng tràn ngập khắp nơi, giúp cho sinh mệnh nảy mầm, giúp cho khí tức sinh mệnh lan tràn. Khí tức tự nhiên theo ta mà động, khí tức tự nhiên cùng tồn tại với sinh mệnh. Tự nhiên linh vực."

Mộc Vinh ngấm xương rất chậm, khi chú ngữ còn chưa hoàn thành, Phi Phi đối diện đã xảy ra biến hóa, quang minh tích súc đã lâu trong nháy mắt bộc phát, hóa thành kim sắc hỏa diễm lao ra.

"Thánh Viêm, hủy diệt mọi tà ác xâm nhập." Lúc này Phi Phi một thân kim sắc ma pháp bào thánh khiết, kim quang lượn lờ, kim sắc hỏa diễm quanh thân thể trong nháy mắt khuếch tán, lúc trước Đằng Ti còn mạnh mẽ lao tới vừa tiếp xúc với kim sắc hỏa diễm liền toát ra khói xanh nhàn nhạt, bị bức lui về phía Mộc Vinh.

Mộc Vinh như chẳng thấy gì, lúc lục giai quang minh ma pháp Thánh Viêm cách hắn một trượng, chú ngữ

của hần rút cục cũng hoàn thành, hai tay buông lỏng, mặc lục sắc bảo thạch vốn trôi nổi trong không trung rơi xuống đất, kỳ dị chính là, bảo thạch lại trực tiếp dung nhập vào mặt đất không còn thấy nữa.

Các sợi dây leo ngưng kết thành một tấm chắn lục sắc che trước người Mộc Vinh ba thước, miễn cưỡng chống đỡ công kích của Thánh Viêm, sắc mặt của Mộc Vinh có vẻ hơi tái, thể nhưng trong cặp mắt xanh biếc lại toát ra vẻ đắc ý, "Mầm móng sinh mệnh, cần phải có quang minh, Phi Phi tiểu thư, xin lỗi."

Phi Phi đang toàn lực không chế Thánh Viêm nghe được Mộc Vinh nói vậy, tay không khỏi chậm lại, thể nhưng, có thể đại biểu cho Áo Lan đế quốc, nàng tự nhiên có chỗ hơn người, Thánh Viêm được tinh thần lực đích không chế, trong nháy mắt chia làm hai luồng, lượn qua tấm chắn lao về phía Mộc Vinh.

Sự kỳ dị của tự nhiên ma pháp rút cục cũng hiển lộ, toàn tràng đột nhiên tràn ngập sinh mệnh khí tức, quang mang của Thánh Viêm đã yếu đi nhiều, vô số cành cây lục sắc từ phía dưới sân đấu bốc lên, phẳng phất sân đấu đã biến thành một đại thụ, Thánh Viêm bị một biển lục sắc thôn phệ, không đợi Phi Phi phản ứng, thân thể của nàng đã bị quấn quanh bởi những cành cây lục sắc, sinh mệnh khí tức cũng không đem đến cho nàng cảm giác không khỏe, nhưng thân thể đã mất năng lực hành động. Cành cây lục sắc vẫn sinh trưởng đến tận kết giới hỏa vân mới ngưng lại, lúc này, bất luận là Mộc Vinh hay Phi Phi, đều được bao phủ trong màn lục sắc, trên sân đấu, chỉ có quanh Dung Phi một trượng mới không có thấy lục sắc.

Thanh âm của Mộc Vinh từ lục sắc hải dương truyền ra, "Tự nhiên cùng sinh mệnh, tồn tại khắp nơi trong thiên địa, đối đầu với lực lượng tự nhiên, sao có thể thắng chứ? Phi Phi tiểu thư, người thua rồi."

Lục sắc khí tức từ từ thu liễm, cành cây lại chui vào mặt đất, cả sân đấu lại thoáng dăng như trước, phẳng phất như chưa từng xảy ra điều gì, Phi Phi có chút mờ mịt nhìn Mộc Vinh trước mặt, là đại biểu của một quốc gia, nàng đại biểu cho tôn nghiêm của Áo Lan đế quốc, nhân thần phức tạp nhìn về phía Mộc Vinh, mặc dù thất bại, mình lại không hề bị chút thương tổn. Phi Phi có thể cảm nhận rõ ràng, thực lực ma pháp của mình hẳn là không dưới Mộc Vinh, thể nhưng, ngay từ đầu đối mặt với tự nhiên ma pháp quỷ dị này, đã sinh ra một loại xấu hổ, khiến ma pháp của mình căn bản vô pháp chính thức phát huy được uy lực, than nhẹ một tiếng, cúi đầu, không cam lòng nói: "Ta thua."

Đằng Ti trượng đã khôi phục hình thái lúc đầu, Mộc Vinh đối với thành tích của mình rất hài lòng, một khởi đầu tốt là phi thường có lợi cho các trận đấu sau.

Dung Phi lên trước tuyên bố, "Trận đấu đầu tiên của tổ một, Lăng Mộc đế quốc Mộc Vinh thắng."

Hỏa tráo cấm chế biến mất, hai tuyển thủ không hề xuy xuyễn một sợi tóc cùng chậm rãi đi xuống sân đấu, chỉ bất quá, tâm tình của bọn họ lại hoàn toàn bất đồng.

Mộc Vinh đi xuống sân đấu, Đằng Ti trượng trong tay chỉ về phía Dung Băng, tựa hồ muốn nói, tiếp theo, thất bại chính là người, nếu đối mặt Dung Băng, bất luận là vì quốc gia hay là vì tư oán, hẳn đều tuyệt không cần thủ hạ lưu tình.

Trong mắt Dung Băng toát ra vẻ suy tư, đối với tự nhiên ma pháp, hẳn hiểu rõ hơn so với Áo Lan đế quốc Phi Phi, bất quá, tự nhiên lĩnh vực mà Mộc Vinh thi triển lúc trước, lại khiến cho hần rung động, ma pháp kia căn bản là không nhìn được ra ở đẳng cấp nào, lại thôn phệ quang hệ năng lượng, vậy nó có thể thôn phệ ma pháp khác không? Thời gian tự hồi ngắn ngủi trôi qua, Dung Băng cũng không dừng lại lâu ở vấn đề này, bởi vì, đối thủ mà hôm nay hần phải đối mặt, là địch nhân lớn nhất trên con đường tới chức quán quân của mình, Thiên Áo Băng Vân đến từ Băng Thần tháp.

Dung Phi đứng ở giữa sân đấu tuyên bố: "Trận thứ hai, số một tổ hai đấu với số hai tổ hai, mời lên đài."

Một cơn cuồng phong đột nhiên xuất hiện trong Thí Luyện điện, được phong phụ trợ, thanh sắc thân ảnh phiêu nhiên bay lên, rơi xuống giữa sân đấu, chính là số hai tổ hai, Kỳ Lỗ đế quốc phong hệ ma pháp sư. Lúc này, trong mắt hần tràn ngập chiến ý, tay chĩa về phía Niệm Băng ở dưới ngoéo ngoéo một ngón tay.

Trên mặt Niệm Băng toát ra tia cười nhàn nhạt, chậm rãi trèo cầu thang lên sân đấu, hần đi không nhanh, nhưng mỗi bước lại phi thường kiên định, khi hần đi tới cách đối phương mười trượng thì dừng lại, tên phong hệ ma pháp sư kia đã có vẻ không nhẫn nại được nữa.

"Kỳ Lỗ đế quốc phong hệ ma pháp sư Áo Lưu." Hần rất tự tin, ngay cả thỉnh giáo hai chữ cũng lược bỏ.

Niệm Băng trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười, "Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội Niệm Băng." Hắn lược càng nhiều. Ngay cả mình là ma pháp sư hệ gì cũng không có nói.

Ánh mắt Dung Phi bình thản quét qua hai người, người nhẹ nhàng lui về phía sau, quát: "Trận thứ hai, bắt đầu."

Hai chữ bắt đầu vừa kết thúc, Áo Lưu ngay cả ma pháp tượng cũng không lấy ra, lập tức hướng về phía Niệm Băng phát động công kích. Trước đây, Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội đại biểu ngay cả một trận thắng cũng không có, đối mặt với địch yếu, hẳn khó tránh khỏi có chút khinh địch, hơn mười đạo phong nhận với tốc độ cực nhanh bổ tới Niệm Băng, phong kín mọi lộ tuyến của hắn.

Thanh sắc phong nhận mang theo tiếng xé gió chói tai, mỗi đạo đều tràn ngập lực công kích mạnh mẽ, trong nhất giai thuận phát ma pháp, tốc độ của phong hệ tuyệt đối là nhanh nhất.

Niệm Băng vẫn mang theo nụ cười như trước, những điểm lam quang đột nhiên xuất hiện quanh thân thể hắn, lam sắc quang điểm phiêu nhiên hiện ra, đó chỉ bất quá là những viên băng đạn rất nhỏ, loại băng đạn này, dù cho trực tiếp công kích đến thân thể địch nhân, cũng không chắc có thể gây ra bao nhiêu thương tổn, số lượng băng đạn hoàn toàn tương đồng với phong nhận, lam quang mang họa xuất hơn mười đường vòng cung bay đi.

Một màn khiến người ta kinh ngạc xảy ra, công kích của phong nhận vốn là hỗn loạn, nhưng băng đạn lại chuẩn xác đánh trúng vị trí trung tâm của từng đạo phong nhận, mặc dù đây không đủ để phong nhận bị hủy diệt, thế nhưng, cũng khiến cho phong nhận mất đi năng lực công kích, lúc thanh quang nhàn nhạt nọ đi tới trước người Niệm Băng, đã biến thành làn gió nhẹ ấm áp, lướt qua thân thể hắn.

Ma pháp khổng lồ lực rất cao, đây là đánh giá của Dung Phi đối với Niệm Băng. Áo Lưu cũng không ngờ Niệm Băng lại có thể ứng phó công kích của mình như vậy, không thể không chuẩn bị bắt đầu ngâm xướng ma pháp mạnh mẽ hơn, tay phải vung lên, một thanh thanh sắc ma pháp tượng xuất hiện trong tay, thanh sắc bảo thạch ở đầu tượng phát ra quang mang rực rỡ, phong mạnh mẽ lượn quanh thân thể hắn, đồng thời hướng về phía Niệm Băng lạnh lùng nói: "Người rõ ràng là băng hệ ma pháp sư, tại sao mặc trang phục của hỏa hệ ma pháp sư?"

Niệm Băng quỷ dị cười, nói: "Người cho rằng ta là một băng hệ ma pháp sư sao? Vậy người cần phải nhìn cho cẩn thận." Vừa nói, một băng đạn to chừng nắm tay bắn ra, ngay sau đó, một hỏa cầu lớn tương tự xuất hiện đuổi theo băng cầu, trong nháy mắt phát ra hai nhất giai và nhị giai đích ma pháp.

Băng cùng hỏa đồng thời xuất hiện, nhất thời khiến tuyệt đại bộ phận người tại tràng rung động, Áo Lưu mặc dù kinh hãi trong lòng, nhưng hắn dù sao cũng là một ma pháp sư xuất sắc, phản ứng rất nhanh nhẹn, phóng thích vũ khí bí mật trên ma pháp tượng. Ma pháp tượng này của hắn mặc dù không phải cực phẩm, nhưng có một đặc tính, dùng khối phong hệ bảo thạch trên ma pháp tượng, chứa đựng một tứ giai phong hệ ma pháp, trong chiến đấu một chọi một mà không thể sử dụng quyền trực, có ưu thế rất lớn, tiểu hình long quyền phong chợt xuất hiện bên người Áo Lưu, trực tiếp lao về phía băng hỏa song cầu, điều hắn muốn rất đơn giản, chẳng những muốn hủy diệt thuận phát công kích của Niệm Băng, đồng thời, còn muốn dựa vào tứ giai ma pháp do ma pháp tượng thuận phát đánh bại Niệm Băng.

Áo Lưu mặc dù là một đại ma pháp sư, nhưng thực lực của bản thân hắn cũng không nhược, thậm chí còn mạnh hơn so với đồng bọn cùng đi với hắn, nếu hắn cứ theo quy củ mà dựa vào thực lực để đấu với Niệm Băng, Niệm Băng muốn thắng hắn thì cũng phải cần tốn chút khí lực, thế nhưng, ngay từ đầu khinh thị, đã quyết định vận mệnh của Áo Lưu.

Băng hỏa song cầu bay trong không trung không phải không hề thay đổi gì, trong quá trình phi hành, thể tích của chúng không ngừng thu nhỏ lại, lúc tiểu hình long quyền phong xuất hiện, băng hỏa song cầu đã nhỏ hơn lúc đầu một phần năm, nhìn bề ngoài mặc dù không thấy khác nhau, thế nhưng bên trong song cầu, ma pháp nguyên tố sớm đã bị áp súc mà trở nên cuồng bạo, hỏa cầu trong nháy mắt gia tốc, ngay trước khi Long Quyền Phong tới đích thì đập lên băng cầu.

Ầm Bạo tạc kịch liệt mang theo băng, hỏa, phong ba loại khí tức đồng thời bộc phát, mãnh liệt lan ra bốn phía, đẩy lui Áo Lưu liên tiếp vài bước về phía sau, hắn không hiểu tại sao, hai ma pháp không tới nhị giai lại có thể hủy diệt tứ giai Long Quyền Phong của mình. Thế nhưng, điều khiến hắn kinh ngạc vẫn

còn, đôi mắt địch nhân, Niệm Băng cho tới bây giờ không có thói quen lưu thủ, trong bạo tạc, một đôi băng hỏa song cầu đã lạng lẹ lướt qua bên cạnh lao thẳng về phía Áo Lưu.

Một màn nức cười xảy ra, Áo Lưu không kịp dùng ma pháp chống cự lại đưa ma pháp trượng trong tay đánh lên băng hỏa song cầu, cách tiếng nổ lúc trước không đến một giây, lại là một tiếng nổ vang rền, chỉ bất quá, lúc này tiếng nổ còn kèm theo hợp âm, trong đó đem theo tiếng kêu thảm thiết thê lương...

Ma pháp trượng của Áo Lưu bị nổ tan, ma pháp bào trên người hắn tựa hồ là một kiện bảo vật không tồi, cũng bảo vệ được thân thể hắn không bị bạo tạc hủy diệt, đáng tiếc là, y phục có thể bảo vệ chỉ là thân thể, hai tay hắn nắm ma pháp trượng đã biến mất, tiên huyết theo phần đứt chảy ròng ròng, Áo Lưu nằm trên mặt đất, bởi vì đau đớn kịch liệt, đang không ngừng lăn lộn.

Trận đấu bắt đầu nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, không bằng nửa thời gian trận trước, mọi chuyện đều đã kết thúc, cùng với tiếng kêu thảm thiết kia mà kết thúc. Hai thủy hệ ma đạo sĩ chuyên phụ trách cứu hộ xông lên sân đấu dùng ma pháp giúp Áo Lưu cầm máu, ai cũng đều biết, tính là hắn không chết, cũng không thể tham gia những trận đấu sau nữa rồi.

Nụ cười trên mặt Niệm Băng không vì một màn trước mắt mà biến mất, khe khẽ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, nếu không phải kiện ma pháp bào kia, sợ rằng thân thể Áo Lưu cũng sẽ giống song thủ của hắn rồi, đáng tiếc, đáng tiếc, hắn dù sao cũng là một ma pháp sư, mà băng hỏa song được phụ gia băng hỏa khí tức còn không đủ để đưa hắn vào chỗ chết, xem ra, cũng chỉ có thể buông tha cho hắn thôi.

Trận đấu kết thúc, Hỏa Vân Tráo kết giới tự nhiên biến mất, một đạo lam sắc thân ảnh bay nhanh lên sân đấu, không hề do dự đánh về phía Niệm Băng, đó là thủy khí tức.

Niệm Băng tựa hồ sớm đã đoán trước mọi chuyện, quang mang chợt lóe, một thanh thanh sắc đao đã xuất hiện trong tay hắn, hồng, lam lưỡng sắc quang mang xuất hiện dưới chân, thanh phong đưa thân thể hắn trôi về phía sau, trong quá trình trôi, hắn cũng nhanh chóng ngấm xương chú ngữ.

Kể đột nhiên xuất hiện tập kích, đương nhiên là thủy hệ cùng đi với Áo Lưu, mắt thấy đồng bạn bị Niệm Băng tàn nhẫn hủy đi hai tay, hắn sao nhẫn được? Phẫn nộ, hắn đã mất đi lý trí, từng đạo thuần phát thủy tiễn không ngừng phóng về phía Niệm Băng.

Thanh quang trên thân đao lóng lánh. Phong nhận trên Ngạo Thiên đao được Niệm Băng khống chế chuẩn xác dễ dàng loại bỏ công kích của thủy tiễn, trên Ngạo Thiên đao thanh quang không ngừng bốc lên, trong mắt Niệm Băng toát ra một tia tàn nhẫn.

Lúc này, trên sân đấu có sáu người, ngoại trừ Niệm Băng cùng thủy hệ ma pháp sư đang động thủ ra, còn có Áo Lưu sắp hôn mê, hai thủy hệ ma đạo sĩ đang trị liệu cho hắn cùng với Dung Phi đang quan sát tình hình của Áo Lưu, Dung Phi đang cau mày nhìn thương thế của Áo Lưu, đột nhiên cảm nhận được ma pháp khí tức trên sân đấu, ngẩng đầu nhìn đi, từ bên ngoài, Niệm Băng đang bị tên thủy hệ ma pháp sư kia bức lui liên tiếp, hắn không khỏi cau mày, quát to: "Dừng tay"

Chữ dừng vừa ra khỏi miệng, Niệm Băng đã động, thân hình vốn lui về phía sau trong nháy mắt dừng lại, Ngạo Thiên đao trong nháy mắt phụt ra thanh quang chói mắt, phong bám lấy Phong Ngâm thạch thành tiếng, giữa không trung, thanh quang ngưng tụ thành một phong nhận rất lớn dài quá một trượng chém ra, lúc chữ tay của Dung Phi vừa hô lên, tiên huyết như hoa tóe ra đầy đặc.

Thanh sắc phong nhận chính là phong hệ lục giai ma pháp Phong Thần Trảm, thủy hệ ma pháp sư kia mất đi lý trí, chỉ với ma pháp vật phẩm trên người thì sao có thể chống đỡ nổi công kích cường đại như thế? Thân thể bị xẻ làm hai mảnh, tiên huyết nhuộm đỏ sân đấu, uy lực còn thừa của Phong Thần Trảm tạo thành một vết sâu dài hai trượng trên sân đấu, nói đến cũng khéo, đuôi Phong Thần Trảm xẹt qua hai nửa thân thể của thủy hệ ma pháp sư kia, vừa vụn xẻ đôi Áo Lưu nằm trên mặt đất, tiên huyết phun đầy trên người hai thủy hệ ma đạo sĩ.

Niệm Băng trên mặt toát ra vẻ kinh hoảng, "A! Xin lỗi, thật sự không có ý tứ, trong lúc hoảng loạn, ma pháp không khống chế được."

Dung Phi lúc này đã tới trước người Niệm Băng, hỏa diễm quang mang trong nháy mắt bốc lên, bao bọc cả Niệm Băng, "Thủ đoạn thật cay độc."

Niệm Băng cúi đầu, vẻ mặt ủy khuất nói: "Xin lỗi, tài phán, ta không cố ý như vậy, thi đấu ma pháp thì rất khó khống chế được uy lực ma pháp của chính mình, cho nên Áo Lưu kia mới bị đoạn tay, chuyện sau ngài cũng thấy được, đồng bạn của Áo Lưu cũng chẳng phân biệt được thanh hồng tạo bạch, chạy lên công kích ta, ta cũng vì tự bảo vệ mình mới động thủ. Là hãn vị phạm quy tắc trước, nếu ta không chống cự, chẳng phải bị hãn giết chết rồi sao? Kích cuối cùng kia, ta cũng là vì bảo vệ chính mình mới xuất toàn lực, ai biết hãn giống như tờ giấy, không chịu được một kích như vậy, về phần Áo Lưu kia, cũng chỉ có thể tính hãn xui xẻo mà thôi, ma pháp chẳng đủ lại còn cao ngạo."

Dung Phi trong mắt quang mang liên tục lóe lên, mặc dù hãn cũng không quan tâm tới sinh tử của Kỳ Lỗ đế quốc ma pháp sư, nhưng dù sao Tân Duệ ma pháp sư đại tái lần này cử hành ở Hoa Dung đế quốc, trận đấu vừa mới bắt đầu ngày đầu tiên, hai tham tái tuyển thủ của Kỳ Lỗ đế quốc lại chẳng hiểu tại sao lại chết như vậy, dù sao cũng khó mà ăn nói với Kỳ Lỗ đế quốc. Thế nhưng, Niệm Băng nói cũng hợp tình hợp lý, không có chút nào vượt qua khuôn khổ, hết thấy đều dựa theo quy tắc thi đấu, hiện tại ai cũng vô pháp chứng minh là hãn cố ý giết chết hai ma pháp sư kia.

Nhìn thần sắc do dự trong mắt Dung Phi, Niệm Băng mỉm cười nói: "Tài phán tiên sinh, ngài có nên phán ta thắng chứ?" Vừa nói, ánh mắt hãn quét về phía các tuyển thủ khác, ngoại trừ Dung Băng cùng Băng Vân ra, những tuyển thủ khác không khỏi thấy căng thẳng, lật thủ của Niệm Băng khiến bọn hãn trong lòng không khỏi phát sinh cảm giác nguy hiểm, nhất là hai nữ ma pháp sư đến từ Áo Lan đế quốc, lúc này sắc mặt đều trở nên rất khó nhìn, một màn máu tanh như thế đã để lại một dấu vết sâu đậm trong đầu các nàng.

Ánh mắt Dung Phi nhìn về phía Dung Thân Vương đang quan chiến, Dung Thân Vương sắc mặt bình tĩnh hướng về phía hãn gật đầu, Dung Phi hít một hơi thật sâu, lúc này mới có chút không muốn mà tuyên bố Niệm Băng thắng trận thứ hai.

Niệm Băng vừa mỉm cười vừa đi xuống sân đấu, đi tới vị trí của mình lúc trước, trong lòng lạnh lùng nghĩ, hiện tại mình chỉ ít đã nằm trong vòng tám người, hãn cũng không che dấu gì, đồng thời hãn cũng biết chỉ cần là người sáng suốt đều nhìn ra được, mình là cố ý đưa hai tên kia vào chỗ chết, lưu lại cho địch nhân cơ hội giữ lại sinh mệnh thì thật buồn cười, lợi dụng sự khinh địch và phần nộ của bọn họ mà nhanh chóng dọn sạch chướng ngại, sao không khoát trá mà làm? Dù sao chuyện mình cũng có thể sử dụng nhiều loại ma pháp sớm muộn gì cũng bị bại lộ, sớm bại lộ một chút cũng không có vấn đề gì. Dù sao, thực lực chân chính của mình vẫn còn chưa bộc lộ.

Lúc này, bị tái đã bớt đi hai tham tái giả mà trở nên càng thêm vi diệu, nhưng những tuyển thủ lại chẳng thấy may mắn vì bớt đối thủ, nhất là các thành viên thi đấu ở tổ hai, ma pháp sư yếu nhược trong mắt bọn họ đột nhiên biến thành kẻ sát nhân cường hãn, trong lúc nhất thời, trong lòng bọn họ đều xảy ra chút biến hóa.

107. Chương 106 : Ma Pháp Cường Đại - Thiên Áo Lĩnh Vực

Sau khi biến cố xảy ra, trận đấu vẫn tiếp tục tiến hành. Vết máu trên đài tạm thời không thể rửa sạch. Sau khi hai thi thể được khiêng đi xuống, Dung Phi tuyên bố trận đấu thứ ba bắt đầu.

Niệm Băng hướng Dung Băng truyền ra một ánh mắt khích lệ, Dung Băng trên mặt tăng thêm vài phần lãnh quang. Ngay sau khi hãn bước lên đài, toàn bộ chiến ý mãnh liệt đã bao trùm toàn thân. Trong những người ở đây, chỉ có hãn hiểu được toàn bộ mục đích giết người của Niệm Băng, đó không phải vì giảm bớt địch nhân, quan trọng hơn chính là vì chính bản thân mình (Dung Băng). Thủy hệ ma pháp sư Luân Không đứng đầu Kỳ Lỗ đế quốc vòng sơ loại, tiếp tục dễ dàng vượt qua vòng 1 để chiếm lấy vị trí số 1 của tổ 1. Chính mình sẽ phải đối mặt với tên số 5 của tổ 1 vào ngày mai. Niệm Băng sợ là sau khi mình cùng Thiên Áo Băng Vân giao thủ còn chưa khôi phục lại được, nên mới dụ tên thủy hệ ma pháp sư kia lên đài, và đánh chết hãn. Như vậy, mình có thể có nhiều thời gian nghỉ ngơi, trận đấu hôm nay hoàn toàn không để lại nỗi lo phía sau. Đối với hành động của huynh đệ Niệm Băng, Dung Băng muôn phần cảm kích.

Thiên Áo Bằng Vân chậm rãi bước trên đài thi đấu, cho dù là lúc Niệm Bằng giết người, thần sắc của nàng cũng không có một tia biến hóa.

”Hoa Dung để quốc hóa hệ ma pháp sư Dung Bằng”. Dung Bằng cố ý cường điệu tên của chính mình, mục tiêu của hắn hôm nay là tòa bằng sơn trước mặt này.

”Bằng Thần tháp Bằng Tuyết tế tự Bằng Vân”. Thanh âm dễ nghe của Thiên Bằng Vân cùng ngữ khí băng lãnh là đặc điểm đầu tiên của nàng.

Dung Phi nhìn thật sâu Dung Bằng một cái, sau khi hướng hắn phát ra một ánh mắt khích lệ, lập tức tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Đây là trận đấu thứ ba của ngày hôm nay, có thể dự đoán đây là trận đấu quyết liệt nhất. Ánh mắt Niệm Bằng trở nên nóng bỏng dị thường, hắn chờ đợi trận chiến của huynh trưởng và Bằng Tuyết nữ thần tế tự truyền nhân.

Hỏa vân tráo lại một lần nữa xuất hiện, Dung Phi bay ngược sang một bên, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Không giống hai trận đấu trước khi bắt đầu liền xuất hiện công kích, Dung Bằng và Bằng Vân đều không có di chuyển, bởi vì bọn họ đều không nghĩ sẽ cho đối phương cơ hội. Hồng sắc hỏa diễm quay xung quanh thân thể Dung Bằng dằng không mà lên, còn xung quanh thân thể Bằng Vân thì tràn ngập hào quang màu lam. Hồng, lam hai màu chiếm cứ một nửa đấu trường. Mặc dù hai người còn chưa có chính thức công kích, nhưng bằng hỏa hai loại ma pháp nguyên tố trong không khí đã bắt đầu hướng đối phương đổ đến, mùi sát khí nồng đậm trong bốn ánh mắt lạnh như băng lan tràn đi.

Dung Bằng di chuyển trước, tay phải vừa duỗi, Hồng san hô ma pháp trượng đã xuất hiện trong tay, vây quanh trên ma pháp trượng là chín khối hỏa hồng sắc bảo thạch. Hắn nhẹ nhàng huy động, hỏa nguyên tố chung quanh thân thể nhất thời trở nên mạnh mẽ. Mặc dù đó không phải một thanh thần cấp pháp trượng, nhưng uy lực của nó tuyệt đối không nhỏ.

Tình thế trên lôi đài đột nhiên đã xảy ra biến hóa. Hai người một lam, một hồng ngăn cách rõ ràng đồng thời biến thành màu lam; đó không phải là do công kích của Bằng Vân bao trùm năng lượng Dung Bằng, mà là ngọn lửa xung quang thân thể Dung Bằng vốn màu đỏ đã biến thành màu lam, chỉ một điểm này cũng đã tượng trưng cho thực lực Ma đạo sĩ của hắn.

Áp lực cực lớn không ngừng hướng Bằng Vân tràn tới, bằng chi khí tức mà nàng phát ra dưới áp bức dần dần bị co lại. Nhưng mà Bằng Vân lại không di chuyển, phẳng phất đường như hết thấy mọi chuyện đều cùng nàng không có quan hệ.

Uy lực của lam sắc hỏa diễm đó Niệm Bằng đã lĩnh giáo qua, hơn nữa bây giờ hắn cũng có thể thi triển. Hỏa hệ ma pháp theo trình tự ma pháp có thể thi triển để nhận xét. Lấy màu sắc ngọn lửa chia làm tam đẳng, phổ thông nhất hiển nhiên là hồng sắc hỏa diễm, khi xuyên thấu lực của pháp sư đạt tới hỏa diễm, thì tượng trưng cho hắn đã tiến vào cảnh giới Ma đạo sĩ. Thứ nhì là lam sắc hỏa diễm gọi là chân hỏa, nhiệt độ hơn hồng sắc hỏa diễm ít nhất là ba lần. Cường hãn nhất chính là tử sắc hỏa diễm, cũng gọi là thiên hỏa.

Lần trước cùng Dung thân vương chiến đấu, Niệm Bằng dốc toàn lực cũng vô pháp đối kháng hỏa diễm sư tử của Dung Thân Vương dùng thiên hỏa ngưng kết. Thiên hỏa tiêu hao ma pháp lực rất lớn, một hỏa hệ Ma đạo sư đem toàn lực cũng chỉ có thể phát ra một kích trong nháy mắt mà thôi. Hễ là dùng thiên hỏa công kích, đều có thể đạt tới cấm chú cấp bậc thập nhất giai.

Dung Bằng tiến lên trước một bước, chậm rãi gơ Hồng San Hô pháp trượng trong tay lên, lam sắc hỏa diễm nhất thời thiêu đốt càng thêm kịch liệt; lấy nhiều hỏa nguyên tố như vậy làm cơ sở, bất luận sử dụng hỏa hệ ma pháp gì, về thời gian chú ngữ đều tiết kiệm được rất nhiều.

Lúc này trong những người đang xem cuộc chiến, người khẩn trương nhất chính là Chúc Y Nặc. Đôi tay nhỏ bé của nàng sớm đã nắm chặt y phục, thân thể mềm mại khẩn trương run nhè nhẹ, chỉ sợ người yêu của mình bị tổn thương.

Bằng Vân rút cuộc đã di chuyển, bả vai của nàng có chút nhoáng lên, bằng nguyên tố vốn bị áp chế chợt phản phệ, đưa công kích của Dung Bằng hướng vào lam sắc hỏa diễm ở giữa áp chế lại. Dung Bằng chỉ cảm thấy hoa mắt, ở trước mặt hắn bỗng xuất hiện chín Bằng Vân. Đó không phải là không gian hệ ma pháp,

mà là chín khối băng điều (pho tượng băng) do băng ngưng kết thành. Không cần nói cũng biết Băng Vân tất nhiên là ở một trong những khối băng điều đó.

Âm thanh ngâm xương lạnh như băng chậm rãi vang lên, công kích của Băng Vân đã sắp triển khai. Có thể trong nháy mắt ngưng kết ra chín pho tượng băng, ngay cả Niệm Băng dưới đài am hiểu băng hệ ma pháp cũng tự nhận không thể làm được như thế mà không để lại dấu vết, hẳn tìm cũng không ra vị trí của Băng Vân.

Dung Băng biết không thể đợi nữa, hẳn khê ngâm : "Hỏa Diễm chi thần vĩ đại ! Xin cho phép ta mượn hữu thủ của ngài, khiến cho hỏa diễm hàng lâm nhân gian, đánh bại hết thủy lực lượng tà ác, để cho hỏa diễm chiếu khắp mặt đất, huỷ diệt hết thủy chướng ngại ngăn cản phía trước - Hỏa Thần đích hữu thủ". Lam sắc hỏa diễm không để ý tới sự áp bức của băng nguyên tố, trong nháy mắt hướng trước người Dung Băng ngưng kết.

Niệm Băng trong lòng kinh ngạc, hẳn đối với thực lực của ca ca lại có thêm nhận biết mới. Hẳn không ngờ Dung Băng lại dùng được ma pháp này, hẳn cùng Dung Băng thương xuyên sử dụng Hỏa Thần tả thủ bất đồng; còn Hỏa Thần đích hữu thủ này là cửu giai ma pháp, chỉ có tiếp cận Ma đạo sư cảnh giới mới có thể sử dụng . Niệm Băng tự vẫn bản thân không thể làm được điều này, cường độ hỏa hệ ma pháp của ca ca quả thật còn cao hơn chính mình!

Nhưng không đúng! Niệm Băng phát hiện ra một vấn đề, thân thể Dung Băng có vẻ rất ổn định, cũng không có tình huống tiêu hao quá nhiều ma pháp lực xuất hiện, nhưng mà chín khối hồng sắc bảo thạch khảm trên chuôi ma pháp kia lại tản ra hào quang quý dị. Đúng là do tác dụng của cây ma pháp trượng này khiến cho ca ca có thể thuận lợi sử dụng Hỏa Thần đích hữu thủ.

Đã như vậy thì thanh Hỏa Diễm chi thần địa bào hao của mình có thể làm được chuyện giống vậy hay không? Có thể ! nhất định là có thể, Hỏa Diễm chi thạch là đỉnh cấp thần thạch cơ mà!

Linh quang trong đầu thoáng hiện. Niệm Băng đột nhiên phát hiện rằng mình luôn mang theo bảo khối ở bên cạnh mà không biết khai thác hết. Nếu có thể hoàn toàn phát huy uy lực từ những bảo bối ma pháp này, thì thực lực của mình đúng là đạt tới loại trình độ đó, ít nhất cũng có thể đạt tới đỉnh điểm của Ma đạo sĩ.

Hỏa Thần đích hữu thủ đã xuất hiện, cùng Hỏa Thần địa tả thủ so sánh, hiển nhiên hữu thủ phải mạnh hơn nhiều. Hỏa diễm màu lam ngưng kết thành một hữu thủ cực đại, hào quang trên lam sắc thu liễm, một khối lam sắc trải rộng trên cánh tay phải khổng lồ. Dung Băng đưa pháp trượng chỉ về trước, Hỏa Thần đích hữu thủ chợt lao ra, tại không trung vẽ nên một đường vòng cung.

Hào quang Hỏa Thần hữu thủ đánh ra như thế nhưng lại giống như Băng hệ ma pháp. Sau một khắc, chín pho tượng kia bỗng biến mất không hề báo trước, cả vết nước cũng không lưu lại, tựa hồ như bị khí tức nóng rực kia khí hóa hoàn toàn.

Dung Băng không bởi vì một lần ra tay tiêu diệt được băng điều đối phương mà hưng phấn, bởi vì hẳn phát hiện ra mình đã đột ngột mất dấu thân ảnh của Băng Vân. Xung quanh hoàn toàn biến thành thế giới băng, vây hỏa vân ở bên trong. Giống như ở trong một cái lồng băng có diện tích rất lớn, nhìn qua cũng không rắn chắc; vị trí ở chính giữa không có băng xuất hiện, chừa cho hẳn một chỗ đủ đứng thẳng. Dung Phi kinh ngạc nhìn khối băng cứng rắn không ngừng ngưng kết, lông mày nhíu lại, không biết hẳn đang tự hỏi cái gì?

Dung Băng trong lòng đã có chút loạn, Hỏa Thần hữu thủ thu về trước người, nhanh chóng hướng chung quanh âm âm xuất năm quyền, nhất thời đem bức tường băng xung quang mình phá ra năm lỗ thủng thật lớn. Nhưng mà hẳn cũng như trước, tìm không thấy thân ảnh Băng Vân. Một khối băng quái dị đang không ngừng ngưng kết, có một số băng cứng giống như tấm gương phản xạ hình dáng của chính Dung Băng. Khí tức hàn lãnh không ngừng hướng vào phía trong áp bức. Mặc dù có Hỏa Thần hữu thủ hộ thể, nhưng Dung Băng có thể cảm giác được ma pháp lực của mình đang tiêu hao rất nhanh.

Dung Băng không dám coi thường vọng động, tinh thần lực hướng lồng băng chung quanh tìm kiếm thân ảnh Băng Vân. Hẳn biết ma pháp của Băng Vân duy trì tuyệt sẽ không cho mình thoải mái; một khi khóa chặt vị trí của hẳn, năng sẽ dùng thế lôi đình nhất kích không cho hẳn có cơ hội ngăn cản. Cho nên hẳn

đang tìm cơ hội, dù chỉ là một khắc cuối cùng tìm thấy thân ảnh Băng Vân, hắc tin tưởng cũng sẽ chiến thắng. Lúc này, hắc nhớ tới lời của Dung Thân Vương nói qua, dưới tình huống ma pháp lực so sánh không sai biệt lắm, kỹ xảo và ma pháp khổng chế lực là nhân tố quyết định chiến thắng của ma pháp sư.

Tinh thần lực của Dung Băng tiếp xúc với lồng băng, hắc cảm nhận được chỉ có khí tức lạnh lẽo. Hàn khí kích thích tới tinh thần lực khiến cho đầu óc hắc mê muội. Duy trì một cái cửu giai ma pháp như thế này, cho dù có thượng phẩm ma pháp trợ giúp cũng là chuyện cực kỳ gắng sức, thời gian có thể kiên trì ma pháp này không thể kéo dài được lâu.

Ngay lúc này dị biến đột nhiên xảy ra, cái lồng băng xung quanh Dung Băng đột nhiên xoay tròn, khi bắt đầu xoay rất chậm, nhưng tốc độ xoay tròn lại đang không ngừng gia tăng. Băng vụ từ trong băng tráo nổi lên, các loại huyền tượng (ảo ảnh) trên mặt băng nhàn bóng và trong băng vụ không ngừng sinh ra.

Công kích mà Dung Băng chờ đợi thủy chung vẫn còn chưa đến, hàn khí chung quanh càng ngày càng tăng. Hắc tim đập dồn, thầm than một tiếng "Niệm Băng, xem ra muốn thắng được ả chỉ có thể dựa vào người, người cần phải thấy rõ điều này". Nghĩ tới đây, ma pháp trợ giúp trong tay Dung Băng đột nhiên giờ lên cao, hét lớn một tiếng, Hỏa Thần đích hữu thủ phóng lên cao.

Niệm Băng ở dưới lời đài cũng không thể nhìn thấy được thân ảnh của Băng Vân, băng tráo thật lớn kia đã ngăn cách tầm mắt của mọi người. Hắc muốn dùng tinh thần lực thâm nhập vào, nhưng mà tinh thần lực của hắc không thể xuyên qua băng tráo bên ngoài. Dung Băng ngoại trừ công kích băng tráo vừa hình thành ra, cũng không có cách nào khác. Nhìn cái lồng băng thật lớn kia xoay tròn nhanh, Niệm Băng không khỏi trong lòng có chút khẩn trương, Băng Vân này không hổ có danh xưng là Thiên Áo, nàng thừa dịp khi Dung Băng ngưng kết Hỏa Thần đích hữu thủ, đã sử dụng ma pháp khổng chế cả đài thi đấu.

Đang lúc Niệm Băng không biết Dung Băng có thể thành công đánh bại Băng Vân hay không, thì lam quang trong cái lồng băng khổng lồ đột nhiên tăng mạnh, rồi bất thành linh một tiếng nổ dị thường mãnh liệt vang lên; hỏa vân hãm nhập vào trong băng tráo, băng tráo xoay tròn chung quanh đã hoàn toàn bị nổ tan nát. Niệm Băng trong lòng giật mình, hắc biết là Dung Băng đã dẫn bạo Hỏa Thần hữu thủ, lực nổ mạnh mẽ như thế thì thân Dung Băng ở trong băng tráo có thể chịu đựng được sao? Niệm Băng vô ý thức, hướng phía đài thi đấu bước tới từng bước.

Băng vụ và hỏa vân va chạm rồi từ từ mất đi, thân hình Dung Băng xuất hiện ở bên trong. Sắc mặt hắc tái nhợt, xung quang thân thể loang loáng một tầng hồng sắc hỏa diễm, trước ngực xuất hiện một cái vòng cổ, hồng sắc bảo thạch trên vòng cổ trở nên ảm đạm. Hắc dựa vào Hồng San Hồ trợ giúp mới miễn cưỡng chống cơ thể không bị ngã xuống.

Băng Vân đang đứng ở chỗ cách không xa Dung Băng, so với lúc bắt đầu thi đấu thì nàng cũng không có biến đổi nhiều, chỉ là trước ngực không ngừng phập phồng, hiển nhiên đã tiêu hao không ít ma pháp lực. Trên tay nàng cầm một thanh ma pháp trợ giúp dài chừng một thước, cả thanh pháp trợ giúp tựa hồ là do băng ngưng kết mà thành, tỏa ra băng vụ nhàn nhạt.

Dung Băng khó khăn nói: "Hảo, không hổ là Thiên Áo Băng Vân, về ma pháp biến hóa ta không bằng người. Có thể nói cho ta biết người vừa rồi thi triển ma pháp có tên gọi là gì không?".

Băng Vân bình tĩnh nói: "Người là một đối thủ đáng được tôn trọng, ta vừa rồi thi triển chính là Thiên Áo Linh Vực mà sư phụ đặc biệt vì ta mà sáng tạo ra; trong ma pháp này, ta không cần xuất hiện. Mặc dù người rất mạnh, nhưng mà người dùng đại ma pháp quá sớm, mới để cho ta có cơ hội thi triển Thiên Áo Linh Vực. Ở trong thế giới của băng, người là một hỏa hệ ma đạo sư làm sao mà giành thắng lợi được? "

"Thiên Áo Linh Vực ! Hảo, ta nhận thua." Phun ra một ngụm máu tươi, Dung Băng rơi vào hôn mê, nhưng mà hắc vẫn dựa vào Hồng San Hồ pháp trợ giúp đứng trên đài, không có ngã xuống.

"Dung Băng !" Y Nặc khẩn trương hô lớn.

Một thân ảnh màu đỏ lóe lên, Dung Cực đi tới chỗ trận đấu rất nhanh, hắc tràn ngập chiến ý nhìn Băng Vân một cái, rồi ôm thân thể Dung Băng rời đài thi đấu.

Niệm Băng dưới đài thở phào một hơi, mặc dù Dung Băng bị hôn mê, nhưng hắc biết đó chỉ là vì Dung Băng tiêu hao ma pháp quá lớn, lại hứng chịu ma pháp lực trùng kích.

Đồng thời hắn cũng nhìn ra Bằng Vân đã thụ thương. Khi Hỏa Thần hữu thủ bạo phát vào lúc tối hậu, thân thể của nàng nhất định đã chịu chấn động mãnh liệt. Mặc dù nàng kiệt lực bảo trì hình dáng của mình, nhưng mà tay nắm ma pháp trường lại có chút run rẩy; tuy hiển lộ không rõ, nhưng mà Niệm Bằng đã thấy rất rõ ràng.

Trận đấu thứ tư là giữa số ba (tổ hai) Dung Cực và số bốn (tổ hai) không gian ma pháp sư của Áo Lan đế quốc. Lúc này, vì hai gã ma pháp sư của Kỳ Lỗ đế quốc đã bị tàn phế, nên sắp xếp số thứ tự của hai tổ đã có chút thay đổi. Tổ thứ nhất: số một Mộc Vinh, số hai Phi Phi, số ba Bằng Vân, số bốn Dung Bằng, số năm (đã chết). Tổ hai: số một Niệm Bằng, số hai (đã chết), số ba Dung Cực, số bốn không gian hệ ma pháp sư của Áo Lan đế quốc, số năm Mộc Tinh.

Dung Cực đỡ Dung Bằng xuống phía dưới để trở về Thí Luyện điện. Lúc này Y Nặc cũng lặng lẽ ly khai, hiển nhiên nàng phải đi chiếu cố nam nhân yêu quý của mình.

Dung Cực không nói thêm gì, trực tiếp leo lên đài thi đấu. Không gian hệ ma pháp sư của Áo Lan đế quốc sớm đã chuẩn bị kỹ, nhìn Dung Cực thượng đài. Ánh hướng về Dung Cực mỉm cười, lộ ra một đôi răng hổ khả ái "Ta nhất định sẽ đả bại ngươi, nhớ kỹ tên của ta, ta gọi là Lan Lan, không gian hệ ma pháp sư."

Dung Cực lạnh nhạt nói: "Hoa Dung đế quốc hỏa hệ ma pháp sư Dung Cực."

Lan Lan trên mặt nụ cười đột nhiên thu liễm, hừ lạnh một tiếng: "Ta sẽ không hạ thủ lưu tình". Cừu hận giữa Áo Lan đế quốc và Hoa Dung hai nước do chiến tranh lần trước sớm đã gay go, đối mặt với ma pháp sư của địch quốc, trong mắt Lan Lan suýt nữa phun hỏa.

Dung Cực hình dáng thờ dãn như cũ, nói: "Ta không giết nữ nhân."

Dung Phi nhìn thoáng qua đã biết thực lực chất tôn (cháu trai) này, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, Dung Cực về ma pháp thiên phú tuyệt không thua kém Dung Bằng, đáng tiếc là hắn đối với ma pháp không mấy hứng thú. Nếu không, Dung gia ba đời cũng không do Dung Bằng nhất chi độc đại (đứng đầu).

"Trận đấu bắt đầu."

Phản ứng của Lan Lan có vẻ so với Dung Cực nhanh hơn rất nhiều, cổ tay khéo léo xoay 1 cái, ngân sắc ma pháp trường đã xuất hiện. Nàng tiến lên trước một bước, không gian chung quanh thân thể nàng đột nhiên trở nên hư ảo. Lan Lan ngâm xương chú ngữ rất nhanh, dựa vào ma pháp bóp méo không gian chung quanh thân thể, ma pháp cấp thấp bình thường đối với nàng vô hiệu.

Dung Cực trong mắt toát ra một tia thương xót hiềm thấy. Hắn lặng lẽ lắc đầu, cả ma pháp trường cũng không lấy ra, tự lẩm bẩm phát ra âm thanh ngâm xương, hồng sắc hỏa diễm đột nhiên bùng lên. Không giống như Dung Bằng bùng cháy tới màu lam của cấp bậc chân hỏa, tốc độ ngâm xương của Dung Cực rất nhanh, thanh âm trầm thấp chẳng khác nào lẩm bẩm, khiến cho người ta vô pháp nghe nội dung hắn ngâm xương, nhưng mà hỏa diễm chung quanh thân thể hắn lại trở nên càng ngày càng cường thịnh.

Niệm Bằng thấy hình dáng Dung Cực ngâm xương trong lòng không khỏi cả kinh, hắn biết rõ loại phương pháp ngâm xương này khó khăn, cải biến ngữ điệu ngâm xương cần phải đối với ma pháp giải thích đầy đủ. Hắn từng có cam đảm thử nghiệm qua, nhưng bởi vì đem đại bộ phận tinh lực tổn hao trong tu luyện ma pháp mô phỏng, cho nên tới bây giờ còn chưa có thành công. Lúc này, hắn đã biết vị huynh trưởng đồng tộc là đối thủ cạnh tranh cường đại nhất trong tổ.

Tốc độ ngâm xương của Lan Lan cũng rất nhanh, tuy cấp bậc ma pháp của nàng so với Dung Cực yếu hơn, thể nhưng đã hoàn thành trước.

"Thời Không Luân Chuyển". Ngân sắc quang mang hóa thành một vòng sáng tản đi bốn phía. Nơi vàng sáng đi qua, không gian của cả đài thi đấu cũng dần dần trở nên bóp méo, không ai biết nàng đang làm cái gì, đó tựa hồ là đặc dị ma pháp của không gian hệ.

Lan Lan trong lòng không khỏi có chút đắc ý, cái ma pháp này do chính nàng nghiên cứu ra, nàng mới có thể lấy thân phận không gian ma pháp sư, vốn có lực công kích so với các hệ khác yếu hơn, tham gia trận đấu lần này.

Dung Cự mở to mắt, ngẩng ra nhìn vàng sáng ngân sắc sắp tiếp cận, hỏa diễm chung quanh thân thể hần chột xông ra ngoài. Nhưng mà khi hỏa diễm cùng vàng sáng ngân sắc kia gặp nhau, hỏa diễm lại xoay ngược lại, nhằm hướng Dung Cự đánh tới.

Dung Cự cũng không bối rối, chỉ là nhìn Lan Lan lắc lắc đầu.

Lan Lan giận dữ nói: "Lắc đầu cái gì, người cho rằng người còn có thể thắng sao? Bất luận người sử dụng ma pháp gì, dưới tác dụng của Thời Không Luân Chuyển, đều ảnh hưởng lên người người. Mau mau nhận thua đi, ta tha cho một mạng."

Dung Cự vô cùng bình tĩnh nói: "Người quá tự đắc rồi, ma pháp này của người mặc dù kỳ dị, nhưng mà bản thân ta chính là hỏa diễm. Cho dù ma pháp phản phệ có khả năng thì đã làm sao! Bất luận ma pháp gì, bất luận có tác dụng gì, lực thừa nhận của nó đều có cực hạn. Tiếp công kích của ta đi...Lưu Tinh Hỏa Vũ." Hồng sắc hào quang quanh thân thể hần ngưng kết thành một hình tròn. Mặc dù vàng sáng ngân sắc đã bao phủ thân thể, nhưng Dung Cự lại giống như không phát hiện ra. Từng khối lưu tinh do lửa ngưng kết thành từ từ xuất hiện, từ năm ba khối lúc bắt đầu dần dần biến thành hơn mười khối, mỗi một viên đều mang khí tức dị thường cuồng bạo. Dung Cự cũng không có hướng Lan Lan phát động công kích, cũng không có không chế mấy cái hỏa lưu tinh này, tùy ý để chúng nó không ngừng bay lượn trên đài thi đấu.

Xem đến đây, Niệm Băng không khỏi trong mắt sáng ngời, hần đã hiểu được cách làm của Dung Cự. Mặc dù Lan Lan này ma pháp rất quái dị, ma pháp của nàng tối chủ yếu ở trên đài thi đấu hình thành một lĩnh vực không gian. Trong không gian lĩnh vực này, địch nhân hướng nàng phát động tấn công đều sẽ bị phản kích mà quay lại, nhưng mà lĩnh vực này dù sao cũng chỉ có năng lực chịu đựng giới hạn, nếu ma pháp công kích bên trong lĩnh vực đạt tới một trình độ nhất định, lĩnh vực chắc chắn không còn tồn tại. Cách làm của Dung Cự thực bá đạo, đúng là dựa vào ma pháp lực của mình cao hơn đối phương giành chiến thắng. Mặc dù biện pháp này cũng không cao minh lắm, nhưng không thể nghi ngờ là hữu hiệu phi thường.

Đài thi đấu truyền đến một âm thanh giống như đồ thủy tinh bị nghiền nát, Hỏa Lưu Tinh của Dung Cự nổ liên tiếp hai ba lần, thậm chí lan tới tận Dung Phi đằng kia. Mỗi lần bạo tạc đều khiến cho cả đài thi đấu kịch liệt chấn động, thanh âm giống như thủy tinh vỡ vụn cũng càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn.

Rốt cục Thời Không Luân Chuyển cũng vô pháp sinh ra tác dụng, mà hơn mười khối Hỏa Lưu Tinh đã bám trên thân thể Lan Lan. Chỉ cần Dung Cự dụng ý niệm một cái, liền có thể đưa tiểu cô nương không gian hệ này hóa thành tro bụi.

Lan Lan sắc mặt đại biến, "Người xấu lắm, người xấu lắm, Ô.. ô...." Đôi mắt thất bại, thân phận nàng như vậy mà cũng ồa khóc.

Dung Cự ngăn người, có lẽ lần đầu hần đối mặt tình cảnh như vậy, vội vàng triệt bỏ Hỏa Lưu Tinh, mặt có chút hiền như gỗ nói: "Người đã thua".

Lan Lan oán hận nhìn Dung Cự, nước mắt không ngừng từ trên khuôn mặt xinh xắn chảy xuống: "Người mới thua, người xấu lắm."

Dung Cự nhíu mày, trong nhất thời chẳng biết nên nói cái gì. Dung Phi bên cạnh cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười, Áo Lan đế quốc này cũng thật là đùa quá đi, tuyển thủ phái tới thi đấu lại yếu ớt như thế, giống như một hài tử vậy.

Trận đấu như trò đùa đường như kết thúc, mặc dù Lan Lan không muốn thừa nhận, nhưng nàng dù sao cũng đã thua rõ ràng.

Hoa Thiên đại đế tuyên bố kết thúc ngày thi đấu thứ nhất, những tuyển thủ đạt được thắng lợi đều nhận được khen thưởng một trăm tử kim tệ. Ngày mai tiếp tục tiến hành thi đấu, người không có lượt thi đấu có thể không cần tới.

Niệm Băng sốt ruột về tình hình của ca ca, chính lúc hần đang khốn khổ tìm kiếm thì Y Nặc đã xuất hiện trước mặt.

"Niệm Băng, ca ca người bảo ta gọi người đi qua đó". Đôi mắt Y Nặc có chút sưng đỏ, hiển nhiên là đã khóc.

Niệm Bằng mừng rỡ, vội vàng bước lên phía trước hỏi: "Tẩu tẩu (chị dâu). Ca ca ta thế nào? Thương tích có nặng hay không ?".

Y Nặc nhìn naoáng qua , chung quanh mọi người đã dần dần bỏ đi, nói: "Người đi theo ta trước đã ". Dưới sự hướng dẫn của nàng, hai người hướng bên trong hoàng cung đi đến. Lấy thân phận của Y Nặc, tự nhiên không có người cản trở, vừa đi Y Nặc vừa hướng Niệm Bằng nói: "Thương thế của ca ca người làm sao không nặng cơ chứ, dựa vào Hỏa Vân hạng liên (vòng cổ) của hần, mới triệt tiêu đại bộ phận trùng kích lực của Hỏa Thần hữu thủ bạo tạc (nổ mạnh). Nhưng mà lần thất bại này đối với tinh thần hần đã kích rất mạnh, người phải khuyên giải nhiều mới được. Người cũng biết quan hệ giữa Hoa Dung đế quốc và Bằng Nguyệt đế quốc, Dung gia các người và Bằng Thần thấp luôn luôn là tử địch đối đầu, lần này thất bại..."

Niệm Bằng gật gật đầu: "Tẩu tẩu, người yên tâm đi, ta sẽ khuyên bảo ".

Khi đưa Niệm Bằng tới nơi Dung Bằng dưỡng thương, mới kinh ngạc phát hiện là Y Nặc đưa mình vào trong khuê phòng. Niệm Bằng không khỏi âm thầm cười khổ, dừng bước ở ngoài cửa phòng : "Tẩu tẩu, người và ca ca ta còn chưa có chính thức thành thân, người để cho hần ở chỗ này dưỡng thương tựa hồ không ổn lắm, ta đi vào làm sao thích hợp đây?".

Y Nặc hừ một tiếng, nói: "Cái gì không thích hợp, ta cũng không tin có ai dám nói lung tung, Liên gia gia cũng sẽ không phản đối. Ai dám nói lung tung ta sẽ cắt lưỡi hần, mau cùng ta đi vào, chẳng lẽ người không nóng ruột sao?"

Dung Bằng lẳng lặng nằm ở trên giường Y Nặc nhìn trần nhà, ánh mắt hần có chút mơ màng, tựa hồ như đang tự hỏi cái gì; cả Niệm Bằng và Y Nặc tiến đến hần đều không có phát hiện.

Y Nặc thấp giọng hướng Niệm Bằng nói: "Người nói với hần đi, các người nam nhân trao đổi dễ dàng hơn . Niệm Bằng, người cần phải giúp đỡ hần nhiều . Trừ người ra, ta thật sự nghĩ không ra có ai có thể khiến hần khôi phục lại. Người biết không? từ sau khi người đến, Dung Bằng trong khoảng thời gian này cười còn nhiều hơn so với từ khi ta biết hần , khiến ta cũng có chút đố kỵ với người."

Niệm Bằng hướng Y Nặc gật gật đầu, không nói thêm gì, nhưng ánh mắt hần đã nói cho Y Nặc hết thấy. Y Nặc tựa hồ thở phào một hơi, chậm rãi lui ra ngoài , nhân tiện đóng cửa phòng lại.

"Ca ca, ta đã tới." Niệm Bằng đi đến trước giường ngồi xuống.

Ánh mắt Dung Bằng không có một chút sắc thái nhìn Niệm Bằng : "Người cũng thấy đó, ta đã thua." Thanh âm của hần thực bình tĩnh, cũng không có khí tức chán nản.

Niệm Bằng than nhẹ một tiếng, nói: "Thắng thua cũng không trọng yếu, lần này thua tịnh không có nghĩa là từ nay về sau cũng thua, không phải thế sao?"

Dung Bằng trên mặt lộ ra một tia mỉm cười : "Yên tâm, chút đả kích ấy ta còn chịu được, ta bảo cho Y Nặc gọi người tới không phải muốn nghe người an ủi ta, ta muốn nghe xem người đối với ma pháp của Thiên Áo Bằng Vân kia có nhận định gì không."

Niệm Bằng lúc này mới yên tâm lại: "Ma pháp của nữ nhân kia quả thật rất lợi hại, Thiên Áo Linh Vực theo như lời nàng ta là cái gì thế nhỉ? Ta từ bên ngoài căn bản nhìn không ra biến hóa trong đó. Ca ca, người ở trong đó chắc cảm thụ sâu sắc nhất. Bất quá, có một điểm ca ca còn chưa phát hiện , mặc dù nàng ta thắng, nhưng mà cũng đã bị thương."

Dung Bằng ngạo nghễ nói: "Đó là đương nhiên, đều là ma đạo sĩ, nếu nàng ta có thể hoàn toàn thắng ta, nhiều năm ma pháp của ta đã luyện suông chác ?"

Niệm Bằng nghĩ ngợi : "Ca ca, tình huống lúc ấy là như thế nào vậy? Cuối cùng là thua như thế nào vậy? Còn có cái gọi là linh vực rút cục là thế nào ? Ta đọc qua ma pháp thư nhưng chưa từng gặp khái niệm linh vực này. Linh vực là cái gì? Chẳng lẽ đúng là chỉ phạm vi bao phủ của ma pháp sao?"

Dung Bằng lắc lắc đầu : "Đương nhiên không phải đơn giản vậy, ma pháp linh vực cũng không phải là cái gì thần bí, mỗi một ma pháp sư cũng có thể có được linh vực của chính mình, chỉ là linh vực mạnh yếu bất đồng mà thôi. Cái gọi là linh vực này đúng là chỉ việc dựa theo chính mình tưởng tượng ra ma pháp của riêng mình, lấy cơ sở kiến tạo một không gian; ma pháp lực càng mạnh, không gian này càng lớn. Mà không

gian kiến tạo này do dựa theo ma pháp sư bản thân ý niệm tạo thành, cho nên trong đó sẽ sinh ra hiệu quả đặc biệt. Tỷ như lĩnh vực hôm nay Thiên Áo Băng Vân sử dụng, trong đó đặc điểm cực kỳ rõ ràng nhất chính là ngoại trừ bằng nguyên tố ra thì bài trừ tất cả ma pháp nguyên tố. Trong lĩnh vực của nàng, ma pháp lực của ta tốc độ tiêu hao sẽ nhanh hơn mà không được bổ sung.

Mặc dù cuối cùng ta dựa vào sự bạo phát của Hỏa Thần hữu thủ phá lĩnh vực này của nàng, nhưng mà ta lại ần ần cảm giác được năng lực của nàng trong lĩnh vực này cũng còn chưa chính thức phát huy ra, trong đó rất có thể còn tồn tại bí mật gì. Dù sao Băng Tuyết nữ thần tế tự đã chỉ điểm cho nàng ta hoàn thành lĩnh vực này, biến hóa trong đó không có khả năng đơn giản như vậy. Thiên Áo Băng Vân sợ dĩ bị thương, cũng không phải bởi vì lĩnh vực của nàng không đủ mạnh, mà là bởi vì nàng không nghĩ tới ta sẽ mạo hiểm sát thương gây nguy hiểm cho chính mình, đem Hỏa Thần hữu thủ tự bạo. Niệm Băng, nếu người gặp nàng, nhất định phải cẩn thận; nàng đối với không chế bằng nguyên tố đã tới cấp độ tùy tâm sở dục, nhất là Thiên Áo Lĩnh Vực này. Biện pháp tốt nhất đối phó với nó chính là đừng cho nó phát huy uy lực”.

Niệm Băng nghĩ ngợi nói: ”Ca ca, ma pháp lực của nàng tựa hồ cũng là cấp bậc Ma Đạo sĩ. Nhưng ở thời điểm các người chiến đấu, ca ca có cảm giác được rằng khí tức ma pháp của nàng tựa hồ so với ca ca còn thuần tịnh hơn, cái này khiến nàng có thể tiêu hao ít ma pháp lực mà đạt tới hiệu quả bằng nhau. Lúc bắt đầu, mặc dù ma pháp lực của các người ngang nhau, nhưng cho dù nàng ta không sử dụng cái Thiên Áo Lĩnh Vực kia, trong lúc chiến đấu kéo dài, ma pháp lực của nàng cũng sẽ dần dần chiếm thượng phong.”

Dung Băng có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng một cái, lại hồi tưởng trận chiến vừa qua, gật đầu tán thành : ”Ngoài cuộc tĩnh táo, trong cuộc u mê. Người nói không sai, ma pháp của nàng có độ tinh thuần rất cao. Ta vẫn nghĩ ma pháp của mình có độ tinh thuần rất tốt, nhưng khi cùng nàng xuất ra mới thấy kém hơn một chút. Cái này là sao thế nhỉ? Chẳng lẽ Băng Tuyết nữ thần tế tự thực sự thần kỳ như vậy sao? Hay là nàng có vật phẩm ma pháp đặc thù gì?”

Niệm Băng lắc đầu: ”Bí mật như vậy có lẽ chỉ có chính nàng mới biết được. Ca ca cứ yên tâm đi. Chờ tới thời điểm ta gặp nàng, ta nhất định sẽ báo thù cho người.”

108. Chương 107: Nhị Thập Tam Thứ Xí Sở

Trong mắt Niệm Băng hiện lên một tia lãnh quang :” Ca ca, người đã nhìn ra ”.

Dung Băng gật đầu nói :” Đáng tiếc, thật uổng công cho người, cuối cùng ta đã thất bại.”

Niệm Băng cười lạnh nhạt, nói:” Trong trận đấu hôm nay, ma pháp sư của Áo Lưu nói gì với ta trên đài, người cũng nghe thấy mà . Hắn đã là địch nhân của ta, hơn nữa còn làm mất thể diện của Dung Thân vương, ta tuyệt đối sẽ không mềm lòng.”

Dung Băng trong lòng thầm than, hắn biết Niệm Băng đối với Dung gia đã có ngăn cách từ trước, Cái chết của vợ chồng Dung Thiên đối với hắn có ảnh hưởng rất lớn, không thể vài câu an ủi thân tình mà có thể hóa giải được.

” Niệm Băng, ta chưa khuyên người làm điều gì, nhưng người nhất định phải bảo vệ trái tim mình, đừng để ma quỷ cắn nuốt. Giết chóc quá độ chẳng những ảnh hưởng đến tâm của người, mà còn ảnh hưởng đến ma pháp của người, người hiểu không ?”

Niệm Băng mỉm cười nói:” Ca ca, ta sẽ nhớ kỹ lời đó. Người yên tâm, giữa ân nhân và cừu nhân, ta có thể phân biệt rõ ràng. Cũng đã có người khuyên bảo ta như vậy, nhưng mà ta có thể không báo thù được sao? Ta không thể ! nếu là người, người cũng không thể. Kẻ thù cha mẹ là không đội trời chung, chỉ cần có thể vì bọn họ mà báo thù, cho dù có biến thành ma quỷ, ta cũng sẽ làm.”

Dung Băng trong lòng cả kinh, đây là lần đầu tiên hắn thấy Niệm Băng kích động như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng, nhưng lúc này hắn thật sự không biết phải khuyên bảo vị huynh đệ này như thế nào .

” Ca ca cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Chị dâu đối với người thật sự là tốt lắm, ca ca lại ở trong khuê phòng thơm mát của nàng dưỡng thương. Ca ca không có tham gia trận đấu ngày mai, thì hãy chú ý chăm sóc thân thể

cho thật tốt, buổi tối cũng không nên vất vả quá !”. Niệm Băng giữu cột Dung Băng, khiến cho không khí trong phòng vốn có chút căng thẳng lại trở nên thoải mái.

Dung Băng cười mắg:” Tên tiểu tử này, dám giữu cột ta hả! Người mau về đi, Phụng Nữ còn đang đợi người đó ”.

Niệm Băng vuốt cằm một chút rồi nói:” Ca ca , mặc dù ngày mai ta không có thi đấu, nhưng cũng đến đó quan sát những trận đấu khác một chút, sau đó phân tích thực lực của bọn họ ”.

Dung Băng gật đầu :” Theo tình hình trận đấu hôm nay, ngoại trừ Thiên Áo Vân ra, người và Dung Cực đều rất mạnh. Ma pháp của Mộc Vinh kia mặc dù cũng có biến hóa, nhưng hẳn phải tốn nhiều thời gian; với thực lực của ta và người, dĩ nhiên không cho hắn cơ hội. Cho nên hẳn sẽ không ra tay quá mạnh với muội muội. Người quay vòng ở khoảng không bên dưới, sau đó muốn chống lại Mộc Tinh, chỉ cần cẩn thận một chút thì không có vấn đề gì. Bất quá nếu người muốn đi được đến cửa cuối cùng, nhất định phải thắng được Dung Cực; mặc dù ta chưa thấy thực lực Dung Cực, nhưng nghĩ rằng hẳn thắng được ma pháp sư của Áo Lan để quốc, thì há dễ dàng cho mi ư?!”

Niệm Băng gật đầu, đem tình hình Dung Cực lúc trước nói lại cẩn thận một lần. Nghe xong tự thuật của Niệm Băng, Dung Băng cũng lấp bắp kinh hãi :”Người nói Dung Cực đã tìm được phương pháp của chúc đoàn chú ngữ? Lưu Tinh Hỏa Vũ không thể là một ma pháp bình thường, nếu không tin Đồ Ma pháp trượng, ta đã cố gắng dùng ma pháp này; mà hẳn chẳng những có thể niệm chú rất nhanh, lại còn có thể xảo diệu không chế không dả thương người ư ? . Xem ra thực lực Dung Cực chung quy cũng không kém ta. Hẳn cũng không biết thân phận của người, một khi gặp người, có lẽ sẽ không nường tay. Người cần phải cẩn thận, ngàn vạn lần không thể để xảy ra trường hợp huynh đệ tương tàn ”.

Niệm Băng cười lạnh nhạt:” Ca ca có nghĩ rằng ta sẽ nường tay với hắn không? Đấu với Dung Cực, cũng là lần cuối cùng ta chạm mặt Thiên Áo Băng Vân . Chỉ cần hắn cũng là ma đạo sư, ta đã nắm chắc thắng lợi”.

” Tiểu thư, người bị thương ư?” Tiếng kinh hô từ bên trong xe ngựa truyền ra.

Từ khi ra khỏi Băng tháp thần, Thiên Áo Băng Vân một mực sống ở trong xe ngựa của mình, dù là ăn cơm cũng không ra ngoài.

”Không có gì, chỉ là chấn động kinh mạch một chút thôi. Hẳn không hổ danh là truyền nhân Dung gia, ma pháp của hắn cũng không kém gì ta. Nếu không phải do diệu dụng của Linh Vực Thiên Áo, ta nghĩ muốn thắng hắn cũng không đơn giản, sau này ta còn phải đối mặt với 2 địch nhân cường đại nữa”

” Tiểu thư, người có muốn chúng ta báo cho Thất hoàng tử biết tình trạng của người lúc này không? Tiểu tỳ nhớ hẳn nói có mang theo không ít thánh dược chữa thương, nên đối với thương thế của người rất có lợi.”

”Không cần, ta không muốn để người khác biết ta bị thương. Bất quá, trận đấu hôm nay rất kì quái, vốn chỉ là ma pháp sư yếu của Băng Nguyệt đế quốc nhưng thực lực của gã đó thật ngoài dự kiến , hẳn cùng với một gã Dung gia khác tham gia thi đấu đều là trở ngại cho chiến thắng cuối cùng của ta.”

”Tiểu thư, Băng Nguyệt đế quốc lần này phái ai tới? Có phải là nữ nhân của Long Trí không ? Có mạnh không?”

”Không, không phải nữ nhân của Long Trí, mà là một thanh niên; tên của hắn hình như là Niệm Băng, nghe có chút quen tai. Tựa hồ tên đầu bếp trước kia ở Áo Lan thành cũng gọi là Niệm Băng a!”

”Hay là chúng ta gọi Thất hoàng tử qua để hỏi?”

”Quên đi, ta muốn nghỉ ngơi, ngày mai còn có một trận chiến. Lúc gần đi sư phụ đã phân phó, trận đấu lần này tại Hoa Dung đế quốc, ta phải đến được cửa cuối cùng. Hôm nay ta có chút đại ý, bất quá ngày mai sẽ không sơ suất như vậy nữa.” Âm thanh lạnh như băng tràn ngập hàn ý.

” Vinh quang của Băng Tuyết nữ thần vĩnh viễn sẽ chiếu rọi cho người.”

Niệm Băng ra khỏi hoàng cung, chậm rãi đi về phía lối đi. Mặc dù hắn cố ý làm cho không khí thoải mái một chút, nhưng Dung Băng đã nói trúng suy nghĩ của hắn. Giết chóc thật sự sẽ biến ta thành ma quỷ ư? Vì cái gì mà lại như vậy ? Cha, mẹ, nếu các người còn sống thì tốt biết mấy, Niệm Băng rất nhớ các người ! Nhiều năm qua, con vẫn chưa đủ năng lực để lên tháp Băng Thần. Bất quá, cha mẹ không cần phải gấp

gấp, bắt luận người khác nói gì, con nhất định sẽ báo thù cho các người; dù có còn hơi thở cuối cùng, con cũng sẽ không cho Băng Tuyết nữ thần tư tế được sống thoải mái.

Nghĩ đến báo thù, hắn không khỏi nghĩ đến sự trợ giúp rất lớn của Địa Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư sau khi hắn rời khỏi rừng đào.

Gia Lạp Mạn Địch Tư, rốt cục thì bao giờ người trở về, chỉ cần trận đấu lần này chấm dứt, ta có thể tìm được toàn bộ bảy binh ma pháp đao, có thể hoàn thành Nghĩ Thái ma pháp, ta còn cần người chỉ điểm mà, người mau trở lại đi.

Trong lòng Niệm Băng xem Gia Lạp Mạn Địch Tư giống như cảm giác vừa là bạn, vừa là thầy. Lúc đầu hắn nấu cơm cho Gia Lạp Mạn Địch Tư hoàn toàn vì sinh tồn, nhưng càng ngày hắn đối với Gia Lạp càng thêm trọng. Hắn dần phát hiện Gia Lạp Mạn Địch Tư mặc dù ngoài miệng không tốt, nhưng lại không hổ danh là Long Vương. Chính mình đã chứng kiến, cho dù Gia Lạp Mạn Địch Tư rất lợi hại, nhưng chưa bao giờ giết một người nào cả. Đối với mình tuy dùng đủ loại ngược đãi nhưng cũng là giúp cho mình tiến bộ, thậm chí còn đem Nghĩ Thái ma pháp thần kì truyền cho mình. Những ân huệ này, khiến cho Niệm Băng từ bỏ hết thấy thành kiến, thành tâm thành ý nấu cơm cho hắn. Gia Lạp Mạn Địch Tư đã rời đi, Niệm Băng rất nhớ hắn, tin tưởng rằng kia chỉ là hắn trêu tức mình, tin tưởng rằng hình dáng kia là hắn giả vờ, tin tưởng rằng tri thức của hắn thật uyên bác.

Đang suy nghĩ nên trong lúc đi, Niệm Băng không phát hiện ra tại một ngã tư bên đường có một người mập mập đang đứng. Người này cao chừng hơn hai thước, cái cổ thật lớn giống như cổ cá, trong tay đang cầm một bao đồ ăn không ngừng cho vào miệng nhai, ánh mắt đang nhìn Niệm Băng.

"Hảo, tên tiểu tử này là Băng Hỏa ma trù của Băng Nguyệt đế quốc a! Cái bụng bảo bối, người sắp có đồ ăn ngon rồi. Theo tin tức tìm hiểu từ hôm trước, hắn hình như tham gia trận đấu gì đó. Ta đợi mấy ngày nữa.. hắc.. hắc...Người không trốn thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu, không biết trình độ làm mỹ vị của hắn có nâng lên hay không, hi vọng là có!"

Niệm Băng đột nhiên cảm nhận được tinh thần lực có chút chấn động, tuy tai không nghe thấy gì, nhưng theo chỉ dẫn của tinh thần lực, hắn nhìn lại, nhưng chỉ thấy không khí. Sao lại thế này? Chẳng lẽ có người theo dõi ta? Không đúng, chẳng lẽ lại là tên Phương tộc kia?. Nghĩ tới đây, hắn thấy căng thẳng, mỗi khi nghĩ đến Phương Nữ, hắn thường có chút bối rối.

Niệm Băng dùng tốc độ nhanh nhất chạy về lữ điểm, Phương Nữ đang ngồi trong phòng. Thấy Phương Nữ bình yên vô sự, Niệm Băng mới nhẹ cả người, nhưng hắn lại không biết hành động của mình vừa bị một tên tiểu nhân theo dõi hết.

Phương Nữ cảm nhận được hơi thở của Niệm Băng, nàng tỉnh táo ngồi xuống."Chàng đã trở lại", tiếng nàng thật bình tĩnh.

"Không hỏi xem kết quả trận đấu hôm nay của ta thế nào à?" Niệm Băng mỉm cười nhìn nữ nhân yêu dấu của mình.

Phương Nữ lắc đầu, chủ động đi đến dựa vào ngực Niệm Băng: "Thiếp tin tưởng rằng chàng nhất định sẽ thắng, cho nên không cần hỏi". Nói xong, nàng ôm chặt cánh tay Niệm Băng.

Niệm Băng trong lòng cảm động, nhiệt độ trên người Phương Nữ đã nói cho hắn biết, nàng tuyệt không thoải mái giống như lời nàng nói, nhịp tim nàng cùng độ ẩm của làn da đều chứng tỏ lúc trước nàng không có tính tu.

"Nha đầu ngốc, đói bụng chưa? Ta nấu cơm cho nàng ăn nhé, đã quá trưa rồi". Niệm Băng nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài màu hồng của Phương Nữ, trong lòng tràn ngập ý nghĩ.

Phương Nữ ngăn người nhìn Niệm Băng, trong mắt toát lên vui vẻ: "Không cần, chàng vừa mới thi đấu xong, nhất định mệt mỏi, hôm nay không cần chàng nấu cho thiếp ăn đâu"

Niệm Băng bắt ngờ một chút, trước giờ Phương Nữ luôn muốn nhờ vả tài nghệ nấu ăn phi thường của hắn, "Làm sao bây giờ? Chúng ta đi ra ngoài ăn nhé? Nhưng đồ ăn mua ngày hôm qua, không ăn sẽ hỏng hết."

Phượng Nữ chỉ chỉ cái bàn nói: " Bình thường chàng vẫn nấu cơm cho thiếp, hôm nay thiếp cũng làm cơm mời chàng nhấm nháp."

Niệm Băng lúc này mới phát hiện trên bàn che một tảng bố. Phượng Nữ bỏ bố ra, nhất thời lộ ra một thang sáu đồ ăn.

Niệm Băng kinh ngạc : " Nàng biết nấu cơm khi nào vậy? Ta nhớ nàng trước kia chỉ biết đi chơi không mà ?"

Phượng Nữ cười hì hì, tiến lên ôm cánh tay Niệm Băng : " Theo đại đầu bếp chàng lâu như vậy, nhìn cũng phải biết được chút ít chứ! Chẳng lẽ chàng không biết thiếp vốn thông minh sao?"

Niệm Băng khen:" Nàng quả thật rất thông minh, xem ra tài nấu ăn cũng khéo. Làm đồ ăn cần chú ý hương vị thơm mát, theo tiêu chí trên thì nàng đã có thể xuất sư. Hôm nay ta sẽ thưởng thức kỹ thuật của lão bà tương lại xem thế nào" . Nói xong hần cầm đũa, trong lòng tràn ngập ấm áp, còn có chuyện gì tuyệt vời hơn việc thê tử làm đồ ăn chờ mình về nhấm nháp ! Nhưng hần không biết ác mộng của mình đang đến.

Niệm Băng quả thật cũng có chút đói bụng, không chờ đợi được nữa, gấp một đũa thức ăn cho vào miệng. Vừa mới nhai được một chút, nụ cười trên mặt hần nhất thời trở ra , đây là mỹ vị sao ? Ánh mắt nhìn về mặt mong chờ của Phượng Nữ, hần cố nén cảm giác muốn nôn mửa, quên đi hương vị của đồ ăn mà nuốt

"Thế nào? Thế nào? Ăn ngon không?" Phượng Nữ có chút phấn khích nhìn Niệm Băng hỏi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng làm nhiều món ăn phức tạp như vậy.

Niệm Băng cố gắng mỉm cười, thở dài khen:" Ngon... ngon thật, chỉ cần là nàng làm, thì đều là mỹ vị của nhân gian."

Phượng Nữ đắc ý : " Thiếp thông minh mà! Chỉ nhìn chàng nấu cơm mà học được nhanh như vậy."

Niệm Băng thử thăm dò hỏi:" Nàng đã ăn chưa ? Nhiều đồ ăn như vậy mà!"

Phượng Nữ nói:" Sau khi chàng đi thiếp thấy đói bụng, mới ra ngoài ăn thật nhiều thứ, sau đó trở về vội vàng nấu cơm cho chàng. Giờ thiếp vẫn còn rất no, không ăn được nữa, đây đều là làm cho chàng ăn, chàng không thể ăn ít như thiếp được, không được lãng phí tâm ý của thiếp đó !"

Cổ họng Niệm Băng như tắc nghẹn, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng như mặt nước của Phượng Nữ, hần nở nụ cười, phảng phất trước mặt thật sự là một bàn đầy thức ăn mỹ vị bình thường, hần sẽ không tỏ ra một tia khó khăn nào nữa, bay nhanh đến lừa thức ăn vào miệng, nhai rất nhanh, nuốt rất nhanh, ăn bất diệt nhạc hồ (liên tục không dứt) , giống như gió cuốn mây tan, trong chớp lát tất cả đồ ăn đều đã ở trong bụng.

Phượng Nữ thỏa mãn nhìn Niệm Băng ăn tất cả đồ ăn: " Ăn ngon không?".

Niệm Băng nhẹ nhàng nhìn Phượng Nữ nói: " Đương nhiên là ngon ".

"Thiếp từ từ nay về sau sẽ nấu cho chàng ăn mỗi ngày, được không? Như vậy đi, từ nay về sau chàng không phải nấu cơm cho thiếp , mà thiếp sẽ nấu cho chàng ăn."

Nhìn ánh mắt kì vọng của Phượng Nữ, Niệm Băng mỉm cười gật đầu nói: "Tốt ! Vậy cứ bắt đầu từ bữa cơm chiều đi. Ta còn cần phải suy nghĩ vấn đề xuất hiện trong trận đấu hôm nay và thực lực của người tham gia thi đấu."

Phượng Nữ vuốt cằm nói:" Tốt, chàng suy ngẫm đi, để thiếp canh chừng cho ".

Một lúc lâu sau, Phượng Nữ đột nhiên phát hiện sắc mặt Niệm Băng tái nhợt, từng giọt mồ hôi lớn theo trán chảy xuống. Nàng vô cùng hoảng sợ, vội vàng đi đến bên cạnh Niệm Băng, lấy tay ấn trên bờ vai, cẩn thận đem đầu khí truyền vào trong cơ thể tìm kiếm trạng huống, lo sợ hần bị tẩu hỏa nhập ma.

Phượng Nữ rất nhanh phát hiện ra kinh mạch khí huyết của Niệm Băng đang chảy loạn hướng; tại gần đan điền, khí huyết di chuyển rất nhanh, có dấu hiệu loạn . Nàng đuổi đầu khí ngưng tụ đi, giúp Niệm Băng điều hòa hơi thở.

Sắc mặt Niệm Băng dần trở nên tươi tỉnh hơn, mở to mắt nói:" Phượng Nữ, ta không sao, ta cần đi toilet."

Sáng sớm, lúc ánh dương chiếu vào phòng cũng là lúc Niệm Băng bò ra khỏi WC, toàn thân có cảm giác bủn rủn không dễ chịu gì. Lúc này hần hoa mắt, nhìn một thành hai, bất quá lúc này hần cảm giác mình rất cực đã hoàn toàn được giải tỏa.

Phượng Nữ chờ bên ngoài WC, vội bước lên trước đỡ lấy hần : "Thế nào? Có đỡ nhiều không?". Niệm Băng miễn cưỡng gật đầu, nói thều thào : " Đây là lần bao nhiêu rồi?"

Phượng Nữ cười khổ : " Lần thứ hai mươi ba, sao có thể như thế nhỉ? Có phải ngày hôm qua chàng trúng độc sau khi trở về?Trận đấu hôm nay chàng đừng đi nhé !".

Niệm Băng miễn cưỡng cười : " Yên tâm đi, ta không có việc gì đâu, ta vừa ngủ một chút, bây giờ đã khá hơn nhiều rồi, giữa trưa nàng để ta đi một chút nhé!"

Phượng Nữ gật đầu đáp ứng, giúp Niệm Băng nằm lên giường. Cảm giác suy yếu quay trở lại, trong tâm Niệm Băng rất bình tĩnh. Hần nhắm mắt lại, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Phượng Nữ, trong lòng đầy cảm giác ấm áp. Mặc dù phải vào WC nhiều như vậy, nhưng hần không một chút oán trách Phượng Nữ, dù cho hần có lại phải ăn đồ ăn sống tiếp. Thần trí dần trở nên mơ hồ, Niệm Băng một lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu.

Không biết đã bao nhiêu lâu, tiếng đập cửa dồn dập làm Niệm Băng bừng tỉnh cơn mơ, mở to mắt phát hiện ra Phượng Nữ đang nhìn hần ngủ. Sau khi ngủ xong, thể trạng hần đã tốt hơn nhiều.

"Nàng đi mở cửa đi, chắc là ca ca của ta đến đây".

Phượng Nữ ừ một tiếng, lúc này mới buông tay vẫn nắm chặt Niệm Băng từ nãy, bước nhanh ra mở cửa phòng. Quả nhiên ngoài phòng là Y Nặc và Dung Băng đang đứng, Dung Băng vừa thấy Phượng Nữ vội hỏi:" Phượng Nữ, đệ đệ ta đâu? Tại sao hôm nay hần không vào hoàng cung?"

Phượng Nữ dẫn hai người vào phòng, cười khổ nói:" Các người vào xem đi, hần hôm qua bị bệnh. Ta vốn muốn mời đại phu tới, nhưng hần không đồng ý, bây giờ đã khá hơn nhiều, chỉ là còn yếu một chút."

Dung Băng lao tới, vội vào đi vào phòng trong, khi nhìn thấy Niệm Băng hần lại càng hoảng sợ. Kia là đệ đệ của mình hay sao? Mới một ngày không gặp, sắc mặt sao có thể như vậy ? Mất sâu trầm lấp, rõ ràng thân thể bị suy yếu. Hai mắt vô thần, ma pháp nồng đậm vốn chuyển động xung quanh thân thể giờ không còn.

"Niệm Băng, ngươi bị làm sao vậy? Tại sao lại ra nông nổi này?"

Niệm Băng nói:" Ca ca, chị dâu, các người đến rồi hả ? Mau ngồi đi. Ta biết hôm nay không đến hoàng cung, thế nào các người cũng sẽ đến. Thương thể của ca ca thế nào? Bình phục chưa?"

Dung Băng vội vàng nói:" Ta không việc gì, đừng hỏi ta vội, ngươi bị làm sao vậy?"

Niệm Băng cười khổ nói:"Không sao, do trảng vị có chút không thoải mái, bây giờ đã tốt hơn nhiều. Yên tâm đi, ta sẽ không bỏ lỡ trận đấu ngày mai đâu".

Phượng Nữ tức giận nói:" Còn không sao hả! Từ hôm qua tới sáng nay, chàng vào WC đủ hai mươi ba lần, như thế nào mà còn có thể đi được. Xem tình trạng của chàng bây giờ, ngày mai nguyên khí còn chưa khôi phục được, tham gia như thế nào đây?"

Dung Băng nhú mày nói:"Rốt cục là sao lại thế này ? Niệm Băng, ngươi hãy nói cho ta biết, có phải là ai đã hạ độc ngươi?"

Niệm Băng lắc đầu nói:" Ca ca, ta thật sự không sao. Hôm nay ta không đi xem, tình hình trận đấu như thế nào? Ai thắng?"

Dung Băng nói:" Trận đấu hôm nay diễn ra rất nhanh, không cần phải nói, tất nhiên là Thiên Áo Băng Vân lại thắng. Hôm nay Mộc Vinh nghĩ thi đấu, tên quang hệ ma pháp sư kia thua Thiên Áo Băng Vân. Bởi vì người hôm qua đã giết hai tên của Kỳ Lỗ đế quốc, nên trận đấu của hai tổ gộp làm một. Bên tổ kia, Dung Cực nghĩ, ma pháp sư không gian đấu với Mộc Tinh. Ta phát hiện duy nhất một điểm đáng chú ý là ở Mộc Tinh, ma pháp tự nhiên của ả rất lợi hại, nhưng so với hần, ca ca còn lợi hại hơn một chút. Mộc Tinh tựa

hồ như đã đạt tới trình độ ma đạo sĩ, trận chiến ngày mai là người đấu cùng ả, nhất định phải cẩn thận. Bất quá trạng thái của người bây giờ còn tham gia thi đấu được sao?”

Niệm Băng mỉm cười nói:” Yên tâm đi, thân thể ta rất khỏe, bây giờ đã không cần đi WC nữa, nằm dưỡng trên giường một hôm nên không có vấn đề gì lớn. Ca ca ngày mai cũng xuất trận, hay là ngày mai ca ca nên nghỉ thi đấu đi, như vậy cũng có thể nghỉ ngơi thêm một ngày.”

Dung Băng gật đầu nói:”Ngày mai ta sẽ nghỉ thi đấu. Nhưng ta hi vọng người làm vậy là người, tình trạng của người bây giờ...”

Niệm Băng lắc đầu nói:” Cho dù Mộc Tinh là ma đạo sĩ, ta nhất định cũng sẽ chiến thắng.”

Dung Băng than nhẹ một tiếng, nói :”Được rồi, người nghỉ ngơi cho tốt đi, ta và Y Nặc trở về trước, người thật sự không cần để đại phu xem sao?”

Niệm Băng nói:”Không cần, giờ ta đã đi lại được, ma pháp lực đã lại tràn đầy, chỉ cần thân thể khôi phục lại một ít là không có vấn đề gì. Dù sao chúng ta cũng không phải là võ sĩ mà.”

Dung Băng và Y Nặc đi rồi, Phượng Nữ cầm một bát cháo loãng đến trước mặt Niệm Băng, dút từng muỗng nhỏ vào miệng. Cháo loãng Phượng Nữ nấu tuy không thể gọi là mỹ vị, nhưng cũng không là độc được nữa!. Đột nhiên, mắt Phượng Nữ chợt sáng lên, dường như phảng phất nhớ tới điều gì đó, vừa múc cháo cho Niệm băng vừa nói:”Nếu không được... Thiếp đi tìm gặp ma pháp sư Mộc Tinh kia một chút.”

Niệm Băng ngăn người nói:” Nàng tìm Mộc Tinh làm gì?”

”Chỉ cần đả thương ả, ngày mai chàng không cần phải thi đấu nữa!” Phượng Nữ nói. Nàng cũng là sợ Niệm Băng gặp nguy hiểm. Dù sao Niệm Băng đã từng giết người hầu của Mộc Tinh, nên đối phương tuyệt đối sẽ không nương tay với hắn, trong lòng nàng thật sự lo lắng.

Niệm Băng mỉm cười nói:”Không cần, hãy tin tưởng ta, ta nhất định sẽ thắng, vừa rồi ta nói chuyện với đại ca nàng cũng đã nghe thấy. Ta là ma pháp sư mà, cùng lắm thì ta dùng vài chiêu ma pháp là được. Bất quá ma pháp của Mộc Tinh là ma pháp tự nhiên quý dị, nhưng đối với ta mà nói, quý dị cũng không có là gì, ta đã có biện pháp đối phó tương đối tốt rồi. Nàng yên tâm đi.”

”Thật à? Chàng đừng gạt thiếp, chàng có điều gì tổn thương, thiếp...”

”Yên tâm đi, ta còn muốn trở về ăn đồ ăn nàng nấu mà! Ăn bát cháo loãng của nàng, ta đã thoải mái hơn. Ta muốn mình tướng một chút, nàng đã chăm sóc ta một ngày rồi, hãy nghỉ ngơi một chút đi”.

”Không cần, chàng cứ mình tướng đi, thiếp hộ pháp cho.”

Mọi ý niệm trong lòng dần biến mất, Niệm Băng dần tiến vào không linh cảnh giới mình tưởng. Sau khi tiến vào, hắn kinh ngạc phát hiện thân thể suy yếu ngược lại làm cho tinh thần lực của mình cảm thụ càng rõ ràng, tựa hồ như cảm thụ được rõ ràng hết thảy mọi sự tình. Xanh và đỏ là hai nguyên tố ma pháp dưới tác dụng của tinh thần lực không ngừng ngưng tụ, tập hợp trong cơ thể, dưới hai quang cầu vẫn di chuyển từ từ, chính như phán đoán của Niệm Băng vậy. Thân thể suy yếu cũng không ảnh hưởng gì đến cường độ ma pháp lực của hắn, ma pháp lực dần dần trở nên mạnh mẽ.

Sự mất cảm của tinh thần lực làm cho Niệm Băng muốn suy nghĩ nhiều hơn. Hắn trước hết nghĩ đến trong trận đấu ngày đầu tiên, Dung Cực đã sử dụng ma pháp trường. Mặc dù ma pháp trường đó không tệ, nhưng so với Hỏa Diễm Chi Thần thì còn kém hơn, nhưng Hỏa Diễm Chi Thần do mình sử dụng thì lại kém xa lắm. Lực Bính Ma Pháp đạo của mình mặc dù có thể giúp tăng ma pháp, nhưng lại không thể hiện rõ. Đúng vậy! bên người mình có lực bính bảo hộ, nếu có thể hoàn toàn mở lực bính bảo hộ này ra, sẽ trợ giúp được rất nhiều. Nghĩ tới đây, Niệm Băng dùng ý thức đưa tinh thần lực vào không gian chi giới bên trong tìm kiếm.

Không gian chi giới của Niệm Băng có gì đó cùng hơi thở hắn tương thông, cái này cũng là vì hiện giờ khi Niệm Băng mình tưởng thì không cần đem thần thức của Băng Tuyết nữ thần cùng với gào rít của Hỏa Diễm chi thần làm cơ sở. Chỉ cần có liên lạc của tinh thần lực, Niệm Băng vẫn có thể dễ dàng liên lạc với ma pháp đạo của mình; mặc dù chúng được đặt ở bên trong, nhưng lại giúp nâng lực mình tưởng của hắn không bị yếu đi. Hào quang quen thuộc của lực đoàn xuất hiện phía trước tinh thần lực của Niệm Băng. Lựa chọn

đầu tiên của Niệm Băng chính là Chánh Dương đao quen thuộc, dù sao hắn cũng tu luyện hỏa hệ ma pháp của ma pháp sư đầu tiên .

Chánh Dương đao tại không gian chi giới bên trong là một đám hào quang màu đỏ, hào quang lóe ra tràn ngập mệnh môn khí tức hỏa chi. Niệm Băng mở tinh thần lực của mình ra, chậm rãi đem đám khí tức hỏa chi này bao vây ở bên trong, hắn cảm thụ rõ ràng từng phần biến hóa mà hắn muốn tìm kiếm. Đúng là có thể lợi dụng biến hóa này, chỉ có như vậy mới phát huy năng lực của Hỏa Diễm thần đao .

Lần đầu tiên dùng tinh thần lực dò thám được Chánh Dương đao, tinh thần lực của Niệm Băng dần tiến vào khu vực trung tâm. Hắn kinh ngạc phát hiện trước mặt mình là một hải dương của phiến hỏa (biển lửa), Chánh Dương đao phẳng phát rít gào những âm thanh trầm thấp. Càng gần khu vực trung tâm, Niệm Băng phát hiện tinh thần lực của mình tiêu hao càng nhiều, dần dần xung quanh hết thấy từ đỏ chuyển thành lam, rồi từ lam chuyển sang tím, hết thấy đều trở nên giống như sương mù. Tinh thần lực của Niệm Băng bị năng lượng thiên hỏa mệnh môn kia đè nén nhỏ lại, chỉ đủ để có thể tự bảo vệ bản thân, bất luận thế nào cũng không thể thâm nhập vào được.

Nhưng Niệm Băng có cảm giác tại trung tâm của Chánh Dương đao có vật gì dị thường, quen thuộc đang kêu gọi mình. Linh quang thoáng hiện ra khi tinh thần lực bị áp bức liên tục. Niệm Băng đột nhiên hiểu được, tại trung tâm của Chánh Dương đao chính là linh hồn của mình , mà linh hồn của mình là do chính máu của mình kết hợp với hơi thở của Hỏa Diễm thần chi thạch mà thành sao? . Chỉ cần tinh thần lực của mình có thể tiếp xúc với linh hồn trong đao, vậy thì Hỏa Diễm thần đao có thể bị mình khống chế, năng lượng của nó cũng có thể bị mình sử dụng; khi đó hắn mới thật là tiếng gào rít của Hỏa Diễm chi thần a!

Nghĩ tới đây, trong lòng Niệm Băng trở nên sáng sủa, Chánh Dương đao là như thế. Nhưng tiếng đao mỗi lúc một khác là sao? Mặc dù hiểu được một chút về mấy cái này, nhưng hắn không tiếp tục đi về phía trung tâm của Chánh Dương đao nữa. Bởi vì hắn biết thực lực của mình bây giờ không thể khống chế được mấy cái cao nhất của thần đao này. Tinh thần lực là có giới hạn, ngày mai mình còn phải đối mặt với cường địch, nên giờ không phải là lúc tiêu hao quá độ. Để sau này có thời gian, mình sẽ tìm cơ hội đột phá trở ngại của năng lượng bên trong. Nghĩ tới đây, Niệm Băng cẩn thận đem tinh thần lực theo Chánh Dương đao lui ra, lẳng lặng minh tưởng.

Khi Niệm Băng hết minh tưởng tỉnh táo lại, ngoài cửa sổ đã lộ ra màu trắng bạc của sáng sớm, theo phương đông hiện dần ra. Trải qua một đêm minh tưởng, tình trạng của hắn đã khá lên nhiều.

"Chàng tỉnh dậy rồi à, hãy ăn một chút cháo loãng nữa đi". Tiếng Phượng Nữ nhẹ nhàng vang lên. Nàng mang bát cháo tỏa khói nghi ngút trước mặt Niệm Băng. Nhìn thấy sự ân cần trong mắt Phượng Nữ, Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta đã không sao rồi."

Đặt bát cháo vào tay Niệm Băng, Phượng Nữ có chút lo lắng như trước, nói : "Chàng thật sự không sao chứ? Trận đấu hôm nay..."

Niệm Băng đỡ bát cháo, ăn thật nhanh, rồi từ trên giường nhảy xuống, cơ thể có chút cứng nhắc . "Thật sự không thành vấn đề, chẳng lẽ ta lại còn lừa nàng sao?"

Niệm Băng vươn tay nhẹ nhàng ôm Phượng Nữ vào lòng, cảm giác được sự hòa hợp giữa hai người, thỏa mãn cảm giác du nhiên nhi sanh (toại nguyện), bất giác hắn khẽ hôn lên gáy ngọc thon dài của nàng.

Phượng Nữ co rụt cổ lại, cười nói : "Đừng có vậy chứ, nhột quá ! Xem bộ dạng của chàng quả thật là tốt rồi. Trận đấu hôm nay hãy cẩn thận một chút, thiếp ở nhà chuẩn bị đồ ăn ngon chờ chàng".

Niệm Băng nâng mặt Phượng Nữ lên, hắn hôn nhẹ nhàng lên đôi môi đỏ mọng làm rung động lòng người kia, " Ta sẽ nhanh trở lại, để ta ôm nàng một chút đi" . Hắn thích nhất cảm giác ôm Phượng Nữ, hai trái tim gần kề nhau, như thế thật là tuyệt vời. Chỉ có lúc ôm Phượng Nữ, cừu hận trong lòng mới có thể tạm thời nguôi ngoai. Lúc này, Niệm Băng không khỏi nhớ tới lời Dung Băng nói. Hắn thầm than một tiếng, có lẽ chính mình đã bị cừu hận che mắt ! Hắn nắm thật chặt cánh tay, thân thể của Phượng Nữ thật ấm áp, sưởi ấm thân thể của hắn, sưởi ấm cả trái tim hắn.

Thật lâu sau, bên ngoài ánh nắng đã chiếu vào phòng, rọi trên cả thân thể của hai người. Phượng Nữ tựa hồ như đang ngủ, đầu ngả lên vai Niệm Băng. Niệm Băng nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của nàng, cảm nhận những đường cong uyển chuyển trên thân thể mềm mại của nàng, trong lòng hắn dễ chịu không nói nên lời.

”Phượng Nữ, nàng có nghĩ rằng ta không nên báo thù không?”

Phượng Nữ nhắm hai mắt như trước, từ từ nói:”Thù thì nhất định phải trả, kẻ thù giết cha mẹ thì không đội trời chung, chàng thân làm con, sao có thể không báo thù cho bọn họ được? Nhưng mà Niệm Băng, chàng nhớ kĩ rằng cừu hận của chàng chỉ là Băng Tuyết Nữ thần tư tế, chứ không phải những người khác. Chàng không cần vì cừu hận mà mất đi hảo cảm với thế giới này. Thiếp biết ngày bé của chàng chịu rất nhiều đau khổ, những năm gần đây mới bắt đầu nổi danh. Nhưng trên thế giới này còn có rất nhiều nơi ảm áp, chàng còn có người thân, còn có thiếp. Thiếp hiểu được nội tâm của chàng vì cừu hận mà đóng kín, bởi vì cừu hận mà lạnh giá thì thật không hay. Thiếp hi vọng có thể gặp lại vẻ rạng rỡ như ánh mặt trời của chàng, gặp lại nụ cười rực rỡ của chàng. Chàng là con người thiện lương, chỉ vì cừu hận mà trở nên lạnh lùng, chàng có hiểu được ý thiếp không?”

109. Chương 108: Đại Địa Nữ Thần Lĩnh Vực

Phượng Nữ nhẹ nhàng cạo xát lên vai Niệm Băng: ”Ta đã lựa chọn, nếu lòng chàng không thay đổi, chờ chàng báo thù xong ta sẽ cùng chàng tìm một nơi thanh sơn thủy tú, cách ly với thế giới bên ngoài, chỉ còn cuộc sống của hai chúng ta, có được không?”

Thân thể Niệm Băng run nhẹ: ”Cảm ơn nàng, Phượng Nữ. Ta sẽ cố hết sức thay đổi chính mình, chỉ cần có nàng bên cạnh lòng ta sẽ bình tĩnh hơn nhiều, hãy chờ ta quay lại.” Trong lòng trở nên ảm áp hơn, không ngừng hồi tưởng lại từng lời của Phượng Nữ, Niệm Băng ly khai khỏi khách sạn. Hôm nay, hẳn phải đối mặt với đối thủ thứ hai trong tổ của mình.”

Bước vào trận đấu ngày thứ ba, bởi vì ngày đầu tiên xuất hiện việc ngoài ý muốn, tân duệ ma pháp sư đại tái năm nước thi đấu một ngày bốn trận đã trở thành mỗi ngày hai trận, hôm nay ở tổ một là do Mộc Vinh cùng Băng Vân đối chiến. Ngày trước, Băng Vân đã thắng hai trận, Mộc Vinh một trận, theo tình huống hiện tại, bọn họ chính là hai người có khả năng đạt được danh hiệu đứng đầu tổ một. Mà trận đấu này đối với Mộc Vinh là vô cùng quan trọng, chỉ cần hắn có thể chiến thắng Thiên Áo Băng Vân, đừng nói là đệ nhất tổ một, thậm chí cả đệ nhất cuộc thi cũng có thể đạt được.

Niệm Băng cùng Dung Băng ở dưới theo dõi, kể cả những người khác tham gia thi đấu căn bản không ai xem trọng Mộc Vinh, Thiên Áo Băng Vân chẳng những thực lực mạnh mẽ, hơn nữa trong trận đấu đầu tiên cùng Dung Băng, đến trận đấu ngày hôm qua đã bại tên ma pháp sư kia, nàng biểu hiện ra lực không chế ma pháp vô cùng lợi hại, làm cho người ta cảm giác sâu không lường được. Tương đối mà nói, Mộc Vinh mặc dù thực lực không kém, có tự nhiên ma pháp quý dị nhưng muốn thắng được Băng Vân cơ hồ là không có khả năng.

Hào quang màu lam xung quanh thân thể Băng Vân lóe lên, vẻ mặt của nàng vẫn băng lãnh như trước, không nói lời dư thừa, Mộc Vinh thì có vẻ khẩn trương, Dung Phi vừa tuyên bố trận đấu bắt đầu hắn đã lập tức đưa ma pháp trượng lên, vô số sợi mây hương về Băng Vân lao đến, chính là biện pháp mà hắn dùng trong trận đấu với Phi Phi, đáng tiếc Băng Vân không phải là Phi Phi.

Một tầng băng sương vô thanh vô tức xuất hiện, tầng lớn băng sương toát ra từ thân thể Băng Vân, thân hình phiêu hốt lui về phía sau, nàng đã ẩn vào trong băng vụ.

Mộc Vinh âm thầm cười lạnh nghĩ thầm, chỉ cần tánh mạng của đối phương còn tồn tại, tự nhiên ma pháp của chính mình vẫn còn thể dò xét được, cho dù mắt không thể nhìn nhưng bằng vào cảm giác đối với tánh mạng hơi thở vậy là đủ rồi. Một bên không chế sợi mây trùng nhập vào trong băng vụ, hẳn một bên ngâm xương chú ngữ tự nhiên lĩnh vực của mình.

Ma pháp tự nhiên quả thật có đặc điểm riêng của chính mình, tại phương diện do thám năng lượng tánh mạng các hệ khác thật không thể so sánh được, sợi mây vừa tiến vào băng vụ lập tức lao đến chỗ Băng Vân, điên cuồng đánh về phía nàng. Nhưng trong lúc này, trên đài đột nhiên xuất hiện tuyết rơi, từ trong băng vụ xuất ra tầng tầng bông tuyết như là lông ngỗng, bông tuyết đó không hề tầm thường, mỗi một bông như là lưỡi dao sắc bén phiêu lãng giữa không trung. Khi bông tuyết cùng sợi mây tiếp xúc, những sợi mây màu xanh nhất thời trở nên tán loạn.

Mộc Vinh cảm thấy vô cùng đau lòng, Đằng Ti ma pháp trượng chính là bảo bối của hắn, bằng vào chuỗi ma pháp trượng này, hắn từng chiến thắng rất nhiều đối thủ có thực lực không chênh lệch lắm. Mắt nhìn thấy ma pháp trượng bị hủy diệt trong bông tuyết, hắn như thể nào lại không đau lòng đây nhưng động tác của hắn vẫn không đình chỉ. Dù sao, hạch tâm của Đằng Ti trượng là khối bảo thạch màu xanh biếc vẫn còn tồn tại, chỉ cần vẫn còn có nó, hắn một lần nữa chế tạo lại một cây Đằng Ti ma pháp trượng cũng không khó khăn, bây giờ trọng yếu nhất chính là đạt được thắng lợi trong trận đấu này.

Bông tuyết phiêu phù lơ lửng xoay tròn rất nhanh, bạo phong tuyết dần dần hình thành. Mộc Vinh một bên niệm chú ngữ, một bên lui dần về phía sau, mục đích của hắn rất đơn giản, chỉ cần có thể kéo dài tới lúc thi triển tự nhiên lĩnh vực, hắn sẽ thành công. Băng Vân trong băng vù chậm rãi bước ra, bạo phong tuyết xoay tròn quanh thân thể nàng, trong mắt toát ra một tia hàn quang nhàn nhạt, nhìn thấy Mộc Vinh cũng không hề công kích.

Mộc Vinh có chút kinh ngạc nhìn Băng Vân, lúc này ma pháp của hắn rốt cục cũng đã hoàn thành. Bỗng nhiên hạt châu màu xanh biếc rơi xuống đất, hào quang màu xanh biếc chìm vào bên trong mặt đất.

Thiên Áo Băng Vân lạnh nhạt nói: "Nếu không cho người xuất ra ma pháp đặc ý nhất, chỉ sợ người thua cũng sẽ không cam tâm. Ta muốn cho người hiểu được, tự nhiên lĩnh vực trong thế giới băng của ta không hề có hiệu quả đâu."

Mộc Vinh hừ lạnh một tiếng: "Thật sự không có hiệu quả sao?"

Mầm mống tánh mạng này của ta còn có thể hoán đổi mặt hiệu quả khác nữa. Hiện lên đi, tự nhiên lĩnh vực của ta."

Mặt đất chậm rãi chấn động, mầm mống tánh mạng bên trong mặt đất xuất hiện, tình huống trong trận đấu ngày đầu tiên lại hiện ra, vô số hào quang màu xanh biếc phiêu nhiên xuất ra, lan tỏa khắp ngõ ngách. Trong lúc này, Băng Vân lại di chuyển, một cái lực mang tinh lam sắc từ tay nàng xuất hiện, trong nháy mắt nhiệt độ trên đài kịch liệt giảm xuống. Vốn tốc độ phát triển của mầm mống tánh mạng rất nhanh đột nhiên giảm bớt, song chuồng Băng Vân đưa thẳng lên trước ngực mình, hai đầu ngón tay tiếp xúc cùng một chỗ, một cái quang cầu màu lam từ từ lớn dần, cuối cùng ngưng kết lại.

Dưới đài Niệm Băng kinh ngạc nói: "Bát giai băng hệ ma pháp tuyệt đối băng phong, trách không được nàng ta không sợ hãi." Tuyệt đối băng phong trong băng hệ ma pháp không phải thuộc loại công kích cũng không thuộc loại phòng ngự, giống như bạo phong tuyết dùng để phi hành trong khoảng cách ngắn, còn như tuyệt đối băng phong này bình thường chỉ dùng để băng hệ ma pháp sư vượt qua một ít nơi hiểm yếu làm ma pháp sư luống cuống chân tay, dưới sự khống chế của tinh thần lực, có thể đem một đoạn không gian ngưng tụ thành băng. Loại ma pháp này có ưu thế lớn nhất là đóng băng vô cùng nhanh, nhưng bởi vì khoảng cách khống chế có hạn, vừa hao phí lượng lớn ma pháp lực cho nên băng hệ ma pháp sư rất ít khi sử dụng.

Quang cầu màu lam nhẹ nhàng rơi xuống đất, lam quang nhàn nhạt trong nháy mắt tràn ngập, kể cả những cành cây đã nhô lên khỏi mặt đất trong nháy mắt cũng bị ngưng kết, lúc này bạo phong tuyết lại di chuyển một lần nữa, những cành cây bị đóng băng dưới sự càn quét của bạo phong tuyết bị vỡ tan không còn một mảnh, hóa thành băng phấn phiêu lãng, trên trường đấu như là tràn ngập trong một tầng băng vù.

Mộc Vinh trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy cảnh trước mắt, hắn không nghĩ đến tự nhiên lĩnh vực lại bị phá như vậy, mặc dù vẫn còn có hơi thở của mầm mống tánh mạng nhưng dưới sự áp chế của tuyệt đối băng phong, trừ phi đóng băng được giải trừ, nếu không thì tự nhiên lĩnh vực sẽ vô pháp phát huy ra chính thức tác dụng. Bạo phong tuyết bay đến trước mặt Mộc Vinh rồi ngừng lại, Băng Vân bình tĩnh nói: "người nên nhận thua đi."

Mộc Vinh có chút ngốc trệ nhìn bạo phong tuyết trước mặt, ma pháp lực của hắn cũng không có hoàn toàn tiêu hao, lúc này vẫn còn có lực phản kích. Nhưng bạo phong tuyết trước mặt sẽ cho hắn thời gian ngâm xướng chú ngữ sao?

Băng Vân nhíu mày, nàng không có chờ đợi nữa, bạo phong tuyết trong nháy mắt vọt tới trước, cuộn cuộn nổi lên đem thân thể của Mộc Vinh "Tiễn" xuống đài. Hỏa vân tráo là phòng ngự ma pháp, bạo phong tuyết vừa chạm tới hỏa vân tráo lập tức biến mất còn thân thể của Mộc Vinh đã té nhào xuống dưới đài,

trận đấu đầu tiên nhanh như vậy đã kết thúc. Băng Vân dễ dàng lấy được thắng lợi trong trận đấu thứ ba, đến lúc này các trận đấu trong tổ của nàng đã hoàn toàn chấm dứt, nàng vững vàng ngồi lên vị trí đứng đầu tổ một.

Dung Băng huých Niệm Băng một cái, thấp giọng nói: "Thấy được chưa, trước mặt băng và hỏa ma pháp, tự nhiên ma pháp sẽ bị hạn chế rất lớn."

Niệm Băng vuốt cằm một chút, trong mắt toát ra nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt liếc sang bên Mộc Tinh, Mộc Tinh nhú mày nhìn ca ca đang thất hồn lạc phách, trong mắt toát ra một tia khinh thường.

Thiên Áo Băng Vân từ trên đài đi xuống. ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người Niệm Băng, ánh mắt Niệm Băng cũng nhìn về phía nàng, ánh mắt Băng Vân ngừng lại nhìn hắn một chút rồi xoay mình đi về phía chỗ ngồi bên tổ một. Niệm Băng trong lòng có chút kinh ngạc, thời điểm Băng Vân nhìn vào hắn, ánh mắt băng lãnh lại xuất hiện một tia thâm mật. Người của Băng Thần tháp lại có thể đối với chính mình thân thiện? A, đúng rồi, dù sao nàng cùng với mình cũng là đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc, chẳng lẽ nàng lại cổ vũ cho chính mình lấy được vị trí đứng đầu tổ hai hay sao?

"Trận đấu thứ hai ngày thứ ba, số một tổ hai đấu với số năm tổ hai, người tham gia thi đấu bước lên đài." Sau khi Dung Phi tuyên bố, Niệm Băng cùng Mộc Tinh đồng thời lên đài.

Mộc Tinh cũng không vì thất bại của ca ca lúc trước ảnh hưởng, nhìn Niệm Băng bĩu môi nói: "Hôm nay người định giết ta hay sao?"

Niệm Băng nhìn thoáng một chút, ánh mắt đảo qua phía dưới đài, hắn phát hiện ngoại trừ Băng Vân cùng Dung Băng ra, ánh mắt người khác nhìn mình đều có chút quái dị, nhất thời hiểu được bọn họ là vì mình xuống tay ngoan tâm thủ lật trong trận đấu đầu tiên nên sinh ra lòng giới bị, trải qua cuộc nói chuyện với Phượng Nữ, sự băng lãnh trong lòng hắn đã giảm đi rất nhiều, lạnh nhạt cười hỏi ngược lại: "Nếu như ta là người, ta sẽ đi xuống với ca ca người?"

"Người..." Nộ ý trong mắt Mộc Tinh đại thịnh: "Người nghĩ rằng ta là hai phế vật ngày đó sao?"

Niệm Băng cố tình kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ người không phát hiện ca ca người thua như thế nào sao? Người tự hỏi có thể so với hắn mạnh hơn bao nhiêu?"

Mộc Tinh khinh thường nói: "Vậy người nghĩ rằng mình là ai, chẳng lẽ người đến từ Băng Thần tháp sao?"

Dung Phi đứng một bên nhìn Niệm Băng, một bên nhìn Mộc Tinh tức giận nói: "Các người lên đài chiến đấu hay là để nói chuyện phiếm?"

Mộc Tinh nói: "Ngài không tuyên bố trận đấu bắt đầu chúng ta đấu như thế nào được?"

Dung Phi hừ một tiếng nói: "Hảo, trận đấu bắt đầu." Nói xong liền đi xuống dưới đài.

Vừa nghe trận đấu bắt đầu bốn chữ, Mộc Tinh trong nháy mắt phản phát như trở thành người khác, mái tóc dài màu xanh biếc bay phăng phất, sắc mặt trở nên dị thường bình tĩnh, hơi thở của tự nhiên tánh mạng phát ra, hảo quang màu xanh biếc nhàn nhạt giống như gợn nước bình thường vòng quanh thân thể nàng không ngừng di chuyển theo quy luật.

Niệm Băng bắt đầu di chuyển, hai tay duỗi ra phía trước, mỗi tay trước người vẽ ra một hình tam giác, lam, hồng lưỡng sắc quang mang đan vào nhau tạo thành một lục mang tinh kỳ dị: "Băng, người là đại biểu của rét lạnh, hỏa, người là nguồn suối nóng rực, hơi thở của băng và hỏa! Thỉnh các người cho phép ta đem tính chất đặc biệt của các người dung hợp, lấy ngọn nguồn của các người làm vật dẫn, cộng minh đi." Trái lam phải hồng, lưỡng sắc quang mang phân biệt theo hai bên thân thể của Niệm Băng phát ra, hắn rút cuộc cũng dùng ra băng hỏa đồng nguyên ma pháp mà mình đặc ý nhất. Băng, hỏa, hai loại nguyên tố không ngừng ngưng tụ vòng quanh thân thể hắn, lúc này băng vào băng hỏa đồng nguyên hắn có thể làm ra các loại biến hóa trên ma pháp, đối với tự nhiên ma pháp không quen thuộc, hắn lựa chọn lấy tĩnh chế động.

Hai mắt Mộc Tinh hoàn toàn biến thành hai luồng lục quang, thân thể từ từ bay lên trên đài, mặc dù chỉ là cách mặt đất khoảng một thước nhưng lúc này nàng phản phát như là nữ thần tự nhiên, toàn thân tràn ngập một hơi thở kì dị.

Mộc Vinh dưới đài tự nhủ nói: "Tiểu tử, ngươi hãy chết đi, muội muội ta chính là tiên thiên đại địa chi nữ, ngươi há có thể đối phó."

Khi Niệm Băng hoàn thành chú ngữ là lúc hai tay Mộc Tinh đã hợp lại phía trước người, từng đạo lực quang lấy thân thể nàng làm trung tâm tản ra. Đột nhiên, trong mắt nàng quang mang đại thịnh, hơn mười cái dây mây phá không hướng Niệm Băng phóng đi, vị trí lao ra cực kỳ xảo diệu, chẳng những công kích Niệm Băng hơn nữa còn phong kín tất cả phương vị hắc có thể né tránh.

Niệm Băng trong lòng cả kinh, hai tay vừa lật, trực tiếp xuất ra hơn mười khối đệ giai băng hỏa cầu nghênh tiếp. Những tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, mỗi một lần, đều làm xuất hiện vô số mảnh vỡ màu xanh biếc, lực nổ mạnh của băng hỏa cầu đem những dây mây này tất cả hủy diệt, Niệm Băng phải lui lại mấy bước dưới lực phản chấn nhưng hắc phát hiện, Mộc Tinh như trước vẫn phiêu phù giữa không trung, tất cả lực phản chấn đều bị tầng hào quang màu xanh biếc kia hóa giải.

Niệm Băng biết, mình không thể chờ đợi nữa, hào quang chợt lóe, Ngạo Thiên đao vào tay, cánh tay hắc trong nháy mắt hóa thành ảo ảnh, Ngạo Thiên đao phát ra phong nhận kỹ năng, huyền hóa ra mười đạo phong nhận tung bay nhưng mà xuất ra theo từng góc độ bất đồng hướng Mộc Tinh công kích. Đồng thời, băng hỏa đồng nguyên ma pháp dưới sự điều động của Niệm Băng dung nhập vào trong Ngạo Thiên đao, tăng thêm uy lực của đòn công kích.

Mộc Tinh căn bản không để ý tới phong nhận này, hai mắt của nàng đã biến thành hai luồng hào quang màu xanh biếc, lúc này căn bản không thể nhìn ra thần sắc trên mặt nàng, hai tay tạo thành hình chữ thập trước ngực cũng không có biến hóa nhưng mặt đất phía sau lôi đài đã bắt đầu chui ra vô số nhánh cây và dây mây, không ngừng quấn lấy nhau.

Phong nhận va chạm với vàng sáng màu xanh biếc, giống như lực phản chấn lúc đầu, vô thanh vô tức biến mất.

Sự biến mất của phong nhận không làm cho Niệm Băng quá kinh ngạc, hắc kinh ngạc chính là dây mây và thực vật không ngừng tăng trưởng phía sau lưng Mộc Tinh, rõ ràng là tự nhiên linh vực mà Mộc Vinh dùng qua nhưng Mộc Tinh lại không có ngâm xương chú ngữ a! Cái này ít nhất tương đương với thất giai ma pháp như thế nào lại có thể dễ dàng sử dụng như thế?

Mộc Tinh mở miệng nói: "Thủy, hỏa, thổ, phong cũng đều có nguồn gốc từ tự nhiên, trong đại địa nữ thần linh vực của ta, mấy cái này đều không thể có hiệu quả, trừ phi ngươi thi triển ma pháp vượt qua đại địa nữ thần linh vực hai bậc mới có thể phá được linh vực của ta nhưng đại địa nữ thần linh vực của ta là bát giai ma pháp, ngươi có thể có thực lực của ma đạo sư sao?"

"Cho dù ngươi có thì ta cũng sẽ không cho ngươi cơ hội ngâm xương chú ngữ, mặc dù ta không biết vì sao ngươi có thể sử dụng ba loại ma pháp băng, hỏa và phong nhưng ta quả thực rất khâm phục năng lực ma pháp của ngươi. Bây giờ ngươi nhận thua ta sẽ lưu lại cho ngươi một đường sống, nếu không phải vì ngươi có được băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực, ta cũng sẽ không thi triển linh vực này sớm như vậy, cái này vốn là lưu lại dành cho Thiên Áo Băng Vân."

Dưới đài, Băng Vân trong mắt bộc phát ra hai luồng tinh mang, nhẹ giọng nói: "Đại Địa Nữ Thần linh vực, là tiên thiên linh vực."

Dung Băng đứng ở bên cạnh nàng nghe được lời của nàng không khỏi chấn động toàn thân, không kìm được hỏi: "Thật sự có tiên thiên linh vực tồn tại sao?"

Băng Vân nhìn Dung Băng liếc mắt một cái, không nói gì chỉ là có chút gật đầu. Trên đài, Niệm Băng nhìn Mộc Tinh có chút quái dị nói: "Ngươi không giết ta sao? Chẳng lẽ ngươi không nghĩ vì thủ hạ báo thù sao?"

Mộc Tinh lạnh nhạt cười nói: "Không biết ngươi là thông minh hay là ngu ngốc, đã gặp phải đại địa nữ thần linh vực của ta, ngươi cho rằng băng hỏa đồng nguyên ma pháp của ngươi còn có thể làm gì được sao? Ngươi đã quá coi thường ta rồi đó."

Niệm Băng nhíu mày nói: "Nguyên lai là như thế nhưng mà có chuyện ta hy vọng ngươi có thể hiểu được, trong từ điển của ta cho tới bây giờ không có hai chữ nhận thua, muốn đạt được thắng lợi trong trận đấu này thì ngươi hãy động thủ đi."

Đôi mi thanh tú của Mộc Tinh hơi nhú lại: "Chấp mê bất ngộ, đã như vậy thì ta sẽ thuận theo ý của người." Quang ảnh màu xanh biếc chợt lóe, thân thể mềm mại uyển chuyển của nàng lúi vào trong trùng trùng điệp điệp dây mây, những sợi dây này nhanh chóng xảy ra biến hóa lập tức ngưng kết thành một lực cự nhân thân cao năm trượng.

Niệm Băng trong lòng rung mình, tại trận đấu trước hần dự đoán trình độ của Mộc Tinh rất cao nhưng thực lực Mộc Tinh thể hiện bây giờ vượt xa so với phỏng đoán của hần, không cần ngâm xương chú ngữ mà có khả năng tự nhiên sinh ra linh vực, cái này cực kỳ khó đối phó a.

Lực cự nhân di chuyển, bước chân to lớn bước lên đài đậm mạnh một cái phát ra tiếng ầm vang, cánh tay trắng kiện đồng thời huy vũ, trên trăm sợi dây mây đồng loạt bay ra hướng Niệm Băng công kích.

Từng đạo phong nhận dưới tác dụng của băng hỏa đồng nguyên được tăng phúc lên đến ba bậc, giống như tiên hoa nghênh đón công kích của lực cự nhân nhưng xuất hiện một màn làm Niệm Băng hoảng sợ. Lúc này dây mây cùng với lúc trước không giống nhau, phong nhận chỉ có thể để lại trên dây leo dấu vết nhàn nhạt nhưng thể ngăn cản công kích gần như điên cuồng kia. Thời khắc mấu chốt, kinh nghiệm thực chiến đã cứu lại Niệm Băng một mạng, lực mang tinh màu bạc xuất hiện xung quanh thân thể hần. Quang ảnh chợt lóe, ngay lập tức tại vị trí của hần phát ra một tiếng nổ vang

Âm thanh Mộc Tinh kinh ngạc vang lên: "Người thật đúng là làm cho ta kinh ngạc a! Không gian hệ ma pháp."

Niệm Băng lúc này đã không còn công phu để mà hồi đáp, không cần che dấu cái gì nữa, dùng miệng cắn giữ chuỗi Tuyền Kỳ đao, nhanh chóng thu hồi Ngạo Thiên đao, hai tay rung lên, trong phút chốc, hồng, lam lưỡng sắc quang mang tràn ngập trên đài, Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Tức và Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao rút cuộc cũng đã xuất hiện.

Tiếng kinh hồ từ dưới đài vang lên, kể cả bọn người Dung Phi, Dung Cực, Băng Vân, mặc dù chỉ là trong nháy mắt nhưng bọn hần cũng nhận ra được hơi thở của Băng Tuyết Nữ Thần chi thạch và Hỏa Diễm Thần chi thạch.

Dung Thân Vương ngồi bên cạnh Hoa Thiên đại đế nhú mày, thấp giọng nói: "Dĩ nhiên là có tiên thiên linh vực ma pháp sư."

Phản ứng của lực cự nhân rất nhanh, vô số hảo quang màu xanh biếc phô thiên cái địa hướng Niệm Băng phóng đi, dựa vào Tuyền Kỳ đao, Niệm Băng di động trong nháy mắt.

"Vĩnh đồng băng chi phách, địa ngục chi ma viêm, ta lấy thân phận băng hỏa đồng nguyên gọi về các người, băng ngưng tụ, hỏa ngưng tụ, cực chí dung hợp, phóng thích ra mệnh môn, băng trầm ổn, hỏa cuồng liệt, lấy nguồn gốc các người làm trụ cột, hóa thành lực phá hủy vĩnh viễn bất biến, hủy diệt hết thảy tánh mạng đi. Băng viêm ma kiếp phá."

Niệm Băng liên tục ngâm xương không có đình chỉ, thân mình không ngừng di động trong trùng điệp dây mây, cho dù dây mây đã bao trùm cả trường đấu nhưng không có khả năng là không có một khe hở, cơ hội mà Niệm Băng đang tìm kiếm chính là một khe hở trong đó.

Mỗi lần ngâm xương một hai chữ, thân thể hần lại trong nháy mắt dời đi khoảng cách ngắn thay đổi phương vị một chút, nhưng cho dù là dời đi như thế nào, ngữ điệu hần trước sau vẫn trầm thấp, ma pháp chú ngữ vẫn tiếp tục như trước.

Bồng, khi Niệm Băng ngâm xương xong chữ cuối cùng, động tác hần có chút trì hoãn nhất thời bị một dây leo quất trúng, thân thể xoay tròn trên không trung nhưng trên mặt Niệm Băng lại toát ra vẻ tươi cười, dù sao ma pháp cũng đã hoàn thành.

Những dây leo thô trắng không hề bỏ qua cơ hội, thân thể Niệm Băng bị quấn quanh tựa như một cái bánh chưng lớn, chỉ có dưới chân hồng lam song sắc lực mang tinh là còn tồn tại như trước.

Mộc Tinh ẩn mình trong Đại Địa Nữ Thần linh vực đột nhiên cảm giác được một tia bất an, nắm tay thật lớn của lực cự nhân dưới sự khống chế của nàng lập tức oanh kích về phía thân thể của Niệm Băng. Nhưng giờ phút này không ai có thể ngăn cản băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư trong truyền thuyết phát uy nữa. Hào quang của hồng lam song sắc lực mang tinh đột nhiên trở nên vô cùng rực rỡ, trên những dây leo quấn

quanh thân thể Niệm Băng phát ta từng chấm lam, hồng chói mắt, băng từ ngoài hướng vào trong còn hỏa từ bên trong hướng ra phía ngoài, mặc dù Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực có thể cắn nuốt hết năng lượng tự nhiên nhưng cũng không thể thích ứng được sự va chạm của hai loại năng lượng cực đoan.

Bụi phấn lan tỏa ra khắp nơi, thân thể Niệm Băng ở trên không trung nhẹ nhàng rơi xuống nhanh chóng né tránh một kích trí mạng của lực cự nhân, ngọn lửa màu đỏ đã ngưng tụ biến thành ma viêm, băng màu lam đồng dạng giống như ngọn lửa, hồng làm lưỡng sắc chói lọi bao quanh thân thể Niệm Băng xoay tròn bốc lên cao, hơi thở của chúng mặc dù hoàn toàn khác biệt, năng lượng mặc dù hoàn toàn đối lập nhưng tại giờ phút này, dưới tác dụng của băng hỏa đồng nguyên lực mang tinh dưới chân Niệm Băng lại mang một vẻ hài hòa.

Niệm Băng hai tay phân biệt nắm lấy Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Tức và Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao, đưa Băng Tuyết Nữ Thần chi thạch và Hỏa Diễm Thần chi thạch hướng ra phía ngoài, một màn kì dị xảy ra, ánh mắt của hắn đã biến thành hồng, lam lưỡng sắc, giữa mặt lên trời hét lên một tiếng, hơi thở của băng và hỏa đem rừng dây leo liên tục đẩy lui.

Nếu nói, lúc này Mộc Tinh biểu tượng cho Đại Địa Nữ Thần tự nhiên cùng tánh mạng, vậy Niệm Băng đại diện đúng là ma thần hủy diệt hết thảy, hắn đang rống giận, hắn đang rít gào.

”Phóng thích đi, băng viêm ma kiếp phá.” Long quyền không nhất định là do gió hình thành, băng cùng viêm dung hợp tạo thành một cảnh vô cùng rực rỡ, xuất hiện hồng lam sắc chói lọi, hội tụ hơi thở vô cùng bá đạo, tụ thành băng viêm long quyền đường kính gần nửa trượng, lấy hai khối cực phẩm bảo thạch làm nguyên điểm, lấy băng hỏa đồng nguyên của Niệm Băng làm vật dẫn mà bạo phát. Mục tiêu của chúng chính là trước ngực lực cự nhân.

Ánh mắt mọi người giờ phút này đều tập trung cao độ, ngay cả Dung thân vương cũng cảm thấy bất ngờ. dưới tình huống như thế Niệm Băng còn có thể phát ra ma pháp cường hãn như vậy, hắn xuất ra không phải là băng ma pháp cùng viêm ma pháp kết hợp mà là chân chính băng hỏa ma pháp, ngay cả cái chú ngữ kia cũng chưa từng thấy trong băng ma pháp và hỏa ma pháp. Dung thân vương nhớ tới những gì mình chỉ điểm cho Niệm Băng, trong mắt nhất thời toát ra một tia mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ tiểu tử này lĩnh ngộ thật đúng là nhanh a!

Ầm - -, trong tiếng nổ mạnh kịch liệt, Hỏa Vân tráo do một trăm đại ma pháp sư cấu thành không ngừng chấn động, chúng ma pháp sư không thể không niệm chú ngữ để ổn định kết giới. Còn trận đấu trên đài thân thể to lớn của lực cự nhân đã hoàn toàn đình chỉ mà băng viêm ma kiếp phá Niệm Băng phát ra phẳng phát như là tan vào trong thân thể hắn.

Niệm Băng đứng trên mặt đất, trong đầu một trận mê muội, xuất ra ma pháp này ảnh hưởng đối với hắn thực không nhỏ, tinh thần lực tiêu hao thật lớn, thể lực có chút ăn không tiêu nhưng hắn biết chính mình vẫn không thể buông lỏng, một bên cố gắng điều hòa hơi thở, một bên ngưng tụ lại ma pháp lực.

Thân thể của lực cự nhân phẳng phát như là động lại, đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, thân thể do dây leo tạo thành lúc này như là nham thạch, thân hình cao tới năm trượng yên tĩnh đứng yên nơi đó.

”Không, điều này là không có khả năng, người không có khả năng phá đi Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực của ta.” Âm thanh Mộc Tinh theo bốn phương tám hướng phát ra, trong thanh âm không cam lòng vang lên.

Nhưng vào lúc này, từng đạo vết rách bắt đầu xuất hiện trước ngực lực cự nhân, vết rách không ngừng kéo dài, không ngừng mở rộng, vô số vết rách mấy phân chỉ trong nháy mắt công phu cũng đã nhanh chóng kéo dài trên khắp ngõ ngách của thân thể lực cự nhân, lúc này, giờ phút này, trong mỗi người đều xuất hiện hai chữ, kết thúc rồi.

Hồng, lam lưỡng sắc quang mang vẫn xoay tròn xung quanh thân thể Niệm Băng, Niệm Băng cẩn thận quan sát lực cự nhân đang bất động, rất nhanh tụ tập ma pháp lực trong cơ thể đồng thời thu hồi Tuyền Kỳ đao.

Trên thân thể lực cự nhân dần dần xuất khởi hào quang ngày càng chói lọi, đó là ánh sáng của hồng và lam, tiếng rạn vỡ bắt đầu vang lên, thân thể lực cự nhân bắt đầu bong ra từng mảng, hóa thành bụi phấn bay xuống.

Ầm - -, hỏa vân trảo lại kịch liệt chấn động, cả lực cự nhân trong nháy mắt hoàn toàn bị phá hủy, hơi thở của đại địa tánh mạng vốn tồn tại mạnh mẽ trên đài nhanh chóng biến mất, tất cả cũng khôi phục lại bình thường.

Mộc Tinh sắc mặt có chút tái nhợt xuất hiện phía trước Niệm Băng khoảng bảy trượng, trong mắt nàng tràn ngập sự không cam lòng: "Người làm như thế nào? Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực của ta rõ ràng có thể cắn nuốt hết thủy năng lượng mà người phát ra."

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: "Cũng không có gì, lĩnh vực này của người phi thường thần kỳ, cái gì thuộc về ma pháp nguyên tố tự nhiên cũng sẽ bị cắn nuốt nhưng lúc trước người không phải đã từng nói qua, nếu ta phát ra công kích vượt qua lĩnh vực này của người hai bậc thì có thể đem nó hoàn toàn hủy diệt. Đường nhiên ta còn chưa có thực lực của ma đạo sư, phóng thích một ma pháp đơn độc cũng chỉ có thể phát ra lực công kích bát giai nhưng ma pháp của người mặc dù thần kỳ, băng hỏa đồng nguyên ma pháp của ta đồng dạng cũng có đặc điểm của mình. Có lẽ người nên cảm thấy vinh hạnh, đây là lần đầu tiên ta sử dụng băng viêm ma kiếp phá từ khi nghiên cứu ra nó. Đây là ma pháp lấy dung hợp băng hỏa ma pháp làm trụ cột, uy lực phát huy đã đạt tới cực hạn của ma đạo sĩ là cửu giai, băng và hỏa, đơn độc phóng ra đều thuộc lĩnh vực của tự nhiên ma pháp nhưng băng hỏa đồng nguyên đã vượt qua lĩnh vực này, hai loại năng lượng cực đoan đồng thời xuất hiện, rét lạnh của băng và nóng rực của hỏa đồng thời công kích, xâm nhập vào Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực của người, mặc dù uy lực không đến thập giai nhưng về lực phá hủy đối với tự nhiên hơi thở lại có thể cùng với thập giai so sánh, cho nên lĩnh vực của người đã xong đời, nói như vậy người có vừa lòng hay không?"

Trên mặt Mộc Tinh hiện lên một nụ cười khổ sở, phun ra một ngụm máu tươi, lộ vẻ sầu thảm nói: "Hảo, hảo, băng hỏa đồng nguyên, va chạm cực đoan, ta thua." Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực và Mộc Tinh là một thể, lĩnh vực bị phá cho dù là tinh thần lực hay là thân thể đều chịu thương tổn không nhẹ, mặc dù ma pháp lực vẫn còn tồn tại nhưng nàng đã không còn năng lực điều động ma pháp lực chiến đấu nữa.

Trên mặt Niệm Băng mỉm cười một cách thành khẩn, thực lực của Mộc Tinh đã chiếm được sự tôn trọng của hắn: "Thắng thắn mà nói, trận đấu này ta thắng đích thực vô cùng gian nan, dù sao cũng là trong trường đấu, chung quanh lại có hỏa vân trảo hình thành kết giới khiến cho Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực của người không thể phát huy ra uy lực lớn nhất, nếu không ta rất khó phá hủy được nó. Hơn nữa, vừa lên người cũng không có trực tiếp hướng ta phát động công kích, nếu ta đoán không sai, trong Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực người có thể đem tự nhiên ma pháp của mình phát huy đến cực hạn, nếu là như vậy, thắng bại của chúng ta trong lúc đó còn rất khó nói."

Trong mắt Mộc Tinh toát ra một tia kinh ngạc, tên Niệm Băng trước mặt tựa hồ không đến nỗi chán ghét như vậy, nhìn thoáng qua băng hỏa song đao trong tay hắn, nói: "Ta nghĩ, chúng ta sẽ còn có cơ hội tái kiến, đến lúc đó sẽ phân thắng bại lần nữa. Ta không phải là người thua là không thể đứng dậy nổi, người có thể sử dụng bốn loại ma pháp, Đại Địa Nữ Thần lĩnh vực rất khó hoàn toàn khống chế người, toàn lực mà nói chúng ta bất quá cũng là nắm được năm phần mà thôi."

Niệm Băng gật đầu, trong lòng hắn đối với lĩnh vực quái dị này của Mộc Tinh vô cùng cảm thấy hứng thú nhưng lúc này trận đấu đã chấm dứt, hắn cũng không có ý muốn hỏi nhiều như vậy, Dung Phi lúc này chạy tới trung tâm trường đấu nói: "Trận đấu của các người còn cần tiếp tục sao?" Miệng hắn mặc dù hỏi nhưng ánh mắt lại nhìn vào Chánh Dương đao trong tay Niệm Băng.

Mộc Tinh lắc đầu nói: "Ta nhận thua. Niệm Băng, ta bây giờ không thể di chuyển được nữa, có thể phiền người đỡ ta đi xuống không?"

Niệm Băng cũng không nhìn về phía Dung Phi, cầm đao trong tay thu vào không gian giới chỉ, bước vài bước đến trước mặt Mộc Tinh, hắn không có ý định đỡ Mộc Tinh, băng hỏa lực mang tinh dưới chân phát sáng lên, trong miệng Niệm Băng trầm thấp niệm chú ngữ, tay trái vừa lật, thánh diệu đao thật lớn xuất hiện trong lòng bàn tay, nâng lên hướng về phía Mộc Tinh.

"Hỗn đản, người muốn làm gì?" Mộc Vinh dưới đài nghĩ đến Niệm Băng muốn hạ sát thủ đối với Mộc Tinh, hướng về trên đài bay nhanh tới, hắn là ma pháp sư, tốc độ chạy như thế nào nhanh bằng tay của Niệm Băng đây? Mộc Tinh đồng dạng cũng kinh ngạc nhìn về phía Niệm Băng, các loại ý niệm trong đầu chợt lóe qua, trong lúc này, hào quang màu vàng nhàn nhạt trên tay Niệm Băng ngưng tụ lại, trên Thánh Diệu

đạo tỏa ra hào quang chói mắt, thông qua sự chuyển đổi của băng hỏa đồng nguyên lực mang tinh, không ngừng đem quang minh hơi thở đưa vào trong cơ thể Niệm Băng, khi Mộc Vinh bước lên trên đài thì hào quang màu vàng kim nhật đã bao phủ toàn bộ thân thể Mộc Tinh.

110. Chương 109: Ý Nghĩa Của Tiên Thiên Linh Vực

Mộc Vinh dừng bước, kinh ngạc nhìn Niệm Băng. Lúc này Mộc Tinh đã nhắm mắt lại. Mặt cười, hơi thở nhẹ nhàng điểm tĩnh, chìm đắm dưới ánh sáng. Sắc mặt vốn tái nhợt dần ửng hồng, năm bậc quang minh ma pháp trị liệu không ngừng xoa dịu thân thể Mộc Tinh. Niệm Băng thu hồi Thánh Diệu đao, tay kia vươn ra, đặt trên trán Mộc Tinh. Khí tức của băng cũng xuất hiện theo, chỉ có điều lần này không lạnh giá như băng, băng dưới sự trợ giúp của hỏa, biến thành nước nhẹ nhàng tiếp theo sau quang minh, làm cho thân thể của Mộc Tinh xoay tròn rồi đứng lên.

Mộc Tinh mở mắt, đôi mắt đẹp tràn ngập vẻ ngạc nhiên "Thân thể ta dường như đã bình phục, tại sao lại có thể nhanh thế?"

Niệm Băng mỉm cười nói: " Quang minh, là trợ lực cho mọi sự sống, cũng là thuốc bổ tự nhiên của ma pháp của người. Mà nước là năng lượng của sự sống, thông qua quang minh và nước khôi phục lại, có gì mà không có khả năng a!"

Mộc Tinh toát ra một tia cười khổ "Quang minh, quang minh tốt a, đây là người đã thi triển loại ma pháp thứ năm Đùng nói cho ta biết nữa, người là một ma pháp sư toàn hệ, không thể nghi ngờ gì."

Niệm Băng lắc đầu nói: " Không, ta không phải là một ma pháp sư toàn hệ, ít nhất bây giờ cũng chưa phải. Được rồi, ta thấy bây giờ người có thể tự đi, đi xuống đi."

Thân thể Mộc Tinh lúc này có hai loại trị liệu ma pháp trợ giúp đã hoàn toàn bình phục, ngoại trừ tinh thần lực suy yếu ra, hẳn không có gì đáng ngại. Hai người kết làm bạn hữu cùng bước xuống võ đài, Niệm Băng đi bên cạnh, thấy trên mặt Mộc Tinh có vẻ phấn khích, có lúng túng, có kinh ngạc, có vui mừng.

Trận đấu ngày thứ ba của Tân duệ pháp sư kết thúc như vậy, nhưng, sự việc vẫn chưa kết thúc, tất cả ánh mắt đều dồn về hắn, hoài bích chi tội. (cái tội mang vật quý). Niệm Băng trước sau biểu diễn ngũ bính ma pháp đao. Trong lúc sử dụng ma pháp đao, làm cho mọi người hơi thở lập tức không thể khống chế. Hấp dẫn của ma pháp bảo thạch có ai có thể chống đỡ? Nhất là Thần tức của Băng tuyết nữ thần cùng với Hỏa diễm chi thần Bào hao càng khiến cho Dung gia gây chú ý đặc biệt cho Thiên Áo Băng Vân.

Sau khi Hán Hoa Thiên đại đế tuyên bố tặng thưởng cho người thắng cuộc một trăm tử kim tệ, Dung Phi nói: " Trận đấu hôm nay đến đây tạm dừng. Ngày mai tiếp tục. Niệm Băng ma pháp sư, mời người ở lại một chút. Những người khác có thể ra về. "

Băng Vân liếc mắt nhìn Niệm Băng, xoay người đi trước, Mộc Tinh nhìn Niệm Băng mỉm cười, sau đó cùng Mộc Vinh đi ra, các ma pháp sư khác cũng lần lượt đi ra. Chỉ còn lại ba người Niệm Băng, Dung Băng và Dung Cực.

Hoa Thiên Đại đế đứng lên, hỏa diễm thần chi thạch từng là bảo bối của Dung Thân Vương, hẳn sao lại không biết! Võ vai Dung Thân vương hắn nói: " Lão Dung, chuyện này người tới giải quyết đi. Người quyết định như thế nào, ta cũng không dị nghị." Nói xong, hắn có ý rời đi. Ý tứ của hắn thật rõ ràng, cho dù Dung thân vương giết Niệm Băng để lấy lại hỏa diễm thần chi thạch thì cũng không có gì là không ổn, hẳn cũng không can thiệp. Hoa Thiên vốn không hề ngại đắc tội với Băng Nguyệt đế quốc, huống hồ Niệm Băng mới chỉ là ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc mà thôi.

Một trăm tên hỏa hệ đại ma pháp sư theo ý Dung Phi lui ra khỏi thí luyện điện. Trong điện chỉ còn lại mấy người, Dung thân vương đi đến trước mặt Niệm Băng, Dung Phi cũng bước xuống. Niệm Băng bình tĩnh nhìn bọn họ, trên mặt không tỏ vẻ gì, Dung Băng cũng không có động tĩnh gì. Dung thân vương sớm biết Niệm Băng có hỏa diễm thần chi thạch, cho dù hôm nay Niệm Băng không dùng, sớm muộn gì các trận đấu sau này hắn cũng sẽ sử dụng.

Dung Phi nhìn Niệm Băng nói: "Hỏa diễm thần chi thạch của ngươi từ đâu mà có?" giọng nói của hắn thực không khách khí. Dù sao hỏa diễm chi thần thạch cũng là gia truyền chí bảo của Dung gia, đột nhiên lại xuất hiện với một người ngoài Dung gia, nếu không phải tại trận đấu lúc trước có Hoa Thiên đại đế, còn lúc này không có gì cổ kị.

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Ta là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc đến thi đấu, bắt buộc phải trả lời vấn đề của ngươi sao?"

Trong mắt Dung Phi chợt lóe hào quang, nói: "Ngươi chớ quên, nơi này là Hoa Dung đế quốc, mặc dù ma pháp của ngươi có rất nhiều chỗ quý dị, nhưng vẫn không là gì trong mắt ta."

Niệm Băng không lên tiếng, chỉ đưa ánh mắt nhìn Dung thân vương, Dung thân vương giơ tay ngăn Dung Phi nói thêm, lạnh nhạt nói: "Niệm Băng do ta mà đến. A Phi, Cực nhi, chuyện hôm nay không được nói ra ngoài, cũng không được công khai bên trong gia tộc. Nếu không, hậu quả là gì thì các ngươi tự gánh chịu lấy."

Dung Phi ngây người ra một chút, hắn không thể tưởng tượng được Dung thân vương lại tỏ vẻ như vậy, vội la lên: "Đại ca, hắn lấy chính là hỏa diễm thần chi thạch a!"

Dung thân vương liếc mắt nhìn hắn: "Ta còn chưa đến nỗi mắt mờ, ngươi có thể tới để gặp ta. Không cần nhiều lời, buổi tối ngươi hãy đến tìm ta."

Nếu nói còn gì có thể làm tên hỏa hệ ma đạo sư Dung Phi này sợ hãi, thì cũng chỉ có vị đại ca này của hắn. Từ nhỏ đến lớn, địa vị Dung Diễm trong Dung gia không có kẻ nào có thể dao động. Thở dài một tiếng, cúi đầu không thêm nhắc lại, Dung Thân vương xoay người đi ra phía ngoài đại điện, Niệm Băng cũng có sự tình muốn hỏi hắn, nên đi theo hắn rời khỏi đại điện.

Thấy bóng lưng bọn họ rời đi, Dung Phi lầm bầm lầu bầu nói: "lúc trước hỏa diễm thần chi thạch bị Thiên Nhi mang ra khỏi Dung Gia vẫn không có tin tức gì, tại sao lại đột nhiên xuất hiện? Chẳng lẽ tên tiểu tử Niệm Băng này có quan hệ với Dung gia? Niệm Băng, Niệm Băng a! Ta nhớ ra rồi, chẳng phải Dung Thiên cùng Tiểu yêu tinh Băng thần tháp sanh nghiệp chủng gọi là Niệm Băng sao? Chẳng lẽ..."

Dung Băng bên cạnh nghe đến đó nhất thời tức giận, không khách khí nói: "Tam gia gia, cái gì là nghiệp chủng? Niệm Băng là đứa con của Thiên thúc thúc, đã là người của Dung gia ta, tại sao lại nói đến nghiệp chủng?"

Dung Phi ngẩng đầu, mắt chợt lóe sáng, "Băng nhi, ta thấy ngươi cùng tên tiểu tử kia rất thân mật, có phải là người đã sớm biết thân phận của hắn?"

Dung Băng lạnh nhạt nói: "Việc này ngài nên đến hỏi ông nội. ta mệt rồi, ta về trước." nói xong hắn xoay người đi ra.

"Chờ một chút, ta và ngươi cùng đi." Dung Cực nói với Dung Băng, đi nhanh theo. Hai người sắp ra khỏi thí luyện đường, Dung Cực quay lại nói với Dung Phi: "Tam gia gia, nếu Niệm Băng thật là con của Thiên bá bá, thì hắn không phải là nghiệp chủng." Nói xong, hai người đi ra khỏi thí luyện đường.

Dung Phi đứng trong thí luyện đường, thái độ của Dung Băng cũng không sợ hãi, dù sao cha của Dung Băng là Dung Việt cùng cha của Niệm Băng là Dung Thiên là anh em sinh đôi, nhưng phản ứng của Dung Cực làm hắn giật mình. Dung Cực là đệ tử ưu tú nhất của nhị ca, tại sao lại bênh vực người ngoài thế? Ma pháp của tên tiểu tử Niệm Băng kia thật quý dị, nếu như đại ca thật sự xác nhận thân phận của hắn, có lẽ cố gắng tranh đoạt một đời của mình, của chính mình cùng nhị ca cũng không có cơ hội gì nữa. Không được, phải mau trở về bàn bạc với nhị ca. Nghĩ tới đây, Dung Phi bước nhanh ra khỏi đại điện.

Niệm Băng đi theo Dung thân vương đến một gian tĩnh thất trong hoàng cung, Dung thân vương ngồi xuống, chỉ ghế dựa bên cạnh nói: "Ngươi ngồi đi."

Niệm Băng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh hắn. Phải tập trung tinh thần cho trận chiến lúc trước, thân thể hắn cũng đã suy yếu hơn, quả thật cảm giác có chút mệt mỏi "Sự tình của ta ngài đã biết, còn tìm ta tới làm gì?"

Dung thân vương lạnh nhạt nói: " Tiểu tử, chẳng nhẽ ngươi không biết mình rất lộ liễu sao? Hôm nay, kể cả Hoa Thiên, Tô Việt ở bên trong, biểu hiện của ngươi đều gây chú ý cho tất cả mọi người. Ngươi bỉnh là ma pháp đạo cao nhất của ma pháp, có lẽ ai sinh ra cũng đều mơ ước có. Ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào? Bây giờ còn chưa có gì, nhưng, sau khi trận đấu chấm dứt, hết thấy chuyện xấu đều có thể phát sinh."

Niêm Băng nhìn Dung Thân vương, nhờ Dung thân vương xuất ra Trường Sinh đạo làm thường phẩm, cùng sự an ủi động viên của Dung Băng và Phượng Nữ, cừ hận trong lòng hắn đã lãnh đạm hơn rất nhiều. Duy chỉ có hận ý ngập trời đối với Băng Thần tháp là vẫn mạnh mẽ như trước. Trước mặt người, dù sao cũng là ông nội của chính mình a! " Theo ngài ta nên xử lý như thế nào? Chuyện xấu tự nhiên sẽ có, nhưng ta nghĩ, rời khỏi thành ban ngày cũng không có gì khó khăn. "

Dung thân vương trên mặt toát ra vẻ tươi cười hiểm có: " Ngươi muốn lợi dụng dung mạo gần giống Dung Băng sao? Đây quả thật cũng là một biện pháp, nhưng, chỉ có thể cho ngươi an toàn một thời gian. Một khi sự tình bại lộ, đừng nói người ngoài không tha cho ngươi. Ngay trong Dung gia thôi, cũng không ít người muốn dồn ngươi vào chỗ chết."

Niêm Băng có chút kinh ngạc nhìn Dung Thân Vương nói:" Gia tộc bên trong tranh đấu ngài cũng biết, vì sao còn không xử lý sớm đi? Nếu không, sau này Dung gia nhất định loạn."

Ánh mắt Dung thân vương toát lên vẻ thâm thúy, tựa lưng vào ghế nói: " Ngươi có thể thấy thế, thì ta cũng đã nghĩ đến. Sở dĩ ta không nghe không hỏi, là bởi vì ta không muốn làm cho Dung gia xuống dốc. Dung gia bây giờ thực phong quang, nhưng, không có nghĩa là phong quang đó của Dung gia sẽ không bị đi xuống. Có một ngày Hoa Thiên vắng mặt, ta vắng mặt, hết thấy cũng sẽ tay đổi. Từ sau khi Hoa Dung đế quốc trở nên cường thịnh, phía sau, Dung gia vẫn bị vây hãm bởi nhiều thế lực. Có thể nói tất cả quân đội nằm trong tay ta, so sánh mà nói, Tô Việt muốn nhiều hơn thế. Mặc dù hắn là tể tướng của đế quốc, nhưng mấy năm nay cũng rất ít chủ động ra mặt. Tô Việt ta thấy là người thông minh nhất, người thông minh làm việc, tự mình tạo ra đạo lý của mình. Ngươi hiểu được cái gì gọi là đạo lý "Gỗ tốt ở trong rừng"* không? Thế lực của Dung Gia càng lớn thì lại càng nhanh xuống dốc. Một khi ta đi, Dung gia chắc chắn đối mặt với đại nạn."

(* Gỗ tốt ở trong rừng: Cây gỗ tốt trong rừng thì bị chặt, chim không biết hót thì bị giết (dựa theo Nam Hoa Kinh - Trang tử)

Đại não của Niêm Băng chuyển động với tốc độ cao, làm cho hắn không rõ chính là, Dung thân vương vì sao lại nói với hắn những điều này a!

" Ngươi nói mấy cái này cùng mâu thuẫn trong Dung gia có liên quan gì với nhau? "

Dung thân vương nói: "Đương nhiên là có quan hệ, trong lòng ta, cho tới bây giờ cũng không có hai chữ bình phẩm. Tranh đấu cũng không phải chuyện xấu, phủ nhận nội bộ tranh đấu hay ngoại bộ tranh đấu, nếu không có thực lực thì làm sao có thể tranh đấu? Gia tộc bây giờ chia làm hai phái. Thực lực rất ngang bằng, vì nghĩ biện pháp áp đảo đối phương, bọn họ tất nhiên phải không ngừng cố gắng tăng cường thực lực. cho dù tương lai có một ngày Dung gia phân chia, hoặc là chịu áp lực của khắp nơi, chỉ cần thế lực đủ mạnh, Dung gia phân chia cũng không tính là gì. Dù sao, bất luận là một phía, bọn họ đều là họ Dung như trước. Ngươi hiểu được ý ta chứ? "

Niêm Băng chấn động toàn thân, có chút hoảng sợ khi nhìn thấy mặt Dung thân vương, hắn đã nói tận tường như thế, nếu chính mình còn không rõ thì đúng là ngốc tử. "Nhưng..."

Dung thân vương ngăn cản hắn, nói tiếp: " Không nhưng gì cả, ta đã quyết định, không thay đổi việc này. Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, trên người ngươi đang chảy dòng máu của ta. Chuyện Dung gia ngươi cũng không cần tham gia, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ không phát sinh chuyện gì. Bất quá, vì tương lai Dung gia, ta muốn ngươi đáp ứng cho ta một việc, ta hi vọng ngươi có thể trở thành như Băng Tuyết Nữ thân tư tể, trở thành cường giả đại lục chính thức, như vậy sau này dù Dung gia phát sinh chuyện gì, bất luận kẻ nào nhắc tới chữ Dung, cũng đều phải cố kỵ."

Nghe xong những lời này của Dung thân vương, Niêm Băng bình tĩnh trở lại: " Trở thành cường giả của đại lục vẫn là mục đích ta đang theo đuổi, cho dù ngài không nói, ta cũng sẽ cố gắng làm. Nhưng ta nên vì cái gì mà phục vụ Dung gia đây? Ta là người nào của Dung gia? Ta chỉ là một người ngoài, từ nhỏ đến lớn,

Dung gia đã cho ta cái gì? Ta không trả thù Dung gia, cũng đã tốt lắm rồi, dựa vào cái gì mà giúp Dung gia?”

Trong mắt Dung thân vương quang mang đại thịnh ” Dung gia cho người cái gì? Hai chữ sinh mạng có đủ hay không? Không có Dung gia, có thể có cha người hay sao? Không có cha người, chẳng lẽ người trong đất mà chui ra? Cho dù Dung gia có có vu cho phụ tử các người, nhưng cũng là Dung gia cho các người sinh mạng. Ta biết người không phục, trong lòng oán niệm đã rất sâu. Biểu hiện của người ở trận đấu đầu tiên ta có thể thấy, ta cho người trợ giúp Dung gia, không phải không có điều kiện. Có vài việc ta có thể đáp ứng người, đầu tiên, chỉ cần người đáp ứng điều kiện của ta, ta mặc dù không biết khả năng duy trì Dung gia của người, nhưng bản thân ta sẽ hoàn toàn trợ lực trên con đường lên đến đỉnh ma pháp. Đồng thời, ta còn có thể đáp ứng người, bất luận tương lai Dung gia như thế nào, Dung Việt, Dung Băng cùng một dòng máu tất nhiên là chủ Dung gia, người chỉ cần bảo trụ nhất mạch này, vậy là đủ rồi. Ta nghĩ, người cũng nên biết chuyện lúc trước, sau khi cha người dẫn người cũng hỏa diễm thần chi thạch rời đi, hắn đã bị Dung gia từ bỏ. Thân phụ của người cực kì coi trọng vinh dự, về mặt này người không giống hắn. Ít nhất, hắn không cần biết khi nào, cũng đều lấy thân là đệ tử Dung gia mà tự hào. Mặc dù hắn đã chết, nhưng dưới đất hắn mà biết chính mình một lần nữa có thể quay về Dung gia tộc phổ, ta nghĩ, hắn nhất định sẽ thật cao hứng. Thân làm con, chẳng nhẽ người không muốn giúp hắn hoàn thành tâm nguyện?”

Niệm Băng tâm xáo động, sáu tuổi hắn theo cha rời khỏi Dung gia, mãi cho đến năm mười tuổi mới bị chia lìa. Hắn nhớ rất rõ ràng, mỗi khi cha hắn bắt đầu nhắc đến Dung gia, thần sắc sẽ trở nên ảm đạm. Rời khỏi Dung gia là việc bất đắc dĩ nhưng cha vẫn nói với mình, nếu tương lai có cơ hội, có thể dốc sức vì vinh dự của Dung gia, tất nhiên phải trở về Dung gia. Dung thân vương xem ra rất thấu hiểu đứa con của mình. Hắn nói một điều kiện, đều là hi vọng phi thường tìm được mình. Nhưng chẳng lẽ cứ như vậy mà đáp ứng bảo vệ cho Dung gia sao? Một khi đáp ứng, chính mình cũng thừa nhận mình là đệ tử của Dung gia.

Thấy Niệm Băng do dự, Dung thân vương lạnh nhạt nói: ”Ta đã sống đến chín mươi tuổi, tính mạng đối với ta mà nói, chỉ còn là hình thức mà thôi, ta đã sớm coi thường tính mạng mình rồi. Trong cuộc đời ta nữ tử không ít, nhưng xuất sắc thì chỉ có hai, cha người và Dung Việt. Dung Việt thì long tài đại lược, lại biết che dấu thực lực, theo một góc độ nào đó, ta thấy hắn là người kế tục lý tưởng nhất. Tầm nhìn của hắn rất xa, chẳng những đang âm thầm phát triển thực lực của mình mà còn bồi dưỡng một đứa con xuất sắc. Ngoại trừ lúc trước để cho cha người chạy thoát, hắn không làm gì cho ta thất vọng. Cha người so cùng Dung Việt khi ra với đời, có vài phương diện kém hắn rất nhiều! Nhưng người biết không?!? Hắn lại rất giống ta hồi còn trẻ, hắn dễ dàng bị tình cảm chi phối. Nếu hắn có thể có một nửa lý trí của Dung Việt, lúc trước tuyệt sẽ không cùng mẫu thân người kết hợp. Khi Dung Thiên và Dung Việt mười tuổi, ta cũng đã xem tính cách của bọn họ. Theo tư tâm, ta càng hi vọng đem Dung gia truyền cho Dung Thiên, thấy hắn, tựa như ta gặp lại thời trẻ của mình. Bà nội người là mẫu thân của Dung Thiên và Dung Việt, chết khi mới có hai mươi tuổi, khi đó, hai huynh đệ Dung Việt bọn họ mới chỉ có hai tuổi. Bà nội người chết trong chiến loạn, cũng bởi vì bị phần lúc ấy, khiến cho ta cùng Hoa Thiên, Tô Việt kết minh, sau này mới sáng lập ra Hoa Dung đế quốc. Nhưng sau này, khi nghĩ lại, ta đã được cái gì? Trong lòng chỉ có nỗi hận và tiếc nuối. Quyền lực đối với ta mà nói chỉ như mây bay mà thôi, ai có thể biết trong lòng ta cô tịch? Ta mãnh liệt phản đối hôn sự của cha mẹ người, đúng là không hi vọng cha người đi theo con đường của ta ngày xưa. Sự thật đã chứng minh ta đúng. Bọn họ kết hợp chỉ mang đến thống khổ. Mẫu thân người bị Băng Tuyết Nữ thần tử tế bắt lại, sau khi trở về, cha người khiến ta cực kì thất vọng. Thấy bộ dạng hắn tinh thần sa sút, ta hận sắp đặt đã không thành! Kỳ vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, hắn đúng là vắn đi con đường của ta. Gia vụ sự tình căn bản không rõ ràng lắm. Người hận ta, hận Dung gia này cũng là bình thường. Dù sao, kinh nghiệm của người từ nhỏ đến lớn tại giang hồ thì đám Dung Băng bọn họ không có cách nào bằng được. Ta cũng biết người chịu nhiều đau khổ nhưng người nên nhìn về phía trước, đừng nhìn lại quá khứ đã trôi qua. Chuyện của cha người ta đều có an bài, cừu hận mặc dù là động lực của người, nhưng đồng thời cũng là lực cản của người. Điều này, người nhất định phải hiểu rõ. Biết rõ hậu quả của cừu hận, đối với phát triển của người sau này phi thường trọng yếu. Chờ ta sau khi an bài mọi chuyện cho Dung gia, ta sẽ đi một chuyến tới Băng thần tháp, đến lúc đó, người hay cùng đi theo ta.”

Trái tim Niệm Băng rối loạn, các loại cảm xúc phức tạp đồng thời xuất hiện ”Người muốn đi tới Băng thần tháp?”

Dung thân vương nhìn hắn: ”Đứa con của ta đã chết, nếu lão tử còn không ra mặt, ngoại hiệu hỏa diễm sư

vương của ta chỉ là hư danh. Một năm sau khi trận đấu nơi đây chấm dứt, người hãy quay lại Dung gia tìm ta. Ta mang người đi đến Băng thần tháp. Ta nói rồi, chết cũng không sợ, từ lúc bà nội người qua đời được một năm, ta đã nhận ra. Chỉ không nghĩ tới sống đến từng này tuổi rồi nếu có thể chết trong tay đối thủ lớn nhất cuộc đời mình, âu cũng là chuyện may mắn rồi. Ta hi vọng chiến đấu của hàng thần sư trong lúc đó, có thể giúp cho người hiểu được một vài việc.”

Niệm Băng cúi đầu, ngây ngốc nhìn xuống đất. Dung thân vương cũng không có quấy rầy hắn, chỉ lặng lẽ nhìn hắn, chờ đợi quyết định của hắn.

Thật lâu sau, Niệm Băng ngẩng đầu lên, trong mắt hắn đã tràn ngập tơ máu ”Được, ta đáp ứng điều kiện của người.....ông nội.” hai chữ cuối cùng có chút khó khan, nhưng biểu lộ quyết tâm của hắn.

” Ha ha ha ha ”. Dung thân vương ngửa mặt lên trời cười ha hả, làm song cửa sổ chấn động rung lên nhẹ nhẹ ” Tốt, tốt, tốt, ta không nhìn nhầm người, người nhất định sẽ trở thành siêu việt.”

Sau khi Niệm Băng nói ra hai chữ ông nội, hắn đã một lần nữa thừa nhận thân phận đệ tử nhà Dung gia. Nhìn thấy vẻ thoải mái của Dung thân vương, tâm trạng Niệm Băng dần bình tĩnh lại ” Thật sự sống chết có thể xem thường vậy sao?” hắn nghi hoặc hỏi lại.

Tiếng cười dừng lại. ”Sống là gì? Chết là gì? Chỉ cần chết có ích, chết như thế nào? Nếu cái chết của ta có thể đổi lấy cho Dung gia một người thủ hộ mới, thì việc này cũng thật đáng giá.” Trong mắt Dung thân vương lộ vẻ mừng rỡ ”Có lẽ người sẽ nghi hoặc vì sao ta lại chọn người. Kỳ thật người tuy chỉ là một người con của Dung gia, nhưng quan trọng hơn, ma pháp của người là thiên phú. Trận chiến của ta và người ngày đó, làm cho ta thấy được tương lai của người, cũng là hi vọng của Dung gia, cho nên, ta mới có thể đưa ra điều kiện này. Ta tin tưởng con mắt của mình sẽ không nhìn nhầm. Mặc dù tương lai còn xa xôi, nhưng nhân sinh mười năm, thoáng qua đã tới. Tốt lắm, chuyện của ta đã nói xong, bây giờ, đến lượt người. Ta nghĩ trận đấu ngày hôm nay người có rất nhiều nghi hoặc, người cứ hỏi đi, chỉ cần ta biết, tuyệt đối sẽ nói cho người. Đây cho người vật này.” Một viên ngọc thạch màu đỏ bay về phía Niệm Băng.

Niệm Băng vừa tiếp nhận, thấy đó là một khối hồng ngọc thượng đẳng điêu khắc hình sư tử. Hào quang như lửa đỏ lưu chuyển, phảng phất bên trong ngọc thạch có ngọn lửa bốc lên. Dung thân Vương nói: ” Cầm lấy nó, người có thể ra vào mọi ngõ ngách trong Dung phủ, tuyệt không ai dám cản trở. Nó đại diện cho ta.” Dung thân vương cũng không nói chính là, hồng ngọc sư tử có ma pháp sư khí tức, đồng thời cũng là tín vật gắn với gia tộc Dung gia. Niệm Băng yên lặng đem hồng ngọc sư tử cất vào không gian chi giới. Tâm trạng đã bớt kích động, nói: ” Ông nội, ta muốn biết tất cả lĩnh vực của Mộc Tinh hôm nay sao lại ra như thế này?”

Dung Thân Vương mỉm cười nói: ” Ta biết người sẽ nói đến vấn đề này. Ý nghĩa của lĩnh vực vốn là do ma pháp sư tự sáng tạo, khu vực của thi triển ma pháp thích hợp nhất cho mình, căn cứ vào tính chất đặc biệt bất đồng của lĩnh vực ma pháp sư thi triển, có thể chia làm rất nhiều loại, lĩnh vực bình thường là tùy ma pháp sư dẫn phát đến. Cho nên, nó có thể nói là một loại ma pháp đặc thù. Giống như Mộc Vinh của Lăng Mộc đế quốc, hắn thuộc loại có lĩnh vực tự nhiên. Thuyết pháp dễ dàng giải thích hơn, người có thể cho rằng lĩnh vực là một cái thông qua chú ngữ ma pháp thi triển ma pháp trận. tại đây, trong ma pháp trận, thực lực của ma pháp sư sẽ tăng lên, lĩnh vực bình thường chia làm ba loại, một là loại lĩnh vực mê huyền. Hai là loại là lĩnh vực công kích, ba là loại lĩnh vực tăng phúc. Mộc Vinh thi triển loại lĩnh vực thứ hai, loại lĩnh vực công kích, trong đó bao hàm tính chất ma pháp tự nhiên đặc biệt, đối phó với quang hệ, thủy hệ ma pháp sư đặc biệt có hiệu quả. Lĩnh vực này mặc dù uy lực cũng được, nhưng hắn còn chưa đủ thành thực. nếu ma pháp của hắn có thể đạt tới cảnh giới của ma pháp đạo sĩ, uy lực sẽ tăng lên trên diện rộng. Lĩnh vực của nhà đầu của Băng thần tháp kia lợi hại hơn. Xét theo góc độ bản chất, đó là sự kết hợp xảo diệu của cả ba lĩnh vực, bao hàm mê huyền, công kích, tăng phúc. Nhờ sự kết hợp xảo diệu đó, hoàn toàn có thể phát huy tốt tính chất đặc biệt của nó, ngày đó nếu không phải hắn coi thường Dung Băng, lĩnh vực tuyệt không bị phá. Nếu người muốn phá lĩnh vực Thiên Áo kia, chỉ dùng băng hỏa đồng nguyên có lẽ còn chưa đủ, nhưng chỉ cần người có thể dung hợp ma pháp tốt, còn có cơ hội. Chiến thuật trận đấu trên, không ai có thể nói rõ, chỉ có trải qua ma luyện chiến đấu, người mới có thể lĩnh ngộ sâu sắc hữu ích của ma pháp.

Niệm Băng gật đầu, không ngừng suy nghĩ. Giải thích của Dung thân vương về lĩnh vực cùng với nghe Dung Băng kể lại, hắn đã có sự giải thích rõ ràng hơn về lĩnh vực,

Dùng thân vương tiếp tục nói: "Lúc trước nói mấy cái này, cũng chỉ là phô trương, chẳng qua chính là cho người có chút kiến giải đối với lĩnh vực. Đối với mỗi ma pháp sư là nói, đều có một cái gì đó quý giá nhất cho nên trong sách thực cũng ít ghi lại về lĩnh vực. Chỉ có thông qua không ngừng ma luyện, mới có thể thi triển lĩnh vực thích hợp của chính mình. Người cũng được đó, tuổi còn trẻ, mà cũng đã tu luyện đến cảnh giới ma đạo sĩ, lại có thể sáng tạo chú ngữ ma pháp của riêng mình. Nói về điểm đó, người đã mạnh hơn thời trẻ của ta. Ta đã nói, người nhất định phải cẩn thận, đối với con đường ma pháp tương lai của người có quan hệ rất trọng yếu. Người chắc chắn sẽ nghi hoặc, vì hôm nay nha đầu đấu với người không có ngâm xương chú ngữ mà dùng lĩnh vực tương đương cho bát giai ma pháp! Nhưng lại là lĩnh vực thật đặc thù."

Niêm Băng vuốt cằm nói: "Đây là nghi vấn lớn nhất của ta, chẳng nhẽ bát giai ma pháp đã có thể thuận phát sao? Việc này có lẽ cả thần hàng sư cũng không làm được thế! Mộc Tinh có thể thuận phát tương đương lĩnh vực bát giai ma pháp, vậy, nếu không phải trận đấu trên đài, thời điểm hấn thuận phát lĩnh vực loại này, ai có thể ngăn cản hắn a? Hôm nay ta thắng quả thực là may mắn."

Dùng thân vương mỉm cười nói: "Tình táo rất quan trọng đối với một ma pháp sư mà nói, người tốt lắm. Sau khi thắng lợi có thể nghĩ đến vấn đề, chứng tỏ người đã thành thực. Cũng được, thần hàng sư cũng vô pháp thuận phát bát giai ma pháp, chính là lĩnh vực hôm nay nha đầu kia thi triển, theo góc độ nào đó mà nói, loại đó không thuộc phạm trù của ma pháp. Bởi vì, đó là lĩnh vực của tiên thiên."

Niêm Băng trong lòng cả kinh "Tiên thiên lĩnh vực? Tiên thiên lĩnh vực là cái gì?"

Dùng thân vương than nhẹ một tiếng: "Cả ta cũng không nghĩ tới, tại trận đấu có thể gặp được người có lĩnh vực tiên thiên. Tiên thiên lĩnh vực xuất hiện rất ít, là người được trời sinh cho năng lực này. Năng lực mà tiên thiên có được, không cần chú ngữ thúc giục, chỉ cần có ý niệm gọi đến, tự nhiên có thể thi triển. Người có được tiên thiên lĩnh vực phi thường ít, hơn nữa, địa bộ phạm tiên thiên lĩnh vực cũng chỉ có tính chất đặc biệt bình thường, cũng không thể phát huy tác dụng gì cường đại. Không biết là người vận khí rất tốt hay là vận khí quá xấu, đối thủ của người hôm nay chẳng những có được tiên thiên lĩnh vực, lại có khả năng phòng ngự tràn ngập khí tức tự nhiên của tiến hóa tiên thiên lĩnh vực. Loại lĩnh vực này của hắn chẳng những có thể cản nuốt năng lượng ma pháp tự nhiên, hơn nữa còn có thể dùng để công kích, phòng ngự, uy lực thật lớn, phạm vi hữu ích không phải là đơn giản, biến hóa rất nhiều. Còn may người thật hoàn hảo trên phương diện ma pháp, mà ngay từ đầu hắn lại không công kích, mới cho người cơ hội. Loại tiến hóa tiên thiên lĩnh vực này đúng là tiến hóa đáng sợ nhất, bất luận có được loại lĩnh vực này là vũ nhân hay là ma pháp sư, lĩnh vực đều theo tiến bộ của thực lực mà không ngừng tăng lên. Nếu hắn bây giờ là ma đạo sư, cả ta muốn thắng cũng không dễ dàng. Bất quá, xem hình dáng của hắn, thời gian giác tỉnh tiên thiên lĩnh vực chưa phải quá dài, còn chỗ không thể phát huy nguyên vẹn sự ảo diệu của lĩnh vực, ra đây chính là bảo bối của Lăng Mộc đế quốc."

Niêm Băng nói: "Ông nội, người có khả năng tiến hóa tiên thiên lĩnh vực nhiều nhất có bao nhiêu? Không có phương pháp đối kháng với loại ma pháp sư này sao? Lĩnh vực thuận phát mạnh mẽ như vậy, nên đối kháng như thế nào?"

Dùng thân vương mỉm cười nói: "Không có chuyện gì là tuyệt đối không thể. Tiên thiên lĩnh vực cố nhiên là cường đại, nhưng rất khó kéo dài. Hơn nữa bởi vì sau khi tiên thiên lĩnh vực xuất hiện sẽ tiêu hao năng lượng rất lớn của cơ thể, thực lực muốn tiến tăng lên từng bước phi thường khó khăn, nhất là tiến vào lĩnh vực tiến hóa, càng gia tăng, càng khó khăn. Cho nên, nếu người khó có thể chống lại người có tiên thiên lĩnh vực, chẳng lẽ cả ma pháp quyền trực đều không có sao? Chỉ cần dùng quyền trực phòng ngự người có thể thi triển công kích ma pháp cường đại, trừ phi cho tới hôm nay gặp tiên thiên lĩnh vực quái dị như vậy, bình thường mà nói cũng có thể đủ chống lại. Cho nên, người chế tạo quyền trực ma pháp nhất định phải công phu, mặc dù sử dụng quyền trực đối với ma pháp không có gì tiến bộ, nhưng cung là thứ bảo vệ tính mạng thật tốt. Thân thể của ma pháp sư yếu ớt, tại bình thường là muốn quyền trực thủ hộ, cho dù trình độ của ta với Băng Tuyết nữ thần tư tể, cũng không dám không mang theo quyền trực trên người, nếu không, gặp thích khách thực lực cường đại, cố gắng cả đời không phải đều uống phí sao? Bất quá, đối với tiên thiên lĩnh vực người không cần lo lắng nhiều quá, ma đạo sĩ có thể đạt tới thực lực tiến hóa tiên thiên lĩnh vực trên tất cả địa lục cũng không vượt qua ba mươi, ma đạo sĩ có thể đạt tới ngoài thực lực đó, theo ta được biết chỉ có một, người này người cũng biết, đó là Băng Tuyết nữ thần tư tể."

” Cái gì? Băng Tuyết nữ thần tư tế là người có tiên thiên linh vực?” Niệm Băng giật mình nhìn Dung thân vương. Thần hàng sư cũng đã đủ lợi hại, lại còn là người tiên thiên linh vực, mình sao còn có thể có cơ hội báo thù?

Dung thân vương lạnh nhạt cười, nói: ”Sao hả? Người sợ à? Băng Tuyết nữ thần tư tế đúng là quái vật, tiên thiên linh vực của nàng ta đã thấy qua, may mắn chỉ là tiên thiên linh vực phụ trợ, nếu không, trên đại lục thực không thể có ai chống lại nàng. Linh vực của nàng một khi đã thi triển, phương viên tròn vòng ngàn trượng biến thành thế giới băng tuyết, khiến ma pháp của nàng có thể phát huy uy lực giới hạn lớn nhất. Mặc dù tác dụng tiên thiên linh vực tương đối không có gì mạnh, nhưng đúng là bởi vì linh vực phụ trợ nâng lực, mới khiến nàng có thể tăng thực lực rất nhanh đạt tới cảnh giới thần hàng sư. Cho nên nói, việc gì cũng có tính hai mặt, không có gì tuyệt đối xấu, không có gì tuyệt đối tốt. Ôi thôi! Được rồi, người chưa từng nghe nói qua thần chi đại lục?”

111. Chương 110: Niệm Băng Cùng Băng Vân Giao Đàm

Dung thân vương kinh ngạc nhìn Niệm Băng: ”Người thật sự biết? Thần đại lục đối với Ngưỡng Quang đại lục mà nói, đến giờ vẫn còn là một điều tuyệt mật. Chỉ có một điểm ta có thể khẳng định, người mà tự xưng là thần, đều là người có được tiên thiên linh vực. Bởi vậy, người có thể thấy được tiên thiên linh vực trọng yếu đến cỡ nào. Nếu Băng Tuyết nữ thần tư tế tự tiếp tục tu luyện rất có thể trở thành một thành viên của Thần đại lục. Ta đã già, có tiên thiên linh vực hay không, có lẽ vĩnh viễn đã không có khả năng bẩm sinh kia. Niệm Băng, người biết không? Ta cả đời này tâm nguyện lớn nhất chỉ có hai cái, một là có thể trở lại thời tuổi trẻ cứu tánh mạng cha người trở về. Hai là đến Thần đại lục nhìn xem nơi đây rốt cuộc có cái gì cổ quái.”

Niệm Băng suy nghĩ, đoạn hỏi: ”Gia gia, phải tình huống gì mới có thể kết luận một người có tiên thiên linh vực? Vừa rồi ta nghe ngài nói giác tỉnh, không phải là ra đời đã có tiên thiên linh vực sao?”

Dung thân vương nói: ”Tiên thiên linh vực quả thật là cùng sinh ra, nhưng cũng không ai biết trường hợp nào mới có thể hài tử sinh ra có được tiên thiên linh vực. Ly khai mẫu thể, tiên thiên linh vực vẫn tồn tại, nhưng tồn tại cũng không có nghĩa là có thể sử dụng được nó. Bình thường mà nói, tiên thiên linh vực của người có tiên thiên linh vực khi còn nhỏ đều là tiềm tàng, nó phải không ngừng hấp thu năng lượng sinh trường của bản thể nhân loại. Khi nó sanh trưởng đến trình độ nhất định mới có thể biểu hiện ra ngoài, thời gian biểu hiện rất nhanh chóng. Cho nên người có được tiên thiên linh vực, đại bộ phận đều là trong một đêm trở thành tiên thiên linh vực giả. Còn nói, một người nếu khi còn ba mươi tuổi không có tiên thiên linh vực giác tỉnh, có thể kết luận, hẳn không phải một tiên thiên linh vực giả. Ta biết người muốn hỏi cái gì, nhưng bây giờ ta cũng vô pháp xác định người có hay không có thể có được tiên thiên linh vực. Dù sao, từ giờ đến ba mươi tuổi người còn có khoảng thời gian nhất định. Cố gắng tu luyện đi! Đỉnh cấp ma pháp sư vị tất đã kém cạnh so với tiên thiên linh vực giả.”

Niệm Băng mỉm cười: ” Xem ra ta vẫn còn có chút cơ hội. Thời gian còn có mười một năm nữa.”

Dung thân vương cũng cười ” Coi bộ tiên thiên linh vực đối với người tác động rất lớn. Tuy nhiên, ta đề nghị người đừng quá kỳ vọng, lúc ta giống như người bây giờ, ta đã hy vọng có thể trở thành tiên thiên linh vực giả. Khoảng cách ba mươi tuổi càng gần, loại cảm giác này càng mãnh liệt, nhưng sau khi qua ba mươi tuổi, loại cảm giác này phai nhạt dần dần. Người phải hiểu được, nói cách khác trở thành tiên thiên linh vực giả xác suất rất thấp, cho dù thật sự tiên thiên linh vực giác tỉnh, không nhất định là linh vực hữu dụng. Đương nhiên, nếu người thật sự có thể có một tiên thiên linh vực tốt, thì phải là khoảng cách ba mươi tuổi càng gần giác tỉnh đối với người càng có lợi, bởi vì tiên thiên linh vực, trong thời gian dưỡng dục càng dài, năng lượng hấp thu lại càng nhiều. Một khi linh vực giác tỉnh chắc chắn mang đến cho người năng lực cường đại.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Gia gia, ngài yên tâm đi, mặc dù ta hy vọng có thể tìm được tiên thiên linh vực, nhưng tâm ta tốt lắm. Có thể có được tiên thiên linh vực đương nhiên là chuyện tốt, không có ta cũng sẽ không thất vọng. Dù sao có thể tìm được năng lực Băng Hỏa đồng nguyên ta đã thỏa mãn rồi, chỉ riêng Băng Hỏa đồng nguyên và Mô phỏng ma pháp, cũng không biết khi nào thì mới có thể tu luyện đến tột bậc”

Dung thân vương nói: "Như vậy là tốt nhất, việc nên hỏi đã nói xong rồi, cái này cho người. Từ hôm nay bắt đầu buổi tối, người đến thư phòng tìm ta, ma pháp của người cũng đã có căn cơ vững chắc, ta sẽ đem một ít tâm đắc về ma pháp truyền thụ cho người, thời gian vài ngày là đủ rồi."

Niệm Băng ngăn người, nói: "Vài ngày là đủ rồi?" Dung thân vương đã đạt tới cảnh giới thần hàng sư, hơn mười năm thể ngộ đối ma pháp không phải chuyện đùa. Mặc dù Niệm Băng đối trí tuệ chính mình thực tự tin, nhưng không chắc thời gian vài ngày có thể nắm giữ mọi thứ Dung thân vương truyền thụ.

Dung thân vương nói: "Thân phận của người bây giờ không thể công khai, ma pháp của người cũng không nên lộ ra, che dấu bí mật đối với người có lợi hơn. Cứ theo như lời ta vài ngày, chỉ là cho người đem nhớ kỹ mọi thứ cần ghi nhớ, cho nên khi nào có thể lĩnh ngộ phải xem thiên phú cùng phạm vi nỗ lực của người."

Cáo biệt Dung thân vương, Niệm Băng ly khai hoàng cung. Dọc theo đường đi hần không ngừng suy tư. Hôm nay hần sở dĩ đồng ý đáp ứng trở về Dung gia, cố nhiên có quan hệ ích lợi, nhưng quan trọng hơn đó là Dung thân vương không chú tâm biểu lộ thân tình và danh phận cha hy vọng tìm được nhất đánh động hần. Vừa đi tới, Niệm Băng trong lòng âm thầm cầu nguyện, Ba ba, người biết ta một lần nữa phản hồi Dung gia nhất định thật cao hứng a, ngài không cần tiếc nuối cái gì nữa, Gia gia đã đáp ứng để người trở lại Dung gia, người yên tâm đi, ta sẽ cố gắng, đã đáp ứng thì ta nhất định phải làm được.

Sau khi Niệm Băng trở lại khách sạn đi vào phòng, lập tức thấy không khí khác lạ. Phượng nữ ngồi ở trên giường có chút ngẩn ngơ, đôi mi thanh tú nhú chặt, trong mắt không ngừng lóe ra quang quang phức tạp. Hình dáng của nàng làm Niệm Băng kinh hãi, nghĩ đến đã xảy ra cái gì đại sự, vội vàng, tiến lên hỏi: "Pượng nữ, nàng làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Phượng nữ ngẩng đầu nhìn Niệm Băng ánh mắt ân cần, "Hôm nay trận đấu của chàng thắng ?"

Niệm Băng gật gù đầu, nói: "Nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng và người Phượng tộc lại lần nữa không thành?"

Phượng nữ ánh mắt lóe ra, vành mắt của nàng đột nhiên đỏ lên, nhào mạnh vào trong lòng Niệm Băng, òa ra khóc lớn "Vì cái gì, vì cái gì muốn gạt ta, vì cái gì muốn gạt ta?"

Niệm Băng lại càng hoảng sợ, vội vàng ôm sát thân thể mềm mại của Phượng nữ an ủi, xoa đường cong hoàn mỹ của lưng nàng, "Đây là sao vậy? Ta rốt cuộc chỗ nào làm cho nàng giận dữ như thế ?"

Phượng nữ chỉ ôm chặt lấy Niệm Băng, không ngừng khóc nhưng cái gì cũng không chịu nói. Nước mắt làm mềm lòng Niệm Băng, trong lúc nhất thời khiến cho Niệm Băng không khỏi có chút chân tay luống cuống.

Thật lâu sau, tiếng khóc Phượng nữ rốt cục dần dần ngừng lại. Ở trong lòng Niệm Băng nức nở nói: "Vì sao đối ta tốt như vậy? Người biết không người càng làm thế này, ta càng không quyết tâm rời người được."

Niệm Băng trong lòng có chút trầm xuống nói: "Phượng nữ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì kích động nàng như thế ?"

Phượng nữ quay đầu, nhìn về phía cái bàn một bên, Niệm Băng theo ánh mắt của nàng nhìn lại, nhất thời hiểu được nguyên nhân Phượng nữ kích động, trên bàn đặt một mâm đồ ăn.

"Phượng nữ, kỳ thật, kỳ thật....."

"Chàng không cần phải nói, đồ khó ăn như vậy. Chàng ngày ngày đều ăn, khó trách đi WC nhiều lần như vậy, Niệm Băng, thực xin lỗi."

Niệm Băng ánh mắt trở nên ôn nhu, "Nha đầu ngốc, có cái gì mà xin lỗi, chỉ cần là người làm, đối ta mà nói đều là nhân gian mỹ vị hử! bởi vì, đó là lòng của nàng a."

Phượng nữ thân thể mềm mại có chút chấn động, ôm cánh tay Niệm Băng lại nắm thật chặt "Nhưng, nhưng là....."

Niệm Băng mỉm cười, hai tay nâng mặt cười "lê hoa đại vũ" của Phượng nữ, "Nha đầu ngốc, mỗi một câu ta nói đều là thật. Không ai trời sinh sẽ làm cái gì, chỉ cần nàng cố gắng, một ngày nào đó có thể làm ra đồ ăn ngon, phải không? Chẳng lẽ nàng không biết, để dạ dày ta nương theo thủ nghệ của nàng phát triển là một chuyện rất thú vị sao?" vừa nói còn làm ra cái vẻ mặt ngộ ngộ.

Phượng nữ bật cười, nói: "Đồ đáng ghét, còn tiếp tục như vậy, chỉ sợ kỹ thuật ta còn không có luyện thành, mà chàng trước hết đã bị ta hại chết. Chẳng lẽ chàng không sợ à?"

"Không sợ, đương nhiên không sợ, nếu có một ngày ta thật sự muốn chết, hy vọng nhất là có thể chết ở trong tay nàng. Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ phong lưu thôi, hắc hắc."

Phượng nữ che miệng Niệm Băng, "Đáng ghét, không được nói những điều xui xẻo như thế. Tại ta thủ nghệ không luyện thành, chàng không nên ăn. Chàng có biết hôm trước chàng đột nhiên bị bệnh ta cấp bách thể nào không? Chàng lại không chịu nói ra nguyên nhân, trách không được lúc ấy chàng thể nào cũng không chịu đi xem đại phu. Nguyên lai bị là ta làm hại." Nói tới đây, vành mắt của nàng không khỏi lại đỏ hồng.

Niệm Băng khê hôn trên tay Phượng nữ một cái. Phượng nữ giống như bị điện giật rút tay trở về, mặt cười trên nổi lên một tia đỏ ửng, một lần nữa nằm sấp vào trong lòng Niệm Băng.

"Phượng nữ, nàng vừa rồi nói, càng không quyết tâm rời xa ta là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng muốn đi sao?" mặc dù ôm thân thể mềm mại làm hắn vô cùng mê say, nhưng trái tim Niệm Băng rất thanh tỉnh.

Phượng nữ thân thể có chút run rẩy, thấp giọng nói: "Niệm Băng, ta có lẽ không thể đi cùng chàng, mấy ngày này cùng chàng ở một chỗ, đã là thời gian sống khoái hoạt nhất trong cuộc đời ta. Nhưng ta phải đi rồi, có lẽ bên trong Phượng tộc đã xuất hiện hỗn loạn, vì tộc nhân ta, ta phải trở về, chỉ có đem thực lực từng bước tăng lên, mới có thể ứng phó khảo nghiệm Phượng hoàng niết bàn đại điển."

Niệm Băng trầm mặc. Mặc dù hai người mấy ngày này cuộc sống cùng một chỗ rất đơn giản, nhưng đã quen cuộc sống đơn giản này Niệm Băng lại thể nào để cho Phượng nữ rời đi? Song Phượng nữ có mục tiêu theo đuổi của chính mình, có sứ mạng của nàng. Cho dù không đành lòng đi nữa, Niệm Băng cũng không hy vọng Phượng nữ sống không có hạnh phúc và trong tiếc nuối. Hắn nhẹ nhàng hôn trên trán, nói: "Thẳng thắn mà nói, ta thật sự thực không nỡ xa nàng, nhưng ta cũng biết, ta không có quyền cấm nàng rời đi. Dù sao Phượng tộc dường như nàng lớn lên, đối với nàng có ân rất lớn. Hơn nữa bọn họ lại là tộc nhân của nàng. Nhưng nàng có thể đáp ứng ta một việc không? Ta hy vọng nàng có thể chờ trận đấu chấm dứt mới rời đi. Còn nhớ rõ trước đây ít ngày khi các người trong Phượng tộc nàng tìm đến, ta có lời muốn nói với nàng, chờ trận đấu chấm dứt ta sẽ nói cho nàng một việc. Đến lúc đó nàng quyết định có rời đi hay không, được không?" bây giờ hắn đương nhiên không thể để cho Phượng nữ đi, chuyện Ngọc Như Yên giao cho không có hoàn thành, chỉ là để không làm xúc động đến Phượng nữ, hắn hy vọng sẽ nói cho nàng muộn một chút.

Phượng nữ cũng không hỏi nhiều, chỉ là nhẹ nhàng gật gật đầu: "Được, ta đáp ứng chàng. Nhưng chàng cũng phải đáp ứng ta, bất luận khi nào cũng phải lấy an toàn chính mình làm trọng."

"Muội muội, hôm nay rốt là sao vậy? Với Đại địa nữ thần lĩnh vực của ngươi như thế nào có thể bại bởi tiểu tử kia chứ? Ngươi thật sự là sơ suất quá." Mộc Vinh có chút bất mãn về phía Mộc Tinh nói.

Ánh mắt Mộc Tinh có vẻ có chút mơ hồ nói: "Thế sự không có chuyện tuyệt đối, ca ca, ta quả thật là thua rồi. Trước khi tới đây, ta vẫn nghĩ dựa vào tiên thiên lĩnh vực, ta thậm chí có thể chống lại Dung thân vương. Bây giờ nhìn lại, ta sai rồi, hơn nữa rất sai là khác. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện hôm nay Niệm Băng kia cùng ta đối chiến có thực lực rất mạnh không? Ma pháp của hắn là cái ta thấy quái dị nhất, nếu không phải có tiên thiên lĩnh vực, ta căn bản cả cơ hội cùng hắn chống lại đều không có. Người có thể thao túng năm hệ ma pháp kia ngộ tính phải mạnh mẽ cỡ nào hã! Ít nhất, trong lịch sử ma pháp, ta không nghe nói qua ai có thể sử dụng năm hệ ma pháp. Nhất là khi hắn phá vỡ Đại địa nữ thần lĩnh vực của ta bằng thứ ma pháp kia. Dung hợp bằng cùng hóa hai loại ma pháp lực cực đoan, mà lại không mất đi đặc tính hai loại ma pháp, khi ma lực đột ngột nổ tung quả thật đã tiếp cận trình độ thập giai ma pháp."

Mộc Vinh nhú mày nói: "Dựa vào tiên thiên lĩnh vực, nếu ngươi toàn lực công kích, hắn vị tất có cơ hội ngâm xương chú ngữ."

Mộc Tinh cười lạnh một tiếng: "Vậy ngươi đã quá coi thường hắn. Chẳng lẽ ngươi không phát hiện hắn dùng đều là ma pháp vật phẩm gì không? Năm kiện thần cấp ma pháp vật phẩm, mỗi một món đồ đều là cực phẩm trong hệ ma pháp vật phẩm, bằng vào vài thứ này, hắn hoàn toàn có thể ứng phó đến khi ngâm xương xong ma pháp chú ngữ. Chỉ riêng cái không gian hệ khoảng cách gần kia, trong nháy mắt di động, không phải tùy tiện có thể phá giải. Tuy ta có Đại địa nữ thần lĩnh vực mặc dù thần kỳ, nhưng dù sao thời

gian giác tỉnh quá ngắn, còn không đủ để công kích trên diện rộng. Hôm nay mặc dù thua, ta lại phát hiện, ma pháp sư Niệm Băng này tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Tính nguy hiểm tuyệt đối phải trên Thiên Áo Băng Vân.”

Mộc Vinh ngăn người nói: ”Ý của ngươi là nói thực lực hần so với Thiên Áo Băng Vân còn mạnh mẽ hơn?”

Mộc Tinh nhủ thầm: ”Ca, phụ hoàng luôn luôn cho ngươi thông minh, ngươi lại là thái tử, sao nghĩ vấn đề đơn giản như thế. Tên Niệm Băng kia bây giờ vị tất là đối thủ của Thiên Áo Băng Vân. Nhưng lấy tiềm lực hần mà xem, tương lai có một ngày, thành tựu hần có lẽ phải cao hơn ta. Xem bộ dáng của hần, cũng chẳng quá hai mươi tuổi. Một ma pháp sư hai mươi tuổi, còn có thể sử dụng năm loại ma pháp, ngươi ngẫm lại, tại lịch sử trên đại lục ai có thể làm được? Cho dù, tự xưng là thần trong nhân loại chỉ sợ cũng không có a. Ta dám nói, cho dù, là Băng Tuyết nữ thần tế tự ở tuổi hần đã tuyệt không có thể thực lực như vậy. Thiên Áo Băng Vân mặc dù rất mạnh, nhưng mạnh mẽ của nàng đại bộ phận, là thành tại Băng Tuyết nữ thần tế tự truyền thụ cùng cơ sở phụ trợ. Ngươi có thể nhìn ra tên Niệm Băng kia là đệ tử ai không? Theo hần trong trận đấu ma pháp, tràn ngập công kích, có thể từ đó nhìn ra, hần kinh nghiệm chiến đấu tuyệt đối không ít. Nếu hần bây giờ thành tựu đều là dựa vào tự lĩnh ngộ mà được, vậy thật là đáng sợ.”

Mộc Vinh trong mắt loé hàn quang nói: ”Đối phó người như vậy chỉ có hai cái biện pháp. Cái thứ nhất là thu dụng, chắc chắn trở thành trợ thủ tốt. Thứ hai, là trăm thảo trừ căn, không để cho hần có cơ hội phát triển lên. Muội muội, ngươi nghĩ người này có thể bị chúng ta lợi dụng không?”

Trong ánh mắt Mộc Tinh có vẻ có chút mê ly, rất khó nói, bởi vì ta nhìn không thấu tâm hần. Ngày đầu tiên trận đấu, hần ra tay liền giết hai người. Nhưng trận đấu hôm nay, hần chẳng những không nhắm ta hạ thủ, lại dùng thủy cùng quang minh hai loại ma pháp làm dịu đi Đại đại nữ thần linh vực và giúp ta hồi phục. Nếu đơn độc dựa vào lực lượng chính ta, đã bị thương tích như vậy ít nhất phải ba ngày mới có thể khôi phục. Cho nên, bây giờ rất khó nói đích xác hần là một dạng người gì. Đại ca, để ta thắng được lần này, ngươi bí mật điều khiển người Mộc sát tử đi. Khiến cho bọn họ chuẩn bị, cho dù không thể mua chuộc hần, chỉ cần có thể đem hần hủy diệt, lấy được bảo bối trên tay hần, đối chúng ta Lăng Mộc đế quốc ma pháp giới tương lai phát triển cũng là có lợi.”

Mộc Vinh trong mắt toát ra một tia cười lạnh: ”Ngươi còn nhớ rõ ngày đó sao? Ngày đó nữ tử đi cùng hần một chỗ hiển nhiên cùng hần quan hệ không bình thường. Ma pháp sư như hần vậy, có thể hấp dẫn sự chú ý hần chỉ có ba loại. Thứ nhất, là kim tiền cùng địa vị điều này có thể tính là nhỏ nhất, thứ hai là ma pháp vật phẩm trân quý, còn thứ ba là tuyệt sắc mỹ nữ. Hai cái sau có thể tính thành công khá lớn, chúng ta nhất nhất thử, xem có thể làm hần kinh động hay không. Nhưng muội muội ngươi nhìn lầm một chút rồi, mấy thanh ma pháp đao của tiểu tử kia không có thể lấy dễ dàng như vậy. Nếu ta không nhìn lầm, hai thanh đao hần dùng để đánh bại người kia, có khảm Hoả diễm thần chi thạch của Dung gia và Băng Tuyết nữ thần chi thạch của Băng Thần tháp, hai kiện bảo bối này thật sự khó giải quyết a!”

Mộc Tinh mỉm cười, nói: ”Ta thích nhất sự việc khó giải quyết, nếu hần thật sự không chịu hướng chúng ta thần phục, nhất định phải làm đến thần không biết quỷ không hay, khi đó ai biết là chúng ta động thủ ?”

Ngũ quốc tân duệ ma pháp sư đại tái tiến vào ngày thứ tư, hôm nay tiến hành hai trận, lần lượt là Mộc Vinh đối Dung Băng, Niệm Băng đối Dung Cực. Mộc Vinh cùng Dung Băng một trận chiến căn bản không có gì lo lắng. Dung Băng đã quen thuộc với phương pháp công kích của Mộc Vinh thì có khi nào lại cho hần cơ hội dụng xuất tự nhiên linh vực? Mặc dù Dung Băng thua ở trong tay Băng Vân, nhưng trong cùng tiểu tổ, ngoại trừ Thiên Áo Băng Vân ra cũng chỉ có hần đạt tới cấp bậc ma đạo sĩ. Chẳng qua trong trận đấu Mộc Vinh ứng đối thực xảo diệu. Ngay lúc thấy mình không phải là đối thủ Dung Băng lập tức nhận thua, khiến cho Dung Băng không thể ngâm ra tay hại hần.

Đứng ở trận đấu trên đài, Niệm Băng nhìn thấy trước mặt Dung Cực, nhắm lại hai mắt. Dung Cực cho hần cảm giác thực kỳ lạ, phẳng phất như một tòa núi lửa sắp phun ra, khí tức biểu hiện không giống Dung Băng. Nhưng khí tức trong hần phát ra lại tràn ngập điên cuồng bạo ngược. Niệm Băng biết. trận chiến này đối mình mà nói tuyệt không thoải mái. Buổi tối ngày hôm qua bên trong thư phòng Dung thân vương phủ Dung thân vương truyền cho hần rất nhiều kiến giải ma pháp, cùng với một ít ma pháp chú ngữ đặc thù, khiến Niệm Băng nhận thức về ma pháp tăng cường rất nhiều. Tuy nói trong khoảng thời gian ngắn không thể tiêu hóa, nhưng với tài trí hần cũng có lợi rất nhiều.

Dung Phi làm trọng tài, dò xét Niệm Băng. Hiện tại trong lòng hắn thực buồn bực. Ngày hôm qua sau khi trở lại Dung phủ, hắn cùng với Nhị ca thương lượng, nhưng thương lượng không kết quả gì. Dung thân vương đã trở lại. Dung thân vương đưa ra một loạt mệnh lệnh quái dị, cơ hồ mỗi một cái mệnh lệnh đều là nhằm vào Niệm Băng, cũng xuống nghiêm lệnh, nếu ai dám đối với Niệm Băng bất lợi, lập tức gia pháp xử trí. Như vậy nhiều năm qua, lần đầu tiên Dung Phi nhìn đại ca chăm chú như thế. Cả Dung gia hai hệ phái tranh chấp lẫn đều không nhúng tay, nhưng lần này, hắn lại trực tiếp đưa ra mệnh lệnh, Dung gia không người nào dám cãi mệnh lệnh.

Dung Phi tuyên bố trận đấu bắt đầu, Dung Cực không tiến lên công kích mà chậm rãi nói "Người khỏe chứ, mặc dù ta rất muốn cùng ngươi so tài một hồi, xem thực lực ai mạnh hơn, nhưng bây giờ có lẽ không được, ta nhận thua." Nói xong, hắn lại hướng Dung Phi xác nhận một lần, xoay người hướng dưới đài đi xuống.

Dung Phi hiển nhiên thoải mái sớm biết chuyện phát sinh, thấy Niệm Băng có chút sững sờ ho khan một tiếng, nói: "Tốt, trận đấu này Dung Cực nhận thua, Niệm Băng chiến thắng."

Hoa Dung đế quốc bá quan đứng trên đài vừa thấy kết quả như thế nhất thời mắt nổ đom đóm, Hoa Thiên đại đế nhường mày, ánh mắt quét về phía Dung thân vương có ý dò hỏi. Dung thân vương ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, hướng hắn gật gật đầu. Lúc này đang xem cuộc chiến trên đài mà thần sắc không biến hóa, cũng chỉ duy nhất có Tể tướng Tô Việt. Hắn nhìn Dung thân vương cười dài, trong mắt toát ra một tia thâm ý.

Trận đấu như vậy đơn giản đã xong, Niệm Băng tiểu tổ thi đấu đối thủ cuối cùng là vị không gian hệ ma pháp sư kia đồng dạng có thể sử dụng không gian ma pháp. Đối với hắn mà nói kết quả trận đấu kia căn bản không có gì lo lắng. Mà tranh đoạt trận chung kết, mấu chốt là trận đấu ở danh sách sáng ngày mai Mộc Tinh cùng Dung Cực đối chiến.

Ly khai hoàng cung, Niệm Băng chậm rãi đi trên đường cái Đô Thiên thành. Hắn rất minh bạch hôm nay đạt được thắng lợi cũng không phải bởi vì Dung Cực muốn bảo tồn thực lực ứng phó trận đấu ngày mai, rõ ràng là Gia gia Dung thân vương của mình đưa ra mệnh lệnh để cho hắn cố ý nhận thua mới có thể như vậy. Không biết Hoa Thiên đại đế nghĩ gì, dù sao thì Dung Cực cũng đại biểu cho Hoa Dung đế quốc.

"Chúng ta có thể nói chuyện không?" một thanh âm lạnh như băng đột nhiên vang lên.

Niệm Băng trong lòng cả kinh, theo cảm thụ của tinh thần lực, thanh âm này hiển nhiên là nhằm vào mình. Quay người nhìn lại, chỉ thấy mặt nạ trắng trên mặt của Băng Vân đứng phía sau mình cách đó không xa. Gặp lại người, trên thân có tượng trưng cho dấu hiệu của Băng Thần tháp, cảm giác cừu hận mãnh liệt bốc lên. Niệm Băng cố nén lửa cừu hận trong lòng, lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi là vì Băng Tuyết nữ thần chi thạch, vậy không có cái gì để nói nữa."

Thiên Áo Băng Vân chậm rãi đi đến bên người Niệm Băng, "Không chỉ có như thế, ta nghĩ, dung mạo ngươi bây giờ không phải bốn mươi như thế, Băng Hỏa ma trù tiên sinh."

Niệm Băng trong lòng chấn động, "Băng Hỏa ma trù kia là ai? Chỉ sợ ngươi đã nhận lầm người."

Thiên Áo Băng Vân từ trong lòng lấy ra một cái gương nhỏ, "Đây là thứ sư phụ đưa cho ta, tên gọi Chiếu Ma kính. Bất cứ sinh vật gì, kính này đều có thể chiếu xuất mọi thứ ma pháp gia trì phía sau. Ta nghĩ, chúng ta ở Đô Thiên thành cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, không cần ta mời thất hoàng tử tới chứ?"

Niệm Băng có chút đùa cợt cười nói, "Không hổ là người của Băng Thần tháp, bảo bối trên người quả thực không ít hử! Xem ra, Băng Tuyết nữ thần tế tự thật sự đem ngươi trở thành người thừa kế. Chúng ta đi nơi đây ngồi xuống đi." Nói rồi, theo ngón tay chỉ một phạm điểm bên cạnh. Lúc này cũng không phải thời gian ăn cơm, cơm trong điểm rõ ràng có vẻ rất lạnh, bề ngoài của hai người vừa vào cửa khiến cho người phục vụ chú ý.

"Tiên sinh, tiểu thư, dùng cơm sao?" người phục vụ khách khí hỏi. Nhìn trộm Băng Vân một cái, nhất thời hắn run lấy bấy lập tức nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Cô nương này rất lạnh a.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Chúng ta tùy tiện ăn một chút gì, nhân tiện ngồi ở đây đi." chỉ chỉ cái bàn một bên gần sát cửa sổ, cùng Thiên Áo Băng Vân đi tới.

Người phục vụ đi theo bọn họ đến bên cạnh bàn, "Hai vị muốn ăn cái gì?"

Niệm Băng hướng Băng Vân ánh mắt dò hỏi. Mặc dù là đồ đệ cừu nhân nhưng phong độ nam nhân hẳn vẫn phải có, Băng Vân bình tĩnh nói: "Ta không quen ăn thực vật bình thường, người ăn cái gì mình muốn đi."

Niệm Băng tự giễu cười cười "Đúng vậy! người là thần nữ, lại như thế nào ăn thực vật của quán a? Người phục vụ, các người nơi này có đồ ăn gì đặc sắc, tùy tiện cho ta bốn loại đi."

Băng Vân thân thể chung quanh lãnh khí phát ra sớm làm người phục vụ kia chịu không được. Nữ nhân đẹp đi nữa cũng không trọng yếu bằng mạng nhỏ chính mình. Liền hô đáp ứng một tiếng, vội vàng chạy đi xuống.

Niệm Băng tựa lưng vào ghế ngồi, toát ra một tia mỉm cười ưu nhã, "Thiên Áo Băng Vân tiểu thư, người muốn nói chuyện gì, bây giờ có thể nói rồi."

"Băng Hỏa ma trù, bị đề độ gọi đến nhưng lại biến mất. Không nghĩ được lại ở đây đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc tham gia ma pháp sư đại tái. Ta nên coi người là trù sư hay là ma pháp sư đây?"

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Người nghĩ sao cũng được, nhưng người phải biết rõ, ta không phải đại biểu Băng Nguyệt đế quốc, mà là đại biểu Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội. Ta cùng với Băng Nguyệt đế quốc không có quan hệ."

Băng Vân lạnh nhạt nói: "Ta xem ra, người cùng vị Dung Băng kia tướng mạo cơ hồ giống nhau. Nên nghĩ đến, người cùng Dung gia quan hệ rất sâu. Có thể đồng thời có được Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hoả diễm thần chi thạch chỉ có một người, chẳng qua tám năm trước hắn đã chết."

Niệm Băng trong mắt tinh quang đại thịnh, "Người đã biết tình huống như vậy, cần gì phải tìm ta nói chuyện? Người đáng chết vị tất thật sự đã chết."

Băng Vân nói: "Nói như vậy, người thật là đứa con duy nhất của Dung Thiên và sư tỷ ta? Ngày trước sư phụ cảm nhận được khí tức Băng Tuyết nữ thần chi thạch, cũng là do người phóng xuất ra."

Niệm Băng hừ một tiếng: "Đúng là như thế, người đoán hoàn toàn chính xác. Nếu ta nhớ không lầm, lúc trước Băng Tuyết nữ thần chi thạch là Băng Tuyết nữ thần tế tự đưa cho mẫu thân ta, mẫu thân lại tặng cho ta. Nếu người muốn đem về, vậy mang cả thi thể ta đi đi. Đương nhiên, người cũng phải có năng lực này mới được. Bất quá Băng Tuyết nữ thần tế tự đối với người thật sự không tệ. Xem bộ dáng của người cũng không thể lớn hơn ta, thậm chí cả việc này cũng biết, bên ngoài đồn rằng người kế thừa y bát lão yêu bà kia, chắc cũng không có nói sai rồi."

"Người rất tự tin. Người có tin hay không ta bây giờ sẽ giết người." thanh âm Băng Vân càng lạnh hơn vài phần, không khí chung quanh phảng phất muốn ngưng đọng lại.

Niệm Băng âm thanh lạnh lùng: "Tự tin là phải dựa vào thực lực mà nói, ta nghĩ, nếu thuận lợi, chúng ta sẽ gặp lại ở chung kết."

Băng Vân nói: "Ta không cần Băng Tuyết nữ thần chi thạch của người, ta muốn người của người."

Niệm Băng giễu cợt, nói: "Thực xin lỗi, tiểu đệ đệ ta đã có chủ rồi, mặc dù ta lớn lên rất được, nhưng ta không hy vọng bộ vị của mình bị phá hỏng."

"Người" Băng Vân trong mắt toát ra một tia bối rối, giơ tay hướng Niệm Băng chụp tới, một cây nhũ băng bén nhọn như tia chớp xuất hiện tại trước mặt Niệm Băng. Niệm Băng giơ tay nắm nhũ băng. Lúc này, mũi nhọn nhũ băng cách mắt hắn chưa đầy ba tấc nhưng gấp khúc tức nóng rực, nhân nhát từ trong cơ thể Niệm Băng phát ra. Nhũ băng tan ra hóa thành nước, lại bốc hơi lên thành hơi nước, dường như cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện.

"Không thể chờ? Bây giờ muốn động thủ sao? Ta tùy thời phụng bồi." thanh âm Niệm đã lạnh xuống.

"Hy vọng người tôn trọng một chút, dù sao người cũng là một ma đạo sĩ." Băng Vân có chút oán hận nói:.

Niệm Băng cười hắc hắc nói giỡn, nhẹ nhàng nhìn Băng Vân nói: "Muốn tôn trọng cũng xem đối với loại người nào, đối với người Băng Thần thấp các người, người nghĩ ta nên có cái gì tôn trọng sao? Trong mắt ta, Băng Thần thấp các người đại bộ phận nữ nhân còn không bằng kỹ nữ. Ít nhất, kỹ nữ cũng là có chút

ít tình cảm, kỹ nữ phần lớn bất đắc dĩ, nhưng là các người ư? Chẳng qua, là một đám pho tượng lạnh như băng. Một người nếu cả tình cảm cũng mất đi, còn có thể là người sao?" Chỉ cần là chuyện không có lợi cho Băng Thần tháp, hẳn tuyệt không do dự đi làm, vũ nhục chỉ là bước đầu tiên.

Băng Vân đứng bật lên, nhiệt độ cả phạn điểm kịch liệt giảm xuống, "Vũ nhục Băng Thần tháp, chỉ dựa vào điểm này, người cũng đủ chết một trăm lần."

Niệm Băng như trước ngồi ở tại chỗ "Thật không? Ta cũng không nói cái gì sai, chẳng lẽ người cho rằng chính mình còn có thứ cảm tình này tồn tại sao? Theo ta được biết, các người cho tới bây giờ không biết cái gì gọi là cảm tình. Băng không, cha mẹ ta làm sao lại chết? Hôm nay người tìm đến ta đúng là sai lầm, cho dù người có biết thân phận ta như thế nào, người nghĩ rằng điều này có thể uy hiếp đến ta? Đối với cừu địch làm hại cha mẹ ta ngoại trừ trả thù ra, ta nghĩ, không cần nói cái gì khác. Sự phụ của người, Băng Thần tháp các người hủy hạnh phúc của ta, ta chắc chắn còn cho các người gấp trăm lần. Ta muốn cho cái tên Băng Thần tháp biến mất trên đại lục," Nói xong lời cuối cùng, hẳn dừng lại một chút, áp lực cừu hận theo trong mắt chợt phóng thích, phảng phất đem Thiên Áo Băng Vân trước mặt đâm thủng.

Đáng tiếc, ánh mắt dù sao không thể giết người, nghe Niệm Băng nói xong, Băng Vân tỉnh táo lại, chậm rãi ngồi trở lại vị trí của mình, nói: "Người cho rằng người có thể báo thù sao?"

"Không thể." Niệm Băng rất nhanh trả lời, "Lấy thực lực ta bây giờ nếu như đi báo thù không nghi ngờ đây là lấy trứng chọi đá. Chẳng qua, bây giờ cũng không có nghĩa là vĩnh viễn, người cho rằng ta không thể sao?"

Băng Vân cười lạnh nói: "Người cho rằng chính mình còn có vĩnh viễn sao? Không kể sử dụng thủ đoạn gì, sau khi lần này trận đấu chấm dứt, ta đều mang người trở lại Băng Thần tháp, tùy sự phụ xử trí người."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Tốt lắm hả! Xin mời, nhưng trước tiên người phải lo lắng thể lực Dung gia một chút rồi mới nói với ta những lời này, dù sao, ta cũng là họ Dung."

Đúng lúc này, người phục vụ đã đem đồ ăn đến, Niệm Băng cầm lấy chiếc đũa gấp khối thịt bò hầm bỏ vào miệng nhai, "Àn, hương vị còn có thể, chỉ là nêm gia vị hơi nhiều một chút, không có thể hiện ra vị ngon của thịt bò. Bất quá, tại khách sạn bình thường mà nói, miễn cưỡng coi như là được rồi. Băng Vân tiểu thư, người muốn nhắm nháp một chút không? Ôi, được rồi, ta nhớ rõ Băng Thần tháp đều là người ăn chay đúng không."

Băng Vân trong mắt tràn ngập chán ghét, nóng nảy nhìn thoáng qua đồ ăn trên bàn, nói: "Người dựa vào Dung gia che chở sao? Vô dụng thôi, vì ta tin tưởng rằng, người sẽ lựa chọn theo ta trở về."

112. Chương 111: Lại Một Người Có Tiên Thiên Linh Vực

"Người" Băng Vân gơ tay hướng trên mặt Niệm Băng quạt đến. Niệm Băng mắt lóe hàn quang, túm lấy cánh tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng: "Người cho rằng chính mình là vũ sĩ sao? Thu hồi móng vuốt của người đi." Nói rồi cầm tay Băng Vân hất mạnh ra ngoài.

Thiên Áo Băng Vân, từ nhỏ đến lớn chưa khi nào chịu qua vũ nhục như vậy. Bộ ngực đầy đặn phần nộ không ngừng phập phồng, nhưng hẳn cũng không động thủ lần nữa, "Người không xứng trở thành một ma pháp sư cao quý. Vũ nhục được ta người rất đắc ý phải không? Tốt, ta bây giờ nói cho người một sự kiện, nghe xong người sẽ tỉnh táo ra một ít. Cha mẹ của người chưa chết."

Đang tiếp tục ăn thức ăn, Niệm Băng toàn thân chợt cứng đờ, trong mắt thần quang tăng vọt, nhìn Thiên Áo Băng Vân trong lòng không khỏi run lên, hẳn chồm qua mặt bàn "Người, người nói cái gì?"

Băng Vân nhìn lạnh lùng Niệm Băng nói: "Ta nói, cha mẹ của người cũng chưa chết. Năm đó trận chiến ấy sự phụ cũng không có giết cha mẹ người, chỉ là đưa bọn họ sau khi phong ấn giam giữ mà thôi, đương nhiên, bị phong ấn trong hàn băng, tình huống bọn họ khi nào cũng có thể phát sinh biến hóa, cho nên địa phương giam giữ bọn họ, chỉ có ta cùng sự phụ biết, bây giờ, người có phải là nên suy nghĩ một chút về đề nghị của ta."

Bịch bịch, bịch bịch, tim Niệm Băng không ngừng đập nhanh hơn, khuôn mặt anh tuấn bởi vì kích động mà có vẻ có chút đỏ lên, nội tâm giống như ba đào mãnh liệt phập phồng, cha mẹ không chết, mừng như điên không ngừng xâm nhập trái tim hắn, bất tri bất giác, Niệm Băng nắm chặt hai đấm, tâm tình kích động thay cho cừ hận. Ngay lúc đó trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ, phải đem cha mẹ từ nhà giam cứu ra. Nhớ tới cha mẹ chịu khổ trong Băng Thần tháp. Vành mắt Niệm Băng không khỏi đỏ lên, hai đấm nắm chặt run nhè nhẹ.

Nhìn thấy trong mắt Niệm Băng tình cảm phức tạp lưu lộ, trong lòng Băng Vân đột nhiên mọc lên một tia cảm giác quái dị. Nam nhân trước mặt này tựa hồ không đáng ghét giống vừa rồi.

"Bây giờ, ngươi có phải là nên quyết định theo ta cùng đi Băng Thần tháp chưa? Có lẽ, sư phụ sẽ cho ngươi gặp gặp mặt cha mẹ lần cuối cùng." Băng Vân lạnh lùng thốt.

Niệm Băng nhìn Băng Vân có chút khác thường, "Ngươi vừa rồi nói, địa phương giam giữ cha mẹ ta chỉ có ngươi và sư phụ của ngươi biết, thật không?"

Băng Vân đột nhiên cảm giác được có chút không ổn, nhưng lại không biết này không ổn ở chỗ nào, "Không sai, chỉ có ta và sư phụ mới biết được."

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Hảo. Ta hiểu được rồi. Băng Thần tháp ta sẽ đi." Thần sắc hắn một lần nữa khôi phục bình thường, lại cầm lấy chiếc đĩa, chậm rãi ăn thức ăn trên bàn.

Hắn vì sao bình tĩnh như vậy, trong lòng Băng Vân có chút ít nghi hoặc, ánh mắt nhìn Niệm Băng đã thay đổi.

"Phục vụ, thiếu gia chúng ta đến đây. Trên lầu nhĩ gian còn giữ chỗ không." Một thanh âm khỏe khoắn vang lên, từ ngoài cửa đi vào hơn mười người, rõ ràng, đại bộ phận mọi người là tùy tùng, bọn họ ôm thốc một người thanh niên quần áo hoa lệ đi vào, thanh niên mặc dù tướng mạo không tầm thường, nhưng sắc mặt lại có vẻ có chút tái nhợt, một đầu tóc dài màu vàng cùng kim sư tử trước ngực dấu hiệu tượng trưng cho thân phận cao quý của hắn.

Người phục vụ gật đầu cúi người nghênh đón "Nguyên lai là Tiểu vương gia đến đây, mau mời mau mời, nhĩ gian vẫn lưu cho ngài."

Niệm Băng ngẩng đầu liếc mắt nhìn thanh niên kia, khinh thường một tiếng: "Lại là một Tiểu vương gia, buồn cười, thực buồn cười. Như thế nào trên đời này người không biết xấu hổ nhiều như vậy."

Niệm Băng thanh âm mặc dù không lớn, nhưng thủ hạ thanh niên này hiển nhiên đều là người phi thường, nhất thời mười ánh mắt hướng bàn bọn họ phóng tới, trong đó vài người đã nhắm bàn Niệm Băng đi tới.

"Ai chà, có cô nương đẹp để thưởng thức đây." Thanh niên phát phát tay, các thủ hạ nhất thời dừng lại, hắn chậm rãi đi đến bàn của Niệm Băng, liếc mắt nhìn Niệm Băng sau khi ánh mắt dừng lại trên mặt Băng Vân: "Vừa rồi là con chó này cắn bậy, tự mình động thủ cắt đầu lưỡi đi, ta tha cho ngươi một mạng."

Niệm Băng lưỡi biếng tựa lưng vào ghế ngồi, "Tốt thôi! Ngươi nguyện ý tự mình cắt đầu lưỡi, ta có thể tha cho ngươi một mạng, cần bà Dung gia nên rửa sạch."

Thanh niên âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi đã tự mình muốn chết, vậy đừng trách ta. Động thủ, chỉ lưu lại cho hắn chút hơi thở."

Thân ảnh chợt lóe, hai gã tùy tùng nhanh như chớp đến bên cạnh Niệm Băng, hai bàn tay to hướng trên vai hắn ấn xuống. Đột nhiên, bọn họ thấy hoa mắt, vốn Niệm Băng đang ngồi ở chỗ đó đột nhiên biến mất, chờ khi bọn hắn ngẩng đầu nhìn, phát hiện Niệm Băng không biết khi nào thì đã đứng ở bên người thanh niên kia, trên một tay còn cầm một thanh đao kỳ hình quái trạng lóe ra ngân quang. Niệm Băng dùng lực ấn vào cổ thanh niên kia, ánh mắt trở nên dị thường lạnh như băng.

"Ngươi, ngươi định làm gì?" Thanh niên bởi vì bị ấn ở cổ thanh âm có chút khàn khàn.

Niệm Băng hắc hắc cười nói: "Ngươi yên tâm, ta không dùng đao giết ngươi, càng không dùng hắn cắt đầu lưỡi của ngươi, bởi vì, ta sợ huyết bắn của ngươi ô nhiễm đao ta. Để cho thủ hạ ngươi thành thật chút, không sợ nói cho ngươi, ta là một gã ma pháp sư, muốn mệnh của ngươi chẳng qua là lật một chương đơn giản mà thôi."

"Đừng, đừng có tới đây." Thanh niên hiển nhiên thực sợ hãi, thân thể đã bắt đầu run rẩy. Thủ hạ của hắn vốn âm thầm tiến lên nhất thời ngừng cước bộ.

Băng Vân đứng dậy, cũng không liếc mắt nhìn thanh niên kia, hướng Niệm Băng nói: "Người nghĩ sao? Sau trận đấu, ta sẽ lại tìm người rồi." Nói xong, xoay người đi ra ngoài. Thủ hạ thanh niên muốn đi ngăn đón hắn, trong phút chốc, tiếng kêu thảm thiết vang lên, mỗi người tùy tùng này trên vai đều có hơn một cây nhũ băng.

Niệm Băng nhìn thấy có chút hả hê, dám đối với người Băng Thần thấp động thủ, những người này cũng quả không biết tự lượng sức mình. Băng Vân đi rồi, Niệm Băng mỉm cười nhìn thanh niên trong tay nói: "Nếu ta nhớ không lầm, tên của ngươi là Dung Diệu a. Ân, đúng là trưởng tôn của Dung Phi, không sai chút."

Dung Diệu vừa nghe Niệm Băng nhắc tới tên mình, khí thế nhất thời thịnh lên mấy phần, "Hừ, ngươi đã biết ta là ai, còn không mau buông tay, tại trong Đô Thiên thành này, còn không ai có dũng khí đắc tội Dung gia chúng ta."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Nguyên lai là như vậy hả! Ta thật sự phải sợ hãi! ngươi xem, tay của ta run rẩy quá đi mất." Ngăn sắc quang mang trước mặt Dung Diệu lóng lánh, tựa hồ tùy thời đều có thể hạ xuống.

"Ngươi, ngươi đừng có làm càn, chỉ cần ngươi thả ta, ta sẽ không làm khó dễ ngươi là được."

Niệm Băng hừ một tiếng, nói: "Từ nhỏ đến lớn, câu nói của ngươi tựa hồ không chắc chắn. Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, giết ngươi không phải bản tâm của ta sao? bất quá. Xem bộ dáng của ngươi chắc hẳn sắc quá độ, vì các cô nương trong Đô Thiên thành. Ta giúp họ trừng phạt ngươi một chút." Lạnh như băng cùng nóng rực hai loại khí tức đồng thời bốc lên, ma pháp khí tức rõ ràng có thể thấy được vòng quanh Niệm Băng và bọn Dung Diệu, khiến cho Dung Diệu các thủ hạ càng không dám nhúc nhích. Lấy ma pháp khổng lồ chế ngự của Niệm Băng. Khổng lồ ma pháp khí tức đối phó Dung Diệu loại người cả sơ cấp ma pháp sư thực lực chưa từng có này quá đơn giản. Rét lạnh cùng nóng rực đồng thời xâm nhập thân thể Dung Diệu, hắn chỉ cảm thấy nửa người dưới chợt lạnh chợt nóng, toàn thân không ngừng run rẩy. Cảm giác kỳ dị không ngừng, bất tri bất giác, hắn tiểu tiện ra cả quần.

Niệm Băng thanh âm đùa cợt ghé vào lỗ tai hắn vang lên, "Thế nào, tẩy rửa của băng cùng hỏa cũng được chứ. Yên tâm, ta nói rồi sẽ không giết ngươi. bất quá. Ngươi nghe nói qua bệnh liệt dương này chưa. Chỉ sợ ngươi từ nay về sau mất đi năng lực làm nam nhân ha ha ha ha." Trong tiếng cười ngăn quang chợt lóe, thân thể Niệm Băng biến mất, toàn thân Dung Diệu mềm nhũn té ngã xuống đất. Các thủ hạ của hắn không đuổi theo Niệm Băng, tranh thủ đỡ Dung Diệu lên.

Mọi Dung Diệu đã biến thành màu tím xanh, hết lần này tới lần khác mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, "Giết, giết, giết hắn cho ta."

Tướng mạo Dung Diệu, Niệm Băng nhớ rất rõ ràng, khi còn bé, khi dễ Niệm Băng nhiều nhất chính là hắn. Dung Diệu dựa vào là trưởng tôn Dung Phi, làm khó khăn một đám Dung gia tiểu bối. Niệm Băng nhớ rõ nhất chính là lần nợ Dung Băng xuất môn làm việc, Dung Diệu dẫn theo một đám người tìm đến hắn, chẳng những hành hung hắn, còn đi tiểu trên người hắn, mỗi nhục lúc ấy Niệm Băng nhớ rất rõ, lòng căm hận khi đó bắt đầu dần sinh ra. Mặc dù sau Dung Băng trở về đã đánh đập bọn người Dung Diệu, nhưng từng chịu vũ nhục thì Niệm Băng không có một khắc nào quên. Hôm nay, khi Dung Diệu vào cửa một cái chớp mắt, hắn đã theo dấu hiệu trên người Dung Diệu và hình dạng hắn nhận ra Dung Diệu, hắn làm sao có thể không trả thù chứ? Nếu không phải lời nói Dung thân vương khiến cho hắn cảm xúc thâm sâu, sợ sớm đã hạ sát thủ rồi.

Tân duệ ma pháp sư đại tái tiếp tục cử hành, Niệm Băng và Băng Vân không có gì lo lắng vì hai tổ đều có tên. Tên thứ hai của tổ thứ nhất Dung Băng đạt được, mà tổ thứ hai, Dung Cực lại thua Mộc Tinh, Mộc Tinh trong trận đấu đối mặt Dung Cực, vừa lên đến đã dùng tiên thiên linh vực, Dung Cực thua cực kỳ buồn bực, ưu thế tiên thiên linh vực thật sự rất rõ ràng, dưới tình huống lại không thể sử dụng ma pháp quyền trực, cơ hồ không có khả năng chống lại, dù sao, ma pháp thuần phát lại như thế nào so với bát giai tiên thiên linh vực chứ? Như vậy, bốn người tiến vào chung kết phân biệt là Niệm Băng, Băng Vân, Dung Băng cùng Mộc Tinh.

Giai đoạn vòng loại đã xong, nghỉ ngơi hai ngày mới có thể triển khai chung kết. Niệm Bằng mỗi buổi tối đều lặng lẽ tiến vào Dung thân vương phủ. Hắn căn bản cũng không cần xuất hồng ngọc sư tử Dung thân vương cho hắn, chỉ dựa vào dung mạo mình cùng Dung Bằng giống nhau có thể dễ dàng tiến vào trong Dung phủ. Dung thân vương dạy bảo hắn thực kỳ lạ, không có gì giải thích, chỉ là đem lượng lớn lý luận tri thức nói cho Niệm Bằng, để cho hắn ghi nhớ. Trí nhớ lực Niệm Bằng mặc dù rất mạnh, nhưng Dung thân vương truyền dạy cho hắn thật sự nhiều tri thức lắm. Mỗi ngày qua đi vất vả quả thực hắn hao phí không ít tâm lực, nhất là các hệ đỉnh cấp ma pháp chú ngữ. Nhưng điều làm cho Niệm Bằng rất hưng phấn là, trong mật thất Dung thân vương, ngay cả hắc ám ma pháp chú ngữ cũng có. Đối với hắn mà nói, mấy cái chú ngữ này cực kỳ quý. Niệm Bằng cũng không nói cho Dung thân vương chuyện cha mẹ mình còn sống. Ngày đó sau khi trở về, hắn tỉnh táo suy nghĩ, đối với lời nói của Bằng Vân hắn cũng không tin lắm. Dù sao, đây chỉ là lý lẽ một chiều của hắn thôi. Niệm Bằng không dám hy vọng quá lớn, hy vọng càng cao, thất vọng càng nhiều. Dẫu vậy điều Bằng Vân nói cũng khiến cho trái tim hắn loạn nhịp. Ít nhất, mục tiêu hành động phải có điều thay đổi.

Hai ngày thời gian trôi qua rất nhanh, trận chung kết ngũ quốc tân duệ ma pháp sư đại tái rốt cục triển khai. Sáng sớm, Niệm Bằng cáo biệt Phượng nữ đi tới hoàng cung. Trận đầu tiên là hắn cùng Dung Bằng huynh đệ tranh đấu. Dưới sự an bài của Dung thân vương, cũng như ngày đầu với Dung Cực giống nhau. Dung Bằng cũng không cùng Niệm Bằng thật sự chiến đấu. Vừa lên đến trực tiếp nhận thua, khiến cho các ma pháp sư khác đang xem cuộc chiến rất là kinh ngạc, ngoại trừ Niệm Bằng và Dung Bằng ra, cũng không ai rõ huyền bí trong đó.

Dung Phi tuyên bố Niệm Bằng tiến vào trận chung kết. Mấy ngày này Dung Phi thực buồn bực, chẳng những bởi vì mệnh lệnh của Dung thân vương, mà còn vì người mà trưởng tôn mình đã gặp, hắn truy tra dấu vết cũng không phát hiện người phé đi cháu mình là ai.

”Trận thứ hai, Bằng Thần tháp Bằng Vân, Lăng Mộc đế quốc Mộc Tinh, mời lên đài thi đấu.”

Bằng Vân trang phục vốn như trước lựa trắng che mặt. Tới giai đoạn chung kết, chênh lệch thực lực đã giảm đi nhiều, ngoại trừ trận đấu Niệm Bằng vừa xuất hiện đối thủ đã nhận thua. Trận Bằng Vân cùng Mộc Tinh này cực kỳ máu chốt, nếu Bằng Vân chiến thắng, thì trận đấu cuối cùng là do hai đấu thủ của Bằng Nguyệt đế quốc chiếm lấy. Nhiều lần thi đấu tới nay, chưa bao giờ phát sinh loại tình huống này.

Trên đài, Mộc Tinh nhìn thấy Bằng Vân, trên mặt toát ra một tia mỉm cười: ”Người nhận thua đi. Mặc dù pháp lực tuyệt đối của người rất mạnh, nhưng biến hóa còn không bằng Niệm Bằng. Tình huống không dùng ma pháp quyền trực, căn bản không thể cùng lĩnh vực ta chống lại. Cho dù cùng Niệm Bằng chiến đấu, ta cũng không cho hắn thời gian ứng phó lĩnh vực của ta, chỉ ít có bảy thành thắng. Quán quân giới này, có lẽ đã định rồi.”

Bằng Vân âm thanh lạnh lùng nói: ”Cái đó cũng phải so qua mới biết được, đừng coi thường đối thủ của người. Tiên thiên lĩnh vực mặc dù là biểu tượng cường đại, nhưng cũng không có nghĩa là hết thấy.”

Mộc Tinh lạnh nhạt cười, nói: ”Thật không? Vậy người thử xem đi.”

”Trận đấu bắt đầu.” Dung Phi tuyên bố một tiếng, bay thối lui đến bên cạnh trận đấu, một trăm tên Đại ma pháp sư phát động toàn bộ ma pháp lực tại trận đấu chung quanh ngưng tụ phòng ngự cường đại kết giới, tuyển thủ có thể tiến vào trận chung kết đều là những người dẫn đầu, bọn họ một chút không dám sơ ý, chỉ sợ phòng ngự kết giới bị hai người chiến đấu phá hư nguy hiểm đến Hoa Thiên đại đế.

Trong mắt Mộc Tinh lục quang chợt lóe, thân hình trong nháy mắt trôi nổi trên không, sinh mệnh khí tức khổng lồ mãnh liệt phát ra, lục sắc trong nháy mắt hướng cả trận đấu bao trùm, đúng là Đại địa nữ thần lĩnh vực.

Bằng Vân không một chút động, trơ mắt nhìn màu xanh biếc mênh mông kia nhắm đến mình cắn nuốt, ma pháp bào màu trắng không gió tự lay động, trước ngực bằng hoa màu lam kia tản mát ra vầng hào quang sáng chói. Một tầng vầng sáng màu trắng lấy thân thể Bằng Vân làm trung tâm trôi nổi giữa không trung khuếch tán, tốc độ khuếch tán cũng không mau, nhưng chỗ vầng sáng màu trắng đi qua, trong phút chốc biến thành thể giới Băng Tuyết, độ ẩm kịch liệt giảm xuống. Khi dải lớn màu xanh biếc kia cùng màu trắng gặp nhau, thể nhưng không thể xâm nhập mấy may. Lục sắc thực vật tươi tốt sanh trưởng treo trên một

tầng băng sương, hình thể ban đầu lan tràn nhưng mà đã dừng lại, chẳng những như thế, ngược lại có dấu hiệu co rút.

”Không, không có khả năng này.” Ẩn nấp trong lục sắc Mộc Tinh kinh hô.

Băng Vân nhàn nhạt nói: ”Không có chuyện gì là không có khả năng, chẳng lẽ cũng chỉ có người có thể có được tiên thiên linh vực sao? Ta nghĩ, linh vực của người mới vừa thức tỉnh không lâu, tương tự linh vực của ta cũng là tới đây vừa mới thức tỉnh. Cẩn nuốt hết thấy tự nhiên năng lượng Đại Địa nữ thần linh vực, đã không có khả năng cắn nuốt ta Băng Tuyết nữ thần linh vực này bằng phong hết thấy. Tử tịch trong thế giới Băng Tuyết, đúng là khắc tinh sinh mạng khí tức của người. Bây giờ, người còn nghĩ ta nên nhận thua sao?”

Xuất hiện Băng Tuyết nữ thần linh vực, ở đây mọi người rung động đều là thật lớn, không có ai có thể nghĩ vốn dĩ cường hãn như Băng Vân, thế nhưng còn có được tiên thiên linh vực cường đại như thế.

Niệm Băng toàn thân lạnh lùng, ánh mắt lóe ra, hần cũng không sợ hãi, trận đấu trên đối với hần mà nói không hề trọng yếu, thắng bại đã rõ ràng rồi. Hần tự hỏi là sao mới có thể ứng phó tiên thiên linh vực cùng Thiên Áo linh vực dung hợp của Băng Vân đây. Với hần mà nói, lần này cơ hồ không có khả năng chiến thắng, bằng vào Băng Tuyết nữ thần linh vực, thực lực Thiên Áo Băng Vân đã tăng lên tới tầng lớp ma đạo sư. Băng Thần tháp, Băng Thần tháp, quả nhiên là có thực lực vô cùng cường đại hã! Chỉ là đệ tử Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng đã đạt tới trình độ như thế.

Dung thân vương nhíu mày, cùng Tô Việt bên cạnh liếc nhau, ánh mắt lóe ra, tựa hồ đang lo lắng cái gì.

Trận đấu trên bởi vì Băng Tuyết nữ thần linh vực xuất hiện tiến vào trạng thái giằng co. Mộc Tinh mặc dù kiệt lực thúc dục Đại địa nữ thần linh vực, muốn cắn nuốt Băng Tuyết nữ thần linh vực trong băng khí tức nhưng băng dù sao là một loại năng lượng cực đoan. Dưới tác dụng linh vực, đã siêu thoát phạm trù tự nhiên ma pháp lực, cho dù hần thúc dục như thế nào, cũng vô pháp ngăn cản việc Đại địa nữ thần linh vực bị áp bức không ngừng lùi bước. Mộc Tinh có chút mờ mịt. Sau khi linh vực thức tỉnh, hần vẫn nghĩ đến chính mình là độc nhất vô song, nhưng đối mặt Thiên Áo Băng Vân, hần lại cảm giác chính mình vô lực như thế nào.

Ma pháp trường khéo léo xuất hiện trong tay Băng Vân, tựa hồ khống chế tiên thiên linh vực cũng không có hao phí năng lực năng nhiều lắm, chú ngữ trầm bổng du dương rõ ràng truyền khắp toàn trường ”Vĩ đại băng nguyên tố! Ngưng tụ đi, hóa thành vạn cổ hàn xuyên chi băng, hóa thành nguyệt hoa chi băng. Băng cùng băng dung hợp, xuất hiện đi, song sắc băng phong cầu.” Điểm sáng màu lam ở trong Băng Tuyết nữ thần linh vực rất nhanh ngưng kết. Mọi người chột hiểu, này vốn là một cái đơn thể công kích ma pháp chú ngữ. Thế nhưng xuất hiện biến dị, nhiều điểm lam quang, dung hợp thành mười song sắc băng phong cầu một loạt xếp chỉnh tề trước mặt Băng Vân, thể tích song sắc băng phong cầu mặc dù so với đơn độc băng phong cầu rút nhỏ gấp đôi, nhưng cũng chỉ mười song sắc băng phong cầu! Băng Vân nâng tay lên, ma pháp trường chỉ về phía trước. Không trung băng phong cầu rất nhanh di động trông giống như cối xay bình thường, chỗ nó qua, lúc trước thực vật bị băng phong đều hóa thành bụi phấn. Mười song sắc băng phong cầu tỏ ra xu thế vây quanh hướng Mộc Tinh ẩn nấp trong Đại địa nữ thần linh vực lần tới.

”Sinh mạng chi hoa, ta lấy danh nghĩa tự nhiên cho phép người. Giải phóng khí tức tự nhiên, cắn nuốt hết thấy lực lượng từ bên ngoài đến, hóa thành vô tận tánh mạng làm dịu tự nhiên đi.” Mộc Tinh sau khi thất thần chốc lát, lập tức không cam lòng khởi xướng phản kích, Băng Tuyết nữ thần linh vực mặc dù đối Đại địa nữ thần linh vực của nàng có áp chế nhất định tác dụng, nhưng muốn phá vỡ Đại địa nữ thần linh vực chuyện lại cũng không phải dễ dàng. Từng đóa từng đóa hoa nhỏ màu vàng trong Đại địa nữ thần linh vực trôi ra, dưới tác dụng của linh vực tăng thêm, chúng sinh trưởng rất nhanh, rất nhanh, biến thành hơn mười hoa hướng dương, từng đóa nhu hòa quang mang màu vàng theo hoa hướng dương phóng thích, lần lượt thay đổi thành một mảnh màu vàng quang wong tràn ngập sinh mệnh khí tức bao phủ mười song sắc băng phong cầu.

Băng Vân nhíu mày: ”Người còn chưa mở mắt sao? Đã không có ưu thế linh vực, người làm thế nào là đối thủ của ta chứ?” Trong tay ma pháp trường quơ nhẹ, mười song sắc băng phong cầu nhất thời thay đổi, vốn chúng nó song song chột cải biến, thay đổi đội hình, biến thành một loạt thẳng tắp, chột nhắm quang wong phóng tới.

Băng phong cầu thứ nhất tại tác dụng quang vông màu vàng biến mất, hóa thành thủy nguyên tố làm dịu Đại địa nữ thần linh vực, băng phong cầu thứ hai ngay sau đó biến mất, Đại địa nữ thần linh vực lại bị làm dịu, nhưng quang vông hoa hướng dương kia bắn ra cũng đã xuất hiện ba động. Công kích song sắc băng phong cầu là cực kỳ cường hãn, lúc cái thứ năm bị hủy diệt, quang mang hoa hướng dương bắn ra rốt cuộc không đỡ được trùng kích của băng phong cầu, năm băng phong cầu còn lại nhảy vào trong Đại địa nữ thần linh vực đã xảy ra nổ mạnh kịch liệt, trong nháy mắt nổ mạnh, vô số mảnh băng bay ra, Băng Tuyết nữ thần linh vực trong nháy mắt xâm nhập, khiến cho Đại địa nữ thần linh vực bị song sắc băng phong cầu hủy diệt không thể hồi phục. Lúc này, cả trận đấu trên đài đã có bốn phần năm diện tích bị Băng Tuyết nữ thần linh vực chiếm cứ, theo ngâm xướng chú ngữ, lại là mười song sắc băng phong cầu xuất hiện chung quanh Thiên Áo Băng Vân, nhưng nàng không lập tức phát động công kích.

”Đại địa nữ thần linh vực của ngươi cũng là linh vực cao nhất, có được công kích, phòng ngự cùng tác dụng tăng trưởng. Nếu trình độ ma pháp lực của ngươi cùng ta tương đương, sợ rằng kẻ thất bại chính là ta. Đáng tiếc, ngươi bây giờ cùng ta còn có chênh lệch không nhỏ. Ngươi nhận thua đi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn cho ta hủy diệt linh vực của ngươi, làm tổn thương nguyên khí của ngươi sao?”

Yên lặng, Mộc Tinh không cam lòng nhưng hắn cũng hiểu được, tình huống bây giờ, linh vực chính mình bị áp chế, ma pháp lực lại không bằng đối phương, trừ phi kỳ tích phát sinh, không có thể có cơ hội. Lúc này, hắn càng thêm hướng tới phần thưởng của trận đấu lần này, chuỗi Trường Sinh đao nọ, nếu có Trường Sinh đao nơi tay, chính mình lại như thế nào thất bại chứ? Băng dựa vào tánh mạng khí tức trên đao, hết thấy đều có thể.

Tại trận đấu chủ động nhận thua đã xong, Thiên Áo Băng Vân lại một lần ở trước mặt mọi người bày ra thực lực cường hãn. Hắn không ai nghĩ đến, nàng mới chỉ hai mươi tuổi nhưng ma pháp lại đạt tới trình độ cao như thế. Thế cục đã thực rõ ràng, cho dù Niệm Băng không có tiêu hao khi trải qua hai trận đấu trọng yếu, không ai nghĩ hắn có thể chiến thắng Băng Vân người có tiên thiên linh vực.

Đi ra hoàng cung, Mộc Tinh cúi đầu trầm tư, Mộc Vinh một bên thấp giọng nói: ”Muội muội, đừng nghĩ nhiều, lần này thất bại cũng không phải do ngươi. Bại bởi người của Băng Thần tháp cũng không xấu hổ, dù sao, đó là đại biểu ma pháp trình độ cao nhất đại lục. Chỉ cần ngươi cố gắng tu luyện, thành tựu sau này vị tất so ra kém Băng Vân kia.”

Mộc Tinh ngẩng đầu nhìn ca ca liếc mắt. nói: ”Ngươi nghĩ rằng ta suy nghĩ trận đấu hôm nay sao? kỳ thật ta sớm ngờ tới Băng Vân này sẽ không đơn giản vậy, có thể bức bách hấn dụng xuất tiên thiên linh vực, ta đã tính thành công rồi, đối thủ bại lộ thực lực chung quy so với đối thủ sâu vô lường sẽ dễ dàng đối phó hơn. Ca, người chúng ta chuẩn bị sẵn sàng chưa”

Mộc Vinh gật gật đầu, nói: ”Đã chuẩn bị sẵn sàng. tùy thời nghe mệnh lệnh chúng ta.”

Mộc Tinh cười lạnh một tiếng, nói: ”Hảo, chỉ cần thông tin chúng ta không có sai, sau trận đấu lần này, chắc có trò vui để xem, Thiên Áo Băng Vân phải chết, mà tên Niệm Băng kia nếu không chịu quy thuận, giồng nhau cũng chết, chúng ta Lăng Mộc đế quốc ẩn nhẫn bao năm nay, cũng nên là lúc ra tay rồi ”

Mộc Vinh mỉm cười nói: ”Muội muội, ngươi biết không. ta thật sự thực may mắn ngươi không phải nam tử. Băng không, hoàng vị này lại như thế nào đến phiên ta chứ?”

Mộc Tinh liếc mắt nhìn hấn, nói: ”Bây giờ nói mấy cái chuyện thừa này làm gì, ca ca yên tâm đi, ta sẽ một lòng phụ tá ca ca kế thừa ngôi vị hoàng đế của cha. Tuy nhiên, ca ca hấn không quên từng đáp ứng một chuyện của ta.”

Mộc Vinh nghiêm mặt nói: ”Đương nhiên không quên, kia là hứa hẹn của ta đối với ngươi. Huống chi, đáp ứng chuyện của ngươi này đối chúng ta Lăng Mộc đế quốc như thế có lợi, ta làm sao có thể phá vỡ hiệp định? Ta không phải cha, không giống người chỉ biết giữ thành, mục tiêu chúng ta chỉ có một.” Nói, hấn nâng tay phải lên. Mộc Tinh cũng vươn tay phải cùng hấn nắm chặt, hai người trong lòng đồng thời quanh quẩn bốn chữ ”nhất thống đại lục.”

Hai ngày trôi qua, màn đêm buông xuống. Niệm Băng thân mặc kim sư dấu hiệu ma pháp bào lửng thừng đi vào Dung thân vương phủ. Hấn không phải lần đầu tiên đến đây, dễ dàng nhắm hướng thư phòng đi đến.

Trên mặt mang một tia mỉm cười nhàn nhạt, tựa hồ hình dáng tâm tình thực rất tốt, không có vẻ gì về việc ban ngày bị Thiên Áo Băng Vân biểu hiện thực lực ra hăm dọa.

Đẩy cửa đi vào. Trong thư phòng ngọn đèn dầu sáng ngời, mấy ngày nay Dung thân vương đã hạ lệnh, không có hần cho phép, người Dung gia không được đến trong thư phòng, việc truyền thụ ma pháp không thể bị quấy rầy.

"Người đã đến rồi." thanh âm già nua vang lên, Dung thân vương mặc quần áo bình thường đang cầm đọc một quyển sách ma pháp.

Niệm Băng đi đến Dung thân vương trước mặt, nói: "Sắc mặt của người không tốt lắm a!"

Dung thân vương khép lại sách, nói: "Người nghĩ thấy sắc mặt của ta nên thế nào? Chuôi Trường Sinh đao kia ta hao phí chẳng biết bao nhiêu khí lực mới được. Đáng tiếc, thật đáng tiếc!"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ngài đối với ta không có lòng tin ư?"

Dung thân vương mỉm cười, nói: "Ta nên có lòng tin với người sao? Tiên thiên Băng Tuyết nữ thần lĩnh vực hơn nữa hậu thiên Thiên Áo lĩnh vực, đừng nói là người, cho dù là ta, muốn không nhờ ma pháp quyền trượng chiến thắng cũng phải tiêu phí không ít khí lực. Dù sao, ma pháp chú ngữ luôn luôn là nhân tố trọng yếu chế ước ma pháp sư. Đối phó lĩnh vực hần như vậy, ma khí song tu cao thủ thích hợp hơn. Hai ngày này ta suy nghĩ rất nhiều phương pháp ứng đối, nhưng khả năng thành công cũng rất nhỏ, tu luyện ma pháp cũng không phải việc sớm chiều, trừ phi người hôm nay có thể có một đột biến từ thiên kế thứ mười một, nếu không, cả một phần mười cơ hội đều không có. Băng Vân nha đầu này thực lực phát triển từ thấp đến cao, không đến ba mươi năm, Băng Thần tháp chắc chắn lại xuất hiện một thần hàng sư. Lĩnh vực của nàng người đã thấy, so với Đại Địa nữ thần lĩnh vực còn mạnh hơn trên vài phân. Đúng là trận đấu hôm nay nàng ta cũng không nhất định dùng hết toàn lực."

"Chúng ta đây đánh cuộc đi." Niệm Băng mỉm cười nhìn Dung thân vương.

"Đánh cuộc? Chẳng lẽ người nắm chắc có thể chiến thắng? Vốn ta đối dung hợp ma pháp của người đã rất tự tin, nếu không cũng sẽ không xuất ra Trường Sinh đao rồi. tuy nhiên, Băng Vân kia trong ma pháp chiến đấu khía cạnh kinh nghiệm tuyệt không thể so người ít hơn, căn bản không có khả năng cho người cơ hội phát huy, cho dù người có thể phát huy ưu thế dung hợp ma pháp, cũng không nhất định có thể thắng. Còn có cái gì đánh cuộc." Dung thân vương kinh ngạc nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng nói: "Hiện tại đang nói mấy cái này còn quá sớm, nhưng cũng không phải không có cơ hội. Cuộc, đánh cuộc thắng bại giữa ta và Băng Vân. Nếu ta thắng, ngài phải đáp ứng ta một sự kiện. Nếu ta thua, ta cũng vô điều kiện đáp ứng ngài một sự kiện, như thế nào?"

Dung thân vương trong mắt toát ra một tia quang quang nhàn nhạt, "Tiểu tử, ta ăn muối nhiều hơn người ăn cơm, dùng loại phương pháp này kích ta vô dụng? tuy vậy, ta nghĩ không ra người có biện pháp gì?"

Trải qua mấy ngày ở chung cùng Dung thân vương truyền thụ không hề bảo lưu, Niệm Băng cũng đã biết không khí giữa mình và vị gia gia này sớm đã thoải mái rất nhiều, "Kìa ngài đánh cuộc hay không đánh cuộc chứ? Một thanh Trường Sinh đao đổi một điều kiện mà thôi, đối với ngài mà nói cũng không thiệt hại a! Ngài yên tâm, chuyện yêu cầu này của ta cùng Dung gia không quan hệ, chỉ cùng ngài có quan hệ mà thôi, ta đối với quyền lực cũng không có cái gì hy vọng xa vời."

Dung thân vương cười nói: "Hảo, ta cùng người đánh cuộc này, nói đi, người có điều kiện gì muốn cho ta đáp ứng?"

Niệm Băng trong mắt quang quang chợt lóe, nói: "Trước khi chiến thắng, nói điều kiện để làm gì ? Chờ ta thắng rồi nói sau đi."

Dung thân vương nói: "Xem bộ dáng của người, tựa hồ thật sự nắm chắc, ta đến muốn biết người chuẩn bị như thế nào ứng phó tiên thiên lĩnh vực của nàng ?"

Niệm Băng cười hắc hắc, tiến đến Dung thân vương bên cạnh ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ mấy câu, nghe hần nói xong Dung thân vương hiển nhiên kinh hãi, kinh ngạc nhìn Niệm Băng, "Như vậy cũng đúng? Tiểu tử người rất hèn hạ a."

Niệm Băng cười nói: "Cái này chẳng phải do kế thừa gien tốt đẹp của ngài sao?"

"Thúi lắm, ta khi nào giống người được, tiểu tử ngươi thật sự là giả hoạt, nhưng, biện pháp này cũng không phải không thể được. Ít nhất ngươi có một nửa cơ hội. Cha ngươi so với ngươi còn kém một ít"

"Thành thật? Ta từ nhỏ đi theo cha tại trên đại lục đông trốn tây ẩn, sau lại tự mình hành tẩu trên đại lục, nếu không giả hoạt một ít, như thế nào sinh tồn?"

Dung thân vương thở dài một tiếng, nói: "Tốt lắm, nói ra điều kiện của ngươi đi, cho dù ngươi thua, ta cũng đáp ứng ngươi."

Niệm Băng có chút sững sờ "Gia gia, ngài thấy ta đáng thương sao? Ma luyện ở bên ngoài cũng không phải một chuyện xấu. Ngày đó ta đáp ứng điều kiện của ngài, mọi việc trước kia cũng đã buông xuống. Điều kiện ta rất đơn giản, chỉ xin ngài không đi Băng Nguyệt đế quốc."

Dung thân vương ngây người một chút, nói: "Không đi? Chẳng lẽ ngươi sợ ta chết ở trong tay Băng Tuyết nữ thần tể tự lão thái bà kia?"

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Không, thân làm con, thay cha mẹ báo thù là phận làm con. Ngài lo việc binh mã cả đời rồi, nên biết nghỉ ngơi đi. việc này giao cho ta đi."

Niệm Băng mặc dù nói thực bình tĩnh, nhưng ánh mắt của hắn lại toát ra quang mang chấp nhất, đó là biểu hiện tin tưởng.

Dung thân vương nhìn thật sâu Niệm Băng "Được lắm ngươi thật sự đã trưởng thành. Nếu Dung Thiên còn sống, thấy được đứa con của mình xuất sắc như thế, không chừng sẽ phi thường cao hứng a. Dem hết toàn lực để chiến đấu đi, cho dù cuối cùng thua cũng không có gì." Hắn không nói cho Niệm Băng vì lần này có thể làm cho hắn đạt được quân chính mình làm bao nhiêu cố gắng, đơn độc thuyết phục Hoa Thiên đại đế hân hao phí không ít lời lẽ, hắn hướng Hoa Thiên đại đế cam đoan Niệm Băng là người kế thừa của mình, trở thành người thừa kế Hoa Dung đế quốc tương lai, Hoa Thiên mới đồng ý để cho Dung Băng chủ động nhận thua.

113. Chương 112 : Giác Ngủ Vĩnh Hằng

Niệm Băng trong mắt toát ra tình cảm thâm thiết : "Hy vọng là như vậy. Gia gia, ta muốn chuẩn bị cho trận đấu ngày mai, xin ngài hộ pháp cho ta".

Đêm đã khuya Niệm Băng mới lặng lẽ về tới lữ điếm. Phượng Nữ còn chưa ngủ, đang đợi hắn trở về.

"Nha đầu ngốc, sao không đi ngủ trước đi? Đã trễ thế này rồi ", giọng nói Niệm Băng có chút trách cứ.

Phượng Nữ mỉm cười : "Chàng chưa trở lại ta ngủ không được, nhân tiện luyện công một lát. Người như chúng ta đây ngủ hay không ngủ cũng đâu quan trọng".

Niệm Băng ôm Phượng nữ vào trong lòng, nhẹ giọng nói: "Ngày mai sẽ kết thúc thi đấu, sáng sớm ngày mốt chúng ta sẽ rời khỏi nơi này."

Phượng nữ ánh mắt buồn bã : " Khi kết thúc thi đấu, ta cũng nên trở về Phượng tộc."

Niệm Băng lắc đầu: "Hiện tại nói mấy cái này còn quá sớm, bây giờ chúng ta hãy nói chuyện vui vẻ. Chờ khi kết thúc thi đấu, khi đó nàng hãy quyết định".

Phượng Nữ trong lòng dường như cảm giác có chút bất an, nhẹ giọng nói: "Niệm Băng, không biết vì cái gì mà mấy ngày nay ta cảm giác dường như có người đang theo dõi chúng ta."

Niệm Băng mỉm cười: "Nàng đa tâm rồi, chắc đó là người do ca ta phái tới bảo vệ chúng ta".

Phượng Nữ lắc đầu : "Không, những người do ca ca chàng phái tới ta đều có thể cảm giác rõ ràng, nhưng dường như phảng phất đâu đây có ánh mắt đang nhìn chúng ta, ta có cảm giác nhưng lại không nắm bắt được."

Niệm Băng ngẩn người nói: "Đừng nghi ngờ nữa, dù sao ngày một chúng ta rời khỏi nơi này rồi, có lẽ người nàng cảm giác được là cao thủ do ca ca ta phái tới. Ngày đó nàng cũng đã thấy bảo vệ Y Nặc là hai gã Vũ Thánh. Hoa Dung đế quốc là đại lực đệ nhất cường quốc, mà Dung gia lại là Hoa Dung đế quốc đệ nhất gia, người phái tới bảo vệ dĩ nhiên là có chút năng lực"

"Hy vọng là thế, không biết Phượng Không trưởng lão cùng các tộc nhân của ta thế nào rồi ? "

"Muộn rồi, hãy ngủ đi .Phượng Nữ, ngày mai ta thi đấu rồi, tối hôm nay ta muốn ôm nàng ngủ được chứ? Nàng yên tâm, ta không có hành động gì vô phép đâu".

Phượng Nữ mặt đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu. Sắp ly biệt, nàng thật sự không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của Niệm Băng.

Niệm Băng hoan hô một tiếng, ôm lấy Phượng Nữ, cẩn thận bồng nàng đặt lên giường. Hắn rất nhanh cởi áo ngoài, ôm thân thể mềm mại tràn ngập co dãn kia; trong mũi hắn phiêu đảng mùi thơm động lòng người, trong lòng tràn ngập thỏa mãn. Lúc này trong lòng Niệm Băng không có một tia tạp niệm, chỉ có cảm giác thấm thiết "Phượng Nữ là của mình, chỉ cần ôm như vậy là đủ rồi".

Lúc đầu Phượng Nữ còn có chút bối rối, trong lòng vừa sợ vừa chờ mong. Nghe tiếng ngáy Niệm Băng dần dần vang lên, trong nội tâm nàng không tránh khỏi có chút mất mát. Ngẩng đầu nhìn nam tử đang ôm mình, nàng cảm giác rõ ràng được vàng ngực ấm áp, chân thật. Mấy ngày nay Niệm Băng đối đãi nàng như châu báu, khiến cho nàng thường thức được đầy đủ ma lực của tình yêu; nghĩ đến cảnh phải chia lìa, trái tim nàng đau đớn không xiết. Phượng Nữ ôm chặt Niệm Băng, nhẹ nhàng hôn hán một cái; trong đầu chứa đầy tâm tư phức tạp, nàng dần dần thiếp đi.

Trận chung kết Ngũ Quốc Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái rất cực đã bắt đầu. Hôm nay là trận cuối cùng, hai người thi đấu đều là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc.

Đứng trên đài, Niệm Băng cảm giác rõ ràng không khí trên đài hôm nay có chút nặng nề, Băng Vân đứng trước mặt hắn đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú.

"Người ở tuổi này mà đã rất mạnh rồi, đáng tiếc là người không có tiên thiên linh vực nên căn bản không có khả năng chống lại ta" Băng Vân lạnh nhạt nói.

Niệm Băng thâm trầm gật đầu : "Quả thật, ta so ra kém tiên thiên linh vực của người, xét toàn lực thì người mạnh mẽ hơn ta không ít."

Băng Vân ánh mắt chợt lóe lên : "Đã biết rõ kết quả thì cần gì phải động thủ . Dù sao chúng ta đều từ Băng Nguyệt đế quốc đến, hay là để dành chút khí lực để đường trở về được vui vẻ."

Niệm Băng mỉm cười : "Đường trở về như thế nào thì đó là chuyện ngày mai. Muốn ta nhận thua sao? Có thể! chỉ cần người nói cho ta biết cha mẹ ta bị giam ở địa phương nào tại Băng Thần tháp, lại vẽ một bản đồ chi tiết; ta lập tức nhận thua, quyết không nói hai lời".

Băng Vân nhún mày, nói: "Người đang nằm mơ sao? Đã như vậy thì ta đây cũng chỉ có cách là đánh bại người".

Dung Phi ở một bên nói: "Hôm nay là trận chung kết, quy tắc giống như trước, không được sử dụng Ma Pháp Quyền Trục. Trận đấu bắt đầu !"

"Chờ một chút " Niệm Băng nói.

Dung Phi ngẩn người: "Người còn có chuyện gì?"

Niệm Băng nói: "Ngài là trọng tài, nhưng ta hy vọng ngài không cần ở trên đài. Nếu không , lỡ ngộ thương đến ngài thì không hay chút nào."

Dung Phi trong mắt hiện lên một tia tức giận : "Nếu các người có thể làm ta bị thương, ta đã không xứng làm trọng tài trận đấu lần này" . Nói xong, hắn y như trước lui tới bên mép đài.

Niệm Băng trong mắt toát ra một tia khinh thường, chính mình đã nhắc nhở qua mà Dung Phi không muốn đi xuống, có bị gì thì đó là do hắn.

Hơi thở lạnh như băng theo thân thể Băng Vân phát tán ra chung quanh, vàng sáng màu trắng phiêu đảng nhắm bốn phương tám hướng xâm nhập. Đối với Niệm Băng nàng tuyệt đối không hề có chút khinh thị, nhất là từng thấy qua lực công kích cường hãn của Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp, cho nên vừa lên đến liền sử dụng Băng Tuyết Nữ Thần lĩnh vực.

Niệm Băng trên mặt toát ra vẻ ngưng trọng, đột nhiên hấn làm một việc khiến tất cả mọi người ở đây giật mình. Hấn tự thoát y, cởi ma pháp bào màu đỏ ra, trên người chỉ còn cái áo trong màu trắng. Băng Vân thấy Niệm Băng đột nhiên thoát y, trong mắt nhất thời toát ra một tia bối rối, Tiên Thiên lĩnh vực phóng ra không khỏi chậm lại một chút.

Niệm Băng cười hắc hắc, ma pháp bào cởi ra bay vèo trên mặt đất, tay trái trong nháy mắt chém ra; hồng, lam quang mang hai màu đồng thời lóng lánh. Băng Tuyết Nữ Thần Địch Thán Túc cùng Hỏa Diễm Chi Thần Địch Bào Hao đồng thời bay ra, đem ma pháp bào ghim trên mặt đất, quang mang lại lóe lên; kim, ngân, hắc, thanh bốn màu quang mang phân biệt dừng ở chung quanh ma pháp bào.

”Băng, ngươi là đại biểu rét lạnh; Hỏa, ngươi là nguồn suối nóng rực. Khí tức băng cùng hỏa, các ngươi cho phép ta đem đặc tính của bọn ngươi dung hợp, lấy ngọn nguồn các ngươi làm vật dẫn, hợp lại đi”. Băng Tuyết Nữ Thần Chi Thạch cùng Hỏa Diễm Thần Chi Thạch đồng thời thả ra vầng hào quang sáng chói, ma pháp bào bị ghim trên mặt đất xuất hiện từng đạo đường vân màu vàng, đó chính là một cái ma pháp trận dị thường phức tạp. Ma pháp trận chuyển biến sinh động, ở trung ương mọc lên một đoàn hồng, lam hai sắc quang mang trộn lẫn vào nhau, quang mang không ngừng phun ra nuốt vào. Đột nhiên thế giới chung quanh thay đổi, hai màu hồng và lam kia đồng thời biến mất, mọi thứ đều trở nên ảm đạm.

Băng Vân toàn thân chợt chấn động. Nàng vốn phóng thích ra Tiên Thiên Lĩnh Vực, thế nhưng trong nháy mắt đã bị suy kiệt, vàng sáng màu trắng kia đột nhiên biến mất. Tầm lựa mông trên mặt nàng có chút ba động, thân thể chợt yếu đuối, trong mắt toát ra vẻ mờ mịt, nàng căn bản là không biết đã xảy ra chuyện gì.

Niệm Băng hiển nhiên sớm đã có chuẩn bị, thân thể hấn nhoáng lên, lúc song đao bay ra lập tức khoanh chân ngồi xuống đất. Hấn chỉ khe chau mày, so với tình hình của Băng Vân tốt hơn rất nhiều. Không hay ho nhất chính là Dung Phi, hấn không nghe lời Niệm Băng cảnh cáo cứ ở trên đài trận đấu; nên té ngã xuống đất, trong mắt toát ra vẻ thống khổ.

Ma pháp trận trên mặt đất lúc này đã chuyển hóa thành màu tím nhạt, trong đó mỗi một cái ma pháp ký hiệu đều thông thả vòng quanh ma pháp trận xoay tròn. Trong mắt Niệm Băng cùng Băng Vân nhìn thấy thế giới đã hoàn toàn biến thành màu tím, hết thấy đều là chân thật nhưng giống như hư ảo.

Niệm Băng có chút thở hào hển, mồ hôi từng giọt từng giọt lớn rơi xuống. Mặc dù đang thống khổ, nhưng trên mặt hấn toát ra nụ cười hưng phấn; tình huống tương tự hấn từng trải qua một lần, nên không giật mình mà ổn định tâm thần. Hấn bình tĩnh nhìn Băng Vân phía trước cách đó không xa.

”Ngươi, ngươi làm cái gì vậy?”. Băng Vân giãy dụa ngồi dậy, nhưng cho dù nàng cố gắng đi nữa, tinh thần lực cũng đã bị thoát ra hoàn toàn.

Niệm Băng hít sâu một hơi, hấn đã thích ứng được cảm giác mất đi tinh thần lực. ”Xem ra ta đánh cuộc thắng rồi, Tiên Thiên lĩnh vực mặc dù cường đại, nhưng cũng phải dựa vào tinh thần lực mới có thể phát ra; đã không có tinh thần lực, Tiên Thiên lĩnh vực của ngươi tự nhiên mất đi năng lực. Ma pháp lực của ngươi và ta hơn kém nhau không xa, bây giờ ngươi đã mất đi chỗ dựa; đã không có tinh thần lực, chỉ sợ ngươi không dùng Thiên Áo lĩnh vực được nữa. Chúng ta cùng đứng ở vạch xuất phát, muốn đạt được thắng lợi cuối cùng thì phải xem năng lực của mỗi người, không làm tổn thương đến mình mà đánh bại được đối phương cũng không dễ dàng gì.”

Sự mê muội trong đầu không ngừng công kích Băng Vân, thần trí nàng lúc này mơ hồ. Từ lúc bắt đầu tu luyện ma pháp tới nay, nàng mới lần đầu tiên trải qua tình cảnh như vậy. Đối với một ma pháp sư mà nói, không có tinh thần lực cũng như không có tay mà dùng kiếm. Ma pháp lực của nàng mặc dù cường đại, nhưng muốn đánh bại đối thủ bây giờ chỉ có cách sử dụng công kích ma pháp chú ngữ.

Niệm Băng nhìn thoáng qua hỏa vân tráo quanh quần đài thi đấu, tu vi của đại ma pháp sư quả nhiên cường hãn. Cầm chú này của mình có phạm vi bao trùm so với đài thi đấu còn lớn hơn một chút, nhưng lại bị hỏa vân tráo mạnh mẽ áp chế. Niệm Băng không nhắm Băng Vân ra tay, mà đi từng bước một đến

bên người Dung Phi, một cước giơ lên đá hấn xuống đài. Phải biết rằng trong cấm chế ma pháp trận, tinh thần lực càng cường đại thì cảm thụ bị rút ra càng thống khổ; đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Niệm Băng có thể băng vào ma pháp trận này đánh bại Hi Lạp Đức. Lúc này, Dung Phi vẫn tiếp tục đắm chìm trong thống khổ.

Băng Vân miễn cưỡng đứng lên, thân thể có chút dao động, nàng muốn lấy vật phẩm trong Triệu hoán pháp bảo ra mà không còn tinh thần lực, cả chuyện đơn giản nhất là lấy triệu hoán vật cũng làm không được.

Niệm Băng mỉm cười : "Sao rồi, không thích ứng được à? Không cần hoạt động mạnh, nếu ta là người bây giờ ta sẽ nhận thua. Tại thời điểm sử dụng ma pháp trận, ta đã lấy ra ma pháp đao cực mạnh của mình. Băng vào chúng nó, ta hoàn toàn có thể thành lập một hệ thống phòng ngự cường đại, thi triển ra diện tích công kích ma pháp rộng, căn bản là không sợ bị thương tổn. Chỉ sợ người không có được may mắn như vậy."

Băng Vân lạnh lùng nhìn Niệm Băng : "Hèn hạ! Trận đấu vốn công bình, thế nhưng ngươi lại dùng thủ đoạn này để đạt mục đích, cho dù ngươi thắng cũng không hay ho gì".

Niệm Băng cười hắc hắc: "Ta chỉ là theo đuổi kết quả mà không cần biết quá trình. Chơi đẹp sao? Một ma pháp sư có khả năng tạo lĩnh vực chống lại một ma pháp sư không có tiên thiên lĩnh vực, trận đấu công bình là như vậy sao? Hèn hạ là cái gì? Vì sinh tồn, thủ đoạn gì ta đều nguyện ý sử dụng, hướng chỉ cho dù ta hèn hạ đi nữa, ta cũng không có vi phạm quy tắc trận đấu. Ta cũng không dùng quyền trục mà đó chỉ là quần áo của ta mà thôi, ngươi có thể đem nó lý giải là một món đồ ma pháp vật phẩm. Băng Thần tháp các ngươi không phải nổi danh hèn hạ sao? Nếu không, tại sao ngươi phải dùng tính mạng cha mẹ mà uy hiếp ta? Thiên Áo Băng Vân, thẳng thắn mà nói về thực lực thì ngươi đứng là trên cơ ta, nhưng nếu không phải trong lúc thi đấu thì ngươi không có khả năng thắng ta, ta nắm chắc chí ít có bảy thành đánh bại ngươi."

Băng Vân cười lạnh một tiếng, nói: "Hiện tại ngươi nói mấy cái này còn có ích lợi gì. Đây là lần đầu tiên chúng ta giao đấu, cũng sẽ không là lần cuối cùng. Động thủ đi! Không có ma pháp trượng, ngươi nghĩ rằng ta không thắng được ngươi sao? Hàn băng vĩnh hằng , xin mời cho phép ta kêu gọi khí tức của ngươi, kêu gọi cứng cỏi của ngươi, rét lạnh của ngươi, cao ngạo của ngươi, hóa thành Vạn cổ hàn băng chi tường, ngăn cản hết thủy công kích tà ác đi. Bức tường Hàn băng" . Màu lam lạnh như băng theo chú ngữ ngưng kết. Mặc dù không có tinh thần lực khống chế, nhưng ma pháp cũng phát huy ra uy lực vốn có, quang mang màu lam rút đất mà dậy; đem cả đài thi đấu cách đoạn, cùng hỏa vân tráo tiếp xúc chung quanh , hình thành một tường hàn băng thật lớn.

Niệm Băng lạnh nhạt cười : "Băng Vân tiểu thư, ngươi phải nhớ kỹ, ma pháp trận này của ta có tên gọi là : Giác Ngủ Vĩnh Hằng ".

Băng Vân không lên tiếng, nàng rất nhanh ngâm xướng chú ngữ. Đã không có ưu thế về tiên thiên lĩnh vực, nàng muốn chiến thắng Niệm Băng cũng chỉ có cách dựa vào công kích ma pháp.

"Tự do chi phong đích khinh ngâm"

"Thần cơ bách biến địa lục mang"

"Quán xuyên thiên địa đích thụ quang"

"Vĩnh thế địa ngục địa trở chú"

"Hắc ám, quang minh, không gian, phong, hãy biến ảo thần thánh. Mau tác dụng nhanh chóng, lấy Băng Hỏa Đồng Nguyên phóng thích khí tức các ngươi đi."

Thanh, ngân, bạch, hắc bốn màu quang mang đồng thời phóng ra, trên đài thi đấu cơ hồ có thể nghe được tiếng reo hò của ma pháp nguyên tố, đây chính là tác dụng của đỉnh cấp bảo thạch. Ngạo Thiên đao, Tuyền Ki đao, Thánh Diệu đao, Phệ Ma đao, quanh quẩn chung quanh ma pháp trận "Giác Ngủ Vĩnh Hằng". Nhờ Băng Hỏa Đồng Nguyên, khí tức trong ma pháp trận thả ra một tầng ánh sáng bốn màu dày đặc, đem Niệm Băng bao phủ ở bên trong.

Bạo phong tuyết xuất hiện ngoài bức tường hàn băng, không khí trên đài thi đấu không ngừng giảm xuống. Bông tuyết giống như lưỡi đao kia dưới tác dụng của bạo phong, giống như ngọn đao nhỏ không ngừng cắt khắp ngõ ngách của đài thi đấu, bức tường hàn băng không ngừng phát ra tiếng kêu nhè nhẹ.

Niệm Băng nhìn thấy bông tuyết bay múa mà mỉm cười, hẳn biết rõ Băng Vân sở dĩ có danh xưng là Thiên Áo là bởi vì nàng dùng tinh thần lực cường đại khống chế Băng ma pháp, có thể huyền hóa ra vô số hình thái thần kỳ. Sở dĩ hắn chọn dùng ma pháp trận "Giác Ngủ Vĩnh Hằng" cũng bởi vì Băng Vân đã không còn tinh thần lực, nàng đã mất đi ma pháp biến hóa.

Nhưng mà mình lại không phải như thế, tinh thần lực của mình cũng cường đại, biến hóa ma pháp tuyệt không kém so với Băng Vân, nhưng ma pháp biến hóa của mình không chỉ có dựa vào tinh thần lực, mà là Mô Phỏng ma pháp. Cho dù không dùng tinh thần lực khống chế, bằng vào biến hóa các loại ma pháp nguyên tố uy lực sinh ra cũng cường đại. Lúc trước, sau khi cùng Hi Lạp Đức đánh một trận, Niệm Băng đã nghiên cứu làm thế nào có thể trong "Giác Ngủ Vĩnh Hằng" phát huy thực lực của mình. Hẳn không ngừng thăm dò và tu luyện, rốt cục tìm được một biện pháp, mặc dù biện pháp này cũng không thể làm cho hắn khôi phục tinh thần lực, nhưng ít ra công kích của hắn sẽ không bị cản trở.

Trước mắt phải mô phỏng bốn nguyên tố để lập ma pháp trận này. Trên bộ quần áo của hắn văng ra kia không chỉ có một "Giác Ngủ Vĩnh Hằng" ma pháp trận, mà tại bên mép quần áo còn kèm theo một ít phụ trợ ma pháp trận. Mấy cái pháp trận này có tác dụng lớn nhất là dẫn động hắc ám, quang minh, không gian, phong; bốn lực tạo thành một cái siêu cấp phụ trợ kết giới. Tại trong kết giới, Niệm Băng sử dụng bốn loại ma pháp dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa khi thi triển lại tiếp xúc đến bốn nguyên tố mô phỏng làm phạm vi năng lượng ma pháp trận sẽ tự nhiên biến mất. "Giác Ngủ Vĩnh Hằng" ma pháp trận này không nghi ngờ gì chính là kết giới vô cùng tốt.

"Hắc ám vô tận hóa thành tà ác vô tận, ăn mòn hết thủy thể gian, phân hủy hết thủy thể gian, phát ra ma chướng hủy diệt, tràn ngập thiên địa đi. Sương Mù Ăn Mòn". Chú ngữ này Niệm Băng mới tìm được không lâu, vừa lúc mượn cơ hội này thí nghiệm một chút. Quang mang bốn nguyên tố khiến cho ma pháp trận đột nhiên trở nên ảm đạm, tại ma pháp bào dưới bốn loại ma pháp nguyên tố đã xảy ra biến hóa kỳ diệu, khí tức quang minh thu liễm đến tầng bên trong nhất, cùng quang minh tương tiếp. Bên ngoài còn lại là khí tức hắc ám, bởi vì hắc ám phóng ra ngoài, cho nên mới khiến cho cả ma pháp trận nhìn qua rất ảm đạm.

Bạo phong tuyết đã tới, sương mù màu đen cũng đồng thời bốc lên. Khi bạo phong tuyết kia cùng sương mù màu đen tiếp xúc, trong phút chốc phát âm thanh lớn: phốc, phốc... Bông tuyết trong màn sương mù lan ra, trong khoảnh khắc biến mất. Niệm Băng không ngừng thúc dục ma pháp lực, tăng cường hiệu quả cho sương mù ăn mòn; loại sương mù ăn mòn này đối kháng với bông tuyết rất thích hợp, hơn cả Hỏa pháo ma pháp.

Trên đài, Hoa thiên đại đế trong mắt phát ra một đạo tinh quang, lão không vì Niệm Băng sử dụng hắc ám ma pháp mà hờn giận, ngược lại khóe miệng toát ra một tia mỉm cười quái dị. Ánh mắt lão cùng Dung thân vương chạm nhau, lão gật gù đầu. Dung thân vương lạnh nhạt cười, lão biết lúc này Hoa thiên đại đế đã chính thức coi trọng Niệm Băng.

Bông tuyết biến mất, trên đài lúc này tràn ngập sương mù mênh mông. Đáng tiếc là sương mù ăn mòn này uy lực tuy mạnh, nhưng đối mặt bức tường hàn băng lại không có khả năng đột phá. Bức tường hàn băng bị ăn mòn không ngừng phát ra thanh âm khó nghe, nhưng mặt trên chỉ xuất hiện một ít dấu vết ăn mòn lỗ chỗ như tổ ong, sương mù ăn mòn không đủ làm cho bát giai phòng ngự ma pháp này bị hỏng.

Vào thời điểm Băng Vân chuyển đổi chú ngữ, ma pháp của Niệm Băng cũng đã theo nhau mà đến liên tiếp. Bằng tác dụng của bốn nguyên tố cơ bản của ma pháp trận, hắn sử dụng ma pháp tốc độ nhanh kinh người, lúc ngâm xướng chú ngữ đã không cần ngữ điệu đặc thù kia nữa. Ma pháp trận tăng lên khiến cho hắn cùng với bốn loại nguyên tố hoàn toàn kết làm một thể, hắc vụ dần dần ảm đạm. Băng Vân có năng lực nhìn xuyên thấu qua tường băng, khi nàng phát hiện ra tình cảnh của Niệm Băng bên kia không khỏi giật mình. Vô số đạo phong nhận đang đâm đến, tiếng cắt đoạn vỡ vụn không ngừng vang lên. Băng phần tung tóe ra, bộc phát ra từng đám sương mù, bức tường hàn băng cũng không phải là rắn chắc lắm.

Cùng lúc đó, một đám kim quang nhanh chóng xuất ra. Trên đài bắt đầu ngưng kết vô số điểm sáng màu vàng mà mắt có thể nhìn thấy, tiếp theo luân phiên công kích đến. Niệm Băng dùng hai loại ma pháp này uy lực cũng chỉ có lục giai, nhưng lợi hại của nó là ở tốc độ; đầu tiên là sương mù ăn mòn, sau đó là quang minh. Khi quang minh tiến đến, hai loại hắc ám và quang minh cùng đánh sâu vào, bức tường hàn băng căn bản không có khả năng chống cự nổi nữa.

Băng Vân phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ cái khăn che mặt của nàng, trước ngực hoa băng màu lam chợt phát sáng. Đôi mắt đẹp lạnh như băng của nàng hướng ra vô tận, nàng cố nén tinh thần lực đang suy yếu, tiến về phía trước từng bước một. Ngay sau đó, động tác của nàng nhanh lên, thân hình uyển chuyển múa may. Bức tường hàn băng từ từ vũ động, trong miệng nàng khe khẽ phát ra âm bậc êm tai, tựa như đang tấu một khúc nhạc, dung mạo nàng tựa như một đóa mai nở ra trong thế giới băng tuyết.

Vô số điểm sáng rơi xuống, quang mang màu vàng lạng yên dừng ở trên bức tường hàn băng. Ngay sau đó tại trong kim quang chói mắt kia, bức tường hàn băng chợt biến thành một tảng băng vù lớn, rồi biến mất không thấy. Băng vù mới vừa mất, Băng Vân xuyên qua băng vù tung bay xuất hiện. Lúc này Niệm Băng mới nhìn rõ kỹ thuật nhảy múa uyển chuyển kia của nàng, quyền giới lam quang nhàn nhạt giống như ngọn lửa bao quanh thân thể mềm mại của nàng bốc lên, mỗi bước đi của nàng mặc dù có vẻ tập tễnh nhưng vẫn động lòng người.

Niệm Băng lúc này không còn tâm trạng thương thức, hẩn nhìn cảnh trước mặt không khỏi trong lòng rét lạnh, tuyệt chiêu của Băng Thần thấp quả là không đơn giản. Hẩn không dám có chút khinh thường, lập tức phát ra ma pháp kế tiếp. Ngân quang xuất hiện tại một bên ma pháp trận, màu bạc nhàn nhạt bốc lên, tăng đến tột cùng rồi dần dần trở nên vụn vụn. Ma pháp trận này của Niệm Băng mặc dù uy lực cũng được, nhưng trong tình huống không có tinh thần lực, hẩn cũng chỉ có thể sử dụng công kích ma pháp cực kỳ hao tổn ma lực mới có thể chắc chắn công kích được đối thủ. Hơn nữa, vì bốn loại ma pháp này là Mô phỏng ma pháp, nên còn sinh ra năng lực phòng ngự bảo vệ Niệm Băng, cho nên hẩn cũng chỉ có thể sử dụng công kích ma pháp lực giai mà thôi; nếu có thể sử dụng ma pháp mạnh hơn được, thì hẩn đã sớm động thủ rồi.

Không gian vụn vụn ngày càng trở nên mãnh liệt, thời gian và không gian phẳng phất tại giờ khắc này động lại. Thân ảnh Băng Vân trong không gian vụn vụn đã trở nên mờ ảo, có chỗ trong nháy mắt bành trướng ra, có chỗ co rút lại, có chỗ thậm chí cả không khí cũng đã rút hết. Công kích ma pháp không gian hệ này uy lực thật lớn, chỉ là bởi vì có tính chất cực hạn, cho nên người sử dụng được cũng không nhiều.

Không gian vỡ vụn hình thành vô số lưỡi đao vô hình cắt vào thân thể Băng Vân, quang mang vụn vụn kia khiến mọi người dưới đài thẩm kinh ngạc. Liên tiếp dùng bốn lực giai công kích ma pháp, Niệm Băng tựa hồ cũng không có tiêu hao nhiều lắm ma pháp lực, hơn nữa dưới đài mọi người căn bản không biết "Giác Ngủ Vĩnh Hằng" có bao nhiêu uy lực. Cấm chế pháp trận này đối với ma pháp sư bình thường không dễ dàng sử dụng, cảm giác tinh thần lực chợt bị rút hết khiến cho không có người bình thường nào có thể chịu được, ma pháp sư nghị lực kém một chút cũng sớm bị bất tỉnh. Băng Vân và Niệm Băng lại tiếp tục chiến đấu như trước, không gian vụn vụn kia tiếp xúc đến lam sắc quang điểm trên người Băng Vân tựa hồ có chút rút bớt, chỉ là làm nàng di động chậm lại, chứ không thể ngăn cản được hành động của nàng.

Băng Vân di chuyển tốc độ rất chậm, nhưng Niệm Băng cũng đã phát hiện vấn đề. Bởi vì Băng Vân xuất hiện trong mắt hẩn càng lúc càng lớn, phương hướng di động của nàng chính là nhắm hướng hẩn mà đến. Trong lòng Niệm Băng máy động, nàng chẳng lẽ sẽ dùng vũ kỹ sao? Muốn cận chiến với ta à? Không, không có khả năng đó! Đây là trận đấu, nếu nàng dùng vũ kỹ chẳng khác nào tự nhận thua, hơn nữa đệ tử Băng Thần thấp làm sao có thể biết vũ kỹ?

Trong thời gian Niệm Băng suy nghĩ, tốc độ di động của Băng Vân đột nhiên nhanh hơn, lam sắc quang điểm kia phẳng phất trong nháy mắt dung nhập vào làn da của nàng. Thân ảnh của nàng giống như một thanh lợi kiếm, phá mở chướng ngại của không gian vụn vụn, phía sau dẫn theo tàn ảnh, trong chớp mắt đã vọt tới trước người Niệm Băng. Lam sắc quang điểm trong nháy mắt xuất hiện, trong đôi mắt Băng Vân tràn ngập vẻ mệt mỏi.

Niệm Băng đột nhiên hiểu được Băng Vân đã dùng kỹ xảo gì, trùng kích vừa rồi rõ ràng là một loại hữu ích ma pháp, mục tiêu của nàng rất đơn giản. Bản thân mình phóng thích bốn nguyên tố làm ma pháp trận, chỉ có thể hóa giải uy lực tự thân ma pháp sinh ra, đối công kích từ bên ngoài đến không có một chút tác dụng chống cự, mà Băng Vân đột nhiên dùng thân thể đánh sâu vào làm nhiễu loạn tâm thần Niệm Băng, bây giờ phóng thích ma pháp đã không còn kịp nữa. Một khi Băng Vân hủy đi ma pháp trận, tiên thiên lĩnh vực của nàng sẽ bộc phát; tinh thần lực mình còn chưa khôi phục, căn bản là không có khả năng chống cự. Các ý niệm trong đầu Niệm Băng nhanh như thiểm điện lướt qua, hẩn không do dự liền xông ra ngoài, lúc này thân thể Băng Vân tản ra lam sắc quang điểm vọt tới ma pháp trận.

Khí tức hỏa hồng trong nháy mắt theo thân thể Niệm Băng phát ra. Hỏa điểm nóng rực quanh quần thiêu

đốt thân thể hần, hần nhảy mạnh vào trong quang điểm kia. Trong nháy mắt, Niệm Băng cùng Băng Vân đồng thời chấn động kịch liệt, bọn họ bị thiêu đốt do ma pháp lực trong cơ thể chính mình, đau đớn do băng hỏa tương giao sinh ra khiến cho bọn họ đồng thời run lên. Theo quán tính, Niệm Băng xông qua lam sắc quang điểm, hỏa điểm chung quanh thân thể hần cùng băng điểm kia đồng thời biến mất, nhưng trong nháy mắt cường quang sinh ra khiến cho hai người tạm thời mất đi thị lực. Tay phải Niệm Băng nắm thành quyền trực tiếp hướng Băng Vân kích tới, nhưng trong cơ thể truyền đến đau nhức khiến cho khi hần vọt tới trước thì bị mất thăng bằng; vô ý thức biến quyền thành chưởng, định nắm lấy một vật gì đó để ổn định thân thể.

Băng Vân thương tổn so với Niệm Băng nặng hơn nhiều, Niệm Băng dù sao cũng là Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp sư, đối với khí tức của băng có năng lực đề kháng rất mạnh. Nhưng Băng Vân không có được khả năng đó, lúc này cảm giác mê muội mãnh liệt cùng đau nhức trong cơ thể khiến nàng không khỏi thổ ra một ngụm máu tươi. Trong lúc thần trí mơ hồ, nàng đột nhiên cảm giác được một cái gì đó nóng rực chạm lên thân thể. Nàng cảm thấy phía trước ngực căng thẳng, một cảm giác khác thường truyền vào trong cơ thể, Băng Vân toàn thân mềm nhũn, dưới tác dụng của xung lực nhất thời ngã về phía sau.

Khi Niệm Băng biến quyền thành chưởng vô ý thức chụp tới, hần chụp trúng một thứ đầy đặn, co dãn. Vốn muốn dùng lực bắt lấy để ổn định thân thể, nhưng thứ kia đã ngã về phía sau, thân thể hần cũng nghiêng theo về phía trước. Tay kia của hần vô thức duỗi ra ngoài, chụp tới trúng một thứ đầy đặn khác. Hần xoay thân thể một chút để ổn định, ngược lại trở thành người گیر đầu chịu báng. Bịch một tiếng, dưới lưng truyền đến chấn động mãnh liệt, một vật nặng đè lên thân, hai tay hần tiếp xúc với hai vật tràn ngập mềm mại co dãn, căng căng, một mùi thơm ngát như hoa lan xông vào mũi. Mùi thơm nhàn nhạt cùng hơi thở lạnh như băng nhất thời tác động đến thần trí, Niệm Băng vô thức lại nắm chặt hai vật mềm mại kia, bỗng nghe một tiếng rên rỉ động lòng người, nhất thời khiến hần càng hoảng sợ.

Thị lực rất cực cũng khôi phục, Niệm Băng cùng Băng Vân vẫn duy trì cái tư thế cực kỳ ám muội kia. Niệm Băng nằm thẳng trên đài thi đấu, Băng Vân thì nằm ở trên người hần, hai tay Niệm Băng lúc này đang chộp vào trước ngực Băng Vân, đặt trên hai ngọn đồi cao vút kia. Cả hai người đều ngây dại, tình cảnh như thế làm sao bọn họ có thể nghĩ đến? Mọi chuyện vừa phát sinh cực nhanh, hơn nữa cường quang chói lòa; lúc này ngoại trừ bọn họ, không ai biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì ?.

Mái tóc dài màu lam của Băng Vân buông xuống chấm đất giống như màn nước, vừa lúc che phủ thân thể nàng cùng Niệm Băng. Bốn mắt nhìn nhau, trái tim Niệm Băng đập loạn xạ, khuôn mặt Băng Vân lúc này chỉ cách hần có một tấc, trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia trên tràn ngập vẻ kinh ngạc, vẻ đẹp của Băng Vân trong trẻo nhưng lạnh lùng. Trong các nữ nhân Niệm Băng từng gặp, chỉ có Phượng Nữ và Ngọc Như Yên miễn cưỡng có thể so sánh được với nàng; Phượng Nữ so với nàng ôn nhu hơn, nhưng thiếu nét lạnh lẽo. Niệm Băng đột nhiên phát hiện đôi mắt hai nàng rất giống nhau, đều là bầu trời màu lam đầy trong trẻo, không có lẫn một tia tạp chất.

Nhìn thấy Băng Vân xấu hổ, Niệm Băng vẫn duy trì động tác lúc trước, thì thào nói: "Trời ạ! Chẳng lẽ đây là công phu "Ngũ Trảo Đoạt Nhũ Hoa" trong truyền thuyết hay sao? Mềm mại êm ái quá!"

"Người ...hỗn đản!". Một giọt nước mắt rơi trên mặt Niệm Băng, lạnh như băng.

114. Chương 113 : Băng Hỏa Đồng Nguyên Chi Thất Dao Dung Hợp Đích Tiên Hóa

Niệm Băng lại càng hoảng sợ, miễn cưỡng lặn mình một cái, khí lưu màu đỏ xung quanh thân thể tăng lên miễn cưỡng ngăn cản được công kích của Băng Vân, "Uy, ta không phải là cố ý."

"Ta muốn giết người." Khuôn mặt tuyệt mỹ của Băng Vân có chút nhăn nhó, hai mắt đỏ bừng, phảng phất như là một con sư tử cái muốn cắn người khác, Băng Vân không ngừng thở dốc, trong miệng bắt đầu ngâm xướng chữ cực mạnh mà nàng có khả năng phóng thích. "Người điên rồi?" vừa nghe chú ngữ của Băng Vân, Niệm Băng chỉ biết không ổn rồi, dùng đến chú ngữ này chẳng những chính mình phải chết mà có lẽ Băng Vân cũng xong đời luôn. Niệm Băng cũng không phải quý trọng tính mệnh của Băng Vân nhưng lúc này

hắn cũng không muốn nàng chết đi như vậy, nơi giam giữ cha mẹ còn cần phải dựa vào nàng để tìm ra. Không có gì do dự nữa, hắn lại đánh về phía Băng Vân, phải ngừng lại đoạn chú ngữ này mới được.

Một lượng băng trùy thuận phát xuất ra, đáng tiếc không có tinh thần lực điều khiển, phương hướng băng trùy công kích rất là tán loạn, chỉ có một cái là phóng đến trước mặt của Niệm Băng.

Niệm Băng lúc này không còn thời gian để né tránh, thân thể hơi nghiêng, tránh những chỗ yếu hại, ôm lấy bả vai của Băng Vân, tay kia thì che miệng của nàng lại.

Băng trùy chuẩn xác đâm vào bả vai của Niệm Băng nhưng không có tinh thần lực khống chế nên đâm cũng không sâu, đau đốn trên tay và bả vai truyền đến, Niệm Băng đau nhức kêu lên một tiếng, "Người tại sao lại cắn ta."

Chú ngữ tính là đã bị ngăn lại, Ngạo Thiên đao của Niệm Băng đã gác ở trên cổ Băng Vân, cổ nén đau đốn từ trên tay và bả vai nói: "Nhận thua đi, tiếp tục đánh thì có ý nghĩa gì nữa đâu?"

Nước mắt từ trên khuôn mặt Băng Vân chảy xuống, từ nhỏ đến lớn, cho dù là Băng Tuyết Nữ Thần tế tự đều nâng niu nàng như là viên minh châu, thân thể thuần khiết có khi nào đã chịu qua sự vũ nhục như vậy, nàng sao có thể chịu đựng được đây? Nhắm chặt hai mắt lại, cổ ngẩng lên đón Ngạo Thiên đao đánh tới.

Niệm Băng luyện trù đã nhiều năm, phản ứng của tay cực kỳ nhanh, phát hiện có sự khác thường ngay lập tức đã thu hồi Ngạo Thiên đao trở lại, nâng tay kích lên cổ Băng Vân làm nàng hôn mê bất tỉnh, "Mẹ nó, thật sự là một phong nữ nhânb (nữ nhân điên)." Trận đấu rốt cục cũng đã kết thúc, hì kịch kết thúc, mọi người trợn mắt há hốc mồm, ai cũng không có khả năng nghĩ ra, hai ma pháp sư thực lực cường đại cuối cùng lại dùng phương thức chiến đấu đó để kết thúc trận đấu.

Niệm Băng đặt thân thể của Băng Vân nằm trên mặt đất, ma pháp trận trên mặt đất rất nhanh được giải trừ, tinh thần lực bắt đầu dần dần khôi phục, thi triển một cái trị liệu thuật cho mình trước lúc này mới cảm thấy thư thái hơn một ít.

Hắn bước đến một bên khu vực quan chiến, chậm rãi thi lễ, hướng Hoa Thiên đại đế nói: "Bệ hạ, trận đấu đã chấm dứt, ta nghĩ là ta đã đạt được quán quân của trận đấu này rồi."

Trong mắt Hoa Thiên đại đế toát ra tia mỉm cười, "Hảo, ngũ quốc tân duệ ma pháp sư đại tái lần này đã kết thúc, quán quân chính là ma pháp sư Niệm Băng đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, truyền mệnh lệnh của ta, đem thông tin của trận đấu này công bố với thiên hạ, Dung thân vương, mời người đem phần thưởng cho quán quân trận đấu tặng cho Niệm Băng ma pháp sư đi."

Dung thân vương trên mặt khó nhin được nụ cười, tiếp nhận hộp gấm trong tay thủ vệ bên cạnh hướng Niệm Băng gật đầu.

Niệm Băng trong lòng thả lỏng, bước đến trước mặt Dung thân vương. Dung thân vương đem cầm hạp đặt vào trong tay hắn, "Chúc mừng người đạt được quán quân, từ nay về sau, người chính là chủ nhân của cây Trường Sinh đào này, Trường Sinh đào khai mở cần dùng đến máu tươi, đạo lý này ta nghĩ người đã biết được."

Niệm Băng khom người hướng Dung thân vương hành lễ, đem cầm hạp thu vào bên trong không gian giới chỉ, "đa tạ Dung thân vương."

Hoa Thiên đại đế nói: "Tốt lắm, cuộc thi đã kết thúc, buổi tối hôm nay, trong hoàng cung sẽ cử hành yến hội, xin mời ma pháp sư các nước tới dự, đồng thời ban thưởng số tiền ta đã hứa lúc trước, bây giờ các vị có thể đi nghỉ được rồi."

Niệm Băng đi bên cạnh Dung Băng thấp giọng nói: "Ca, Băng Vân rời đi lúc nào thế, ta như thế nào lại không biết?" Nguyên lại, sau khi hắn nhận được Trường Sinh đào quay lại muốn tìm Băng Vân nhưng lại phát hiện thân ảnh của nàng đã biến mất.

Dung Băng cười nhẹ nói: "Thực sự là người, phương pháp làm tổn thương như vậy người cũng có thể nghĩ ra được nhưng cái ma pháp trận người vẽ ra thật sự là thần kỳ, cả tiên thiên linh vực cũng có thể phá được, lúc người đi lĩnh thưởng thì Băng Vân cũng tỉnh dậy, nàng hung hăng trừng mắt nhìn người rồi lỵ khai khỏi thí luyện điện cũng không có quay đầu nhìn lại, khi hai người các người ngã xuống ở trên đài người đã làm

cái gì mà có thể làm cho người của Băng thần thái phẫn nộ như thế, chuyện đó quả thực không hề dễ dàng a!”

Trên mặt Niệm Băng hiện ra một nụ cười khổ: ”Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

”Dung Băng.” Thanh âm quen thuộc vang lên, hai huynh đệ nhìn lại thì thấy Y Nặc vội vàng chạy tới trước Niệm Băng mỉm cười nói: ”Chúc mừng người lần này đạt được quán quân.”

Niệm Băng cười nói: ”Chị dâu, đây là đại ca nhường cho ta a! Nếu không, quán quân thế nào lại đến phiên ta được?”

Y Nặc hừ một tiếng nói: ”Muốn lừa ta sao, bỗn cô nương cũng không phải là người mù, Dung Băng ma pháp như thế nào bằng người được. Dung Băng, người nói xem, người có phải người muốn đi ra ngoài?”

Dung Băng kinh ngạc nhìn nàng nói: ”Nàng như thế nào biết được?” Lời vừa ra khỏi miệng hần nhất thời phản ứng lại nhưng muốn thu hồi đã không còn kịp nữa rồi.

Vành mắt Y Nặc đỏ lên, sáng giọng: ”Người không cần ta nữa sao?”

Dung Băng nhũn mày nói: ”Cái đó mà muốn nàng hay không có gì quan hệ, hôn sự của chúng ta là do bộ hạ ban tặng, ta như thế nào lại thất hứa được? Lần này ra ngoài chỉ là muốn có thêm kinh nghiệm mà thôi.”

Tức giận trong mắt Y Nặc tăng lên: ”Ý của người là nếu không có mệnh lệnh của ông nội ta, người căn bản sẽ không lấy ta làm vợ đúng không? Tốt lắm, Dung Băng, người hãy nhớ lấy.” Nói xong xoay người bước đi.

Dung Băng lặng người một lúc, lẩm bẩm nói: ”Thật là khó hiểu, nữ nhân đúng là thay đổi khôn lường.”

Niệm Băng vỗ vỗ bả vai Dung Băng nói: ”Mau đuổi theo đi, giải thích với nàng là không có việc gì nữa, nữ nhân là cần phải mềm mỏng, người không nên đối đãi với chị dâu lạnh lùng như thế, dù sao cũng sẽ ở với nhau cả đời. Đệ trở về gặp Phượng Nữ, buổi tối gặp lại trong yến hội ở hoàng cung.” Nói xong, đẩy Dung Băng tiến lên phía trước, sự tình bên này đã chấm dứt cũng nên hoàn thành việc Ngọc Như Yên ủy thác.

Đi ra khỏi hoàng cung đến một ngã tư đường rộn ràng tấp nập, hít sâu một hơi, hần trong lòng thoải mái rất nhiều, quay đầu nhìn thoáng qua hoàng cung. Hần cũng sẽ không tham gia yến hội đêm nay còn sự tình hần đã đáp ứng Dung thân vương nhất định sẽ làm được còn bây giờ hần không muốn sẽ phải dừng lại ở nơi này thời gian dài hơn nữa, từ trong ánh mắt Hoa đại đế nhìn hần, Niệm Băng cũng rõ ràng được nhiều việc. Hần căn chính là tự do mà không phải hiệu trung với một quốc gia nào đó. buổi tối ngày hôm qua Dung thân vương đã từng hỏi qua hần có nguyện ý vì Hoa Dung đế quốc mà dốc sức, Niệm Băng đã cự tuyệt, Dung thân vương cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là đem những ma pháp tâm đắc của mình dạy cho Niệm Băng và tặng hần vài thứ, mặc dù Dung thân vương không nhiều lời nhưng Niệm Băng đã hiểu được ý tứ của lão.

Nghĩ đến sắp phải rời đi thành thị phồn hoa này, trong lòng Niệm Băng không khỏi cảm thấy thoải mái rất nhiều, việc hần lo lắng duy nhất bây giờ chính là Phượng Nữ, nếu thật sự Phượng Nữ là con gái của Ngọc Như Yên, nàng có thể chịu đựng được chuyện này hay không?

Trở lại lữ điếm, ở chỗ này một đoạn thời gian, phục vụ của lữ điếm cũng đã quen với hần, niềm nở chào đón. Đi đến phòng của mình, vừa đi tới cửa Niệm Băng lập tức cảm giác được không đúng, bởi vì cửa phòng lại để mở, để lại một khe hở nhỏ. Mặc dù ngoại trừ buổi sáng thì không khóa cửa nhưng Phượng Nữ không có thói quen không khóa cửa, trong lòng chợt cảm thấy không ổn, vội vàng đẩy cửa mà vào.

Trong phòng trống rỗng, Phượng Nữ cũng không thấy, Niệm Băng trong lòng căng thẳng, vừa định đi ra bên ngoài hỏi phục vụ phòng thì phát hiện một mảnh giấy trên bàn.

Niệm Băng cầm tờ giấy lên, chỉ thấy trên đó viết vài chữ, rõ ràng không phải là bút ký của Phượng Nữ: ”Tiểu tử, người gọi là Niệm Băng đúng không, muốn giữ được mạng sống của lão bà người thì hãy đi theo cửa Bắc ra khỏi thành, tiếp tục đi theo hướng Bắc, đi khoảng mười dặm sẽ gặp một khu rừng rậm rạp, xuyên qua khu rừng sẽ có một ngọn núi, ta chờ người tại chân núi, ta biết người là người của Dung gia nên nếu người mang theo người đến thì có lẽ chỉ có thể nhìn thấy thi thể của lão bà người thôi.”

Mẹ nó, Niệm Băng chưa từng có cảm giác phẫn nộ như thế, trong lòng trở nên hỗn loạn, dùng lực làm mảnh giấy trong tay tan thành từng mảnh nhỏ, trong mắt không ngừng lóe ra hào quang phức tạp.

Hít sâu một hơi, Niệm Băng tận lực làm cho chính mình tỉnh táo lại, đối mặt với tình huống như vậy, có gấp gáp cũng vô dụng, hồi tưởng lại nội dung của mảnh giấy, hần lập tức phán đoán ra, đối phương hẳn không phải là tộc nhân của Phượng Nữ, nếu là tên Phượng Không trưởng lão kia mang Phượng Nữ đi nhất định sẽ không nhả lại cho mình. Hơn nữa, có thể mang Phượng Nữ sắp là vũ thánh dễ dàng như vậy, trong những người mình biết được có lẽ chỉ có mẹ nuôi Ngọc Như Yên và Hỏa Long Vương Gia La Mạn Dịch Tư là có thể làm được nhưng Ngọc Như Yên làm sao lại đến nơi này, việc của Áo Lan đế quốc nàng còn lo chưa xong.

Nghĩ vậy, Niệm Băng không khỏi âm thầm kinh sợ, người bắt đi Phượng Nữ là ai? Nói về thực lực, chính mình thậm chí còn không bằng Phượng Nữ, hần bắt Phượng Nữ đi tựa hồ là nhắm vào mình, chẳng lẽ hần là vì mấy thanh cực phẩm ma pháp đao của mình hay sao?

Nghĩ đến đây, Niệm Băng lập tức liên tưởng đến các trận đấu giữa các tuyển thủ, trong tay bọn họ thật sự có vài món bảo bối. Quả thật, mấy cái vật báu vô giá này thực dễ làm cho người ta động lòng tham. Trong lòng không ngừng phân tích các trường hợp có thể nhưng hần càng cố thì tâm trạng càng lúc càng rối loạn. Mặc kệ, bất luận như thế nào, chính mình nhất định phải cứu được Phượng Nữ, cho dù là núi đao biển lửa cũng phải xông lên, cho dù đối phương có lòng đối với bảo đao của mình nhưng vì Phượng Nữ thì không thể không đưa ra.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng từ trong không gian giới chỉ hộp gấm chứa Trường Sinh đao ra, trước tiên trong phòng bày ra một cái phong ấn rồi mới mở hộp ra, dưới tác dụng của phong ấn, hào quang trên đao hiện lên không mãnh liệt lắm nhưng sự dư thừa của hơi thở tánh mạng làm Niệm Băng không khỏi rung lên. Hần không có nóng lòng đem đao ra khỏi hộp nữa, cẩn lên ngón tay, cận thận đem một giọt máu tươi nhỏ tại khối bảo thạch màu vàng trên chuôi đao.

Màu tươi trong nháy mắt dung nhập vào bảo thạch, một tiếng "ông" nhỏ vang lên, Trường Sinh đao bay ra khỏi hộp gấm, quang sáng màu vàng thì dao động xung quanh. Một cỗ tánh mạng hơi thở mạnh mẽ giống như một hương vị thanh tân cuốn lấy thân thể Niệm Băng.

Nhắm hai mắt lại, Niệm Băng dùng trái tim để cảm thụ thanh tuyệt thể bảo đao này, tùy ý để tánh mạng hơi thở xâm nhập vào thân thể chính mình, đây tuyệt đối là một loại cảm giác kỳ diệu, hơi thở tánh mạng bao quanh thân thể không ngừng bốc lên, mỗi lỗ chân lông trên thân thể không ngừng mở rộng ra, điên cuồng hấp thu khổng lồ tánh mạng lực do Trường Sinh đao mang đến.

Đây là một quá trình dung hợp, trước kia mỗi lần tìm một thanh bảo đao đều phải trải qua một quá trình như vậy, chỉ có điều thời gian và kinh nghiệm hoàn toàn bất đồng với nhau, thanh ma pháp đao cấp cho Niệm Băng ấn tượng sâu sắc nhất tự nhiên là Thánh Diệu đao đâm thủng ngực mình, đương nhiên, trong trí nhớ chỉ có đau đớn mà thôi. Mà trước mắt tại thời điểm thanh Trường Sinh đao dung hợp với thân thể của chính mình lại mang đến cảm giác thần diệu như thế, cơ nhục thân thể dưới tác dụng của tánh mạng hơi thở điên cuồng tăng trưởng, Hoa Thiên Bài trước ngực nóng rực lên. Hồng, lam hai luồng ma pháp lực trong cơ thể hần chung quanh đều bao phủ một tầng vàng sáng màu vàng, vốn đại lượng ma pháp lực cùng thể lực vì trận đấu mà mất đi cũng nhanh chóng khôi phục, ngay cả tinh thần lực dưới luồng tánh mạng hơi thở không ngừng bốc lên cũng đã tiếp cận đến trạng thái tốt nhất của mình.

Linh quang trong đầu chợt lóe lên, Niệm Băng tựa hồ hiểu được một chút điều gì, hai tay tách ra, Thần Lộ đao cùng Chánh Dương đao xuất hiện trong tay, cả người đứng lên, hào quang lóe lên, hai thanh đao phân biệt bay vòng quanh tạo thành vầng sáng hình tam giác, hợp thành băng hỏa đồng nguyên lực mang tính hiện trên mặt đất, Niệm Băng đem Thần Lộ đao cùng Chánh Dương đao đang cầm ở trung ương lực mang tính và tiếp tục từ trong không gian giới chỉ lấy ra một thanh ma pháp đao.

Bên trong căn phòng tràn ngập hơi thở ma pháp, thậm chí có thể nghe thấy âm thanh các hệ ma pháp nguyên tố hưng phấn nhảy nhót, ma pháp nguyên tố nồng nặc không ngừng tẩy lễ thân thể Niệm Băng, hần đứng ở Thần Lộ đao cùng Chánh Dương đao trước mặt, tùy ý để các ma pháp đao hấp thu ma pháp nguyên tố bốn hệ, từng vầng sáng trùng nhập vào thân thể hần, băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực trong cơ thể rất nhanh khôi phục, lúc này trong đầu hần dị thường rõ ràng, mặc dù nhắm mắt lại nhưng lại có thể cảm giác được rõ ràng hết thảy những gì pháp sinh xung quanh.

Mỉm cười, Niệm Băng đột nhiên mở hai mắt, trong mắt toát ra một tia hàn quang mãnh liệt, lúc này Thánh

Diệu đạo, Phệ Ma đạo, Ngạo Thiên đạo, Tuyền kì đạo cũng đã cầm xung quanh ma pháp trận, lực sắc hào quang hòa lẫn vào nhau lóng lánh nhưng lại bài xích hào quang do Trường Sinh đạo phóng thích.

Kiên định vươn cánh tay phải ra, Niệm Băng cầm chuỗi Trường Sinh đạo, hoàng sắc bảo thạch ở chuỗi đạo đột nhiên phát sáng rực rỡ, một cỗ tánh mạng lực mạnh mẽ dị thường xuất ra cuốn lấy thân thể Niệm Băng

”A-” Niệm Băng hét lớn một tiếng, quỳ xuống đất đem thanh Trường Sinh đạo cầm lên lực mang tinh trên mặt đất.

Lực sắc ma pháp lực trong nháy mắt biến thành thất sắc, đồng thời ma pháp hơi thở đã xảy ra chuyển biến kịch liệt, vốn tất cả trong phòng đều có thể thấy được rõ ràng đều trở nên móp méo, thất sắc hào quang không ngừng chuyển động trên không trung còn tinh thần lực của Niệm Băng cũng chia làm bảy luồng, phân biệt dung nhập vào trong từng hào quang, bảy thứ năng lượng bất đồng tản mát ra bảy loại hơi thở mạnh mẽ vừa bài xích lẫn nhau lại vừa dung hợp với nhau. Khi tánh mạng hơi thở gia nhập vào trong sáu loại năng lượng hết thấy đều trở nên khác biệt.

Băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực trong cơ thể kịch liệt ba động hẳn lên, vốn bị đình trệ tại ngực và bụng nhưng dưới tác dụng của hơi thở ma pháp bên ngoài đã xảy ra biến hóa, hồng cùng lam lưỡng sắc quang mang trong cơ thể Niệm Băng mạnh mẽ chuyển động, tinh thần lực của Niệm Băng bởi vì bị phân tán không tự giác nên mất đi năng lực khống chế chúng.

Một cảm giác đột nhiên lóe lên, thân là băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư, Niệm Băng đương nhiên biết dưới tình huống băng và hỏa mất khống chế va chạm cùng một chỗ sẽ phát sinh ra cái gì, với cường độ ma pháp lực trong cơ thể mình lúc này, nếu không có sự khống chế điều khiển của chính mình, một khi tiếp xúc, đừng nói là chính mình, cho dù là hai, ba trăm người cũng sẽ bị thổi nạy như hạt bụi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Niệm Băng tràn ngập sự sợ hãi nhưng hẳn không có chút biện pháp nào để thay đổi hiện trạng, liều mạng ngưng tụ tinh thần lực muốn ngăn cản băng và hỏa va chạm nhưng hơi thở của bảy thanh ma pháp đạo bên ngoài phóng thích ra đã kéo lấy tinh thần lực của hắn, khống chế hấp lực khiến cho hắn căn bản không thể đem tinh thần lực rút về cứu trợ bản thân.

Hồng đại biểu của hỏa cùng lam đại biểu của băng phẳng phát như là cố ý tra tấn Niệm Băng, chúng nó mặc dù đang không ngừng tiếp cận nhưng tiếp cận với tốc độ rất chậm tựa hồ là muốn dùng áp lực phá vỡ ý chí của Niệm Băng.

Tâm lực Niệm Băng lúc này hoàn toàn đặt vào băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực trong cơ thể nên không có phát hiện bên ngoài cơ thể thất sắc ma pháp nguyên tố đã không còn lộn xộn giống như lúc đầu, chúng nó bắt đầu xoay tròn, thất sắc ma pháp lực hình thành một vòng kết hợp, các vầng sáng xung quanh trở nên yếu dần, còn thân thể của Niệm Băng thì đang ở tại vị trí trung tâm của ma pháp nguyên tố, hồng, lam lưỡng sắc quang mang di chuyển phía dưới không ngừng xâm nhập vào thân thể hắn. Quần áo trên người Niệm Băng bắt tri bắt giác tan ra thành bụi phấn, chuẩn xác mà nói, trong phạm vi đường kính nửa trượng, ngoại trừ mặt đất có lực mang tinh thủ hộ ra thì tất cả đều cũng biến mất, cái bàn bị ẩn mòn hiện ra một lỗ hổng hình tròn, chiếc giường thì bị ma pháp nguyên tố làm mất đi một góc.

Mồ hôi từ trên trán Niệm Băng chảy xuống nhưng rất nhanh đã bốc hơi hết. Hồng ,lam lưỡng sắc quang cầu trong cơ thể vẫn như trước không ngừng tiếp cận nhau, bóng ma tử vong dần dần xâm nhập vào tâm thần Niệm Băng nhưng bất luận hắn cố gắng như thế nào thân thể cũng đã tiến vào một giai đoạn bị phong ấn, chỉ có thể trở mắt nhìn hai luồng năng lượng này không ngừng tiếp cận mà không có biện pháp nào.

Hồng, lam lưỡng sắc quang mang càng ngày càng trở nên mãnh liệt, lúc này Niệm Băng đã có chút tuyệt vọng, trong đại não đã không còn ý niệm gì khác, hắn chỉ có thể nghĩ đến tử vong hai chữ. Hẳn không muốn chết, vẫn còn nhiều sự tình chờ hắn đi làm nhưng ngay lúc này, dưới tình huống này, hẳn có biện pháp nào đây? Chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi thân thể của chính mình tiêu vong dưới sự bùng phát của băng và hỏa.

Phẳng phát là dài như một trăm năm vậy, rốt cục hồng, lam lưỡng sắc quang mang đã tiếp cận với nhau, khoảng cách va chạm chỉ còn như một sợi tóc, toàn bộ tinh thần Niệm Băng đã gần như tuyệt vọng nhưng hắn vẫn đang không ngừng cố gắng kêu gọi tinh thần lực của chính mình, hi vọng kỳ tích có thể phát sinh.

Kỳ tích có thể xảy ra sao? Không có tinh thần lực, tất cả đều bị giữ lại ở bên ngoài, căn bản không thể ngăn cản thời khắc cuối cùng này xảy ra.

Những tia chớp như là gợn sóng xuất hiện xung quanh hồng, lam lưỡng sắc quang cầu, lúc hai quang cầu tiếp xúc lẫn nhau là lúc trong lòng Niệm Băng xuất hiện một loại cảm giác kỳ dị, đó không phải bằng cũng không phải hỏa, mà là một loại cảm giác hư vô.

Đột nhiên một cái không gian trong suốt không có màu sắc gì đã xuất hiện, xuất hiện giữa lưỡng sắc quang cầu, đó quả thật là một cái không gian trong suốt không có màu sắc gì nhưng hết lần này đến lần khác lại không có cách nào xuyên thấu qua, dưới cảm giác kỳ dị trong người, hồng, lam lưỡng sắc quang cầu như là bị không gian hư vô này hút lấy, hình thái hai cái quang cầu cũng bị thay đổi, không còn là hình tròn mà biến thành hình dáng giống như con cá, thông thả quay tròn quanh cái hư vô kia, bất luận lam cùng hồng va chạm như thế nào cũng không có phát ra một tia rung động, phẳng phất chúng nó vốn là cùng một thể.

Không đợi Niệm Băng kinh ngạc, toàn thân chợt chấn động, tại mi tâm đột nhiên cảm giác được một trận xao động, sau một khắc, ma pháp năng lượng mệnh môn đã theo mi tâm tràn vào, giống như một cơn hồng thủy, trực tiếp nhắm về phía ngực và bụng của hắn.

Nếu lúc này Niệm Băng có thể nhìn ra bên ngoài, hắn sẽ kinh ngạc khi phát hiện, vốn thất sắc hảo quang xoay tròn xung quanh thân thể hắn, tạo thành một mũi nhọn xoay tròn ngay tại mi tâm hắn, năng lượng không ngừng quán nhập vào, còn năng lượng bên ngoài thì dần dần giảm đi.

Dưới sự trùng nhập mạnh mẽ của năng lượng khiến cho tốc độ xoay tròn của băng hỏa năng lượng càng nhanh hơn, dần dần từng đạo hào quang lấp lánh, băng hỏa năng lượng dần dần hóa thành hình cầu nhưng lần này không tồn tại ở dạng năng lượng mà là thực thể.

Hồng, lam lưỡng sắc quang cầu cũng bám vào trung ương của hư vô không gian chỉ lớn như cái móng tay, dưới hồng lam hào quang xoay tròn xung quanh. Dần dần xuất hiện năm quang điểm, màu sắc chúng nó phân biệt là thanh, hoàng, ngân, kim, bạch. Năm quang cầu rõ ràng so với băng hỏa năng lượng cầu nhỏ hơn rất nhiều nhưng đồng dạng chúng cũng là thực thể.

Niệm Băng căn bản không biết đã xảy ra cái gì, đối mặt với biến hóa kỳ dị trong cơ thể, hắn cũng có chút ngốc trệ, năm khối tiểu quang cầu dưới năng lượng bên ngoài không ngừng rót vào từ từ tăng lớn nhưng tốc độ xoay tròn lại rất chậm, sơ với hai luồng băng hỏa năng lượng ở trung tâm thì chậm hơn rất nhiều.

Rốt cục, thân thể Niệm Băng lại chấn động, năng lượng bên ngoài cơ thể đưa vào đã chấm dứt. Hắn kinh ngạc khi phát hiện, chính mình lại có thể nhìn thấy hết thấy bên ngoài, không phải thông qua ánh mắt, cũng không phải thông qua tinh thần lực trong cơ thể mà là từ mi tâm, phẳng phất như là chính mình vừa mọc thêm một con mắt thứ ba.

Một cảm giác thoải mái từ trên mi tâm truyền đến, Niệm Băng phát hiện, theo mi tâm hướng ra phía ngoài xem, chung quanh hết thấy đều trở nên rõ ràng, hắn thậm chí có thể thấy được vật rơi trên đường, có thể xem một cách rõ ràng dấu vết năng lượng ba động trên ma pháp đạo, đó thật sự như là một con mắt, một con mắt kỳ dị.

Trong lúc này, tinh thần lực giống như là thủy triều cuốn vào trong thân thể hắn, điên cuồng dũng mãnh tiến vào trung ương hồng lam lưỡng sắc quang cầu tại trung ương hư vô không gian, giờ phút này đại não Niệm Băng bị vui hãm vào khoảng không một lúc, hết thấy cứ như là biến mất.

Khi hắn tỉnh táo lại phát hiện hết thấy cũng thay đổi, hồng, lam lưỡng sắc như là thật thể đang tiếp xúc cùng một chỗ thông thả quay tròn, mà cái hư vô không gian ở giữa lại biến mất, mặt khác, năm quang cầu còn lại thì nhỏ đi một ít thông thả xoay tròn xung quanh hồng, lam lưỡng sắc quang cầu, hơn nữa, Niệm Băng một lần nữa khôi phục năng lực không chế thân thể. Đột nhiên hắn kinh ngạc khi phát hiện trong đại não mình xuất hiện một thứ, cẩn thận phân biệt, dĩ nhiên là một cái quang cầu trong suốt, chuẩn xác mà nói chính là cái hư vô không gian lúc trước hình thành một cái quang cầu trong suốt.

Giống như quang cầu thủy tinh bình thường lẳng lặng đứng ở mi tâm, thật sự như là một con mắt, có thể nhìn thấu hết thấy ánh mắt thế gian. Đáng tiếc, bởi vì nơi quang cầu trong suốt, Niệm Băng thông qua mi tâm nhìn ra ngoại giới đã trở nên mơ hồ móp méo nhưng làm Niệm Băng hưng phấn chính là hắn phát hiện đại não mình trở nên vô cùng rõ ràng, các loại ma pháp tư liệu không ngừng hiện lên trong đầu, một ít vốn không thể giải thích nhưng lại có thể giải quyết dễ dàng, các quá trình giải thích cũng khắc rõ ràng ở sâu trong óc.

Tinh thần lực phảng phất như là biến mất nhưng Niệm Băng lại phát hiện, bất luận là ma pháp nguyên tố gì, chỉ cần chính mình tùy ý tưởng tượng đều lập tức sinh ra cảm giác huyết nhục tương liên, nhất là tại quang cầu trong suốt ở mi tâm kia, thời điểm chính mình muốn khống chế ma pháp lực sẽ tản mát ra hảo quang nhàn nhạt. Niệm Băng lớn mắt tưởng tượng, chẳng lẽ quang cầu trong suốt này là do tinh thần lực của chính mình ngưng kết mà thành sao? Mà đại não của chính mình tại sao lại rõ ràng đến như vậy?

Chậm rãi mở to mắt, Niệm Băng thấy được thân thể mình xích lõa, hắc kinh ngạc phát hiện, chính mình lúc trước rõ ràng ra rất nhiều mồ hôi nhưng thân thể lại sạch sẽ bóng mượt như là trẻ con, làn da tinh oánh tản mát ra màu phấn hồng khỏe mạnh, toàn thân trên dưới đều có một loại cảm giác kì dị, ý niệm vừa động, thân thể bay lên trên mặt đất, lúc này, giờ phút này hắc chỉ có khả năng nghĩ đến bốn chữ - thoát thai hoá cốt.

Bảy thanh ma pháp đao còn cắm tại chỗ này nhưng thất sắc bảo thạch trên chuôi đao lại có chút ảm đạm, Niệm Băng vươn cánh tay trái ra định đem chúng thu vào bên trong không gian giới chỉ thì bỗng nhiên kinh ngạc khi thấy sự biến hóa của không gian giới chỉ, chiếc nhẫn màu bạc đã trở nên trong suốt giống như là pha lê, chiếc nhẫn cứ như là sinh trưởng trên ngón tay mình, ý niệm vừa động, bảy thanh đao trên mặt đất đồng thời biến mất, nhưng hắc lại cảm giác được rõ ràng bảy thanh ma pháp đao đã được thu vào bên trong chiếc nhẫn, bàn tay nhẹ di chuyển, chiếc nhẫn như là pha lê phát ra thất thải quang mang lóng lánh, mặc dù không hiển lộ rõ ràng lắm nhưng cảm giác huyền lệ này đã để lại cho Niệm Băng ấn tượng sâu sắc.

Đây là thế nào vậy? Rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Niệm Băng có chút mờ mịt nhưng lại ẩn ước cảm giác được băng hỏa đồng nguyên ma pháp của mình đã có tiến bộ. Ý Niệm vừa động, tay phải nâng lên, một đạo phong nhận vô thanh vô tức xuất hiện, màu xanh của phong nhận hiện ra rất rõ ràng, ngón tay nhẹ bấn đi đã để lại một dấu vết thật sâu trên vách tường.

Trong lòng vui sướng khó có thể che giấu, không có Ngạo Thiên đao cũng có thể sử dụng phong hệ ma pháp, mặc dù chỉ là thuần phát ra phong hệ nhị giai phong nhận nhưng cũng là một sự khởi đầu tốt! Bất luận đã xảy ra cái gì, thực lực của chính mình tuyệt đối đã tăng lên, không dùng ma pháp đao vẫn có thể xuất ra phong hệ ma pháp, chẳng lẽ chính mình thật sự đã trở thành một vị toàn hệ ma pháp sư sao? Nghĩ tới đây, Niệm Băng liên tiếp thí nghiệm vài cái ma pháp, đúng như hắc đã đoán trước, thất hệ ma pháp, trên tay hắc đều xuất ra dễ dàng, chỉ là khi hắc sử dụng băng, hỏa thuần phát hai loại ma pháp thì cảm giác lại hoàn toàn bất đồng, chẳng những là ma pháp lực huyết nhục tương liên đồng thời uy lực và cảm giác không chế so với ngũ hệ ma pháp sư kia thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đại não thanh tỉnh chuẩn xác giúp cho Niệm Băng phân tích được vấn đề, hắc mơ hồ hiểu được, đúng là băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực dưới ảnh hưởng của ma pháp đao đã bị dẫn động sinh ra, còn bây giờ đã xảy ra biến dị, mặc dù chính mà đã có thể sử dụng thất hệ ma pháp nhưng từ căn bản mà nói chính mình là một gã băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư, băng và hỏa chính là căn bản của mình mà ngũ hệ ma pháp khác đều là từ trụ cột này hình thành, bảy quang cầu trong người đều có sự liên lạc lẫn nhau, hết thấy đều có nguồn gốc từ băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực.

Đồng thời Niệm Băng đã hiểu được, thực lực của chính mình về bản chất không có tăng lên chỉ là hình thái năng lượng phát sinh thay đổi, đối với con đường tu luyện của mình, tựa hồ vốn hình thái ma pháp lực trong cơ thể chính mình như là một dòng suối nhỏ, hơn nữa đã bị ma pháp lực chiếm đầy, lúc này dòng suối nhỏ đã thay đổi, vốn là một con sông nhỏ bé đã trở thành đại dương rộng lớn, đối với sự phát triển của chính mình không thể nghi ngờ là có chỗ tốt thật lớn, Niệm Băng duy nhất không rõ ràng chính là hình thái tinh thần lực của chính mình bây giờ, hắc chỉ có thể cảm giác được tinh thần ngưng kết thành khối cầu trong suốt tại mi tâm nhưng cảm thụ tinh thần lực ngược lại lại không sâu như trước kia, dường như việc khống chế ma pháp không được dễ dàng như trước.

Ngẫm lại hết thấy, Niệm Băng nở nụ cười, hắc rất rõ ràng, hôm nay ma pháp lực trong cơ thể tuyệt không chỉ đơn giản là vì vận khí như vậy, quan trọng hơn chính là do sự tu luyện chăm chỉ của mình đã mang đến chỗ tốt, lượng biến đổi đạt đến một trình độ nhất định sẽ phát sinh ra sự biến đổi về chất, mà chính mình hôm nay đúng là đã trải qua một quá trình biến đổi về chất. Mặc dù trước kia Niệm Băng đã từng nghĩ tới băng hỏa đồng nguyên ma pháp lực của chính mình sớm muộn cũng sẽ có một ngày sinh ra chất biến nhưng không nghĩ rằng lại tới nhanh như vậy, hắc biết chất biến này có quan hệ với bảy thanh ma pháp đao có một không hai trong thiên hạ, là chúng nó cung cấp cho mình năng lượng sung túc mới có thể sinh ra biến

hóa như vậy.

Thay một bộ quần áo khác, cảm giác dễ chịu truyền khắp toàn thân, hết thấy những gì phát sinh trên người mình đã kết thúc, hần lập tức nghĩ đến Phượng Nữ, tâm trạng đang thư giãn bỗng nhiên khẩn trương hần lên, tìm Dung Băng hỗ trợ sao? Không, không thể lại phiền toái ca ca của mình nữa, hơn nữa hần không muốn nhờ vào lực lượng Dung gia làm cãi gì, chỉ có hết thấy dựa vào chính mình mới là lựa chọn tốt nhất.

Thực lực tăng lên, hơn nữa sau khi phân tích rõ ràng, Niệm Băng nhanh chóng ly khai khỏi phòng, bởi vì sự lo lắng trong lòng thật sự không cho hần tiếp tục đợi. Không sử dụng bạo phong tuyết, lần này hần dùng chính là phong tường thuật của phong hệ, từ trong cửa sổ bay ra, trong nháy mắt vọt lên trời cao hướng phương Bắc mà đi tới.

115. Chương 114 : Tham Cật Quái Dị Đích Bàn Tử

Lúc này, ma pháp lực trong cơ thể phát sinh biến hóa kỳ diệu. Nguyên năm khối ma pháp cầu đang được hồng lam quang mang vây quanh chợt biến thành bốn khối, trong đó khối thanh sắc lúc này đã dung hợp vào băng hỏa đồng nguyên ma pháp cầu ở chính giữa và không ngừng xoay tròn tại hạch tâm. Phong nguyên tố từ không khí không ngừng quán nhập vào cơ thể, tốc độ tiêu hao ma pháp lực lúc này trở nên cực kỳ chậm.

Cảm nhận sự biến hóa này, Niệm Băng không khỏi vui mừng. Phong Tường thuật dù sao cũng là trung cấp ma pháp mà tiêu hao lại ít như vậy. Xem ra từ khi cơ thể mình biến dị thì trong quá trình sử dụng ma pháp có thể tiêu hao ít nhưng lại phát ra ma pháp mạnh hơn. Cũng có thể nói sau này trong lúc giao đấu, năng lực duy trì chiến đấu được tăng lên rất nhiều. Đối với một ma pháp sư mà nói pháp lực duy trì càng lâu thì càng là một chuyện tốt.

Bất quá lúc này Niệm Băng không có thời gian cảm thụ lợi ích này. Trong lòng Niệm Băng lúc này chỉ nghĩ tới an nguy của Phượng Nữ. Phong Tường thuật dù không nhanh bằng Bạo Phong Tuyết nhưng vẫn hơn đi bộ rất nhiều. Rất nhanh, Niệm Băng từ không trung bay ra ngoài thành rồi bay nhanh về hướng bắc. Bay khoảng mười dặm quả nhiên nhìn thấy bên đường có một khu rừng rậm rạp. Niệm Băng giảm tốc độ phi hành bay vào phía sâu trong rừng.

Trong quá trình phi hành, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện bản thân cảm nhận phía bên ngoài mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù không có tinh thần lực phát động nhưng cảm giác lúc này so với có tinh thần lực không còn kém bao nhiêu.

Khi xuyên vào trong rừng, Niệm Băng bay lên cao, từ trên nhìn xuống sẽ dễ dàng hơn, nói không chừng còn có cơ hội đánh lén địch nhân. Vì cứu Phượng Nữ, cái gì Niệm Băng cũng có thể làm.

Đúng lúc này, một thanh âm chậm rãi vang lên bên tai Niệm Băng:

”Tiểu tử, đừng có phí sức bay nữa, mau xuống đây đi. Không lẽ ngươi không nghĩ tới tính mạng lão bà mình sao?”

Niệm Băng rung mình kinh dị. Thanh âm vang bên tai rất rõ ràng cho thấy người này đang sử dụng thuật truyền âm. Phượng Nữ đã từng dùng qua nhưng tuyệt đối không nhẹ nhàng như đối phương. Ngay cả người còn không thấy mà thanh âm lại truyền vào tai rất rõ ràng như thế này.

Thu liễm tinh thần, Niệm Băng tăng tốc phi hành bay qua khu rừng. Từ xa xa, hần nhìn thấy một ngọn núi không cao lắm. Dưới chân núi lúc này....

Thân ảnh hồng sắc của Phượng Nữ hiện ra rất rõ ràng. Nhìn thấy thân ảnh Phượng Nữ, Niệm Băng an lòng hơn rất nhiều vội khổng chế ma pháp lực hạ xuống.

Phượng Nữ đứng dưới chân núi, thân hình tuyệt mỹ như có vẻ rất đơn độc. Gió núi thổi qua khiến tà áo hồng sắc nhẹ bay. Nàng đứng bất động, cả người tựa như ngậy ngốc, nhìn thấy Niệm Băng cũng không có chút phản ứng. Hiển nhiên là đã bị người dùng thủ pháp đặc thù khổng chế.

Mục quang của Niệm Băng chuyển qua bên cạnh Phượng Nữ. Một người mập mạp đang ngồi trên đất. Bàn Tử thân hình to lớn dị thường, khi ngồi xuống không biết hấn lùn bao nhiêu. Hai bàn tay to tướng đang cầm một cái đùi dê nướng từ từ ăn như đang thưởng thức mỹ vị của nó. Trước mặt có một đồng lửa, hiển nhiên là trước đó dùng để nướng cái đùi này.

Bàn Tử này trước đó Niệm Băng chưa hề thấy qua. Từ thân hình mà nói thật khó để đoán trọng lượng của hấn. Trên người hấn mỗi bộ phận cơ hồ như toàn là thịt, nhìn cũng không đoán ra tuổi tác. Chính hấn đã bắt đi Phượng Nữ.

Niệm Băng từng bước đi về hướng Phượng Nữ. Lạnh giọng hỏi: "Là người đã bắt Phượng Nữ?"

Bàn Tử vừa từ từ ăn đùi dê, vừa chậm rãi đứng lên. Niệm Băng phát hiện ra hấn còn cao hơn mình hai cái đầu, cộng thêm thân thể to lớn, chỉ có thể nói người này như một quả núi thịt. Bàn Tử vung vẩy đùi dê còn chút thịt, cười hắc hắc, lớp thịt trên khuôn mặt rung lên cơ hồ che kín cả mắt:

"Không sai, chính là ta"

"Chúng ta có cừu oán sao? Ta hình như không quen biết người" Niệm Băng dừng lại, lạnh lùng nhìn đối phương.

Bàn Tử lắc đầu, cắn một miếng thịt: "Không cừu, không oán"

"Vậy người sao lại bắt lão bà của ta, lại còn hạ cấm chế trên người nàng?"

Niệm Băng chăm chăm nhìn Bàn Tử. Từ bề ngoài Bàn Tử chớ thấy không hề có chút khí thế nào, cũng chẳng tạo nên một áp lực gì cho hấn, căn bản không nhìn ra nổi nông sâu. Nhưng chính vì vậy mới làm Niệm Băng lo lắng. Thực lực Phượng Nữ như thế nào, là vũ thánh đó! Có thể vô thanh vô tức bắt Phượng Nữ tới đây, thực lực của tên Bàn Tử này tuyệt đối là thâm bất khả trắc.

Bàn Tử cười hắc hắc nói:

"Thật ra ta bắt lão bà người tới đây cũng không có ý gì. Người an tâm, ta không làm hại nàng ta đâu. Đương nhiên là phải dưới tình huống người chịu hợp tác thì mới được."

"Hợp tác, hợp tác cái gì?" Niệm Băng nghi hoặc nhìn Bàn Tử.

Bàn tử vung vẩy cái đùi dê trong tay nói:

"Rất đơn giản. Người muốn dẫn lão bà của người đi chỉ có một khả năng, đó là người phải đánh bại ta. Bất quá cái này đương nhiên phải có điều kiện. Ta cho người thời gian, cứ mỗi mười ngày người tới khiêu chiến với ta một lần. Chỉ cần người đánh thắng thì đương nhiên có thể dẫn nàng ta đi. Nhưng nếu người thua thì người phải toàn tâm toàn ý nấu một bữa sơn hào hải vị cho ta ăn. Trong thời gian này, chỉ cần người không lười biếng thì ta bảo chứng lão bà người vô hại. Bằng không thì khó nói lắm a."

Niệm Băng kinh ngạc nhìn Bàn Tử: "Người sao biết ta là một trù sư?"

Từ khi tới Đô Thiên thành tới giờ, hấn chưa bao giờ trước mặt một ai hiển lộ trù nghệ của mình. Mà tên Bàn Tử này thì từ trước tới giờ Niệm Băng lại chưa từng gặp qua.

Bàn Tử há miệng cắn một miếng thịt lớn, cái miệng to của hấn há ra, tức thì cả một miếng thịt lớn chui vào:

"Ta từ Băng Nguyệt đế quốc tới đây. Người cũng thấy rồi đó, ta rất mập. Người mập thì chỉ thích hai thứ. Một là ăn, một là ngủ. Ta đối với ăn lại cực kỳ thích. Sau khi ta tới Băng Nguyệt đế quốc, tới cái nơi gọi là Thanh Phong trai ăn, đồ ăn ở nơi đó thật sự không tệ. Ta nghe người ta nói có một tên cái gì ma Băng Hỏa ma trù, trù nghệ rất xuất sắc. Tìm hiểu khắp nơi mới biết được người, vì vậy mới tìm tới đây. Tiểu tử, hy vọng trù nghệ của người không làm cho ta thất vọng. Bằng không ta đem lão bà của người ra đánh cho tàn phế rồi trả cho người. Nghe nói người rất cao ngạo a. Ngay cả quốc vương Băng Nguyệt đế quốc triệu người người cũng không đi. Vì vậy ta chỉ còn cách bắt lão bà của người, xem người có nấu ăn cho ta hay không. Thế nào, người chuẩn bị kỹ chưa, bây giờ có thể bắt đầu được rồi."

Ánh mắt của niệm Bằng trở nên lạnh lẽo. Từ Bằng nguyệt đế quốc tới đây? Vì ăn mà bắt Phượng Nữ? Nghe Bàn Tử nói xém chút nữa hần phì cười. Bàn Tử cười rất âm hiểm nhưng xem ra hần tựa như không có ý làm thương hại tới mình và Phượng Nữ. Ngữ khí của Niệm Bằng bất giác trở nên khách khí hơn:

"Tiền bối, người muốn ăn thì rất dễ dàng. Thế này đi, người thả Phượng Nữ ra trước tôi ta sẽ toàn tâm toàn ý làm một bữa ăn ngon cho người. Người thấy thế nào."

Bàn tử lắc lắc cái đầu to tướng:

"Không được, không được. Ta theo người cả mấy ngày nay, cái tên tiểu tử người giảo hoạt lắm, có lão bà người bên cạnh ta, ta yên tâm hơn. Hơn nữa ta không phải chỉ muốn ăn một lần. bằng không ta cũng không lẽ tẩm thân mập ú này từ xa tới kiếm người. Ta ở trong hoàng cung gì đó nhìn thấy người tử thí, mặc dù không tính là mạnh nhưng cũng có chút đặc điểm."

Niệm Bằng thất kinh: "Người đã vào hoàng cung? Người là người của Hoa Thiên đại đế"

Bàn tử bĩu môi nói:

"Cái gì, đại đế đó thì tính là gì, trong mắt của ta hần chẳng khác gì cái đùi gà cả. Đừng nói lời thừa với ta, ta từ đâu tới khẳng định người nghĩ không ra, mà cái đó người cũng không cần quan tâm. Điều kiện ta đã nói rồi. Nếu như người nhận thua thì làm đồ ăn cho ta ăn trước cái đã. Người như ta cũng không quá tham lam, mười ngày mới ăn một lần, sau đó chỉ muốn ngủ mà thôi. Hôm nay người làm cho ta ăn, mười ngày sau ta sẽ lại tới tìm người."

Niệm Bằng nhú mày: "Người đang uy hiếp ta?"

Bàn tử cười hắc hắc, cơ thịt trên mặt rung lên, thản nhiên nói:

"Không sai, ta chính là đang uy hiếp người. Thế nào? Ai kêu quyền đầu của ta lớn hơn người? Có bản lĩnh thì người đánh ta đi! Đánh thắng ta thì sẽ có lão bà mà sau đó còn tùy người trút giận lên ta. Đáng tiếc ta nhìn người coi bộ cả đời này cũng không có cơ hội đó đâu"

"Được, đánh thì đánh, không lẽ ta sợ người sao. Bất quá lão bà ta ở đây dễ bị ngộ thương lắm. Người đợi ta mang nạng đi tới nơi xa xa một chút rồi chúng ta sẽ đánh, thế nào?"

Mục quang Niệm Bằng bình tĩnh nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử đưa miếng thịt cuối cùng vào miệng:

"Đừng nằm mơ, tiểu tử, trong bụng người đang nghĩ gì tưởng ta không biết sao? Trước mặt ta có ý đồ gì cũng vô dụng. Để lão bà người an toàn, đơn giản thôi mà, ta thu nạng ta lại là được chứ gì"

Dứt lời, dưới ánh mắt kinh hãi của Niệm Bằng, Bàn Tử phát tay, một đạo hoàng sắc quang mang trùm lên người Phượng Nữ. Trong nháy mắt Phượng Nữ đã biến mất.

"Người, người đem Phượng nữ đi đâu" Niệm Bằng lo lắng tiến nhanh lên trước mấy bước.

Bàn Tử thản nhiên nói:

"Không có gì, chỉ đem vào không gian của ta thôi. Người yên tâm, trong cái không gian đại này có cả vật sống nữa. Mấy ngày trước ta có bắt mấy con heo thả vào đó. Bằng không khi ta đói bụng thì phải làm thế nào"

Niệm Bằng giận dữ, nâng một khối hỏa cầu lên:

"Người dám đem Phượng Nữ của ta so với heo, lại còn đem nạng ở chung một chỗ với heo"

Bàn Tử tựa như cũng không muốn chọc giận Niệm Bằng liên tục khua tay:

"Không phải, đương nhiên không phải. Cái không gian đại của ta mỗi lần đưa một cái gì vào, trong đó đều có khu riêng biệt cả, không chung với nhau đâu. Bụng ta bắt đầu đói rồi, đợi chúng ta đánh xong ta sẽ thả nạng ta ra để cho người xem nạng ta có bị thương hại gì không"

Hỏa cầu lúc này đã bay tới trước mặt tức thì bị một tầng hoàng sắc quang mang ngăn lại rồi biến mất.

Nhìn tên Bàn Tử mặt dày trước mặt, Niệm Băng miễn cưỡng đè nén cơn giận. Từ khía cạnh Bàn Tử bắt Phượng Nữ mà nói, Niệm Băng biết bản thân khó mà chống đỡ được với đối phương. Chỉ là bây giờ ít nhất cũng phải thử qua, xem coi giữa mình với Bàn Tử chênh lệch bao xa rồi sau đó mới nghĩ biện pháp cứu Phượng nữ.

”Đầu khí của ngươi là thổ chúc tính, nhưng ngươi là một võ sĩ thì cần không gian đại làm gì?”

Bàn Tử có chút không kiên nhẫn nói:

”Ngươi đánh hay không đánh? Không đánh thì để ta ra tay với lão bà của ngươi. Chính xác mà nói ta là một võ sĩ, thổ hệ ma pháp ta cũng biết. Hơn nữa mang theo cái không gian đại này có nhiều điểm tiện lắm.”

Ma vũ sĩ? Niệm Băng từ trước tới giờ chưa cùng ma vũ sĩ giao đấu qua, cảnh giác bất giác tăng thêm vài phần, lãnh đạm cười một tiếng nói:

”Nếu ngươi đã khổ cực bức ta như vậy thì ta cũng không khách khí nữa”

Ngân quang trên tả thủ chợt lóe lên, trên người Niệm Băng đột nhiên xuất hiện thêm một lớp ý phục.

Bàn Tử nhìn thấy ý phục của Niệm Băng, bất giác bật cười: ”Tiểu tử trên người ngươi mặc cái gì thế! Thật mắc cười quá đi”

Trên người Niệm Băng lúc này có thêm một tấm mã giáp, mã giáp mặc bên ngoài lớp bố ý có vẻ không được tự nhiên. Trên mã giáp có hơn một trăm cái túi lớn nhỏ, trên mỗi cái túi đều có một quyển nhỏ gì đó.

Ánh mắt Niệm Băng lạnh lùng nhìn Bàn Tử, hai tay rất nhanh sờ lên trên mã giáp, hai đầu ngón tay nhanh chóng cầm tám cái quyển trục nho nhỏ. Kiện ý phục này do hắn cố ý tìm người tạo ra, Mấy ngày nay Niệm Băng không hề nhàn rỗi. Mặc dù biết sử dụng ma pháp nhiều ảnh hưởng tới việc tu luyện ma pháp nhưng tính chất của nó lại rất quan trọng. Kiện mã giáp này nhìn thì rất bình thường nhưng những quyển trục bên trên đều do Niệm Băng làm ra. Bao nhiêu tiền của hắn cơ hồ đều dùng để mua đỉnh cấp bạch quyển trục hết, may mắn xác suất chế tác quyển trục thành công cao. Đây là một kiện mã giáp được trang bị đầy đủ, tổng cộng có hơn trăm cái quyển trục, thấp nhất cũng là ngũ gia. Nếu như đem đi bán thì giá trị tuyệt đối không hề thấp.

Bàn Tử ngăn người một chút rồi vội nói: ”Trên tay ngươi cầm là cái gì? Âm khí à?”

Niệm Băng khinh thường hừ một tiếng nói:

”Vậy mà còn tự xưng là ma vũ sĩ, ngay cả quyển trục cũng không biết”

Trong tỉ thí, nếu như hắn gặp Băng Vân bên ngoài thì dù không sử dụng 'Vĩnh Hằng Thụy Miên' ma pháp trận thì cũng nắm chắc phần thắng trong tay, chính là dựa vào kiện siêu cấp mã giáp này. Niệm Băng đặt cho kiện mã giáp này một cái tên, gọi là Thứ Vị (con nhím). Đúng a, hơn trăm cái công kích ma pháp quyển trục, nếu như cùng lúc bạo phát thì uy lực tuyệt đối khủng khiếp, xứng đáng với tên gọi như vậy.

Bàn Tử cười hắc hắc nói: ”Cái thứ đó có tác dụng gì thế, ném mấy cái ra coi thử coi.”

Niệm Băng tuyệt không vì giọng điệu khinh miệt của đối phương mà phát nộ, ngược lại còn trầm tĩnh hơn. Quang mang trong mắt lóe lên, bốn cái quyển trục cùng lúc bay ra. Đồng thời vô số đạo phong nhận cùng lúc bay tới chém vào cái đầu to đùng của Bàn tử.

Bàn Tử một chút cũng không động, tùy ý đưa tay chém ra. Xung quanh người hắn xuất hiện một tầng hoàng sắc quang mang nhàn nhạt. Âm thanh của phong nhận còn chưa phát ra thì đã biến mất. Lúc này, bốn cái quyển trục sớm đã bay tới trước mặt Bàn Tử cách khoảng một trượng. Ý niệm của Niệm Băng thoáng động, bốn cái quyển trục cùng trầm xuống. Lúc này, bốn cái quyển trục còn lại trên tay Niệm Băng cũng bay ra. Đối mặt với cường địch, Niệm Băng một chút cũng không có bảo lưu thực lực.

Hồng sắc quang mang trong nháy mắt bùng phát trước mặt Bàn tử. Đây chính là bốn cái ngũ giai Hỏa Tường thuật cùng Hỏa Bích thuật. Hỏa Tường thuật so với Hỏa Bích thuật không chỉ hỏa diễm cường hãn hơn mà cái quý nhất là nó có thể di động. Hỏa bích thuật thì như một vách tường chắc chắn nhanh chóng ập tới người Bàn Tử.

116. Chương 115: Khai Thông Thiên Nhân Huyết

Bàn Tử, Bàn Tử đâu? Người đầu tiên Niệm Băng nhớ tới chính là Bàn Tử. Đương nhiên không phải Niệm Băng lo lắng cho an nguy của Bàn Tử mà Niệm Băng chính là lo lắng cho an nguy của Phượng Nữ đang bị thu vào trong không gian của Bàn Tử. Nếu như Bàn Tử quả bị Niệm Băng nổ chết thì Phượng Nữ chẳng phải..... Đúng lúc Niệm Băng đang cực kỳ hối hận thì một âm thanh chậm rãi vang lên:

“Thế nào? Tỉnh lại rồi sao? Tốt quá, tốt quá! Vậy là ta lại sắp được ăn ngon rồi. Hắc hắc...”

Niệm Băng quay người nhìn lại thì thấy Bàn Tử ngồi trên một phiến đại thụ, cười hì hì nhìn hắn. Thấy Bàn Tử không sao, Niệm Băng bất giác thở phào nhẹ nhõm. Ít ra thì điều này chứng minh là Phượng Nữ vẫn còn sống. Vậy là quá đủ rồi.

“Mẹ nó, tên mập nhà ngươi làm bằng cái gì không biết mà bao nhiêu ma pháp quyền trục của ta cũng không nổ chết được người?!”

Bàn Tử thấy vẻ mặt không cam lòng của Niệm Băng khẽ cười nói:

“Ma pháp quyền trục của ngươi cũng nhiều a, hơn nữa lại còn có thể tạo ra phản ứng liên hoàn nữa. Đáng tiếc là cường độ không đủ. Lúc đó dù cho ta không chạy thì chừng đó cũng không thể gây thương tích cho ta. Đáng tiếc, những quyền trục đó tính ra cũng không tệ, dưới sự khống chế tinh thần lực của ngươi mà đã có thể đạt uy lực lớn như vậy. Lúc này nó cũng chỉ có thể nổ tung được một ngọn núi nhỏ cùng một mảnh rừng thôi. Thứ đó chế tạo chắc cũng không dễ, lúc này nhìn ngươi, một chút cũng không đau lòng thì phải.”

“Thúi lắm, có ngươi mới không đau lòng thì có. Tất cả đều là bảo bối của ta!” Thấy bộ dạng của Bàn Tử như vậy, Niệm Băng như muốn khóc không ra nước mắt. Thực lực của đối phương mạnh hơn so với tưởng tượng của mình nhiều, không lẽ hắn thuộc cấp bậc vũ thánh? Không thể nào như vậy được. Dù cho thực lực của hắn có cường hãn thì một vũ thánh cũng không thể nào nhẹ nhàng hóa giải hai cái cửu giai ma pháp của mình! Cái tên mập này quả thật đáng sợ tới mức không thể tưởng tượng.

Bàn Tử nhìn thấy bộ dạng của Niệm Băng liền đứng dậy đi tới nói:

“Tiểu tử, đừng có nghĩ nhiều làm gì! Lần này tỉ thí không biết có tính là ngươi thua hay không? Lúc đó ngươi hầu như không còn năng lực tái chiến nữa rồi.”

Niệm Băng hừm lạnh nói:

“Thực lực của ngươi mạnh hơn ta rất nhiều, ta có khả năng thắng hay sao? Đấu khí của ngươi rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào mà sao rất nhiều ma pháp của ta cũng nổ không được người?”

Bàn Tử cười nhẹ:

“Ta rất mập nhưng không phải là ta ngu. Ma pháp quyền trục của ngươi nếu như uy lực tập trung tại một chỗ thì đừng nói là ta, dù cho đám gia hỏa tự xưng là thần cũng không dám ngạnh kháng. Đáng tiếc, uy lực của ma pháp rất khó để tăng chồng lên. Dù cho ngươi có thể tăng chồng một hai cái thì cũng không thể đem tất cả chồng lên nhau. Ma pháp quyền trục khi ngươi tung ra thì một chút uy hiếp đối với ta cũng không có. Vì vậy ta cứ thế đưa ngươi chạy đi. Không lẽ ngươi vẫn chưa nghĩ ra sao? Nhiều ma pháp quyền trục nổ như vậy thì thân thể của ngươi chịu thể nào nổi.”

Niệm Băng bất giác trầm mặc. Đúng a! Nếu như vừa rồi mình còn ở đó thì chỉ sợ, chỉ sợ.... y ngẩng đầu nhìn Bàn Tử:

“Nói vậy thì chính là ngươi cứu ta?”

Bàn Tử cười hắc hắc nói:

“Đương nhiên. Ngươi cũng không cần phải cảm kích ta, chỉ cần trò hết tài nấu ăn là được rồi.”

Niệm Băng hừ lạnh:

“Quý mới cảm kích ngươi. Được, lần này coi như là ta thua.”

Đôi mắt Bàn Tử lộ nét vui mừng:

“Tốt, vậy người bắt đầu nấu ăn cho ta đi.”

Niệm Bằng nói:

“Bàn Tử, ta muốn cùng người thương lượng một việc, thế nào?”

Nếu đã không có cách nào đánh thì chỉ còn cách đấu trí. Mặc dù Niệm Bằng rất có niềm tin vào bản thân đặc biệt vào tương lai nhưng hẳn cũng biết bản thân mình muốn thắng người trước mắt thì sợ mấy năm chưa chắc đã được.”

“Ồ? Người muốn cùng ta thương lượng cái gì? Tốt nhất là nó có liên quan tới ăn uống. Ta thích nhất trò chuyện về ăn uống vì từ đó mới nâng cao phẩm thực của ta.”

Niệm Bằng ráng miễn cưỡng cười cười nói:

“Người xem, thực lực của người quá mạnh, ta làm sao có thể so sánh chứ. Đừng nói là một lần, dù cho có đánh cả mười lần, trăm lần thì ta cũng không thể thắng được người. Thế này đi, người cứ nói ra một con số, muốn ta làm bao nhiêu món ăn, khi ta làm xong thì người thả Phượng Nữ ra, thế nào? Làm như vậy đối với người không có chút tổn thất! Hơn nữa, mặc dù trù nghệ của ta có giỏi thì người cũng sẽ có lúc chán. Tới lúc ta hoàn thành được con số đó, ta sẽ giới thiệu một vị trù sư xuất sắc khác cho người.”

Ánh mắt của Bàn Tử lộ ra chút suy nghĩ rồi nói:

“Người nói về có đạo lý. Chỉ là ta chỉ thích ăn với ngủ, ăn no một trận rồi ngủ một giấc cho đã. Không được, ta không đồng ý với người, mà dù có đồng ý thì ta nói một con số nào đó, người có thể làm hay sao? Tiểu tử, người sao lại không có niềm tin với mình vậy? Trong đám người phổ thông, chỉ với niên kỷ như người mà đã mở được thiên nhãn không có mấy người đâu. Nên biết thiên nhãn chính là thứ mà đám gia hỏa xưng là thần kia sở hữu. Có được nó thì với một ma pháp sư như người, tốc độ tăng tiến sau này sẽ gia tăng rất nhiều. Cuối cùng, sẽ có một ngày người có thể đối kháng với ta.”

“Thiên nhãn? Nó là cái thứ gì thế?”

Niệm Bằng cảm thấy tim đập mạnh, bất giác nghĩ tới khối minh cầu nằm giữa mi tâm của mình.

Bàn Tử nói:

“Người không biết cũng là chuyện bình thường thôi. Người bình thường ít ai biết đến sự tồn tại của thiên nhãn. Thiên nhãn có thể nói chính là con mắt thứ ba của con người, ai cũng đều có. Đây chính là đặc tính của nhân loại. Thiên nhãn có thể giúp người ta nhìn thấy những thứ mà hai mắt bình thường không thể thấy. Chỉ là thiên nhãn của người bình thường khi sinh ra thì tự động phong bế lại. Mặc dù ta không biết người vì sao lại mở được thiên nhãn nhưng có thể mở được thiên nhãn mà nói thì đối với người tương lai sau này sẽ rất là tốt.”

Niệm Bằng sững sờ một chút nói:

“Có tốt đến vậy không, sao ta một chút cũng không cảm thấy? Chỉ biết nếu dụng nó thì thấy rõ hơn một chút mà thôi.”

Bàn Tử khinh thường hừ một tiếng nói:

“Người thì biết cái gì. Mi tâm con người chính là nơi của linh khiêu. Người mở ra không chỉ là thiên nhãn mà đồng thời còn khai thông linh khiêu bản thân. Dù cho là một tên ngốc thì chỉ cần mở được thiên nhãn cũng có nghĩa linh khiêu được giải khai. Lúc đó chỉ trong một thời gian ngắn có thể trở thành một người thông minh. Khiêu huyết là một nơi rất thần diệu. Nghe nói cơ thể con người có tổng cộng bảy khiêu, nếu như quả có thể mở hết ra thì hoàn toàn có thể chân chính trở thành thần. Thiên nhãn chính là một trong bảy khiêu huyết quan trọng đó.”

Niệm Bằng suy nghĩ một hồi rồi nói:

“Người nói nhiều như vậy mà ta cũng nhìn không ra thiên nhãn rốt cuộc có gì tốt. Ta vốn dĩ đã không phải là một tên ngốc, dù có thêm thông minh một chút thì đã sao, không lẽ thiên nhãn so với tiên thiên linh vực còn tốt hơn?”

Bàn Tử tức giận nói:

“Tên tiểu tử nhà ngươi đúng là chẳng biết gì cả. Tiên thiên linh vực thì là cái gì? Nếu như nó có thể đem so sánh với khiêu huyết thì hiện tại trên đại lục đã không còn cái gì gọi là thần rồi. Thiên nhân kỳ diệu như thế nào ta cũng không biết rõ, nhưng ta có thể nói với ngươi là có nó thì không tới mười năm ngươi ít nhất cũng trở thành một thần hàng sư.”

“Ngươi nói cái gì?”

Niêm Băng giật mình đứng dậy, trong đầu cảm thấy mơ hồ, thâm tâm thì kinh dị. Mười năm có thể trở thành thần hàng sư? Cái này có khả năng sao?

Bàn Tử cười hắc hắc nói:

“Lạ lắm sao? Hiện tại ngươi đã biết ưu điểm của thiên nhân chưa? Thiên nhân còn có một tên gọi khác là thẩm phán chi nhân. Có nó rồi ngươi có thể nhìn thấy những thứ mà bình thường ngươi không thấy, lý giải được những cái mà lúc trước không cách nào lý giải. Tri thức trước mắt ngươi lúc này sẽ trở nên dễ dàng rất nhiều. Có thiên nhân thì đối với việc khai mở sáu khiêu huyết còn lại sẽ trở nên thuận lợi hơn. Đừng nói là ngươi, dù cho là thần trên đại lục thì có mấy người mở được thiên nhân chứ?! Nên biết rằng khiêu huyết khi mở được một cái, muốn mở cái thứ hai sẽ khó hơn gấp mấy lần. Nếu thiên nhân không phải là cái đầu tiên mà là cái cuối cùng thì theo ta biết dù cho là người tự xưng là thần mạnh nhất trên đại lục cũng chỉ có khả năng khai mở sáu khuyết huyết, sau đó nỗ lực cả mấy ngàn năm cũng không có cách nào mở thành công thiên nhân. Nhưng nếu từ đầu có thể mở thành công thiên nhân thì sau này khai mở sáu khiêu huyết còn lại sẽ dễ hơn rất nhiều. Mặc dù độ khó cũng có gia tăng nhưng sẽ giảm đi một nửa, theo tính toán thời gian sẽ tiết kiệm được hai phần ba đó.”

Niêm Băng trong lòng chấn động, đột nhiên nghĩ tới một khả năng:

“Bàn Tử, không lẽ ngươi chính là thần trên đại lục sao?”

Bàn Tử sững người nhìn. Lúc này hắn mới nhận ra là mình nói hơi nhiều.

“Tùy ngươi muốn nghĩ sao cũng được, nếu ngươi cho là vậy cũng không thành vấn đề. Bất quá da mặt ta không dày như vậy. Từ sau này ta sẽ không nhắc gì tới cái gì thần nữa.”

Niêm Băng trong lòng bỗng nhiên rung động, cười khổ nói:

“Bàn Tử, chẳng lẽ nói vậy ngươi có thể coi như một nửa thần, vậy sao còn làm khó một người phổ thông như ta làm gì? Không lẽ ngươi muốn ăn? Thần mà còn phải ăn sao?”

Bàn Tử hừ lạnh nói:

“Ta đã nói rồi, trên thế gian vốn dĩ không có thần gì cả, tất cả đều do người ta tự xưng hô vậy thôi. Nếu bản thân là người thì đương nhiên là phải ăn, chỉ bất quá thực lực cường đại thì thời gian không cần ăn có thể kéo dài ra thôi. Lúc đó, năng lượng trong cơ thể có thể duy trì sinh mệnh. Ăn chính là một nghệ thuật, con người từ khi sinh ra cho tới lúc chết ai nấy cũng đều đã từng hưởng thụ qua. Trong lòng ta mà nói thì không có gì có thể so sánh với ăn được cả. Với ta, việc thích ăn uống cả đời sẽ không thay đổi.”

Niêm Băng hít một hơi thật sâu. Tên Bàn Tử này tựa hồ như không đáng sợ lắm nhưng hắn vì cái gì mà nói nhiều với mình như vậy? Đúng rồi, nhất định hắn cho rằng dù mình như thế nào cũng không thể chạy khỏi bàn tay của hắn. Trời ạ, một tên bán thần bắt giữ Phượng Nữ. Xem ra mình muốn cứu lấy người mình yêu còn phải trải qua cả một đoạn đường dài nữa đây.

“Tiểu tử, ngươi đang nghĩ gì thế? Ngươi yên tâm, ta mặc dù muốn ăn nhưng cũng rất thấu tình đạt lý. Ngươi muốn làm cái gì cứ làm, ta không hạn chế sự tự do của ngươi. Bất quá ta lúc nào cũng ở bên cạnh ngươi. Ngươi muốn bỏ chạy, cũng được, chỉ cần ngươi không cần nghĩ tới mạng của lão bà ngươi thì bất kỳ lúc nào ngươi cũng có thể chạy cả. Đúng rồi, có việc này ta muốn nói với ngươi. Mặc dù lão bà ngươi đang bị ta giam trong không gian nhưng những việc phát sinh bên ngoài thì nàng ta đều có thể nhìn thấy. Ngươi hãy cứ nỗ lực lên, nói không chừng khi ngươi cứu được nàng ta ra thì nàng ta sẽ rất cảm động đó. Ngươi cũng không cần sợ ta tìm không ra ngươi vì tinh thần lực của ngươi sớm đã bị ta phong tỏa. Trừ phi ngươi rời khỏi đại lục này, bằng không thì dù ngươi có ở đâu ta cũng đều có thể tìm ra.”

Niệm Băng hít sâu một hơi nói:

“Theo ý tứ của ngươi thì nhất định phải ăn do ta nấu à?”

Bàn Tử cười cười:

“Ngươi thấy thế nào?”

“Được thôi, ăn cũng được. Bất quá ta có một vài vấn đề ngươi phải trả lời cho ta biết”

Bàn Tử gật đầu nói:

“Cái này thì có thể. Sau này không biết lấy của ngươi bao nhiêu thời gian, trả lời vài câu cũng không là cái gì. Ngươi hỏi đi”

Niệm Băng gật đầu nói:

“Hồi này ngươi nói cái gì mà thần thần đó, vậy rốt cuộc ngươi đã khai mở được bao nhiêu khiếu huyết?”

Bàn Tử sắc mặt cứng đờ nhưng rất nhanh trở lại bình thường:

“Phương pháp tu luyện của ta không giống người bình thường các ngươi. Vì vậy, thực lực của ta không hề liên quan gì tới khiếu huyết cả. Vấn đề này như thế nào ta cũng không biết trả lời với ngươi sao. Bất quá, trừu thiên nhân ra thì dựa theo thực lực các khiếu huyết còn lại mà nói, năng lực của ta hiện tương đương với ngươi mở được khoảng hai khiếu huyết”

“Huyết thiên nhân có cách biệt lớn so với các khiếu huyết kia vậy sao? Không lẽ khiếu huyết thật sự có liên quan tới thực lực?”

Niệm Băng trong lòng thật sự rất nghi hoặc. Dù sao cũng không có cách nào đánh lại đối phương, vì vậy việc đề thăng thực lực chính là biện pháp tốt nhất. Dù sao có Bàn Tử bên cạnh, hẳn có thể mang đến rất nhiều lợi ích, sẽ có rất nhiều cái mình không cần suy nghĩ mà vẫn có thể đạt được. Chỉ cần hỏi nhiều một chút thì với một tên dễ nói như thế này, nếu như từ trên người hắn thu được tri thức thì đối với mình mà nói chính là một lợi ích rất to lớn. Dù sao tên gia hỏa này cũng là một tên bán thần mà.

Bàn Tử gật gật đầu nói:

“Cách biệt đương nhiên rất lớn. Thiên nhân huyết có thể gọi là linh huyết trong thất khiếu huyết. Nó không phải là đề thăng thực lực mà nó chính là tăng cao năng lực học tập và thích ứng. Sau này ngươi từ từ sẽ hiểu rõ, thiên nhân huyết đã mở, thân thể ngươi sẽ dần có sự thay đổi. Đương nhiên, muốn thu hoạch lớn thì ngươi phải gia tăng tu luyện. Chỉ có như vậy thì mới có thể phát huy tối đa tác dụng của thiên nhân huyết.”

“Còn những khiếu huyết khác thì mỗi cái đều có thể khiến cho thực lực của ngươi tăng rất nhanh. Tuy nhiên, mỗi loại đều tăng khác nhau bởi vì năng lực đề thăng của mỗi khiếu huyết không giống nhau. Cụ thể như thế nào thì ta cũng không rõ lắm. Cái này phải coi ngươi tự bản thân mà tìm hiểu. Còn việc thiên nhân huyết mở ra thì ngươi cứ từ từ mà cảm thụ. Nguyên lai ta cũng lấy làm kỳ quái là thực lực của ngươi đang rất bình thường tại sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà lại lợi hại lên nhiều như vậy? Thì ra là do thiên nhân, dù gì ngươi cũng mới mở được nó, hãy lợi dụng nó để rèn luyện bản thân đi.”

Ánh mắt của Niệm Băng bắt giác phát ra hàn quang:

“Bàn Tử, những gì ngươi nói với ta, ta rất cảm kích. Nếu như ngươi có thể thả Phượng Nữ ra thì ta nguyện ý khi nào thực lực còn thua ngươi sẽ luôn đi theo ngươi, nấu ăn cho ngươi, thế nào? Phượng Nữ bị ngươi nhốt trong không gian đó sẽ rất tịch mịch! Không lẽ ngươi không biết cảm giác tịch mịch nó khó chịu thế nào sao?”

Bàn Tử vô tư nói:

“Tịch mịch đương nhiên khó chịu, bất quá nó chính là khảo nghiệm lớn nhất đối với một người. Ngươi cứ yên tâm đi. Ta chẳng phải đã nói ngươi rằng năng ta có thể biết hết những chuyện xảy ra bên ngoài sao? Ta sẽ không để cho năng ta phát điên đâu. Hơn nữa, trong không gian của ta rất yên tĩnh, không có gì ảnh hưởng tới tu luyện, đối với năng ta mà nói thì chỉ có tốt chứ không xấu. Ta tuyệt đối không thả năng ta

ra đâu. Hắc hắc, tiểu tử, ta thích nhất nhìn bộ dạng lo lắng của ngươi như vậy. Bồn Bàn Tử ta cũng rất thích nghiên cứu về thực phẩm. Một trù sư mà nếu tâm tính không tốt thì cùng một dạng vật liệu sẽ làm ra những thứ khác nhau. Ta nghĩ ngươi vì an nguy của lão bà, món ăn làm ra nhất định sẽ không tệ.”

Niem Băng bất lực không nói. Hắn phát hiện ra tên mập này giao hoạt hơn so với suy nghĩ của hắn rất nhiều. Khi nói chuyện với mình thì hắn ta tỏ vẻ rất thành thật không hề che giấu cái gì. Nhưng khi mình nghĩ cách để hắn thả Phượng Nữ thì hắn giao hoạt không hề kém ai, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ.

“Được rồi, nói với ngươi thật phí lời quá. Cái bụng của ta đang muốn đánh trống rồi đây. Mau, mau làm đồ ăn cho ta đi. Trước tiên ta phải ăn món mà ngươi làm ngon nhất. Ta nghe nói ngươi có thể làm ra cái món gì gọi là Băng Hỏa Cửu Long trọng thiên à, ta muốn ăn cái đó. Ngươi an tâm, cái bụng của ta tuy lớn nhưng ăn không nhiều đâu. Ngươi chỉ cần đơn giản làm chừng hai chục món là đủ rồi. Dù gì ta chỉ cần ngon là chính thôi.”

“Hả, hai chục món mà kêu không nhiều sao? Bất quá nhìn cái bụng của ngươi thì xem ra có thể chứa hết đó. Chỉ là, Bàn Tử, có việc này hình như ngươi không nhận ra. Làm món ăn thì phải cần thực phẩm chứ. Muốn làm đồ ăn ngon thì nguyên liệu phải tốt mới được. Ta nghĩ ngươi chắc không có chuẩn bị nhiều đến vậy đâu nhỉ.”

Bàn Tử đành mặt một hồi:

“Nguyên liệu? Cái này... ở đây ta cũng có một ít. Bất quá chỉ là hai con heo rừng, hai cái đầu ngư. Không biết như vậy có đủ để ngươi làm cái gì mà Băng Hỏa trọng thiên không vậy?”

Niem Băng hừ một tiếng nói:

“Ngươi tưởng ta chỉ có thiêu hay nướng thôi hả? Ở nơi hoang vu thế này mà ngươi còn muốn ăn ngon sao?”

Bàn Tử đưa tay gãi gãi cái đầu to tướng:

“Ta chỉ nghĩ là muốn ngươi nấu ăn mà lại quên mất nguyên liệu. Vậy đi, chúng ta tìm một nơi nào đó, từ đây trở về Đô Thiên thành không xa lắm, tới nơi rồi ăn cũng được.”

Niem Băng lắc đầu nói:

“Không được, ta không thể tới Đô Thiên thành được. Ai cũng biết ta chiến thắng trong cuộc thi tân ma pháp sư, nếu quay lại đó chỉ sợ Hoa Thiên đại đế không dễ dàng cho ta đi đâu. Nếu đã ra khỏi thành thì ta không thể quay lại. Muốn ăn ngon thì tốt nhất nên tìm lấy một thành thị khác. Mọi chuyện nên nói trước nhé, trên người ta bây giờ một phân tiền cũng không có. Mua thực phẩm thì ngươi phải bỏ tiền. Đáng thương cho ma pháp quyền trức của ta a! Đó là toàn bộ gia tài của ta, Lúc trước, khi nào cần thì dùng để hoán đổi lấy tiền, vậy mà bây giờ cái gì cũng không còn.”

Khuôn mặt tươi cười của Bàn Tử nhất thời méo xệch:

“Cái này... tiền a, đúng là một vấn đề, ta cũng không có bao nhiêu cả.”

Niem Băng cười hắc hắc nói:

“Ngươi chẳng phải rất có bản lĩnh sao? Vậy thì được rồi! Ngươi có thể mãi nghề kiếm tiền mà. Với bản sự của ngươi thì kiếm tiền để đủ ăn xem ra không phải là vấn đề lớn.”

“Thúi lắm, đường đường ta là.... sao có thể mãi nghề chứ. Tiểu tử, ngươi cứ theo ta, ta nhất định sẽ có cách. Ta nghĩ từ đây xa hơn chút có một tòa thành thị, chúng ta bay đến xem ra không tốn nhiều thời gian đâu.”

Niem Băng ngồi phịch xuống đất nói:

“Bay? Ta hiện tại ngay cả động dậy còn không nổi. Không có ma pháp lực ngươi kêu ta bay sao đây.”

Bàn Tử ngây người một hồi nói:

“Được rồi, vậy ta đưa ngươi bay là được chứ gì. Thuận tiện cho ngươi khôi phục lại chút ma pháp lực để làm đồ ăn cho ta. Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi đừng có giở trò, từ trên không trung rơi xuống, hắc hắc, chắc ngươi biết kết quả rồi đó.”

Niệm Băng chỉ thấy mắt hoa lên rồi cả người bay lên khỏi mặt đất. Bàn Tử quả nhiên mang hấn bay thẳng lên không trung. Chỉ trong chớp mắt, dưới mặt đất mọi thứ đã không còn thấy rõ.

Quá nhanh, hấn thật sự đang bay sao? Niệm Băng dù cho có sử dụng bạo phong tuyết thì tốc độ cũng không bằng một nửa Bàn Tử. Trong lòng Niệm Băng lúc này tràn ngập nghi ngờ. Đây là ma pháp sao? Không đúng, không hề có chút ba động ma pháp nào cả! Không lẽ là đấu khí? Đấu khí có thể bay sao?

Tựa hồ nhìn ra mối nghi hoặc trong lòng Niệm Băng, Bàn Tử vừa bay nhanh vừa nói:

“Đấu khí sao không thể bay chứ. Cùng là năng lượng như nhau, ma pháp có thể làm được thì đấu khí tự nhiên cũng làm được. Chỉ là cách làm không giống nhau thôi. Thế nào, tốc độ bay của ta không chậm đấy chứ? Ha ha... hahaha...”

Trên mặt Niệm Băng bắt giắc nở nụ cười khổ. Đối mặt với Bàn Tử cường đại như vậy, hấn thật không còn biện pháp. Hiện tại xem ra chỉ còn đi nước nào hay nước đó thôi. May mắn là Bàn Tử tựa hồ như chỉ muốn được ăn chứ không hề có ý gì khác. Bằng không thì chỉ sợ ngay cả chết mình cũng chưa hiểu vì sao nữa. Nghĩ vậy, Niệm Băng tạm thời đành chấp nhận số phận, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ lấy sự huyền bí của thiên nhân. Muốn đánh bại tên bán thần như Bàn Tử chỉ còn cách nỗ lực không ngừng mà thôi.

“Cái gì? Niệm Băng biến mất rồi?”

Hoa Thiên đại đế nhíu mày hỏi

Dung Thân vương bất lực nói:

“Thần thật không biết tên tiểu tử đó nghĩ gì nữa. Yến hội buổi tối hấn không tới dự. Thần phái người đi tìm thì hấn đã sớm bỏ đi. Bệ hạ, có cần thần phái người đi truy bắt hấn về không?”

Hoa Thiên lắc đầu:

“Bỏ đi, hấn có quan hệ thế nào với huynh đệ chúng ta chứ? Ta tin người. Dù sao hấn cũng là người của Dung gia, lá rụng về cội, sẽ có một ngày hấn sẽ tự động quay về. Ồ, đúng rồi, hai tên gia hỏa của Lăng Mộc đế quốc dường như không chịu an phận. Hiện tại chúng ta cũng không tiện làm căng với chúng. Vì vậy, làm phiền người cho người đưa bọn chúng về đi.”

Ánh mắt của Dung Thân vương lóe hàn quang, lãnh đạm nói:

“Hành động của bọn chúng, thần đã sớm chú ý đến. Bọn chúng làm việc rất cẩn mật, nhưng mà bọn chúng quên mất đây chính là lãnh địa của chúng ta, có gì mà chúng ta không biết chứ? Bệ hạ, hiện tại chúng ta quân hùng tướng mạnh, ta nghĩ đợi thêm mấy ngày nữa, chúng ta có thể hành động được rồi.”

Hoa Thiên than nhẹ nói:

“Lão Dung a! Hoặc giả ta có thể thật sự đã già, hào khí tuổi trẻ sớm đã mất hết rồi. Đối với chiến tranh ta thật không còn chút hứng thú. Hơn nữa, ta cũng không muốn một đế quốc tươi đẹp mà ta gây dựng như thế này lại bị hủy bởi một quyết định sai lầm. Người có hiểu ý của ta không?”

Dung Thân vương nhìn huynh đệ của mình khẽ cười nói:

“Ý tứ của bệ hạ thần đương nhiên hiểu rõ. Vấn đề này thần cũng đã suy nghĩ rất lâu mới dám quyết định đề xuất bệ hạ tấn công. Quân đội chúng ta bí mật thành lập cũng đã rất lâu rồi. Nếu như không để cho bọn họ hành động thì sao có thể rèn luyện đây? Từ tình thế mà phân tích thì bề ngoài ít ra Kỳ Lỗ đế quốc đang liên kết với chúng ta. Lần này nước bọn họ có hai ma pháp sư tử nạn, thần đã sớm phái sứ giả mang lễ vật tới bồi tội. Còn Áo Lan đế quốc thì trải qua cuộc chiến tranh lần trước nguyên khí tổn thất nặng nề, muốn khôi phục lại cũng không thể ngày một ngày hai. Khi quân đội chúng ta hành động thì bọn họ tránh còn không kịp, tự nhiên sẽ không dám dấn vào chi cho mất mạng. Còn Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn muốn khôi phục lại như xưa phải cần một thời gian rất dài. Vì vậy, đây chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta xuất kích. Thần muốn tự thân dẫn quân đánh tới Lăng Mộc đế quốc. Mục đích không phải là hủy diệt bọn họ mà chỉ cần làm cho bọn chúng giống như Áo Lan đế quốc cũng đủ rồi. Lấy chiến dưỡng chiến mới có thể lúc nào cũng làm cho quân đội chúng ta giữ được trạng thái mạnh nhất. Đến khi thời cơ chín muồi thì lúc đó dù muốn cả đại lục có gì mà không được? Không lẽ người không muốn nhìn thấy khi người còn sống, Hoa Dung đế quốc nhất thống đại lục sao?”

Ánh mắt của Hoa Thiên đại đế chợt bừng sáng:

“Lão Dung, xem người tựa hồ như nắm chắc lắm a!”

Dung Thân vương cười nhẹ nói:

“Bệ hạ! Chẳng phải nhuệ khí tiêu tan hết rồi sao, rõ ràng là đang muốn thử thần mà. Với tình hình của đế quốc ta mà nói thì sớm đã không cần Kỳ Lỗ đế quốc nữa rồi. Chỉ cần lưu hai mươi vạn đại quân trấn thủ Đông cương, thần không tin bọn họ dám vọng động. Lãng Mộc đế quốc mặc dù rất ngoan cố nhưng nếu thần muốn lưu lại vài dấu ấn sâu đậm thì cũng là chuyện dễ dàng mà thôi.”

Hoa Thiên cười nói:

“Người nói cũng rất đúng. Muốn cho quân đội lúc nào cũng giữ được đầu lực hoàn hảo thì chiến tranh chính là điều kiện trui rèn tốt nhất. Bất quá người cần phải nhớ kỹ chính sách của chúng ta. Tuyệt không được để nảy sinh ra cừ hận sâu sắc giữa các dân tộc. Có thể đốt, có thể cướp nhưng tuyệt không được giết hại dân thường. Khi quân đội bí mật của ta ra tay thì người tính đánh như thế nào?”

Dung Thân vương tiến vài bước tới sát bên người Hoa Thiên khẽ nói:

“Cuộc chiến này chúng ta nhất định phải đánh bất ngờ. Mục đích của chúng ta có hai thứ. Thứ nhất chính là Lãng Mộc bình nguyên của Lãng Mộc đế quốc. Nơi đó địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, tài nguyên phong phú, vì vậy là nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta. Để cướp được, thần dự tính dẫn ba mươi vạn quân xuất chiến, trong đó có mười vạn quân chiến đấu. Còn dư hai mươi vạn chính là quân vận lương và tiếp ứng. Có thể cướp được bao nhiêu thì cướp bấy nhiêu. Còn mục đích thứ hai thì đơn giản hơn. Thần muốn dụ kỵ binh đoàn tinh nhuệ của Lãng Mộc đế quốc tới. Sau đó dùng thế sét đánh ngang tai tiêu diệt hết toàn bộ. Để có thể đào tạo ra một kỵ binh đoàn cường đại phải hao phí bao nhiêu của cải thời gian, người chắc hiểu rất rõ. Chỉ cần chúng ta đạt được mục đích thứ hai thì Lãng Mộc đế quốc dù muốn báo thù cũng không dám vọng động.”

Hoa Thiên kinh dị nói:

“Mười vạn quân chiến đấu? Như vậy có quá ít không?”

Ánh mắt của Dung Thân vương tràn ngập tự tin:

“Không ít, tuyệt đối không ít. Mặc dù với lực lượng đó không đủ đánh chiếm thành trì, càng không đủ hủy diệt Lãng Mộc đế quốc nhưng để hủy diệt đội tinh nhuệ của bọn chúng thì có dư. Không lẽ người không biết quân đội bí mật của chúng ta lợi hại như thế nào sao?”

Đôi mắt Hoa Thiên lấp lánh quang mang:

“Được, vậy cứ theo như lời của người. Dung Thân vương nghe lệnh!”

Dung Thân vương cúi người:

”Có thần!”

Hoa Thiên nghiêm mặt nói:

“Trẫm lệnh người dẫn đại quân đánh về hướng Lãng Mộc đế quốc. Mọi việc đều do người toàn quyền phụ trách. Tất cả mọi người bao gồm cả hoàng tộc cũng như tướng sĩ tham chiến nếu như không nghe lệnh, tiền trảm hậu tấu!”

“Tuân lệnh, bệ hạ!”

Dung Thân vương đứng thẳng dậy, mục quang nhìn về hướng bắc, trong lòng thầm nghĩ: “Băng tuyết nữ thần tế tự, người hãy đợi đây, Lãng Mộc yếu kém này chỉ là một bước đi của ta. Chỉ cần ta còn sống thì sẽ có một ngày thiết kỵ của ta sẽ phi trên lãnh địa của Băng Nguyệt đế quốc. Niệm Băng, tiểu tử con nhát định phải cho ta động lực, gia gia nhất định trong mười năm sẽ tạo ra hình thế mới. Khi ta nhất thống đại lục thì cũng là lúc con hủy diệt Băng tuyết nữ thần tế tự.”

Hoa Thiên nói tiếp:

“Còn nữa, nếu chúng ta đã dụng binh với Lãng Mộc thì lần này người không cần phải phái người hộ tống nữa. Trừ hai tên tham tái giả ra, còn những gian tế còn lại tất cả đều tiêu diệt. Không biết hơn ngàn võ sĩ tinh nhuệ cùng mười mấy tên cao cấp ma pháp sư cùng lúc bị hủy diệt có khiến lão gia hỏa Lãng Mộc để quốc đau lòng không nhỉ? Hắc hắc...”

Dung Thân vương suy nghĩ một hồi nói:

“Bệ hạ, vị hoàng tử thì có thể thả đi nhưng con nha đầu sở hữu tiên thiên linh vực thì không thể lưu được. Kể sở hữu tiên thiên linh vực cường đại như vậy, đối với chúng ta mà nói chính là một uy hiếp rất lớn.”

Hoa Thiên lắc đầu nói:

“Không, bọn họ dù sao cũng là người tham gia đại tái. Chúng ta không thể để cho người khác nắm lấy nhược điểm được. Thả bọn họ đi đi. Không lẽ đường đường một đại quốc như ta mà lại sợ một ma pháp sư sao? Cái tên Thiên huyền Băng Vân đó cũng thả đi đi. Lão Dung, người hiểu ý ta chứ?”

Dung Thân vương cười nói:

“Minh bạch, đương nhiên là minh bạch. Cái nhìn đại cục của bệ hạ so với thần rộng hơn rất nhiều. Vì vậy khi xưa thần đã nói qua, trong ba huynh đệ chúng ta chỉ có người là thích hợp nhất cho ngôi vị hoàng đế. Đúng rồi, lão Tô gần đây có vẻ cô đơn lắm a! Thần muốn trước khi xuất chinh, chúng ta nên tìm hắn để uống một phen.”

Hoa Thiên bật cười nói:

“Người đó, nhất định là nhớ đến mấy bình rượu trăm năm của lão Tô rồi. Được, đúng lúc ta cũng muốn uống. Lần này coi như lấy danh nghĩa tiễn người, tin rằng hắn không muốn cũng không được đâu.”

Hai cặp mắt lão đầu nhìn nhau bật cười, dường như đang trở về hồi thanh thiếu.

“Cái gì? Niệm Băng mất tích?”

Mộc Tinh nhú mày nhìn ca ca của mình.

Mộc Vinh gật đầu nói:

“Ta đã sớm phái người tìm hắn. Dù sao cuộc tỉ thí mới kết thúc được nửa ngày, hy vọng hắn vẫn còn chưa ra khỏi thành. Không lẽ hắn cảm giác thấy gì sao, sao lại hành động nhanh như vậy chứ?”

Mộc Tinh nhú mày nói:

“Không thể nào, hành động của chúng ta rất bí mật mà. Hắn sao có thể phát hiện ra chứ? Ca, huynh mau phái thêm người nhất định phải truy ra hành tung của hắn. Người này rất là quan trọng. Không thể ngờ là hắn tại phương diện ma pháp traten lại hiểu biết sâu như vậy. Mặc dù có chút tiểu xảo nhưng dù sao hắn cũng đã thắng Băng Vân. Từ điểm này mà nói thì hắn ta xứng đáng để chúng ta hao phí tâm tư thu phục. Nếu như có thể để cho quân quân cuộc thi tân duệ ma pháp sư ngũ quốc công khai tuyên bố gia nhập Lãng Mộc đế quốc của chúng ta, thì đối với chúng ta sẽ rất tốt đó.”

117. Chương 116 : Long Phượng Hợp Minh

”Yên tâm, ta làm việc cũng có tính toán, sớm đã phái toàn bộ thủ hạ đi rồi. Tin rằng không lâu sau sẽ có tin tức truyền về. Niệm Băng dù gì chỉ là một ma pháp sư, hắn không thể chạy nhanh được đâu”

”Chạy, vì sao phải chạy chứ?”

Một thanh âm lãnh đạm từ bên ngoài vang lên khiến cho huynh muội Mộc Vinh thất kinh. Mặc dù để cho Hoa Dung đế quốc không phát hiện ra bọn họ dẫn theo một số lượng lớn cao thủ tiềm nhập Đô Thiên thành nhưng với tinh thần lực của bọn họ mà lại không thể phát hiện ra có người ở bên ngoài.

Cửa mở ra, hai người từ bên ngoài bước vào, dẫn đầu chính là một người đời thứ ba của Dung gia, Dung Băng. Dung Cực sắc mặt lạnh lùng đứng phía sau, trên tay cầm theo một ma pháp trượng.

Mộc Tinh nhìn thấy bọn họ, khuôn mặt mỉm cười vội tiến lên đón:

”Yến hội đã kết thúc rồi sao? Hai vị sao lại tới đây, không lẽ hai vị muốn luận bàn ma pháp với huynh muội bọn ta?”

Dung Băng lạnh lùng nói:

”Nếu như các người muốn luận bàn thì ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của người. Bất quá lần này ta tới đây không phải vì việc này. Cuộc so tài đã sớm kết thúc, ta nghĩ các người cũng không nên lưu lại Đô Thiên thành làm gì, xin mời lập tức ly khai đi.”

Mộc Vinh giận dữ nói:

”Cái này chính là đạo đài khách của Hoa Dung đế quốc sao?”

Dung Băng lãnh đạm nói:

”Đài khách thì cũng phải coi khách thể nào. Dạng khách nhân như các người, Hoa Dung đế quốc ta không hoan nghênh. Chỉ vì các người là tuyển thủ thi đấu nên mới không lưu các người lại. Bằng không, muốn ly khai cũng không có dễ đâu.”

Mộc Vinh vừa muốn nói gì thì bị Mộc Tinh ngăn lại:

”Được, chúng ta đi!”

Dứt lời vội nắm tay ca ca kéo ra bên ngoài.

”Đợi một chút!”

Dung Băng cất tiếng nói:

”Có việc này quên nói với các người. Gần đây Đô Thiên thành không được yên bình cho lắm. Có một đám cường đạo nhân số chín trăm sáu mươi bảy người tiềm nhập vào trong thành. Hiện tất cả bọn chúng đều đã bị tiêu diệt. Các người trên đường cũng nên cẩn thận một chút, đừng để gặp phải cường đạo.”

Nghe thấy con số chín trăm sáu mươi bảy người, toàn thân huynh muội Mộc Vinh chấn động, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi. Con số này đối với bọn họ rất quen thuộc, chính là đám cao thủ mà bọn họ dẫn tới Hoa Dung đế quốc! Thần sắc Mộc Vinh lúc này rất hoảng loạn, nhưng Mộc Tinh thì ráng gắng gượng bình tĩnh quay về phía Dung Băng hỏi:

”Người nói vậy là có ý gì?”

Dung Băng lạnh lùng nói:

”Không có ý gì cả. Hai vị đi đường cẩn thận! Không tiễn.”

Mộc Tinh hít sâu một hơi chăm chú nhìn Dung Băng rồi mạnh mẽ kéo Mộc Vinh ra khỏi phòng.

Trong đêm khuya, Mộc Vinh huynh muội ly khai hỏi Đô Thiên thành. Trên đường, Mộc Vinh cuối cùng cũng chịu không nổi lên tiếng nói ra mối nghi hoặc trong lòng:

”Muội muội, tên Dung Băng đó nói có thật không? Không lẽ người của chúng ta...”

Mộc Tinh gật đầu âm thầm nói:

”Xem ra chúng ta đã coi thường thực lực của Dung gia. Vô thanh vô tức bắt hết cao thủ của chúng ta, quả thật đáng sợ. Bọn chúng ta ác độc như vậy hiển nhiên là muốn hạ thủ với Lăng Mộc đế quốc chúng ta. Chúng ta cần phải sớm trở về chuẩn bị mới được. Hiện tại chỉ hy vọng Dung Băng không nói dối, không phải người truy sát bọn ta thì đã là may mắn lớn nhất rồi. Đi thôi!”

Lau mồ hôi trên trán, Niệm Băng ngồi trên mặt đất, muốn động cũng không thể động nổi. Bên cạnh, Bàn Tử đang rất hưng phấn, không ngừng đem các loại mỹ thực tống vào miệng.

Bàn Tử mặc dù bay rất nhanh nhưng cũng phải tới tới thì bọn họ mới bay được tới Tư Nông tiểu thành. Ngôi thành này nếu xếp về quy mô thì ngay cả một phần mười Đô Thiên thành cũng không bằng. May mắn là Hoa Dung đế quốc rất phồn vinh, vì vậy mặc dù chỉ là một tiểu thành nhưng những thực phẩm mà Niệm Băng cần đều có đủ.

Đã lâu rồi không nấu ăn, lần này lại làm tới hai mươi món tầm cỡ Bằng Hỏa Cửu trọng thiên khiến Niệm Bằng thật sự mệt mỏi. Đặc biệt là dưới trạng thái hiện tại Niệm Bằng đang tổn hao rất nhiều ma pháp lực, nay lại còn dùng pháp lực để nấu ăn khiến hắn càng thêm mệt mỏi.

Bàn Tử giải quyết vấn đề tiền bạc thật sự rất dễ dàng khiến cho Niệm Bằng chỉ còn biết gọi hắn là cường đạo. Trong khoảng thời gian một bữa cơm mà không biết hắn từ đâu lôi về cả một bao tử kim tệ. Bàn Tử tựa hồ như không để ý đến tiền bạc, tất cả đều đưa cho Niệm Bằng. Hai người sau khi mua đủ nguyên liệu xong liền tới một bếp ăn nhỏ. Niệm Bằng cứ vậy ở trong đó tới hơn nửa đêm mới hoàn thành xong.

”Ngon! Quả không hổ danh là một cao cấp trù sư! Mỗi một món ăn đều mang biến hóa rất lớn. Không ngờ ma pháp lại có thể thay đổi mùi vị món ăn đến như vậy. Không tệ, không tệ, không uống ta bỏ nhiều công sức ra. Niệm Bằng tiểu tử, ngươi không ăn hay sao?”

Niệm Bằng tức giận nhìn Bàn Tử đang không ngừng đưa thức ăn vào cái miệng to tướng:

”Ăn cái gì? Không lẽ ngươi muốn ta trở thành tên mập giống ngươi sao? Hai mươi món ta đã làm rồi thì dù ngươi không thả Phượng Nữ cũng phải để cho nàng ra thở chút không khí chứ, đồng thời cũng là để cho ta xem nàng thế nào. Ta nghĩ yêu cầu này cũng không quá đáng, dù sao vì ngươi ta cũng đã cực khổ cả nửa ngày rồi.”

Bàn Tử lắc lắc cái đầu to nói:

”Nói nghe hay nhỉ. Hôm nay mặc dù ngươi nấu ăn rất ngon nhưng cũng chỉ sử dụng có hai loại ma pháp mà làm. Rõ ràng là có thể dùng bảy loại ma pháp mà chỉ dùng có hai, muốn cho có lệ mà. Đã như vậy thì đợi bao giờ ngươi làm được món ăn toàn hệ đi thì lúc đó ta sẽ xem xét cho bọn ngươi gặp mặt vậy.”

Niệm Bằng giận dữ đứng bật dậy:

”Thúi lắm, cái gì mà cho có lệ chứ? Ngươi xem ta là người thế nào? Dù cho là cao đẳng trù sư thì muốn làm món mới cũng phải có thời gian nghiên cứu chứ. Bảy thanh đao ta đã có sẵn, chỉ là trong hai ngày gần đây quá nhiều việc, lại còn chú tâm luyện ma pháp thì thời gian đâu mà nghiên cứu trù nghệ.”

Bàn Tử cười hắc hắc nói:

”Đó là việc của ngươi chứ liên quan gì tới ta, dù sao ta chỉ có việc ăn thôi. Đủ rồi, ăn uống no say rồi giờ thì đi kiếm chỗ ngủ cái đã. Ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi. Chừng mười ngày nữa ta sẽ tìm ngươi, hy vọng tới lúc đó ngươi có tiến bộ. Tiền ta đưa cho ngươi không được mua ma pháp quyền trục mà chỉ được dùng thực phẩm thôi đó. Lần tới ta mà thấy ngươi dùng ma pháp quyền trục thì ta sẽ không chỉ phòng ngự đơn giản như lần trước đâu. Tiểu tử, ngươi hãy tự cầu phúc cho mình đi!”

Niệm Bằng nhìn khuôn mặt núc ních của Bàn Tử chán nản nói:

”Ta cũng tìm nơi nào nghỉ ngơi đây.”

Dứt lời quay người bước ra ngoài. Niệm Bằng biết Bàn Tử sẽ không dễ dàng buông tha cho Phượng Nữ. Chỉ cần mình cố gắng thỏa mãn mọi yêu cầu của hắn thì Phượng Nữ sẽ tạm thời được an toàn, chỉ là mất đi sự tự do thôi. Xem ra muốn sớm cứu Phượng Nữ thì chỉ còn cách nhanh chóng gia tăng thực lực bản thân thôi.

”Đợi một chút!”

Bàn Tử thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng tới bên cạnh Niệm Bằng

”Tiểu tử, để ngươi nhớ kỹ một chút, đi theo ta cái đã!”

Dứt lời liền bắt lấy Niệm Bằng bay thẳng lên không trung. Niệm Bằng không hề phản kháng vì hắn biết mình có phản kháng cũng phí công mà thôi. Tinh thần lúc này rảnh chõng đỡ lấy cái thân thể mệt mỏi. Vì vậy lúc này cách tốt nhất chính là nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Chỉ một chốc lát, Bàn Tử mang Niệm Bằng ra phía ngoài thành, tìm một nơi đất trống rồi hạ xuống, ném Niệm Bằng xuống đất. Niệm Bằng từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Bàn Tử đang cười cười hung ác nhìn mình bên cạnh giấc:

”Người muốn làm cái gì?”

Bàn Tử đưa tay nắm bàn tay to lớn của mình, tiếng xương bẻ vào nhau kêu lách cách, hắn cười hắc hắc nói:

”Ăn uống xong rồi thì phải hoạt động gân cốt một chút, đem người ra làm bao cát đánh một trận cũng là một lựa chọn không tệ. Người yên tâm, ta ra tay có chừng mực lắm, nhất định sẽ không đánh chết người đâu. Đương nhiên là mười ngày sau ta vẫn đi tìm người đó.”

Niệm Băng vừa muốn phản ứng thì trước ngực bỗng truyền tới một sức mạnh mãnh liệt. Cả người Niệm Băng bị đánh bay lên không trung, ngực nóng bừng như có ngọn lửa thiêu, năng lượng bành trướng khắp người khiến cho cả người Niệm Băng như tê dại. Nếu không phải khi xưa Gia Lạp Dịch Mạn Tư cải tạo thân thể của Niệm Băng thì chỉ sợ một quyền đó đã khiến Niệm Băng xong đời rồi. Bàn Tử như không hề có ý buông tha, người Niệm Băng vừa bay lên thì hắn đã phi tới đánh thêm một quyền nữa kích Niệm Băng văng ra xa. Niệm Băng lúc này chỉ thấy trước mắt một màn đen, cả người như không còn cảm giác giống như xung quanh chẳng còn cái gì. Một lát sau, cả người Niệm Băng lại chấn động. Đến cuối cùng mất đi tri giác rồi ngất đi. Trước khi hôn mê, Niệm Băng còn cảm thấy giống như mình được giải thoát vậy.

Kim quang nhàn nhạt từ người Bàn Tử không ngừng phát ra, sắc mặt của y lúc này rất nghiêm túc. Từng quyền đánh vào Niệm Băng thì kim quang theo đó xâm nhập vào cơ thể hắn. Thân thể của Niệm Băng lúc này không ngừng uốn éo theo lực đánh. Bàn Tử không hề dừng lại, một quyền rồi tiếp một quyền cứ đánh liên tục. Hắn ra tay rất chừng mực, mỗi quyền đều mang lực lượng thấm nhập vào cơ thể Niệm Băng nhưng lại không hề tổn hại gì tới xương cốt.

Độ khoảng nửa giờ, sau khi Bàn Tử đánh ra quyền thứ một trăm linh tám thì ngưng lại không đánh nữa mà chụp lấy thân thể Niệm Băng đặt xuống đất rồi lẩm bẩm:

”Thật sướng khoái, sướng khoái quá. Đánh người trên không trung thật vui a! Xú tiểu tử, Bàn Tử ta không ăn uống của người không đâu, đợi sau này người sẽ hiểu rõ. A, ở đây dù sao cũng không có người, cứ để hắn ở đây cái đã, kiếm chỗ nào ngủ trước rồi tính.”

Do dự một chút, hắn dựng người Niệm Băng dậy. Một tầng kim sắc quang mang từ đỉnh đầu trùm xuống người Niệm Băng. Sau đó Bàn Tử vung tay, cả người Niệm Băng chui thẳng xuống dưới lòng đất. Tình cảnh của Niệm Băng lúc này giống như bị chôn sống, chỉ chốc lát đã biến mất không thấy. Bàn Tử cười hi hi nói:

”Xú tiểu tử, thiên nhân huyết của người đã mở, vậy thì hãy ráng cảm ngộ chút cảm giác tiên thiên đi nhé!”

Bàn Tử đi rồi, Niệm Băng nguyên bản bị hôn mê nay không có không khí hít thở nên từ từ tỉnh lại. Cả người lúc này tràn ngập một cảm giác đau đớn khiến hắn rất khó chịu. Xung quanh lúc này là một màu đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy. Niệm Băng muốn trở mình thì phát hiện ra cả người bị đất cát ép chặt, căn bản không có năng lực tránh thoát. Dù các loại cảm giác thống khổ đau đớn không ngừng lan tỏa khắp người. Ý nghĩ, da thịt, cái cảm giác đau đớn càng lúc càng lộ rõ, đại não Niệm Băng lúc này như mê muội. Phải chết thật sao? Mình thật phải chết ở đây sao?

Không, ta không thể chết được. Ý muốn cầu sống mãnh liệt khiến cho đại não của Niệm Băng từ từ thanh tỉnh. Hiện tại phải làm gì bây giờ? Chỉ còn cách dụng tới ma pháp của mình thôi. Nghĩ tới đây, Niệm Băng kiểm tra ma pháp lực trong cơ thể thì thấy ma pháp lực tiêu hao gần hết, bảy viên cầu năng lượng lúc này trở nên cực nhỏ. Ý niệm Niệm Băng nhất động tức thì dẫn động hỏa nguyên tố bạo tạc phía trên đỉnh đầu. Trước mắt phải có không khí để hô hấp nhằm bảo toàn tính mạng cái đã.

Đáng tiếc ma pháp sử dụng không chỉ có liên quan tới ma pháp lực trong cơ thể mà còn có quan hệ cực lớn với hỏa nguyên tố trong không khí. Lúc này Niệm Băng bị chôn dưới đất, hỏa nguyên tố cực kỳ ít ỏi. Thông qua ý niệm cảm thụ, Niệm Băng tuyệt vọng khi phát hiện phía trên đầu chỉ xuất hiện một ngọn lửa nhỏ nhoi, căn bản không thể nổ tung đồng đất ra được. Lúc này không chỉ ma pháp lực có vấn đề mà mắt Niệm Băng không nhìn thấy, tai không thể nghe, miệng không thể nói nên căn bản không thể ngâm chú ngữ để hỗ trợ mình. Cái cảm giác khó thở càng lúc càng mãnh liệt, bóng dáng tử vong bắt đầu che phủ lên ý nghĩ của Niệm Băng.

Đại não lại dần dần mê muội. Lúc này Niệm Băng không còn có thể suy nghĩ gì nữa, ý niệm cũng từ từ rơi vào một khoảng đen kịt, cả người như buông xuôi. Niệm Băng bắt đầu mơ hồ. Không lẽ thật phải chết ở

đây sao? Sanh mệnh khí tức dần dần tiêu thất, cái cảm giác thống khổ khi khó thở ngược lại lại giảm đi rất nhiều, cả người bỗng trở nên như nhẹ nhàng hơn. Lúc này như có một thanh âm gì đó kêu gọi khiến tử vong càng lúc càng tiến lại gần. Không lẽ đây chính là cảm giác tử vong sao? Con người thật sự có linh hồn? Đây chính là lúc linh hồn ly thể sao?

Đúng vào lúc sanh mệnh của Niệm Băng như muốn kết thúc thì hần cảm thấy toàn thân đột nhiên chấn động. Một cảm giác lạnh lẽo kỳ lạ trong nháy mắt bao trùm lấy toàn thân. Một cảm giác mới lạ xuất hiện. Không cần qua hô hấp, chân khí trong cơ thể tự động vận chuyển. Một tia cảm giác êm dịu từ mi tâm truyền tới đồng thời một tia khí tức thanh lương từ bên ngoài da thịt bắt đầu xâm nhập vào cơ thể. Niệm Băng kinh dị phát hiện bình đang tiến vào một cảnh giới nội hô hấp kì dị. Cả người dần sáng lên, mỗi đạo kinh mạch lúc này trên cơ thể đều thấy rất rõ ràng. Ma pháp năng lượng cầu trong người càng lúc càng vận chuyển nhanh hơn. Cái làm Niệm Băng kinh dị nhất chính là tại mi tâm hiện lên một khối cầu trong suốt phát ra từng tia tinh thần lực nhàn nhạt. Thông qua cảm thụ tinh thần lực, cảm giác tinh thần tức tốc tỏa ra bên ngoài. Lúc này giống như có con mắt thứ ba, Niệm Băng thấy rõ khắp nơi quanh mình toàn là đất đá thậm chí trong đám đất đó có gì cũng có thể thấy rõ. Tinh thần tiếp tục hướng lên trên vượt ra khỏi lòng đất thì Niệm Băng chỉ cảm thấy tinh thần mình như sáng bừng, mọi thứ ở phía trên mặt đất đều thấy rất rõ ràng. Cái cảm giác này quả thật rất kỳ dị.

Cái cảm giác thanh lương không ngừng từ từ xâm nhập vào cơ thể, Niệm Băng càng lúc càng cảm thấy một cảm giác rất mãnh liệt, tốc độ vận chuyển khí huyết trong cơ thể càng lúc càng gia tăng. Cái cảm giác thanh lương đó như thấm nhuần tới từng bộ phận. Mặc dù ma pháp lực không tăng tiến một cách rõ ràng nhưng Niệm Băng có thể cảm thấy thân thể mình có sự chuyển biến rõ rệt. Cơ đau kịch liệt từ từ biến mất, huyết dịch di chuyển trong cơ thể bỗng nhiên xuất hiện từng tia kim quang ảm đạm. Từng hạt kim sắc quang điểm li ti trong huyết dịch dung nhập vào kinh mạch rồi thông qua kinh mạch thấm vào xương cốt, đến cuối cùng ngưng lại trên bề mặt da thịt rồi dung hóa đi. Sau cái cảm giác thoải mái đó thì Niệm Băng lại cảm thấy cả người sung mãn lực lượng. Lúc này chuyển đổi đất chui lên đối với Niệm Băng không có gì khó nhưng hần không tính ra sớm. Khắp nơi lúc này đang mang lại cảm giác êm ái khó tả, nếu đã vậy thì mình lo lắng ra sớm làm gì.

Thời gian cứ từng giây từng giây trôi qua, Niệm Băng lúc này rơi vào một trạng thái rất kỳ lạ. Từng đạo khí tức thanh lương không ngừng truyền tới, Niệm Băng lúc này buông rơi cảm giác bản thân mà toàn tâm bắt đầu mình tưởng. Thông qua tinh thần lực không ngừng tăng cường, Niệm Băng hấp dẫn một lượng lớn ma pháp nguyên tố trong không khí chui xuống lòng đất rồi hấp thu vào trong cơ thể, tăng cường ma pháp lực bản thân. Tu luyện như thế này đối với Niệm Băng là lần đầu tiên. Nhưng theo ma pháp lực tăng cường, Niệm Băng phát hiện tốc độ tăng cường của ma pháp không hề chậm, hơn nữa đối với tinh thần lực của bản thân lại là một sự rèn luyện rất tốt. Khối thiên nhân tại mi tâm lúc này sung mãn lực lượng. Niệm Băng phát hiện ra thông qua tinh thần lực, bản thân có thể khống chế tinh thần lực trong thiên nhân. Dưới sự dưỡng dục của thiên nhân, tinh thần lực càng lúc càng vững chắc. Một biểu hiện thấy rất rõ về việc tăng trưởng của tinh thần lực chính là cảm giác mọi thứ bây giờ rất rõ ràng, khắp nơi đều có thể nắm rõ như trong lòng bàn tay.

Tu luyện của Niệm Băng dần dần tiến vào trạng thái tuần hoàn rất kì diệu. Lúc này cho dù Niệm Băng không dùng ý niệm khống chế thì thân thể cũng tự nhiên đạt tới một trạng thái rất hài hòa. Niệm Băng hoàn toàn không biết lúc này mình đang đoạn tuyệt hô hấp với bên ngoài, dưới tác dụng của thiên nhân huyết, các loại năng lượng trong cơ thể bắt đầu tiến về tiên thiên cảnh giới. Sự thay đổi này, tiên thiên cùng hậu thiên là hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau, đặc biệt năng lượng khí tức cũng không hề giống nhau. Đừng nói là hần mà ngay cả gia gia của Niệm Băng, Hỏa Diễm Phạm Tiệp Sư Vương Dung Diễm cũng còn chưa tiến nhập tới tiên thiên cảnh giới. Khi tiến hóa lên tiên thiên thì tự nhiên có thể hấp dẫn lấy khí tức hậu thiên để sử dụng cho chính mình.

Sau khi tiến vào trạng thái tu luyện cố định, Niệm Băng không để ý tới nữa mà bắt đầu suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây. Đặc biệt khi Bàn Tử tấn công Niệm Băng. Bản thân Niệm Băng cũng đã gặp không ít cường giả, giống như gia gia của mình Hỏa Diễm Sư Vương đã sớm gần tiến nhập tới cảnh giới thần hàng sư, giống như mẹ nuôi mà hần mới nhận chưa lâu Ngọc Như Yên là một vũ thánh cường đại. Nhưng dù cho là Dung Diễm hay Ngọc Như Yên nếu đem so với tên Bàn Tử này thì đều kém một chút. Chỉ ít trước mặt Dung Diễm hay Ngọc Như Yên thì bản thân Niệm Băng còn có năng lực chống đỡ. Nhưng tên Bàn Tử này

mang lại cho Niệm Băng một cảm giác, một áp lực vô hạn khiến hẳn cảm thấy một chút cơ hội cũng không có. Cái cảm giác này trước giờ Niệm Băng chỉ cảm nhận thấy trên người Hỏa long vương Gia Lạp Định Mạn Tư. Chỉ là Gia Lạp Định Mạn Tư trước giờ vẫn chưa hề biểu hiện thực lực cường đại của mình, vì vậy Niệm Băng cảm nhận không rõ ràng. Nhưng vào lúc này Niệm Băng tin rằng nếu có Gia Lạp Định Mạn Tư ở bên cạnh thì mình cũng không chịu khổ đau như thế này. Hiện tại phải làm sao bây giờ? Dựa vào thực lực của mình muốn cứu Phương Nữ thì tuyệt không thể một hai ngày có thể làm được. Nhưng Phương Nữ vẫn đang bị Bàn Tử bắt giam, đối với nàng có gì ảnh hưởng hay không khó mà đoán được. Hiện tại mau chóng cứu Phương Nữ ra chính là nhiệm vụ hàng đầu. Nếu mình đã không còn cách nào làm được thì chỉ còn cách nhờ ngoại lực. Nghĩ đến đây, Niệm Băng sớm đã xác định con đường mình sắp tới phải đi thế nào.

Ma pháp lực phát sinh biến dị trong cơ thể cho tới giờ Niệm Băng vẫn chưa tử tế xem xét qua xem biến hóa như thế nào. Cộng thêm những tri thức mà gia gia truyền thụ cùng những gì mà Niệm Băng đọc được từ đồ thư quan, tất cả đều cần thời gian nghiên cứu thì mới có thể đem ma pháp sở trường của mình dung hợp thành một thể. Hiện tại đây chính là thời cơ, có thể vừa tu luyện, vừa nghiên cứu vấn đề.

Thời gian cứ từng ngày trôi qua. Niệm Băng dưới lòng đất hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ, mọi việc ở bên ngoài một chút cũng không biết. Không biết trải qua bao lâu, tinh thần lực mà Niệm Băng bố trí bên ngoài chợt dao động, con mắt thứ ba nhìn thấy rất rõ Bàn Tử từ trên trời hạ xuống đứng ngay trên đỉnh đầu của mình.

Bàn Tử sắc mặt kinh dị nhìn xuống đất lẩm bẩm tự nói: "Hảo tiểu tử, có thể chôn dưới đó mười ngày liên tục, xem ra người đã hoàn toàn nắm trong tay ảo bí của tiên thiên cảnh giới rồi. Tiểu tử, người ra đây cho ta!"

Dứt lời, một tay lão hướng xuống đất rồi hút mạnh lên trên trời. Niệm Băng chỉ cảm thấy một cổ đại lực truyền tới, đất cát xung quanh hầu như không tạo nên trở ngại gì, cả người trong nháy mắt phá đất chui ra, mọi thứ trở nên rất rõ ràng. Trở lại trên mặt đất, cả người Niệm Băng cảm thấy một cảm giác bay bổng, thân thể giống như không tồn tại phiêu phiêu hạ xuống mặt đất.

Bàn Tử nhìn Niệm Băng khẽ cười. Lúc này mặc dù toàn thân Niệm Băng đầy đất, y phục sớm đã bị rách tứ tung nhưng đôi mắt đen màu lam kia lúc này sáng rực một cách dị thường, ánh mắt phát ra quang mang bức người. Một đạo thất sắc quang mang chậm chậm uốn quanh người mặc dù không rõ ràng nhưng hoàn toàn có thể nhìn rõ được.

Niệm Băng vừa rời lòng đất lúc này cũng cảm thấy một cảm giác rất kỳ diệu. Không khí trước mặt tựa như không chỉ đơn giản là không khí. Đủ các loại ma pháp như đang vui mừng hướng thẳng về phía Niệm Băng. Lúc này Niệm Băng không cần minh tưởng, cũng không cần kiếm nơi nào tu luyện mà ma pháp nguyên tố tự nhiên thông qua lớp da rồi xâm nhập vào cơ thể. Mặc dù như vậy, ma pháp nguyên tố không mạnh nhưng không cần tu luyện mà cũng có thể ngưng tụ được nó, thật sự còn lâu Niệm Băng mới nghĩ tới. Thật ra đây chính là ưu thế của cảnh giới tiên thiên. Tiên thiên đối với hậu thiên khác nhau chính là có một lực hấp dẫn cực mạnh. Niệm Băng sống dưới mặt đất, dưới sự giúp đỡ của thiên nhân huyết đã sớm chuyển từ hậu thiên sang tiên thiên. Vì vậy bây giờ mới xuất hiện tình huống như vậy.

Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Tiểu tử, mười ngày không gặp người thay đổi không ít a! Để xem hôm nay người có làm cho ta kinh ngạc được hay không nha."

Niệm Băng kinh dị nói: "Đã mười ngày rồi sao? Sao ta chỉ có cảm giác mới qua hai ba ngày thôi."

Bàn Tử bĩu môi nói: "Ta ngủ một lần bình thường đều là mười ngày mới tỉnh dậy, không lẽ ta lại không rõ hơn người sao? Tu luyện thời gian đương nhiên cảm thấy chậm đi rồi. Lại đây, để cho ta xem ma pháp của người biến hóa như thế nào."

Hít sâu một hơi không khí trong lành, Niệm Băng nói: "Đợi chút đã. Trước tiên người phải thả Phương Nữ ra để ta xem xem. Nếu không xác định nàng vẫn an toàn thì ta không đánh với người đâu."

Bàn Tử vung tay lên, quang mang tức thì lóe lên. Phương Nữ cười cười xuất hiện bên thân Bàn Tử. Thần trí của nàng lúc này rõ ràng vẫn rất tỉnh táo. Vừa nhìn thấy Niệm Băng, ánh mắt Phương Nữ lộ ra nét thâm tình mặc dù không thể nói ra nhưng ý quan tâm vẫn rất da diết. Ánh mắt Phương Nữ nhìn Niệm Băng như muốn hỏi hẳn có khỏe không. Nhìn thấy Phương Nữ, Niệm Băng bất giác bay tới: "Phương Nữ!"

Quang mang lóe lên, thân hình Phượng Nữ lần nữa biến mất. Bàn Tử như một quả núi chắn trước mặt Niệm Băng: "Tiểu tử, muốn lão bà của ngươi thì phải nỗ lực đánh bại ta trước cái đã."

Niệm Băng ổn định thân thể lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Được, ngươi muốn đánh thì đánh."

Bảy thanh ma pháp đao đồng thời xuất hiện trên không trung. Niệm Băng bản thân thì triển Tật phong thuật lui về sau. Tiếp theo đó, bảy thanh đao đồng thời rơi xuống đất. Niệm Băng bình tĩnh ngâm xướng: "Băng, ngươi là đại diện cho hàn khí lạnh lẽo. Hỏa, ngươi đại diện cho cái nóng nguyên thủy. Khí tức của băng hỏa, thỉnh các ngươi đồng ý cho ta dung hợp, lấy các ngươi cùng là ngọn nguồn mọi vật. Hãy liên kết đi!"

Băng hỏa đồng nguyên lực mang tinh và bảy thanh ma pháp đao cùng lúc hạ xuống. Băng, hỏa, thổ, phong, không gian, quang minh, hắc ám bảy loại ma pháp khí tức khác nhau theo sự xuất hiện của lực mang tinh cùng lúc bộc phát. Ma pháp nguyên tố trong không khí không ngừng tụ tập về lực mang tinh. Nguyên bản ma pháp nguyên tố hiền hòa cũng bắt đầu trở nên cuồng nộ. Bảy loại màu sắc khác nhau tạo thành một tấm màn quang sắc trước mặt Niệm Băng. Dưới tác dụng của tiên thiên cảnh giới, ma pháp nguyên tố không chỉ ngưng tụ lại trên bảy thanh ma pháp đao mà còn nhanh chóng hội tụ về thân thể Niệm Băng không ngừng bổ sung ma pháp lực hao hụt. Cơ thể tràn ngập năng lượng khiến cho Niệm Băng rất tự tin. Niệm Băng lúc này cũng muốn biết ma pháp của mình trải qua mười ngày tu luyện đã gia tăng như thế nào. Qua thiên nhãn châu, Niệm Băng nhìn thấy rất rõ ma pháp ba động xung quanh. Ý niệm thoáng động, thánh diệu đao mang theo quang mang chiếu thấu thiên địa nhẹ nhàng bay lên rơi vào tay Niệm Băng, mũi đao hướng xuống đất chạm vào thân Chánh Dương đao. kim sắc quang mang bao trùm lấy Chánh Dương đao lúc này đang được hỏa diễm của hỏa diễm thần chi thạch bao phủ khiến cho cả thân đao như được phủ một lớp hồng mang nhàn nhạt.

Bàn Tử đứng yên một chỗ không hề có ý gì muốn ra tay tấn công Niệm Băng mà chỉ tĩnh lặng nhìn hẩn công kích. Niệm Băng hít sâu một hơi, bình tĩnh ngâm tiếp: "Hãy sáng lên thánh quang chiếu rọi khắp thiên địa! Ngươi là đại biểu cho quang minh vô hạn phổ chiếu khắp đại địa. Hãy biến đi khí tức thánh quang. Dưới ánh sáng của băng hỏa đồng nguyên, hãy phát ra quang mang thần thánh của ngươi, thần thánh chi quang!"

Bạch quang thánh khiết của Thánh Diệu đao tức thì sáng rực tới cực điểm chiếu sáng rực chu vi khắp nơi. Thần thánh chi quang, đây chính là thần thánh chi quang dùng để tịnh hóa mọi vật. Một quang minh bát giai công kích ma pháp. Niệm Băng từ từ gờ Thánh Diệu đao lên, ánh sáng nhu hòa thánh khiết từ từ ngưng tụ lại. Bàn Tử kinh dị phát hiện niệm Băng không ngừng áp súc thần thánh chi quang. Áp súc một bát giai ma pháp không phải là chuyện dễ dàng. Không có một tinh thần lực mạnh mẽ thì căn bản không thể nào làm được. Rõ ràng trong khoảng thời gian mười ngày qua, tinh thần lực của Niệm Băng đã có tiến bộ cực lớn.

Khẽ cười nhẹ, ánh mắt của Niệm Băng thấp thoáng hàn quang, cất giọng ngâm: "Hãy cháy lên, hỏa diễm vô tâm!"

Hồng sắc hỏa diễm từ hỏa diễm thần chi thạch tức thì bùng lên, trong nháy mắt hóa thành lam sắc chân hỏa. Lam sắc hỏa diễm không ngừng bành trướng ra khắp nơi. Niệm Băng lúc này không hề ngâm tiếp chú ngữ mà lại dùng Thánh Diệu đao trong tay hấp thu lấy lam sắc hỏa diễm. Bạch sắc quang hoa hiền hỏa tức thì nhiễm bởi lam sắc hỏa diễm. Trong chớp mắt, Thánh Diệu đao trong tay Niệm Băng bạo phát ra đao mang dài năm trượng, khí tức của ma pháp nguyên tố tức thì tựa như trở nên điên cuồng. Lúc này, đôi mắt Niệm Băng phát ra quang mang sáng rực, mi tâm lấp lánh bạch quang, tinh thần lực nâng cao tới cực hạn không ngừng áp súc lấy thần thánh chi quang đang pha trộn với lam sắc hỏa diễm.

Bàn Tử nhíu mày nhìn Niệm Băng nói: "Tiểu tử, người như ngươi ma pháp mạnh thiệt nhưng ngươi nghĩ với ma pháp của ngươi có thể đánh trúng ta sao? Đừng quên là lần trước ma pháp quyền trực của ngươi đã dùng hết rồi đấy nhé."

Nghe thấy Bàn Tử nhắc tới ma pháp quyền trực, mí mắt của Niệm Băng giật giật xém chút nữa không thể không chế được năng lượng cực lớn trong tay, lạnh lùng nói: "Tên mập đáng chết, nếu không đánh trúng ngươi thì ta hao phí dụng sức làm gì?"

Lam bạch sắc đao mang dài năm trượng dưới nỗ lực không ngừng của Niệm Băng cuối cùng cũng thu ngắn lại khoảng bốn trượng. Lúc này sự cường đại của nó khiến cho Niệm Băng cảm thấy đuối sức. Bát giai ma

pháp cộng thêm lam sắc chân hỏa, uy lực đã vượt hơn cửu giai. Cộng thêm đặc tính dung hợp ma pháp thì cái ma pháp này đã vượt xa cửu giai rồi. Một ma pháp cường đại như vậy dụng tinh thần lực áp súc khiến cho dù tinh thần lực Niệm Băng đã đề thăng lên một cảnh giới mới nhưng tốc độ tiêu hao cũng thật quá lớn. Bước chậm chậm từng bước, dưới áp lực cực lớn đó, từng bước chân Niệm Băng đều lưu lại trên mặt đất những dấu chân thật sâu

Bàn tay hút lại, dưới tác dụng của tinh thần lực và ma pháp lực, Chánh Dương đao đang bồng bồng lam sắc chân hỏa bay vào tả thủ của Niệm Băng. Hai ngọn ma pháp đao khẽ chạm vào nhau. Lam sắc hỏa diễm lúc này trên Thánh Diệu đao lại bị Chánh Dương đao hấp thu trở lại. Lam sắc hỏa diễm lúc này bồng bồng bốc lên, năng lượng không hề kém khi Niệm Băng dùng chú ngữ dẫn động thần thánh chi quang lúc nào.

Bàn Tử hiện ra thần sắc kinh dị: "Lần đầu tiên ta nhìn thấy sử dụng bát giai ma pháp như vậy. Dùng quang minh kết hợp với hỏa diễm, dưới sự dồn nén của tinh thần lực bộc phát. Hảo tiểu tử quả nhiên là có bản lĩnh. Bất quá ta muốn xem ngươi làm sao khiến ta không thể tránh né được? Hắc hắc hắc..."

Thanh âm Bàn Tử vừa dứt thì Niệm Băng bắt đầu cử động. Hai tay niệm Băng đưa ra hai bên, từng bước từng bước tới gần Bàn Tử. Khi còn cách Bàn Tử khoảng ba trượng thì song thủ Niệm Băng cùng lúc đánh về phía trước.

"Quý thủ lạc xử kinh thiên biến" điều thành ba đao bách hồi toàn thần công thiên cổ kim phương tại đao khởi tàn nguyệt ánh lãnh tuyền."

Bạch sắc hỏa diễm mau chóng bao trùm lấy hữu thủ, chín con quang long cực lớn hiện ra mang theo khí tức thánh khiết, tiếng long ngâm không ngừng vang lên, cửu long lúc này đã hoàn toàn phong kín đường chạy thoát của Bàn Tử.

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện quang long, Bàn Tử giật mình, trên khuôn mặt xuất hiện thần sắc quái dị bất giác lui về sau một bước. Lúc này, động tác của Niệm Băng vẫn còn chưa dừng lại.

"Quý mê nguyệt vọng băng giản toái, điều thành bích ngô phượng hoàng hồi thần nhạc nhất khúc thanh âm chuyển" đao minh vân động kinh diệu phi."

Tại tả thủ dưới sự bao bọc của lam sắc chân hỏa, chín con lam sắc phượng hoàng cực lớn hiện ra. Hỏa diễm của phượng hoàng mau chóng bù vào những khe hở của cửu long. Trong nháy mắt, long phượng hợp minh dẫn tới khí tức bùng phát. Quang minh cùng hỏa diễm dung hợp vào nhau một cách hoàn mỹ. Xung quanh khuôn viên năm trượng quanh Bàn Tử hoàn toàn bị cửu long cửu phượng bao trùm. Lam bạch quang mang không ngừng đan vào nhau. Hai bát giai ma pháp dưới tác dụng dung hợp uy lực mau chóng tăng hơn cả thập giai.

"Long vũ tập vũ chi long phượng quang diễm."

Quang mang của cửu long cửu phượng trong nháy mắt đã bao trùm khắp chu vi nơi bàn tử đứng.

Trong quang mang truyền ra thanh âm của Bàn Tử: "Mẹ nó, xú tiểu tử này không ngờ còn có tuyệt chiêu như thế này nữa!"

"Oành!"

Trước khi tiếng nổ lớn vang lên thì Niệm Băng đã dựa vào Tật Phong thuật bay tránh ra bên ngoài cả mười mấy trượng.

118. Chương 117: Hỏa Diễm Ma Long

Trong tiếng nổ ầm ầm, một đạo lưu quang lóe lên, ma pháp nguyên tố điên cuồng bạo phát. Quang mang rực sáng, uy lực của long phượng hỏa diễm phát ra nhìn bề ngoài không hề mạnh hơn hai cái cửu giai ma pháp bằng hỏa đồng nguyên nhưng thực ra lực công kích lớn hơn rất nhiều. Thứ nhất là bởi vì ma pháp bị áp súc, thứ hai là ma pháp được khống chế tập trung công kích vào một điểm. Muốn phá hoại một lực phòng ngự cường đại thì tập trung công kích một điểm chính là biện pháp tốt nhất.

Quang mang từ từ tan đi. Bàn Tử bụi bám đầy mặt đang không ngừng khắc đất trong miệng ra. Cả đầu tóc Bàn Tử lúc này bám đầy đất cát. Nhưng chỉ là đất cát mà thôi.

Niệm Băng trợn mắt nhìn y phục của Bàn Tử dính đầy đất lúc này một chút hư hại cũng không có, cả người bất giác cảm thấy vô lực. Công kích như vậy mà còn không tạo ra chút thương hại gì, không lẽ da thịt hần cứng như sắt hay sao? Mà có dù là sắt đi chăng nữa thì cũng không thể chịu được công kích của mình như vậy.

”Không đánh nữa, ta nhận thua.”

Niệm Băng bất lực lắc lắc đầu. Bàn Tử tán thưởng nhìn niệm Băng nói:

”Tiểu tử, lần này so với lần trước mạnh hơn không ít đó. Ít nhất người cũng biết đánh vào một điểm, hơn nữa còn làm cho ta vô pháp tránh né. Bất quá, người nghĩ ma pháp là phải màu mè lắm sao? Ma pháp càng sắc sảo thì càng tiêu hao nhiều tinh thần lực. Nếu như người có thể đem ma lực ngưng tụ thành một điểm thì hoặc giả người có lẽ sẽ gây chút phiền phức cho ta. Nhận thua à, ừ, đi thôi, tới tòa thành tiếp tục nấu cho ta ăn. Khu rừng này linh khí sung túc, ngủ ở đây thật thoải mái. Ta quyết định trước khi người đánh lại ta thì không được rời khỏi đây. Hôm nay người đã nghĩ làm gì cho ta chưa? Yêu cầu của ta cũng không cao lắm, chỉ cần ngon hơn lần trước một chút là được rồi.”

Niệm Băng nhú mày:

”Người chẳng phải nói là ta đi đâu người theo đó sao? Sao bây giờ người lại nuốt lời chứ?”

Niệm Băng sớm đã nghĩ tới sau khi rời khỏi nơi này tức thì đi tới Áo Lan để quốc tìm Ngọc Như Yên. Dựa vào sức liên hợp của phu thê Ngọc Như Yên cộng thêm bản thân thì nói không chừng có thể sẽ cứu được Phượng Nữ. Mặc dù hiện tại Bàn Tử nói vậy nhưng theo lời hần nói thì chẳng khác nào giam lỏng, dù mình muốn rời đi cũng không thể được.

Bàn Tử cười cười nhìn Niệm Băng nói:

”Tiểu tử, nghĩ xấu xa thì khỏi cần nghĩ làm gì. Muốn cứu lấy lão bà của người thì phải dựa vào chính bản thân người thôi. Đi đi, lúc này người vẫn còn ma pháp lực, không cần phải để ta giúp bay nữa rồi. Ngủ mười ngày, ta bây giờ đói bụng lắm. Tiền lần trước lấy về xem ra vẫn còn đủ cho người mua thực phẩm.”

Niệm Băng hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử:

”Được, coi như người lợi hại đi, bất quá, người hãy cẩn thận một chút, phòng ngự bên ngoài của người mặc dù rất mạnh nhưng phòng ngự bên trong chưa chắc đã vậy đâu. Cẩn thận coi chừng bị ta hạ độc chết đó.”

*

Hai tháng sau.

Bình nguyên Lãng Mộc có thể nói là bình nguyên nổi danh nhất trên đại lục. Đất đai ở đây phì nhiêu có thể nuôi sống cả mấy chục vạn người. Lãng Mộc bình nguyên không chỉ địa thế bằng phẳng mà còn có rất nhiều con sông lớn uốn quanh, vị trí địa lý của bình nguyên so với nước biển không cao lắm. Dưới các điều kiện như vậy, đất đai của bình nguyên rất phì nhiêu để khiến cho đủ các loại thực vật sinh trưởng. Hầu như các loại sản vật của đế quốc đều xuất phát từ Lãng Mộc bình nguyên mà ra, có thể nói, Lãng Mộc bình nguyên chính là kho lương của Lãng Mộc đế quốc.

Lãng Mộc bình nguyên nằm ở phía nam Lãng Mộc đế quốc, diện tích tựa hồ như chiếm tới một phần ba toàn quốc. Vì để bảo vệ tài nguyên lớn nhất của đế quốc phòng ngừa Hoa Dung đế quốc nên Lãng Mộc đế quốc bố trí trọng binh đóng tại dãy núi Thiên Lang ngay bên rìa Lãng Mộc bình nguyên.

Cũng có thể nói là Lãng Mộc đế quốc rất may mắn. Ngay tại nơi tiếp giáp giữa Hoa Dung đế quốc và Lãng Mộc đế quốc, dãy Thiên Lang sơn trở thành một giới tuyến thiên nhiên. Cả ngọn núi lớn cơ hồ kéo dài ba phần tư biên giới giữa hai đế quốc. Còn một phần tư còn lại, dưới sự nỗ lực nhiều năm, Lãng Mộc đế quốc đã tạo nên một tòa thành kiên cố, dựa vào vị trí địa lý thuận lợi, tại đây Lãng Mộc đế quốc trú đóng hai mươi vạn quân lúc nào cũng có thể dàn trận để nghênh tiếp công kích của Hoa Dung đế quốc.

Cũng bởi vì Lãng Mộc đế quốc phòng thủ nghiêm ngặt nên từ trước tới giờ Hoa Dung đế quốc không hề có cơ hội tiến vào chiếm đoạt lấy Lãng Mộc bình nguyên. Nhưng, tình trạng đó cuối cùng đã kết thúc.

Một tháng trước, Hoa Dung đế quốc đột nhiên tập kích Lãng Mộc đế quốc. Toàn bộ quân đội của Hoa Dung đế quốc tại bắc phương không hề có chút động tĩnh, nhưng từ trong hậu phương bỗng nhiên xuất hiện mười vạn đại quân, sau đó bắc phương mới phái hai mươi vạn đại quân hành động, mọi chuyện diễn biến cực nhanh, cho thấy rõ ràng đã có âm mưu từ trước. Lần này quân đội xuất chinh do Dung Thân vương trực tiếp chỉ huy thống lĩnh Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn cùng khinh, trọng kỵ binh tinh nhuệ. Mười vạn đại quân toàn bộ đều do kỵ binh hợp thành. Trang bị của nhóm quân này cơ hồ như tương đương với một nửa quân phí của Hoa Dung đế quốc.

Bốn đạo quân của Hoa Dung đế quốc biên chế tổng cộng có ba mươi vạn, trong đó mười vạn đại quân do chính Dung Thân vương tự thân thống lĩnh, dùng tốc độ nhanh nhất tấn công vào Thiên Lang sơn. Mười vạn đại quân do Dung Thân vương thống lĩnh đi trước nhưng bọn họ tuyệt không hề tập kích vào trọng địa do Lãng Mộc đế quốc kiến lập mà lại chọn lấy một phương hướng khác. Cũng chính bởi như thế đã khiến cho Lãng Mộc đế quốc trở tay không kịp.

Hoa Dung đế quốc sử dụng phương pháp quá bí mật khiến cho tới khi chiến tranh kết thúc, Lãng Mộc đế quốc mới biết Hoa Dung đế quốc đã làm cái gì. Bọn họ đã sử dụng phương pháp đơn giản nhất nhưng cũng là phương pháp khó nhất, nổ núi.

Mấy trăm hỏa hệ ma pháp sư dưới sự thống lĩnh của Dung Thân vương dùng hỏa hệ ma pháp mạnh nhất tấn công vào nơi yếu nhất của Thiên Lang sơn liên tục công kích, đặc biệt đích thân Dung Thân vương tự phát động cấm chú. Vì vậy chỉ trong một ngày đã san bằng ba ngọn núi cao ba trăm trượng, tạo nên một con đường rộng trăm trượng. Xuyên qua con đường này, Dung Thân vương thống lĩnh đại quân kỵ binh trực tiếp tiến vào bên trong Lãng Mộc bình nguyên.

Đến khi Lãng Mộc đế quốc phát giác thì đại quân của Dung Thân vương đã liên tiếp trùng phá ba đạo phòng tuyến, tiến vào nơi đất đai phì nhiêu của bình nguyên. Lúc này, hai mươi vạn quân còn lại của Hoa Dung đế quốc cũng đã sớm tiến nhập vào Lãng Mộc đế quốc, do trưởng tử của Dung Thân vương Dung Việt thống lĩnh. Dung Thân vương ngoại trừ dẫn quân chiến đấu ra thì không lúc nào ngừng lại, chỉ cần cướp đủ tài nguyên là tiếp tục tiến vào sâu bên trong Lãng Mộc bình nguyên. Còn Dung Việt thì thống lĩnh hai mươi vạn đại quân đi phía sau thu thập tàn cục, tất cả các tài nguyên cướp được đều dùng tốc độ nhanh nhất thông qua con đường mới mở vận chuyển về Hoa Dung đế quốc. Hành động như vậy chỉ còn có thể dùng hai từ cường đạo để hình dung.

Lúc này cả Lãng Mộc đế quốc đều bàng hoàng kinh hãi. Quốc vương Lãng Mộc đế quốc tức thì điều phái đại quân ra trận chống cự mười vạn đại quân của Dung Thân vương. Nhưng Dung Thân vương là người thế nào? Thiên hạ của Hoa Dung đế quốc quá nửa là do ông ta đánh chiếm về. Luận về hành quân đánh giặc mà nói đương thế có mấy ai có thể qua được ông ta? Dựa vào sự linh hoạt của kỵ binh, Dung Thân vương tránh phần lớn quân của Lãng Mộc đế quốc mà chỉ tìm từng nhóm quân nhỏ để tiến hành tập kích. Hơn nữa đấu pháp của ông ta lại rất quỷ dị. Chỉ bức quân đội đối phương đầu hàng chứ không hề giết. Sau đó yêu cầu lưu lại toàn bộ tư trang, ngựa rồi thả cho binh sĩ mất hết trang bị cùng binh dân chạy đi khắp nơi. Chính vì vậy lúc này khiến cho cả Lãng Mộc bình nguyên chìm trong hỗn loạn.

Lãng Mộc đế quốc không phải vì có Dung Thân vương cử quân xâm nhập mà không đem quân phản công lại Hoa Dung đế quốc. Chỉ là khi quân đội mà bọn họ lưu để trấn giữ bình nguyên tiến lên bắc phương thì nhận ra mười lăm vạn quân đông bắc đã sớm nhập vào tập đoàn bắc phương kiên quyết phòng thủ. Lúc này đừng nói là trùng phá phòng tuyến mà trong khi giao chiến, Lãng Mộc đế quốc lại tổn thất gần năm vạn quân, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải lui về trấn thủ. Nguyên soái của Hoa Dung quả rất xảo trá khiến cho Lãng Mộc đế quốc nếm đủ khổ sở.

Nhưng Lãng Mộc đế quốc dù gì cũng là một cường quốc gần sánh bằng Hoa Dung đế quốc trên đại lục. Trải qua nửa tháng hoảng loạn, bọn họ cuối cùng cũng tổ chức phòng tuyến phong tỏa khắp nơi, quy tụ gần bảy mươi vạn đại quân dùng hình thức bao vây từ từ bao vây mười vạn đại quân của Dung Thân vương. Hơn thế nữa, Lãng Mộc đế quốc còn sử dụng sáu kỵ binh đoàn tinh nhuệ làm chủ lực cộng thêm ma pháp sư phụ trợ. Quốc vương Lãng Mộc đế quốc hạ một đạo tử lệnh, dù bằng mọi giá cũng phải lưu Dung Thân vương cùng Hỏa Diễm Sư Tử kỵ binh đoàn lại Lãng Mộc bình nguyên.

*

”Báo cáo!”

Thám tử chạy nhanh vào đại tướng quỳ xuống trước mặt Dung Thân vương.

Dung Thân vương bình tĩnh bảo:

”Nói!”

”Dạ bẩm vương gia, đại quân của Lãng Mộc đế quốc còn cách chúng ta chưa tới trăm dặm. Trong đó Phong Hỏa, Thứ Hồ, Nộ long, Ngân Giáp, Huyết Sát sáu kỵ sĩ đoàn cách chúng ta chưa tới năm mươi dặm.”

”Tốt, tiếp tục theo dõi!”

”Dạ.”

Thám tử tức thì lui xuống.

Hai vị ma đạo sư đồng thời là anh em, nhị đệ Dung Niên cùng tam đệ Dung Phi của Dung Thân vương lúc này cũng ở trong đại tướng, nghe thấy thám tử hồi báo, Dung Phi lên tiếng:

”Đại ca, phải chăng chúng ta cũng nên có hành động. Năm mươi dặm với tốc độ của kỵ binh tinh nhuệ thì không tới một canh giờ là có thể tới. Không thể ngờ bọn họ lại cách chúng ta gần như vậy.”

Dung Thân vương lãnh đạm cười:

”Ta hạ lệnh nghỉ ngơi ở đây hai ngày chính là đợi bọn họ tới đây. Bằng không thì bọn chúng sao có thể tìm ra chính xác vị trí của chúng ta chứ? Các ngươi cứ yên tâm. Hỏa Diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn không phải ai cũng dám công kích đâu. Huống chi binh lực của cả sáu kỵ binh đoàn lại không bằng chúng ta. Nếu như ta đoán không sai thì trước khi đại quân của Lãng Mộc đế quốc tới đây, bọn họ sẽ không dám vọng động. Dung Bằng, tình huống quân đội chúng ta hiện tại thế nào?”

Lần này đại chiến, Dung Thân vương đặc ý mang hai người đời thứ ba xuất sắc nhất Dung gia là Dung Bằng, Dung Cực theo bên người. Dung Bằng chính là phụ trách tiếp tế phía sau.

”Hiện chúng ta còn tám vạn bảy ngàn kỵ binh có thể tác chiến, trong đó trọng kỵ binh là hai vạn, còn lại đều là khinh kỵ binh, binh sĩ chết trận cùng bị thương đều đã được đưa về nước. Người của Hỏa Diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn vì ít xuất kích nên thương vong không đáng kể. Những con số này là không kể đến quân đội đặc biệt.”

Dung Thân vương gật đầu nhìn mười mấy tướng lĩnh cao cấp trong tướng lĩnh đạm cười:

”Đệ nhất nhiệm vụ của chúng ta sớm đã hoàn thành. Ngày hôm qua, Dung Việt truyền tin đến nói tài nguyên cướp được lần này so với chúng ta tưởng tượng nhiều hơn gấp đôi. Lãng Mộc đế quốc đúng là một quốc gia giàu có a! Hiện tại quân đội của Dung Việt sớm đã theo con đường chúng ta khai thông trở về đế quốc, đó cũng chính là đường chúng ta lui binh khi thành công. Nhị đệ, tam đệ, quân đoàn của chúng ta khôi phục như thế nào?”

Dung Niên nói:

”Lần trước khai sơn chúng ta tiêu hao rất nhiều sức lực. Nhưng từ đó tới nay bọn họ không hề gia nhập chiến đấu, vì vậy hiện tại cơ bản đã phục hồi hoàn toàn. Đại ca, lần trước huynh phát động cấm chú, pháp lực tiêu hao không ít. Không biết hiện giờ đã hồi phục lại chưa?”

Dung Thân vương lãnh đạm nói:

”Ta không sao, nếu tất cả chúng ta đã sớm hồi phục thì có lẽ lúc này cũng nên cho bọn họ xuất kích rồi. Đồng thời, quân đội bí mật cũng phải chuẩn bị tùy thời tấn công, trước khi ly khai khỏi bình nguyên màu mỡ này, ta muốn Lãng Mộc đế quốc nhớ kỹ rằng chúng ta đã từng đến đây. Ta nghĩ trong lịch sử không dài tương lai tới của Lãng Mộc đế quốc sẽ luôn nhớ đến cuộc chiến này đó.”

Dung Niên cười nói:

”Chỉ sợ bọn họ sẽ mãi ghi nhớ thôi. Dung Việt tên tiểu tử này thật không đơn giản, lần này cả thứ chôn dưới ba thước cũng có thể cướp đi, một chút cũng không lưu lại.”

Dung Thân vương cười nhẹ:

”Nếu như vậy thì lần cướp này có lẽ đủ quân phí cho chúng ta mấy năm. Lãng Mộc đế quốc đúng là một con dê béo. Được rồi, theo như kế hoạch đã định. Nhị đệ, tam đệ, các người theo ta nghênh địch.”

Với không tới chín vạn quân mà đối mặt với bảy mươi vạn đại quân vẫn giữ bình tĩnh như vậy chỉ sợ chỉ có duy nhất Dung Thân vương.

Nửa canh giờ sau, Dung Thân vương dẫn Dung Niên, Dung Phi, theo sau lưng là vài lão giả trên ngực gắn huy hiệu kim sư tử sắc mặt âm trầm nhìn về phương xa. Đây là bình nguyên, cự ly khoảng vài chục dặm có thể nhìn thấy đại quân Lãng Mộc đế quốc đang cuộn cuộn kéo tới.

Gần bảy mươi vạn đại quân như tràn ngập khắp thiên địa tỏa ra như một cái vồng thật lớn di chuyển cực nhanh áp tới. Sau lưng Dung thân vương lúc này chính là Hỏa Diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn vang danh đại lục. Đây chính là kỵ sĩ đoàn đệ nhất đại lục, trang bị chỉnh tề. Trong đội ngũ ngoại trừ hỏa hệ ma pháp sư ra thì tất cả các kỵ sĩ đều mặc giáp hồng sắc, trên tay cầm một thanh hồng sắc kỵ sĩ thương dài hai trượng cùng một thanh mã đao dài bốn xích. Ngay cả ngựa cưỡi cũng một màu hồng sắc đứng hàng ngũ chỉnh tề khiến cho một phiến bình nguyên như được phủ bởi một lớp hỏa vân.

Phía sau Hỏa diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn là hơn bảy vạn kỵ binh tinh nhuệ của Hoa Dung đế quốc. Trong đó hai vạn trọng kỵ binh chia làm hai bên, khinh kỵ binh đứng giữa, cộng thêm đội ngũ Hỏa Diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn phía trước tạo thành một hình tam giác với mũi tiến công sắc bén. Nhìn qua thấy rõ đây là một đội hình đột kích trận địch.

Đối diện với cường địch, Dung Thân vương tựa như không hề nghĩ tới cái gì đào tẩu mà ngược lại chuẩn bị trực diện nghênh chiến.

Tiếng quân địch đang tiến tới càng ngày càng rõ rệt. Dung Thân vương thần nhiên cười nói:

”Toàn quân chuẩn bị, ma pháp sư chuẩn bị Liệt hỏa liệu nguyên. Phương hướng ở phía trước.”

Âm thanh trầm hùng đồng thời vang lên. Gần năm trăm đại ma pháp sư cấp biệt hỏa hệ ma pháp sư cùng bắt đầu niệm đồng dạng chú ngữ. Theo đó một màn đỏ rực bắt đầu ngưng tụ, ngay phía trên đầu của Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn lúc này xuất hiện một phiến mây hồng cực lớn.

Dung Thân vương ngồi trên một con kỵ mã cao to. Mặc dù ông là một ma pháp sư nhưng từ nhỏ đã rất thích cỡi ngựa. Từ khi dẫn quân chinh chiến thì luôn ở phía trước, trên lưng ngựa đánh giặc.

Đại quân của Lãng Mộc đế quốc từ từ tiếp cận. Đầu tiên chính là sáu đội ngũ chỉnh tề, chính là sáu kỵ binh đoàn mạnh nhất của Lãng Mộc đế quốc. Bọn họ hiển nhiên rất e ngại quân đoàn của Hoa Dung đế quốc. Sáu kỵ binh đoàn tách biệt nhau ra, tốc độ di chuyển không nhanh mà từ từ đợi đại quân từ phía sau tiến lên.

Quân đội của Lãng Mộc đế quốc phía trước toàn là trọng kỵ binh và trọng bộ binh hợp thành. Nhìn qua giống hệt như một tòa thành sắt di động. Bọn họ từ từ ép tới, cả toàn quân phát ra một áp lực trầm trọng cho đối phương.

Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn không phải chỉ đơn độc một mình một ngựa. Năm trăm ma pháp sư cùng năm trăm kỵ sĩ tối tinh nhuệ trong kỵ sĩ đoàn cùng ngồi trên một loại ngựa được đặc biệt tuyển chọn. Hơn nữa trong kỵ sĩ đoàn còn dẫn theo năm trăm con ngựa không người. Một khi chiến tranh kết thúc thì ma pháp sư đều có thể trở về ngựa của mình. Chính vì vậy, trong chiến tranh mới có thể phát huy toàn bộ khả năng của bọn họ.

Hai quân từ từ tiếp cận. Lúc này, ma pháp bên phía Hỏa Diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn cũng đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình. Dung Thân vương lãnh đạm cười :

”Nếu như bọn họ đã tới thì trước tiên tặng bọn chúng lễ vật ra mắt đi. Liệt hỏa liệu nguyên, phóng!”

Ngay dưới mệnh lệnh của Dung Thân vương, phiến hồng vân từ từ bay lên rồi chỉ trong nháy mắt bay qua bình nguyên phủ xuống đám địch nhân đang ở cách đó mười dặm. Lãng Mộc đế quốc tựa như sớm đã có sự chuẩn bị với ma pháp công kích của Hoa Dung đế quốc. Dù các loại quang mang ma pháp màu sắc khác nhau từ trong hàng ngũ bay lên. Hiển nhiên ma pháp sư của bọn họ không chỉ đều là hỏa hệ tính. Dù các loại ma pháp tạo thành các hào quang chắn trước đội ngũ. Còn ở phía đầu tiên, sáu kỵ binh đoàn tức thì chia làm hai mau chóng lui về hai cánh đại quân. Bởi vì bọn họ không có cách nào chống đỡ lấy ma pháp công kích của Hoa Dung đế quốc nên đành lui về nhường cho trọng binh cùng ma pháp sư chống đỡ.

Dung Thân vương thần nhiên cười nói:

”Mề lạp chi châu đã phóng quang mang, chiến tranh quần thể ma pháp thì phải nói tới sự phối hợp hoàn mỹ.”

Dứt lời ông vội cùng hai đệ đệ bên cạnh bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Ba đạo tử sắc hỏa diễm bắt đầu tạo thành một mũi tên sắc bén từ Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn phát lên.

Mặt đất, tùy theo ma pháp tiếp xúc mà bắt đầu chấn động mãnh liệt. Quang mang ma pháp chói mắt va chạm nhau trong không trung tạo ra những vụ nổ rực rỡ. Đám mây hồng sắc không ngừng phá giải từng tầng của thất sắc quang mang, cứ phá được một tầng thì hồng vân lại tiếp xúc với mặt đất gần thêm một chút.

Lúc hai bên đang giằng co với nhau thì một đám hai nhát, ba con sư tử ma pháp dài hơn năm trượng chạy thẳng tới trước mặt quân đoàn của Lãng Mộc đế quốc. Ba con thiên hỏa chi sư này tựa như không hề gặp chút trở ngại, nhẹ nhàng phá vỡ từng lớp từng lớp phòng ngự rồi tiến thẳng vào trong trận địa của trọng binh. Đây chính là hai thập giai ma pháp cộng thêm một đạo cấm chú thập nhất giai. Ma pháp sư của Lãng Mộc đế quốc vốn đã không còn chi trì được bao lâu, nay lại đối mặt với công kích như vậy thì bọn họ làm sao mà chống đỡ?

Trong phút chốc, những nơi mà thiên hỏa chi sư đi qua đều lưu lại một khoảng trống. Hồng vân trên trời cũng nhân lúc địch nhân phân tâm mà hạ xuống. Tức thì toàn bộ quân tiên phong của Lãng Mộc đế quốc chìm trong biển lửa. Thật không hổ danh là Liệt hỏa liệu nguyên a.

Dung Thân vương từ từ đưa hữu thủ lên, hét lớn:

”Tiến lên!”

Ba kim sư lão giả đứng ngay phía sau ông ta liền xông lên trước. ông cùng hai đệ đệ tức thì theo sau. Gần chín vạn đại quân như một mũi tên không ngừng tăng tốc tiến thẳng vào đại quân của Lãng Mộc đế quốc.

Một quần thể ma pháp cộng thêm cấm chú, uy lực tuyệt đối là khủng khiếp. Tất cả đều là ma pháp công kích, vì vậy sớm đã kết liễu tính mạng ba vạn quân Lãng Mộc đế quốc, hơn nữa hoàn toàn là trọng binh.

Nhìn thấy kỵ binh đoàn của Hoa Dung đế quốc đang tiến tới, Lãng Mộc đế quốc tức thì có phản ứng cực nhanh. Sáu kỵ binh đoàn không hổ danh là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nguyên lai đang phân tán tức thì tụ lại một chỗ rồi không hề úy kỵ nghênh đón Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn đang tiến tới. Mục đích của bọn họ rất đơn giản chính là hủy diệt Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn. Lấy sáu đạo kỵ binh đoàn tinh nhuệ đấu với một Hỏa Diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn, bọn họ nắm trong tay tới bảy phần thắng. Đặc biệt khi ma pháp sư của đối phương vừa mới phóng ra một ma pháp có diện tích quá lớn, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể công kích một lần nữa như vậy.

Kỵ binh hai bên không ngừng tiếp cận nhau. Khoảng cách mười dặm dưới sự trùng kích của cả hai trong nháy mắt rút ngắn lại còn năm dặm, bốn dặm, ba dặm. Đúng lúc này thì dị biến chợt phát sinh. Một đoàn hỏa cầu chói mắt từ tay Dung Thân vương phát ra rồi nổ tung giữa không trung tạo thành ngàn vạn điểm hỏa tinh. Ngay lúc đó, Hỏa Diễm Sư tử đoàn đang hàng ngũ chỉnh tề đột nhiên chia đôi ra hai bên. Trận hình tam giác tức thì xuất hiện một lỗ hổng cực lớn.

Tiếng vó ngựa vang lên càng lúc càng lớn. Một đoàn hồng sắc cực lớn từ hậu quân tức thì tiến lên phía trước thay thế vị trí của Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn, còn Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn vừa mới tách ra tức thì nhập lại như cũ. Bất quá lúc này dẫn đầu trận hình không còn là bọn họ.

Dẫn đầu toàn quân Hoa Dung để quốc lúc này là năm người, toàn thân mặc trọng giáp, trước ngực có ấn ký kim sắc. Mỗi người bọn họ toàn thân như bốc lên một đoàn hỏa diễm mang khí thể cường hãn hoàn toàn tán phát ra ngoài. Tối khủng khiếp nhất là cái bọn họ cỡi không phải là ngựa mà là rồng, địa long, chính là thiết bối địa long mà đã từng xem chút nữa lấy đi tính mạng của Niệm Băng.

Dài ba trường, cao một trường, toàn thân thiết bối địa long đều được bao phủ áo giáp. Chỉ là những cái này không hề ảnh hưởng gì tới năng lực cường hãn của bọn chúng. Bàn chân cự long mỗi lần dậm xuống đất đều mang tới một chấn động mãnh liệt. Đáng sợ hơn nữa là không chỉ năm người đứng đầu cưỡi thiết bối địa long mà theo sau bọn họ là ba ngàn con thiết bối địa long, trên lưng mỗi con đều có một trọng binh ngồi trên. Trên tay mỗi người đều cầm một thanh trường thương to bằng cánh tay dài ba trường. Trên mũi trường thương có bốn cái móc sắc bén khiến cho nếu đâm trúng thì chắc chắn sẽ để lại cho địch thủ vết thương không nhẹ, trường thương đặc thù này gọi là long thương. Hơn nữa ba ngàn người này đều chính là ma pháp sư dày dặn kinh nghiệm, đều là chân chính vương bài trong tay của Dung Thân vương, chân chính đại lực đệ nhất kỵ binh đoàn, Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn.

Ba ngàn, con số này không lớn. Nhưng nếu ba ngàn mà thêm hai chữ địa long phía sau thì lại là một danh từ tối khủng bố. Thiết bối địa long bản thân đã có năng lực phòng ngự siêu cường, cộng thêm trên người có khả năng giáp cùng năng lực tự thân đề kháng ma pháp, tuyệt đối là ác mộng của bất kỳ đạo quân nào. Ngồi trên mỗi một con địa long là một kỵ sĩ có thực lực đại kiếm sư. Bọn họ mà hợp lại thành một mũi trùng kích thì con người tuyệt không thể chống đỡ.

Dung Thân vương trước đó dùng ma pháp công kích, sau đó chỉ huy toàn quân tiến lên tất cả chỉ là tạo ưu thế cho kỵ sĩ đoàn bí mật của mình, muốn bọn họ hoàn toàn đem hết lực công kích phát huy ra. Tiến nhập vào Lăng Mộc đế quốc đã lâu, đối diện với quân địch tinh nhuệ, ông cuối cùng cũng phải ra đội ngũ bí mật của mình. Đây có thể nói là một đội ngũ ma quỷ. Khi đội hình hoàn tất thì Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn chỉ còn cách đối phương trên dưới một dặm. Sáu kỵ binh đoàn của Lăng Mộc đế quốc lúc này hoàn toàn không kịp phản ứng.

”Trời ơi! Đó là cái gì vậy?”

Thống soái đại quân Lăng Mộc đế quốc ngẩng ngốc nhìn binh lính của mình giao chiến trực diện với Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn thất thanh kêu lên. Tiếp đó, hắn nhìn thấy một trận đồ sát thảm khốc diễn ra. Năm đạo quang diễm chói lọi từ năm thanh long thương dẫn đầu phun ra. Trong nháy mắt, Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn đã trùng tiến vào thẳng sâu trong đội ngũ sáu kỵ binh đoàn tinh nhuệ của Lăng Mộc đế quốc.

Kỵ binh đoàn dù tinh nhuệ thì cái bọn họ cưỡi cũng chỉ là ngựa. Nhưng đối phương cỡi chính là rồng. Thiết bối địa long khi ào lên, sức mạnh thật khủng bố, cộng thêm thân thể cứng rắn kết hợp với tốc độ nhanh như gió lao tới thì dù cho cao thủ có đầy đủ vũ trang cũng phải né tránh. Hà huống chi lúc này có tới ba ngàn con địa long đồng thời trùng kích.

Oanh... oanh...!

Cả chiến trường tràn ngập tiếng áo giáp bị chấn vỡ. Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn như một thanh đồ đao cực lớn tiến thẳng vào sâu trong đội ngũ sáu kỵ sĩ đoàn của Lăng Mộc đế quốc. Trong thời gian ngắn, huyết nhục văng tứ tung. Chỉ đơn giản long thương hoành khởi trùng kích mà phút chốc đã mang đi cả mấy ngàn sinh mệnh binh lính Lăng Mộc đế quốc.

Lần chiến đấu này đối với Hỏa Diễm Sư tử kỵ sĩ đoàn mà nói thật rất thoải mái. Bọn họ chỉ đơn giản phụ trách thu thập tàn dư địch quân ở hai bên Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn. Từng là đệ nhất kỵ binh đoàn trên đại lục, tố chất không hề thua kém một ai, đặc biệt trong trường hợp địch nhân đã khiếp đảm thì bọn họ làm còn thuận lợi hơn nhiều.

Ngay từ khi hai bên bắt đầu tiếp xúc cho tới khi Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn xuyên qua đội ngũ sáu kỵ binh đoàn tinh nhuệ của Lăng Mộc đế quốc trước sau chỉ khoảng thời gian dùng bữa cơm. Khi đám địa long đánh tới hậu phương đại quân của Lăng Mộc thì sáu kỵ binh đoàn đã sớm rơi vào kiếp bất phục, ngay cả một con ngựa cũng không còn tồn tại, tất cả hoàn toàn bị đại quân của Hoa Dung đế quốc thôn tính.

Đúng lúc này thì Liệt hỏa liệu nguyên thứ hai lại bay lên, mục tiêu chính là địch nhân ở hai cánh. Binh sĩ

của Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn sớm đã phối hợp ăn ý với nhau, dù không có Dung Thân vương hạ lệnh thì bọn họ cũng biết phải làm cái gì tiếp theo. Hai cánh lúc này có Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn cùng ma pháp sư bảo vệ khiến cho Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn phát huy được lực tấn công tối đa. Dù cho có là trọng bộ binh quân đoàn của Lãng Mộc đế quốc cũng vô pháp chống đỡ tốc độ tấn công của bọn họ. Gần bảy mươi vạn đại quân a! Vậy mà bị đánh cho hồn siêu phách tán, căn bản không hề phát huy được ưu thế đông người của mình.

Chỉ trong thời gian bữa cơm mà quân đội của Dung Thân vương lại có thể chỉ huy thủ hạ đánh xuyên qua đội ngũ quân địch. Trong tiếng reo hò ầm trời, đại bộ phận quân lính của Hoa Dung đế quốc đột phá được vòng vây, nhưng, chiến tranh lúc này vẫn chưa kết thúc.

Quân đội của Lãng Mộc đế quốc ngay lúc khẩn cấp thì đều có thể tự lập thành từng khu vực phòng ngự dù cho không được hoàn chỉnh nhưng khi đồng thời xuất kích cũng không rối loạn. Chỉ là qua lần bị tấn công này, trận hình của bọn họ sớm đã bị phá vỡ, đặc biệt khi bọn họ chính mắt nhìn thấy uy lực của Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn thì càng sợ hãi chạy tứ tung, sớm đã không thể khống chế được nữa. Chỉ là vào lúc này, một lão hồ ly như Dung Thân vương sao lại có thể buông tha cho bọn họ.

Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn sau khi đột kích khoảng mười dặm thì bắt đầu dẫn kỵ binh quay ngược lại tàn sát. Lần này, sau khi trùng nhập vào đội ngũ của đại quân Lãng Mộc đế quốc thì mọi việc lại dễ hơn rất nhiều.

Đây có lẽ chính là trận chiến nổi tiếng nhất trên đại lục, cũng chính là thời khắc ghi tên danh tự Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn, cũng ghi danh Hỏa diễm sư vương Dung Diễm. Trận chiến này được xưng là ma long xuất thế, cũng được mệnh danh là ác mộng của Lãng Mộc đế quốc. Dung Thân vương đích thân thống lĩnh hỏa Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn, Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn cùng gần tám vạn quân tinh nhuệ, cho tới khi trùng kích ra ngoài thì vẫn còn gần sáu vạn người vô sự. Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn mặc dù tiên phong đi trước nhưng chỉ tổn thất không tới ba trăm, Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn tổn thất hơn ngàn người. Ma pháp sư tổn thất gần trăm người, kỵ binh tinh nhuệ phổ thông tổn thất hơn hai vạn. Cái giá này không phải là không lớn. Chỉ là nếu đem so với Lãng Mộc đế quốc thì cái giá này chỉ có thể nói là nhỏ đến mức đáng thương.

Lãng Mộc đế quốc, tổng cộng sáu mươi tám vạn đại quân trong đó bao gồm sáu kỵ binh đoàn tinh nhuệ, tổn thất tất cả hai mươi sáu vạn, trong đó toàn bộ sáu kỵ binh đoàn tất cả toàn quân bị tiêu diệt. Dưới sự trùng kích của đối phương có hai mươi vạn binh sĩ chết dưới gót sắt của Hoa Dung đế quốc. Trận chiến lần này đã khiến cho nguyên khí Lãng Mộc đế quốc đại thương ngay cả ý niệm truy kích cũng không dám nghĩ. Cũng bắt đầu từ bây giờ, một Lãng Mộc đế quốc hùng mạnh càng ngày càng suy yếu, rốt cuộc không còn thực lực để kháng cự với Hoa Dung đế quốc.

Thắng lợi lần này có quan hệ rất lớn tới sự xuất hiện bất ngờ cùng sức mạnh kinh khủng của Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn, nhưng cũng không thể không nói Dung Thân vương mưu lược thâm sâu. Ngay khi chiến tranh mới bắt đầu, ông ta đã liên tục tạo ra các hình thế, ngay trong nội bộ Lãng Mộc đế quốc có thể tránh né hiệu quả, thủy chung không hề cùng thành thị đối phương quyết đấu. Tại cuộc chiến trên bình nguyên, dưới tình huống đối phương không hề có bất kỳ công sự phòng ngự nào thì kỵ binh tuyệt đối chiếm ưu thế. Bằng vào sự cường hãn của kỵ binh quân đoàn, ông ta đã nắm trong tay mấu chốt thắng lợi.

Lãng Mộc đế quốc thua trận.

Sau này khi Mộc Tinh cùng Mộc Vinh quay về đúc kết lại thì đều cho rằng thực tế Lãng Mộc thua không phải vì thực lực mà thua vì chiến thuật. Nếu như có thể dẫn dụ binh đoàn của Dung Thân vương vào một tòa thành hoặc dẫn tới một khu vực có địa hình đặc thù thì dù cho Hỏa diễm Ma long kỵ sĩ đoàn có cường đại hơn nữa cũng không dễ dàng tạo nên tổn thất lớn như vậy. Nhưng nói gì thì nói cũng đã muộn, sự thật đã hiện ra trước mắt. Dưới tình huống không phòng bị, dưới tình huống chiến thuật không bằng người, Lãng Mộc bình nguyên bị tẩy kiếp, trước sau hơn ba mươi vạn quân bị tiêu diệt. Kết quả như vậy đã trở thành mối sỉ nhục lớn nhất trong lịch sử Lãng Mộc đế quốc.

119. Chương 118 Tiên Thiên Linh Vực

Mây mù mờ ảo như làn sương dập dềnh trong không gian, một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho đỉnh núi tăng thêm phần ẩm ướt.

Khi màn mây sương tan đi lộ ra một đỉnh núi. Ở ngay giữa đỉnh núi, Bàn Tử ngồi trên mặt đất, khoe miệng vẫn còn đang ngậm cái gì:

”Ài, cái đùi gà cuối cùng ta cũng đã ăn hết rồi, sao cái tên gia hỏa này vẫn còn chưa tới, làm vậy chẳng phải cố ý thử vị đạo của ta sao? Muốn ăn một bữa ăn của hắc thật không dễ a! Ông trời ơi! Sao ông không để hắc làm nữ nhân cơ chứ, nếu như quả thật vậy thì dù ta có liều cái mạng này cũng phải cưới hắc làm vợ để hắc ngày ngày an ủi cái miệng của ta.”

Vừa nói, cái tay dính đầy mỡ mập ú của Bàn Tử nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng, khuôn mặt lộ vẻ ai oán, chỉ là, nét ai oán xuất hiện trên khuôn mặt hắc thật sự rất buồn cười.

”Bàn Tử, người đang nằm mơ ban ngày a. Người cho rằng lần này ta đánh không lại người sao? Chỉ cần ta thắng thì người phải trả Phượng Nữ lại cho ta.”

Một thanh âm âm trầm trầm như từ cửu u vang lên.

Bảy đạo quang mang rực rỡ nhẹ nhàng bay tới. Một âm thanh khe khẽ vang lên, một đồ án hình bắc đẩu thất tinh xuất hiện trước mặt Bàn Tử khoảng ba trượng. Đây là bảy chuỗi đạo, nhưng chỉ có chuỗi đạo lộ ra bên ngoài. Trên mỗi chuỗi đạo đều gắn một viên bảo thạch khác nhau, màu sắc cũng không giống nhau. Lam, hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, hắc bảy loại màu sắc giao vào nhau khiến cho khắp đỉnh núi tức thì được bao phủ bởi một màn bảo quang huyền ảo.

Đây thật sự không phải là bảo quang bình thường mà chính là một kết giới đặc biệt được tạo bởi bảy loại ma pháp nguyên tố khác nhau dung hợp nhau. Trừ phi người thi pháp đồng ý hoặc thất sắc bảo thạch dẫn động kết giới bên ngoài hoàn toàn bị phá hủy, bằng không thì bất kỳ ai cũng đừng hòng di chuyển bảy thanh đạo này.

Bàn Tử vỗ tay cười nói:

”Hay a! Hay a! Cuối cùng bảo bối cũng đã tới, tiểu tử mau ra đây đi, mau cho ta xem thử coi người có trò chơi gì mới không, nếu đánh thắng ta thì ta sẽ trả Phượng Nữ cho người, bằng không thì cứ theo quy tắc cũ, làm một bữa tiệc bảy món (thất hệ đại xan) cho ta xơi.”

”Hừm, Bàn Tử, người cẩn thận một chút. Lần này chỉ sợ người ăn không nổi tiệc bảy món mà còn phải táng mạng ở đây đó.”

Trong mây mù, một thân ảnh mặc hắc sắc bố y từ từ bước tới. Đó chính là Niệm Băng. Niệm băng không hề đưa mắt nhìn Bàn Tử mà mục quang lại chăm chú nhìn lên bảy viên bảo thạch đang phát ánh sáng rực rỡ, dường như đó mới là toàn bộ sinh mệnh của hắc. Trong suốt ba tháng qua, tính cách kiên nhẫn của Niệm Băng dần bộc lộ ra hết. Cứ mỗi mười ngày gian khổ tỉ thí hắc đều chiến bại. Nhưng càng thua càng đánh, từ lúc ban đầu không có năng lực chống đỡ cho tới bây giờ Bàn Tử đã phải e ngại. Thực lực của Niệm Băng tăng theo một đường thẳng đứng đến mức ngay bây giờ Niệm Băng cũng không biết thực lực mình đã đạt tới trình độ nào, nhưng hắc lại nhớ rất rõ diệu dụng của thiên nhân huyết. Đúng thật tiên thiên linh vực còn lâu mới có thể so sánh.

Ba tháng, mỗi mười ngày chiến đấu một lần, Niệm Băng đều phải trải qua một lần khó khăn, việc hắc cùng Bàn Tử giao đấu cơ hồ trở thành thói quen. Mỗi lần đều do Niệm Băng toàn lực công kích, Bàn Tử dùng đủ biện pháp để hóa giải. Đến khi Niệm Băng phát hiện ra mình vô pháp phá vỡ phòng ngự của Bàn Tử thì chỉ còn có thể chịu thua. Kết quả thua chính là phải đi nấu ăn, toàn lực làm đủ các món sơn hào hải vị cho Bàn Tử ăn.

Càng tiếp xúc, Niệm Băng kinh dị phát hiện, ở phương diện ẩm thực, Bàn Tử lại có rất nhiều lý giải sâu sắc, thường đưa ra ý kiến với Niệm Băng. Những ý kiến của hắc nói, không phải đại loại như làm gà phải rửa sạch mà thường đánh vào những điểm quan trọng. Niệm Băng đối với Bàn Tử chỉ còn biết gọi là mỹ

thực gia. Những ý kiến của lão giúp cho Niệm Băng ở phương diện trừ nghệ không ngừng tiến bộ, từ món Băng hỏa cửu trọng thiên sáng tạo ra thất hệ đại xan.

Mặc dù trừ nghệ có tiến bộ nhưng Niệm Băng không hề quan tâm tới. Bất quá cái làm Niệm Băng đau khổ nhất chính là mỗi lần nấu ăn xong đều bị Bàn Tử dùng trọng quyền tẩy lễ, sau đó lại bị y đánh xuống dưới đất tiến nhập vào tiên thiên cảnh giới tu luyện. Cảm giác tu luyện thật rất tuyệt vời nhưng cứ mười ngày bị đánh một lần quả thật không thoải mái chút nào. May mắn Bàn Tử đánh cũng có phân lượng, không mang lại cho Niệm Băng một thương hại thực sự nào cả.

Bàn Tử cười hắc hắc, nói: "Vậy còn phải xem bản lĩnh của ngươi. Ngươi phải biết rằng Bàn Tử vì ăn, thậm chí có thể liều mạng. Vì nhục ti rất quý, nhục phiến giá cả lại rất cao, nếu có một khối thịt to, hai người đều có thể bỏ đấy. Đến đây đi, đến đây, bụng ta vẫn còn đầy thịt mỡ, phỏng chừng còn có thể đùa giỡn với ngươi một hồi."

Niệm Băng thở dài nói:

"Bàn Tử, ngươi cần gì phải làm khó ta như thế? Ngươi trả ta Phượng Nữ, cùng lắm thì, ta cho ngươi liên tục ăn thất hệ đại xan trong một tháng. Nếu ngươi không chịu cho ta thấy Phượng Nữ, hôm nay ta cho dù liều mạng dùng tới sinh mệnh ma pháp, cũng phải khiến ngươi lưu lại ở chỗ này. Đã ba tháng nay ngươi không cho ta thấy Phượng Nữ dù chỉ một lần, hôm nay ta phải liều mạng với ngươi."

Bàn Tử nhéo nhéo cái cằm đầy thịt của mình, nói: "Không thể làm vậy được, nếu trong lòng ngươi không có chỗ dựa là tướng niệm, hương vị làm ra sẽ kém đi, đã ăn qua thứ ngon nhất, ngươi lại để cho ta ăn thứ kém một bậc sao được? Nói thật nhé, thiên phú của tiểu tử ngươi là tốt nhất trong những người ta từng thấy. Với thân thể nhân loại mà có thể luyện ma pháp tới cảnh giới của ngươi, thật sự khiến cho Bàn Tử ta rất bội phục! Tiểu tử, ngươi nghĩ ở trước mặt ta, ngươi có thể sử dụng sinh mệnh ma pháp được hay sao?"

Niệm Băng cười khổ:

"Ngươi cũng không phải không biết, ta luyện ma pháp, không phải để làm một gã ma pháp sư, mà để có thể làm ra thức ăn ngon hơn. Huống chi, ta tới đây cũng chỉ có thể dụng xuất bát cấp ma pháp mà thôi, sử dụng cửu giai ma pháp với ta mà nói đã là quá sức rồi."

Bàn Tử lắc lắc đầu, nói:

"Không giống. Mặc dù ngươi chỉ có thể dụng xuất bát cấp ma pháp, nhưng đối với ma pháp khổng chế và lý giải ta thấy ma đạo sư cũng vô pháp so với ngươi. Thử hỏi, bọn họ ai có thể làm được Băng Hỏa Đồng Nguyên, không chỉ sử dụng được Băng Hỏa Đồng Nguyên lực mà còn có thể phát động phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám năm chủng loại nguyên tố khác nữa? Mặc dù chỉ là phụ trợ, nhưng ngươi cũng là toàn hệ ma pháp sư đầu tiên trên đại lục. Nhớ lại, bọn họ gọi ngươi là Băng Hỏa Ma trù, quả thật, lực lượng của ngươi căn bản đều ở băng, hỏa, danh hiệu này quả thực rất thích hợp với ngươi. Nhưng có điều ta không hiểu, là ma pháp lực của ngươi thăng tiến cực nhanh, theo lý thuyết mà nói thì ngươi phải sử dụng được cao giai ma pháp rồi mới đúng, vì sao vẫn cứ giữ tình trạng như cũ vậy? Ha ha! Hôm nay ta lại có món ngon để ăn rồi."

Niệm Băng hàn quang đại thịnh, nhú mày:

"Nói như vậy chúng ta vẫn phải đánh? Ngươi muốn biết vì sao ma pháp của ta vẫn cứ đứng lại tại trạng thái như trước đúng không? Cái này vài ngày gần đây ta mới hiểu rõ. Bàn Tử, hôm nay ta sẽ để cho ngươi thấy ma pháp tiến bộ của ta như thế nào."

Bàn Tử cười nói:

"Đương nhiên, đương nhiên, ta còn chờ ăn thất hệ đại xan của ngươi nữa. Cũng giống lần trước, ta cho ngươi thời gian ngâm xướng chú ngữ. Niệm chú ngữ đi! Trước khi ăn cơm hoạt động một chút quả thật cũng tốt, gần đây tựa hồ lại béo hơn không ít. Xem xem tiến bộ của ngươi ảnh hưởng nhiều hay ít tới ta."

Niệm Băng ánh mắt thay đổi, trở nên cố chấp dị thường, từ đầu tới cuối, ánh mắt của hắn đều dừng lại trên bảy khối bảo thạch lộ ra bên ngoài kia:

”Thời gian chúng ta biết nhau cũng không ngắn, ta còn chưa giới thiệu cho người tên lữ gia hỏa kiểm cơm của ta, chúng đều là bằng hữu thân mật nhất của ta.”

Bàn Tử có chút tò mò nói: ”Đúng vậy! Quả thật chưa từng nghe người nói qua. Bảy chuỗi đạo này đều kỳ quái. Người nói cho ta nghe một chút đi.”

Niệm Băng trong mắt toát ra hào quang si mê: ”

Băng tuyết nữ thần đích thân thần lộ!”. Một tiếng vù vù nhỏ, lam quang đột nhiên phóng thích, băng nguyên tố trên đỉnh núi rõ ràng cường thịnh hơn.

”Hỏa diễm chi thần đích bào hao chánh dương đạo!” Hồng quang chiếu rọi, đây chính là đại diện hỏa thần khí.

”Tự do chi phong đích khinh ngâm ngạo thiên đạo!” Thanh quang chiếu rọi, đây chính là đại diện phong thần khí.

”Đại địa tô tinh đích toàn luật trường sanh đạo!” Hoàng quang chiếu rọi, đây chính là đại diện địa thần khí.

”Thần ký bách biến đích lục mang tuyền ki đạo!” Ngân quang chiếu rọi, đây chính là đại diện không gian thần khí.

”Quán thông thiên địa đích thực quang thánh diệu đạo!” Bạch quang chiếu rọi, đây chính là đại diện quang minh thần khí.

”Vĩnh thế địa ngục đích trở chú phệ ma đạo!” Hắc quang chiếu rọi, đây chính là đại diện hắc ám thần khí.

Thất sắc quang mang đột nhiên phóng thích, đan vào nhau tạo thành sắc thái rực rỡ như cầu vồng. Niệm Băng trên mặt nở nụ cười, nhìn hào quang bảy màu nói:

”Chúng là thất đại thần nhận, cũng là ma pháp trường ngưng tụ băng, hỏa, phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám thất loại nguyên tố. Tối trọng yếu, chúng nó đều là thái đạo của ta.”

Nụ cười trên mặt Bàn Tử đột nhiên tiêu thất mà thay bằng vẻ ngưng trọng, hắc cảm giác được, lúc này khí tức của Niệm Băng so với lúc trước rõ ràng bất đồng, một tầng kim quang nhàn nhạt xuất hiện trên người hắn, thật bất ngờ, đúng là đỉnh phong trong đấu khí - đấu thần khí. Thân trên hơi nghiêng về phía trước thân thể béo mập được kim quang bao bọc, lúc này Bàn Tử tựa như một thanh trọng kiếm thật sự. Đúng vậy, hắn chính là một vũ giả tối cao, xưng hào thần sư. Đồng thời Niệm Băng cũng biết Bàn Tử là thần sư thuộc hệ kiếm thánh, giống như ban đầu hắn suy nghĩ, thực lực của Bàn Tử tuyệt đối có thể vượt trên cả bán thần chi thể.

Niệm Băng trong mắt hào quang đại phóng, hai tay nâng lên, ngón tay thon dài linh hoạt theo cánh tay nhanh chóng di chuyển, nhanh chóng xuất hiện trước thân y hai cái lục mang tinh, một hồng, một lam, nhìn qua hết sức rõ nét: ”Băng Tuyết nữ thần a! Thỉnh người ban cho ta vĩnh đồng chi băng, hỏa diễm chi thần a! Thỉnh người ban cho ta phượng hoàng niết bàn chi diễm, dùng tên của ta, cực hạn băng hỏa, dung hợp!”. Bảy khối bảo thạch trên bảy chuỗi đạo đồng thời phát sáng, hồng lam lưỡng sắc quang mang phát động, kéo theo ngũ sắc quang mang hướng Niệm Băng tiến tới.

Thất sắc quang mang bao bọc thân thể người trẻ tuổi, theo hai cái lục mang tinh hồng lam lúc trước dẫn động, hình thành một tầng toàn hệ kết giới quái dị, Niệm Băng trong mắt ánh lên một nụ cười quái dị, nhìn Bàn Tử nói: ”Cho người thử đặc kỹ ma pháp ta vừa nghiên cứu ra, Toàn hệ ảnh chi khôi lỗi (khôi lỗi - rối thuật).”

Quang mang của ma pháp chợt chuyển biến. Thất sắc quang mang rực rỡ bao quanh thân hình Niệm Băng chợt xẹt ra bảy đạo quang tuyến lam hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, hắc. Thất sắc quang mang phân biệt nhau cùng dừng lại trước bảy chuỗi đạo. Hai mắt Niệm Băng chợt phát sáng, tại mi tâm xuất hiện một hình tròn quỷ dị trông giống như một con mắt không rõ ràng. Trong nháy mắt tinh thần lực không ngừng tuôn ra dung hợp với bảy đạo quang mang vừa bắn ra, thất sắc quang mang bắt đầu phát sinh biến hóa, bảy loại quang mang cơ hồ cùng đồng thời ngưng kết lại thành hình rồi đột nhiên xuất hiện thất sắc nhân hình. Đây tịnh không phải là nhân hình huyền hóa mà hoàn toàn do ma pháp nguyên tố tạo thành. Bất

luận là chiều cao, ngoại hình đều giống hệt như Niệm Băng. Chỉ là bản thân do năng lượng tạo thành nên thân thể có thể nhìn xuyên thấu qua được.

Thất sắc quang ảnh đồng thời đưa tay rút lấy bảy thanh bảo đao vốn đang được cắm dưới đất. Trong nháy mắt, lam, hồng, hoàng, ngân, bạch, hắc thất sắc quang mang đột nhiên rực sáng. Bảy nhân ảnh cùng bảy thanh đao tựa như hợp thành một thể, thất sắc quang ảnh di động cơ hồ như dùng mắt thường không thể theo kịp tốc độ. Chỉ thấy bóng người lóe lên, bảy đạo nhân ảnh đã vây lấy Bàn Tử vào giữa.

Bàn Tử thất kinh nhìn bảy đạo quang ảnh mang khí tức kì dị vây xung quanh nghi hoặc hỏi:

”Niệm Băng, tiểu tử nhà ngươi dùng cái gì thể, là ma pháp thật sao?”

Niệm Băng khẽ cười nói:

”Đương nhiên là ma pháp. Người không hề nghe nói qua trong hắc ám ma pháp có một loại là khôi lỗi thuật (rối thuật) sao? Có thể sai khiến người mất đi thần trí làm rối cho mình. Có điều khôi lỗi thuật thật quá tàn ác, lại phải cần người sống làm vật dẫn, ta thật sự làm không được. Bất quá, trải qua mấy ngày nghiên cứu, đem khôi lỗi thuật cùng toàn hệ ma pháp của ta dung hợp sáng tạo ra ma pháp này. Bàn Tử, phòng ngự của ngươi là mạnh nhất trong những người mà ta đã gặp qua. Nếu như ta đoán không sai thì đấu khí của ngươi thuộc thổ chúc tính. Người chính là một ma vũ sư, tu luyện chính là thổ hệ ma pháp. Muốn phá phòng ngự của ngươi trừ phi ta có thể thao túng được cấm chú ma pháp thì may ra mới có thể làm được. Nhưng ta còn có biện pháp khác, chính là dựa vào sự sắc bén của thần khí. Phòng ngự của ngươi dù có mạnh không lẽ đối diện với các ma pháp đao có sự hỗ trợ ma pháp khí của ta thì có thể phòng ngự được sao? Ta thật không tin, hôm nay để cho bảy người bọn nó chơi với ngươi. Người hãy cẩn thận đấy!”

Toàn hệ ảnh chi khôi lỗi hao phí vô số tâm lực của Niệm Băng. Nếu như quả thiên nhân huyết vẫn chưa mở thì Niệm Băng gần như không thể khống chế ma pháp này. Nhưng trải qua không ngừng nghiên cứu cộng thêm khí tức tiên thiên gia tăng không ngừng, vì vậy tới nay hẳn đã thành công. Bảy khôi lỗi do năng lượng ngưng tụ, mỗi tên đều lấy tiên thiên năng lượng làm cơ sở. Một khi hình thành thì không cần ma pháp lực của Niệm Băng duy trì, dựa vào đặc tính tiên thiên năng lượng bọn chúng cũng có thể tự mình hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí để duy trì bản thân. Hành động của bọn chúng đều do tinh thần lực của Niệm Băng khống chế.

Thiên nhân huyết mang lại cho Niệm Băng hai lợi ích cực lớn, thứ nhất chính là làm cho thực lực cùng linh khiếu phát triển hoàn chỉnh, thứ hai là làm tinh thần lực gia tăng nhanh chóng. Trải qua không ngừng tu luyện, hiện tại tinh thần lực của Niệm Băng có thể dễ dàng cùng lúc điều khiển phát động mười mấy ma pháp khác nhau công kích. Niệm Băng càng lúc càng tin rằng trình độ tinh thần lực của mình mặc dù không thể so sánh với Long triệu hoán sư Hi Lạp Đức nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Bảy khôi lỗi nắm trong tay bảy thanh tuyệt thể thần đao cùng lúc chuyển động, bảy loại khí tức bất đồng giao thoa tạo thành một cái lưới cực lớn hướng thẳng về phía Bàn Tử. Không chút màu mè, không chút thanh thế, bảy thanh bảo đao cùng lao về phía trước, đao mang dài cả trượng phóng ra trong nháy mắt đã phong kín toàn bộ chu vi xung quanh Bàn Tử. Bảy khôi lỗi như huynh đệ một nhà, phối hợp vô cùng chặt chẽ.

Bàn Tử luôn tự cho mình phòng ngự siêu cường nhưng đối diện với đao mang của bảy thanh tuyệt thể thần đao này cũng không dám coi thường, thần đấu khí đột nhiên bùng phát, cả thân hình mập mạp hơi nghiêng qua, hai tay cùng lúc huy động.

Đình, đình, đình, đình, đình, đình, đình.

Bảy thanh âm thánh thót vang lên, đám khôi lỗi tức thì bị chấn văng ra ngoài cả trượng. Nhưng bảy đạo thân ảnh một lần nữa hợp lại, đao mang vẫn y như cũ tiếp tục tấn công Bàn Tử. Quang mang trên thân đao chính là ma pháp lực được áp súc cực độ, cộng thêm bản thân đao rất sắc bén cùng với uy lực gia tăng từ bảy khối đỉnh cấp bảo thạch. Vì vậy mặc dù thanh thể không lớn nhưng công kích lực tuyệt đối là kinh khủng.

Niệm Băng lúc này cũng không hề nhẹ nhàng. Cùng lúc khống chế bảy con khôi lỗi khiến hắn phải tập trung toàn bộ tinh thần. Trải qua ba tháng với hơn mười lần so tài, thực lực của Bàn Tử Niệm Băng sớm đã có cái nhìn toàn diện. Chỉ cần khinh thường một chút Bàn Tử sẽ có thể tìm ra cơ hội phá tan khôi lỗi

trận. Thực lực của bảy con khôi lỗi này tương đương với bảy vũ đầu gia. Bọn chúng sợ dĩ có thể quần lấy Bàn Tử chống đỡ ngoại trừ do dưới sự khống chế tinh thần lực của Niệm Băng phối hợp hoàn mỹ ra, còn có thất hệ ma pháp cùng bảy thanh ma pháp đao có tác dụng tương hỗ lẫn nhau. Kết hợp những đặc điểm này mới khiến cho Bàn Tử cảm thấy e ngại.

Từng dấu vết sâu hoắm không ngừng xuất hiện trên lớp nham thạch trên đỉnh núi. Thân thể của Bàn Tử linh hoạt một cách dị thường, cộng thêm sự mạnh mẽ của thần đấu khí. Mặc dù tốc độ của các con khôi lỗi làm cho ông ta ứng phó không kịp nhưng cũng có thể miễn cưỡng duy trì. Quang mang từ ánh mắt của Bàn Tử không ngừng biến hóa, từ kinh ngạc dần dần chuyển sang nghiêm trọng. Ban đầu, theo ý nghĩ của ông ta thì Niệm Băng muốn đối kháng với mình không có mười năm, tám năm tuyệt đối không thể làm được. Nhưng ông vụn vụn lần không ngờ Niệm Băng lại nghĩ ra cái phương pháp này, dựa vào đặc tính của toàn hệ ma pháp cộng thêm sự phối hợp của bảy thanh thần đao lại có thể vây khốn lấy ông ta. Nhìn đao mang phát ra, trong lòng Bàn Tử có chút cổ kỳ. Mặc dù ông cực kỳ có niềm tin với mình nhưng cũng không dám dùng tâm thân mậ mậ ngạnh tiếp lấy thần đao.

Công kích của bảy con khôi lỗi cực kỳ đơn giản, chỉ dựa vào tốc độ, thần đấu khí mặc dù cường đại nhưng đối với con khôi lỗi do hoàn toàn ma pháp nguyên tố ngưng tụ thành thì hiệu quả không lớn. Tốc độ của khôi lỗi hoàn toàn dựa vào chuyển động của ma pháp nguyên tố. Trong không trung lúc này chỉ có bảy đạo tàn ảnh. Dù cho là Niệm Băng đang khống chế cũng phải thông qua thiên nhân mới có thể nhìn thấy rõ chuyển động của các con khôi lỗi. Bàn Tử dù mạnh hơn thì lúc này cũng chỉ có thể dựa vào linh cảm cường đại của mình để hết lần này tới lần khác dụng đấu khí đánh lui lũ khôi lỗi. Đối mặt với con khôi lỗi có thể tự động hấp thu ma pháp nguyên tố ở bên ngoài, Bàn Tử càng lúc càng tiêu hao sức lực. Niệm Băng lúc này cũng không nôn nóng, cái mà hắn muốn làm chính là tiêu hao đi phần lớn đấu khí của Bàn Tử rồi tìm cơ hội giành thắng lợi.

Thất sắc thân ảnh không biết mệt mỏi cứ không ngừng lóe lên, vết tích trên mặt đất càng lúc càng nhiều. Thần đấu khí của Bàn Tử mặc dù cường đại nhưng hết lần này đến lần khác tiêu hao đi cũng khiến hắn chịu không nổi. Cuối cùng, Bàn Tử cũng phải ra tay, thần đấu khí tức thì bạo phát chấn lui bảy con khôi lỗi, lập tức thân thể to lớn của Bàn Tử tiến lên tới trước mặt Niệm Băng, một quyền đánh thẳng vào ngực Niệm Băng. Muốn phá thất ảnh khôi lỗi trận thì biện pháp tốt nhất chính là phá tan ngọn nguồn sinh ra nó. Đây chính là lần đầu tiên giao chiến với Niệm Băng Bàn Tử chủ động xuất kích. Có thể bức Bàn Tử tới mức này, Niệm Băng cũng đã đáng tự hào.

Ánh mắt Niệm Băng lộ nét chế giễu, mắt nhìn thấy Bàn Tử tới bên người cũng không hề tránh né. Đột nhiên, một vầng bảy sắc ánh sáng từ người Niệm Băng rực lên, bảy khối thất sắc quang châu ngưng kết lại, mỗi hạt châu mang theo năng lượng ma pháp bành trướng khủng bố, lấy Niệm Băng làm trung tâm, trong khuôn viên ba trượng không gian hoàn toàn bị uốn cong, ma pháp nguyên tố nồng nặc như phong tỏa toàn bộ. Cả người Bàn Tử vốn đang lao đến rất nhanh, nháy mắt lại trở nên chậm đi rõ rệt.

Trong ánh quang mang lấp lóe, bảy thân ảnh khôi lỗi cùng đồng thời biến mất rồi lại cùng xuất hiện bao vây lấy Bàn Tử vào giữa, chỉ là lần này không giống lần trước, Bàn Tử trong thất sắc quang mang bị uốn cong, tốc độ đại giảm, trong khi tốc độ của bảy con khôi lỗi lại tăng lên gấp đôi. Thất sắc quang mang cùng lóe lên, Bàn Tử mặc dù phát động thần đấu khí đánh lui bảy con khôi lỗi nhưng trên người lúc này đã xuất hiện bảy vết ngân tích. Bàn Tử thất kinh, năng lượng phát ra từ người Niệm Băng quá quỷ dị.

Dưới sự thúc động toàn lực thần đấu khí, cả thân hình to lớn của Bàn Tử tán phát kim quang như vầng thái dương. Bàn Tử không chút dừng lại, một quyền đánh mạnh xuống mặt đất. Cả ngọn núi tức thì sụp đổ. Bàn Tử dựa vào lực phản chấn cực mạnh bay thẳng lên không trung miễn cưỡng thoát ra khỏi thất sắc năng lượng uốn cong kia. Chỉ là lúc này trên người Bàn Tử đã có hơn mười mấy vết thương. Những vết thương này tuyệt không hề đơn giản.

Bảy thanh thần đao mang theo mấy loại ma pháp khí tức khác nhau như kim châm tiến vào cơ thể Bàn Tử, dưới sự khống chế của Niệm Băng sinh thành bảy loại năng lượng tiến nhập vào cơ thể, tức thì tương sinh hóa tương khắc, ma pháp năng lượng mau chóng bành trướng phá hoại các cơ năng trên người Bàn Tử..., nếu như không phải lực phòng ngự trên người cường hãn thì chỉ sợ nội tạng Bàn Tử lúc này đã bị bảy khí tức khác nhau đánh cho nát vụn. Niệm Băng dưới sự bao bọc của thất sắc quang mang uốn cong cả người bay phiêu phù giữa không trung. Bàn Tử ly khai khỏi phạm vi năng lượng của Niệm Băng, thất sắc ảnh

khôi lỗi mặc dù không ngừng tấn công nhưng tạm thời cũng không tạo nên uy hiếp. Trên người Bàn Tử chợt hiện lên thất sắc quang hoa. Xuất hiện đầu tiên chính là hoàng sắc quang mang, tiếp theo đó là hồng, lam, thanh, ngân, bạch, hắc. Mỗi loại quang mang xuất hiện thì ma pháp lực xâm nhập vào cơ thể hẳn lại bị bức ra một loại. Bảy loại quang mang trước sau lóe lên khiến cho năng lượng của mười mấy đạo trước đó giảm đi, không còn tạo thành uy hiếp. Mặc dù như thế nhưng Bàn Tử vẫn bị kinh hãi một hồi, cơ thịt trên mặt không ngừng rung rẩy, hoàng sắc quang mang bắt đầu ngưng tụ thành một thanh trường kiếm thuần năng lượng, mang theo kim sắc đầu khí. Khi thanh kiếm quét một vòng tạo thành một đạo quang mang khiến cho thất ảnh khôi lỗi cũng vô pháp tiếp cận.

Niệm Băng kinh dị nhìn Bàn Tử:

”Không thể nào, người sao cũng có toàn hệ ma pháp chứ?”

Nguyên lai, Niệm Băng nghĩ Bàn Tử vừa rồi trúng công kích thì sẽ bị trọng thương. Nhưng với tình huống hiện tại mà nói thì mặc dù Bàn Tử có thụ thương nhưng thương thế còn lâu mới như Niệm Băng tưởng tượng. Đặc biệt khi toàn thân Bàn Tử lấp lánh thất sắc quang mang thì Niệm Băng cảm thấy rất rõ ma pháp nguyên tố đang bị ép ra ngoài.

Bàn Tử vừa ứng phó với thất ảnh khôi lỗi, vừa phần nộ hết lên:

”Hay cho tiểu tử giảo hoạt, ngay cả tiên thiên lĩnh vực cũng đã giác tỉnh, sém chút nữa là bị người làm mất mặt rồi. Mẹ nó, đây là lĩnh vực gì thế?”

Niệm Băng cười nói:

”Đây chính là bí mật khiến ta trước giờ vẫn không thể tiến tới cảnh giới ma đạo sư. Tiên thiên lĩnh vực hấp thu quá nhiều tiên thiên khí tức và ma pháp lực của ta, mới vừa rồi nó mới giác tỉnh. Người chính là thử nghiệm đầu tiên, cảm giác không tệ a. Ta đặt cho lĩnh vực này là thiên nhân lĩnh vực. Bởi vì nó dưới sự hỗ trợ của thiên nhân huyết mới hình thành. Hơn nữa chỉ có dưới tác dụng của thiên nhân huyết mới có thể phát huy hoàn toàn khả năng của nó. Lĩnh vực của ta không có công kích lực mà chỉ có tác dụng tăng cường năng lượng và phòng ngự năng lực thôi. Thế nào, cảm giác không tệ a? Ảnh các khôi lỗi trong lĩnh vực của ta có thể phát huy uy lực gấp hai lần. Dù cho người có thần đấu khí chỉ sợ cũng khó mà ứng phó được.”

”Hảo tiểu tử, xem ra người thật đã mạnh hơn rất nhiều. Coi bộ không thể hiện chút bản lĩnh thì muốn đánh bại người cũng không dễ. Tiếp lấy một chiêu Nghịch thiên trảm của ta! Xem xem lĩnh vực của người cùng lũ khôi lỗi có thể phòng ngự được không.”

Thân ảnh của Bàn Tử lúc này sớm đã biến mất. Cả người hẳn như một vầng thái dương thật lớn, kim sắc quang mang không ngừng chói lọi, trong tay cầm đầu khí kiếm đưa cao quá đầu. Không khí như bị xé nát. Bảy con khôi lỗi đang tấn công tốc độ chợt chậm lại rồi vệt ra, một áp lực to lớn dị thường phiêu phù trên không trung khiến thâm tâm Niệm Băng chợt thấy kinh hãi bất giác lui về phía sau. Thất ảnh khôi lỗi cũng tức thì bay lại dung nhập vào thiên nhân lĩnh vực. Chỉ có như vậy thì thất ảnh khôi lỗi này mới có thể phát huy tác dụng mạnh nhất của nó. Đúng ra thất ảnh khôi lỗi này với năng lực của Niệm Băng cũng vô pháp mà tạo thành. Nhưng sau khi trải qua mấy tháng nỗ lực không ngừng, sau khi khai thông linh khiếu, hẳn cuối cùng cũng tìm được phương pháp sử dụng bảy thanh ma pháp đao. Trên bảy thanh ma pháp đao đều có khảm bảo thạch, đó chính là hạch tâm của thất ảnh khôi lỗi. Vì vậy mới có thể phát ra năng lực cường đại đến ngay cả cấp bậc thần hàng sư như Bàn Tử cũng bị vây khốn. Hiện tại Bàn Tử thật sự đã nổi giận. Thực lực của Niệm Băng dù gì cũng tiến bộ chưa lâu, đối mặt với Bàn Tử một chút nắm chắc cũng không có.

Ánh sáng chói rọi biến mất, Bàn Tử dường như trong tay cầm một thanh kiếm thật sự, sắc mặt bình tĩnh. Hữu thủ khê đưa lên, một đạo quang mang mắt thường khó nhìn ra bay thẳng tới lĩnh vực của Niệm Băng. Niệm Băng thoáng biến sắc, hẳn có thể cảm giác đây chính là một năng lượng cực lớn được ngưng kết cực độ. Hai tay để trước ngực vung ra, thiên nhân huyết hoàn toàn khai mở, quang mang tại mi tâm đại phóng.

”Thất nhận hợp nhất, thiên nhân trảm!”

thất ảnh khôi lỗi tức thì xếp thành một hàng, bảy thanh ma pháp đao cùng lúc giơ lên, đứng đầu tiên là Hỏa diễm chi thần đích bào hao Chánh Dương đao. Tiếp theo sau là Thần Lộ đao, Ngạo Thiên đao, Trường

Sinh đạo, Tuyền Cơ đạo, Thánh Diệu đạo và Phệ Ma đạo. Bảy đạo quang mang bất đồng cùng ngưng tụ tại một điểm. Thất ảnh khôi lỗi cùng làm động tác giống nhau. Thiên nhân trăm chém ra không phải là một quang nhận mà chính là một cái thất sắc quang cầu ngưng tụ tại một chỗ. Quang mang của quang cầu cực kỳ quái dị, tuyệt không phải do bảy loại màu sắc khác nhau mà tạo thành, hơn nữa lại không ngừng lấp lóa. Mỗi lần lấp lóa là lại tạo nên một quang mang màu sắc khác nhau, chỉ có quang cầu là nhẹ nhàng bay ra, dưới sự tỏa định của thiên nhân huyết nhanh chóng phong tỏa Nghịch thiên trảm của Bàn Tử. Quang mang hiện ra, quang cầu bay lên nghênh đón. Thất ảnh khôi lỗi lúc này biến mất chỉ còn bảy thanh thần đạo bay xung quanh người của Niệm Băng. Không ngờ một cái quang cầu nho nhỏ kia lại lấy đi hết năng lượng của toàn bộ thất ảnh khôi lỗi.

Tình huống tiếp theo khiến cho Niệm Băng trợn tròn mắt nhìn, không hề có nổ tung như hấn tưởng tượng, cũng chẳng có quang mang rực rỡ, khi thiên nhân trăm cùng nghịch thiên trảm tiếp xúc tức thì thiên nhân trăm hóa thành một thất sắc quang cầu quay tròn cực nhanh rồi tiếp theo đó cả hai nhập thành một khối, hai đạo công kích trong nháy mắt hoàn toàn biến mất chỉ để lại một âm thanh khe khẽ rồi mang theo năng lượng cường đại của Niệm Băng cùng Bàn Tử đi.

Bàn Tử lúc này cũng trợn tròn mắt nhìn nơi mà hai cỗ năng lượng chạm vào nhau, kêu lên một tiếng quái dị:

”A! Không phải phủ cực thái lai chứ!”

Niệm Băng ngây người nói:

”Bàn Tử, cái gì mà gọi là phủ cực thái lai chứ?”

Bàn Tử cười khổ:

”Cái này thật không đơn giản. Phá cầu mà người phát ra công kích lực lại hoàn toàn tương đồng với nghịch thiên trảm của ta. Dưới một tình huống kỳ diệu rất khó hình dung, hai loại năng lượng hoàn toàn tiêu thất. Bởi vì lực nổ đạt đến một độ lớn nhất định thì hai loại năng lượng hoàn toàn giống như nhau, cùng xuất hiện tình cảnh phủ cực thái lai. Người có thể lý giải chúng hoàn toàn tiêu biến nhưng đừng hỏi ta năng lượng bạo tác đã đi đâu, cái này ta cũng không biết giải thích. Tình huống phủ cực thái lai này mặc dù ta có nghe qua nhưng nếu nói nhìn thấy thì đây là lần đầu tiên. Tiểu tử, người thật là! Uy lực nhất kích đó của người sớm đã đạt tới mức cấm chú. Xem ra muốn thu thập người không còn là việc dễ dàng nữa. Chỉ là ta không hiểu sao người lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy? Chỉ đơn giản tiên thiên linh vực thì cũng không thể nào đưa người tới cảnh giới bây giờ. Dù cho là ma đạo sư, đối diện với năng lực quái dị thăng phúc và phòng ngự của tiên thiên linh vực nhà người chỉ sợ cũng không có biện pháp bắt người.”

Ánh mắt của Niệm Băng chan chứa tình cảm nhìn bảy thanh ma pháp đạo đang bay xung quanh người cười nhẹ:

”Đương nhiên, tiên thiên linh vực mặc dù rất mạnh nhưng cũng không thể đưa ta tới cảnh giới như hiện tại. Một kích vừa rồi không chỉ là lực lượng của ta mà còn là lực lượng của bảy thanh ma pháp đạo với tác dụng của bảy khối đỉnh cấp thần thạch nên ta mới có thể miễn cưỡng chống đỡ cùng người. Bàn Tử, ta biết từ trước tới giờ người vẫn luôn hạ thủ lưu tình. Cho dù là hiện tại người vẫn còn chưa xuất hết toàn lực của mình ra. Chỉ là sau này người muốn đánh ta tới mức thê thảm thì chỉ sợ không dễ dàng đâu.”

Bàn Tử gật đầu nói:

”Không sai, người đạt tới cảnh giới hiện tại ta có thể dễ dàng giết người, nhưng để đánh bại người thật không dễ dàng. Thật ra ta cũng không thể nói cái gì là hạ thủ lưu tình, nếu như ta muốn thắng người thì phải sử dụng đến lực lượng thực sự của ta, lúc đó năng lượng công kích dù là ta cũng không thể không chế, chỉ có thể hủy diệt người đi mà thôi. Nhưng ta chỉ là muốn người nấu cho ta ăn, thì làm sao có thể giết người được. Mặc dù ta đã nghĩ sẽ có ngày này nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Thiên nhân huyết cộng thêm bảy thanh thần đạo đã đưa người lên một cảnh giới mới.”

Niệm Băng thu hồi tiên thiên linh vực, thu lại bảy thanh ma pháp đạo, bay phiêu phù trên không trung cung kính hành lễ với Bàn Tử:

”Tiền bối, trong ba tháng qua mặc dù người thường hay đánh ta, ép ta nấu ăn, lại còn bắt đi người mà ta

yêu thương là Phượng Nữ nhưng ngược lại người đã cho ta rất nhiều. Không có người đánh và chỉ điểm thì sẽ không có Niệm Băng hiện tại. Nếu như người không thể dưới tình huống không giết ta mà đánh thắng được ta thì giao ước cứ mười ngày giao đấu một lần cũng nên thủ tiêu đi? Xin người hãy trả Phượng Nữ lại cho ta, ân tình người dành cho, Niệm Băng vĩnh viễn ghi nhớ.”

120. Chương 119 Thất Long Vương Tụ Hợp

”Tiểu tử, người rất thông minh, bắt quá hiện tại ta không thể thả lão bà của người ra. Thất hệ ma pháp của người mặc dù đã đạt tiểu thành nhưng muốn đi lại trên đại lục thì còn chưa đủ đâu. Mau, đưa đao của người giao hết cho ta, bao giờ người không dựa vào bảy thanh đao này mà đạt được tình thế như bây giờ thì cuộc chiến giữa chúng ta mới chân chính kết thúc, cần phải dựa vào chính mình chứ không phải là binh khí, người hiểu ý của ta không?”

Niệm Băng ngăn người nhìn ánh mắt cười cợt của Bàn Tử, trong lòng bất giác trỗi dậy một tình cảm thân thiết, liền lấy bảy thanh thần đao ra: ”Tiền bối, ta nguyện ý cùng người tiếp tục, bởi vì như vậy đối với ta có rất nhiều cái tốt, nhưng người cũng có thể cho ta một lần nhìn thấy Phượng Nữ không, coi như là phần thưởng cho nỗ lực của ta.”

Mặc dù Niệm Băng biết Bàn Tử không có địch ý nhưng vì quá quan tâm, trong lòng lúc nào cũng nghĩ tới Phượng Nữ nên buột miệng nói ra.

Bàn Tử gật gật đầu vừa muốn đáp ứng Niệm Băng thì đột nhiên biến sắc, thớ thịt trên mặt không ngừng rung động:

”Sao lại như thế được? Mẹ nó, quả nhiên là tín hiệu cầu cứu. Tiểu tử, xem ra việc của chúng ta tạm thời ngưng lại, hiện tại chỉ ít người cũng có năng lực bảo vệ mình, trước tiên theo ta một chuyến cái đã. Hãy giữ bảo đao của người thật tốt sau này còn có cái để giữ mạng, cái gì cũng đừng hỏi, mau theo ta!”

Dứt lời, toàn thân được bao phủ bởi hoàng sắc quang mang bay về một hướng. Niệm Băng không biết Bàn Tử đã xảy ra chuyện gì nhưng Phượng Nữ vẫn còn nằm trong tay hắn, Niệm Băng chỉ còn biết dùng tốc độ nhanh nhất bay theo.

Bàn Tử phi hành cực nhanh, vốn dĩ tốc độ phi hành của đấu khí không thể so sánh với ma pháp nhưng đến tay của cấp bậc như Bàn Tử thì khác hẳn, đấu khí tiêu hao đối với hắn mà nói chẳng là cái gì cả. Chỉ bay một chút, Bàn Tử trong mắt Niệm Băng lúc này chỉ còn là một điểm màu vàng. Lúc trong lòng Niệm Băng đang nôn nóng thì Bàn Tử chợt dừng lại. Đợi khi Niệm Băng đến gần, Bàn Tử vung ra một sợi dây màu vàng quấn trên người Niệm Băng nói gấp:

”Thả lỏng thân thể, dụng phong hệ ma pháp làm giảm trọng lượng cơ thể người, ta sẽ dẫn người đi, chúng ta phải nhanh chóng thì mới được.”

Biết Bàn Tử đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên Niệm Băng thấy Bàn Tử lo lắng đến như vậy, nhưng Bàn Tử đã không cho mình hỏi thì Niệm Băng cũng không nói nhiều. Dưới tác dụng của đấu khí, Bàn Tử dẫn theo Niệm Băng bay nhanh về hướng bắc, lúc này tốc độ của Bàn Tử hoàn toàn thể hiện, Niệm Băng mới nhìn ra chân chính thực lực cường đại của thần hàng sư. Mọi thứ xung quanh đều trở nên huyền hoặc, tốc độ đạt đến cực hạn như một ánh lưu tinh xẹt qua, gió trên cao thổi mạnh khiến cho Niệm Băng không thể hô hấp đành phải phong bế hô hấp chuyển sang nội hô hấp, dựa vào thân thể hấp thu lấy tiên thiên linh khí trong thiên địa và ma pháp nguyên tố bổ sung cho bản thân.

Lần phi hành này mất tới hai ngày hai đêm, Bàn Tử chỉ dừng lại có một lần để Niệm Băng ăn chút gì đó, y chỉ ngồi đả tọa để khôi phục lại đấu khí, đợi Niệm Băng ăn xong thì hai người lại tiếp tục phi hành về hướng bắc. Trong lòng Niệm Băng lúc này tràn ngập những nghi vấn, với thực lực cường đại như Bàn Tử thì trên đại lục có gì có thể khiến hắn lo lắng như vậy? Ban đầu, Niệm Băng nghĩ rất nhiều khả năng nhưng sau đó không nghĩ nữa mà vừa tu luyện, vừa nghĩ cách hoàn thiện thất hệ ma pháp. Tiên thiên linh vực xuất hiện mặc dù làm cho thực lực Niệm Băng tăng lên rất nhiều nhưng cũng lấy đi rất nhiều ma pháp lực của hắn. Hiện tại tu luyện chính là bắt đầu quá trình đề thăng năng lực. Niệm Băng hiểu rõ bản thân mình chỉ còn

cách cảnh giới ma đạo sư một đường tơ, tinh thần lực sớm đã đủ. Chỉ cần ma pháp lực đề thăng tới mức có thể thi triển được thập giai ma pháp. Tới lúc đó thì mình chân chánh trở thành một ma đạo sư, toàn hệ ma đạo sư. Khi đó chỉ cần không ngừng nỗ lực thì không bao lâu có thể có tư cách hướng tới Băng Tuyết nữ thần tế tự khiêu chiến. Ba ba, mẹ mẹ, các người thật sự chưa chết? Nếu như vậy thì mọi người hãy đợi, Niệm Băng nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất cứu mọi người ra.

Nghĩ tới Băng Tuyết nữ thần tế tự, Niệm Băng lại nhớ tới khiêu huyết mà Bàn Tử nói. Trong ba tháng qua Niệm Băng từ Bàn Tử biết được rất nhiều tri thức. Theo Bàn Tử nói thì Băng Tuyết nữ thần tế tự bất quá cũng chỉ mới khai mở được hai khiêu huyết nên sở hữu một lĩnh vực kỳ diệu, những người được gọi là thần ở cách biệt ngoài đại lực thật ra tất cả đều là người, chỉ là những người này có thực lực cường đại hơn phổ thông nhân loại rất nhiều. Trong số đó, những người khai mở được trên hai khiêu huyết thì sẽ sở hữu một năng lực cường đại tới mức phổ thông nhân loại cũng không dám nghĩ tới. Nếu như mình có thể khai mở được hai khiêu huyết thì sao? Băng Tuyết nữ thần không đáng sợ nhưng theo lời Bàn Tử nói thì muốn khai mở một khiêu huyết đều khó khăn dị thường, không phải chỉ có nỗ lực là được mà cơ duyên cũng rất quan trọng. Khiêu huyết của con người đều có vị trí cố định nhưng muốn mở nó ra thì không chỉ cần một năng lực cực lớn mà còn phải có các yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa kết hợp thì mới có thể làm được. Bảy khiêu huyết của con người phân biệt là thiên nhân huyết, địa linh huyết, thính vân huyết, lệ trung huyết, tây kinh huyết, phương giáp huyết và hoàng cực huyết. Trong số đó thì thiên nhân huyết cùng hoàng cực huyết chính là khó khai mở nhất. Chúng một đại biểu cho linh trí, một đại biểu cho khí thể và thực lực. Bảy khiêu huyết không có cái nào mở dễ dàng cả. Vị trí của bảy khiêu huyết phân biệt : thiên nhân huyết nằm ở mi tâm, địa linh huyết nằm ở túc tâm, thính vân huyết nằm sau dưới tai khoảng một thốn, lệ trung huyết nằm dưới ngực nửa thốn, tây kinh huyết nằm dưới tiểu phúc ba thốn, phương giáp huyết nằm trên búi tâm một thốn hai phân, còn hoàng cực huyết thì có thể nằm ở bất kỳ vị trí nào trên cơ thể. Một khi hoàng cực huyết khai mở thì bộ vị nơi đó trở thành điểm mạnh nhất. Hoàng cực huyết không chỉ đơn giản là một huyết mà nó có thể khai mở thêm nhiều cái khác. Theo như Bàn Tử nói thì thần trên đại lực có tồn tại người khai mở được ba cái hoàng cực huyết, dạng người này sở hữu ba bộ vị tối cường, cộng thêm ba điểm này tỏa ra khắp toàn thân, vì vậy có thể xưng làm thần cũng không quá đáng. Niệm Băng hiện tại chính là muốn khai mở hoàng cực huyết nhưng hẳn cũng biết rất là khó khăn. Trời mới biết đám lão yêu quái tự xưng thần trên đại lực kia đã sống bao nhiêu năm rồi!

Hai ngày hai đêm cực tốc phi hành, cho dù là một cường giả như Bàn Tử cũng phải lộ ra thần sắc mệt mỏi, nhưng tốc độ của hắn không hề suy giảm. Niệm Băng thì ngược lại, trong không trung phi hành không hề ảnh hưởng tới việc tu luyện. Hai ngày thời gian khiến Niệm Băng không chỉ hồi phục lại năng lực tiêu hao cho thất ảnh khôi lỗi mà đồng thời ma pháp lực còn được đề thăng. Sau khi có thiên nhân huyết, tốc độ hấp thu ma pháp lực của Niệm Băng tăng lên gấp mấy lần, tu luyện đương nhiên dễ dàng hơn rất nhiều. Mỗi ngày tu luyện đều mang đến một cảm giác mới. hiện tại, có thể trở thành cường đại hay không đối với Niệm Băng mà nói chỉ còn là vấn đề thời gian.

Từ xa xa, một sơn mạch thật lớn xuất hiện trước mắt Niệm Băng. Bọn họ mặc dù phi hành rất nhanh nhưng do diện tích sơn mạch quá lớn vì vậy vẫn thấy rất rõ ràng. Bàn Tử đang cực tốc phi hành đột nhiên tốc độ chậm lại, thân hình quay một vòng trên không rồi hạ xuống. Niệm Băng trong lòng thâm nghĩ, không lẽ tới nơi rồi sao? Đúng lúc này thanh âm của Bàn Tử vang bên tai Niệm Băng :

”Chúng ta vẫn chưa tới đâu. Từ lúc này người lúc nào cũng phải cảnh giác. Nếu gặp nguy hiểm thì chưa chắc ta đã cứu được người. Phiến sơn mạch này nằm ngay giữa Lăng Mộc đế quốc và Băng Nguyệt đế quốc, gọi là Hàn Lĩnh, quanh năm đều rất lạnh.”

Nghe lời nói của Bàn Tử, Niệm Băng giật mình kinh hãi, mặc dù tốc độ phi hành rất nhanh nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà lại có thể cùng Bàn Tử đi qua cả phía bắc của Hoa Dung đế quốc và cả Lăng Mộc đế quốc.

Mây mù ảm đạm không ngừng trôi trên Hàn Lĩnh, từng trận hàn lưu thổi tới. Băng nguyên tố trong không khí rất nồng đậm, từng trận hàn ý khiến Niệm Băng không khỏi thấy run mình, vội lấy Chánh Dương đao từ trong không gian giới ra, dựa vào nhiệt khí phát ra từ Chánh Dương đao để khu trừ hàn khí, há miệng thổi ra một hơi, không ngờ hơi nước từ miệng thổi ra tức thì bị ngưng kết thành băng khiến Niệm Băng kinh dị không thôi. Thật là lạnh a! Chẳng trách ma pháp lực của mình cũng vô pháp chống đỡ hàn khí này. Địa phương này lạnh như vậy, Bàn Tử dẫn mình tới đây tìm ai chứ?

Không để Niệm Băng nghĩ nhiều, Bàn Tử đã dẫn Niệm Băng tiếp cận Hàn Linh. Bàn Tử tựa hồ như đối với nơi này rất quen thuộc, thẳng một đường từ phía trên sơn mạch bay xuống, vừa bay vừa như đang tìm kiếm cái gì. Đột nhiên ánh mắt Bàn Tử vụt sáng

”Lâu quá rồi sém chút nữa quên mất nơi này. Hy vọng là bọn họ không sao.”

Đúng lúc này một đoàn lam sắc quang mang từ phía xa bay tới cực nhanh. Bàn Tử trong lòng thoáng động, cả người dừng lại giữa không trung. Niệm Băng đang bị Bàn Tử dắt đi bằng băng thì đột nhiên dừng lại đâm sầm vào người Bàn Tử. Cũng may toàn người Bàn Tử đầy thịt nên Niệm Băng không có chút thương tích.

”Làm cái gì mà đột nhiên dừng lại vậy, người muốn ta ngã chết à?!”

Niệm Băng lên tiếng oán trách. Lúc này Niệm Băng phát hiện ra lam sắc quang mang đang tới gần. Nhớ lại lời Bàn Tử nói, trong lòng bất giác khấn nguyện.

Lam quang trong nháy mắt đã tới trước mặt, một thanh âm lạnh lùng vang lên:

”Tên mập chết toi kia sao người lại ở đây, không lẽ chính người phát tín hiệu cầu cứu sao?”

Bàn Tử cười ha ha một tiếng nói:

”Tát Tát Lý tư, đã nhiều năm không gặp nàng vẫn mang bộ mặt như vậy a, ta cũng là nhận được tín hiệu cầu cứu nên mới dùng tốc độ nhanh nhất tới đây, có lẽ bọn lão đại xảy ra chuyện rồi.”

Niệm Băng từ sau lưng Bàn Tử thò đầu ra nhìn lam sắc thân ảnh, lúc này trong lòng Niệm Băng tràn đầy nghi ngờ. Bàn Tử quen biết với cái người gọi là Tát Tát Lý tư này, hơn nữa trong bộ dạng của bọn họ thì hình như là bằng hữu. Cao thủ như Bàn Tử còn có lão đại sao, hơn nữa còn do lão đại của hắn cầu cứu. Trời a! Đây là cái thế giới gì thế này, sao lại bỗng dưng xuất hiện ra nhiều cường giả đến như vậy? Một nữ tử xuất hiện trước mặt Niệm Băng. Một bộ y phục lam sắc bao lấy tấm thân thon thả đến mê người. Nữ tử này cao so với Niệm Băng không kém bao nhiêu. Mái tóc dài ngân bạch sắc phát phơ theo gió, y phục của nàng ta nhìn rất đơn giản nhưng rất lạnh lẽo, hai mắt màu lam sung mãn hàn ý. Nhìn thấy người này, Niệm Băng không khỏi không nghĩ đến Băng Thần tháp, trong đầu thoáng trầm xuống cất tiếng hỏi:

”Người của Băng Thần tháp à?”

Tát Tát Lý tư đưa mắt nhìn qua Niệm Băng: ”Băng Thần tháp là cái quái gì? Tên chết bầm Bàn Tử, sao người lại dẫn một tên nhân loại tới đây?”

Niệm Băng lớn giọng hỏi:

”Cái gì mà một tên nhân loại, không lẽ người không phải là người sao?”

Tát Tát Lý Tư khinh thường hừm một tiếng, không nói thêm tiếng nào, cả người chợt quay lại bay về một sơn cốc phía trước.

Bàn Tử trừng mắt nhìn Niệm Băng nói:

”Người nên nói ít đi một chút, lần sau mà còn chọc giận Tát Tát Lý tư của ta thì ta sẽ không giúp người đâu.”

Niệm Băng kinh ngạc nhìn Bàn Tử:

”Tát Tát Lý tư của người? Không lẽ bà ta là vợ người sao?”

Bàn Tử xấu hổ nói:

”Hiện tại thì chưa, nhưng ta tin với nỗ lực của ta thì không lâu sau nàng ta sẽ là vợ của ta.”

”Bàn Tử, người đang nằm mộng à. Người không sợ Tát Tát Lý Tư đóng băng mớ thịt của người sao?”

Một đoàn thanh sắc quang mang như lưu tinh bay đến, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Bàn Tử cùng Niệm Băng. Đó là một trung niên nhân, thân hình cao lớn, cả người mặc thanh y phát ra một loại khí tức xuất trần. Nhìn thấy người này, trong lòng Niệm Băng thoáng động, đó là một cảm giác như đã quen biết, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại thì Niệm Băng thấy trong ký ức của mình không hề có ấn tượng về người này.

Bàn Tử giận dữ nói:

”Mẹ nó, Tạt La Địch Lý tư, cái tên gia hỏa nhà ngươi không có chút cổ vũ ta sao? Mặc dù hiện tại tiểu Băng không thích ta nhưng không có nghĩa sau này nàng sẽ không thích ta.”

Tạt La Địch Lý Tư cười ha ha nói:

”Được rồi, cái tên mập lười biếng nhà ngươi mau đi nhanh đi, không lẽ ngươi quên mất tín hiệu cầu cứu rồi sao?”

Nghe thấy năm chữ Tạt La Địch Lý Tư, trong lòng niệm Băng thoáng động, tức thì nhận ra danh tự này mình đã từng nghe qua, hơn nữa còn rất có ấn tượng. Khi hắn đang suy nghĩ lại thì Bàn Tử cùng Tạt La Địch Lý Tư nói chuyện với nhau vừa bay về sơn cốc mà hồi nãy Tạt Tạt Lý tư biến mất.

Vừa qua một nơi lạnh lẽo, tới nơi này Niệm Băng tức thì cảm thấy một không khí ẩm áp tràn lại, toàn thân cảm thấy rất dễ chịu. Một mảng xanh biếc hiện ra trước mắt. Đây là một sơn cốc có khí hậu rất ẩm áp, tại một nơi cực lạnh lại xuất hiện một sơn cốc tốt như thế này khiến cho Niệm Băng vạn vạn lần cũng không ngờ được.

Bàn Tử cùng Tạt La Địch Lý tư từ từ hạ xuống. Dưới đất lúc này có ba người đều đưa mắt nhìn về bọn họ. Trong số đó có một ngân y nam tử thân hình cao lớn, tướng mạo trông có bảy phần giống Tạt La Địch Lý tư. Còn lam y nữ tử thì chính là Tạt Tạt Lý tư. Người cuối cùng khiến Niệm Băng khi nhìn thấy muốn trợn mắt lên, đó chính là lão gia hỏa lâu ngày không gặp Gia Lạp Mạn Địch tư.

Trong nháy mắt, đủ các loại ý nghĩ trôi lên trong đầu Niệm Băng. hắn quay phắt người lại, nắm lấy người Bàn Tử chất vấn:

”Bàn Tử đáng chết, ngươi cũng là một con rồng đúng không, là thổ long vương?”

Các mối nghi ngờ về Bàn Tử đều được giải đáp. Vì sao Bàn Tử lại có lực lượng cường đại đến như vậy, vì sao hắn lại vừa có ma pháp, lại vừa có vũ kỹ, vì sao hắn lại có năng lực phòng ngự mạnh mẽ đến thế, vì sao mà khi hắn phá thất ảnh khôi lỗi của mình thì lại tỏa ra quang mang của thất hệ ma pháp, vì sao mà hắn lại biết mình là trù sư? Mọi vấn đề khúc mắc đến thân phận của thổ long vương đều được mở ra. Trong đầu Niệm Băng thâm kêu may mắn, ít ra thì hiện tại Niệm Băng cũng đã xác định rõ Bàn Tử không phải là địch nhân của mình.

Bàn Tử gạt tay Niệm Băng ra cười hắc hắc nói:

”Tiểu tử, ngươi phản ứng thật nhanh a, Gia Lạp Mạn Địch tư, tất cả đều do hắn bày trò đó.”

Gia Lạp Mạn Địch tư tức giận nói:

”Cái tên Bàn Tử đáng chết kia, khẳng định ngươi từ Niệm Băng ăn đồ ăn ngon không ít, lại còn trách ta, nhưng mà sao ngươi dẫn Niệm Băng tới đây? Hắn chỉ là một nhân loại, cái mà chúng ta đối phó chỉ sợ hắn đối phó không nổi đâu.”

Niệm Băng nhìn Gia Lạp Mạn Địch tư, trong thâm tâm chợt trôi lên một cảm giác thân thiết khó nói:

”Xú hỏa long, là ngươi kêu Bàn Tử đi đối phó ta đúng không? Ngươi mau kêu hắn thả Phượng Nữ ra đi!”

Gia Lạp Mạn Địch tư đi đến bên cạnh Niệm Băng, thân thiết ôm vai hắn cười nhẹ:

”Lại đây, để ta giới thiệu cho ngươi, đây chính là tiểu thư mỹ lệ trong thất long vương, băng long vương Tạt Tạt Lý tư.”

Dứt lời hắn đưa tay chỉ về mỹ nữ tóc dài mặc lam y đang đứng. Tạt Tạt Lý Tư nhú mày nhìn Niệm Băng nói:

”Gia Lạp Mạn Địch tư, ngươi cùng Bàn Tử tựa hồ như rất quen thuộc với tên nhân loại này a?”

Niệm Băng lúc này hiểu rõ, Tạt Tạt Lý Tư đúng thật không phải là nhân loại. Chẳng trách hồi nãy nàng ta lại nói như vậy.

Gia Lạp Mạn Địch tư cười hắc hắc nói:

"Đương nhiên là quen rồi. Nếu như người ăn qua món ăn mà hần làm thì chắc chắn người sẽ rất nhanh quen hần thôi."

"Ồ, nói vậy hần là một trù sư sao?"

Ngân y nhân đứng bên cạnh kinh ngạc đi tới

Gia Lạp Mạn Dịch tư gật đầu nói:

"Hơn nữa còn là một ma pháp sư, Niệm Băng, cái tên gia hỏa này chính là tên vô dụng nhất trong chúng ta, không gian long vương Tạt Áo Dịch Lý Tư, trừ bản lĩnh bỏ chạy ra thì các năng lực khác của hần đều bình thường, người không cần để ý tới hần làm gì."

"Thì ra là người."

Tạt La Dịch Lý Tư lúc này cũng bước tới,

"Không cần ta phải giới thiệu, chắc người cũng biết ta là ai rồi."

Niệm Băng gật đầu nói:

"Đúng là người, lần trước chúng ta đã từng gặp qua, người chính là thủ hộ thần long của bạch nhân, Phong long vương Tạt La Dịch Lý tư."

Tạt Áo Dịch Lý Tư cướp lời:

"Hơn nữa còn là đệ đệ thân ái của ta."

Tạt La Dịch Lý tư nhíu mày, Gia Lạp Mạn Dịch tư nói :

"Hai người các người giống huynh đệ sao? Nếu tính khí của người chỉ bằng một nửa Tạt La thì đâu có giống bộ dạng như thế này."

Sau cùng, Gia Lạp Mạn Dịch tư đưa ánh mắt nhìn về Bàn Tử :

"Tên Bàn Tử này chắc ăn của người không ít đồ ăn ngon rồi, hần, trong bảy người chúng ta chính là tên lười nhất, thích ăn nhất, cũng là mập nhất, thổ long vương Mạt Mạt Lưu Tạt tư. Muốn báo thù thì hãy nhớ kỹ tên của hần. Dựa vào khả năng của người, ta thật hy vọng nhìn thấy người có thể lấy đi vài cân mỡ trên người hần."

"Phạ, phạ? Hừ, ta chẳng nhìn thấy hần có gì đáng sợ (phạ) cả"

Niệm Băng tức giận nói.

Gân xanh trên trán Bàn Tử như nổi lên:

"Hừ, không phải Phạ mà là Mạt"

"Bất kể người họ gì, trước tiên thả Phượng Nữ của ta ra trước rồi nói. Gia Lạp Mạn Dịch tư, người phải cho ta một lời giải thích."

Bàn Tử lầm bầm nói:

"Xem ra muốn được ăn thất hệ đại xan coi bộ khó lắm rồi đây. Thả thì thả."

theo cánh tay vung lên, một thân ảnh hồng sắc hiện ra trước mặt Niệm Băng, chính là Phượng Nữ mà hần mấy tháng không gặp.

Nhìn thấy Phượng Nữ xuất hiện, ánh mắt của không gian long vương Tạt Áo Dịch Lý Tư chợt hiện quang mang, Tạt La Dịch Lý tư cùng Tát Tát Lý tư thì đều lộ mục quang kinh ngạc hiển nhiên là bởi vì dung nhan của Phượng Nữ.

Hình dáng Phượng Nữ không có gì thay đổi, chỉ là khuôn mặt đầy nét vui mừng, lao vào lòng Niệm băng:

"Niệm Băng!"

Nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống. Trong suốt mấy tháng qua, nàng đều phải ở trong không gian của Bàn Tử. Mặc dù có thể nhìn ra bên ngoài nhưng trong không gian quá tịch mịch cộng với nỗ lực không ngừng của Niệm Băng khiến tình cảm của nàng sớm đã không thể kìm chế. Bây giờ cuối cùng được ra ngoài thì sao có thể không chế được khiến nàng cũng không để ý tới nơi đây đang có rất nhiều người.

Niệm Băng thấy Phương Nữ khóc tức thì tưởng Bàn Tử bắt nàng chịu khổ liền giận dữ nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử ngăn người nói:

”Người nhìn ta làm gì? Ta cái gì cũng không làm, không tin người cứ hỏi lão bà của người đi.”

Phương Nữ lúc này mới để ý xung quanh còn có người khác, vội thoát khỏi lòng Niệm Băng, lau nước mắt hướng Niệm Băng khẽ nói:

”Tên Bàn Tử đó mặc dù lúc đó bắt thiếp nhưng bắt quá tại phương diện võ kỹ hẳn đã chỉ điểm cho thiếp rất nhiều. Niệm Băng, mấy ngày qua thật khổ cho chàng, chàng đã gây đi nhiều.”

Niệm Băng cười khổ:

”Gầy thì đương nhiên là gầy rồi, mỗi mười ngày bị đánh một lần, lại còn bị cưỡng bách làm đồ ăn cho tên mập đấy ă, thời gian còn lại chỉ để tu luyện sớm tranh thủ cứu nàng ra.”

Bàn Tử cười hắc hắc nói:

”Cái này người không thể trách ta. Tất cả là do Gia Lạp Mạn Địch tư kêu ta làm đó, mọi việc không có liên quan gì đến ta, người muốn báo thù thì kiếm hắn là được rồi.”

Gia Lạp Mạn Địch tư phì cười nhìn Bàn Tử nói:

”Ta nói người đi tìm Niệm Băng tìm phương pháp giúp hắn chứ không có kêu người bắt hắn nấu ăn cho người a! Mục đích của người ban đầu đã không tốt rồi.”

Niệm Băng nghi hoặc nhìn Gia Lạp Mạn Địch tư, mặc dù hắn đã đoán được vài phần nhưng vẫn không kìm được hỏi:

”Gia Lạp Mạn Địch tư, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Gia Lạp Mạn Địch tư mỉm cười nói:

”Rất đơn giản, Thất long vương chúng ta có chút việc, nguyên bốn triệu tập mọi người để tìm đối sách. Nhưng tên Bàn Tử này lại lười ngủ không tham gia hội nghị, chẳng còn cách nào khác ta chỉ còn biết chạy một mạch tới động băng ở cực bắc gọi hắn ra. Sau đó, khi chúng ta đi ngang qua Băng Tuyết thành, tại một nơi gọi là Thanh Phong trai ăn uống, Bàn Tử đối với đồ ăn nơi đó không ngừng khen ngợi, lúc đó ta nghĩ tới người liền đem năng lực nấu ăn giới thiệu với hắn. Kết quả là Bàn Tử nghe thấy quan hệ chúng ta không tệ nên xung phong đi tìm người để giúp người dễ dàng thực lực. Mọi việc sau đó thì người đã biết rõ. Bất quá ta không hề nói hắn làm thế nào, những việc hắn làm đối với người đều là chủ ý của hắn. Hắc hắc, Bàn Tử, ta thật không hiểu Niệm Băng có gì đáng sợ chứ mà để người đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người ta.”

Bàn Tử tức giận nói:

”Hắn có năng lực gì người cứ thử là biết ngay mà. Luận bản lĩnh, Bàn Tử ta trong bảy người dù không phải là người mạnh nhất thì cũng miễn cưỡng cho là trung đẳng. Nhưng nếu nói tới phòng ngự thì dù cho là Tập Tiệp Áo Địch tư lão đại cũng chưa chắc hơn được ta. Dù gì ta cũng là thất long vương, phòng ngự là sở trường của ta. Tên tiểu tử Niệm Băng có thể phá phòng ngự của ta, làm bản thể của ta bị thương, người nói ta sợ cái gì? Có bản lĩnh người đừng dùng cấm chú rồi so thực lực với hắn xem, không ăn đau khổ mới lạ đó. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao lần này ta dẫn hắn tới đây, bởi vì ta nghĩ hắn sẽ giúp đỡ được chúng ta.”

Gia Lạp Mạn Địch tư kinh ngạc nhìn Niệm Băng. Thực lực Niệm Băng như thế nào hắn biết rất rõ. Chỉ trong nửa năm không gặp, hắn vạm vỡ lần không thể ngờ Niệm Băng lại tiến bộ đến như vậy, ngay cả thất long vương Mạt Mạt Lưu Tập tư cũng phải tán thưởng.

Nghe thấy lời của Bàn Tử, nộ khí trên khuôn mặt Niệm Băng từ từ mất đi, nắm lấy tay Phượng Nữ nói:

”Bàn Tử, mặc dù mấy ngày qua ngươi không ngừng tra tấn ta, cũng ăn không ít đồ ăn của ta nhưng nói tóm lại ngươi trước giờ vẫn chưa làm khó ta. Không có ngươi giúp đỡ, ma pháp ta cũng không thể tăng tiến nhanh như vậy, hiện tại mọi việc đã rõ ràng, chúng ta coi như bỏ qua, ta không hận ngươi nhưng cũng không cảm tạ ngươi đâu.”

Hai bàn tay to lớn của Bàn Tử xoa xoa vào nhau lẩm bẩm:

”Xú tiểu tử, ngươi cũng không cần tuyệt tình vậy chứ. Dù sao ở đây cũng không có thực phẩm gì, ta đã sớm không còn hứng thú. Ngươi xem.....”

Khóe miệng Niệm Băng lộ ra nét tiếu ý:

”Ngươi không phải cừu nhân mà cũng không phải ân nhân của ta. Bất quá cũng có thể coi là bằng hữu. Ta từ trước tới giờ lại thích nhất làm đồ ăn cho bằng hữu thưởng thức đó.”

Bàn Tử tức thì vui mừng:

”Tốt, tốt, ta sẽ làm bằng hữu của ngươi. Xú tiểu tử, có mệt không để ta giúp ngươi một trận. Ngươi có biết cứ mười ngày một lần ta đánh ngươi để hoạt động thân thể vì mục đích gì không? Cái tên tiểu tử ngươi đúng là có phúc mà không biết phúc mà. Người khác có kêu ta đánh ta cũng không đánh đâu. Ta dùng thần đấu khí cải tạo lại các cơ năng trên thân thể ngươi, từ đó làm cường hóa thân thể ngươi lên, Bàn Tử ta không có ăn không của ngươi đâu. Ngươi cũng đừng có trách ta sao lại bắt lão bà ngươi, không bắt nàng ta lại thì ngươi sao có thể tập trung tu luyện chứ? Huống chi khoảng thời gian này lão bà của ngươi tốc độ tiến bộ dù không bằng ngươi nhưng cũng không chậm đâu. Đúng là một tiểu cô nương có thiên phú.”

Phong long vương Tạt La Dịch Lý tư kinh ngạc nói:

”Bàn Tử, ngươi có bị gì không? tiêu hao chừng đó đấu khí đối với ngươi mà nói cũng có ảnh hưởng đó.”

Bàn Tử cười cười nói:

”Ai kêu tiểu tử nhà ngươi nấu ăn ngon quá làm gì? Ban đầu ta cũng không muốn làm như vậy nhưng sau nghĩ lại, ăn của người ta nhiều món ngon như vậy nếu như không cống hiến một chút gì đó thì nhất định sẽ bị cái tên gia hỏa Gia Lạp Mạn Dịch tư kia coi thường, ta nghĩ không ra biện pháp nào khác nên đành làm vậy thôi.”

Niệm Băng gần đây vẫn luôn cảm thấy thân thể có sự biến hóa, không ngờ đó lại là do hiệu quả bị Bàn Tử đánh khẽ cười nói:

”Bàn Tử, ta cũng không cảm ơn ngươi đâu.”

Bàn Tử cười hắc hắc nói:

”Không cần ngươi cảm tạ ta, Chỉ cần ngươi nhớ nấu cho ta nhiều món ăn ngon là được.”

Tát Tát Lý tư đứng bên cạnh chợt lên tiếng, thanh âm băng lãnh của nàng tức thì phá tan không khí ấm áp:

”Đừng nói lời thừa nữa. Gia Lạp Mạn Dịch tư, tình huống bây giờ như thế nào. Ngươi đột nhiên phát tín hiệu cầu cứu thật ra là vì cái gì?”

Nghe Tát Tát Lý tư hỏi, Gia Lạp Mạn Dịch tư đang cười nói bỗng nhiên trầm lại:

”Sự tình rất nghiêm trọng, bằng không ta cũng không cần phát tín hiệu cầu cứu làm gì. Dịch Mạn Đặc Đế sắp lâm bồn thì dịch nhân đột nhiên xuất hiện. Dịch nhân so với chúng ta tưởng tượng cường đại hơn rất nhiều. Từ khi tức trên người bọn chúng cho thấy chính là tên đã trộm đi Mặc Áo Đạt Tư Phong ấn Chi Bình. Hôm trước, khi ta phát tín hiệu thì miễn cưỡng hợp lực tứ long vương mới có thể đẩy lui dịch nhân, nhưng Dịch Mạn Đặc Đế bị động thai, chỉ sợ muốn sinh sớm trong một hai ngày tới. Các ngươi cũng biết họ rằng chúng ta lúc sinh chính là lúc yếu nhất, hơn nữa sau khi sinh hài tử xong thì phải trải qua mấy ngày ấp mới có thể hoàn thành. Trong suốt quá trình này, không chỉ Dịch Mạn Đặc Đế không còn lực công

kích mà Táp Tiệp Áo Tây tư cũng vì toàn lực bảo hộ nên vô pháp xuất thủ. Địch nhân quá cường đại nên ta chỉ còn cách phát tín hiệu gọi các người về đây nhằm bảo đảm bình an cho bọn họ.”

Tạp La Địch Lý tư nhú mày nói:

”Không thể nào! Chúng ta ở tại đại lực này cơ hồ như là vô địch. Sao lại có thể xuất hiện trường hợp tứ long vương liên thủ đối kháng địch nhân chứ?”

Gia Lạp Mạn Địch tư nghiêm mặt nói:

”Trên thế giới không có gì là không thể cả. Ta chỉ cần nói một tên là các người có thể tưởng tượng ra địch nhân đáng sợ như thế nào. Thủ lĩnh của đối phương không chỉ có Minh vu không e ngại bất kỳ vật gì công kích mà còn có cao thủ cấp thống lĩnh Vu yêu của hắc ám thế giới. Chỉ đơn giản hai tên gia hỏa này cũng đã gây cho chúng ta khá nhiều phiền phức rồi.”

Nghe thấy hai tên Minh vu cùng Vu yêu, ngũ đại long vương ai nấy đều trầm mặc. Sinh tồn cả vạn năm nay nên bọn họ đều hiểu rất rõ hai cái tên trên đại diện cho cái gì. Tắt Tắt Lý tư không lên tiếng, Bàn Tử nhú mày, Táp Áo Địch Lý Tư thì cười khổ, chỉ còn Phong long vương lên tiếng:

”Bất kể như thế nào, chúng ta thất long vương tề tựu, địch nhân dù có cường đại thì cũng có thể ứng phó. Đi thôi, chúng ta đi xem xem Táp Tiệp cùng Địch Mạn Đặc Đế như thế nào.”

Dứt lời liền quay người đi vào một động huyệt lớn cách đó không xa. Mấy long vương khác cũng vội đi theo sau.

Niệm Băng đưa ánh mắt nhìn Phượng Nữ rồi đi nhanh tới trước, nắm lấy tay Gia Lạp Mạn Địch tư đang đi sau cùng khẽ nói:

”Chúng ta có thể nói chuyện riêng được không, ta có chuyện muốn hỏi người.”

Gia Lạp Mạn Địch tư trước tiên ngăn người rồi sau đó gật gật đầu nói:

”Được rồi, chúng ta sang bên kia nói chuyện.”

Niệm Băng quay về Phượng Nữ ôn nhu cười:

”Nàng ở đây đợi ta một chút, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.”

Dứt lời liền cùng với Gia Lạp Mạn Địch tư đi tới khu rừng bên cạnh.

Niệm Băng cứ đi cho tới khi Phượng Nữ có lẽ không nghe thấy thanh âm thì mới dừng lại. Gia Lạp Mạn Địch tư cười cười nói:

”An tâm, Bàn Tử dẫn các người tới đây là sai rồi, ta sẽ không để cho người phải mạo hiểm đâu. Đợi lát nữa ta tới gặp Bàn Tử nói mấy tiếng rồi đưa các người rời khỏi đây.”

Niệm Băng nhú mày có chút giận dữ nói:

”Gia Lạp Mạn Địch tư, người coi ta là người gì, không lẽ người thấy ta giống sợ chết lắm sao? Từ khi quen biết nhau cho tới hiện tại, người trong lòng ta sớm đã không phải là địch nhân, bằng hữu có nạn sao có thể không giúp chứ? Mặc dù thực lực của ta yếu kém, so với thất long vương các người không là gì nhưng ta nguyện tận hết khả năng của mình.”

Gia Lạp Mạn Địch tư có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng:

”Tiểu tử, người thay đổi không ít a!”

Niệm Băng cười nhẹ nhìn hắn nói:

”Người cũng thay đổi rất nhiều, ít ra trước mặt đồng loại của người người không còn tự xưng mình là cái gì vĩ đại Gia Lạp Mạn Địch tư, hơn nữa người không còn lỗ mãng như trong ấn tượng của ta mà hiện gặp việc gì cũng rất là trầm ổn.”

Gia Lạp Mạn Địch tư tức khí nói:

”Vừa mới khen người vài câu là người đã nói móc ta, nói đi, người bỏ lão bà người gọi ta qua đây làm gì?”

Niệm Băng trầm ngâm một chút rồi nói:

”Gia Lạp Mạn Dịch tư, người hãy nói thật cho ta biết rốt cuộc lần này địch nhân của người là ai, bọn họ cường đại tới mức nào? Mục đích của bọn họ không phải chỉ cướp đoạt Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi bình thôi chứ?”

121. Chương 120 Phượng Nữ Tích Huyết Nhận Thân

”Không sai, bọn họ đến chính là vì những cái bình còn lại. Hiện tại vẫn còn bốn cái bình nằm trong tay bọn ta, tuyệt không thể để cho bọn họ lấy được. Lần này địch nhân của bọn ta rất cường đại, có thể nói tất cả các thể lực hắc ám trên đại lục tập hợp lại cũng không mạnh như bọn họ. Vu yêu là ai người biết không? Phải có vận khí cực tốt, đồng thời đối với hắc ám phải đặc biệt hấp thụ cộng thêm cả hơn ngàn năm thời gian mới có thể luyện thành tên gia hỏa đó.”

Niệm Băng cười nhẹ nói:

”Vu yêu ta đã từng nghe qua, thậm chí ta đã từng gặp một tên minh vu.....”

Nhìn thấy ánh mắt kinh dị của Gia Lạp Mạn Dịch tư, Niệm Băng liền đem chuyện gặp Hi Lạp Đức kể ra một lượt.

Nghe thấy Niệm Băng kể, Gia Lạp Mạn Dịch tư nói:

”Thì ra người còn có tạo ngộ như vậy, chẳng trách người lại tiến bộ quá nhanh đến thế. Thần đạo của người xác thực là dùng để đối phó đám gia hỏa của hắc ám thế giới có tác dụng rất lớn. Chỉ đáng tiếc người cầm nó lại là người, nếu đổi lại để Dịch Mạn Đặc Đế gia trì thêm thánh lực vào Thánh Diệu đạo thì dù là vu yêu cũng không cần sợ. Đáng tiếc, đáng tiếc a! Niệm Băng, người biết không? Hiện tại vấn đề lớn nhất của chúng ta chính là không có cao thủ đối kháng với vu yêu. Thực lực của vu yêu đã vượt xa dự đoán của chúng ta. Nếu không có quang long vương Dịch Mạn Đặc Đế chi trì thì trong chiến đấu sẽ rất khó khăn. Người hiện tại quyết định ly khai vẫn còn kịp.”

Niệm Băng lãnh đạm cười một tiếng nói:

”Ta không phải là người nói rồi nuốt lời, nếu đã nói ở lại thì nhất định sẽ lưu lại, bất quá ta cần phải đưa Phượng Nữ rời khỏi đây, ta tìm người tới đây chính là có chuyện muốn nhờ người, đó là nhờ người đưa nàng rời khỏi Hàn Lĩnh.”

Gia Lạp Mạn Dịch tư nói:

”Các người lâu ngày mới gặp lại, nàng ta chịu rời khỏi người sao?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Cái này ta tự có biện pháp, được rồi, mọi chuyện ta đã hiểu rõ, chúng ta quay về thôi.”

”Đợi một chút!”

Gia Lạp Mạn Dịch tư gọi Niệm Băng lại, thần sắc có chút xấu hổ:

”Niệm Băng, đợi khi chúng ta vượt qua ải này, ta còn có việc thỉnh giáo người.”

Niệm Băng ngẩn người:

”Người làm sao vậy, là chuyện gì?”

Mặt của Gia Lạp Mạn Dịch tư đỏ lên nói:

”Đợi qua chuyện trước mắt cái đã, được rồi, chúng ta đi.”

Niệm Băng gật đầu nói:

"Người vào trong động nói với các long vương khác vài tiếng, ta cùng Phượng Nữ nói mấy câu rồi người đưa nàng rời khỏi Hàn Linh, được không?"

Gia Lạp Mạn Dịch tư gật đầu nói:

"Chuyện nhỏ thôi, huống chi Phượng tộc cùng Long tộc bọn ta cũng có chút quan hệ, đưa nàng đi tự nhiên không thành vấn đề, chỉ cần người khuyên nàng ta là được."

Hai người cùng quay về cửa động. Gia Lạp Mạn Dịch tư đi vào trong, Phượng Nữ đưa ánh mắt quan tâm nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng nắm lấy tay Phượng Nữ nhỏ nhẹ nói:

"Nàng không hỏi ta đã nói gì với Gia Lạp Mạn Dịch tư sao?"

Phượng Nữ mỉm cười lắc đầu nói:

"Đó là chuyện nam nhân các người. Mỗi một người đều có bí mật của riêng mình mà."

Trong lòng Niệm Băng chợt thấy ngọt ngào ôm lấy vòng eo của Phượng Nữ. Trải qua những việc trong mấy tháng qua, mặc dù Niệm Băng và Phượng Nữ không gặp mặt nhau nhưng cả hai đều có cảm giác cùng chung hoạn nạn. Phượng Nữ không hề tránh tay Niệm Băng mà ngược lại còn chủ động ôm lấy hắn.

Niệm Băng do dự một chút rồi nói:

"Phượng Nữ, ta có một việc muốn nói với nàng."

"Ừ... chàng nói đi!"

Phượng Nữ từ từ nhắm mắt lại, sắc mặt rất ôn nhu.

Niệm Băng cắn răng nói:

"Việc ta muốn nói có thể có liên quan tới thân thể của nàng"

Phượng Nữ mở to mắt kinh ngạc nhìn Niệm Băng:

"Thân thể của thiếp? Thiếp sinh tại Phượng tộc, Phượng tộc chính là nhà của thiếp. Chàng sao biết thân thể của thiếp chứ?"

Niệm Băng than nhẹ nói:

"Không sai, Phượng tộc chính là nhà của nàng. Nàng có biết cha mẹ mình là ai không?"

Khuôn mặt đang tươi cười của Phượng Nữ phút chốc trắng bệch, thất thanh nói:

"Không lẽ, không lẽ chàng biết?"

Niệm Băng nắm chặt bàn tay đang dần trở nên lạnh của Phượng Nữ:

"Nàng đừng kích động, nghe ta nói đã, cái này ta chỉ đoán thôi, không có gì chắc chắn, còn cần phải kiểm chứng mới được."

Hô hấp của Phượng Nữ chợt trở nên dồn dập:

"Làm sao kiểm chứng?"

Niệm Băng trầm giọng nói bốn chữ:

"Tích huyết nhận thân"

Nhìn thấy Phượng Nữ ngây người, không gian chi giới trên tay chợt lóe ngân quang. Cái bình nhỏ khi xưa lấy từ Nha Vũ công tước phủ tức thì xuất hiện. Có đương chi ngọc làm bình, tiên huyết sẽ không bị hư hỏng.

Hơi thở của Phượng Nữ càng lúc càng gấp, nghi hoặc nhìn Niệm Băng:

"Cái này, cái này là máu của ai?"

Niệm Băng không trả lời lấy ra từ trong không gian chỉ giới một cái bát. Sau đó ngưng tụ một khối băng trong chén rồi dùng hỏa ma pháp đem băng tan thành nước. Mỏ ngọc bình nhỏ ra một giọt tiên huyết nói:

”Nàng đừng hỏi là máu của ai, hãy chích lấy một giọt tiên huyết cái đã. Lại đây, nếu như máu có thể dung hợp thì ta sẽ nói cho nàng biết.”

Nếu như những gì hắn đoán là thật thì tự nhiên sẽ đem hết mọi chuyện kể cho Phượng Nữ nghe. Còn bằng không thì nói gì cũng vô dụng, hà tất phải nhiễu loạn tâm thần Phượng Nữ làm gì?

Phượng Nữ gật đầu, hít sâu một hơi, đem đầu khí ngưng tụ thành châm tự mình đâm nhẹ vào ngón tay. Tức thì một giọt tiên huyết rơi vào trong chén. Niệm Băng dùng quang ma pháp cầm máu cho nàng, ánh mắt hai người nhìn chăm chú vào trong bát

Hai giọt tiên huyết như hai đóa hồng hoa chậm chậm tan ra, từ từ, hai vòng máu từ từ tiếp cận nhau. Phượng Nữ lo lắng nắm chặt tay lại. Niệm Băng cũng đồng dạng hồi hộp như muốn ngưng thở, dù sao cái này cũng có liên quan tới thân thể Phượng Nữ.

Cuối cùng, hai vòng máu khẽ chạm vào nhau. chưa cần Phượng Nữ với niệm Băng phản ứng, hai giọt huyết dịch mau chóng quyện vào nhau không còn có thể phân biệt. Hồng sắc lúc này không ngừng lan ra. Niệm Băng cùng Phượng Nữ đều ngây người. Tịch huyết nhận thân thành công rồi. Trong nháy mắt, đủ loại ý nghĩ trải qua trong đầu Niệm Băng. Trong ý nghĩ, Niệm Băng như nhìn thấy tình cảnh năm đó, tựa hồ như thấy mọi chuyện phát sinh trên người Ngọc Như Yên cùng Phượng Nữ.

Phượng Nữ ngây ngốc nhìn tiên huyết trong chén, đôi môi rung rung. Nàng đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa tiên huyết dung hợp là gì. Thân nhân, hai chữ này trước giờ trong đầu nàng rất lạ lẫm, nàng nghĩ sao cũng không ra Niệm Băng có thể nói thân nhân nàng là ai, nhưng tiên huyết trước mặt lại chính là thật.

Xử lý cái chén chứa máu và nước xong, khuôn mặt của Niệm Băng lộ nét tiếu ý, giang hai tay ra ôm lấy Phượng Nữ vào lòng. Hắn hoàn toàn có thể hiểu tâm tình của Phượng Nữ hiện tại, nàng đang rất cần sự an ủi của mình.

”Là ai, rốt cuộc máu đó là của ai?”

Phượng Nữ ở trong vòng tay Niệm Băng lo lắng khẩn trương, đối với nàng giờ đây mà nói, lồng ngực này của chàng mới chính là nơi ấm áp nhất.

Niệm Băng không chút do dự nhẹ giọng nói:

”Người này nàng cũng đã từng gặp qua, đó chính là người mà lần trước bọn nàng tính bắt trở về, Ngọc Như Yên, cũng là mẹ nuôi của ta, bà chính là mẫu thân của nàng, còn Lan Vũ công tước của Áo Lan đế quốc cũng chính là phụ thân của nàng đấy.”

Phượng Nữ giãy mạnh trong lòng Niệm Băng, hai mắt lộ vẻ không thể tin:

”Không, không, cái này sao có thể được?”

Niệm Băng cười khổ nói:

”Trên thế gian có cái nào là không thể chứ. Trong người nàng không chỉ có dòng máu của Phượng tộc mà còn có dòng máu của Lan Vũ công tước. Nàng nên biết, trước đây Ngọc Như Yên bởi vì bội phản tộc nhân cùng kết hợp với Lam Vũ công tước, nữ nhi bọn họ sinh ra đương lễ đã bị Phượng tộc thiêu chết, nhưng các vị trưởng lão trong Phượng tộc vốn có cảm tình sâu đậm với mẹ nuôi của ta, bọn họ sao có thể thực sự làm phương hại bà ta, phương hại cốt nhục của bà ta được? Vì vậy đại nữ nhi đúng ra đã phải bị thiêu chết chính là nàng.”

Sắc mặt của Phượng Nữ không còn chút máu, lão đảo lui về sau vài bước:

”Lừa ta, đám trưởng lão trước giờ vẫn lừa ta, ta có cha mẹ, ta thật ra là có cha mẹ, mẫu thân ta không ngờ lại là tội nhân của Phượng tộc. Vì sao, vì sao tới giờ ta mới biết hết mọi chuyện, vì sao?”

Nước mắt theo khuôn mặt tuyệt mỹ rơi xuống, bỗng nhiên biết sự thật này, trong lòng Phượng Nữ ngổn ngang những ý nghĩ.

Niệm Băng tiến lên phía trước ôm lấy Phượng Nữ vào lòng:

”Phượng Nữ, nàng có biết ta rất ngưỡng mộ nàng không? Mặc dù khi xưa nàng mất đi sự chăm sóc của cha mẹ nhưng đó không phải là bọn họ bỏ nàng! Nàng biết mẹ nuôi vì cái chết của nàng mà đau khổ nhiều lắm không? Hiện tại mọi việc đã sáng tỏ, nàng chính là nữ nhi của bọn họ, nàng có cha mẹ, nàng có thân sinh phụ mẫu, nàng hạnh phúc hơn ta rất nhiều. Ta rõ ràng biết cha mẹ ở đâu nhưng lại không thể đi tìm bọn họ, nàng biết ta rất muốn giống như nàng, có thể thấy cha mẹ của mình không?”

Nghĩ tới cha mẹ đang phải chịu khổ nạn, cộng thêm bị tác động từ tình cảnh Phượng Nữ, Niệm Băng cũng bật khóc. Hai người yêu nhau, bởi vì cha mẹ của mình, trong lòng vừa tràn đầy vui sướng cũng đầy bi thương.

Dần dần Phượng Nữ cũng bình tĩnh trở lại, tiếng khóc nhỏ dần, nàng vừa nấc vừa nói:

”Niệm Băng, bây giờ thiếp phải làm gì đây? Có thể nói cho thiếp biết thiếp phải làm gì đây?”

Niệm Băng lau nước mắt của mình kiên quyết:

”Hiện tại nàng đương nhiên là phải tìm họ, họ chính là cha mẹ của nàng mà! Không lẽ nàng không muốn cùng cha mẹ hưởng niềm vui hay sao, không lẽ nàng không muốn cùng cha mẹ mình ở chung một chỗ?”

Phượng Nữ ngẩng đầu đưa ánh mắt có chút mơ hồ nhìn Niệm Băng:

”Thiếp có thể sao, thiếp thật có thể làm vậy sao? Niệm Băng, Phượng tộc đã dưỡng dục thiếp thành người, dạy thiếp bản lĩnh cường đại, nhưng mẫu thân thiếp thì lại bội phản tộc nhân mà đi, nếu như thiếp cùng bọn họ nhận nhau, Phượng tộc sẽ nhìn thiếp như thế nào? Bọn họ, bọn họ có để cho thiếp trở về giúp Phượng tộc vượt khó nữa không?”

Niệm Băng nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt đầy nước mắt của Phượng Nữ, mỉm cười nói:

”Nha đầu ngốc, nàng nghĩ nghĩa mẫu ta là người thế nào chứ? Thật ra bà chưa từng quên Phượng tộc, bà cũng là một thành viên của Phượng tộc! Đừng nói bà không cản trở nàng về giúp Phượng tộc mà bà cũng đã sớm tính quay về giúp Phượng tộc vượt nạn. Chỉ là điều kiện mà trưởng lão Phượng tộc đưa ra quá khắc nghiệt, bà không thể bỏ phụ thân quân của nàng nên mới do dự không trở về thôi. Chỉ cần nàng trở về, mối quan hệ giữa phụ mẫu nàng cùng Phượng tộc sẽ không còn ngăn cách, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp trở lại. Khi xưa, mẫu thân nàng sở dĩ hạ quyết tâm phản bội Phượng tộc chính là vì nàng đó! Nói cách khác, nếu như nàng không phải là nữ nhi của bọn họ, chúng ta cứ phát triển như thế này, chỉ cần chúng ta thật lòng chân tâm tương ái thì sẽ có một ngày nàng cũng sẽ đi trên con đường giống như mẫu thân nàng. Nàng thử đứng góc độ của bà mà nghĩ xem, một bên là trưởng phu mình rất yêu thương, một bên là tộc nhân đã dưỡng dục mình khôn lớn, quyết định đó đau khổ như thế nào. Nghĩa mẫu đã từng trải rất nhiều, trở về bên cạnh bà, ta có thể dùng tính mệnh bảo đảm, bà sẽ theo nàng quay về Phượng tộc giúp tộc nhân vượt qua kiếp nạn. Thực lực của bà chắc nàng đã rõ, có thêm hai cha con người gia nhập thì cái thập yêu điển lễ đó sẽ không còn là uy hiếp của Phượng tộc. Vì vậy, nàng nhất định phải tới công tước phủ, trở về bên cạnh phụ mẫu của nàng.”

Phượng Nữ trầm mặc, nằm trong lòng Niệm Băng không ngừng suy nghĩ. Mỗi câu nói của Niệm Băng đều khắc ghi sâu đậm trong tim nàng. Nàng vốn là người mềm lòng, nghĩ tới thống khổ mà phu thê Ngọc Như Yên từng chịu đựng, rồi nghĩ tới tình cảm giữa mình cùng Niệm Băng, u mê trong đầu dần dần giải khai, ánh mắt bi thương cũng từ từ tiêu thất.

”Chàng có thể theo thiếp về được không? Niệm Băng, một mình thiếp có chút sợ”

Phượng Nữ nhẹ nhàng nói

Trong lòng của Niệm Băng mừng rỡ, hẳn biết thâm tâm của Phượng Nữ đã thừa nhận cha mẹ của mình. Đúng a! Đó vốn là người một nhà, vì biết bao hiểu lầm nên mới phải chia cách, đây chính là thời khắc để gia đình họ đoàn tụ. Lúc này, Niệm Băng thật muốn đáp ứng cùng đi với Phượng Nữ, nhưng hẳn không thể, đối với kiếp nạn của đám thất long vương Gia Lạp Mạn Dịch tứ, dù như thế nào hẳn cũng không thể bỏ đi mặc dù biết ở lại là rất nguy hiểm, hiện tại chỉ còn cách nói hết cho Phượng Nữ nghe rồi sau đó để Phượng Nữ rời xa khỏi nơi nguy hiểm này.

Chầm chậm lắc đầu, Niệm Băng khẽ nói:

”Phượng Nữ, ta xin lỗi, ta tạm thời không thể tới Áo Lan để quốc. Vừa rồi ta có cùng Gia Lạp Mạn Dịch tư nói chuyện qua, hẳn nói cho ta biết hiện tại tu luyện của ta đang tới thời khắc tối quan trọng, chỉ cần tiến thêm một bước sẽ đạt cảnh giới ma đạo sư. Hơn nữa ta cần phải quay về Băng Nguyệt để quốc một lần, nàng còn nhớ Long Linh không? Ta phải trở về xem nàng ta như thế nào, huống chi ta đã đáp ứng phụ thân nàng ta là khi tỉ thí xong ta sẽ quay về thông báo một tiếng.”

Phượng Nữ ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, ánh mắt tràn ngập sự thất vọng, nhưng nàng không hề có yêu cầu gì. Nếu như lúc bình thường nhất định nàng sẽ nhìn ra thần sắc của Niệm Băng có gì đó không đúng, có thể nghe ra trong lời nói có gì đó không thật, nhưng hiện tại tâm nàng đang rối loạn, căn bản không thể nghĩ cái gì. Một người bản tính thiện lương như nàng không đòi hỏi gì thêm mà chỉ im lặng cam chịu.

Đúng lúc này, tiếng chân của mấy vị long vương vang lên, Niệm Băng vội rời khỏi Phượng Nữ. Chỉ thấy thổ long vương Bàn Tử, hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch tư, không gian long vương Tập Áo Dịch Lý Tư, phong long vương Tập La Dịch Lý tư cùng băng long vương Tất Tất Lý tư cùng nhau bước ra.

Tập La Dịch Lý tư tức giận nói:

”Dùng cái miệng đáng ghét của ngươi đi nói người khác đi, bớt can thiệp vào chuyện người ta một chút.”

Tập Áo Dịch Lý Tư bất mãn nói:

”Tập La, nói gì thì ta cũng là ca ca của ngươi. Ngươi không thể đối với ta khách khí một chút sao?”

Gia Lạp Mạn Dịch tư hừ một tiếng nói:

”Khách khí phải coi đó là ai, nếu như ngươi không phải là phế vật, tính cách không phải làm người ta chán ghét thì hẳn đâu có đối với ngươi như vậy?”

Dứt lời, Gia Lạp Mạn Dịch tư không thèm lý tới không gian long vương, đưa mắt hỏi dò Niệm Băng.

Niệm Băng nắm lấy tay Phượng Nữ nói:

”Gia Lạp Mạn Dịch tư, ta giao Phượng Nữ cho ngươi. Phượng Nữ, ta nhờ Gia Lạp Mạn Dịch tư đưa nàng rời khỏi Hàn Linh, nàng chỉ cần cứ đi về hướng đông thì sẽ rất nhanh tiến vào bên trong Áo Lan để quốc, với thực lực của nàng xem ra sẽ không có nguy hiểm gì, trên đường cẩn thận một chút, đợi ta xử lý xong mọi việc thì sẽ tới Áo Lan thành tìm nàng, được không? Tiện thể thay ta gửi lời hỏi thăm nghĩa phụ, nghĩa mẫu.”

Phượng Nữ nhẹ nhẹ gật đầu, đưa ánh mắt nhìn Niệm Băng nói:

”Thiếp không sao, chàng cứ yên tâm. Đừng suy nghĩ gì nhiều. Đó là cha mẹ của thiếp, chẳng phải là cha mẹ của chàng sao?”

Nói xong câu này, hai má Phượng Nữ bắt gặp ửng hồng.

Trong lòng Niệm Băng tràn ngập thâm tình, Phượng Nữ tới giờ này vẫn không quên hẳn, có người vợ như vậy, hẳn còn có yêu cầu gì nữa chứ. Không nói nhiều lời, Niệm Băng quay về hướng Gia Lạp Mạn Dịch tư gật đầu.

Gia Lạp Mạn Dịch tư cười ha ha một tiếng nói:

”Tiểu cô nương mau tới đây, đường đi không gần, lại rất khó đi, để ta tiễn cô một đoạn.”

Dứt lời thân hình to lớn của hắn bay bổng lên không trung. Trong nháy mắt, cả sơn cốc như được bao phủ bởi một phiến hồng vân. Hỏa long vương đã trở về bản thể rồng của mình.

Phượng Nữ lao vào lòng Niệm Băng, hôn nhẹ lên mặt hắn, nói thật nhỏ đến mức chỉ có Niệm Băng mới nghe được:

”Chàng bảo trọng!”

Dứt lời cả thân hình mềm mại bay lên, lưng ong khê uốn, cả người như một con chim nhẹ nhàng hạ xuống trên tấm lưng rộng lớn của Gia Lạp Mạn Dịch tư. Gia Lạp Mạn Dịch tư hướng lên trời phát ra một tiếng long ngâm, đôi long dực thật lớn vỗ nhẹ, cả người tăng tốc trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Niệm Băng nhìn chăm chú về phương hướng mà Gia Lạp Mạn Dịch tư cùng Phượng Nữ bay đi, hồi lâu vẫn không thể rời mắt được.

”Được rồi, người ta cũng đã đi rồi, vị cô nương này thật rất tốt, khi xưa lúc ta nói sẽ không thương hại người thì nàng đồng ý để ta tùy ý xử trí. Tiểu tử! người phải biết quý trọng người ta đó.”

Niệm Băng thu hồi mục quang quay đầu lại nhìn Bàn Tử. Trong suốt một thời gian dài hắn luôn ở cùng Phượng Nữ một đôi cùng sinh hoạt với nhau, khi Bàn Tử bắt nàng đi thì Phượng Nữ tuy vậy lúc nào cũng vẫn ở rất gần bên hắn. Giờ đây khi Phượng Nữ đi rồi, trong lòng Niệm Băng bất giác cảm thấy hụt hẫng như vừa mất đi cái gì đó. Hắn hiểu rõ, tình cảm của mình với Phượng Nữ đã lên một nấc mới, cả cuộc đời này cũng không bao giờ quên được nữa.

”Cái này, Niệm Băng a!”

Bàn Tử cười hắc hắc chà hai tay nói:

”Bay hai ngày rồi cộng thêm với mười ngày ngủ trước, ta thật sự đói lắm. Người xem có thể làm cái gì ăn được không, dù là chỉ nướng thôi cũng được! Người nướng so với ta thì ăn ngon hơn nhiều.”

Niệm Băng bực mình trừng mắt nói:

”Ăn cái gì? Nướng thổ long a?”

Tạp Áo Dịch Lý Tư bật cười nói:

”Hay a, chủ ý này hay đó, Bàn Tử thật nhiều lắm, nếu nướng ăn mùi vị chắc cũng không tệ”

Bàn Tử giận dữ nói:

”Tạp Ngạo, miệng của người ngứa lắm à, người há mồm ra thật đáng ghét.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư cười hắc hắc nói:

”Thế nào, không lẽ người muốn ăn thịt ta sao? Bàn Tử, mặc dù ta đánh không lại người nhưng bắt quá người cũng không đuổi được ta, ta nói người mấy câu cũng có mất đi khối thịt nào đâu, người phải nhẫn nhịn đi.”

Tát Tát Lý tư tựa hồ như rất ghét không gian long vương Tạp Áo Dịch Lý Tư lạnh lùng nói:

”Bàn Tử, nếu ta là người thì ta không thể chịu được rồi đó.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư ngẩn người nói:

”Tát Tát Lý tư mỹ lệ, người thật muốn khơi chuyện lên hay sao?”

Tát Tát Lý tư hừ một tiếng:

”Ta chỉ nói sự thật thôi.”

Bàn Tử cười khổ nói:

”Ta cũng chỉ có thể nhịn thôi, đúng thật là ta không thể đuổi kịp hắn. Hắn chạy còn nhanh hơn cả thổ nữa.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư cả giận:

”Hay cho Bàn Tử, người dám đem không gian long vương tối đẹp trai như ta so sánh với thổ sao?”

Thấy mấy long vương cãi nhau âm ỉ, tâm tình đang nặng nề của Niệm Băng bỗng thoải mái hơn rất nhiều mỉm cười nói:

”Bàn Tử, người có muốn báo thù hắn không, ta có thể giúp người một tay.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư khinh thường nói:

”Nhân loại, chỉ sợ người không biết sự lợi hại của không gian long vương ta, trên thế giới này, chỉ cần ta muốn đi thì có thể tới bất kì không gian nào, thực lực của ta mặc dù hơi yếu nhưng nếu nói về phi hành thì trong thất long vương ta xưng đệ nhị không một ai dám xưng đệ nhất đâu.”

Niệm Băng cười hắc hắc nói:

”Thế nào? Quyền đầu của Bàn Tử cứng lắm, người thử chút cũng tốt.”

Bàn Tử như nhớ tới cái gì, hướng về Niệm Băng cười quái dị, bước từng bước lớn về phía Tạp Áo Dịch Lý Tư. Tạp Áo Dịch Lý Tư tức thì cảnh giác, toàn thân phát ra ngân quang nhàn nhạt:

”Bàn Tử chết bầm, người muốn làm cái gì?”

Bàn Tử cười hắc hắc, đột nhiên hét lớn:

”Niệm Băng, ra tay!”

Trong nháy mắt, một tầng thất sắc quang hoa từ thân thể Niệm Băng bay ra. Quang hoa sau khi xuất hiện đột nhiên biến mất rồi theo Niệm Băng một lần nữa xuất hiện bên cạnh Tạp Áo Dịch Lý Tư không xa. Thất sắc quang mang nữ khúc (bị uốn cong) biến thành một cái lồng trùm lấy thân thể Niệm Băng cùng Tạp Áo Dịch Lý Tư. Tạp Áo Dịch Lý Tư vừa muốn dùng không gian ma pháp thoát khỏi sự truy kích của Bàn Tử thì đột nhiên thấy thân thể ngưng trệ, không gian ma pháp bỗng mất đi hiệu lực. Động tác của hắn mặc dù nhanh hơn so với Bàn Tử nhưng cùng là long vương thì có thể nhanh hơn bao nhiêu? Chỉ trong chút thời gian ngưng trệ đó, Bàn Tử đã phi tới, một quyền nặng nề đánh Tạp Áo Dịch Lý Tư văng ra xa.

Lúc này tránh cũng không kịp, Tạp Áo Dịch Lý Tư vừa muốn ngăn đỡ thì thất kinh phát hiện ra cả người Niệm Băng phát ra thất sắc quang mang thì trong đó ngân sắc quang mang đột nhiên biến mất còn hoàng sắc quang mang lại đột nhiên bạo phát. Không gian năng lượng do hắn tạo ra bỗng nhiên bị cách ly đi phần lớn còn thổ hệ ma pháp nguyên tố của Bàn Tử thì trong nháy mắt bỗng tràn ngập.

”A...”

Trong tiếng kêu thảm thiết, thất sắc quang mang đột nhiên biến mất tăm. Tạp Áo Dịch Lý Tư bị Bàn Tử một quyền đánh văng lên trên cao. Bọn họ đều là đồng bọn, cái này chỉ là vui đùa nên Bàn Tử ra tay rất có cân nhắc, mặc dù như vậy thì một quyền này cũng khiến cho Tạp Áo Dịch Lý Tư ăn không ít đau khổ.

Bàn Tử cười lớn:

”Sảng khoái! Ta từ trước tới giờ luôn muốn giáo huấn tên gia hỏa này. Đã rất lâu không có đánh một quyền sảng khoái như vậy. Niệm Băng, nhờ có người, phối hợp với quái lĩnh vực của người thật là sảng khoái a.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Thiên nhân lĩnh vực của ta mặc dù không có công kích năng lực nhưng ngoại trừ phòng ngự cùng tăng cường thể chất ra thì còn có một năng lực đặc thù khác, chính là có thể làm suy yếu bất kỳ loại ma pháp nguyên tố nào, vì vậy không gian chuyển di của hắn mới mất tác dụng, công kích lực cũng giảm đi rất nhiều.”

Nghe Niệm Băng hơi hột miêu tả, băng long vương Tát Tát Lý tư cùng phong long vương Tạp Áo Dịch Lý Tư đứng bên cạnh đều động dung kinh dị nhìn Niệm Băng. Lúc này bọn họ mới phát hiện ra nhân loại lúc trước họ khinh thường có khả năng khu động thất hệ ma pháp, chính là đặc tính của long tộc bọn họ, nhưng bọn họ lại không biết Niệm Băng có thể sử dụng một cách thần kì như vậy.

”Mẹ nó, xú tiểu tử lại dám chơi ta.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư từ không trung hạ xuống, khuôn mặt méo mó, hai tay không ngừng xoa bụng. Cảm giác đau đớn này làm hắn rất khó chịu.

Niệm Băng lạnh nhạt cười:

”Ta chỉ giúp bằng hữu của ta, là Bàn Tử. Còn người, ít ra tới giờ thì không phải.”

Niệm Băng không hề e ngại Tạp Áo Dịch Lý Tư. Mặc dù không gian long vương là người yếu nhất trong thất long vương hắn đối phó cũng không nổi, nhưng bù lại Niệm Băng lại có niềm tin là dưới tình huống Tạp Áo Dịch Lý Tư không sử dụng cấm chú thì đừng hòng làm thương hại được mình. Diệu dụng của thiên

nhân lĩnh vực từ từ bị Niệm Băng khám phá. Hắn càng lúc càng phát hiện tác dụng của lĩnh vực có lẽ vượt xa những gì hắn tưởng tượng.

Tạp Áo Địch Lý Tư vừa muốn phát tác thì Tát Tát Lý tư cùng Tạp La Địch Lý tư thân hình lóe lên đứng ngăn trước mặt hắn.

Tạp Áo Địch Lý Tư ngăn người một chút rồi nói:

”Các người muốn làm cái gì? Không lẽ các người muốn giúp người ngoài sao?”

Tạp La Địch Lý tư lạnh nhạt nói:

”Ca ca, ta hiện tại mới hiểu vì sao Bàn Tử lại dẫn hắn tới đây. Không lẽ người không phát hiện ra lĩnh vực của hắn có trợ giúp rất lớn cho bọn ta sao? Dưới tình huống Địch Mạn Đặc Đế vô pháp hành động thì hắn sẽ trợ lực chúng ta rất lớn.”

Từ hành động vừa rồi của Niệm Băng bọn họ nghĩ ra rất nhiều.

Tát Tát Lý tư quay về Niệm Băng hỏi:

”Lĩnh vực của người có thể bao trùm được diện tích bao nhiêu?”

Niệm Băng nghĩ một hồi rồi nói:

”Dưới tình huống bình thường thì có thể được ba trượng, toàn lực phát động thì có thể tới năm trượng nhưng vô pháp duy trì được lâu. Các người cũng biết lĩnh vực tiêu hao ma pháp lực rất lớn.”

Tát Tát Lý tư gật đầu nói:

”Như vậy cũng đủ rồi. Người sẽ phụ trách thủ ngay cửa động, Bàn Tử, Tạp Ngạo cùng Tạp La sẽ hỗ trợ người.”

Niệm Băng quay người nhìn cửa động. Quả nhiên động cao ba trượng vừa đủ cho lĩnh vực của mình bao phủ, khuôn mặt bất giác nở nụ cười quý dị. Niệm Băng nói:

”Ta còn có thứ tốt muốn tặng cho địch nhân của các người.”

Nếu đã quyết định lưu lại thì hắn phải xuất toàn lực, không chỉ là vì thất long vương mà trọng yếu hơn chính là để mình có thể sống sót.

”Còn có gì nữa?”

Bàn Tử nghi hoặc nhìn Niệm Băng

”Người nên biết địch nhân của bọn ta rất cường đại, tịnh không phải năng lực bình thường có thể đối phó. Có lĩnh vực của người bang trợ đã là tốt lắm rồi.”

Niệm Băng biết hắn ám chỉ mình không cần phải liều lĩnh để tránh nguy hiểm, mỉm cười nói:

”Đừng nóng, người chẳng phải đói lắm hay sao? Trước tiên ăn cái gì đã. Ta nhớ người vẫn còn mấy đầu ngư nũa, mau lấy một con ra đây. Người cũng phải giúp ta, ta không còn nhiều sức lắm đâu.”

Nghe tới ăn, hai mắt Bàn Tử sáng rực:

Được, được.”

Cánh tay vung lên, một con trâu thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người, không đợi con trâu rống lên, Bàn Tử một chưởng đánh nát đầu nó rồi nắm đuôi kéo ra ngoài.

”Các người đợi một chút, ta đem con trâu này ra ngoài rửa sạch cái đã.”

Nhìn con trâu đáng thương bị Bàn Tử kéo đi, Niệm Băng bất giác không khỏi nhớ đến triệu hoán thú Miêu Miêu. Nếu như quả có thể nướng con nãi ngư biết phun sữa công kích kia thì không biết mùi vị thế nào, chỉ sợ lúc đó Miêu Miêu liều mạng với mình quá. Nghĩ tới bộ dạng khả ái của Miêu Miêu, Niệm Băng bất giác bật cười rồi quay về phong long vương hỏi:

”Tạp La Địch Lý tư, Hi Lạp Đức tiền bối cùng Miêu Miêu có khoẻ không?”

122. Chương 121 Quang Minh Long Vương Nan Sản

Tạp La Định Lý Tư mỉm cười, nói: "Tốt? Một chút cũng không tốt. Miêu Miêu nha đầu kia càng ngày càng bướng bỉnh. Vừa rồi còn muốn đi theo ta nữa, nàng thật sự quá ham chơi, ba ba nàng vì nàng mà không ngừng đau đầu! Bất quá, nha đầu kia thiên phú rất tốt, đám tiểu súc vật của nàng đều đã tiến hóa tới nhị giai. Gần đây bị ba ba nàng giam lại, bắt buộc tu luyện ma pháp."

Niệm Băng bật cười nói: "Nàng còn nhỏ, tự nhiên ham chơi một chút, bất quá Miêu Miêu là một cô nương tốt, nàng rất thiện lương."

Tạp La Định Lý Tư mỉm cười nói: "Thanh niên các ngươi càng ngày càng xuất sắc, xem ra, hi vọng của nhân loại sau này là ở các ngươi. Niệm Băng, ta nghe Hi Lạp Đức nói qua chuyện của các ngươi lần trước, hẳn thật sự là quá lỗ mãng, hẳn cũng là vì ái nữ mới bắt buộc phải như vậy, ngươi không nên so đo với hắn."

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Quá khứ thì để nó trôi qua đi. Ta với Hi Lạp Đức tiền bối đã nói rất rõ ràng rồi."

"Vậy thì tốt. Đổi chuyện nơi này kết thúc, có cơ hội thì ta sẽ mang ngươi tới chỗ bọn họ, ta nghĩ, Miêu Miêu gặp người nhất định sẽ rất cao hứng."

Niệm Băng nhớ tới Phượng Nữ, nhớ tới cừu hận đè nặng lên vai mình, cười khổ đáp: "Đợi đến lúc đó rồi hãy nói."

Đúng lúc này, Bàn Tử đã khiêng con bò đã xử lý sạch sẽ trở về, không biết hắn dùng phương pháp gì, con bò cực kỳ sạch sẽ, ngay cả lông trên da cũng đã được cạo sạch.

Tạp La Định Lý Tư bật cười nói: "Bàn Tử người giỏi, chỉ có lúc ăn thì ngươi mới có thể nhanh như vậy."

Bàn Tử cười quái dị một tiếng, đáp: "Giếu cọt ta đi, bò này là ta mang tới. Người có bản lĩnh thì đừng có ăn."

Tạp La Định Lý Tư chuyển hướng sang Niệm Băng nói: "Ta cũng nghe nói trù nghệ của ngươi rất tinh trạm, cho chúng ta thưởng thức đi."

Niệm Băng thản nhiên cười, đi tới cạnh Bàn Tử nói: "Người phụ trách xoay tròn con bò, chuyện khác giao cho ta. Dùng một cành cây to xuyên qua con bò đi."

"Được, không thành vấn đề." Bàn Tử đáp ứng một tiếng, chớp mắt đã đi rồi trở về, dùng một cành cây thô xuyên qua thân bò. Nắm tay giơ lên, con bò chừng bốn, năm trăm cân trên tay hắn lại phẳng phất nhẹ tựa như lông hồng.

Thấy Bàn Tử đã chuẩn bị xong, Niệm Băng cũng nhanh chóng động thủ, không gian chỉ giới lóe ra quang mang, trong lúc nhất thời, hơn mười chiếc bình to nhỏ được hắn lấy ra, đồng thời còn lấy ra một hộp gia vị lớn, không ngừng cho các loại gia vị vào bình, dụng một chiếc đũa khuấy nhanh.

Vừa làm, hắn vừa lầu bầu nói: " Quay cả con bò không giống với quay cả con dê. Thịt dê so với thịt bò thì béo hơn một chút, dinh dưỡng cũng phong phú hơn, hơn nữa vì thể tích tương đối lớn, con bò này chỉ ít phải năm trăm cân, nếu một trù sư bình thường quay, thì cần quay một thời gian rồi lại ăn hết thịt chín bên ngoài, sau đó mới tiếp tục quay, đương nhiên, ta sẽ không làm vậy. Thịt nướng có hai điểm tối trọng yếu, một là ở hỏa hậu. Còn lại, chính là gia vị. Thịt bò không có hương thơm như thịt dê, khi quay bò thì phải chú ý đặc biệt đến gia vị."

Vừa nói, Niệm Băng vừa dùng chỉ điều chế gia vị, tay trái vung lên, ầm một tiếng, một đoàn hỏa diễm thật lớn trong nháy mắt nuốt trọn cả con bò, Bàn Tử hiển nhiên đã sớm quen thuộc, nhưng lại khiến các vị long vương kia giật thót mình.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Đừng nóng vội, đây chỉ là để loại bỏ mùi hôi mà thôi. Để thịt bò thêm khiết tịnh một chút." Tiếng nói vừa dứt, một tầng băng sương bao phủ trên thân thể con bò, hỏa diễm nhất thời bị dập tắt, bề ngoài thân bò xuất hiện một tầng đen thui.

Thấy con bò đen thui, Tập Áo Dịch Lý Tư không nhịn được hỏi: "Thế này còn có thể ăn sao? Còn nói là trù sư, ta xem ra cũng chẳng phải giỏi giang gì."

Bàn Tử ha ha cười, nói: "Vậy thì ngươi đừng ăn, bắt quá, ta biết ngươi mặt dày, cuối cùng sợ rằng sẽ nhịn không được. Niệm Băng, để cho bọn họ kiến thức sự lợi hại của ngươi đi."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Thực vật thì phải đợi cho nấu nướng xong xuôi thì mới biết được ngon hay không, là một trù sư, tâm tính rất trọng yếu, ta sẽ không bị ngoại giới ảnh hưởng. Hỏa cùng băng trước sau xuất hiện, khiến bề mặt thịt bò thêm bóng, bì quay cho ròn mới có thể càng thêm thơm, đồng thời cũng dễ dàng nhập vị." Một chiếc bàn chải lớn xuất hiện trong tay Niệm Băng, nhúng vào gia vị, rồi quét vào trong bụng bò.

Gia vị bám theo bàn chải, đều đều thấm vào bụng bò, gia vị cũng không có tản ra một tia hương khí nào, Niệm Băng động tác rất nhanh, một tay bôi rộng bụng bò, một tay nhanh nhẹn xoay bàn chải, hần động tác giống như hành vân lưu thủy, không có hề bị ngừng, cổ tay mỗi lần phiên chuyển đều hoàn mỹ liên tiếp một chỗ, một lát sau, đã quét trọn bụng bò, Niệm Băng không vội vã làm động tác kế tiếp, khẽ quát một tiếng, một luồng hỏa diễm nóng rực từ mặt đất bốc lên, đồng thời, hần hướng về phía Bàn Tử làm động tác thông báo.

Bàn Tử lập tức hiểu ý, vốn một tay giữ bò chuyển thành hai tay, cổ tay thông thả chuyển động, khiến thân bò đều đều thụ nhiệt, Niệm Băng cũng không có nghĩ biện pháp để loại bỏ lớp đen sì bên ngoài thân bò, tùy ý để nó được quay trong ma pháp hỏa diễm của mình, không lâu sau, lúc thân bò đã đều đều thụ nhiệt, Niệm Băng hướng về phía Bàn Tử nói: "Chú ý, ta phải tăng nhiệt lượng, ngươi dùng đầu khí bảo vệ thân bò, không thể để hỏa diễm trực tiếp đốt vào, thế nhưng, lại phải đảm bảo cho nhiệt lượng truyền qua." Quay bò không thể giống như quay các động vật nhỏ khác, dùng hỏa diễm bình thường để quay, sợ rằng một ngày cũng không thể chín được. Bàn Tử đáp ứng một tiếng, một tầng hoàng sắc quang mang nhàn nhạt đã bao phủ trên thân bò, trong nháy mắt lúc đầu khí xuất hiện, Niệm Băng niệm khẽ hai câu chú ngữ, quang mang biến đổi, hỏa diễm nhất thời biến thành lam sắc chân hỏa.

Nhiệt khí nhẹ nhàng không ngừng bốc lên thân bò, dưới sức nóng, than đen ở bên ngoài từ từ bốc ra, dần chuyển sang màu vàng, mùi thịt nướng thoang thoảng phát ra. Niệm Băng không vội vã động thủ, hần còn đang đợi, chế tác mỹ thực gì thì đều phải nắm giữ hỏa hậu cho thật chuẩn xác, chỉ có như vậy, mới có thể chế tác được mỹ thực ngon nhất.

Tát Tát Lý Tư lẳng lặng ngồi một bên, mà ánh mắt của Tập Áo Dịch Lý Tư cùng Tập La Dịch Lý Tư hai huynh đệ lại đã hoàn toàn bị bò quay hấp dẫn, nhất là Tập Áo Dịch Lý Tư, đã bắt đầu nuốt nước miếng.

Niệm Băng đột nhiên động, tay hần bám theo một tầng huyền ảnh, một đạo hồng quang tự nhiên nhập vào huyền ảnh, thân bò vẫn chuyển động như trước. Mà hồng sắc huyền ảnh kia phảng phất như vuốt ve khắp thân bò, không có gì biến hóa, trong phút chốc, ma pháp hỏa diễm trên mặt đất một lần nữa quay lại hồng sắc, mà hồng quang trong tay Niệm Băng giống như tinh linh nhảy nhót cũng đồng thời biến mất.

Không ai thấy rõ Niệm Băng làm cái gì, cho dù ở đây ngoại trừ Niệm Băng ra đều là long vương cấp bậc thần sư. Bọn họ cũng thấy không rõ tốc độ tay của Niệm Băng, từ sau khi tinh thần lực và thân thể năng lực được đề thăng mạnh mẽ, Long Vu Tập Vũ đạo pháp của Niệm Băng đã đại thành, ngay cả hần cũng vô pháp thấy rõ tốc độ tay của mình, xuất đao chỉ bằng cảm giác, đương nhiên, nếu hần muốn nhìn rõ cũng không phải là việc khó, chỉ là lại phải thông qua con mắt thứ ba mới được. Đao pháp bài danh đệ nhất trong trù nghệ giới đã hoàn toàn dung nhập vào trù nghệ của Niệm Băng, hần đã đạt tới cảnh giới huyền ảnh đao mà trước đây Tra Cực đã nhắc tới khi truyền thụ trù nghệ cho hần. Đao tùy tâm động, chỉ bằng cảm giác để thi triển đao, từ ý đến đao, không có một chút vấp vấp, đao vừa vào tay, phảng phất như với thân thể hần hợp thành một thể.

Hỏa diễm với chân hỏa lại trở lại thành hỏa diễm bình thường, nhiệt độ đã giảm nhiều, Niệm Băng động, không biết lúc nào trên hai tay hần đã xuất hiện hộp gia vị và chiếc bàn chải. Cổ tay phiên chuyển, nhanh chóng quét lên thân bò một lớp gia vị. Gia vị bản thân nó tựa hồ không có hương vị gì, nhưng được hỏa diễm nướng, nhất thời, mùi thịt kết hợp với gia vị không ngừng bốc lên, trong phương viên hơn mười trượng tràn ngập mùi thịt nướng, Bàn Tử đang xoay cành cây cũng mở trừng mắt, mũi không ngừng hít lấy hít để, tựa hồ nghĩ cho no nê rồi mới nói.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Niệm Băng rất bình tĩnh, nấu nướng thuần thực sớm đã giúp hắn tự tin nắm chắc mọi chuyện. Hương khí càng ngày càng dày đặc, trên thân bò đã bắt đầu có mỡ rõ xuống, hẳn một lần nữa chuyển ma pháp hỏa diễm thành lam sắc chân hỏa, ba lần như thế, trải qua ba lần quét gia vị, cả thân bò so với trước đây đã thu nhỏ một chút. Hương khí gần như tràn ngập khắp sơn cốc. Nhất thời, các loại động vật ăn thịt bên trong sơn cốc đều bị hấp dẫn chạy đến gần, chỉ là vì mấy vị long vương phát ra long khí vô cùng bá đạo mới không dám đến gần. Lúc này, ngay cả Tất Tất Lý Tư lạnh lùng, ánh mắt cũng đã rơi trên bò vàng ruộm kia. Bọn họ đều đang đợi thịt bò chín. Trên thịt bò vàng ruộm có những vệt tròn, đó đều được tạo thành bởi Chính Dương đao lúc trước.

Niệm Băng cầm hộp gia vị và bàn chải rửa sạch bằng băng hóa thủy rồi thu vào không gian chi giới, nhìn kỹ thân bò một chút, khẽ gật đầu nói: "Có thể ăn rồi." Vừa nói, hắn tiên hạ thủ vi cường, lập tức lấy ra Chính Dương đao, dùng ma pháp bức ra đao mang cắt một khối thịt nướng, đủ để hắn ăn.

Động tác Niệm Băng vừa mới hoàn thành, ba đao thân ảnh đã phi tới, Bàn Tử hú lên quái dị, cũng không sợ phỏng tay, lập tức nắm chặt hai chân sau con bò, xoay người muốn chạy. Thế nhưng tốc độ của hắn sao không nhanh hơn Tất Tất Lý Tư bọn họ, Tạt La Địch Lý Tư là người thứ nhất chạy tới, trên tay hắn mang theo lam sắc quang vầng, dùng sức xé mạnh, một chân trước bị xé ra mang theo một lượng lớn thịt, trong lúc nhất thời nhiệt khí bốc lên, hương khí tản ra bốn phía, khiến mấy long vương kinh ngạc chính là, trong bụng bò, màu sắc cũng là vàng ruộm.

Tạt La Địch Lý Tư vì cố ý nhường Tất Tất Lý Tư một chút, Tạt Áo Địch Lý Tư đã chạy đi lên, huynh đệ hai người cùng phát chưởng, bịch một tiếng, chính là Tạt La Địch Lý Tư mạnh hơn, nhất thời kéo được một chân trước còn lại, Tạt Áo Địch Lý Tư chỉ kịp tay tóm được một khối thịt, mỹ thực thu được ít hơn huynh đệ mình nhiều.

Đúng lúc này, một tiếng cười vang lên, "Trở về thật đúng lúc, thịt thơm quá!" Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy tay trái chợt nóng lên, liền buông lỏng tay, một chân bò sau đã đổi chủ, thân ảnh quen thuộc của Gia Lạp Mạn Địch Tư xuất hiện bên cạnh hắn, hai người đồng thời dùng sức xé, nhất thời chia làm hai nửa. Trong lúc tranh đoạt thịt bò, ngoại trừ Tạt Áo Địch Lý Tư đáng thương ra, bốn long vương còn lại đều phóng xuất quang mang thuộc hệ của mình, Niệm Băng mặc dù không rõ đó là ma pháp hay là đấu khí, nhưng lại cảm giác được rõ ràng mức độ cường hãn trong đó.

Tạt Áo Địch Lý Tư vẻ mặt khổ sáp nhìn mấy kẻ khác, "Ta *, các người cũng quá tham lam, để lại cho ta miếng nhỏ như vậy."

Bàn Tử cười hắc hắc, đáp: "Ai bảo người lúc bình thường không chịu nỗ lực, đây là thực lực chênh lệch!" Kẻ đắc ý nhất chính là hắn, mặc dù cuối cùng bị Gia Lạp Mạn Địch Tư đoạt đi không ít, nhưng hắn dù sao cũng ở gần thủy lâu tất dễ được nguyệt, thu được một cái chân bò sau còn mang theo không ít thịt, hiển nhiên nhiều nhất. Lập tức bắt đầu ngồm ngoàm ăn.

Niệm Băng nhìn năm long vương tranh đoạt thực vật, trong lòng không nhịn được nhớ tới lúc đi theo Tra Cực học nghệ, mình chỉ cần ăn một lần nhiều một chút, Tra Cực sẽ nói giống một con ngựa lang (ND: sói đói), với tình hình ở đây, ngựa lang thì có là gì, đây chính là ngựa long, nhưng lại có năm con, mặc dù không biết bụng họ lớn bao nhiêu, nhưng chắc từng người bọn họ đều có thực lực ăn hết cả một con bò ấy chứ.

Đúng lúc này, một thanh âm âm trầm từ huyết động truyền ra, "Cho ta một chút thịt bò, Địch Mạn Đặc Đế rất suy yếu, cần bổ sung dinh dưỡng. Cảm tạ!" Theo thanh âm, xuất hiện một thân ảnh cao lớn từ trong huyết động đi ra, cùng xuất hiện, là một luồng khí tức băng lãnh, đó cũng không phải hàn lãnh, mà là âm lãnh phát ra từ trong xương cốt. Nhìn trước mặt nam tử mang khí tức tà dị, không cần hỏi Niệm Băng cũng biết, hẳn chính là Hắc Âm long vương trong thất long vương, không khỏi tò mò nhìn nhìn.

Gia Lạp Mạn Địch Tư vừa muốn ăn, chợt nghe Hắc Âm long vương nói vậy, Tạt Áo Địch Lý Tư một bên vẫn không bỏ được mao bệnh cũ, cười hắc hắc, nói: "Ta lần đầu tiên nghe được Tạt Tiệp Áo Tây Tư nói cảm tạ, ta không phải nghe lầm chứ. Vừa rồi ta cướp được ít nhất, người nhất định phải thương ta. Hắc hắc hắc hắc. Địch Mạn Đặc Đế rút cuộc thì lúc nào sinh?"

Tạt Tiệp Áo Tây Tư ánh mắt lạnh lẽo, "Ít nói nhảm đi, chọc giận ta, ngay cả thịt người ta cũng ăn." Thân sắc hắn mặc dù có chút âm lãnh, thế nhưng lại khó có thể che dấu được vẻ mệt mỏi, vì Địch Mạn Đặc Đế sinh con, hẳn có thể bắt kể mọi chuyện. Long sinh con cần phải mang thai hơn một nghìn năm, mà quá

trình sinh cuối cùng lại rất nguy hiểm, vẫn cần thủ hộ mới được. Hắn rất yêu thương Dịch Mạn Đặc Đế, nghìn năm tới nay, vì hài tử của bọn họ, Tập Tiệp Áo Tây Tư vô thì vô khắc đều canh giữ bên người nàng. Chỉ sợ ái thể có chuyện gì xảy ra.

Thân ảnh chợt lóe, Gia Lạp Mạn Dịch Tư đi tới trước người Tập Tiệp Áo Tây Tư, đưa đùi bò trong tay cho hắn, "Lấy phần của ta cho nàng, yên tâm, ta còn chưa cần miếng nào cả."

Ánh mắt của Tập Tiệp Áo Tây Tư thoáng động. Trong thất long vương, hắn cùng Gia Lạp Mạn Dịch Tư đánh nhau không biết bao nhiêu lần, đại đa số đều vì Dịch Mạn Đặc Đế. Hai người giống như thủy hỏa bất dung, nhưng giữa bọn họ lại không có chân chánh cừ hận. Tập Tiệp Áo Tây Tư gật đầu nói:

"Ân tình này ta sẽ ghi nhớ. Ta thay mặt Dịch Mạn Đặc Đế cảm tạ ngươi."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư lạnh nhạt nói:

"Mặc dù ta không thích ngươi nhưng dù sao chúng ta cũng là người một nhà. Đã nhiều năm qua, ta lúc nào cũng muốn hơn ngươi mọi mặt bởi vì ta tự nhận thấy ta không thua ngươi ở bất kỳ điểm nào. Nhưng hiện tại ta không thể không thừa nhận nàng chọn ngươi không sai. Ngươi là một trượng phu tốt. Yên tâm đi, ta sau này cũng sẽ không quấy rầy các ngươi nữa."

Tập Tiệp Áo Tây Tư sững người một chút:

"Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ngươi từ lúc nào đổi tính như vậy?"

Tình địch đột nhiên đổi tốt khiến hắn không kịp thích ứng nhất thời không biết nói sao cho tốt.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư mỉm cười nói:

"Nàng sớm đã là lão bà của ngươi, ta dù có nhớ nhiều thì làm được gì? Không bằng cứ mở lòng ra, truy cầu những thứ tốt đẹp hơn. Mau đi đi, thịt này nếu để nguội thì mùi vị sẽ kém đi rất nhiều. Ta nghĩ Dịch Mạn Đặc Đế nhất định sẽ thích ăn lắm. Thịt trâu này được làm từ tay trù sư xuất sắc nhất của nhân loại đó."

Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư nhìn hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư thật sâu rồi quay người đi vào trong hang động. Khi hắn chuẩn bị bước vào thì đột nhiên dừng lại, quay người nhìn Niệm Băng cách đó không xa nói:

"Tà tà, Dịch Mạn Đặc Đế đã lâu không thích ăn cái gì. Thịt này do ngươi làm xem ra mùi vị rất ngon"

Dứt lời liền quay người đi vào trong động.

Tập Áo Dịch Lý Tư cười hắc hắc nói:

"Nhân loại, ta đã sống lâu năm như cũng chưa bao giờ được hắn cảm tạ qua. Không ngờ ngươi vừa mới đến thì hắn đã cảm tạ ngươi, thật đúng là không công bằng mà! Bất quá, thịt ngươi nướng quả thật rất ngon!"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tức giận nói:

"Ăn mà cũng không chịu ngậm cái miệng lại, cẩn thận coi chừng ta cướp của ngươi đó"

Nghe thấy vậy, Tập Áo Dịch Lý Tư vội tăng tốc độ ăn lên, quả nhiên không còn dám lên tiếng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đưa ánh mắt nhìn Bàn tử lúc này đang ăn như hổ đói, trong mục quang lộ ra nét không chút hảo ý. Cảm nhận mục quang của hắn, Bàn tử thoáng rùng mình bất đắc dĩ nói:

"Được rồi, không cần nhìn ta như vậy, coi như vì ngươi cùng một đam mê với ta"

Dứt lời liền xé lấy một nửa đưa cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tiếp lấy miếng thịt cười nói:

"Cái tên Bàn tử đáng chết, dù cho ta cũng có sở thích như vậy cũng không giống như ngươi. hừm hừm, thịt này do huynh đệ của ta nướng, tự nhiên ta cũng có phần."

Nhìn thấy mọi chuyện phát sinh giữa thất long vương, Niệm Băng bất giác mỉm cười. Mặc dù bọn họ khắc khẩu, cũng có đánh nhau nhưng cảm tình cũng từ đó mà lộ ra. Nghĩ tới khi Bàn tử nhận được tín hiệu cầu

cứu đã không ngừng bất kể ngày đêm chạy tới, trong lòng Niệm Băng chợt nghĩ. Nếu như nhân loại ai cũng đều giống các vị long vương này thì sợ rằng trong nhân thể sớm đã không có chiến tranh rồi.

Rất nhanh ai nấy cũng đều ăn xong.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư bốn vị long vương ánh mắt ai nấy đều đặt trên người Bàn Tử. Bàn tử vội đưa miếng thịt cuối cùng vào miệng:

”Nhìn ta làm gì, ta chỉ mang theo có một con thôi.”

Tạp Áo Dịch Lý Tư nói:

”Quý mới tin người, mau đem ra cống nạp cho bọn ta. Thịt người thật thơm a. Nhân loại, người sao có thể làm được vậy? Cùng là một khối thịt mà lại có thể sinh ra các loại hương vị khác nhau

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Dùng lửa lớn để nướng thịt hẳn là không thể nướng ra hương vị tốt nhất, nhưng trong quá trình nướng chẳng những ướp vào các loại gia vị đặc thù mà còn rạch hàng trăm đao lên trên mình trâu để hương vị của gia vị thấm vào trong thịt, đồng thời còn đưa hỏa nguyên tố nhập vào trong mình trâu, trong quá trình nướng trâu, mỗi một bộ phận thân thể của trâu đều chịu nhiệt, vị đạo tự nhiên là tốt. Ta nói Tạp Áo Dịch Lý Tư đúng, kỳ thật, vị đạo của thịt trâu nướng còn không thể nào là tốt nhất, dù sao nguyên liệu hạn chế, đáng tiếc nhất là không có loại thịt tuyệt hảo.”

Ánh mắt của Tạp Áo Dịch Lý Tư rực sáng:

”Là thịt gì? Người mau nói nhanh. Chỉ cần trên đại lục có thì ta sẽ có cách mang đến cho người.”

Niệm Băng cười hắc hắc nói:

”Đương nhiên, người chính là long vương mà. Loại thịt quý giá nhất người có thể lấy được, đó chính là long nhục đó! Không lẽ người chưa nghe qua câu Thiên thượng long nhục địa hạ lữ nhục sao? Nếu có thể đem người đi nướng, ta nghĩ mùi vị sẽ rất ngon.”

Lúc trước Tạp Áo Dịch Lý Tư hoài nghi trù nghệ của hắn, đúng lúc sẵn dịp có cơ hội báo thù. Dù sao cũng có Gia Lạp Mạn Dịch Tư ở đây.

Quả nhiên, Tạp Áo Dịch Lý Tư khi nghe xong liền nổi giận:

”Xú tiểu tử, người lại dám nghĩ tới việc nướng ta? Ta trước tiên nướng người rồi nói”

Một đoàn hỏa diễm phát ra cuốn về hướng Niệm Băng.

Niệm Băng trong lòng thầm nhủ đây chính là thái ma pháp. Đáng tiếc thái ma pháp do rồng sử dụng đối đa chỉ có thể tới cửu giai. Nhưng Tạp Áo Dịch Lý Tư không hề có sát ý, vì vậy hỏa ma pháp này cũng chỉ là lục giai. Tiên thiên linh vực tự động phát ra, thất sắc quang mang lóe lên, hồng quang liễm ẩm đậm đồng thời đem hỏa diễm công kích của Tạp Áo Dịch Lý Tư thôn phệ đi. Tiên thiên linh vực của Niệm Băng chỉ thoáng xao động một chút.

Thân hình của Gia Lạp Mạn Dịch Tư lóe lên tới bên cạnh Niệm Băng, không đếm xỉa tới Tạp Áo Dịch Lý Tư, dùng thân thể của mình ngăn trước Niệm Băng rồi nói:

”Người không hỏi ta đã đưa Phượng Nữ tới đâu sao?”

Niệm Băng mỉm cười nhìn hắn nói:

”Ta cần phải hỏi sao?”

ánh mắt niệm Băng lộ vẻ tin tưởng. Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngăn người một chút rồi cười lớn:

”Đúng a! Không cần hỏi, không cần hỏi làm gì.”

Niệm Băng nói:

”Bắt đầu từ bây giờ, các người không được rời khỏi động khẩu trong phạm vi năm mươi trượng. ta đi bố trí một chút. Ta nghĩ thứ này sẽ có tác dụng đối phó với địch nhân.”

Dứt lời liền quay người đi ra ngoài.

Gia Lạp Mạn Địch Tư vừa muốn ngăn cản Niệm Băng thì bị Phong long vương Tạt La Địch Lý Tư cản lại. Tạt La Địch Lý Tư mỉm cười nói:

”Nếu như ta đoán không sai thì bố trí của hắc sẽ rất hữu dụng.”

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Niệm Băng mới trở về hang động. Lúc này nhìn hắc rất mệt mỏi ngồi thẳng xuống dưới trước cửa, một câu cũng không nói tức thì tiến nhập vào trạng thái tu luyện. từ khi có thể tiến hành tu luyện tiên thiên, Niệm Băng phát hiện chỉ cần mình có thể hấp thu đủ tiên thiên chi khí trong thiên địa thì dù không ăn không uống cũng không có cảm giác. năm long vương trước ba sau hai ngồi xếp hàng. Cùng ngồi với Niệm Băng ngay trước cửa động chính là Bàn Tử cùng không gian long vương Tạt Áo Địch Lý Tư. Còn Gia Lạp Mạn Địch Tư thì ngồi ngay trước Niệm Băng. Hai bên Gia Lạp Mạn Địch Tư chính là băng long vương Tát Tát Lý Tư cùng phong long vương. Thân ở ngay chính giữa năm long vương, cộng thêm phía sau không ngừng truyền tới quang minh và hắc ám khí tức, bảy hệ ma pháp nguyên tố nồng đậm dị thường khiến cho ma pháp lực lúc này tiêu hao bổ sung lại với tốc độ khiến Niệm Băng cũng kinh hãi. Nếu có thể tu luyện như thế này thì đạt tới cảnh giới ma đạo sư là một việc rất dễ dàng.

Dưới trạng thái tu luyện, Niệm Băng cố ý phong bế thiên nhân của mình, để tiên thiên chi khí hoàn toàn vận chuyển trong cơ thể. Hấp thụ ma pháp đậm đặc như vậy, cảm giác như cá gặp nước khiến Niệm Băng chìm đắm trong tu luyện. Tiên thiên lĩnh vực thật ra chính là một hình thức năng lượng của bản thân. Từ khi tu luyện có tiên thiên lĩnh vực, Niệm Băng từ từ hiểu ra tiên thiên lĩnh vực từ đâu mà tới. Tự mình có thể có tiên thiên lĩnh vực tối cơ bản nhất chính là do thân thể mà cha mẹ đã cấp cho. Phụ mẫu của hắc chia làm thủy và hỏa chúc tính, vì vậy chính mình cũng kế thừa năng lực của hai loại chúc tính này. Đây chính là một cơ sở cực tốt. Từ nhỏ bắt đầu tu luyện ma pháp, thể chất cơ thể đã không ngừng hấp thu năng lượng của ma pháp nguyên tố. đặc biệt từ khi có được hỏa diễm thần chi thạch hòa băng tuyết nữ thần chi thạch xong thì quá trình hấp thụ càng tăng nhanh hơn. Theo thời gian từng ngày trôi qua, bản thân mình từ từ có thêm những thanh ma pháp thần đạo. Mặc dù mình không hoàn toàn sử dụng năng lượng của chúng nhưng ma pháp thần nhận vẫn luôn âm thầm cải tạo thân thể Niệm Băng. Thông qua năng lượng cực lớn mà chúng có được, cơ sở bản thân cũng từ đó thay đổi. Trước đó không lâu, bản thân có thể khai mở thiên nhân huyết, có thể hấp thụ tiên thiên chi khí trong thiên địa. Đó không chỉ làm cho ma pháp bản thân tăng lên một mức mới mà còn triệt để khiến cơ thể từ hậu thiên tiến nhập vào tiên thiên chi cảnh. Phần lớn năng lượng là do bảy thanh ma pháp đạo hấp thụ nhưng cơ sở tiên thiên lĩnh vực trong cơ thể dưới sự nuôi dưỡng đó cũng không ngừng tiến bộ. Dưới sự hành hạ ba tháng của Bàn Tử, tiên thiên lĩnh vực cuối cùng cũng giác tỉnh. Sở dĩ tiên thiên lĩnh vực của mình quái dị như vậy là có quan hệ tới bảy thanh ma pháp đạo cùng thần lực của Bàn Tử và thể chất của mình. Ba loại năng lực tăng phúc, phòng ngự, yếu nhược đã sớm đem mình tới cảnh giới có thể đối kháng với ma đạo sư.

Thời gian không ngừng trôi qua. Ngũ long vương đều là thượng cổ dị thú đã sống trên cả vạn năm, bọn họ đương nhiên không nghĩ gì tới chút thời gian này. nhưng niệm Băng trong trạng thái mỹ diệu của tu luyện cũng quên đi sự tồn tại của thời gian. Hai loại tốc độ không ngừng xoay tròn trong cơ thể khiến bảy khóa thực thể năng lượng càng lúc càng lớn. Quên đi thời gian, toàn tâm chìm đắm trong tu luyện hiệu quả tuyệt đối rất rõ ràng.

”A...”

Không biết bao lâu, một thanh âm thâm thiết chấn động từ trong hang phát ra khiến cả ngọn núi như muốn rung chuyển. Thanh âm quá lớn khiến cho ngũ long vương đều mở mắt ra. Gia Lạp Mạn Địch Tư toàn thân khẽ run, thần sắc có chút hoảng hốt. Bọn họ đều biết quang minh long vương Địch Mạn Đặc Đế chính là muốn sanh, một trong thất long vương muốn sanh long tử.

Thanh âm cùng với sự thay đổi của ma pháp khí tức khiến cho Niệm Băng từ mình thường tỉnh lại. Chỗ tốt của thiên nhân huyết từ từ lộ ra. một trong những năng lực chính là khả năng thu liễm tinh thần khiến cho hắc trong quá trình tu luyện không chịu bất kỳ sự gây nhiễu nào. Một khi bên ngoài có biến hóa, năng lượng khí tức sẽ phát sinh ảnh hưởng với thiên nhân huyết sẽ khiến cho Niệm Băng tỉnh lại. Mở ánh mắt nghỉ hoặc, Niệm Băng hỏi:

”Vừa rồi là thanh âm gì vậy?”

Vừa dứt lời thì một thanh âm thâm thiết lại truyền tới, thanh âm lần này so với trước còn lớn hơn rất nhiều.

Gia Lạp Mạn Dịch tư trầm giọng nói:

”Dịch Mạn Đặc Đế muốn sanh rồi, từ bây giờ trở đi chúng ta phải tập trung tinh thần phòng thủ. Từ khi sanh long dẫn cho tới khi ấp ra sanh mệnh, thì dù là long vương chúng ta cũng phải mất từ ba đến bảy ngày. Trong khoảng thời gian này, cơ thể Dịch Mạn Đặc Đế cực kỳ hư nhược. Tập Tiệp áo tây Tư phải toàn lực giúp đỡ nàng vượt nạn. Cái chúng ta có thể làm chính là phòng thủ không để bất kỳ ai quấy nhiễu bọn họ.”

Thanh âm kêu thảm thứ hai vang lên, giọng của Dịch Mạn Đặc Đế như muốn khàn giọng, Phía sâu trong động truyền ra âm thanh thở gấp của Tập Tiệp áo tây Tư.

Đột nhiên, Gia Lạp Mạn Dịch tư biến sắc nói:

”không ổn rồi. Dịch Mạn Đặc Đế vốn là thể chất quang minh tối thuần nhất. Nàng cùng Tập Tiệp áo tây Tư kết hợp sinh ra trứng so với long phổ thông thì khó hơn rất nhiều. Mà bây giờ Tập Tiệp áo tây Tư làm hộ pháp trong đó cũng vô tác dụng. Thân là hắc ám long vương, năng lượng của hắn chỉ có thể gây thương hại cho việc sinh nở của Dịch Mạn Đặc Đế. Mau, chúng ta mau tiến vào trong hỗ trợ.

Quả nhiên, thanh âm của Tập Tiệp áo tây Tư từ trong hang vang lên, trong thanh âm đã mất đi sự băng lãnh mà tràn ngập lo âu:

”Các người mau tiến vào đây, Dịch mạn Đặc Đế sợ muốn sinh khó rồi”

Ngũ long vương đồng thời nhú mảy. Lúc này ngoại dịch có thể tới bất kỳ lúc nào. Nếu Dịch Mạn Đặc Đế quả sinh khó thì sự việc biến thành rất khó nói. Ngũ long vương dùng tốc độ nhanh nhất tiến vào trong động. Gia Lạp Mạn Dịch tư sợ một mình Niệm Băng ở ngoài có chuyện nên đưa hắn vào trong. Rất nhanh, bọn họ đã vào tới trong động. Càng vào sâu bên trong thì khuôn viên càng lớn. Lúc bọn họ tới nơi cuối cùng của hang động thì kỳ quái ở đây không hề có sự tồn tại của ma pháp khí tức kỳ dị nào mà tràn ngập sinh mạng lực. Có thể chính bởi nơi đây sung mãn sinh mệnh lực nên hắc ám long vương cùng quang minh long vương mới chọn nơi này để sinh nở. Dù sao, bất luận là hắc ám hay quang minh khí tức thì cũng đều không có thương hại gì với việc sanh sản của bọn họ. Trong động, một kim long cực lớn với dáng vẻ tuyệt đẹp đang nằm ở giữa, toàn thân phát ra kim sắc quang mang cường mãnh, quang minh khí tức không ngừng cuốn quanh thân thể nó lúc sáng lúc mờ.

Quang minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế thống khổ nhắm mắt, cả thân hình to lớn của nàng không ngừng run rẩy. Mỗi lần run rẩy, thì dưới thân lại chảy ra một ít dịch thể kim sắc. Lúc này hắc ám long vương Tập Tiệp áo tây Tư khuôn mặt lo lắng nhưng không biết làm gì. Gia Lạp Mạn Dịch tư phi tới bên cạnh Tập Tiệp áo tây Tư, trầm giọng nói:

”Có chuyện gì vậy? Sao lại đột nhiên sinh khó thế này?”

Tập Tiệp áo tây Tư khổ sở nói:

”Ta cũng không biết. Hoặc giả hai người bọn ta năng lượng chống nhau quá lớn, vì vậy sinh ra hài tử có năng lượng khí tức mới quái dị. Ta cùng Dịch Mạn Đặc đế sớm đã có cảm giác. Chỉ là sau mấy ngày đám gia hỏa đánh lén kia thì cái cảm giác đó chợt trở nên mãnh liệt. Sanh mệnh lực của Dịch mạn Đặc đế không ngừng giảm xuống nhưng vẫn không thể sanh long dẫn. Chỉ sợ là muốn sanh khó mất. Làm sao bây giờ? Hiện tại phải làm gì đây? Gia Lạp Mạn Dịch tư, mau giúp nàng, giúp nàng đi”

Sanh mệnh người hắn yêu thương nhất đang bị nguy hiểm, khiến tâm trí của Tập Tiệp áo tây Tư sớm đã rối loạn.

123. Chương 122 Nhiệt Huyết Ngã Thế Nhĩ Môn Nghênh Chiến

Tập Tiệp Áo Tây Tư lo lắng kêu lên: ”Vây bây giờ phải làm gì đây? Năng lượng trong cơ thể Dịch Mạn Đặc Đế rất mạnh mẽ, hơn nữa năng lượng ba động rất quái dị, cả hai chúng ta đều vô pháp khống chế loại năng lượng này. Cứ tiếp tục như vậy ta sợ nàng chịu không nổi. Với tình huống của Dịch Mạn Đặc Đế hiện tại thì căn bản không có cách liên hợp với chúng ta để liên hệ với Long thần đại nhân. Làm sao đây? hiện tại phải làm gì đây?”

”Ta có thể thử không?” Niệm Băng này giờ đứng bên cạnh chợt lên tiếng. Trừ Dịch Mạn Đặc Đế ra, ánh mắt của sáu long vương đều tập trung trên người hắn. Tập Tiệp Áo Tây Tư lộ ra ánh mắt nghi hoặc, tò mò.

Niệm Băng nói: ”Nếu các ngươi đều không có biện pháp thì không bằng cứ để ta thử xem. Ta nghĩ hài tử của các người chính là kế thừa quang minh và hắc ám hai chủng cực đoan năng lượng nên mới phát sinh ra biến dị. Ta là một Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp sư, đối với việc dung hợp ma pháp cực đoan năng lượng có chút tâm đắc. Hoặc giả là ta có thể tìm ra biện pháp trợ giúp Quang Minh long vương; chỉ cần có biện pháp, cộng thêm các người ra tay thì có thể cứu được nàng ta.”

Đúng là thất long vương ai nấy cũng đều có thể sử dụng thất ma pháp , nhưng thất ma pháp của bọn họ lại không giống Niệm Băng. Niệm Băng lấy Băng Hỏa Đồng Nguyên làm gốc rồi trực tiếp hấp thụ các ma pháp năng lượng hệ khác để sử dụng. Còn thất long vương thì lại dùng tới năng lượng bốn hệ cường đại của mình mà mô phỏng hiệu quả của các hệ ma pháp khác, Từ bản chất đã không giống nhau nên đối phó với vấn đề dung hợp ma pháp năng lượng cực đoan, thực lực thất long vương dù mạnh cũng không có kiến giải sâu sắc như Niệm Băng. Niệm Băng chính là cảm nhận được biến hóa năng lượng trên người Quang Minh long vương nên mới đưa ra đề nghị trên.

Tập Tiệp Áo Tây Tư sớm đã rối loạn, vì vậy chỉ cần có hy vọng là hắn không thể bỏ qua, vội nói: ”Được, người mau thử trước đi. Chỉ cần có thể cứu lấy hài tử cùng thê tử của ta, bất kỳ điều kiện gì ta cũng có thể đáp ứng”. Hô hấp của hắn càng lúc càng gấp, hắc ám khí tức lúc ẩn lúc hiện tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể bạo phát.

Niệm Băng đi về hướng Dịch Mạn Đặc Đế nói: ”Ta không cần người báo đáp cái gì. Gia Lạp Mạn Dịch Tư là bằng hữu của ta, người lại là bằng hữu của hắn. Bằng hữu giúp nhau cũng cần phải báo đáp sao?”

Khí tức quang minh trên người Dịch Mạn Đặc Đế mặc dù phát ra không ổn định nhưng đắm chìm trong quang minh, khiến Niệm Băng cảm thấy rất thoải mái. Khi hắn tiến lại gần còn cách Dịch Mạn Đặc Đế khoảng một trượng thì một cỗ lực lượng nhu hòa đột nhiên ngăn hắn lại. Đó chính là phòng ngự chi lực của Dịch Mạn Đặc Đế. Quang mang trong mắt Niệm Băng lóe lên, tiên thiên linh vực mở ra, thất sắc quang mang lóe lên quanh người hắn. Tiên thiên linh vực dưới sự khống chế của Niệm Băng, quang nguyên tổ tức thì bị đẩy lui. Niệm Băng tiến tới trước vài bước, tiến nhập vào khu vực phòng ngự của Dịch Mạn Đặc Đế. Toàn thân Dịch Mạn Đặc Đế run lên, khí tức càng lúc không ổn định. Lúc này, mục quang của lục long vương đều tập trung trên người Niệm Băng. Tập Tiệp Áo Tây Tư cố gắng đè nén sự bất an trong lòng, thầm cầu kỳ tích xuất hiện.

Niệm Băng mềm mỏng nói:”Quang Minh long vương, xin đừng bài xích năng lượng của ta. Hãy tin ta, ta là bằng hữu của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ta tới đây giúp người”.

Dứt lời, Niệm Băng lập tức mở rộng tiên thiên linh vực bao trùm lấy toàn bộ thân thể của Dịch Mạn Đặc Đế. Bảy loại năng lượng trong thiên nhân linh vực tức thì trở nên bình hành. Bảy loại ma pháp nguyên tố từ từ tiến về phía thân thể của Dịch Mạn Đặc Đế.

Thiên nhân đã mở, thông qua bảy loại ma pháp nguyên tố tiến nhập vào người Dịch Mạn Đặc Đế, thiên nhân của Niệm Băng có thể thấy rõ tình huống bên trong cơ thể của nàng.

Đúng như hắn dự đoán, Dịch Mạn Đặc Đế lúc này rất hư nhược. Nàng không phải hư nhược về năng lượng , quang minh năng lượng của nàng rất cường đại. Nhưng trong thân thể nàng lại không ngừng đang bị một năng lượng cực đoan cắn xé. Cực đoan năng lượng này xuất hiện bên dưới bụng. Niệm Băng biết với thực lực của Dịch Mạn Đặc Đế tự nhiên có thể ép toàn bộ năng lượng này ra ngoài. Nhưng nàng ta hiển nhiên không muốn làm vậy. Bởi vì nếu làm như vậy thì long tử mà nàng cùng hắc ám long vương khổ cực dưỡng dục cả ngàn năm cũng coi như xong. Vì vậy nàng cắn răng chịu nổi thống khổ kịch liệt cũng không muốn làm tổn hại đến hài tử của mình.

Lúc này huyết nhục quanh long đản (thai rỗng) đã bị cỗ năng lượng cực đoan này phá tan nát. Đó cũng chính là nguyên nhân vì sao dưới hạ thân của Dịch Mạn Đặc Đế lại chảy ra kim sắc dịch thể. Tình cảm mẫu tử vĩ đại khiến trái tim niệm Băng rung động. Hắn không chút do dự, dưới sự dẫn đạo của thiên nhân, liền khống chế bảy loại năng lượng cẩn thận tiến tới phía dưới bụng của Dịch Mạn Đặc Đế, đem toàn bộ năng lượng cực đoan biến dị kia bao trùm lại .Bằng bảy loại ma pháp nguyên tố bất đồng cộng thêm diệu

dụng của thiên nhân lĩnh vực, Niệm Băng làm suy yếu đi cỗ cực đoan năng lượng, dùng lĩnh vực của mình cường hoành bao lấy long dẫn trong cơ thể Dịch Mạn Đặc Đế. Từ từ hấp thu và suy yếu, thất hệ ma pháp nguyên tố không chỉ cách ly Dịch Mạn Đặc Đế với sự thống khổ mà còn bảo hộ lấy long dẫn. Cỗ cực đoan năng lượng sau khi bị làm suy yếu thì lại tàn phá ngược lại khiến bên trong long dẫn phát sinh đủ loại biến dị. Chỉ là có thiên nhân lĩnh vực tồn tại nên không để cho cỗ năng lượng này làm tổn hại tới thân thể của Dịch Mạn Đặc Đế.

Lúc này Niệm băng cảm thấy đã hết sức, dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn khống chế thiên nhân lĩnh vực như thế này. Nhưng thực lực của Dịch Mạn Đặc Đế quá cường đại. Mặc dù nàng ta đã buông thả tinh thần nhưng đối với lĩnh vực của Niệm Băng vẫn có ảnh hưởng không nhỏ, cộng thêm cỗ năng lượng quái dị trên long dẫn kia đang tàn phá, tất cả làm tiêu hao của Niệm Băng không ít ma pháp lực.

Niệm Băng vừa duy trì lĩnh vực vừa lên tiếng: "Quang Minh long vương, người mau dùng quang hệ năng lượng tu phục lại thân thể của mình. Có lĩnh vực của ta ở đây, bảo đảm hài tử của người không bị thụ thương. Chỉ cần người hoàn thiện lại thân thể là có thể sinh nó ra".

Thân thể Dịch Mạn Đặc Đế vốn đang run rẩy vì đau đớn thì đột nhiên dừng lại. Nàng dường như thở phào nhẹ nhõm, hít sâu mấy hơi, đôi long mục trước giờ vẫn nhắm từ từ mở ra nhìn Niệm Băng đầy cảm kích. Quang minh năng lượng vốn đang bị nàng dồn ép ở một chỗ bùng phát, khôi phục lại thân thể bị phá hoại dưới bụng. Kim sắc quang mang dần biến thành bạch quang thánh khiết, quang minh năng lượng xung quanh người nàng cũng không còn mất ổn định như trước. Dịch Mạn Đặc Đế bắt đầu khôi phục thân thể.

Do va chạm với quang minh năng lượng khiến cho ảnh hưởng với lĩnh vực của Niệm Băng càng lúc càng lớn. Niệm Băng vừa cắn chặt răng nhẫn nại, vừa triệu hoán ra bảy thanh ma pháp đao, thông qua bảy khối đỉnh cấp bảo thạch mới có thể miễn cưỡng ổn định thiên nhân lĩnh vực.

Đám người Tập Tiệp Áo Tây Tư, Gia Lạp Mạn Dịch Tư thấy tình huống của Dịch Mạn Đặc Đế chuyển biến tốt thì thở phào nhẹ nhõm. Tập Tiệp Áo Tây Tư nắm lấy vai Gia Lạp Mạn Dịch Tư, sắc mặt lộ nét vô cùng cảm kích: "Đa tạ, đa tạ người Gia Lạp Mạn Dịch Tư à. Nếu như không có bằng hữu của người, chỉ sợ..."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư mỉm cười nói: "Đừng nói nhiều như vậy. Chỉ cần Dịch Mạn Đặc Đế không sao là tốt rồi"

Bàn Tử cười hắc hắc nói: "Chúc mừng, chúc mừng! Tập Tiệp Áo Tây Tư, sợ rằng khi người lên làm cha thì phải cảm ơn ta đó, Niệm Băng tiểu tử này là do ta dẫn tới "

Quang minh năng lượng của Dịch Mạn Đặc Đế thật sự kinh người, thân thể bị tàn phá nghiêm trọng nhưng dưới tác dụng của quang minh năng lượng đã nhanh chóng hồi phục. Niệm Băng lúc này cũng đổ mồ hôi, vừa thông qua bảy thanh đao ngưng tụ ma pháp lực vừa cắn răng chịu đựng. Hắn biết rất rõ, năng lượng của Dịch Mạn Đặc Đế quá cường đại, cộng thêm năng lượng của quả trứng, vì vậy với thiên nhân lĩnh vực của hắn căn bản không thể giúp nàng sanh hài tử ra. Dù sao thì một vị long vương so với Niệm Băng cũng mạnh hơn rất nhiều. May mắn là hiện tại đã hiểu rõ tình huống, việc tiếp theo sẽ dễ dàng hơn.

Niệm Băng hít sâu một hơi, toàn lực ổn định lĩnh vực, trầm giọng nói: "Thất long vương, các người hãy nghe kỹ lời ta nói. Đợi một chút mọi việc sẽ do các người thay ta. Công lực của ta quá yếu không đủ để giúp Quang Minh long vương sinh hạ hài tử. Mọi việc phải do bảy người cùng nỗ lực thì mới giúp được Quang Minh long vương sinh nó ra. Hơn nữa, theo ta quan sát thì hài tử của Quang Minh long vương và Hắc Âm long vương rất quái dị. Năng lượng của nó vốn không thuộc bất kỳ loại nào trong thất hệ, vì vậy các người không chỉ giúp Quang Minh long vương sinh nó ra mà còn phải giúp nàng ấp nó thì mới được. Chỉ có hợp lực bảy người mới có thể làm được, bằng không thì chỉ có thể giữ mệnh của Quang Minh long vương chứ không thể giữ được hài tử này. Ta hiện tại đã dùng tiên thiên lĩnh vực của mình bao bọc lấy long dẫn, thông qua lĩnh vực làm suy yếu đi năng lượng biến dị bên trong khiến nó không thể ảnh hưởng tới thân thể của Quang Minh long vương. Năng lực của các người mặc dù không hề suy yếu nhưng bằng vào lực lượng của bảy người hoàn toàn có thể khống chế các loại năng lượng ba động bên trong long dẫn. Việc các người làm rất đơn giản đó là đồng thời mang năng lượng tiến nhập vào cơ thể Quang Minh long vương, tại hạ phúc (phía dưới bụng) chế trụ long dẫn. Chỉ cần giữ thất hệ năng lượng ở trạng thái bình hành, cộng thêm lực lượng nhục thể của Quang Minh long vương thì việc sinh hài tử ra không có gì khó cả. Các người hiểu ý của ta không?".

Tập Tiệp Áo Tây Tư gật đầu nói: "Ý của ngươi là muốn bảy người chúng ta cùng nỗ lực dụng thất hệ năng lượng bảo vệ long dẫn, giúp Dịch Mạn Đặc Đế sanh nó ra?".

Gia Lạp Mạn Dịch Tư có chút lo lắng nói: "Nhất định phải dùng thất hệ năng lượng sao? Thiếu mấy loại cũng không được sao? Trong tình huống như vậy, nếu bảy người chúng ta giúp Dịch Mạn Đặc Đế thì ai sẽ bảo vệ ở đây chứ?"

Lời Gia Lạp Mạn Dịch Tư vừa nói ra tức thì cả hang động trở nên yên tĩnh. Bọn họ đều biết địch nhân sắp tới cường đại như thế nào. Không có trên bốn vị long vương căn bản không thể chống đỡ công kích của địch nhân, nhưng tình huống của Dịch Mạn Đặc Đế lúc này lại quá nguy hiểm. Nhất thời trong lòng các long vương ai nấy cũng đều mâu thuẫn. Ánh mắt bọn họ đều đặt trên người Niệm Băng, với hy vọng ít nhất có một hai vị long vương có thể không cần tham gia vào quá trình hỗ trợ này.

Niệm Băng bắt lực lắc đầu nói: "Cái này không thể được. Khối long dẫn này năng lượng rất quái dị, chỉ có bảy hệ năng lượng đồng thời phát ra và giữ trạng thái bình hành mới có thể chế trụ được nó, thiếu đi một loại sẽ trở thành phá hoại mất. Vì vậy cả bảy loại phải đồng thời tiến hành. Gia Lạp Mạn Dịch Tư, các người có tin ta không?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư gật đầu nói: "Đương nhiên là tin, ngươi đã sớm dùng hành động của mình lấy được niềm tin của bọn ta rồi. Ngươi nói đi, còn có biện pháp nào khác không?"

Niệm Băng cắn răng nói: "Nếu như các người tin ta thì hãy giao nhiệm vụ phòng ngự cho ta. Bất quá ta hy vọng các người có thể mang bốn bình Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình còn lại đưa cho ta. Chỉ có cái đó thì ta mới có thể có khả năng bảo vệ các người an toàn được. Mục đích của địch nhân chính là nhắm vào bốn cái bình này chứ không phải tiêu diệt các ngươi. Ta thà mang bốn cái bình hủy đi cũng sẽ không giao cho bọn chúng. Ta đã sớm bố trí xung quanh ngọn núi mười mấy cái Vĩnh Hằng Thụy Miên lĩnh vực, dựa vào mấy cái lĩnh vực này cùng với việc nắm trong tay 4 cái bình có thể kéo dài một chút thời gian. Trong khoảng thời gian này, các người nhất định phải toàn lực áp long dẫn, khi tiểu long vương sinh ra thì lập tức tới giúp ta ngăn địch. Các người mau quyết định đi, lĩnh vực của ta sắp chịu không nổi rồi."

Sáu long vương đưa mắt nhìn nhau không một ai lên tiếng. Tập Tiệp Áo Tây Tư đột nhiên nói: "Niệm Băng, đa tạ hảo ý của ngươi. Ta tin ngươi".

Dứt lời, hắc quang trên tay lão lóe lên, một bình Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình tức thì hiện ra. Băng long vương, Phong long vương cùng đồng thời thở dài, trên tay cũng xuất hiện chiếc bình do mình bảo hộ. Dịch Mạn Đặc Đế cũng phun ra một đạo kim sắc quang mang đem bốn cái bình tụ lại.

Niệm Băng hít sâu một hơi, một lần nữa củng cố lĩnh vực của mình, hắc nhìn thất long vương nói: "Được rồi, các người có thể bắt đầu. Đầu tiên các người hãy cẩn thận mang năng lượng quán nhập vào người Quang Minh long vương, cùng năng lượng của nàng hợp nhất, đem năng lượng khổng lồ cùng một cường độ. Sau đó hãy tiếp lấy vị trí của ta".

Lúc này thương thế của Dịch Mạn Đặc Đế dưới quang minh năng lượng cường mãnh cũng đã sớm khôi phục.

Sáu long vương do Tập Tiệp Áo Tây Tư làm chủ không dám chậm trễ, thân hình lóe lên, từ sáu phương vị khác nhau đưa tay để lên người Dịch Mạn Đặc Đế. Bọn họ biết lúc này càng tranh thủ được giây phút nào thì cơ hội thành công áp nở ra tiểu long vương càng lớn. Thực lực của thất long vương ít nhất cũng tương đương với bảy Thần Hàng sư, hơn nữa Long Ngữ ma pháp của bọn họ còn có đặc điểm kỳ lạ riêng. Tất cả bọn họ đều sinh sống trên đại lục trên cả vạn năm, mặc dù thời gian rất dài mới gặp mặt nhưng đã sớm phối hợp ăn ý. Niệm Băng không phải chờ lâu, bảy cỗ năng lượng khí tức cường đại đã hình thành một tầng kết giới.

Niệm Băng thở phào, cẩn thận đem tiên thiên lĩnh vực của mình triệt xuất để thất long vương tiếp lấy vị trí của mình. Nhưng hắc sợ thất long vương khống chế không tốt nên vẫn dùng thiên nhãn quan sát tình huống trong cơ thể Dịch Mạn Đặc Đế. Niệm Băng đúng là lo lắng dư thừa, thất long vương đối với việc khống chế năng lượng sớm đã đạt đỉnh cao. Năng lượng do bảy người bọn họ kết hợp nhẹ nhàng, khống chế năng lượng của long dẫn. Long dẫn lúc này vừa hấp thu vừa đem biến dị năng lượng từ từ phát ra ngoài.

Đem ma pháp khí tức cùng năng lực thiên nhãn thu hồi lại, toàn thân Niệm Băng cảm thấy mệt mỏi do

tiêu hao sức lực quá lớn. Hắn không dám chậm trễ vội thu bốn cái Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn Chi Bình vào không gian giới, đoạn tuyệt ngoại hô hấp, hấp thu tiên thiên khí tức và ma pháp nguyên tố xung quanh. Hắn đã hứa nhận trọng trách phòng ngự thì phải chuẩn bị trạng thái tốt nhất. Mặc dù Niệm Băng chưa bao giờ gặp qua nhưng cũng có chút hiểu biết về sự cường đại của Minh Vu. Khi đó, dù là người như Hi Lạp Đức còn cảm thấy khủng bố bởi sự xuất hiện của Minh Vu. Hai tên gia hỏa cường đại này chỉ sợ bản thân mình rất khó đối phó, hiện tại chỉ hy vọng ma pháp trận mình bố trí có thể đạt hiệu quả tốt.

Trong lúc Niệm Băng mang tâm trạng bất an không ngừng khôi phục ma pháp lực thì tại một nơi cách sơn cốc không xa, trong một băng động do người mở ra không lâu, lại đang tràn ngập hắc ám tà ác khí tức. Minh Vu Tắt Phân dưới sự giúp đỡ của chủ nhân Tà Nguyệt sớm đã khôi phục lại thực lực, hắc vụ lớn vốn ẩn chứa khí tức cường đại lúc ẩn lúc hiện

”Tà chủ, chúng ta có tiếp tục hành động hay không? Hiện tại thất long vương đều đã tề tụ, sợ rằng chúng ta khó mà chiếm tiện nghi. Với năng lực của ngài tối đa cũng chỉ có thể đồng thời đối phó được hai đến ba long vương. Trừ Hắc Ám long vương đang bảo hộ Quang Minh long vương ra thì còn ít nhất năm long vương phụ trách thủ hộ. Chỉ cần bọn họ kiên quyết phòng thủ không ra thì chúng ta khó mà hành động được.”

Tà Nguyệt chấp tay đứng, khí lạnh xung quanh không hề gây chút ảnh hưởng nào tới hắn. Phán đoán của Tắt Phân rất chính xác. Mặc dù trong thất long vương, Quang Minh long vương có uy hiếp lớn nhất tới hắn thì do sinh nở nên vô pháp ra tay, nhưng Long Ngữ ma pháp của các long vương khác cũng không phải là trò đùa. Đã chuẩn bị nhiều năm nay, hắn thật không muốn thất bại, nhưng nếu từ bỏ thì hắn không chút cam tâm.

Đi qua đi lại trong hang động, Tà Nguyệt không ngừng suy nghĩ. Rốt cuộc là động thủ hay từ bỏ? Hắn không cam tâm, hắn thật sự không cam tâm. Nếu như quả có thể lấy được toàn bộ Mặc Áo Đạt Ti Phong Ấn Chi Bình thì có thể mở ra quốc độ thất lạc trong giấc mơ của hắn. Tới khi đó, lời thề năm xưa chắc chắn sẽ được khai mở. Nhưng thất long vương tại đại lục tuyệt đối là tối cường giả. Thất long vương tề tụ, dù có hai người không tham chiến cũng chỉ sợ...

”Tà chủ đại nhân, ngài hãy sớm ra quyết định đi. Ta vừa mới cảm nhận được sinh mệnh khí tức ba động, chỉ sợ con quang minh long kia sắp sanh rồi. Hiện tại chúng ta còn có thời gian ba ngày. Theo như phỏng đoán mà nói thì quang minh long cả sinh lẫn ấp trứng nhanh nhất cũng phải ba ngày mới hoàn thành”.

Một hắc sắc thân ảnh từ trong nơi hắc ám từ từ bước ra, thân ảnh tới thẳng bên người Tà Nguyệt, ôn nhu dựa vào hắn. Đây chính là Hấp Huyết quý vương Ti Na.

Tà Nguyệt ôm lấy cái eo mảnh khảnh của Ti Na, im lặng một chút rồi nói: ”Hành động lần này không thể hủy bỏ. Lần trước chúng ta xuất hiện đã khiến cho thất long vương có sự cảnh giác, bỏ qua lần cơ hội này thì có thể sẽ không còn cơ hội nữa. Dù cho phải có hy sinh thì chúng ta vẫn phải hành động. Trước tiên ta nói trước, không có mệnh lệnh của ta, nếu ai tự tiện thoái lui thì đừng trách ta không khách khí. Được rồi, bây giờ tất cả chuẩn bị, ba canh giờ sau sẽ ra tay”.

Nghe quyết định của Tà Nguyệt, Tắt Phân cũng không dám nói gì thêm. Mặc dù hắn là Minh Vu nhưng hiện tại hắn chỉ là một thủ hạ cao cấp dưới tay Tà Nguyệt. Huống chi đúng như lời Tà Nguyệt nói, nếu như bỏ qua lần này thì chỉ sợ không còn cơ hội nữa.

Niệm Băng vừa minh tưởng vừa quan sát hành động của thất long vương. Trong chốc lát đã qua nửa canh giờ. Thân sắc Quang Minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế từ hòa hoãn dần trở nên khẩn trương, còn sáu long vương khác thì vẫn không có biểu hiện gì nhưng thân sắc lại rất ngưng trọng, hiển nhiên lúc này Dịch Mạn Đặc Đế đã sắp sanh.

Ma pháp lực của Niệm Băng bởi vì ở bên cạnh thất long vương nên khôi phục rất nhanh. Ma pháp nguyên tố không ngừng ngưng tụ cộng thêm tiên thiên chi khí khiến cho sức lực tiêu hao quá độ do thi triển tiên thiên linh vực lúc trước dần dần khôi phục. Không cần mất nhiều thời gian, hắn đã trở về trạng thái tốt nhất.

Đột nhiên thân thể của thất long vương đồng thời chấn động, một tầng quang mang nhàn nhạt từ người Quang Minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế từ từ bay ra. Xuất hiện đầu tiên lại là hắc sắc quang mang, tiếp

sau đó hắc sắc quang mang dần biến thành bạch sắc. Tiếp đó biến thành hôi sắc (màu xám). Trong quang mang dường như đang bao bọc lấy một vật hình tròn.

Niệm Băng lần đầu tiên nhìn thấy long dẫn (thai rồng) bất giác tròn tròn mắt. Quả trứng này dài độ khoảng hai xích, khắp chu vi tỏa ra một lớp quang mang màu xám, khắp thân bóng loáng.

Niệm Băng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết cửa thứ nhất đã qua, bây giờ chỉ hy vọng sau đó đừng xuất hiện chuyện gì là tốt nhất. Trứng đã được sinh ra, hắn không cần phải lưu trong động liền quay người đi ra thẳng ngoài cửa động. Hắn ngồi xuống minh tưởng đồng thời vừa chú ý mọi động tĩnh xung quanh. Vừa minh tưởng, Niệm Băng vừa cầu nguyện : "Tiểu long vương, người mau sớm sinh ra đi. Băng không ta coi như tiêu rồi".

Vào lúc này Niệm Băng cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm. Ma pháp lực dù khôi phục nhanh nhưng dù đã khôi phục thì cũng khó mà đối mặt với nguy cơ trước mắt.

Không biết bao lâu, khi ma pháp lực trong cơ thể đã khôi phục hoàn toàn, Niệm Băng từ mặt đất đứng dậy, lấy bảy thanh ma pháp từ trong không gian giới ra cắm trên mặt đất. Hắn nhắm mắt lại, đem tinh thần lực toàn bộ tập trung tại thiên nhãn huyết chú ý hết mọi động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên tinh thần lực của Niệm Băng chợt thoáng động. Hắn mở hai mắt ra, trong lòng thầm than một tiếng. Xem ra cái gì tới cũng phải tới, mặc dù trong lòng hắn hy vọng nguy hiểm có thể tránh xa, hy vọng có thể sống lâu một chút nhưng những gì phải đến thì vẫn phải đến, hắn tuyệt sẽ không lùi bước. Lúc này tâm tình trong lòng Niệm Băng ngược lại rất bình tĩnh, đứng yên một chỗ chờ đợi.

"Không, hỗn đản"

Tát Phân phần nộ gầm lên. Một cỗ năng lượng cực lớn không biết từ đâu xuất hiện đánh thẳng vào tinh thần lực của hắn. Mặc dù tinh thần lực của Minh Vu không hề yếu hơn Long thần nhưng cũng chịu không nổi cú đánh như thế này.

Mười mấy tên Minh ma sớm đã ngã gục xuống đất, mất đi năng lực hành động. Thủ hạ do Hấp huyết quỷ vương Ti Na dẫn đi quá nửa cũng gục trên mặt đất, tinh thần lực của bọn chúng quá yếu nên ảnh hưởng nghiêm trọng tới thân thể.

Trong đám người trên thì chỉ có Tà Nguyệt cùng Ti Na là hầu như không bị chút ảnh hưởng gì. Ánh mắt của Tà Nguyệt lóe lên một đạo u lam sắc quang mang, miệng thì phát ra từng tiếng rít gồ ghe khê. Một đạo lục sắc quang mang từ từ bay ra bao trùm lấy toàn bộ thủ hạ mà hắn dẫn tới vào bên trong, ngăn lại toàn bộ sự công kích tinh thần lực ở bên ngoài.

"Một ma pháp trận thật cao minh, Long vương từ khi nào mà cũng bố trí ma pháp trận như vậy? Cái này hiển nhiên là chuẩn bị dành cho bọn ta". Từng đạo u lam sắc quang mang từ từ bay lên, trong nháy mắt đã biến mất.

Niệm Băng nơi động khẩu chợt rung mình, ý thức bỗng chút mơ hồ kinh hãi nói: "Thực ghê gớm, ngang nhiên một lúc phá mất bốn cái Vĩnh Hằng Đích Thụy Miên của ta. Cái tên gia hỏa này có còn là người không vậy? Bọn chúng sao lại có thể làm được như vậy?"

Niệm Băng rất có niềm tin với Vĩnh Hằng Đích Thụy Miên ma pháp trận, không thể ngờ ma pháp trận lại bị đối phương dễ dàng phá giải như vậy. Đương nhiên hắn cũng không biết Tà Nguyệt lúc này cũng đang rất tức giận, thủ hạ đặc lực của hắn không ngờ lại bị tiêu hao đi mất ba phần chiến đấu lực do những cái ma pháp trận này.

Sự xuất hiện của ma pháp trận Vĩnh Hằng Thụy Miên không hề làm mất đi niềm tin của Tà Nguyệt mà ngược lại còn làm hắn tự tin hơn trong hành động. Bởi vì hắn biết rõ một chủng tộc cao ngạo như long tộc mà lại sử dụng tới ma pháp trận rõ ràng là có nguyên nhân. Nguyên nhân gì thì hắn không biết nhưng chắc chắn là bất lợi với đám long vương.

Khí hậu ẩm áp như mùa xuân trong sơn cốc dần trở nên lạnh, đây không phải chỉ là hàn khí mà nó còn mang theo khí tức âm lãnh. Niệm Băng cứ đứng đợi địch nhân tới, tại trước cửa động hắn đã sớm họa một cái Băng Hỏa Đồng Nguyên lực mang tinh. Lúc này hắn không khỏi nhớ đến cái áo giáp của mình, nếu như còn có những ma pháp quyền trức trên áo giáp đó thì nói không chừng còn chống đỡ được thêm một chút.

Trong hang đông không có chút động tĩnh. Hiển nhiên trong thời gian ngắn không thể nào thành công ngay được. Dưới mặt đất bắt đầu xuất hiện những chấn động nhẹ. Niệm Băng chợt thấy rung mình, hẳn biết địch nhân lúc này đã tới.

Đột nhiên trước mặt Niệm Băng khoảng mười mấy trượng, mặt đất bỗng nhiên xuất hiện vô số vết nứt. Từng bàn tay xương xẩu từ vết nứt giờ lên, âm thanh khanh khách mang theo một áp lực khủng bố. từng bộ khô lâu từ vết nứt chui ra, trong tay mỗi con đều cầm một thanh cốt đao. Động tác của bọn chúng rất chậm, tại đôi mắt lấp lánh lực sắc quang mang nhàn nhát. Âm thanh ma sát xương cốt khiến Niệm Băng muốn nổi da gà, đây là lần đầu tiên hắn thấy những thứ thế này.

Khô lâu số lượng càng lúc càng nhiều, tựa hồ như không có ý định dừng lại. Đám khô lâu như phát hiện ra sinh khí trên người Niệm Băng, từng tên từng tên chỉnh tề giờ cao cốt đao không ngừng tiến về hướng Niệm Băng.

Niệm Băng không động dậy, hẳn tuyệt không hề nôn nóng. Áp lực mà khô lâu mang tới còn xa mới bằng thực lực của chúng. Đám khô lâu khi xuất hiện khiến cả sơn cốc tràn ngập khí tức tử vong, mỗi bước bọn chúng tiến tới, tim của Niệm Băng lại nhảy lên một lần.

Cuối cùng, áp lực tâm lý cũng khiến cho Niệm Băng không thể chịu đựng. Thiên nhân huyết mở ra quét qua đám khô lâu. Hắn nhận thấy bên trong đám khô lâu này đều có một đoàn lực sắc hỏa diễm. Đoàn lực sắc hỏa diễm này hiển nhiên là nguồn suối lực lượng của toàn bộ đám khô lâu. Đám tử vong sinh vật này làm thế nào tới được đây ? Niệm Băng không biết nhưng khẳng định chúng không phải bằng hữu của mình.

”Phát ra đi, thánh quang quán xuyên thiên địa! Người đại biểu cho quang minh vô tận chiếu khắp đại địa. Hãy huyền hóa đi thánh quang khí tức, dưới diệu dụng của Băng Hỏa Đồng Nguyên, hãy phát ra quang mang thần thánh của người. Thần thánh chi quang”

Quán xuyên thiên địa đích Thụ Quang bỗng nhiên sáng rực. Một đạo nhũ bạch sắc quang mang nhu hòa không ngừng ngưng tụ trước người Niệm Băng. Đám khô lâu đang tiến lên phía trước theo một tiết tấu . Bọn chúng tựa như đối với nhũ bạch sắc quang mang rất là e sợ, bước chân đang tiến chợt dừng lại. Bọn chúng giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Đột nhiên, một thanh âm bén nhọn từ phương xa vang lên. Đám khô lâu như quên hết tất cả, thân hình đang ngậy ngốc trở nên cực kỳ linh hoạt, từng tên từng tên liên tục lao về phía Niệm Băng, xương cốt bọn chúng đều tỏa ra một lớp lực sắc quang mang.

Hai mắt của Niệm Băng lúc này đã sớm biến thành nhũ bạch sắc quang mang. Thông qua thiên nhân huyết, hắn có thể thấy rõ ràng từng hành động của đám khô lâu. Quang mang bạch sắc nhu hòa đại phóng, thần thánh chi quang chiếu khắp mặt đất từ từ lan ra xa.

Thần thánh chi quang cũng chính là tịnh hóa chi quang dùng để đối phó với hắc ám sinh vật là hiệu quả nhất. Ánh bạch sắc nhu hòa chiếu qua, thân thể đám khô lâu như tuyết tan đi đều hóa thành từng luồng khí màu xám, dưới cơn gió nhẹ thổi qua liền biến mất. Từng lớp từng lớp khô lâu không ngừng ngã xuống. Ngay cả Niệm Băng cũng không thể ngờ ma pháp thần thánh chi quang lại có hiệu dụng đến như vậy.

Khi thần thánh chi quang chiếu tới những vùng đất nứt nẻ thì từ khe nứt đột nhiên tỏa ra từng làn khói xanh. Mặt đất nứt bỗng nhiên khép lại, không còn khô lâu nào từ trong đó chui ra. Bạch sắc quang mang từ từ biến mất, sơn cốc lại yên tĩnh trở lại. Nếu không phải khí tức âm lạnh càng trở nên nồng nặc thì e rằng Niệm Băng cũng nghĩ này giờ chưa có chuyện gì xảy ra.

”Ba ba ba”

Âm thanh vỗ tay đột ngột vang lên, từng đạo hắc ảnh giống như từ dưới đất chui lên từ từ, xuất hiện trước mặt Niệm Băng rồi từng bước từng bước tiến về phía hắn.

”Ta đã nói đám long vương sao có thể bố trí được ma pháp trận tinh diệu như thế, thì ra là có một tên nhân loại ở đây, hơn nữa còn là một quang minh ma pháp sư. Xem bộ dạng thì người là do đám long vương mời tới giúp thì phải.”

Niệm Băng biết chánh chủ đã tới, mi tâm phát ra một đạo bạch quang. Thông qua thiên nhân huyết, hắn có thể thấy rõ từng đạo thân ảnh ẩn bên trong hắc vụ. Ở ngay phía trước chính là một người toàn thân mặc hắc bào, người lên tiếng chính là hắn. Bên trái hắn là một nữ tử thân hình thon thả, nước da trắng ngần; tướng mạo tuyệt đẹp nhưng lại phát ra một khí tức yêu dị. Bên phải hắn là một đám khí màu xám. Nhìn thấy đám khí này, tâm tình Niệm Băng tức thì trầm xuống, cái thứ này Niệm Băng chưa hề thấy qua. Sau lưng ba người này có trên một trăm các loại quái vật được bao trùm bởi hắc ám khí tức. Bọn chúng sớm không thể xưng là người bởi vì đã không còn nhân hình cùng khí tức nhân loại, chỉ là Niệm Băng cũng không biết tên gọi của đám hắc ám sinh vật này.

Niệm Băng không nói tiếng nào, không ngừng ngưng tụ ma pháp nguyên tố trong không khí. Vừa mới sử dụng một ma pháp, hắn cần phải sớm khôi phục lại pháp lực của mình.

”Thì ra là tên tiểu tử người” Tất Phân phần nộ gầm lên một tiếng, hắc vụ từ người hắn phóng ra.

124. Chương 123 Hấp Huyết Quỷ Nữ Vương

Hơi thở của Tất Phân như ngưng lại. Nhìn thấy Thánh Diệu đao, từ sâu bên trong tâm hồn hắn trở lên một cảm giác khủng khiếp. Lý trí cho hắn biết thánh đao đã sớm mất đi sự liên hệ với thánh sư nhưng thần thánh khí tức vẫn còn rất nồng đậm, mặc dù thực lực của Niệm Băng vẫn chưa đủ tạo thành uy hiếp với hắn.

”Ồ ... Tất Phân, các người quen biết nhau sao?” Tà Nguyệt lãnh đạm nói

Tất Phân cung kính trả lời: ”Hồi bẩm tà chủ, tên tiểu tử này chính là tên nhân loại mà lần trước ta nói với ngài, hắn đã hại ta xém nữa thân hồn câu diệt. Hắn đang giữ trong tay chính là Thụ Quang đao của thánh sư cực kỳ lợi hại. Lần trước chính là do thánh diễm phát từ thánh đao làm cho ta suy nhược đi”.

Trong thâm tâm hắn cực kỳ hận Niệm Băng. Nếu như không phải gặp Niệm Băng thì hắn làm sao bị suy nhược tới mức bị bắt đi, càng không phải trở thành người hầu của Tà Nguyệt. Đối với một hắc ám sinh vật cường đại như hắn mà nói thì không có việc nào thống khổ bằng hạn chế tự do cả. Nếu không phải bị lời nói của Tà Nguyệt tác động thì hắn thà tự bạo cũng không nguyện ý để cho hắc ám sinh vật khác lợi dụng. Lần này gặp lại Niệm Băng, nếu như hắn quả có đôi mắt thì chỉ sợ đã sớm bốc lửa lên rồi.

Tà Nguyệt đưa mắt nhìn bảy thanh đao trên mặt đất, đôi mắt xanh lộ ra nét kinh dị. Hắn không tiến lên phía trước mà bình tĩnh nói: ”Nhân loại, nếu như bây giờ ngươi có thể ly khai thì ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Mục tiêu của ta chỉ là thất long vương, mau gọi bọn họ ra đây”. Hành động lần này hắn cũng không nắm chắc nên tuyệt không muốn có gì phát sinh nữa.

Niệm Băng lãnh đạm cười khinh thường nói: ”Bằng vào đám tiểu nhân vật các người mà cũng muốn tìm thất long vương sao? Một mình ta cũng đủ đối phó các người rồi. Không sai, ma pháp trận bên ngoài chính là do ta bố trí, nhưng đó chỉ là khai vị thôi”.

Tà Nguyệt không hề đổi sắc nhìn Niệm Băng nói: ”Nếu đã như vậy thì đừng trách ta không khách khí”.

Dứt lời hắn liền phát tay lên, sau lưng tức thì bay ra hai đạo hắc ảnh nhanh như thiểm điện bay tới Niệm Băng.

Nếu như Niệm Băng không trải qua ba tháng huấn luyện cùng Thổ long vương thì hắn tuyệt đối không thể tránh được sự công kích nhanh như thế này. Nhưng hiện tại không giống khi xưa, tốc độ của đối phương dù có nhanh hơn thì hắn cũng có thể thông qua thiên nhân nhìn thấy. Hai tên này thân hình như cự nhân cao hơn một trượng, thân thể thô kệch phát ra khí tức tà ác mãnh liệt. Bọn họ đều không có tay, làn da xám xịt. Ánh mắt vàng khè không hề có chút sanh mệnh khí tức. Trong quá trình bay tới, khí tức màu xám chết chóc cũng ngưng tụ thành hai thanh trường đao chia làm hai bên chém tới Niệm Băng.

Niệm Băng không chút động tĩnh, hắn muốn cho cả đám người đối phương phải có cảm giác khó dò. Khi đám người của Tà Nguyệt xuất hiện thì Niệm Băng đã sớm niệm chú ngữ. Mắt hắn nhìn hai thân ảnh còn cách thân mình năm trượng, đột nhiên thất sắc quang mang bỗng nhiên sáng rực. Bảy thanh thần đao dưới

đất cùng biến mất, bảy bóng ảnh mơ hồ giao nhau. Còn có gì có thể nhanh hơn tốc độ của năng lượng chứ? Toàn hệ ảnh chỉ khôi lỗi một lần nữa xuất hiện.

Thân hình hai tên Minh ma đang tiến lên chợt ngưng lại, chỉ trong chớp mắt thân thể bọn chúng đã vỡ nát. Một cơn gió thổi qua khiến cho cả đám thịt đó hóa thành khí xám bay mất.

Tà Nguyệt cau mày suy nghĩ. Quả thật từ bên ngoài hẳn không thể nhìn ra Niệm Băng thâm sâu như thế nào. Đặc biệt bảy thanh đao bên người Niệm Băng khiến hẳn rất nghi hoặc, mỗi thanh đao đều tỏa ra một khí tức cường đại. Hai tên Minh ma mặc dù không quá mạnh nhưng thân thể bọn chúng đủ cứng rắn. Trong nháy mắt giết hai tên Minh ma mà hẳn nhìn không ra Niệm Băng xuất thủ như thế nào. Niệm Băng lúc này đã sớm được vị Tà chủ này coi trọng.

Nhân loại trẻ tuổi trước mặt hiển nhiên là biết Minh Vu. Hẳn có thể trấn thủ ở đây rõ ràng biết bên mình cường đại như thế nào nhưng lại không hề có chút gì muốn thối lui rõ ràng không hề e sợ bọn họ hoặc giả có gì đó để ý lại. Thất long vương một tên cũng không xuất hiện. Không lẽ đây là một cái bẫy? Tà Nguyệt có chút do dự, dù sao đối với lần hành động này, hẳn cũng không có tuyệt đối nắm chắc.

Niệm Băng thấy đối phương bất động càng mừng rỡ chờ đợi. Cái hẳn cần nhất chính là kéo dài thời gian. Bảy ảnh khôi lỗi ẩn mình sau lưng hẳn. Do bảy khôi lỗi này có thể tự mình hấp thu tiên thiên chi khí nên không hề làm tổn hại gì đến năng lượng của Niệm Băng. Tất Phán dù hận Niệm Băng tới cùng cực nhưng hẳn đối với Thánh Diệu đao lại rất cố kỵ, nhất thời không dám ra ứng chiến, chỉ biết đưa mắt lạnh lùng nhìn bộ dạng khinh thường của Niệm Băng.

"Tà chủ, để cho ta". Thanh âm quỳnh rũ của Ti Na vang lên, thân hình nhẹ nhàng bay ra đứng cách Niệm Băng không xa. Nàng nhìn Niệm Băng từ trên xuống dưới cười nói: "Tiểu tử, người thật anh tuấn, chỉ là không biết mùi vị tiên huyết như thế nào?". Ánh mắt lộ ra quang mang tà dị, mục quang lấp lóe nhìn chăm chăm Niệm Băng.

Niệm Băng nhìn thấy ánh mắt nàng ta tức thì đầu óc choáng váng, trong lòng thầm kêu không ổn vội nhắm chặt mắt lại không dám nhìn thẳng vào Ti Na. Mấy ngày nay mặc dù Niệm Băng cũng có chút kiến giải về hắc ám ma pháp nhưng cùng Ti Na là chân chánh cường giả của hắc ám thế giới thì còn kém rất xa. Ti Na cười một tiếng, thân hình tiến tới trước, tà quang trong ánh mắt càng sáng rực. Đúng lúc nàng chuẩn bị công kích Niệm Băng thì đột nhiên bạch sắc quang mang trên trán Niệm Băng bùng phát tản mát ra vô số đạo bạch sắc quang mang. Thân thể Ti Na đang bay tới trước bị bắn ngược lại, kêu thảm một tiếng. Dưới sự công kích của bạch sắc quang mang khiến cho Ti Na vô pháp thông qua đôi mắt để phóng ra khí tức tà ác nữa

Niệm Băng lần nữa mở mắt ra. Băng vào nhiên nhãn hẳn đã sớm nhìn ra Ti Na, lãnh đạm nói: "Thì ra là một con biển bức (dơi). Tà quang của người đối với ta không có hiệu quả đâu, nếu chỉ có như vậy thì thôi đi".

Tà Nguyệt kinh dị nói: "Đã mở thiên nhãn huyết, chẳng trách...Thì ra là cao thủ đã khai mở được thiên nhãn huyết. Nhân loại, người chính là từ thần chi đại lục tới đúng không?".

Trong lòng Niệm Băng thoáng động, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ cao thâm khó đoán, hẳn mỉm cười bình tĩnh đứng nhìn địch nhân.

Nét yêu mị trong ánh mắt Ti Na hoàn toàn biến mất. Khí tức tà ác băng lãnh khiến ánh sáng xung quanh như ẩm đạm đi nhiều. Cặp mắt yêu dị của nàng ta lúc này từ từ hóa thành màu kim sắc. Một tiếng "bá" vang lên, đôi cánh huyết hồng sắc mở ra. Một áp lực cực lớn từ từ trỗi lên tựa như bên cạnh Ti Na lúc này xuất hiện một cái miệng hố thật lớn, bất kỳ lúc nào cũng có thể thôn phệ lấy Niệm Băng.

Niệm Băng trong lòng kinh hãi. Thông qua thiên nhãn huyết hẳn đã sớm cảm nhận được sự cường đại của Ti Na. Chỉ là hiện tại hẳn không thể thối lui mà chỉ có thể tĩnh lặng đứng nhìn Ti Na, trong lòng thầm tính toán cách đối phó.

Song thủ của Ti Na tạo thành một đồ án kỳ dị trước ngực, đồng thời thanh âm quái dị không ngừng khê ngâm xuống cái gì đó. Chỉ thấy từng tia từng tia hắc sắc khí tức không ngừng ngưng tụ lại trước mặt Ti Na.

Niệm Băng biết mình không thể đợi được nữa. Nếu như để đối phương ngưng tụ năng lượng xong, một khi năng lượng đạt tới cảnh giới cấm chú thì coi như mình cũng chẳng còn cơ hội nào nữa. Ý niệm thoáng động, quang ảnh khô lồi bay ra, thần thánh chi quang trên Thánh Diệu đao đại phóng mang theo khí tức ầm ập lao thẳng tới Ti Na, một đao nhẹ nhàng hướng tới song thủ ngay trước ngực nàng ta. Thần thánh khí tức gặp phải tà khí tức thì bạch sắc quang mang càng trở nên thánh khiết rực rỡ. Niệm Băng như nhìn ra sự úy kỵ của tà khí trông không trung, Thánh Diệu đao trong tay quang ảnh khô lồi liên tục phát ra từng luồng bạch quang mạnh mẽ tiến tới trước người Ti Na.

Ti Na lạnh lùng nhìn quang ảnh khô lồi. Nàng không hề tránh né, mười ngón tay chọt dài ra nửa xích. Hữu thủ khẽ vung lên, từng đoàn hắc ám năng lượng không ngừng tuôn ra tiếp lấy đao quang phát ra từ Thánh Diệu đao. Không gian liên tục chấn động, cả người quang ảnh khô lồi bị đẩy bắn về phía sau. Thánh Diệu đao mặc dù là khắc tinh của tà ác nhưng dù sao thực lực của Niệm Băng vẫn còn kém rất xa nàng.

Ti Na cười nhẹ một tiếng. Đôi cánh hồng phía sau mở ra, thân hình linh hoạt di chuyển trong nháy mắt đã tới trước người Niệm Băng. Mỗi lần thân hình nàng biến hóa là tà ác khí tức quanh người lại mạnh lên vài phần. Thực lực của Hấp huyết quỷ nữ vương sao lại có thể thấp chứ? Bảy đao quang ảnh lóe lên, toàn ảnh chỉ khô lồi cùng phát động. Bảy thanh thần đao cùng phát ra các hệ quang mang ngưng tụ, quang ảnh giao nhau tức thì vây lấy Ti Na lại. Ưu thế lớn nhất của ảnh khô lồi chính là tốc độ nhưng lúc này Niệm Băng phát hiện ra tốc độ của nữ Hấp huyết quỷ trước mặt tựa hồ như không kém hơn so với ảnh khô lồi bao nhiêu, đặc biệt là khi ảnh khô lồi công kích thì nàng ta như đã biết trước nhẹ nhàng tránh thoát. Thân hình nàng mềm mại không ngừng uốn lượn giống như một làn sương mù xuyên thẳng qua vòng vây của bảy ảnh khô lồi. Hắc sắc khí lưu hết lần này tới lần khác đem bảy ảnh khô lồi chấn bay ra ngoài, tránh đương đầu trực diện với bay thanh thần đao, từ từ tiến lại gần Niệm Băng.

Niệm Băng vẫn đứng yên không chút động tĩnh, đưa mắt nhìn cự ly giữa mình cùng Ti Na đang càng lúc càng gần. Hắn cảm nhận được khí tức tà ác càng lúc càng mãnh liệt, trong lòng cười khổ ” Gia Lạp Mạn Dịch Tư , các người hãy mau mau một chút”.

Ti Na khi mới bắt đầu ra tay động thủ với Niệm Băng thì trong lòng còn có chút do dự. Dù sao thì biểu hiện thực lực của Niệm Băng cũng quá cao thâm khiến cho nàng không thể dò được. Nhưng lúc này khi nàng không ngừng kích lui được quang ảnh khô lồi thì trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thứ đối phó hữu hiệu nhất với hắc ám là quang minh thánh đao lại không thể phát huy được lực lượng bức lui mình. Xem ra nhân loại trước mắt không hề đáng sợ, hắn chỉ là dựa vào bảy thanh đao kia mà thôi.

Tốc độ của bảy ảnh khô lồi đúng là gây ra không ít phiền toái cho Ti Na. Dù sao ma pháp này là do chính Niệm Băng nghiên cứu sáng tạo ra, ngay cả Thổ long vương có lực phòng ngự siêu cường khi xưa cũng phải chịu khổ không ít với nó. Nhưng với tốc độ của Ti Na, cộng thêm khả năng trời phú của biển bức thì kỹ xảo tránh né của nàng ta so với Thổ long vương Bàn Tử còn cao hơn nhiều. Cũng chỉ vì phải bảo lưu thực lực để đối phó với thất long vương mà Ti Na không hề dụng tới khả năng mạnh nhất của mình mà chỉ dựa vào thân thể mạnh mẽ của Hấp huyết quỷ nữ vương, cộng thêm tốc độ để tiếp cận Niệm Băng. Trong lòng nàng ta nghĩ chỉ cần như vậy là cũng đủ để có thể đem Niệm Băng hủy diệt ...

Toàn bộ hệ chỉ khô lồi dưới sự bức bách của Ti Na dần bị đánh lui về sau. Cự ly với Niệm Băng càng lúc càng gần. Năng lượng của khô lồi ngưng tụ không kịp với tốc độ thì triển nên dần yếu đi. Niệm Băng vẫn không lo lắng, không hề có chút động tĩnh. Hắn chính là đang đợi lấy thời cơ tốt nhất để đem tới một sự kinh ngạc cho đối phương. Nếu cơ hội duy nhất này không thể đánh đối phương bị thương nặng , thì bản thân hắn cũng chẳng còn cơ hội nào nữa.

Cuối cùng Ti Na cũng chỉ còn cách trước người Niệm Băng khoảng ba trượng. Tà ác khí tức mãnh liệt không ngừng tràn tới về hướng Niệm Băng. Tà lực cường đại khiến cho cả người Niệm Băng cảm thấy lạnh lẽo. Nhưng hắn lúc này không còn là một ma pháp sư phổ thông nữa. Thân thể hắn sau khi cải tạo, cộng thêm bản thân sở hữu hắc ám năng lượng khiến cho những đợt công kích này chưa đủ tạo thành uy hiếp với hắn.

Ba trượng mau chóng biến thành hai trượng, rồi từ hai trượng trở thành một trượng. Dưới sự áp bức của tà ác khí tức, Niệm Băng sớm phải phong bế ngoại hô hấp , hoàn toàn chỉ dựa vào tiên thiên chi khí để chống đỡ.

Thân hình của Ti Na lóe lên bảy lần, hắc ám ma lực đột nhiên bùng phát đem bảy ảnh khôi lỗi đồng thời bị đánh lui về sau. Thân hình nàng ta như một đạo quang tuyến lóe lên, hữu thủ mang theo móng tay dài đánh thẳng tới mặt Niệm Băng. Đúng lúc này, một vòng thất sắc quang mang lấy Niệm Băng làm trung tâm trong nháy mắt phát ra. Thân thể nhẹ nhàng của Ti Na tức thì bị trầm xuống. Nàng kinh hãi phát hiện hắc ám năng lượng của mình bỗng nhiên nhanh chóng suy yếu đi, thân thể như bị đóng lại như đang bị một lớp năng lượng phong tỏa. Đúng lúc này thì bảy ảnh khôi lỗi cùng lúc quay lại, bảy ảnh khôi lỗi dưới sự tăng cường của thiên nhân lĩnh vực mau chóng đạt tới trạng thái tốt nhất. Bảy thanh ma pháp đao tràn đầy năng lượng, tốc độ tăng lên gấp đôi. Còn Ti Na thì do kinh hãi, tốc độ giảm đi rất nhiều. Đây chính là sát chiêu mà Niệm Băng dành cho nàng ta.

Nhưng Ti Na dù sao cũng là tà ác sinh vật sống trên cả ngàn năm, kinh nghiệm ở phương diện thực chiến rất phong phú. Ngay lúc nguy hiểm nàng ta không còn giữ thực lực, hắc ám tà lực trong cơ thể bạo phát, hai cánh hồng sắc như muốn xuất huyết. Một lớp hồng sắc như huyết vụ phun ra, năng lượng mạnh mẽ mau chóng tách thiên nhân lĩnh vực đang vây khốn Ti Na ra bên ngoài.

Huyết khí này cực kỳ bá đạo. Nó không chỉ làm giảm đi một nửa tác dụng của thiên nhân lĩnh vực mà còn tạo thành một lớp bảo vệ cứng rắn ngăn lấy sự công kích của khôi lỗi. Nhưng nó chỉ có thể ngăn được sự tấn công của sáu ảnh khôi lỗi, còn hắc ảnh khôi lỗi hầu như không thấy sự tồn tại của huyết khí, một đạo như thiểm điện mạnh mẽ chém lên đôi cánh đang bảo vệ thân thể của Ti Na.

"A" ...Một tiếng kêu thảm thiết từ trong hắc ám khí tức truyền ra, thân thể của Ti Na như bị rút hết nước, cả thân hình to lớn của Hấp huyết quỷ vương trong phút chốc co lại. Tròng mắt nguyên bốn màu vàng kim tức thì trở lại bình thường, khuôn mặt mỹ lệ lúc này méo mó đến khủng khiếp. Nàng ta không biết xảy ra chuyện gì nhưng hắc ám năng lượng tu luyện hơn cả ngàn năm bỗng nhiên không ngừng bị hấp thu. Nhất đao cuối cùng giống như một cái động không đáy không ngừng thôn phệ lấy thân thể nàng ta.

Tà Nguyệt dù sao với Ti Na cũng là phu thê, tình huống mà Ti Na đang gặp tức thì thu hút sự chú ý của hắn. Cả người hắn hoàn toàn bị hắc bào bao phủ từ từ bay lên. Mười mấy đạo u lục sắc quang mang phóng ra, trong chớp mắt đã tiến vào thiên nhân lĩnh vực của Niệm Băng. Hành động của Tà Nguyệt tự nhiên thu hút sự chú ý của Niệm Băng. Nhưng khi mười mấy đạo lục quang này tiến vào lĩnh vực của mình thì Niệm Băng phát hiện lục quang này không hề thuộc về bất kỳ hệ ma pháp nào. Hắn chỉ có khả năng làm chậm công kích của nó chứ không thể làm suy yếu năng lượng đi được.

Đúng lúc này ám ảnh khôi lỗi tự động ra tay. Thanh đao đang chém vào tay Ti Na bay lên, trên mũi đao phảng phất xuất hiện một đám hỏa diễm hắc sắc. Tốc độ cực hạn khiến nó như biến thành một đạo huyền ảnh, liên tiếp hơn mười lần lóe lên đón đỡ lấy toàn bộ mười mấy đạo lục quang. Mỗi đạo lục quang khi tiếp xúc với hắc sắc hỏa diễm đều bị thiêu cháy hết. Thiên nhân lĩnh vực mặc dù cũng chịu một ảnh hưởng nhất định nhưng không lớn lắm.

Nhân cơ hội này, Ti Na phun ra một khẩu tiên huyết, dùng toàn lực đem huyết vụ phun ra ngoài ngăn lấy công kích của lục ảnh còn lại. Nàng ta phát lên một tiếng hú thê thảm, dưới sự bảo vệ của huyết khí liều mạng thoát ra khỏi vòng vây của thiên nhân lĩnh vực, rồi sau một cái lóe người đã tới bên cạnh Tà Chủ. Không phải là nàng ta không nghĩ đến nhân cơ hội tới gần sát tử Niệm Băng nhưng trong thiên nhân lĩnh vực thì cự ly càng gần Niệm Băng thì cường độ lĩnh vực càng mạnh. Vì mạng sống của mình, nàng ta không thể mạo hiểm.

Mọi thứ bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Ti Na hư nhược quy xuống, cả người không ngừng thở gấp. Hắc ám năng lượng của nàng ta mất đi một phần lớn, không chỉ năng lượng bên ngoài mà ngay cả linh hồn chi lực tối trân quý nhất của nàng cũng bị một đao đó lấy đi khá nhiều. Nàng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nhưng thân là một hắc ám sinh vật, lúc này trong thâm tâm nàng thật sự cảm thấy rất khủng khiếp.

Khi Ti Na thối lui thì Niệm Băng tức thì thu hồi lại thiên nhân lĩnh vực. Không chỉ có Ti Na không rõ vừa rồi phát sinh chuyện gì mà ngay cả bản thân Niệm Băng cũng không biết. Khi Ti Na phát ra huyết khí, thâm tâm của Niệm Băng bất giác trầm xuống. Thông qua quan sát của thiên nhân lĩnh vực thì hắn có thể cảm nhận rõ ràng cỗ huyết khí này không phải hoàn toàn là hắc ám khí tức. Còn thất ảnh khôi lỗi của mình thì vẫn chưa hoàn toàn luyện thành, căn bản không thể phá vỡ nổi sự phòng ngự mạnh đến như vậy. Ngay lúc hắn chuẩn bị có ứng biến thì đột nhiên ám ảnh khôi lỗi lại có thể đánh trọng thương Ti Na. Không chỉ như vậy, ám ảnh khôi lỗi còn giúp hắn ngăn lấy sự công kích của Tà Nguyệt. Niệm Băng có cảm

giác nếu không phải Tà Nguyệt ra tay thì chỉ sợ một đao kia của ám ảnh khôi lỗi sẽ hấp thụ hết toàn bộ năng lượng của Hấp huyết quý nữ vương Ti Na. Hắn không biết vì sao lại có cảm giác này nhưng cảm giác này rất là rõ ràng.

Thất ảnh khôi lỗi chỉnh tề sắp hàng trước người Niệm Băng. Lợi dụng lấy thời gian ngắn này, bọn chúng đều mau chóng hấp thụ lấy tiên thiên chi khí trong không trung để bổ sung cho sự hao hụt. Đương nhiên trong số đó không có ám ảnh khôi lỗi. Thân thể của ám ảnh khôi lỗi lúc này như ngưng tụ thành thật hơn rất nhiều. Mặc dù vẫn còn nhìn thấy rõ hình thái năng lượng như trước nhưng năng lượng trong thân thể của nó lúc này như một đám hắc vụ không ngừng xoay chuyển. Rõ ràng là so với các ảnh khôi lỗi khác thì nó mạnh hơn rất nhiều. Nhìn thấy rõ mọi thứ trước mắt, Niệm Băng bất giác nghĩ tới tên gọi thanh đao trong tay Ám ảnh khôi lỗi, Phệ Ma đao, không lẽ thanh đao này có thể thôn phệ hết khí tức của ác ma?.

Bảy thanh thần đao mỗi thanh đều có một đặc điểm riêng. Tất cả đều sung mãn khí tức cường đại dị thường, mỗi thanh đều mang theo một đặc tính của mình. Cho tới lúc này, Niệm Băng cũng không nắm rõ năng lượng ẩn trong các thanh thần đao cường đại tới mức nào, nhưng khi ám ảnh khôi lỗi đột nhiên bạo phát khiến cho hắn như cảm giác được cái gì đó. Đương nhiên cái cảm giác này cũng thật sự không rõ ràng.

Thanh âm lạnh lẽo của Tà Nguyệt chợt vang lên: "Tát Phân, ngươi chắc cũng nhận ra thanh đao kia rồi chứ. Không thể ngờ là nó vẫn còn ở nhân gian chứ không đi theo chủ nhân của nó. Thật không thể ngờ được".

Thanh âm của tát Phân có phần run rẩy: "Không sai, chính là Vĩnh thế địa ngục đích trở chú - Phệ Ma đao. Sao lại có thể như vậy được, Phệ Ma đao của Hắc vũ hoàng sao lại rơi vào tay của tiểu tử này. Hơn nữa thanh đao như đã có sự thay đổi, mạnh hơn so với lúc trước rất nhiều, lúc trước nó tựa như không hề có năng lực này. Tà chủ đại nhân, ta thật cũng không biết tại sao lại như vậy. Khi xưa lúc Hắc vũ hoàng cùng ta bị phong ấn thì ta cũng mất đi liên hệ với hắn. Ngài cũng biết mục tiêu của thần cấm chủ yếu chính là Hắc vũ hoàng. Một mình hắn phải chịu tới gần bảy thành uy lực của thần cấm thì sao có thể sống được. Chỉ là thanh đao của hắn....."

Tà Nguyệt phát tay ngăn cản Tát Phân nói tiếp rồi từ từ chậm rãi từng bước đi về hướng Niệm Băng. Vừa đi hắn vừa bình tĩnh nói: "Nhân loại, mặc dù thực lực của ngươi vượt xa dự đoán của ta, nhưng ngươi cũng nên biết khi ngươi giao chiến với Ti Na đã cho ta thấy rất nhiều thứ. Chỉ ít hiện tại ta có thể khẳng định ngươi không phải tới từ thần chi đại lục. Dù ngươi đã mở được thiên nhãn huyết nhưng đó cũng chỉ là mở được thiên nhãn huyết mà thôi. Không thể không thừa nhận ngươi chính là một thiên tài, tâm lý cùng tố chất của ngươi rất tốt. Đáng tiếc ...thật là đáng tiếc, thực lực của ngươi không đủ để chống đỡ với bọn ta. Nếu như ngươi không có bảy thanh đao trong tay thì Tát Phân cũng có thể dễ dàng giết chết ngươi. Nhìn bộ dạng của ngươi thì bất quá chỉ là một ma pháp sư của nhân loại. Mặc dù ma pháp của ngươi rất quái dị, còn có tiên thiên linh vực quái lạ kia nhưng kết quả cuối cùng của ngươi cũng chỉ có con đường chết. Ta nghĩ ngươi nhất định có chút liên hệ gì đó với thất long vương. Nếu như ngươi là bằng hữu của bọn họ, đồng thời bọn họ đồng ý để ngươi thủ vệ ở đây, xem ra thất long vương chỉ sợ đang gặp phiền phức. Không thể ngờ là hôm nay ta mạo hiểm dẫn ngươi tới đây lại có được một cơ hội tốt như thế này. Nhân loại, ta rất hâm mộ ma pháp của ngươi. Ngươi sở hữu Phệ Ma đao của Hắc vũ hoàng. Nếu như ngươi quy thuận ta thì ta không chỉ có thể tha chết cho ngươi mà còn truyền thụ cho ngươi hắc ám ma pháp cường đại, khiến cho ngươi trở thành tối cường giả của nhân loại. Có thể lúc này ngươi đang muốn kéo dài thời gian, chỉ sợ là ngươi đã không còn cơ hội đó nữa rồi."

Nghe thấy lời của Tà Nguyệt, tâm lý của Niệm Băng bất giác chấn nắn. Hắn biết không phải là do mình có ý gì khác mà vấn đề chủ yếu là thực lực của mình. Tên gia hỏa tự xưng là Tà Chủ trước mặt kia hiển nhiên chính là thủ lĩnh của đám hắc ám này, cũng chính là Vu Yêu mà Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói với mình. Bằng vào kinh nghiệm thì thông qua cuộc chiến giữa mình và Ti Na, hắn đã nhận thấy rất rõ ràng. Thực lực của mình rốt cuộc vẫn chưa đủ. Chỉ là Tà Nguyệt vẫn còn quá đề cao Niệm Băng, thực lực của Niệm Băng vẫn còn chưa đạt tới cảnh giới ma đạo sư. Nếu như không phải vừa rồi Phệ Ma đao đột nhiên bạo phát thì chỉ sợ bản thân Niệm Băng đã bị Ti Na đánh cho tan xương nát thịt rồi. Thần phục có thể đổi lấy sinh mạng, nhưng mình có thể làm như vậy không? Không, tuyệt đối không thể, cá tính cao ngạo trong chớp mắt tràn ngập tâm tình của Niệm Băng.

Quay đầu lại, Niệm Băng nhìn thật sâu vào động huyết, trong lòng thầm cầu nguyện "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hy vọng sự hy sinh của ta sẽ mang lại đủ thời gian cho các ngươi. Các ngươi phải cố gắng lên".

Lúc này Niệm Băng đột nhiên kinh ngạc phát hiện ra trong thâm tâm mình không hề có chút cừu hận, cái gì cũng không có. Đầu óc hắn lúc này tràn ngập sự cố chấp của thâm tâm, hắn không hề suy nghĩ gì cho mình. Hiện tại hắn chỉ muốn ngăn cản hành động của đám người Tà Nguyệt, cản trở địch nhân xâm hại tới thất long vương. Chấp niệm đó khiến cho sự kết hợp của tâm thần cùng ma pháp lực bản thân trở nên hoàn mỹ. Thiên nhãn so với trước nhìn rõ hơn rất nhiều, thất sắc quang điểm chậm chạp nhiều xung quanh sáng dần lên. Niệm Băng hoàn toàn như có thể nghe thấy rõ tiếng hoan hô của ma pháp nguyên tố trong không khí.

Niệm Băng lạnh lùng nhìn Tà Chủ trước mặt, lãnh đạm nói: "Ta từ trước tới giờ không nhận mình là người tốt, cũng càng không nhận mình là chánh nhân quân tử gì. Nhưng ta hiểu rõ một đạo lý "Khát bất ẩm đạo tuyền chi thủy, nhiệt bất tề ác mộc chi ẩm". Người muốn làm hại tới bằng hữu của ta ? Có thể, chỉ là trước mắt là phải bước qua xác của ta. Người nói không sai, mấy người các người ai cũng mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng mạnh không phải là đại biểu cho tất cả".

Ti Na lúc này cũng đã khôi phục được một chút, từ từ đứng dậy. Khuôn mặt mỹ lệ đầy rạn rở của nàng ta lúc này đang trở nên trắng bạch: "Giỏi, giỏi cho một tên nhân loại cố chấp. Nếu như ta có thể uống được máu của người thì chỉ ít cũng khôi phục được bảy phần. Tà chủ đại nhân, người mau giết hắn đi, đừng do dự gì nữa".

Không ai có thể hiểu rõ Tà Nguyệt hơn nàng. Vừa qua mấy lời nói của Tà Nguyệt hồi nãy, nàng ta biết Tà Nguyệt đã có ý tiếc thương nhân tài, bằng không thì vào thời khắc khẩn trương này hắn cũng không cần phải tốn nhiều lời với Niệm Băng làm gì. Phệ ma đao đã thôn phệ hơn nửa năng lực của Ti Na khiến nàng thật sự rất hận tên nam nhân đang đứng trước mặt kia.

Tà Nguyệt nhú mày, u lực sắc quang mang trong ánh mắt như cường thịnh hơn mấy phần: "Nhân loại, không lẽ ngươi vẫn còn chưa giác ngộ sao? Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng".

Khuôn mặt niệm Băng lộ ra nụ cười chế nhạo: "Không cần phải dùng hai từ nhân loại xưng hô với ta. Ta họ Dung, tên của ta là Dung Niệm Băng. Hãy nhớ kỹ tên của ta, ta nghĩ mình sẽ để lại cho các người một ấn tượng rất sâu sắc."

Tà Chủ lạnh nhạt cười một tiếng nói : "Nếu đã như vậy thì ta chỉ có thể đem ngươi đi hủy diệt thôi ".

Thân thể của hắn từ từ bay lên mà không hề dựa vào lực lượng nào, U lực sắc quang mang không ngừng vây nhiều chung quanh . Niệm Băng đột nhiên thất kinh phát hiện ra trong chu vi xung quanh mọi thứ hoàn toàn biến thành màu u lực sắc. Ma pháp nguyên tố trong không khí dần bị cách ly ở bên ngoài khiến cho hắn không thể hấp thu lấy ma pháp nguyên tố bổ sung cho mình. Bằng ý thức của mình, Niệm Băng không chế ám ảnh khôi lỗi ngăn trước người, đồng thời phóng xuất thiên nhãn linh vực ra. Bạo phong vũ đã tới, Niệm Băng thật không biết mình có thể chi trì được bao lâu.

"Dung Niệm Băng, ngươi vẫn còn chưa hiểu sao? Đừng nói là ngươi chỉ có Phệ Ma đao, dù cho chính Hắc vũ hoàng sống lại cũng chưa chắc đã thắng được ta".

Một đoàn u lực sắc quang điểm như thiểm điện bắn tới người Niệm Băng. Trong hỏa điểm này không hề có khí tức tồn tại, càng không có hỏa nguyên tố. Nó tựa như là một hỏa điểm rất thuần tịnh nhưng trong nó lại không có chút khí tức thuần tịnh nào.

Thiên nhãn vụt sáng, Niệm Băng cuối cùng cũng hiểu rõ hỏa điểm này là cái gì. Đây chính là u lực sắc chân hỏa, là sự thiêu đốt của tà niệm. Ở trong hỏa điểm, Niệm Băng có thể cảm nhận được linh hồn khí tức. Đương nhiên đó không phải là linh hồn của Tà Chủ mà là một tử linh không biết đã chết bao lâu rồi. Chính lúc này u lực sắc hỏa điểm thoáng động nhẹ, hóa thành một ngọn tên lửa trong nháy mắt tiến vào thiên nhãn linh vực. Tốc độ của hỏa tiễn thật quá nhanh, mặc dù do ảnh hưởng của thiên nhãn linh vực có chậm đi một chút nhưng cũng chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt ám ảnh khôi lỗi.

Phệ Ma đao trong tay ám ảnh khôi lỗi quang mang chợt lóe lên, u lực sắc hỏa điểm tức thì tiêu thất còn năng lượng của ám ảnh khôi lỗi thì lại tăng thêm một chút. Tà Nguyệt buột miệng khen: "Tốt, không hổ là Phệ Ma đao. Xem ra ta đoán không sai, năng lượng của Phệ Ma đao không biết bị người dùng phương pháp gì làm ba động nên mới có thể hấp thu hết khí tức của hắc ám và tà ác. Quả nhiên là một thanh hắc

ám thần khí đỉnh cấp, bất quá có thần khí không chưa đủ mà còn phải coi thực lực của người sử dụng như thế nào”.

Vừa nói trong thì trong tay hắn xuất hiện một cái hắc sắc linh đang (cái chuông gió), linh đang này có ba phiến chạm vào nhau phát ra một tiếng ”đỉnh” khe khẽ. Thanh âm rất nhẹ nhưng khi Niệm Băng nghe thấy thì lại giống như bị một tiếng chuông lớn vang bên tai, bất giác lui về sau một bước xem chút nữa lão đảo ngã xuống đất. Bấy ảnh khôi lỗi đứng trước mặt cũng ảm đạm đi rất nhiều. Chỉ có quang mang của bảy thanh thần đao thì vẫn cường thịnh như cũ. Biến hóa này khiến cho thâm tâm Niệm Băng kinh hãi, hắn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tà Nguyệt mỉm cười nói: ”Ta không nghĩ sẽ vì ngươi mà hao phí quá nhiều pháp lực, vì vậy mới dùng một hắc ám thần khí là Đoạt Phách Linh này để tiễn ngươi đi. Đoạt phách có bảy tiếng, nhất vì chấn chi gian ”.

Dứt lời, linh đang trong tay hắn khẽ rung lên. Tức thì linh thanh so với hồi nãy mạnh hơn rất nhiều. Niệm Băng lúc này chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, thiên nhãn huyết tự động đóng lại, ma pháp lực trong cơ thể như bị cái gì đó trói buộc. Thiên nhãn lĩnh vực mất đi sự khống chế của Niệm Băng tự động biến mất. Khi hắn tỉnh táo lại thì phát hiện bên người chỉ còn bảy ảnh khôi lỗi. Chỉ là trừ ám ảnh khôi lỗi ra thì quang mang những ảnh khôi lỗi khác ảm đạm đi tới mức không còn thấy rõ. Niệm Băng bất giác cười khổ, Tà Chủ so với tưởng tượng của hắn đáng sợ hơn quá nhiều, đó chỉ mới là một tiếng kêu của linh đang thôi.

Tà Nguyệt lạnh nhạt cười nói: ”Xem ra ta vẫn còn đánh giá ngươi quá cao. Một cái chấn chi gian ngươi đã chịu không nổi. Hiện tại có lẽ ngươi cũng hiểu rõ, đỉnh cấp thần khí còn phải coi nằm trong tay người sử dụng là ai. Đây là tiếng thứ hai của Đoạt Phách Linh tuyệt chi âm. Nếu như ngươi có thể chịu nổi thì ta tạm thời tha cho ngươi một mạng”. Dứt lời, Đoạt Phách Linh trong tay hắn một lần nữa đưa lên.

Niệm Băng ráng gượng đứng dậy, tả thủ phát lên thu hồi lại bảy thanh ma pháp đao, đồng thời tán đi năng lượng của bảy ảnh khôi lỗi. Năng lượng của toàn hệ ảnh khôi lỗi tức thì trở về người Niệm Băng khiến cho tinh thần của niệm Băng khôi phục lại chút ít, đồng thời khiến cho ma pháp lực của hắn tăng lên khá nhiều. Chỉ là Phệ Ma đao không hề cấp cho hắn một chút năng lượng gì, tựa hồ như tất cả khí tức tà ác mới khi này hấp thu đều bị đao thôn phệ hết.

”Chờ một chút” Niệm Băng đột nhiên lên tiếng, hắn mở rộng hai tay ra cho thấy mình không có ý phản kháng. ”Một tiếng linh của ngươi đã phá tan tiên thiên lĩnh vực của ta, ta thừa nhận mình không phải là đối thủ của ngươi.”

Tà Nguyệt có chút hứng thú nhìn Niệm Băng nói: ”Nói như vậy thì ngươi sẽ thần phục ta?”.

Sở dĩ hắn coi trọng Niệm Băng bởi vì thiên phú của Niệm Băng thì dù là Tát Phân hay Ti Na cũng không thể so sánh. Chỉ cần dạy dỗ thích hợp thì với thiên phú đó hoàn toàn có thể biến Niệm Băng trở thành một người như hắn. Tát Phân mặc dù rất cường đại nhưng hắn cũng chỉ là một Minh Vu, khác biệt lớn nhất giữa Minh Vu và Vu Yêu chính là Minh Vu không có thân thể. Không có thân thể đương nhiên là không sợ vật lý công kích nhưng không có thân thể thì tự nhiên cũng không có khiêu huyết.

125. Chương 124 Sinh Mệnh Trở Chú

Niệm Băng khẽ cười nói: ”Muốn ta thần phục ngươi không phải là không thể. Dù sao ta vẫn luôn hy vọng mình có thể cường đại hơn. Có thể ngươi đã sớm cảm nhận được ta tu luyện không phải chỉ là một loại ma pháp. Sau này ngay cả ta cũng không biết ma pháp của mình đạt tới trình độ nào, có những đặc điểm gì, có thể sinh ra uy lực như thế nào ?. Không biết ngươi có nhận thức thế nào về thất hệ ma pháp? Nếu như muốn ta thần phục thì phải có điều kiện đó chính là ngươi phải giúp đỡ ta. Nhưng trước mắt mà nói thì mặc dù ta cảm nhận được ngươi rất cường đại , nhưng ta và ngươi tu luyện bất đồng, nếu như ta thần phục ngươi thì ngươi sẽ giúp ta tăng thực lực như thế nào? Theo ta thấy thì ngươi mặc dù là một Vu Yêu nhưng căn bản ngươi chính là một nhân loại, ngươi không có thể cùng lúc am hiểu các năng lực khác được”.

Tà Nguyệt mỉm cười nói: ”Không có gì là không thể . Ngươi nên biết là tại mấy ngàn năm trước thì ta chính là một ma pháp sư của nhân loại. Nguyên bản tu luyện của ta không phải là ma pháp hiện tại mà

cũng là ma pháp của nhân loại bình thường. Sau này ta mới nhận ra sự cường đại của Vong Linh ma pháp cùng năng lực vĩnh sanh bất tử, vì vậy mới đổi sang tu luyện ma pháp hiện tại. Không sai, ta chính là một Vu Yêu, nhưng không phải là từ một hắc ám ma pháp sư phát triển nên. Vong Linh ma pháp chính là cơ sở của ta. Trải qua mấy ngàn năm, bất luận dù là ma pháp nào, trong đầu ta đều có tư liệu rất rõ về nó. Chỉ cần người hướng về ta thần phục, dưới sự chỉ điểm của ta đương nhiên sẽ tiến bộ rất lớn. Có thiên nhân huyết, người thậm chí còn có thể học tập lấy Vong Linh ma pháp của ta. Sanh mệnh con người có hạn, nhưng nếu người cùng ta học tập Vong Linh ma pháp thì có thể vĩnh sanh bất tử. Ta nghĩ bất cứ ai cũng đều luôn hy vọng có thể sống càng lâu càng tốt”.

Niệm Băng nhất thời trầm tư, do dự hồi lâu rồi nói: ”Vĩnh sanh bất tử đúng là có hấp lực thật lớn đối với ta. Xem ra chọn lựa thần phục người cũng là một giải pháp không tệ. Nhưng ta còn có một điều kiện khác”.

”Hỗn đản, Tà Chủ đại nhân đồng ý tiếp nhận thần phục cùng truyền thụ cho người vĩnh sanh bất tử chi pháp. Đó chính là phần thưởng của người, người còn muốn ra điều kiện sao?” Ti Na phẫn hận nói.

Tà Nguyệt phát tay ngăn Ti Na nói tiếp rồi quay về Niệm Băng nói: ”Được, người cứ nói ra nghe xem. Trên thế giới này việc mà ta không làm được chỉ sợ không có nhiều”.

Khuôn mặt Niệm Băng lộ ra nét cừ hận: ”Ta còn có đại cừ chưa báo. Bà ấy đã giết cha mẹ của ta. Nếu như người đáp ứng giúp ta giết bà ấy thì ta sẽ thần phục người. Chỉ là cừ nhân của ta không phải là người bình thường mà chính là Thần Hàng sư duy nhất trên đại lục Băng Tuyết Nữ Thần tế tự, người có thể làm được không?”.

Tà Nguyệt lạnh nhạt cười nói: ”Có thể trong mắt người khác Băng Tuyết Nữ Thần tế tự là một cường giả, nhưng trong mắt ta thì bà ta bất quá chỉ là một ma pháp sư nhân loại mà thôi. Được, ta đáp ứng người”.

Nhìn thấy rõ sự cừ hận trong ánh mắt Niệm Băng, lúc này Tà Nguyệt đối với Niệm Băng càng thêm phần tin cậy. Dù sao hắc thân là cường giả trong hắc ám nên hiểu rất rõ đặc điểm của nhân loại. Chỉ cần nhân loại có tồn tại khí tức khác thì với tinh thần của hắc thân rất dễ dàng nhận ra. Sự cừ hận trên nét mặt Niệm Băng không giả, đó chính là cừ hận phát ra từ nội tâm. Hắc thân có thể cảm nhận rõ ràng hận ý mãnh liệt trong linh hồn Niệm Băng.

Niệm Băng hít sâu một hơi nói: ”Được, nếu đã như vậy thì ta đáp ứng thần phục người. Bất quá ta nghĩ muốn thần phục người cũng không đơn giản như vậy. Người rốt cuộc muốn ta làm cái gì?”.

Tà Nguyệt mỉm cười nói: ”Đương nhiên, nếu như người muốn được sự tin tưởng của ta. Ta có một câu trở chú, chỉ cần người hoàn thành nó thì sau này người chính là người của ta. Bất quá việc này cũng chưa cần gấp. Để biểu thị lòng trung thành của người, trước tiên người hãy mở cửa động ra, hơn nữa nói cho ta biết rốt cuộc thất long vương đã xảy ra chuyện gì. Còn trở chú thì đợi kết thúc việc này đi rồi nói”.

Niệm Băng có chút kinh ngạc nói: ”Trở chú là gì? Tà chủ đại nhân, ta từng nghe người ta nói qua về một đoạn chú ngữ trở chú không đầy đủ, tựa hồ như rất thần kỳ. Ngài có thể giải thích cho ta được không?”.

Tà Nguyệt nhún mày, hắc thân đã sớm hết nhẫn nại được nữa nhưng vẫn gật đầu nói: ”Được, người nói ra đi. Đối với trở chú thuật thì sợ trên đại lục không ai có thể quen thuộc hơn ta”.

Niệm Băng nói: ”Chú ngữ của trở chú như thế này”. Nói tới đây, mục quang của hắc thân trở nên mê ly, thanh âm trầm xuống theo một âm điệu nhất định chậm chậm nói: ”Dĩ ngã đích sanh mệnh vi đại giới trở chú nhất thiết đích sanh linh, dĩ ngã đích linh hồn vi đại giới. Trở chú nhất thiết đích nguyên tố, dĩ ngã đích tiên huyết vi dẫn đạo, dĩ ngã đích linh hồn vi toàn luật. Ngã nguyện cống hiến xuất tự kỷ đích sanh mệnh bốn nguyên, hoán lai thiên địa gian vô cùng đích lực lượng, hủy diệt thị ngã đích hi vọng. Ngã nguyện tương trở chú thi gia vu bốn thân, hoán lai hủy diệt đích hi vọng. Thế gian tối thần bí đích trở chú a, ngã nguyện vi nhĩ nhi phụng hiến dĩ trở chú chi lực vi nguyên tuyền, thích phóng ba ngã đích sanh mệnh cấm - Sanh mệnh trở chú đích thần tức ”. (Để nguyên không dịch thấy hay hơn)

Khi Niệm Băng bắt đầu ngâm câu chú ngữ đầu tiên, Tà Nguyệt đã chăm chú lắng nghe. Đoạn chú ngữ này khiến hắc thân có cảm giác rất quen thuộc mà cũng rất lạ lẫm. Bởi vì hắc thân thường hay sử dụng trở chú nhưng chưa bao giờ sử dụng chú ngữ dạng như thế này. Hắc thân cũng không nghĩ tại sao Niệm Băng lúc này lại trở nên yếu đuối như thế mà lo cẩn thận lực lượng trong đầu từng đoạn từng đoạn chú ngữ phức tạp với hy vọng tìm ra tác dụng của chú ngữ này. Nhưng khi hắc thân nghe tới câu ”ta nguyện vì người phụng hiến” thì toàn

thân chấn động kinh hãi nhìn Niệm Băng thét lớn: "Mau dừng lại, đó không phải là một chú ngữ tàn khuyết (thiếu sót) ". Nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước, chú ngữ đã sớm hoàn thành.

Niệm Băng mỉm cười, nét ti bỉ lúc trước hoàn toàn biến mất. Hắc bình tĩnh nhìn Tà Nguyệt nói: "Ta đương nhiên là biết chứ. Đó không phải là chú ngữ thiếu sót nhưng nếu ta không nói như vậy thì sao có thể hoàn thành đoạn chú ngữ này? Tà chủ đại nhân, không biết thực lực của ta sau khi vì mọi người mà trở chú chính sinh mệnh của mình (giống như đòn hi sinh) có thể đối chọi được với ngài không vậy? ".

Từng vòng bạch sắc quang không ngừng tỏa ra từ thân thể Niệm Băng. Đó không phải là thần thánh khí tức, mà cũng chẳng phải là quang minh khí tức. Vào lúc này cả người Niệm Băng như biến thành nguyên tố ma pháp. Trong ánh bạch quang lấp lóe, cơ thể của Niệm Băng như căng lên. Từng thanh ma pháp đao lần lượt xuất hiện, năng lượng của bọn chúng lần này như có thể xuyên thấu tất cả.

Từ khi hắc bắt đầu đối thoại với Tà Nguyệt thì cũng là lúc hắc quyết định sử dụng tới Sanh Mệnh Trớ Chú. Niệm Băng kinh ngạc phát hiện ra lúc này mình như không có chút gì sợ hãi khi sắp phải chết. Nghĩ tới mình giải phóng sinh mệnh mà có thể đổi được sự ra đời của một tân long vương, trong lòng Niệm Băng càng trở nên bình tĩnh. Nỗi thống khổ vì mất đi cha mẹ hắc từng phải chịu qua. Nếu như bọn Tà Nguyệt tiến được vào trong động huyết thì chỉ sợ không chỉ tiểu long vương mất đi cha mẹ mà ngay cả bọn họ cũng khó mà an toàn. Sự giúp đỡ của Gia Lạp Mạn Địch Tư, của Thổ long vương Bàn Tử, từng chút từng chút hắc đều nhớ rất rõ. Bọn họ giúp đỡ Niệm Băng không hề cần hắc phải báo đáp. Nhưng tất cả bọn họ đều là bằng hữu của mình! Hiện tại, nếu mình không sử dụng Sanh Mệnh Trớ Chú thì Tà Chủ cũng không bỏ qua cho mình, mà thất long vương cũng sẽ bị hủy diệt.

Niệm Băng luôn xem trọng lợi ích là trên hết, nếu đã không còn đường nào có kết quả tốt thì sao lại không liều mạng một lần. Ít ra nếu mình có thể thắng thì bằng hữu sẽ được sống sót. Niệm Băng không nghĩ mình là cái gì vĩ đại mà hắc chỉ nghĩ mình thân là một nam nhân, đó chính là việc mà một nam nhân đỉnh thiên lập địa cần phải làm. Đây chính là lúc sử dụng tới trí tuệ của hắc. Đầu tiên hóa giải đi mối nghi ngờ của Tà Chủ đối với hắc, dùng chính cừu hận thật sự của mình để làm giảm mối nghi ngờ đó tới mức thấp nhất rồi sau cùng dụng phương pháp hồi để có thể phát ra Sinh Mệnh Trớ Chú. Mọi việc cứ như là xảy ra theo tự nhiên.

Niệm Băng cảm thấy một lực lượng to lớn tràn ngập trong cơ thể. Bảy cái ma pháp quang cầu trong cơ thể to lên gấp đôi. Tùy theo sự giải phóng sinh mệnh khí tức mà lực lượng của Niệm Băng càng lúc càng mạnh. Lấy thân thể Niệm Băng làm trung tâm, ma pháp nguyên tố xung quanh trở nên rất rõ ràng. Bảy loại quang điểm mang màu sắc khác nhau không ngừng phá vỡ chướng ngại do u lực sắc tạo ra để ngưng tụ về thân thể của Niệm Băng.

Giải phóng sinh mệnh để có được năng lượng so với dự tính của niệm Băng lớn hơn rất nhiều. Hàn quang trong ánh mắt Niệm Băng lóe lên, toàn hệ ảnh chi khôi lỗi lần nữa xuất hiện. Chỉ có điều lần này Niệm Băng hoàn toàn không có sử dụng chú ngữ mà chỉ động ý niệm, thân ảnh ngưng tụ như thực thể của bảy khôi lỗi cùng lúc xuất hiện. Đồng thời lúc này thiên nhân lĩnh vực cũng được phóng ra bên ngoài, trong nháy mắt đã vượt qua cực hạn năm trượng . Cả bên trong sơn cốc tựa hồ như bị thiên nhân lĩnh vực bao trùm lấy khiến cho ngay cả thân hình của Tà Nguyệt cũng phải chịu ảnh hưởng. Thất sắc quang mang cực lớn dưới sự ngưng tụ không ngừng trùng phá u lực sắc, một lần nữa đem ánh sáng trở về trong sơn cốc. Giống như để bắt đầu một cuộc sống mới thì phải có một người khác phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình .

Tà Nguyệt lạnh lẽo nhìn Niệm Băng: "Người điên rồi sao? Không lẽ ngươi không biết là sử dụng Sanh Mệnh Trớ Chú sẽ làm hao hết sinh mệnh lực của ngươi, ngay cả linh hồn cũng sẽ bị tiêu diệt ?".

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Ý niệm của ta và ngươi không giống nhau. Ta vĩnh viễn không thần phục một ai. Trong động huyết này chính là bằng hữu của ta, vì để bảo vệ bọn họ thì ta dù chết cũng phải liều mạng một phen".

Tà Nguyệt cười nói: "Tốt, không thể ngờ nhân loại còn có loại người kỳ dị như ngươi. Nhưng có một điểm ngươi sai rồi, đó là cho dù ngươi có sử dụng Sanh Mệnh Trớ Chú thì ngươi cũng không thắng được ta. Ta là Vu Yêu, là tối cường giả trong hắc ám lĩnh vực. Ta sẽ cho ngươi thấy cái gì là chân chánh hắc ám chi lực cường đại".

Dứt lời, Tà Nguyệt kéo tấm khăn che mặt xuống để lộ ra khuôn mặt anh tuấn nhưng lại rất tà dị. Đôi mắt vốn đang màu u lục sắc dần trở thành màu huyết hồng. Đoạt Phách Linh trong tay nhẹ lắc lên, miệng hét lớn một tiếng "Tuyệt". Trong nháy mắt, dưới tác dụng kỳ dị của linh âm, thiên nhân lĩnh vực đang cầm chế hấn tức thì bị bức lui về sau vài trượng. Một tầng hồng quang bao phủ lấy Tà Nguyệt cùng đám thủ hạ, bao gồm cả Tát Phân cùng Ti Na trong đó, toàn bộ đều được một cỗ năng lượng cực lớn đưa ra ngoài khoảng trăm trượng. Tà Nguyệt lần này quả thật đã bị hành động của Niệm Băng làm cho thật sự nổi giận. Hấn muốn sử dụng sức mạnh của mình, đem tên nhân loại trước mặt dám mạo phạm hấn đi hủy diệt triệt để. Năng lượng yêu dị tạo ra một vầng thái dương huyết hồng phía sau lưng Tà Nguyệt. Cỗ năng lượng này chính là đại biểu cho thực lực chí tà huyết nhất của Vu Yêu.

Niệm Băng vẫn đứng nguyên một chỗ, không hề bị âm thanh của Đoạt Phách Linh ảnh hưởng. "Tà chủ, nếu như ta đoán không sai thì đám hắc ám thần khí của người chủ yếu tác động lên tinh thần lực cùng ý chí của đối thủ. Ta nguyện ý vì bảo vệ bằng hữu mà hiến dâng sinh mạng của mình. Chí ít vào lúc này thì ý chí của ta là hoàn mỹ vô khuyết. Vì vậy Đoạt Phách Linh của người không hề có chút tác dụng nào. Ta cũng sẽ cho người thấy chân chánh thực lực của ta. Thật ra nếu nói ta là một toàn hệ ma pháp sư thì không đúng. Toàn hệ ma pháp của ta chỉ là do Mô Phỏng ma pháp của long tộc mà nên, ta thật ra chính là Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp sư".

Băng và hỏa hai ảnh khôi lỗi cùng lúc biến mất. Băng tuyết nữ thần đích thân tức Thần Lộ đao cùng Hỏa diễm chi thần đích bào hao Chánh Dương đao cùng lúc nằm trong hai tay của Niệm Băng. Sử dụng tới Sinh Mệnh Trớ Chứ do Long Trí truyền thụ, Niệm Băng cuối cùng cũng cảm nhận được cái gì là cực hạn của băng và hỏa, cái gì mới chân chánh là Băng Hỏa Đồng Nguyên. Mặc dù bây giờ có thể đã quá muộn nhưng Niệm Băng vẫn rũ bỏ hết tạp niệm, quyết định dùng tới ma pháp tối hoàn mỹ nhất. Trong đầu Niệm Băng lúc này hiện lên không biết bao nhiêu đoạn chú ngữ mà hấn từng đọc đi đọc lại nhiều lần nhưng chưa bao giờ sử dụng qua. Hấn mỉm cười, nếu đã phải đối mặt với kết quả do Sinh Mệnh Trớ Chứ mang lại thì tại sao cứ phải lo lắng nhiều chứ?

"Hỡi băng và tuyết tồn tại nơi chí hàn trong thiên địa, ta muốn mượn năng lượng chí thuần của các người, hóa thành thần lực hàn cốt băng xuyên của Băng tuyết nữ thần, ngưng tụ thành cô ngạo chi băng, ngưng kết thành khốc hàn chi băng, ngưng kết thành thuần tịnh chi băng, ngưng kết thành kiên nhận chi băng, dưới thần lực của Băng tuyết nữ thần dẫn đường ngưng tụ thành thân hình hoàn mỹ, huyền hóa ra thần lực vô tận, xuất hiện ra sinh vật tối cường - Cẩm chú Băng tuyết nữ thần hóa long thuật".

Thần Lộ đao bay ra khỏi tay, Băng tuyết nữ thần chi thách trên chuôi đao biến thành con mắt, một con mắt lam sắc cực lớn mang theo khí tức thuần tịnh của băng nguyên tố. Trong khí tức hàn lãnh, một thân hình băng băng từ từ hiện ra. Đó chính là một con cự long, thân thể của nó so với cự long vương chân chánh sợ còn lớn hơn ba phần. Sự xuất hiện của cự long khiến cho cả sơn cốc chìm trong một sự rét buốt vô tận khiến cho thực vật trong sơn cốc đều bị héo rũ trong khí lạnh, nhiệt độ tức tốc hạ xuống.

Băng tuyết nữ thần chi long ngẩng đầu gầm lên một tiếng phát ra long ngâm chói tai. Đây chính là một con rồng, một con rồng lấy băng làm cơ sở. Dưới tác dụng của Băng tuyết nữ thần chi thách, một cái thập nhất giai ma pháp đã được hoàn thành. Cái cẩm chú Băng tuyết nữ thần chi long này là một cẩm chú băng hệ ma pháp gần tiếp cận tới cảnh giới Thần hàng thuật cường đại. Chí ít là ma pháp dưới sự duy trì tình huống như thế này thì con Băng tuyết nữ thần chi long cực lớn kia thực lực tuyệt không dưới Băng long vương Tát Tát Lý Tư.

Niệm Băng phun ra một ngụm tiên huyết, cả người có chút run rẩy. Mặc dù Sinh Mệnh Trớ Chứ giúp hấn có thể triệu hoán ra ma pháp cường đại nhưng cũng tạo ra phản ứng cực lớn lên thân thể. Lúc này Niệm Băng nhớ tới lời của Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư "Muốn trở thành một ma pháp sư tối cường đại thì nhất định phải chịu được sự phản kích mạnh mẽ của ma pháp lực", hy vọng cơ thể của mình có thể kiên trì được.

Tà Nguyệt thoáng biến sắc, trầm giọng nói với thủ hạ: "Các người lập tức rời khỏi sơn cốc, đợi ta thu thập hấn xong rồi mới quay lại. Băng Tuyết Nữ Thần Chi Long à ? Hừm".

Thu lại Đoạt Phách Linh, một thanh Huyết hồng sắc ma pháp trượng trong suốt xuất hiện trên tay Tà Nguyệt. Thanh ma pháp trượng này nhìn giống như một khúc xương dài, so với người của Tà Nguyệt còn dài hơn vài phân. Tại đỉnh ma pháp trượng có một hắc sắc bảo thạch đen óng, tỏa ra từng tầng từng tầng

huyết khí tức. Huyết thái dương sau lưng Tà Nguyệt chợt sáng lên. Tà Nguyệt dùng một thanh âm quái dị ngâm lấy chú ngữ. Khi hần mới niệm câu đầu tiên thì phía đằng sau lưng toàn bộ đã bị huyết hồng sắc bao trùm, phẳng phất như bầu trời trở thành một màu huyết hồng .

Chú ngữ được Tà Nguyệt niệm bằng một ngôn ngữ đặc thù, Niệm Băng nghe cũng không hiểu, hần cũng không quan tâm Tà Nguyệt sử dụng ma pháp gì. Cẩm chú Băng Tuyết Nữ Thần Chi Long đã hoàn thành, Niệm Băng không hề phát động cẩm chú mà lại hít sâu một hơi, đem toàn bộ ma pháp lực ngưng tụ lại, ngay cả năm ảnh khôi lỗi cũng hoàn toàn thu đi.

Hần thu lấy năm thanh ma pháp đao, giơ cao Hỏa diễm chi thần đích bào hao trong tay , chậm rãi ngâm chú ngữ: "Hồi thiên hỏa tồn tại nơi cực nhiệt trong thiên địa, ta muốn mượn lấy năng lượng chí thuần của các người ngưng tụ lại thành thần lực của hỏa diễm chi thần, ngưng kết thành chước nhiệt chi hỏa, ngưng kết thành kích tình chi hỏa, ngưng kết thành phượng hoàng niết bàn chi hỏa, ngưng kết thành địa ngục chi hỏa. Dưới sự dẫn đạo của thần lực hỏa diễm chi thần, ngưng kết thành thân hình hoàn mỹ, huyền hóa thành thần lực vô tận, biến thành hình thái của sinh vật tối cường. Cẩm chú Hỏa Diễm Chi Thần Hóa Long thuật".

Hồng sắc quang mang dần biến thành tử sắc. Không sai, đó chính là thiên hỏa chí nhiệt. Dung Thân vương từng dùng thiên hỏa ngưng kết thành hình dạng sư tử để gần đạt tới cẩm chú thập nhất giai. Rõ ràng chính là sinh vật cường đại nhất trên thế gian. Hỏa Diễm Chi Thần Hóa Long thuật này mới chính là cẩm chú cường đại, ngang với Băng Tuyết Nữ Thần Hóa Long thuật, chỉ còn kém một chút so với cẩm chú Thần Hàng thuật mà thôi.

Một con Tử Sắc Hỏa Diễm Thần Chi Long cực lớn xuất hiện, cùng với Băng Tuyết Nữ Thần Chi Long thuần khiết mang theo hai khí tức tương phản nhau. Cả sơn cốc tức thì chia làm ba phần: Tà Nguyệt mang theo tà lực Huyết hồng sắc cực lớn cùng với Bạch sắc băng chi thần lực chí hàn và Tử sắc hỏa chi thần lực chí nhiệt. Ba loại màu sắc nhìn qua có vẻ hòa hợp , nhưng dưới sự cực hạn của năng lượng khiến cho tất cả thực vật trong sơn cốc lúc này sớm đã biến thành tro bụi.

Niệm Băng lần nữa phun ra một ngụm máu, khuôn mặt lộ ra một nếp nhăn, mái tóc dài vàng óng lúc này đã gần như bạc trắng. Sinh mệnh lực gần như giải phóng hết khiến hần như ngọn đèn đã cạn kiệt, nhưng lúc này hần cũng đã hoàn thành xong hai cẩm chú có sức mạnh hủy diệt cả thiên địa. Thanh âm Niệm Băng chứa đầy vẻ tang thương cất lên: "Đi đi, Băng tuyết nữ thần chi long, Hỏa diễm thần chi long, hãy hủy diệt hết mọi tà ác".

Hai tiếng rồng ngâm kéo dài chấn động cả Hàn Lĩnh, hai thân hình rồng cực lớn bay vút lên cao đồng thời phun ra hai đạo Bạch tử sắc long tức về hướng Tà Nguyệt.

Chú ngữ của Tà Nguyệt lúc này cũng đã hoàn thành, khiến cho cả khoảng không phía sau lưng nhuộm một màu huyết hồng sắc. Tà Nguyệt lơ lửng giữa không trung như một vị ma thần, huyết hồng sắc quang mang ngưng kết vô số tà lực tụ lại thành một hồng sắc quang cầu cực lớn xuất hiện trước người . Thanh âm băng lãnh của Tà Nguyệt lạnh lùng hét lên: "Ác Ma Phệ Thần".

Hồng sắc quang cầu từ từ bay ra , nhưng khi nó tiến được một bước thì phạm vi của quang cầu cũng lớn ra rất nhiều. Hai đạo long tức băng hỏa hoàn toàn bất đồng đột nhiên ngưng kết thành một cổ long tức quấn quanh lấy hồng sắc quang cầu.

Niệm Băng dùng chút sức lực còn lại hét lớn: "Băng hỏa Đồng Nguyên, song long hợp nhất. Băng tuyết nữ thần đích thần tức, Hỏa diễm chi thần đích bào hao, các người hãy phát ra lực lượng mạnh nhất của mình đi".

Lúc này quang mang của Thần Lộ đao cùng Chánh Dương đao giảm đi rất nhiều, thân thể hai con thần long cũng hoàn toàn nhỏ đi. Tùy theo khí tức của nó mà hai thân hình cuộn vào nhau và cùng lao thẳng về phía hồng sắc quang cầu kia.

Đang phi hành giữa không trung, Băng tuyết nữ thần chi long cùng Hỏa diễm thần chi long đột nhiên phát sinh dị biến. Thân thể hai con rồng đang cuộn vào nhau đột nhiên dung hợp lại. Tiếp theo đó, cả thân thể to lớn của bọn chúng biến mất chỉ để lại hai vòng tròn tử bạch sắc, năng lượng dung hợp vào nhau tạo ra

một lực mang tinh cực lớn chu vi hơn mười trượng. Quang mang xung quanh lực mang tinh hoàn toàn bị bóp méo, từng đạo điện quang không ngừng lóe ra .

Nét mặt bi thương của Niệm Băng bất giác lộ ra một nét hớn hở, hẳn biết mình đã thành công. Cái này không đơn giản là hai cái cấm chú thập nhất giai, bọn chúng chính là do Băng Hỏa Đồng Nguyên hình thành, uy lực rất cuộc đạt tới mức nào ngay cả niệm Băng cũng không biết. Lực mang tinh cực lớn cứ vậy bay thẳng về phía hồng sắc quang cầu . Hồng sắc quang cầu do Tà Nguyệt phát ra liền bị lực mang tinh nuốt lấy, năng lượng hủy diệt bùng nổ ngay trong không trung.

Quang mang đột nhiên ngưng tụ trong nháy mắt tạo thành một điểm. Chỉ một chút sau, một vụ nổ cực lớn xuất hiện

Uy lực của cấm chú tuyệt đối là đáng sợ nhưng so với Thần Hàng thuật thì còn kém hơn rất nhiều. Không nghi ngờ gì , Tà Nguyệt chính là một Vu Yêu mạnh nhất trong lịch sử từ trước tới nay, thực lực của hắn sớm đã vượt qua cảnh giới Thần Hàng sư. Chính vì vậy, Niệm Băng chấp nhận trả giá bằng sinh mạng, lấy Băng Hỏa Đồng Nguyên làm cơ sở hợp nhất hai cái cấm chú. Niệm Băng chính là dùng sinh mạng mình đánh cuộc để thu lấy lực lượng mạnh nhất, cuối cùng hắn đã thành công. Tử bạch sắc lực mang tinh mặc dù không thuộc về bất kỳ Thần Hàng thuật nào, nhưng lực lượng mà nó phát ra sớm đã đạt tới cảnh giới Thần Hàng thuật.

Hồng, tử, bạch ba sắc quang mang cũng trộn lại một chỗ, tất cả đều là Thần Hàng thuật cùng lúc bạo phát. Tà Nguyệt lơ lửng trên không trung gần trăm trượng, khi năng lượng bạo phát, huyết hồng sắc quang mang xung quanh thân thể hắn trở nên âm đậm đi rất nhiều. Khuôn mặt tà dị của Tà Nguyệt lộ nét khủng khiếp. Đúng lúc đó, hắn điên cuồng phun ra một khẩu tiên huyết tạo thành một phù triện kì dị ngay trước người, cả thân thể trong nháy mắt biến mất. Nhưng thoát khỏi vị trí đó không có nghĩa là tránh khỏi sự công kích của Thần Hàng thuật, năng lượng cực lớn kia đã sớm phong tỏa lấy toàn bộ khí tức của Tà Nguyệt.

Luồng khí lưu tử hắc sắc tỏa ra trong không trung cả trăm trượng, năng lượng từ từ lan tỏa. Những nơi mà năng lượng lan qua, tuy không hề có tiếng nổ mãnh liệt, cũng chẳng có thanh thế sơn băng địa liệt (long trời lở đất) gì, nhưng bất kì thứ nào khi tiếp xúc với luồng khí lưu này thì trong nháy mắt đều hóa thành cát bụi rồi biến mất.

Năng lượng điên cuồng quét trong khoảng thời gian một bữa ăn. Một sự việc cực khủng khiếp xảy ra, cả Hàn Linh rộng lớn trong thời gian ngắn ngủi này không hề tồn tại bất kỳ nguyên tố ma pháp nào. Đồng thời lấy năng lượng điên cuồng kia làm trung tâm, cả một phần ba ngọn núi cao độ khoảng trăm trượng đã bị san bằng. Một cơn bão năng lượng xuất hiện kéo dài cả một tháng trời. Ở trong cơn bão năng lượng này, đừng nói là cấm thụ ma pháp nguyên tố để tu luyện mà ngay cả đến sanh tồn đã còn là một vấn đề khó khăn, cái này đều là do sự va chạm kinh khủng của hai ma pháp trên mà ra.

Cấm chú sở dĩ bị gọi là cấm chú chính bởi vì nó sinh ra lực phá hoại cực lớn, căn bản không thuộc về lực lượng của nhân gian. May mắn nơi đây là Hàn Linh, bằng không lực lượng bạo phát có thể san bằng một tòa thành thị khổng lồ.

Cấp bậc Thần Hàng sư giao chiến khiến cho ngay cả Băng tuyết nữ thần tế tự cũng cảm nhận được, Dung Thân vương vừa mới ban sư hồi triều không lâu cũng cảm thấy. Bọn họ đều kinh dị suy đoán về ngọn nguồn năng lượng, nhưng không ai nghĩ ra được hai người đang giao đấu là ai ? Đồng thời lúc này, Thất long vương ở sâu bên trong hang động cũng cảm nhận được. Cự ly bọn họ là gần nhất, khi năng lượng bạo phát, nếu không phải do Thất long vương sở hữu thực lực cường hãn thì có lẽ sớm đã bị tấu hỏa nhập ma rồi.

Những việc xảy ra bên ngoài bọn họ không ai nhìn thấy, nhưng ở ngoài có chuyện gì thì bọn họ lại cảm nhận được rất rõ ràng. Những việc Niệm Băng làm từng điểm từng điểm đều hiện ra trong đầu óc mỗi người, đôi mắt của Thất long vương đều ửng đỏ. Nhưng vào lúc này bọn họ không thể ra ngoài giúp đỡ Niệm Băng được, dù cho muốn bỏ rơi khỏi Long Dẫn trước mặt cũng không có khả năng. Năng lượng quái dị trên khối Long Dẫn đã cuốn lấy năng lượng bản thân bọn họ, giống như một cái động không đáy không ngừng hấp thu lấy năng lượng của Thất long vương để bổ sung cho mình. Một khi có bất kì Long vương nào ngưng lại thì lập tức nó sẽ tấn công năng lượng liên kết của sáu Long vương kia. Vì vậy bọn họ không ai dám cử động vào lúc này, vì làm vậy chẳng khác nào tự sát.

Thất long vương cường đại chẳng có ai nghĩ tới có một ngày bản thân lại phải nhờ một nhân loại hy sinh

tánh mạng để bảo vệ mạng sống cho mình. Gia Lạp Mạn Địch Tư nhắm đôi mắt lại, Bàn Tử cũng nhắm mắt. Ngay cả tính tính xấu nhất trong Thất long vương là Không Gian long vương Táp Áo Địch Lý Tư cũng không thể kìm được nước mắt. Bọn họ có thể hình dung ra, với thực lực của Niệm Băng mà tự thiêu đốt sinh mệnh thì kết quả như thế nào. Bọn họ không biết địch nhân có bị đánh lui hay không, nhưng lúc này bọn họ thật không muốn nghĩ tới. Niệm Băng, cái tên này đã trở thành một dấu ấn sâu đậm trong tâm trí bọn họ.

Phía bên ngoài rất là yên tĩnh. Niệm Băng đã chết rồi à? Không, hắn vẫn còn chưa chết

Nằm trên mặt băng lạnh và ngửi mùi hơi đất, Niệm Băng chợt cảm thấy thật thoải mái. Ma pháp vừa rồi cơ hồ như đã lấy hết sinh mệnh lực của hắn. Niệm Băng sợ dĩ vẫn còn sống không chỉ bởi vì hắn có sinh mệnh lực quá cường đại mà còn bởi vì khối Thiên Hoa bài mà Ngọc Như Yên tặng cho hắn. Luồng khí lưu ôn hòa đã bảo vệ nội phủ Niệm Băng, giúp hắn giữ lấy tia sinh mệnh cuối cùng. Mặc dù lúc này Niệm Băng không có cách nào cảm nhận được Thiên Nhân huyết, không thể cảm thụ chút ma pháp khí tức trong cơ thể nhưng thật sự lúc này hắn vẫn còn sống.

Niệm Băng nhớ tới Ngọc Như Yên, nhớ tới Phượng Nữ. Trong lòng hắn thầm mong mẫu tử họ gặp lại nhau, một nhà họ có thể đoàn tụ. Niệm Băng bây giờ cảm thấy mình thật may mắn. Cùng Phượng nữ ở chung mấy ngày, hắn không biết bao nhiêu lần đã không thể kiềm chế được dục vọng muốn cùng Phượng Nữ phá vỡ phòng tuyến cuối cùng, nhưng hắn vẫn ráng chịu đựng. Hiện tại hắn thấy mình làm như vậy quả thật rất may mắn, nếu như mình với Phượng Nữ phát sinh chuyện gì thì cái chết của mình nhất định sẽ mang lại một đả kích rất lớn cho nàng, thậm chí còn ảnh hưởng tới hạnh phúc cả đời của nàng. Không thể ngờ mình nhận như vậy lại có tác dụng tốt.

Niệm Băng bây giờ hầu như quên hết tất cả, hiện tại hắn biết mình chưa chết mà chỉ mất đi gần hết tính mệnh lực của mình, cũng không còn sống được bao lâu. Hắn không dám nghĩ tới hình dáng của mình hiện tại, có lẽ bây giờ đã trở thành một ông lão rồi.

Luồng khí tức âm lãnh lại xuất hiện khiến Niệm Băng đang suy nghĩ vội tỉnh lại. Hắn cố gắng mở mắt ra thì nhìn thấy Tà Nguyệt không chút thương tích cùng Hấp huyết quý nữ vương Ti Na và Minh Vu đang đứng bên cạnh mình.

Niệm Băng không chút kinh ngạc, trong lòng chỉ thầm nghĩ: "Xin lỗi Gia Lạp Mạn Địch Tư, Bàn Tử, ta đã cố hết sức rồi. Các người nên biết ta không hề sử dụng tới bốn cái bình Mặc Áo Địch Tư Phong Ấn Chi Bình để đe dọa hắn mà cho tới giờ vẫn giấu đi. Nhưng ta thật không có cách nào chống lại bọn chúng. Bọn chúng nếu có giết được các người thì cũng không có cách nào tìm ra bốn cái bình này, hãy để cho chúng ngủ yên trong không gian chi giới của ta đi."

Đôi mắt của Tà Nguyệt như muốn xuất huyết, nhìn chăm chú vào một Niệm Băng sắc mặt đang mờ nhạt, mái tóc bạc trắng. Thực tế thì hắn cũng không dễ chịu chút nào như bề ngoài hắn thể hiện. Tà Nguyệt mặc dù có thực lực vượt qua cả cảnh giới Thần Hàng sư, nhưng khi hắn cảm thấy không ổn liền vội thoát ly ra khỏi cơn bão năng lượng điên cuồng kia. Mặc dù không thể hoàn toàn thoát ra được, nhưng thân là một hắc ám cường giả, hắn lập tức chuyển những công kích trên cơ thể xuống phía dưới. Hơn trăm hắc ám cường giả ban đầu bây giờ cũng chỉ còn lại hắn, Ti Na cùng Tát Phân ba người. Mặc dù Tà Nguyệt vẫn còn tới bảy thành công lực nhưng thể lực mà hắn tạo dựng cả hàng trăm năm qua chỉ trong một ngày đã bị hủy diệt hơn một nửa, điều này thật khiến hắn hận Niệm Băng tới tận xương tủy.

Một tiếng thét chói tai từ miệng Ti Na phát ra, mặc dù thực lực của nàng ta đã gần tiếp cận cảnh giới Thần Hàng sư nhưng khung cảnh vừa rồi thật quá khủng khiếp. Ti Na biết nếu như đạo năng lượng cuối cùng mà Tà Nguyệt không thể hoàn toàn hóa giải thì người xui xẻo nhất chính là Tát Phân, rồi người cuối cùng chính là nàng. Mắt nhìn thủ hạ từng tên một bị năng lượng của Tà Nguyệt chuyển hóa thành năng lượng đón nhận sự tấn công của Niệm Băng rồi hóa thành tro bụi, thân là Hấp huyết quý nữ vương như nàng cũng cảm thấy ớn lạnh.

Thân ảnh lóe lên, móng tay dài của Ti Na chụp về Niệm Băng đang nằm trên mặt đất. Nàng ta muốn hủy diệt đi cái tên nhân loại đã tạo ra nguy hiểm cho mình. Sinh mệnh của hấp huyết quý gần như là vô tận, tử vong đối với chúng mà nói mới chính là sự tình đáng sợ nhất.

"Ngừng tay" Tà Nguyệt giữ lấy Ti Na, lạnh lùng nói: "Người này hiện tại không thể chết".

"Vì sao?" Ti Na không hiểu nhìn Tà Nguyệt.

126. Chương 125 Lấy Sinh Mệnh Mà Ngăn Chặn

"Hắn hiện tại còn hữu dụng. Mặc dù thất long vương rất có khả năng gặp phải phiền phức gì đó nhưng chúng ta cũng không được khinh suất. Tên nhân loại này đã dùng chính sinh mạng của mình để bảo vệ thất long vương. Với cá tính của bọn họ thì chắc chắn thất long vương sẽ tuyệt đối bảo vệ lại tên nhân loại này. Hắn hiện tại chính là con cờ chủ yếu trong tay chúng ta."

Dứt lời, Tà Nguyệt đẩy Ti Na qua một bên từ từ bước tới gần Niệm Băng. Nhìn sắc da trắng bạch không chút huyết sắc, rồi nhìn mái tóc dài trắng phơ của Niệm Băng, Tà Nguyệt lạnh lùng cười:

"Nhân loại, ngươi có biết không? Từ khi ta đạt tới cảnh giới vu yêu thì ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ bị một tên nhân loại cản trở. Đã lâu lắm rồi ta không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, không lẽ nhân loại bây giờ đều đã thay đổi hết rồi sao? Điều học theo cái gọi là hy sinh? Ngươi vốn phải chết rồi. Nhưng trên người ngươi tựa như mang theo cái gì đó bảo mệnh nên bây giờ ngươi mới có thể lưu lại chút hơi thở này. Yên tâm, trước khi ta đạt được mục đích thì tuyệt sẽ không để cho ngươi chết đâu. Đối với ngươi mà nói mất đi ma pháp lực cộng thêm cái thân thể như thế này thì so với chết còn khó chịu hơn."

Cơ mặt Niệm Băng run lên, nói một cách hờ hợt:

"Ngươi...ngươi cho rằng như vậy sao? Ta mặc dù gần chết nhưng vẫn còn nói được...đó là bởi vì ta muốn xem ngươi chết như thế nào...Ta nghĩ việc mà Thất long vương làm có lẽ đã xong rồi. Ta muốn xem bọn họ...sẽ giết ngươi như thế nào...lúc đó ta mới chết được..."

Ánh mắt Tà Nguyệt lóe lên tia sát khí:

"Ngươi muốn ép ta giết ngươi? Đừng có nằm mơ nữa, ta sẽ không giết ngươi đâu. Ti Na, dẫn theo hắn, chúng ta vào trong động. Nhớ kỹ, không được ra tay với hắn. Hắn hiện tại bất kỳ lúc nào cũng có thể chết đó."

Nói vài câu, Tà nguyệt quay người tiến vào trong động.

Niệm Băng cả người chấn động bị Ti Na đỡ dậy bước đi. Ti Na thật sự muốn bóp chết tên nhân loại này nhưng nằng nặt không dám làm trái mệnh lệnh của Tà Nguyệt.

Niệm Băng nhắm mắt lại từ từ hô hấp. Hắn kinh ngạc phát hiện ra cơ năng thân thể đang từ từ khôi phục. Mặc dù tốc độ khôi phục rất chậm nhưng từng tia khí tức thanh lương không ngừng từ các nơi trên thân thể truyền tới khiến cho hắn cảm thấy rất thoải mái. Niệm Băng không biết vì sao lại như vậy nhưng cũng có thể đoán được điều này xem ra có liên quan tới việc Niệm Băng hấp thu tiên thiên chi khí. Niệm Băng không dám cử động, thậm chí không dám để lộ bất kỳ biến hóa nào trên thân thể mà chỉ dựa vào bản thân không ngừng ngưng tụ lực lượng. Niệm Băng không hề kỳ vọng mình còn có thể sống. Đúng như Tà Nguyệt đã nói, Niệm Băng mất đi sức mạnh so với chết còn thống khổ hơn. Hắn hiện tại chỉ muốn ngưng tụ chút năng lượng để hy vọng có thể vào thời khắc cuối cùng trợ giúp thất long vương. Đó là đem bốn cái bình Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình hủy đi.

Động huyết rất sâu, Tà Nguyệt bước đi rất cẩn thận. Dù sao thì tại địa vực không hề có các loại nguyên tố duy trì. Cũng bởi vì cái hắn luyện là năng lượng tối tà ác nhất không hề giống các ma pháp khác. Vì vậy, để chắc chắn đạt được Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, hắn nhất định phải cẩn thận sử dụng năng lượng bản thân.

Huyết động sâu thẳm cuối cùng cũng tới nơi. Tà Nguyệt, Tát Phân, Ti Na cùng Niệm Băng lúc này đều nhìn thấy rõ bên trong. Thất long vương toàn thân hiện thất sắc quang mang không ngừng đưa năng lượng quán nhập vào trong một quả trứng rồng cực lớn. Trên long đản lúc này xuất hiện từng vết nứt, từng đoàn quang mang màu xám từ từ phát ra cho thấy quá trình áp cũng sắp sửa thành công.

Nhìn thấy mọi việc, Tà Nguyệt ngây người một chút rồi sau đó bật cười. Hắn đương nhiên đoán ra những gì đang xảy ra là cái gì. Giọng cười tà ác vang vọng khắp hang động:

”Ha ha ha ha, không thể ngờ, ta cẩn thận đi tới đây như vậy mà lại gặp phải một tình cảnh như thế này. Quang minh long vương cùng Hắc ám long vương kết hợp quả nhiên sinh ra một tên quái vật. Xem ra ta tới vẫn còn chưa muộn, tới đúng vào thời điểm đặc sắc nhất. Chẳng trách các người lại để cho một tên nhân loại trấn giữ bên ngoài. Thì ra bên trong này lại xảy ra sự việc thú vị như vậy.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư gầm lên:

”Hỗn đản, chúng ta sẽ không tha cho người!”

Tà Nguyệt lạnh lùng nói:

”Nếu như các người có thực lực để không tha cho ta thì chỉ sợ đã sớm ra tay rồi. Oh, không, không phải các người không có thực lực mà chỉ là bây giờ thực lực đó đang dùng để cứu lấy trứng rồng. Hỏa long vương, không nên nóng giận như vậy, Hãy cẩn thận khống chế năng lượng của người. Bằng không không chỉ trứng rồng đi tong mà ngay cả huynh đệ các người cũng gặp phải tai kiếp đó. Ta cũng không muốn nhiều lời với các người. Các người nên biết ta với việc giết rồng không có chút hứng thú. Giao Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình ra đây, ta sẽ tha cho các người ”

Tập Áo Dịch Lý Tư cười hắc hắc nói:

”Người có lầm hay không vậy. Người là thế lực tà ác. Ta hôm nay đúng là nghe thấy một câu chuyện buồn cười nhất trên thế gian. Không lẽ lời nói của vu yêu nhà người đáng tin hay sao?”

Tà Nguyệt bình tĩnh nói:

”Dù cho ta không đáng tin thì sao? Hiện tại các người còn đường lựa chọn sao? Ta đếm đến ba, nếu như các người không giao ra Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình thì đừng trách ta sao không khách khí. Tình huống hiện tại của các người căn bản không có khả năng đối chọi với ta”

Ti Na đặt Niệm Băng qua một bên. Mặc dù hiện tại hắc ám không còn giá trị lợi dụng nhưng Tà Nguyệt chưa nói thì nàng vẫn không dám ra tay giết Niệm Băng. Minh vu Tát Phân cũng sớm đã đem lực lượng tỏa ra bên ngoài khiến cho trong hang động chợt trở nên âm lạnh.

”Một”

Thanh âm của Tà Nguyệt như trở chú từ địa ngục vang lên. Tim của Thất long vương trở nên căng thẳng. Bọn họ đều biết rõ mặc dù có thể áp thành công long đản nhưng cũng không thể trong phút chốc mà thành công được.

Thất long vương đưa mắt nhìn nhau, mục quang trở nên bình tĩnh. Đối mặt với tử vong, thân là thành viên của một chủng tộc kiêu ngạo, bọn họ không hề có chút sợ hãi.

”Hai”

Thanh âm như từ địa ngục lần nữa vang lên. Cả hang động trở nên tĩnh lặng kỳ lạ. Đôi cánh huyết hồng sắc của hấp huyết quý nữ vương từ từ mở ra. Màu sắc vụ khí của minh vu Tát Phân càng thêm đậm đặc. Bọn họ ai nấy cũng đều đã chuẩn bị đầy đủ để ra tay.

Đúng lúc này, một thanh âm chói tai vang lên phá đi sự yên tĩnh:

”Krét, Krét”

Kể cả ba người Tà Nguyệt, tất cả ai nấy đều ngẩn người. Thanh âm này chính là từ quả trứng rồng cực lớn phát ra. Những vết nứt ngoài bề mặt trứng rồng càng lúc càng nhiều. Tiếng kêu quái dị này đừng nói là đám người Tà Nguyệt chưa từng nghe qua mà ngay cả đám người Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng là lần đầu nghe được.

”Krét, Krét”

Trái trứng lần nữa phát ra tiếng kêu. Ánh mắt Tà Nguyệt lóe lên, sát khí tỏa ra trong không gian càng lúc càng trở nên băng lãnh. Hắc ám lúc này không thể đợi được nữa. Một khi tiểu long vương nở ra, thất long vương tức thì khôi phục lực chiến đấu. Dù cho bọn họ vì áp long đản mà yếu đi nhiều nhưng thực lực còn lại thì với ba người bọn họ cũng không chống lại được.

Mắt thấy tiếng thứ ba sắp phát ra, Niệm Băng đang nằm trên mặt đất trở mình đi tới bên cạnh Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư. Thân hình không ngừng run rẩy nhưng trên tay hắn lúc này đang cầm một vật, chính là Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình.

”Không được lên tiếng, bằng không ta sẽ hủy cái bình này”

Niệm Băng mặc dù rất hư nhược nhưng thanh âm vẫn không ngừng đều đều vang lên.

Tà Nguyệt nhìn thấy Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, ánh mắt tức thì trở nên cuồng nhiệt.

”Được, ta không giết bọn họ, mang cái bình giao cho ta, còn ba cái khác nữa”

Niệm Băng khẽ cười nói:

”Ta từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ người sẽ tha cho bọn họ. Nếu đã như vậy thì chúng ta gạch đá cùng tan đi.”

Vừa nói, tay vừa tự lấy một mũi băng trùy đánh mạnh lên cái bình. Mặc dù Niệm Băng vừa mới có lại cảm giác với băng hỏa năng lượng nhưng Niệm Băng rất tin tưởng là chừng đó cũng đã đủ để hủy diệt cái bình trong tay rồi

Tà Nguyệt không động dậy mà chỉ khinh thường nhìn Niệm Băng. Một thanh âm nhỏ vang lên, băng trùy tức thì hóa thành mảnh nhỏ. Cả người Niệm Băng run lên, một tầng hắc sắc khí tức thì trong Mặc áo Đạt Tư phong ấn chi bình tỏa ra. Dưới lực phản chấn, cái bình bay ra khỏi tay hắn. Tà Nguyệt phát tay, tức thì mang cái bình thu về trong người.

”Hừ, có việc này người không biết mà ngay cả thất long vương cũng không biết. Mấy cái bình này đừng nói là người chỉ dùng một cái băng trùy nhỏ nhoi kia mà ngay cả cấm chú cũng đừng hòng hủy diệt được nó. Trong phong ấn chi bình không chỉ có trở chú di thất quốc độ mà còn có thần lực của đám gia hỏa thuộc Thần chi đại lục thêm vào, có thể dễ phá hủy như vậy sao”

Nghe Tà Nguyệt nói vậy, Niệm Băng hoàn toàn tuyệt vọng. Nguyên bốn còn nghĩ đập đổ tất cả nào ngờ lại bị đối phương cướp mất một cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Quan trọng hơn nữa là hắn đã để lộ ra những cái bình khác đang nằm trên người của hắn. Đã sai lại càng sai. Lúc này Tà Nguyệt cũng không còn chú ý tới Thất long vương mà mục quang nhìn thẳng vào Niệm Băng. Ánh mắt màu lục sắc hóa thành màu lam sắc quỷ dị. Thanh âm của hắn chậm chậm vang lên:

”Đưa cho ta, mang ba cái bình còn lại giao cho ta”

Nếu như lúc này Niệm Băng còn giữ trạng thái tốt nhất, có thể sử dụng thiên nhân huyết của mình thì dù thực lực vẫn còn kém Tà Nguyệt rất xa nhưng cũng không đến nỗi bị ánh mắt hắn mê hoặc. Chỉ là cả người Niệm Băng lúc này đã sớm suy nhược tới cực điểm, sinh mạng lực chỉ còn chút le lói, ma pháp lực hầu như không còn thì lấy gì để chống lại một cường giả như vụ yêu chứ?

Thất long vương cùng lúc hét lên muốn Niệm Băng tỉnh lại nhưng Niệm Băng lúc này chìm đắm trong ánh mắt lam sắc quỷ dị kia, cơ bản không còn nghe thấy âm thanh bên ngoài. Ba cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình từng cái từng cái được lấy ra, tự tay đưa cho Tà Nguyệt.

Tà Nguyệt nở nụ cười mãn nguyện. Lần này, hắn quả thật đắc ý. Ngàn năm chờ đợi cuối cùng cũng đã lấy được toàn bộ bảy cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, hắn sao có thể không cười chứ? Có bảy cái bình này chính là hắn nắm trong tay quyền thống trị của cả đại lục. Ngàn năm mong đợi rốt cuộc cũng thành hiện thực. Khuôn mặt hắn không ngừng méo mó, tà ác khí tức càng lúc càng ba động.

Tà Nguyệt vùng mạnh tay đẩy Niệm Băng té xuống đất. Dưới khống chế của tà quang, Tà Nguyệt tịnh không hề có ý giết Niệm Băng. Đúng như hắn nói, hắn phải để Niệm Băng sống sót. Đối với một phế nhân như Niệm Băng thì có thể nói sống còn đau khổ hơn chết. Đặc biệt sau khi Niệm Băng giao ra bốn cái bình thì sự thống khổ trong lòng càng mãnh liệt hơn.

Trong mắt Thất long vương đều lộ ra vẻ đau khổ. Không ai có thể ngờ sự việc lại diễn tiến hư thế này. Nhưng bọn họ có thể trách Niệm Băng sao? Không, bọn họ sao có thể trách một người vì bọn họ mà đã hy sinh cả tính mạng của mình? Huống chi hành động của Niệm Băng hoàn toàn là thân bất do kỷ.

Niệm Bạng lúc này cũng đã tỉnh lại. Mọi việc khi nãy xảy ra hẳn đều biết rất rõ nhưng không có cách nào ngăn trở nó. Mắt nhìn thấy những cái bình liên quan tới an nguy của cả đại lục rơi vào tay Tà Nguyệt, nỗi thống khổ vô bì dâng lên trong lòng hắn. Dù là không phải do Niệm Bạng tự nguyện nhưng hắn đã phụ lòng thất long vương tin cậy. Nhìn Tà nguyệt, trong thân tâm Niệm Bạng thật sự hối hận. Một bước đi sai thua hết cả bàn. Tay hắn vì dùng sức quá độ nên ngón tay đã phá nát cả bàn tay kia. Răng hắn cắn chặt đôi môi. Niệm Bạng thật sự hận, nỗi phẫn nộ trong lòng dâng lên cực điểm. Năng lượng trong cơ thể vì giận dữ mà khôi phục được một chút. Nhưng, lúc này e rằng tất cả đều đã là quá muộn.

Tiếng cười của Tà Nguyệt vang lên mãi lúc sau mới ngừng lại. Cúi đầu nhìn bốn cái bình trong tay, ánh mắt hắn lộ ra nét ham mê.

”Krét, Krét”

Trứng rồng lại phát ra tiếng khiến Tà Nguyệt trong cơn vui mừng sức tỉnh. Ánh mắt của hắn lại trở nên lạnh lẽo, nhìn thất long vương đang không ngừng nỗ lực lạnh lùng nói:

” Mọi thứ nên kết thúc thôi, tất cả hãy bắt đầu từ trái trứng này đi ”

Hồng sắc quang mang ngừng tụ trong tay hắn. Trong nháy mắt, Tà Nguyệt vung tay lên phát ra một đạo tử vong quang mang đánh về sinh mạng nhỏ bé đang được ấp nở.

Vào lúc này thì ai có thể cản trở hắn? Thất long vương muốn động nhưng năng lượng bọn họ hoàn toàn bị trái trứng dẫn dắt, chỉ có thể trở mắt nhìn hồng quang phá không gian đánh về quả trứng rồng. Lúc thất long vương nhắm mắt chờ giây phút thảm khốc xuất hiện thì một tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến bọn họ mở mắt ra.

Những việc mà thất long vương nhìn thấy khiến máu của bọn họ như sôi lên. Một thân hình cao lớn đang bay vút tới, hồng sắc quang mang đánh thẳng vào ngực người này. Trước đó, người đột nhiên kêu lên chính là Niệm Bạng.

Hồng sắc tà quang so với Niệm Bạng tưởng tượng còn mạnh hơn rất nhiều. Quang mang tà ác lưu lại một vết thủng cực lớn trên ngực hắn. Cả thân hình to lớn của Niệm Bạng bị hất tung lên rồi rơi thẳng về phía trứng rồng. Còn hồng sắc tà quang sau khi xuyên thẳng qua người hắn thì lại tiếp tục đánh thẳng về trứng rồng.

Thanh âm bể nát vang lên rất rõ ràng phẳng phát như chính trái tim của Thất long vương đang vỡ ra. Trứng rồng đã vỡ rồi. Tà quang của vu yêu phát ra, trứng rồng sao có thể chống đỡ được chứ?

Ngay sau đó, cả người Niệm Bạng đập mạnh vào đám vỏ trứng rồng đã vỡ nát. Ánh mắt hoàn toàn mờ đi, hắn cuối cùng cũng mất đi hết tri giác. Một tia sanh mệnh cuối cùng đang từ từ rời khỏi người hắn.

Nhưng lúc này không một ai chú ý tới dưới người Niệm Bạng, bên trong trứng rồng của ấu long đang có một đoàn hơi sắc khí tức đang từ từ thâm nhập vào người của hắn.

Cả người thất long vương cùng chấn động, miệng cùng phun ra một ngụm huyết vụ. Tà Nguyệt vội vàng cảnh giác. Hắn thất kinh phát hiện mặc dù long dẫn bị hủy nhưng thất long vương lại không hề bị trọng thương như hắn tưởng tượng.

Người đầu tiên tiến lên chính là Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư, sắc mặt tràn đầy bi phẫn. Ngọn quyền của hắn lúc này ngừng tụ một tầng tử hồng sắc năng lượng. Hỏa long thật sự phẫn nộ. Sống cả mấy vạn năm qua chưa bao giờ hắn phẫn nộ như lúc này.

Tiếp theo đó là sáu thân ảnh, kể cả Quang minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế đang hư nhược, toàn bộ cùng bay lên. Thất hệ ma pháp nguyên tố nháy mắt bùng phát tràn ngập khắp nơi trong hang động.

Tà Nguyệt dám đỡ lấy nhất kích của Hỏa long vương không? Nếu như chỉ có một mình Hỏa long vương thì hẳn chắc chắn không hề do dự đỡ lấy công kích của Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Mặc dù thực lực của hắn đã bị Niệm Bạng làm suy yếu đi nhiều nhưng Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không phải đang ở trạng thái tốt nhất. Dưới tình huống như vậy hẳn không hề sợ Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhưng cái hắn đang đối mặt không phải là một mình Hỏa long vương! Một khi hắn đỡ lấy một quyền của Gia Lạp Mạn Dịch Tư thì cũng là lúc hắn bỏ qua thời cơ tốt nhất để chạy trốn. Bản thân thất long vương thật sự khùng bỏ, thất long vương trong

cơ phần nộ, lực lượng của bọn họ nếu toàn lực thi triển hoàn toàn có thể hủy diệt cả một quốc gia, đó cũng không phải là chuyện khó.

Trước khi tới đây, Tà Nguyệt sớm đã chuẩn bị mọi thứ. Khi hắn phát hiện ra không ổn thì đã sớm mở ra ma pháp quyền trục trâm quý trên người, là một cái trâm tổng ma pháp trâm đạt mức thập giai. Dưới tà lực do chính Tà Nguyệt phát động, ma pháp trâm với tốc độ nhanh nhất bạo phát. Ngân sắc quang mang tức thì bao trùm lấy hắn cùng minh vụ Tát Phân và Ti Na. Một quyền Gia Lạp Mạn Địch Tư đánh tới lúc này chỉ còn là huyền ảnh.

Oanh....

Một quyền đầy phần nộ của Hỏa long vương như một con hỏa long xuất động, hỏa năng lượng cường đại phát ra tiếng nổ kịch liệt. Cả con đường vào động phủ bị đánh mở ra thêm một phần. Nhưng lúc này hận ý trong lòng hắn không hề vơi đi.

”Hỗn đản, lại là không gian ma pháp. Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư ta thề rằng, nếu như không giết đấm hỗn đản các ngươi, đem các ngươi phân thân vạn đoạn thì ta không còn là long vương nữa.”

Một cánh tay kiên định đặt lên vai Gia Lạp Mạn Địch Tư:

”Đủ rồi, hãy bình tĩnh lại. Hãy xem bằng hữu của ngươi còn có thể cứu được nữa hay không?”

Thanh âm băng lạnh nhưng tràn ngập bi thương. Đó chính là hắc ám long vương Tạt Tiệp Áo Tây Tư.

Gia Lạp Mạn Địch Tư quay người lại, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Hắc ám long vương, cúi đầu nói:

”Xin lỗi, ta không bảo vệ được con của các ngươi”

Khuôn mặt của Tạt Tiệp Áo Tây Tư miễn cưỡng lộ nụ cười:

”Mọi thứ đã quá muộn. Các ngươi đều đã tận lực. Có lẽ đây là số mệnh. Ta và Địch Mạn Đặc Đế kết hợp vốn đã là nghịch thiên. Có lẽ ông trời không muốn cho bọn ta có hài tử”

Nói tới đây, hắn hóa lại thành nhân hình đi tới bên cạnh Địch Mạn Đặc Đế đang ngầy người nhìn Niệm Băng cùng xác vỏ trứng rồng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng vào lòng.

Thất long vương tất cả đều im lặng. bọn họ lúc này thật rất buồn bã. Lúc này đây, bọn họ được mệnh danh là thất long vương tối cường đại trên đại lục đã thất bại, hơn nữa còn bại rất thảm. Không chỉ không bảo vệ được hài tử của Tạt Tiệp Áo Tây Tư cùng Địch Mạn Đặc Đế mà ngay cả mười cái bình Mặc Áo Đát tư Phong Ấn Chi Bình do Long thần giao cho bọn họ bảo vệ cũng mất hết. Bọn họ ai nấy cũng đều hiểu ý nghĩa của việc này như thế nào.

Tạt Tiệp Áo Tây Tư ôn nhu nói với Địch Mạn Đặc Đế:

”Nếu không nhờ có nhân loại kia thì chỉ sợ rằng ngay cả tiếng kêu của hài tử chúng ta cũng không được nghe. Hắn đã dùng sinh mệnh của mình để kéo dài thời gian cho chúng ta. Nếu như có thể, ta nguyện dùng tính mạng của mình để đổi với hắn.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói:

”Vô dụng thôi, Niệm Băng đã dùng sinh mạng trở chú ma pháp. Hắn có thể chống đỡ tới bây giờ đã là kỳ tích rồi. Vì để chống lại hành động của tà chủ mà hắn phóng ra năng lượng cảnh giới thần hàng thuật. Mặc dù ta không biết vì sao hắn có thể làm được nhưng dùng sinh mạng trả giá để thi triển ma pháp mạnh mẽ như vậy, bản thân hắn đã không còn khả năng sinh tồn. Huống chi lúc cuối cùng hắn còn dùng bản thân ngăn lấy tà quang. Chỉ sợ bây giờ đã không còn chút hy vọng nào nữa.”

Nói tới đây, hai hàng nước mắt theo khuôn mặt Gia Lạp Mạn Địch Tư chảy xuống. Hắn lê từng bước nặng nhọc bước tới trước Niệm Băng.

Nhìn thấy thân thể bị tàn phá của Niệm Băng, nhìn mái tóc bạc trắng của Niệm Băng, thanh âm của Gia Lạp Mạn Địch Tư như nghẹn lại:

”Niệm Băng, Gia Lạp Mạn Địch Tư ta trước giờ luôn coi thường người khác. Từ khi chúng ta biết nhau thì ta luôn lợi dụng ngươi, lợi dụng ngươi nấu ăn cho ta. Vì để có thể thưởng thức mỹ thực của ngươi mà ta

còn uy hiếp người. Nhưng người có biết không? Dù cho là hỏa long nhân tộc trung thành với ta nhất cũng không có tiếp xúc nhiều với ta như người. Bất tri bất giác, ta thật đã coi người là bằng hữu. Huynh đệ của ta, vì việc của Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình nên ta đã rời khỏi người. ta tìm đến Bàn tử với hy vọng năng lực thổ hệ của hắc sẽ giúp người được thêm một chút. Đúng là dưới sự giúp đỡ của hắc, thân thể của người trở nên cường đại hơn trước rất nhiều. nhưng rốt cuộc người cũng đã chết, hơn nữa là vì bọn ta mà chết. Nhân loại chết vì đồ long ta nhớ cũng không nhiều nhưng nhân loại chết vì cứu rồng thì trừ tổ tiên của bạch nhân ra chỉ sợ có một mình người. Huynh đệ, hảo huynh đệ của ta, anh linh của người hãy từ từ đi, hãy nhận lấy một lay của Gia Lạp Mạn Địch Tư ta”

Dứt lời, Gia Lạp Mạn Địch Tư quỳ xuống trước mặt Niệm Băng. Một long tộc trước giờ kiêu ngạo, lại là một long vương mà lại quỳ trước mặt một nhân loại. Trong lịch sử của long tộc thì đây chính là lần đầu tiên.

Nhưng hành động của Gia Lạp Mạn Địch Tư không hề bị các long vương khác phản đối. Bọn họ cũng đều từ từ bước tới trước Niệm Băng cùng thi hải long dẫn. Hắc ám long vương đỡ lấy thê tử lúc này cả người run rẩy, mặt đầm lệ quỳ xuống nói:

”Gia Lạp Mạn Địch Tư nói không sai. Niệm Băng, người là huynh đệ hắc, cũng chính là hảo huynh đệ của thất long vương chúng ta. Những lời nói của người khi trước, mặc dù giờ người đã đi nhưng giờ vẫn còn vang mãi. Mặc dù hải tử của bọn ta không thể ra đời trên thế giới này nhưng người thật đã tận hết sức. Người không cần phải áy náy về việc Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, cái đó không phải lỗi do người. Người dùng cả tính mệnh để giúp bọn ta, cái tình này, long tộc bọn ta đời đời ghi nhớ. Ta đại diện cho phu thê bọn ta gọi người một tiếng, huynh đệ. Huynh đệ, hãy lên đường bình an”

Dứt lời, thân người của hắc cùng Địch Mạn Đặc Đế từ từ cúi xuống, hướng về Niệm Băng làm một lễ long trọng nhất của long tộc.

”Là ta, tất cả đều do ta sai”

Phác thông một tiếng, Thổ long vương quỳ xuống bên cạnh Gia Lạp Mạn Địch Tư.

”Niệm Băng, hảo huynh đệ, ta không nên dẫn người tới đây! Nếu như không phải do ta thì có lẽ giờ người đang cùng thê tử của mình vui vẻ bên nhau. Nhưng hiện tại người đã chết, ta làm sao có thể trả lời với thê tử của người đây! Niệm Băng....”

Nói tới đây hắc khóc không nên lời. Trong chúng long vương, ngoại trừ Hỏa long vương ra thì chính hắc là có cảm tình nặng nhất với Niệm Băng. Lúc này trong mắt hắc hiện lên hình ảnh Niệm Băng chăm chú nấu ăn, nhìn thấy hình ảnh Niệm Băng vì muốn thắng mình mà không ngừng nỗ lực. Nhưng lúc này cả người Niệm Băng đang lạnh dần. Sinh mệnh của hắc đang từ từ tan vào trong không gian.

Phong long vương Tập La Địch Lý Tư, Không gian long vương Tập Áo Địch Lý Tư, Băng long vương Tát Tát Lý Tư trước sau đều quỳ xuống. Bọn họ ai nấy cũng đều dùng nghi lễ long trọng nhất của long tộc hướng về Niệm Băng biểu hiện sự tôn trọng. Trong lòng bọn họ không hề oán trách Niệm Băng đã làm mất Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình. Bởi vì bọn họ hiểu rất rõ Niệm Băng đã cố hết sức. Một nhân loại, một người còn chưa đạt tới cảnh giới ma đạo sư mà khi đối mặt với một vụ yêu tối cường đại trong lĩnh vực hắc ám cùng mình vu, hấp huyết quý nữ vương đồng thời tấn công mà có thể duy trì cả một canh giờ. Đó không chỉ là sự biểu hiện thực lực mà quan trọng hơn đó là tinh thần, là lời hứa với bằng hữu.

Thất long vương bi thương nhìn Niệm Băng. Bọn họ muốn dùng ánh mắt tiễn đưa linh hồn Niệm Băng cùng long dẫn. Cả bảy người lúc này hoàn toàn liên kết. Đợi khi sự việc ở đây kết thúc thì dù có phải lật tung cả đại lục, bọn họ cũng phải tìm ra đám người Tà Nguyệt. Không ai có thể mạo phạm tới tôn nghiêm của long tộc mà lại không chịu lấy sự trừng phạt của long tộc.

Lúc cả hàng động tràn ngập không khí bi thương thì một thanh âm kỳ quái vang lên khiến thất long vương ai nấy đều tròn mắt.

”Kkrét, Kkrét....”

Cái thanh âm này thật sự rất quen thuộc! Thanh âm rất rõ ràng khiến thất long vương ngẩn người. Bởi vì bọn họ phát hiện ra thanh âm này được phát ra từ chính miệng của Niệm Băng. Lúc trước bởi vì quá bi

thương nên bọn họ không phát hiện tại vết thương cực lớn ngay ngực của Niệm Băng lúc này đang có một tầng hơi sắc khí lưu. Luồng khí lưu nhẹ nhàng bay tại vết thương, cả người Niệm Băng lúc này không còn chảy máu nữa.

”Kkrét, Kkrét....”

Thanh âm kỳ dị này lại vang lên. Lần này thì tiếng kêu đều đều lôi cuốn toàn bộ sự chú ý của thất long vương. Ngay khi thanh âm vang lên thì khóe miệng của Niệm Băng cũng khẽ rung động.

Thất long vương đưa mắt nhìn nhau. Quang minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế vì mất nhi tử mà đau đớn như muốn hôn mê thì tức khắc tỉnh lại:

”con, con của ta, nó ở đâu?”

”Kkrét, Kkrét....”

Thất long vương đồng thời nhìn về Niệm Băng. Thông qua tinh thần lực tra xét, bọn họ đồng thời phát hiện một cảnh tượng rất kỳ lạ. Thân thể Niệm Băng đang có sự biến hóa, một biến hóa rất kỳ diệu! Nguyên bản cơ nhục vì mất đi sinh mệnh lực đang trở nên già lão thì nay dưới tác dụng một cỗ năng lượng không rõ lại đang dần khôi phục. Hơn nữa nội tạng bị khi trước bị phá tan dưới tác dụng năng lượng này đang tự động sản sinh, vết thương trước ngực cũng đang từ từ dung hợp. Không chỉ có cơ nhục mà ngay cả xương cốt cũng đang rất nhanh khôi phục lại.

”Thế là thế nào?”

Hỏa long vương hướng về Quang minh long vương là người giỏi nhất về trị liệu hỏi.

Ánh mắt tràn ngập mất mát của Dịch Mạn Đặc Đế bởi vì nàng không hề tìm thấy nhi tử của mình, nàng hít sâu một hơi, miễn cưỡng tỉnh táo lại đôi chút, quan sát kỹ tình huống của Niệm Băng rồi đột nhiên kinh hãi kêu lên:

”Không, không thể nào như thế được. Cái này tuyệt không thể nào xảy ra. Hẳn rõ ràng đã chết rồi mà”

Tim của Gia Lạp Mạn Dịch Tư bỗng đập nhanh hơn, hỏi gấp:

”Dịch Mạn Đặc Đế, nàng nói rõ hơn một chút, không có khả năng gì? tình huống bây giờ của Niệm Băng là như thế nào?”

”Không thể nào, không thể nào”

Dịch Mạn Đặc Đế ngây ngốc nhìn Niệm Băng:

”Các người đều biết rõ tình huống của Niệm Băng bây giờ mà. Hẳn vốn là đã xấu tới mức không thể xấu hơn, chắc chắn là phải chết. Nhưng vừa rồi ta đột nhiên phát hiện ra trong tâm tạng hư hoại của hắn có tồn tại một tia sinh mệnh khí tức. Cái này sao lại có thể chứ? Mặc dù tia sinh mệnh khí tức này rất yếu nhưng đó lại là toàn bộ căn nguyên sinh mệnh của hắn. Có thể nói chính bởi sự tồn tại của khí tức này mà lưu lại cho hắn một hơi thở, vẫn chưa hoàn toàn là tử vong. Hơn nữa thân thể hắn lúc này rất kỳ dị. Các người đều có thể thấy rõ, thân thể hắn đang khôi phục lại rất kỳ lạ. Khả năng khôi phục tới mức có thể dùng mắt thường thấy rõ này chỉ có duy nhất thập nhất giai cấm chú quang hệ do thiên sứ chỉ nhãn mới có thể làm được. nhưng chúng ta không hề thi triển thần ma pháp để cứu hắn! Không lẽ trên người hắn có bảo bối thần kì gì? Cái khiến ta thấy kỳ lạ nhất chính là không chỉ thân thể hắn đang khôi phục mà ngay cả sinh mệnh lực đã mất đi do sử dụng trở chú cũng đang dần khôi phục. Hơn nữa cỗ sinh mệnh lực này không phải của hắn nhưng lại đang dung hợp với sinh mệnh lực của hắn khiến cho sinh mệnh lực của hắn đang từ không thành có trở lại.”

Gia Lạp Mạn dịch Tư nói:

”Cái này, cái này, vậy hắn có sống lại được không? Nếu như cứ như vậy thì hắn phải có thể sống lại chứ? Bây giờ chúng ta phải làm gì?”

Cái hắn quan tâm nhất hiện tại chính là sinh mệnh của Niệm Băng.

Dịch Mạn Đặc Đế lắc đầu nói:

”Ta không biết vì từ trước tới giờ ta chưa gặp qua tình huống như thế này, căn bản không có cách nào đoán ra hiện trạng của hắc. Hiện tại chúng ta không biết làm gì mà chỉ có thể đợi, nhìn xem thân thể của hắc sẽ biến hóa như thế nào. Hắc đã có sanh mệnh lực thì chỉ cần đại não của hắc khôi phục thì hắc sẽ có khả năng sống lại. Chỉ là ta cũng không thể xác định được khi đó hắc sẽ như thế nào. Dù sao trước đó thì hắc cũng đã bị thương quá nặng, đại não đã mất đi sự kiểm soát với thân thể. Có thể sanh mệnh của hắc sẽ khôi phục nhưng vĩnh viễn sẽ chìm trong giấc ngủ.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nở nụ cười:

”Đủ rồi, như vậy cũng đủ rồi. Chỉ cần hắc có thể khôi phục sinh mạng thì ta vĩnh viễn sẽ giữ hắc bên cạnh. Hắc là huynh đệ của ta, ta sẽ không để cho bất kỳ ai làm tổn thương tới hắc nữa.”

127. Chương 126 Kêu Gọi Đến Long Thần Nơi Phương Xa.

Miệng của Niệm Băng lần nữa mở ra phát lên thanh âm mà Dịch Mạn Đặc Đế rất quen thuộc.

Hắc ám long vương Tạp Tiệp Áo Tây Tư miệng há to nói:

”Thế này là thế nào? Sao lại còn có thanh âm phát ra?”

Đột nhiên hắc nghĩ tới một khả năng. Thê tử Dịch Mạn Đặc Đế của hắc cũng nghĩ như vậy. Hai người như đồng thời cùng quay lại nhìn nhau, cả người khẽ run lên.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư phát hiện ra hai vợ chồng có điều khác lạ vội hỏi: ”Các người sao vậy? Không lẽ Niệm Băng có biến hóa gì sao?”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư cười khổ nói:

”Vừa rồi tiếng kêu đó người cũng nghe qua, đó chính là từ miệng Niệm Băng phát ra”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngăn người. Hắc vốn chỉ quan tâm tới sinh tử của Niệm Băng chứ không hề chú ý tới thanh âm đó là cái gì. Lúc này dưới sự đề tỉnh của Hắc ám long vương mới suy nghĩ một chút rồi thất kinh trợn trừng mắt:

”Người, ý của người muốn nói là hài tử của các người chưa chết. Hơn nữa nó còn dung hợp với thân thể của Niệm Băng?”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư cười khổ nói:

”Chỉ sợ sự thật là như vậy. Chỉ là hiện tại ta cũng không dám khẳng định. Nhưng để giải thích vì sao miệng của Niệm Băng phát ra tiếng kêu như thế thì chỉ có khả năng đó mà thôi. Bây giờ nghĩ lại thì khi tà quang xuyên qua thân thể của Niệm Băng đã bị suy yếu đi rất nhiều. ta thậm chí lúc đó còn nghe thấy tiếng thứ gì đó bị phá vỡ. tiếp theo đó, đạo tà quang đánh vào long đản của bọn ta. Nhưng khi đó uy lực của tà quang đã giảm đi rất nhiều, bằng không với thực lực của vu yêu thì hài tử của bọn ta chỉ sợ dưới tác dụng của tà quang đã sớm hóa thành tro bụi. Từ mảnh vỡ của vỏ trứng mà thấy tà quang không có năng lực hoàn toàn hủy diệt nó. Chúng ta to gan thử giả thiết là hài tử của ta và Dịch Mạn Đặc Đế có một năng lượng cực kỳ quái dị. Cũng bởi vì năng lượng đó mà ngay chúng ta toàn lực áp nó cũng xém chút là bị hủy diệt. Khi tà quang phá đi nhục thể của nó nhưng năng lượng lại không hề mất đi. Đúng lúc đó, Niệm Băng bị trong thương tiếp xúc với năng lượng kia. Năng lượng con bọn ta liền theo thân thể Niệm Băng mà tiến nhập vào. Còn vì sao có thể dung hợp thì cái này ta cũng không thể giải thích.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nôn nóng nói:

”Vậy bây giờ các người tính thế nào? Nếu như con các người thật chiếm lấy thân thể Niệm Băng, vậy....”

Nước mắt Dịch Mạn Đặc Đế lại chảy ra:

”Gia Lạp Mạn Dịch Tư, đừng nói là con chúng ta không còn tồn tại mà dù cho nó còn tồn tại trong cơ thể Niệm Băng thì bọn ta cũng không thể đối với Niệm Băng như vậy. Bởi vì nếu con của bọn ta còn sống thì sinh mệnh của nó cũng là do Niệm Băng mang lại. Nếu như không phải Niệm Băng phát hiện ra đặc điểm

năng lượng của nó thì mẫu tử bọn ta chỉ sợ sớm đã xong rồi. Hơn nữa thân thể con bọn ta đã bị tà quang hủy diệt thì dù nó còn tồn tại cũng chỉ là một cỗ năng lượng mà thôi. Nếu như không phải thân thể Niệm Băng cùng cỗ năng lượng đó dung hợp thì chúng ta căn bản không thể nghe thấy hắc phát ra tiếng kêu. Hiện tại ta cái gì cũng không muốn nghĩ. Nếu như thân thể Niệm Băng thật sự cùng hắc tử dung hợp, đồng thời hắc tử không chết thì ta nhất định sẽ đối xử với hắc tử như con của mình. Chỉ là hắc tử có thể tỉnh lại hay không sợ rằng xác suất rất thấp”

Bàn tử nhú mày nói:

”Không lẽ một chút cơ hội cũng không có? Thân thể cùng sinh mệnh lực đều khôi phục, khẳng định phải có cơ hội để tỉnh lại. Hơn nữa các người đừng quên là thiên nhân huyết của Niệm Băng đã được mở ra. Như vậy chưa chắc đã không có kỳ tích.”

Tập Tiệp Áo Tây Tư gật đầu nói:

”Tình huống Niệm Băng hiện tại đã là một kỳ tích. Vì vậy ta hy vọng kỳ tích có thể lần nữa xảy ra. Nếu như thân thể hắc tử hoàn toàn chuyển biến tốt thì chúng ta cần phải thử hoán tinh tinh thần lực của hắc tử. Theo như ta nhớ thì hoàn tinh tinh thần lực là một việc rất khó khăn, tựa hồ như trong lịch sử chưa có ai từng thành công. Có lẽ chúng ta cần vì hắc tử mà làm cái gì đó”

Phong long vương Tập La Địch Lý Tư hai mắt bừng sáng nói:

”Ý của người là chúng ta nên kêu gọi Long thần đại nhân?”

Tập Tiệp Áo Tây Tư gật đầu nói:

”Cho dù là vì Niệm Băng hay là vì bảy cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, bọn ta đều phải liên lạc với long thần đại nhân, để cho ngài quyết định sau này chúng ta cần phải làm cái gì. Mọi việc đã xảy ra, chúng ta cần phải hướng về ngài mà xưng tội. Ngưỡng Quang đại lực bây giờ đã không còn do bọn ta khống chế. Với thực lực của vụ yêu, nếu như hắc tử một mực trốn tránh thì dù thực lực chúng ta cường đại muốn tìm ra hắc tử cũng không phải việc dễ dàng”

Các long vương đều gật đầu tán thành lời Tập Tiệp Áo Tây Tư nói. Tâm tình bọn họ vì biến hóa kỳ lạ trên người Niệm Băng mà trở nên tốt hơn. Nhưng việc làm mất bảy cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình thật làm họ rất phiền muộn. Dù sao nhiệm vụ cả vạn năm bị thất bại, thân là cường giả của long tộc, có thể nói đây là việc sỉ nhục lớn nhất trong đời của họ.

Thất long vương thay đổi phương vị, bảy đầu cự long cùng hợp lại một chỗ. Bọn họ xếp thành vòng tròn vây quanh lấy Quang long vương Địch Mạn Đặc Đế làm trung tâm. Đưa mắt nhìn lẫn nhau, mặc dù không muốn nhưng tất cả đều đưa tay của mình lên.

Tập Tiệp Áo Tây Tư cắn lấy ngón tay của mình bắn ra một giọt tiên huyết, miệng phát ra long ngâm:

”Ta, Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư, lấy tiên huyết làm dẫn, hơi long lực tồn tại trong hắc ám, hãy thức tỉnh đi”

Tiên huyết bay dật dờ trong không trung mà không rơi xuống. Một tầng hắc sắc khí lưu bao lấy thân thể hắc tử. Trên thân thể nhân loại của hắc tử xuất hiện một tầng hắc sắc lân phiến. Lân phiến không ngừng lan tỏa ra, trong nháy mắt đã bao trùm hết thân thể. Từ bên ngoài nhìn vào thì hắc tử đã trở thành một người mang theo lân phiến toàn thân.

Gia Lạp Mạn Địch Tư cắn đầu ngón tay bắn ra một giọt tiên huyết, miệng phát ra long ngâm:

”Ta, Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư, lấy tiên huyết của ta làm dẫn, hơi long lực tồn tại trong hỏa diễm, hãy thức tỉnh đi!”

Một tầng hồng sắc lân phiến sáng rực xuất hiện trên người hắc tử. Lúc này Gia Lạp Mạn Địch Tư toàn thân như một đóa hỏa diễm cháy bùng lên.

Tát Tát Lý Tư cắn lấy đầu ngón tay bắn ra một giọt tiên huyết, miệng phát ra long ngâm:

”Ta, Băng long vương Tát Tát Lý Tư, lấy tiên huyết của ta làm dẫn, hơi long lực tồn tại trong hàn băng, hãy thức tỉnh đi”

Lân phiến bằng lam sắc như từng khối băng tinh xuất hiện trên thân thể trắng nõn của nàng. Y phục trên người Tất Lý Tư biến mất để lộ ra thân hình diễm lệ. Chỉ là lúc này không ai còn tâm tình hưởng thụ cảnh sắc tuyệt mỹ trước mặt. Trong nháy mắt khắp người nàng đã được bao trùm lam sắc lân phiến, cả người như một khối băng điêu đứng yên tại chỗ.

Bàn Tử cũng cắn ngón tay, bắn ra một giọt tiên huyết, miệng phát ra long ngâm:

”Ta, Thổ long vương Mạt Mạt Lưu Tập Tư, lấy tiên huyết của ta làm dẫn, hồi long lực tồn tại trong đại địa, hãy thức tỉnh đi”

Một vầng hoàng sắc quang mang từ từ nhưng kết lại trên người Bàn tử thành từng phiến hình lục lăng.

Tập La Địch Lý Tư cắn ngón tay, bắn ra một giọt tiên huyết, miệng cũng phát ra long ngâm:

”Ta, Phong long vương Tập La Địch Lý Tư, lấy tiên huyết của ta làm dẫn, long lực có trong gió a! Hãy thức tỉnh đi”

Lân phiến của hắn nhìn rất đặc biệt, thanh sắc lân phiến hình bán nguyệt, nhìn như từng đạo phong nhận cùng giao nhau tại một chỗ.

Tập Áo Địch Lý Tư cắn ngón tay phát ra một giọt tiên huyết, miệng phát ra long ngâm:

”Ta, Không gian long vương Tập Áo Địch Lý Tư, lấy tiên huyết của ta làm dẫn, hồi long lực tồn tại trong không gian, hãy thức tỉnh đi”

Ngân sắc lân phiến sáu cạnh từ từ xuất hiện trên người hình. Nhìn bề ngoài thì thấy cực kỳ tráng lệ.

Cuối cùng, Địch Mạn Đặc Đế cắn ngón tay, bắn ra một giọt tiên huyết, miệng đồng thời phát ra long ngâm:

”Ta, Quang minh long vương Địch Mạn Đặc Đế, lấy tiên huyết của ta làm dẫn, long lực tồn tại trong quang minh, hãy thức tỉnh đi”

Lân phiến của nàng là hình tròn. Kim sắc lân phiến từng lớp từng lớp chồng lên nhau bao trùm hết toàn thân của nàng.

Thất sắc quang mang đồng thời bùng phát. Lúc này, thực lực đề thăng của thất long vương không phải là thực lực của chính mình mà chính là toàn bộ long lực của bọn họ.

Bảy giọt long huyết dưới tác dụng của long lực cùng ngưng tụ lại một chỗ. Trên người thất long vương lúc này mỗi người đều phát ra ánh sáng của một hệ. Bọn họ đồng thời cùng niệm long ngữ. Huyết dịch ngưng tụ trong không trung từ từ có sự biến hóa. Địch Mạn Đặc Đế ngâm dài một tiếng, bạch sắc quang mang tức thì bao trùm lấy huyết dịch. Huyết dịch dung hợp dưới sự bao phủ của quang mang từ từ sanh trưởng. Diện tích hồng sắc tức thì tỏa ra tạo thành một cái tiểu lục mang tinh hồng sắc. Vị trí của thất long vương không ngừng chuyển đổi vị trí cho nhau. Khi Địch Mạn Đặc Đế bay ra thì giữa thất long vương lúc này đã tràn ngập huyết sắc quang mang. Thanh âm ngâm xướng của thất long vương cũng cao lên, long lực bành trướng phong tỏa khắp cả hang động. Một khí tức quái dị tỏa ra, thánh khiết quang minh, hắc ám âm trầm, không gian quỷ dị, thổ vững chắc, tiếng kêu nhẹ của phong, tiếng gầm thét của hỏa, tiếng thổ dài của băng. Bảy khí tức của bảy loại ma pháp cùng xuất hiện trong lục mang tinh do long huyết tạo thành.

Thất long vương đồng thời quỳ xuống cất giọng kêu lên:

”Lấy long lực của chúng ta làm vật dẫn, Long thần đại nhân cao quý! Xin hãy nghe lời kêu gọi của chúng ta, hãy hàng lâm đi”

Lục mang tinh huyết hồng sắc nhất thời sáng rực, trong năng lượng bạo phát đó, lục mang tinh từ từ hạ xuống. Khi quang mang vừa chạm mặt đất thì trong nháy mắt, một luồng bạch sắc quang mang nhu hòa vụt phóng lên. Ánh sáng bạch sắc này nhìn y như băng vụn. Thân thể của thất long vương dưới ảnh hưởng của quang mang cùng đồng thời bay lên rồi bay dạt ra phía xa. Quang mang trong nháy mắt đã chiếu sáng khắp chu vi năm trượng. Khi quang mang dần dần mờ đi thì áp lực cũng theo đó mà càng lúc càng nặng thêm. Áp lực này tuyệt không phải một lúc mà tăng lên cực hạn mà từ từ gia tăng. Quang mang bao bọc thất long vương do Hắc ám long vương dẫn đầu càng lúc càng rạn vỡ như chống lại cái áp lực ngày càng mạnh kia. Cái này chính là bọn họ lấy hợp lực của thất long vương, dùng huyết mạch của thất long vương

làm vật dẫn để hoán tính vị thống trị giả tối cao của long tộc ở tận nơi xa xăm Thần chi đại lục - Long thần.

Một tiếng thở dài nặng nề từ bạch sắc quang mang vang ra. Trong quang mang từ từ xuất hiện một thân ảnh, tựa như là một người nào đó. Khắp thân thể người này phát ra hồng sắc quang mang. Nếu nhìn cẩn thận thì sẽ phát hiện lẫn trong hồng sắc quang mang kia có ẩn chứa một luồng khí tức kim sắc. Mặc dù chỉ là huyền ảnh nhưng áp lực do người này mang tới so với thất long vương còn mạnh hơn rất nhiều.

Thất long vương lại quỳ xuống, cung kính nói:

”Tham kiến long thần đại nhân”

Bọn họ ai nấy đều cúi đầu. Bảy cái Mặc áo Đạt Tư phong ấn chi bình mất đi, bọn họ ai nấy cũng đều rất xấu hổ.

”Nhiều năm không gặp, các hài tử của ta, các người vẫn khỏe chứ?”

Một hồng sắc thân ảnh mơ hồ xuất hiện, thanh âm nghe có vẻ như già cả nhưng vẫn tràn ngập hiền lành.

Tạp Tiệp Áo Tây Tư cười khổ nói:

”Long thần đại nhân tôn kính, nếu như chúng ta mọi chuyện đều tốt thì cũng không làm quấy động tới sự tu luyện của ngài, hô hoàn lấy thần thức của ngài. Hiện tại, chúng ta có hai việc khẩn cấp muốn xin chỉ ý của ngài”

Long thần trầm mặc một lúc rồi nói:

”Ta nghĩ ít nhất một việc có liên quan tới Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Các người có phát hiện gì mới sao?”

Thất long vương đưa mắt nhìn nhau, Gia Lạp Mạn Địch Tư cướp lời:

”Long thần đại nhân, là thế này. Chúng ta, chúng ta...”

Thanh âm của Long thần chợt trở nên nghiêm khắc:

”Úp úp mở mở, Gia Lạp Mạn Địch Tư, đã bao nhiêu năm qua mà người chẳng có tiến bộ gì cả. Tạp Tiệp Áo Tây Tư, người nói.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư bất lực im lặng. Hắc ám long vương liếc mắt nhìn hẩn rồi nói:

”Long thần đại nhân, là thế này. Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình đã bị cướp mất”

Sau đó, hẩn mang mọi việc kể lại rõ ràng một lần nữa, bao gồm cả việc của Niệm Băng và tiểu long vương, không hề có chút giấu diếm. Long thần mặc dù cường đại nhưng giữa Ngưỡng quang đại lục cùng Thần chi đại lục có cấm chế rất lợi hại. Dù cho ông ta thần thông quảng đại nhưng cũng không thể ở Thần chi đại lục mà biết hết mọi việc. Chỉ là hiện tại thất long vương dùng một phương pháp đặc biệt gọi ông ta nên thần thức của ông ta mới có thể hàng lâm xuống đây.

Nghe Tạp Tiệp Áo Tây Tư nói xong, thanh âm của Long thần trở nên lạnh lùng:

”Vì sao không hồi báo cho ta biết sớm. Không lẽ các người không biết Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình quan trọng như thế nào sao?”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư cúi đầu nói:

”Xin lỗi Long thần đại nhân. Bọn ta vốn nghĩ muốn bằng thực lực của mình đoạt lại cái bình bị mất. Chỉ là lúc đó lại là lúc Địch Mạn Đặc Đế sanh nở, vì vậy mới bị địch nhân thừa cơ hội. Việc này hoàn toàn là lỗi của ta, ta nguyện ý chịu mọi trách nhiệm. Xin ngài cứ xử trí ta”

Gia Lạp Mạn Địch Tư vội nói:

”Long thần đại nhân, việc này cũng là sơ xuất của ta, không thể trách Tạp Tiệp Áo Tây Tư. Dù sao hẩn cùng Địch Mạn Đặc Đế đã phải trả giá bằng chính hài tử của mình. Đều là do ta không tốt, không bảo vệ

bọn họ được tốt. Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Dịch Mạn Đặc Đế vừa mới trải qua nỗi đau mất con, xin ngài đừng trách phạt bọn họ. ta nguyện chịu hết mọi trách nhiệm.”

”Gánh chịu? Người có thể gánh được sao? Vạn năm nhân nhả đã khiến cho các người nghĩ cái gì cũng đơn giản đi rồi. Khi xưa tuyển chọn các người lưu lại trên phiến đại lục này là vì cái gì? Bởi vì tập hợp lực lượng bảy người các người hoàn toàn có thể thực hiện mọi chuyện nhưng các người thì sao? Các người đã làm những gì? Sai lầm lần này là do Gia Lạp Mạn Dịch Tư chịu trách nhiệm đầu tiên. Cái bình của người là mất đầu tiên nhưng khi đó tất cả các người đều không ai chú ý. Các người tất cả đều có tội”

”Nhưng hiện tại dù ta có trách tội các người thì có tác dụng gì? Không lẽ các người không biết bên trong Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình phong ấn cái gì sao? Hiện tại tất cả đều đã mất hết, các người nói ta làm sao giải thích với đám chủ thần trên Thần chi đại lục đây? Một khi phong ấn bị mở ra, đại chiến vạn năm trước tái hiện lần nữa. Tới lúc đó không chỉ có Ngưỡng quang đại lục gặp nạn mà Thần chi đại lục cũng phải chịu liên quan rất lớn. Một khi di thất quốc độ trở về thì việc đầu tiên của bọn họ muốn làm chính là báo thù Thần chi đại lục. Vạn năm thời gian trôi qua, ai mà biết bọn họ đã thay đổi như thế nào. Hơn nữa, thân là long tộc cao quý mà các người lại để cho một nhân loại bảo vệ mới qua được nguy hiểm. Mặt mũi của long tộc thật bị các người làm mất hết cả rồi”

Thất long vương tất cả đều quỳ xuống, không ai dám nói câu nào. Bọn họ sớm đã tiên liệu trước được tình huống này nên ai nấy cũng đều cúi đầu lắng nghe Long thần la mắng.

”Tập Tiệp Áo Tây Tư, Dịch Mạn Đặc Đế, hai người đứng dậy trước đi.”

Thanh âm Long thần chợt trở nên nhu hòa đi. Hắc ám, Quang minh long vương đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không dám trái lệnh Long thần, cả hai đều lập tức đứng dậy.

Long thần thở dài một tiếng nói:

”Khi xưa ta lựa chọn đưa bảy cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình cho bảy người các người bảo hộ tuyệt không phải bởi vì các người là long vương mà nguyên nhân quan trọng nhất là bởi vì hai người các người. Năm người bọn họ ai nấy cũng đều có khuyết điểm. Gia Lạp Mạn Dịch Tư nguyên bản thiên phú rất tốt nhưng hấn lại quá ham nhân nhả. Khuyết điểm của Tập Áo Dịch Lý Tư chính là nói nhiều mà lại lười. Có lẽ thực lực của hấn không bằng các người nhưng về mặt tri thức thì hấn là tốt nhất. Nhưng cũng bởi vì cái nguyên nhân kia mà hấn thật khó có thể thành một long tộc cường giả. Tập La Dịch Lý Tư vốn không kém, các phương diện cũng đều khá ưu tú, lại biết nỗ lực, tâm tính bình đạm, theo đúng lý là nhân tuyển tốt nhất. Chỉ đáng tiếc hấn thiên phú có hạn, muốn thành tựu cao hơn thì so với các người phải nỗ lực hơn rất nhiều. Khuyết điểm của Tất Tất Lý Tư chính là quá cao ngạo. Bản thân long tộc chúng ta vốn đã là cao ngạo nhưng chữ ngạo đó của chúng ta là ở trong lòng chứ không có biểu hiện ra bên ngoài mặt. Chính cái kiêu ngạo đó đã hạn chế sự phát triển của nàng ta rất nhiều. Còn Mạt Mạt Lư Tập Tư (Bàn tử), khuyết điểm của hấn thì ta không cần phải nói. Tất cả các người ai cũng biết, ham ăn lười làm, khó thành đại sự. Nếu chỉ có năm người bọn họ thì ta tuyệt đối không ở trước mặt đám chủ thần đưa ra đề nghị để bọn người trấn giữ Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Cuối cùng lựa chọn các người, nguyên nhân chủ yếu là vì có Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Dịch Mạn Đặc Đế. Hai người các người cũng đều có vấn đề nhưng hai người lại bổ sung cho nhau rất hoàn hảo. Đúng ra trong long tộc chúng ta không cho phép Quang minh cùng Hắc ám kết hôn. Bởi vì ta biết hai người không phải là Quang minh và Hắc ám bình thường. Các người có thể loại bỏ được sự tương khắc mà kết hợp chúng lại một chỗ. Chính vì lý do đó, Gia Lạp Mạn Dịch Tư có lẽ rất hận ta nhưng ta biết hai người thật sự mới là một đôi hoàn hảo. Ta thân lãnh trách nhiệm Long thần nên nhất định phải điều chỉnh quan hệ trong long tộc. Từ ý nghĩa đó mà nói thì dù ta có lẽ không phải là một phụ thân tốt, ta không để cho con của mình đạt được cái mà nó mong muốn nhất nhưng từ trước tới giờ ta chưa bao giờ hối hận.”

Ánh mắt của chúng long vương đều nhìn về Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Gia Lạp Mạn Dịch Tư cúi đầu, trong ánh mắt biểu lộ những tâm tình phức tạp. Không sai, Long thần hiện tại chính là phụ thân hấn, cũng chính là tối cường giả trong long tộc. Khi xưa hấn thật không hiểu vì sao phụ thân hấn lại kết hợp Tập Tiệp Áo Tây Tư với Dịch Mạn Đặc Đế mà không thành toàn cho mình. Gia Lạp Mạn Dịch Tư có thể trở thành một Hỏa long vương như hiện tại không hề có chút dựa dẫm gì vào phụ thân. Hấn kế thừa từ Long thần một thân thể cực tốt nhưng từ nhỏ đã rất lười biếng, không hề muốn tu luyện. Chỉ có điều Long thần từ trước tới giờ vẫn không hề ép hấn mà cứ để cho hấn phát triển. Cho đến khi Dịch Mạn Đặc Đế được gả cho

Tập Tiệp Áo Tây Tư, chấp niệm trong lòng Gia Lạp Mạn Dịch Tư mới giác tỉnh. Bắt đầu từ đó hắn không ngừng nỗ lực tu luyện, bằng vào thực lực bản thân đánh bại tất cả các đối thủ, kế nhiệm vị trí Hỏa long vương. Nhưng cũng bắt đầu từ đó hắn không hề gọi Long thần một tiếng phụ thân. Từ trước tới giờ hắn không hề trách vì sao Long thần không giúp hắn đề thăng lực lượng nhưng khi Dịch Mạn Đặc Đế vĩnh viễn trở thành một giấc mộng thì hắn đã nỗ lực không ngừng. Mục đích quan trọng nhất là hắn muốn chứng minh mình mạnh hơn Tập Tiệp Áo Tây Tư. Hắn luôn luôn nghĩ nếu thực lực mình khi xưa mạnh hơn Tập Tiệp Áo Tây Tư thì có lẽ Dịch Mạn Đặc Đế đã không chọn Hắc ám long vương mà là hắn. Trong nỗi hối hận đó, thực lực của Gia Lạp Mạn Dịch Tư tăng tiến thần tốc để rồi trong cuộc chiến vạn năm trước cuối cùng cũng trở thành cường giả trong thất long vương. Cho tới hiện tại thực lực của mình cũng không hơn kém gì Tập Tiệp Áo Tây Tư bao nhiêu. Nhưng hắn cũng đồng thời phát hiện Dịch Mạn Đặc Đế vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về hắn.

Giọng nói của Long thần vẫn rất bình đạm, phảng phất như không phải đang nói chuyện trong nhà, tiếp tục lên tiếng:

”Tập Tiệp Áo Tây Tư, người biết cái sai của người ở đâu không? Người sai chính là khi Dịch Mạn Đặc Đế mang thai, người lại không hề thông báo cho ta biết. Thân là hắc ám long vương, là tối cường giả trong thất long vương, không lẽ người không biết thể chất hắc ám của người cùng thể chất quang minh của Dịch Mạn Đặc Đế là tương khắc nhau sao? Dù cho thân thể các người có mạnh mẽ đến đâu chẳng nữa nhưng các người đừng quên, sinh mệnh các người sinh ra cũng sẽ kế thừa sức mạnh đó từ các người. Nếu như trước đó người chịu thông báo cho ta biết việc Dịch Mạn Đặc Đế có con thì ta nhất định sẽ cố hết sức xử lý việc này, mang Dịch Mạn Đặc Đế về Thần chi đại lục sanh nở. Khi đó những việc sau này đều sẽ không xảy ra. Có lẽ người nghĩ là không muốn làm phiền bọn họ vì muốn gọi ta nhất định phải có sự hợp lực của mọi người. Nhưng người sai rồi, một bước sai đã dẫn tới sai lầm cực lớn như thế này. Tập Tiệp Áo Tây Tư, bây giờ người đã hiểu chưa? Đáng tiếc, thật đáng tiếc, nếu như đứa con của người và Dịch Mạn Đặc Đế có thể bình an sinh ra thì có lẽ nó sẽ trở thành hy vọng của cả long tộc, có thể sẽ trở thành một cự long rất mạnh, có lẽ vị trí của ta tương lai sẽ do nó kế thừa.”

Tập Tiệp Áo Tây Tư ảm đạm nói:

”Long thần đại nhân, ta sai rồi, ta đã khiến cho ngài thất vọng. Thật ra ta lúc nào cũng muốn thông báo cho ngài biết việc của Dịch Mạn Đặc Đế. Nhưng ta.....”

Dịch Mạn Đặc Đế đứng bên cạnh ngắt lời hắn:

”Long thần đại nhân, ngài đừng trách Tập Tiệp Áo Tây Tư, là ta không cho hắn nói với ngài. Ta không muốn mang thêm phiền toái tới cho ngài nữa”

Long thần thở dài nói:

”Hài tử ngốc, hai người các người là hai đứa ngốc, lại dám đem hạnh phúc tương lai của mình ra đánh cược! Gia Lạp Mạn dịch Tư, người hiểu chưa? Bọn họ làm tất cả đều vì người đó!”

Cả người Gia Lạp Mạn Dịch Tư chợt run lên, như tỉnh hẳn lại ngẩng đầu nhìn Dịch Mạn Đặc Đế. Một người có cả vạn năm trí tuệ như hắn tức khắc hiểu ngay được ý của Long thần. Không sai, Hắc ám long vương cùng Quang minh long vương có hài tử không hề thông báo cho Long thần là bởi vì hắn. Khi xưa, cũng bởi vì sự kết hợp của Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Dịch Mạn Đặc Đế mà đã dẫn tới bất hòa giữa cha con Long thần. Nếu như khi Dịch Mạn Đặc Đế mang thai lập tức báo cho Long thần thì đương nhiên Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng sẽ biết việc này. Long thần công chánh vô tư nhưng cái công chánh đó sẽ phải trả giá bằng khoảng cách ngày càng xa với con của mình.

Khuôn mặt hiện nụ cười khổ, Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhìn Tập Tiệp Áo Tây Tư nói:

”Các người sao phải khổ như vậy? Thật ra ta từ ba ngàn năm trước đã thấu hiểu mọi chuyện rồi. Là ta không nên xen vào tình cảm hai người, làm ảnh hưởng tới hai người. Sự kết hợp giữa các người không sai, việc giữa ta cùng Long thần đại nhân không liên quan tới các người. Ta cũng không còn là một tiểu hài tử nữa, có nhiều việc ta đã hiểu ra rồi”

Dịch Mạn Đặc Đế đưa mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư:

”Người thật có thể hiểu sao? Nếu nói như vậy thì người đứng ra không nên trách Long thần đại nhân nữa mới đúng. Đối với công chánh của Long thần đại nhân mà nói thì quyền lợi và trách nhiệm phải tương đương nhau. Mọi thứ mà ông ấy làm đều là suy nghĩ cho cả long tộc. Gia Lạp Mạn Địch Tư, nếu như người hiểu rõ thì người nên biết mình phải làm cái gì”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nhíu mày, ánh mắt lộ ra vẻ cố chấp:

”Hiện tại không phải là lúc bàn tới việc này. Long thần đại nhân không thể ở lại đây lâu, chúng ta cần phải giải quyết việc ở trước mắt. Long thần đại nhân, chúng ta đã nói hai việc, ngài đều đã biết rõ. Đó là việc về Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình cùng việc Niệm Băng và tiểu long vương dung hợp thân thể, nay phải giải quyết như thế nào? Đầu tiên dịch nhân so với chúng ta tưởng tượng mạnh hơn rất nhiều. Nếu như bọn chúng lựa chọn lẩn trốn thì dù bảy người bọn ta tận lực tìm kiếm cũng không có cách nào tìm ra bọn chúng. Thứ nữa là tình huống của Niệm Băng hiện tại thật rất quái dị. Khi xưa cũng bởi do ta nên hấn mới liên quan tới việc này. Hấn vì bọn ta mà hy sinh bản thân, dù như thế nào ta cũng phải giúp hấn khôi phục lại. Hấn có thể tỉnh lại được không? Chỉ cần hấn có thể sống lại thì dù ta có phải mất mạng cũng không sao cả”

Long thần lạnh nhạt nói:

”Việc này ta cũng đã sớm biết. Gia Lạp Mạn Địch Tư, có việc ta muốn nhắc nhở người. Thân là long vương, sinh mệnh của người sớm đã không còn thuộc về chính bản thân người nữa rồi mà thuộc về long tộc. Vì vậy người không có quyền nói hy sinh gì cả. Sự việc Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, ta đã dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý, các người cũng không cần ra ngoài tìm làm gì. Đúng như người nói, nếu bọn chúng lựa chọn lẩn trốn thì với thực lực của vu yêu, các người căn bản không thể tìm ra bọn chúng. Các người cần phải đợi. Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình mặc dù đã mất nhưng trên bảy cái bình đó đều có thần cấm rất lợi hại. Muốn mở nó thì phải cần có đủ loại yếu tố về thiên thời, địa lợi, nhân hòa, lại còn cần có phương pháp giải trừ cấm chú thì mới có thể mở được phong ấn. Hiện tại các người cần làm chính là mau chóng tính ra thời gian gần nhất của ngày chí âm chí nhật rồi sau đó tìm ra phương hướng của nơi chí âm trên đại lục. Chỉ có ở đó vào ngày chí âm chí nhật thì thần cấm trên Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình mới có thể bị giải phá. Vào thời điểm đó thì nó sẽ tỏa ra một năng lượng cực lớn. Với thực lực của các người hoàn toàn có thể cảm ứng được. Còn làm cái gì thì ta có lẽ không cần phải dạy các người. Còn tình huống tên nhân loại trước mắt thì ta cũng lần đầu thấy qua. Các người đỡ hấn lại đây, ta muốn dùng thần thức kiểm tra thân thể hấn thì mới có thể phán đoán được tình huống cụ thể như thế nào”

Gia Lạp Mạn Địch Tư vội tiến lên, cẩn thận dùng năng lượng đỡ thân thể Niệm Băng rồi mang vào luồng bạch quang. Thần thức của Long thần ngưng kết thành quang mang bao trùm lấy toàn bộ thân thể Niệm Băng.

Ánh sắc của bạch quang càng lúc càng mãnh liệt. Thất long vương ai nấy cũng đều khẩn trương ngưng thần nhìn bạch quang. Đó không chỉ liên quan tới việc Niệm Băng có thể sống lại hay không mà nó còn liên quan tới việc hài tử của Tập Tiếp Áo Tây Tư và Địch Mạn Đặc Đế có thể trọng sinh hay không. Như vậy thì hỏi sao bọn họ không khẩn trương cho được?

Bạch sắc quang mang từ từ tan đi. Long thần thở dài nói:

”Quái, thật là quái lạ, không lẽ với thực lực các người cũng nhìn không ra tình huống hiện tại sao?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nôn nóng hỏi:

”Tình huống hiện tại của hấn thế nào? Theo như tình huống bây giờ thì hấn có thể hồi sinh hay không?”

Long thần im lặng một chút rồi nói:

”Khó nói lắm, chỉ có khoảng năm mươi phần trăm mà thôi. Theo như tình huống mà khi nãy các người nói thì khi hấn đỡ lấy đòn tấn công của vu yêu không hề dùng tới một phương pháp bảo vệ nào. Chính vì vậy, một chút sinh khí kia đã bị khí tức tà ác xuyên qua. Với người bình thường mà nói thì ý thức của hấn lúc này giống như người bình thường đã chết, hoàn toàn ngưng tụ tại đại não. Thành ra dưới tình huống này dù cho hấn còn một hơi thở nhưng hấn cũng đã chết rồi. Nhưng tình huống con của Tập Tiếp Áo Tây Tư cùng Địch Mạn Đặc Đế thì lại hoàn toàn trái ngược với hấn. Các người đều biết long tộc chúng ta là một chủng tộc cường đại, nhục thể của chúng ta mạnh mẽ hơn các sinh vật khác rất nhiều. Tinh thần của

chúng ta hoàn toàn không bị ảnh hưởng của tinh thần ma pháp. Vì vậy dưới tình huống này, quang mang tà ác bị suy yếu kia chỉ có thể đem thân thể hài tử các người hủy diệt nhưng năng lượng cường đại quỹ dị cùng long phách của nó vẫn còn tồn tại. Có thể nói mặc dù thân thể của nó bị hủy đi nhưng tinh thần cùng long phách của nó vẫn còn. Dưới mối quan hệ kỳ diệu đó, giữa bọn họ nảy sinh ra tình huống dung hợp nhau. Cái tên nhân loại tên Niệm Băng kia đã từng dùng năng lượng của hắn giúp Địch Mạn Đặc Đế sinh nở. Vì vậy trong quá trình dung hợp, đứa con của Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Địch Mạn Đặc Đế không hề bài xích thân thể của hắn. Thành ra mới tạo ra tình huống kỳ lạ này. Từ bên ngoài thì chúng ta có thể nói tên nhân loại tên Niệm Băng này tinh thần đã chết rồi. Nhưng thân thể của hắn dưới tác dụng của long phách nên đã có được khả năng khôi phục siêu cấp của long tộc chúng ta. Hơn nữa, đứa con của các người sinh ra năng lượng rất nhanh. Vì vậy long phách của nó mang theo năng lực khôi phục so với các người còn mạnh hơn rất nhiều. Có thể nói thân thể của tên nhân loại này không cần nhiều thời gian thì có thể hoàn toàn khôi phục. Bằng vào sinh mệnh lực siêu cường của long tộc chúng ta thì sinh mệnh lực của hắn vốn đã bị trở chú lấy hết đi sẽ được sinh mệnh lực của long tộc bổ sung lại. Vì vậy có thể nói thân thể sau khi dung hợp này không còn là người nữa. Từ một mặt nào đó thì có thể cho rằng hắn đã có được thể xác của một cự long. Chỉ là bề ngoài thì vẫn là nhân loại. Khi thân thể này khôi phục hoàn toàn, cùng với long phách hoàn toàn dung hợp thì con của hai người sẽ tỉnh lại, hơn nữa còn không chế lấy thân thể này. Ta nói hắn quái dị là bởi vì người này bây giờ là nửa người nửa rồng. Bề ngoài là con người nhưng linh hồn là rồng cùng dung hợp một chỗ. Tập Tiệp Áo Tây Tư, Địch Mạn Đặc Đế, các người hoàn toàn có thể coi nó là con của mình.”

128. Chương 127 Lựa Chọn Của Hắc Âm Long Vương

”Không chết, con của ta thật không chết. Như vậy là quá tốt, quá tốt rồi”

Tập Tiệp Áo Tây Tư so với thê tử thì bình tĩnh hơn, hỏi tiếp:

”Long thần đại nhân, vậy bây giờ chúng tôi phải làm gì? Niệm Băng vì chúng tôi mà đã trả giá rất nhiều. Con của ta lại chiếm lấy thân thể của hắn, việc này có lẽ không đúng. Không lẽ tinh thần lực của Niệm Băng ngưng tụ tại đại não không có khả năng khôi phục sao?”

Long thần im lặng một chút nói:

”Nếu đổi lại là một phổ thông nhân loại thì đúng là như vậy. Tinh thần lực cùng ý thức ngưng kết sẽ dẫn tới thất khứ linh hồn, đó chính là tử vong thật sự, ít nhất cũng là tử vong về ý thức. Nhưng tình huống của tên nhân loại này thì lại đặc biệt. Hắn đã khai thông được thiên nhân huyết trong thất khiếu huyết. Khi tinh thần lực và ý thức của hắn ngưng kết, linh hồn đứng ra là phải tán đi thì lại tụ lại trong thiên nhân huyết khiến cho ý thức có thể lần nữa sống lại. Huống chi thiên nhân huyết của hắn đã sớm được mở hoàn toàn, tạo thành một thiên nhân đặc biệt từ trước tới giờ chưa bao giờ có. Các người nên hiểu rằng khai thông được thiên nhân huyết đừng nói là ở Ngưỡng Quang đại lục mà dù cho ở Thần chi đại lục cũng cực kỳ ít gặp. Có thể nói hầu như bất kỳ thần nhân nào khai thông được thiên nhân huyết đều có thể trở thành chủ thần, trở thành đối tượng đặc biệt được Thần chi đại lục bồi dưỡng. Nhưng thiên nhân huyết mặc dù tốt lại nảy sinh một vấn đề khác. Đó chính là yếu điểm của thiên nhân huyết đối với tinh thần lực. Người có thiên nhân huyết mặc dù có thể thông qua thiên nhân huyết khống chế lấy tinh thần lực nhưng về mặt nào đó sẽ ảnh hưởng tới việc phát triển cân bằng giữa tinh thần lực và việc khống chế tinh thần lực đó. Nhưng tình huống của Niệm Băng thì lại không như vậy. Tinh thần lực của hắn đã hoàn toàn dung hợp với thiên nhân huyết. Một khi lần nữa khai mở thiên nhân huyết, bởi vì thiên nhân huyết và tinh thần lực đã dung hợp sẽ khiến cho yếu điểm đó không còn mà chỉ còn có ưu điểm. Trong tương lai không xa, chỉ cần hắn khai mở thêm một, hai khiếu huyết thì thực lực sẽ tăng tiến cực mạnh, tiền đồ lúc đó khó mà đoán trước được. Hắn so với thần nhân tu luyện trên Thần chi đại lục có ưu thế hơn rất nhiều.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nhíu mày:

”Long thần đại nhân, ngài nói nhiều như vậy rốt cuộc là muốn nói cái gì? Ngài cứ nói rõ ra đi”

Long thần nói:

”Ta muốn giải thích rõ cho các người chính là muốn các người phải có sự lựa chọn. Thân thể nửa người nửa long này chỉ có hai đường phát triển, các người phải lựa chọn mới được. Thứ nhất chính là cứ để hắc phát triển như thế này. Mặc dù thân thể hắc là nhân loại nhưng cũng có thể nói chính là thành viên của long tộc chúng ta, theo sự phát triển khôn lớn của hài tử của Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Dịch Mạn Đặc Đế. Hắc sẽ chính là hài tử chân chánh của các người, có tư tưởng cùng năng lực của hài tử các người, thậm chí còn có những đặc tính của nhân loại. Đôi khi thực lực của hắc đạt tới một trình độ nhất định thì khi đó lấy thân thể con người làm cơ sở, long lực xảy ra biến hóa chính thức trở thành hình dáng long tộc của chúng ta. Nói một cách khác thì lúc đó chính là lúc hài tử các người quay về. Hơn nữa lúc đó tiền đồ của nó sẽ rất rạng rỡ. Nhưng nếu lựa chọn theo cách đó thì tên nhân loại gọi là Niệm Băng kia có thể nói chính thức là tử vong. Bởi vì khi tinh thần lực cùng thiên nhân huyết dung hợp thì cái phong ấn đó sẽ càng thêm kiên cố và chính thức hoàn toàn phong bế lại. Sự lựa chọn thứ hai chính là dựa vào lực lượng bảy người các người, mang long thức tiến nhập vào cơ thể hắc, giống như các người đang áp hắc vậy, giúp cho hài tử các người mau chóng phát triển. Độ khoảng bảy ngày thời gian, khi thần trí hài tử các người trưởng thành thì nó sẽ dựa vào lực lượng của nó mở ra thiên nhân huyết, mang linh hồn, tinh thần lực cùng ý thức của Niệm Băng phóng xuất ra. Tới lúc đó thì Niệm Băng mới là chủ nhân chân chánh của thân thể này, khôi phục là vị trí chủ đạo. Khi đó năng lực của hắc cũng bởi vì sinh mệnh lực đã khôi phục cũng sẽ khôi phục trở lại, cộng thêm sự dung hợp của long phách sẽ khiến cho thực lực của hắc tăng tiến rất nhanh. Tuy nhiên nếu lựa chọn theo cách này thì thân thể sẽ có hai linh hồn, một người một long, lấy linh hồn nhân loại làm chủ đạo. Trừ phi Niệm Băng nguyện ý, bằng không thì các người cũng không có cách nào tiếp xúc với linh hồn của con các người. Vì vậy có thể nói hai phương pháp này, một là long tử trọng sanh, một là long nhân kết hợp. Còn lựa chọn như thế nào thì các người là phụ mẫu, các người tự mình quyết định đi”

Thất long vương cùng đưa mắt nhìn nhau. Long thần đã nói rất rõ ràng. Nếu như lựa cách một thì tiểu long vương sẽ lấy thân thể Niệm Băng làm cơ sở để từ đó thật sự phát triển sinh mệnh. Nếu lựa chọn đường hai thì có thể cứu sống lại Niệm Băng nhưng tiểu long vương chỉ có thể sống nhờ thân thể hắc. Cái này thật sự rất khó lựa chọn. Dù sao đó cũng chính là đứa con đã được dưỡng dục cả ngàn năm nay, Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Quang minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế sẽ lựa chọn sao đây? Từ góc độ nội tâm mà nghĩ thì ai lại không hy vọng con của mình có thể ở bên cạnh mà không phải sống nhờ vào thân thể người khác chứ?

Gia Lạp Mạn Dịch Tư không hề lên tiếng. Trong thâm tâm hắc đương nhiên hy vọng dùng cách thứ hai, nhưng đồng thời hắc cũng hy vọng con của Dịch Mạn Đặc Đế có thể sống lại. Sự đấu tranh phức tạp của tâm lý khiến cho hắc không thể có ý kiến gì mà chỉ kích động đứng nhìn Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Dịch Mạn Đặc Đế đợi phụ thê bọn họ tuyển chọn. Suy nghĩ của mấy vị long vương khác cũng bất đồng như Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhưng bọn họ cũng không nói ra ý kiến của mình. Ai cũng biết lựa chọn khó khăn như thế nào. Một bên là hài tử của mình, một bên là huynh đệ, bằng hữu dùng tính mạng để bảo vệ bọn họ. Vì vậy bọn họ không nói gì là tốt nhất.

Nước mắt chảy dài theo khuôn mặt tuyệt đẹp của Dịch Mạn Đặc Đế, cả người nàng không ngừng run rẩy. Tập Tiệp Áo Tây Tư thở dài một tiếng vòng tay ôm lấy thê tử vào lòng. Thật ra, khi long thần nói ra hai trường hợp thì bọn họ sớm đã có quyết định. Chỉ có điều đối diện với quyết định này thật quá đau khổ. Khi Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư mở mắt ra, hắc cố gắng nén tâm tình của mình vào lòng, hít sâu một hơi nói:

”Long thần đại nhân, không cần phải lựa chọn nữa, chúng ta chọn phương án thứ hai”

Thanh âm của hắc nói ra thập phần kiên định, không có chút do dự. Dịch Mạn Đặc Đế chỉ dựa đầu vào vai hắc mà bật khóc chứ không hề lên tiếng ngăn trở. Trong hang động lúc này cực kỳ yên tĩnh, chỉ có thanh âm của Tập Tiệp Áo Tây Tư vang lên. Đám người Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng đang ngồi dưới đất đều đứng dậy.

”Bắt đầu từ hôm nay, ta, Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư xin thề, tôn Tập Tiệp Áo Tây Tư làm huynh trưởng, làm lãnh tụ. Sau này Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư chính là lão đại của ta”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư kích động lên tiếng, thanh âm của hắc có chút run rẩy. Hắc hiểu rất rõ nếu đổi lại là hắc phải lựa chọn thì tuyệt đối không thể kiên quyết như Tập Tiệp Áo Tây Tư lúc này.

Thanh âm của Long thần trở nên nhu hòa:

”Tập Tiệp Áo Tây Tư, Địch Mạn Đặc Đế, hai người các người đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu như các người quyết định như vậy thì sau này tuyệt đối không được hối hận. Long tộc chúng ta là một dân tộc luôn tuân thủ lời hứa. Ta cho các người thêm một cơ hội nữa, hiện tại hối lại vẫn còn kịp. Có lẽ cả đời hai người chỉ có duy nhất một đứa con này thôi”.

”Đây chính là một khảo nghiệm, một khảo nghiệm với một Long thần. Có thể vì cứu ân nhân mà bỏ qua cơ hội cứu sống hài tử của mình. Tập Tiệp Áo Tây Tư, người phù hợp với yêu cầu của khảo nghiệm. Ta tuyên bố người chính là Long thần tiếp theo. Từ hôm nay, ta sẽ đem Long thần Tâm quyết chỉ truyền nhất mạch của bốn tộc truyền lại cho người. Người nhất định phải tu luyện cho tốt. Khi người đạt tới cảnh giới đệ thất tầng của Long thần Tâm quyết thì người sẽ thay thế vị trí của ta.”

Toàn thân Hắc ám long vương chấn động, quỳ xuống đất:

”Long thần đại nhân, như vậy sao có thể được. Ngài, ngài sao lại có thể đem chức vị Long thần truyền lại cho ta. Thuộc tính của ta là hắc ám a!”

”Cái gì là hắc ám? Hắc ám chính là lúc ánh sáng chuẩn bị chiếu khắp nơi. Trên thế gian không có tuyệt đối quang minh cũng như không có gì tuyệt đối hắc ám. Người không cần phải nghĩ nhiều, ý ta đã quyết. Thần thức của ta không thể chịu được bao lâu nữa. Người hãy ngưng tụ tinh thần nghe ta truyền thụ.”

Kim sắc quang điểm giữa hai luồng hồng sắc quang mang bỗng dài thành một đường quang tuyến chiếu vào long nhãn của hắc ám long vương. Toàn thân Tập Tiệp Áo Tây Tư chấn động nhưng rất nhanh khôi phục lại ổn định. Toàn thân hắc ám long vương tán phát ra hắc ám khí tức thì dần dần được bao phủ bởi một lớp kim sắc quang mang.

Long thần, chính là tộc trưởng của long tộc. Lịch đại long tộc tộc trưởng đều là do thất hệ cự long sinh ra. Trong lịch sử Long thần thì rất hiếm khi có việc cha truyền con nối mà chủ yếu là thông qua thực lực, tâm trí cùng cống hiến cho long tộc mà quyết định. Long thần hiện tại chính là tộc trưởng của hỏa long tộc, cũng chính là một vị hỏa long vương. Long thần Tâm quyết chính là phương pháp tu luyện tối cao trong long tộc. Tâm quyết này vô cùng bá đạo, không có thực lực siêu cường thì căn bản không thể tu luyện. Vì bảo hộ tôn nghiêm của tộc trưởng mà Long thần Tâm quyết chỉ có thể truyền cho một người và đó cũng chính là người kế thừa. Trong lịch sử của long tộc chưa từng xuất hiện qua một vị hắc ám Long thần. Tập Tiệp Áo Tây Tư vạn vạn lần cũng không thể ngờ Long thần lại vì quyết định không chọn nhi tử mà tuyển chọn lấy mình, hơn nữa lại tuyển chọn khi mình vừa mới làm mất đi Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Khác biệt giữa Long thần với phổ thông cự long chính là nhìn vào quang mang phóng xuất long lực. Bất kỳ một cự long nào sau khi trở thành Long thần thì ngoài năng lượng thuộc tính vốn có còn có thêm một tầng kim sắc quang mang đại biểu cho Long thần chi lực. Lúc này long thần quyết định mang tâm quyết tối cao truyền cho Tập Tiệp Áo Tây Tư, cũng chính là đại biểu cho vị trí kế thừa Long thần. Bây giờ, trừ phi Tập Tiệp Áo Tây Tư chết đi ra còn bằng không đây chính là sự thật không thể thay đổi.

Nếu đổi lại lúc trước thì có lẽ bất mãn của Gia Lạp Mạn Địch Tư đối với phụ thân có thể sẽ tăng thêm mãnh liệt. Nhưng giờ đây tâm tính của hắn lại rất bình tĩnh, thậm chí còn có cảm giác được giải thoát. Mấy năm gần đây hắn khắc khổ tu luyện, mục đích tối cao của hắn chính là được kế thừa chức vị Long thần. Lúc này hắn mặc dù không quên nhưng thấy Niệm Băng có khả năng sống lại, Gia Lạp Mạn Địch Tư đột nhiên phát hiện mình thật sự thích kết quả như thế này.

Sau một khoảng thời gian, tầng kim sắc quang mang dần biến mất, thanh âm của Long thần lúc này cũng không còn rõ ràng như trước:

”Tốt lắm, Tập Tiệp Áo Tây Tư, người hãy ráng cố gắng tu luyện. Ta đã mang Long thần Tâm quyết cùng toàn bộ quyền lợi và nghĩa vụ của tộc trưởng long tộc chúng ta nói cho người nghe. Ta tin khi người kế thừa của ta thì sẽ trở thành một vị Long thần còn xuất sắc hơn cả ta. À, đúng rồi, còn có một việc nữa. Cái tên nhân loại tên Niệm Băng này đã vì long tộc chúng ta hy sinh nhiều như vậy, ân tình như thế này chúng ta nhất định phải báo đáp. Khi này truyền cho người Long thần Tâm quyết ta đã có suy nghĩ qua. Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình bị cướp đi hoặc giả có lẽ là thiên ý. Ta tặng cho tên nhân loại này một lời hứa. Nếu như trong tương lai hắn có thể tới Thần chi đại lục thì ta sẽ tận hết sức mình giúp hắn khai mở huyết đạo mạnh nhất trong nhân loại là Hoàng cực huyết coi như là đền báo ân. Bắt đầu từ bây giờ, con cháu của hắn sẽ được long tộc chúng ta bảo hộ liên tục trong ba đời. Được rồi, ta phải đi đây. Các người hãy nhớ

kỳ lời ta nói, bất kỳ lúc nào cũng phải chú ý tới thời điểm ngày chỉ âm chí nhật hàng năm. Đó là một ngày nhân loại đón mặt trời xuất hiện từ mặt nước. Nếu như ta nhớ không lầm thì có lẽ vào tháng mười một hai năm sau thì phải.”

Bạch sắc quang mang biến mất, Long thần mang theo long uy cường đại cũng theo đó tan biến đi. Thân thể Niệm Băng yên bình nằm trên mặt đất, cả người vẫn không ngừng phát ra khí tức hôi sặc.

Khuôn mặt của Gia Lạp Mạn Dịch Tư thoáng cười, nhìn Hắc ám long vương Tạp Tiệp Áo Tây Tư nói:

”Lão đại, chúc mừng ngươi. Bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là lão đại của ta”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư cười khở:

”Thật ra mà nói thực lực giữa ta và ngươi không hơn kém bao nhiêu. Chức vị này đúng ra thuộc về ngươi. Một vị Long thần thuộc hắc ám long tộc có lẽ ảnh hưởng đối với long tộc chúng ta sau này không được tốt lắm”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười ha ha nói:

”Tạp Tiệp Áo Tây Tư, ngươi sao lại trở nên đàn bà như thế, có gì là không tốt chứ? Chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, long tộc trên dưới đoàn kết thì không lẽ còn e ngại đám thần nhân phổ thông kia nói lời ra tiếng vào sao? Đám chủ thần kia đều đã đang chìm trong giấc ngủ say. Còn nữa, trở thành Long thần, ngươi chính là một vị chủ thần. Long tộc chúng ta chính là một dân tộc tại Thần chi đại lục, sơ bọn chúng làm cái gì? Muốn cho long tộc phát triển tốt thì ngươi phải nỗ lực tu luyện Long thần Tâm quyết đi. Theo như phụ thân ta nói thì Long thần Tâm quyết có mười ba tầng. Ngay cả Long thần xuất sắc nhất của chúng ta cũng chỉ mới luyện được tới tầng thứ mười một. Nếu ngươi luyện được tới tầng thứ mười ba, nói không chừng cái đám gia hỏa tự xưng là thần vương kia cũng không phải là đối thủ của ngươi.”

Nghe thấy hắn gọi Long thần là phụ thân, đám long vương bắt giác đều mỉm cười. Bọn họ đều biết khúc mắc trong lòng của Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã được tháo gỡ.

”Oh, Gia Lạp Mạn Dịch Tư, tâm tính của ngươi từ khi nào trở nên tốt thế này vậy? Nếu bị người khác cướp mất thì đổi lại là ta, ta không thể chịu được đâu”

Cái bệnh lảm nhảm của Tạp Áo Dịch Lý Tư lại tái phát. Sắc mặt mới giãn ra của Tạp Tiệp Áo Tây Tư lại trầm lại:

”Không gian long vương Tạp Áo Dịch Lý Tư, vừa rồi ta dùng ý niệm trao đổi với Long thần đại nhân. Long thần đại nhân có nói qua, thật ra thiên phú của ngươi rất tốt, chỉ là biết và học quá nhiều nên mới trở thành người yếu nhất trong thất long vương. Long thần đại nhân có dặn ta nhất định phải chăm sóc ngươi cho tốt”

Nói tới đây, khoe miệng của hắn lộ ra nụ cười tà dị. Đây mới chân chính là khí tức của Hắc ám long vương.

Tạp Áo Dịch Lý Tư giật mình đưa tay che miệng nói:

”Lão đại, không thể nào a, Long thần đại nhân sao lại có chỉ ý như vậy? Đều do cái miệng ta không tốt. Ta, ta ra ngoài tiểu tiện một chút. Các người cứ trò chuyện nhé.”

Bàn tử đưa tay giữ Tạp Áo Dịch Lý Tư lại, cười hắc hắc:

”Thế nào? Muốn mượn cơ để trốn a! Ngươi phải ráng chịu đi. Bọn ta ai nấy cũng đều tán thành lão đại chỉ bảo ngươi thật tốt đó.”

Địch Mạn Đặc Đế nói:

”Được rồi, đừng làm ồn nữa. Trước khi Niệm Băng khôi phục lại thì mọi người ai cũng không được đi. Chúng ta nhất định không để bất cứ nguy hiểm nào xảy ra trên người hắn nên phải ở đây bảo vệ hắn. Từ tốc độ vết thương lành lại cùng tốc độ thân thể cải tạo mà nói thì có lẽ khoảng trên dưới ba ngày là hắn sẽ khôi phục. Tối lúc đó chúng ta phải hợp lực để giúp cho hài tử tiến hóa”

Nói tới đây, khuôn mặt nàng không khỏi ảm đạm. Tạp Tiệp Áo Tây Tư ôm lấy thê tử nói:

”Đừng đau buồn quá, hài tử của chúng ta không chết, đúng không? Nếu đã như vậy thì chúng ta còn có hy vọng. Huống chi trước khi Niệm Băng sống lại thì chúng ta còn có thời gian bảy ngày. Trong bảy ngày đó thì hẳn chính là con của chúng ta! Chúng ta nhất định phải quý trọng lấy thời gian này, phải không?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư đột nhiên lên tiếng:

”Ta có một đề nghị”

Ánh mắt của các long vương đều dồn về phía người Gia Lạp Mạn Địch Tư. Gia Lạp Mạn Địch Tư trầm ngâm một chút nói:

”Hiện tại linh hồn của Niệm Băng đang bị phong tỏa trong thiên nhân huyết. Đó vừa là chuyện xấu nhưng cũng là chuyện tốt. Nếu như thời gian quá ngắn thì chỉ sợ linh hồn hẳn không có cách nào chân chánh dung hợp với thiên nhân huyết. Nếu thời gian quá dài thì mọi việc sẽ xấu như lời phụ thân ta nói. Hơn nữa nếu để tiểu long trưởng thành quá nhanh thì đối với tương lai phát triển của hẳn cũng sẽ bất lợi. Ta đề nghị kéo thời gian bảy ngày thành bốn mươi chín ngày. Như vậy chúng ta không chỉ có thể giúp tiểu long trưởng thành tốt hơn mà còn khiến cho linh hồn của Niệm Băng chân chánh dung hợp với thiên nhân huyết. Bốn mươi chín ngày thời gian không tính là dài lắm, xem ra cũng không ảnh hưởng nhiều tới hẳn.”

Nghe Gia Lạp Mạn Địch Tư nói, người đầu tiên tỏ thái độ lại chính là Băng long vương Tát Tát Lý Tư cao ngạo, nằng gặt đầu nói:

”Ta đồng ý với ý kiến của Gia Lạp Mạn Địch Tư. Đó là sự lựa chọn tốt nhất, và càng tăng thêm phần an toàn. Dù sao ta cũng không có việc gì. Trải qua sự việc lần này ta thấy thất long vương chúng ta sau này hạn chế hành động một mình là tốt hơn. Chúng ta ở cùng một chỗ sẽ đề phòng được địch nhân công kích.”

Bàn Tử gặt đầu nói tiếp:

”Ta cũng đồng ý. Nhiều năm qua chúng ta ai nấy phân tán khắp nơi. Lần này cùng ở chung một chỗ, trước khi sự việc chưa giải quyết thì không nên chia ra. Vạn nhất có việc gì biến hóa thì chúng ta có thể hợp lực mời Long thần đại nhân chỉ điểm. Dù sao đối với ta mà nói thì chỉ cần có chỗ ngủ là được rồi”

Tạp La Địch Lý Tư nói:

”Cũng được, cứ quyết định như vậy đi”

Tạp Áo Địch Lý Tư thấy mọi người cuối cùng ai cũng nhìn mình vội nói:

”Được, được, ta càng không có vấn đề. Có thể ở cùng với mọi người thật ra cũng là chuyện tốt.”

Địch Mạn Đặc Đế cúi đầu xuống nói:

”Đa tạ, đa tạ mọi người!”

Nàng đương nhiên biết rõ cái đề nghị của Gia Lạp Mạn Địch Tư nhìn bề ngoài thì không có vấn đề gì nhưng bên trong chính là để cho nàng có thể ở thêm với hài tử của mình một thời gian. Chúng long vương ai nấy cũng đều đã sống trên cả vạn năm, ai mà lại không hiểu chứ? Chỉ là bọn họ cũng không phản đối mà ngược lại còn tán thành ý kiến của Gia Lạp Mạn Địch Tư.

Đối với sinh mạng cả vạn năm như chúng long vương mà nói thì ba ngày thời gian trôi qua giống như trong nháy mắt. Bọn họ lúc nào cũng thủ hộ bên người của Niệm Băng. Lúc này, ma pháp nguyên tố cũng đã biến mất tại Hàn Linh qua một thời gian nhưng năng lượng cuồng phong kia vẫn đang điên cuồng quấn lấy cả Hàn Linh. Không khí ẩm áp trong sơn cốc lúc này y như phía bên ngoài, tràn ngập giá lạnh khiến nước hồ như đóng cả thành băng. Dưới hoàn cảnh như vậy thì người thích nhất chính là Hỏa long vương cùng Băng long vương. Băng long vương thì đương nhiên thích không khí như vậy. Còn Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư lúc này như lò sưởi của cả mọi người. Phía ngoài mặc dù rất lạnh nhưng trong hang động dưới khí tức của Gia Lạp Mạn Địch Tư thì lại rất ấm áp dễ chịu.

Ma pháp nguyên tố hỗn loạn kia không hề có chút ảnh hưởng gì tới chúng long vương mà ngược lại từ trong năng lượng phong bạo đó, bọn họ lại còn có thể đề thăng ma pháp bản thân. Tất cả đều đang chờ đợi ngày Niệm Băng tỉnh lại.

Thân thể của Niệm Băng chỉ cần hơn một ngày thời gian là đã hoàn toàn bình phục. Chỉ là lúc này hắn vẫn còn đang hôn mê. Trong cơn hôn mê đó, cứ mỗi ngày từ trong miệng lại phát ra mấy âm thanh lãnh lốt. Địch Mạn Đặc Đế lúc nào cũng ở bên cạnh người của Niệm Băng. Cũng do năng lượng của tiểu long vương quá đặc biệt nên không ai dám dùng năng lượng bản thân để giúp đỡ mà chỉ biết chờ đợi chính năng lực của tiểu long vương mà thôi.

”Kkrét, Kkrét.... ”

Khóe miệng của Niệm Băng lại nhúc nhích phát ra mấy tiếng dẫn đến sự chú ý của Địch Mạn Đặc Đế. Mặc dù việc này đã xảy ra suốt mấy ngày qua rất nhiều lần nhưng lần nào cũng khiến cho nàng trở nên quan tâm đặc biệt. Tình mẹ vĩnh viễn là tình cảm vĩ đại nhất trên thế giới này.

Tập Áo Địch Lý Tư đứng bên cạnh khẽ nói:

”Hôm nay cũng lại kêu. Tiếng kêu này hình như trong ngôn ngữ long tộc chúng ta không hề có thì phải.”

Tát Tát Lý Tư khinh bỉ nói:

”Không lẽ người nhớ lúc nhỏ người kêu thế nào sao?”

Địch Mạn Đặc Đế liếc mắt nhìn Tập Áo Địch Lý Tư:

”Coi chừng cái miệng của người. Bằng không ta thấy người ra ngoài năng lượng phong bạo kia tập luyện thì có vẻ tốt cho người hơn.”

Tập Áo Địch Lý Tư cười khổ nói:

”Được rồi, được rồi, dù sao ta cũng một thân một mình, các người ai nấy cũng đều khi phụ ta.”

Bàn Tử đưa cái người to dùng tới gần hắn, lấy tay vỗ vào vai nói:

”Muốn không bị khi dễ thì trước tiên phải mạnh mẽ mới được.”

”Kkrét, Kkrét.... ”

Thanh âm trong trẻo lần nữa lại thu hút chú ý của chúng long vương. Thân thể Niệm Băng khẽ run rẩy như đang tránh né cái gì đó.

Địch Mạn Đặc Đế kinh hãi vội nắm lấy tay Niệm Băng khẽ nói:

”Hài tử, hài tử, con sao rồi? Đừng dọa cho mẹ sợ a!”

”Kkrét, Kkrét.... ”

Thanh âm lại vang lên, khoe miệng Niệm Băng khẽ động đậy, da mặt lúc này có sự biến hóa. Thân thể hắn lúc này đã sớm khôi phục hoàn toàn. Chỉ là trở chú sinh mệnh kia đã khiến cho mái tóc trắng vẫn còn y như cũ.

”Kkrét, Kkrét.... ”

Mí mắt Niệm Băng khẽ động rồi từ từ mở mắt ra. Đôi mắt lam sắc kia như sáng hơn trước rất nhiều, trông mắt đảo qua lại y như ánh mắt của một đứa trẻ.

”Kkrét, Kkrét.... ”

Thanh âm của hắn như rất hưng phấn, đầu cứ dúi vào trong ngực Địch Mạn Đặc Đế.

”Kkrét, Kkrét.... ”

Đám long vương trừ Tát Tát Lý Tư ra thì ai nấy cũng ngó người. Dù gì Niệm Băng cũng là một nam tử thành niên, còn hình thái Địch Mạn Đặc Đế bây giờ lại là một mỹ nữ nhân loại. Loại động tác như vậy thật khiến người ta khó mà nghĩ ra được.

Gia Lạp Mạn Địch Tư khẽ ho một tiếng rồi quay người ra ngoài. Hình ảnh này hắn thật khó mà tiếp nhận được. Bàn Tử, Tập Ngạo, Tập La hai huynh đệ cũng vội đi theo sau. Tát Tát Lý Tư nhìn Niệm Băng rồi cũng quay người đi ra.

Địch Mạn Đặc Đế thì không cảm thấy gì mà cứ để cho Niệm Băng dựa vào ngực mình, trong ánh mắt nàng toát lên nét nhu hòa của người mẹ. Khe khẽ vuốt mái tóc trắng xóa của Niệm Băng nói:

”Hài tử ngoan, không sao đâu. Có mẹ ở bên cạnh, mẹ sẽ bảo vệ con, không để cho ai làm thương hại tới con nữa.”

Trong mắt nàng lúc này, Niệm Băng chính là hài tử của nàng. Đặc biệt lúc này trên người Niệm Băng tỏa ra long tức rất quen thuộc. Mang thai tiểu long cả ngàn năm, nàng chịu không biết bao nhiêu khổ cực. Vì vậy khi cảm thấy khí tức tiểu long có chút sợ hãi, nàng liền nhận ra rất rõ ràng.

Tập Tiệp Áo Tây Tư vẫn còn đứng đó. Mặc dù Niệm Băng ở trong lòng thê tử khiến hắn rất khó chịu nhưng dù sao hiện tại nhi tử hắn cũng đang kiểm soát lấy thân thể Niệm Băng. Hoàn cảnh như vậy miễn cưỡng hắn cũng chấp nhận được.

”Niệm Băng” thân thân thiết thiết dựa vào người Địch mạn Đặc Đế y như một đứa trẻ thơ. Ánh mắt Địch Mạn Đặc Đế lúc này càng lúc càng trở nên ôn nhu.

”Kkrét, Kkrét.... ”

Niệm Băng lại kêu lên, trong thanh âm như đang khẩn cầu gì đó. Dưới tình cảm người mẹ, Địch Mạn Đặc Đế tức thì hiểu ý của hắn, sắc mặt ửng hồng quay đầu về Tập Tiệp Áo Tây Tư nói:

”Lão công, người có thể ra ngoài trước một chút không. Ta nghĩ, ta nghĩ hài tử muốn uống sữa. Nó vừa mới tỉnh lại, thân thể còn yếu lắm.”

Tập Tiệp Áo Tây Tư há miệng nhìn thê tử:

”Nàng không phải thật muốn cho nó uống sữa chứ? Thân thể của hắn dưới tác dụng của long lực đã khôi phục rất nhanh rồi. Ta nghĩ nó không cần nữa mới đúng. Đợi lát nữa chúng ta dùng năng lượng giúp nó tiến hóa, có năng lượng bổ sung thì ăn hay không ăn cũng vậy mà thôi.”

Địch Mạn Đặc Đế kiên quyết nói:

”Không, sữa mẹ với hài tử mà nói rất quan trọng, chúng ta cần phải nuôi dưỡng con của chúng ta! Lão công, nó hiện tại không phải là Niệm Băng mà là con của chúng ta mà!”

Tập Tiệp Áo Tây Tư cười khổ nói:

”Nhưng thân thể của hắn là của Niệm Băng. Ta, ta....”

Địch Mạn Đặc Đế nhíu mày nói:

”Người sao vậy, nó là con của ta, cũng là con của người. Không lẽ hài tử không được uống sữa của mẫu thân sao? Lão công, nếu người cảm thấy không thoải mái thì ra ngoài trước đi. Chúng ta không để gì mới có hài tử, ta không hy vọng là sẽ có sự hối hận nào. Sau này dù cho có muốn cho nó uống sữa thì cũng không còn cơ hội nữa.”

Nói tới đây, ánh mắt của nàng lộ ra nét chua xót, cúi đầu nhìn Niệm Băng, ánh mắt trở nên nhu mì. ”Niệm Băng” yên lặng đứng nhìn Tập Tiệp Áo Tây Tư, ánh mắt đầy vẻ thân cận.

”Kkrét, Kkrét.... ”

”Được, được rồi”

Tập Tiệp Áo Tây Tư bắt lực thở dài một tiếng. Đúng a! Hắn hiện tại là con của mình, là con của mình đang chiếm tiện nghi của Niệm Băng. Đối với hắn mà nói trên thế giới này không có một người nào quan trọng hơn Địch Mạn Đặc Đế. Đừng nói là để một nam nhân khác chạm tới, dù cho người khác nếu nhìn Địch Mạn Đặc Đế cũng đủ khiến hắn nổi giận. Nhưng hiện tại thì.....hắn bắt lực. Lắc lắc đầu, Tập Tiệp Áo Tây Tư quay người đi ra ngoài.

”Tập Áo Địch Lý Tư, đi, ta và người ra ngoài rèn luyện một chút. Năng lượng phong bạo không để gì mà gặp được. Đây chính là thời cơ rèn luyện tốt nhất của người.”

”Lão đại, không cần a.....”

Trong mắt Địch Mạn Đặc Đế lộ ra nét nhu hòa, nhẹ nhàng nâng y phục do năng lượng ngưng kết lên, để lộ ra hai gò ngọc phong cao vút.

”Niệm Băng” chẳng chút khách khí, vừa nhìn thấy bảo bối của mình tức thì hai tay nâng bầu ngực căng tròn đưa miệng tới từ từ hút lấy dòng sữa ngọt ngào từ hai đầu vú đỏ hồng.

129. Chương 128 Tiến Hóa Của Tiểu Long Vương

Mười ngày sau

”Kkrét kkrét.....”

”Được rồi, đừng kêu nữa. Tên tiểu gia hỏa người rõ ràng đã tiến hóa có thể nói được tiếng người rồi mà sao vẫn không chịu sửa chút.”

Tạp Áo Địch Lý Tư tức giận nói. Mấy ngày qua hắn chịu khổ không ít vì mỗi ngày lúc sáng sớm thì đều là lúc Địch Mạn Đặc Đế cho Niệm Băng ”ăn”.

Lúc đó cũng chính là thời gian ác mộng của hắn. Hầu như cứ tới thời điểm đó, Tạp Tiệp Áo Tây tư đều đưa hắn ra ngoài để tu luyện. Cái này đối với một Không gian long vương không hề có hứng thú tu luyện thì chẳng khác nào là ngược đãi. Hắn rõ ràng biết rõ Tạp Tiệp Áo Tây Tư mang cảm giác khó chịu đem phát tiết trên người hắn nhưng hắn lại không thể nói ra. Bằng không thì bão táp còn lớn hơn rất nhiều.

Tối chiều thì thất long vương lại hợp lực để giúp tiểu long vương tiến hóa. Liên tục trong hai canh giờ, tiểu long vương hấp thụ rất nhiều thất hệ năng lượng. Quá trình tiến hóa của hắn từ đó nhanh hơn so với suy tính rất nhiều. Khi thất long vương bồi dưỡng tới ngày thứ tám thì tiểu long vương đã có thể mở miệng ra nói chuyện. Chỉ có điều tới giờ thất long vương cũng không hiểu cái năng lượng quái dị kia thuộc hệ nào. Bọn họ không thể cảm giác được năng lượng quái dị đó mạnh tới mức nào nhưng lại có thể cảm giác được nó rất kỳ dị. Năng lượng của tiểu long vương hiển thị rõ đặc tính thôn phệ của nó, đặc biệt khi thất long vương toàn tâm đưa năng lượng của họ vào trong cơ thể tiểu long vương thì đặc tính này càng biểu lộ rõ. Hơn nữa năng lực học tập của tiểu long vương lại rất mạnh. Khi thất long vương mang ký ức truyền thừa của long tộc truyền lại thì hắn lý giải rất nhanh. Tám ngày thời gian đó....

Mặc dù thất long vương đã chủ động làm giảm tiến độ tiến hóa nhưng trí tuệ của tiểu long vương lúc này đã đạt tới mức như một nhân loại độ mười sáu tuổi.

”Ta muốn nói, ỰỰỰ, ỰỰỰ, Tạp Áo Địch Lý Tư khi phụ ta”

”Cái gì? Tên Tạp Ngạo hỗn đản người lại dám ngang nhiên khi phụ con ta”

Bạch quang lóe lên, Địch Mạn Đặc Đế nội khí xung thiên từ trong động lao ra, không cần hỏi nguyên do, một câu cũng không nói cứ nhắm Tạp Áo Địch Lý Tư đánh một quyền.

Tạp Áo Địch Lý Tư không thể không thừa nhận mặc dù mấy ngày nay trong cơn lốc năng lượng tu luyện tuy chịu khổ không ít nhưng thực lực của hắn lại tăng tiến thấy rõ. Ngân quang lóe lên, thân thể của Không gian long vương tỏa ra quang mang chói mắt rồi trong nháy mắt đã ở bên ngoài mười trượng

”Đủ rồi, đủ rồi nhe, ta nói Địch Mạn Đặc Đế người quá độc tài đó. Chính tên tiểu gia hỏa đó đã làm người ra như vậy.”

Nói xong hắn không dám đứng lại quay người chạy ra bên ngoài. Dưới tình huống mẫu long nổi giận thì tạm thời né đi là tốt nhất. Huống chi đằng sau mẫu long còn có một thể lực chống đỡ.

”Niệm Băng” cười hi hi ha ha tới bên cạnh người Địch Mạn Đặc Đế, nắm lấy tay nàng nói:

”ỰỰỰ thật tốt. ỰỰỰ, con muốn uống sữa.”

Sắc mặt Địch Mạn Đặc Đế ửng hồng nói:

”Bảo bối, hôm nay người đã uống rồi mà.”

Hơn nữa với tình trạng của người như vậy không cần phải uống nữa. Thân thể cường hãn của Niệm Băng đừng nói là so với người mà so với những rồng phổ thông khác còn mạnh hơn nhiều. Khi hắn vận hành năng lượng trong cơ thể thì toàn thân hiện ra một lớp hơi sắc lân phiến. Tập Tiệp Áo Tây Tư từng thử qua. Sức cường hãn của lớp hơi sắc lân phiến này so với thất long vương thì chỉ thua có hoàng sắc lân phiến của một Bàn Tử có sức phòng ngự mạnh nhất kia một chút thôi.

”Không, ta muốn ăn. Mụ mụ, ta đói”

Niệm Băng dụng lực lắc lắc tay Dịch Mạn Đặc Đế.

Dịch Mạn Đặc Đế biết mình cùng với hài tử chỉ có thời gian bốn mươi chín ngày. Vì vậy đối với ”Niệm Băng” trước mặt cực kỳ sủng ái, căn bản không nỡ làm ngược ý của hắn, bất đắc dĩ đành cười nói:

”Được rồi, người và ta vào trong động đi.”

Nói xong liền dẫn Niệm Băng vào trong động

Mấy vị long vương khác đều ở trong con lỗ năng lượng ngoài hang động tu luyện. Ở trong cơn lỗ cộng thêm được sự kiểm nghiệm của Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư thì so với tình huống bình thường mạnh hơn rất nhiều. Bọn họ đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Tập Tiệp Áo Tây Tư lúc này đang ở bên trong động, nhìn thấy Dịch Mạn Đặc Đế dẫn Niệm Băng tiến vào không kìm được nói:

”Nàng đừng có sủng ái đứa nhỏ này quá. Sủng ái quá không dạy được nó đâu.”

Dịch Mạn Đặc Đế nói:

”Ta có sủng ái nó sao?”

”Không có, đương nhiên là không có. Krét, krét ba ba người muốn làm gì thế?” Niệm Băng tiếp lời mẩu thân hỏi.

Một tiếng ba ba khiến cho toàn bộ tức giận của Tập Tiệp Áo Tây Tư biến mất. Hắn không ngừng thầm nhắc mình là đây chính là con mình, không phải là nhân loại. Cuối cùng đành tức giận nói:

”Tên tiểu tử người, vừa mới sinh mấy ngày đã như vậy, sau này lớn lên thì như thế nào? Người quậy phá thế nào ta mặc kệ nhưng người phải nhớ kỹ mấy quy tắc của long tộc chúng ta. Chỉ cần làm ngược một điều thì dù là ta cũng sẽ không tha thứ cho người.”

Niệm Băng lè lưỡi nói:

”Biết rồi, biết rồi. Ba ba, con muốn uống sữa, người còn không ra ngoài sao?”

Tập Tiệp Áo Tây Tư sững người nói:

”Còn ăn? Không phải hôm nay người đã ăn rồi sao?!”

Hắn còn muốn nói nữa thì nhìn thấy vẻ mặt van cầu của Dịch Mạn Đặc Đế, bất lực than một tiếng nói:

”Được rồi, bắt quá người phải nhẹ nhàng một chút, không được làm thương hại tới mụ mụ đó.”

”Đương nhiên. Mụ mụ là người thương ta nhất, ta sao lại có thể làm thương hại tới người chứ.”

Uống sữa là việc niệm Băng khoái nhất. Mỗi lần hắn đều ra sức kéo dài thời gian để hưởng thụ lấy hương vị ngọt ngào từ dòng sữa. Như lần này hắn ăn tới hơn nửa canh giờ mới quyền luyện không nỡ rời miệng.

”Cảm giác thật thoải mái a! Mụ mụ, không biết vì sao ta mặc dù không thể tiếp nhận năng lượng bên ngoài nhưng lại có thể thông qua thực vật để bổ sung.”

Dịch Mạn Đặc Đế chỉnh lại y phục nói:

”Có lẽ vì hiện tại người đang có một thân thể nhân loại. Bảo bối, năng lượng trong cơ thể người rất cuộc là loại gì? Chúng ta mặc dù có thể giúp đỡ người tiến hóa nhưng lại không có cách nào cảm thụ được năng lượng của người.”

Niệm Băng suy nghĩ một hồi rồi nói:

” Ta cũng không rõ. Khi hấp thụ năng lượng mọi người thì ta cảm thấy rất thoải mái. Hôm qua khi mọi người giúp ta tiến hóa thì năng lượng hơi sắc kia như nhỏ hơn trước nhiều và nằm ngay trước ngực. Chú ngữ long ngữ ma pháp mặc dù ta đã thuộc nhưng lại không thể sử dụng. Ngược lại dùng đấu khí thì lại rất dễ dàng.”

Dứt lời hần vung tay lên. Một đạo đấu khí ngân sắc hiện ra quanh người, chính là thánh đấu khí cấp biệt vũ thánh.

Địch Mạn Đặc Đế nói:

” Thân thể ngươi lúc này rất tốt. Tại phương diện miễn dịch ma pháp, vật lý công kích và vật lý phòng ngự thì so với bọn ta còn mạnh hơn một chút, chỉ thua có Bàn Tử.”

” Ta đã cùng với ba ba ngươi suy nghĩ kỹ, không ngừng đoán xem ngươi thuộc loại nào trong long tộc. Chỉ là dựa vào đặc điểm năng lượng của ngươi hiện tại thì từ trước tới nay long tộc chúng ta chưa bao giờ có tình trạng này. Vì vậy ta cũng không có cách nào chỉ dạy cho ngươi, mọi thứ chỉ còn chờ ngươi tự mình tìm hiểu. Bảo bối, đợi khi ngươi hoàn toàn tiến hóa thì thân thể hiện tại của ngươi sẽ do Niệm Băng quay trở về không chế. Tới lúc đó ngươi sẽ có thể tiến nhập vào trạng thái ngủ và sẽ có thời gian tìm hiểu kỹ biến hóa năng lượng của mình. Long tộc chúng ta cả đời chỉ có ba lần tiến hóa. Chúng ta giúp ngươi chính là hoàn thành lần tiến hóa thứ nhất. Còn hai lần sau thì phải dựa vào ngươi. Đương nhiên nếu ngươi được long thần chỉ định làm người kế thừa thì ngươi sẽ giống ba ba ngươi có thể có cơ duyên tu luyện lấy Long thần Tâm quyết. Khi tu luyện tới tầng thứ bảy thì sẽ tiến hóa lần thứ tư, đó chính là siêu cấp tiến hoá trong long tộc chúng ta. ”

” Mụ mụ, con sao lại phải rời xa mọi người a! Tại sao cái thân thể này lại phải giao trả lại cho một tên nhân loại đang bị phong ấn không chế chứ? ”

Địch Mạn Đặc Đế cố dồn nén bi thương trong lòng ôn nhu nói:

” Bởi vì tình huống Niệm Băng bây giờ chính là do ngươi mà ra. Nếu như không có hần thì ngươi có lẽ sớm đã chết rồi. Hần vì long tộc chúng ta mà đã phải trả giá quá nhiều, đồng thời đã mang lại hy vọng cho ngươi. Vì vậy đứng từ bất kỳ góc độ nào mà nói thì chúng ta cũng đều phải giúp hần sống lại. Hơn nữa sau này cũng không phải ngươi không còn trông thấy mụ mụ mà! Khi linh hồn Niệm Băng được thoát ra và không chế được tinh thần lực cùng ý thức thì hai người các ngươi sẽ cùng tồn tại trên một cơ thể, do hần làm chủ đạo. Các ngươi có thể giao tiếp thông qua linh hồn. Lúc nào ngươi muốn thấy mụ mụ thì cứ nói với Niệm Băng. Ta nghĩ với nhân phẩm của hần sẽ không ngăn cản ngươi đâu. ”

”Niệm Băng” bĩu môi nói:

” Thật phiền phức quá! Không có thân thể không tốt chút nào. Sau này ta gặp phải cái tên tà chủ mà mọi người nói nhất định sẽ giết chết hần. Mụ mụ, vừa rồi người nói cái gì mà Long thần Tâm quyết, ba ba có thể dạy ta không? Người chẳng phải nói ba ba là một Long thần sao? Để ba ba cho ta làm người kế thừa không được sao? ”

”Suýt”

Địch Mạn Đặc Đế đưa tay lên miệng nói:

” Ngươi nói nhỏ một chút. Nếu để cho ba ba của ngươi nghe được thì chỉ sợ ông ấy sẽ lại dạy bảo ngươi đó. Ngươi nên biết long tộc chúng ta tuyệt không vì thân tình mà để ảnh hưởng tới quyết định chọn Long thần. Trừ phi tại mọi phương diện ngươi có thể áp đảo được các tộc nhân khác thì khi ba ba ngươi biết không thể tiếp tục lãnh đạo tộc nhân chúng ta mới có thể đem Long thần Tâm quyết truyền thụ cho ngươi. Đó là bí quyết tối cao của long tộc chúng ta, không thể dễ dàng truyền thụ được. Hiện tại Long thần đại nhân chính là phụ thân của Gia Lạp Mạn Địch Tư thúc thúc. Nhưng bởi vì ba ba ngươi thích hợp trở thành Long thần hơn nên ông ấy không tuyển chọn lấy Gia Lạp Mạn Địch Tư thúc thúc. Muốn thành Long thần thì nhất định phải giữ được phương diện công bằng. Ba ba ngươi là hắc ám long vương. Nguyên bản vốn không dễ mà có được tín nhiệm của tộc nhân. Vì vậy ngươi đừng có gây phiền phức cho ông ấy. Chuyện này sau này không cần nói nữa, đặc biệt không được để cho ba ba ngươi nghe thấy, biết không. ”

Nàng mặc dù rất sủng ái "Niệm Băng" nhưng can thiệp vào chuyện đại sự trong tộc thì không dám làm can, vội giải thích rõ ràng cho "Niệm Băng" nghe.

Niệm Băng ngăn người một chút, trong lòng thầm kêu may mắn. hần vẫn còn chưa nói rõ cho thất long vương biết là năng lượng hơi sắc quái dị của hần ngoài đặc tính thôn phệ ra thì còn có một năng lượng đặc thù khác, đó chính là độc tâm (độc suy nghĩ-monsoon).

Với thực lực hiện tại của hần đương nhiên không có cách nào dựa vào năng lực để xâm nhập vào tâm thần của thất long vương. Nhưng khi thất long vương hỗ trợ hần tiến hóa, cấp cho hần năng lượng cùng các tri thức của long tộc thì tâm thần lúc đó hoàn toàn khai mở. Chính lúc đó, năng lực của hần hoàn toàn phát huy tác dụng. Hần sợ dĩ không nói bởi vì hần phát hiện ra quá nhiều bí mật của thất long vương. Thí dụ như Không gian long vương Tập Áo Dịch Lý Tư lên yêu thích Băng long vương Tắt Tắt Lý Tư, còn nhìn lên nội y của Tắt Tắt Lý Tư nữa. Thí dụ như Thổ long vương Bàn Tử cũng thích Tắt Tắt Lý Tư, thậm chí còn huyền tường thành nàng ta. Đối với hần lúc này mà nói thì thất long vương sớm đã chẳng còn bí mật gì. Đương nhiên trong đó bao gồm cả Long thần Tâm quyết. Mặc dù "Niệm Băng" hiện tại chỉ có trí tuệ tương đương nhân loại khoảng mười sáu tuổi nhưng hần cũng hiểu rất rõ tùy tiện tiết lộ bí mật người khác là một đại kỵ. Vì vậy hần mới đem giấu năng lực mình có đi. Hai ngày qua, khi thất long vương hoàn tất việc giúp hần tiến hóa thì hần thường tìm hiểu những bí mật mà mình có được. Nghĩ tới những bí mật của thất long vương, hần thường lên cười thầm. Lúc này nghe thấy Dịch Mạn Đặc Đế nói mình không thể tu luyện Long thần Tâm quyết khiến hần càng thêm kiên quyết không nói ra năng lực này. Nếu đã sớm biết bí quyết thì tự mình lên tu luyện đã làm sao.

Tuy trong lòng nghĩ thấy nhiều cái không đúng nhưng Niệm Băng cũng đành phải chôn dấu nó đi.

"Mụ mụ, người yên tâm, sau này ta không nhắc lại nữa. Dù sao thân thể sau này cũng không phải do ta không chế thì ta làm sao mà nói chứ?"

Nghe "Niệm Băng" nói câu này, trong lòng Dịch Mạn Đặc Đế nhói đau, cảm thấy những lời mình nói khi này có vẻ quá nặng nề ôm lấy Niệm Băng vào lòng, tĩnh lặng hưởng thụ cảm giác mẫu tử.

Tốc độ tiến hóa của tiểu long vương thật sự quá nhanh. Cuối cùng không cần tới bốn mươi chín ngày, khi hần sinh ra được ba mươi sáu ngày thì long lực cùng các kỹ năng khác đã đạt tới mục tiêu mà các long vương mong muốn.

Dịch Mạn Đặc Đế biết thời điểm hài tử trước mặt phải hoàn đổi linh hồn nhân loại đã đến, trong lòng nàng thật sự đau đớn nhưng không biết phải làm sao.

Thất long vương lại tụ tập trong động, giống như những lần giúp đỡ Niệm Băng tiến hóa vậy hần lại ở giữa. Sắc mặt của Tập Tiệp Áo Tây Tư không chút biểu tình. Hần đang cố làm mình bình tĩnh trở lại nhưng trước mặt chính là con hần, hần có thể bình tĩnh sao? Thật khó, thật quá khó.

"Hài tử, tiến hóa của ngươi căn bản đã hoàn thành. Hiện tại là lúc ngươi hoàn tỉnh linh hồn của Niệm Băng trong thiên nhân huyết. Năng lượng của ngươi mặc dù rất quái dị nhưng ta có thể cảm giác được nó rất mạnh. Chỉ cần ngươi cố gắng trùng phá phong ấn tại thiên nhân huyết, là có thể mang linh hồn Niệm Băng thoát ra. Sau này, các ngươi cùng sở hữu một thân thể. Dù cho thế nào thì ngươi cũng phải nhớ kỹ, hần là ân nhân cứu mệnh của ngươi, là người đã mang lại cơ hội cho ngươi sinh ra trên thế gian này. Dưới bất kỳ tình huống nào thì ngươi cũng phải vô tư giúp đỡ hần, không chỉ vì hần mà còn vì bản thân ngươi. Chỉ cần khi Niệm Băng trở thành tối cường giả chân chánh thì hần sẽ có thể giúp ngươi tạo ra một cơ thể mới, khiến ngươi thực sự trở thành chính mình. Ngươi có hiểu không? "

Đối với một người cha nghiêm khắc như Tập Tiệp Áo Tây Tư, "Niệm Băng" thủy chung vẫn có chút sợ hãi, liền thu lại bộ dạng tinh nghịch của mình mà hiền lành gật đầu nói:

"Ba ba, con nhất định sẽ làm được. Việc này mụ mụ cũng đã có nói qua cho ta biết. Bất quá con có thể đưa ra một số yêu cầu không?"

Tập Tiệp Áo Tây Tư ôn hòa nói:

"Ngươi cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định sẽ toại nguyện cho ngươi."

Yêu cầu cuối cùng của nhi tử, hần sao lại có thể không đồng ý chứ?

”Niệm Băng” lên nhìn mụ mụ của mình khẽ nói:

”Đợi khi con hoán tính cái tên Niệm Băng gì đó thì sau này có thể còn được uống sữa của mụ mụ không?”

”Hắc”

Tập Áo Dịch Lý Tư nhin không được bật cười. Nhưng khi hắn nhìn thấy bộ mặt như phủ sương lạnh của Tập Tiệp Áo Tây Tư thì vội đưa tay bịt miệng lại. Trải qua mấy ngày qua, hắn thật không dám trêu vào vị lão đại này.

Tập Tiệp Áo Tây Tư nghiêm mặt nói:

”Không được, tuyệt đối không được. Dịch Mạn Đặc Đế là mẫu thân ngươi chứ không phải Niệm Băng. Hơn nữa lúc này ngươi đã hoàn thành được tiến hóa đầu tiên, đã qua khỏi thời ấu kỷ, không thể tiếp tục uống sữa nữa.”

Nhi tử dùng thân thể Niệm Băng để uống sữa, hắn còn có thể nhẫn nhịn. Đòi khi Niệm Băng tỉnh lại rồi tiếp tục uống thì hắn sao mà chịu được. Mặc dù Niệm Băng là ân nhân cả nhà hắn nhưng cái cảm giác bị cấm sừng này không hề thoải mái chút nào.

Địch Mạn Đặc Đế nén giận nói:

”Ngươi nhỏ giọng một chút, đừng dọa cho hài tử sợ!”

Tập Tiệp Áo Tây Tư bất đắc dĩ lắc đầu nói:

”Nàng đã quá sủng ái nó rồi. Đợi lát nữa bảy người chúng ta sẽ dùng năng lượng hộ pháp cho ngươi, ngươi thử trùng phá phong ấn của thiên nhân huyết. Ta đã kiểm tra qua thân thể của Niệm Băng. Thiên nhân huyết mặc dù phong tỏa linh hồn hắn nhưng phong ấn không quá mạnh. Khi ngươi phá phong ấn thì chỉ cần chú ý đừng làm thương hại tới linh căn của hắn là đủ rồi. Chuyện này cũng chỉ có ngươi mới có thể làm được. Bởi vì hiện tại ngươi có thể coi như là một bộ phận của thân thể Niệm Băng, vì vậy thiên nhân huyết có thể sẽ nhận ra khí tức của ngươi. Nếu đổi lại là năng lượng của chúng ta thì cũng chỉ có thể đem thiên nhân huyết hủy đi chứ cũng không thể nào khai mở nó ra được. Ngươi có hiểu không?”

”Niệm Băng” gật đầu nói:

”Ta hiểu rồi. ba ba, mụ mụ, các người hãy bảo trọng. Các vị thúc thúc hãy bảo trọng. Lúc trước ta có làm gì khiến cho các người bất mãn thì xin hãy lượng thứ, Đặc biệt là Tập Áo Dịch Lý Tư thúc thúc. Đương nhiên là các người có thể không tha thứ cho ta cũng không sao. Dù sao sau này các người có muốn gặp ta cũng không dễ dàng gì.”

Nói xong hắn cúi người về bảy hướng thi lễ. Hiện tại thì tâm tính của hắn cũng đã dần trưởng thành. Dưới sự truyền thừa của Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng Dịch Mạn Đặc Đế thì hắn đã sớm trưởng thành không còn quậy phá như một tháng trước. Sắp biệt ly, hắn thu lại tính nghịch ngợm, hai mắt có chút ửng hồng.

” Đợi một chút! ”

Địch Mạn Đặc Đế ghen lời, ánh mắt ửng hồng ngăn cản các long vương tập trung năng lượng.

Tập Tiệp Áo Tây Tư khẽ thở dài nói:

”Nó sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi chúng ta. Ta hiểu lòng của nàng, ta cũng không nỡ, nhưng....”

Địch Mạn Đặc Đế bật khóc:

” Ta không phải muốn ngăn trở. Chỉ là không lẽ ngươi đã quên là hài tử của chúng ta tới hiện tại vẫn chưa có tên hay sao! Ta nghĩ trước khi để nó đi thì hãy đặt cho nó một cái tên, được không? ”

Nói tới đây nàng không kìm được bật khóc lớn.

Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư không đành lòng lên tiếng:

”Hay là đợi vài ngày nữa hãy đánh thức Niệm Băng. Ít ra cũng nên để Dịch Mạn Đặc Đế bình tĩnh lại đã.”

Tập Tiệp Áo Tây Tư lắc đầu nói:

”Đau lâu không bằng đau một lần. Thời gian càng dài thì chúng ta càng không nỡ. Được rồi, lão bà, vậy hãy do nàng đặt cho nó một cái tên đi. Bất kể là tên gì ta cũng đồng ý.”

”Niệm Băng” nhìn thất long vương rồi đột nhiên nói:

”Ba ba, mẹ mẹ, tên của ta sẽ do chính ta quyết định. Lấy chữ thứ nhất, thứ ba, thứ năm tên của phụ thân, đưa chữ thứ nhất xuống dưới, gọi là Áo Tư Tật, mọi người cũng có thể gọi ta là Tật Tật. Oh, một cái tên nghe cũng hay đó chứ.”

Tật Tiếp Áo Tây Tư toàn thân rung động. Hắn thật không thể ngờ nhi tử lại chọn lấy cái tên như vậy. Dù cho lấy tên từ phụ mẫu thì từ mức độ thân mật giữa mình với Dịch Mạn Đặc Đế thì đúng ra phải lấy tên của Dịch Mạn Đặc Đế làm chủ, nhưng không ngờ nó lại lấy tên mình. Trong lòng Tật Tiếp Áo Tây Tư thật sự không hiểu. Chỉ biết lúc này trong sâu thẳm lòng hắn có một cảm giác ảm áp. Không gian thất long vương Tật Áo Dịch Lý Tư thay thế Tật Tiếp Áo Tây Tư nói tiếp do sự nghi hoặc:

”Sao lại gọi là như vậy. Ta nhớ Tật Tiếp Áo Tây Tư bình thường dạy bảo người không ít a!”

Áo Tư Tật lãnh đạm nói:

”Dù như thế nào thì ông ấy cũng là ba ba của ta. Theo như tập quán của nhân loại thì nhi tử nhất định phải lấy họ của phụ thân. Thất tộc của chúng ta không có họ nên ta mới dùng tên của ba ba.”

Hắn nói rất bình tĩnh nhưng trong lòng Tật Tiếp Áo Tây Tư lúc này như nổi sóng. Ban đầu hắn luôn nghĩ nhi tử dùng thân thể của Niệm Băng suốt ngày quán lấy dịch Mạn Đặc Đế khiến hắn thật sự không thoải mái. Không chỉ vì thân thể của Niệm Băng mà sự xuất hiện của nhi tử còn mang đi rất nhiều tình thương của mẹ tử hắn. Nhưng lúc này khi nghe nhi tử hắn giải thích, đôi mắt của hắn ửng hồng. Tật Tiếp Áo Tây Tư lúc này thật sự hối hận, hối hận sao mấy ngày qua mình không đối xử tốt với nhi tử một chút. Trong lòng hắn bỗng dưng cảm thấy xấu hổ.

Áo Tư Tật lau nước mắt của mình nói:

”Được rồi, mọi người làm sao thế? Ba ba, mẹ mẹ, con có phải không trở về luôn đâu. Các người chẳng phải nói tên Niệm Băng gì đó rất tốt sao?Hắn nhất định sẽ thường để cho ta ra gặp mặt mọi người mà. Được rồi, bắt đầu đi. Hãy nhớ sau này gọi ta là Tật Tật, Áo Tư Tật.”

Dứt lời, hắn nhắm mắt bắt đầu ngưng tụ lấy năng lượng của mình. Thất long vương đưa mắt nhìn nhau, Tật Tiếp Áo tây Tư hít sâu một hơi nói:

” Tốt, nhi tử của ta rốt cuộc cũng đã trưởng thành. Bắt đầu thôi! ”

Băng, hỏa, phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám bảy loại năng lượng đồng thời xuất hiện. Trên người thất long vương bùng lên lam, hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, hắc thất sắc quang diễm. Bọn họ đem năng lượng của mình đề thăng tới cực hạn, đồng thời cùng đưa tây phải của mình lên, cẩn thận từ từ đưa năng lượng vào trong người của Niệm Băng.

Được sự giúp đỡ của thất long vương, toàn thân Áo Tư Tật chấn động, trên người từ từ xuất hiện một lớp lân phiến hôi sắc. Hình dạng lân phiến của hắn không hề giống với phụ thân hắc ám long vương Tật Tiếp Áo Tây Tư, cũng không giống với mẫu thân quang minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế mà rất quái dị. Giữa lân phiến xuất hiện hai đường cong rất đẹp nhưng hai bên giao nhau tạo ra hình tam giác. Lân phiến cực nhỏ nhưng lại rất nhiều bao trùm hết toàn bộ cơ thể của hắn.

Một tầng hôi sắc khí tức tỏa ra bức lui năng lượng thất long vương lại độ khoảng một thốn. Nhìn bề ngoài thì gọi là bức lui nhưng thật ra Áo Tư Tật vẫn đang không ngừng hấp thu năng lượng của thất long vương. Được sự hỗ trợ của năng lượng thất long vương, hắn ổn định long phách, khống chế lấy hôi sắc năng lượng từ từ xâm nhập vào đại não của mình.

Đại não là nơi phức tạp nhất trong cơ thể con người. Nếu như bản thân có tinh thần lực thì chỉ cần ý niệm thoáng động là năng lượng sẽ theo một quỹ đạo nhất định tiến vào đại não để rồi từ đó có thể khống chế bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể. Nhưng lúc này khi Áo Tư Tật tiến vào đại não thì hắn mới biết nơi đây chính là nơi yếu nhất của nhân loại. Vì vậy mặc dù vẫn đi theo lộ tuyến đã định trước nhưng hắn vẫn rất

cẩn thận. Hắn không hề muốn khi linh hồn Niệm Băng quay về thì sẽ trở thành một người ngu ngốc. Nếu mà như vậy thì chỉ sợ hắn không còn cách nào dùng cái thân thể này để đối mặt với phụ mẫu của hắn.

Từ từ, theo như lộ tuyến định sẵn, hơi sắc năng lượng của Áo Tư Tập càng lúc càng tiến gần tới mi tâm của Niệm Băng. Bỗng nhiên hắn cảm thấy một khí tức rất quen thuộc. Từ khi sở hữu thân thể này, năng lượng của hắn chưa bao giờ thăm dò tới nơi sâu thẳm trong đại não của Niệm Băng. Lúc này tại nơi đây bỗng nhiên cảm thấy khí tức quen thuộc khiến cho hắn bất giác sững người lại.

Áo Tư Tập dừng lại một hút. Mặc dù tinh thần lực của long rất cường đại nhưng dưới sự phức tạp của đại não mà tiến thì dù không có tổn hại nhưng cũng làm hao phí rất nhiều tinh lực. Sau khi nghỉ ngơi một chút, hắn tiếp tục nhắm theo hướng khí tức quen thuộc kia tiến lên. Bản thân Áo Tư Tập không hề lo lắng linh hồn cùng long phách của mình mất liên hệ với nhau. Có thất long vương cường đại bảo hộ thì dù cho có gì ngoài ý muốn thì bọn họ cũng có thể mang linh phách của hắn quay trở về.

Khi Áo Tư Tập vượt qua bao nhiêu ngăn trở, nhìn thấy mục đích của mình thì không khỏi ngây người. Trước mắt hắn là một cánh cổng thật lớn, cánh cổng của thiên nhân huyết. Nhưng lúc này đứng ngay tại cánh cổng đó có bảy người. Bề ngoài của bảy người này giống hệt như hắn nhưng mang màu sắc khác nhau phân biệt là băng, hỏa, phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám. Bảy loại năng lượng khác nhau này tạo thành một kết giới đặc biệt phong tỏa lấy toàn bộ cánh cửa của thiên nhân huyết.

Trong lòng Áo Tư Tập nhớ lại những lời mà thất long vương nói về thực lực của Niệm Băng. Cái này chính là cái gì toàn hệ ảnh khôi lỗi sao? Thất sắc năng lượng kia rõ ràng là thiên nhân lĩnh vực của hắn, vì sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Không đợi cho hắn suy nghĩ nhiều, bảy ảnh khôi lỗi trước cửa thiên nhân huyết đã tiến lên. Bởi vì tốc độ quá nhanh, bảy ảnh khôi lỗi tạo thành bảy đạo tàn ảnh mang theo bảy năng lượng khác nhau cùng công kích về hơi sắc năng lượng của Áo Tư Tập.

”Ta xxx..., cái tên nhân loại này cũng thật biến thái quá đi. Toàn hệ năng lượng mà lại có thể sử dụng xảo diệu như vậy, hắn không phải đã chết rồi sao? Tại sao năng lượng của hắn lại còn tồn tại, mà lại thủ hộ cánh cửa này chứ? Cái này là sao nhỉ? ”

Hơi sắc năng lượng quái dị của Áo Tư Tập không hề vì hắn do dự mà chậm trễ, tức thì ngưng kết thành một đoàn năng lượng bảo vệ lấy linh hồn hắn. Cũng may mắn năng lượng của hắn không hề thuộc về bất kỳ hệ nào. Nếu như người khác mang linh hồn có năng lượng thuộc bất kỳ một hệ nào trong số đó thì nếu gặp phải công kích của thất ảnh khôi lỗi chỉ sợ sớm đã bị hủy diệt rồi.

”Đau quá! ”

Đau đớn từ linh hồn khiến cho Áo Tư Tập không khỏi kêu lên một tiếng.

”Ta tới là có ý tốt, sao các người lại đánh ta?”

Năng lượng của hắn mặc dù rất cường đại nhưng trước giờ hắn lại chưa bao giờ tu luyện về linh hồn. Nay đối diện với đám khôi lỗi không biết do năng lượng gì tạo thành, linh hồn của Áo Tư Tập chỉ còn biết bị động chống đỡ, không hề có chút lực phản kích.

Đau, thật sự rất đau. Nỗi đau đớn của linh hồn vượt xa so với nhục thể. Đặc biệt hai đạo lam hồng lưỡng sắc quang mang, lực công kích của nó là mạnh nhất. Mỗi lần chém xuống đều khiến cho từ sâu thẳm nội tâm của Áo Tư Tập truyền lên một cơn đau kịch liệt.

Thất long vương ở phía ngoài giật nảy mình, bởi vì thân thể Niệm Băng lúc này đang không ngừng run rẩy, sắc mặt lộ ra thần sắc thống khổ. Dịch Mạn Đặc Đề đưa ánh mắt hỏi dò về Tập Tiệp Áo Tây Tư như muốn hỏi có nên đem linh hồn nhi tử trở về hay không. Tập Tiệp Áo Tây Tư do dự một chút rồi lắc đầu. Bởi vì hắn biết nếu lần này mà thất bại thì lần sau muốn thành công còn khó hơn rất nhiều.

Ngay trước thiên nhân huyết của Niệm Băng, Áo Tư Tập rất nhanh đã chịu không nổi. Linh hồn của hắn muốn rời đi nhưng lại bị bảy ảnh khôi lỗi vây vào giữa, muốn chạy cũng chạy không nổi. Lúc linh hồn của Áo Tư Tập như muốn tan biến thì đột nhiên bảy ảnh khôi lỗi cùng dừng lại. Áo Tư Tập lúc này phát hiện ra trên người các khôi lỗi lúc này đều bị nhiễm lấy hơi sắc khí tức của mình.

Bạch sắc quang mang lóe lên, cánh cửa của thiên nhân huyết tự động mở ra. Áo Tư Tập còn chưa kịp reo lên vui mừng thì linh hồn nháy mắt đã bị hút vào bên trong. Bảy ảnh khôi lỗi lúc này hóa thành bảy viên quang châu màu sắc khác nhau cùng từ từ bay về phía dưới ngực của Niệm Băng.

130. Chương 129: Thức Tỉnh Linh Hồn Niệm Băng.

Đúng lúc Áo Tư Tập đang chìm trong cái cảm giác kỳ diệu này thì một thanh âm kinh ngạc chợt vang lên trong đầu hắn:

“Người, người là ai? Người sao lại tới được nơi này?”

Áo Tư Tập cả kinh nói:

“Người có phải là tên nhân loại tên là Niệm Băng không? Ta tới nơi đây đương nhiên là vì dẫn người ra ngoài rồi. Năng lượng nơi đây có thể nhìn xuyên cả ta, không phải do người làm đấy chứ?”

“Dẫn ta ra? Ta đã chết lâu rồi, người còn dẫn ta đi đâu?”

Không sai, người mà Áo Tư Tập đang nói chuyện chính là Niệm Băng. Một đoàn linh hồn bạch sắc đang bay lượn từ từ ngưng tụ lại thành thân hình Niệm Băng. Năng lượng bên ngoài của Niệm Băng lúc này y hệt như Áo Tư Tập. Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong thâm tâm trở lên một cảm giác kỳ lạ rất khó hình dung. Nhìn thấy bản thân mình đang đối diện, cả hai đều ngẩn người ngây ngốc.

Ngày đó khi Niệm Băng đỡ lấy đòn công kích cuối cùng của Tà Nguyệt thì thần trí của hắn lúc đó cũng chìm vào giấc ngủ say. Hắn chỉ cảm thấy mình như bay bổng, không có chút cảm giác đau đớn từ thân thể mà ngược lại như rất thoải mái. Mọi thứ xung quanh trở nên tối đen. Đầu đó như có một thanh âm đang kêu gọi hắn. Lúc này trong đầu Niệm Băng chỉ có một suy nghĩ đó là ta đã chết rồi. Cái này chính là cái chết. Tiếp theo đó, Niệm Băng mất đi năng lực cảm giác. Khi tỉnh lại thì Niệm Băng phát hiện mình ở trong cái không gian này. Một đời người sinh ra chỉ có một lần chết. Ai mà biết chết như thế nào. Niệm Băng chỉ biết mình tới một thế giới trong suốt. Cái thế giới này giống như hấp thụ toàn bộ ký ức của hắn. Không gian ở đây tựa như rất nhỏ nhưng cũng như rất lớn. Niệm Băng chỉ có thể khống chế linh hồn mình bay phiêu đảng bên trong. Trong cái không gian này không có thời gian, cảm giác cô đơn dần làm cho Niệm Băng bình tĩnh trở lại. Hắn nghĩ rất nhiều chuyện. Mọi thứ bây giờ đã không còn quan trọng, bản thân Niệm Băng đã chết, mọi thứ trên thế gian không còn liên quan gì tới hắn. Bởi vì Niệm Băng cho rằng mình đã chết nên hắn hoàn toàn mở rộng tâm thần trong cái không gian này để cảm nhận mọi vật. Linh hồn càng lúc càng khống chế thành thạo. Hiện tại hắn hoàn toàn dễ dàng đi tới bất kỳ nơi nào trong cái không gian trong suốt này.

“Ồ ngu, người còn chưa có chết. Người mà đã chết rồi thì sao có thể nói chuyện với ta chứ? Linh hồn của người vẫn còn sống, vẫn còn chưa có tiêu tan.” Áo Tư Tập tức giận nói.

Niệm Băng ngẩn người nhìn Áo Tư Tập giống hệt mình đang đứng trước mặt:

“Ý của người là ta chưa chết? Vậy người là ai? Là một bản thể khác của ta?”

Tâm tình vốn đang rất bình tĩnh chợt trở nên xao động. Trong thâm tâm Niệm Băng còn có rất nhiều chuyện chờ hắn làm. Hắn sao có thể buông xuôi tất cả được?

Áo Tư Tập gật đầu nói:

“Người đương nhiên là không chết. Bằng không thì ta cũng chết rồi. Còn nhớ lúc quan trọng người đỡ lấy đạo hồng quang đó không? Người bị đạo hồng quang đó đánh văng lên người ta. Sau đó nhục thể của ta bị tên cái gì mà Tà chủ đáng ghét kia hủy hoại”

Niệm Băng trong lòng thoáng động. Hắn nguyên bản vốn là một người cực thông minh, mặc dù Áo Tư Tập nói không rõ ràng nhưng Niệm Băng cũng mơ hồ đoán ra được mọi chuyện, vội nôn nóng hỏi:

“Ta thật không chết sao? Thật ra là xảy ra chuyện gì, người có thể nói rõ hơn được không?”

Áo Tư Tập cười hắc hắc một tiếng, khổng chế linh hồn bay phiêu phù tới trước Niệm Băng. Mặc dù thân ảnh trước mặt hắn giống hần hoàn toàn nhưng Áo Tư Tập không tìm thấy tò mò quan sát. Hắn phát hiện ra linh hồn của Niệm Băng sinh ra một cỗ năng lượng khiến hắn cảm thấy gần gũi. Cỗ năng lượng này rất nhu hòa, tựa như rất quen thuộc với hắn. Áo Tư Tập đương nhiên không biết nguyên nhân. Đó là bởi vì khi Dịch Mạn Đặc Đế sinh khó thì chính Niệm Băng đã dùng năng lượng của mình để giúp nàng thuận lợi sinh nở. Chính thất hệ ma pháp năng lượng của Niệm Băng đã thấm nhuần cơ thể hắn. Vì vậy khi Áo Tư Tập lần đầu nhìn thấy Niệm Băng nhưng trong thâm tâm đã có cảm giác gần gũi.

“Nói một cách đơn giản là hình thái của ngươi lúc này chính là linh hồn của ngươi, còn hình thái của ta chính là linh hồn của ta. Ngươi là ngươi, còn ta là rỗng. Thân thể của ta vốn đã bị Tà Nguyệt hủy diệt, nhưng linh hồn của ta cùng long phách đã nhập vào cơ thể ngươi. Thân thể nhân loại của ngươi lúc này do hai người chúng ta cùng sở hữu. Ta sớm đã khôi phục lại toàn bộ thương thể cho ngươi, còn dùng năng lượng do long phách sinh ra giúp ngươi cải tạo thân thể. Vì vậy thân thể của ngươi lúc này bên ngoài mặc dù là nhân loại nhưng lại mang theo sự cứng rắn của rỗng, tự thân có thể kháng ma pháp, năng lực chống lại vật lý công kích tăng ngang bằng với mức độ của rỗng. Nói như vậy chắc ngươi hiểu chứ. Ta sở dĩ khổng chế linh hồn tới nơi này chính là muốn hoán tỉnh linh hồn ngươi.”

Sau đó, Áo Tư Tập mang mọi chuyện xảy ra kể cho Niệm Băng nghe. Niệm Băng hỏi bao nhiêu vấn đề, hắn cũng đều trả lời hết.

“Không chết? Ta thật sự không chết? Ha ha...như vậy thì quá tốt rồi”

Hình thái linh hồn của Niệm Băng tại thiên nhân huyết không ngừng vung tay nhảy múa. Còn có sự việc nào may mắn hơn một người “đã chết” bỗng nhiên lại có được một cuộc sống mới chứ? Niệm Băng lúc này thật sự hưng phấn, hưng phấn vì có thể sống lại. Hơn nữa thân thể lúc này so với lúc trước còn tốt hơn nhiều. Mọi thứ lúc này thật quá tuyệt vời với Niệm Băng.

“Này, ngươi không phải điên rồi chứ?”

Áo Tư Tập bắt mắt nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng kích động ôm lấy Áo Tư Tập. Bọn họ lúc này mặc dù đều là linh hồn chi thể nhưng linh hồn tiếp xúc với nhau mang lại cảm giác rất chân thật.

“Cảm ơn, cảm ơn ngươi, tiểu long. Ta không ngờ lại có thể sống lại. Ta đã từng nói qua, thất long vương cường đại như vậy thì sao có thể để cho ta chết chứ?”

Áo Tư Tập cười khổ nói:

“Nói thẳng ra thì dù là ngươi hay ta, vận khí cũng đều quá may mắn. Nếu như lúc đó năng lượng của ta không tìm được thân thể tàn phá của ngươi, thân thể tàn phá của ngươi không kịp thời được năng lượng của ta khôi phục thì chỉ sợ hai chúng ta đều xong đời. Cha mẹ ta bọn họ mặc dù thực lực cường đại nhưng không phải cái gì cũng đều có thể làm. Ta luôn tiện có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi có thể trả lời ta hay không.”

Tâm tình Niệm Băng lúc này cực tốt:

“Ngươi hỏi đi, chỉ cần ta biết nhất định sẽ trả lời ngươi.”

Áo Tư Tập cười hắc hắc nói:

“Khi xưa ngươi toàn lực giúp đỡ cha mẹ ta, không lẽ một chút tư tâm cũng không có sao? Đối diện với địch nhân mạnh hơn ngươi rất nhiều, ngươi lại dám từ bỏ sinh mệnh để bảo hộ cha mẹ ta cùng ta, cái này thật khó để ta hiểu được. Không lẽ nhân loại lại không trân quý lấy sinh mạng mình ? ”

Niệm Băng mỉm cười nói:

“Thật ra vấn đề này sau khi ta tới đây cũng có nghĩ qua. Có thể nói khi ta quyết định bảo vệ các người thì trong thâm tâm ta có tám phần xúc động cùng hai phần may mắn. Lúc đó ta cho rằng thất long vương rất cường đại, chỉ cần kéo dài thêm một chút thì bọn họ nhất định sẽ áp chế được ngươi. Dù sao lúc đó cũng là hợp lực của thất long vương mà! Nhưng phần nhiều là do ta xúc động. Có lẽ ngươi không biết từ khi ta phải xa phụ mẫu thì ta trở thành một người sống rất lý trí. Bởi vì ta biết nếu muốn báo thù cho phụ mẫu

thì ta nhất định phải lạnh lùng và tỉnh táo với mọi việc. Bởi vì cừu nhân ta quá cường đại. Khi nhìn mẫu thân người vì sinh hạ ra người, mà ngay cả tính mạng của mình cũng từ bỏ, tình mẫu tử thâm sâu này đã làm ta cảm động. Ngày hôm đó mặc dù hành động của ta là vì huynh đệ nhưng sâu trong đó chính là lòng bác ái vô bờ của mẫu thân người. Ta từ nhỏ đã phải rời xa mẫu thân nên ta biết rất rõ nỗi thống khổ nếu một hài tử mất mẫu thân là như thế nào. Ta sớm đã mất mẫu thân, nên ta không muốn người vừa mới chào đời đã mất mẫu thân cùng phụ thân của người. Khi đó tâm trạng của ta rất xúc động. Ta đột nhiên cảm thấy mình rất mạnh mẽ. Vì vậy ta đã đáp ứng thất long vương bảo vệ bọn họ, để bọn họ toàn lực áp nỏ người. Những việc sau đó thì người đã biết. Nguyên ta cứ nghĩ lần đó mặc dù ta đã hết sức nhưng vẫn không thể ngăn bị kịch phát sinh, nhưng hiện tại xem ra vận khí của ta rất tốt thì phải.”

Cả người Áo Tư Tập run lên nhè nhẹ. Địch Mạn Đặc Đế chưa từng nói cho hắn nghe sự tình như vậy. Nay từ miệng của Niệm Băng hắn mới biết mẫu thân vì sinh ra mình đã chịu không biết bao nhiêu thống khổ. Cái cảm giác lúc này của hắn thật khó quên.

Niệm Băng mỉm cười nói:

“Ý của người ta đã hiểu. Người yên tâm, thân thể hiện tại thuộc về hai chúng ta. Chỉ cần cha mẹ người có mặt thì ta sẽ đem thân thể gọi người ra xử lý. Lúc đó người có thể làm mọi thứ mình muốn làm, ta chỉ ở trong này giám sát người thôi. Có thể nói cách khác là người hoạt động bên ngoài, còn ta ở trong cơ thể tu luyện. Khi ta ở bên ngoài thì người ở trong tu luyện, như vậy có tốt hơn không? Hai chúng ta không cần lo lắng về thời gian, cũng không cần lo bị người khác quấy nhiễu”

Mặc dù cùng tiểu long vương Áo Tư Tập dùng chung thân thể có không ít khuyết điểm nhưng nếu so với việc phải cô độc trong cái không gian này thì vẫn còn tốt hơn nhiều.

Áo Tư Tập gật đầu nói:

“Được, ta còn chưa nói yêu cầu thì người đã đáp ứng rồi. Nếu người đã mau lẹ như vậy thì ta cũng không giấu người cái gì. Hai chúng ta đồng thời sở hữu một thân thể, có thể nói ký ức của chúng ta tương thông với nhau. Trừ phi dựa vào năng lượng linh hồn mang đặc thù ký ức phong tỏa ra thì ngoài ra chúng ta có thể hiểu về nhau rất nhanh. Đợi khi người khống chế lại thân thể thì nhất định sẽ thấy trong ký ức có nhiều thứ quái dị. Người nhất định không được nói ra ngoài. Bởi vì năng lượng của ta thập phần quái dị, có cả năng lực độc tâm thuật. Vì vậy ta có thể nhìn thấy nhiều cái mà không nên thấy. Những thứ tối cơ mật thì ta sẽ dụng linh hồn phong ấn lại. Còn những thứ khác thì rất có thể nó sẽ hữu dụng với người.”

Cái mà Áo Tư Tập muốn phong ấn đương nhiên là Long thần Tâm quyết tối trân quý của long tộc. Cái này tuyệt không thể để cho người khác biết được. Sau khi tiến hóa thành niên thì Áo Tư Tập cũng hiểu ra khá nhiều.

Niệm Băng kinh dị nhìn Áo Tư Tập nói:

“Khi xưa lúc ta giúp người sinh ra, ta đã biết người có năng lượng rất quái dị. Hiện tại người đã biết hết bản thân mình có năng lực gì chưa?”

Áo Tư Tập cười khổ nói:

“Vẫn chưa. Năng lượng của ta mặc dù rất quái dị nhưng tới giờ ta cũng nhìn không ra nó mạnh mẽ ở chỗ nào. Nói thẳng cho người biết là hiện tại ta chỉ có thể sử dụng năng lực công kích và phòng ngự cơ bản nhất của long tộc còn ngoài ra vô pháp sử dụng mô phỏng ma pháp cùng long ngữ ma pháp cường đại. Vì vậy, từ mặt nào đó mà nói thì ta không phải là một con rồng hợp cách. Bất quá cha và mẹ ta lại là hắc ám long vương cùng quang minh long vương. Ta tin thực lực của bản thân nhất định cũng không kém họ bao nhiêu. Đợi khi ta hiểu rõ được năng lượng của mình thì nhất định sẽ tạo ra một sự vui mừng cho bọn họ. Hiện tại ta chỉ có thể làm đó là chính là không ngừng tu luyện năng lượng này. Có thể khi đạt tới một trình độ nào đó thì nó sẽ hiển lộ năng lực ra. Người yên tâm, mặc dù ta ở trong cơ thể người tu luyện nhưng tuyệt không ảnh hưởng gì tới cơ thể của người. Năng lượng của người vốn là tập trung ở trước ngực. Vậy thì người sẽ tu luyện ở đó, còn ta sẽ mang năng lượng tới vùng yếu nhất là tâm tạng. Tu luyện nơi ấy không chỉ không ảnh hưởng tới người mà còn có tác dụng bảo hộ lấy tâm tạng của người nữa. Hiện tại linh hồn chúng ta đã tương thông, sau này chúng ta có thể dùng linh hồn để liên hệ với nhau.”

Niệm Băng gật đầu nói:

“Cảm ơn người, Áo Tư Tập. Sau này chúng ta sẽ là bằng hữu thân mật nhất. Thử hỏi có người nào giống như chúng ta lại có thể tồn tại hay không? Được rồi, ta muốn ta ngoài xem thử. Người vừa nói là thiên nhân huyết sớm đã được mở rồi đúng không?”

Áo Tư Tập gật đầu nói:

“Không sai, thiên nhân huyết đã được mở nhưng linh hồn của ta cũng mất đi mối liên hệ với năng lượng của thất long vương. Chỉ cần hô hoán tới năng lượng của bọn họ là chúng ta có thể được họ dẫn ra ngoài. Sau đó người chỉ cần dùng linh hồn và ý thức, tinh thần dung hợp là có thể khống chế lại thân thể. Nên nhớ là ta ở ngay tại tâm tạng của người.”

Niệm Băng trong lòng chợt động bởi vì hắn đã cảm thấy một luồng năng lượng ba động rất quen thuộc chia ra là băng, hỏa, phong, thổ, không gian, quang minh, hắc ám bảy loại khí tức., lại nghĩ tới việc Áo Tư Tập lúc trước gặp phải bảy ảnh khôi lỗi, linh quang trong đầu hắn lóe lên như hiểu ra chuyện gì.

“Tập Tập, ta đã biết vì sao người có thể tiến vào đây rồi. Linh hồn người cùng long phách có thể sanh tồn trong cơ thể ta, nhất định sớm đã được thân thể ta thừa nhận. Vì vậy khi người bị bảy ảnh khôi lỗi công kích thì trên người bọn chúng bị nhiễm khí tức của người. Lúc đó bọn nó mới cảm nhận được người không phải là địch nhân nên mới không còn công kích người nữa. Không sai, nhất định là như vậy. Nếu như ta đoán không sai thì bằng hỏa đồng nguyên ma pháp lực của ta đã tiếp xúc được với năng lượng của thất long vương. Người mặc dù không thể cảm nhận được năng lượng của thất long vương nhưng ta thì lại có thể cảm nhận được. Tốt rồi, chúng ta cùng ra ngoài thôi. ”

Dứt lời, Niệm Băng nắm lấy tay Tập Tập, thông qua linh hồn, hướng về lời kêu gọi năng lượng mà mình rất quen thuộc.

Không gian thoáng động nhẹ, mọi thứ chung quanh dần như bị bóp méo, đủ loại quang mang không ngừng lóe lên trong thiên nhân huyết mang theo đủ màu sắc kỳ dị. Niệm Băng lúc này có thể cảm nhận được năng lượng của Áo Tư Tập. Cùng lúc Áo Tư Tập cũng cảm nhận được hắn. Vào lúc này một người một rồng, linh hồn vốn khác biệt nhau bỗng nhiên như có một cây cầu nối liền. Thông qua cây cầu này, bọn họ không cần phải mở miệng nói ra mà chỉ cần động ý niệm cũng đủ để đối phương hiểu mình muốn cái gì.

Quang mang trong mắt Niệm Băng lóe lên, hắn khẽ quát một tiếng rồi nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi”.

Thất sắc quang mang từ sâu trong linh hồn phát ra, thiên nhân huyết vốn đã khai mở không có cách nào ngăn trở. Hai đạo linh hồn một xám một thất sắc từ từ bay ra. Linh hồn của Niệm Băng đại đa số là hồng lam quang mang, bao xung quanh là ngũ sắc quang mang. Dưới góc độ khống chế năng lượng mà nói thì Niệm Băng mạnh hơn rất nhiều so với Áo Tư Tập. Bằng vào sự cảm thụ năng lượng, lấy năng lượng của thất long vương làm cơ sở, hắn rất nhanh thoát khỏi phong ấn của thiên nhân huyết theo kinh mạch đi xuống.

Ngay khi linh hồn bọn họ thoát khỏi đại não tiến nhập vào thân thể thì linh hồn của Niệm Băng chợt chấn động, linh hồn của Áo Tư Tập bị văng ra ngoài. Niệm Băng chỉ thấy linh hồn mình như lan tỏa khắp nơi. Cả cái thân thể quen thuộc, từng đạo kinh mạch hiện lên rõ ràng trước mắt hắn. Mặc dù kinh mạch lúc này đã trở nên trong suốt như thủy tinh nhưng cảm giác quen thuộc vẫn khiến cho linh hồn của hắn kinh dị. Từ từ, các loại cảm giác bắt đầu quay về. Không chỉ có linh hồn, tinh thần lực, ý thức mà các cảm giác về các loại năng lượng và cảm giác thân thể cũng đang mau chóng quay về.

Trong phẳng phát, linh hồn như nổ tung rồi lan tỏa khắp nơi và biến mất tại từng bộ phận trong cơ thể. Tinh thần lực bùng phát tức thì liên kết với thiên nhân huyết tại mi tâm. Thông qua thiên nhân, Niệm Băng nhìn thấy mọi thứ xung quanh thân thể mình. Thất long vương đang lo lắng nhìn hắn, động huyết vẫn như trước. Cảm xúc từ lớp da, từ kinh mạch không ngừng truyền về. Niệm Băng phát hiện cơ thể mình tràn ngập lực lượng, không chỉ lực lượng ma pháp mà còn có thân thể cường mãnh, dường như từng bộ phận trên cơ thể lúc này đều mang theo một sức mạnh đến đáng sợ.

Thiên nhân huyết lúc này nhìn mọi thứ không còn mơ hồ như lúc trước mà giống hệt như đôi mắt thật sự, so với đôi mắt thật sự thậm chí còn rõ ràng hơn. Từng biến hóa năng lượng ở xung quanh đều thấy rất rõ ràng. Thông qua thiên nhân mà nhìn thì thấy mọi thứ đều rõ ràng hơn rất nhiều. Niệm Băng phát hiện ra

mình miễn cảm hơn, bất kỳ cảm giác nào cũng đều cảm nhận được, mỗi sự biến hóa rất nhỏ của năng lượng cũng có thể nắm rõ. Ở dưới bụng, hồng lam hai đạo quang mang vẫn giống như trước quay tròn ở giữa, xung quanh là năm quả cầu năng lượng của ngũ hệ ma pháp bay xung quanh.

Dưới sự giúp đỡ từ năng lượng của thất long vương, thân thể của Niệm Băng đã sớm khôi phục lại bình thường, mọi thứ đều y như lúc trước. Linh hồn cùng thân thể dung hợp trở lại mang tới một cảm giác rất kỳ diệu. Niệm Băng biết mình đã sống lại, trở lại cái thế giới xinh đẹp nhưng đầy đau khổ này.

Đủ các loại ý nghĩ tràn qua khiến thần trí Niệm Băng như mơ hồ. Ý thức cùng tinh thần lực của hắn vừa mới khôi phục, bắt đầu dò xét cái thân thể quen thuộc của mình. Kinh mạch không có nở ra nhưng mọi thứ trong thân thể đều đã thay đổi. Tốc độ tim đập so với lúc trước chỉ còn khoảng một phần mười, mỗi một lúc mới đập một lần. Tốc độ huyết dịch lưu thông cũng chậm đi rất nhiều, kinh mạch tràn đầy kiên ngạnh. Hiện tại cái thân thể này giống như do năng lượng tạo thành. Tinh thần lực coi qua chỗ nào cũng đều cảm thấy một luồng năng lượng cực lớn bao bọc. Hắn nhớ lại lời Áo Tư Tập nói “thân thể của long”. Đúng rồi, hiện tại mình đang có thân thể của rồng. Linh hồn của Áo Tư Tập cùng với mình như không giống nhau. Hắn vẫn ngưng tụ như trước, như lời hắn nói chính là tại tâm tạng của mình, cùng với một đoàn dịch thể hôi sắc dung hợp với nhau, đem tâm tạng bao phủ lấy. Đại não lúc này như có rất nhiều thứ, trong đó bao gồm cả ký ức về đoạn thời gian mà Áo Tư Tập chiếm lấy thân thể, cũng bao gồm cả những bí mật của thất long vương.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư có chút lo lắng. Vừa rồi năng lượng của bọn họ rõ ràng cảm nhận được lời kêu gọi của thiên nhân huyết của Niệm Băng. Nhưng khi bọn họ gia tăng tốc độ đưa năng lượng thì kinh ngạc phát hiện ra mình đã mất liên hệ với thân thể hắn.

Niệm Băng vẫn yên tĩnh đứng yên không chút động tĩnh, nhưng chính cái bình tĩnh này lại làm cho thất long vương cảm thấy bất an.

Tập Tiệp Áo Tây Tư nhíu mày nói: “Các người có cảm thấy gì lạ không, thân thể của Niệm Băng hình như bài xích năng lượng của bọn ta. Việc này từ trước tới giờ chưa từng xảy ra”.

Phong long vương Tập La Dịch Lý Tư nói: “Đúng là như vậy, có lẽ là do linh hồn của Niệm Băng từ thiên nhân huyết đang đi ra. Linh hồn hắn bị phong ấn trong thiên nhân huyết một thời gian dài, nay muốn dung hợp với thân thể thì cần phải có thời gian. Vì vậy ta nghĩ chúng ta cũng không cần phải nôn nóng”.

Dịch Mạn Đặc Đế lo lắng nói: “Vậy còn Tập Tập? Các người có ai cảm nhận được khí tức của nó không?”. Nàng quan tâm nhất vẫn là hài tử của mình, lo sợ Tập Tập sẽ biến mất.

Đám long vương lắc đầu. Đúng thật là bọn họ không cách nào cảm nhận được năng lượng quái dị của Tập Tập, thậm chí còn không thể cảm nhận được tình huống trong cơ thể Niệm Băng. Đúng lúc ai nấy đều lo lắng thì hôi sắc năng lượng bao quanh cơ thể Niệm Băng dần biến mất. Một lớp lam sắc quang mang bao trùm lấy từng bộ phận cơ thể hắn. Một tầng khí tức băng lãnh xuất hiện như dung hợp với năng lượng của Tát Tát Lý Tư. Lam quang lóe lên tức thì đoạn tuyệt liên hệ với Băng long vương.

Lớp hôi sắc lân giáp trên bề mặt da thịt dung nhập vào cơ thể để hiện ra làn da của nhân loại. Lớp da nhìn trắng nõn tràn đầy sức sống khiến các long vương an tâm hơn rất nhiều. Chỉ một chút sau, năng lượng biểu hiện trên bề mặt da thịt Niệm Băng bắt đầu có sự biến hóa, từ lam chuyển sang hồng. Gia Lạp Mạn Dịch Tư bỗng cảm thấy năng lượng tăng lên cực mạnh, không còn do dự không chế. Trong nháy mắt, một luồng phản lực cực mạnh xuất hiện đẩy luồng năng lượng đã xâm nhập vào cơ thể Niệm Băng ra ngoài. Tiếp theo đó, màu sắc làn da Niệm Băng chuyển từ hồng sang xanh, từ xanh chuyển qua vàng, từ vàng chuyển sang ngân, từ ngân chuyển bạch, từ bạch chuyển sang đen. Mỗi lần thay đổi thì đều đem năng lượng của các long vương đánh bật ra ngoài. Mái tóc dài trắng xóa không có gió cũng tung bay phất phơ. Ngay khi làn da được phủ bởi hắc sắc thì một vòng thất sắc quang mang lấy Niệm Băng làm trung tâm phát ra, đó đúng là thiên nhân lĩnh vực của hắn.

Thiên nhân lĩnh vực sử dụng thất nguyên tố khiến toàn thân thất long vương chấn động. Trong thiên nhân lĩnh vực, bọn họ cũng chỉ có thể cảm nhận được mình tương đồng với một hệ nguyên tố. Dưới sự bao trùm của quang mang, tất cả đều cảm thấy năng lượng trước đó mất đi được bổ sung lại rất nhanh. Mỗi một cử động bây giờ trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Tăng phúc, không sai, đây chính là năng lực tăng phúc của thiên nhân lĩnh vực.

Niệm Bằng bắt đầu cử động, hân giang rộng hai tay, dùng sức vận động thân thể. Tiếng xương kêu lách cách vang lên. Phạm vi thiên nhân lĩnh vực lúc này được mở rộng ra rất nhiều, trong nháy mắt đã vượt hơn năm trượng, vượt qua cả trạng thái tốt nhất trước kia của hắn. Hắn từ từ mở cặp mắt lam sắc, đôi mắt hắn lúc này trong sáng không hề có chút tạp niệm, khóe miệng khẽ cười nói: “Chào mọi người, ta đã trở về. Xin cảm ơn mọi người”.

Thiên nhân lĩnh vực không hề làm tăng thêm lực lượng của thất long vương nhưng lại giúp thất long vương gia tăng khả năng hấp thu ma pháp nguyên tố hệ của mình. Thất long vương thấy biểu hiện của Niệm Bằng, ánh mắt đều lộ ra vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Niệm Bằng phất tay, từ trong không gian giới chỉ hiện ra một bộ y phục mặc lên người che đi làn da trắng nõn của hắn. Mục quang nhìn qua thất long vương, cuối cùng dừng lại trên người Quang minh long vương Dịch Mạn Đặc Đế. Có lẽ do Tạp Tạp và Dịch Mạn Đặc Đế là thân mật nhất, hoặc cũng có lẽ từ trong ký ức Niệm Bằng biết mình đã từng uống qua sữa của Dịch Mạn Đặc Đế, trong thâm tâm của hắn bất giác trở lên một cảm giác thân thiết: “Người yên tâm, Tạp Tạp rất tốt, lúc này đang tu luyện trong tâm tạng của ta. Lúc nào người nhớ tới hắn thì ta sẽ để hắn ra ngoài để người gặp mặt.”

Khuôn mặt giống nhau nhưng khí chất bất đồng, Dịch Mạn Đặc Đế biết người đứng trước mặt không phải nhi tử của mình, đôi mắt ửng đỏ nói: “Niệm Bằng, cảm ơn người đã cứu tất cả chúng ta, càng cảm tạ người lúc nguy hiểm đã ra tay”.

Niệm Bằng khẽ cười nói: “Các người không cần phải cảm tạ ta, cái này là do ta tình nguyện. Ta từ nhỏ đã không có mẫu thân bên cạnh. Vì vậy ta nhớ rất rõ nỗi thống khổ của một hài tử không có mẫu thân là như thế nào. Không thể ngờ là ta còn có thể sống lại. Tạp Tạp giúp ta lấy lại sinh mạng lực đã mất đi, so với trước còn mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa thân thể ta còn có sự kiên nhận của rồng. Ta mới là phải cảm tạ các người mới đúng”.

Khẽ cười, ánh mắt Niệm Bằng lộ ra quang mang. Hai tay hắn hợp lại, thiên nhân lĩnh vực tức thì được thu về. Tại mi tâm lúc này phát ra bạch quang nhàn nhạt, ngưng tụ lại thành một đạo bạch tuyến. Bạch tuyến từ từ cuộn lại tạo thành một điểm màu trắng nho nhỏ ngay giữa mi tâm. Nếu như nhìn cẩn thận thì sẽ thấy cái điểm này không phải hoàn toàn do màu trắng tạo thành mà là do thất sắc quang mang ngưng kết lại.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tiến lên nhìn thẳng vào mắt Niệm bằng, đưa hữu thủ ra nói: “Hảo huynh đệ, chào mừng người đã trở lại”.

Niệm Bằng đưa tay nắm lấy tay hắn, cảm nhận từng cơn ám áp trong tay, trong lòng tràn ngập tình huynh đệ. Niệm Bằng cúi đầu khẽ nói: “Xin lỗi, ta không thể bảo vệ được Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình”.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nắm vai hắn nói: “Việc này cũng không thể trách người. Dù sao thực lực của người so với Vu Yêu còn kém rất xa, có thể kiên trì được thời gian lâu như vậy là đã làm quá nhiều cho chúng ta rồi. Người vĩnh viễn là bằng hữu của long tộc chúng ta.”

Câu cuối cùng của hắn nói tuyệt không phải là tùy tiện nói ra. Có sự nhận biết của long thần, long tộc đã sớm coi Niệm Bằng là thành viên của mình, đối đãi như thân nhân, giống như là tổ tiên của bạch nhân vậy.

Bảy long vương tụ lại, ai nấy đều chăm chú nhìn Niệm Bằng. Một thân thể có hai linh hồn, tình huống này dù cho họ đã sống trên và vạn năm cũng chỉ lần đầu thấy qua nên không khỏi nảy sinh tò mò với thân thể của Niệm Bằng.

Niệm Bằng nhìn các long vương nói: “Hiện tại Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình đã không còn, các người có dự tính gì không?”.

Tạp Tiệp Áo Tây Tư nói: “Chúng ta đã nhận được chỉ ý của long thần. Hiện tại cái cần phải làm là chờ đợi, đại khái khoảng hai năm mười một tháng sau, đúng vào ngày chí âm chí dương. Bởi vì chỉ có lúc đó thì Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình mới có thể sử dụng được. Vì vậy bắt đầu từ bây giờ bọn ta phải chuẩn bị. Bao nhiêu năm qua bọn ta đã quá lơ là, lần này tụ hội nhất định phải nỗ lực tu luyện, tranh thủ đem thực lực thăng tiến để có thể ứng phó với biến động của hơn hai năm sau. Nếu như sau này chúng ta thất bại thì phát sinh ra chuyện gì sẽ rất khó đoán. Chỉ sợ lúc đó ngay cả thần chi đại lục cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

Niệm Bằng trong lòng thoáng động nói: “Ta luôn nghe các người nói Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình rất là trọng yếu. Hiện tại có thể nói cho ta biết là trong bảy cái bình đó rốt cuộc là ẩn chứa cái gì?”.

Tập Tây Áo Tây Tư đưa mắt nhìn các long vương xung quanh rồi nói: “Hiện tại thì bọn ta sớm đã xem người là thành viên của long tộc. Vì để bảo vệ Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình mà người xem chút nữa đã mất đi sinh mệnh. Vì vậy cũng nên cho người biết bí mật ẩn chứa trong bảy cái bình này”.

Vừa nói hắn vừa ngẩng đầu phát ra một tầng hắc sắc quang mang. Hắc quang trong nháy mắt lan tới từng khe hở trong động huyết tạo thành một phong ấn. Chỉ cần phong ấn không bị phá hủy thì dù có cường đại như Tà Nguyệt cũng vô pháp ở bên ngoài nghe thấy thanh âm bên trong.

Các vị long vương khác cũng chia nhau tản ra. Tập Tây Áo Tây Tư kéo Niệm Bằng ngồi xuống rồi nói: “Việc này quan hệ trọng đại không chỉ liên quan tới Ngưỡng Quang đại lục mà còn quan hệ tới cả thần chi đại lục. Vì vậy người nên biết việc này không thể tùy tiện nói ra bên ngoài, bằng không sẽ dẫn tới nhiều phiền phức không cần thiết, thậm chí còn dẫn tới khủng hoảng trên đại lục”.

Niệm Bằng gật đầu nói: “Nói như vậy trong Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình nhất định có sự tồn tại của một thứ tà ác nào đó rất cường đại?”.

Tập Tây Áo Tây Tư thở dài nói: “Cũng không trách sao người lại nghĩ vậy được, những người xưng thần đều rất dễ được tưởng tượng là bậc chính nghĩa. Nhưng trên sự thật thì thắng làm vua, thua làm giặc, ai dám nói mình là chính nghĩa chứ? Niệm Bằng, sau khi người nghe ta nói xong thì người sẽ có một nhận thức mới về cái thế giới này”.

Nói tới đây, lão dừng một chút, ánh mắt nhìn về các vị long vương khác. Đám long vương đều gật đầu, Tập Tiếp Áo Tây Tư mới nói tiếp: “Cái thế giới mà chúng ta đang ở, nếu hình dung hơi xa xưa thì chính là một khối tinh cầu. Trên khối tinh cầu này thì hơn sáu mươi phần trăm diện tích đều bị đại dương bao phủ, đại lục chỉ chiếm khoảng bốn mươi phần trăm. Nguyên ban đầu thì bốn mươi phần trăm này tụ chung một chỗ. Nhưng cũng bởi vì Thần di chi chiến nên mới biến thành như thế này”.

“Thần di chi chiến?”.

131. Chương 130 : Bí Mật Của Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình

Đó chính là nơi cư ngụ của Gia Lạp Mạn Địch Tư, Thiên Đãng sơn mạch. Chỉ là khi đó người chỉ mới nhìn thấy chỉ một phần ba của Thiên Đãng sơn mạch mà thôi. Còn hai phần ba còn lại thì lại nằm trên một phần khác của đại lục. Ở nơi đó núi còn cao hơn, hoàn cảnh còn ác liệt hơn, là nơi đáng sợ nhất. Khắp nơi trong Thiên Đãng sơn mạch sống rất nhiều các loại cường đại ma thú. Tối cường giả trong đám ma thú đó so với long tộc chúng ta thậm chí còn hoàn mỹ hơn, căn bản nhân loại các người không thể xuyên qua. Dù cho đó là cao thủ cấp bậc Vũ thánh cũng khó mà có thể sinh tồn dưới sự tấn công của ma thú. Chỉ là lúc đó nhân loại vẫn không phát triển như bây giờ nên không hề nghĩ tới chuyện vượt qua đại dương hay sơn mạch để tìm một quốc độ mới.

Niệm Bằng nói:

“Nếu nói như vậy thì Thiên Đãng sơn mạch nguyên bản vốn có thể coi là cửa ngõ của toàn đại lục.”

Tập Tiếp Áo Tây Tư gật đầu nói:

“Chính là như vậy. Thật ra, phía bên ngoài Thiên Đãng sơn mạch chính là Di thất đế quốc. Sở dĩ gọi là Di thất đế quốc là bởi vì nguyên bản họ chính là một quốc gia rất cường đại. Ở đó cũng sinh hoạt y như nhân loại. Nhưng sau này, không biết nơi đó gặp phải thiên tai gì đã đem toàn bộ văn minh nơi đó hủy diệt. Khi đó nhân loại mới đảm nhận trong trách kiến tạo lại đại lục, vì vậy mới có cái tên như vậy. Nhưng giáp với Di thất đế quốc chính là một đế quốc cường đại khác gọi là Thần chi đế quốc. Trong ba phiên đại lục thì diện tích của Thần chi đế quốc là nhỏ nhất, nhân số so với hai phiên đại lục còn lại thì lớn hơn rất nhiều. Nhưng bọn họ lại là tối cường đại nhất. Tình cảnh tại Thần chi đế quốc cực kỳ khốc liệt. Người có thể sinh tồn tại nơi đó đều là cường giả trong nhân loại. Bọn họ tự xưng là thần còn chúng ta gọi bọn họ là thần nhân. Linh tụ của bọn họ chính là chủ thần. Thần mà chúng ta gọi cùng với thần mà các người hô hoán

trong ma pháp chú ngữ không giống nhau. Người hô hoán chính là nguyên tố tối thuần nhất trong thiên địa, hơn nữa dù cho người có cường đại như thế nào thì bản thể cũng chỉ là con người. Nguyên bản Di thất đại lục tất cả đều bị thần nhân của Thần chi đại lục khống chế. Thần bọn họ mặc dù rất ít nhưng sự cường đại của bọn họ thì Di thất quốc độ không thể nào chống được. Sau này phát sinh ra một việc đã dẫn tới sự biến hóa của Di thất quốc độ. Thật ra long tộc chúng ta mặc dù thuộc về Thần chi đại lục nhưng tại Di thất đại lục cũng có sự sinh sống của đồng loại chúng ta. Đó chính là hắc ám long tộc, vốn là cư dân của Di thất đại lục.”

Những thứ Tập Tiệp Áo Tây Tư nói toàn là những cái mà Niệm Băng chưa từng nghe khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ hứng thú, không dám ngắt lời mà chờ vị Hắc ám long vương nói tiếp.

Tập Tiệp Áo Tây Tư nói:

“Di thất đại lục cùng Ngưỡng Quang đại lục khác nhau lớn nhất chính là chủng tộc. Ngưỡng Quang đại lục tất cả đều lấy nhân loại làm cơ sở. Mặc dù cũng có loại chủng tộc đặc biệt như địa long nhưng số lượng lại quá ít.”

Nhưng tại bên kia Di thất đại lục thì không giống như vậy. Ở đó mặc dù nhân

loại bằng vào trí tuệ của mình chiếm giữ vị trí chủ đạo nhưng tuyệt đối không phải chỉ có sự tồn tại của con người. Ở đó còn hình thành nhiều hệ thống của các chủng tộc cường đại khác như long tộc của chúng ta. Còn có trời sinh cung tiễn thủ tinh linh tộc thiện dụng ma pháp, ả nhân tộc thiện nghệ chế tạo cùng rất nhiều ma thú cường đại. Nói thẳng ra tại Di thất đại lục tối cường đại nhất phải là ma thú. Trong ma thú có rất nhiều chủng tộc. Bọn chúng không thể lớn mạnh là do trí tuệ của bọn chúng cùng thực lực lại không tương xứng với nhau.

Không có trí tuệ hậu thuẫn thì bọn chúng sao có thể là đối thủ của nhân loại thông minh chứ? Thật ra cũng bởi vì sự tồn tại của ma thú mà trên Di thất đại lục, ba chủng tộc lớn là nhân loại, tinh linh cũng ả nhân đã kết thành liên minh không ngừng cùng ma thú đối kháng và đuổi chúng tới nơi hoang vu trên đại lục. Trải qua vô số năm phát triển, Di thất đế quốc trên Di thất đại lục dần trở nên cường đại. Bọn họ càng lúc càng không nguyện ý để cho thần của Thần chi đại lục thống trị. Tất nhiên, ai lại đồng ý làm nô dịch cơ chứ? Liên minh nhân loại của Di thất quốc độ không biết bọn họ từ nơi nào tìm được một phần nhỏ văn minh được lưu lại từ thượng cổ. Nhờ vào nền văn minh đó, Di thất đế quốc không ngừng âm thầm trở nên cường đại. Tới cuối cùng thì cường đại tới mức có thể chống chọi với Thần chi đế quốc.”

Niệm Băng nhin không nổi hỏi:

“Bọn họ thật ra đã tìm thấy cái gì? Và đã làm cái gì?”

Đối với thần Niệm Băng không hề có khái niệm gì nhưng trong lòng hắn nghĩ thần chí ít cũng như dạng thất long vương tồn tại. Nếu một đế quốc toàn mà cường đại giả thì phổ thông nhân loại sao có thể đối nghịch với bọn họ? Cái này thật vô pháp mà tưởng tượng được.

Tập Tiệp Áo Tây Tư như nhìn ra mối nghi hoặc trong lòng Niệm Băng, mỉm cười nói:

“Thật ra người cũng đừng nên nghĩ Thần chi đế quốc cường đại quá mà tại Thần chi đại lục chỉ nên coi là một chủng tộc rất cường đại thôi. Như long tộc của chúng ta chính là một trong bát đại chủ thần của Thần chi đại lục. Mặc dù chúng ta không phải là cường đại nhất nhưng cũng không kém bao nhiêu. Nói một cách đơn giản thì thần nhân phổ thông trong thần chi đế quốc thực lực có lẽ cũng tương tự như đấu gia nhân loại các người. Bọn họ cũng sinh lão bệnh tử, chỉ là so với phổ thông nhân loại thì mạnh hơn một chút chứ không có đáng sợ như người nghĩ đâu. Chỉ có chủ thần mới có thể dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình mà duy trì cuộc sống vĩnh hằng. Đương nhiên long tộc chúng ta là ngoại lệ vì sinh mệnh bản thân của bọn ta cũng đủ dài rồi. Cứ mỗi một đời Long thần đại khái khoảng ba vạn năm thì mới bước vào thời kỳ lão hóa, nhưng cứ mỗi Long thần khoảng trên hai vạn năm thì mới bắt đầu kế thừa vị trí Long thần. Nhưng người có thể tưởng tượng là ngay người yếu nhất cũng có thể đạt tới thực lực của đấu gia thì phổ thông nhân loại thật khó mà có thể chống chọi. Sở dĩ Di thất đế quốc có thể tìm ra biện pháp là bởi vì bọn họ dựa vào ưu thế số đông mà trở nên cường đại. Bọn họ dựa vào lịch sử văn minh đó tiến hành đủ các biện pháp ưu hóa, thông qua nhân loại thông hôn với chủng tộc khác, thậm chí nhân loại cùng với tinh hạch của ma thú dung hợp, đem nhân loại trở thành một tân nhân loại.”

“Tân nhân loại”

Niệm Băng kinh dị trợn tròn mắt.

Tập Tiệp Áo Tây Tư nhìn thấy bộ dạng của hắc cười khổ:

“Dựa vào ý nghĩa trên mà nói thì tình huống hiện tại của người giống như là một tân nhân loại. Chỉ là người khác với tân nhân loại của Di thất đế quốc ở chỗ người có hai linh hồn. Người hãy tưởng tượng xem nếu như trí tuệ của nhân loại cộng thêm ưu điểm của các chủng tộc khác dung hợp một chỗ thì tất nhiên cả nhân loại đó sẽ trở nên cường đại. Từ ngày tân nhân loại sinh ra, Di thất đế quốc độ dần trở nên cường thịnh. Nhưng bọn họ sợ Thần chi đại lục phát hiện ra bí mật của mình nên đã đem tất cả tân nhân loại tụ lại một chỗ để tập huấn. Thực lực của Thần chi đại lục quá mạnh, muốn cùng bọn họ đối kháng thì phải chờ đợi, thông qua thời gian nâng cao thực lực bản thân. Nhưng theo số lượng tăng trưởng không ngừng của tân nhân loại thì bí mật cuối cùng cũng không có cách nào che giấu. Thần chi đại lục lúc đó cũng biết rõ tình huống của Di thất đế quốc. Đáng tiếc đám thần nhân cao ngạo kia lại không lập tức hành động. Bọn họ nghĩ dù cho nhân loại có tiến hóa thì cũng không thể có khả năng cùng Thần chi đại lục đối kháng. Đặc biệt là các chủ thần cường đại, thực lực mà bọn họ sở hữu những phổ thông nhân loại vô pháp mà tưởng tượng được. Vì vậy, mặc dù bọn họ chú ý nhưng cũng chỉ đưa ra mệnh lệnh Di thất đế quốc đình chỉ ngay hành động nghiên cứu tân nhân loại chứ không hề có hành động thực tế gì. Đương nhiên người dừng nghĩ là họ ngu, bọn họ ai cũng đều nghĩ tới lợi ích của cá nhân mình. Thần chi đại lục mặc dù có thể sinh sống nhưng điều kiện quá khắc nghiệt, đa phần những thứ hưởng thụ đều do Di thất đế quốc độ cung cấp, vì vậy đám thần nhân đã sớm xem Di thất đế quốc như là kho lương của mình. Chính vì thế bọn họ cũng không ép quá mức. Nhưng thần nhân cũng không thể nào biết tân nhân loại của Di thất đế quốc phát triển tới trình độ nào. Bọn họ không chỉ bồi dưỡng ra tân nhân loại mà còn bí mật huấn luyện ra tân nhân loại cấp cao thủ, cũng chính là Di thất chiến sĩ mà Di thất đế quốc xưng hô. Thực lực của loại chiến sĩ này bản thân đều có thể đạt cấp bậc Vũ thánh bởi vì những người này chính là kết hợp giữa nhân loại với ma thú tinh hạch cường đại. Sau đó không ngừng tu luyện, thực lực tăng tiến cực nhanh”

Niệm Băng nói:

“Nói như vậy Di thất đế quốc độ lợi dụng sơ hở của Thần chi đại lục mà phát động chiến tranh?”

Tập Tiệp Áo Tây Tư lắc đầu nói:

“Không có. Lô Sát đại đế của Di thất đế quốc là một người cực kỳ thông minh. Hắn không hề nhân lúc Thần chi đại lục sơ sẩy mà phát động tấn công mà ngược lại còn chủ động nhận tội đồng thời ngoài mặt thì cho đình chỉ phát triển tân nhân loại. Bởi vì hắn biết với thực lực trước mắt thì bọn họ hoàn toàn không có cách nào đối kháng được với Thần chi đế quốc. Nhưng bề ngoài thì đình chỉ, bên trong thì tăng cường thêm bồi dưỡng. Nhân loại, ải nhân, tinh linh ba tộc đều vì cái tín niệm này mà ra sức nỗ lực. Dưới sự đồng tâm hiệp lực, sau một ngàn năm, đời Lô Sát đại đế thứ mười bảy, cuối cùng Di thất đế quốc cũng thấy thời cơ đã chín muồi. Bọn họ dùng đủ mọi cách tổ chức thành một tân nhân loại đại quân, lặng lẽ tiến công về Thần chi đế quốc.”

Nói tới đây, Tập Tiệp Áo Tây Tư thở dài một tiếng nói:

“Nếu cứ theo tình thế phát triển đó thì có thể người thắng lợi sau cùng chính là Di thất đế quốc. Dù sao đại quân tân nhân loại kia cũng chính là tinh nhuệ của toàn Di thất đế quốc. Đáng tiếc, Di thất đế quốc vẫn thất bại, mà lại bại trong tay một tên tiểu nhân. Tên tiểu nhân đó chính là tể tướng đương triều của Di thất đế quốc. Người này tên là Tập Nhĩ Đan, chính hắn đã phản bội Lô Sát đại đế mười bảy. Khi đại quân tân nhân loại xuất phát thì hắn đã thông qua một phương pháp đặc biệt thông báo cho Thần chi đế quốc, khiến cho Thần chi đế quốc có sự chuẩn bị và phản kích ngược lại đại quân tân nhân loại kia.”

Nói tới đây, ánh mắt của Tập Tiệp Áo Tây Tư lộ ra vẻ bi ai giống như bản thân đang trở về cuộc chiến của vạn năm trước:

“Tám vị chủ thần đồng thời ra tay đánh lén đại quân tân nhân loại. Bọn họ liên thủ phát ra tối cường đại cấm chú.”

“Có lẽ với sự hiểu biết của người cao lắm cũng chỉ là thập nhất giai. Nhưng ta có thể nói cho người biết, ở hai phiên đại lục này, thập nhất giai mặc dù rất mạnh nhưng căn bản chưa được gọi là cấm chú. Chân

chánh cấm chú có thể bạt núi lật biển. Tám đại chủ thần toàn lực xuất thủ, kết quả như thế nào người có thể đoán ra không? Chỉ sợ người không thể nào tưởng tượng ra được. Kết quả khi đó, đại quân tân nhân loại tử thương vô số. Hơn nữa nơi giao nhau giữa Di thất đế quốc độ và Thần chi đại lục bị tám cái thập thất giai cấm chú phá hủy khiến cho nơi giao nhau này xảy ra biến hóa cực lớn. Thần chi đại lục thoát ly khỏi cả phiên đại lục này. Cũng bởi vì Thần chi đại lục đã sớm có sự chuẩn bị nên đã đem đám thần nhân tránh ra một bên. Còn Di thất đế quốc thì tổn thương nghiêm trọng. Cấm chú cường đại đó không chỉ hủy diệt hơn một nửa đại quân tân nhân loại mà còn mang tới cho Di thất đế quốc một tai kiếp khủng khiếp. Tại Di thất đại lục lúc đó, bởi vì đại lục phân ly nên gây ra hỏa sơn bùng phát, hồng thủy khắp nơi khiến cho ít nhất hai phần ba sinh vật phải tử vong. Khắp Di thất đế quốc đâu cũng là máu, thi thể chỉ cần nhìn ra ngoài là có thể thấy được. Một đế quốc cường đại trong phút chốc không còn được tới một nửa quốc lực. Tạt Nhĩ Đan kia sau khi báo tin đã sớm trốn mất. Di thất đế quốc rơi vào một cuộc hoảng loạn. Cũng may là nhờ có những cơn hồng thủy cực lớn ngoài biển khơi mới ngăn lại được sự phản công của Thần chi đại lục, khiến cho Di thất đế quốc có thêm thời gian khôi phục. Mười năm, có thể nói mười năm đó là mười năm khốn khổ nhất của Di thất đế quốc. Nhưng đó cũng chính là mười năm mà Di thất đế quốc đoàn kết nhất. Trong mười năm đó, mỗi một người của Di thất đế quốc đều biết khi những cơn hồng thủy kia kết thúc, khi hoàn cảnh ác liệt này không còn, thì cũng là lúc họ phải nghênh đón lấy sự tấn công của Thần chi đại lục. Vì sinh tồn bản thân, vì sự sinh tồn của con cháu mà mỗi một cá nhân tại Di thất đế quốc dù phải liều mạng cũng phải hoàn thành sứ mệnh của mình. Bọn họ không biết mệt mỏi, không ngừng tu luyện. Hầu như mỗi một người của Di thất đế quốc đều tiến hành tiến hóa thành tân nhân loại. Mười năm, chỉ mười năm ngăn ngủ đó mà quốc lực của Di thất đế quốc đã khôi phục được tám thành so với thời kỳ đỉnh phong. Đó đúng là một kỳ tích. Sau mười năm, mọi thứ trở nên yên tĩnh thì đám thần nhân của Thần chi đế quốc cũng đã tới. Lần này, Thần chi đế quốc đã quyết định phải đem toàn bộ đế quốc dám phản kháng toàn bộ hủy diệt. Vì vậy không chỉ có bảy vị chủ thần mà họ còn dẫn theo hơn tám mươi phần trăm lực lượng của Thần chi đế quốc. Thật ra thì đám thần nhân này sớm đã không còn muốn sinh sống tại Thần chi đại lục. Mặc dù tại nơi đó có thể tạo ra nhân loại cường đại nhưng hoàn cảnh nơi đó cũng khiến cho năng lực sinh sản của bọn họ giảm đi tới mức thấp nhất. Bọn họ tới Di thất đế quốc lần này chỉ với một mục tiêu, đó chính là hoàn toàn chiếm lĩnh Di thất đế quốc. Đối với người dám phản kháng lại Thần chi đế quốc thì kết quả chỉ có một chữ, đó là GIẾT.

Chữ giết vừa nói ra, một cỗ sát khí cực mạnh cũng từ trên người Tạt Tiệp Áo Tây Tư toát lên, ánh mắt của hắn lúc này phát ra huyết hồng sắc quang mang tràn đầy phần hận. Địch Mạn Đặc Đế vội bước tới nắm lấy tay hắn, lúc đó tâm tính của Tạt Tiệp Áo Tây Tư mới bình tĩnh trở lại.

Niệm Băng than nhẹ một tiếng nói:

“Xem ra lần này so với tai nạn do hồng thủy mang lại còn nghiêm trọng hơn.”

Tạt Tiệp Áo Tây Tư gật đầu nói:

“Không sai, lần này so với hồng thủy còn nghiêm trọng hơn nhiều. Di thất đế quốc không hề thỏa hiệp. Bao nhiêu năm nhẫn nhục khiến bọn họ luôn tràn ngập hy vọng tự do. Bọn họ tuyệt không muốn làm nô dịch lần nữa. Vì vậy bọn họ chỉ còn cách phản kháng, vì bản thân cũng như vì hậu nhân sau này, bọn họ chỉ còn cách liều mạng chống cự. Mỗi một cá nhân dù cho còn chút lực tàn cũng không buông xuôi. Trong thâm tâm bọn họ tràn ngập tín niệm. Niệm Băng, người biết không? Ngày đó ta từ trên người người nhìn thấy bóng dáng của Di thất chiến sĩ khi xưa, người rất giống với bọn họ. Vì mục đích của mình thì dù trả giá thế nào cũng không ngại.”

Niệm Băng thở dài nói:

“Kết quả cuối cùng ra sao? Di thất đế quốc vẫn thua a?”

Ánh mắt của Tạt Tiệp Áo Tây Tư lộ ra sự kiêu ngạo nói:

“Không, ngược lại đằng khác. Di thất đế quốc không thua. Bọn họ đã chiến thắng, giành lấy thắng lợi cuối cùng, đánh bại hoàn toàn Thần chi đế quốc. Trong bảy đại chủ thần thì có bốn người chết trên đất nước của Di thất đế quốc. Thần nhân bọn họ dẫn theo thì tới chín phần lưu lại tính mạng tại đây còn nhân số của Di thất đế quốc thì giảm đi sáu phần. Đó không còn là chiến đấu giữa nhân loại mà đã đạt tới mức độ tử chiến giữa chủng tộc. Đó chính là cuộc chiến vì tín niệm. Một bên thì muốn có sự tự do, một bên thì

muốn sự thống trị. Lô Sắt đời thứ mười bảy đã từng nói qua, dù cho Di thất đế quốc đánh cho tới chỉ còn một người thì cũng không bao giờ cúi đầu khuất phục trước thần chi đại lục. Chính là dưới tín niệm đó mà bọn họ đã thắng. Di thất quốc độ đã chiến thắng trong cuộc chiến mà thương vong có lẽ là lớn nhất trong lịch sử của Thần Di chi chiến.”

Nghe tới đây, Niêm Băng trong lòng bỗng run lên. Một nơi mà diện tích so với Ngưỡng Quang đại lục không hơn kém bao nhiêu mà nhân khẩu giảm đi sáu phần, như vậy là chết bao nhiêu người? Cái này thật khó mà tưởng tượng. Hình ảnh cuộc chiến không ngừng được Niêm Băng suy diễn trong đầu.

Hưng phấn của Tập Tiệp Áo Tây Tư nhanh chóng mất đi:

“Đáng tiếc, thắng lợi của di thất đế quốc chính là nhờ vào số lượng mà thắng. Thần chi đế quốc vẫn còn ba vị chủ thần thăm bại trở về, bọn họ sao có thể cam tâm cho được? Chính vì vậy hạo kiếp mới xảy ra. Khi xưa tấn công Di thất đại lục thì chủ thần duy nhất không tham gia chính là Long thần đại nhân của long tộc chúng ta, đồng thời cũng không có long tộc bọn ta tham dự. Bởi vì Long thần đại nhân không muốn cho chúng ta đồng loại tương tàn. Nhưng đám thần nhân của Thần chi đế quốc thăm bại như vậy thì dù cho Long thần đại nhân không nguyện ý cũng phải ra mặt. Lúc đó Long thần đại nhân thật ra chỉ mới tiếp nhận chức vị Long thần độ khoảng trăm năm, thực lực trong tám vị chủ thần chính là yếu nhất. Chính vì báo thù mà ba vị chủ thần sau khi trở về đã nghĩ ra một biện pháp cực đáng sợ. Bọn họ tập trung toàn bộ thần nhân còn lại của Thần chi đại lục, dùng một phương pháp đặc thù tập trung hết toàn bộ năng lượng mà bọn họ có được, cộng thêm ba vị chủ thần trả giá bằng chính sinh mạng để phát động lấy một ma pháp chưa bao giờ sử dụng. Ma pháp này được bọn ta gọi là cấm chú mạnh nhất, cũng chính là ma pháp chỉ một lần duy nhất xuất hiện trên thế giới bọn ta, cấm chú thập bát giai. Chú ngữ của cấm chú này không ai biết là từ đâu tới nhưng tình cảnh đáng sợ khi đó ta còn nhớ rất rõ. Một thập bát giai cấm chú a! Tên của cấm chú này gọi là Thời không đích triệu hoán (gọi về thời gian và không gian). Nói cho chính xác thì đây chính là một không gian ma pháp. Nhưng dùng chữ không gian ma pháp cũng thật khó mà hình dung được. Cả một Di thất đại lục đều bị cấm chú này khống chế. Một khe hở không gian cực lớn mở ra, đem toàn bộ Di thất đại lục phong ấn tại một thế giới khác. Một thế giới khác đó, người có thể tưởng tượng được không? ”

“Một thế giới khác? Một không gian khác? Cả phiên đại lục? Trời a! Đó thật ra là cái gì?”

Niêm Băng có nghĩ cũng không ra. Không hề trải qua Thần Di chi chiến thì sợ rằng dù là ai cũng đừng hòng tưởng tượng nổi.

“Sau khi phong ấn, thời không đích triệu hoán lưu lại bảy ấn ký. Bảy cái ấn ký này được phong ấn trong bảy cái bình. Đó chính là Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Mặc Áo Đạt Tư theo như ngôn ngữ xưa có nghĩa là ma quỷ. Cái tên này do đám thần nhân nghĩ ra, ý của bọn họ chính là bình để phong ấn ma quỷ. Nhưng ma quỷ trong mắt bọn họ là chính là nhân loại. Khi Di thất đại lục bị phong ấn tại không gian khác, lúc đó, Lô Sắt mười bảy mang theo cả một Di thất đế quốc tràn đầy oán hận. Bọn họ tập trung toàn bộ ma pháp mạnh nhất để phát ra ma pháp mạnh nhất của bọn họ, một cấm chú thập thất giai để có thể lưu lại một tia hy vọng cho cả đế quốc. Cái cấm chú này, bọn họ dùng phương pháp trở chú để lưu lại ấn ký trên bảy cái Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, khiến cho bảy cái bình không thể được mang về Thần chi đại lục mà phải lưu lại trên Ngưỡng quang đại lục. Bảy long vương bọn ta chính là từ lúc đó mà bị lưu lại đây để phụ trách bảo vệ bảy cái bình này.”

Niêm Băng như thế nào cũng không thể ngờ Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình lại liên quan tới cả một đại lục, một đại lục đã từng tồn tại. Cả người Niêm Băng như ngây dại, mục quang ngây ngốc như đang nhìn thấy cả nỗi oán hận mà Di thất đại lục lưu lại.

Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư thở dài nói:

“Người có phải cảm thấy rất kỳ lạ khi ta vốn là thuộc về Di thất đế quốc mà hiện tại lại gia nhập Thần chi đại lục chẳng? Thật ra , trước khi Di thất đế quốc bị phong ấn thì hắc ám long tộc bọn ta cùng các long tộc khác đều được Long thần đại nhân chiếu cố. Ông ta vị đồng tộc mà lưu lại bọn ta, không hề cưỡng ép bọn ta phải ly khai theo Di thất quốc độ. Bằng không ta giờ có lẽ đã sớm biến mất cùng Di thất quốc độ rồi.”

Niêm Băng suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Nếu nói như vậy thì thần mới là tà ác, còn Di thất quốc độ là chánh nghĩa rồi”

Không có một ai lên tiếng. Một lúc sau, Gia Lạp Mạn Định Tư mới nói:

“Cái gì là chánh nghĩa? Cái gì là tà ác? Quyền ai mạnh thì người đó chính là chánh nghĩa. Phong ấn được Di thất đế quốc thì thần nhân của Thần chi đại lục chính là chánh nghĩa. Nếu như người thấy bọn họ bắt Di thất đế quốc làm nô lệ là sai thì sao khi Di thất đế quốc phản kháng, bọn họ dùng con người để thí nghiệm tiến hóa của tân nhân loại chính là chánh nghĩa sao? Chánh nghĩa và tà ác thật ra không có một giới hạn rõ ràng. Tập Tiệp Áo Tây Tư còn là người của Di thất đế quốc, việc từ miệng hắn nói ra khiến cho người thấy Di thất đế quốc rất đáng thương. Nhưng nếu việc đó từ miệng ta nói ra thì không chừng lại thành chứng thần nhân của Thần chi đại lục vì cứu thế giới mà phải đem đám tà ác nhân loại đi phong ấn.”

Tập Tiệp Áo Tây Tư gật đầu nói:

“Không sai, tín niệm khác nhau thì nhận thức cũng không giống nhau. Một vạn năm qua, ta cũng đã nghĩ thông suốt. Chính vì vậy ta luôn bảo vệ lấy Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Đó chính là không hy vọng Di thất đế quốc trở về để dẫn tới tai nạn cho nhân loại. Có lẽ bọn họ lúc này ở một không gian khác sinh sống đang rất là tốt. Để ta kể tiếp cho người. Khi đó, Lô Sắt mười bảy ra lệnh cho toàn bộ ma pháp sư khi thực hiện trở chú đó đã từng nói qua. Nếu như sau này ai có thể mở phong ấn của bảy cái bình, khiến cho người của Di thất đại lục trở về trên thế giới này thì toàn bộ xã hội của Di thất đế quốc sẽ nhận làm chủ, đồng ý để cho người đó ra lệnh. Đó cũng chính là nguyên do vì sao Tà chủ muốn cướp đoạt lấy Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Một vạn năm qua, trời mới biết Di thất đại lục đã phát triển tới trình độ nào. Chỉ ít có lẽ cũng không kém Thần chi đại lục bao nhiêu. Nếu như bọn họ bị người có dã tâm như Tà chủ khống chế thì chỉ sợ đại chiến thế giới sẽ bùng nổ mang tới tai kiếp cho nhân loại. Long tộc bọn ta tuyệt không hề muốn tình huống đó xảy ra. Vì vậy dù phải xuất toàn lực cũng phải ngăn cản. Lần này Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình bị cướp, chỉ sợ ngay ở Thần chi đại lục cũng phải nổi sóng. Đám thần nhân luôn chìm đắm tu luyện trong giấc ngủ kia cũng sẽ tỉnh lại. Từ cuộc chiến vạn năm về trước cho tới hiện tại, Thần chi đại lục vẫn còn chưa thể khôi phục lại như xưa. Hôm nay ta nói với người những điều này đều là bí mật ngay kể cả ở Thần chi đại lục. Nên biết rằng tại Ngưỡng Quang đại lục khi thực lực đạt tới mức cường giả thì nhất định sẽ bị gọi về Thần chi đại lục. Khi bọn họ tới Thần chi đại lục thì việc đầu tiên chính là phải bị tẩy não, chịu hấp thu tư tưởng thần thánh, phải hoàn toàn trung thành với thần linh. Nghĩ tới việc đó ta cũng thấy buồn cười. Rõ ràng đều là nhân loại mà lại làm ra những trò như thế này. Được rồi, toàn bộ sự việc ta đã nói rõ cho người biết. Hai năm sau, dù cho Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình có được mở phong ấn hay không thì cũng sợ sẽ dẫn tới một hỗn loạn cực lớn. Quyết định thế nào là do bản thân người. Ta chỉ có một kiến nghị đó là hy vọng người có thể lánh xa khỏi việc này, đừng tham gia vào trong đó. Bằng không nó sẽ dẫn tới một phiền phức rất lớn cho người. Ta nghe Gia Lạp Mạn Định Tư nói qua, nguyện vọng lớn nhất của người chính là báo thù. Hiện tại chính là thời cơ tốt nhất. Nếu như người muốn thì bọn ta có thể giúp người.”

Nghe câu này, toàn thân Niệm Băng chấn động. Nếu như thất long vương muốn giúp hắn báo thù thì Băng tuyết nữ thần tể tự tính là gì chứ. Mục quang Niệm Băng phát ra tia hưng phấn nhưng chỉ trong chớp mắt biến mất. Niệm Băng lắc đầu nói:

“Không cần thiết. việc của ta sẽ do chính ta giải quyết. Từ trước tới giờ, cừu hận trong lòng ta chính là động lực thúc đẩy ta không ngừng tiến lên. Nếu như không có động lực này thì có lẽ ta sẽ trở thành người mất ý chí mất. Ta muốn dựa vào chính bản thân để tìm Băng tuyết nữ thần tể tự. Dù cho bây giờ cha mẹ ta còn hay không thì ta cũng phải chính mình đánh bại hắn.”

Gia Lạp Mạn Định Tư nhún mày nói:

“Người cho rằng trong thời gian ngắn ngủi có thể làm được sao?”

Niệm Băng lắc đầu nói:

“Ta không biết. ắt quá nếu như cha mẹ ta thật sự đã mất thì dù trả giá thế nào ta cũng không ngại. Có lẽ hiện tại thực lực ta không đủ nhưng nếu ta mạnh hơn một chút, tiến được vào cảnh giới ma đạo sư thì dựa vào sanh mệnh ma pháp trở chú, chỉ ít cùng Băng tuyết nữ thần tể tự đồng quy vu tận cũng có phần nắm chắc.”

“Không được”

Địch Mạn Đặc Đế lo lắng nói:

“Không lẽ phụ mẫu người lại hy vọng người đem mạng sống của mình ra để báo thù cho bọn họ sao? Người làm vậy thì bọn họ càng thêm thương tâm. Vì vậy người phải suy nghĩ cho kỹ. Trớ chú sanh mệnh ma pháp cực kỳ nguy hiểm. Mặc dù người hiện có thêm sanh mạng lực cường đại của Tạp Tạp nhưng ma pháp đó quá tà quái. Ai mà biết khi người dùng lần nữa thì xảy ra chuyện gì chứ.”

Nghe tới hai chữ Tạp Tạp, Niệm Băng nhất thời ý thức được, thở dài nói:

“A di, ta có thể kêu người như vậy được không? Hiện tại, Tạp Tạp cùng ta sử dụng chung một thân thể. Vì vậy ta gọi người là a di nha. Là do ta quá khích động. Người yên tâm, ta nhất định sẽ giữ mình thật tốt, vì cha mẹ ta cũng như vì Tạp Tạp.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói:

“Niệm Băng, người đã ở tại đây bốn mươi ngày rồi. Sau này người tính như thế nào? Có đi tìm lão bà của người không?”

Niệm Băng cười khổ nói:

“Không, ta tạm thời không tìm nàng. Ta muốn đi Băng Nguyệt để quốc một chuyến. Trước đó không lâu ta nhận được tin cha mẹ ta có thể chưa chết, vì vậy ta muốn đi tìm hiểu xem. Đồng thời ta cũng muốn về Băng Tuyết thành để thăm một vài vị bằng hữu.”

Nghe thấy ba chữ Băng Tuyết thành, ánh mắt của Gia Lạp Mạn Địch Tư vụt sáng:

“Được a, vậy là quá tốt rồi, ta sẽ đi cùng với người. Hai chúng ta ở chung một chỗ thì dù cho có gặp phải đám người tà chủ, chỉ ít chạy cũng không thành vấn đề. Huống chi bọn chúng hiện tại sợ nhất chính là bị chúng ta phát hiện, khẳng định là đang trốn tại một nơi nào đó rồi.”

Bàn Tử cười hắc hắc nói:

“Lòng xuân của lão hỏa long này lại nổi lên rồi.”

Niệm Băng ngẩn người nhìn Bàn Tử rồi lại nhìn qua sắc mặt đang rất khó coi của Gia Lạp Mạn Địch Tư, hỏi:

“Việc này là sao?”

Gia Lạp Mạn Địch Tư thấy mục quang nghi ngờ của Niệm Băng cùng mấy vị long vương, giận dữ nhìn Bàn Tử quát:

“Nói bừa, ta tới nơi đó là có việc nghiêm túc. Đủ rồi, không cần nói nhiều. Niệm Băng, người vừa mới tiếp nhận lại thân thể. Hãy nghỉ ngơi hai ngày rồi ta cùng người đi Băng Tuyết thành. Tạp Tiệp Áo Tây Tư lão đại, các người cứ nỗ lực tu luyện nhé. Để cho ta đi bảo hộ cho nhi tử của người.”

Bàn Tử ánh mắt vụt sáng nói:

“Ta cũng đi. Có thêm ta thì càng thêm phần an toàn.”

Mỹ thực do Niệm Băng làm thật khiến cho hấn lưu luyến.

Địch Mạn Đặc Đế do dự không nói. Nàng sao lại không muốn ở bên cạnh Niệm Băng cơ chứ?

Tạp Tiệp Áo Tây Tư do dự một chút rồi nói:

“Để cho Gia Lạp Mạn Địch Tư đi thôi, còn những người khác ở lại đây tu luyện”

Nhìn thấy vẻ thất vọng của thê tử, trong lòng hấn thầm than. Sở dĩ không thể để cho Địch Mạn Đặc Đế đi là vì hấn sợ nàng vì thương con mà mang lại phiền phức cho Niệm Băng. Ngay cả Địch Mạn Đặc Đế cũng bị từ chối khiến cho Bàn Tử không dám nói nhiều, chỉ biết ngượng ngùng im lặng.

Niệm Băng khẽ cười nói:

“A di, người cứ yên tâm. Đợi khi ta xử lý xong mọi việc thì nhất định ta sẽ để cho các người thường xuyên gặp mặt. Tạp Tạp hiện trong tâm tạng của ta tựa như đang tiến vào một trạng thái tu luyện rất kỳ diệu.

Tình huống này chỉ sợ phải mất một khoảng thời gian. Các người yên tâm, hiện tại ta chính là hắc, hắc chính là ta. Ta nhất định sẽ bảo hộ cho hắc thật tốt, không để cho hắc chịu bất kỳ thương hại nào.”

132. Chương 131 Hỏa Long Vương Yêu Ai ?

”Tốt lắm, bây giờ ngươi có thể nói được rồi.” Rốt cuộc Niệm Băng đã hỏi những điều nghi hoặc trong lòng. Trong ba ngày minh tưởng, hắc đã hoàn toàn nắm vững được thân thể, thân thể quá cường hãn và dẻo dai khiến hắc rất là vui mừng lẫn sợ hãi, dù sao cũng là thể phách của rồng a! Bây giờ, cho dù không thể sử dụng ma pháp, hắc tùy tiện đánh một quyền trên tảng đá cứng rắn cũng có thể lưu lại một cái lỗ thủng, độ dẻo dai của thân thể càng khiến cho hắc có thể miễn dịch với ma pháp của cấp 9, không có thực lực của ma đạo sư, căn bản không đủ để uy hiếp hắc.

Gia Lạp Mạn Dịch tư có chút quẫn bách nói: “Ta thích một cô gái, ở Băng Tuyết thành này. Niệm Băng à! Với tư cách là đại ca của ngươi, đến lúc đó ngươi cần phải giúp ta! Ngươi dạy ta cách theo đuổi con gái đi. Mặc dù ta sống đã nhiều năm như vậy, nhưng đối với phương diện này thật sự là không có kinh nghiệm gì.”

Niệm Băng trợn mắt há hốc mồm nhìn hắc nói: “Hóa ra tên mập nói là sự thật, nhưng chẳng lẽ đại ca yêu người con gái đó? Như vậy có thể sao? Rồng và người có thể kết hợp sao? Sinh mạng của người chỉ có một trăm năm, mà huynh thì lại bất tử, chẳng lẽ huynh không sợ sau này đau lòng khi thấy thê tử mất đi? Hơn nữa, cơ thể rồng của các huynh cấu tạo với người khác nhau không nhỏ đâu, cho rằng huynh có khả năng biến thành dạng người, nếu như sau này kết hợp có thể xảy ra vấn đề, vậy thì phiền toái rồi.”

Gia Lạp Mạn Dịch tư hừ một tiếng, nói:” Ta hiểu lời ngươi nói, nhưng ngươi đừng quên, ta chính là hỏa long vương vĩ đại Gia Lạp Mạn Dịch tư, với thực lực của ta, chẳng lẽ không có cách cải định vấn đề này sao? Long vương chúng ta nếu đã có khả năng biến hóa thành loài người, tự nhiên là có thể thông qua tự thân năng lượng điều chỉnh cơ thể mình cùng với cấu tạo của thân thể nhân loại hoàn toàn giống nhau. Về phần ngươi nói đến tuổi thọ, vậy lại càng không thành vấn đề, ngươi nghĩ xem, với thực lực của ta. Bồi dưỡng tốt một chút cho người đàn bà của ta, chỉ cần năng lực cố gắng, đạt tới cảnh giới của thần cũng không có gì là khó khăn, sống lâu căn bản không phải vấn đề gì.”

Nhìn vẻ mặt chăm chú của Gia Lạp Mạn Dịch tư, Niệm Băng không khỏi có chút muốn cười: ”Xem ra lần này ngươi rất nghiêm túc, nhưng sao ta nhớ ngươi thích chính là Dịch Mạn Đặc Đế long vương quang minh a di mà!” Gia Lạp Mạn Dịch tư mặt đỏ lên nói: ”Bây giờ ngươi ta đều đã có con rồi, ta còn lo nghĩ cái gì? Ta cũng không nên chấp nhất, ta nên lo lắng vì hạnh phúc chính mình.” Niệm Băng cười hắc hắc:” Nói như vậy. Lần này ngươi con gái đó đối với ngươi có lực hấp dẫn rất lớn nha, nếu không ngươi cũng sẽ không nghiêm túc như vậy, ta thật muốn xem, dạng cô nương nào có khả năng khiến cho ngươi động tâm như thế. Ngươi muốn ta giúp ngươi như thế nào?”

Gia Lạp Mạn Dịch tư có chút xấu hổ, cười khổ nói: ”Ta sao biết ngươi muốn như thế nào mới giúp ta theo đuổi nàng, ngươi nói đi, điều kiện gì ta cũng đều đáp ứng ngươi.”

Niệm Băng cười: ”Này, chính là ngươi nói đó nha, đến lúc đó không được hối hận. Được rồi, ngươi trước tiên là nói về các ngươi như thế nào mà quen biết nhau, có phát sinh qua cái gì không, để ta còn đề xuất chủ ý hay cho ngươi, xem bộ dạng của ngươi, hắc là đã chịu khổ vì nàng không ít?”

Gia Lạp Mạn Dịch tư kể: ”Ngươi nói đúng, ủng hộ cho ta là hỏa long vương vĩ đại, nhưng một chút biện pháp với cô nương ấy cũng không có, Niệm Băng a, ngươi phải giúp ta. Lúc đầu, chính ngay tại Băng Tuyết thành ta quen biết nàng. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì không có cảm tình gì đặc biệt, chỉ là cảm thấy cô nương này rất xinh đẹp. Khi đó, ta thấy một người đàn ông đang khổ sở cầu khẩn nàng gì đó, đi đến gần để nghe, thì ra là cái người đàn ông đó cầu xin nàng cho hắc một lần cơ hội. Người đàn ông đó nói chuyện với khẩu khí mềm yếu dị thường, nghe thấy liền biết là đồ ương hèn, ta cảm thấy có hứng thú, liền tiếp tục nghe. Kết quả người đoán xem như thế nào? Bị người đàn ông đó làm phiền, cô nương đó đã bạt tai anh ta một cái, lúc ấy ta thật sững sờ, dữ thật! Bị một cái bạt tai, người đàn ông đó ngay cả răng cũng bị gãy vài cái, sau đó nàng xoay người bỏ đi, giống như căn bản không phải nàng ra tay vậy, người đàn ông đó nằm trên mặt đất cả nửa ngày mới bò dậy, thật thảm hại. Khi đó, ta liền nảy sinh hứng thú với cô nương ấy, lúc nàng hung dữ đánh người có ý vị rất đặc biệt.”

Niệm Băng trợn mắt há hốc mồm nhìn Gia Lạp Mạn Dịch tư: "Lão đại này, không phải người thích khuyển hướng bị ngược đãi chứ? Cô nương như vậy mà người cũng thích, ta thật sự là bội phục người rồi."

Gia Lạp Mạn Dịch tư có chút ngượng ngùng nói: "Ta cũng không biết sao mình lại như vậy, việc cảm tình này không khống chế bằng ý chí được, ta lặng lẽ đi theo nàng, tìm cơ hội va vào nàng, kết quả người đoán như thế nào, nàng gầm lên một tiếng, hỏi ta, "người đi đường không mở to con mắt hả?" Sau đó phát tay thì một chiếc roi đã đánh lên trên người ta. Người vốn biết, với thân thể khỏe mạnh của ta, một cây roi cần bản không có khả năng đả thương ta, nhưng ta là Hỏa long vương vĩ đại làm sao chịu tội như vậy, nàng đánh ta, ta thậm chí có thể dùng sức giết chết nàng. Nhưng không biết tại sao, nàng ở trước mặt ta thì ta không nóng giận được, chỉ là ngơ ngác nhìn nàng rời đi. Từ lần đó, ta mỗi ngày đều nghĩ biện pháp đi gặp nàng, không ngừng xuất hiện ở trước mắt nàng, nhưng nàng tránh ta như tránh con ruồi vậy, ài, ta cả đời này cũng chưa từng bị đả kích lớn như vậy! Niệm Băng, người cần phải giúp ta mới được."

Niệm Băng cười khổ nói: "Người thật sự là đặc biệt, đúng là rồng, quả nhiên không giống với ước muốn của người. Người mỗi ngày đều muốn thấy nàng để làm gì? Chẳng lẽ chính là nhìn nàng, sau đó để cho nàng đánh người? Người có bày tỏ với nàng qua gì chưa?"

"Có mà! Đương nhiên là có, ta vài lần cũng đều ngăn cản nàng, nói với nàng, tiểu thư, chúng ta hãy giao kết làm bằng hữu có được không? Kết quả, nàng lập tức cất tay đánh ta, còn may ta chưa đánh trả, nếu đổi là người bình thường khác, sợ rằng sớm bị nàng đả thương."

Niệm Băng toát mồ hôi: "Được lắm, người thật có bản lĩnh, theo người, liệu nàng có cùng người kết bạn không?"

Gia Lạp Mạn Dịch tư nói: "Ta làm sao hiểu quy củ của nhân loại các người, bất quá, ta cũng hỏi qua với nàng, ta phải làm sao thì nàng mới có thể thích ta. Nàng nói nàng ghét nhất ruồi, nàng thích chính là nam tử có khí khái. Ta lại hỏi nàng, như thế nào mới xem là nam tử có khí khái đây? Nàng nói, nam tử khí khái cần nhất chính là phải biểu hiện ở thực lực. Nếu ta có thể đánh bại người mà nàng chỉ định thì sẽ suy nghĩ lại cùng ta kết giao bằng hữu. Thế là, ta cùng nàng đi đến một nơi có tên là võ sĩ công hội gì đó, tìm hội trưởng ở nơi đó đánh một trận. Thật ra, nhân loại lão đầu ta chỉ giải quyết trong chớp mắt, là vũ thánh có thể miễn cưỡng, bị ta chém ra một quyền là đã đánh bay hẵn rồi, bất quá, ta chỉ là phong bế đầu khí của hắn mà thôi. Cũng không có đả thương hắn. Bởi vì Long tộc chúng ta không thể tùy tiện thương tổn loài người. Nhưng cô nương đó lúc ấy chỉ lặng người một chút, ngay sau đó liền hỏi ta, người nhất định hội trưởng này có quen biết đúng hay không? Tưởng gạt ta à, cắt đi cho ta! Thật là oan cho ta, như thế nào lại tùy tiện quen biết một nhân loại chứ? Nhưng bất luận ta giải thích như thế nào nàng cũng không tin, còn đánh ta vài cái, xoay người tự khí hậm hực chạy. Liền sau đó, ta chạm phải tên mập, lại vì Dịch Mạn Đặc Đế bên này có chuyện khẩn cấp, không dám trì hoãn liền chạy đến Hàn Linh này. Chuyện chính là như vậy đó, Niệm Băng, người dạy ta nên làm như thế nào, tại sao ta rõ ràng đánh bại người kia rồi, nàng lại không chịu nhận chứ?"

Niệm Băng cười khổ nói: "Cũng khó trách người ta không nhìn nhận, lão đại, sao người không nghĩ, một quyền đánh bại một gã vũ thánh đó là thực lực dạng gì, ai có thể đoán được người kinh khủng như thế, cô nương đó tự nhiên không tin người có thực lực mạnh như vậy rồi, đương nhiên cho rằng người cùng võ sĩ công hội hội trưởng liên kết lại gạt nàng, bất quá, người cũng thật là, hội trưởng của võ sĩ công hội còn chiêu mộ được ai nữa, chọc vào người một sát tinh như vậy. Nữ tử đó tên gọi là gì? Ta cũng ở Băng Tuyết thành qua một đoạn thời gian, nói không chừng có đầu mối gì, đợi tới nơi đó ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người sau, cách theo đuổi nữ tử không phải như vậy." Kỳ thật, hắn tự mình cũng không biết theo đuổi con gái là như thế nào, bằng vào biểu hiện bề ngoài xuất sắc cùng với thân phận ma pháp sư, từ lúc hắn tiến vào đại lục, thủy chung đều là nữ tử vây quanh hắn ở bên người, cuối cùng lựa chọn được Phượng Nữ, khi đó bọn họ vốn đã đôi bên tương duyệt, căn bản không thể nói cái gì là theo đuổi.

Gia Lạp Mạn Dịch tư cúi đầu, nói: "Ta, ta cũng không biết nàng tên gọi là gì." Đang phi hành Niệm Băng thiếu chút nữa từ không trung rớt xuống: "Cái gì? Người theo đuổi người ta cả nửa ngày, ngay cả tên người ta là gì cũng không biết? Người thật là! Lão đại, ta quả thực bội phục người sát đất. Nàng ấy có đặc điểm gì?"

Gia Lạp Mạn Dịch tư suy nghĩ một chút, nói: "Nàng có sở thích giống ta, ta thích nhất mặc y phục màu đỏ, nhà nàng mở quán cơm, hơn nữa ở đó mùi vị của thức ăn quả thật rất ngon. Ta hình như nghe người

khác bàn luận nói về nàng thì có nhắc tới cái gì phong nữ.”

Niệm Băng lặng nhìn về phía trước, gió lạnh không ngừng từ bên người thổi qua, hẳn đương nhiên biết Gia Lạp Mạn Dịch tư nói người này là ai, phong nữ, phong nữ không phải chính là Tuyết Tĩnh sao? Chẳng tuyệt không nghĩ rằng đối tượng mà Gia Lạp Mạn Dịch tư thích lại là Tuyết Tĩnh của Thanh Phong trai, như thế nào lại xảo hợp như vậy? Trên mặt Niệm Băng nét cười khổ càng đậm thêm một chút, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cả năm rồi, nên đổi mặt hay là quay đi? Vốn hẳn lần này phản hồi Băng Tuyết thành sợ nhìn thấy nhất chính là Tuyết Tĩnh, nhưng lại vì quan hệ với Gia Lạp Mạn Dịch tư này, muốn không gặp sợ rằng cũng không được.

Gia Lạp Mạn Dịch tư thấy Niệm Băng không lên tiếng, không khỏi la lên: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ ta một chút hy vọng cũng không có sao?" Niệm Băng lắc đầu, nói: "Cái này ta cũng khó nói, bất quá, cô nương mà người nói ta quả thật có quen biết, tên của nàng gọi là Tuyết Tĩnh. Ta cùng nàng có thể xem như bằng hữu cũ."

Gia Lạp Mạn Dịch tư vui vẻ nói: "Vậy thật tốt quá, có người ở giữa làm cầu nối, ta theo đuổi nàng đã có thể dễ dàng hơn nhiều."

Niệm Băng cười khổ: "Này, đây chỉ là ý nghĩ của người mà thôi, còn phải chờ Tuyết Tĩnh có xem ta là bằng hữu không đã. Người muốn nghe chuyện ta và nàng khi xưa không, lúc đó ta đúng là rất có lỗi với nàng a!"

Gia Lạp Mạn Dịch tư chân mày hơi nhíu, nói: "Tiểu tử thói này, chẳng lẽ người cũng thích nàng? Người cần phải biết, bằng hữu và vợ không thể gộp chung!"

Niệm Băng trợn mắt: "Này nhé, khi ta ta quen biết nàng, không biết người còn ngủ kỹ ở nơi nào cơ đấy. Chuyện là như thế này ..." Lập tức, hẳn rời khỏi rừng hoa đào, kể lại mình làm thế nào tiến vào Băng Tuyết thành, như thế nào gia nhập Thanh Phong trai cùng thời gian ở chung với Tuyết Tĩnh hết thấy kể lại một lượt.

"Theo ta thấy, cô nương ấy tốt với người như vậy, người còn gạt người ta, còn đuổi nàng đi, Niệm Băng, ta muốn giết người." Gia Lạp Mạn Dịch tư gầm ghe hướng tới Niệm Băng. Niệm Băng cười khổ: "Lão đại, người cũng phải nghĩ cho ta, ta thân có huyết hải thâm cừu, khi đó căn bản ta cũng không biết tương lai của mình ở nơi đâu, cho dù là bây giờ ta cũng vẫn không biết, ta như thế nào lại có thể tiếp nhận cảm tình của nàng đây? Huống chi, Tuyết Tĩnh nàng ấy cũng chẳng phải người ta ưa thích ta không thể miễn cưỡng. Đã như vậy, ta đương nhiên không thể chậm trễ, sớm cắt đứt ý nghĩ về nàng trong lòng, tuyệt đối là lựa chọn chính xác nhất. Lão đại, người không phải thích nàng sao? Nếu lúc đầu ta tiếp nhận nàng, người nào còn có cơ hội? Tuyết Tĩnh mặc dù tính tình khó một chút, nhưng nàng là cô nương tốt, nếu người thật sự thích nàng, ta sẽ tận lực giúp người. Ai, bất quá có chút khó khăn a! Không biết trong khoảng thời gian tới này, trong lòng nàng đã hết giận chưa."

Gia Lạp Mạn Dịch tư cười nói: "Tốt, xem người nói có lý, quả thật, nếu lúc đầu người muốn nàng, ta sẽ không cơ hội rồi. Đến lần này tốt lắm, Niệm Băng, người nhất định phải giúp ta nhiều a! Người mau nói cho ta tất cả những gì nàng thích? Lúc đầu nàng như thế nào lại đi thích tiểu tử như người? Chẳng lẽ bởi vì người có một chút tuần tú? Bất quá, người tựa hồ cũng không tuần tú bằng ta!"

Niệm Băng tức giận trừng mắt: "Không trách thuộc hạ không giỏi, nguyên lai cũng đều do người hù chạy. Người rất tuần tú sao? Tuần tú vậy sao còn có thể bị người ta đả thành đầu heo?"

"Thúi lắm, ta là rồng, không nên lấy ta so sánh với heo đó là loại sinh vật cấp thấp." Gia Lạp Mạn Dịch tư phản ứng.

Niệm Băng cười: "Kỳ thật, ta cũng không biết Tuyết Tĩnh thích cái gì, có lẽ, lúc đầu nàng thích ta là bởi vì ta là đầu bếp. Nếu người chịu bái ta làm thầy, ta có thể đem trù nghệ truyền thụ cho người, chỉ cần người vào làm việc ở Thanh Phong trai, còn sợ không có cơ hội sao?"

Gia Lạp Mạn Dịch tư con mắt sáng ngời, nhưng rất nhanh lại ủ rũ, nói: "Thôi quên đi, học trù nghệ không biết cần thời gian dài bao lâu, ta há có thể đợi được? Niệm Băng, người giúp ta nghĩ ra một biện pháp dễ dàng một chút đi."

Niệm Băng thở dài một tiếng: "Ta chỉ biết người không chịu học, đợi đến Băng Tuyết thành rồi tính, thời gian sau này không hiểu Tuyết Tĩnh có thay đổi gì không, bây giờ không biết nàng thích loại người nào?"

Niệm Băng tức giận hừ một tiếng, nói: "Người làm gì mà khoái chí vậy ? Người chiếm được thân thể nàng nhưng lại không chiếm được lòng nàng thì có ích gì ? Muốn theo đuổi Tuyết Tĩnh thì người còn phải cố gắng nhiều hơn. Ấy dà, xem bộ dạng của nàng so với trước kia hình như tinh thần ngày càng suy sụp . Chẳng lẽ ta đã gây cho nàng tổn thương nghiêm trọng vậy sao? Lúc ấy ta đã quá tuyệt tình, thật sự là có lỗi với nàng ”.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vỗ vai Niệm Băng nói: "Tốt lắm, chúng ta đi thôi, đỡ phải lát nữa lại bị nàng đánh tiếp. Thật không nghĩ tới huynh đệ chúng ta vừa đến Băng Tuyết thành thì lại biến thành hai cái bao cát, không ngờ Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại ta đây cũng có ngày hôm nay".

Niệm Băng cười nói: "Không phải là do người cam tâm tình nguyện sao? Chính người nguyện ý làm bao cát mà, ai cần nổi chứ !" . Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, đúng lúc này, một giọng trầm thấp hùng hậu vang lên: "Niệm Băng".

Niệm Băng quay đầu lại, chỉ thấy một người mặc áo xanh, chính là Tuyết Cực từ bên trong đi ra. Lão vừa thấy Niệm Băng thì vẻ mặt mừng rỡ, thân hình loáng một cái đã đi tới bên cạnh : "Niệm Băng, người đã trở lại, thật là tốt quá! Vừa rồi ta nghe hạ nhân nói Tuyết Tĩnh và người đánh nhau, thật là không hay chút nào !"

Niệm Băng mỉm cười : "Tuyết thúc thúc, kỳ thật thì cũng không có gì, coi như là ta bồi thường cho nàng thôi".

Tuyết Cực than nhẹ một tiếng , nói : "Đưa con gái này của ta rất cố chấp, chuyện của các người ta biết; cũng không thể trách người, dù sao thì chuyện tình cảm cũng không thể miễn cưỡng được. Đi nào, vào trong nhà ta nghỉ ngơi một lát. Vất vả lắm người mới trở lại, lần này nhất định phải lưu lại Thanh Phong Trai một thời gian đó".

Niệm Băng gật đầu: "Được, nhân tiện quấy rầy ngài." Hắn cũng không nghĩ tới sẽ ở lại nơi này, nhưng nghĩ lại thì có thể tạo cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư có cơ hội với Tuyết Tĩnh, trong lòng hắn vẫn có chút áy náy với nàng. Gia Lạp Mạn Dịch Tư có thể nói là người mà hắn tín nhiệm nhất, mà gã vừa lúc lại thích Tuyết Tĩnh. Niệm Băng từ trong tâm rất muốn kết hợp cho bọn họ, một là thành toàn cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hai là cho Tuyết Tĩnh một chút công đạo. Gia Lạp Mạn Dịch Tư có nói qua, nếu Tuyết Tĩnh nguyện ý ở cùng với hắn, chẳng những có thể trường sinh mà thực lực của nàng dưới sự trợ giúp của hắn cũng sẽ tăng lên nhiều. Bất luận thế nào thì đây cũng là một chuyện tốt, huống chi Gia Lạp Mạn Dịch Tư xứng là một con rồng đáng giá để nữ nhân có thể phó thác cả đời.

Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư đi theo Tuyết Cực vào trong Thanh Phong Trai nội đường. Tuyết Cực ra lệnh cho hạ nhân pha trà, mời Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngồi xuống rồi nói: "Niệm Băng, người bây giờ thật là danh tiếng như cồn ha!"

Niệm Băng ngẩn người : "Cái gì danh tiếng? Ta chẳng biết gì cả". Tuyết Cực có chút kinh ngạc : "Người sao lại không biết? Người khiến cho Băng Nguyệt đế quốc nở mày nở mặt. Mấy ngày nay lão gia hỏa Long Tri kia đều cười tít mắt, miệng chẳng bao giờ ngậm lại".

Niệm Băng trong lòng máy động, mới hiểu được Tuyết Cực nói chính là thành tích của mình tại Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái, hắn mỉm cười nói: "Tin tức truyền nhanh thật, nguyên lai là các người đã biết cả rồi, sư phó ta khỏe chứ?"

"Khỏe, đương nhiên là khỏe, không khỏe mà được sao?. Do Lạc Nhu bỏ nhà đi khiến cho Quốc Vương nổi giận, không chỉ Băng Tuyết thành chúng ta bị nạn mà cả Băng Nguyệt thành cũng liên quan, mọi chỗ trong thành đều phát động truy tìm nơi ở của bọn họ. Đang lúc này thì tin tức người đoạt quán quân Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái truyền về, chúng ta ở Băng Nguyệt thành thật là nở mày nở mặt . Đệ nhất và đệ nhị đều thuộc về chúng ta, chưa có một quốc gia nào có thành tích tốt như vậy trong lịch sử.Long nhan Quốc Vương đại thịnh, phong ba do Lạc Nhu mang đến lập tức trở nên bình lặng đi rất nhiều. Sư phó của người bởi vì có quan hệ với người nên được bề hạ coi trọng, đã được khôi phục chức Ma Pháp Sư công hội ngân khoảng. Bây giờ lão có thể phong quang vô hạn (ánh sáng đẹp để toả ra không giới hạn) rồi. Ma Pháp

Sư công hội dưới sự dẫn dắt của lão đã đoàn kết lại, trong thời gian ngắn tăng thêm hơn mười ma pháp sư. Hơn nữa thanh danh công hội bây giờ so với trước kia đã cường đại hơn rất nhiều. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không thể so sánh với Băng Thần Thập, nhưng cũng không giống như trước kia luôn bị người ta khinh miệt. Sư phó của người mỗi lần nhắc tới người thì vẻ mặt hớn hởi, cứ như là chính lão chấm trúng được người vậy.”

Niem Băng mỉm cười : “Việc ta làm dĩ nhiên là dành cho công hội, nhưng thật ra ta thắng cũng nhờ kỹ xảo thôi, theo thực lực mà nói thì ta vẫn còn kém Thiên Huyền Băng Vân một chút. À, thời gian qua ngài vẫn khỏe chứ? Vừa rồi ta thấy Tuyết Tĩnh, tâm trạng của nàng ấy hình như không được ổn định. Aiii ... đều là do ta cả.”

Tuyết Cực than nhẹ, nói: “Khỏe hay không khỏe đều có thể nhìn từ hai phương diện. Nếu nhìn theo góc độ Thanh Phong Trai, lúc trước được người trợ giúp, chúng ta một lần nữa vượt qua Đại Thành Hiên; sau đó người lại giới thiệu Minh huynh đệ tiểu sư muội đến, càng khiến cho thực lực trù phòng lại tăng lên, Đại Thành Niên không còn khả năng tranh chấp nữa. Nhưng nếu nhìn theo góc độ của Tĩnh nhi thì không được tốt lắm. Từ lần trước trốn nhà theo người trở về, nó đều ở ngoài hoa viên luyện công, ít khi ra ngoài. Nha đầu này tâm trạng rất nặng nề, ngay cả ta bây giờ cũng không hiểu được nó. Niem Băng, người yên tâm, ta không trách người. Có lẽ nhiều ngày nữa, tâm hồn nó sẽ bình tĩnh trở lại. Bất quá tính khí nó như vậy, thật chẳng biết làm sao có thể xuất giá được đây ?” . Tuyết Cực lộ vẻ bất đắc dĩ, thở dài.

“Dĩ nhiên là có thể! Ta nguyện ý cùng Tuyết Tĩnh tiểu thư ở cùng một chỗ”, đối mặt với nhạc phụ tương lai, Gia Lạp Mạn Dịch Tư hấp tấp bày tỏ nỗi lòng.

Tuyết Cực nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: “Ta thật không nghĩ tới người và Niem Băng quen biết. Thật là vô ý tứ, Tĩnh Nhi đối với người không có cảm giác gì đâu, từ nay về sau người đừng có quấy rầy nó nữa” . Hiển nhiên lão đã gặp Gia Lạp Mạn Dịch Tư không chỉ một lần, hơn nữa ấn tượng của lão với tên rỗng này cũng không được hay ho gì cho lắm.

Niem Băng không đành lòng nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư xấu hổ, mỉm cười nói: “Tuyết thúc thúc, ta còn chưa kịp giới thiệu, đây là đại ca Hỏa Long của ta, thực lực của hắn hơn ta rất nhiều. Đại ca, đây là Tuyết Cực thúc thúc, chắc người cũng nhận ra.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vội vàng gật đầu : “Biết chứ, đương nhiên là biết. Trước kia ta theo đuổi Tuyết Tĩnh tiểu thư, cũng đã gặp mặt bá phụ vài lần.” Hắn đồng dục kêu bá phụ, nếu Tuyết Cực biết tuổi thực của hắn so với mình lớn hơn mấy ngàn lần, trong lòng không biết sẽ nghĩ như thế nào!

Niem Băng âm thầm cười trộm, nhưng trên mặt lại ráng giữ vẻ bình tĩnh, nói: “Tuyết thúc thúc, kỳ thật đại ca ta là người tốt.”

Tuyết Cực nhíu mày: “Hắn là đại ca của người hả? Người không biết vị đại ca này của người lúc trước cứ quần quýt lấy Tĩnh Nhi, chuyện này toàn bộ Thanh Phong Trai đều biết. Tĩnh Nhi gần đây tâm tình không được tốt cũng có liên quan đến hắn một phần.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cúi đầu nói: “Kỳ thật không phải mỗi ngày quần quýt, mà là ... vài tháng thì phải. Tuyết bá phụ, ta thật tâm thích Tuyết Tĩnh, một ngày không thấy nàng, trong lòng ta nhớ nhung không nguôi”.

Cũng không trách Tuyết Cực không có ấn tượng tốt với hắn được. Lúc trước Tuyết Cực không thể tìm ra được biện pháp nào ngăn cản tên gia hỏa này, cho dù là ma pháp phong ấn, phái người đến đánh, lão đều dùng qua; nhưng có điều mấy cái thứ đó làm sao cản được Gia Lạp Mạn Dịch Tư? . Tuyết Tĩnh mỗi ngày nhìn cái khuôn mặt si mê của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, thật tình chỉ coi hắn như là ruồi bọ.

Niem Băng biết muốn thay đổi thái độ của Tuyết Tĩnh và Tuyết Cực đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không dễ dàng, hắn ho khan một tiếng nói tránh đi: “Tuyết thúc thúc, vừa rồi chúng ta khi ăn cơm gặp một người tên là Yến Vân, hắn đúng là Băng Nguyệt đế quốc ngũ hoàng tử sao?”

Ánh mắt Tuyết Cực toát ra một tia kinh ngạc, tựa hồ như nghĩ rằng chuyện gì Niem Băng cũng biết: “Đúng, hắn là Ngũ hoàng tử. Aiii... Con nha đầu Lạc Nhu kia, cả nhà đột nhiên rời đi tạo nên một trường phong ba. Trước khi kết hôn một năm mà vị hôn thê lại bỏ trốn, việc này đối với Ngũ hoàng tử là một đại sỉ nhục. Vì tra rõ chuyện này, hắn tự mình đến Băng Tuyết Thành, bởi vì thích chỗ này thanh đạm nên mỗi ngày

hắn đều đến ăn cơm. Ta còn định cấp cho hắn một cái phòng, nhưng hắn cố ý muốn ở tại Yếu Trần đại sảnh. Ngũ hoàng tử này cũng là một người tốt. không ra vẻ hoàng tử mà bình dị thân cận với mọi người. Trong tất cả các hoàng tử, ta xem trọng hắn nhất.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư khóc: “Cũng đâu phải là con rể tốt đâu !” Mặc dù giọng hắn rất nhỏ, nhưng Tuyết Cực sao lại không nghe được? Nếu chỉ có một mình Gia Lạp Mạn Dịch Tư ở chỗ này, lão nhất định đã phát tác, nhưng vì có Niệm Băng nên lão cố tình làm như không nghe thấy.

Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ, cho dù là Ngũ hoàng tử vĩ đại cũng không có khả năng so sánh với Long Tộc đích Long vương, thật chẳng biết Gia Lạp Mạn Dịch Tư làm cái gì khiến cho cha con Tuyết Cực chán ghét hắn đến vậy ?

“Tuyết thúc thúc, ta muốn trở về công hội một chút; rồi đi một thời gian dài, giờ cũng nên về lại. Phiên ngài sắp xếp cho Long đại ca của ta một chỗ tại Thanh Phong trai, nơi này so với bên công hội thuận tiện hơn, ít nhất là ở phương diện ăn uống.”

Tuyết Cực bật cười nói: “Cái này không thành vấn đề, người lo lắng về chuyện ăn uống sao? Người không phải chính là đầu bếp xuất sắc nhất sao? Được rồi, ta nghe nói người ở Hoa Dung đế quốc từng tham gia Hoa Long Trù Nghệ Chiến tái, nhưng cuối cùng lại bỏ cuộc ở trận cuối, nên mất tư cách tham dự Trù Thần Đại Tái phải không?”

Niệm Băng gật đầu : “Trù nghệ giới thật sự là rất nhiều người tài, cho dù ta tham gia vòng cuối cũng chưa chắc đoạt được giải quán quân. Ta gặp được một người có thể sử dụng Âm Dương Điều Hòa Thái Cực thủ, trù nghệ của hắn không hề thua kém ta. Ta lấy ma pháp nhập trù, còn hắn lấy đấu khí nhập trù, năng lực mạnh mẽ phi thường “.

Tuyết Cực mỉm cười : “Ta đã nghe nói qua, bắt quả người sẽ còn có cơ hội cùng hắn phân thắng bại.Ta muốn cho người làm đại biểu Thanh Phong Trai tham gia Trù Thần Đại Tái, không biết người có hứng thú không?”

Niệm Băng nhăn tình sáng lên nói: “Đương nhiên là có, sư phó của ta từng năm lần đoạt giải quán quân. Ta mặc dù không thể so với sư phó, nhưng cũng rất hy vọng có thể tham gia giải thi đấu cao nhất của trù nghệ. Gần đây ta đối với trù nghệ có 1 chút nghiên cứu mới, ta nghĩ sẽ không làm cho Thanh Phong Trai mất mặt đâu .Ta có thể đi được à?”

“Đương nhiên là có thể, đây là vinh hạnh của Thanh Phong Trai mà!. Có người tham gia, lần này chúng ta nhất định có thể đạt thành tích tốt. Trù Thần Đại Tái yêu cầu rất nghiêm khắc, theo quy định của hội ủy, ban giám khảo đều là năm bếp thần , thành viên hội ủy bao gồm hơn mười vị trù sư nổi tiếng và các nhà mĩ thực “.

Niệm Băng trong lòng cả kinh : “Ngài nói là cả Đại Thành Hiên và Thanh Phong Trai này đều không có tên trong danh sách?”.

Tuyết Cực gật đầu : “Đương nhiên! Người cho rằng ai cũng có thể tham gia Trù Thần Đại Tái sao? Trù Thần Đại Tái bây giờ so với lúc sư phụ người thi đấu đã khác nhiều: tổ chức tốt hơn, trình tự rất hợp lý và nghiêm cẩn. Muốn đạt được 1 chỗ trên danh ngạch cũng rất khó khăn, chỉ có những nơi quy mô như chúng ta mới có thể xuất ra một đại biểu, Băng Nguyệt đế quốc cũng chỉ có 2 tên trong danh sách. Nghe nói Áo Lan đế quốc chỉ có một tên . Băng Nguyệt đế quốc trừ Thanh Phong Trai ra thì có Huyền Nguyệt khách sạn của thủ đô là được vinh dự này. Ba tháng sau sẽ cử hành giải đấu ở Lăng Mộc đế quốc, ta sẽ cùng với vài cao thủ ở Thanh Phong Trai đi cùng người”.

Niệm Băng đối với thi đấu trù nghệ hiểu rất rõ, Tra Cực từng kể cho hắn nghe về quy tắc. Lúc trước Tra Cực truyền thụ trù nghệ từng nói qua, làm một gã đỉnh cấp trù sư, nếu không đoạt được Trù Thần Đại Tái quán quân thì vĩnh viễn không có khả năng đứng đầu thiên hạ. Trù Thần Đại Tái tụ tập tất cả danh trù trên toàn đại lục, đó là chỗ sang trọng nhất, thông qua thi đấu trù nghệ là điều rất quan trọng để cho trù nghệ của mình tiến bộ . Niệm Băng vì báo thù mà học trù nghệ, mà trù nghệ cũng chính là niềm yêu thích của hắn. Từ khi rời khỏi Đào Hoa lâm, hắn đã thề sau này nhất định phải kế thừa Tra Cực trở thành Ngưỡng Quang đại lục tối đỉnh cấp trù sư. Rốt cuộc cũng được tham gia Trù Thần Đại Tái, Niệm Băng trong lòng tràn ngập chờ mong.

Như Tuyết Cực đã nói, quy tắc của Trù Thần Đại Tái cực kỳ nghiêm khắc nhưng đồng thời cũng rất công bình. Muốn đoạt được chức quán quân thì trừ sư phải biểu hiện năng lực cường đại ở mọi phương diện. Trù Thần Đại tái chia làm 5 trận là lương thái, nhiệt thái, thang, diện điểm, đặc châu trừ nghệ. Mỗi trừ sư tham thi đấu đều phải thi năm hạng mục này, thông qua bình phẩm và loại trừ để đi vào vòng đấu cuối cùng.

133. Chương 132 Băng Nguyệt Đế Quốc Ngũ Hoàng Tử

Niệm Băng ăn cũng không mau, sức ăn so với Yến Vân không sai biệt lắm. Qua nói chuyện với nhau, Yến Vân phát hiện Niệm Băng nói chuyện khá ít, cả buổi ăn chỉ nói vài câu về thân phận của hắn và Gia Lạp Địch Mạn Tư, tuyệt không nói thêm câu nào về chuyện khác.

"Ngon, ngon thật ! Yến Vân huynh đệ, kêu phục vụ đem thêm một bàn nữa đi."

Yến Vân mỉm cười gật đầu, ra lệnh cho phục vụ đem thêm thức ăn và nói: "Long Hỏa đại ca, phạn lượng của ngài thật là làm cho tiểu đệ hâm mộ, nếu đệ có thể ăn nhiều như vậy, nói không chừng có thể khỏe mạnh hơn "

Gia Lạp Địch Mạn Tư quét sạch thức ăn còn thừa trên bàn, thần thờ nói: "Người tu luyện Băng đấu khí, cho dù ăn nhiều thì hình thể cũng chẳng phát sinh biến hóa; trừ phi người đạt tới cấp Vũ Thánh mới có thể tùy ý thay đổi hình thể , hừm.... ít nhất cũng mười năm nữa."

Yến Vân trong lòng cả kinh, quả thực hắn chính là Vũ đấu gia. Gia Lạp Địch Mạn Tư chưa từng thấy hắn, nhưng bây giờ nói ra trạng thái của hắn một hơi , bảo sao hắn không giật mình cho được ? Yến Vân nhất thời tim đập nhanh, mỉm cười nói: "Đúng vậy, cũng phải mười năm nữa, tu luyện thì phải theo tuần tự từ từ mà tiến, dù ta có gấp cũng vô dụng."

"Nguyên liệu không đủ để nấu thêm 1 bàn nữa. Yến tiên Sinh, ngài gọi món khác đi "

Một giọng nói khá bình thản vang lên, nghe không phải là giọng điệu khách khí của phục vụ , bọn Niệm Băng 3 người cùng hướng về phía âm thanh phát ra. Gia Lạp Mạn địch Tư nhất thời chấn động toàn thân, cả ăn cũng không nổi, bởi vì người vừa mở miệng chính là Tuyết Tĩnh mà hắn thầm thương trộm nhớ.

Tuyết Tĩnh vẫn như trước, chỉ có điều Niệm Băng nhìn ra được so với trước kia nàng gầy hơn 1 chút. Toàn thân màu hồng , váy đỏ dài nâng thân hình đầy đặn như một đóa hoa mãn cô nở rộ. Dĩ nhiên mãn cô (hoa hồng) nào mà chẳng có gai ! Tuy nhiên, không thể không thừa nhận là tại lúc này, dung nhan của Tuyết Tĩnh so với Long Linh và Lạc Nhu không hề thua kém.

Yến Vân mắt sáng ngời, vội vàng đứng dậy nói: "Tuyết cô nương, khỏe không? Hôm nay thật sự là vô ý quá. Vị bằng hữu này của ta ăn hơi nhiều 1 chút, nếu không có nguyên liệu, có thể làm món ngon khác cũng được".

Tuyết Tĩnh mắt thoáng lên 1 chút quái dị nhìn Gia Lạp Địch Mạn Tư, bởi vì Niệm Băng có đầu lạp (nón) nên nàng chưa thấy được dung mạo . "Hắn là bằng hữu của ngươi?" , nàng chỉ Gia Lạp Mạn Địch Tư hỏi.

Yến Vân gật đầu, có chút kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ cô nương biết Long Viên đại ca? Thật sự tốt quá, chúng ta cũng chỉ vừa mới quen biết không lâu."

Tuyết Tĩnh trên mặt lộ ra hàn ý, bước đến bên cạnh Gia Lạp Địch Mạn Tư: "Ai cho ngươi tới đây? Lần trước đuổi đi, sao ngươi lại như ruồi nhặng bám đến đây nữa? Phong Thanh Trai chúng ta không chào đón khách nhân như ngươi, lăn ra ngoài cho ta !"

Gia Lạp Mạn Địch Tư trên mặt lộ vẻ khổ sở, than nhẹ một tiếng : "Tuyết Tĩnh cô nương, Thanh Phong Trai các người mở cửa buôn bán, có lý nào lại đuổi khách đi ? Ta biết ngươi không thích ta, nhưng ta lần này tới đây vẫn không có làm phiền ngươi. Dù thế nào đi nữa, ngươi cũng để cho ăn xong bữa cơm này chứ?" Ý tứ hắn rất rõ ràng , "Ta đã không chọc ngươi, ngươi dựa vào gì mà đuổi , các người kinh doanh ăn uống mà !" . Chiêu này do Niệm Băng chỉ hấn, rồi hắn tự lĩnh ngộ thêm, bây giờ đóng một vở kịch hay thế này khiến trong phạm vi điểm cũng có khá nhiều người đồng tình.

Quả nhiên chiêu này của hắn có tác dụng, Tuyết Tĩnh thở hắt một tiếng, sau đó nhú mày nói: "Vậy thì ngươi ăn xong rồi rút đi, không được đến làm phiền ta nữa nghe không?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng nói: "Ta chỉ tới đây ăn, ta thích nơi này vì thức ăn thôi, chẳng lẽ như thế là sai sao? Tuyết Tinh cô nương, nàng không thấy làm như vậy là bá đạo lắm sao?" Niệm Băng đã từng nói qua với hắn, Tuyết Tinh giống như một nữ hài tử vậy, ghét nhất là bọn a dua nịnh nọt; càng đối với nàng nhẹ nhàng, nàng càng xem thường.

Tuyết Tinh hiển nhiên là không ngờ Gia Lạp Mạn Địch Tư lại có thái độ như vậy, "Tốt, người giỏi lắm! Bây giờ vẫn chưa nổi điên lên à!"

Gia Lạp Địch Mạn Tư mỉm cười nói: "Cho dù tính tình ta không tốt, chỉ sợ cũng không bằng tiểu thư."

"Người...", Tuyết Tinh tính tình thẳng thắn, căn bản không biết nhẩn nại là cái gì; hào quang trong mắt lóe lên, tay hướng đến Gia Lạp Mạn Địch Tư vung ra, trên tay ẩn dấu khí đỏ rực, hiển nhiên là không đùa với hắn.

"Tuyết cô nương hạ thủ lưu tình", lam sắc dấu khí trong tay Yến Vân phát ra bằng khí, một tay hắn kéo Tuyết Tinh: "Tuyết Tinh cô nương vì lẽ gì nổi giận? Vị bằng hữu này của ta chỉ đến ăn thôi, nếu các người có ân oán, xin cô nương nể mặt ta 1 chút được không?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư nhìn Yến Vân cầm tay Tuyết Tinh, trong mắt suýt nữa phun ra lửa, bao nhiêu hảo cảm vừa sinh ra với Yến Vân liền bay biến sạch. Hắn hừ một tiếng, đứng lên nói: "Nơi này đã không muốn lưu thì chúng ta đi." Vừa nói hắn vừa hướng Tuyết Tinh đi tới xăm xăm, sắp đụng vào nàng.

Tuyết Tinh bị Yến Vân nắm tay, nhưng nàng không có giãy dụa. Mắt nhìn thấy Gia Lạp Mạn Địch Tư đi tới, tay còn lại nhất thời tràn ngập dấu khí, hướng tới hắn mà chụp, trong mắt hiển lộ hào quang.

Gia Lạp Mạn Địch Tư để cho chiêu thức của Tuyết Tinh đánh đến thân người, phát ra 1 tiếng bịch. Hắn không hề di chuyển mà phản lực khiến cho Tuyết Tinh thối lui vài bước, năng lượng còn dẫn truyền khắp toàn thân nàng, nhất thời đánh bật tay của Yến Vân ra.

Yến Vân lúc này cũng không ngăn cản Tuyết Tinh, Gia Lạp Mạn Địch Tư đứng một bên cũng không lên tiếng. Dấu khí sung mãn của Tuyết Tinh bổ thẳng về phía Niệm Băng.

Niệm Băng đứng đó, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tuyết Tinh. Phanh, phanh...hai tiếng nổ vang lên, hỏa dấu khí tỏa ra hơi nóng. Niệm Băng lui về sau hai bước, nhưng không ngã xuống. Lúc này tâm tình của Tuyết Tinh cực kỳ phức tạp. Lúc trước Niệm Băng đã làm dậy sóng trái tim nàng, rồi lại cự tuyệt nàng. Nàng cũng không rõ bản thân đối với Niệm Băng là yêu hay hận. Nước mắt đã khiến cho ánh mắt nàng có chút mờ lung, nàng máy móc điên cuồng hướng đến Niệm Băng bổ một chiêu... rồi lại một chiêu nữa. Cả Thanh Phong Trai dấu khí mù mịt, dọa tất cả thức khách bỏ chạy.

Niệm Băng không hề né tránh, càng không công kích lại Tuyết Tinh, tùy ý tiếp một chiêu thức kim liệt thạch (phá vàng vỡ đá), hỏa dấu khí điên cuồng đánh vào ngực hắn, xâm nhập vào kinh mạch. Nhưng bây giờ Niệm Băng đã khác trước, đừng nói là Tuyết Tinh, cho dù là một gã Vũ Thánh ở chỗ này, muốn dùng dấu khí để đả thương hắn cũng không phải là chuyện dễ.

Tiếng bang bang vang lên không ngớt, rốt cuộc Tuyết Tinh dừng lại thở dốc. Toàn lực phát ra dấu khí đối với nàng tiêu hao rất lớn khí lực, nên không thể không dừng lại được.

Niệm Băng há mồm phun ra một ngụm nhiệt khí, ma pháp lực trong cơ thể phối hợp với long thể đã đem toàn bộ dấu khí của Tuyết Tinh hóa giải. "Tổng cộng có mười sáu chiêu, Tuyết Tinh, khí lực của nàng cũng tiêu tán rồi. Lúc trước là ta không đúng, ta xin lỗi nàng". Nói xong, Niệm Băng cúi người hướng đến Tuyết Tinh thi lễ.

Tuyết Tinh ghen ngào: "Xin lỗi? Người đã vũ nhục ta, một câu xin lỗi có thể hóa giải sao? . Niệm Băng, ta hận người, ta hận người, ta hận người." Nước mắt còn vương lại trên mắt, nàng xoay người chạy về phía sau, đụng vào bàn mà cũng không hay biết.

Yến Vân có chút bất đắc dĩ, nhìn Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: "Thật là vô ý tứ, tính tình Tuyết Tinh có hơi nóng nảy. Hai vị, ta còn có chút việc phải đi trước, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ lại mời hai vị cùng ăn một bữa ngon". Bất luận là Niệm Băng hay Gia Lạp Mạn Địch Tư đều cho hắn một ấn tượng sâu sắc, hai người sở hữu lực phòng ngự siêu cường làm cho trong lòng Yến Vân sinh ra giới bị. Băng Nguyệt Đế Quốc quốc vương thân thể không tốt, bây giờ đã thập phần hư nhược, mặc dù lão thích Yến Vân,

nhưng Yến Vân còn có bốn ca ca. Lúc này chính là lúc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cho nên Yến Vân cực kỳ thận trọng.

Sau khi Yến Vân rời khỏi, Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khổ nói: "Không công bình, thật sự là không công bình!!!"

Niệm Băng nhìn hẩn nghi hoặc: "Có cái gì không công bình? Chẳng lẽ người hy vọng hơn một trăm chưởng kia đánh vào người sao? Mặc lực phòng ngự thân thể của ta cường đại, nhưng lúc đó cũng nguy hiểm, nghĩ lại vẫn còn thấy sợ."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khổ nói: "Không phải ý này, ý ta là ám chỉ đến điều kiện của Tuyết Tĩnh. Nàng để ta giết người, chỉ nói là cùng ta kết giao. Nhưng lúc kêu tên mặt trắng kia giết người, lại muốn lấy thân ra đền đáp... aii.... Thật là bất công!"

Niệm Băng trong lòng đỏ mồ hôi lạnh, lạnh lùng nói: "Nói như vậy thì nếu nàng chịu lấy thân đền đáp, người giết ta luôn à?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc: "Để ta đi hỏi nàng, nếu nàng đồng ý thì người cứ giả bộ chết, ca ca người sẽ không để người chịu thiệt thòi đâu".

Niệm Băng tức giận hừ một tiếng, nói: "Người làm gì mà khoái chí vậy? Người chiếm được thân thể nàng nhưng lại không chiếm được lòng nàng thì có ích gì? Muốn theo đuổi Tuyết Tĩnh thì người còn phải cố gắng nhiều hơn. Ấy dà, xem bộ dạng của nàng so với trước kia hình như tinh thần ngày càng suy sụp. Chẳng lẽ ta đã gây cho nàng tổn thương nghiêm trọng vậy sao? Lúc ấy ta đã quá tuyệt tình, thật sự là có lỗi với nàng".

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vỗ vai Niệm Băng nói: "Tốt lắm, chúng ta đi thôi, đỡ phải lát nữa lại bị nàng đánh tiếp. Thật không nghĩ tới huynh đệ chúng ta vừa đến Băng Tuyết thành thì lại biến thành hai cái bao cát, không ngờ Gia Lạp Mạn Dịch Tư vĩ đại ta đây cũng có ngày hôm nay".

Niệm Băng cười nói: "Không phải là do người cam tâm tình nguyện sao? Chính người nguyện ý làm bao cát mà, ai cắn nổi chứ!" . Hai người vừa nói vừa đi ra ngoài, đúng lúc này, một giọng trầm thấp hùng hậu vang lên: "Niệm Băng".

Niệm Băng quay đầu lại, chỉ thấy một người mặc áo xanh, chính là Tuyết Cực từ bên trong đi ra. Lão vừa thấy Niệm Băng thì vẻ mặt mừng rỡ, thân hình loáng một cái đã đi tới bên cạnh: "Niệm Băng, người đã trở lại, thật là tốt quá! Vừa rồi ta nghe hạ nhân nói Tuyết Tĩnh và người đánh nhau, thật là không hay chút nào!"

Niệm Băng mỉm cười: "Tuyết thúc thúc, kỳ thật thì cũng không có gì, coi như là ta bồi thường cho nàng thôi".

Tuyết Cực than nhẹ một tiếng, nói: "Đưa con gái này của ta rất cố chấp, chuyện của các người ta biết; cũng không thể trách người, dù sao thì chuyện tình cảm cũng không thể miễn cưỡng được. Đi nào, vào trong nhà ta nghỉ ngơi một lát. Vất vả lắm người mới trở lại, lần này nhất định phải lưu lại Thanh Phong Trai một thời gian đó".

Niệm Băng gật đầu: "Được, nhân tiện quấy rầy ngài." Hẩn cũng không nghĩ tới sẽ ở lại nơi này, nhưng nghĩ lại thì có thể tạo cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư có cơ hội với Tuyết Tĩnh, trong lòng hẩn vẫn có chút áy náy với nàng. Gia Lạp Mạn Dịch Tư có thể nói là người mà hẩn tín nhiệm nhất, mà gã vừa lúc lại thích Tuyết Tĩnh. Niệm Băng từ trong tâm rất muốn kết hợp cho bọn họ, một là thành toàn cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hai là cho Tuyết Tĩnh một chút công đạo. Gia Lạp Mạn Dịch Tư có nói qua, nếu Tuyết Tĩnh nguyện ý ở cùng với hẩn, chẳng những có thể trường sinh mà thực lực của nàng dưới sự trợ giúp của hẩn cũng sẽ tăng lên nhiều. Bất luận thế nào thì đây cũng là một chuyện tốt, huống chi Gia Lạp Mạn Dịch Tư xứng là một con rồng đáng giá để nữ nhân có thể phó thác cả đời.

Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư đi theo Tuyết Cực vào trong Thanh Phong Trai nội đường. Tuyết Cực ra lệnh cho hạ nhân pha trà, mời Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngồi xuống rồi nói: "Niệm Băng, người bây giờ thật là danh tiếng như cồn ha!"

Niệm Băng ngẩn người : "Cái gì danh tiếng? Ta chẳng biết gì cả". Tuyết Cực có chút kinh ngạc : "Người sao lại không biết? Người khiến cho Băng Nguyệt đế quốc nở mày nở mặt. Mấy ngày nay lão gia hỏa Long Tri kia đều cười tít mắt, miệng chẳng bao giờ ngậm lại".

Niệm Băng trong lòng máy động, mới hiểu được Tuyết Cực nói chính là thành tích của mình tại Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái, hần mỉm cười nói: "Tin tức truyền nhanh thật, nguyên lai là các người đã biết cả rồi, sư phó ta khỏe chứ?"

"Khỏe, đương nhiên là khỏe, không khỏe mà được sao?. Do Lạc Nhu bỏ nhà đi khiến cho Quốc Vương nổi giận, không chỉ Băng Tuyết thành chúng ta bị nạn mà cả Băng Nguyệt thành cũng liên quan, mọi chỗ trong thành đều phát động truy tìm nơi ở của bọn họ. Đang lúc này thì tin tức người đoạt quán quân Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái truyền về, chúng ta ở Băng Nguyệt thành thật là nở mày nở mặt. Đệ nhất và đệ nhị đều thuộc về chúng ta, chưa có một quốc gia nào có thành tích tốt như vậy trong lịch sử. Long nhan Quốc Vương đại thịnh, phong ba do Lạc Nhu mang đến lập tức trở nên bình lặng đi rất nhiều. Sư phó của người bởi vì có quan hệ với người nên được bề hạ coi trọng, đã được khôi phục chức Ma Pháp Sư công hội ngân khoảng. Bây giờ lão có thể phong quang vô hạn (ánh sáng đẹp để tỏa ra không giới hạn) rồi. Ma Pháp Sư công hội dưới sự dẫn dắt của lão đã đoàn kết lại, trong thời gian ngắn tăng thêm hơn mười ma pháp sư. Hơn nữa thanh danh công hội bây giờ so với trước kia đã cường đại hơn rất nhiều. Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không thể so sánh với Băng Thần Thập, nhưng cũng không giống như trước kia luôn bị người ta khinh miệt. Sư phó của người mỗi lần nhắc tới người thì vẻ mặt hơn hớn, cứ như là chính lão chấm trúng được người vậy."

Niệm Băng mỉm cười : "Việc ta làm dĩ nhiên là dành cho công hội, nhưng thật ra ta thắng cũng nhờ kỹ xảo thôi, theo thực lực mà nói thì ta vẫn còn kém Thiên Áo Băng Vân một chút. À, thời gian qua ngài vẫn khỏe chứ? Vừa rồi ta thấy Tuyết Tĩnh, tâm trạng của nàng ấy hình như không được ổn định. Aiii ... đều là do ta cả."

Tuyết Cực than nhẹ, nói: "Khỏe hay không khỏe đều có thể nhìn từ hai phương diện. Nếu nhìn theo góc độ Thanh Phong Trai, lúc trước được người trợ giúp, chúng ta một lần nữa vượt qua Đại Thành Hiên; sau đó người lại giới thiệu Minh huynh đệ tiểu sư muội đến, càng khiến cho thực lực trừ phòng lại tăng lên, Đại Thành Niên không còn khả năng tranh chấp nữa. Nhưng nếu nhìn theo góc độ của Tĩnh nhi thì không được tốt lắm. Từ lần trước trốn nhà theo người trở về, nó đều ở ngoài hoa viên luyện công, ít khi ra ngoài. Nha đầu này tâm trạng rất nặng nề, ngay cả ta bây giờ cũng không hiểu được nó. Niệm Băng, người yên tâm, ta không trách người. Có lẽ nhiều ngày nữa, tâm hồn nó sẽ bình tĩnh trở lại. Bất quá tính khí nó như vậy, thật chẳng biết làm sao có thể xuất giá được đây?". Tuyết Cực lộ vẻ bất đắc dĩ, thở dài.

"Dĩ nhiên là có thể! Ta nguyện ý cùng Tuyết Tĩnh tiểu thư ở cùng một chỗ", đối mặt với nhạc phụ tương lai, Gia Lạp Mạn Địch Tư hấp tấp bày tỏ nỗi lòng.

Tuyết Cực nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: "Ta thật không nghĩ tới người và Niệm Băng quen biết. Thật là vô ý tứ, Tĩnh Nhi đối với người không có cảm giác gì đâu, từ nay về sau người đừng có quấy rầy nó nữa". Hiển nhiên lão đã gặp Gia Lạp Mạn Địch Tư không chỉ một lần, hơn nữa ấn tượng của lão với tên rồng này cũng không được hay ho gì cho lắm.

Niệm Băng không đành lòng nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư xấu hổ, mỉm cười nói: "Tuyết thúc thúc, ta còn chưa kịp giới thiệu, đây là đại ca Hỏa Long của ta, thực lực của hắn hơn ta rất nhiều. Đại ca, đây là Tuyết Cực thúc thúc, chắc người cũng nhận ra."

Gia Lạp Mạn Địch Tư vội vàng gật đầu : "Biết chứ, đương nhiên là biết. Trước kia ta theo đuổi Tuyết Tĩnh tiểu thư, cũng đã gặp mặt bá phụ vài lần." Hắn đồng dạng kêu bá phụ, nếu Tuyết Cực biết tuổi thực của hắn so với mình lớn hơn mấy ngàn lần, trong lòng không biết sẽ nghĩ như thế nào!

Niệm Băng âm thầm cười trộm, nhưng trên mặt lại ráng giữ vẻ bình tĩnh, nói: "Tuyết thúc thúc, kỳ thật đại ca ta là người tốt."

Tuyết Cực nhíu mày: "Hắn là đại ca của người hả? Người không biết vị đại ca này của người lúc trước cứ quần quýt lấy Tĩnh Nhi, chuyện này toàn bộ Thanh Phong Trai đều biết. Tĩnh Nhi gần đây tâm tình không được tốt cũng có liên quan đến hắn một phần."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cúi đầu nói: "Kỳ thật không phải mỗi ngày quần quýt, mà là ... vài tháng thì phải. Tuyết bá phụ, ta thật tâm thích Tuyết Tĩnh, một ngày không thấy nàng, trong lòng ta nhớ nhung không nguôi".

Cũng không trách Tuyết Cực không có ấn tượng tốt với hắn được. Lúc trước Tuyết Cực không thể tìm ra được biện pháp nào ngăn cản tên gia hỏa này, cho dù là ma pháp phong ấn, phái người đến đánh, lão đều dùng qua; nhưng có điều mấy cái thứ đó làm sao cản được Gia Lạp Mạn Dịch Tư? . Tuyết Tĩnh mỗi ngày nhìn cái khuôn mặt si mê của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, thật tình chỉ coi hắn như là ruồi bọ.

Niệm Băng biết muốn thay đổi thái độ của Tuyết Tĩnh và Tuyết Cực đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư cũng không dễ dàng, hắn ho khan một tiếng nói tránh đi: "Tuyết thúc thúc, vừa rồi chúng ta khi ăn cơm gặp một người tên là Yến Vân, hắn đúng là Băng Nguyệt đế quốc ngũ hoàng tử sao?"

Ánh mắt Tuyết Cực toát ra một tia kinh ngạc, tựa hồ như nghĩ rằng chuyện gì Niệm Băng cũng biết: "Đúng, hắn là Ngũ hoàng tử. Aiii... Con nha đầu Lạc Nhu kia, cả nhà đột nhiên rời đi tạo nên một trường phong ba. Trước khi kết hôn một năm mà vị hôn thê lại bỏ trốn, việc này đối với Ngũ hoàng tử là một đại sỉ nhục. Vì tra rõ chuyện này, hắn tự mình đến Băng Tuyết Thành, bởi vì thích chỗ này thanh đạm nên mỗi ngày hắn đều đến ăn cơm. Ta còn định cấp cho hắn một cái phòng, nhưng hắn có ý muốn ở tại Yếu Trần đại sảnh. Ngũ hoàng tử này cũng là một người tốt. không ra vẻ hoàng tử mà bình dị thân cận với mọi người. Trong tất cả các hoàng tử, ta xem trọng hắn nhất."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư khóc: "Cũng đâu phải là con rể tốt đâu !" Mặc dù giọng hắn rất nhỏ, nhưng Tuyết Cực sao lại không nghe được? Nếu chỉ có một mình Gia Lạp Mạn Dịch Tư ở chỗ này, lão nhất định đã phát tác, nhưng vì có Niệm Băng nên lão cố tình làm như không nghe thấy.

Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ, cho dù là Ngũ hoàng tử vĩ đại cũng không có khả năng so sánh với Long Tộc đích Long vương, thật chẳng biết Gia Lạp Mạn Dịch Tư làm cái gì khiến cho cha con Tuyết Cực chán ghét đến vậy ?

"Tuyết thúc thúc, ta muốn trở về công hội một chút; rồi đi một thời gian dài, giờ cũng nên về lại. Phiên ngài sắp xếp cho Long đại ca của ta một chỗ tại Thanh Phong trai, nơi này so với bên công hội thuận tiện hơn, ít nhất là ở phương diện ăn uống."

Tuyết Cực bật cười nói: "Cái này không thành vấn đề, ngươi lo lắng về chuyện ăn uống sao? Ngươi không phải chính là đầu bếp xuất sắc nhất sao? Được rồi, ta nghe nói ngươi ở Hoa Dung đế quốc từng tham gia Hoa Long Trù Nghệ Chiến tái, nhưng cuối cùng lại bỏ cuộc ở trận cuối, nên mất tư cách tham dự Trù Thần Đại Tái phải không?"

Niệm Băng gật đầu : "Trù nghệ giới thật sự là rất nhiều người tài, cho dù ta tham gia vòng cuối cũng chưa chắc đoạt được giải quán quân. Ta gặp được một người có thể sử dụng Âm Dương Điều Hòa Thái Cực thủ, trù nghệ của hắn không hề thua kém ta. Ta lấy ma pháp nhập trù, còn hắn lấy đấu khí nhập trù, năng lực mạnh mẽ phi thường "

Tuyết Cực mỉm cười : "Ta đã nghe nói qua, bất quá ngươi sẽ còn có cơ hội cùng hắn phân thắng bại.Ta muốn cho ngươi làm đại biểu Thanh Phong Trai tham gia Trù Thần Đại Tái, không biết ngươi có hứng thú không?"

Niệm Băng nhăn nhó nói: "Đương nhiên là có, sư phó của ta từng năm lần đoạt giải quán quân. Ta mặc dù không thể so với sư phó, nhưng cũng rất hy vọng có thể tham gia giải thi đấu cao nhất của trù nghệ. Gần đây ta đối với trù nghệ có 1 chút nghiên cứu mới, ta nghĩ sẽ không làm cho Thanh Phong Trai mất mặt đâu .Ta có thể đi được à?"

"Đương nhiên là có thể, đây là vinh hạnh của Thanh Phong Trai mà!. Có người tham gia, lần này chúng ta nhất định có thể đạt thành tích tốt. Trù Thần Đại Tái yêu cầu rất nghiêm khắc, theo quy định của hội ủy, ban giám khảo đều là năm bếp thần , thành viên hội ủy bao gồm hơn mười vị trù sư nổi tiếng và các nhà mĩ thực "

Niệm Băng trong lòng cả kinh : "Ngài nói là cả Đại Thành Hiền và Thanh Phong Trai này đều không có tên trong danh sách?"

Tuyết Cực gật đầu : "Đương nhiên! Người cho rằng ai cũng có thể tham gia Trù Thần Đại Tái sao? Trù Thần Đại Tái bây giờ so với lúc sư phụ người thi đấu đã khác nhiều: tổ chức tốt hơn, trình tự rất hợp lý và nghiêm cẩn. Muốn đạt được 1 chỗ trên danh ngạch cũng rất khó khăn, chỉ có những nơi quy mô như chúng ta mới có thể xuất ra một đại biểu, Băng Nguyệt đế quốc cũng chỉ có 2 tên trong danh sách. Nghe nói Áo Lan đế quốc chỉ có một tên . Băng Nguyệt đế quốc trừ Thanh Phong Trai ra thì có Huyền Nguyệt khách sạn của thủ đô là được vinh dự này. Ba tháng sau sẽ cử hành giải đấu ở Lăng Mộc đế quốc, ta sẽ cùng với vài cao thủ ở Thanh Phong Trai đi cùng người".

Niệm Băng đối với thi đấu trù nghệ hiểu rất rõ, Tra Cực từng kể cho hắn nghe về quy tắc. Lúc trước Tra Cực truyền thụ trù nghệ từng nói qua, làm một gã đỉnh cấp trù sư, nếu không đoạt được Trù Thần Đại Tái quán quân thì vĩnh viễn không có khả năng đứng đầu thiên hạ. Trù Thần Đại Tái tụ tập tất cả danh trù trên toàn đại lục, đó là chỗ sang trọng nhất, thông qua thi đấu trù nghệ là điều rất quan trọng để cho trù nghệ của mình tiến bộ . Niệm Băng vì báo thù mà học trù nghệ, mà trù nghệ cũng chính là niềm yêu thích của hắn. Từ khi rời khỏi Đào Hoa lâm, hắn đã thề sau này nhất định phải kế thừa Tra Cực trở thành Ngưỡng Quang đại lục tối đỉnh cấp trù sư. Rốt cuộc cũng được tham gia Trù Thần Đại Tái, Niệm Băng trong lòng tràn ngập chờ mong.

Như Tuyết Cực đã nói, quy tắc của Trù Thần Đại Tái cực kỳ nghiêm khắc nhưng đồng thời cũng rất công bình. Muốn đoạt được chức quán quân thì trù sư phải biểu hiện năng lực cường đại ở mọi phương diện. Trù Thần Đại tái chia làm 5 trận là lương thái, nhiệt thái, thang, diện điểm, đặc châu trù nghệ. Mỗi trù sư tham thi đấu đều phải thi năm hạng mục này, thông qua bình phẩm và loại trừ để đi vào vòng đấu cuối cùng.

134. Chương 133 : Trù Thần Đại Tái Đích Danh Ngạch

Niệm Băng kế thừa tâm nguyện của Tra Cực, ngoài điều này ra, đoạt được danh hiệu Thánh Trù Thần chính là điều lớn nhất hắn truy cầu. Đương nhiên, ngay cả Tra Cực cũng không nắm chắc làm được chuyện này, hắn lại càng không nắm chắc. Mặc dù qua thời gian này đã nghiên cứu ra thất hệ đại xan khiến cho trù nghệ của hắn tiến bộ không ít, nhưng muốn thu được toàn bộ năm chức quán quân, hắn lại không hề nắm chắc. Chỉ kể tới Tiểu Thiên kia có thể sử dụng Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ, hắn chính là chướng ngại lớn nhất.

Trù Thần đại tái cùng Hoa Long Thiêu Chiến tái rất khác biệt, mặc dù là các chủ trù tham dự Trù Thần đại tái, nhưng chủ trù lại có thể mang theo hai đến ba trợ thủ hỗ trợ, trợ thủ có thể hiệp trợ chủ trù tiến hành nấu nướng. Bởi vì, thời gian của mỗi trận đấu đều phi thường ngắn, khi chủ trù gặp thứ không phải sở trường, trợ thủ có thể mang tới tác dụng mấu chốt. Đương nhiên, trợ thủ cũng có hạn chế. Bọn họ chỉ có thể đem đến tác dụng phụ trợ, nấu nướng chính thức phải do chủ trù hoàn thành.

Hỏi tường về Trù Thần đại tái. Trong lòng Niệm Băng không khỏi nóng lên, Thanh Phong Trai còn có Minh Nguyên, Minh Huy hai sư huynh muội, nếu bọn họ liên thủ làm trợ thủ cho mình, cơ hội đoạt được quán quân chung cuộc là phi thường lớn.

"Tuyết thúc thúc, nếu ta đại diện Thanh Phong Trai tham tái, vậy thì, mục tiêu của ta cũng chỉ có một."

Tuyết Cực cầm chén trà hạ nhân vừa mang tới uống một ngụm. Mỉm cười nói: "Ta nghĩ người có thực lực đó. Ta nghĩ, điều đó là không gì cần nghi vấn. Ta nghĩ/ Long Trí cũng phi thường nhớ người, người trước hết qua bên đó đi, chỗ ở ta sẽ cho an bài các người."

Niệm Băng gật đầu, hướng về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: "Đại ca, vậy người trước hết ở chỗ này, ta tới ma pháp sư công hội một chuyến."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư liếc nhìn Tuyết Cực, gật đầu, không hề lên tiếng.

Tuyết Cực nói: "Niệm Băng, người nói với Long Trí, tối nay cùng đến Thanh Phong Trai, ta làm khánh công cho người."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhin không được hỏi: " Tuyết Tĩnh tiểu thư có tới hay không?"

Tuyết Cực nhíu mày, đáp: "Đương nhiên sẽ tới, người thừa kế của Thanh Phong Trai ta, sao không tới chứ. Người là Long Hỏa sao, ta trịnh trọng cảnh cáo người, không nên lại dây dưa với nữ nhi ta. Nể mặt Niệm Băng, ta có thể cho người lưu lại, nhưng nếu người còn giống như trước kia, lén vào khuê phòng của nữ nhi, đừng trách ta không khách khí."

Niệm Băng mở to hai mắt nhìn về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư đang xấu hổ, lén vào khuê phòng của người ta? Trách không được thái độ của Tuyết Cực đối với hắn lại khó khăn như thế. "Tuyết thúc thúc, ta thay mặt đại ca bảo chứng với ngài, hắn tuyệt sẽ không làm chuyện như vậy, đúng không, Long đại ca?" Ba chữ cuối cùng, Niệm Băng cố ý nhấn mạnh.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vội vàng gật đầu, đáp: "Đúng vậy, ta khẳng định sẽ không. Trước kia là ta không đúng." Vì truy cầu Tuyết Tĩnh, hắn vốn luôn luôn cao ngạo cũng đã nói ra lời nhận lỗi, cũng quả thực là khó cho hắn.

Tuyết Tĩnh ngơ ngác ngồi ở trên giường, lúc này, tâm tình của nàng đã dần dần bình phục, lửa giận trong lòng đã biến mất, lại thấy có vài phần mất mát, tướng mạo của Niệm Băng, Gia Lạp Mạn Dịch Tư cùng Yến Vân không ngừng hiện lên trong đầu nàng, ba người, gây cho nàng ba loại hoàn toàn bất đồng, nàng cũng từng tự hỏi chính mình, mình thật sự thích Niệm Băng sao? Nam nhân kia có thể nói là không thể quên được, lúc đầu, ở Băng Lan thành, hắn rõ ràng là lấy cớ đuổi mình đi, nhưng là, tại sao mình không không được hắn chứ? Hắn có cái gì tốt? Mình thích hắn ở điểm gì? Tướng mạo anh tuấn, ma pháp cao cường hay là trù nghệ tinh xảo? Có lẽ là tất cả, thế nhưng thời gian mình ở cùng hắn cũng không dài, vừa rồi nhìn thấy hắn, mình tại sao lại tức giận chứ? Là bởi vì yêu thành hận hay là do bị cự tuyệt mà sinh ra phản ứng tâm lý. Tuyết Tĩnh lòng rối loạn, ngay cả nàng cũng biết rõ cảm giác đối với Niệm Băng là cuối cùng là thế nào.

Sau Niệm Băng, trong đời nàng lại xuất hiện hai nam nhân, một người, chính là Gia Lạp Mạn Dịch Tư thoái tha, cùng ngũ hoàng tử Yến Vân anh tuấn tiêu sái khí chất cao quý. Đối với Yến Vân, Tuyết Tĩnh cũng có chút hảo cảm, quyết không bởi địa vị của hắn, mà chính là bởi vì bề ngoài cùng năng lực xuất sắc của hắn. Đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư, thì tức giận là nhiều. Trong trí nhớ của nàng, hắn mỗi ngày đều giống con ruồi quanh quẩn trước mắt mình, hết sức đáng ghét. Thế nhưng, hai tháng trước hắn đột nhiên ly khai, không hề báo trước mà ly khai, mình không biết tại sao, trong lòng lại cũng có vài phần mất mát, cuộc sống không nhìn thấy hắn, nhưng hồng sắc thân ảnh ghê tởm đó lại thường xuyên xuất hiện trong đầu, nếu hôm nay không phải Niệm Băng xuất hiện, mình có phải là sẽ có chút cao hứng không? Nhưng là, tên ghê tởm kia tựa hồ thái độ đối với mình cũng thay đổi một chút. Không còn như trước như vậy rụt rè sợ sệt nữa. Hắn rốt cuộc là ai? Vũ kỹ của hắn tựa hồ rất mạnh, ngay cả phụ thân cũng không dò được thực lực của hắn, hắn chỉ chính thức xuất thủ công kích một lần, chính là lần đó với võ sĩ công hội hội trưởng, bất quá, đó cũng quá khoa trương, một quyền đánh bại một vũ thánh, điều này sao có thể?

Ba nam nhân đồng thời xuất hiện, khiến lòng Tuyết Tĩnh càng thêm rối loạn. Dùng sức lắc đầu, thậm chí phát ra một tiếng thở dài, nàng không biết mình nên lựa chọn thế nào, thậm chí không biết ba người này, người nào trọng yếu nhất trong lòng mình. Nhưng nàng lại có thể khẳng định, kẻ ghê tởm nhất chính là Niệm Băng, hắn lại cự tuyệt cảm tình của chính mình. Còn dùng như vậy phương pháp như vậy để mình ly khai, bất luận như thế nào, mình cũng không thể thích hắn nữa, hắn có gì đặc biệt hơn người, không phải chỉ có chút ma pháp sao? Vừa nghĩ tới Niệm Băng, Tuyết Tĩnh không kìm được tức giận nghiến chặt hàm răng.

"Tĩnh nhi, người nghỉ ngơi rồi sao?" Thanh âm hùng hậu của Tuyết Cực từ ngoài phòng truyền đến.

Tuyết Tĩnh hoảng hốt, vội vàng thu liễm tâm thần đáp: "Ba ba. Ta còn chưa nghỉ, người vào đi."

Tuyết Cực đẩy cửa vào. Nhìn nữ nhi thần sắc có chút tiêu tụy, nói: "Tĩnh Tĩnh, còn không vui sao? Ai, Niệm Băng mặc dù rất tốt, nhưng nếu trong lòng hắn không có người, cần gì phải cưỡng cầu chứ?"

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng, đáp: "Ta chẳng có gì khổ sở vì hắn, tên đó căn bản là không xứng. Ba ba, người thật muốn Niệm Băng đại biểu cho Thanh Phong Trai chúng ta đi tham tái sao? Niệm Băng sau này căn bản sẽ không có khả năng ở lại nơi này của chúng ta! Chúng ta tới đây cũng chỉ là có thể nhờ thực lực của hắn để mở rộng danh khí mà thôi."

Tuyết Cực than nhẹ một tiếng, nói: "Nếu có thể lựa chọn, ta đương nhiên sẽ không để hắn đại biểu chúng ta đi tham tái, Niệm Băng tựa như một ưng chỉ thích bay lượn trên trời cao, không có ai có thể khống chế

hắn. Người hắn cũng đã nhìn ra, lần này trở về, hắn đã khác xa so với trước kia, chẳng những khí độ càng thêm trầm ổn, hơn nữa thực lực cũng đề cao không ít.”

Tuyết Tĩnh gật đầu xác nhận, hơn trăm chiêu kia của nàng hoàn toàn có thể đánh vỡ một khối cự nham, nhưng với Niệm Băng với thân phận ma pháp sư lại chẳng bị tổn thương gì, đây thật sự là rất quái dị.

Tuyết Cực nói: ”Ta cùng với Minh thúc thúc của ngươi bàn qua rồi, ta hỏi hắn, nếu để hắn đại biểu Thanh Phong Trai tham tái thì có nắm chắc đoạt giải không? Người đoán xem Minh thúc thúc ngươi nói như thế nào? Minh thúc thúc ngươi nói, hắn căn bản là không có tư cách tham gia Trù Thần đại tái, cho dù là Minh Huy đã thanh xuất vu lam, cũng chỉ có thể hơn một chút mà thôi. Chỉ có trù nghệ như Niệm Băng, mới có thể đoạt được vị trí cao trong bãi tái.”

Tuyết Tĩnh giật mình nói: ”Minh thúc thúc có phải tự hạ thấp mình quá? Với trù nghệ của hắn, sao không thể đoạt được danh hiệu nào chứ, chỉ ít là kỹ nghệ nấu mỳ của Minh thúc thúc cũng rất ít có người có thể vượt qua. Hắn sao phải nói như vậy?”

Tuyết Cực than nhẹ một tiếng, đáp: ”Chuyện này ta cũng nghĩ tới, kỳ thật, Minh thúc thúc ngươi nói rất chính xác, không ai rõ thực lực của hắn hơn hắn. Thanh Phong Trai chúng ta ở Băng Tuyết nội thành quả thực nổi danh, có Minh Nguyên, Minh Huy hai sư huynh muội tọa trấn, chúng ta có thể thành sự nghiệp một phương, nhưng phóng nhãn ra cả đại lục, trù nghệ giới người tài lớp lớp xuất hiện, điều này không phải chúng ta có thể tưởng tượng được. Đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng có chút ếch ngồi đáy giếng. Trù nghệ của Niệm Băng ngươi cũng thấy rồi, ngươi nghĩ hắn so với Minh Nguyên thế nào?”

Tuyết Tĩnh mặc dù hận Niệm Băng, nhưng nàng sẽ không hạ thấp trù nghệ của Niệm Băng, dù sao, ký ức lúc trước thật sự quá rõ ràng, ”Trù nghệ của Niệm Băng quả thực lợi hại, nhất là lấy ma nhập trù.”

Tuyết Cực nói: ”Sau khi trù nghệ đạt tới trình độ nhất định, còn muốn đề thăng là chuyện phi thường khó khăn. Tựa như Minh thúc thúc ngươi, hắn dù tập luyện thêm, cũng vĩnh viễn không có khả năng đạt tới cảnh giới như Niệm Băng. Niệm Băng lấy ma nhập trù quả thực thần kỳ, nhưng kỹ năng của hắn cũng rất tốt, thứ khác không nói, với Quỷ Điều thần đao thần kỳ của hắn, đừng nói là là vũ kỹ trù sư, cho dù là ta, cũng tuyệt đối không làm được. Một người thường có thể luyện tay đến tốc độ nhanh, hơn nữa lại chính xác như thế, cần phải mất bao nhiêu năm khổ luyện! Lần này ta nếu đã quyết định thì sẽ không thay đổi, ta nhất định phải để Niệm Băng đại biểu Thanh Phong Trai chúng ta tham gia Trù Thần đại tái, ngươi phải nhớ kỹ, không nên vì chút thù riêng mà ảnh hưởng tới đại cục, Niệm Băng bản tính rất tốt, trở thành bằng hữu với hắn, đối với Thanh Phong Trai chúng ta, tương lai phát triển sẽ có nhiều chỗ tốt, Băng Hỏa Ma Trù, bốn chữ này không phải là hư danh. Tình hình, kỳ thật trí tuệ của ngươi mặc dù kém Nhu nhi, nhưng cũng không sai biệt, nhưng là, điểm yếu của ngươi chính là tính tình quá táo bạo, nếu có lúc nào đó ngươi có thể lãnh tĩnh một chút, có lẽ sẽ thay đổi rất nhiều chuyện. Niệm Băng mặt ngoài mặc dù ôn hòa, nhưng từ trong cốt tủy hắn lại đầy ngạo khí, ta có thể dễ dàng cảm nhận được, hắn tựa như một khối đá, nếu ngươi cũng là một khối đá, cứng đối cứng khẳng định không có kết quả tốt gì. Cứ cho là các ngươi vô pháp phát triển thành quan hệ tình lữ, chẳng lẽ không thể làm bằng hữu sao? Có thể có một bằng hữu như hắn, đối với ngươi mà nói, là một chuyện rất tốt. Ta đã đáp ứng để hắn cùng tiểu tử Long Hỏa kia tạm thời ở tại nơi này của chúng ta, ngươi tự mình phải biết cư xử đúng mực.”

Nghe Tuyết Cực nói Niệm Băng và Long Hỏa sẽ ở Thanh Phong Trai, Tuyết Tĩnh nhất thời cả kinh, ”Ba ba, ngươi sao có thể để Long Hỏa ở lại, chẳng lẽ chúng ta bị hắn làm phiền còn chưa đủ sao?”

Tuyết Cực cười khổ đáp: ”Lần này khác, hắn với thân phận bằng hữu của Niệm Băng tới đây, nể mặt Niệm Băng, ta sao có thể đuổi hắn đi được. Long Hỏa đã đáp ứng tuyệt không quấy rầy ngươi, ngươi nếu ghét hắn, không để ý tới hắn là được, hắn là huynh đệ của Niệm Băng, chắc là cũng sẽ không gây phiền toái cho Niệm Băng. Ai, Long Hỏa tiểu tử kia tướng mạo đường đường, rất có khí chất nam nhân, nhưng lại quá xấu xa, lúc trước lại lên vào khuê phòng của ngươi, người như thế, cứ cho là thực lực cao cường, ta cũng kiên quyết phản đối ngươi kết giao với hắn.”

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng, đáp: ”Ta hận không giết được hắn, sao còn muốn gặp gỡ hắn? Bất quá, ta xem ra, cảm tình của hắn với Niệm Băng tựa hồ rất sâu.”

Tuyết Cực nói: ”Người ta nếu đã là khách nhân, chúng ta cũng không thể quá thờ ơ, được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, nhớ kỹ lời ta vừa nói, không nên làm khó Niệm Băng.”

Tuyết Tĩnh khẽ gật đầu, nói: "Có lẽ vừa rồi đánh hấn xong, ta đã chẳng còn hận hấn nữa, cứ cho là vì Thanh Phong Trai, ta cũng sẽ biết không chế tính tình của mình."

Niệm Băng thư thái đi đường cái, mọi chuyện phát sinh ở Thanh Phong Trai cũng không thể ảnh hưởng tới tâm tình của hấn, một lần nữa đối mặt với Tuyết Tĩnh, đã trùng hơn trăm chương, trong lòng hấn lại nhẹ đi không ít, vốn áy náy cũng giảm bớt phần nào. Càng khiến hấn cao hứng chính là tư cách tham gia Trù Thần đại tái, hấn luôn có cảm tình với Thanh Phong Trai, đại biểu cho Thanh Phong Trai tham tái cũng không có gì không tốt. Cứ cho là lần này không chiếm được tư cách tham tái của Thanh Phong Trai, hấn cũng sẽ phải tìm tới biện pháp khác.

Từ xa, hấn đã nhìn thấy khối kiến trúc đỉnh nhọn quen thuộc, cảm giác ảm áp tự nhiên xuất hiện, Linh nhi ôn nhu, không ngừng hiện lên trong đầu hấn, hồi tưởng lại cuộc sống trước kia tại đồ thư quán, mình mỗi ngày đều không ngừng học tập ma pháp tri thức, mà Linh nhi luôn luôn chiếu cố đến mình, mà mình lại còn khiến nàng thương tâm, Linh nhi là một nữ hài tử tốt như vậy, mình sao có thể phụ bạc nàng? Nhớ tới đôi mắt đầm lệ của Long Linh, Niệm Băng không khỏi đau đớn trong lòng. Bước đi nhanh hơn, chẳng mấy chốc Niệm Băng đã tới cổng ma pháp sư công hội, trước cổng có hai ma pháp sư thủ vệ trông có tinh thần hơn trước kia nhiều, sơ cấp ma pháp sư bào sạch sẽ trên người, bất luận tinh thần hay khí chất đều tốt hơn so với trước kia, hai ma pháp sư này Niệm Băng trước kia chưa từng thấy qua, hiển nhiên là mới gia nhập ma pháp sư công hội không lâu.

"Chào ngài, xin hỏi có phải ngài là ma pháp sư tới tham gia công hội?" Một gã thủ vệ ma pháp sư chủ động hỏi.

Niệm Băng lắc đầu, trong tay quang mang chợt lóe, lấy ra thẻ bài tượng trưng cho thân phận trưởng lão. Hai gã sơ cấp ma pháp sư vừa nhìn thấy thẻ bài liền cuống quýt hành lễ, cung kính nói: "Ra mắt trưởng lão, mời trưởng lão." Nói xong, tránh sang một bên nhường đường.

Niệm Băng vừa muốn đi vào bên trong, một thanh âm quen thuộc vang lên, "A, người là ai?" Một thân ảnh cao cao từ bên trong công hội đi ra, đó chính là Sư Cửu đã lâu không gặp.

Niệm Băng lấy tay kéo nón trên đầu ra, mỉm cười: "Sư Cửu đại ca, không nhận ra sao?"

Hai gã sơ cấp ma pháp sư vừa nhìn thấy dung mạo trẻ trung của Niệm Băng, không khỏi đồng thời ngậy ra, hiển nhiên không nghĩ tới vị trưởng lão này lại còn trẻ như vậy.

Sư Cửu thấy Niệm Băng cũng ngậy ra một lúc: "Niệm Băng, người đã trở về." Thần sắc của hấn có chút phức tạp. Nhưng trong mắt lại đầy thiện ý.

"Đi thôi, chúng ta cùng vào." Sư Cửu tiến đến vỗ vỗ bả vai Niệm Băng, đưa hấn vào bên trong.

Nhiều ngày không gặp, khí chất của Sư Cửu tựa hồ có chút biến hóa, đó không chỉ là do ma pháp thực lực gia tăng, đồng thời, Niệm Băng qua Thiên Nhân huyết sử dụng linh giác thì có thể cảm giác được rõ ràng khí tức của Sư Cửu so với trước kia bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vừa đi, Sư Cửu vừa quay sang nói với Niệm Băng nói: "Niệm Băng, cảm tạ người."

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Ta là một phần tử của công hội. Phần đầu vì vinh dự của công hội là điều ta phải làm."

Sư Cửu lắc đầu, đáp: "Không! Ta không phải nói điều này. Ta là vì Linh nhi. Sau khi người ly khai nơi này, ta đã phát hiện Linh nhi có điểm khác lạ. Nàng đã không còn tươi cười như trước kia. Nhìn nàng ngày một tiêu tụy, ta thật rất khó chịu. Ta cùng nàng nói chuyện một lần mới biết được, nguyên lai là tiểu tử người đã đoạt được tâm hồn nàng. Niệm Băng, người biết không? Khi đó ta hận không xé được người thành từng mảnh nhỏ. Thế nhưng, Linh nhi lại nói khiến ta hiểu được rất nhiều chuyện, người không cần hỏi nàng đã nói với ta cái gì. Ta chỉ có thể nói với người, hiện tại ta đã coi Linh nhi thành muội muội quý giá nhất, mặc dù ta ma pháp không bằng người, nhưng người sau này nếu dám khi dễ nàng, ta cũng không cho phép. Quả thực, người so với ta thích hợp với nàng hơn, ta không xứng với nàng!" Nói xong, hấn dừng lại, mỉm cười nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng có chút ngốc trệ nhìn Sư Cửu, dù sao, hấn thay đổi quá lớn, trong lúc nhất thời vô pháp tiếp nhận. "Sư Cửu đại ca, ta..."

"Được rồi, gì cũng không cần nói, người chỉ cần đối đãi tốt với Linh nhi là được. Chúng ta vào đi thôi, lão sư đang rất nhớ người! Lần này vì công hội lập được công lớn như thế, khiến chúng ta rốt cục chiếm được danh tiếng ở Băng Nguyệt đế quốc. Hôm nay, còn có một vị khách quý, vừa lúc người trở về, cũng nên gặp một lần, sau đó rồi hãy tìm Linh nhi."

Niệm Băng gật đầu, xét về lễ số, hẳn quay lại cũng phải gặp Long Trí trước, nghe Sư Cửu nói, Niệm Băng cảm giác được trong lòng nhẹ nhàng đi không ít, mặc dù hẳn không sợ Sư Cửu, nhưng có thể hóa địch thành bạn, không phải tốt hơn sao? Huống chi, bản thân hẳn cũng chẳng có mâu thuẫn thực sự nào với Sư Cửu.

Hai người nhanh chóng đi tới chủ lầu của công hội, Sư Cửu mang Niệm Băng hùng hổ đi lên đại sảnh lầu hai, "Lão sư, người xem ai đã trở về."

Niệm Băng đi theo Sư Cửu lên lầu, trên sân pha ở đại sảnh có hai người, phía sau còn một người đứng, hai người ngồi hẳn đều biết, một người, tự nhiên là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội hội trưởng, phong hệ ma đạo sư Long Trí, mà người kia, lại chính là kẻ hẳn mới gặp không lâu, Băng Nguyệt đế quốc ngũ hoàng tử Yến Vân. Sau lưng Yến Vân là một lão giả thân xuyên lam sắc trường bào, Niệm Băng vừa mới lên lầu, liền cảm giác được tinh quang lóe lên trong mắt lão giả. Thông qua Thiên Nhân huyết, hẳn lập tức cảm giác được chỗ bất phạm của lão giả này, cao thủ, tuyệt đối là cao thủ.

Long Trí vốn đang tươi cười cùng Yến Vân nói chuyện, đột nhiên thấy Niệm Băng, hẳn đầu tiên là ngây ra một lúc, ngay sau đó, cũng không có lộ vẻ quá mừng rỡ, ngược lại còn có vài phần xấu hổ, Long Trí đứng lên, nói: "Niệm Băng, người rốt cục đã trở về."

Niệm Băng liếc nhìn Yến Vân, rồi khom người hướng về phía Long Trí hành lễ: "Lão sư."

Long Trí ho khan một tiếng, nói: "Tới đây, ta giới thiệu với người một chút. Vị này là..."

"Không cần giới thiệu, ta cùng với Niệm Băng huynh đã gặp mặt rồi." Yến Vân chủ động đứng lên, hẳn hiển nhiên cũng đã minh bạch thân phận của Niệm Băng, "Thật không nghĩ tới, nguyên lai Niệm Băng huynh chính là thiên tài ma pháp sư đương oai cho Băng Nguyệt đế quốc chúng ta!" Về kinh ngạc trong mắt hẳn không thể che dấu được. Lúc trước ở Thanh Phong Trai, hẳn rõ ràng thấy Niệm Băng dùng thân thể tiếp hơn trăm chưởng của Tuyết Tĩnh, chẳng lẽ hẳn là dùng ma pháp để phòng ngự sao?

Niệm Băng nói: "Ngũ hoàng tử điện hạ, chào ngài."

Yến Vân nhướn mày, "A, nguyên lai Niệm Băng huynh đã thân phận của ta, kỳ thật, thân phận này là phụ hoàng ban cho, chúng ta cứ dùng tuổi tác mà nói chuyện." Hẳn hiện tại đang cùng hai vị hoàng tử khác tranh vị. Đối với nhân tài đương nhiên rất khát vọng, trước mặt Niệm Băng mới đoạt chức quán quân của ngũ quốc Tân Duệ ma pháp sư đại tái, ngữ khí nhất thời khách khí hơn nhiều.

Long Trí nhíu mày, nhìn Niệm Băng trách: "Nguyên lai các người đã biết nhau, vậy thì tốt quá. Niệm Băng, người mới vừa trở về, đi đường khổ cực, lát nữa ta sẽ đi tìm người, Sư Cửu, người đưa Niệm Băng đi xuống nghỉ ngơi đi."

Niệm Băng mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng cũng không nói thêm gì, hẳn cũng đang mong đi gặp Linh nhi, không muốn trì hoãn ở chỗ này, dù sao, trong đầu hẳn nghĩ, chuyện Long Trí cùng Yến Vân nói tất nhiên đều những sự tình liên quan đến chính trị. Những thứ này, hẳn không có hứng thú.

Đúng lúc này, Yến Vân nói ra một câu khiến lòng Niệm Băng cuộn sóng. "Long hội trưởng! Chuyện của chúng ta nếu đã định, ta đây xin đi trước, vừa lúc ta muốn hỏi Niệm Băng ma pháp sư một chút tình huống diễn ra trong bí tái. Hôn kỳ của ta và Linh nhi tiểu thư, chờ ta trở về tàu lên phụ hoàng rồi sẽ nhanh chóng thông tri ngài."

"Cái gì? Người muốn kết hôn với Linh nhi?" Sư Cửu kinh hô ra tiếng.

Long Trí trầm giọng nói: "Sư Cửu, không được vô lễ." Hẳn vừa quát Sư Cửu, vừa phát hiện mặt Niệm Băng trong nháy mắt đã lạnh tanh.

Yến Vân mỉm cười đáp: "Không sai, từ lâu đã nghe Linh nhi tiểu thư ôn nhu động lòng người. Có thể cùng Linh nhi tiểu thư kết thành là vinh hạnh của ta."

Niệm Bằng nhìn thẳng vào mắt Yến Vân, cười nhạt, nói: "Thật sự không có ý tứ. Ngũ hoàng tử diện hạ, Linh nhi là hôn thê của ta, nàng sao có thể kết hôn với người chứ?"

Yến Vân ngẩn người, đưa mắt nhìn lại Long Trí. Long Trí có chút tức giận: "Niệm Bằng! Người không nên nói lung tung, Linh nhi lúc nào thành hôn thê của người? Người đi xuống trước đi. Ngũ hoàng tử diện hạ, đây chỉ là hiểu lầm. Xin ngài không nên đa tâm."

Yến Vân nhìn Long Trí, rồi lại nhìn Niệm Bằng, nhủ mày, nói: "Ta bắt kể chuyện này có đúng hay không, còn cần Long hội trưởng mau giải quyết cho tốt, nếu không, ta cũng không biết nói lại với phụ hoàng thế nào. Được rồi, gia vụ của các người thì tự mình xử lý đi, Yến Vân cáo từ." Nói xong, hần lách qua người Niệm Bằng đi ra ngoài.

Ngay khi Yến Vân sắp vượt qua Niệm Bằng, dị biến diễn ra, thất thải quang mang không hề dự đoán trước từ trong cơ thể Niệm Bằng lao ra, thân thể Yến Vân phảng phất như ngưng lại, trong nháy mắt đứng yên, tiên thiên linh vực mà đối kháng được với cả long vương cao thủ thì hần sao có thể chống được, bầy đạo ánh sáng đồng thời phóng ra, mang theo bảy loại khí tức ma pháp bất đồng đồng thời trù lên Yến Vân, trong khoảnh khắc, Yến Vân không dám có chút vọng động, sát ý mãnh liệt trên Thất Tê đao khiến hần rung động, ngay cả nói cũng không thể.

Lam y lão giả thấy Yến Vân đột nhiên bị chế trụ, nhất thời kinh hãi, vọt về phía Niệm Bằng, Niệm Bằng trong mắt uy quang lóe lên, Thất Tê ma pháp đao quang mang đại phóng. Khí tức bùng phát mãnh mẽ. Mặc dù hần chưa nói gì, nhưng này lam y lão giả khi cách hần một trượng thì đột nhiên dừng lại, không thể bước tới một bước nào nữa.

Thiên nhân linh vực mà Niệm Bằng phóng ra phi thường xảo diệu, vừa vận bao phủ hần và ngũ hoàng tử Yến Vân ở bên trong. Thanh âm băng lãnh, từng chữ từng chữ, "Ta bắt kể người có thân phận gì, cũng không quan trọng là ai, nhớ kỹ lời ta nói, nếu người dám còn có chủ ý với Linh nhi, vậy thì, lần sau gặp mặt, thân thể của người sẽ thành vụn cám. Còn nữa, trở về nói cho lão tử nhà người, ta đối với cung đình ngự trù cái gì cũng không có chút nào hứng thú, nếu muốn bắt ta, ta đây đề nghị người, mời Bằng Tuyết nữ thần tể tự tới." Quang mang đồng thời biến mất, phảng phất như chưa có gì phát sinh. Yến Vân loạng choạng mấy bước, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, một khắc vừa rồi, hần cảm giác được rõ ràng khoảng cách tới tử vong lại gần như thế.

Lam y lão giả nổi giận gầm một tiếng, thân thể như thiểm điện lao về phía Niệm Bằng, ngân quang bắn ra, chính là thánh đấu khí của vũ thánh.

Nếu là trước kia, cứ cho là Niệm Bằng chiếm được bảy thanh ma pháp đao, trong khoảng cách gần như thế, rất khó chống lại một vũ thánh. Thế nhưng, hần đã không còn là Niệm Bằng trước kia, bằng hỏa đồng nguyên ma pháp gần như đại thành, thêm vào Thiên Nhân huyết mở ra, đã đưa hần vào hàng ngũ ma pháp sư hàng đầu đại lục. Khoảng cách một trượng, trong mắt lam y lão giả lại đột nhiên trở nên xa xôi, chung quanh hoàn toàn bị thất thải quang thái bao trùm, bảy ảnh tử xuất hiện ở trước mặt hần, mỗi đạo quang thái đều rất chân thật, rồi lại như thế hư ảo, bảy đạo thân ảnh như quỷ mị lần lượt lao qua, lam y lão giả chỉ cảm thấy toàn thân khê rung, đầu khê trong cơ thể đã không thể đề tỵ được nữa.

Thất thải quang mang lại biến mất, Niệm Bằng bước từng bước tới trước lam y lão giả đang ngây ngốc đứng đó, lãnh đạm nói: "Có tuổi như vậy rồi, hà cớ gì còn phải khổ cực bán mạng cho người ta? Ta không muốn giết người, cho nên người rất may mắn. Ta dùng thất chủng ma pháp lực phong ấn kinh mạch của người, một tháng sau mới có thể tự biến mất, rồi bỏ chủ tử của người đi thôi."

Từ trước khi Niệm Bằng tới Đô Thiên thành, hần đã dựa vào dung hợp ma pháp bình thủ với phương tộc trưởng lão có cấp bậc vũ thánh. Hiện tại, hần lại có Thiên Nhân linh vực, căn bản là không e ngại vũ giả điều gì, dưới tình huống mà ma pháp sư có thể hoàn thành ma pháp, vũ giả đồng cấp bậc rất khó đạt được thắng lợi. Sự thần kỳ của Thiên Nhân linh vực, thêm vào bảy thanh ma pháp thần nhận, một vũ thánh sao có thể là đối thủ của Niệm Bằng? Mặc dù chiến thắng của hần là từ đột nhiên tập kích, nhưng vẫn chứng tỏ thực lực cường đại của hần. Thánh đấu khí tuy mạnh, thế nhưng, trong Thiên Nhân linh vực, Niệm Bằng có thể nắm chắc đầu khí thuộc tính của đối thủ, lấy tác dụng làm suy yếu đầu khí, rồi dùng ma pháp lực hoàn toàn tương khắc tiến hành phong ấn, lập tức có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất. Vũ thánh cấp bậc cao thủ nếu muốn cùng Niệm Bằng chống lại, điều đầu tiên, chính là không nên bị lọt vào linh vực của hần, nếu

không, coi như sẽ không còn cơ hội gì.

Lam y lão giả và Yến Vân đi, Yến Vân lúc rời đi nhãn thần rất quái lạ. Nhưng Niệm Băng bằng vào linh giác của Thiên Nhân huyết, vẫn còn dễ dàng phát hiện khí tức âm độc tản ra trên người hắn, thế nhưng, điều này đối với hắn mà nói cũng không trọng yếu. Vì bảo vệ Linh nhi, hắn không sợ bất cứ kẻ nào, ẩn nhẫn nhiều năm, rốt cục mình cũng có thể đặt chân tới thực lực hàng đầu trên đại lục, hắn biết rõ mình nên làm thế nào.

”Niệm Băng, ngươi đã làm gì? Người biết cơ hội này đối với công hội trọng yếu thế nào không?” Long Trí phần nộ quát.

Niệm Băng xoay người nhìn Long Trí, ánh mắt hắn có chút băng lãnh. Gật đầu, nói: ”Ta đương nhiên minh bạch điều này trọng yếu thế nào với công hội. Đối với công hội mà nói, ta chỉ là một quân cờ để lợi dụng, có lẽ ngay cả ngài cũng không nghĩ tới, ta lại có thể đoạt được chức quán quân. Có chức quán quân này của ta, lập tức giúp cho công hội dễ thăng nhanh chóng địa vị ở Băng Nguyệt đế quốc, cơ hội này, đối với người luôn tận tâm tận lực cho sự phát triển của công hội mà nói thì thật sự quá trọng yếu. Thế nhưng, ta cuối cùng chỉ là một quân cờ mà thôi, cứ cho là ma pháp của ta cường đại để đem tới danh khí lớn hơn nữa cho công hội, ta cũng bất quá chỉ là đệ tử của ngài, là một ma pháp sư. So với vị ngũ hoàng tử có hội kế thừa vương vị kia, ta thì đáng gì chứ? Nếu có thể đặt hắn hơn ta, một khi hắn trở thành chủ nhân của Băng Nguyệt đế quốc, đối với ma pháp sư công hội mà nói thì thật là tốt. Có quan hệ nâng đỡ, ma pháp sư công hội rất có thể sẽ đuổi kịp địa vị của Băng Thần Tháp, thêm nữa, Băng Thần Tháp cũng không phải thứ có thể bị Băng Nguyệt đế quốc hoàn toàn khống chế. Đây là một lợi dụng lẫn nhau, chỉ cần hôn nhân chính trị này thành công, vậy ngài có thể trở thành quốc trưởng tương lai, ma pháp sư công hội cũng có thể cắm sâu rễ ở Băng Nguyệt đế quốc, thậm chí có thể trở thành ma pháp sư công hội cường đại nhất trên đại lục, ta nói đúng chứ? Lão sư của ta.”

135. Chương 134 : Vì Linh Nhi

Niệm Băng thần nhiên cười, tiếp tục nói: ”Có chuyện ngài chưa nghĩ tới, ngài chỉ có một nữ nhi là Linh nhi, chẳng lẽ, ngài không hề suy nghĩ cho hạnh phúc của nàng sao?”

Trong mắt Long Trí hàn quang lóe lên, nói: ”Nói vậy, có thể gả vào hoàng gia, là điều bao nhiêu người mơ tưởng. Ngũ hoàng tử trời sinh anh trí, lại là nhất biểu nhân tài, Linh nhi theo hắn thì tuyệt đối là hạnh phúc. Niệm Băng, ngươi từng bày tỏ với ta để Linh nhi buông bỏ tình ý với người, hôm nay ngươi làm như vậy là có ý gì?”

Niệm Băng thở dài một tiếng, ”Đúng vậy, ta có lỗi với Linh nhi, ta từng phụ bạc nàng. Thế nhưng, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh lần nữa, Linh nhi chỉ có thể là của ta, điểm này không thể nghi ngờ, lão sư, ngài biết tại sao Lạc Nhu tiểu thư phải ly khai Băng Nguyệt đế quốc không? Ngài chắc không biết. Nhưng ta lại biết. Đó là bởi vì nàng nhìn xa trông rộng, gả vào hoàng gia đối với quyền lực mà nói, đương nhiên là chuyện tốt, thế nhưng đối với nữ hài tử mà nói, lại là đeo lấy thống khổ. Với thân phận của Yến Vân, tương lai sẽ có bao nhiêu thê thiếp thì ai chẳng biết? Cho dù Linh nhi nhất thời được sủng ái, thế nhưng, nàng có thể vĩnh viễn được Yến Vân yêu sao? Đáp án là không, vừa vào cửa cung sâu như biển, đạo lý này ngài chắc cũng hiểu, thế nhưng, ngài lại vì quyền lực mà ngũ hoàng tử có thể đem tới cho ngài mà cố ý bỏ qua chuyện này, ngài là phụ thân của Linh nhi, nàng là nữ nhi duy nhất của ngài đấy!”

”Đúng vậy! Sư phụ, Niệm Băng nói rất có đạo lý, ngài nên nghĩ kỹ một chút.” Sư Cửu ở một bên nói.

Long Trí quay ngang sang phía Sư Cửu, ”Người đi xuống trước, nơi này không cần người nhiều lời.”

Sư Cửu còn muốn nói cái gì, nhưng vẫn nhịn lại được, xoay người đi xuống dưới lầu, trước khi rời đi, hắn đánh mắt về phía Niệm Băng cổ vũ.

Sư Cửu đi rồi, thanh âm Long Trí trở nên nhu hòa một chút. ”Niệm Băng, ngươi là thực sự thích Linh nhi sao?”

Niệm Bằng kiên định gật đầu, đáp: "Đúng vậy. Lần này ta trở về, một trong những mục đích quan trọng nhất chính là xác lập quan hệ với Linh nhi, ta là thật tình, Linh nhi cũng vậy, ta hy vọng ngài có thể cho phép chúng ta."

Long Trí lãnh đạm nói: "Thế nhưng, nếu ta nhớ không lầm, ngươi còn có cừu hận chưa báo. Phụ mẫu chi cừu bất cộng đái thiên, cứ cho là thực lực của ngươi hiện tại đã tăng cường một chút, ngươi có thể là đối thủ của Băng Tuyết nữ thần tể tự sao? Nếu ta đáp ứng trao Linh nhi cho ngươi, tương lai ngươi vì báo thù mà chết đi, nữ nhi của ta sao có thể hạnh phúc? Không sai, ngươi nói rất đúng. Vì sự phát triển của công hội, ta nguyện ý làm chuyện này. Hai nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời ta, một là có thể trở thành thần giáng sư, mà nguyện vọng kia, chính là khiến công hội trở thành đại lực ma pháp giới đệ nhất công hội. Linh nhi là nữ nhi của ta, từ nhỏ đến lớn, nàng vẫn ủng hộ ta. Ta nghĩ, lần này cũng sẽ không phải ngoại lệ. Huống chi, điều ngươi nói mặc dù có thể đúng, nhưng ta tin tưởng, với phẩm tính của Linh nhi, vị tất sẽ không chiếm được tâm của ngũ hoàng tử. Niệm Bằng, ngươi không được quên, ngươi là một thành viên của ma pháp sư công hội, vì công hội, ta hy vọng ngươi có thể hy sinh một chút, ta từng đáp ứng ngươi, trong tương lai không xa, vị trí này của ta sẽ được trao cho ngươi, lời hứa này sẽ không thay đổi. Lần này ngươi vì công hội lập được công lao lớn như vậy, lại có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, ta đang chuẩn bị lập ngươi làm công hội phó hội trưởng."

Niệm Bằng lại kích động, lớn tiếng nói: "Lão sư, ngài cho rằng ta là một kẻ chạy theo lợi ích sao? Ta có thể trịnh trọng nói cho ngài biết, đối với quyền thế, ta luôn luôn không ham muốn gì. Công hội hội trưởng với ta mà nói cũng không trọng yếu, mà Linh nhi trong lòng ta lại là một trong những người trọng yếu nhất, ngài không cần nhiều lời, bất luận dưới tình huống nào, ta cũng không buông bỏ Linh nhi. Thời gian này, ta đã nghĩ thông suốt, ta nguyện ý đem lại cho Linh nhi một gia đình ấm áp, ta không thể cam đoan mình nhất định là trượng phu tốt, thế nhưng, ta lại có thể cam đoan, ta nhất định sẽ toàn tâm toàn ý yêu Linh nhi, đối với Linh nhi tốt như vậy, ta tuyệt đối sẽ không buông bỏ."

Đoạn này hắn nói như chém đinh chặt sắt, đã không còn để lại đường lui trong quan hệ giữa mình với Long Trí, ý tứ của hắn rất rõ ràng, chính là nói với Long Trí, bất luận ngươi dùng thủ đoạn gì, ta đều không buông bỏ Linh nhi.

Long Trí ánh mắt lạnh xuống, "Nói như vậy, ngươi là cố ý phá loạn? Niệm Bằng, Niệm Bằng, ngươi không được quên, ta mới là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội hội trưởng, mà Linh nhi, cũng là nữ nhi của ta."

Niệm Bằng khước miệng nhếch lên, trong mắt toát ra một tia khinh thường, "Không sai, ngươi là phụ thân của Linh nhi, nhưng cũng là một người phụ thân mà ngay cả hạnh phúc của nữ nhi mình cũng không để ý, ta yêu Linh nhi, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nàng. Ta không muốn nhìn nàng khóc, ta muốn trên mặt nàng luôn nở nụ cười, lão sư, có lẽ đây là lần cuối cùng ta xưng hô như vậy với ngươi, lúc đầu, khi ta mới vào công hội, ngài từng trợ giúp cho ta không ít, nhưng ta cũng đã đem lại danh khí cho công hội, ta ngươi có thể nói là hai bên không còn thiếu nợ nhau, thân phận công hội trưởng lão ta không muốn làm nữa, nếu ngươi muốn đối phó với ta, vậy thì, tùy tiện ngươi dùng thủ đoạn gì, ta đều tiếp nhận được." Vừa nói, hắn lấy từ trong chi giới ra thẻ bài đại biểu thân phận trưởng lão ném xuống đất, ánh mắt quật cường nhìn thẳng vào mắt Long Trí.

"Ngươi thật ngang, ngay cả lão sư cũng không nhận, được, được, được, được, ta đây còn muốn lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi một chút, có thể đánh bại một vũ thánh, xem ngươi còn có thể đánh bại một ma đạo sư không. Chỉ cần ngươi giết được ta, tự nhiên sẽ không còn ai ngăn cản ngươi nữa."

Thanh sắc khí lưu bay vòng quanh thân thể Long Trí đích, tự do chi phong chuyển hóa thành cuồng bạo chi phong, không ngừng quay cuồng, Long Trí nghiên cứu phong hệ ma pháp hàng chục mười năm, ma pháp tu vi đến ngay cả Băng Tuyết nữ thần tể tự cũng có vài phần kiêng kỵ, thực lực không thể nghi ngờ.

Đúng lúc này, một thanh âm nứt nổ vang lên. "Không, ba ba, người không nên động thủ với Niệm Bằng!" Một lam sắc thân ảnh chạy nhanh lên lầu. Cũng là lam sắc ma pháp bào, cũng là tử sắc trường phát, trong cặp mắt to tràn ngập kinh hoảng, khuôn mặt tái nhợt, thân thể tựa hồ gầy hơn nhiều so với trước kia. Chính là nhu nữ Long Linh.

Long Trí nghi hoặc nhìn Niệm Bằng, trong mắt hiện ra vẻ suy tính thật nhanh, đột nhiên, trong mắt hắn

chợt lóe sáng, có chút vội vàng nói: "Người, người là muốn ủng hộ đại hoàng tử hay nhị hoàng tử?"

Niệm Băng thần nhiên cười, đáp: "Không, ta đối với những kẻ xa lạ này không có hứng thú. Lão sư, chúng ta đánh cuộc đi, đánh cuộc Băng Nguyệt đế quốc tương lai quốc vương. Ngài có thể đáp ứng quan hệ của ngũ hoàng tử và Linh nhi, bất quá phải đưa ra điều kiện, chỉ có khi hắn lên làm quốc vương, mới có thể lấy được Linh nhi, nghe nói Băng Nguyệt đế quốc quốc vương không còn sống được bao lâu nữa, ta nghĩ, quốc vương cũng nên sắp xác định rồi."

Long Trí thở dồn dập một chút, "Niệm Băng, chỉ bằng người một người có thể thay đổi chính đàn Băng Nguyệt đế quốc? Người phải hiểu được, trong chuyện này, ta tuyệt không ủng hộ người. Công hội chúng ta mặc dù hiện tại có địa vị hơn một chút so với trước kia, nhưng cũng chỉ bất quá là vừa mới hưng khởi mà thôi, còn chưa đủ để ảnh hưởng tới cả chính cục như Băng Tuyết nữ thần tế tự, còn kém nhiều lắm nhiều lắm. Người bất quá chỉ là một gã ma đạo sĩ, chỉ bất quá chiếm được quán quân của một cuộc thi, nhưng không có thể lực gì đáng nói, chỉ bằng một câu nói này của người, bảo ta cự tuyệt ngũ hoàng tử sao?"

Niệm Băng thần nhiên nói: "Đương nhiên, vì Linh nhi, ngài cũng không thể lựa chọn sai lầm. Thế nhưng, cũng là vì Linh nhi, ngài sao không để cho ta một cơ hội chứ? Ta đã nói rồi, ngài có thể đáp ứng trước hôn sự của ngũ hoàng tử và Linh nhi, cũng đáp ứng toàn lực ủng hộ hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, nhưng chỉ khi hắn chính thức leo lên vị trí kia, mới có thể gả Linh nhi cho hắn. Có lẽ, làm như vậy trong lòng ngũ hoàng tử sẽ có chút khúc mắc với ngài, nhưng như vậy, nếu thành công hoàn thành lời hứa, ngài không phải sẽ thu được lợi ích lớn hơn nữa sao? Lão sư, điều này đối với ngài mà nói cũng chẳng có cái gì là tổn thất."

Long Trí nhú mày, trong mắt quang mang chợt thoáng chợt hiện, hắn đang do dự, Long Linh nhìn phụ thân, nhìn nhìn lại nam nhân mà mình yêu thương, tâm tình của nàng lúc này cực kỳ phức tạp, nắm chặt bàn tay Niệm Băng.

Niệm Băng thần nhiên cười, nói: "Lão sư, chúng ta đến trắc nghiệm sấm, ta muốn tỷ thí một lần với ngài."

Long Trí sững sốt một chút, "Người muốn so ma pháp với ta."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Không sai, ta phải chứng minh cho ngài xem, ta có cũng đủ năng lực để bảo vệ Linh nhi, kỳ thật, nếu không phải vì cảm thụ của Linh nhi, ta có thể bỏ mặc mà mang nàng ly khai nơi này, vĩnh viễn cũng không quay lại, nói vậy, ngài lại càng khó ăn nói với ngũ hoàng tử, ta nghĩ, chỉ cần ta cố ý mang Linh nhi đi, không ai có thể cản được ta."

Long Trí nheo mắt, tinh quang lóe lên rồi biến mất, "Một năm không thấy, Niệm Băng người đã thay đổi rồi."

Niệm Băng nói: "Thực lực khiến người ta tự tin."

"Chỉ bằng tiên thiên linh vực của người sao?" Long Trí có chút khinh thường, mặc dù hắn cũng giật mình với tiên thiên linh vực của Niệm Băng, thế nhưng, tiên thiên linh vực không thể đại biểu hết thảy. Dù sao, chiến đấu thực sự cũng không giống bĩ tái, còn cho phép dùng ma pháp quyền trượng để có thể thuận phát ma pháp. Huống chi, Long Trí trở thành ma đạo sư nhiều năm rồi, với thực lực ma đạo sĩ của Niệm Băng mà có thể chiến thắng hắn, hắn sao có thể tin tưởng?

"Không thử qua thì sao biết được?" Niệm Băng bình tĩnh nhìn Long Trí.

"Được, chỉ cần người có thể thắng ta, ta đáp ứng điều kiện của người, mặc dù công hội chúng ta thế nhược, nhưng bảo trụ Linh nhi cho đến khi ngũ hoàng tử đăng vị cũng không khó." Nói xong, hắn đi trước ra ngoài.

Nhìn phụ thân xuống lầu, Long Linh cảm kích nhìn Niệm Băng, "Đều là vì ta, Niệm Băng, người..."

Niệm Băng kéo tay Long Linh đưa lên môi hôn, "Linh nhi, không phải lo lắng gì, được chứ? Mọi chuyện đều giao cho ta giải quyết. Nếu ta muốn làm nam nhân của người, tất nên vì người giải trừ mọi phiền nhiễu, trừ phi ta chết, nếu không, ta tuyệt không để người gả cho người khác. Được rồi, chúng ta cũng đi đi."

Ma pháp trắc thí đại sấm, có cấm chế cường liệt, lúc đầu, Niệm Băng từng ở chỗ này trắc nghiệm ma pháp thực lực. Niệm Băng để Long Linh ở bên ngoài chờ đợi, tự mình đi theo Long Trí tiến nhập đại sấm. Chung quanh là ma pháp phong ấn quen thuộc, ma pháp nguyên tố sục sôi, giúp hắn tiến nhập cảnh giới cổ tịch

vô ba, hắn là một người không thích phiền toái, thế nhưng, vì yêu sâu sắc Long Linh, kể cả phiền toái hơn nữa, hắn cũng phải làm, hắn từng phát thệ, tuyệt đối không để Long Linh lại phải khóc vì mình.

Long Trí đứng ở giữa đại sảnh đợi Niệm Băng, thanh sắc quang mang nhàn nhạt không ngừng lượn quanh thân thể hắn. Trên tay hắn, đã âm thầm giữ ba ma pháp quyển trục, mặc dù hắn biết ma pháp lực của Niệm Băng không bằng mình, thế nhưng, đối với ưu thế thuần phát của tiên thiên linh vực lại khiến hắn không dám sơ suất. Tiên thiên linh vực ma pháp sư dù sao rất ít thấy, ngay cả hắn cũng chỉ nghe nói qua mà thôi. Trước khi chưa thăm dò rõ tiên thiên linh vực của Niệm Băng có năng lực gì, hắn phải cẩn thận.

Niệm Băng đi tới cách Long Trí mười trượng thì ngừng lại, trên tay trái, không gian chỉ giới mà Long Trí cho hắn lóe sáng, nón trên đầu được thu lại, bạch sắc trường phát xoa xuống hai vai.

Thấy Niệm Băng một đầu bạch phát, Long Trí không khỏi ngây người một lúc, đột nhiên, hắn tựa hồ mình bạch cái gì, hoảng sợ nói: "Niệm Băng, ngươi đã sử dụng ma pháp kia ta dạy cho người?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Không sai, ta đã sử dụng, vì bằng hữu, ta không thể không trở chú sinh mệnh của chính mình để đánh đổi thực lực cường đại hơn, ngài không cần kỳ quái, sinh mệnh lực của ta đã hoàn toàn khôi phục bình thường. Chỉ là mái tóc này, lại vĩnh viễn vô pháp trở lại bộ dáng ban đầu, từ sau khi ly khai Băng Tuyết thành, ta đã trải qua rất nhiều chuyện, có một số việc, ngay cả ta đến bây giờ vẫn còn chưa rõ."

Hắn ám chỉ chính là việc mình cùng tiểu long vương Áo Tư Tập hợp thể. Áo Tư Tập bây giờ còn ngủ say bên trong tâm can hắn. Một luồng năng lượng kỳ dị bảo vệ cả trái tim lẫn các nội tạng bên trong hắn, bản thân cũng đã phi thường cường hãn, thêm vào năng lượng của Áo Tư Tập, lực phòng ngự của thân thể hắn tuyệt không kém một vũ thánh chút nào.

Long Trí lãnh đạm cười, nói: "Tốt lắm, ta muốn xem xem, người đạo này học được thứ gì, lại có dũng khí khiêu chiến với lão sư của chính mình." Thanh sắc quang mang trong nháy mắt trở nên càng thêm cường thịnh, phong nguyên tố ngưng tụ phát ra âm thanh vù vù.

Niệm Băng không hề động, chỉ yên lặng nhìn Long Trí, hắn biết, Long Trí là lão sư của mình, khẳng định sẽ không xuất thủ trước. Ngón tay khẽ búng, một băng trùy phiêu nhiên bắn ra, ngay sau đó, trong ngân sắc quang mang mỏng manh, băng trùy đột nhiên tiêu thất. Khi Long Trí còn sửng sốt, băng trùy đột nhiên xuất hiện trước người hắn, thanh quang chợt gia tốc, trong chớp mắt đã tới trước ngực hắn.

Long Trí kinh hãi trong lòng, thanh sắc quang mang khuấy động trước ngực, đánh tan băng trùy kia, thế nhưng, hắn phát hiện trên người đã toát một tầng mồ hôi lạnh, mặc dù hắn đã sớm nghĩ đến Niệm Băng không chế ma pháp rất tốt, thế nhưng, cũng muốn không nghĩ tới, hắn lại mạnh đến vậy, một băng trùy đơn giản phát ra từ tay hắn, cũng có thể sinh ra công kích quỷ dị như thế, ngân quang và thanh quang lúc trước, rõ ràng mang theo khí tức của không gian ma pháp và phong hệ ma pháp!

Một điểm kim sắc quang mang xuất hiện ở giữa trán của thanh ảnh, trong màn quang mang, từng đạo thanh sắc điện quang lóe lên, thân ảnh to lớn kia cũng từ từ trở nên rõ ràng, mặc dù mặt rất mơ hồ, nhưng phong thần khí tức lại đem đến áp lực thật lớn, khiến Niệm Băng không thể không lùi về phía vài bước, đem Thiên Nhân linh vực phóng thích ra phạm vi một trượng để chống đỡ áp lực này, hắn trong lòng đối với không khỏi bội phục Long Trí, hắn biết, dựa vào năng lực của mình, căn bản là không có khả năng phát động thập giai ma pháp nhanh như vậy, Long Trí không hổ là ma đạo sư thành danh nhiều năm rồi, đối với phong hệ ma pháp ứng dụng đã đạt tới giới hạn, chỉ cần một đột phá cuối cùng, là có thể tiến nhập thần giáng sư linh vực, đáng tiếc, hắn hiện tại dù sao cũng không phải thần giáng sư.

Đối mặt thập giai ma pháp thành hình, Niệm Băng không dám chậm trễ, Thiên Nhân linh vực tiếp tục mở rộng phạm vi, trong nháy mắt bao phủ bảy ảnh khôi lỗi ở bên trong, tăng phúc hiệu quả tăng đến cực hạn, hai tay chìa ra trước, Thiên Nhân huyết hoàn toàn mở ra, quang mang ở mi tâm trong nháy mắt phóng xuất, "Thất nhận hợp nhất, Thiên Nhân Trảm." Bảy ảnh khôi lỗi trong nháy mắt xếp thành một hàng, bảy thanh ma pháp nhận cùng bốc lên cao, đi đầu chính là Hỏa Diễm Thần Địch Bào Hao Chính Dương đao, ngay sau đó là Thần Lộ đao, Ngạo Thiên đao, Trường Sinh đao, Tuyền Cơ đao, Thánh Diệu đao và Phệ Ma đao, thất chủng bất đồng quang mang ngưng kết tại một điểm, bảy ảnh khôi lỗi làm động tác giống nhau, Thiên Nhân Trảm bổ ra cũng không phải một quang nhận, mà là một thất sắc quang cầu đã được ngưng kết, quang mang của quang cầu cực kỳ quái dị, cũng không phải do thất chủng nhan sắc kết hợp mà thành,

mà là không ngừng lấp lánh, mỗi lần lóe lên đều chuyển thành một loại quang mang khác, quang cầu chỉ chừng nắm tay phiêu nhiên bay ra, được Thiên Nhân huyết chỉ dẫn, chuẩn xác tập trung lên trán của phong thần do Long Trí triệu hoán, hẳn biết, nơi đó là điểm cực mạnh của phong thần, đồng thời, cũng là điểm trọng yếu nhất của phong thần.

Thiên Nhân huyết toàn lực mở ra khiến tinh thần lực của Niệm Băng đạt tới cao độ trước đó chưa từng có, băng cùng hỏa vốn là điểm mạnh của hắn, kết hợp bảy ảnh khôi lỗi được tăng phúc, uy lực to lớn, đã vượt xa trình độ khi đối mặt Thổ long vương Bàn Tử trước kia, quang châu được Thiên Nhân Trảm phát ra so với lần trước nhỏ hơn nhiều, thế nhưng, tốc độ biến hóa của thất sắc quang mang cũng lại nhanh hơn gấp đôi.

136. Chương 135 : Thiên Nhân Phá Phong Thần

Thất hệ ma pháp nguyên tố, được tinh thần lực phát ra từ Thiên Nhân huyết khống chế xảo diệu, nhanh chóng hình thành một sự cân bằng vi diệu, thất hệ ma pháp hoàn toàn tồn tại trong hình thức tương sinh, hỗ trợ lẫn nhau, trong nháy mắt phóng thích ma pháp lực đến mức độ cao nhất, chớp mắt, đã tới trước Phong Thần được Long Trí triệu hoán.

Phong hệ ma pháp, trong nháy mắt được phóng thích đến cực mạnh, thân ảnh cao lớn kia bắn ra một đạo thanh sắc thiểm điện, đánh lên Thiên Nhân Trảm của Niệm Băng, thế nhưng, Thiên Nhân Trảm mạnh mẽ, bản thân nó chính là một Thiên Nhân linh vực nhỏ, mặc dù thể tích không lớn, thế nhưng năng lượng đậm đặc trong đó dị thường đáng sợ, tốc độ của thiểm điện so với tư duy của Niệm Băng còn nhanh hơn, cho nên, hẳn không kịp khống chế Thiên Nhân Trảm tránh né, thế nhưng, sự mạnh mẽ tự thân của Thiên Nhân Trảm cũng không bị phá hủy bởi thanh sắc thiểm điện này.

Long Linh ở bên ngoài lo lắng đợi, mặc dù đại sảnh nơi này chuyên môn dùng để trắc thí ma pháp sư đẳng cấp có ma pháp phong ấn mạnh mẽ để phòng ngự, nhưng nàng vẫn cảm giác được ma pháp nguyên tố mãnh mẽ bên trong, ngay khi nàng chẳng biết làm sao, đáy lòng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu quen thuộc. "Linh nhi, mau lui về phía sau." Thanh âm là của Niệm Băng, Long Linh cũng không biết tại sao thanh âm của Niệm Băng lại xuất hiện từ đáy lòng mình, thế nhưng nàng rất tín nhiệm Niệm Băng, không hề do dự, lập tức chạy ra xa.

Ngay khi Long Linh vừa mới chạy được mười trượng, cả ma pháp phong ấn trên trắc thí đại sảnh đã bị phá tan.

Ầm--, một đạo thất thải quang hoa cường liệt cuốn vòng quanh một đạo thanh quang bay lên trời. Thăng lên tới chín tầng trời, kỳ dị nhất chính là, vốn đám mây nằm phía trên ma pháp sư công hội lại từng mảng từng mảng lớn tiêu thất, khiến bầu trời có chút âm u lại biến thành lam sắc, ánh dương quang chiếu khắp đại địa, bao phủ cả ma pháp sư công hội.

Nổ mạnh, cả ma pháp đại sảnh trong nháy mắt biến mất, hai tòa kiến trúc bên cạnh đại sảnh cũng ầm ầm sụp đổ.

Long Linh phóng thích lực gia ma pháp quyền trực lúc trước Niệm Băng đưa cho nàng, không dám chống chọi với chấn động kia, mượn xung lực bay ra xa, cho dù như thế, áp lực khổng lồ vẫn suýt nữa khiến nàng không thở được. Năng lượng đột ngột phát ra thật sự quá khổng lồ. May là luồng năng lượng này hoàn toàn hướng về phía trên, nếu không thì cả ma pháp sư công hội cũng có thể bị hủy rồi.

Đột nhiên xuất hiện cảnh tượng kỳ dị khiến người trong Băng Tuyết thành chú ý, ánh mắt từng người đều hướng về phía Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, sang ngày thứ hai bọn họ mới nghe được ma pháp sư công hội giải thích, giải thích là, lần này nổ mạnh là do một thí nghiệm ma pháp gây ra. Đương nhiên, loại giải thích này rất gượng ép, thế nhưng, mặc dù gượng ép, năng lượng khổng lồ kia là sự thật, một số người quan tâm tới thực lực của ma pháp sư công hội đích thực lực một lần nữa phỏng chừng, cái loại năng lượng ba động này, tuyệt đối là năng lượng cấp bậc cấm chú, năng lượng bộc phát sinh ra thất chủng ma pháp nguyên tố, nhưng lại không hề hủy đi ma pháp sư công hội, đây cũng không phải hiệu quả có thể sinh ra từ bảy ma đạo sĩ, ai cũng đều biết Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội chỉ có một ma

đạo sư, thế nhưng, bạo tạc đột nhiên xuất hiện, khiến cho thiên tượng biến hóa, lại khiến ma pháp sư công hội càng thêm thần bí trong lòng mọi người, nhất là thêm thành tích quán quân trong Tân Duệ ma pháp sư đại tài của đại diện của Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, tự nhiên khiến vài người nghi nghi ngờ ngờ.

Tất cả lại trở về yên lặng, mười mấy ma pháp sư từ các kiến trúc chung quanh chạy đến, hai tòa kiến trúc hai bên trái phải đại sảnh vốn là ma pháp thực nghiệm thất, gần đây được Băng Nguyệt đế quốc cấp ngân sách nên đang chuẩn bị tu bổ, mọi thứ bên trong đều đã được dọn sạch, cho nên bạo tạc mặc dù kịch liệt, nhưng không có tạo thành bất luận thương vong nào, tổn thất, cũng chỉ là ba tòa kiến trúc mà thôi.

Niệm Băng vẫn mang bộ dáng như lúc đầu, bạch sắc trường phát xoa trên vai khe khẽ lay động, thất ảnh khôi lỗi, trong tay mỗi người đều cầm một thanh ma pháp thần nhận, bao bọc quanh hắn, được Thiên Nhân lĩnh vực bao trùm, thất ảnh khôi lỗi không ngừng di động khiến chỉ có thể thấy huyền ảnh mơ hồ.

Long Trí cũng không đã bị thương tổn gì, hắn đứng đó, yên lặng nhìn Niệm Băng cách đó không xa, mọi thứ chung quanh đều biến mất, ngay cả mặt đất dưới chân bọn họ cũng biến thành một mảng bụi bặm, năng lượng ma pháp khổng lồ tán loạn khắp nơi, hai luồng năng lượng lao vào nhau bộc phát ra lực lượng khổng lồ vượt qua cả cảm chú, Long Trí biết rõ, vào thời khắc cuối cùng, là Niệm Băng dùng tinh thần lực khổng lồ khó tin thay đổi phương hướng của của vụ nổ, lúc này mới khiến ma pháp sư công hội không chịu tổn thất gì.

"A! Niệm Băng, người đã trở về?" Là thâm niên trưởng lão của công hội, Lý Đắc vừa nhìn thấy Niệm Băng, vẻ mặt nhất thời vừa kinh vừa hãi.

Niệm Băng nhìn Lý Đắc ma đạo sĩ đang đi tới gần mình, mỉm cười, nói: "Lý Đắc lão sư, chào ngài, ta mới vừa trở về không lâu. Lão sư muốn thử xem ma pháp trình độ của ta gần đây thế nào, hơn nữa lão sư còn nói, vì mở rộng công hội chúng ta, chỗ trái phải đại sảnh này nên được tu sửa một chút, để đỡ phiền toái, chúng ta đơn giản liên hợp dùng ma pháp hủy đi nơi này. Lão sư, ta nói đúng không?"

Long Trí ho khan một tiếng, cổ nén cảm giác suy yếu không ngừng truyền đến, đi tới cạnh Niệm Băng, gật đầu, đáp: " Quả thực như thế, Lý Đắc trưởng lão, từ giờ trở đi, ta bổ nhiệm Niệm Băng làm công hội phó hội trưởng. Thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư, ta nghĩ, chức phó hội trưởng rất thích hợp với hắn, nhờ người chuẩn bị một chút, làm cho hắn một kiện ma pháp bào, cũng chuẩn bị huy chương tương ứng cho thân phận của hắn. Ta hơi mệt, đi nghỉ ngơi trước." Nói xong, hắn đi xuyên qua giữa Niệm Băng và Lý Đắc. Hắn không hề liếc nhìn Niệm Băng, thậm chí không nói với Niệm Băng một câu, nhưng Niệm Băng lại biết, Long Trí đã chấp nhận đồ ước với mình.

Hoảng sợ trong lòng Long Trí vẫn không thể tan đi, hắn đối với thực lực của Niệm Băng chỉ có bốn chữ, đó chính là thâm bất khả trắc. Lúc trước, khi hắn dùng tốc độ nhanh nhất thi triển Phong Thần Triệu Hoán va chạm với khối quang cầu do Niệm Băng phát ra, hắn lập tức phát giác, lực bạo tạc do va chạm sinh ra là hắn vô pháp khống chế, nguy cơ trước mắt, hắn thậm chí không tiếc dùng một cửu giai phòng ngự ma pháp quyền trục để bảo vệ chính mình, phải biết rằng, cửu giai ma pháp quyền trục đã là ma pháp quyền trục đặc thù. Mặc dù ma pháp quyền trục chỉ dùng để bột phấn của ma pháp tinh thạch để làm ra, nhưng khả năng chứa ma pháp lực của nó là có hạn, cho dù có thực lực, muốn chế tác cửu giai ma pháp quyền trục trở lên, cũng cần có tài liệu cực kỳ đặc thù để chế tác bạch quyền trục, công nghệ chế tác loại bạch quyền trục này, trên khắp trên đại lục cũng không có nhiều người biết. Giá trị của một cửu giai ma pháp quyền trục, đã tương đương với trên trăm kim tệ. (ND: có lẽ nguyên văn tiếng Trung bị sai, trăm kim tệ thì quá rẻ)

Thế nhưng, lúc Long Trí dùng quyền trục phòng ngự, hắn lại giật mình phát hiện, Niệm Băng trên người phát ra một tầng quang mang quái dị. Đó là một tầng bạch sắc quang mang. Nhưng trong bạch quang lại có chút hơi sắc khí lưu, quang mang trong nháy mắt lao vào giữa bạo tạc, trên trán hắn xuất hiện một dấu vết quái dị, ngay sau đó dấu vết kia lóe sáng giống như vầng thái dương, bạo tạc lực khổng lồ vốn phải khuếch tán lại bị luồng năng lượng này của hắn chuyển hướng lên trên, năng lượng trong nháy mắt bốc lên. Lúc này mới bảo vệ được ma pháp sư công hội, thế nhưng, ngay khi bạo tạc lực khổng lồ bị hướng lên phía trên, Long Trí lại hoảng sợ phát hiện, bạo tạc lực khổng lồ lại kéo theo đại bộ phận ma pháp lực của mình, lúc này, thực lực của hắn đã còn không quá ba thành so với trạng thái đỉnh phong. Mà Niệm Băng, nhìn qua lại như chưa có gì phát sinh. Ma pháp Niệm Băng sử dụng, hắn trước kia chưa từng gặp qua, nhưng hắn biết rõ, Niệm Băng thực lực thâm bất khả trắc cũng tuyệt đối đã đạt tới ma đạo sư.

Kỳ thật, Niệm Băng hiện tại cũng cũng không hơn gì, sự suy yếu của hắn thậm chí còn hơn Long Trí, lúc bạo tạc sắp xuất hiện, hắn lập tức cảm giác được phong ấn chung quanh không thể không chế được bạo tạc lực khổng lồ này, lập tức phản ánh, thông qua sự lý giải đầy đủ về tinh thần lực và linh hồn, hắn hô hoán cho Long Linh ở bên ngoài biết, đồng thời dùng Thiên Nhân huyết đem tinh thần lực phát huy đến cực hạn, đẩy bạo tạc có cấp bậc cảm chú này phóng lên cao, ngay khi tinh thần lực của hắn cơ hồ không còn cảm cự được nữa, hắn kinh ngạc phát hiện, trước ngực truyền đến một luồng năng lượng quái dị, dung hợp vào Thiên Nhân huyết, giúp cho hắn hoàn thành được nhiệm vụ vốn không thể hoàn thành. Dù sao hắn chỉ mới tiến nhập ma đạo sư cảnh giới không lâu, cứ cho là dung hợp ma pháp thực lực cường thịnh, tinh thần lực cũng khó mà đủ mạnh được. Niệm Băng biết, lần này giúp mình chính là Áo Tư Táp, năng lượng quái dị kia của Áo Tư Táp tựa hồ rất tốt cho thân thể hắn.

Kể cả Long Trí ở bên trong, trong nháy mắt bạo tạc, ai cũng không phát hiện, khi tinh thần lực chịu áp lực cực lớn của bạo tạc lực khổng lồ, trên người Niệm Băng hiện ra một tầng hơi sắc lân phiên quái dị, lúc bạo tạc kết thúc, tầng hơi sắc lân phiên lại lặng lẽ tiêu thất.

Lý Đắc kinh ngạc nhìn Long Trí đang rời đi, quay đầu lại nhìn Niệm Băng, ma đạo sư, mới được một năm, Niệm Băng đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư, hắn cho tới bây giờ không chưa nghe thấy ai có thể đạt đến trình độ này ở cái tuổi của Niệm Băng, đối với hắn mà nói, hết thảy đều là bất khả tư nghị, nhưng hết lần này tới lần khác, hết thảy lại đều là sự thật.

”Niệm Băng, tóc của ngươi tóc làm sao vậy? Sao biến thành bạch sắc.” Long Linh không quan tâm đến kết quả trận đấu, biến hóa bên ngoài của Niệm Băng mới là điều nàng quan tâm nhất. Có lẽ, công hội trưởng lão Lý Đắc cũng không biết chuyện này là sao, nhưng kẻ cũng đã từng học qua sinh mệnh trở chú lại hiển nhiên hiểu rõ biến hóa hiện tại của Niệm Băng là từ đâu mà đến, thế nhưng, dung mạo của Niệm Băng nhưng lại không biến thành già nua, cho dù như thế, tim nàng đập cũng đã nhanh gấp đôi rồi.

Niệm Băng kéo bàn thay nhỏ nhắn của Long Linh, mỉm cười, đáp: ”Yên tâm đi, ta không sao. Chỉ là do tu luyện ma pháp có chút đột phá, tóc mới biến thành như vậy, vừa rồi thật sự không có ý tứ, quấy rầy các vị tu luyện, Niệm Băng xin lỗi, mọi người cũng đều thấy được tình huống của ta, kỳ thật, tuổi tác cũng không thể ngăn cản chúng ta trở thành một ma pháp sư cường đại, tất cả mọi người, nhất là những người cùng niên kỷ với ta, chỉ cần mọi người chịu nỗ lực, đều có thể trở thành một ma pháp sư có cường đại thực lực, được rồi, tất cả mọi người đi đi, ta vừa mới trở về, cũng muốn đi nghỉ ngơi một chút. Lý Đắc lão sư, phiền ngài làm cho ta mấy ma pháp bào mới, cũng không cần có tiêu chí đặc thù gì, nhưng ma pháp bào phải là kim sắc, xem như kỷ niệm kim phát của ta trước kia.”

Lý Đắc ngẩng ra một lúc, hỏi: ”Kim sắc? Như thế có phải kiêu ngạo quá không?” Phải biết rằng, màu sắc của ma pháp bào dựa theo ma pháp hệ mà chia làm thất sắc, quang minh ma pháp sư là bạch sắc ma pháp bào, không gian ma pháp sư là ngân sắc ma pháp bào, các hệ khác phân biệt là hắc ám ma pháp sư có hắc sắc, thủy, hỏa, thổ, phong là lam, hồng, hoàng, thanh. Về tự nhiên ma pháp sư đặc thù của Lăng Mộc đế quốc, là lục sắc ma pháp bào, kim sắc ma pháp bào còn chưa từng xuất hiện trên đại lục.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Kiêu ngạo sao? Ta không thấy vậy. Ta đã không thuộc về bất cứ một hệ ma pháp sư nào, chẳng lẽ ngài bảo ta mặc vào một kiện ma pháp bào đủ mọi màu sắc sao? Cứ dùng kim sắc đi.” Nói xong, hắn kéo Long Linh đi thoát khỏi đám người.

Ánh mắt chúng ma pháp sư nhìn Niệm Băng đều có chút khác lạ, những ma pháp sư lớn tuổi thì trong mắt vừa là tán thưởng vừa là kinh sợ, mà trong mắt các ma pháp sư trẻ tuổi, thì lại tràn ngập cuồng nhiệt. Bọn họ đều biết tuổi của Niệm Băng, hai mươi tuổi, một ma pháp sư gần hai mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư, trong lòng bọn họ, hình tượng Niệm Băng đã trở nên dị thường cao lớn.

Kiêu ngạo sao? Ta muốn chính là kiêu ngạo. Trong lòng Niệm Băng thầm nghĩ. Trên thế giới này, là thế giới của cường giả sinh tồn, chỉ cần thực lực của ngươi đủ mạnh, thì kiêu ngạo cũng có sao? Mình vẫn luôn khiêm cung, nhưng hiện tại cũng không thể tiếp tục như vậy, vì Linh nhi, mình cần chính là danh khí, mà danh khí này, bắt đầu từ Băng Nguyệt ma pháp sư, ta muốn tất cả mọi người trên đại lục biết danh hiệu Bạch Phát Kim Y Băng Hỏa Ma Trù.

Danh khí là một con dao hai lưỡi, nó có thể giúp ích rất nhiều, đồng thời, cũng khiến đám tiểu nhân xấu xa đồ kỵ ghen ghét, muốn đồ kỵ thì cứ để chúng đồ kỵ, chỉ có kẻ không biết nỗ lực mới vĩnh viễn đồ kỵ, bọn

họ chỉ có thể giấu mặt chỗ tối, mặt mũi buồn bã, kỳ thật cũng chỉ biết nói mồm, thì làm sao, ta không sợ, muốn tới đâu thì tới. Cánh nghiêng theo gió, được! Ta muốn xem, có gió lớn thế nào thổi ta. Băng Tuyết nữ thần tế tự sao? Cứ cho là người không đến tìm ta, không bao lâu, ta cũng sẽ đi tìm người.

Nghĩ nghĩ, trong lòng Niệm Băng đột nhiên hiện ra một thân ảnh, một thân ảnh quen thuộc. Hẳn, chính là hẳn. Mặc dù có chút bất đắc dĩ, thế nhưng, hẳn không thể không lựa chọn. Chỉ ít, hẳn rất tin tưởng, người mình muốn bang trợ này tuyệt đối có thể tín nhiệm. Người Niệm Băng nhớ tới này, chính là kẻ có thể lực không đáng nhắc đến ở Băng Nguyệt đế quốc, thất hoàng tử Yến Phong, kẻ từng khiến Niệm Băng suýt nữa nôn mửa, Yến Cúc Hoa. Mặc dù sở thích đặc thù của hẳn khiến Niệm Băng không rét mà run, nhưng Niệm Băng lại tin tưởng, hẳn là có thể là bằng hữu tín nhiệm được. Nếu bang trợ hẳn ngồi lên quốc vương bảo tọa của Băng Nguyệt đế quốc, hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất. Đến lúc đó mình nhờ hẳn chiếu cố cho ma pháp sư công hội, hẳn nhất định sẽ không cự tuyệt.

Thế nhưng, vấn đề xuất hiện, Yến Phong mặc dù cũng là một hoàng tử, thế nhưng thể lực của hẳn quá kém, lại có đặc thù yêu thích như vậy, ngoại nhân có lẽ không biết, thế nhưng bên trong hoàng tộc bọn họ sao có thể không biết? Muốn để hẳn ngồi trên vị trí quốc vương, thật sự là quá khó khăn. Chỉ dựa vào chính mình là tuyệt đối không đủ. Nghĩ tới đây, Niệm Băng tâm niệm thay đổi thật nhanh, tự hỏi mình có khả năng sử dụng thể lực nào. Long Trí nói sai một chút rồi, Niệm Băng hiện tại, đã không hề còn đơn độc, hẳn có lực lượng tiềm tàng của chính mình, Long Trí không thể tưởng tượng được. Chỉ với một Hỏa Long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư, cũng đã đạt tới trình độ của Băng Tuyết nữ thần tế tự, huống chi, hẳn còn có bằng hữu, thỉnh cầu bằng hữu trợ giúp cũng không khó khăn. Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Hi Lạp Đức cùng với gia gia, nhất nhất hiện lên trong đầu, Niệm Băng đang không ngừng suy nghĩ, đã đại khái xác định được những chuyện cần làm trong tương lai gần.

Nghĩ tới đây, hẳn đi ra khỏi phòng Long Linh, lén lút ly khai ma pháp sư công hội.

Tiên thiên chi khí khiến Niệm Băng hài lòng nhất chính là nó tự khôi phục năng lực, không cần tận lực tu luyện, ma pháp lực và tinh thần lực tiêu hao cũng sẽ từ từ khôi phục, nhất là được Thiên Nhân huyết trợ giúp, hẳn không nghĩ ngơi, tinh thần lực cũng có thể nhanh chóng khôi phục về trạng thái tốt nhất.

Theo đường cái mà đi, rất nhanh, Niệm Băng đã tới trước một thương điểm, đây là một thương điểm bán các loại ma pháp vật phẩm, thương điểm quy mô trung bình, nằm trên đường cái nhưng lại khá kín đáo.

Đi vào thương điểm, Niệm Băng nhìn khắp nơi một chút, lúc này, trong điểm không có khách nhân. Một phục vụ sinh đi tới đón, "Tiên sinh, ngài muốn mua gì?"

Niệm Băng thản nhiên nói: "Sư chấn ngưỡng quang."

Phục vụ sinh trong mắt lóe lên dị quang, gật gật đầu, nói: "Thứ ngài muốn đó thập phần trân quý, mời ngài theo ta đến hậu đường." Nói xong, dẫn Niệm Băng đi vào bên trong thương điểm. Xuyên qua quầy, đi vào một cửa nhỏ, phục vụ sinh không nói thêm gì, gõ nhẹ theo một tiết tấu lên vách tường. Tiếng rì rì vang lên, một cánh cửa ngầm mở ra, một thang lầu hẹp dài nối thông xuống dưới.

Phục vụ sinh hướng về phía Niệm Băng gật đầu, Niệm Băng không hề do dự, lập tức đi xuống cầu thang, cửa sau lưng hẳn bị đóng lại, không lưu lại dấu vết gì, lộ vẻ tươi cười trên mặt, hẳn tiếp tục bước đi.

Hai bên thông đạo tương khảm những viên ma pháp bảo thạch phổ thông, bảo thạch này đem đến ánh sáng mờ mờ cho thông đạo, càng đi xuống phía dưới, ma pháp khí tức lại càng nồng nặc. Ước chừng xuống hơn hai mươi thước, qua hai khúc quanh, Niệm Băng đi tới một gian thạch thất.

Từ một góc, một thanh âm âm lãnh vang lên, "Sư chấn ngưỡng quang."

Niệm Băng cũng không nhìn về hướng đó, bình tĩnh nói: "Hỏa diệu đại lực." Thông qua Thiên Nhân huyết, hẳn cảm giác được rõ ràng, trong gian thạch thất không lớn này không ít người, mỗi người đều có thực lực không hề yếu, nhưng khí tức của bọn họ lại được ẩn dấu rất kỹ.

Một thân ảnh từ trong góc đi ra, người này một thân hắc y, hắc sắc đoản phát, vóc người trung bình, tướng mạo phổ thông, bề ngoài không hề khiến người khác chú ý. Thế nhưng, quang mang trong mắt hẳn lại không bình thường, trong cái bình thản còn mang theo lãnh ý. Quang mang trong mắt tuôn ra, cẩn thận quan sát Niệm Băng.

Niệm Bằng cũng nhìn hẩn, không hề lên tiếng.

Hắc y nhân nói: "Xin xuất tín vật."

Quang mang trên tay trái Niệm Bằng lóe lên, một con hồng ngọc sư tử điêu khắc tinh xảo, lóe ra ánh sáng đỏ nhạt xuất hiện.

Hắc y nhân thấy vậy liền ngậy ra một lúc, ngay sau đó, hẩn lập tức nửa quỳ xuống đất, cung kính: "Tham kiến giáo chủ."

Niệm Bằng cũng sửng sốt, "Giáo chủ? Người nói ta là giáo chủ?"

Hắc y nhân khẳng định nói: "Đúng, nhận sư không nhận nhân. Huyết Sư thì chỉ có giáo chủ mới có thể giữ. Ngài có tín vật, thì chính là giáo chủ của chúng ta. Thuộc hạ là Huyết Sư giáo Bằng Nguyệt đường Bằng Tuyết kỳ kỳ chủ Huyết Dịch."

Niệm Bằng hít sâu, nói: "Người đứng lên đi." Trước khi ly khai Đô Thiên thành không lâu, Dung Thân Vương từng nói với hẩn, vì Niệm Bằng đáp ứng sau này thủ hộ cho cả Dung thị gia tộc, Dung Thân Vương nói cho hẩn một bí mật chỉ có Dung gia tộc trưởng mới có thể biết. Đó chính là địa hạ thế lực của Dung gia ở khắp Ngưỡng Quang đại lục. Chuyện này, chỉ có Dung Thân Vương mới biết được. Mà địa hạ thế lực cũng đã hình thành hơn nghìn năm rồi, Dung Thân Vương cũng không nói cho Niệm Bằng địa hạ thế lực này lớn thế nào, thế nhưng, lại nói rõ với hẩn, địa hạ thế lực này có tên là Huyết Sư giáo, đối với các thành viên trong đó, tuyệt đối không cần lo lắng về lòng trung thành, mà hồng ngọc sư tử chính là tín vật, chỉ cần dùng nó để xác nhận thân phận rồi phát ra mệnh lệnh, Huyết Sư giáo tất sẽ đem toàn lực hoàn thành.

137. Chương 136 : Huyết Sư Giáo

Nhìn Huyết Dịch quỳ trước mặt, Niệm Bằng bình tĩnh nói: "Người đứng lên đi."

Huyết Dịch đứng lên, cung kính nói: "Giáo chủ, xin hỏi Ma Sư người..." Nói đến đây, trong mắt hẩn không khỏi toát ra một tia bi ý.

Ma Sư là chỉ Dung Thân Vương, Dung Thân Vương từng nói qua cho Niệm Bằng, ở Huyết Sư giáo, mọi người đều có các loại hành nghiệp, từng người ở giáo chỉ có danh hiệu mà không có tên thật, danh hiệu của hẩn chính là Ma Sư.

Niệm Bằng minh bạch ý tứ của Huyết Dịch, đáp: "Ma Sư không sao, chỉ bắt quá hẩn đem Huyết Sư truyền lại cho ta, ta nghĩ, ta hiện tại đã minh bạch ý tứ của hẩn, từ giờ trở đi, ta chính là Huyết Sư giáo giáo chủ."

Huyết Dịch sắc mặt nghiêm túc, nói: "Thỉnh giáo chủ báo cho biết danh hiệu, ta sẽ lấy tốc độ nhanh nhất truyền tới các phân đường, tới các huynh đệ. Tùy thời chờ giáo chủ sai phái."

Niệm Bằng trong mắt chợt lóe sáng, nói: "Danh hiệu của ta là Bạch Phát. Ma Sư cũng không có nói cho ta biết nhiều về bản giáo, hiện tại người trước tiên giới thiệu cho ta một chút về tình hình của Huyết Sư giáo."

Huyết Dịch gật đầu, đáp: "Bản giáo thành lập đến nay đã trải qua một nghìn ba trăm sáu mươi bốn năm, bản giáo chế độ nghiêm cẩn, hết thảy tuân theo mệnh lệnh mà làm, tối cao thống trị là giáo chủ nắm giữ Huyết Sư lệnh. Lịch đại giáo chủ trước khi qua đời đều phải truyền lại Huyết Sư lệnh, cũng đem tin tức báo cho tối cao Trưởng Lão đường Huyết Sư đường xác nhận, để tránh bị làm giả Huyết Sư lệnh. Dưới giáo chủ là Huyết Sư đường thất trưởng lão, Huyết Sư đường do thất trưởng lão cùng chương quản, trong đó có năm trăm Huyết Vệ, đều là tinh anh trong tinh anh của bản giáo, chuyên môn phụ trách những hành động đặc thù khó khăn. Bản giáo giáo chúng có đủ các loại hành nghiệp trên đại lục, ngoại trừ Huyết Sư đường ra, còn có năm đường. Lấy ngũ đại đế quốc làm tên, phân biệt là Hoa Dung đường, Lăng Mộc đường, Bằng Nguyệt đường, Kỳ Lỗ đường và Áo Lan đường. Dưới ngũ đường thì có kỳ, mỗi kỳ phụ trách một tòa thành thị, thành thị không phân biệt lớn nhỏ. Mỗi kỳ hạ lại dựa theo quy mô của thành thị mà nhân số bất đồng, chẳng hạn với Bằng Tuyết kỳ của ta, tổng cộng có hai trăm sáu mươi bảy thành viên, trong đó nhân viên chiến đấu là một trăm lẻ chín. Thành viên của bản giáo đẳng cấp bất đồng, sẽ có phong hào bất đồng. Giáo chủ là người duy nhất có cấp bậc huyết sư, dưới giáo chủ, thất đại trưởng lão là Kim Sư trưởng lão. Dưới

nữa là ngũ đường đường chủ, đường chủ có cấp bậc Ngân Sư. Dưới nữa, kỳ chủ chúng ta là cấp bậc Hồng Sư, tất cả chiến đấu nhân viên ngoại trừ Huyết Vệ của Huyết Sư đường ra, dựa theo thực lực từ cao tới thấp chia làm xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử bảy cấp bậc. Trong đó, Hồng Sư kỳ chủ trừ phi có công hiến đặc biệt cho bản giáo, nếu không, chỉ ít năng lực chiến đấu cũng phải đạt tới hoàng cấp. Mà đường chủ cùng các trưởng lão đều phải đạt tới xích cấp. Xích cấp năng lực tương đương với vũ thánh hoặc ma đạo sư cảnh giới, tử sắc cấp bậc yếu nhất tương đương với kiếm sư thực lực, không có thực lực kiếm sư, là không thể trở thành chiến đấu nhân viên. Nói cách khác, thực lực của chiến đấu nhân viên trong bản giáo được chia nhỏ hơn một chút.”

Nghe Huyết Dịch giới thiệu, Niệm Băng trong lòng không khỏi kinh hãi, vốn hấn tưởng rằng, Huyết Sư giáo này chỉ là một mạng lưới tình báo của Dung gia, nhưng hiện tại xem ra, Huyết Sư giáo tuyệt không chỉ đơn giản là một mạng lưới tình báo. Thực lực tiềm tàng của Dung gia cũng chẳng hề kém hơn so với thực lực bộc lộ ra ngoài, gia gia đem vị trí giáo chủ Huyết Sư giáo trao cho mình để làm gì? Xích cấp cao thủ của Huyết Sư giáo có thực lực là vũ thánh, đó đại biểu cho cái gì. Năm vị đường chủ cùng bảy vị trưởng lão đều là vũ thánh, trời ạ, đột nhiên xuất hiện mười hai vũ thánh, cùng với thực lực của Huyết Sư giáo trên khắp đại lục, quả thực thật là đáng sợ. Hấn vốn không nắm chắc có thể hỗ trợ Yên Phong leo lên quốc vương bảo tọa, giờ đây có Huyết Sư giáo, hấn đã nắm chắc hơn nhiều.

Nhìn nhân thân Niệm Băng không ngừng biến hóa, Huyết Dịch ho khan một tiếng, nói: ”Giáo chủ, ngài còn có gì phân phó sao?”

Niệm Băng suy nghĩ một chút, giọng cao Huyết Sư lệnh trong tay: ”Truyền mệnh lệnh của ta, trong thời gian ngắn nhất, tập hợp tám phần chiến đấu nhân viên của Huyết Sư giáo từ lục cấp trở lên tới Băng Nguyệt để quốc thủ đô Băng Nguyệt thành, ngũ đại đường chủ cùng thất vị trưởng lão cũng điều tới Băng Nguyệt thành, chờ mệnh lệnh. Lần này hành động đặt là: Biến Thiên.”

Vừa nghe Niệm Băng muốn điều phái nhiều nhân thủ như vậy, Huyết Dịch không khỏi hoảng sợ, ”Giáo chủ, ngài thật muốn điều khiển nhiều người như vậy sao?”

Niệm Băng không có trả lời, tiếp tục nói: ”Đồng thời, lợi dụng mạng lưới tình báo của bản giáo, thu thập mọi chuyện về mấy vị hoàng tử của Băng Nguyệt đế quốc, tư liệu trực tiếp chuyển tới Băng Nguyệt thành, không lâu sau ta sẽ đến Băng Nguyệt đế quốc Băng Nguyệt kỳ rồi đưa ra mệnh lệnh tiếp theo.” Huyết Dịch cảm thụ được lãnh ý phát ra trên người Niệm Băng, cung kính nói: ”Thuộc hạ tuân mệnh.”

Niệm Băng nhìn Huyết Dịch, nói: ”Đem lệnh điều động này của ta báo cho Ma Sư biết. Người phái hai kẻ đặc lực bám theo ta, lấy võ tay ba lần làm hiệu, tùy thời nghe ta điều khiển.”

”Tuân lệnh, giáo chủ.”

”Được rồi, chuyện ta cần giao đã hết rồi, ta đi trước.”

Sau khi Huyết Dịch tự mình tiễn Niệm Băng rời khỏi ma pháp vật phẩm điểm, lúc này mới quay lại mặt thất, trầm giọng quát: ”Người đâu.”

Một đạo bóng đen tựa hồ từ vách tường bay ra, nửa quỳ trước mặt hấn, cung kính nói: ”Kỳ chủ.”

Huyết Dịch nói: ”Phái hai lục cấp huynh đệ đi theo giáo chủ, tùy thời nghe người sai phái. Người tự mình đi một chuyến, đến Huyết Sư đường, đem mọi chuyện phát sinh nơi này bẩm báo với các vị trưởng lão, kể cả mệnh lệnh của giáo chủ. Mọi chuyện nhờ bọn họ định đoạt, trước tiên cần phải xác nhận thân phận của giáo chủ. Ta thấy người này có chút quái lạ, ta không cảm giác chút khí tức nào trên người hấn, phẳng phất như một người thường. Bạch Phát, Bạch Phát, giáo chủ trẻ như vậy sao?” Hấn cũng không phát hiện, ngay trên góc vách tường, một ngân sắc quang ảnh lờ mờ biến mất.

Đứng trên đường cái, trên mặt Niệm Băng toát ra vẻ tươi cười, tự nhủ: ”Tâm tư kín đáo, không hổ là đứng đầu một kỳ. Đi tra đi, nếu gia gia đem Huyết Sư lệnh giao cho ta, hết thấy hấn đã vì ta mà an bài tốt rồi. Xem ra, ta thật muốn nhanh chóng gặp được các thủ lĩnh của bản giáo mới được. Thực lực khổng lồ như vậy, sau này, bọn họ chính là tai mắt của ta.”

Lúc Niệm Băng phản hồi khuê phòng của Long Linh, Long Linh vẫn còn say ngủ, nàng ngủ dung nhan vẫn đẹp như vậy, khuôn mặt bộc lộ vẻ thỏa mãn. Niệm Băng đắp chăn cho nàng, lúc này mới đi ra khỏi phòng

tìm Long Trí.

"Lão sư. Ta có thể vào không?" Niệm Băng khẽ gõ lên cửa phòng của Long Trí.

Thanh âm Long Trí từ trong phòng truyền ra, "Vào đi."

Đẩy cửa vào, đây cũng không phải lần đầu tiên Niệm Băng vào phòng của Long Trí. Nhưng mỗi lần đến nơi đây, hần cũng không khỏi bội phục sự đậm bạc của Long Trí, trong phòng ngoại trừ một bồ đoàn dùng để mình tưởng ra cũng không còn thứ gì. Vì đề thăng ma pháp của chính mình, Long Trí cơ hồ mỗi ngày đều khổ tu.

Niệm Băng đi tới đối diện Long Trí, trực tiếp ngồi xuống mặt đất, "Lão sư, hôm nay khi ta quay lại có tới Thanh Phong Trai, Tuyết Cực thúc thúc muốn mời chúng ta cùng tối nay tới ăn cơm."

Long Trí không đáp mà hỏi lại: "Lĩnh vực của ngươi rốt cuộc thì là cái gì?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Ta gọi nó là Thiên Nhân lĩnh vực."

Long Trí than nhẹ một tiếng, "Không nghĩ tới, ta nhiều năm nỗ lực. Còn không bằng người mới tu luyện ma pháp gần mười năm. Xem ra, ta thật là già rồi." Hôm nay thất bại, chẳng những khiến Long Trí phải mở to mắt nhìn Niệm Băng, đồng thời, cũng khiến hùng tâm phát triển ma pháp sư công hội nhạt đi rất nhiều.

Niệm Băng nói: "Lão sư, có khi quá câu chấp vị tất đã là chuyện tốt. Có lẽ, ngài sẽ cho rằng, đối với ngài mà nói, trân quý nhất chính là công hội, kỳ thật ngài sai rồi. Đối với ngài mà nói, trân quý nhất phải là Linh nhi mới đúng. Nếu đem thứ trân quý nhất đổi lấy phồn vinh cho công hội, ngài nghĩ là đáng sao? Kỳ thật, ngài không cần phải nổi giận, mặc dù ma pháp lực của ta đã bước vào cánh cửa ma đạo sư, thế nhưng so với ngài thì còn có chênh lệch không nhỏ, hôm nay sở dĩ có thể thắng ngài, trọng yếu là nhờ vào bảy thanh đao. Nếu không dùng chúng, chỉ bằng vào tiên thiên lĩnh vực, ta muốn chiến thắng ngài cũng không dễ dàng. Cùng một cảnh giới, kỹ xảo khổng lồ sẽ là mấu chốt quyết định thắng bại. Ngài tựa hồ lại quên điều này rồi."

Long Trí trên mặt toát ra một tia mỉm cười, "Ta không thể không thừa nhận, ngươi là thiên tài. Ta cơ hồ có thể khẳng định như vậy. Ngươi sẽ trở thành thần giáng sư tiếp theo trên đại lục. Băng Tuyết nữ thần tế tự tuy mạnh, nhưng khi nàng ở vào tuổi của ngươi cũng tuyệt không có được thành tích như ngươi hiện tại. Niệm Băng, ta hãnh diện vì ngươi. Thế nhưng, ý nghĩ của sẽ không thay đổi. Ta cho ngươi thời gian ba tháng, nếu trong ba tháng ngươi không thể cho ta thấy một chút thành tích, vậy thì, kết quả ngươi tự mình cũng biết."

Niệm Băng đứng lên, vừa đi ra cửa vừa nói: "Lão sư, ta không phải chính nhân quân tử gì, trong ba tháng này, ta nhất định sẽ cố gắng toàn lực. Thế nhưng, nếu ta thất bại, ta cũng sẽ không để Linh nhi gả cho ngũ hoàng tử kia. Buổi tối, xin mời lão sư cùng chúng ta cùng tới Thanh Phong Trai. Thật lâu rồi không có thưởng thức kỹ thuật của Minh sư phụ rồi."

Khi Long Trí vẫn còn cả kinh trong lòng, Niệm Băng đã đi ra khỏi phòng, hần cảm giác rõ ràng, vừa rồi trên người Niệm Băng tản mát ra sát khí cường liệt, luồng sát khí này cũng không phải nhằm vào hần, có thể tưởng tượng được, tự nhiên là nhằm vào...

Cơm tối ở Thanh Phong Trai nhẹ nhàng kết thúc, người cao hứng nhất chính là Long Linh, ngồi ở bên cạnh Niệm Băng, nàng ăn rất ngon miệng, đã thật lâu nàng không thấy vui vẻ như vậy. Tuyết Tĩnh có vẻ rất bình tĩnh, nàng ngồi ở bên kia Long Linh yên lặng ăn, không nhìn Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư đến một cái. Long Trí phảng phất như chưa có gì phát sinh cùng Tuyết Cực chuyện trò vui vẻ, Minh Nguyên và Minh Huy cũng tham gia tiệc tối đột ngột này, Niệm Băng xuất hiện khiến cho bọn hần rất hưng phấn, ba người cùng luận bàn trừ nghệ, đều có thu hoạch không nhỏ.

"Lão sư, ta muốn ở lại Thanh Phong Trai vài ngày, sau hai ngày, ta muốn tới Băng Nguyệt thành kiến thức một chút trừ nghệ nơi đó." Niệm Băng mỉm cười hướng về phía Long Trí nói.

Long Trí còn chưa có trả lời, Long Linh lại nóng nảy, "Niệm Băng, ngươi lâu lắm rồi mới trở về, sao không về ở công hội chứ?"

Niệm Băng nhéo nhéo bàn tay mềm mại của Long Linh ở dưới bàn, thông qua tác dụng của tinh thần lực cùng linh hồn, thanh âm của hắn trực tiếp vang lên trong lòng Long Linh, "Chẳng lẽ ngươi không sợ ban đêm ta ăn ngươi sao?"

Mặt Long Linh trong nháy mắt đỏ bừng bừng, "Ngươi..." Nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng, Niệm Băng thật muốn cùng nàng trở về rồi ăn nàng, thế nhưng, nghĩ đến mình còn có rất nhiều chuyện phải làm, miễn cưỡng đè nén ham muốn trong lòng.

"Linh nhi, từ giờ trở đi, ta nên vì tương lai của chúng ta mà nỗ lực."

Long Linh cúi đầu, không hề lên tiếng.

Long Trí có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua nữ nhi, nói: "Vây được rồi, ở bên này của lão Tuyết quả thực so với công hội thì thoải mái một chút."

Long Linh lả bịn rịn không muốn cùng Long Trí ly khai, Tuyết Tinh cũng chủ động yêu cầu đưa Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư trở về phòng, ba người đi trong khung cảnh điển nhã của Thanh Phong Trai, khi bọn hắn đi tới nơi ở của Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Tuyết Tinh dừng lại, trầm giọng nói: "Cái tên Long gì gì kia, ngươi về trước đi, ta có chuyện muốn nói với Niệm Băng."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngây ra một lúc, bất mãn nói: "Ta là Long Hỏa, không phải Long gì gì."

Tuyết Tinh tức giận nói: "Long Hỏa, được rồi. Ngươi về trước đi."

Niệm Băng nói: "Tuyết Tinh, có gì cần nói ngươi cứ việc nói thẳng đi. Long đại ca không phải ngoại nhân."

Tuyết Tinh cắn cắn môi dưới, nói: "Ngươi là thực sự thích Linh nhi."

Niệm Băng kiên định gật đầu.

Tuyết Tinh thở sâu, tựa hồ đã quyết định cái gì, "Tốt lắm, ngươi nhất định phải đối đãi Linh nhi thật tốt, vì Linh nhi, chuyện trước kia của chúng ta coi như không có. Nhưng ngươi nếu dám đối xử không tốt với nàng, cũng đừng trách ta đối với ngươi không khách khí."

Niệm Băng ngây ra một lúc, nghi hoặc nhìn Tuyết Tinh, Tuyết Tinh bị hắn nhìn đến đỏ mặt, "Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ sao? Mấy tên nam nhân thoả tha các ngươi, sao so được với tình tỷ muội chúng ta. Những gì cần nói thì ta đã nói xong rồi, ngươi phải nhớ kỹ." Nói xong, lập tức xoay người chạy đi.

Nhìn thân ảnh Tuyết Tinh rời đi, Niệm Băng lúc này mới xác định được khúc mắc giữa mình và nàng đã thật sự không còn, bất đắc dĩ lắc đầu, "Nữ nhân! Thật sự là động vật hay thay đổi."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư giả vờ cả giận nói: "Không cho ngươi nói nàng là động vật."

Niệm Băng cười hắc hắc, đáp: "Nàng nếu không phải là động vật, sao có thể cùng ngươi cùng một chỗ được?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vừa nghe lời này, vẻ mặt nhất thời đứng đắn, "Ta bảo huynh đệ này! Ngươi nói ta hiện tại nên làm gì bây giờ mới được?"

Niệm Băng đương nhiên biết hắn ám chỉ điều gì, mỉm cười nói: "Không nên gấp, tính tình Tuyết Tinh ta cũng không rõ lắm, chúng ta chỉ có thể đi từng bước một. Nếu ngươi là thật sự thích nàng, còn quan tâm tới thời gian làm gì, như vậy đi, ngày mai ta nói với Tuyết Cực thúc thúc, cho ngươi nhận Tuyết Tinh làm đồ đệ."

Con mắt Gia Lạp Mạn Dịch Tư suýt nữa lòi ra, thanh âm tăng lên đột ngột, "Cái gì? Ngươi bảo ta thu nàng làm đồ đệ?"

Niệm Băng đáp: "Nếu không thể tiếp cận nàng, ngươi dựa vào cái gì chiếm được tâm nàng? Chỉ có tiếp xúc nhiều, tìm hiểu nhiều, ngươi mới có thể có cơ hội. Trọng yếu hơn là, ngươi phải khiến nàng biết thực lực của ngươi cường đại thế nào."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khỏ: "Nhưng Tuyết Cực kia đối với ta một chẳng có chút hảo cảm gì, có thể đáp ứng sao?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Vậy phải xem ta thế nào. Truy đuổi nữ hài tử người không làm được, nhưng thực lực chẳng lẽ lại kém được sao? Đừng quên, người chính là Hỏa Long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư vĩ đại! Ta cùng lắm chỉ ở chỗ này hai ngày, rồi sẽ đi Băng Nguyệt thành một chuyến, trong khoảng thời gian này, người là cùng Tuyết Tĩnh bồi dưỡng cảm tình cho tốt. Người phải nhớ kỹ, không thể quá vội vàng, trước tiên hãy làm tốt công tác của người, chỉ ít cũng phải lấy được sự tín nhiệm và hảo cảm của phụ nữ bọn họ, mới có thể tiếp tục hành động bước tiếp theo. Có thể thành công hay không, phải dựa vào chính người. Trong thời gian ta đi, còn muốn nhờ đại ca giúp ta trông coi Linh nhi, tên ngũ hoàng tử hôm nay chẳng những có ý với Tuyết Tĩnh, đồng thời, mà còn cả Linh nhi nữa, ta đi vắng, sẽ phiền toái người rồi."

Gia Lạp Mạn Địch Tư ha ha cười, đáp: "Tiểu tử nhà người này theo đuổi nữ hài tử thật có bản lĩnh, Phượng Nữ mới vừa cất bước, đã lại lôi ra một Linh nhi, lúc tối ăn cơm ta còn chưa kịp hỏi người, Linh nhi cô nương này thoát nhìn cũng không rồi! Bất quá, chẳng lẽ người muốn cả hai người? Các nàng có thể đồng ý sao? Người không sợ các nàng ăn dấm chua sao?"

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Chuyện của Linh nhi ta đã sớm nói với Phượng Nữ, Linh nhi cũng biết là có Phượng Nữ. Với ta mà nói, hiện tại người nào cũng không có thể bỏ qua." Nói đến đây, nét mỉm cười trên mặt hắn biến thành cười khổ. Chính hắn cũng không biết tương lai Long Linh và Phượng Nữ mà gặp nhau thì thế nào nữa.

Trở lại phòng, Niệm Băng ngồi ở trên giường bắt đầu minh tưởng, vừa minh tưởng, vừa nghĩ lại những chuyện phát sinh ngày hôm nay. Bấy thực thể ma pháp năng lượng cầu trong cơ thể thông qua tác dụng của tiên thiên chi khí, hấp thu ma pháp nguyên tố từ không khí chỉ ít cũng nhanh gấp ba lần so với ma pháp sư bình thường. Hắn mới tiến nhập ma đạo sơ cảnh giới, phải chăm chỉ tu luyện với mới có thể tăng cường thực lực.

Cáng sớm ngày thứ hai, Niệm Băng ăn sáng xong liền đi tìm Tuyết Cực, nói có chuyện muốn bàn. Tuyết Cực vui vẻ đáp ứng, trực tiếp mang theo hắn đi tới thư phòng.

"Tuyết thúc thúc, hôm nay ta tìm ngài là muốn cùng ngài nói chuyện về Long đại ca."

Tuyết Cực vừa nghe Niệm Băng muốn nói về Gia Lạp Mạn Địch Tư, nhất thời nhíu mày, "Niệm Băng, chuyện khác đều được. Nhưng ta đối với Long Hỏa này, thật sự khó có thể tiếp nhận. Tĩnh nhi cũng không thích hắn, người không cần nhiều lời."

Niệm Băng mỉm cười, nói tiếp: "Ta mặc dù không hoàn toàn hiểu rõ Long đại ca đã đắc tội với ngài ở chỗ nào, nhưng ta hôm nay muốn nói với ngài, cũng không phải chuyện tình cảm. Dù sao, trên phương diện cảm tình, phải lưỡng tình tương duyệt, không thể miễn cưỡng. Nếu Tuyết Tĩnh đối với Long đại ca không có ý gì, ta sao có thể làm khó ngài chứ?"

Tuyết Cực có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng nói: "Vậy ý người là?"

Niệm Băng nói: "Ngài hắn là cũng đã nhìn ra, Long đại ca thực lực rất mạnh, hơn nữa hắn tu luyện là hỏa thuộc tính đấu khí, kỳ thật, người cũng rất tốt. Chỉ là vì quá thích Tuyết Tĩnh mới có thể làm ra chuyện thất lễ, ta ở chỗ này thay hắn xin lỗi ngài. Ta ngày mai sẽ đi Băng Nguyệt thành, mang theo Long đại ca thì không tiện, ta muốn để hắn ở tại đây chờ ta, nhưng Long đại ca lại không muốn ở chỗ này ăn không, ta đã thương lượng với hắn một chút, nếu ngài nguyên ý, có thể để Long đại ca dạy Tuyết Tĩnh một chút vũ kỹ. Đương nhiên, ta cam đoan với ngài. Hắn tuyệt sẽ không làm phiền Tuyết Tĩnh, chỉ là dạy nàng vũ kỹ mà thôi."

Tuyết Cực nở nụ cười, "Niệm Băng. Tiểu tử người ngoài miệng nói không miễn cưỡng, nhưng đây không phải là tạo cơ hội cho bọn hắn sao?"

Niệm Băng thần nhiên đáp: "Tuyết thúc thúc, có lẽ ngài cảm nhận vị ngũ hoàng tử kia không tồi, thế nhưng, có chuyện ta lại phải muốn nói cho ngài, ngũ hoàng tử đã hướng về phía Long Trí lão sư cầu hôn."

"Cái gì?" Tuyết Cực cả kinh, "Ta thấy, không phải là Linh nhi rất thích người sao?"

Niệm Băng trong mắt hàn quang lóe lên, đáp: "Đương nhiên, ta sẽ không để Linh nhi trở thành vật hi sinh cho hôn nhân chính trị. Cho nên, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm. Ta nói với ngài, chỉ là muốn cho ngài biết, vị ngũ hoàng tử kia cũng không đáng giá là người để Tuyết Tĩnh phó thác chung thân. Lần này,

cứ cho là ngài cho Long đại ca một cơ hội, hắn sẽ chỉ là dạy Tuyết Tĩnh một chút võ kỹ mà thôi.” Nói đến đây, hắn dừng lại một chút mới tiếp tục nói: ”Vị Long đại ca này của ta, ở phương diện thực lực, sợ rằng cả đại lục cũng tìm không ra mấy người bằng hắn, Thanh Phong Trai có phiền toái cái, chỉ cần có hắn ở đây, ta tin tưởng, phiền toái này đều đều có thể tự nhiên biến mất.”

Nghe Niệm Băng ám chỉ mơ hồ, thêm vào hiểu biết đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư từ trước, trong lòng Tuyết Cực không khỏi khẽ động, nói: ”Vậy được rồi, ta tin người, nhưng người phải nói rõ với Long Hỏa tiểu tử kia, hắn chỉ là dạy Tĩnh nhi tu luyện võ kỹ mà thôi.”

Niệm Băng mỉm cười, đáp: ”Ngài yên tâm đi, Long đại ca sẽ không làm càn nữa.”

Ly khai Thanh Phong Trai, Niệm Băng đi tới một góc không người, vỗ tay ba tiếng, nhất thời, hai đạo hơi sắc thân ảnh im lìm xuất hiện cạnh hắn, không phát ra một tiếng động nào.

Niệm Băng lãnh đạm nói: ”Nói cho Huyết Dịch, ngày mai ta đi Băng Nguyệt thành trước, người của Băng Tuyết kỳ không cần đi, thời khắc lưu ý Băng Nguyệt đế quốc ngũ hoàng tử đang ở trong thành, nếu hắn có cử động bất lợi nào với ma pháp sư công hội, các người phải bảo vệ tốt Long Linh tiểu thư của công hội.” Hắn nói rất nhanh, nói xong lập tức đi ra đường cái, hướng về ma pháp sư công hội.

Lưỡng đạo hơi sắc thân ảnh chia ra một đạo phiêu nhiên rời đi, một đạo còn lại thì từ xa xa bám theo Niệm Băng.

Còn chưa đến ma pháp sư công hội, Niệm Băng đã thấy Long Linh đứng tại trước công hội ngó nghiêng, trong lòng không khỏi thấy âm ảm, so với Long Linh, Phượng Nữ càng đơn độc, Phượng Nữ có ý nghĩ và mục đích của chính mình. Nhưng Long Linh trong lòng lại chỉ có mình, loại cảm giác này không thể tìm thấy nơi Phượng Nữ. Đều là người hắn yêu thương, nhưng Phượng Nữ và Long Linh lại đem đến cho hắn những cảm nhận hoàn toàn đồng.

Mỉm cười, Niệm Băng bước nhanh tới, Long Linh không hề cố kỵ kéo tay hắn, ”Muộn như vậy mới đến! Thái dương cũng gần đỉnh đầu rồi.” Long Linh hôm nay, khí sắc rõ ràng tốt hơn hôm qua rất nhiều, trên mặt có thêm vài phần hồng nhuận, ánh mắt nhìn Niệm Băng tràn ngập vui mừng.

”Nha đầu ngốc, từ Thanh Phong Trai đến nơi đây, ta đi cũng phải tốn không ít thời gian đấy! Người sao lại chạy ra đây chờ ta?”

Long Linh cúi đầu, đáp: ”Ta sợ người đột nhiên biến mất. Cho nên mới ở chỗ này chờ người.”

”Sao có thể như vậy? Ta đâuỡ rời xa Linh nhi của ta.” Vừa nói, hai người tay nắm tay đi vào phía trong công hội. Mấy ma pháp sư trẻ tuổi đang canh gác nhìn đôi trai tài gái sắc, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

Vừa đi, Long Linh khẽ thở dài: ”Niệm Băng! Kỳ thật có đôi khi ta cũng không biết người là người thế nào, người có rất nhiều bí mật, người biết không? Người lúc nào cũng khiến ta có cảm giác bất an. Lòng ta thật mâu thuẫn, ta rất sợ người sẽ không còn muốn ta nữa.” Nói xong, mắt nàng đã đỏ lên.

Niệm Băng không vội giải thích, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Long Linh, thấp giọng nói: ”Linh nhi, cho tới nay, ta đều khiến người phải khổ sở, hôm nay ta đến, chính là muốn nói mọi chuyện của mình cho người, kể cả những gì ta đã trải qua, không giấu diếm bất cứ điều gì. Giữa người và ta, đã không cần cái gì bí mật, có lẽ, như vậy người sẽ tin vào ta hơn.”

Long Linh dừng lại, ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, nàng khe khẽ lắc đầu, nói: ”Không, không cần phải nói. Niệm Băng, ta tin tưởng người. Người hắn phải có bí mật của riêng mình.”

Niệm Băng không thềm để ý mọi người, khẽ hôn lên trán nàng, đáp: ”Nha đầu ngốc, bí mật là đối với ngoại nhân. Người là lão bà tương lai của ta, còn phải có gì bí mật chứ?”

”A! Đáng ghét, còn có người đấy.” Long Linh cúi đầu đến sát ngực, chẳng dám nhìn sang chúng ma pháp sư hai bên.

Niệm Băng mỉm cười, kéo Long Linh, phóng ra một phong hệ ma pháp, phiêu nhiên đi tới khuê phòng của Long Linh. Tạo một kết giới cách âm trong phòng. Giống như hôm qua, ôm lấy nàng, Niệm Băng bắt đầu từ chuyện khi con nhỏ, kể lại cho Long Linh.

Kể một lần, cũng mất cả nửa ngày, giống như Niệm Băng đã nói, hắn không giữ điều gì lại cả, từ chuyện của phụ mẫu, cho đến những tuổi thơ của mình, cừ hận với Băng Tuyết nữ thần tể từ đâu mà đến, bĩ tái mới diễn ra không lâu, nói đến chuyện của mình và Phượng Nữ, ngoại trừ Gia Lạp Mạn Dịch Tư cùng thân phận của thất long vương ra, hắn đã kể ra tất cả những kinh lịch của mình.

Niệm Băng tự thuật rất bình thản, nhưng trong lòng Long Linh lại sóng gió động trời, nàng thế mới biết, nam nhân mà mình vẫn yêu thương lại phải trải qua nhiều kiếp nạn như vậy, so với hắn, thì mình phải may mắn hơn nhiều.

”Được rồi, những gì cần nói đã nói xong, chuyện từ khi đến nơi đây thì người đều biết rồi. Linh nhi, về xuất thân Dung gia của ta, người đừng nói cho lão sư, được chứ?”

Long Linh tựa trên ngực Niệm Băng, nàng vẫn cúi đầu, lẳng lặng nghe Niệm Băng thổ lộ, cho đến khi Niệm Băng nói xong, nàng thủy chung vẫn không nói một câu.

”Niệm Băng, xin lỗi, ta không biết...”

”Không phải nói xin lỗi, phải là ta xin lỗi người mới đúng. Linh nhi, ta trên vai mang thâm cừ như vậy, cừ nhân của ta lại là cường đại như thế, ta lúc ấy, thật sự đâu có dũng khí tiếp nhận cảm tình của người! Mãi cho đến khi trải qua chuyện của Phượng Nữ, ta mới hiểu được cái gì là quý trọng. Người có thể tha thứ cho ta?”

Long Linh ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, trong đôi mắt to sẫm đã phủ một tầng hơi nước, đột nhiên, thần sắc trên mặt nàng trở nên nghiêm túc, ”Ta tha thứ người cũng được. Ta tin tưởng mọi chuyện người vừa nói đều là sự thật, thế nhưng, có một việc người nhưng không nói. Người đã dùng sinh mệnh trở chú khi nào?”

Trong lòng Niệm Băng cả kinh, về chuyện cùng thất long vương, hắn cũng không nói gì, nhưng đối với một đầu bạch phát của hắn, Long Linh lại nhớ rất kỹ, lúc này nghe xong chuyện của Niệm Băng, mới đem nghi hoặc trong lòng ra hỏi.

Niệm Băng do dự một chút, nói: ”Xin lỗi, Linh nhi. Chuyện này ta không thể nói cho người được. Quả thực, ta đã dùng sinh mệnh trở chú, khi đó ta căn bản không còn lựa chọn, vì bảo vệ bằng hữu của ta, ta phải làm như vậy. Đừng hỏi được không? Chuyện này quan hệ bí mật của bằng hữu ta, ta thật sự không thể nói.”

Long Linh nhìn Niệm Băng thật sâu, gật đầu, đáp: ”Được, ta không hỏi nữa. Nhưng ta muốn nói cho người, nếu người chết đi, vậy thì, ta sẽ đi tìm người.”

Niệm Băng chấn động toàn thân, tình cảm mạnh mẽ lan tràn trong lòng, lại một lần nữa, hắn hôn thật sâu lên đôi môi động nhân kia, Long Linh nhiệt liệt phản ứng, trong lúc này, bọn họ tựa hồ đều muốn hòa tan vào đối phương. Niệm Băng nhẹ nhàng xoay người, đặt Long Linh nằm xuống, lửa đang tràn xuống phía dưới.

Đúng lúc này, thanh âm phá bình lại vang lên, trong đầu Niệm Băng vang lên tiếng gọi, ”Niệm Băng.”

Ngừng động tác, Niệm Băng phần nộ hô to trong lòng, ”Tập Tập, ta muốn bóp chết người.”

”Ngu ngốc, nguy hiểm bên ngoài chẳng lẽ người không cảm nhận được sao?” Áo Tư Tập khinh thường nói.

Trong lòng khẽ động, Thiên Nhân huyết vốn bị che mờ bởi tình dục trong nháy mắt mở ra, cảm thụ mọi sự ở ngoại giới, nhất thời, một luồng băng lãnh khí tức tràn ngập không trung khiến Niệm Băng trong nháy mắt tỉnh táo lại. Vội vàng nhảy xuống giường, che trước người Long Linh, tiên thiên lĩnh vực trong nháy mắt bộc phát, tràn ngập tại cả phòng.

138. Chương 137 : Long Vương Thu Đồ

”Niệm Băng, người đi ra cho ta.” Băng lãnh thanh âm khiến lòng Niệm Băng khẽ động, nhất thời biết được người tới là ai, xoay người hướng về phía Long Linh nhẹ giọng nói: ”Trong phòng chờ ta, không được đi ra ngoài. Mọi sự có ta.”

Thu hồi tiên thiên linh vực rồi đẩy cửa ra, đúng như hần đoán, một nữ tử đang ngang nhiên đứng giữa sân, tuyết bạch sắc ma pháp bào, mặt che bạch sa, lại thêm băng lãnh khí tức dị thường kia, Niệm Băng tự nhiên nhận ra, chính là đối thủ mình đã thắng hiểm ở Tân Duệ ma pháp sư đại tái, cũng là đồ đệ của cừu nhân, Thiên Áo Băng Vân, thấy Thiên Áo Băng Vân, Niệm Băng trong lòng không khỏi nhớ lại giây phút xúc động buồn cười, mỹ nữ là băng thanh ngọc khiết này ngày đó trong trận đấu lại bị chính mình dùng trảo nãi long thủ, nhớ lại thấy thật có chút hoang đường.

”Tìm tới thật nhanh! Băng Vân tiểu thư, sư phụ của ngươi không cùng ngươi tới sao?” Niệm Băng bình tĩnh nhìn Băng Vân, thời gian hơn hai tháng đã trôi qua, hần đã không còn là Niệm Băng ở bị tái lần đó. Băng Tuyết nữ thần linh vực của Băng Vân vô pháp tạo thành uy hiếp gì đối với hần.

Băng Vân nhìn bộ dáng tự tiểu phi tiểu của Niệm Băng, tức giận từ đáy lòng đã trào lên đến cực điểm, một trảo kia của Niệm Băng, đối với nàng mà nói là kỳ sỉ đại nhục, Băng Vân rất hận, nàng vẫn muốn tìm Niệm Băng trả thù, thế nhưng, không đợi nàng tìm được Niệm Băng, Niệm Băng đã lén lút ly khai Đô Thiên thành. Băng Vân một đường trở về đều tìm kiếm Niệm Băng nhưng lại chẳng thấy bóng dáng đâu, đến bước đường cùng đành phải quay trở về Băng Thần tháp. Băng Tuyết nữ thần tế tự đang bế quan tu luyện, Băng Vân vốn cũng muốn bế quan một đoạn thời gian, nhưng bộ dáng của tên Niệm Băng ghê tởm kia lại thường xuyên lẫn quẩn trong đầu, tâm vốn khiết tịnh không thể tĩnh lặng được nữa, bế quan cũng phải bỏ dở. Ngay ngày hôm qua, nàng cảm nhận được thất hệ ma pháp đồng thời bộc phát sinh ra năng lượng cực lớn. Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng với tu vi và tiên thiên linh vực ứng dụng của nàng, vẫn có thể cảm nhận được phương hướng năng lượng bộc phát. Vì vậy, nàng ngày đêm kiên trì, dùng Bạo Phong Tuyết ma pháp bay nhanh đến đây, sau khi tới Băng Tuyết thành, liền đến thẳng Băng Nguyệt đế quốc ma pháp công hội.

”Đối phó với tiểu nhân như ngươi, cũng cần phải sư phụ ta xuất mã sao?” Một tầng khí tức như băng sương không ngừng từ thân thể Băng Vân phát ra chung quanh.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Thế nhưng, ngươi không được quên, nơi này là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, không phải là Băng Thần tháp của các ngươi, tới địa bàn của ta, ngươi nghĩ ngươi có thể có cơ hội sao?”

Băng Vân hừ một tiếng, đáp: ”Nếu ngươi vẫn còn là một nam nhân, thì cùng ta công bình quyết đấu, không chết không dừng.”

Niệm Băng hắc hắc cười đáp: ”Ta có phải nam nhân hay không, chỉ sợ ngươi phải lên giường mới có thể biết được.”

”Ngươi hỗn đản.” Băng Vân trong nháy mắt bạo phát tựa như thuốc nổ bị điểm lửa, Băng Tuyết nữ thần linh vực trong nháy mắt phát ra, trong nháy mắt quanh thân thể Niệm Băng đã tụ lại một tầng băng sương. Cùng lúc đó, Niệm Băng cảm giác được Băng Tuyết nữ thần linh vực mặc dù hướng mình trùm lên, nhưng Thiên Áo Băng Vân lại phi thân lên không trung, hiển nhiên là sợ Vĩnh Hằng Địch Thụy Miên ma pháp trận của mình. Thiên Áo Băng Vân, người cũng quá xem thường Niệm Băng ta rồi, trải qua đồng sinh cộng tử cùng thất long vương, ngươi nghĩ rằng ngươi còn có thể là đối thủ của ta sao?

Thiên Nhân linh vực nương theo Băng Tuyết nữ thần linh vực đồng thời bạo phát, hàn băng gấp phải thất hệ linh vực trong nháy mắt liền tan rã, lực công kích của Băng Tuyết nữ thần linh vực căn bản không thể tạo thành uy hiếp gì đối với Niệm Băng, thông qua Thiên Nhân huyết cảm thụ, Niệm Băng chuẩn xác tìm được vị trí của Thiên Áo Băng Vân, mắt chợt lóe sáng, phong ảnh khôi lỗi phiêu nhiên xuất ra, xuyên qua Băng Tuyết nữ thần linh vực hướng lên không trung. Ngày hôm qua sau khi cùng Long Trí đánh một trận, Niệm Băng phát hiện, phong ảnh khôi lỗi này của hần hấp thu phong hệ ma pháp lực của Long Trí, năng lượng hấp thu được lại nhanh chóng biến mất, cũng không có giống âm ảnh khôi lỗi vẫn thủy chung duy trì được năng lượng hấp thu được. Hần cũng không rõ đây là làm sao.

Ngạo Thiên đao mang cầu vòng chói mắt phá không bay lên, được Thiên Nhân linh vực tăng phúc trong chớp mắt xuyên qua Băng Tuyết nữ thần linh vực lao về phía Băng Vân trong không trung. Thiên Nhân huyết, là khắc tinh của bất cứ các mê huyền ma pháp, thân thể Băng Vân mặc dù ẩn giấu sau phiến băng tuyết lớn, nhưng lại căn bản vô pháp chạy thoát sự truy tung của Thiên Nhân huyết.

Trong tình huống đang không ngừng ngấm xương chú ngữ, Băng Vân phóng xuất một Song Sắc Băng Phong

Cầu nỗ lực ngăn cản phong ảnh khôi lỗi, nhưng thất ảnh khôi lỗi là do Niệm Băng hình thành từ tiên thiên chi khí, cho dù nằm ngoài Thiên Nhân lĩnh vực cũng phải có uy lực tương đương với thất giai ma pháp, hướng chi, trong tay nó còn có Ngạo Thiên đao. Thanh hồng làm mờ ánh dương quang, trong tiếp va chạm chói tai, Song Sắc Băng Phong Cầu bị phân thành hai, thanh quang lấp lánh, truy tới thân Băng Vân. Băng Vân trong lòng cả kinh, ma pháp trường trong tay rung động theo một tiết tấu, một vòng băng lam sắc khí lưu phiêu nhiên hiện ra, ngăn cản bước tiến của phong ảnh khôi lỗi, Băng Tuyết nữ thần lĩnh vực vừa thu lại phóng, lúc này mới miễn cưỡng bức phong ảnh khôi lỗi quay về mặt đất.

Thất thải quang hoa bay vòng quanh thân thể Niệm Băng khẽ di chuyển, thất ảnh khôi lỗi bao quanh thân thể hắn, thông qua Thiên Nhân lĩnh vực, hắn đang giúp phong ảnh khôi lỗi bổ sung năng lượng đã tiêu hao.

"Tiên thiên lĩnh vực?" Băng Vân giật mình nhìn Niệm Băng phía dưới.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Sao? Chẳng lẽ chỉ người mới có thể có tiên thiên lĩnh vực sao?" Bọn họ chiến đấu đã khiến chúng ma pháp sư trong công hội chú ý, đại lượng ma pháp sư từ các phương hướng chạy tới. Băng Vân oán hận trừng mắt nhìn Niệm Băng một cái, "Được, người chờ đây, chuyện giữa chúng ta còn chưa tính xong." Nói xong, Bạo Phong Tuyết chợt gia tốc bay về phương xa.

Niệm Băng lãnh đạm nói: "Đương nhiên chưa xong, Băng Vân tiểu thư, ta nghĩ, không lâu sau chúng ta sẽ gặp lại." Hắn không truy đuổi. Đây còn chưa phải lúc tìm phiền toái với Băng Thần tháp, Thiên Áo Băng Vân xuất hiện, khiến hắn trong lòng sinh ra một ý nghĩ lớn mật. Đương nhiên, ý nghĩ này cần phải có thời gian thực hiện. Thất ảnh khôi lỗi mang theo thất bính ma pháp thần nhận đồng thời tiêu thất.

Long Trí nhẹ nhàng phi tới, "Niệm Băng, người cùng người phương nào tranh đấu?"

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Tự nhiên là người mà ngài ghét nhất, Băng Thần tháp đã chú ý tới ta, lão sư, sáng mai ta sẽ ly khai Băng Tuyết thành, không nên quên đồ ước của chúng ta."

Long Trí trong lòng cả kinh, "Người của Băng Thần tháp?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Là vì ta mà tới, chính là kẻ đã bại dưới tay ta ở bãi tái lần này, Thiên Áo Băng Vân. Điều khiến ta kỳ quái chính là, biết rõ trên tay ta có Băng Tuyết nữ thần chi thạch, tại sao Băng Tuyết nữ thần tế tự lại không xuất hiện? Chẳng lẽ, Băng Tuyết nữ thần chi thạch đối với nàng đã không còn trọng yếu sao?"

Niệm Băng cũng không sợ Băng Tuyết nữ thần tế tự xuất hiện, mặc dù thực lực hiện tại của hắn còn chưa đủ, thế nhưng, khi mà Băng Tuyết thành còn có Hỏa Long vương Gia Lạp Mạn Địch Tư, thực lực của Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng chẳng mạnh hơn được Gia Lạp Mạn Địch Tư, cho dù nàng thật sự tới, Niệm Băng cũng không sợ.

Long Linh từ trong phòng đi ra, không hỏi gì, chỉ là ôn nhu dựa vào Niệm Băng.

.....

Thanh Phong Trai.

Tuyết Tĩnh nhìn Tuyết Cực đưa đến đưa Gia Lạp Mạn Địch Tư đến, cả giận nói: "Ba ba, ngài không làm chứ, để hắn dạy ta vũ kỹ?"

Tuyết Cực sớm đã biết nữ nhi sẽ có phản ứng như vậy, mỉm cười, đáp: "Có cái gì không thể, trên thế giới này vốn là cường giả vi tôn, người hiện tại thực lực mới tiến nhập đại kiếm sư cảnh giới mà thôi, năng lực của Long tiên sinh người cũng biết rồi, có hắn chỉ điểm, thực lực của người sẽ đề thăng nhanh hơn."

Tuyết Tĩnh không kìm được hừ một tiếng, nói: "Để ta cùng tên tiểu nhân xấu xa như hắn học võ kỹ, không có khả năng, hắn có bản lĩnh gì? Chỉ biết trộm gà trộm chó chuyện mà thôi."

Gia Lạp Mạn Địch Tư không lên tiếng, chỉ lẳng lặng mà nhìn Tuyết Tĩnh, khiến lòng Tuyết Tĩnh có chút bất ổn.

Tuyết Cực nói: "Mỗi người đều có ưu điểm của chính mình, người có thể yên tâm, Long tiên sinh là do Niệm Băng giới thiệu, hắn chỉ dạy người vũ kỹ mà thôi, người nếu không muốn học hắn cũng không sao, chỉ cần

người có thể đánh bại hắn là được.” Trước khi mang Gia Lạp Mạn Dịch Tư tới nơi này, hắn đã cẩn thận nghĩ tới lời Niệm Băng nói, đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư không thể không đánh giá lại một lần nữa.

Tuyết Tĩnh cười lạnh nói: “Tốt lắm! Muốn nhận ta làm đồ đệ, sư phụ sao không xuất ra lễ gặp mặt chứ, chỉ cần lễ gặp mặt khiến ta hài lòng, ta sẽ theo người học võ kỹ.” Nói xong, nàng vươn bàn tay mảnh khảnh ra, mặc dù tính tình nàng không tốt lắm, nhưng cũng không tỏ vẻ không thông minh, năng lực của Gia Lạp Mạn Dịch Tư cụ thể mạnh mẽ thế nào nàng không biết, nhưng nàng biết rõ, mình căn bản không có khả năng là đối thủ của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, cho nên, lập tức nghĩ ra biện pháp này để làm khó hắn.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khở nói: “Ta còn là lần đầu tiên thấy đồ đệ như ngươi, còn chưa có bái sư đã đòi hỏi, được rồi, cái này cho ngươi.” Trên tay hồng quang chợt lóe, một thanh hồng sắc đoản kiếm rất khó nhìn xuất hiện trên tay hắn, đưa về phía Tuyết Tĩnh.

Tuyết Tĩnh có chút kinh ngạc nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, “Ngươi còn có ma pháp?” Nếu không có ma pháp lực thì dù có được không gian ma pháp vật phẩm cũng không thể thôi động được.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc, đáp: “Không biết có bao nhiêu người muốn bái ta làm thầy, không sai, ta chẳng những có võ kỹ, đồng thời cũng tinh thông một chút ma pháp, xem như là một ma vũ sĩ đi.”

Tuyết Tĩnh tiếp nhận đoản kiếm, đoản kiếm mới vừa vào tay, tay nàng nhất thời trầm xuống, nếu không phải phản ứng mau, suýt nữa khiến kiếm rời tay, nàng lúc này mới đánh giá đoản kiếm trong tay, đoản kiếm dài chừng một thước hai tấc, trong đó chuôi kiếm năm tấc, trên đó cũng không có khảm bảo thạch, cả đoản kiếm ngay cả vỏ cũng phát ra ám hồng sắc, quang mang không hề chói mắt, thế nhưng, kỳ dị chính là, trọng lượng của chuôi đoản kiếm này lại gấp cả chục lần các đoản kiếm cùng loại, cầm trong tay thấy thật nặng, nếu không vận dụng đấu khí, mình cũng rất khó mà khu sử được. Mặc dù cảm thụ được chỗ bất phàm của đoản kiếm, nhưng Tuyết Tĩnh vẫn còn làm bộ: “Một thanh kiếm nát mà cũng muốn lừa ta? Người ra khỏi cửa đi.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tròn to mắt nhìn nàng, “Ta ra khỏi cửa? Tiểu thư, ngươi biết đây là kiếm gì sao? Người hiện tại có thực lực đại kiếm sư, có thanh kiếm này, thực lực của ngươi chỉ ít có thể đề thăng một cấp bậc. Chuôi Chính Dương đao của Niệm Băng ngươi đã thấy rồi chứ, thanh kiếm này ngoại trừ không có phụ trợ ma pháp bên ngoài, ở phẩm chất thì tuyệt không dưới Chính Dương đao kia. Ngươi sao không rút kiếm rút ra nhìn xem.” Trong lời của hắn, câu khiến Tuyết Tĩnh bị hấp dẫn nhất, không hề nghi ngờ gì, chính là, đề thăng thực lực lên một cấp bậc.

Tuyết Tĩnh mặc dù trong lòng có chút không tin, nhưng vì hiếu kỳ, vẫn còn rút kiếm ra khỏi vỏ. Trong phút chốc, thanh đoản kiếm nguyên rất khó nhìn nhất thời xảy ra biến hóa, từ mũi kiếm dài chừng tám tấc lại bắn ra hồng quang dài đến một trượng, đó không phải là quang mang do đấu khí sản sinh, mà là quang mang của chính bản thân kiếm. Hồng quang ngưng lại mà không tiêu tan, hình thành một đạo trường hồng, Tuyết Tĩnh cổ tay khê đẩy, nhất thời tạo thành một quang mạc trên không trung, hồng quang đảo qua, một khối giả sơn thạch vô thanh vô tức bị chia làm hai nửa, tại trong hồng sắc quang mang, mũi kiếm tám tấc cũng bộc lộ màu đỏ sẫm, giữa kiếm có một đạo quang mang như huyết dịch lưu động, khi thân kiếm huy vũ phát ra tiếng ngâm rất nhỏ, cực kỳ dễ nghe, gần như trong nháy mắt, Tuyết Tĩnh đã phát hiện mình thích thanh kiếm này rồi.

Một bên Tuyết Cực hít một hơi ngậm lương khí, hắn cảm nhận được, xét về mặt làm vũ khí, thanh kiếm này có uy lực còn trên cả Ngạo Thiên đao mà mình đưa cho Niệm Băng. Hắn sở dĩ đem Ngạo Thiên đao cho Niệm Băng, một là vì muốn lôi kéo Niệm Băng, mà nguyên nhân còn lại, chính là bởi vì Ngạo Thiên đao vốn có phong thuộc tính năng lượng phụ trợ ma pháp, mà Tuyết gia tu luyện lại là hỏa thuộc tính đấu khí. Chẳng thể giúp cho họ tăng cường lực công kích quá lớn. Mà thanh kiếm này cũng không giống, lúc thân kiếm ra khỏi vỏ là lúc, hỏa thuộc tính năng lượng mệnh môn mang theo khí tức dị thường nóng rực, giả sơn thạch bị Tuyết Tĩnh cắt thành hai khối lúc này đã biến thành hắc sắc. Đó là hồng quang từ thân kiếm! Thân kiếm như vậy lại có thể tùy tiện tặng người, nó quá trân quý.

Tuyết Tĩnh lúc này vẻ mặt đã tươi cười, nàng không giống nữ hài tử bình thường, nữ hài tử bình thường thích đương nhiên là châu bảo trang sức, nhưng nàng từ nhỏ luyện võ lại vô cùng đam mê bảo kiếm, thân kiếm như thế, nhất thời khiến tất cả những bất mãn của nàng đối với Gia Lạp Mạn Dịch Tư trước kia đều biến mất, kích động nói: “Tốt! Họ Long kia, có đồ tốt như vậy, người trước kia sao không lấy ra.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười khổ đáp: "Ta thật oan uổng! Ta đã sớm chuẩn bị thanh kiếm rất thích hợp với người này để tặng người, nhưng người đầu cho ta cơ hội." Là một trong thất long vương hắc chính là long vương giàu có nhất, thanh kiếm này không nói ở Ngưỡng Quang đại lục, cho dù trên Thần Chi đại lục, cũng là thần binh lợi khí hiếm có.

Tuyết Cực nói: "Long tiên sinh, thanh kiếm này quá trân quý, chúng ta không thể nhận, xin người thu hồi đi, Tĩnh nhi, đưa kiếm trả lại cho Long tiên sinh."

Tuyết Tĩnh bất mãn nói: "Nhìn hắc tiên tay là có thể đem ra, nhất định có rất nhiều tiền, dù sao đây cũng là lễ bái sư, trả lại thì còn đạo lý gì, sư phụ, Tuyết Tĩnh hành lễ với người." Nói xong, hướng về phía Gia Lạp Mạn Địch Tư hơi gật đầu, coi như là đã bái sư xong.

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười khổ nói: "Ta mới thu được một đồ đệ như người, nếu thêm mấy người nữa, ta không thể không phá sản. Tuyết tiên sinh, người cũng không cần khách khí, nếu đã đưa ra, ta tuyệt đối không thu hồi. Hơn nữa, Tuyết Tĩnh hiện tại thực lực còn tương đối ... có thanh kiếm này, tự bảo vệ mình cũng không khó. Chỉ là kiếm này có uy lực lớn một chút, khi dùng cần phải cẩn thận mới được. Kiếm tên là Diễm Nguyệt."

Tuyết Tĩnh cười nói: "Uy lực lớn mới tốt! Ta thích uy lực lớn, sau này nhìn người không vừa mắt, ta liền một kiếm bổ xuống, xem người có thể kháng cự được không." Nói xong, Diễm Nguyệt đoản kiếm trong tay dứ dứ về phía Gia Lạp Mạn Địch Tư. Nàng đương nhiên không phải thật sự muốn chém xuống Gia Lạp Mạn Địch Tư, chỉ là đùa đùa mà thôi. Nhưng Gia Lạp Mạn Địch Tư lại mỉm cười, nói: "Người chém đi, nếu người có thể dùng kiếm này làm thương ta, ta còn xứng làm sư phụ của người sao?" Nếu muốn nắm trong tay, nếu hiểu được tâm hồn Tuyết Tĩnh, hắc phải nghe lời Niệm Băng mà triển lộ một chút thực lực của mình.

Tuyết Tĩnh ngây ra một lúc, có chút không xác định hỏi: "Thật sự muốn ta chém?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư mỉm cười, hai tay chấp sau lưng, "Mời."

Nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư mang bộ dáng vô cùng tự tin, Tuyết Tĩnh bất mãn hừ một tiếng, đoản kiếm trong tay liền bổ xuống Gia Lạp Mạn Địch Tư, Tuyết Cực còn không kịp ngăn cản, đạo hồng quang nọ đã xẹt qua Gia Lạp Mạn Địch Tư, nhưng Gia Lạp Mạn Địch Tư lại không thêm động, nhìn Tuyết Tĩnh kinh ngạc, Gia Lạp Mạn Địch Tư đối với nàng càng thêm hài lòng, nàng tỏ ra rất hung hãn, nhưng kỳ thật vẫn còn rất thiện lương. "Không cần khách khí, người chém đi. Người không thể gây thương tổn cho ta được."

Tuyết Tĩnh cắn môi dưới, "Được, đây chính là người nói đấy." Cổ tay khẽ đảo, lại xuất ra một kiếm, lúc này đây không còn chỉ là hù dọa nữa. Đoản kiếm phát ra trường hồng lao thẳng đến vai trái Gia Lạp Mạn Địch Tư.

Gia Lạp Mạn Địch Tư không hề động, cũng không né tránh. Tùy ý để hồng quang chém lên người mình, một tầng hồng quang giống vậy phát ra từ trên người hắc, lúc quang mang trên đoản kiếm tiếp xúc với hồng quang trên người hắc, liền lập tức tiêu thất, đừng nói thương tổn, ngay cả một dấu vết cũng không có lưu lại.

Tuyết Tĩnh giật mình nói: "Người! Người! Đây là chương nhân pháp gì?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư bất đắc dĩ nói: "Tuyết Tĩnh tiểu thư. Ta cho tới bây giờ còn chưa từng dùng chương nhân pháp cái gì, nếu đấu khí của người có thể tu luyện đến trình độ như ta, tự nhiên sẽ minh bạch sự ảo diệu trong đó. Người xem." Nói xong, hắc chỉ chỉ bầu trời, Tuyết Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên. Chỉ thấy trăm trượng trên không trung có một con chim bay qua. Ngay khi nàng có chút chẳng biết tại sao, một đạo hồng quang từ tay Gia Lạp Mạn Địch Tư phóng ra, trong chớp mắt xuyên qua cổ chim, con chim liền rơi xuống, Gia Lạp Mạn Địch Tư ngửa tay, thi thể con chim nhất thời tăng tốc rơi xuống, trực tiếp rơi vào trong tay hắc.

"Đây cũng là chương nhân pháp sao?" Gia Lạp Mạn Địch Tư tiện tay đem con chim chết ném xuống đất, "Nếu đây cũng là chương nhân pháp. Vậy người gọi người đến thi triển thử xem. Đấu khí, bản thân nó chính là một môn học vấn cao thâm, luyện đến tận cùng, cơ hồ không có gì là không làm được. Từ bề ngoài, đấu khí cùng ma pháp là hai loại năng lượng hoàn toàn bất đồng. Thế nhưng, khi chính thức tới tới cường, chúng sẽ không có khác biệt quá lớn. Người mặc dù tu luyện từ nhỏ, thế nhưng trong cơ thể có quá nhiều

tập chất, thiên phú mặc dù tốt, nhưng phương pháp tu luyện lại không tốt lắm, không thể khiến tiềm lực của người hoàn toàn khai phát ra. Tuyết Tĩnh tiểu thư, người không nên hoài nghi thành ý của ta, ta là thật tình muốn dạy người một chút tri thức phòng thân, quả thực, ta rất thích người, mặc dù biết người cũng không thích ta, thế nhưng, ta tuyệt không hy vọng người mình thích lại có thương tổn gì. Nếu người nguyện ý, ta nhất định sẽ toàn lực để thăng thực lực của người, người suy nghĩ kỹ đi. Nếu người thật sự thấy con người của ta đáng ghét, ta cũng sẽ không miễn cưỡng người theo ta tu luyện.” Nói xong, hắn chào Tuyết Cực, rồi xoay người đi.

Nhìn thân ảnh cao lớn của Gia Lạp Mạn Địch Tư rời đi, rồi nhìn nhìn lại đoàn kiếm không ngừng lóe lên quang mang trong tay, trong lòng Tuyết Tĩnh đột nhiên mọc lên một cảm xúc kỳ dị, hắn truyền cho mình vũ kỹ, chỉ là để mình có năng lực bảo vệ chính mình, không hề có mục đích khác sao? ”Ba ba, năng lực vừa rồi ngài có thể đạt đến không?” Nàng hỏi Tuyết Cực đứng bên.

Tuyết Cực cũng khiếp sợ thực lực cường đại của Gia Lạp Mạn Địch Tư, lắc đầu, đáp: ”Không dựa vào vũ khí gì, chỉ dùng đấu khí sát thương mục tiêu ngoài trăm trượng, đừng nói là ta, ngay cả đại bá người cũng không có thể làm được. Long Hỏa này thực lực quá mạnh mẽ, trách không được người lần trước nói hắn có thể đánh bại vũ thánh, ta xem, thực lực của hắn thật sự đã vượt qua vũ thánh cảnh giới.”

Đôi mắt đẹp của Tuyết Tĩnh tròn tròn, ”Người là nói, người là nói hắn đã đạt tới thần sư cảnh giới trong truyền thuyết sao? Nhưng là, hắn nhìn qua tuổi cũng không lớn!”

Tuyết Cực cười khổ nói: ”Ta cũng không biết, nhưng vừa rồi hắn giết con chim kia, trên người tản ra uy nghiêm vô hình, làm ta suýt nữa không thở nổi. Tĩnh nhi, xem ra Niệm Băng nói không sai, chỉ cần có hắn ở Thanh Phong Trai chúng ta, bất luận phiền toái gì cũng không thể trở thành phiền toái được. Thần sư, chẳng lẽ thật sự là một vị thần sư?”

Niệm Băng thẳng đến đêm mới trở lại Thanh Phong Trai, vừa vào cửa, đã bị phục vụ sinh trực tiếp dẫn tới một bao phòng lớn, bên trong bao phòng, Tuyết Cực, Tuyết Tĩnh và Gia Lạp Mạn Địch Tư đang đợi hắn.

Vừa nhìn thấy Niệm Băng, Tuyết Cực ha ha cười, nói: ”Niệm Băng! Ta muốn nói cho người một tin tức tốt, hôm nay Tĩnh nhi chính thức bái Long tiên sinh làm sư, bữa cơm tối nay sẽ là bái sư yến.”

Niệm Băng sớm đã đoán trước kết quả này, Gia Lạp Mạn Địch Tư có thực lực gì chứ, Tuyết Tĩnh, Tuyết Cực dù sao chỉ là nhân loại bình thường, chấn trụ bọn họ cũng không khó khăn, ”Ta đây chúc mừng trước. Tuyết Tĩnh! Người bái đại ca của ta làm sư, vậy sau này có nên gọi ta một tiếng sư thúc?”

”Thức cái đầu người, hai người là khác nhau. Hơn nữa, sư phụ ta đã đáp ứng ta, sau này không cần ta gọi hắn là sư phụ, trực tiếp gọi tên là được, có đúng hay không, sư phụ.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư lập tức gật đầu, đáp: ”Không sai, gọi sư phụ quá xa cách, trực tiếp gọi tên là được rồi.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Tuyết Tĩnh, sau này người cần phải tu luyện cùng đại ca ta cho tốt, ta có thể có hôm nay, chính là nhờ có lúc đầu đại ca trợ giúp, kỳ thật, đại ca cũng có thể xem như một a nửa sư phụ ta. Đáng tiếc, ta học không phải đấu khí, nếu không, khai sơn đại đệ tử đã không tới phiên người rồi.” Nhớ tới lúc đầu Gia Lạp Mạn Địch Tư trợ giúp mình như thế nào để thăng thực lực, ánh mắt hắn nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư không khỏi có vài phần quái dị.

Gia Lạp Mạn Địch Tư tự nhiên minh bạch Niệm Băng nghĩ tới cái gì, cười hắc hắc, nói: ”Nhân gia Tuyết Tĩnh là nữ hài tử, tự nhiên không cần phải dạy giống như người. Ta có biện pháp khác.”

Niệm Băng tức giận nói: ”Thật sự là không công bình! ”

Tuyết Tĩnh tò mò hỏi: ”Sao không công bình? Long Hỏa, lúc đầu người dạy Niệm Băng là dùng phương pháp gì. Người yên tâm, hắn có thể chịu được thì ta cũng có thể chịu được.”

Niệm Băng cũng cố ý nói: ”Tốt lắm! Long đại ca, người cần phải đối xử như nhau.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư tức giận trừng mắt nhìn hắn, ”Đối xử như nhau cái đầu người, ăn cơm ăn cơm.” Lòng hiếu kỳ của Tuyết Tĩnh nổi lên, khó mà dễ dàng bỏ qua được, nhất thời quần quít lấy Gia Lạp Mạn Địch

Tư, bắt hắn nói ra trước đây dạy Niệm Băng thế nào. Gia Lạp Mạn Dịch Tư bị mè nheo đành bắt đắc dĩ, đem quá trình dạy Niệm Băng Niệm Băng kể lại một lần, Tuyết Tĩnh nghe xong không rét mà run.

”Không biết được, người còn quá ghê ghớm như vậy. Người sẽ không định dạy ta như vậy chứ?” Tuyết Tĩnh hỏi dò. Hiện tại nàng đã thừa nhận sự cường đại của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, lại bái hắn làm sư. Khúc mắc trước kia đã tự nhiên biến mất. Một người có thể thần sư cao thủ, bất luận làm cái gì cũng không ai có thể cản được.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư mỉm cười nói: ”Ta không phải mới vừa nói, biện pháp dạy người sẽ không giống với hắn. Hắn bản thân là ma pháp sư, phải cường hóa thân thể. Mà người bản thân là võ sĩ, điều kiện thân thể đã không tồi, thứ cần chính là loại bỏ tạp chất mà thôi. Để loại bỏ tạp chất, mặc dù dùng phương pháp như với Niệm Băng cũng có thể. Nhưng ta sợ người không chịu được, vậy lựa chọn một phương pháp khác đi.”

Niệm Băng trừng mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, tựa hồ muốn nói hắn trọng sắc khinh hữu, Gia Lạp Mạn Dịch Tư làm bộ không phát hiện, vẻ mặt mỉm cười mà nhìn Tuyết Tĩnh bên cạnh.

Tuyết Cực nói: ”Niệm Băng, thật lâu chưa ăn thức ăn người nấu, chờ người lần này đi Băng Nguyệt thành trở về, nhất định phải đại triển thân thủ, để ta ăn no một bụng mới được.”

Niệm Băng mỉm cười đáp: ”Đó là đương nhiên. Bất quá có một đoạn thời gian không làm cơm, hiện tại tay có chút cứng nhắc.”

Đúng lúc này, một phục vụ sinh từ ngoài đi vào, cúi xuống nói nhỏ vào tai Tuyết Cực: ”Ngũ hoàng tử tới, nói muốn gặp tiểu thư. Chủ nhân, người xem thế nào?” Thanh âm của hắn mặc dù thấp, nhưng sao có thể thoát khỏi lỗ tai của Niệm Băng và Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Hai người tức giận trong lòng, liếc nhau, Gia Lạp Mạn Dịch Tư đứng lên, ”Ta đi.” Vẻ mặt của hắn mặc dù bình tĩnh, nhưng Niệm Băng lại nhìn ra nộ ý trong lòng hắn. Từ ngày hôm qua mình nói với hắn về việc Yến Vân đồng thời có ý với Long Linh và Tuyết Tĩnh, Gia Lạp Mạn Dịch Tư sớm đã cực kỳ bất mãn với hắn.

Nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư chậm rãi đi ra, Niệm Băng cũng không ngăn trở, Tuyết Cực hướng về phía hắn tỏ ý hỏi, Niệm Băng mỉm cười đáp: ”Người cứ coi như không hề biết gì, mọi chuyện cứ để Long đại ca giải quyết đi, hắn sẽ biết chừng mực.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng hắn đã thôi động năng lực của Thiên Nhân huyết, quan sát tình cảnh bên ngoài của Gia Lạp Mạn Dịch Tư.

Yến Vân đến, mang theo hai người, một người chính là lam y lão giả mà Niệm Băng từng gặp qua, mà người kia, là một hôi y lão giả, hiển nhiên, vì chuyện lần trước mà Yến Vân đã tăng cường thủ vệ.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đi tới đại sảnh, trực tiếp tới bàn ngồi xuống, hai lão giả phía sau Yến Vân vừa muốn ngăn cản, lại bị Yến Vân ngăn lại, ”Nguyên lai là Long đại ca. Tuyết Tĩnh tiểu thư đâu?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư lãnh đạm đáp: ”Nàng có việc không ra được. Người tìm nàng có chuyện gì?”

Yến Vân nhú mày, đã ăn đủ từ tay Niệm Băng, khiến tâm tình hắn cực kỳ không tốt, bất quá Long Trí đã dâng môn hương về phía hắn xin lỗi, cũng đáp ứng hôn sự của hắn với Long Linh và toàn lực ủng hộ hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, đồng thời, Long Trí cũng đề xuất yêu cầu khi hắn trở thành Băng Nguyệt đế quốc quốc vương mới có thể chính thức lấy Long Linh, đối với điều này Yến Vân cũng không quan tâm, với hắn mà nói, nữ nhân thì có đáng giá gì. Mặc dù Long Linh và Tuyết Tĩnh đều là tuyệt sắc mỹ nữ, thế nhưng, hắn hợp mắt lại là thể lực sau lưng Tuyết Tĩnh và thể lực của ma pháp sư công hội, nếu Long Trí đã đáp ứng ủng hộ hắn, hắn cũng cũng không làm khó gì nhiều, thế nhưng, ấn tượng của hắn đối với Niệm Băng rất sâu. Nếu đổi lại là ngày xưa, hắn sớm đã nghĩ biện pháp trả thù rồi. Nhưng hiện tại, trọng yếu hơn là tranh thủ sự ủng hộ của các phương, cho nên hắn mới đem oán hận trong lòng tạm thời đặt sang một bên.

”Long đại ca, ta tìm Tuyết Tĩnh tiểu thư có việc riêng, sao, đại ca hôm nay còn chưa ăn cơm sao? Muốn ăn gì, tiểu đệ mời khách.”

”Mời khách thì không cần. Ta đi ra đây, chính là muốn nói cho người, từ nay về sau, người không nên trở lại tìm Tuyết Tĩnh nữa, nàng đã bái ta làm sư, phải toàn tâm dành cho tu luyện.”

Yến Vân kinh ngạc nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, trong mắt quang mang chấn ẩn chợt hiện, ”A? Nguyên lai là như vậy, ta đây chúc mừng Long đại ca và Tuyết Tĩnh tiểu thư. Bất quá, ta tìm Tuyết Tĩnh tiểu thư quá thực có chuyện trọng yếu phải thương lượng. Có thể mời nàng đi ra gặp không?”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vươn một tay, động tác cực kỳ thông thả hướng về phía Yến Vân, hai lão giả sau lưng Yến Vân đồng thời tiến lên, vươn một tay ngăn cản tay hắn, Gia Lạp Mạn Dịch Tư khinh thường hừ một tiếng, kim quang trên tay đại phóng, bịch một tiếng, đẩy lui hai lão giả, mà tay hắn cũng đã nắm lấy cổ Yến Vân.

Kinh hãi lại xuất hiện trong lòng Yến Vân, hắn rõ ràng thấy Gia Lạp Mạn Dịch Tư chậm rãi duỗi tay, nhưng không biết tại sao, lại không thể né tránh, chỉ có thể tùy ý để hắn tóm lấy.

”Ta không thích nói nhiều, chỗ ta không chào đón người, Tuyết Tĩnh cũng không hoan nghênh người. Lạp tức ly khai, nếu không, đừng trách ta không khách khí. Đừng nói là người, cho dù là lão tử ngươi, ta muốn giết hắn cũng không phải việc gì khó, nếu ngươi không sợ chết, thì cứ trở lại đây.” Kim sắc quang mang lại lấp lánh, Yến Vân ba người đã bị đưa ra ngoài đại môn của Thanh Phong Trai.

Hai lão giả đi cùng Yến Vân đồng thời thấp giọng kinh hô, ”Thần đấu khí.”

Yến Vân kinh nghi bất định nhìn về phía bọn họ, ”Các người xác định đó là thần đấu khí sao?” Thần sư, danh từ này đều là chí cao vô thượng trong lòng tất cả võ giả. Nếu Gia Lạp Mạn Dịch Tư thật sự là một vị thần sư, vậy thì, những lời hắn nói sẽ không đơn giản chỉ là đe dọa như vậy.

Hai lão giả đồng thời gật đầu, lam y lão giả nói: ”Không sai, đó khẳng định là thần đấu khí. Nếu không, chúng ta không thể không có chút năng lực chống cự nào. Thánh đấu khí cùng thần đấu khí chênh lệch là vô pháp vượt qua. Điện hạ, sau này nghìn vạn lần không nên chọc vào người này. Nếu không, trừ phi Băng Tuyết nữ thần tế tự đích thân đến, căn bản không có ai có thể đối phó hắn.”

Yến Vân cảm hận hừ một tiếng, hắn không nghĩ tới hành động của mình lại không thuận lợi như vậy, đầu tiên là một ma pháp sư quái dị Niệm Băng, giờ lại xuất hiện một thần sư trong truyền thuyết, khiến kế hoạch của hắn hoàn toàn rối loạn. Thế nhưng, trên thế giới này cường giả đại biểu cho hết thảy, đừng nói hắn không có khả năng áp chế Thanh Phong Trai, cứ cho là có thể, cần phải có bao nhiêu người mới có thể chống lại một thần sư đây? Xem ra, muốn chiếm được sự ủng hộ của Tuyết gia là không có khả năng rồi. Hắn là một người cảm lên được thì buông xuống được, xác nhận chuyện là không thể làm, lập tức mang theo hai hộ vệ xoay người đi.

139. Chương 138 : Âm Ảnh Khôi Lỗi Dữ Âm Ma Thử

Niệm Băng hướng về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư gơ ngón tay cái lên, Yến Vân tiểu tử nọ dám cùng Hỏa Long vương tranh đoạt nữ nhân, thật sự là không muốn sống nữa, may là Gia Lạp Mạn Dịch Tư không thể tùy tiện giết người, nếu không, hắn sợ rằng đã biến thành một thi thể rồi. Thực lực, là cơ sở để nói chuyện. Bất luận nơi nào lúc nào, đó đều là chân lý thiên cổ bất di.

Sáng sớm hôm sau, Niệm Băng cáo biệt mọi người, lặng lẽ ly khai Băng Tuyết thành, mọi sự ở đây đã có Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hắn có thể hoàn toàn yên tâm, hiện tại hắn nên vì tương lai của chính mình và Long Linh mà nỗ lực. Cùng đi theo hắn còn có hai lực cấp chiến sĩ của Huyết Sư giáo, bọn họ vẫn bám theo phía xa Niệm Băng như trước, tùy thời đợi chờ hắn sai phái.

Một mình ra đi, Niệm Băng cũng không vội vàng, hắn không phi hành, đi một lúc dừng một lúc, toàn tâm đều chìm trong tu luyện ma pháp, hắn sợ dĩ không vội, là vì hắn biết, Huyết Sư giáo điều phái nhân thủ cần phải có thời gian, điều khiển cao thủ từ các đại đế quốc đến Băng Nguyệt thành, cũng không phải ngày một ngày hai có thể làm được, hắn tới Băng Nguyệt thành trước, việc đầu tiên là tìm Yến Phong, cùng hắn liên lạc một chút.

Thời tiết ở Băng Nguyệt đế quốc rõ ràng lạnh hơn so với các quốc gia khác vài phần, càng đi về hướng bắc, loại cảm giác này lại càng cường liệt. Khi đi ngang qua đào hoa lâm, Niệm Băng cũng không đi vào, bởi vì hắn sợ nhớ tới mọi chuyện cũ của mình cùng Tra Cực, đối với vị lão sư dạy mình trừ nghệ này, trong lòng hắn chỉ có cảm kích. Hắn đã dự định, chờ sau khi mình đoạt được quán quân của Trù Thần đại tái thì sẽ quay về đào hoa lâm tế điện Tra Cực.

Đường lớn rộng rãi, rừng cây hai bên đại bộ phận là thực vật lá nhọn, hàn lãnh khí tức cũng không thể ảnh hưởng tới Niệm Băng, vừa đi, hần vừa cắt đứt ngoại hô hấp. Tốc độ bước đi theo một tiết tấu kỳ lạ, hần phát hiện, thông qua kết hợp tiên thiên chi khí và ma pháp lực của mình, đi như vậy cũng là một loại phương pháp tu luyện, tốc độ ngưng tụ ma pháp lực mặc dù không nhanh được như khoan chân minh tường, nhưng kém cũng không nhiều lắm. Hiện tại, Niệm Băng khát vọng nhất chính là đề thăng ma pháp lực, vừa đi, hần vừa chờ đợi, chờ đợi một người đến.

Hai ngày sau, Niệm Băng đang chậm rãi đi tới đột nhiên dừng cước bộ, hai ngày thời gian, hần bắt quá mới đi được trăm dặm mà thôi, khoảng cách tới Băng Nguyệt thành còn một đoạn không ngắn.

"Băng Vân tiểu thư, tính nhẫn nại của ngươi thật sự là không tồi, bất quá, ngươi cứ đi theo ta như vậy lại thì có tác dụng gì? Đang đợi viện quân của Băng Thần tháp các ngươi sao?" Niệm Băng bình tĩnh nói.

Bạch sắc thân ảnh nhẹ nhàng rơi xuống, không khí chung quanh trở nên băng lãnh thêm vài phần. Kể đến, chính là Thiên Áo Băng Vân. Giống như Niệm Băng đoán trước, ngày đó Thiên Áo Băng Vân bị Niệm Băng bức đi, nàng thật sự không cam lòng buông tha cho hần như vậy, vũ nhục của Niệm Băng đối với nàng, chỉ có tiên huyết mới có thể rửa sạch được, cho nên, Niệm Băng ly khai Băng Tuyết thành, nàng cũng âm thầm lên theo.

"Niệm Băng, có bản lĩnh thì ngươi theo ta về Băng Thần tháp. Chẳng lẽ, ngươi không muốn biết phụ mẫu hạ lạc nơi nào sao?" Băng Vân trải qua vài ngày suy nghĩ tính toán, đã khôi phục về lãnh tỉnh thường ngày.

Niệm Băng nhìn Băng Vân với sa trắng che mặt, liền nhớ tới tuyết sắc dung mạo ẩn sau diện sa, mỉm cười, nói: "Băng Thần tháp thì ta nhất định phải tới, nhưng không phải bây giờ. Băng Vân tiểu thư nếu có hứng thú, có thể một đường đồng hành cùng ta, ta bây giờ muốn tới Băng Nguyệt thành, chờ sau khi xử lý chuyện nơi đó, tự nhiên sẽ tới Băng Thần tháp một chuyến."

Băng Vân ngây ra một lúc, nàng không nghĩ tới Niệm Băng lại đưa ra yêu cầu như vậy, cười lạnh một tiếng, đáp: "Ngươi không sợ ta tùy thời đánh lên ngươi sao?"

Niệm Băng nở nụ cười, "Sợ, ta rất sợ. Bất quá, có thể Băng Vân tiểu thư mỹ lệ như thế đi bên người, quả thực là một đoạn lữ trình đầy kích thích. Ngươi ta đều minh bạch, hiện tại ngươi, đã không còn là đối thủ của ta. Ngươi đã muốn trông chừng ta, vậy thì theo ta cùng lên đường đi. Yên tâm, trước khi tới Băng Nguyệt thành, ta sẽ không động thủ với ngươi. Ta nghĩ, thế lực Băng Thần tháp các ngươi ở Băng Nguyệt thành hẳn là rất mạnh. Đến lúc đó, ngươi có thể đài lĩnh cao thủ tới bắt ta, ta tùy thời xin đợi. Thế nào, Băng Vân tiểu thư có hứng thú cùng ta đồng hành?"

Băng Vân lạnh lùng nhìn Niệm Băng, nàng không rõ đến tột cùng thì Niệm Băng đang suy nghĩ cái gì, nhưng nàng thiên tính cao ngạo, đối thủ đưa ra yêu cầu, nàng sao lại phải sợ hãi chứ, "Được, ta đi với ngươi tới Băng Nguyệt thành."

Niệm Băng thống khoái nói: "Tốt, nếu Băng Vân tiểu thư thống khoái như thế, ta đây cũng đáp ứng ngươi, chỉ cần chuyện ở Băng Nguyệt thành xong xuôi, ta sẽ cùng ngươi đến Băng Thần tháp." Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, Niệm Băng mỉm cười nói tiếp: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi một lát, mấy ngày nay Băng Vân tiểu thư vẫn khẩn trương đi theo ta, như vậy đối với việc tu luyện ma pháp của ngươi không có lợi." Nói xong, hần cũng không hỏi ý kiến Băng Vân, đi tới bóng râm của một cây đại thụ bên đường ngồi xuống. Kéo chiếc mũ kim sắc che đầu, lộ ra một đầu Bạch Phát. Trước khi ly khai Băng Tuyết thành, Lý Đắc đã gấp gấp chế tác mười kiện kim sắc ma pháp bào cho Niệm Băng, hần hiện tại đã không còn mặc bố y nữa, mặc dù kim sắc ma pháp bào này cũng chẳng trợ giúp gì cho việc thi triển ma pháp, nhưng mặc nó đi trên đường lại cực kỳ phô trương.

Băng Vân đi tới cách Niệm Băng ba trượng ngồi xuống, trước khi ngồi xuống, nàng đã dùng ma pháp ngưng kết một khối băng cứng trên mặt đất, ánh mắt rơi trên mái tóc dài màu trắng của Niệm Băng, mắt toát ra vẻ tò mò. Mặc dù nàng từ nhỏ đã lớn lên ở Băng Thần tháp, được bồi dưỡng thành bản tính lạnh lùng, nhưng nàng dù sao vẫn còn là một nữ hài tử chưa tới hai mươi tuổi, làm sao có thể không có lòng tò mò chứ?

Niệm Băng phẳng phất như không thấy ánh mắt của Băng Vân, xoa xoa bụng, "Ài, đói quá. Làm cái gì ăn rồi hãy nói." Vừa nói, hần vừa xoay người đi về phía rừng cây. Băng Vân cũng đứng lên, đi sau lưng hần vào

rừng cây. Đang đi, bọn họ cơ hồ đồng thời nhìn thấy một luồng khói bốc lên từ rừng cây, mùi khói thoang thoang truyền đến. Còn có mùi thịt tanh tanh rất rõ. Trong lòng Niệm Băng khẽ động, trên mặt mỉm cười, bước nhanh về phía nơi phát ra đám khói. Từ xa, Niệm Băng đã nhìn thấy một người đang ngồi ở nơi đó loay hoay.

”Đáng ghét, thật đáng ghét, tại sao ta nướng khó ăn như vậy chứ? Nếu Niệm Băng ca ca ở đây thì tốt, thịt do hắc nướng ngon hơn ta nhiều. Na Na, người xem người dùng nước tiểu gọi đến cái gì vậy! Thịt khó ăn quá, cứng như vậy, sao mà ăn được!” Một đầu hỏa hồng sắc hồ ly ngồi ở một bên, đưa ánh mắt vô tội nhìn chủ nhân.

Thấy bọn họ, Niệm Băng không nhịn được khẽ cười, bước nhanh hơn tới. Con hồ ly kia phản ứng rất nhanh. Lập tức cảnh giác nhìn về phía Niệm Băng, đồng thời lui về phía sau mấy bước, trốn ở bên cạnh chủ nhân. Chỉ lộ ra đầu hồ ly, nhìn bộ dáng sợ hãi của nó, Niệm Băng cười lớn một tiếng, ”Theo lời triệu hoán của Miêu Miêu tiểu thư, Niệm Băng đã tới.” Sử dụng phong hệ ma pháp, một cái lắc mình, hắc đã đi tới cạnh chủ nhân của hồ ly, người đang nướng thịt, chính là nữ nhi Miêu Miêu của Hi Lạp Đức. Miêu Miêu ngẩng đầu, vẻ mặt khó tin nhìn Niệm Băng, đứng lên, kiễng chân véo véo lên mặt Niệm Băng. ”A, ta không nằm mơ chứ, triệu hoán thuật của ta lúc nào đã tiến bộ đến trình độ này rồi, lại có thể triệu hoán cả ra Niệm Băng ca ca.”

Niệm Băng xoa xoa đầu Miêu Miêu, ”Đúng vậy! Niệm Băng ca ca biết người muốn ăn thịt nướng, cho nên đã để người triệu hoán tới đây, phục vụ cho Miêu Miêu tiểu thư đáng yêu của chúng ta.”

Băng Vân lúc này cũng đã đi tới, thấy Miêu Miêu đáng yêu, nàng không nhịn được kinh ngạc. Trong mắt quang mang cũng trở nên nhu hòa hơn nhiều.

Miêu Miêu tò mò nhìn Băng Vân, ”Niệm Băng ca ca, vị đại tỷ tỷ này là ai?”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Nàng là bằng hữu của ta, chúng ta đang ở ven đường nghỉ ngơi, vừa mới thấy từ chỗ ngày có khói bốc lên, ta lại nghĩ thấy mùi của hồ ly, liền đoán đó là người.”

Hồ ly Na Na đã lớn lên không ít, nhất là toàn thân phủ lông đỏ rực, chẳng những dài hơn, mà còn tản ra kim sắc nhàn nhạt.

Miêu Miêu kéo tay Niệm Băng, nhảy nhót nói: ”Thật tốt quá, Niệm Băng ca ca, Miêu Miêu mấy ngày nay chưa ăn thứ gì ngon, người nhất định phải cho ta ăn một bữa thịt nướng.”

Niệm Băng mỉm cười đáp: ”Người không phải lại trộm chạy ra ngoài chơi chứ. Hi Lạp Đức thúc thúc có khỏe không?”

Miêu Miêu đáng yêu thè đầu lưỡi, đáp: ”Ba ba khỏe lắm! Bất quá, hắc hình như ra ngoài tìm Tạp La Dịch Lý Tư thúc thúc rồi, tựa hồ Tạp La Dịch Lý Tư thúc thúc có chuyện gì đó. Ta thuận tiện chuẩn ra ngoài chơi vài ngày, qua vài ngày ta sẽ trở về. Niệm Băng ca ca, người không được mắng ta đâu.”

Niệm Băng không biết là nên khóc hay nên cười, nhìn nàng nói: ”Nha đầu người! Ta biết là người lại là trốn đi mà, người cứ như vậy, khiến Hi Lạp Đức thúc thúc lúc nào cũng phải lo lắng!”

Miêu Miêu chu miệng nói: ”Ba ba bắt ta ở nhà tu luyện ma pháp, người ta thật đáng thương! Mỗi ngày đều bị ép bức, thật vất vả mới có cơ hội, đương nhiên phải trốn ra ngoài chơi. Niệm Băng ca ca, ta đói quá, người làm cho ta cái gì đó ăn đi, sau đó Miêu Miêu sẽ đi theo người, đợi khi tìm được một đại thành thị, thì thuê mã xa về nhà. Ta hiện tại đã quên đường rồi.”

Niệm Băng đối với nàng thật sự chẳng có biện pháp gì, bất đắc dĩ nói: ”Được rồi, được rồi, để ta xem xem, người bắt được cái gì.” Vừa nói, vừa nhìn xuống miếng thịt mà Miêu Miêu ném dưới đất. Đó không phải thịt bình thường, mà là một tảng đen sì, lửa ở bên cạnh đã bị dập tắt, trên mặt đất là một đồng lông trắng, nhìn qua, vì ăn thứ này, Miêu Miêu quả thực đã tổn không ít khí lực.

”Con mèo nhỏ nhà người tham ăn, nhưng kỹ thuật lại quá kém. Nhìn đồng lông này, thứ người bắt được chắc là đặc sản tuyệt kê của Băng Nguyệt đế quốc (ND: tuyệt kê. Thịt tuyệt kê rất thơm mềm, mùi vị ngon hơn nhiều so với gà bình thường, nướng cũng là một lựa chọn hay, sao lại bị người nướng thành cái dạng này.”

Miêu Miêu hì hì cười, đáp: "Nhân gia phạ nướng không chín, ăn vào đau bụng, nên nướng thêm một lúc, ai biết sẽ biến thành như vậy! Niệm Băng ca ca, nói như vậy, tuyệt kê này hẳn là ngon lắm?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Nước tiểu của con hồ ly này của người vẫn còn tác dụng? Nếu còn tác dụng thì chúng ta sẽ đợi một lát, bắt thêm tuyệt kê để làm cho người ăn."

Miêu Miêu nhảy nhót vỗ tay: "Được! Được! Na Na đã tiến hóa tới giai đoạn thứ hai, nước tiểu của nó có thể duy trì thời gian rất dài, bất quá, Băng Nguyệt đế quốc này thật đúng là nghèo, ngay cả dã thú cũng có rất ít, khu rừng rậm rạp như vậy, cả nửa ngày ta cũng chỉ bắt được một con tuyệt kê mà thôi. Niệm Băng ca ca, chúng ta đây sẽ chờ một lát đi. Ta rất muốn ăn thịt nướng người làm, lần trước nướng chương ăn thật ngon (ND: theo Thiều Chửu, chương giống như con hươu mà nhỏ, không có sừng, lông hơi vàng vàng, núi rừng nào cũng có), đáng tiếc lại bị tiểu kết ba (ND: tên cà lăm) phá đám, ta còn chưa được ăn. Lần này cần phải ăn thật nhiều."

Nhìn ánh mắt đầy khát vọng của Miêu Miêu, Niệm Băng nói: "Bây giờ còn chưa tới mùa đông, lẽ ra thì rừng rậm rạp như thế này thì phải có rất nhiều động vật mới đúng, sao lại ít ỏi đến vậy?" Vừa nói, hắn vừa chậm rãi nhắm hai mắt lại, đoạn tuyệt ngoại hô hấp, dưới sự hỗ trợ của Thiên Nhân huyết, thông qua tiên thiên chi khí để cảm thụ khí tức chung quanh, tiên thiên chi khí đối với năng lượng gì cũng đều cực kỳ nhạy cảm, từ khi có tiên thiên chi khí, Niệm Băng không bao giờ phải lo lắng việc thân thể vô pháp hấp thu ma pháp lực, có tiên thiên chi khí phụ trợ, khiến cho ma pháp lực của hắn đang có chút chuyển biến, nhất là tự hành hấp thu năng lượng ma pháp nguyên tố trong không khí thì đối với hắn có tác dụng rất lớn. Kể thích thú tiên thiên chi khí này của Niệm Băng nhất đương nhiên là Áo Tư Táp, Áo Tư Táp vừa mới ra đời không lâu, mặc dù đã tiến hóa dưới hợp lực của thất long vương, thể nhưng, tiên thiên chi khí khiến hắn phi thường thoải mái, có tiên thiên chi khí của Niệm Băng, tốc độ tu luyện của hắn phi thường nhanh, hơi sắc khí tức đã trở nên càng ngưng đọng.

Tiên thiên chi khí cùng thiên địa tương liên, nguyên vẹn cảm thụ được tiên thiên chi khí của tự nhiên, đột nhiên, Niệm Băng cả kinh trong lòng, bởi vì hắn giật mình phát hiện, trên mảnh đất này, tiên thiên chi khí lại không mạnh như hắn tưởng tượng, nơi này có nhiều thực vật như vậy, lẽ ra thì tiên thiên chi khí phải là rất sung túc mới đúng, nhưng lúc này quan sát, tiên thiên chi khí lại không mạnh, mặc dù vẫn chưa ảnh hưởng đến tăng trưởng của thực vật, nhưng lại có vẻ rất quái dị. Lúc Niệm Băng tự hỏi đây là có chuyện gì, đột nhiên một luồng khí lưu rất mạnh từ dưới đất không ngừng tiếp cận về phía bọn họ, trong lòng cả kinh, Niệm Băng nhớ tới lúc trước hồ ly dùng nước tiểu đã triệu tới một con Kim Bối Địa Long Vương, trong lòng không khỏi căng thẳng, không dám chậm trễ, một tay ôm Miêu Miêu bên cạnh, hét lớn một tiếng, "Cẩn thận, đi mau." Dùng phong hệ ma pháp phóng lên cao, trong chớp mắt tiến nhập không trung. Hồ ly phản ứng rất nhanh, Niệm Băng vừa ôm Miêu Miêu, nó đã nhảy lên vai Miêu Miêu.

Thiên Áo Băng Vân nghe Niệm Băng hét lớn, lập tức xé mở một Bạo Phong Tuyệt quyền trực mang theo trên người, cơ hồ cùng Niệm Băng không phân biệt được trước sau lao lên không trung, lúc này, nàng mới cùng Niệm Băng nhìn xuống mặt đất.

"Người làm cái trò quỷ gì?" Băng Vân nghi hoặc nhìn mặt đất vẫn tĩnh lặng như trước, nàng không cảm nhận được biến hóa gì cả.

Niệm Băng nhìn mặt đất, trầm giọng đáp: "Ta cũng không biết dưới đất có thứ gì, nhưng thứ này lại có thể hấp thu tiên thiên chi khí, trong phiến rừng này động vật ít như vậy, chỉ sợ cũng có liên quan tới nó."

Hắn vừa dứt lời, ầm một tiếng, một gốc tuyết tùng cao lớn đã hất bay lên không, một cái đầu rất lớn chui ra khỏi mặt đất, lắc đầu phát ra một tiếng rít đinh tai nhức óc.

Chiếc đầu hình tròn, đường kính chừng nửa trượng, nhìn qua như một cái đầu chuột, toàn thân là lông ngắn màu đen, nhìn hết sức nổi bật giữa rừng cây, răng lộ ra khỏi môi, răng dài đến ba thước, một tầng hắc sắc khí tức không ngừng lan ra chung quanh, những nơi nó đi qua, cây cối đều héo rũ, một cặp mắt đỏ sậm đang nhìn chăm chăm lên Niệm Băng ba người trên không trung.

Miêu Miêu kinh hô một tiếng, "Tốt! Tốt! Đây là ám ma thử, xem bộ dáng của nó, sợ rằng đã tiến hóa đến ngũ cấp rồi, chiếc đầu thật lớn, thật đáng sợ?!"

Niệm Băng ngây ra một lúc, đối với ma thú đặc dị này, hắn sao có thể quen thuộc được như Miêu Miêu từ

nhỏ đã tu luyện triệu hoán thuật, không nhịn được hỏi: "Ám ma thử là gì, sao đầu nó lớn như vậy. Hồ ly của người thật đúng là lợi hại, hẳn đã thăng cấp, thứ đưa tới cũng quái dị hơn." Niệm Băng thầm quyết định, sau này muốn tìm dã ngoại thực vật, nhất định không cần nhờ hồ ly kia nữa.

Lúc này, mặt đất không ngừng chấn động, ám ma thử phía dưới đang chui ra khỏi mặt đất, thân thể to lớn mỗi lần chuyển động, đều làm tung lên một đồng bùn đất, hắc sắc khí tức trên người trở nên càng mạnh mẽ. Thân thể to lớn, giống như một tòa núi nhỏ, không hề kém hơn so với mấy vị long vương.

Miêu Miêu nói: "Ám ma thử là một loại hắc ám hệ ma thú phi thường hi hữu, chúng nó sinh hoạt trong lòng đất, ăn các loại tiểu động vật và hấp thu thiên địa linh khí để tăng cường năng lực. Đặc điểm lớn nhất của ám ma thử, chính là sự tiến hóa của nó, nói như vậy, ma thú bình thường chỉ có thể phát triển, sau khi lớn lên thì định hình, nhưng ám ma thử lại là ma thú có tiến hóa, có thể phát triển không ngừng, chỉ cần hấp thu đủ năng lượng, nó có thể tiến hóa hết lần này đến lần khác. Mấy con tiểu sủng của ta, đều là loại này. A, được rồi, đại lão thử Diễm Diễm của ta cũng là một ám ma thử, chỉ bất quá nó hiện tại mới đến nhị giai mà thôi, còn xa mới lợi hại bằng con phía dưới. Lúc đầu, ba ba bắt Diễm Diễm về cho ta đã tốn không ít khí lực, hình như đã bắt từ chính Băng Nguyệt đế quốc này, sẽ không phải là hài tử của đại lão thử phía dưới chứ. Ám ma thử cả đời chỉ có thể sinh sản một lần, rất đáng thương. Niệm Băng ca ca, chúng ta đi thôi, không nên thương tổn nó, được chứ?"

Niệm Băng mỉm cười nhìn Miêu Miêu nói: "Sao? Người không muốn ăn thịt nướng nữa sao? Bất quá ta có chút nghi vấn, nếu ám ma thử này là hắc ám thuộc tính ma thú, vậy sao ta chưa từng cảm giác được hắc ám khí tức từ lão thử của người chứ? Nó tựa hồ chỉ có năng lực lao tới, dựa vào độ cứng của thân thể mà thôi." Đối với ma thú cường hân phía dưới, Niệm Băng rất có hứng thú, hẳn tự thấy sau khi mở ra Thiên Nhân huyết, tinh thần lực tuyệt không kém bạch nhân, nếu có thể học được triệu hoán thuật của bạch nhân, kiếm vài con ma thú cường đại mang theo bên người, thì thật quá tốt!

Miêu Miêu đương nhiên không biết Niệm Băng đang nghĩ cái gì, giải thích: "Ám ma thử sau khi tiến hóa đến tam cấp thì hắc ám thuộc tính mới từ từ hiển lộ, cho nên hiện tại Diễm Diễm còn chưa có! Ca ca, ta muốn ăn thịt nướng, nhưng ta không muốn ăn ma thú. Con ám ma thử này rõ ràng đã trên ngũ cấp, đừng nói chúng ta vị tất thắng được nó, cứ cho là đánh thắng được, thịt nó cũng không dễ ăn. Niệm Băng ca ca, ám ma thử cấp bậc này so với Kim Bắc Địa Long Vương chưa hoàn thành thành hình của ta còn cường hân hơn. A! Cần thận, nó công kích chúng ta."

Trong lòng Niệm Băng khẽ động, căn bản không cần đưa mắt nhìn, hẳn đã cảm giác được khí lưu phát ra từ phía dưới, thân hình như thiểm điện lướt ngang sang một bên, Thiên Nhân lĩnh vực trong nháy mắt phát ra, khiến hắc ám khí tức bị suy yếu đi, đồng thời phát ra quang minh khí tức, thất ảnh khôi lỗi cảm thần đao hiện ra giữa không trung, tùy thời chờ đợi mệnh lệnh phát động công kích của Niệm Băng. Thủ đoạn công kích của ám ma thử rất đơn giản, mở to miệng phun ra một luồng hắc sắc khí lưu, tất cả đều hướng về phía ba người trên không trung, nó to lớn như vậy, lại không có cánh, hiển nhiên không thể bay được, cặp mắt lớn đỏ sậm không ngừng lóe ra hung quang.

Khi Niệm Băng còn đang cân nhắc nghe theo Miêu Miêu mà lập tức ly khai nơi này hay là giết con ám ma thử này, dị biến đột nhiên phát sinh. Ám ảnh khôi lỗi phiêu phù trong không trung không nhận được mệnh lệnh của Niệm Băng lại đã hành động, hắc sắc quang mang chợt lóe lên, trực tiếp lao vào hắc ám khí lưu do ám ma thử phun ra, Phệ Ma đao quang mang đại phóng, một luồng hắc ám khí tức lớn quấn quanh năng lượng do ám ma thử phun ra, nhanh chóng thôn phệ, năng lượng mà ám ma thử phun ra trong nháy mắt trở nên mạnh mẽ, hắc sắc bảo thạch trên chuôi Phệ Ma đao quang mang đại phóng, ám ảnh khôi lỗi phẳng phất như biến thành thật thể, chậm rãi áp xuống mặt đất. Trong cặp mắt đỏ sậm của ám ma thử toát ra vẻ hoảng sợ, từng bước lui về phía sau, thế nhưng, nó lại không thể đình chỉ năng lượng bị phun ra, chỉ có thể tùy ý để ám ảnh khôi lỗi không ngừng thôn phệ. Mắt của ám ảnh khôi lỗi sáng rực, đôi mắt đỏ như máu toát ra băng lãnh quang mang, Phệ Ma đao trong tay giơ lên cao, đưa chuôi đao hướng về phía ám ma thử, một tầng hắc sắc quang vồng phiêu nhiên phủ xuống, quang vồng không ngừng mở rộng trên không trung, bao phủ toàn bộ thân thể của ám ma thử bên trong. Ám ma thử sợ hãi giây dựa kịch liệt, nhưng bất luận nó dựa vào thể nào, cũng vô pháp thoát khỏi hắc ám cự vồng.

Niệm Băng hoảng sợ, vội vàng dùng tinh thần lực khống chế ám ảnh khôi lỗi, nhưng hẳn lại phát hiện, ám ảnh khôi lỗi lúc này đã không còn bị mình khống chế, mọi hành động đều là tự chủ. Mồ hôi lạnh từ lưng

toát ra, trong lòng Niệm Băng đột nhiên mọc lên một ý nghĩ kỳ dị, chẳng lẽ, chẳng lẽ ám ảnh khôi lỗi có trí tuệ sao? Không có khả năng! Nó rõ ràng là do năng lượng của mình biến hóa mà thành.

Miêu Miêu lớn tiếng kêu lên: "Ca ca, người làm gì? Cái bóng kia đang làm cái gì! Mau ngăn cản nó, ngăn cản nó." Thế nhưng, hiện tại nói cái gì đều đã chậm, hắc vông nhanh chóng thu lại, ám ma thử rên một tiếng, thân thể cũng bị thu nhỏ lại, ám ảnh khôi lỗi chìa Phệ Ma đao trong tay ra, ám ma thử quay tròn tại chỗ, thân thể to lớn bị kéo lên, càng gần ám ảnh khôi lỗi, thân thể nó càng nhỏ, cuối cùng, cũng hóa thành một đạo hắc ám khí tức không ngừng xoay tròn trứ, cặp mắt vừa biến thành màu đỏ đã nhạt dần, tinh thần lực của Niệm Băng lại liên lạc được với ám ảnh khôi lỗi, đoạt lại quyền không chế. Cảm giác kỳ dị truyền vào tinh thần lực của Niệm Băng. Hẳn rõ ràng cảm thụ được, ám ma thử lúc trước đã chui vào trong bảo thạch trên Phệ Ma đao. Năng lượng của ám ảnh khôi lỗi đã tăng cường mạnh mẽ, vượt qua các ám ảnh khôi lỗi khác.

"Niệm Băng ca ca, người làm cái gì vậy! Đại lão thử thật đáng thương! Người giết nó rồi sao?" Miêu Miêu khấn trương nhìn hắc sắc thân ảnh trên không trung.

Niệm Băng cười khổ đáp: "Ta cũng không biết. Ảnh khôi lỗi này là do ta dùng năng lượng hình thành. Lẽ ra thì phải hoàn toàn chịu khống chế của ta mới đúng, thế nhưng vừa rồi, ta lại mất đi quyền khống chế nó, mọi hành vi đều là do nó tự chủ. Bất quá, ám ma thử kia chắc là không chết, tựa hồ giống triệu hoán thuật của người vậy, bị phong ấn ở trong Phệ Ma đao của ta." Từ sau khi có được Phệ Ma đao, Niệm Băng cũng đã từng cẩn thận nghiên cứu chuỗi dao này, thế nhưng cũng không có kết quả gì, lúc này ám ảnh khôi lỗi với Phệ Ma đao làm hạch tâm đột nhiên xuất hiện biến hóa như vậy, hẳn không khỏi cảm thấy có chút mờ mịt.

Ba người bay xuống mặt đất. Niệm Băng thu hồi lực ảnh khôi lỗi kia. Chỉ để lại ám ảnh khôi lỗi năng lượng sung túc đã gần như trở thành thật thể, cảm nhận khí tức cường đại trên người nó, trong lòng Niệm Băng có chút bất an, hiện tại nó đã không chịu mình khống chế, lại tùy ý hấp thu năng lượng của các hắc ám sinh vật khác, vậy nó có thể hoàn toàn thoát ly sự khống chế của mình hay không? Không. Hẳn là sẽ không! Phệ Ma đao đã nhận mình làm chủ, cũng cùng ngưng kết với tiên huyết của mình, mình cùng đao đã hình thành liên lạc linh hồn, không có khả năng nó sẽ thoát ly khỏi mình. Nhưng mọi chuyện vừa phát sinh thì giải thích thế nào? Niệm Băng không nghĩ ra, ánh mắt Thiên Áo Băng Vân nhìn hẳn cũng thay đổi, năng lượng thần bí của Niệm Băng khiến lòng nàng không khỏi nổi giận. Xét ra, nàng tự cho rằng mình là pháp sư trẻ tuổi nổi bật nhất, lúc trước bị bại dưới tay Niệm Băng trên lôi đài, nàng vô cùng không cam lòng, thế nhưng, hiện tại sự thật xảy ra trước mắt, Niệm Băng so với nàng mạnh hơn nhiều, nhất là tiên thiên linh vực quái dị kia, tựa hồ còn có uy lực mạnh mẽ hơn so với Băng Tuyết nữ thần linh vực của chính mình, thậm chí còn có tác dụng khắc chế.

Niệm Băng khống chế ám ảnh khôi lỗi làm mấy động tác, ám ảnh khôi lỗi lập tức chấp hành ý chí của hẳn, tựa hồ không có gì không ổn, tinh thần lực dung hợp cùng Phệ Ma đao, trong mắt Niệm Băng thần quang lóe lên, quát khẽ: "Phóng." Hắc sắc khí lưu từ chuỗi Phệ Ma đao phun ra, thân ảnh to lớn lúc trước nhất thời xuất hiện phía trước Niệm Băng và ám ảnh khôi lỗi không xa. Ám ảnh khôi lỗi cũng không còn bị mất đi khống chế, mà ám ma thử được phóng xuất lại có vẻ cực kỳ ngoan ngoãn, nằm trên mặt đất yên lặng, chỉ là nhấp nháy đôi mắt lớn nhìn Niệm Băng, tựa hồ đang chờ đợi mệnh lệnh. Trong lòng Niệm Băng khẽ động, thông qua tinh thần lực hướng về phía ám ma thử nói: "Đi bắt vài con tuyết kê trở về." Hẳn muốn xem, mình đến tột cùng có thể khống chế đại lão thử mà ám ảnh khôi lỗi thu hồi hay không. Sự thật đã chứng minh, thí nghiệm của hẳn thành công, ám ma thử nhận được mệnh lệnh của Niệm Băng liền không hề do dự đứng lên, xoay người chui vào cái động lớn kia, sột soạt sột soạt vài tiếng, thân thể to lớn đã biến mất.

Ám ảnh khôi lỗi vẫn yên lặng đứng đó, phảng phất mọi chuyện đều chẳng quan hệ tới nó, trong đầu Niệm Băng không ngừng xuất hiện đủ loại ý niệm, nhưng hết lần này tới lần khác đều vô pháp xác định, hiện tại ám ảnh khôi lỗi đến tột cùng là ở trạng thái gì, nếu nói nó có trí tuệ, vậy thì tại sao hiện tại tinh thần lực của mình lại có thể hoàn toàn khống chế nó? Hơn nữa còn tìm không thấy một tia trí tuệ nào, Phệ Ma đao cũng rất bình thường như trước, bất luận là bảo thạch trên chuỗi dao hay là cả thân đao, ngoại trừ bề ngoài tràn ngập hắc ám khí tức, cũng không có biến hóa gì. Phệ Ma đao, Phệ Ma đao, người đến tột cùng là có bí mật gì? Mặc dù Niệm Băng không thể xác định chuyện phát sinh lúc trước là thế nào, nhưng hẳn lại mơ hồ cảm giác được, ám ảnh khôi lỗi do Phệ Ma đao hình thành đã phát sinh biến hóa, nhất định là có liên

quan tới cái chết của Hắc Vũ Hoàng.

Miêu Miêu kinh ngạc nhìn Niệm Băng, hỏi: "Niệm Băng ca ca, đại lão thủ sao lại xuất hiện? Nó tại sao chạy đi rồi?"

Niệm Băng cười khỏ đáp: "Nếu ta đoán không sai, con ám ma thử này sợ rằng đã bị ta khống chế. Bảy thanh đao này của ta đều rất kỳ quái, mỗi thanh đều có lai lịch đặc biệt, còn tại sao như vậy thì ta cũng không biết. Có lẽ, chính là vì ám ma thử thuộc về hắc ám thuộc tính. Cũng có thể là Phệ Ma đao này của ta có linh tính quá mạnh, cảm thụ được khí tức trên thân ám ma thử liền thu giữ nó."

Một lát sau, thân thể to lớn của ám ma thử chui từ dưới đất ra, trên miệng rộng ngậm ba con tuyết kê còn sống mang đến trước mặt Niệm Băng, rồi lại ngoan ngoãn nằm trên mặt đất. Niệm Băng đột nhiên nghĩ tới, ám ma thử am hiểu việc đào đường ngầm như thế, ưu thế này nếu có thể lợi dụng tốt một chút..., nghĩ tới đây, miệng hắn toát ra vẻ cười tà dị.

Tinh thần lực truyền vào Phệ Ma đao, đem ám ma thử thu về, đồng thời cũng thu ám ảnh khôi lỗi lại, mặc dù có chút nghi ngờ Phệ Ma đao, nhưng vừa nghĩ đến tác dụng của ám ma thử, Niệm Băng không khỏi cảm thấy vui vẻ, không cần Miêu Miêu thúc giục đã hành động, ba con tuyết kê được rửa sạch sẽ bởi bằng hệ ma pháp, rồi tìm mấy cành cây, loại bỏ lá và vỏ cây, xuyên qua ba con tuyết kê.

Băng Vân đi tới ngồi xuống dưới tàng cây, không thèm nhìn Niệm Băng một cái, nhắm mắt minh tưởng, toàn bộ tinh thần của Miêu Miêu đã đặt trên ba con tuyết kê, hồ ly Na Na cũng thèm thường cuống quýt phát ra tiếng kêu.

Niệm Băng mỉm cười, bắt đầu nướng ba con tuyết kê, ma pháp tiến bộ giúp hắn khống chế hỏa diễm càng thêm như ý, đều đều quét gia vị đã pha chế lên trên tuyết kê. Một lát sau, hương khí nồng đậm tràn ngập, da tuyết kê dần trở nên vàng vàng, thịt tuyết kê mềm mại thơm ngon, nướng là một trong những phương pháp ngon nhất, mùi thơm không ngừng truyền ra, Miêu Miêu nhấp nhòm, chờ mong tuyết kê chín. Niệm Băng vừa nướng tuyết kê, vừa nhìn trộm về phía Băng Vân cách đó không xa, Băng Vân tựa như không hề nghĩ thấy mùi thơm, vẫn yên lặng ngồi ở đó minh tưởng. Niệm Băng không thể không thừa nhận, Băng Vân tuyệt đối là một trong những nữ tử đẹp nhất mà hắn từng gặp, cũng chỉ có Phượng Nữ mới có thể so sánh được với nàng, thế nhưng, nàng lại là đệ tử của cừu nhân.

Tuyết kê rốt cục cũng được nướng chín, Niệm Băng đem một con đưa cho Miêu Miêu đang sốt ruột chờ đợi, Miêu Miêu tiếp nhận tuyết kê, nhất thời cao hứng bừng bừng chạy đến cạnh Băng Vân, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tuyết kê nướng chín rồi, người thử một chút đi." Nói rồi đưa tuyết kê cho Băng Vân, Băng Vân mở mắt, nhìn về mặt ngây thơ của Miêu Miêu, lộ ra một nụ cười hiếm thấy, thoáng diện sa xuống, ôn nhu nói: "Tiểu muội muội, người ăn đi, ta không ăn thứ gì của hắn." Không biết tại sao, nhìn Miêu Miêu, lạnh khí trên người nàng lại tự nhiên tiêu thất, căn bản vô pháp giữ nguyên nét mặt lạnh lùng như cũ.

140. Chương 139 : Phệ Huyết Diệt Hồn

Miêu Miêu hì hì cười, lúc này mới bắt đầu thoải mái gặm lấy gặm để, với công nghệ băng hỏa cửu trọng thiên, tuyết kê qua tay Niệm Băng đã phát huy được mùi vị tốt nhất, đừng nói là Miêu Miêu thấy thơm ngon, ngay cả Băng Vân luôn luôn thanh tâm quả dục mới ăn mấy miếng cũng không khỏi động dung, mùi vị của tuyết kê theo hỏa diễm khác biệt mà sinh ra từ vị hỗn hợp, mỗi lần cắn một miếng, đều có cảm thụ hoàn toàn bất đồng, mặc dù Băng Tuyết nữ thần tế tự cực kỳ sùng ái nàng, nhưng thức ăn của Băng Thần tháp luôn luôn lấy rau dưa là chính, hơn nữa nấu nướng không tốt, đột nhiên ăn được mỹ vị thế này, nàng cũng không khỏi cẩn thận thưởng thức, so sánh với Miêu Miêu đang lang thôn hổ yết kia, nàng nhả nhận hơn nhiều, cắn từng miếng nhỏ, từng động tác đều vô cùng đẹp đẽ, không có chút mỡ nào dính trên mặt.

Niệm Băng vừa ăn tuyết kê, vừa nhìn Miêu Miêu và Băng Vân, trong mắt xuất hiện một đạo hàn quang nhàn nhạt, ba con tuyết kê được giải quyết nhanh chóng, Niệm Băng ăn một con, Miêu Miêu ăn hơn một con, Băng Vân lúc đầu ăn có một chiếc đùi cũng vì sự nhiệt tình của Miêu Miêu mà ăn thêm không ít. Thường thức qua kỹ thuật của Niệm Băng, Băng Vân thật sự có chút khó lý giải được, tại sao một ma pháp

sư xuất sắc lại đem tinh lực đặt ở trù nghệ chứ? Có thể làm ra thực vật có mỹ vị như vậy, cũng không phải ngày một ngày hai mà có thể luyện thành. Đương nhiên, nàng sẽ không đi hỏi Niệm Băng chuyện này.

Hồ ly Na Na đáng thương, chỉ có thể gặm mấy miếng xương gà trên mặt đất, bất mãn nhìn chủ nhân. Đáng tiếc, Miêu Miêu lại không hề phát hiện bộ dáng đáng thương của nó.

”Miêu Miêu, cơm xong rồi, chúng ta lên đường thôi, đến Băng Nguyệt thành người không được nghịch ngợm, ta sẽ tìm người đưa ngươi về nhà.” Niệm Băng vừa cầm nước do băng hóa thành để Miêu Miêu rửa mặt, vừa nói. Mặc dù hắn rất thích tiểu muội muội Miêu Miêu này. Thế nhưng, hắn còn rất nhiều chuyện trọng yếu phải làm ở Băng Nguyệt thành, sợ Miêu Miêu đi theo mình thì sẽ có nguy hiểm.

Miêu Miêu rửa sạch mõ trên mặt, có chút ủy khuất nói: ”Niệm Băng ca ca, người không ghét Miêu Miêu đấy chứ? Miêu Miêu có năng lực tự bảo vệ mình, sẽ không liên lụy tới người. Để ta đi theo người đi, người ta thật vất vả mới chạy ra ngoài được một chuyến, nếu trở về, ba ba tức giận, khẳng định sẽ giam ta lại.” Vừa nói, vành mắt của nàng đỏ lên, bộ dáng hết sức đáng thương nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng bất đắc dĩ lắc đầu, đáp: ”Miêu Miêu nghe lời, ca ca còn có chuyện phải làm ở Băng Nguyệt thành, người đi theo ta cũng không tiện! Vạn nhất người có chuyện gì, ta ăn nói làm sao với Hi Lạp Đức thúc thúc?” Hắn vừa dứt lời, Băng Vân đã đứng lên, kéo tay Miêu Miêu nói: ”Chuyện này người không cần lo lắng, ở Băng Nguyệt thành chỉ cần có ta, không ai có thể xúc phạm tới nàng, Miêu Miêu, chúng ta không nên để ý tới tên lúc nào cũng nhìn trước ngó sau này, chúng ta đi thôi.” Nói xong, kéo tay Miêu Miêu đi ra phía ngoài.

Niệm Băng kinh ngạc nhìn Băng Vân, nàng tựa hồ cũng không băng lãnh giống như mình tưởng tượng! Vội vàng bước nhanh đi theo sau nhị nữ, hướng phía bìa rừng đi đến. Dọc theo đường đi, không khí xấu hổ giữa Niệm Băng và Băng Vân, được Miêu Miêu điều tiết mà tường an vô sự, Niệm Băng trở thành trù sư cho nhị nữ, bắt đầu thì Băng Vân còn có chút khinh thường thức ăn hắn làm, rồi dần dần, nàng tựa hồ đã ăn thành quen mỹ vị mà Niệm Băng làm, căn bản là không cần Miêu Miêu khuyên bảo, sức ăn cũng không hề ít hơn so với Miêu Miêu, có mấy lần Niệm Băng làm ít đi, cuối cùng chính hắn lại là kẻ không được ăn. Trong không khí này, năm ngày sau, bọn họ rốt cục đã tới thủ đô của Băng Nguyệt đế quốc, cách Băng Thần tháp chỉ có trăm dặm, Băng Nguyệt thành.

Băng Nguyệt thành phồn hoa cũng không hơn Băng Tuyết thành là bao nhiêu, chỉ bất quá, bởi vì nơi này là thủ đô của Băng Nguyệt đế quốc, cả tòa thành thị đều tràn ngập không khí chính trị, trên ngã tư đường thường xuyên có thể thấy binh lính tuần tra đi qua, tiếng mua bán trên đường cái rất ít, ấn tượng đầu tiên với thành thị này, đương nhiên chính là trị an rất tốt. Một ma pháp sư tướng mạo anh tuấn, mặc kim sắc ma pháp bào, một nữ tử mặt che sa mỏng phát ra khí tức lạnh lùng, còn có một thiếu nữ xinh xắn đáng yêu, vừa tiến vào Băng Nguyệt thành liền khiến binh dân chú ý, thế nhưng, Niệm Băng ba người lại không gặp phải phiền toái gì, nguyên nhân rất đơn giản, chính là vì băng hoa tiêu chí trên ma pháp bào của Băng Vân. Tại Băng Nguyệt đế quốc, ai cũng đều biết, đắc tội với hoàng thất vị tất đã là tử tội, nhưng đắc tội với Băng Thần tháp đương nhiên sẽ là sống không bằng chết.

Đang đi tới, Băng Vân đột nhiên kéo Miêu Miêu lại, xoay người hướng về phía Niệm Băng nói: ”Người muốn đi đâu? ” Thanh âm của nàng vẫn băng lãnh như trước, mặc dù cừu hận trong mắt đã nhạt đi một chút.

Niệm Băng mỉm cười, đáp: ”Chúng ta trước tìm một chỗ nghỉ đi, Băng Vân tiểu thư cũng có thể đi tìm người của Băng Thần tháp các người, người có thể yên tâm, ta sẽ không trốn chạy. Huống chi, còn có Miêu Miêu ở đây, không phải sao? ” Vừa nói, hắn vừa hướng về một phạm điểm bên đường có quy mô rất lớn, Băng Vân trong mắt lãnh quang chợt lóe, kéo Miêu Miêu đi theo sau Niệm Băng vào trong lỗ điểm.

Có thân phận Băng Thần tháp, ba người được miễn phí ở lại phạm điểm, Niệm Băng đặt hai phòng, mình một phòng, Băng Vân và Miêu Miêu một phòng. Hắn mới vừa vào phòng chuẩn bị nghỉ ngơi một lát, Miêu Miêu đã chạy lại, ”Niệm Băng ca ca, Băng Vân tỷ tỷ nói muốn dẫn ta đi chơi trong thành, người có đi không? Cùng chúng ta đi chứ, Băng Vân tỷ tỷ nói trong thành có không ít đồ ăn vặt ngon. Còn có các loại y phục da thú đặc sản của Băng Nguyệt đế quốc, trời lạnh, tỷ tỷ nói sẽ mua y phục cho ta mặc.” Băng Nguyệt thành nằm ở phía bắc Băng Tuyết thành, hiện tại đã tiến vào cuối mùa thu, quả thực có chút lạnh.

Nhìn Miêu Miêu cao hứng bừng bừng/hết sức phấn khởi đích bộ dáng, Niệm Băng lắc đầu, nói: ”Người và Băng Vân tỷ tỷ của người đi đi, ca ca mệt, sẽ không đi với các người.” Nói đùa, đi dạo phố cùng nữ hài tử,

kết quả nhất định rất thắm, hưởng chi, hần còn có chuyện trọng yếu phải làm. Miêu Miêu bắt mắt nhìn Niệm Băng, "Ca ca thật mất hứng, vậy thì người ở đây chờ chúng ta, ta sẽ mua cho người một bộ y phục." Nói xong, nhảy nhót chạy ra khỏi cửa. Nhìn bóng lưng của nàng, Niệm Băng có chút hâm mộ vẻ vô ưu vô lự của Miêu Miêu, mình nếu cũng có thể vui vẻ được như nàng thì thật tốt. Nhưng ít ra hiện tại không thể. Dùng tinh thần lực, hần cảm thụ được Băng Vân và Miêu Miêu ly khai phạm điểm, đi về phía bắc. Mặc dù hần đối với Băng Thần thấp trền ngập hận ý, nhưng cả quãng đường dài Băng Vân đều đối xử rất tốt với Miêu Miêu, hần tin Băng Vân sẽ không làm thương tổn Miêu Miêu, hưởng chi, Miêu Miêu có một đồng triệu hoán thú, lại có tinh thần ma pháp, tuyệt không về ngoài vô hại của nàng.

Mở cửa sổ, Niệm Băng vỗ nhẹ ba tiếng. Lưỡng đạo hơi ảnh từ cửa sổ chui vào, quỳ một gối xuống, "Giáo chủ, ngài có gì phân phó?"

Niệm Băng lãnh đạm nói: "Mang ta tới Băng Nguyệt đường. Ta nghỉ, người hần cũng đã tới." Từ khi ban hạ mệnh lệnh đến bây giờ đã trải qua mười ngày. Ngày đêm kiêm trình, chỉ ít một bộ phận Huyết Sư cao thủ hần là đã tập trung tới Băng Tuyết thành rồi. Hai lục cấp cao thủ mang Niệm Băng ly khai phạm điểm, bọn họ hiển nhiên rất quen thuộc đường xá ở Băng Nguyệt thành, mang theo Niệm Băng đi qua mấy con đường, nhanh chóng đi tới trước một tòa kiến trúc cao lớn, đi tới tòa kiến trúc này, Niệm Băng không khỏi ngây người một lúc. Bởi vì tiêu chí trên kiến trúc là một thanh kiếm, điều này đại biểu cho võ sĩ công hội, mà Băng Nguyệt thành võ sĩ công hội, hiển nhiên là tổng hội của cả Băng Nguyệt đế quốc võ sĩ công hội, Huyết Sư giáo Băng Nguyệt đường ở chỗ này sao? Mang theo chút nghi hoặc, hần đi theo hai lục cấp cao thủ vào bên trong công hội.

Người trong võ sĩ công hội không ít, phần lớn là tới để xác định vũ kỹ đẳng cấp của mình, công hội đại sảnh chừng mấy nghìn thước vuông, chứa mấy trăm võ sĩ thì cũng không cần phải chen lấn. Niệm Băng một thân kim sắc ma pháp bào vừa tiến vào công hội, lập tức khiến các võ sĩ chú ý. Một thân ma pháp sư của hần quá nổi bật. Hai lục cấp võ sĩ một gã ở lại cạnh Niệm Băng, một gã bước nhanh vào phía trong võ sĩ công hội. Niệm Băng đứng giữa võ sĩ công hội, quan sát hoàn cảnh chung quanh, mà các võ sĩ trong đại sảnh của công hội cũng có chỉ ít hai phần ba là đang nhìn hần. Tiếng xì xào bàn tán không ngừng truyền đến.

"Tiểu tử này từ đâu tới? Xem bộ dáng của hần như là một ma pháp sư, chạy đến võ sĩ công hội chúng ta làm gì? Chẳng lẽ là tới khiêu chiến? Lá gan cũng lớn quá đi."

"Ai biết hần từ đâu tới, bắt quá, ta còn chưa thấy ma pháp sư mặc kim sắc ma pháp bào, thật sự là quá kiêu ngạo. Nhìn cũng khiến người tức giận, đi thôi, chúng ta đi tới thử hần."

Số người muốn đến thử thực lực Niệm Băng quả thực không ít, Niệm Băng còn đang quan sát hoàn cảnh chung quanh, nhưng vẫn biết có cả chục tên võ sĩ đang đi tới, chúng võ sĩ hiển nhiên không có lòng tốt gì, trong đó có một gã võ sĩ thân hình cao lớn tựa như không nhìn thấy Niệm Băng lao nhanh vào hần, thân thể kiện tráng trực tiếp đụng về phía Niệm Băng. Niệm Băng không hề động, tựa hồ hần cũng không có nhìn thấy đối phương. Đúng lúc này, hơi ảnh chợt lóe, lục cấp võ sĩ ở lại bên người Niệm Băng chủ động lao đụng vào võ sĩ cao lớn, phịch một tiếng, hai thân thể hoàn toàn không tỉ lệ lao vào cùng lại sinh ra kết quả không ngờ tới, lục cấp võ sĩ làm như chưa từng có gì phát sinh, vẫn đứng cạnh Niệm Băng như trước, mà tên võ sĩ có thân hình cao lớn kia lại bị đẩy bay ngược ra, được vài tên võ sĩ khác đỡ lại mới không ngã xuống đất. Hành động của lục cấp võ sĩ nhất thời gây nên những tiếng kêu ầm ĩ, các võ sĩ xông nhanh về phía Niệm Băng hai người, nhưng bọn hần lại cũng không có sử dụng vũ khí.

Niệm Băng hừ lạnh một tiếng, ngăn cản lục cấp võ sĩ, sau một khắc, trong đại sảnh của võ sĩ công hội xuất hiện bảy đạo huyền ảnh nhàn nhạt, mỗi võ sĩ đều cảm giác được thân thể mát lạnh, khi nhìn về phía thân thể của mình, hoảng sợ phát hiện, bất luận là mặc khải giáp hay mặc bố y, trên ngực mỗi người đều xuất hiện những cái lỗ chính tề, hình thành hai chữ: Bạch Phát.

Thực lực chứng minh hết thảy, chúng võ sĩ nguyên lai hướng về phía Niệm Băng khiêu khích đều dừng bước, chỉ cần không phải đầu óc có vấn đề thì đương nhiên sẽ thấy rõ, nếu Niệm Băng muốn lấy mạng bọn họ, thì cho là bọn họ có mười mạng, cũng đã chết rồi, Niệm Băng vẫn đứng nơi đó, lục cấp võ sĩ lần đầu tiên thấy hần xuất thủ trong mắt không khỏi lóe lên một đoàn tinh quang, không ai thấy rõ Niệm Băng xuất thủ thể nào. Mặc dù các võ sĩ trong đại sảnh đều chỉ có thực lực từ đại kiếm sư trở xuống, nhưng trong nháy mắt mà có thể khiến nhiều võ sĩ như vậy bị trúng chiêu mà không thể chống cự, thực lực như vậy, khiến không ai còn dám xem thường vị kim bào ma pháp sư này nữa.

Lục cấp võ sĩ kia đã quay lại, hấn gật đầu với Niệm Băng, rồi đưa Niệm Băng vào phía trong võ sĩ công hội, chúng võ sĩ chung quanh tự động tránh ra tạo thành một thông lộ, đưa mắt nhìn Niệm Băng rời đi. Qua một đại môn, lại đi qua một hành lang, lục cấp võ sĩ đưa Niệm Băng tới một đại sảnh. Đại sảnh trang trí sang trọng, một trung niên nhân ngoài tứ thập đang ngồi trên một chiếc ghế dựa lớn, thấy Niệm Băng được lục cấp võ sĩ đưa tới, hấn đứng lên nghênh đón, "Thuộc hạ Băng Nguyệt đường đường chủ Ngân Năng, ra mắt giáo chủ."

Dâm dăng? Còn có người có tên như vậy sao? Niệm Băng thầm cười, "Nơi này chính là Băng Nguyệt đường sao? Đại ẩn thì ẩn nơi thành thị, địa phương này không tồi."

Ngân Năng mỉm cười, đáp: "Đa tạ giáo chủ khách lệ." Hấn cũng không mang lãnh khí như Băng Tuyết kỳ chủ Huyết Dịch, thế nhưng, bộ mặt tươi của của hấn lại khiến Niệm Băng càng thấy đáng sợ.

"Ngân đường chủ, người đã biết thân phận của ta, nói vậy cũng đã nhận được mệnh lệnh của ta. Hiện tại bản giáo có bao nhiêu người đã tới nơi này?" Niệm Băng bình tĩnh hỏi.

Ngân Năng do dự một chút mới nói: "Hồi bẩm giáo chủ, cao thủ bản đường đã tập kết xong, bắt quá, người của các đường khác còn chưa tới."

Niệm Băng cau mày, "A? Kỳ Lỗ đế quốc và Hoa Dung đế quốc hai đường, đường xá xa xôi tạm thời không kể, nhưng Áo Lan đường và Lăng Mộc đường thì sao còn chưa tới? Đây là hiệu suất làm việc của Huyết Sư giáo chúng ta sao?"

Ngân Năng đứng thẳng thân, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: "Hồi bẩm giáo chủ, bởi vì Huyết Sư đường thất vị trưởng lão chưa tới, các đường còn lại của bản giáo đều có điều nghi hoặc đối với mệnh lệnh của ngài, cho nên tạm thời chưa động."

Niệm Băng cười lạnh một tiếng, nói: "Được! Xem ra, chức giáo chủ này của ta còn chưa được thừa nhận." Hấn không khỏi thấy nóng lòng, thời gian ước hẹn với Long Trí chỉ có ba tháng, lúc này Huyết Sư giáo chủ lực còn chưa tới, chờ Huyết Sư đường xác nhận thân phận của mình xong thì mới điều phái nhân thủ, sợ rằng thời gian sẽ càng thêm khẩn trương, bắt quá, bốn đường cẩn thận như vậy cũng không lạ, dù sao, Huyết Sư giáo có thể lực to lớn thế, nếu giáo chủ là giả mạo mà truyền lệnh xuống điều động toàn bộ chiến đấu nhân viên, quả thực cũng phải đặt nghi vấn. Hiện tại cũng không có biện pháp khác, chỉ hy vọng thất vị trưởng lão đến càng sớm càng tốt.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng nói: "Ngân đường chủ, nếu thất vị trưởng lão còn chưa tới, chúng ta trước hết làm vài việc cần thiết, tư liệu về các hoàng tử của Băng Nguyệt đế quốc mà ta đã truyền lệnh sưu tầm ở đâu?"

Ngân Năng trong mắt chợt lóe sáng, đáp: "Xin lỗi giáo chủ, trước khi ngài được thất vị trưởng lão thừa nhận, ta không thể chấp hành mệnh lệnh của ngài. Có lẽ ngài còn chưa biết, giáo chủ có quyền lợi của giáo chủ, nhưng muốn chính thức trở thành bản giáo giáo chủ, còn cần trải qua Huyết Sư đường thất vị trưởng lão khảo hạch mới được. Cho nên, từ mặt nào đó, ngài bây giờ còn chưa phải giáo chủ chính thức. Mọi chuyện đều phải chờ thất vị trưởng lão đến, mới có thể quyết định." Hấn mặc dù nói rất khách khí, nhưng ngạo ý từ trong xương cốt lại nói cho Niệm Băng, tiểu tử, người bây giờ còn không sai phải được ta.

Niệm Băng ngẩng đầu nhìn Ngân Năng, Ngân Năng bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt hấn, đột nhiên, Ngân Năng chỉ cảm thấy trong ánh mắt Niệm Băng truyền đến một luồng chấn động rất lớn, hấn không chịu được lui về phía sau một bước, miễn cưỡng khống chế để tránh hai mắt hấn, trong lòng nổi lên cảm giác hoảng sợ, hấn năm nay kỳ thật đã năm mươi sáu tuổi, chỉ là vì thực lực cường đại, nhìn qua mới như kẻ bốn mươi, là một trong vài người có tiền đồ nhất trong Huyết Sư giáo, đã được dự định để trở thành một Huyết Sư giáo trưởng lão. Mới vừa thấy Niệm Băng, hấn quả thực có chút khinh thị, Niệm Băng với kim sắc ma pháp bào kiêu ngạo cùng với tính cách nội liêm của hấn là hoàn toàn trái ngược, lại thêm Niệm Băng nhìn qua thật sự quá trẻ, cho nên, hấn cũng không cho rằng Niệm Băng có thể trở thành tân giáo chủ của Huyết Sư giáo. Thế nhưng, một cái nhìn vừa rồi, lại khiến cho tâm tính của hấn biến hóa thật lớn. Tinh thần lực xuyên thấu như thực chất, với thực lực vũ thánh của hấn cũng không dám đối chọi, Ngân Năng có chút sợ hãi. Lúc này, thanh âm của Niệm Băng vang lên trong tai hấn, "Xem ra, ta hiện tại cái gì cũng không làm được rồi?"

Ngân Năng rung mình, cúi đầu nói: "Giáo chủ, ngài có thể tạm thời nghỉ ngơi ở Băng Nguyệt đường. Chờ

Huyết Sư thất vị trưởng lão đến, ta nghĩ, bọn họ vài ngày nữa sẽ tới.” Khi hần rất khó khăn mới có thể nói ra mấy câu đó, thân Niệm Băng thủy chung vẫn tản ra một luồng uy áp cường đại, khiến cho hần hô hấp rất khó khăn. Đó chẳng những là áp lực tinh thần, đồng thời cũng là áp lực lên thân thể.

Niệm Băng gật đầu, nói: “Được, vậy không quấy rầy Ngân đường chủ nữa.” Nói xong, hần xoay người đi ra phía ngoài, sự tình quả nhiên không thuận lợi, Huyết Sư đường thực lực mặc dù cường đại, nhưng nếu mình muốn hoàn toàn nắm trong tay thì quả thực chẳng phải dễ dàng. Bọn họ không làm điều gì sai, dù sao, lực lượng cường đại như vậy sao có thể nói nắm giữ là nắm giữ được chứ?

Niệm Băng đi rồi, lòng Ngân Năng lại có chút thấp thỏm bất an, đúng lúc này, thủ hạ của hần báo cáo với hần chuyện xảy ra lúc trước, “Bạch Phát, Bạch Phát, rốt cuộc thì người là ai?”

Ra khỏi võ sĩ công hội. Niệm Băng do dự một chút, mình còn nên mượn thế lực của Huyết Sư giáo hay không? Đáp án là có, trước khi chưa có được thế lực của Huyết Sư giáo, mình phải làm chút việc mới được. Mặc dù còn chưa có được thân phận giáo chủ chính thức, nhưng hai lực cấp võ sĩ kia vẫn còn đi theo hần. Niệm Băng kêu một lực cấp võ sĩ tới, nói: “Đưa ta đến chỗ Phệ Huyết Diệt Hồn. Ta nghĩ, hần là các người biết hần ở nơi nào.”

Lực cấp võ sĩ gật đầu, đi trước dẫn đường, Niệm Băng quay đầu nhìn thoáng qua võ sĩ công hội sau lưng, trong lòng thầm nghĩ, chờ khi ta quay lại, nhất định sẽ không chế cả Huyết Sư giáo.

Vừa đi, Niệm Băng và suy nghĩ về tin tức mình thu được trước khi rời Băng Tuyết thành, Phệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách, một trong tam đại nguyên soái của Băng Nguyệt đế quốc, cường quân kỳ sĩ đoàn cường đại nhất của Băng Nguyệt đế quốc, nổi tiếng với tác phong giết người không chớp mắt, thực lực cực kỳ cường hãn. Ở Băng Nguyệt đế quốc tuyệt đối là nhân vật có thực quyền. Đồng thời, hần cũng là thân ca ca của Tuyết Cực, đại bá của Tuyết Tĩnh. Tin tức Niệm Băng biết đến cũng chỉ có từng này, ở Băng Nguyệt thành, ngoại trừ Huyết Sư giáo ra, mình có thể tạo quan hệ thì cũng chỉ có vị Tuyết nguyên soái này mà thôi. Hần đương nhiên sẽ không hy vọng xa vời là Tuyết Phách sẽ tham dự kế hoạch Biến Thiên, thế nhưng, chỉ cần được hần ủng hộ một chút, cũng đã là đủ rồi. Chỉ ít, hần có thể bang trợ mình đi nước cờ mấu chốt.

Thân là một trong tam đại nguyên soái của Băng Nguyệt đế quốc, phủ đệ của Tuyết Phách có diện tích rất lớn, hai lực cấp võ sĩ đưa hần trước phủ đệ, Niệm Băng mới bảo bọn chúng ly khai, một mình đi tới đại môn.

”Người nào, dám xông vào phủ nguyên soái.” Bốn gã binh sĩ thủ vệ cản Niệm Băng lại, Niệm Băng mỉm cười nói: “Các vị đại ca, ta từ Băng Tuyết thành Thanh Phong Trai đến, muốn cầu kiến nguyên soái.”

Vệ binh cao thấp đánh giá Niệm Băng vài lần, nói: “Người chờ một chút.” Nói xong, chia ra một người vào phủ hồi báo. Một lát sau, vệ binh mang theo một người có bộ dáng quần gia đi ra, quần gia nghi hoặc nhìn Niệm Băng, hỏi: “Người là người của Thanh Phong Trai? Trước kia tựa hồ chưa thấy qua người.” Kim sắc ma pháp bào của Niệm Băng khiến hần sinh ra một chút nghi hoặc.

Niệm Băng từ trong lòng lấy ra một phong thư đưa cho quần gia, nói: “Nhờ ngài đem phong thư này chuyển tới nguyên soái đại nhân, ta nghĩ hần sẽ muốn gặp ta.” Phong thư này, chính là thư đề cử mà trước khi hần ly khai Băng Tuyết thành, đã nhờ Tuyết Cực viết. Nếu đã xác định mình tới Băng Nguyệt thành làm gì, Niệm Băng cũng phải chuẩn bị cho tốt. Quần gia cầm thư quay vào phủ nguyên soái, Niệm Băng cũng không sốt ruột, đứng ở ngoài cổng phủ nguyên soái nhìn ra đường cái, đúng lúc này, một mã xa chạy tới trước phủ nguyên soái, mã xa nhìn qua rất hoa lệ, người hầu đi theo mã xa kéo màn xe, hai người trước sau bước xuống mã xa.

Xuống mã xa là hai nữ tử, người xuống trước có niên kỷ nhỏ hơn, nhìn qua khoảng hơn hai mươi tuổi, mắt ngọc mây ngài, vô cùng xinh đẹp, người xuống sau là một trung niên nữ tử, y phục hoa lệ, nhưng lại không mất đi vẻ tao nhã, được bao bọc bởi bọn người hầu đi tới đại môn. Niệm Băng vội vàng tránh sang một bên, tạo ra lối đi tới đại môn, nhị nữ thấy hần thì không khỏi đều ngẩng người một chút. Thiếu nữ kinh ngạc nhìn tướng mạo anh tuấn của Niệm Băng rồi quay về vệ binh ở một bên hỏi dò: “Hần là ai vậy? Sao đứng ở trước cửa phủ đệ chúng ta?”

Vệ binh lập tức tiến lên hỏi đáp: “Tiểu thư, hần tự xưng là từ Băng Tuyết thành Thanh Phong Trai đến, cầu kiến nguyên soái. Quần gia đã mang thư của hần vào cho nguyên soái đại nhân xem.”

Thiếu nữ hiển nhiên rất hứng thú với Niệm Băng, "A? Người là từ Thanh Phong Trai tới sao? Nói như vậy, người nhất định biết đường tỵ của ta?"

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Nếu người chỉ chính là Tuyết Tĩnh, ta đây quả thực biết. Nói vậy người chính là thiên kim của Tuyết nguyên soái rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy! Ta là Tuyết Ngọc. Thật lâu không tới chơi Băng Tuyết thành, thật muốn ăn Kim Hương Khuyên của Minh thúc thúc làm." Nhìn dáng vẻ của Tuyết Ngọc, Niệm Băng thầm nghĩ, lại là một cô nương tham ăn.

Trung niên mỹ phụ mỉm cười nói: "Nếu là từ Thanh Phong Trai đến, vậy thì cũng không phải ngoại nhân, người theo chúng ta cùng vào thôi. Ta nghĩ, lão gia sẽ muốn gặp người."

Niệm Băng đi theo mỹ phụ và Tuyết Ngọc tiến nhập phủ Nguyên soái, đi chưa được mấy bước, thì đụng phải quần gia đang đâm đầu lao ra. Tuyết phu nhân liền hỏi, quả nhiên, Tuyết Phách đang bảo quần gia tới mời Niệm Băng vào.

Tuyết Ngọc vốn đang muốn hỏi Niệm Băng về Thanh Phong Trai, lại bị Tuyết phu nhân lôi đi, Niệm Băng đi theo quần gia xuyên qua ba cái sân, lúc này mới đi tới thư phòng của Phệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách, quần gia bẩm báo một tiếng, rồi mang Niệm Băng vào thư phòng. Vừa vào cửa, Niệm Băng liền thấy được Tuyết Phách đang ngồi ở thư án. Tuyết Phách thân hình cao lớn, ngồi ở chỗ đó xem sách, tướng mạo của hắn chỉ ít có bảy phần tương tự như Tuyết Cực, khiến Niệm Băng kinh ngạc chính là, vị này Tuyết Phách nguyên soái có danh xưng Phệ Huyết Diệt Hồn này, trên người lại toát ra thì thư khí tức, thoát nhìn, hắn giống như một vị học sĩ bụng đầy kiến thức, đâu có gì là phong phạm thiết huyết? Đương nhiên, Niệm Băng đã không phải là người thường kiến thức nông cạn, bề ngoài là không đủ để phán đoán một người, hắn lập tức tiến lên hành lễ nói: "Niệm Băng ra mắt Tuyết nguyên soái."

Tuyết Phách buông quyển sách trên tay xuống. Cầm lấy thư tín lúc trước Niệm Băng đưa cho quần gia nói: "Người là do Tuyết Cực phái tới sao, trong thư Tuyết Cực nói người là bằng hữu của hắn, chẳng biết đến đây tìm ta có chuyện gì?" Thanh âm Tuyết Phách trong trẻo, không hùng hậu như của Tuyết Cực, nghe vào tai khiến người ta thấy hết sức thoải mái, Niệm Băng cùng Tuyết Phách bốn mắt nhìn nhau, từ ánh mắt của Tuyết Phách, hắn thấy được vài phần lãnh ý.

Niệm Băng đáp: "Ta lần này tới Băng Nguyệt thành là muốn gặp một vị bằng hữu, còn muốn nhờ Tuyết nguyên soái hỗ trợ. Vị bằng hữu này của ta chính là Băng Nguyệt đế quốc thất hoàng tử Yến Phong điện hạ."

Tuyết Phách kinh ngạc nhìn Niệm Băng, trong mắt toát ra vài phần quái dị. "Người muốn gặp Yến Phong? Hắn mới vừa quay về Băng Nguyệt thành không lâu. Ta mặc dù là trọng thần trong triều, nhưng không thể tùy tiện gặp được hoàng tử." Hiện tại Băng Nguyệt đế quốc quốc vương bệnh nặng, lại là lúc các vị hoàng tử tranh đấu kịch liệt nhất, hắn luôn luôn giữ thế trung lập vẫn tạ tuyệt khẩn cầu của mấy hoàng tử, lúc này sao có thể tùy tiện gặp hoàng tử chứ?

Niệm Băng nhớ tới yêu thích đặc thù của Yến Phong, thầm cười khổ trong lòng, với sở thích như vậy của Yến Phong, vị Tuyết nguyên soái này đang nghĩ gì cũng không khó đoán, Yến Phong, Yến Phong, người khiến cho ta phải chịu tiếng xấu rồi, lập tức, hắn nói không đổi giọng: "Nguyên soái không cần lo lắng, ngài chỉ cần nói cho ta biết Yến Phong ở nơi nào là được, ta tự có biện pháp đi gặp hắn." Với thực lực hiện tại của hắn, phòng vệ của hoàng cung thì có là gì?

Tuyết Phách nhíu mày, nói: "Rất cảm tạ người thay đệ đệ ta đưa tin lại đây, thế nhưng, chuyện này ta không giúp người được. Nếu không còn chuyện gì khác, người có thể đi."

Nhìn vẻ mặt cách xa nghìn dặm của Tuyết Phách, Niệm Băng mỉm cười, bình tĩnh nói: "Tuyết nguyên soái không chịu giúp ta, nhất định là sợ gặp phiền toái? Kỳ thật, ta chỉ bất quá muốn cùng bằng hữu gặp mặt mà thôi, nói cho ta biết hành tung của Yến Phong, đối với Tuyết nguyên soái mà nói cũng không phải là chuyện quá khó khăn."

Tuyết Phách hừ lạnh một tiếng, "Nực cười, Tuyết Phách ta chưa bao giờ biết sợ cái gì. Chỉ bất quá, người một ma pháp sư nho nhỏ, dựa vào cái gì để bắt ta giúp người?" Vốn là, Tuyết Cực đã viết trong thư nhờ

hắn chiếu cố Niệm Băng, nhưng vừa nghĩ đến Niệm Băng và thất hoàng tử với sở thích đặc thù kia là bằng hữu, Tuyết Phách trong lòng đã cảm thấy khinh bỉ.

Niệm Băng thản nhiên cười, đáp: "Đã như vậy, là ta thất lễ rồi. Tuyết nguyên soái, đương kim Băng Nguyệt đế quốc tình hình vi diệu, ngài thân là trọng thần của đế quốc, chẳng lẽ lại không lo nghĩ cho tương lai của Băng Nguyệt đế quốc sao?"

Tuyết Phách nhướng mày, "Lời này của ngươi là ý tứ gì?"

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Không có ý tứ gì, ta chỉ là thấy Tuyết nguyên soái thân là một trong tam đại nguyên soái của Băng Nguyệt đế quốc, cũng không ủng hộ bất cứ vị hoàng tử nào của Băng Nguyệt đế quốc, mặc dù ngài quyền cao chức trọng, bất luận vị hoàng tử nào kế thừa ngôi vị hoàng đế đều sẽ trọng dụng ngài, thế nhưng, ngài lại không lo nghĩ cho đế quốc sao? Trước mắt mà xem, có hi vọng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất đương nhiên là đại hoàng tử, nhị hoàng tử và ngũ hoàng tử. Nếu bọn họ ba người tranh đấu, tất nhiên sẽ khiến cho chính cục rung chuyển, đối với phát triển của Băng Nguyệt đế quốc rất bất lợi."

Tuyết Phách hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi hiểu cái gì, Áo Lan đế quốc và Lãng Mộc đế quốc đều vì đánh một trận với Hoa Dung đế quốc mà nguyên khí đại tổn, chỉ có lưỡng quốc này tiếp giáp với nước ta, cứ cho là nước ta chính cục có rung chuyển, chỉ cần Tuyết Phách ta còn đây, thì không tới phiên bọn họ nhúng tay vào. Áo Lan đế quốc luôn luôn giao hảo với nước ta, mà Lãng Mộc đế quốc mới bại trận, nguyên khí đại tổn, bọn hắn dám có chủ ý với nước ta ư? Tiểu tử, ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi là bình dân, quan tâm tới chính trị cũng không có chỗ nào tốt. Nể mặt Tuyết Cục ta không làm khó ngươi, nhưng ngươi nếu nói lung tung, cũng đừng trách ta không khách khí."

Niệm Băng nở nụ cười, "Là ta lỡ lời, xin nguyên soái tha thứ, vậy thì, ta còn có một thỉnh cầu, nhất định sẽ không làm khó ngài, ta muốn ở lại phủ nguyên soái làm một trù sư, được chứ?"

Tuyết Phách ngẩng ra một lúc, "Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn làm một trù sư? Nhìn trang phục của ngươi, ngươi hẳn là một ma pháp sư mới đúng chứ."

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Ai quy định là ma pháp sư không thể là trù sư chứ?" Vừa nói, hắn vừa cởi kim sắc ma pháp bào trên người xuống, lộ ra trang phục bình dân bên trong, một đầu bạch sắc trường phát xoa xuống vai, nhìn qua rất quái dị.

Nhìn bạch phát và trang phục bình dân của Niệm Băng, Tuyết Phách nhíu mày, nói: "Ngươi rốt cuộc là muốn đùa giỡn cái gì?"

Niệm Băng tỏ ra kinh ngạc nhìn Tuyết Phách, "Nguyên soái, chẳng lẽ Tuyết Cục thúc thúc trong thư không có nói cho ngài rằng ta là một trù sư sao? Tuyết Cục thúc thúc đã quyết định, Trù Thần đại tái năm tháng sau sẽ do ta đại biểu cho Thanh Phong Trai tham gia thi đấu. Ta nghĩ, trù nghệ của ta nhất định sẽ khiến ngài hài lòng. Vừa rồi khi tiến nhập phủ nguyên soái, ta đụng phải Tuyết Ngọc tiểu thư, tiểu thư tựa hồ rất thích ăn Kim Hương Khuyên của Thanh Phong Trai, thật sự là khéo, ta làm món này rất ngon. Mới tới Băng Nguyệt thành, tiền trên người ta cũng đã tiêu hết, ta cũng không cần nhiều thù lao, chỉ cần nguyên soái có thể cho ta một chỗ nương thân là được."

Tuyết Phách nghi hoặc hỏi: "Ngươi thật sự là một trù sư? Ta lần đầu tiên nghe nói có ma pháp trù sư. Được, ta sẽ cho ngươi một cơ hội, trưa nay, chỉ cần ngươi có thể làm ra một bàn thức ăn khiến ta hài lòng, ta sẽ lưu ngươi lại phủ làm trù sư. Ngươi đâu."

"Vâng, nguyên soái." Một người hầu từ bên ngoài đi vào hướng về phía Tuyết Phách hành lễ.

141. Chương 140: Đầu Bếp Của Nguyên Soái Phủ

"Vâng, thưa Nguyên soái."

Người hầu hướng về Niệm Băng gật đầu, rồi xoay người đi trước rồi khỏi thư phòng, Niệm Băng hướng Tuyết Phách hành lễ sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Nhìn thân ảnh Niệm Băng rời đi, Tuyết Phách tự nhủ:

”Tuyết Cực à Tuyết Cực!!! Người người tiến cử cho ta đến tột cùng là ai? Xem ra, ta thật sự phải hỏi rõ mới được.”

Nghĩ tới đây, hắn lại gọi một gã người hầu, vội vàng viết một phong thư, lệnh người hầu dùng tốc độ nhanh nhất đến Băng Tuyết thành.

Phòng ăn chính của Nguyên Soái phủ chuyên dành cho cả nhà Tuyết Phách dùng cơm.

Lúc giữa trưa, sớm đã có chút đói bụng Tuyết Ngọc kéo theo mẫu thân đi vào trong phòng ăn. Vừa vào cửa, nàng đã nghe ngửi được một cổ mùi hương thơm mát, kinh hỉ nói:

” Ôi thơm quá, đây là món ăn gì nhỉ?”

Lúc nàng nhìn thấy thức ăn trên bàn không khỏi ngây ra, những thứ trên bàn còn có thể gọi là thức ăn sao? Kia rõ ràng là một món nghệ thuật phẩm, thứ duy nhất nàng có thể nhận thức, cũng chỉ có một mâm hoàng sắc kia, chính là Kim Hương Khuyên. Kể cả Kim Hương Khuyên bên trong, tổng cộng có sáu món ăn, nhưng không có món nào không phải là thượng phẩm, chỉ riêng vẻ sắc và hương cũng đã khiến Tuyết Ngọc vị khẩu đại khai.

Tuyết phu nhân đồng dạng kinh ngạc, nhìn thức ăn tinh xảo trước mặt, nghi ngờ nói:

”Trong phủ có trù sư mới đến sao? Nhìn đám thượng phẩm này, cũng đủ thấy thủ nghệ trù ẩn quả thật là rất giỏi.”

” Vị trù sư mới đến đây, không phải là ta sao?” Thanh âm của Niệm Băng vang lên, hắn đang cầm trên tay chính là sổ trường của mình Băng Hỏa Cửu Trọng Thiên Cửu Long Chí Tôn Đỉnh bước đến. Tôn đỉnh bằng thủy ngọc bình thường bên trong chứa hai phần ba chính là trân châu phi thủy bạch ngọc chúc, cẩn thận đem cửu long chí tôn đỉnh đặt ở giữa bàn ăn, niệm băng mỉm cười nói:

”Chẳng biết thủ nghệ của ta có thể làm hài lòng phu nhân cùng tiểu thư không?”

Tuyết Ngọc kinh ngạc nhìn niệm băng nói:

” Người là trù sư sao? Ta nhớ rõ thời điểm ngươi tới vốn là mặc một kiện ma pháp bào mà!”

Niệm băng mỉm cười :

”Thứ kia chỉ là giả trang bộ dáng thôi, ta từ Thanh Phong trai đến, dĩ nhiên là một gã trù sư rồi. Lần này đến, chính là vì Tuyết Cực thúc thúc mời ta vào Nguyên Soái phủ làm công.”

Tuyết Phách lúc này mới từ bên ngoài bình tĩnh bước vào, hắn cũng đã ngửi thấy mùi thơm. Vừa vào cửa tự nhiên cũng thấy được Niệm Băng cùng thê tử, nữ nhi của mình . Lại nhìn bảy món thức ăn tinh diệu trên bàn, trong mắt không khỏi sáng ngời. mặc dù hắn với việc ăn uống không có yêu cầu gì cao, nhưng bảy món ăn do Niệm Băng làm thật sự là rất dụ người, nhất là cửu long chí tôn đỉnh ở giữa, tinh tế điêu khắc kia, không phải trù sư bình thường có thể làm ra được.”

Niệm Băng mỉm cười, nói:

”Nguyên soái, xin mời kiểm nghiệm trù nghệ của ta đi. Ta nghĩ ngài hẳn sẽ vừa lòng.”

Mặc dù hắn không làm thất hệ đại xan sổ trường nhất của mình, nhưng bảy món ăn này đều là sáng chế sớm nhất của hắn bằng hỏa cửu trong thiên, mỗi một món đều là tinh diệu chế tác. Nếu vậy mà cũng không thể làm cho Tuyết Phách vừa lòng, có lẽ cả Ngưỡng Quang đại lục này trù sư có thể làm cho hắn vừa lòng quả thật không có mấy vị.”

Tuyết Phách nhìn Niệm Băng liếc mắt, đi đến vị trí chủ tọa ngồi xuống. Tuyết phu nhân vội vàng lấy cho trượng phu mình một chén cơm đặt trước mặt, Tuyết Ngọc sớm đã nhịn không được:

”Ba, ta ăn đi thôi!! Ôi!! Xem hình dáng, vị đầu bếp do thúc thúc giới thiệu lần này rất lợi hại đó. Lần trước khi chúng ta đi Băng Tuyết thành người hướng thúc thúc xin mượn Minh Nguyên thúc thúc, nhưng thúc thúc như thế nào cũng không đồng ý. Giá hồi đó hảo, thật sự đưa tới cho chúng ta một vị đầu bếp, từ nay về sau con có thể ăn ngon miệng rồi.”

Tuyết Phách trầm giọng nói: "Nha đầu người, một chút phong phạm đại gia đều không có, chỗ nào cũng giống như nữ hài tử, không cần học tập giống như tỷ tỷ người. Chẳng lẽ người cũng muốn bị người ta kêu thành phong nữ nữa hả? Ăn cơm đi."

Tuyết Ngọc hiển nhiên rất sợ Tuyết Phách, le lưỡi, không dám nói cái gì nữa, lập tức hướng thức ăn trên bàn ra tay.

Niệm Băng đứng ở một bên, cũng không có lui ra ngoài, nhìn thấy Tuyết Phách một nhà ba miệng ăn mỹ thực của mình làm, trong lòng nổi lên một trận kích động. Hẳn dù thế nào cũng luôn hy vọng bản thân mình cũng có thể cùng cha mẹ đồng thời ăn cơm trưa như vậy!

Nhưng trong trí nhớ từ trước tới nay, đối với người bình thường đây quả là một yêu cầu rất đơn giản, còn đối với hân lại là điều mà chưa bao giờ có thể thực hiện được.

"Oa!! Ăn ngon thật!! Món này làm bằng thứ gì thế? Hương vị như tiên, ta chưa từng nếm qua thứ gì ngon như vậy. Tựa hồ so với Minh Nguyên thức thức làm còn ngon hơn."

Tuyết Ngọc sau khi nhắm nháp Băng Hỏa bát cực, nhin không được kinh hô ra tiếng.

Chỉ là lúc này đây Tuyết Phách cũng không có ngăn cản. Bởi vì, hân đồng dạng cũng bị trù nghệ của Niệm Băng làm cho khiếp sợ.

Trên bàn có bảy món ăn không chỉ nhìn đẹp mắt, hương vị cũng có một không hai. Nhìn qua chỉ là tài liệu bình thường nhưng sau khi trải qua Niệm Băng gia công, liền biến thành từng món trân tu mỹ vị, mỗi lần ăn một miếng, đều không có cảm giác, ngay cả món cơm bình thường nhất cũng tràn ngập hương khí thơm ngon.

Nhìn Tuyết Phách gắp một miếng Kim Hương Khuyên, Niệm Băng mỉm cười nói:

"Tiêm thủ tha thành ngọc sở tầm.

Bích du tiên xuất nộn hoàng thâm.

Dạ lai xuân thụ vô khinh trọng.

Áp biến giai nhân thiên tí kim.

(Tại hạ mạo muội dịch thế này!!! Do thời gian gấp gáp nên không thể thỉnh giáo sự chỉ điểm của các lão tiền bối được

"Đôi tay nhào nặn ra hình ngọc

Xanh thơm thấp thoáng ẩn sắc vàng

Giác ngủ đêm xuân không vương bận

Áp chặt giai nhân quần tay thon ")

Kim Hương Khuyên tốt nhất chẳng những phải có màu vàng óng ánh, đồng thời còn phải thơm ngon. Giòn, mịn, hơi chạm vào liền tan ra, đây mới là đỉnh cấp Kim Hương Khuyên, ta nghĩ ta chỉ miễn cưỡng làm được."

Tuyết Phách không nói gì, đem Kim Hương Khuyên đưa vào trong miệng cắn một miếng, quả nhiên như Niệm Băng nói, thơm, giòn, mịn, hơi chạm vào đã tan ra, mùi thơm nồng động. Khiến hân nhin không được đem tất cả Kim Hương Khuyên ăn hết một hơi.

Thực vật trên bàn không ngừng giảm bớt, bất luận là Tuyết Phách hay là Tuyết phu nhân cùng Tuyết Ngọc, bọn họ đều là lần đầu tiên ăn nhiều thức ăn như vậy, kể cả món cửu long chí tôn đỉnh mà Niệm Băng bưng lên cuối cùng, toàn bộ bảy đạo mùi vị cư nhiên không còn một giọt.

Nhìn thấy một nhà ba khẩu ăn xong món cuối cùng này, Niệm Băng mỉm cười, nói:

"Đa tạ, Nguyên soái tán thưởng."

Tuyết Phách liếc mắt nhìn Niệm Băng, nói :

"Người như thế nào biết ta sẽ tán thưởng người?"

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Đối với một gã trù sư mà nói, bản thân mình làm ra một thứ gì đó mà được ăn hết sạch, tự nhiên đó là lời tán thưởng lớn nhất, chẳng lẽ không đúng sao? Tuyệt nguyên soái?”

Tuyệt Phách hướng Niệm Băng gật gù đầu, mặc dù hắn đối với thân phận Niệm Băng có chút nghi ngờ, nhưng có thể làm ra một bàn mỹ thực như thế, hắn không phải học trù ngày một ngày hai mà có thể làm được.

Trong phủ nguyên soái này, chưa có tên trù sư nào có thể có kỹ thuật như thế, cho nên, cho dù có người muốn giúp hắn cũng không có khả năng. Sau khi nhăm nháp qua kỹ thuật của Niệm Băng, nghi hoặc trong lòng hắn không khỏi giảm bớt vài phần, ”Được!! Không cần tính toán nhiều làm gì nữa, bắt đầu từ bây giờ, người là chính là một trù sư trong phủ Nguyên soái của ta. Bất quá người phải nhớ kỹ, gia pháp trong phủ nguyên soái này cực nghiêm, nếu người vi phạm, đừng trách ta đối với kẻ dưới vô tình. Người muốn bao nhiêu tiền thù lao?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Nguyên soái, tiền thù lao đối với ta mà nói không quan trọng, tiền bạc trong mắt ta vốn là mây khói. Bất quá, ta có một yêu cầu nho nhỏ, ta đến đây việc chính là nâng cao tay nghề nấu ăn, nhưng sau này ta chỉ đến làm cơm chiều thôi. Vừa đến mới Băng Nguyệt thành, ta muốn đi xung quanh một chút cùng các trù sư thành danh trong Băng Nguyệt thành luận bàn. Cho nên, xin nguyên soái chấp thuận, ta ban ngày không ở trong phủ.”

Tuyệt Phách còn chưa nói gì, Tuyệt Ngọc ở bên đã lên tiếng:

”VẬY người không thể làm cơm trưa rồi. Ai dà!! Được rồi, người tên là gì?”

”Ta gọi là Niệm Băng. Nguyên soái, không biết ngài có thể đáp ứng điều kiện này của ta không ? ”

Niệm Băng mặc dù đang trả lời câu hỏi của Tuyệt Ngọc, nhưng ánh mắt vẫn nhìn Tuyệt Phách.

Tuyệt Phách trong mắt hào quang chợt hiện nói:

”Được, ta đáp ứng cho người chỉ làm cơm chiều. Người là người được Tuyệt Cực giới thiệu tới, ta cũng sẽ không bạc đãi người. Từ nay về sau mỗi tháng thù lao của người là hai mươi kim tệ, để quản gia an bài nơi ở cho người.”

Nói xong, hắn đứng dậy đi ra ngoài. Tuyệt Phách vừa đi, Tuyệt Ngọc lập tức nhảy dựng lên, tiến đến bên người Niệm Băng nói:

”Niệm Băng, người có phải là so với Minh Nguyên thúc thúc còn lợi hại hơn?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Không thể nói như vậy, ta cùng Minh Nguyên trù sư đều có sở trường riêng mà. Tiểu thư, ta xin cáo lui trước.”

Nói xong, sau khi hắn hướng Tuyệt phu nhân hành lễ rồi lùi về phía sau rồi đi. Quyết định ở lại trong phủ Tuyệt Phách làm một gã trù sư, Niệm Băng tự nhiên có lý do của mình. Hắn muốn làm việc động trời, tự nhiên phải tiến nhập vào trong cuộc diện hỗn loạn của Băng Nguyệt đế quốc. Tuyệt Phách tại băng nguyệt đế quốc địa vị cực cao, ở lại bên trong phủ đệ của hắn, có thể giúp mình tránh rất nhiều phiền toái không cần thiết, như vậy đối với hành động của mình rất là có lợi.

Sau khi tìm quản gia an bài cho mình địa phương tốt để ở, Niệm Băng rời khỏi phủ Nguyên soái của Tuyệt Phách trở về lữ điếm. Miêu Miêu cùng Băng Vân đã trở lại, vừa nghe cửa phòng bên này của hắn mở, Miêu Miêu rất nhanh đã chạy tới, bắt đầu nói

”Niệm Băng ca, huynh đã đi làm gì thế?”

Niệm Băng mỉm cười nói: ” Ca ca phải đi kiếm việc gì mà làm, không thì ngồi không mà ăn không khi à!!!”

” Xấu chết đi. Huynh nói chính là tìm công việc sao? Ca ca người làm việc ở nơi nào a!” Miêu Miêu tò mò hỏi.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Việc này người đừng hỏi, ca ca tìm công việc của một trù sư. Bất quá, ta buổi tối ta mới có thể qua bên đó làm việc, buổi sáng ngày hôm sau sẽ trở về. Miêu Miêu muội theo Băng Vân tỷ tỷ trước tiên ở chỗ này, hay là muốn về nhà hả?"

"Muội không muốn về nhà. Băng Vân tỷ tỷ thiệt là tốt, cả ngày cho Miêu Miêu mua thiệt là nhiều thứ tốt, Niệm Băng ca ca, huynh đợi một lát."

Vừa nói, nàng xoay người chạy đi ra ngoài, lúc nàng trở về, trong tay đã có thêm một cái áo khoác da cừu. Da cừu có màu vàng, bên mép áo dường như tản ra ánh sáng nhàn nhạt, vừa thấy đúng là một vật có giá trị. Miêu Miêu đem áo khoác đưa tới tay Niệm Băng:

"ca ca, thứ này là muội mua cho huynh. Trời bắt đầu trở lạnh rồi, huynh lúc nào cũng mặc ít như vậy sao được? Ca ca, huynh, nhất định rất là vất vả, tóc của huynh bạc cả rồi."

Tiếp nhận áo khoác da cừu, Niệm Băng trong lòng nổi lên một trận ầm ập, hẳn biết Miêu Miêu là thật tâm đối tốt với chính mình:

"Cám ơn muội, Miêu Miêu. Đầu của ca ca bạc trắng không phải bởi vì mệt đâu. Miêu Miêu, cái áo khoác ngoài này tốn rất nhiều tiền của muội phải không? Ca ca như thế nào lại muốn lấy đồ của muội cơ chứ?"

Miêu Miêu hì hì cười, nói:

"Không quan hệ, Miêu Miêu không có tiền, tiền là do Băng Vân tỷ tỷ cho mượn đó, cái áo này cũng là do Băng Vân tỷ tỷ giúp muội chọn đó. Tỷ ấy nói cái áo làm bằng da tuyết ly này giữ ấm tốt nhất. Ca ca, người mau mặc vào thử xem có vừa với người không."

Niệm Băng không đành lòng phụ ý tốt của Miêu Miêu, đem tấm áo ấm khoác ở trên người, quả thật, cái áo khoác này chẳng những mặc vào rất ấm, hơn nữa còn rất nhẹ, mặc phi thường thoải mái, không lớn không nhỏ rất thích hợp với Niệm Băng.

"Thật tốt, Niệm Băng ca ca huynh mặc cái áo khoác này quả thật thích hợp, xem ra Miêu Miêu mua đúng rồi."

Miêu Miêu cao hứng vỗ tay, tựa hồ là chính nàng có được thứ gì rất tốt.

Niệm Băng mỉm cười nói:

"Miêu Miêu, ca ca không thể nhận không lễ vật của muội, để ta tặng lại muội một thứ gì làm quà đáp lễ."

Lời vừa ra khỏi miệng hẳn nhớ cảm thấy không ổn, chính mình trên người ngoại trừ bảy thanh ma pháp đao ra, cũng không có thứ gì đáng giá, trong lòng vừa động, Niệm Băng kéo tay Miêu Miêu nói:

"Đi, chúng ta tìm Băng Vân tỷ tỷ của người mượn vài thứ."

Niệm Băng cùng Miêu Miêu đi tới phòng của Miêu Miêu cùng Băng Vân, Băng Vân đang ngồi ở trên giường mình tưởng, cảm giác được hơi thở của Niệm Băng nhất thời mở mắt ra, âm thanh lạnh lùng:

"Ai cho người tới phòng chúng ta?"

Niệm Băng nói:

"Miêu Miêu tặng ta một bộ quần áo, ta như thế nào cũng phải tặng lại một thứ gì đó. Băng Vân tiểu thư, có thể cho ta mượn vài bạch quyền trục không, đợi vài hôm nữa ta mua trả lại người."

Băng Vân nhú nhú mày, nhưng cũng lấy ra ba bạch quyền trục ném cho Niệm Băng, Niệm Băng không trở về phòng, trực tiếp đem ba bạch quyền trục tốt nhất ở một bên trên bàn mở ra, thất thải quang mang lưu chuyển, trong một thước thiên nhãn lĩnh vực nhẹ nhàng xuất hiện chung quanh thân thể hắn. Niệm Băng tự hỏi một chút, lập tức ngưng tụ ma pháp lực bắt đầu họa ma pháp quyền trục. Động tác của hắn không chỉ khiến cho Miêu Miêu chú ý, Băng Vân cũng không khỏi đứng lên, cách đó không xa nhìn thấy động tác của Niệm Băng.

Niệm Băng ngón tay di chuyển, từng đạo văn lộ ưu mỹ dần xuất hiện trên bạch quyền trục. Động tác của hắn cực nhanh, mỗi một cái ma pháp phù hào tự nhiên hoàn thành. Băng Vân kinh ngạc phát hiện phù hào dần trở nên phức tạp tinh thâm.

Niệm Băng vẽ chính là ma pháp phù hào phối hợp, có rất nhiều cái nàng chưa từng thấy qua. Nàng cũng từng khổ công nghiên cứu qua ma pháp trận cao thấp, nhưng tốc độ của Niệm Băng thật sự quá nhanh, nàng chỉ có thể mơ hồ cảm giác được một ít, nhưng không thể xác định Niệm Băng vẽ tới cùng là ma pháp gì.

Ma pháp phù hào ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp, động tác của Niệm Băng dần chậm lại. ma pháp quyền trục cuối cùng đã hoàn thành quá trình quan trọng nhất, một khi vẽ sai một chút, hoặc là ma pháp lực đưa vào không đều, lập tức sẽ làm quyền trục tiêu biến.

Hồng, lam lưỡng sắc quang mang giao nhau lóng lánh, ba quyền trục đồng thời hoàn thành, Niệm Băng đem quyền trục gộp lại, cũng phân biệt rót vào một đạo ma pháp lực cuối cùng, lúc này mới vỗ tay vừa lòng, nói:

”Thành công.”

Hắn đem ba quyền trục nhét vào tron tay Miêu Miêu, mỉm cười nói:

”Miêu Miêu, ba quyền trục này để ngươi phòng thân, ba quyền này đều là Băng Hỏa đồng nguyên xúc phát quyền trục, khi dung hợp có thể đạt đến thất giai, muội trời sinh tinh thần lực cường đại nên quả thực rất dễ dàng khống chế uy lực của chúng, dùng để phòng ngự bản thân là thích hợp nhất, ba quyền trục này phòng ngự cấp bậc ta sắp đặt không giống nhau, trình độ công kích cũng bất đồng. Trong đó còn có một cái là loại ma pháp di dời không gian dùng để chạy trốn. Mấy cái này xem như ca ca đáp lễ cho muội đi.

”Tốt quá! Cám ơn Niệm Băng ca ca.”

Miêu Miêu cầm ba ma pháp quyền trục cất vào trong ngực, nàng không biết được uy lực của ba quyền trục này, nhưng Băng Vân lại hiểu rõ, có thể tạo ra thất giai ma pháp, lại là xúc phát ma pháp quyền trục trong truyền thuyết, khi chế tạo lại không thất bại một lần, ba quyền trục này giá trị rất cao. Niệm Băng thi triển ma pháp thần kỳ không khỏi khiến nàng trợn mắt lên nhìn.

”Niệm Băng, ngươi còn định ở lại Băng Nguyệt thành bao lâu?”

Băng Vân lãnh đạm hỏi, ý tứ của nàng, tự nhiên là hỏi Niệm Băng khi nào thì cùng nàng trở về băng thần tháp.

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: ”Xong xuôi mọi việc ta tự nhiên sẽ rời khỏi nơi này. Bất quá mất bao lâu thời gian ta cũng không thể xác định, nhưng khẳng định sẽ không quá ba tháng.”

Băng Vân giận dữ nói: ”Ba tháng? Ta làm gì có nhiều thời gian với ngươi như vậy?”

Niệm Băng nói: ”Vậy ngươi có thể tùy thời tìm người đến bắt ta. Chỉ cần các ngươi có thể bắt được ta, tự nhiên có thể mang ta đến Băng Thần tháp.”

”Ngươi.....” Băng Vân không phải không nghĩ tới việc lợi dụng thế lực của Băng Thần tháp bắt Niệm Băng trở về. Nhưng một gã ma đạo sĩ có được tiên thiên linh vực, tuyệt không thể kém hơn so với một gã ma đạo sư bình thường, nhất là tiên thiên linh vực của Niệm Băng rất quái dị. Huống chi hắn còn có quái dị khôi lỗi, điều này khiến nàng không có chút nắm chắc. Nếu mang theo người của Băng Thần tháp đến bắt Niệm Băng, có thể sẽ mang lại tổn thất không nhỏ.

Hơn nữa bây giờ nàng càng ngày càng không rõ thực lực của Niệm Băng, dưới tình huống không nắm chắc, nàng càng nguyên ý chờ. Đến Băng Nguyệt thành nàng cũng không nóng lòng đi liên lạc thế lực của Băng Thần tháp, có lẽ cũng bởi vì Miêu Miêu. Mặc dù Băng Vân rất hận Niệm Băng, nhưng nàng đồng thời phát hiện nam nhân làm mình căm hận này, ẩn tượng trong lòng mình ngày càng khắc sâu. Ma lực cường đại, trù nghệ tinh thâm, mỗi thứ đều khiến nàng lưu lại ấn tượng sâu sắc. Giữa trưa hôm nay, nàng cùng Miêu Miêu đi ra bên ngoài ăn. Nàng kinh ngạc phát hiện rằng mình đối với thức ăn ngon kia không một chút hứng thú, nàng đã có thói quen ăn mĩ thực do Niệm Băng làm.

”Niệm Băng ca, Băng Vân tỷ tỷ! Các người đừng có âm ỷ nữa được không?” Miêu Miêu nhìn bên này, lại nhìn bên kia. Không khí giăng co kiểu này nàng thập phần không thích.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Tốt, không âm ỉ nữa. Ca ca về trước đây, muội bồi tiếp Băng Vân tỷ tỷ đi.” Nói xong, hắn liếc mắt nhìn Băng Vân, xoay người trở về phòng mình.

Trở về phòng, Niệm Băng bắt đầu tiến hành minh tướng. Hành động cả ngày nay có thể nói là thập phần không thuận lợi, chẳng những không thể lợi dụng thể lực Huyết sư giáo, thậm chí cả Tuyệt Phách cũng không muốn giúp mình gặp Yến Phong. Xem ra, muốn giúp Yến Phong lên ngôi vua cũng không dễ dàng gì, thực lực một người dù sao cũng rất nhỏ.

Nhưng mà mình tại Băng Nguyệt đế quốc thật sự cũng không có thể lực nào khác để lợi dụng. Bây giờ cũng chỉ có thể đi từng bước, xem từng bước, hy vọng bảy vị trưởng lão của Huyết Sư Đường có thể đến nhanh một chút. Không biết khảo nghiệm của bọn họ là cái gì? Chỉ cần không phải rất khó, mình cũng có thể vượt qua.

Niệm Băng dùng Tiên thiên chi pháp tu luyện không lâu, thì trong cơ thể hần đột nhiên xuất hiện biến hóa. Áo Tư Tập trong ngực hần đột nhiên nhúc nhích, xuất ra một luồng năng lượng màu xám, ngay sau đó kim quang nhàn nhạt mang theo hào quang màu xám từ trung tâm lan ra. Niệm Băng chỉ cảm thấy tim mình nảy lên một cái, một cảm giác khó có thể nói lên trong nháy mắt truyền khắp toàn thân. Làn da ngừng kết một tầng lân phiến màu xám, trên phiến còn có một ít kim quang nhàn nhạt.

"Da da da, ta thành công rồi!" Thanh âm hưng phấn của Áo Tư Tập vang lên trong đầu Niệm Băng.

Niệm Băng tức giận nói: "Thành công cái gì? Người trước tiên đem tầng lân phiến này thu hồi giúp ta. Tập Tập, nếu ta đang đi trên đường, người đột nhiên xuất ra một chút lân phiến, ta sẽ bóp cổ người tới chết đó."

Áo Tư Tập hắc hắc cười, nói: "Ta rất là hưng phấn thôi mà, không thể trách ta. Lần sau ta nhất định chú ý."

Niệm Băng hiếu kỳ hỏi: "Người thành công cái gì vậy? Chẳng lẽ người nhanh như vậy đã tìm ra phương pháp sử dụng năng lượng?"

"Không phải việc đó. Bất quá ta đã tu luyện xong tầng thứ nhất Long Tộc tâm pháp của chúng ta, đương nhiên phải cao hứng rồi. Mặc dù ta vẫn chưa thể sử dụng hiệu quả năng lượng của mình, nhưng luyện thành tâm pháp tầng thứ nhất này có thể khiến cho thực lực của ta tăng lên. Ta trong cơ thể người, thực lực của ta tăng lên đối với người cũng có lợi. Chẳng lẽ người không cảm giác được bây giờ thân thể của người càng thêm cứng cáp hơn vài phần sao? Hơn nữa, luyện thành tầng thứ nhất tâm pháp, năng lượng của ta so với trước kia càng thêm ngưng kết, có lẽ không lâu nữa ta có thể tìm ra tính chất năng lượng của mình rồi. Ta bây giờ đã có hướng đi, tin rằng không tốn quá nhiều thời gian."

Niệm Băng nói: "Tập Tập, chúng ta bây giờ cùng dùng một thân thể, có hay không khả năng năng lượng của chúng ta trong điều kiện đặc biệt này tiến hành dung hợp? Nếu là như vậy, lấy Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp lực của ta cộng với năm hệ ma pháp khác; lại liên hợp với năng lực của người, khẳng định có thể khiến tổng hợp thực lực của chúng ta tăng lên."

Tập Tập nghĩ ngợi nói: "Điều này tựa hồ không thể, mặc dù không biết vì cái gì. Long lực của ta cũng không có bài xích lực lượng của người. Nhưng nhân loại các người tu luyện thứ gì đó cùng long tộc chúng ta tu luyện long lực có khác biệt rất lớn, muốn dung hợp phi thường khó khăn. Bất quá, bởi vì chúng ta cùng một thân thể, có thể nói linh hồn tương liên. Nếu một khi người gặp nguy hiểm hoặc tâm tình đặc biệt kích động, ta đều có thể cảm giác được, hơn nữa lập tức từ trạng thái ngủ say tỉnh lại ngay."

Bởi vì ta bây giờ còn không thể hoàn toàn khống chế năng lượng của mình, không thể giúp người công kích. Nhưng giúp người phòng ngự thân thể của chúng ta thì không có vấn đề gì.

Hơn nữa ta phát hiện khi năng lượng của người tỉnh dậy sau khi minh tướng, thì tốc độ tu luyện của ta tựa hồ nhanh hơn một chút. Tựa hồ ma pháp lực của người đối với ta quả thực trợ giúp rất lớn. Niệm Băng, thời điểm người cảm giác được nguy hiểm, người đã có thể chủ động thức tỉnh ta, để ta giúp người phòng ngự. Lấy phòng ngự lực của ta, trừ phi là cấm chú, ma pháp bình thường hoặc là công kích vật lý rất khó tạo ra thương tổn với thân thể chúng ta.

Ô được rồi, ta tu luyện Long Tộc tâm pháp chính là lúc trước từ trong lòng lão Ba ta trộm lấy. Người ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, tâm pháp này chỉ có người kế thừa Long Thần mới có thể tu luyện. Vừa rồi khi đột phá tầng thứ nhất, ta đột nhiên có cảm giác cho dù người không thể đem bảy khiếu huyết trên người hoàn toàn mở ra giúp ta tái tạo thân thể, một khi ta đạt tới tầng thứ mười ba của Long Tộc tâm pháp, cũng có thể tự mình tiến hành tái tạo thân thể. Năng lượng của ta dù sao cũng rất quý giá, cả long tộc cũng

không có ghi lại. Nói không chừng từ nay về sau ta có thể trở thành cường giả chưa từng có trong lịch sử long tộc đó. Hắc hắc.”

Niệm Băng đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, vội hỏi: ”Tập Tập, nếu ta để cho người khống chế thân thể, người có thể đọc được bí mật trong lòng người khác hay không?”

Nếu có thể dựa vào năng lực của Tập Tập biết được bí mật trong lòng Băng Vân, vậy thì việc cứu cha mẹ có thể thực hiện được, một số kế hoạch của mình sau đó có thể không cần phải tiến hành.

Tập Tập nói: ”Điều này không có khả năng đâu. Loại năng lực quái dị này của ta so sánh với long lực của bản thân thì phi thường yếu, chỉ khi đối phương mở trái tim ta mới có thể đọc được bí mật trong lòng đối phương. Nếu muốn biết bí mật đối phương thì bây giờ là không có khả năng. Chờ năng lực của ta sau khi cường đại đến trình độ nhất định có thể thử xem sao. Bây giờ năng lực của ta còn quá yếu, ta sợ sẽ bị phản phệ. Thế nào? Người lại muốn cô nương nào sao? Muốn biết bí mật trong lòng người ta à ?”.

”Câm miệng, ta là người như vậy sao? Ta là vì sự tình khác.” Tập Tập trả lời làm Niệm Băng có chút thất vọng, hẳn biết kế hoạch của mình phải tiếp tục tiến hành.

Tập Tập hắc hắc cười nói: ”Đương nhiên người là cái loại người này. Bất quá cảm giác nhìn người biểu diễn xuân cung (*) quả thật rất tốt, cả ta cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.”

”Lại đây !”, Niệm Băng hướng lên trời giơ ngón tay giữa lên : ”Người nhìn trộm ! Từ nay về sau tốt nhất là đừng cho ta biết người thích mẫu bạo long, nếu không, đừng trách ta trả thù nhé.”

Áo Tư Tập cười nói: ” Lão Đại, không cần đâu. Nói như thế nào thì chúng ta bây giờ cùng một thể mà! Ta so với người nhỏ hơn, coi như là đệ đệ. Người làm sao có thể đối xử với ta như vậy được? Như vậy đi, lần sau người cùng lão bà của người thân mật thì thông báo cho ta một tiếng ; ta nhất định ngủ như chết, tuyệt không quấy rầy chuyện tốt của các người.”

Niệm Băng hừ một tiếng, nói: ”Cũng không sai biệt lắm. Tốt, chúng ta đồng thời tu luyện đi.” Có một đầu long giúp phòng ngự , hẳn thấy cũng rất tốt.

Buổi tối, Niệm Băng cùng Miêu Miêu chào tạm biệt sau khi rời lữ điếm. Miêu Miêu vốn không muốn hẳn rời đi, Niệm Băng phải đáp ứng ngày mai làm cho nàng điếm tâm, mới có thể rời đi được . Băng Vân từ miệng Miêu Miêu biết được Niệm Băng phải đi ra ngoài làm đầu bếp, tự nhiên là phi thường kinh ngạc. Nàng thật không rõ Niệm Băng cuối cùng là muốn làm cái gì, nhưng có Miêu Miêu bên cạnh, nàng cũng không sợ Niệm Băng chạy trốn.

Trở lại phủ nguyên soái, sau khi làm cho Tuyết Phách một bữa tối phong phú , Niệm Băng liền trở về phòng mình. Đã phải đợi nên hẳn cũng không nóng nảy, mỗi thời mỗi khắc đều muốn phải tăng thực lực của mình lên mới là quan trọng nhất. Niệm Băng minh tưởng từ sau khi ăn xong mãi đến khi hừng đông ngày hôm sau mới chấm dứt. Niệm Băng cảm giác được thực lực chính mình lại tăng lên vài phần, ma đạo sử cảnh giới đã hoàn toàn ổn định. Năng lượng chứa trong bảy ma pháp quang cầu trong cơ thể đã cực kỳ khổng lồ, cho dù không lấy thiên nhân lĩnh vực tăng lực, bây giờ đồng thời thi triển hai cái cửu cấp ma pháp cũng không quá khó khăn.

Liên tiếp năm ngày cuộc sống của Niệm Băng đều không thay đổi quy luật. Mỗi sáng sớm từ phủ nguyên soái trở về lữ điếm làm điếm tâm cho Miêu Miêu cùng Băng Vân, buổi sáng tĩnh tu tại lữ điếm, giữa trưa nấu cơm cho các nàng, buổi chiều trên đường trở về tùy tiện đi dạo, trước khi đêm tối trở về phủ nguyên soái làm cơm chiều. Sau khi ăn xong cơm chiều, trực tiếp trở về phòng mình minh tưởng mãi cho đến sáng ngày hôm sau.

Lúc đầu Tuyết Phách đối với Niệm Băng thực sự còn lo lắng , vẫn phách cao thủ trong phủ giám thị hẳn. Nhưng theo thời gian trôi qua đã năm ngày, Niệm Băng cũng không có làm điều gì bất lợi cho phủ Nguyên Soái. Cũng chỉ là cùng Miêu Miêu tiếp xúc, ngẫu nhiên mang theo Miêu Miêu trên phố mà thôi ; hơn nữa trù nghệ của Niệm Băng quả thật tinh sâu, khiến cho Tuyết Phách dần yên tâm đối với hẳn. Hôm nay Tuyết Cực hồi âm tới, trong thư lại càng cực lực tán thưởng trù nghệ của Niệm Băng, khiến cho Tuyết Phách tinh thần đại phóng, rút lại tất cả giám thị đối với Niệm Băng.

Hết thấy việc này đều âm thầm tiến hành, nhưng Niệm Băng cũng biết rất rõ Tuyết Phách làm cái gì. Có

lực quan sát siêu cường nhờ Thiên Nhân huyết, bất cứ giám thị nào cũng không thoát khỏi cảm giác của hắn.

Hôm nay ăn cơm xong Niệm Băng không ra ngoài, mà trở vào phòng mình tại lỗ điểm khoanh chân trên giường, chuẩn bị bắt đầu tu luyện. Tất cả thời gian trống của hắn đều dành cho tu luyện. Hắn biết rõ thực lực bây giờ của mình còn không đủ để cùng cao thủ Thần Hàng sư cấp bậc ganh đua cao thấp. Muốn có đột phá không thể hy vọng có kỳ tích gì xa vời, mà hết thảy là phải dựa vào cố gắng của chính mình, kiên định từng bước làm thực lực tăng dần.

Lúc Niệm Băng chuẩn bị nhập định, trên cửa sổ vang lên một âm thanh rất nhỏ, Niệm Băng đã cảm nhận được là ai đến, thấp giọng nói: "Vào đi."

Cửa sổ lặng yên mở ra không một tiếng động, một đạo nhân ảnh phiêu nhiên đi vào, chính là một trong hai võ sĩ đi theo Niệm Băng đến Băng Tuyết thành. Hắn trước tiên hướng Niệm Băng hành lễ, sau đó mới nói: "Hồi bẩm giáo chủ, các trưởng lão của Huyết Sư đường đã tới, xin mời ngài đi."

Niệm Băng trong lòng vui vẻ, bọn họ rốt cuộc cũng tới. Hắn hướng lục cấp võ sĩ gật đầu nói: "Hảo, chúng ta đi." Niệm Băng lấy cho mình một cái phong tường thuật trên người, đi theo lục cấp võ sĩ phiêu nhiên theo cửa sổ mà ra, hướng đến Võ sĩ công hội đi tới.

Võ sĩ công hội hôm nay khác mọi ngày, cửa công hội viết 'nội bộ công hội có chuyện, tạm dừng hết thảy sự vụ'. Khi Niệm Băng vào cửa công hội, Băng Nguyệt đường đường chủ Ngân Năng tự mình đưa hắn đi vào. Từ vẻ mặt của Ngân Năng, Niệm Băng hiểu được Huyết Sư đường thất vị trưởng lão kia muốn chứng minh thân phận của mình.

Ngân Năng cung kính nói: "Giáo chủ ngài đã tới, xin mời vào trong."

Niệm Băng gật đầu, đi theo Ngân Năng vào võ sĩ công hội dưới sự dẫn đường của hắn. Người mới tới mà Ngân Năng muốn dẫn đi gặp chính là ở trong căn phòng này. Phòng rất lớn, cho dù dung nạp hai ba mươi người cũng thấy không chật. Bước vào cửa phòng, Niệm Băng lập tức cảm giác được một cỗ cảm giác áp bức cường đại; không phải là hơi thở bình thường, chỉ có cao thủ chân chính mới có thể có khí thế cường đại như vậy.

Bên trong phòng có bảy người. Bọn họ vốn ngồi trên ghế, vừa thấy Niệm Băng cùng Ngân Năng vào đều đứng cả dậy. Hướng Niệm Băng gật đầu, nói: "Huyết Sư thất trưởng lão ra mắt đại Giáo Chủ." Bọn họ đều không hành lễ, hiển nhiên thấy Niệm Băng tuổi còn trẻ như vậy, bảy vị trưởng lão trong mắt đều toát ra một tia kinh ngạc.

Đại Giáo Chủ? Hơn một chữ Đại! Xem ra không trải qua khảo nghiệm của bọn họ thì mình vẫn chưa chánh thức là giáo chủ. Mỉm cười một chút, Niệm Băng cất âm thanh bệ trên: "Các vị trưởng lão không cần khách khí, mời ngồi."

Cách ăn mặc của bảy vị trưởng lão đều không giống nhau. Người cầm đầu nhìn qua so với gia gia Dung Thân Vương của mình tựa hồ còn lớn tuổi hơn rất nhiều, miếng vải bố trên mặt che kín dấu vết già nua. Lão ăn mặc thật bình thường, một bộ áo bào màu xám bao phủ quanh người, tinh thần quắc thước. Đôi mắt màu vàng nhìn Niệm Băng phát ra hai luồng tinh quang chói mắt.

Sáu trưởng lão kia thì chia làm hai loại trang phục. Nhìn qua bọn họ cùng đại trưởng lão có tuổi tác không sai biệt lắm, hình dáng ít nhất cũng là tám chín mươi tuổi. Nhưng Niệm Băng thông qua Thiên Nhân huyết lại có thể rõ ràng cảm giác được trong thân thể phong chúc tàn niên (già nua như nền trước gió) kia đều ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Mặt khác trong sáu gã trưởng lão này có ba gã mặc ma pháp bào, trên ma pháp bào không có dấu hiệu gì đại biểu cho cấp độ, chia thành hỏa hệ, băng hệ cùng hắc ám hệ.

Niệm Băng không khỏi cả kinh, phải biết rằng trong thế giới ma pháp bây giờ, hắc ám ma pháp sư rất hiếm thấy. Mặc khác ba gã trưởng lão còn lại trang phục đều là vũ sĩ phục toàn thân. Quần áo mặc dù không hoa lệ, nhưng bọn họ mặc trên người lại khiến cho người ta có cảm giác ngạo uyên sơn nhạc (ngạo nghễ với núi non).

142. Chương 141:huyết Sư Thất Lão

Niệm Băng cùng bảy lão ngồi xuống, sáu vị trưởng lão khác đều ngồi nhắm mắt dưỡng thần, chỉ có trưởng lão lúc trước mở miệng hỏi thăm Niệm Băng là khác, lão cất tiếng: "Đại giáo chủ, chúng ta biết mục đích của ngài lần này là triệu tập một lực lượng lớn thành viên của Huyết Sư giáo tới Băng Nguyệt thành. Nếu như mục đích của ngài đối với bốn giáo có nhiều ích lợi, cho dù ngài không ngồi trên vị trí giáo chủ, chúng ta cũng sẽ ủng hộ ngài hoàn thành hành động này. Nếu không, ngài phải thông qua khảo nghiệm của chúng ta mới có thể phát ra mệnh lệnh Giáo Chủ."

Niệm Băng mỉm cười, mặc dù các trưởng lão không nói gì, nhưng hẳn biết đợt khảo nghiệm của mình đã bắt đầu; hẳn không sót ruột, mỉm cười nói: "Còn chưa thỉnh giáo tính danh của bảy vị trưởng lão."

Trưởng lão lạnh nhạt nói: "Chúng ta sớm đã không dùng tính danh, người chỉ cần biết chúng ta đều họ Dung là được rồi. Người có thể xưng hô ta là Đại trưởng lão, đồng thời ta cũng là Thủ Tịch trưởng lão của Huyết Sư đường". Vừa nói, lão vừa chỉ Hắc Ám ma pháp sư mặc đồ ma pháp màu đen bên cạnh: "Vị này là Nhị trưởng lão". Sau đó lão lần lượt giới thiệu cho Niệm Băng danh tính của các vị còn lại; trong đó Nhị trưởng lão, Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão là Ma pháp sư, còn ba vị trưởng lão kia là Võ sĩ.

Niệm Băng trong lòng thất kinh, quả nhiên đây là thế lực của Dung gia! Bảy vị trưởng lão này tại Dung gia có lẽ đều cao thủ đồng lứa với gia gia mình. Thế lực ngầm khổng lồ như thế, có lẽ cả Hoa Dung đế quốc cũng phải kiêng kỵ vài phần.

"Đại trưởng lão, ta thuận tiện xưng hô với ngài như vậy nhé! Lần này mạo muội mời các vị trưởng lão tới đây, quả thật là có đại sự muốn làm."

"Chờ một chút!", Đại trưởng lão ngắt lời Niệm Băng nói tiếp: "Ta muốn biết thân phận của ngài. Có chuyện ta nhất định phải nói trước cho ngài biết, các thành viên khác của bốn giáo đều có thể là từ bên ngoài tới, dựa theo năng lực và công lao để thăng cấp bậc. Nhưng mà chỉ có Giáo Chủ và Huyết Sư đường trưởng lão tất nhiên phải là họ Dung, Ma Sư đã truyền lại vị trí này cho người, ta nghĩ người nên hiểu được ý nghĩa của nó."

Niệm Băng gật đầu nói: "Đúng vậy, ta hiểu mục đích lớn nhất của Huyết Sư giáo chính là trở thành trợ lực của Dung gia. Một khi Dung gia có biến, cái ta cần phải làm chính là bảo vệ toàn bộ Dung gia. Ta họ Dung, tiền nhiệm Giáo chủ Ma Sư là gia gia của ta; tên của ta kêu là Dung Niệm Băng, ngài cũng có thể gọi là Bạch Phát".

Đại trưởng lão có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng, nói: "Chúng ta quả thật không nghĩ tới Ma Sư không làm Giáo Chủ vài năm, liền đem vị trí truyền cho người, xem ra hẳn cũng có nỗi lo lắng của mình. Bất quá người cảm thấy có thể đảm nhiệm vị trí này sao?"

Niệm Băng trong lòng cả kinh, Dung Thân Vương thống trị Dung gia hơn mười năm, sao từ miệng của vị Đại Trưởng lão này thì lão tựa hồ chỉ làm Huyết Sư giáo chủ có vài năm?

Đại trưởng lão nhìn ra nghi hoặc trong lòng Niệm Băng, lạnh nhạt nói: "Trước khi hẳn trở thành giáo chủ, đã năm mươi hai năm làm Đại diện Giáo chủ. Bởi vì khi đó hẳn không qua được khảo nghiệm của chúng ta, cho nên không thể trở thành giáo chủ chân chính được. Cho tới vài năm trước, hẳn mới thông qua được khảo nghiệm, nhận được sự đồng ý của chúng ta, chính thức chỉ huy người của Huyết Sư giáo. Chỉ cần sau khi được chúng ta chấp nhận, Giáo chủ trong bốn giáo có hết thảy đại quyền sinh sát."

Niệm Băng trong lòng chấn động, Dung Thân Vương thực lực như thế nào hẳn hiểu rõ cực kỳ. Dựa theo lời nói của vị Đại trưởng lão này, tựa hồ Dung Thân Vương sau khi đạt tới Thần Hàng sư cấp bậc mới chính thức trở thành Giáo chủ, xem ra hôm nay mình muốn vượt qua khảo nghiệm cũng chẳng phải chuyện đơn giản!"

Mặc dù trong lòng giật mình, nhưng Niệm Băng không hiển lộ ra trên mặt, lạnh nhạt nói: "Đại trưởng lão, ngài thấy ta phải làm thế nào mới có thể đảm nhiệm vị trí này? Ta đã áp dụng gia gia, sau khi trở thành người bảo vệ bí mật của Dung gia, ta sẽ lo vượt qua những trở ngại. Thế lực Huyết Sư giáo quả thật khiến ta cũng khó có thể tưởng tượng, nhưng ta cũng minh bạch muốn chính thức trở thành Giáo chủ cũng không dễ dàng gì".

Đại Trưởng lão nhìn Niệm Băng, mỉm cười: "Xem dáng người rất có tự tin, người là tôn tử của Ma Sư thì cũng nên gọi ta một tiếng Thái gia gia. Lúc trước trong tất cả Dung gia đệ tử, Dung Diễm bộc lộ tài năng rõ nhất; mặc dù ta là phụ thân hắn, nhưng đã mang chức vị Giáo Chủ của mình truyền cho hắn, khiến hắn trở thành Đại diện Giáo chủ. Nhiều năm nay, hắn tuy không thể hoàn toàn chỉ huy thế lực Huyết Sư giáo, nhưng cũng chưa làm sai qua việc gì. Ta tưởng là hắn sẽ đem vị trí Giáo Chủ truyền cho Dung Việt, không nghĩ rằng lại truyền cho người, người đâu phải là nhi tử của Dung Việt đâu nhỉ?"

Niệm Băng đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, hắn nhìn thấy trong mắt vị Đại trưởng lão trước mặt có một tia hiền hậu, không do dự gì liền bái lạy. Thái gia gia! lão dĩ nhiên là gia gia của phụ thân mình, là Thái gia gia của chính mình mà!. Niệm Băng mặc dù đối với bảy vị trưởng lão này có ước đoán rất cao, nhưng lại không nghĩ rằng địa vị bọn họ đáng kính trọng như thế. "Tằng tôn Dung Niệm Băng ra mắt Thái gia gia, ra mắt các vị thúc Thái gia gia. Thái gia gia, Dung Việt là đại bá của ta, phụ thân ta là Dung Thiên."

Đại trưởng lão có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng: "Người là nhi tử của Dung Thiên? Ta nhớ rõ Ma Sư có nói, chừng mười năm trước Dung Thiên cũng đã bị đuổi ra khỏi gia môn, chẳng lẽ cha người lại trở về sao?"

Niệm Băng trong mắt toát ra một tia bi thương, lắc đầu, liền quỳ xuống đem thân thể mình cùng với toàn bộ những việc phụ mẫu trải qua kể lại một lần.

Nghe xong Niệm Băng tự thuật, Đại trưởng lão có chút nhíu mày: "Aiii ... lúc trước ta từng gặp qua cha người vài lần, Dung Thiên đứa nhỏ này rất được, nếu có thể ở tại Dung gia phát triển, thành tựu sẽ không dưới ca ca hắn, đáng tiếc vì một nữ nhân mà rơi vào tình cảnh như thế. Niệm Băng, người có phải là đang trách gia gia người?"

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Thái gia gia, người nghĩ rằng ta trách gia gia của mình sao? Nếu Dung gia đồng ý ủng hộ hôn sự của phụ thân và mẫu thân, có lẽ sẽ vẫn có xuất hiện tình huống ngày hôm nay. Hiện tại ta đã một lần nữa trở thành phần tử của Dung gia, trước kia phát sinh cái gì ta không muốn nghĩ lại, nhưng mà phụ mẫu chỉ cừu không thể không báo."

Đại trưởng lão nhìn Niệm Băng, ánh mắt từ hiền hậu trở nên yên lặng: "Nói như vậy thì lần này người điều khiển Huyết Sư đường chính là muốn đối phó Băng Thần tháp? Niệm Băng, có chuyện ta muốn nói cho người, trong Huyết Sư giáo không ai có thể vì tư tâm mà làm chuyện gì. Đừng nói người bây giờ chỉ là Đại Diện giáo chủ, cho dù người thành Giáo chủ chính thức, chúng ta bảy người cũng có quyền phủ quyết đề nghị của người, người hiểu chứ? . Nhưng mà ta cảm giác người không chỉ là vì thù riêng, nếu không thì chỉ có thể trách Ma Sư nhìn lầm người rồi."

Niệm Băng lạnh nhạt cười: "Thái gia gia, phụ mẫu chỉ cừu là của ta, ta không muốn phải mượn tay người khác báo thù, điểm này ngài không cần lo lắng. Ta điều khiển nhiều nhân thủ như vậy cũng chỉ có một mục đích, đó chính là đối vận, thay đổi vận mệnh của Băng Nguyệt đế quốc."

Đại trưởng lão có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng: "Người nói tiếp đi".

Niệm Băng đứng lên, quay lại vị trí của mình, vô hình trung trên người tản ra một sắc thái uy nghi nhàn nhạt: "Các vị trưởng lão, các vị đều biết Băng Nguyệt đế quốc trên trăm năm nay không có phát động chiến tranh, cả đế quốc ở trong sự nghỉ ngơi dưỡng sức. Ở bên ngoài, Lăng Mộc đế quốc là đối thủ lớn nhất của chúng ta; kỳ thật không phải vậy, Băng Nguyệt đế quốc bây giờ quốc lực có lẽ so ra kém Lăng Mộc đế quốc, nhưng ta dám nói về sức chiến đấu, bọn họ còn mạnh hơn Lăng Mộc. Chỉ cần từ Băng Thần tháp có thể nhìn ta điểm này, có vài Băng hệ ma pháp sư cường đại của Băng Nguyệt đế quốc Băng Thần tháp, đối với Dung gia chúng ta đúng là một uy hiếp cực lớn. Chỉ có hủy diệt hoàn toàn Băng Thần tháp, Hóa điểm của Dung gia chúng ta mới có thể thiêu đốt khắp ngõ ngách của đại lục. Đương nhiên, hành động lần này của ta nhằm vào không chỉ là Băng Thần tháp. Băng Thần tháp có thể có sự phát triển như bây giờ, chủ yếu là dựa vào sức mạnh hiệu triệu của Băng Tuyết nữ thần tế tự. Nhưng mà nếu không có Băng Nguyệt đế quốc toàn lực ủng hộ, bọn họ cũng không thể hình thành cục diện chí cao vô thượng như hiện tại. Cho nên muốn xoay chuyển Băng Thần tháp, trước hết phải cô lập nó; muốn cô lập nó, chúng ta phải ra tay từ Băng Nguyệt đế quốc. Băng Nguyệt đế quốc là căn bản của Băng Thần tháp, chỉ cần có thể khiến cho Băng Nguyệt đế quốc nằm trong tay chúng ta, vậy thì Băng Thần tháp không còn đáng sợ nữa."

Đại trưởng lão đã hơn trăm tuổi, mặc dù Niệm Băng nói cũng còn có điểm chưa rõ ràng, nhưng lão đã hiểu được ý tứ của Niệm Băng: "Người nói là chúng ta phải lợi dụng việc hiện tại các Hoàng tử ở Băng Nguyệt

để quốc đang tranh vị sao?”

Niệm Băng gật đầu: "Đây là cơ hội tốt nhất, trước mắt xem ra có 3 nhân vật đang tranh vị : Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử và Ngũ hoàng tử. Nếu ta đoán không sai, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử vì sợ Ngũ hoàng tử dựa vào sự sủng ái của quốc vương Băng Nguyệt để quốc để đoạt ngôi vị hoàng đế, nên thế nào cũng sẽ liên hợp với nhau để đối phó Ngũ hoàng tử trước tiên . Ngũ hoàng tử mặc dù được sủng ái, nhưng về thực lực dù sao thì cũng không thể bằng hai vị hoàng tử kia liên thủ . Về điểm này, từ việc hấn trước tiên đi Băng Tuyết thành tìm sự ủng hộ thì có thể nhìn ra rất rõ ràng. Nhưng hấn lại có sự ủng hộ của Quốc vương khiến cho Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử ném chuột sợ vỡ bình. Hành động lần này của ta rất đơn giản, chính là đến giúp đỡ một vị hoàng tử ngồi lên vương vị, nếu mọi chuyện của vị hoàng tử này hết thấy đều nằm trong sự khống chế của chúng ta, vậy thì các vị trưởng lão thấy đối với Huyết Sư giáo và Dung gia chúng ta có ích lợi gì không ? Đương nhiên! Ta biết phải rất khó khăn để thành công, chúng ta chỉ có thể âm thầm lợi dụng các tình thế, đưa cục diện theo ý định của mình".

Đại trưởng lão nghe Niệm Băng nói xong cũng âm thầm suy xét trong lòng , sáu vị trưởng lão khác cũng chậm rãi mở mắt, lực áp bách trong phòng tăng cường mạnh hơn . Niệm Băng ngồi ở chỗ đó không có chút sợ hãi , cùng bảy vị trưởng lão đối diện, chờ đợi suy nghĩ của bọn họ.

Sau nửa ngày, Đại trưởng lão nói: "Chuyện người nói đích xác rất hấp dẫn, Huyết Sư giáo chúng ta mặc dù thế lực ngầm hùng hậu, nhưng có rất nhiều thứ cũng không được bàn bạc công khai. Nếu có thể khống chế cả một quốc gia, đối với mục tiêu cuối cùng của Dung gia chúng ta thật là rất tốt. Nhưng mà chuyện này nói thì dễ dàng, làm được lại hết sức khó khăn. Người có dám chắc rằng vị hoàng tử mà chúng ta giúp đỡ kia sau khi đạt được vương vị sẽ nghe chúng ta chỉ huy không ? Ta muốn xem người định đến phù trợ vị nào trong ba vị hoàng tử này."

Niệm Băng mỉm cười : "Ta căn bản là không định đến phù trợ một người nào trong bọn họ cả . Ta chưa gặp qua Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, nhưng bọn họ có thể trở thành nhân tuyển của ngôi vị Hoàng đế, thì về các phương diện đều không phải tầm thường. Người như vậy cho dù có thể nhất thời khống chế, nhưng không có khả năng vĩnh viễn khống chế; chỉ cần cho hấn cơ hội chút cơ hội, có lẽ sẽ đối với Huyết Sư giáo chúng ta sẽ bất lợi. Cho nên Ngũ hoàng tử lại càng không cần phải nói, ta thấy hấn là một người cực kì âm trầm, hỉ nộ không biểu hiện ra ngoài, người như thế căn bản là không có cách nào khống chế. Cho nên người ta muốn phù trợ chính là Thất hoàng tử , là người hiện tại không gây chú ý nhất trong bảy vị hoàng tử. Hấn đối với quyền lực vốn là không có ham muốn , hơn nữa hấn quan hệ cũng được, muốn khống chế hấn so với hoàng tử khác sẽ dễ dàng hơn. Lựa chọn này của ta không biết có thể khiến cho các vị trưởng lão hài lòng hay không ?"

Đại trưởng lão cẩn thận nhìn Niệm Băng, phảng phất như muốn từ trên người hấn nhìn ra cái gì, thật lâu sau lão mới than nhẹ một tiếng nói: "Ta dần dần hiểu được sao gia gia người đem vị trí Giáo chủ này truyền cho người rồi. Nhiều năm nay, các đời Giáo chủ của Huyết Sư giáo chúng ta, kể cả ta và gia gia người , phần lớn lấy thủ thành làm việc chính, không một người có có dũng khí giống người cả. Lần này hành động nếu thất bại, thì sự đả kích đối với Huyết Sư giáo, thậm chí với cả Dung gia là không thể ước lượng. Đương nhiên nếu lần này hành động có thể thành công, đối với ích lợi của chúng ta cũng là rất lớn. Có thể đưa ra ý nghĩ này thì người quả thật là nhân tài, cho người ngồi trên vị trí đại diện Giáo chủ này xem ra cũng không sai. Mặc dù ta cũng biết được tại mức độ nào đó mà nói, người vẫn còn có một chút tư tâm bên trong; người chính là muốn đối phó Băng Thần tháp, báo thù cho phụ mẫu người. Nhưng mà chỉ cần là người, ai có thể không có tư tâm đó ? Huống chi Băng Thần tháp này cũng là nhân tiện để chúng ta đối phó luôn.

Người đưa ra hành động này ta cảm thấy được thật rất có ý tứ, hãy cân nhắc một chút, chi tiết cụ thể phải thương lượng cẩn thận. Từ bây giờ ta tạm thời giao cho người có thể điều phối hết thấy lực lượng tình báo và lực lượng chiến đấu của bốn giáo. Chỉ khi nào có kế hoạch chu mật (chu đáo tỉ mỉ), có bảy phần thắng mới có thể điều động. Đương nhiên, người cũng có một đường tắt để hoàn thành tâm nguyện của mình, đó là chỉ cần có thể thông qua khảo nghiệm Giáo chủ . Nếu người qua được thì bảy lão già này cũng sẽ không làm khó người cái gì, người có thể phóng tay làm việc theo ý mình . Khi đó chúng ta hoàn toàn nghe người phân công, trừ phi người phạm sai lầm đủ phá vỡ cả gia tộc, nếu không người sẽ trở thành người thống trị cao nhất của Huyết Sư giáo."

Niệm Băng nói: "Ta đã nghe Ngân Năng Đường chủ nói qua, nhưng không biết phải khảo nghiệm như thế

nào mới có thể xác nhận thân phận Giáo chủ của ta đây?” . Hần hiểu được rằng cả Dung Thân Vương cũng phải sau khi đạt tới Thần Hằng sư mới có thể thông qua khảo nghiệm, mình muốn thông qua có lẽ vô cùng khó khăn. Nhưng mà đã tu luyện mấy ngày khiến cho tin tưởng của Niệm Băng với bản thân mình tăng thêm nhiều, cho dù khảo nghiệm này có gian nan, hẳn cũng muốn thử qua một lần.

Đại trưởng lão lạnh nhạt cười : ”Khảo nghiệm kỳ thật rất đơn giản, đề mục chỉ có một ”. Vừa nói lão vừa vung tay lên, một căn hương (rễ cây thơm) xuất hiện trong tay . Nhìn Đại trưởng lão tiện tay triệu hoán không gian ma pháp vật phẩm, Niệm Băng trong lòng lay động; vị Đại trưởng lão này nguyên lai là ma pháp sư, nhưng mà tại sao lão không giống ba vị trưởng lão kia mặc ma pháp bào ?”

Trong khi Niệm Băng nghi hoặc, Đại trưởng lão tiếp tục nói: ”Muốn thông qua khảo nghiệm rất đơn giản. Căn hương này có tên là Long Thiên hương, mặc dù nó rất nhỏ, nhưng thời gian đốt rất dài, khoảng gần nửa canh giờ. Hương có công hiệu định tâm an thần, khảo nghiệm tính từ thời điểm hương bắt đầu cháy. Trong quá trình này, chỉ cần người có thể chịu đựng được toàn lực công kích của bảy lão già chúng ta, liền tính là đã qua cửa.”

Nghe Đại trưởng lão nói xong, Niệm Băng không khỏi hít một hơi khí lạnh. Hẳn có thể khẳng định bảy vị trưởng lão hơn trăm tuổi này đều là cao thủ cấp bậc Vũ Thánh và Ma Đạo sư, hơn nữa theo tuổi tác bọn họ mà luận thì kinh nghiệm chiến đấu dĩ nhiên cực kỳ phong phú. Muốn dưới sự liên thủ cường công của bọn họ mà duy trì gần nửa canh giờ, đối với mình mà nói quả thật quá khó khăn. Chỉ cần nghĩ đến sức mạnh liên thủ của bảy vị trưởng lão cũng khiến cho Niệm Băng sống lưng phát lạnh.

Đại trưởng lão xem vẻ mặt Niệm Băng ngây ra , liền mỉm cười: ”Đương nhiên, người cũng có thể chọn tạm thời không tham gia khảo nghiệm, chúng ta cũng sẽ không làm khó dễ . Người đã là Đại diện giáo chủ thì chính là đối tượng đứng đầu được bồi dưỡng của thế hệ Dung gia kế tiếp . Người còn trẻ, thời gian sau này còn có rất nhiều, khi nào người cảm thấy chính mình có thể chịu đựng được khảo nghiệm này, thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm bảy người chúng ta.”

Hít sâu một hơi, Niệm Băng nhìn thẳng hai mắt của Đại trưởng lão, kiên định nói: ”Ta muốn thử xem.”

Các vị trưởng lão thấy ánh mắt Niệm Băng đều có chút kinh ngạc. Lúc ban đầu khi gọi Niệm Băng tiến vào phòng này, bọn họ đã cảm giác được điều kỳ quái. Trong lịch sử của Huyết Sư giáo, chưa có ai có thể tuổi còn trẻ như thế trở thành Đại diện Giáo chủ . Mặc dù quyền lực của Đại diện giáo chủ thật ra cũng không quá lớn, nhưng là tượng trưng cho đối tượng bồi dưỡng tốt nhất của Dung gia đời kế tiếp. Bảy vị trưởng lão này cộng lại chừng hơn bảy trăm tuổi, bọn họ dĩ nhiên không để Niệm Băng ở trong mắt . Lúc này Niệm Băng sau khi nghe xong phương pháp khảo nghiệm, hẳn vẫn muốn thử một lần, khiến cho bảy vị trưởng lão không khỏi âm thầm bội phục dũng khí của hậu bối này.

Đại trưởng lão nhắc nhở: ”Người cần phải hiểu rõ, trong quá trình khảo nghiệm chúng ta tuyệt đối sẽ không lưu tay. Nếu vì vậy mà người có tổn thương gì, sự phát triển khả năng của người sau này sẽ bị ngăn trở, khi đó chúng ta có quyền phế bỏ người khỏi vị trí Đại diện Giáo chủ ” . Dù sao hẳn cũng là tăng tôn , Đại trưởng lão có chút không đành lòng để Niệm Băng tiếp thụ khảo nghiệm này.

Niệm Băng mỉm cười : ”Chưa thử qua thì làm sao biết mình không thể ? Các vị trưởng lão, các người đều là trưởng giả bối phận cao nhất trong gia tộc, ta nghĩ các người cũng nhất định hiểu được khó khăn của lần hành động này. Nếu trong lúc hành động, ta cái gì cũng đều phải hướng các vị trưởng lão xin chỉ thị thì không thể chỉ huy cấp dưới hữu hiệu được, khả năng thành công sẽ giảm bớt rất nhiều. Nếu không thể trở thành Giáo chủ bốn giáo, ta thà bỏ đi lần hành động này. Cho nên lần khảo nghiệm này, ta nhất định phải xông vào .”

”Hảo, người rất có dũng khí. Không ngờ tới đời kế tiếp Dung gia lại xuất hiện nhân tài như người, nhìn bộ dáng của người tựa hồ đối với bản thân cũng rất tự tin. Được rồi, chúng ta sẽ thành toàn cho người. Nhưng người nhất định phải nhớ kỹ, mặc dù người là văn bối của chúng ta, cùng chúng ta có quan hệ huyết thống; nhưng trong khi khảo nghiệm, tuyệt không ai sẽ vì người mà thả lỏng. Công kích của chúng ta đều đem toàn lực mà thực hiện, tất cả chỉ trông vào chính người. Ngân Năng, người vào đi.”

Cửa mở, Ngân Năng từ bên ngoài đi vào. Hẳn mặc dù ở trước cửa, nhưng phòng bên trong lại bị các vị ma pháp sư trưởng lão dùng cách âm kết giới, cho nên hẳn cũng không nghe được bên trong phòng nói chuyện gì.

”Đại trưởng lão, ngài có gì phân phó?”

Đại trưởng lão lạnh nhạt nói: ”Đưa chúng ta tới võ trường dưới đất của Băng Nguyệt đường, đồng thời ra lệnh thủ hạ của người phong tỏa hết thầy chu vi trong năm dặm, không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy chúng ta.”

Ngân Năng có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng . Hắn là lão nhân của Huyết Sư giáo, từ phân phó của Đại trưởng lão, hắn tự nhiên hiểu được kế tiếp là tiến hành cái gì. Hắn thật là không nghĩ tới Niệm Băng lại có thể nhận khảo nghiệm này. Mục quang hắn nhìn về phía Niệm Băng không khỏi có vài phần khâm phục. Đừng nói là một người trẻ hai mươi tuổi, cho dù là cao thủ cấp bậc Vũ Thánh cũng tuyệt không có dũng khí nhận khảo nghiệm của bảy vị trưởng lão . Tưởng tượng đến vết thương chồng chất suýt bỏ mạng của Dung Thân Vương trước khi, ánh mắt Ngân Năng nhìn Niệm Băng từ tán thưởng biến thành thương xót. Nhưng mà Ngân Năng cũng chỉ do dự trong nháy mắt mà thôi, mệnh lệnh của Đại trưởng lão hắn đâu không dám không nghe.

Niệm Băng và bảy vị trưởng lão dưới sự dẫn đường của Ngân Năng tiến vào hậu viện của Võ sĩ công hội. Ngân Năng ra lệnh cho tất cả cấp dưới lui ra, thông qua một ít thao tác phức tạp mở ra một cái đường hầm trong giả sơn của hậu viện. Lúc này mới dẫn Niệm Băng và bảy vị trưởng lão theo thông đạo tối tăm đi xuống.

Niệm Băng trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, đúng là thế lực ngầm a! căn cứ chính thức đều dưới mặt đất. Vừa đi tới, hắn phát hiện không khí dưới đất không hề khó chịu, không biết Băng Nguyệt đường dùng phương pháp gì mà cho dù sau khi bọn họ đi xuống vài trăm thước, vẫn có thể hít thở được không khí trong lành như trước. Niệm Băng bằng vào tiên thiên chi khí của mình, rất nhanh chóng hấp thu năng lượng tiên thiên xung quanh; dù chỉ là tăng lên một phần thực lực, thì

trong khảo nghiệm sắp tới cũng sẽ mạnh thêm được một ít.

Thông qua tính toán đối chiếu với cầu thang, Niệm Băng phỏng chừng mình và bảy vị trưởng lão đã ở độ sâu khoảng năm trăm thước so với mặt đất. Quả nhiên không hổ là giáo phái đã thành lập ngàn năm , công trình lớn như thế này phải tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực mới có thể hoàn thành !

Vừa nghĩ hắn vừa đi tới một quảng trường, quảng trường này cao ước chừng khoảng mười trượng, đường kính đạt tới hai trăm thước, xung quanh hoàn toàn làm bằng đá hoa cương .Niệm Băng có thể cảm giác rõ ràng trên đá hoa cương vốn cứng rắn này có ma pháp khí tức nồng đậm.

Ngân Năng giải thích : ”Nơi này là căn cứ huấn luyện bí mật của Băng Nguyệt đường chúng ta, là nơi chuyên môn bồi dưỡng nhân tài chiến đấu. Có thể đến nơi này tiến hành tập huấn đều là hảo thủ trong bốn đường. Xung quanh quảng trường còn có các phương tiện bồi dưỡng đặc thù, chỉ có trải qua thiết huyết khảo nghiệm (khảo nghiệm sắt máu) mới có thể từ nơi này đi ra ngoài. Mỗi thành viên bốn giáo tới đây, nếu không thể thông qua bảy hạng mục khảo nghiệm của chúng ta, vậy thì hắn cả đời cũng đừng nghĩ tới chuyện rời được nơi này.” Nói tới đây, hắn hướng Niệm Băng mỉm cười: ”Ta chính là giáo quan (huấn luyện viên)”.

Niệm Băng mỉm cười : ”Huyết Sư giáo chúng ta không hổ là thế lực ngầm cường đại nhất đại lục, căn cứ như thế này đừng nói là công kích, cho dù muốn tìm đến cũng rất khó khăn”.

Ngân Năng nói: ”Không sai, chỗ căn cứ ngầm này nằm dưới mặt đất khoảng bốn trăm tám mươi thước, là từ một khối hoa cương thật lớn đào rỗng mà thành. Phía trên, dưới và chung quanh, ít nhất đều dày mười trượng đá hoa cương; đừng nói là đào ba thước, cho dù là đào ba mươi trượng cũng tìm không tới đây. Trong căn cứ có chốt mở đặc thù, một khi công tác khởi động, cả căn cứ sẽ tiến vào trạng thái phong bế, địch nhân căn bản không có khả năng tìm tới nơi này. Cho nên nơi này vừa là địa phương chúng ta bồi dưỡng nhân tài, đồng thời cũng là chỗ ứng biến lúc nguy cấp.”

Thái trưởng lão nói: ”Ngân Năng, người đi đi, khởi động cơ quan đem nơi này phong bế lại.”

Ngân Năng dạ một tiếng, sau khi cung kính hướng bảy vị trưởng lão và Niệm Băng hành lễ mới lui ra ngoài. Lúc gần đi, hắn ném cho Niệm Băng một ánh mắt cổ vũ. Huyết Sư giáo cai quản người dưới cực nghiêm, hắn cảm nhận sâu sắc được chỗ bất phàm của vị tân nhiệm giáo chủ này.

Tiếng âm âm vang lên, hằm ngầm rộng thế nhưng chỉ có chấn động rất nhỏ mà thôi. Cửa ra vào đã phong bế nhưng không khí trong quảng trường lại không có chút biến hóa.

Niệm Băng có thể cảm giác được tiên thiên khí của nơi này đậm đặc, có lẽ là cùng với địa mạch có liên quan, nếu chọn lựa tiến hành tĩnh tu ở nơi này thì thực là rất tốt.

Sau khi thạch bích cuối cùng và khe hở đã khép lại im phăng phắc, trái tim Niệm Băng cũng tiến vào cảnh giới cổ tình vô ba (không bận tâm điều gì). Thiên Nhân huyết hoàn toàn mở ra, năng lượng phát ra tới cực đại, tinh thần lực khuếch trương đến khắp ngõ ngách xung quanh, cảm nhận sự điều khiển năng lượng ba động trong không khí, đồng thời toàn lực hấp thu các loại ma pháp nguyên tố nhằm tăng cường pháp lực bản thân. Lúc này năng lực của hắn đã đạt tới trạng thái cao nhất.

Bảy vị trưởng lão chậm rãi hướng một bên thối lui. Đại trưởng lão thuận tay vung lên, rễ Long Thiên hương lúc trước kia lại xuất hiện; hào quang chói lóa, Long Thiên hương đã xuyên vào thạch bích phía xa, đầu hương cháy toát ra một tia khói nhàn nhạt. Thấy cảnh này Niệm Băng trong lòng cả kinh, giờ mới hiểu được vị Đại trưởng lão này không phải Võ sĩ cũng không phải Ma pháp sư, mà là một Ma võ sĩ. Đồng thời hắn cũng không khỏi cười khổ, mình phải đối mặt chính là ba Ma Đạo sư, ba Vũ Thánh, cùng một Ma Võ sĩ. Phương pháp lúc trước đối phó Hi Lạp Đức và Băng Vân đã không thể thực hiện được nữa.

Đừng nói là cái ma pháp trận Vĩnh hằng đích thụ miên (Giấc ngủ vĩnh hằng) kia có giới hạn, cho dù có thể phát huy tác dụng, lực chiến đấu của mình cũng bị suy yếu mức độ lớn, không có tinh thần lực làm sao có thể chống chế được. Xem ra hôm nay không có bất cứ cơ hội nào dùng kỹ xảo cả.

Bảy vị trưởng lão cũng không nóng lòng công kích, Đại trưởng lão nói: "Bởi vì chúng ta bảy người liên thủ, mà người lại tuổi còn trẻ như thế, cho nên chúng ta không dùng vũ khí và ma pháp vật phẩm. Có thể thông qua khảo nghiệm hay không chính là trông vào thực lực của người. Khảo nghiệm bây giờ bắt đầu."

Vừa nói xong, lão nâng tay hướng Niệm Băng chém ra một chưởng, một cỗ khí lưu màu đỏ ngưng mà không tan, giống như lưỡi dao sắc bén hướng ngực Niệm Băng tập kích tới. Còn lại sáu vị trưởng lão cũng đều di chuyển, ba vị Ma Đạo sư trưởng lão đồng thời lui về phía sau, ba vị Vũ Thánh trưởng lão thì phiêu nhiên (bồng bềnh, bay lướt) tiến lên, đầu khí mạnh mẽ phối hợp với Đại trưởng lão hướng Niệm Băng tấn công.

Niệm Băng biết đầu khí công kích chỉ là dạo đầu, sau khi chú ngữ của ba vị Ma Đạo sư hoàn thành, mới chân chính là bắt đầu toàn diện công kích. Hắn không dám chậm trễ, trong mắt hào quang đại phóng, ở mi tâm tản mát ra một tầng hào quang màu trắng sữa. Thiên Nhân lĩnh vực trong nháy mắt mở ra, không chế trong phạm vi ba trượng xung quanh thân thể mình, đồng thời bảy con Ảnh Khôi Lỗi dẫn bảy thanh thần đao đồng thời xuất hiện. Dưới tác dụng tăng cường của Thiên Nhân huyết, trên người chúng bảy màu sắc nhấp nháy mãnh liệt; bảy thanh thần đao đồng thời giơ lên, xen kẽ xuất ra bảy hệ năng lượng. Dưới sự khống chế của Niệm Băng, các Ảnh Khôi Lỗi tịnh không phát ra công kích, mà là đợi cho ba cỗ đầu khí cộng thêm một cỗ ma đầu khí tiến vào trong phạm vi Thiên Nhân lĩnh vực mới bắt đầu ngăn cản.

Niệm Băng lần đầu cảm thụ sâu sắc được sức phòng ngự của Thiên Nhân lĩnh vực. Khi công kích của các trưởng lão vừa mới tiến vào trong phạm vi Thiên Nhân lĩnh vực, thì nó tự động tạo ra phản ứng, nhanh chóng làm suy yếu thuộc tính đầu khí bọn họ; đồng thời dưới tác dụng của bảy hệ ma pháp lực hiện ra tám chấn niệm trụ trạng (dày đặc và dính), khiến cho công kích của bốn vị trưởng lão suy yếu mức độ lớn.

Ảnh Khôi Lỗi dưới khống chế của Niệm Băng bắt đầu di chuyển, Phệ Ma đao phát ra một đạo u quang, đón nhận ma đầu khí của Đại trưởng lão. Sáu Ảnh khôi lỗi khác: băng và hỏa kết đôi, phong và quang minh kết đôi, không gian và đại địa kết đôi, đồng thời đón nhận công kích của ba vị trưởng lão khác. Lần thử nghiệm đầu tiên này, Niệm Băng lựa chọn nghênh đón chính diện công kích của bốn vị trưởng lão.

Ầm..ầm.. ầm.. ầm, bốn âm thanh cùng truyền đến. Do tinh thần lực giảm xuống nên Niệm Băng sắc mặt trắng nhợt, liên tiếp lùi về phía sau ba bước mới đứng vững. Hào quang trên bảy Ảnh Khôi Lỗi đồng thời mờ nhạt, ngay sau đó khôi phục bình thường, quang ảnh lóa ra. Ảnh Khôi Lỗi lúc này vừa thoát ly sự khống chế của Niệm Băng, thân ảnh màu đen, tốc độ trong nháy mắt đạt đến cực hạn, vượt qua bốn vị trưởng lão trước mặt, bay thẳng đến phía sau nhằm ba lão ma đạo sư đánh tới. Niệm Băng chỉ cảm thấy thân thể chấn động kịch liệt một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Hắn đã không quan tâm đến Ảnh Khôi Lỗi đã mất đi sự khống chế, ngân quang chói lóa, thân thể hắn trong nháy mắt lướt qua ba trượng,

tránh khỏi công kích của bốn vị trưởng lão đang theo sát tới . Đánh xong, kéo dài thời gian mới là quan trọng nhất đối với Niệm Băng .

Bốn vị trưởng lão công kích Niệm Băng đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng phản ứng của bọn họ lại nhanh vô cùng, lập tức phân ra hai người chuyển hướng tấn công Ảnh Khôi Lỗi ở phía sau. Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão thì tiếp tục tấn công Niệm Băng . Đại trưởng lão tốc độ cực nhanh, hào quang màu đỏ sậm nâng thân thể lão bay tới, hai tay lần lượt đánh ra, một chưởng lại một chưởng phong kín tất cả phương hướng xung quanh Niệm Băng.

Niệm Băng không chút kinh hoảng, trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhẹ . Tay phải vừa triệu, Ảnh Khôi Lỗi trong không gian hệ phiêu nhiên nhanh chóng lướt tới trong ngân quang lấp lánh, cùng thân thể hắc dung hợp một chỗ. Thần Kỵ bách biến đích lực mang Tuyền Kì đao cũng lúc này đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắc. Có đao trong tay, Niệm Băng thân hình chợt lóe lên , khi hắc lại xuất hiện trở lại thì đã ở xa hơn mười trượng . Không gian hệ ma pháp là phương pháp ứng phó Vô sĩ công kích tốt nhất, lại dùng cái này dung hợp với Ảnh Khôi Lỗi, chính là do Niệm Băng vừa mới nghiên cứu ra năm ngày gần đây.

Lúc này, tốc độ thân thể hắc cùng không gian hệ Khôi Lỗi hoàn toàn giống nhau, ý niệm vừa tới thì thân thể lập tức vút đi. Hai vị trưởng lão mặc dù đều là cấp bậc Vũ Thánh, nhưng đối mặt với Niệm Băng thân thể liên tục mập mờ né tránh cũng khiến họ không có biện pháp gì. Nhân cơ hội này, Niệm Băng đem năm Ảnh Khôi Lỗi còn lại phát ra ngoài, mục tiêu chính là ba vị ma đạo sư kia. Chỉ cần không cho ma đạo sư phát huy ra sức mạnh, Niệm Băng tự tin có thể cùng hai vị cao thủ cấp bậc Vũ Thánh đọ sức, không cầu có công mà chỉ cầu không mắc sai lầm.

143. Chương 142 : Âm Ảnh Khôi Lỗi Cường Hãn

Bịch, bịch hai tiếng, Tam trưởng lão cùng Thất trưởng lão lúc gấp gáp không đề phòng bị đánh bay ngược lại. Đột nhiên xuất hiện ám ma thủ , vốn đang bị âm ảnh khôi lỗi thu phục trong phệ ma đao bảo thạch. Thân thể ám ma thủ giống như núi cao, sau khi chặn hai vị trưởng lão, lập tức phun ra một cổ hắc sắc hỏa diễm, lao thẳng tới hai vị ma đạo sư khác. Biến hóa thành linh xảy ra nhất thời thay đổi thế cục mà Niệm Băng vốn đang bất lợi.

Nhị trưởng lão tự nhiên cảm nhận được sự cường đại của âm ảnh khôi lỗi. Đương đầu với tà khí lạnh lạnh kia làm lão không kịp phản ứng, chú ngữ vốn đang ngâm xướng bị gián đoạn nửa chừng. Hai tay lão hợp lại, một vầng sáng màu đen hướng trên bay lên, kết hợp ma pháp lực trên người cùng một quyền trực cấp thấp, Nhị trưởng lão phát ra quang mang màu đen hướng âm ảnh khôi lỗi chụp ngược lại. Nhưng vào lúc này, sự tình làm lão kinh hãi đã xảy ra, Phệ ma đao tại không trung đột nhiên huyền hóa thành một mảnh đao vòng màu đen. Năng lượng hắc ám lao phát ra bị cuốn mạnh mẽ đi, trong nháy mắt cùng năng lượng Phệ ma đao dung hợp, biến thành năng lượng của chính âm ảnh khôi lỗi.

Chẳng những như thế, Nhị trưởng lão còn cảm thấy ma lực toàn thân phẳng phất muốn thoát thể , dường như điên cuồng hướng ra phía ngoài phun ra. Tình hình như thế này lão lần đầu tiên gặp, nhưng dù sao kinh nghiệm trăm năm chiến đấu cũng tinh thâm, lão lập tức lui về phía sau từng bước. Dựa vào tinh thần lực cường đại, đem luồng thần xả lực kia chặt đứt. Lão mặc dù chặt đứt thần xả lực, nhưng Phệ ma đao cũng vừa hạ xuống người lão.

Vào đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc này, hai đạo quang mang ma pháp đồng thời xuất hiện, hai ma chú mạnh mẽ đạt thất giai hình thành một bức tường trước mặt Nhị trưởng lão, ngăn cản công kích của Phệ ma đao. Trên Phệ ma đao hiện ra một vết máu, trong nháy mắt nghiêng nát hai thất giai ma pháp. Âm ảnh khôi lỗi đi theo đao , tốc độ lại tăng lên, đuổi theo Nhị trưởng lão đang lui về phía sau.

Bảy trưởng lão Huyết sư đường phối hợp với nhau đã lâu, mắt thấy Nhị trưởng lão hoàn toàn bị âm ảnh khôi lỗi khắc chế, Đại trưởng lão cùng Tứ trưởng lão lập tức từ bỏ truy đuổi Niệm Băng. Tam trưởng lão cùng Thất trưởng lão lúc này đã ngăn cản quang mang của ám ma thủ đang phun ra nhắm hướng các ma đạo sư. Năng lượng màu đen mênh mông không ngừng theo trên người ám ma thủ phun ra. Mặc dù bộ phận năng lượng của ám ma thủ bị âm ảnh khôi lỗi hút đi, nhưng hắc dù sao cũng là ma thú cường đại trải

qua năm bậc tiến hóa. Thân thể giống như ngọn núi nhỏ , di chuyển mặc dù không linh hoạt; nhưng một cổ khí lưu hắc ám tràn ngập năng lực ăn mòn giống như cuộn sóng tuôn ra, chặn đại bộ phận lực công kích của Tam trưởng lão cùng thất trưởng lão lại. Trong lúc nhất thời, hai vị trưởng lão không biện pháp gì để bắt hấn.

Đồng thời năm đạo quang mang cùng lúc phát sáng, đầu tiên phát động công kích chính là Quang ảnh khôi lỗi Quán xuyên thiên địa đích thực quang . Quang mang phát mạnh ra , xuất hiện trước người Lục trưởng lão. Thân ảnh màu xanh uốn lượn mang tiếng ngâm khê tìm hướng Ngũ trưởng lão, chính là Phong ảnh khôi lỗi. Đang lúc này, ma pháp Ngũ trưởng lão bạo phát, bao quanh Quang ảnh khôi lỗi cùng Phong ảnh khôi lỗi, năng lượng không ngừng va chạm khiến cho chúng nó không thể công kích Lục trưởng lão. Mà Lục trưởng lão lúc này đã bắt đầu ngâm xướng ma pháp chú ngữ to hơn. Thổ ảnh khôi lỗi tan ra vào trong cơ thể ám ma, khiến cho lực phòng ngự của Niệm Băng tăng lên nhiều, mạnh mẽ chống cự công kích của Tam trưởng lão cùng Thất trưởng lão .

Hồng, lam lưỡng sắc quang mang ngăn cản trước người ám ma thử. Niệm Băng biết rõ nếu để cho Đại trưởng lão, Tứ trưởng lão cùng Tam trưởng lão, Thất trưởng lão liên thủ, thì ám ma thử kia không thể ngăn cản . Cho nên trong nháy mắt hai ảnh khôi lỗi băng, hỏa xuất hiện, năng lượng của chúng lấy tiên thiên khí tăng lên tới cực hạn, Băng tuyết nữ thần đích thân tức cùng Hỏa diễm chi thần đích thân hao đồng thời mang theo một mảnh quang mang. Hồng, lam lưỡng sắc quang mang tại không trung đan vào đó, che ở trước thân hai vị trưởng lão.

Nhưng thực lực hai vị trưởng lão thật sự quá mạnh mẽ, nhất là Đại trưởng lão tràn ngập đầu khí thuộc tính hỏa . Mặc dù Băng Hỏa Đồng Nguyên tại hai cực đoạn năng lượng lẫn nhau tác dụng uy lực phát ra thật lớn, nhưng giống như trước , không thể hoàn toàn ngăn cản bọn họ. Đại trưởng lão cùng Tứ trưởng lão đồng thời xuất ra một quyền, trong tiếng vang to, phá giải công kích Băng Hỏa Đồng Nguyên. Đồng thời Đại trưởng lão nương lực phản chấn, thân thể trong không trung nháy mắt gia tốc, hai tay huyền hóa ra vô số chuỗi ảnh, quang mang màu đỏ sậm tại không trung ngưng tụ thành một cổ, nhắm thẳng lưng ám ảnh khôi lỗi đánh tới .

Còn Nhị trưởng lão hừ lạnh một tiếng, hắc sắc ma pháp bào trên người đột nhiên thay thế thân thể lão đón nhận ám ảnh khôi lỗi. Trong nháy mắt lão rời xa ngoài ba trượng, chính là Khôi lỗi thuật trong Hắc ám ma pháp. Ma pháp bào một phân thành hai, ám ảnh khôi lỗi trong nháy mắt xoay lại . Phệ ma đao trong tay Niệm Băng bộc phát ra một cổ hắc viêm nồng đậm, cùng đòn công kích toàn lực của Đại trưởng lão đối kháng nhau .

Thân thể ám ảnh khôi lỗi cùng Đại trưởng lão đồng thời bị quăng về phía sau. Lúc này Ngũ trưởng lão đã dùng ma pháp khống chế được Phong ảnh khôi lỗi cùng Quang ảnh khôi lỗi, Lục trưởng lão vẫn không ngừng ngâm xướng chú ngữ , lão đã sắp thành công. Tứ trưởng lão dựa vào thánh đầu khí cùng băng, hỏa hai ảnh khôi lỗi xoay vòng, lão miễn cưỡng cùng hai ảnh khôi lỗi chiến đấu ngang ngửa.

Lúc thế cục sắp thay đổi, Niệm Băng đột nhiên xuất hiện. Vị trí hấn xuất hiện là sau lưng ám ma thử. Thất thải quang mang không có gì giữ lại lập tức phóng thích ra, trong nháy mắt bao trùm cả chiến trường. Được thiên linh vực giúp đỡ, sáu ảnh khôi lỗi cùng ám ma thử đồng thời tinh thần chấn động mạnh. Nhị trưởng lão, Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão đồng thời cảm giác được ma pháp lực bị kiềm hãm, uy lực bị suy yếu không ít.

Niệm Băng cũng không phải không nghĩ sớm được cách trợ giúp các ảnh khôi lỗi của mình. Ảnh khôi lỗi mặc dù năng lượng cùng hấn chia lìa, đều tự dựa trên bảy cây ma pháp thần đao, nhưng tinh thần lực của chúng nó liên kết với của Niệm Băng. Thời điểm ám ảnh khôi lỗi phát động công kích, Niệm Băng phải ra năm ảnh khôi lỗi đi hiệp trợ .Hắn đột nhiên phát hiện một vấn đề, bảy ảnh khôi lỗi này năng lượng tựa hồ đột phá tới cảnh giới so với trước mạnh mẽ hơn. Nhất là ám ảnh khôi lỗi thậm chí đã vượt qua cấp Vũ thánh bình thường, sáu khôi lỗi khác cũng tiếp cận thực lực cấp bậc Vũ thánh.

Năng lượng tăng lên tự nhiên là chuyện tốt, nhưng đối với phóng thích thiên linh vực để khống chế ảnh khôi lỗi mà nói, thì Niệm Băng cũng bị tác dụng phụ thật lớn. Nếu không phải có Thiên nhân huyết, hấn thậm chí đã không thể đồng thời khống chế mấy ảnh khôi lỗi này, cho nên tốc độ mới chậm một ít .Nhưng cơ hội tốt như thế hấn làm sao có thể để cho bảy trưởng lão chiếm được ưu thế chứ? Bất kể tiêu hao , hấn lập tức

ở trên lưng ám ma thử toàn lực thả ra thiên linh vực, tặng phúc các ảnh khôi lỗi đến mức lớn nhất, hiệp trợ các "bảo tiêu" này hướng bảy trưởng lão phát động phản công điên cuồng.

Đại trưởng lão tại không trung thét dài một tiếng. Vốn bảy vị trưởng lão đối với Niệm Băng có điểm khinh thị, Niệm Băng dù sao là hậu bối của bọn họ. Mặc dù ngoài miệng không nói ra, nhưng lúc đầu bọn họ chỉ dùng năm thành thực lực mà thôi. Nhưng tình thế đột nhiên biến hóa, khiến cho Đại trưởng lão không thể giữ lại thực lực, lão huyết gió ra hiệu cho các huynh đệ của mình toàn lực ra tay.

Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão cùng Thất trưởng lão đồng thời buông cho đối thủ bay lên trời, tại không trung Niệm Băng cùng Đại trưởng lão gặp nhau. Hỏa ảnh khôi lỗi, băng ảnh khôi lỗi, quang minh ảnh khôi lỗi, thổ ảnh khôi lỗi với tốc độ gấp đôi lúc trước trở lại trước người Niệm Băng. Ám ảnh khôi lỗi phun ra khí lưu màu đỏ sậm, so với lúc trước càng cường thịnh hơn, thẳng đến bốn vị trưởng lão ở không trung. Bốn ảnh khôi lỗi đều tự xuất ra nguồn năng lượng của mình, bốn cây ma pháp đao quang mang phóng mạnh, đồng thời phát động công kích. Bốn đạo đao mang tại không trung ngưng kết cùng một chỗ, lấy băng hỏa làm căn bản, quang minh cùng thổ làm phụ trợ, không thể nghĩ ngờ gì chính là một ma pháp dung hợp bốn nguyên tố. Mặc dù đơn độc chỉ có thất giai, nhưng tại tác dụng tương sinh dung hợp cùng một chỗ, khiến công kích lần này cao tới ngoài thập giai. Đáng tiếc lúc này Niệm Băng lại quên mất.

Bốn gã vũ thánh trăm tuổi đồng thời toàn lực ra tay uy lực như thế nào, chỉ có chân chánh mặt đối mặt mới có thể tinh tường. Bốn người tám chiêu, tám cỗ khí lưu đều ngưng kết thành từng vầng to nhỏ bằng miệng bát. Nhưng khi tám cỗ khí lưu oanh kích trên công kích của bốn gã ảnh khôi lỗi hợp lực, Niệm Băng lại lập tức ý thức được không ổn. Thiên nhân linh vực không thể nghĩ ngờ có thể tăng cường phạm vi, đồng thời làm suy yếu đối thủ. Nhưng nếu thực lực đối phương vô cùng cường đại, thì cũng không thể chống cự, cũng giống như lúc trước. Niệm Băng nhìn đau tạo ra một phản ứng nhanh nhạy, trong nháy mắt thu lại bốn ảnh khôi lỗi. Năng lượng va chạm, với tác dụng không gian ảnh khôi lỗi lóe ra xa hơn mười trượng.

Tiếng vang rền dữ dội khiến cho cả sân rộng dưới đất đều hơi rung rinh. Niệm Băng toàn thân chấn động kịch liệt, vụ nổ mạnh làm thân thể hắn vừa mới xuất hiện đã bị vọt thẳng tới trên thạch bích ở xa mới rơi xuống. Niệm Băng bị quăng xuống đất tá hỏa tam tinh, chỗ hắn ngã sấp xuống rất gần cây hương. Niệm Băng nhìn thoáng qua thấy lúc này cây hương mới cháy hết một phần ba mà thôi.

Bốn gã Vũ thánh giận dữ toàn lực ra tay thật là đáng sợ. Mặc dù Niệm Băng thu lại rất nhanh, nhưng bốn ảnh khôi lỗi phát động công kích cũng đã biến mất. Tiên thiên khí chúng nó giữ lại trong chuôi bốn cây thần đao, nhưng muốn khôi phục không phải bây giờ có thể làm được. Để tăng cường thực lực ảnh khôi lỗi, hắn phải hao phí nhiều thời giờ cùng tinh lực mới giúp chúng nó khôi phục đến hình thái nguyên lai. Nếu bây giờ lại dùng ma pháp dụng xuất ảnh khôi lỗi, vậy thì rất có thể lại đem tiên thiên khí vất vả ngưng kết thành trong thần đao tiêu hao hết, hơn nữa ảnh khôi lỗi ngưng kết một lần nữa thì uy lực kém hơn nhiều.

Ám ma thử đúng là xui xẻo, tốc độ dưới mặt đất của nó có lẽ rất nhanh, nhưng tại sân rộng lớn này, thân thể nó giống như núi nhỏ muốn tránh cũng tránh không được. Trong chấn động mạnh, thân thể Ám ma thử bỗng nhiên bị ném đi. Thân thể thật lớn đập trên mặt đất liên tiếp lăn lộn vài cái mới ổn định. Từng vạch vết thương ngang dọc trên thân thể khổng lồ. May mắn là thân mình nó chẳng những có thuộc tính hắc ám, đồng thời cũng có thuộc tính thổ, lực phòng ngự rất mạnh, lúc này mới không có rơi vào kết cục cả thân thể bị phân giải. Mặc dù như thế, nhưng ám ma thử cũng chịu bị thương rất nặng.

Đúng lúc này, Niệm Băng không chút trì hoãn, thanh quang chợt lóe, Tự do chi phong đích khinh ngâm trở lại trước mặt hắn. Phong ảnh khôi lỗi bị lực ma pháp của Ngũ trưởng lão đột nhiên bộc phát mạnh mẽ đánh tan. May mắn là tiên thiên khí của hắn cuối cùng có thể giữ lại được. Quang mang màu đen lóng lánh, ám ảnh khôi lỗi không tiến mà lui lại, vượt ra phía sau, vẽ một đường cong ở không trung hướng Niệm Băng bay tới. Cùng lúc đó, ám ma thử cũng bị hắn thu trở về trong Phệ ma đao. Trong nháy mắt, lúc hắn vừa mới lui trở về thì chỗ hắn vừa rời đi đã bị hỏa diễm màu lam sẫm hỏa diễm bao trùm, đúng là cực hạn chân hỏa!

Niệm Băng từ trên mặt đất đứng dậy, trong miệng không ngừng ngâm xướng chú ngữ. Băng tuyết nữ thần đích thân tức - Thần lộ đao cùng Hỏa diễm chi thần đích bào hao - Chánh dương đao phân biệt xuất hiện trong tay hắn. Không có ảnh khôi lỗi, bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào lực lượng của chính mình. Ám ảnh khôi lỗi đứng ở bên cạnh Niệm Băng, nó dùng năng lượng huyền hóa ra thân thể, nơi ngực không ngừng pháp phòng; hiển nhiên dưới sự ra tay toàn lực của các trưởng lão đã chịu không ít đau khổ. Hắc ám năng

lượng cũng có mức độ hao tổn nhất định, nhưng ánh mắt hần lại xuất hiện quang mang màu đỏ, đó là màu đỏ của sự chấp nhất.

Bảy vị trưởng lão lại tụ cùng một chỗ, bọn họ đã ổn định khí tức. Mặc dù hủy diệt được năm ảnh khôi lỗi của Niệm Băng, nhưng dùng thiên nhân lĩnh vực toàn lực công kích, đối với bọn họ tiêu hao cũng rất lớn ma pháp lực và đấu khí. Bọn họ phát hiện Niệm Băng so với trong tưởng tượng của bọn họ mạnh hơn rất nhiều, nhất là phương thức công kích quái dị kia, cho tới bây giờ còn làm cho tâm bọn họ sợ hãi. Ấn tượng sâu nhất chính là Nhị trưởng lão, tới giây phút cuối cùng, lão đã toàn lực ra tay. Một ít đặc thù hắc ám ma pháp do chính lão nghiên cứu được toàn lực công ra, nhưng ám ảnh khôi lỗi lại phảng phất là khắc tinh của nó. Hắc ám ma pháp lực của lão phát ra đều bị ám ảnh khôi lỗi hút hết. Nếu không phải hỏa hệ thập giai ma pháp của Lục trưởng lão kịp thời đuổi tới, có lẽ Nhị trưởng lão đã bị ám ảnh khôi lỗi hút khô pháp lực.

”Hảo, Tiên thiên lĩnh vực. Ta càng lúc càng tin tưởng nhãn quang của ma sư.” Chịu một chút mệt mỏi, nhưng Đại trưởng lão trong mắt ngược lại toát ra vẻ vui mừng. Lão vừa đề tụ đấu khí vừa hướng Niệm Băng mỉm cười. Đáng tiếc Niệm Băng bây giờ lại không có chút tâm tình trả lời lão, chú ngữ trong miệng hần ngâm xướng tốc độ không ngừng nhanh lên; hồng, lam hai khối lực mang tinh đã ngưng kết tại không trung.

”Băng tuyết nữ thần, xin mời ban cho ta Vĩnh đồng chi băng, Hỏa diễm chi thần. Xin mời ban cho ta Phượng hoàng niết bàn chi diễm; cực hạn của băng cùng hỏa, dung hợp đi”. Hồng, lam lưỡng sắc quang mang đồng thời bay lên. Dần dần ma pháp lực của Niệm Băng không ngừng tăng lên, từ lam quang biến thành bạch, từ hồng quang thì biến thành hỏa diễm màu lam sẫm. Niệm Băng rất minh bạch rằng mình vị tất có thể chống đỡ được nữa, bây giờ hần chỉ có thể đem hết toàn lực liều mạng, có lẽ còn có chút cơ hội. Xung quanh cơ thể hần, xoay vòng quanh Băng Hỏa Đồng Nguyên quang cầu là năm hệ tiểu quang cầu. Dưới tác dụng của Mô phỏng ma pháp của Niệm Băng, chúng nó dần dần chuyển hóa thành năng lượng băng cùng hỏa.

Bọn họ biết cơ hội chỉ còn hồi cuối cùng này thôi. Bảy vị trưởng lão đều đã khôi phục nguyên khí, nếu lúc này mình không thể nhân cơ hội này đạt được mục đích, vậy thì bọn họ tuyệt sẽ không cho mình có cơ hội ngâm xướng chú ngữ một lần nữa.

Không khí ngưng trọng lan tràn trong không trung. Nhìn thấy chung quanh thân thể Niệm Băng nồng đậm băng, hỏa - hai loại ma pháp nguyên tố, trong mắt bảy vị trưởng lão toát ra vẻ ngưng trọng. Bốn vị trưởng lão am hiểu vũ kỹ tiến lên trước một bước, ba vị ma đạo sư ngâm chú ngữ trầm thấp không ngừng. Lúc này Long thiên hương đã cháy được gần một nửa rồi.

Sau khi ngưng tụ ma pháp lực Băng Hỏa Đồng Nguyên, Niệm Băng lớn mật lựa chọn không dùng ma pháp cao hơn. Hần biết rõ ràng nếu so thực lực, chính mình có lẽ không thua sút bất kỳ một vị trưởng lão nào. Cùng với Tiên thiên lĩnh vực, đối phó hai vị trưởng lão cũng không phải là vấn đề quá lớn. Có Ám ảnh khôi lỗi trợ giúp, cho dù là ba vị trưởng lão toàn lực ra tay, mình cũng có biện pháp có thể ứng phó được. Hướng chỉ còn có bảy cây tuyết thể ma pháp đao, dựa vào với tác dụng tăng cường ma pháp của chúng, hần có thể cùng bốn gã trưởng lão mặt đối mặt.

Mặc dù bây giờ toàn bộ thực lực của hần đã tương đương Ma đạo sư cùng Thần hàng sư, nhưng bây giờ đối mặt với hần chính là bảy vị trưởng lão. Xem vị trí của bảy vị trưởng lão đang đứng thì biết bọn họ vô cùng thiện chiến thuật liên thủ. Nếu trực tiếp đối kháng, có lẽ mình cả một tia cơ hội đều không có. Bây giờ mình chỉ có khả năng dựa vào Thiên nhân huyết làm trụ cột cho tinh thần lực cường đại, không cần khống chế ảnh khôi lỗi, cũng có thể điều động tuyệt đại bộ phận tinh thần lực. Cho nên trực diện cứng đối cứng đối với mình cũng không có chỗ nào tốt, chỉ bằng ...

Một đám quang cầu quang mang hồng lam lưỡng sắc xen lẫn dần dần xuất hiện chung quanh thân thể Niệm Băng. Thời điểm mấy quang cầu này vừa mới xuất hiện, đã có đường kính một thước. Nhưng dưới tinh thần lực mạnh mẽ của Niệm Băng đè ép, quang cầu rất nhanh biến thành một khối quang cầu chỉ bằng nắm tay. Bởi vì sử dụng tinh thần lực tột bậc, nơi mi tâm Niệm Băng dần dần sáng lên, quang mang màu trắng nhu hòa phóng thích ra. Trong ánh mắt Niệm Băng lộ ra thần quang trầm tĩnh, cho dù đối diện với hần là bảy Đại trưởng lão Huyết Sư đường, lúc này cũng không dám nhìn vào mắt hần.

Số lượng quang cầu dưới tác dụng tăng lực của Thiên nhân lĩnh vực càng ngày càng nhiều. Mấy trăm khối

quang cầu có được lực áp súc mãnh liệt không ngừng tại không trung lóe ra. Mặt sau mỗi một viên quang cầu đều có một sợi dây vô hình dùng tinh thần lực dẫn dắt, dưới tầm khống chế của Niệm Băng, phát ra không gian chung quanh.

Băng tuyết nữ thần đích thân cùng Hỏa diễm chi thần đích bào hao tại trong tay Niệm Băng phóng ra quang mang mãnh liệt nhất. Chính vì chúng nó có được năng lượng khổng lồ, mới khiến cho Niệm Băng trong thời gian ngắn ngưng tụ ma pháp lực nhiều như vậy.

Lúc này Niệm Băng cơ hồ vận dụng toàn bộ pháp lực của mình, hẳn muốn dùng kỹ xảo cùng bảy Đại trưởng lão kết thúc cuộc đấu này.

Khi Niệm Băng phát ra Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp đạn kéo dài gần một phần ba diện tích sân, Long thiên hương đã cháy tới một nửa. Có thể tiếp tục chống đỡ được hay không thì phải xem Niệm Băng đối với mấy ma pháp đạn này khống chế như thế nào.

Khẽ quát một tiếng, Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão phát động tấn công trước tiên. Ngũ trưởng lão phát ra ma pháp mà Niệm Băng rất quen thuộc, đó là Hỏa Thần Chi Thủ cửu giai. Hỏa Thần Chi Thủ phình ra trong không khí mang theo một mảnh thủy ảnh hư ảo. Diện tích cự thủ không ngừng mở lớn, hướng vào lượng lớn ma pháp cầu trước người Niệm Băng đánh tới. Lục trưởng lão cố ý so với Ngũ trưởng lão chậm hơn hai nhịp. Khí cực lạnh từ trên mặt đất tràn đến, đúng là Băng hệ ma pháp cửu giai - Cực Đóng Địa Ngục. Ma pháp này có thể sinh ra nhiệt độ dưới 0 độ, hơn nữa pháp lực của người thi triển nếu sung túc, hoàn toàn có thể khống chế để đạt tới diện tích lớn hơn.

Lục trưởng lão lựa chọn như vậy chính là muốn cùng Ngũ trưởng lão phối hợp. Hỏa Thần Chi Thủ vì lẽ đó mang công kích trên diện rộng. Cũng vì có thể phá hủy càng nhiều Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp đạn mà Cực Đóng Địa Ngục trên mặt đất sau khi phá hủy ma pháp đạn, trong nháy mắt làm trì trệ động tác Niệm Băng. Hai này cái dù sao cũng là cửu giai ma pháp, cho dù là Thiên nhân lĩnh vực cũng chỉ có thể suy yếu một bộ phận lực công kích của chúng nó mà thôi.

Trải qua giao thủ lúc trước, bảy vị trưởng lão đã hiểu rõ năng lực Niệm Băng. Mục đích của hai vị ngũ, lục trưởng lão ra tay chỉ có một mục đích, đó là hủy diệt sinh lực của Niệm Băng, hơn nữa còn vây khốn hẳn. Chính thức đánh bại Niệm Băng chính là bốn vị trưởng lão am hiểu vũ kỹ kia. Bọn họ xếp đặt như thế đã phi thường trọng thị Niệm Băng lắm rồi.

Khi Cực Đóng Địa Ngục đồng thời lan tràn tới, Đại trưởng lão dẫn Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão cùng Thất trưởng lão phóng người lên. Dựa vào thánh đấu khí cường đại, bọn họ lơ lửng ở giữa không trung. Quang mang đấu khí hoàn toàn thiêu đốt thành màu bạc, quang diễm màu bạc làm cả sân rộng lóe sáng. Chỉ cần uy lực ma pháp phát ra, bọn họ tất nhiên sẽ lấy tốc độ nhanh nhất hướng Niệm Băng phát động công kích. Mục tiêu Đại trưởng lão là tập trung vào Âm ảnh khôi lỗi, còn ba vị trưởng lão khác thì tập trung vào Thiên nhân lĩnh vực của Niệm Băng.

Lúc trước người bị tiêu hao lớn nhất chính là Nhị trưởng lão. Giống như trước, lão bắt đầu ngâm xướng chú ngữ. Thanh âm như nước nổ, căn bản nghe không rõ ngâm xướng cái gì. Nhưng hắc ám khí tức chung quanh thân thể lão dần dần trở nên cường thịnh, ma pháp này tuyệt không đơn giản.

Hữu Thủ Hỏa Thần khuếch trương đến đường kính mười trượng, cơ hồ bao quát một nửa không trung Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp đạn. Ngũ trưởng lão mấy mươi năm trước đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư. Lão rất rõ uy lực của ma pháp đạn, nhưng lão cũng không lo lắng. Bởi vì uy lực ma pháp đạn khi nổ bao trùm trên diện lớn, chỉ cần Hữu Thủ Hỏa Thần của lão dẫn bạo một bộ phận trong đó, có lẽ mấy cái ma pháp đạn này của Niệm Băng đều phải xong đời. Nhưng không thể nghĩ được tình huống lại đã xảy ra không như lão tưởng.

Mấy trăm khối Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp đạn ngưng tụ kia cơ hồ là toàn bộ pháp lực của Niệm Băng đột nhiên chuyển động, hơn nữa tốc độ cực nhanh. Ma pháp đạn chia làm hai phía, hướng hai bên tấn ra rất nhanh, trực tiếp đánh tới Hỏa Thần Hữu Thủ ở không trung. Trong đó bốn khối ma pháp đạn vẽ ra đường vòng cung, giống như "lưu tinh cản nguyệt" hướng bốn vị trưởng lão ở không trung nghênh đón. Còn những ma pháp đạn khác thì giống như "thiên nữ tán hoa" phân tán rất rộng. Cái bay thẳng, cái bay xéo, cái lại vẽ đường vòng cung, từ xa vòng quanh qua bốn vị trưởng lão phía trước mà nhắm thẳng đến ba vị ma pháp sư phía sau đánh tới.

Ở không trung, bốn vị trưởng lão đồng thời hét lớn một tiếng, đều đánh ra một quyền, nhắm Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp cầu công tới, bọn họ cũng không vội vã. Ba vị trưởng lão phía sau sớm đã chuẩn bị. Ma pháp của Niệm Băng tuy mạnh, nhưng muốn dựa vào mấy cái ma pháp đạn này giải quyết ba vị ma đạo sư phía sau, điều đó không có khả năng. Cho nên mục tiêu bọn họ chỉ có một, đó là phải đánh bại Niệm Băng.

Tuy vậy, bốn vị trưởng lão lại vạn lần không nghĩ tới, một quyền "thập nã cửu ổn" (mười phần chắc ăn chín phần) của bọn họ lại rơi vào khoảng không. Bản thân thánh đấu khí bọn họ phát ra lại thu bó khí tức chung quanh. Cho nên cũng sợ bốn khối ma pháp đạn lại sẽ thay đổi phương hướng. Nhưng không ai ngờ bản thân bốn khối ma pháp đạn tản mát ra một cỗ khí tức kỳ quái. Băng cùng hỏa hai loại năng lượng ma sát tạo ra từ trường quái dị, buộc thánh đấu khí phiêu nhiên lui về phía sau. Ngay sau đó lại gia tốc vọt tới trước, chỉ có điều lần này phương hướng vọt tới trước lại thay đổi. Bốn khối ma pháp đạn nhắm một vị trí vọt đi, tất cả trong nháy mắt đã hoàn thành.

Đấu khí bốn vị trưởng lão đánh ra đã thúc thủ không trở lại, bắt đắ dĩ bốn người chỉ có thể ngưng tụ thánh đấu khí hóa thành cương khí hộ thân. Đại trưởng lão phản ứng nhanh nhất, thân thể tại không trung xoay một cách kỳ dị, huyền hóa ra đầy trời thối ảnh (ảnh màu đen). Đấu khí mệnh môn giống như hải triều gào thét tuôn ra, đồng thời còn mang theo hỏa diễm màu lam mãnh liệt. Lão là ma võ sĩ hỏa hệ, cũng là người mạnh nhất trong bảy vị trưởng lão.

Trong tiếng nổ ầm ầm, bốn khối Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp đạn chợt đánh tới cùng một chỗ, trong nháy mắt va chạm. Thiên nhân linh vực của Niệm Băng tức khắc lan tràn, chúng bao phủ ở bên trong, khiến cho khí tức băng cùng hỏa lập tức tăng lên. Đồng thời dưới tác dụng của Thiên nhân linh vực, Hữu Thủ Hỏa Thần cách Niệm Băng còn có ba tượng quang mang đã bị mờ nhạt, tốc độ đi tới đã thấp xuống không ít.

Lực va chạm thật lớn mang hai loại khí tức hoàn toàn khác biệt cứng cỏi, chấn lui bốn lão Vũ thánh hơn một trượng. Mặc dù bọn họ cũng không bị thương gì, nhưng khí tức băng cùng hỏa đồng thời xâm nhập vào thân thể tuyệt không dễ chịu. Bốn người đồng thời dùng đấu khí bức hai khí băng, hỏa trong cơ thể ra. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, Niệm Băng có thể làm rất nhiều chuyện.

Thân ảnh màu đen đột nhiên xuất hiện trước người Niệm Băng, Phệ ma đạo ngênh đón Hữu Thủ Hỏa Thần. Không phải Niệm Băng không muốn dùng không gian ma pháp bảo, mà dưới sự bao phủ của cửu giai ma pháp, không gian chung quanh đều bị uốn cong. Hắn chỉ có khả năng di động trong phạm vi công kích của Hữu Thủ Hỏa Thần mà thôi.

Ma pháp mở rộng vô cùng, cùng đòn công kích của Phệ ma đạo va chạm. Nhất thời trong không khí ma pháp nguyên tố ba động mãnh liệt. Một lỗ lớn dài hơn một trượng từ Phệ ma đạo mở ra. Mặc dù là cửu giai ma pháp, nhưng công kích phạm vi quá lớn, uy lực cũng sẽ yếu bớt rất nhiều.

Thừa cơ hội này, Niệm Băng trong nháy mắt dời đi, phiêu nhiên thoát ra phạm vi công kích của Hữu Thủ Hỏa Thần. Âm ảnh khôi lỗi đã bộc phát ra một đám hắc khí, bức trụ lỗ hổng; thân mình chợt lóe, cùng Niệm Băng chui ra. Chỉ có điều lúc này khí lưu màu đen chung quanh thân thể hắn đã lu mờ rất nhiều, hiển nhiên vì tiêu hao quá lớn.

Niệm Băng bên này trốn tránh ma pháp công kích, nhưng hắn không ngừng khống chế ma pháp đạn. Ma pháp đạn vốn bay loạn xạ khi tiến vào trong phạm vi năm trượng của ba vị ma tầm sư, lập tức thay đổi. Giống như binh lính dưới tay Nguyên soái, xếp thành ba nhóm chỉnh tề, mỗi nhóm tốc độ phân biệt nhắm phía ba vị ma đạo sư đánh tới. Xuyên qua một điểm bạo phá, đây là điều Niệm Băng muốn làm.

Một cái Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp đạn đối với một gã ma tầm sư cấp bậc ma pháp sư mà nói là không đáng kể chút nào. Cho dù ma pháp đạn này đè nén lại, nhưng năng lượng phân tán cũng chỉ có thể tương đương ngũ, lục giai ma pháp mà thôi. Cho dù chúng nó mang theo băng hỏa khí tức, đối với ma đạo sư tu luyện ma pháp cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Nhưng nếu mấy ma pháp cái này đều tại một điểm cố định nổ mạnh, thì không nói trước được lực bộc phát lớn hay nhỏ. Khi hình thành một cơn lốc băng hỏa thì tuyệt đối sẽ không yếu hơn thập giai ma pháp.

Dù sao kia không những là toàn bộ ma pháp lực của Niệm Băng, đồng thời còn hấp thu năng lượng ma pháp ở không trung. Hơn nữa lại thêm Băng tuyết nữ thần đích thân tức cùng Hỏa diễm chi thần đích bào

hao. Hai thanh thần nhận này tăng phúc cộng với tính chất đặc thù của Băng Hỏa Đồng Nguyên, thì toàn bộ ma pháp lực này của Niệm Băng so với ba gã ma tầm sư tuyệt đối mạnh hơn.

Nhưng Đại trưởng lão cùng bốn gã vũ thánh cũng không lo lắng cho ba vị ma tầm sư. Điều này tự nhiên là có nguyên nhân, ma đạo sư đã trăm tuổi, kinh nghiệm chiến đấu thì Niệm Băng không có khả năng so sánh. Đối mặt với Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp đạn, mặc dù ba vị ma đạo sư kinh ngạc vì Niệm Băng không chế ma pháp tinh diệu, nhưng bọn họ cũng không có chút gì bối rối. Ba người rất nhanh thối lui, ba bàn tay đồng thời duỗi ra. Trong quang mang lóng lánh, hồng, lam, hắc tam sắc quang mang tại không trung ngưng tụ, ma pháp Nhị trưởng lão chuẩn bị xong lúc trước rốt cục xuất hiện.

Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão dựa vào ma pháp lực tinh khiết, tại không trung hình thành một tấm chắn thật lớn che ở trước ba người. Trước mặt Nhị trưởng lão lại xuất hiện lần lượt các thân ảnh màu đen. Mấy thân ảnh này cao tới ba trượng, ngồi trên chiến mã thật lớn, trong tay bọn chúng đều cầm một cây thương dài năm trượng thật lớn. Tổng cộng có bốn gã, chắn ngang trước thân ba vị trưởng lão.

Niệm Băng thất thanh kinh hô: "Hắc ám triệu hoán chi chung cực hắc kỵ sĩ !" . Hắc đương nhiên biết ma pháp này, đây rõ ràng là một hắc ám cấm chú thập nhất giai. Với năng lực của Niệm Băng, căn bản không đủ để dụng xuất cấm chú cường đại như vậy, không nghĩ tới lại xuất hiện trong tay Nhị trưởng lão ; vốn đã bị tiêu hao không ít ma pháp lực, hơn nữa không có sử dụng ma pháp vật phẩm gì phụ trợ.

Ba cổ Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp cầu hợp một, theo ba hướng bất đồng đánh tới kết giới do Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão liên thủ bày ra. Tiếng ầm ầm kịch liệt không ngừng vang lên. Dưới sự không chế tận lực của Niệm Băng, Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp cầu sinh ra lớp lớp. Công kích đã có hiệu quả nhất định, một phần ba ma pháp cầu đã đánh tới, kết giới sắp sửa đến bên bờ sụp đổ.

Đúng lúc này, bốn gã Chung cực hắc vô sĩ cao lớn kia ra tay. Bốn cây thương dài đến năm trượng đồng thời đâm ra, nhất thời đâm phá bốn ma pháp cầu. Bốn cây thương thương liên tiếp chớp động, huyền hóa thành một mảnh thương ảnh. Uy lực cấm chú thật đáng sợ, bọn họ căn bản không để cho ma pháp cầu có cơ hội liên hợp bộc phát,

Bốn gã Chung cực hắc kỵ sĩ nhanh chóng xông ra. Trong thương ảnh, ma pháp cầu ngưng tụ toàn bộ ma lực của Niệm Băng, từng cái từng cái một bị giảm bớt. Mặc dù Niệm Băng không chế tinh diệu, nhưng bốn hắc kỵ sĩ này thật sự quá mạnh mẽ. Chẳng những công kích mạnh mẽ, tốc độ càng giống như thiểm điện, ma pháp cầu muốn tránh thoát cũng không được.

Lúc này Đại trưởng lão dẫn ba gã trưởng lão khác hướng Niệm Băng phát ra công kích như cuồng phong bạo vũ. Đầu khí trong không khí tung hoành, từng đạo quang mang không ngừng truy kích thân hình vụt hiện lên của Niệm Băng, khiến cho hắc không có nhiều tinh thần để không chế ma pháp. Bất đắc dĩ Niệm Băng chỉ có thể hướng ma pháp cầu của mình truyền đạt một mệnh lệnh cuối cùng, rồi tất cả cùng nổ mạnh một lúc.

Không khí phảng phất trong nháy mắt đình chỉ. Bốn gã trưởng lão vốn công kích Niệm Băng đồng thời đem đầu khí hộ thân thúc dục đến cực mạnh, bốn luồng ánh sáng màu bạc bay tứ tán. Cả sân rộng dưới đất lâm vào trong một mảnh băng hỏa địa ngục. Ngũ trưởng lão vốn phóng thích cứu giai ma pháp, nhưng trong phiên băng hỏa địa ngục này đều bị cắn nuốt hết. Nhiệt độ trong không khí luân phiên biến hóa, chợt lạnh chợt nóng. Một cơn lốc năng lượng kịch liệt quét ra, kết giới do Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão liên thủ phát động đã bị đánh dập nát.

Nhị trưởng lão, Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão ba người được Chung cực hắc ám kỵ sĩ tạo thành hắc ám khí lưu xoay quanh bảo vệ. Nhị trưởng lão thi triển cấm chú này cũng không phải là cường lực cấm chú bộc phát một lần. Nhưng lần này gọi ra bốn gã Chung cực hắc ám kỵ sĩ, thực lực tương đương với bốn hắc ám vũ thánh cường hãn. Mặc dù thời gian chúng nó duy trì là có hạn, nhưng trong thời gian ngắn lực phá hủy có thể tạo thành cũng vô cùng lớn. Băng hỏa địa ngục bộc phát mặc dù tạm thời ngăn chặn được bốn gã hắc ám kỵ sĩ, đến mức mà bọn họ có thể thi triển, cho dù là bốn gã vũ thánh thật sự cũng chỉ ngăn cản được một phần mà thôi.

Thật ra Niệm Băng rất bất đắc dĩ, nếu không gặp phải Chung cực hắc ám kỵ sĩ cùng với bốn người Đại trưởng lão áp bức đến không có biện pháp, hắc cũng sẽ không lựa chọn để cho ma pháp lực của mình hoàn toàn bộc phát. Hắc hiểu rất rõ ràng, một khi năng lượng bộc phát đi qua, ba gã ma đạo sư cùng xuất thủ

rồi đến bốn người Đại trưởng lão lại cùng lúc đối phó mình. Khi mình đã mất đi tuyệt đại bộ phận ma pháp lực, căn bản là không có khả năng may mắn thoát khỏi, nhưng hần căn bản không còn sự lựa chọn nào khác.

144. Chương 143: Di Hồn Áo Tư Táp Xuất Kích

Vụ nổ cực mạnh sinh ra do hệ quả va chạm của Băng Hỏa địa ngục khiến Niệm Băng cũng bị ảnh hưởng. Thiên nhân lĩnh vực hộ thân bởi vì không còn nhiều ma pháp lực để duy trì, đã trở nên yếu nhược rất nhiều.

Lực công kích cường hân vừa rồi lại một lần nữa bức hần đập vào vách thạch bích. Cảm giác suy yếu từng trận truyền đến, tinh thần lực mặc dù còn có thừa, nhưng không có ma pháp lực duy trì, hần đã bước tới tình cảnh sơn cùng thủy tận mất rồi.

Bảy hệ ảnh khôi lỗi lần đầu tiên bị phá. Ma pháp cực mạnh vừa rồi cũng không có tạo ra thương tổn thực sự gì cho bảy vị trưởng lão. Bây giờ trừ phi hần sử dụng nguyên rửa tính mạng, nếu không quả thật không có cách nào có thể dùng để ngăn cản sự công kích của các trưởng lão.

Tuy nhiên, đối mặt với sự khảo nghiệm như vậy, hần như thế nào lại sử dụng cái trở chú nguyên rửa tính mạng để hại bản thân mình đây?

Từng ngum, từng ngum, thở hổn hển, băng vào tiên thiên chi khí và cơ thể cường hân để chống đỡ lại tác động của Băng Hỏa địa ngục trùng kích. Niệm Băng không ngừng tự hồi bấy giờ bản thân nên làm những gì tiếp theo.

Lúc này, Long Thiên hương đặt ở một góc mặt thất vẫn đang âm ỉ cháy, cũng không hề bị Băng Hỏa địa ngục ảnh hưởng đến, vẫn còn đến một phần ba như trước chưa hề suy xuyên.

”Lão Đại, người vẫn ổn đó chứ?”

Không được!!! Giờ đến phiên ta phải ra tay.”

Thanh âm Áo Tư Táp ở một nơi sâu thẳm trong lòng Niệm Băng vang lên, từ ngực xuất ra một khí lưu màu xám ngoe muốn chuyển động. Thanh âm của hần nhất thời khiến Niệm Băng đang trong cơn suy tư bình tĩnh, do dự áp ứng hồi:

”Người có thể ra được sao? Bên ngoài mấy vị trưởng lão này, mỗi một người đều có thể mạnh hơn so với người đó!!”

Áo Tư Táp mặc dù là đại biểu cho hậu nhuệ của Long Vương, nhưng hần chỉ mới trải qua sau thời kì ấp trứng không lâu.

Áo Tư Táp cười hắc hắc nói:

”Đương nhiên trực diện đánh thì không thể được. Bất quá, với khối thân thể này của chúng ta nếu để cho ta dùng thì so với người thể nào cũng mạnh hơn chút ít đó. Người đã không còn đủ ma pháp lực nữa, phải nghỉ ngơi một lát. Cứ để người huynh đệ này đi ứng phó vậy, dù sao thời gian cũng không còn nhiều nữa, đến lúc ta phải ra tay rồi.”

Hần cùng với Niệm Băng ở trong một cơ thể, hai người linh hồn tương thông, khi Niệm Băng vừa mới bắt đầu cùng bảy vị trưởng lão chiến đấu, hần cũng đã tỉnh giấc. Thông qua cảm xúc của linh hồn, hần tự nhiên biết trận chiến trước mặt này sẽ như thế nào, Niệm Băng đã không thể chống đỡ được nữa, Áo Tư Táp lúc này mới xuất ra đề nghị để chính hần tiếp tục ứng phó giai đoạn khảo nghiệm kế tiếp.

Niệm Băng lúc này đã không còn sự lựa chọn nào khác, đáp ứng một tiếng rồi thu liễm thần lực của bản thân, đem linh hồn thu vào bên trong Thiên Nhân huyết, để nhường lại quyền không chế thân thể.

Áo Tư Táp đã có một đoạn thời gian không sử dụng khối thân thể này, khi hần một lần nữa tiếp quản quyền không chế cơ thể thì bên trong đôi mắt Niệm Băng vốn có màu lam nay bỗng xuất ra vài tia kim quang, Tiên thiên lĩnh vực hộ thể bị một tầng nhân nhạ khí lưu màu xám thay thế.

Ở bên trong khí lưu màu xám mờ mờ hiện ra một tia hào quang màu vàng, mặc dù không còn Thiên Nhân linh vực bảo vệ, nhưng năng lượng Băng Hỏa linh vực còn sót lại không hề tạo thành thương tổn gì cho hắn.

Áo Tư Tập thân thể căng phồng lên, khoa trương hét lớn một tiếng:

”Thần Long phúc thể”

Linh trí hắn đã được mở ra, tự nhiên hiểu rõ không được để người khác biết chuyện bản thân cùng Niệm Băng dùng chung một thân thể. Việc khoa trương hét lớn này chính là vì muốn che dấu chân tướng.

Lân phiến màu xám dần dần bao phủ làn da, từ trên cánh tay phải lan rộng khắp toàn thân.

Lân phiến màu xám nhàn nhạt lóng lánh tỏa ra hào quang yếu ớt, từng tấm lân phiến ti li, nhìn từ bên ngoài cũng không thấy có biến hóa gì lớn, nhưng Áo Tư Tập đã đem lực phòng ngự của toàn bộ khối thân thể này nâng lên mấy lần so với lúc trước, Cốt xương cốt toàn thân phát ra tiếng kêu răng rắc, khối thân thể lân giáp tràn đầy lực sung mãn mà dưng dậy.

Thân hình chợt lóe lên, trực tiếp đánh vào Thất trưởng lão, vì né tránh xung lực của Băng Hỏa địa ngục mà đang đứng nép một bên.

Muốn ăn cá thì cũng phải chọn cá tươi mà ăn. Bất luận là về bài danh hay là thực lực chân chính, Thất trưởng lão quả thực là người yếu nhất trong đám Huyết Sư Đường trưởng lão.

Lúc này, bảy vị trưởng lão đều đã vùng vẫy thoát khỏi tầm ảnh hưởng của Băng Hỏa địa ngục, bọn họ vừa định tiếp tục hướng về Niệm Băng phát động công kích, thì lại rõ ràng trông thấy thân thể Niệm Băng nhanh như thiểm điện đánh về phía Thất trưởng lão.

Thất trưởng lão lạng người đi một chút, lúc trước Niệm Băng sử dụng đều là ma pháp, hắn sao lại đột nhiên trực tiếp lao người vào mình mà công kích?

Niệm Băng thể tới tuy nhanh, nhưng không có gì ra vẻ hoa chiêu. Băng vào tốc độ xuất động một quyền nhìn qua cũng không có uy lực quá lớn.

Thất trưởng lão không kịp suy nghĩ gì nhiều, thân hình vừa dịch chuyển, liền như sét đánh xuất liên ba chưởng, hướng về Áo Tư Tập công kích.

Khi đầu khí hai người tiếp xúc trong một sát na, Thất trưởng lão đột nhiên giật mình, cảm giác được đối phương đang phát ra một loại đầu khí màu xám tràn ngập quái tính. Đầu khí do chính mình phóng xuất dĩ nhiên có hơn phân nửa giống như bổ vào túi da bình thường, hồn nhiên vô lực.

Ngay lúc này, Áo Tư Tập đã đến sát bên người lão, một đầu quyền hướng đến ngực phải của Thất trưởng lão mà công tới. Áo Tư Tập tốc độ cực nhanh, so với ảnh khôi lỗi trong Thiên nhân linh vực cũng không kém tí nào.

Thất trưởng lão kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, dưới tình huống đã không cách nào tránh khỏi liền khơi khơi đánh ra một chưởng. Dùng thể tấn công để tự cứu mình đó là sự lựa chọn tốt nhất của lão lúc này. Đáng tiếc, phán đoán của lão lại sai rồi, Áo Tư Tập tựa hồ căn bản không chút e sợ đòn công kích của lão, lại thúc đẩy tốc độ tăng thêm vài phần. Một chưởng mà Thất trưởng lão đánh ra chỉ vừa mới đi ra một nửa, đầu khí còn chưa hoàn toàn phóng xuất thì đã đụng vào thân thể hắn.

Trong phút chốc, Thất trưởng lão rõ ràng cảm giác được thân thể Áo Tư Tập khẽ run lên, thế nhưng đã tá mắt ba thành công kích của chính mình. Thân thể hắn giống như một khối cương thiết cứng rắn, phát ra một tiếng ”bịch” vang vọng.

Cùng lúc đó, Áo Tư Tập hữu quyền cũng đã công vào thân thể Thất trưởng lão, nhìn vào thánh đầu khí màu bạc trên người Thất trưởng lão có thể thấy nó đã đạt tới đỉnh cấp. Đáng tiếc, trong một quyền này của Áo Tư Tập, năng lượng lại có thể cấp tốc xoay tròn lao thẳng đến. Mãnh liệt chứa đến bảy thành đầu khí, hắn chuẩn xác nhắm vào phía trên ngực phải của lão.

Thất trưởng lão há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị đánh văng ra. May mắn lão là người rất thâm hiểu phương pháp tá lực, mới không bị một quyền này của Áo Tư Tập gây ra thương tổn trí mạng. Mặc dù như thế, một cỗ năng lượng cực kỳ quái dị đã xâm nhập vào kinh mạch của lão. Cỗ năng lượng này

rất kỳ quái, cũng không phá hoại thân thể, mà là không ngừng cắn nuốt đầu khí trong cơ thể. Khiến Thất trưởng lão căn bản không còn khống chế được thể bay của thân thể mình, đành bất lực từ trên vách tường xa xa từ từ trượt xuống mặt đất. Lúc này, lão ngay cả động cũng không dám động, cố nén đau đớn từ thân thể truyền tới, toàn lực thúc dục đầu khí chống lại năng lượng của Áo Tư Tập đã công nhập trong cơ thể.

Một trong bảy vị trưởng lão ,đột nhiên bị Áo Tư Tập đánh lén đã mất đi năng lực công kích.

Một chương kia của Thất trưởng lão, khiến cho Áo Tư Tập ứng phó cũng chẳng thoải mái tí nào, , mặc dù nhìn qua một chương đó có vẻ nhẹ nhàng hơi hợt, lại bị tán bởi không ít khí lực, nhưng như trước cũng đã đánh cho Áo Tư Tập một trận phải mặt mày nhăn nhó. Dù Thánh đầu khí không thể phá được long thể phòng ngự của hắn, nhưng đau đớn thì lại có thừa.

Hắn cũng không đi truy kích Thất trưởng lão, thân thể ở không trung lơ lửng người một cái , dĩ nhiên không có mượn điểm tựa chạm đất mà trong nháy mắt thay đổi phương hướng. Xẹt lao về một bên, thoát khỏi sự liên thủ công kích của Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão cùng với Tứ trưởng lão.

Lúc này, Nhị trưởng lão gọi về lại bốn gã Chung Cực hắc ám kỵ sĩ mà lúc trước vừa mới lao đi, trong cơn phẫn nộ, kịch liệt huy động chúng tập trung hướng về Áo Tư Tập mà bổ tới.

Vốn mười phần tin tưởng, nhưng Áo Tư Tập lúc này mới rõ ràng Niệm Băng lúc trước đối mặt với bảy vị trưởng lão phải chịu áp lực cường hãn đến cỡ nào.

Vừa mới tiếp thu thân thể thì sự tự tin lúc trước bị đá kích rất nhiều, ngay khi hắn đang do dự bước tiếp theo phải tránh né như thế nào thì Âm ảnh khôi lỗi sau khi Áo Tư Tập tiếp thu thân thể vốn vẫn không có động tĩnh, đột nhiên di chuyển. Không gian ảnh khôi lỗi bởi vì Niệm Băng nhường lại thân thể đã biến mất, nhưng Âm ảnh khôi lỗi nhưng vẫn còn đứng trơ ra ở nơi này, Áo Tư Tập tưởng rằng nó cũng đã mất đi năng lực chiến đấu , nhưng động tác đột ngột của Âm ảnh khôi lỗi lại dọa hắn phải nhảy dựng lên. Bởi vì, mục tiêu của Âm ảnh khôi lỗi dĩ nhiên là bốn tên hắc ám kỵ sĩ cường hãn kia

Mọi người càng kinh ngạc hơn chính là, trong khi Âm ảnh khôi lỗi nhảy bổ vào bốn gã hắc ám kỵ sĩ kia thì thân thể thật lớn của bốn tên kỵ sĩ này lại có chút run rẩy.

Một cỗ lực lượng mang theo ám tử hắc sắc quang mang từ trong cơ thể Âm ảnh khôi lỗi phiêu tán ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thân thể to lớn của bốn gã hắc ám kỵ sĩ . Hắc ám kỵ sĩ chẳng những không có phát động công kích, mà dưới sự bao phủ của ám tử hắc sắc quang mang , thân thể bọn họ dĩ nhiên có chút run rẩy , phảng phất như sợ hãi cái gì đó. Ngay lúc này, Phệ Ma đao trong tay Âm ảnh khôi lỗi chợt dựng đứng lên, một tiếng huyết gió bén nhọn từ trong miệng nó phát ra, thân thể bốn gã hắc ám kỵ sĩ trong nháy mắt biến mất, hóa thành hắc ám năng lượng khổng lồ, điên cuồng lao về phía thân thể Âm ảnh khôi lỗi vốn đã có chút lơ mơ.

Dưới tác dụng của năng lượng khổng lồ, Âm ảnh khôi lỗi chẳng những khôi phục lại trạng thái cường thịnh nhất, hơn nữa, hắn bây giờ thoát nhìn qua đã không còn là ảo ảnh nữa, mà là một người thật thể. Thật thể này cùng Niệm Băng bề ngoài hoàn toàn giống nhau , toàn thân bao phủ một trường bào dùng hắc ám năng lượng ngưng kết lại mà thành, trong đôi mắt lộ ra đậm màu huyết sắc quang mang, hơi thở cường hãn tràn ngập áp lực, từng đạo hắc sắc điện quang không ngừng lóe ra rồi rút vào bên trong hắc sắc bảo thạch ở trên chuỗi Phệ Ma đao.

Áo Tư Tập đành phải gác lại việc thưởng thức bộ dạng biến hóa của Âm ảnh khôi lỗi, bởi vì bọn Đại trưởng lão ba người đã lao đến. Tốc độ hắn tuy nhanh, nhưng năng lực do ba vị trưởng lão liên thủ hợp kích lại cực kỳ cường hãn, trực tiếp phong kín tất cả lộ tuyến có thể chạy thoát của hắn. Dưới tình huống bất đắc dĩ này, Áo Tư Tập chỉ có thể trước sau liều mạng cùng ba vị trưởng lão công ra một chương. Kỹ xảo của hắn còn xa mới bằng ba vị trưởng lão mà thực ra chính là nhờ vào tốc độ cùng thân thể cường hãn thêm nữa còn có năng lượng quái dị màu xám mới mang đến cho hắn lợi thế rất lớn lúc mới rồi.

Trong tiếng âm vang kịch liệt, hắn vừa đánh vừa lùi, đón đỡ hơn mười chương của ba vị trưởng lão. Mặc dù thân thể cực độ mạnh mẽ, nhưng Áo Tư Tập đã bắt đầu cảm giác được khí huyết trong cơ thể như đang sôi lên rất khó chịu, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, gầm lên một tiếng:

” Long vực!!!”

Vốn kim quang ẩn hiện bên trong quang mang màu xám chỉ phút chốc đã trở nên rõ ràng cường đại. Một vòng hào quang màu vàng phiêu nhiên xuất ra. Áo Tư Tập ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng long ngâm đinh tai nhức óc, những tấm lân phiến trên thân thể đã trở nên dày đặc hơn rất nhiều, một đạo kim quang từ trong mắt bạo phát ra. Trên hai tay hắc lân phiến đã biến thành hoàng sắc chói mắt, thân thể rung lên, bóng quyền ảnh đầy trời đón nhận đợt công kích liên miên của ba vị trưởng lão theo nhau mà đến.

Dưới áp lực từ giới cường đại bên ngoài, Áo Tư Tập không thể không dùng đến tuyệt chiêu công kích trong tầng thứ nhất của Long thần tâm quyết. Mặc dù hắc thực lực đã tôi luyện đạt đến tầng thứ nhất, nhưng việc xuất ra Long thần lực này lại tiêu hao rất lớn năng lượng của hắc. Dù sao Long thần tâm quyết chính là công pháp tu luyện cao nhất cũng chỉ có Long thần mới có thể luyện được.

Long vực xuất hiện, nhất thời đẩy thực lực Áo Tư Tập đạt tới một cảnh giới mới.

Ầm , ầm, ầm!!! Ba quyền đánh ra, dĩ nhiên cường ngạnh đem sự công kích của ba vị trưởng lão đánh bật ngược trở về, mà trên lân phiến hộ thân của chính hắc lại nổi lên một mảnh sắc hồng, đây là phản ứng mà long lực hữu ích vừa rồi đã đạt tới cực hạn

Đây cũng là lần đầu tiên Áo Tư Tập cùng người khác đối chiến, cho nên kinh nghiệm chiến đấu còn chưa đủ phong phú để thừa cơ đi truy kích ba vị trưởng lão. Thân hình chợt lóe lên, đã lùi về lại bên cạnh Âm ảnh khôi lỗi.

Lúc này, long vực mà hắc dùng hết toàn lực dụng xuất cũng tự nhiên như vậy biến mất. Trên tay lân phiến một lần nữa khôi phục lại màu xám tro. Áo Tư Tập từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, trong lòng thầm mắng:

”Con mẹ nó!!! Nếu như bản thân ta mà có thể đạt đến cảnh giới của Long tộc đệ nhị cấp, hoặc đem Long thần tâm quyết tu luyện được đến tầng thứ ba, thì còn phải sợ mấy lão gia này nữa sao. Tức thật!! Long lực tiêu hao nhanh quá mức rồi!!!”

Thân hình Âm ảnh khôi lỗi bước ngang ra, che ở trước người Áo Tư Tập, hắc cũng không nhìn về chỗ bảy vị trưởng lão đang đứng. Phệ Ma đao trong tay phun ra đạo quang không ngừng mạnh mẽ tỏa rộng, nhanh chóng ở trên không trung họa xuất thành vài đạo quang ảnh.

Ầm!! Ma pháp Nhị trưởng lão, Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão xuất ra. Lúc này, Đại trưởng lão ba người lại lao đến. Áo Tư Tập đã không còn dễ chịu nữa rồi, với sự quần công của bọn họ thật khó mà chống nổi.

Dưới tác dụng của long vực, vừa rồi Áo Tư Tập cùng bọn họ giao đấu ba quyền, đã tạo ra lực phản chấn vô cùng mãnh liệt. Chấn lực này khiến cho kinh mạch trong cơ thể ba vị trưởng lão rung động, nhưng mắt thấy Long Thiên Hương đã sắp tàn, bọn họ cũng đành cố gắng cầm cự nhịn không điều tức lại năng lượng toàn thân.

Ám ảnh khôi lỗi lúc này thân thể dường như có sự thay đổi. Trong mắt quang mang màu huyết đậm phun ra nuốt vào, hai tay cầm chặt Phệ Ma đao, không né tránh cũng không lui về phía sau, điên cuồng bổ ra, một đao rồi lại một đao.

Mệnh môn hắc ám năng lượng ngưng kết thành đầu khí cường hãn , cùng công tới trước mặt ba vị trưởng lão giao kích. Lúc này, Nhị trưởng lão đã suy yếu không cách nào phát động ma pháp công kích được nữa, Đương nhiên, Âm ảnh khôi lỗi kia có thể phá trừ hết mọi năng lực của Hắc ám Ma pháp cũng đã khiến cho lão có chút run sợ. Toàn lực dụng xuất cầm chú lại thân nhiên thành việc cung cấp năng lượng cho đối thủ , loại cảm giác này sợ rằng nếu đổ lên đầu ai cũng sẽ không thể nào chấp nhận nổi.

Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão mặc dù trong lòng còn muốn dụng xuất ra ma pháp mạnh hơn nữa. Nhưng dưới sự thúc ép của việc Long Thiên Hương đang cháy tắt dần, đã không cho phép bọn họ có thêm thời gian để ngâm xướng cầm chú chú ngữ. Cho nên, bọn họ lúc này chỉ có thể không ngừng phát ra năm, sáu cấp ma pháp nhằm vào Âm ảnh khôi lỗi để tiến hành quấy nhiễu.

Chính lúc này, ám ảnh khôi lỗi do sau khi hấp thụ năng lượng từ bốn tên hắc ám kỳ sĩ lại trở nên dị thường cường hãn, cứ như vậy đứng ở trước mặt Áo Tư Tập, một đao tiếp một đao bổ ra. Mỗi một đao đều mang theo năng lượng khổng lồ mà đến. Chẳng những đón nhận ba người Đại trưởng lão từ mặt trước hung mãnh

công kích, ngẫu nhiên xuất ra một đao, cũng có thể dễ dàng hóa giải một cách thần kì ma pháp của Ngũ trưởng lão và Lục trưởng lão.

Niệm Băng cùng Áo Tư Tập một lần nữa lại hoán đổi thân phận cho nhau.

Khi Niệm Băng nắm giữ lại thân thể của chính mình thì tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu. Thân thể bởi vì lúc trước phải chịu lực trùng kích của năng lượng khổng lồ không ngừng truyền đến đau đớn kịch liệt, may mắn Long lực của Áo Tư Tập đưa vào đã hoàn toàn cải tạo thân thể hắn, nếu không trước sau dưới sự công kích của bốn vị Vũ thánh cấp trưởng lão, sợ rằng tâm thân này của mình sớm đã thành hồng mạt rồi.

Kỳ thật, điều Niệm Băng không biết chính là, cho dù có cùng nằm trong cấp bậc Vũ thánh thì thực lực cũng vẫn có sự phân chia cao thấp.

Mặc dù bảy vị trưởng lão bởi vì tuổi đã quá lớn, không thể có khả năng đột phá Ma đạo sư cùng Vũ Thánh cảnh giới, chỉ có thể tịnh tiến đạt tới trình độ cao hơn trong cấp bậc này mà thôi. Thế nhưng, bây giờ bọn họ đều đã đạt tới đỉnh điểm của cảnh giới mà Vũ thánh cùng Ma đạo sư có thể đạt tới, đặc biệt là Đại Trưởng lão, mỗi một chiêu đánh ra đều có thể xuất hiện một con Hỏa long. Lão không chỉ có đơn thuần cấp bậc Vũ thánh mà trên đầu khí phát ra còn có ngọn lửa ma pháp phụ trợ, sợ rằng cũng đã đạt tới thực lực của một đỉnh cấp Ma đạo sư.

Nếu Niệm Băng không sử dụng chiến lược du đấu để cùng với bảy vị trưởng lão này chống cự, hơn nữa còn có Thiên nhân linh vực thần kỳ và toàn hệ ảnh khôi lỗi trợ giúp, chỉ e rằng một mình Đại trưởng lão, hắn cũng vị tất đã đối phó nổi.

Lúc trước, quả thật hắn đối với thực lực bản thân đã có hơi chút tự cao rồi. Huyết sư đường Thất lão, lại có thể so với những nhân vật bình thường được sao ?

Lúc này, Âm ảnh khôi lỗi có thể nói đang là trung tâm tạo thành một cơn lốc lớn. Trốn ở trung tâm cơn lốc, Niệm Băng cẩn thận quan sát cái thân thể đang che chắn ở trước mặt mình, nó so với bản thân xem ra giống nhau y như đúc.

Phệ Ma đao ở trong tay Âm ảnh khôi lỗi đã dụng xuất. Mỗi đao được bổ ra đều mang theo một đạo dao quang, năng lượng chỉ trong nháy mắt đã đại phóng, Niệm Băng rõ ràng cảm giác được năng lượng trên người Âm ảnh khôi lỗi đang suy giảm nghiêm trọng, nhưng nó không hề có ý muốn lùi bước chút nào.

Một đao rồi lại một đao, tựa như điên cuồng cùng sáu vị trưởng lão cận chiến giao tranh. Niệm Băng trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm giác quái dị, Âm ảnh khôi lỗi ở trước mặt phẳng phát như đã không chỉ đơn thuần là một khối năng lượng, mà chính là một người, một con người hoàn toàn chân thiết.

Ngay khi Âm ảnh khôi lỗi lại một lần nữa tung một đao chém thẳng về phía Đại trưởng lão đang có Hỏa long huyết sắc đầu khí bảo hộ bên mình, thì các trưởng lão bỗng nhiên đình chỉ công kích. Thân thể Âm ảnh khôi lỗi có chút run rẩy, nhưng nó lại vẫn như trước quật cường đứng ở nơi đó.

Lúc này, Niệm Băng rõ ràng cảm giác được, bản thân lại vừa khôi phục sự khống chế đối Âm ảnh khôi lỗi. Nhìn thoáng qua Long Thiên Hương ở phía trên bức tường đằng xa, Niệm Băng đem Âm ảnh khôi lỗi lẫn Phệ Ma đao đồng thời thu vào không gian chi giới của mình.

Bây giờ bộ dáng của hắn mặc dù có chút chật vật, nhưng trong lòng thì lại vô cùng vui sướng. Bởi vì, trong lần ngắn ngủi cuối cùng của Âm ảnh khôi lỗi, Long Thiên Hương rốt cục đã tắt hẳn.

Không chỉ mình Niệm Băng đang thở hắt ra, mấy vị trưởng lão, hơi thở cũng đã không còn bình ổn nữa rồi.

Đại trưởng lão nhìn Niệm Băng ánh mắt có chút quái dị:

” Niệm Băng, ngươi năm nay bao nhiêu

Niệm Băng thành thật hồi đáp:

”Hai mươi tuổi cũng không sai biệt lắm Đại trưởng lão. Xem ra con hắn là đã thông qua cuộc khảo nghiệm này rồi phải không?”

Hắn thử dò hỏi, một khi mà Đại trưởng lão trả lời khẳng định điều đó, vậy chứng minh. Hắn đã chính thức trở thành Giáo chủ Huyết sư giáo, đã hoàn toàn nắm giữ toàn bộ thực lực của Huyết sư giáo

Đại trưởng lão ánh mắt quét về phía mấy vị các vị trưởng lão khác, Ngũ trưởng lão cùng Lục trưởng lão đang dìu Nhị trưởng lão do ma pháp tiêu hao quá lớn đã không còn đứng nổi nữa, cùng nhau đi tới. Còn Thất trưởng lão rốt cuộc cũng đã đem năng lượng mà Áo Tư Tập công nhập vào trong cơ thể hóa giải tiêu trừ đi. Đương nhiên, tổn hại cũng khá là nghiêm trọng, dấu khí trong cơ thể lão bị năng lượng quái dị kia của Áo Tư Tập cắn nuốt mất đi hơn sáu thành, không có khoảng thời gian một hai ngày tĩnh dưỡng đừng hòng khôi phục lại được.

Bảy vị trưởng lão đồng loạt đứng ở trước mặt Niệm Băng. Ngay khi Niệm Băng cảm thấy trong lòng có chút bất an thì bảy vị đồng lão đồng thời cúi xuống đất. Cung kính nói:

” Huyết sư Thất lão tham kiến Bạch Phát Giáo chủ.”

Niệm Băng lại càng hoảng sợ. Một lúc sau, trong lòng mới mừng như điên, rốt cục bản thân cũng đã nắm giữa được thực lực ngăm tối thượng của cả Ngưỡng Quang đại lục trong lòng bàn tay. Bước lên phía trước vài bước, nâng Đại trưởng lão dậy, cung kính nói:

”Thái gia gia, các vị thái thúc gia gia, xin hãy mau mau đứng dậy. Con như thế nào có thể nhận cái đại lễ này của các ngài đây? Sau này bất luận khi nào, các ngài cũng không được hành lễ như vậy đối với con ”

Đại trưởng lão nhìn thật sâu vào Niệm Băng, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng:

” Thăng thấn mà nói ta thật không rõ ngươi là làm thế nào lại đạt được đẳng cấp như vậy?

Lúc ta hai mươi tuổi, bất quá cũng chỉ là một gã Vũ đấu gia mà thôi. Cho dù là như thế, thì ở cả trong gia tộc Dung thị cũng đã là một nhân tài ưu tú nhất rồi.

Còn ngươi với ta cũng có phần giống nhau, đều cũng là ma vũ đường, nhưng thực lực của ngươi sợ rằng ngay cả ta bây giờ cũng không thể so nổi. Hơn nữa, ngươi dĩ nhiên còn có tiên thiên linh vực, còn có thể gọi ra những sinh vật đặc thù giúp ngươi công kích, ta sống lâu như vậy rồi, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một người có năng lực kì lạ đến như thế .

Ma sư đã rất đúng!!! Ngươi tuổi còn trẻ, so với hắn lại càng thích hợp ngồi trên vị trí Huyết sư Giáo chủ này hơn. Xem ra, Huyết sư giáo chúng ta sau này tiền đồ lại càng trở nên thêm phần sáng lạng.

Niệm Băng!! À, không!! Ta nên gọi ngươi Bạch Phát, Giáo chủ của bốn giáo thì không cần dùng tên thật.

Từ bây giờ trở đi, chỉ cần bảy lão già chúng ta mà còn sống, chúng ta sẽ không giữ lại chút nào mà hết lòng trợ giúp cho ngươi. Muốn làm cái gì, ngươi cứ việc lớn mật mà làm, Huyết sư giáo chúng ta ẩn dấu dưới đất đã nhiều năm rồi, cũng nên bắt đầu hoạt động lại đi thôi”

Nhị trưởng lão đột nhiên mở miệng nói:

”Tiểu tử, cái người bóng đen kia của ngươi cuối cùng là cái thứ gì? Nó tựa hồ trời sanh chính là khắc tinh của hắc ám, nhưng bản thân hắn cũng là thuộc về hắc ám mà. ”

Đã không biết bao nhiêu năm rồi, không có nếm cái mùi vị thiết thòi như vậy, vốn dĩ trong bảy vị trưởng lão thực lực của Nhị trưởng lão đã gần ngang ngửa với Đại trưởng lão, nhưng hôm nay người phải kinh ngạc nhiều nhất lại chính là lão.

Trước sau dùng mấy loại Hắc ám ma pháp cường đại, chẳng những không tạo được tác dụng, ngược lại còn suýt nữa bị Âm ảnh khôi lỗi nuốt mất toàn bộ ma pháp lực của bản thân. Mặc dù bây giờ lão đã thừa nhận Niệm Băng là vị tân Giáo chủ, nhưng vừa nghĩ tới bộ dáng không có lực để hoàn thủ lúc trước, lại tức đến độ không thể không phát tiết.

Thất trưởng lão tiến đến, đứng ở trước người Niệm Băng nhăn nhó, đồng dạng cũng có phần không khỏi tức giận

”Tiểu tử, dấu khí vừa rồi của ngươi là cái loại dấu khí gì? Lại quái dị đến như vậy, thiếu chút nữa thì bị ngươi hại chết”

Niệm Băng cười khổ:

” Các vị trưởng lão, kỳ thật ngay cả con tự mình có lúc cũng biết không rõ lắm, thực lực của bản thân mạnh bao nhiêu đây nữa., Thật ra, con nhiều nhất cũng chỉ có thể so sánh với một vị trong số các ngài mà thôi. Nhưng nhờ vận khí của con cũng tương đối tốt, có được bảy thanh ma pháp Thần khí. Đó đều là đỉnh cấp thần đao, bất luận các ngài vừa rồi nhìn thấy tiên thiên linh vực hay Thất ảnh khôi lỗi kia, đều do bảy thanh đao này làm trụ cột mà tạo thành”

Nhị trưởng lão mở to hai mắt nhìn:

” Người nói cái gì? Vừa rồi người dùng bắt quả chỉ là bảy cái khôi lỗi thuật?

Tiểu tử, người không phải muốn chọc giận cho ta chết đó chứ. Nên biết rằng, chung cực hắc ám kỵ sĩ mà ta gọi về, ở trong Hắc ám Ma pháp khôi lỗi hệ cũng coi như gần ngang ngửa với ma pháp Địa ngục Ma Long đó. Chỉ bằng một cái khôi lỗi thuật ma pháp nho nhỏ lại có thể phá hủy một cái cấm chú của ta sao? Ta cũng đã nhiều năm tu luyện Hắc ám Ma pháp chẳng bằng hóa thành uống phí hay sao?”

Niệm Băng vội vàng cười trừ nói:

” Nhị trưởng lão ngài đừng nóng giận mà! Con không phải mới vừa nói đó sao, khôi lỗi thuật của con là do lấy ma pháp đao làm trụ cột mà luyện thành. Hơn nữa, các ngài hẳn là đã phát hiện, thứ con tu luyện chính là toàn hệ ma pháp. Bởi vậy, về mặt ma pháp có biến hóa rất lớn. Nhiều lúc, ở trên một vài ma pháp sinh ra tình huống biến dị, ngay cả bản thân con cũng không rõ ràng được.”

Đại trưởng lão mỉm cười nói:

” Thiên tài toàn hệ Ma pháp sư. Thật không nghĩ tới, Dung gia chúng ta đến đời thứ tư dĩ nhiên lại sinh ra một đại nhân tài như vậy.

Tốt, tốt lắm!!!. Chúng ta đi ra ngoài thôi. Bây giờ, mọi sự vụ trong giáo, người đều có thể làm chủ, chúng ta cũng nên thương lượng một chút về cái kế hoạch ”chính biến” ,cái ý tưởng hành động khiến cho trời long đất lở của người đi.

Niệm Băng, nếu người có điều gì nghi vấn đều có thể hướng chúng ta mà hỏi, chúng ta sẽ hỗ trợ thật tốt cho cái địa vị Giáo chủ của người.”

Một lần nữa quay trở lại trên mặt đất. Thân thể Niệm Băng đã thư thái hơn rất nhiều, tiên thiên chi khí khiến cho ma pháp lực của hắn khôi phục so với ma pháp sư bình thường phải nhanh hơn rất nhiều. Mà trải qua việc long phách của Áo Tư Tập cải tạo lại thân thể nên lực khôi phục lại càng tăng mạnh. Đau đớn trong cơ thể đã nhẹ đi rất nhiều, bất quá, sắc mặt của Nhị trưởng lão cùng Thất trưởng lão lại không tốt được như vậy.

Bọn họ dù sao đã hơn trăm tuổi. Mặc dù thực lực cường đại, nhưng cũng không thể so bì với người tuổi trẻ được. Ngân Năng thủy chung vẫn đứng như một ngọn núi ở bên ngoài chờ đợi. Trông thấy Niệm Băng mặc dù có chút hơi tử, nhưng lại hoàn hảo không bị tổn thương gì lớn, không khỏi giật mình đến nỗi miệng không ngậm lại được. Hắn cũng chẳng dám hỏi nhiều, vội vàng đuổi theo Niệm Băng cùng bảy trưởng lão về lại sảnh đường nghị sự.

Bảy vị trưởng lão đều đã nhập tọa, Nhị trưởng lão cùng Thất trưởng lão đều nhắm mắt dưỡng thần. Bọn họ quả thật có chút mệt mỏi, Đại trưởng lão từ trong lòng lấy ra một cái hoàng sắc sư tử đưa cho Ngân Năng, nghiêm túc nói:

” Truyền lệnh của Huyết sư đường Thất vị trưởng lão. Từ hôm nay trở đi, chức vị Giáo chủ của bốn giáo do Đại giáo chủ Bạch Phát chính thức tiếp nhận, phạm là chúng nhân của Huyết sư giáo không phân biệt cao thấp, phải hoàn toàn tuân theo mọi mệnh lệnh của Giáo chủ, nếu trái giết không tha.”

Ngân Năng mặc dù sớm đã có điều dự cảm, nhưng khi chính thức nhận được mệnh lệnh của Đại trưởng lão nói ra, cũng không khỏi mở to hai mắt mà nhìn. Liếc khẽ một cái về

phía Niệm Băng đang có chút hơi tử, trong lúc nhất thời dĩ nhiên nín lặng đi.

Đại trưởng lão nhíu mày nói:

” Làm sao vậy. Còn muốn để cho ta lặp lại mệnh lệnh một lần nữa hay sao?”

Ngân Năng lúc này mới phản ứng lại , Niệm Băng dĩ nhiên là quả thực đã thông qua cuộc khảo nghiệm kinh khủng của bảy vị trưởng lão.

” Trời ạ! Thế giới thật sự thay đổi rồi sao? Bộ dạng của hắc bắt quá chỉ mới hai mươi mấy tuổi , sao lại có thể như thế được? Chẳng lẽ hắc đã tu luyện rất nhiều năm nên có thể cải lão hoàn đồng ư? Ai dà, nhất định là như thế rồi!!! Tóc của hắc đều chẳng phải là bạc trắng hết rồi đó sao.”

Không dám tái tri hoãn nữa, sau khi tiếp nhận kim sư trong tay Đại trưởng lão, hắc lập tức đi ra ngoài chấp hành mệnh lệnh

Đại trưởng lão chuyển hướng về Niệm Băng, nói:

” Bây giờ, chúng ta đã có thể thương lượng một chút về kế hoạch cụ thể. Ta nghĩ nên nghe thử xem, rốt cuộc ý định của ngươi là như thế nào.

Nếu ta đoán không sai, ngươi hắc là đã vạch ra một bộ khung vững chắc cho cái kế hoạch này rồi đúng không?”

Niệm Băng gật đầu, nói:

” Cái kế hoạch này đối với bốn giáo phi thường trọng yếu. Cho nên, điều đầu tiên chúng ta cần làm chính là phải cẩn thận. Tiếp theo, lần này hành động nhất định phải nhanh, chỉ có dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hồng đạt được mục tiêu, mới có thể thành công. Đối với hành động lần này trọng yếu nhất chính là tình báo, chúng ta bây giờ phải nắm vững hết mọi tình hình về phương diện chính trị của Băng Nguyệt đế quốc, nhất là tình trạng hiện nay của mấy vị hoàng tử , phân bố thực lực của bọn họ, cùng với mọi tin tức liên quan đến bản thân bọn họ.”

Đại trưởng lão mỉm cười, nói:

”Tình báo trước đến giờ vẫn là thứ mà Huyết sư giáo chúng ta coi trọng nhất đó. Ngươi muốn biết cái gì, có thể trực tiếp hỏi chúng ta. Bởi vì, mỗi Huyết sư đường của bốn giáo cũng chính là một trung tâm tình báo , ngươi muốn biết về cái gì thì mấy người lão già chúng ta đây hắc đều có thể nắm rõ. Băng Nguyệt đế quốc bên này vẫn luôn do Tam trưởng lão phụ trách, ngươi bây giờ có thể hỏi tự nhiên.”

Niệm Băng suy nghĩ một chút, nói:

” Đầu tiên, con muốn biết, ở bên trong Băng Nguyệt đế quốc có bao nhiêu quan viên chúng ta đang khống chế trong tay.”

Tam trưởng lão con mắt sáng ngời, mỉm cười nói:

”Cái vấn đề này hỏi rất hay. Xem ra, ngươi đã nghĩ tới cái gì đó rồi. Không sai!!! Không riêng gì Băng Nguyệt đế quốc, ở bên trong tất cả năm đại đế quốc, đều có quan viên do chúng ta khống chế , trong đó không thiếu các quan viên cao cấp.

Trước mắt, ở trong Băng Nguyệt đế quốc chúng ta có khả năng khống chế mười hai vị quan chức, quyền lực khá lớn cũng có đến ba người, trong đó hai người nằm trong lực lượng quân đội. Mà người còn lại kia, chính là Băng Nguyệt đế quốc tài vụ đại thần Tổ Đắc Linh. Tổ Đắc Linh bản thân chính là người do Huyết sư giáo chúng ta cài vào. Hắc cũng là phó Đường chủ Băng Nguyệt đường .Chúng ta cũng từng nghĩ tới việc âm thầm khống chế chính trị của Băng Nguyệt đế quốc. Cho nên, kể mà bây giờ hắc đang phò trợ chính là người có hy vọng nhất kế thừa ngôi vị hoàng đế, Ngũ hoàng tử.

Về mặt khác, hai người giữa chức đại quan trong quân đội kia, trước mắt đều bảo trì thái độ trung lập. Chúng ta vốn muốn đợi cho sau khi ngôi vị đế vương của Băng Nguyệt đế quốc cuối cùng định ra, mới để cho bọn họ có quyết định thế nào. Bây giờ xem ra, kế hoạch này hắc phải thay đổi một chút rồi.”

Niệm Băng hỏi

”Hai người đó là ai? Bọn họ có thể tạo được bao nhiêu tác dụng?”

Tam trưởng lão mỉm cười trả lời:

” Người đầu tiên, quan chức cũng không phải rất cao, nhưng hiện tại đang được Quốc vương của Băng Nguyệt đề quốc tín nhiệm rất lớn. Hẳn chính là thành thủ Băng Nguyệt thành , trưởng quân toàn bộ năm vạn Băng Nguyệt thủ hộ quân đoàn ở ngoại thành, Bá Tước Nỗ Tát Nhĩ!!!”

” Cái gì”

Niem Băng thất thanh kinh hô. Thật không tưởng tượng nổi Huyết sư đường lại dĩ nhiên nắm giữ nhân vật trọng yếu như thế.

Vốn hắn còn không có hoàn toàn nắm chắc kế hoạch, sau khi nghe được cái tin tức này, hắn cơ hồ có thể khẳng định, kế hoạch của bản thân sẽ hoàn thành, có thể tính mười phần thì hết 9 phần đã nắm chắc trong tay.

Tam trưởng lão nói:

” Bất quá, mặc dù hắn nắm giữ binh lực không ít, còn là phụ trách mọi sự vụ cho việc phòng thủ Băng Nguyệt thành, nhưng hắn trưởng quân dù sao cũng chỉ là binh lực ngoại thành mà thôi.

Ở bên trong Băng Nguyệt thành này, thế lực lớn nhất chính là hoàng gia thủ hộ quân đoàn trực tiếp bảo vệ cho quốc vương. Bọn họ binh lực mặc dù chỉ có một vạn, nhưng không một ai trong đó không phải cao thủ. Trong hoàng cung còn có không ít các ma pháp sư cấp cao đến từ Băng Thần tháp, cùng với lượng lớn cao thủ do quốc vương chiêu mộ về. Cho dù Băng Nguyệt thủ hộ quân đoàn đột nhiên gây biến loạn, cũng không có thể tạo thành uy hiếp gì đối với hoàng cung. Mà cổ lực lượng của hoàng gia nội cung này chúng ta không cách nào khống chế được. Cho nên, muốn trực tiếp tạo ra binh biến tuyệt đối không có khả năng.

Về phần một viên đại quan khác mà chúng ta khống chế ở trong lực lượng quân đội thì lại ở trong thành này lại càng không hề có binh quyền, nhưng nếu hắn phò trợ cho ai, thì lại có khả năng uy hiếp nhất định.

Niem Băng mỉm cười nói:

” Con vốn cũng không định phải tạo ra binh biến, đó chỉ là hạ sách. Nếu con đoán không sai, cái hoàng gia thủ hộ quân đoàn kia hẳn là chỉ nghe mệnh lệnh của Quốc vương, Quốc vương cuối cùng quyết định truyền ngôi cùng ai, bọn họ sẽ hướng người đó mà phục tùng, có đúng không?”

Tam trưởng lão gật đầu, tán dương, nhìn Niem Băng nói:

” Đúng vậy, chính thực là như thế.”

Niem Băng nói tiếp:

” Vậy ngài có thể nói cho con biết thế lực phân bố hiện nay của mấy vị hoàng tử hay không?”

Tam trưởng lão nói:

” Đương nhiên là có thể. Bây giờ mà nói, Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đều do hoàng hậu thân sinh, cho nên, hai huynh đệ này mặc dù cũng là minh tranh ám đấu, nhưng đều có chung một địch nhân là Ngũ hoàng tử vừa mới quật khởi nổi lên. Bọn họ đã liên thủ cùng nhau đối kháng với hắn.

Trong đám thân thích trực hệ với hoàng hậu không thiếu các đại quan viên nắm giữ triều đình Băng Nguyệt đế quốc. Hơn nữa cùng với thời gian dài bồi dưỡng, cho nên thế lực bên người của Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử thực sự là lớn nhất.

Nhưng không thể không nói, vị Ngũ hoàng tử kia lại có thiên phú hơn người. Chỉ trong thời gian vài năm ngắn ngủn, hắn trước sau đã lung lạc được không ít trọng thần trong triều đình để có thể sử dụng. Theo tin tức gần nhất mà chúng ta vừa nhận được , hắn đã chính thức thu phục được sự ủng hộ của Băng Nguyệt đế quốc Ma pháp sư công hội vừa mới quật khởi.

Tổng thể mà nói, bây giờ thế lực mà Ngũ hoàng tử nắm giữ đã không kém so với Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử nữa. Về phần mấy vị hoàng tử còn lại của hắn, đều là hạng người vô năng.

Tam, Tứ, cùng Lục, ba vị hoàng tử này đều chỉ biết hưởng lạc, cũng không có khả năng làm nổi trò trống gì. Bọn họ đều chỉ là muốn làm cái loại tiêu dao Vương gia mà thôi. Cho nên, bọn chúng đều đang chờ đợi mấy vị huynh đệ của mình sau khi tại vị có thể phong vương cất đất cho mình là đủ rồi.

Còn về phần vị Thất hoàng tử mà theo như lời người đã nhắc tới , thẳng thắn mà nói, ta cũng không xem trọng hẳn lắm. Hẳn luôn luôn rất bừa bộn, mặc dù cũng không tham hưởng thụ hoang lạc xa xỉ, nhưng cái sở thích đặc thù kia của hẳn cũng rất khó để kẻ khác tiếp nhận nổi. Thậm chí ngay cả đương kim Quốc vương cũng rất ít khi để ý tới hẳn. Cho nên, trong toàn bộ bảy vị hoàng tử, có lẽ hẳn có thể lực nhỏ bé nhất?

145. Chương 144: Huyết Sư Đường Dự Bị Trưởng Lão

Hắn ngừng lại, chờ cho bảy vị trưởng lão thương lượng. Sau khi đã suy nghĩ cẩn thận, bọn họ truyền đi vài mệnh lệnh, rồi lặng lẽ rời khỏi võ sĩ công hội trở về lữ điếm.

Cùng bảy vị trưởng lão chiến đấu khiến Niệm Băng mệt mỏi rã rời. Hắn nghỉ ngơi một lúc, lúc trời đã chạng vạng mới khôi phục một chút sức lực. Hắn trở lại trong phủ Tuyết Phách nguyên soái tiếp tục thực hiện công việc nấu cơm tối hàng ngày của mình.

Vừa khi tiến vào nguyên soái phủ, Niệm Băng gặp ngay phải Tuyết Ngọc, con gái của Tuyết Phách. Tuyết Ngọc khi thấy Niệm Băng thì không chút tị hiềm, kéo hẳn lại nói : "Niệm Băng à! Người biến đi đâu vậy? Ta đã kiếm người tới cưỡng cả lên, sao mà muộn tới thế này mới quay về ? ' .

Niệm Băng mỉm cười đáp : "Tiểu thư kiếm ta có việc gì vậy? Yên tâm, ta sẽ không làm trễ bữa cơm tối đâu."

Tuyết Ngọc vừa lôi Niệm Băng nhắm hướng trù phòng đi tới vừa nói : "Người không biết đó thôi, hôm nay trong phủ có khách quý tới, cha sai người chuẩn bị một bàn tiệc thật thịnh soạn, đòi hỏi phải thể hiện chút đạo hạnh . Nấu cho 10 người ăn đó, người nhanh nhanh một chút, khách nhân chắc chỉ chốc lát là tới rồi".

Niệm Băng ngạc nhiên hỏi : "Tiểu thư, khách nhân nào mà lại có thể làm cô khẩn trương đến vậy ?"

Tuyết Ngọc đáp : "Không phải ta khẩn trương mà là cha ta khẩn trương. Ta rất lâu rồi không thấy bộ dạng khẩn trương đến vậy của người, nhìn thần sắc cha thì khách nhân hôm nay khẳng định là không phải tầm thường. Cha hiện đang thay y phục, ta nghe má má nói cha muốn đích thân nghênh tiếp quý khách tại cổng nguyên soái phủ".

Niệm Băng trong lòng đổ mồ hôi lạnh, không khỏi ngẫm ngẫm suy đoán khách nhân hôm nay rốt cuộc là ai ?. Phệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách trước giờ trong mắt không có ai , lại còn nổi danh Thiết Huyết nguyên soái (nguyên soái máu lạnh). Không lẽ là họ hàng của quốc vương Băng Nguyệt đế quốc? Chắc là không phải, theo như cá tính của Tuyết Phách, cho dù quốc vương có đến thì lão cũng không thể khẩn trương đến như vậy ; huống hồ quốc vương bây giờ đang lâm trọng bệnh, làm thế nào lại có thể đột nhiên tới nguyên soái phủ lúc này được?

Mang theo nghi hoặc, Niệm Băng bị Tuyết Ngọc kéo tới trù phòng, Tuyết Ngọc cười hi hi nói : "Niệm Băng, người làm cơm ngon như vậy, hôm nay ta muốn xem người làm, có được không?"

Niệm Băng mỉm cười : "Cô như thế là định giám sát, đốc thúc ta sao ? Hay là muốn báỉ ta làm sư phụ ?" Tính cách Tuyết Ngọc so với Tuyết Tĩnh khác nhau quá nhiều, một chút tính cách tiểu thư cũng không có , đem so với sự ôn nhu của Long Linh thì nàng có phần hoạt bát hơn một chút. Niệm Băng ở trong phủ mặc dù chưa lâu nhưng đã hiểu nàng khá rõ, đã có thể xem nàng như bằng hữu. Tuyết Ngọc sau khi ăn xong cơm tối thường hay hỏi Niệm Băng vài vấn đề về phương diện ẩm thực.

Tuyết Ngọc cười nói : "Ta muốn báỉ người làm thầy, chỉ không biết người có chịu thu nhận hay không?"

Niệm Băng cười đáp : "Hay quên chuyện đó đi, ta sợ nguyên soái đại nhân sẽ giết ta mất. Ta vẫn còn trẻ, vẫn còn chưa muốn lấy lão bà sinh hài tử đâu."

Khuôn mặt xinh đẹp của Tuyết Ngọc hồng lên : "Đáng ghét, thế là cũng biết người không tình nguyện rồi. Tuy nhiên người ta là nữ hài tử, thường nghe mọi người nói muốn trói buộc con tim một người đàn ông thì nhất thiết phải trước hết trói buộc bao tử của hẳn. Ta định theo người học chút kỹ thuật nấu ăn, sau này xuất giá cũng có thể trở thành hiền thê lương mẫu "

Niệm Băng nhìn Tuyết Ngọc có phần không được tự nhiên, trong lòng thầm nghĩ : 'Đây quả là một người con gái tốt, không biết sau này ai có thể may mắn cưới được nàng, kẻ đó nhất định sẽ rất hạnh phúc'. Nghĩ tới đó, hắn không khỏi hướng Tuyết Ngọc gật đầu.

Tuyết Ngọc vui mừng : "Niệm Băng, người thật sự chịu dạy ta trù nghệ ư?"

Niệm Băng mỉm cười : "Có gì là không thể chứ? Ta nhất định hoàn thành nguyện vọng của cô, chỉ là không biết tương lai ai có may mắn lấy Tuyết Ngọc tiểu thư của chúng ta làm vợ nhĩ !"

Khuôn mặt Tuyết Ngọc càng hồng thêm, hơi cúi đầu bẽn lẽn nói : "Đáng ghét, không được chế nhạo ta, vậy ta sau này có thể gọi người là sư phụ hay không?"

Niệm Băng lắc đầu nói : "Điều đó không cần, nếu như cô nguyện ý thì gọi ta một tiếng đại ca là được. Ta nhận cô làm muội muội, sau này nếu ai dám khi phụ, đại ca này sẽ thay cô ra mặt." Hắn trong lòng đối với Tuyết Ngọc rất nhiều hảo cảm, nhưng lại không có một chút tình cảm luyến ái nam nữ nào ; cũng giống như Miêu Miêu, hắn hoàn toàn đối đãi Tuyết Ngọc như muội muội.

Tuyết Ngọc vỗ tay cười nói : "Hảo a ! Cha chỉ có mỗi một mình ta, ta trước giờ vẫn không dám nghĩ mình có ca ca, lại được bảo hộ nữa."

Niệm Băng nhìn bộ dạng cao hứng của nàng, không kiềm được sự ấm áp trong lòng, mỉm cười nói : "Cô là tiểu thư còn ta chẳng qua là một trù sư, là ta đã với cao rồi."

Tuyết Ngọc dẩu cái miệng nhỏ nhắn : "Cái gì mà với cao với với thấp, ta cảm thấy người rất tốt mà! Nghĩ đến những cái gì mà thân phận nọ kia thật là phiền phức, ta đã nhận người là ca ca thì người là ca ca rồi."

Niệm Băng tiến lên một bước, cúi đầu nói : "Thế muội cho ca ca biết, người trong tim muội là ai vậy? Chớ bảo ta là không có, ta sẽ không có tin đâu ; lúc này khi ta nói mấy câu, trong mắt muội tràn đầy vẻ khát khao, lại còn tim đập dồn dập, hiển nhiên là sớm đã có mục tiêu rồi. Nói không chừng ta lại có thể giúp muội chút gì đó."

"Ghét quá đi, vừa mới nhận làm đại ca thì người đã chế nhạo ta rồi. Thực ra... thực ra ta biết mình không có khả năng theo hắn." Nói xong, nàng cúi đầu ủ rũ.

Niệm Băng ngây người. Chứng kiến bộ dạng ủ rũ thương tâm của Tuyết Ngọc, hắn không nhịn được truy vấn tiếp : "Sao vậy? Chẳng lẽ kẻ đó đã có gia đình?"

Tuyết Ngọc lắc đầu : "Không, nhưng mà ta biết hắn sẽ không thích ta đâu. Hiện tại không, sau này cũng sẽ không."

Niệm Băng không hỏi nữa, bởi vì hắn không muốn thấy bộ dạng thương tâm của Tuyết Ngọc. Hắn vỗ nhẹ vai nàng, mỉm cười nói : "Muội không phải muốn học tập trù nghệ sao? Vậy thì hôm nay bắt đầu luôn, hôm nay đại ca cho muội thấy trù nghệ chân chính là như thế nào. Tiểu Ngọc, ta nghĩ muội đã học qua võ kỹ rồi phải không ?"

Tuyết Ngọc gật đầu đáp : "Có theo phụ thân học qua một chút, có điều ta thiên phú không tốt, lại không cố gắng lắm nên trình độ hiện tại rất bình thường, so với Tuyết Tĩnh tỷ tỷ thì kém xa."

Niệm Băng trầm nhủ, Tuyết Tĩnh tỷ tỷ của nàng hiện tại đã báỉ Long vương làm thầy, e rằng sau này sẽ càng khác biệt hơn. "Có cơ sở võ nghệ thì muội học trù nghệ sẽ dễ dàng hơn nhiều, hôm nay muội trước hết cứ xem qua, sau đó hãy hồi tưởng cẩn thận các động tác của ta. Cơ sở của trù nghệ chính là tính hợp lý, bất kỳ thức ăn nào cũng có tính hợp lý của nó ; nếu có thể đem xâu chuỗi, kết nối sự hợp lý của chúng, như thế trù nghệ của muội ít ra có thể đạt tới trình độ phổ thông trù sư. Tuy nhiên muốn vươn tới cảnh giới cao hơn, chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực không ngừng của muội."

Nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Niệm Băng. Tuyết Ngọc kinh ngạc hỏi : "Đại ca, lẽ nào trù nghệ và võ kỹ cũng có quan hệ sao?"

Niệm Băng nhướn cười, đáp : "Đương nhiên, kỳ thực mỗi kỹ nghệ đều có sự liên quan lẫn nhau, đều có thực hiện học hỏi bổ khuyết lẫn nhau. Muội biết làm thế nào ta tạo ra thức ăn có rất nhiều đặc điểm như vậy không? Chính vì những thứ đó đã không còn chỉ là trù nghệ đơn thuần. Theo ta vào đây, muội xem qua phương pháp chế biến của ta thì sẽ minh bạch ngay." Từ sau khi nhờ trù nghệ mà được Tuyết Phách thu

nap, việc nấu nướng của Niệm Băng đều được tiến hành tại một chỗ riêng biệt, hẳn không muốn quá nhiều người thấy được hẳn dùng ma pháp tiến hành quá trình chế biến thức ăn, nhưng hôm nay lại là một ngoại lệ.

Khi Niệm Băng mang một khay thức ăn đưa đến phòng khách, Tuyết Ngọc vẫn đứng trong trù phòng mà hẳn đã tiến hành nấu nướng. Nàng đứng ngây ngốc ở đó, cặp mắt mở lớn không chớp nhìn các loại dụng cụ và nguyên liệu ở trên bếp lò. Trước đó Niệm Băng làm mọi thứ thức ăn, làm cho nàng thực sự chấn động quá mức. Nàng thế nào cũng không ngờ trên thế giới này còn có dạng trù nghệ như vậy. Nhớ lại cảnh tượng rực rỡ tuyệt diệu ấy, con tim nàng bị lay động sâu sắc, nàng dù sao chẳng nữa không thể nghĩ đến trù nghệ của Niệm Băng lại thần kỳ đến như vậy.

Niệm Băng tổng cộng làm mười sáu món, sáu lương mười nhiệt (sáu món mát, mười món nóng), lại thêm một tô cơm thịt bồ câu thơm ngào ngạt. Tuy rằng hao phí không ít thời gian, nhưng những thứ đó đều là những thứ hẳn sở trường nhất. Khi hẳn mặc y phục của gia đình nguyên soái phủ mang món cuối cùng là cơm thịt bồ câu lên khách thính, khách thính vốn vắng vẻ đã đầy người ngồi.

Phu phụ Tuyết Phách đang cung kính rót trà, còn khách nhân ngồi trong khách thính có tất cả bảy vị. Niệm Băng mang cơm đi vào liền trông thấy bọn họ, bọn họ cũng đồng thời thấy Niệm Băng, song phương đều ngẩn cả ra. Bởi vì Niệm Băng phát giác bảy vị khách nhân tới ngày hôm nay chính là Huyết Sư thất lão vừa chia tay mình chẳng bao lâu. Còn Huyết Sư thất lão thì lại càng giật mình, Niệm Băng người vừa mới kế nhiệm vị trí giáo chủ ai ngờ ở trong Tuyết Phách phủ, lại mặc y phục gia đình đem cơm lên mâm.

Tuyết Phách nghe thấy tiếng bước chân, liền quay người nhìn về phía Niệm Băng, vừa vặn không nhìn thấy mục quang kinh ngạc của Huyết Sư thất lão, vẻ mặt lão hơi sầm xuống nói : "Cơm nước đã xong cả rồi à? Hôm nay không ngờ ngươi trở về muộn như vậy, lần sau nếu còn tái diễn sẽ trừ tiền công. Tiểu thư đâu? Có thấy tiểu thư không?"

Niệm Băng từ trong ngạc nhiên từ từ bình tĩnh trở lại, trong nháy mắt hẳn đã minh bạch, thì ra quan viên quân đoàn bên ngoài mà Huyết Sư giáo khổng chế, chẳng ngờ lại là Phệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách, một trong số ba đại nguyên soái. Biến hóa bất ngờ này khiến Niệm Băng có chút cảm giác dở khóc dở cười, bản thân vẫn luôn muốn ra sức tranh thủ Tuyết Phách, vậy mà lão lại là thuộc hạ của mình, thực là kỳ quặc biết bao!

Nghĩ đến đây, Niệm Băng không khỏi cười nói : "Tiểu thư cô ấy muốn theo ta học tập trù nghệ, vừa nhận ta làm đại ca. Tiểu thư đang ở trù phòng, bây giờ ta đi gọi cô ấy tới."

"Cái gì? Ngọc nhi nhận ngươi làm đại ca?" Tuyết phu nhân không khỏi cau mày, mặc dù bà không phải là loại người coi trọng quyền lực, nhưng thân phận của Niệm Băng đích thực so với Tuyết Ngọc khác biệt quá lớn. Bà lo lắng nhất là nữ nhi mê mẩn về ngoài anh tuấn của Niệm Băng. Giờ đây lại nghe Niệm Băng nói vậy, Tuyết phu nhân tức thì thấy tâm tư trĩu nặng, thậm chí sự tình bản thân lo lắng nhất không ngờ đã xảy ra.

Cùng với sự sững sốt của Tuyết phu nhân, trong mắt Tuyết Phách cũng đã hiện ra một tia sát cơ. Lão lúc đầu đã hoài nghi Niệm Băng, chỉ bởi vì những ngày này Niệm Băng không có chút biểu hiện đặc biệt nào, nghi hoặc trong lòng lão mới bớt đi rất nhiều. Hiện tại đột nhiên Niệm Băng nói nữ nhi của lão đã nhận hẳn làm ca ca, Tuyết Phách tức thì trong lòng sát cơ đại thịnh. Chỉ là hiện giờ có khách quý đến nhà, sát cơ chỉ từ trong mắt hắt chớp lên rồi rất nhanh đã khôi phục lại như thường. Lão bình tĩnh nói : "Được rồi, vậy ngươi đi gọi tiểu thư lại đây". Tuyết Phách đã suy nghĩ kỹ càng, đợi sau khi tiễn quý khách về sẽ bắt giữ Niệm Băng, thăm vấn kỹ lưỡng mục đích của hẳn.

Niệm Băng đã phát hiện quan hệ thực sự giữa Tuyết Phách và Huyết Sư giáo, tự nhiên không muốn che giấu gì nữa. Trong mắt hẳn lộ xuất một tia tiểu ý, hướng bọn người đại trưởng lão nói : "Thất trưởng lão, không nghĩ đến chúng ta đã lại gặp mặt nhanh đến như vậy."

Tuyết Phách trong lòng kinh hãi, quay người nhìn về phía Đại trưởng lão. Bây giờ hẳn mới phát hiện bảy vị trưởng lão đã đứng cả dậy, mới nghi hoặc hỏi : "Đại trưởng lão, hẳn cũng là người trong bản giáo sao?" . Sự kinh ngạc trong lòng lão so với vừa rồi càng tăng thêm mấy phần, nếu Niệm Băng cũng thuộc Huyết Sư giáo, vậy mọi lo lắng trước kia của lão đều là thừa rồi.

Bảy người đại trưởng lão thấy Niệm Băng không có ý định che dấu thân phận bản thân, vội vàng tiến lên, cung kính nói : "Huyết Sư thất lão ra mắt Giáo chủ."

Niệm Băng thuận tay gạt đi : "Thất vị trưởng lão bất tất phải đa lễ".

Đại trưởng lão trầm giọng hướng Tuyết Phách nói : "Vị này chính là tân nhiệm Giáo chủ Bạch Phát (tên riêng của Niệm Băng) của bản giáo, đã thông qua khảo nghiệm của Huyết Sư đường , chính thức thăng chức Giáo chủ. Người còn không mau mau ra mắt."

Tuyết Phách trong lòng tràn đầy kinh hãi hướng Đại trưởng lão nói : "Nhưng mà... nhưng mà hần chỉ là một trù sư trong phủ ta mà!"

Câu trả lời này làm cả bảy vị trưởng lão sửng sốt, Đại trưởng lão nhíu mày nói : "Người nói nhăng cuội gì thế hả? Còn không mau ra mắt Giáo chủ bản giáo."

Tuyết Phách mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng lúc này cũng không dám thất lễ, vội vàng cung kính nói : "Huyết Sư đường dự bị trưởng lão Tuyết Phách ra mắt giáo chủ."

Niệm Băng bật cười đáp : "Tuyết Phách trưởng lão bất tất đa lễ, thật không ngờ ta đang nghĩ biện pháp thuyết phục người giúp ta, nhưng mà hóa ra là người nhà cả. Ta vừa mới tiếp nhận vị trí Giáo chủ, trưởng lão không cần khách khí, sau này thực sự phải nhờ người vì bản giáo mà xuất lực".

Tuyết Phách sau lưng áo đã đầm mồ hôi lạnh, với tư cách dự bị trưởng lão Huyết Sư đường, hần đương nhiên hiểu rõ ràng muốn trở thành giáo chủ chính thức cần vượt qua khảo nghiệm hà khắc. Nhìn thần sắc của bảy vị trưởng lão, hiển nhiên là Niệm Băng đã vượt qua khảo nghiệm biến thái ấy, đủ thấy thực lực của hần mạnh mẽ đến mức nào, thế mà không ngờ mình lại để hần phục vụ như trù sư bao nhiêu ngày nay. Mặc dù Tuyết Phách ở trước mặt người khác tiếng tăm lừng lẫy là Phệ Huyết Diệt Hồn, địa vị ở Huyết Sư đường cũng không thấp, nhưng mà vị trí của hần so với Giáo chủ vẫn còn cách xa lắm. Lão liền quỳ một gối xuống, hoảng hốt thốt : "Tuyết Phách khi trước không biết giáo chủ giá lâm, quả thực đã thất lễ, thỉnh giáo chủ xử phạt".

"Có thể có nhân tài như người quả thật là chuyện may mắn của bản giáo." Biến hóa đột ngột khiến hần có chút cảm giác dở khóc dở cười. Nói tới đây, hần nhìn về phía bảy vị trưởng lão, nói: "Tới đi, tất cả mọi người vào bàn đi, ta làm bữa cơm này đã hao phí không ít khí lực đó. Mấy vị trưởng lão nhắm nháp một chút đi." Nói xong, hần dẫn các vị trưởng lão và vợ chồng Tuyết Phách ngồi vào vị trí, mặc dù Tuyết Phách vẫn yêu cầu Niệm Băng ngồi vị trí chủ tọa, nhưng cuối cùng hần vẫn chọn một vị trí khác, tùy tiện ngồi xuống.

Đại trưởng lão kinh ngạc nhìn bàn thức ăn tinh xảo hần chưa bao giờ thấy qua, hần còn chưa kịp nói, tam trưởng lão tính tình nóng nảy đã cướp lời nói: "Giáo chủ, không phải chứ, người thật sự làm đầu bếp trong nhà Tuyết Phách sao?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Chức nghiệp khác của ta chính là đầu bếp a! Tuyết Phách trưởng lão, ta một điểm cũng không từng lừa gạt người, mấy tháng sau, ta muốn đại biểu Thanh Phong trai đi tham gia Trù Thần đại tái."

Tuyết Phách cười khổ nói: "Giáo chủ, ngài đừng nói nữa, ta quả thật rất xấu hổ a!"

Tuyết phu nhân đi tới bên cạnh Tuyết Phách, hành lễ với Niệm Băng nói: "Thuộc hạ Tuyết Sư đường trưởng lão dự bị Tuyết Thị ra mắt giáo chủ."

Tuyết Phách là người của Huyết Sư giáo Niệm Băng đã rất kinh ngạc rồi, nhưng hần không ngờ Tuyết phu nhân thế nhưng cũng là người trong bản giáo, đại trưởng lão nhìn ra nghi hoặc trong lòng Niệm Băng, vội vàng giải thích: "Tuyết Phách là đại đệ tử của ta, nói ra thì, hần cũng là sư đệ của gia gia người, thê tử của hần là đệ tử của lão nhị, tu luyện chính là hắc ám ma pháp, mặc dù còn chưa đạt tới cảnh giới ma đạo sư nhưng nàng lại có một thiên tiên linh vực quái dị, linh vực của nàng tên là Ân Ma. Linh vực này không cần hao phí nhiều ma pháp lực lắm, lúc nào cũng có thể bảo hộ bên ngoài thân thể, nó cũng không có tác dụng công kích, phòng ngự hay tăng phúc nhưng lại có thể che dấu hoàn toàn ma pháp khí tức của bản thân, đây cũng là nhân tài hiếm có của bản giáo."

Tuyết phu nhân mặc dù nói như vậy, nhưng Niệm Băng biết rõ về ma pháp huyền bí sao lại không hiểu thiên tiên lĩnh vực tên là Ẩn Ma này có diệu dụng ra sao? Với thiên nhãn huyết của hắn mà không nhìn ra được năng lực của Tuyết phu nhân, quả thực chỉ thấy như một người thường. Nàng bây giờ là ma đạo sĩ, một ma đạo sĩ bề ngoài là người thường nếu đột nhiên phát động, vậy tuyết đối là một chuyện phi thường đáng sợ, Ẩn Ma lĩnh vực này hẳn là bí mật lớn nhất trên người Tuyết phu nhân, nếu không phải mình là giáo chủ Huyết Sư giáo chỉ sợ cũng không thể biết được.

Đang lúc Niệm Băng muốn nói gì đó, thanh âm của Tuyết Ngọc đột nhiên vang lên. "Niệm Băng đại ca, người sao còn chưa đi ra, vừa rồi ta thấy trù nghệ của người quả thật quá tuyệt vời. Tối hôm nay người bắt đầu dạy ta luôn đi." Vừa nói xong, Tuyết Ngọc đã chạy vào phòng khách.

Vừa thấy nữ nhi xuất hiện, sắc mặt Tuyết Phách trầm xuống, nói: "Ngọc nhi, không được vô lễ, không thấy có khách hay sao?"

Tuyết Ngọc lúc trước bị trù nghệ của Niệm Băng hoàn toàn lay động, lúc nàng phản ứng lại, lập tức không thể đợi được chạy đi tìm Niệm Băng, quả thật đã quên chuyện hôm nay trong nhà có khách, nàng tò mò nhìn bảy vị trưởng lão lớn tuổi, lễ lới nói: "Á, rất xin lỗi, ba ba, con đến tới gọi Niệm Băng, chúng ta đi ra thôi." Vừa nói, nàng vừa vẫy vẫy tay với Niệm Băng.

Tuyết Phách nói: "Được rồi, Ngọc nhi, người đi ra trước đi, ta và Niệm Băng còn có chút việc, để cho hắn giới thiệu một chút về thức ăn mà hắn làm." Tuyết Ngọc luôn luôn kính sợ phụ thân, thấy sắc mặt Tuyết Phách trầm xuống, lập tức không dám tiếp tục nói thêm cái gì, đánh mắt cho Niệm Băng rồi lui ra ngoài.

Tuyết Ngọc đánh mắt cho Niệm Băng, Tuyết Phách và Tuyết phu nhân tự nhiên cũng đều thấy được, ánh mắt hai người đều có chút khác thường, nhưng không một ai nói gì.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Tuyết trưởng lão, phu nhân, các người đừng hiểu lầm, ta chỉ thấy hợp với Tuyết cô nương thôi, chỉ coi nàng như muội muội mà thôi. Tuyết Ngọc là cô nương tốt, hôm nay nàng nói với ta muốn học tập trù nghệ, sau này hãy tìm cho nàng một trưởng phu thật tốt, ta thấy, trong lòng nàng đã có người. Có cơ hội ta sẽ dạy nàng một chút trù nghệ. Xem bộ dáng, nàng có vẻ không phải người trong bốn giáo." Ý tứ của hắn rất rõ ràng, đúng là nói cho vợ chồng Tuyết Phách, các người đừng clo lắng, ta đối với nữ nhân của các người không có ý đó, chỉ coi nàng như muội muội mà thôi.

Tuyết Phách âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Niệm Băng địa vị tôn sùng nhưng với diện mạo anh tuấn và thực lực cường đại của Niệm Băng, gả cho một người như vậy vị tất đã là một chuyện hạnh phúc, nghe Niệm Băng nói như vậy, sắc mặt hắn lập tức khá hơn rất nhiều, thở nhẹ một tiếng, nói: "Ngọc nhi từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, đối với ma pháp hay vũ kỹ đều không có nhiều hứng thú, cho nên ta mới không cho nó nhập giáo, nó cũng không biết chúng ta là người trong bốn giáo. Giáo chủ, nói ra chỉ sợ ngài chê cười, người Ngọc nhi thích chính là thất hoàng tử mà ngài muốn gặp. Thất hoàng tử mặc dù có sở thích đặc thù, nhưng tướng mạo cùng phẩm tính quả thật không tồi. Năm Ngọc nhi mười bốn tuổi, có một lần ta theo quân xuất chiến, Ngọc nhi chạy ra ngoài chơi gặp người xấu, vừa may gặp được thất hoàng tử cứu nó, sau đó Ngọc nhi âm thầm thích vị thất hoàng tử này, nhưng chúng ta lại không hiểu, vì sao thất hoàng tử lại làm việc tốt như vậy, hẳn mặc dù không làm chuyện gì xấu, nhưng tựa hồ chỉ có hứng thú với nam nhân. Ngọc nhi và thất hoàng tử mặc dù là bằng hữu, nhưng cứ giống như huynh đệ vậy. Nếu ngài muốn gặp thất hoàng tử, thông qua Ngọc nhi so với thông qua ta còn dễ dàng hơn nhiều."

Niệm Băng ngậy ra một chút, âm thầm cười khỏ, không nghĩ tới, mình vẫn muốn tìm cơ hội gặp Yến Phong, mà cơ hội lại sớm đã trải ra trước mắt rồi, với quan hệ của mình và Tuyết Ngọc, yêu cầu nàng mang theo mình tới gặp Yến Phong quả thật không có vấn đề gì.

"Tuyết trưởng lão, ta nghĩ, mục đích bảy vị trưởng lão tới gặp người hôm nay cùng ta giống nhau, lần này, ta tới Băng Nguyệt thành chính là vì bốn giáo sắp có một hành động rất lớn, hành động này còn phải nhờ người phối hợp." Vừa nói xong, chung quanh thân thể Niệm Băng chợt lóe lên thất thải quang mang, một kết giới đã bao phủ khắp cả phòng, hoàn toàn ngăn cách thanh âm bên trong phòng.

Tuyết Phách chặn lại nói: "Rốt cuộc là có chuyện gì mà lại khiến cho giáo chủ và bảy vị trưởng lão đích thân tới Băng Nguyệt thành."

Đại trưởng lão nghiêm mặt nói: "Đương nhiên là đại sự, chúng ta tới Băng Nguyệt thành, việc đầu tiên là

để tiến hành trách nhiệm Bạch Phát giáo chủ, một việc khác chính là chúng ta sẽ có hành động với Băng Nguyệt đế quốc. Hành động này liên quan tới sự phát triển trong tương lai của bốn giáo, chẳng những chúng ta đến đây, hơn nữa còn hạ lệnh điều tới đây năm trăm Huyết Vệ của bốn đường.” Niệm Băng cùng đại trưởng lão sau khi thương lượng đã quyết định sẽ không tiếp tục điều động các thành viên chiến đấu của phân đường khác, năm trăm Huyết Vệ là đội ngũ cực mạnh trong Huyết Sư giáo, để phòng ngừa sau khi thất bại Huyết Sư giáo chịu đả kích quá lớn cho nên bọn họ quyết định dựa vào Huyết Vệ và thành viên chiến đấu trong Băng Nguyệt thành để cùng hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Niệm Băng nói: ”Lần hành động này gọi là Biến Thiên.”

Tuyết Phách cả kinh nói: ”Chẳng lẽ chúng ta phải”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Không phải như ngươi nghĩ đâu. Thế thực bên trong của bốn giáo tuy lớn nhưng cũng không có khả năng chống lại một quốc gia. Chúng ta chỉ muốn trợ giúp một chút để một vị hoàng tử lên ngôi mà thôi. Cho dù như vậy cũng vô cùng nguy hiểm. Lần hành động này còn phải dựa nhiều vào Tuyết trưởng lão hỗ trợ.”

Tuyết Phách trong lòng máy động, nói: ”Chẳng lẽ người ngài muốn phụ tá lên ngôi lại là thất hoàng tử kia?”

Niệm Băng gật gù đầu nói: ”Không sai, chính là hắn. Ta và Yến Phong quan hệ không tồi, hơn nữa hắn cũng không bị ô nhiễm bởi khí tức hủ bại nơi hoàng gia. Đưa người này lên ngôi, đối với chúng ta mới có lợi, thay bằng một hoàng tử khác, chúng ta rất khó khống chế.”

Tuyết Phách suy nghĩ, nói: ”Ta bây giờ có nên tuyên bố ủng hộ thất hoàng tử không?”

Niệm Băng lắc đầu nói: ”Không, thời cơ còn chưa tới, dù sao Yến Phong bây giờ còn chưa tìm được thế lực ủng hộ. Người tùy tiện ủng hộ hắn, ngược lại sẽ mang tới phản hiệu quả. Việc chúng ta phải làm bây giờ chính là chế tạo ra đủ loại tình huống, đẩy hắn lên vị trí đó, thời điểm người ra mặt, ta dĩ nhiên sẽ tri thông cho người, người là trọng thần có ảnh hưởng lớn tới quân phương, bây giờ, ta muốn người bây giờ chú ý tới động tĩnh của quân phương, dù sao, một khi đại hoàng tử, nhị hoàng tử và ngũ hoàng tử tranh đoạt đế vị, tất nhiên sẽ liên lụy tới quân phương, ai chiếm được sự ủng hộ của quân phương mới có thể yên ổn ở hoàng vị.”

Tuyết Phách trầm ngâm nói: ”Trước mắt, quân phương Băng Nguyệt đế quốc do tam đại nguyên soái chúng ta nắm giữ, bộ tư lệnh quyền lợi tuy lớn nhưng tam đại nguyên soái chúng ta lại chế ước lẫn nhau, thủ hạ của ta mặc dù là tinh hãn nhất, nhưng số lượng cung ít nhất, hơn nữa khoảng cách từ nơi đóng quân tới Băng Nguyệt thành không gần, mấy năm nay không phát sinh chiến sự, hai vị nguyên soái kia đều ở Băng Nguyệt thành. Bọn họ đã phân biệt ủng hộ đại hoàng tử và ngũ hoàng tử, muốn cho thất hoàng tử lên ngôi cũng không dễ dàng a!”

Niệm Băng lạnh nhạt cười, trong mắt toát lên một tia lãnh quang. ”Quả thật không dễ dàng, nhưng cũng không phải không có cơ hội. Lúc ba vị hoàng tử này công kích lẫn nhau là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Các thế lực ở Băng Nguyệt thành đã phát động, ngũ hoàng tử bây giờ đã thành công mượn sức Ma pháp sư công hội của Băng Nguyệt đế quốc, nét ta đoán không sai, không lâu sau hắn sẽ củng cố thế lực Băng Nguyệt thành, đồng thời cũng sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp để được quốc vương chấp nhận. Hắn bây giờ là người có nhiều cơ hội được kế vị nhất, chờ khi hắn trở lại Băng Nguyệt thành là lúc chúng ta động thủ.”

Tuyết Phách trong mắt toát lên một tia sát khí, tay phải làm một thủ thế. ”Ý của ngài là...”

Niệm Băng lắc đầu nói: ”Không, với thực lực của chúng ta mặc dù có thể nắm chắc phục kích và giết chết hắn, nhưng hắn còn chưa thể chết, nếu hắn chết sẽ khiến một phương lớn mạnh, chúng ta sẽ càng có ít cơ hội. Cho nên, chúng ta cho dù muốn giết người cũng không phải ngũ hoàng tử.”

Bảy ngày sau.

Ngũ hoàng tử Yến vân dẫn hơn trăm tên tùy tùng chậm rãi đi trên quan đạo, xa xa, hắn đã thấy được bức tường thành cao lớn của Băng Nguyệt thành, trong lòng càng thêm tự tin, âm thầm nghĩ, Băng Nguyệt thành, ta đã trở lại, lúc này ta nhất định phải trở thành chủ nhân của người, chủ nhân của cả Băng Nguyệt đế quốc. Lần này rời khỏi Băng Nguyệt thành, hắn cũng có thu hoạch không nhỏ, mặc dù bởi vì Gia Lạp

Mạn Định Tư xuất hiện khiến cho hấn mất cơ hội theo đuổi Tuyết Tĩnh, nhưng hấn lại chiếm được sự ủng hộ của Băng Nguyệt để quốc ma pháp sư công hội, hấn bây giờ đối với bản thân tràn ngập tin tưởng. Đã trở lại, vậy cũng nên bắt đầu hành động.

”Báo” Một gã thị vệ của phủ ngũ hoàng tử cười khoái mã từ Băng Nguyệt thành tới, sau khi gặp đội ngũ của ngũ hoàng tử vội vàng xoay người xuống ngựa, quỳ rạp xuống đất.

146. Chương 145: Yên Phong Địch Bi Ai

- Điện hạ, trong khoảng thời gian ngài rời đi, đại hoàng tử và nhị hoàng tử hành động vô cùng gấp rút, thường xuyên lên lút qua lại với mấy vị đại thần nhờ họ giúp đỡ, thậm chí cũng đã có một vài vị đại thần ra mặt ủng hộ. Hơn nữa, Băng Vân tiểu thư của Băng Thần thái hậu hiện tại đang ở trong Băng Nguyệt thành.”

- Cái gì? Băng Vân tiểu thư đang ở trong Băng Nguyệt thành?

Vừa nghe nói đến Băng Vân tiểu thư, ánh mắt của ngũ hoàng tử nhất thời sáng lên. Người khác đối với Băng Vân tiểu thư có lẽ không hiểu rõ, nhưng hấn lại quá rành, nàng được xưng danh “Thiên Áo Băng Vân” chính là đồ đệ đắc ý nhất của Băng Tuyết nữ thần tế tự, đối với nữ đệ tử này băng tuyết nữ thần tế tự hết sức thương yêu, hơn nữa Băng Vân còn có tiên thiên linh vực hiếm thấy nhất, nàng rất có thể sẽ trở thành người kế nhiệm băng tuyết nữ thần tế tự sau này. Ngũ hoàng tử mặc dù thèm nhỏ dãi sắc đẹp của Băng Vân, nhưng hấn càng hi vọng có được sự giúp đỡ của Băng Vân, suy cho cùng, sau lưng Băng Vân chính là Băng Thần thái hậu, mặc dù không thể kiểm soát tốt được, nhưng dù sao Băng Thần thái hậu tại Băng Nguyệt đế quốc chính là biểu tượng thần thủ hộ, nếu có bọn họ chống lưng, kế hoạch chiếm lấy vị trí hoàng đế kia của mình không còn mấy khó khăn.

- Đúng vậy, Băng Vân tiểu thư đã ở trong thành hơn mười ngày nay, nhưng mà, hành động của nàng rất kỳ quái, chỉ cùng nhân viên trong Băng Thần thái hậu tiếp xúc một lần, rồi tự mình chui rúc trong một lữ điếm nhỏ không chút tiếng tăm, cùng ở chỗ nàng còn có một cô gái tuổi chừng mười lăm, mười sáu và một nam nhân.

Ngũ hoàng tử nhíu mày, hấn biết nữ nhân băng thần thái hậu đối với tất cả nam nhân đều một lòng bài xích, mà bên cạnh Băng Vân còn có một nam nhân, điều này khiến cho hấn không khỏi sinh ra một tia bất an.

- Tốt lắm, người lui ra đi. Truyền mệnh lệnh ta, lập tức trở về Băng Nguyệt thành.

Khi ngũ hoàng tử tiến vào Băng Nguyệt thành cũng chính là lúc Niệm Băng thân mặc thường phục đang ngồi trong một gian phòng trung lưu tại Hoành Tân lâu mức tiếng gần xa.

Cánh cửa gian phòng được mở ra, một gã tướng mạo anh tuấn, nhưng toàn thân lại tản ra khí tức nam nhân lạnh như băng đi đến, vừa vào cửa, hấn liền thấy được Niệm Băng, hơi thở lạnh như băng trên người ngay tức khắc hòa tan, vui mừng nói “Niệm Băng, quả nhiên là người muốn gặp ta.”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Mời ngồi, thất điện hạ.”

Người đến đúng là Yên Phong, mấy ngày nay Niệm Băng một mực an bài Huyết Sư Giáo bí mật hành động, hấn cũng không nóng lòng đến gặp Yên Phong, tới hôm nay khi hấn biết được ngũ hoàng tử đã trở lại Băng Nguyệt thành, mới nhờ Tuyết Ngọc hỗ trợ, mời Yên Phong đến đây.

Yên Phong buồn tủi nói: “Cái gì mà điện hạ với không điện hạ, cái chức danh hoàng tử này của ta chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi. A ! Tóc ngươi làm sao vậy? Thế nào lại biến thành màu trắng thế?”

Niệm Băng lắc đầu đáp: “Không, ngươi trông thấy chính là “hàng thật giá thật” đấy thất hoàng tử à, chỉ là xảy ra một số việc ngoài ý muốn, nhưng đối với ta cũng không có ảnh hưởng gì.”

Yên Phong giơ ngón tay cái lên hướng về Niệm Băng nói:

- Huynh đệ, ngươi cũng thành thật quá a! Đến cả “Thiên Áo Băng Vân” cũng chiến thắng được, sau đó ta đến tìm ngươi mà chẳng thấy bóng dáng của ngươi đâu. Thật không nghĩ tới, chúng ta lại gặp nhau ở chỗ

này, chẳng trách Tuyết Ngọc lại kêu ta đến đây, người quen biết Tuyết Tình, nhờ muối muối của nàng hỗ trợ người cũng là chuyện bình thường, thế nào đây, tìm ta có việc gì sao?

Niệm Băng gật đầu xác nhận nói: "Quả thật là có chút việc, bất quá, trước hết chúng ta ăn một chút gì đã, ta nghe nói Hoành Tân lâu này so với Thanh Phong Trai còn muốn nổi danh hơn, mấy món ăn nơi này cũng đặc biệt thơm ngon. Ta đã gọi vài món ăn nổi tiếng nhất nơi đây, đương nhiên, ta quả thật nghèo rớt mồng tơi, cho nên cuối cùng cần phải nhờ người tính tiền vậy."

Yến Phong cười ha ha nói: "Chuyện này đơn giản thôi mà. Niệm Băng, có chuyện ta muốn hỏi người, người có xem ta là huynh đệ không?"

Niệm Băng đáp lại: "Đương nhiên rồi, chúng ta không phải vẫn luôn là bằng hữu sao?"

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: "Làm huynh đệ của người không thành vấn đề, nhưng người ngàn vạn lần không nên có suy nghĩ gì kỳ quái thì mới tốt a."

- Vậy vì có gì mà mỗi lần người nhìn thấy ta, đều vội vàng né tránh đi rất nhanh? Giống như là lẩn trốn ta vậy.

Thoáng thấy tinh quang trong mắt Yến Phong lóe ra, Niệm Băng thầm than nói:

- Ta phải giải thích điều này như thế nào đây? Nếu như ta nói là trùng hợp, người có tin không? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau tại Băng Tuyết thành, lần đó không phải ta muốn chạy trốn người, mà do người bị triệu hồi về Băng Nguyệt thành. Lần thứ 2 chúng ta gặp nhau tại Hoa Dung đế quốc, lần ấy ta không có tham gia trận quyết đấu cuối cùng của trù nghệ đại tái, không phải vì không muốn tham gia, mà vì bị người ta đuổi giết, bất đắc dĩ nên không thể tham gia được, bây giờ nghĩ lại vẫn còn khiếp sợ, lần đó, tính mệnh của ta chút nữa đã đi đời nhà ma. Lần cuối cùng, thời điểm tại Đô Thiên thành, mặc dù ta cũng là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc, nhưng mà, giữa ta và Băng Thần tháp tồn tại cừu hận quá sâu đậm, mà người lại ở cùng một chỗ với đám người của Băng Thần tháp, lúc ấy tình huống thật sự rất phức tạp, sau khi ta đoạt giải quán quân thì nữ nhân mà ta yêu mến bị bắt đi, ta lại càng không có thời gian thông báo cho người biết, liền tức khắc đi giải cứu cho nàng. Nếu người cứ cho rằng ta lẩn tránh người, ta cũng không còn gì để nói.

Sâu trong thâm tâm của Yến Phong khi chứng kiến ánh mắt bình tĩnh của Niệm Băng, qua nửa ngày mới than nhẹ: "Là ta đã hiểu lầm người, kỳ thật, cho dù người có lẩn tránh ta cũng không sao cả, có ai lại nguyện ý coi ta là bằng hữu chân chính chứ?"

Niệm Băng tự nhiên hiểu được ý tứ ẩn hàm trong lời nói của hắn, Niệm Băng cũng không nói thêm gì nữa, thức ăn lúc này đã lần lượt được dọn lên bàn, Niệm Băng gọi cũng không nhiều đồ ăn lắm, chỉ gồm bốn món ăn và một bát canh, nhưng mỗi loại thức ăn đều cực kỳ tinh xảo, vừa nhìn thấy liền làm cho cảm giác thèm ăn của con người dâng trào không thôi.

- Đến đây đi, Yến huynh, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Nói xong, Niệm Băng trước hết cầm lấy một đôi đũa.

Yến Phong cười nhẹ: "Niệm Băng, nếu ta đoán không sai, ngày hôm nay người tìm ta nhất định có việc, có chuyện gì người cứ nói thẳng ra đi, mặc dù người vị tất coi ta là bằng hữu, nhưng ta có thể khẳng định cho người biết người chính là bằng hữu của ta. Thẳng thắn mà nói, trong lòng ta có cảm giác người rất là thần bí, ma pháp xuất sắc, trù nghệ tinh xảo, người so với ta còn kém mấy tuổi vậy mà tài giỏi hơn ta nhiều."

Niệm Băng nói: "Vậy người muốn nghe chuyện xưa của ta không?"

Yến Phong có chút kinh ngạc nói: "Người nguyện ý nói ra sao?"

Niệm Băng mỉm cười trả lời: "Đối với bằng hữu, ta không cần thiết phải giấu diếm điều gì cả. Kỳ thật, ta vốn không phải là người của Băng Nguyệt đế quốc, ta sinh ra trong một đại gia tộc ở Hoa Dung đế quốc, nhưng mà, ta lại không có thời thơ ấu. Về mặt này chúng ta rất giống nhau, mặc dù xuất thân chúng ta đều không tệ, nhưng chúng ta lại không có được hạnh phúc. Nếu đem so sánh, ta so với người còn muốn xui xẻo hơn nhiều, khi mới mười tuổi, ta đã không ngừng sống trong cừu hận."

Ngay lập tức, hắn mang những tao ngộ của mình thời thơ ấu cũng như quan hệ phức tạp của phụ mẫu lần lượt kể ra, nhưng mà trong suốt quá trình tự thuật lại không hề kể ra tên người nào cả, rồi nói đến hắn tại chỗ Tra Cự xuất sư mới thôi.

Nghe xong lời kể của Niệm Băng, trong mắt của Yến Phong hàn quang chợt hiện: “Huynh đệ, ta không nghĩ tới thời thơ ấu của người lại bất hạnh như vậy. Cuối cùng cừ nhân của người là ai? Nếu có thể giúp được ta nhất định sẽ giúp người.”

Niệm Băng nhẹ nhàng lắc đầu cự tuyệt: “Yến huynh, cừ nhân của ta là ai bây giờ không thể nói cho người biết được, thù cha mẹ không đội trời chung, phận làm con, ta phải tự tay báo thù cho cha mẹ mới được. Hôm nay ta hẹn gặp người quả thật có việc muốn nhờ, nhưng mà không có quan hệ gì tới việc báo thù cả. Chuyện xưa của ta ta đã kể xong rồi, không thể không cho ta nghe chuyện xưa của người chứ? Ta nhận thấy được, người dù thân là hoàng tử, nhưng cuộc sống lại không hề vui vẻ, trong lòng huynh có chuyện gì, nói ra sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

Yến Phong khẽ thở dài nói:

- Huynh đệ, người đối đãi với ta chân thành như thế, ta cũng không có gì phải che giấu người. Quả thật, ta làm hoàng tử thật sự không thoải mái, thậm chí còn không bằng một người bình thường, mặc dù từ nhỏ ta đã ở bên cạnh cha mẹ, nhưng mà, nếu so sánh thời thơ ấu trải qua, tao ngộ của ta so với người cũng chẳng kém bao nhiêu đâu. Người cũng biết, phụ hoàng ta có tổng cộng bảy người con trai, trong đó đại hoàng tử và nhị hoàng tử là do hoàng hậu sanh ra, mấy vị hoàng tử cùng các tỷ tỷ, muội muội khác của ta đều do các phi tần trong hậu cung sinh ra, chỉ có ta là không phải. Nói thẳng ra, ta bước vào thế giới này, quả thật chỉ là một điều ngoài ý muốn mà thôi. Đó là bởi vì cha ta sau một lần say rượu, trong tình trạng vô ý thức đã nghiêng ngã phụng loan với một cung nữ cũng chính là mẫu thân của ta, thật không nghĩ tới, chỉ trong một lần ân ái đó, ta đã có mặt trên cõi đời này.

Nói tới đây, trong ánh mắt của hắn bỗng nhoà đi.

Dừng lại trong khoảnh khắc, Yến Phong mới tiếp tục kể tiếp: “Sau đó, bởi vì quan hệ của ta, cho nên mẫu thân được phong làm phi tử, đương nhiên, là loại thấp nhất trong hậu cung. Sự xấu xa trong hậu cung người không thể tưởng tượng được đâu, mẫu thân vì ta, cũng đã nỗ lực không ít. Băng Nguyệt đế quốc quy định, chỉ cần là hoàng tử, đều có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, hoàng hậu vì hai người con trai của mình, Như phi thì vì đứa con yêu của mình là ngũ hoàng tử, tự nhiên sẽ loại trừ mấy cái gai khác trong mắt, ngoại trừ y mẫu thân của ta ra, các phi tần khác ít nhiều đều có chút thế lực phía sau, nhưng cũng không thật sự đáng ngại lắm. Đáng thương nhất là mẫu thân ta, từ ngày hạ sinh ta, cho đến lúc chết bà cũng không có cơ hội gặp lại phụ hoàng. Mẫu thân chịu đựng rất nhiều đau khổ, trong cung ai ai cũng có thể khi dễ bà, khi đó ta còn nhỏ, căn bản là không có năng lực bảo vệ mẫu thân. Nhìn thấy mẫu thân ngày một tiêu tụy, ngày một suy yếu, ta muốn vũ kỹ của mình mạnh mẽ, để có năng lực bảo vệ bà. Nhưng mà, mẫu thân chưa đợi được đến ngày đó đã bỏ ta đi. Dựa theo những gì người trong cung nói, mẫu thân ta chết là do nhảy xuống hồ tự vận, nhưng ta lại biết rõ, mẫu thân ta không phải chết như thế, phía sau cái chết của bà, chính là hoàng hậu, là âm mưu của bọn Như phi, không có sự che chở của mẫu thân, mấy con mụ ấy mới dễ dàng đối phó ta. Vào năm đó, ta chỉ mới có tám tuổi”.

Nói đến lúc này, Yến Phong vô ý thức nắm chặt quả đấm, chiếc đũa trong tay bị bẻ gãy một cách vô thanh vô thức.

Niệm Băng cầm lấy một chiếc khăn đưa cho Yến Phong tay lau đôi mắt đang đỏ như lửa của Yến Phong, hắn tuyệt nhiên không nói thêm điều gì, chỉ đợi đến khi Yến Phong tiếp tục:

- Niệm Băng, người biết vì sao ta lại có sở thích đặc biệt này không? Điều này cũng không phải trời sinh đã như vậy, mà là do mấy ả tiện nhân đó dồn ép ta a! Từ ngày mẫu thân ta mất đi, các ả tiện nhân đó đã bắt đầu thực hiện âm mưu trên người ta, nhưng mà, dù sao ta cũng là một gã hoàng tử, cho dù không có địa vị đi nữa, thì tương lai cũng là một trong những người kế thừa ngôi vị hoàng đế, mấy con mụ ấy không dám làm hại tánh mạng ta, nhưng lại âm thầm dùng phương pháp bỉ ổi xuống tay với ta. Ta cũng không phải loại trời sinh đã không thích nữ nhân, mà bởi vì các ả, cho nên ta mới trở thành như bây giờ. Hàng ngày, các phi tử trong cung đều phái các cung nữ trên danh nghĩa là đến chiếu cố cho ta, nhưng mà, bọn họ ở trước mặt ta lộ ra bộ mặt vô cùng ghê tởm, các ả ấy vũ nhục ta, thậm chí các ả ấy còn để ta....

Nói tới đây, bờ môi của hắn bởi vì kích động mà rung lên dữ dội, hít một hơi thật sâu, Yến Phong miễn cưỡng lấy lại được một chính sự bình tĩnh của bản thân, rồi mới kể tiếp: "Cho nên, bắt đầu từ lúc đó, ta đâm ra sợ nữ nhân, ta trời sinh đối với nữ nhân đã sinh ra tâm lý sợ sệt, thời điểm đó trong người ta cảm giác vô cùng bất lực, thì sư phó của ta xuất hiện, hắn tên là Dịch An. Năm ấy sư phó của ta chỉ có hai mươi mốt tuổi, là một nam nhân vô cùng anh tuấn, hắn võ kỹ rất mạnh, hai mươi mốt tuổi mà đã tiếp cận tiêu chuẩn vũ đấu gia, so với đám đàn bà kia thì hoàn toàn khác biệt, hắn đối đãi với ta hết sức ôn nhu và tốt bụng, hắn truyền thụ cho ta võ kỹ, mỗi ngày đều làm bạn bên cạnh ta, khi đó ta làm sao có thể biết đây là một cái âm mưu chứ?"

Trong lòng Niệm Băng đã hiểu được đôi chút, thâm tâm không khỏi thở dài vì tao ngộ mà Yến Phong gặp phải.

- Ta ngày càng trưởng thành hơn, năm ấy ta mười bốn tuổi, võ kỹ của ta đã có cơ sở nhất định, ta đối với sư phó thật sự không muốn rời xa chút nào, hắn dường như là tất cả đối với ta. Nhưng vào buổi tối sinh nhật năm ta mười bốn tuổi, sư phụ hắn vậy mà hướng vào thời thơ ấu của ta hạ thủ, hắn đoạt mất sự yên ổn trong con người ta ...

"Hỗn đản". Niệm băng hét lớn: "Mấy việc này nhất định là âm mưu hèn hạ của bọn người trong hậu cung, bọn họ đã thay đổi một cách vô tri vô thức tâm thái của người, đúng hay không?"

Yến Phong cười khổ gật đầu, nói:

- Đúng vậy, nhưng khi đó ta tuổi còn nhỏ, mặc dù cảm giác thấy có chút bất ổn, nhưng sư phó đối với ta tốt như vậy, ta đối với hắn cũng không có gì bài xích. Quan hệ sư đồ bất thường được duy trì cho đến năm ta mười bảy tuổi, rồi có một ngày sư phó của ta đột nhiên chết một cách ừ ừ cạc cạc. Có thể hiểu được, bởi vì hắn đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi, với lại hắn biết chân tướng âm mưu nên hắn phải chết, nhưng mà, khi đó tính cách của ta đã thay đổi, cho dù ta hiểu được mớ hùm bà lăng này thì cũng có ích gì đâu? Ta có thể đấu lại đám người trong bóng tối này sao? Sau này, ta tìm được một cơ hội rời khỏi hoàng cung. Ta hận, ta hận tất cả mọi người trong hoàng cung, bọn họ không phải là thân nhân của ta, mà bọn họ chính là cừu nhân của ta, nếu có một ngày, ta có được thực lực cường đại có thể hủy diệt hết bọn họ, ta sẽ xuống tay không một chút do dự, đáng tiếc, ta chỉ là một gã hoàng tử không được sủng ái nhất, lại còn có loại yêu thích đặc biệt bị thế gian khinh bỉ, ta có thể lựa chọn sao? Trong hoàn cảnh này ta chỉ có thể yên lặng để tiếp tục sinh tồn mà thôi. Đối với ta mà nói, thật sự là không có một chút cơ hội nào cả. Ta chỉ có thể hy vọng vào bằng hữu của mình a! Niệm Băng người nguyện ý trở thành bằng hữu của ta sao? Chỉ là bằng hữu mà thôi.

Lúc này Yến Phong đột nhiên lộ ra vẻ vô cùng bất lực, đồng thời, lại toát lên vẻ bất đắc dĩ, cái loại bi ai bất đắc dĩ này đã vô hình làm lay động tâm ý của Niệm Băng. Vốn lần này hắn tìm Yến Phong nói chuyện còn có chút áy náy, nhưng sau khi nghe Yến Phong kể về những chuyện hắn gặp phải lúc thời thơ ấu, loại ngại ngùng này đã biến mất, bản thân hắn muốn làm những chuyện này là vì Linh Nhi, đồng thời, cũng có thể trợ giúp Yến Phong.

"Yến Phong, ta có thể là bằng hữu của ngươi, thậm chí có thể là huynh đệ của ngươi, nhưng có một việc ngươi phải đáp ứng ta."

Về bị thương trong mắt Yến Phong biến mất, kinh hỉ nói: "Ngươi thật sự đồng ý làm bằng hữu của ta sao? Có điều kiện gì ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta đều đáp ứng ngươi."

Niệm Băng nghiêm mặt nói: "Trừ bỏ tâm bệnh của ngươi, quên đi hết thấy bóng ma thời thơ ấu, nhìn thẳng vào bản thân mình, làm một nam nhân bình thường."

Yến Phong ngây ra một lát. "Nhưng, cũng không dễ gì thay đổi a!"

"Niệm Băng nói: "Không phải không dễ dàng, mà là bản thân ngươi có tự tin hay không. Chỉ cần ngươi muốn làm là nhất định có thể được. Kỳ thật chuyện này cũng không khó khăn, chỉ cần ngươi chân tâm yêu một người con gái, mọi chuyện đều đã được giải quyết."

Yến Phong cười khổ nói: "Cái này càng không thể thể. Sở thích của ta đã bị những người đó tận lực khuyếch đại sớm đã tuyên truyền, ai ai cũng biết, bây giờ nữ nhân trong Băng Nguyệt thành nhìn thấy ta đều muốn đi đường vòng để tránh rồi."

Niệm Băng mỉm cười nói: “Yến Phong, nếu người cho ta là huynh đệ, người phải thử một chút chứ. Quan hệ của người và Tuyết Ngọc ra sao?”

Yến Phong ngẩn người, nói: “Tuyết Ngọc?” Chúng ta là hảo huynh đệ a! Lúc trước ra đã cứu nàng A, người muốn nói là để ta theo đuổi nàng? Sao có thể như vậy được? Mặc dù ta đối với Tuyết Ngọc không có cảm giác sợ hãi như đối với nữ nhân khác, nhưng người đừng quên, cha của nàng là Phệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách, phụ thân nàng sao lại cho phép nàng quan hệ với một người như ta?”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Người cứ nghe lời ta, vấn đề này đều có thể giải quyết, người chỉ cần nói cho ta biết. Nếu người chọn một cô gái để theo đuổi, thay đổi sở thích của mình, Tuyết Ngọc người này ra sao?”

Yến Phong do dự nói: “Nếu, nếu thật sự muốn theo đuổi một nữ nhân, vậy ta thấy vẫn là Tuyết Ngọc tốt hơn. Bất quá Ngọc nhi là cô nương tốt, ta sợ sẽ làm hại nàng, hơn nữa nàng vẫn coi ta là hảo huynh đệ, ta làm sao có thể mở lời được đây?”

Niệm Băng tức giận nói: “Chỉ có người mới nghĩ như vậy thôi, người đúng là đồ ngốc, kỳ thật lúc trước người cứu Tuyết Ngọc, thân ảnh của người đã khắc sâu trong lòng nàng rồi. Chỉ cần người nguyện ý, ta có thể làm bà mối cho các người. Cho nên về Tuyết nguyên soái người không cần lo lắng, hết thảy đã có ta. Bất quá người phải đáp ứng ta, nếu sau này người có thể ở cùng một chỗ với Ngọc nhi, nhất định phải đối xử tốt với nàng.”

Yến Phong tròn tròn hai mắt nhìn Niệm Băng. “Người nói thật chứ, người hôm nay tới tìm ta không phải là vì chuyện Ngọc nhi chứ? Ngọc nhi, Ngọc nhi nàng thật sự Không, chuyện này sao có thể! Ta và nàng ở cùng một nơi sao, nàng vẫn coi ta là huynh đệ mà!”

Niệm Băng hừ một tiếng, nói: “Người đúng là đồ ngốc, Ngọc nhi rất thích người, lại biết sở thích của người, sợ rằng sẽ gây áp lực cho người nên bề ngoài luôn đối đãi với người như huynh đệ, người tỉnh lại đi, một nữ nhân đồng ý vì một nam nhân học tập trừu tượng, vậy đại biểu cho điều gì? Nữ nhân chỉ có thể nỗ lực như vậy vì nam nhân mà mình yêu quý nhất mà thôi, Ngọc nhi vẫn âm thầm chờ người, chờ một ngày nào đó người thay đổi, đừng để cho nàng thất vọng.”

Yến Phong ngây người, hần vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới bằng hữu duy nhất của bản thân trước khi nhận thức Niệm Băng thế nhưng lại thích mình.

“Thích một người, là không cần lý do, trước tình yêu tất cả khuyết điểm đều bị che lấp. Yến Phong, nếu người là một nam nhân, vậy người phải hiểu rồi chứ, đây là cơ hội của người a! Nếu người có thể yêu Ngọc nhi, vậy người có thể giải thoát bản thân khỏi cái bẫy của hoàng hậu rồi, trở thành một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, chẳng lẽ người không muốn vì mẫu thân báo thù hay sao? Chẳng lẽ người muốn mọi chuyện cứ như vậy không thay đổi gì tới khi chết? Một người được sinh ra nếu không có mục tiêu vậy hần có khác gì người chết? Tỉnh lại một chút đi, chuyện của người và Ngọc nhi là bước đầu để người trở thành một nam nhân chính thức.”

Yến Phong nhìn Niệm Băng, nghe những lời sắc bén này, trái tim hần dần dần có chút dao động, Niệm Băng vì hần mà mở một con đường tới ánh sáng, hần tựa hồ đã thấy được ánh rạng đông ở phía trước. Mỗi lúc đêm khuya, không biết bao nhiêu lần hần đã hồi tưởng lại những tao ngộ của mình, hồi tưởng lại ánh mắt vừa hoảng sợ vừa không cam lòng của mẫu thân khi chết, hần muốn báo thù, vô luận là lúc nào cũng nghĩ tới, nhưng trong lòng hần vẫn biết, với địa vị của mình ở Băng Nguyệt đế quốc, muốn chống lại hoàng hậu và tay sai của ả hoàn toàn không có khả năng. Nhưng hôm nay Niệm Băng tựa hồ lại chỉ cho hần một con đường, một con đường đầy ánh mặt trời, nụ cười của Tuyết Ngọc không ngừng hiện lên trong đầu hần, hồi tưởng lại những việc phát sinh khi ở cùng một nơi với Tuyết Ngọc trước kia, Yến Phong càng thêm tin tưởng vào lời Niệm Băng. Đúng vậy! Người ta một nữ hài tử sao lại có thể nào không có lý do thường xuyên ở cùng một chỗ với mình? Nhưng, mọi chuyện tới nhanh như vậy, hần trong lúc nhất thời quả thực rất khó tiếp nhận. “Niệm Băng, người để cho ta nghĩ kỹ lại đã được không? Trong lòng ta đang rất loạn.”

Niệm Băng gấp một ít thức ăn ngon cho vào trong miệng, những thức ăn này mặc dù cũng rất tinh xảo, hương vị cũng khá xuất sắc, nhưng lại không có gì mới lạ. Niệm Băng biết, muốn ăn phước anh do đầu bếp chính của Hoàng Tân lâu làm với thân phận của mình còn chưa đủ. Hần lẳng lặng ăn, không hề bức bách Yến Phong, bởi hần biết, lúc này Yến Phong phải tự nghĩ thông suốt hết thảy, chỉ có hần tự mình nhận ra, chính thức hiểu được, mọi chuyện mới có thể tiến hành. Nghe xong tao ngộ của Yến Phong, Niệm Băng đã

quyết định sẽ không bức bách hấn, sẽ chỉ trợ giúp hấn đi trên con đường mình đã an bài ổn thỏa, đối với Yến Phong mà nói cũng không phải chuyện xấu.

Yến Phong ngồi trầm tư ở đó, hấn không ngừng hồi tưởng lại mọi chuyện theo lời Niệm Băng, rất lâu sau, thức ăn trước mặt đã giảm một phần ba, hấn rút cục ngẩng đầu lên.

“Niệm Băng, cảm ơn người. Ta biết người muốn tốt cho ta, cho tới giờ, ta mới có thể chính thức cảm nhận được người đã coi ta là bằng hữu. Được, ta sẽ nghe lời người, ta sẽ thử. Hơn nữa, người có thể yên tâm, trừ phi tương lai ta có thể lấy Ngọc nhi làm vợ, còn không ta tuyệt sẽ không làm bất cứ chuyện gì vượt quy củ. Đã lựa chọn rồi, ta nhất định sẽ cố gắng. Ta phải làm một nam nhân chân chính, hoàn toàn xóa đi bóng ma trước kia.”

Niệm Băng mỉm cười. “Ta không nhìn lầm người mà. Ta biết người sẽ lựa chọn như vậy, tin tưởng vào bản thân mình, đây mới là lựa chọn chính xác nhất. Yến Phong, chúng ta giờ đã là bằng hữu.”

Yến Phong mỉm cười, giơ chén trà trong tay lên nói: “Chúng ta lấy trà thay rượu uống một ly đi.” Hai người chạm chén, phát ra một thanh âm thanh thúy, uống hết chén nước trà, Yến Phong tiếp tục nói: “Niệm Băng, nghe người nói, người tựa hồ có quan hệ không bình thường với Tuyết nguyên soái, nhưng chuyện của Ngọc nhi, ta không muốn người tiếp tục nhúng tay vào. Ta không muốn Tuyết nguyên soái vì quan hệ với người mà đồng ý quan hệ của ta và Ngọc nhi. Nếu như vậy, ta sao có thể chân chính đứng lên.”

Niệm Băng trong mắt toát lên một tia tán thành, gật đầu nói: “Được, mọi chuyện đều giao cho bản thân người, ta tin rằng người nhất định có thể làm tốt, bằng vào năng lực của mình được Tuyết Nguyên soái chấp nhận.”

Yến Phong gật đầu, nói: “Ta đã sa sút tinh thần bao nhiêu năm như vậy rồi, cũng nên tỉnh lại thôi. Chuyện khác ta bất quản, ta nhất định phải làm một nam nhân chân chính.”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Mặc dù người còn chưa làm được, nhưng trong lòng ta người đã là một nam nhân chân chính. Dã như vậy, ta bây giờ đã có thể nói cho người ý đồ của mình. Hôm nay ta tới tìm người là muốn nhờ người giúp một việc. Đây là một thỉnh cầu của bằng hữu, cũng là thỉnh cầu của huynh đệ này.”

Yến Phong mỉm cười nói: “Người nói đi, ta không phải vừa mới nói sao, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Niệm Băng trong mắt tràn ngập thâm ý nhìn hấn một cái, nói: “Nếu chuyện này có thể huy hiếp tới tính mạng của người thì sao? Người còn có thể giúp ta không?”

Yến Phong nhíu mày nói: “Niệm Băng, người thử ta sao? Người coi nhẹ Yến Phong ta rồi, khi ta hiểu được mọi chuyện phát sinh khi ta còn nhỏ, ta đã sớm không coi trọng tính mạng của mình rồi, có lẽ, chế đối với ta mà nói còn là hạnh phúc, sở dĩ ta còn sống chính là vì muốn nhìn kết cục của những tên gia hỏa bỉ ổi đó nên ta mới không thể chết.”

Niệm Băng mỉm cười. “Hảo, không hổ là huynh đệ của ta, Yến Phong, người muốn xem kết cục của bọn chúng sao? Vậy người sao không tự chỉ phối kết cục của bọn họ đi? Dem mọi chuyện nắm trong tay, bằng vào lực lượng của bản thân để báo thù mới là hoàn mỹ nhất.”

Yến Phong cười khổ nói: “Ta đương nhiên đã nghĩ tới, nhưng chuyện này sao lại có thể? Người cũng biết ta cừu nhân của ta là người gia sao, so sánh với bọn họ, ta quả thật quá nhỏ yếu, Niệm Băng, ta biết người rất muốn giúp ta, nhưng mà ...”

Niệm Băng sắc mặt trầm xuống nói: “Xem ra, người thiếu nhất chính là tự tin. Người mặc dù chỉ là một người, nhưng còn có thân phận thất hoàng tử. Ta thì sao? Ta cũng là một con người. Ta có cái gì? Có thân phận tôn quý như người sao? Không, ta không có, nhưng cừu nhân của ta đồng dạng cường đại, tuyệt đối không kém chút nào so với cừu nhân của người. Bây giờ ta cũng không sợ nói cho người biết, cừu nhân của ta chính là Băng Tuyết nữ thần tể tự được xưng là Băng Nguyệt đế quốc thủ hộ thần.”

“Cái gì?” Yến Phong kinh hô thất thanh. “Người, người nói cái gì? Cừu nhân của người là Băng Tuyết nữ thần tể tự đại nhân?”

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói: “Không sai, chính là ả. Mẫu thân của ta từng là đồ đệ của Băng Tuyết nữ thần tế tự, kết hợp với chuyện xưa của ta, ta nghĩ người có lẽ đã minh bạch lai lịch của ta rồi. Ta cũng đồng dạng là một con người, nhưng ta với người bất đồng, biết rõ sự cường đại của cừu nhân song ta cũng không nản lòng. Từ năm mười tuổi ta đã bắt đầu không ngừng cố gắng, ta tin tưởng rằng, bản thân một ngày nào đó sẽ đủ mạnh mẽ, đủ cường đại để có thể hủy diệt cừu nhân của mình. Cừu nhân của ta là Thần Hàng sư duy nhất đại lục a! Nhưng ta vẫn cố gắng như trước. Người thì sao? Người mấy năm nay làm cái gì? Nếu mẫu thân người thấy cứ hèn nhát như thế, cứ chán chường như vậy, người sẽ nghĩ thế nào? Người còn xứng làm con trai của người sao?”

Yến Phong cúi đầu, trên trán hần đã xuất hiện một chút mồ hôi, mặc dù thanh âm của Niệm băng rất bình tĩnh, nhưng mỗi chữ lại như một con dao nhọn đâm sâu vào trong tim hần, hần hận, hận bản thân mình không biết vì sao lại không có chí khí như vậy. Hần biết Niệm Băng nói rất đúng, hết thấy đều phải dựa vào bản thân mình. Không cố gắng thử qua sao lại biết mình có thành không không?

Niệm Băng nói: “Bây giờ, ta cũng nên nói ra mục đích đến tìm người lần này rồi. Người cũng biết, ta xuất thân từ Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, lần này lại đại biểu Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội tới đoạt được quán quân Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái. Bởi thắng lợi lần này, sư phụ Long Trí phong ta làm phó hội trưởng của ma pháp sư công hội. Ta có một vị hồng nhan tri kỷ, người này người cũng biết, chính là nữ nhi duy nhất của Long sư phụ, Long Linh có danh xưng là Nhu Nữ Linh nhi là một nữ hài tử vô cùng ôn nhu, nàng cũng như Ngọc nhi đối với người vậy, luôn âm thầm nỗ lực vì ta. Lần này ta trở về Băng Nguyệt đế quốc cũng không phải vì ma pháp sư công hội, cũng chẳng phải vì báo thù, mà là vì Linh nhi. Thực lực của ta bây giờ mặc dù đã đạt tới trình độ nhất định nhưng khoảng cách tới lúc có thể báo thù vẫn còn rất xa. Ta muốn cho Linh nhi một cuộc sống hạnh phúc, nhưng đang lúc này ngũ ca của người xuất hiện, vị ngũ hoàng tử có ưu thế nhất trong việc thừa kế vương vị. Người cũng là hoàng tử, hần là biết hần tới làm cái gì.”

Yến Phong trong lòng máy động, nói: “Ta nghe nói, ngũ ca lần này tới Băng Tuyết thành, mặt ngoài là điều tra chuyện gia đình Trí Nữ Lạc Nhu mất tích, nhưng lại thầm liên lạc với thành chủ Băng Tuyết thành, cùng với Ma Pháp Sư Công Hội, hy vọng có thể được bọn họ ủng hộ. Phụ hoàng lúc này thân thể đã rất yếu, bây giờ chính là thời khắc mấu chốt để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.”

Niệm Băng cười lạnh một tiếng nói: “Xem ra tin tức của người còn chưa đủ nhanh. Vị ngũ ca này của người không chỉ muốn mượn sức, hần còn muốn những người này tỏ rõ thái độ, hần tới tìm Long sư phụ của ta, đưa ra một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?” Yến Phong tò mò hỏi.

Niệm Băng thanh âm lạnh lùng nói: “Hần muốn lấy Long Linh làm vợ, làm người của hoàng gia, người nên hiểu, đây là một cuộc hôn nhân chính trị. Vị sư phụ của ta hiểu được địa vị hiện tại của ngũ hoàng tử, đồng thời, người cũng muốn tìm cơ hội đem băng Nguyệt đế quốc Ma Pháp Sư Công Hội phát dương quang đại, gặp được cơ hội như vậy sao có thể buông tha? Cho nên, người đã đáp ứng thỉnh cầu của ngũ hoàng tử, quyết định đem Linh nhi gả cho hần.”

Nghe tới đó, Yến Phong không khỏi kinh ngạc a một tiếng. “Vậy, vậy người thì sao? Long Linh cô nương là người người thích mà.”

Niệm băng lạnh nhạt cười nói: “Thì tính sao, trong lòng Long sư phụ tình yêu nam nữ sao có thể so sánh với tâm nguyện vĩ đại của hần? Không nói gạt người, nếu ta muốn cùng Linh nhi ở cùng một chỗ, ta có thể dẫn nàng bỏ trốn. Nhưng Linh nhi là một nữ tử hiếu thuận, nàng từ nhỏ sống nương tựa vào cha, cho dù nàng chịu theo ta bỏ trốn khỏi Băng Tuyết thành, ta biết sau này nàng cũng sẽ không vui vẻ. Linh nhi biến mất, ngũ hoàng tử nhất định sẽ nổi giận lôi đình, nhất định sẽ trút giận lên Ma pháp sư công hội. Bất luận là bởi Long Trí từng là sư phụ của ta hay bởi người là cha của Linh nhi, ta đều không thể để chuyện như vậy phát sinh. Cho nên, ta không thể mang Linh nhi đi trốn, ta phải làm một việc để cho cuộc hôn nhân này tự nhiên biến mất. Trước khi rời khỏi Băng Tuyết thành, ta từng thảo luận với sư phụ Long Trí, ta muốn người cho ta thời gian ba tháng, trong ba tháng này, ta nhất định phải thay đổi cục diện hiện tại. Cho nên ta mới tới Băng Nguyệt đế quốc tìm người.”

147. Chương 146: Nhị Hoàng Tử Chi Tử

Niệm Băng lắc đầu nói: "Không, sai rồi, chuyện này chỉ có người mới có thể giúp được ta."

Yến Phong ngẩn người nói: "Ta? Vậy người muốn ta giúp người như thế nào? Có lẽ, nếu Tuyết nguyên soái tới, ngũ ca của ta còn có thể, nhưng ngũ ca nhất định sẽ đưa ra điều kiện. Chuyện này đối với người và Tuyết nguyên soái có lẽ đều không tốt."

Niệm Băng lạnh lùng cười nói: "Ta đương nhiên hiểu được điều đó, nếu Tuyết nguyên tới gặp vị ngũ ca của người, hẳn có lẽ sẽ buông tha cho Long Linh nhưng hẳn sẽ thuận thế yêu cầu Tuyết nguyên soái gả nữ nhi cho hắn. Trong lòng hắn Ma pháp sư công hội mặc dù trọng yếu, nhưng tuyệt đối kém hơn một vị nguyên soái. Ta nói đúng không?"

Yến Phong ngẩng người nhìn Niệm Băng, hắn đột nhiên phát hiện, vị huynh đệ mình vừa kết thành lúc này có chút đáng sợ, bình tĩnh đáng sợ, phẳng phất như chuyện này không phải xảy ra trên người hắn. Ánh mắt bình tĩnh mà cơ trí khiến Yến Phong trong lòng run rẩy. "Vậy, vậy người muốn làm thế nào?" Bây giờ, Yến Phong đã bị Niệm Băng dắt mũi rồi.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Việc ta muốn làm rất đơn giản, chỉ cần ngũ hoàng tử không đạt được vương vị, ước định của hắn cùng Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội tự nhiên bị hủy bỏ thôi. Hơn nữa càng không thể trở thành trượng phu của Linh nhi."

Yến Phong sắc mặt biến đổi nói: "Người muốn tới trợ giúp đại ca và nhị ca sao? Niệm Băng, có chuyện ta nhất định phải nói cho người. Cùng ngũ ca so sánh, đại ca và nhị ca còn xấu xa hơn, hơn nữa mẫu thân của bọn họ là cừu nhân của ta. Ta thật sự không hy vọng"

Niệm Băng khoát tay nói: "Không, nếu ta muốn giúp đại ca, nhị ca. Nhiều nhất là làm cho ngũ hoàng tử không ngồi trên hoàng vị mà thôi. Nhưng, vị sư phụ của ta quả thực rất tham lam, hẳn hy vọng Ma pháp sư công hội có thể phát triển lớn mạnh cho nên hắn không chỉ yêu cầu nhỏ như vậy. Mục tiêu cuối cùng của hắn là muốn đạt tới địa vị của Băng Thần tháp tại Băng Nguyệt đế quốc. Người thấy đấy, đại hoàng tử và nhị hoàng tử có thể trợ giúp đạt được mục tiêu này sao? Đơn giản mà nói, cho dù ta trợ giúp hai vị hoàng tử này, bọn họ từ nay về sau sẽ nghe theo kiến nghị của ta sao?"

"Sẽ không." Yến Phong khẳng định nói: "Bất luận là đại ca hay là nhị ca, bọn họ đều tự dùng người của mình, đừng nói là người, cho dù là hoàng hậu cũng rất khó chi phối bọn họ."

Niệm Băng trong mắt toát lên một đạo lãnh quang. "Cho nên, ta không thể tới giúp bọn họ. Nhưng muốn thay đổi cục diện hiện tại, ta phải trợ giúp một người đoạt được hoàng vị của Băng Nguyệt đế quốc. Mà người này chính là người. Người là huynh đệ của ta, nếu người ngồi trên vị trí này, ta tin tưởng rằng người nhất định sẽ giúp ta, giúp ta vượt qua cửa ải khó khăn này, giúp ta kết hôn với Linh nhi."

"Ta?" Yến Phong nhất thời còn không phản ứng kịp. Hắn đứng bật dậy, hai tay chống trên bàn. "Niệm Băng, người, người nói, là người muốn giúp ta ngồi lên vị trí hoàng đế?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Yến huynh, người nói nhỏ một chút. Mặc dù nơi này đã được ta bố trí kết giới cách âm, nhưng nếu thanh âm của người quá lớn vẫn có thể truyền ra đấy. Không sai, ta muốn trợ giúp người thành quốc vương của Băng Nguyệt đế quốc. Người cũng là hoàng tử, cũng có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế mà. Vì sao lại đứng nhìn cơ chứ? Vì sao lại không thể tranh đoạt hoàng vị? Chuyện này đối với người quả không công bằng. Cho nên, ta chính là muốn trợ giúp người ngồi lên vị trí này. Chỉ có quan hệ của người với ta, sau khi ngồi trên hoàng vị mới có thể chân tâm giúp ta. Nói thật, trước khi gặp người, trong lòng ta vẫn có chút không yên, bởi ta vẫn cho rằng người đối với quyền lực không có chút dục vọng, nếu là như vậy, ta cũng không tiện ép người. Nhưng nghe những chuyện xảy ra với người, ta mới hiểu được, người không phải không có chút dục vọng với quyền lực, ngược lại còn có rất nhiều, nhưng vì sinh tồn, người lại buộc phải đem chúng chế trụ trong lòng. Ta nói đúng không? Bây giờ, cơ hội đã tới trước mắt người, vì mẫu thân người, vì bản thân người, người có nguyện ý cùng ta mạo hiểm như vậy, thử một lần không?"

Yến Phong ngơ ngác nhìn Niệm Băng. "Người nói thật sao? Ta không nghe sai chứ?"

Niệm Băng cười khổ nói: "Từ nghĩ ta là loại người lấy chuyện này ra nói giỡn sao? Ta chẳng có bệnh tật gì đâu."

Yến Phong cũng cười khổ nói: "Nhưng, chúng ta chỉ có hai người! Chẳng lẽ, người nghĩ rằng chỉ bằng lời nói của ta và người là có thể tranh đoạt quyền lực hay sao? Người phải hiểu, quyết định cuối cùng của cha ta mới là trọng yếu nhất, chỉ có hần quyết định ai là người thừa kế, người đó mới có thể ngồi trên hoàng vị. Đừng nói trong mắt hần ta chỉ là một phế vật, cho dù hần thật sự truyền ngôi cho ta, có đại ca, nhị ca và ngũ ca, ta không quyền không thế, ai sẽ giúp ta? Cho dù ngồi trên vị trí đó, chỉ sợ cũng chẳng qua được một ngày."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Cũng chưa chắc đã như vậy. Bây giờ chúng ta còn thời gian, chỉ cần người nguyện ý, chúng ta có thể thử một lần, nói không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện. Người và ta đều chỉ có một cái mạng, cho dù thất bại thì đã sao? Ít nhất chúng cũng đã cố gắng, huống chi chúng ta vị tất đã thất bại."

Yến Phong trầm ngâm nói: "Vậy người muốn làm thế nào? Kỳ thật ta không sao cả, hôm nay nghe người nói, ta đã giác ngộ rồi. Cứ sống như trước không bằng cố gắng làm chút gì đó, cho dù là để tiếng xấu muôn đời so với không có ý tiến thủ tốt hơn nhiều. Nói cho ta nghe suy nghĩ của người đi." Niệm Băng nhìn Yến Phong, hần biết vị thất hoàng tử trước mắt tuyệt đối không giống như bề ngoài chán chường, hần chỉ cố ý biểu hiện như thế mà thôi, hần cũng không phải không có tài trí, chỉ là không dám lộ ra. Từ kinh ngạc khôi phục lại nhanh như vậy, có thể thấy hần quả thật là người có thể làm đại sự. Sau khi Niệm Băng đã xác định, Yến Phong qua được ải này, mọi chuyện có thể thuận lợi bắt đầu tiến hành.

"Yến Phong, đầu tiên ta hỏi người một câu, nếu là huynh đệ, thậm chí là phụ hoàng của người chết đi, người có vì vậy mà thương tâm, bởi vậy mà bất nhẫn hay không?"

Yến Phong bình tĩnh nhìn Niệm Băng nói: "Người nghĩ ta sẽ như vậy sao? Người nghĩ ta chết, bọn họ sẽ có cảm giác gì? Như một con kiến chết đi mà thôi, bọn họ chưa bao giờ coi ta là huynh đệ, đồng dạng, ta cũng chưa bao giờ coi bọn họ là thân nhân. Cho dù là tất cả mọi người trong hoàng cung Băng Nguyệt để quốc chết đi ta cũng sẽ không vì bọn họ mà đau lòng. Nếu ta đoán không sai, người trước khi tìm ta đã có kế hoạch chu toàn, không cần che giấu nữa, chúng ta là huynh đệ mà. Ta đã quyết định cùng người hợp tác tức là chúng ta đã đứng chung một thuyền. Nói đi, người muốn ta làm gì?"

"Được, đã như vậy ta cũng không giấu diếm nữa. Yến huynh, việc đầu tiên chúng ta phải làm chính là thay đổi hình tượng của người trong mắt người Băng Nguyệt thành, đồng thời cung là thay đổi hình tượng trong mắt phụ hoàng người. Đây là chuyện trọng yếu nhất phải làm."

Yến Phong gật đầu nói: "Quả thật như vậy, ai cũng không hy vọng một gã đồng tính luyến ái thừa kế ngôi vị hoàng đế."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Cho nên, từ giờ trở đi, người phải công khai theo đuổi Ngọc nhi, hơn nữa phải khiến cho ai ai cũng biết. Ta nghĩ, đại bộ phận người dân trong Băng Tuyết thành này đều biết người là đồng tính luyến ái, chỉ có một số ít người mới biết chân tướng mà thôi. Cho nên, người chỉ cần công khai theo đuổi Tuyết Ngọc, ít nhất có thể khiến cho hình tượng của người có chút chuyển biến. Người chẳng những phải theo đuổi nàng, hơn nữa còn phải thường xuyên ở cùng một chỗ với nàng. Người có thể yên tâm, mấy vị hoàng huynh của người lúc này đều đang tận lực tranh thủ địa vị trong mắt phụ hoàng người, ai cũng sẽ không xuống tay với người. Huống chi, cũng không có ai chú ý tới người. Kỳ thật đây là ưu thế lớn nhất của chúng ta! Chỉ có ẩn tàng trong bóng tối, không để bất cứ kẻ nào trọng thị, chúng ta mới có thể phát triển."

Yến Phong nở nụ cười. "Niệm Băng, không nghĩ tới người không chỉ có thiên phú về trù nghệ và ma pháp, trên phương diện chính trị cũng có ưu thế như vậy. Nếu tương lai ta thật sự có thể ngồi trên hoàng vị, ta nhất định sẽ phong cho người làm tể tướng, thế nào?"

Niệm Băng cười một tiếng nói: "Hay là quên đi, người không biết, mấy hôm nay vì nghĩ biện pháp để người và Ngọc nhi vui vẻ ở cùng một chỗ, ta đã nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp. Người không thấy, tan gay cả tóc cũng đã bạc trắng hay sao? Lúc này ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng sau này ta còn muốn sống một cuộc sống tự do, người làm hoàng đế chỉ cần đừng quên huynh đệ này là được."

Yến Phong thở nhẹ một tiếng, nói: "Người mới thực là người không cầu danh lợi, ta thấy đối với người mà nói, không có gì quan trọng hơn tự do. Được, ta sẽ nghe lời người, mọi chuyện từ ngày mai bắt đầu."

"Niệm Băng, kế tiếp chúng ta phải làm gì? Nếu muốn đoạt được hoàng vị, ta nhất định phải được nhiều đại thần ủng hộ mới được, nhưng thân thể cha ta ngày càng yếu, thời gian quá ngắn, có lẽ ..."

Niệm Băng cười nói: "Mấy cái này ngươi không cần lo lắng, ta sẽ thay ngươi thu xếp, có một số việc bây giờ còn chưa thể nói cho ngươi. Ta chỉ có thể cho ngươi biết, ta có rất nhiều bằng hữu. Những bằng hữu này đều sẽ có trợ giúp nhất định với ngươi, sau này ngươi sẽ dần dần hiểu được. Từ mai trở đi, mọi chuyện khác ngươi không cần quan tâm, ta sẽ thu xếp, chuyện ngươi phải làm chỉ là toàn tâm toàn ý theo đuổi Ngọc nhi, làm một nam nhân chân chính."

Yến Phong nghi hoặc nhìn Niệm Băng nói: "Xem bộ dáng của ngươi tựa hồ rất nắm chắc?"

Niệm Băng cười khổ nói: "Vốn ta ngay cả nửa phần nắm chắc cũng không có, chỉ có điều gần đây gặp được mấy vị bằng hữu, nhờ sự trợ giúp của bọn họ ta mới có ba thành nắm chắc. A, đúng rồi, ta còn có chuyện phải nói với ngươi. Ngày mai, không, là hôm nay, Băng Nguyệt thành sẽ có một thời gian rơi vào trạng thái rối loạn, ngươi nhớ kỹ lời của ta, không cần lo những chuyện khác, chỉ cần tâm toàn ý theo đuổi Ngọc nhi. Dưới tình huống rối loạn, không ai chú ý tới ngươi đâu."

"Rối loạn? Niệm băng, ngươi muốn làm gì?" Yến Phong trong mắt quang mang liên miên.

Niệm Băng mỉm cười thần bí nói: "Ngươi sẽ nhanh chóng biết thôi, không lâu nữa đâu. Được rồi, ta cũng đã ăn no rồi, hy vọng lần sau chúng ta gặp lại, ngươi và Ngọc nhi đã có chút tiến triển. Ha ha ha ha."

Trên đường cái Băng Nguyệt thành, một trung niên nam tử mặc thanh sắc trường bào nhìn qua hơn ba mươi tuổi đang thông thả đi trên đường, phía sau hắn là hơn mười tên tùy tùng. Những tùy tùng này bề ngoài không bắt mắt nhưng chỉ cần chú ý cẩn thận có thể dễ dàng phát hiện chỗ bất phàm của bọn họ. Chỉ riêng việc bọn họ không ngừng quét ánh mắt nhìn quanh có thể thấy những người này am hiểu hợp công, thực tế đối với bảo vệ chủ nhân càng dựa vào thiên phú đặc thù. Mục quang của bọn họ cơ hồ không có góc chết, hơn nữa vị trí của bọn họ đã âm thầm bảo hộ người áo xanh phía trước, nếu có biến động gì cũng có thể dùng thân thể của chính mình ngăn cản, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện đặc biệt.

Người áo xanh đi tới trước một quán trà lâu bèn dừng lại, phục vụ hiển nhiên nhận ra hắn, khách khí đưa hắn vào trong, lên trên lầu. Hai người dưới tay hắn đi theo vào trong, những người khác đứng ngoài, lạnh lùng, chăm chú quan sát động tĩnh xung quanh.

Người áo xanh vừa mới ngồi xuống, một gã nam tử trung niên quần áo hoa lệ đã nhanh chóng chạy ra, hắn không tiến vào trong phòng mà đứng ở ngoài cung kính lên tiếng. "Điện hạ, Tiểu nhân là A Phúc đây!"

Thanh âm lãnh đạm vang lên. " Ồ, để cho Phúc bẩm báo vào đi." Người ở ngoài cửa lúc này mới gạt đầu với vị Phúc lão bản kia, mở cửa cho hắn vào. Phúc lão bản vừa vào cửa, lập tức quỳ xuống hành lễ, người áo xanh nhìn hắn thi lễ, nói: "Phúc lão bản, sinh ý của ngươi gần đây không tồi à!"

Phúc lão bản lúc này mới đứng lên, cung kính đứng một bên, nói: "Nhờ phúc của điện hạ, sinh ý của tiểu nhân gần đây cũng không tệ, tiểu nhân đã cho người làm một bình Thiết Quan Âm tốt nhất, sẽ lập tức chưng lên, đây là loại trà cao cấp nhất trong năm nay."

Người áo xanh trong nở một nụ cười hài lòng. "Được, ngươi làm tốt đấy. Mấy ngày không đến, ở đây có người nào mới không?"

Phúc lão bản nịnh nọt cười nói: "Có, có, ta vẫn chú ý giúp điện hạ, gần đây nhất có một cặp tỷ muội, đều là xử nữ. Vốn có vài khách nhân coi trọng, xuất ra không ít tiền, nhưng ta nhớ tới điện hạ, vẫn từ chối bọn họ. Hai tiểu nha đầu này còn rất trẻ, rất thích hợp với khẩu vị của điện hạ."

Người áo xanh trong mắt sáng ngời. "Được, được, ta luôn thích loại nữ nhân này, như vậy mới thú vị. Lão Phúc à! Ngươi yên tâm, ta sẽ không bạc đãi ngươi, không phụ tấm lòng ngươi đâu."

Người áo xanh này chính là nhị hoàng tử của Băng Nguyệt đế quốc Yến Án, người này bụng dạ nham hiểm, thực tế trên phương diện tranh quyền đoạt lợi cũng có vài phần thiên phú, nhưng hắn có một nhược điểm, chính là háo sắc, đối với xử nữ có yêu thích đặc thù. Nơi này bề ngoài là quán trà, nhưng lại là nơi hắn thường xuyên lui tới. Phúc lão bản này cũng đã quen thuộc, mỗi lần đều làm hắn hài lòng, cho nên hắn mới thường xuyên đến đây.

Phúc lão bản mỉm cười thần bí nói: "Điện hạ, còn có một việc ta phải nhắc nhở người, hai nha đầu hôm nay cung các nàng trước đó khác nhau, không chỉ đơn giản là đôi tỷ muội xử nữ."

Người áo xanh nhíu mày nói: "Lão Phúc, có chuyện gì cứ việc nói thẳng, đừng ngăn cản hứng thú của ta. Còn có gì đặc biệt nữa?"

Phúc lão bản cười hắc hắc, tiến tới gần người áo xanh nhẹ giọng nói: "Hai nha đầu hôm nay chẳng những là một đôi tỷ muội xử nữ, hơn nữa các nàng còn là một đôi đồng tính."

Nhị hoàng tử trong mắt quang mang đại phóng. "Được, cực phẩm a! Lão Phúc, người có thể tìm được hàng cực phẩm như vậy, bốn hoàng tử vốn thích nhất chính là các nữ đồng tính. Nhìn bộ dạng thống khổ của các nàng ta luôn hưng phấn không thể tả được. Hay, hay, hay! Đưa đến đi! Thường phúc lão bản một trăm tử kim tệ. Lão Phúc a, từ nay về sau có cực phẩm như vậy nhất định phải lưu lại cho ta, ta sẽ không bạc đãi người đâu."

Nhanh đưa hai nha đầu kia lên cho ta xem một chút, để các nàng bồi ta uống trà đi." Hắn mặc dù háo sắc nhưng tịnh không mê rượu, bình thường rất ít khi uống rượu, gần đây tranh đoạt hoàng vị tới thời khắc khẩn trương nhấp mê rượu, bình thường rất ít khi uống rượu, gần đây tranh đoạt hoàng vị tới thời khắc khẩn trương nhất, hôm nay cũng rất vất vả mới có thể tới đây, sớm đã chiêu hô cho Phúc lão bản tiếp đón.

Phúc lão bản vội vàng đã ứng một tiếng, lui ra ngoài. Trong chốc lát, tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên, cánh cửa mở ra, hai người từ bên ngoài đi vào. Bỗng Nguyệt thành lúc này khí trời đã chuyển lạnh, nhưng trong trà lâu này nhiệt độ vẫn rất thoải mái. Hai nữ tử mặc cùng một bộ váy màu trắng, váy dài từ đầu tới trên đầu gối sáu tấc, lộ ra cặp đùi mượt mà thon dài mà trắng nõn. Trên người chỉ mặc áo lót, lộ ra cái bụng và eo không một chút thịt thừa. Mái tóc dài màu đen tựa như thác nước buông xuống tận hông, hai khuôn mặt hoàn toàn giống nhau, đều lộ ra một tia ngượng ngùng.

Nhị hoàng tử trong mắt sáng lên. "Được, cực phẩm, quả nhiên là cực phẩm. Hai người các người tới đây." Hắn phất tay với hai gã tùy tùng, mấy gã hộ vệ đi theo hắn đều là tâm phúc, tự nhiên hiểu được chủ tử muốn làm gì, đáp ứng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Nhị hoàng tử phất tay với hai mỹ nữ. "Tới đây cho bốn hoàng tử xem."

Hai mỹ nữ liếc nhìn nhau, thân thể các nàng có chút run rẩy, tựa hồ đang sợ hãi điều gì, cẩn thận tới bên cạnh Nhị hoàng tử, đặt ấm trà xuống.

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của hai mỹ nữ, nhị hoàng tử không khỏi dâm tâm đại động, một tay kéo cô gái bên trái tới trước người mình, cô gái phát ra một tiếng thét kinh hãi nhưng cũng không dám làm trái ý, bị nhị hoàng tử mạnh mẽ kéo tới ngồi xuống trên đùi hắn, nhị hoàng tử cũng là cao thủ hải hoa, không vội động thủ, tay phải ôm lấy vòng eo tinh tế của cô gái, lại hít một hơi thật sâu, cảm thụ hương thơm động lòng người của xử nữ, lại khen: "Thơm quá, bảo bối a! Chỉ cần các người hầu hạ ta thật tốt, nói không chừng ta sẽ đón các người vào trong phủ."

Hai cô gái liếc mắt nhìn nhau, một nàng run rẩy châm trà cho nhị hoàng tử. Các nàng không hề lên tiếng, nhưng từ vẻ run rẩy có thể nhìn ra sự sợ hãi trong lòng hai nàng, nhất là cô gái ngồi trên đùi nhị hoàng tử kia, dường như rất khó chịu, khuôn mặt trở nên tái nhợt, thân thể mềm mại giãy dụa. Nhưng nàng càng giãy dụa càng kích thích cảm giác của nhị hoàng tử, một tay giật vạt áo của mình, lộ ra bộ ngực đầy long đen, trong lòng thầm nghĩ, lão Phúc quả nhiên không gạt ta, đây quả thật là một đôi tỷ muội đồng tính luyện. Cảm giác dâm ngược khiến nhị hoàng tử vô cùng hưng phấn, hít thở đã trở nên nặng nề. Lúc này, cô gái ngồi trên đùi hắn ánh mắt dừng trên bộ ngực đầy lông, lại nhìn chiếc vòng cổ màu bạc trên cổ nhị hoàng tử. Vòng cổ màu bạc này là một dây chuyền có hình ngôi sao sáu cánh, ẩn hiện hồng, lam, hoàng tam sắc quang mang. Đây không đơn thuần là một cái vòng cổ bình thường, mặt trên bảo thạch là tan nhân thạch, có thể chứa đựng ba loại ma pháp nguyên tố, lại được pha pháp sư cường đại tiến hành mà pháp gia tri nên có lực phòng ngự rất mạnh, bất luận là ma pháp hay đấu khí, nếu muốn tổn thương thân thể của nhị hoàng tử đều phải thông qua vòng cổ cấp thần khí này mới được.

Lúc trước, để có được bảo bối hộ thân này, nhị hoàng tử đã tốn không ít công phu. Hắn từ nhỏ tu luyện đấu khí, vốn cũng là cao thủ, thêm vào vòng cổ này, hắn tin tưởng rằng, cho dù là cao thủ cấp vũ thánh

muốn thương tổn mình cũng không phải chuyện dễ dàng. Vòng cổ này luôn không rời khỏi người hần, với địa vị của hần, sinh mệnh tự nhiên là trọng yếu nhất.

Nâng chén trà trong tay cô gái lên uống một ngụm, mùi thơm ngát của Thiết Quan Âm khiến nhị hoàng tử vô cùng sảng khoái, trà nóng kích thích thân thể hần, cảm giác dễ chịu truyền khắp toàn thân, hần ôm lấy eo cô gái trên đùi bàn tay kia bắt đầu lần xuống váy. Đang lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, nhị hoàng tử nhướn mày, động tác ngừng lại.

Quả nhiên, tiếng gõ cửa vang lên. "Điện hạ, có chuyện quan trọng bẩm báo."

Nhị hoàng tử buông cô gái trong tay, cô gái thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy, đi tới sau lưng nhị hoàng tử cùng nàng kia. Nhị hoàng tử không để ý tới trong mắt hai nàng đều toát lên vẻ lạnh như băng, hần không kiên nhẫn nói: "Chuyện gì, nói đi." Bị quấy rầy chuyện tốt, tâm tình của hần tự nhiên rất không tốt.

Thanh âm ngoài cửa nói: "Điện hạ, ngũ điện hạ đã từ Băng Tuyết thành trở về, vừa mới vào thành."

Nhị hoàng tử nheo mắt. "A? Lão ngũ đã trở lại? Được! Tiểu tử lần này tới Băng Tuyết thành tựa hồ thu hoạch không nhỏ. Bất quá, hần chẳng lẽ còn không rõ, tất cả đều chỉ phí công thôi sao?"

"Điện hạ, chúng ta có nên hành động hay không? Nếu ngũ hoàng tử hồi phủ, chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa."

Nhị hoàng tử Yến Ân trong mắt hiện lên hung quang, nhưng vẫn lắc đầu: "Quên đi, không cần để ý tới hần nữa. Bên người hần đều là cao thủ, nhất là hai khách khanh cấp bậc vũ thánh càng khó đối phó. Bây giờ là thời khắc mấu chốt, ta không muốn bị người khác nắm lấy nhược điểm. Trong Băng Nguyệt thành không thể tùy tiện động thủ, nếu không, để cho phụ hoàng biết được thì không ổn. Phụ hoàng ghét nhất là huynh đệ tương tàn."

"Vâng, nhị hoàng tử, ta sẽ phải người tiếp tục giám thị động tĩnh bên kia, nếu có phát hiện sẽ lập tức hồi báo cho ngài."

"A" Thanh âm bí hiểm không chút báo trước vang lên, thủ hạ của nhị hoàng tử ở bên ngoài nhanh chóng phản ứng, bịch một tiếng, trực tiếp phá cửa xông vào, nhưng bọn hần chứng kiến chỉ có hai thân ảnh nhỏ nhắn nhảy qua cửa sổ, những hộ vệ này bình thường đều đã được huấn luyện, một bộ phận tiến đến xem nhị hoàng tử, một bộ phận cao thủ khác đuổi ra ngoài cửa sổ.

Thanh âm già nua vang lên. "Trở về cho ta." Hai luồng thánh đấu khí màu bạc phóng tới.

Hai cao thủ lao ra cửa sổ trúng công kích này, nhất thời kinh khí đầy trời.

Cao thủ cấp bậc vũ thánh đều là khách khanh của các vị hoàng tử, vì vậy nhị hoàng tử mang theo bên người đều là hộ vệ cấp bậc vũ đấu gia. Vũ đấu gia dù sao cũng không thể so sánh với vũ thánh. Chấn động kịch liệt khiến hai cao thủ đó bắn ngược về, mà hai đạo thân ảnh màu trắng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Nhị hoàng tử ngã xuống trên ghế, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, sắc mặt hần đã chuyển thành màu xanh tím, máu đen không ngừng từ thất khiếu chảy ra, mới chỉ trong chốc lát mà đã tắt thở.

Thủ lĩnh hộ vệ kinh hô: "Độc, loại độc vô cùng mạnh." Hần nhìn tới trên cổ nhị hoàng tử, vòng cổ Tam Nhân thạch đã biến mất, sau gáy hần có một cây châm, máu đen chảy ra từ đây. Thủ lĩnh hộ vệ biến sắc.

Hần đặt tay lên gáy nhị hoàng tử, một cây châm màu u lam bị hần hút ra.

Châm dài một tấc, nhỏ như sợi lông, nếu không phải trên bề mặt lóe lên hào quang màu u lam quả rất khó thấy rõ.

Gã hộ vệ bên cạnh nghi hoặc nói: "Sao lại có thể như vậy? Với năng lực của điện hạ, sao lại bị người ta đánh lén? Chẳng lẽ bộ hạ chủ động bỏ vòng cổ ra?"

Thủ lĩnh hộ vệ lắc đầu nói: "Không, vòng cổ bị mất xảy ra sau. Vòng cổ này tương thông với khí tức chủ nhân, chỉ có hai tình huống mới có thể lấy ra, một là tự tháo ra, mà một là sau khi chủ nhân chết đi mới có thể tháo ra. Nếu ta đoán không nhầm, nhị hoàng tử sau khi tính mạng đoạn tuyệt mới bị trộm mất vòng cổ."

Hộ vệ nói chuyện lúc trước nhú mày nói: "Vì sao ngươi lại nói vậy? Ngươi có chắc không? Nhị hoàng tử đột nhiên chết đi, chúng ta sao có thể nói chuyện với đại hoàng tử đây! Hơn nữa có vòng cổ hộ thể, bệ hạ sao lại bị công kích đây?"

Thủ lĩnh hộ vệ mở lòng bàn tay, giờ ngân châm ra cho thủ hạ, trầm giọng nói: "Các ngươi biết thứ này không? Chính là thứ này đột phá phòng ngự của vòng cổ sát hại điện hạ. Châm này tên là Tử Thần Chi Vãn, các ngươi không nên coi thường nó, nó tựa hồ vô giá. Khắp đại lục chỉ có năm bộ phát xạ Tử Thần Chi Vãn, châm này phải dùng tới bạc dưới đáy biển vạn năm để chế ra, chuyên phá các loại pha pháp kết giới phòng ngự và hộ thể đấu khí, nghe nói cho dù là thánh đấu khí cung vô pháp phòng ngự lực đâm của nó. Phương pháp chế tạo Tử Thần Chi Vãn sớm đã thất truyền, năm bộ Tử Thần Chi Vãn mỗi bộ có thể phóng ra mười lần, từ mấy trăm năm trước đã nổi tiếng khắp đại lục, theo ta biết, bây giờ trên đời chỉ còn một bộ, hơn nữa chỉ có thể phóng ra ba lần. Không nghĩ tới, mấy sát thủ này lại có thể chuẩn bị Tử Thần Chi Vãn. Nhanh, mau đem lão bản kia đến đây."

Trong chốc lát, Phúc lão bản bị dẫn ra, khi hắn thấy nhị hoàng tử ngã lăn dưới đất không khỏi sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, toàn thân run rẩy không ngừng, lầu bầu nói: "Không, không phải ta, không phải ta. Thật sự không phải ta mà! Các vị đại gia, các ngươi nhất định phải tra rõ, ta sao dám hại nhị hoàng tử?"

Thủ lĩnh hộ vệ lãnh khốc nói: "Ta bất quản có phải ngươi làm hay không, điện hạ đột nhiên mất mạng ở chỗ ngươi, vô luận ra sao ngươi cũng không trốn được liên quan. Nói, hai nữ nhân kia ngươi kiếm ở đâu?"

Phúc lão bản nơm nớp lo sợ nói: "Đại khái là năm ngày trước, các nàng tự mình tìm tới đây, hình như là muốn bán thân để chôn cất cha. Ta thấy các nàng đáng thương bèn mua các nàng, giá cả cũng không tính là cao."

"Hỗn đản." Thủ lĩnh hộ vệ một chưởng đem phúc lão đánh bay. "Ngươi biết rõ thân phận điện hạ, sao còn có thể đem nữ tử chẳng rõ lai lịch tới hầu hạ người?"

Phúc lão bản run giọng nói: "Ta, ta đã tra qua lai lịch các nàng, quả thật là hài tử bình dân, còn nhỏ đã mất mẹ, cha lại vừa mất, ta điều tra cẩn thận, nhưng nào biết, nào biết..."

Thủ lĩnh hộ vệ trong mắt lóe lên hàn quang, ra lệnh cho thủ hạ. "Đi, mang điện hạ và hắn đi, chúng ta về phủ rồi hãy nói, bẩm báo tất cả với đại hoàng tử rồi xin điện hạ xử lý." Tất cả hộ vệ sắc mặt đều rất khó coi, nhị hoàng tử chết đi như vậy, bọn họ tuyệt không thoát được liên quan, cả đáng sắc mặt xanh đen nhìn thi thể nhị hoàng tử.

"Cái gì? Lão nhị chết ở trà lâu?" Vốn dĩ bệnh tình đã rất trầm trọng, quốc vương Băng Nguyệt đế quốc Yến Thiên Nam trong cơn tức giận lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Bệ hạ, bệ hạ, ngài đừng quá thương tâm." Hoàng hậu vừa khóc vừa an ủi Yến Thiên Nam, ngựa y vội vàng lấy ra một viên đan dược đưa Yến Nam Thiên uống.

Yến Nam Thiên thở hổn hển nói: "Hỗn đản, ai dám ở thủ đô Băng Nguyệt đế quốc ám sát hoàng tử, truyền lệnh của ta, phong tước cả Băng Nguyệt thành, phải tìm cho ra hung thủ. Ắn nhi, Ắn nhi ơi! Ngươi sao lại bị như vậy!" Nhịn không được lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

Hoàng hậu khóc lóc thất thanh. "Ắn nhi đã chết, Ắn nhi vậy mà đã chết. Bệ hạ, người phải thay Ắn nhi làm chủ."

"Báo, đại hoàng tử điện hạ cầu kiến bệ hạ."

Yến Thiên Nam thanh âm run rẩy: "Cho hắn vào."

"Vâng thưa bệ hạ."

Thân ảnh cao lớn từ bên ngoài đi vào, cũng bộ dáng hơn ba mươi tuổi, đại hoàng tử Yến Cực nhìn qua có vài phần giống với nhị hoàng tử Yến Ắn, chỉ có điều càng cao lớn uy mãnh hơn. Hắn cũng không bởi nhị hoàng tử chết mà bi thương nhưng lại tràn ngập phẫn nộ, vừa tiến vào tấm cung lập tức quỳ xuống, cung kính nói: "Nhị thần tham kiến phụ hoàng."

Yến Thiên Nam nửa thân dựa trên giường nói: "Cực nhi, đứng lên, đệ đệ ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Yến Cực bước tới trước giường, đứng ở một bên nói: "Khởi bẩm phụ hoàng, hôm nay đệ đệ ra ngoài uống trà, nhưng không ngờ lại bị người phục vụ ở trà lâu ám sát. Con đã nhìn thi thể của đệ đệ và hung khí, là Tử Thần Chi Vãn. Phụ hoàng, người phải thay đệ đệ làm chủ a! Đệ đệ chết rất thảm."

148. Chương 147: Quốc Vương Đích Kế Hoa

Hoàng hậu ghen ngào nói: "Bệ hạ, người ám sát Ân nhi nhất định là có thâm thù lớn với Ân nhi, hoặc là Ân nhi đối đãi với hần có chỗ không phải nên hần mới có thể làm như vậy. Chúng ta nhất định phải theo hướng này mà bắt tay vào điều tra."

Con thứ hai đã chết nhưng vốn là một nữ nhân khôn khéo, nàng cố nén bi thương trong lòng, âm thầm tranh thủ vì đứa con lớn nhất của mình.

Yến Cực hiểu được ý của mẫu thân, cũng nói giúp vào: "Phụ hoàng, theo ta được biết, Ngũ đệ vừa mới trở về sáng nay."

Yến Thiên Nam trong mắt hiện lên vẻ giận dữ: "Ý của ngươi là Vân nhi làm ư? Trái tim Vân nhi nhân hậu, làm sao có thể làm tổn thương thủ túc của mình cho được?"

Yến Cực thấy Yến Thiên Nam tức giận, liền vội vàng nói: "Không, phụ hoàng à! Nhi thần không có ý đó. Nhi thần chỉ muốn người nhớ, để người phái thêm người bảo vệ Ngũ đệ, để ngừa hần cũng sẽ bị thích khách gây thương tổn."

Nghe Yến Cực nói vậy, sắc mặt Yến Thiên Nam nhất thời giãn ra rất nhiều, gật đầu nói: "Đúng là như thế, Cực nhi! Ngươi đi xuống đi, truyền khẩu dụ của ta gọi Vân nhi tới gặp."

Yến Cực biết, dù Yến Thiên Nam mặt ngoài không nói, nhưng trong lòng cũng đã bắt đầu nghi ngờ Ngũ đệ.

Lúc này hần đang hưng phấn không thôi, mặc dù hần vẫn cùng Yến Ân hợp tác, nhưng hần và Yến Ân đều rất rõ ràng, một khi Ngũ hoàng tử Yến Vân bị bọn họ đánh bại, bọn họ khó có thể tránh khỏi tranh đấu lẫn nữa, may mà lúc này Yến Ân đột nhiên chết đi làm hần tự nhiên loại được một đối thủ. Vốn trước đây sử dụng người của lão Nhị, chỉ cần hần sử dụng chút thủ đoạn thì ắt có được kết quả tốt.

Mà Yến Ân đột nhiên chết, mặc dù không xác định có phải Yến Vân làm hay không, nhưng cơ hội đã kích Yến Vân lớn như vậy lẽ nào hần lại bỏ qua. Tâm tư của Yến Cực tuyệt không giống bề ngoài tục tằn của hần, chỗ âm trầm của nó còn hơn Yến Ân vài phần.

Đúng lúc này, tiếng bên ngoài truyền vào: "Ngũ hoàng tử Yến Vân cầu kiến bệ hạ."

Ánh mắt Yến Thiên Nam chợt sáng lên: "Gọi Vân nhi vào đây".

Bên cạnh, ánh mắt hoàng hậu lại toát ra vẻ bất mãn, vì theo cách xưng hô trên thì dễ nhận thấy đây là đứa con cưng ái nhất của Yến Thiên Nam.

Yến Vân bước vào tẩm cung. Trong lòng hần lúc này đã không yên, vừa mới trở lại phủ của mình, ngôi chưa yên đã nghe tin Yến Ân bị ám sát, hần nhất thời kinh hãi, tự nhiên hiểu được điều này có ý nghĩa thế nào. Tại Bàng Nguyệt thành đều nói hần cùng Yến Ân đối lập vì tranh đoạt ngôi đế, xung đột đã âm thầm xảy ra vài lần.

Lúc này Yến Ân đột nhiên bị hại, nếu không phải đã hỏi lại thủ hạ, đã biết quả thật không phải thủ hạ của mình làm, thì thật chính hần cũng nghi ngờ.

Dù sao, hần đang suy nghĩ không biết phải xử lý hai vị ca ca kia của mình như thế nào, chỉ là vẫn chưa ra tay mà thôi. Sau giây phút thống khoái ngắn ngủi này, hần không có gì do dự, lập tức chạy đến hoàng cung.

"Phụ hoàng, thân thể của ngài thế nào ạ?" Yến Vân bước nhanh tới giường Yến Thiên Nam, ân cần nhìn cha mình hỏi.

Gặp lại Yến Vân, ánh mắt Yến Thiên Nam trở nên nhu mì hơn rất nhiều : "Vân nhi, người đã trở lại, tìm được manh mối ở nhà Lạc Nhu chưa?"

Yến Vân than nhẹ một tiếng rồi nói: "Lạc Nhu quả không hổ danh Trí Nữ, quả thật không để lại một tia manh mối nào, mặc dù nhi thần đã điều động thủ hạ tìm đi khắp nơi điều tra, nhưng vẫn không có tin tức gì. Phụ hoàng! con vừa mới về đã đến đây ngay xem người thế nào, vừa rồi ở bên ngoài còn nghe nói Nhị ca xảy ra chuyện, rốt cục chuyện này là sao? Nhị ca, hử..." Nói tới đây, ánh mắt hử tự nhiên đỏ lên.

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng: "Người không cần ở đây giả vờ."

Yến Vân sửng sốt : "Mẫu hậu, tại sao người lại nói vậy, nhi thần vừa mới trở về mà, chẳng lẽ mẫu hậu hoài nghi con sao? Nhi thần cùng với Nhị ca là thủ túc chi thân (thủ túc = tay chân, "anh em như thể tay chân") mà "

Trong mắt hoàng hậu toát ra cừu hận mãnh liệt : " Thật không? Người thật sự coi hử là ca ca của người sao?"

" Thôi đủ rồi !". Yến Thiên Nam bất mãn, ngăn cản hoàng hậu nói tiếp , " Cục nhi, đỡ mẫu thân người xuống nghỉ ngơi, người đang rất mệt mỏi đó. Để Vân nhi ở lại với ta là được rồi."

Yến Cục lộ ra vẻ ghen ghét, hử biết, bất luận mình thế nào, địa vị của hử trước Yến Thiên Nam từ trước tới nay vẫn không bằng đệ đệ của hử. Hử vốn thông minh, không nói thêm gì cả mà chỉ thở dài một tiếng, đỡ hoàng hậu đi xuống.

Yến Thiên Nam phát tay để mọi người xung quanh lui ra, lúc này mới bảo Yến Vân ngồi bên giường của mình : "Vân nhi, người phải nói thật với ta, có phải do người phái người làm không?" . Vừa rồi còn nhu hòa , lúc này giọng Yến Thiên Nam đã có phần lạnh lẽo hơn.

Trên mặt Yến Vân toát ra vẻ sợ hãi, hử quỳ rạp xuống đất : " Nếu Phụ hoàng thật sự nghi ngờ nhi thần làm, nhi thần nguyện lấy cái chết để chứng minh mình trong sạch."

Yến Thiên Nam nhìn đứa con của mình thật kĩ, mặc dù bề ngoài Yến Vân không có một tia sơ hở, nhưng lão lại không hoàn toàn tin rằng đã hiểu hết đứa con thứ năm mà mình thích nhất này .Lúc trước Yến Thiên Nam cũng vậy, để tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà hai tay phải âm thầm vậy máu thế nào lão lại không rõ ư ! .

Kì thật, Yến Thiên Nam cũng không tin rằng chuyện này là do Yến Vân gây ra, dù sao thì Yến Vân cũng là người thông minh , sao có thể làm việc ngu ngốc này cho được? Nhưng tại Băng Nguyệt thành, người có lí do ám sát Yến Ấn mặc dù không ít, nhưng người có thực lực giết hử thì không có mấy người, nhất là thích khách dùng Tử thần Chi Vãn.

Yến Thiên Nam vốn đã quen thuộc với Tử thần Chi Vãn, lúc trước lão đã dùng hung khí tuyệt thế nhân gian này âm thầm sát hại 2 vị đại thần phe đối lập của mình nên mới có được vương vị như ngày hôm nay.

Hai năm trước, Yến Thiên Nam đã đem Tử thần Chi Vãn truyền cho đứa con trai thứ năm mà mình yêu quý nhất. Khi đó, Tử Thần Chi Vãn còn có cơ hội phóng ra ba lượt, bí mật này chỉ có 2 cha con họ mới biết được. Cho nên, khi Đại hoàng tử nói Yến Ấn chết do Tử thần Chi Vãn, lão mới nghi ngờ đến Yến Vân.

" Ta tin tưởng người, ta vẫn tin tưởng người, nếu không phải do hoàng hậu bức bách, ta đã sớm lập người làm thái tử, mấy ngày nay người đã không làm ta thất vọng, uy danh người ngày càng lớn. Nhưng mà đột nhiên lại xảy ra chuyện như thế này, người nên làm thế nào cho phụ hoàng người yên tâm đây ? Cái chết của Yến Ấn tuyệt không có khả năng do hoàng hậu làm, hử dữ không ăn thịt con, bà ta không có phách lực lớn như vậy. Việc Yến Ấn bị giết chết, đừng nói là người khác, cả ta cũng khó có thể không nghi ngờ người. Người bảo ta bây giờ nên làm nào để giải vây cho người? Ta cảnh báo người trước, hoàng hậu sẽ không từ bỏ ý đồ của mình. Sau lưng bà ta là sự ủng hộ của Triều Dã thái sư và Hồ Bí nguyên soái. Nay Yến Ấn đột nhiên chết, mục tiêu của hoàng hậu nhất định là người."

Ánh mắt Yến Vân chợt lóe lên : " Phụ hoàng, nhi thần nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cùng hoàng hậu trực diện xung đột hay sao? Bọn họ cũng không có chứng cứ là nhi thần đã giết Nhị ca cả! Con thật sự là bị oan uổng mà !"

Yến Thiên Nam lạnh nhạt nói:” Người có biết chung quy Yến Ân chết như thế nào không? Hắn chết bởi Tử thần Chi Vãn, người khác có lẽ không rõ thứ đó cho lắm, nhưng lúc trước ta có thể lên ngôi cũng nhờ hoàng hậu xuất lực giúp đỡ .Vì vậy bà ta biết một ít bí mật của ta. Cũng nhờ giúp ta mà sau khi lên ngôi, ta mới dung túng cho bà ta ở hậu cung. Người đưa cho ta Tử Thần Chi Vãn đi, người không cần nói với ta là đã đánh mất đó nhé !”

Yến Vân khổ sở nói: ”Quả thực, nhi thần đã đánh mất nó, lần này nhất định là có người hãm hại con . Có thể hay không ? có thể hay không chính là Đại ca ?”

Yến Thiên Nam hừ lạnh một tiếng nói:” Người thật quá bất cần. Ta rất hiểu Cực nhi, mặc dù tâm tư hẳn rất thâm sâu, nhưng lại rất thông minh, huông chi hẳn cùng Yến Ân do một mẹ sinh ra, ít nhiều cũng có chút tình huynh đệ, cho dù tương lai ai trong bọn họ ngồi trên ngai vị thì người kia cũng sẽ không quá khó khăn. Người không cần nói thêm gì nữa, từ nay về sau hãy bảo vệ mình cho tốt, trong khoảng thời gian này cố gắng ít lộ mặt ra ngoài. Cho dù bọn hoàng hậu đả kích người cái gì, người cũng phải tạm thời nhẫn nại, chờ cơ hội. Ta đã sai người lên tháp Băng Thần mời Băng Tuyết nữ thần tư tế. Khi nàng ấy đến Băng Nguyệt thành, ta sẽ tuyên bố người là người kế thừa ngôi vị hoàng đế, có Băng Tuyết nữ thần tư tế chủ trì, cho dù bọn hoàng hậu có gan to thể nào đi nữa cũng không dám chống đối gì người. Vân nhi, hi vọng người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của phụ hoàng. Mẫu thân Nhi phi của người là nữ nhân ta sủng ái nhất, mà người cũng là đứa con ta sủng ái nhất, ta tin rằng với tài trí của người, đế quốc tất nhiên sẽ phát triển rất tốt.”

” Phụ hoàng, con...” Yến Vân nhìn người cha già nua của mình, lúc này hẳn thực sự rất cảm động ... ”Phụ hoàng ta mặc dù nhìn qua đã rất yếu ớt, song chọn người kế vị lại rất tinh táo. Xem ra chính mình cũng muốn đi báỉ phủng vị Băng Vân tiểu thư kia một chút ” hẳn nhủ thầm .

Yến Thiên Nam mệt mỏi nhắm mắt lại nói: ” Tốt lắm, ta mệt rồi, người xuống đi. Ta đã mất một con trai, ta không hi vọng việc này lại tiếp diễn nữa. Bất luận người cùng đại ca và mấy vị huynh đệ khác thấy thế nào, ta hi vọng người lên ngôi mà tay không vậy máu. Ta không phải là một hoàng đế tốt, mặc dù có được lực lượng tháp Băng Thần cường đại như vậy bảo vệ, nhưng lại chỉ bảo vệ được cho thành tích vốn có. Nhưng người lại không giống thế, ta đã sớm nhìn ra. Nếu người chống quản quốc gia này, Băng Nguyệt đế quốc sẽ trở thành ác mộng của bốn đế quốc khác. Ta để người làm vua đúng là tính dưỡng sanh tức (dưỡng sức rồi sinh lợi), bây giờ lãnh thổ của Băng Nguyệt đế quốc mặc dù không thay đổi, nhưng kì thực đã tới thời kì cường thịnh nhất, chỉ cần người nắm chắc thật tốt, tất nhiên có thể cùng Hoa Dung đế quốc phân庭 kháng lễ (cùng đứng riêng một phe mà làm lễ ngang nhau) . Nhớ kĩ, đối với người mà nói, quan trọng nhất chính là nhân tài.”

”Phụ hoàng, nhi thần đã hiểu, nhi thần nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của người.” Yến Vân lui lại vài bước, quỳ rạp xuống đất, cung kính dập đầu 3 cái trước Yến Thiên Nam, sau đó mới ra khỏi hoàng cung.

Mặc dù từ trước tới nay, Yến Thiên Nam đối đãi với hẳn cực kì sủng ái, nhưng đây là lần đầu tiên tỏ vẻ toàn tâm toàn ý đối với hẳn, không hổ danh là vua của một nước . ”Hay là phụ hoàng muốn nghĩ cho tương lai lâu dài của mình ! Đúng vậy, có Băng tuyết nữ thần tư tế chủ trì, mình còn hi vọng gì hơn nữa, đại ca thế nào mà có thể cùng mình tranh đấu? ”

”Bây giờ mình cũng không cần làm gì, chỉ có thể đợi Băng tuyết Nữ thần tư tế giá lâm”, vốn trong lòng Yến Vân đã không yên, khi ra khỏi hoàng cung đã trù trừ mãi chĩ, thậm chí hẳn đã bứt đầu tự hỏi, sau này nên làm thế nào mới có thể làm Băng Nguyệt đế quốc ngày càng cường đại. Nhưng hẳn nào biết rằng, kẻ thù đang không ngừng tìm hẳn mà đến, ngồi trên ngôi vị Băng Nguyệt đế quốc thật sự dễ dàng vậy sao?

Bởi vì Nhị hoàng tử Yến Ân đã chết, nên cục diện của Băng Nguyệt thành hẳn trương hẳn lên, người của Đại hoàng tử lập tức thông qua chuyện này công kích Ngũ hoàng tử mãnh liệt, khắp nơi đều ám chỉ Ngũ hoàng tử là thủ phạm.

Nhưng Yến Vân đã làm trầm lắng được không khí, hẳn không có bất kì động tĩnh gì, ngày nào cũng chỉ ở trong phủ của mình, căn bản là không ra ngoài, một mực không để ý tới tin đồn bên ngoài.

Yến Thiên Nam vốn đang có trọng bệnh, mặc dù hoàng hậu không ngừng khóc lóc van cầu trước mặt, nhưng đều bị lão lấy lí do bận tĩn dưỡng mà cho qua. Mặc khác lại âm thầm thông tri với Yến Vân hai chữ ”nhẫn

nại”. Yến Vân nghe lời theo lời Yến Thiên Nam, nhẫn nhịn chờ cơ hội . Mặc khác, Đại hoàng tử Yến Cực mặt ngoài cũng không dám có hành động gì, vì sợ ảnh hưởng đến mối quan hệ đang tốt đẹp của mình.

Cùng lúc đó, khi Đại hoàng tử Yến Cực đang trong tình trạng bức bách, Ngũ hoàng tử Yến Vân không xuất hiện, thì trong hoàng thất Băng Nguyệt đế quốc còn có một người đang rất háo hức, người này là Thất hoàng tử Yến Phong.

Sáng sớm mỗi ngày, cửa phủ của Phệ huyết diệt hồn Tuyết Phách nguyên soái đều có một lượng lớn hoa hồng, Yến Phong một mình đến ngoài cửa phủ Tuyết Phách, đứng tựa hồ chờ đợi cái gì đó. Mỗi ngày đều như thế, liên tiếp ngày này qua ngày khác, hành động của Yến Phong thật khác so với thân phận hoàng tử của hắn, nhất thời khiến cho dân chúng chú ý. Mỗi khi hắn đến phủ Nguyên soái đều hấp dẫn một lượng lớn người dân đến vây quanh xem.

Tối ngày thứ 6, sáng sớm Yến Phong lại đi vào cửa phủ Tuyết Phách, cửa phủ mở, nữ nhân duy nhất của Tuyết Phách nguyên soái là Tuyết Ngọc đi ra , mọi người ngạc nhiên vây lại xem, người này là chi nữ cao quý của Nguyên soái nhưng lại đang tay trong tay với Yến Phong.

Ngay lúc đó, Yến Phong tuyên bố chính thức theo đuổi tiểu thư Tuyết Ngọc. Dân chúng nhất thời trong lòng dấy lên đại sóng, vì trước đây luôn cho rằng Thất hoàng tử đồng tính luyến ái , nhưng nay lại theo đuổi Phệ huyết diệt hồn chi nữ của một trong tam đại Nguyên soái, mà Tuyết Phách cũng không tỏ vẻ phản đối, xem về thân mật của Tuyết Ngọc và Yến Phong thì bọn họ tựa hồ đã kết giao với nhau không ít thời gian. Nhất thời trong giới bình dân, vốn đã nhận định Yến Phong đồng tính luyến ái, đều dấy lên sự hoài nghi.

Từ đó về sau, Yến Phong mỗi sáng đều dẫn kiệu hoa tới đón Tuyết Ngọc, nhưng dường như thành Băng Nguyệt không vì hắn mà có biến động. Chuyện của hắn mặc dù đã đến tai Đại hoàng tử và Ngũ hoàng tử, nhưng 2 vị hoàng tử có thể lực này đang vì để vị mà cố gắng, ai mà lại quan tâm nhiều đến một đệ đệ không có thể lực gì như hắn?

Cho nên chuyện chính trị không bị Yến Phong làm ảnh hưởng, mỗi ngày vào sáng sớm, hắn đều đặc ý đi vào phủ Nguyên soái của Tuyết Phách, dẫn Tuyết Ngọc du ngoạn trong thành Băng Nguyệt, chỉ cần là địa phương nơi nào hơi nổi tiếng một chút thì đều đã có dấu chân của bọn họ đi qua.

Trong vòng một tháng, tình hình chính trị cứ thế trôi qua. Thân thể Quốc vương Băng Nguyệt đế quốc càng ngày càng yếu, nhưng lão vẫn đang kiên trì, lão đang đợi một người nên bây giờ còn chưa nở chết.

Tại phủ Tuyết Phách nguyên soái.

” Không được, sao có thể thế này được? Niệm Băng, đây chắc là cách thương lượng tốt, nhưng việc này ta tuyệt đối không đồng ý.” Yến Phong nói , hơi thở của hắn có vẻ có chút rối loạn khi nhìn thấy vẻ mặt tỏ ý cười của Niệm Băng và Tuyết Phách nguyên soái, còn Tuyết Ngọc ngồi bên cạnh cúi đầu, ngượng ngùng e lệ, che kín hết khuôn mặt thon dài trắng nõn của nàng.

Niệm Băng mỉm cười nói: ” Có gì mà không được? Dù sao đây cũng chỉ là việc sớm hay muộn thôi mà.”

Yến Phong xấu hổ liếc mắt nhìn Tuyết Ngọc, ngập ngừng nói: ” Nhưng là ...nhưng như thế là tổn hại đến danh dự của của Ngọc nhi ! Mặc dù là giả, nhưng là...là ta không muốn bị người đời nói xấu sau lưng.”

Tuyết Phách nở nụ cười, mấy ngày nay mặc dù Yến Phong cùng Tuyết Ngọc thể hiện cho người ngoài biết, nhưng lão nhìn ra được, từ trước tới nay, con gái của mình chưa bao giờ có cuộc sống khoái hoạt như vậy.

Yến Phong vừa mới bắt đầu cặp kè cùng Tuyết Ngọc, vẫn có chỗ còn có chút không được tự nhiên, nay lại bị Niệm Băng đánh trúng tim đen, vốn hắn là một nam nhân bình thường, do Niệm Băng dẫn dắt mà đã dần dần khác xưa.

Nếu nói Tuyết Phách không lo lắng với cách đối đãi kia thì cũng không phải là không có khả năng . Nhưng mà Niệm băng lại cam đoan với hắn, nếu Yến Phong không thể đem lại hạnh phúc cho Tuyết Ngọc, thì hắn sẽ không miễn cưỡng bắt 2 người đó ở cùng nữa.

Tuyết Phách cũng từng dò hỏi con gái của mình, Tuyết Ngọc đã đem chuyện trước kia gặp Yến Phong kể hết cho cha nghe. Với thân phận tôn quý của Niệm Băng cùng hạnh phúc trước mắt của con gái, Tuyết Phách đành miễn cưỡng thỏa hiệp.

Thời gian kéo dài tới nay đã một tháng, những thay đổi trên người Yến Phong rõ ràng là không phải bình thường, hắn không hề giống như trước đây; hơn nữa, hắn đã tự tin hơn rất nhiều, tự tin 1 cách mãnh liệt. Yến Phong hiện ra trước mặt Tuyết Phách ngày càng khác hẳn.

Tuyết Phách kinh ngạc phát hiện ra rằng tài học, khí độ và về mọi mặt thì tố chất tổng hợp của Yến Phong so với hoàng tử Yến Vân cùng không kém hơn là mấy, hắn so với Yến Vân, nhìn qua còn có vẻ thâm trầm hơn.

Sau hắn mới hiểu được, mấy năm nay Yến Phong mặc dù mặt ngoài chán chường, nhưng hắn một mực âm thầm cố gắng, không ngừng tăng cường địa vị cho chính mình. Mặc dù biết đây là việc rất khó, nhưng hắn cũng không buông địa vị.

Lần này, Niệm Băng tìm hắn và cho hắn một cơ hội mạo hiểm, Yến Phong biết, có lẽ đây là cơ hội duy nhất của cả đời mình. Từ khi mẫu thân chết đi, hắn đã một mình với thế giới này, tính mạng cũng không quan trọng, có cơ hội này lẽ nào lại hắn lại không bắt lấy? Cho nên hắn một mực cố gắng thực hiện theo kế hoạch của Niệm Băng.

Mấy ngày nay, Tuyết Ngọc trở nên vui vẻ, nàng không biết cha mình và Niệm Băng có kế hoạch gì, chỉ biết là tính tình cha đột nhiên thay đổi, tựa hồ muốn xây dựng hình tượng Yến Phong mới tại Băng Nguyệt thành.

Còn Yến Phong đã không hề khép kín như trước, hắn đã cởi mở hơn, khiến cho chính nàng cũng cởi mở theo. Trong lòng nàng đột nhiên có hi vọng xa vời là mọi điều tốt đẹp sẽ trở thành sự thật, điều đó khiến nàng tràn ngập cảm giác hạnh phúc. Niệm Băng không phải là đầu bếp trong phủ nguyên soái, mà thân phận là khách khanh; đã 1 tháng nay cứ ban ngày là hắn rời phủ đi, cũng như lần trước đến, không ai biết hắn đang làm cái gì.

Tuyết Phách nói: "Được rồi, Thất điện hạ, người không cần nghĩ nhiều như vậy, ta là cha cũng không phản đối, người còn phản đối gì nữa? Chỉ có làm như vậy, mới có thể chính thức làm người ta thay đổi ấn tượng về người tại thành Băng Nguyệt, mới có thể chứng minh người là một nam tử hán. Người chỉ phải nhớ cho kĩ, Ngọc nhi đã hi sinh vì người đã nhiều rồi, chỉ cần Ngọc nhi có thể tìm được hạnh phúc, ta cũng không yêu cầu gì nhiều".

Yến Phong thở dài, quay đầu lại thoáng nhìn Tuyết Ngọc, Tuyết Ngọc cũng đang ngẩng đầu nhìn hắn, trong ánh mắt của 2 người, tình cảm trào dâng. Tuyết Ngọc cũng biết, từ nay về sau, Yến Phong mới biết được cái gì gọi là ấm áp. Hắn không phải không có tình cảm với Tuyết Ngọc, nhưng vì áp lực của chính mình, hắn căn bản không dám hi vọng xa vời gì; mặc dù hắn là hoàng tử, nhưng thanh danh của hắn lại kém, thế nào mà lại có hi vọng xa vời lấy đi con gái độc nhất của nguyên soái?

Nhưng Niệm Băng xuất hiện, lại cho hắn một cơ hội, nên hắn và Tuyết Ngọc đều không cần che dấu tình cảm của mình.

Yến Phong đột nhiên xoay người bước vài bước đến trước mặt Tuyết Phách, không nói một tiếng, quỳ rạp xuống đất, Tuyết Phách hoảng sợ vội vàng đỡ: "Thất điện hạ, người làm gì vậy?"

Niệm Băng giữ chặt Tuyết Phách, mỉm cười nói: "Tuyết Nguyên soái, ngài để hắn quỳ đi."

Yến Phong cảm kích liếc mắt nhìn Niệm Băng, sắc mặt trở nên nghiêm túc lạ thường, chậm rãi giơ tay phải của mình lên: "Tuyết Nguyên soái, Yến Phong ta xin thề trước mặt ngài, chỉ cần ngày nào ta còn sống, bất luận sau này thân phận ta có thay đổi như thế nào, cả đời Yến Phong ta sẽ chỉ có duy nhất Ngọc nhi trên thế giới này, vĩnh viễn không hối hận. Nếu ta trái lời thề, ta nguyện chịu vạn độc mà chết". Hắn nói chắc chắn từng chữ, không có một tia do dự. Đây là lời thề duy nhất trong cuộc đời của Yến Phong, và cũng là lời thề nặng nhất.

Tuyết Phách có chút ngẩn ngơ, một bên Tuyết Ngọc đã đứng dậy, lẳng lặng quỳ xuống bên cạnh Yến Phong, khiến ánh mắt Yến Phong càng trở nên nhu hòa hơn.

Tuyết Phách nhìn thấy ánh mắt kiên định của Yến Phong, mặc dù bây giờ hắn chỉ là một hoàng tử bình thường, nhưng lời thề của hắn trịnh trọng như thế, nếu hắn thật sự có thể trở thành quốc vương của Băng

Nguyệt đế quốc, như vậy thì theo lời thề thì hần chỉ có một thê tử thôi ư ? không phải là cảnh tượng hậu cung ba nghìn người đẹp !. Trong lịch sử, chưa có vị đế vương nào làm được như thế.

Tuyết Phách nhìn Yến Phong : "Tốt lắm, Niệm Băng cũng không nhìn nhầm người. Người quả nhiên có tài năng đáng giá tiềm ẩn. Yến Phong, từ bây giờ ta sẽ không coi người là hoàng tử, ta nghe Ngọc Nhi có nói qua, người từ nhỏ đã không biết thế nào là hôn nhân. Con rể cũng là con, từ nay về sau người đứng là con ta. Lời thề của người đã giúp người có được hôn ước với Ngọc nhi, ta chúc phúc cho các người."

Yến Phong mừng rỡ, vội vàng bái lạy, cung kính dập đầu 3 cái với Tuyết Phách , gọi nhỏ 1 tiếng : " Cha..."

Sáng sớm, mặc dù trời rất lạnh, nhưng cửa phủ Tuyết Phách nguyên soái không ít dân chúng kéo đến, đại bộ phận mọi người muốn nhìn một chút , xem thử vị Thất hoàng tử kia có phải thật sự muốn theo đuổi chi nữ của Nguyên soái hay không.

Đúng lúc này, tiếng móng ngựa vang lên, một con khoái mã phóng như tia chớp nhằm hướng phủ Tuyết Phách nguyên soái. Mọi người đều quay lại nhìn, đúng là Thất hoàng tử Yến Phong. Chỉ có điều hôm nay Yến Phong đã khác xưa, hơn nữa lại thay đổi rất lớn.

Đã không có mang theo kiệu hoa, trên thân hần lại không có gì, chỉ mặc một cái quần dài kị mã đến. Trên lưng là một cây trường đích kinh điều, trong chớp mắt đã phóng tới cửa phủ Nguyên soái, mọi người giật mình vây lại xem, lưng Yến Phong bị bụi gai cửa , lổm đổm những vết máu. Làn da của hần bị khí lạnh làm cho nhiệt khí bốc lên nhè nhẹ.

Dân chúng bắt đầu bàn tán, sao lại thế này? Sao hôm nay Thất hoàng tử ăn mặc như thế này? Chẳng lẽ, đây là cây kinh xin tội trong truyền thuyết hay sao? Hần làm gì? Chẳng lẽ hần đồng tính luyến thật, bởi vì không thể cùng tiểu thư Tuyết Ngọc nên duyên mà đến đây xin tội hay sao?

Mọi suy đoán đều được đưa ra, trong lúc nhất thời, chung quanh có vẻ hỗn loạn một chút. Nhưng các bình dân đều tránh đường cho Yến Phong, để hần cưỡi ngựa đi tới cửa phủ Nguyên soái.

Khi đến gần thì các bình dân mới nhìn rõ, Yến Phong , người luôn bị coi là đồng tính luyến ái kia lại cực kì kiện tráng, cơ thể nhìn giống như hoa cương tạc thành, tràn trề sinh lực, hơn nữa hơi thở hần lạnh lùng , thần thái ổn định. Tại giờ khắc này, không ai còn nghĩ hần bị đồng tính luyến ái nữa.

Yến Phong nhảy xuống, buộc ngựa lại , căn bản không để ý đến dân chúng vây quanh, hần bước đến trước cửa phủ Nguyên soái, nói với 2 thị vệ: " Xin hãy thông báo với Tuyết Nguyên soái, Yến Phong đến xin nhận tội."

Nói đoạn, hần quỳ xuống. Phải biết rằng thân phận hần là hoàng tử, mặc dù là một hoàng tử không có quyền lực, nhưng hần chỉ có thể quỳ đối với quốc vương Yến Thiên Nam, lúc này hần đã quỳ xuống đất đã là đã làm lễ cao nhất

Hai gã thị vệ có vẻ khấn trương, vội vàng phân ra một người vào trong phủ bẩm báo. Yến Phong đang quỳ, gió lạnh trên không ngừng tạo một tầng nhiệt khí trên người hần, dấu vết bụi gai trên lưng có vẻ rõ ràng, nhưng trên mặt hần lại lộ vẻ kiên nghị, tựa hồ giờ khắc này không ai có thể ngăn cản được hần.

Trong chốc lát, cửa phủ Nguyên soái mở ra, Tuyết Phách vẻ mặt lạnh lùng đi ra, Niệm Băng mặc trường bào trắng, tóc dài trắng đi sau hần.

Trong mắt Tuyết Phách chợt hiện hào quang, đứng ở bậc thang nhìn xuống Yến Phong đang quỳ phía dưới : " Người còn tới đây làm gì? Thất hoàng tử điện hạ, phủ nhỏ của chúng ta không xứng với ngài, mời ngài trở về đi"

Yến Phong chậm rãi ngẩng đầu, tay phải rút bụi gai sau lưng ra, làm những sợi tơ máu dính theo, hay tay hần cầm bụi gai chậm rãi đưa ra trước mặt : " Tuyết nguyên soái, Yến Phong ta là nam tử hán đại trượng phu, làm sai nhất định sẽ nhận. Hôm nay trước mặt các phụ lão của thành Băng Nguyệt, ta tới xin ngài trị tội. Ta không nên phát sinh tình cảm với tiểu thư Tuyết Ngọc sau lưng ngài, khiến cho nàng có mang. Tuyết Nguyên soái, bất luận ngài trừng phạt ta như thế nào, ta cũng xin chịu, cho dù ngài muốn lấy mạng của ta thì Yến Phong ta cũng không từ. Nhưng tiểu thư Tuyết Ngọc đã là người của ta, trong bụng nàng đã mang cốt nhục của ta, xin ngài hãy phân xử chuyện này. Ngàn sai vạn sai cũng đều là lỗi của một mình Yến Phong ta, xin ngài trừng phạt ta đi."

Yến Phong nói nhất thời khiến cho dân chúng chung quanh bất ngờ lớn, mặc dù đã có không ít dự đoán, nhưng không ai nghĩ tới Thất hoàng tử luôn luôn bị coi là đồng tính mà lại xảy ra quan hệ cùng Tuyết Phách chỉ nữ, hơn nữa lại có thai? Thế này thì đâu phải đồng tính?

Thấy Yến Phong lẫm nhẫm không sợ, lại có dũng khí thừa nhận sai lầm của mình, nhất thời ấn tượng của bình dân đối với hắn đã cải thiện hơn nhiều, thậm chí còn có chút đồng tình.

” Ngươi...” Tuyết Phách tức giận đến nỗi khuôn mặt có chút méo mó ” Được.. được...được, Tuyết Phách ta đời trước không biết đã gây nên oan nghiệt gì, ta...” Hắn như muốn cào bụi gai kia, nhưng hai tay còn dừng lại giữa không trung, chần chừ chưa đưa xuống .

Yến Phong quỳ, nhưng thân người cố gắng thẳng tắp, không tỏ chút sợ hãi, ánh mắt nhìn thẳng Tuyết Phách : ” Mời nguyên soái động thủ đi, chỉ cần ngài có thể tha thứ cho ta, gả Ngọc nhi tiểu thư cho ta, ta nguyện ý chấp nhận hết thảy.”

Tuyết Phách tức giận đến run người : ” Ngươi là hoàng tử, là người hoàng gia, ta là thần tử, ngươi nói xem ta làm thế nào mà trừng phạt ngươi được đây ? Oan nghiệt, thật sự là oan nghiệt mà ... ”

Niệm Băng sau lưng Tuyết Phách đi tới, thở dài một tiếng : ”Tuyết nguyên soái, chuyện sai thì cũng đã xảy ra rồi, với lại thân phận của Thất hoàng tử cũng xứng đáng với tiểu thư nhà chúng ta, chẳng lẽ ngài muốn tiểu thư thống khổ cả đời sao? Ngài hãy rộng lượng tha thứ cho Thất hoàng tử đi. Thất hoàng tử mặc dù đã sai , nhưng đã dũng cảm thừa nhận sai lầm của mình, đích thực là một nam tử hán. Ngài hãy tha thứ cho hắn, ta tin tưởng rằng, tiểu thư Ngọc nhi đi theo Thất hoàng tử nhất định sẽ hạnh phúc, mọi người thấy có đúng không ?” Câu nói cuối cùng, hắn cố ý nói thật to.

Niệm Băng hô to một tiếng, lập tức khiến cho đám người xung quanh ồn ào : ” Đúng vậy! Nguyên soái tha thứ cho bọn họ đi...”

Tuyết Phách đau khổ nhắm mắt lại, thật lâu sau mới thở dài một tiếng : ” Thôi .. thôi..., ta còn có thể làm thế nào nữa đây? Ngươi theo ta vào đi.” Nói xong xoay người nhắm hướng phủ nguyên soái bước đi.

Quần chúng xung quanh thấy thế nhất thời hoan hô, Niệm Băng tiến lên cầm bụi gai trên tay Yến Phong ném sang một bên, đỡ hắn lên. Hai người nhìn nhau cười, kế hoạch đã bắt đầu có tác dụng. Yến Phong hướng tới bình dân chung quanh hành lễ nói : ” Đa tạ các vị bằng hữu đã trợ giúp, Yến Phong rất cảm tạ” .

Thấy hắn thân phận hoàng tử mà lại hành lễ với dân thường , nhất thời khiến cho mọi người có cảm giác thân hòa. Tiếng hoan hô càng to, Niệm Băng lúc này mới dẫn Yến Phong vào phủ Nguyên soái.

Trên cửa, Tuyết ngọc đã nước mắt đầm đìa, vọt lên, dùng áo choàng của mình khoác lên người Yến Phong : ”A Phong, ngươi... ngươi có đau hay không?”

Yến Phong nhẹ nhàng ôm Tuyết Ngọc vào lòng : ”Không sao, vết thương này đối với ta không là gì cả, đừng quên ta vốn là con nhà võ . Nàng đã giúp cho kế hoạch được thực hiện đến mức này, chút nỗ lực của ta nào có nghĩa lý gì . Nếu ta không thể lên làm quốc vương, dựa vào gì mà muốn nàng đi theo?. Ta không chỉ muốn chứng minh cho mọi người thấy, mà mục đích chính là muốn chứng minh cho nàng thấy, để nàng biết, ta là một nam nhân đích thực. Lời thề của ta hôm qua tuyệt không thay đổi.”

Tuyết Ngọc vẫn ôm Yến Phong : ”A Phong, ta tin ngươi, cho dù ngươi không phải quốc vương thì kiếp này ta cũng mong chỉ là người của ngươi thôi.”

Niệm Băng bên cạnh ho khan một tiếng : ”Hai vị, chúng ta phải đi vào để Yến Phong chữa trị một chút? Vết thương trên lưng hắn tuy không nặng, nhưng cũng vẫn đang chảy máu.”

”A!” Tuyết Ngọc lúc này mới nhớ ra, vội vàng kéo Yến Phong đi vào phòng bên trong.

Tại lữ điểm.

Băng Vân nhìn Miêu Miêu ngủ, trong mắt toát lên vẻ ấm áp, tư thế nàng ngủ rất khó xem, tay ôm chân, miệng chảy ra chút ít nước miếng, tựa hồ như mơ thấy được ăn món gì đó ngon. Nhìn hình dáng nàng ngây thơ, làm cho Băng Vân nhớ lại mình ngày còn nhỏ, ”nếu ta có thể được như muội thì tốt biết mấy !”

149. Chương 148: Mâu Thuẫn Của Thiên Áo Băng Vân

Quả thực điều kiện tu luyện của Băng Vân so với ma pháp sư thông thường tốt hơn rất nhiều. Chỉ riêng các loại ma pháp bảo thạch quý giá, nàng khỏi phải lo đến vấn đề dùng nhiều hay ít. Lại thêm có thần giáng sư duy nhất của đại lục chỉ điểm. Nên tốc độ tiến bộ ma pháp của nàng thực là khủng khiếp vô cùng. Năm nay nàng vẫn chưa tới hai mươi tuổi, mà đã đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ; lại có Tiên Thiên linh vực thực lực cường đại, cho nên Băng Vân vẫn luôn rất kiêu ngạo. Từ thực lực bản thân mà sinh ra thái độ kiêu ngạo, khiến cho nàng rất khó coi trọng những người bình thường. Nàng xưa nay luôn có cảm giác cao cao tại thượng (ngồi tít trên cao), tựa như nữ thần nhìn xuống thiên hạ.

Thế nhưng ý nghĩ kiêu ngạo trong lòng nàng lại chỉ duy trì tới Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái. Nàng lúc đầu không có nghĩ qua bản thân mình sẽ thất bại. Đến Hoa Dung đế quốc, mục tiêu duy nhất của nàng chính là chức quán quân. Dù rằng con cháu của Dung gia đều rất xuất sắc, nhưng nàng tin tưởng với thiên tư của bản thân, cùng với nỗ lực vượt xa người thường của mình, thì căn bản không thể có ai là đối thủ. Dù cuối cùng nàng bị thua về tay Niệm Băng, nàng cũng không cho là bản thân thực sự đã thua. Nàng vẫn luôn nghĩ mình thua vì thủ đoạn đê tiện của Niệm Băng. Cho nên nàng hận - hận sự hèn hạ, bỉ ổi của Niệm Băng, hận hấn dùng ma pháp trận hạn chế Tiên Thiên linh vực và tinh thần lực của nàng. Vì vậy nàng vẫn luôn mơ tưởng tìm cơ hội trả thù hấn. Thế nhưng nàng dù sao cũng không nghĩ tới, khi nàng gặp lại Niệm Băng, gã đàn ông nhơ bẩn mà nàng vốn từ đầu chí cuối luôn luôn coi thường, không ngờ đã biến thành cao thủ mà nàng vô phương đuổi kịp.

Cảm giác của Băng Vân đối với ma pháp rất sâu sắc, nàng đương nhiên thấy được thực lực của Niệm Băng đã đạt tới trình độ ma đạo sư, hơn nữa hấn cũng có Tiên Thiên linh vực. Dựa theo Tiên Thiên linh vực của hấn mà xét thì tựa hồ không phải là vừa mới có, bởi vì hấn vận dụng vô cùng thuần thực. Băng Vân đã nhụt chí, trái tim nàng trĩu nặng. Nàng quả thực không rõ vì sao mà gã thanh niên nhìn tuổi tác không khác mình bao nhiêu, không ngờ lại có thực lực cường đại đến như vậy.

Càng khiến nàng kinh ngạc chính là Niệm Băng lại là một trù sư, một trù sư phi thường xuất sắc. Từ trù nghệ của hấn có thể nhìn ra hấn cũng đã tiêu phí rất nhiều thời gian về việc này. Băng không, căn bản là không thể có được thành tựu hiện tại. Băng Vân có chút hoang mang, nàng không rõ hấn làm thế nào mà làm được từng ấy thứ, nàng thực sự không hiểu nổi. Niệm Băng ở trong lòng nàng, đã là một người bí ẩn.

Hồi đó, khi ly khai Băng Thần Tháp, Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự từng chỉ thị cho nàng, có cơ hội thì truy xét tung tích của Băng Tuyết Nữ Thần chi thạch, khối bảo thạch đó là bảo vật trấn tháp của Băng Thần Tháp. Chỉ có lấy về được bảo thạch mới có thể giúp nàng tiến nhập linh vực ma đạo sư. Nhưng mà hiện tại nàng có thể làm gì đây? Thực lực cao thâm khó dò của Niệm Băng thực sự khiến nàng cực kỳ do dự, nàng tuyệt đối không muốn người của Băng Thần Tháp tổn thất trong tay Niệm Băng. Trừ khi sự phụ Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự của nàng ra tay, nàng thực nghĩ không ra ở trong Băng Thần Tháp còn có ai có thể dưới tình huống một đối một chiến thắng Niệm Băng - kẻ có thực lực ma đạo sư, lại có Tiên Thiên linh vực cùng năng lực khống chế thất hệ ma pháp. Bởi vậy, nàng vẫn tiếp tục chờ, chờ Niệm Băng theo mình cùng đến Băng Thần Tháp. Bản thân nàng cũng không thể nói ra được lý do gì mà có thể tin nhiệm lời Niệm Băng nói đến như vậy.

Tuy rằng Băng Vân không sẵn lòng thừa nhận, nhưng mà nàng thực sự đã bắt đầu thấy ưa thích sinh hoạt hiện tại. Chỉ việc được ăn mỹ thực do Niệm Băng làm ra, đã có cảm giác thực vô cùng tuyệt vời. Từ nhỏ tới lớn, nàng chưa từng được ăn qua thứ gì ngon đến như vậy. Cho nên hiện tại nàng không vội vã chút nào. Một tháng trời trôi qua, nàng cứ sống yên ả như vậy; mỗi ngày nhìn thấy Niệm Băng, tựa hồ đã thành một thói quen.

Đương khi Băng Vân nghĩ ngợi lung tung, nàng đột nhiên chấn động toàn thân, hai tay khép lại trước ngực. Nàng khẽ niệm mấy câu chú ngữ, lam sắc quang mang dần dần ngưng tụ trước mặt. Quang mang chớp lên, một thủy tinh cầu lỏng lách trong suốt xuất hiện ở đằng trước, trong thủy tinh cầu dần hiện ra hình ảnh rõ ràng.

”Băng Vân, con hiện tại ở nơi nào vậy?” thanh âm hiền hậu vang lên, chính là của Băng Lãnh, người trong Băng Thần Tháp đã theo nàng từ nhỏ tới lớn.

Băng Lãnh là người hầu của Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự, cũng là người đối với Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự trung thành nhất. Bà đã theo Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự sáu mươi năm. Tuy rằng thiên tư của bà tuyệt không phải là xuất chúng, nhưng dưới sự chỉ đạo của Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự, cũng đã đạt tới cảnh giới ma đạo sư; là một trong bốn vị ma đạo sư của Băng Thần Tháp, cũng là người Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự tín nhiệm nhất.

Thời gian Băng Vân ở Băng Thần Tháp, ngoại trừ theo Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự học tập ma pháp, còn lại thì đều ở cùng một chỗ với Băng Lãnh. Băng Lãnh phụ trách chiếu cố sinh hoạt thường ngày của nàng, giống như má má quan tâm trông nom nàng vậy. Nếu như nói người mà Băng Vân yêu quý nhất trong Băng Thần Tháp, tuyệt đối không phải Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự, mà là Băng Lãnh. Bởi vì chỉ có Băng Lãnh, nàng mới có thể ở trong thế giới Băng Thần Tháp lạnh lẽo đó, có được một chút ấm áp. Đối với thầy dạy của mình, trong lòng nàng chỉ có kính phục và ngưỡng mộ; Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự ở trước mắt nàng, cứ như một tòa núi cao không thể vượt qua.

"A di, người tìm con có chuyện gì à? Không phải là sư phụ đã xuất quan chứ?". Băng Vân mỉm cười nhìn Băng Lãnh trong thủy tinh cầu. Cũng chỉ có trước mặt Băng Lãnh, dáng cười của nàng mới có thể tự nhiên đến vậy.

"Tiểu Băng Vân à! Con thực là càng ngày càng xinh đẹp. Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự đại nhân vẫn chưa có xuất quan. Sứ giả Quốc vương Băng Nguyệt để quốc phái tới đã đợi người không ít ngày, bộ dạng dường như rất sốt ruột. Quốc vương Băng Nguyệt để quốc ấy sợ là không kiên trì được bao lâu nữa. Có điều con cũng biết tính tình sư phụ con, Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự đại nhân một khi đã bế quan, thì bất cứ ai cũng không thể quấy rầy."

Băng Vân gật đầu nói: "A di, thế người tìm con có việc gì vậy? Không phải trong tháp có vấn đề gì cần con trở về chứ?".

Băng Lãnh nhẹ lắc đầu đáp: "Không đến mức vậy đâu. Vài ngày trước con đột nhiên đi mà không nói một lời, làm a di lo lắng lắm! Từ năng lượng dao động mà suy, con hiện giờ chắc đang ở Băng Nguyệt thành. Thế nào? Tại nơi đó có phát hiện gì sao?"

Băng Vân do dự một chút mới nói: "Đúng vậy, con đã phát hiện kẻ giữ Băng Tuyết Nữ Thần chi thạch. Hẳn đáp ứng sẽ nhanh chóng kết thúc công việc của bản thân, rồi theo con về Băng Thần Tháp. Cho nên con hiện giờ đang chờ hần."

Băng Lãnh trong mắt chớp tia sáng lạnh: "Đã phát hiện rồi sao con không bắt hần về? Người của Băng Thần Tháp chúng ta từ lúc nào cũng học đợi người vậy? Vân nhi, điều này chẳng giống con chút nào a!".

Băng Vân than nhẹ một tiếng đáp: "Con thực cũng muốn bắt hần mà. Thế nhưng con căn bản chẳng phải đối thủ của hần, thì làm sao mà bắt đây?".

Băng Lãnh ngạc nhiên nhìn Băng Vân hỏi: "Con không phải đối thủ của hần? Không thể nào! Dù Băng Tuyết Nữ Thần linh vực của con, cho dù đối thủ là ma đạo sư đi nữa, cũng vị tất đã ngang tay? . Lê nào là bị cái vị ma pháp sư nổi tiếng trên đại lục ấy cướp mất Băng Tuyết Nữ Thần chi thạch rồi sao?".

Băng Vân khẽ lắc đầu đáp: "Không, kẻ mà con nói đến chính là kẻ tại Tân Duệ Ma Pháp Sư Đại Tái đã thắng con. Ma pháp của hần cực kỳ quái dị, hơn nữa hần cũng có Tiên Thiên linh vực. Tiên Thiên linh vực của hần tựa hồ đối với Băng Tuyết Nữ Thần linh vực của con có tác dụng khắc chế, cho nên hiện tại con cũng chỉ có thể chờ đợi. Nếu sử dụng người của chúng ta tại Băng Nguyệt Thành, con sợ sẽ tạo ra tổn thất không cần thiết".

Băng Lãnh nhìn Băng Vân có chút lo lắng, nói: "Vân nhi, sao ta lại cảm thấy con có chút bất thường? Như vậy đi, ta sẽ đi một chuyến tới Băng Nguyệt thành; với hợp lực của hai người chúng ta, thế nào cũng có thể bắt hần đem về."

"Không cần." Ngay cả bản thân Băng Vân cũng giật mình, không biết vì sao mình lại có thể trả lời nhanh đến như vậy, vẻ lúng túng thoáng qua trên gương mặt nàng: "A di, sư phụ hiện đang bế quan, Băng Thần Tháp cần người chủ trì đại cục. Con nghĩ sư phụ dù đang trong lúc bế quan, nhưng sự tình bên ngoài người khẳng định là biết rõ cả. Băng Nguyệt để quốc muốn thay đổi người thừa kế, lão nhân gia người nhất định sẽ xuất quan sớm. A di cứ lưu lại Băng Thần Tháp đi, ở đây đã có con lo."

Băng Lãnh cảm thấy nghi ngờ nói : "Vân nhi, kẻ giữ Băng Tuyết Nữ Thần chi thạch rốt cuộc là ai vậy?".

Băng Vân liếc nhìn ánh mắt quan tâm của Băng Lãnh trong thủy tinh cầu, thở nhẹ một tiếng, đáp : "Hắn cùng Băng Thần Thập chúng ta cũng có chút quan hệ , hẳn chính là con trai của Băng Linh sư tỷ. Năm đó hắn rơi xuống vách núi mà không chết, hơn nữa còn dựa vào Băng Tuyết Nữ Thần chi thạch mà tu luyện ”.

Băng Lãnh cả người chấn động: "Con nói cái gì? Hẳn là nhi tử của Khiết nhi? Trời ơi ! Nhi tử của Khiết nhi không ngờ vẫn còn sống. Điều này, điều này..." Tâm tư bà tựa hồ có chút bồn loạn, trong mắt lộ ra quang mang phức tạp, hồi lâu vẫn không nói tiếp.

Băng Vân nói : "Chính là do nguyên nhân này, nên con cũng luôn do dự không biết có nên đưa hắn trở về hay không? Đưa hắn trở về có đúng là tốt không? Sư phụ đến hiện giờ vẫn không có buông bỏ sự tình hồi đó. Nếu con đưa hắn trở về, hẳn bị sư phụ...thì Băng Linh sư tỷ sợ rằng cũng..." Nói tới đây, nàng cũng trầm hẳn xuống.

Băng Lãnh thở dài : "Thực là oan nghiệt! Mọi chuyện phát sinh năm ấy làm tổn thương sâu sắc trái tim sư phụ con. Con từ nhỏ vẫn theo sư phụ rèn luyện ma pháp, con biết vì sao mà sư phụ đối với con nghiêm khắc không? Nguyên nhân quan trọng là vì Băng Linh sư tỷ của con. Trước kia, tính khí sư phụ con thực sự rất tốt, đối với Băng Linh y như đối với nữ nhi, nhưng ai mà có thể nghĩ tới Băng Linh lại theo người của Dung gia chứ? Sự đau lòng của phụ con khi ấy chỉ có ta nhận thấy. Không ngờ bà đã khóc, trong suốt thời gian sáu mươi năm trời ta theo bà, đó là lần duy nhất thấy bà rơi lệ.

Băng Vân chậm rãi gật đầu : "Con hiểu rõ mà. Đến bây giờ Băng Linh sư tỷ vẫn có vị trí hết sức quan trọng trong lòng sư phụ. Chỉ là trong lòng sư phụ tựa hồ có một nút thắt, trước khi nút thắt này được cởi bỏ, sợ là sẽ không thể nào phóng thích sư tỷ. Thật mong sư phụ có thể nghĩ thông suốt một chút, có một số việc miễn cưỡng thì cần bản cũng không có tác dụng gì.

Băng Lãnh nói : "Được rồi, ta cũng không cần nhiều lời với con. Con tự mình trông chừng ở đó nhé. Nếu gặp phải nguy hiểm thì dùng thủy tinh cầu báo cho ta biết, ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tới."

Quang mang chớp lên, ánh sáng trong thủy tinh cầu mờ đi, Băng Vân thuận tay vung lên, thu nó lại. Tâm tình của nàng có chút bồn loạn. Mặc dù nàng có gặp qua Băng Linh vài lần, nhưng đó cũng là khi nàng còn rất nhỏ. Trong ký ức của nàng, Băng Linh là người phụ nữ vô cùng dịu dàng, cảm giác như là mẫu thân của nàng vậy. Nhưng mà trong ký ức của nàng, Băng Linh tựa hồ chưa bao giờ có được vui vẻ, trên vẻ mặt luôn có nét ưu sầu cho đến khi bị Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự....

"Tỷ tỷ, người vì sao lại muốn như thế?" Âm thanh đau khổ từ sau lưng Băng Vân vang lên.

Băng Vân trong lòng kinh hãi, quay người nhìn lại. Nàng phát hiện Miêu Miêu không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, gương mặt bi phẫn đang nhìn mình.

Băng Vân hoảng hốt nhìn Miêu Miêu, đáp : "Những gì ta nói vừa rồi em đều nghe thấy cả ư?".

Miêu Miêu gắng sức gật nhẹ đầu, nói : "Băng Vân tỷ tỷ, Niệm Băng ca ca tốt như thế, tỷ vì lý do gì muốn bắt huynh ấy? Huynh ấy hàng ngày đều làm cơm cho chúng ta ăn, lại đã từng cứu mạng muội. Ca ca là người tốt mà! Tỷ tỷ, thực sự là tỷ không muốn bắt huynh ấy phải không ?".

Băng Vân trên mặt toát ra một nụ cười khổ. Đối mặt với thỉnh cầu của Miêu Miêu, nàng quả tình không biết bản thân nên trả lời ra sao.

Sự bi thương trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Miêu Miêu càng nồng đậm: "Tỷ tỷ, muội vẫn luôn tưởng rằng tỷ là nữ bằng hữu của Niệm Băng ca ca, chỉ vì bất hòa nên mới không đặc biệt quan tâm đến huynh ấy. Hóa ra.. hóa ra tỷ không ngờ là cừu nhân của huynh ấy. Tỷ tỷ, ta biết tỷ là ma pháp sư cường đại, nhưng nếu như tỷ muốn bắt Niệm Băng ca ca, thì trước hết bắt ta đi, ta sẵn lòng thay thế Niệm Băng ca ca để tỷ bắt về."

Băng Vân nhìn Miêu Miêu, nàng đầu gối nữ hài tử so với mình còn nhỏ hơn mấy tuổi mà lại đối với Niệm Băng có cảm tình sâu sắc tới như vậy. Băng Vân than nhẹ một tiếng nói : "Miêu Miêu, muội cảm thấy muội làm như thế có đáng không?".

"Đáng chứ !" Miêu Miêu không chút do dự đáp lời , "Niệm Băng ca ca đối với muội tốt biết bao, cứ như là ca ca ruột vậy. Tỷ tỷ, tỷ không biết đó, Miêu Miêu không có huynh đệ tỷ muội, từ nhỏ chỉ mỗi mình muội và ba ba , má má sống cùng nhau, không biết nói là cô đơn nhiều thế nào đâu. Lần đó Miêu Miêu gặp được Niệm Băng ca ca, trên người muội không có tiền, cũng chưa có ăn gì; là Niệm Băng ca ca đã giúp muội, về sau huynh ấy còn cứu mạng muội nữa. Miêu Miêu vẫn luôn coi huynh ấy như ca ca ruột thịt của mình , đối đãi cũng như vậy. Dù rằng huynh ấy rất yêu mến tỷ tỷ, nhưng mà nếu tỷ tỷ muốn đối phó Niệm Băng ca ca, Miêu Miêu nhất định sẽ không để tỷ thực hiện được" . Vừa nói, trong mắt Miêu Miêu chớp lên một tia ngân quang nhàn nhạt.

Băng Vân chỉ cảm thấy đại não có chút choáng váng, tinh thần lực không ngờ đột nhiên suy yếu đi. Nàng hoảng hồn, vội vàng ngưng tụ tinh thần lực, bấy giờ mới loại trừ được cảm giác hư nhược đó . Nàng nhìn Miêu Miêu kinh ngạc: "Người ... đây là tinh thần ma pháp sao?"

Miêu Miêu nhìn vào mắt Băng Vân , tỏ ra có mấy phần cảnh giác: "Chính thế! Muội không chỉ rất lợi hại, mà còn có rất nhiều tiểu sủng lợi hại nữa. Nếu mà tỷ tỷ muốn gây bất lợi đối với Niệm Băng ca ca, thì trước hết giết Miêu Miêu đi, bằng không muội nhất định sẽ ngăn cản tỷ."

Băng Vân trong lòng xuất hiện một chút bất đắc dĩ, nàng ần ần cảm giác được, cuộc sống yên bình của mình đã sắp kết thúc. Niệm Băng ơi Niệm Băng, người có mỵ lực lớn như vậy sao? Cả tể cô nương đáng yêu như Miêu Miêu cũng nguyện ý trả giá cho người? Người rốt cục là loại người gì? Là vì mục đích không từ mọi thủ đoạn? Hay là

Miêu Miêu thấy Băng Vân cũng không có phản ứng gì, nghĩ rằng nàng coi thường bản thân, vội vàng niệm chú ngữ, triệu hoán ra triệu hoán thú tối cường đại của mình. Quang mang chợt lóe, một con heo nhỏ màu hồng nhạt xuất hiện trước người Miêu Miêu, đúng là tiểu trư Quan Quan. Quan quan bây giờ, hình thể so với trước kia lớn hơn một chút, biến hóa rõ ràng nhất chính là đôi tai của nó. Đôi tai vốn đã rất lớn bây giờ buông xuống trên cái bụng mập mạp, Miêu Miêu chỉ chỉ vào Quan Quan, đôi tai lớn của Quan Quan cũng bắt đầu chuyển động, đem thân thể bản thân lơ lửng trên không, cảnh giác nhìn Băng vân ở trước mặt.

Nhìn thấy hình dáng béo mập của Quan Quan, Băng Vân bật cười nói: "Một chú heo con đáng yêu a! Miêu Miêu, đây là sủng vật của muội sao?"

Miêu Miêu cũng gật đầu nói: "Không sai, nó là tiểu trư Quan Quan của muội. Tỷ tỷ, tỷ cũng đừng nên coi thường nó, sau khi tiến hóa lên nhị giai quan quan rất lợi hại đó."

Băng Vân mỉm cười nói: "Nguyên lai người là một bạch nhân, lại còn là triệu hoán ma pháp sư hiếm thấy nữa, Miêu Miêu quả thật rất mạnh. Được rồi, tỷ tỷ quả thật không có địch ý, đem sủng vật của người thu hồi lại đi."

Miêu Miêu ngây ra một lát, nói: "Vậy tỷ tỷ còn muốn đối phó với Niệm Băng ca ca không?"

Băng Vân nhún mày nói: "Như vậy đi, tỷ tỷ đáp ứng người, chỉ cần có người, tỷ tỷ sẽ không đối phó với Niệm Băng ca ca, cứ làm như vậy đi."

Miêu Miêu hi hi cười, nói: "Tốt quá! Tốt quá! Miêu Miêu biết tỷ tỷ tốt nhất mà!" Vừa nói, nàng vừa vẫy vẫy tay với Quan Quan, bắt nó ôm vào trong ngực mình, vân vê thân hình mũm mĩm của nó, tựa hồ rất yêu thích. Quan Quan đáng thương, cái mông mập mạp giấy dứa, tựa hồ có chút bất mãn, nhưng lại không dám phản kháng chủ nhân của mình.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên. "Xin hỏi, Băng Vân tiểu thư có ở đây không?"

Băng Vân biến sắc, lại khôi phục bộ dáng lạnh như băng lúc bình thường. "Là ai? Tìm ta có chuyện gì?"

"Tại hạ Băng Nguyệt đế quốc ngũ hoàng tử Yến Vân, muốn cầu kiến Băng Vân tiểu thư, chẳng hay tiểu thư bây giờ có rảnh không?" Lời của Băng Vân rất khách khí, người của Băng Thần tháp hẳn không có dũng khí đắc tội.

Băng Vân mặc dù có phần không chịu được, nhưng Băng Thần tháp luôn quan hệ tốt với hoàng gia Băng Nguyệt đế quốc, bèn lạnh nhạt nói: "Mời vào." Vừa nói xong, nàng đã đem tấm sa mỏng đặt một bên đeo lại trên mặt.

Yến Vân đẩy cửa vào, vừa vào cửa, hần cảm giác được rõ ràng một cỗ khí tức lạnh như băng tràn ngập trong không khí. Liếc mắt qua, hần lập tức thấy được Băng Vân đang ngồi trên giường, mặc dù đã nhận được tin tức, biết Băng Vân là một tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng khi chính thức gặp mặt nàng, Yến Vân vẫn không khỏi ngây dại. Hần đã từng có không ít nữ nhân nhưng chưa từng có một nữ nhân nào lại mang tới cho hần rung động mãnh liệt như vậy. Khí chất vô cùng cao quý, khí tức băng lãnh dị thường, phảng phất như trước mặt hần không phải một nữ nhân và là Băng Tuyết nữ thần hạ phàm.

Băng Vân hừ lạnh một tiếng, khiến Yến Vân bưng tỉnh, hần bây giờ mới ý thức được bản thân đã thất thố, vội vàng bồi lễ nói: "Thật có lỗi, dung quang của tiểu thư tựa như ánh trăng tinh khiết, Yến vân vô ý khinh nhờn, xin Băng Vân tiểu thư tha thứ."

Băng Vân không cho vị ngũ hoàng tử này cơ hội ngồi xuống, lạnh nhạt nói: "Điện hạ có chuyện gì có thể nói thẳng."

Yến Vân mỉm cười nói: "Băng Vân tiểu thư đi tới Băng Nguyệt thành, ta sao có thể không tới bái kiến một chút được? Tiểu thư ở nơi này thật sự có chút đơn sơ, nếu tiểu thư không ngại, ta ở thành đông có một biện việp coi như thanh tịnh, ngoại trừ người hầu không có ai khác ở đó. Tiểu thư có thể ..." Hần hôm nay thật vất vả mới có thể không hóa trang rời khỏi phủ đệ của mình, trong một tháng nay, những lời đồn đại công kích hần không biết có bao nhiêu, cho tới giờ còn chưa bình yên lại, kẻ dưới tay đại hoàng tử mỗi ngày đều reo giắc tin tức bất lợi chung quanh hần, nhưng được Yến Thiên Nam cho phép, Yến Vân cũng không nóng nảy. Hôm nay rảnh rỗi rời khỏi phủ đệ, chỉ là để gặp vị Băng Vân tiểu thư có thể kế thừa vị trí Băng Tuyết Nữ Thần tế tự này.

Băng Vân lãnh đạm nói: "Không cần phải phiền toái như vậy, ta ở đây là được rồi. Ngũ hoàng tử nếu không có việc gì khác có thể đi rồi. Ta biết trong thành bây giờ bởi vì chuyện của các người mà trở nên bất ổn, trước khi sự phụ của ta tới, ta sẽ không tham dự vào chuyện này." Băng Vân thông minh như vậy, sao lại không biết mục đích Yến Vân tìm tới mình? Không đợi hần mở miệng, nàng đã biểu lộ lập trường của mình.

Yến Vân mỉm cười nói: "Ta cũng không có ý gì khác, tên của ta và tiểu thư đều có chữ vân, nói ra thì, cũng có thể xem như có duyên, hôm nay đặc biệt tới gặp tiểu thư, chẳng hay ta có thể may mắn được mời Băng Vân tiểu thư dùng bữa không?"

"Cái gì đều có chữ vân, ta thấy, Băng Vân tỷ tỷ của ta là một áng mây tinh khiết không nhiễm bụi trần, còn người đứng là một đám mây đen mới đúng." Miêu Miêu ở bên nhìn hình dáng Yến Vân trong lòng khó chịu, nhin không được trào phúng hần hai câu.

Yến Vân lúc này mới chú ý tới nữ hài tử khác trong phòng, Miêu Miêu mặc dù đã mười sáu tuổi, nhưng nàng vẫn còn như tiểu cô nương mười bốn tuổi, nhất là trong tay còn ôm tiểu trư Quan Quan, thoạt nhìn càng đáng yêu. Yến Vân lộ ra một nụ cười ôn hòa, nói: "Vị tiểu muội muội là?"

Miêu Miêu từ trên giường bước xuống, cố gắng uốn ngực nói: "Nhỏ ở đâu? Ta nhỏ ở đâu? Thật là không lễ phép, hơn nữa ta cũng không phải muội muội của người. Người không thấy là đang làm phiền Băng Vân tỷ tỷ của ta sao? Mau đi đi, đừng giống bu lại như ruồi vậy."

Yến Vân có chút xấu hổ nhìn sang Băng Vân. "Băng Vân tiểu thư, người xem."

Băng Vân không lưu cho Yến Vân một chút mặt mũi, lạnh nhạt nói: "Ý của Miêu Miêu cũng là ý của ta, ngũ hoàng tử, mời ngài đi đi."

Yến Vân trong mắt toát lên một đạo quang mang, trong lòng thâm nghĩ, kiêu ngạo cái gì, chờ ta thống nhất cả đại lục, một ngày nào đó, ta sẽ khiến người nằm dưới ta cầu xin tha thứ. Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt hần lại bất động thanh sắc nói: "Đã như vậy, Yến Vân xin cáo lui. Hy vọng sau này còn có cơ hội gặp mặt Băng Vân tiểu thư." Nói xong những lời này, hần mới chậm rãi rời khỏi phòng.

Miêu Miêu hừ một tiếng, nói: "Tỷ tỷ, người kia tựa hồ không có hảo ý, vừa rồi lúc người đuổi hần đi, ta cảm giác rõ ràng tinh thần ba động của hần có chút quái dị, khẳng định là có chủ ý hư hỏng gì đó." Tinh thần lực của Miêu Miêu mặc dù bây giờ cũng không tính là mạnh nhưng nàng dù sao cũng là bạch nhãn, đối với tinh thần lực cực kỳ mẫn cảm, cho dù là Niệm Băng với tinh thần lực cường đại, trong tình huống không dùng Thiên Nhân huyết, cảm giác cũng không mãnh liệt bằng nàng.

Băng Vân mỉm cười nói: "Chỉ là một gã nhàm chán mà thôi, Miêu Miêu a! Xem ra Niệm Băng ca ca hôm nay giữa trưa sẽ trở về nấu cơm cho chúng ta, người muốn ăn cái gì? Tỷ tỷ mang người đi."

Miêu Miêu cười nói: "Hay quá! Hay quá! Miêu Miêu đã đói bụng rồi. Mấy ngày gần đây Niệm Băng ca ca không biết là làm gì mà không thấy đâu cả, đúng là rất kỳ quái."

Khi Miêu Miêu còn đang bất mãn, một tin tức bất ngờ rung động cả Băng Nguyệt thành.

Một trong tam đại nguyên soái của Băng Nguyệt đế quốc, Phệ Huyết Diệt Hồn Tuyết Phách đột nhiên tuyên bố phải gả nữ nhi Tuyết Ngọc của mình cho thất hoàng tử Yến Phong. Tin tức này nhất thời khiến cho Băng Nguyệt thành vốn đã rất hỗn loạn trở nên càng thêm khó bề phân biệt. Nhưng tin tức này cũng vô cùng chân thật, việc làm của Yến Phong trước phủ nguyên soái đã sớm truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, mặc dù có người trong lòng nghi ngờ, nhưng người tan gầy cả đứa nhỏ đã có, cho dù Tuyết Phách nguyên soái không muốn thì sao? Dù sao cũng là nữ nhi duy nhất của mình a!

Tuyết Phách tại quân phương có địa vị cực cao, mặc dù nổi danh cùng hai vị nguyên soái khác, nhưng nếu bàn về uy vọng, so với hai vị nguyên soái kia cao hơn không ít, hẳn trong nay nắm kỷ sĩ đoàn tối tinh nhuệ của Băng Nguyệt đế quốc, hơn nữa trong chiến đấu tác phong cực kỳ dũng mãnh, ai cũng không dám coi thường thế lực của hắn, quân phương vốn là một hệ thống độc lập, mà uy hiếp lực của Tuyết Phách lại rất mạnh, bất kể số lượng người trong quân phương của hắn là ít nhất. Đại hoàng tử trước tiên đi vào phủ nguyên soái của Tuyết Phách tỏ vẻ chúc mừng và ủng hộ. Quan viên khắp nơi cũng đều hạ lễ đi tới phủ Tuyết Phách. Rất nhanh, ngay cả ngũ hoàng tử Yến Vân vẫn trốn trong nhà cũng phải người tới hạ lễ.

Hôn nhân đại sự của hoàng tử luôn luôn do quốc vương làm chủ, Tuyết Phách tuyên bố với khách nhân, ngày mai sẽ đem theo thất hoàng tử Yến Phong tới bái kiến Quốc vương, cũng đưa hôn sự này lên thỉnh cầu quốc vương Yến Thiên Nam đồng ý.

Tuyết Phách là ai, ai cũng biết. Thái độ của hắn khiến tất cả những người vốn khinh thị Yến Phong, coi thường Yến Phong đều ngậm miệng lại. Đắc tội với một hoàng tử như Yến Phong không tính là gì, nhưng nếu đắc tội với Phệ Huyết Diệt Hồn thủ đoạn độc ác, chỉ sợ sẽ chẳng dễ chịu chút nào. Trong lúc nhất thời, danh tiếng Yến Phong vốn cực kém nhanh chóng cải biến rất nhiều, thậm chí đã có người nói tốt cho hắn. Một vị nguyên soái, bình thường cũng không tính là gì, vào triều cũng chỉ đứng ở một nơi phát biểu ý kiến, nhưng một khi cất mình đứng dậy, một địa vị của vị nguyên soái so với tể tướng còn cao hơn vài phân, nhất là nhân vật am hiểu chiến tranh như Tuyết Phách. Cho dù tương lai là ai ngồi trên ngôi vị hoàng đế cũng phải vỗ về vị đế quốc trọng thần này, cho dù là đại hoàng tử và ngũ hoàng tử tranh đoạt kịch liệt với nhau, sau này cũng không muốn đắc tội với Tuyết Phách. Quan hệ của bọn họ với Tuyết Phách mặc dù đều không tốt, nhưng bây giờ lại phá lệ mượn sức vị thất đệ này.

Yến Phong vẫn tiếp tục cuộc sống như trước, cũng không xuất hiện trong phủ nguyên soái, đối với sứ giả hai vị huynh trưởng phái tới chúc mừng, hắn không hề cự tuyệt một ai, chỉ là đối đãi với sứ giả này bằng thái độ ám chỉ mờ昧, nhưng không đáp ứng cái gì. Trong mắt các sứ giả, hắn vẫn chỉ là một thất hoàng tử bình thường như trước, không có chút ý chí.

"Âm - "Thân thể Niệm Băng bay ngược trở lại, quang mang hộ thể của Thiên Nhân linh vực vô cùng hư nhược, ánh mắt trở nên âm đạm, nâng tay lên nói: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi."

Đại trưởng lão mỉm cười nhìn Niệm Băng nói: "Ân, mấy ngày nay cường độ pháp lực của giáo chủ tiến bộ rất lớn, trên phương diện khống chế tinh thần lực cũng có bước tiến dài, ta thấy không bao lâu nữa bảy lão già chúng ta cũng không vây khốn được người rồi." Một tháng nay, ngoại trừ lúc âm thầm triển khai hành động ra, Niệm Băng không chút nhàn rỗi, mỗi ngày hắn đều khắc khổ tu luyện, hắn đã là Huyết Sư giáo tân nhiệm giáo chủ, bảy vị trưởng lão không tiếp tục bảo lưu một chút nào, cùng bảy vị trưởng lão tiếp xúc, Niệm Băng mới biết mình ngây thơ cỡ nào, dưới sự chỉ điểm của bảy vị trưởng lão, hắn càng thêm thành thạo hơn so với trước đây, kế hoạch Biến Thiên lần này so với lúc đầu đã chu tất hơn rất nhiều, mạng lưới tình báo triển khai khắp nơi, không riêng gì Băng Nguyệt thành, thế lực Huyết Sư giáo của cả Băng Nguyệt đế quốc đều vận động.

Đồng thời mấy ngày nay, năng lực Niệm Băng dưới sự ma luyện của bảy vị trưởng lão một mực phát triển, bí mật lớn nhất Huyết Sư giáo là các giáo chủ đều phải đạt tới cảnh giới Thần Sư hoặc Thần Hàng Sư. Cho nên mới có phương thức khảo nghiệm của thất đại trưởng lão như vậy. Mà Niệm Băng bằng tính chất đặc

thù của ma pháp cùng tiểu long vương Áo Tư Táp trong cơ thể và Âm Ảnh Khôi Lỗi quỷ dị trợ giúp lại thành công vượt qua bài kiểm tra gian nan đó. Nhưng bảy vị trưởng lão lại nói với hắn, làm giáo chủ phải có năng lực đứng đầu mọi người mà thực lực Niệm Băng bây giờ hiển nhiên còn kém một chút. Cho nên mấy ngày nay, Niệm Băng mỗi ngày đều phải trải qua thời gian một nén Long Thiên hương vượt qua sự hợp công của bảy vị trưởng lão. Trong khoảng thời gian này bảy vị trưởng lão yêu cầu hắn không được sử dụng Ảnh Khôi Lỗi mà Niệm Băng vì đề cao thực lực của mình cũng không nhờ sự trợ giúp của Áo Tư Táp, mỗi lần ma luyện đều sử dụng thất hệ ma pháp và Thiên Tiên linh vực của mình để chống đỡ.

Một cây Long Thiên hương cháy hết cũng chỉ có nửa canh giờ. Nửa canh giờ không quá dài cũng không quá ngắn, nhưng mỗi ngày, nửa canh giờ này lại thành ác mộng của Niệm Băng. Bảy vị trưởng lão hoàn toàn phát huy năng lực liên thủ hắn đầu thế đối phó. May là bảy vị trưởng lão mỗi lần đều chỉ bức hắn mất năng lực phản kháng là dừng tay, cũng sẽ không thương tổn tới hắn, nếu không cho dù mười Niệm Băng cũng đã xong đời. Một tháng sau, ngoại trừ lần khảo nghiệm kia ra, Niệm Băng chưa từng kiên trì tới khi Long Thiên hương cháy hết. Nhưng hắn không tức giận, vẫn như trước không ngừng cố gắng.

Người ta nói người không chịu áp lực thì không tiến triển được, áp lực đồng dạng cũng là động lực, để ứng phó khảo nghiệm của bảy vị trưởng lão, Niệm Băng đem tuyệt đại bộ phận thời gian đều dùng trong việc tu luyện, dưới tác dụng của Thiên Tiên chi khí, thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, mặc dù khoảng thời gian này không dài nhưng cảnh giới của hắn đã hoàn toàn ổn định. Không chỉ có thể dùng Băng Hỏa Đồng Nguyên xuất ra thập giai ma pháp, các hệ khác đều có thể dùng được, mà Băng Hỏa Đồng Nguyên thậm chí đã có thể sử dụng công kích cao nhất của Ma Đạo Sư cấm chú, nhưng hắn sợ đả thương bảy vị trưởng lão, thủy chung chưa từng thử qua, chỉ dựa vào dung hợp ma pháp cùng bảy vị trưởng lão đối kháng. Dưới áp lực cực lớn, Niệm Băng trên phương diện ma pháp ứng dụng xuất ra rất nhiều ý tưởng đặc biệt, khiến cho bảy vị trưởng lão đối với vị tân nhiệm giáo chủ tuổi còn trẻ này ngày càng hài lòng.

150. Chương 149: Linh Ngộ Tinh Nguyệt Tinh Hoa

Niệm Băng mỉm cười, nói:

”Các vị trưởng lão, trận pháp này do các ngài cùng nhau xuất ra thật sự là rất quái dị. Con đã cố gắng hết sức dùng đủ loại biện pháp để tìm cách đột phá, nhưng dù thế nào cũng không tìm nổi một con đường đào thoát. Nếu trong cuộc khảo sát ngày đó, các ngài mà dùng tới trận pháp này, chỉ sợ rằng con cả một chút cơ hội cũng chẳng có nổi.”

Đại trưởng lão khẽ mỉm cười :

”Giáo chủ không cần hạ thấp bản thân mình như thế, trận pháp này chúng ta có thể xuất ra là do công đức tổ tiên truyền lại, cũng chính là trấn giáo chi bảo của Huyết sư giáo.

Theo quy định thì không thể dùng phương pháp này để tiến hành khảo thí với tân nhiệm giáo chủ. Hơn nữa, trong lần đầu tiên chúng ta cùng Giáo chủ giao thủ, các loại năng lực mà Giáo chủ đem ra sử dụng đều hết sức kì quái. Khi đó, chúng ta cũng không nhất định phải dùng trận pháp điên cuồng có thể vấy máu như thế.”

Nhìn vẻ định thần nhàn hạ của bảy vị trưởng lão, Niệm Băng mỉm cười nói:

”Tình hình trước mắt vẫn dựa theo kế hoạch của chúng ta mà tiến hành. Những biểu hiện gần đây của Yến Phong đã bắt đầu tốt dần lên rồi đó”.

Đại trưởng lão nói:

”Căn cứ vào tin tức chúng ta mới nhận được. Trước mắt, ở mặt ngoài, Đại hoàng tử đã chiếm được ưu thế rất lớn. Chỉ có điều lạ chính là, tại thời điểm mấu chốt này thì Ngũ hoàng tử lại dường như biệt tích.

Việc này thật không hợp lí. Theo những gì mà mật thám chúng ta đã bố trí bên trong phủ Ngũ hoàng tử báo về, mấy ngày nay Ngũ hoàng tử cứ nhàn nhã dạo chơi, không có một chút dấu hiệu nào của sự cấp bách.

Điều này chỉ có 2 loại tình huống có thể xảy ra. Một là, Ngũ hoàng tử đã quyết định buông tha ngôi vị hoàng đế. Hai là, hắn còn có một chiêu thức sát thủ nào đó chưa dùng tới, vẫn đang đợi thời cơ tốt nhất.”

” Buông bỏ ngôi vị hoàng đế tựa hồ là không có khả năng rồi, cũng chỉ còn có loại tình huống thứ hai là có thể xảy ra thôi. Đại trưởng lão, chúng ta đã điều tra đầy đủ toàn bộ tư liệu về vị Ngũ hoàng tử này, vậy hắn còn có cái gì cường đại để dựa vào nữa đây?”

Niệm Băng trong lòng có chút nghi hoặc. Theo tin tình báo thu được trong mấy ngày qua mà xét, Đại hoàng tử chẳng những thu phục được những người đã từng ủng hộ Nhị hoàng tử, đồng thời bởi cái chết của Nhị hoàng tử nên thực lực của hắn cũng đã tăng lên rất nhiều. Khắp nơi áp lực dư luận đều phi thường bất lợi đối với Ngũ hoàng tử. Hắn thật sự không rõ một kẻ luôn lăm le ngôi vị hoàng đế như Ngũ hoàng tử vì cái gì mà trong thời điểm mấu chốt này lại không hề có bất cứ động tĩnh nào.

Nhị trưởng lão vốn rất ít mở miệng đứng bên cạnh nói:

” Việc này cũng không khó đoán, nếu Ngũ hoàng tử còn có gì để dựa vào, thì cái đó nhất định đủ để đưa hắn lên ngôi vị hoàng đế. Chúng ta chỉ cần cẩn thận nghĩ một chút xem hắn dựa vào cái gì mà có thể thuận lợi bước lên ngôi vị hoàng đế.

Tại thời điểm này, cả Băng Nguyệt đế quốc, ngoại trừ quốc vương ở ngoài, tựa hồ chỉ có một người có thể thay đổi tình thế”.

” Băng Tuyết nữ thần tế tự”.

Niệm Băng và Đại trưởng lão đồng thời nghĩ ngay tới người mà Nhị trưởng lão muốn nhắc đến, hai người không khỏi biến sắc.

Đúng vậy! Băng Nguyệt đế quốc còn có một siêu cường giả như Băng Tuyết nữ thần tế tự. Chỉ cần bà ta tỏ vẻ ủng hộ Ngũ hoàng tử, cho dù là quốc vương cũng vô pháp có ý kiến phản đối, Băng Tuyết nữ thần tư tế luôn luôn là thủ hộ thần của Băng Nguyệt đế quốc. Từng giúp Băng Nguyệt đế quốc trong nhiều lần gặp nguy cấp, ngăn cơn sóng dữ, địa vị của bà ta ở Băng Nguyệt đế quốc là không thể thay đổi.

Đại trưởng lão nói:

” Ta đối với Băng Tuyết nữ thần tư tế cũng hiểu rõ, trong sự tình này bà ta sẽ không tham gia vào chính trị của Băng Nguyệt đế quốc. Hơn nữa bà ta cũng chưa bao giờ tiếp xúc với các vị hoàng tử. Theo tin tức của chúng ta, Quốc vương của Băng Nguyệt đế quốc đã phái một vị sứ giả đến Băng Thần Tháp cầu kiến Băng Tuyết nữ thần tư tế. Nhưng Băng tuyết nữ thần tư tế vẫn chưa có dấu hiệu sẽ rời khỏi Băng Thần tháp.

Huyết Sư Giáo chúng ta mặc dù là thế lực ngầm lớn nhất, cũng nhiều lần thử đột nhập vào Băng Thần tháp, nhưng thủy chung chưa có lấy một lần thành công, cho nên bây giờ cũng không biết bên trong tháp Băng Thần đã xảy ra chuyện gì.”

Trong mắt Niệm Băng hào quang chợt lóe lên, nói:

” Đại trưởng lão, cần phải tăng thêm người chặt chẽ giám sát Băng thần tháp. Chỉ cần Băng Tuyết nữ thần tư tế có chút dấu hiệu rời khỏi Băng Thần tháp, lập tức bẩm báo lại với con. Hướng di chuyển của Băng Tuyết nữ thần tế tự mới là điểm mấu chốt trong hành động lần này của chúng ta.”

Cùng ngày, sau khi Tuyết Phách và Yến Phong từ hoàng cung trở về, đưa cho Niệm Băng một tin tức phi thường trọng yếu.

Tuyết Phách nguyên là một trong Tam đại nguyên soái của đế quốc, trong lực lượng quân đội của Băng Nguyệt đế quốc là một thế lực rất lớn, cho dù là thủ vệ quân đoàn chỉ nghe mệnh lệnh trực tiếp từ Quốc Vương, cũng không dám có chút gì gây khó dễ cho hắn.

Lần này hắn mang theo Yến Phong nhập cung, là muốn thỉnh Yến Thiên Nam vì Yến Phong mà phong chỉ ban hôn

Yến Thiên Nam mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng không hề có ý ngăn cản. Lão cho rằng Yến Phong cũng chẳng thể tạo ra sóng gió gì được, chỉ âm thầm dặn dò Tuyết Phách vài câu, hy vọng hắn không được coi thường vọng động, không nên dễ dàng đưa ra quyết định nào cả.

Đến khi bọn họ chuẩn bị rời khỏi hoàng cung, Đoàn trưởng của Hoàng gia thủ hộ quân đoàn mới hướng về Tuyết Phách khẽ nói một chữ, một chữ vô cùng đơn giản:

” Ngũ”

” Ngũ!!!

Nói như vậy, Quốc vương thật sự muốn truyền ngôi cho Ngũ hoàng tử Yến Vân ư!.

Quả nhiên phán đoán của chúng ta không hề sai, Ngũ hoàng tử bây giờ nếu muốn kế thừa vương vị cũng chỉ có một khả năng duy nhất có thể xảy ra”.

Nhận định chính xác thể cục hiện nay đối với Niệm Băng mà nói là một yếu tố phi thường trọng yếu, hần mỉm cười nhìn Tuyết Phách gật đầu:

” Nguyên soái, xem ra chúng ta phải bắt đầu hành động thôi. Thời gian đối với chúng ta mà nói chính là mấu chốt hệ trọng nhất.”.

Tuyết Phách khẽ gật đầu, đồng ý:

” Đúng thế, lần trước bằng hữu đến chúc mừng nữ nhân ta đính hôn nhiều như vậy, ta dù sao cũng phải hồi đáp lại một chút mới được. Yến Phong à! Nhân tiện người cũng nên theo cùng ta đi nào.”

Yến Phong lĩnh hội tám thịnh tình này, liền gật đầu đáp ứng:

” Mọi chuyện xin nhờ nhạc phụ đại nhân làm chủ cho.”

Ba người nhìn nhau cười, từ hôm nay bắt đầu chính thức hành động.

Niệm Băng sớm đã thay một bộ trang phục ma pháp bào màu trắng bạch. Trên ma pháp bào không hề có dấu hiệu gì đặc biệt, hần đem ma pháp bào mặc vào người rồi đội lên trên một cái mũ nhỏ. Học theo hình dáng của Băng Vân cũng đeo thêm một cái mạng che mặt, che kín diện mạo mình lại, theo cửa hông rời khỏi phủ Nguyên Soái

Đi trên con đường cái phồn hoa của Băng Nguyệt thành, trong lòng Niệm Băng rất bình tĩnh.

Ánh mắt trông về nơi xa xôi ở phương Bắc:

”Băng Tuyết nữ thần tu tế à!!! Xem ra chúng ta sẽ sớm gặp mặt thôi, ta nhất định phải làm chuyện này, người thật sự có thể can nổi ta sao! ”

Niệm Băng đi không nhanh, bộ dạng của hần mặc dù có chút quái dị, nhưng cũng không khiến cho quá nhiều người đi đường chú ý, ma pháp bào màu trắng chung quy so với kim sắc ma pháp bào lúc trước của hần còn muốn bình thường hơn rất nhiều.

” Niệm Băng ca ca”.

Thanh âm của Miêu Miêu đột nhiên vang lên, Niệm Băng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Miêu Miêu đang cùng Băng Vân từ một hướng khác trong phố đi tới. Xem vẻ mặt thỏa mãn của Miêu Miêu, hiển nhiên là vừa mới cơm nước xong xuôi. Băng Vân nhìn lại trang phục của Niệm Băng, trong mắt không khỏi thoát ra một tia kinh ngạc. Niệm Băng mỉm cười nói:

” Miêu Miêu đó hả. Trang phục của ta như thế này mà muội vẫn có thể nhận được sao?”

Miêu Miêu cười hì hì nói:

” Quần áo của huynh mặc dù thay đổi, nhưng hơi thở của huynh sẽ không thể thay đổi được mà!

Niệm Băng ca ca thật xấu quá. Gần đây cũng chẳng chịu đến dẫn Miêu Miêu đi chơi. Thật là tức chết đi được!’

Niệm Băng khẽ xoa đầu Miêu Miêu, giọng an ủi :

” Ca ca gần đây có rất nhiều việc phải làm. Chẳng phải là đã có Băng Vân tí tí rồi đó thôi, không phải giống nhau cả sao?”

Miêu Miêu khẽ liếc mắt rồi đi đến bên cạnh Băng Vân:

” Ca, người ăn mặc như thế này là muốn đi làm gì vậy hả? Không phải đi làm chuyện xấu đó chứ?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

” Có thể lắm!!! Nhưng bắt quá, ca ca làm những chuyện đối với những người này là xấu, nhưng với những người khác mà nói thì cũng là chuyện tốt.

Được rồi. Mời muội với Băng Vân tỷ tỷ trở về nghỉ ngơi đi.”

Băng Vân lãnh đạm nhìn Niệm Băng nói:

” Thời gian người ở đây đã khá lâu rồi, còn muốn ta tiếp tục chờ đến bao giờ nữa?”

Niệm Băng đưa mắt nhìn Băng Vân thật kĩ rồi nói:

” Có lẽ sẽ không lâu nữa đâu. Sự phò của người không phải muốn đến Băng Nguyệt thành đó sao? Coi thực lực của bà ta, cho dù ta không muốn, các người cũng có thể bắt ta trở về mà.”

Băng Vân lắc đầu nói:

” Ta đã đáp ứng với Miêu Miêu rồi. Chỉ cần muội ấy ở đây, ta sẽ không bắt người, nhưng hi vọng thời gian sẽ không còn dài nữa”

Nói xong, nàng kéo Miêu Miêu hướng lữ điếm mà đi.

Niệm Băng có chút ngây người nhìn theo hướng bọn Băng Vân rời đi. Hào quang trong mắt chợt lóe lên:

” Nàng ta có ý tứ gì vậy? Đáp ứng Miêu Miêu ư?”

Trong lòng hắn có chút cảm giác quái dị, nhưng theo như những gì Băng Vân nói cũng không làm nhiều loạn kế hoạch của hắn. Liệu có nên tiếp tục làm hay là rút lui đây. Nghĩ tới đây, hắn gia tăng cước bộ, hướng thẳng đến mục tiêu mà mình đã định mà đi.

Phủ Đại hoàng tử

” Chúc mừng Điện hạ, bây giờ ngay cả Đoàn trưởng của Băng Nguyệt thành thủ hộ quân đoàn, Nỗ Tát Nhĩ đều tỏ lòng thần phục dưới trướng của ngài. Ngoại trừ bên trong hoàng cung ra, cả Băng Nguyệt thành này đều đã nằm trong tay ngài.”

Một gã nam tử dáng người thấp gầy nhỏ bé, đứng bên cạnh Đại hoàng tử khen tặng hắn. Người này là người Đại hoàng tử tín nhiệm nhất, tên gọi là Hoài Tiểu. Yến Cực rất thích hắn, mặc dù Hoài Tiểu không quá xuất sắc nhưng hắn cũng thường xuyên đưa ra một vài chủ ý quý dị, được Đại hoàng tử rất tín nhiệm.

Đến hôm nay, rốt cuộc Đại hoàng tử Yến Cực nhờ việc cúng tiến hai ả cực phẩm xử nữ nên đã đánh động được sự ủng hộ từ Đoàn trưởng của Băng Nguyệt thủ hộ quân đoàn, âm thầm hứa hẹn sẽ thuần phục dưới trướng của hắn. Đó chẳng phải là đã cầm chắc trong tay năm vạn nhân mã rồi hay sao!!!

Mặc dù còn không đủ để hoàn toàn nắm chắc tình thế của Băng Nguyệt thành, nhưng có được sự ủng hộ của hắn, danh vọng của Đại Hoàng tử nhất thời cũng đã tăng thêm một nấc thang mới

Nghe Hoài Tiểu nói, Yến Cực cũng không khỏi lộ ra vẻ đắc ý. Bởi vì so với việc Ngũ hoàng tử Yến Vân đang phải ẩn nhẫn, thế lực của hắn bây giờ đã đạt tới mức cực đại rồi, chỉ còn đợi đến ngày kế thừa ngôi vị hoàng đế nữa mà thôi.

”Khải bẩm điện hạ, bên ngoài có một gã ma pháp sư mặc một bộ ma pháp bào màu trắng, xin được cầu kiến, không cho người khác thấy rõ mặt mũi.”

Yến báo nhú mày nói:

” Một quái nhân đến đây ư? Có phải do Yến Vân phái tới hay không?

Tại thời điểm hiện nay nhất định phải cẩn thận một chút mới được”

”Không gặp!!!”

”Chờ 1 chút”

Thị vệ vừa định đi xuống, thì bị Hoài Tiểu gọi lại :

” Người này nói muốn truyền một cái khẩu tín gì hay sao”

Tên thị vệ đáp:

” Hắn nói hắn là đại biểu do Tuyết Nguyên soái phái tới, khẩu tín chỉ có thể nói cho 1 mình điện hạ nghe.”

Yến Cực trong lòng vô cùng kinh hãi:

” Hồn dân!!! Sao ngươi không nói sớm. Hắn là đại biểu của Tuyết nguyên soái cứ đến hả!! Mau mời vào !!...”

Tuyết Phách là một trong vài người hắn muốn tranh thủ nhất. Cho dù người bên ngoài tới là giả mạo, hắn cũng không thể không mạo hiểm.

Đối với chuyện đại sự, Yến Cực luôn rất có chủ kiến. Một bên phân phó thủ hạ, một bên hắn đưa ánh mắt về phía Hoài Tiểu, Hoài Tiểu lập tức hiểu ý lui xuống.

Chỉ trong chốc lát, dưới sự dẫn đường của thị vệ, Niệm Băng mặc bộ ma pháp bào màu trắng đi vào trong phòng khách của phủ Đại hoàng tử.

Tên thị vệ đã lui ra, lúc này trong sảnh chỉ còn lại 1 mình Niệm Băng.

Niệm Băng nhìn xung quanh, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, phủ Đại hoàng tử không hề hoa lệ như hắn tưởng tượng, ngược lại, còn phi thường giản dị, cũng không có đồ vật trang sức xa hoa gì.

Trong lòng khẽ động, Niệm Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy 1 gã nam tử thân hình cao lớn từ bên ngoài bước vào, trên mình mặc trang phục võ sĩ màu vàng, nhìn qua đã thấy có vài phần khí chất anh tuấn.

Tướng mạo so với huynh đệ Yến Phong, Yến Vân có vài phần tương tự, không cần hỏi, Niệm Băng đã biết người mới tới đích thị là Đại hoàng tử của Băng Nguyệt đế quốc Yến Cực.

Hắn đưa mắt nhìn Yến Cực thật kĩ, cũng không lên tiếng, hắn phát hiện ra vị Đại hoàng tử này rất trầm ổn. Mặc dù không giống Ngũ hoàng tử Yến Vân hình dáng tràn ngập hào khí sung mãn, nhưng trên người hắn lại lộ ra khí chất thanh cao, nhất là ánh mắt kia của hắn, nhìn qua thấy vô cùng thâm thúy.

Yến Cực thấy Niệm Băng cũng không hề hướng về mình hành lễ, không khỏi kinh ngạc dò xét kẻ đang đứng trước mặt này. Thân hình cao lớn của Niệm Băng so với hắn không chênh lệch nhiều lắm. Bả vai rộng, dáng vẻ khoan thai đứng bên cạnh, tựa như có 1 tầng khí lưu bình đạm bao phủ. Khiến cho Yến Cực không thể cảm nhận được gì.

Nguyên lai, sau khi bị Miêu Miêu bắt gặp, nhận thấy tốt hơn hết là nên dấu mình đi. Nên sử dụng tiên thiên chi khí bảo vệ xung quanh thân thể, che lấp hết đại bộ phận khí tức. Yến Cực mặc dù thực lực kém, nhưng cũng không có khả năng nhìn xuyên thấu qua được tầng tiên thiên chi khí này.

” Các hạ là đại diện của Tuyết Nguyên soái mà đến?”

Đại hoàng tử đi đến trước mặt Niệm băng cách khoảng 1 trượng, rồi ngừng lại. Niệm băng lạnh nhạt cười nói:

”Cũng được”

” Đã như vậy chắc các hạ cũng biết được tình thế khẩn cấp trước mắt của Băng Nguyệt thành, ta không thể không đề phòng, xin hỏi các hạ làm thế nào có thể chứng minh thân phận của mình ?”

Ngân quang trong tay Niệm Băng chợt lóe, một khối kim bài xuất hiện trong lòng bàn tay:

” Ta nghĩ miếng Phệ Hồn bài này có thể chứng minh cho thân phận của ta”

Vừa nói, hắn vừa cầm phệ hồn bài ném đi.

Đại hoàng tử cầm miếng thẻ bài ở trong tay, nhìn thoáng qua trên Phệ Hồn bài có dấu hiệu một bộ xương khô, lại thấy viên bao quanh của thẻ bài được khảm một dây bảo thạch, liền nói:

”Được rồi!! Đây đúng là Phệ Hồn bài của Tuyết nguyên soái. Đã như vậy, các hạ có thể nói rõ ý đồ của mình khi đến đây. Ta nghe bọn người dưới nói, người tới để truyền một cái khẩu tín.”

Niệm Băng đáp:

”Ta là khách khanh trong phủ Tuyết nguyên soái. Đến lúc cần nói, tự nhiên ta sẽ tự nói. Bất quá, Điện hạ hình như cũng không muốn nghe thành ý này của ta.”

Yến Cực đáp lại:

”Tiên sinh vì lẽ gì mà lại nói như vậy?”

Xác nhận được thân phận của Niệm Băng, hắn nói đã khách khí hơn rất nhiều.

Niệm Băng bình tĩnh nhìn thẳng vào Yến Cực :

”Nếu Điện hạ có thành ý, thì trong thư phòng cũng sẽ không để bốn vị cao thủ Vũ thánh khác nhau ẩn nấp như vậy”.

Yến Cực trong lòng vô cùng kinh hãi. Quả thực, bên trong thư phòng này có một mật thất hiện đang có bốn vị khách khanh mà hắn coi trọng nhất. Bốn vị cao thủ cấp vũ thánh khác nhau này là do hắn mất không ít tâm huyết mới đến được. Cũng là muốn tránh hiểm họa khôn cùng khi hắn cùng Yến Vân tranh đoạt ngôi báu. Yến Vân có 2 gã vũ thánh bảo vệ, hắn lại có những 4 gã. Thực lực rất mạnh, đứng đầu trong đám hoàng tử.

Thấy Yến Cực lộ ra vẻ kinh ngạc, Niệm Băng mỉm cười nói :

”Ta chỉ muốn chứng minh với Điện hạ, khách khanh trong phủ Tuyết nguyên soái không phải hạng người vô năng.”

Thiên Nhân huyết dùng để đối phó với các tình huống xung quanh, đừng nói là Vũ thánh, cho dù là Thần Sư lúc này, Niệm Băng cũng có thể cảm nhận được”.

Yến Cực do dự một lúc mới nói:

”Tiên sinh nên biết sự tình Nhị đệ của ta bị làm hại ra làm sao. Lúc trước chưa thể xác nhận được thân phận của tiên sinh, ta không thể không phòng bị. Nay tiên sinh đã là đại biểu mà Tuyết Nguyên soái cử đến, sự đề phòng này hiển nhiên là không cần thiết nữa.”

Khẽ phát tay, 4 gã vũ thánh biết ý lặng lẽ rời đi.

Trong mắt Niệm Băng không khỏi toát ra một tia tán thưởng. Vị Đại hoàng tử này có thể cũng Ngũ hoàng tử Yến Vân tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, quả nhiên hắn có chỗ xuất sắc, ít nhất một mặt hắn cũng đã thể hiện ra phong phạm đại độ.

”Tại hạ đã có chút không phải. Bất quá, Đại hoàng tử nên biết, thuyết pháp đại pháp thì không được truyền vào sáu tai, chỉ có thể nói cho một mình ngài nghe. Nếu chỉ xem tình hình trước mắt hiện nay, trong việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, Đại hoàng tử đã chiếm được thế thượng phong. Cũng được đó !!!”

Yến Cực mỉm cười nói:

”Cũng không có thể nói như vậy. Bất quá, nếu có được sự ủng hộ của Tuyết nguyên soái, Yến Cực ta đã nắm chắc được thêm vài phần.”

Niệm Băng ngồi xuống chiếc ghế dựa, lạnh nhạt nói:

”Điện hạ không cần phải khiêm tốn. Ít nhất theo tình thế bề ngoài mà xét, cho dù không có sự trợ giúp của Tuyết Nguyên soái. Điện hạ cũng đã có thể nắm chắc. Nhưng mà, có một vấn đề Điện hạ không nghĩ tới, Ngũ hoàng tử vẫn cùng ngài và Nhị hoàng tử tranh giành ngôi vị hoàng đế, thế nhưng trong thời gian gần đây, hắn lại phi thường nhẫn nhịn, dường như có thái độ không thêm để ý đến mọi thứ.”

Yến Cực nhíu mày nói:

”Hắn phái người hại chết Nhị đệ ta, ta hi vọng hắn dám thò mặt ra.

Nhị đệ và ta cùng một mẹ sinh ra, ta nhất định phải thay hấn báo thù.”

Niệm Bằng khẽ lắc đầu :

” Sự tình không đơn giản như vậy. Theo ta được biết, Bệ hạ vẫn thích Ngũ hoàng tử hơn, nếu Bệ hạ ra lệnh, không cho phép truy cứu lại chuyện này, hoặc là thay mặt cho Ngũ hoàng tử chịu mũi dùi của dư luận thì dù cho Đại Điện hạ có cố tình gây khó dễ, cũng rất khó ụ hiếp được Ngũ hoàng tử. Mặc dù Bệ hạ trong người mang bệnh nặng, nhưng ta nghĩ, ngài ấy cũng không muốn làm như vậy, nhưng như thế này chẳng phải là đang cố tình ỷ vào tình trạng bệnh tật của bản thân để ngầm an bày đó sao.”

Yến Cực trong lòng cả kinh. Mấy ngày nay hấn luôn cảm thấy quá xuôi chèo mát mái, quả thật đã có chút sơ ý. Đột nhiên nghe Niệm Bằng nói như vậy, trong lòng hấn bỗng dự cảm thấy có điềm xấu, vội vàng đi đến bên cạnh Niệm Bằng, ngồi xuống nói:

” Vậy mời Tiên sinh chỉ giáo dùm ta ?”

Niệm Bằng mỉm cười:

” Đại Điện hạ quả là người thông minh, ta không cần nói thêm gì nữa, hôm nay khẩu tín ta mang đến chỉ có sáu chữ.”

Yến cực hỏi lại:

” Sáu chữ?”

Niệm Bằng nói từng chữ một:

” Bằng--- Tuyệt--- nữ--- thần--- tư--- tế.”

Ầm một tiếng, Yến Cực như thấy có cái gì đó đang nổ tung trong đầu, hấn lập tức hiểu được cảm giác về điềm xấu của mình từ đâu mà đến.

Đúng vậy! Bản thân như thế nào mà lại quên mất một người quan trọng như thế, Võ mệnh lên bàn một cái, hấn đứng lên tức giận nói:

” Đáng chết.”

Niệm Bằng cũng đã đứng lên:

”Khẩu tín đã đến được nơi cần đến, ta cũng nên đi thôi. Đại Điện hạ, xin cáo từ.”

Nói xong hấn xoay người hướng về phía ngoài mà đi.

”Tiên sinh xin dừng bước!!!”.

Yến Cực vội vàng gọi Niệm Bằng lại. Bước vài bước tới sau lưng niệm Bằng, nói:

” Tiên sinh đã vội đến báo tin cho Yến Cực , sao có thể không ăn cơm mà đã đi được? Yến Cực lúc trước thật sự đã có phần thất lễ.”

Niệm Bằng xoay người, nhìn Yến Cực mỉm cười:

” Đại điện hạ, ta biết trong lòng người còn chút nghi ngờ, thậm chí còn hoài nghi thành ý của ta. Ta không vội nhưng thời gian cũng không đợi người. Một khi kẻ đó mà tới Bằng Nguyệt thành, sự tình sẽ không thể thay đổi được nữa.

Ngài nên thận trọng. Tuyệt Nguyên soái cũng là người thông minh, ngài ấy tuyệt không muốn chọn nhầm người.”

Yến Cực hiểu được hàm ý trong giọng nói của Niệm Bằng

” Tiên sinh, Tuyệt Nguyên soái còn có yêu cầu gì? Chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ đáp ứng.”

Niệm Bằng mỉm cười nói:

” Kì thật, chuyện này cũng không có gì đáng kể, đối với Đại Điện hạ mà nói, bất quá chỉ tốn công nhắc tay mà thôi. Vốn Nguyên soái cũng không muốn tổ thái độ quá sớm, chỉ là sự việc gần đây quả thực làm cho ngài ấy phiền não, không thể không đề phòng trước.

Có lẽ ngài đã biết, Thất hoàng tử cùng với Tuyết Ngọc tiểu thư, nữ nhi duy nhất của Tuyết Nguyên soái sắp thành vợ thành chồng. Đối với chuyện này, Nguyên soái quả thực là bất đắc dĩ, nhưng Thất hoàng tử đầu sao cũng đã là con rể của ngài. Cho nên, ngài ấy hy vọng, con rể mình có thể đường đường chính chính làm người. Đồng thời, cũng vì muốn lo lắng cho tương lai của nữ nhi mình.”

Yến Cực trong lòng buông lỏng, thoải mái nói:

” Tâm tình của Nguyên soái ta có thể giải thích được, chuyện này nhất định sẽ xử lý xong. Ta lập tức ra lệnh cho bọn thủ hạ. Vì những lời đồn đại về Thất đệ bấy lâu nay hoàn toàn là giả tạo, ta vốn sớm định làm như thế, chỉ thật sự là quá sự việc phải ứng phó nên ta vẫn chưa kịp làm gì.

Tiên sinh nhắc nhở như vậy, Yến Cực nhất định làm xong việc này. Nếu tương lai Yến Cực may mắn được toàn thành... Thất đệ với ta là thân huynh đệ, ta tất nhiên sẽ cắt đứt phong vương.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

” Đại điện hạ quả nhiên người thông khoái.

Ta tin rằng ngài nhất định sẽ là một vị vua nhất đại danh quân. Ta sẽ chờ ngài ở phủ Nguyên soái.”

Nói xong, hần lại hướng đi ra phía ngoài, Yến Cực không ngăn cản Niệm Băng nữa, cùng tiến bước tiến hần ra đến tận cửa phủ.

Hần thẳng mắt nhắm hướng phủ Nguyên soái mà đi.

Một lần nữa trở lại thư phong, Hoài Tiểu đang đứng đợi hần ở đằng sau lưng, Yến Cực nói:

” Lúc trước chúng ta nói chuyện với nhau, người đã nghe được. Người thấy sao?”

Bốn gã Vũ thánh mặc dù đã thối lui, nhưng Hoài Tiểu vẫn ẩn ở bên trong, Niệm Băng không hề có một điểm nào cản trở, Yến Cực cũng không muốn để Hoài Tiểu lui ra.

Hoài Tiểu nói:

” Người này đến từ bên phía Tuyết Phách Nguyên soái là hoàn toàn không cần phải nghi ngờ nữa. Vừa rồi thần có hỏi qua mấy vị khách khanh, bọn họ đều nói người này thực lực vô cùng thâm sâu. Thật không nghĩ tới, trong phủ Tuyết Nguyên soái lại có khách khanh như thế. Chuyện phát sinh của Thất hoàng tử, chúng ta đều rõ, ít nhất bề ngoài cũng không có gì sơ hở. Thần chỉ thấy rất kỳ quái, Tuyết Nguyên soái này có cái bốn sự gì mà dám chống lại Băng Tuyết nữ thần tư tế?

Bất quá, Điện hạ, thẳng thắn mà nói, cho dù biết rõ đó là một mưu đồ mờ ám. chúng ta cũng phải chui vào.

Ai da!! Cũng phải trách thần, một đại cường giả như Băng Tuyết nữ thần tư tế tự vậy mà thần lại quên mất.”

Yến Cực không tổ thái độ gì, tiếp tục hỏi:

” Ta muốn biết cái nhìn của người đối với Băng Tuyết Nữ thần tư tế.”

Hoài Tiểu suy nghĩ một chút rồi trả lời:

” Băng Tuyết nữ thần tư tế, ở trong đế quốc chúng ta là có địa vị chí cao vô thượng. Theo thần nghĩ, bà ấy xác thực chính là một vị thủ hộ thần Bà ta mặc dù cũng phải nghe theo mệnh lệnh hoàng gia nhưng chỉ khi nào đế quốc chúng ta có dấu hiệu nguy hiểm, bà ta mới tuyệt không khoan tay đứng nhìn. Với địa vị của Băng tuyết nữ thần tư tế, bà ta sẽ không để kẻ nào mua chuộc.

Việc đế vương truyền ngôi là đại sự, thần nghĩ nếu Bệ hạ yêu cầu Băng Tuyết nữ thần tư tế chấp nhận Ngũ hoàng tử, bà ta có thể cự tuyệt được hay sao.

Tới thời điểm đó, Ngũ hoàng tử sẽ có cả Băng thần tháp ủng hộ. Cho dù chúng ta có nhiều người thế nào đi nữa, cũng không thể có khả năng chống lại một Thần Hàng sư có thể dễ dàng tiêu diệt 10 vạn đại quân đâu!!

Băng Thần tháp lại có nhiều cao thủ ma pháp sư như vậy. Quyết định của Băng Tuyết nữ thần tư tế quả thật có thể ảnh hưởng tới cả cục diện.”

Yến Cực gật đầu nói:

” Xem ra chúng ta cần phải triệt để phá hỏng cái kế hoạch thâm hiểm này.

Phụ hoàng à!!! Phụ hoàng.

Người sao lại bất công như thế, ta rõ ràng là con trai trưởng của người cơ mà!!! Người sao lại nỡ lòng nào làm như thế chứ. Người đã bất nhân, chớ trách ta bất nghĩa.

Thay ta liên lạc với Đoàn trưởng, ta muốn gặp mặt hắn. Đồng thời, thay ta chuẩn bị hậu lễ, sáng mai ta muốn tự mình sang phủ Tuyết nguyên soái một chuyện.”

Hắn đã suy nghĩ cẩn thận. Theo thái độ của Yến Thiên Nam vẫn đối đãi với mình, hắn căn bản không có đủ khả năng tự mình chống lại Băng Tuyết nữ thần tư tế. Mà trong khoảng thời gian này, Yến Vân lại ẩn nhẫn như thế, tự nhiên là do có nguyên nhân này. Niệm Băng với hắn mặc dù nói chuyện không nhiều lắm, nhưng đã thức tỉnh hắn. Hắn biết, chính mình cũng phải làm chút chuyện gì đó. Nếu không, một khi Băng Tuyết nữ thần tư tế vào Băng Nguyệt thành, sẽ như Niệm Băng nói, không còn cơ hội nào nữa...

Phủ Nguyên soái của Tuyết phách....

Niệm băng ngồi một mình trên đỉnh căn tịnh xá của mình, nhìn chăm chú lên bầu trời cao. Suốt khoảng thời gian một tháng vừa qua, ở trong Băng Nguyệt thành này, khó có được tâm trạng nhàn hạ như thế. Bình thường vào thời điểm này hắn đã bắt đầu tu luyện nhưng hôm nay không biết tâm tình có chút gì đó phiền muộn. Dùng phong hệ ma pháp đưa thân thể mình bay lên đỉnh căn phòng, nơi hắn nghĩ ngơi rồi nằm xoài ra ở chỗ này, mặc kệ gió lạnh thấm vào người, hưởng thụ sự yên lặng của màn đêm.

Quả thật, bầu trời đêm nay rất trong, không một gợn mây. Ánh trăng sáng ngời làm thành một bức tranh huyền mỹ đến mê người, lại có thêm những ánh sao đêm lấp lánh tô điểm càng làm cho khung cảnh hiện ra trước mắt thêm phần thanh khiết vô ngần.

Niệm Băng trước hết là nghĩ đến Phượng Nữ, mái tóc dài màu phấn hồng kia của nàng tựa như ngọn lửa chấp chờn, khiến cho bản thân hắn luôn có cảm giác rạo rực. Mỗi lần nhớ tới nàng, trong lòng Niệm Băng lại dâng trào cảm giác xúc động muốn lập tức chạy đi tìm gặp nàng.

”Phượng Nữ, nàng bây giờ có khỏe không? Nàng và mẹ nuôi đã nhận ra nhau chưa? Nếu mẹ nuôi mà biết nàng chính là đại nữ nhi của người, nhất định sẽ rất cao hứng đó.

Có lẽ các nàng bây giờ đã đi đến Phượng Tộc rồi phải không? Chúng ta không biết đến khi nào có thể gặp lại nhau đây. Nếu như ta không thể gạt bỏ đi chuyện báo thù, nàng cũng đồng thời không có khả năng rời bỏ Phượng Tộc. Hãy chờ ta hoàn thành xong xuôi mọi chuyện của bản thân, nhất định ta sẽ tới Áo Lan thành tìm lại nàng.”

Sau khi nghĩ tới Phượng Nữ, Niệm Băng lại nhớ tới Long Linh.

Long Linh cho hắn ấn tượng sâu đậm nhất, đó chính là ánh mắt ôn nhu như nước của nàng.

Trong đôi mắt trong suốt đó, luôn lộ ra nét nhu hòa làm tâm hồn hắn thật yên tĩnh.

Mặc dù lần này đến Băng Nguyệt thành làm nhiều chuyện như vậy, nhưng đến bây giờ vẫn chưa biết cuối cùng có thành công được hết thấy hay không, nhưng Niệm Băng không hối hận, bởi vì hắn làm tất cả mọi việc này đều là vì Linh nhi. Vì Linh nhi, cho dù nỗ lực thêm bao nhiêu năm đi nữa thì cũng có sao?

”Linh nhi à! Ta hy vọng sẽ mãi mãi, mãi mãi được thấy lại nụ cười ôn hòa đó của nàng, nụ cười được xuất phát từ một trái tim chân thành. Ah !!!!”

Gió mang theo rét lạnh. Gió đêm so với lúc ban ngày lại càng thêm buốt lạnh đến thấu xương. Mặc dù Niệm Băng không có ý chống cự, nhưng Thiên Nhân lĩnh vực lại tản mát ra một tầng năng lượng mờ ảo bảo vệ da thịt bên ngoài của hắn, khiến cho rét lạnh không thể xâm lấn. Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp có thể xem như đã đại thành, sẽ không còn phải lo lắng về việc Băng cùng Hỏa có thể sinh ra xung đột ở bên trong nữa, chút rét lạnh này đối với hắn cũng chẳng thể sinh ra uy hiếp gì.

Cảm giác lạnh lẽo dị thường làm Niệm Băng trở nên thanh tịnh. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, tập trung tinh thần lực vào Thiên Nhân huyết, thông qua Thiên Nhân để nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Bầu trời đen như mực trong mắt Thiên Nhân huyết chợt hóa thành màu lam sẫm, khối tinh cầu kia trở nên vô cùng rõ ràng.

Đột nhiên, Niệm Băng trong lòng kinh động, thông qua Thiên Nhân huyết, tinh quang này vừa giao thoa với ánh trắng lại sinh ra năng lượng ba động mãnh liệt. Năng lượng dao động từng chút một thì đồng thời tinh quang kia cũng theo đó mà khẽ rung động một chút.

Nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị đó, Niệm Băng phảng phất như có thể cảm giác được mọi thứ ở xung quanh cũng theo những rung động nhỏ bé này mà bắt đầu di chuyển kể cả ma pháp lực bên trong cơ thể chính mình cũng rung động theo.

Mỗi một chút xao động, tiên thiên chi khí trong không khí lại thêm phần mãnh liệt ủa vào trong cơ thể. Mặc dù điều này cũng không làm cho ma pháp lực của bản thân mình được tăng cường. Nhưng cảm giác kì dị mà tuyệt vời này lại làm thân thể Niệm Băng vô cùng sáng khoái. Hắn không muốn cố sức làm gì cả, chỉ tìm cách duy trì cảm giác vi diệu kia. Tiên thiên chi khí dừng mãnh xâm nhập vào trong cơ thể nhưng không giống như trước đây, phải được năng lượng bên trong thân thể mình thanh lọc. Bản thể trở nên phi thường thanh khiết, lẳng lặng dung nhập vào từng phần từng tác trong toàn bộ kinh mạch thân thể, cùng với ma pháp lực của bản thân kết hợp lại.

Ma pháp nguyên tố trong không khí, tựa như gặp phải một sức hút kì bí, điên cuồng nhắm vào thân thể Niệm Băng mà lao tới. Thân thể Niệm Băng tựa như một khối bàn thạch không ngừng hấp nạp bổ sung ma pháp nguyên tố vào trong cơ thể mình.

Cùng với tiên thiên chi khí đang tiến vào trong cơ thể, ma pháp nguyên tố đã hoàn toàn được tinh lọc, không cần phải thông qua việc tu luyện nữa, cũng rất dễ dàng chuyển hóa để Niệm Băng có thể sử dụng.

Ngay lúc này, một cỗ năng lượng màu xám từ ngực Niệm Băng bỗng bùng phát tán, lan rộng bao phủ mọi nơi mọi chốn bên trong cơ thể hắn.

Thanh âm Áo Tư Tập vô cùng hưng phấn vang lên:

” Ta được nhờ rồi!!! Lão Đại à !!! Cứ như vậy mà tiếp tục nhá.”

Thông qua linh hồn, Niệm Băng có chút kinh ngạc hỏi:

” Tập Tập, làm sao vậy? Chẳng lẽ ngươi phát hiện ra điều gì rồi hả?

Hôm nay tiên thiên chi khí trong không khí tựa hồ đậm hơn so với trước kia một chút thì phải, lại còn có phần tinh khiết hơn.”

Áo Tư Tập hưng phấn nói:

” Lão Đại à, cái này đã không còn là tiên thiên chi khí bình thường nữa đâu, mà là hỗn hợp tiên thiên chi khí của tinh hoa trời đất đó!

Người làm thế nào mà làm được thế? Rất thần kì a!!!

Loại tiên thiên chi khí này đối với việc tu luyện của ngươi sẽ có chỗ rất tốt, ta mà hấp thụ nhiều thêm một chút, nói không chừng có khả năng tiến hóa đó.

Thoải mái quá! Thật sự là rất thoải mái a! Cùng ngươi dùng chung một khối thân thể thật sự cũng được đó nha!!”

Niệm Băng hồi tưởng lại lời mà Thổ Long Vương Bàn Tử lúc đầu đã nói.

Cho tới nay, hần cũng đã biết sau khi bản thân mình mở ra Thiên Nhân huyết thì việc tu luyện của mình đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng lúc này hần mới chính thức hiểu được tại sao Thiên Nhân huyết lại được coi là đại khiêu huyết cực kì trọng yếu trong bảy đại khiêu huyết của một con người.

Nhờ nó mở ra làm cho chỗ tốt mà bản thân mình thu được càng lúc càng lớn. Phảng phất thân thể của mình bởi vì có nó mở ra mà hoàn toàn được cải tạo lại. Bàn tử đã từng nói, Thiên Nhân huyết trong bảy đại khiêu huyết được gọi là linh huyết.

Hần không những thực lực của bản thân được đề thăng mà năng lực học tập của hần cũng đã tăng lên rất nhiều.

Chỉ có không ngừng tu luyện mới có thể phát huy tới đa tác dụng của Thiên Nhân huyết. Thiên Nhân huyết trong bản thể tựa như một bảo tàng cực lớn, chỉ có càng đào bới nó lên, mới có thể phát hiện được càng nhiều trân bảo kỳ diệu.

Cảm thụ năng lượng trong cơ thể tăng lên, cùng với những biến hóa trên thân thể, Niệm Băng càng thêm bình thản. Vẫn như lúc trước thông qua Thiên Nhân huyết nhìn thấy ánh sáng thiên tinh tràn ngập khắp nơi, dần dần Thiên Nhân huyết trở nên mơ hồ.

Niệm Băng đi vào một cảnh giới của sự huyền diệu, phảng phất thân thể của hần đã dung hợp cùng tinh quang trong không trung kia. Tựa như tinh thần của hần đã hóa thành một bộ phận của tinh quang.

Trong không cảnh mông lung đó, hần thấy được hình ảnh của mình mờ mờ xuất hiện trong tinh không, tựa hồ là do tinh quang tạo thành, mà hình ảnh ấy lại nằm ở ngay trước ngực, đúng là đang đứng lom khom trên Huyền Nguyệt

Trên ánh sáng mờ ảo của Huyền Nguyệt chuỗi biến hóa lại càng diễn ra nhanh hơn. Hần bỗng bình di động lên xuống một đoạn, đột nhiên, trong quá trình di động, trên Huyền Nguyệt dần dần biến thành một đạo bạch quang thẳng đứng. Ngay sau đó, hần bắt đầu không ngừng ngưng kết. Ngưng kết từng chút từng chút một mà bộ vị đang dần ngưng kết lại đó chính là nằm ở phía dưới ngực.

151. Chương 150: Thất Đại Khiêu Huyết Chi Nhị

Tiên thiên khí điên cuồng tuôn ra, làm cho Niệm Băng có cảm giác, hơi thở của mình không ngừng yếu đi, cảm giác kì diệu đến từ tiên thiên cảnh giới không còn nữa. Nhưng quái dị hơn là, khi hấp thụ tinh hoa trời đất Áo Tư Tập cũng không phát hiện ra tình huống của Niệm băng bây giờ, mà ma pháp lực trong cơ thể Niệm Băng cũng không bị ảnh hưởng khi tiên thiên khí rút ra, vẫn vận chuyển như trước.

Hơi thở Niệm Băng cũng theo tiên thiên khí rời khỏi cơ thể, cảm giác hít thở không thông không ngừng truyền đến, Niệm Băng chỉ cảm thấy thân thể mình chợt nóng chợt lạnh, tựa hồ như cảm giác lần đầu tiên bị chôn sâu dưới đất, chỉ có điều, cảm giác này mạnh mẽ vô cùng, cực nóng, cực lạnh khiến cho huyền tượng hiện ra trong đầu hần, nhưng quái dị là lúc này đầu óc hần vẫn thanh tỉnh. Thông qua thiên nhân huyết, có thể gặp lại tinh quang ngưng kết như trước. Thân thể của tinh quang tạo thành ngoại trừ ngực xử ngưng kết huyền nguyệt là màu trắng, còn mọi chỗ khác đều màu vàng. Màu vàng nhàn nhạt tản ra hào quang nhu hòa, tại thiên nhân huyết quan sát xuống, có vẻ còn rõ ràng hơn.

Tiên thiên khí bị rút ra ngoài cơ thể như tơ, hóa thành từng đạo bạch quang nhập vào tinh quang ngưng kết trong thân thể. Tiên thiên khí màu trắng kia cùng tinh quang ngưng kết là lúc tiếp xúc với cơ thể. Từng đạo tinh quang thiêu đốt mà dậy, thể nhưng tiên thiên khí màu trắng này luyện hóa, sau khi tiên thiên khí luyện hóa biến thành khí lưu màu vàng nhỏ hơn trực tiếp dung nhập tinh quang kia mà ngưng kết thành cơ thể.

Hơi thở trong cơ thể ngày càng yếu. Kích thích tinh thần lực của Niệm Băng thật lớn, các loại tia sáng kì dị không ngừng long lánh trước mắt hần, hần liệu mạng muốn khống chế tinh thần lực thoát ra khỏi thiên nhân huyết, nhưng thiên nhân huyết lại giống như một nhà tù giam chặt tinh thần lực, phảng phất bên ngoài thiên nhân huyết thì lại muốn chui vào, kịch liệt làm cho tinh thần lực của Niệm Băng không ngừng

chuyển động. thiên nhân huyết thấy lại hào quang, nhưng vì tinh thần lực đang thống khổ nên khi bốc lên trở nên rõ ràng hơn.

Niệm Bằng không rõ tại sao lại thế này. Việc tinh thần lực đấu tranh thật sự thống khổ, hần tận lực đem tinh thần lực của mình ngưng kết một chút, không ngưng đánh sâu vào thiên nhân huyết. Muốn một lần nữa không chế thân thể mình. Vì khó mới có thành tựu ngày hôm nay hần tuyệt không nghĩ tới vì tẩu hỏa nhập ma mà mất đi tất cả.

Nhưng thiên nhân huyết chắc chắn đã vượt qua phỏng đoán của Niệm Bằng. Không gian xung quanh mưa lất phất khiến cho hần phảng phất nhớ lại thời gian linh hồn và thân thể chia lìa, cũng không thống khổ như thế này. Hoàn cảnh như địa ngục khiến cho Niệm Bằng như phát điên, nếu không phải từ nhỏ hần đã rèn luyện tính kiên nhẫn thì có lẽ đã không chịu được thống khổ như thế.

Rốt cục, một hơi thở đã thoát ra được khỏi cơ thể Niệm Bằng, trong tích tắc, thống khổ trong cơ thể Niệm Bằng nháy mắt đã lên đến đỉnh điểm, tinh thần lực phảng phất bộc phát bình thường, trong lúc thống khổ kịch liệt đồng thời phóng thiên nhân huyết đi khắp mọi góc ngách, thế nhưng tinh thần lực cũng mãnh liệt trở về tràn ngập. Chợt tốc độ của tinh thần lực quay trở về nhanh hơn, ở giữa thiên nhân huyết ngưng kết một chút, Niệm Bằng chỉ thấy tinh thần lực của mình phát ra một tiếng nổ ầm ầm. Ngay sau đó, hần không còn ý thức được nữa.

Mặc dù mất đi tri giác, nhưng trong tiềm thức của Niệm Bằng lại cảm thấy thoải mái dị thường, cũng không phải thật sự thư thái, mà bởi vì trong thời gian ngắn mất đi ý thức, hần không cảm thấy thống khổ, thoát khỏi thống khổ mãnh liệt. Thân thể đúng là thoải mái. Niệm Bằng bây giờ thậm chí không muốn có lại tri giác, ít nhất như vậy hần cũng không phải chịu nỗi thống khổ của thể xác.

Nhưng hần chỉ mất đi tri giác trong ngắn ngủi vài giây, một lần nữa thông qua thiên nhân huyết hần thấy rõ hết thấy thể giới bên ngoài, hần kinh ngạc phát hiện, thông qua thiên nhân huyết của mình thấy hết thấy bên ngoài, chỉ cần vừa có chút ý niệm, tinh thần lực dường như có thể theo thiên nhân huyết tuôn ra ngoài. Ngưng thần bên trong, hần càng kinh ngạc những chuyện đã xảy ra, tinh thần lực vốn ở bên trong thiên nhân huyết lúc này đã biến thành một người chỉ nhỏ khoảng một tấc, đang mở ra song chướng hai bên, thân thể màu trắng trắng đứng trôi lơ lửng trong thiên nhân huyết, năng lượng hình tiểu nhân kia là chính mình hay sao?

Vừa có ý niệm, thân ảnh màu vàng nhỏ bé ấy do tinh thần lực ngưng kết mà thành kia nâng cánh tay phải lên, kì dị là chính Niệm Bằng cũng nâng cánh tay phải của mình lên, căn bản là cùng lúc, động tác của thân thể và tinh thần hoàn toàn có dũng khí như nhau. Linh quang chợt lóe, Niệm Bằng mờ mờ hiểu ra, tinh thần lực của chính mình vừa tiến vào một cảnh giới mới.

Năng lực của thiên nhân huyết hiển nhiên là tăng lên. Mỗi một người, bất luận như thế nào không chế thân thể của mình, phản ứng của thân thể cùng tinh thần đều có một khe hở thời gian ngắn ngủi, mặc dù thời gian đối với người bình thường mà nói có thể xem nhẹ, nhưng đối với một gã ma pháp sư hoặc là một người có võ thuật mà nói thì vô cùng quan trọng, nhất là thời điểm không chế mà pháp và đấu khí, một chút chênh lệch đều có thể sinh ra hậu quả không mong muốn. Niệm Bằng lơ mơ cảm giác được, tựa hồ mình chỉ hiểu được mặt ngoài của hiện tượng, tiểu nhân tinh thần lực ngưng kết mà thành này tuyệt không thể chỉ đơn giản như vậy.

Thống khổ đã biến mất, Niệm Bằng trở nên thông dong hơn rất nhiều, hơi thở trong cơ thể như trước không có gì tồn tại, nhưng hần cũng phát hiện, cơ thể mình không có gì là không khỏe, chỉ phảng phất dường như thân thể không còn là của chính mình nữa. Ngưng thần nhìn ra, thông qua thiên nhân huyết hần lại thấy hết thấy bên ngoài, người giống hần do tinh quang tạo thành vẫn lẳng lẳng trôi lơ lửng như trước, chỉ có điều, lúc này khe hở của không gian tinh quang đã không thấy, mà bạch quang của huyền nguyệt ngưng kết thành đã biến thành một điểm sáng màu trắng, nhìn thấy điểm sáng phía dưới ngực một chút, Niệm Bằng đột nhiên sinh ra cảm giác kì dị, hần nghĩ gì, nhưng không thể biết được, hần chỉ thấy vị trí của cái điểm màu trắng kia thật kỳ diệu, tựa hồ có liên quan trọng yếu tới việc tu luyện của mình.

Niệm Bằng không ngừng tự hỏi hết thấy những gì phát sinh trước mắt mình, thân ảnh màu vàng kia đột nhiên càng lúc càng lớn, hần tập trung tinh thần nhìn lên, mới phát hiện ra cũng không phải thân ảnh lớn, mà nhìn gần tựa hồ như chính mình. Đột nhiên trong nháy mắt thân ảnh màu vàng kia tăng tốc trong nháy

mắt, không đợi Niệm Băng có phản ứng, hần đột nhiên cảm giác được một sự va đập mạnh mẽ.

Ầm một tiếng, thân thể của mình dường như phẳng phất bay lên, một lượng tiên thiên khí giống như nước biển chảy vào trong cơ thể hần.

Áo Tư Tập vốn phân tán trong năng lượng màu xám trong cơ thể Niệm Băng nhưng đột nhiên bị tiên thiên khí dũng mãnh điên cuồng bức ép, trong nháy mắt buộc thu hồi vào trong tâm tạng. Trong cơ thể Niệm Băng nhanh chóng hình thành một thể giới màu vàng, thiên nhân huyết từ mi tâm truyền đến một trận thanh lương, Niệm Băng nhìn vào điểm sáng mãnh liệt trong cơ thể mình rồi bất ngờ trầm xuống. Trong chớp mắt đã phá tan thiên nhân huyết vây quanh.

Niệm Băng chợt nhớ đến Áo Tư Tập muốn hỏi hần có tổn hại gì hay không, nhưng hần phát hiện, sau khi tinh thần lực của mình biến thành hình thái mới mặc dù có năng lực khống chế thân thể của mình, nhưng không thể liên lạc với Áo Tư Tập như trước.

Hàn quang chợt lóe, điểm sáng kia bất chợt quay lại, hướng về phía thân ảnh màu vàng mới tạo thành phóng tới. Ở phía dưới ngực một chút, hào quang màu trắng bỗng dừng lại trong sát na rồi điên cuồng tuôn vào trong cơ thể Niệm Băng, tiên thiên chi khí phẳng phất như tìm được lối thoát hướng điểm bạch nhũ kia lao tới. Niệm Băng cảm thấy trên ngực tựa hồ như có một toà đại sơn đè lên đến không thở nổi. Hần cảm nhận được một lượng lớn tiên thiên chi khí nhưng lại không biết chúng từ đâu mà có, tuy nhiên đồng thời hần cũng phát hiện lượng tiên thiên chi khí này cùng thân thể hoàn toàn không xảy ra xung đột. Điểm bạch nhũ kia dường như chứa đựng một không gian vô tận, bất luận có bao nhiêu tiên thiên chi khí mạnh mẽ tuôn vào cũng đều có thể nhất nhất hấp thụ. Đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu, rốt cục Niệm Băng cũng hiểu được cái cảm giác kia từ đâu mà đến. Vui mừng đến phát điên lên, trong lòng hần không khỏi thầm hét lên sung sướng: "Thể chất của ta thật sự là rất tốt a, như vậy cũng được sao?"

Áp lực cực lớn không hề khiến cho hần có cảm giác gặp nạn gì, Niệm Băng tập trung toàn bộ tinh thần lực của mình, thúc giục ma pháp lực chuyển động nhanh hơn, cố gắng chống đỡ cái áp lực thật lớn kia, xương cốt trong ngực hần tựa hồ gãy chuyển động không ngừng phát ra tiếng lách cách, Niệm Băng cảm thấy hân hoan, thiên khí khổng lồ đối với hần hoàn toàn không trở thành gánh nặng, bây giờ hần chỉ sợ không đủ tiên thiên khí mà thôi. Hần âm thầm cầu mong cho cơn bão này mãnh liệt hơn nữa.

Tiên thiên khí phẳng phất nghe được Niệm Băng kêu gọi, tốc độ càng nhanh hơn, sinh ra áp lực ngày càng lớn, ma pháp lực của Niệm Băng mặc dù có thể phá giải tác dụng đó, nhưng thân thể hần lại run rẩy không ngừng. Nếu lúc này có ai nhìn thấy hần, nhất định sẽ rõ ràng thấy hần đang kịch liệt run rẩy.

Ngay lúc đó, trước ngực Niệm Băng có một điểm bạch nhũ chói sáng, lóe ra hào quang vàng nhạt lúc sáng lúc tối.

Niệm Băng đang đợi, chờ đợi thời khắc kia đến. Bởi vì áp lực cực lớn, từng lỗ chân lông đều có tơ máu chảy ra. Kỳ thật, hần cũng không biết, lúc này mình đang ở giai đoạn hết sức nguy hiểm. Người bình thường muốn đột phá cảnh giới như hần, ít nhất đã tu luyện ngoài năm mươi năm, chẳng những phải cường hóa thân thể, mà còn phải cường hóa tinh thần lực. Mà hần dưới cơ duyên xảo hợp, được thiên thời địa lợi. Dưới tác dụng của thiên nhân huyết, hần có năng lực hấp thụ tinh hoa trời đất, là tiên thiên khí tinh khiết nhất a! Nhưng, nếu hần chỉ là người bình thường, đột nhiên sinh ra lượng tiên thiên khí khổng lồ như vậy, thân thể tất sẽ bị tan thành trăm mảnh. Đừng nói là thực lực, cả tính mạng cũng không có khả năng bảo toàn.

Có lẽ, thật sự giống như Niệm Băng tưởng tượng, thể chất của hần vốn rất được rồi, lúc trước, vì bảo vệ Thất Long vương huyết nữa mất mạng khiến cho hần cùng long phách Áo Tư Tập dung hợp, hoàn toàn cải tạo cải tạo thân thể con người yếu ớt của hần, lại khiến cho hần có được khí lực của loài rồng, mới có thể duy trì được lượng tiên thiên khí lớn như vậy. Đồng thời thiên nhân huyết tiến hóa đã khiến cho hần có thể nhận được tiên thiên khí vào trong tinh thần lực, khiến cho hần có thể thanh tỉnh điều khiển ma pháp lực của mình chống đỡ thân thể.

Thiên nhân huyết lúc này có khả năng nhìn thấy, dù chỉ là một mảnh màu vàng, có khả năng cảm nhận được lượng tiên thiên khí vô cùng khổng lồ, toàn thân Niệm Băng đều đang run rẩy, kinh mạch toàn thân như bị vặn vẹo, bóp méo, máu trong cơ thể dường như đã ngưng lưu thông. Lượng tiên thiên khí thật lớn kia, nhằm điểm bạch nhũ hướng đến, trong khoảnh khắc khiến nó như biến thành màu vàng.

Cuối cùng, Niệm Băng cũng nhận thấy tinh thần lực mạnh mẽ không thể nhận được áp lực lớn như vậy nữa, luồng tiên thiên khí bắt đầu yếu dần, nhưng, cảm giác đè nén ở ngực hần vẫn không giảm, trái lại còn tăng thêm, thân thể Niệm Băng thống khổ đứng lui lại, tiên thiên khí còn lại trong cơ thể xoay tròn một vòng, hóa thành mũi nhọn, cuối cùng hướng ngực hần điên cuồng chảy vào.

Ca sát một tiếng, một thanh âm đồ vỡ vang lên, thân thể Niệm Băng đột nhiên dừng lại, nhanh chóng ấn xuống, khóa kim sắc thái dương trước ngực hần liên tiếp bảy lần từ kim chuyển bạch rồi lại từ bạch chuyển kim. Thân thể Niệm Băng lơ lửng, ầm một tiếng, điểm bạch nhũ vụt bay tứ tán vào không trung như những ánh sao phát ra những tia sáng nhu hoà. Tại giờ khắc này, vầng hào quang đã yếu đi rất nhiều, kim quang bao trùm không gian trong vòng một trượng đã bị thất thải quang mang ngăn cản dần thu về. Hần dần đứng lên, đôi mắt chớp máy chậm rãi mở ra, hai đạo kim quang bắn ra từ đôi mắt màu lam, tại mi tâm, thiên nhãn huyết thật sự trở thành một con mắt có quang mang màu bạc, nơi đồng tử loé ra hai tia tử quang (tử còn có nghĩa là màu tím) yếu dị. Ngay lúc này, hần chợt phát hiện quần áo trên người đã hoàn toàn biến mất, dưới ngực khoảng một tấc có một vòng kim quang bằng nắm tay đang dần co rút lại đến khi bằng một cái móng tay mới dừng lại, tuy nhiên trước khi co rút lại, nó đã lướt qua thái dương lưu lại một vân sáng kì dị phẳng phát như từ thái dương bắn ra, vân lộ rất nhỏ nhưng lại phát ra ánh sáng lóng lánh, trước ngực Niệm Băng như được bao phủ một vầng hào quang. Hào quang chợt loé, một đạo kim quang bắn ra rồi lập tức tụ lại trong không trung ngoài mười trượng. Đến khi biến thành dòng năng lượng mảnh như kim châm có thể xuyên thấu hết thảy mọi dần biến mất.

Hợp quang trong mắt Niệm Băng dần giảm đi, màu thái dương trước ngực Niệm Băng đã ảm đạm đi nhiều, thiên nhãn của mi tâm chậm chậm đóng lại, cuối cùng chỉ chừa lại một điểm sáng to bằng hạt đậu. Hần nở nụ cười, nụ cười hưng phấn xuất phát từ nội tâm, thành công rồi, mình thật sự đã thành công, thất đại khiếu huyết thật là huyền bí, nhưng thời gian mở ra như thế, thì phải là lệ trung huyết.

Bàn Tử đã miêu tả cho hần vị trí của thất đại khiếu huyết, từng nói qua, Lệ Trung huyết nằm ở trong ngực, Niệm Băng hoàn toàn có thể khẳng định, mình đang ở tình huống kì diệu, thế nhưng không biết thực lực thật sự đạt được của hai khiếu huyết. Hần cũng biết tiến bộ của chính mình, hần cũng đã lo lắng, hai khiếu huyết mở ra có ý nghĩa gì? Niệm Băng cười càng lớn, bởi vì, lúc này hần nghĩ tới Băng Tuyết Nữ Thần Tư tế, được xưng là thần hàng sư duy nhất trên đại lục, cũng chỉ mở có hai khiếu huyết thôi đó sao? Cho dù so sánh với Thần chi đại lục, người bình thường chỉ sợ trình độ không thể có 2 khiếu huyết như vậy. Việc này nói lên điều gì? Có phải mình đã được xem như thần a!

Tại Hàn Linh, sáu vị long vương đang cùng tu luyện với đồng thời mở mắt, trong mắt bọn họ đều toát ra vẻ kinh nghi bất định, trong đó biểu hiện rõ ràng nhất là Quang Minh Địch Mạn Đặc Đế.

"Các người đã cảm giác được sao?" Địch Mạn Đặc Đế hỏi dò.

Tập Tiệp Áo Tây Tư gật đầu nói: "Đúng vậy, ta cảm giác được, đó là con chúng ta a! Cảm giác của ta phi thường rõ ràng."

Địch Mạn Đặc Đế có chút lo lắng nói: "Chẳng biết ta nên cao hứng hay phải lo lắng đây?."

Không gian long vương Tập Ngạo Địch Lí Tư hắc hắc cười nói: "Đương nhiên là nên cao hứng. Có thể làm chúng ta cảm nhận được lượng ma lực ba động cường đại như thế, có thể nói với các người rằng tiểu quái thai này có tiến bộ thật lớn, nói không chừng, hần đã sắp bắt đầu tiến hóa lần thứ hai a!"

Ánh mắt Tập Tiệp Áo Tây Tư hàn quang chợt loé, hừ lạnh nói: "Tập Ngạo Địch Lí Tư, cần thận trọng lời nói của người, nếu một lần nữa chúng ta nghe người nói đứa nhỏ là quái thai, ta sẽ lấy danh nghĩa Hắc ám Long vương khiêu chiến với người."

Tập Ngạo Địch Lí Tư trên mặt còn đọng lại nụ cười, vội vàng xua tay:

- Lão Đại, ta chỉ nói giỡn thôi mà. Bất quá, tính theo thời gian, cho dù Áo Tư Tập có kỳ ngộ gì, nếu muốn tiến hóa lần thứ hai cũng không phải dễ dàng. Nhưng vừa rồi rõ ràng ta cảm giác được, hần có năng lượng biến hóa rất lớn, việc này là sao a!"

Địch mạn Đặc Đế cười khổ nói: "Tình huống của Tập Tập vô cùng đặc biệt, đừng nói là chúng ta, sợ là Long Thần đại nhân cũng không biết đây là chuyện gì. Năng lượng tăng tiến luôn là chuyện tốt a! Hần lại

ở cùng Niệm Băng nên không có vấn đề gì đâu, lại có Gia Lạp Mạn Định Tư ở bên, bọn Niệm Băng vì hạnh phúc của chính mình cũng nên không ngừng cố gắng a.”

Tập tiếp Áo Tây Tư gật đầu nói: ”Không có vấn đề gì, tốt lắm, chúng ta tiếp tục tu luyện đi. Ta nghĩ, Gia Lạp Định Mạn Tư không lâu sau sẽ báo cho ta tình hình của họ mà thôi.”

Sáu vị Long Vương một lần nữa nhắm mắt lại, bọn họ tiếp tục tu luyện, mấy ngày nay, không thể nghỉ ngơi tiến bộ lớn nhất là Hắc Long Vương có được Long Thần Tâm Quyết, thực lực của hắn thủy chung vẫn là cường đại nhất trong chúng Long Vương, hắn đã đem long thần tâm quyết tu luyện đến tầng thứ 2. Lúc trước, khi năng lượng của Áo Tư Tập ba động hắn là người cảm thụ mãnh liệt nhất, đồng thời hắn kinh ngạc phát hiện, năng lượng con trai mình sinh ra cùng với năng lượng bản thân có chút gì đó tương tự, tựa hồ là một loại năng lượng kêu gọi lẫn nhau, hắn cảm giác được gì đó, nhưng lại không thể xác định. Cho dù xác định, hắn cũng nghĩ không nên nói ra nghi hoặc của mình. Dù sao, đó là đứa con của mình a! Nếu hắn thực sự....

”Tập Tập, Tập Tập người hoàn hảo sao?” Năng lượng trong cơ thể Niệm Băng đã ổn định trở lại, lập tức phát ra kêu gọi Áo Tư Tập.

Giọng Áo Tư Tập không giống như trước, bình tĩnh nói: ”Yên tâm đi, ta không việc gì.”

Niệm Băng có chút lo lắng nói: ”Vừa rồi chúng ta mất liên lạc, mà luồng tiên thiên khí lại khổng lồ như thế, thật sự không ảnh hưởng với người sao?”

Giọng Áo Tư Tập có chút tiếu ý, để cho Niệm Băng an tâm: ”Ảnh hưởng thôi, đương nhiên là có, bất quá, nếu có thể có ảnh hưởng thường xuyên như vậy, ta nhất định sẽ lại rất vui vẻ. Niệm Băng, thật không biết người là hạng người gì, như thế nào mà chuyện tốt đẹp lại đều đến với người a?

Bất quá, chuyện này đến cũng không hoàn toàn là chuyện tốt, nếu không có ta, chỉ sợ người đã xong đời.”

Niệm Băng đang không thể nào hiểu được chuyện xảy ra với mình, nghe Áo Tư Tập nói vậy, vội vàng hỏi: ”Vừa rồi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, tinh thần lực của ta đã xảy ra biến hóa rất lớn, thân thể cũng lại vừa đột phá một khiếu huyết, không biết cảm giác của ta đúng hay sai?”

- Đúng, đương nhiên đúng. Ta theo cha, tri thức tìm được trong trí nhớ cho ta biết, người vừa rồi đúng là đột phá một trong bảy đại khiếu huyết của con người, lệ trung huyết. Huyết đạo này rất hữu dụng. Không đủ, người

có biết vừa rồi có bao nhiêu nguy hiểm không? Vốn người căn bản không thể thừa nhận một lượng tiên thiên khí khổng lồ như vậy, cho dù thân thể của người bị ta cải tạo qua, độ mạnh mẽ không dưới cấp bình thường của Cự long, cũng vô pháp thừa nhận lượng tiên khí từ trong ý thức hắc hải truyền ra a.

Niệm băng xúc động nói:” Người thủ hộ cho ta?”

Áo Tư Tập hắc hắc cười nói:” Đương nhiên là ta, chúng ta chính là một thể, người xong đời chẳng phải ta cũng xong đời theo sao? Ta cũng quá hiểu được người làm như thế nào, nhưng dường như tiên thiên khí trong người người đạt tới một trình độ nhất định, tình hình xảy ra vừa rồi đặc biệt khác, thông qua thiên nhân huyết, tiên thiên khí tinh khiết trong trời đất, lấy tinh hoa của trăng sao dẫn đường đưa vào trong cơ thể người, mới có thể hình thành biến hóa như vừa rồi. Khiếu huyết trong cơ thể của mỗi người muốn mở ra đều cực kì khó khăn, thiên nhân huyết của người mở ra cũng chỉ sợ có vận khí thành phân ở bên trong, mà năng lượng của lệ trung huyết phải cực kì lớn mới có thể phá vỡ thành công, mà người trong chút thời gian đã hấp thụ đủ tiên thiên khí trong lệ trung huyết đủ để mở ra, nếu không có ta bảo vệ, người không chết mới lạ a! Bây giờ người thành công,

cả ta cũng có được không ít điều tốt. Luồng tiên thiên khí vừa rồi thật sự là tinh khiết a! Hương vị tinh hoa nhật nguyệt quả thực quá mỹ diệu, năng lượng này phá tan lệ trung huyết của người sau đó còn lưu lại không ít, vừa lúc nó không còn điên cuồng, ta nhân tiện vào hấp thụ năng lượng cho mình, không nghĩ tới, nhưng giúp ta hoàn thành tầng thứ hai của long thần tâm quyết, bây giờ ta đã có thể bắt đầu tu luyện tầng thứ 3, ha ha, không biết lão ba có biết ta nhanh như vậy hay không.” Hắn biết, đúng là bởi vì hắn đột phá quá nhanh, đã khiến cho thất Long Vương chú ý, may sao Lệ trung huyết của Niệm Băng may mắn mở

ra kịp thời dùng thiên nhân ngăn cản hào quang tiết ra ngoài, mới khiến cho Hắc Long Vương Táp Tiệp Áo Tây Tư không phát hiện ra chuyện hãn học trộm Long thần tâm quyết.

Niệm Băng nở nụ cười: "Tốt a! Ta đây rất muốn cảm ơn ngươi! Áo Tư Táp, Ngươi cố nhớ xem, có kinh nghiệm gì về sự hữu ích của lệ trung huyết không? Lệ trung huyết của ta bây giờ đã mở, theo lí mà nói thực lực phải tăng lên mới đúng, có lẽ ta đã có thể đấu với Băng Tuyết Nữ Thần Tư Tế a!"

Áo Tư Táp có chút khinh thường nói: "Người đừng có nằm mơ, người cho rằng khiếu huyết mở ra là có thể giúp người một bước trở thành Thần Hàng Sư sao? Sự việc đâu có dễ dàng vậy a. Trên thế giới này, không có gì thu được mà lại không bỏ công khó nhọc cả. Ngươi a, chỉ có thể tiếp tục cố gắng thôi."

Niệm Băng nghi hoặc nói: "Vì cái gì? Băng tuyết nữ thần tư tế cũng mới mở được có hai khiếu huyết thôi mà?"

Áo Tư Táp nói:

- Cũng là người nghĩ đơn giản vậy. Theo ta nhớ, khiếu huyết cũng có phân cảnh giới. Mỗi khiếu huyết đều phải trải qua tiến hóa mới có thể chính thức phát huy tác dụng lớn nhất. Khiếu huyết hình thành khi lần đầu tiên biến hóa. Đã mở ra, rồi sau đó, trải qua một thời gian tu luyện, tiến vào giai đoạn thứ hai, sau giai đoạn thứ hai này, người mới có thể nói là có thể sử dụng được khiếu huyết này. Mà lúc này, khiếu huyết của người cho dù đã tiến vào trung kì, muốn cho năng lực của khiếu huyết hoàn toàn có thể sử dụng, người phải đợi đến giai đoạn thứ ba cuối cùng mới được. Mở ra một khiếu

huyết không thể nghĩ ngờ gì là rất khó khăn, nhưng muốn đưa khiếu huyết đến tiến hóa cuối cùng, cũng không phải dễ dàng. Khiếu huyết có thể sinh ra uy lực càng lớn, quá trình tiến hóa lại càng khó khăn. Trong đó, thiên nhân huyết tiến hóa là khó khăn nhất, tiếp theo là hoàng cực huyết. Vận khí của người không tồi, dưới tình huống kì dị này lại có thể mở ra Lệ Trung Huyết. Thế nhưng để thiên nhân huyết có thể tiến hóa tới trung kì, còn mở ra lệ trung huyết, việc tu luyện đối với con người các người mà nói, thật là khó tin. Cho dù tại thần đại lục cũng chưa hề có tình huống như vậy. Một khiếu huyết tiến hóa, đồng thời một khiếu huyết mở ra, người còn muốn tham lam cái gì nữa a?"

Niệm Băng cười khổ nói: "Ta cũng đâu tham lam a! Chỉ là thấy 2 cái khiếu huyết mở ra, tựa hồ có thể đối phó với Băng Tuyết nữ thần tư tế một chút. Người cũng biết, trong lòng ta khát khao tìm được tin tức về cha mẹ ruột như thế nào a."

Áo Tư Táp nói: "Kỳ thật, ta cũng chỉ tìm được một phần trí nhớ mà cha đã dạy về chúng mà thôi, lúc ấy, ta rất ham chơi, nhớ cũng không nhiều. Cho nên, ta không biết lệ trung huyết kia dùng như thế nào, nếu gặp được Gia Lạp Mạn Địch Tư thúc thúc, người hỏi hãn là tốt nhất. Nhưng, sau khi phán đoán, ta có thể đoán, Băng Tuyết Nữ Thần Tư Tế để khiếu huyết mở ra, tốn nhiều thời gian hơn người nhiều, hơn nữa ta có thể khẳng định vài phần, trong các khiếu huyết mở ra của bà ta, nhất định không có thiên nhân huyết. Thiên nhân huyết mặc dù là khiếu huyết tốt nhất trong thất đại khiếu huyết, nhưng đồng thời nó cũng là khiếu huyết duy nhất trong thất đại khiếu huyết có thể trực tiếp làm lực công kích tăng lên. Băng Tuyết Nữ thần tư tế mở ra hai khiếu huyết công kích, hơn nữa có thể đã tiến hóa tới trung kì, hơn nữa so với người, bà ta có nhiều ma pháp lực cường đại hơn nhiều, cho dù người có tiên thiên linh vực, có các phương pháp điều khiển quái dị, chỉ sợ cũng không thể chống lại chân chính thực lực của mẹ. Người hãy tỉnh lại đi, điều kiện của người bây giờ phi thường tốt, chỉ cần người tiếp tục cố gắng, có thiên nhân huyết làm trụ cột, một ngày nào đó người nhất định vượt qua lão bà kia."

Hít thật sâu, không khí lạnh lẽo khiến cho trong lòng Niệm Băng thư thái hơn rất nhiều, hãn nhẹ nhàng gật đầu nói: "Táp Táp, người nói rất đúng, ta quả thật có chút nóng nảy. Vừa rồi lệ trung huyết mở ra, người không biết là ta cao hứng thế nào, ta thậm chí nghĩ tới việc muốn lập tức đi tìm Băng Tuyết Nữ Thần Tư Tế báo thù a. Ai, ta còn chưa có đủ kinh nghiệm a! Yên tâm đi, từ nay về sau chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa. Chúng ta bắt đầu cố gắng, kỳ tích sẽ ngày càng nhiều a."

Áo Tư Táp hắc hắc cười nói: "Người đang trách ta đả kích người. Kỳ thật, lệ trung huyết mở ra, đối với người mà nói có chỗ tốt rất lớn, đáng tiếc bây giờ người chưa hoàn toàn hiểu được công dụng của nó, nếu không còn tốt hơn. Mặc dù không đánh được nữ nhân kia, nhưng ít ra có chút năng lực tự bảo vệ mình. Niệm Băng, ta nhớ người rất có thiên phú sáng tạo ma pháp, vì cái gì mà không tạo vài không gian ma pháp a! Lúc nào cần cũng có thể chạy a!"

Ánh mắt Niệm Bằng sáng ngời, hần lập tức nghĩ tới sơ hở trong kế hoạch của mình mấy ngày nay,” A! Thật tốt quá, Táp Táp, cảm ơn người, lúc này đây, rốt cuộc đều trọn vẹn, ta đã có thể đối phó với Bằng Tuyết Nữ Thần Tư tế, bây giờ chưa phải thời cơ tính sổ với bà ta, mục đích với chúng ta mà nói, còn có giá trị lợi dụng không nhỏ a!”

Nghĩ tới đây, Niệm Bằng nhẹ nhàng sờ vị trí của lệ trung huyết, đường vân màu vàng nhàn nhạt gây cho hần cảm giác ấm áp, suy nghĩ của hần đã bay nhanh, đoạn tự hỏi trong kế hoạch của mình có thể xuất hiện điểm nào sơ hở.

Sáng sớm, tiếng gà gáy cùng mặt trời đang chậm rãi mọc báo hiệu một ngày mới đã đến. Sáng sớm, phủ Nguyên soái nghênh đón một vị khách vô cùng tôn quý, Đại hoàng tử Yến Cực dẫn theo mười mấy tên tay sai đến bãi phỏng một trong tam đại nguyên soái của đế quốc, phế huyết diệt hồn danh xưng là Tuyết Phách.

Tuyết Phách nhận được tin, lập tức tự mình ra đón, ở cùng hần, còn có con rể, người từng bị xem thường là vô dụng nhất đế quốc Bằng Nguyệt, Thất hoàng tử Yến Phong.

”Tuyết nguyên soái, sớm như vậy đã đến quấy rầy ngài, thật là không phải, Thất đệ, người đã ở đây a!” Yến Cực bước đến. thân thiết vô vai Yến Phong, bây giờ hần rất ra dáng một vị huynh trưởng.

Yến Phong cười thầm trong lòng, nhưng mặt ngoài lại không lộ vẻ bất mãn gì, mỉm cười nói:” Đại ca, người đã đi từ rất sớm a! Ta cũng vừa mới đến mà thôi.”

Tuyết Phách nói: ”Đại hoàng tử, xin mời đi.” Nói xong, hần dẫn mọi người đi. Mọi người đi theo Tuyết Phách vào trong sảnh, Yến Cực chỉ tay vào 2 hòm lớn, mỉm cười nói: ”Một chút quà mọn, rất mong Tuyết nguyên soái nhận lấy.”

Tuyết Phách nhướn mày nói: ”Điện hạ, thế này thì không được đâu.”

Yến Cực thoáng nhìn Yến Phong bên cạnh, mỉm cười nói: ”Có gì mà không được, lần trước chỉ là hạ lễ, nhưng Thất đệ là huynh đệ của ta, ta làm đại ca phải cấp được cho Thất đệ chút ít sính lễ a! Đây là ta thay Thất đệ chuẩn bị, Nguyên soái không cần khách khí.”

Tuyết Phách kinh ngạc thoáng nhìn Yến Phong, mỉm cười nói: ”Tốt, vậy đa tạ Đại điện hạ.”

152. Chương 151: Mật Mưu

”Đa tạ đại ca.”

Bọn hạ nhân được lệnh dâng trà thơm đã sớm lui xuống. Tuyết Phách phất phất tay ra hiệu, bọn người hầu vốn đứng trong phòng khách để phục vụ biết ý nhanh chóng lui đi. Hần nhìn Đại Hoàng Tử liếc mắt, mỉm cười nói:

” Mới sáng sớm Điện Hạ đã quang lâm hàn xá, chắc hẳn có chuyện quan trọng cần nói”

Yến Cực trong lòng thầm mắng: ”Lão hồ ly này, ngày hôm qua không phải người đã cho người tới tìm ta sao, bây giờ đảo mắt đã làm ra vẻ chẳng liên quan gì rồi”

Hần điệu bộ ung dung mỉm cười:

” Ngày hôm qua ngài phái vị Khách khanh kia đến chỉ điểm giúp ta không ít, hôm nay ta đến là có mục đích đặc biệt, mong được Nguyên Soái tận tình dạy bảo thêm.”

Tuyết Phách gật đầu :

” Đại Điện Hạ, Tuyết Phách ta cả đời sống trên lưng ngựa, bản thân chỉ là một kẻ thô kệch. Ta có lời thì cứ thẳng tuột mà nói.

Xét theo tình thế hiện nay , có thể thấy ngài đang rất bất lợi đó!!!!”

Yến Cực thở dài một tiếng:

” Đều tại ta quá sơ suất, ta căn bản cứ tưởng rằng bản thân đang chiếm được thể thượng phong, không hề nghĩ đến việc phụ hoàng còn che dấu một chiêu có thể thay đổi vận thế. Xem ra, chỉ còn nước hoặc là cam tâm vĩnh viễn làm kẻ dưới còn không thì phải ngoan tâm thủ lật (bắt chấp thủ đoạn).”

Hắn nói những lời này thật vô cùng bất kính, nhưng vẻ mặt lại phi thường bình tĩnh.

Tuyết Phách biết Yến Cực đang thử dò xét tâm ý của mình, lạnh nhạt cười, nói:

” Điện Hạ, bây giờ ta đã rõ ràng suy nghĩ của ngài, với tình thế lúc này đã hoàn toàn rành mạch. Do sự tình trước mắt còn chưa thể định luận được, vì vậy tất cả đều vẫn còn kíp. Nhưng kết quả cuối cùng thế nào thì phải còn trông vào việc ngài có đủ dũng khí hay không?”

Điện Hạ hẳn phải biết cái đạo lí ”thắng làm vua thua làm giặc” chứ ??? Muốn thành được đại sự tất phải mạo hiểm. Mạo hiểm càng lớn, thu hoạch cũng tất nhiên càng cao, nếu Điện Hạ muốn cầu sự an toàn yên ả thì hãy coi như Tuyết Phách ta trước giờ chưa hết nói gì vậy.”

Yến Cực nghiêm mặt lại:

” Tuyết Nguyên soái nói đùa sao. Ngài là đại trọng thần của đất nước, phụ tá cho Phụ Hoàng đã nhiều năm, ta gọi ngài một tiếng thúc thúc cũng chẳng hề sai.

Tuyết thúc thúc, hôm nay tại nơi này, ta một lòng hạ quyết tâm, thà làm Vương, chứ quyết không cam chịu cúi đầu xưng thần. Cho dù ta có lòng nhường ngôi đi chăng nữa, đến khi tên tiểu Ngũ leo lên ngôi vị hoàng thượng nhất định sẽ không bỏ qua cho ta???

Từ thủ đoạn đề tiện của hắn đối với Nhị đệ, mọi chuyện đã hết sức rõ ràng rồi. Ta đích thân đến đây, chính là muốn mời thúc thúc chỉ cho ta một con đường sáng để đi.”

” Tốt!! Quả nhiên Tuyết Phách ta không nhìn lầm người”

Tuyết Phách đứng thẳng người lên, đi qua đi lại trong đại sảnh, Yến Cực mặc dù trong lòng lo lắng. nhưng lúc này cũng không làm gì thúc ép hắn.

Sau cả nửa ngày, Tuyết Phách cước bộ rốt cuộc đã ngừng lại, đứng ở trước mặt Yến Cực, hắn nhìn thẳng vào Yến Cực nói:

” Đã như vậy, không biết Điện Hạ có đủ quyết tâm để hành động như thế này không?”

Vừa nói, hắn liền tự tay thành đao, tại không trung vung nhẹ, một đạo đấu khí màu bạc nhàn nhạt tung bay xuất ra, nhất thời đem chiếc bàn gỗ kiên cố đặt ở bên cạnh chém thành hai nửa.

Yến Cực trong mắt quang đại phóng, hắn đồng dạng cũng đứng bật lên:

” Tuyết thúc thúc, ngài không cần lo lắng, hôm nay nếu ta tới đây cầu kiến ngài, thì cũng đã chuẩn bị tinh thần có thể hi sinh tất cả rồi.

Từ hôm qua khi nghe vị Khách khanh kia nói đạo lý, ta có thể đoán được ý tứ của thúc thúc trong đó.

Ngay khi đó ta đã suy nghĩ về chuyện cần phải làm, chắc chắn sẽ không cho phép có một chút yếu mềm nào của lòng dạ đàn bà nữa. Nếu hắn đã bắt nạt, thì đừng trách ta bất nghĩa.”

Nói xong những lời này, hắn nhìn Yến Phong liếc mắt, Yến Phong tỏ vẻ như không hề nghe thấy lời hắn nói, vẫn như trước cúi đầu uống trà.

Tuyết Phách cười:

” Tốt lắm, nếu Đại Điện Hạ có thể quyết đoán như thế, Tuyết Phách ta sẽ vì Điện Hạ mà định ra kế hoạch hành sự.

Điện Hạ, chúng ta trước tiên nên phân tích tình thế hiện tại một chút đi”

Yến Cực gật đầu đồng ý, hắn đối với Tuyết Phách không hề hoài nghi gì nữa, có lẽ bởi vì Niệm Băng ngày hôm qua đã đại diện cho Tuyết Phách đưa ra điều kiện hợp tác.

Nếu không có tình thế bức bách mà nói, loại điều kiện như thế Tuyết Phách nhất định sẽ không dễ dàng đưa ra, mà loại điều kiện này lại hoàn toàn nằm trong phạm vi đáp ứng của mình.

Yến Cực rất rõ ràng Tuyết Phách ở Băng Nguyệt đế quốc là một thế lực lớn, hắn không chỉ muốn lợi dụng Tuyết Phách một chút, mà với một thiên tài quân sự như vậy, cho dù sau này hắn có kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng phải triệt để trọng dụng. Cho nên dù lý do mà Niệm Băng nói ra có phần khiến hắn giật mình vô cùng, nhưng Tuyết Phách đột nhiên quyết định ủng hộ hắn tiến hành mọi thứ, đã làm hắn bớt đi rất nhiều sự lo lắng.

Trong tam đại nguyên soái thì đã có hai người đã ủng hộ cho mình, dù có phải phát động binh biến đi chăng nữa hắn đều có thể nắm chắc vài phần, huống chi bây giờ cũng không cần phải dùng đến cái sách lược đó nữa.

” Tốt lắm, ta xin nói trước rằng, ta trong tình huống cấp bách này, trước mặt Tuyết thúc thúc đã không cần phải che giấu cái gì nữa.

Hiện tại, cả tuyến phòng ngự phía ngoài Băng Nguyệt Thành đã nằm trong tầm kiểm soát của ta, năm vạn đại quân tùy lúc có thể điều động, mà đứng trong hàng ngũ thế lực của ta lại càng chiếm được phần ưu thế, đã được có 2 phần 3. Trong đó không thiếu nhân vật có thực quyền. Cho dù ta hành động có chút đặc thù thì chỉ cần cuối cùng có thể đạt được ngôi vị, ta tự tin có thể đè bẹp hết thảy mọi thế lực phản đối.

Bây giờ xem ra vấn đề lớn nhất chỉ còn có hai cái. Một là từ quân đoàn thủ vệ của hoàng gia. Đoàn trưởng của hoàng gia thủ hộ quân đoàn hãn ngài cũng đã biết, hãn đối với cha ta tuyệt đối trung thành, bất luận sử phương pháp gì, cũng đều không có khả năng mua chuộc được hãn để sử dụng. Cho nên, ở phương diện này chúng ta cũng không cần mất tâm tư đã động làm gì nữa.

Cái nan đề thứ hai đến từ Băng Tuyết nữ thần tế tự. Đó chính là sự uy hiếp tiềm tàng nhất, nếu không có lời của nàng, chỉ mỗi đơn độc một mình hoàng gia thủ hộ quân đoàn, ta còn có vài phần nắm chắc sẽ chế ngự được. Ngày Yến Cực ta chờ đợi đã đến, chuẩn bị cũng đã hơn mười năm rồi. Ta nghĩ những quân bài trong tay ta cũng đã tương đối đầy đủ.

Tuyết Phách lạnh lùng, cười nói:

” Tốt, Điện hạ quả nhiên đã coi ta là người một nhà, đã như vậy, ta cũng không cần phải dấu diếm điện hạ cái gì nữa, Tuyết Phách vốn nhân tiện cũng sớm có quyết định, nhưng lựa chọn cuối cùng như thế nào cũng vẫn còn một mực do dự.

Ai dà!!! Thăng thần mà nói nếu không phải nữ nhân của ta xảy ra chuyện, ta sẽ không nhanh ra quyết định như vậy đâu. Dù sao hưu chết vào tay ai còn rất khó nói.

Bất quá, vì ngài đã nói như vậy, Tuyết Phách cũng có chút chuẩn bị, ở trong phủ ta, khách khanh mặc dù số lượng không nhiều lắm, nhưng đều là lương tài có thể trọng dụng.”

Yến Cực đã nghĩ đến điểm này dĩ nhiên gật đầu tán thành, Niệm Băng đã để lại cho hắn một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tuyết Phách dừng lại trong chốc lát. Sau nửa ngày, cơ hồ dường như hãn đang quyết định một cái gì đó, trong mắt toát ra một tia sát khí:

” Điện hạ, hai cái vấn đề theo như lời ngài nói, ta nghĩ, ta vẫn có thể giúp ngài giải quyết được.”

Yến Cực giật mình nói:

” Cái này... có thể sao? Tuyết thúc thúc, ý tứ của ngài ta không hiểu lắm!!”

Tuyết Phách mỉm cười nói:

” Không bằng nói thế này, điện hạ nghĩ phải bao nhiêu người mới có thể kiềm chế được Nữ thần tế tự ?

Yến Cực suy nghĩ một hồi, nói :

” Có lẽ không ai biết được thực lực của Thần Hàng Sư cường đại đến cỡ nào, ta nghĩ muốn đối phó với Nữ thần tế tự, cần phải có một lượng lớn cao thủ, hơn nữa ít nhất phải đạt từ cấp độ vũ thánh cao thủ trở lên,

người thường đối mặt với Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng chỉ như hạt bụi nhỏ mà thôi. Với ma pháp cường đại của bà ta cũng dễ dàng đem một lượng lớn binh lính quét sạch.

Ta bây giờ đang có bốn gã cấp bậc vũ thánh là khách khanh, nhưng cho dù với thực lực bọn họ có cùng lúc ra tay đi chăng nữa cũng không thể là đối thủ của Nữ thần tế tự. Với thực lực của Nữ thần tế tự đã không thể dùng danh hiệu ma pháp sư để đề cập đến nữa rồi.”

Tuyết Phách trong mắt tinh quang đại phóng, trầm giọng nói:

” Nếu thêm vào ba vũ thánh và bốn ma đạo sư nữa thì thế nào.”

Yến Cực toàn thân chấn động, giật mình nhìn Tuyết Phách, không thể nào lại có thể tưởng tượng nổi trong tay Tuyết Phách lại có được thực lực cường đại cỡ đó.

Tuyết Phách lạnh nhạt cười nói:

”Chỉ có trải qua thực chiến cùng máu huyết khảo nghiệm mới có thể bồi xuất ra chân chính cao thủ. Ta nghĩ, cái đạo lý này hẳn Đại điện hạ có thể hiểu được, tài năng của ta có thể xưng hùng trên chiến trường, tự nhiên phải có thực lực mạnh mẽ của bản thân, nếu không làm sao có thể xứng danh với chức Nguyên soái đây.”

Yến Cực hít sâu thêm một ngụm khẩu khí nói :

”Nếu Tuyết thúc thúc thật sự có nhiều cao thủ như thế phụ trợ, ngài tuyệt đối là Nguyên soái đệ nhất nhân của đế quốc. Mười một vũ thánh cao thủ cùng liên hợp lại công kích, ta nghĩ, cho dù Băng Tuyết Nữ thần tế tự có cường thịnh thế nào đi chăng nữa cũng không cách nào ngăn cản nổi. Tuyết thúc thúc, ngài thật sự là gây cho ta sự tin tưởng lớn a!!”

Tuyết Phách mỉm cười nói:

”Phiền toái lớn nhất là ở bên trong hoàng cung kia, dưới tay ta có năm trăm thân vệ, những người này đều là do ta tỉ mỉ bồi tài thành tử sĩ, cực giỏi trong kỹ năng liên thủ hợp kích. Có bọn họ phụ tá, Điện hạ người có tiến vào hoàng cung không còn là vấn đề quá lớn nữa. Trong hoàng cung Băng thần tháp cũng có ma pháp sư cấp bậc cao thủ, Điện hạ không cần lo lắng, những người đó mặc dù rất có uy hiếp nhưng Băng Tuyết Nữ thần tế tự sắp tới Băng Nguyệt Thành thì những cấp dưới trong Băng thần tháp bọn họ nhất định sẽ đi nghênh đón. Đó đúng là khoảng thời gian trống không, cũng chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta động thủ.

Huống chi, Băng Tuyết Nữ thần tế tự bị tập kích, tất nhiên sẽ kinh động đến hoàng cung bên này, không ai có thể am hiểu hơn vấn đề truyền tin so với người của Băng Thần tháp. Cho nên chúng ta khi đối phó với bà ta, còn cần phải có một lượng lớn binh lính vây quanh, nếu có thể khiến cho người của hoàng gia thủ hộ quân đoàn bởi vì vậy mà phải điều động, điều đó lại càng thêm phần tốt đẹp.”

Yến Cực ánh mắt híp lại, hàn quang không ngừng lóe ra:

” Tốt, ta hiểu được rồi, Băng Tuyết Nữ Thần tế tự rời khỏi Băng Thần Tháp chính là thời cơ chúng ta tiện tay động thủ.

Tuyết thúc thúc, chúng ta nên thương lượng cụ thể một chút để kế hoạch thêm phần tỉ mỉ chi tiết đi, có nhân thủ của ngài phối hợp, ta đã được tăng cường thêm phần chắc thắng rất lớn rồi.”

Một lúc sau, Yến Cực ly khai khỏi phủ Nguyên soái. Thời điểm rời đi, trên mặt hắn đã toát ra nụ cười tự tin. Nói về vấn đề chiến tranh tại Băng Nguyệt Thành để quốc liệu ai có thể so với cao thủ am tường như Tuyết Phách đây?

Sau khi đã cẩn thận an bài những tính huống mấu chốt để thành công, thế lực do Yến Cực tự thân âm thầm bồi dưỡng cũng không hề đơn giản như vậy.

Hoàng cung thủ hộ quân đoàn mặc dù là trung kiên nhưng cũng không phải mỗi một cá nhân trong đó đều nhất loạt trung kiên, huống chi còn có mẫu hậu của hắn ở trong cung

” Thực là con trai của một người đàn bà kì quái, dễ dàng nhân tiện ra quyết định hướng đến huynh đệ cùng cha ruột mà tự mình xuống tay.”

Yến Phong bình tĩnh nói.

Tuyết Phách mỉm cười:

”Yến Cực quả thật là loại người như vậy, vì leo lên ngôi vị hoàng đế, hắn đã không phải chỉ ngày một ngày hai mà bố trí người như vậy đâu. Căn cứ vào tin tức chúng ta vừa nhận được, để ủng hộ hắn thì Nại Tư Nguyên soái đã bí mật điều khiển đại quân trong tay. Khoảng cách Nại Tư đóng quân rất gần với Băng Nguyệt Thành, mặc dù Yến Cực không nói rõ vị trí, nhưng quân đội đối phó với Băng Tuyết Nữ thần tế tự nhất định phải điều từ quân của Nại Tư bên kia mà ra.

Ngũ hoàng tử mặc dù đã chiếm được sự ủng hộ của Lạp Mỗ Nguyên Soái, nhưng Lạp Mỗ Nguyên soái cách rất xa Hoàng thành, cho dù có thể điều động cũng không dễ dàng. Huống chi, còn có ta nắm giữ quân đội che ở bên sườn trong của quân đội Lạp Mỗ Nguyên soái. Muốn điều quân trở về Băng Nguyệt Thành, hắn tất phải đi qua lãnh địa do quân đội của ta đồn trú.

Cho nên, bất luận là Đại Hoàng tử hay Ngũ Hoàng tử, đều phải tranh thủ sự ủng hộ của ta vì tính hữu dụng đó.

Từ trước tới nay. Đế quốc cũng không sợ quân lực nắm giữ trong tay mấy vị Nguyên soái chúng ta, đúng là bởi vì ở thời điểm không có chiến tranh, mấy người Nguyên soái chúng ta phải ở trong Băng Nguyệt Thành, hơn nữa trong mỗi tòa thành của đế quốc đều có không ít quân đồn trú, nhưng cách làm này cũng khó tránh khỏi khiến cho thế lực của các Nguyên soái trở nên quá lớn, một khi có một vị Nguyên soái nào muốn tạo phản, đều tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với đế quốc.”

Yến Phong ngắt người, nói :

” Cha, người cùng ta nói mấy cái vấn đề này, là...”

Tuyết Phách mỉm cười:

”Tựa như tiền thu vào trong tay mới là của chính mình, đều giống như thế, binh quyền chỉ có hoàn toàn nằm trong tay của đẳng quân chủ thì người mới có thể chính thức nắm giữ cả đế quốc, cho nên chờ khi người leo lên ngôi vị hoàng đế, ngay sau đó phải làm một việc trước tiên chính là phân cắt quyền lực của các Nguyên soái.”

Yến Phong trong lòng như sôi sục. Hắn biết, Tuyết Cực làm như vậy hoàn toàn là vì hắn mà suy nghĩ, kiên định gặt gặt đầu:

” Nếu ta thật sự có thể ngồi lên ngôi báu, nhất định sẽ nghe sự phân phó của người, các vị trí tướng quân trọng yếu trong quân đều phải đổi thành người của chính mình nắm giữ.”

Tuyết Phách trong lòng thầm than, mặc dù người là con rể của ta, nhưng vì huyết sử giáo, ta cũng đành phải làm như vậy thôi, người lại có bao nhiêu người dưới trướng mình đây?

Chuẩn xác mà nói, nên đổi thành người một nhà của huyết sử giáo chúng ta, đến lúc đó, thế lực trong quân đội, người đã hoàn toàn mất đi quyền lực rồi !!”

” Niệm Băng đâu? Hắn còn không thấy xuất hiện là sao? ”

Yến Phong hỏi

Tuyết Phách nhú mày, nói:

” Ta đã không để ý, có lẽ hắn còn đang nghĩ ngơi thì phải.”

Buổi tối ngày hôm qua, Niệm Băng ở tại tịnh xá truyền ra một nguồn năng lượng kì dị ba động, hắn đã cảm giác được, nhưng cũng phải đến khi Niệm Băng lấy phương pháp linh hồn truyền âm thông báo không được quấy rầy, thì mới không đi quấy nhiễu quá trình thanh tu của hắn.

Vốn kế hoạch hôm nay, cùng Yến Cực hội đàm phải có Niệm Băng tham dự nhưng hắn cũng không thấy đến.

Thay một thân ma pháp bào mới tinh, Niệm Băng chính mình bước ra khỏi phòng, hít thở không khí mới mẽ có phần lạnh lẽo, cảm thụ năng lượng không ngừng di động trong cơ thể, hẳn không khỏi lộ ra một nụ cười khê đắc ý.

Lệ trung huyết đã mở ra, khiến cho hắn thấy hy vọng vào tương lai của bản thân, mặc dù theo như lời Áo Tư Tập thì có mở được Lệ Trung huyết cũng khiến cho hắn hiểu được bản thân mình còn chưa thể chống lại Băng Tuyết Nữ thần tế tự nhưng hắn lại càng hiểu hơn về tầm quan trọng của Thiên Nhân huyết, nếu không có Thiên Nhân huyết, thì Lệ Trung huyết đã không có khả năng mở ra nhanh như vậy.

Thổ Bàn Tử quả nhiên nói đúng, Thiên Nhân huyết là linh căn huyết. Có nó, chính mình tiện thể sẽ càng dễ dàng tu luyện đến cảnh giới cực cao.

Từ ngực có thể cảm nhận rõ ràng một cỗ khí lưu ấm áp, Niệm Băng phát hiện ra ma pháp lực của bản thân so với trước kia ổn định hơn rất nhiều.

Sau ngày Thiên Hoa Bài bị hủy đi, đây là lần đầu tiên hắn có cái cảm giác này, tốc độ hấp thu tiên thiên chi khí rõ ràng so với trước nhanh hơn không ít. Sau khi mở ra Lệ Trung huyết Niệm Băng mờ mờ có thể cảm giác được.

Tiên thiên chi khí đối với việc tu luyện bảy đại khiếu huyết có quan hệ rất lớn. Chỉ có hoàn toàn lợi dụng tiên thiên chi khí, mới có thể khiến cho hắn tiến hóa nhanh hơn. Nhờ nắm giữ được phương pháp hấp thu tinh hoa thiên địa, tốc độ hấp thu tiên thiên chi khí của hắn rõ ràng tăng cường. Chỉ là cho tới bây giờ, Niệm Băng đã không biết rõ giữa tiên thiên chi khí và ma pháp lực của mình thì đến tột cùng có cái gì liên lạc với nhau, chẳng lẽ thật sự chỉ đơn giản là phụ trợ tác dụng thôi sao?

Lại một tháng mau chóng trôi qua, sự kiện phát sinh của Nhị hoàng tử đã từ từ được thu xếp bình ổn, cả tòa Băng Nguyệt Thành đã bình tĩnh trở lại nhưng bên trong mọi người đều hiểu được rằng trước khi bão táp nổi lên thì mọi thứ đều yên tĩnh như vậy.

Mật thất Băng Nguyệt Đường, chi nhánh Huyết sư giáo

Đại Trưởng Lão thở dài một tiếng nói:

” Xem ra thiên phú mới là trụ cột của một đỉnh cấp cao thủ, mấy lão đầu bạc chúng ta trong khoảng thời gian qua đều đã thử tất cả các loại phương pháp khác nhau nhưng đều không thể khiến cho chúng ta cảm nhận được một tí tiên thiên chi khí nào. Càng không phải nói đến bảy cái khiếu huyết mà người đã miêu tả.

Chúng ta đều đã già rồi!!! Thời gian đã không cho phép chúng ta có thể làm thêm một đợt phá trọng đại trong đời được nữa.”

Niệm Băng sau khi mở ra Lệ Trung huyết cũng không hề nóng lòng lục lợi tìm cách sử dụng Lệ Trung huyết, mà lại không ngừng khổ tu ma pháp lực của chính mình. Băng vào tác dụng điều hoà của tiên thiên chi khí, đẩy mạnh tốc độ tiến bộ của ma pháp lực, còn Thiên Nhân huyết sau khi đạt đến trung kỳ cảnh giới cũng đã mang đến cho hắn rất nhiều điều kinh hỉ.

Trước kia không thể khống chế được những vi lượng cực tiểu nhưng bây giờ đều có thể thoải mái mà làm. Đặc biệt là đối với những ảnh khôi lỗi (con rối bằng bóng mờ) đã có thể khống chế một cách vi diệu, cùng với sự biến hoá của thiên nhân linh vực đã đạt đến một tầm cao mới.

Tiên thiên linh vực, quả nhiên cũng theo sự gia tăng của tu vị mà được tăng cường. Hẳn thực sự hi vọng bảy vị trưởng lão có thể trở nên mạnh hơn nữa.

Bảy vị trưởng lão đều là các vũ thánh hoặc ma đạo sư thâm niên, nếu bọn họ có thể đột phá đạt tới tân cảnh giới mới, vậy thực lực của Huyết sư giáo chắc chắn sẽ nâng lên một bậc thang rất cao, thậm chí có thể giải quyết được cả những hạn chế về tuổi tác của bọn họ.

Nhưng quả thực tiên thiên chi khí cũng không phải dễ dàng như trong tưởng tượng, dù Niệm Băng đã không hề lưu lại chút gì, hoàn toàn đem hết những linh ngộ trong quá trình tu luyện nói cho bảy vị trưởng lão.

Nhưng một tháng đã qua, bảy vị trưởng lão vẫn cứ bảo trì cảnh giới vốn có lúc trước, thậm chí cả một tia tiên thiên chi khí cũng không có sinh ra.

”Đại trưởng lão, ngài cũng không cần phải nản chí. Con nghĩ, chỉ cần cố gắng, các vị trưởng lão nhất định sẽ có được đột phá.”

Niệm Băng vừa nói vừa cân nhắc những sơ hở trong quá trình tu luyện, nhưng hần lại phát hiện ra rằng chính mình có thể mở ra Thiên Nhân huyết và Lệ Trung huyết, đại bộ phận đều là bởi vì hoàn cảnh đặc thù cùng với vận khí mà đạt được. Mấy thứ này thì làm sao truyền thụ được đây.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, khiến Niệm Băng bừng tỉnh lại từ trong suy tư :

” Vào đi”

Cánh cửa mở ra, Băng Nguyệt Đường, Đường chủ Ngân Năng từ bên ngoài tiến vào, cung kính nói:

” Giáo chủ, Băng Tuyết nữ thần tế tự đã rời khỏi Băng Thần Tháp, đang hướng về phía Băng Nguyệt thành mà bay đến, theo cùng còn có sứ giả của Băng Nguyệt Đế Quốc.”

Niệm Băng nhãn tình sáng rực lên:

”Tốt, quả nhiên là đã đến. Ngân đường chủ, truyền lệnh của ta, 500 huyết vệ binh của Huyết sư đường chuẩn bị, tùy thời mà xuất kích. Bảy vị trưởng lão, các ngài cũng nên động thủ thôi.”

Vừa nói xong, hần từ trong lòng ngực lấy ra bảy ma pháp quyển trục, phân ra lần lượt đưa cho bảy vị trưởng lão

” Bảy quyển trục này là vật bảo hộ tính mạng tối hậu, khi sự tình đã không thể xoay chuyển, các ngài cũng không cần miễn cưỡng, lập tức mở quyển trục này ra.

Những quyển trục này đã được định vị ở trong Băng Nguyệt Thành, các ngài sau khi trở về hãy trực tiếp đến đây chờ ta.

Các vị trưởng lão, mọi chuyện đều phải lấy an toàn làm trọng, lần hành động này lại các ngài phải càng chú ý nhiều hơn.”

Bảy vị trưởng lão trước sau lần lượt tiếp nhận ma pháp quyển trục từ Niệm Băng, Đại Trưởng lão mỉm cười nói:

” Giáo chủ, người yên tâm đi, muốn tiêu diệt mấy bộ xương già này của chúng ta cũng không phải dễ đâu.

Huống chi, còn có nhiều người như vậy bao vây, lợi dụng tình thế là chuyện mà Huyết sư giáo chúng ta am hiểu nhất đó.”

Niệm Băng gật gật đầu:

” Điều các ngài cần làm chính là kéo dài thời gian, vạn lần không nên đánh bừa. Một khi Băng tuyết nữ thần tế tự phát động Thần Hàng Thuật, nhất định phải lập tức xé mở quyển trục chạy trốn.

Buồn cười nhất là tên Đại Hoàng Tử Yến Cực kia lại cho rằng mười một cao thủ cấp bậc vũ thánh có thể giết được một vị thần hàng sư. Nhưng chắc hần đã không biết đến uy lực của thần hàng thuật chân chính.”

Với cảnh giới ma đạo sư và vũ thánh mà tiến đến thần hàng sư cùng thần sư, mặc dù chỉ cách biệt một cảnh giới nhưng thực lực cũng đã hơn kém không biết bao nhiêu lần.

Lúc trước Băng Tuyết thần nữ tế tự chỉ mới trở thành thần hàng sư không lâu, đã có thể dựa vào thực lực của bản thân đối đầu với 3 đại cao thủ ma đạo sư bao gồm cả Hoả diễm sư vương Dung Diễm mà toàn thắng trở về. Hôm nay đã là hai mươi năm sau, bà ta tuyệt đối lại càng cường đại hơn rất nhiều, đương nhiên có thể cùng mười một cao thủ vũ thánh cùng ma đạo sư đối địch, nhưng một khi bà ta không tiếc hao phí pháp lực lại chấp nhận chịu sự tổn hại của bản thân mà thi triển thần hàng thuật. Cho dù số lượng cao thủ có thêm nhiều hơn cũng vô pháp chống đỡ.

Niệm Băng đã từng nghe mấy vị long vương nói qua, cho dù với thân thể cường hãn của Long vương nếu một khi mười hai cấp ma pháp cấm chú thi triển ra thì dưới lực công phá kinh khủng của siêu cấp ma pháp ấy cũng phải chịu thương tích không nhỏ.

Cho nên trừ khi vạn bất đắc dĩ, ai cũng không dễ dàng gì mà thi triển hơn mười một cấp ma pháp, dù sao tác hại của nó cũng quá lớn, vì thế hẳn chỉ giao nhiệm vụ cho bảy vị trưởng lão là cầm cự chứ không phải liều chết đánh giết.

Cùng với Niệm Băng bên này, Đại Hoàng tử phủ cũng đã đồng thời phản ứng, 5 ngàn tinh binh sớm đã được Đại hoàng tử an bài bên trong các đình viện bí mật của Băng Nguyệt Thành, chỉ cần hấn ra lệnh một tiếng, lập tức có thể triển khai hành động.

Niệm Băng một mình trở lại bên trong lữ điếm, Băng Nguyệt Thành sắp sửa phát sinh đại biến rung chuyển trời đất, hẳn phải đảm bảo sự an toàn cho Miêu Miêu

” Niệm Băng ca ca, huynh đã trở về rồi, thật tốt quá!!! Hôm nay Băng Vân tỷ tỷ đã đi khỏi, Miêu Miêu chỉ còn một mình, rất là buồn chán đó!!!”

Miêu Miêu hí hí cười chạy đến trước người, dùng sức lắc lắc, lôi kéo bàn tay to của hấn

Niệm Băng tự nhiên biết Băng Vân đi làm việc gì, Băng Tuyết nữ thần tể tự đã tới Băng Nguyệt thành. Băng thần tháp đệ tử tự nhiên phải ra khỏi thành nghênh đón, nàng ta vắng mặt cũng tốt, đỡ cho mình phải dùng thủ đoạn để tránh né, mỉm cười nói:

” Miêu Miêu, hãy đi cùng Niệm Băng ca ca nào, ca ca tìm cho muội một chỗ mới tốt hơn nhiều.”

Miêu Miêu ngẩn người, nói:

” Còn Băng Vân tỷ tỷ thì phải làm sao bây giờ? Tỷ ấy trở về mà không thấy chúng ta sẽ rất sốt ruột đó.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

” Không việc gì, ca ca sẽ liên lạc với nàng ta sau, đi nhanh nào, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này.” Hấn còn rất nhiều việc phải làm, một khắc cũng không muốn chậm trễ.

Miêu Miêu sắc mặt có chút trắng bệch: ” Ca ca, có phải là bởi vì Băng Vân tỷ tỷ muốn bắt huynh đứng không?”

Lúc này đến lượt Niệm Băng rùng mình:

” Miêu Miêu, muội cũng đã biết rồi sao?”

Miêu Miêu gật gật đầu:

” Muội nghe được Băng Vân tỷ tỷ dùng thủy tinh cầu cùng người khác nói chuyện muốn bắt huynh về cái tháp gì đó. Ca ca, muội thấy Băng Vân tỷ tỷ, là một người tốt, nhưng không biết vì lý do gì tỷ ấy lại muốn bắt huynh đi.”

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, nói :

” Việc này một, hai câu cũng không thể giải thích rõ ràng được, về sau này ca ca sẽ nói cho muội nghe, chúng ta nên đi thôi.

Trong Băng Nguyệt thành này sắp phát sinh biến hoá rất lớn, ca ca mang muội đến một nơi an toàn cái đã, khi mọi chuyện bình yên trở lại, ca ca sẽ đưa muội về nhà được không?”

Miêu Miêu nhu thuận gật gật đầu, vội vàng chạy trở về phòng, thu nhặt chút hành lý đơn giản của mình. Niệm Băng cũng không có phát hiện, trong cặp mắt to tròn động lòng người kia của Miêu Miêu hiện lên một tia quang mang giảo hoạt.

Niệm Băng cùng Miêu Miêu thẳng tiến vào bên trong mật thất của Băng Nguyệt đường, lệnh cho bọn hạ nhân của Huyết sư giáo chiếu cố thật tốt cho Miêu Miêu. Sau đó hấn tiện thể lập tức rời khỏi Băng Nguyệt đường, nhắm thẳng phủ Nguyên soái mà đi. Lúc này, năm trăm huyết vệ Huyết sư đường của Huyết sư giáo đã tập kết xong.

Trong mật thất Miêu Miêu, khẽ mở cửa, trộm trộm nhìn quanh các hướng ở phía bên ngoài. Lúc này bọn giáo chúng của Huyết sư giáo vì sắp đến thời khắc hành động đều vô cùng bận rộn, không hề có ai chú ý đến tiểu nhà đầu này.

Một lần nữa đem cánh cửa sau lưng đóng lại thật khẽ, Miêu Miêu hí hí cười, nhẹ giọng ngâm xướng:

” Vì ta, Hi Vân, gọi tên người về, Xuất hiện đi nào, sủng vật của ta, Cường Cường.”

Đôi mắt Miêu Miêu loé lên ánh hào quang nhu hoà, một cái lục mang tinh màu trắng rõ ràng xuất hiện trước mặt nàng, quang mang chợt loé lên thành linh một con gì đó đen ngòm đã xuất hiện ở dưới đất trước mặt nàng. Nếu lúc này có ai đó mà bắt gặp cảnh tượng kia, nhất định sẽ phải giật mình đến không thể ngâm miệng lại được. Bởi vì, xuất hiện trước mắt Miêu Miêu là một con gián thật lớn, ước chừng có lẽ đó là một con gián lớn nhất có thể tồn tại được trên cõi đời này. Đường kính thân thể nó cũng gần một thước, lông lánh toả ra quang mang nhàn nhạt, hai sợi râu rất nhỏ đang đưa đưa đưa đưa. Thân thể đang quỳ rạp trên mặt đất vẫn không hề nhúc nhích chút nào.

Miêu Miêu đá con gián một cước, sáng giọng :

” Không được ngủ!! Trong mấy con tiểu sủng vật của ta, người là một tên lười biếng nhất trong bọn chúng đó.”

Con gián lớn lúc này mới giật giật, ở trên chân của Miêu Miêu cọ cọ vài cái thân thiết. Trong đôi mắt Miêu Miêu quang mang chợt loé, trên mặt đất thân thể con gián lớn xoay tròn một vòng rất nhanh, một tầng khí đen lay động giữa không trung, hắc quang bao phủ lấy thân thể của Miêu Miêu. Miêu Miêu tiến về phía trước một bước, đứng ở trên lưng con gián.

Con gián khổng lồ này được nàng gọi về cũng không có lực công kích gì, nhưng lại là một con vật có tài hoá thân tốt nhất. Khi còn đang ở giai đoạn đệ nhất biến, con gián từng bằng vào khả năng biến ảo của mình tiện thể cũng đã lừa gạt cả Phượng Nữ. Bây giờ đã bước sang giai đoạn đệ nhị biến, công năng thủ hộ của nó lại càng mạnh hơn.

Dưới quang mang hắc sắc vây quanh, Miêu Miêu lại ngâm xướng tiếp: ” Vì ta, Hi Vân, gọi người về, xuất hiện đi nào, Sủng vật của ta Điềm Điềm

Quang mang chợt loé, một cái đầu chuột thật lớn đã được hình thành, con chuột lớn Điềm Điềm loạng choạng nguẩy cái đuôi. Cái mõng đầy mỡ của nó ngo ngoáy, nó dùng đôi mắt màu đỏ sậm nhỏ nhắn của mình nhìn Miêu Miêu. Thông qua tinh thần lực đặc thù của Bạch Nhân, Miêu Miêu lập tức ra lệnh cho Điềm Điềm.

” Đến lượt con chuột béo nhà người làm việc rồi!!

Ám ma thử chính là cao thủ trong việc truy tìm, Điềm Điềm, người tiện thể ở phía trước dẫn đường đuổi theo Niệm Băng ca ca. Cường Cường, người đi theo sau Điềm Điềm nhưng không được để mất dấu nghe chưa.”

Con chuột Điềm Điềm có điểm giống Cường Cường lúc trước, nhanh chóng di chuyển trên mặt đất, Thân thể to lớn của nó đã rất nhanh chui xuống lòng đất, mà con gián Cường Cường trên lưng hắc sắc quang mang rõ ràng càng thêm cường thịnh, Miêu Miêu đặt thân ngồi xổm xuống, dưới tác dụng của hắc quang kia, tự như cùng với thân thể của con gián hoà làm một.

Động tác của con gián rất nhanh, vù một cái, đã nhân tiện đuổi theo Điềm Điềm, chui xuống đất mà đi. Mật thất Băng Nguyệt đường vốn được bảo vệ nghiêm ngặt, thể nhưng đã bị thủng một lỗ rộng hơn cả thân người.

Kỳ thật ngay cả Miêu Miêu cũng không nghĩ tới, nàng luôn rất muốn cùng Niệm Băng ở cùng một chỗ!!!

Băng Nguyệt Đề Quốc hoàng cung

Dù đã thập phần suy yếu thể nhưng đế quốc hoàng đế Yến Thiên Nam, sau khi nghe được tin tức Băng Tuyết nữ thần tể tự sắp đến, tinh thần rõ ràng cũng đã tốt lên không ít. Dưới sự giúp đỡ của bọn cung nữ, lão hoàng đế nữa thân người ngồi dậy, hướng đến Đoàn trưởng hoàng gia thủ hộ quân đoàn Lô Đạo Phu hạ lệnh:

” Lô Đạo Phu, Băng Tuyết nữ thần tể tự đã tới Băng Tuyết thành rồi ư!! Ta thân thể không được tốt, người nhân tiện đại diện cho ta, lập tức dẫn ba nghìn tinh binh hoàng gia thủ hộ quân đoàn đến cửa thành nghênh đón. Ta nghĩ, các cao thủ của Băng thần tháp đã đi trước rồi.”

Lỗ Đạo Phu là người ngay thẳng, được Yến Thiên Nam tín nhiệm rất lớn, hắn có chút kinh ngạc nói:

” Bệ Hạ, Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân, vốn là cường giả tối thượng tồn tại trên đại lục, lại có người của Băng thần tháp bọn họ ra nghênh đón. Thần nghĩ, không cần thần phải đi nữa, bảo vệ an toàn của Bệ hạ mới là chức trách trọng yếu nhất của thần. Thần nghĩ, Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân cũng sẽ không để ý đến mấy lễ tiết này đâu.”

Yến Thiên Nam đã cho bọn cung nữ tả hữu lùi ra phía sau, hít sâu một ngụm khẩu khí, chấn tĩnh lại chút tinh thần, nói:

” Ta đương nhiên biết Băng Tuyết nữ thần tế tự không cần phải rào đón, ta cho người đi nghênh tiếp nàng ấy nguyên nhân lớn nhất không phải ở Băng Tuyết thần nữ tế tự.

Băng Tuyết nữ thần tế tự sắp đến, dĩ nhiên Đại hoàng tử, với thể lực của y, không lý do gì lại không biết, lấy tài trí của hắn mà xét cho dù trước đó không nghĩ tới quyết sách của ta, thì vừa nghe nói Băng Tuyết nữ thần tế tự xuất hiện, tất nhiên sẽ có phản ứng.

Tại thời điểm này, Vân Nhi lại là người có thể gặp phải nguy hiểm lớn nhất, ta cho người đi đón Băng Tuyết nữ thần tế tự, chính là có ý muốn người thuận tiện đem Yến Vân đón vào trong cung. Lúc này đã có Băng Tuyết nữ thần tế tự tọa trấn, ta có thể tuyên bố người kế thừa ngôi vị. Ta mặc dù tuyệt đối là chủ nhân ở trong hoàng cung này, nhưng có thể làm cho ta tín nhiệm cũng chỉ có một mình người, hoàng cung thủ hộ quân đoàn mặc dù chỉ có một vạn người, nhưng cao thủ nhiều như mây, người dẫn theo ba nghìn người đi đón Yến Vân trở về mới có thể đảm bảo an toàn của hắn. Người yên tâm, ta nhất định sẽ kiên trì đến lúc các người trở về. Khụ khụ... ”

Một hơi nói nhiều như vậy, lão hoàng đế có chút khó thở, ho liên vài tiếng, sắc mặt trở nên càng thêm trắng bệch không còn chút khí sắc nào.

Lỗ Đạo Phu trong lòng cả kinh, hắn nhận không được đành nói: ” Bệ hạ, ý của ngài là Đại điện hạ có thể gây khó khăn cho Ngũ điện hạ ư?”

Yến Thiên Nam cười khổ nói:

” Mặc dù lúc trước tại thời điểm ta bước lên ngôi vua, người còn chưa được tiến vào hoàng cung, nhưng người đã nghe nói qua ta làm thế nào mà kế thừa ngôi vị hoàng đế rồi chứ. Vì có thể nắm giữ quyền lực của một quốc gia, cho dù đối mặt chính là thân huynh đệ của chính mình, thì cũng chẳng cần nề nang gì mà không hạ thủ. Tốt lắm, người nhân tiện mau đi đi, càng chần chờ thì càng dễ sinh biến. Ta nghĩ, đại hoàng tử đã nhanh chóng điều động binh mã rồi đó.”

” Bệ Hạ, Thất hoàng tử cầu kiến. Ngài ấy còn cố ý mang theo một vị thầy thuốc, giúp ngài chữa bệnh”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của tổng quản thái giám.

Yến Thiên Nam trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, e rằng trong lòng, chỉ có đứa con thứ bảy này mới có thể khiến chính mình an lòng một chút.

Từ sau khi Yến Phong cùng tiểu nữ của Tuyết Phách là Tuyết Ngọc kết hôn đến nay. Yến Phong cứ cách vài hồi, mỗi ngày đều vào hoàng cung thăm nom Yến Thiên Nam. Hắn mặc dù rất ít nói, nhưng Yến Thiên Nam lại nhìn thấy được sự ân cần xuất phát từ trong lòng đứa con trai này.

Làm cho Yến Thiên Nam vui mừng lại chính là đứa con mà mình ít quan tâm để ý nhất. Hắn chưa bao giờ hướng mình đưa ra yêu cầu gì, mỗi lần đến đều chỉ lặng lẽ bầu bạn với mình một đoạn thời gian rồi lặng lẽ rời đi, ngẫu nhiên nói chuyện với nhau vài câu, âm thanh của hắn vẫn thường lãnh đạm như trước đây. Yến Thiên Nam đột nhiên phát hiện, cả đời mình làm vua, rốt cuộc đến cuối cùng ở bên cạnh mình chăm nom cũng chỉ có mỗi đứa con trai này

Yến Thiên Nam hướng ánh mắt tới Lỗ Đạo Phu, nói:

” Để cho hắn vào đi.”

Lỗ Đạo Phu cung kính hướng Yến Thiên Nam hành lễ rồi mới lui ra ngoài, hắn đã dựa theo mệnh lệnh được Yến Thiên Nam giao phó mà thi hành

Cánh cửa lại mở ra, Yến Phong dẫn theo một gã trẻ tuổi mặc áo vải màu xám đi vào, Yến Thiên Nam mỉm cười nói:

” Phong nhi, con như thế nào lại tới nữa rồi, sao không ở nhà mà bồi tiếp thê tử của mình đi?

Đáng tiếc phụ hoàng thân thể đã không thể đi đứng được nữa, nếu không nhất định sẽ chủ trì hôn lễ cho các người.”

153. Chương 152: Băng Tuyết Nữ Thần Tể Tự Lai Lâm

” Phụ hoàng, người nên lấy thân thể làm trọng, hôm nay Hoàng nhi mang đến một vị quang hệ ma pháp sư. Có lẽ, hẳn đối với việc trị liệu thân thể của người sẽ có vài điểm hữu dụng nhất định.”

Vừa nói, ánh mắt của hắn cũng nhất thời chuyển hướng đến thanh niên mặc áo xám ở trong phòng

Người mặc áo xám này chính là Niệm Băng. Vừa nghe Yến Phong giới thiệu về mình, liền vội vàng cung kính hướng về Yến Thiên Nam hành lễ.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vị quốc vương của Băng Nguyệt đế quốc. Lúc này vị quốc vương chẳng khác gì một lão nhân già nua theo năm tháng (phong chúc tàn niên), đã không còn chút uy nghiêm nào của một vị đế vương

” Niệm Băng xin ra mắt Bệ Hạ”

Yến Thiên Nam miễn cưỡng nhấc tay xuống, nói:

” Đứng lên đi, không cần phải phiền toái như thế!! Thân thể của ta, ta tự rõ hơn ai hết. Phong nhi, hôm nay con tiện thể ở nơi này nói chuyện với ta nhiều hơn một chút đi.

Thời gian còn lại của Phụ Hoàng cũng đã không còn nhiều nữa rồi, hy vọng cuối cùng của ta là khi chết đi còn có một đứa con trai ở bên cạnh tiễn biệt”

Yến Phong trong mắt toát ra một tia quang mang phức tạp. Sau nửa ngày hắn mới yên lặng gật đầu. Lúc này, trong lòng hắn hiện lên vẻ mặt của mẫu thân khi người đã hồn lìa khỏi xác. Về mặt đó, cả đời hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được

Yến Thiên Nam ánh mắt có chút mờ lung, thở dài một tiếng nói:

” Kỳ thật, ta biết ta rất có lỗi với mẫu thân của con. Sinh con ra trong thế giới này căn bản là một sự ngoài ý muốn của ta.

Ta không phải là một người cha tốt, cũng không phải là một vị vua tốt, cả cuộc đời này của ta cứ vội vội vàng vàng mà trôi đi mất, mất thấy muộn thì cũng đã kết thúc rồi, kết thúc hết rồi....”

Niệm Băng bình tĩnh đến bên giường, nâng nửa thân trên của Yến Thiên Nam dậy.

Lúc Yến Phong cùng Niệm Băng tiến vào gian phòng phía sau, nhất thời đi theo sau còn có tám tên cao thủ của hoàng cung, bọn họ đều có thực lực của Vũ đầu gia, ngoại trừ người được Yến Thiên Nam tín nhiệm nhất thì bất cứ người nào đến gặp lão đều sẽ có mấy tên thị vệ hoàng cung này dẫn đường. Mắt thấy Niệm Băng hướng về thân thể của Yến Thiên Nam, tám tên hộ vệ đồng thời đều tiến lên một bước.

Niệm Băng liếc mắt một cái nhìn về đám hộ vệ này, thấp giọng nói:

” Bệ Hạ, có thể để thảo dân thử một lần được không, có lẽ đối với ngài sẽ có chút giúp ích nào đó. ”

Yến Thiên Nam gật đầu:

” Khó mà có được một mảnh hiếu tâm của Phong nhi, người tiện thể xem thử một lần đi vậy. Dù sao ta đối với bản thân, cũng đã không còn hi vọng gì nữa rồi.”

Niệm Băng hít sâu một ngụm khẩu khí, một tay đỡ lấy thân thể của Yến Thiên Nam, tay kia dán chặt trên lưng lão, thông qua Thiên Nhân huyết linh mạch cảm thụ, hắn rất nhanh đã rõ tình hình thân thể của Yến

Thiên Nam. Mặc dù hần đúng là mang trong mình một mục đích khác khi đến nơi này, nhưng cũng không khỏi cúi đầu phát ra một tiếng kinh hô khe khẽ

Yến Thiên Nam lạnh nhạt cười nói:

” Đã phát hiện được rồi sao? Ta hiện tại có thể duy trì cái mạng này, đều là nhờ vào các loại dược liệu quý khác nhau điều chế, nên mới ở thời điểm không còn trẻ này mà còn chưa ra đi được. Vì ngay lúc này, tại nơi đây đang diễn ra việc tranh đoạt ngai vị hoàng đế nên ta đành gắng gượng chút hơi tàn. Ta đã bị thương rất nặng, ngủ tạng

(gồm gan, tim, tỳ, phổi, thận được phân chia theo các thuộc tính lần lượt là mộc, hoả, thổ, kim, thủy- Thuyết Ngũ Hành trong cơ thể con người) trong cơ thể đã chịu tổn thương lớn, mặc dù đã trải qua quá trình điều trị nhiều năm nhưng vẫn như trước không hề có chút khởi sắc.

Thêm nữa làm một Đế vương, phải đối mặt với quá nhiều sự cám dỗ, tử sắc càng làm thương thể thêm phần nghiêm trọng. Thân thể của ta sớm hoàn toàn bị thối hoá, bản thân không thể cứu chữa được rồi. Ta dù sao cũng đã từng tu luyện võ kỹ, đối với thân thể chính mình, thập phần tinh tường.

Quang minh ma pháp mặc dù tác dụng trị liệu cực mạnh, nhưng không thể chữa được bệnh, dù cho là ma pháp sư cường đại đi nữa, cũng không có khả năng một lần nữa hồi sinh thân thể cho ta.

Ta đã nghe Băng Tuyết nữ thần tế tự nói qua, thân thể ta như vậy nếu muốn có thể khôi phục, trừ phi có mười hai cấp quang minh ma pháp Thần Hàng Thuật trợ giúp cho ta một lần nữa tái tạo lại toàn bộ gân cốt cùng ngũ tạng trong cơ thể mới có thể hồi phục sinh cơ. Nhưng khắp cả Ngưỡng Quang đại lục này làm gì có một cao thủ như vậy, cho nên các người không cần phải uống phí khí lực nữa.”

Niệm Băng rõ ràng cảm giác được, thân thể Yến Thiên Nam đang suy kiệt đi rất nhanh. Lão bây giờ quả thật chỉ còn một hơi tàn, dù ý niệm chấp nhất còn khiến lão chưa chết đi, nhưng một khi chút hơi tàn này đã xong, thì tính mạng của lão cũng theo đó mà chấm dứt.

Niệm Băng chậm rãi nhắm mắt lại, thông qua sự thúc đẩy của linh hồn, luồng tiên thiên chi khí nồng hậu chậm rãi theo hữu chưởng của hần quán nhập vào trong cơ thể của Yến Thiên Nam, hần phát ra Tiên thiên chi khí với tốc độ rất chậm, bởi thân thể Yến Thiên Nam đã rất suy yếu nên sẽ khó mà chịu đựng nổi nếu đột ngột truyền vào cổ lực lượng lớn

Yến Thiên Nam chấn động toàn thân, dưới tác dụng điều hoà của Tiên thiên chi khí, trên mặt lão tản mát ra một tầng nhàn nhạt màu đỏ, vốn thần sắc không ngừng suy yếu, tại giờ khắc này, lại có vẻ như đã khá hơn rất nhiều. Trong mắt lão toát ra sắc thái kinh ngạc:

”A!!! Đây tựa hồ như là tiên thiên chi khí mà!!

Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng đã từng dùng tiên thiên chi khí giúp ta trị liệu. Phong nhi, không nghĩ tới con còn có một bằng hữu như vậy.”

Lão đương nhiên biết tiên thiên chi khí đại biểu cho cái gì, mặc dù lão cảm giác được tiên thiên chi khí của Niệm Băng cũng không mạnh mẽ như của Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhưng lại có chỗ thuần khiết hơn rất nhiều, người như vậy tuyệt đối là rất đáng được tôn kính, cho nên lão mới không gọi Niệm Băng là thủ hạ của Yến Phong mà xưng là bằng hữu.

Niệm Băng nói:

”Bệ Hạ, ngài nên tận lực tiết kiệm lời nói, thảo dân muốn thử dùng tiên thiên chi khí giúp ngài trị liệu một chút thương thể trong cơ thể.”

Yến Thiên Nam lắc lắc đầu :

” Vô dụng thôi, tiên thiên chi khí của người chỉ có thể cầm cự tính mạng của ta, nhưng không cách nào khôi phục những tổn thương bên trong nội tạng. Bất quá, có tiên thiên chi khí của người duy trì, nói vậy ta cũng có thể đợi cho Băng Tuyết nữ thần tế tự đến đây.”

Quả thật, tiên thiên chi khí thật sự không thể trị liệu những trọng thương của Yến Thiên Nam, phát hiện ra thân thể Yến Thiên Nam đã không cách gì cứu chữa nổi, Niệm Băng trong lòng ngược lại cảm thấy gánh

nặng đã nhẹ đi không ít.

Hắn nhìn thấy được, mấy ngày nay Yến Phong cùng Yến Thiên Nam không ngừng tiếp xúc, hận ý của Yến Phong đối với vị cha già này tựa hồ đã giảm đi rất nhiều. Hắn đã từng mấy lần nói qua bản thân rất muốn giết chết lão vua già này. Mặc dù chính hắn rất hận, nhưng không có Yến Thiên Nam cũng sẽ không có hắn tồn tại nên hắn mới trong khoảng khắc cuối cùng này muốn tận hiếu một lần.

Lúc này, Yến Thiên Nam thật sự đã không thể cứu được nữa, Niệm Băng nghĩ đến bản thân mình tự nhiên sẽ không gặp phải tâm lý mâu thuẫn nảy sinh trong lòng. Hắn cũng không phải chỉ lợi dụng Yến Phong như một công cụ, Yến Phong còn là bằng hữu của hắn. Kêu Yến Phong đối đãi với Tuyết Ngọc, đã nói lên tất cả, trong nhận thức của Niệm Băng đã coi hắn như là bằng hữu thật sự rồi. Có lẽ, đã có thể nói đó là tình huynh đệ!!

Vì đạt được mục đích của mình mà sát hại cha của huynh đệ, Niệm Băng liệu có thể

làm nổi không???

Trước khi đến nơi này hắn cũng đã quyết định, nếu Yến Thiên Nam còn có thể cứu được, cho dù có hành động chính biến lần này, hắn cũng sẽ giúp Yến Thiên Nam chữa trị thật tốt. Khi đó, mặc dù việc Yến Phong kế vị trở nên vô vọng, nhưng ít nhất hôn sự kia với Long Linh cũng đã được giải quyết tốt rồi.

Kể cả Yến Phong cũng không hề biết đến suy nghĩ trong lòng Niệm Băng lại phức tạp đến thế, mắt thấy Yến Thiên Nam khí sắc đã có tốt hơn rất nhiều, thần sắc trên mặt hắn cũng nhu hoà hơn một ít:

” Phụ hoàng, người nghĩ ngơi tĩnh tâm một chút đi, ta sẽ cùng người ở chỗ này không đi.”

Yến Thiên Nam lắc lắc đầu nói:

” Không, ta có lời muốn nói với con, nếu bây giờ không nói, có lẽ từ nay về sau cũng sẽ không còn cơ hội để mà nói nữa. Phong nhi, con muốn nghe chuyện xưa của ta và mẹ con và cả việc cái nhìn của ta khi đối đãi với con hay không?”

Không đợi Yến Phong trả lời, lão đã tiếp tục nói:

” Năm đó, ta sau khi say rượu đã cưỡng đoạt thân thể cả mẫu thân con, cũng không nghĩ tới thể nhưng lại sinh ra con, vì hổ dữ cũng không ăn thịt con mình. Cho dù là mẫu thân của con không có xuất thân tốt, nhưng con dù sao cũng là con trai của ta. Nhưng khi đó cho dù ta nghĩ thế thì đối với mẹ con các người một ít việc tốt cũng đã không làm được.

Có một số việc các người cũng không thể biết. Kỳ thật ta chính thức lên trở thành đế vương thời gian đến bây giờ cũng chỉ bất quá mười năm mà thôi. Giai đoạn lúc ta vừa kế thừa ngôi vị hoàng đế kia, ta căn bản không thể xưng là nhất quốc chi quân được.”

Yến Phong lạnh nhạt nói:

” Phụ Hoàng, ngài không cần phải nói vậy, ngài muốn nói cái gì ta đã hiểu. Thực ra ngài có thể lên ngôi lên được vị trí như hiện nay, tất cả đều là nhờ có sự trợ giúp của hoàng hậu, không có thể lực khổng lồ của gia tộc bà ta, đã không có ngài ngày hôm nay, nên ngài buộc phải nghe lời của hoàng hậu nói, thậm chí có chút sợ hãi bà ta. Vì thế sau này ngài phải bồi dưỡng thể lực cho mình, điều này mới được thay đổi. Nhưng khi đó ngài cũng đã chính thức quên đi sự tồn tại của ta rồi.

Nếu ta đoán không sai, hoàng hậu đối đãi với ta cùng mẫu thân ra làm sao, chắc hẳn tất cả ngài cũng đều biết. Hoàng hậu cùng mẫu thân của Ngũ ca nhất thời lên kế hoạch giết chết mẫu thân ta, đồng thời đem cho ta một vị sư phó. Các nàng không muốn giết ta, nhưng lại muốn nhìn ta trở thành một nỗi nhục của hoàng thất Băng Nguyệt để quốc bị người đời chê cười, ta nói nhưng vậy có đúng không?”

Yến Thiên Nam có chút kinh ngạc nhìn Yến Phong, cười khổ nói: ” Nguyên lai, con cái gì cũng đều đã biết. Xem ra, ta đã coi thường con rồi.”

Yến Phong than nhẹ một tiếng, nói:

” Nếu cả việc mẫu thân mình bị chết như thế nào cũng không rõ thì ta đã uống công ngài sinh ra ta rồi sao!! Phụ Hoàng người nghĩ ngơi đi, ta không muốn nghĩ rằng bản thân mình có thể hận người. Bất luận

người đối đãi với ta như thế nào, thì ta trên người vẫn luôn chảy huyết thống của người, ta nguyện ý bồi tiếp người đến tận thời khắc cuối cùng, không thể nói hận cũng không thể nói yêu, chỉ đơn giản ta là con của người.”

Yến Thiên Nam ánh mắt đã có chút ươn ướt, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Yến Phong, lão chỉ đành thở dài một tiếng:

” Nhân lúc chưa chết, ta có một lời chân thật muốn nói. Hài nhi, ta thực xin lỗi mẹ con các người.

Đáng tiếc!! Ta đã không có cái gì để bồi thường cho con. Chờ Ngũ ca con đến đây, từ nay về sau, ta sẽ dặn dò hần sau này đối đãi với con thật tử tế, có Tuyết Nguyên Soái đứng sau con. Ta nghĩ, con sau này sẽ có cuộc sống tốt hơn trước kia rất nhiều. Ta có thể làm cũng chỉ có vậy mà thôi.”

Niệm Băng vẫn như trước duy trì tiên thiên chi khí, nhìn thấy Yến Thiên Nam như vậy không khỏi nhớ tới người cha của mình, miễn cưỡng ức chế tình cảm nội tâm, không để bộc phát.

Xem ra hôm nay thật sự sẽ phải quyết định tất cả mọi chuyện thôi. Yến Thiên Nam à!! Nếu người thật sự muốn bồi thường, vậy cứ dựa theo kế hoạch ta đã soạn sẵn mà nhất quyết tiến hành thôi.

Kế hoạch của hần vốn nhất định đánh cuộc từ bên trong đại diện này mà ra, chỉ có thể làm cho Yến Thiên Nam chính thức dựa theo kế hoạch của hần tiến hành, thì cuộc hành động ”Biến Thiên” lần này mới có thể hoàn mỹ, nếu không tất cả đều khó mà nói được.

Nếu ở hoàng cung bên này Yến Phong đang chăm nom cho cha mình, thì lúc này ở phía ngoài Băng Nguyệt thành, những cao thủ của Băng Thần Tháp đã chuẩn bị thật tốt để nghênh đón người có vị trí chí cao vô thượng trong tâm chí bọn họ, Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Băng Vân đứng trong nhóm ba mươi Băng hệ ma pháp sư danh dự ở hàng phía trước. Tại hàng ngũ ma pháp sư này, thực lực của nàng mặc dù không phải là cực mạnh, nhưng nàng là đệ tử được sủng ái nhất của Băng Tuyết nữ thần tế tự, đồng thời cũng là đệ tử có thiên phú tốt nhất của Băng thần tháp.

Ngày hôm nay, Băng Tuyết nữ thần tế tự thông qua thủy tinh cầu liên lạc với nàng, chỉ đơn giản nói chuyện vài câu với nhau, Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng không có nói thêm cái gì khác, chỉ nói cho Băng Vân biết đích thân bà ta sẽ đến Băng Nguyệt thành, bảo nàng tụ họp tất cả chúng nhân của Băng Thần tháp ra tiếp đón.

Nhận được tin tức của Băng Tuyết nữ thần tế tự, Băng Vân từ nội tâm phát ra một trận cao hứng, nàng mơ hồ có cảm giác rằng, sự phò của mình dường như đã có đột phá mới ở lĩnh vực ma pháp, sự đột phá này rất cuộc đến trình độ gì thì khó mà có thể đoán trước được.

Đồng thời, trong lòng nàng cũng có chút buồn rầu vô cớ, nàng cũng không biết liệu sự phò của mình có bắt Niệm Băng đem về Băng Thần tháp hay không, cho dù thực lực Niệm Băng có cường đại đi chăng nữa, hần cũng không có khả năng đối địch với sự phò của mình.

A!!! Điều này rất cuộc là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây??? Băng Vân không thể khẳng định khi Niệm Băng bị bắt thì sẽ phải chịu sự trừng phạt gì!!

Lỗ Đạo Phu sau khi tiếp thụ ý tứ của Yến Thiên Nam chọn từ trong hoàng gia thủ vệ quân đoàn những thị vệ tinh nhuệ nhất, dùng tốc độ nhanh nhất ly khai hoàng cung.

Hần lệnh cho hai mươi người thăng đến Bắc môn mà đi, còn hần thì đi theo ba nghìn chiến sĩ của thủ hộ đoàn trực tiếp đến phủ đệ của Ngũ hoàng tử.

Nghênh đón Băng Tuyết nữ thần tế tự thì không cần bao nhiêu người, chỉ cần cùng bà ấy gặp nhau trên đường đi về hoàng cung vừa lúc đi ngang qua phủ đệ của Ngũ hoàng tử, thì chính mình cùng với các bộ hạ của Ngũ hoàng tử hội hợp, đến lúc đó có Băng Tuyết nữ thần tế tự tọa trấn, sẽ không thể phát sinh ra biến hoá gì nữa

Khi đến nơi, hần cũng không thấy ở phủ đệ của Ngũ hoàng tử phát sinh biến hoá gì nhiều. Tất cả đều giống như lúc bình thường, Đại hoàng tử tựa hồ cái gì cũng dường như không biết, không khí bên trong Băng Nguyệt thành không hề có chút thay đổi nào. Thấy vậy, Lỗ Đạo Phu âm thầm nhẹ nhàng thở phào mấy cái, dù sao, mọi chuyện có thể hoà bình giải quyết không phải rất tốt đó sao?

Rất nhanh hắn đã đi vào cửa thành phía Bắc, cùng Thiên Áo Băng Vân đang cùng đám cao thủ của Băng Thần tháp hội họp một chỗ, cùng đợi Băng Tuyết nữ thần tế tự đến.

Quả thật, Đại hoàng tử cũng không có phái người gây bất lợi gì cho Ngũ hoàng tử, bởi vì hắn biết, điều này không cần thiết.

Xuống tay với Ngũ hoàng tử lúc này, căn bản hắn không cần phải làm, vì việc thi hành mệnh lệnh hạ thủ này đã do đích thân Tuyết Phách nhận lấy.

Hắn đối với Tuyết Phách lúc này vô cùng tín nhiệm, Yến Cực đem toàn bộ thế lực gồm năm ngàn tinh binh giao cho Tuyết Phách khống chế, mà bản thân hắn thì lén lút rời khỏi phủ Đại hoàng tử, đi tới phủ Nguyên Soái của Tuyết Phách, tất cả đều dựa theo kế hoạch tiến hành

Theo như kế hoạch của Đại Hoàng Tử Yến Cực thì động thời cũng chính là kế hoạch do Huyết Sư giáo bày ra.

Lỗ Đạo Phu cùng Băng Vân bọn họ cùng đợi Băng Tuyết nữ thần tế tự đến, nhưng bọn họ không biết rằng Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng không dễ dàng gì đến được Băng Nguyệt thành

Ở trên mảnh Ngưỡng Quang đại lục này nếu hỏi ai là người cao ngạo nhất, thì bất kì ai cũng chẳng cần phải do dự, đáp án nhất định chính là chủ nhân của Băng Thần tháp Băng Tuyết nữ thần tế tự. Sự cao ngạo của nàng là đến từ thực lực của bản thân!! Thử hỏi, cả đại lục duy nhất chỉ có mình nàng là Thần Hàng sư, liệu bản thân thế nào lại không cao ngạo cho được??

Vừa mới xuất quan, Băng Tuyết nữ thần tế tự đã tiện thể tiếp kiến sứ giả đến từ Băng Nguyệt thành. Nàng xem qua phong thư do chính quốc vương Băng Nguyệt đế quốc tự tay viết, không nói thêm điều gì, lập tức đi theo sứ giả rời Băng Thần tháp mà đi. Theo như phong thư mà Yến Thiên Nam viết thì đã rất rõ ràng, Băng Nguyệt đế quốc cử hành việc thay đổi ngôi vị hoàng đế, mời Băng Tuyết nữ thần tế tự tôn kính đến chứng kiến thời khắc trọng đại này.

Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng Yến Thiên Nam đã tiếp xúc nhiều lần nên cũng hiểu rõ được con người Yến Thiên Nam.

Nàng biết rằng Yến Thiên Nam đang muốn cầu cạnh bản thân mình. Kỳ thật, cho dù không có Băng Nguyệt đế quốc chống lưng cho thì địa vị của Băng Thần tháp ở trên đại lục này cũng khó mà bị lung lay. Không ai có thể dễ dàng khiêu khích được nàng ta, thậm chí dù là một đế quốc cường đại cũng không dám. Tuy nhiên, với sự giúp đỡ của Băng Nguyệt đế quốc, Băng Tuyết nữ thần tế tự sẽ có thể đẩy tốc độ tu luyện một cách nhanh hơn và tốt hơn đồng thời kỳ vọng dưới sự giúp đỡ này, bản thân nàng còn có thể ảnh hưởng sâu hơn đối với thế giới. Vì thế, trong sự kiện lần này, nàng sẽ vẫn trợ giúp một ít cho Băng Nguyệt đế quốc.

Tại thời điểm này, không cần phải nghi ngờ gì nữa đây chính là một sự kiện quan trọng cho nhiều năm về sau.

Băng Tuyết nữ thần tế tự không chỉ là một Băng hệ ma pháp sư bình thường, nàng căn bản không cần phải bước đi!!!

Một Băng hệ ma pháp sư với một giai cấp Bạo Phong Tuyết không thể liên tục duy trì trong thời gian dài, nhưng nàng lại dùng nó nhưng là một công cụ cho việc phi hành. Tầng bông tuyết lớn được những cơn gió nhẹ thổi lên, đem nàng cùng với thân thể của vị sứ giả kia bay đi với tốc độ nhanh nhất hướng về thủ đô Băng Nguyệt thành của Băng Nguyệt đế quốc.

Nhìn tốc độ như vậy, có lẽ nhiều nhất chỉ khoảng nửa ngày trời là sẽ có thể đến được Băng Nguyệt thành chứ chẳng chơi.

Yến Thiên Nam lần này phái sứ giả tới mời Băng Tuyết nữ thần tế tự không nghi ngờ gì, đó hẳn là một người xuất sắc được chọn lựa kĩ càng.

Vị sứ giả đang trộm nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự. Đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt được nhân vật ở trong truyền thuyết này.

Nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của Băng Tuyết nữ thần tế tự, lúc này đây hắn mới phát hiện ra rằng nguyên lại một nữ nhân có thể giữ gìn sắc đẹp của mình lâu đến như thế. Tuy nhiên, từ Băng Tuyết nữ thần lại

toát ra hàn khí khiến cho trong lòng hần tràn ngập sự sợ hãi. Bất luận như thế nào, hần cũng đều không thể nghĩ ra được, một nữ nhân đã gần một trăm năm mươi tuổi tại sao lại chỉ giống như một mỹ nhân tuyệt sắc bình thường khoảng hai tám tuổi trở lại thế này? Đáng tiếc, vẻ đẹp động lòng người kia đồng thời lại khiến con người ta ớn lạnh.

Băng Tuyết nữ thần tế tự, thường có một thói quen không đổi, đó là mặc trên người một bộ ma pháp bào màu trắng, ở trên thêu một đoá băng hoa tuyết thật lớn nhìn vô cùng tinh tế, loé ra những tia lam quang nhàn nhạt. Mái tóc dài màu lam tung bay sau lưng, trong đôi mắt xanh lam lạnh băng của nàng tràn ngập băng lãnh, không thể nhìn ra một chút sắc thái tình cảm nào. Xung quanh thân thể bởi vì Băng nguyên tố được ngưng tụ quá độ mà thậm chí có thể thấp thoáng nghe được tiếng kêu lay động của ma pháp nguyên tố. Bạo phong tuyết bao quanh bên ngoài thân thể của nàng ta tự như đã hình thành một vòng tuần hoàn tự nhiên, mỗi một mảnh bông tuyết nhìn qua đều vô cùng trong suốt.

Dưới sự nâng đỡ của Bạo Phong Tuyết, chung quanh không khí rất lạnh, vị sứ giả này mặc dù đầu khí có chút hoả hầu, nhưng dưới thời gian dài bị đông cứng trong băng lạnh thế kia, thân thể đã có chút tê dại. Trong sự giá rét, hần không khỏi sinh ra cảm giác muốn mê man. Đang lúc này, hần đột nhiên thấy được ở phía trước cách đó không xa, bên dưới một đỉnh núi lóng lánh hiện lên sắc đỏ quang mang nhàn nhạt.

Sứ giả có thể thấy được, tự nhiên Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng đã nhìn thấy, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhiệt độ ở xung quanh trong chốc lát dường như bị hạ xuống còn một nửa. Không khí bên ngoài được Bạo Phong tuyết ngưng kết lại, mà kì dị chính là, tại đây đã phong kín thành một không gian bên trong, sức nâng của Bạo Phong Tuyết cũng không có một chút suy giảm nào. Mệnh môn Băng nguyên tố mãnh liệt ba động, Băng Tuyết nữ thần tế tự hàn quang trong mắt đại phóng.

Hoả Long, đúng vậy đó chính là một con hoả long hùng vĩ. Hồng quang nổ phóng, hỗn hợp dưới ngọn lửa nóng rực khiến cho không khí chung quanh vì hơi nước bốc lên mãnh liệt mà trở nên méo mó. Con Hoả long này hình thể thật lớn đang giương nanh múa vuốt mà lao đi, thẳng trong không trung vồ lấy Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Băng Tuyết nữ thần tế tự thân hình phiêu dật trôi trong Bạo Phong tuyết không hề có một thoáng rung động nào, một tầng hào quang màu trắng nhàn nhạt giống như sương mù bình thường xao động trong không khí, nàng chậm rãi hé miệng không phải là ngâm xướng chú ngữ mà ngược lại phun ra một ngụm bạch khí nhàn nhạt.

Phốc!! Một tiếng. Bạch khí cùng với hàn băng đang tan chảy xung quanh thân thể nàng trong nháy mắt dung hợp lại một chỗ tạo thành một lục gia Song Sắc Băng Phong Cầu hướng ra nghênh đón con Hoả long cực lớn kia.

Đang lúc này, Hoả Long đột nhiên xuất hiện biến hoá, khoảng cách cách Song Sắc Băng Phong Cầu còn gần mười trượng, thì thân hình nó thành linh từ hoả hồng màu đỏ chột lóe lên, một lượng nhỏ chuyển sang quang lam. Khí tức quang lam có vài phần quỷ dị đồng thời khiến cho nhiệt độ không khí bao quanh chỉ trong nháy mắt tăng mạnh

Băng Tuyết nữ thần tế tự phát ra một tiếng than nhẹ, nàng không phải vì sự chuyển hoá của Hoả Long mà kinh ngạc, thực ra là bởi vì từ trong con Hoả Long lam sắc kia lại nứt ra một con cự long màu đen. Hắc ám âm tà này cùng với ngọn lửa nóng rực, hợp thành một tổ hợp đen, lam, đỏ chính là Địa Ngục Chi Long. Hai con cự long dưới hình thái cường bạo chột phóng đến. Lúc này chỉ còn cách trước mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự khoảng gần ba trượng. Hai cái tổ hợp đạt đến mười cấp ma pháp này khiến cho Song Sắc Băng Phong Cầu dưới tác dụng của hai cự long ma pháp chỉ trong nháy mắt biến mất, mà tốc độ của hai con cự long lại không hề giảm mà còn tăng lên, dưới sự dẫn động hai con cự long dưới hai loại ma pháp hoàn toàn bất đồng đã hướng tới Băng Tuyết nữ thần tế tự mà lao vào cắn nuốt.

Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt lãnh quang đại phóng, trong đôi mắt lạnh như băng kia lúc này như toát ra vài tia hưng phấn, nàng đã rất lâu rồi không gặp được lực lượng ma pháp sư có dũng khí hướng chính mình xuất thủ. Đương nhiên nàng ta tuyệt đối sẽ không vì đối phương ra tay mà sợ hãi, thậm chí ngay cả lùi về phía sau cũng tuyệt đối không, bởi nàng chính là Băng Tuyết nữ thần tế tự, cũng là duy nhất Thần Hằng sư tồn tại trên đại lục này, đồng thời cũng vì sự cao ngạo của bản thân.

Nâng bàn tay phải trong suốt như ngọc thạch, Băng Tuyết nữ thần tế tự thân thể phiêu dật trong không

trung phẳng phất như đột nhiên có một trọng lực cực lớn kéo xuống. Không hề có một dấu hiệu báo trước nào, chợt rơi xuống, khiến cho vị sứ giả cùng đồng hành trong Bạo Phong Tuyết kia kinh hô một tiếng, mà việc trong nháy mắt đột ngột rơi xuống này cũng vừa kịp thời tránh thoát khỏi sự công kích của hai con cự long

Âm thanh êm ái mà băng lãnh từng chữ từng chữ một được ngâm xướng thành chú ngữ, Băng Tuyết nữ thần tế tự, tay phải phát sáng lên, từ trong lòng bàn tay của nàng xuất hiện một cái lục mang tinh màu lam, một chút kim quang theo hình lục mang tinh màu lam kia bốc lên không trung.

Băng Tuyết nữ thần tế tự cười lạnh một tiếng, thân thể đang rơi xuống chợt đình trệ giữa không trung, tay phải quơ lên trong không trung, động tác như đang tung độc chưởng hướng lên trời cao. Lục mang tinh màu lam kia xoay tròn giữa bầu trời, hoá thành một đạo cột sáng thẳng đứng đường kính cực lớn hướng lên trời cao nghênh đón hai con cự long kia.

Tại thời điểm này, cảm thụ sâu sắc nhất chính là vị sứ giả ở bên cạnh Băng Tuyết nữ thần tế tự, hần giật mình phát hiện ở xung quanh thân thể của Băng Tuyết nữ thần tế tự là tầng băng khí tức bao quanh. Lúc này nổi lên trên đó là một vòng màu vàng chuyển động.

Băng Tuyết nữ thần tế tự, thân hình vốn không hề cao lớn nhưng chỉ trong nháy mắt đã phóng ra khí phách vô cùng khổng lồ. Không!!! Chuẩn xác mà nói, đó là khí chất của một vương giả

Hướng lên tầng không, lưỡng đạo quang mang vàng cùng lam nếu cùng với hai con cự long kia mà so sánh thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng đúng là chỉ bằng cột sáng màu vàng này lại có thể thay đổi khí thế ban đầu của hai con cự long. Chúng nó chỉ có thể lượn quanh cột sáng màu vàng đang xoay tròn dừng đứng kia. Băng Tuyết nữ thần tế tự quát nhẹ một tiếng, quang mang màu vàng kia trong nháy mắt đại phóng. Chỉ tích tắc, diện tích trong vòng mười trượng đã tràn ngập cảm giác hư vô, dường như, đúng là hư vô. Tất cả ma pháp nguyên tố đều bị một cỗ lực lượng không thể hiểu nổi trong nháy mắt hoá giải tất cả. Quang mang chợt loé, hai cự long không một tiếng động đã biến mất

Ở phía dưới, trên đỉnh một ngọn núi, trong bảy vị trưởng lão thì Nhị trưởng lão cùng Ngũ trưởng lão đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, giật lùi về phía sau mấy bước, thân thể vốn ma pháp nguyên tố cường thịnh bao quanh nhất thời ảm đạm đi rất nhiều. Dưới sự dẫn động của áp lực lan truyền trong không khí, ma pháp lực của bọn họ đã chịu sự chấn động không nhẹ.

Đại trưởng lão trong lòng cả kinh, lão mặc dù không tin rằng hai vị huynh đệ của mình liên thủ đối phó với Băng Tuyết nữ thần tế tự có thể tạo nên thương tổn gì cho nàng ta, nhưng cũng không nghĩ tới việc Băng Tuyết nữ thần tế tự lại mau như vậy hoá giải đòn công kích. Mười cấp ma pháp trước mặt nàng an nhiên không gây ra một chút đã kích động nào, càng khiến cho Đại trưởng lão lo lắng hơn chính là Băng Tuyết nữ thần tế tự sử dụng dường như không chỉ đơn thuần là Băng hệ ma pháp

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Đại Trưởng Lão vẫn phát phát tay ra hiệu, nhất thời, năm ngàn cung thủ tinh nhuệ bao phục xung quanh sườn núi xuất hiện. Đám cung thủ này mỗi nhóm gồm mười người, trong đó có sáu người phụ trách việc lắp đặt giá đỡ, ba người phụ trách việc kéo cung, một người có trách nhiệm lắp tên. Bọn họ sử dụng chính là vũ khí có lực sát thương lợi hại nhất cũng là trang bị có khả năng công kích xa nhất trên Ngưỡng Quang đại lục, tên gọi của nó là Diệt Long nỏ. Loại Diệt Long nỏ này ước chừng cao nửa trượng, dài một trượng năm, chiều rộng tầm hai trượng.

Phải ba người dùng sức chân hợp lực mới có thể sử dụng được bàn đạp hơn nửa phải có ròng rọc phụ trợ mới có thể kéo dây cung. Nó xứng đáng với danh hiệu tối cường chiến nỏ. Bởi vì nó vô cùng đắt đỏ, mỗi lần sử dụng đều cần lượng lớn bộ binh điều khiển, vì thế tính linh hoạt của nó là không rộng rãi, nhưng đây là loại nỏ có có uy lực phi thường lớn, dùng để đối phó với trọng kỵ binh và trọng bộ binh lại là thủ đoạn hiệu quả vô cùng. Đại đa số đều dùng chúng để thủ thành, một cỗ trọng nỏ này có thể đồng thời lắp một lúc 3 mũi tên, một khi phóng ra, đủ để tùy ý sát thương mục tiêu trong vòng một trăm bảy mươi lăm thước. Vì vậy trọng nỏ, là vũ khí có độ chính xác phi thường cao, đối với một ít mục tiêu trọng yếu thì khả năng đã kích của nó lại càng cường hãn.

Cây tên mà chiếc nỏ này sử dụng dài hai thước, đầu mũi tên dùng tinh cương chế thành, thân tên to như cánh tay người, quả thực chẳng khác gì một đoản mâu.

Lần này vì phải đối phó với Băng Tuyết nữ thần tế tự, Đại hoàng tử Yên Cực có thể nói là đã dứt khoát

xuất thủ, đội quân mà hẳn theo yêu cầu của Tuyết Phách Nguyên soái đưa đến đây chính là đội trọng nỏ đoàn duy nhất trong Băng Nguyệt đế quốc này. Đối với sự tồn tại của Băng Nguyệt nữ thần tế tự cường đại như vậy, cũng chỉ có loại trọng nỏ này mới có thể gây ra thương tổn nhiều nhất mà thôi.

Đại Trưởng Lão ra lệnh một tiếng, tổng cộng năm trăm trọng nỏ tức thì tiếng kéo dây cung soạt soạt vang lên, một ngàn năm trăm mũi trọng tiễn, nhắm vào Băng Tuyết nữ thần tế tự ở trên không trung.

” Bắn ”

Đại trưởng lão ra lệnh một tiếng, những mũi tên như đoản mâu kia nhất thời hoá thành một trời đầy tên bay, kéo theo tiếng rít vô cùng chói tai. Trong chớp mắt đã bao trùm lấy Băng Tuyết nữ thần tế tự, không còn không gian để có thể tránh né. Dù chỉ cần một mũi tên có thể kích trúng có thân thể của nàng, với khí lực của một ma pháp sư như nàng thì khó mà chịu nổi.

Lúc này, tên sứ giả đi cùng bên cạnh Băng Tuyết nữ thần tế tự sắc mặt đã trở nên trắng bệch, hẳn đương nhiên biết trọng nỏ có uy lực cỡ nào, chỉ có thể dùng hai từ cường hãn mà hình dung thôi.

Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt nổi lên hai luồng tinh quang, tay phải đặt ngang trước ngực, cũng không hề khổng chế Bạo Phong Tuyết để tiến hành né tránh, quang mang màu vàng kia lại theo lòng bàn tay nàng tung bay mà xuất ra. Hào quang loé lên, đem không gian xung quanh hoàn toàn tập trung, sau một khắc, cái cảm giác không gian như hoàn toàn bị sụp xuống lúc trước lại lặp lại một lần nữa. Chỉ là không những tranh thủ đem ma pháp nguyên tố kia mà đồng thời còn cải biến phạm vi bao phủ lực hút của kim quang.

Ngạc nhiên thay, chỉ đứng bèn bồng giữa chùng không này, thế nhưng 1500 mũi trọng tiễn lại chỉ có thể lướt qua thân thể nàng mà đi, Băng Tuyết nữ thần tế tự lập tức khổng chế Bạo Phong Tuyết, đem nàng cùng tế sứ giả đáp xuống mặt đất. Hiển nhiên là loại kim quang kia mặc dù cường đại nhưng cũng phi thường hao phí pháp lực, nàng cũng không muốn ở trong không trung để trở thành bia ngắm cho năm nghìn trọng nỏ binh ở phía dưới.

Đại trưởng lão quang mang trong mắt đại phóng, trầm giọng nói:

” Cơ hội tới rồi, đi theo ta nào ”

Đi theo lão tự nhiên không phải là đám binh lính tầm thường kia mà là mười một đạo thân ảnh đồng thời bay lên. Tám người phía trước, ba người đằng sau, hình thành một nửa hình tròn hướng về nơi Băng Tuyết nữ thần tế tự hạ xuống mà vây quanh. Chỉ khoảng cách ngắn ngủi, căn bản đối với mấy người cao thủ cấp bậc vũ thánh bọn họ không phải là cái gì to tát, ngoại trừ bảy vị trưởng lão Huyết Sư giáo ra đi cùng còn có bốn vũ thánh do Đại hoàng tử phái tới trợ giúp. Yển Cực rất rõ ràng, muốn có thể ngồi trên ngôi vị đế vương một cách lâu dài, vậy phải nhân cơ hội vô thanh vô tức giải quyết đi uy hiếp lớn nhất này.

Nhưng Băng Tuyết nữ thần tế tự thật sự lại có thể dễ dàng đối phó thế sao?

Rơi xuống mặt đất, kim quang từ hữu chuyển lại hướng mặt đất mà vung lên, trên mặt đất nhất thời xuất hiện một cái hố to sâu chừng ba trượng, Băng Tuyết nữ thần tế tự lại phát ống tay trái lên, một trận gió lạnh lẽo vô cùng đem vị sứ giả tống vào trong cái hố đó, nàng thanh âm lạnh như băng đồng thời vang lên:

” Muốn bảo toàn mạng sống thì hãy chờ ở chỗ này.”

Nói xong, nàng không lùi mà tiến tới, thân hình uyển chuyển theo gió tung bay, hướng về bảy vị trưởng lão cùng với bốn gã vũ thánh kia mà đón chờ

Chính tại nơi đây chuẩn bị xảy ra cuộc đại chiến khoáng cổ tuyệt kim, thì bên trong Băng Nguyệt thành rốt cuộc hành động chính biến cũng đã triển khai

Năm ngàn tinh binh được Đại hoàng tử Yển Cực bí mật bồi huấn, đồng thời từ các góc trong thành xuất phát, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai để tiến vào hoàng cung công kích. Bọn chúng chỉ có một mục tiêu là phải chiếm lĩnh hoàng cung của Băng Nguyệt đế quốc, mà lúc này Đại hoàng tử Yển Cực thì lại ở địa phương nào?

Hắn đang dưới mặt đất, sau lưng là một con chuột lớn vô cùng

154. Chương 153: Thần Hàng Thuật- Tuyết Bộc

Con rồng màu lam kia lượn lơ trong không trung, điên cuồng phát ra lực công kích bằng hệ vô cùng cuồng bạo, quét về phía đám địch nhân của nàng

Bảy vị trưởng lão cùng bốn vũ thánh do Đại hoàng tử phái đến sắc mặt trở nên cực kỳ khẩn trương. Không cần ngâm xương chú ngữ mà có thể nghiêm nhiên xuất ra cấm chú mười một cấp, đây là dạng năng lực gì hả!!!! Bọn họ lúc này đều phát hiện ra rằng bản thân đã đánh giá thấp năng lực của Băng Tuyết nữ thần tế tự

Ba lực mang tinh phân biệt thành hai vàng một bạc cùng xuất hiện trên ngực, bụng và tay phải của Băng Tuyết nữ thần tế tự. Nhất là bên trong cái lực mang tinh màu vàng ở lòng bàn tay phải, nhìn qua cực kì quái dị. Tất cả ma pháp nguyên tố đều từ phía sau ba đạo quang mang hỗn hợp mà phóng thích ra, kỳ thật, bọn họ cũng không biết rằng Băng Tuyết nữ thần tế tự bây giờ cũng đã chịu không nổi, ma pháp lực của nàng mặc dù rất mạnh nhưng vì dưới sự bức bách của một đám cao thủ vũ kỹ này, căn bản là không có thời gian ngâm xương chú ngữ.

Lúc này, nàng buộc phải dụng xuất ma pháp thông qua tiên thiên chi khí chuyển hoá mà thành ma pháp nguyên tố, sau đó lại phóng thích công kích. Loại phương pháp này mặc dù không cần ngâm xương chú ngữ, nhưng rất hao tổn nguyên khí, khiến cho tiêu hao rất nhiều tiên thiên chi khí vừa khổ tu được

Bản thân Băng Tuyết nữ thần tế tự đã mở được ở dưới ngực là Lệ Trung huyết, cùng ở bụng là Tây Kinh huyết. Sau nhiều năm khổ tu, hai cái khiếu huyết này đã luyện tới trung kỳ cảnh giới, mà hào quang ở trên tay phải lúc này là do trong lần bế quan vừa rồi đã may mắn mở ra, đó chính là Hoàng Cực huyết được xưng là huyết có lực công kích mạnh nhất. Đáng tiếc Hoàng Cực huyết của nàng chỉ vừa mới được khai mở, mặc dù biết nó có tác dụng rất to lớn, nhưng không cách nào hoàn toàn phát huy được hết uy lực của Hoàng Cực huyết. Nếu không, với một Hoàng Cực huyết đã đạt tới trung kỳ cảnh giới, việc dùng tiên thiên chi khí chuyển hoá thành ma pháp lực còn có đủ năng lực xuất ra Thần Hàng Thuật. Đối mặt với cường địch, trong tình huống không còn cách nào khác. Chỉ đành phải dùng đến phương pháp tiêu hao nguyên khí để phản kích mà thôi.

Mười một cấp cấm chú đột nhiên xuất hiện, khiến cho bọn người Đại trưởng lão vốn đang công tới không thể lập tức quay lại phòng thủ, mười một người liên hợp bày ra trên mười cấp cấm chú đối địch, để chống lại sự công kích của con Băng Long cực lớn kia. Cấm chú uy lực tuy lớn nhưng đồng dạng ma pháp tiêu hao cũng lớn không kém, thời gian thi triển cũng phải phụ thuộc nhiều vào năng lực của người thi triển. Tám vũ thánh cùng ba ma đạo sư liên hợp năng lượng lại với nhau, nếu cùng so bì về mặt tiêu hao chiến với Băng Tuyết nữ thần tế tự thì đó cũng là một phương pháp tuyệt đối có lợi, tuy nhiên dưới áp lực hiện thời bọn họ không thể lại phát động công kích được.

Bọn họ đều đang chờ đợi cơ hội, chỉ cần năng lượng Băng Tuyết nữ thần tế tự công kích hơi yếu đi một chút, lập tức sẽ phát động toàn lực phản kích, nhưng trong thâm tâm lúc này lại trở nên vô cùng trầm trọng bởi vì bọn họ cũng đều nghe được một tiết tấu âm thanh.

Thanh âm của Băng Tuyết nữ thần tế tự mặc dù phi thường lạnh lẽo nhưng không cần nghi ngờ gì nó cũng thực phi thường êm tai. Con Băng Long đang lơ lửng đằng sau lưng nàng, phảng phất như nghe thấy tiếng ngâm xương nữ non rất nhẹ nhàng, êm dịu:

” Thần nói, nước là suối nguồn của vạn vật trên thế gian. Băng cũng là một dạng nguyên hình của nước. Băng thật tinh khiết mà cũng tràn ngập rét lạnh, đem diệt tuyệt hết thảy sinh cơ.

Thần nói, ngu xuẩn không phải là sai, nhưng sai là ở chỗ người ngu xuẩn lại chẳng biết mình ngu xuẩn. Tất cả sự mạo phạm với thần nhân, cũng đều là hành động ngu xuẩn, cần phải trải qua vòng luân hồi để cảm hóa mới có thể chấm dứt ngọn nguồn của tội ác.

Thần nói, Băng chính là vũ khí lợi hại của thiên địa, có thể tiêu diệt hết thảy mọi tội ác, Băng chế phục hậu quả của mọi sự mạo phạm, chỉ có hóa thân của Băng mới có thể khiến tội ác biến mất.”

Thanh âm Băng Tuyết nữ thần tế tự bên trong trở nên băng lạnh chưa hề thấy qua. Lúc này nàng tựa như một cô gái ôn nhu, như đang muốn thổ lộ tâm sự của mình, nhưng lời nói của nàng khiến cho thiên địa phải biến sắc.

Bầu trời vốn trong xanh dần dần trở nên ảm đạm, ánh mặt trời rạng rỡ đã biến mất trong đám mây đen giăng kín.

Gió dần dần trở nên thịnh nộ, lúc này đã cảm thấy gió lạnh đến thấu xương. Không khí cũng dần trở nên ươn ướt, nhưng không phải là do nước tạo thành, đó là do hơi ẩm trong không khí ngưng kết tạo thành những mảng băng phần lớn.

Một tầng vàng sáng màu lam bao bọc thành khối cầu, quanh thân thể Băng Tuyết nữ thần tế tự trong vòng mười trượng rất nhanh chóng trở thành một quang cầu màu lam thật lớn, còn nàng thì đang lơ lửng ở trung tâm khối quang cầu đó, tựa như một tinh linh được tạo thành bởi băng tuyết đang nhảy múa quyến rũ, vô cùng động lòng người. Đáng tiếc, đó cũng chính là tinh linh tử vong bên trong băng tuyết!!!

Thời tiết đột nhiên thay đổi, tình cảnh bên trong cũng lập tức biến hóa, vốn lực công kích của con Băng Long trong tay Băng Tuyết nữ thần tế tự đã dị thường cường hãn giờ lại càng trở nên cuồng bạo hơn. Lúc này, Đại trưởng lão đã cảm thấy rất tệ, hướng về bốn gã vũ thánh của Đại hoàng tử Yến Cực hét lớn:

” Xuất thủ toàn lực, trước khi nàng ta kịp hoàn thành Thần Hàng Thuật phải đem mười một cấp cấm chú phá hư đi, nếu không tất cả chúng ta đều phải xong đời.”

Các loại quang mang bất đồng đều từ trên mười một thân người bộc phát ra, mỗi một đoàn hào quang đều thiêu đốt lên từ toàn bộ năng lượng của họ. Ba ma đạo sư dứt khoát lùi về phía sau, kiên định ngâm xướng ma chú mạnh nhất mà bọn họ có thể. Nhị trưởng lão cùng Lục trưởng lão mặc dù chỉ là ma đạo sư nhưng ở phương diện này bọn họ chẳng biết đã tu luyện biết bao nhiêu năm rồi, dù không thể đột phá được nấc cuối cùng, nhưng bọn họ tuyệt đối là nằm trong nhóm những ma pháp sư mạnh nhất, mười một cấp cấm chú, bọn họ đã đồng dạng có thể sử dụng.

Xung quanh thân thể của tám vị vũ thánh các loại dấu khí đồng thời đều biến thành màu bạc, thánh dấu khí chính là thực lực mạnh nhất của bọn họ, đồng dạng cũng giống như việc sử dụng cấm chú, đều là phương pháp công kích tiêu hao của bọn họ nhiều dấu khí nhất.

Cùng lúc này, Ầm!!!! Khí tức mạnh mẽ từ con Băng Tuyết nữ thần chi long đã toàn lực một kích công tới, hào quang nhất thời trở nên ảm đạm vài phần. Cùng với bọn họ, Băng Tuyết nữ thần tế tự vì phải dùng pháp lực cực lớn để thi triển Thần Hàng Thuật nên không thể cung cấp thêm năng lượng cho con Băng Long, tam đại khiếu huyết đồng thời hào quang cũng đã yếu đi phần nào. Hai vàng một bạc, ba đạo hào quang quay đầu trở về, ở trên người Băng Tuyết nữ thần tế tự mà ngưng kết lại thành một tầng kết giới trong suốt, xuyên thấu qua tam sắc quang mang vàng, bạc, lam, thân thể của nàng càng thêm cảm giác tràn ngập sự thần bí

Thanh âm chú ngữ mà các ma đạo sư ngâm xướng đều đã bị áp đi bởi vì Băng Tuyết nữ thần chi long cùng tám vị vũ thánh giao đấu, chỉ còn thanh âm Băng Tuyết nữ thần tế tự vẫn rõ ràng như trước:

” Thần nói, tất cả sự cứu rỗi đều là trách nhiệm của Thần, Băng Tuyết nữ thần thánh khiết đem hết thấy mọi tà ác trên nhân gian mà quét sạch, tất cả đều do một mình thần mới có thể mà thôi!!! Hãy tĩnh giác đi.

Thần nói, hỗn hợp Băng Tuyết cùng máu tươi chính là nguồn suối của sự thánh khiết, tựa như nước chính là nguồn suối nhất mạch của tính mạng, có thể gột rửa hết thấy, thần ý của Băng Tuyết nữ thần sẽ chiếu sáng khắp mặt đất đem đến cho thế gian hơi thở tinh khiết nhất. Cấm chú trong cấm chú, Thần Hàng-Tuyết Bộc.”

Ầm !!!! Một tiếng nổ lớn.

Băng Tuyết nữ thần chi long rốt cục cũng bị đập nát, dưới sự công kích của thánh dấu khí, lại bị mất đi pháp lực khổng lồ do Băng Tuyết nữ thần tế tự chống đỡ, con Băng Long căn bản không thể ngăn cản được sự công kích toàn lực của tám gã vũ thánh. Tám đạo dấu khí màu bạc đồng thời ầm lên hướng về tầng kim ngân hộ thể bên ngoài của Băng Tuyết nữ thần tế tự mà oanh kích. Ma pháp nguyên tố cùng dấu khí vắng

ra tứ tán. Phía bên dưới nơi Băng Tuyết nữ thần tế tự đang lơ lửng trong không trung, dưới dư sóng của lực công kích đã hình thành nên một cái hố to đường kính vượt qua ba mươi trượng, sâu đến năm trượng

Nhưng trong thời điểm này, không một ai có thể ngăn cản Thần Hàng Thuật phát sinh được nữa. Bầu trời đã bị mây đen dày đặc bao phủ đột nhiên vỡ ra một khe hở thật lớn, theo đó là một đạo hào quang màu lam bắn thẳng xuống, bao phủ thân thể Băng Tuyết nữ thần tế tự. Bản thân bị vây ở bên trong kết giới, Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng phải kêu lên một tiếng đau đớn, phun ra một ngụm máu tươi. Trong tay nàng, lúc này đã xuất hiện một trái tinh cầu hơn hẳn cái thủy tinh cầu lúc trước. Đó là một thủy tinh cầu màu lam

Một vòng vàng sáng màu lam bao quang, lấy thân thể nàng làm trung tâm rồi lan tỏa dần ra xung quang, từng tầng lớn, tầng lớn những bông tuyết theo bầu trời giăng kín mây đen mà rơi xuống. Gió đã bạo phát, tạo thành một hỗn hợp cùng tuyết, không ngừng ngưng kết trong không trung, kỳ quan đã xuất hiện. Từng phiến tuyết giữa không trung hình thành một đạo rộng chừng trăm trượng tựa như một thác nước bằng tuyết, theo hướng chân trời mà đổ xuống. Cái này không chỉ còn là rét lạnh nữa, không chỉ là những đóa hoa tuyết mà hoàn toàn do Băng nguyên tố ngưng kết thành quang mang tràn ngập khí tức tử vong, rõ ràng là muốn hủy diệt tất cả, Thần Hàng Thuật với ý nghĩa đại biểu chính thức đó chính là - Hủy diệt!!!!

Băng Tuyết nữ thần tế tự lặng lẽ lơ lửng giữa chừng không, Dòng thác nước bằng tuyết chảy qua thân thể nàng tự nhiên né tránh ra, trong màn quang mang của vàng sáng màu lam bao quanh, sắc mặt của nàng vẫn như trước lạnh lùng như băng, nhưng bên trong đôi mắt màu lam lại mang sắc thái cuồng nhiệt.

Dần di chuyển ra xa trần thiên địa hạo kiếp, Thần Hàng Thuật giáng lâm khiến nàng tin tưởng rằng, dù địch nhân có là ma vương bạo liệt đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ bị hủy diệt chứ chẳng riêng gì mười một gã cao thủ ở trước mặt, kể cả năm ngàn trọng nỏ binh tinh nhuệ kia của Băng Nguyệt đế quốc cũng sẽ không có may mắn thoát khỏi bàn tay của tử thần.

Ở trong lòng nàng từ trước tới nay chưa bao giờ có khái niệm nhân từ, chỉ cần có dũng khí xâm phạm đến người nàng. Kết quả chỉ có một, hết sức rõ ràng - sẽ bị hủy diệt bởi năng lượng Băng nguyên tố khổng lồ kia..

Ngoại trừ Băng Tuyết nữ thần tế tự ra, tất cả mọi người ở đây đều lần đầu tiên nhìn thấy Thần Hàng Thuật giáng lâm. Thác nước bằng tuyết rộng chừng trăm trượng từ trên trời chảy xuống, tựa như dãy ngân hà từ chín tầng trời hạ lạc xuống nhân gian.

Tuyết Bộc bùng nổ, áp lực cực lớn đã khiến cho đội trọng nỏ bị tê liệt hoàn toàn. Mấy tên binh lính này mặc dù đều là tinh nhuệ binh, nhưng đối mặt với uy lực tràn ngập tính hủy thiên diệt địa, bọn họ có thể làm gì được nữa đây? Rét lạnh đến cực độ, Tuyết Bộc tiến tới trước mặt ngưng kết trên thân thể bọn họ, năm nghìn tánh mạng, cứ như vậy biến mất trong băng tuyết, oán khí ngập trời mệnh mông bốc lên, nhưng cho dù là oán khí thế nào đi chăng nữa tại đây dưới khí hậu lạnh lẽo đến vô cùng cũng bị hóa tan mà đi.

Thần Hàng Thuật vốn không nên xuất hiện trên nhân gian này, nó có thể hủy diệt thiên tính mà không có gì có thể chống đỡ nổi!!!

Bốn gã vũ thánh mà Đại hoàng tử phái tới sắc mặt đồng thời đại biến, mặc dù bọn họ có thánh đấu khí dưới áp lực kinh khủng kia cũng chưa đến mức làm cho ngã khụy nhưng bọn họ cũng phát hiện ra rằng nội tâm bản thân mình cũng đã giống như thế giới ở bên ngoài kia trở nên băng lạnh vô cùng, theo đó hành động cũng bị hạn chế đến thấp nhất, muốn chạy nhưng chỉ giống như bước đi của người bình thường mỗi cước đều trở nên nặng trĩu, Quả thật Tuyết Bộc đã giá lâm, hoàn toàn giá lâm rồi!!!

Đại trưởng lão mặc dù cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thần Hàng Thuật nhưng lão đã nghe nói qua hình dáng năm đó Băng Tuyết nữ thần tế tự phát uy thi triển Thần Hàng Thuật.

Theo truyền thuyết, Băng Tuyết nữ thần tế tự phải ngâm xương duy trì liên tục hơn nửa canh giờ mới thi triển xong nhưng giờ đây, cấm chú của Nhị trưởng lão, Ngũ trưởng lão cũng chỉ vừa mới hoàn thành mà thôi, dựa theo tốc độ mà xét, thì Thần Hàng Thuật lần này cũng không dài hơn thời gian ngâm xương cấm chú mười một cấp thông thường. Đại trưởng lão rõ ràng cảm giác được, Băng Tuyết nữ thần tế tự đã không còn giống Thần Hàng Sư trước kia nữa. Sau nhiều năm tu luyện, sớm đã khiến nàng trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Niệm Băng đối với việc ứng dụng khiêu huyết cũng không hiểu rõ được nhiều, lúc trước Bảy vị Long Vương biết hắc vừa mở ra Thiên Nhân huyết, cũng đã nói các khiêu huyết khác còn cần phải thời gian rất lâu mới có thể mở ra tiếp, cho nên vẫn chưa nói cho hắc biết thêm cái gì, nhưng Băng Tuyết nữ thần tế tự thì không phải như vậy, nàng tinh tường phương pháp sử dụng của tất cả các khiêu huyết. Hoàng Cực huyết mở ra đã đem tới cho nàng một lĩnh vực hoàn toàn mới, chuẩn xác mà nói, nàng đã không hề còn là đơn thuần ma pháp sư nữa. Đơn giản là bởi, ba khiêu huyết ở Thần Đại Lục đại biểu cho không phải là thần nhân mà chính là Thần!!!.

Đúng vậy, bây giờ Băng Tuyết nữ thần tế tự đã có thể đủ tư cách để xưng thần ở đại lục này. Nếu không phải hôm nay đối mặt với địch nhân vô cùng cường đại, nàng ta căn bản sẽ không có khả năng bị thương tổn gì.

Mười một cấp cấm chú Hắc ám, Hỏa, Băng đồng thời cùng được phát động. Băng cùng Hỏa chính thức cùng với thác Băng trước mắt xung kích, nhưng không có được mấy phần tác dụng để chống đỡ, thành ra có cũng giống như không. Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, dưới sự giúp đỡ của Tam trưởng lão cùng Tứ trưởng lão mới không bị hôn mê bất tỉnh, nhưng trong mắt bọn họ bắn ra tia quang mang sợ hãi.

Chỉ có Nhị trưởng lão với hắc ám cấm chú mới có chút tác dụng ngăn cản, Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng không có Âm ảnh khôi lỗi (con rối bóng hắc ám) có thể khắc chế năng lực Hắc ám như của Niệm Băng, ở tình huống thuộc tính khác nhau như trên, chỉ dùng thuần khiết về mặt năng lượng để đánh nhau đến sống chết thì hiển nhiên với năng lượng của Thần Hàng Thuật, một cấm chú bình thường không thể chống cự nổi, cho dù là bá đạo nhất như Hắc ám cấm chú cũng không thể.

Bốn cái Chung cực kỳ hắc ám chỉ là trì trệ đường tiến của Tuyết Bộc trong thời gian vài giây, rồi cũng một lần nữa, Hắc ám nguyên tố bị Băng nguyên tố đã được thần hóa nuốt gọn, nhưng chỉ cần mấy giây thời gian này đủ để tạo cho bảy vị trưởng lão Huyết Sư Giáo một cơ hội.

Đã có quá nhiều kinh nghiệm chinh chiến nên không có chút do dự phát ra tính hiệu rút lui, nhiệm vụ kéo dài thời gian của bọn họ mặc dù không phải được hoàn thành một cách trọn vẹn, nhưng ít ra cũng đã trì hoãn cuộc bộ của Băng Tuyết nữ thần tế tự, sau cùng, bọn họ đã hiểu được, ở trên phiên Ngưỡng Quang đại lục này, không có bất cứ kẻ nào có thể đứng trước mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự mà chống lại. Thần Hàng Thuật quả thật không hổ là lực lượng của thần!!!

Bảy đạo hào quang màu bạc nhưng trong đó, bốn gã vũ thánh, thủ hạ của Đại hoàng tử ánh mắt đã phát ra tia tuyệt vọng.

Thần Hàng Thuật Tuyết Bộc mặc dù có thể phong tỏa đại bộ phận ma pháp nguyên tố, nhưng không các nào ngăn cản ma pháp nguyên tố do chính bản thân ma pháp sư ngưng kết tạo thành trong ma pháp quyền trực. Bảy đạo ngân quang mang đi bảy đạo thân ảnh, cùng lúc đó bốn gã vũ thánh đáng thương kia cũng đã biến mất, bọn họ thân thể đều do Băng nguyên tố ngưng kết mà biến thành những hạt phần li ti, cùng với toàn thể Băng nguyên tố xung quang hòa hợp làm một. Dưới khí tức của Băng thần thánh thì cả linh hồn cận kề cũng không có đường mà lưu lại.

Nơi Tuyết Bộc chảy qua, để lại một vệt dài khoảng mười cây số, chiều rộng khoảng 1 cây số, bất luận động vật hay thực vật kể cả con người trong đó toàn bộ đều đã biến mất không có gì còn tồn tại, phóng tầm mắt nhìn lại chỉ có thể bắt gặp một cái thông đạo màu trắng trắng tấp tắp. Khí tức của Băng khiến cho Băng Nguyệt để quốc lại bước vào mùa đông giá rét, không chỉ ở nơi mà Thần Hàng Thuật thi triển, mà đồng thời khắp mọi ngõ ngách Băng Nguyệt để quốc, năm nay mùa đông phá lệ tới sớm hơn nhiều. Thêm nữa, sức phá hoại cũng sẽ mãnh liệt hơn hết thấy, tất cả đều do Thần Hàng Thuật tạo ra.

155. Chương 154: Hoàng Cung Địa Hạ Đích Ám Ma Thử

Băng vào tiên thiên chỉ khí phát động cấm chú Băng Tuyết nữ thần chi long để tranh thủ thời gian, ngay sau đó lại không hề ngưng nghĩ, chẳng thêm lưu lại chút khí lực nào mà lập tức xuất ra Thần Hàng Thuật, cho dù nàng có một nền tảng ma pháp lực cường đại đi chăng nữa cũng rất khó mà chi trì cho nổi.

Trong lòng nàng không khỏi có chút cảm thấy may mắn, mặc dù bị tổn thương nguyên khí, nhưng thương thể không đến nỗi trầm trọng, chỉ là ma pháp lực bị tiêu hao quá lớn. Nàng rất rõ ràng, nếu không phải bản thân mình trong lần bế quan này đã mở ra Hoàng Cực huyết, thì trận chiến vừa rồi mặc dù cũng có thể đồng dạng giành chiến thắng, nhưng sẽ phải chịu cái giá đắt hơn rất nhiều. Hoàng Cực huyết quả nhiên không hổ là huyết có lực công kích mạnh nhất trong bảy đại huyết.

Nhắm mắt lại, trong hoàn cảnh Băng thiên tuyết địa ở nơi này, Băng Tuyết nữ thần tế tự lẳng lặng khôi phục lại ma pháp lực của bản thân, chung quang tràn ngập khí tức của Băng nguyên tố. Phần tuyết lưu lại ở bên dưới là do Băng nguyên tố ngưng kết mà thành vì thể rất nhanh chóng làm cho ma pháp lực trong cơ thể nàng khôi phục được ba thành, thương thể bên trong đã giảm bớt đi rất nhiều.

Đang lúc này, phía sau cách nơi Băng Tuyết nữ thần tế tự đang đứng không xa, một mảng tuyết chợt động dậy, một người từ trong đồng tuyết đó chui ra. Đúng là vị sứ giả đi cùng nàng lúc trước, hắn trên mặt đã tê tái, bởi vì rét lạnh mà chuyển sang màu tím, toàn thân không ngừng run cầm cập, nếu không phải từ nhỏ đã tu luyện đấu khí hộ thân bảo vệ cho nội phủ, chỉ sợ bây giờ hắn cũng đã bị biến thành một khối băng được điêu khắc thành hình người rồi.

Thần Hàng Thuật, cho dù là được tinh thần lực cường đại của Băng Tuyết nữ thần tế tự khống chế, cũng chỉ có thể xác định phương hướng công kích mà thôi.

Vị sứ giả này do đứng ở phương hướng phía xa đằng sau lưng Thần Hàng Thuật nên mới có thể còn mạng để sống. Lúc trước, khi mà Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng đám người kia giao đấu, hắn cũng đã chứng kiến được tất cả. Hắn có thể hết sức rõ ràng thực lực của từng người trong đám địch nhân đó, nhưng với Thần Hàng Thuật ở trước mặt, dù có hơn năm nghìn người, vậy mà cứ như không, biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn thấy ở phía trước mắt, tầm ngoài trăm trượng là bóng lưng yếu diệu của Băng Tuyết nữ thần tế tự, thân thể hắn không khỏi thêm phần run rẩy kịch liệt. Nàng ta chính là Thần, nàng là Thần chứ không phải là người nữa!!Lúc này, trong lòng vị sứ giả chỉ có mỗi ý niệm đó mà thôi.

” Sứ phó”

Hơn mười đạo thân ảnh cười trên phong tuyết bay nhanh về phía Băng Tuyết nữ thần tế tự, dẫn đầu đoàn người tiến đến chính là Băng Vân đang ngự trên Bạo Phong Tuyết

Băng Tuyết nữ thần tế tự chậm rãi mở hai mắt ra, mặc dù nàng bây giờ vẫn còn suy yếu, nguyên khí còn rất xa mới có thể hồi phục lại trạng thái tốt nhất, nhưng việc nàng khôi phục lại được ba thành pháp lực cũng đủ để cùng một gã ma đạo sư giao đấu mà dễ dàng giành phần thắng rồi.

Thấy vẻ kinh hoàng trên khuôn mặt Băng Vân, Băng Tuyết nữ thần tế tự trên mặt toát ra một nụ cười hiểm hoi khó mà có được, Băng Vân rất nhanh bay đến rồi đáp xuống phía trước Băng Tuyết nữ thần tế tự. Tiến vài bước tới trước mặt sứ phó, ” Phách” một tiếng, quì rạp xuống đất, nức nở nói:

” Sứ phó, Băng Vân đến muộn, Người.. Người vẫn tốt chứ??”

Băng Tuyết nữ thần tế tự đem Băng Vân đang quì trên mặt đất nâng dậy, lạnh nhạt nói:

” Con nghĩ rằng trên thiên địa này còn có người có thể gây thương tổn cho ta được sao?”

Mặc dù nàng ta quả thực đã bị thương, nhưng sự cao ngạo trong lòng lại khiến nàng không muốn thừa nhận sự thật này.

Băng Vân rõ ràng thở nhẹ một hơi, thoáng chốc đã quay lại vị trí của mình ở trong đội ngũ các thành viên Băng Thần tháp. Lúc này, đám ma pháp sư của Băng Thần tháp đều đang quỳ ở trên mặt đất, cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ Băng Tuyết nữ thần tế tự đổ lửa giận trên người lên đầu bọn họ:

” Sứ phó, chúng con vốn đứng ở Bắc môn của Băng Nguyệt thành nghênh đón người đến, nhưng chúng con đột nhiên phát hiện cảnh tượng trời đất biến hóa, vừa lại có cảm giác được khí tức của người, mới cảm thấy có phần không ổn. Rốt cuộc là kẻ nào lại khiến cho người phải dụng xuất Thần Hàng Thuật vậy???”

Băng Tuyết nữ thần tế tự sắc mặt phát lạnh, thanh âm lãnh đạm:

” Còn có thể là ai nữa!! Chính là đám thủ hạ của mấy vị Hoàng tử Băng Nguyệt đế quốc kia chứ không thể sai. Ta thật không nghĩ ra vị hoàng tử nào lại có thể có được thể lực lớn đến như vậy, nghiêm nhiên mời tới được ba gã ma pháp sư, một gã ma vũ thánh cùng bảy tên vũ thánh khác, nếu không phải có một lúc nhiều cao thủ như vậy liên thủ lại, ta liệu cần phải sử dụng đến Thần Hàng Thuật sao? Băng Vân, tình hình của Băng Nguyệt thành như thế nào rồi?”

Băng Vân khẽ lạng người đi một chút, lắc lắc đầu nói:

” Con không biết phải thừa lại thế nào đây, người không phải dạy bảo đệ tử là không cần nhúng tay vào chuyện Băng Nguyệt đế quốc đó sao.”

” Ta biết!!! Nhất định là người của Đại hoàng tử.”

Dưới tác dụng của đầu khí, vị sứ giả đã khôi phục lại một ít, vội vàng đuổi tới sau lưng của Băng Tuyết nữ thần tế tự, cung kính nói.

Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt lãnh quang chợt lóe.

” Tốt lắm!!! Tốt cho của một tên Đại hoàng tử, âm mưu như vậy lại có thể trút lên đầu ta ư. Chúng ta đi nào!!! Quay về lại Băng Nguyệt thành, ta muốn nhìn xem, vị Đại hoàng tử kia còn có thể gây cho ta chuyện kinh ngạc gì nữa đây.”

Lỗ Đạo Phu cũng không đi cùng Băng Vân, bởi vì ảnh hưởng của Tuyết Bộc, nên nhiệt độ tại Bắc môn của Băng Nguyệt thành chợt giảm xuống, ngoại trừ mấy vị ma pháp sư băng hệ ra, dù cho có là một vũ kỹ mạnh mẽ như Lỗ Đạo Phu đã ở cấp bậc của vũ thánh, cũng thực sự cảm thấy không thoải mái chút nào, chỉ là Lỗ Đạo Phu không nghĩ tới rằng ở phía ngoài thành phát sinh cảnh tượng thiên địa biến hóa thì đồng thời vị Ngũ hoàng tử mà hắn theo lời ủy thác của Yến Thiên Nam, có trách nhiệm phải bảo vệ tính mạng cũng đã chết mà không có một dấu vết lưu lại. Tất cả đều là kế hoạch do Huyết Sư giáo dày công sắp đặt!!!

Băng Nguyệt Đế quốc, bên dưới mặt đất hoàng cung

Vẫn ở trong bóng đêm mà đi, Đại hoàng tử chỉ có thể dựa vào ma pháp bảo thạch mang theo người mới có thể nhìn thấy rõ ánh sáng ở phía trước mắt. Ở dưới đất âm u ẩm ướt làm hắn cảm thấy không chút thoải mái nào, nhưng cho dù có phải khó chịu gấp đôi, hắn cũng sẽ nhẫn nại mặc dù tâm tình của hắn đã phi thường khẩn trương, đồng thời với sự hỗn loạn là kèm theo vài phần hưng phấn. Hôm nay có thể không thành công cho được ư? Một khi đã thành công thì cũng chính là giấc mộng bá vương mà mình ấp ủ bấy lâu đã thành sự thật. Nói vậy thủ hạ của mình đã hướng hoàng cung phát động công kích mãnh liệt, lúc này, bên trong nội cung đã thành trống không.

Vị Khách khanh kia của Tuyết Phách Nguyên soái thật sự là một bậc kì tài, hắn nghiêm nhiên có thể nghĩ đến phương thức xâm nhập nội cung bằng con đường bên dưới lòng đất này để tránh né tất cả các cơ quan được bố trí phía trên, nhưng lại chỉ dựa vào một tên quỷ quái thay thế bản thân để điều khiển con ma thú.

Nếu bản thân hắn mà được ngồi lên ngôi vị hoàng đế, sau này nhất định sẽ phải tìm cách gia tăng việc lợi dụng kẻ này mới được.

Ở thời điểm trong đầu hắn đang có tâm sự như vậy, thì phía trước con Ám Ma Thử đang không ngừng đào bới tiến tới phía trước bỗng đột nhiên dừng lại một chỗ. Ngay sau đó, thân thể to lớn của con Ám Ma Thử đổi phương hướng lao thẳng lên phía trên, luồng không khí nung theo đó cùng ánh sáng mặt trời từ phía bên trên chiếu thẳng xuống, nhất thời khiến cho sự bức mình của Đại hoàng tử giảm đi rất nhiều.

A!! Rốt cục cũng đã tới!!! Trong lòng hắn tại thời khắc này sự khẩn trương dường như lại giảm thấp đi rất nhiều, mà sự hưng phấn lại theo diện rộng mà tăng cường cực độ

” Theo ta tiến lên nào!!! Chỉ cần hôm nay có thể thành công, tất cả các thành viên tham dự hành động hôm nay đều được thưởng một trăm kim tệ.”

Vừa nói xong, hắn đã dẫn đầu mười mấy tên cao thủ tử trong lòng địa đạo xông ra bên ngoài. Phía sau lưng bọn chúng là Đường chủ Ngân Năng của Băng Nguyệt Đường Huyết Sư Giáo cầm đầu năm trăm huyết vệ.

Ngân Năng cũng không hề sót ruột hướng về đám huyết vệ đã thủ thế đằng sau. Tất cả huyết vệ đều chính tề đứng nghiêm, không phát ra bất kì âm thanh nào.

Còn con Âm Ma thử thân thể to lớn kia chợt hóa thành năng lượng hắc ám rồi biến mất ở trong thanh Phệ Ma đao trên tay Âm Ảnh khôi lỗi, hướng về chỗ sâu nhất trong hoàng cung mà đi, hắc tựa như một làn khói đen nhàn nhạt căn bản không ai có thể truy đuổi theo tốc độ của hắn.

Ngân Năng nghe được ở trên mặt đất một tiếng gầm vang, cùng với âm thanh va chạm của binh khí, trong mắt hàn quang chợt lóe, thấp giọng nói:

” Theo mệnh lệnh hành động, tất cả các huyết vệ hướng vào bên trong nội cung công kích, phải tận lực giảm xuống thấp nhất mọi sự tổn thất. Mau đi nào!!!”

Nói xong những lời này, hắn là người thứ nhất xông ra ngoài, cùng với thanh đao khí bảo vệ cơ thể xông lên mặt đất.

Huyết vệ của Huyết Sư Đường trang phục hoàn toàn giống nhau, mỗi người đều một thân màu đỏ sẫm bó sát cơ thể. Trên ngực trái của bọn họ thêu một hình một con sư tử màu đỏ tươi ở mép ngoài dùng sợi chỉ bằng kim tuyến mà trang trí thành. Vũ khí của bọn họ cũng đều giống nhau, một thanh kiếm mỏng, giống như một con độc xà thông thường, toàn thân kiếm hiện ra màu đen.

Thanh kiếm mỏng màu đen này không chỉ không hề phát ra tia quang mang phản chiếu nào đồng thời ở trên thân mỗi thanh kiếm mỏng này đều bôi lên chất kịch độc kiến huyết phong hầu. Chất kịch độc kia sẽ đem đến cho địch nhân hậu quả khó lường đồng thời có thể hại đến chính bản thân bọn hắn!!!

Năm trăm huyết vệ tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã tạo thành hình một mũi đao nhọn xông thẳng về phía trước, lúc này bọn họ cao thủ dưới tay của Đại hoàng tử đã giải quyết nhóm địch nhân đầu tiên sau khi leo lên mặt đất.

Yến Cực bất chấp mọi thứ mà bước đi, phụ trách bọn cận vệ hoàng cung được nhóm huyết vệ đảm nhận, lập tức dẫn người hướng về hoàng cung nội viện mà tiến, nơi hắn đi qua không có một tính mạng nào được lưu lại, hắn rất rõ ràng đối với bản thân mình thời gian là vấn đề mấu chốt, một khi hoàng gia thủ hộ quân đoàn một vạn người kia mà giải quyết đám quân pháo hôi của hắn ở bên ngoài nội cung rồi quay trở về hồi cứu, thì chính hắn cùng mấy trăm người còn lại này căn bản không còn cơ hội nào nữa.

Hướng về nội cung với sát khí bùng bùng nhưng không hề gặp nhiều trở ngại lắm dù hoàng gia thủ hộ quân đoàn lưu lại vài tên thị vệ cường hãn, song đối mặt với năm trăm huyết vệ được Huyết Sư đường bồi dưỡng tỉ mỉ nghiêm khắc, bọn họ bất luận về mặt số lượng hay thực lực đều không có cửa mà so bì. Huyết vệ đa phần không phải là có thực lực cực mạnh nhưng bọn họ lại ra tay vô cùng âm ngoan độc辣, chỉ bằng lưỡi kiếm chứa kịch độc trong tay lại thêm xuất thủ với tốc độ cực nhanh, căn bản không có gì có thể ngăn chặn nổi.

Chỉ trong chớp mắt đã xông vào bên trong nội cung. Yến Cực mắt thấy huyết vệ binh thần dũng vô cùng trong lòng không khỏi mừng rỡ, hắn không nghĩ tới hết thấy đều tiến hành thuận lợi đến như thế. Hắn cũng không thể không nói rằng nhờ Lô Đạo Phu đã mang đại bộ phận quân tinh nhuệ của hoàng gia thủ hộ quân đoàn mà rời đi, lại có Âm Ma Thử xuất hiện tạo ra con đường đột nhập vào khu vực trung tâm nội cung mà không hao phí một khoảng thời gian nào khiến cho bọn họ có thể dễ dàng tiến vào vùng phụ cận tẩm cung của Yến Thiên Nam như lúc này.

Nhưng làm Yến Cực hài lòng nhất lại chính là việc đám huyết vệ này quả thực quán triệt tới nơi tới chốn mệnh lệnh của hắn, chỉ cần hắn nói một câu, thì bất kể là đám cung nữ có xinh đẹp thế nào đi nữa thì trước lưỡi kiếm của bọn chúng đều không thể có may mắn sống sót.

Trong lúc nhất thời, cả tòa hoàng cung đều tràn ngập không khí giết chóc

Âm Ảnh khôi lỗi dưới sự điều khiển của tinh thần lực Niệm Băng vốn đã chuẩn bị trở lại bên cạnh Niệm Băng, nhưng khi hắn đang rất nhanh tiến nhập hoàng cung chợt thân thể đột nhiên khựng lại, nghi ngờ nhìn về phía Ma Phệ Đao đang kịch liệt run rẩy trong tay, hàn quang chợt lóe, Âm Ma Thử thân thể cực lớn đang giãy dụa thoát khỏi sự khống chế của Phệ Ma đao mà xuất hiện trên mặt đất.

Âm Ảnh khôi lỗi lặng lẽ nhìn Âm Ma Thử, khi hắn chuẩn bị mạnh mẽ đem con Âm Ma Thử thu hồi lại vào trong Phệ Ma đao thì mặt đất phía trước mặt đột nhiên lồi lên, một thân thể đen thui lù lù theo đó từ dưới đất chui lên. Dĩ nhiên cùng với thân thể của Âm Ma Thử hoàn toàn giống nhau, chỉ có điều con chuột

này nhỏ hơn mấy chục lần mà thôi. Quang ảnh chợt lóe lên, phía sau con chuột màu đen lại chui ra một con gián lớn, trên người con gián lớn này tản mát ra một khí tức hắc ám, một tiểu cô nương từ trong vầng quang màu đen đó bước ra.

” Diêm Diêm, Niệm Băng ca ca không có ở chỗ này, người sao lại chui ra vậy?

Cô gái xuất hiện đột ngột này chính là Miêu Miêu, nàng nhìn nhìn xung quanh, cũng không hề thấy bóng dáng của Niệm Băng đâu nên không khỏi bất mãn trách cứ Diêm Diêm

Ám Ma Thử Diêm Diêm cất lên một tiếng kêu to, mạnh mẽ lao về con Ám Ma Thử thật lớn kia, Con Ám Ma Thử khổng lồ giãy dụa từ Phệ Ma đao mà ra đồng thời cũng phát ra âm thanh ”chít chít” liên hồi, rồi quỳ rạp trên mặt đất không ngừng dùng đầu cọ cọ lên thân thể của Diêm Diêm

Miêu Miêu sưng sốt một chút:

” Oa!!! Đây không phải là con Ám Ma Thử năm cấp tiến hóa mà Niệm Băng ca ca đã thu phục được đó sao? Chẳng lẽ ta thật sự là đã đoán đúng, nó dĩ nhiên là mẹ của ngươi?”

Diêm Diêm ý ôi liên tục bên cạnh Đại Ám Ma Thử đồng thời hướng tới Miêu Miêu liên tục gật đầu, trong mắt toát ra thần sắc cực kỳ thân mật, Ám Ma Thử đối với hơi thở vô cùng miễn cảm, đặc biệt là đối với huyết mạch tương liên, Một lớn một nhỏ hai con Ám Ma Thử này trong loại tình huống bất ngờ tại nơi đây rốt cuộc thì mẫu tử đã được đoàn viên

Bởi vì Ám Ảnh khôi lỗi tốc độ cực nhanh, nên hắn là người đầu tiên đến được nơi đây, lúc này Ám Ma Thử thân hình cực lớn kia lập tức khiến cho đám thị vệ trong hoàng cung chú ý. Một đám lớn thị vệ đang rút lui về phía sau, Đại hoàng tử Yến Cực cùng các huyết vệ đang lao tới.

Miêu Miêu từ lúc sinh ra cho đến nay đây là lần đầu tiên chứng kiến một màn máu me khủng bố như thế. Từng vũng máu lớn vậy đổ khắp mọi ngõ ngách trên mặt đất, một mạng người cũng tiện thể ở trước mặt nàng đổ gục xuống

Miêu Miêu vẻ mặt trở nên ngốc trẻ. Ngay sau đó nàng phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa rồi nhất thời ngất lịm.

Ám Ảnh khôi lỗi lại càng hoảng sợ, bộ dạng hắn không khác chi một thực thể, thân thể đột nhiên giật giật, trong miệng lại phát ra thanh âm trầm thấp:

” Chỉ có thể mà cũng bị hôn mê!!! Xem ra, ta chỉ còn cách đưa nàng ta quay trở về.”

Thanh âm của hắn thập phần trầm thấp, trầm thấp nhưng cũng ẩn chứa tràn ngập khí tức tử vong. Trong mắt hào quang chợt lóe, nhìn về phía Diêm Diêm cùng con gián Cường Cường:

” Các ngươi hai đứa đã có thể mang nàng ta đến thì nhân tiện cũng có thể mang nàng trở về. Mau tiến về phía trước dẫn đường!!!”

Diêm Diêm cùng Cường Cường thân thể nổi lên một trận run rẩy, nhưng không ai trong chúng nó dám kháng lại mệnh lệnh của Ám Ảnh khôi lỗi. Con gián một lần nữa đem Miêu Miêu đặt lên chính thân thể mình, Diêm Diêm có chút không muốn rời xa mẫu thân chỉ vừa mới gặp mặt trong chốc lát, lúc này mới bắt đầu chui vào trong lòng đất. Ám Ảnh khôi lỗi thân hình nhẹ nhàng ngồi trên lưng con Đại Ám Ma Thử cùng theo sát sau lưng Diêm Diêm và Cường Cường chui xuống mặt đất.

Bên trong hoàng cung Niệm Băng thân thể đột nhiên chấn động, hắn kinh ngạc phát hiện bản thân mình một lần nữa mất đi liên lạc với Ám Ảnh khôi lỗi, nhưng hắn đồng thời cũng đã cảm giác được bọn người Đại hoàng tử đã đi tới trong nội cung, trong lòng hắn không khỏi có chút nghi ngờ, không biết cái tên Ám Ảnh khôi lỗi kia rốt cuộc là như thế nào đây?

Nếu hắn biết rằng Ám Ảnh khôi lỗi ngoài khả năng hấp thu năng lượng còn có thể biết nói chuyện nữa thì không biết cái bộ dạng hắn còn ngạc nhiên đến cỡ nào!!!

Yến Thiên Nam bình tĩnh nằm trên giường, nằm ở trên giường, nhưng sắc mặt lão lại phi thường khó coi, mặc dù đang được Niệm Băng dùng tiên thiên chi khí duy trì tạm thời ổn định thương thể ở trong người lão, nhưng lúc trước, khi nghe được tin tức ngoại cung đã bị công kích thì không khỏi là lão cấp nộ công tâm.

Lão đương nhiên hiểu được mấy loại hành động thế này chắc chắn là do đứa con lớn nhất của mình làm ra. Yến Cực quả thật lớn mật khiến cho trong lòng lão rất thất vọng. Yến Phong lại tựa như mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài kia đều không hề nghe thấy gì, chỉ thấp giọng an ủi cho người cha già của mình.

Yến Thiên Nam đã tin tưởng rằng, mặc dù ba nghìn tinh binh của Hoàng Gia thủ hộ quân đoàn đã rời đi, nhưng bằng vào hơn bảy nghìn quân còn thừa lại ở đây, cho dù năm vạn đại quân trấn thủ Bằng Nguyệt thành có công đến, cũng không có khả năng đột phá phòng tuyến của Hoàng cung, mà thêm nữa Bằng Nguyệt nữ thần tế tự cũng sắp đến, chỉ cần nàng có mặt tại đây thì mọi nguy cơ trước mắt tất cả để dễ dàng bị hóa giải

Trái tim Yến Thiên Nam đập phồng như nước triều dâng, Bịch!! Một tiếng, đại môn của tấm cung đã bị một cước đá văng, mười đạo thân ảnh đỏ như máu nương theo sau một đạo quang mang màu bạc ảm đạm, trong chớp mắt hướng đến tám gã thị vệ ở trong tấm cung mà công kích. Tám gã thị vệ này cũng đều có thực lực của vũ đầu gia, nhưng trước sự công kích của đám huyết vệ có kiếm độc và Ngân Năng có cấp bậc vũ thánh thì bọn họ rất nhanh đã bị thương, đối mặt với kiếm độc, dù chỉ là một chút chảy xước thì kết quả chung qui lại chỉ có một khả năng - Tử vong.

Đám Huyết vệ sau khi giải quyết tám gã thị vệ cũng không hề dừng tay, bọn chúng nhanh chóng lao về phía trong tấm cung đem toàn bộ đám thị nữ giết sạch, lúc này mới trở về phía bên ngoài sắp xếp chỉnh tề lại đội ngũ, đứng thành hai hàng.

Nội cung bị công phá tổng cộng không quá thời gian ăn một bữa cơm. Lúc này phần lớn cao thủ của Hoàng Gia thủ hộ quân đoàn ở phía bên ngoài còn không hề nghe được tin tức gì, chỉ ngẫu nhiên cử vài tên đuổi tới, thì làm sao có thể là đối thủ của đám huyết vệ ở đang đứng ngoài kia!!

Một thân nhung trang, Yến Cực từ bên ngoài đi vào, hần hôm nay cố ý mặc một bộ chiến y màu vàng kim, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu đỏ vô cùng kiêu ngạo, theo gió tung bay phất phơ sau lưng. Khi hần bước chân vào tấm cung, trong một khắc hần đột nhiên cảm nhận được trong cơ thể chính mình tràn ngập cảm giác giống như quân lâm thiên hạ. Quả thật vô cùng tuyệt vời. Rốt cục cuối cùng cũng đã chiếm được, mọi thứ cũng đã đều chiếm được!!!!. Thứ mà bản thân hần đã chờ đợi biết bao nhiêu năm cuối cùng đã ở trước mắt mình, trái tim Yến Cực suýt nữa vì hưng phấn quá mức mà vỡ òa ra.

Hần nện từng bước vô cùng kiên định không hề có chút run rẩy nào, từng bước một hướng đến chiếc giường cực lớn nằm ở chính giữa đại điện, đó chính là Long tháp bức lại

Yến Phong đứng mạnh lên, tiến vào hoàng cung vốn không được mang theo binh khí, nên hần chỉ có thể đem đầu khí bao bọc quanh cơ thể che chắn ở trước mặt Yến Cực đang trên đường hướng tới chiếc giường. Yến Cực mỉm cười nói:

”Đệ khỏe chứ!!! Thất đệ, ta có lời muốn nói với Phụ Hoàng, đệ hãy tránh sang một bên đi.”

Không đợi Yến Phong trả lời, Ngân Năng ở bên cạnh bước dài một cái, hướng về Yến Phong một chưởng thành đao bổ ngay vào cổ hần. Yến Phong toàn thân mềm nhũn, nhất thời té ngã xuống đất. Yến Cực sững sờ một chút nghi ngờ nhìn về phía Ngân Năng, Ngân Năng thấp giọng nói:

”Điện Hạ, bây giờ không phải là thời điểm để có thể nằng ná lâu thêm nữa, nhanh chóng giải quyết mọi việc đi đã.”

Yến Cực lúc này trong lòng tràn ngập hưng phấn, đã không còn nghĩ nhiều nữa. Tùy ý Ngân Năng đem thân thể Yến Phong chuyển sang một bên, tiến lên hai bước, đi tới trước giường. Hôm nay Niệm Băng mặc dù thay đổi quần áo, nhưng khí chất trên người Niệm Băng, hần liền có thể nhận ra được, Niệm Băng ở phía sau lưng Yến Thiên Nam nhẹ nhàng gật gật đầu về phía hần, ý bảo hần có thể bắt đầu rồi.

Yến Thiên Nam bởi vì phần nộ, lúc này sắc mặt đã có chút trở nên trắng xanh không còn tí huyết nào. Nâng ngón tay chỉ chỉ vào Yến Cực:

”Giỏi, người thật giỏi lắm, dám đem theo nhiều người như vậy xâm nhập vào hoàng cung, muốn tạo phản phải không?”

Yến Cực mỉm cười nói:

” Không!!! Con vốn đúng là người của hoàng gia, làm sao lại tạo phản cho được cơ chứ? Phụ Hoàng, hôm nay con đến, chỉ là muốn lấy lại những gì vốn thuộc về con mà thôi. Ngài phải chăng đang cảm thấy rất kì quái đúng không? Con bằng cách nào lại có thể vào được đây, ngài có lẽ đã coi thường đứa con của người quá rồi. Nếu ngài đã bắt nhân vậy như thế nào lại trách con bất nghĩa được đây? Nếu con nhớ không lầm, năm đó ngài cũng đồng dạng dùng thủ đoạn này mà ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Con trai của ngài chỉ là kế thừa truyền thống vinh quang đó thôi.”

Hắn phát phát tay ra hiệu cho Ngân Năng lập tức dẫn đám huyết vệ lui ra ngoài, trong tầm cung chỉ còn lại mình Yến Cực cùng đám thủ hạ thân tín bảo vệ.

” Người.... ” Yến Thiên Nam chỉ cảm thấy trước mắt trở nên tối sầm lại, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Ở phía sau lưng lão, Niệm Băng vội vàng thúc đẩy gia tăng tốc độ tiên thiên chi khí truyền vào, lúc này mới có thể chế trụ thương thế của lão xuống.

Yến Thiên Nam thở dài một tiếng:

” Báo ứng, thật sự là báo ứng mà!!!! Không nghĩ tới, ta cuối cùng lại rơi vào hoàn cảnh thế này. Tiểu Ngũ đâu rồi??? Tiểu Ngũ có phải đã bị người hại rồi không??”

Yến Cực lạnh lùng cười nói:

” Phụ Hoàng, ta cũng không rõ nữa. Cùng là con trai của ngài nhưng vì cái gì mà ngài bắt công như vậy? Ta rõ ràng mới là trưởng tử, nhưng ngài lại muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tiểu Ngũ. Lúc ta đến được nơi này thì đồng thời, đứa con thứ năm của ngài ở ngoài kia đã đi theo lão Nhị rồi. Nói thế nào đi nữa!!! Cuối cùng ta cũng đã báo thù được cho Nhị đệ. Phụ Hoàng à!! Bây giờ có thể kế thừa ngôi vị của ngài chỉ còn có mình ta mà thôi, có lẽ ngài sẽ nghĩ rằng ta rất hèn hạ đúng không? Nhưng dù có hèn hạ thì dòng máu đang chảy trong người ta cũng chính là máu của ngài. Ngài đã không còn cơ hội để lựa chọn nữa đâu, hãy hạ chiếu thư đi thôi!!!”

Vừa nói đến việc Yến Thiên Nam sùng ái đối với Yến Vân, trong mắt hắn không khỏi toát ra một tia oán độc

Yến Thiên Nam toàn thân đều run rẩy, trong mắt lão ngấn lệ:

” Vân nhi chết!!! Vân nhi thực sự đã rồi sao?? Báo ứng, đúng là báo ứng mà!!! Năm đó ta vì tranh vị cũng đã xuống tay giết chính huynh đệ thân sinh của mình. Không nghĩ tới đến khi già lại gặp báo ứng này đổ ngược lên đầu. Giỏi lắm!!! Yến Cực, người điên rồi!!! Người có biết vì cái gì mà ta không thích người hay không? Đó chính là bởi ánh mắt của người quá thiên cận, chỉ có thể nhìn thấy cái lợi ở trước mắt, mà Vân nhi so với người thì thông minh hơn rất nhiều, ít nhất, tầm nhìn của nó xa hơn người nhiều. Nó nhìn trên mọi phương diện đều rất ưu tú, nếu vị trí của ta do nó kế thừa, Băng Nguyệt đế quốc chắc chắn sẽ trở nên cường đại, nhưng đổi lại là người sẽ không bao giờ được như vậy.”

Yến Cực nổi giận đùng đùng:

” Vẫn đến tận thời khắc này mà, ngài cũng không thể quên cái tên hồn đản kia hay sao. Hắn ngay cả lão Nhị cũng giết, chẳng lẽ còn gọi là có tầm nhìn sâu xa hã!!!

Yến Thiên Nam lạnh lùng nhìn Yến Cực nói:

” Ân nhi, hắn không phải do Vân nhi giết, tính cách của Vân nhi ta rất hiểu, nó sẽ không bao giờ làm cái việc ngốc nghếch như vậy. Nếu Ân nhi đột ngột chết, thì Vân nhi mọi mặt đều sẽ bị áp bức, người nhất định sẽ không có cơ hội như hôm nay.”

Yến Cực lúc này đã có chút không thể nhẫn nại nữa rồi, mặc dù có mười một gã cao thủ được cử đi ám sát Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhưng trong lòng hắn vẫn còn cảm giác bất an, một khi Băng Tuyết nữ thần tế tự tới, thì coi như hắn cảm chắc không còn cơ hội gì nữa

” Ngay lúc này đừng nói những thứ không còn ý nghĩa gì đó nữa, Phụ hoàng vĩ đại của ta à!! Người không còn có thể nhường vị trí của người cho ai được nữa rồi, dù cho ta là kẻ có ánh mắt đoản thiện như người nói đi, nhưng giờ đây cả lão Nhị cùng lão Ngũ đều đã chết cả rồi, đã không còn ai có thể thích hợp hơn ta để

ngồi trên vị trí này nữa. Bất luận có nói như thế nào, ta cũng là con ruột của người, kế thừa huyết thống tinh khiết nhất của Yến thị hoàng tộc, không cần phải nhiều lời, ngài hãy soạn chiếu thư đi.”

Vừa nói hần đã hướng tay về đám hạ nhân đưa mắt ra hiệu, lập tức có người cầm một bản chiếu thư còn trống không đưa tới trước mặt của Yến Thiên Nam. Chỉ cần có chiếu thư cùng với ngọc tỷ truyền quốc của Băng Nguyệt đế quốc là hần có thể hoàn toàn định vị ở ngôi bảo tọa hoàng đế, dù với tính cách không thích tham gia việc chính sự của Băng Tuyết nữ thần tế tự thì mặc cho nàng ta có chạy đến đây cũng không cách nào thay đổi được sự thật nữa. Yến Cực phải đi toàn là đám tử sĩ, cho dù Băng Tuyết nữ thần tế tự có đoán được đó là thủ hạ của hần, thì cũng tuyệt đối không thể nắm được chứng cứ gì nữa.

Yến Thiên Nam trên mặt lộ ra sắc hồng nhuận, tinh thần đột nhiên có vẻ tốt hơn nhiều, Niệm Băng ở sau lưng lão hoàn toàn cảm giác được điều này. Hơi thở của lão có sự thay đổi lớn, đúng là hô hấp ngày càng nhanh hơn. Niệm Băng hiểu được đây chính là hiện tượng hồi quang phản chiếu, Yến Thiên Nam thân thể rất cực đã chống đỡ không nổi nữa, thời điểm này không thể để lão nhắm mắt xuôi tay như thế được, hần vội vàng thúc đẩy gia tăng tốc độ đưa đại tiên thiên chi khí vào thân thể lão, đồng thời bằng vào ma pháp mô phỏng, đưa thủy cùng quang nguyên tố trị liệu cùng lúc đưa vào trong cơ thể, nhằm tri tri không để nội thương trong thân thể lão phát tác tàn phá

” Nếu ta không thảo chiếu thư thì sao? Ngọc tỷ dấu ở nơi nào cũng chỉ có một mình ta biết. Ta sớm đã định liệu sẵn có ngày hôm nay, cho nên đã đem ngọc tỷ dấu đi, chỉ cần người không lấy được ngọc tỷ, thì căn bản không có khả năng ngồi trên đế vị.”

Thanh âm của Yến Thiên Nam trở nên càng thêm lạnh lẽo, vừa nói hần vừa quay đầu liếc mắt về phía Niệm Băng, trong

mắt toát ra một tia cảm kích.

Yến Cực xoạt một tiếng, rút thanh kiếm hộ thân ở bên hông ra, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn:

” Phụ Hoàng, ngài cũng đừng có trách ta không niệm tới tình cảm phụ tử.”

Yến Thiên Nam toát ra một nụ cười đau khổ:

” Tình cảm phụ tử ư? Người không xứng nói ra bốn chữ này! Ta sắp chết rồi!! Sớm cũng chết muộn cũng chết, có bản lãnh người giết ta đi. Người giết đi!!!

Một tên hoàng thất hủ bại như thế dù Băng Nguyệt đế quốc có đại loạn đi chăng nữa, ta cũng không bao giờ đem ngôi vị hoàng đế truyền lại cho loại cảm thú giết cả huynh đệ lẫn cha mình như người.”

Yến Cực sững sờ một chút, hần lúc này mới nghĩ đến rằng Yến Thiên Nam đã không còn phải sợ cái chết, một người sắp chết rồi thì còn cái gì đáng sợ nữa đây? Từ từ ngấm lại, trên mặt hần toát ra một nụ cười âm trầm:

” Phụ Hoàng, ngài quá ngây thơ rồi, ta đã trù tính nhiều năm như vậy, ngài nghĩ rằng ngài không xuất ra mấy cái thứ kia thì ta không có biện pháp gì sao? Ta đã sớm chuẩn bị mọi thứ cả rồi, chiếu thư cùng với ngọc tỷ cho dù ngài không giao ra cho ta, nhưng thử nghĩ xem nếu nó vẫn còn trong cung thì sau này ta đã ngồi lên được ngôi vị hoàng đế rồi chậm rãi tìm kiếm cũng không hề muộn. Nếu người đã muốn chết như thế, ta sẽ đưa người đi gặp tên Tiểu Ngũ vậy!!!

Kỳ thật hần bây giờ đáng ra không được giết Yến Thiên Nam, chí ít cũng không nên tự mình động thủ, nếu để lưu lại dấu vết đao kiếm trên người Yến Thiên Nam liệu sau này làm sao mà dấu diêm hành vi giết cha đoạt ngôi?

Nhưng lúc này Yến Cực đã bị quyền lực cùng dục vọng kích thích cực độ nên có chút điên cuồng, không còn để ý đến mọi thứ nữa đem kiếm đặt trước người, hướng về Yến Thiên Nam mà đâm tới.

Trong lòng Yến Thiên Nam tràn ngập cảm giác không cam lòng, nhưng với thân thể bệnh nặng của lão, liệu còn có khả năng tránh né sao? Lão oán độc nhìn đứa con ruột do chính mình sinh ra, đồng thời đợi thời khắc tử vong đang tiến đến

Tại thời điểm mà tất cả mọi người đều phải cảm phần trên, thì một đạo thân ảnh đột nhiên vọt tới che chắn ở giữa:

” Không, người không được giết Phụ Hoàng.”

Phốc!!! một tiếng, máu tươi bắn tóe ra, trường kiếm trong tay Yến Cực đã trực tiếp xuyên vào lòng ngực của Yến Phong, kể mà lúc trước đã bị đánh cho hôn mê, bây giờ bỗng nhiên lại lao tới đỡ kiếm. Máu tươi nhuộm đỏ cả vạt áo của Yến Phong. Trên mặt Yến Phong toát ra một vẻ tươi cười, đó tựa hồ như là một nụ cười được giải thoát.

Yến Cực giật mình nói:

” Thất đệ, người làm gì vậy?”

Mặc dù hấn ta đối với Yến Phong một chút tình cảm đều không có, nhưng Tuyết Phách đối với hấn lại có giá trị lợi dụng rất lớn, cho nên hấn mới đối đãi với Yến Phong có chút tử tế, nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ tới, vốn đứng cùng mình ở một chiến tuyến vậy mà Yến Phong đột nhiên xông lên đỡ lấy một kiếm này của hấn.

Ở trên giường Yến Thiên Nam bị máu tươi từ phía sau lưng Yến Phong bắn ra, phun trúng vào mặt, lão rõ ràng nhìn thấy được mũi kiếm ló ra sau lưng của Yến Phong, trong chốc lát, oán hận trong lão nhất thời biến thành nỗi kinh hoàng:

” Không!!! Phong nhi, con sao lại ngu ngốc thế hả!!!”

Đúng lúc này, Niệm Băng di chuyển, hấn nhẹ nhàng rời khỏi lưng của Yến Thiên Nam, một chưởng đặt lên sau lưng Yến Phong, phốc một tiếng, một cỗ quang nguyên tố cực kì tinh thuần trong nháy mắt truyền vào cơ thể của Yến Phong, đem trường kiếm của Yến Cực chấn bay ra ngoài, đồng thời dưới tác dụng của quang nguyên tố khiến cho dòng máu tươi đang chảy ra dừng lại

Thân thể Yến Phong mềm nhũn ra ngã xuống đất, trên giường Yến Thiên Nam hô to:

” Tiên sinh, ngài nhất định phải cứu... cứu cho được con trai ta.”

Bên tay trái Niệm Băng là thủy bên tay phải là quang minh, đều là hai loại ma pháp nguyên tố tràn ngập năng lực trị thương, cùng lúc đưa vào trong cơ thể của Yến Phong, chỉ trong nháy mắt đã lấp kín lại vết thương trên người hấn, chỉ là Yến Phong bởi trong một sát na mất máu quá nhiều nên sắc mặt trở nên cực kỳ nhợt nhạt, thân thể mềm ra trong lòng ngực Niệm Băng.

Yến Cực tự nhiên sẽ không ngăn cản động tác của Niệm Băng, hấn không hề muốn Yến Phong bị chết. Lúc này, Yến Thiên Nam do phía sau lưng không còn được Niệm Băng chi trì, nên một lần nữa nằm ngã ra ở trên giường, trong ánh mắt tuyệt vọng kia của lão đã mang một phần ảm áp. Lão cho tới bây giờ không nhớ qua trong đám con của lão có đứa nào dám vứt bỏ tính mạng để cứu mình giống như đứa con trước mắt này đã làm hay không. Trái tim lão rất đau, một phần là vì Yến Cực còn đồng thời cũng vì Yến Phong mà nhức nhối khôn nguôi. Lão rất hối hận, hối hận bản thân mình đã không nhìn rõ được tất cả, lão bây giờ đã muốn quên đi mọi chuyện chỉ chăm chăm nhìn vào Yến Phong, đó mới thực sự là đứa con mà lão cầu mong.

Yến Thiên Nam không còn để ý đến gì nữa, Yến Cực nhưng lại không hề quên đi mục đích của bản thân, trường kiếm trong tay lại một lần nữa quơ lên, mũi kiếm phát ra hào quang sáng loáng, lúc này đây, hấn đã dùng đến đấu khí, đã quyết tâm phải giết chết Yến Thiên Nam, cổ tay rung lên, một đạo quang mang đấu khí trực tiếp chém về phía Yến Thiên Nam đang nằm vật ra không còn lực chống cự gì nữa.

Yến Thiên Nam không còn nhìn thấy Yến Cực đang hướng về mình mà ra tay sát thủ, trong mắt lão chỉ có Yến Phong mà thôi, đó chính là sự đồng lòng với đứa con đã hy sinh tính mạng vì mình

Dù Yến Thiên Nam không để ý tới hành vi của Yến Cực, nhưng Niệm Băng lại trông thấy hết sức rõ ràng. Không có một chút do dự nào, bảy sắc quang mang phiêu nhiên bay ra, hào quang nhàn nhạt giống như một chất lỏng bình thường, cho dù có là vũ thánh trực tiếp công tới nhưng dưới thiên nhân lĩnh vực của Niệm Băng cũng phải bị tước nhược toàn bộ chứ đừng nói đến Đại hoàng tử Yến Cực. Đấu khí cùng sự âm hiểm của hấn xuất ra còn kém nhiều lắm, không có gì phải lo lắng, đấu khí đã hoàn toàn tan biến.

Yến Cực trong lòng cả kinh, không đợi hấn có phản ứng tiếp theo, Niệm Băng lúc này đã xử lý xong xuôi vết thương của Yến Phong, lập tức đứng lên. Lúc này trong mắt hấn tràn ngập sát khí khiến người khác

nhìn vào mà sợ hãi. Nỗi đau lớn nhất trong lòng Niệm Băng đó chính là việc từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, cho nên dù việc hôn nhân của Yến Phong có ảnh hưởng đến hành động của hắn trong lần thiên biến này, hắn cũng sẽ không hề hối hận. Đồng thời việc Yến Cực thần nhiên muốn tự tay giết chết cha mình càng làm cho lòng hắn tràn ngập phần nộ, hắn có ngày nào mà không hy vọng được cùng với cha ruột của mình ở cùng một chỗ chứ hã!!! Vậy mà cái tên cặn bã trước mắt lại thần nhiên hướng về cha mình mà xuống tay hạ thủ.

Yến Cực vừa định thần trở lại, đột nhiên cảm thấy toàn thân chấn động, thân thể phảng phất như đông đặc thành một khối, bị một lực lượng bí ẩn không tên bao lấy.

Sáu đạo quang ảnh đồng thời từ trong thân thể Niệm Băng phân ra, tựa như đều do hắn phân thân ra mà thành, trong nháy mắt thiên nhân lĩnh vực đã phóng đại lan tỏa ra khắp tầm cung với tốc độ nhanh nhất, mỗi một cái quang ảnh bên trong đều dẫn theo một thanh đao bất đồng màu sắc.

Ánh đao vẽ ra trong không trung những vầng sáng hoa lệ, mỗi một đạo ánh sáng vung lên đều rõ ràng kèm theo một mảnh huyết sắc sáng chói. Đám cao thủ đi cùng với Yến Cực, bên dưới ánh hàn quang nhàn nhạt kia đều biến thành những cỗ thi thể. Kiểu chết của bọn họ đều hoàn toàn giống nhau, trên cổ mỗi người đều có một nhát đao, chỉ có điều, có vết đao cắt máu tươi diên cuồng phun ra, có vết lại hoàn toàn bị đóng băng, lại có vết đao hoàn toàn biến thành một mảng đen thui như bị thiêu cháy. Đó đều là do sáu hệ ma pháp nguyên tố tinh khiết tạo thành, sáu thanh thần đao phát ra những ánh ma pháp đao, tựa như bọn họ chính là những phán quan phụ trách việc đòi mạng

156. Chương 155: Công Thành - Biến Thiên Hành Động

Trong đôi mắt màu lam kia không hề có một tia tạp chất nào, đôi mắt của Niệm Băng thật thâm sâu khó lường. Hắn liền trở nên ngây dại, linh hồn đã bị tinh thần lực do Thiên Nhân huyết phát ra áp chế. Trong cuộc đời Yến Cực, giây phút cuối cùng cũng đã gặp phải cảnh tượng không thể ngờ nổi, lại từ chính gã thanh niên mà lúc trước hắn còn muốn lợi dụng để trợ giúp bá nghiệp của mình, ở mi tâm đột nhiên phát ra một đạo bạch quang dài ước chừng một thốn. Ngay sau đó, từ trong ánh bạch quang thần nhiên hé mở, lộ ra một ánh mắt màu bạc, đúng vậy đó là con mắt màu bạc

Niệm Băng vỗ vỗ hai tay bước đến, Hắn không cần phải sử dụng đến ma pháp bởi hắn thấy làm thế thì quá tiện nghi cho Yến Cực, mặc dù hắn không hề luyện qua võ nghệ, nhưng từ nhỏ đã tu luyện trù nghệ, nên khiến cho hắn có một tốc độ xuất thủ so với người bình thường nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Hắn mặc dù không thể làm được như Áo Tư Táp, hoàn toàn khống chế được thân thể của mình để thực hiện các chiêu thức phức tạp, nhưng vì đã chế ngự được thân thể của kẻ địch rồi, thì chỉ cần với thể chất được long hoá, sử dụng được một phần sức mạnh của rồng thì cũng đủ làm thành bùa đòi mạng Yến Cực.

Ầm!!! Một tiếng nổ mạnh, Yến Cực rõ ràng nghe được tiếng xương lồng ngực của mình vỡ nát ra, Hắn tuy rằng có đầu khí nhưng gặp phải Thiên Nhân lĩnh vực khắc chế, căn bản không thể phát huy được tác dụng hộ thân, mà cho dù hắn có thể sử dụng được đầu khí nhưng với tu vị của hắn cũng không cách gì chống đỡ nổi một quyền được long thể hoá của Niệm Băng

Đau đớn kịch liệt khiến cho trước mắt Yến Cực trở thành một màu tối đen, dần dần thân thể hắn chết lặng đi, cảm giác lạnh lẽo vô cùng lan khắp toàn thân, trước mắt hắn mơ hồ như thấy được 1 phần của địa ngục, một địa ngục tràn ngập máu tươi.

Nhìn thấy ngực của Yến Cực đã bị đập nát, lại thấy hắn máu tươi bắn ra đầy trời, Niệm Băng trong lòng lại như sinh ra cảm giác hưng phấn, tuy nhiên hắn không có thời gian để cảm thụ loại cảm giác này, thân thể rất nhanh một lần nữa trở lại bên giường đỡ người Yến Thiên Nam lên, gia tăng đại tiên thiên chi khí truyền vào, kéo Yến Thiên Nam một lần nữa từ bên bờ vực sinh tử trở về.

Yến Thiên Nam không ngừng ho lên từng ngụm trọc khí, vừa rồi khi mất đi sự chi trì của Niệm Băng, lão cảm giác được hồn phách của chính mình tựa như đã ly khai khỏi cơ thể, may mắn là Niệm Băng kịp thời quay trở lại, một lần nữa kéo linh hồn lão trở về

Niệm Băng than nhẹ một tiếng nói:

” Bệ Hạ, ngài không bị kinh sợ chứ, thần đã giết nhi tử của ngài mất rồi!!!

Yến Thiên Nam toát một nụ cười tươi:

” Ta không phải là một người cha tốt. Giết hay lắm!! Hắn đã chết, có lẽ xuống địa phủ, ta có thể có cơ hội một lần nữa dạy cho hắn cách thế nào để làm một con người, chính ra bản thân ta hôm nay cũng đã được thụ giáo không ít phương pháp làm người đủ để có thể dạy lại cho y? Người tên là gì vậy?

Niệm Băng hơi sững sờ một chút, bởi vì hắn nhận thấy ở trên người Yến Thiên Nam phát ra những tia triu mến giống hệt như cảm giác đối với người cha ruột của mình: ” Thần gọi là Niệm Băng.”

Yến Thiên Nam mỉm cười vuốt cằm nói:

” Cảm ơn! Cảm ơn người, ta không phải tạ ơn người đã cứu ta, mà là cảm ơn người đã cứu đứa con trai duy nhất của ta, cũng chỉ có hắn mới xứng làm con của ta.”

Yến Thiên Nam trong mắt toát ra vẻ hiền lành, nhìn về Yến Phong đang miễn cưỡng đứng lên trên mặt đất

Yến Phong sau khi được Niệm Băng trị liệu, mặc dù vẫn còn cảm giác yếu nhược nhưng so với lúc trước đã khá hơn không ít:

” Phụ Hoàng, ngài trước hết phải nghỉ ngơi trong chốc lát đi đã.”

Hắn miễn cưỡng mở miệng nói

Yến Thiên Nam nhẹ nhàng lắc lắc đầu:

” Không, hãy để ta nói. Nếu không nói ra, ta sợ rằng sẽ không còn cơ hội để nói nữa”

Sắc mặt lão trở nên hồng hào hơn cả trước đây, mặc dù Niệm Băng đã dùng một lượng lớn tiên thiên chi khí đưa vào, lại còn có Thủy và Quang minh hai loại ma pháp nguyên tố có khả năng trị liệu, nhưng sâu thẳm trong tâm Niệm Băng đã minh bạch, đây là sự tỉnh táo lần cuối cùng của lão nhân gia, sau thời khắc này tính mạng của vị lão hoàng đế cũng sẽ chấm dứt.

Yến Phong khoé mắt đỏ rực, nhìn tính mạng của Yến Thiên Nam đang bước đến những thời khắc cuối cùng, hắn nghẹn ngào:

” Phụ Hoàng, ngài biết con đợi người gọi con một tiếng con trai đã biết bao nhiêu lâu rồi không? Từ nhỏ đến lớn, người con thương yêu nhất chỉ có mẫu thân, nhưng người lại như vậy mà ra đi. Phụ Hoàng, ngài có biết là con khao khát được tìm thấy tình thương của một người cha từ ngài đến cỡ nào hay không?”

Yến Thiên Nam hiền từ nhìn Yến Phong:

” Ta biết, ta đã hiểu được rồi!! Hải nhi à!! Phụ Hoàng cả đời đã phạm nhiều tội lỗi, cũng chỉ còn đợi đến kiếp sau mới có thể đền đáp lại cho con thôi. Hãy nhớ kỹ lời Phụ Hoàng nói, hãy cố sống cho thật tốt, làm một vị hoàng đế tốt, đừng có giống như ta, lưu lại nhiều hậu họa.

Ta tin tưởng rằng, chỉ cần con có trái tim nhân hậu, nhất định sẽ làm tốt hơn ta rất nhiều, hải nhi à!!! Con có biết trong lòng Phụ Hoàng bây giờ cảm thấy mãn nguyện đến thế nào không? Ta thậm chí không hề hận đại ca của con, bởi vì cho đến hôm nay ta rốt cục cũng thấy được khát vọng tình thân của chính mình. Cả cuộc đời ta từ lúc sinh ra đến tận lúc này không ngừng làm ra những việc sai trái, nhưng một việc làm đáng hổ thẹn nhất chính là ngày đó ta đã cưỡng hiếp mẫu thân của con, rồi sinh ra con trên thế giới này.

Trước kia Phụ Hoàng không thể đền bù được gì cho con, bây giờ, bọn huynh đệ của con đã chết hết rồi, Phụ Hoàng chỉ có thể làm được một việc, đó là đem thứ mà bọn chúng muốn có được nhất truyền lại cho con, con có nguyện ý tiếp nhận không?”

Mặc dù Yến Phong cùng Niệm Băng sớm đã hoạch định kế hoạch hành động hoàn hảo, nhưng tới lúc này, cổ họng hắn không khỏi có chút nghẹn ngào, làm sao còn có thể thốt ra nổi hai chữ nguyện ý đây, nhìn thấy ánh mắt ảm đạm đang lịm dần của Yến Thiên Nam, nước mắt Yến Phong không cách nào kiềm chế nổi chảy xuôi xuống má

Bịch một tiếng, cánh cửa bên ngoài đã bị phá mở, một đám lớn thị vệ từ bên ngoài tiến vào, người dẫn đầu chính là đoàn trưởng của Hoàng gia thủ hộ quân đoàn Lỗ Đạo Phu cùng với Băng Tuyết nữ thần tế tự và Băng Vân.

” Bệ hạ!!!”

Lỗ Đạo Phu thét lên một tiếng thảm thiết, rồi dùng tốc độ nhanh nhất nhào tới bên cạnh chiếc giường.

Sau khi bọn hắn phát hiện Ngũ hoàng tử đã chết thảm ở trong phủ của mình, nhất thời cảm giác được có chuyện không ổn, dùng tốc độ nhanh nhất quay trở về cùng với sự trợ giúp của Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng với số lượng lớn các cao thủ của Băng Thần tháp, nhanh chóng tiến đến bên ngoài hoàng cung, chứng kiến rõ ràng bọn thủ hạ của Yến Cực đang không ngừng liều chết công kích vào. Lỗ Đạo Phu trong lòng sinh ra cảm giác mãnh liệt có sự không ổn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ào vào nội cung.

Khi bắt gặp cảnh tượng xác chết tràn ngập nội cung, trong lòng hắn vô cùng kinh hãi, hắn biết, việc mà bản thân hắn sợ nhất có lẽ đã phát sinh. Hắn cũng không hề gặp phải sự ngăn cản nào, bởi vì đám Huyết vệ của Huyết Sư Giáo sau khi giải quyết toàn bộ số thị vệ của Hoàng Gia thủ hộ quân đoàn trong nội cung đã lập tức theo thông đạo bên dưới lòng đất mà chậm rãi bỏ đi

Tại thời khắc bọn hắn tiến đến tẩm cung, Lỗ Đạo Phu trong lòng tràn ngập sự bi thương.

” Ta còn chưa chết người khóc lóc cái gì vậy hả!!! ”

Yến Thiên Nam nhìn thấy Lỗ Đạo Phu đang úp mặt ở bên giường, mỉm cười, lão đã nhìn thấu rõ hết thảy, cái chết đối với lão cũng không còn gì là đáng sợ nữa.

Băng Vân nghi ngờ khi nhìn thấy Yến Thiên Nam được Niệm Băng trợ giúp, Niệm Băng hướng về nàng nhẹ nhàng gật gật đầu, nhìn thấy ánh mắt Băng Vân đang vô cùng kinh ngạc, hắn muốn nở ra một nụ cười, nhưng bên tai lại vang vọng hồi tưởng đến những lời Yến Thiên Nam nói, cuối cùng cũng không thể nào mà cười nổi.

Mục quang của Yến Thiên Nam chuyển về hướng Băng Tuyết nữ thần tế tự:

” Ngài đã đến rồi đó ư!!!”

Băng Tuyết nữ thần tế tự thân hình chỉ chợt loé lên, tiện thể đi tới bên giường của Yến Thiên Nam:

” Xem tình hình này, có lẽ ta cũng không tới quá chậm.”

Niệm Băng rốt cục đã gặp được kẻ thù trong lòng mình, vẻ bề ngoài tuyệt mỹ của Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng không thể làm cho cừu hận của hắn mấy may suy giảm. Hắn vội vàng cúi đầu xuống, sợ rằng Băng Tuyết nữ thần tế tự bắt gặp phải ánh mắt tràn ngập hận thù của hắn.

Yến Thiên Nam mỉm cười nói:

” Nhờ có vị tiên sinh mà Phong Nhi dẫn tới tiêu diệt lũ phản nghịch, ta mới có thể tái kiến ngài lần cuối cùng. Tế tự đại nhân, ta sắp ra đi rồi. Hy vọng ngài có thể vì Băng Nguyệt đế quốc mà đứng ra chủ trì được không?”

Băng Tuyết nữ thần tế tự nhìn thấy trên gương mặt Yến Thiên Nam nở ra một nụ cười, không khỏi khẽ lặng người đi. Nàng quen biết Yến Thiên Nam đã lâu vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy được một nụ cười bình thản không hề nhiễm chút tạp khí nào trên mặt khuôn hắn, ý thức được điều này, nàng khẽ gật đầu

Yến Thiên Nam hít sâu một hơi, miễn cưỡng tập trung tinh thần, dứt quãng nói:

” Yến.... Cực.... âm mưu tranh đoạt.... ngôi vị hoàng đế...., giết... hại... em ruột... mình... đó là tội ác... cùng cực..., Lỗ... Đạo Phu, nghe rõ... bọn dư ...đăng của hắn... ở.. bên ngoài... giao lại cho người.. trừng.. trị... ta... đã...suýt.. nữa .. thì ..gặp bắt.. hạnh,... nhưng... may nhờ... có... đứa con... duy nhất còn... lại của.. ta .. Tại thời điểm... Yến.. Cực... muốn giết.... ta, Phong nhi ...đã dùng thân.... mình che chấn lười.... kiếm của... hắn,... nó đã dùng... chính... hành động của.... mình .. làm cho ta sáng... tỏ hết thảy,... bắt đầu từ bây giờ.... ta tuyên bố... .Phong nhi... sẽ kế thừa... ngôi vị Hoàng đế của... Băng Nguyệt.. đế quốc, trở thành vị tân vương phiên Tế tự.... đại nhân cùng ..Lỗ Đạo... Phu các người hãy... tận tình

phụ... tá cho hần... các người ...rõ rồi.. chứ!! Mặc dù ta sẽ chết đi.... nhưng hôm... nay là.. một.. ngày vui.. về nhất trong... cuộc đời của... ta, có ..thể chết đi.. như... thể này, ta.. thực vô ...cùng... mãi.... nguyên ...!!”

Lão với chút hơi thở mong manh cuối cùng cũng không thể nói hết được chữ sau chót. Thời khắc tận cùng, chỉ chỉ vào sau ót mình rồi gục đầu vào trong lòng ngực của Niệm Băng, cứ thế ra đi vĩnh viễn, hơi thở bình tĩnh của lão cũng đã dứt, hai mắt nhắm lại, trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, hai giọt nước mắt thuận xuôi xuống đôi gò má. Người đàn ông vốn nhiều thị phi khi còn sống này rốt cục cũng đã chết.

Yên tĩnh, cả tấm cung hoàn toàn tĩnh lặng, tại thời khắc này, tất cả mọi người đều trở nên chết lặng.

” Phụ.... Hoàng”

Yến Phong hét lên một tiếng bi thảm.

Lúc trước đột nhiên hôn mê rồi bừng tỉnh chạy đến hứng lấy một đao cứu mạng Yến Thiên Nam, hần đã sớm cùng với Niệm Băng soạn thảo kế hoạch hợp tác kín kẽ này, nếu không sao lại có thể xảo hợp mà tình lại một cái thần kì đến vậy??? Nhưng cái sự thật Yến Thiên Nam đã chết ở trước mặt hần lúc này khiến cho trái tim của Yến Phong tràn ngập bi thương. Trước mắt trở nên tối sầm, nhất thời ngất đi, Niệm Băng đứng thẳng người lên, cẩn thận giúp đỡ Yến Thiên Nam nằm thẳng trên giường, bất luận cả đời lão đã làm nên chuyện sai trái gì, ít nhất, tại thời khắc cuối cùng trong cuộc đời lão cũng đã làm một việc phi thường chuẩn xác.

Mọi thứ đều đúng theo kế hoạch đã được Niệm Băng hoạch định sẵn từ trước, nhưng trong lòng hần không hề cảm thấy chút hưng phấn nào. Nhìn thấy hoàng cung tất cả đều hắc ám, hần đột nhiên thực sự mong mỗi được nhanh chóng lánh xa chốn thành thị, đi tìm Phượng Nữ cùng Long Linh rồi đi tìm kiếm cha mẹ mình

Mọi chuyện đều đã chấm dứt đồng thời một chuyện mới lại bắt đầu.

Dưới sự giúp đỡ của Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng Lô Đạo Phu, Theo như những lời khải dụ cuối cùng của Yến Thiên Nam, Yến Phong trở thành vị tân hoàng đế của Băng Nguyệt đế quốc. Hần tất nhiên phải xử lý đám người bất mãn mà hần bất mãn, nhất là Hoàng hậu cùng đám thân thích trực hệ với Đại hoàng tử.

Sau khi nghe tin Đại hoàng tử Yến Cực đã chết, Hoàng Hậu giống như người điên, liền chuẩn bị phát động chính biến, nhưng quân đội thủ hộ Băng Nguyệt thành vốn là chỗ dựa của bọn họ thế nhưng đột nhiên hướng về một bên ủng hộ cho Yến Phong.

Phệ Huyết Diệt Tuyết Tuyết Phách Nguyên soái đã trở về nơi đại quân của mình đóng quân.

Một tháng sau khi Băng Nguyệt thành trải qua cuộc trấn áp chứa đầy máu tươi, vừa mới trở nên lắng dịu trở lại thì ở bên trong giới cấm quyền xảy ra một cuộc thay đổi quyền lực. Tại cuộc đổi thay quyền lực này có chừng ba phần các quan viên bị gạt ra khỏi vũ đài chính trị của Băng Nguyệt đế quốc, mà Hoàng cung Băng Nguyệt đế quốc, đám nữ nhân hầu hạ bên cạnh Yến Thiên Nam đều bị Yến Phong sử dụng thủ đoạn thâm hiểm tẩy rửa sạch sẽ. Tất cả mọi chuyện đều được tiến hành vô cùng bí mật. Thủ cấp của Hoàng Hậu được Yến Phong đem tế điện trước linh vị của mẫu thân hần.

Yến Phong đã thay đổi, hần không còn là tên Yến Phong trước kia nữa, mà đã thật sự trở thành một vị đế vương, một thời đại tân đế vương

Một tháng sau, khi mọi chuyện đã được ổn định trở lại, Yến Phong ban bố mấy đạo sắc lệnh. Thứ nhất, thành lập Băng Nguyệt đế quốc quân thông bộ, thống lĩnh quân là Tuyết Phách., nắm giữ toàn bộ các lộ binh mã. Vị nguyên soái ủng hộ cho Đại hoàng tử Yến Cực kia bởi vì đi theo Hoàng Hậu làm phản nên đã bị xử tử, mặt khác vị Nguyên soái còn lại vì cái chết của Ngũ Hoàng tử mà hần đã hết lòng ủng hộ, đã rút lui khỏi vũ đài chính trị, tất cả quân quyền tạm thời do Tuyết Phách một tay chưởng quản.

Sách phong con gái của Tuyết Phách là Tuyết Ngọc làm hoàng hậu đế quốc, đồng thời Yến Phong tuyên bố ban thưởng hôn nhân cho con gái của hội trưởng ma pháp sư công hội là Long Linh với Niệm Băng, là người đương nhiệm chức thủ tịch cung đình ma pháp sư. Điểm này cũng không hề bị Băng Tuyết nữ thần tế tự phản đối, bởi vì thân phận siêu nhiên của nàng. tự nhiên sẽ không coi cái chức quan nhỏ nhoi đó có

chút cảm giác hứng thú gì. Ngày đó nàng ta mặc dù cảm thấy được ma pháp đặc thù của Niệm Băng nhưng bởi vì tình thế khẩn trương, chưa kịp hướng Niệm Băng dò hỏi, mà Băng Vân cũng không vạch trần Niệm Băng ngay trước mắt.

Yến Phong căn cứ theo những đề nghị của Tuyết Phách, liên tục ban bố số lượng lớn những người mới được đề cử các chức vụ. Dưới sự bố trí của tài vụ đại thần, đem những chức vụ chính trị một lần nữa sửa đổi lại, toàn bộ đều thay bằng người của Tuyết Phách đảm nhiệm, hắn đương nhiên không biết rằng, hắn đề cử những người mới này thì trăm phần đã ngoài tam mươi có xuất thân hai chữ Huyết Sư. Việc Yến Phong thành công được, cũng đồng dạng là Huyết Sư Giáo, Giáo chủ Niệm Băng đã thành công, tiện thể dựa vào thái độ không thêm coi trọng bất cứ chuyện gì vào trong mắt của Băng Tuyết nữ thần tế tự, âm thầm không chế toàn bộ Băng Nguyệt đế quốc. Có thể nói, bây giờ chỉ cần danh tự của Niệm Băng xuất ra một đạo mệnh lệnh, so với Yến Phong còn đắc dụng hơn rất nhiều.

Cuộc nội loạn của Băng Nguyệt đế quốc chấm dứt, đồng thời chuyện Long linh cũng đã có được kết cục hoàn hảo. Trong một tháng run chuyển trời đất này, Niệm Băng cũng không hề rời đi Băng Nguyệt thành, hắn cũng không gặp lại Băng Vân, cũng không một lần nào tiến nhập vào hoàng cung nữa, cho dù Yến Phong đã cấp cho hắn chức danh thủ tịch cung đình ma pháp sư, hắn cũng chưa hề ghé thăm nơi đó lần nào. Hôm nay chính tại mặt thất của Băng Nguyệt Đường hắn cùng với Miêu Miêu đang tu luyện

Niệm Băng cùng với bảy vị trưởng lão của Huyết Sư Giáo thông qua trao đổi biết được thực lực chính thức của Băng Tuyết nữ thần tế tự, khi hắn đoán được Băng Tuyết nữ thần tế tự đã mở ra ba cái khuyết huyết, khiến cho hắn vốn bởi vì sau khi bị Yến Nam Thiên kích động mà có ý định muốn buông tha kế hoạch, một lần nữa đã không thể không chuẩn bị thực hiện lại nó. Hắn lúc này chỉ còn đang đợi một cơ hội mà thôi.

Băng Vân đã không hề đi tìm kiếm Niệm Băng. Băng Tuyết nữ thần tế tự vì phải trợ giúp Yến Phong tạm thời phải ở lại trong Băng Nguyệt thành, Băng Vân luôn nghĩ, đợi cho sự phó quyết định quay về lại Băng Thần tháp mới đem mọi chuyện nói ra cho nàng ta. Ở trong tiềm thức, nàng thủy chung muốn kéo dài chuyện này càng lâu càng tốt, nhưng nàng nào có biết đâu, việc kéo dài này lại không thể khiến cho Niệm Băng vì sự uy hiếp của Băng Tuyết nữ thần tế tự mà rời đi.

Sự chuyển biến này rồi sẽ thay đổi vận mệnh cả đời của Băng Vân.

” Ca ca, muội có chút nhớ ba ba, mụ mụ rồi!! Bọn họ cũng thật là, thần nhiên không thèm đi tìm Miêu Miêu nữa. Ồi!!”

Miêu Miêu cúi đầu xuống, nhìn Niệm Băng vừa mới tỉnh táo lại sau quá trình luyện công.

Niệm Băng mỉm cười nói:

” Nha đầu ngốc này!! Hi thúc thúc làm sao mà biết muội ở nơi nào!!! Ông ấy cho dù có muốn tìm cũng chẳng thể tìm thấy muội được đâu.”

Miêu Miêu lắc lắc đầu:

” Không phải thế đâu. Bạch nhân tộc bọn muội chỉ cần có quan hệ huyết thống trong đó, đều có thể cảm giác được đối phương đang ẩn náu ở địa phương nào. Với tinh thần lực của ba ba, cho dù chúng ta có ở cách xa hàng ngàn dặm, người cũng có thể tìm ra được vị trí của muội.”

Ngày đó sau khi Miêu Miêu tỉnh lại, phát hiện bản thân đã mặc danh kì diệu về trở lại căn phòng của mình, cả mặt đất cũng không hề có dấu vết đã từng bị xới tung lên. Thật sự không rõ tại sao lại như thế.

Nhớ lại cảnh tượng máu tươi tung toé mà khiến nàng không ngớt sợ hãi, cho nên cũng không hề đem chuyện ngày đó kể lại cho Niệm Băng, chỉ nhờ Niệm Băng một lần nữa giải trừ sự không chế của Âm Ảnh khôi lỗi, thả Đại Âm Ma Thủ ra để mẹ con chúng được đoàn viên với nhau.

Đáng tiếc là Đại Âm Ma Thủ đã bị Âm Ảnh khôi lỗi phong ấn rất mạnh, còn Diêm Diêm cùng với Miêu Miêu cũng có khế ước chủ tớ, nên không thể để cho mẫu tử chúng nó có thể chính thức ở cùng một chỗ.

Niệm Băng mỉm cười nói:

” Không phải như thế đó chứ? Hi thúc thúc thương yêu muội còn không kịp, sao lại không cần muội nữa?”

Hay là thế này nhé, Miêu Miêu, ngày mai ca ca sẽ phái người đưa muối về nhà được không?”

Nếu đổi lại trước kia, Miêu Miêu sớm đã nghĩ ra đủ loại biện pháp khác nhau để tìm cách từ chối, nhưng lúc này đây nàng lại nhẹ nhàng gật gật đầu.

Đây là lần đầu tiên nàng rời nhà lâu đến vậy, đi ra ngoài chơi đùa thưởng ngoạn cũng đã đủ rồi, nỗi nhớ mong đối với phụ mẫu lại trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, khiến nàng chỉ hận không thể ngay lúc này trở về bên cạnh bọn họ.

” Ca ca, huynh không đưa tiền Miêu Miêu sao? Đến khi về nhà rồi Miêu Miêu sẽ rất nhớ những món ăn ngon do huynh nấu đó.”

Niệm Băng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mượt kia của Miêu Miêu, mỉm cười nói:

” Không phải ca ca không muốn đưa muối trở về, thật sự đó là bởi ca ca còn có rất nhiều chuyện cần phải làm. Không thể đưa tiền muối được. Miêu Miêu thông minh như thế, sau này nếu có cơ hội, nhất định ca ca sẽ xem nơi ở của muối, được không nào?”

Miêu Miêu gật gật đầu, nói:

” Như thế thì tốt lắm!! Ai da!! Ca ca nếu Miêu Miêu đi rồi, nói không chừng Băng Vân tỷ tỷ có thể phái người tới bắt huynh đó? Tỷ ấy đã đáp ứng với Miêu Miêu, chỉ cần Miêu Miêu còn ở bên huynh sẽ không bắt huynh đi. Hay là muối nên ở lại cạnh ca ca vậy!!”

Niệm Băng lắc lắc đầu:

” Yên tâm đi, Băng Vân tỷ tỷ của muối còn chưa có cái năng lực để bắt nổi ca ca đâu.”

”Ca ca có khi còn bắt cóc nàng ta đi ấy chứ!!”

Miêu Miêu nghi hoặc hỏi:

” Niệm Băng ca ca, huynh cùng Băng Vân tỷ tỷ trong đó rốt cục là thế nào vậy hả?? Huynh có thể không làm thương tổn Băng Vân tỷ tỷ có được không, tỷ ấy là một người rất tốt đó!!

Ồi!! Mặc dù tỷ tỷ mặt ngoài lạnh như băng nhưng Miêu Miêu có thể cảm giác được tỷ ấy chính là người tốt.”

Giọng nói Miêu Miêu thật thành khẩn, đôi mắt to bên trong toát ra vẻ cầu xin.

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, nói:

” Chuyện của bọn ta, muối không thể hiểu được đâu, ca ca sẽ tận lực không làm tổn thương đến nàng ấy .”

Miêu Miêu mặc dù đã là tiểu cô nương mười sáu tuổi, nhưng từ nhỏ đã sống ở trong Bạch nhân tộc nên nàng rất thuần khiết, chẳng khác gì một tờ giấy trắng, Niệm Băng không hy vọng những tạp chất của đời sẽ làm hen ố tờ giấy trắng này. Cho nên mặc dù Miêu Miêu có hỏi qua hần mấy lần về chuyện của hần với Băng Vân, nhưng hần cũng chưa một lần hé lộ ra.

Sáng sớm ngày hôm sau, Niệm Băng lệnh cho Ngân Năng dẫn theo một trăm tên cao thủ của Huyết Sư Giáo tự mình đưa Miêu Miêu về nhà. Hần tuyệt không hy vọng Miêu Miêu gặp phải bất cứ thương tổn gì.

Miêu Miêu đi rồi, Huyết sư thất lão cũng đã quay về lại tổng bộ của Huyết Sư Giáo, Niệm Băng một mình ở Băng Nguyệt Đường suy tính cân nhắc những bước hành động tiếp theo của bản thân mình. Đối với hần mà nói, không có cái gì so được với việc giải cứu cha mẹ mình. Có được Đại Âm Ma Thủ trong tay, hần quyết định không nên đánh bừa với Băng Tuyết nữ thần tế tự, đương nhiên điều kiện tiên quyết phải là cha mẹ mình thật sự chưa chết.

Hoàng cung của Băng Nguyệt đế quốc.

Một người đang đơn độc ngồi ở trong tiểu lạc viện

” Sư phó, có chuyện mà Vân nhi vẫn chưa kịp nói cho người hay.”

Băng Vân cúi đầu đứng ở bên cạnh Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Băng Tuyết nữ thần tế tự giương mắt liếc nhìn trên người Băng Vân, nói:

” Có chuyện gì vậy!! Nói đi!!!”

Băng Vân do dự một chút rồi nói:

” Lần vừa rồi, con đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc đến Hoa Dung đế quốc tham gia thi đấu, đã phát hiện ra Băng Tuyết nữ thần chi thạch.”

Băng Tuyết nữ thần tế tự sắc mặt hơi đổi:

” Con đã đoạt nó trở lại?”

Khuôn mặt Băng Vân khê đỏ lên, lắc lắc đầu:

” Sư phó, đệ tử không phải là đối thủ của người kia.”

”Hắn đã giành chiến thắng trong trận đấu cuối.”

Băng Tuyết nữ thần tế tự nhíu mày nói:

” Có thể tham gia tranh tài trong giải đấu này, chứng minh hần tuổi không lớn, con sao có thể bại được vậy? Chẳng lẽ hần có thể khắc chế được Băng Tuyết nữ thần linh cũng chính là Tiên thiên linh vực của con sao?

Băng Vân lắc lắc đầu :

” Ở thời điểm đó hần chưa hề có tiên thiên linh vực, nhưng con vẫn thua...”

Lập tức, nàng giảm lược đem sự tình xảy ra trong trận đấu đó kể lại một lần, chỉ che giấu sự thật là chỗ tế nhị trên cơ thể mình đã bị dính phải cái cặp ” Long trảo thủ” kia của Niệm Băng, đem nó giấu tiệt đi

...” khi con gặp lại hần lần nữa thì thực lực của hần đột nhiên tiến bộ hơn rất nhiều. Con càng ngày càng không nhìn thấu hần, tiên thiên linh vực của hần đã giác tỉnh rồi. Con từng cùng hần nói chuyện, hần chính là đứa con của Băng Linh sư tỷ lúc trước.”

” Bạch”... Băng Tuyết nữ thần tế tự vỗ mạnh lên bàn một cái, khiến cho cái bàn gỗ vô cùng cứng rắn vô thanh vô tức hoá thành băng phấn:

” Thứ nghiệp chủng kia mặc nhiên không chết lại còn bằng vào Băng Tuyết nữ thần chi thạch cùng Hoả Diễm thần chi thạch luyện tới cảnh giới như thế sao?”

Trong mắt của nàng không ngừng loé ra những tia quang mang phức tạp, cả Băng Vân cũng nhìn ra tâm tình của sư phó mình lúc bấy giờ.

” Biết hần hiện đang ở nơi nào không?”

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh lùng nói

Trống ngực Băng Vân giật mạnh, thấp giọng :

” Ngày đó... ngày đó, người trẻ tuổi lúc người bắt gặp đang cứu Quốc vương Băng Nguyệt đế quốc trong hoàng cung chính là hần ta.”

” Trách không được.. trách không được, ngày đó ta cảm giác thấy khí tức ma pháp của hần quái dị như thế. Ái da!! Băng Vân sao lúc ấy con không nói ra?”

Băng Vân lại càng hoảng sợ, giật mình đáp:

”Sư phó, tình hình ngày đó tương đối đặc thù.. con...”

Băng Tuyết nữ thần tế tự gờ tay ngăn không cho nàng nói thêm gì nữa:

” Đủ rồi!! Con phải nhớ kỹ, con là đệ tử của Băng Thần tháp, con không nên quên lúc trước ta đã nói gì với con.

Vân nhi, ta đối với con kỳ vọng rất lớn, hy vọng con không giống như Băng Linh sư tỷ khiến cho ta một lần nữa thất vọng.”

Thanh âm của nàng thực bình tĩnh, nhưng Băng Vân dưới áp lực trong hơi thở của nàng, thân thể đã có chút run rẩy.

” Sư phó, con cả đời đều là người của Băng Thần tháp.”

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh nhạt nói:

” Bây giờ, con hãy tìm cho ra kẻ đó, ta muốn xem rốt cuộc hắn có bao nhiêu bản lĩnh, để coi hắn có còn dám không biết kính thần nữa không.”

Bây giờ tình thế của Băng Nguyệt đế quốc đã ổn định rồi, nàng ta sợ dĩ còn chưa rời đi, là vì còn muốn tìm cho ra bảy tên cao thủ đã đào thoát sau khi tập kích mình.

Dù đã phái tất cả các cao thủ Băng Thần tháp đi truy lùng nhưng cũng không hề tìm ra chút manh mối nào. Tại thời điểm trấn áp những thế lực còn sót lại của Đại hoàng tử, bảy tên cao thủ kia cũng không hề xuất hiện, làm nàng ta không khỏi có chút hoài nghi.

Băng Vân không dám nói thêm điều gì, vội vàng đáp ứng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Khi nàng đã rời khỏi căn phòng của Băng Tuyết nữ thần tế tự, mới giật mình nổi lên một trận ớn lạnh toàn thân, mồ hôi lạnh không biết từ lúc nào đã chảy ròng ròng khắp cơ thể.

Băng Vân không biết Niệm Băng đang ở nơi nào, nhưng nàng nghĩ đến có một người khẳng định sẽ biết, đó chính là tân nhiệm đế vương của Băng Nguyệt đế quốc Yến Phong.

Ngày đó Niệm Băng cùng hắn ở một chỗ, cũng chính hắn sách phong cho Niệm Băng chức vị Thủ tịch cung đình ma pháp sư. Có thể từ điểm này mà thấy được, nên nàng quyết định trước hết đi tìm Yến Phong

Hơn một tháng tới nay, Yến Phong rốt cuộc đã thích ứng với cuộc sống của đế vương, tài năng mà hắn vẫn che dấu trước đây cuối cùng cũng đã bộc lộ. Mặc dù từng không kiêng nể mà hạ lệnh tàn sát, nhưng lúc này Băng Nguyệt đế quốc đã bước vào giai đoạn ổn định.

Đang lúc phê duyệt một đồng tấu chương, thì một gã nội thị vệ đột nhiên từ bên ngoài bước vào, cung kính nói:

” Bộ Hạ, Băng Vân tiểu thư của Băng Thần tháp cầu kiến.”

Yến Phong ngẩng đầu, trầm nghĩ, nàng ta tới đây làm gì?

Từ khi biết được cừu nhân của Niệm Băng chính là Băng Thần tháp, sau đó hắn đối với Băng Thần tháp thủy chung có chút khúc mắc. Lúc này nghe được Băng Vân cầu kiến, không khỏi có chút nghi hoặc, nhưng không thể không để ý, hắn hiện nay chỉ mới ổn định được ngôi vị đế vương, nguyên nhân rất lớn chính là được sự ủng hộ rất lớn từ phía Băng Thần tháp, gật gật đầu nói:

” Mời Băng Vân tiểu thư vào đi.”

Trong chốc lát công phu, Băng Vân với mặt khẩu trang bằng lụa trắng đã từ bên ngoài đi vào, mặc dù Yến Phong đã từng gặp qua Băng Vân nhiều lần, nhưng mỗi một lần gặp lại, khí chất lạnh lùng cao quý lại rất thanh khiết kia đều làm cho hắn có một cảm thụ mới.

” Băng Vân tiểu thư có chuyện gì sao?”

Yến Phong làm một động tác ra vẻ mời ngồi.

Băng Vân đi đến cách Yến Phong ở ngoài ba trượng thì dừng lại, hướng về Yến Phong tỏ vẻ hành lễ rồi nói:

” Bộ Hạ, thần muốn gặp Niệm Băng. Ngài có thể nói cho thần biết hắn ta hiện đang ở nơi nào không?”

Yến Phong trong lòng rung mình, mặt ngoài lại bất động thanh sắc mỉm cười nói:

” Ái da!! Băng Vân tiểu thư muốn gặp Niệm Băng ư? Từ ngày đó sau khi ở nội cung chia tay, ta vẫn chưa hề gặp lại hắn, không biết hắn đang ở địa phương nào nữa.”

Chẳng hay tiểu thư muốn tìm hắn hay Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân muốn tìm hắn đây??”

Băng Vân nhún mày, nói:

” Bệ Hạ ngài tựa hồ biết chút gì đúng không?”

Yến Phong tựa như không hề phủ nhận điều đó:

” Có lẽ là vậy, bất quá, ta quả thật không biết Niệm Băng đang ở nơi nào.”

Thật buồn cười!!! Đã biết Niệm Băng cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự có cừu oán thâm sâu như thế, hắn làm thế nào có thể nói ra Niệm Băng đang ở chỗ nào được đây?

Băng Vân liếc mắt nhìn thật sâu vào Yến Phong, từ trên người Yến Phong nàng không nhìn ra chút sơ hở nào. Nàng kinh ngạc phát hiện ra rằng, Yến Phong trước đây từng đã là một gã vương tử yếu nhược nhưng bây giờ lại thâm sâu đến khó lường, đành gật gật đầu nói:

” Vậy thì được rồi, Băng Vân xin phép cáo lui trước.”

Vừa nói, nàng xoay người hướng về phía ngoài mà đi

” Chờ một chút.”

Yến Phong gọi Băng Vân lại

” Băng Vân tiểu thư, bất luận nàng vì sao phải tìm Niệm Băng, nhưng ta luôn hy vọng các người cùng với hắn không nảy sinh mâu thuẫn gì? Đối với ta mà nói, Niệm Băng chính là huynh đệ trọng tình nhất, ta bây giờ ngồi được trên vị trí này, có thể nói chính là do hắn cấp cho ta đó.”

Băng Vân trong lòng cả kinh, nàng không nghĩ tới Yến Phong vì Niệm Băng mà không tiếc cùng với Băng Thần tháp trở thành đối địch:

” Tốt, ta đã hiểu rồi.”

Đúng lúc này, gã nội thị vệ một lần nữa bước vào, cung kính hướng về Yến Phong nói:

” Bệ Hạ, thủ tịch cung đình ma pháp sư Niệm Băng đại nhân cầu kiến. ”

Nghe thấy thế, Băng Vân vốn chuẩn bị rời đi, nhất thời dừng bước đứng lại

Yến Phong trầm nghĩ, Niệm Băng ơ là Niệm Băng!!! Sao người lại tới không đúng thời điểm như vậy, bắt đắc dĩ đành nói:

” Cho mời hắn vào!”

Niệm Băng vừa vào đến cửa đã trông thấy Băng Vân, nàng đang đứng nhìn hắn, ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, tựa như tia lửa bắn ra tung tóe. Niệm Băng lướt qua bên người Băng Vân, tiến đến trước mặt Yến Phong bình tĩnh mỉm cười nói:

” Niệm Băng xin ra mắt Bệ Hạ.”

Yến Phong mỉm cười nói:

” Cần gì phải khách sáo như thế, chúng ta đã là huynh đệ còn phải dùng đến lễ nghi nữa sao?”

Niệm Băng nhìn thấy Yến Phong so với trước kia tự tin lên không ít, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng. Hắn bây giờ chính là Giáo chủ của Huyết Sư Giáo, lần hành động Biến Thiên này chính là bên được lợi nhiều nhất, nhưng Yến Phong cũng được lợi nhiều không kém. Ít nhất, hắn rốt cục cũng có thể chính thức ưỡn ngực làm người, Niệm Băng mỉm cười nói:

” Ta hôm nay đến đây, chính là hướng đến người nói lời cáo biệt.”

Mặc dù Yến Phong biết Niệm Băng khó mà ở cùng một chỗ với hắn, nhưng hắn vừa nghe Niệm Băng đưa ra lời cáo từ, cũng không khỏi nổi lên một trận thất vọng:

” Như vậy có cấp bách quá không?”

Niệm Băng liếc mắt đi đến bên cạnh Băng Vân, khẽ nói:

” Đúng vậy!! Ta còn có rất nhiều việc muốn làm ”

Yến Phong cũng nhìn Băng Vân khẽ liếc mắt nói:

” Niệm Băng, nếu người nguyện ý ở chỗ này, chỉ cần có ta, mọi chuyện đều có thể thu xếp.”

Niệm Băng tự nhiên hiểu được trong lời nói của hắn muốn biểu đạt với mình cái gì, chỉ lắc lắc đầu nói:

” Không cần như thế đâu, chuyện của bản thân ta thì chỉ có thể mình ta giải quyết được thôi. Bộ Hạ, người phải bảo trọng, có Tuyết Phách Nguyên soái giúp người, ta nghĩ người nhất định có đủ khả năng để làm một đế vương tốt.”

Yến Phong đang ngồi trên ghế liền đứng thẳng dậy, đi đến trước người Niệm Băng, lấy tay nắm chặt vai hắn:

” Bất luận thế nào đi nữa, chúng ta vẫn là huynh đệ, không có người thì cũng không có ta như hôm nay, chỉ cần có thể giúp được người, dù có phải lật cả đất nước lên ta cũng sẽ không do dự.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

” Đúng vậy!!! Chúng ta là huynh đệ, phải tương trợ lẫn nhau, nếu lúc cần ta nhất định sẽ mở miệng cầu cứu. Hãy đối xử thật tốt với Tuyết Ngọc nhé. Nói gì thì nói, ta so với nàng ấy vẫn còn thua xa lắm, nàng mới chính là người đã giúp đỡ cho người nhiều nhất đó.”

Mặc dù chuyện lần này đối với Yến Phong thật sự rất được lợi, nhưng trong một chừng mực nhất định thì quá nữa là Niệm Băng đã lợi dụng Yến Phong, nên trong lòng ít nhiều có mấy phần áy náy

Niệm Băng ly khai khỏi hoàng cung, Băng Vân đã đi theo sát hắn cùng rời đi, Yến Phong đối với Niệm Băng tin tưởng cả mười phần, cũng không hề ngăn trở bọn họ.

Ra khỏi hoàng cung, Băng Vân đột nhiên đi nhanh hơn, đứng chắn trước người Niệm Băng. Niệm Băng mỉm cười nhìn nàng, nói:

” Thế nào đây!!!Băng Vân tiểu tử tìm ta có việc gì vậy.”

Băng Vân lạnh lùng nhìn Niệm Băng:

” Người nói chuyện người muốn làm, chính là việc trợ giúp cho bước Yến Phong lên ngôi vị hoàng đế đó sao?”

Niệm Băng bật cười :

” Ta chỉ là một ma pháp sư bình thường, sao lại có thực lực to lớn như vậy mà trợ giúp cho hắn cơ chứ.”

Băng Vân cười lạnh :

” Trước lúc người tới Băng Nguyệt thành này, Yến Phong chỉ là một tên vương tử lạc loài, nhưng từ sau khi người đến, vận mệnh hắn cũng tiện theo đó mà bắt đầu phát sinh chuyển biến. Nhìn cái thái độ của hắn đối đãi với người có thể thấy rõ, lần này hắn có thể ngồi lên ngai hoàng đế, cùng với người tuyệt đối có quan hệ rất lớn.

Chúng ta từng cẩn thận điều tra hiện trường. Đại hoàng tử Yến Cực đã chết, nhưng thủ hạ của hắn cũng không lẽ chỉ có mười mấy người thôi sao. Băng từng đó người căn bản không có khả năng xông vào tẩm cung, lại còn giết nhiều cao thủ của hoàng gia thủ hộ quân đoàn. Thêm nữa cái thông đạo rất lớn ở dưới đất kia cũng không giống như do sức người tạo nên.”

Niệm Băng lạnh nhạt nói:

” Băng Vân tiểu tử à! Một nữ hài tử rất thông minh cũng không hẳn đã khiến người khác thích thú đâu.”

Băng Vân lạnh lùng đáp :

” Sự tình của Băng Nguyệt đế quốc ta không có tâm tình mà xen vào, nhưng chuyện của người cũng đã xong xuôi rồi, ta nghĩ, người cũng nên thực hiện lời hứa của mình đi thôi.”

Niệm Băng nở một nụ cười, từ trên xuống dưới dò xét trước mặt Băng Vân. Băng Vân vẫn mặc trang phục bình thường như trước kia, nhưng khí chất thánh khiết cao quý đã tựa hồ không còn băng lạnh như trước

nữa. Nhớ tới dung nhan tuyệt mỹ đằng sau lớp khăn che mặt của nàng, Niệm Băng trong mắt hiện lên một đạo lãnh quang:

” Lời hứa ư? Ta trước đây đã nói chuyện sẽ đáp ứng với nàng là muốn đi Băng Thần tháp sao?

Cũng được, coi như là ta đã đáp ứng đi vậy, nhưng ta cũng không hề nói cụ thể đó là khi nào phải không?”

157. Chương 156: Ép Hối, Cường Gian- Đều Không Thành

” Người lại muốn đổi ý phải không? Cho dù đổi ý cũng đã muộn rồi, sư phó ta muốn gặp người”

Niệm Băng nói:

” Ta biết sư phó của nàng đang ở trong Băng Nguyệt Thành này, ta thật sự không phải là đối thủ của bà ta, sợ rằng cả Ngưỡng Quang đại lục cũng tìm không ra vài người có thể chống lại bà ấy, nhưng nàng cũng không nên quên, ta có thể thi triển năng lực không gian ma pháp, đánh không lại chẳng lẽ ta sẽ không biết chạy sao? Dĩ nhiên với tu vị của ta hiện nay, nếu sư phó nàng tìm tới ta trước, việc thi triển mấy cái ma pháp di dời không gian để chạy trốn kia ta hoàn toàn có thể dễ dàng làm được. Chỉ cần ta không đem Thần Lộ đao ra dùng, cho dù sư phó nàng tinh thần lực cường đại đi nữa cũng đừng hòng cảm giác được vị trí của ta”

” Người...”

Nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười tựa như rất mỉa mai của Niệm Băng ở trước mặt mình, Băng Vân không khỏi tức giận đến nổi thân thể phát run.

Trông bộ dạng phần nộ không cách nào kiềm chế của Băng Vân, trong lòng Niệm Băng dâng lên một tia khoái ý, mỉm cười nói:

” Băng Vân tiểu thư không nên tức giận, ta chỉ là nói đùa với nàng một chút thôi mà. Hay là như thế này vậy, trước tiên ta muốn đi ra khỏi thành để thu hồi lại một vật , rồi sau đó sẽ quay lại đi gặp sư phó của nàng.

Có được không đây???”

Băng Vân có phần sửng sờ:

” Người thật muốn gặp sư phó của ta sao?”

Giọng nói của nàng rất lạnh lùng nhưng tựa như có vài phần mờ mịt.

Niệm Băng bình tĩnh nói:

” Nàng luôn muốn bắt ta đi gặp, giờ chẳng lẽ lại không hy vọng ta đi nữa sao?”

” Không, ta Ta không phải có ý đó. Nhưng mà, người nếu ra khỏi thành, rồi lại không quay về nữa thì sao?”

Niệm Băng bật cười:

” Nói như vậy, ta ở trong mắt Băng Vân tiểu thư đã biến thành một tên tiểu nhân rồi à?

Hay là thế này, Băng Vân tiểu thư cùng ta đi thu vật đó về, nàng xem đó, sẽ không phải lo ta chạy đi mất nữa. Ta nghĩ, nàng cùng sư phó của mình nhất định có phương thức liên lạc bí mật trong một phạm vi nào đấy, lúc nào có thể mời bà ta đến bắt ta mà.”

Băng Vân do dự một chút, mới nói:

”Tốt , ta tiện thể sẽ đi cùng người. Lúc nào thì đi đây?”

Niệm Băng ngẩng đầu liếc mắt nhìn về bầu trời trong xanh:

”Vậy bây giờ đi thì thế nào”

Nói xong, cũng không cần đợi Băng Vân trả lời, trực tiếp niệm động chú ngữ, dùng Phong Tường Thuật bay lên trời. Băng Vân mau chóng thúc dục một đạo Bạo Phong Tuyết đuổi theo Niệm Băng.

Hai người một trước một sau, rất nhanh rời khỏi Băng Tuyết thành.

Băng Vân đi đằng sau Niệm Băng, nhìn thân thể được thanh phong vây quanh rất ung dung tự tại, nhin không được hỏi: "Người một chút cũng không lo lắng gì sao? Sư phó sẽ không tha cho người đâu"

Niệm Băng quay đầu lại cười, nói :

"Nếu bà ta đã không cách nào tha cho ta được, thì ta lo lắng liệu có cái tích sự gì đây"

Nhìn ánh mắt thâm thúy của Niệm Băng, Băng Vân trong lòng không khỏi có chút bất an, nhưng nàng quả thật có biện pháp dễ dàng tự mình liên lạc với sư phó, cho nên cũng không có để ý gì lắm. Niệm Băng tựa hồ như một cái vực sâu không thấy đáy, khiến người ta không thể nhìn thấu. Hắn trên người sao lại có lắm bí mật đến vậy, rút cuộc thì hắn thuộc về cái dạng người gì đây?

Niệm Băng vẫn duy trì tốc độ vững vàng phi hành về phía trước. Băng Nguyệt để quốc nhiều núi non, rất nhanh họ đã tiến vào phạm vi một mảnh núi, Niệm Băng khống chế ma pháp lực chậm rãi đáp xuống, bởi vì mùa đông sắp đến, gió núi lẫm liệt mang đến nồng đậm hơi lạnh. Bất quá hai người đều tu luyện băng hệ ma pháp, một chút rét mướt này căn bản không đủ để cấu thành sự uy hiếp.

Băng Vân đi theo Niệm Băng tiến vào một ngọn núi cao, sườn núi thẳng đứng, sự hoài nghi trong lòng nàng cũng tăng lên nhiều. Lấy vật gì mà phải vào tận vùng núi hoang sơ như vậy? Ngay khi nàng đang nghi hoặc thì Niệm Băng tay phải vung lên bảy sắc quang mang lóng lánh, trong đó thanh quang đại thịnh, băng vào lực lượng của gió đẩy cả một tảng đá thật lớn ở sườn núi sang một bên, lộ ra bên trong là một cái miệng hang đen ngòm, hắn cũng không có bắt chuyện cùng Băng Vân, cẩn thận hướng vào trong động bước đi,

Băng Vân kinh ngạc đi theo Niệm Băng hướng vào bên trong động. Vừa đi vào, nàng âm thầm chuẩn bị thật tốt tiên thiên linh vực tự bảo hộ thân mình, tùy thời chuẩn bị ứng biến, từ lúc bị trúng "Long Trảo thủ" kia của Niệm Băng, thì đối với nhân phẩm của tên đáng ghét này thật chẳng có chút yên tâm nào. Ngay cả chính bản thân nàng, trong lòng cũng không rõ ràng được Niệm Băng rốt cuộc thuộc dạng gì. Việc Niệm Băng đối tốt với Miêu Miêu tựa hồ như rất lương thiện, nhưng trong trận đấu ở Hoa Dung để quốc lại biểu hiện sự lãnh khốc cùng thủ đoạn hèn hạ, đúng là hình tượng của một tên tiểu nhân xấu xa điển hình. Nhưng hết lần này đến lần khác hắn cũng lại để lộ nét anh tuấn vô cùng, lại am hiểu trừ nghệ, Băng Vân có thể cảm giác được, tự bản thân mình chưa bao giờ nhận ra được Niệm Băng

Đang hướng tới trước bước đi, đột nhiên, Băng Vân toàn thân chấn động, một cổ cảm giác quen thuộc trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, trong mắt toát ra một tia hoảng sợ, sau một khắc, một cơn suy yếu mãnh liệt từ đại não lan đi khắp cơ thể, kêu lên một tiếng đau đớn, miễn cưỡng dựa vào vách đá để trụ vững thân thể

. Một đạo quang mang ẩn hiện, bao phủ toàn thân thể Băng Vân. Nhận thấy cổ năng lượng cố định đã bao phủ thân thể mềm mại quyến rũ kia, Niệm Băng xoay người, mặt tươi cười nhìn nàng, nhưng đôi mắt ở sâu bên trong ẩn chứa tràn ngập hàn ý:

" Người, người.. thật là một tên hèn hạ, đây là Vĩnh Hằng thụ mệnh"

Băng Vân đã rõ ràng Niệm Băng đang làm cái gì,

Niệm Băng nhìn thấy vậy, tiếp tục chuẩn bị ma pháp hướng đến Băng Vân, thân nhiên nói:

" Không sai, đó chính là Vĩnh Hằng thụ mệnh, ở bên trong hang động này, ta sớm đã bày xảo kế, nàng cần phải cố gắng làm gì, vô dụng mà thôi. Mất đi tinh thần lực, ta lại tăng cường Thiên Nhân linh vực, băng hệ ma pháp trên người nàng căn bản là không có chỗ để phát sinh uy lực nữa rồi. Không lâu trước đó, ta đã học được từ trong Hắc ám ma pháp một chú ngữ thần bí, hôm nay vừa lại có thể tiến hành thí nghiệm trên người nàng. Đó chính là Mộng Yểm chú."

Vừa nói xong, Niệm Băng đánh ra một chuỗi trông rất mờ ảo huyền bí, cả Thiên Nhân linh vực cùng sáu hệ quang mang ma pháp đồng thời ẩn đi ,chỉ còn lại hơi thở hắc ám.

Băng Vân chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, thân thể phảng phất bị một bàn tay vô hình rất lớn bắt chặt, khí tức âm tà không ngừng theo lỗ chân lông rót vào cơ thể, nàng ngưng tụ đề khởi băng hệ ma pháp lực nhưng lại giống như băng tuyết tan chảy, rất nhanh bị thất tán đi mất.

Không! Cũng không phải thất tán đi mà từ từ đã mất đi liên lạc với nàng. Vốn dĩ, cấm ma chú của Niệm Băng không cách nào xuất ra tác dụng đối với nàng, nhưng tại tình huống không có tinh thần lực, Băng Vân đã mất đi năng lực phản kháng, hắc ám hơi thở không ngừng ăn mòn thân thể nàng, lúc này trong mắt nàng Niệm Băng tựa như một tên ma quỷ, đến từ địa ngục u tối.

Niệm Băng trong miệng không ngừng phát ra chú ngữ trầm thấp, ma pháp liên tiếp bày ra trên cơ thể Băng Vân bảy tầng phong ấn, vì nàng đã không có tinh thần lực khống chế, trong tình huống này, ma pháp để có thể đối phó cũng hoàn toàn bị cấm chế, cho dù có trực tiếp đối chiến, Niệm Băng cũng có thể tin tưởng rằng dễ dàng đánh bại Băng Vân, nhưng hần cũng không mạo hiểm, Băng Tuyết nữ thần tề tựu ở ngay trong Băng Nguyệt Thành, một khi dẫn nàng đến, tự mình không có lấy một cơ hội.

Niệm Băng chậm rãi đi tới trước mặt Băng Vân, nhìn Băng Vân trong đôi mắt đẹp tràn ngập hận ý, mỉm cười nói:

”Nàng không phải cảm thấy rất kì quái hay sao, bản thân ta tại sao lại không bị Vĩnh Hằng Thụy miên ảnh hưởng? Kì thật lí do rất đơn giản, ta tại lĩnh vực này đã đạt đến một tân cảnh giới, tinh thần lực đã động lại thành hình, Vĩnh Hằng Thụy miên mặc dù kỳ dị, nhưng rốt cuộc cũng chẳng thể sinh ra ảnh hưởng được”

Hần lại một lần nữa trùng hợp phát hiện ra tình huống này, Thiên Nhân huyết tiến hóa đến trung kì cảnh giới, tinh thần lực động lại đã không còn bị ma pháp trăn ảnh hưởng.

Mỉm cười, Niệm Băng trong mắt toát ra một tia thần nhiên hàn quang, phất tay nắm lấy bả vai Băng Vân, lôi kéo thân thể nàng hướng vào sâu trong huyết động, đồng thời, một cái bóng đen từ trong cơ thể hần tách ra, trong chớp mắt đi tới cái động khẩu, di dời cái khối cự thạch lúc trước trở về chỗ cũ, che dấu đi huyết động,

Băng Vân thấy được trên mặt đất cái ma trận quỷ dị kia, tay trái Niệm Băng vung lên, sáu đạo quang mang trống rỗng xuất hiện, định trên mặt đất,

Khiến cho huyết động đen tối chợt phát sáng lên. Ngoài ánh sáng quang mang từ sáu thanh thần đao lóe ra, lúc này giữa sắc đen hắc ám ở sâu trong huyết động bao phủ một màu quang sắc lục quỷ dị,

Niệm Băng đỡ thân thể vô lực của Băng Vân đặt lên mặt đất, dựa vào sau lưng vách đá nhìn nàng, nói:

”Bây giờ, chúng ta có thể hảo hảo nói chuyện được rồi”

Băng Vân khuôn mặt trắng mịn như nhung lụa, nhưng bởi phần nộ lên đến cực điểm khiến sắc diện băng lạnh trở nên đỏ bừng:

”Chẳng có gì để nói, sư phó ta sẽ không tha cho ngươi”

Niệm Băng lạnh nhạt nói:

”Thật như vậy sao? Nàng hãy thử xem, nàng cùng sư phó mình nếu không có ma pháp làm trụ thì liệu có cách nào liên lạc với nhau đây, đừng nói người bây giờ không có lấy một tia ma pháp lực nào, cho dù có thể sử dụng, cũng chẳng có cách gì liên lạc được. Cái huyết động này là không lâu trước đây ta vừa mới khai tạc, ở phía ngoài ta bày sáu cái ma pháp trận quấy nhiễu, không có ta cho phép thì bất kì ma pháp nào cũng không thể từ huyết động này truyền ra ngoài, sư phó của nàng đã không thể cứu nàng được nữa rồi, nếu còn không muốn chết, vậy tốt nhất là cùng ta hợp tác”

Vừa nói xong, thì giải trừ Vĩnh Hằng Thụy miên ở trên mặt đất, ma pháp lực bị phong ấn, Băng Vân đã không có khả năng đối với hần sinh ra cái gì uy hiếp, hần cũng không hy vọng Băng Vân bây giờ bởi vì mất đi tinh thần lực mà hôn mê.

”Ngươi nằm mơ đi ”

Băng Vân phần nộ quá lên

” Người giết đi, tốt nhất hãy giết ta đi, người của Băng Thần thác lại sợ chết sao”

Niệm Băng nhìn Băng Vân đang giãy dụa đứng lên, âm thanh lạnh lùng nói:

”Không sợ chết sao? Tốt lắm a!!Ta rất muốn nhìn nàng thật không sợ chết hay là giả không sợ”

Thân thể tiến về phía trước từng bước, tay phải như chớp chụp vào yếu huyệt của Băng Vân, với thể lực của long nhân, chỉ cần hấn nguyện ý, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết Băng Vân

Bàn tay to của Niệm Băng không ngừng xiết chặt, Băng Vân sắc mặt trở nên càng ngày càng tái nhợt, nàng thậm chí không có giấy dụa, từ từ trong ánh mắt tràn ngập sắc thái ảm đạm cùng miệt thị. Hai người cứ như vậy giằng co, Niệm Băng thậm chí còn có thể cảm giác được tánh mạng trong cơ thể Băng Vân đang từ từ mất đi. Da thịt nàng nhẵn nhụi phi thường, tựa hồ như ngay cả lông mao cũng không có, tay ngọc lảng bóng vì không có máu lưu thông mà dần dần buông lỏng khỏi cánh tay Niệm Băng, nhưng bộ dạng của nàng thì lại không hề có một tia thỏa hiệp. Nhìn ánh mắt quật cường của Băng Vân, Niệm Băng trong lòng không khỏi mềm nhũn, buông tay ra, tùy ý để Băng Vân ngã xuống, từng ngụm từng ngụm thở hỗn hển.

Niệm Băng ngồi xổm xuống, nói :

” Chỉ cần người nguyện ý trả lời ta mấy vấn đề, ta tuyệt sẽ không thương tổn nàng. Miêu Miêu nói nàng là người tốt, ta tin tưởng lời của cô bé. Ta hỏi chuyện từ nàng cũng không có uy hiếp gì đối với Băng Thần thác các người, làm phận con cái ta cũng chỉ muốn biết tình hình chân thật của cha mẹ ta hiện nay, nếu họ còn chưa chết theo đúng những gì người nói, vậy ta hi vọng có thể biết bọn họ đang ở nơi nào trong Băng Thần thác, chỉ cần nàng nói cho ta biết, ta lập tức thả nàng rời khỏi nơi này”

Băng Vân trong mắt lộ ra quang mang oán độc:

” Đừng có nằm mộng, người mơ tưởng từ trong miệng ta nói ra sự tình gì về Băng Thần thác sao, người giết ta đi, giết thì giết đi, tên tiểu nhân hèn hạ, chỉ giỏi sử dụng thủ đoạn âm toán”

” Hèn hạ?” Niệm Băng cười khẩy, thanh âm từ hần phát ra tràn ngập bi phẫn:

” Đây đều là do sự phò của nàng ban cho đó, nếu không phải bà ta, cha mẹ ta làm sao rời xa ta đây? Từ nhỏ đến lớn, ta căn bản là không giống những đứa trẻ đồng lứa khác, bọn chúng mỗi ngày đều được sự chăm sóc thương yêu trong vòng tay cha mẹ, còn ta cả ba ba cùng mẫu thân đều bị lão bà sự phò của nàng làm hại, ta có ngày như hôm nay, hoàn toàn đều bị lão yêu bà đó ban cho. Để được sum vầy với cha mẹ, cho dù có làm cái chuyện hèn hạ ta cũng nguyện làm, sự kiên nhẫn của ta có hạn. Ta hỏi nàng một lần cuối cùng, nàng có nói hay không?”

Băng Vân khinh thường nói:

” Người uy hiếp ta sao? Ta ngay cả chết cũng còn không sợ, người dựa vào cái gì để uy hiếp ta đây?”

Niệm Băng trong mắt đột nhiên toát ra một tia hắc sắc hơi thở, hần nhìn chăm chăm vào Băng Vân

” Nhìn vào mắt ta”

Băng Vân hạ ý thức ngẩng đầu hướng về hần nhìn lại, chỉ thấy Niệm Băng trong mắt long lanh hắc sắc sáng bóng, một tầng hắc sắc vụ khí không ngừng từ trong mắt nàng lóe ra, mỗi lần nháy lên, nàng đều hội rõ cảm giác như ý thức của mình có vài phần bị lung lay.

” Nhìn vào mắt ta, ta là người người tín nhiệm nhất, nhìn vào mắt ta, người tin tưởng hết thảy theo những lời ta nói.”

Thanh âm của Niệm Băng dị thường trầm thấp, thanh âm tràn ngập từ tính này phảng phất như đến từ mộng yểm, đầy sức cảm dỗ kêu gọi dụ hoặc Băng Vân từ từ vào cõi trầm mê.

Ngay lúc này, một cỗ hơi thở băng lãnh từ trong đầu Băng Vân dâng lên, nàng như ý thức được cái cảm giác mê muội này, trong nháy mắt kích thích sự thanh tỉnh, đôi mắt mông lung nhất thời biến thành trong suốt

” Người muốn làm gì?”

Niệm Băng kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể rung lên, suýt nữa té ngã xuống đất, lúc này trong lòng hần trần ngập kinh ngạc. Hần đang dùng chính là Hắc ám ma pháp Thôi miên thuật.

Huyết sư đường Nhị trưởng lão lúc truyền dạy cho hắn cái ma pháp này đã từng nói, chỉ cần tinh thần lực của hắn cao hơn đối thủ, có thể thôi miên được đối phương, rồi có thể làm tất cả những gì mình muốn.

Nhưng cái ma pháp này khi thi triển trên người Băng Vân lại thất bại, do tinh thần lực khiên dẫn, tinh thần của hắn nhất thời đã bị chấn động không nhỏ. May mắn là nhờ có Thiên Nhân huyết đưa tinh thần lực động lại thành một thực thể, lúc này mới không có bị chính thức thương tổn, cho dù là thế, cũng không thể không khiến Niệm Băng thêm một lần nữa đề phòng Băng Vân.

” Người dỡ cái thủ đoạn quái dị đó căn bản không có hiệu quả đâu, ta nói rồi, cho dù ngươi có giết ta, cũng đừng nghĩ từ trong miệng ta biết được chuyện gì”

Băng Vân lạnh lùng nhìn Niệm Băng, khinh thường nói.

Niệm Băng giọng nói chứa đầy căm hận, nói :

” Người thật sự cho rằng ta đối với ngươi không có biện pháp gì sao? Băng Vân tiểu thư, ta chỉ muốn biết nơi cha mẹ ta bị giam cầm thôi.”

Băng Vân lạnh lùng nhìn Niệm Băng, nói :

” Băng Linh đã vi phạm quy củ của Băng Thần tháp, cùng ngoại nhân kết hợp, lại hạ sinh ra ngươi, phạm vào điều tối kỵ. Bất luận bọn họ có kết cục gì cũng là tự mình gây nên”

Niệm Băng sắc mặt thay đổi: ” Người dám nói về cha mẹ ta như thế sao, ngươi đã bao giờ chính thức yêu chưa? Người không biết yêu là thế nào, không biết đến tư vị của tình yêu chân chính, ngươi dựa vào cái gì mà phê phán về cha mẹ ta như vậy, ngươi không xứng đáng.”

”Không xứng!!! hừ, ta nói như thế thì đã sao, ngươi làm gì được nào? Có bản lĩnh, ngươi giết ta đi, cha mẹ ngươi như vậy chính là tự mình gây nên đó”

Băng Vân thanh âm phần nộ có chút điên cuồng.

Khuôn mặt Niệm Băng trở nên cực kì khó coi, có phần như bị bóp méo:

” Băng Vân tiểu thư, có chuyện ngươi tựa hồ quên mất rồi đó, ngươi là nữ còn ta là nam, đối phó với ngươi cũng không nhất định phải dùng hai chữ tử vong để uy hiếp. Ta nghe nói đàn bà Băng Thần tháp các người đều tự cho là rất thanh cao.

Tốt lắm!! Ta đang rất muốn nhìn ngươi liệu sẽ được mấy phần thanh cao đây”

Trong tiếng hô hoán của Băng Vân, hắn mạnh mẽ nhào tới, dùng thân mình đè lên người Băng Vân, khuôn mặt phúng phính nở một nụ cười chứa đầy hận ý, đồng thời mang đến một nụ hôn thật sâu.

Băng Vân toàn thân kịch liệt run rẩy, cho dù trước giờ đối mặt với tử vong cũng không hề xuất hiện sự sợ hãi cùng cực thế này. Đôi mắt trong veo nhưng đã chứa sự băng lạnh, nàng không ngừng dẩy dụa, nhưng vừa mới được khôi phục lại tinh thần lực thân thể vẫn còn suy yếu, liệu có thể chống đỡ với tấn thân long hóa của Niệm Băng sao?

Băng Vân gất gao vùng vẫy, trái tim Niệm Băng lúc này đã bị cừu hận thiêu đốt trở nên điên cuồng. Hắn dùng đầu lưỡi mạnh mẽ xâm nhập cánh môi thơm nồng của Thiên Áo Băng Vân. Toàn thân tản ra hơi thở như lửa nóng, chiếc miệng nhỏ xinh xắn của nàng đã bị bao phủ hoàn toàn

Băng Vân lúc này tâm tình trở nên dị thường bối rối, từ trước đến nay chưa bao giờ nàng gần một nam nhân nào đến thế. Thân nhiệt nóng dần lên, trong lúc rối bời, nàng cố hết sức cắn vào đầu lưỡi Niệm Băng. Nhưng sau khi trải qua quá trình cải tạo thân thể, lưỡi của Niệm Băng dị thường cứng cỏi, dù nàng đã cố cưỡng lại thì tất cả cũng đều là phí công. Niệm Băng lần tìm được chiếc lưỡi mát lạnh đang có phần run rẩy của Băng Vân, điên cuồng cuốn lấy, đồng thời ma trảo đã xâm nhập, xuyên vào trong vật áo của nàng. Cảm giác mát lạnh, mềm mại, lại vừa tràn ngập độ co giãn đến vô cùng.

Đây đã là lần thứ hai, nhưng cảm thụ so với lần đầu lại hoàn toàn khác biệt, cảm giác nóng rực nương theo sự cuồng dã đã làm Niệm Băng mất đi tia lí trí, thanh tịnh cuối cùng. Thân thể mềm mại của Băng Vân không ngừng giãy dụa bên dưới cơ thể của Niệm Băng lại càng kích thích mãnh liệt khiến cho tâm hấn thêm phần hưng phấn. Quần áo trên người Băng Vân nhất loạt từng cái từng cái giảm bớt dần, bàn tay trần ngập ma lực của Niệm Băng đang nhẹ nhàng vờn vũ trên thân thể nàng, da thịt trắng nõn dưới nhiệt lực của bàn tay ma quái mà thần nhiên đổi sang sắc triều hồng.

Băng Vân thực sự là một vưu vật của trời đất, thân thể tuyệt mỹ như nữ thần của nàng khiến Niệm Băng bị hấp dẫn hoàn toàn, cừu hận cùng phần nộ, tất cả các loại cảm xúc phức tạp đan xen lại càng khiến hấn mất đi toàn bộ lý trí.

Lúc này Băng Vân toàn thân trở nên càng thêm vô lực, sự cuồng nhiệt của Niệm Băng tựa hồ làm tan chảy cả tòa băng sơn vốn dĩ tồn tại trong tâm nàng, cảm giác kì dị đang thiêu cháy cơ thể, sức phản kháng lại càng trở nên yếu ớt, chỉ có thể bám lấy phía sau lưng Niệm Băng để níu giữ.

Niệm Băng không ngừng lấn tới khiến Băng Vân có chút bần thần, nộ hôn bất ngờ không khỏi khiến cho khoé môi bất giác như vô thức nở ra nụ cười. Làn da ẩm nhuận làm cho Băng Vân toàn thân nổi lên trăn trăn run rẩy, đôi môi Niệm Băng đang dần chuyển xuống chiếc cổ xinh xắn. Sau nộ hôn sâu không khỏi khiến cho nơi này lưu lại dấu vết hồng hồng.

Cúi đầu xuống, Niệm Băng ngậm lấy một viên ngọc châu màu phớt hồng (trên bộ ngực sữa của nàng), tay phải hấn dưới ý thức đã "chiếu cố" thám hiểm vào giữa đôi chân ngọc túc của thánh nữ Băng Vân. Cảm giác ướt át tựa hồ đã nói cho hấn biết, hết thấy đã như cung căng trên nỏ, chuẩn bị tốt lắm rồi!!! Tâm thần như lửa nóng tạt qua không khỏi làm Niệm Băng nuốt một ngụm nước bọt, đối với Băng Vân "tiến công" lại càng thêm mãnh liệt.

Hấn không hề có kinh nghiệm gì, động tác dị thường thô lỗ, khiến cho da thịt trắng nõn của Băng Vân lưu lại từng đạo dấu vết. Băng Vân lúc này đã hoàn toàn mất đi năng lực chống cự, nàng rõ ràng cảm giác được thân thể nóng rực của Niệm Băng đang "điều chỉnh" vị trí, nhưng căn bản đã vô lực phản kháng.

Ngay lúc tưởng rằng mọi chuyện đã an bày thì một thanh âm cao vút vang lên trong lòng Niệm Băng

" Lão Đại, ngươi sẽ không làm chuyện cầm thú này chứ?"

Niệm Băng thân thể đột ngột đình trệ, thanh âm Áo Tư Tập lại tiếp tục ngân vang:

" Lão Đại, ta chỉ hy vọng việc ngươi làm ra sẽ không để mai sau phải tự mình hối hận, nếu ngươi vẫn muốn tiếp tục, ta sẽ không ngăn cản nữa, tự ngươi hãy xem xét lại đi."

Hai mắt vốn đầy tơ máu che kín lúc này đã khôi phục lại tia thanh minh, tay phải Niệm Băng lóng lánh xuất ra một đoàn lam sắc quang mang, hấn mạnh mẽ ngưng kết một mảnh băng tuyết rồi tự mình úp lên mặt. Dưới sự kích hoạt của băng lạnh, ruột cục cũng đã tỉnh táo trở lại, chặt vật tách ra khỏi thân thể của Băng Vân, té ngã sang một bên từng ngụm từng ngụm thở hỗn hển. Cả nội động chỉ có mỗi thanh âm thô trọng thở dốc của Niệm Băng, Băng Vân lúc này cũng mang theo hơi thở gấp cùng tiếng khóc nức lên.

Sau một hồi giằng co trầm mặc, Niệm Băng không ngừng thúc dục băng ma pháp luân chuyển khắp cơ thể, biến kinh mạch toàn thân đều tràn ngập băng lạnh, từ từ khu trừ cỗ nhiệt tức mãnh liệt lấy lại sự tỉnh táo, tâm thần hấn cũng dần dần ổn định lại. Hấn không hề trách cứ Áo Tư Tập đã phá hư chuyện tốt của mình, ngược lại trong thâm tâm thâm cảm kích, đã biết tự mình phải làm sao rồi? Nếu thật sự làm chuyện thương thiên bại lý này với Băng Vân, cũng không phải tự mình đã biến thành cầm thú rồi ư, sau này làm sao có thể đối mặt mới tám tâm tình của Phượng Nữ cùng Long Linh đây.

Ngẩng đầu lên, hấn hướng ánh mắt về phía Băng Vân. Băng Vân vẫn duy trì tư thế như trước, da thịt trắng nõn như lại tản ra triệu triệu sắc ửng hồng, thanh âm thở dốc của nàng cũng đã nhỏ hơn trước một chút, Niệm Băng có thể thấy rõ ràng trên thân thể mềm mại tràn ngập sự hấp dẫn kia có từng đạo vết hồng nhàn nhạt ứ đọng lại, nhất là tại chiếc cổ thon dài như thiên nga, nổi lên từng đám đám sắc hồng thắm. Đây chẳng khác gì mỹ cảnh ở chốn bông lai, giữa muôn mây ngũ sắc vờn vũ, tất cả là tự mình làm ra hay sao?

Thân thể Băng Vân thực quá ưu tú. Vừa nhìn thấy, Niệm Băng lại phải cố gắng đè nén dục hỏa đang khơi

dây thiêu đốt. Hắn hoảng sợ, liền xuất từ không gian chi giới lấy ra một bộ quần áo đặt bên cạnh Băng Vân:

” Trước hết nên mặc lại quần áo đi đã”

Vừa mở miệng nói, hắn mới phát hiện thanh âm của mình dĩ nhiên đã có chút tắc nghẹn.

Băng Vân kéo quần áo lại, tự mình khoác lên người, nàng cũng đã ngẩng đầu lên, khuôn mặt dị thường động lòng người đã không còn nét băng lãnh nào. Lệ nhãn mênh mông đang nhìn về Niệm Băng, một trận oán độc thật sâu không khỏi khiến cho lòng Niệm Băng run lên, với tinh thần lực cường đại của hắn cũng không dám đối mặt với nàng. Cúi đầu nói:

” Xin lỗi”

Băng Vân không có lên tiếng. Nếu bây giờ nàng lên tiếng chửi bới Niệm Băng, ngược lại còn khiến lòng hắn thoải mái hơn một chút. Nhưng nàng cũng không có hành động gì, trong đôi mắt, oán độc cũng từ từ biến mất, thay vào đó là một đôi mắt mở to tràn ngập tử địch. Hai tay gắt gao cầm lấy tấm hoàng sắc ma pháp bào từ Niệm Băng, các ngón tay vì dùng sức quá độ mà lúc này đã hiện ra sắc thái trắng bệch.

Tự đứng lên, Niệm Băng sửa sang lại quần áo của mình, dường như thể muốn chạy trốn khỏi cái huyết động này, hắn không dám ở lại nơi này quá lâu, bởi vì hắn sợ nhìn thấy đôi mắt tử tịch kia của Băng Vân, trong lòng hắn tràn ngập sự hối hận.

Vốn dĩ, hắn hận người của Băng Thần tháp, nhưng từ khi tiếp xúc với Băng Vân tới nay, hắn phát hiện được, Băng Vân bên ngoài thì băng lãnh nhưng thật sự là một khối thiện lương. Điểm này, có thể dễ dàng nhìn thấy được từ thái độ của nàng đối với Miêu Miêu. Mặc dù nàng đối với bản thân hắn phi thường đề phòng, nhưng cũng không có dùng bất kì thủ đoạn gì để đối phó. Tại Băng Nguyệt thành thậm chí còn không kêu người từ Băng Thần tháp đến vây bắt mình, chỉ một mực chờ đợi, còn tự mình thì đã làm ra cái gì đây? Bản thân dĩ nhiên thấy mình đã thương tổn đến một hảo nữ hài từ, nàng thật sự là thuần khiết. Mình phải làm gì đây?

Mang theo cảm giác phiền muộn, Niệm Băng nhẹ nhàng đứng dậy, dưới tác dụng của phong nguyên tố hướng vào núi non mà đầu nhập.

Khi Niệm Băng quay trở lại huyết động thì Băng Vân vẫn duy trì bộ dạng như lúc trước. Ngay cả động tác cũng không có thay đổi, đôi mắt chứa đầy tử tịch biến thành ngốc trệ, tựa hồ cũng không phát giác ra Niệm Băng đã quay trở lại.

Niệm Băng quăng một tấm da gấu (hùng bì) thật lớn ở trên lưng xuống mặt đất, thấp giọng nói:

” Băng Vân, nàng hãy ở nơi này yên tâm nghỉ ngơi đi.

Ta đã xử lý rất sạch sẽ, dùng ma pháp trừ bỏ hết ô khí trên bề mặt của nó rồi, bây giờ khí trời có chút lạnh, trước hết nên giữ ấm thân thể”

Băng Vân không hề động dậy, vẫn ngồi vậy như lúc trước ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Niệm Băng liếc mắt. Hai người cứ như vậy giằng co, ai cũng không có động.

Thở dài một tiếng, Niệm Băng đành phải ra tay. Một tay giữ lấy Băng Vân, tay kia luồn xuống chân nàng, bế nàng lên khỏi mặt đất. Khi tay hắn chạm vào thân thể Băng Vân thì cảm giác rõ ràng toàn thân nàng run lên, nhưng nàng vẫn không có động, cũng không hề phản kháng, tùy ý Niệm Băng đặt cơ thể mềm mại lên tấm da gấu đã chuẩn bị ở trên mặt đất.

Băng Vân vẫn tiếp tục không động dậy, cứ ngồi thế, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt về phía Niệm Băng. Tiếp tục giằng co thêm một lúc nữa, cuối cùng Niệm Băng cũng phải giúp nàng mặc lại chiếc ma pháp bào khoát trên người. Bả vai trắng nõn lộ ra, lúc này Băng Vân ngay cả quần áo tự mình cũng đã hoàn toàn không thể mặc được. Ngồi ở cạnh bên, Niệm Băng xấu hổ không thôi. Thấy Băng Vân như vậy cũng không hề động tĩnh gì, chỉ có thể lâu lâu nói:

” Ta đi làm chút thức ăn cho nàng”

Nói xong, Niệm Băng tay phải quơ ra, một đoàn ma pháp ngọn lửa đã bùng cháy bên cạnh Băng Vân, chẳng những khiến cho bên trong huyết động trở nên sáng ngời mà còn mang đến vài phần ấm áp. Hắn ôm Băng Vân thì cảm giác trên người nàng rất lạnh, máu tựa hồ lưu thông không được thuận. Niệm Băng đem sáu thanh thần đao thu hồi vào không gian chi giới, quay lại liếc nhìn Băng Vân một cái, rồi mới hướng ra ngoài điện bước đi. Hắn vừa mới rời ở trong núi giết một con gấu đen lớn đang chuẩn bị ngủ đông, bàn tay gấu lớn này rất là trân quý, chứa nhiều bổ phẩm và là món ăn có thể nhanh chóng tẩm bổ cơ thể. Đó quả là bổ được tốt nhất.

Lúc trước vì không kiềm chế được bản thân khiến Băng Vân chịu ủy khuất, hết thảy đã khiến Niệm Băng phi thường hối hận, từ tiềm thức hắn thậm chí ân hận nhất định phải bồi thường chút gì đó cho nàng.

Da gấu có lẽ không thể nói là mềm mại, nhưng so với mặt đất cứng lạnh kia thì còn thoải mái hơn nhiều. Ma pháp của Băng Vân đã bị phong ấn, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng cảm giác tê lạnh, ánh mắt ngốc trệ giật giật, cũng bất giác phải nhấc tay tự mặc ma pháp bảo vào người, đưa vật áo luôn qua đầu. Niệm Băng nhất thời có thể thấy từng mảng da thịt sáng bóng của nàng xuyên qua tấm ma pháp bảo rộng thùng thình.

Thời điểm này, Băng Nguyệt đế quốc đã tiến vào đầu đông, mặc dù đang ở sâu bên trong huyết động, nhưng bên ngoài gió núi gào thét cũng đã khiến cho nhiệt độ sớm giảm thấp, đã có một vài điểm băng đóng thành hình. Lúc Niệm Băng đang xử lý con gấu đen kia, thân thể Băng Vân sớm đã bị lạnh cứng đông cứng, tại bây giờ nhờ có tác dụng của da gấu và ngọn lửa, mới dần dần khá hơn. Đặc điểm lớn nhất của ngọn lửa ma pháp chính là không sinh ra khói.

Sau một hồi công phu, hương thơm nồng đậm đã phiêu động khắp mọi ngõ ngách bên trong hang động, đó là một cổ hương khí ngọt ngào, tràn ngập mùi vị mê người. Băng Vân ôm lấy tấm da gấu nọ, bộ dạng vẫn còn ngốc trệ như trước, nhưng lúc này sắc mặt bởi vì rét lạnh mà tái nhợt đi giờ đã có vài phần huyết sắc, phảng phất ngửi thấy hương thơm lan tỏa kia.

Tiếng bước của Niệm Băng vang lên, các loại trù cụ đều được hắn mang theo bên mình, mỗi khi đi qua một thành thị lớn nào, hắn đều tự mình bổ sung các loại gia vị, nguyên liệu, tự nhiên khiến việc nấu cơm là chuyện rất dễ dàng. Trong tay hắn lúc này đang cầm một bát lớn đi tới trước mặt Băng Vân, mở cái bát ra nhất thời một cổ hương thơm không thể diễn tả thành lời lan tỏa bốn phía. Bên trong cái bát không hề bố trí cái gì hoa mỹ, chỉ có hai bàn tay gấu thật lớn.

"Hùng chưởng"(bàn tay gấu) mang màu sắc vàng óng, mặt ngoài có dòng chất lỏng chảy xuôi mang theo mùi hương vô cùng kích thích đánh động vào khứu giác của Niệm băng cùng Băng Vân.

Thấy Băng Vân không có phản ứng gì, Niệm Băng trên mặt toát ra một tia thần nhiên, cười:

"Băng Nguyệt đế quốc nằm ở chỗ cực bắc, nơi này các loại động vật nhờ vào bộ lông rất dày mà sống, hương vị thịt cũng vì thế mà nổi tiếng. Loại gấu đen sống ở vùng băng tuyết này là một tài liệu cực tốt hiếm thấy, lại đang chuẩn bị tiến vào giai đoạn ngủ đông, trong cơ thể chứa đựng lượng lớn năng lượng dư trữ, mà năng lượng này tích lũy phần lớn ở trong bốn cái bàn tay bàn chân của nó.

Dĩ nhiên nhờ có phương pháp mật chế, mới có thể đem bàn tay gấu này xào nấu rồi chưng qua lửa nhỏ, mỗi khi bàn tay gấu gần chín lại đem băng nguyên tố rót vào bên trong, rồi chưng lại, sau đó liên tục qua ba lần như vậy, dẫn những chất dinh dưỡng ẩn trong "hùng chưởng"(dùng hùng chưởng thay cho bàn tay gấu nghe oai hơn) thấu ra bên ngoài khiến cho mùi vị đã tính hoàn toàn được kích phát.

Với hỗn hợp hương thơm mật ngọt tích tụ trong đó, không cần thêm gia vị pha chế gì nữa, chỉ cần dùng khi đang nóng sốt, tự bồi bổ cho sức khỏe bản thân ở những nơi băng lãnh như hoàn cảnh hiện tại là thích hợp nhất. Băng Vân tiểu thư, không muốn thử nhắm nháp một chút mỹ vị chốn nhân gian sao?"

Băng Vân khẽ ngẩng đầu, ánh mắt oán độc trùng trùng nhìn Niệm Băng, cũng như lúc trước không nói được một lời. Niệm Băng chứng kiến ánh mắt oán độc kia, ngược lại có cảm giác thư thái một chút, ít nhất, so với tia tử tịc còn khá hơn tí chút.

Cổ tay Niệm Băng xoay động, đã lấy ra bộ quỹ điều trong tay. Từ trong đó lấy ra một thanh quỹ điều đao lớn nhất, các ngón tay máy động quỹ điều đao nhảy lên, nhất thời cắt ra một khối thịt béo nhậy từ "hùng chưởng", đưa tới trước mặt Băng Vân:

” Nào, hãy ăn một chút đi, cái này ta làm ra mùi thật rất tốt, chẳng lẽ nàng không muốn nhắm nháp lấy một chút à?”

Băng Vân vẫn trừng mắt cảm hận Niệm Băng như trước, nhưng cũng không hề nhúc nhích. Niệm Băng nhú mày nói:

” Xem bộ dạng của nàng, hận không thể cắn nuốt da thịt ta không bằng, chẳng lẽ phải băm thầy ra ngàn vạn mảnh mới có thể giải tỏa mối hận này sao, chính vậy nếu nàng chết đói đi thì có thể hưởng ta trả thù được đó? Muốn giết ta, thì nàng trước hết nên bảo trì thể lực trước đã, như vậy nàng mới có cơ hội”

” Người đi chết đi”

Băng Vân thanh âm giống như đến từ địa ngục ,cảm giác vô cùng lạnh lẽo làm Niệm Băng cũng không cảm được mà trong lòng cũng phát ra tia lạnh.

Niệm Băng toát ra nụ cười khổ, nói:

” Ít nhất ta bây giờ đối với nàng cũng không có ác ý, lúc trước quả là ta không đúng, nhưng nàng hãy rõ ràng, là nàng đã vũ nhục cha mẹ ta mới khiến ta xúc động đến không kiềm chế như vậy.

Không ăn sao? Chẳng lẽ nàng muốn cho ta dùng miệng để bón cho nàng hả?

Yên tâm, ta sẽ không cho nàng chết dễ dàng đâu, nếu nàng không muốn ăn, ta cũng có thể khiến nàng phải ăn, nàng nên rõ ràng một chuyện nàng bây giờ không có lực để mà phản kháng lại ta đâu”

Băng Vân trên mặt nổi lên một tia đỏ ửng, tràn ngập hận ý, đôi mắt đẹp có phần phát ra sắc thái kinh hoàng, ý thức được đành mở chiếc miệng nhỏ nhắn ra. Niệm Băng mỉm cười, liên tục thổi thổi nhằm xua đi nhiệt khí từ miệng ” hùng chương”, rồi mới đưa đến miệng nàng, nhìn nàng nuốt tư bổ mỹ vị vào bụng với yên tâm phần nào.

” Hùng chương” được chế biến khiến hương khí tràn ngập, Băng Vân sau khi ăn xong miếng thứ nhất, trong mắt hận ý không khỏi tự nhiên trong nháy mắt biến mất, trong cơ thể dâng lên ấm áp, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Lúc này, Niệm Băng cũng vừa đã cho một khối hùng chương nữa đưa đến bên khóe miệng nàng, Băng Vân muốn tiếp nhận lấy miếng thịt từ quỹ điều đao rồi tự mình ăn lấy, nhưng quả thật tinh thần lực bị tiêu hao còn lâu nữa mới có thể hồi phục. Hơn nữa trước đó vì kích thích mãnh liệt toàn thân đã bủn rủn vô lực, đừng nói động thủ ngay cả ngồi xuống cũng không có đủ khí lực, đành để Niệm Băng tùy ý đưa hùng chương vào trong miệng nàng.

Thấy Băng Vân ăn thức ăn do mình nấu, Niệm Băng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trong lòng áy náy đã được giải trừ, hẳn cần thận đỡ vai Băng Vân ngồi dậy, để nàng tựa vào vai mình. Băng Vân muốn giãy dụa nhưng lại không có lực đạo để mà giãy nữa, từng ngậm từng ngậm hùng chương đưa đến bên miệng, hương vị ngọt ngào nồng nặc mỹ vị khiến nàng quên đi ý muốn phản kháng.

158. Chương 157: Phụ Mẫu Đích Tình Huống

Để cho nàng dựa ổn định lên bả vai mình, đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại, tạo cho nàng một tư thế thoải mái nhất để dễ dàng ăn hết bát canh. Sau một hồi công phu, chút còn lại cuối cùng của bát hùng chương cũng đã toàn bộ nằm trong bụng Băng Vân. Niệm Băng cảm giác được lúc này mới hoàn toàn thoải mái, không còn phải áy náy nữa mới ngừng việc bón thức ăn.

Băng Vân có chút khôngỡ, ánh mắt vẫn còn thoáng chần chừ tiếc rẻ nhìn bát hùng chương đã sạch sành sanh. Nhưng nàng cũng rất nhanh ý thức được quan hệ giữa mình và Niệm Băng lúc này. Nhờ năng lượng được bổ sung từ bàn tay gấu, thể lực của nàng đã được khôi phục chút ít, có thể dùng sức giãy dụa. Niệm Băng dùng ống tay áo của mình rũ chút thức ăn còn dính trên người Băng Vân, đỡ thân nàng một lần nữa đặt lên tấm da gấu, rồi tự mình ngồi ở bên cạnh. Lúc này mới bắt đầu sử dụng tốc độ như phong quyển tàn vân xử lý nốt bát hùng chương còn lại.

Vừa ăn hần vừa một bên nhìn trộm quan sát Băng Vân, ánh mắt nàng lại một lần nữa trở lại bộ dạng ngốc trẻ, nhìn cũng không thèm liếc mắt về phía hần, cứ như vậy nằm trên tấm da. Niệm Băng phát hiện thấy, tự bản thân mình tựa hồ rất lưu luyến cái cảm giác được ôm nàng lúc trước.

Ăn hết bát hừng chường nọ, Niệm Băng đem các vật dụng thu thập lại. Với một con gấu lớn thế này, cũng đủ cho hai người bọn họ ăn cả tháng. Dĩ nhiên nhờ vào Băng ma pháp bảo tồn, cũng không sợ nó bị thối rữa. Sau một hồi thu nhặt hết các thứ rồi quay trở lại vào trong huyết động, Băng Vân đôi mắt đã nhắm lại, thân thể hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Niệm Băng ngồi cách nàng không xa, lúc này Băng Vân đã lấy quần áo cùng tấm da gấu quây mình lại thật chặt, hần chỉ có thể từ bên ngoài ma pháp bào hồi tưởng lại những đường cong động lòng nhân mà thôi. Nhớ tới hành động lúc trước xâm phạm Băng Vân, trong lòng không khỏi thoáng chút rung động, nói:

” Băng Vân, ta biết nàng vẫn còn chưa ngủ, không bằng như vậy đi, chúng ta có thể thương lượng chút được không? Xin nàng hãy tin tưởng ta, ta thật sự không hề có ý muốn thương tổn làm hại nàng đâu, ta cũng chỉ là muốn biết nơi cha mẹ hạ lạc thôi mà”

Băng Vân hai mắt mở to, Niệm Băng lại một lần nữa chứng kiến ánh mắt tràn ngập oán giận:

” Không có ý thương tổn ta sao? Cho dù ngươi giết ta, ta cũng chưa chắc hận ngươi đến thế này đâu”

Niệm Băng có chút trợn mắt hác hốc mồm nói:

” Cái này..., cái này....!!! Lúc ấy ta quả thật không khắc chế được bản thân. Bất quá, cuối cùng không phải ta đã dừng lại đúng lúc rồi sao, tự mình đấu tranh cả nửa ngày trời, mới hoàn hảo chưa có phá hủy đi sự trong sạch của nàng. Ta biết nàng rất hận ta, nhưng cũng không phải như thế này, tự mình có hơi quá rồi sao. Chắc sự phò của nàng bây giờ đang đi tìm nàng đó, bà ta căn bản không có khả năng tìm ra nơi này đâu”

Băng Vân lạnh lùng nhìn Niệm Băng:

” Từ khi được thành người đến nay, ngoại trừ cha ta ra, không có nam nhân thứ hai nào dám đụng chạm đến thân thể ta. Ngươi trước đến giờ đã hai lần như thế vũ nhục ta, còn nói không có phá hủy sự trong sạch của ta hay sao”

Niệm Băng cười khổ:

” Dù sao chuyện tốt cũng đã làm rồi, vậy nàng muốn thế nào đây? Nếu không ta đền bù cho nàng nhé, để mặc nàng chiếm tiện nghi lại, được không?”

” Ngươi!!!.....”

Băng Vân tức giận đến toàn thân nổi lên một trận run rẩy:

” Ngươi hèn hạ!!! Ngươi vô sỉ!!! Ngươi hạ lưu... Ngươi...!!!!. Bây giờ ngươi nếu không giết ta, rồi sẽ có một ngày ta cũng sẽ cho ngươi sống không bằng chết ...”

Nhìn bộ dạng phẫn nộ đến cực điểm của Băng Vân, Niệm Băng trên mặt toát ra một tia mỉm cười:

” Tốt a!!! Ta sẽ đợi ngày đó đến. Xem ra, bất luận ta nói thế nào nàng cũng sẽ không chịu nói cho ta biết nơi cha mẹ bị giam cầm.

Được!! Thế cũng tốt, ta cũng không ép nàng nữa! Nàng yên tâm đi, ta cũng tuyệt đối sẽ không có xâm phạm nàng nữa đâu. Chúng ta cứ như ngày hôm nay đi, cái ta có chính là thời gian đó!!

Ngoại trừ việc li khai chốn này ra, ta nhất định cố gắng chiếu cố thật tốt cho nàng. Chúng ta cứ ngày qua ngày được sống cùng nhau vui vẻ một đoạn thời gian không phải tuyệt lắm sao? Lúc nào nàng cảm thấy phiền muộn, rồi có thể nói cho ta biết chuyện ta cần, ta lập tức sẽ thả nàng rời đi. Về phần nàng như thế nào để trả thù ta, ta nhất định sẽ đợi”

” Ai muốn cùng ngươi sống chung ở chỗ này hã”

Băng Vân không biết khí tức ở đâu ra, mạnh mẽ từ tấm da gấu đứng bật dậy, cầm phần nhìn Niệm Băng ở bên cạnh, đưa tay phát mạnh, hướng về má Niệm Băng mà đi tới.

”Bét!!!...”

Gương mặt anh tuấn của Niệm Băng đã hằn lên hình một bàn tay rõ rệt. Đánh cho hấn một cái tát, ngược lại khiến Băng Vân lặng người đi, lúc này mới ý thức nói:

” Tại sao ngươi không tránh né? ”

Niệm Băng xoa má, than nhẹ một tiếng:

” Trước mạo phạm nàng là ta không đúng, nhận của nàng một cái tát này cũng coi như bù đắp phần nào, nếu nàng còn chưa hết giận, có thể tát thêm cái nữa cũng không sai.”

Băng Vân vừa định giơ tay lên, nhưng tay nàng cũng không có hạ xuống nữa.

” Hừ!! Ngươi chớ có đắc ý, ta sẽ không thèm đánh ngươi đâu, ta muốn nội tâm ngươi phải bị dằn vặt, tự khiển trách chính mình”

Niệm Băng cười hắc hắc, nói:

” Nàng nghĩ như vậy thật chứ? Nàng cũng đã nói, ta là một tên hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu tiểu nhân đó sao. Một tên tiểu nhân mà lại tự mình xấu hổ ư? Vậy suy nghĩ của nàng cũng thực quá là thuần khiết rồi đó. Bất quá, nói thật nhé, Băng Vân tiểu thư à ! Vóc dáng của nàng thật hoàn hảo vô cùng, quả không sai á!!!

” Ngươi...”

Băng Vân vùng tay lên rốt cục cũng đánh mạnh xuống, chỉ bất quá lúc này đây đã bị Niệm Băng nắm chặt cổ tay:

” Vừa rồi cho đánh thì không đánh, bây giờ có muốn đánh cũng không được nữa đâu”

Niệm Băng hất Băng Vân trở về lại tấm da gấu, dùng tấm da gấu quấn lấy tấm thân thể mềm mại của nàng lại, Băng Vân muốn giãy dụa, nhưng lại nghe Niệm Băng nói:

” Nàng tốt nhất nên bảo trì thật tốt bộ dạng của mình đi, ta cũng chỉ là một tên nam nhân đơn thuần thôi. Nếu nàng bây giờ mà để ta xuyên qua tấm ma pháp bảo, nếu tất cả đều không bị che đậy gì nữa, vạn nhất ta một lần nữa huyết thú súc sôi. Ta không cam đoan có thể kịp thời dừng lại đúng lúc như trước đâu.”

Vừa nghe Niệm Băng nói như vậy , Băng Vân lập tức đình chỉ giãy dụa, ngồi một bên hung hăng nhìn hấn, một bên cố đem tấm da gấu bó sát thân mình lại, chỉ lộ đầu ra bên ngoài:

” Niệm Băng, ngươi nên cẩn thận đó, nói không chừng lúc ngươi đang ngủ say, ta nhân cơ hội cho ngươi vài nhát đao, cho ngươi xuyên qua vài lỗ ở trên thân người.”

Niệm Băng cười hắc hắc, nói:

” Nàng trên người có cái vật gì thì ta đều đã rất rõ ràng rồi, bây giờ nàng không thể dùng được ma pháp nữa, liệu có thể tìm ở đâu ra một thanh đao đây? Hơn nữa, cho dù là thế ta sợ rằng phiến đao đó cũng không thể giết chết ta được”

Băng Vân dứt khoát nhắm mắt lại, nàng biết mình nói như thế nào cũng không thể nói qua Niệm Băng, chỉ biết tự mình thu lại sức lực. Khép hai mắt, nàng không ngừng tìm cách lấy lại tinh thần lực đã mất, tìm kiếm biện pháp liên lạc với ma pháp lực, chỉ có khôi phục thực lực mới có thể chạy khỏi nơi này.

Thấy Băng Vân không hề để ý đến mình nữa, Niệm Băng xoay người hướng ra phía ngoài, hấn cũng không muốn làm phiền Băng Vân, nếu còn thấy cái thân thể động lòng người đó của nàng thêm vài lần nữa, chỉ sợ rằng Niệm Băng thực sự chịu không nổi.

Niệm Băng mới từ nội động đi ra, Băng Vân đôi mắt lại mở, nàng dùng tốc độ nhanh nhất từ trên tóc mình lấy ra một ống nhỏ chừng dài khoảng ba tấc, do bạch ngọc chế thành, đặt ở khoe môi nhẹ nhàng thổi lên. Không có thanh âm nào phát ra, nhưng từ tiểu ống này lại tản ra một tầng sắc ónh nhuận sáng bóng, Băng Vân hận ý trong mắt đại thịnh nổi lên, nàng tựa hồ như có thể thấy được bộ dạng Niệm Băng đang chết dần chết mòn trước mắt mình.

Niệm Băng cùng Băng Vân hai người cứ như vậy mà qua ngày đoạn tháng, từ bỏ hạn chế vì mất ma pháp lực ra, Niệm Băng đối với nàng phi thường hảo chiếu cố, mỗi ngày đều tự mình làm ra các loại mỹ vị tốt nhất để cấp cho nàng.

Trong nội động lúc này xác các loại động vật đã phủ kín, hơn nữa bị ngọn lửa ma pháp không ngừng thiêu đốt, khiến Băng Vân căn bản không có cảm thấy hơi lạnh rét giá. Niệm Băng biết tính nàng thích sạch sẽ, thậm chí dụng phong hệ ma pháp xua đi mọi xúy khí tích tụ, tạo ra thêm lượng không khí trong lành, rồi còn dùng băng , hỏa hai loại ma pháp đem nước nóng cấp cho nàng tắm rửa.

Từ ngày đó bắt đầu, Băng Vân rất ít khi cùng Niệm Băng nói chuyện. Có đồ ăn ngon lại dùng nước nóng được chuẩn bị chu đáo tắm rửa thân thể. Niệm Băng cũng không cùng nàng đồng thời ở bên trong nội động, tự mình ở phía bên ngoài huyết động, thường xuyên tu luyện. Mỗi ngày hẳn đều hỏi Băng Vân một lần về sự tình của cha mẹ, Băng Vân cũng không để ý tới, hai người cùng đang chờ đợi, chỉ có chờ đợi cái gì đó thì bất đồng mà thôi.

Mười ngày, thời gian qua đi rất nhanh, mỗi khi Niệm Băng nấu cơm, Băng Vân đều chủ động đi theo cạnh hắn, thừa dịp Niệm Băng không chú ý, lại đem vài hòn đá bụi bụi nhảm vào đầu hắn mà ra sức ném tới.

Đáng tiếc!!!! Mỗi lần như thế đều bị Niệm Băng phát hiện mà né tránh. Niệm Băng cũng không hề trách cứ gì nàng , chỉ khi nấu ăn đều cố gắng làm ra món ăn tốt nhất, đem đến cho nàng cảm giác được thỏa mãn tới đa vị giác.

Mỗi ngày ăn cực phẩm mỹ thực, nếu đem so sánh với trước kia, Băng Vân da thịt lại càng trở nên trắng trẻo noãn nà, sắc màu thêm vài phần ónh nhuận, thân thể mềm mại vốn hơi gầy yếu bây giờ có vẻ thêm đầy đặn một chút, càng nhìn lại càng động lòng người

”(Híc híc!!! Đọc xong đoạn này thấy phục cái công phu vô béo rùi thịt của tên Niệm Băng ghê, ước gì mình cũng có tài nghệ nấu ăn cao cường như anh ý. Không phải đã có thể phục chết bao nhiêu mỹ nữ rồi không!!Đỡ phải tốn một mớ mà tiền mất lại mang theo thương tổn trầm trọng. Ái dà!! Thật khổ quá đi!! Khổ quá đi!!!.i).”

” Băng Vân, ta đã trở lại”

Thanh âm Niệm Băng từ bên ngoài vọng lại, Băng Vân đang lúc khoanh chân minh tưởng hai mắt chợt mở ra, nhìn Niệm Băng thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa động. Hắc Ám ma pháp cấm chú khiến nàng đã thử phá không biết bao nhiêu lần , mỗi lần đột phá một tầng cấm chế lại bị Niệm Băng lập tức phát hiện, là một lần nữa cơ thể nàng lại bị cấm chế tiếp

Niệm Băng đưa tay lấy ra trong người vài thứ rồi đặt sang một bên, mỉm cười nói:

” Nàng xem, cái này là ta tìm thấy trong cốc của một ngọn núi cách đây không xa, đó là một cái tiểu bồn địa (thung lũng nhỏ), nhiệt độ nơi này cao hơn bên ngoài không ít, tự nhiên là có thực vật sinh trưởng, loại quả này nàng có biết là quả gì không? Có thể ăn được không vậy?”

Hắn nói xong thì chỉ chỉ vào một quả gì đó ở trong đồng thực vật đem về.

Băng Vân nhìn thoáng qua, phát hiện đó là một loại quả có màu tím rất quái lạ, hình dáng giống như long nhãn lớn nhỏ, nó toát ra mùi hương thơm thoang thoang, một quả trong đó chảy ra một dịch lỏng trong suốt như bảo thạch. Nàng lắc đầu, nói:

” Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại quả kì lạ này, chắc là ăn được, cùng lắm thì ta và người đồng quy vu tận chứ sao”

Thanh âm của nàng không còn băng lãnh như trước nữa, mặc dù đối với Niệm Băng địch ý vẫn tràn ngập, nhưng đã từ từ thích ứng với cuộc sống. Niệm Băng có lẽ đã phán đoán hơi sai lầm một chút, Băng Vân cơ bản không hề sợ hãi cô tịch, trước kia ở Băng Thần tháp tu luyện, thì so với ở nơi này còn muốn lạnh lẽo hơn rất nhiều, mỗi ngày chỉ ăn chút ít lương khô, nhưng ở đây lại được Niệm Băng cho ăn toàn cao lương mỹ vị thì phải so ra còn sướng hơn không biết bao nhiêu lần ? Huống chi, mặc dù nàng hận Niệm Băng nhưng có Niệm Băng mỗi ngày cùng nàng nói chuyện, căn bản là không có cảm giác tịch mịch, trừ bỏ tự do cùng ma pháp lực bị khống chế ra, cuộc sống nơi này ngược lại thoải mái hơn ở Băng Thần tháp rất nhiều. Hơn

nữa, Niệm Băng từ sau ngày đó, ngay cả đụng chạm cũng chưa từng đụng vào nàng dù chỉ một lần, trong lòng mặc dù hận ý vẫn đó nhưng cũng không còn mãnh liệt nữa.

Niệm Băng cười nói:

” Quên đi, cái này tốt nhất không nên ăn nữa, ta sao có thể nở lòng chết đây. Băng Vân, nàng cho dù không có nói sự tình gì về Băng Thần tháp, vậy nàng cho ta biết, cha mẹ ta có đúng thật sự là không chết phải không?”

Nhìn Niệm Băng ánh mắt tràn ngập kỳ vọng, Băng Vân trong lòng không khỏi mềm nhũn, không có lên tiếng, nhưng nhẹ nhàng gật đầu. Niệm Băng mừng rỡ :

” Thật sự sao, vậy thì tốt quá rồi!!! Bọn họ không chết, dĩ nhiên là bọn họ không chết.”

Hắn hưng phấn nhảy dựng lên, nhưng lại quên mất rằng huyết động này khai tạc chỉ có cao hai thước. Phanh...!! Đầu hắn nhất thời bị đụng mạnh, mặc dù thân thể đã được long hóa hết sức cứng rắn, nhưng não bộ cũng choáng váng không ít, kinh hô một tiếng té ngã xuống đất, bưng đầu thống khổ hô to.

Tiếng cười như chuông bạc vang lên, nhìn Niệm Băng bộ dạng chật vật, Băng Vân nội tâm không kiềm chế được hoa khai đồng thời phát ra tiếng cười lớn. Niệm Băng ngẩng đầu hướng mắt nhìn nàng. Băng Vân rộ lên tiếng cười dĩ nhiên đẹp đến mê người. Mỹ nhân lập tức hít thở không thông, thấy ánh mắt hắn hoàn toàn ngốc trệ

” Băng Vân, nàng cười lên thật là đẹp quá, tại sao trước đây cứ phải nghiêm mặt như vậy chứ?”

Băng Vân lặng người đi một chút, khuôn mặt tươi cười đã thu liễm lại, hừ lạnh một tiếng, nói:

” Chỉ cần ngươi không may là ta đương nhiên vui vẻ, ta dựa vào cái gì lại cười cho ngươi xem ”

Niệm Băng mỉm cười, ngồi dậy, nói:

” Tốt, không cười thì không cười. Bất quá, dù thế nào đi nữa, cũng phải đa tạ nàng đã nói cho ta biết tình huống của cha mẹ ta. Hôm nay, chúng ta giảng hòa đi, ta sẽ làm thêm nhiều món ngon nữa, xem như cảm tạ nàng.” Nói đoạn hắn xoay người hướng ra phía ngoài động bước đi.

Nhìn Niệm Băng thân ảnh rời xa, ánh mắt Băng Vân từ từ hóa lạnh , chuyển hướng xuống tử sắc quả quỷ dị nằm trên mặt đất, đây thật sự là độc dược sao? Sư phó đã từng nói, cái gì càng độc thì sắc thái càng tiên diễm, thứ quả này bề ngoài thực xinh đẹp, nhất định là thứ kịch độc tối thượng, nhưng có nên đầu độc chết hắn không nhỉ? Băng Vân nội tâm đang kịch liệt giao chiến. Niệm Băng này mười ngày qua đối với nàng, không ngừng hiển thị trước mắt đủ loại mặt tốt ,nhưng là hắn lại suýt nữa cường bạo chính mình đồng dạng khiến nàng hận ý khó phân.

Chẳng lẽ như vậy quên đi ư, bản thân mình đã không còn hận hắn nữa sao? Không, cái này tuyệt không có khả năng, ta như thế nào lại có thể thích cái tên hèn hạ này cho được. Tâm trí nàng vô cùng rối loạn, nhưng rồi dứt khoát đem thứ quả kia thu hồi giấu đi trước khi Niệm Băng quay trở lại, giấu ở nơi an toàn, nàng tự mình thì thảo nhủ:

” Sư phó, Vân nhi thân thể đã không còn thanh tịnh, tâm Vân nhi cũng đã rối loạn rồi, làm sao còn thuần khiết nữa đây, sư phó à! Vân nhi xin lỗi người, nếu đây thật sự là độc dược, hãy để cho Vân nhi cùng tên hỗn đản kia đồng thời chết đi. Con thật sự không thể tha thứ cho hắn, nhưng nếu sự việc tiếp tục tiếp diễn như thế này, con còn có thể hận hắn được sao. đành để cho thượng thiên quyết định hết thảy vậy, chỉ hy vọng đưa mọi chuyện kết thúc đi thôi.”

Nghĩ đến thế, nàng đã dứt khoát đứng lên, hướng ra phía ngoài động mà đi.

Niệm Băng hai tay không ngừng huyền hóa trên không trung các loại quang mang, chuẩn bị thật tốt tài liệu, biến chúng dần dần dưới sự khống chế của ma pháp trong tay mà trở thành cực phẩm mỹ thực. Sau khi biết được tin tức cha mẹ mình không có chết, Niệm Băng trong lòng hưng phấn không nói hết thành lời, hôm nay lực phản nhảm so với những ngày trước mềm mại hơn không biết bao nhiêu. Lúc Băng Vân đi tới thì hắn đã làm xong hai món tựa như đơn giản nhưng chế biến lại rất phức tạp.

” Bằng Vân, nàng tới thật đúng lúc, mau giúp ta trông chừng cái nồi súp bên kia đi, dùng cái muỗm cho vào trong nồi khuấy kĩ , ta đi ra ngoài lấy ít gia vị và dụng vật để thêm vào , một hồi nữa là có món ngon ngay.”

Nói xong hắn xoay người hướng ra ngoài động mà đi.

Lưu lại lúc này trong tâm trí là sự ôn nhu chu đáo hết mực của Niệm Băng, ánh mắt Bằng Vân có chút ngốc trẻ, Niệm Băng tướng mạo anh tuấn lại hưng phấn tràn đầy, như hơi thở mặt trời, nhìn nhiệt khí đang dâng từ thang oa (nồi canh) bốc lên, tâm nàng đột nhiên đau nhói, thật là rất đau , rất đau... nhưng , nàng như trước không đổi, không hề có chút do dự nào lấy tử sắc quả dung nhập vào trong nồi, đồng thời đưa vài quả cho vào trong miệng mình.

Dùng cái muỗm (miền Bắc gọi là cái thìa đó mấy huynh!!!) nghiền nát thứ quả quỷ dị kia, rồi cho vào trong nồi canh. Chết thì cùng chết, đã sao?!!! Trong lòng mình hắn đã chiếm một vị trí nào đây!! Cuối cùng lại cùng hắn đồng tử!!

Sinh ra rồi cũng phải chết đi, Bằng Vân ngược lại trong lòng được cởi mở, chậm rãi khuấy đều cái muỗm trong nồi, ánh mắt toát ra một tia mê lương.

Một lúc sau Niệm Băng đã quay trở về, bởi vì trong lòng hưng phấn, hắn cũng không phát giác được Bằng Vân có cái gì đó không ổn, tiếp lấy cái muỗm, ma pháp quang mang lại lóe lên, tiếp tục quá trình phanh nhấm(cắt gọt chế biến).

Bằng Vân đứng dựa ở một bên vách tường, ánh mắt động lòng người thủy chung rơi vào Niệm Băng. Nhìn thấy động tác như nước chảy mây trôi của hắn, trong tâm nàng toát ra tia triu mến, nàng phát hiện tư thái chuyên chú của Niệm Băng thật anh tuấn. Ánh mắt có chút mê ly, nàng không còn muốn cừu hận gì nữa, cũng không nguyện ý suy nghĩ bất kì vấn đề khác.

Lúc này, giờ phút này, trong mắt nàng chỉ có Niệm Băng thân hình cao lớn, phong tư trác tuyệt..

Thời gian bất tri bất giác qua rất nhanh, Niệm Băng hoàn thành động tác cuối cùng, cười nói:

” Tốt lắm rồi, công phu rút cục cáo thành, bốn món một nồi canh, cũng được đó chứ!! Hahah Nào, Bằng Vân, chúng ta có thể động thủ.”

Niệm Băng xoay người lại nhìn thì Bằng Vân vẫn còn đứng ngẩn ngơ ở đó, hắn kinh ngạc phát hiện, đóa băng tuyết cao ngạo như mai lan giữa đông này dĩ nhiên đang mỉm cười nhìn mình, khuôn mặt mỹ miều với nụ cười giống như gió xuân xua đi đông giá, không còn chút dấu vết của băng lãnh, thậm chí đôi mắt to động lòng người bên trong cũng không còn một chút vết tích cừu hận nào.

” Niệm Băng, hôm nay ta nghĩ chúng ta có thể vào bên trong ăn được không? Bên ngoài này có chút hơi lạnh”

Niệm Băng ngẩng người ra, từ ngày đó khi Bằng Vân ăn xong món hùng chương nọ, sau này mỗi lần ăn cơm bọn họ đều ăn ở bên ngoài động, cơm nước xong xuôi Bằng Vân mới trở lại nội động. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động yêu cầu tự mình vào trong động ăn..cũng là lần đầu tiên gọi tên của chính hắn, Bằng Vân đáng diệu ôn nhu ngược lại khiến cho Niệm Băng có chút không kịp thích ứng, hỏi dò:

” Bằng Vân, nàng không sao đó chứ?”

Bằng Vân mỉm cười, nói :

” Người mới rồi không phải nói ta cười lên là lúc đẹp nhất ư? Đi thôi, chúng ta hãy vào trong động ăn.”

Nói xong, chủ động cầm lấy hai cái đĩa lớn hướng vào bên trong động mà đi.

Niệm Băng mặc dù có chút mặc danh kì diệu, nhưng Bằng Vân có chuyển biến như thế này cũng là tốt chứ sao, trong lòng mừng thầm, nói không chừng, hôm nay có thể từ trong miệng nàng biết được chút tin tức? Cầm nốt chỗ thực vật còn thừa lại mang vào theo:

” Ăn ngon chứ ”

Ngồi trên tấm da thú, Niệm Băng vừa ăn vừa hỏi Bằng Vân.

Hắn phát hiện, hôm nay Băng Vân tự hồ rất vui vẻ, dung nhan tuyệt mỹ vẫn thủy chung lộ vẻ thản nhiên mỉm cười. Bên người có một mỹ nữ như hoa như ngọc cùng ăn cơm, mà mỹ nữ lại còn vui cười với mình, loại cảm giác này thật phi thường tuyệt vời.

Băng Vân gật đầu, nói :

” Niệm Băng, người biết không? Lần đầu tiên được ăn món thịt nướng do người nấu, ta mới biết nguyên lai thực vật còn có thể có mỹ vị không ngờ tới như vậy. Ta vốn ăn rất ít, nhưng từ ngày được người nấu cho ăn xong, sức ăn của ta nhưng lại gia tăng rất nhiều. Thực vật do người chế biến so với những thứ trước kia ta nếm qua thực sự ngon hơn rất nhiều. Tự chính mình được ăn loại thức ăn như thế chẳng khác gì hưởng thụ lạc thú.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

” Có thể được Băng Vân tiểu thư tán thưởng quả là vinh hạnh cho ta, đây là lần đầu tiên người khen ngợi đồ ăn của ta rất ngon, mặc dù tự bản thân ta cũng cho rằng điều đó là đương nhiên.”

Băng Vân mỉm cười nói:

” Vừa mới khen người được một câu thì người đã bắt đầu tự đại, chẳng lẽ con người người không có chút xú khiêm tốn nào sao? Người hãy ăn món này đi, ta cảm giác nó là ngon nhất đó.” Vừa nói dĩ nhiên đã chủ động tự mình gấp lấy thức ăn cho vào chén của Niệm Băng.

Niệm Băng ngậy người ra một chốc, buông chiếc đũa trong tay xuống, lấy tay sờ lên trán Băng Vân. Thân thể Băng Vân run lên, vội vàng ngã người về phía sau tránh né:

” Người định làm gì?”

Niệm Băng nghi hoặc nói:

” Băng Vân, nàng hôm nay rất quái lạ a! Ta đang thử một chút xem có phải nàng bị sốt rồi không?”

Băng Vân mặt cười đỏ lên:

” Người mới phát sốt thì có, chẳng lẽ người hi vọng ta giống như trước đây đối xử với người sao?”

” Không, không...!!! Đương nhiên không phải...”

Niệm Băng cuống quýt khoát tay, nói :

” Nàng như bây giờ mới chính thức giống một người đàn bà, Băng Vân, nàng thật sự rất đẹp. Ta biết nàng đối với ta vẫn còn hoài nghi, kì thật, ta cũng không giống như thứ người không thể chịu nổi như nàng nghĩ đâu. Có muốn nghe chút chuyện xưa cũ của ta không?”

Băng Vân gật gật đầu, đồng thời múc ra hai chén canh nóng, một chén đưa tới trước mắt Niệm Băng, một chén còn lại thì tự mình cầm trong tay:

” Người kể đi.”

Cảm thụ được sự ôn nhu của Băng Vân, lại liên tưởng đến việc cha mẹ chưa chết, Niệm Băng trong lòng dấy lên một mãnh ẩm áp, lập tức, hắn đem hết kỷ sự cùng kinh nghiệm mà bản thân đã từng phải ngậm ngùi nếm trải nhất loạt hướng đến Băng Vân chậm rãi kể ra.

Lúc này hắn hoàn toàn đắm chìm trong trí nhớ của chính mình, khi hắn kể cũng vừa đưa chén canh nóng nhấm nháp, cũng không hề phát giác ánh mắt kỳ dị của Băng Vân. Thấy hắn ăn canh, Băng Vân tự mình cũng đưa chén canh nóng uống cạn.

” Cái gì? Người đưa Yến Phong đăng ngôi hoàng đế cũng chỉ vì một người con gái sao?”

Băng Vân kinh ngạc nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng mỉm cười, nói:

” Điều này có gì mà không thể? Linh nhi hết lòng yêu thương ta, một mực yên lặng chờ đợi ta, ta như thế nào lại có thể tái làm cho nàng bị thương tổn đây? Bây giờ đã không còn việc gì nữa rồi, chờ nàng lúc nào

nói cho ta biết nơi cha mẹ ta hạ lạc, ta trước hết sẽ tìm Linh nhi, sau đó tìm biện pháp xâm nhập vào Bồng Thần tháp của các người cứu cha mẹ. Có thể cùng người mình yêu thương ở một nơi hưởng thụ cuộc sống yên vui thanh bình là nguyện vọng ta hằng mong mỏi.

Ngoài ra ta cũng còn một nguyện vọng lớn khác là hoàn thành di nguyện của sư phó, đoạt lấy chức quán quân Trù Thần Đại Tái. Ta nhất định phải hoàn thành di nguyện này!! Bây giờ ngẫm nghĩ lại, nếu ba ba, mẹ mẹ cùng người con gái ta yêu thương, mọi người, mỗi ngày đều được ăn thức ăn do chính tay ta tự nấu, đó quả thực là một khung cảnh ấm áp a!!!”

Nhìn trong mắt hân hoan, Bằng Vân chớp mũi không khỏi sụt sịt vì đau xót, nàng đột nhiên phát hiện tự mình hối hận, hối hận vì đã cho thứ quả quái ác kia vào nồi canh, nàng cảm giác thấm thía được rằng Niệm Băng vốn dĩ là một người chí tình chí nghĩa, hân nỗ lực cố gắng gồng chịu hết thảy mọi khó khăn tủi nhục cũng chỉ để đáp lại tình thân mà thôi. Người như vậy, tự mình còn có thể tìm cái lý do gì để tái hận hân nữa đây? Nhưng, bây giờ nói cái gì cũng đều đã muộn rồi, cúi đầu, Bằng Vân buồn bã nói:

” Xin lỗi người, Niệm Băng, là ta đã nhìn lầm về người, có phải người rất muốn biết tình hình hiện tại của cha mẹ mình đúng không? Ta sẽ nói cho người đây.”

Niệm Băng mơ ước trong lòng rốt cuộc đã được toàn thành, bởi vì kích động mà thân thể có chút run rẩy:

” Nàng, nàng nói thật đấy chứ? Nàng thực nguyện ý nói cho ta biết sao?”

Bằng Vân nhẹ nhàng gật đầu, nói:

” Đúng vậy, ta nguyện ý nói cho người”

Đối với một người chuẩn bị chết mà nói, bí mật đã không còn có ý nghĩa gì nữa. Nàng sau khi ăn tử sắc quả kia, lúc này tiểu phúc đã bắt đầu sinh ra cảm giác thống khổ, nàng rất rõ ràng thể chất của chính mình, các độc tố bình thường căn bản không thể gây tác dụng, nhưng tử sắc quả nọ quả thật là thứ kịch độc rất chi là bá đạo. Nếu trước khi chết đi có thể hoàn thành cái tâm nguyện cuối cùng của Niệm Băng âu cũng là điều an ủi.

Hít sâu thêm chút khẩu khí, miễn cưỡng áp chế cơn đau trong cơ thể, thần sắc không hề có chút biến đổi gì, Bằng Vân thấp giọng nói:

” Kỳ thật, sư phó ta vốn thị là một hiền giả chân chính, người mặc dù vì thực lực bản thân quá cao cường mà có chút cao ngạo, nhưng thiên tính lại phi thường thiện lương. Bằng Linh sư tỷ, chính là mẫu thân của người, cũng là đệ tử sư phó yêu thương nhất, sư phó cả đời bằng thanh ngọc khiết. Người coi Bằng Linh sư tỷ như là nữ nhi của mình, đem toàn bộ tâm huyết bồi đắp cho sư tỷ với mong muốn sư tỷ sẽ trở thành người kế vị xứng đáng cho người.

Nhưng, sư phó vạn vạn lần không nghĩ tới, Bằng Linh sư tỷ cư nhiên hội ngộ với một nam nhân mà phản bội người, cùng với nam nhân một lòng bỏ trốn, người nam nhân này chính là cha người, Dung gia tộc nhân Dung Thiên.”

Niệm Băng nổi giận nói:

” Cái gì mà phản bội. Bằng Thần tháp các người không cho môn hạ đệ tử cùng ngoại nhân kết hôn theo đạo lý đã là một cái qui củ vốn không hợp thiên đạo, chẳng lẽ yêu cũng là có tội sao?”

Bằng Vân thở dài một tiếng, nói:

” Người không rõ rồi, sư phó từng đã nói, muốn trở thành một cường giả chân chính, thì phải có sự nỗ lực và trả giá lớn. Mỗi một đệ tử trước khi gia nhập Bằng Thần tháp, sư phó đều hỏi bọn họ có nguyện ý tự mình tuân theo luật lệ bốn tháp hay không, chỉ khi bọn họ thật tình đồng ý chấp hành quy củ thì mới chánh thức trở thành Bằng Thần tháp đệ tử, tuyệt không hề miễn cưỡng. Nếu đã lựa chọn gia nhập Bằng Thần tháp, như thế nào lại có thể phản bội đây? Vi phạm qui môn của Bằng Thần tháp ách phải chịu sự trừng phạt. Sư phó ta không sai chẳng lẽ Bằng Linh sư tỷ cũng không sai sao?”

Lúc này, tại giờ phút này, nàng đột nhiên có chút rõ ràng tại sao lúc đầu Bằng Linh lựa chọn việc rời bỏ Bằng Thần tháp. Tiểu phúc ngày càng đau đớn quằn quại, nhưng tâm Bằng Vân lại càng thanh tĩnh, nàng đã khắc sâu tư vị yêu đương.

Niệm Băng hỏi tới:

” Hãy nói về trọng điểm đi, ta không muốn nghe nàng giải thích gì về sư phó của mình nữa, ta chỉ muốn biết cha mẹ ta, tình hình hiện tại như thế nào thôi.”

Băng Vân gật đầu, nói:

” Băng Linh sư tỷ bị sư phó giam cầm ở phía sau Băng Thần tháp, sư phó vốn định phạt nặng tỷ ấy, nhưng nhiều năm tình cảm gắn bó như vậy lại có thể dễ dàng phá bỏ được sao, sư phó chẳng những không có trách phạt nặng sư tỷ, ngược lại còn đem những linh ngộ ma pháp trong nhiều năm truyền lại, hy vọng sư tỷ có thể tỉnh ngộ sai lầm của mình.

Chính vì sư tỷ bị hãm quá sâu trong luyện ái mà thậm chí bỏ quên việc tu luyện của bản thân, mỗi ngày đều yên lặng nhớ kỹ hai cái tên, đó là tên của người và cha người. Việc này ta đều là chính tai nghe Lãnh Băng a di nói lại, bởi vì khi đó ta còn rất nhỏ. Sau này, cha người dĩ nhiên mang người tới đúng lúc sư phó chuẩn bị truyền y bát cho sư tỷ rồi làm loạn cả lên.

Mà sư tỷ vừa nhìn thấy người thì tựa như quên đi tất cả, chủ động buông bỏ việc kế thừa y bát sư phó, muốn cùng cha người đồng thời thoát đi. Thẳng đến khi đó, sư phó đối với sư tỷ mới hoàn toàn thất vọng, trong lúc phần nộ đã xuất trọng thủ. Người thật may mắn a!! Lợi dụng không gian ma pháp quyền trục chạy thoát, về sau người phụ trách đuổi giết người là Băng Lão sư huynh quay trở về nói rằng người đã nhảy xuống sông băng mà chết.

Từ đó trở đi, sư phó tâm tình trong một đoạn thời gian rất lâu trở nên phi thường quái dị, cứ động động một chút là nổi trận lôi đình, chờ khi ta lớn lên rồi mới hiểu được, sư phó là tại quá thương tâm a! Băng Linh sư tỷ phản bội đối với người là một đã kích rất lớn, nhưng sư tỷ cùng cha người quả thật không chết, sư phó mặc dù cực kỳ căm hận bọn họ, nhưng cuối cùng không thể tự mình hướng đến nữ đồ đệ thương yêu mà hạ độc thủ.

Vì vậy, chỉ dùng cường đại bằng hệ ma pháp đưa bọn họ phong ấn tại Băng Thần tháp trong hàn băng ngục. Đó là một cái Băng lao, bị sư phó bổ thêm phong ấn cường đại, mỗi ngày sẽ có một người chuyên mang cho họ ít thức ăn. Thoảng đó cũng đã mười năm trôi đi, ta từng len lén nhìn trộm bọn họ, Băng Linh sư tỷ cùng cha người tựa hồ cũng không vì bị giam cầm mà phát sinh điều gì, bọn họ chỉ lẳng lặng tu luyện, chống đỡ lại hàn lưu trong Hàn Băng địa lao.”

Nước mắt bất tri bất giác tuôn ra theo khuôn mặt Niệm Băng chảy xuôi xuống:

” Đúng vậy! Bọn họ rốt cuộc cũng đã có thể ở cùng một chỗ, mặc dù có bị quản chế nhưng cuối cùng đồng dạng cũng đã ở cùng nhau a!! Băng Vân, cảm ơn nàng đã nói cho ta biết chuyện này, vậy Hàn Băng địa lao là nằm ở địa phương nào? Ấy, Băng Vân nàng làm sao thế, như thế nào lại toát nhiều mồ hôi vậy?”

Niệm Băng cuối cùng đã phát hiện Băng Vân có chút không ổn, đồng thời, hắn cũng đột nhiên cảm thấy từ tiểu phúc truyền đến một trận đau đớn từ từ dâng lên, hắn bây giờ đã có được long thể, căn bản không phát sinh bệnh tật gì, đột nhiên đau đớn nhất thời mà đến khiến sắc mặt đại biến, chỉ vào Băng Vân nói:

” Người,.. người hạ độc sao?”

Băng Vân buồn bã nói:

” Đây cũng là nguyên nhân vì sao ta vừa rồi đối với người thật tốt. Cho dù ta bây giờ có nói với người là ta rất hối hận, sợ rằng người cũng không tin nổi đâu. Hết thảy đều đã muộn. Người yên tâm đi, sư phó vĩnh viễn cũng sẽ không giết cha mẹ người, lần trước, lúc cùng người nói ta đã lừa gạt người, lúc người rời khỏi đây ta đã đem tử sắc quả này cho vào nồi canh, thứ quả này người mang về hắc là độc dược, chúng ta hãy cùng chết với nhau đi.”

Niệm Băng cố nén trừu đau đớn từ tiểu phúc, giọng căm hận nói:

” Cho dù ta ngày đó có xâm phạm người thật, chính là, những ngày sau ta cũng đã không so đo mà tận tâm chiếu cố cho người, người chẳng lẽ còn không quên được cừu hận ư? Không!!! Ta sẽ không chết, ta còn muốn đi cứu ba ba, mẹ mẹ, ta tuyệt đối không thể chết.”

Thất thải quang mang động khởi, Thiên Nhân linh vực đưa hấn cùng Băng Vân hoàn toàn bảo phủ vào bên trong, khu trừ tà ác cùng hết thấy áp bức bất công, hơi thở của quang nguyên tố sáng rực lên, nhũ bạch sắc quang mang bao phủ thân thể hai người. Niệm Băng bằng vào tinh thần lực cường đại trực tiếp tương dẫn quang nguyên tố hưởng tiểu phúc của mình mà tìm kiếm.

Ngay lúc Niệm Băng thúc dục quang nguyên tố muốn tiêu diệt bài trừ chất độc ra khỏi cơ thể, thì Băng Vân đang trong suy nghĩ chuẩn bị tinh thần để chết, bỗng đột nhiên phát hiện, đau đớn xuất phát từ tiểu phúc của mình dĩ nhiên đã từ từ yếu bớt, một cỗ nhiệt lưu lỏng lẻo chạy loạn mà lên, xâm nhập vào các kinh mạch, cảm giác nóng rực lâng lâng.

Toàn thân nói không nên lời, vô cùng thoải mái dễ chịu, da tay trắng nõn ánh lên một sắc triều hồng, ánh mắt của nàng trở nên có chút ngây dại. Khát vọng được giấu ở nơi sâu kín nhất trong nội tâm bị cỗ nhiệt lưu dẫn động, Băng Vân đột nhiên cảm giác thật là nóng, nóng quá!!!! Tự mình đã bị ngọn lửa dục vọng thiêu đốt, thân thể phảng phất bị nhiệt lưu bao phủ, cảm giác kì dị không ngừng từ trong cơ thể dâng lên.

Niệm Băng thúc dục quang nguyên tố tiến vào tiểu phúc, dưới tác dụng của một lượng quang nguyên tố khổng lồ, cảm giác đau đớn rất nhanh biến mất, ngay khi hấn vừa thở phào nhẹ nhõm thì cảm giác cũng đồng dạng với Băng Vân lại xuất hiện, nóng rực xâm nhập toàn kinh mạch, cảm giác thoải mái khiến cho hấn thở một hơi dài. Trong lòng thầm nghĩ nhân phẩm mình thật là tốt a! Cái thứ quả chết tiệt kia sợ rằng không phải là độc được mà ngược lại chính là bổ được ấy chứ!!

Ngay lúc này, ánh mắt hấn chuyển hướng tới Băng Vân thì giật mình phát hiện. Băng Vân mặt tươi cười nhuộm sắc đỏ hồng, môi anh đào hé mở, không ngừng thở ra từng ngụm nhiệt khí, sóng mắt ba động toát ra hơi nước lưu chuyển, ánh mắt mê ly, thân thể mềm mại không ngừng uốn éo trên mặt đất. Một tay đang tự mình vân vê xoa nắn cặp nhũ phong mơn mớn cao vút ở trước ngực, mà tay kia đã nhấc ma pháp bảo lên, xâm nhập vào chỗ sâu kín giữa đôi chân ngọc nhẹ nhàng vuốt ve.

Cặp đùi trắng nõn vừa thon dài lại mượt mà căng mịn của nàng nhìn thật mát con mắt. Niệm Băng chỉ cảm thấy đại não mình phảng phất như bị nổ mạnh, khí lưu nóng rực lúc trước nhanh chóng chuyển thành cực nhiệt, trong khoảng khắc ngắn ngủi lan khắp toàn thân, cho dù hấn sở hữu một tinh thần lực cực đại, thì giờ khắc này cặp mắt hau háu cũng vô pháp thoát khỏi thân thể mềm mại động lòng người kia.

Mãnh liệt kích thích khiến cho hấn quên đi hết thấy, thậm chí ma pháp lực trong chính cơ thể cũng không cảm thụ được nữa, kể cả Áo Tư Tập thông qua tâm linh không ngừng hét gọi cũng tự nhiên bị loại bỏ.

159. Chương 158: Dục Vật Khiến Tâm Linh Cùng Dục Vọng Hợp Nhất

Nếu người bình thường ăn vào, nó sẽ chỉ có tác dụng của một loại bổ dược, khiến cho các loại tạp chất trong cơ thể được bài tiết hết ra ngoài. Nhưng bọn họ lại là hai người khổ tu ma pháp, lại cũng đều có thể hấp thu tiên thiên chi khí, đạt được tiên thiên linh vực. Thân thể sớm tuyệt không còn tí gì gọi là tạp chất nữa.

Trong tình huống hiện tại, Tử Dục quả thành ra lại xuất hiện một loại công hiệu khác. Chỉ trong nháy mắt, khiến cho dục vọng tiềm tàng trong cơ thể bọn hạ đạt đến điên phong, khiến gợi bản năng nguyên thủy nhất của nhân loài phát tiết hết ra ngoài

Băng Vân ánh mắt mê ly nhìn Niệm Băng một cách chăm chú, đồng dạng ánh mắt của Niệm Băng cũng đã trở nên nóng rực, điên đảo ngắm nhìn lại nàng. Thanh âm nỉ non rên rỉ không ngừng từ miệng Băng Vân phát ra :

” Niệm Băng..... ta... ta thật là khổ sở a!!! Ta...”

Tiếng thở dốc nặng nề vô cùng khiến câu nói kế tiếp của nàng cũng bị nghẹn lại, tâm trí nàng đã trở nên mông lung mất rồi.

Giây phút này đây, ở trong mắt nàng Niệm Băng lại càng thêm vẻ anh tuấn, nhất là khí tức dương cương của một nam tử khỏe mạnh không khỏi khiến cho thể xác lẫn tinh thần của nàng như thêm tủy lúy

Niệm Băng, tinh thần lực dù sao cũng cường đại, hơn xa Băng Vân rất nhiều. Lúc này đây trong tâm linh vẫn còn một tia minh mẫn, nhưng vừa nghe đến tiếng rên rỉ đầy mị lực khiêu gợi của Băng Vân, chút thần trí cuối cùng của hắn cũng đã hồng mất rồi.

Nhìn thấy cặp đùi thon dài mượt mà kia, hắn vô luận là như thế nào đi nữa cũng không cách gì khắc chế nổi cơn hỏa dục đang thiêu đốt trong lòng. Gầm lên một tiếng, rồi mạnh mẽ nhào tới. Ở trên tấm da gấu dày trục, ôm chặt lấy thân hình mềm mại không xương của Băng Vân

Hai thân thể lẫn lộn quấn chặt lấy nhau thành một khối, tựa như thiên lôi có giáng xuống hay địa hỏa sôi sục lên cũng vô phương thu thập, chia cách bọn họ ra. Niệm Băng hôn một hơi thật sâu lên đôi môi tiên diễm của Băng Vân, nhưng so với lần trước thì hoàn toàn bất đồng.

Lần này, Băng Vân lại cuồng nhiệt hưởng ứng đáp trả. Hơi thở hai người như trở nên tương thông, trong đôi mắt của nhau, chỉ có sự hoàn mỹ tuyệt vời của đối phương. Nam nhân cùng nữ nhân trời sinh chính là sự hấp dẫn cuốn hút lẫn nhau, dưới sự cọ xát kích thích mãnh liệt của thân thể khiến cho bọn họ rất nhanh giải trừ hết thảy mọi thứ vướng víu trên người. Khiến cho Niệm Băng khi toàn thân hoàn toàn tiếp xúc với thân thể tràn ngập sự đàn hồi mềm mại của Băng Vân, không khỏi phải rên lên một tiếng sáng khoái, gât gao ôm chặt lấy nàng.

Hắn một lần nữa bắt đầu xâm phạm vượt ve thân thể mềm mại tựa như được băng điều ngọc trác mà thành đó. Chỉ có điều, lúc này mặc dù hắn đã mất đi lý trí, nhưng không hề cuồng bạo như lần trước nữa mà chỉ nhẹ nhàng nâng niu tựa như sợ làm thương hại đến một cô bé nhỏ đáng yêu vậy

Dưới ngọn ma thủ kia, Băng Vân thân thể mềm mại không ngừng vặn vẹo, bàn tay to tràn đầy nhiệt lực vượt ve đến chỗ nào thì chỗ đó tự nhiên nổi lên trận trận run rẩy hưởng ứng.

Từ trước tới giờ, bọn họ dù sao cũng không hề có chút kinh nghiệm từng trải nào về mấy chuyện này. Mọi chuyện cứ như thế mà lại tự nhiên hòa hợp tan chảy vào nhau.

Đóa hoa tiên diễm ướt át chứa đầy dục tính mê hoặc, phảng phất nhưng đang chờ đợi được ánh mắt trời êm dịu soi chiếu. Làn da trắng mịn bởi vì sự kích thích mãnh liệt mà chuyển sang màu đỏ nhạt.

Mùi hương xử nữ trên thân thể tuyệt vời kia của Băng Vân, trở nên dị thường nồng đậm không ngừng lan tỏa, mà trên cơ thể vô cùng sung mãn của Niệm Băng cũng đã tràn ngập hơi thở dương cương bao phủ. Đại biểu chính là thanh dương cương đã hưng thịnh không cách gì có thể kiềm nổi nữa, ngọc đầu dựng thẳng đứng lên. Độ cứng rắn phảng phất như có thể hủy diệt mọi sự ngăn trở.

Còn vùng hoa cỏ nhu nhuận ướt át kia dường như đang từ từ hé mở ra, tựa như đang hồi hộp đón đợi giây phút được thanh dương cương ghé thăm ân thưởng.

” A...a.. a!!!”

Băng Vân thét lên một tràng âm thanh rên rỉ mang chút thống khổ.

Hai tay, hai chân gât gao quấn chặt lấy thân thể Niệm Băng, vùng hoa lá xinh đẹp mà thánh khiết rốt cục cũng đã nuốt chửng khối dương cương nung nấu đó.

Đau đớn cũng không thể che dấu nổi cảm giác khoái lạc sung mãn, hai giọt lệ to tròn theo gò má xinh đẹp của Băng Vân mà lăn dài xuống, mười tám năm gìn giữ tấm thân trinh tiết tiện theo đó mà mất đi.

Sự cọ xát giữa vùng hoa lá, khiến ” nhụy hoa” kích thích mãnh liệt, thanh dương cương của Niệm Băng rốt cục cũng đi tới tận cùng chốn ” hoa tâm thâm xử”.

Thân thể bọn họ khăng khít kết hợp thành một khối, sẽ không thể tách rời được nữa rồi. Linh hồn bọn họ cũng tựa như đã hòa quyện vào nhau, Niệm Băng không muốn rời khỏi cái địa phương ấm áp kia, khiến cho hắn sinh ra cảm giác ” Chim về làm tổ” (” Điều quy sào bần). Băng Vân mỗi một lần run rẩy, đều mang đến cho hắn sự khoái lạc đến tột đỉnh

Linh hồn cùng dục vọng kết hợp, khiến cho bọn họ đều cảm nhận được thế giới nội tâm của đối phương, vốn tình cảm được dấu kín trong đáy lòng bây giờ đã vô pháp ức chế.

Thân thể hai người bắt đầu chuyển động.

Lúc mới đầu, động tác của Niệm Băng còn rất chậm, nhưng mỗi cú "kích" sâu vào lại "dị thường kiên định", hai người đồng thời cúi thấp vào nhau cùng phát ra tiếng rên rĩ không ngừng, kéo theo đó là những khoái cảm vô tận. Động tác của Niệm Băng lại càng lúc càng nhanh, mà bên trong tiếng rên rĩ của Băng Vân tựa hồ có vài phần âm thanh khóc hận.

Thế giới bên ngoài băng lãnh so với sự ấm áp ở bên trong huyết động thật vô cùng khác biệt. Bây giờ mới đang là thời điểm đầu mùa đông ở Băng Nguyệt đế quốc.

Niệm Băng cùng với Băng Vân đều đã trải qua thời khắc trọng đại nhất của nhân sinh. Bọn họ đang dâng hiến cho nhau, mà đặc biệt hơn nữa!!! Đều dâng hiến tấm thân đồng trinh của chính mình!!!!

Cơn sóng tính cứ một lần dâng lên lại một lần hạ xuống, mỗi lúc khoái lạc dâng trào thì kèm theo đó là nhịp điệu sóng triều đạt đến đỉnh cao. Ngay cả bản thân bọn họ cũng không biết đã qua bao lâu rồi, đến khi Niệm Băng xuất ra lần "xuân vũ" cuối cùng trong vùng hoa lá mềm dịu tuyệt vời kia của Băng Vân, thì bọn họ đều phát ra thanh âm thở dài bởi sự thỏa mãn đến tột đỉnh.

Một cổ khí lưu băng lạnh đến cực điểm theo thanh dương cương của Niệm Băng truyền vào trong cơ thể. Hắn chỉ cảm thấy chấn động toàn thân, bên trong cơ thể vốn đang rực lửa đột nhiên trở nên thư thái, tinh thần chẳng những không vì một môi quá độ mà sinh ra cảm giác bất ổn, ngược lại còn thấy tràn đầy sung mãn hơn so với trước.

Hắn có thể cảm nhận được hết thấy mọi vật ở xung quanh, cho dù chỉ là chuyển động của một sợi lông cũng vô pháp thoát khỏi tinh thần lực của hắn

Băng Vân đột nhiên gất gao ôm trằm lấy Niệm Băng, trên mặt nét cười chứa đầy vẻ thống khổ, thân thể mềm mại của nàng đang không ngừng co giật kịch liệt.

Niệm Băng, dưới những động thái đầy vẻ dụ hoặc từ thân hình mềm mại của nàng, đã tỉnh táo trở lại, hắn còn chưa kịp tự hỏi, thì bản năng vô thức đã muốn đem Băng Vân ôm vào lồng ngực của mình để tận hưởng triệt để hơn cảm giác sướng khoái này.

Nhưng khi Niệm Băng xoa xoa nắn nắn tấm lưng ngọc ngà của Băng Vân thì đột nhiên phát hiện bản thân mình sờ phải hai khối cứng cứng gì đó, hơn nữa còn tràn ngập cảm giác lạnh lẽo khó hiểu.

Lúc này, thân thể hắn vẫn còn đang cùng với Băng Vân kết hợp chặt chẽ, trong lòng cả kinh. Dưới tác dụng của tinh thần lực, băng vào phong nguyên tố, đem thân thể bọn họ dựng dậy trôi vào không trung, đổi thành tư thế đứng thẳng. Trong lúc đó cặp đùi ngọc thon dài tràn ngập đàn hồi của Băng Vân vẫn như trước quăn chặt vào lưng hắn.

Niệm Băng một tay quàng lấy thắt lưng nàng, tay kia đã ôm chặt bờ mông tròn chĩnh. Bởi vì phải thay đổi tư thế, càng khiến cho thanh dương cương của hắn thâm nhập sâu hơn vào thân thể Băng Vân, trong "sự thống khổ" đó Băng Vân không khỏi phát ra tiếng rên rĩ khe khẽ

Trong lúc Niệm Băng không rõ sao lại thế này, đang chuẩn bị dùng hết các hệ ma pháp có thể để trị liệu cho nàng, thì sự tình kì dị đã xảy ra.

Thân thể mềm mại của Băng Vân vốn đang oanh oại lại trở nên lạnh lẽo, phần hạ thể kịch liệt co giật khiến cho, thanh dương cương Niệm Băng vừa mới bắn tiết hết tinh khí, dưới sự kích thích mãnh liệt đó lại trở nên ngang ngạnh. Băng Vân ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng phượng hót rõ to, một đôi cánh chim màu lam thật lớn ở sau lưng nàng phát phơ trong không trung. Cánh chim cực lớn đang xòe rộng ra. Trên bề mặt là những chiếc lông vũ ướt át đang cố gắng duỗi thẳng, biến thành một đôi cánh lóe ra nhưng tia lam quang trong suốt.

Niệm Băng hoàn toàn bị sững sờ, đầu của Băng Vân vẫn dựa trên bờ vai của hắn không ngừng thở hổn hển, mà mái tóc dài màu băng lam của nàng đã bắt đầu xảy ra sự biến hóa, nó vốn có màu băng lam nhưng đã dần dần chuyển thành màu xanh lá liễu

Băng Vân gất gao ôm lấy cổ của Niệm Băng, đôi cánh chim thật lớn của nàng đã đem thân thể trần truồng của cả hai mà bao trùm lại, đôi môi anh đào của nàng khẽ mở, nỉ non thốt lên:

"Băng, hãy yêu thiếp đi."

Cái thanh âm như là đang nói trong mơ kia của Băng Vân lại càng kích phát hỏa dục đang tiềm tàng trực phun trào ở trong người Niệm Băng. Hắn không hề thay đổi tư thế cứ tiện thể như vậy mà đứng, nhẹ nhàng đưa đẩy "liên tục xâm lấn" thân hình mềm mại của Băng Vân, sự kết hợp mật thiết một lần nữa đưa bọn họ lên đến đỉnh cao nhất của ngọn núi vu sơn cực lạc

Sau khi mọi chuyện đều đã trở lại về yên bình, thì Niệm Băng đã hướng đến đôi môi tiên diễm của Băng Vân mà trao một nụ hôn thật sâu, hai người ôm nhau thở dốc mà nằm phục xuống. Trong ánh mắt đã trở lại về trong suốt, chỉ là đôi cánh chim màu lam kia của Băng Vân vẫn còn như trước, những chiếc lông vũ mềm mại nhẹ nhàng cọ xát sau lưng Niệm Băng. Bọn họ cũng không hề nói gì, nguyên nhân là bởi sau chuyện này rồi cũng không biết nên nói cái gì nữa đây.

Cả hai người đều đã đoán được vấn đề là nằm tại thứ quả màu tím kia quý dị kia, nhưng mọi chuyện cuối cùng cũng đã xảy ra cả rồi.

Thật lâu sau, Niệm Băng ôm chặt lấy thân hình mượt mà của Băng Vân, thấp giọng hỏi: " Còn đau phải không?"

" Uhm"

Băng Vân cúi đầu, nhập vào trong lòng ngực Niệm Băng, nhẹ giọng đáp lời.

Nàng bây giờ đã không muốn nghĩ gì về tương lai nữa, chỉ hy vọng cứ như vậy cùng Niệm Băng ở một chỗ

" Thực xin lỗi nàng."

Niệm Băng than nhẹ một tiếng.

" Lần này không thể trách chàng, là do thiếp muốn hạ độc."

Thanh âm của Băng Vân lí nhí khó mà có thể nghe thấy, nhưng Niệm Băng vẫn có thể rõ ràng nghe được

" Tóc của nàng sao lại đổi màu, còn cặp cánh kia nữa? "

Niệm Băng hỏi ra những điều thắc mắc ở trong lòng.

Băng Vân nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói:

" Thiếp cũng không biết đôi cánh này là thế nào nữa, còn tóc của thiếp vốn là có màu này, chỉ bởi vì trải qua thời gian dài tu luyện Băng hệ ma pháp, nên tự nhiên nói biến thành màu lam đó."

Mọi chuyện bất thành linh phát sinh, làm bọn họ cũng có chút mờ mịt, ai cũng không biết chuyện tiếp theo phải xử lý ra sao, chỉ có thể gắt gao ôm lấy nhau, lẳng lặng hưởng thụ thời khắc yên bình này.

Đang lúc đó, ngoài động đột nhiên vang lên một tiếng ngâm dài rõ to. Thanh âm từ xa đến gần, chuyển động với tốc độ cực nhanh, mà mục tiêu hiển nhiên là cái huyết động này của bọn họ. Niệm Băng trong lòng cả kinh, vội vàng buông hai tay ra khỏi thân thể Băng Vân, từ trên mặt đất bật dậy, kéo quần áo mặc lại vào người.

Băng Vân đã tỉnh táo trở lại, toàn thân chấn động, thốt ra một tiếng kinh hô trầm thấp

" Nàng đừng động, để ta ra ngoài xem thử, có lẽ người này không phải là sư phó của nàng đâu, tiếng huyết gió tựa hồ là do đấu khí phát ra, người đang tới rất mạnh đó.

Quái thật!!! Sao lại dường như nhắm thẳng về hướng chúng ta mà tìm tới thế này??"

Vừa nói xong, hắn đã sửa sang lại chỉnh tề áo quần trên người rồi hướng ra phía ngoài bước đi.

" Đừng đi"

Băng Vân phát ra một tiếng hô khẽ

Niệm Băng quay đầu nhìn thoáng qua thần sắc có chút bối rối của Băng Vân, mỉm cười nói:

" Yên tâm đi, nếu không phải là sư phó của nàng, ta đều có biện pháp ứng phó, nàng hãy nghỉ ngơi trước đi, chốc nữa ta sẽ quay trở lại."

Hắn lúc này rõ ràng cảm thấy được ma pháp lực trong cơ thể đang chuyển động phi thường hài hòa, tiên thiên chi khí tại trong lúc giao hợp với Băng Vân tựa hồ như có sự tăng trưởng đáng kể.

Không đợi cho Băng Vân ngăn cản lần nữa, Niệm Băng đã nhẹ nhàng lướt đi. Trong tiếng di động của tảng đá lớn, hắn đã rời khỏi sơn động.

Băng Vân đã hoàn toàn đỡ đỡ , nàng không nghĩ tới sự sắp đặt của bản thân để đối phó với Niệm Băng sẽ xuất hiện trong thời điểm này. Lòng nàng hoàn toàn rối loạn, cả quần áo cũng không hề mặc lại, cứ như vậy mà ngơ ngác ngác nằm khóa thân ở đó. Cùng với nàng lúc này chỉ còn đọng lại chút hơi ấm của Niệm Băng

Rời khỏi huyết động, Niệm Băng trước hết chuẩn bị sẵn trên người mình, đặt thêm một cái Phong Tường thuật. Bất luận dù đối mặt với địch nhân nào hắn cũng sẽ không sợ, huống chi dựa vào tiếng huyết gió mà xét, thực lực kẻ địch sắp đến cực kỳ mạnh mẽ. Ít nhất cũng phải là cao thủ cấp bậc vũ thánh khác. Nhưng hắn đối với bản thân cũng rất tự tin, bằng vào những bước tiến về Thiên Nhân lĩnh vực không lâu trước đây, chỉ cần đối phương không vượt đến cấp bậc tồn tại đáng sợ như Thần Sư, hắn đều có thể nắm chắc khả năng đối phó được, chỉ là hắn cảm thấy rất kỳ quái. Tiếng huyết gió vội vàng kia vì sao lại nghe có cảm giác quen thuộc đến vậy? Chẳng lẽ đó không phải là địch nhân sao?

Xa xa đó, hai đạo nhân ảnh nhanh nhẹn giống như những ngôi sao nhấp nháy nhắm thẳng về hướng chính hắn đang đứng mà bay đến. Niệm Băng ngưng thần nhìn lại, thân thể các nàng thân nhiên là đang bay lượn, hơn nữa đó thực sự là đang bay, bởi vì sau lưng các nàng đều có một đôi cánh sắc hỏa hồng đỏ rực, chỉ ngẫu nhiên mượn trợ lực rất nhỏ trên mặt đất, ở trong mắt hắn từ từ lớn dần lên.

” Hả!!! Đây không phải là Vương tộc chi vũ trong Phượng tộc đó sao? Là người của Phượng tộc? Sẽ là ai tới đây?”

Rất nhanh!!! Trong sự kinh nghi bất định của Niệm Băng, rốt cuộc hình dáng của người đang tới đã được thấy rõ.

Hắn giật mình phát hiện, hai người này hắn đều biết rõ, hơn nữa lại có quan hệ với hắn cực kỳ mật thiết !!! Người bên trái có mái tóc dài màu phấn hồng chính là Phượng Nữ, mà người bên phải thì chính là người được chính hắn gọi là mẹ nuôi, Ngọc Như Yên.

Xem bộ dạng mang vẻ phong trần, có lẽ đã lên đường trong một khoảng thời gian rất lâu rồi, nét lo lắng trên mặt hiện ra phi thường rõ ràng.

Nếu đổi lại là lúc bình thường, Niệm Băng khi được gặp lại Phượng Nữ nhất định sẽ hưng phấn đến độ nhảy dựng lên. Nhưng lúc hiện tại, đột nhiên gặp lại Phượng Nữ, hắn đã có cảm giác sợ hãi, sự áy náy cường liệt không ngừng giày xéo trái tim hắn, dù sao hắn vừa mới cùng Băng Vân....

Nhưng, dù có sợ hãi phải đối mặt đi chăng nữa cuối cùng rồi cũng phải đối mặt, Niệm Băng là một đấng nam tử hán, hắn tuyệt không lựa chọn việc trốn tránh, giữa đầu phát ra một tiếng hét dài, dưới tác dụng của Phong Tường thuật, hướng lên không nghênh đón.

Phượng Nữ và Ngọc Như Yên, đã phát hiện ra Niệm Băng, trong mắt hai người đồng thời toát ra một tia kinh ngạc, nhưng khi các nàng gặp được Niệm Băng, nhất thời không nén nổi vẻ vui mừng. Phượng Nữ gia tăng tốc lực, lao về phía trước người Niệm Băng, như muốn nhào vào lòng hắn nhưng lại ngại ngần Ngọc Như Yên ở phía sau, chỉ đành nắm chặt bàn tay to của Niệm Băng, kích động nói:

” Niệm Băng, chàng như thế nào lại ở nơi đây? Hả!!! Tóc chàng, tóc của chàng sao lại như vậy? ”Sở vị quan tâm tắc loạn” (vì quá quan tâm mà hoảng loạn), nàng vừa nhìn thấy mái đầu phủ kín tóc bạc của Niệm Băng, nhất thời phát ra một tiếng thét kinh hãi

Niệm Băng nắm bàn tay nhỏ bé mà ấm áp của Phượng Nữ, trong lòng nhất thời ngổn ngang trăm mối cảm xúc, miễn cưỡng tìm cách tươi cười đáp:

” Không có gì đâu, đó là do quá trình tu luyện ma pháp sinh ra biến hóa mà thôi. Các người như thế nào mà đến được đây, mẹ, người cùng Phượng Nữ đã phát hiện ra điều gì ư?

Ngọc Như Yên dang rộng đôi cánh chim ở sau lưng, lơ lửng ở bên cạnh Phượng Nữ, mỉm cười nói:

”Đương nhiên là nhận thức được chứ, Niệm Băng, thật cảm ơn con nhiều lắm! Ta rốt cục cũng đã tìm lại được con gái của mình rồi.”

Nói đến đây, nàng nhìn thật sâu sang Phượng Nữ ở bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ hiền từ. Đối với Phượng Nữ và Niệm Băng bộ dạng vô cùng trìu mến. Nàng cũng tựa như nhìn thấy được, đồng dạng thắc mắc hỏi về bộ tóc của Niệm Băng:

”Tóc của con sao lại biến thành trắng bạch không chút huyết sắc thế kia? Với kinh nghiệm tu luyện nhiều năm của ta, cũng không hề nghe nói qua có loại phương pháp tu luyện nào lại biến tóc thành màu trắng như vậy cả. Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Sau khi Thiên Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư đem Phượng Nữ rời khỏi đỉnh Hàn Linh, Phượng Nữ nhớ đến thân thể của bản thân, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Áo Lan đế quốc. Một lần nữa nàng tiến vào phủ đệ của Lam Vũ công tước, không chút hao phí thời gian vừa lúc gặp được Ngọc Như Yên. Ngọc Như Yên thấy nàng đang cầm trong tay bình ngọc, đã hiểu được mọi chuyện, mừng rỡ đem ôm Phượng Nữ vào lòng.

Đột nhiên có lại cha mẹ làm Phượng Nữ có chút khó mà tiếp nhận, nhưng rõ ràng tình cảm chân thiết của Ngọc Như Yên đã lây vào lòng nàng, trải qua mấy tháng thích ứng, nàng rốt cục từ nội tâm phát ra cảm giác thừa nhận lại cha mẹ mình, cùng cha mẹ đoàn tụ một chỗ.

Niệm Băng lắc lắc đầu nói:

”Mẹ à, thực sự không có gì cả. Người cũng biết đó, con tu luyện chính là nhiều hệ ma pháp một lúc, có phần kỳ quái một chút, hơn nữa con lại vừa khai thông được tiên thiên lĩnh vực cùng với Thiên Nhân huyết, mới sinh ra mấy cái biến hóa này.”

Hắn không hy vọng Ngọc Như Yên và Phượng Nữ phải lo lắng cho bản thân mình, quá khứ thì cũng đã là quá khứ rồi, hà tất phải nói ra làm gì

”Mẹ!! Các người như thế nào lại đột nhiên đến Băng Nguyệt đế quốc này, đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Niệm Băng dò hỏi.

Ngọc Như Yên thở dài một tiếng nói:

”Niệm Băng, con còn nhớ rõ lúc trước, khi lần lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ!! Con cùng với Thần Thần còn đấu đá miệng lưỡi với nhau một trận nhớ không? Thần Thần mặc dù không kế thừa huyết mạch Vương tộc của Phượng Tộc nhưng bởi vì Phượng tộc chúng ta có một ít tính chất đặc thù, giữa người với nhau có sự liên lạc bên trong rất mạnh mẽ.

Không lâu trước đây, ta đột nhiên nhận được tín hiệu cầu cứu của Thần Thần, tính hiệu cầu cứu của nó phát ra vô cùng cấp bách, tựa hồ gặp phải nguy cơ rất lớn. Ngay sau việc đó, ta lập tức cùng với Phượng Nữ ngày đêm lên đường chạy tới, thông qua Phượng Tộc huyết mạch. Vừa rồi ta đặc biệt rõ ràng cảm giác được Thần Thần đang ở vùng phụ cận quanh đây. Chúng ta hãy ôn chuyện lại sau đi, Thần Thần đang rất nguy hiểm, chúng ta trước hết hãy đi cứu nó đã. Con cũng theo chúng ta tìm kiếm nào!!!”

Nàng hiển nhiên lo lắng phi thường, phóng người lên, như tia chớp xông về phía trước. Phượng nữ kéo tay Niệm Băng rồi vội vàng đuổi theo sau

Tại giờ phút này, trong đại não của Niệm Băng ngoại trừ nỗi sợ hãi ra đã chẳng còn cảm giác nào khác nữa. Bởi vì hắn đang liên tưởng đến một khả năng xảy ra khiến hắn cảm giác được sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Hắn thậm chí cầu nguyện, cầu nguyện tất cả đều không phải là sự thật. Nhưng!!! Sự thật cuối cùng lại vô cùng tàn khốc. Mục tiêu mà Ngọc Như Yên đang tiến đến lại chính là cái huyết động mà mười ngày qua hắn cùng với Băng Vân đã ở.

Mới vừa đến cửa động, Ngọc Như Yên nhất thời hiện ra nét mặt cường hãn. Chân phải quét ngang, đầu khí màu bạc kích động mà ra. Tiếng nổ âm âm phát ra, tảng đá lớn che cửa động nhất thời bị nàng đánh thành đá vụn. Đầu khí trong nháy mắt đại phóng, đem đám đá vụn kia quét sạch ra bên ngoài, lộ ra một cái cửa động đen ngòm sâu hoắm, Ngọc Như Yên không chút do dự nào, dưới sự bảo vệ của thánh đầu khí màu bạc che phủ toàn thân, dùng tốc độ nhanh nhất xông vào bên trong huyết động.

Phượng Nữ kéo Niệm Băng theo sát. Sau khi tiến vào cửa động kia, nàng nhìn thấy có vài món dụng cụ làm bếp chưa được thu hồi lại, không khỏi khẽ lạng người đi, mấy món trù cụ này rất quen thuộc với nàng, không khỏi nghi hoặc nhìn về Niệm Băng đang đứng ở bên cạnh. Lúc nàng chuẩn bị đặt câu hỏi thì nghe được tiếng kinh hô của Ngọc Như Yên, trong lòng trở nên căng thẳng, vội vàng kéo Niệm Băng xông thẳng vào trong nội động.

Khi Phượng Nữ kéo Niệm Băng vào đến bên trong nội động, nhất thời bắt gặp một màn mỹ cảnh khoáng đạt hiện ra trước mắt, Băng Vân tuyệt mỹ đang cúi gằm mặt xuống. Có lẽ đã không dám liếc nhìn Ngọc Như Yên, đôi cánh chim màu lam ở sau lưng kia đang bao bọc lấy thân thể trắng nõn của nàng. Tầm da thú dày cộm nằm trên mặt đất vẫn còn lưu lại vết tích của cuộc mây mưa khoáng đạt, đặc biệt là mảnh dấu vết huyết sắc kia, thật quá sức rõ ràng.

” Thần Thần... Thần Thần con...”

Ngọc Như Yên mạnh mẽ tiến tới vài bước, khuôn mặt Băng Vân hiện lên nét cười.

Nét cười trên khuôn mặt động nhân kia của Băng Vân tràn đầy vẻ sợ hãi, thân thể mềm mại có chút chút run rẩy, đôi môi khẽ mở :

” Mẹ..”

”Ầm!!!” Trong phút chốc, Niệm Băng phảng phất như cảm giác được trong bộ não của mình chợt nổ tung ra, điều sợ hãi nhất mà hần dự đoán rất cực đã được chứng thực, Băng Vân quả nhiên là nữ nhi của mẹ nuôi Ngọc Như Yên. Chính là cô bé khả ái mà lúc trước kia ở trên quan đạo cùng chính mình tranh giành miếng ngọc bài. Bộ não như bị vùi trong khối trống rỗng, từ từ đưa hần trở về khung cảnh của nhiều năm trước

” Tiểu sắc quỷ!! Ai cho người nhìn mụ mụ ta như thế!!”

” Người làm gì vậy!! Người không được ôm mụ mụ của ta..!!”

” Thần Thần, con làm gì vậy?”

” Mụ mụ, hần vì cái gì mà lại kêu người là mụ mụ ơi!! Người chỉ là mụ mụ của một mình con thôi!!”

” Tên kia, con chẳng thấy đáng yêu tí nào, hần giống y chang một quả cầu, khó coi chết đi được.”

” Mẹ!! Người như thế nào có thể đem thiên hoa bài cho hần vậy? Con xin người bao nhiêu lần như vậy người cũng chưa một lần cho con mà!!”

Mọi thứ trong trí nhớ đều vô cùng chân thật, bộ quần áo màu trắng đang mặc cả mái tóc ngắn màu xanh biếc như vừa mới thoáng qua, vẻ mặt ngây thơ của tiểu nữ hài nhi đó phảng phất như đang ở trước mắt hần. Băng Vân... Băng Vân đúng là Thần Thần rồi!!!!

Ngọc Như Yên vuốt ve trên đôi cánh màu lam kia của Băng Vân, thì thào tự nhủ:

” Thần Thần, thế là Vương Tộc chi nữ của con đã thức tỉnh rồi, nguyên lai con thật sự chính là Băng Phượng thân thể mà trong Phượng tộc ngàn năm khó gặp. Trách không được, lúc trước sư phó của con nói con thiên tính thuộc Băng, không thích hợp cùng ta học tập đấu khí thuộc Hỏa.”

Mạnh mẽ, nàng tách đôi cánh của Băng Vân ra, kéo cánh tay trái trắng nõn kia của nàng

Nhìn lại trên cánh tay ngọc trắng nõn không chút tỳ vết kia, Ngọc Như Yên toàn thân đại chấn:

” Thần thần, thủ cung sa của con đâu rồi? Là ai đã phá hủy trình tiết của con?”

Phần nộ, tựa như một ngọn lửa bao quanh thân thể Ngọc Như Yên điên cuồng mà thiêu đốt, sát khí mãnh liệt tràn ngập bên trong cả toà sơn động. Nhớ đến sự cầu cứu của nữ nhi cùng với hết thấy ở trước mắt, không cần phải truy xét cái gì nữa, nàng đã nhận định nữ nhi của mình chắc chắn đã bị kẻ khác cưỡng bạo.

Băng Vân toàn thân run lên, nàng không hề ngẩng đầu nhìn về Niệm Băng, mà cúi đầu xuống, toàn thân khẽ run rẩy buông lỏng nói:

” Mẹ, người đừng hỏi nữa, mọi thứ cũng đã trôi thành quá khứ rồi!!”

Phượng Nữ buông tay Niệm Băng ra, bàn tay đã có chút lạnh lẽo, một bước dài tiến tới trước mặt Băng Vân, thần hình mềm mại ngồi xuống:

” Là ai? Thần Thần, nói cho chúng ta biết là ai phá hủy trình tiết của muội?”

Băng Vân ngẩng đầu nhìn về hướng Phượng Nữ, Phượng Nữ kia không có chút nào kém dung nhan tuyệt mỹ của nàng, không khỏi làm trong lòng nàng cả kinh:

” Người là....”

Ngọc Như Yên nói:

” Nàng là tỷ tỷ của con đó, còn nhớ không, ta trước kia đã nói qua cho con về tỷ tỷ rồi mà? Nó không có chết!! Mụ mụ vừa mới tìm được nó đó! Chúng ta một nhà rất cực có thể đoàn tụ rồi. Thần Thần, con hãy mau mau nói cho mụ mụ nghe, là ai đã bách hại con, mụ mụ không trách con đâu, mụ mụ nhất định sẽ đem tên hồn đăn kia băm thây hấn thành vụn mảnh báo thù cho con.”

” Không, không.... ”

Băng Vân dùng sức lắc lắc đầu, giọt nước mắt to tròn trong suốt như nước văng tung tóe, thân thể mềm mại của nàng run rẩy lại càng thêm kịch liệt. Trong lòng nàng sớm đã không còn cảm hận nữa, tâm linh cùng dục vọng hợp lại làm một tạo thành một đỉnh cao mới, tất cả những oán hận đều đã biến mất. Nàng cũng không hề trách Niệm Băng, tất cả mọi chuyện như thế này đều bởi vì do nàng hạ độc mà gây ra, hơn nữa, nàng đến bây giờ cũng không có một chút cảm giác hối hận nào, hết thảy cũng tự nhiên sinh ra, thì cũng để tự nhiên kết thúc đi.

” Thần Thần, con, đây là tại sao? Có phải tên hồn đăn kia đã làm cái gì đó đối với con phải không? Đừng sợ!! Có mụ mụ ở đây, lại còn có sư phó của con, không ai có thể khi dễ được con nữa đâu. Nào!! Nói cho mụ mụ biết, rốt cuộc là ai, là ai?”

Nói xong lời cuối cùng, Ngọc Như Yên sát khí trên người đồng thời tỏa ra nồng đậm. Bởi vì lúc trước mất đi Phượng Nữ, làm cho nàng cùng với Lam Vũ công tước sau khi có được Lam Thần, thì vô cùng yêu thương, nhưng bởi một ít nguyên nhân đặc thù, Lam Thần phải đến Băng Thần tháp tu luyện, hàng năm cũng chỉ được về nhà một lần mà thôi.

Ngọc Như Yên tuyệt đối không nghĩ tới, nữ nhi mà mình yêu thương nhất, hiển nhiên bị kẻ khác cưỡng gian. Đối mặt với sự thật này, nàng đau lòng đến độ không thể hít thở nổi. Thân thể của nàng đang run run, sự phẫn nộ cực độ cùng sát khí mãnh liệt khiến cho đầu khí khổng lồ kia không ngừng lay động trong không gian.

Một tiếng thở dài vang lên sau lưng Ngọc Như Yên và Phượng Nữ :

” Mẹ, người không cần phải hỏi nàng ấy nữa, người đó chính là ta.”

Ngọc Như Yên cùng Phượng Nữ quay mạnh đầu lại, chỉ thấy Niệm Băng vẻ mặt bình tĩnh nhìn các nàng. Thân hình chợt lóe lên Ngọc Như Yên đã đi đến trước người Niệm Băng, đôi môi của nàng run run:

” Người!!! Niệm Băng, người vừa nói cái gì!!! Người lập lại một lần nữa ta nghe??”

Niệm Băng bình tĩnh nhìn thẳng vào Ngọc Như Yên cùng Phượng Nữ, nói:

” Cái tên hồn đăn mà người nói đó chính là con, là con đã phá hủy sự trong sạch của Băng Vân.”

Mặc dù lúc tiến vào bên trong huyết động Phượng Nữ bắt gặp những dụng cụ làm bếp kia, cũng đã đoán được một ít, nhưng trái tim nàng lại không muốn tin vào điều đó. Lúc này đây, chính miệng Niệm Băng đã thừa nhận, thì trên mặt nàng hiện ra nụ cười đau đớn như nhỏ máu, nhìn Niệm Băng một câu cũng không nói nên lời

Quang ảnh chợt lóe, Ngọc Như Yên đã đến trước người Niệm Băng, túm ngực Niệm Băng, run rẩy nói:

” Người, là người? Như thế nào lại là người?”

Niệm Băng hít sâu một ngụm khẩu khí:

” Mẹ, đúng là con, là con đã bắt Băng Vân nhốt tại nơi này, cũng là con...”

” Không cần nói nữa, không cần kêu ta là mẹ, ta lại có đứa con như ngươi vậy sao.”

Ngọc Như Yên đã ở trạng thái điên cuồng, một chưởng đem Niệm Băng quăng bay ra ngoài, đập mạnh vào vách động, phát ra một tiếng bịch, Niệm Băng không hề phản kháng. Cú đánh này của Ngọc Như Yên dùng sức khá mạnh, cho dù với khí lực đã được Long hóa kia của hắn, cũng không nhận được phải phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân phẳng phất đau đớn như thường, dù sao Ngọc Như Yên cũng có tiềm lực cường đại tiếp cận rất gần với cấp bậc thần sư.

Phượng Nữ, ”Phạch!!!” một tiếng, quì rạp xuống đất, ôm chặt lấy chân Ngọc Như Yên, nước mắt che kín khuôn mặt kiều diễm đã tái nhợt đi của nàng, khóc lóc nói:

” Mẹ, không cần phải như vậy đâu!!!”

Ngọc Như Yên lúc này đã khí nộ công tâm, cảm phần nói:

” Phượng Nữ, hắn đã cưỡng gian muội muội của con, đó là muội muội ruột của con đó!! Loại cảm thú như hắn còn lưu lại trên thể gian này làm gì nữa!!!”

Tay trái vung lên, chụp vào vai của Phượng Nữ, nhất thời đem đứa con gái lớn của mình chế trụ, nàng thực lòng hiểu được tình cảm giữa Phượng Nữ và Niệm Băng. Không muốn bị Phượng Nữ ngăn cản, quang mang trên thanh ngân kiếm nằm trong tay phải do đấu khí ngưng kết mà thành chợt lóe lên, tạo ra một đạo quang như thiểm điện, hướng Niệm Băng mà đâm tới. Bất quá, mặc dù đang lúc cảm giận vô cùng, nàng vẫn còn lưu tình, thanh ngân kiếm dưới sự điều khiển, nhắm đến ngực phải của Niệm Băng chứ không phải trái tim của hắn. Dù sao, không có Niệm Băng thì nàng cũng không thể nhận lại được đứa con gái đầu của mình, hơn nữa, trong lòng nàng vẫn còn nuôi một tia hy vọng, hy vọng rằng tất cả chuyện này đều không phải là sự thật!!!

Niệm Băng căn bản không hề né tránh, trong khoảng cách gần thế này, cho dù tiên thiên lĩnh vực của hắn có đạt đến trình độ lớn nhất cũng vô pháp ngăn cản được một kiếm toàn lực của Ngọc Như Yên, nhìn thấy ngân quang trong nháy mắt đại phóng. Thâm tâm hắn ngược lại có một tia cảm giác như được giải thoát.

Tại thời điểm hắn biết Băng Vân chính là Thần Thần, căn bản không biết như thế nào có thể đối mặt với Ngọc Như Yên, càng không biết nên đối mặt thế nào với Phượng Nữ nữa, có lẽ, cũng chỉ kết liễu cái mạng của mình mới có thể là cách giải thích tốt nhất.

Khi Niệm Băng chuẩn bị thản nhiên đón nhận cái chết, thì một đạo thân ảnh màu lam đột nhiên như tia chớp lóe lên lướt ngang qua, chỉ trong nháy mắt đã che ở trước người hắn.

Cả Băng Vân cũng không rõ vì cái gì mà bản thân lại có tốc độ nhanh đến như thế, nhưng dưới sự sợ hãi đến tột độ, nàng thể mà lại thực sự làm được. Nhưng là, tốc độ có mau thế nào đi nữa của nàng cũng như trước không thể hoàn toàn che chắn được cho thân thể Niệm Băng. Ngân kiếm của Ngọc Như Yên vốn hướng đến ngực phải của Niệm Băng mà đâm tới, nhưng thanh kiếm đó đã xuyên thẳng vào ngực trái của Băng Vân mà qua, bị bám một mảng huyết sắc sáng chói, rồi mới xuyên luôn qua ngực phải của Niệm Băng. Một lực thật lớn xuyên thấu qua đem thân thể cả hai người găm thẳng lên trên vách động.

” Băng.. Vân...”

” Thần.... Thần...”

Tiếng kinh hô đồng thời vang lên, ai cũng không nghĩ tới Băng Vân thế nhưng lại lựa chọn làm như vậy. Tất cả đều xảy ra trong một tích tắc điện quang hỏa thạch chớp lên, đấu khí màu bạc trên thanh kiếm biến mất, máu tươi tuôn ra, thân thể Băng Vân cùng Niệm Băng dán chặt vào nhau mà ngã xuống đất.

Vết thương trên người Niệm Băng tuy nặng nhưng chưa nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đấu khí màu bạc trên thanh kiếm kia bộ vị lại thẳng tới lòng ngực Băng Vân mà xuyên qua. Ngọc Như Yên phản ứng cực nhanh, chỉ như một tia chớp vọt tới trước hai người, quang mang trên tay phải hai lần chợt hiện, lập tức phong bế vết thương ở trên ngực Băng Vân, khiến cho máu tươi không thể chảy ra ngoài nữa, nhưng điều này đồng thời làm lòng nàng như chìm xuống đáy cốc, bởi vì nàng rõ ràng cảm giác được, tính mạng của

Băng Vân bởi vì trái tim đã bị xuyên thủng mà đang bay đi rất nhanh. Lỡ tay giết chính con gái của mình, khiến cho bộ não của Ngọc Như Yên như "Ong" lên một tiếng, suýt nữa té xỉu xuống đất:

"Thần Thần, con làm cái gì vậy hả!! Con... con..."

Niệm Băng giãy dụa ngồi xuống, mặc kệ thương thế của mình, gắt gao ôm chặt Băng Vân vào lòng:

"Băng Vân, nàng sao lại ngốc như vậy? Vì cái gì??? Không đáng phải như thế mà!!!!"

Băng Vân sắc mặt yêu kiều trắng bạch dị thường, đôi cánh màu lam sau lưng đã từ từ rút vào trong cơ thể, mặc dù trái tim đã bị xuyên thủng qua, nhưng dựa vào vốn tiên thiên chi khí cường đại chống đỡ, nên nàng nhất thời còn chưa chết, nhìn mẫu thân rồi lại nhìn về Niệm Băng, khóe miệng toát ra một tia buồn bã:

"Hoặc... cho phép.., đây có.. lẽ là kết cục .. tốt nhất rồi!!... con đã... mất đi... tấm thân... xử nữ.., ... chỉ có.. như vậy... mới là tốt nhất ... công đạo đối với .. sư phó.. Mụ mụ Người, không ..nên trách.. Niệm Băng... , con ... cũng không ...trách chàng... hấn...., hấn... không hề... bắt ép .. con... là con... nguyện ý...., là con.. tự mình ... nguyện ý... cùng chàng. nhất thời... Mụ... mụ... mụ... mụ..."

Băng Vân hơi thở ngày càng yếu ớt, đôi tay lạnh lẽo vô lực đang rũ xuống.

"Không..."

Niệm Băng bị thống thét lên một tiếng.

"Ta mới là kẻ đáng chết, Băng Vân.. Nàng nhất định phải kiên trì lên."

Vừa nói, hấn điên cuồng đem tiên thiên chi khí trong cơ thể mình không hề giữ lại chút xíu nào truyền vào Băng Vân, mạnh mẽ bảo vệ trái tim đã bị phá hỏng của nàng, toan đem nàng từ bờ vực tử vong mà kéo trở về.

Nhưng, sở vị được y bắt tử bệnh (cho dù có tiên dược cũng không chữa nổi tử bệnh), cơ năng của trái tim đã bị đầu khí phá hư, Băng Vân như thế nào còn có thể sống được nữa đây?

Tinh thần của Băng Vân dưới sự duy trì của tiên thiên chi khí đã có chút chuyển biến khá hơn một ít, nàng nâng bàn tay vuốt ve khuôn mặt Niệm Băng, mỉm cười nói:

"Có biết... sao không? Mặc dù thiếp... vẫn... đứng ở ... thế đối lập... nhưng.. thiếp sớm... đã bắt tri bất giác.. trong lòng.... thích... chàng rồi.... cho đến... khi trong lòng... tràn ngập... sợ hãi... cũng... là lúc...mới phát hiện.... hết thấy... Thật đáng tiếc.... đã.. quá muộn màng... mất rồi... Thiếp... bây giờ... mới hiểu được.. vì ...sao... lúc trước... Băng Linh... sư tỷ... lại bởi... vì .. cha của ... chàng.. mà phản.. bội... sư phó... Yêu... quả nhiên... là một... lực lượng... thần kỳ... hãy .. chiếu cố ... cho bản thân... mình thật tốt...., tốt... tốt. nhất...nhé.... Hãy... đáp ứng.. với thiếp.."

"Không,.. Không... Băng Vân, ... Nàng sẽ không chết mà..."

Niệm Băng nắm chắc lấy đôi tay bé nhỏ của Băng Vân mà an ủi, khuôn mặt đã trở nên băng lãnh. Trong lòng hấn tràn ngập sự sợ hãi. Mãnh liệt, hấn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Như Yên:

"Mẹ, người là cao thủ đệ nhất Phượng tộc, Băng Vân là nữ nhi của người, nên có được thân thể Phượng tộc, ta biết người nhất định có bí pháp gì đó của Phượng tộc có thể cứu sống nàng, đúng hay không? Nhất định là có thể phải không?"

160. Chương 159: Thần Hàng Thuật - Thiên Sứ Chi Lệ

"Không, không được. Trái tim của Thần Thần đã bị hủy rồi, trên cả Ngưỡng Quang đại lục này căn bản không ai có thể cứu được nó nữa."

Niệm Băng vội vàng la lên:

” Chẳng lẽ không có địa phương nào khác hay sao? Con đến nơi nào cũng sẽ mang nàng theo nơi ấy, con vẫn sẽ dùng tiên thiên chi khí của mình bảo vệ nàng. Con tuyệt đối không thể để cho nàng chết như vậy, cho dù phải đem trái tim của con đổi sang cho nàng con cũng sẽ nguyện ý.”

Hắn chưa bao giờ cảm giác được trái tim mình lại đau nhói đến thế, toàn bộ tâm trí của hắn đều đặt ở trên người Băng Vân. Chính như những lời mà bản thân hắn vừa nói, nếu hắn và Băng Vân chỉ có thể một người được sống sót, hắn sẽ không chút do dự mà lựa chọn

Ngọc Như Yên rơi lệ nói:

” Vô dụng thôi, tiên thiên chi khí của người căn bản không thể duy trì trong một thời gian dài. Sinh cơ của Thần Thần đã tuyệt, cho dù có cấp thần tồn tại trên đại lục đi chăng nữa, liệu có thể tìm ở đâu ra một vị có thể sử dụng mười hai cấp quang minh ma pháp giúp nó phục hồi lại trái tim đây!!

Mười hai cấp ma pháp có cái ý nghĩa gì? Niệm Băng hoàn toàn hiểu được, đó là Thần Hàng Thuật, chính thức là một Thần Hàng Thuật. Chỉ Quang minh hệ Thần Hàng Thuật mới có thể cứu lại tính mạng của Băng Vân. Nghe được một chút này, Niệm Băng ngược lại, nở một nụ cười, chỉ là nụ cười của hắn lại mang vẻ bối rối phức tạp. Đó là sự hy vọng cùng với tuyệt vọng kết hợp lại. Quay đầu nhìn lướt về Phượng Nữ, vẫn đang bị chế trụ như trước, Niệm Băng hít một hơi thật sâu nói:

” Phượng Nữ, thực lòng xin lỗi nàng, ta biết!! Bất luận ta nói cái gì, cũng chỉ sợ rất khó mà có được sự tha thứ của nàng. Mang theo Băng Vân đến nơi đây, ta đã biết được nơi cha mẹ đang hạ lạc, mặc dù bọn họ bị giam cầm trong Băng Thần tháp, nhưng bọn họ thủy chung vẫn có thể ở cùng một chỗ, ta nghĩ, bọn họ nhất định là rất thỏa mãn rồi.”

Vừa nói, Niệm Băng lập tay ấn vào miệng vết thương ở trên ngực mình, một đạo quang mang màu trắng phát sáng lên. Dưới tác dụng trị liệu của Quang hệ thuật cùng với sự cường đại của long thể bản thân, máu tươi đã được cầm lại, miệng vết thương rất nhanh chóng khép chặt.

Cúi đầu xuống, hắn thật sâu ngắm nhìn Băng Vân đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh :

” Ta đã làm ra tất cả mọi chuyện, nên ta phải dùng chính bản thân mình mà đền bù lại. Mẹ Mẹ, người không cần thương tâm, ta biết, người đã không muốn nhận lại ta làm con trai nữa, nhưng ta vẫn luôn mong mỗi được người đối xử như là con ruột. Mười hai cấp Quang Minh ma pháp sao? Có lẽ, ta có biện pháp đó.”

Ngọc Như Yên ngơ ngác nhìn về Niệm Băng:

” Người? Không có khả năng!! Người cho dù có thể sử dụng Quang Minh ma pháp nhưng cũng không có khả năng đạt được thực lực Thần Hàng Sư, ma pháp của người vốn lấy Băng Hỏa đồng nguyên làm trụ cột mà.”

Niệm Băng lắc đầu nói:

” Ta khẳng định là có biện pháp. Mẹ, xin người đỡ lấy Băng Vân, hết thấy đã có ta lo.”

Nói xong, hắn cẩn thận đem Băng Vân ở trong lòng ngực giao lại cho Ngọc Như Yên, chậm rãi đứng lên.

Ngưng thần nội liễm, hắn dùng linh hồn của bản thân dẫn động liên lạc với Tạp Tạp ở bên trong:

” Tạp Tạp, tỉnh lại nào!!!”

” Lão Đại, tại thời điểm người gây ra chuyện này, ta cũng đã tỉnh dậy rồi, người thế này là làm sao vậy? Ta cảm giác được khí tức của người thực không bình thường? Xem bộ dạng của người, không lẽ lại định dùng cái phương pháp đó ư?... Cái này tuyệt đối không được đâu, người tuyệt đối không thể dùng lại nó nữa, tính mạng lực của ta chỉ có thể cứu người một lần thôi, nếu người lại dùng nó, cho dù linh hồn có thể bảo lưu, nhưng tính mạng lực sẽ mất sạch toàn bộ.”

” Tạp Tạp, người nên biết rằng, người không thể ngăn cản ta được, quyền khống chế thân thể này vẫn đang nằm trong tay ta, người bây giờ chỉ cần dựa theo những gì ta nói mà làm là đủ rồi. Chờ sau khi ta cứu sống Băng Vân, chỉ sợ ta sẽ biến mất khỏi thế giới này.

Nếu thực sự xảy ra như thế, người hãy tiếp nhận lấy cơ thể của ta, một lần nữa dùng linh hồn của người khống chế lấy nó. Từ nay về sau, nó chính là của người đó. Mặc dù so ra còn kém long thể của người, nhưng

chỉ ít cũng có thể cho người một thực thể để trú thân. Ta nghĩ, linh hồn ta mất đi đối với người lại là một chuyện tốt. Nhớ kỹ lời ta nói, ngàn vạn lần không được chờ đến khi thân thể ta lão hóa mới động thủ đó...”

Nói xong những lời này, Niệm Băng cũng không đợi Tạt Tạt kịp kháng nghị, đã tiện đường chặt đứt liên lạc bên trong với hắn

Hít sâu một ngụm khẩu khí, Niệm Băng trong mắt tràn ngập cảm giác áy náy, liếc nhìn về Phượng Nữ, rồi xoay người hướng đến trước mặt Băng Vân. Sau một chớp hào quang lóe sáng, quán xuyên thiên địa đích Thự Quang Thánh Diệu đao đã xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn đem thanh trường đao cắm phập trên mặt đất, hai tay hợp lại ở trước ngực, hào quang chợt lóe sáng, thất thải thiên nhân lĩnh vực tức thời được phóng xuất ra, đem Băng Vân cùng với Ngọc Như Yên bao phủ ở bên trong:

” Mẹ, bất luận dù có phát sinh tình huống gì đi nữa, người cũng không được đụng đến thân thể của ta, ta nhất định sẽ cứu sống Băng Vân, bất luận có phải trải qua bao nhiêu khó khăn chẳng nữa.”

Ngọc Như Yên đột nhiên cảm giác được trong lòng có một loại cảm giác không ổn, nhìn thấy Niệm Băng kia trong ánh mắt tràn đầy sự bình tĩnh, thâm tâm có chút chấn động, nàng mặc dù không biết Niệm Băng muốn làm cái gì, nhưng mờ mờ cảm thấy rằng chuyện này sẽ không hề đơn giản như thế:

” Niệm Băng, người....”

Niệm Băng giơ tay lên, ngăn không cho Ngọc Như Yên nói tiếp, mỉm cười nói:

” Ta phá hủy sự trong sạch của Băng Vân. Không nghĩ, nàng từ nay về sau đã không còn thích hợp ở lại Băng Thần tháp nữa, sau khi nàng sống lại, người tiện thể mang nàng theo về Áo Lan đế quốc đi.”

Thiên Nhân lĩnh vực phát ra thất thải quang mang đạt tới độ sáng mà trước đó chưa từng có, dần dần, sáu màu quang mang kia trở nên mờ nhạt đi, chỉ còn lại Bạch quang nhu hòa. Niệm Băng đưa tay đặt lên Thánh Diệu Thạch ở trên chuôi đao Thánh Diệu, trong mắt hào quang không ngừng lóe sáng hấp nạp vào bên trong, nhìn thấy tính mạng của Băng Vân đang ngày càng bị đe dọa, hắn không còn do dự gì nữa bắt đầu niệm chú ngữ của bản thân.

” Lấy tính mạng của ta vì đại giới, nguyên rửa hết thủy mọi sinh linh.

Lấy linh hồn của ta vì đại giới, nguyên rửa hết thủy mọi nguyên tố.

Lấy máu tươi của ta mà dẫn đạo. Lấy linh hồn ta làm nhịp điệu, ta tự nguyện cống hiến bản nguyên tính mạng, đổi lấy lực lượng hủy diệt vô cùng trong thiên địa, là hy vọng của ta, ta nguyện ý nguyên rửa lên thân mình, đổi lấy hy vọng hủy diệt, trở chú thần bí nhất thế gian ơi!!! Ta nguyện vì người mà dâng hiến, lấy nguồn suối lực lượng của nguyên rửa. Phóng thích đi!! Tính mạng của ta. Lời than vãn của nguyên rửa cấm tuyệt sinh mệnh.”

Một vòng vầng quang màu trắng không ngừng theo thân thể của Niệm Băng mà phát tán ra. Đó không phải là khí tức của thần thánh cũng không phải đại biểu cho Quang minh, đó là tính mạng lực của Niệm Băng, hắn lại một lần nữa chính thức dùng ma pháp tối kỵ này, vì chỉ có như vậy với cứu lại tính mạng của Băng Vân.

Nguyên rửa tính mạng của chính mình, đổi lấy lực lượng vô tận. Lúc này, giờ phút này, thân thể hắn phảng phất như đã biến thành ma pháp nguyên tố. Bạch quang lóe ra, cơ thể Niệm Băng có chút bành trướng lên. Dưới trạng thái hoàn toàn thiêu đốt tính mạng, chỉ nháy mắt đã khiến cho ma pháp lực trong cơ thể đạt đến trạng thái điên phong, hắn không ngừng thúc dục Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp lực trong cơ thể.

Dưới tác dụng tinh thần lực khổng lồ của Thiên Nhân lĩnh vực, rất nhanh đem các loại nguyên tố ma pháp chuyển hóa thành quang nguyên tố, đặc biệt hơn là hào quang từ Bạch Quang phát ra nhu hòa không hề có cảm giác chói mắt, bị bám từng đạo tia chớp màu vàng. Quang minh ma pháp thiêu đốt đến cực hạn, cho đến khi toàn bộ khắp chốn núi non cho đến đồng bằng đều mang khí tức khổng lồ của tính mạng

” Niệm Băng, người đang làm cái gì vậy? Mau dừng lại đi.”

Mặc dù không hiểu ma pháp, nhưng Ngọc Như Yên dựa theo chú ngữ mà Niệm Băng đọc ra, cũng hiểu được chút ít ý nghĩa bên trong. Bản thân cảm giác được có nguyên nhân không ổn.

Niệm Băng lạnh lùng nói:

” Mẹ, không nên cản trở ta, tính mạng của ta đã bắt đầu thiêu đốt rồi, nếu không cứu sống được Băng Vân, ta đây có hy sinh cũng thành uống phí. Người hãy dùng đầu khí bảo vệ thân thể cho Băng Vân để tiếp nhận Quang Minh chi lực của ta.”

Vừa nói, hai tay Niệm Băng vừa khua dẫn, lại một lần nữa tăng cường vận chuyển ma pháp của bản thân. Cả huyết động đều bị quang nguyên tố khổng lồ tràn ngập. Quang nguyên tố như đang vui sướng reo to. Không khí bên trong huyết bị Quang nguyên tố kia từ trên mặt đất tạo lực hấp dẫn quyen đến chung quanh người Niệm Băng.

Tới thời khắc này, Niệm Băng sẽ không thể nào giữ lại được nữa. Dem toàn bộ tiên thiên chi khí trong cơ thể mình hoàn toàn dung nhập vào quang nguyên tố ở trên mặt đất. Trong phút chốc, Thiên Nhân lĩnh vực biến mất, chỉ còn lại một vùng quang mang màu trắng thật lớn. Sắc vàng kim nhàn nhạt lóng lánh bao quanh vàng quang màu trắng kia.

Lúc trước, khi Niệm Băng còn ở cảnh giới của ma đạo sĩ, đã một lần sử dụng qua sanh mạng trở chú (nguyên rửa tính mạng), cho dù là một vụ yêu cường mạnh như Tà Nguyệt sau khi sanh mệnh trở chú được khởi động rồi xuất ra siêu cấp cấm chú, cũng suýt phải thất thủ.

Mà bây giờ Niệm Băng đã chính thức là một ma đạo sư, chẳng những Thiên Nhân huyết tiến hóa tới cảnh giới Trung Kỳ, nhân tiện cả Lệ Trung huyết cũng đã mở ra, thêm nữa lúc này hấn lại điên cuồng thiêu đốt tánh mạng lực của mình, mặc dù Quang minh ma pháp cũng không phải là lĩnh vực hấn am hiểu nhất, nhưng dưới tác dụng của Thánh Diệu Thạch trợ giúp, đã mạnh mẽ đề thăng lên cấp nữa đạt đến trình độ Thần Hàng Sư cảnh giới.

Lần thứ hai này, sanh mệnh trở chú, vốn được Niệm Băng lưu lại để dùng cho việc báo thù của bản thân. Nếu cha mẹ thật sự đã chết, lại trong tình huống không có biện pháp nào khác nữa, hấn nhất định sẽ lựa chọn thiêu đốt tính mạng để đổi lấy ma pháp lực cường đại vì cha mẹ mà trả thù.

Nhưng bây giờ hấn lại lựa chọn sử dụng nó, hấn không muốn Băng Vân chết. Hấn không biết nên làm thế nào để đối mặt với Ngọc Như Yên và Phượng Nữ, cho nên hấn liền lựa chọn mà không hề có chút do dự.

Quang nguyên tố khổng lồ, thực chất dưới tác dụng của tinh thần lực cũng không hề thất thoát ra bên ngoài. Trong phạm vi một trường xung quanh thân thể long hóa của Niệm Băng, dưới tác dụng của Quang nguyên tố, thương thể còn lưu lại trên cơ thể của hấn đã hoàn toàn biến mất, vết thương trên ngực của Băng Vân đã rất nhanh khép lại.

Quang nguyên tố, thánh khiết đúng là quang nguyên tố, tại thời khắc này đã động thành một thực thể, dưới sự khống chế của Niệm Băng, chuẩn bị sắp đặt hết thảy mọi thứ.

Hít sâu một ngụm khẩu khí, khiến Niệm Băng cảm nhận được tính mạng lực của bản thân sắp đốt tới đỉnh điểm, cuối cùng cũng bắt đầu ngấm xương viển cổ chú ngữ mình nhớ được khi còn ở trong Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội:

” Quang, người làm cho mặt đất ấm áp, thúc dục vạn vật sinh trưởng.

Quang, người là ánh sáng sinh mệnh.

Quang, người làm cho thế gian có sinh cơ, chế phục toàn bộ tà ác, người là ánh sáng thánh khiết.

Quang, người làm cho ta thực sự ngưỡng mộ, mở ra hy vọng ánh sáng, người là ánh sáng tín ngưỡng.

Ta chính là kẻ ngưỡng mộ ánh sáng. thỉnh cầu người, mở ra cánh cửa thiên giới, đem ánh sáng rạng đông ban thưởng soi thấu thiên địa.

Cho phép ta, chính thức hóa thành thiên sứ đem hào quang tươi xuống mặt đất. Vĩ đại Quang minh chi thần à !!!

Ta nguyện dùng tính ngưỡng vô tân của bản thân để đi theo người, thần ơi!!! Ta nguyện ý vứt bỏ hết thảy mọi truy cầu trên thế gian chỉ mong tìm được sự trợ giúp của người, Thần ơi!!!

Thỉnh mời sứ giả của người đến trợ giúp cho kẻ bẽ bở thờ phụng trung thành nhất của người!”

Quang mang màu trắng bởi tác động chú ngữ của Niệm Băng mà ngừng chuyển động, Bạch quang thánh khiết kia dần dần xảy ra biến hóa. Đột nhiên, quang mang vốn có màu trắng nhũ thì chỉ trong nháy mắt đã nhiễm thành màu vàng. Niệm Băng ngửa mặt lên trời hô to một tiếng, kim quang giống như tia chớp thường thấy, hướng thẳng lên trời cao, không có vật gì có thể ngăn cản ánh sáng thần thánh vĩ đại. Khối nham thạch phía trên đã hóa thành bụi phấn mà biến mất. Kim quang trực tiếp xuyên thấu cả ngọn núi lớn, ầm một tiếng, cả một khối không gian tạo thành cột trụ đường kính mười trượng bắn thẳng lên không trung.

Kim quang chỉ chưa đầy một cái chớp mắt thì đã biến mất, ngay sau lúc đó, Niệm Băng đã đứng ở trên đỉnh ngọn núi trước đó đã bị tàn phá kịch liệt. Một tiếng nổ vang thật lớn khiến núi non chung quanh rung chuyển, cả một toàn núi lớn cao vút kia bởi vì khí tức kim quang thần thánh bao phủ mà đã biến mất, hoàn toàn biến mất. Biến mất như chưa bao giờ tồn tại!!

Lấy huyết động làm đường phân giới, Niệm Băng đã biến nơi mình đang đứng trở thành một bề mặt phẳng lý rộng lớn

Hắn buông lỏng bàn tay đang cầm chặt Thánh Diệu Thạch, Ánh sáng rạng đông soi chiếu cả trời đất--- Thánh Diệu dao bay thẳng lên không, Thánh Diệu Thạch vừa vặn nằm ở vị trí song song với mi tâm của Niệm Băng, Niệm Băng song chưởng xòe ra, ngẩng đầu lên, ánh mắt không ngừng dõi theo quang mang màu vàng đang bành trướng.

Lúc này đây, tính mạng lực của hắn rốt cuộc đã thiêu đốt đến cực hạn, bất luận là ngõ ngách nào trên thân thể cũng đều đã đạt đến cực hạn, bị quang mang màu vàng kia bao phủ. Ánh sáng thần thánh khổng lồ theo tinh thần lực của hắn mà chuyển động. Ở thời khắc này, Niệm Băng đã tiến vào một thế giới kì diệu, hắn rõ ràng cảm nhận được, tinh thần lực của bản thân mình đã nương theo ánh sáng thần thánh vĩ đại kia mà dẫn động quang nguyên tố khắp mọi ngõ ngách trên cái đại lục này.

Tất cả quang nguyên tố đều theo thần thánh chi quang (ánh sáng thần thánh) mà tụ hợp lại. Lực lượng của thần!!! Chính thức là lực lượng của thần, có thể dẫn động tất cả các nguyên tố đồng vị với chính mình.

Niệm Băng rốt cuộc đã minh bạch được sự huyền bí của Thần Hàng Thuật, mặc dù hắn biết được, nhưng đối với bản thân mà nói điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi. Tại thời khắc này, hắn đã thật sự trở thành một vị Thần Hàng Sư, một Quang Minh hệ Thần Hàng Sư

Bầu trời bắt đầu xảy ra biến hóa. Ánh sáng mặt trời dường như bị ảnh hưởng bởi thần thánh chi quang mà biến thành màu vàng. Những đám mây vốn trôi lững lờ trên không trung dần dần biến mất.

Vốn bởi ảnh hưởng của Thần Hàng Thuật - Tuyết Bộc mà Băng Tuyết nữ thần tế tự tạo ra khiến cho Băng Nguyệt đế quốc lạnh lẽo như băng, nay nhiệt độ lại từ từ tăng dần lên, dưới hoạt động từ quang nguyên tố, đem lại cho cả thủ đô Băng Nguyệt đế quốc hơi thở sinh mệnh khổng lồ. Thực vật héo úa lại trở nên dồi dào sinh cơ, tất cả sinh vật đều bởi quang minh khí tức tại nơi đây làm cho tươi tốt.

Mỗi một người đều dừng mọi hoạt động mình đang làm, ngẩng đầu nhìn về vầng thái dương màu vàng ở trên đầu mà cúng bái. Bọn họ không biết cái gì đang xảy ra, nhưng bọn họ lại có thể tưởng tượng được, thần đã giáng lâm. Chỉ có thần giáng lâm mới khiến cho mọi thứ xảy ra như thế!!!

Trong lúc nhất thời, cả thủ đô Băng Nguyệt đế quốc đã tràn ngập sự sùng bái đối với Quang minh tín ngưỡng, cùng với sự sùng bái và tín ngưỡng này, cộng minh quang nguyên tố rất nhanh hướng về nơi Niệm Băng đứng mà tập trung lại. Chúng nó tựa như đang reo hò, đang ngâm khê, đang hoan hỉ vậy.

Nếu chỉ có một người hiểu được đã xảy ra chuyện gì, thì đó phải là Băng Tuyết nữ thần tế tự, như trước vẫn đang ở trong hoàng cung của Băng Nguyệt đế quốc

Đôi mắt đang mở to kia của nàng phảng phất như có thể nhìn thấu mọi thứ trên thế gian. Lúc này, bên trong đôi mắt thâm thúy đó đã tràn ngập nỗi kinh ngạc. Quang mang chợt lóe, chỉ sau một khắc nàng đã bay ra bên ngoài, ngẩng đầu nhìn về bầu trời màu vàng kia, sự kinh ngạc trong nháy mắt lại càng tăng cao.

” Hả!!! Chẳng lẽ là Thần đại lục đã cử người xuống Ngưỡng Quang đại lục rồi sao? Đây hẳn là Quang Minh Hệ Thần Hàng Thuật, là ai trên Ngưỡng Quang đại lục này có thể sử dụng được cấp bậc này chứ!!! Có thể

xuất ra Thần Hàng Thuật Ánh sáng rạng đông soi chiếu mặt đất ư!!! Quang minh chi lực quả nhiên cường đại.”

Đều là Thần Hàng Sư, nàng có thể cảm giác được một cách rõ ràng, quang nguyên tố trong không khí đang xao động, theo hấp lực dẫn dắt quang minh đang rời đi. Nàng phảng phất thấy được nguồn gốc của quang minh

Nàng đương nhiên không rõ đây là vì cái gì, nhưng, ở thời khắc này, nàng hiểu được rằng Quang Minh hệ Thần Hàng Thuật này so với Băng Hệ Thần Hàng Thuật của chính mình mạnh hơn không ít. Bởi vì, có được vô số sự sùng bái cùng tín ngưỡng trợ giúp như thế này sẽ có thể phát huy đến uy lực lớn nhất của Thần Hàng Thuật.

Đáng tiếc!!! Nàng đồng thời cũng biết Thần Hàng Thuật này không đủ sức để uy hiếp đến bản thân mình. Bởi vì, chỉ có Thần Hàng Thuật dùng để trị liệu mới có thể phát ra loại ánh sáng hy vọng thế này, làm cho ánh sáng hy vọng chiếu rọi khắp mặt đất, làm mọi người đều thấy được ánh rạng đông của sinh mạng.

Trông theo cảnh tượng kì vĩ đó, Băng Tuyết nữ thần tế tự bay lên trời. Bằng vào sự cảm thụ đối với Quang nguyên tố, dưới sự sùng bái và tín ngưỡng của quang nguyên tố dẫn đường, hướng thẳng đến ngọn nguồn của Quang minh kia mà đi. Chỉ có điều quang nguyên tố thật sự rất rộng lớn, mỗi một quang nguyên tố, bởi vì quỹ đạo bất đồng, nên cảm nhận của nàng đối với khí tức của chúng cũng không giống nhau, mặc dù có thể cảm thấy được một cách đại khái phương vị của chúng, nhưng để chính thức tìm được ngọn nguồn của Quang minh còn cần một khoảng thời gian nhất định

Cùng lúc đó, còn có một người cũng đã cảm nhận được sự bất thường của Quang Minh

Ngưỡng Quang đại lực, ở bên trong một cái huyết động, một nơi mà hắc ám tăm tối nhất, ngang ngạnh sinh sôi, xua tan đi tất cả quang nguyên tố tồn tại, đồng thời cách ly hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Mặc dù Tà Nguyệt một mình thừa nhận áp lực khổng lồ của thần thánh chi quang ở bên ngoài, nhưng loại thần thánh chi quang này dù sao cũng không phải nhằm vào hắn. Bằng vào thực lực của một Hắc Ám Thần Hàng Sư như hắn, mấy cái quang nguyên tố này căn bản không đủ để cấu thành uy hiếp gì đối với bản thân.

Hắn chẳng những không cần phải chăm chút bảo vệ chính mình và đám thủ hạ mà đồng thời còn đem toàn bộ khí tức che dấu đi, cũng không sợ địch nhân mà hắn đang tưởng tượng kia có thể phát hiện được.

Hắn đâu có biết rằng, Quang Minh thần thánh này căn bản không phải nhằm vào hắn.

Phát hiện những biến hóa trên bầu trời, kinh ngạc nhất còn chính là bảy vị Long Vương.

Dưới sự dẫn động khí cơ đó, bất luận là đang ở Băng Tuyết thành như Gia Lạp Mạn Địch Tư, hay ở trên đỉnh Hàn Lĩnh như sáu vị Long Vương khác, tất cả bọn họ đều đồng loạt rời bỏ nơi mình đang đứng mà bay lên không trung.

Quang Minh Long Vương phát ra một tiếng hét kinh hãi, thất thanh nói:

” Không tốt rồi, lực lượng này hẳn là do Niệm Băng xuất ra, Tạt Tạt vừa mới thông tri báo cho ta biết.

Niệm Băng có lẽ gặp phải phiền toái lớn rồi, chúng ta hãy đuổi theo mau mau một chút.”

Để ngang ngửa với Quang Minh hệ Thần Hàng Thuật, nàng cũng có thể đủ sức xuất ra một cái, nhưng dù có là lực lượng của Quang Minh Long Vương như nàng thì cũng không có khả năng đem Quang Minh chiếu khắp các thành đô như thế này, đây rõ ràng là đã phóng thích hết mà không hề giữ lại chút gì!!!

Hắc Ám Long Vương Tạt Áo Tây Tư cố nén thân thể đang không khỏe của mình, nói:

” Niệm Băng có vẻ như là muốn cứu người, hẳn vì cái gì mà không đem người trở về để chúng ta cứu cơ chứ? Địch Mạn Đặc Đế, Tạt Tạt nói như thế nào vậy?”

Địch Mạn Đặc Đế trầm giọng nói:

” Tinh thần lực của Tạt Tạt đã không còn mạnh mẽ nữa, nó chỉ truyền cho thiếp một đoạn ngắn mà thôi. Bất quá, dù thế nào đi nữa thì cũng có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Niệm Băng mặc dù tiến bộ rất nhanh, nhưng hắn muốn xuất ra lực lượng như vậy, ..tựa hồ như nhất định là....”

Năm vị Long Vương khác đồng thời kinh hô:

” Hẳn lại một lần nữa dùng sinh mệnh trở chú sao!!”

Phong Long Vương Tạt La Dịch Lý Tư nhíu mày nói:

” Niệm Băng sao lại không biết nặng nhẹ như thế!! Hẳn lại dùng sinh mệnh trở chú. Cả đám bọn ta cũng chẳng thể cứu hẳn nữa rồi!! Mau lên!!! Chúng ta nhanh ngăn cản hẳn lại, có lẽ vẫn còn kịp.”

Không Gian Long Vương Tạt Áo Dịch Lý Tư trong mắt lóe ra tia sáng kì dị :

” Có mà tới kịp cái con mẹ nó á!! Cho dù ta dùng tới không gian ma pháp di chuyển khoảng cách lớn, cũng không có khả năng tìm ra phương vị của hẳn. Chờ đến khi chúng ta đuổi đến nơi thì ma pháp của hẳn khẳng định đã hoàn thành mất rồi!! Gia Lạp Mạn Dịch Tư biến đi rồi!! Như thế nào lại có thể để hẳn phải dùng đến loại ma pháp này?”

Tạt Áo Dịch Lý Tư đề tỉnh Tạt Tiệp Áo Tư Tây:

” Đúng vậy!! Gia Lạp Mạn Dịch Tư phải ở cạnh Niệm Băng mới đúng, ta bây giờ phải liên lạc với hẳn mới được.”

Kỳ thật, không cần Tạt Tiệp Áo Tư Tây phải liên lạc, Hỏa Long Vương ở trong Băng Tuyết thành đã lên đường rồi.

Đột nhiên cảm giác được biến hóa của Quang nguyên tố, lúc Tạt Tạt hướng về những vị Long Vương phát ra tiếng hô hoán, hẳn lập tức ý thức được Niệm Băng đã xảy ra chuyện.

Hẳn mặc dù cũng nghĩ đến việc Niệm Băng có thể là vì cứu người, nhưng hẳn đồng thời cũng đã nghĩ mục tiêu của Niệm Băng có lẽ là nhắm vào địch nhân- Băng Tuyết nữ thần tế tự. Trong lòng lại càng khẩn trương, hẳn thậm chí còn chưa kịp hướng đến đồ đệ của chính mình là Tuyết Tinh chào hỏi, mà dùng tốc độ nhanh nhất có thể để hướng về Băng Nguyệt thành lao đi.

Trong bảy vị Long Vương, nói đến thân thuộc nhất với Niệm Băng thì chính là Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hẳn không những thông qua cảm thụ về Quang nguyên tố của mình đồng thời còn dựa vào khí tức quen thuộc của Niệm Băng, dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra được phương vị chuẩn xác của chàng rồi dùng tốc độ phi hành đến cực hạn, theo phương vị của Niệm Băng mà đi.

Niệm Băng đột nhiên phát hiện, bản thân dường như không cảm giác được tính mạng lực của mình đã cháy hết. Quang nguyên tố kia đang không ngừng bổ sung khiến cho sự tiêu hao Quang Minh đã bị thiêu đốt, không khổng lồ như trong tưởng tượng của hẳn. Quang minh đang thiêu đốt dường như đã có chút ổn định, hẳn biết, đến lúc phải bắt đầu bước tiếp theo.

” Quang Minh chi thần vĩ đại, sứ giả của người đã hạ xuống nhân gian, hy vọng cùng thụ quang (ánh rạng đông) đã giá lâm, đem đến cho ta nguyện vọng lớn nhất.

Hy vọng cùng thụ quang giá lâm, đem đến cho ta lực lượng của người. Thiên Sứ Quang Minh à!!! Hãy hiện thân đi!!!”

Quang Minh chiếu rọi khắp mặt đất, tất cả kim quang tại giờ phút này, trong nháy mắt đã co rút lại, thân thể Niệm Băng trôi theo mặt đất mà đứng thẳng dậy. Dưới tác dụng mãnh liệt của thần thánh chi quang, xuất hiện sáu chiếc cánh màu vàng hoàn toàn do năng lượng tạo thành, phiêu nhiên xuất hiện đằng sau lưng hẳn.

Lúc này, Thiên Nhân huyết của hẳn đã hoàn toàn mở ra, trên người được che kín bởi những phiến long lân màu xám. Lân phiến xuất hiện trước ngực lại có màu vàng.

Tại mi tâm, hiện lên con mắt Thiên Nhân màu bạc, mở ra đến trạng thái lớn nhất. Băng vào Thiên Nhân huyết đã tiến vào trung kỳ cảnh giới, không chế quang nguyên tố khổng lồ đang không ngừng hướng đến chính bản thân hẳn mà ngưng tụ lại.

Niệm Băng nở một nụ cười. Vốn, hẳn còn chưa xác định được ma pháp này của bản thân liệu có phát huy tác dụng hay không, nhưng bây giờ, sự thật lại nói cho hẳn biết rằng, hẳn thật sự đã thành công rồi.

Tại lúc này, giờ phút này, trong lòng hần chỉ có vui mừng. Không chỉ là vì bản thân mình trước khi chết có thể đạt đến đẳng cấp Thần Hàng Sư hơn nữa còn vì đã có thể cứu sống Băng Vân, khiến cho cả người tràn ngập hưng phấn.

Có Thần Hàng Thuật này, đừng nói Băng Vân chỉ bị phá hư trái tim, cho dù lục phủ ngũ tạng của nàng có hoàn toàn bị tổn hại đi chăng nữa, Niệm Băng đã nắm chắc có thể khiến nội tạng trong cơ thể nàng sống lại

” Thiên Sư chi quang à!! Người, hãy ban lực lượng của quang cho ta. Xin hãy cho phép ta, vận dụng ánh sáng trị liệu nguyên thủy nhất của người, dẫn quang minh tinh khiết nhất thể gian, cứu lại tính mạng đang ở trước mắt này đi. Thần Hàng Thuật- Thiên Sư Chi Lệ”

Thân thể Niệm Băng từ từ bay lên, lơ lửng trôi phía trên thân thể Băng Vân. Mái đầu tóc bạc kia của hần, tại thời khắc này một lần nữa khôi phục lại màu vàng vốn có, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc này trong lòng hần chỉ có Băng Vân, trong đầu hồi tưởng lại mọi chuyện cùng Băng Vân phát sinh.

Hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước linh, dọc cùng thăng hoa đến đỉnh điểm. Niệm Băng trên mặt toát ra một nụ cười nhàn nhạt.

Một giọt nước mắt màu vàng vô cùng trong suốt theo khóe mắt của hần từ từ chảy xuống

Tại lúc này, thời khắc này, thời gian dường như trở nên ngưng đọng lại.

Ở trong mắt Ngọc Như Yên giọt nước mắt màu vàng kia sao lại rõ ràng đến thế. Sự bất mãn trong lòng nàng đối với Niệm Băng hoàn toàn biến mất.

Một nữ nhân mà ngay cả tính mạng của mình cũng sẵn sàng đồng ý hi sinh vì nam nhân, nữ nhân đó chẳng lẽ còn không chịu dâng trình tiết trao cho hần được nữa sao?

Mọi chuyện đều đã không còn trọng yếu nữa rồi, dù cho Băng Tuyết nữ thần tể tự của Băng Thần Tháp có đến cũng không thể nào làm cho Ngọc Như Yên thay đổi nhận thức của nàng về Niệm Băng được nữa.

Giọt nước mắt màu vàng kia lặng lẽ rơi vào không khí, không gian xung quanh nó như mở rộng ra, tựa như bị bám từng đạo sóng nước, phẳng phất như không khí vì giọt nước mắt tinh khiết nhất thể gian- Thiên sư chi lệ- lay động mà khóc theo

Giọt nước mắt màu vàng, bình tĩnh rơi xuống, khi nó tiếp xúc với vết thương trước ngực của Băng Vân là lúc miệng vết thương đó biến mất như chẳng còn lại dấu tích nào nữa, cả một chút sẹo cũng không hề lưu lại. Trên làn da của Băng Vân tản mát ra một tầng ánh nhuận sáng bóng. Giọt nước mắt màu vàng kia đã hoàn toàn tan vào trong cơ thể của nàng, tan vào trong lòng nàng.

Màu vàng bắt đầu lan nhanh, kéo dài tới mọi điểm trên thân thể Băng Vân. Dưới tác dụng của khổng lồ quang nguyên tố, Thân thể của nàng như thoát ly ra khỏi vòng tay của Ngọc Như Yên, phiêu diêu trôi đi giống như Niệm Băng. Niệm Băng mỉm cười nhìn thấy Băng Vân đang ở trước mắt.

” Có lẽ, ta đã sai rồi. Có lẽ, ta cũng đã đúng, nhưng bất luận như thế nào đi nữa, tới tận bây giờ, ta không hề hối hận, tỉnh lại đi nào, người yêu của ta à!!!”

Tại mi tâm, Thiên Nhân chợt bắn ra một đạo quang mang màu bạc, thẳng tắp theo mi tâm của Băng Vân mà tiến vào. Băng Vân toàn thân kịch liệt chấn động, đôi cánh chim màu lam vốn đã được thu hồi nay lại mở tung ra. Hào quang màu vàng lan tràn trên đôi cánh của nàng, đem Băng Phượng Vương Tộc chi vũ kia hoàn toàn nhuộm thành màu vàng, Thiên sư chi lệ, đã hoàn toàn mang đến cho Băng Vân, đắp nặn lại thành một trái tim màu vàng

Trong chút run rẩy đó, tiếng đập của trái tim lại vang lên mãnh liệt mà ổn định

Đoạt lấy tạo hóa của thiên địa chính là Quang Minh Thần Hàng Thuật. Dem Băng Vân giống như người từ cõi chết trở lại, cấp cho nàng một tính mạng hoàn toàn mới tinh

Một chút ngân quang theo mi tâm của Băng Vân phát sáng ra, một khe hở nhàn nhạt chậm rãi mở ra theo phương hướng đó mà phát triển

Niệm Bằng phát hiện sau khi thiêu đốt tính mạng của bản thân mình, quang nguyên tố ngưng kết lại dĩ nhiên là rất khổng lồ. Trước mắt năng lượng đó không hề biến mất, nên hẳn chẳng những có thể dùng Thiên sư chi lệ để làm sống lại trái tim của Bằng Vân, đồng thời dùng năng lượng còn thừa đó lấy Thiên Nhân huyết của bản thân là vật dẫn, đem dung hợp với tinh hoa quang nguyên tố trong trời đất, lấy đó làm trụ cột mà giúp Bằng Vân mở ra khiếu huyết đầu tiên trong đời nằng, Thiên Nhân huyết

Khi Bằng Vân chậm rãi mở đôi mắt của mình ra, nằng thấy được Niệm Bằng đang ở trước mặt. Toàn thân bị hào quang màu vàng kia bao vây lấy. Niệm Bằng lúc này sao mà cao lớn đến thế, sau lưng chàng là sáu cánh chim màu vàng đang lấp lánh. Toàn thân tản ra hào quang màu vàng khiến Niệm Bằng hiện ra trong mắt nằng như là hóa thân của những gì hoàn mỹ nhất.

” Bằng, thiếp đã chết rồi sao? Lại có thể ảo tưởng sau khi chết được nhìn thấy chàng, thiếp cũng đã biết được rồi. Không cần phải đi nữa, thật là tốt??”

Bằng Vân nhẹ giọng nỉ non.

Niệm Bằng mỉm cười nói:

” Mẹ, hy vọng người không phản đối việc con một lần nữa xưng hô như vậy với người, con thầm nghĩ muốn làm cho người thấy, người nhận đứa con này không phải là một tên xấu xa.”

Nói xong những lời này, sáu chiếc cánh chim màu vàng sau lưng hắn tung bay di chuyển, kim quang chọi lóe, hắn đã đến trước người của Phượng Nữ đang bị cầm chế

Hào quang màu vàng bao vây lấy thân thể của Phượng Nữ, đem nằng chậm rãi nhập vào không trung. Nhấc tay lên, nước mắt đang lăn trên khuôn mặt Phượng Nữ bởi quang minh từ Niệm Bằng phát ra mà biến mất:

” Đừng khóc, ngoan nào!!! Phượng Nữ, ta cũng không biết nên giải thích thế nào với nằng nữa đây. Ta nghĩ, bất luận có giải thích như thế nào đi chăng nữa, cũng không thể đền bù lại những tổn thương ta đã gây ra cho nằng. Ta chỉ có thể nói cho nằng biết rằng nằng là nữ nhân mà ta yêu nhất.

Trước kia cũng thế mà bây giờ cũng thế, vĩnh viễn như thế. Tình yêu của ta đối với nằng, cho dù trời đất có tồn tại bao lâu đi chăng nữa cũng không bao giờ thay đổi, ta không nghĩ phải giải thích cái gì cả. Xin hãy nhớ tới ta, dù sau khi đã khiến cho nằng phải đau lòng, ta vẫn hy vọng trong trái tim nằng vẫn còn hình bóng của ta.”

Nước mắt Phượng Nữ không thể chảy ra nổi, nhưng khóe mắt của Niệm Bằng lại đượm ra một dòng nước mắt màu vàng. Quang mang màu vàng đó phẳng phất trong tay như một vòng tròn, chiếu ra ánh sáng trong suốt, phiêu nhiên tan vào trong vạt áo của Phượng Nữ, tan vào làn da của nằng, tan vào sâu trong tâm khảm của nằng. Đồng dạng chính là Thiên Sư chi lệ, không phải là trị liệu mà là xoa dịu đi.

Phượng Nữ chỉ cảm thấy toàn thân như đang ở trong lò lửa vậy, nơi trái tim truyền đến một cỗ nhiệt lưu mãnh liệt, trong chớp mắt lan ra khắp toàn thân. Ở giờ phút này, nằng cảm giác sâu sắc được tình yêu vô cùng vô tận của Niệm Bằng đối với mình.

Sau lưng Phượng Tộc Vương Tộc chi vũ lại mở rộng, quang mang màu vàng từ trên làn da mà xuất ra, rất nhanh hướng đến đôi cánh chim mà lan tới. Kim quang nồng đậm đó, bao bọc lấy nằng, khiến nằng thành hình thái tương tự như Bằng Vân. Mái tóc dài vốn màu hồng phấn của nằng đã biến trở lại thành màu lam. Niệm Bằng biết màu tóc của Bằng Vân giống với mẫu thân của nằng, còn màu sắc của Phượng Nữ thì giống với cha Lam Vũ. Mái tóc dài màu phấn hồng trước kia của nằng chỉ sợ là bởi quá trình tu luyện công pháp đặc thù của Phượng tộc mà có được

Phượng Nữ bởi vì mẫu thân cầm chế, mà không thể nói ra lời, nhưng nằng có thể rõ ràng cảm nhận được, Niệm Bằng đã cải tạo lại thân thể cho mình. Nhìn vào đôi mắt trong suốt đã biến thành màu vàng kia của Niệm Bằng, trong lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt, nước mắt không ngừng chảy lăn xuống theo khuôn mặt đau thương của nằng.

Từ trong ánh mắt của nằng, Niệm Bằng đã nhìn thấy, nằng đã tha thứ cho hắn rồi!!!

Thâm tâm Niệm Bằng như ảm lại, hắn đã cảm giác được thân thể của chính mình đang đuối dần, cảm giác đã trở nên hư vô. Hắn biết, bản thân không thể chần chừ nữa, trong mắt quang mang đại phóng, bên

trong Thiên Nhân lại bắn ra một đạo ngân quang trực tiếp truyền vào mi tâm của Phượng Nữ.

Phượng Nữ toàn thân nổi lên một trận run rẩy. Dưới tác dụng của tinh thần lực khổng lồ mà Niệm Băng truyền vào cùng với tiên thiên chi khí nhất thời khiến nàng hôn mê bất tỉnh

Hít sâu một ngụm khẩu khí, cảm thụ được tinh thần lực khổng lồ mà trước đây chưa từng có, Niệm băng nhìn xa về phía chân trời.

161. Chương 160: Đào Bào Đích Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự

Phóng thích chút năng lượng cuối cùng, kim quang trong mắt Niệm Băng nhất thời ảm đạm đi, bầu trời màu vàng đã dần dần khôi phục lại bình thường, con mắt màu bạc trên trán hắn một mối đóng lại, ba đôi kim sắc quang đực được huyền hóa thành từ từ biến mất. Quang Minh hệ Thần hang thuật Thiên Sứ Chi Lệ rốt cục dưới tình huống Niệm Băng tiêu hao toàn bộ năng lượng đã kết thúc.

Kim sắc quang mang dần dần thu liễm, sánh sang vừa tắt, mái tóc màu vàng của Niệm Băng vừa khôi phục không lâu đã dần dần thay đổi, lúc này đây, mái tóc của hắn đã không phải là màu bạc như trước nữa mà là màu xám, màu xám tràn ngập tử khí. Mái tóc màu xám không hề lỏng lẻo, chỉnh tề trôi nổi sau lưng hắn, lúc này hắn cũng không hề nhanh chóng già yếu, sinh mệnh lực thoát ly khiến tinh thần hắn dần dần suy sụp, nhìn về phía Băng Vân đang hôn mê và Phượng Nữ, khuôn mặt hắn nở một nụ cười nhu hòa nói: "Mẹ, phiền người chiều cô cho các nàng, việc cuối cùng ta có thể làm cho các nàng cũng chỉ có như vậy. Táp Táp, tiếp quản thân thể ta."

Băng chút tinh thần lực cuối cùng, Niệm Băng cường hành đem linh hồn mình thu lại, nhân lúc Sinh Mệnh Trố Chú chưa kết thúc, đem linh hồn đưa vào trong Thiên Nhân huyết tự phong ấn. Thân thể tràn ngập tử khí chậm rãi ngã xuống, không còn chút khí tức của sinh mệnh.

Ngọc Như Yên kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy Niệm Băng, nhưng ngay khi vừa chạm vào Niệm Băng, thân thể Niệm Băng đã lạnh như băng, nếu không phải thân thể từng trải qua Long Phách cải tạo, lúc này hắn đã sớm trở nên già yếu. Trong cơ thể Niệm Băng, năng lượng của Áo Tư Táp sau khi mất đi áp bách của Niệm băng rốt cục cũng phóng thích. Trái tim Áo Tư Táp rất đau, không ai hiểu rõ hơn hắn về những biến hóa phát sinh trên người Niệm Băng. Hắn biết, Niệm Băng là bởi không thể tha thứ cho chính mình mới làm như vậy, nếu không, chỉ cần hắn sau khi trị khỏi cho Băng Vân hủy bỏ Thần Hàng thuật, ít nhất còn có thể giữ lại một nửa Sinh Mệnh lực, nhưng bây giờ Niệm Băng đã hoàn toàn ngủ say, lần này không giống trước đây, là hắn thực sự muốn chết!

Khí tức băng lãnh bao phủ khắp phụ cận động khẩu, một thân thể băng lạnh lùng như băng tuyết xuất hiện trước động. "Như Yên, sao lại là ngươi? Chẳng lẽ Quang Minh hệ Thần hang thuật vừa rồi là ngươi phát ra?"

Ngọc Như Yên có chút ngốc trệ ngẩng đầu nhìn lên, nàng có thể thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Băng Tuyết nữ thần tế tự. "Tiên bối."

Thân hình Băng Tuyết nữ thần tế tự lướt về phía trước, tới bên cạnh Ngọc Như Yên, liếc mắt nhìn Băng Vân trên mặt đất, Phượng Nữ và Niệm Băng. Hình dáng tràn ngập tử khí của Niệm Băng làm nàng kinh hãi. "Hèn chi mấy ngày nay ta không tìm thấy khí tức của Băng Vân, nguyên lai là bị hắn bắt tới đây. Băng Vân sao vậy? Sao Quang Minh khí tức trên người nàng lại nồng đậm như vậy?"

Ngọc Như Yên đau khổ nói: "Ta cũng không biết tại sao lại như vậy. Sự trong trắng của Thần Thần bị mất trong tay Niệm Băng, khi ta tới vốn định giáo huấn Niệm Băng, nhưng lại bị Thần Thần cản lại. Đầu khí của ta đâm trúng tim nó, Niệm Băng vì cứu Thần Thần đã phát động ma pháp kia, đó là Thần Hàng thuật sao?"

Băng Tuyết nữ thần tế tự sắc mặt đại biến. "Ngươi nói cái gì? Đồng thân của Vân nhi bị phá? Hồn dân, ta phải bắt hắn ra làm vụn mảnh." Nói xong nàng tay lên phát ra một cỗ hàn lưu cuốn tới thân thể Niệm Băng.

"Không cần." Ngân sắc đầu khí ngăn công kích của Băng Tuyết nữ thần tế tự lại, Ngọc Như Yên che trước người Niệm Băng.

Băng Tuyết nữ thần tế tự giận giữ nói: "Như Yên, ngươi làm cái gì vậy? Băng Vân là nữ nhi của người cơ mà."

Ngọc Như Yên thở dài một tiếng nói: "Tiền bối, Niệm Băng đã chết, ngài cần gì phải phá hủy thi thể của hân nữ? Băng Vân đã nói, mọi chuyện phát sinh giữa nó và Niệm Băng đều là nó tự nguyện, hưởng chi, Niệm Băng vì cứu nó đã hy sinh tính mệnh của chính mình. Tội của hân đã được đền bù, hân lại là con nuôi của ta, ta phải đưa hân nhập thổ an lành."

Băng Tuyết nữ thần tế tự ngồi xuống, nắm lấy cổ tay của Băng Vân, thông qua tinh thần lực xem xét, nàng nhanh chóng phát hiện ra tình huống. "Thiên Sứ Chi Lệ, thần hàng thuật từ bi nhất Thiên Sứ Chi Lệ. Không thể nào, với năng lực của tiểu tử này căn bản không thể xuất ra ma pháp này, hân nhiều nhất chỉ là một ma đạo sư mà thôi, nhưng lại không phải quang hệ ma pháp sư, sao lại có thể dùng thần hàng thuật của quang hệ? Như Yên, vừa rồi xảy ra chuyện gì, hân sao lại dùng quang minh ma pháp này chiếu khắp đại lục?"

Ngọc Như Yên thở dài một tiếng, thuật lại đơn giản mọi chuyện, nghe xong, trong mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự toát ra một tia quang mang kỳ dị. "Nguyên lai là như vậy, hân để sử dụng Thần Hàng thuật mà thiêu đốt hoàn toàn sinh mệnh của bản thân." Liếc mắt nhìn Thánh Diệu đao trên mặt đất. "Hơn nữa, còn có chuỗi đạo Quang Minh hệ này sử dụng loại bảo thạch cấp cao nhất mới có thể sử dụng ra Thiên Sứ Chi Lệ. Như Yên, ngươi gạt ta đúng không? Băng Vân sao lại có thể cam tâm tình nguyện cùng với tên hồn đản này? Băng Vân từ nhỏ đã được ta dạy dỗ, sớm đã từ bỏ chuyện tình yêu nam nữ, chuyên tâm vào ma pháp."

Ngọc Như Yên lắc đầu nói: "Chuyện tình cảm nam nữ ai có thể nói trước được? Tiền bối, Băng Vân đã mất đi đồng thân, Vương tộc chi nữ của nó cũng đã giác tỉnh rồi, ta nghĩ, nó không cần ở lại Băng Thần tháp nữa, ta muốn dẫn nó về Áo Lan để quốc."

Băng Tuyết nữ thần tế tự quả quyết nói: "Không được, Băng Vân là đệ tử của ta, cho dù đã mất đồng trình người cũng không thể mang nó trở về. Chẳng lẽ người đã quên, lúc trước lần đầu tiên người mang nó tới Băng Thần tháp ta đã từng nói, gia nhập vào Băng Thần tháp, vinh viễn không được phản hối. Nếu không phải ta, trong tình trạng Phượng tộc truy sát như vậy người có thể bảo hộ được con gái sao? Huống chi lúc trước người đưa Băng Vân vào Băng Thần tháp, nó trời sinh là Cửu Hàn Chi Thể, nếu không phải ta hết lòng truyền thụ, đem Cửu Hàn Chi Thể chuyển hóa thành thân thể thích hợp tu luyện Băng hệ ma pháp thích hợp, có lẽ nó đã chết. Sao? Vừa mới thấy Cửu Hàn Chi Thể dưới tác dụng của Thiên Sứ Chi Lệ được giải trừ người đã muốn mang nó đi sao?"

Ngọc Như Yên sắc mặt khê biến, nói: "Tiền Bối, ngài nói đúng, nhiều năm qua ta vẫn rất cảm tạ công ơn ngài dạy bảo Thần Thần, nhưng bây giờ Niệm Băng đã chết, Thần Thần lại chịu đả kích lớn như vậy, ta nhất định phải lưu nó bên mình, an ủi thật tốt, cả nhà chúng ta vất vả lắm mới đoàn tụ, xin tiền bối hoàn thành."

Băng Tuyết nữ thần tế tự sắc mặt lạnh lùng nói: "Không cần nói nữa, Băng Vân phải theo ta trở về Băng Thần tháp, từ lúc nó tiến vào Băng Thần tháp nó đã không phải là con gái của người nữa rồi. Ta cho phép nó mỗi năm về thăm nhà một lần đã là khoan dung lắm rồi. Nếu bây giờ người muốn nuốt lời ta sẽ khiến cho người vinh viễn không thể thấy nó nữa."

Ngân sắc thánh đầu khí bùng lên quanh người Ngọc Như Yên, nàng tiến lên một bước chắn trước mặt Băng Tuyết Nữ Thần tế tự. "Không ai có thể cướp con gái của ta. Tiền bối, ngài cũng không ngoại lệ."

Băng Tuyết nữ thần tế tự lãnh đạm nói: "Sao? Người còn muốn động thủ với ta sao? Mặc dù trong Phượng tộc người được tính là người có thành tựu nhất, nhưng muốn chống lại ta, người còn kém quá xa."

Ngân quang trên người Ngọc Như Yên càng mãnh liệt, mái tóc dài màu xanh biếc dưới tác dụng của đầu khí tung bay về phía sau, nàng kiên định nói: "Tiền bối, vì con gái, ta có thể làm mọi việc, kể cả hy sinh tính mạng của bản thân." Vừa nói, nàng vừa đánh ra một chương về phía Băng Tuyết nữ thần tế tự. Thánh đầu khí được ngưng luyện lại, phóng tới trước ngực Băng Tuyết nữ thần tế tự. Nàng cũng không trông cậy

rằng một chưởng toàn lực này có thể đánh bại Băng Tuyết nữ thần tế tự, thâm nghĩ trước tiên cứ bức ra khỏi động rồi tính sau.

Đối diện với một chưởng của vũ thánh tiếp cận cấp bậc thần sư, Băng Tuyết nữ thần tế tự tịnh không lui lại. Thời gian không đủ để bà ngâm xướng chú ngữ, tay phải lật lên, đồng dạng đánh ra một chưởng. Kim sắc quang mang được bao vây bởi lực mang tinh lam sắc xuất hiện, được tinh thần lực điều khiển trực tiếp đón nhận công kích của Ngọc Như Yên.

Ngọc Như Yên không nghĩ tới Băng Tuyết nữ thần tế tự lại dùng phương pháp này chống lại nàng, đấu khí tiếp xúc, một tiếng xích nhỏ vang lên, thân thể hai người đồng thời chấn động, nhưng Băng Tuyết nữ thần tế tự vẫn ở nguyên vị trí không di chuyển mà Ngọc Như Yên đã mở ra Vương tộc chi vũ lại lui về phía sau một bước. Sắc mặt nàng nhất thời thay đổi, thất thanh nói: "Hoàng Cực huyết, người đã mở được Hoàng Cực huyết." Ngoại trừ lý do này, nàng thật sự không nghĩ ra Băng Tuyết nữ thần tế tự dựa vào cái gì mà có thể chống lại Thánh đấu khí của mình.

"Không sai, coi như ngươi có chút nhân lực, bây giờ ngươi còn nghĩ rằng có thể chống lại ta sao?" Băng Tuyết nữ thần tế tự bình tĩnh nhìn Ngọc Như Yên.

Ngọc Như Yên hít một hơi lạnh, vốn nàng nghĩ rằng bản thân dựa vào Phương Hoàng Cửu Biến còn có thể đối kháng một chút với Băng Tuyết nữ thần tế tự, mặc dù khẳng định không thể chiến thắng nhưng ít ra cũng có vài phần cơ hội mang theo hai nữ nhi rời khỏi, chỉ cần Phương Nữ tỉnh lại, ba mẹ con đồng thời đào tẩu không phải là vấn đề lớn. Nhưng Băng Tuyết nữ thần tế tự đã mở được đệ tam khiếu huyết, lại là Hoàng Cực huyết, nàng hiểu rõ, bản thân không cách nào chiến thắng đối thủ.

Băng Tuyết nữ thần tế tự thấy Ngọc Như Yên trầm mặc không nói gì, lạnh lùng nói: "Được rồi, ta cho ngươi một cơ hội, ta nghĩ ngươi cũng không muốn làm Băng Vân bị thương tổn, chúng ta ra ngoài, chỉ cần ngươi có thể chiến thắng ta, ta sẽ để ngươi mang Băng Vân rời khỏi." Trong ngữ khí của bà tràn ngập tự tin, dù sao nhiều năm như vậy, bà vẫn là vô địch.

Ngọc Như Yên hít một hơi thật sâu, trong lòng âm thầm suy nghĩ. "Ta có thể lựa chọn sao? Băng Tuyết nữ thần tế tự các hạ."

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh nhạt nói: "Lúc trước ta đồng ý thu nhận Băng Vân, một là thấy các ngươi đáng thương, hai là thấy Băng Vân quả thật có tiềm lực rất lớn, nó đã là đồ đệ của ta, ta sẽ không cho ngươi mang nó đi. Đến đây đi." Vừa nói, bà vừa bay khỏi động trong quang mang lam sắc.

Ngọc Như Yên nhìn thoáng qua Băng Vân và Phương Nữ trên mặt đất, hít một hơi thật sâu rồi đi ra ngoài, nàng bây giờ chỉ hy vọng Phương Nữ có thể sớm tỉnh lại, chỉ như vậy mới có cơ hội thoát ly.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lơ lửng bay giữa không trung, từng đoàn băng nguyên tố ngưng tụ thành từng đóa băng hoa lơ lửng xung quanh thân thể bà, nhìn Ngọc Như Yên triển khai đôi cánh, nói: "Xuất ra năng lực cực mạnh của ngươi đi, nếu không ngươi thua cũng không tâm phục."

Ngọc Như Yên khẽ quát một tiếng, Phương Huyền Ma Thân, thân thể thực chất nhưng lại tựa như dung nhập vào trong ngọn lửa trở nên hư ảo, khí lưu nóng rực cuộn cuộn tỏa ra, hỏa diễm đầy trời tụ lại, hình thành một vòi rồng lửa, Phương Hoàng Cửu Biến đệ nhị biến Vương Tộc Chi Vũ tiến vào đệ tam biến. Trong phút chốc, ngân sắc đấu khí của nàng chuyển hóa thành Phương Tộc đặc hữu Cửu Ly Thiên Hỏa, kim sắc hỏa diễm bùng trái khiến khí thế nàng đại thịnh, đem mọi băng lãnh xung quanh bức ra xa.

Ngọc Như Yên ngửa mặt lên trời ngâm một tiếng dài, hỏa diễm khiến đôi mắt nàng biến thành màu vàng, ngọn lửa màu vàng trong nháy mắt bao trùm phương viên ba trượng. Mây trên trời bị quang mang hồng sắc chiếu rọi biến thành đỏ như máu, đôi cánh sau lưng lấp lánh kim quang nhàn nhạt, kỳ dị hơn, ngọn lửa nhìn qua mãnh liệt như vậy nhưng lại không hề có cảm giác nóng rực, đó là do Cửu Ly Đấu Khí tiêu đốt tới cực độ sinh ra hiệu quả đặc thù.

"Phương - Ảnh - Tam - Phân." Hồng quang chợt lóe, trong biển hồng sắc đường kính ba trượng xuất hiện ba thân ảnh, ba Ngọc Như Yên hư ảo hoàn toàn giống nhau, cũng đôi cánh màu hỏa hồng, cũng hai con mắt màu vàng.

Cảm thụ sự cường đại của Ngọc Như Yên, Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt toát ra một tia thần quang

mờ nhạt, trầm giọng ngâm xướng, khí tức băng lãnh dần dần trở nên mạnh mẽ, áp chế khí tức Cửu Ly của Ngọc Như Yên. Ngọc Như Yên đã đánh giá thấp bà, bà cũng đã đánh giá thấp Ngọc Như Yên, đệ nhất cao thủ của Áo Lan đế quốc.

Ba Ngọc Như Yên giang hai cánh đồng thời mở miệng. "Màu sắc chính thức của Phượng Hoàng tịnh không phải màu đỏ, cũng không phải màu vàng, trong truyền thuyết lưu lại, tổ tiên phượng hoàng của chúng ta có đầu gà, cổ rắn, hàm yến, lưng rùa, đuôi cá, lông mang năm màu sắc rực rỡ. Phượng Hoàng đệ ngũ biến, Phượng - Hoàng - Chấn - Dực - Ngũ - Thái - Động."

Biến hóa đầu tiên là đôi cánh sau lưng Ngọc Như Yên, quang mang vốn màu đỏ và vàng trong sự chuyển động xuất hiện những gợn sóng năm màu, mặc dù hai màu trụ cột vẫn là màu vàng và đỏ, nhưng đôi cánh thoát nhìn càng thêm hoa mỹ, ba thân thể đồng thời vươn tay phải, ngọn lửa năm màu ngưng kết trong tay, quang mang năm màu ngưng kết thành một chiếc lông, ba thân ảnh, sáu đôi cánh đồng thời di chuyển kèm theo một tiếng phượng minh vang khắp thiên địa.

Ba ngũ biến Ngọc Như Yên gây cho Băng Tuyết nữ thần tế tự áp lực rất lớn, sắc mặt của bà đã trở nên ngưng trọng, trên tay phải, ngực, bụng, ba khiếu huyết đồng thời tỏa ra quang mang kim ngân, hai kim một ngân, tam sắc quang mang được tiên thiên khí duy trì tạo thành một tấm màn ánh sáng sát quanh người, bao phủ toàn bộ thân thể Băng Tuyết nữ thần tế tự. Lúc này Ngọc Như Yên đã không phải là một vũ thánh nữa mà là ba vũ thánh đỉnh phong, hơn nữa lại là ba vũ thánh tâm ý hoàn toàn tương thông. Phượng ảnh phân thân của nàng tuyệt không đơn giản chỉ là ảo ảnh.

Vì cứu nữ nhi, lúc này Ngọc Như Yên đã không giữ lại một chút gì, ba thân hình đồng thời giơ cao Phượng Hoàng linh trong tay, hội tụ về một điểm trên không trung, quang mang năm màu không ngừng ngưng tụ về điểm đó, dưới sự ba động mãnh liệt của Cửu Ly đấu khí, thân thể của nàng lại phát sinh biến hóa. "Tiêu Thiệu Cửu Thành, Phượng Hoàng Lai Nghi." Ba đạo thân ảnh đồng thời hóa thành tia chớp năm màu trong nháy mắt dung nhập vào trong quả cầu năm màu do Phượng Hoàng linh tạo thành. Ba cây Phượng Hoàng linh quay lại, quang mang năm màu lập tức tỏa ra khắp nơi, tiếng phượng kêu vang khắp thiên địa. "Phượng - Hoàng - Lục - Biến - Thân - Như - Phượng." Đệ lục biến, đúng vậy, Ngọc Như Yên đã hoàn thành lục biến trong Phượng Hoàng Cửu Biến, cũng là bởi nàng đạt tới cảnh giới đệ lục biến cho nên nàng mới là Vũ Thánh tới gần cảnh giới Thần Sư nhất.

Một con Phượng Hoàng năm màu dài tới mười trượng lơ lửng trong không trung, từng gợn sóng ngũ sắc không ngừng khuếch tán ra ngoài, bằng áp lực khổng lồ, ép Băng Tuyết nữ thần tế tự phải lui lại hơn trăm trượng.

Sắc mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự rốt cục cũng biến đổi, Ngọc Như Yên thân hóa thái phượng, thực lực đã tăng lên tới đỉnh điểm, bà hiểu rõ, trừ khi mình thi triển Thần Hàng thuật, nếu không căn bản không thể thắng được Ngọc Như Yên, bà đã đánh giá rất cao về Ngọc Như Yên nhưng lại phát hiện bản thân vẫn sai lầm. Nếu đối lại trong quá khứ, Băng Tuyết nữ thần tế tự nhất định sẽ không do dự dùng Thần Hàng thuật đánh bại Ngọc Như Yên, tôn nghiêm của bà không cho phép bất cứ ai xúc phạm, nhưng bây giờ còn có thể làm như vậy sao? Các đây không lâu đã cường hành sử dụng cấm chú, lại thi triển Thần Hàng thuật đã khiến bà nguyên khí đại thương, đến giờ vẫn chưa khôi phục lại, nếu lại sử dụng Thần Hàng thuật, rất có thể sẽ mang tới tổn thương không thể chữa trị được. Giờ phút này Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng do dự.

Thái Phượng khổng lồ trên không trung xoay một vòng, đôi cánh rực rỡ rộng tới mười trượng mở ra, nghênh tiếp Băng Tuyết nữ thần tế tự. Thanh âm Ngọc Như Yên vang lên. "Tiên bối, ngài đã dạy bảo Băng Vân nhiều năm, ta thật sự không muốn động thủ với ngài, nhưng ta không thể mất đi nữ nhi của mình. Xin ngài tha cho Băng Vân."

Ngạo ý đã chiến thắng lý trí, kim ngân quang mang hộ thể của Băng Tuyết nữ thần tế tự chợt trở nên cường thịnh hơn hẳn. "Tôn nghiêm của thần không thể bị xúc phạm. Ngọc Như Yên, ta đã nói rồi, nhập môn của ta, vĩnh viễn không được hối hận. Ta muốn xem xem, Phượng Tộc đệ lục biến của người có thể chống lại Thần Hàng thuật của ta không."

Đúng lúc Băng Tuyết nữ thần tế tự chuẩn bị ngâm xướng chú ngữ, một tiếng long ngâm từ phương xa truyền tới, một đám mây đỏ không ngừng mở rộng, chỉ trong vài nháy mắt đã tiến tới trước mặt hai người, đó là một cự long màu hỏa hồng, thể tích thân thể không hề nhỏ hơn thái phượng do Ngọc Như Yên biến

ảo thành, đôi cánh rồng giang rộng, lướt gió bay tới. Bởi tốc độ quá nhanh, phía sau thân ảnh khổng lồ lưu lại một phiến tàn ảnh nhàn nhạt.

Băng Tuyết nữ thần tế tự vừa chuẩn bị ngâm xương chú ngữ lại dừng lại, nhìn cự long màu hỏa hồng ở phía xa, nhíu mày. Khí tức hỏa diễm khiến bà phản cảm nhất, hơn nữa, bà có thể cảm giác được rõ ràng, năng lượng của hỏa long này không hề kém hơn Thần Hàng thuật của bà.

Vừa mới tới chính là Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư, hẩn phát hiện tình huống của Niệm Băng có phần không ổn, lập tức dùng tốc độ cao nhất bay tới đây, để có thể khiến cho tốc độ phi hành đạt tới đỉnh điểm, hẩn biến trở về chân thân. Trên đường nghe thấy lục long vương hô hoán nhưng cũng không kịp giải thích bản thân vì sao lại không ở bên Niệm Băng, vội dùng tốc độ cao nhất chạy tới. Khi Niệm Băng thi triển Thần Hàng thuật là lúc hẩn biết có chuyện xấu rồi, nhưng cũng không có thời gian đo ự, hẩn chỉ hy vọng mình có thể tới kịp. Nhưng hẩn xuất phát từ Băng Tuyết thành còn Băng Tuyết nữ thần tế tự ở ngay gần đó nên vẫn đến chậm hơn.

Xa xa, Gia Lạp Mạn Dịch Tư thấy được Ngọc Như Yên biến thân thành phượng, mặc dù Ngọc Như Yên đã hóa thân thành thải phượng nhưng Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã từng gặp nàng, chỉ liếc mắt đã nhận ra. Thấy Ngọc Như Yên hẩn nhẹ nhàng thở ra, thực lực Ngọc Như Yên hẩn hiểu rất rõ, khí tức của Niệm Băng biến mất xung quanh đây, trong suy nghĩ của hẩn, có Ngọc Như Yên ở đây, Niệm Băng hẩn không chịu nguy hiểm quá lớn.

Dừng lại trước thải phượng do Ngọc Như Yên huyền hóa thành, Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: "Ân, tiểu phượng hoàng, chúng ta lại gặp nhau rồi, lần trước ta đã nói Phượng Hoàng Cửu Biến của ngươi không chỉ đạt tới đệ ngũ biến, xem ra ta đoán không sai. A, ai đây? Không phải Băng Tuyết nữ thần tế tự sao? Ân, trong nhân loại cũng chỉ có ngươi mới có Băng hệ ma pháp đạt tới trình độ này."

Băng Tuyết nữ thần tế tự trầm giọng nói: "Long tộc, long tộc các ngươi vẫn sống yên lặng trên đại lục, nếu ta nhớ không sai, long tộc không thể nhúng tay vào việc của nhân loại." Hỏa long vương xuất hiện khiến trong lòng bà rối loạn, riêng Ngọc Như Yên đã khó đối phó, giờ lại thêm một hỏa hệ cự long thực lực không kém gì bản thân, bà biết mình căn bản không thể chiến thắng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc nói: "Ta đương nhiên sẽ không nhúng tay vào. Bất quá, tiểu phượng hoàng này là mẹ nuôi của bằng hữu của ta, ta không thể nhìn người đối phó với nàng, nếu ngươi công kích nàng, chẳng lẽ ta lại ngồi nhìn, không thể phản kích?"

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh lùng nói: "Được, nhớ kỹ những lời ngươi nói hôm nay Một ngày nào đó ta tới Thần Chi Đại Lục, ta nhất định sẽ đem những lời ngươi nói bảm báo cho chúng thần."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư khinh thường hừ một tiếng, nói: "Ngươi nghĩ ta sợ hay sao? Chúng ta là chủng tộc cao quý nhất, long tộc. Ngươi chỉ là một nhân loại nhỏ bé mà cũng dám uy hiếp ta, xúc phạm vào tôn nghiêm của long tộc, ta có quyền khiêu chiến ngươi. Ta nghĩ, thần trên Thần Chi Đại Lục cũng sẽ không giúp ngươi đâu." Từ sau Thần Di Chi Chiến, các chủ thần tối cường đều chìm vào giấc ngủ say, địa vị Long Thần tại Thần Chi Đại Lục tăng lên rất nhiều, mặc dù thực lực của Băng Tuyết nữ thần tế tự đã có thể so sánh với các thần bình thường, nhưng thân là Hỏa Long Vương, Gia Lạp Mạn Dịch Tư còn không để nàng vào trong mắt.

"Ngươi" Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt hàn quang đại thịnh, đang lúc nàng chuẩn bị không để ý hết thấy thi triển Thần Hàng thuật, Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói một câu khiến nàng lập tức bỏ qua ý niệm này.

"Ngươi là người mạnh nhất trong nhân loại thì sao, nếu ta và tiểu phượng hoàng long phượng hợp minh, cho dù ngươi dùng Thần Hàng thuật cũng chỉ có một con đường chết. Nếu ngươi là người thông minh, lập tức rút ngay cho ta, đợi lúc khác Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư ta sẽ đợi ngươi tới báo thù."

Băng Tuyết nữ thần tế tự hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng ngăn lửa giận trong lòng, hung hăng liếc mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, đột nhiên gia tốc hóa thành một đạo quang mang màu lam, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hừ một tiếng, nói: "Một nhân loại trên Ngưỡng Quang đại lục mà có thể tu luyện tới trình độ này cũng coi như khó khăn, quả thực không nghĩ tới, ả có thể mở ra tới ba khiếu huyết, còn có

một là Hoàng Cực huyết, nếu Hoàng Cực huyết của ả luyện tới trung kỳ, có lẽ cả ta cũng vô pháp đối phó.” Hắc dù sao cũng là Long Vương, chỉ nhìn qua hộ thể thần quang của Băng Tuyết nữ thần tế tự, lập tức có thể phán đoán ra năng lực của bà.

Hồng quang chợt lóe, Gia Tập Mạn Định Tư hóa thân lại thành người, nhìn về phía thái phượng do Ngọc Như Yên huyền hóa thành, nói: ”Tiểu phượng hoàng, người sao lại ở đây? Sao lại dính vào ả đó?”

Thái quang thu liễm, Ngọc Như Yên một lần nữa khôi phục lại thành người, sắc mặt của nàng tuy chút nhợt nhạt, nàng có thể sử dụng Phượng Hoàng Cửu Biến đệ lục biến, nhưng đây quả thực là cực hạn của nàng, nếu thật sự đấu với Băng Tuyết nữ thần tế tự, kết quả có thể tưởng tượng ra, trước khi đạt tới đệ thất biến, thực lực của nàng căn bản không đủ để chống lại Thần Hàng sư.

Ngọc Như Yên thở nhẹ một tiếng, nói: ”Bà ta muốn bắt nữ nhi của ta cho nên ta mới động thủ với bà ta. A! Tiền bối, ngài mau tới xem Niệm Băng, xem xem còn cứu được nó không, nó có lẽ ...”

Gia Tập Mạn Định Tư trong lòng cả kinh nói: ”Mau dẫn ta đi.”

Được Ngọc Như Yên dẫn đường, hai người lập tức trở vào trong huyết động, Gia Tập Mạn Định Tư vừa thấy tình trạng Niệm Băng, tâm trạng lập tức trầm xuống, lên tiếng mắng: ”Tên tiểu tử này quả thật chẳng biết nặng nhẹ, lại dám sử dụng Sanh Mệnh Chớ Trừ. Ma pháp này quả thực là ảm đạm chỉ khát, hơn nữa lại dùng Quang Minh ma pháp. Mẹ nó chứ, lúc này hắc quả thực đã chết rồi.” Mặc dù miệng hắc không ngừng mắng chửi, nhưng hai tay cũng nâng Niệm Băng lên, đưa hỏa nguyên tố tinh khiết vào trong cơ thể Niệm Băng, thăm dò tình huống trong cơ thể hắc.

Anh một tiếng, Phượng Nữ mở to đôi mắt, từ trạng thái hôn mê tỉnh lại, nàng không chịu thương tổn nghiêm trọng như Băng Vân, Thiên Sứ Chi Lệ và tinh thần thực của Niệm Băng nhanh chóng dung hợp hoàn toàn với nàng, khiến nàng tiến vào Thiên Tiên cảnh giới.

”Hả, Niệm Băng sao rồi? Mụ mụ, Niệm Băng sao rồi? Chàng ...” Phượng Nữ vừa tỉnh lại, lập tức tìm kiếm Niệm Băng, nàng vừa liếc mắt đã thấy Gia Tập Mạn Định Tư đang nâng Niệm Băng lên, nhìn bộ dáng không một tia sinh cơ của hắc, Phượng Nữ trong lòng chấn động, lập tức đi tới trước người Niệm Băng, nắm lấy tay hắc, đôi tay Niệm Băng lạnh ngắt, Phượng Nữ cảm giác rõ ràng, thân thể hắc đã không còn một chút khí tức sinh mệnh.

”Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?” Phượng Nữ ngây người nhìn ”thi thể” Niệm Băng.

Gia Tập Mạn Định Tư trầm giọng nói: ”Ta đang muốn hỏi các ngươi đây. Niệm Băng sao lại thi triển lực lượng vượt quá cực hạn của mình? Các ngươi không biết sao, nếu không phải hắc đánh đổi sinh mạng của mình, hắc dựa vào cái gì mà có thể dùng Thần Hàng thuật Quang hệ ma pháp vốn không phải thứ hắc am hiểu nhất ?”

Đang lúc này, thân thể Niệm Băng động đậy, trên làn da nổi lên một lớp màu xám, chậm rãi mở hai mắt, ngoại trừ tóc vẫn màu xám như trước, hắc tựa hồ đã khôi phục lại thần thái. Từ từ dùng sức đứng lên. ”Thức thức, mọi chuyện để con nói cho người đi.”

”Niệm Băng.” Phượng Nữ mừng rỡ reo hò, muốn ôm lấy ”Niệm Băng” nhưng bị ”Niệm Băng” ngăn lại. ”Đừng, đại tẩu, người đừng làm vậy, nếu sau này Niệm Băng biết đệ ôm tẩu, mặc dù là thân thể của huynh ấy, chỉ sợ huynh ấy cũng không tha cho đệ.”

Phượng Nữ ngẩn người nhìn ”Niệm Băng” trước mắt, trong lòng xuất hiện một cảm giác quái dị, mặc dù cũng là Niệm Băng, nhưng khí chất lúc này so với Niệm Băng lại hoàn toàn bất đồng, nàng không thể nói được là ở đâu nhưng có thể cảm giác rõ ràng được.

Ngọc Như Yên giật mình nhìn ”Niệm Băng” nói: ”Người không phải đã chết sao? Sao lại ...”

Gia Tập Mạn Định Tư nói: ”Nó không phải Niệm Băng, nó tên là Áo Tư Tập, là hài tử của băng hữu của ta, bởi một nguyên nhân đặc thù, linh hồn nó và Niệm Băng cùng sử dụng một thân thể, bây giờ Niệm Băng có lẽ thực sự đã chết nên Tập Tập mới khống chế thân thể này. Đây là mẹ nuôi của Niệm Băng, người gọi một tiếng a di đi.” Vô tình, hắc đã đem vai vế của Ngọc Như Yên lên ngang hàng với mình.

Ngọc Như Yên và Phượng Nữ rất khó chấp nhận chuyện này là thật, dù sao tình huống Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói cũng rất quái dị.

Áo Tư Tập gật đầu nói: "Ngọc a di, chào người, con là Áo Tư Tập. Thúc thúc, con sẽ giải thích cho thúc, có lẽ thúc sẽ hiểu rõ hơn một chút. Mọi chuyện là thế này ..." Vừa nói xong, hắn đối diện với Gia Lạp Mạn Dịch Tư, dựa vào năng lực đặc biệt của Long tộc, đem trí nhớ của mình chậm rãi đưa vào cơ thể Gia Lạp Mạn Dịch Tư.

Một lúc sau, Gia Lạp Mạn Dịch Tư rốt cục cũng hiểu được mọi chuyện, trí nhớ Tập Tập chuyển cho hắn là từ lúc Băng Vân và Niệm Băng bắt đầu tới lúc hắn dùng Sinh Mệnh Trớ Chú, dùng tính mệnh đổi lấy Thần Hàng thuật.

Ngẩng đầu, thoát ly khỏi đôi mắt của Áo Tư Tập, Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhìn về phía Ngọc Như Yên, ánh mắt tràn ngập phần nộ. "Tên hỗn đản nhà người, vì sao không cho Niệm Băng một cơ hội giải thích rồi mới động thủ với nó? Người có biết mọi chuyện ra sao không? Người sao lại không nghĩ tới Niệm Băng vì sao lại đem Băng Vân tới đây? Hắn chỉ muốn biết vị trí của cha mẹ! Từ nhỏ hắn đã bị Băng Tuyết nữ thần tể tự bách hại mà mất đi song thân, sở dĩ hắn có thành tựu ngày hôm nay cũng là bởi cừu hận sinh ra động lực. Hắn bắt nữ nhi của người tới huyết động này chỉ muốn từ miệng nó hỏi ra nơi giam giữ cha mẹ hắn mà thôi, hỏi xem cha mẹ hắn đã mất hay chưa. Không sai, hắn và nữ nhi của người quả thật đã phát sinh quan hệ, nhưng người có biết mọi chuyện phát sinh ra sao không? Đó là bởi nữ nhi của người vốn muốn hại hắn, đem một loại thực vật không biết tên tới, hai người ăn xong mới biết đó là xuân dược. Nhưng bọn chúng biết đã chậm nên mới phát sinh ra chuyện này. Là người hại chết Niệm Băng, ta muốn giết người."

Mất thấy Gia Lạp Mạn Dịch Tư nâng tay lên, Phượng Nữ vội che trước mặt, mà Áo Tư Tập cũng giữ chặt lấy Gia Lạp Mạn Dịch Tư, thở dài một tiếng nói: "Thúc thúc, đừng động thủ, kỳ thực là bản thân Niệm Băng muốn chết."

162. Chương 161: Trở Về Hàn Lĩnh

Áo Tư Tập thở dài một tiếng, nói: "Sự thật lại là như thế, mặc dù cũng không phải ý nguyện phát ra từ nội tâm, nhưng Niệm Băng cùng Băng Vân dù sao cũng đã xảy ra loại quan hệ này. Hắn đem Băng Vân nhốt ở chỗ này mười ngày, đột nhiên biết Băng Vân đúng là nữ nhi của mẹ nuôi, lại gặp đại tẩu Phượng Nữ, dưới tình huống xấu hổ này hắn cần bản không biết như thế nào để đối mặt. Vốn hắn tự nhiên sẽ không nghĩ đến cái chết, chỉ là nghĩ bất luận Ngọc Như Yên a di trách phạt hắn như thế nào, hắn đều cam nguyện thừa nhận. Nhưng Băng Vân lại vì hắn lấy thân ngăn kiếm, làm hắn thấy chính mình cần bản không thể giải quyết đồng tình ái này. Hắn sâu sắc yêu Phượng Nữ đại tẩu, còn yêu cái cô nương gọi là Long Linh nhi kia. Nhưng sau khi hắn cùng Băng Vân phát sinh loại chuyện này, hơn nữa trong khoảng thời gian ở chung đó, hắn biết chính mình cũng vô pháp vứt bỏ Băng Vân. Mà Băng Vân vì cứu hắn mà lâm vào trạng thái hấp hối. Vì có thể cứu sống Băng Vân, hắn không thể không lấy cấm chú cường đại nguyên rửa sinh mệnh phát động. Lúc ấy, nếu lựa chọn của hắn chậm một chút, có lẽ Băng Vân sẽ chết.

Sau khi hắn dựa vào nguyên rửa sinh mệnh làm cho trái tim Băng Vân lại một lần nữa tạo ra và khai mở Thiên Nhân huyết, bản thân hắn đối với Phượng Nữ đại tẩu và Long Linh cô nương kia vô cùng áy náy. Khiến hắn đem năng lượng còn lại hoàn toàn bộc phát ra, lấy Thiên Sứ chỉ lệ và tiên thiên khí ngưng kết toàn bộ sinh mệnh lực của mình cải tạo thân thể bọn họ, trợ giúp bọn họ có mầm mống mở khai Thiên Nhân huyết. Mặc dù Niệm Băng mất đi sinh mệnh lực, nhưng trong nháy mắt lúc ý thức mất đi, hắn trong lòng quả là thỏa mãn, ít nhất chính hắn nghĩ mình đã chuộc tội. Trước khi chết một khắc hắn đã nói qua, hắn có thể vì Phượng Nữ đại tẩu bọn họ làm như vậy.

Cho nên, hắn có thể nói là chính mình muốn chết, cũng không phải do Ngọc Như Yên a di. Ai ... kỳ thật hắn tại sao lại muốn muốn chết nhỉ ? Hắn còn có cha mẹ chưa cứu ra, càng hy vọng là họ còn sống, nhưng mà tình trạng thập tử nhất sinh của Băng Vân khiến hắn đưa ra quyết định này."

Không ai so với Áo Tư Tập biết rõ ràng tâm tình Niệm Băng lúc ấy hơn được. Niệm Băng cũng không muốn chết, nhưng mà tại thời điểm đó, hắn có thể không cứu Băng Vân được sao? Không... tuyệt đối không thể.

Kỳ thật Áo Tư Tập phán đoán có một điểm đã sai, sau khi Niệm Băng cứu sống Băng Vân, hắn còn muốn thu liễm sinh mệnh lực đã không thể khống chế của mình. Sinh mệnh nguyên rửa cấm chú ma pháp này bản thân cực kỳ tà ác, nếu Niệm Băng sử dụng chỉ là ma pháp bình thường, có lẽ còn có cơ hội ức chế sự trôi đi của sinh mệnh lực. Nhưng Quang minh ma pháp hắn dùng chính bản thân hắn cũng không am hiểu, còn dẫn động Thần hàng thuật, sinh mệnh lực càng không thể thu thập, nên căn bản là không thể thu hồi.

Dưới loại tình huống này, hắn chỉ có thể đem năng lượng chính mình có được hoàn toàn phát ra, thực hiện được việc hắn mong muốn. Bằng không, năng lượng khổng lồ ngưng tụ kia cũng sẽ theo sinh mệnh lực của hắn đồng thời biến mất.

Ngọc Như Yên nhìn thấy Niệm Băng đứng ở phía trước khí chất đã hoàn toàn thay đổi. Nàng vừa định nói cái gì đó, đã thấy Phượng Nữ phủ phục quỳ rạp xuống trước mặt Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư : "Long Vương tiền bối, van cầu ngài cứu Niệm Băng đi. Ngài là Long vương vĩ đại, nhất định có biện pháp."

Nếu nói cảm tình của nàng sau khi phát hiện chuyện xảy ra giữa Niệm Băng cùng Băng Vân còn có điều hoài nghi, thì một khắc mà Niệm Băng đem Thiên Sứ chi lệ truyền vào cơ thể nàng, tất cả hoài nghi đó hoàn toàn biến mất. Nàng có thể cảm giác rõ ràng được Thiên Sứ chi lệ ngưng tụ vô tận tình cảm của Niệm Băng.

Tâm tình của Gia Lạp Mạn Địch Tư dần dần bình phục lại. Hắn thở dài một tiếng, lắc đầu nói: "Ta không thể lừa ngươi, nha đầu. Đứng lên đi, ta quả thật không có biện pháp. Sinh mệnh lực của hắn hoàn toàn mất đi, nếu không phải bởi vì Thiên Nhân huyết tiến hóa đến trung kỳ, có lẽ cả linh hồn cũng biến mất. Mặc dù linh hồn ý thức của hắn còn ở lại trong Thiên Nhân huyết, nhưng mà hoàn toàn mất đi sinh mệnh lực, muốn cứu hắn sống lại cơ hồ là không có khả năng. Không cần ngươi cầu xin, ta cũng nhất định sẽ hết sức. Bây giờ chỉ có thể đưa hắn mang về, đem hợp lực của thất long vương chúng ta nghĩ biện pháp. Niệm Băng bởi vì từ nhỏ đã mang cừu hận, nên đôi khi tính cách có cổ quái một chút, thậm chí có chút âm lãnh, nhưng mà hắn cũng thật thiện lương.

Lúc trước, còn nhớ rõ hắn nhờ ta mang ngươi ra khỏi Hàn Linh chứ? Mặc dù ta không biết hắn làm thế nào lay động ngươi, nhưng nguyên nhân chính thức cũng bởi vì thất long vương chúng ta sắp đối mặt một trường kiếp nạn. Hắn sợ ngươi bị thương tổn, cho nên mới để ta đưa ngươi đi. Mà hắn chính mình lại lần đầu dùng cái chú ngữ sinh mệnh nguyên rửa kia, dùng toàn bộ sinh mệnh lực của mình cứu chúng ta. Áo Tư Tập sở dĩ cùng hắn dùng chung thân thể, cũng chính là bởi vì chuyện lần đó. Nếu không phải Niệm Băng vận khí tốt, có lẽ lần đó hắn cũng đã chết. Hắn đối với Long tộc chúng ta có đại ân, chỉ cần chúng ta có thể làm, tuyệt sẽ không tiếc năng lực, nhất định phải cứu sống hắn." Thuận tay vung lên, hắn liền đỡ Phượng Nữ dậy.

Phượng Nữ trong lòng tràn ngập bi thương, nhìn Niệm Băng trước mặt đã không còn là Niệm Băng. Nàng càng sâu sắc hiểu được tình cảm của nam nhân này đối với mình. Âm dương cách biệt, lại xảy ra tình cảnh như vậy, nàng không khỏi có chút ngơ ngàng. Nhưng mà nếu bây giờ nàng có thể lựa chọn đem sinh mệnh lực của mình truyền cho Niệm Băng, thì nàng tuyệt không có chút do dự.

"Ân", Băng Vân nằm trên mặt đất bỗng nhúc nhích, đôi cánh kim sắc sau lưng kia đang thu lại mở ra, đưa thân thể nàng cử động theo rồi ngồi dậy. Nàng cùng Phượng Nữ phản ứng cơ hồ giống nhau, thấy Áo Tư Tập đứng tại đây, lập tức đứng lên : "Niệm Băng, ngươi không sao chứ."

Nàng tiến lên từng bước, muốn chính mình quan sát Niệm Băng , nhưng ngại vì mẫu thân ở bên, miễn cưỡng dừng lại trước người hắn. Nàng cẩn thận nhìn hắn, đôi mắt đẹp tràn ngập tình cảm phức tạp : "Ngươi cần gì phải cứu ta? Ngươi, ngươi không sao chứ ?" .

Áo Tư Tập cười khổ nói: "Cái này, ta có phải gọi ngươi là Băng Vân đại tẩu hay không! Ta không có việc gì, bất quá chuyện Niệm Băng lão đại thì không nhỏ". Nhìn thấy Băng Vân vẻ mặt mờ mịt, hắn vội vàng đem sự việc phát sinh giảng lại một lần. Băng Vân tại thời điểm Niệm Băng sử dụng cái quang hệ Thần hàng thuật kia cũng đã có cảm giác không ổn. Nàng từ nhỏ tu luyện ma pháp, biết rõ ràng ma pháp là không thể vượt cấp thi triển. Lúc này nghe xong Áo Tư Tập nói, ánh mắt nàng chết lặng, lặng lẽ nhớ đến lần đầu tiên bị Niệm Băng xâm phạm. Nhưng nàng không khóc, xoay người nhìn về phía Ngọc Như Yên, nói: "Mẹ, sư phó của con có phải vừa mới tới, con có thể cảm giác được khí tức của người."

Ngọc Như Yên gật gù đầu, âm thầm nói: "Sư phó con vốn định đưa con mang đi. Nhưng tình huống con

như bây giờ, ta làm sao có thể để nàng mang con đi? . Chúng ta lại thiếu chút nữa đánh nhau, may mắn Long Vương tiên bối kịp thời đến, mới dọa sư phó con thối lui. Bất quá xem hình dạng của nàng, tựa hồ sẽ không buông tha dễ dàng như vậy.”

Băng Vân thở dài một tiếng, nói: ”Sư phó từ nhỏ đem con nuôi lớn, đối với con có ân tình rất nhiều, con bây giờ lại không thể báo ân.” Nàng chuyển hướng Gia Lạp Mạn Địch Tư : ”Tiên bối, ngài có thể dẫn ta đi chứ?” .

Gia Lạp Mạn Địch Tư sững sốt, hỏi : ”Nha đầu, ngươi muốn làm gì?” . Băng Vân mặc dù cùng Phượng Nữ có vài phần giống nhau, nhưng vẻ đẹp của hai người hoàn toàn không giống. Phượng Nữ tựa như đóa hồng nở rộ động lòng người , còn Băng Vân thì càng giống đóa mai vàng kiên cường nở rộ trong băng thiên tuyết địa. Cùng bọn họ so sánh về dung mạo thì Long Linh phải thua kém một chút, nhưng nàng ôn nhu giống như hoa Bách hợp. Tam nữ đều có sở trường riêng, Gia Lạp Mạn Địch Tư trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc : ” Niệm Băng a Niệm Băng, tiểu tử ngươi nếu không chết, đây là phúc khí lớn cỡ nào a !”.

Băng Vân trên mặt toát ra một tia mỉm cười, phảng phất giống như băng sương trên người : ”Ta đã là người của hắc, Băng Vân cũ đã chết trong một kiếm kia của mẫu thân . Bây giờ chỉ còn Lam Thần, mệnh của Lam Thần là Niệm Băng cấp cho. Mệnh của nàng chỉ thuộc Niệm Băng, bất luận Niệm Băng sống hay chết, cuối cùng cả đời Lam Thần cũng chỉ ở bên cạnh Niệm Băng, dù chỉ là thủ giữ linh hồn hắc.”

Nàng không phải người dễ dàng thay đổi cảm tình, một khi cảm tình phát động, liền giống như núi lửa bộc phát không thể thu lại. Nàng thậm chí đã không quan tâm đến sinh tử của Niệm Băng, bất luận Niệm Băng như thế nào, nàng đều sẽ theo hắc.

Ngọc Như Yên vành mắt hồng lên, nước mắt nói: ”Thần Thần, đều là mụ mụ không tốt. Nếu không phải ta lúc ấy quá kích động, cũng sẽ không biến thành tình trạng hiện tại, người...”

Lam Thần lắc lắc đầu, nói: ”Không, mụ mụ. Con như thế nào có thể trách mẹ ? Đổi lại một mẫu thân nào mà thấy hài tử của mình bị khi dễ, thì cũng giống như mẹ, sẽ hăng động như vậy. Mẹ, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu, không thể trước hai vị lão nhân phụng dưỡng.” Nàng quỳ trước mẫu thân Ngọc Như Yên, nhẹ nhàng quỳ lạy.

Ngọc Như Yên đỡ Lam Thần lên, nước mắt không thể khống chế chảy xuống : ”Thần Thần, mụ mụ hiểu được lòng con, con yên tâm đi đi. Phượng Nữ, con cũng cùng muội muội cùng đi đi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.” Vừa nói, nàng kéo Phượng Nữ bên cạnh qua, đưa tay tỷ muội đặt vào nhau .

Phượng Nữ toàn thân run lên : ”Mẹ, người và ba...” Mặc dù nàng cũng muốn như Băng Vân khẩn cầu mẫu thân, nhưng mà trách nhiệm trong lòng nàng càng mạnh, thật vất vả mới cùng phụ mẫu nhận nhau.

Ngọc Như Yên lắc đầu, nói: ”Các con nên truy cầu hạnh phúc của chính mình. Mặc dù có chút không nỡ, nhưng Niệm Băng lại chính là người các con yêu. Hãy đi đi, những năm gần đây, ta và ba các con vẫn không có các con bên cạnh. Chúng ta vẫn còn khỏe lắm, vô luận Niệm Băng có thể cứu sống được hay không, các con cũng thường xuyên về nhà thăm, được chứ?”

”Mẹ” ... Mẹ con ba người ôm nhau thành 1 chùm, khóc lớn, ngay cả Lam Thần cũng vô pháp lại chế trụ tình cảm nội tâm.

Gia Lạp Mạn Địch Tư nhìn Áo Tư Tập một cái, nói: ”Xem ra, không mang theo các nàng là không được. Đã như vậy, thì hãy dứt khoát đến Băng Tuyết thành đưa Linh Nhi nha đầu kia cùng đi. Tình cảm nha đầu kia đối đãi với Niệm Băng tuyệt không ít hơn so với các nàng. Có lẽ có các nàng bên hắc, càng dễ dàng thức tỉnh thần thức của hắc. Các nàng cũng chỉ vừa mới khai mở, còn chưa có tiến vào sơ kỳ, đi theo ta cũng có thể tu luyện càng tốt.”

Long Linh hai ngày nay tâm tình đặc biệt tốt, bởi vì nàng đã có được tin tức bên kia Băng Nguyệt thành. Thất hoàng tử Yến Phong đã trên đế vị, mà Ngũ hoàng tử Yến Vân lại chết một cách không rõ nguyên nhân . Hôn ước của nàng và Yến Vân tự nhiên được giải quyết. Mặc dù nàng cũng không biết Niệm Băng làm như thế nào , nhưng tưởng tượng Niệm Băng đưa mình trở về và cùng mình cùng một chỗ, nàng liền vui mừng nói không nên lời.

Bầu trời đột nhiên biến thành kim sắc, dọa Long Linh nhảy dựng lên. Nhìn thấy bầu trời tản phát ra tường

khí yên lành , trong lòng nàng đột nhiên nổi lên một tia bất an mãnh liệt. Lúc này nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, một kim một ngân hai đạo hào quang trong chớp mắt đi tới trước mặt nàng. Long Linh rõ ràng cảm giác được hào quang kia tản phát ra cảm giác thân thiết. Hào quang chợt lóe, kim quang dần dần hóa thành năng lượng vô hình dung hợp vào trong lòng và thân thể của nàng . Trong phút chốc, trong lòng nàng tràn ngập vô tận tình cảm, hình dáng Niệm Băng hiện lên rõ ràng trong đầu nàng. Sau một khắc, ngân quang từ mi tâm nàng xuyên qua mà nhập vào, không đợi phản ứng, nàng chỉ cảm thấy đại não nổ vang, liền mất đi ý thức.

Đưa mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư hóa thành cự đại hỏa long dẫn Áo Tư Táp, Lam Thần và Phượng Nữ rời đi, Ngọc Như Yên không nhịn được lại rơi nước mắt; thật không dễ dàng cả nhà đoàn viên, rồi lại phân khai. Là mẫu thân, nàng thực sự khó có thể ức chế bi thương trong lòng. Nhưng nàng biết, chính mình chỉ có thể lựa chọn như thế, bất luận là vì an toàn của Băng Vân, còn là tâm nguyện của tỷ muội họ, nàng sẽ không ngăn trở Lam Thần và Phượng Nữ rời đi. Nàng bây giờ chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, cầu nguyện Niệm Băng có thể cải tử hoàn sinh, như vậy chính mình một nhà mới có thể chính thức đoàn tụ.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư bọn họ trở lại Băng Tuyết thành. Long Linh còn trong hôn mê, mặc dù cùng tiếp thụ Thiên Sư chỉ lệ, nhưng thực lực của nàng cùng Phượng Nữ và Băng Vân có chênh lệch không nhỏ, nên quá trình cải tạo cũng lâu hơn rất nhiều. Long Trí mặc dù không biết nữ nhi vì cái gì lại biến thành như vậy, nhưng hẳn lại có thể cảm nhận được cơ thể Long Linh dưới một cỗ năng lượng thuần khiết đang không ngừng cải tạo, đó tuyệt sẽ không là chuyện xấu. Cho nên hắn chỉ đưa Long Linh an trí tại phòng của mình, cũng không có dùng ma pháp để ngăn cản năng lượng kia phát huy.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư đưa Áo Tư Táp, Lam Thần và Phượng Nữ ba người trở lại Thanh Phong trai, vừa vào cửa hắn liền gặp Tuyết Tĩnh đang dạy phục vụ sinh. Tuyết Tĩnh vừa thấy hắn trở lại, ánh mắt nhất thời sáng ngời, lộ ra một tia mừng rỡ. Nhưng rất nhanh liền nghiêm túc lại, tiến lên vài bước nghênh đón, kéo lỗ tai Gia Lạp Mạn Dịch Tư, tức giận nói: "Tử hỏa long (Hỏa long đáng chết - mắng yêu ^^), người còn biết trở về à ?" .

"Ôi chào, đau quá! Nàng nhẹ tay chút được không, nói như thế nào thì ta cũng là sư phó của nàng mà! Nàng làm vậy là biểu hiện tôn sư trọng đạo sao?" . Gia Lạp Mạn Dịch Tư liên tục la hét, nhưng trên mặt không có một chút thần sắc bất mãn, ngược lại lộ ra một tia tiếu ý, tựa hồ tình trạng bây giờ dường như sớm đã thành thói quen.

Tuyết Tĩnh hừ một tiếng, tay nắm tai hắn ngược lại càng dùng sức : "Còn tôn sư trọng đạo á ! Người đột nhiên bỏ đi, cả nói cũng không nói một tiếng. Hừ, hình dạng người có chỗ nào giống sư phụ không."

Nói tới đây, khuôn mặt xinh đẹp của nàng không khỏi đỏ lên. Vài tháng nay, nàng đi theo Gia Lạp Mạn Dịch Tư tu luyện võ kỹ, thực lực tăng nhiều. Cho dù không cần sử dụng thanh kiếm Gia Lạp Mạn Dịch Tư tặng , nàng cũng đã đạt tới thực lực Vũ đấu gia. Ngay cả Tuyết Cực cũng theo nữ nhi được lợi, lấy kinh nghiệm trên ngàn năm của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, tùy tiện chỉ điểm cho lão vài câu cũng khiến lão được lợi vô cùng. Bất quá, Gia Lạp Mạn Dịch Tư dạy Tuyết Tĩnh mặc dù rất nghiêm túc, nhưng mỗi lần hắn đều yêu cầu tay cầm tay để dạy Tuyết Tĩnh. Tự nhiên tay chân hắn không có nhàn rỗi, chung quy là muốn từ trên người Tuyết Tĩnh chiếm chút tiện nghi. Vì điểm ấy, hắn không ít lần bị Tuyết Tĩnh chỉnh sửa; bất quá hắn càng mừng rỡ , hắn thích tính cách thẳng thắn đó của Tuyết Tĩnh.

Tuyết Tĩnh càng tiếp xúc với Gia Lạp Mạn Dịch Tư, mới phát hiện cái tên gia hỏa kêu là Long Hỏa này lại có thể uyên bác đến thế. Hơn nữa, hắn ẩn tàng thực lực rất mạnh, cả chính nàng cho tới bây giờ cũng không tưởng tượng ra được. Để cho Tuyết Tĩnh vừa lòng, đúng là Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã thừa nhận tính tình của mình, bất luận chính nàng khi dễ hắn thế nào, hắn đều im lặng chịu đựng, một điểm cũng không có tỏ ra đáng điệu của sư phụ. Mặc dù nàng mặt ngoài không nói, nhưng bên trong bất tri bất giác, lòng của nàng đã dần dần hướng Gia Lạp Mạn Dịch Tư nương tựa vào.

Nhìn thấy đường đường cả Hỏa Long Vương có thể bức Tuyết nữ thần tể tự bỏ đi lại bị một nhân loại nữ hài kéo lỗ tai như vậy , mà cả một chút phản kháng đều không có, Áo Tư Táp ba người đồng thời sững sốt một chút. Áo Tư Táp còn ổn, hắn cùng Niệm Băng linh hồn tương thông, tự nhiên biết một ít chuyện Tuyết Tĩnh và Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Nhưng Phượng Nữ và Lam Thần lại không rõ, nếu không phải việc của Niệm Băng giống như tòa núi lớn đặt ở trong lòng các nàng, có lẽ các nàng đã sớm cười ra tiếng rồi. Dù sao, hình dáng Gia Lạp Mạn Dịch Tư bây giờ thật sự thấy rất tức cười.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khổ nói: "Tình Tình, nàng nghe ta giải thích được không. Kỳ thật, ta tổng cộng cũng không ly khai lâu mà. Nếu Niệm Băng không phải xảy ra chuyện, ta làm sao phải đột nhiên bỏ đi chứ?" .

Tuyết Tình liếc mắt Áo Tư Táp sau lưng Gia Lạp Mạn Dịch Tư. Lại nhìn sắc mặt sáng sủa của Phượng Nữ tỷ muội. Sự bức bối chưa vơi đi liền trở lại : "Hắn gặp chuyện không may? Hắn có thể có chuyện gì? Hừ, hai nữ nhân này là sao ? Ta biết người không có lá gan này. Niệm Băng, người giỏi a! Mới vừa đi không được vài tháng liền lại có hồng nhan tri kỷ. Người xứng đáng với Long Linh muội muội của ta sao?"

Giọng của Tuyết Tình inh ỏi, dẫn tới ánh mắt kinh ngạc của khách nhân trong Thanh Phong trai. Gia Lạp Mạn Dịch Tư chận lại nói: "Sự tình không đơn giản như người tưởng đâu, người trước tiên buông tay ra, rồi chúng ta vào phía sau nói."

Tuyết Tình hừ một tiếng, lúc này mới buông tay nhéo Gia Lạp Mạn Dịch Tư ra, nói: "Đi theo ta ." Nói xong, xoay người hướng bên trong đi tới, dẫn mọi người vào trong một gian tĩnh thất.

Áo Tư Táp đóng chắc cửa, rồi Tuyết Tình nói: "Tốt lắm, bây giờ có thể nói đi. Rốt cuộc làm sao vậy? Niệm Băng, người nhất định phải giải thích cho ta. Linh Nhi muội muội tính tình rất tốt, ta cũng không thể để cho nàng mặc người khi dễ."

"Đủ rồi." Gia Lạp Mạn Dịch Tư sắc mặt hần trầm xuống, nhất thời một cỗ uy áp mãnh liệt tràn đầy trong phòng. Khiến cho Tuyết Tình đang muốn nói tiếp ngừng lại. Nàng có lẽ lần đầu tiên thấy hình dáng Gia Lạp Mạn Dịch Tư nổi giận, trong lòng mặc dù kinh ngạc, nhưng cũng có chút sợ hãi nhiều ít , lẩm bầm nói: "Hung dữ cái gì, lớn giọng như vậy làm gì? Ta cũng không phải không nghe thấy."

Vừa nghe Tuyết Tình nói lời này, Gia Lạp Mạn Dịch Tư vốn làm bộ nghiêm túc đã không để gì, thiếu chút nữa thuận theo tan rã. Hắn miễn cưỡng nhịn tiếng ý trong lòng, ho khan một tiếng, nói: "Tình Tình, tới bây giờ, có một số việc ta cũng không thể giấu diếm nàng. Đầu tiên, Niệm Băng thật sự đã xảy ra chuyện, có thể nói hắn bây giờ đã chết. Người trước mắt nhìn thấy cũng không phải bản thân Niệm Băng." Lập tức, hắn đưa chuyện Niệm và Phượng Nữ, Lam Thần nói sơ qua một lần "... cho nên, dù Niệm Băng có thể cứu sống, chỉ sợ hắn cũng đến không kịp giúp Thanh Phong trai các người tham gia Trù Thần đại hàn, nàng phải nói với phụ thân một tiếng."

Tuyết Tình ngơ ngác nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư : "Niệm Băng đã chết? Người không phải đang dối ta chứ. Hắn..." Mặc dù nàng vẫn có chút hận Niệm Băng, nhưng đột nhiên nghe Niệm Băng đã chết , ý nghĩ bi thương cũng không ngăn được dâng lên.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư thở dài một tiếng: "Cho dù nàng hoài nghi nhân phẩm của ta, cũng không nên hoài nghi tình huynh đệ giữa ta và Niệm Băng. Nàng nghĩ ta sẽ lấy chuyện sinh tử của hắn ra nói giỡn hay sao? . Còn có một việc ta cũng muốn nói cho nàng biết , Tình Tình, sợ là duyên phận thầy trò giữa chúng ta đã hết, từ nay về sau ta cũng không quay trở lại nữa."

Tuyết Tình thân thể rung động mạnh : "Người ... đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ sau khi cứu sống Niệm Băng người cũng không trở lại sao? Người, người không cần ta.... Cần đồ đệ này nữa?" . Đã quen có Gia Lạp Mạn Dịch Tư bên cạnh, trong lòng nàng không khỏi mọc lên cảm giác mất mát mãnh liệt. Tuyết Tình cắn môi, trong mắt lóe ra quang mang phức tạp, nàng đột nhiên phát hiện chính mình đã có chút không rời được nam nhân này.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khổ nói: "Không, không phải ta không cần nàng, chỉ sợ là nàng không cần ta mới đúng. Tình Tình, có chuyện ta vẫn gạt nàng, kể cả tên Long Hỏa này cũng là giả. Ta là thật tâm thích nàng, cả ngàn năm nay, nàng là người duy nhất đã động tâm tình của ta với nữ nhân. Nhưng mà nếu nàng biết thân phận chính thức của ta, có lẽ rất khó chấp nhận ." Nói tới đây, hắn không khỏi lộ ra sắc khí ảm đạm.

Tuyết Tình sửng sốt một chút, tâm trạng có chút tốt hơn , hiếu kỳ hỏi : " Thân phận người là gì? Người thấy ta có là người để ý thân phận con người người sao? . Cho dù người là tên khất cái, chỉ cần ta nghĩ rằng người tốt, ta cũng sẽ là đồ đệ của người . Đợi một chút, người vừa rồi nói vài ngàn năm là có ý tứ gì? Ta nghe không hiểu " .

Gia Lạp Mạn Dịch Tư hít sâu một hơi, cuối cùng hạ quyết tâm : "Tình Tình, ta sợ dĩ nói nàng sẽ không chịu nhận thân phận ta, là bởi vì ta tịnh không phải là nhân loại. Ta là một con rồng, một con hỏa long."

Về mặt Tuyết Tinh đầu tiên là ngốc trệ một chút, ngay sau đó, nàng đột nhiên cười ha hả. Tiếng cười như chuông bạc kia làm cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư trong lòng mất tự tin. "Có cái gì vui chứ ? Người là một con rồng sao? Ta còn là một con phượng. Người lại muốn ba hoa cái gì ? Muốn tranh thủ sự đồng tình của ta để ta lưu người lại sao? Hừ, ta cứ không lưu, người đi đi."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư có chút khổ tâm nói: "Tình Tình, ta nói là lời thật . Ta không có lừa nàng, sau này ta cũng không lừa nàng. Niệm Băng nguy hiểm trong sớm chiều, chúng ta lập tức liền phải rời khỏi nơi này." Vừa nói, hắn nâng tay mình lên. Trong hồng quang lấp lóe, cánh tay trong nháy mắt trở nên thô đại nổi căng lên bên ngoài y phục, dưới một mảnh hồng sắc lân phiến dày đặc hóa thành một cái long trảo.

Tuyết Tinh nụ cười cứng đờ, nhìn hình dáng nghiêm túc của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, lại nhìn bọn người Phượng Nữ một bên không hề kinh ngạc, nàng không khỏi thất thanh : "Người, người thật sự là một con rồng sao? Nhưng người như thế nào...."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư gật đầu, nói: "Không sai, ta là một con rồng, Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư mới là tên của ta, điểm này Niệm Băng cũng biết rõ ràng. Là Hỏa Long Vương cao quý, ta có thực lực tương đương Thần Hàng sư của nhân loại các người. Đồng thời dưới bí thuật của Long tộc, ta có thể biến thân thành người. Thân thể cấu tạo của ta và người không có chỗ gì bất đồng, có lẽ cũng chính là bởi vì như thế nên ta mới thích nàng . Ta biết đột nhiên nói ra mấy cái này khiến nàng rất khó tiếp nhận, nhưng cái này hết thảy đều là sự thật. Tốt lắm, điều phải nói ta cũng đã nói, tính toán như thế nào thì chúng ta cũng đoạn duyên phận thầy trò. Tình Tình, nếu như ta mang đến cho nàng phiền toái gì, Gia Lạp Mạn Dịch Tư ở chỗ này hướng đến nói lời xin lỗi. Chúng ta phải đi."

Tâm hắn rất đau, đau tựa giống như lúc trước mất đi Quang Minh Long Vương Dịch Mạn Đặc Đế. Làm ra sự lựa chọn gian nan thế này, nếu không phải bởi vì Niệm Băng đột nhiên gặp chuyện không may, chỉ sợ hắn cũng vô pháp hạ huyết tâm. Dù sao, vấn đề lớn nhất giữa hắn cùng Tuyết Tinh chính là chủng tộc bất đồng, một con rồng cùng một nhân loại thật sự có thể kết hợp một chỗ sao? Điểm này cả Gia Lạp Mạn Dịch Tư chính mình cũng không thể khẳng định. Dài khổ không bằng ngắn đau, hắn cũng phát hiện tình cảm của mình đối với Tuyết Tinh càng ngày càng sâu. Nếu lại tiếp tục như vậy, hắn không biết chính mình từ nay về sau còn có dũng khí đem sự thật nói cho Tuyết Tinh hay không. Mặc dù hắn ngay lúc đó trong lòng rất đau, nhưng ngược lại có một loại cảm giác được giải thoát.

Nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư hướng phía ngoài đi khỏi, Áo Tư Táp và Phượng Nữ đứng lên muốn theo hắn rời đi, Tuyết Tinh đột nhiên nói: "Chờ một chút."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư quay lại, sắc mặt hắn đã trở nên có chút lặng lẽ : "Tình Tình, tính tình của nàng cần phải sửa lại, nếu không không có ta ở đây, nàng rất dễ có chuyện. Phương pháp tu luyện ta dạy nàng nhất định phải tiếp tục tu luyện, đối với nàng sẽ có lợi ích rất lớn. Oa, Nàng làm gì." Hắn đang đau xót nói thì Tuyết Tinh đột nhiên chột lóe thân tới trước mặt hắn, nắm chặt hai má hắn.

Tuyết Tinh trong mắt lộ ra một tia mỉm cười : "Người thật là rồng sao? Biến thành người như thế này so với nhân loại chúng ta giống như đúc a! Rất thú vị. Người tại sao không nói sớm người là cái gì Hỏa Long Vương. Nếu sớm biết rằng người là rồng trong truyền thuyết, nói không chừng ta sớm có thể quyết định gả cho người rồi. Gả cho một Long Vương, thật sự là sự lựa chọn cũng không tệ."

Vừa nói, ánh mắt nàng hàm chứa tiểu ý nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư đang trở mặt trơ miệng . Đừng nói Gia Lạp Mạn Dịch Tư ngây ngốc, còn cả một bên Phượng Nữ, Lam Thần và Áo Tư Lạp cũng bị biến hóa bất ngờ này dọa nhảy dựng cả lên. Bọn họ ai cũng không nghĩ tới phản ứng của Tuyết Tinh lại có thể như thế này.

Cảm giác đau trên mặt dần dần tăng lên, Gia Lạp Mạn Dịch Tư rốt cục tỉnh táo lại. Hắn cũng không để ý đang bị Tuyết Tinh nắm mặt, cố nén sự cuồng hỉ trong lòng, dò hỏi: "Nàng nói là thật sao?" .

Tuyết Tinh mỉm cười, nói: "Như thế nào? Còn sợ ta hối hận a! Ta đã quyết định, từ bây giờ bắt đầu giải trừ thân phận sư phó của người. Người đã là Long Vương, thì phải bảo vệ ta, bắt quá...".

Gia Lạp Mạn Địch Tư trong lòng đang thống khổ cùng hưng phấn trở nên dị thường miễn cảm, vừa nghe Tuyết Tĩnh nói lại thay đổi, nhất thời khản trương lên : "Bất quá cái gì?" .

Tuyết Tĩnh nói: "Bất quá, người nếu nói mình là rồng, thì phải biết bay chứ. Nếu người nói không biết bay, ta lại không thừa nhận người là rồng."

"Bay? Biết, ta đương nhiên biết rồi, không cần nói biến trở về long thân, hình dáng nhân loại bây giờ của ta cũng có thể bay đó. Cái này dễ dàng, Tĩnh Tĩnh, nàng thật sự không chê ta sao ?"

Tuyết Tĩnh mỉm cười, nói: "Như thế nào? Chẳng lẽ người đã đổi ý, không muốn ta nữa ?. Ta nói cho xú long người biết, có thể xem là người muốn hay không cần ta cũng đều không được, từ nay về sau người đến nơi nào thì ta đi đến nơi đó."

"Trời ạ!" Gia Lạp Mạn Địch Tư làm ra một động tác khoa trương, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng : "Trời ạ, người không phải trêu cợt ta sao ! Sớm biết Tĩnh Tĩnh lại thích ta là rồng, ta đã sớm có thể thành công rồi."

Tuyết Tĩnh làm động tác nhéo lỗ tai hấn thuần thực, nói: "Tốt rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, không phải mau đi cứu Niệm Băng sao? Ta đi tới ba ba chào một cái, nói là cùng Linh nhi đi ra ngoài chơi mấy ngày, chúng ta có thể cùng đi. Ôi, được rồi, người cũng không nên nói cho cha ta biết người là rồng. Ta mặc dù có thể tiếp nhận, nhưng không có nghĩa là cha ta cũng có thể tiếp thụ được."

Gia Lạp Mạn Địch Tư tâm tình cực tốt , nói : "Phải, lão bà đại nhân vĩ đại. Cái khí chất vĩ đại của Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư từ nay về sau sẽ tặng cho nàng."

Tuyết Tĩnh nhéo trên cánh tay hấn, sau khi trừng mắt với hấn một cái rồi chạy ra khỏi phòng. Nhưng nàng lại cũng không có phản đối Gia Lạp Mạn Địch Tư xưng hô đối với mình như vậy. Kỳ thật, cũng không phải thân phận Long Vương của Gia Lạp Mạn Địch Tư đã động nàng, mà là thổ lộ của Gia Lạp Mạn Địch Tư. Mặc dù hấn là rồng, nhưng Tuyết Tĩnh trải qua đủ loại dĩ vãng, muốn tìm được tình yêu chính thức, chính bản thân nàng cũng phải nỗ lực.

Một lúc sau, Gia Lạp Mạn Địch Tư lại biến thân thành cự long, dẫn mọi người bay khỏi Băng Tuyết thành. Cùng bọn họ rời đi đã có thêm hai người : Tuyết Tĩnh và Long Linh. Long Linh vẫn như cũ bị vây trong hôn mê, Gia Lạp Mạn Địch Tư cũng mặc kệ Long Trí có đồng ý hay không, căn bản là không nói cho hấn biết, trực tiếp dẫn Long Linh cùng ly khai. Mặc dù trên lưng ngồi năm người, nhưng tốc độ Gia Lạp Mạn Địch Tư một chút không giảm. Tuyết Tĩnh ngồi ở gần nhất phía trước, nên hấn cố ý khoe khoang, cố ý đem tốc độ tăng lên đến cực hạn, toàn thân tản ra một màn hào quang hỏa hồng sắc bảo vệ mọi người, khiến cho gió không thể thổi tới bọn họ.

Lần đầu tiên bay vào không trung, lại ngồi trên lưng con rồng yêu mến của mình, Tuyết Tĩnh hồ to thỏa nguyện, hết sức phân khởi hoan hô không ngừng. Có nàng khuấy động không khí, nên người trầm mặc như Phụng Nữ và Băng Vân cũng thoáng buông lỏng tâm tình một chút. Dưới tình huống Gia Lạp Mạn Địch Tư cấp bách bay không tiếc năng lượng, nên trong thời gian ngắn ngủi một ngày thời gian, bọn họ đã đi tới biên giới Hàn Lĩnh giữa Băng Nguyệt đế quốc và Lãng Mộc đế quốc.

Xa xa, Tuyết Tĩnh thấy không trung lơ lửng sáu đám hào quang màu sắc rực rỡ. Khoảng cách dần dần gần, nàng thấy được rõ ràng sáu đám ánh sáng màu kia dĩ nhiên đều là sáu con cự long giống Gia Lạp Mạn Địch Tư. Trên đường trở về, Gia Lạp Mạn Địch Tư đã dùng phương pháp của Long tộc thông tri cho bọn người Tập Tiệp Áo Tây Tư. Phán đoán bọn họ sắp trở về, nên chúng Long Vương đồng thời ra đón.

Đôi cánh hỏa hồng sắc mở ra, thế bay tới trước của Gia Lạp Mạn Địch Tư trong nháy mắt giảm bớt. Hấn ngừng lại ngoài trăm trượng trước mặt sáu Long Vương, cúi đầu nói: "Ta đã trở lại "

163. Chương 162: Biện Pháp Của Long Thân

" Gia Lạp Mạn Địch Tư, người có phải là đã quên trách nhiệm của mình rồi không. Niệm Băng có ơn lớn đối với Long tộc của chúng ta, người đại diện cho chúng ta đi theo hấn là phải bảo vệ hấn, sao lại để xảy ra

sự tình thế này.”

Đối mặt với sự chất vấn của Tạt Tiệp Áo Tây Tư, Gia Lạp Mạn Địch Tư khổ sở nói:

” Việc này quả thật là lỗi của ta, ta nguyện ý chịu mọi sự trừng phạt.”

Địch Mạn Đặc Đế một mặt muốn giảng hòa, nói:

” Trừng phạt gì thì để sau hãy nói, trước hết cứu Niệm Bằng mới quan trọng hơn. Ồi, xem ra người mang đến không ít bằng hữu đó, chúng ta cũng nên giới thiệu về mình một chút. Ta là Quang Minh Long vương Địch Mạn Đặc Đế, là mẫu thân của Áo Tư Tạt.”

Vừa nói, nàng vừa vung vẩy chiếc đuôi rồng, thúc khê vào Tạt Tiệp Áo Tây Tư đang tỏ vẻ rất nghiêm nghị

Có thể khiến cho đường đường là Hắc Ám Long Vương hoàn toàn không có biện pháp gì, có lẽ cũng chỉ có Quang Minh Long Vương, bắt đắc dĩ hần đành lắc đầu nói:

” Ta là Hắc Ám Long Vương Tạt Tiệp Áo Tây Tư.”

Tạt Tiệp Áo Tây Tư vừa dứt lời, nhân tiện nghe được một giọng nói đầy vẻ gấp gáp vang lên:

” Các vị tiểu thư xinh đẹp, ta chính là Không Gian Long Vương anh tuấn tiêu sái, phong lưu hào hoa, ngọc thụ lâm phong, cao lớn uy mãnh Tạt Áo Địch Lý Tư, đến nay chưa lập gia đình, có thể biến hóa thành hình dáng hoàn toàn giống hết loài người. Á!”

Trong hào quang màu vàng đất, hần bị cái cánh rồng thật lớn hất văng, bay thẳng ra bên ngoài

Lắc lư cái bụng phệ bự nhất trong đám Long Vương, Bàn Tử phảng phất như thể đã chưa hề làm cái gì cả

” Phượng Nữ, nàng lại trở về nữa rồi, chúng ta cũng coi như là người quen cũ, ta là Thổ Long vương Mạt Mạt Lưu Tạt Tư.”

Tuyết Tĩnh bật cười nói:

”Nghe giọng nói của người rất là quen a! Không phải lúc trước người cùng Gia Lạp Mạn Địch Tư kéo đến Thanh Phong trai của chúng ta ăn uống hết cái này đến cái đó sao, tên Đại Bàn Tử kia.”

May mắn bây giờ Bàn Tử đang mang hình rồng nên không thể nhìn ra nét mặt, xấu hổ ho khan một tiếng:

” Tuyết Tĩnh tiểu thư thật đúng là tinh tường a! Bất quá, Bàn Tử ta chỉ là ăn no rồi hét lớn thôi. Không giống như cái tên nào đó đến cả trái tim của tiểu thư cũng muốn lừa gạt lấy.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư tức giận nói:

” Thế nào? Ta biết nhà người là đang đồ kị mà. Bốn Long Vương là dùng tám chân tình để cảm động Tĩnh Tĩnh, người có ghen tỵ thì cũng chẳng có tác dụng gì đâu.

Nhìn cái hình dáng tròn quay của người kia, muốn tìm được lão bà có lẽ chỉ có thể đợi đến kiếp sau thôi.”

Thanh sắc long lân lóng lánh. Một âm thanh lịch sự vang lên:

” Các nàng khỏe chứ. Ta là Phong Long Vương Tạt Tư Địch Lý Tư.”

Theo sát hần là âm thanh lạnh như băng của một người:

” Ta là Băng Long Vương Tát Tát Tây Tư.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, nói:

”Cuối cùng là ta, Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư.”

Phượng Nữ biết, tính mạng của Niệm Bằng có thể quay trở về được hay không còn phải dựa vào bảy vị Long Vương trước mặt này. Vội vàng cung kính đáp lễ:

” Phượng Nữ ra mắt các vị tiền bối.”

Lam thần đã hướng về bảy vị Long Vương cúi đầu nói:

” Lam thần ra mắt các vị tiền bối.”

” Mụ mụ.”

Áo Tư Tập trên lưng Gia Lạp Mạn Dịch Tư, nhảy dựng lên, hấn với Niệm Băng cùng chung một thân thể, căn bản là không có năng lực để bay, nhưng hấn bây giờ không có tí gì lo lắng.

Hào quang màu vàng long lánh, tựa như Áo Tư Tập đã đoán trước được vậy, Dịch Mạn Đặc Đế vững vàng đặt hấn ở trên chính lưng mình, mỉm cười nói:

”Con à! Sao lại nghịch ngợm như thế chứ.”

Áo Tư Tập có chút kích động nói:

”Mụ mụ, ta rất nhớ người, người và ba ba vẫn khỏe đó chứ?”

Trong đôi mắt to lớn kia của Tập Tiệp Áo Tây Tư toát ra một tia quang mang kì dị, trầm giọng nói:

” Tốt lắm, về nhà trước đi rồi hấn nói, chúng ta phải nghĩ cách cứu Niệm Băng mới được.”

Chúng Long Vương nhanh chóng dẫn những vị tân khách về nhà của Quang Minh Long Vương và Hắc Âm Long Vương, bảy vị Long Vương đã biến hóa thành hình người.

Bọn họ không có một chút chậm trễ nào, sau khi đã an bài nơi chốn cho Tuyết Tĩnh, Phượng Nữ, Băng Vân cùng Long Linh đang trong cơn mê man, liền tiện thể dẫn theo Áo Tư Tập tiến vào trong động, đồng thời ở phía ngoài cũng đã bố trí bảy tầng cấm chế cường đại để phòng ngừa ngoại nhân xâm nhập.

Tiến vào trong động, Tập Tiệp Áo Tây Tư tỏ ra khá bình tĩnh. Đột nhiên hấn lạnh lùng của cất tiếng nói:

” Tập Tập, ngươi biết tội chưa?”

Áo Tư Tập như cứng đờ ra:

” Ba, con đã làm gì sao?”

Dịch Mạn Đặc Đế nén giận nói:

” Chàng làm cái gì vậy hă! Hài nhi vừa mới trở về, chàng sao lại bắt đầu giáo huấn nó nữa rồi.”

Thái độ Tập Tiệp Áo Tây Tư lần này cũng không vì lời khuyên bảo của thê tử mà thay đổi, thanh âm của hấn đột nhiên bằng lãnh một cách dị thường:

” Nói đi, ngươi đã theo ai mà học được Long Thần Tâm quyết?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ có Quang Minh Long Vương Dịch Mạn Đặc Đế biến sắc, sắc mặt của năm vị Long Vương khác cũng đã thay đổi. Phải biết rằng, Long thần tâm quyết, chỉ khi nào đạt được thực lực của Long thần mới có thể tu luyện cái Long tộc chí cao tâm pháp này. Dựa theo quy củ của Long tộc, nếu có ai học trộm Long thần tâm quyết, kết quả chỉ có một, đó là hủy diệt. Hơn nữa phải là bản nguyên Long phách của Long tộc trực tiếp hủy diệt.

Mấy vị Long vương khác có lẽ không cảm nhận được, nhưng dưới thân phận kế thừa Long vương, Tập Tiệp Áo Tây Tư. hấn đã bắt đầu tu luyện Long thần tâm quyết một đoạn thời gian. Nhờ vào thực lực mạnh mẽ của bản thân ở trên đại lục này, đem Long Thần tâm quyết tu luyện đến cảnh giới của tầng thứ ba, thực lực mặc dù biến hóa không lớn, nhưng lấy sự kiên định làm trụ cột mà cấm xuống, đã trở nên càng thêm phần mạnh mẽ.

Lúc Áo Tư Tập vọt lên lưng Dịch Mạn Đặc Đế cũng là lúc Tập Tiệp Áo Tây Tư giật mình cảm nhận được Áo Tư Tập chỉ bay lên thôi thế nhưng đã đồng dạng có được khí tức của Long Thần tâm quyết. Hơn nữa, Long Thần tâm quyết của hấn không kém mình, đã đạt tới trình độ tầng thứ 3.

Tập Tiệp Áo Tây Tư xuất thân từ Hắc Âm Long tộc, Long Thần đã chẳng kể đến thân thể của hấn, bình thần truyền thân phận kế thừa nhất mạch Long Thần cho hấn, cho dù có là con của chính mình phạm phải lỗi lầm thì hấn cũng buộc phải công tư phân minh.

Dịch Mạn Đặc Đế tiến lên từng bước, giữ chặt Áo Tây Tư:

” Tạt tạt, nói cho ba con biết, con không có học trộm Long Thần tâm quyết đúng không? Con phải biết rằng, cái này chính là phạm vào tử tội đó!”

Áo Tư Tạt nhìn trộm về phía cha mình, mặc dù trong mắt Tạt Tiệp Áo Tây tư tràn đầy tức giận, nhưng ở trong sâu thẳm đôi mắt đó, lại toát ra vẻ bi thương sâu sắc. Hắn chậm rãi gật đầu nói:

” Thôi được rồi! Con quả thật đã học Long Thần Tâm quyết. Bất quá, con cũng là do trong lúc vô ý mà học được, sau đó đến khi con bắt đầu tu luyện, mới biết đó là bí mật bất truyền của Long tộc, dù muốn dừng lại cũng không được nữa.”

Lập tức, hắn lúc này mới nói hết từ đầu đến cuối, từ thời điểm lúc mà bảy vị Long vương truyền năng lượng đến khi nhìn coi bí mật trong lòng bọn họ, rồi đến chuyện làm thế nào mà học được Long Thần tâm quyết, một lượt nói hết ra.

Quả thật, Áo Tư Tạt đã đạt tới tầng thứ ba của Long Thần tâm quyết. Cái này không phải là do thực lực của hắn mạnh hơn so với Tạt Tiệp Áo Tây Tư.

Theo tầng thứ nhất tăng lên tới tầng thứ hai là bởi vì Thiên Nhân huyết của Niệm Bằng được đề thăng, cùng với việc Lệ Trung huyết được khai mở, tạo ra cho hắn một thời cơ cực tốt. Mà theo tầng thứ hai đột phá lên tầng thứ ba, thì chính là bởi vì hôm nay Niệm Bằng sử dụng Thần Hành Thuật mà đạt được. Năng lượng của Áo Tư Tạt mặc dù quá dị, nhưng dù sao hắn cũng là đứa con của Quang Minh Long Vương cùng Hắc Ám Long Vương, bất luận là năng lượng Quang minh hay Hắc ám, cũng đều là thứ thích hợp nhất đối với hắn.

Do Thiên Sư Chi Lệ được ngưng kết nên dưới tác dụng của nguyên tố ánh sáng khổng lồ, cảnh giới của hắn nhân tiện cũng được đề thăng, chỉ là lúc ấy, hắn lại chìm đắm trong bi thương, rồi về sau cũng chỉ vừa mới phát hiện ra.

Lúc này, bị cha mình nhìn thấy được, hắn biết bản thân tất nhiên đã không thể giấu diếm nữa rồi.

Huyết sắc trên mặt Dịch Mạn Đặc Đế đã trở nên trắng bệch. Cho dù nàng có yêu thương đứa con như thế nào đi nữa, giờ cũng không dám làm ảnh hưởng đến quyết định của Tạt Tiệp Áo Tây Tư. Trong mắt hiện lên vẻ cầu khẩn nhìn trưởng phụ, nhưng Tạt Tiệp Áo Tây Tư lại nhắm mắt làm ngơ, cũng không nhìn nàng lần Áo Tư Tạt.

”Phạch” một tiếng, Áo Tư Tạt quỳ rạp xuống trước mặt Tạt Tiệp Áo Tây Tư:

” Là nhi tử của Quang Minh Long Vương cùng Hắc Ám Long Vương, con nguyện ý gánh chịu hết mọi việc mình đã làm. Cha, xin người xử phạt đi.”

Tạt Tiệp Áo Tây Tư thở dài một tiếng:

” Tốt, không hổ là con trai ta. Mặc dù ngươi là vô tâm chi thất (vô tình mà mắc phải lỗi lầm), nhưng dù sao cũng đã phạm phải tộc quy của Long tộc. Hài tử, ngươi hãy yên lòng mà ra đi ”

Vừa nói, hắn vừa chậm rãi vươn tay phải của mình ra.

Dịch mạn Đặc Đế bỏ nhào tới trước người Áo Tư Tạt, kích động nói :

” Chàng thật sự muốn giết chính đứa con của mình sao? Vậy chàng cũng giết cả ta đi.”

Nàng không thể ngăn cản chồng mình, nhưng nàng càng không muốn đứa con của mình đi tìm cái chết. Ôi! Phải mất bao công sức mới có được Áo Tư Tạt, Áo Tư Tạt vừa mới sinh ra đã mất đi thân thể, việc này khiến cho Dịch Mạn Đặc Đế đối với đứa con này cực kỳ thương yêu.

Tạt tiệp Áo Tây Tư con mắt mở to, ánh mắt của hắn thể nhưng đã ươn ướt:

” Dịch Mạn Đặc Đế, nàng đứng lên đi, Long thần đại nhân tín nhiệm ta như thế, ta thế nào mà có thể làm theo ý mình đây!”

” Này, này, này!!!Ta nói, Tạt Tiệp Áo Tây Tư, ngươi đừng hiểu nhầm được không.”

Toàn thân Gia Lạp Mạn Dịch Tư đứng ở bên cạnh, hồng quang chọi lóe, che ở trước người Tạt Tiệp Áo Tây Tư.

Tạp Tiệp Áo Tây tư sừng sốt nói:

” Người định làm gì? Gia Lạp Mạn Địch Tư, ta biết ý tốt của người, nhưng lần này, ta buộc phải công tư phân minh. Tộc quy bốn tộc, quyết không để cho xâm phạm.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười hắc hắc, nói:

” Người trước tiên hãy nghe ta nói cho hết cái đã. Ta cũng không phải là muốn ngăn cản người.

Cũng được, việc học trộm Long Thần tâm quyết là tử tội, lúc trước ta đã từng nghĩ tới muốn học trộm một ít. Bất quá, còn chưa có lá gan đó, không nghĩ tới Tạp Tạp thế nhưng đánh bậy đánh bạ cũng học được. Khá lắm!! Khá lắm, cái tên tiểu tử này rất có tiền đồ a!”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư giận dữ nói:

” Gia Lạp Mạn Địch Tư, người đừng có ở trước mặt ta nói lời vô ích.”

Phải tự mình xử tử nhi tử thân sinh đã làm hấn đủ mùi khó chịu rồi.

Gia Lạp Mạn Địch Tư mỉm cười nói:

” Ta nói đương nhiên không phải vô nghĩa, Tạp Tiệp Áo Tây Tư, ta hỏi người, học trộm Long Thần tâm quyết có phải đại sự của bốn tộc?”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư vuốt cằm nói:

” Đương nhiên, đây là tội lớn.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói:

” Ta biết người thiết diện vô tư. Bất quá, đây vốn là đại sự, người tựa hồ còn chưa có quyền quyết định mà! Lão ba ta đã xác định người là người kế thừa Long thần, nhưng giờ người cũng chưa phải là Long Thần chính thức, người không thể sử dụng quyền lực của Long Thần được.

Vận mệnh của Tạp Tạp, phải do đích thân Long thần quyết định mới đúng. Huống chi, bây giờ Tạp Tạp cùng Niệm Băng cùng chung một cơ thể, đối với chúng ta hiện tại quan trọng nhất chính là phải cứu sống Niệm Băng, người có đại ân đối với Long tộc của chúng ta. Nếu người trừng phạt con mình mà khiến cho Niệm Băng cả một tia hi vọng sống lại cũng không còn nữa, người có thể gánh chịu nỗi trách nhiệm này sao?”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư do dự một chút, Gia Lạp Mạn Địch Tư cũng không hề trực tiếp muốn cầu tình cho Tạp Tạp, nhưng theo như lời hấn nói, mọi thứ đều vừa vặn khớp vào chỗ mấu chốt:

” này...”

Gia Lạp Mạn Địch Tư nghiêm mặt nói:

” Không cần do dự, bất luận là vì cứu Niệm Băng, hay là vì việc xử trí Tạp Tạp cùng phải do Long Thần đại nhân tự mình quyết định. Tốt lắm, chúng ta cũng chỉ có lại phải mời gọi ngài ấy đến mới được.”

Địch Mạn Đặc Đế nhìn Gia Lạp Mạn Địch Tư tỏ vẻ cảm kích, mặc dù vận mệnh Tạp Tạp khó bề dự liệu, nhưng ít ra bây giờ cũng không cần phải chết nữa. Cả Tạp Tiệp Áo Tây Tư cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hấn cũng không trách Gia Lạp Mạn Địch Tư châm trọc mình, ngược lại trong lòng thâm cảm kích, gật đầu nói:

” Được rồi! Mọi chuyện đều để cho Long thần đại nhân tới quyết định vậy!”

Áo Tư Tạp tự thối lui sang một bên, bảy vị Long vương thay đổi phương vị một chút, bọn họ làm thành một vòng, lấy Quang Long Vương Địch Mạn Đặc Đế làm trung tâm, đồng thời nâng tay phải lên.”

Tạp Tiệp Áo Tây tư cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, bắn ra một giọt máu tươi, trong miệng đồng thời phát ra một tiếng rống ngâm rồ to:

” Ta, Hắc Ám Long Vương Tạp Tiệp Áo Tây tư, lấy máu tươi của mình làm vật dẫn, Long lực tồn tại trong bóng đêm à! Thức tỉnh đi.”

Gia Lạp Mạn Địch Tư cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, bắn ra một giọt máu tươi:

” Ta, Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư, lấy máu tươi của mình, long lực tồn tại trong hỏa diễm à! Thức tỉnh đi.”

Tát Tát Lí Tư cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, bắn ra một giọt máu tươi:

”Ta, Băng Long Vương Tát Tát Lí Tư, lấy máu tươi của mình, long lực tồn tại trong hàn băng tồn tại à! Thức tỉnh đi.”

Bàn Tử cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, bắn ra một giọt máu tươi, ” Ta, Thổ Long Vương Mạt Mạt Lưu Tập Tư, lấy máu tươi của mình, long lực tồn tại trong lòng đất à! Thức tỉnh đi.”

Tập La Địch Lí Tư cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, bắn ra một giọt máu tươi:

” Ta, Phong Long Vương Tập La Địch Lí Tư, lấy máu tươi của mình, long lực tồn tại trong gió à! Thức tỉnh đi.”

Tập Ngạo Địch Lí Tư cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, bắn ra một giọt máu tươi:

” Ta, Không Gian Long Vương Tập Ngạo Địch Lí Tư, lấy máu tươi của mình, để long lực trong không gian tồn tại à! giác tỉnh đi.”

Cuối cùng, Địch Mạn Đặc Đế cắn ngón giữa bàn tay phải của mình, bắn ra một giọt máu tươi, trong miệng đồng thời phát ra một tiếng rồng ngâm rõ to:

” Ta, Quang Minh Long Vương Địch Mạn Đặc Đế, lấy máu tươi của mình, long lực tồn tại trong quang minh à! Thức tỉnh đi.”

Theo chú ngữ xuất hiện, quần áo do năng lượng huyền hóa mà thành ở trên người bảy vị Long vương đồng thời biến mất, mà thay vào đó chính là hào quang bảy màu lóng lánh của long lân. Hào quang bảy màu đồng thời phóng ra, bảy giọt máu tươi đỉnh điểm dung hợp ở trong không trung. Lúc này, bảy vị Long vương thức dậy cũng không phải tuyệt đối chỉ là lực lượng của chính mình nữa, mà toàn bộ là long lực.

Bảy giọt máu tươi do long lực rót vào ngưng kết cùng một chỗ, trên người thất long vương đều tự tỏa ra một hệ quang diễm đặc trưng cho riêng mình, bọn họ đồng thời lấy ngôn ngữ của rồng thấp giọng ngâm xướng. Máu ở trong không trung dung hợp cùng một chỗ, dần dần xảy ra biến hóa.

Địch Mạn Đặc Đế ngâm dài một tiếng, quang mang màu trắng sữa trong nháy mắt bao trùm lấy đám máu. Đám máu dung hợp phẳng phát như dưới sự bao phủ của ánh sáng mà bắt đầu phát triển bình thường, diện tích máu đỏ bao phủ nhất thời được mở rộng, thế nhưng bao bọc xung quanh một khối màu đỏ là tiểu lục mang tinh.

Bảy vị Long Vương đồng thời vây xung quang, lấy cái hào quang huyết sắc đó làm trung tâm

Thanh âm ngâm xướng của bọn họ trở nên ngày càng cao hơn, tràn ngập khí tức trang nghiêm, đem long lực mệnh mệnh xâm chuỗi rồi hoàn toàn phong tỏa cả huyết động, một tia khí tức quái dị phát phơ lan tỏa, một luồng hơi thở quái dị từ từ bay lên.

Ánh sáng thánh khiết, hắc ám âm u, không gian biến ảo, thổ trầm ổn, phong rì rào, hỏa gầm thét, băng than thở, bảy thứ khí tức ma pháp nguyên tố đều được hình thành ở bên trong lục mạng tinh ngay tại đám long huyết kia, dần dần hiện rõ ra

Thất long vương đồng thời quỳ xuống, cao giọng hô hoán:

” Lấy Long lực của ta làm vật dẫn, Long thần đại nhân cao quý à! Xin hãy nghe lời thổ lộ của chúng ta, giác lâm đi!”

Hào quang Lục mạng tinh đỏ như máu trong nháy mắt đại phóng. Trong năng lượng mệnh mệnh, lục mạng tinh từ từ rơi xuống, khiến cho hào quang chỉ trong nháy mắt đã bao phủ mặt đất, một cổ hào quang màu trắng nhu hòa cứ thế mà bốc lên.

Vầng sáng màu trắng kia nhìn sơ qua giống như băng phần bình thường, thế nhưng thân thể của bảy vị Long Vương dưới tác dụng của vầng sáng đó lại phiêu nhiên bay lên, hướng các phía xung quanh đáp xuống.

Phạm vi của vầng sáng trong nháy mắt khuếch đại đến mọi ngõ ngách trong phương viên năm trượng, hào quang dần dần trở nên phai nhạt. Một tia trầm thấp nhưng có áp lực cực lớn dần xuất hiện, áp lực cũng không phải một lần tăng lên đến cực hạn, mà từ từ mạnh dần lên.

Lấy Hắc Ám Tụ Tập Tiếp Áo Tây Tư làm đầu, hào quang lóng lánh trên người bảy vị Long vương, lần lượt tăng thêm vài phần để chống đỡ với áp lực đang ngày càng mạnh này. Nhờ sự hợp lực của bảy vị Long vương, lấy huyết mạch làm vật dẫn, bọn họ lại một lần nữa thức tỉnh người thống trị cao nhất của Long tộc ở trên Thần chi đại lục xa xôi- Long thần.

Một tiếng thở dài trầm thấp theo bên trong hào quang màu nhũ trắng truyền ra, thân ảnh của Long Thần dần theo hào quang hồng kim sắc chậm rãi hiện lên:

” Đám hài tử của ta, sao nhanh như vậy đã lại kêu gọi ta nữa rồi , chẳng lẽ là có tin tức gì của Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình sao?”

Tụ Tập Tiếp Áo Tây Tư cung kính nói:

” Long thần đại nhân tôn kính, chúng con cũng bắt đầu dĩ mới gọi ngài về. Bây giờ vẫn chưa có tin tức của Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, chúng con vẫn đang một mực chờ đợi. Nhưng người cứu chúng con lần trước lại xảy ra chuyện. Hẳn vì giúp bằng hữu của mình, một lần nữa phục hồi lại trái tim bị tổn thương, nên lại sử dụng ma pháp nguyên rửa tính mạng kia, khiến cho sanh mệnh lực hoàn toàn mất đi. May mắn là Thiên Nhân huyết của hắn đã tăng lên đến Trung Kỳ cảnh giới, lúc này mới chưa hoàn toàn chết đi, vẫn còn một tia linh hồn sót lại, được lưu giữ ở bên trong Thiên Nhân huyết. Chúng con không có biện pháp giúp hắn sống lại, cho nên, chỉ còn cách thỉnh cầu sự trợ giúp của ngài.”

Long thần trầm ngâm nói:

” Cái này thật phiền toái a! Nguyên rửa thân mình đúng là ma pháp cực kỳ tà ác, sau khi Niệm Băng sử dụng lần trước, cơ duyên xảo hợp cùng hài nhi của các người long phách dung hợp cùng một chỗ, mới có thể hóa nguy thành an. Nhưng sức sống của rồng mặc dù cường đại, thì dù sao cũng là giống như loài người, ở trên một tình huống cực kỳ đặc thù, không thể có khả năng phục hồi lại. Hơn nữa, hắn liên tiếp hai lần nguyên rửa tính mạng, đã khó có khả năng được thêm một lần cơ hội nữa.

Việc này quả thật quá phiền toái đó! Tụ Tập Tiếp Áo Tây Tư, không phải ta đã dặn dò phải bảo vệ hắn rồi sao? Sao lại để ra nông nổi thế này?”

Không đợi Tụ Tập Tiếp Áo Tây Tư mở miệng, Gia Lạp Mạn Dịch Tư đã cướp lời nói:

” Long thần đại nhân, chuyện này nên trách ta, vốn là do ta bảo vệ Niệm Băng, nhưng sự tình loại này, ta khó mà cứu vãn. Nếu có thể chia bớt tính mạng của ta để cứu sống hắn, ta đây tuyệt không do dự. ”

Thanh âm của Long Thần trở nên nghiêm túc:

” Người nghĩ sao mà đơn giản vậy. Gia Lạp Mạn Dịch Tư, chuyện xử phạt người trước tiên chưa cần nói vội. Thân thể Niệm Băng ở đâu, ta muốn biết tình trạng của hắn bây giờ, xem còn có cách nào không.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư vội vàng dạ một tiếng, không đợi hắn mở miệng, Áo Tư Tụ Tập thân tựa như tia chớp đã tới ở trước người chúng Long vương, quỳ rạp xuống đất, cung kính nói:

” Áo Tư Tụ Tập tham kiến Long Thần đại nhân.”

Thân ảnh kim hồng sắc kia của Long thần chợt phình lớn hơn một chút, âm thanh hiền lành vang lên:

” Người đúng là đứa nhỏ của Tụ Tập Tiếp Áo Tây Tư và Dịch Mạn Đặc Đế đó ư, khí tức năng lượng của người quả nhiên rất đặc thù,.. A...”

Tụ Tập Tiếp Áo Tây Tư biết Long thần đã cảm nhận được, mặc dù bây giờ chỉ là thần thức của Long thần xuất hiện, nhưng với năng lực cường đại của Long thần không thể nào không cảm nhận được khí tức trên người Áo Tư Tụ Tập, Tụ Tập Tiếp Áo Tây Tư trầm giọng nói:

” Long thần đại nhân, ta còn có chuyện cần bẩm báo ngài, hài nhi của ta cùng với Dịch Mạn Đặc Đế tiên thiên thể nhưng có được năng lực độc tâm.

Vào lúc mà chúng ta liên thủ giúp hấn tiến hóa, hấn đã từ ta học trộm Long Thần tâm quyết, đây là điều tối kị của bốn tộc, xin mời Long thần đại nhân xử trí, Tạp Tiệp Áo Tây Tư không một câu oán hận.”

Long thần trở nên trầm mặc, thật lâu sau, hấn mới thở dài một tiếng nói:

” Có lẽ đây là ý trời a. Tạp Tiệp Áo Tây Tư, ta có thể cảm nhận được nỗi thống khổ trong lòng người. Người cùng Dịch Mạn Đặc Đế đã trải qua vô số kiếp nạn mới có thể chính thức nên duyên vợ chồng, lại thật vất vả mới có được một đứa con như vậy...”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư trong mắt hắc quang chợt hiện, cung kính nói:

” Không, Long thần đại nhân, tộc qui không thể làm trái. Mặc dù thân là người kế thừa Long thần, ta tuyệt không có lòng riêng, xin ngài cứ xử lí công bằng.”

Long thần mỉm cười nói:

” tộc quy là vật chết, nhưng chúng ta lại là người sống. Học trộm Long thần tâm quyết là tối kị của bốn tộc, nhưng nghĩ sâu hơn mà nói, đứa nhỏ của các người bây giờ không tính là thành viên của bốn tộc, hơn nữa hấn cũng không có ý học trộm, cho dù muốn xử trí, cũng phải chờ sau khi hấn trọng ngưng long thể rồi hấn nói. Nếu đến lúc đó hấn có thể trải qua khảo nghiệm của bốn tộc, trở thành người mạnh nhất trong Long tộc. Vậy, sau người, hấn sẽ trở thành người kế thừa Long thần.

Năng lượng của Áo Tư Tạp rất khác lạ, Long tộc của chúng ta tồn tại trên thế gian không biết đã bao nhiêu năm, nhưng trường hợp của hấn cũng là lần đầu tiên xuất hiện. Có lẽ, ở dưới sự lãnh đạo hấn Long tộc sẽ trở nên cường đại hơn. Chẳng lẽ người không phát hiện, Long Thần tâm quyết của hấn đã tiến vào cảnh giới của tầng thứ ba rồi sao? Căn cơ và thực lực của hấn, chỉ có thể dùng hai chữ kì tích để hình dung mà thôi.

Trên thế gian vốn không có chuyện gì là tuyệt đối xấu cả, người không cần phải nhiều lời, chuyện này ta sẽ xử lý.”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư trong lòng mừng rỡ, cho nên thanh âm của hấn cũng có phần run rẩy, cung kính hướng thần thức của Long thần bái lạy:

” Đa tạ Long thần đại nhân.”

Áo Tư Tạp vội vàng bái lạy theo cha. Hấn biết, mạng nhỏ của hấn tạm thời được bảo toàn.”

Thần thức kim hồng sắc của Long thần giờ đã đại phóng, đem thân thể của Áo Tư Tạp bao phủ hoàn toàn bên trong, Áo Tư Tạp toàn thân chấn động không thể chống đỡ nổi với năng lượng khổng lồ như thế, ý thức hấn một lần nữa trở về bộ vị ở trái tim Niệm Băng. Thần thức kia của Long thần vô cùng cường đại, trong chớp mắt đã đảo qua toàn bộ mọi góc ngách trong thân thể Niệm Băng, cuối cùng ngưng tụ tại một chỗ, tiến vào Thiên Nhân huyết nằm ở trong não Niệm Băng.

Thất long vương khẩn trương nhìn thân thể Áo Tư Tạp, nhất là Dịch Mạn Đặc Đế vừa mới từ trong bi thương khôi phục lại. Nàng đối với Long thần tràn ngập cảm kích, chỉ một câu hứa hột của Long Thần đã hóa giải tội lớn của đứa con, nàng âm thầm cầu nguyện, bây giờ chỉ hi vọng Niệm Băng có thể sống lại. Bởi vì nàng rất rõ, nếu Niệm Băng thật sự đã chết, Áo Tư Tạp trong thân thể Niệm Băng vĩnh viễn không thể tái tạo lại long thể.

Thời gian trôi đi, dường như đã trải qua một thế kỉ vậy, hào quang kim hồng chậm rãi từ trên người Niệm Băng lui dần. Thân thể Niệm Băng từ từ ngã xuống đất, mất đi hết thấy mọi khí tức, toàn thân được thay thế bằng một màu tro tàn.

Thanh âm của Long Thần có chút ảm đạm vang lên:

”Sự bá đạo của trớ chú quả nhiên ghê gớm, ngay cả ta cũng không thể một lần nữa trợ giúp thân thể của hấn khôi phục lại sức sống, xem ra bây giờ, chỉ còn có một biện pháp cuối cùng này.”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư nói:

”Long thần đại nhân, có cần ta làm gì không?”

Long thần nói:

” Đứa nhỏ Áo Tư Tập của các ngươi đã bị ta thu vào trong vòng thần thức. Với năng lực của chính hắn, có lẽ rất khó giải thích tính chất đặc biệt của năng lượng bản thân mình, ta đem hắn vào thần thức tu luyện một thời gian. Cũng là chỉ điểm cho hắn chút năng lực của bốn tộc, có lẽ đối với hắn sẽ tốt hơn.

Còn với Niệm Băng, cả ta cũng không có cách cứu hắn, bây giờ ta chỉ có thể đi cầu xin sự trợ giúp của các vị tiên bối kia mới được. Coi như là Long tộc ta vì ân tình của Niệm Băng mà báo đáp vậy. Nếu có thể cứu sống hắn, chúng ta không còn nợ gì hắn nữa.

Tập Tiệp Áo Tây tư, trong hắc ám khôi lỗi thuật có cái tối hậu khôi lỗi thuật tên là Cương Thi thuật, có thể khiến cho linh hồn người chết một lần nữa sống lại, cũng trở nên mạnh mẽ vô cùng. Bây giờ, ngươi hãy đem ma pháp đó dùng trên người Niệm Băng, đưa hắn thức tỉnh lại đi.”

Tập Tiệp Áo Tây Tư ngạc nhiên một chút, giật mình nói:

” Long Thần đại nhân, thật sự muốn dùng Cương Thi thuật sao? Phải biết rằng, một khi sử dụng ma pháp này, sẽ đem Niệm Băng hoàn toàn trở thành một thành viên trong tử linh địa. Có lẽ rất cuộc cũng không thể sống lại được. Hơn nữa, sau khi bị Cương Thi thuật làm phép, năng lực thân thể của hắn mặc dù tăng lên trên diện rộng, nhưng sẽ mất đi hết thảy mọi ma pháp, thêm vào đó Cương Thi thuật chỉ duy trì trong vòng có một năm, một năm sau, hắn sẽ hóa thành tro bụi mà đi. Có lẽ cho dù là thần thánh cũng vô pháp cứu chữa.”

Cương Thi thuật cũng đồng dạng là một trong các cấm kỵ trở chú, chỉ có người trong vòng một canh giờ sau khi chết mới có thể làm phép thành công. Hơn nữa, một khi thành công, thân thể Niệm Băng sẽ chính thức biến thành Cương Thi, không còn những năng lực của người nữa, mà chỉ có thể hoạt động dựa vào bản năng của cương thi.

Hơn nữa kết quả cuối cùng tất nhiên là hoàn toàn hủy diệt, cả linh hồn lạc ấn cũng bị hóa thành tro bụi. Nếu Cương Thi thuật kia mà dùng trên người Niệm Băng, quả thực không phải cứu hắn, mà ngược lại là đưa hắn đến chỗ hoàn toàn hủy diệt.

Long thần tự nhiên nhìn ra nghi hoặc trong lòng Tập Tiệp Áo Tây Tư, mỉm cười nói:

” Ngươi không cần phải nghĩ như vậy. Bây giờ thân thể của Niệm Băng vốn đã chết, nhưng thân thể của hắn dù sao cũng đã trải qua cải tạo của Long phách, cho dù tính mạng của hắn không thể khôi phục, cảnh tượng hủy diệt của Cương Thi thuật, một năm sau cũng sẽ không xuất hiện trên người hắn. Cho dù bây giờ sống dưới hình thái Cương thi, chung quy so với việc chết đi còn tốt hơn. Niệm Băng đã đạt tới Trung kỳ của Thiên Nhân huyết. Hơn nữa thân thể của hắn là rỗng, có thể biến thành tử cương thi, thì vẫn vĩnh viễn sống sót.

Với lại, ở tại phiên Ngưỡng Quang đại lục này, ta cho dù muốn cứu hắn, căn bản cũng không có khả năng. Cho dù chân thân của ta có đến Ngưỡng quang đại lục đi nữa, tính mạng của hắn cũng không thể khôi phục.

Bây giờ chỉ còn một biện pháp có thể thử xem, là phải đưa cho được hắn đến Long chi đại lục, mời một vị tiên bối chữa trị cho hắn.

Từ Ngưỡng quang đại lục đến Thần chi đại lục phải thông qua ma pháp truyền tống, vì thế phải cho Niệm Băng sống lại trước đã. Nếu không phải thần thức của ta không thể cùng hắn tương tiếp, thì sao có thể đưa hắn đi đây. Cương Thi Thuật mặc dù tà ác, nhưng cũng không phải không thể phá giải. Chờ hắn đi đến trên Long chi đại lục, ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.

A! Chỉ cần vị tiên bối kia chịu ra tay cứu hắn, sẽ có tới năm phần cơ hội khôi phục nguyên trạng cho hắn, thậm chí có thể tìm được một ít chỗ tốt nào đấy.”

Tập Tiệp Áo Tây Tư lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi hắn biết, linh hồn của Áo Tư Tập cùng Long phách đã kết hợp làm một với thân thể của Niệm Băng, vấn đề lo lắng của Dịch Mạn Đặc Đế hắn cũng đã nghĩ đến:

” Được rồi! Xin Long thần đại nhân chờ trong chốc lát, ta sẽ thi triển cái Cương Thi Thuật này, để Niệm Băng khôi phục ý thức trước.”

Tiếng nói vừa dứt, sáu vị Long Vương khác đều lui về phía sau, lục sắc thải quang trong không trung ngưng kết thành một cái kết giới, đem Tạp Tiệp Áo Tây Tư cùng thần thức của Long thần bao bọc ở bên trong. Cương Thi thuật mặc dù không phải là ma pháp bậc nhất Thần Hàng thuật, nhưng cũng là một cái Hắc Ám ma pháp mười cấp phạm vi phúc xạ rất rộng, một khi thoát ra ngoài, có lẽ sinh vật ở trong đỉnh Hàn Lĩnh này đều gặp phải tào ương cực lớn.

” Hắc ám tồn tại cùng thế gian vĩnh hằng à! Ta lấy long chi phách kêu gọi năng lượng vô tận của người, đem Hắc Ám vô tận khiến cho sinh vật trước mắt chết đi, tử vong tràn ngập nhân gian, oan hồn cường thịnh khắp mặt đất.”

Thanh âm của hắn trở nên cao dần lên, từ ngôn ngữ của loài người chuyển dần sang long ngữ chú đặc biệt của Long tộc. Từng đạo khí lưu màu đen chuyển hóa thành màu đỏ sậm, theo long lân từ trong cánh tay phải của Tạp Tiệp Áo Tây Tư kia mà bao trùm lấy rồi phiêu nhiên xuất ra, hóa thành từng đạo tơ tằm hắc ám theo thất khiếu của Niệm Băng chui vào. Không phải làm dịu, mà là ăn mòn, Hắc ám từng chút, từng chút một ăn mòn cái thân thể đã không còn chút khí tức sự sống nào của Niệm Băng. Khiến thân thể hắn dần dần run rẩy đứng lên.

Mỗi một lần run rẩy, lỗ chân lông đều tản mát ra một tầng huyết vụ, cương thi phải dùng đến máu của người khác để duy trì năng lực của bản thân, nhưng thân mình lại không hề có chút máu tươi nào.

” Lên”

Tạp Tiệp Áo Tây Tư khẽ quát một tiếng, thân thể Niệm Băng đứng lên thẳng tắp. Dưới sự không ngừng ăn mòn của khí tức hắc ám, thân thể hắn đã bắt đầu xảy ra biến hóa, làn da vốn quang khiết ánh nhuận biến thành màu xám tràn ngập khí tức của tử vong, mười ngón tay trên bàn tay phải đã xuất hiện móng tay dài đến ba tấc màu đỏ sậm, mái tóc dài màu xám tung bay phía sau lưng dần biến thành màu đỏ sậm.

Dưới năng lượng hắc ám khổng lồ, từng làn phiến màu xám bao trùm làn da phía ngoài của hắn. Đang lúc này, Thiên Nhân của mi tâm xử Niệm Băng không hề báo trước đã mở ra, thất thải quang mang trong nháy mắt bộc phát, ngang ngang va chạm với năng lượng Hắc Ám của Tạp Tiệp Áo Tây Tư.

Tạp Tiệp Áo Tây Tư kêu lên một tiếng đau đớn, không khỏi phun ra một ngụm máu tươi. Hắn kinh ngạc phát hiện rằng Thiên Nhân của Niệm Băng mặt sau thể nhưng còn có năng lực bảo vệ chủ.

Khí tức tà ác màu đỏ sậm mang đến một tầng kim quang nhàn nhạt, trong thất thải quang mang mà Thiên Nhân huyết tung bay xuất ra lại bị năng lượng Hắc Ám mạnh mẽ của Long Thần tâm quyết đè nén, thân thể Niệm Băng dưới Cương Thi thuật cường đại rốt cục hoàn thành thay đổi cuối cùng. Hai mắt chậm rãi mở ra, đôi mắt vốn màu lam đã biến thành màu đỏ sậm, tràn ngập màu đỏ sậm chết chóc.

” Chung cực Hắc Ám à, còn tà ác lấy linh hồn, Thức tỉnh đi, Cương Thi Vương.”

Khí lưu màu đỏ sậm trên người Tạp Tiệp Áo Tây Tư giống như một đại chùy bình thường oanh kích thẳng vào bộ vị ở ngực của Niệm Băng, một vòng vàng sáng màu vàng từ ngực Niệm Băng phát ra. Làn phiến vốn bao trùm ở trên người tan ra trong cơ thể, một lần nữa biến thành làn da màu xám trắng, chỉ để lại phía dưới ngực một chút kim quang nhàn nhạt.

Gặp lại cảnh này, thần thức của Long Thần phát ra một tiếng ”à” nhẹ, lầm bầm lầu bầu nói:

” Hắn vậy mà đã mở ra Lệ Trung huyết. Xem ra, thân mình Niệm Băng quả là thiên phú kinh người.”

164. Chương 163 : Phục Sinh Cương Thi Vương Niệm Băng

Thi triển Cương thi thuật đối với Tạp Tiệp Áo Tây Tư mà nói cũng không phải gánh nặng gì, dù sao lão cũng là Hắc Ám Long Vương cường đại nhất trong bảy vị Long Vương. Nhưng mà Cương thi thuật thi triển có hai loại tình huống, thường gặp chính là thi thuật giả (người thi triển pháp thuật) hoàn toàn không chế cương thi, khiến cho nó dễ dàng sử dụng, loại phương pháp này là tương đối bình thường trong Cương thi thuật. Một loại khác là trực tiếp khôi phục linh hồn của bản thể cương thi, kể cả trí nhớ. Loại tình huống này mặc dù Hắc Ám năng lượng hao phí giống nhau, nhưng phải hao phí tinh thần lực hơn năm lần.

Tập Tiệp Áo Tây Tư lựa chọn dĩ nhiên là loại thứ hai, cho nên lão mới có thể gọi Niệm Băng là Cương Thi Vương. Hiện tại, sau khi thi triển toàn bộ ma pháp này, sắc mặt lão có vẻ hơi tái nhợt, hiển nhiên là kết quả của hao phí tinh thần lực quá độ. Lão than nhẹ một tiếng, hướng Niệm Băng nói: "Mặc dù ngươi còn chưa chết, nhưng cũng không sai biệt nhiều lắm."

Niệm Băng sững sốt một chút, giờ mới phát hiện thay đổi của chính mình. Hắn cảm giác rõ ràng thân thể tràn ngập sức mạnh, so với trước kia sức mạnh càng cường đại. Nhưng mà linh hồn lực của Áo Tư Tập tựa hồ đã biến mất, mà chính mình cũng lại không có một tia sinh mệnh khí tức. Toàn bộ cơ năng của thân thể hoàn toàn đình chỉ, trái tim không hề đập, hoàn toàn hãm vào đình trệ. Tử vong khí tức mãnh liệt khiến cho trong lòng hắn tràn ngập khí tức tà ác. Nếu không phải tinh thần lực khổng lồ vẫn còn, chỉ sợ hắn đã nhịn không được đã phải đi giết chóc. Thứ duy nhất khiến cho Niệm Băng cảm thấy còn tốt, chính là cái hình người mà tinh thần lực ngưng kết thành trong Thiên Nhân huyết còn tồn tại. Chỉ có điều hiện tại nó đã trở thành bầy sắc, tản ra ánh sáng màu nhàn nhạt, khiến cho tinh thần lực của mình tựa hồ trở nên càng cường đại so với trước kia.

"Ta, ta đây là làm sao vậy?" Niệm Băng nói có chút mờ mịt.

Gia Lạp Mạn Địch Tư tức giận nói: "Còn hỏi làm sao vậy ! Vì sao ngươi tới đây, lại còn sử dụng sinh mệnh nguyên rủa ? Chẳng lẽ ngươi không biết rằng như vậy sẽ khiến cho ngươi có hậu quả thành ra cái dạng gì hay sao? "

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói: "Đại ca, ta cũng không muốn làm như vậy. Nhưng tình huống lúc ấy ta căn bản không được lựa chọn, nếu không sử dụng Quang Minh hệ Thần Hàng thuật, có lẽ Băng Vân đã xong rồi. A, Băng Vân ? Còn Phượng Nữ và mẹ nuôi ta nữa ? Bọn họ thế nào rồi?" .

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: "Các nàng đều rất tốt. Niệm Băng, mau mau bái kiến tộc trưởng Long Thần đại nhân của Long tộc chúng ta đi." Nói xong, hắn đưa cho Niệm Băng một ánh mắt ra hiệu.

Lúc này Niệm Băng mới nhìn tới bên kia, có một đoàn kim hồng sắc hào quang tràn ngập khí tức uy nghiêm. Hắn vội vàng cung kính bái lạy : "Niệm Băng ra mắt Long Thần đại nhân, nhất định là Ngài đã cứu ta."

Một đoàn năng lượng nhu hòa nâng thân thể Niệm Băng lên : "Ngươi không cần cảm ơn ta. Gia Lạp Mạn Địch Tư nói không sai, ngươi quả thực đã rất hồ đồ. Ngươi bây giờ cũng không thể nói là thành công hồi phục, mà chỉ là trong Cương thi thuật của Tập Tiệp Áo Tây Tư khôi phục ý thức mà thôi. Nhưng mà bây giờ ngươi đã không phải là nhân loại nữa, nếu không thể một lần nữa khôi phục sinh mệnh lực, vậy ngươi vĩnh viễn cũng chỉ có thể là một cương thi."

Niệm Băng mỉm cười. Bởi vì hắn đã là cương thi chi thể, nụ cười trên mặt có vẻ có chút tà ác : "Có thể một lần nữa khôi phục ý thức đối với ta mà nói đã là may mắn. Cương thi thì làm cương thi vậy, chỉ ít như vậy ta còn có khả năng nhìn thấy cha mẹ, chung quy so với chính thức tử vong còn tốt hơn nhiều."

Tập Tiệp Áo Tây Tư nhíu mày nói: "Ngươi đã nghĩ thông suốt, nhưng chúng ta lại làm thế nào để ngươi biến thành hình dạng như vậy được chứ ? Long Thần đại nhân đã quyết định, phải đưa ngươi tới Thần Chi đại lục để chữa trị. Ở nơi đó, ngươi mới có thể chính thức khôi phục hình dáng ban đầu."

Niệm Băng trong mắt hồng quang chợt lóe, kích động nói: "Ta, ta còn có thể khôi phục lại hình dạng ban đầu sao? Ta...".

Long Thần thở dài một tiếng, nói: "Thế gian không có chuyện gì là không có khả năng, nhưng mà muốn khôi phục lại sinh mệnh lực để một lần nữa trở lại nhân loại, cũng không phải đơn giản. Ngươi sắp đối diện với vô số khảo nghiệm gian nan, ta có thể sắp xếp cho ngươi chỉ một cơ hội ; có thể bắt lấy cơ hội hay không, thì phải dựa vào chính ngươi."

Thanh âm của Long Thần rất hiền từ : "Hảo hài tử, tình cảm sâu đậm của ngươi không tiếc hy sinh bản thân mà thành toàn cho người khác, ta thấy rất hiếm có trong nhân loại. Ngươi đối với Long tộc chúng ta có đại ân, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực cứu ngươi. Thần thức vượt qua đại lục, ta không thể kiên trì thời gian quá dài. Bằng hữu của ngươi tựa hồ đang ở bên ngoài, ngươi đi tới chỗ bọn họ cáo biệt đi. Ta ở chỗ này chờ ngươi, rồi đi lần này, thời gian không dễ dự đoán."

Niệm Băng có chút sững sờ, quay đầu nhìn về phía Gia Lạp Mạn Địch Tư. Gia Lạp Mạn Địch Tư hướng

hắn gật gật đầu, nói: "Phượng Nữ, Băng Vân và Long Linh đều ở bên ngoài, người đi gặp các nàng đi. Ai .. " .

Sau khi thất long vương vừa vào động, Long Linh cũng đã tỉnh táo lại. Nàng phát hiện mình ở một địa phương lạ lẫm , không khỏi bị dọa nhảy dựng lên. Thân thể nàng dưới cái tạo của Thiên Sứ chi tâm dị thường dễ chịu, làn da càng trở nên trơn mịn, mái tóc dài màu tím như thủy tinh dệt thành sợi tơ nhẹ nhàng rủ xuống. Đôi mắt đẹp trở nên dị thường trong suốt, nàng cảm giác rõ ràng được vô số ma pháp nguyên tố chung quanh thân thể chuyển động vòng quanh . "A! Ta ở nơi nào" Long Linh chậm rãi ngồi dậy, thể giới xung quanh trở nên rõ ràng, cho dù bụi đất bay trong gió nàng cũng có thể nhìn thấy, cảm giác kỳ dị truyền khắp toàn thân.

"Chúng ta tại Hàn Linh, Linh Nhi", Tuyết Tinh giúp Long Linh đứng lên. Long Linh vừa thấy nàng, trong lòng nhất thời an tâm không ít, nàng cùng Tuyết Tinh từ nhỏ chính là hảo bằng hữu. Ngay sau đó, nàng lại thấy được Phượng Nữ tóc biến thành màu lam và cả Lam Thần tóc biến thành màu xanh thẫm. Không đợi nàng đặt câu hỏi, Phượng Nữ đã đem tất cả phát sinh lúc trước giải thích cho nàng nghe.

So với Phượng Nữ và Băng Vân, Long Linh hiển nhiên yếu đuối hơn nhiều. Khi nàng biết biến hóa của mình hiện tại là do Niệm Băng lấy sinh mệnh đổi lại để triệu hoán Thiên Sứ chi lệ, toàn thân nàng run rẩy sớm đã khóc. Nếu không phải có Tuyết Tinh dìu đỡ, có lẽ nàng đã ngã xuống đất. Long Linh tay chân lạnh như băng, trong đôi mắt tràn ngập khí tức bị thương. Nàng như thế nào cũng nghĩ không được, khi tương lai sắp thực hiện được ước mơ, thế mà lại gặp phải sự thay đổi như vậy. "Niệm Băng... Niệm Băng người thật sự đã chết sao? Người không cần Linh Nhi nữa sao?".

"Thực lòng xin lỗi" Lam Thần âm ấm nói: "Đều là bởi vì liên quan tới ta, mới khiến cho Niệm Băng biến thành tình trạng bây giờ."

Long Linh lắc lắc đầu, nức nở nói: "Mặc dù thời gian ta chân chính cùng Niệm Băng ở một chỗ không dài, nhưng mà ta lại có thể cảm nhận được hân dưới sự băng lãnh ẩn chứa một trái tim nóng. Hắn nhất định là chân tâm yêu người. Đối với địch nhân, hắn có thể so với bất luận kẻ nào cũng tàn nhẫn hơn ; nhưng đối đãi bằng hữu và người yêu, hắn so với bất luận ai cũng lương thiện. Cho dù để cho hắn lựa chọn lần nữa, hắn cũng sẽ làm như vậy. Làm như thế nào có thể trách người chứ? Tỷ tỷ, cảm ơn các người đưa ta tới nơi này. Tâm nguyện của cha ta đã hoàn thành, ta muốn cùng các người cùng thủ hộ bên cạnh Niệm Băng, bất luận là sống hay chết. Có thể chứ? " .

Phượng Nữ ôn nhu đem Long Linh ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài màu tím kia của nàng. "Linh Nhi, đừng khóc nữa. Hắn đã là duy nhất của chúng ta, chúng ta cùng đợi hắn nhé. Ta tin tưởng rằng hắn nhất định không nỡ chết. Cho dù là vì chúng ta, hắn cũng không nỡ, đúng không?" .

"Đúng ! Vì các lão bà yêu dấu của ta, ta lại như thế nào nỡ chết chứ." Thanh âm đùa cợt vang lên, một thân hình tràn ngập tử vong khí tức chậm rãi từ trong huyết động đi ra.

Khi Lam Thần vừa mới cảm giác được khí tức tử vong kia, phản ứng bản năng ngưng tụ ma pháp lực. Nhưng mà khi nàng nhìn thấy vẻ mặt cười cợt của Niệm Băng, vẻ mặt của nàng cứng lại. Niệm Băng trên người khoác tạm một cái ma pháp bào. Mặc dù hắn phát ra sắc khí đã thay đổi, màu sắc làn da hắn cũng thay đổi , thậm chí cả khí tức trên người cũng không hề giống như ánh dương quang trước đây . Nhưng trong đôi mắt đã biến thành màu đỏ kia, lại lộ ra nhãn thần dị thường quen thuộc với ba cô gái.

"Niệm Băng." Lam Thần bề ngoài lạnh như băng tựa hồ trong nháy mắt tan rã, dùng tốc độ nhanh nhất mà nàng có thể đạt lao về phía Niệm Băng. Nhưng mà nàng lại lao vào khoảng không. Bóng xám chợt lóe, Niệm Băng trong nháy mắt lướt ngang ba thước, để tránh cử động nhào vào trong ngực của Lam Thần. Lam Thần lão đảo một cái, nếu không phải Băng Phượng chi lực của nàng thức tỉnh, chỉ sợ đã phải ngã rồi.

Phượng Nữ và Long Linh cũng thấy Niệm Băng, tiếng khóc của Long Linh ngừng lại, ánh mắt Phượng Nữ ngây dại. Trong mắt các nàng, lúc này Niệm Băng mặc dù bề ngoài thay đổi, nhưng mà trái tim các nàng lại đều run rẩy lên.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Các nàng không nên chạm vào ta, trên người ta có thi độc mãnh liệt, nếu tiêm nhiễm đến người các nàng thì không tốt." Hắn làm sao không muốn ôm ba nữ tử yêu dấu vào ngực ! Nhưng

mà hần bây giờ lại không thể. Trước lúc ly khai huyết động , Tạp Tiệp Áo Tây Tư đã cảnh báo hần, bởi vì hần biến thành cương thi, hơn nữa là là Cương Thi vương cường đại nhất nên bên ngoài thân của hần tràn ngập độc tố. Khi đi tới cửa động, hần không lập tức đi ra. Sắp đối mặt tam nữ (ba em : LL, PN, LT đó ! ^^) , hần còn có chút do dự. Nhưng mà khi hần thấy Long Linh khóc than bi thương, lại nghe được thanh âm Phượng Nữ và Lam Thần, rốt cuộc ức chế không được cảm tình trong lòng. Hần cố ý để cho mình có vẻ thoải mái một chút, hy vọng nữ nhân của mình vui vẻ, chứ không phải khóc lóc thương cảm.

"Thi độc ? Niệm Băng, chàng làm sao vậy?" Phượng Nữ vội vàng hỏi. Tam nữ, sáu ánh mắt giống như ngọn lửa nóng bỏng cùng tập trung trên người hần.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Cũng không có gì. Bởi vì sinh mệnh lực của ta đã mất đi, cho nên Tạp Tiệp Áo Tây Tư dùng Cương thi thuật chi pháp giúp ta một lần nữa khôi phục. Bây giờ ta đã không phải là người, mà là cương thi." Hần giơ hai tay của mình lên, đưa móng tay màu đỏ sẫm ra trước mặt tam nữ.

Lam Thần cắn môi nói: "Niệm Băng, bất luận chàng là người hay là cương thi, ta đều sẽ ở lại bên người chàng. Chàng sẵn lòng cần ta chứ?" .

Phượng Nữ mỉm cười, kéo Long Linh cùng đi tới trước mặt Niệm Băng, nói: "Bất luận chàng có nguyện ý hay không, chúng ta đều không rời xa chàng, phải không?" .

Niệm Băng trong mắt lộ ra tình cảm mãnh liệt, khí tức tà ác trong đôi mắt màu đỏ sẫm mất hết : "Phượng Nữ, Linh Nhi, các nàng không trách ta sao?" .

Phượng Nữ ôn nhu nói: "Chàng vì cứu Thần Thần mới biến thành hình dáng này, chúng ta như thế nào lại trách chàng đây? Thiên Sứ chỉ lệ của chàng đã nói cho chúng ta hết thấy, tình cảm của chàng chưa bao giờ phản bội chúng ta."

Niệm Băng nhìn tay của mình, cảm thụ tử vong khí tức nồng đậm, cười khổ nói: "Nhưng ta hiện tại hình dáng thế này, còn cho các nàng hạnh phúc sao?" .

Long Linh trong mắt lộ ra quang mang nhu hòa, nói : "Hạnh phúc là một loại cảm giác, cách thức của mỗi một người đối với hạnh phúc đều bất đồng. Đối với ta mà nói, chỉ cần chàng có thể ở bên cạnh ta, đó chính là hạnh phúc."

Tam nữ liếc nhau, trong lòng không còn gì ngăn cách nữa, sáu ánh mắt cơ hồ giống nhau dừng ở trên người Niệm Băng. Niệm Băng ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, toàn thân tử khí khuấy động. Mặt đất dưới tác động của tử vong khí tức, lấy hần làm trung tâm hướng chung quanh nứt ra. "Được...được, vì hạnh phúc của các nàng, bất luận có gian nan cỡ nào, ta đều nhất định sẽ khôi phục lại Niệm Băng lúc đầu. Chờ ta, ta sẽ trở về." Nói xong, hần không tiếp tục dừng lại mà hai chân điểm xuống đất, như tia chớp trở lại trong huyết động.

Bọn Phượng Nữ ba người vừa muốn đuổi theo Niệm Băng, lại bị Gia Lạp Mạn Địch Tư cùng đi theo Niệm Băng cản lại : "Để hần đi đi, hần muốn chân chính phục sinh thì phải đến một địa phương khác. Vì tương lai của các người, bây giờ chỉ có chờ đợi. Có lẽ thời gian sẽ rất dài, nhưng Niệm Băng đã hướng các người đưa ra hứa hẹn, thì hãy tin tưởng hần."

Chờ đợi là thống khổ, nhưng mà bọn Phượng Nữ ba người lại không chút do dự gật đầu. Các nàng thậm chí không hỏi thời gian chờ đợi này lâu bao nhiêu, lúc này trong lòng các nàng chỉ có lời hứa hẹn của Niệm Băng.

Gia Lạp Mạn Địch Tư mỉm cười, nói: "Niệm Băng tựa như một con gián . Chỉ cần ý chí hần còn tồn tại, kỳ tích bất cứ lúc nào đều có thể phát sinh. Các người đã muốn chờ hần, thì trước hết ở chỗ này đi. Thiên Nhân huyết của các người vừa mới khai thông, còn cần tu luyện thời gian dài để tăng cường tu vi bản thân, có lẽ tu luyện là phương pháp tốt nhất khiến cho thời gian trở nên ngắn đi "".

Lam Thần gật đầu, nói: "Chúng ta nhân tiện lưu lại ở chỗ này chờ hần. Tỷ tỷ, ta nghĩ chúng ta nên thay thế Niệm Băng làm chút gì ."

Phượng Nữ mặc dù cùng Lam Thần vừa mới nhận nhau, nhưng lập tức liền hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của nàng : "Thần Thần, muội có thể gặp mặt được phải không? Bà ta dù sao cũng là sư phó của người."

Lam Thần trong mắt lộ ra mực quang mơ màng : "Thời điểm rời khỏi cái huyết động kia ta cũng đã nói qua, Bằng Vân đã chết, bây giờ còn sống chính là Lam Thần. Tính mạng của Lam Thần có một nửa của Niệm Bằng."

Long Linh nói: "Hai vị nữ tử (chị gái), mọi người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu gì hết."

Phượng Nữ hạ giọng, bên tai Long Linh nói điều gì. Nghe xong lời của nàng, trong mắt Long Linh toát ra sự kiên định chưa từng có trước đây : "Ta đây cũng muốn đi, đây là việc chúng ta cần phải cùng làm."

Phượng Nữ kéo tay Lam Thần và Long Linh, nói: "Có lẽ, chúng ta có thể trước lúc hấn trở về giúp hấn hoàn thành tâm nguyện lớn nhất này đi. Vì tâm nguyện của hấn, chúng ta phải cố gắng."

Mang theo tâm tình kích động, Niệm Bằng một lần nữa trở lại trong huyết động. Lúc này khối cầu kim hồng sắc thần thức của Long Thần càng ngưng đọng, Không gian Long Vương Tọa Áo Dịch Lý Tư đứng tại phía dưới thần thức của Long Thần hướng Niệm Bằng gập đầu. Thanh âm của Long Thần vang lên : "Niệm Bằng, người phải chuẩn bị tâm lý cho tốt. Ta sợ dĩ để Tọa Tiếp Áo Tây Tư đem người biến thành cương thi, trong đó một nguyên nhân rất trọng yếu. Đúng là thời gian dài trong không gian lữ hành dị thường thống khổ, mặc dù người đã có khí lực của Long và Cương thi dung hợp thành, nhưng cũng sẽ bị trùng kích rất lớn. Cái loại thống khổ này không chỉ là tác dụng trên người người, đồng thời cũng tác dụng lên tinh thần và linh hồn của người."

Niệm Bằng không có chút nào lo lắng, lạnh nhạt nói: "Bất luận là dạng thống khổ nào, ta đều có thể chịu đựng. Đã là một người chết, thống khổ gì đối với ta mà nói có lẽ đều là thoải mái cả thôi."

Long Thần nói: "Tốt lắm, người đã chuẩn bị xong. Tọa Áo Dịch Lý Tư, người giúp Niệm Bằng một tay, mở ra không gian chi môn. Ta lấy thần thức của mình tiếp dẫn, đưa hấn tới thế giới khác."

Tọa Áo Dịch Lý Tư lúc này trong mắt đã không có hài hước như lúc bình thường. Hấn trở nên rất nghiêm túc, hai tay hư thông vẽ một cái, một cái ngân sắc lục mạng tinh (ngôi sao sáu cánh màu bạc) đã xuất hiện dưới chân hấn. "Nhân danh Không Gian Long Vương, hoán đổi nguyên tố không gian! Xin nghe ta kêu gọi, thời gian trong không gian ngưng kết, không gian trong thời gian xuyên qua. Mở ra đi, vô hạn không gian chi định vi môn." Màu bạc trên người hấn trong nháy mắt khuyếch đại một vòng, thần quang trong mắt bạo xạ. Các vị Long Vương khác đều lui ra xa xa, ma pháp nguyên tố khác trong huyết động bị không gian ba động mãnh liệt kia khu trừ. Lấy Tọa Áo Lý Tư làm trung tâm, trong phương viên năm trượng hoàn toàn biến thành một phiến hải dương màu bạc. Âm thanh long ngữ trầm thấp phiêu lãng trong ngân sắc hải dương, không gian nguyên tố theo thanh âm trầm bổng du dương này dao động có quy luật, hướng về một hướng ngưng tụ.

Tọa Áo Dịch Lý Tư hai mắt hoàn toàn biến thành màu bạc, xung quanh thân thể bốc lên một vòng lửa màu bạc. Hiển nhiên hấn đã đem long lực của mình tăng lên tới cực hạn. Một chiếc sừng màu bạc từ trên đầu hấn dài ra, hấn khẽ cúi đầu, độc giác trong ngân sắc hải dương truyền vào một cổ khí lưu màu trắng. Cổ khí lưu này vừa xuất hiện, ngân sắc hải dương ngay tức khắc lay động lên, quang mang không ngừng lấp lóe. Toàn bộ ngân quang đều tụ tập trên một cái không gian hình chữ nhật cao hai thước, rộng một thước. Một vòng sáng ngân sắc xoay tròn trong không gian, Tọa Áo Dịch Lý Tư như trút được gánh nặng thở dài một tiếng.

Thanh âm của Long Thần trầm thấp mà đầy sức thu hút : "Tọa Áo Dịch Lý Tư, trong thời gian này người tiến bộ không nhỏ, phải tiếp tục cố gắng mới có thể không thua kém danh xưng Không Gian Long Vương đó của người. Niệm Bằng đi theo ta." Kim hồng sắc quang mang đột nhiên ngưng kết thành một điểm, phiêu nhiên tiến vào đạo môn màu bạc kia. Thần thức của Long Thần muốn trở lại Thần Chi đại lục đương nhiên cũng không khó khăn, nhưng mà Niệm Bằng muốn lấy thân thể xuyên qua không gian, lại phải cần có chỉ dẫn của lão. Kim hồng sắc quang mang trong thân cánh cửa chợt lóe rồi biến mất, trong cánh cửa lóe xoáy màu bạc chỉ là kích khởi một tia rung động, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Niệm Bằng nhìn thật sâu các vị Long Vương chung quanh một cái, cung kính hướng bọn họ thi hành một lễ thật sâu : "Xin hãy thay ta chiêu cố các nàng." Để lại những lời này, hấn kiên định bước đi, bước nhập vào trong đại môn thời không kia. Kéo dài qua hai đại lục, phải xuyên qua phong ấn bên ngoài Thần Chi đại lục, cái không gian ma pháp này đã đạt tới trình độ Thần Hàng thuật. Khi thân thể Niệm Bằng vừa biến mất, Tọa Áo Dịch Lý Tư lập tức đóng cửa đại môn, đặt móng ngồi xuống đất, nặng nề thở hổn hển.

Địch Mạn Đặc Đế lo lắng hướng Táp Tiệp Áo Tây Tư nói: "Hắn có thể còn sống trở về sao? Táp Táp..." .

Táp Tiệp Áo Tây Tư nhắc tay, ngăn cản không cho nàng nói thêm gì nữa : "Yên tâm đi ! Có Long Thần đại nhân, cho dù Niệm Băng không thể khôi phục sinh mệnh, cũng sẽ lấy cương thi bắt từ thân trở về. Táp Táp có Long Thần đại nhân chỉ giáo, chỉ có thể trở nên càng mạnh hơn. Táp Táp gây ra đại họa như vậy, Long Thần đại nhân cũng tha thứ cho nó, ân tình của Long Thần đại nhân đối với phu thê chúng ta thật là khó báo đáp."

Địch Mạn Đặc Đế hừ một tiếng, nói: "Khá tốt là người chứ không phải Long Thần đi. Nếu không, mệnh của Táp Táp chúng ta sẽ không còn. Ta hiện tại chuyển sang hy vọng là Gia Lạp Mạn Địch Tư kế thừa vị trí của Long Thần đại nhân."

Thấy thê tử tức giận, Táp Tiệp Áo Tây Tư có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thò tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Địch Mạn Đặc Đế ; muốn nói cái gì đó, rồi lại không thể mở miệng. Táp Áo Địch Lý Tư từ dưới đất đứng lên, lầm bầm nói: "Ta nhìn không thấy, ta nghe không được. Không xong a! Địch Mạn Đặc Đế xinh đẹp, ta muốn là người, ta thật là nhịn không được." Trước sự tức giận của Táp Tiệp Áo Tây Tư, hắn đã lóe một cái chạy ra ngoài. Không dễ dàng tìm được cơ hội đả kích Táp Tiệp Áo Tây Tư, hắn như thế nào mà lại bỏ qua cho được.

Băng Long vương, Thổ Long vương, Phong Long vương đồng thời đi ra phía ngoài, trả lại không gian cho vợ chồng Táp Tiệp Áo Tây Tư.

"Đừng nóng giận, nàng cũng biết, ta nhất định phải làm như vậy. Nếu không, ta tương lai làm thế nào ngồi trên vị trí Long Thần cho được?" . Thanh âm Táp Tiệp Áo Tây Tư trở nên nhu hòa rất nhiều, đã không có uy nghiêm như trước mặt các vị Long Vương .

Địch Mạn Đặc Đế nhìn hắn một cái thật sâu, thở dài nói: "Tính tình của chàng ta còn không biết sao? Ta kỳ thật cũng không có trách chàng cái gì, ta hiểu được chức trách của chàng. Nhưng mà Táp Tiệp, trong kiếp sinh mệnh dài buồn chán này của ta, chàng và Táp Táp đều là trọng yếu nhất. Chúng ta mặc dù là vương của Long tộc, nhưng đồng thời chúng ta cũng là phụ mẫu của Táp Táp, không cần đối xử với hài tử quá nghiêm khắc. Nếu có một ngày Táp Táp chết, ta nghĩ ta cũng sẽ cùng đi theo nó, đến thế giới kia chiếu cố cho nó." Thanh âm của nàng thực bình tĩnh, nhưng lại tràn ngập quyết tâm không thể nghi ngờ.

Táp Tiệp Áo Tây Tư chấn động toàn thân. Hắn nhìn thê tử của mình, không khỏi thở dài một tiếng, nói: "Nếu thật sự có một ngày như vậy, bất luận là có tiếp nhận vị trí Long Thần hay không, ta đều sẽ cùng đi với nàng. Ta cũng vậy, trọng yếu nhất trong sinh mệnh ta cũng chỉ có nàng và Táp Táp. Địch Mạn, nàng phải hiểu là "ngọc bất trác bất thành" , nên đối với Táp Táp nghiêm khắc một chút, chờ sau khi nó lớn lên rồi hãy đối tốt với nó."

Địch Mạn Đặc Đế ngẩng đầu cùng ánh mắt tương phu đối diện. Táp Tiệp Áo Tây Tư trong mắt tràn ngập nhu tình, lúc này hắn chỉ là tương phu của nàng, không phải Hắc Ám Long vương, cũng không phải người kế thừa của Long Thần.

Trong nháy mắt Niệm Băng bước vào không gian chi môn, hắn lập tức cảm giác được thế giới chung quanh thay đổi. Mặc dù hắn đã từng dùng qua không gian truyền tống, nhưng tình cảnh trước mắt lại là lần đầu tiên nhìn thấy. Không gian chung quanh hoàn toàn trở nên bóp méo, ngân sắc quang mang giống như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt. Thân thể hắn trong không gian nguyên tố vô hạn này giống như chiếc lá nhỏ trôi nổi, tinh thần lực trong quá trình tại không gian truyền tống chấn động kịch liệt. Đau đớn giống như kim châm, không ngừng kích thích mạnh mẽ thần kinh hắn. Sau khi biến thành cương thi, cái tốt nhất chính là cảm giác không được sự đau đớn của nhục thể. Nhưng mà Niệm Băng rõ ràng nhìn thấy trên làn da tràn ngập tử vong khí tức kia, phát lên một tầng lẫn lẫn dày đặc. Tử khí điên cuồng di chuyển trong cơ thể, thân thể dường như tùy thời có thể bùng nổ.

"Trấn định tâm thần, dùng tinh thần lực của người bảo vệ thân thể , nếu không người sẽ bị dao động trong không gian truyền tống này xé vỡ thân thể." Thanh âm trầm thấp của Long Thần trong tinh thần của Niệm Băng vang lên. Niệm Băng tâm thần chấn động, vội vàng dựa theo lời Long Thần, đem tinh thần lực ngưng tụ bên trong Thiên Nhân huyết của mình, phóng ra một tầng tinh thần năng lượng bao vây thân thể ở bên trong. Hắn kinh ngạc phát hiện, tinh thần lực của mình lại biến thành hào quang bảy màu giống như Thiên

Nhân huyết. Nhưng quả thật đó không phải năng lượng của Thiên Nhân linh vực. Căn bản không có bảy loại khí tức ma pháp nguyên tố, nhưng mà tinh thần lực lại tựa hồ càng trở nên ngưng đọng.

Gợn sóng trên cơ thể cùng với sự bảo vệ của tinh thần lực xuất hiện mà mất đi, tử vong khí tức âm tà trong cơ thể cũng không tiếp tục dao động. Nhưng mà thân thể mặc dù yên ổn trở lại, nhưng tinh thần lực bởi vì phân thân mà chịu chấn động kịch liệt. Không gian nguyên tố kia tràn ngập năng lượng khổng lồ phân tách kéo tinh thần lực của hắn, kéo xé linh hồn hắn.

Một đạo hồng sắc quang tuyến tại thời điểm này quần quanh thân thể Niệm Băng. Niệm Băng không có phản kháng, bởi vì trong không gian hải dương màu bạc, thân thể hắn đã hoàn toàn bị cấm chế, cho dù muốn phản kháng cũng vô pháp thực hiện. Dưới sự dẫn dắt của đạo hồng sắc quang tuyến kia, thân thể hắn bị không gian năng lượng không ngừng khuấy động thay đổi phương vị, rốt cuộc ổn định lại. Hiển nhiên, đó là phương vị mà Long Thần chỉ dẫn hắn theo. Nhưng đây chỉ là thần thức của Long Thần mà không phải Long Thần bản thể. Lúc Niệm Băng nghĩ đến thần thức của Long Thần này cũng chỉ là chỉ dẫn phương vị, trong tinh thần càng ngày càng mãnh liệt thống khổ. Khiến cho Thiên Nhân huyết của Niệm Băng không ngừng co giật, thậm chí cả cái hình người do tinh thần lực ngưng kết mà thành cũng ở trong Thiên Nhân huyết run rẩy không ngừng, tựa hồ tùy lúc đều có thể tan vỡ.

Niệm Băng dựa vào nghị lực cứng cỏi của mình, cố nén sự thống khổ kịch liệt kia. Nhưng sự thống khổ không ngừng tăng cường, trong tinh thần tựa hồ có một thanh âm hướng hắn nói : " Mau hôn mê đi, như vậy có thể giải trừ hết thảy thống khổ ". Nhưng Niệm Băng lại hiểu được, mình tuyệt đối không thể thiếp đi ; bằng không mất đi tinh thần liên lạc của Long Thần, rất có thể sẽ khiến bản thân mình bị kéo vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Sự đau đớn của linh hồn ngày càng mãnh liệt, năng lượng của hình người trong Thiên Nhân huyết của Niệm Băng biến thành bảy sắc, không ngừng chuyển hóa thành các loại màu. Sự run rẩy dần dần yếu đi, tinh thần lực dưới sự tác động của năng lượng trong không gian kéo xé dần mất đi, tinh thần lực đã vô cùng gần kề sự tan vỡ. Thần thức của Long Thần chỉ là không ngừng nhắc nhở Niệm Băng phải tiếp tục kiên trì, nhưng cũng hơi có chiều hướng không trợ giúp hắn .

Thống khổ mãnh liệt giống như khiến Niệm Băng rơi vào trong địa ngục. Tinh thần lực chột lạnh chột nóng, khi lạnh thì giống như bị hàn băng bao phủ, nóng thì giống như tiến vào trong nham thạch nóng chảy. Nóng lạnh luân phiên, kết hợp với nhau tạo nên đau đớn kịch liệt. Đối lại người thường, có lẽ sớm đã dưới sự kích thích cường liệt của tinh thần lực này mà tan vỡ. Phải biết rằng Niệm Băng đã mất đi pháp lực, căn bản không thể dựa vào ma pháp bảo vệ thân thể mình, cho nên hắn cùng với không gian năng lượng tiếp xúc hoàn toàn đều bằng tinh thần lực của chính mình. Dưới loại tình huống này, áp lực tinh thần lực chịu đựng đã đạt tới giới hạn cao nhất.

Long Thần lúc này cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Mặc dù lão biết Thiên Nhân huyết của Niệm Băng đã đạt tới trình độ trung kỳ, nhưng cũng không nghĩ tới tinh thần lực của Niệm Băng lại có thể cường đại tới trình độ như thế. Phải biết rằng đó không phải là không gian truyền tống trận bình thường, muốn từ trong kết giới cường đại của Thần Chi đại lục kia xuyên qua, không gian truyền tống cần phải lấy hình thức đặc thù tiến hành. Loại truyền tống này hình thức là do Tập Áo Dịch Lý Tư sử dụng thập nhị giai Thần Hàng thuật. Truyền tống trận chỉ là một cái dẫn nổ, năng lượng chính thức là do thần thức của Long Thần tới khống chế ; chỉ có như vậy, mới có thể đưa Niệm Băng truyền tống tới Thần Chi đại lục.

Chính là bởi vì như thế nên truyền tống ma pháp trận này đã không phải là Thần Hàng thuật đơn giản, mà là một cái không gian ma pháp cao tới thập tứ giai. Cũng chỉ có Long Thần có cấp bậc Chủ thần mới có thể làm được. Thần thức của Long Thần sử dụng thập tứ giai ma pháp cũng là cực kỳ hao tổn nguyên khí, cho nên cần Tập Áo Dịch Lý Tư phụ trợ. Mà ở trong cái không gian ma pháp trận này, hết thảy đều là do Long Thần khống chế. Long Thần đương nhiên biết người bình thường trong loại ma pháp này áp lực phải thừa nhận rất lớn. Lão cố ý nói trước cho Niệm Băng thống khổ trong không gian truyền tống, chính để cho Niệm Băng lấy tinh thần lực bảo vệ thân thể chính mình, nhằm trợ giúp Niệm Băng rèn luyện tinh thần lực. Đối với cường giả mà nói, tinh thần lực càng ngưng luyện thì thực lực sẽ càng mạnh. Đạt tới tu luyện hậu kỳ, đề thăng tinh thần lực thậm chí so với thực lực nhục thể còn trọng yếu hơn. Ở trong loại cao tốc siêu cấp cấm chú thập tứ giai này rèn luyện tinh thần lực, không thể nghi ngờ chính là lựa chọn tốt nhất. Thời gian kiên trì càng dài thì càng được không gian năng lượng tẩy lễ toàn diện, đối với từ nay về sau tu

luyện tinh thần lực càng được trợ giúp.

Niệm Băng đã mất đi sinh mệnh lực, ngoại trừ tử vong năng lực của cương thi ra thì không có năng lực nhục thể nào khác. Để cho hắn trong khi phục hồi sinh mệnh càng dễ dàng tìm lại chính mình, Long Thần mới quyết định như thế. Thần thức của lão vẫn tập trung vào Niệm Băng, chuẩn bị khi thời điểm hắn kiên trì không được thì cứu viện. Nhưng mà lão giật mình phát hiện, cho dù là Long Vương tới thời gian này cũng vô pháp chịu đựng không gian kéo xé khổng lồ kia. Thế nhưng tinh thần lực của Niệm Băng vẫn kiên trì được như trước, cũng không có dấu hiệu tan vỡ. Điều này khiến cho Long Thần đối với Niệm Băng không khỏi thay đổi cách nhìn, lão thầm nghĩ tiềm lực của nhân loại quả nhiên là vô cùng !

Kịch liệt thống khổ đã khiến cho Niệm Băng rất khó có khả năng tự hồi. Nhưng tại lúc này, thân thể Niệm Băng đã bắt đầu xảy ra biến hóa. Khí lực cương thi mặc dù mạnh mẽ dẻo dai, nhưng kích thích của tinh thần lực cũng từ bên trong mà ra bên ngoài. Cùng với tinh thần lực ngày càng suy yếu, hắn cũng không thể hoàn toàn ngăn cản sự xâm nhập của không gian kéo xé. Gợn sóng trên làn da một lần nữa xuất hiện, tử vong năng lực trong cơ thể trộn tạp lẫn một tia không gian năng lực xâm nhập vào không ngừng lay động. Cùng với cường độ càng lúc càng lớn của không gian kéo xé, thân thể Niệm Băng cũng theo sự kéo xé của nó mà run rẩy lên. Không gian kéo xé lan tràn tới khắp chỗ trên cơ thể Niệm Băng, cuối cùng tiến nhập vào trong ngón tay .

Không gian chi giới vốn là ma pháp vật phẩm lấy không gian ma pháp nguyên tố làm trụ cột tạo thành. Lúc không gian năng lực xâm nhập vào trong cơ thể, xâm nhập đến không gian chi giới của Niệm Băng, tinh thần lực Niệm Băng vốn đã tiếp cận sự tan vỡ kịch liệt run lên. Hắn rõ ràng cảm giác được không gian chi giới của mình lại có xu thế tan vỡ.

165. Chương 164: Phong Cuồng Ma Pháp Truyện Tổng Trận Trung Địch Tu Luyện

Trong sự kinh hãi, tinh thần lực của hắn từ từ tỉnh táo một chút, kéo theo bên trong Thiên Nhân huyết tinh thần thể ngưng tụ . Quang mang bùng lên dữ dội, hắn tuyệt không thể làm cho không gian chi giới tan vỡ, bởi vì không gian kia chứa bảy cây ma pháp đao tối trọng yếu với hắn. Không có ma pháp lực, tinh thần lực của Niệm Băng vẫn có thể tiến vào đến bên trong không gian chi giới. Dựa vào tinh thần lực, hắn ở trong không gian chi giới tạo thành một bức bình phong kiên cố, ngăn cản sự xâm nhập của không gian năng lực. Nhưng ngay lúc này, trong tâm Niệm Băng đã xuất hiện một loại cảm giác kỳ dị, bởi vì hắn trong không gian chi giới cảm nhận được một cỗ năng lực thân thiết, một cỗ năng lực khiến hắn ngạc nhiên và vui mừng .

Tinh thần lực của Niệm Băng vốn đã đạt tới trạng thái quá tải, lại phân lực cứu trợ không gian chi giới, nhất thời khiến cho hắn tiến vào giai đoạn tan vỡ. Thần thức của Long Thần luôn chú ý tới tình huống của Niệm Băng, nên vừa phát hiện tinh thần lực Niệm Băng sắp tan vỡ, Long Thần lập tức chuẩn bị lấy thần thức của mình bảo vệ thân thể của Niệm Băng. Ngay lúc này, một khối hình tròn hào quang màu bạc chói lọi xuất hiện ở trong tay trái Niệm Băng, lưỡi đao hình dạng lục tinh (sao sáu cánh) kì dị tản mát ra ánh sáng chói mắt. Niệm Băng trong mắt ngân quang đại phóng, một thân ảnh hoàn toàn giống hắn và hắn dung hợp lại với nhau. Một tầng ánh sáng màu bạc đưa hắn vào bên trong bảo hộ, hoàn toàn không có kháng cự với không gian năng lực ba động xung quanh, ngược lại kéo theo thân thể hắn cùng không gian năng lực ba động xung quanh dung hợp lẫn nhau. Thân mình hắn tựa hồ biến thành một đám không gian năng lực, lại không bị sự xâm nhập của không gian năng lực xung quanh.

Long Thần trong bóng tối hoàn toàn kinh ngạc. Sau hồi lâu, hắn mới bắt đầu quan sát cây đao trong tay Niệm Băng. Thân đao màu bạc, ngân sắc bảo thạch kỳ dị tán phát một vòng hào quang, tựa hồ áp đảo cả không gian xung quanh. Đây là cái gì hắn cũng không biết. Niệm Băng trong lòng tràn ngập hưng phấn, thứ hắn cảm trong tay chính là Thần Kỳ Bách Biến đích lực mang- Tuyền Ki đao.

Niệm Băng nhẹ nhàng thở ra từng hơi. Sau khi ý thức của hắn tiến vào không gian chi giới, lập tức liền cảm giác được Tuyền Ki đao ba động mãnh liệt. Dưới loại ba động này, hắn lập tức liền tưởng đến không gian

năng lượng xung quanh. Trước khi sắp tan vỡ, hắn đem tinh thần lực tăng lên đến cực hạn, miễn cưỡng tạo cho mình một không gian nhỏ hẹp, mạnh mẽ. Thông qua tinh thần lực đem Tuyền Ki đao trong không gian chi giới lấy ra cầm trong tay. Trong tích tắc đó, hắn cảm giác rõ ràng được không gian hệ ảnh khôi lỗi do tiên thiên chi khí của mình hình thành đã xuất hiện.

Mặc dù đã không còn ma pháp, nhưng mấy ảnh khôi lỗi này đều chịu tinh thần hắn không chế. Tùy tiện liền cùng không gian ảnh khôi lỗi tiến hành dung hợp. Một không gian ảnh khôi lỗi tự nhiên không đủ làm cho Niệm Băng thoát ly khổ ải. Nhưng mà sau khi cùng không gian ảnh khôi lỗi dung hợp, Niệm Băng liền thúc đẩy năng lực của không gian thần nhận Tuyền Ki đao. Đây là không gian hệ cao nhất thần nhận, mới vừa xuất hiện ở trong phạm vi không gian này. Niệm Băng cảm giác rõ ràng được không gian hệ ma pháp nguyên tố đang xâm nhập cơ thể mình điên cuồng, hướng về phía ngân sắc bảo thạch trên Tuyền Ki đao. Toàn thân hắn nhẹ nhõm, tinh thần lực sắp tan vỡ nhất thời đã khôi phục bình thường. Cảm giác dễ chịu truyền khắp toàn thân, đồng thời sự giải thoát tinh thần lực mang đến cho hắn cảm giác giống như sắp hư thoát vậy.

Niệm Băng thở hổn hển từng hơi, tinh thần lực tụ lại dày đặc từ dưới trạng thái cực kỳ suy yếu nhanh chóng khôi phục. Tuyền Ki đao theo sự chú nhập của không gian ma pháp nguyên tố xung quanh tự động tán phát ra một vòng ngân sắc quang mang, đem Niệm Băng bao phủ ở bên trong, khiến cho hắn rốt cuộc không phải chịu đựng áp lực xung quanh.

"Hảo... Một thanh không gian thần nhận, thần nhận có thể làm cho không gian lay động rất là hiếm thấy. Thanh đao này ta xem ra có chút quen mắt, người đã từ bọc kia có được ư?" Thanh âm của Long Thần tại trong ý thức Niệm Băng lại vang lên một lần nữa.

Niệm Băng phát hiện tinh thần lực của mình khôi phục rất nhanh. Chỉ trong nháy mắt công phu, tinh thần lực lúc trước trong Thiên Nhân huyết sắp tan vỡ đã ổn định lại. Tất cả vết nứt vừa mới xuất hiện hoàn toàn biến mất, cảm giác hư nhược cũng từ từ mất dần.

Niệm Băng nói: "Thanh Tuyền Ki đao này là Gia Lạp Mạn Địch Tư đại ca đưa cho ta. Bởi vì ta tu luyện chính là toàn hệ ma pháp, chỉ có thể dùng hình thức của mô phỏng mới có thể thực hiện. Lúc ấy ma pháp lực của ta không đủ, tinh thần lực cũng vô pháp khống chế các quy luật giữa các loại nguyên tố, mà chỉ có dựa vào mấy cái ma pháp thần nhận này chống đỡ mới có thể thực hiện được."

"Hèn chi ta nhìn quen mắt như thế, nguyên lai là hắn đưa cho người. Quả nhiên là Tuyền Ki đao! Lai lịch của thanh Tuyền Ki đao này rất thần kì, bản thân nó là vật phẩm thuộc về Thần Chi đại lục. Trong truyền thuyết thì nó là do một vị chủ thần so với ta còn sớm hơn một đời luyện chế ra. Nghe nói thanh đao này sau khi luyện chế thành công đã xuất hiện qua một trường hạn kiếp, cả vị chủ thần kia cũng bị liên lụy. Về sau nhân duyên xảo hợp, nó hạ lạc vào trong tay Long tộc ta, không nghĩ tới cuối cùng lại thuộc về người. Niệm Băng, người nghĩ chúng ta tiếp xúc quảng không gian lĩnh vực đã được bao lâu rồi?"

Niệm Băng cân nhắc một chút, rồi nói: "Đại khái ngoài mười canh giờ."

Long Thần nói: "Người sai rồi, kỳ thật tổng cộng chỉ qua thời gian ba lượt hít thở mà thôi."

Niệm Băng thất thanh: "Cái gì? Không có khả năng đó, ta có cảm giác đã trải qua thời gian rất lâu. Ô, ta đã hiểu rồi, nguyên nhân là do ở trong cái truyền tống không gian này, thời gian đã bị bẻ cong, cho nên không thể theo lẽ thường phán đoán".

Long Thần tán thành nói: "Chính xác, người thật thông minh, nhanh như vậy liền hiểu được vấn đề. Đúng là bởi vì sự bóp méo của thời gian, khiến cho thời gian trong không gian này so với thế giới bên ngoài chậm hơn nhiều. Ở trong đó trên một trăm ngày, bên ngoài chỉ có trôi qua vài canh giờ mà thôi. Chúng ta còn phải ở lại trong không gian này một thời gian rất dài nữa, nếu như dùng thời gian bên ngoài tiến hành tính toán mà nói, tổng cộng cũng cần khoảng chừng sáu mươi ngày. Ta hy vọng người có thể trong sáu mươi ngày cố gắng tu luyện tận lực, không cần dựa vào sự trợ giúp của Tuyền Ki đao."

"Tu luyện? Ý của ngài là để cho ta tu luyện tinh thần lực sao?" Niệm Băng có chút nghi hoặc nói.

Long thần mỉm cười: "Cùng người nói chuyện quả thực là rất tiện lợi. Không sai, ta đúng là muốn người tu luyện tinh thần lực. Lấy trình độ tinh thần lực của người bây giờ, đừng nói là tại Ngưỡng Quang đại lục, cho dù là đến Thần Chi đại lục cũng có rất ít người có thể sánh với người. Có một điểm người phải

hiếu, nếu muốn trở nên mạnh hơn so với người khác, thì người cần có một điểm cực mạnh, tựa như Hoàng Cực huyết mà nhân loại các người có thể có vậy. Không thể nghi ngờ là tinh thần lực của người bây giờ cực mạnh, nếu người có thể đem tinh thần lực tu luyện đến một cấp độ mới. Vậy thì bất luận là đối với tu luyện sau này hay là đối với thực lực của người, đều sẽ có rất nhiều điều tốt.”

Niệm Băng suy nghĩ, rồi nói: ”Ta hiểu được ý của ngài. Ngài muốn nói là ở trong không gian này, do tinh thần lực của ta vì chống cự xâm nhập của năng lượng ngoại giới nên rất dễ dàng tiêu hao nhiều. Nên có thể tạo được tác dụng rèn luyện rất tốt, ở dưới áp lực không ngừng tăng cường.”

”Không sai, áp lực là động lực tốt nhất. Hơn nữa ở trong cái siêu cấp không gian truyền tống ma pháp cao tốc thập tứ giai này, không chỉ tinh thần lực của người tăng lên mà người còn sẽ trở nên chăm chỉ luyện tập. Có chuyện ta bây giờ muốn nói cho người biết, cho dù tới Thần Chi đại lục, ta cũng không nắm chắc khiến người thật sự hồi sinh. Bởi vì thứ người phải đối mặt là một thứ khảo nghiệm mà cả ta cũng không thể đoán trước. Chỉ có thông qua khảo nghiệm, người mới có thể tìm được sự trợ giúp của vị tiên bối kia. Mà lấy tình huống của người bây giờ, thân thể mặc dù trải qua sự cường hóa của Long Phách hợp thể và Cương Thi thuật trở nên phi thường cường hãn, nhưng mà năng lực người có thể sử dụng lại quá ít. Trước kia người cũng không tu luyện vũ kỹ nên cái này trở nên càng khó, cho nên người phải cần cố gắng bảo vệ chính mình. Bây giờ người cũng chỉ có tinh thần lực có thể thông qua tu luyện tăng lên. Ta ở Thần Chi đại lục nhiều năm, mặc dù cũng từng thấy qua nhân loại mở được Thiên Nhân huyết, nhưng mà chưa ai có thể đưa Thiên Nhân huyết tu luyện đến cảnh giới cuối cùng. Ta hy vọng có thể thấy được trên người người phát sinh kỳ tích này.”

Niệm Băng nói: ”Sự tiến hóa của Thiên Nhân huyết tựa hồ cùng với tinh thần lực và Tiên thiên chi khí có quan hệ. Ta bây giờ chỉ là đề thăng tinh thần lực, có lẽ rất khó khiến cho nó tiến hóa tiếp. Hơn nữa ta có cảm giác muốn cho một Khiếu huyết tiến hóa thì phải cần năng lượng to lớn vô cùng. Thiên Nhân huyết của ta tiến hóa đến trung kỳ đã là may mắn rồi, muốn tăng lên thì phải cần năng lượng rất khủng bố. Bất luận là tinh thần lực hay là Tiên thiên chi khí, có lẽ đều cần con số năng lượng rất lớn”.

Long Thần nói: ”Phán đoán của người thực chính xác, bất luận đề thăng một Khiếu huyết nào đều phải cần năng lượng rất khổng lồ. Với lại nhân thể bảy Khiếu huyết đều cùng Tiên thiên chi khí gắn bó chặt chẽ, không có Tiên thiên chi khí thì không có khả năng đạt được tiến hóa. Ý của ta là nếu người có thể đem tinh thần lực của bản thân đề thăng tới Thiên Nhân huyết, thì cũng đủ năng lực tiến hóa đến giai đoạn cuối cùng. Như vậy một khi người khôi phục sinh mạng lực và năng lực hấp thu Tiên thiên chi khí, thì thực lực của người chắc chắn sẽ sinh ra sự tăng tiến vượt bậc.

Cuối cùng của Thiên Nhân huyết là dạng gì không ai thấy qua, nhưng trải qua nhiều năm nghiên cứu, ta nghĩ Thiên Nhân huyết kỳ thật mới là cái trọng yếu nhất trong bảy đại Khiếu huyết. Thần nhân trên Thần Chi đại lục và bọn người tự xưng là thần đều rất mê tín, cho nên phương hướng mà bọn họ cố gắng tu luyện đều là Hoàng Cực huyết. Bây giờ mỗi vị tự xưng là thần nhân thì gần như đều có một Hoàng Cực huyết trên người. Những người này lấy Hoàng Cực huyết tu luyện đến cùng cực, càng đạt tới thì càng tiếp cận tới thực lực của cấp bậc chủ thần. Ta hy vọng người có thể bắt đầu từ Thiên Nhân huyết mở ra một đường tu luyện mới. Một khi thành công, có tình huống gì phát sinh thì ta mặc dù không thể đoán trước, nhưng đối với người tuyệt đối sẽ là chuyện rất tốt.”

Niệm Băng mỉm cười: ”Ta nguyện ý thử nghiệm. Dù sao ta bây giờ cũng không có gì có thể tu luyện. Cám ơn sự chỉ điểm của ngài, Long Thần đại nhân à. Nhưng mà đã đến Thần Chi đại lục, ngài không thể không giải thích cho ta sự việc trên đó; để sau khi tới đó, ta cũng dễ dàng thích ứng một chút.”

Long Thần trầm mặc trong chốc lát mới nói: ”Không, ta bây giờ không thể nói cho người mấy cái này. Bởi vì sau khi tới Thần Chi đại lục, người cũng sẽ không có cơ hội tùy tiện hành tẩu. Phải biết rằng mang người trở lại Thần Chi đại lục là đã phạm vào điều kiêng kỵ, cho nên ta không thể để cho thần nhân của Thần Chi đại lục biết người đến. Cho nên người ở Thần Chi đại lục chỉ có một phạm vi hoạt động cố định. Một khi đã khôi phục sinh mệnh lực, hoặc là quả thật không thể khôi phục, ta đều lập tức đem người trở về Ngưỡng Quang đại lục. Hy vọng người có thể hiểu được sự khó xử của ta.”

Niệm Băng sửng sốt một chút, nói: ”Nguyên lai là như vậy, thật sự là phiền toái đến ngài.”

Long Thần thở dài một tiếng, nói: ”Kỳ thật, Thần Chi đại lục không có một chút tốt đẹp như người ta

ngiht. Ngưỡng Quang đại lực so với Thần Chi đại lực quả thực đúng là thiên đường. Thần Chi đại lực kỳ thật được xưng là địa ngục thì thỏa đáng hơn, không có hoàn cảnh ác liệt đó thì cũng bởi dường không được Thần nhân cường đại đó.

Đặc điểm lớn nhất của Thần Chi đại lực đúng là hoàn cảnh ác liệt, tại nơi đó người hầu như nhìn không được cái gì giống như thực vật và sinh vật của Ngưỡng Quang đại lực. Bởi vì nơi đó qua mỗi một hai ngày lại xuất hiện một lần ma pháp phong bạo (cơn lốc ma pháp). Không một người nào biết loại phong bạo này hình thành như thế nào, nhưng mà nếu là Thần nhân phổ thông, ở trong loại phong bạo này sẽ không có khả năng còn sống. Cho nên mỗi người để có thể sinh tồn được đều liều mạng khổ luyện, chỉ có không ngừng tăng cường thực lực bản thân mới có thể sống sót. Thần Chi đại lực nơi nơi đều tràn ngập nguy cơ, tùy tiện một loại ma thú cũng cường đại hơn nhiều so với thành viên phổ thông trong Long tộc chúng ta. Năng lực của một vài ma thú cấp cao thì ngay cả ta cũng không thể đánh giá, ta chỉ có thể đoán được chúng nó ít nhất đã có thực lực của cấp bậc chủ thần.”

Niệm Băng hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ Băng Tuyết nữ thần tế tự khắc khổ tu luyện tựa hồ chính là vì muốn đến Thần Chi đại lực. Nhưng nghe Long Thần thì Thần Chi đại lực căn bản không phải là thiên đường. Ngược lại lại là địa ngục, đến chỗ đó có thể có cái gì tốt?”

Long Thần dừng một chút, rồi tiếp tục nói: ”Thần Chi đại lực cũng có chỗ tốt của nó. Tại đại lực của phiên diện tích không lớn kia có các loại khoáng tàng phong phú, mấy cái khoáng vật đó đều là khoáng thạch cực kỳ trân quý và hiếm có. Bảo thạch của Tuyền Kỳ đảo trong tay người đúng là cực phẩm trong đó. Tại Thần Chi đại lực người có biết thứ gì trân quý nhất không?”

Niệm Băng lắc đầu, sự tình không rõ ràng nên hẳn cũng không tùy tiện đoán.

”Là thực vật.” Trong Thanh âm của Long Thần vài phân bắt đặc dĩ, ”Trước khi xảy ra Thần Di chi chiến, Thần Chi đại lực cũng không thiếu thực vật. Vốn chỉ là địa phương có một ít cường giả lịch lãm, dần dần hình thành một đám thực lực cường đại, tự xưng là Thần đích nhân. Theo sự chấm dứt của Thần

Di đại lực, Di Vong vương quốc mặc dù bị tống vào thế giới kia nhưng mà Thần Chi đại lực đã chặt đứt mọi nguồn thực vật. Không có sự duy trì của Vong Di đại lực, các thần nhân chỉ có thể đi săn giết ma thú cường đại cho no bụng. Hơn nữa điều kiện ác liệt nên thực lực của thần nhân so với trước kia mạnh hơn nhiều, nhưng số lượng lại ít hơn một nửa. Sinh mạng mới ở trong hoàn cảnh này căn bản không có khả năng sinh tồn.”

Niệm Băng có chút nghi hoặc nói: ”Lấy năng lực của thần nhân trên Thần Chi đại lực này mà nói thì bọn họ có năng lực đi tới Ngưỡng Quang đại lực. Ngưỡng Quang đại lực có rất nhiều thực vật mà bọn họ cần mà !”.

Long Thần thở dài một tiếng nói: ”Nào có đơn giản như vậy đâu. Lúc trước vì phát động cái siêu cấp cấm chú cao tới thập thất giai, các chủ thần thỉnh cầu sự xuất sơn của vài vị Chân thần. Nếu không cho dù các chủ thần nguyện ý hi sinh cũng không có khả năng phóng xuất ra thực lực cường hãn như vậy. Giống như ta đây là cấp bậc chủ thần, phóng thích ra thập tứ giai cấm chú cũng là cực hạn rồi. Mà từ thập nhị giai về sau, một lần tăng lên một bậc năng lượng, cường độ đều là tính tăng thêm cấp bội. Cho dù tất cả chủ thần chúng ta hợp lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể phóng thích năng lượng của thập ngũ giai mà thôi.” ”Chân Thần? Cái gì là Chân Thần?” Niệm Băng tò mò hỏi.

Long Thần do dự một chút rồi nói: ”Chuyện này vốn không nên nói cho người nghe, nhưng người đối với chúng ta Long tộc có đại ân. Ta cũng tin tưởng nhân phẩm của người sẽ không tùy tiện nói lung tung. Người phải nhớ lấy, bất luận tại địa phương nào cũng không được tùy tiện nói ra sự tình hôm nay ta nói với người. Cái gọi là Chân Thần nguyên là nhân loại sinh sống trên Thần Chi đại lực. Đương nhiên ta cũng không có thể khẳng định bọn họ đúng là nhân loại. Thần trên Thần Chi đại lực hiện tại kỳ thật đều là cường giả trước đây của Di Vong quốc, bọn họ bằng vào cường đại thần lực cùng nhân loại đời sau kết hợp sinh sôi nảy nở. Trước khi nhân loại tiến nhập Thần Chi đại lực, trên Thần Chi đại lực cũng tồn tại một vài chủng tộc, ma thú thì không cần nhắc đến. Trong vài chủng tộc này thì Chân Thần chính là cường đại nhất.

Theo ta được biết, Chân Thần của Thần Chi đại lực tổng cộng có bốn vị, bọn họ đều có thần lực cường đại đoạt thiên địa tạo hoá. Ta thậm chí hoài nghi là khí hậu ác liệt trên Thần Chi đại lực chính là bốn người

bọn họ tạo thành. Thực lực của bốn vị Chân Thần này chỉ có thể dùng sự kinh khủng để hình dung. Ta từng tự mình nhìn thấy qua một vị Chân Thần tùy tiện có thể phóng thích ra một siêu cấp cấm chú cường độ đạt tới thập ngũ giai. Thần Di chi chiến lúc trước, thất bại vốn là chúng thần của Thần Di đại lục. Nhưng bọn họ lấy lý do Thần Chi đại lục sắp bị Di Vong quốc chiếm đoạt, nên tất cả các Chủ Thần cùng thỉnh mời bốn vị Chân Thần xuất sơn tương trợ. Cuối cùng, do lợi dụng một chút mê thích đặc biệt của bốn vị Chân Thần, ba vị trong đó cuối cùng đã đồng ý xuất thủ. Cái cấm chú thập thất giai kia, đại bộ phận pháp lực đều là của bọn họ phát ra, mà các chủ thần này chỉ là phần dạo đầu của cấm chú mà thôi.

Từ đó về sau, bốn vị Chân Thần không có xuất hiện nữa nhưng thực lực cường đại của bọn họ đã khiến cho mỗi thần nhân đều lưu lại ấn tượng sâu sắc. Nhân tiện cả phong ấn của trên Thất Chi Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình cũng là đến từ bọn họ. Sau khi Thần Di đại chiến kết thúc, bốn vị Chân Thần đồng thời phát xuất cảnh báo, không cho phép bất cứ người nào trên Thần Chi đại lục tiến sang Ngưỡng Quang đại lục. Cảnh cáo của bọn họ tại Thần Chi đại lục đúng là thần ý tuyệt đối, không có bất kì người nào dám làm trái. Cho nên có vì thiếu thực vật mà chết đói thì cũng sẽ không có người dám đến Ngưỡng Quang đại lục. Chỉ có bảy vị Long Vương lúc trước lưu lại trấn thủ lấy Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình. Bởi vậy Ngưỡng Quang đại lục mới có thể luôn luôn giữ được sự yên ổn đến bây giờ.”

Niệm Băng gật đầu nói: ”Nguyên lai là như vậy. Nói như vậy thì bốn vị Chân Thần này còn có tầm nhìn xa trông rộng.”

Long Thần nói: ”Không ai biết bốn vị Chân Thần nghĩ gì, bọn họ quan hệ cũng không mật thiết với nhau. Nhưng từ tình huống không phát sinh nội chiến, ít nhất từ bề ngoài mà thấy thì bọn họ đều là người tính cách cực kỳ lạnh lùng, căn bản không để ý việc của thế gian. Lúc này ta muốn dẫn người đi tìm chính là một trong bốn vị Chân Thần. Cũng chỉ có lực lượng của Chân Thần mới có thể khiến cho người một lần nữa giành được sự sống.”

Nói tới đây, trong thanh âm của Long Thần lại có một tia khí tức sợ hãi, hiển nhiên hắn cũng không hề nguyện ý gặp vị Chân Thần này.

Niệm Băng ”a” nhẹ một tiếng, nói: ”Ngài không phải vừa nói là bốn vị Chân Thần đều đã mất tung tích rồi sao?”

Long Thần nói: ”Từ rất nhiều năm trước, khi ta vừa mới kế nhiệm Long Thần chi vị, từng cùng một vị Chân thần giao đạo. Tính tình của hắn rất cổ quái. Bởi vì ta trong lúc vô tình đã giúp đỡ hắn một chút, cho nên hắn đã cho ta một phương pháp tìm gặp, nói có việc có thể đi tìm hắn. Nhưng hắn không nhất định sẽ giúp ta, còn phải xem mức độ khó khăn của sự việc. Nhưng trên ngàn năm nay, phương pháp này ta lại chưa bao giờ dùng qua. Người đối với Long tộc chúng ta có đại ân, nếu không có người có lẽ Long tộc sẽ không có người nối nghiệp. Cho nên ta mới quyết định dùng phương pháp này giúp người, nhưng có thể thành công thì ta một chút nắm chắc đều không có. Khảo nghiệm của vị Chân thần kia có bao nhiêu khó khăn, ta cũng vô pháp tưởng tượng. Cho nên bây giờ người chỉ có tận lực để thắng năng lực của mình, tại thời điểm đối mặt khảo nghiệm mới có cơ hội, người hiểu được ý của ta chứ?”

Niệm Băng ngưng trọng gật đầu : ”Cám ơn ngài Long Thần đại nhân, ta sẽ cố gắng.”

Nghe xong Long Thần nói, Niệm Băng đối với Thần Chi đại lục đã có nhận thức mới, ”Chân Thần, vị đại Chân Thần rốt cuộc là có bộ dáng gì đây?” . Tại Ngưỡng Quang đại lục, Băng Tuyết nữ thần tế tự bằng vào có thể phát động Thần hàng thuật thập nhị giai liền trở thành đệ nhất nhân trong nhân loại. Thập thất giai siêu cấp cấm chú kia có thể làm cho một mảnh đại lục thật lớn hoàn toàn biến mất, đó là dạng năng lượng gì ? Có cơ hội sẽ nhìn thấy Chân Thần, nhưng cũng là chuyện không dễ dàng gì.

Niệm Băng trong lòng không có sợ hãi. Hắn vốn đúng là người chết thì còn có cái gì đáng sợ? Niệm Băng đối với Chân Thần theo lời của Long Thần kể sinh ra không ít hứng thú. Hắn vừa tự hỏi về Long Thần , vừa rất nhanh khôi phục tinh thần lực.

Có Thần kị bách biến đích lực mang - Tuyền ki đao hỗ trợ, Niệm Băng có thể yên tâm khôi phục tinh thần lực. Hơn nữa có sự chỉ dẫn của Long Thần, hắn không sợ tại đường hầm không gian này bị lạc phương hướng. Khi tinh thần lực của hắn vừa khôi phục đến trạng thái hoàn toàn, hắn liền không do dự thu hồi Tuyền Ki đao, bắt đầu quá trình rèn luyện tinh thần lực.

Năng lượng của không gian như cũ vẫn cuồng bạo . Nhưng Niệm Bằng lại có cảm giác được tinh thần lực của mình có sự tăng trưởng rõ ràng. Thất sắc quang mang của Thiên nhân huyết trong tinh thần thể càng trở nên chói mắt. Mỗi lần lóe ra đều hóa giải sự tiến công của không gian năng lượng, cứ như thế khôi phục. Niệm Bằng duy trì lần thứ hai này so với lần đầu dài hơn ba lần.

Ở dưới ma luyện thống khổ, tâm trí Niệm Bằng vốn chán nản càng trở nên kiên định. Ý niệm của sự kiên định khiến cho hấn đối với sự khống chế tinh thần lực càng ngày càng tinh tế, có thể sử dụng tối thiểu tinh thần lực đạt tới hiệu quả cao nhất. Do tinh thần lực không ngừng tiến bộ và ngưng luyện, nên thời gian từ lúc sắp tan vỡ đến hoàn toàn khôi phục trở nên ngày càng dài, thời gian chống đỡ năng lượng thác loạn trong không gian đường hầm cũng vậy. Dưới sự biến hóa này, tinh thần lực của Niệm Bằng vô hình tăng trưởng lên, tinh thần thể rất nhỏ đã dần dần phát triển, tràn ngập mi tâm khiêu huyết của hấn.

Theo sự tăng cường của thực lực, Niệm Bằng thông qua Thiên Nhân huyết phát sinh một sự tình rất kỳ diệu. Hấn phát hiện thời điểm mình thông qua Thiên Nhân huyết nhìn ngoại giới, thì có thể phân biệt rõ ràng sự bóp méo của không gian này trong mỗi lần biến hóa của năng lượng nguyên tố. Từ lúc bắt đầu chỉ có thể phán đoán từng đoạn xuất biến hóa lớn , đến cuối cùng có thể nhìn ra tất cả chi tiết. Tinh thần lực của hấn đã tăng lên tới cảnh giới khác. Càng khiến Niệm Bằng kinh hỉ chính là hấn phát hiện ra thân thể của mi tâm mình biến thành bảy sắc. Không phải bởi vì tinh thần lực biến dị, mà là bởi vì sau khi khiến mình mất đi sinh mệnh lực, ma pháp lực theo linh hồn đồng thời tiến vào trong tinh thần lĩnh vực, cùng tinh thần thể trong Thiên nhân huyết hợp làm một.

Mặc dù mấy cái ma pháp lực này không hữu ích , nhưng lại tại thời điểm rèn luyện tinh thần thể, chúng nó cũng đang tăng trưởng không ngừng. Nhất thời làm cho Niệm Bằng trong lòng hy vọng tăng nhiều. Mặc dù hấn không biết sau khi mình khôi phục lại sinh mệnh lực , có thể nắm giữ mấy cái ma pháp lực này làm cho bọn chúng trở lại vào trong bụng hay không . Nhưng hấn lại ẩn cảm giác được rằng mấy cái ma pháp lực này cũng không vứt bỏ hấn. Một khi sinh mệnh lực khôi phục, cho dù ma pháp lực không thể hồi phục đến nguyên vị , cũng có thể bằng vào tình huống bây giờ, sử dụng mấy cái ma pháp lực phát động.

Thời gian trong khi tu luyện thường là trôi qua rất nhanh, khiến Niệm Bằng cuối cùng khôi phục lại tinh thần lực bị tan vỡ . Không gian truyền tống ma pháp thập tứ giai đã không đủ để uy hiếp tới thân thể hấn nữa. Tinh thần lực tựa như Thiên Nhân lĩnh vực bảo vệ thân thể hấn. Bất luận không gian năng lượng chung quanh như thế nào hướng hấn phát động trùng kích, Niệm Bằng đều có thể sớm từng bước có phản ứng. Bằng vào sự trùng kích của tinh thần lực, làm cho bộ phận yếu nhất trong không gian loạn lưu phá sạch, khiến cho khi trùng kích thì đã suy yếu. Mặc dù như vậy sẽ làm suy yếu tinh thần lực của Niệm Bằng, nhưng tốc độ suy yếu cũng đã chậm lại rất nhiều. Dưới tình huống này, thời gian hấn có thể chống đỡ ngày càng lâu hơn.

”Không nghĩ sự tiến bộ của ngươi lại nhanh như thế. Xem ra ngươi mặc dù chỉ có hai mươi tuổi, nhưng trong 20 năm này của ngươi, tu luyện cũng phi thường khắc khổ. Hơn nữa còn gặp một ít kỳ ngộ và hưởng thụ tư chất bẩm sinh, mới có thành tựu như bây giờ.” Thanh âm của Long Thần lại một lần nữa vang lên.

Niệm Bằng có thể cảm giác được ý đồ trong tâm thức của mình. Đã quen thuộc không gian truyền tống ma pháp, hấn bây giờ đã có thể biết tình huống phương hướng mà cái ma pháp này đưa tới. Cho dù không có sự chỉ dẫn của Long Thần, hấn cũng biết mình nên theo hướng kia đi tới.

”Long Thần tiên bối, chúng ta còn có bao nhiêu thời gian để đến Thần Chi đại lục vậy?”

Long Thần nói: ”Lập tức phải đi. Ngươi chuẩn bị sẵn sàng, đem Tuyền Ki đao lấy ra, khi năng lượng của ma pháp trận thông qua Thần Chi đại lục thủ hộ kết giới, do phát sinh thay đổi kịch liệt, khi đó không gian năng lượng biến dị. Chỉ sợ là ngươi không thể chịu đựng được. Chuẩn bị sẵn sàng đi, năng lượng trùng kích sắp tới đó.”

Niệm Bằng đáp ứng một tiếng, nhưng hấn không lập tức lấy Tuyền Ki đao ra. Tu luyện từ mấy ngày này tới giờ, tinh thần lực tiến bộ cơ hồ có thể rõ ràng cảm giác được. Hấn đã tự lĩnh ngộ phương pháp , bằng vào tinh thần lực công kích, cho dù là tinh thần ma pháp của bạch nhân tộc chân chính cũng sẽ không mạnh hơn so với mình .

Tin tưởng đầy đủ khiến cho hấn càng hy vọng có thể tìm được cách rèn luyện ngày càng mạnh. Bởi vì sự tăng lên của tinh thần lực, năng lượng không gian truyền tống ma pháp trận này đã không đủ để cấu thành

uy hiếp. Thậm chí bởi vì sự chăm chỉ luyện tập tinh thần , bây giờ cả cảm giác đau đớn cũng không hề sinh ra, điều này khiến cho đầu óc hần gan dạ. Bằng vào tinh thần lực của chính mình, trong không gian năng lượng sắp bộc phát tìm được sự rèn luyện ngày càng tốt.

Trong mắt quang mang đại phóng, Niệm Băng cẩn thận đem tinh thần lực thu lại chung quanh thân thể mình. Tinh thần lực của mi tâm từ bên trong Thiên Nhân huyết run rẩy kịch liệt. Mỗi một lần run rẩy đều phóng thích ra lượng lớn tinh thần lực. Nhưng mấy cái tinh thần lực này lại không thoát đi, dưới sự khống chế thuần thực của Niệm Băng, chờ đợi trước khi bộc phát một khắc.

Tại thời điểm Niệm Băng vừa mới chuẩn bị sẵn sàng, dị biến đã xảy ra. Cả không gian phẳng phất trong nháy mắt như đã sụp đổ. Vốn không gian màu bạc vô cùng vô tận đột nhiên nhỏ đi, biến thành một hành lang hình tròn. Áp lực cực lớn khiến cho không gian năng lượng vốn điên cuồng chuyển động cuốn lên, mỗi lần đụng tới thân thể Niệm Băng, đều cũng khiến cho hần cảm giác được tinh thần lực của mình phẳng phất bị năng lượng khổng lồ khi núi lửa phun ra đụng phải. Thân thể hần trong năng lượng vô cùng khổng lồ này tựa như một chiếc lá nhỏ không ngừng phát phới .

Sự thống khổ so với lúc vừa mới tiến nhập vào không gian truyền tống ma pháp trận càng mạnh mẽ , xâm nhập đến tinh thần cùng linh hồn của Niệm Băng. Nhưng hần lại không bỏ mặc, toàn thân bắn ra hào quang bảy màu. Mỗi lần phát ra, đều là quá trình toàn lực phát ra tinh thần lực. Hoàn toàn bằng vào tinh thần lực kiên cường lay động không gian năng lượng trùng kích mình. Linh hồn và thân thể dưới sự trùng kích của không gian năng lượng không khỏi tránh phải kịch liệt run rẩy. Cùng với vết thương dày nhỏ rải rác khắp nơi trên da. Niệm Băng cảm giác được chính mình tựa hồ tùy thời đều có thể bị không gian này hủy diệt.

Tinh thần lực bắt đầu tại giờ khắc này có tác dụng quyết định. Niệm Băng mỗi lần bộc phát đều khiến cho tiểu nhân trong Thiên nhân huyết quang mang ảm đạm vài phần .Nhưng mà hần cũng không dám đình chỉ sự chống cự của mình, dưới áp lực cực lớn của bên ngoài, cho dù hần ngay lúc đó muốn lấy ra Tuyền Ki đao cũng vô pháp làm được. Một khi tinh thần lực phân tán, sẽ hủy diệt thân thể hần trước tiên.

Hành lang không gian màu bạc bùng nổ từng đợt trong không gian, dần dần tản mát ra một tầng hào quang màu đỏ. Thân thể Niệm Băng trong tích tắc hoàn toàn ngưng lại, lỗ chân lông toàn thân bộc phát ra một tầng khí tức màu xám. Dưới tình huống kích thích của ngoại giới, tử khí ẩn hàm trong cơ thể hần tự động bạo phát. Niệm Băng chỉ cảm thấy thân thể tựa hồ bị bóp méo, tinh thần thể trong nháy mắt bị áp chế thành một quang cầu bảy màu, thể tích so với lúc trước nhỏ hơn hai lần. Sự đau đớn gia tăng kịch liệt, Thiên nhân huyết không ngừng run rẩy, mỗi lần co rút lại và thả ra đều bắn ra một tầng tinh thần lực mênh mông.

Long Thần tự nhiên thấy được tình huống của Niệm Băng. Hần đương nhiên không nghĩ đến Niệm Băng chưa kịp lấy ra Tuyền Ki đao. Long Thần trong lòng thầm thở dài "lá gan tiểu tử này cũng quá lớn". Nhưng mà thần thức của hần bây giờ hoàn toàn dùng cho không gian truyền tống ma pháp trận cùng kết giới của Thần Chi đại lục đối kháng, thật sự không thể phân năng lượng ra đến trợ giúp Niệm Băng vượt qua cửa ải khó khăn.

Thanh âm vỡ nát trong đầu Niệm Băng vang lên rõ ràng. Đại não hoàn toàn lâm vào trống rỗng. Trong tích tắc này, hần không hề cảm giác được thống khổ mãnh liệt, sự bóp méo của thân thể đã đình chỉ, tinh thần lực bên trong Thiên nhân huyết dưới áp lực kích thích khổng lồ của không gian năng lượng bên ngoài rốt cuộc đã tan vỡ. Tinh thần lực ngưng tụ giống như thủy triều tán phát ra bốn phía, năng lượng khổng lồ của không gian bóp méo xé rách kia mạnh mẽ tạo ra một phạm vi ba trượng.

Thân thể Niệm Băng từ lúc đầu màu đỏ, chuyển qua lam, thanh, hoàng, ngân, bạch hắc, tổng cộng bảy màu hào quang lấp lánh. Mỗi lần nhấp nháy, Niệm Băng đều có thể rõ ràng cảm giác được sự tồn tại của ma pháp nguyên tố. Tinh thần lực sau khi hoàn toàn bế tắc , trong nháy mắt cùng ma pháp lực dung hợp, cảm giác kỳ dị truyền khắp toàn thân. Đang lúc này, không gian chung quang đột nhiên yên ổn trở lại, hết thấy cuồng bạo đều tiêu biến hết.

166. Chương 165: Thần Chi Đại Lục

Niệm Băng khôi phục sự tỉnh táo. Hắn không biết đã xảy ra cái gì, nhưng biết rõ là tinh thần lực mình mặc dù đã tan vỡ, nhưng mà chúng nó không biến mất, cùng ma pháp lực của mình đồng thời về bên trong Thiên Nhân huyết.

Quang mang chợt lóe, Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân vừa tùy tiện đã xuất hiện trong cái thế giới kia. Chung quanh một mảng tối đen, tiếng sấm ầm ầm chấn động lỗ tai, cuồng phong thổi tới, giống như dao nhỏ kích lên thân thể hắn. Chỉ là phong viễn (cơn gió từ xa) đột nhiên xuất hiện này không như áp bách cường liệt của không gian truyện tổng ma pháp. Niệm Băng chỉ vờn vờn bằng nhục thể cũng có thể dễ dàng ngăn cản. Trong không khí có vài phần lạnh như băng, Niệm Băng lúc này không có dành tinh lực quan sát xung quanh. Hắn đặt mông ngồi dưới đất, sắp đặt tư thế bắt đầu minh tưởng. Tinh thần hoàn toàn tập trung tại Thiên nhân huyết của mi tâm, cảm thụ được hào quang bảy màu tràn ngập trong đó.

Bên trong Thiên nhân huyết mệnh mông đã hoàn toàn biến thành bảy màu sắc rực rỡ. Bảy loại quang sáng phân biệt tụ hợp phương vị bất đồng, đồng thời hướng một điểm trung ương Thiên nhân huyết đập mạnh vào. Niệm Băng nghe được bảy âm thanh rõ ràng. Quang mang bảy màu lấp lánh, bảy thanh thần đao của hắn tự động từ trong không gian chi giới chui ra, cắm ở trên mặt đất xung quanh thân thể hắn. Quang sáng bảy màu tạo thành một màn hào quang màu sắc rực rỡ đem Niệm Băng vây lại bên trong, không ngừng kích thích đến cơ thể hắn. Bảy khối bảo thạch tán phát ra hào quang chói mắt, bảy loại ma pháp nguyên tố không ngừng tẩy lễ Thiên nhân huyết. Mỗi một lần đánh sâu vào, đều khiến cho bảy loại năng lượng của Thiên nhân huyết càng thêm khổng lồ.

Thân ảnh màu kim hồng sáng lên, một trung niên nhìn qua hơn năm mươi tuổi xuất hiện tại bên cạnh Niệm Băng, mái tóc dài màu lửa đỏ bù xù sau lưng, vẻ mặt cổ phác mà cương nghị có vài phân mỗi mệ. Nhưng giữa hai mắt tinh quang bắn ra tia điện, xung quanh thân thể tản ra một tầng năng lượng vô hình, mặc cho bạo phong thổi cũng vô pháp tiến vào trong vòng ba thước của thân thể hắn. Lúc này, ánh mắt của hắn hoàn toàn dừng ở trên người Niệm Băng, ý niệm từ ngoài hướng vào trong, cảm thụ biến hóa lúc này của Niệm Băng.

Trong giây lát, thần sắc của trung niên có sự kinh ngạc, lẩm bẩm tự nói: "Phá rồi sau đó lập, hay cho một cái phá rồi lập! Không nghĩ tới hắn tự nhiên có thể sinh ra tình huống quái dị như thế. Xem ra Thiên nhân huyết cuối cùng nhất định có thể mang đến cho ta thật lớn kinh hỉ. Niệm Băng à Niệm Băng, người rốt cuộc đã đạt cảnh giới cường giả, làm một hảo Băng Hỏa Đồng Nguyên ma pháp sư."

Không biết qua bao lâu thời gian, Niệm Băng chậm rãi từ trạng thái nhập định tỉnh táo lại. Thân thể cũng không có cảm giác gì, tử khí trầm lắng như trước vậy. Thế giới tinh thần của hắn lại đã phát sinh ra biến hóa hoàn toàn triệt để. Thiên Nhân huyết lúc này tựa như thiên không, khắp nơi tràn ra một khối tinh thần óng ánh, trong đó bảy khối chủ tinh (ngôi sao lớn) lớn nhất, màu sắc của chúng phân biệt đại biểu cho một hệ ma pháp. Ở xung quanh chúng còn tán phát một đám quang điểm giống nhau, giống như xoáy nước xung quanh bảy khối chủ tinh chậm rãi xoay tròn. Trong đó hồng, lam hai cái tinh đoàn quần lẫn nhau xoay tròn. Hai khối chủ tinh này cũng là lớn nhất, còn năm tinh đoàn còn lại thì bao xung quanh hai cái tinh đoàn quần quanh ở giữa xoay tròn.

Bảy tinh đoàn hình thành một không gian hài hòa, tràn ngập trong Thiên nhân lĩnh vực. Linh hồn lực của Niệm Băng liền ngưng tụ tại một điểm ở giữa hồng, lam lưỡng sắc tinh đoàn. Chỉ có một quang điểm, nhưng ngưng kết toàn bộ tinh thần lực và linh hồn của Niệm Băng. Thông qua cảm xúc linh hồn, Niệm Băng có thể dễ dàng cảm giác được biến hóa rất nhỏ gì bên trong Thiên Nhân huyết. Không riêng gì bảy khối chủ tinh, mà cả đám quang điểm phân tán chung quanh hắn cũng có thể hoàn toàn khống chế.

Trong mỗi một cái quang điểm đều bao hàm ma pháp năng lượng khổng lồ, đó là ma pháp nguyên tố hoàn toàn nén lại. Trong ma pháp nguyên tố hỗn hợp phần lớn tinh thần lực, tựa hồ mỗi một khối quang tinh đều là một điểm tinh thần lực của Niệm Băng. Ý niệm sở chí, tất cả đều ở trong lòng bàn tay. Hắn chậm rãi mở hai mắt, thế giới xung quanh trước mắt hắn trở nên phấn khích. Hắn nhìn rõ ràng cảnh vật đặc thù, thậm chí có thể thấy rõ một tảng đá bên trong có ẩn chứa năng lượng gì, các loại năng lượng ở bên trong tảng đá chiếm cứ tỷ lệ nào. Phán đoán kia chợt lóe qua cũng đã khắc ở sâu trong não hắn.

Vẫn rét buốt như trước, thân thể tử tịch như cũ. Nhưng khi Niệm Băng từ mặt đất đứng dậy, hắn lại biết

mình đã trở nên không giống trước. Cả chính mình cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn hiểu được Thiên nhân huyết của mình cũng chưa phải tiến hóa tới cùng, mà là đã xảy ra một loại biến dị kỳ quái. Loại biến dị này là ở dưới tình huống vi diệu hình thành, cụ thể có năng lực gì hẳn cũng không rõ ràng lắm.

Tâm trạng có chút hưng phấn, Niệm Băng hướng chung quanh nhìn, bốn phía một mảnh hôn ám. Hẳn ngẩng đầu nhìn trời, từng tầng lớn mây đen chống đỡ ánh mặt trời chiếu xuống, ngẫu nhiên phát sáng lên từng tia chớp, tất nhiên sẽ mang theo tiếng sấm vang ầm ầm. Ma pháp nguyên tố trong không khí ngậm lượng so với ở Ngưỡng Quang đại lục cũng không có cái gì khác nhau, nhưng ma pháp lực so với Ngưỡng Quang đại lục cuồng bạo nhiều hơn gấp ba. Hơn nữa, ma pháp nguyên tố nơi này biến hóa rất nhanh, muốn ngưng tụ thì phải cần nỗ lực rất nhiều.

Chung quanh là một vùng thung lũng, chỉ có các loại cự thạch bụi màu nâu. Cự thạch phần lớn đều lồi lõm không bằng phẳng, phong hóa cực kỳ nghiêm trọng. Phóng mắt nhìn lại, hoàn cảnh chung quanh cũng như thân thể của mình, hết thảy đều là một mảnh tử tịch. Gió tựa hồ đã so với mình vừa mới đến đây phải yên tĩnh hơn một chút. Nhưng gió nơi này cũng rất kỳ lạ, mỗi một cơn gió tựa hồ đều như là ngưng tụ cùng một chỗ; một khi thổi vào trong người, sẽ sinh ra cảm giác trùng kích. Nếu là người thường, có lẽ mấy cơn gió này đều là trí mạng. Thần Chi đại lục thật sự nên xưng là Địa Ngục đại lục mới đúng vậy!

"Người đã tỉnh." Thanh âm trầm thấp vang lên, tựa như bên tai. Thanh âm đột nhiên xuất hiện khiến Niệm Băng trong lòng cả kinh, tinh thần lực trong Thiên Nhân huyết nhanh chóng xảy ra biến hóa, hết thảy chung quanh đều trở nên rõ ràng. Thông qua sự ba động của thanh âm, Niệm Băng mi tâm sáng ngời, một ánh mắt màu bạc phiêu nhiên mở ra. Ngân mâu cũng không giống như trước hoàn toàn bắn ra hào quang màu bạc, mà ở giữa ngân mâu có một ánh mắt giống như pha lê. Bên trong ánh mắt trong suốt có một tầng sáng bảy màu. Thần quang tinh khiết chợt lóe qua, Niệm Băng xoay lướt thân ảnh qua bên cạnh, tinh thần lực đã khóa trụ ngọn nguồn của thanh âm kia.

"Tinh thần lực thật mạnh. Phá rồi lập, xem ra người đã từ trong Thiên Nhân huyết phát hiện càng nhiều biến hóa." Kim hồng sắc quang mang nhấp nháy, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở trước mặt Niệm Băng, đúng là trung niên nhân nhìn qua khoảng năm mươi tuổi kia. Một bộ trường bào màu xám trên người, khí tức tôn quý mà tràn ngập uy nghiêm, ngưng mà không không tán, làm cho người ta một loại cảm giác đỉnh lễ cũng bái (muốn phục lễ, quỳ lạy).

Trong sự quan sát của tinh thần lực Niệm Băng, Long Thần trước mặt tựa như một đám thiên hỏa tinh khiết. Khiến cho tinh thần lực của Niệm Băng khi vừa tiếp cận phạm vi năng lượng bảo vệ thân thể hắn, lập tức liền bị một cỗ năng lượng khổng lồ ngăn cách. Có thể cảm nhận được nó rất cường đại, cảm giác thâm sâu không lường được, rung động thật sâu đến trái tim Niệm Băng, năng lượng kia hầu như là vô tận.

"Niệm Băng đa tạ Long Thần tiên bối chỉ điểm." Hắn cung kính cúi tới thất lưng, hướng Long Thần thi lễ; trên mặt toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, Thiên Nhân huyết tự động khép lại.

Long Thần hướng hắn gật đầu: "Được lắm, lần này người ở trong không gian truyền tống ma pháp trận tìm được sự gợi ý và tiến bộ, so với trong tưởng tượng của ta còn lớn hơn. Nếu sinh mệnh lực của người thật có thể khôi phục, vậy thì tiên đồ không thể hạn lượng nổi. Bây giờ trong Thiên Nhân huyết của người tựa như một đám thuốc nổ, nhưng lại còn thiếu ngòi nổ."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Ngài muốn nói chính là tiên thiên khí. Quả thật sự mở ra và phát triển của thất đại khiếu huyết, tựa hồ đều cùng tiên thiên khí có quan hệ rất lớn."

Long Thần nói: "Không sai, tiên thiên khí là trụ cột của Thất đại khiếu huyết. Nhưng mà trong Thất đại khiếu huyết có một ngoại lệ, đó là Thiên Nhân huyết. Thiên Nhân huyết là thứ duy nhất không hoàn toàn do tiên thiên khí hình thành, nó còn muốn càng nhiều tinh thần lực. Tiên Thiên khí chỉ là một dẫn tử, sáu khiếu huyết khác lại hoàn toàn khác biệt. Tinh thần lực là dẫn tử, tiên thiên khí là căn bản. Tại thời điểm người lần đầu thi triển Sinh Mệnh Trớ Chú tiếp cận tử vong, thần thức của thất long vương đã gọi ta. Khi đó ta đối với họ có nói qua, nếu có một ngày người có thể đi vào Thần Chi đại lục, ta sẽ trợ giúp người mở ra một khiếu huyết, coi như là báo đáp của Long tộc đối với người. Nhưng mà hiện tại điều hứa hẹn đó ta đã không thể thực hiện, bởi vì thân thể người bây giờ căn bản không có khả năng mở ra khiếu huyết. Đưa người giới thiệu cho vị Chân Thần tiên bối vĩ đại kia, họa hay phúc cũng khó đoán a!"

Niệm Băng khẩn thiết nói: "Tiền bối, Long tộc trợ giúp đối với ta đã thực lớn. Nếu không có các người, chỉ sợ ta sớm đã chết hoàn toàn rồi, căn bản không có khả năng có được cơ hội như bây giờ. Bất luận chuyển này kết quả như thế nào, ta đối với Long tộc chỉ có cảm kích. Họa và phúc vốn là không có chênh lệch quá lớn, bất luận như thế nào ta đều muốn thử một chút. Vì thân nhân ta và người yêu, dù là chỉ có một tia cơ hội, ta đều cũng phải khôi phục lại sinh mệnh."

Long Thần gật đầu nói: "Hảo, chúng ta bây giờ lên đường thôi. Diện tích của Thần Chi đại lục rất nhỏ, không lớn như một quốc gia như của Ngưỡng Quang đại lục. Thần Chi đại lục phân thành hai bộ phận, một bộ phận là địa phương của thần nhân phổ thông và vài Chủ thần cư trú. Theo thực lực mà phân chia thì chưa có mở ra khiêu huyết đều xưng là Thần nhân, đã mở ra một khiêu huyết có thể xưng là bán thần, mở ra hơn ba khiêu huyết thì là Chủ thần như chúng ta đây. Long tộc mặc dù không có khiêu huyết, nhưng từ lúc các vị thần trên Thần Chi đại lục xuất hiện tới nay, Long Thần của long tộc đều là một trong các Chủ thần. Giỏi hơn Chủ thần chính là bốn vị Chân Thần mà không ai biết thực lực đạt tới trình độ nào. Vị tiền bối ta muốn dẫn người đi gặp này, đúng là một trong tứ đại Chân Thần, tự xưng là Sinh Mệnh chi thần đích Tập Áo."

Tiếng Long Thần vừa dứt, kim hồng sắc quang mang phát sáng lên, đem Niệm Băng giữ lại bên trong. Hào quang chợt lóe, giống như lưu tinh bốc lên nhập vào trong bầu trời trên cao. Vừa mới rời khỏi mặt đất, Niệm Băng lập tức cảm giác được năng lượng ngoại giới đang không ngừng biến hóa, các loại năng lượng cuồng bạo phân bố không đều trong không gian. Một cảnh tượng kì dị xuất hiện trước mắt hắn, có địa phương hàn phong thổi tới lạnh thấu xương, có địa phương đang có mưa đá, có địa phương dưới mặt đất không ngừng phun hỏa diễm. Nham thạch chảy khắp nơi, hầu như mặt đất phía dưới không có một chỗ nào yên tĩnh.

Long Thần vừa phi hành như điện vừa hướng Niệm Băng nói: "Địa phương ngươi vừa ở, Thần Chi đại lục gọi là Tịnh thổ, cũng chính là địa phương không có năng lượng tàn phá bừa bãi. Tất cả thần nhân của Thần Chi đại lục dưới Chủ thần đều sinh sống ở trên Tịnh thổ, mà Tịnh thổ ở Thần Chi đại lục số lượng rất thưa thớt, có thể sử dụng để sinh tồn thực càng ít. Có lẽ ngươi không thể tưởng tượng rằng thần nhân thường xuyên vì một giọt nước tinh khiết mà tranh đấu lẫn nhau. Ở trên phiên đại lục này, thời khắc đều có nguy cơ, không cẩn thận lập tức sẽ mang đến họa sát thân."

Trên Thần Chi đại lục, chung quy chia thành hai bộ phận lớn, trong đó năm phần thì bốn địa phương đều là như thế này. Năm phần còn dư ra một tạo thành Thần Chi đại lục tứ đại cấm địa, cho dù là Chủ thần cũng không dám tiến vào mấy cái cấm địa này. Bởi vì mỗi một cấm địa đều tồn tại một vị Chân thần, không có ai có dũng khí mạo phạm sự tôn nghiêm của Chân thần."

Niệm Băng cười khổ nói: "Thật sự là một thế giới giống như địa ngục a! Chỉ sợ cho dù tính mạng lực của ta còn chưa mất đi, muốn ở trên phiên đại lục này sinh tồn cũng phi thường khó khăn rồi".

Long Thần nói: "Quả thật như thế, Thần Di đại chiến mặc dù khiến cho Di Thất quốc hoàn toàn biến mất. Nhưng mà Thần Chi đại lục cũng gặp sự tiến công của hủy diệt tính chất, Thần nhân nơi này chỉ có thể vì sinh tồn mà đấu tranh."

Long Thần phi hành tốc độ cực nhanh, cảnh vật dưới chân trôi qua như hư ảo. Trong nháy mắt, Niệm Băng đã thấy phương xa xuất hiện một tầng bạch quang nhàn nhạt, giống như mây mù thông thường, ngăn trở đường đi. Giống như một bức tường vân vụ thật cao, Niệm Băng có lẽ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này. Chính lúc hắn đang muốn hướng Long Thần hỏi, tốc độ của Long Thần đã chậm lại, bỗng bèn hạ xuống, dừng lại trên một khối sơn nham (múi đá nham thạch) .

Niệm Băng vừa định đặt câu hỏi, Thiên Nhân huyết trong tinh thần đột nhiên dao động. Hắn vô ý thức hướng phía trước nhảy lên, một đạo thân ảnh màu xanh từ chỗ hắn lúc trước ở lóe một cái mà vượt qua. Trong nháy mắt, Niệm Băng bằng vào Thiên Nhân huyết thấy rõ đó là một con thú dài ước chừng ba thước, hình dạng giống như rắn . Toàn thân đều bao trùm làn phiên màu xanh biếc, thân nhỏ gầy nhưng tốc độ cực nhanh, đầu của nó cơ hồ chiếm một phần hai kích thước thân thể. Nó vừa lóe lên cũng đã vượt đến một bên hắn . Trong một đôi mắt to màu đen của nó bắn ra sắc tham lam, nhìn chăm chú Niệm Băng và Long Thần.

Long Thần tựa hồ giống như không có cảm giác sự tồn tại của sinh vật kia. Lão toàn thân tỏa ra kim hồng

sắc quang mang, hai mắt nhìn thẳng phía trước mắt tầng bạch vụ ánh sáng không thể qua kia.

Thanh lực sắc thần lần kia vừa lao vào giữa, cơ hồ không có chút nào ngừng lại, tứ chi to khỏe dùng sức, giống như mũi tên hướng Niệm Băng phóng tới. Hiển nhiên nó không dám hướng người trên thân tấn ra kim hồng sắc quang mang là Long Thần mà công kích. Niệm Băng lúc này đây không hề né tránh, hấn nâng tay phải của mình lên, tinh thần lực phát ra, hình thành một cái lưới lớn vô hình mở ra bao phủ lấy xung quanh trong không gian ba trượng. Quỹ tích lao tới của con thần lần bị hấn nắm chắc dễ dàng. Hấn bây giờ đã không thể sử dụng ma pháp, nhưng sự mạnh mẽ của thân thể lại đạt tới một tầng cao khác. Dưới tác dụng của tinh thần lực, mắt thấy thần lần kia bổ nhào vào trước mặt, hấn mới hơi nghiêng người, vung chưởng như đao, bổ liên tiếp về phía bộ vị của đầu và thân nó. Thân thể mạnh mẽ làm cho tốc độ của Niệm Băng cực nhanh và cường độ công kích mạnh mẽ. Ầm, một tiếng động khó chịu vang lên, hấn tức khắc bổ vào người của con thần lần kia.

Xu thế của thần lần đang vọt về phía trước lập tức biến thành rơi xuống. Nó trên mặt đất quay cuồng một cái lại nhảy lên. Niệm Băng cảm giác một chưởng có thể dễ dàng bổ ra một khối cự thạch của mình cũng không gây ra cho nó chút thương tổn gì.

Lúc trong lòng Niệm Băng cả kinh, thần lần lại đã vọt lên. Đáng tiếc tốc độ của nó mặc dù nhanh, nhưng Niệm Băng dựa vào sự phân tích tinh diệu của Thiên nhãn huyết, hoàn toàn phán đoán ra lộ tuyến công kích. Chỉ cần nó công kích tới bên người, hấn lập tức bằng vào cường độ thân thể chém ra một chưởng, đánh bay nó ra. Nhưng thân thể của con thần lần này cũng là cực kỳ rắn chắc, bị Niệm Băng liên tiếp bổ trúng vài lần, nhưng vẫn không thụ chút thương tổn nào. Nó không ngừng phản nộ hướng Niệm Băng phát động công kích.

Niệm Băng cũng muốn qua lấy ra Thần nhãn đánh chết con thần lần này, nhưng hấn thông qua tinh thần lực quan sát, rõ ràng phát hiện con thần lần này năng lượng bản thân cũng không quá mạnh. Nếu đối phó với sinh vật như vậy mà cũng dùng tới Ma pháp đao, thì không phải rất buồn cười sao? . Lòng hiếu thắng tự nhiên nổi lên, tinh thần của Niệm Băng lập tức tăng cường trên diện rộng. Hấn chuẩn bị dùng phương pháp công kích vừa lĩnh ngộ được không lâu đem ra đối phó con thần lần này. Năng lượng Thiên Nhãn huyết hoàn toàn mở ra, con thần lần trong mắt hấn đã biến thành một đám năng lượng màu xanh biếc, ở trung tâm đám năng lượng màu xanh biếc này tựa hồ có một vật hình tròn nhỏ màu đỏ.

Tinh thần lực trong tích tắc đã xuất hiện, một tầng thất ảnh quang mang nhàn nhạt bao phủ xung quanh thân thể Niệm Băng, Thiên Nhãn huyết chợt sáng lên. Sau một khắc, con thần lần đang phi hành giữa không trung kia trong nháy mắt đã dừng lại. Nó bị tinh thần lực mạnh mẽ của Niệm Băng khóa lại, cả giây giụa cũng không thể làm được. Ngay sau đó, Thiên Nhãn huyết của Niệm Băng lại phát sáng; phù một tiếng, con thần lần kia đã hóa thành mưa máu đầy trời.

Niệm Băng tay phải vung lên, một điểm hồng sắc trong đám mưa máu phát ra tia hồng sắc kia bị hấn thu vào trong tay. Đó là một khối nhỏ vừa trong suốt lại mềm nhũn, nhìn qua trong suốt như bảo thạch, nhưng không có sự cứng rắn như bảo thạch. Trong lòng hấn đột nhiên nổi lên tính khát máu, hấn không do dự, lập tức đem khối nhỏ này ném thẳng vào trong miệng. Tinh thể hóa thành một luồng ấm chảy vào trong cơ thể. Thân thể của hấn vốn tràn ngập tử khí, nhưng sau khi tinh thể vào trong bụng lập tức truyền đến một cảm giác cực kỳ dễ chịu. Hai mắt Niệm Băng nhất thời biến thành màu đỏ tràn ngập khí tức tà ác. Toàn thân hấn sung mãn, tử khí phát sáng một tầng hào quang màu đỏ sậm. Hào quang rất nhanh mất đi, hấn cảm giác được rõ ràng lực lượng của chính mình tựa hồ lại có tăng trưởng. Thân thể hấn vừa động, đã trở lại bên người Long Thần, tốc độ cũng nhanh hơn một chút.

Cảm giác khát máu trôi qua, đầu óc của Niệm Băng lập tức suy nghĩ. Vừa rồi con thần lần kia rõ ràng là một loại sinh vật của Thần Chi đại lục, tại sao sau khi mình ăn tinh thể trong cơ thể nó lại có cảm giác lực lượng tăng trưởng vậy? Chẳng lẽ mấy cái tinh thể này vốn là thuốc bổ hay sao? . Đang lúc hấn suy tư, kim hồng sắc quang mang trên người Long Thần đã thu lại. Lão hít sâu khẩu khí, mỉm cười nói: "Tiền bối đã cho phép chúng ta tiến vào. Niệm Băng, người làm thế nào ăn được Lục Tích Địa Ma Hạch? Thứ kia chỉ cần gặp gió sẽ trở nên cứng rắn, trở thành một khối bảo thạch bình thường. Nó có thể ăn được sao?"

Niệm Băng sửng sốt một chút, nói: "Long Thần tiền bối, vừa rồi sau khi ta dùng tinh thần lực giết con thần lần kia, chỉ là thấy trong lòng mình có chút khó chịu, tựa hồ chỉ ăn cái thứ kia mới có thể thoải mái hơn."

Long Thần nhìn Niệm Băng thật sâu một cái, thở dài một tiếng, nói: "Đây là vấn đề Cương Thi thuật đã có ghi lại. Người bây giờ đã là một cương thi, qua mỗi một đoạn thời gian đều sinh ra cảm giác muốn hút máu. Có lẽ cũng chính là vì nguyên nhân này... Tốt lắm, chúng ta đi vào trước đi." Vừa nói, tay phải hắn nhoáng lên, một đạo hào quang kim sắc xuất hiện trong lòng bàn tay. Hào quang kim sắc kia phảng phất giống như sóng vậy, khiêu động không ngừng, phát ra tiếng vang rất nhỏ. Long Thần trong mắt hào quang chợt lóe, đem năng lượng đưa vào trong kim sắc quang mang này. Kim quang hóa thành hình mũi tên, chợt chui vào trong màn sương trắng trước mặt, một tầng màu vàng rực rỡ xuất hiện trên màn bạch vụ. Kim quang chậm rãi hướng ra phía ngoài khuếch tán, tạo thành một hình cánh cửa. Bạch vụ bên trong màn kim quang nhất thời trở nên mỏng manh rất nhiều.

Long Thần hướng Niệm Băng gật đầu, dẫn hắn hướng cánh cửa kia đi tới. Lúc xuyên qua cánh cửa màu vàng, Niệm Băng đột nhiên cảm giác được toàn thân ngứa ngáy, rất nhiều năng lượng quang điểm nhỏ trực tiếp chui vào trong cơ thể. Đó là năng lượng tràn ngập sinh mệnh khí tức, cùng tử khí trên người hắn sau khi tiếp xúc lặng lẽ tiêu tan. Liên tưởng tới danh hiệu Sinh Mệnh chi thần, trái tim Niệm Băng không khỏi nóng lên.

Bạch vụ từ bên ngoài xem chỉ là một tầng mỏng manh. Nhưng sau khi đi vào tới, Niệm Băng mới phát hiện tầng này nhìn như bạch vụ mỏng manh nhưng dày chừng hơn mười trượng. Càng hướng phía trong đi, sinh mệnh khí tức càng trở nên nồng đậm.

Khi bọn họ dưới sự bảo vệ của kim quang xuyên qua bạch vụ, cảnh sắc trước mắt nhất thời biến đổi. Bầu trời không có mây đen, trong xanh giống như bầu trời hải dương. Bầu trời trong xanh giống như tấm gương trong vắt, ngăn dậm không thấy mây, nhìn lên bầu trời khiến lòng dạ trở nên cởi mở. Tính chất bùng nổ của ma pháp nguyên tố trong không khí kia đã biến mất, ma pháp nguyên tố nơi này so với ngoại giới nồng đậm nhưng nhu hòa hơn.

Phóng mắt nhìn đi, trước mắt toàn bộ là một phiến màu xanh. Các loại kỳ hoa dị thảo cùng với tiếng côn trùng, chim hót vẽ nên một bức tranh động lòng người. Cách đó không xa là một tầng thủy khí tràn ngập. Một hồ nước trong suốt bình lặng bị thực vật vây ở giữa. Hồ nước trong vắt nhìn thấy đáy, giống như một khối pha lê màu xanh thật lớn khảm trên mặt đất. Ở trung tâm của hồ nước là một cây đa lâu năm thật lớn. Cây đa thô chắc, cho dù mười người cũng không thể ôm hết. Cành lá cây đa cực kỳ tươi tốt, giống như một cái ô che thật lớn, bao trùm chu vi mấy trăm trượng. Cái bóng xanh biếc kia chiếu vào trong hồ nước, nhìn qua thật là nhu hòa.

Ở một góc của cây đa là một nửa ngôi nhà gỗ từ trong cành lá nhô ra. Nhà gỗ không lớn, từ bề ngoài mà nhìn thì diện tích bên trong không vượt quá hai mươi thước vuông. Nhà gỗ và cây đại thụ hoàn toàn tự nhiên, tựa hồ chúng nó trời sinh ra đúng là một thể. Một ít thủy điểu (chim sống dưới nước) từ trên mặt hồ xẹt qua, gió nhẹ bị kéo theo khiến cho mặt hồ tạo nên một làn sóng gợn, mang đến cho không gian yên tĩnh này vài phần sinh cơ.

Niệm Băng sững sờ, Long Thần cũng ngạc nhiên. Hắn cũng không nghĩ tới địa phương mà vị Chân Thần kia cư trú lại xinh đẹp như thế. Niệm Băng than nhẹ một tiếng, nói: "Đây mới đúng là nơi ở của thần a! Đẹp quá!" . Hắn không khỏi có chút hâm mộ với vị Sinh Mệnh Chi Thần Tọa Áo này. Trong lòng thầm ảo tưởng, nếu có một ngày mình và ba vị nữ tử yêu quý cũng có thể ở một nơi như thế này sinh sống, đó chẳng phải là một sự tình tuyệt vời cỡ nào sao!

Niệm Băng đang muốn cất bước hướng bên trong đi tới, nhưng lại bị Long Thần kéo lại. Long Thần hướng hắn đưa mắt ra hiệu, lại cúi đầu nhìn các loại thực vật sinh trưởng trên mặt đất. Niệm Băng nhất thời hiểu được ý tứ hắn, dừng cước bộ, đưa ánh mắt hướng tới căn nhà gỗ trong hồ. Long Thần hơi khom người, cung kính nói: "Long tộc Tọa Áo Cơ Tư, mang theo nhân loại tiểu hữu Niệm Băng cầu kiến tiền bối." Thanh âm của lão không cao, nhưng Niệm Băng lại thông qua Thiên Nhân huyết nhận thấy được thanh âm dưới sự khống chế của Long Thần hướng thẳng tới căn nhà gỗ trong hồ mà đi.

Một thanh âm nhạt nhẽo từ bốn phương tám hướng vang lên: "Tọa Áo Cơ Tư, chúng ta cũng lâu chưa gặp mặt, người mang tới cũng không phải là nhân loại a." Thanh âm bình thản mà nhu hòa này Niệm Băng mặc dù cực lực truy xét, nhưng không thể cảm giác được nó là từ chỗ nào truyền đến. Thanh âm rất trung tính, thậm chí không thể phân biệt ra giới tính của vị Sinh Mệnh chi thần này. Nhưng mỗi một chữ trong thanh âm lại đều rõ ràng, mỗi chữ đều làm rung động thật sâu trái tim hắn.

Long Thần Tật Cơ Ấu Cơ Tư vội vàng nói: "Tiền bối. Đây đúng là việc Tật Cơ Ấu Cơ Tư hướng ngài nhờ vả, cũng muốn mời ngài trợ giúp."

"Ý tứ của người ta hiểu được. Người trở về đi, lưu hấn ở chỗ này là được rồi" Thanh âm nhạt nhẽo lại vang lên. Lúc này đây, khí tức trong thanh âm tựa hồ thay đổi. Niệm Băng chỉ cảm thấy tinh thần cực liệt chấn động, trong cơ thể từ khi bị một cổ áp lực vô hình hoàn toàn trói buộc; thân thể không thể di động, chỉ có tinh thần lực là hoạt động như cũ.

Long Thần mừng rỡ, vội vàng nói: "Đa tạ tiền bối thành toàn, vậy văn bối trước hết cáo từ."

"Chậm đã, có một điểm ta muốn nói sớm cho người, ta ghét nhất đúng là tử vong khí tức. Người mang một người chết tới đây, đã là xúc phạm vào kiêng kỵ của ta; muốn từ nơi này rời đi, người phải trả giá một chút. Long Tộc sinh mệnh lực từ trước là cực kỳ mãnh liệt trong các chủng tộc, người nhân tiện lưu lại một nửa sinh mệnh lực đi."

Thanh âm đậm đậm bình tĩnh như trước, nhưng trong lòng Niệm Băng lại cuộn sóng ngập trời. Thực lực của Long Thần hấn đã thấy qua, siêu cấp truyền tống ma pháp tới thập tứ giai là thần kỳ như vậy, thế nhưng ở đây còn chưa nhìn thấy được mặt Sinh Mệnh chi thần, vậy mà bằng một câu nói đã tùy tiện muốn một nửa sinh mệnh lực của Long Thần.

Long Thần sắc mặt khê biến, nhìn cây cổ thụ thật lớn trong hồ kia, ánh mắt không ngừng lóe ra. Niệm Băng thông qua Thiên Nhân huyết có thể cảm giác được, năng lượng trong cơ thể Long Thần đang ba động rất nhanh, tựa hồ tùy thời đều có thể bùng nổ. Thanh âm Long Thần vang lên: "Được, chỉ cần tiền bối có thể cứu sống vị bằng hữu này của Long tộc chúng ta, phóng thích một nửa tính mạng lực tặng tiền bối thì có gì không thể chứ?"

"Long Thần tiền bối... không thể." Niệm Băng cũng không để ý thi độc trên người mình, chặn ngang giữ chặt Long Thần. Long Thần mỉm cười, nói: "Niệm Băng, người từng vì Long tộc chúng ta cam nguyện phóng thích toàn bộ sinh mệnh lực. Ta chỉ dùng một nửa sinh mệnh lực thì đã có thể trả lại ân tình này của người, như vậy là ta còn là lời. Sinh mệnh lực của Long tộc chúng ta mặc dù không phải vô tận, nhưng sinh mệnh lực còn thừa cũng ít nhất có thể cho ta sống thêm ngàn năm. Không nên ngăn trở ta, tiền bối đã đáp ứng thành toàn cho người, đã phi thường may mắn rồi."

Quang mang kiên nghị từ trong mắt Niệm Băng chợt lóe qua, hấn xoay người, mặt hướng trung ương hồ nước, cất cao giọng nói: "Chân Thần tiền bối, Long Thần tiền bối tới nơi này hoàn toàn là vì ta. Ta thà rằng không muốn mình khôi phục sinh mệnh lực, cũng không hy vọng người bị tổn thương gì. Xin ngài thu hồi mệnh lệnh đã ban đi, ta không hướng ngài thỉnh cầu trị bệnh là được." Nếu lấy một nửa sinh mệnh lực của Long Thần đổi lại cho hấn sống lại, như thế hấn có sống lại cũng không an tâm.

Thanh âm nhạt nhẽo lại một lần vang lên: "Người không có quyền cùng ta nói chuyện. Long Thần phải chịu tội chính là sự trừng phạt hấn, chứ không phải trả giá vì người. Ta từng đáp ứng qua phải giúp hấn một lần, ta có thể làm được điểm này, nhưng mà hấn mạo phạm tới ta, dĩ nhiên cũng phải trả giá."

Niệm Băng vội vàng nói: "Cái này thực dễ, ngài từng đáp ứng qua phải giúp Long Thần tiền bối một lần, thì lần này ngài buông tha người cũng tính là trợ giúp đi. Ta không cần ngài cứu."

"Người nghĩ hay đấy? Nếu như đem điều kiện trao đổi, người là một cái tử linh nho nhỏ, vậy mà đến nơi đây ô nhiễm không gian của ta. Kết quả của người chỉ có một, là phải thân diệt hồn tiêu."

Niệm Băng hừ lạnh một tiếng, nói: "Tốt, người thả Long Thần tiền bối rời đi, ta đã nghĩ kĩ rồi."

Long Thần vội là lên: "Niệm Băng không thể, ta mang người tới nơi này vì cái gì chẳng lẽ người quên rồi sao? Người không vì chính mình nghĩ, chẳng lẽ không nghĩ tới người quan tâm tới người sao?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Nếu bởi vì bản thân mà khiến cho ngài đánh mất một nửa sinh mệnh lực. Cho dù ta sống lại, chỉ sợ những người yêu ta cũng xem thường ta. Ta thà rằng ở trong lòng các nàng vĩnh viễn hoàn mỹ. Long Thần tiền bối, ngài đi nhanh đi."

Long Thần thở dài một tiếng. Ý nghĩ của Niệm Băng lão thực sự hiểu được, nhưng mà đã đến nơi này, lão làm thế nào có thể để cho Niệm Băng chết như vậy. Hít sâu khẩu khí, chính lúc lão chuẩn bị phóng thích sinh mệnh lực của mình, một cổ hào quang màu xanh biếc đột nhiên từ dòng thụ trong hồ phát sáng

lên. Màu xanh biếc kia lấp lánh, tựa như cầu vồng từ trung tâm hồ liên tục tới bờ. Một thân ảnh màu xanh xuất hiện, sau một khắc, thân ảnh này đã đi tới bờ hồ. Thân ảnh bỗng dừng giữa không trung, thực vật tựa hồ bởi vì nàng đến mà hưng phấn, từng đóa tiên hoa nở rộ theo. Trong phút chốc, chung quanh đã biến thành một biển hoa, sinh mệnh lực khí tức nồng đậm làm dịu tới tận mỗi gốc cây.

Sinh mệnh khí tức mệnh môn ức chế tử vong khí của Niệm Băng. Hắn hoảng sợ phát hiện bản thân mình đối với sinh mệnh khí tức trước đây rất thích, nhưng lúc này đúng là rất chán ghét. Mấy cái sinh mệnh khí tức này không ngừng xâm nhập vào thân thể hắn, tử vong khí dưới sự áp bách của chúng dần dần co rút lại, thân thể của hắn phẳng phất giống như bị đốt cháy.

Sự thống khổ kịch liệt của thân thể lại tuyệt không có ảnh hưởng đến thị giác của Niệm Băng. Cũng chính là vì sự trùng kích thị giác mang đến, mới làm cho hắn đối với sự thống khổ của thân thể giảm đi nhiều. Từ màu xanh biếc trường hồng lướt tới một người, không hề có cái đầu tóc bạc trắng như trong tưởng tượng của hắn, mà đó là một nữ tử. Nhìn qua cũng không là nữ tử thập phần xinh đẹp, nàng ước chừng hai mươi tuổi, một đầu tóc dài xanh biếc từ sau lưng buông thẳng xuống đến mặt đất, cùng với những thực vật kia tiếp xúc. Nàng mặc toàn thân một chiếc váy màu xanh nhạt, dưới sự phụ trợ của tiên hoa, nhìn qua rất phiêu nhiên. Nàng cũng không tính là đẹp, chỉ là nữ nhân bình thường, chỉ có làn da trắng nõn một chút mà thôi. Nếu cùng tuyệt sắc mỹ nữ Phượng Nữ, Lam Thần mà so sánh thì căn bản không đáng kể chút nào, cho dù là Long Linh cũng so với nàng xinh đẹp hơn nhiều.

167. Chương 166 : Sinh Mệnh Chi Thần Tọa Áo

Không thể từ trong trầm mặc bạo phát, tất sẽ tiêu tan trong trầm mặc. Niệm Băng không có nhiều thời gian để tìm hiểu nữ tử có khả năng là Sinh Mệnh chi thần ở trước mặt. Vì sinh tồn, hắn lập tức có ngay phản ứng, huyết Thiên Nhân nơi ẩn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) sáng lên, một tầng hào quang bảy màu nhàn nhạt từ trong lằn ngoài chớp mắt phóng ra, nghênh đón lấy khí tức sinh mệnh, cực nhanh dùng tinh thần lực thiết lập một tầng cấm chế xung quanh thân thể.

Thiên Nhân huyết nhờ có tinh thần lực mạnh mẽ và đã từng trực tiếp lưu giữ linh hồn Niệm Băng, cho nên tuyệt không bị tử vong khí tức Cường Thi thuật làm ảnh hưởng. Mà tinh thần lực và tử vong khí tức lại hoàn toàn bất đồng, thêm vào đó Thiên Nhân huyết sau khi biến dị, năng lượng tinh thần đó có tiên thiên chi khí (khí bẩm sinh, có sẵn từ phôi thai), tinh thần lực cùng với bảy loại ma pháp nguyên tố hỗn hợp mà thành. Điều này khiến cho Niệm Băng có được năng lượng tinh thần rất kỳ dị và đặc biệt. Mấy loại năng lượng đó đều không bài xích sinh mệnh khí tức, thậm chí còn cùng sinh mệnh khí tức thân cận. Cho nên ngay khi tinh thần lực vừa mới phóng ra, Niệm Băng lập tức thích ứng năng lượng trong trường sinh mệnh; thống khổ trong nháy mắt tiêu biến, hắn không khỏi thở một hơi dài (mừng vì thoát nạn ^^).

Thiếu nữ ồ nhẹ một tiếng kinh ngạc, ánh mắt không kìm được hướng Niệm Băng nhìn lại. Mục quang đầy tử khí của Niệm Băng cùng con người trong veo không gì sánh được của nàng đối nhau. Tức thì hắn cảm thấy toàn thân run rẩy kịch liệt, tử vong chi khí cuộn cuộn bốc lên điên cuồng, thân thể dường như bất cứ lúc nào cũng sắp có thể tan vỡ. Dọa cho hắn phải vội vàng nhắm hai mắt, thông qua Thiên Nhân của bản thân quan sát thiếu nữ trước mắt.

Thiên Nhân huyết sau khi đã trải qua tiến hóa mới, về phương diện quan sát năng lượng đã đạt tới trình độ cực kỳ chính xác. Nhưng lúc này khi Niệm Băng nhìn thiếu nữ ấy, lại giật mình phát hiện rằng hiện ra trong Thiên Nhân huyết của mình không ngờ là một khối tinh thể. Một khối tinh thể hình người màu lục, căn bản không có năng lượng có thể cho phép hắn phán đoán ra. Đó chính là do sinh mệnh lực cường đại cấu thành. Một vành quang sáng lục sắc phát ra bỗng nhiên, phủ đều lên sinh vật ở xung quanh. Chính là trường sinh mệnh mà trước đó suýt uy hiếp cái mạng nhỏ của hắn.

”Quái lạ, không ngờ có cường thi đã mở được Thiên Nhân huyết. Thực là quá kỳ lạ.” Thiếu nữ nhấc tay lên, nhắm phương hướng Niệm Băng nhẹ nhàng khua tay. Niệm Băng căn bản không có chút khả năng ngộ ngoại nào, liền bị bàn tay màu lục nhạt tóm lấy thân thể. Mặc dù hắn cố hết sức mang tinh thần lực phóng ra, những mong vùng vẫy thoát thân, nhưng mà cỗ sinh mệnh khí tức to lớn đó thực sự quá mạnh, căn bản không có cho hắn có cơ hội. Vào thời điểm này, Niệm Băng nghĩ tới huynh muội Mộc Vinh khi trước tại

cuộc tử vong ở Hoa Dung đế quốc, sinh mệnh ma pháp của bọn họ không phải cùng thiếu nữ này rất giống nhau sao? Chỉ là căn bản không ở cùng một tầng cấp mà thôi.

"Tiền bối, xin người hạ thủ lưu tình." Long Thần vẫn không động, mà chỉ đứng gần đó, hướng thiếu nữ trước mặt cung kính hành lễ. Hành động của hắn đã chứng thực thiếu nữ ấy nhất định là thần Sinh Mệnh có tên giống như đàn ông.

Tập Áo nhặt giọng nói : "Tiểu cương thi đó đã nói không cần người giúp . Lần này ta bỏ qua cho người, người có thể đi được rồi."

Long Thần vội nói : "Tiền bối! Ta sẵn lòng phóng thích một nửa sinh mệnh lực, xin người cứu giúp nhân loại này."

Mục quang bình lặng như nước của Tập Áo chăm chú nhìn lên người Long Thần. Long Thần chỉ thấy toàn thân có chút chấn động, một cổ cảm giác kỳ dị làm cho tim lão hơi có chút run rẩy. Tập Áo hồ hững nói : "Người đi đi, cấu tạo thân thể nhân loại này có chút thú vị, ta có thể sẽ không giết hắn. Ân tình của Long tộc, ta coi như trả xong."

Long Thần trong lòng đại hỉ, mặc dù Sinh Mệnh chi thần Tập Áo không nói thẳng ra, nhưng lão lại từ trong ẩn ý đó hiểu ra ý tứ của nàng. Lão vội vàng lên tiếng đáp ứng, quay người hướng cánh cửa màu vàng rời đi. Nhìn thấy Long Thần bỏ đi, Niệm Băng đang bị cấm chế lập tức thấy nhẹ lòng. Sức trợ giúp của Long tộc đối với bản thân đã quá nhiều, nếu để bản thân liên lụy Long Thần, hắn vĩnh viễn không thể an tâm.

"Có biết vì sao đến giờ ta vẫn còn chưa giết người không?" Mục quang Tập Áo lại rơi trở lại trên người Niệm Băng..

Niệm Băng bởi vì là thân thể cương thi, mục quang căn bản là không thể cùng nàng đối chọi, buộc phải nhắm hai mắt lại, dùng Thiên Nhân huyết nhìn Sinh Mệnh Chi Thần ở trước mặt đáp : "E rằng là vì tinh thần lực của ta phải không."

"Không sai, đúng là bởi vì tinh thần lực quá dị đó của người, ta mới lưu lại cho người một mạng. Từ tử vong khí tức trên người người mà suy, thời gian người biến thành cương thi chưa có lâu, sự tà ác trong tử linh khí tức mới có chút ít. Suy từ tính cách của người, tuyệt chưa bị ảnh hưởng của cương thi thuật. Ở trong nhân loại, người có tinh thần lực đạt tới trình độ này của người tính ra vô cùng hiếm rồi. Nhưng lý do ta không giết người tuyệt không phải vì thần chí tỉnh táo của người. Tử vong khí tức là khí tức ta chán ghét nhất, người tiến vào trong khu vực Sinh Mệnh của ta, tử khí trên người đã ô nhiễm vành khí tức ấy. Ta không giết người, là bởi vì trong Thiên Nhân huyết của người có tinh thần lực quá dị, mà đúng là ta hoàn toàn chưa từng thấy qua. Vì lẽ ấy, mới tạm thời lưu mạng nhỏ này của người".

Nhìn Tập Áo, Niệm Băng trong lòng phát sinh một tia hy vọng, kể từ lúc Tập Áo xuất hiện cho tới lúc này, những lời vừa nói là dài nhất. Rất hiển nhiên, nàng đối với tinh thần lực của mình vô cùng hiếu kỳ. Nếu bản thân có thể lợi dụng tình hình này đối với nàng tiến hành lợi dụng ngược lại, dùng sinh mệnh lực quá dị nhưng cường hãn này của nàng, nói không chừng thực sự có thể khiến bản thân khôi phục thành người? .

Nghĩ tới những điều này, Niệm Băng lập tức trở nên khách khí : "Tập Áo tiền bối, có lúc thậm chí ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy tinh thần lực của mình quá quá dị. Đáng tiếc, bởi vì hồi đó ta phóng thích sinh mệnh lực thi triển một ma pháp, khiến cho sinh mệnh lực bị tiêu hao gần hết. Không có sự chống đỡ của tiên thiên chi khí, tinh thần lực hiện tại của ta đã vô phương phóng thích ra trình độ mạnh nhất. Mặc dù tinh thần lực trên đường tới đây lại có tiến bộ, nhưng ta cũng tuyệt không thể hoàn toàn giải thích sự tiến bộ đó rốt cuộc do cái gì ".

Tập Áo nhìn Niệm Băng, có chút nhíu mày : "Người hãy ghi nhớ, từ giờ trở đi luôn dùng tinh thần lực của người bảo hộ thân thể. Nếu như để ta phát hiện có một tia tử vong khí tức lộ ra, ta sẽ lập tức xóa sổ người khỏi thế giới này."

Không chờ Niệm Băng phản ứng, cánh tay sinh mệnh lực sắc không lồ đã xách hắn quăng ra ngoài, rơi thẳng lên trên đám sương bạch sắc ở xung quanh. Niệm Băng chỉ cảm thấy cả người căng lên, nhất thời không động đậy nổi. Tinh thần lực mặc dù có thể bảo hộ thân thể không bị sinh mệnh khí tức bên ngoài gây tổn thương, nhưng thi triển kiểu này thực vô cùng hao phí tinh thần lực. May mà tinh thần lực của Niệm Băng

lại có đột phá, trong một khoảng thời gian có thể duy trì được tinh thần lực bảo hộ các bộ phận của thân thể.

Tạp Áo tựa hồ đã không còn nhớ tới Niệm Băng, nhìn trăm hoa xung quanh đua nở, mục quang của nàng không khỏi trở nên dịu dàng đi nhiều. Hữu thủ nhẹ vung, từ trên cành lá bên cạnh người hái xuống một đóa tiên hoa, môi hồng hôn nhẹ lên hoa, nhón lấy một mảnh cánh hoa, từ tốn đưa vào trong miệng. Tiếp đó nàng nhẹ nhàng nhai kỹ, ăn xong một đóa hoa, đài hoa rơi xuống đất, lại tự động chui vào trong đất. Chỉ sau một lúc, lại sinh ra một đóa hoa mới. Động tác của Tạp Áo rất dịu dàng, nàng mỗi một lần thưởng thức hoa đều không giống nhau. Trong quá trình thưởng thức hoa, vẻ mặt nàng thủy chung hàm chứa một nét cười nhẹ nhàng, tựa hồ đó mới là thứ khiến nàng thích thú nhất trên đời.

"Thần mà cũng cần ăn sao?" Niệm Băng bị cấm chế ở trên làn sương mù trắng, trong lòng buồn tẻ, nhin không được hỏi.

Tạo Áo cũng không buồn nhìn hấn, tùy tiện vung tay, một một vệt lục quang chớp lên. Niệm Băng chỉ cảm thấy trên mặt đau nhức, liền sau đó sự đau đớn này chớp mắt tiến vào bên trong đại não, hoàn toàn biến thành một cơn đau đớn kịch liệt phát ra từ bên trong. Thân thể hấn run rẩy, chút nữa không khống chế nổi tinh thần lực bảo vệ toàn thân. May mà cổ năng lượng đó tới nhanh, lui cũng nhanh, chỉ trong thời gian chớp mắt đã biến mất.

Thanh âm lạnh băng của Tạp Áo vang lên bên tai Niệm Băng : "Còn quấy rầy ta ăn uống, ta sẽ khiến ngươi nếm thử một chút cảm giác sống không bằng chết".

Niệm Băng cười khổ nói : "Tiền bối, người có thể để ta nói một câu hay không ? Ta chỉ là cảm thấy người thưởng thức hoa kiểu đó, thực đúng là phung phí của trời mà! Bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ như vậy, lại ăn kiểu đó sao ?"

Tạp Áo lặng đi một chốc, sự lạnh lùng trong giọng nói rõ ràng giảm bớt đi một chút : "Người biết những hoa này nên ăn như thế nào sao?"

Niệm Băng gật gật đầu đáp : "Hoa có thể dùng làm thuốc, lại cũng có thể dùng làm đồ ăn. Hoa khác nhau đòi hỏi dùng phương pháp ăn khác nhau mới có thể mang đặc tính trong hoa hoàn toàn phát huy ra ngoài. Cứ xem mấy hoa nhỏ màu đỏ hiện ở bên tay trái người, tên của chúng là Hồng Xảo Mai Hoa, có công hiệu hạ hỏa, tiêu viêm, bài độc dưỡng nhan, kéo dài tuổi thọ . Đòi hỏi phải dùng nước ấm hòa vào để dùng. Thêm vào một chút đường phèn, đối với nữ nhân mà nói, có thể tiêu trừ một số vết đốm trên da, so với ăn trực tiếp có lẽ tốt hơn nhiều. Còn nữa, mấy đóa hoa màu tím nhạt bên tay phải người, cánh hoa trơn bóng, óng ánh và đều đặn, sắc tím thanh nhã tăng dần, hấn phải là vật phẩm quý báu hiếm thấy - Tử La Phiêu Hương. Công hiệu của chúng có thể dưỡng da , khử vết nhăn loại đốm da. Đáng quý nhất chính là có thể hóa giải bệnh ho của người thường, các triệu chứng kiểu khó chịu ở mũi và họng. Tất nhiên, đối với người mà nói những thứ ấy đều chắc chắn là không thể xảy ra (ý NB nói là TA không biết sử dụng ^^)".

Tạp Áo nghe Niệm Băng nói không khỏi đâm ra hứng thú, hỏi lại : "Thế Tử La Phiêu Hương đó nên ăn cách nào đây?"

Niệm Băng nhẹ cười nói : "Đa số hoa đều không ăn trực tiếp. Trực tiếp ăn hoa hiệu quả sẽ kém, với lại hương hoa tuy thơm, lại hay đi kèm một chút đắng chất, thật là không hay. Phương pháp đúng cách ăn Tử La Phiêu Hương đó, phải là mang cánh hoa vò nát lấy chất dịch tử sắc, hoặc là hong khô sau đó dùng nước nóng. Trong quá trình pha, màu sắc sẽ sản sinh biến hóa , từ trong suốt lúc ban đầu rất nhanh sẽ biến thành tử sắc, lại dần dần chuyển thành màu nâu. Nếu như trong đó lại thêm chút nước cam, sẽ làm cho chất lỏng đó biến thành màu hồng nhạt . Bất luận là uống hay là nhìn, đều là một dạng hưởng thụ vô cùng kỳ diệu."

Đối với thảo dược nhập thiện thực (cây thuốc đưa vào bữa ăn hàng ngày), Niệm Băng đã từng nhờ Tra Cực chỉ bảo, nghiên cứu qua. Tra Cực đã từng đưa cho hấn một cuốn sách, chuyên trình bày và phân tích phương pháp ăn các loại kỳ hoa dị thảo. Tiếc là kỳ hoa dị thảo khó gặp, hấn chỉ có kiến thức lý thuyết nhưng chưa từng trải qua thực tiễn. Chỉ khi nhìn thấy Sinh Mệnh chi thần khiến tiên hoa xung quanh sinh trưởng lên, Niệm Băng nhờ vào ký ức bản thân, tức thì nhận ra lại lịch những hoa cổ đó. Cho nên lúc Tạp Áo ăn hoa, hấn mới nhin không được nói ra tác dụng của những hoa ấy. Trù Nghệ là hứng thú của Niệm

Bằng, mặc dù thân đang ở trong cảnh ngộ nguy hiểm, nhưng đột nhiên xuất hiện sự vật mà bản thân cảm thấy hứng thú, hẳn không nhận không nổi nên ba hoa một hồi .

Nghe Niệm Bằng bàn, sinh mệnh khí tức trong mắt Tập Áo đại phóng, lộ xuất ra một tia cười nhẹ nói : "Hay, không ngờ tiểu cương thi người đối với hoa lại có thể có nghiên cứu như vậy. Dường như ta không giết người là một chọn lựa chính xác. Tuy nhiên, người vừa mới nói cái gì mà nước cam với đường phèn mấy thứ đó ta đều không có. Ta biết người cùng Long Thần xuyên qua kết giới tiến vào Thần Chi đại lục, chắc hẳn người là từ Ngưỡng Quang đại lục đến nhỉ ?".

Thấy giọng nói ôn hòa rất nhiều của Tập Áo, tinh thần Niệm Bằng cũng không khỏi buông lỏng theo, gật đầu nói : "Đúng vậy, ta chính là từ Ngưỡng Quang đại lục mà đến. Thật lòng mà nói, ta thực sự rất hâm mộ việc người có thể có nhiều kỳ hoa dị thảo đến như vậy. Ở Ngưỡng Quang đại lục, bất kể một loại nào đều không có thể tùy tiện gặp được. Đáng tiếc, thật là đáng tiếc a!"

Tập Áo hồ hững đáp : "Hạt giống những loại hoa cỏ này đều là ta thu thập từ vài vùng đại lục mà có, trong đó đa phần là đến từ Ngưỡng Quang đại lục. Chỉ là ở chỗ đó khá là ít ỏi, đến chỗ này của ta, lại hoàn toàn thoải mái. Vì người có thể biết hoa, ta muốn nghe xem người đối với những hoa này còn nhận xét gì nữa."

Niệm Bằng mỉm cười trả lời : "Vậy ta trước hết muốn hỏi tiền bối, theo năng lực của người, ăn hoa hẳn không phải để no bụng ?".

Tập Áo liếc nhìn Niệm Bằng nói : "Thường thức mùi vị khác nhau của các loại hoa cỏ , có thể đưa đến cho ta cảm giác sinh mệnh khác nhau. Đối với ta mà nói, đẩy chẳng qua là một kiểu hưởng thụ. Chỉ có ở trong sinh mệnh chỉ cảnh trần trụi sinh mệnh khí tức đó của ta, mới có thể khiến bao nhiêu là những hoa cỏ khác mùa đó hoàn toàn nở rộ."

Niệm Bằng cười nhẹ : "Vậy người đơn giản là vì hưởng thụ sự kỳ diệu của mùi vị trong hoa, như vậy lại càng không nên nhắm nháp trực tiếp. Sau khi trải qua chế biến, mùi vị mà những hoa này có khả năng sinh ra chỉ có càng tuyệt vời thêm. Trước đây, sư phụ ta từng giao cho ta một phương pháp ủ Bách Hoa lộ . Bách Hoa Lộ có thể nói là một loại rượu, cũng có thể nói là một loại đồ uống, nhất thiết phải dùng một trăm loại cánh hoa tươi khác nhau mới có thể ủ thành. Người cũng biết, tại địa phương thông thường nào có thể tìm được đủ một trăm loại tiên hoa đây? Cho dù tập hợp đủ, sợ rằng một số hoa tươi cũng đã khô héo. Hoa khác nhau khẳng định ủ ra mùi vị Bách Hoa lộ cũng không giống nhau. Tập hợp hương của bách hoa, giữ nguyên biến hóa của mỗi loại mùi vị bách hoa, đó mới chính là Bách Hoa lộ đỉnh cấp.

Hoa cỏ càng kỳ dị thì Bách Hoa lộ ủ nên lại càng thần kỳ. Đáng tiếc, ta hiện tại một thân tử vong khí tức, rất dễ làm nhiễm bẩn những hoa cỏ này của người, bằng không có thể giúp người ủ được một ít Bách Hoa lộ; đó mới là thức ngon của thế gian, là số một của dĩ hoa nhập hào (đưa hoa vào trong đồ ăn thịt cá) !.

Bất luận là người hay là thần, trong lòng đều có ham muốn, nữ nhân đều yêu hoa. Từ thần sắc say đắm khi ăn hoa của Tập Áo đã có thể thấy được, nàng đối với hoa có sự yêu thích đặc biệt. Lúc này Niệm Bằng lại nhớ tới Tra Cực, hẳn lại càng thêm cảm giác được, Tra Cực dạy kiến thức cho bản thân quả là có ích biết bao.

"Bách Hoa lộ, Bách Hoa lộ ! Đó chính là đem một trăm loại hoa tụ lại cùng một chỗ ư?" .Trên mặt của Tập Áo đã lộ ra vài phần tò mò. Trong đôi mắt màu xanh biếc tràn ngập hơi thở sinh mệnh của nàng đã lóa ra vài phần hi vọng.

Niệm Bằng nói:"Đương nhiên không có đơn giản như vậy. Muốn ủ ra Bách Hoa Lộ thì cần cách điều chế đặc thù. Bởi vì mỗi loại hoa đều có tính chất bất đồng, cần phải phân chia ra từng loại rồi từ từ tiến hành điều chế riêng. Mà không phải điều chế trong một lần, nếu không giữa hoa và hoa sẽ xuất hiện hiệu quả độc hỗn, khi đó Bách Hoa Lộ sẽ biến ngược lại thành độc dược".

"Người biết điều chế ra Bách Hoa Lộ này sao?" Trong thanh âm của Tập Áo đã có thêm vài phần vui mừng.

Niệm Bằng gật đầu, nói:" Tại Ngưỡng Quang đại lục, ta là một đầu bếp. Bách Hoa Lộ là một thứ rượu ngon nhất, đồng thời nguyên liệu để điều chế ra nó cũng khó kiếm nhất . Đáng tiếc là ngay cả sư phụ của ta cũng chỉ biết phương pháp chế tạo ra nó mà chưa bao giờ điều chế thành công được, chủ yếu chính là không có cách nào tìm kiếm đầy đủ được các loại kỳ hoa dị thảo".

Thanh âm của Tập Áo đột nhiên trở lại bình tĩnh: "Người có phải muốn dùng phương pháp điều chế Bách Hoa Lộ đổi lấy việc ta giúp người khôi phục lại sinh mệnh lực?"

Niệm Băng thần nhiên nói: "Đương nhiên là vậy, có lẽ đây là phương pháp luyện chế duy nhất của ta mà người có hứng thú. Trao đổi ích lợi vĩnh viễn là hợp lý nhất. Cái gì mà cầu xin, lợi dụng cảm tình gì đó, đều không bằng trực tiếp dùng ích lợi để trao đổi. Ta nghĩ nếu như người bằng lòng cứu trị ta thì nhất định sẽ không hối hận. Dù sao, theo thực lực của người thì do đủ ta có được tánh mạng mới, ngài tùy thời cũng có thể hủy diệt ta, đúng không?" .

"Người rất thẳng thắn." Tập Áo cười, ánh mắt toát ra tia tán thưởng: "Ta thích người thẳng thắn. Được rồi! Ta cùng người trao đổi, bất quá nếu như Bách Hoa Lộ theo lời người nói không làm ta hài lòng, vậy thì chỉ sợ ngay cả cương thì người cũng không thành được. Đối với loài người ta rất khó tín nhiệm, muốn có được sự tín nhiệm của ta thì người phải nói ít nhất tên mười loại hoa cùng tác dụng của nó."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Không thành vấn đề. Bây giờ ta chỉ có lựa chọn chính là tin tưởng lời hứa hẹn của ngài. Thân là một trong tứ đại chân thần của Thần Chi đại lục, ta nghĩ ngài sẽ không dối ý. Có thể thả ta xuống được không? Ta cam đoan dùng tinh thần lực để ngăn trở tử vong hơi thở, sẽ không làm ô nhiễm cảnh đẹp tuyệt vời nơi đây đâu".

Khẩu khí của hắn đã không còn sự cung kính như lúc đầu. Niệm Băng biết trước mất vị Sinh Mệnh chi thần này, chỉ sợ đã không biết sống bao nhiêu năm rồi, tính tình quái dị không chỉ cung kính là có thể được. Nếu đã như thế, mình dứt khoát giống như lúc thường, không phải thoải mái hơn sao! Chỉ cần bản thân mình còn giá trị lợi dụng, tự nhiên là có thể sống sót.

Tập Áo tiện tay xuất ra một chiêu, đem Niệm Băng từ trong sương khói hấp xuống. Dưới tác dụng của sinh mệnh khí tức, khiến cho hắn bay lơ lửng ở trên bụi hoa, hiển nhiên tránh cho hắn đập lên hoa cỏ đang tràn ngập sức sống kia.

Ánh mắt Niệm Băng lưu chuyển, không có nhìn về phía Tập Áo mà là hoàn toàn tụ tại đám hoa trước mắt này. Đột nhiên con mắt hắn sáng ngời, nhìn vào một đóa hoa màu vàng nhạt do vô số các loại cánh hoa lớn nhỏ tạo thành, nụ hoa rất nhỏ so với các loài hoa khác, nói: "A! Đây là Minh Liên Tuyết Lý Hoa, trời ạ! Ngay nơi người ở mà cũng có loài hoa này. Minh Liên Tuyết Lý Hoa chỉ sinh trưởng trên ngọn núi cao, tuyết trắng bao phủ; là một loài tiên hoa có sức sống mãnh liệt, cùng Tuyết Liên Hoa được xưng là Tuyết Trung Song Xu, đối với việc giải cảm cực kỳ hữu hiệu. Hơn nữa, người thường dùng thường xuyên có thể thọ trăm năm, làm cho lão hóa chậm hơn nhiều".

Tập Áo suy nghĩ một chút, nói: "Không sai, mầm mống loại hoa này quả thật là ta từ một ngọn núi cao đoạt được, ở xung quanh đều là băng tuyết. Xem ra nhà người cũng có vài phần bản lãnh."

Niệm Băng phảng phất như không có nghe thấy lời khen ngợi của Tập Áo, ánh mắt lại rơi vào một bụi hoa nhỏ màu lam nhạt, "Quả thật quá thần kỳ, không ngờ ngay cả nó cũng có. Đây là một loài hoa cũng mọc trên núi cao, chỉ bất quá độ cao so với mặt biển của nó còn cao hơn nhiều so với Minh Tuyết Lý Hoa, tên gọi là Ngọc Mỹ Nhân. Trời xanh - mây trắng - núi tuyết - cỏ xanh, đích thực là thần bí, thánh khiết vô cùng".

Trong mắt Tập Áo toát ra một tia kinh ngạc, nói: "Được rồi, ta tin tưởng người. Hai loài hoa này quả thật rất khó nhận biết được, ngay cả bọn nó mà người cũng có nhận ra thì ta nghĩ Bách Hoa Lộ mà người nói hẳn là không phải nói dối".

Niệm Băng nói: "Vậy bây giờ ngài giúp ta khôi phục lại sinh mệnh lực được không?" .

Tập Áo lạnh lùng nói: "Có thể, bất quá tình huống của người bây giờ muốn khôi phục lại sinh mệnh lực cũng chẳng dễ dàng. Nói cách đơn giản thì thân thể của người đã biến thành cương thi, mặc dù lý trí còn tỉnh táo điều khiển thân thể bản thân, nhưng người đã sớm là một người chết. Ta là một vị thần tánh mạng chứ không phải là thần chết, chỉ cần còn một mũi hơi người thì ta có thể cứu sống dễ dàng. Nhưng là người đã là một người chết, sinh mệnh lực của ta đối với người chỉ có hại mà thôi. Muốn cho người sống lại thì có không ít khó khăn, phải cần ít đồ phụ trợ thì mới có làm được, mà những thứ đó thì ở chỗ ta lại không có".

Niệm Băng hỏi: "Vậy cần những gì thì mới có thể làm thân thể của ta khôi phục lại sinh mệnh lực được?"

Tập Áo nói: "Phải cần một loại dược vật kỳ dị, thông qua loại dược vật này mới có thể khu trừ hết hơi thở

tử vong trong cơ thể người, làm cho thân thể người biến thành trạng thái mới chết. Sau đó lấy sinh mệnh lực dẫn động tiên thiên khí, làm cho thân thể của người khôi phục lại cơ năng, mới có thể chính thức biến thành người sống. Vốn người không có hy vọng sống lại, nhưng bởi vì người đã mở ra Lệ Trung huyết. Tại lúc mất đi sinh mệnh lực thì tiên thiên khí trong cơ thể đã hoàn toàn lưu lại bên trong Lệ Trung huyết, cho nên mới có một đường sinh cơ”.

Nhìn về mặt bình tĩnh của Tập Áo, Niệm Băng hỏi:” Vậy loại được vật ấy ở nơi nào ?”.

Tập Áo lạnh nhạt nói:”Muốn có tánh mạng mới thì cần tự thân mình cố gắng. Từ nơi này đi ra ngoài, theo phương hướng mà ta chỉ. Đi qua ba ngọn núi, người sẽ thấy được một thác nước, ở phía sau thác nước đó có một gốc cây quả thụ, người trèo lên đó hái ba quả màu trắng rồi mang về cho ta là được rồi.”

Niệm Băng trong lòng rung mình, hẳn cùng Long Thần tiến vào vùng đất của thần tuy không lâu nhưng các loại cảnh tượng kỳ dị của vùng đất của thần còn gây ấn tượng rất sâu. Theo trạng thái lúc này của hắn thì ngoài trừ thân thể ra thì cũng chỉ có tinh thần lực mà thôi, đi qua ba ngọn núi nói thì rất dễ dàng nhưng thực chất làm thì chỉ sợ không dễ dàng chút nào.

”Thế nào, người sợ rồi sao?” Tập Áo liếc nhìn Niệm Băng một cái:” Nhìn lúc người nói về loài hoa cỏ thì không phải tự tin lắm sao? Nếu dám đến chỗ của ta thì tất nhiên người cũng có chuẩn bị tâm lý rồi. Nói thật với người, ba quả kia đối với ta quả thật cũng rất trọng yếu. Chỉ là ta đáp ứng qua ba người kia là không thể tùy tiện rời đi nơi này, cho nên lần này ta mới lợi dụng người. Thân thể của người chỉ cần một quả là đủ rồi, hai quả khác coi như là cái giá mà người phải trả cho ta đi”.

Niệm Băng mỉm cười, nói:”Ta sợ sao? Ta đã là một người chết thì còn có gì đáng sợ hơn nữa chứ? Huống hồ chỉ nơi này là vùng đất của thần, nhưng cũng không hẳn là nơi có thể làm ta mất mạng. Xin người chỉ đường”. Ba người có thể uy hiếp tới Sinh Mệnh chi thần này, không cần nghĩ thì cũng khẳng định là ba vị thần kia rồi.

Tập Áo liếc nhìn Niệm Băng một cái, từ trên khuôn mặt bình thản toát ra một tia tán thưởng:”Ngoại trừ ba người kia, người là người duy nhất dám bất kính với ta như thế. Nể tình người có nhận biết một ít về hoa, ta tha cho người một mạng. Nhưng nếu như người chết trên đường đi thì cũng đừng oán trách ta. Cứ theo con đường đó mà đi, người có thể đi được rồi.” Vừa nói nàng vừa vung tay lên, một đạo ánh sáng xuất hiện nơi lòng bàn tay. Ánh sáng chợt lóe, một con đường đầy sương trắng mở hai bên, mở một thông đạo mới cho Niệm Băng. Niệm Băng chỉ cảm thấy thân thể mình được đăng vân giá vũ bay đến bên bờ con đường.

Không có do dự thêm nữa, hai chân Niệm Băng chạm xuống đất, lắc mình một cái đã ra khỏi kết giới. Cho tới lúc này, hắn đều sử dụng ma pháp là chính. Mặc dù thân thể cường hãn nhưng hắn không có luyện qua thể thuật gì, đối với phương pháp lợi dụng thân thể bản thân thì hắn biết rất ít. Cương Thi thuật cùng Long pháp đã cải tạo thể chất của hắn vượt hẳn người bình thường. Cho nên dù vẫn còn đang ở trạng thái không được quen thuộc lắm, nhưng tốc độ của hắn cũng rất nhanh. Toàn thân tràn ngập khí tức tử vong, khiến cho hắn không cách nào cảm nhận được lực lượng bản thân mình có bao nhiêu. Nhưng Niệm Băng lại rất rõ ràng, đoạn đường kế tiếp của mình chỉ sợ là phải dựa vào thân thể cùng tinh thần lực kết hợp lại mới có thể sống sót.

Ở trên vùng đất của thần thì không có sự trợ giúp, Niệm Băng căn bản không quen mọi thứ ở nơi này. Vì sinh tồn, chiến ý trong lòng hắn đã tăng tới đỉnh điểm. Ngay lúc Tập Áo nói cho hắn phải đi qua ba ngọn núi lấy được vật, thì hắn cũng đã biết rằng bản thân mình cần đối mặt không những là các loại ma thú ở trên vùng đất của thần, mà đồng thời còn có các vị thần nữa. Là một ngoại nhân, chỉ sợ người ở đây không tiếp nhận bản thân hắn, huống hồ bây giờ hắn còn là một người chết.

Sinh mệnh không có hơi thở, mặc dù hoàn cảnh xung quanh ác liệt hơn Tính mệnh chi cảnh không biết bao nhiêu lần, nhưng Niệm Băng ngược lại cảm thấy thư thái hơn rất nhiều. Mặc dù nguyên tố ma pháp không ngừng ba động trong không khí, nhưng chỉ cần phóng thích khí tức tử vong thì hắn có thể dễ dàng chống đỡ, còn thoải mái hơn nhiều so với lúc tính mệnh bị khí tức áp bức.

Hít một hơi thật sâu, Niệm Băng xoay người nhìn lại, cái thông đạo màu vàng kia đã đóng lại. Tập Áo tựa hồ không thay đổi ngữ điệu:”Đi theo hướng mà thông đạo chỉ, nhớ kỹ lời ta miêu tả, lấy được ba quả trái cây thì lập tức trở về, không nên trì hoãn. Bất luận gặp được chuyện gì nguy hiểm, người chỉ có thể dựa

vào bản thân mình. Ta nhắc nhở người một câu, khoảng cách tới mục tiêu càng gần, người đối mặt với sinh vật càng cường đại. Bất luận là thần hay là ma, người đều phải dựa vào bản thân mình để giải quyết.”

Thanh âm của Tập Áo biến mất. Niệm Băng không có gì vội vàng, ngẩng đầu nhìn những đám mây đen dày đặc trên bầu trời. Hắn hít sâu một hơi, đứng ở tại chỗ. Tinh thần lực phóng ra ngoài phạm vi hai mươi trượng bên người, cảm nhận hết thấy biến hóa của hơi thở, đồng thời sau đó dùng ngăn cản Tính mệnh khí tức đang ăn mòn. Hắn để tinh thần lực của mình tĩnh mặc, chậm rãi khôi phục trong không gian.

Đứng im tại chỗ nữa canh giờ, tinh thần lực của Niệm Băng mới khôi phục lại trạng thái cao nhất. Cúi đầu nhìn thoáng qua da tay màu xám của mình, trên mặt hắn không khỏi lộ ra một tia cười khổ. Hắn không nghĩ tới có một ngày bản thân mình lại phải dùng phương pháp Tử linh cương thi để mà sống, lại phải nhờ vào phương thức đó để tìm lại con đường sống cho mình.

Hít thêm một hơi thật sâu nữa, bỏ hết tạp niệm trong đầu, Niệm Băng dựa vào tinh thần lực để xác định phương hướng sắp đi của mình. Hắn không có do dự phóng người lên, thân thể tại không trung hóa thành một mũi tên nhọn màu xám, hướng một phương cố định bay nhanh.

Con đường cũng không bằng phẳng, chuẩn xác mà nói thì ở trên vùng đất của thần căn bản là không có đường. Nhưng việc này cũng không ngăn cản được cước bộ của Niệm Băng, mỗi một lần mượn lực hắn đều có thể bắn xa mười trượng. Giống như một ngôi sao chổi, không ngừng bay về phía trước, quan trọng nhất chính là có tìm được một điểm mượn lực trên mặt đất gồ ghề hay không mà thôi. Nhìn xa xa, hắn đã thấy được ngọn núi thứ nhất.

Đó là ngọn núi màu đen, cả ngọn núi lớn đều tràn ngập một hơi thở áp lực, trên núi không có thực vật gì sinh trưởng được. Trên ngọn núi trông trơn có rất nhiều hang động, nhìn qua như bị xói mòn bởi gió, cũng có thể do con người làm.

Trong lúc Niệm Băng đang giảm tốc độ và đồng thời đề cao cảnh giác, một tiếng rít đột nhiên vang lên, hơn mười đạo thân ảnh màu xanh biếc từ hang động ở trên núi chui ra, như một tia chớp phóng tới phương hướng của hắn. Ánh mắt của Niệm Băng sáng lên, thông qua Thiên Nhân huyết hắn có thể rõ ràng thấy những thứ màu xanh biếc kia chính là những con lục tích (rắn mối). Đối mặt với loại ma thú này, hắn không có cảm giác sợ hãi gì. Ánh sáng trong mắt hắn đại thịnh, thông qua Thiên nhân huyết đã cảm giác được phương hướng chúng nó đánh tới. Thân thể bỗng nhiên ngừng bay tới, rất nhanh chợt lóe lên, né tránh lần công kích đầu tiên của lục tích.

Đồng thời Niệm Băng không có bị động mà cũng đã phát ra công kích của mình. Từng có kinh nghiệm lần trước, động tác lúc này của hắn đã nhanh hơn rất nhiều. Thiên nhân huyết lóe ra hào quang bảy màu nhàn nhạt, tinh thần lực khổng lồ tạo ra xung quanh thân thể một lĩnh vực vô hình. Thần quang trong mắt chợt lóe, trong thời gian lác mình thì đã có bốn con lục tích dưới tinh thần lực mạnh mẽ kia hóa thành mưa máu đầy trời. Năng lực phòng ngự của thân thể lục tích cao, dùng tinh thần lực là cách tốt nhất khi không có kế sách khác; công kích từ bên trong ra bên ngoài, là phương pháp đối phó với nó tốt nhất.

Trong mắt Niệm Băng toát ra một tia khát máu. Dưới sự kích thích của máu tươi, trong lòng hắn dâng lên một niềm hưng ác. Hắn biết đây là bản tính của cương thi, hắn không thể bài xích bản tính đó được. Thân hình chợt lóe, hai tay vận dụng kỹ xảo trừ nghệ mà năm đó đã luyện tập, không ngừng đem mấy con lục tích còn lại đánh bật lại, sau đó dùng tinh thần lực giải quyết bọn nó triệt để.

Chỉ qua mấy lần lác mình, trong tay Niệm Băng đã hơn mười nội hạch màu đỏ. Hắn không hề do dự, lập tức đưa tinh hoa của huyết này bỏ vào trong miệng. Mùi vị của máu tươi kích thích giác quan của hắn, đối với một cương thi đây đúng là một sự hưởng thụ sướng nhất. Thân thể màu xám của hắn sau khi đã nuốt hơn mười nội hạch lục tích thì dần dần tản mát ra một tầng huyết khí nhàn nhạt. Cảm giác tràn ngập lực lượng làm hắn không khỏi ngửa đầu lên trời hú dài, tiện tay xuất ra một trảo, để lại một dấu vết rõ ràng trên nhám thạch của vách núi.

168. Chương 167: Bánh Ngọt Trong Truyền Thuyết

Niệm Băng bây giờ có chút ít khát vọng lực tích lại xuất hiện, dù sao, căn nuốt tinh hạch thần ma thú này mang đến khoái cảm là chuyện duy nhất thấy thoải mái sau khi hắn đi vào Thần chi đại lục. Hướng chỉ cái này cũng có thể tăng cường thực lực chính mình. Thực lực tăng thêm một phân, lộ trình sắp tới sẽ trở nên bằng phẳng thêm một ít. Trong nội hạch lực tích kia chứa đựng chính là nguồn gốc năng lượng lực tích. Cũng không phải sinh mệnh lực, lấy thân thể cương thi hấp thu, cơ hồ không cần lo lắng gì tác dụng phụ.

Nhưng sự thật không giống hần tưởng tượng, mãi cho đến Niệm Băng bước lên đỉnh núi, đã không xuất hiện lại ngay lúc đó một con lực tích. Đứng ở trên ngọn núi màu đen cao cao, Niệm Băng đã thấy được núi cao thứ hai, đó là một tòa núi lớn so với ngọn núi mình đứng còn muốn cao hơn gấp đôi. Chỉ có chút bất đồng là bề mặt ngọn núi kia là màu đỏ, tản ra hồng hắc ám khí tức.

Dù đơn giản leo lên trên một ngọn núi, nhưng Niệm Băng trong lòng không có chút buông lỏng. Hắn chẳng những luôn luôn dùng tinh thần lực cảnh giác mà đồng thời còn không ngừng quan sát tình huống chung quanh. Thân ở đất lạ, vì thực hiện lời hứa của mình đối với các nữ nhân yêu dấu, mọi thời khắc hắn đều phải cẩn thận. Hắn biết, tánh mạng chính mình đã không hoàn toàn thuộc về mình. Hắn còn muốn trở về cùng các nữ nhân yêu dấu hội hợp, còn muốn tự mình cứu cha mẹ ra, mà hết thảy đều vì hắn có thể bình an sống lại là điều kiện tiên quyết.

Lúc Niệm Băng chuẩn bị tiếp tục đi tới, tinh thần lực trải ra bên ngoài cơ thể đột nhiên run rẩy kịch liệt một chút. Đồng thời, hắn nghe được một tiếng sấm vang nặng nề, sau khi, bầu trời sấm vang không lâu, thiểm điện xẹt qua chói mắt, ngay sau đó, tiếng sấm dày đặc theo nhau liên tiếp, tựa hồ khắp Thần chi đại lục đều run rẩy dưới tiếng sấm này.

Điều khiển Niệm Băng giật mình chính là trong không khí ma pháp nguyên tố vốn đã không êm ả lại ba động rất nhanh. Ba động kia cũng không có quy luật, mà là một loại ba động cuồng bạo. Mỗi một lần ba động, không gian tựa hồ vặn vẹo một chút, tinh thần lực Niệm Băng vốn trải ra bên ngoài cơ thể hai mươi trượng cơ hồ trong nháy mắt đã bị đè nén đến chỉ còn chung quanh thân thể một trượng.

Trong phút chốc. Niệm Băng đột nhiên nghĩ tới một sự kiện. Hắn đã suy nghĩ cẩn thận vì cái gì mà chính mình có thể chuyển dịch leo lên một ngọn núi không gặp được trở ngại nhiều lắm.

Không lâu trước, hắn cùng với Long thần vừa mới tới Thần chi đại lục, Long thần từng nói qua với hắn. Tại đây trên phiên Thần đại lục, tùy thời đều có có thể phát sinh cơn lốc ma pháp, tại cơn lốc ma pháp tẩy rửa, cho dù là thần nhân cũng rất khó chịu đựng. Tình huống trước mắt như vậy, phỏng chừng là người có một nhân phẩm rất tốt, mới vừa ra tới, gặp một cơn lốc ma pháp.

Nghĩ thông chuyện sắp phát sinh, Niệm Băng không có gì do dự, lập tức phản ứng, thân thể tiếp theo nằm sấp xuống. Lao rất nhanh vào bên cạnh hai khối đá cao lớn trong núi chui vào, hắn không muốn mình đứng ở đỉnh núi biến thành một đỉnh nhọn cột thu lôi. Lôi điện bộc phát uy lực đối với cương thi phá bia lực phá hoại phi thường lớn. Cơ hồ xông đến trực tiếp đánh vào hai khối nham thạch kia, trong nháy mắt, hắn mới vừa mới rời đi Niệm Băng cảm thấy sau thân chết lặng đi, chung quanh chớp sáng một cái, một cỗ lực trùng kích sầm sầm chợt sinh ra ngay lúc đó, sét đánh làm hắn tạm thời mất đi thính lực. Ở chỗ hắn vừa mới đứng đã biến thành một mảnh cháy xém. Đương nhiên, bản thân núi vốn là màu đen, dấu vết lôi điện oanh kích cũng không lộ rõ ra, nhưng tạo thành một cái hố đường kính gần trượng làm Niệm Băng cảm thấy mình rất may mắn.

Không khí trong ma pháp nguyên tố ba động càng ngày càng mạnh, vì tiết kiệm thực lực chính mình, Niệm Băng đem tinh thần lực cẩn thận thu lại sát phía ngoài cơ thể, cả người cũng cuộn lại cùng một chỗ khiến cho diện tích thân thể tiếp xúc không khí bên ngoài giảm đến mức nhỏ nhất. Hắn cũng không biết chính mình có thể chống đỡ cơn lốc ma pháp hay không, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể thử một lần. Ít nhất, trạng thái chờ chết vĩnh viễn cũng sẽ không xuất hiện trên người hắn.

Vừa hai tay ôm đầu, chống đỡ ma pháp nguyên tố đang tàn phá trong không khí bừa bãi, Niệm Băng vừa cẩn thận quan sát bốn phía. Hắn không khỏi có chút may mắn, khi chính mình lựa chọn nấp giữa hai khối hắc nham thạch cứng rắn. Hai khối nham thạch này thể tích đều rất lớn, giống như hai cái đồi nhỏ, nham thạch phủ cao hơn ba trượng. Theo từ dưới nhìn lên, chỉ có thể nhìn đến phía ngoài kia bởi vì quang quang

lôi điện không ngừng biến hóa. Ở chỗ này, ma pháp nguyên tố trong không khí ba động rõ ràng không cường hân giống bên ngoài vậy, Đại bộ phận năng lượng ma pháp ba động đều bị nham thạch chặn lại.

Nhẹ nhõm thở ra, Niệm Băng tự biết điều mình muốn làm. Đúng là chờ đợi, chỉ hy vọng cơn lốc ma pháp này thời gian duy trì sẽ không lâu lắm. Vừa mới ăn nội hạch mười con lục tích, hắn không lo lắng mình tử vong vì tiêu hao năng lượng, nội hạch này đối hắn mà nói đều là vật đại bổ. Bây giờ chỉ cần chờ đợi. tinh thần lực tiêu hao cũng không lớn, cũng đủ thời gian cho hắn bổ sung.

Đang lúc này, tinh thần lực Niệm Băng đột nhiên bỗng rung động, hắn thấy ở nham thạch phía trước người cách đó không xa phía dưới, xuất hiện một lỗ nhỏ, đường kính ước chừng ba thước. Trong động có một cái đầu thò ra, vừa vận tẩu xảo lại nhìn ngay chính mình.

"Hả! Người là ai?" thanh âm có chút cứng nhắc, hơn nữa nghe có chút quái dị, nhưng dù sao Niệm Băng có thể nghe hiểu. Đó là một gã người lùn, theo nét mặt rất khó nhìn ra tuổi hắn, bởi vì khuôn mặt hắn lộ ra chỉ có hai phần ba còn lại đều bị che phủ bởi bộ râu màu rậm nắng mắt hắn cũng là màu vàng đồng, nhìn Niệm Băng. Mặc dù có chút ít sợ hãi ngờ vực, nhưng không nhiều lắm, chủ yếu Niệm Băng thấy trong ánh mắt hắn là địch ý mãnh liệt.

Trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, Niệm Băng nói: "Người khỏe a, người là thần nhân nơi này sao?"

Nam tử thấp bé hừ một tiếng, nói: "Mẹ nó, thần cái đầu người, lão tử là ải nhân (người lùn), không phải thần nhân. Người, thần nhân chạy đến lĩnh vực ải nhân chúng ta để làm gì, muốn khiêu chiến tôn nghiêm ải nhân chúng ta sao? Coi người có vẻ là kẻ thực ác tâm, hừ, là nhân loại thấp kém. Nếu không phải bởi vì cơn lốc ma pháp sắp đến, chỉ cần người vừa rồi hủy thực vật chúng ta, ta cũng sẽ cho người xuống địa ngục. Nhanh rời khỏi nơi này, dám làm ô nhiễm thánh sơn ải nhân chúng ta, ta sẽ làm cho người biết tay."

Nhìn thấy thanh sắc người lùn bạo ngược, Niệm Băng nhíu nhíu mày, nói: " ải nhân, ta từng nghe nói về chủng tộc này, này tựa hồ là một chủng tộc trên Di thất đại lục trước kia đi. Xem bộ dáng của người, quả thật rất lùn, ta cũng không có ác ý. Ngay lúc này ở bên ngoài có một cơn lốc ma pháp. Cho dù ta muốn đi ra ngoài cũng làm không được. ta còn không tự tin dùng thân thể chống lại cơn lốc ma pháp."

ải nhân giận dữ nói: "Mặc kệ người có nguyên nhân gì cũng không có thể ở lại nơi này. Di. từ từ, vừa rồi người nhắc tới Di thất đại lục, Trời ạ! Chẳng lẽ người không phải một thành viên trong thần nhân?"

Niệm Băng giật mình, nói: "Tại sao lại nói như vậy, chẳng lẽ ta không giống?"

"Đương nhiên không giống, người là một tử linh (thầy đồng gọi hồn), nhưng người cũng không giống tử linh thần nhân. Bởi vì bốn từ Di thất đại lục trong mắt thần nhân là cấm kỵ, bọn họ tuyệt nhiên sẽ không tự động nói ra. Người rốt cuộc là từ đâu tới đây?" Trong ánh mắt lạnh lẽo của ải nhân, đã không giống lúc trước tràn ngập hận ý, ngược lại hơn, vài phần ý tứ tò mò.

Niệm Băng mỉm cười: "Ta từ một địa phương xa xôi mà đến. Cũng theo như lời người, ta cũng không phải một thần nhân. Đương nhiên, người không nên hỏi ta là từ đâu tới đây. Càng không nên hỏi là ai mang ta đến đến nơi đây. Ta chỉ có thể nói cho người, ta là người, một nhân loại thuần túy mặc dù bây giờ đang là thân thể tử linh, nhưng ta dù sao cũng là nhân loại."

ải nhân nhìn nhìn Niệm Băng. nói: "Người như thế nào có thể chứng minh người không phải thần nhân,?"

Ầm ầm một tiếng nổ, cả ngọn núi kịch liệt rung lên, ma pháp nguyên tố trong không khí ba động trở nên càng thêm mãnh liệt. Niệm Băng thấy toàn thân căng thẳng, vội vàng tăng cường tinh thần lực bảo vệ, lúc này mới có thể đủ chống cự chung quanh ma pháp nguyên tố tàn phá. ải nhân chỉ nói nửa câu đã bị sét lớn đánh xuống. Hắn trên người tản mát ra một tầng hắc sắc quang mang nhưng không phải màu đen thuộc loại hắc ám, mà là một loại cùng loại năng lực đấu khí, mạnh mẽ bảo vệ thân thể mình, không bị cơn lốc ma pháp nguyên tố xâm nhập.

Niệm Băng nói: "Ta phải như thế nào chứng minh đây? Chẳng lẽ ta chứng minh chính mình không phải thần nhân, người mới đồng ý nhận ta sao?"

ải nhân nói: "Đương nhiên, ải nhân chúng ta chỉ cùng thần nhân có cừu oán, đối với nhân loại bình thường cũng không có cừu hận gì. Hơn nữa, truyền thống ải nhân chúng ta là luôn luôn nhiệt tình hiếu khách."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Tốt lắm, ta vừa tới nơi đây, ta hy vọng có thể có bằng hữu mới, vài thứ này tặng cho các người gọi là lễ gặp mặt a." Vừa nói xong, tay trái hắn vung lên, dựa vào tinh thần lực dẫn động, từ bên trong không gian chỉ giới của mình lấy ra vài bánh ngọt. Bởi vì là trù sư, bên trong không gian chỉ giới Niệm Băng chung quy phải chứa đựng rất nhiều thực vật và vật liệu chế tạo thức ăn. Sau khi không gian chỉ giới tiến hóa, công dụng tốt nhất đúng là tác dụng bảo dưỡng vẻ tươi ngon. Cho dù thực vật nhiều bao nhiêu, ở bên trong không gian chỉ giới cũng sẽ không thối rữa. Trước khi trở thành cương thi, hắn cùng Băng Vân vẫn ở tại trong sơn động. Thời gian sống ấy, Niệm Băng cũng không biết trải qua bao lâu, trước khi phát sinh sự kiện này, hắn vừa mới đến trong Băng Nguyệt thành mua đồ ăn. Bây giờ biến thành cương thi, chính mình đã không ăn được, nhưng mọi thứ vẫn mang theo trên người.

Chợt thấy bánh ngọt, ả nhân kia đầu tiên là sửng sốt một chút. Ngay sau đó, hắn phát ra một tiếng kinh hô trầm thấp, thân thể lùn nhỏ từ một cái từ trong địa huyết chui đi ra, chụp một cái đem bánh ngọt trong tay Niệm Băng đoạt đi. Hắn không có ăn, mà là đặt ở trước mũi dùng sức ngửi ngửi, cảm thụ mùi thơm trên mặt bánh. Trên khuôn mặt màu đen tản ra vẻ mặt say mê, bộ râu dày trên mặt không ngừng run rẩy, lúc này có thể thấy được tâm tình hắn đang kích động.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Mấy cái này đủ chứng minh thân phận ta chưa?"

"Đủ rồi, đương nhiên đủ. Người nhất định là theo Ngưỡng Quang đại lục tới đúng không, mặc dù ta không biết người là như thế nào đột phá phong ấn đi vào Thần đại lục, nhưng ta lại có thể khẳng định, người nhất định là theo Ngưỡng Quang đại lục mà đến. Từ khi nhà của chúng ta bị quái vật kia đưa tới một thế giới khác, cũng chỉ có trên Ngưỡng Quang đại lục mới gặp phải loại bánh ngọt trong truyền thuyết này. Đây là thực vật trong truyền thuyết hử, không nghĩ tới ta còn có may mắn nhìn thấy. Nhân loại huynh đệ, quen biết người thật sự là thật tốt quá. Ta là chiến sĩ, ta gọi là Tích Lỗ, người từ nay về sau trực tiếp kêu tên của ta đi."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Chào người, ta gọi là Niệm Băng. Tích Lỗ, bây giờ ta có thể ở chỗ này, trốn cơn lốc ma pháp một chút chứ?"

Tích Lỗ thời điểm này mới tỉnh ngộ, quay lại nói: "Không, đương nhiên không. Bằng hữu ta, người tặng cho ta thứ trân quý như vậy, ta làm sao có thể cho người ở chỗ này tránh né cơn lốc ma pháp được? Theo như tiếng sấm hôm nay, xem ra cơn lốc ma pháp này hiệu quả có lẽ phải duy trì liên tục một thời gian dài, hơn nữa phi thường cường hãn. Đến, đến nhà của ta đi, ở đó người sẽ không bị cơn lốc ma pháp làm thương tổn gì." Nói xong, hắn chợt lóe thân đã đi ra bên ngoài huyết động kia, nham thạch cứng rắn trầm trọng trong tay hắn phẳng phát như cây cỏ, chỉ chỉ phía dưới địa huyết, ý bảo Niệm Băng chui vào.

Niệm Băng trong lòng do dự một chút, dù sao lần đầu tiên hắn cùng loại sinh vật ả nhân này tiếp xúc, trong lòng khó tránh khỏi có chút khúc mắc, nhưng khi hắn thấy ả nhân chiến sĩ Tích Lỗ trong mắt quang mang mang chân thành, không hề có gì do dự, lập tức lắc mình chui đi vào.

Tích Lỗ thấy Niệm Băng tiến vào địa huyết, nhanh chóng cùng hắn chui đi xuống, đồng thời, che mặt trên nham thạch lại. Theo như lời Tích Lỗ, vừa tiến vào địa huyết, cơn lốc ma pháp ngoại giới cũng vô pháp ảnh hưởng đến bọn họ. Chung quanh một mảng tối đen, nhưng cũng không có cảm giác ngột ngạt gì. Khi bọn hắn qua một chỗ rẽ, trên thạch bích hai bên địa huyết mỗi một khoảng cách có một viên bảo thạch tản ra ảm đạm kim sắc quang mang dùng để chiếu sáng. Chỉ là Niệm Băng có chút không được tự nhiên chính là, địa huyết này thật sự rất thấp, hắn chỉ có thể lom khom người mới miễn cưỡng có thể đi tới, mà Tích Lỗ thân cao chỉ tới bên hông hắn đến như cá gặp nước, không ngừng lăm nhăm bánh ngọt trong tay, xem bộ dáng của hắn, tựa hồ cực kỳ hưng phấn.

Niệm Băng nhin không được hỏi: "Tích Lỗ huynh đệ, người rất thích bánh ngọt, vì cái gì mà không ném đi? Mặc dù ta đã đem chúng nó đặt ở bên trong không gian chỉ giới một thời gian, nhưng ta có thể bảo đảm, chúng nó tuyệt không có gì thối rữa. Hương vị thực cũng được." Mấy cái bánh này mặc dù không phải Niệm Băng chính mình làm, nhưng với trù nghệ hắn, lựa chọn bánh ngọt cũng là ngon nhất Băng Nguyệt thành.

Tích Lỗ trên mặt râu giật giật, thông qua kim sắc bảo thạch hôn ám trên vách tường địa huyết chiếu sáng, Niệm Băng tựa hồ thấy hắn cười, chỉ nghe Tích Lỗ nói: "Đúng là bởi vì bánh ngọt này thật ngon quá, ta mới không nỡ ăn hử! Ta muốn cho mẹ mẹ ăn trước, người nhất định rất hoài niệm loại này và mỹ thực của chúng ta trong truyền thuyết quê quán cũng giống nhau."

Nếu nói trước hành trình Niệm Băng đối Tịch Lỗ còn có một tia nghi hoặc, giờ khắc này nghi hoặc đã hoàn toàn biến mất. Niệm Băng bội phục nhất, thích nhất một loại người đó là người hiếu thuận. Hắn từ nhỏ không cùng cha mẹ ở một chỗ, không có thể phụng dưỡng cha mẹ là tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn. Vừa nghe Tịch Lỗ nói như vậy, nhất thời hảo cảm đối ả nhân này tăng lên rất nhiều.

Lúc này đã cách ly, lại không cần phân tâm chống đỡ cơn lốc ma pháp, Niệm Băng cũng có thể quan sát một chút ả nhân trước mặt, thiên nhân huyết tinh thần lực mở rộng ra, mặc dù địa huyết bên trong ánh sáng hôn ám, nhưng cũng không ảnh hưởng thị giác của hắn.

Ả nhân trước mặt, người cao tựa hồ chỉ có một thước hai, đầu có vẻ rất lớn. Có lẽ là bởi vì râu mép nhiều, nên người hắn mặc dù thấp bé, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác thực rắn chắc. Song chương lộ ra bên ngoài gần guốc chẳng chịt cũng rất tráng kiện. Quần áo trên người mặc tựa hồ là da thú chế thành. Mặc dù Niệm Băng cũng không nhận biết đây là cái da thú gì, nhưng áo quần da thú trên người Tịch Lỗ lại dị thường tinh xảo, thậm chí nhìn không ra một dấu vết khâu vá. Cả kiện quần áo kín đáo tự nhiên, ở Thần chi đại lục mà còn có nơi có thứ quần áo tinh xảo như thế Niệm Băng thật không ngờ.

”Niệm Băng huynh đệ, đi, ta dẫn ngươi đi gặp mục mục, cùng tộc nhân chúng ta. Ả nhân chúng ta ở trong thánh sơn này, đã sinh tồn trên ngàn năm rồi! Nếu bọn họ biết ngươi mang đến bánh ngọt trong truyền thuyết, nhất định sẽ xem ngươi xem là ân nhân của chúng ta. Thực không nghĩ tới Tịch Lỗ ta lúc còn sống có thể gặp lại thứ này giống như quà quê hương.” Vừa nói, hắn bước nhanh hướng ở chỗ sâu trong địa huyết đi đến, điều này làm khốn khổ cho Niệm Băng, mặc dù thân thể hắn được cải tạo tốt, nhưng cứ lom khom đi đường thật sự không phải một việc nhẹ nhàng, may mắn thân thể cường thi khiến hắn không có cảm giác cơ thể đau nhức, mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp Tịch Lỗ không ngừng hướng phía dưới địa huyết mà đi.

Điều làm Niệm Băng phi thường kinh ngạc chính là trong địa huyết hắn cũng không có thấy cửa thông gió, nhưng địa huyết như thế nào, cũng không có cảm giác bức bối. Không khí nơi này tựa hồ là trải qua tinh lọc, so với ngoại giới ma pháp nguyên tố ba động rất bất ổn trong không khí, hít thở còn thoải mái hơn. Lối đi giữa địa huyết kiến thiết rất khoa học, vách động bóng loáng không chút tỳ vết. Cầu thang xếp đá tỉ mỉ, cảm giác trên tựa hồ muốn đi vào một tòa cung điện dưới đất, chỉ là cung điện dưới đất này khí là hơi thấp.

Căn cứ cảm giác, Niệm Băng ước chừng mình đã đi vào trong lòng núi. Tịch Lỗ mới dừng lại. Cảnh tượng trước mắt đã có biến hóa, không còn là một thông lộ đơn độc nữa, mà là một lối đi phức tạp. Lối đi không ngừng thông ra những phương hướng bất đồng, bởi vì lối đi nhìn qua thực dày đặc, hơn nữa tựa hồ còn có không ít ngã ba. Niệm Băng nghĩ thầm, nếu một mình đi vào, muốn ra được chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Tịch Lỗ quay đầu về hướng Niệm Băng nói: ”Xem bộ dáng của ngươi có vẻ khó chịu, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát hay không? Để có thể kiến tạo chỗ ngồi quy mô hiện đại này trong địa huyết, tộc nhân chúng ta hao phí rất nhiều công phu. Ta dám nói, ngoại trừ bốn tên lão bất tử ra, trên Thần chi đại lục chưa một chỗ gì từng thoải mái như địa huyết chúng ta.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Ngươi nói bốn tên kia, sợ rằng đó là bốn vị chân thần.”

Tịch Lỗ hừ một tiếng, nói: ”Ngoại trừ bọn họ còn có ai? Bốn tên kia ỷ vào thực lực cường đại của mình không việc gì mà không làm. Nếu không do bọn hắn thì chúng ta làm sao mà phải mất đi quê nhà của chính mình chứ?”

Niệm Băng nói: ”Nghe ý tứ lời ngươi, ngươi tựa hồ thực hoài niệm Di thất đế quốc, là thế hệ đời sau, ngươi đối với lúc trước phát sinh hết thấy nhất định rất rõ ràng. Mặc dù ta cũng biết một chút, nhưng khẳng định không tường tận bằng ngươi.”

Tịch Lỗ ngồi xuống một bên dừng đạo (lối đi giữa), từ trong lòng lấy ra một miếng vải đem bánh ngọt bọc lại cẩn thận, lúc này mới hậm hực nói: ”ta đương nhiên biết đã xảy ra cái gì, ả nhân tộc chúng ta có ghi lại rất chi tiết. cuộc chiến Thần di vốn là chủ thần khởi xướng, bọn họ sợ Di thất đế quốc chúng ta vô cùng cường đại, không hề bị bọn họ khống chế, khi đó bọn họ quả thật đã không hề là đối thủ của chúng ta. Nếu không phải cuối cùng mấy lão già kia dùng thực lực cường đại đem cả Di Thất đại lục tới một không gian khác, có lẽ Thần chi đại lục đã biến mất.” nói tới đây, trong mắt hắn không khỏi toát ra hận ý mãnh liệt.

Niệm Băng trong lòng rất lạ, hỏi: ”Nói như vậy, tiền bối của ngươi tại Thần Di đại chiến trước khi bắt đầu không có mặt ở Thần chi đại lục, tổ tiên các ngươi về sau sao lại đến nơi này, mà không đi theo Di thất đế

quốc biến mất đi?”

Tích Lỗ nặng nhọc thở dài một tiếng, nói: "Lúc trước kia một hồi đại chiến cũng không chỉ là tiến hành ở Di thất đế quốc chúng ta, vì có thể đem Thần chi đại lục tiêu diệt hoàn toàn, Di thất đế quốc phải ra quân đoàn mới cực mạnh, tiến vào thần đại lục săn bắt, trong đó, lấy mười hai vị anh hùng là chính, bọn họ muốn làm, là căn bản hủy diệt Thần chi đại lục, khiến cho thần nhân tiến vào Di thất đại lục mất đi căn cơ.

Niem Bằng hiểu ý nói: "Đây quả thật là một biện pháp cũng được, ta nghĩ, khi đó Di thất đại lục còn không biết tồn tại chân thần."

Tích Lỗ bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy! Khi đó căn bản không ai biết chân thần tồn tại. Cho nên, số lượng này mặc dù chỉ có mấy trăm, các anh hùng Di thất đế quốc tinh nhuệ nhất, lặng lẽ tiến trên đất của Thần chi đại lục. Vì không hề mệt mỏi, bọn họ trong lòng tràn ngập dũng khí, đối mặt địch nhân, triển khai giết chóc vô tình."

"Sau đó lại ...? Nếu Thần chi đại lục thật sự bị bọn họ công kích uy hiếp, có lẽ bốn vị chân thần kia sẽ không ngồi nhìn a."

Tích Lỗ nói: "Ài, đúng là bởi vì hành động lần nọ, Di Thất đế quốc mới chính thức mất đi cơ hội. Trước đó, có ai lại ngờ đến trên phiên đại lục tự nhiên này lại có thể còn tồn tại loại nhân vật cường đại như thế? Không ai biết bốn vị chân thần kia từ đâu mà đến, Thần chi đại lục này chủ thần, bán thần, số lượng lúc đó lưu lại vốn không nhiều lắm. Tất cả dồn vào công kích tinh nhuệ, nhanh chóng đẩy lực lượng bọn họ còn sót lại vào tử địa. Đang lúc này, chân thần xuất hiện, bọn họ hướng về mười hai anh hùng Di thất đế quốc hạ lệnh, ra lệnh bọn họ lập tức rời khỏi Thần chi đại lục, vĩnh viễn không được phản hồi. Mất nhiều khí lực như vậy mới đi đến kết quả như vậy, mười hai anh hùng mặc dù cảm nhận được trước mặt là địch nhân cường đại, nhưng bọn họ vẫn vừa có chút chiến thắng, lại làm sao phải lùi bước chứ? Bọn họ lựa chọn chiến đấu. Nhưng khi đó, bọn họ mới biết được cái gì là lực lượng chân chánh, cái gì là lực lượng của thần."

Nói tới đây, Tích Lỗ trên mặt toát ra một tia thần sắc kinh hãi. Hắn chỉ biết mấy cái này là theo lịch sử ghi lại. Song những gì ghi lại này hiển nhiên để lại cho hắn ấn tượng phi thường sâu sắc. "Tử vong! Giống như thiêu thân lao vào lửa tử vong. Cho dù là mười hai anh hùng cường đại nhất liên thủ, cũng không cách nào gây chút thương tổn gì đối với mấy tên chân thần kia. Chỉ là trong vòng mười hơi thở, hai trăm chiến sĩ Di thất đế quốc còn lại, đã chết hơn phân nửa. Mà mấy tên chân thần kia lại như chưa bao giờ di động, như trước dùng ánh mắt bình thản nhìn bọn họ."

Rõ ràng cảm nhận được nội tâm Tích Lỗ sợ hãi, Niem Bằng nhin không được hỏi: "Mười hai anh hùng Di thất đế quốc cùng các chủ thần thần đại lục so sánh thực lực như thế nào?"

Tích Lỗ nói: "Chủ thần một chọi một, đối mặt một người trong mười hai anh hùng đều có thể dễ dàng chiến thắng. Một đối hai, đã có thể miễn cưỡng chiến thắng. Một đối ba, nhiều nhất chỉ có thể chiến ngang tay, mà một đối bốn, vị chủ thần hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Huống chi, chúng ta mười hai anh hùng vĩ đại đi vào Thần chi đại lục đều ôm hân quyết tâm phải chết, bọn họ căn bản sẽ không lùi bước, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Niem Bằng hít sâu một hơi, thực lực kém đã vậy còn quá tự đại. Theo ý tứ Tích Lỗ phán đoán, có lẽ một chân thần có thể dễ dàng hủy diệt mấy chủ thần cấp khác. Điều này đã không phải chỉ đơn giản là chênh lệch. Không cùng cảnh giới, căn bản không có gì có thể chống lại! "Về sau thế nào? Các chiến sĩ Di thất đế quốc đều đã chết sao?"

Tích Lỗ lắc đầu: "Trên Thần chi đại lục có bốn đại chân thần, lúc ấy chỉ có ba ra tay, lúc ở ba chân thần kia sắp sửa hủy diệt hoàn toàn các chiến sĩ Di thất đế quốc chúng ta. Một vị chân thần khác vẫn không có ra tay, mở miệng. Hắn ngăn trở hành động của chân thần khác, vừa, lại ra mệnh lệnh chúng ta phải lập tức rời đi, hơn nữa nói cho chúng ta biết, đây là cơ hội cuối cùng. Kỳ quái chính là ba chân thần khác tựa hồ đối hắn dường như rất kiêng kị, đối với sự can thiệp của hắn cũng không có phản đối. lúc này, mười hai anh hùng chỉ còn lại cuối cùng ba người. Bọn họ không có tiếp tục hy sinh. Bọn họ đều biết, trên Thần chi đại lục đột nhiên xuất hiện cường giả, như thế chỉ có đem tin tức mau truyền trở về mới là lựa chọn đúng đắn nhất. Vì vậy, các anh hùng vĩ đại trừ tính chiến lược lui lại. Mà một trong ba vị anh hùng còn lại, chính là người chúng ta yêu thích cố gắng khuyên can, chiến sĩ cực mạnh Tích Ma, hắn, cũng là tổ tiên của ta." nói tới đây, Tích Lỗ vóc dáng không cao cố gắng thẳng trong ngực, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu hãnh.

Niệm Băng suy nghĩ rồi nói: "Âi nhân các người sở dĩ ở tại chỗ này, là vì lưu lại giám thị tình huống bên này."

Tích Lỗ hướng Niệm Băng giơ ngón tay cái lên, nói: "Huynh đệ người thật thông minh, anh hùng Tích Ma của ả nhân tộc chúng ta quyết định dẫn mười mấy tên tộc nhân còn thừa chúng ta lưu lại, không vì chiến đấu, chỉ giám thị. Dịch nhân đã quá mạnh mẽ, chỉ có nắm được kỹ càng hướng dịch nhân di chuyển, chúng ta mới có thể có thắng lợi. Vì vậy, chúng ta ở lại Thần chi đại lục. Điều kế tiếp có thể người cũng biết, lúc chiến tranh trên Di thất đại lục, không biết chủ thần cùng các thần nhân dùng phương pháp gì, lại còn thuyết phục ba chân thần kia đối tổ quốc chúng ta động thủ. Khi đó, trời nứt ra, đất bị sụp đổ, tất cả hết thảy đều thay đổi trở nên hư ảo, chúng ta tại đây trên đất của dịch nhân, trở mắt nhìn thấy quốc gia của mình cứ như vậy mà biến mất, biến mất hoàn toàn. Người có thể tưởng tượng được lúc ấy chúng ta là cái dạng gì, loại tâm tình gì?" sắc mặt hần kích động hần lên. Ánh mắt màu vàng đồng đã có chút đỏ lên.

Niệm Băng thở dài nói: "Vậy sau lại các người tại đây trên phiên đại lục này sinh tồn tới bây giờ sao? Chẳng lẽ chủ thần cùng các thần nhân cũng không có phát hiện các người tồn tại?"

Tích Lỗ lắc lắc đầu, nói: "Nào có đơn giản vậy, đám hỗn đản này chắc chắn sẽ không bỏ qua chúng ta. Bọn họ làm sao lại để lực lượng ả nhân tộc, là lực lượng trung kiên của Di thất đế quốc lưu lại chứ? Sau một màn thiên hôn địa ám, hết thảy một lần nữa khôi phục bình ổn. Hoàn cảnh tại Thần chi đại lục này trở nên càng thêm ác liệt. Ngay lúc ấy, các tên ở Thần chi đại lục còn sót lại đã nghĩ tới chúng ta lại có thể lưu lại. Chúng bắt đầu lùng bắt chúng ta khắp nơi. Thời điểm mới bắt đầu chúng ta dựa vào khả năng đặc biệt của ả nhân tộc đối với địa hình, tránh thoát hết đợt này tới đợt lục soát khác. Không lâu sau khi cơn lốc ma pháp xuất hiện, nguyên lai trên Thần chi đại lục cũng có cơn lốc ma pháp, nhưng lần đó cơn lốc ma pháp xuất hiện so với trước kia mạnh mẽ không biết bao nhiêu lần. Chúng ta có bảy mươi bốn gã tộc nhân, chừng hai mươi người ở trong cơn lốc ma pháp biến mất, biến mất hoàn toàn. Mà sau khi cơn lốc chấm dứt, tộc nhân không chết cũng đều chịu thương tổn không nhẹ, thật là "họa vô đơn chí". Trong lúc này, các người còn sót lại của Thần chi đại lục lại tìm được tung tích tộc nhân chúng ta và đánh giết tới."

Niệm Băng trong lòng rung mình, nói: "Tiền bối của các người đúng là gặp phải tuyệt cảnh." Nếu đúng như theo lời nói của Tích Lỗ, tại tình huống này, bọn họ cơ hồ không có may mắn thoát nạn.

Tích Lỗ lắc lắc đầu: "Vốn là thế, nhưng vận mệnh chúng ta lại bởi vì một người mà thay đổi, người này người duy nhất mà ả nhân tộc chúng ta tại Thần chi đại lục muốn cảm kích. Hẳn đúng là chân thần lúc trước ngăn cản ba chân thần khác đối các chiến sĩ Di thất đế quốc chúng ta hạ độc thủ. Trong lòng ả nhân chúng ta, cũng chỉ có hần mới xứng danh hiệu Thần."

Niệm Băng sửng sốt một chút, trong lòng vừa động, nói: "Người nói vị chân thần này có đúng là Sinh mệnh chi thần Tạp Áo không?"

Tích Lỗ ngơ ngác nhìn thấy Niệm Băng, nói: "Người làm sao lại biết? Chẳng lẽ ngay cả điều này người cũng có thể đoán được?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Người nói là chân thần giải cứu các người, mà các người ở ngọn núi này lại tiếp cận cùng Sinh mệnh chi thần Tạp Áo, khả năng hẳn có thể cứu các người tự nhiên là lớn nhất. Nếu đúng là hẳn, vậy lúc trước chuyện đem Di thất đế quốc cho tới một không gian khác, hẳn cũng không có tham dự?"

Tích Lỗ trong mắt toát ra quang mang tôn kính: "Đương nhiên, Sinh mệnh chi thần như thế nào lại làm việc xấu xa đó? Niệm Băng huynh đệ, có vấn đề người không nghĩ tới, lúc trước ba chân thần khác đã có năng lực đem Di thất đại lục di chuyển đi, đồng dạng, bọn họ tự nhiên có năng lực đem Di thất đại lục hủy diệt. Phá hư có lẽ so với ném đi càng thêm khó khăn đi."

Niệm Băng trong lòng chấn động, nói: "Ý của người nói Tạp Áo mới là một nguyên nhân đại lục bị đưa đến một không gian khác, mà không phải bị hủy diệt sao?"

Tích Lỗ gật gật đầu, nói: "Thật sự là như thế, mặc dù trên lịch sử ta tộc ghi lại không rõ ràng, nhưng theo dấu hiệu biểu hiện, đúng là vì nguyên nhân này, Di thất đại lục chúng ta mới có một cơ hội cực kỳ nhỏ bé. Nếu không, ba chân thần khác căn bản không cần hao phí khí lực càng nhiều đem quốc gia chúng ta đưa đến địa phương khác. Hủy diệt đơn giản không phải thực dễ dàng sao?"

Niệm Băng gật gật đầu đồng ý, nói: "Người nói cũng thực có chút đạo lý, bây giờ ta hiểu được một ít."

169. Chương 168 : Di Lưu Đích Ải Nhân Tộc Anh Hùng Chi Hậu

Tích Lỗ nói: "Huynh đệ, chúng ta đi thôi, nhắc tới chuyện trước kia, ta nhịn không được có chút lê thê. Ôi! Được rồi, người vì cái gì đến đến Thần chi đại lục? Lại làm thế nào thông qua được kết giới để tiến vào Thần chi đại lục?"

Tích Lỗ đứng lên, Niệm Băng vừa khôi phục hình dáng lom khom, theo hần hướng một chỗ trong địa huyết đi vào. Vừa đi, hần vừa trả lời câu hỏi của Tích Lỗ "Ta quả thật là người Ngưỡng Quang đại lục, bản thân là nhân loại, hơn nữa là một ma pháp sư, biến thành như vậy bởi vì ta sử dụng vượt cấp một ma pháp cường đại khiến cho sinh mệnh lực bản thân tiêu hao quá độ, nhờ bằng hữu trợ giúp, lấy cường thi thuật mới miễn cưỡng bảo trì thần trí tỉnh táo, nhưng ta bây giờ, lại như xác chết biết đi không thể gọi là người nữa. Ta không muốn lừa người, chỉ là ta không thể nói cho người quá trình tới đến Thần chi đại lục. Ta tới nơi này, là vì chữa bệnh, có thể giúp ta khôi phục lại sinh mệnh lực, sống lại làm người, đúng là Sinh mệnh chi thần Tập Áo người vừa mới nói."

Nghe Niệm Băng nói xong, Tích Lỗ nhất thời dừng bước, hưng phấn nói: "Theo người nói như vậy, người đã từng gặp Tập Áo đại sư hử? Hần, hần có đáng về thế nào?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Ta đã nói rằng hần là cái dạng gì đâu, nhưng năng lực của hần ta nghĩ là một trong những người cường đại nhất. Hần nói với ta. Nếu muốn khôi phục lại sinh mệnh lực phải tìm được mấy quả cây, cho nên ta mới có thể đi ngang qua lãnh địa các người. Được rồi, người còn không nói gì lúc ấy Tập Áo làm thế nào cứu các người?"

Tích Lỗ nói: "Tình huống lúc ấy phi thường hỗn loạn, khi tộc nhân chúng ta đang chuẩn bị liều mạng, Tập Áo đại sư xuất hiện, hần ra lệnh bắt luận kẻ nào không được đối chúng ta ra tay, đồng thời, đã lệnh cho tổ tiên chúng ta không được rời khỏi ngọn núi này nửa bước. Sự tình giải quyết chỉ như vậy, rất đơn giản."

"Câu đầu tiên làm tất cả chủ thần nghe theo, quả thật đơn giản hử!" Niệm Băng hít sâu một hơi. Hần hiểu được sâu sắc, thực lực cường hần mới là chân chánh có quyền nói chuyện, nếu không, các chủ thần này vì cái gì phải nghe Tập Áo chứ?

Tích Lỗ nói: "Niệm Băng huynh đệ, người muốn đi đâu mà tìm quả cây hử! là tập áo đại thần chỉ cho người, nói không chừng ta còn có thể giúp người."

Niệm Băng trong lòng vui vẻ, nói: "Tốt lắm rồi! ta đối Thần đại lục cũng không quen thuộc, nếu có trợ giúp của người, ta nghĩ hết thấy nhất định phải đơn giản hơn. Tập Áo nói, chỉ cho ta theo phương hướng hần chỉ bay qua ba núi lớn, sau đó tại mặt sau ngọn núi cuối cùng tìm được một cái thác nước, mặt sau thác nước chính là muốn tìm đó."

Tích Lỗ trong mắt toát ra vẻ hoảng sợ "Không thể nào, thác nước phía sau ba ngọn núi kia, đó không phải là thác nước tử thần sao?"

Niệm Băng thoáng giật mình "Thác nước tử thần ? Ý của người là trong thác nước kia một người sinh sống, tự xưng Tử thần sao?" nghĩ vậy. Niệm Băng trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ, Tập Áo thật sự là chơi khăm mình hử, để cho chính mình đi đối mặt một cao thủ cấp bậc chủ thần, đừng nói là bây giờ, cho dù là chính thời kì toàn thịnh cũng tuyệt không có khả năng thành công.

Tích Lỗ lắc đầu nói: "Không, ở đó cũng không có người sinh hoạt, sở dĩ gọi thác nước tử thần, ý là thần đến nơi đây cũng sẽ chết đi."

Niệm Băng nhìn hần kinh ngạc: "Không thể nào giải thích như vậy chứ? Nơi đây có cái gì đặc thù sao?"

Tích Lỗ nói: "Địa phương kia ta từng đi qua một lần, quả thật phi thường đặc thù, cái thác nước có sắc màu đen. Đừng nói tiến vào sau thác nước chỉ cần vừa đến hồ nhỏ phía dưới thác nước kia chung quanh trong vòng trăm trượng, thân thể sẽ đã bị tử vong khí tức ăn mòn mãnh liệt, nghe nói trước kia có một thần nhân thần bí đựng phải một giọt nước trong thác nước, thân thể hần lập tức bị tử vong khí tức bên

trong thác nước khổng lồ hoàn toàn bao phủ ở bên trong. Không bao lâu sau đã biến thành chất lỏng màu đen giống như hồ nước, người nói có lợi hại hay không.”

Tử vong khí tức? Niệm Băng nhú mày, hẳn đương nhiên không sợ khung cảnh Tích Lỗ mô tả, mà là trong lòng có một phán đoán khác. Nếu theo như lời Tích Lỗ, thác nước tử thần kia quả thực có thể xông vào, chính bản thân mình là cương thi, khí tức tử vong đối với những người khác mà nói có nguy hại rất lớn, đối với chính mình, không chừng lại sẽ là thuốc bổ.

Đúng lúc này, bọn họ chạy tới cuối dãy đạo, phía trước trở nên sáng sủa, Niệm Băng rốt cục không cần lom khom đi nữa, mặc dù thạch thất bên trong núi này vẫn không đủ hắt thẳng lưng, nhưng chỉ cần cúi đầu đã miễn cưỡng có thể đứng thẳng rồi.

”Mẹ, con đã trở lại.” Tích Lỗ tiến vào thạch thất không thể chờ được hô to.

Niệm Băng đi theo Tích Lỗ đi vào thạch thất, bên trong thạch thất bố trí rất đơn giản, hai giường đá không lớn, một thạch bàn, trên mặt đất còn có một chút công cụ đơn giản. Ở trên giường đá ngồi một lão phụ, nhìn qua so với Tích Lỗ còn thấp hơn một ít. Vừa thấy Tích Lỗ vào cửa, trong mắt liền toát ra ánh nhu hòa. Trên mặt lão phụ đã tràn đầy nếp nhăn, thời gian tang thương để lại dấu vết thật sâu trên người. Tóc đã biến thành màu trắng bạc. Nhưng lão phụ có một đôi mắt trong suốt, khi nhìn thấy đứa con chính mình, trong mắt không khỏi toát ra ý cười ôn hòa, nhưng, khi ánh mắt dừng ở trên người Niệm Băng liền động lại, ”Tích Lỗ, người làm sao đem một thần nhân trở lại.” Lão phụ có vẻ có chút giật mình, nhưng cũng không có gì sợ hãi, thân thể mạnh mẽ từ trên giường nhảy xuống, sờ tay dưới giường một cái, nhất thời lôi ra một cây búa ngắn.

Hình dáng búa ngắn thực đặc biệt, không dùng kim loại để chế tạo, toàn thân phủ màu đen, trên cán búa điêu khắc đường vân tinh tế mà phức tạp, Niệm Băng có thể cảm giác rõ ràng được năng lượng trên búa ngắn ba động mãnh liệt, ở lưỡi búa cũng không có hàn quang lóe ra, mà là âm u, Niệm Băng cảm nhận một cỗ áp lực mãnh liệt trên thân búa. Thật sự là một cây binh khí tốt, chỉ sợ so với cấp bậc thần khí, cũng không kém nhiều lắm.

Tích Lỗ bị mẫu thân làm hoảng sợ, bước lên phía trước giữ chặt tay mẫu thân, nói: ”Mẹ, người đừng hiểu lầm, Niệm Băng huynh đệ không phải thần nhân đâu. Hắn là mới từ Ngưỡng Quang đại lục tới, đến Thần đại lục chữa bệnh.” vừa nói, hắn đem sự tình mình cùng Niệm Băng như thế nào nhận biết giải thích một lần. Niệm Băng nghe giải thích xong hắn mới biết được, chính mình cùng Tích Lỗ đụng nhau cũng không phải ngẫu nhiên, tại thời điểm tự mình giết chết lục tích nọ, khiến cho Tích Lỗ phụ trách tuần tra thánh sơn chú ý, vừa lúc gặp phải cơn lốc ma pháp, Tích Lỗ từ trong địa huyết đi ra mới có thể gặp được mình.

Nghe Tích Lỗ nói xong, mẫu thân hắn cuối cùng bình tĩnh trở lại. Nhưng, khi thấy Tích Lỗ từ trong lòng lấy ra bánh ngọt, nhất thời lại kích động nổi lên. Chỉ có điều, lúc này đây vừa kích động vừa hưng phấn

”bánh, thật là bánh, thật là bánh hả! không nghĩ tới, lúc ta còn sống, còn có thể nhìn thấy bánh ngọt trong truyền thuyết này” hưng phấn của nàng so với Tích Lỗ còn mạnh hơn thân thể không ngừng run rẩy, trong mắt chỉ có kia mấy bánh ngọt kia.

Niệm Băng trong lòng âm thầm cảm thán, bánh ngọt. Tại trên Ngưỡng Quang đại lục bánh ngọt, không đáng kể chút nào tới thần đại lục lại biến thành thứ trân quý như thế đó, thần đại lục, quả nhiên là chỗ địa ngục hả!

”A di ngài có khỏe không!. Bánh này là lễ vật ta tặng cho các người. Ta rất vui khi có thể quan tâm đến các người.”

Mẫu thân Tích Lỗ ngừng đầu nói: ”Kêu ta là Lạp Đạt a di đi. Cảm ơn người làm cho chúng ta cảm nhận được cảm giác cổ hương. Ái nhân chúng ta ở chỗ này sở dĩ có thể vẫn sống sót, đúng là bởi vì chúng ta kiên tín, một ngày nào đó, quốc gia chúng ta còn có thể trở về. Chúng ta một đời lại một đời sinh tồn, đúng là tại đây duy trì tín niệm. nếu không, sợ tộc nhân chúng ta sớm biến mất. Ta có dự cảm, mấy cái bánh ngọt này biểu thị thời tươi sáng chúng ta sắp đến, tổ quốc của chúng ta nói không chừng cũng trở về”

Nhìn thấy bộ dáng Lạp Đạt, lòng Niệm Băng có chút mơ hồ, lúc trước, chính mình từng nỗ lực tánh mạng đến bảo vệ Mặc Áo Đạt Tư Phong ẩn chi bình này, nhưng ngay lúc đó nhìn thấy Lạp Đạt hắn lại không

biết mình làm đúng hay không, tốt xấu cũng khó mà phân định. Có tốt cho Lạp Đạt và mấy tên ả nhân này, có tốt với người Di thất đại lục hay không?

Tích Lỗ nói: "Mẹ, ngài mau nếm thử bánh ngọt này xem mùi vị thế nào đó. Mỗi ngày đều ăn lục tích, ta đã không chịu được nữa rồi."

Lạp Đạt sắc mặt trầm xuống, nói: "Hỗn đản, ta giáo dục người như thế nào, quên rồi sao? Ta đã dạy qua người, có thứ tốt, phải trước hết nghĩ đến người khác, nếu tộc nhân chúng ta chỉ nghĩ đến mình, có lẽ sớm đã hủy diệt tại trong ngọn núi này. Chỉ có đoàn kết trợ giúp cho nhau, chúng ta mới có thể duy trì, duy trì tới ngày quốc gia chúng ta trở về"

Tích Lỗ biến sắc, chận lại nói: "Mụ mụ, con biết sai rồi."

Nhìn mẫu tử này đối thoại, Niệm Băng trong lòng một trận cảm động, chận lại nói: "A di, ngài không cần như vậy, bên trong không gian chi giới ta còn có một chút thực vật từ Ngưỡng Quang đại lục mang đến, các người muốn thì ta sẽ đưa cho các người."

Tích Lỗ trong mắt toát ra một tia sắc mặt vui mừng, nhưng rất nhanh biến mất, "Đều tặng cho chúng ta sao được? Tự người cũng phải ăn cái gì, người phải biết rằng, tại trên thân chi đại lục, thực vật đúng là...trên quý nhất, oa, thực xin lỗi, ta đã quên người không cần thực vật." nói tới đây, hân trên mặt không khỏi toát ra một tia hổ thẹn.

Niệm Băng cười khổ nói: "Kỳ thật, có thời điểm cả ta chính mình cũng quên, này không trách người. Đáng tiếc, bây giờ ta không thể sử dụng ma pháp, nơi này lại là không gian bịt kín. Nếu không, ta có thể làm cho các người một ít mỹ thực trên Ngưỡng Quang đại lục mời các người nhấm nháp."

Tích Lỗ trong mắt sáng ngời, nói: "Ai nói không thể nhóm lửa, nơi này mặc dù là bịt kín, nhưng ả nhân chúng ta am hiểu nhất đúng là kiến thiết, chúng ta nơi này đừng nói là nhóm lửa, hết thấy bên ngoài có thể làm, chúng ta nơi này cũng có thể. Niệm Băng huynh đệ, người có mệt hay không, nếu không mệt, ta bây giờ đã muốn thấy một chút người làm gì đó."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta không mệt, vậy bây giờ đi, ta nghĩ, ta làm gì đó để các người vừa lòng. Không biết trong ghi chép của tổ tiên các người lưu lại có hay không từng nhắc tới chức nghiệp trừ sư này."

Tích Lỗ nhìn Niệm Băng mờ mịt, hiển nhiên chưa từng nghe qua hai từ này, Lạp Đạt có chút do dự nói: "ta dường như nghe mẫu thân ta nói qua, trừ sư là một chức nghiệp, rất thần thánh, chuyên môn phụ trách chế tạo thực vật."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Cũng được, quá trình trừ sư chế tạo thực vật tên là nấu nướng. Mà ta chính là một trừ sư chính thức. A di, ta bây giờ làm cho các người một ít thực vật đơn giản nhấm nháp một chút. Không biết các người còn có bao nhiêu tộc nhân, chi bằng xin mời bọn họ đến, càng náo nhiệt càng vui."

Lạp Đạt mỉm cười nói: "Tiểu tử, người có một trái tim thiện lương, ta thay thế các đồng bạn ả nhân tộc cảm ơn người. Tích Lỗ, người đi đi, gọi tất cả mọi người đến nơi đây."

Thần tình Tích Lỗ tràn đầy hưng phấn, vội vàng đáp ứng một tiếng, chạy như bay nhanh ra ngoài. Nhìn nhi tử rời đi, Lạp Đạt trong mắt lại toát ra hiền lành lúc trước, "Niệm Băng, đến, mau ngồi xuống đi. Vóc dáng của người cao, tại chỗ chúng ta mà đứng nhất định rất khó chịu."

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, nói: "Ta bây giờ hy vọng có thể cảm giác được khó chịu. Đáng tiếc, biến thành cương thi từ nay về sau, ta đã mất cảm giác. A di, ta trên người có độc, không biết ngài nơi này có cái bao tay không, ta muốn sử dụng khi chế tác đồ ăn cho các người."

Lạp Đạt lắc lắc đầu, nói: "không cần, tại đây trên phiến thần đại lục, có thể nói không có một chỗ không độc, trải qua không ngừng tiến hóa, chúng ta từ lâu không phải như ả nhân tộc trước kia, đừng nói là chúng ta, đúng là trên phiến đại lục này một thần nhân hoặc là sinh vật gì, cũng đều không sợ hãi độc tố, thì độc không đáng kể chút nào."

Niệm Băng gật gù: "Nguyên lai là như thế, vậy thì ta cũng an tâm."

Lạp Đạt nói: "Niệm Băng, sau khi người chuẩn bị rời khỏi nơi này, đi tìm thác nước tử thần sao? Tích Lỗ đã nói cho qua người, ở đó là một địa phương phi thường nguy hiểm. »

Niệm Bằng gật đầu: "Cho dù nguy hiểm nữa, ta phải muốn đi xông vào một lần, này là cơ hội duy nhất hướng hồ thân mình ta là thân thể cương thi, tử vong khí tức đối ta mà nói vị tất có tác dụng."

Lập Đạt nói: "Có lẽ vậy. Niệm Bằng, ta thỉnh cầu, người giúp ta một việc, có thể không?"

Niệm Bằng ngẩn người, nói: "Hỗ trợ? A di ngài nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định hết sức giúp ngài hoàn thành." Hắn có thể cảm nhận được Lập Đạt cùng Tích Lỗ trong đó tình cảm mẫu tử thật sâu, hẳn nguyện ý trợ giúp Lập Đạt, cũng không có mục đích gì.

Lập Đạt mỉm cười, nói: "Người quả là nhân loại thiện lương, mặc dù người chẳng biết vì cái gì đến nơi đây, nhưng ta nghĩ, người có thể đến, không nhất định có năng lực trở về. Nếu người có thể khôi phục sinh mệnh lực, hơn nữa muốn trở lại Ngưỡng Quang đại lục, ta thỉnh cầu người mang Tích Lỗ đi, có được không?"

Niệm Bằng giật mình nhìn Lập Đạt. Mặc dù hắn cũng đoán rằng thỉnh cầu Lập Đạt có lẽ không dễ dàng làm được, nhưng đã không nghĩ tới khó khăn đến như thế. Trong mắt không khỏi toát ra một tia do dự "A di, ngài chỉ có một đứa nhỏ Tích Lỗ, hẳn đi rồi, kia ngài"

Lập Đạt lắc đầu, nói: "Không cần phải xen vào chuyện ta, ta không có việc gì, tính mệnh ả nhân chúng ta thực dài đằng dặc, mặc dù so ra kém bán thân nhưng lại trên nhân loại. Có thể sống đến một ngàn hai trăm tuổi, ta năm nay đã chừng một ngàn ba trăm tuổi, ta đã là người đáng chết. mà Tích Lỗ năm nay chỉ có ba trăm tuổi, tựa như hơn hai mươi trong nhân loại các người tuổi tráng niên, cho nên, ta không muốn hẳn phải lưu tại đây địa phương không hề hy vọng này."

Niệm Bằng khẽ nhún mày nói: "A di, lúc trước ngài không phải còn nói, ở tại chỗ này mọi người là vì tín niệm mà sống sao?"

Lập Đạt tự giễu cười nói: "Vì tín niệm? Đúng vậy! Vì tín niệm. Nếu không có tín niệm, sợ là chúng ta ở tại chỗ này sớm diệt vong. Ta sợ dĩ phải nói vậy cho Tích Lỗ, nói cho hắn ả nhân tộc chúng ta từng huy hoàng, chính là muốn để cho hắn trở thành một ả nhân anh hùng, đỉnh thiên lập địa. Nhưng ả nhân vĩnh viễn ở trong huyết động sẽ trở thành anh hùng sao? Người đến, đối với chúng ta mà nói là một kỳ ngộ, ta không muốn đứa nhỏ mình ở tại chỗ này nữa, giống cuộc sống của ta qua hơn một ngàn năm tịch mịch. Ta hy vọng hắn có thể đi ra ngoài, đi gặp thế giới bên ngoài. Có lẽ, người nghĩ thỉnh cầu của ta thực đường đột. Nhưng người biết không, ả nhân chúng ta bây giờ còn lại còn sống kể cả ta cùng Tích Lỗ ở bên trong, cũng chỉ có bảy, mà giữa bảy chúng ta. Chỉ có Tích Lỗ là tráng niên ả nhân, nữ chỉ còn một mình ta. Nói cách khác, chúng ta không có khả năng sinh sản nữa, cứ tiếp tục suy vi, kết quả cuối cùng chỉ có thể là diệt tuyệt. Tích Lỗ chỉ có rời khỏi nơi này, mới có thể có một tia cơ hội!"

Niệm Bằng rất cục hiểu được ý tứ Lập Đạt, gật gật nhẹ nhàng đầu, nói: "A di, ta hiểu được nên làm như thế nào. Nếu ta có thể sống sót, có còn cơ hội sống rồi đi, vậy, ta nhất định sẽ mang, Tích Lỗ đi, chỉ cần ta còn sống, nhất định sẽ bảo vệ hắn."

Lập Đạt mỉm cười, nói: "Bảo vệ thì không cần, là dòng dõi ả nhân anh hùng Tích Ma, Tích Lỗ hoàn toàn có năng lực bảo vệ chính mình. Cảm ơn Niệm Bằng, mặc dù chỉ là một lời hứa. nhưng ta tin tưởng rằng người có thể làm được. Người có yêu cầu gì có thể đưa ra, chỉ cần chúng ta có thể làm được, nhất định sẽ thỏa mãn người. Ồi, có lẽ người còn không biết, ả nhân chúng ta trời sinh đúng là giỏi nhất chú tạo công tượng. Sanh sống ở trong ngọn núi này trên ngàn năm, thời điểm chúng ta nhàm chán chỉ có thể nghiên cứu chú tạo. Ta nghĩ, cho dù tổ quốc chúng ta trở lại thế giới này, chỉ sợ cũng không ai có thể so với mấy cái lão già còn lại này về am hiểu chú tạo, có thể làm ra đồ tốt."

Đối mặt với sự hấp dẫn, Niệm Bằng chỉ mỉm cười lắc đầu, nói: "A di, ta giúp ngài không có yêu cầu gì. Đã không cần yêu cầu gì. nếu ngài có cơ hội thì trang bị tốt cấp cho Tích Lỗ đi. Ta nghĩ, đối hắn mà nói, thứ này mới có ích lợi lớn."

Lập Đạt sững sốt một chút, nói: "Niệm Bằng, có lẽ người còn không rõ đồ vật ả nhân chúng ta chú tạo trên quý cỡ nào. Lấy kỹ nghệ chúng ta bây giờ mà toàn tâm chú tạo ra cái gì, cái đó tuyệt đối có thể tính trên thần khí. Chẳng lẽ người không hy vọng có thể có được sao? Đây là vì người nên có được."

Niệm Bằng lắc đầu, nói: "Ta là bằng hữu Tích Lỗ, ngài là trưởng bối của bằng hữu. Đã là bằng hữu, trợ giúp lẫn nhau là đúng. Nếu ta nhận ngài gì đó, vậy biến thành quan hệ thuê mướn sao. Trong đó tình hữu nghị chúng ta sẽ không hề thuần khiết. Ta cũng không cần vật gì, vì ta nghĩ, vật gì đối với tu luyện mà

nói cũng không có tác dụng quá lớn. Ngược lại, dẫn đến phản hiệu quả. chỉ có tu luyện không ngừng tăng mạnh tự thân mới có thể trở nên càng mạnh, không phải sao?”

”Hảo, có thể hiểu được đạo lý này, người đã có thể trở nên càng mạnh, quả thật, tiểu tử nhân loại thật là tốt, khó trách Tích Lỗ đối với người tôn sùng như thế, bất quá, nếu có thể khống chế tâm thần chính mình, dưới tình huống đang không ngừng tu luyện có vũ khí tốt trợ giúp nữa, đối thực lực tăng lên, càng mới có lợi. Mau, Lạp Đạt đại tỷ, để cho ta xem bánh ngọt trong truyền thuyết kia đến tột cùng là bộ dáng gì nữa.” Vừa nói, một hàng sáu người theo bên ngoài đi đến.

Theo bề ngoài, Niệm Băng chỉ nhìn một cách đơn thuần tuổi sáu người này khác nhau. Theo như Lạp Đạt nói, sáu người này đều là nam. Ngoại trừ Tích Lỗ ra, còn lại trong năm người có ba người tóc giống như Lạp Đạt, tất cả đều là màu trắng. Hai người đi xuống cũng đều một đầu tóc hoa râm. Mấy lão ả nhân này đều, cũng có vẻ mặt nhúm, râu ria uốn khúc. Trên người bọn họ mặc quần áo đều dùng lân giáp động vật làm thành, hình thức phi thường tinh xảo.

Lạp Đạt mỉm cười, cầm bánh ngọt trong tay lần lượt đi tới, một vị ả nhân tộc lão giả đi đằng trước nhận được, gấp lại bánh ngọt, trong truyền thuyết. Năm lão ả nhân già nua giống như Lạp Đạt hưng phấn cực kỳ, vừa nhìn, nghe, vừa nghị luận không ngừng.

Tích Lỗ cười hắc hắc, thấp giọng hướng Niệm Băng nói: ”Huynh đệ, mấy người này là trưởng bối trong tộc ta. Người vừa rồi nói chuyện là ma pháp sư trong tộc bối phận ngang hàng mẫu thân ta Tích Dung đại thúc. Truyền thừa trải qua nhiều đời như vậy, tộc nhân chúng ta ở chỗ này đều là thân thích, ả nhân chúng ta bây giờ cũng chỉ còn chúng ta bảy người. Vừa rồi người cùng mẹ ta nói chuyện, tựa hồ, rất sôi nổi a.”

Niệm Băng nhìn thoáng qua Lạp Đạt, mỉm cười nói: ”Không có gì, Lạp Đạt a di nói cho ta biết ả nhân các người ở phương diện luyện kim kỹ năng có cấp bậc cao siêu.” Nghe xong Tích Lỗ nói hắc hắc dần dần hiểu được, thân thích cười nhau, vốn không phải là chuyện tốt, mặc dù có ngọn núi này làm căn cứ, nhưng mấy ả nhân này vẫn cùng trục hệ cười nhau để sinh sản đời sau, chung quy gặp phải vấn đề, cho nên nhân số mới có thể càng ngày càng ít.

Vừa nghe lời này Tích Lỗ nhất thời, lại ưỡn ngực, nói: ”Đó là đương nhiên, ả nhân ma pháp sư chúng ta cực giỏi phương diện luyện kim, chú tạo và chế tạo. Người tặng cho chúng ta bánh ngọt trong truyền thuyết này, ta tặng người một kiện quần áo, thế nào hả? Tại đây trên phiên thần đại lục, ma thú cường đại quả thật không ít, chúng nó phòng ngự lực tự thân cường đại, chủ yếu là cho lân giáp đặc lực trên người, mấy cái lân giáp này nếu chúng ta tìm được, trải qua cải tạo luyện chế đặc thù, có thể biến thành khối phòng ngự cực tốt đấy. Ta bây giờ có không ít tài liệu. quay lại ta làm cho người một món đồ nào.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Điều này không gấp, các người cũng đến đủ rồi, để ta trước hết nấu cơm cho các người đi.”

Vừa nghe đến Niệm Băng muốn nấu cơm cho bọn hắn, các ả nhân nhất thời hưng phấn đứng lên, mấy lão niên đang cầm bánh ngọt đi đến bên cạnh Niệm Băng, cùng đợi xem hắn làm thế nào ra thực vật mỹ vị.

Niệm Băng hướng Tích Lỗ nói: ”Người vừa rồi nói có thể nhóm lửa, nhiệm vụ nhóm lửa kia giao cho người.” Vừa nói, hắn từ không gian chi giới chính mình lấy ra một nồi to, Ngay sau đó, lấy ra vài loại trù cụ. Kế đó xuất ra một đồng bình gia vị các loại để ở một góc trên thạch bàn.

Nhìn thấy Niệm Băng xuất ra nhiều thứ mới lạ như vậy làm cho các ả nhân trên thần đại lục nhất thời hiểu kỳ, Tuy rất ý tứ đứng xem, nhưng quang mang hi vọng trong mắt bọn hắn làm Niệm Băng trong lòng cảm giác rất mạnh. Tình huống không có ma pháp như vậy, hắn đương nhiên không thể chế làm ra thức ăn tốt nhất. Nhưng đồng thời hắn cũng không muốn làm ra đồ tốt nhất. Mấy ả nhân này ăn thịt ma thú quen, nếu làm cho bọn họ ăn thực vật ngon, chỉ sợ sau này bọn họ không có chịu không được.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng lấy ra hai cây cải trắng, đặt ở trên thạch bàn, vừa thấy đến cải trắng xuất hiện, ả nhân lại một trận kinh hô, đều hô to, này chẳng lẽ đúng là rau cỏ trong truyền thuyết..

Niệm Băng mỉm cười, lấy bánh ngọt. Hắn bắt đầu quá trình nướng. Hắn làm rất đơn giản, đem cải trắng cắt thành từng khúc chỉnh tề, từ lửa Tích Lỗ nhóm, lấy cải trắng và bánh ngọt kẹp lại, làm một loại bánh chiên cho ả nhân.

Phương pháp Tích Lỗ nhóm lửa rất kỳ quái, hắn lấy ra một loại tinh thể màu vàng thả trên mặt đất. Ngọn tay miết một cái, nhất thời ngọn lửa bùng lên. Độ nóng lửa rất cao, đầu bếp bình thường, gặp ngọn lửa nhiệt độ cao như vậy có lẽ, không thích ứng được. Nhưng đối với Niệm Băng mà nói, điều này lại không coi là cái gì, hắn đã bắt đầu quá trình tự mình nấu nướng.

Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm dẫn một đạo quang mang màu xanh xuất hiện trong tay Niệm Băng nhất thời chiếu sáng cả thạch thất, Lạp Đạt trong mắt sáng ngời, hắn không có xem đao. Ánh mắt dừng ở trên khối phong ngâm thạch kia. Ánh mắt nhìn Niệm Băng, lại nhìn xem bảo thạch, tựa hồ tại định làm cái gì khác, mấy vị ả nhân nhìn thấy Ngạo Thiên đao, bọn họ đồng dạng rất kinh ngạc, nhưng trong kinh ngạc, trong ánh mắt lại bao hàm vài phần vẻ hèn mọn cùng tiếc hận.

Dầu mỡ là đồ dùng nấu nướng trọng yếu nhất Niệm Băng luôn luôn mang ở bên người, lúc dầu tại trong nồi phát ra mùi thơm, tất cả ả nhân đều trầm mặc, hít mũi thật mạnh, tựa hồ chỉ sợ loại hương vị này sẽ đột nhiên biến mất. Động tác Niệm Băng rất nhanh, ba miếng bánh chiên lớn, qua một đoạn công phu ngắn ngủi cũng đã xuất hiện tại phía trên thạch bàn.

Làm một điệu bộ mời mọc "Đến đây đi, các vị ả nhân tiền bối, xin mời nhắm nháp một chút tay nghề của ta." Mặc dù chỉ là bánh chiên, mặc dù Niệm Băng đã mất đi cảm giác của nhân loại, thậm chí không thể ngửi được hương vị. Nhưng vốn là một đỉnh cấp trù sư, thứ hắn vừa làm, há có thể bình thường sao?

Nhìn lướt bánh vàng óng ánh kia, nhìn thấy cải trắng xanh biếc kia, ả nhân nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt, nhưng không ai trong bọn họ động thủ trước.

Lạp Đạt động thủ trước hết, mỉm cười nói: "Đến đây đi, đừng làm cho ý tốt Niệm Băng thất bại." Nói xong, hắn đầu tiên ra tay, đã không để ý độ nóng của bánh chiên, chộp một cái bỏ vào miệng. Hắn vừa động, ả nhân nhất thời khác đều động, Niệm Băng chỉ cảm thấy hoa mắt, người thứ nhất bắt đầu nhai.

Quá trình ả nhân nhai rất lâu, hoàn toàn đắm chìm trong hưởng thụ mỹ thực. Dần dần, trên mặt bọn họ đã giàn giụa nước mắt, khi bọn hắn ăn xong bánh chiên, toàn bộ quỳ xuống, nằm sấp bái lạy không biết nói cái gì đó.

Thật lâu sau, Lạp Đạt mới dẫn các ả nhân một lần nữa đứng lên, lau khô nước mắt trên mặt, nhìn Niệm Băng thật lâu rồi nói: "Cảm ơn người Niệm Băng, trợ giúp của người đối với ả nhân tộc chúng ta, chúng ta vĩnh viễn sẽ không quên."

Niệm Băng chặn lại nói: "A di, ngài đừng có khách khí như vậy, một chút này, chỉ là đơn giản một bữa cơm."

Lạp Đạt sắc mặt trầm xuống, nói: "Có lẽ đối với người mà nói này quả thật không có cái gì, nhưng là đối ả nhân tộc chúng ta mà nói, mấy cái bánh chiên này ý nghĩa cũng hoàn toàn không giống. Người biết không, mặc dù chúng ta là ả nhân, nhưng chúng ta lại sinh sống lâu đời ở chỗ này, nhận thức đối với ngoại giới, cũng chỉ có chung quanh chỗ thánh sơn này phương viên mấy trăm dặm mà thôi. Chúng ta từ trong truyền thuyết đều biết mình từng có cổ hương, nhưng chúng ta lại không có ai từng thấy qua cổ hương như thế nào, chúng ta từng hoài nghi, từng trăn trở, nhờ tín niệm chống cự bất khuất chúng ta mới sống đến bây giờ. Mấy cái thực vật này đã không còn thực vật đơn giản, nó cho chúng ta biết, tất cả đều thật sự tồn tại, Ngưỡng Quang đại lực tồn tại, Di thất đại lực chúng ta tương tự cũng tồn tại! Nó làm cho chúng ta càng tự tin sống sót, càng tự tin hơn đợi thời khắc trở về tổ quốc."

Niệm Băng không ngừng gật đầu, nói: "A di, ý tứ ngài ta hiểu được, thực xin lỗi, vừa rồi là ta không tốt."

Lạp Đạt lắc lắc đầu, nói: "Không, điều này không có gì, đến đây đi, tộc nhân của ta, hãy để cho chúng ta một bữa ngon được nấu nướng như quê nhà chúng ta, khiến cho chúng ta vĩnh viễn, vĩnh viễn nhớ kỹ hương vị này."

170. Chương 169 : Tứ Đại Ma Thú Triết Biệt

Các ả nhân lục tục rời đi, trong thạch thất chỉ còn lại có mẫu tử Lạp Đạt, và vị... ả nhân kia Tích Dung lão giả.

Tích Dung nói: "Thời tiết bên ngoài rất xấu, cơn lốc ma pháp có lẽ còn vài ngày nữa mới có thể chấm dứt. Lúc này lõi nguyên tố bộc phát phi thường nghiêm trọng, thậm chí bên ngoài thánh sơn của chúng ta cũng bị ảnh hưởng không ít. Niệm Băng, xem ra ngươi còn phải ở lại nơi này một thời gian, chỉ có chờ sau khi cơn lốc ma pháp chấm dứt mới có thể rời đi nơi này. Tuy nhiên, ngươi thật sự muốn đến thác nước tử thần sao?"

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Cho dù hy vọng xa vời nữa, không có thử qua lại làm sao biết không được? Thác nước tử thần, ta nhất định phải đi, sinh tồn là trên hết."

Lạp Đạt mỉm cười nói: "Nói rất đúng. Niệm Băng, ta tin tưởng rằng ngươi sẽ thành công. Được rồi, tại thời điểm vừa rồi ngươi làm bánh ta thấy được chuôi dao của ngươi, có thể đem nó lấy ra lần nữa để cho ta xem một chút được sao?"

Niệm Băng trong lòng vừa động, nhanh chóng từ bên trong không gian chi giới lại một lần gọi ra Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm^{1/4}?Ngạo Thiên đao—

Quang mang màu xanh chiếu sáng cả thạch thất, nhưng trong mắt ba gã ả nhân trong phòng đều không có chút tham tâm, mà cơ hồ bọn họ đều nhú mày, nhất là Tích Lỗ, hần liếc mắt nhìn Ngạo Thiên đao, lại nhìn Niệm Băng, thở dài một tiếng nói: "Thật sự là phí của trời hả! Niệm Băng. dao này ngươi làm sao luyện được hả! Lãng phí, thật sự là lãng phí."

Niệm Băng giật mình một chút, nói: "Lãng phí? Chuôi dao này là người khác đưa cho ta, cũng không phải ta luyện chế, như thế nào, nguyên liệu không tốt sao? Nhưng ta nghe nói, chuôi dao này chỉ dùng đá da trời tốt nhất luyện chế mà thành, mà bảo thạch trên đao cũng là phong ngâm thạch tốt nhất trong phong hệ mà!"

Lạp Đạt lắc đầu. nói: "Ngươi không có hiểu được ý của hần, hần không phải nói chuôi.đao này của ngươi không tốt, mà là nói luyện chế không tốt. Dao này chất liệu không thể nghi ngờ đều trên cả tuyệt vời nhưng phương pháp luyện chế có vấn đề, căn bản không có hoàn toàn phát xuất linh tính của đao. Thậm chí không thể khiến cho khối phong ngâm thạch này hoàn toàn phát huy tác dụng vốn có. Cho nên, hần ở trong tay ngươi chỉ là một thanh đao mà thôi. Theo ta phỏng chừng, hần nhiều nhất chỉ phát huy một nửa pháp lực mà thôi."

Niệm Băng nhú mày nói: "Nói như vậy, chuôi dao này nếu một lần nữa luyện chế, có thể trở nên rất tốt? Nhưng, đã là thần khí rồi, còn có thể lại đột phá nữa sao?"

Tích Dung mỉm cười nói: "Niệm Băng à! Xem ra ngươi đối với luyện chế phương diện thật đúng là một chút đều không hiểu, đây cũng không chỉ là vấn đề luyện chế. Hơn nữa, thần khí cũng không phải khí cụ tốt nhất. Tại phương diện luyện chế, giống như tu luyện, vĩnh viễn đã không có cuối. nếu có thể đem mấy cái vật liệu này hoàn toàn phát huy đi ra, ít nhất có thể trở thành một thanh siêu thần khí. Đáng tiếc, bây giờ đã rất khó rồi."

Siêu thần khí. Ba chữ này nhất thời khiến Niệm Băng một trận tâm động. Tại trong một thời gian rất dài, thực lực hần đại bộ phận là tới từ ma pháp đao, nếu uy lực ma pháp đao có thể tăng cường, vậy xét chính thể thực lực mình tất nhiên có thể tăng thêm rất nhiều. Thậm chí cả khôi lỗi này của mình cũng có thể đạt tới một cảnh giới mới, nghĩ tới đây, hần không khỏi nói: "Tích Dung tiền bối, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Cải hướng cũng không được sao?"

Tích Lỗ cướp lời: "Niệm Băng, chuôi dao này đã dung hợp huyết khí, bản thân các loại chất liệu của đao đã hoàn toàn dung hợp một chỗ, muốn sửa đổi được cơ hồ không có khả năng. Đáng tiếc vật liệu tốt như vậy, thể nhưng cả đao hồn đều không có, thật sự là rất đáng tiếc a. Cho nên, ta vừa rồi mới nói ngươi tàn phá trời đất (lãng phí của trời) là vậy đó"

"Đao hồn? Đó là cái gì?" Niệm Băng tò mò hỏi.

Tích Lỗ nói: "Đao hồn, đúng là chỉ thần khí đã ngoài khí cụ, nếu luyện chế thích đáng, đều gặp hồn phách chính mình. Chỉ có được hồn phách, khí cụ mới có thể gọi là thần khí chân chánh, thậm chí là siêu thần khí."

Nghe xong hần nói, Niệm Băng không khỏi nhớ tới lúc trước chính mình tại lần đầu tiên nhìn thấy Tra Cực, cái được xưng là bằng hữu tiểu phá đao, theo như lời hần linh hồn của đao, xem ra, chính là một loại, nhưng, mấy cái ma pháp đao của mình rõ ràng có linh tính, vì cái gì Tích Lỗ lại nói trong đao không có đao hồn chứ?

Tích Dung nói: "Niệm Băng, phương pháp chú tạo của ả nhân chúng ta so với nhân loại các người có chỗ khác nhau rất lớn. Nếu ta nói phương pháp chúng ta chú tạo là tốt nhất, có lẽ người sẽ không phục. Nhưng ta cũng có thể nói cho người, có ả nhân chúng ta từng luyện chế ra siêu thần khí. Lúc trước, cũng là dựa vào ả nhân chúng ta hy sinh một trăm sáu mươi bảy tên tông tượng cấp luyện chế đại sư làm ra mười hai kiện siêu thần khí, mới có thể khiến cho Di Thất đế quốc dựa vào đó đối kháng Thần đại lục. Luyện chế siêu thần khí chân chánh là phải dùng chính tâm hồn mình để luyện chế, chuôi đao này của người nếu chỉ là vật liệu ở trong tay ta, nói không chừng, ta thật sự lại nhịn không được lấy mạng mình đánh bạc một phen."

Niệm Băng theo Tích Dung trong mắt thấy được hưng phấn nóng rực, hần có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh bình thường trở lại, đúng vậy! làm một gã chú tạo sư, có cái gì so với luyện chế ra binh khí tốt nhất làm cho người hưng phấn chứ? Vì truy cầu đỉnh cao, tính mệnh đã không còn quan trọng nữa, nghĩ sáng tỏ điểm này, hần đối với các ả nhân trước mặt kính ý không khỏi càng tăng thêm mấy phen.

Tích Lỗ nói: "Đáng tiếc, mấy cái đao này không có hồn phách chính thức, chỉ đơn thuần là linh tính, cũng không đủ. Nếu có thể từ linh tính bồi dưỡng thành đao hồn, và nó có thể tiến hành cải tạo, cho nên có thể thành công hay không sẽ rất khó nói."

Niệm Băng nói: "Ta nơi này còn có mấy cây đao, chúng nó vừa là thái đao của ta, đồng thời cũng là ma pháp trượng trước kia của ta, lần này gặp được các người, coi như là cơ duyên, không thể không giúp ta nhìn xem mấy cái đao này trình độ luyện chế đến mức nào? Nếu có thể không làm tổn hại gì đối với các người, thì cải tạo một chút là tốt nhất." Từ khi đi vào Thần đại lục đến nay, Niệm Băng càng ngày càng cảm giác được chính mình thực lực không đủ. Tự mình tu luyện mặc dù trọng yếu, nhưng như Tích Dung nói như vậy, nếu có thể có vũ khí, phối hợp tốt với tu vi của mình, tất nhiên tác dụng còn tốt hơn.

Từng đạo quang mang xuất hiện tại trên thạch bàn, Băng Tuyết Nữ Thần Đích Thán Túc, Hỏa Diễm Chi Thần Đích Bào Hao, Tự Do Chi Phong Đích Khinh Ngâm, Đại Địa Tô Tỉnh Địa Toàn Luật, Thần Cơ Bách Biến Địa Lục Mang, Dĩ Cập Quán Xuyên Thiên Địa Đích Thự Quang cùng Vĩnh Thế Địa Ngục Đích Trố Chú đều xuất hiện. trong lúc nhất thời, cả thạch thất bảo quang lưu chuyển, ba gã ả nhân xem thấy tất cả đều sửng sốt.

"Bại gia tử, thật sự là bại gia tử hử! Đây là bao nhiêu thứ tốt hử! như thế nào lại phải biến thành như vậy." lúc này đây, cả Lạp Đạt trầm ổn không khỏi thở dài một tiếng, nhìn thấy trước mặt bảy cây thần đao, trong mắt tràn ngập cảm khái cùng bất mãn.

Niệm Băng có chút xấu hổ nói: "Ta đối với luyện chế quả thật không hiểu, mấy cái đao này của ta đều luyện không tốt sao?"

Tích Dung nói: "Cũng không phải đều không tốt, trong mấy cái này đao, chỉ có này một thanh tại chúng ta trong mắt mới có thể tính là chánh thức thần đao." nói, hần chỉ chỉ Địa Ngục Đích Trố Chú.

Niệm Băng ngẩn người. nói: "Tại sao? nhưng, ta cũng không có cảm giác được hần cùng với mấy cây đao có cái gì bất đồng hử!"

Tích Dung lạnh nhạt cười, nói: "Chỗ bất đồng khá lớn. Chuôi đao này chỉ dùng tâm hồn để luyện, cho dù là tông tượng ả nhân chúng ta đến luyện chế, cũng bất quá như thế mà thôi nhưng quý nhất chính là, chuôi đao này lúc luyện chế chủ nhân hần dùng hết tất cả tâm huyết luyện chế mà thành, cho nên mới khiến cho vật liệu dung hợp cao độ như vậy, ta tin tưởng rằng, chuôi đao này nhất định có đao hồn của mình, hơn nữa phi thường cường đại. Cây này với mấy cây đao khác khi xuất ra, phải mạnh hơn nhiều."

Niệm Băng nhìn thấy Phệ Ma đao, trong mắt không khỏi toát ra một tia quang mang do dự, bởi vì, tại giờ khắc này hẳn liền nghĩ tới ám ảnh khôi lỗi kia lại thoát khỏi sự khống chế của hắn, do dự một chút, mới nói: "Nếu có đao hồn, thì đao hồn này nên vận dụng như thế nào? Nó có thể chấp nhận ta khống chế hay không?"

Tích Dung nói: "Đương nhiên sẽ không, nếu đao hồn không nhận ngươi, ngươi căn bản là không thể sử dụng chuôi đao này. Người không xem chúng ta đều không có động đến đao của người sao? Mấy cây đao khác hoàn hảo một ít, đao hồn chuôi hắc đao này có lẽ vẫn giác tỉnh, nếu là ngoại nhân đụng đến hắn, có thể sẽ sinh ra hiệu quả cản trở. Chuôi đao này không cần phải xen vào. Nhưng sáu cây đao khác của người có thể thật sự nát vụn, chỉ có chuôi đao này lưu lộ khí tức quang minh hơi tốt một chút, năng lượng tinh khiết. Ai, nhiều vật liệu tốt như vậy, cho dù tại trên Thần đại lục cũng rất khó tìm thấy. Nghĩ không tới, cứ nhiên bị lãng phí thành dạng này, nếu vài thứ này để cho chúng ta luyện chế, ta có thể xác định, chúng nó đều có thể trở thành siêu thần khí, truyền lưu bách thế."

Hít sâu một hơi, Niệm Băng mỉm cười nói: "Có lẽ là ta rất tham. Không sao cả, ta có thể có được chúng nó đã là may mắn của ta rồi, có chi phải cưỡng cầu nhiều chứ? Cám ơn tiên bối chỉ điểm. Nếu từ nay về sau ta gặp được có vật liệu gì tốt, nhất định đưa đến nơi ngài, xin mời ngài luyện chế."

Lập Đạt đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Niệm Băng, khi ánh mắt Niệm Băng cùng hắn chạm nhau, đột nhiên cảm giác được Lập Đạt trong ánh mắt mấy phần quái dị, nhẹ nhàng gật gật đầu, Lập Đạt nói: "Niệm Băng, tại thời điểm ngươi đi thác nước tử thần, không thể không đem sáu cây đao này trước hết lưu lại, ta xem thử, có thể giúp ngươi bắt bọn nó trở nên mạnh mẽ chút nào không."

Niệm Băng sửng sốt một chút, nói: "Chính là, Tích Dung tiên bối không phải nói"

Lập Đạt giơ tay lên, ngăn cản Niệm Băng nói thêm gì nữa, "Ta có biện pháp, ngươi không cần trông coi nhiều, có lẽ, chỉ có thể giúp ngươi đem bảy cây đao này miễn cưỡng cải biến một chút mà thôi, thác nước tử thần tràn ngập khí tức tử linh, mặt khác, có lẽ cũng chỉ có chuôi hắc đao này mới có thể có trợ giúp đối với ngươi, mấy cây khác ngược lại dễ dàng phản tác dụng. Dù sao, tử vong khí tức trong đó rất kín đáo. Ngươi có tin ta không?"

Niệm Băng nhú nhú mày, nói: "A di, ta tin ngài, nhưng không đối gạt ngài, bảy cây đao này cũng là một nửa thực lực của ta, nếu ta đem đao để lại chỗ này, tại trước khi tới thác nước tử thần nếu gặp được nguy hiểm khác, ta sợ"

Lập Đạt lắc lắc đầu, nói: "Không, ngươi không cần sợ cái gì, ta để cho Tích Lỗ với ngươi cùng đi. Hẳn đối với địa hình phụ cận này lại quen thuộc, có hắn, ngươi sẽ không gặp nguy hiểm nhiều lắm, có thể đến thác nước tử thần, đương nhiên, từ nay về sau, mọi cái khác phải dựa vào cố gắng của chính ngươi, khi đó Tích Lỗ không thể tiến vào."

Niệm Băng nghĩ nghĩ, nói: "Đã như vậy, ta đây lưu lại sáu cây đao này." hắn sở dĩ không quá nguyện ý để lại đao, chủ yếu bởi vì ảnh khôi lỗi của chính mình, đã không có đao, ảnh khôi lỗi không thể thi triển, mà bây giờ là chỗ dựa lớn nhất của hắn, ngoại trừ tinh thần lực ra, đúng là mình chỉ có ảnh khôi lỗi này. nhưng đã quyết định, hắn cũng không hối hận, nghĩ nghĩ, nói: "Đã phải đem đao lưu lại, ta đây đem năng lực gắn trên đao lưu lại, có lẽ ngài đã đoán được, ta trong thế giới nhân loại, là một gã toàn hệ ma pháp sư, ta từng dùng ma pháp của chính mình cùng bảy cây đao này dung hợp, chế tạo ra bảy ảnh khôi lỗi, khiến cho bọn hắn có thể từ tinh thần lực ta khống chế có ích lợi thiết thực bảy cây đao này phát xuất lực công kích cường đại." Vừa nói dứt lời, Niệm Băng trong thiên nhãn huyết quang mang chợt lóe, ngoại trừ ám ảnh khôi lỗi ở ngoài, sáu khôi lỗi khác cơ hồ đồng thời xuất hiện, nhất thời dọa ba gã ả nhân nhảy dựng.

"Đao hồn?" ba vị ả nhân cơ hồ đồng thời kinh hô ra tiếng.

Niệm Băng ngăn người, nói: "này chỉ là ma pháp của ta, cũng không phải cái gì đao hồn."

Lập Đạt nở nụ cười, "Xem ra, ta còn xem thường ngươi rồi. Niệm Băng, ta có thể nói chuẩn xác cho ngươi, mấy cái ảnh khôi lỗi này kỳ thật đúng là đao hồn. Chúng nó lấy đao làm thân, lấy tiên thiên khí làm thể chất, có được năng lực bốn hệ, không phải đao hồn thì là cái gì? chỉ có điều, đây là đao hồn cấp thấp nhất mà thôi, thân mình cũng không có ý thức về bản thân. Hảo, có mấy cái đao hồn này, cải biến đã dễ dàng hơn."

Tích Dung một bên đột nhiên mở miệng nói: "Đại tỷ, người thật sự quyết định sao?"

Lạp Đạt mỉm cười, nói: "Rất khó khăn mới gặp được vật liệu tốt, không thử sao được chứ? Trong cuộc đời ta, đại bộ phận tâm huyết đều dùng để nghiên cứu thuật luyện kim. Bây giờ không dễ dàng gì có cơ hội như thế này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Tích Dung cũng cười, "Tốt, chúng ta đây theo Đại tỷ thử xem đi. Quả thật, vật liệu này nếu bỏ đi rất đáng tiếc a. Niệm Băng hẳn, người yên tâm đi, chúng ta so với các tộc nhân ngàn năm trước đây mạnh hơn nhiều, tại luyện kim, phương diện chú tạo, có lẽ thiên hạ đã không có ai so với chúng ta mạnh hơn. người yên tâm để dao ở tại chỗ này, chờ khi người và Tích Lỗ trở về, nhất định có thể gặp lại bảo đao hoàn toàn mới."

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Ta tin tưởng các người. vậy phiền toái a đi cùng Tích Dung tiền bối rồi." vừa nói, không chế thần lực, hất ra lệnh ảnh khôi lỗi này của mình đều dung hợp trong bảo thạch trên dao, ảnh khôi lỗi cùng dao dung hợp, trên quang mang dao nhất thời trở nên khác hẳn, quang mang cũng không mạnh, ngược lại ảm đạm một ít, nhưng quang mang ảm đạm này lại ba động không ngừng, linh tính tăng thêm gấp bội. Thu hồi Phệ Ma đao, Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ, chính mình đi đến thác nước tử thần, có thể dựa vào, có lẽ cũng chỉ có chuôi dao này.

Thời gian qua rất nhanh, trong nháy mắt, ba ngày trôi qua, ba ngày nay, Niệm Băng đem tất cả thực vật mình mang ở trên người cũng đem ra cho bảy vị ả nhân làm ẩm thực tốt nhất, làm cho bọn họ nhắm nháp. Các ả nhân đã không khách khí, nhắm nháp thực vật động lòng người kia, mọi người đều khen ngợi Niệm Băng là đại gia. Từ trong miệng bọn họ Niệm Băng biết được, lục tích là một loại ma thú một sừng trên thần đại lục, cũng là loại nhỏ yếu nhất trong tất cả ma thú chỉ biết bằng vào thân thể tiến hành công kích. Nếu không phải bởi vì chúng nó có thể lấy ngậm bùn đất có quáng vật để ăn, có lẽ sớm đã thành diệt tuyệt. Bởi vì lục tích nhỏ yếu, chúng nó cũng thành thực vật chủ yếu của đại bộ phận các thần nhân trên thần đại lục, các ả nhân cũng không ngoại lệ. Chỉ có điều, thời điểm ả nhân giết lục tích so với Niệm Băng còn muốn dễ dàng hơn, bọn họ dựa vào thân thể, có thể đem lục tích còn sống xé rách ra. Thần đại lục quả thật là một địa phương làm tất cả chủng tộc đều có thể tiến hóa rất nhanh. mặc dù cuộc sống nơi này thống khổ, nhưng chỉ cần trong thống khổ kiên trì, thu hoạch cũng thật lớn.

Khiến Niệm Băng có chút kỳ quái là, mấy ngày này Lạp Đạt mặc dù thường xuyên gọi các ả nhân thương lượng cái gì đó, nhưng thủy chung không có động thủ giúp chính mình một lần nữa luyện chế sáu cây đao kia, hẳn cũng không có đối Lạp Đạt bọn họ có cái gì hoài nghi, chỉ là trong lòng ẩn ẩn nghĩ thấy có chút quái dị. Nhất là khi Lạp Đạt bọn họ tại nghiên cứu phương pháp luyện chế ma pháp đao, cũng không gọi mình và Tích Lỗ đứng bên cạnh nghe, hình dáng có vẻ thực thần bí.

Ba ngày nay, người vui vẻ nhất, chỉ sợ là Tích Lỗ, mỗi ngày Niệm Băng làm gì đó ăn, hẳn đều cao hứng, mấy thực vật trong truyền thuyết này làm nhân giới hẳn mở rộng ra. Niệm Băng lúc không tu luyện, còn kể cho hắn một ít chuyện phát sinh của mình tại Ngưỡng Quang đại lục, khiến cho Tích Lỗ càng thêm háo hức mong chờ đối với thế giới bên ngoài.

Giống như lời Tích Lỗ nói, nhà của ả nhân ở trong núi kiến tạo cực kỳ kỳ diệu. Chẳng những có chỗ thông khí, thậm chí thông qua một ít vị trí đặc thù, có thể quan sát đến hết thủy bên ngoài, đồng thời lại hoàn toàn ngăn cách thế giới bên ngoài. Lỗ quan sát này cũng chỉ dùng tinh thạch đặc thù chế tạo mà thành, đủ để ngăn cách ma pháp khí tức bên ngoài, thông qua lỗ quan sát, có thể hiểu rõ động tĩnh bên ngoài.

Sáng sớm ngày thứ tư, cơn lốc ma pháp cuối cùng cũng chấm dứt. Theo như lời Lạp Đạt, Sau khi cơn lốc ma pháp vừa mới chấm dứt một ngày, là thời gian hoàn cảnh thần đại lục hài hòa nhất. Trong ngày này, ma pháp trong không khí nguyên tố xao động trở nên cực kỳ rất nhỏ là thời gian thích hợp nhất ra ngoài. Lạp Đạt gọi Niệm Băng và Tích Lỗ vào trong thạch thất. Dặn dò mấy câu, cho bọn họ ly khai huyết động ả nhân tộc trong núi, Tích Lỗ hộ tống Niệm Băng đến thác nước tử thần.

Trang phục Tích Lỗ cùng bình khí rất bất đồng, hẳn mặc một bộ khải giáp, bộ áo giáp này hoàn toàn hiện ra màu đen. Áo giáp nhìn qua phi thường dày, nhưng Niệm Băng từng thử qua sức nặng áo giáp, nhẹ đến nỗi khó mà tin được. Hơn nữa, áo giáp mặc dù bao trùm mỗi một bộ vị toàn thân Tích Lỗ, nhưng không ảnh hưởng chút nào các đốt ngón tay hắn hoạt động. Theo Tích Lỗ nói. áo giáp này vốn lúc trước là chiến khải giáp của vị anh hùng ả nhân tộc, trải qua mấy trăm năm nay ả nhân tộc chú tạo đại sư không ngừng cải thiện, đã đạt tới cấp bậc siêu thần khí, lực phòng ngự cực kỳ cường hãn.

Hít một hơi dài, nhìn lên lại thấy được bầu trời âm u vẩn vù như trước, Niệm Băng không khỏi toát ra vẻ tươi cười "Tích Lỗ, chúng ta nên đi như thế nào?" hần hỏi ả nhân chiến sĩ bên cạnh. Tích Lỗ nói: "Thật đơn giản, chúng ta không cần leo qua núi, cứ vòng qua bên cạnh đi. Người không biết, chứ ở phía trước chúng ta, xuyên qua hai tòa núi đều là cực kỳ đáng sợ, trước mắt trong ngọn núi màu đỏ này sinh tồn một loại ma thú phi thường cường hãn tên là Triết Biệt."

"Triết Biệt?" Niệm Băng có chút kỳ lạ nói: "Triết Biệt không phải danh hiệu nhân loại thần xạ thủ sao?" Tích Lỗ sắc mặt ngưng trọng nói: "Tên chúng nó đúng là vậy, Triết Biệt trên hồng sơn là một loại quái thú ngoại hình cùng loại sư tử, chỉ là trên trán chúng nó có một cây sừng nhọn màu đỏ. Loại sừng nhọn này có thể bắn ra tử vong quang mang thuộc tính hỏa. Loại tử quang này phi thường đáng sợ, với thân thể của người tuyệt đối không đỡ được, đều làm cho người ta vô pháp chịu được chính là, mấy con Triết Biệt chán ghét này ánh sáng bắn ra có năng lực truy tung, bất luận tốc độ của người có mau bao nhiêu, cũng không có khả năng thoát khỏi công kích của chúng nó."

Muốn cùng chúng nó chống lại, yêu cầu đầu tiên là có lực phòng ngự thật cao, Triết Biệt là sinh vật một trong sáu mươi bốn loại đáng ghét nhất trên thần đại lục. Nếu chỉ có một con Triết Biệt thì cũng không phải là mạnh, cho dù không mặc áo giáp ta cũng có thể bắt nó hủy diệt dễ dàng. Nhưng số lượng Triết Biệt cũng gần bằng với lực tích, đi ra ngoài ít cũng chừng mười con, hơn nữa chỉ trông mắt với chúng thì chúng cũng báo thù. Một khi đắc tội chúng nó, tuyệt đối là không chết không thôi. Cho nên, chúng ta tốt nhất là ẩn núp chút ít, để tránh nguy hiểm xuất hiện."

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Người là thổ địa ở đây, đương nhiên nghe lời người. Chúng ta đi thôi, thừa dịp không khí trong ma pháp nguyên tố xao động rất nhỏ, tranh thủ sớm đi tới thác nước tử thần."

Tích Lỗ gật gật đầu, hai chân chạm đất, lập tức hướng dưới chân núi chạy tới, Niệm Băng thả người mà bật dậy, vội vàng đuổi theo hần. Phương pháp đi của Tích Lỗ cùng Niệm Băng bất đồng, dụng lực không mạnh, nhưng tốc độ chạy lại phi thường nhanh. Khi toàn lực gia tốc, trong không khí để lại một chuỗi tàn ảnh nhàn nhạt, dù cho địa hình trước mắt phi thường phức tạp, nhưng đối với Tích Lỗ mà nói, cũng chỉ như giẫm trên đất bằng bình thường thoải mái. Trong chớp mắt đã bỏ cách Niệm Băng một khoảng rất xa, Niệm Băng mặc dù toàn lực đuổi theo, nhưng khoảng cách càng lúc càng dài, khiến, cho Tích Lỗ không thể không dừng lại chờ hần.

Trong chốc lát công phu, hai người đã ly khai thánh sơn ả nhân tộc, đi tới trước hồng sơn, Tích Lỗ phân biệt phương vị lại một chút, rồi theo bên trái Hồng sơn đi. Vừa chạy, hần vừa hướng Niệm Băng giải thích, hướng này khả năng gặp được Triết Biệt có thể tính là nhỏ nhất, là tốt nhất để đi.

Hỏa nguyên tố chung quanh Hồng sơn rõ ràng so với địa phương khác nồng đậm hơn nhiều. Niệm Băng thậm chí có thể cảm giác được một cỗ khí tức nóng rực không ngừng đập vào mặt. Có Tích Lỗ dẫn đường, hần không cần đem tinh thần lực khuếch tán thăm dò tình huống chung quanh, chỉ đem tinh thần lực ở lại mặt ngoài làn da bảo vệ thân thể chính mình, chạy theo Tích Lỗ vòng qua bên cạnh hồng sơn mà đi. Chỉ chốc lát bọn họ đã vòng qua một nửa hồng sơn, trên đường đều không gặp cái gì cản trở.

Tích Lỗ nói với Niệm Băng, phiên hồng sơn này bởi vì là lãnh địa của Triết Biệt, cho dù là ma thú cường đại hơn cũng sẽ không đến nơi đây đến trên chọc chúng nó. Dù sao, kẻ có thể thực sự ứng phó sự trả thù của ma thú Triết Biệt còn quá ít. Cho dù đàn ma thú cường đại này có năng lực đem Triết Biệt hủy diệt hoàn toàn thì cũng phải trả cái giá rất lớn.

Tại thần đại lục trong hoàn cảnh ác liệt này, ma thú càng cao cấp trí tuệ lại càng cao nên đương nhiên sẽ không làm sự tình gì hại người nhưng không có lợi cho mình. Lúc Niệm Băng vừa muốn thở phào một hơi, biến hóa rốt cục đã xảy ra, một tiếng rít gào trầm thấp theo phía bên phải truyền đến, một đạo hồng quang thân ảnh phiêu nhiên dừng ở phía trước, chặn đường hai người Niệm Băng đi tới.

Niệm Băng chăm chú nhìn lại, chỉ thấy ngăn ở phía trước chính là một con hỏa hồng sắc sư tử. Gặp con Triết Biệt này, Niệm Băng chẳng những không có cảm giác sợ hãi, trong lòng ngược lại mọc lên một tia cảm giác thân thiết, hỏa hồng sắc sư tử, không phải đang cùng ngoại hiệu gia gia chính mình tương xứng sao? Hỏa diễm sư vương, không nghĩ tới, thực sự hỏa hồng sắc sư tử tồn tại. con sư tử trước mắt này nhìn qua cực kỳ uy vũ, so với hình thể sư tử bình thường đủ lớn gấp đôi. Hỏa hồng sắc kia bộ lông giống như hỏa diễm thiêu đốt, nhất là bộ lông đầu, nhìn qua càng giống như một đoàn hỏa diễm cực đại. không ngừng

bánh trưởng. Cây sừng nhọn trên trán kia dài ước một thước, lóng lánh hồng kim sắc quang mang, càng tăng thêm mấy phân khí chất thần tuấn.

Tích Lỗ ngừng lại, nhìn thấy Triết Biệt, trước mặt trong miệng phát ra một tiếng rít gào trầm thấp. Triết Biệt tựa hồ cũng không sợ Tích Lỗ, ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, trảo trước bên trái giẫy nhẹ trên mặt đất, trong đôi mắt to màu đỏ sậm rõ ràng tức giận, tựa hồ bởi vì Niệm Băng và Tích Lỗ xâm nhập lãnh địa hắc mà phẫn nộ.

Niệm Băng nhìn Tích Lỗ liếc mắt, nói: "Làm sao bây giờ? Động thủ sao?" Tích Lỗ do dự một chút, hắc do dự, sợ Triết Biệt trả thù lắc lắc đầu, nói: "Niệm Băng. ta ngăn lại hắc, ngươi vòng quanh đi, sau đó ta đuổi theo ngươi. Tốc độ Triết Biệt mặc dù nhanh, nhưng so với ta, chỉ cần không đưa tới phần đông Triết Biệt, không có gì ư hiếp."

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Hảo, nó xem như là của ngươi." Tại thời điểm này, do dự là trí mạng, hắc tin tưởng thực lực Tích Lỗ, lập tức, ánh mắt nhìn Tích Lỗ một cái, lập tức vọt lên phía trước vọt đi. Khi hắc vọt tới trước đồng thời, Tích Lỗ đã cướp đường trước đi tới trước mặt Triết Biệt. Hắc toàn lực phát động, Niệm Băng mới biết được, nguyên lai Tích Lỗ tốc độ cư nhiên có thể đạt tới khủng bố như thế, cơ hồ có thể cùng khoảng cách ngắn trong nháy mắt dời đi, chỉ là lóe ra một cái đã đi tới trước mặt Triết Biệt.

Hắc cũng không lấy chiến phủ bên hông mình, một quyền trực tiếp hướng trên đầu Triết Biệt đánh tới. Triết Biệt phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, hai trảo trước, chợt nâng lên, trực tiếp hướng thân thể Tích Lỗ chụp tới. Tích Lỗ còn không cao hơn Triết Biệt, nhưng, hắc cũng không né tránh, mặt đối mặt đón nhận ngọn trảo của Triết Biệt. Uych một tiếng, thân thể Triết Biệt kia tuy lớn thể nhưng bị Tích Lỗ bằng chỉ bằng vào một chút thể lực đã quăng đi ra ngoài, va vào tường đá bên cạnh, phát ra một tiếng thịch. Hết thấy sự việc phát sinh cực nhanh, lúc Tích Lỗ làm vắng Triết Biệt, Niệm Băng theo hắc thân vọt tới trước, tốc độ cao nhất hướng bên kia hồng sơn mà đi.

Tích Lỗ không có di chuyển, ánh mắt tập trung Triết Biệt trước mắt, Triết Biệt tựa hồ bị Tích Lỗ chọc giận, phát ra một tiếng rít gào phát ra, trán trước cúi thấp, một đạo tử sắc quang mang vận vẹo hướng Tích Lỗ phóng tới. Niệm Băng mặc dù đã bay vút qua, nhưng hắc cảm giác rõ ràng được, đạo tử quang kia dĩ nhiên là thiên hỏa, thiên hỏa thực sự! Đó phải là thập nhất hỏa hệ ma pháp cấm chú mới có thể phát ra thiên hỏa.

Hắc hơi do dự, bởi vì hắc lo lắng Tích Lỗ không thể ứng phó Triết Biệt công kích, tốc độ vọt tới trước nhất thời chậm lại, quay đầu lại nhìn Tích Lỗ. đối mặt thiên hỏa công kích, Tích Lỗ có vẻ phi thường bình tĩnh, như trước đứng ở nơi đó, lúc thiên hỏa sắp tới người, hắc lại là một quyền oanh kích ra, đầu khí màu đen nương theo một quyền mạnh mẽ của hắc, tại không trung phát ra sét đánh âm vang một tiếng, chẳng những đem thiên hỏa đánh tan đi, dư ba đầu khí còn đánh vào con Triết Biệt kia, a kêu một tiếng, đã lăn lộn trên mặt đất, ngất đi.

Tích Lỗ ánh mắt đột nhiên biến đổi, ngẩng đầu hướng phía trên nhìn lại, hắc nhìn thấy một đám bụi mù màu đỏ, đương nhiên kia không là bụi đất gì, chỉ ít có trên trăm con Triết Biệt hướng hắc vọt tới, phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ, Tích Lỗ không hề dừng lại, thân hình chợt lóe đã đến bên cạnh Niệm Băng, chộp một cái vác Niệm Băng trên bả vai rộng dày của mình, hai chân dùng sức, đem tốc độ tăng lên đến cực hạn, hướng phía trước chạy như điên.

Khi Niệm Băng có phản ứng, thấy được một mảnh tử sắc quang mang, trên trăm đạo thiên hỏa tại không trung tập hợp thành một cổ, không khí chung quanh thiên hỏa phảng phất sôi trào, vận vẹo, hướng hắc và Tích Lỗ đuổi theo. Tích Lỗ không có quay đầu lại xem, nhưng hắc sau lưng phảng phất có ánh mắt, trong nháy mắt thiên hỏa truy đến bọn họ trong vòng mười trượng, hắc nhảy mạnh lên cao, dùng sức đem Niệm Băng quăng ra ngoài, đồng thời thân thể tại không trung chuyển mình một cái, chiến phủ màu đen lúc trước lấy tại trong tay Lạp Đạt đã xuất hiện tại trong lòng bàn tay hắc, miệng phát ra một tiếng ngáp trời rống giận, chiến ý điên cuồng chấn nhiếp, không khí chấn động dồn dập ba động, hai tay cầm cán búa, chiến phủ lấy eo dẫn lưng, lấy lưng dẫn cánh tay, lấy cánh tay dẫn tay, lấy tay dẫn búa, một đạo cường quang màu đen, giống như khai thiên tích địa búa xuống, nhắm đoàn thiên hỏa đuổi tới trăm vạn. áo giáp màu đen trên người hắc thiêu đốt xuất một đoàn hỏa diễm màu đen, chiến ý mênh mông kia kích phát ra đầu khí của mình lại cường thịnh mấy phân.

Phốc một tiếng, thiên hỏa tại hắc quang trước mặt một phân thành hai, hắc quang mãnh liệt bùng ra, giống như một đầu cự long màu đen nghênh hướng đuổi tới các Triết Biệt, Triết Biệt tựa hồ cảm giác được hắc quang này không thể chế ngự, rất nhanh chóng tách ra hai bên. Hắc quang của mặt búa trong chớp mắt xẹt qua trăm trượng không gian, trăm vạn phía trên hồng sơn. Một chuỗi tiếng nổ vang dày đặc truyền đến, một góc hồng sơn là thế nhưng chỉ một búa đã văng tung tóe, bụi đỏ của từng tầng lớn tràn ngập trong không khí, bao phủ các Triết Biệt ở bên trong khiến cho chúng nó không thể cảm nhận được phương vị Tích Lỗ và Niệm Băng.

Thân thể Niệm Băng bị Tích Lỗ đem ném ra xa hơn trăm trượng, khi thân thể hắn còn đang không trung, đã rõ ràng thấy được hết thảy. Khi hắn chuẩn bị rơi xuống đất, người Tích Lỗ đã nhẹ nhàng tới, một lần nữa nhắc hắn lên bả vai, trong chớp mắt đã xẹt qua phạm vi hồng sơn, nhanh chóng lao về con đường phía trước.

Tim Niệm Băng đang đập điên cuồng, đây là thực lực kiểu gì hả! Mấy ngày tới nay, Tích Lỗ ở trong lòng hắn vẫn tên ả nhân hiền hậu thành thật, nhưng với biểu hiện vừa rồi của hắn thì có lẽ trong truyền thuyết nhân loại thần sư mới cũng bất quá như thế, cho dù thần sư chỉ sợ cũng không thể một lần bỏ ra thiên hỏa độ ngưng kết cao như vậy, còn chặt đứt núi nữa. Trời ạ! Chẳng lẽ tại đây trên thần đại lục, tất cả sinh vật đều, giống Tích Lỗ cường hãn như vậy sao? Nếu là thật, vậy các cường giả trên Ngưỡng Quang đại lục thì là cái gì đây?

171. Chương 170: Tứ Đại Ma Thú - Chi Bích Mục Thương Cầu

Niệm Băng nửa cười nửa mỉa nhìn hắn nói: "Có lẽ người gặp phiền toái chính là ta, với thực lực của ngươi, Triết Biệt này có đến cũng không khó khăn".

Tích Lỗ lắc lắc đầu, mở mắt nà trên khoi giáp ra, phun một ngụm máu tươi, "Mấy tên Triết Biệt này mạnh hơn ngươi nghĩ, chúng nó dùng sừng phát ra công kích chẳng những hỏa thuộc tính năng lực rất mạnh, hơn nữa kích lực đánh vào phi thường cường hãn, lúc vừa rồi chống đỡ nhiều công kích như thế, ta bị vài vết thương nhẹ. Cũng may mấy năm nay ta không ngừng cố gắng tu luyện, nếu không, nếu tốc độ chậm hơn một chút, bị chúng nó đuổi theo, dù ta muốn chạy cũng rất khó. Ngươi biết không? Vừa rồi công kích lực của chúng đánh trúng đều cũng là khoi giáp trên người ta hóa giải. Ải nhân tộc trần tộc chỉ bảo thần khải giáp không có dễ dàng bị công phá như thế."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Xem ra nếu không có người trợ giúp, ta muốn trốn thoát khỏi đàn Triết Biệt này e là không có khả năng."

Tích Lỗ cười nói: "Ngươi không cần phải quá khiêm nhường, kỳ thật, ta cảm giác tinh thần lực của ngươi phi thường cường đại. Ta từng thấy qua cường giả trong cường giả. Chính là chủ thần trước kia, so với ngươi mạnh hơn không được bao nhiêu. Đáng tiếc ngươi bây giờ là cương thi thân thể, tinh thần lực không hề hoàn toàn phát huy, nếu không, mấy Triết Biệt này căn bản không ngăn được ngươi. Chỉ là không biết tinh thần lực của ngươi so với các thần như thế nào."

Niệm Băng cười khổ nói: "Đương nhiên không thể so được. Thôi được, không nói mấy cái này nữa, trước tiên ngươi nghỉ ngơi một lát, chúng ta sẽ tiếp tục chạy."

Tích Lỗ gật gật đầu, đặt móng xuống đất, bắt đầu tu luyện, Niệm Băng không dám khinh thường, đem tinh thần lực mở rộng, trong phạm vi mười trượng bên trong bày ra một tầng phong ấn, bảo vệ Tích Lỗ. Khiến cho hắn không bị ngoại giới quấy nhiễu.

Tích Lỗ mạnh mẽ, làm khát vọng đối với thực lực của Niệm Băng càng mạnh. Xem như Tích Lỗ, cho dù so với chủ thần cũng kém không nhiều lắm, chính mình khi nào thì cũng có thể tiến nhập vào tầng thứ này? Cho dù đạt tới thực lực của hắn, phía trên còn có cao cao tại thượng các vị thần khác. Nghĩ đến thế một chút, trong lòng hắn không khỏi có chút phiền toái, máu huyết cũng sôi trong đáy lòng, phệ huyết cảm giác như ngọc ngậy có khuynh hướng muốn di chuyển.

Tinh thần lực khuếch tán, làm Niệm Băng đối với cảm giác chung quanh cực kỳ linh mẫn, Tích Lỗ vừa mới tiến vào trạng thái nhập định không lâu, hần đột nhiên cảm giác được một tia không đúng. Lúc này, hần và Tích Lỗ ở một mảnh bình nguyên, chung quanh mặt đất có nơi là màu đen thổ địa, có nơi là nham thạch màu đen, thoạt nhìn gấp gheh bất bình, nói là bình nguyên thật sự có chút miễn cưỡng.

Tinh thần lực cảm giác từ ngoài trăm trượng một khối nham thạch truyền đến, nó tựa hồ là sinh mệnh khí tức, Niệm Băng trong lòng căng thẳng, thiên nhãn huyết mở rộng đem chú ý lực tập trung đến hướng kia, đồng thời từ trong không gian chỉ giới triệu hoán Phệ Ma đao của mình.

Toàn lực chú ý tại thiên nhãn huyết, hần rốt cục thấy rõ nguồn bất an của mình, không khỏi hấp một ngụm lãnh khí. Kia không phải một khối nham thạch, mà là sống lưng của một quái thú không biết tên. Từ tinh thần lực phản hồi mà xem, quái thú kia thân thể ít nhất dài 14 -15 trượng, riêng chỉ sống lưng lộ ra bên ngoài ngoài diện tích cũng phải 7-8 trượng, khí tức quái thú rất bất ổn, xem theo thuộc tính tựa hồ là quái thú thuộc tính thổ.

Niệm Băng trong lòng thầm mong quái thú này tiếp tục bảo trì hình dáng ngủ say, ngàn vạn lần không nên tỉnh lại. Chỉ cần Tích Lỗ tu luyện xong, chính mình hai người có thể lập tức ly khai. Nhìn qua thần chi đại lục mấy cảnh tượng kỳ dị này, đối với quái thú. Trong lòng hần tràn ngập kinh hãi.

Trời phụ ý người, khi Niệm Băng vừa xuất hiện một tia hy vọng là lúc quái thú di chuyển. Sống lưng cự đại kia chậm rãi vươn lên, thân thể hơn mười trượng lộ ra toàn bộ từ mặt đất chui ra.

Đó là một quái thú màu xám, thân dài ước chừng năm trượng, nhìn từ bên ngoài, như là một con măng cự đại, chỉ có đầu măng xà này lại dài như một con rồng, dưới bụng phải còn có tám cặp sừng, khi nó vừa từ mặt đất chui ra, Niệm Băng lập tức ngửi thấy một cỗ ác xú, cả thân thể cương thi đều có thể cảm giác mùi thối này, có thể thấy được quái thú này thật là không thể chịu nổi, thân thể nó chảy xuống chất nhầy màu xám. Chậm rãi xoay người, cặp mắt xám chết chóc trên đầu đưa ánh mắt theo dõi Niệm Băng, hung quang không ngừng lóe ra.

Niệm Băng biết mình không thể đợi thêm nữa, tại thần chi đại lục quả thật chẳng có chút may mắn, quái thú này tuyệt không bỏ qua hai người. Cẩn rằng một cái, hần nhảy mạnh ra ngoài, chạy theo hướng ngược lại với quái thú thật nhanh. Hần trước tiên muốn làm chính là lôi kéo sự chú ý của quái thú tập trung đến mình, để Tích Lỗ có thể thuận lợi hoàn thành hồi phục.

Quái thú quả nhiên như Niệm Băng mong muốn, cái đầu to lớn theo phương hướng hần di động thông thả chuyển động, đột nhiên, quái thú phát ra tiếng gào trầm thấp, thân thể co mạnh lại, ngay sau đó bắn ra hơn mười trượng thân thể phẳng phất như không trọng lượng, tám cặp sừng đồng thời hướng xuống mặt đất dụng lực, bị bằm một mảnh bụi màu đen, vọt tới phía Niệm Băng. Tốc độ cực nhanh, không chút thua kém so với Triết Biệt mà Niệm Băng thấy qua.

Hào quang chợt lóe, thân thể Niệm Băng như chớp nhảy qua bên cạnh, đồng thời Phệ Ma đao trong tay chợt chém ra, bị bằm một đạo tử vong khí tức, biến thành cương thi, uy lực Phệ Ma đao hiển nhiên càng dễ dàng phát huy, tuy nhiên vô pháp phát ra hắc ám ma pháp, nhưng tử vong khí tức trong thể nội hần lại khiến Phệ Ma đao tăng hiệu quả chấn phúc lên mấy lần.

Khí lưu màu xám nâng thân thể cự đại của quái thú, đáng tiếc, tử vong khí tức lại như gãi ngứa bình thường, chỉ để lại một đạo nhàn nhạt dấu vết trên làn phiến màu xám của thân thể nó. Quái thú thân thể khổng lồ xoay một cách kỳ dị, nửa thân dưới đem nửa thân trên vùng mạnh lên, ngả chặn ngang hướng Niệm Băng đánh tới. Tối lúc này, Niệm Băng biết mình không liều mạng không được. Mi tâm tại thiên nhãn huyết thất thải quang mang trong nháy mắt phóng ra, ánh mắt kỳ dị kia lại mở ra, tinh thần lực khổng lồ hình thành một đạo thất thải quang mang, chợt hướng cặp mắt quái thú vọt tới.

Quái thú xuất hiện đạo thất thải quang mang kia, vùng nửa trên thân thể nhất thời dừng lại một chút tại không trung. Ngay sau đó, đồng dạng kỳ dị sự tình xảy ra, đôi mắt nó bỗng nhiên trong nháy mắt biến thành hào quang màu xanh biếc trong nháy mắt đón tinh thần lực bắn ra từ thiên nhãn huyết của Niệm Băng. Hai cỗ năng lượng tiếp xúc tại không trung, không có phát ra tiếng vang, Niệm Băng chỉ cảm thấy thiên nhãn huyết bên trong kịch liệt chấn động, đại não trong nháy mắt hôn mê một chút.

Tiếng rống ngập trời vang lên làm Niệm Băng một lần nữa khôi phục thần trí, Niệm Băng chỉ thấy chấn

động toàn thân, đã bị quái thú kia lắc thân trên nặng nề đựng phải văng ra. Thân thể tại không trung về nên một đạo tuyến, trực tiếp bay ra trăm trượng mới nặng nề ngã trên mặt đất. Mặc dù hần là thân thể cương thi, vừa trải qua long phách cải hành, nhưng một cú té này làm hần suýt nữa thất hồ bất tán, tinh thần lực trong đầu kịch liệt chấn động xuất hiện một chút hỗn loạn. Nhưng tinh thần lực của hần dù sao cũng cường đại, thân thể mặc dù đón nhận trọng kích, nhưng tinh thần lực cũng rất nhanh ổn định lại.

Niệm Băng đột nhiên phát hiện, thân thể cương thi này cũng rất tốt, ít nhất không cảm giác được đau, nếu mình lại là người, sợ rằng chỉ mỗi đau đớn trên thân thể cũng làm mình hôn mê bất tỉnh. Càng làm hần vui hơn là phòng ngự lực mạnh mẽ khiến cho hần cả một khớp xương cũng không gãy đoạn, thân thể lực vừa ngưng cố, hần lập tức lộn người đứng lên, chuẩn bị nghênh đón công kích của quái thú kia.

Quái thú không tiếp tục công kích Niệm Băng, khi Niệm Băng đứng lên, vừa lúc thấy thân thể to lớn kia không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Tựa như cực kì thống khổ, từ cặp mắt to màu xanh biếc, quang mang bất đoạn, mỗi lần, trên người nó phun xuất một tầng chất nhầy màu xám, một tiếng rống thống khổ biểu hiện trạng thái bất ổn của nó lúc này.

Thấy một màn thế này, Niệm Băng không khỏi ngậy ra một chút, quái thú này không phải là đột nhiên phát phát bệnh chứ. Ý này chỉ chợt lóe ra trong đầu, hần lập tức đã tự cười chính mình có ý nghĩ ngu ngốc. Nếu quái thú trên thân chi đại lực có thể phát bệnh, có lẽ heo kia cũng có thể biết bay. Hần đương nhiên không biết, con Miêu Miêu gọi là quan quan tiểu trư lại biết bay.

Đã không phải là phát bệnh, chẳng lẽ quái thú lúc này có bộ dạng như thế là vì mình vừa rồi phát ra công kích. Trí nhớ trở lại trước kia một khắc, Niệm Băng mặc dù không có thấy rõ trong nháy mắt đó xảy ra chuyện gì. Nhưng hần có thể khẳng định, chính mình trong lúc vội vàng phát ra tinh thần công kích đã ngưng tụ toàn bộ tinh thần lực của mình, tinh thần lực hình tiền là hần phát động tối cường xuyên thủng. Không lẽ là một lần công kích kia làm quái thú bị thương nặng.

Nghĩ thế một chút, Niệm Băng không khỏi tăng lòng tự tin, ngưng thần cảm thụ tình trạng tinh thần lực của mình bây giờ, hần phát hiện tinh thần lực của hần mặc dù hao tổn không nhỏ, nhưng tuyệt không tưởng tượng lại lớn như vậy, chỉ có một thành tinh thần lực đang theo từng điểm điểm tinh quang xoay quanh rất nhanh không ngừng khôi phục.

Phát hiện này làm hần càng tin tưởng. Niệm Băng liền minh bạch đạo lý "sản tha bệnh yếu tha mệnh", không chút do dự hần phi thân đến cách quái thú không xa, tinh thần lực ngưng kết lấy thực thể tinh thần lực hướng quái thú kia phát động công kích.

Hần nào có biết, có thể làm tinh thần lực thành thực thể trạng thái, tại thần chi đại lực cũng là một chuyện khó lường, mà có thể dùng thực thể tinh thần lực phát động công kích thì phi thường khó khăn. Phải biết, tinh thần lực bản thân rất yếu ớt, hơn nữa liên quan với linh hồn của mình, tu luyện tinh thần lực so với nhục thể khó khăn hơn nhiều, cho dù tinh thần lực có thể ngưng kết thành thực thể, cũng không có ai nguyện ý dùng tinh thần lực đi công kích người khác, nếu không, một khi tinh thần lực bị hao tổn, vậy thì, không chỉ tinh thần lực bị tổn thương mà còn có thể uy hiếp đến linh hồn, so với thân thể bị tổn thương nghiêm trọng hơn nhiều, thậm chí có thể biến thành ngu ngốc.

Nếu đổi lại trước kia, Niệm Băng đã không muốn dùng tinh thần lực bản thân phát động công kích, nhưng hần bây giờ, chân chính có thể dựa vào cũng chỉ có tinh thần lực, dưới tình huống không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể lựa chọn năng lực công kích mạnh mẽ nhất của mình, lại không nghĩ ra một kích hiệu quả. Làm cho quái thú trước mắt bị thương nặng.

Thực chất 'thất thải thần quang' lại lóe ra, hào quang chia làm hai đạo, tia thiểm điện nhập vào trong đại nhân lóe ra bích quang. Lúc này, Niệm Băng không gặp chống cự gì, tinh thần lực như hai thanh đao nhọn, trực tiếp đâm vào trong tinh thần của quái vật, theo Niệm Băng ý niệm lệ khí bạo tăng, thân thể quái thú méo mó co rút lại trong nháy mắt, sau một khắc, đột nhiên đình chỉ động tĩnh, âm một tiếng, cự đại đầu lâu hoàn toàn nổ tung, bắn ra huyết dịch màu xanh đầy trời, may mà Niệm Băng trốn kịp, mới không bị bắn tung tóe lên người.

Tinh thần công kích cùng thân thể công kích bất đồng lớn nhất, ở chỗ tinh thần lực không trực tiếp công kích thân thể địch nhân, mà là triệt để phá hỏng tinh thần đối phương, giống như dây dẫn, dẫn động năng

lượng thể nội đối phương tiến hành tự bạo, cho nên, bất luận thân thể công kích có cường đại thể nào, một khi tinh thần băng hoại, cũng khó trốn kết cục hủy diệt.

Cũng giống như lực tích, quái thú cự đại trước mắt cũng như vậy. Phòng ngự thân thể tuy rất mạnh, nhưng lại không có khả năng chống đỡ năng lượng chính mình bên trong bạo tạc. Tinh thần lực ma thú không thể so với người, dù trí tuệ cao tới đâu, chúng cũng không có khả năng tận lực tu luyện tinh thần lực. Tinh thần lực Niệm Băng đã đạt đến cảnh giới thực chất công kích là khắc tinh tất cả ma thú, phải biết, ma thú thân thể phòng ngự càng mạnh bao nhiêu, thì tinh thần lực càng yếu bấy nhiêu.

Quái thú khổng lồ kia thân thể ngoại trừ đầu ra đều còn nguyên, cái đầu bạo tạc làm tung ra một hạt lực châu trôi nổi trên không, tinh thần lực Niệm Băng vừa động tinh thần lực, lấy tinh thần vi tuyến giữ khóa châu tử kia đến trước mặt mình.

Đó là một hạt châu lớn bằng nắm tay, khác với lực tích chính là hạt châu này tràn ngập thấp nhuần chi khí nhưng lại không có khí tức sự sống, hạt châu ảm áp như ánh mắt bích lục của quái thú kia, không ngừng lóe ra, Niệm Băng có thể rõ ràng cảm giác được bên trong hạt châu này ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Trong lòng vui vẻ, hắn không muốn nghĩ nhiều, mở miệng lớn đem hạt châu nhét vào miệng mình, nuốt mạnh xuống. Hắn nghĩ, cái này chắc cũng là một khóa nội hạch gì đó, với thân thể cường thi của mình, ăn nó vào chỉ có lợi.

172. Chương 171 : Lĩnh Vực Của Tử Thần

Tích Lỗ cười khổ nói: "Ta thật sự không biết, cầu đan của Bích mục thương cầu rất khó có được, công hiệu của cầu đan này cùng bảo thạch trên chuỗi Đại địa tô tinh đích toàn luật -Trường Sinh đạo của người có tác dụng tương tự, hơn nữa cũng là một cấp bậc bảo thạch, ta không nghĩ tới có người lại đem bảo bối như vậy ăn mất. Nếu có thể lấy cầu đan của Bích mục thương cầu làm chính, thêm lần giáp trên người người, chế tạo thành một kiện khải giáp có phòng ngự lực mạnh, có lẽ sẽ không kém với Ải thần khải trên người ta bao nhiêu. Đương nhiên người chế tạo khải giáp này nhất định phải là tộc nhân chúng ta mới được, nếu ở trong tay người không hiểu được, chỉ có thể làm hồng bét thôi."

Niệm Băng có chút bất đắc dĩ nhìn nhìn thân thể mình, nói: "Ta làm sao biết thứ này không thể ăn, nếu sớm biết là đồ tốt như vậy, ta liền lưu lại tặng cho người rồi. Mặc kệ, dù sao ăn cũng ăn rồi, ở bên ngoài ngoại trừ một tầng lân phiến này ra, tựa hồ không có hại gì. Chúng ta đi nhanh đi, nếu không lại gặp một cơn lốc ma pháp thì hành trình của chúng ta chậm trễ mất." Nói xong, hắn nhắm một hướng, dẫn đầu phi thân đi tới.

Nhìn bóng lưng Niệm Băng, Tích Lỗ lầm bầm nói: "Cơn lốc ma pháp? Tầng lân phiến trên người người nếu thật sự có công hiệu giống như Bích mục thương cầu, cho dù có cơn lốc ma pháp có năng lực như thế nào, căn bản là không có khả năng làm người bị thương ". Nói xong, hắn hạ thân hình, mang tàn ảnh lơ lửng đuổi theo Niệm Băng.

Khi chạy đi, Niệm Băng mới chính thức thể hội tiến hóa theo như lời Tích Lỗ nói, thân thể tựa hồ nhẹ rất nhiều so với trước kia. Tùy tiện trên mặt đất mượn chút lực, cũng có thể dễ dàng tung bay ra ba, bốn mươi trượng, hơn nữa không có chút cảm giác kiệt lực. Thông qua tinh thần lực cảm xúc đối với ngoại giới, tốc độ của hắn có thể đuổi kịp Tích Lỗ, phương diện linh động chưa từng có. Niệm Băng cũng không cần vận dụng quá nhiều tinh thần lực, vừa chạy đi, hắn vừa cân nhắc làm sao có thể đem lân giáp bích lục ở trên người phá hủy đi.

Bởi vì Niệm Băng tốc độ tăng lên, nên hai người chạy trên đường mau hơn, trong chốc lát đã liên tục chạy đi hơn mười dặm. Khi chạy, bọn họ đã gặp được qua vài ma thú, lần này Tích Lỗ rốt cục thấy được phương pháp công kích khủng bố của Niệm Băng. Thực lực Tích Lỗ đã cực kỳ cường hãn rồi, nhưng hắn giải quyết ma thú cũng phải từng con. Y dựa vào đầu khí chính mình cùng chiến phủ đem ma thú phân giải, nhưng hắn thấy công kích của Niệm Băng là hoàn toàn phóng túng . Mặc dù ma thú tập kích bọn họ không có quá cường đại, nhưng Niệm Băng hành động thật sự rất dị thường. Một khi có ma thú hướng bọn họ công kích, chung quanh thân thể Niệm Băng sẽ sinh ra một tầng thất thải khí lưu, thất thải quang mang

lưu chuyển, phân ra vô số đạo quang mang rất nhỏ, mỗi một đạo quang quang một khi đâm nhập vào trong cơ thể ma thú. Chỉ vậy không có gì khác, mà ma thú phải bạo thể mà chết, còn nội hạch của chúng nó cũng vừa tiến vào trong bụng Niệm Băng. Đương nhiên bây giờ Niệm Băng không tùy tiện ăn bậy, hấn hỏi qua Tích Lỗ, sau khi xác định không có vấn đề mới ăn vào bụng. Chỉ là từ sau khi ăn cầu đan con Bích mục thương cầu kia, có ăn nội hạch ma thú khác thì hấn cũng cảm giác lực lượng không tăng trưởng nhiều.

”Nghe ta nói này! chúng ta thương lượng một chút sự tình được chứ?” Tích Lỗ hỏi dò.

Niệm Băng ngẩn người, vừa chạy đi về phía trước, vừa nhìn về phía Tích Lỗ nói: ”Làm sao vậy? chúng ta là huynh đệ, có chuyện cứ việc nói thẳng.”

Tích Lỗ xoa xoa tay, nói: ”Lần sau gặp được ma thú , người có thể dừng dùng phương pháp công kích dị thường của người được không? Với cường độ thân thể của người bây giờ, không cần tinh thần lực mà đối phó ma thú cũng là vấn đề không lớn, lưu lại vài con cho ta nghiền đi!”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Nguyên lai là vậy hả! Được rồi, không thành vấn đề, ma thú xuất hiện nữa đều giao cho người, ta càng sung sướng được xả hơi .”

Lúc này tâm tình Niệm Băng rất tốt, mặc dù lần phiền này ảnh hưởng đến ngoại mạo của hấn, nhưng thân thể tràn ngập lực lượng cùng tinh thần lực vô cùng tận, lại làm hấn biết rõ thực lực tăng nhiều. Khi công kích ma thú này, căn bản không cần lo lắng tinh thần lực tiêu hao, sau mỗi lần công kích, trong thiên nhãn huyết bảy lốc xoáy rất nhỏ xoay tròn một lần, sẽ lập tức khôi phục tinh thần lực đã mất đi. Đã có phương pháp tiết kiệm lực như thế, hấn tại sao phải sử dụng thân thể để công kích chứ !

Tích Lỗ bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói: ”Người thật sự là biến thái, nội hạch ma thú cũng ăn. Ai .. xem bộ dáng của người, căn bản không giống từ Ngưỡng Quang đại lục tới.”

Niệm Băng nghi hoặc hỏi: ”Tại sao người nói như vậy?”

Tích Lỗ nói: ”Còn hỏi sao? Nhân loại bình thường nào có dễ dàng thích ứng hoàn cảnh Thần Chi đại lục như vậy. Ta xem người so với ít thần nhân kia còn muốn thích ứng hơn, thật sự là khâm phục người a.”

Niệm Băng cười nói: ”Nguyên lai là như thế, kỳ thật nội hạch ma thú là do năng lượng tạo thành, có thể nói là hạch tâm trên người chúng nó, gặp dịp người ăn một chút đi, không có vấn đề gì đâu .”

Tích Lỗ lắc lắc đầu, nói: ”Quên đi, ta không có công năng tiêu hóa tốt như người. Đừng quên người là cương thi, cương thi đối với mọi nhục thể công năng hấp thu đều rất mạnh, hơn nữa thân thể người cường hân dị thường, căn bản không sợ năng lượng nội hạch ma thú trùng kích. Chỉ là bây giờ ta không rõ, người làm sao hấp thu được khối cầu đan của Bích mục thương cầu? Dựa theo đạo lý mà nói, với sức mạnh thân thể của người, căn bản không có khả năng chịu được năng lượng trùng kích lớn như vậy . Đúng là bởi vì hấp thu cầu đan Bích mục thương cầu, người ăn nội hạch ma thú khác mới có thể không kiêng nể gì như vậy.”

Niệm Băng cười khổ nói: ”Mấy vấn đề này mới là ta muốn hỏi người. Người lại đi hỏi ta thì ta biết hỏi ai ? Mặc kệ đi, có thể ăn được thì cứ ăn, tăng cường một phần thực lực, cơ hội tới thác nước tử thần cũng nhiều hơn, không phải sao?” .

Kỳ thật cả Niệm Băng cũng không biết, hấn sở dĩ có thể hấp thu khối cầu đan Bích mục thương cầu kia, mặc dù chủ yếu là bởi vì tinh thần lực và ý chí lực hấn mạnh mẽ, nhưng đồng thời cùng thân thể hấn cũng có quan hệ rất lớn. Cho dù ý chí lực hấn đích thực kiên cường đi nữa, nếu lúc ấy thống khổ đồng thời theo tinh thần thể giới và nhục thể truyền đến, hấn đã không có khả năng chịu đựng, mà thân thể cương thi lại làm hấn căn bản không có cảm giác thống khổ của nhục thể. Mặt khác, bởi vì thân thể hấn chịu qua long phách cải tạo, Bích mục thương cầu mặc dù cường đại, nhưng hấn cũng đồng dạng thuộc loại long khoa, là loại siêu cấp biến hóa trong địa long. Mà thân thể Niệm Băng bị long phách biến dị của Long Áo Tư Tập cải tạo qua, cái này khiến cho cầu đan Bích mục thương cầu bài xích đối với hấn phi thường nhỏ, cho nên mới có thể bình an hấp thu cầu đan Bích mục thương cầu.

Niệm Băng thực lực tăng cường khiến cho tin tưởng của Tích Lỗ tăng lên rất nhiều. Nhìn thấy tiến hóa dị thường này của Niệm Băng, bây giờ hấn có chút tin tưởng vào nhân quang của Tánh Mạng chi thân, có lẽ nhân vật biến thái này thật sự có biện pháp có thể bình an tiến vào thác nước tử thần.

Hai người không ngừng đi tới trước, xa xa, một tòa núi lớn màu xanh biếc dần dần xuất hiện trước mắt. Độ cao ngọn núi này còn không bằng hồng sơn các chiết biệt cư trú, nhưng là chiếm diện tích lại rộng lớn hơn, sơn thể màu xanh biếc sẫm có vẻ thập phần rất thật, cũng không có hang động gì lộ ra ngoài. Niệm Băng có chút nghi hoặc nhìn tòa núi lớn này, nói: "Đây đúng là đệ tam tọa sơn, bay qua nơi này đúng là tới thác nước tử thần. Tích Lỗ, chúng ta có thể làm giống như ở hồng sơn, đi vòng qua hay không?"

Tích Lỗ lắc đầu nói: "Điều đó có thể không làm được, ngọn núi này gọi là lục sơn, đỉnh núi còn không ai biết nước từ ở đâu mà đến, nhưng ta có thể nói cho người biết, đỉnh núi ngọn núi này đúng là ngọn nguồn thác nước tử thần kia. Muốn tới thác nước tử thần, chúng ta phải tới đỉnh núi, theo nơi đây, mới có thể trực tiếp đến thác nước tử thần. Cho dù chúng ta đi vòng chỗ khác cũng phải đạp trên ngọn núi này, quá trình đều là giống nhau."

Niệm Băng trong lòng vừa động, nói: "Ý của người nói thác nước tử thần kia ở trong đỉnh núi này? Không sai chứ? Mặt sau ngọn núi này còn có thể có một thác nước hay không? Một cái thác nước cũng không có uy hiếp gì."

Tích Lỗ tức giận đích nói: "Người nghĩ quá hoàn mỹ rồi, chỗ nào có chuyện tiện nghi như vậy hả? Ta đối với hoàn cảnh phụ cận này rất quen thuộc, ngoại trừ thác nước tử thần ra, trong vòng chu vi ngàn dặm không thác nước nào khác. Tại trên Thần Chi đại lục, đồ ăn thức uống là trân quý nhất. Bên trong đại lục căn bản không có nguồn nước trực tiếp uống được, chúng ta uống đều là một ít nước ô trọc trong khe núi chảy ra, sau khi trải qua tinh lọc mới có thể uống được. Chứ nào xa xỉ giống như người, bên trong không gian chỉ giới mang theo nhiều nước sạch như vậy. Đương nhiên, người không cần uống nước, bất quá cương thi tựa hồ phải uống máu, ta cũng chưa thấy được người uống máu hả?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta không phải ăn nội hạch ma thú sao! Mấy thứ kia cũng đủ bổ sung cho thân thể rồi. A, người nghĩ rằng ta là dạng người như vậy hả? Ta là một trù sư, chế tạo mỹ thực cùng nhấm nháp mỹ thực là niềm vui thú lớn nhất của ta, hiện tại chút ít niềm vui thú ấy cũng đã mất".

Tích Lỗ trên mặt toát ra vẻ ngưng trọng, nói: "Tốt lắm, đừng nói mấy cái này nữa, chúng ta ngẫm lại làm thế nào lên trên ngọn núi trước mặt này đi". Dọc theo đường đi, ngoại trừ gặp được nhiều chiết biệt đồng thời phát động công kích ra, lần đầu tiên Niệm Băng thấy Tích Lỗ toát ra vẻ mặt như vậy. Hắn cảm thấy rét lạnh, nhất thời hiểu được tòa lục sơn này tất nhiên có chỗ không bình thường.

Tích Lỗ nói: "Tòa lục sơn này trên khắp Thần Chi đại lục, được xưng là một trong ngũ đại cấm địa, nổi danh cùng lãnh địa của bốn đại Chân thần, có thể tưởng tượng được trong đó nguy hiểm như thế nào. Đương nhiên, nguy hiểm này chủ yếu thể hiện ở thác nước tử thần, đây mới là nguyên nhân chủ yếu nơi này được bầu làm cấm địa. Nhưng tại chung quanh phiến cấm địa này, đồng dạng cũng có tiềm ẩn uy hiếp, rõ ràng nhất là các loại ma thú có thuộc tính hắc ám, trong đó còn có cả một trong tứ đại ma thú, được xưng Hắc ám Thiên Hương, thủ hộ giả thác nước tử thần."

Niệm Băng nhíu mày, nói: "Hắc ám Thiên Hương? Đó là thứ gì vậy? Tên nghe cũng hay đó."

Tích Lỗ nói: "Hắc ám Thiên Hương là ma thú đứng đầu bốn loại cường đại nhất trong Thần Chi đại lục, thực lực mạnh hơn chiết biệt, trên cả Bích mục thương cầu. Ta cũng chỉ là xa xa gặp qua một lần hình dáng hắc. Tên hắc đích sở dĩ dễ nghe như vậy là bởi vì hắc là ma thú có bề ngoài xinh đẹp nhất, nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, có lẽ ai ai cũng không nghĩ được hắc là ma thú hung hãn nhất." Nói tới đây, trong mắt Tích Lỗ toát ra một tia quang mang sợ hãi.

Niệm Băng không cho là đúng, nói: "Ma thú cuối cùng cũng chỉ là ma thú, chúng ta tránh đừng đụng chạm với hắc là được."

Tích Lỗ lắc đầu, nói: "Đâu có dễ dàng như vậy, làm thủ hộ giả thác nước tử thần, mặc dù Hắc ám Thiên Hương chỉ có một mình, nhưng hắc cũng có trí tuệ nhân loại. Bề ngoài của hắc là một con chim, một con chim cánh dài nhiều màu cùng lông vũ, nhưng đầu của nó tất cả đều là màu đen, trên người có thể tản mát ra một mùi thơm nhàn nhạt. Loại chim này có thể biến hóa thành hình người, nghe nói hắc đã có được lực lượng cường đại nhất của hắc ám thế giới, mà thác nước tử thần chính là nguồn suối của hắc. Thậm chí cả bốn đại Chân thần cũng không có biện pháp bắt hắc, trừ phi đem Thần Chi đại lục hủy diệt đi, nếu không bọn họ cũng không có khả năng giết chết con Hắc ám Thiên Hương này".

Nói tới đây, hắn nhìn thật sâu Niệm Băng, dừng lại một chút nói: "Nói cách khác, Hắc ám Thiên Hương này mặc dù đặt ngang hàng với ba loại ma thú, nhưng thực lực hắn còn cao thâm hơn cả ba loại ma thú."

Thực lực Chân thần rất mạnh thì Niệm Băng quá quen thuộc, Tích Lỗ lại còn nói Hắc ám Thiên Hương thậm chí có thể so sánh với chân thần, nhất thời làm Niệm Băng trợn mắt há mồm. Thác nước tử thần có loại thú hộ như vậy, mình còn có thể lấy được trái cây ở mặt phía sau sao? .

Tích Lỗ thở dài một tiếng, nói: " Bởi vì có Hắc ám Thiên Hương tồn tại, cho nên lúc trước khi ta biết được người muốn tới nơi này hái trái cây, mới phi thường kinh ngạc. Ta thật sự không rõ, vì sao Sinh Mệnh chi thần để người tới nơi này? Chẳng lẽ hắn cho người đi tìm cái chết sao?".

Nghe Tích Lỗ nói xong, tâm thần Niệm Băng thay đổi thật nhanh, trong đầu linh quang chợt lóe : "Có lẽ Tập Áo để cho ta tới nơi này, bởi vì ta là cương thi? Hắc ám Thiên Hương kia mặc dù cường đại, nhưng hắn lại vị tất làm thương tổn hắc ám sinh vật khác. Nếu không, người cũng sẽ không nói cho ta biết trên tọa lục sơn này có nhiều loại hắc ám sinh vật như thế. Cho nên Hắc ám Thiên Hương tuy mạnh, nhưng cũng không bá đạo. Tích Lỗ, ta quyết định rồi, bây giờ người hãy trở về đi, một mình ta lên núi."

Tích Lỗ trong lòng quỳnh lên, chận lại nói: "Người có ý tứ gì? Ta nói cho người biết, Hắc ám Thiên Hương cường đại, nhưng không phải ta sợ hắn, đã theo người tới đến nơi đây, tự nhiên vẫn phải cùng người đi xem. Hai người chúng ta ở cùng một chỗ, cho dù đánh không lại, có lẽ còn có cơ hội đào tẩu."

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Ta đương nhiên sẽ không nghĩ rằng người sợ hắn, nhưng người thật sự không cần theo ta đi lên. Tập Áo để cho ta tới nơi này, thực lực nhất định đủ sức lo lắng cho ta. Hắn để cho ta tới, nhất định có chút nắm chắc, cho nên ta nhất định phải đi tới thử xem; nếu người đi theo ta, có thể hai chúng ta bị lâm vào khổ cảnh " .

Nghe Niệm Băng nói xong, Tích Lỗ không khỏi có chút do dự : "Nhưng mà... nhưng mà một mình người đi tới, ta làm sao có thể yên tâm ?".

Niệm Băng mỉm cười, trong mắt toát ra một tia quang mang chân thành: "Tin tưởng ta đi, Hắc ám Thiên Hương đã cường đại vậy, cho dù người cùng đi với ta đi, một khi hắn phát hiện, chúng ta cũng không thể chống lại. Không thể lấy cái hại của hai người mà xem nhẹ được, huống chi một mình ta thì còn có cơ hội. Người không tin Sinh Mệnh chi thần sao? Trở về đi, huynh đệ của ta! Nếu mười ngày sau ta không trở về, vậy là chứng minh ta đã xong đời rồi. Người không cần suy nghĩ nhiều làm cái gì, hãy kiên trì tín niệm của mình, nếu ta không trở về, sáu thanh đao kia sẽ đưa cho ả nhân các người. Ta tin tưởng rằng, mấy cây đao này trong tay các người cũng có thể phát huy tác dụng."

Tích Lỗ nhìn Niệm Băng thật sâu, vươn tay phải của mình ra, Niệm Băng nâng tay cùng nắm tay hắn : "Hãy đi đi, ta đối với bản thân rất tự tin. Người dẫn ta đến nơi đây, còn nói cho ta biết mấy cái này, đối ta mà nói đã rất bổ ích rồi. Người không phải nói ta là biến thái sao? Nói không chừng sau khi ta thấy Hắc ám Thiên Hương , còn có thể làm ra chuyện dị thường hơn."

Tích Lỗ cũng không phải người làm bộ, liếc mắt nhìn Niệm Băng thật sâu : "Hảo huynh đệ, ta biết người vì ta mà suy nghĩ. Được, ta nghe lời người, ta ở thánh sơn chờ đợi tin tốt của người, người nhất định phải trở về ". Nói tới đây, tay trái hắn dùng sức vỗ vỗ bả vai Niệm Băng, tay phải căng thẳng nắm tay phải Niệm Băng một chút, lúc này mới buông ra, xoay người nhắm đường cũ mà đi.

Nếu Tích Lỗ chỉ một mình, cho dù Niệm Băng phản đối đi nữa, hắn cũng nhất định phải theo Niệm Băng leo lên lục sơn đối mặt với Hắc ám Thiên Hương. Nhưng mà lời nói mới rồi của Niệm Băng làm cho hắn nghĩ tới mẫu thân. Chính mình còn có mẫu thân phải phụng dưỡng mà, nếu mình chết đi, trung niên ả nhân duy nhất của ả nhân tộc trên thần đại lục chết rồi, vậy thì lấy ai chiếu cố mẫu thân và tộc nhân của mình đây hả? Nghĩ vậy nên hắn mới làm trái lương tâm cáo biệt Niệm Băng, nhưng trên khuôn mặt thô mộc của hắn khi đi đã đầm đìa nước mắt.

Tích Lỗ biết Niệm Băng mặc dù chỉ có hơn ba ngày, nhưng hơn ba ngày này, Niệm Băng không hề giữ lại , đem thực vật mang trên người toàn bộ cho hết bọn người ả nhân tộc. Mang đến hy vọng, mang đến tín niệm càng rõ ràng cho bọn hắn, hết thấy điều này đối với ả nhân tộc mà nói đều là đại ân. Nhưng bản tính Tích Lỗ rất có hiếu, vì mẫu thân hắn không thể không lựa chọn rời đi. Hắn không ngừng tự nhủ, mọi

chuyện của Niệm Băng hết thấy đều có Sinh Mệnh chi thầnan bài, nhưng cho dù như thế, thâm tâm hắn vẫn còn phi thường khó chịu.

Nhìn thấy Tích Lỗ đi rồi, Niệm Băng lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu hướng ngọn núi rộng lớn mà cao lớn trước mặt nhìn lại. Ngọn núi màu xanh biếc trước mặt cũng không phải vì thực vật sinh trưởng mới biến thành màu xanh biếc. Có thể nói trên phiên thần đại lục, ngoại trừ hắc gặp qua Tánh Mạng chi cảnh ra, căn bản không có một địa phương nào thích hợp cho thực vật sinh trưởng. Lục sơn trước mặt sở dĩ có màu xanh biếc, đó là bởi vì nham thạch cấu thành núi vốn là màu xanh biếc, đó là một loại màu xanh rất đậm, ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua mây đen không mạnh, thậm chí lại nhìn thấy nó giống như màu đen.

Hắn mỉm cười, trong mắt toát ra một tia thần quang nhàn nhạt. Hắn cũng không biết mình sắp đối mặt là cái gì, nhưng mà đã đi tới nơi này, hắn tuyệt không có một tia e sợ. Hắc ám Thiên Hương kia hãy khiến cho ta thấy một chút tồn tại của người đi! Tay trái quang mang chợt lóe, hắn cầm Phệ Ma đao trong tay, màu đen ánh đao lóe ra, cùng tự thân tử linh khí tức của hắn kết hợp. Âm nguyên tố nồng đậm không cần tinh thần lực vẫn tận lực không chế, chung quanh thân thể hắn cấu thành một vòng kết giới.

Ở chỗ này, Phệ Ma đao đột nhiên bắt đầu chấn động rất nhỏ, chấn động không mạnh, nhưng mỗi một lần run rẩy lại tản mát ra một tầng sương mù màu đen nhàn nhạt, gây cho Niệm Băng cảm giác hưng phấn. Hắn đem Phệ Ma đao cất vào trước ngực, nhìn thấy đao nhận hẹp dài không phản xạ quang mang gì, cảm thụ hắc ám khí tức mênh mông của nó, Niệm Băng tự nhủ nói: "Lão bằng hữu, lần này lên núi các đồng bọn của người đều không có, chỉ có người bảo vệ ta."

Phệ ma đao phát ra một tiếng kích nhẹ nhàng, tựa hồ hướng Niệm Băng muốn nói cái gì. Niệm Băng lại ngẩng đầu, trong mắt toát ra một tia thần quang mãnh liệt, hắn bay người lên, giống như một lá cây hướng đỉnh núi lục sơn đi tới.

Chung quanh là khung cảnh yên tĩnh, vì bảo đảm an toàn chính mình, tinh thần lực Niệm Băng triển khai toàn bộ, trước mắt lại xuất hiện cảnh các loại ma pháp nguyên tố ba động. Khi hắn mới vừa tiến vào phạm vi lục sơn, lập tức cảm giác được toàn thân lực lượng, các loại năng lượng mặt trái không ngừng hướng thân thể hắn tụ hợp, mà thân thể cương thi của hắn thì hút vào điên cuồng cái loại khí tức tà ác, hắc ám, tử vong, oán hận. Niệm Băng thấy trước mắt mọi thứ đều là một mảnh rộng lớn bụi màu đen, trong phạm vi lục sơn, căn bản là không có gì hệ ma pháp nguyên tố khác, chỉ có tà ác và cùng hắc ám mà thôi.

Đối với sinh vật khác mà nói, lục sơn tuyệt đối là một nơi tử vong, nhưng đối với các loại tử linh và hắc ám sinh vật mà nói, đây cũng là một phong thủy bảo địa tuyệt đối. Trong cơ thể hắn năng lượng hắc ám đang làm dịu không ngừng duy trì liên tục bốc lên, thế nhưng có cảm giác muốn thét lên, thân thể tràn ngập lực lượng gần như vô hạn. Thân thể hắn mỗi một lần bốc lên, khi ở trên không trung sẽ cảm giác được năng lượng, dùng hết một chút liền được bổ sung đầy đủ. Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ, nếu ở trên tọa lục sơn này tụ tập được lượng lớn hắc ám, có lẽ chiến đấu lực chúng nó phải tăng cường gấp đôi. Trách không được Tích Lỗ nói Hắc ám Thiên Hương thậm chí có thể chống cự lại bốn Đại Chân thần, tại lục sơn với điều kiện đặc trưng như thế, loại tình huống này rất có thể phát sinh.

Khi Niệm Băng cảm thụ hết thấy trong lục sơn, hắn đã dùng tốc độ mắt thường khó phân biệt đi tới vị trí giữa sườn núi, cách đỉnh núi càng gần, khí tức tà ác lại càng lớn. Mặc dù khí tức hắc ám tà ác này làm Niệm Băng cảm giác tràn ngập lực lượng, nhưng đồng thời đã khơi dậy dục vọng bản nguyên của cương thi, khiến trong lòng hắn tràn ngập cảm giác khát máu. Nếu không phải Niệm Băng dùng tinh thần lực cường đại ức chế dục vọng hắc ám kia, chỉ sợ hắn sớm đã rống lên. Nhưng mặc dù như thế, trong cơ thể tử vong năng lượng lần lượt nổi lên, làm hắn càng kinh hãi. Hắc ám năng lượng là một con dao hai lưỡi, có thể tăng cường thực lực, hoặc có thể cản trở. Niệm Băng hiểu được điều mình trước hết cần phải làm, là giữ cho linh trí được thanh tỉnh.

Đồng thời cảm thụ tà ác khí tức tăng mạnh, tinh thần lực Niệm Băng so với trước kia đang tăng mạnh đột nhiên phát hiện trong không khí một tia biến hóa rất nhỏ. Phía trên núi cách đó không xa, hắn cảm giác được một cỗ khí tức tà ác. Đó không phải năng lượng bản thân lục sơn, bởi vì khí tức bản thân lục sơn ít ba động, thẳng băng, theo độ cao của núi không ngừng gia tăng, còn cỗ khí tức tà ác này lại ba động mãnh liệt rất nhiều. Với tinh thần lực của Niệm Băng, rất dễ dàng đã nhận ra nhân tố này.

Niệm Băng chưa từng lo lắng quá nhiều, bởi vì hắn biết chính mình có lẽ đụng phải hắc ám sinh vật, nhưng

không biết có phải là Hắc ám Thiên Hương thủ hộ thác nước tử thần hay không ?. Tốc độ có chút chậm lại, trong tay Phệ Ma đao dài nhỏ, tinh thần lực hần mở ra, giống như một cái lưới lớn tập trung vào mục tiêu kia. Niệm Băng cũng không thi triển thực chất tinh thần lực, mặc dù như vậy mới có thể làm cho tinh thần lực phát huy tác dụng lớn nhất. Nhưng thực chất tinh thần lực năng lượng phụ gia quang mang rất rõ ràng, ngược lại không bằng tinh thần lực vô hình có hiệu quả bí mật. Nhưng với tinh thần lực của hần bây giờ, cho dù thi triển không phải thực chất tinh thần lực cũng đã rất khủng khiếp. Khi thời điểm tinh thần lực hần chắc chắn tập trung đối thủ, hần sẽ cảm giác rõ ràng được hình thái của đối thủ.

Đó là một con quái thú dài ước chừng bốn trượng, theo thông tin phản hồi của tinh thần lực, nó núp ở phía sau ở một khối nham thạch rất lớn, đang chú ý đến mình. Hình thể quái thú Niệm Băng cảm giác được có chút quen thuộc, hình dáng mập mạp kia trông giống như Âm ma thủ, nhưng đầu lâu hần thật lớn, cho dù là âm ma thủ không thể so sánh được. Khi Niệm Băng chuẩn bị dùng tinh thần lực kích thích con quái thú kia, tìm kiếm cơ hội động thủ, Phệ Ma đao trong tay hần đột nhiên xảy ra biến hóa.

Một vòng quang mang màu đen từ trên chuôi đao Phệ Ma đao tán phát ra, chuôi đao đột nhiên trở nên nóng rực dị thường. Niệm Băng trong miệng phát ra một tiếng thét kinh hãi, bởi vì cảm giác nóng rực kia thể nhưng lại thông suốt với tinh thần lực của hần. Cơ hồ vô ý thức, hần lập tức buông lỏng chuôi đao Phệ Ma đao. Quang mang chợt lóe, một hắc mang nhàn nhạt phiêu nhiên theo chuôi đao Phệ Ma đao tán phát ra, trong chớp mắt tại trước mặt Niệm Băng ngưng kết thành hình, đúng là Âm ảnh khôi lỗi. Tay phải nó hướng về phía trước có chút tìm tòi, đem Phệ Ma đao nắm vào trong lòng bàn tay, không đợi Niệm Băng ra lệnh, đã hóa thành một đạo hắc vụ nhàn nhạt, hướng phía sau nham thạch tung bay tới.

Đúng vậy! mình đến thác nước tử thần mạo hiểm, tại sao lại quên âm ảnh khôi lỗi? Vừa thấy nó xuất hiện, Niệm Băng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ, dù sao, mặc dù âm ảnh khôi lỗi thường xuyên phải thoát ý sự khống chế của hần, nhưng mọi thứ âm ảnh khôi lỗi làm đều có lợi cho hần. Có lẽ là bởi vì hắc ám khí trên cây Phệ Ma đao này quá mạnh mẽ, nên hình thành đạo hồn. Bản thân đạo có linh tính là chuyện tốt, nhân tiện để nó đến đối phó quái thú kia, chính mình chỉ cần tìm cơ hội tương trợ là được. Nghĩ tới đây, Niệm Băng phóng người lên, nhẹ nhàng đến trên một tảng đá lớn bên cạnh, nhìn về hướng âm ảnh khôi lỗi vừa lao ra.

Quang mang chợt lóe, một hồi rít gào phần nộ vang lên, ngay sau đó, một thân thể rất lớn từ phía sau nham thạch kia chợt phóng lên. Vừa thấy thân ảnh ấy bay ra, Niệm Băng nhất thời lại càng hoảng sợ. Thân thể đó cao ước chừng bốn trượng, cơ hồ như là một quả cầu, mà đầu của nó cũng giống như là một quả cầu, chỉ là nhỏ so với thân thể chút ít mà thôi. Xem hình dáng nó bay lên, giống như là một khối thịt to, mặt trên thả một viên thịt tròn tròn. Hai lỗ tai lớn chừng một trượng thật lớn không ngừng đập vỗ, dẫn thân thể nó nhanh chóng bay cao, né nhanh đạo sáng do âm ảnh khôi lỗi Phệ Ma đao chém ra.

Diện mạo quái thú này Niệm Băng rất quen thuộc, đây không phải giống con quái thú tiểu phần trư của Miêu Miêu sao? Chỉ là lớn hơn nhiều, thân thể không phải hồng nhạt, mà là màu xám, "Mẹ kiếp, Phi thiên thần trư hử! to lớn như vậy mà cũng có thể bay lên sao?"

Ở không trung, Phi thiên thần trư tựa hồ nghe được thanh âm của Niệm Băng, mũi to rất xứng với thân thể phát ra một tiếng hồng phần nộ. Đương nhiên, mặc dù nó là một ma thú cường đại nhưng thanh âm gầm rống so với heo bình thường cũng không khác chi mấy, chỉ là thanh âm lớn rất nhiều mà thôi.

Thấy rõ hình dáng ma thú này, Niệm Băng trong lòng sinh ra xuất một tia cảm giác buồn cười. Tốt, một con Phi thiên thần trư, nó không có quan hệ thân cận gì với con tiểu phần trư Quan Quan của Miêu Miêu! Nghĩ tới đây, hần không khỏi hướng âm ảnh khôi lỗi hô: "Cẩn thận tuyệt chiêu của phi trư này, có thể là 'Thú huyết phi đằng' gì đó."

Thời điểm Quan quan thi triển "Thú huyết phi đằng", Niệm Băng cũng từng gặp qua, uy lực kia đã là phi thường bá đạo. Nói về lực công kích, trong tất cả sủng vật của miêu miêu, tiểu phần trư Quan Quan là cường hãn nhất. Mà con Phi thiên thần trư thật lớn trước mặt này hiển nhiên thực lực phải so với Quan Quan mạnh mẽ hơn không chỉ một bậc, nếu nó thi triển ra "Thú huyết phi đằng", uy lực kia chỉ sợ rất khó tưởng tượng được.

Âm ảnh khôi lỗi tựa hồ không có nghe Niệm Băng nói, thân thể như bóng với hình nhẹ nhàng di chuyển. Trong tích tắc, trong đầu Niệm Băng tinh thần lực đột nhiên kịch liệt ba động một chút, hần thấy rõ ràng

ám ảnh khôi lỗi đã xảy ra biến hóa. Nó vốn dùng tiên thiên khí làm trụ cột, hấp thu hắc ám nguyên tố ngưng kết mà thành thân thể. Trong nháy mắt lại trở nên hư ảo, mà Phệ Ma đao lại giơ lên cao, năng lượng hắc ám dài đến hơn một trượng nhanh chóng co rút lại trong phạm vi một thước, tốc độ trong nháy mắt gia tăng gấp đôi, hướng đầu Phi thiên thần trụ phóng tới.

Phi thiên thần trụ tựa hồ đã nhận biết lợi hại, mặc dù không ngừng rít gào, nhưng thân thể thật lớn của nó lại cuộn rút lại một chỗ, thật sự biến thành một quả cầu thịt, ở không trung thân thể xoay ngược bay nhanh. Cặp lỗ tai thật lớn kia bao bọc phần lớn bên ngoài, một tầng năng lượng màu xám phát ra bên ngoài cơ thể, chợt đục phải ám ảnh khôi lỗi.

Thấy cảnh này, Niệm Băng cũng không lo lắng, tinh thần lực hắc thủy chung đều tập trung trên người Phi thiên thần trụ, một khi ám ảnh khôi lỗi không thể ngăn cản, hắc sẽ lập tức ra tay. Nhưng xem tình trạng bây giờ, ám ảnh khôi lỗi tựa hồ chống đỡ cũng không khó khăn. Phi thiên thần trụ công kích diện tích tuy lớn, nhưng đối mặt với đặc điểm lớn nhất của ám ảnh khôi lỗi chính là tốc độ cùng tính linh hoạt; với loại công kích này, căn bản nó không có khả năng gây thương tổn cho ám ảnh khôi lỗi.

Khi Niệm Băng nghĩ đến phương hướng ám ảnh khôi lỗi có thể né tránh, một cảnh xuất hiện làm hắc buồn cười. Ám ảnh khôi lỗi kỳ lạ hơn cũng không có né tránh công kích của Phi thiên thần trụ, thân thể vọt tới trước trong nháy mắt chợt đình trệ giữa không trung, Phệ Ma đao giơ lên cao quá đỉnh đầu, chợt phát ra một đạo hắc quang. Nhưng đạo quang mang này cũng không phải hướng Phi thiên thần trụ tấn công, mà là bắn về phía không khí ở trên Phi thiên thần trụ. Điều này làm cho Niệm Băng có chút buồn bực, ám ảnh khôi lỗi này tựa cùng là muốn làm cái gì?

Khi Niệm Băng đang nghi hoặc thì đáp án đồng thời bộc lộ, sau khi tốc độ Phi thiên thần trụ dưới ảnh hưởng tự nhiên của thể trọng khổng lồ phi lên cực nhanh, mà động tác của ám ảnh khôi lỗi lại vừa vặn so với nó còn nhanh hơn. Ở không trung đạo hắc quang trong nháy mắt phóng đại, một thân thể thật lớn không nhỏ hơn Phi thiên thần trụ chút nào chợt xuất hiện tại giữa không trung, chính là mẫu thân của lão thử Diêm Diêm - một siêu cấp ám ma thử bậc năm.

173. Chương 172: Phi Thiên Thần Trụ

Tốc độ Ám Ma Thử ngồi xuống cũng rất nhanh, cân nặng của nó cũng không nhẹ, khi vị trí của nó đến gần Ám Ảnh khôi lỗi, Phi Thiên Thần Trụ cũng vừa lúc đánh tới, vì vậy, một chuyện làm Niệm Băng cười sắc sảo xuất hiện, cái móng phi dộn màu xanh đen cùng thân thể cuộn tròn của Phi Thiên Thần Trụ va chạm vào nhau, hai thân thể cũng to béo như hai quả cầu thịt lớn từ trên trời giáng xuống, vừa vặn nện vào trên sườn núi Lục Sơn.

Ầm - Một tiếng nổ vang lớn trực tiếp đem Niệm Băng đánh văng ra, may mà hắc sớm đã chuẩn bị, dùng tinh thần lực bảo vệ lỗ tai của mình, lúc này mới không có bất cứ thương tổn gì. Ngay sau khi tiến vào Lục Sơn, Niệm Băng đã cẩn thận xem xét qua cấu tạo cuả nham thạch, nham thạch này ngoại trừ bên trong tràn ngập năng lượng Hắc Ám, đồng thời cũng cực kỳ cứng rắn, so với nham thạch màu đen bình thường ở Thần Chi Đại Lục còn cứng rắn hơn gấp đôi. Nhưng Ám Ma Thử và Phi Thiên Thần Trụ, hai quả cầu thịt lớn Ám Ma Thử và Phi Thiên Thần Trụ lực lượng thật đáng sợ, Phi Thiên Thần Trụ thân thể xoay tròn bởi vì một cái đập móng của Ám Ma Thử mà thay đổi phương hướng, hơn nữa năng lượng của Ám Ma Thử cùng sức nặng của bản thân chúng, vậy mà có thể trong nháy mắt đem thân thể cự đại của Phi Thiên Thần Trụ lún vào trong Lục Sơn tới hai phần ba. Lấy chỗ lõm mà nó làm bể ra làm trung tâm, từng vết nứt không ngừng tỏa ra xung quanh, dài tới trăm trượng mới ngừng lại.

Phi Thiên Thần Trụ lúc này thực sự tức giận, thân thể khổng lồ của nó dùng sức tránh sang, từ trong chỗ lõm nhảy ra, nhìn Ám Ma Thử trên không trung, trong miệng phát ra một tiếng gầm lớn, một cổ khí lưu màu xám vô cùng khổng lồ ngưng tụ xung quanh thân thể nó, khí lưu màu xám nhìn qua rất kỳ quái, trong quá trình ngưng tụ trên người Phi Thiên Thần Trụ xuất hiện một vòng xoáy màu xám kỳ dị mà trung tâm vòng xoáy là màu đen, Phi Thiên Thần Trụ đôi mắt đen to vốn tràn ngập vẻ uể oải đã biến thành đỏ như máu, theo tiếng rít gào cái mũi to không ngừng thở ra từng đạo nhiệt khí.

Trong lòng Niệm Băng căng thẳng, lập tức dùng tinh thần lực tri thông cho Âm Ảnh khôi lỗi, hẳn biết, Phi Thiên Thần Trư sắp phát động tuyệt kỹ cùng loại với Tiểu Phấn trư Quan Quan, tuyệt kỹ Thú Huyết Phí Đằng.

Một con heo lớn như vậy, công kích của nó rốt cuộc mạnh tới mức nào? Niệm Băng không biết mà cũng không muốn biết. Phi Thiên Thần Trư động tác mặc dù không nhanh, hơn nữa tựa hồ rất uể oải, nhưng trình độ cường đại của hắc ám khí tức trên người nó vượt quá mức mà Niệm Băng có thể thừa nhận, khối năng lượng màu xám khổng lồ cơ hồ trong nháy mắt đã ngưng kết xong. Ngay sau đó, Phi Thiên Thần Trư hai móng trước giơ lên, đôi tai lớn như hai cây quạt giang sang hai bên, một cổ khí lưu màu xám thật lớn phóng lên cao, hướng về phía Âm Ma Thử bay tới. Cổ khí lưu do nó phát ra vô cùng kỳ quái, hình thái vậy mà giống thân thể nó y như đúc, tựa như một con Phi Thiên Thần Trư bằng năng lượng thể, lực áp bách khổng lồ cho dù Niệm Băng cũng vô pháp đối mặt, cũng không tìm được hoảng sợ, hẳn tự hỏi chính mình cho dù trải qua bao nhiêu lần cải tạo thân thể cũng khẳng định không cách nào chịu được công kích hung mãnh như vậy.

Trí tuệ của Âm Ảnh khôi lỗi so với tưởng tượng của Niệm Băng còn cao hơn nhiều, trong nháy mắt khi Phi Thiên Thần Trư phát động công kích, cũng có thể nói là ngay lúc con heo bằng năng lượng hoàn toàn chia lìa khỏi bản thể, Âm Ma Thử trên không trung đột nhiên biến mất, hoàn toàn biến mất, không lưu lại một chút dấu vết nào. Âm Ma Thử mặc dù bị thân thể Phi Thiên Thần Trư phản chấn chịu thương thế nhất định nhưng không có bất cứ thương tổn thực chất nào, lúc Phi Thiên Thần Trư phát động công kích cực mạnh, nó cứ như vậy bị Âm Ảnh khôi lỗi thu về.

Chứng kiến Âm Ma Thử biến mất, Niệm Băng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng trái tim của còn đang thấp thỏm của hắn còn chưa kịp trở lại bình thường lại lập tức đập mạnh lên, bởi vì Âm Ma Thử mặc dù biến mất nhưng Âm Ảnh khôi lỗi lại đột nhiên xuất hiện giữa không trung thay vào vị trí của Âm Ma Thử đón nhận năng lượng trư do Phi Thiên Thần Trư phát ra. Lúc này năng lượng trư tràn ngập hắc ám khí tức, tuyệt đối có thể gọi là tử vong chi trư. Niệm Băng mặc dù tinh thần lực cường đại nhưng cho dù hắn có muốn cứu viện hiện tại cũng chỉ có thể công kích bản thể Phi Thiên Thần Trư, năng lượng Phi Thiên Thần Trư phát ra hẳn đã không thể ngăn trở kịp.

Kỳ tích lại một lần nữa xuất hiện trên Âm Ảnh khôi lỗi, hắn vẫn bình tĩnh lơ lửng trong không trung, thân thể nhẹ nhàng dung nhập vào trong năng lượng trư tràn ngập năng lượng hắc ám, ngay lúc năng lượng trư mãnh liệt đánh vào, thân thể Âm Ảnh Khôi lỗi đã biến mất trong năng lượng màu xám.

Kỳ tích, đây đương nhiên không phải kỳ tích, nếu Âm Ảnh khôi lỗi cứ như vậy mà chết đi, vậy sao có thể gọi đây là kỳ tích được chứ. Ngay lúc Niệm Băng trong lòng trầm xuống mà Phi Thiên Thần Trư hưng phấn rống to, năng lượng trư trong không trung xuất hiện biến hóa.

Nếu bởi thực lực địch nhân quá mạnh mẽ đem toàn bộ lực công kích đánh trả lại cho mình sợ rằng Phi Thiên Thần Trư cũng sẽ không sợ hãi như thế, nhưng nó lại thấy được một cảnh tượng vĩnh viễn không muốn nhìn lại. Ngay lúc nó đang gào lên hưng phấn năng lượng trư trên không trung đột nhiên mất liên lạc cùng bản thể, sau một khắc, năng lượng trư màu xám trong nháy mắt biến thành màu đen, với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được thu nhỏ lại, ngưng kết về phía trung tâm.

Phi Thiên Thần Trư nổi giận hống lên một tiếng, cơ thể khổng lồ của nó run rẩy, hình thể đột nhiên trong nháy mắt thu nhỏ lại mà năng lượng màu xám xung quanh cũng trở nên yếu ớt hơn rất nhiều. Quang mang màu đen ở bên trên đã nhanh chóng co rút, một lần nữa trở thành hình người, một thanh hắc đao đột nhiên xuất hiện, quang mang chợt loét, đao thân ảnh kia đã bay tới trước mặt Phi Thiên Thần Trư, chính là Âm Ảnh khôi lỗi đã khôi phục lại hình dáng.

Lúc này Âm Ảnh khôi lỗi đã xảy ra biến hóa, thân thể của hắn không có một chút cảm giác hư ảo nào của năng lượng thể, so sánh với Niệm Băng ở cách đó không xa, nó có màu đen còn Niệm Băng là toàn thân xanh biếc, ngoại trừ màu sắc khác nhau và trên người Niệm Băng nhiều hơn một tầng lân phiến, hai người họ không có chút khác biệt.

Xuất hiện thêm một bản thân mặc dù khiến Niệm Băng cảm thấy quái lạ nhưng hắn cũng đồng thời cảm giác được Âm Ảnh khôi lỗi trở nên cường đại hơn so với trước kia, cường đại tới cảnh giới mà mình không thể phán đoán được.

Ám Ảnh khôi lỗi không nhìn Niệm Băng, Phệ Ma đao trong tay hắt hướng tới trước trán Phi Thiên Thần Trư, một cổ khí lưu màu xám từ trên người Phi Thiên Thần Trư không chịu sự khống chế chảy về phía Ám Ảnh khôi lỗi, năng lượng không ngừng vận chuyển mà Ám Ảnh khôi lỗi tựa như đang làm một việc vô cùng dễ chịu, trừ Phệ Ma đao trong tay phải chỉ vào Phi Thiên Thần Trư, các bộ phận khác trên cơ thể hoàn toàn giãn ra, cảm giác thật thể càng thêm rõ ràng.

Niệm Băng thông qua Thiên Nhân huyết của mình quan sát Ám Ảnh khôi lỗi, từ trên người Ám Ảnh khôi lỗi hắt phát hiện một sự tình đáng kinh ngạc, lúc này hình thái của Ám Ảnh khôi lỗi vậy mà lại có chút tương tự với Sinh Mệnh chi thần Táp Áo, chỉ có bất đồng là Táp Áo có được là sinh mệnh năng lượng mà Ám Ảnh khôi lỗi có được lại là hắc ám năng lượng, hắc ám năng lượng tràn ngập tà ác. Đương nhiên cường độ năng lượng của Ám Ảnh khôi lỗi so với Táp Áo còn kém xa nhưng loại hoàn toàn ngưng kết này, cảm giác được hình thái năng lượng ngưng kết thâm sâu khôn lường lại vô cùng giống với Sinh Mệnh chi thần Táp Áo, Phát hiện này không khiến Niệm Băng vừa hưng phấn vừa lo lắng, Ám Ảnh khôi lỗi cứ phát triển như vậy thật sự tốt sao? Xem bộ dáng của nó, tựa hồ có thể hấp thu năng lượng của mọi sinh vật hắc ám. Nếu cứ như vậy liên tục lớn mạnh tới lúc hắc ám năng lượng của nó đạt tới mức bão hòa sẽ xuất hiện tình huống gì đây?

Đang lúc Niệm Băng còn đang suy tư, Phi Thiên Thần Trư đã chịu không nổi, mặc dù Lục Sơn này đúng là đại bổ cho Hắc Ám sinh vật nhưng nó cũng không chịu nổi Ám Ảnh khôi lỗi điên cuồng hấp thu năng lượng của mình như vậy! Nó liều mạng giãy dụa nhưng lại phát hiện ra, chính bởi mình vừa phát ra công kích cực mạnh, mà Ám Ảnh khôi lỗi năng lượng mặc dù không bằng nó, nhưng hấp thu năng lượng nó phát ra xong lúc này đã vượt qua nó khiến cho Phi Thiên Thần Trư vô pháp kháng cự, chỉ có thể nhìn năng lượng mà mình vất vả tu luyện không ngừng bị Ám Ảnh khôi lỗi hấp thu.

Phi Thiên Thần Trư nhìn Ám Ảnh khôi lỗi, trong đôi mắt đã lộ ra vẻ cầu xin, từng khối thịt béo trên người không ngừng rung động, tựa hồ lúc nào cũng có thể tê liệt.

Ám Ảnh khôi lỗi trong miệng phát ra một tiếng rít, Phệ Ma đao trong tay phát ra một đạo quang vòng màu đen, bao phủ lấy thân thể cự đại của Phi Thiên Thần Trư, quang mang màu đỏ sẫm trong mắt lóe lên, tựa hồ đang trao đổi cái gì đó với Phi Thiên Thần Trư.

Năng lượng không bị hấp thu nữa, thân thể Phi Thiên Thần Trư cũng ngừng run rẩy, cái đầu heo lớn của nó không ngừng gật gật, trong mắt toát lên vẻ cầu xin. Ám Ảnh khôi lỗi khẽ động, Phệ Ma đao liên tiếp lóe ra, hắc sắc đao mang trong không trung đan thành một ký hiệu kỳ dị khắc lên trên trán Phi Thiên Thần Trư. Phi Thiên Thần Trư thân thể run rẩy, từ không trung trôi nổi, cũng như Ám Ma thử lúc trước, bị hút vào trong khối bảo thạch của Phệ Ma đao..

Chứng kiến cảnh tượng này, Niệm Băng không khỏi tròn hai mắt, khó trách bọn họ nói Phệ Ma đao là kiện siêu thần khí duy nhất của mình, Hắc Ám trư mạnh như vậy, kể cả bản thân dùng tinh thần công kích cũng chưa chắc đã có thể đánh bại mà trước mặt Ám Ảnh khôi lỗi, nó tựa hồ không có chút năng lực chống cự, chẳng những bị hấp thu lượng lớn hắc ám năng lượng, lại bị Ám Ảnh khôi lỗi trực tiếp hàng phục.

Kỳ thật, Ám Ảnh khôi lỗi thu thập Phi Thiên Thần Trư chẳng hề đơn giản như Niệm Băng tưởng tượng, Phi Thiên Thần Trư đã tiến hóa tới hình thái ma thú bát giai, cũng là hình thái cuối cùng, thực lực rất mạnh, so với Bích Mục Thương Cầu mà Niệm Băng giết cũng chỉ có hơn chứ không kém, với năng lượng của Ám Ảnh khôi lỗi so với nó còn kém mấy bậc, mặc dù năng lực của Ám Ảnh khôi lỗi rất đặc thù, nhưng không thể trực tiếp hấp thu Phi Thiên Thần Trư. Mọi chuyện vừa rồi, ngay khi Phi Thiên Thần Trư phát ra năng lượng công kích là đã trúng mưu của Ám Ảnh Khôi Lỗi, nếu như Phi Thiên Thần Trư một mực đem hắc ám năng lượng của bản thân ẩn vào trong người, Ám Ảnh khôi lỗi cũng chẳng có biện pháp gì nhưng nó lại đem năng lượng xuất ra như vậy, lập tức bị Ám Ảnh khôi lỗi nắm bắt cơ hội cùng Phệ Ma đao cường đại đem con ma thú mập mạp này thu vào trong đao, trở thành triệu hoán thú như Ám Ma thử.

Tình huống đồng dạng lại xuất hiện một lần nữa, sau khi Ám Ảnh khôi lỗi thu thập Phi Thiên Thần Trư, lập tức thu Phệ Ma đao về trong cơ thể, thân thể lại nhanh chóng trở về bên cạnh Niệm Băng, tinh thần lực của Niệm Băng lại một lần nữa liên lạc được với nó, lại có thể khống chế khôi lỗi này.

Niệm Băng không vội vàng đem Ám Ảnh khôi lỗi thu hồi, mà năng lượng thể đang đứng trước mặt này giống mình như đúc, đao hồn, nó thật sự là đao hồn sao? Trí tuệ của nó thật đáng sợ, chiến thuật vừa rồi,

cho dù chính mình nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được như vậy, nhưng Âm Ảnh khôi lỗi lại có thể sử dụng năng lực của mình tự chế tạo ra đủ loại tình huống.

Khuôn mặt Âm Ảnh khôi lỗi không biểu lộ chút gì, Niệm Băng trong lòng do dự một chút, lúc này mới đem nó thu hồi, khi Phệ Ma đao một lần nữa trở lại tay hắn, hắn có thể cảm giác rõ ràng hắc ám năng lượng trong thanh hắc ám thần đao này càng trở nên ngưng luyện, nhất là cổ hắc ám khí tức mệnh môn đó, lúc này đã lấy bảo thạch trên đao làm trung tâm, không ngừng thu liễm. Hảo đao, thật sự là hảo đao. Không biết lúc đối mặt Hắc Ám Thiên Hương, Âm Ảnh khôi lỗi còn có thể phát huy năng lực lớn như vậy không.

Giải quyết Phi Thiên Thần Trư không hề hao phí một chút năng lực của Niệm Băng, xem xong trận đấu đặc sắc đó, hắn không vội leo lên Lục Sơn mà cẩn thận quan sát chung quanh, hắn biết, với cường độ năng lượng của Phi Thiên Thần Trư, chung quanh khó có thể có Hắc Ám ma thú khác sống, lúc này, đây chính là địa phương an toàn nhất trên Lục Sơn.

Chuyển thân tới chỗ huyết động mà Phi Thiên Thần Trư lưu lại, nhìn vào chỗ lõm thật lớn, Niệm băng không khỏi thầm giật mình, từng vết rách rộng lớn không ngừng lan tràn khắp chung quanh, mà trong cái khe này khắc ám khí tức phun ra cực kỳ mãnh liệt, so với những nơi khác mà mình từng đi qua đều mãnh liệt hơn. Theo thân thể tự động hấp thu hắc ám năng lượng, lớp lân giáp như phỉ thủy trên người Niệm Băng lộ ra một tầng hắc khí nhàn nhạt, khát vọng uống máu trong nội tâm cũng càng thêm mãnh liệt. May là tinh thần lực của hắn đủ mạnh mới không bị hắc ám khí tức này ảnh hưởng, cố nén dục vọng muốn uống móng trong lòng, hắn buông lỏng thể xác và tinh thần, điên cuồng hấp thu hắc ám khí tức chung quanh.

Niệm Băng đối với tinh thần lực của bản thân đã rất tin tưởng, trong Thiên Nhân huyết đã sớm tự thành hệ thống, phản ứng tự nhiên của cương thi căn bản không cách nào ảnh hưởng tới phán đoán của bản thân mà hắn hiện tại muốn chính là lực lượng, lực lượng cường đại. Khoanh chân ngồi giữa cái hố lớn, tinh thần lực ngoại phóng, đặt thân thể của chính mình vào trạng thái nửa tu luyện nửa cảnh giác, đối với cương thi phải tu luyện như thế nào hắn không biết, nhưng hắn lại biết loại hắc ám sinh vật như cương thi này năng lượng mặt trời càng mạnh năng lực cũng sẽ càng mạnh, mặc dù chỉ là thân thể mạnh mẽ nhưng như vậy cũng đủ rồi. Cho nên, hắn muốn làm chính là đem hắc ám khí tức phun ra trong cái khe này dùng tinh thần lực trợ giúp điên cuồng hấp thu vào trong cơ thể, dung hợp với bản thân mình.

Trong quá trình tu luyện, Niệm Băng không khỏi có chút hâm mộ Âm Ảnh khôi lỗi, đồng dạng là hấp thu hắc ám năng lượng, nó hấp thu xong tựa hồ rất dễ dàng là có thể chuyển hóa thành năng lượng của hắn mà bản thân mình lại khác, mặc dù đều là năng lượng nhưng thân thể của mình lại phải không ngừng chuyển hóa, toàn bộ hắc ám năng lượng phải chuyển hóa thành năng lượng giống với của bản thân mới có thể sinh ra hiệu quả cho nên cũng chậm hơn rất nhiều.

Tu luyện như vậy được ba ngày, khiến Niệm Băng ngừng lại là bởi một cảnh tượng kỳ dị, vết nứt vốn trên sườn núi đã khép lại, ngay cả chỗ lõm mà Phi Thiên Thần Trư đập xuống vách núi tạo ra cũng chậm rãi hồi phục, đem thân thể mình từ trong đó đẩy ra, không còn cái khe, hắc ám khí tức tự nhiên kém hơn rất nhiều, nhưng ba ngày này cũng khiến Niệm Băng thu được không ít lợi ích.

Đầu tiên, hắn cảm nhận được chính là lực lượng biến hóa, thân thể được bao trùm bởi lân phiến tràn ngập lực lượng bạo tạc, hắn hiện tại ngược lại lại muốn gặp được một con Phi Thiên Thần Trư, dựa vào thân thể của mình chống cự một chút xem xem bản thân rốt cuộc cường hãn tới trình độ nào rồi. Biến hóa tiếp theo là ở tầng lân giáp, đã từ màu xanh biếc biến thành xanh thẫm, từng đường vân càng thêm rõ nét, nhưng lân giáp lại nhợt hơn một chút, lân phiến màu xanh xẫm đã có chút cảm giác trong suốt.

Hoạt động một chút các bộ phận trên thân thể, ba ngày tu luyện cũng không khiến hắn có chút cảm giác cứng ngắc nào, mặc dù bởi là cương thi, không có cảm giác của loài người nhưng cảm giác tràn ngập lực lượng vẫn khiến lòng tin của Niệm Băng tăng lên nhiều, ngẩng đầu nhìn về Lục Sơn ở phía sau, thân hình bay về phía trước, một chân đạp lên vách núi Lục Sơn, thân thể mượn lực nhảy lên, trong nháy mắt đã lên cao năm mươi trượng, lực lượng khổng lồ cực kỳ vi diệu, xoay một vòng trên không trung, tạo thành một đường vòng cung bay lên trên lục sơn. Ngay lúc tới gần lục sơn lại đạp xuống một cái, thân thể lại bay lên, chỉ hai lần như vậy đã bay lên cao trăm trượng, tốc độ so với trước lúc tu luyện nhanh hơn một phần ba.

Cương thi mặc dù có rất nhiều tai hại nhưng thân thể không thể nghi ngờ vô cùng mạnh mẽ, nhất là cương thi sau khi tiến hóa, tốc độ thân thể sau khi tiến hóa quả thật chỉ có thể dùng hai chữ kinh khủng để hình

dung. Lục Sơn cũng chỉ cao có một gần hai trăm trượng, Niệm Băng nhảy liên tiếp hơn mười lần rốt cuộc cũng lên tới đỉnh Lục Sơn, trong quá trình lên núi, hẳn không gặp phải bất cứ chống cự nào, điều này khiến cho hẳn cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Rốt cuộc cũng lên tới đỉnh núi, trong lòng Niệm Băng không khỏi sinh ra cảm giác hãnh diện, phóng nhãn nhìn lại, chung quanh toàn bộ là núi đá màu xanh sẫm mà hẳn toàn thân bao phủ lân phiến xanh sẫm, nếu không nhìn kỹ không tựa hồ không khác gì núi đá, chỉ là lân phiến phản xạ ánh mặt trời tản mát ra quang mang nhàn nhạt.

Vừa mới bước lên đỉnh núi, Niệm Băng lập tức nghe thấy tiếng nước đổ ầm ầm, hắc ám nguyên tố trong không khí chung quanh cực kỳ nồng nặc, khiến Niệm Băng có chút ngạc nhiên chính là hắc ám nguyên tố ở đây vô cùng tinh khiết, chỉ có hắc ám mà thôi, không hề có khí tức tà ác của tử linh, oán linh, điều này làm cho hẳn cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Tiếng nước ầm ầm không ngừng vang lên, đỉnh núi Lục Sơn tương đối bằng phẳng, ít nhất cũng như bộ dáng của Thánh Sơn đứng sừng sững và đầy nham thạch, đi về phía thanh âm, tới bên kia vách núi, hẳn lập tức thấy được mục tiêu chuyển đi này của mình.

Cảnh tượng trước mắt Niệm Băng tựa như thiên trì, đúng như lời Tích Lỗ, bên trong Lục Sơn đại bộ phận là trống rỗng, một hồ ước tràn ngập màu xanh biếc chiếm toàn bộ không gian dưới vách núi mười trượng, không thể nhìn ra được hồ nước sâu cạn ra sao, nhưng nhìn kỹ, hồ nước màu xanh biếc này tựa như một khối lục bảo thạch khổng lồ, mặt hồ vô cùng tĩnh lặng, gió bên ngoài tựa hồ không có chút ảnh hưởng tới nó, Niệm băng vừa đi tới bên cạnh vách núi, lập tức cảm nhận được hắc ám khí tức nồng nặc và vô cùng cường đại.

Đó cũng không đơn thuần là hắc ám mà là một loại hắc ám tràn ngập cảm giác kỳ dị, tràn ngập tử vong. Tinh thần lực của Thiên Nhân Huyết nói cho Niệm Băng, khí tức mà nó thấy là khí tức tử vong tinh khiết mà ngay cả thân thể hắc ám của bản thân hẳn cũng có chút bài xích loại khí tức này. Thân thể Niệm Băng hơi động, khí tức tử vong có hấp lực cực lớn, tựa hồ muốn túm hẳn vào trong hồ nước xanh biếc đó.

Âm thầm rùng mình, Niệm Băng vô pháp xác định cường độ thân thể của mình có thể chịu được nếu rơi xuống hồ nước tử vong bên dưới hay không, hồ nước đó rốt cuộc là cái gì hình thành đây? Hẳn hơi nhú mày, đồng thời ánh mắt hướng ngọn nguồn thanh âm nhìn lại.

Niệm Băng chứng kiến là một thác nước không lớn, ngọn nguồn của thác nước là đỉnh núi cách hẳn không xa, nói chuẩn xác hơn là dưới đỉnh núi một trượng, nước màu xanh biếc từ trong huyết động trên vách núi chảy ra mãnh liệt, rơi xuống Tử Vong chi hồ bắn lên từng tầng bọt nước khiến cho mặt hồ rung động nhiều hơn vài phần.

Tinh thần lực ngoại phóng, Niệm Băng ngăn cản khí tức tử vong xâm nhập thân thể mình, cảm giác kỳ dị lập tức biến mất, hẳn không dám tưởng tượng, nếu như là một nhân loại bình thường đột nhiên cảm nhận được khí tức tử vong cường đại như vậy sẽ có cảm giác gì, với thân thể cương thi của hẳn mà còn không chịu được tử vong khí tức, vậy là cường hẳn tới mức nào a!

Cẩn thận lui về phía sau một trượng, Niệm Băng triển khai thân hình, nhanh chóng phi thân về phía thác nước, hẳn đương nhiên không hy vọng xa với Hắc Ám Thiên Hương không ở đây, hẳn chỉ hy vọng tận lực trước khi Hắc Ám Thiên Hương phát hiện ra mình có thể lại gần thác nước một chút, chỉ có xuyên qua thác nước bản thân mới có thể lấy được thứ Tập Áo yêu cầu. Về phần có thể đi ra hay không chỉ có thể xem từng bước, Tập Áo khẳng định biết ở đây có Hắc Ám Thiên Hương tồn tại, nhưng nếu nàng đã nói mình tới, tất nhiên phải có đạo lý.

Vẫn như trước không hề bị bất cứ thứ gì ngăn trở, tới sát vách núi một trượng, hấp lực của khí tức tử vong trong hồ nước nhỏ hơn rất nhiều, lại được tinh thần lực ngăn cách cũng không tạo ra phiền toái quá lớn cho Niệm Băng, thân thể cương thi quả thật còn có chút ưu thế.

Rất nhanh, Niệm Băng đã đi tới phía trên thác nước tử thần, nhìn thác nước tử thần đổ xuống, trong lòng hẳn không khỏi do dự, dùng thân pháp vòng cung do bản thân nghiên cứu ra, thêm vào xung lực xoay tròn, lại nhờ tinh thần lực trợ giúp, theo lực đổ xuống của thác nước hẳn có thể nắm chắc vọt qua được một lần,

nhưng hiện tại thực sự phải tiến vào sao? Đối với hồ nước tử vong trong lòng hắc trần ngập kiêng kỵ, thật sự có chút khó hạ quyết tâm.

”Nhảy xuống đi, ngươi còn chờ cái gì nữa đây?” Một thanh âm nỉ non đột nhiên vang lên, thanh âm tựa hồ từ bốn phương tám hướng truyền tới, với tinh thần lực của Niệm Băng cũng vô pháp tra ra ngọn nguồn của âm thanh này.

”Ai? Là ai?” Niệm Băng xoay người lại, tinh thần lực đại phóng, hắc không giữ lại chút nào, mở ra Thiên Nhân huyết đồng thời triệu hoán Phệ Ma đao nắm trong tay phải, cảm thụ được không khí ba động, nhưng hắc thất vọng phát hiện chính mình không thể cảm nhận được mục tiêu tồn tại.

”Ngươi nói ta là ai đây? Nhân loại, ta nghĩ, ngươi nếu đã dám tới đây nhất định là biết sự tồn tại của ta. Đã lâu lắm rồi, mấy ngàn năm qua đi, ngươi là người thứ nhất dám bước tới trước thác nước tử thần, muốn lấy Thiên Hương quả của ta.” Thanh âm trở nên rất ôn nhu, phẳng phất như thê tử đang thổ lộ với trượng phu, nhưng Niệm Băng với tinh thần lực cực kỳ cường hãn song khi thanh âm truyền vào trong tai, hắc vẫn không khỏi tâm thần xao động, trong mắt thần quang chợt lóe lên, tinh thần lực toàn diện phong tỏa mới thoát khỏi ma ám này.

”Hắc Ám Thiên Hương, ngươi đã phát hiện ra ta, tại sao không ra đây?” Niệm Băng trầm giọng quát, hắc vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, thậm chí bước về phía trước một bước, lại một lần nữa đi tới bên cạnh vách núi, lúc này đây, hắc đang đứng bên trên thác nước tử thần.

”Ngươi muốn gặp ta sao? Nhân loại, vậy ngươi nhảy xuống đi, ta nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng này của ngươi.” Thanh âm hoàn toàn bất đồng với vẻ ôn nhu lúc trước, giờ đây tràn ngập mỉa mai hoặc, dưới ảnh hưởng của thanh âm, Niệm Băng tựa hồ thấy được vô số mỹ nữ đang vẫy tay với mình. May mắn là hắc đã có cảnh giác, dựa vào Thiên Nhân huyết trấn tĩnh lại, tinh quang gia tốc xoay tròn, tạo nên một tầng tinh thần chi quang bảy màu, đem thân thể hoàn toàn bảo vệ mới không bị thanh âm này ảnh hưởng.

”A! Tinh thần lực của ngươi rất mạnh a! Trách không được ngươi có thể tới chỗ này của ta, nhìn hướng ngươi leo núi, hắc là từ chỗ con heo lười biếng kia lên a. Mục đích ngươi tới không phải là vì ba khối Thiên Hương quả sau thác nước đúng không? Vậy sao ngươi lại không nhảy, ngươi nên nhảy đi, nhảy đi!”

Nhảy đi! Thanh âm đột nhiên trở nên dị thường bén nhọn, tinh thần lực Niệm Băng cũng phải rung động, trong lòng hắc hoảng hốt, chỉ hai chữ đơn giản này mà trong đầu hắc lại sinh ra ý niệm lập tức nhảy xuống, nếu như không phải tinh thần lực từng trải qua nhiều lần khảo nghiệm, tiến tới cảnh giới mà chính hắc cũng không rõ, sợ rằng dưới tác dụng của ma ám này hắc đã thực sự nhảy xuống rồi. Hít một hơi thật sâu, Niệm Băng ổn định tâm thần của mình, chậm rãi gơ Phệ Ma đao trong tay lên, hắc làm ra một động tác đơn giản, Phệ Ma đao nhẹ nhàng chém ra, một đạo hắc quang lăm lệt chợt xuất hiện, trực tiếp bổ xuống dưới thác nước, cùng lúc đó thân hình của hắc lùi lại, trực tiếp lùi về phía sau đỉnh núi.

Một tiếng phốc vang lên, tách nước dưới khí tức Phệ Ma đao phát ra đình chỉ trong nháy mắt rồi lại âm âm đổ xuống, tiếp tục rơi và Tử Vong chi hồ, một đạo sương khói từ sau thác nước bay ra, sương khói trong nháy mắt mở rộng, một con chim lớn từ trong làn sương đó biến ảo ra.

Đó là một con chim năm màu, nó vừa xuất hiện, trên không trung phẳng phất như có thêm vệt mặt trời chói mắt, lông vũ nhiều màu nhìn qua tựa như trong suốt, được ánh mặt trời chiếu vào tỏa ra vạn màu, phủ khắp hồ nước tử vong, biến nó thành một thế giới rực rỡ màu sắc, hai cánh chim lớn giang sang hai bên, một tiếng kêu thanh thúy dễ nghe từ trong miệng nó phát ra, một vòng âm ba nhàn nhạt khuếch tán khiến mặt hồ tử vong xuất hiện một gợn sóng tinh tế.

Niệm Băng đem tinh thần lực hoàn toàn tập trung, thân thể lộn về phía sau, giữa không trung cuộn mình lại, bởi hình dạng này mới có thể làm cho tinh thần lực càng trở nên cô đọng, khi hắc rơi xuống đất, thanh âm thanh thúy đã tiêu thất mà hắc lại cảm giác được một trận chóng váng, hắc biết, bản thân vừa rồi lại một lần từ bên bờ tử vong quay về, nếu không, tinh thần lực thất thủ, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

”Phượng Hoàng, ngươi là Phượng Hoàng?” Sau khi nhìn rõ con chim lớn, Niệm Băng không khỏi thất thanh kinh hô.

”Phượng Hoàng, ngươi cho rằng ta là như vậy sao?” Thanh âm nhu mì từ trong miệng con chim lớn nhiều màu phát ra, thân thể nó rất đẹp, từ vết duy nhất là ở đầu của nó, toàn thân chỉ duy nhất một chỗ bị lông

mao màu đen bao trùm, cùng với hào quang nhiều màu trên người rất không hợp, nhưng chính sự không hợp này lại khiến cho con chim lớn này nhiều hơn vài phần khí tức tà dị.

Niệm Băng lắc đầu nói: "Không, đương nhiên không phải, người hắc là thủ hộ thần của thác nước Tử Thần, Hắc Âm Thiên Hương."

Con chim lớn thu hai cánh lại, quang mang ngũ sắc cơ hồ trong nháy mắt tiêu thất, thân thể nó được quang mang bao bọc hạ xuống bên vách núi, xuống phía trên thác nước Tử Thần, quang mang hiện lên, Niệm Băng giật mình phát hiện, trước mắt mình không phải là con chim lớn nữa mà là một nữ nhân, một nữ nhân không thể dùng lời để hình dung.

Mái tóc năm màu buông dài tới tận mặt đất, thân thể thon thả với chiều cao không sai biệt lắm với Niệm Băng, vóc người hoàn mỹ không một tia tì vết, một bộ quần áo rực rỡ màu sắc bao phủ từng tấc da thịt trên người nàng, thoát nhìn nàng như chỉ mới hai mươi tuổi, khuôn mặt xinh đẹp không chút tì vết, gương mặt trắng nõn nở một nụ cười nhẹ, một đôi mắt to màu đen phẳng phất như có thể nói, phong thái duyên dáng.

174. Chương 173: Hắc Âm Thiên Hương

Khi hai mắt Niệm Băng cùng đôi mắt màu đen kia của nàng đối diện, trong phút chốc đầu óc Niệm Băng như rơi vào trạng thái trống không, mơ hồ. Ngay sau đó, hắc nghe thấy một tiếng nổ mạnh. Khi hắc khôi phục lại sự thanh tỉnh là lúc phát hiện chính mình vẫn đứng ở chỗ cũ không di chuyển như trước nhưng tình quang bên trong Thiên Nhân huyết của mình không biết thế nào lại xoay chuyển cực tốc. Từng tầng quang mang bảy sắc không ngừng từ trong Thiên Nhân huyết phun ra, tự động ngưng kết thành một bức tường ánh sáng ở trước người Niệm Băng. Hai mắt Niệm Băng không lộ chút ý thức, chỉ bằng Thiên Nhân huyết quan sát toàn bộ ngoại giới.

Thanh âm có chút kinh ngạc của Hắc Âm Thiên Hương vang lên, "Nhân loại, người thực khiến ta giật mình. Từ khi ta tới đây, ngoại trừ bốn tên thần nhân kia, người chính là kẻ thứ nhất có thể từ trong Tinh Thần không gian của ta vùng thoát ra. Ngay cả Ma Nhân (Ma Mẫu) của ta mà cũng không thể khiến cho tinh thần của người thất thủ. Điều này e rằng ngay cả những thần nhân đó cũng vô pháp làm được. Ta cũng không hiểu ở trên Thần đại lục này, lại xuất hiện một cao thủ giống như người từ khi nào."

Lời của Hắc Âm Thiên Hương tựa hồ tán dương nhưng khiến Niệm Băng trong tim tăng tăng sợ hãi. Nếu hắc vẫn là nhân loại mà nói, có lẽ thân thể đã bị mồ hôi lạnh ướt đầm. Vừa rồi chỉ trong nháy mắt, hắc suýt nữa đã thất thủ dưới sự công kích của Ma nhân, may mắn là tinh thần lực tự động phát lên phòng ngự mạnh mẽ mới có thể đưa hắc từ bên bờ vực tử vong kéo trở về.

"Hắc Âm Thiên Hương, người không cần hỏi ta là từ đâu mà đến. Ta tới nơi này cũng không hề có ý đối địch với người, chỉ là muốn lấy vài thứ từ chỗ của người. Chỉ cần có thể lấy được thứ ta muốn, ta lập tức sẽ rời đi." Nói ra những lời này, cả Niệm Băng đối với chính mình cũng cảm giác có chút buồn cười. Chỉ là tinh thần lực của hắc vừa mới phải chịu một sự kích thích mạnh, thần trí còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh.

Hắc Âm Thiên Hương nở nụ cười, "Hảo a! Ta cũng không có phản đối người đi lấy. Không phải sao? Ngay từ đầu ta bảo người nhảy xuống, chỉ là người không dám mà thôi. Ồi, được rồi, ta có vấn đề muốn hỏi người một chút, người làm sao lại biết ta ẩn tàng ở trong thác nước Tử Thần? Đáng lẽ ra, lấy thực lực của người phải không thể phát hiện ra sự tồn tại của ta chứ. Tinh Thần lĩnh vực của ta là hoàn toàn phóng thích, bất luận người ở nơi nào xung quanh thác nước Tử Thần, đều sẽ cảm giác được tinh thần là từ bốn phương tám hướng mà đến mới đúng."

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: "Có lẽ là bởi vì người quá tự tin vào chính mình đó thôi. Không sai, ta vốn không cảm giác được tinh thần lực của người, nhưng chính lúc người tăng mạnh ngũ diệu, nói lặp lại ra hai chữ nhảy. Tinh Thần lực của người lại xuất hiện một tia sơ hở rất nhỏ, bị tinh thần lực của ta phát hiện, hơn nữa cũng phải thêm vào một chút suy đoán đơn giản, mới tìm được vị trí của người."

Hắc Ám Thiên Hương dung nhan tuyệt mỹ thần tình thoáng lộ ra vẻ tức giận, nhưng cho dù là tức giận, dung mạo của nàng vẫn cứ rất động lòng người. Đáng tiếc, vì Niệm Băng cố ý dùng Thiên Nhân huyết để quan sát, nên cũng không thể nhìn được dung mạo động lòng người của nàng. Chỉ có thể nhìn thấy năng lượng thay đổi hình thái hai màu xám, đen vòng quanh nàng.

Năng lượng của Hắc Ám Thiên Hương cực kỳ quái dị, từ trên người nàng Niệm Băng thậm chí không cảm giác một tia Hắc Ám khí tức hoặc là Tử Vong khí tức, đứng ở đó nàng tựa như một người thường, năng lượng trong cơ thể nàng cũng có vẻ phi thường ổn định, tựa hồ không có năng lực gì. Nhưng mà, Niệm Băng lại ý thức rất rõ ràng sự cường đại của Hắc Ám Thiên Hương, hẳn thậm chí có thể đoán được, bây giờ cái mình sử dụng Thiên Nhân huyết thấy, đều là Hắc Ám Thiên Hương sau khi đã trải qua tinh thần lực nguy trang, muốn cho chính mình thấy. Tinh thần lực của nàng chỉ có trên mình mình. Ngoại trừ từng gặp qua Sinh Mệnh chi thần Tập Áo kia thực lực thâm sâu không lường ra, Hắc Ám Thiên Hương là người mạnh nhất mà Niệm Băng đã gặp.

"Nguyên lai là như vậy, xem ra, tinh thần lực của ta như cũ chưa có đạt tới Viên Dung chi cảnh, nhân loại, người thấy ta đẹp chứ?" Thanh âm của nàng có chút thanh u, nhưng thần kỳ, lúc này trong thanh âm lại không có cộng thêm tinh thần lực công kích gì.

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Người rất đẹp, có thể nói, người là người đẹp nhất trong những nữ nhân ta đã thấy, nhưng người dù sao cũng không phải nhân loại."

Hắc Ám Thiên Hương mỉm cười, nói: "Người như thế nào có thể xác định ta không phải nhân loại đi? Chẳng lẽ ma thú sau khi tu luyện tới trình độ nhất định có thể biến hóa thành người, mà người sau khi tu luyện tới một trình độ nhất định sao không thể biến thành ma thú chứ? Tựa hồ không hề có cái đạo lý như vậy."

Niệm Băng chậm rãi tiến lên từng bước, nhắm hai mắt lẳng lặng đối diện Hắc Ám Thiên Hương "Mấy cái này đều là chuyện của chính người, đối với ta không có quan hệ gì. Người không phải vừa nói để cho ta nhảy xuống sao? Hảo, lúc này ta trước tiên liền nhảy, người có thể khai mở rồi."

Hắc Ám Thiên Hương sửng sốt, nói: "Người thật sự muốn nhảy?"

Niệm Băng hỏi ngược lại: "Cái này không phải người hy vọng sao?"

Hắc Ám Thiên Hương gật đầu, nói: "Tốt lắm, người nhảy đi." Kèm theo một nụ cười kỳ dị, thân thể của nàng phảng phất không có trọng lượng gì tự phiêu phù lên, để mở đường ở phía trước.

Niệm Băng như trước nhắm mắt lại, đi từng bước hướng phía trước, khi hẳn đi tới vách núi mới dừng lại, dưới chân không ngừng truyền tới tiếng nổ vang của thác nước Tử Thần, may mắn Hắc Ám Thiên Hương không có hướng hẳn phát động công kích, nếu không, Niệm Băng thật không biết chính mình có thể kiên trì được hay không.

"Nhảy a! Người không phải muốn nhảy sao? Chẳng lẽ người bây giờ đã sợ hãi hay sao?" Thanh âm của Hắc Ám Thiên Hương có chút trêu tức vang lên.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Đương nhiên là ta muốn nhảy, bất quá, trước đó, ta muốn hỏi người một sự tình."

Hắc Ám Thiên Hương sửng sốt một chút, nói: "Người hỏi đi, nhưng không có nghĩa là ta nhất định phải trả lời người."

Niệm Băng đột nhiên mở hai mắt, chính diện nhìn thẳng Hắc Ám Thiên Hương, ngữ khí trong nháy mắt trở nên trầm thấp rất nhiều "Người cùng Sinh Mệnh chi thần Tập Áo đến tột cùng là quan hệ gì?"

Lời này vừa nói ra, Hắc Ám Thiên Hương trôi nổi trong không trung ngay người một chút, quang mang trong mắt lập tức trở nên mờ lung, liền trong nháy mắt này, hào quang bên trong Thiên Nhân huyết của Niệm Băng đại phóng, Thất Thái quang mang ngưng kết thành một cây tế châm, như tia chớp hướng mi tâm của Hắc Ám Thiên Hương đâm tới. Mà Niệm Băng chính mình thì phi thân nhảy xuống, thân thể ở trong không trung vẽ nên một đường vòng cung, chợt hướng trong thác nước Tử Thần phóng đi.

Sự thất thố của Hắc Ám Thiên Hương chỉ duy trì trong nháy mắt, nhưng một chút chần chừ này Niệm Băng đã có thể hoàn thành rất nhiều việc, Tinh Thần châm khiến cho Hắc Ám Thiên Hương phát ra một

tiếng hét thảm, toàn thân phát xuất một tầng ngũ thải quang mang. Thân thể trong không trung liên tiếp mấy lần quay cuồng mới miễn cưỡng ổn định lại. Mà dưới sự lôi kéo của tinh thần, Niệm Băng phi thân về phía trong thác nước so với nàng càng không chịu nổi, toàn thân tử vong khí tức màu xám đại phóng, trong miệng kêu thảm một tiếng, thân thể trong lúc cực liệt rung động, như cũ hướng thác nước Tử Thần phóng đi.

Niệm Băng trước khi hành động đã đem hết thủy đều tính cực kỳ rõ ràng. Hắn đương nhiên không rõ Hắc Ám Thiên Hương cuối cùng muốn làm cái gì, nhưng hắn cũng hiểu được, bất luận như thế nào, chính mình đều nhất định phải nhảy xuống, chỉ cần như vậy mới có thể lấy được Quả Thật mà Tập Áo bắt mình lấy, ba khối Quả Thật đó, chỉ sợ đều là Thiên Hương quả như lời Hắc Ám Thiên Hương nói. Cho nên, hắn trước tiên dùng ngôn ngữ nói khích Hắc Ám Thiên Hương, khi khiến cho Hắc Ám Thiên Hương mở đường, hắn nhanh chóng tiếp cận phía trên Thác nước Tử Thần, thừa dịp Hắc Ám Thiên Hương bị lời nói của mình kích thích thất thần trong nháy mắt, phát động tinh thần công kích cực mạnh. Đồng thời lúc công kích, hắn cũng tính toán chắc mình cũng bị thương tổn không nhẹ. Thân thể của cương thi bị thương tổn đương nhiên sẽ không đổ máu, thương tổn lớn nhất đối với cương thi chính là hoàn toàn do Tử Vong khí tức tinh khiết tạo thành. Đồng thời khi tự thân phóng thích Tử Vong khí tức, thì càng có khả năng dưới tình huống không bị thương tổn nhảy vào trong thác nước, trong thời gian ngắn như thế, cũng là cực hạn mà Niệm Băng có thể làm.

Mắt nhìn thấy thân thể Niệm Băng muốn nhảy vào trong thác nước, Hắc Ám Thiên Hương vừa mới ổn định thân hình con mắt động lòng người lại toát ra một tia tàn khốc và đùa cợt.

Ầm...., trong nháy mắt thân thể Niệm Băng lọt vào thác nước, hắn đột nhiên phát hiện toàn bộ trước mắt không hề là thác nước, mà biến thành thân núi màu xanh. Tử vong khí tức xung quanh trong nháy mắt bốc lên, đem tử vong khí tức trên người mình hoàn toàn xâm thực, đồng thời bao vây thân thể của chính mình, dưới sự lôi kéo của một cỗ lực lượng rất lớn, hướng hồ nước phía dưới chìm xuống.

Thời khắc này, Niệm Băng mới chính thức hiểu được, thác nước Tử Thần chính mình dùng tinh thần lực cảm thụ dĩ nhiên là huyền tượng, là huyền tượng của Hắc Ám Thiên Hương dùng tinh thần lực tạo ra, chính trong nháy mắt này, Niệm Băng trước mắt phẳng phát mở ra một cánh cửa lớn, hắn đột nhiên phát hiện, nguyên lai tinh thần lực có thể sử dụng như vậy. Đáng tiếc, hiện tại đã không cho hắn nhiều liên tưởng và linh ngộ, sự thật tàn khốc dẫn thân thể hắn hướng trong cái hồ màu xanh biếc tràn ngập tử vong khí tức kia rơi xuống.

Ùm một tiếng, thân thể Niệm Băng trên mặt hồ bắn tung lên mảnh lớn bọt nước, cơ hội không có dừng lại, thân thể của hắn đã bị hồ nước hoàn toàn thôn phệ.

Hắc Ám Thiên Hương trôi nổi ở trên vị trí Niệm Băng trầm xuống nhìn thấy một mảnh rung động kia dần dần biến mất, trong mắt không khỏi toát ra một tia hào quang nghi hoặc, thì thào tự nhủ: "Hắn vì cái gì lại hỏi ta cùng với Tập Áo có quan hệ đi? Chẳng lẽ hắn đã biết bí mật gì? Xem ra nhân loại này tịnh không thuộc Thần Chi đại lục, nếu không, hắn không có khả năng có được tinh thần lực mạnh mẽ như vậy, ở trên phiên Thần Chi đại lục này, tất cả Thần nhân sớm đã ngộ đạo. Hừ, bắt hắn tới hỏi là được."

Y phục rực rỡ trên người dần dần biến thành một bộ váy dài màu đen, tướng mạo của Hắc Ám Thiên Hương như cũ xinh đẹp, nhưng khí tức lại bởi vì toàn thân biến thành màu đen mà có vẻ nồng đậm rất nhiều, nhìn qua khuôn mặt xinh đẹp có chút tái nhợt trở nên dị thường lãnh đạm, lấy tay nhẹ huy, hướng trong mặt hồ ẩn xuống.

Đột nhiên, Hắc Ám Thiên Hương thân thể chấn động, nàng lần đầu tiên chính tức toát ra vẻ giật mình, bởi vì, dưới sự dò xét của tinh thần lực, nàng thể nhưng tịnh không phát hiện ra Niệm Băng đã nhập vào trong hồ.

"Không, cái này không có khả năng." Hắc Ám Thiên Hương trong lòng hoảng hốt, vô ý thức, nàng nghĩ tới cái gì, cơ hồ không có gì do dự phi thân ra, hướng nam bích lúc trước Niệm Băng đứng vào bên cạnh năm trượng đánh tới, mà nơi đây nam bích cũng đã xuất hiện biến hóa, thác nước Tử Thần nghiêng nghiêng lại xuất hiện, nơi này mới là thác nước Tử Thần chân chính.

Một đạo thân ảnh như tia chớp từ trong hồ nước nhảy lên, tại tốc độ mà Hắc Ám Thiên Hương vô pháp dùng mắt quan sát một khắc, trong nháy mắt theo thác nước xâm nhập vào. Đạo thân ảnh kia, chính là

Niệm Bằng.

Hắc Ám Thiên Hương đồng dạng nhập vào thác nước, lúc này, Niệm Bằng đứng trước mặt nàng toàn thân ướt át, mà Niệm Bằng thì vừa lúc đứng ở bên cạnh một gốc cây nhỏ chỉ cao có ba thước, tay phải của hắn đã cầm một trái Quả Thật màu nhũ trắng, cây nhỏ lắc lư, tựa hồ tùy thời đều có thể bị Niệm Bằng phá hủy, "Nếu ta là người, ta nhất định sẽ không trùng động, nếu không, khối Quả Thật xinh đẹp này chỉ sợ cũng phải xong đời." Trong thanh âm của Niệm Bằng để lộ một tia ý tứ trêu tức, nhìn Hắc Ám Thiên Hương, hắn cười. Trên cây có hai khối Quả Thật khác, cùng với cái cây lung lay như muốn ngã.

Hắc Ám Thiên Hương ánh mắt có chút ngốc trệ, nàng rất rõ ràng thực lực của Niệm Bằng đạt tới trình độ nào, nàng thật sự không thể tin tưởng rằng tất cả phát sinh trước mắt là sự thật, "Không có khả năng, tuyệt không có khả năng này, người là làm như thế nào mà tới được?"

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Hắc Ám Thiên Hương cường đại, không biết người là hỏi cái phương diện nào đi? Là hỏi ta vì cái gì có thể trong hồ nước Tử Vong sinh tồn, hay là hỏi ta vì cái gì có thể thuận lợi tìm được thác nước Tử Vong chân chính đi? Kỳ thật, người đã làm một cái sai lầm, thì chính là đối với năng lực của chính mình quá tin tưởng. Quả thật, tổng thể năng lực của ta so với người thì phải hổ thẹn rất nhiều, nhưng có điều người lại đã bỏ qua, đó là tinh thần lực của ta cùng người chênh lệch cũng không phải quá lớn, nếu không, người cũng sẽ không bị tinh thần lực công kích của ta bị thương. Đương nhiên, ta bị thương so với người nặng hơn, nhưng sau khi rơi vào hồ nước ta cũng có chút cơ hội."

Hắc Ám Thiên Hương trên mặt đã không còn nụ cười dịu dàng đáng yêu, lãnh đạm nhìn Niệm Bằng, nói: "Ta chỉ muốn biết, bằng của người lực lượng là như thế nào từ trong Tử Vong hồ thoát ra. Mặc dù Tử Vong hồ nước cũng sẽ không chính thức hủy diệt tử linh, nhưng lấy cương thi thân thể của người không tinh khiết, trong Tử Vong hồ không có khả năng có năng lực hành động, sẽ bị tử vong khí tức hoàn toàn phong ấn."

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Thật không? Vậy người cũng đã quá đánh giá thấp ta, ta nói rồi, so tổng hợp thực lực, ta cùng người một bầu trời một mặt đất, nhưng tinh thần lực của ta lại có chút ít cũng không thể so người yếu nhiều lắm, hơn nữa, lúc đó ta đụng vào nham bích, đã từ trong năng lực của người hiểu được rất nhiều thứ, dùng phương pháp sử dụng tinh thần lực người đã chỉ điểm ta. Không sai, giống như lời của người vậy, khi ta vừa mới vừa rơi vào Tử Vong chi hồ, đã bị Tử thần nước cực kỳ nồng đậm này vây khốn, thân thể cương thi của ta căn bản không thể cùng mấy cái Tử Thần nước này chống lại. Nhưng trong khi đó, lại không ảnh hưởng tinh thần lực của phát huy tác dụng, tinh thần lực của người có thể sinh ra huyền tượng, chẳng lẽ ta không thể học tập một chút, dùng tinh thần lực mô phỏng Tử Vong khí tức chung quanh cùng hồ nước dung hợp sao? Đợi khi Tử Vong khí tức chung quanh cảm nhận được ta là đồng loại của chúng nó, đối với ta còn như thế nào sẽ có uy hiếp đi? Cho nên, ta mới có thể đuổi đến nơi đây. Có lẽ người còn không biết, trước khi trở thành cương thi, ta là một gã ma pháp sư, mà ma pháp Mô phỏng chính là phương hướng ta chủ yếu tu luyện."

Hắc Ám Thiên Hương ánh mắt lấp lánh nhìn Niệm Bằng, dung nhan tuyệt mỹ của nàng ở trong mắt của Niệm Bằng tịnh không có chỗ nào đáng yêu, Niệm Bằng rất rõ ràng, đối mặt địch nhân cường đại như thế, chính mình chỉ cần hơi không cẩn thận, lập tức thì có khả năng bị hủy diệt.

Hắc Ám Thiên Hương đột nhiên nở nụ cười, "Hảo, xem ra ta quả thật là đã đánh giá thấp người, tinh thần lực của người quả nhiên rất mạnh. Bất quá người chỉ là một nhân loại, người nghĩ như vậy có thể uy hiếp đến ta sao?"

Niệm Bằng cúi đầu nhìn về phía Quả Thật trong tay, "Ta vốn từ đầu không nghĩ muốn uy hiếp đến người, ta chỉ là muốn mang vài Quả Thật đi. Ta nghĩ, ba quả này đối với người cũng rất trọng yếu. Nếu người nhất quyết đối với ta công kích mạnh mẽ, thì với tinh thần lực của ta cho dù không thể cùng người đối kháng, thì việc trong nháy mắt đem mấy quả này hủy diệt vẫn là có thể làm được. Đừng ép ta làm việc mà chính người không không muốn, người cũng không mong muốn xuất hiện có kết quả ngọc đá cùng tan chứ."

Nhìn hình dáng đáng giận kia của Niệm Bằng, Hắc Ám Thiên Hương đột nhiên quẹo rũ cười, nói: "Người cần gì phải cướp mấy quả này đi? Tập Áo bảo người tới lấy chúng, đơn giản là hứa với người điều kiện gì, việc nàng ta có thể làm được, ta vị tất cũng không thể làm được. Có lẽ, ta có thể trợ giúp người đi? Cùng Tập Áo so với, ta thật là dễ nói chuyện nhiều chứ."

Mỉm cười, Niệm Bằng nói: "Người là Hắc Ám chuông không giả, cũng là kẻ mạnh nhất mà ta thấy đến nay

có thể sử dụng hắc ám năng lượng, cho dù là Vu yêu cũng vô pháp cùng người so sánh. Có điều người dù sao cũng chỉ là một người của Hắc Ám thế giới, người có thể khiến cho ta từ cương thi một lần nữa biến thành người, giao cho ta sinh mệnh lực mới sao? Ta nghĩ, cái này mới là không thể.”

Hắc Ám Thiên Hương nói: ”Không sai, ta là không thể giúp người khôi phục lại sinh mệnh lực, nhưng trở thành một hắc ám giả có cái gì không tốt? Ta có thể cho người một lần nữa có được tất cả cảm giác của nhân loại, thậm chí một lần nữa có được năng lực sử dụng ma pháp, ngoại trừ không có sinh mạng lực ra, cùng những người khác không có gì khác nhau. Chẳng lẽ cái này không thể so với người một lần nữa biến thành người càng tốt sao?”

Niệm Băng sững sốt một chút, nghi hoặc nhìn Hắc Ám Thiên Hương, tinh thần lực của hắn mặc dù không có chút buông lỏng, nhưng thần sắc địch ý lại giảm đi một ít, ”Người có thể làm cho ta một lần nữa có được cảm giác của người? Ta nên hay không nên tin tưởng người đây?” Ánh mắt trong cặp mắt màu đen kia của Hắc Ám Thiên Hương càng trở nên nhu hòa. ”Vì cái gì lại không? Ta đối với người cũng không có nhiều yêu cầu, chỉ cần người đồng ý buông tha mấy trái Thiên Hương Quả đáng yêu này. Ta liền thực hiện lời hứa của chính mình.”

Niệm Băng buông lỏng Quả Thật trong tay ra, hai tay giơ cao lên, chậm rãi đi tới ngoài ba thước trước mặt Hắc Ám Thiên Hương. ”Cứ như vậy đi.” Thần sắc của hắn thập phần bình tĩnh.

Lần này tới phiên Hắc Ám Thiên Hương sững sờ ”Người chỉ có như vậy mà liền tin tưởng ta? Nếu như ta đổi ý đi? Đừng quên, ta có thể sai bảo người của Hắc Ám thế giới.”

Niệm Băng nở nụ cười, ”Nếu người muốn giết ta, ta sớm đã chết.”

”Vì sao nói như vậy?” Hắc Ám Thiên Hương tò mò hỏi.

Niệm Băng lạnh nhạt nói: ”Rất đơn giản, bởi vì, Hắc Ám Thiên Hương chẳng khác Tập Áo, Sinh Mệnh chi thần, ta nói đúng chứ?”

Hắc Ám Thiên Hương chấn động toàn thân, ánh mắt trong người màu đen trong nháy mắt trở nên sắc bén. Không thấy nàng thực hiện động tác như thế nào nhưng một vòng hào quang màu đen nhàn nhạt đã vây ở trên thân thể Niệm Băng. Tử vong khí tức mệnh mông giống như ốc xoáy bao vây vòng quanh thân thể Hắc Ám Thiên Hương và Niệm Băng xoay tròn, Niệm Băng có thể rõ ràng cảm giác được, trong tử vong khí tức vây quanh chính mình rõ ràng kèm lẫn tinh thần lực của Hắc Ám Thiên Hương.

”Thẹn quá hóa giận sao? Tập Áo tiểu thư, chẳng lẽ nàng đã đùa đủ rồi?” Niệm Băng mỉm cười nhìn Hắc Ám Thiên Hương, trong mắt tràn đầy vẻ trêu tức.

Thần sắc của Hắc Ám Thiên Hương trở nên lạnh lẽo, ”Người làm sao mà phát hiện được?”

Niệm Băng nói: ”Có phải là người cảm thấy ta gây cho người quá nhiều ngạc nhiên chăng? Kỳ thật, tất cả sơ hở đều là do người tự mình làm lộ ra.”

”Ô?” Hắc Ám Thiên Hương nghi hoặc nhìn Niệm Băng, nói: ”Là bởi vì ta thủy chung không xuất thủ đối với người sao?”

Niệm Băng lắc đầu, nói: ”Cái đó chỉ là một phương diện nhỏ trong đó mà thôi, trước khi ta lên núi, cũng đã nghe nói đại danh của người, đồng thời cũng biết sự cường đại của người, mà với thực lực cường hãn của người như thế, ta lại như thế nào có thể trước sự thủ hộ của người đi vào thác nước Tử Thần, cùng với lấy được ba trái Quả Thật kia đi? Nhiệm vụ của Tập Áo giao cho ta rõ ràng là không có khả năng hoàn thành. Ngay cả là mấy ma thú trước khi ta tới nơi này gặp đều suýt nữa lấy mạng của ta. Đương nhiên, cái này cũng chỉ có thể khiến cho ta cảm giác được giữa người cùng Tập Áo có chút liên hệ không hiểu được, mà không thể chính thức phán đoán. Sau khi ta đi tới đỉnh núi, khi người cùng ta nói chuyện thì bắt đầu lộ ra sơ hở. Chẳng lẽ người không có phát hiện, người xưng hô đối với ta vẫn là nhân loại, mà không phải thần nhân sao? Nếu không ai nói cho người, ta nghĩ, người không có khả năng phán đoán ra ta vốn không phải thần nhân trên Thần Chi đại lục.”

Hắc Ám Thiên Hương nhíu mày, nói: ”Bởi vậy, người liền cảm thấy ta cùng Tập Áo vốn là một người? Người đừng quên, Tập Áo sở hữu Sinh mệnh lực, mà ta có chính lại là tương phản hoàn toàn, tất cả là Tử vong lực.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Sinh mệnh, cũng chung quy có kết cuộc giống nhau. Sinh mệnh cùng Tử vong mặc dù là hai cái cực đoan, nhưng ở dưới tình huống nhất định lại có thể chuyển hóa lẫn nhau, cho nên, cái này cũng có thể trở thành nguyên nhân giải thích cho người. Đương nhiên, người sẽ cảm thấy điều kiện của ta cũng chưa đầy đủ, có chút gượng ép phải không. Quả thật như thế, nhưng thời điểm khi ta vừa mới đối với người thăm dò, cùng với ở thời điểm lúc trước ta hướng người phát động công kích, ta nhắc tới đến hai chữ Tọa Áo, tinh thần lực của người liền gặp phải dao động cực kỳ rõ ràng, chẳng lẽ, cái này còn không đủ để chứng minh liên quan giữa người cùng năng ta sao?"

Hắc Ám Thiên Hương lạnh lùng nói: "Vậy người cũng không nên đoán chúng ta là cùng một người. Có thể chúng ta là bằng hữu, hay là tỷ muội thì sao?"

Niệm Băng nhún vai, nói: "Thế người đã nói là đoán, cái gọi là đoán, chính là lớn mật giả thiết, cẩn thận chứng thực. Đã muốn phán đoán, thì ta vì cái gì không đoán cái khả năng tương đối nhỏ, nhưng kết quả lại càng có thể khiến người giật mình đi?"

Hắc Ám Thiên Hương tròn to mắt nhìn hắc, "Chỉ đơn giản như vậy?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Chỉ đơn giản như vậy, mặc dù có chút ít điểm nghi ngờ, nhưng ta lại chỉ là phán đoán mà thôi."

Hắc Ám Thiên Hương nói: "Phán đoán của người đúng là lớn mật, ngay cả tính mạng của chính mình cũng mang đánh cược, người cảm thấy như vậy đáng giá sao?"

Mỉm cười, Niệm Băng trong mắt toát ra một tia thần quang nhàn nhạt, "Dù sao ta cũng không có cơ hội gì. Nếu ta tùy tiện hái quả, cũng tuyệt đối không thể từ trước mặt người xông ra ngoài, ba quả kia là hy vọng của ta, ta tự nhiên sẽ không cam lòng đem chúng nó hủy diệt. Đã như vậy, ta vì cái gì không đánh cược một lần đi, vận khí của ta gần đây không tệ, ta cá cược là nhất định người sẽ không giết ta."

Hắc Ám Thiên Hương nở nụ cười, "Nhân loại đều thông minh giống người như vậy sao? Đáng tiếc, nhân loại thông minh luôn phải chết sớm, người đã đánh cược sai, ta bây giờ đã muốn giết người."

Vừa nói, bàn tay mảnh khảnh của nàng đã lặng lẽ ấn lên ngực của Niệm Băng, không có gì ra vẻ uy hiếp động tác nhìn qua rất nhẹ nhàng. Nhưng mà, một chưởng nhẹ nhàng kia lại kéo theo Tử vong khí tức bao bọc xung quanh, đem thân thể của Niệm Băng chắc chắn giam cầm ở bên trong, khiến cho hắc không thể nhúc nhích.

Niệm Băng không giãy dụa, trong mắt hào quang đại phóng, nhìn thẳng vào đôi mắt màu đen kia của Hắc Ám Thiên Hương, mặc kệ nàng một chưởng kia đã ấn lên ngực mình. Lân phiên màu xanh sẫm dưới bàn tay trắng nõn kia đột nhiên hướng ra phía ngoài dao động từng vòng, làn da giống như sóng biển run rẩy, Niệm Băng toàn thân căng thẳng, cảm giác nghẹt thở rõ ràng truyền vào đại não. Lân phiên ở ngực dưới bàn tay nhỏ trắng nõn kia kịch liệt rung động, lân phiên màu xanh sẫm dần dần biến thành màu xanh tươi, đang màu xanh tươi dần dần biến thành màu xám tro.

Hắc Ám Thiên Hương giống như đang vẽ về ngực của tình nhân, ở trong ngực Niệm Băng nhẹ nhàng vuốt ve, mỗi lần vẽ về đều có một cỗ thống khổ phát ra từ linh hồn kích thích thân thể Niệm Băng khẽ run lên, nhưng thần quang trong mắt ngược lại càng mãnh liệt vài phần.

"Thật sự không sợ ta giết người?" Hắc Ám Thiên Hương lúc này đã gần sát người Niệm Băng, bàn tay nhỏ lúc trước ở trên ngực hắc đưa lên phía trên, quần áo nửa thân trên của Niệm Băng hóa thành tro bụi biến mất, lân phiên trên người cũng dưới động tác của bàn tay nhỏ bé kia không ngừng thay đổi.

Hắc Ám Thiên Hương mặc dù nói lời muốn giết người, nhưng thanh âm của nàng lại phi thường mập mờ, ánh mắt quyến rũ nhẹ liếc qua thần quang trong mắt Niệm Băng. Tựa như làm nũng với tình nhân.

Niệm Băng miễn cưỡng nhẫn nhịn sự thống khổ của thân thể, "Người đương nhiên sẽ không giết ta, nếu ta đoán không sai, ta đối với người nhất định có giá trị lợi dụng rất lớn, người lại như thế nào để ta chết đi. Đã là người không giết ta, thì vậy cần gì phải cứ cố làm ra vẻ."

Hắc Ám Thiên Hương than nhẹ một tiếng, "Vận khí của người thật sự là tốt lắm, không sai, ta cùng với Tọa Áo quả thật có quan hệ không tầm thường. Nhưng người đã đoán sai, ta cùng với nàng cũng không phải một người. Nếu nàng là Sinh Mệnh chi thân, ta đây liền tính là Tử Vong chi thân đi. Mà thác nước

Tử Thần này chính là nhà của ta. Người đã muốn chết như vậy, đơn giản ta liền thành toàn người, Tạt Áo quả thật bảo ta không được giết người, bắt quá, người biết không? Bộ đáng kiêu ngạo của người quá mức chán ghét, cho nên, ta quyết định có lẽ là không để ý tới thỉnh cầu của Tạt Áo, cứ như vậy giết người đi. Người nói được chứ?” Thanh âm của nàng rất nhẹ, trong lời nói nhỏ nhẹ nói rõ sinh tử của người khác đặc biệt có một loại cảm giác kỳ dị.

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: ”Giết đi, dù sao ta bản thân cũng đã là người chết.”

Hắc Âm Thiên Hương ngẩng đầu nhìn Niệm Băng, sát khí từ trong đôi mắt chợt lóe lên, cánh tay mảnh khảnh nhỏ bé nhẹ nhàng rời ngực Niệm Băng, tới khi tay nàng cách ngực Niệm Băng ba tấc thì ngừng lại, một chương này ấn xuống, đừng nói là một cương thi, cho dù là một con Hắc ám ma thú đỉnh cấp, chỉ sợ cũng phải hoàn toàn hủy diệt.

Chính lúc này, Niệm Băng đang thần nhiên đứng, chuẩn bị tùy thời nhận lấy cái chết đột nhiên di chuyển, thất thải quang mang như điện xạ phóng ra, tinh thần thật thể như mũi tên chợt hướng cái trán của Hắc Âm Thiên Hương đâm tới.

Hắc Âm Thiên Hương hừ lạnh một tiếng, tay phải giữ nguyên xu thế không thay đổi hướng ngực Niệm Băng chụp tới, con người màu đen bắn ra hai đạo hàn quang lạnh lùng, bỗng nhiên đón nhận tinh thần công kích của Niệm Băng. Nhưng sự tình khiến nàng thật không ngờ đã xảy ra, tinh thần lực trong Thiên Nhân Huyết của Niệm Băng phát ra chỉ là vừa phát liền thu, cũng không có cùng tinh thần lực của nàng tiếp xúc, mà thân thể của Niệm Băng chợt lùi xa, tinh thần lực thu hồi trực tiếp đâm trên lòng bàn tay của Hắc Âm Thiên Hương. Mà thân thể của hắn cúi thấp xuống, một lần đảo người, hướng cây quả phía sau đánh tới.

”Hạt châu gạo, cũng phóng ra quang hoa?” (”chỉ là hạt gạo thường, mà cũng đòi phát sáng sao?” - ý tứ coi thường) Tay của Hắc Âm Thiên Hương đánh ra nhẹ nhàng vừa thu lại, một cổ hắc sắc khí lưu nồng đậm nhẹ nhàng bay ra, cùng thật thể tinh thần lực của Niệm Băng cuốn cùng một chỗ, Niệm Băng cảm thấy hô một tiếng, thân thể bay ngược trong không trung vừa chậm lại, toàn thân Tử vong khí tức tỏa ra mạnh mẽ, hiển nhiên là bị thương không nhẹ. Mà thân thể của Hắc Âm Thiên Hương cũng dừng lại một chút, tinh thần năng lượng trong mắt phóng thích nhẹ nhàng thu về, liền đang lúc nàng lực cũ đã dùng hết, lực mới chưa sinh, một đường bên nhọn vô hình đâm lên lưng của nàng.

”Phốc -” Thân thể của Hắc Âm Thiên Hương dưới lực tác dụng của sự trùng kích cự đại chợt nhào về phía trước, mở miệng phun ra một cổ huyết vụ tạo thành từ chất lỏng màu đen, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ, ở giờ khắc này, nàng thể nhưng đã mất đi sự khống chế đối với thân thể mình, thân thể đang vọt tới trước, trực tiếp đâm vào Niệm Băng đã bởi vì tinh thần lực bị phá mà ngã xuống đất phía trước.

Hai người đụng cùng một chỗ, nhất thời biến thành một mớ lẫn lộn hỗn độn. Niệm Băng vô ý thức ôm chặt lấy thân thể Hắc Âm Thiên Hương, đó là một thân thể ẩm nhuyễn mềm mại, phẳng phất như không có xương cốt, nhưng ôm trong ngực trong lại tràn ngập co dãn, sự tuyệt vời trong nháy mắt khiến cho Niệm Băng lại có chút mê mẩn. Trong lúc xoay người tịnh không có hướng Hắc Âm Thiên Hương hạ thủ.

Hắc Âm Thiên Hương lúc này bỗng chốc bị thương rất nặng, lại phun ra một ngụm chất lỏng màu đen, mà ở lưng của nàng, cũng không ngừng tuôn ra một luồng chất lỏng màu đen, năng lượng của thân thể phát ra rõ ràng đã yếu bớt hơn một nửa.

Niệm Băng cuối cùng vẫn là Niệm Băng, lấy cường độ tinh thần lực của hắn tịnh không có quá lâu mất tự chủ lập tức tìm lại chính mình, thân thể trong lúc lẫn mình dần sức đứng lên, trong ngực như trước ôm Hắc Âm Thiên Hương, mà tinh thần lực trong nháy mắt bộc phát, cố nén sự đau đớn kịch liệt trong Thiên Nhân huyết, lại hướng Hắc Âm Thiên Hương phát động một lần thực chất tinh thần lực công kích nữa. Thật vất vả tìm được cơ hội, hắn lại như thế nào có thể buông tha cho đi? Mặc dù tại thời điểm phát động này Niệm Băng cảm giác thấy có chút thương tiếc, dầu sao là đáng mạo xinh đẹp như vậy a! Cứ như thế nổ tung mà chết, quả thật có chút đáng tiếc.

”Muốn chết sao? Mau buông ta ra.” Một thanh âm lạnh lùng vang lên, tinh thần lực của Niệm Băng mới xuất ra, toàn thân lại kịch liệt rung động giống như bị điện giật. Hắn hoảng sợ phát hiện, trong ngực mình ôm đã không hề là Hắc Âm Thiên Hương tràn ngập Tử vong khí tức kia, mà là Sinh Mệnh chi thần Tạt Áo hoàn toàn do Sinh mệnh khí tức tạo thành, ngay cả bề ngoài cũng hoàn toàn thay đổi, khuôn mặt bình

thường của Táp Áo, trang phục mộc mạc cùng Hắc Ám Thiên Hương hoàn toàn bất đồng. Tại thời khắc này, Hắc Ám Thiên Hương đã biến thành một người khác.

Niệm Băng đầu tiên là sưng sốt một chút, vừa định buông tay ra, nhưng hấn lập tức nghĩ tới có chỗ không đúng. Cố nén sự không thoải mái của chính mình đối với Sinh mệnh khí tức, dùng sức đem Táp Áo ôm chặt, "Nghĩ hay đấy, người nói thả thì thả hã! Hắc Ám Thiên Hương, ta biết tinh thần lực của người am hiểu biến ảo, nhưng lúc này đây, ta tuyệt sẽ không bị mắc lừa. Ta ngược lại muốn nhìn, thời điểm khiến người tâm thần rối loạn, còn có thể hay không tiếp tục biến thành bộ dáng của Táp Áo lừa ta."

175. Chương 174: Bí Mật Của Chân Thần

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, trong mắt Táp Áo tràn ngập kinh ngạc, nàng quên cả phản kháng, tùy ý để Niệm Băng hôn lên môi của mình.

Trong đầu đột nhiên truyền đến một cơn mát lạnh, Niệm Băng đột nhiên phát hiện mình phẳng phất tới một thế giới khác. Đau đớn trong Thiên Nhân huyết đã không thấy nữa, chỉ cảm thấy mông lung bay bổng; cảm giác của hấn bây giờ chỉ là sự dạt dào trong lồng ngực, cảm giác rõ ràng sự kích thích thần kinh. Hấn kinh ngạc phát hiện vào thời khắc này, chính mình tựa hồ như đã có một chút cảm giác của nhân loại. Sự ấm nhuận của nụ hôn giữa hai môi giống như dòng suối trong mát làm dịu thân thể, cảm giác tuyệt vời này là lần đầu tiên hấn cảm nhận được từ lúc biến thành cương thi tới nay. Hấn không biết toàn bộ những cái này là bởi vì sao, nhưng cánh môi bị hấn giữ lại đang không ngừng biến hóa, chợt lạnh lẽo như tuyết, chợt nóng bỏng như lửa. Trong sự biến hóa không ngừng của băng và hỏa, khí lưu hoàn toàn bất đồng đang không ngừng từ cánh môi ấm mềm kia truyền vào cơ thể, tất cả tựa hồ đều biến hóa. Niệm Băng cũng muốn ngừng lại, nhưng hấn lại phát hiện có một đôi tay giống như ngọc thạch điêu khắc không biết từ khi nào đã quán lấy cổ mình. Cảm giác tuyệt vời không ngừng trong một nụ hôn tăng lên, thần chí Niệm Băng rốt cuộc đã bị mất điều khiển.

Niệm Băng hôn lên Hắc Ám Thiên Hương, theo suy nghĩ nào đó mà nói thì hấn có chút đùa cợt quái đản. Hắc Ám Thiên Hương bị trọng thương, là cơ hội lớn nhất của hấn, mà có cơ hội thì hấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Trong tích tắc Niệm Băng chìm vào trong hồ nước, Tử Vong năng lượng dị thường khổng lồ xung quanh nhất thời đưa thân thể hấn vây ở bên trong. Mặc dù hấn là tử linh, mấy cái khí tức Tử Vong này không thể đem hấn hủy diệt, nhưng mà hấn cũng không là tinh khiết cương thi chi thể. Trong lúc đối mặt với Tử Vong thuần tịnh nhất trước mặt, vấn đề đầu tiên xuất hiện chính là biến hóa của thân thể. Bản năng cương thi dưới tác dụng của Tử Vong năng lượng tinh khiết nhanh chóng mạnh lên, cảm giác máu tăng lên tới một mức độ hoàn toàn mới, tựa hồ muốn đem thần trí Niệm Băng hoàn toàn thôn tính.

Niệm Băng đối với Hắc Ám Thiên Hương mà nói chính là dựa vào tinh thần lực mô phỏng hình thái của Tử Vong năng lượng từ hồ nước chảy ra, cái này mặc dù là sự thật, nhưng cũng không phải hoàn toàn đúng. Năng lực của hấn mặc dù trong lúc Hắc Ám Thiên Hương thi triển lĩnh ngộ tới trình độ sử dụng tinh thần lực nhất định, nhưng lĩnh ngộ không sâu sắc, trong lúc vội vàng đó, làm sao có thể làm được hoàn mỹ như vậy? Mô phỏng của tinh thần lực chỉ khiến cho Niệm Băng khôi phục lại năng lực hành động nhất định, đồng thời thân thể không tiếp tục khó chịu. Chính thức cứu hấn lại là thanh Vĩnh Thế địa ngục đích trở chủ - Phệ Ma đao này.

Đúng vậy, chính là do Phệ Ma đao! Lúc Niệm Băng rơi xuống, hấn trong tay vẫn cầm Phệ Ma đao. Chính lúc thân thể hấn bị nhốt trong dày vò, Phệ Ma đao lại điên cuồng như cá gặp nước, hấp thu Tử Vong khí tức trong Tử Vong chi hồ. Niệm Băng không phải tử linh tinh thuần nhất, nhưng mà Phệ Ma đao lại là hắc ám ma khí tinh thuần nhất, nó có tinh thuần hắc ám và năng lượng trong Tử Vong chi hồ hoàn toàn đồng nguyên. Không đợi Niệm Băng phản ứng, Âm ảnh khôi lỗi đã tự động xuất hiện, từ trong tay Niệm Băng tiếp nhận Phệ Ma đao. Chỉ là chợt lóe thân, cũng đã đem nước hồ Tử Vong bức lui, dựa theo sự khống chế của tinh thần lực Niệm Băng, đưa hấn từ trong hồ quảng ra ngoài, trước khi Hắc Ám Thiên Hương bước vào trong thác nước. Lúc này tất cả mặc dù phát triển rất nhanh, nhưng trong quá trình này, Niệm Băng lại rõ ràng cảm giác được Âm ảnh khôi lỗi truyền cho mình cảm giác hưng phấn. Đây là lần đầu tiên Âm

ảnh khôi lỗi chính thức truyền cho hắc cảm giác, trong thời khắc này, Niệm Băng mới chính thức xác nhận Âm ảnh khôi lỗi có trí tuệ rất cao.

Lúc đó thông qua tinh thần lực cảm thụ, Âm ảnh khôi lỗi nói cho Niệm Băng để hắc tận lực kéo dài thời gian, khiến nó có thể hấp thu nhiều hơn Tử Vong năng lượng. Sau đó sẽ từ phía sau đánh lên, tạo cho Niệm Băng cơ hội. Vì vậy, sau khi Niệm Băng tiến vào thác nước, đầu tiên là uy hiếp Hắc Âm Thiên Hương. Tất cả những gì hắc nói mặc dù hợp tình hợp lý, nhưng hắc trong lòng ngay cả một phân khẳng định đều không có. Cả chính hắc cũng không tin lời của mình, nhưng lại khiến cho Hắc Âm Thiên Hương tràn ngập nghi hoặc. Khi Niệm Băng trong lòng cảm giác được sát khí của Hắc Âm Thiên Hương đối với mình, hắc biết không thể tiếp tục chờ đợi, cho nên mới lợi dụng khe hở ngăn ngửi kia vừa hướng Hắc Âm Thiên Hương phát động công kích, vừa hướng Âm ảnh khôi lỗi phát ra triệu hoán.

Trong khoảng thời gian ngắn, Âm ảnh khôi lỗi đã hấp thu lượng lớn Tử Vong năng lượng. Nhưng nó vốn thuộc loại hắc ám, Tử Vong năng lượng mặc dù đối với nó đại bổ, nhưng một lần hấp thu nhiều như vậy cũng vô pháp tiêu thụ. Vì vậy lúc nhận được lời triệu hoán của Niệm Băng, nó lập tức đem tất cả Tử Vong năng lượng và hắc ám năng lượng hỗn hợp hấp vào tay, lấy phương pháp xoay tròn chính xác, hơn nữa thêm uy lực của Phệ Ma đao, từ phía sau đánh lên Hắc Âm Thiên Hương.

Đáng lẽ lấy thực lực của Hắc Âm Thiên Hương thì phải phát hiện Âm ảnh khôi lỗi, nhưng mà lòng của nàng bởi vì lời của Niệm Băng đã có chút loạn, tinh thần lực cảm giác đối với xung quanh nhất thời giảm đi vài phần, hơn nữa công kích của Niệm Băng cũng khiến cho nàng gặp phiền toái không nhỏ. Mà Âm ảnh khôi lỗi phát động công kích, năng lượng hình thái của nó cùng năng lượng của nàng lại cực kỳ tương tự, nên trong lúc vô ý bị Âm ảnh khôi lỗi một kích thành công, đã trực tiếp đánh trúng mục tiêu yếu hại của nàng.

Thiên địa đang không ngừng biến hóa, Âm ảnh khôi lỗi đứng yên nhìn nữ tử mà Niệm Băng đang ôm. Phệ Ma đao trong tay đã giơ cao lên, hết lần này đến lần khác không biết có nên hạ xuống hay không, lúc này mọi chuyện nhìn thấy trong mắt Âm ảnh khôi lỗi thật sự rất quỷ dị.

Niệm Băng nhắm mắt lại, gần như hôn say mê nữ tử trong lòng ngực, mà nữ tử trong ngực hắc lại không ngừng biến đổi, trong chốc lát là Sinh mệnh nữ thần đoan trang Tạp Áo, trong chốc lát lại là Hắc Âm Thiên Hương vô cùng mỹ hoặc. Trong lúc đang không ngừng biến hóa, khí tức huyết động trong thác nước cũng không ngừng thay đổi, trong chốc lát tràn ngập Sinh mệnh khí tức, trong chốc lát lại tràn ngập Tử Vong khí tức, Âm ảnh khôi lỗi thật sự không biết nên làm cái gì bây giờ.

Niệm Băng cũng không biết qua bao lâu thời gian, hắc chỉ biết là chính mình lúc này thật sự rất dễ chịu. Lúc trước tại thời điểm hôn Phượng Nữ, hắc dùng toàn bộ thể xác và tâm hồn tập trung, nhưng tuyệt không có loại tinh thần lực này. Do năng lượng dao động mà sinh ra cảm giác tuyệt vời, lấy cường độ tinh thần lực của hắc bây giờ, cũng chỉ có trong loại cảm giác tuyệt vời này thần trí mới có thể mất đi phương hướng.

"Còn chưa đủ sao?" . Trong sâu linh hồn hắc vang lên một thanh âm ngưng đọng, sau một khắc, thần trí của Niệm Băng trong tỉnh táo lại. Hắc dùng hết sức đem nữ nhân trong lòng ngực đẩy ra, chính hắc cũng liên tiếp lùi lại phía sau vài bước, suýt nữa giẫm tới cái cây nhỏ thấp trên mặt đất.

Tiếng thở dốc từ phía đối diện truyền tới, Niệm Băng chăm chú nhìn lại, xuất hiện trước mặt mình chính là Hắc Âm Thiên Hương. Chỉ có điều trên khuôn mặt xinh đẹp không hề có vẻ trắng bệch kia, màu hồng nhàn nhạt khiến cho nàng càng tăng vài phần thẹn thùng và mỹ lệ. Trong cặp mắt đen kia của nàng tràn ngập quang mang phức tạp, chỉ là hắc không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

"Nhân loại, ngươi biết không? Ngươi lúc này đây mới chính là chết chắc ". Hắc Âm Thiên Hương mắt nhìn đều không liếc tới Âm ảnh khôi lỗi bên cạnh, phảng phất xem nó căn bản là không tồn tại.

Niệm Băng nuốt nước miếng trong cổ họng, lạnh nhạt nói: "Nếu là như thế, vậy ngươi vì cái gì mà còn chưa động thủ?".

Hắc Âm Thiên Hương lắc đầu, nói: "Ta sẽ không giết ngươi, nhưng ngươi lại làm một chuyện khiến người khác không thể không giết ngươi."

Niệm Băng sửng sốt, nói: "Ta không rõ ý tứ của ngươi, chẳng lẽ ngươi vì đã sử dụng Tinh thần lực huyền thuật mà..."

Hắc Âm Thiên Hương tức giận trừng mắt với Niệm Băng : "Người điên rồi. Đáng ghét chết được, người chiếm tiện nghi của người ta còn nói lời châm chọc sao? Ta mặc kệ, dù sao người đã cướp đi nụ hôn đầu của ta, từ nay về sau, người chính là nam nhân của ta."

Niệm Băng ngơ ngác nhìn Hắc Âm Thiên Hương, biến hóa bất ngờ này khiến cho hắn có chút không suy nghĩ kịp, thật không hiểu được vì cái gì mà Hắc Âm Thiên Hương trước sau đột nhiên lại xảy ra thay đổi lớn như vậy.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Niệm Băng, Hắc Âm Thiên Hương bật cười, nói: "Mặc dù ta rất hận người đã cướp đi nụ hôn ban đầu của ta, nhưng ta cũng rất thích hình dạng vừa rồi của người, người biết chứ? Ta còn là lần đầu tiên thấy nàng ta bị đả kích lớn như thế, lại còn đánh mất sự khống chế thân thể, thật sự là rất có lý thú."

Niệm Băng hít sâu một hơi, nhìn Hắc Âm Thiên Hương trầm giọng nói: "Người rốt cuộc là có ý gì? Lấy năng lực của người, tùy thời đều có thể giết ta, nhưng nếu người còn muốn trêu ta, thì cũng không có khả năng đâu" .

Hắc Âm Thiên Hương bước lên vài bước tới trước mặt Niệm Băng, nâng tay hướng tới mặt hắn sờ sờ. Chính lúc này, Âm ảnh khôi lỗi không có tiếp nhận khống chế của Niệm Băng đột nhiên di chuyển, thân thể giống như hư ảo vọt tới trước, thân thể hắn lại cùng Phệ Ma đao hợp nhất một thể. Thể tích Phệ Ma đao trong nháy mắt gia tăng gấp ba, trên thân cũng không có phát ra một tia hào quang nào, nhưng bản thể của đao ảnh lại giống như hắc sắc nhanh như chớp nhắm về phía lưng của Hắc Âm Thiên Hương.

Hắc Âm Thiên Hương hừ lạnh một tiếng : "Vừa rồi chính là người đả thương ta, lại dùng năng lực nơi này của ta gây thương tổn ta, thực lớn mật a!". Vừa nói thân thể uyển chuyển kia của nàng đã phiêu nhiên bay trong không trung, tay phải nhẹ nhàng vung lên, một khối tinh quang màu đen lướt ra. Tinh quang nối với sợi tơ màu đen, bỗng bành quăn quanh Phệ Ma đao . Hắc Âm Thiên Hương chân trái giẫm trên mặt đất , "Cút ngay đi, coi hiện tại người là hắn, ta tạm tha người không giết. Người không phải mong muốn thôn phệ sao, vậy đi xuống thôn phệ đi". Hắc sắc tinh quang chợt lóe, Phệ Ma đao cùng Hắc Âm khôi lỗi hiện thân ra đồng thời bị quăng ra ngoài, trực tiếp rơi vào trong Tử Vong hồ ở bên ngoài.

Trong quá trình từ lúc Hắc Âm Thiên Hương động thủ tới lúc động tác chấm dứt, Niệm Băng rõ ràng cảm giác được tinh thần lực của nàng càng chăm chú tập trung trên người mình, khiến cho hắn không thể có chút phản kháng nào. Hắn rõ ràng cảm giác được lúc này Hắc Âm Thiên Hương thi triển mới là thực lực chính thức của nàng, mặc dù vừa mới bị thương, nhưng thực lực nàng lúc này lộ ra lại khiến cho Niệm Băng cảm giác rõ ràng mình không thể chống lại. Quá mạnh mẽ! căn bản Hắc Âm năng lực không thể chống đỡ trong nháy mắt, tựa hồ Hắc Âm Thiên Hương đã cùng toàn bộ xung quanh dung hợp thành một thể, cùng cả tòa Lục sơn dung hợp thành một thể.

"Tốt lắm, cái thứ nhỏ bé kia của người để ta ném vào trong Tử Vong hồ cho nó hưởng thụ , bây giờ chúng ta có thể dễ dàng nói chuyện." Nàng vỗ vỗ tay, phảng phất như vừa mới làm một chuyện đơn giản, rồi cười thần nhiên nhìn Niệm Băng. Hắc Âm Thiên Hương nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve lên phiến trên mặt hắn, nhú mày nói : "Từ hình dáng của người mà xem, thì là một mỹ nam tử anh tuấn, như thế nào biến thành hình dạng này ? Thật sự là đáng tiếc rất nhiều a! Ta nhất định sẽ giúp người khôi phục lại diện mạo vốn có."

Áp bách giải trừ, Niệm Băng rốt cục lại có thể nói chuyện, hắn có chút hoảng sợ nhìn Hắc Âm Thiên Hương : "Năng lực của người mạnh mẽ như vậy, vì sao vừa rồi lại hình như tựa hồ luôn bị ta áp chế ?" .

"Người áp chế ta? Sao ta không có cảm giác đó !. Ôi, được rồi, có hai việc ta muốn nói cho người. Người đừng tưởng rằng tên tiểu tử kia vừa rồi đánh ta bị thương, mặc dù ta thổ huyết, nhưng ở trong phạm vi bao phủ của thác nước Tử thần thì ta là bất tử. Cho dù bị thương cũng sẽ lập tức được năng lực xung quanh bổ sung. Trừ phi có người có thể đem Lục sơn này hoàn toàn hủy diệt, đem tất cả hắc ám khí tức của nơi này toàn bộ khu trừ, mới có thể chính thức đem ta diệt đi hoặc là chính thức làm ta bị thương. Chuyện tiếp theo, người không phải nghĩ thấy ta vừa rồi nói rất quái lạ sao? Cái này cũng không có gì, ta chỉ là muốn nói với người, vừa rồi tại thời điểm người hôn lên ta, cái kia cũng không phải ảo ảnh, mà là Sinh mệnh chi thần Tập Áo chân chính. Vận khí của người thật không tệ, một lần chiếm được nụ hôn đầu của hai mỹ nữ, trách không được cả người cũng nói mình vận khí rất tốt ."

Niệm Băng ngơ ngác nhìn Hắc Âm Thiên Hương, thì thào nói: "Người mới nói cho ta biết , mọi chuyện trước kia ta đoán mò là đúng ư ?" .

Hắc Âm Thiên Hương hì hì cười, nói : "Nếu không phải bởi vì người đoán được, còn có lúc trước người cùng ta nói những lời kỳ lạ như thế, người nghĩ rằng ta chịu hạ phong vậy sao ? Không sai, người đoán được rất đúng, ta cùng với Sinh mệnh chi thần Tập Áo vốn đúng là một thể. Ta chính là nàng, nàng chính là ta, ở Sinh mệnh chi cảnh chính là Tập Áo, mà tại Tử Vong chi cảnh đây lại là Hắc Âm Thiên Hương. Người từ nay về sau gọi ta là Thiên Hương được rồi, đây chính là tên của ta."

Niệm Băng dấy lên một trận chóng mặt điên cuồng , hẩn như thế nào cũng không nghĩ rằng mình tùy tiện đoán thế mà lại sinh ra kết quả như vậy. Hắc Âm Thiên Hương bây giờ cũng không cần thiết tiếp tục lừa gạt mình, lời nói của nàng đều là thật, vậy lúc trước chính mình hôn chính là Tập Áo và nàng ta sao? .

"Người... người và Tập Áo bề ngoài hoàn toàn không giống nhau, như thế nào lại là một người? Chẳng lẽ các người luôn luôn biến hóa sao?" . Niệm Băng thật sự có chút không thể tiếp nhận sự thật này, mặc dù lúc trước hẩn khi giải thích từng tỏ vẻ Tử Vong khí tức cùng Sinh mệnh khí tức dưới nhất định trình độ có thể chuyển hóa lẫn nhau, nhưng lúc chính diện đối với tình huống như vậy, hẩn cũng khó có thể tiếp thụ.

Hắc Âm Thiên Hương mỉm cười, nói: "Người muốn như thế nào đều có thể, mặc dù không đơn giản giống như người nói, nhưng năng lượng của ta và Tập Áo quả thật có thể chuyển đổi. Chỉ có điều chúng ta là hai người, mà không phải một người, danh hiệu của chúng ta phải là Tình Tự chi thần mới đúng. Có đôi khi nàng ta là nàng ta, có đôi khi nàng ta là ta, có khi ta là nàng ta, có đôi khi ta là ta."

Nhìn Niệm Băng có vẻ khó hiểu , Hắc Âm Thiên Hương tiếp tục nói: "Muốn nghe chuyện xưa của chúng ta không? Người là đối tượng đầu tiên chúng ta tiếp xúc thân mật, ta nhân tiện nói cho người nhé !" .

Mặc dù trong lòng Niệm Băng tràn ngập nghi hoặc, nhưng hẩn cũng dần dần yên tâm, ít nhất hẩn cũng thấy trong mắt Hắc Âm Thiên Hương không có một tia địch ý , "Được, ta cũng muốn nghe giữa các người, một Sinh mệnh một Tử Vong rốt cuộc có cái bí mật gì. A, thời điểm ta nhìn thấy lúc trước thì người rõ ràng là một con chim mà, hơn nữa ta nghe người ta nói người là người đứng đầu Tứ đại ma thú của Thần chi đại lục ! " .

Hắc Âm Thiên Hương bật cười : "Cái gì Tứ đại ma thú, ta căn bản không phải là ma thú. Ngay từ đầu người nói rất đúng, cái đó chính là hình dạng của phượng hoàng, chỉ có điều ta cùng phượng hoàng khác nhau, có thể đem đầu biến thành màu đen. Ma thú sau khi tu luyện tới trình độ nhất định có thể biến thân thành người, vì sao người thì không thể biến thành hình dạng của ma thú được ?"

Niệm Băng kinh ngạc nhìn nàng, nói: "Người nói người có thể biến hóa thành hình dáng của phượng hoàng đến mê hoặc người sao?"

Hắc Âm Thiên Hương mỉm cười, nói: "Có cần thiết như vậy sao? Có ai cần ta mê hoặc chứ? Chỉ có điều là ta thích biến thành hình dáng kia, mà tại thời điểm ta biến ảo lại đã bị người thấy qua mà thôi. Được rồi, không nói cái này nữa, chờ người nghe xong chuyện cũ của chúng ta, tự nhiên sẽ rõ ràng tất cả. Là Tình Tự chi thần, ta cùng với Tập Áo là hai sự tồn tại riêng biệt, nhưng lại là cùng tồn tại, người có thể hiểu được chứ?"

Niệm Băng trong lòng vừa động, nói: "Cùng một thân thể, cùng sở hữu linh hồn, đều tự có được năng lực bất đồng, đúng không?". Đối lại là người khác có lẽ nghĩ không ra, nhưng hẩn cũng từng kinh nghiệm qua loại tình huống tương tự này.

Hắc Âm Thiên Hương gật đầu tán thành : "Không sai, chính là giống như người nói, chúng ta ở trong một thân thể này, cùng sở hữu linh hồn. Nguyên lai hình dáng của ta bây giờ mới là bề ngoài chính thức của chúng ta, chỉ là Tập Áo và ta khác nhau, lại không muốn biến thành hình dáng của người kia, quả thực khó chịu muốn chết. Ta và Tập Áo trời sinh chính là cộng sinh thể, nếu luận tuổi mà nói, có lẽ trên thế giới này không có ai so với chúng ta già hơn. Tuổi nguyệt hàng vạn năm trong nháy mắt vụt qua, chúng ta thấy được nhiều chuyện thế gian lắm."

Niệm Băng nhin không được hỏi: "Vậy các người rốt cuộc là ai? Vì sao có thể sống lâu như vậy được? Cho dù là Long tộc, chỉ sợ cũng vị tất có thể sống lâu trên vạn năm ."

Hắc Ám Thiên Hương nói: "Không sai, cho dù là long tộc, bình thường cũng sẽ không vượt qua hai vạn năm nghìn tuổi, mà ta và Tập Áo đã ở trên cái thế giới này sinh sống gần năm vạn năm. Chúng ta gọi chính mình là Thất Nhật Tình Tự chi thần, mỗi thời gian cách bảy ngày, chúng ta sẽ hoán đổi lại vai diễn, bảy ngày trước là nàng ta, mà khi thức dậy ngày hôm sau lại là ta. Ở trong sự chuyển hoán của Sinh mệnh và Tử Vong, liền biến thành hình dạng bây giờ. Linh hồn của hai chúng ta đều chiếm cứ một nửa của thân thể này, ai cũng vô pháp đem đối phương hủy diệt, nhưng ai cũng không phục ai, cho nên cũng chỉ có dùng biện pháp này mới có thể duy trì trạng thái cộng sinh. Mặc dù chúng ta là cộng sinh, nhưng tại thời điểm bên kia khống chế thân thể cũng có thể cảm nhận được tất cả ngoại giới phát sinh. Cho nên từ lúc người bước vào Sinh mệnh chi cảnh kia một khắc, ta liền đã biết người. Thậm chí tất cả mọi chuyện của người phát sinh ở trên đường đều ở trong mắt của ta và Tập Áo, cả chúng ta đều thật không ngờ, người lại có thể tìm được trợ giúp của Ái nhân, mà lại là sự giúp đỡ chân tình. Trên đường đi này, người đã tính là thông qua khảo nghiệm của Tập Áo. Chúng ta sẽ không dễ dàng cứu người, chỉ có để người sau khi thông qua khảo nghiệm của hai người bọn ta, chúng ta mới có thể giúp người khôi phục lại sinh mệnh lực. Bây giờ người nên hiểu được, vì sao mà Tập Áo đã phải bảo người tới nơi này tìm ta."

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: "Ta có tính hay không tính thông qua khảo nghiệm của người?"

Hắc Ám Thiên Hương khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, nói: "Người nói thử xem? Người có thể lợi dụng đủ loại hình thức làm bị thương ta, cái này đã là chuyện trên vạn năm không có phát sinh qua. Qua thời gian dài như vậy, lại cảm giác được tư vị thụ thương, có thể là vì tâm thần ta thất thủ, bị Tập Áo gia hỏa kia có cơ hội thừa dịp, nhân cơ hội trước thời hạn khống chế thân thể". Nói tới đây, nàng không khỏi nở nụ cười: "Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính. Nàng có lẽ tuyệt đối vạn lần cũng không nghĩ tới, người lại làm ra động tác như vậy, lại có thể sẽ có kết quả. Tâm thần nàng ta thất thủ so với ta càng kịch liệt, sau khi đấu tranh vài lần, còn là bị ta cướp thân thể trở về; có lẽ trong vòng mười ngày, nàng ta cũng vô pháp cùng ta kháng cự. Người thật sự là lợi hại a, xem ra ở phương diện này người rất có kinh nghiệm."

Niệm Băng cười khổ nói: "Kinh nghiệm! Có lẽ tính là ta có chút ít đi. Ta vốn không phải là xấu xa như vậy, nhưng không phải các cô gái đều thích điều đó sao?. Hắc Ám Thiên Hương, ta đối với lai lịch của Tứ đại Chân thần các người rất tò mò, người và Tập Áo sống lâu vạn năm, vài vị Chân thần khác cũng phải không khác biệt nhiều, đã như vậy thì các người rốt cuộc là như thế nào? Có thể nói cho ta biết chứ?"

Hắc Ám Thiên Hương rất tự nhiên kéo tay Niệm Băng. Theo tướng mạo mà nói, nàng thậm chí so với Phượng Nữ và Băng Vân còn hơn nửa phần, nhất là ánh mắt tràn ngập mỉa mai hoặc kia của nàng cùng thân thể hoàn mỹ phối hợp, mỗi một động tác đơn giản, đều cũng mang tới lực hấp dẫn mạnh mẽ. Niệm Băng vừa bị bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kia cầm lấy, nhất thời chấn động toàn thân, may mắn hắn đã là cương thi, nếu không tốc độ trống ngực đánh ít nhất cũng nhanh hơn gấp đôi.

Hắc Ám Thiên Hương kéo Niệm Băng ngồi xuống, nói: "Chuôi đao này của người không cần lo lắng, Tử Vong hồ đối với thuần tịnh tử linh như vậy chỉ có lợi, bất quá đao hồn này của người rất kỳ quái. Siêu thần khí ta cũng không phải chưa thấy qua, nhưng đao hồn có linh tính như vậy, ta là lần đầu tiên nhìn thấy. Hơn nữa thông qua tinh thần lực của ta, nó tựa hồ là có ký ức, người hãy cẩn thận nhé. Thần và Trật Tự chi thần chúng ta mặc dù đều là người, nhưng dưới tác dụng của khoa kỹ (khoa học kỹ thuật ?!) , đã vượt qua sự tồn tại của con người. Thế giới đã hủy diệt trong khoa kỹ đại chiến, mà chúng ta cũng trở thành một trong những kẻ cầm đầu hủy diệt khoa kỹ. Đợi tất cả đều trở thành yên ả, khi thế giới cơ hồ hoàn toàn bị hải dương bao trùm, chúng ta đều hăm nhập vào giấc ngủ say, một giấc ngủ dài ba vạn năm."

"Ba vạn năm?" Niệm Băng ngơ ngác nhìn Hắc Ám Thiên Hương. Mọi chuyện theo như lời nàng ta nói thì cho dù Niệm Băng tiếp tục thông minh cũng không có khả năng giải thích, cái gì là khoa kỹ? cái gì gọi là bị hải dương bao trùm?.

Hắc Ám Thiên Hương mỉm cười: "Đừng nói người không thể giải thích, cho dù là ta cũng hiểu được không nhiều lắm. Khi chúng ta được xưng là Thần thì chiến tranh vũ khí cuối cùng cũng đã xuất hiện, thế giới đã tới bên bờ hủy diệt, cái chúng ta biết đều là tri thức trực tiếp truyền vào đại não. Chỉ là chúng ta có được trí tuệ rất nhiều, có quyền tự chủ cực kỳ lớn, cho nên mới có thể tại thời điểm thế giới bị bao phủ tiếp tục sinh tồn. Sau ba vạn năm, khi chúng ta từ trong ngủ say tỉnh dậy, mới phát hiện thế giới hiện tại đã biến đổi, đại lục căn bản đều bị hải dương bao trùm, chỉ còn lại có bộ phận cực nhỏ. Cũng chính là ba khối đại lục người đã biết: Ngưỡng Quang đại lục, Di Thất đại lục và Thần Chi đại lục. Trong đó diện tích Ngưỡng

Quang đại lục là nhất, Di Thất đại lục thứ hai, Thần Chi đại lục nhỏ hơn nhiều. Thần Chi đại lục vì sao lại có hoàn cảnh như bây giờ và nhiều ma thú như vậy ? Chính là bởi vì các loại phóng xạ của nhân loại sau hủy diệt đại chiến năm vạn năm trước lưu lại tạo thành. Trải qua tiến hóa ba vạn năm, sinh vật còn sống lúc trước miễn cưỡng tồn tại, nhưng hoàn cảnh của Thần Chi đại lục lại vô luận như thế nào cũng không có khả năng thay đổi. Thành phần trong không khí đã xảy ra biến hóa rất lớn, đời sau gọi là thời đại ma pháp xuất hiện, mà ảnh hưởng của Di Thất đại lục thu được so với Thần Chi đại lục phải ít hơn nhiều. Sự ảnh hưởng của phóng xạ chỉ là khiến cho số lượng ma thú nhiều hơn một chút, lại vừa xuất hiện thêm vài chủng tộc biến dị ví như Long tộc, Ái Nhân tộc, Tinh Tinh tộc; đều là sinh vật sau khi bị phóng xạ trải qua nhiều năm tiến hóa mà đến.

Bị ảnh hưởng ít nhất chính là Ngưỡng Quang đại lục, nơi đây cơ hồ đã bảo trì diện mạo nguyên thủy của nhân loại, rồi phát triển liên tục từng bước tới hôm nay. Ngưỡng Quang đại lục có thể nói là vùng đất bình yên cuối cùng của nhân loại. Ta và Tập Áo cùng ba tên kia cơ hồ cứ qua mỗi một ngàn năm thì sẽ phát sinh một lần tranh đấu, nhưng chúng ta đều biết nhân loại không thể tiếp thụ thêm bất luận tác động gì, cho nên chiến trường chúng ta lựa chọn đều là ở sâu trong hải dương. Hơn một vạn năm sau, Di Thất đế quốc chịu không được vài người phải làm nô dịch tại Thần Chi đại lục, đã phát động chiến tranh, đó chính là Thần Chi chi chiến. Chiến tranh duy trì liên tục trong thời gian rất dài, đồng thời cũng rất tàn khốc. Nhưng đây là chiến tranh của chính nhân loại, vài người tiền nhân chúng ta không tham gia, nhưng mà tới thời khắc cuối cùng, Di Thất đại lục lại đã xảy ra một đại sự, cũng là nguyên nhân khiến bọn họ cuối cùng bị hủy diệt. Mấy vị thần này của Thần Chi đại lục tuy đáng ghét, nhưng nhất thời sự tình đã diễn tiến của đại lục cũng quá tuyệt, thúc dục ba tên gia hỏa kia không thể không hợp lực đem Di Thất đế quốc hủy diệt, nếu không thế giới này thật sự không thể tiếp tục tồn tại.”

Niệm Bằng nghe miêu tả cứ giống như là sử thi, đại não rất nhanh vận chuyển, mặc dù hắn cũng không hoàn toàn hiểu được, nhưng hết sức tiếp thụ chuyện xưa mà Hắc Ám Thiên Hương giảng thuật. Lúc này ở trong đầu hắn đã có một hình dáng sơ lược, ít nhất hắn đã đại khái cảm nhận được cái mà Hắc Ám Thiên Hương từ việc nói chuyện này muốn thể hiện; từ ý tứ trong ngữ khí của nàng, Di Thất đế quốc hủy diệt còn có nguyên nhân đặc thù.

Không đợi Niệm Bằng đặt câu hỏi, Hắc Ám Thiên Hương đã chủ động nói: "Lúc đầu, chúng ta định sẽ không tham gia vấn đề chiến tranh giữa Di Thất đế quốc và Thần Chi đại lục. Nhưng mà đến lúc chiến tranh sắp chấm dứt, Di Thất đế quốc lại phát hiện một món đồ có thể đem cả Thần Chi đại lục hủy diệt. Cái đó không phải lực lượng của nhân loại, mà là thứ do tiền sử lưu lại, chính là một quả bom Nơtron chứa năng lượng cực kỳ khổng lồ. Người không cần biết nó là cái gì, chỉ cần biết uy lực của nó rất khủng khiếp, vậy là đủ rồi. Di Thất đại lục phát hiện ra một ít văn minh tiền sử, lợi dụng nguyên lý ghen bồi dưỡng Di Thất chiến sĩ, đồng thời bọn họ từ trong tư liệu của tiền sử tìm được cũng biết uy lực của bom Nơtron. Bọn họ cho rằng quả bom nổ đủ để đem Thần Chi đại lục hủy diệt, khi đó sẽ không còn các vị thần của Thần Chi đại lục có thể uy hiếp đến bọn họ nữa. Bọn họ mặc dù không biết loại bom này sử dụng như thế nào, nhưng họ có thể dùng ma pháp dẫn nổ, vì vậy phải một nhóm người lặng lẽ mang bom Nơtron tới Thần Chi đại lục. Những người này vốn đều là cường giả, đã đem các thần nhân đã tan tác lần lượt giết hết. Một số thần nhân cấp cao, chính là các chủ thần biết được sự tồn tại của chúng ta, cho nên trong lúc tối hậu đã hướng chúng ta cầu cứu. Lúc đầu chúng ta căn bản định sẽ không quản mấy sự việc không quan trọng này, nhưng thời điểm khi chúng ta nhìn thấy quả bom Nơtron kia, thì không thể không quản. Hủy Diệt chi thần, Thời Gian chi thần và Trật Tự chi thần lúc ấy liền lập tức ra tay. Ở thời điểm Di Thất đế quốc chiến sĩ bị hủy diệt, bọn họ tựa hồ nhìn thấy ra rằng chúng ta đối với quả bom Nơtron sợ hãi, vì vậy liền uy hiếp, nói rằng tại Di Thất đế quốc còn có cái gì đó giống như vậy.

Bọn họ nào đâu biết rằng chính là bởi vì lời uy hiếp này, đã hoàn toàn chọc giận ba tên kia. Phải biết rằng khối tinh cầu chúng ta ở đây, vốn do chiến tranh tiền sử đã trở nên thập phần yếu ớt, thích hợp cho nhân loại sinh tồn cũng chỉ có ba khối đại lục gắn với nhau liên tiếp này. Nếu bom Nơtron nổ, dù là chỉ có một quả, cũng rất có thể sẽ khiến cho cả khối tinh cầu vỡ nát, khi đó văn minh của nhân loại thật sự bị vùi lấp, không một ai có thể tiếp tục sống sót. Cho nên ba tên kia rốt cục đáp ứng thỉnh cầu của các thần nhân, chuẩn bị đem Di Thất đế quốc hoàn toàn hủy diệt. Khi đó ta và Tập Áo đều nhìn ra đối phương chẳng qua là cố biểu hiện mãnh liệt trước khi chết mà thôi, trên Di Thất đại lục vị tất đã còn thứ giống như vậy, Nhưng mà Hủy Diệt chi thần lại nói, cho dù có một phần khả năng cũng phải tránh, không thể bất chấp mỗi nguy hiểm là tinh cầu này có thể bị hủy diệt mà bỏ qua những nhân loại đó. Dưới tranh luận của ta và

Tập Áo, bọn họ cuối cùng đồng ý đem phần lưu lại nhiều nhất của văn minh tiền sử là Di Thắt đại lục đẩy đi, chứ không phải hủy diệt. Cho nên cuối cùng đẩy đại lục đi cũng không chỉ là ba người bọn hắn, mà ta và Tập Áo cũng tham gia. Chỉ có điều là chúng ta từ một nơi bí mật gần đó dùng lực lượng cung cấp cho bọn họ mà thôi, hợp lực của năm người chúng ta mới hoàn thành một lần Thời Không chuyển di.”

176. Chương 175 : Hứa Hẹn Trước Thác Nước Tử Thần

Cái này nhìn như va chạm rất nhỏ nhưng lại khiến cho Niệm Băng cảm giác hoàn toàn khác; không phải đau đớn, mà là tiếng vang trong trẻo, tiếng vang vỡ vụn của lân phiến. Cương thi chỉ thể của Niệm Băng không cảm giác đau đớn, nhưng mà Thiên Hương mỗi lần gõ nhẹ, đều đã có một đạo lực thấu xương thâm nhập vào trong cơ thể. Không chỉ có phá hư lân phiến ở ngoài, đồng thời cũng phá hủy cơ nhục, kinh mạch cùng với xương cốt trong cơ thể hắn. Nghe xương cốt mình vỡ tan, đó là một loại cảm giác thế nào? Có lẽ chỉ có người chính thức nghe qua mới biết được. Cho dù cái này tịnh không đau nhức, nhưng đối với tinh thần lại có áp lực thật lớn.

Thân thể của Niệm Băng dần dần mềm ra. Cùng với sự bể nát của xương cốt, kinh mạch vỡ nát, chỉ có tử vong tức tức cuộn cuộn chống đỡ hắn không ngã xuống. Luồng khí thanh lương hoàn toàn dung nhập vào thân thể Niệm Băng. Hắn nhắm mắt lại, cố nén sự khó chịu do tim đập nhanh, toàn bộ đều bị tử vong tức tức bao phủ. Thân thể Thiên Hương trong không khí xoay một vòng kì dị, lại quái dị dung nhập vào trong thân thể Niệm Băng. Tinh thần lực chấn động kịch liệt, vô số luồng khí từ bốn phương tám hướng điên cuồng hướng đại não Niệm Băng dâng trào đến. Quang mang chợt lóe, Niệm Băng phát hiện lân phiến trên người của mình đã hoàn toàn biến mất. Toàn thân lơ lửng trôi nổi trên hồ nước Tử Vong. Cái Tử Thần chi hồ này giống như đang sôi sục, cuộn cuộn không ngừng, từng tầng tử vong tức tức nồng đậm hóa thành từng đạo ánh sáng màu xám hình mũi khoan không ngừng hướng vào trong cơ thể Niệm Băng đâm tới.

Tất cả đều đang biến hóa không ngừng, Thiên Hương bình bồng tại nơi cách Niệm Băng ngoài mười trượng. Nàng nhìn hắn, thỉnh thoảng di chuyển, chỉ huy tử vong tức tức không ngừng hướng Niệm Băng tụ tập. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngoại trừ Thiên Nhân huyết có tinh thần lực bảo hộ ra, thân thể Niệm Băng đã từ cương thi chuyển thành chân chính tử linh của tử vong. Ngay cả Âm ảnh khô lồi cũng dưới sự khống chế của Thiên Hương cùng Phệ Ma đao cùng dung nhập vào thân thể hắn. Trải qua quá trình phá hủy, xây dựng lại; tử vong năng lượng mãnh liệt xung kích lại khiến tinh thần lực của Niệm Băng tiêu hao hơn 80%, nhưng hắn đã quen chịu đựng thống khổ nên còn tiếp tục kiên trì được.

Thân thể truyền tới một trận nhẹ đau đớn như kim châm, Niệm Băng kinh ngạc phát hiện cảm giác mất đi nhiều ngày đã trở lại. Mặc dù không có sinh mệnh khí tức, nhưng hắn đã lại có cảm giác của con người. Từng kinh mạch màu xám nổi lên rõ ràng, một luồng khí tức cuộn cuộn không ngừng từ trong huyết ở trước ngực truyền vào từng bộ phận của thân thể. Đó chính là Tiên Thiên chi khí quen thuộc a!. Chỉ có điều Tiên Thiên chi khí bây giờ tựa hồ cùng tử vong khí tức hoàn toàn dung hợp lẫn nhau, không có một chút bài xích. Chúng không ngừng trong thân thể Niệm Băng di động, mà tử vong khí tức của ngoại giới lại biến thành Tiên Thiên chi khí, không ngừng từ ngoài thâm nhập vào. Tiên Thiên chi khí này không bị Niệm Băng khống chế, mà là cùng thân thể hắn không ngừng dung hợp. Phệ Ma đao từ thân thể Niệm Băng trôi nổi xuất ra, dẫn theo khí tức màu đen huyền phù trước mặt hắn. Niệm Băng rõ ràng nhìn thấy ở giữa bụng mình dần dần ngưng kết ra một viên cầu năng lượng đen nhánh, khí tức quen thuộc kia chẳng phải là Hắc ám ma pháp sao? Hắn vui mừng một trận, chẳng những đã có cảm giác, lại có cả ma pháp, cái này này mới tuyệt vời làm sao !

Đáng tiếc nơi đây là thác nước Tử thần, phía dưới là Tử thần chi hồ, cũng không có ma pháp nguyên tố hệ khác, cho nên hắn khôi phục cũng chỉ là Hắc ám ma pháp mà thôi.

”Tốt rồi, ngươi bây giờ có thể thả lỏng, tiếp tới là thời gian cải tạo lâu dài. Ngủ một giấc đi, khi ngươi tỉnh lại, tất cả đều sẽ trở nên tốt hơn.” Thanh âm nhu hòa của Thiên Hương vang lên trong đầu Niệm Băng. Tiên Thiên chi khí điên cuồng bốc lên trong cơ thể hắn đột nhiên trở nên nhu hòa lại, tinh thần dần thả lỏng. Ý nghĩ một mỗi cuốn lấy đại não, Niệm Băng chỉ cảm thấy chung quanh đều đã trở nên hư ảo. Thân

thể của hắn đã tiến vào một thế giới ẩm ướt, dưới cảm giác buồn ngủ, hắn dần dần mất đi tri giác, từ từ chìm vào trong Tử Thần chi hồ.

Nhìn Niệm Băng dần dần chìm xuống hồ nước, Hắc Ám Thiên Hương không khỏi lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, khẽ bầm nói : "Ngốc tiểu tử này ý chí quả là kiên định. Nguyên lai giữa người với người khi hôn môi lại có cảm giác kỳ diệu như thế! mình thật muốn cho hắn hôn lại lần nữa" .

Khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Hương có chút đỏ lên, khiến nhìn nàng có thêm vài phần sinh khí. Qua lần hôn môi kia, bị kích thích mạnh mẽ không chỉ là Sinh Mệnh chi thần Tạp Áo, đồng thời còn có nàng. Hơn nữa, nàng cũng bị kích thích tuyệt không nhỏ hơn Tạp Áo, nếu không cũng sẽ không đem tất cả bí mật trong lòng nói ra. Thiên Hương luôn luôn khát vọng trải qua cuộc sống của người bình thường, cùng Niệm Băng tiếp xúc khiến nàng đối với cuộc sống bình thường càng ước mơ. Sở dĩ không cho phép các Thần nhân đặt chân lên Ngưỡng Quang đại lục, nguyên nhân lớn chính là vì tương lai của các nàng. Hủy diệt chi thần, Thời gian chi thần và Trật tự chi thần cùng các nàng mặc dù suy nghĩ khác nhau, nhưng trước khi chưa có thắng bại, đối với Tình Tự chi thần này cũng không dám đắc tội quá nhiều. Cho nên bọn họ mới yên lặng bảo vệ Ngưỡng Quang đại lục mấy năm nay.

Thiên Hương nhẹ nhàng bay tới phía trên nơi Niệm Băng chìm xuống, song chưởng chậm rãi dang ra. Mực nước của Tử Thần chi hồ không ngừng dâng lên, mà dòng thác đổ xuống lại ngừng chảy. Tử Thần chi hồ dần dần hình thành một thủy cầu thật lớn, thân hình Thiên Hương chợt lóe, chui vào trung ương của cầu nước, ôm lấy Niệm Băng đã mất đi tri giác. Nàng dẫn theo một tầng khí lưu màu đen, đem thân thể hai người hoàn toàn quán quanh một chỗ, tùy ý để từng vòng tử vong khí tức mãnh liệt chung quanh không ngừng xâm nhập vào, quang mang màu xám dần dần chuyển thành màu đen.

Ngưỡng Quang đại lục - Hàn Linh.

Bốn đạo hào quang trong không trung không ngừng biến hóa. Mắt thường căn bản không thể thấy rõ động tác của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy hai luồng hồng, hai luồng lam trong không trung không ngừng lấp lánh, tiếp xúc nhau.

Ma pháp nguyên tố trong không khí ba động kịch liệt, băng và hỏa khí tức tràn ngập trong Hàn Linh mệnh môn không hơi người này. Bốn đạo năng lượng kia trong không trung ngưng mà không tan, mỗi một lần công kích hoặc phòng ngự đều dẫn theo từng đoàn quang mang mãnh liệt. Pháp lực ngưng luyện mặc dù không có phá hư toàn bộ xung quanh, nhưng từ sự bóp méo vặn vẹo của không khí cũng có thể nhìn ra năng lượng này không lồ như thế nào.

Hai hồng, hai lam bốn đạo quang mang trong không trung xuyên qua xuyên lại hết sức bắt mắt. Từ cường độ và thể tích của quang mang mà thấy thì một đạo hồng quang trong đó rõ ràng không lưu loát lắm, về cường độ cũng so với ba đạo hào quang yếu hơn rất nhiều. Về sự khống chế, rõ ràng cũng không khống chế chuẩn xác như ba đạo quang mang kia. Mặt khác trong ba đạo quang mang, cũng có một đạo lam quang yếu hơn, nhưng về khống chế lại cực kỳ tinh diệu, thường thường có thể tránh thoát sự công kích của các hào quang khác ; rồi từ vị trí thích hợp quay trở lại công kích, tạo nên hiệu quả không tưởng được.

"Không đánh nữa... Không đánh nữa, thực là không công bình." Hồng quang vừa thu liễm, đạo hồng quang yếu nhất kia bay ra khỏi vòng chiến. Ở bên cạnh hiện ra thân hình một cô gái đang phùng miệng, mặt có vẻ bất mãn, chính là Tuyết Tinh xinh đẹp động lòng người.

Thấy nàng ngừng lại, ba đạo quang mang khác cũng đều tiêu tán, hiện ra hình dạng nguyên bản. Hai đạo quang cực mạnh dĩ nhiên là tỷ muội Phượng Nữ, Lam Thần; lam quang hơi yếu một chút chính là Long Linh.

Tuyết Tinh nhìn tam nữ, ủy khuất nói: "Rất không công bằng, các người có Thiên Nhân huyết, khống chế năng lượng đơn giản giống như lấy đồ trong túi. Ta thì không thể, thật không dễ dàng đòi tên Gia Lạp Mạn Địch Tư kia giúp ta tăng tới cảnh giới Vũ Thánh , nhưng vẫn còn kém các ngươi nhiều như vậy. Không thú vị, ta cũng muốn được khai mở Thiên Nhân huyết ."

Long Linh dưới chân là một đoàn bạo phong tuyết ngưng kết , hạ xuống trước người Tuyết Tinh : "Tinh Tinh, đừng cư xử như tính khí của tiểu hài tử nữa. Gia Lạp Mạn Địch tư đại ca không phải đã nói qua sao,

trong các Khiếu Huyệt của nhân loại thì Thiên Nhân huyệt là khó mở ra nhất; người nhất định phải tuân tự dần dần tiến tới, cẩn thận kéo tẩu hỏa nhập ma đấy.”

Tuyết Tĩnh nhìn hình dáng ân cần kia của Long Linh, không khỏi bật cười, nói: ”Được rồi, người nghĩ rằng ta thực sự tức giận à! Mặc dù so với các người còn kém nhiều , nhưng trong khoảng thời gian này ta lại tiến bộ nhanh nhất. Ài... thật sự là ghen tị với các người , tên Niệm Băng kia lại dùng sinh mệnh lực giúp các người mở ra Khiếu Huyệt, thật không biết hắn nghĩ thế nào nữa”. Lời vừa khỏi miệng, nàng liền nghĩ thấy có chút không ổn, tới câu cuối cùng thanh âm rõ ràng thấp xuống, nhưng lấy năng lực của Long Linh, Phượng Nữ và Lam Thần, lại làm thế nào mà không nghe được !

Long Linh sắc mặt ảm đạm : ”Nếu Niệm Băng có thể vui vẻ ở bên cạnh chúng ta, ta thà không cần Thiên Nhân huyệt này. Hắn cũng đã rời đi nửa năm rồi, nhưng một chút tin tức cũng không có.”

Tuyết Tĩnh áy náy nói: ”Thực xin lỗi Linh Nhi, đều là ta lẩm miệng. Yên tâm đi, Niệm Băng làm sao không thương nhớ các người chứ? Hắn nhất định sẽ còn sống trở về. Hắn tiêu hao nhiều như vậy, chữa thương cũng cần thời gian mà. Người đừng khẩn trương sốt ruột, ta tin rằng không cần nhiều thời gian, các người có thể nhìn thấy hắn.”

Phượng Nữ đến bên cạnh Long Linh, giống như đại tỷ ôm bả vai nàng, mỉm cười nói: ”Tĩnh Tĩnh nói rất đúng, Niệm Băng nhất định sẽ trở về. Tốt rồi, chúng ta tiếp tục tu luyện đi, Linh Nhi, đừng quên mục tiêu của chúng ta.”

Long Linh ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy kiên nghị, dùng sức gập đầu hai lần : ”Sẽ không quên, ta vĩnh viễn cũng không quên ! Tốt, chúng ta tiếp tục bắt đầu.” Cúi đầu ngâm vài câu chú ngữ, quang mang màu lam trong nháy mắt cường thịnh lên, ở mi tâm nàng phát lên một đạo quang tuyết màu bạc, dưới sự tác dụng của bạo phong tuyết lại một lần nữa bay vào không trung.

Nửa năm trôi qua, các nàng dưới sự chỉ bảo của các Long Vương không ngừng tu luyện, Ma pháp sư Long Linh cố gắng nhất, nàng mặc dù bề ngoài nhu nhược, nhưng nội tâm lại cực kỳ kiên nghị. Nàng biết rõ thực lực của chính mình so với Phượng Nữ và Lam Thần kém rất nhiều, cho nên trong khi tu luyện nỗ lực gấp bội. Trong thời gian nửa năm ngắn ngủi, có sự hỗ trợ của Thiên Sứ chi lệ + khai thông Thiên Nhân huyệt, hơn nữa bản thân cố gắng không ngừng, nên bây giờ nàng đã có được thực lực cấp bậc Ma đạo sư. Thậm chí đã mở ra được Tiên thiên lĩnh vực của mình, mặc dù còn so kém Phượng Nữ tỷ muội, nhưng khoảng cách đã rút ngắn rất nhiều.

Tiến bộ của Phượng Nữ ổn định nhất, nàng vốn là người thực lực mạnh nhất trong chúng nữ. Mở ra Thiên Nhân huyệt tương đương mở ra trước mắt một cánh cửa lớn của con đường tu luyện. Nửa năm nay, nàng đã nhảy vọt , đem Phượng Hoàng cửu biến tu luyện tới đệ ngũ biến sơ kỳ; tốc độ tăng cực nhanh, cả chính nàng cũng có chút khó tin. Lam Thần mặc dù không tu luyện vũ kĩ, nhưng dưới sự chỉ đạo của Phượng Nữ, nàng đem Phượng tộc mật kỹ kết hợp với Băng phượng chi thể của mình, càng thông suốt đường lối; cùng Băng hệ ma pháp dung hợp, khiến cho Băng Tuyết nữ thần lĩnh vực của mình có biến hóa kịch liệt. Cường độ Băng hệ ma pháp của nàng cũng được Thiên Sứ cải tạo thân thể có sự đề tăng to lớn.

Trong tam nữ, chỉ có Lam Thần cùng Niệm Băng phát sinh qua quan hệ. Niệm Băng chiếm Băng Phượng xử nữ chi thể của nàng, vốn ở tu vi ma pháp đạt được lợi ích thật lớn, đáng tiếc hắn trực tiếp dùng sinh mệnh trở chú ma pháp, còn chưa kịp phát huy cái tốt này đã biến thành cương thi. Nhưng Lam Thần lại không giống, nàng chiếm được đồng trinh chi thân của Niệm Băng, đối với lợi ích của nàng cũng là rất lớn. Mấy ngày nay nàng cố gắng tu luyện, thực lực đã cùng Phượng Nữ không phân hơn kém . Nếu như nhị nữ liên thủ, dưới tình huống các Long Vương không sử dụng Chung cực Long ngữ ma pháp, bất luận Long Vương nào đều đã không phải đối thủ của các nàng.

Nhìn thấy tam nữ tiếp tục cố gắng tu luyện, Tuyết Tĩnh lẩm bẩm nói: ”Các nàng thật sự đều điên rồi, mỗi ngày ngoại trừ mình tưởng thì là thực chiến, không để cho bản thân có thời gian nghỉ ngơi. Xem ra danh hiệu Phong nữ này của ta nên tặng cho các nàng mới đúng. Hừ, Gia Lạp Mạn Định Tư xú gia hỏa kia, không chịu nghĩ biện pháp giúp ta khai mở Khiếu Huyệt, ta tìm hắn tính sổ ”. Nàng không nguyên ý thừa nhận, chỉ có điều là từ sau khi ăn điểm tâm chưa gặp qua Hỏa Long, lại có chút nhớ nhung hắn.

Thực chiến trong không trung tiếp tục như trước , cho đến khi Long Linh tiêu hao toàn bộ Ma pháp lực mới dừng lại. Phượng Nữ tỷ muội và Long Linh ngồi cùng một chỗ, vừa hấp thu Tiên Thiên chi khí trong

không khí, vừa tham khảo lẫn nhau các kinh nghiệm trong thực chiến để cùng lĩnh hội. Tam nữ cùng một chỗ tu luyện, dễ dàng tiến bộ hơn so với đơn độc tu luyện nhiều.

”Tỷ, chúng ta khi nào thì hành động? Ta nghĩ thực lực của chúng ta bây giờ chênh lệch không nhiều, nếu có thể lên vào Bằng Thần tháp, rất có thể đem bá phụ, bá mẫu cứu ra.” Sau khi thoát ly Bằng Thần tháp, bởi vì quan hệ của Niệm Bằng nên Lam Thần đối với phụ mẫu của Niệm Bằng đã đổi cách xưng hô.

Phượng Nữ lắc đầu : ”Thần Thần, chúng ta vẫn không thể cấp bách. Nhờ vả người khác là nhất định làm, nhưng chúng ta phải cố gắng đề thăng thực lực. Bằng Tuyết nữ thần tế tự đã trở thành Thần Hàng sư nhiều năm, nghe Gia Lạp Mạn Dịch Tư đại ca nói bà ta lại mở thêm ba Khiếu Huyệt. Cho dù ba chúng ta liên thủ, cũng không có khả năng là đối thủ của bà; hơn nữa chúng ta còn phải an toàn mang theo bá phụ bá mẫu ly khai nơi đó, cho nên phải có nắm chắc hơn mới làm. Đợi nửa năm nữa đi, chúng ta sẽ cố gắng tu luyện trong thời gian này, thực lực sẽ tiếp tục tăng lên độ cao khác. Tới khi đó, nếu Niệm Bằng còn chưa có trở về, chúng ta liền hành động.”

Long Linh cúi đầu, có chút ghen ngào nói: ”Phượng tỷ, nếu...nếu Niệm Bằng thật sự không về được, chúng ta đây...”

177. Chương 176 : Tử Vong Trung Đích Trọng Sinh

Đỉnh Lục sơn như một chiếc nón cực lớn rỗng ruột, mang hình thái của một ngọn hỏa sơn, chung quanh rất yên tĩnh, rất khác biệt với màu xanh của núi, sâu dưới lòng chiếc nón trăm trượng, chung quanh đều là màu xám, ngay bầu trời phía trên đỉnh núi cũng không ngoại lệ..

Phía trên lòng nón, nổi lơ lửng một thân ảnh, một vòng sóng gợn tử vong không ngừng từ đạo thân ảnh đó khuếch tán ra ngoài, từng đạo đậm hơi sắc quang mang đều đặn chậm rãi, nhìn qua thì thấy năng lượng ba động trong không khí hết sức hài hòa, đối với Thần Chi đại lực thì đây cơ hồ là một kỳ tích. Nếu hiện tại có ai có thể dùng tinh thần lực dò xét năng lượng nguyên tố trên bầu trời, sẽ thấy ngay, nơi tử vong khí tức biến thành vô hình, một lát sau sẽ tụ lại, trên mỗi hắc ám nguyên tố tràn ngập tử vong, kéo theo thủy, hỏa, thổ, phong, không gian, quang minh mỗi loại một nguyên tố, rồi dung hợp với thân hình kia. Không có một hắc ám nguyên tố nào tay không mà về. Lấy Lục sơn làm trung tâm, vì lượng ma pháp nguyên tố biến mất quá lớn, cho dù là ở phía ngoài cách đó không xa còn có ma pháp phong bạo, nơi này cũng vẫn là tĩnh lặng, mà tất cả, đều là vì thân ảnh cao lớn trong không trung kia.

Gợn sóng tử vong rất cực cũng đình chỉ, một lúc lâu sau, trên thân ảnh trong không trung kia xuất hiện biến hóa, một đôi mắt đen láy, chậm rãi mở mở ra. Đó là một đôi mắt rất bình thường, trong ánh mắt ngoại trừ bình tĩnh thì cũng chỉ là bình tĩnh. Không có một tia năng lượng khí tức ba động. Đôi mắt đen của hắn dần dần trở nên thâm thúy.

”Nàng trao cho ta hết thấy, xem ra, ta thật sự sống lại rồi. Mặc dù còn không hoàn toàn, nhưng cũng là một sự khởi đầu rất tốt.” Trên mặt lộ ra tiểu ý nhàn nhạt, Niệm Bằng lầm bầm nói. Nhìn mây đen xa xa trên bầu trời, trên da thịt trắng nõn của hắn nổi lên một tầng hơi sắc lơ mơ. Hơi sắc chợt lóe lên rồi biến mất, mọi thứ lại khôi phục bình thường. Giơ tay lên. Khẽ vuốt ve một vết màu xám nơi mi tâm, tiểu ý trên mặt hắn càng đậm, ”Nguyên lai, lĩnh vực chân chính ở chỗ này.”

Tay trái nhắc lên, một đạo hắc sắc quang mang từ trong cơ thể hắn lao ra, lẳng lẳng trôi nổi trước mặt hắn. Trên mũi đao hẹp mà dài tản ra một tầng văn lộ màu đỏ sậm, hắc sắc bảo thạch trên chuôi đao đã biến thành ám hồng sắc, phệ huyết khí tức vô cùng bá đạo.

”Ra đi, ta nghĩ, chúng ta cũng nên nói chuyện một lần cho ra nhẽ.” Niệm Bằng bình tĩnh nói với Phệ Ma đao. Phảng phất như hắn đối mặt không phải một thanh đao, mà là một người.

Một đạo hắc sắc thiểm điện từ chuôi đao lao ra. Đao, vẫn lơ lửng chỗ đó như trước, mà trước mặt Niệm Bằng, lại xuất hiện một Niệm Bằng toàn thân hắc y, hắn nhìn Niệm Bằng toàn thân xích lỏa, gật đầu, nói: ”Người rốt cục cũng biết.”

”Ta cũng nên biết.” Niệm Bằng nở nụ cười, ánh mắt hắn rất nhu hòa.

”Đúng vậy! Người cũng nên biết. Bất quá, ta thật sự không ngờ, kẻ ta lựa chọn kế thừa phệ ma lại cường đại như vậy, không, phải nói là, nhanh trở nên cường đại như vậy. Cũng chỉ có người, người có hắc ám chân chính mới có thể xứng với chuỗi Phệ Ma đao này, không phải sao?”

Niệm Băng mỉm cười đáp: ”Người nói sai một chút rồi, ta cũng không phải người nắm giữ hắc ám chân chính, ta nắm giữ, chỉ là bí mật của tử vong mà thôi, tử vong cùng hắc ám, cũng không phải là một khái niệm, không nên quên thân phận của ta, ta chỉ là một ma pháp sư, không, phải nói là một ma pháp trừ sư, có thể nói cho ta biết mọi chuyện phát sinh trước đây không? Ta rất muốn biết về chuyện của người, Hắc Vũ Hoàng các hạ.”

Đúng vậy, ám ảnh khôi lỗi kia của Niệm Băng chính là Hắc Vũ Hoàng, sau khi Niệm Băng tiến nhập hắc ám lĩnh vực chân chính, đã hoàn toàn minh bạch điểm này.

Thần sắc của Hắc Vũ Hoàng rất bình tĩnh, ”Đương nhiên có thể, hiện tại, người chẳng những là chủ nhân của Phệ Ma đao, đồng thời, cũng có thể nói là chủ nhân của ta. Lúc đầu, trong bảy người chúng ta, chỉ có ta là một trường hợp đặc biệt, bởi vì, ta vốn không phải tu luyện giả trên Ngưỡng Quang đại lục, Thần Chi đại lục này, là nơi ta từng sinh sống, chính vì ta là từ phiên đại lục này mà đi ra, cho nên, ta mới biết được sự trân quý của lực lượng, mới hiểu được thực lực chính là đạo lý của mọi điều. Ở Ngưỡng Quang đại lục không ác liệt như Thần Chi đại lục, cho nên, ta phải trở nên càng cường đại hơn, nhất định phải không ngừng khiêu chiến cường giả, chỉ có như vậy, mới có thể giúp ta càng trở nên mạnh, cũng chỉ có như vậy, có một ngày ta mới có thể ưỡn ngực trở lại phiên đại lục này.

Niệm Băng có chút kinh ngạc nhìn hắn, nói: ”Nói như vậy, người hẳn là một trong những thần nhân nơi này.”

Hắc Vũ Hoàng gật đầu, trả lời: ”Đúng vậy, khi rời khỏi nơi này, ta đã tiếp cận bán thần cảnh giới, chỉ là vì ta lựa chọn lộ tuyến tu luyện bất đồng, cho nên, mới bị nơi này trục xuất. Là một thần nhân, phải tỏ ra có chút đạo mạo trang nghiêm, bọn họ biểu hiện ra ngoài là không tiếp thụ kẻ tu luyện hắc ám năng lực, nhưng vụng trộm thì ai biết chứ? Thủ đoạn ti tiện này của bọn họ thì kẻ tu luyện hắc ám như ta há có thể so được sao? Vì tranh đấu, ta tự khiến chính mình phải lưu vong, sau khi tới Ngưỡng Quang đại lục, nhận thức sáu người kia mà người đã biết. Trong bảy người chúng ta, thực lực mạnh nhất chính là ta, mặc dù sau này chúng thần nhân vì sợ ta đem chuyện của Thần Chi đại lục nói ra mà phát động thần phạt, nhưng bọn hắn thật sự có thể giết chết ta sao? Ngay cả Tát Phân còn có thể nghĩ đến biện pháp đào sinh, huống hồ là ta? Ta khi đó, đã không còn là một hắc ám thuộc tính thần sư nữa. Ngay cả Hắc Ám long vương cũng từng thua dưới tay ta. Hắc ám năng lực của ta đã đạt tới thập tam giai. Khiếu huyết cũng mở ra ba, một cái chung cực, hai cái trung kỳ. Cho dù đối mặt với uy lực cực mạnh của thần phạt, ta cũng không chết.”

”Bỏ nhục thân, đem linh hồn nhập đao, ta nói đúng không?” Niệm Băng đột nhiên chen lời.

Hắc Vũ Hoàng gật đầu, đáp: ”Không sai, chính là vậy. Phệ Ma đao là một thanh thần khí, bởi vì có linh hồn của ta, nó thay đổi, trở thành siêu thần khí. Lúc người dùng tiên huyết của chính mình thức tỉnh linh hồn của ta, chuỗi Phệ Ma đao này đã xảy ra biến hóa về bản chất, mà tiên thiên chi khí mang theo hắc ám khí tức của người, cũng khiến ta có thể có lại thân thể một lần nữa, mặc dù thân thể là ở hình thái năng lực, nhưng với ta mà nói, vậy cũng đã đủ rồi. Tát Phân là vì tính mạng mà lựa chọn buông bỏ thân thể, mà ta là vì để trở nên mạnh hơn mà buông bỏ thân thể, cho dù ta chỉ có thể lấy đao này làm bản thể, năng lực làm linh hồn mà tái thể, thể nhưng, ta cũng là một thanh đao cực mạnh.” Giọng nói bá đạo tràn ngập khát vọng với thực lực, đó gần như là một lựa chọn điên cuồng. Nhưng Niệm Băng vốn đã từng khắc sâu nhận thức này, cũng rất minh bạch lòng cầu thắng kia của Hắc Vũ Hoàng.

Nhìn Hắc Vũ Hoàng trước mặt có ngoại hình giống hệt mình, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng, nhìn ám hồng sắc vẫn vẫn không ngừng lấp lánh trên Phệ Ma đao, Niệm Băng nói: ”Được, ta hiểu được. Người truy cầu là thực lực đỉnh phong, hiện tại, người cùng Phệ Ma đao hoàn toàn là một thể, biến thành một siêu thần khí. Từ nay về sau, chúng ta là bằng hữu, là đồng bọn.”

”Đồng bọn? Mặc dù ta từng giúp người, nhưng người phải hiểu rằng, ta đồng thời cũng là giúp chính mình, chỉ có hấp thu đại lượng hắc ám khí tức và tử vong khí tức. Ta mới có thể khiến linh thể tách khỏi thân đao, chẳng những giúp linh hồn khôi phục, đồng thời cũng giúp ta dần dần khôi phục thực lực. Hơn nữa, ta sớm đã thanh tỉnh, nhưng ta không nói cho người, chẳng lẽ người không có gì nghi hoặc sao? ”

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta có nghi hoặc sao? Đó là chuyện trước kia, từ một mặt nào đó, người ta đều là kẻ sống lại. Quá khứ thì để cho quá khứ đi, lời ta nói ra sẽ không thu hồi, chúng ta là huynh đệ. Ta hiện tại chỉ muốn biết thực lực của người khôi phục mấy phần rồi."

Hắc Vũ Hoàng cười, đáp: "Hay cho câu quá khứ thì để cho quá khứ đi. Đúng vậy! Có lẽ, ta đúng là sống lại giống người. Thực lực của ta sau khi được năng lượng tử vong nơi này gột rửa đã khôi phục đến trạng thái trước kia, mặc dù mấy năm nay Hắc Ám long vương cũng đang không ngừng tiến bộ, nhưng ta cũng có vài phần chắc chắn có thể bình thủ với hắn. Lúc người cần, ta sẽ hỗ trợ người, đồng thời, ta cũng sẽ không khách khí dựa vào người mà hấp thu hắc ám cùng tử vong khí tức. Chuyện của người đã hoàn thành rồi, nữ nhân kia trước khi đi đã đem ba con hắc ám ma thú vốn trấn trấn thủ ở quanh Lục sơn thu vào trong Phệ Ma đao này giúp ta rồi. Cũng bảo ta chuyển cáo người, quay lại nơi người đã xuất phát." Hắc quang lóe lên, Hắc Vũ Hoàng phiêu nhiên dung nhập vào trong đao, Phệ Ma đao khẽ lật giữa không trung, rơi vào tay Niệm Băng.

Cầm Phệ Ma đao, Niệm Băng dùng sức vận thân thể, cảm giác thư thái truyền khắp toàn thân, vẫn chẳng có tí sinh cơ gì như trước, thậm chí vốn là hắc ám đã hoàn toàn biến thành tử vong, nhưng hiện tại hắn cũng đã có cảm giác chân thật, giống như cảm giác bình thường, da dẻ không còn cứng như trước, mà tràn ngập co giãn, ngoại trừ màu da hơi tái nhợt ra, nhìn từ bề ngoài, hắn cũng chẳng khác gì người thường. Quan trọng hơn là, Niệm Băng bây giờ, đã lấy lại được thứ hắn cần nhất, đó chính là ma pháp.

Thân hình lóe lên, người nhẹ nhàng rơi bên mép núi, nhìn thật kỹ tử thần tuyến nhân đã không còn tử vong chỉ thủy chảy xuống, một làn gió mát thổi tới, kéo theo thân thể Niệm Băng phiêu phiêu bay đi, hướng về phương xa. Niệm Băng biết rõ mình đã ở nơi này bao lâu, đó là nửa năm! Trong nửa năm này, nhìn từ bề ngoài thì hắn có ba thu hoạch, thứ nhất là tìm lại được cảm giác của nhân loại, thứ hai là khôi phục ma pháp, mà thứ ba, chính là hoàn toàn minh bạch hàm nghĩa của tử vong. Chỉ với ba thu hoạch này thôi, thực lực của hắn cũng không có tiến bộ như dự liệu, mọi thứ vẫn dừng ở cảnh giới vốn có, chỉ là bất tri bất giác, Niệm Băng lại cảm giác được mình có chút thay đổi, đó là biến hóa đến từ chính thân thể, đáng tiếc, hắn lại chỉ có thể cảm giác được này một phần hàm nghĩa trong biến hóa này, có lẽ, chỉ khi quay trở lại khởi điểm, mới có thể minh bạch hết thấy biến hóa này.

Vừa phi hành, Niệm Băng vừa hồi hộp trong lòng, bởi vì hắn biết, quay trở lại khởi điểm, sẽ đối mặt không phải là Hắc Ám Thiên Hương, mà là người đã bị mình hôn mãnh liệt khi mất đi không chế đối với thân thể, Sinh Mệnh nữ thần. Nàng sẽ bỏ qua cho mình, dễ dàng chịu giúp mình khôi phục sinh mệnh sao? Sự việc sẽ rất khó.

Quên đi, nếu Hắc Ám Thiên Hương và Tạp Áo đã lựa chọn mình, vậy thì, nàng sẽ không thể chân chính làm khó mình, giờ cứ về gặp Tích Lỗ và mấy vị ả nhân tiên bối, thuận tiện thu hồi lục bình thần đao của mình. Nghĩ tới đây, Niệm Băng tăng tốc phi hành, hướng về phương hướng từ đó xuất phát bay nhanh.

Vừa mới bay không được bao lâu, đột nhiên, mây đen trên bầu trời xảy ra biến hóa, những đám mây lao vào nhau, bầu trời đột nhiên sáng bừng lên, Niệm Băng đột nhiên cảm giác được một luồng áp lực cực lớn trước nay chưa từng có từ không trung truyền đến, âm âm, Thiên Nhân huyết của hắn mặc dù cảm giác được sự biến hóa của bầu trời, thế nhưng, tốc độ của người thì sao có thể nhanh hơn lôi điện chứ?

"Không phải đen đui như vậy chứ?" Đây là ý nghĩ duy nhất trước khi Niệm Băng rơi xuống. A, không, phải nói là tổn thất mới đúng.

Một thân thể đầy khói đen mang theo một mùi khét lẹt rơi xuống, ngay khi va chạm với mặt đất, một đoàn nhũ bạch sắc quang mang đã từ trong thân thể toát ra, làm giảm bớt lực va chạm mặt đất.

Ầm!!!

Im lặng nằm trên mặt đất, Niệm Băng hiện tại rốt cục minh bạch tại sao từ khi mình đi tới Thần Chi đại lục này lại chưa thấy có ai bay, nguyên lai, kết quả khi bay ở nơi này sợ rằng chỉ có một, đó chính là thân mật cùng thiên lôi. Có lẽ, chỉ có cấp bậc của Tạp Áo và Thiên Hương kia mới không thiên lôi ảnh hưởng.

Cảm giác bị sét đánh như thế nào, chỉ có kẻ từng trải qua mới hiểu, cảm giác tê dại lan tràn đến khắp từng tế bào, cả thân thể đều run nhè nhẹ, mà kinh mạch và huyết dịch trong cơ thể cũng bị đình trệ trong nháy mắt.

Niệm Bằng phát hiện, mình bị sét bổ xuống như vậy, tựa hồ cũng không có ảnh hưởng lớn, cảm giác tê dại dần dần biến mất, ngoại trừ một thân đen sì, cùng với mái tóc dài đáng thương đã bị biến thành tro bụi ra, cũng không có thụ thương gì lớn.

Trách không được Tích Lỗ nói mình biến thái, quả thực là rất biến thái! Chẳng lẽ là, ngày đó Thiên Hương phá vỡ Bích Mục Thương Cầu lân phiên trên người mình, nó không phải biến mất, mà là dung nhập vào trong da thịt sao?

Kinh mạch cùng huyết dịch đều được trọng sinh trong tử vong khí tức, lúc này bị sét đánh, Niệm Bằng ngược lại lại cảm giác thấy thư thái không ít, thậm chí ngay cả huyết dịch cũng trở nên thông sướng hơn nhiều, ma pháp lực căn bản không cần hấn khổng chế, bằng nguyên tố chuyển hóa thành thủy nguyên tố, phối hợp với quang nguyên tố làm thân thể hấn dịu đi, mà các loại ma pháp nguyên tố khác thì hoàn toàn quy về cùng một chỗ, quan sát lưỡng chủng ma pháp nguyên tố khu trừ than đen ngoài thân thể Niệm Bằng, cùng với ảnh hưởng của lôi điện.

Bị sét đánh lại thoải mái như vậy sao? Đánh vài lần nữa thì liệu mình có chết không? Đáp án là không biết, Niệm Bằng quyết định chờ thân thể khôi phục xong thì sẽ đi bộ, khi chưa tìm được biện pháp đối kháng thiên lôi thì sẽ không phi hành nữa. Hấn tin tưởng, trên Thần Chi đại lục, nhất định có biện pháp có thể tránh thiên lôi trên không trung, nếu không, lúc trước Long Thần phi hành, tại sao không có việc gì chứ?

Khi Niệm Bằng đang đợi thân thể khôi phục, hấn đột nhiên cảm nhận được hai luồng khí lưu đang nhanh chóng lao về phía mình, đó không phải là hấn dùng tai nghe được, cũng không phải dùng mắt nhìn được, mà là cảm nhận từ Thiên Nhân huyết.

Mỉm cười, trong mắt Niệm Bằng toát ra tinh quang nhàn nhạt, tinh thần lực cẩn thận tham nhập xuống đất, với tốc độ nhanh không kém thiểm điện nhanh chóng khoách trương ra ngoài, rất dễ dàng, hấn đã nắm được hai luồng khí tức kia, đó là khí tức của người, Niệm Bằng mới nghĩ ra, đây là lần đầu tiên mình gặp thần nhân sau khi đến Thần Chi đại lục.

"Giới Thương, cái tên bị sét đánh chắc ở gần đây, chúng ta cẩn thận tìm xem. Người cảm giác được khí tức của hấn không?" Một thanh âm the thé vang lên.

Thanh âm trầm thấp trả lời: "Không, ta chỉ có thể dựa vào biến hóa của ma pháp nguyên tố trong không khí để cảm ứng vị trí của hấn, chắc là cách đây không xa. Chúng ta cẩn thận tìm xem, hấn là sẽ tìm được, hy vọng này trên người hấn có thứ gì tốt."

"Thật lâu chưa thấy kẻ nào ngu như vậy. Từng ấy năm tới nay, chúng ta ai chẳng trở nên tinh minh hơn. Đối với hoàn cảnh trên đại lục càng ngày càng hiểu rõ, chuyện không nắm chắc thì huynh đệ chúng ta sẽ không làm, những năm gần đây, muốn tìm mục tiêu cũng không phải dễ dàng. Lúc này tiện nghi cho chúng ta rồi, dù cho tên kia trên người không có thứ gì tốt, chúng ta cũng có thể có một bữa no, đã lâu không ăn thịt rồi. Thần lẫn ngày càng ít, đại bộ phận đều bị thần nhân cường đại chiếm lấy. Với thân phận bán thần của hai người chúng ta, ngay cả ăn cũng ăn không đủ no, nếu không phải có lệnh cấm ly khai Thần Chi đại lục, ta đã đến Ngưỡng Quang đại lục rồi, ở nơi đó, với thực lực của chúng ta, so với kẻ được xưng thần cũng không kém là bao. Theo ta biết, bán thần giống như chúng ta, ở bên kia so với ma đạo sư và vũ thánh còn mạnh hơn một chút, mà Ngưỡng Quang đại lục hấn là không có nhiều cao thủ cao cấp."

"À, Nã Độ, người cho rằng chỉ mình người muốn đi sao? Chỉ cần là một thần nhân, chẳng ai không muốn đi tới bên đó. Không biết mấy chủ thần nghĩ như thế nào. Sao lại hạn chế chúng ta, hơn nữa, kết giới quanh đại lục cũng không phải chúng ta có thể đột phá, nếu không, ta đã sớm trốn đi rồi, còn chờ đến bây giờ sao?" Trong thanh âm trầm thấp của Giới Thương đã xuất hiện vài phần phẫn nộ.

Nã Độ hừ một tiếng, nói: "Cũng không phải là không có cơ hội, nghe nói Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình trong truyền thuyết được để ở Ngưỡng Quang đại lục do thất long vương thủ hộ, hiện tại bảy thần cấp long vương kia lại đánh mất, tình huống tựa hồ rất không ổn. Mấy vị chủ thần đang thương lượng để phái người sang bên đó tìm lại, đồng thời thu nhận các cao thủ trên Ngưỡng Quang đại lục gia nhập Thần Chi đại lục chúng ta, để phòng khi Di Thất đại lục trở lại. Không ai biết tình hình ở Di Thất đại lục, nếu Di Thất đại lục hơn vạn năm qua vẫn một mực phát triển, sợ là chúng ta sẽ không may rồi."

Giới Thương nói: "Dù cho phái người tới Ngưỡng Quang đại lục, chỉ sợ cũng là phái thần cấp cao thủ đi, không tới phiên chúng ta!"

Nã Độ cười hắc hắc, đáp: "Không tới phiên chúng ta, chẳng lẽ chúng ta sẽ không lên đi được sao? Có người muốn đi, phong ấn kia tất nhiên sẽ mở ra, tới lúc đó, chúng ta có thể tìm cơ hội, vạn nhất có thể chuồn ra, tới Ngưỡng Quang đại lục, chúng ta sẽ có thể sinh hoạt sung sướng gấp hàng trăm lần ở đây. Cứ nghe ta, trên Ngưỡng Quang đại lục còn có không ít kẻ ngu ngốc đang nỗ lực tu luyện, muốn đến Thần Chi đại lục của chúng ta. Ha ha ha ha, không biết bọn họ thật sự tới nơi này rồi thì sẽ nghĩ thế nào."

"A, người xem đó là ai với ai, sao đánh nhau vậy, trước đừng tìm nữa, chúng ta trốn đi đã." Thanh âm của Giới Thương tràn ngập về kinh ngạc, ngay sau đó, Niệm Băng cảm giác được khí tức của Nã Độ và Giới Thương trở nên mỏng manh hơn nhiều, núp vào khe hở tại một khối nham thạch lớn. Cùng lúc Giới Thương kinh ngạc, Niệm Băng cũng cảm giác được hai luồng khí tức khác, so với Nã Độ và Giới Thương, hai luồng khí tức này hiển nhiên mạnh hơn nhiều.

Hai người mang theo hai luồng năng lượng không ngừng đụng độ kịch liệt, nhưng tuy có thể cảm nhận được năng lượng ba động cực lớn, nhưng lại chẳng thấy có thanh âm gì truyền đến. Một trong hai luồng khí tức khiến Niệm Băng thấy rất quen thuộc, loại cảm giác này là không cách nào hình dung được, tựa hồ như được phát ra từ trong lòng. Nhắm mắt lại, Niệm Băng rút tinh thần lực xuống mặt đất, trong nháy mắt mở rộng diện tích bao trùm, nhất thời, tinh thần lực tựa như trở thành mắt của hắn, thấy rõ mọi chuyện phát sinh ở nơi có năng lượng ba động.

Đó là hai luồng năng lượng một bạch một thanh, bạch quang trầm ổn, thanh quang phiêu dật, hai luồng năng lượng từ mặt đất lên đến không trung, không ngừng phát sinh va chạm, vì dùng tinh thần lực dò xét, cho nên Niệm Băng có thể cảm giác được mật độ thật lớn của hai luồng năng lượng công kích lẫn nhau, năng lượng mặc dù thoát nhìn thì thể tích không lớn, nhưng bộc phát lực lại rất mạnh, các tu luyện giả của Ngưỡng Quang đại lục tuyệt không thể cùng bọn họ so sánh được. Đột nhiên, hắn minh bạch tại sao mình có cảm giác quen thuộc, sự quen thuộc đó đến từ bạch quang, mà hắn cũng đã nhận ra chủ nhân của bạch quang kia là ai.

Trong năng lượng quang mang không quá chói lọi, một thanh một bạch lưỡng đạo thân ảnh có vẻ rất rõ ràng, bạch sắc thân ảnh nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, thân cao chừng hơn hai thước, bờ vai cực kỳ rộng rãi, quang minh khí tức đậm đặc khiến toàn thân hắn nhìn qua rất thần thánh, tướng mạo mặc dù không thể nói là anh tuấn, nhưng vẻ mặt đầy chính khí của hắn cũng không phải giả tạo, đó là thứ cảm giác hoàn toàn từ bên trong phát ra. Khiến Niệm Băng dị thường rung động là thực lực của hắn rõ ràng thấp hơn thanh quang, nhưng mỗi lần công kích, lại đều mang theo một luồng hào nhiên chính khí, có thể chiến thành bình thủ với thanh quang kia.

Niệm Băng đột nhiên phát hiện, đạt tới trình độ như bọn họ, chiêu thức tựa hồ đã không còn trọng yếu nữa. Hai người đấu với nhau là dựa vào tốc độ, năng lượng ứng dụng cùng với năng lượng cường độ, trên khí thế thì song phương không ai nhường ai. Chiến đấu với bạch y trung niên nhân là một thanh y thanh niên, vóc dáng của thanh niên tương tự Niệm Băng, một đầu thanh sắc đoản phát rất có cá tính, chỉ là quang mang trong mắt lại phi thường băng lãnh. Tốc độ công kích của hắn nhanh hơn nhiều so với bạch y nhân, mỗi lần công kích, không khí chung quanh đều như bị xé rách. Công kích của hắn sở dĩ không phát ra thanh âm, là bởi vì từ trung tâm của công kích, chung quanh đều bị xé thành mảnh nhỏ, ngay cả thanh âm cũng bị ngăn trở. Chỉ thấy hai tay hắn như kiếm, mang theo thanh quang dài hơn trượng không quán lấy bạch y nhân, mỗi lần công kích đều là chọt lóe lên rồi lui ngay. Thế nhưng, mỗi lần công kích cảm giác đều rất kinh khủng, khiến cho bạch y nhân chỉ có thể phòng ngự quanh thân mình một thước, như bạch sắc năng lượng đao được ngưng kết từ quang nguyên tố trong tay xoay chuyển trong không gian nhỏ hẹp, mọi miễn cưỡng ngăn cản được thể công của thanh y nhân, thỉnh thoảng phát ra một công kích mạnh mẽ hầu mới khiến thanh y nhân thối lui mà có được cơ hội thở dốc. Từ cường độ đấu khí mà xem, rất khó đánh giá cường độ của bọn họ, thanh quang so với bạch quang mặc dù mạnh hơn nhiều, nhưng nếu muốn công phá phòng ngự của bạch sắc quang minh đấu khí cũng không phải chuyện dễ dàng, chiến đấu từ xa đến gần, chậm rãi di chuyển về phía Niệm Băng, cuộc chiến của bọn họ đã tiến đến lúc vô cùng gay gắt.

"Giỏi! Thần thánh khí tức của người quả nhiên có đặc điểm, bất quá, ta không tin người có thể ngăn được Phong Thần Thứ của ta, cẩn thận, xem chiêu." Thanh âm của thanh y nhân dị thường kích động, kích động

mang theo băng lãnh sát khí, thân thể đột nhiên nhoáng một cái, quang mang trong tay ngừng kết thành hai thanh trường kiếm, thanh quang nhất thời trở nên cứng cáp, chỉ thấy hai tay rung lên, mấy trăm đạo thanh mang bắn ra, lao về phía bạch y nhân, thanh quang lao đi trong không khí, mọi thứ chung quanh hoàn toàn bị uốn cong, vô pháp nhìn ra lộ tuyến công kích của chúng.

Bạch y nhân vẫn có thể chống lại thanh y nhân, hiển nhiên cũng có năng lực, chỉ thấy quang minh thần đao trong tay hấn vung lên, một đạo nhũ bạch sắc quang mạc xuất hiện trước người, ngay sau đó, lại liên tiếp xuất hiện ba đạo quang mạc, cản đường tiến của thanh mang, bốn đạo nhũ bạch sắc quang mạc nhanh chóng lần lượt biến hóa, hình thành một mặt quang minh chi thuẫn.

Thanh âm xoẹt xoẹt không ngừng vang lên, mỗi tiếng vang đều khiến không khí bị tách ra, các loại ma pháp nguyên tố trong không khí xao động kịch liệt, nhất là phong nguyên tố, dị thường cuồng bạo, thanh mang lao tới ảnh hưởng tới phong nguyên tố chung quanh, khiến thanh mang tạo ra từng vòng xoáy thanh sắc, cường độ của phong thứ nhất thời được đề thăng mạnh mẽ.

”Tới đây.” Nhũ bạch sắc trường đao trong tay bạch y nhân đột nhiên biến mất, hai tay không hề do dự đẩy về phía trước, đẩy bốn quang tường đang không ngừng lấp lánh về phía trước, đôi mắt hấn đột nhiên biến thành kim sắc, một kim sắc lục mang tinh vô cùng thần thánh xuất hiện sau lưng hấn. Khí tức của quang nguyên tố trở nên cực kỳ đậm đặc.

Sau khi thanh bạch lưỡng sắc quang mang va chạm, tất cả thanh âm đều tiêu thất, ngay cả hai người đang giao thủ cũng ngừng lại, thế nhưng, sau một khắc thân thể bọn họ lại lóe lên, quang thuẫn của bạch y nhân biến thành từng quang điểm mà biến mất, mà Phong Thần Thứ do thanh y nhân phát ra cũng biến mất cùng quang thuẫn. Thanh, bạch lưỡng sắc quang mang bốc lên không trung, bạch y nhân và thanh y nhân lại đưa lưng về phía đối phương, tựa hồ mọi thứ đều đã kết thúc.

Thông qua tinh thần lực, Niệm Băng nhanh chóng biết được ai là người nắm thượng phong, bạch y nhân mặc dù không kém, nhưng phương pháp công kích của thanh y nhân thật sự quá bá đạo, chính bởi vậy, quang thuẫn của bạch y nhân không hoàn toàn ngăn trở hết, vẫn còn vài đạo thanh mang công kích đến trước người hấn, chỉ là việc đó phát sinh cực nhanh, Giới Thương hai người trốn cạnh đó căn bản không thể phát hiện.

”Người thua rồi, đem vật kia giao ra đây đi.” Thanh y nhân lạnh lùng nói.

”Thua? Trong tự điển của ta không có từ này, trong ý niệm của ta thì chỉ có sống hoặc chết, muốn vật, trừ phi người giết ta, nếu không, người đừng mong lấy bất cứ thứ gì từ nơi ta.” Thanh âm của bạch y nhân rất trầm ổn, đồng thời cũng rất kiên định, phẳng phất như chẳng có gì có thể lung lay quyết tâm của hấn.

Thanh y nhân chậm rãi xoay người, lạnh lùng nhìn bạch y nhân, trong ánh mắt đã xuất hiện vài phần âm độc, mà sát khí lại trở nên càng rõ ràng, ”Đừng tưởng rằng có vài chủ thần đối tốt với người, người liền có thể kiêu ngạo trước mặt ta, ta có thể giết người, khiến thần không biết quỷ không hay. Dem giao ra đây, ta tạm tha cho người một mạng.”

Bạch y nhân cũng quay lại, sắc mặt hấn rất bình tĩnh, tựa hồ như chưa từng bị thương gì, ”Vậy người động thủ đi. Tính tình của ta người hấn đã biết, nói nhảm có ích lợi gì?”

178. Chương 177 : Thánh Sư

Bạch y nhân cười cười tự giễu, đáp: ”Người? Chúng ta không phải sớm đều cũng tự xưng là thần sao? Chúng ta sớm đã không phải người, người lãng phí nhiều miệng lưỡi như vậy với ta, không phải giống như tác phong bình thường của người, xem ra, người không phải không cố kỵ bọn họ, đúng chứ? ” Thanh y nhân giận dữ đáp: ”Được, đã như vậy, ta đây sẽ thành toàn cho người, ta xem ai có thể uy hiếp ta.” Phong nhanh chóng xoay tròn trong không khí, từng đạo phong nhận ngừng kết thành hình, phong vẫn đang nhẹ nhàng di động giờ đã hóa thành những lưỡi dao sắc bén ngừng kết sau lưng thanh y nhân, không có chút lay động nào, tựa hồ như coi rỗi đang chờ lệnh hấn.

Bạch y nhân thở dài, nói: "Đến đây đi, ta muốn xem xem, Tu Bỏ chủ thần của ngươi có bao nhiêu thực lực để giết ta."

"Chẳng lẽ ngươi còn nhìn không đủ sao? Ngươi nắm được thực lực của ta thế nào sao?" Sắc mặt của thanh y nhân đột nhiên trở nên bình tĩnh, cao thủ cấp bậc như bọn họ sẽ không để tâm tình ảnh hưởng, một khi chiến đấu, chắc chắn toàn tâm đầu nhập vào trong đó.

Bạch sắc quang mang ngưng kết trong tay bạch y nhân, bạch quang dần dần biến đổi, chuyển thành kim sắc, kim sắc vô cùng thần thánh, kim sắc trường đao nằm trong bàn tay kiên định của bạch y nhân, sắc mặt của hắn trở nên càng thêm nghiêm túc, thở sâu, nhìn thanh y nhân trước mặt, chậm rãi giờ quang minh chỉ nhận trong tay lên.

Thanh y nhân hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi đã mất đi sự tinh thuần của quang minh, cho dù có quang minh thần thánh gia tăng lực công kích, nhưng sao đủ để ngăn cản phong thần lực của ta? Kiến thức qua Phong Thần Thứ của ta rồi, lúc này, cho ngươi kiến thức Phong Thần Trảm của ta." Vừa nói, hơn mười đạo thanh quang sau lưng hắn đột nhiên dung hợp, một phong nhận hình bán nguyệt cực lớn phiêu phù trên đỉnh đầu hắn, rất nhanh chóng, phong nhận kia lại biến đổi trở lại hình dạng nhỏ bé lúc trước, yên lặng đứng nơi đó, chỉ bất quá thanh sắc phong nhận lúc này đã biến thành mặc lục sắc, tình huống loại này Niệm Băng đã hiểu rõ, đây là áp súc phương pháp! Chỉ bất quá thanh y nhân áp súc là đấu khí, mà không phải ma pháp.

Thanh sắc đấu khí không ngừng bốc lên, thanh y nhân giờ tay lên, nắm lấy mép phong nhận, "Cho ngươi một cơ hội cuối cùng."

Bạch y nhân dùng hành động trả lời thanh y nhân, kim sắc trường đao đích đã giờ lên cao quá đầu. Hét lớn một tiếng, một đạo kim quang như huyền ảnh phiêu nhiên hiện ra, chém về phía thanh y nhân.

Thanh y nhân hừ lạnh một tiếng, ngón tay khẽ động. Mặc lục sắc phong nhận đã bay ra, hết sức quyết đoán. Kim quang như huyền ảnh kia nhất thời bị phong nhận xé thành mảnh nhỏ, giữ nguyên thể lao về phía bạch y nhân.

Bạch y nhân đột nhiên nở nụ cười, kim sắc trường đao trong tay biến thành từng điểm kim quang phiêu tán, phun ra một ngụm tiên huyết, đám kim sắc quang điểm kia được tiên huyết tưới lên biến thành kim hồng sắc, đột nhiên phân tán khắp chung quanh, nhanh chóng tránh thoát công kích của mặc lục sắc phong nhận, ngay sau đó lại co lại, giống như bách diệu quy sào phóng về phía thanh y nhân.

"Huyết Phệ đại pháp. Không có khả năng, ngươi sao lại..." Hắn đã không kịp kinh ngạc, đối mặt với vô số kim hồng sắc quang mang, thân thể lập tức xoay tròn, đem thân hóa thành Long Quyển Phong, cùng kim hồng sắc quang điểm dung hợp một chỗ, chỉ bất quá, loại dung hợp này còn mang theo tiếng nổ rất mạnh.

Bạch y nhân cười ha ha, mắt thấy mặc lục phong nhận đã tới trước mặt, hắn đột nhiên tròng mắt hét lớn một tiếng, hữu quyền chém mạnh về phía trước, đem theo khí thể trước nay chưa từng có, đánh thẳng vào giữa phong nhận. Tiếng nổ vang rền, quang minh cùng phong lương chủng ma pháp nguyên tố trong không khí ba động kịch liệt, đấu khí năng lượng tràn ngập không trung, trên mặt đất xuất hiện một vết chém rất sâu, trong lúc chiến đấu quên cả sống chết, bọn họ đã phá nát mọi thứ, đương nhiên, kể cả chính bọn họ.

Quang mang thu liễm, thanh y nhân miễn cưỡng phiêu phù cách mặt đất một trượng mà thở hổn hển, thanh y trên người hắn đã nhiễm đỏ tiên huyết của chính mình, chỉ ít có bảy lỗ đầy máu xuất hiện trên hai vai, hai chân, cùng với trên người hắn. Mỗi lỗ máu nhìn qua tuy không lớn, nhưng đều là những vết thương rất sâu, vết thương mặc dù đã được hắn dùng phương pháp đặc thù phong bế, nhưng tiên huyết vẫn chảy ra, gương mặt băng lãnh trở nên dị thường tái nhợt, phong hệ đấu khí chung quanh thân thể hắn ba động không yên, so với lúc trước rõ ràng yếu đi nhiều.

Tình hình của bạch y nhân so với thanh y nhân thì kém hơn một chút, từ trán cho đến háng, có một vết máu rất sâu, cánh tay hắn dùng để nghênh đón mặc lục sắc phong nhận đã biến mất, bả vai đầy huyết nhục, trên người mang vô số vết thương nhỏ, khiến cho hắn sớm đã biến thành một huyết nhân, duy nhất không có thay đổi, chỉ là nhân thân của hắn, nhân thân kiên định không hề khuất phục, ngược lại chiến ý lại càng tăng.

"Giỏi, giỏi, giỏi, người lại không tiếc hao phí chân nguyên dùng phương pháp này đối phó ta, xem ra, ta đã coi thường người rồi." Thanh y nhân vừa thở hổn hển, vừa oán độc nhìn bạch y nhân.

Bạch y nhân lãnh đạm đáp: "Hao tổn chân nguyên thì có là gì, chẳng lẽ sau khi bị người giết, ta còn giữ được chân nguyên sao? Bất quá, ta quả thực rất bội phục thực lực của người, ta thừa nhận, người quả thực có thực lực của Tu Bồ chủ thần, nếu không, người cũng không thể tránh thoát khỏi công kích bằng bản mệnh chân nguyên của ta."

Thanh y nhân nói: "Vốn là, ngay từ đầu ta đã không muốn giết người, mọi chuyện đều là người bức ta, đã như vậy, người cũng đừng trách ta lòng dạ độc ác, người tự xưng là Thánh Sư, chẳng lẽ, thần thánh thật sự có thể cứu người sao? Quang minh nguyên tố đối với thương thế của người là không có hiệu quả, với tình hình hiện tại của người, dù cho có thể chữa trị tốt, cũng không thể khôi phục được thực lực vốn có."

Bạch y nhân nở nụ cười, mặc dù khuôn mặt hắn dính đầy tiên huyết khi cười lên trông rất kinh khủng, thế nhưng, khí thế của hắn lại vẫn mạnh mẽ như trước, thậm chí còn mạnh hơn, "Sao? Người sợ rồi sao? Người sợ các chủ thần sẽ trả thù người?"

"Quả thực, ta sợ phiền toái." Thanh y nhân tới lúc này, tựa hồ đã không hề bận tâm tới mặt mũi của chính mình nữa. "Bởi vì ta sợ có phiền toái không cần thiết, cho nên ta chỉ muốn đồ vật trên tay người, trên Thần Chi đại lục, không có gì trọng yếu hơn sinh tồn, cho dù là kẻ đạt tới thần cấp như người và ta cũng không ngoại lệ, tất cả là vì sinh tồn. Một chút tâm lý sợ hãi thì có là gì? Xem ra, ngoại hiệu Xú Thạch Đầu của người cũng không có sai, tính tình ngoan cố của người sợ rằng sẽ theo người xuống đất."

"Đúng vậy! Tính tình của ta là xú, chỉ cần chuyện ta đã quyết định, sẽ không thay đổi. Ta biết người còn có năng lực động thủ, động thủ đi, giết ta rồi, có lẽ người sẽ tìm được vật đó trên người ta." Thanh âm của bạch y nhân không hề có chút lay động. Phảng phất như hắn nói đến không phải là sinh mệnh của hắn.

"Người thật sự không sợ chết?" Thanh y nhân oán hận nói. Vết thương hắn đang nhanh chóng khép lại, nhưng phần lớn tiên huyết và năng lượng bị tiêu hao cũng không phải một chốc một lát mà có thể hồi phục được.

"Chết? Chết và sống có gì khác nhau? Trên Thần Chi đại lục này, sống thì có ý nghĩa gì? Ta tới nơi này cũng không phải mới một ngày hai ngày, nhưng ta đã tìm thấy cái gì? Người nhìn thấy được những gì, ta nghĩ, người hẳn là sẽ không quên chứ. Trên phiên đại lục này, bất luận là Phong Thần người, hay là Quang Minh thần ta, đều chỉ là một người không ngừng nỗ lực vì sinh tồn mà thôi. Thần cái gì, thần không phải đều là người sao? Nếu thần mà phải sống uất ức như chúng ta, chỉ sợ hắn cũng sẽ tự kết thúc chính mình. Với ta mà nói, sinh hoạt ở đây không hề lạc thú, thế giới tràn ngập tình mịch, không bằng đi tìm cái chết còn tốt hơn."

Thanh y nhân thở dài một tiếng, nói: "Nguyên lai người sớm đã nhận ra, đáng tiếc, ta còn chưa nhận ra, cho nên, ta phải lấy được vật kia." Thanh quang nhàn nhạt từ từ ngưng kết quanh thân thể hắn, hóa thành từng đạo phong nhận rất nhỏ, từ từ xuất hiện giữa hai người.

Bạch y nhân cũng muốn điều động đấu khí, đáng tiếc, hắn bị thương quá nặng, không cách nào ngưng kết đấu khí thành hình, chỉ có thể tạo thành một tầng nhũ bạch sắc quang mang quanh thân thể, bất khuất nhìn thanh y nhân trước mặt.

"Được rồi, nên kết thúc rồi, có cái gì mà đánh nữa." Thanh âm the thé vang lên, khiến thanh y nhân đang vận sức để phát động công kích sắc mặt đại biến. Trên Thần Chi đại lục, tất cả thần nhân đều vô cùng ích kỷ, đôi khi, vì sinh tồn thậm chí còn không tiếc ăn tươi đồng loại, cho nên, giữa các thần nhân, đáng sợ nhất chính là khi mình suy yếu mà gặp phải thần nhân khác, bởi vì, không có ai sẽ do dự gì cả, cho dù là hảo bằng hữu, cũng có thể trở thành kẻ lấy mạng mình. Hoàn cảnh trên Thần Chi đại lục mặc dù vô cùng nghèo nàn, nhưng trên phiên đại lục này lại có rất nhiều khoáng vật đặc thù, những khoáng vật này được thần nhân dùng các loại phương pháp chế tác thành bảo mệnh vật phẩm, đều là thứ phi thường trân quý. Thần nhân thực lực càng mạnh, khí vật lại càng nhiều, đáng tiếc, binh khí trên người thanh y nhân cùng bạch y nhân sớm mất đi trong chiến đấu lúc trước, nếu không hai người cũng sẽ không rơi vào kết cục phải dùng năng lượng để liều mạng, đột nhiên gặp ngoại nhân, thanh y nhân làm sao có thể không kinh hãi chứ?

Nã Độ và Giới Thương từ chỗ nấp đi ra, kỳ thật, với thực lực của bọn họ vốn không đủ để dấu diếm hai

người, chỉ là bởi vì hai người khi đánh tới nơi này đã tiêu hao phần lớn thực lực, lại thêm lúc cuối cùng đánh đến sống chết, mới sơ suất không cảm giác được khí tức của bọn họ, dù sao, nơi này cách Cẩm Địa Tử Thần Bộc Bó (ND: thác nước tử thần) không xa, bình thường có rất ít thần nhân đến đây, cho nên hai người cũng quá dễ ý lắm.

Về vui mừng trên mặt Nã Độ và Giới Thương là không thể che dấu, khiến Niệm Băng vừa mới khôi phục sau khi bị sét đánh cảm thấy cực kỳ khinh bỉ.

Nã Độ và Giới Thương phân biệt đi về phía thanh y nhân và bạch y nhân, trên người hai người đều tỏa ra hồng quang, hỏa thuộc tính đầu khí bao quanh thân thể bọn họ ba động không ngừng, tựa hồ tùy thời đều có thể phát động công kích.

Thanh y nhân lạnh lùng nói: "Các người là ai? Dám nhúng tay vào chuyện của ta, biết ta là ai không?"

Nã Độ giả hoạt cười, đáp: "Người là ai? Chúng ta không biết, chúng ta cũng không muốn biết. Người yên tâm đi, chúng ta sẽ không yêu cầu người đưa ra vật gì, trực tiếp giết các người, mọi vật chẳng phải đều là của chúng ta sao? Với thực lực của các người, đồ vật trên người hẳn là không ít. Hơn nữa, ăn thịt các người, nói không chừng còn là đại bổ chứ. Hắc hắc."

Trong mắt thanh y nhân lãnh quang càng tăng, phong nhận vốn chuẩn bị để đối phó với bạch y nhân chậm rãi thu liễm về bên cạnh, "Được! Không nghĩ tới, ta lại bị cảnh sói ăn sói, vậy người tới đi, xem trong chúng ta, ai sẽ phải chết trước."

Ánh mắt Nã Độ trở nên càng thêm tham lam, "Nếu bình thường, ta khẳng định không phải đối thủ của người, là một bán thần, chúng ta cùng thần nhân các người có chênh lệch rất lớn, trong mắt các người, chúng ta thậm chí không bằng con kiến, bất quá, với tình trạng của người hiện tại, còn có thể làm được cái gì? Thực lực của ta mặc dù không mạnh, nhưng chỉ bằng mấy cái phong nhận này của người, muốn đối phó một bán thần như ta, tựa hồ là không thể." Vừa nói, thân thể hắn đột nhiên phóng về phía trước, cả người với tốc độ cực nhanh huyền hóa ra ba đạo thân ảnh trong không trung, ba đạo hồng quang phân biệt từ ba đạo thân ảnh phát ra, hồng quang ngưng kết trong không trung thành một luồng, chợt công tới thanh y nhân. Nã Độ rất thông minh, hắn biết đối phó với thanh y nhân hiện tại như nỗ lực hết đà, thì phương pháp dùng tinh khiết lực lượng là tốt nhất, dù sao, đầu khí của đối phương đã không còn lại là bao, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của đối phương còn đó, nếu cứ dây dưa, một khi đối phương có phương pháp để khôi phục thực lực thì không ổn, cho nên, hắn vừa ra tay liền dùng toàn lực. Đầu khí kéo theo tiếng xé gió sắc bén trong không trung, đầu khí nóng rực khiến không khí bị thiêu đốt, bay thẳng đến ngực thanh y nhân.

Bạch y nhân không nói gì, Giới Thương đi về phía hắn cũng không lên tiếng, chỉ bắt quá động tác của hắn lại không hề chậm hơn Nã Độ, cũng là hồng sắc đích đầu khí, cũng phương pháp công kích như vậy, lao thẳng đến bạch y nhân.

Trong mắt bạch y nhân toát ra một vẻ không cam lòng, hắn không sợ chết, nhưng chết trong tay tiểu nhân như vậy, hẳn sao có thể cam tâm chứ? Hẳn là chết trong tay thanh y nhân, chí ít thanh y nhân còn dựa vào bản lĩnh mà thắng hắn. Uất ức thế này thì chết còn sướng hơn. Đáng tiếc, quang minh đầu khí của hắn hiện tại cũng chỉ có thể mang lại hiệu quả hộ thể, căn bản vô pháp chống lại đối phương. Vì vậy, hắn ưỡn ngực, dù chết, hắn cũng phải chết giống một nam nhân.

Ầm!!! Thân thể của thanh y nhân bị đánh bay, tiên huyết vương vãi trong không trung, phong nhận của hắn đã hoàn toàn tiêu thất, bảy vết thương lúc trước đã được cầm máu giờ lại chảy ròng ròng, nặng nề ngã xuống mặt đất, trước ngực đã biến thành một mảng cháy đen, thân thể không ngừng co quắp, lại phun ra một ngụm tiên huyết, mới miễn cưỡng ổn định khí tức, nhưng lúc này, đừng nói là chiến đấu, có sống được hay không vẫn còn rất khó nói.

Thanh âm tương tự cũng vang lên phía bên kia, chỉ bắt quá phía bên đó còn truyền lại tiếng a nhỏ. Nã Độ không thêm nhìn thanh y nhân xem đã chết hay chưa, vội vàng quay người nhìn về phía Giới Thương, dù sao, hai bán thần giết hai thần cấp cao thủ, đối với bọn họ mà nói, áp lực tâm lý là phi thường lớn, chỉ sợ sẽ có chuyện gì xảy ra.

Mới vừa quay đầu lại, Nã Độ liền cảm giác một luồng ma pháp nguyên tố sùng sục đập vào mặt, mà Giới Thương vốn đang công kích bạch y nhân, thì đang kinh ngạc đứng cách bạch y nhân mười trượng, kinh hãi

nhìn bạch y nhân. Một đạo lam sắc thủy hoa phiêu nhiên rơi xuống, thủy mạc ôn nhu bao phủ lên bạch y nhân, những vết thương nhỏ nhanh chóng khép lại khi được lam sắc quang hoa thấm vào, mà những vết thương sâu cũng nhờ lam sắc quang mang này mà ngừng chảy máu.

Trị liệu bằng thủy nguyên tố, Nã Độ và Giới Thương đồng thời thấy căng thẳng, mặc dù Nã Độ không thấy được chuyện gì xảy ra trước đó, nhưng cũng có thể đoán được Giới Thương là bị chủ nhân của thủy nguyên tố kia đánh lui. Hai người vốn có chút khiếp đảm, Nã Độ cố giấu sợ hãi trong lòng quát to: "Là ai, lặn ra đây."

Một thanh âm uể oải vang lên, "Bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ ở phía sau, ta chính là chim ưng sau lưng chim sẻ. Hai vị, chuyện này của các vị thật là tiện nghi!" Ngân quang lóe lên, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước thân bạch y nhân, chính là Niệm Băng.

Dáng vẻ của Niệm Băng hiện tại rất tả tơi, y phục trên người bị sét đánh thành tro, ngay cả mái tóc dài nhờ hấp thu năng lượng tử vong mà chuyển sang màu xám cũng biến mất, thân đen đầy người, thậm chí còn có chút khói xanh lượn lờ, trước khi hiện thân mới lấy bộ y từ không gian chi giới ra mặc lên người, khuôn mặt sạm đen, là nơi được bảo toàn tốt nhất trên người hắn.

Nhìn thấy kẻ xuất hiện toàn thân cháy đen, hai mắt Nã Độ chợt lóe sáng, hỏi: "Người là kẻ bị sét đánh?"

"Phi." Niệm Băng tức giận đáp: "Người nghĩ rằng ta nguyện ý bị đánh sao?" Nhìn qua thì dáng vẻ của Nã Độ và Giới Thương có chút quái dị. Hai người có thân hình tương tự nhau. Vừa cao vừa gầy, hết như cành trúc, nhìn qua hết sức quái dị, Nã Độ lộ ra khuôn mặt ngựa, mũi ưng, miệng rộng ngoác, đôi mắt tí hí vàng khè đang đảo lia lịa, bộ dáng cực kỳ hèn mọn. Giới Thương mặc dù bề ngoài so với hắn thì tốt hơn, nhưng lại chẳng tốt hơn được nhiều lắm, mặt không dài như Nã Độ, nhưng da dẻ lại đen hơn nhiều, gần giống màu da của Niệm Băng bây giờ.

"Chớ lo chuyện người. Thức thời thì lập tức rút đi, nếu không, đừng trách huynh đệ chúng ta không khách khí." Thanh âm the thé của Nã Độ càng thêm chói tai.

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Vốn ta cũng không muốn quẩn, bắt quá, ta biết người này. Không thể cho các người động đến hắn." Nói xong, hắn chỉ chỉ về bạch y nhân đang khôi phục nguyên khí trong màn thủy nguyên tố.

Giới Thương nghe được thì Nã Độ đương nhiên cũng nghe được, mục tiêu chủ yếu của hắn và Giới Thương chính là bạch y nhân, đồ vật mà thanh y nhân muốn cướp của bạch y nhân mới là thứ bọn họ cảm thấy hứng thú, lúc này nghe Niệm Băng nói như vậy, thái độ của Nã Độ nhất thời cứng rắn, "Xem ra, người muốn đối nghịch với chúng ta rồi, tiểu tử, người hắn là biết đây địa phương nào, nếu đánh động tới ma thú ở Tử Thần Bộc Bốc tới đây, ai cũng không dễ chịu đâu."

Niệm Băng cười hắc hắc, đáp: "Người định nói với ta, cho ta cơ hội cuối cùng để lựa chọn sao? Nếu là như vậy, người không cần lãng phí miệng lưỡi nữa. Đến đây đi, ta đang muốn hoạt động một chút, hai người các người cùng tiến lên đi." Đối với thực lực của chính mình, hắn cực kỳ hiểu rõ, ma pháp đã khôi phục, thậm chí so với trước kia còn mạnh hơn một chút, nhưng so với bất cứ kẻ nào trong hai bán thần trước mặt, cùng lắm cũng chỉ sèn sèn như nhau mà thôi, thế nhưng, hắn lại rất tự tin. Thực lực, cũng không phải là phương diện duy nhất phải tính đến.

Nã Độ đánh mắt về phía Giới Thương, đột nhiên kêu to một tiếng, thân thể như cây gậy trúc như thiểm điện đánh về Niệm Băng, hồng sắc quang mang trong tay ngưng kết thành một đầu khí trường thương, mang theo cả trời hồng sắc quang điểm đâm về từng chỗ yếu hại trên người Niệm Băng, mà Giới Thương cũng đã động, chỉ bất quá mục tiêu của hắn không phải Niệm Băng, mà là bạch y nhân sau lưng Niệm Băng, hai người cơ hồ đồng thời hành động, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Nhìn hồng sắc đầu khí kéo theo những âm thanh phù phù, Niệm Băng đứng nguyên tại chỗ không hề động, trong đôi mắt đã biến thành hắc sắc hiện lên một tia sáng kỳ dị, mấy trăm băng trụ đột nhiên xuất hiện trước thân hắn, kỳ dị chính là, mỗi băng trụ đều đón nhận một công kích của hỏa diễm trường thương, băng trụ này quyết không phải là nhị giai ma pháp bình thường, mà là băng trụ đã được áp súc đầy đủ, chỉ một cái thì có uy lực không lớn, nhưng so với đầu khí bị phân tán của Nã Độ cũng không rơi vào hạ phong.

Nhất thời, trên không trung bộc phát từng đoàn băng phần, tung bay tứ tán, khi băng trùy đón tiếp Nã Độ, một quang cầu cũng từ sau lưng Niệm Băng bay ra, tiếp đón Giới Thương đang tay không đi bắt bạch y nhân, đó cũng không phải là quang cầu bình thường, mà là năm khối hỗn hợp hồng, lam lưỡng sắc quang cầu, quang cầu đột nhiên bộc phát trước mặt Giới Thương, trong nháy mắt bộc phát, Giới Thương liền cảm giác được rất rõ không gian chung quanh tựa hồ bị bóp méo, một lam, hồng lưỡng sắc quang trụ đánh thẳng về phía ngực mình, đường kính của quang trụ chỉ có nửa thước, nhưng này lực công tới rất mạnh khiến hắn giật mình, vội vàng toàn lực thôi động đầu khí đến song chưởng, đón nhận công kích đột nhiên mà đến này.

Ma pháp nguyên tố lại tràn ngập trong không khí, Giới Thương bị trực tiếp đẩy lui đến vị trí lúc trước của hắn, mà công kích của Nã Độ cũng đã đình chỉ. Băng trùy Niệm Băng phát ra, uy lực vừa đủ để triệt tiêu đầu khí thương hoa lệ của hắn, công kích của hắn vốn chỉ dùng để hấp dẫn sự chú ý của Niệm Băng, khi đầu khí của hắn bị băng trùy triệt tiêu hết, tất cả băng trùy cũng hoàn toàn hóa thành băng phần, không thừa lại phần nào.

Đối với không chế năng lượng, ai có thể vượt qua Niệm Băng chứ? Ma pháp lực của hắn mặc dù chỉ có thể so sánh với một trong hai kẻ trước mặt, thế nhưng, khả năng phán đoán chính xác của Thiên Nhân huyết lại có thể giúp có hạn ma pháp lực của hắn phát huy được uy lực lớn nhất.

"Người là ma pháp sư?" Thanh âm the thé của Nã Độ tràn ngập nghi hoặc.

Niệm Băng thần nhiên trả lời: "Sao, không được sao?"

Ánh mắt Nã Độ thay đổi liên tục, liếc nhìn Giới Thương, hai người đột nhiên đều nở nụ cười. Phải biết rằng, trên Thần Chi đại lục, ma pháp sư là phi thường ít ỏi, vì khí hậu của Thần Chi đại lục quá ác nghiệt, với thân thể của ma pháp sư thì căn bản không thể chịu đựng được. Cho nên, đại bộ phận thần nhân đều là vũ kỹ tu luyện giả, chỉ có tiểu bộ phận là ma pháp vũ kỹ song tu. Từ băng hỏa lưỡng chủng ma pháp mà Niệm Băng liên tiếp sử dụng, cùng với không gian ma pháp để áp súc công kích lực kia, hai người nhanh chóng xác định được thân phận của Niệm Băng, bọn họ cũng vì Niệm Băng có thể thi triển ba loại ma pháp mà sợ hãi, ngược lại trong lòng lại vô cùng vui sướng, bởi vì bọn họ biết, ma pháp sư dù cảnh giới cao tới đâu, lúc thi triển đại ma pháp, cần phải có một đoạn thời gian để ngâm xướng chú ngữ, Niệm Băng trước mặt mặc dù khiến bọn họ cảm nhận được một chút áp bách, nhưng còn chưa đủ mạnh để vượt qua liên thủ của hai người bọn họ, cho nên, khi biết đối phương là ma pháp sư, lòng hai người vốn đang bất an cũng nhẹ nhõm trở lại. Hồng sắc hỏa hệ đầu khí không ngừng được đề thăng, bọn họ đồng thời tập trung lên Niệm Băng.

Niệm Băng nở nụ cười: "Các người có vẻ coi thường ma pháp sư? Có lẽ, ma pháp sư trước kia các người gặp không phải là ma pháp sư chân chính!"

Giới Thương khinh thường đáp: "Ma pháp sư chân chính? Ta đến muốn xem xem, ma pháp sư chân chính như người có bản lĩnh gì."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Người sẽ được thấy. Hơn nữa, chính là ngay bây giờ." Vừa nói, mi tâm đầy tro bụi của hắn đột nhiên phát sáng, thất thải quang mang phiêu nhiên bay ra, hóa thành một tia sáng, quán trọn lấy thân thể hắn.

Thấy biến hóa ở mi tâm của Niệm Băng, Nã Độ và Giới Thương cùng chấn động toàn thân, đồng thanh kinh hô: "Thiên nhân huyết?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Sao, các người cũng biết Thiên Nhân huyết sao? Một ma pháp sư và một ma pháp sư với Thiên Nhân huyết, hoàn toàn là hai khái niệm, huống chi, Thiên Nhân huyết của ta đã bước vào chung cực giai đoạn, mặc dù mới chỉ sơ bộ của chung cực giai đoạn, nhưng để đối phó các người chắc là đủ rồi."

Nã Độ và Giới Thương hoảng sợ trước sự xuất hiện của Thiên Nhân huyết, khiếu huyết giúp thần nhân tăng cường thực lực, tất cả thần nhân đều biết khiếu huyết trọng yếu nhất chính là Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết, nhưng để mở ra Thiên Nhân huyết thì lại quá khó khăn so với các khiếu huyết khác, Thiên Nhân huyết chỉ dành để mở ra vào lúc cuối cùng, khi đã mở ra được các khiếu huyết khác, điều này khiến tuyệt đại đa số thần nhân buông bỏ việc mở ra Thiên Nhân huyết, cho nên, bọn họ đột nhiên thấy Niệm Băng có thể mở ra Thiên Nhân huyết, nhất thời hoảng sợ, thế nhưng, kinh ngạc của bọn họ vẫn còn chưa kết thúc.

Thất thải quang mang bao quanh Niệm Bạng là trong suốt, kết bởi vô số những đạo ti tuyến, có thể nhìn rõ Niệm Bạng ở bên trong, đột nhiên, thất thải quang mang biến thành ngân sắc, Nã Độ và Giới Thương còn chìm trong kinh ngạc chưa kịp phản ứng gì, bọn họ đột nhiên phát hiện, không gian chung quanh hoàn toàn bị bóp méo, bị xé rách mãnh liệt khiến hỏa thuộc tính đầu khí quanh thân thể bọn hắn bắt đầu ba động kịch liệt. Đầu khí của hai người lập tức biến hóa, từ hồng sắc chuyển thành ngân sắc thánh đầu khí, giữa ngân sắc quang mang còn có kim quang thấp thoáng. Hiển nhiên, bọn họ đã đạt tới đỉnh phong của vũ thánh.

Thánh đầu khí đã tiếp cận thân đầu khí thì không gian tê liệt không thể phá tan được, nhưng mọi chuyện còn chưa hết, quang mang quanh thân thể Niệm Bạng đột nhiên biến đổi, từ ngân sắc biến thành hoàng sắc, mặt đất rung chuyển, từ mặt đất đen kiên cố đột nhiên toát ra từng mũi chông đen chồi lên, may mắn là mặt đất rung chuyển đã nhắc cho Nã Độ và Giới Thương, hai người mới kịp bay lên trời, né tránh phần lớn công kích, phần còn lại thì bị đầu khí của bọn họ giải quyết hết, lúc này, trên người hai người đã xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh. Nếu lúc đầu Niệm Bạng ngăn cản công kích của bọn họ bằng ma pháp bình thường, giờ đây không gian và thổ hệ hai ma pháp liên tiếp xuất hiện lại chỉ ít cũng phải thất bại, đột nhiên công kích bằng thất giai ma pháp, đó là khái niệm gì?

Thời gian cũng không đủ để bọn hắn tự hỏi quá nhiều, quang mang quanh thân Niệm Bạng lại một lần phát sinh biến hóa đáng sợ, vẫn không có tiếng ngâm xướng chú ngữ như bọn Nã Độ kỳ vọng, lúc này, quang mang biến thành hồng sắc, không gian cũng theo đó mà biến thành hồng sắc.

Cả thế giới phẳng phất đều bốc cháy, không khí vì nóng rực mà như bị bóp méo, từng lam sắc hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, giống như lưu tinh cản nguyệt (ND: sao chổi đuổi trăng), mang theo khí tức hùng lực, lao về phía Nã Độ và Giới Thương.

Đầu khí của võ sĩ quả thực rất mạnh, đồng cấp bậc võ sĩ nếu gặp phải ma pháp sư, luôn chiếm chút ưu thế, bởi vì bọn họ có thể nhanh chóng phát động công kích, nếu ở khoảng cách xa, trong tình huống nào cũng có cơ hội chạy thoát, thế nhưng, nói về lực công kích chân chính, đầu khí của võ sĩ kỳ thật kém hơn ma pháp sư một chút, cho nên, ma pháp của ma pháp sư một khi phát động trước công kích của võ sĩ, kẻ thua sẽ là võ sĩ. Ưu thế của võ sĩ là bởi ma pháp sư phải ngâm xướng chú ngữ, thế nhưng, nếu thời gian ngâm xướng chú ngữ đột nhiên không còn, ma pháp lại có thể dùng như đầu khí, tình huống loại này thì võ sĩ không thể chống đỡ nổi.

Hỏa Lưu Tinh, hỏa hệ bát giai ma pháp, ma pháp này đối với hai đỉnh cấp vũ thánh cao thủ mà nói, cũng không thể tạo thành uy hiếp chân chính, thế nhưng, Nã Độ và Giới Thương vì trốn tránh chông mà phải bay lên không trung, khiến cho bọn hắn mất đi chỗ mượn lực, lại đột nhiên gặp hỏa lưu tinh trên không trung, hiện tại bọn họ chỉ có một biện pháp, đó chính là liều mạng.

Khi hỏa lưu tinh va chạm với ngân sắc thánh đầu khí, bộc phát ra pháo hoa rực rỡ, quang mang quanh thân Niệm Bạng lại xảy ra biến hóa, hắn thậm chí đã chặt đứt liên lạc với hỏa lưu tinh, trên mặt mang theo một tiểu ý ôn hòa, lúc này xuất hiện, là một Song Sắc Băng Phong Cầu. Đây bất quá chỉ là lục giai băng hệ ma pháp, nhưng nếu một lần mà xuất hiện mười khối Song Sắc Băng Phong Cầu, lại quyết không dễ mà đối phó, huống chi Song Sắc Băng Phong Cầu này lại kết hợp với một đoàn Long Quyển Phong được kết từ lam, thanh lưỡng sắc quang mang quanh thân Niệm Bạng, nhanh chóng lao về phía hai gã xui xẻo kia, uy lực trở nên càng thêm đáng sợ. Thử hỏi, ai muốn đối mặt với công kích như vậy chứ?

Khi hai gã bán thân như nổ bắn hết đà sau khi ứng phó với hỏa lưu tinh, dung hợp ma pháp đã tới trước mặt, nắm bắt thời cơ cực kỳ chính xác, vừa đúng lúc bọn hắn ứng phó xong hỏa, sắp hạ xuống mặt đất, Long Quyển Băng Phong Cầu kia đã thân mật ở ngay phía dưới bọn họ, uy lực bao phủ vừa đủ cả hai người.

Niệm Bạng mỉm cười lắc đầu, quang mang quanh thân thể lại xảy ra biến hóa, lúc này, lại biến thành hắc sắc, hắc sắc đại biểu cho tử vong, một thân ảnh cực lớn, chậm rãi hiện ra sau lưng hắn, đó là một thân ảnh âm u, thân ảnh âm u cao tới ba trượng, tử vong khí tức không một tiếng động lan tràn khắp chung quanh, trong giờ khắc này, chung quanh tràn ngập khí tức chết chóc, trong bàn tay của âm ảnh là một thanh đao, một thanh liêm đao, liêm đao đại biểu cho tử thần.

Tiếng rầm rĩ kịch liệt theo ma pháp nguyên tố quang mang không ngừng lan ra tứ phía, vì bảo trụ tính mạng của chính mình, trên người Nã Độ và Giới Thương tỏa ra các loại quang mang, quả bài (ND: danh

sách, biển hiệu), khô giáp cùng vũ khí của bọn họ trước sau đều xuất hiện, thế nhưng, trong trạng thái không hoàn toàn chủ động, đối mặt với thập giai Long Quyển Băng Phong Cầu, thứ bọn họ có khả năng cảm thụ được chỉ có thống khổ.

179. Chương 178 - Thân Nhân Đích Tự Tư

Băng và phong dung hợp, lại đánh bay hai bán thần cao thủ, thân thể phiêu dang trên không trung phát ra tiếng kêu không cam lòng và thống khổ, tiên huyết vương vãi trong không trung, mặc dù dung hợp ma pháp kia cũng không thể lấy đi mạng bọn họ, nhưng băng và phong lưỡng chủng nguyên tố hóa thành khí tức sắc bén đã nhập thật sâu vào trong cơ thể bọn họ, lực chiến đấu giảm hơn năm thành, lại thêm thân thể bị thương, khiến bọn họ chỉ còn lại không đủ ba thành lực chiến đấu.

Giờ khắc này, Nã Độ và Giới Thương đều nghĩ tới một chuyện, đó chính là chạy trốn. Đúng vậy, hiện tại bọn họ đã mất đi niềm tin chiến đấu, có khả năng làm, cũng chỉ có chạy trốn mà thôi. Thế nhưng, ngay khi bọn họ chuẩn bị thôi động lực lượng cuối cùng, thậm chí không tiếc hao phí nguyên khí để thoát khỏi chiếc lồng giam bằng ma pháp kinh khủng này, tử vong khí tức đã lặng lẽ phủ lên thân thể bọn họ.

Điều cuối cùng trong đời mà Nã Độ và Giới Thương nhìn được, chính là nụ cười của Niệm Băng, nhưng trong mắt bọn họ, đó lại là nụ cười của tử thần. Hôi sắc liềm đao trong suốt, mang theo một đạo hắc mang tựa như huyền ảnh trong không trung, tất cả chỉ đơn giản như vậy, hoàn mỹ vung lên, hôi sắc thân ảnh đã lặng lẽ biến mất. Cùng lúc đó, mọi chuyện cũng kết thúc.

Nã Độ và Giới Thương trên không trung vẫn còn giữa tư thế chuẩn bị chạy trốn, chỉ bất quá, lúc này thân thể bọn họ đã bị ngưng kết, cứ như vậy lơ lửng trong không trung, phẳng phất tựa như chúng vốn đã tồn tại ở nơi đó.

Quang mang nơi mi tâm thu liễm, ma pháp khí tức chung quanh thân thể cũng theo đó mà biến mất, Niệm Băng ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn hai bán thần trong không trung, xoay người đi về phía bạch y nhân. Nếu trong lúc suy yếu bấy thành mà còn có thoát khỏi công kích của thập nhất giai hắc ám cấm chú Tử Thần Chi Vãn, vậy thì Nã Độ và Giới Thương sợ là cũng không phải chỉ là bán thần, đáng tiếc, bọn họ chung quy vẫn là bán thần mà thôi.

Đồng thời khi Niệm Băng xoay người, hai cây gậy trúc trong không trung kia đã biến thành trúc phấn. Không hề lưu lại một chút dấu vết nào, trên thế giới này, đã không còn một tia khí tức nào của bọn họ.

Biểu tình của Niệm Băng rất bình tĩnh, đi tới trước mặt bạch y nhân, việc đầu tiên hắn làm lại là cởi y phục trên người. Ngay sau đó, thủy nguyên tố ngưng kết quanh thân hắn. Biến thành từng vòi nước, không ngừng bắn lên thân thể hắn.

Bạch y nhân được thủy nguyên tố trị liệu kết hợp với quang minh đấu khí của chính mình đã khôi phục vài phần nguyên khí, hắn kinh ngạc nhìn chiếc đầu đen nhem trước mặt này từ từ trở nên sạch sẽ, kinh ngạc dần biến thành kinh hãi. "Người, sao lại là người?"

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Ngài còn nhớ ta! Thánh Sư tiền bối. " Vừa nói, hắn vừa khom lưng hành lễ với Thánh Sư. Đúng vậy, bạch y nhân tính cách kiên nhẫn, khuôn mặt cương nghị trước mặt này chính là người lúc trước giúp khai mở hoàn toàn năng lực của Quán Xuyên Thiên Địa Đích Tự Quang - Thánh Diệu đạo, cũng chỉ dẫn cho Niệm Băng chiếm được Phệ Ma đạo, Thánh Sư. Mặc dù Niệm Băng chưa hề nhìn thấy hắn, nhưng thanh âm của hắn cùng với thần thánh khí tức kia lại in sâu trong óc, cho nên, lúc tinh thần lực của Niệm Băng thấy được, đã nhận ngay ra thân phận của hắn.

Thánh Sư nhìn Niệm Băng từ trên xuống dưới, không nhìn được nhú mày. Thân là người tu luyện quang minh, hắn có thể cảm giác được rõ ràng tử khí được ẩn dấu trên người Niệm Băng, mặc dù Niệm Băng đã ẩn nó rất sâu, nhưng bản thân hắn lại chính là nguồn suối của tử vong, "Niệm Băng, người không phải ở Ngưỡng Quang đại lục sao? Sao lại tới nơi này, còn biến thành cái dạng này?"

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, đáp: "Việc này nói đến thì dài, Thánh Sư tiền bối, người cảm giác thế nào. Đỡ chút nào chưa?"

Thánh Sư cười khỏ lắc đầu, nói: "Cảm tạ người đã cứu ta, bất quá, thương thể của ta thật sự quá nặng, vì để có được một cơ hội chiến thắng, ta liều mạng dùng công kích tổn hại tới nguyên khí, đã khiến tự mình bị thương, sợ rằng không có mấy chục năm khổ tu thì vô pháp khôi phục. Đó là còn nhờ có thủy hệ ma pháp trị liệu của người, nếu không, chỉ sợ là dù không có hai gã kia, ta cũng khó có thể sống được. Chỉ là ta không rõ, người rõ ràng một thân tử vong khí tức, nhưng ma pháp phát ra sao lại tinh thuần như vậy? Ta nhớ kỹ là người tu luyện toàn hệ ma pháp, nhìn dáng vẻ của người hiện tại, hẳn là đã đại thành rồi. Thế nhưng, cho dù là đại thành, là một ma pháp sư, người sao có thể không cần ngâm xương chú ngữ chứ?"

Niem Băng mỉm cười, đáp: "Chuyện này cũng không có gì bí mật, khi tinh thần lực đạt tới mức có thể cộng minh với ma pháp nguyên tố trong không khí, trở thành bằng hữu chân chính của bọn chúng, vậy thì, ma pháp nguyên tố này sẽ không còn cần đến thanh âm đặc biệt để chỉ huy, chỉ cần dùng ma pháp lực tự thân, lại thêm không chế tinh thần lực, là đủ để sinh ra uy lực ma pháp. Kỳ thật, đạo lý này mỗi ma pháp sư đều hiểu được, chỉ bất quá, muốn hoàn toàn cộng minh cùng ma pháp nguyên tố, rồi sinh ra uy lực như mong muốn, lại không đơn giản như vậy, ta chỉ do vận khí tốt mới làm được mà thôi."

Vận khí tốt sao? Nếu vận khí tốt đến mức chết đi sống lại, sợ rằng không có mấy người muốn lựa chọn. Niệm Băng có thể có được thành tựu như hiện tại, chỉ có thể dùng từ kỳ tích để hình dung. Khi ly khai Lục Sơn, ma pháp lực của hắn quả thực không hề biến hóa, nhưng tinh thần lực của hắn lại tiến nhập cảnh giới đại thành, trong đầu hắn có một loại cảm giác kỳ diệu, hắn biết rõ, mình đã tiến nhập cảnh giới cuối cùng của Thiên Nhân huyết, mặc dù cảnh giới này cũng chưa hoàn thành, thế nhưng, tác dụng đầu tiên mà nó thể hiện, chính là ma pháp không cần chú ngữ, bất luận là giai đoạn nào. Thập nhất giai cấm chú là ma pháp mạnh nhất mà hiện tại Niệm Băng có khả năng thi triển, ngay cả ma pháp như vậy cũng không cần ngâm xương chú ngữ, hắn rất tự tin, dù cho mình đối mặt với Băng Tuyết nữ thần tế tự, cơ hội thắng cũng sẽ rất lớn.

Ma pháp lực tiêu hao khi thi triển ma pháp cũng không có giảm bớt, nhưng thời gian ngâm xương chú ngữ lại được lược bỏ, dựa vào thể chất đặc thù và tiên thiên chi khí tràn ngập tử vong khí tức, Niệm Băng còn có tốc độ khôi phục vượt xa ma pháp sư bình thường.

Vết thương trên người Thánh Sư dưới tác dụng của thủy nguyên tố do Niệm Băng duy trì liên tục đã dần dần khép lại, nhưng thương thể bên trong lại không dễ dàng khôi phục như vậy, hắn tu luyện quang minh đấu khí, so với võ giả bình thường thì có năng lực khôi phục mạnh hơn nhiều, nhưng khi nào bị thương nặng, khôi phục ma pháp lại có tác dụng cực kỳ hạn chế đối với hắn, đại bộ phận chỉ có thể dựa vào năng lực khôi phục của chính mình.

"Người sao lại đấu với Phong Thần kia vậy? Hắn tựa hồ muốn cướp của người cái gì đó?" Niệm Băng hỏi.

Thánh Sư gật đầu, thở dài một tiếng, đáp: "Nếu lúc trước ta biết Thần Chi đại lục là thế này, ta tuyệt đối sẽ không lựa chọn đi tới nơi này. Thế nhưng, hiện tại nói cái gì cũng đã chậm rồi."

Niệm Băng nói: "Đúng vậy! Nơi này đâu có phải là thế giới của thần gì đâu. Rõ ràng chính là địa ngục đại lục."

Thánh Sư lắc đầu nói: "Không. Ta cũng không nói về hoàn cảnh của nơi này, kỳ thật, ta lại rất thích hoàn cảnh nơi này, trong hoàn cảnh bị áp bách, sẽ khiến mỗi người đều phải khắc khổ tu luyện, mới có thể sinh tồn. Thế nhưng, ta ghét thứ quan hệ đáng ghê tởm giữa các thần nhân. Ở chỗ này, giữa các thần nhân chỉ là người lừa ta gạt. Đừng nói là thân tình, hữu tình, chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau và lợi ích mà thôi. Đây mới là nguyên do ta chán ghét. Nhìn từ bề ngoài, tất cả thần nhân đều phải tiếp nhận sự thống trị của các chủ thần, hiện tại bảy vị chủ thần, đã trước sau thanh tịnh lại từ trong trạng thái tu luyện, thế nhưng, bọn họ đã đánh mất sự không chế hữu hiệu đối với thần nhân. Vì sinh tồn, mỗi người nơi này đều cực kỳ ích kỷ, có lẽ, cũng chỉ có lúc xưa khi Di Thất đế quốc uy hiếp bọn họ, bọn họ mới có thể liên hợp lại với nhau. Bọn họ căn bản không rõ, chỉ có hoàn toàn kết hợp cùng một chỗ mới có thể sinh tồn tốt đẹp. May mắn là phong ấn nơi này đã hạn chế không cho chúng thần nhân đi đến Ngưỡng Quang đại lục, nếu không, tất cả sẽ trở nên hỗn loạn. Người hắn cũng đã nghe rồi, ở chỗ này, vì thực vật, người cũng có thể ăn thịt người. Đây là điều mà ở Ngưỡng Quang đại lục thì căn bản không thể tưởng tượng ra."

Niệm Băng gật đầu, đáp: "Người có nghĩ tới phải ly khai nơi này hay không? Trở lại Ngưỡng Quang đại lục."

Thánh Sư lắc đầu, đáp: "Đừng nói ta không có cách nào ly khai, dù có thể ly khai, ta cũng sẽ không đi. Mấy vị chủ thần đối với ta còn không tồi, có ta ở nơi này, còn có thể tạo được quan hệ nào đó với những thần nhân, ta tuyệt không hy vọng thấy được chuyện mình sợ hãi nhất phát sinh."

Niệm Băng minh bạch, Thánh Sư sợ hãi nhất chính là chúng thần nhân đi tới Ngưỡng Quang đại lục, nếu chuyện này xảy ra, sợ rằng Ngưỡng Quang đại lục sẽ gặp phải một hoi họa kiếp lớn. "Trên Thần Chi đại lục tổng cộng là có bao nhiêu thần nhân?"

Thánh Sư nói: "Ước chừng hơn vạn người, con số cụ thể ta cũng không rõ, hai người vừa rồi người giết chết thuộc thần nhân hạng trung bình cao, nếu bọn họ có thêm trăm năm tu luyện, có lẽ có thể tiến nhập thần cấp bậc. Ngoại trừ thất đại chủ thần ra, còn có sáu, bảy mươi thần cấp thần nhân, trong đó người có thực lực cường đại, sẽ được chủ thần phong làm kẻ nhiệm giả của chủ thần, tựa như Phong Thần vừa mới chiến đấu với ta. Hẳn niên kỷ lớn hơn ta mấy trăm tuổi, bản thân lại là một thiên tài tu luyện phong hệ đấu khí. Thần nhân nếu có thể liên hợp lại, thực lực chỉ có thể dùng từ kinh khủng để hình dung. Người ngẫm lại xem, trên vạn cao thủ từ vũ đấu gia trở lên, trong đó còn có khoảng nghìn vũ thánh bán thần, hơn mười thần cấp cao thủ còn cường đại hơn thần sư một chút, cùng với thất đại chủ thần, muốn quét sạch Ngưỡng Quang đại lục, là chuyện phi thường dễ dàng. A, được rồi, người từ Ngưỡng Quang đại lục mà đến, Mặc Áo Đạt Tư Chi Bình thật sự bị người đoạt rồi sao?"

Niệm Băng yên lặng gật đầu, đáp: "Đúng vậy, bị một vu yêu đem theo thủ hạ tới đoạt mất rồi. Vốn bọn họ cũng không phải đối thủ của các long vương, nhưng lại thừa cơ hội long vương sinh sản mà xuất thủ, mới có thể thành công như vậy."

Thánh Sư mỉm cười, nói: "Đây thực là chuyện tốt!"

Niệm Băng sửng sốt, "Chuyện tốt? Chẳng lẽ ngài không sợ Di Thất đại lục sau khi trở về sẽ lại có chiến tranh sao?"

Thánh Sư thần nhiên nói: "Đó là cảnh mà ta hy vọng xảy ra nhất. Trải qua vạn năm nghỉ ngơi, mặc dù số lượng thần nhân không gia tăng, nhưng nguyên khí cũng đã cơ bản khôi phục, nếu cứ như vậy, một ngày nào đó chúng thần nhân sẽ không thể chịu đựng được cuộc sống ở nơi này mà tiến đến Ngưỡng Quang đại lục, khi đó, cả nhân loại sẽ gặp tai nạn. Một đám thần nhân ích kỷ sẽ hủy cả thế giới của nhân loại. Vì sự bình an của nhân loại, vì để bảo trì sự yên bình của Ngưỡng Quang đại lục, ta lại hy vọng Di Thất đại lục trở về. Tranh đấu với cường giả tất nhiên sẽ lại khiến Thần Chi đại lục ở yên một chỗ, dù cho Thần Chi đại lục thắng, trong một đoạn thời gian bọn họ cũng không thể có làm gì được nữa. Về phần Di Thất đại lục, diện tích của nó vốn không hề nhỏ hơn Ngưỡng Quang đại lục, căn bản là không cần phải tới gây ảnh hưởng với Ngưỡng Quang đại lục. Cho dù có ảnh hưởng, với số lượng nhân loại của Di Thất đại lục, cũng sẽ chỉ khiến nhân loại biến đổi, mà không phải bị hủy diệt. Niệm Băng, người may mắn được trời ưu ái, ta hy vọng người có thể vì tương lai của nhân loại mà nỗ lực."

Niệm Băng thần nhiên cười, nói: "Có lẽ, bất quá, ta chỉ hy vọng có thể cùng gia nhân của mình bình lặng sinh sống. Đi tới Thần Chi đại lục, vốn chỉ là bắt đắc dĩ, để khôi khôi phục sinh mệnh lực của chính mình mà thôi. Có một số việc ngài cũng không biết, trên phiên Thần Chi đại lục này, các chủ thần cũng vô pháp tác chủ, muốn ly khai nơi này cũng không phải dễ dàng như vậy, biến hóa sau này ai dám nói là tốt chứ, đi từng bước nhìn từng bước đi. Ta cũng vậy không phải một kẻ ích kỷ, bất quá, nếu có người muốn phá hoại cuộc sống của ta, ta sẽ không khoan tay đứng nhìn. Phong Thần kia tựa hồ còn chưa chết, có muốn ta giúp ngài diệt trừ hắn không?"

Thánh Sư quét mắt về Phong Thần phía xa xa, lúc này Phong Thần đang từ trên mặt đất chậm rãi bò lên, vạt áo trước ngực đã thấm đẫm tiên huyết, vốn hắn vẫn nằm trên mặt đất giả chết, nghe Niệm Băng nói, mới không thể không chủ động đứng lên. Hô hấp của hắn có vẻ hơi dồn dập, phần lớn lực chiến đấu đã tiêu hao sau trận đánh với Thánh Sư, lại rơi vào một kích toàn lực của Nã Độ, mặc dù dựa vào tu vi mạnh mẽ áp chế trọng thương, nhưng cũng đã mất đi tuyệt đại bộ phận lực chiến đấu, nhìn quá trình Niệm Băng giết chết Nã Độ hai người, hắn biết rõ, dù cho mình lúc mạnh mẽ nhất, muốn thắng thần bí nhân này cũng không dễ dàng, Niệm Băng không cần ngâm xương chú ngữ vẫn có thể phát động ma pháp công kích mạnh mẽ, để lại cho hắn ấn tượng rất sâu. Lúc này, trong mắt hắn tràn ngập vẻ sợ hãi, là thần nhân ích kỷ, hắn biết rõ vận mệnh của chính mình.

Thánh Sư lắc đầu, nói: "Bỏ qua đi, nếu ta cũng đuổi tận giết tuyệt, ta đây có gì khác bọn họ? Phong Thần, người đi đi, không phải ai cũng đều giống như các người."

Phong Thần sững sốt một chút, nhìn Thánh Sư, rồi nhìn lại Niệm Băng, trong mắt toát ra vẻ phức tạp, nhưng hắn không lý khai, ngược lại đi từng bước tới, nhìn dáng vẻ lão đảo của hắn, Niệm Băng không nhịn được cau mày nói: "Sao, Thánh Sư đã đồng ý buông tha người, người còn không đi sao?" Nếu Phong Thần mà là địch nhân của chính mình, sợ rằng đã sớm xuất thủ hủy diệt hắn rồi. Phong Thần lúc này đã không còn dáng vẻ kiêu ngạo gì, "Đi? Đi tới nơi nào? Dù cho các người không giết ta, nếu bây giờ lý khai nơi này, tùy tiện gặp phải một ma thú thì mạng ta cũng xong đời."

Thánh Sư cảm thấy buồn cười, nói: "Người không sợ ta thay đổi chủ ý sao?"

Phong Thần cười khổ đáp: "Dù sao cũng là chết, ta thà rằng chết trong tay người, cũng tốt hơn nhiều so với bị ma thú ăn tươi nuốt sống." Nói xong, hắn đã đi tới trước mặt Niệm Băng hai người, đặt móng ngồi dưới đất không hề lên tiếng, cũng không để ý tới Niệm Băng và Thánh Sư có thương hại đến hắn không, cứ thế bắt đầu tu luyện, hắn nói đều là lời nói thật, trên Thần Chi đại lục, nếu không có thực lực bảo vệ chính mình thì chỉ có chết.

Thánh Sư cười nói: "Phong Thần người giỏi, so với mấy tên hèn hạ này, người coi như ngay thẳng. Được, chúng ta cùng tu luyện khôi phục." Hắn đương nhiên vẫn đề phòng Phong Thần, mặc dù thực lực không phải là đối thủ của Phong Thần, nhưng nếu bàn về tốc độ khôi phục thân thể, Phong Thần lại kém hắn. Nghĩ tới đây, hắn cũng không lo lắng, quay sang nói với Niệm Băng: "Người không muốn biết hắn vừa rồi truy sát ta là vì cái gì sao?"

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Đó là bí mật của ngài, không quan hệ đến ta, ta chỉ muốn biết, với niên kỷ mấy nghìn năm của ngài, thực lực tựa hồ so với lúc trước ở Ngưỡng Quang đại lục cũng không tăng trưởng nhiều lắm, đây là tại sao?" Từ cuộc chiến vừa rồi giữa Thánh Sư và Phong Thần, hắn đã nhận ra rất nhiều thứ, Thánh Sư và Phong Thần mặc dù cường đại, nhưng cũng không cường đại đến mức bất khả tư nghị như hắn trong tưởng tượng.

Thánh Sư hài lòng nhìn Niệm Băng nói: "Từ khi biết người lấy được Thánh Diệu đao, ta cũng đã biết, có nhiều phương diện người và ta giống nhau. Bất quá, trên Thần Chi đại lục, đại đa số mọi người đều sống trên nghìn năm, thậm chí còn có những lão quái vật sống đến vạn năm, thế nhưng, nhân loại cực mạnh, cũng bất quá chỉ mở ra sáu khiếu huyết, có thể có thập tứ cấp thực lực của chủ thần mà thôi. Chỉ ít phải có bốn chủ thần trở lên, mới có thể thi triển ra thập ngũ cấp công kích hoặc phòng ngự. Kỳ thật, vấn đề này cũng không khó trả lời, thân thể của nhân loại có tiềm lực vô cùng. Có một bảo khổ thật lớn, chỉ cần không ngừng mà khai quật bảo khổ, là có thể đủ để trở nên cường đại hơn. Thế nhưng, thân thể của người dù sao cũng là có hạn. Cho dù đang không ngừng khai quật, thế nhưng, lúc tiềm lực khai phát đến một trình độ nhất định thì tiến bộ sẽ khó khăn hơn. Đơn giản mà nói, nhân loại từ khi sinh ra cho đến lúc năm mươi tuổi, năm mươi năm này là thời kỳ hoàng kim cho tu luyện, thường thường có rất nhiều tu luyện giả chỉ cần có thiên phú nhất định và nỗ lực, thời gian năm mươi năm cũng đủ để tu luyện đến thập nhất giai. Cũng chính là vũ thánh hay ma đạo sư theo cách nói của Ngưỡng Quang đại lục. Thế nhưng, thập nhất giai cũng là bước ngoặt, từ nơi này bắt đầu, hơn chín mươi phần trăm tu luyện giả cũng chỉ có thể duy trì ở thập nhất giai trình độ này, có thể đột phá thập nhị giai, có thể nói là phượng mao lân giác. Một nhân loại, nếu trước trăm tuổi mà chưa đạt tới thập nhị giai, thì hắn vĩnh viễn không thể đột phá được. Chỉ có thể giống người thường, sinh mệnh sẽ dần bị năm tháng cướp đi. Thế nhưng, một khi đột phá thập nhị giai, thì sẽ từ hậu thiên tiến nhập tiên thiên tu luyện, thân thể già nua lại một lần nữa được tiên thiên chi khí gội rửa mà khu trừ tạp chất, lúc này, tuổi tác đã không còn là hạn chế, chỉ cần tiên thiên chi khí vẫn còn, là còn có thể sống, thẳng đến khi thân thể không cách nào chịu đựng được nữa. Thân thể của nhân loại có rất nhiều chỗ không kém những sinh vật được xưng là cực mạnh như long, chỉ cần chúng ta có tiên thiên chi khí, chúng ta có thể sống không ngắn hơn long tộc. Nhưng sau khi đạt thập nhất giai, còn muốn đề thăng thì rất khó khăn, phải không ngừng tu luyện và ngộ tính cực cao, còn phải cần có vận khí mới có thể đột phá. Mà đột phá như vậy, nếu không có kỳ tích phát sinh, thì rất khó xuất hiện. Đáng giận, muốn đề thăng thực lực của mình, sau khi tới thập nhất giai trở nên dị thường khó khăn, mà càng đề thăng thì mức độ khó khăn càng cao. Trong thân nhân, ta có vận khí không tồi, đã đạt tới thập tam giai, khoảng cách đến thập tứ giai mặc dù còn tương đối xa, nhưng cũng không phải không có cơ hội. Phong Thần so với ta mạnh mẽ hơn một chút, hắn đã gần tới biên của thập nhất giai, hắn có thể trở thành kế thừa giả của chủ thần. Bán

thần bình thường, kỳ thật ngay cả thập nhị giai cũng không đạt tới, nếu không, người cũng không dễ dàng giết hai tên kia như vậy.”

Niệm Băng nói: ”Vây chân thần thì thế nào? Chân thần là bao nhiêu giai? Ta nghe nói, lúc trước khi bọn họ di chuyển Di Thất đại lục, đã thi triển siêu cấp cấm chú, đạt tới thập thất giai thời không chuyển di.”

Thánh Sư kinh ngạc nhìn Niệm Băng, ”Nguyên lai người cũng biết sự tồn tại của chân thần, xem ra, chuyện người biết thật không ít. Chúng thần nhân cũng từng trộm tính thực lực của chân thần, thực lực của bốn vị chân thần, hẳn đã đạt tới thập lục giai cảnh giới, mặc dù chỉ hơn hai giai so với chủ thần, nhưng ta có thể kết luận, dù cho tất cả chủ thần cùng liên thủ cũng không phải là đối thủ của một vị chân thần. Đẳng cấp càng cao, hơn kém giữa từng cấp bậc lại càng lớn. Về phần bọn họ liên thủ với nhau có thể phát động thập thất giai siêu cấp cấm chú, đó cơ hồ đã là thực lực hủy thiên diệt địa rồi. Ta thậm chí từng nghĩ tới, nếu có thập bát giai đích siêu cấp cấm chú, vậy thì, thế giới của chúng ta đã bị hủy diệt hoàn toàn, may là, cái loại năng lực nghịch thiên này còn chưa từng có xuất hiện.”

Thập lục giai chân thần, mình hiện tại tính ra, hẳn là ở giữa thập nhất giai và thập nhị giai, không biết kết hợp với chung cực sơ kỳ của Thiên Nhân huyết, có thể kháng được với thập nhị giai Băng Tuyết nữ thần tể tự? Nghĩ tới đây, hắn hỏi tiếp: ”Thánh Sư tiền bối, với thực lực hiện tại của ta, nếu đối mặt với một ma pháp sư có thể sử dụng thập nhị giai cấm chú, đồng thời, năng cũng đã mở ra ba khiêu huyết, trong đó có cả Hoàng Cực huyết, ta có mấy phần cơ hội chiến thắng?”

Thánh Sư ngẩng ra một lúc, suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: ”Rất khó nói, ta xem ra, tinh thần lực của người đã đạt tới một cảnh giới khá cao, ngay cả ta và Phong Thần cũng không chắc sánh được. Đối mặt với một ma pháp sư, dù cho toàn bộ thực lực của người không bằng năng, dùng tinh thần lực của người hiện tại quấy nhiễu ma pháp của năng hẳn là không thành vấn đề, nếu có thêm điều kiện khác phối hợp, chiến thắng vị tất đã là không thể. Bất quá, người phải cẩn thận với Hoàng Cực huyết, đó được xưng là khiêu huyết cực mạnh, mặc dù cũng không phải cực mạnh tuyệt đối, nhưng mấu chốt của nó chính là có thể ngưng tụ trong nháy mắt tất cả năng lượng trong cơ thể để phát động công kích, cho nên, nếu thực lực của đối phương cao hơn người, người lại không thể đánh bại, ta khuyên người nên bào vi thượng sách. Ngưỡng Quang đại lục, thật sự rất hoài niệm! Nói không chừng, ta rất nhanh sẽ trở về, người biết Phong Thần muốn đoạt thứ gì nơi ta không? Kỳ thật đó chính là một khối lệnh bài các chủ thần ban phát. Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình xảy ra chuyện, các chủ thần cũng phi thường chú ý, cho nên đã quyết định phái một số cao thủ đến Ngưỡng Quang đại lục điều tra việc này, cũng tranh thủ đem Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình trở về. Nhưng muốn ly khai phiến Thần Chi đại lục này lại không dễ dàng, cho nên, các chủ thần sau khi xác định người đi, cấp cho mỗi người một khối lệnh bài, mang vào lệnh bài này đến một sơn cốc nằm phía tây nam của Thần Chi đại lục tập trung, sau đó các chủ thần sẽ hợp lực mở ra phong ấn đưa chúng ta ra ngoài. Bởi vì ta đến từ Ngưỡng Quang đại lục, bản thân lại có thực lực thập tam giai. Cho nên đã trở thành một trong những sứ giả của Thần Chi đại lục lần này. Mà Phong Thần cũng rất muốn đến Ngưỡng Quang đại lục, cho nên hẳn muốn đoạt lệnh bài của ta.”

Niệm Băng liếc nhìn Phong Thần, rồi chợt nói: ”Thì ra là thế. Có lẽ, không lâu sau, chúng ta còn có thể tái kiến ở Ngưỡng Quang đại lục. Lần này Thần Chi đại lục sẽ có bao nhiêu thần nhân đi?”

Thánh Sư nói: ”Không nhiều, quá nhiều thần nhân xuất hiện, tất nhiên sẽ gây ra hỗn loạn. Cho nên, lần này số lượng thần nhân đến Ngưỡng Quang đại lục sẽ không vượt qua mười người, nhưng đều là bán thần đỉnh cấp hoặc là thần cấp thực lực. Đối phó một thể lực hắc ám do một vụ yêu lãnh đạo, có chừng này chúng ta là đủ rồi, mấu chốt là phải nhanh chóng tìm ra bọn họ. Ài ta hiện tại rất mâu thuẫn, vốn không muốn tiếp nhiệm vụ này, nhưng vừa nghĩ tới việc có thể quay lại Ngưỡng Quang đại lục một chuyến, tiếng nói trong lòng lại khiến ta phải tiếp nhận. Không biết qua nhiều năm như vậy rồi, hiện tại Ngưỡng Quang đại lục thế nào?”

Niệm Băng nhún mày: ”Thần nhân đến Ngưỡng Quang đại lục, ta nghĩ đây cũng không phải là một chuyện tốt, nếu chúng thần nhân đều là ích kỷ, vậy thì rất khó bảo chứng bọn họ sẽ không làm ra chuyện gì.”

Thánh Sư nói: ”Chuyện đã rồi, cần bản không thể ngăn cản. Ta chỉ hy vọng sau khi tới Ngưỡng Quang đại lục có thể mau chóng liên lạc với thất long vương, cùng bọn họ hợp lực để bảo đảm cho sự tình lần này thuận lợi hoàn thành.”

Niệm Bằng nhìn thoáng qua Phong Thần đang tu luyện, nói: "Thánh Sư tiền bối, ngài cũng nghỉ ngơi một lát đi, ta sẽ hộ pháp cho ngài."

Thánh Sư mỉm cười, lắc đầu, nói: "Xem bộ dáng của ngươi hẳn là cũng có chuyện trên người, không cần ở lại chỗ này, kỳ thật, ở đây cách Tử Thần Bộc Bốc không xa, bình thường thì không có thần nhân đến."

Niệm Bằng trong mắt hàn quang lóe lên, hướng về phía Thánh Sư đánh một ánh mắt, Thánh Sư hướng về phía hắn lắc đầu, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, Phong Thần này mặc dù có chút bá đạo, nhưng trong đám thần nhân thì cũng coi là không tồi lắm. Hắn sẽ không xuất thủ lần nữa với ta. Đi thôi, nếu có duyên, chúng ta nhất định sẽ gặp lại." Vừa nói, Thánh Sư vừa khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, bởi vì thân thể đã khôi phục được một chút, một tầng nhũ bạch sắc quang mang từ trong cơ thể hắn phát ra, bao phủ cả chính mình và Phong Thần ở bên trong, mặc dù tầng kết giới phòng ngự này cũng không mạnh, nhưng bản thân nó lại có tính chất mô phỏng, dung hợp với hoàn cảnh chung quanh.

Quanh thân Niệm Bằng hiện lên một đoàn hoàng sắc quang mang, hoàng quang càng ngày càng mạnh, mặt đất chung quanh rung nhẹ, trong con ngươi đen chột lóe lên quang mang, hắc nham ở phía nam bắt đầu di chuyển, từng khối nham thạch xếp lại bao lấy cả Thánh Sư và Phong Thần ở bên trong, trên hắc nham, hắn liên tiếp khắc họa bốn ma pháp trận mới ngừng lại, bởi vì tinh thần lực đã được đề thăng, hiện tại họa ma pháp trận trở nên càng thêm dễ dàng. Có tầng phòng ngự này, Niệm Bằng tin tưởng, chỉ cần không gặp phải ma thú quá cường đại, Thánh Sư hai người sẽ không gặp thương tổn, lập tức, hắn không hề dừng lại, thanh sắc quang mang lượn vòng quanh thân thể hắn, nhẹ nhàng bay lên. Thôi động phong nguyên tố hộ tống, bay về phía Hồng Sơn, chỉ cần qua Hồng Sơn, là có thể gặp lại Tích Lỗ rồi.

Một lát sau, đã Hồng Sơn xa xa phía trước, Niệm Bằng khống chế thanh phong chung quanh, ngừng lại giữa không trung, hắn nhớ rõ lời nhắc nhở của Tích Lỗ về bọn chiết biệt, hắn không muốn trở thành bia ngắm cho chiết biệt, người nhẹ nhàng rơi xuống, quan sát hoàn cảnh chung quanh, tìm kiếm đường đi. Chung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ có các loại ma pháp nguyên tố ba động trong không khí, bầu trời mặc dù vẫn bị che kín bởi âm vân, nhưng vận khí của Niệm Bằng cũng không tệ lắm, còn chưa bị gặp ma pháp phong bạo. Hồng Sơn sừng sững trong mây, mi tâm Niệm Bằng sáng ngời, thất sắc quang tráo bao phủ một thước quanh thân hắn, không cần quá đề phòng, ma pháp lực được tinh thần lực khống chế tùy thời có thể ứng phó với mọi loại biến hóa phát sinh, lúc trước bị chiết biệt tấn công, hắn hiện tại vẫn còn nhớ như in.

Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng thét phẫn nộ, không, thanh âm không phải từ không trung truyền đến, mà là từ trên núi, thanh âm này xuất hiện đột ngột, hỏa nguyên tố trên Hồng Sơn ba động kịch liệt, chiết biệt tạo thành một đám mây đỏ phóng về một phương hướng. Giữa sườn núi một đoàn hắc mang đột nhiên bùng lên, năng lượng mãnh liệt tản ra, từ phía dưới chống lại chiết biệt.

"Không ổn." Niệm Bằng khẽ hô một tiếng, không hề do dự phóng về phía đó, tiếng thét kia hẳn quá quen thuộc, lại thêm hắc sắc đầu khí kia, rõ ràng chính là Tích Lỗ!

Liều lĩnh phi thân, Niệm Bằng phóng nhanh về phía phát ra thanh âm, đồng thời, hộ thể quang mang chuyển hóa thành lam sắc, một khối Song Sắc Băng Phong Cầu cực lớn mang theo tiếng rít chói tai đánh về phía bọn chiết biệt. Hộ thể quang mang trong nháy mắt chuyển thành thanh sắc, băng thổ phong cầu cùng Long Quyển Phong hoàn mỹ dung hợp, nhất thời tạo thành một lỗ hồng sau lưng trên trăm con chiết biệt, cũng hấp dẫn sự chú ý của chúng chiết biệt.

Còn đang ở không trung, Niệm Bằng đã nhìn thấy Tích Lỗ, Tích Lỗ đã thay đổi, ả thần khải của hắn lem luốc, tóc râu dài hơn rất nhiều so với trước khi chia tay, đại phủ trong tay đã bành trướng gấp đôi so với lần trước, không phải búa bành trướng, mà là đầu khí quang mang như thực trên hắc phủ. Niệm Bằng còn nhớ Tích Lỗ đã nói qua, chiết biệt là chủng tộc thù dai, cho nên lần trước hắn cũng không giết một con chiết biệt nào, nhưng hiện tại cũng lại khác, Tích Lỗ điên cuồng không ngừng bỏ ra hết búa này đến búa khác, chỉ ít có thì thể của ba mươi con chiết biệt nằm quanh thân hắn. Từng thiểm điện hình thành từ tử sắc thiên hỏa không ngừng oanh kích về phía hắn, nhưng đều bị đại phủ của hắn trái ngăn phải bỏ hóa giải. Lúc này thể công của Tích Lỗ cực kỳ cường thịnh, mỗi phủ bỏ ra phảng phát đều như muốn xé dọc Hồng Sơn. Thiên hỏa tuy mạnh, nhưng trận thế của bọn chiết biệt đã bị Tích Lỗ làm rối loạn, hắc sắc chiến phủ hóa thành một đoàn hắc sắc khổng lồ quanh thân thể hắn, khiến tử sắc thiên hỏa vô pháp xâm nhập.

Công kích của Băng Phong Cầu phối hợp với Long Quyển Phong là phi thường cường hãn, đáng tiếc, phía

dưới lại là chiết biệt, công kích của Niệm Băng vừa mới xuất hiện, chiết biệt nhất thời rối loạn, áp lực lên Tích Lỗ cũng giảm bớt rất nhiều, nhưng chiết biệt ở phía sau phản ứng rất nhanh, lập tức quay ngược thân hình, hỏa quang bắn ra từ từng nhon, từng đạo tử sắc điện quang luân phiên phóng ra, Băng Phong Cầu trên không trung nhất thời hóa thành một mảnh băng phần.

180. Chương 179 - Lục Đại Siêu Thần Khí Đích Sản Sinh

Thế nhưng, lúc này Niệm Băng lại tính sai rồi, chiết biệt sở dĩ xưng là chiết biệt, công kích của chúng chuẩn xác đến mức mà không có ma thú nào sánh được, đó là bởi vì, chúng có tinh thần lực mạnh hơn nhiều so với ma thú bình thường, có thể dễ dàng tập trung để phát hiện vị trí của mục tiêu, cho nên, lúc thủy vụ còn tràn ngập, đã có hơn mười đạo tử sắc thiên hỏa lao ra, bắn thẳng đến Niệm Băng.

Đối mặt với công kích, Niệm Băng mặc dù kinh mà không loạn, quang mang chung quanh thân thể trong nháy mắt biến thành ngân sắc, khê quát một tiếng 'không gian kính'. Nhất thời, những tám ngân sắc kính bao quanh bốn phía thân thể hắn, mỗi đạo thiên hỏa đánh tới trên ngân kính đều bị bật lại nơi phát ra, đem theo một tầng ngân sắc quang vừng, thất giai không gian hệ ma pháp này vốn tốn nhiều thời gian ngâm xướng chú ngữ, không phải ma pháp thực dụng, cho nên Niệm Băng trước kia không hề dùng qua, nhưng hiện tại đã khác, không cần ngâm xướng chú ngữ cũng có thể phát động ma pháp, dùng để ngăn cản thiên hỏa như thiểm điện của chiết biệt thì quá thích hợp.

Thủy vụ tản đi, Niệm Băng đã thay đổi phương vị. Liên tiếp ngăn cản vài lần công kích của chúng chiết biệt, hắn đã đi tới phía trên đầu Tích Lỗ, tuy mạnh, nhưng Niệm Băng phán đoán hắn tối đa cũng chỉ có thực lực thập tam giai, đối mặt với nhiều chiết biệt như vậy, tự bảo vệ mình đã thập phần khó khăn. Nếu không phải trong tay hắn có chiến phủ với công kích lực cực mạnh và ải thần khải trên người, sợ rằng phòng ngự của Tích Lỗ sớm đã bị công phá rồi.

Hắc sắc thân ảnh từ trong cơ thể Niệm Băng lao ra, hắc ảnh lóe lên, đã đi tới bên cạnh Tích Lỗ. Hắc sắc đao mang mang theo tử vong khí tức tối tinh thuần, nhất thời chém đứt đôi hai thân chiết biệt. Tử vong khí tức giàn dụa đột nhiên xuất hiện, khiến công kích của chúng chiết biệt chậm lại, đúng lúc này, năm hắc ảnh cực lớn không hề dự báo trước xuất hiện phía trên chúng chiết biệt, thân thể chiết biệt mặc dù không nhỏ, nhưng so với năm thân ảnh to lớn này thì như tiểu vu gặp phải đại vu. Năm hắc ảnh giống như năm tòa núi đè xuống, ầm ầm, nhất thời vây quanh hắc sắc thân ảnh kia. Hơn mười con chiết biệt vốn đứng chỗ đó không kịp đào tẩu, đều bị hắc sắc thân ảnh đè thành bánh thịt.

Thân thể của ám ma thú to gấp đôi trước kia, khi ở Tử Thần Bộc Bộc, không chỉ Hắc Vũ Hoàng khôi phục hắc ám năng lực, mà ngay cả nó cũng thu được lợi ích, tiến hóa tới đệ thất giai giống như phi thiên thần trư, bốn con hắc sắc ma thú khác, phân biệt là phi thiên thần trư, cửu qua độc chu, bích mục thương cầu và hắc hổ vương. Con bích mục thương cầu này còn lớn hơn con lúc trước Niệm Băng giết chết một chút, thân thể của cửu qua độc chu mặc dù so với phi thiên thần trư thì nhỏ hơn, nhưng nếu tính thêm chín cặp chân dài kia, diện tích bao trùm lại lớn hơn nhiều so với phi thiên thần trư, phần đầu chín cặp chân dài giống như chín thanh liêm đao thật lớn, u lam sắc quang mang lóng lánh, là một trong tứ đại ma thú trấn thủ Tử Thần Bộc Bộc, đồng thời cũng là một trong tứ đại ma thú của Thần Chi đại lục, lực công kích của nó tuyệt không kém chút nào so với bích mục thương cầu. Hắc hổ vương là nhỏ nhất trong năm con ma thú, nhưng thân dài đã quá năm trượng, trên hôi sắc thân thể bao trùm hắc sắc văn lộ, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, nhất thời khiến mấy con chiết biệt đứng chung quanh hoảng sợ thối lui. Năm con ma thú to lớn chợt xuất hiện, nhất thời khiến tràng diện biến đổi, phi thiên thần trư, cửu qua độc chu, bích mục thương cầu và hắc hổ vương là tứ đại ma thú trấn thủ Tử Thần Bộc Bộc, gộp ở một chỗ thì thực lực tuyệt không kém chiết biệt, nhất là bích mục thương cầu, lực phòng ngự cường hãn của nó thì ngay cả thiên hỏa cũng không thương tổn được, thân thể to lớn gồng lên, nhất thời liên phá tan đại lượng thiên hỏa công kích.

Ma thú cấp càng cao, càng có trí tuệ, đột nhiên xuất hiện ma thú cường đại, nhất thời khiến chúng chiết biệt đang công kích hung mãnh phải lui bước, dồn lại một chỗ, không ngừng phát ra từng đạo thiên hỏa công về phía này. Hắc Vũ Hoàng huýt dài một tiếng, người nhẹ nhàng bay lên phía trên đầu phi thiên thần trư, Phệ Ma đao trong tay chỉ về phía trước, năm con ma thú nhất thời phát động công kích về phía chiết

biệt, hắc ám khí tức cùng thiên hỏa không ngừng va chạm không trung, đám chiết biệt vừa lui về phía sau, vừa dùng thiên hỏa ngăn cản mấy con cường đại ma thú. Nếu chỉ có một con ma thú, chiết biệt đương nhiên có thể vây công giết chết, nhưng một lúc xuất hiện liền năm con, lại có Hắc Vũ Hoàng chỉ đạo, nhất thời ép đám chiết biệt xuống hạ phong, năng lượng phát nổ ầm ầm, trước sau lại có hơn mười con chiết biệt bị hắc ám khí tức hủy diệt.

Đột nhiên mất đi đối tượng để công kích, Tích Lỗ bỏ một búa lên tảng nham thạch cứng rắn, phát ra một tiếng nổ lớn, hắc vốn đã là nổ mạnh hết đà, thân thể hơi chấn động, từng ngum từng ngum thở hổn hển.

Niệm Băng vừa mới hạ xuống cạnh Tích Lỗ, liền cảm giác được trên người hắn tản ra một luồng khí tức tuyệt vọng, trong lòng cả kinh, vội hỏi: "Tích Lỗ, ngươi thế nào? Bị thương không?"

Tích Lỗ có chút mờ mịt ngẩng đầu, lúc nhìn Niệm Băng, con mắt liền đỏ lên, dùng sức kéo hắc sắc chiến phủ trên mặt đất, "Là ngươi, ta giết ngươi." Gần như điên cuồng gào cao chiến phủ, bỏ mạnh về phía Niệm Băng. Niệm Băng hoảng sợ, thân hình lóe lên, dựa vào ma pháp thuần gian di động sang một bên, tránh thoát công kích của Tích Lỗ, vội la lên: "Tích Lỗ, ngươi làm sao vậy, là ta, ta là Niệm Băng!"

Tích Lỗ ngơ ngác đứng ở nơi đó, đột nhiên, hắc buông lỏng tay, đầu khí trên hắc sắc chiến phủ tiêu thất, rơi trên mặt đất con một tiếng, "Đã chết, đều đã chết, tất cả đều đã chết."

Niệm Băng ngăn người, bắt chập Tích Lỗ mới vừa công kích mình, đi tới bên cạnh Tích Lỗ, nhũ bạch sắc quang mang sáng lên, thi triển quang hệ Tinh Thần Chú, bao phủ lên thân Tích Lỗ, "Rốt cuộc là làm sao vậy? Ai chết?" Dự cảm không lành xuất hiện trong lòng, sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng.

Dưới tác dụng của Tinh Thần Chú, vẻ mê man trong mắt Tích Lỗ từ từ tiêu thất, ngẩng đầu, nhìn Niệm Băng, trong mắt tràn ngập vẻ phức tạp, "Đã chết. Đều đã chết, bọn họ đều đã chết! Đều là vì ngươi, đều là vì ngươi." Hắn vừa mới thanh tỉnh trong nháy mắt lại tiến vào trạng thái điên cuồng. Tay phải hấp mạnh, hắc sắc chiến phủ một lần nữa vào tay, lại một lần nữa bỏ về phía Niệm Băng.

"Tích Lỗ, tỉnh táo đi." Lúc này, Niệm Băng không tránh, thần quang trong mắt đại thịnh. Tinh thần lực như châm nhọn đâm vào óc Tích Lỗ, kéo theo một tiếng la phát ra từ bên trong.

Hắc sắc chiến phủ dừng lại cách trán Niệm Băng ba tấc, thất thải quang mang hộ thể quanh Niệm Băng bị hắc sắc đầu khí ảnh hưởng mà không ngừng ba động, ánh mắt Niệm Băng lại trở nên dị thường bình thản. Nhìn Tích Lỗ, ôn nhu nói: "Tích Lỗ, ta thật là hảo huynh đệ, ngươi tỉnh táo một chút, nói cho ta biết. Chuyện gì đã xảy ra?"

Tích Lỗ đưa ánh mắt phức tạp nhìn Niệm Băng, đột nhiên, hắc nổi giận gầm lên một tiếng, xoay người, chạy xuống chân núi. Niệm Băng không dám chậm trễ, lúc này hắc không sử dụng ma pháp, dựa vào thân thể mạnh mẽ đích bật nhanh, đuổi theo Tích Lỗ, Niệm Băng vừa đi, Hắc Vũ Hoàng lập tức dùng Phệ Ma đao thu hồi năm con ma thú, hướng về phía đám chiết biệt phát động công kích cuối cùng, rồi đuổi theo Niệm Băng.

Tốc độ của Tích Lỗ so với trước kia nhanh hơn vài phần, hắc liều mạng chạy về phía trước, ngay cả đường cũng không thèm nhìn, gặp phải nham thạch ngăn cản, lập tức bỏ ra một búa, đánh tan nham thạch. Không mất bao lâu thời gian, hắc sắc Thánh Sơn đã xuất hiện trước mặt, thân thể Tích Lỗ phóng thẳng lên núi, Niệm Băng theo sát phía sau, cách hắc mười trượng, không hề vượt lên. Lúc hai người đi tới đỉnh Thánh Sơn, Tích Lỗ rốt cục ngừng lại, phịch một tiếng, quỳ rạp xuống rồi khóc lớn.

Niệm Băng lặng lẽ đứng cạnh Tích Lỗ, không hỏi cái gì, mặc dù hắc cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng trạng thái hiện tại của Tích Lỗ hẳn là do phải chịu đả kích nghiêm trọng, để hắc phát tiết ra thì mới có thể không ảnh hưởng đến thân thể. Tiếng khóc của Tích Lỗ khiến mặt đất chung quanh rung động, trong thống khổ cực độ, hai tay của hắc đã thọc sâu vào mặt đất, chung quanh thân thể, hắc sắc đầu khí di chuyển không yên.

Nửa canh giờ trôi qua, tiếng khóc của Tích Lỗ mới từ từ dừng lại, Niệm Băng đi tới sau lưng hắc, lại một lần nữa thi triển quang hệ Tinh Thần Chú, trấn an nội tâm thống khổ của Tích Lỗ.

"Tích Lỗ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Ngươi làm sao vậy?" Niệm Băng thấp giọng hỏi, mặc dù hắc không muốn kích thích Tích Lỗ, nhưng hắc lại nóng lòng muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.

Tích Lỗ chậm rãi đứng lên, cầm lấy đại phủ, quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Niệm Băng, rồi nói: "Người theo ta đến đây." Nói xong, một cước đá văng nham thạch chắn trước ả nhân động huyết, nhảy vào. Niệm Băng mơ hồ đã cảm giác được cái gì, vội vàng theo Tích Lỗ, đi vào huyết động của ả nhân tộc. Nơi này tựa hồ không có phát sinh chuyện gì, mọi thứ vẫn như trước kia. Chỉ bất quá, khí tức trong huyết động lại có thêm vài phần tinh mịn, loại này cảm giác tinh mịn này khiến trong lòng Niệm Băng thấy rất bất an.

Rốt cục, hắn đi theo Tích Lỗ đến sâu bên trong, nơi ở của các ả nhân, Tích Lỗ đi thẳng vào phòng của Lạp Đạt, trong phòng không có ai, nhưng cả phòng lại tràn ngập ma pháp khí tức, cảm giác quen thuộc mà thân thiết không ngừng kêu gọi Niệm Băng, vừa mới vào cửa, hắn liền nhìn thấy sáu thanh bảo đao đang tỏa quang mang đặt trên bàn đá, chính là sáu thanh thần đao của mình. Sáu thanh thần đao đều thay đổi, so với trước kia, hiện tại thần đao quang mang càng trở nên sôi sục, bảo quang vốn luôn tản ra tứ phía giờ đã hoàn toàn nội liễm, Niệm Băng cảm giác được rõ ràng, sáu thanh thần đao tựa hồ đều sống động như thật, mặc dù lẳng lặng nằm trên bàn đá, nhưng chúng lại tràn ngập sức sống.

"Tích Lỗ, Lạp Đạt a đi đâu? Tích Dung đại thúc bọn họ đâu?" Niệm Băng nhìn Tích Lỗ đang đứng trước bàn không nói một lời, hỏi.

Tích Lỗ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Niệm Băng, nói: "Đã chết, tất cả đều đã chết. Ở Thánh Sơn này, giờ đây ngoài người thì chỉ còn một người sống là ta."

"Cái gì?" Niệm Băng thất thanh kinh hô, mặc dù hắn mơ hồ đã đoán được, nhưng từ miệng Tích Lỗ nói ra, đã khiến hắn thực sự rung động. Thời gian tiếp xúc với ả nhân cũng không dài, nhưng thần sắc hiền lành của Lạp Đạt, cùng với sự nhiệt tình, khoan dung của ả nhân, đều đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Niệm Băng. Bằng hữu của hắn cũng không nhiều, sau khi đi tới Thánh Sơn, đã coi chúng ả nhân như bằng hữu của mình.

"Sao lại thế? Tại sao có thể như vậy? Lạp Đạt a đi bọn họ chết như thế nào? Chẳng lẽ là thần nhân?" Niệm Băng tâm trạng ngỡ ngàng, trong mắt tuôn ra cảm tình mãnh liệt, nước mắt theo má chảy xuống, khí tức bi thương tràn ngập cả phòng.

Nhìn bộ dáng bi thương của Niệm Băng, sắc mặt Tích Lỗ hòa hoãn một chút, nhưng vừa nghe Niệm Băng hỏi, hắn lập tức lại trở nên kích động, "Thần nhân? Căn bản không phải là thần nhân gì cả. Là người, chính là người hại chết bọn họ. Nếu không phải người, mục mục của ta sao lại chết, các thúc thúc sao lại chết?" Song quyền của hắn nắm chặt lại quá độ mà phát ra tiếng răng rắc.

Niệm Băng rùng mình, đại não ù ù, hắn thông minh, lập tức nghĩ tới điểm mấu chốt, "Chẳng lẽ, chẳng lẽ Lạp Đạt a đi bọn họ là vì giúp ta luyện đao, mới..."

Tích Lỗ hừ lạnh một tiếng, lấy từ trong khô giáp ra một khối thạch phiến ném cho Niệm Băng, "Đây là mục mục ta bảo đưa cho người. Ba ngày trước, bọn họ hoàn thành luyện đao, liền ly khai thế giới này."

Niệm Băng cầm thạch phiến, thấy phía trên có khắc mấy hàng chữ nhỏ mềm mại, "Niệm Băng, ta tin tưởng người nhất định sẽ trở lại. Tích Lỗ đưa người tới Tử Thần Bộc Bồ quay về, đợi lâu không thấy người trở về, vẫn nghĩ người đã chết, nhưng ta tin tưởng, người vẫn còn sống. Bởi vì, từ trên sáu thanh đao người lưu lại, ta có thể cảm giác được khí tức của người còn tồn tại, nếu không, sáu thanh đao sẽ trở thành vật vô chủ. Không nên thương tâm, không nên khổ sở, đây là việc tốt nhất chúng ta nên làm. Là ả nhân tộc chú tạo đại sư, có thể vì chú tạo được siêu thần khí mà chết, đối với chúng ta mà nói, đó là điều hạnh phúc. Khi viết những chữ này, ta đã có thể xác định, chúng ta nhất định sẽ phải thành công, nhiều năm nghiên cứu cũng không uổng phí, có lẽ người sẽ thấy rất kỳ quái, tại sao chúng ta mới vừa quen không lâu, lại dùng chính sinh mệnh của mình để giúp người chú tạo thần đao. Kỳ thật, nguyên nhân rất đơn giản, người đem lại cho chúng ta hy vọng, giúp chúng ta thường thức được mỹ thực của quê hương, hành vi không hề giữ lại, không có mục đích gì đã khiến chúng ta tán thành, tán thành người trở thành bằng hữu của ả nhân tộc chúng ta. Trước khi tiến hành chú tạo, ta và Tích Dung đã thương lượng qua, chúng ta cũng lo lắng rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định làm như vậy. Người không cần phải tự trách, mặc dù chúng ta giúp người là có nguyên nhân nhất định, vì báo đáp ân huệ của người, nhưng trọng yếu hơn lại là vì Tích Lỗ. Tích Lỗ hài tử này bản tính chí hiếu, nếu chúng ta còn sống, hắn sẽ tuyệt không cùng người ly khai. Còn nhớ thỉnh cầu của ta không, mang Tích Lỗ đến Ngưỡng Quang đại lục đi, ta hy vọng hài tử duy nhất của ta có thể thấy được Ngưỡng Quang đại lục, có thể biết được cuộc sống nơi đó. Chỉ có tất cả chúng ta chết đi, hắn

mới có thể không lo lắng mà ly khai. A di chỉ có một thỉnh cầu, giúp chúng ta chiếu cố Tích Lỗ, giúp hần trở thành một anh hùng của ả nhân tộc giống tổ tiên hần. Lạp Đạt di bút.”

Nhìn những chữ này, Niệm Băng minh bạch hết thấy, nụ cười ảm áp của Lạp Đạt không ngừng hiện lên trước mắt hần, nàng lựa chọn hy sinh để giúp mình chú tạo thần đao, đồng thời, cũng là để thành toàn cho hài tử của chính mình.

Đúng vậy! Nếu Tích Lỗ vẫn ở lại nơi này, ả nhân tộc trên Thần Chi đại lục chắc chắn khó mà thoát được nguy cơ diệt tộc, chỉ có ly khai nơi này, Tích Lỗ mới có thể sinh tồn tốt hơn.

Mẫu ái vĩ đại đến nhường nào! Hai mắt Niệm Băng lại trở nên mơ hồ, nước mắt tí tách rơi xuống mặt bàn.

Một lúc lâu sau, Niệm Băng chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Tích Lỗ cũng đang rơi lệ, ”Người hận ta sao? Đúng vậy, nếu không có ta đến, Lạp Đạt a di sẽ không quyết định như vậy, không có ta đến, một nhà các người vẫn còn hạnh phúc bên nhau, nguyên nhân đều là do ta, người hần rất hận ta. Từ góc độ nào đó mà nói, ta chính là hung thủ hại chết mẫu thân người. Người động thủ đi, dùng đại phủ của người bổ ta, ta tuyệt không hoàn thủ.” Hần bình tĩnh nhìn Tích Lỗ.

Tích Lỗ mờ mịt nhìn Niệm Băng, ”Ta phải giết người sao? Mụ mụ trước khi chết đã nói, bảo ta không nên hận người, mà phải cảm kích người, nếu không có người, ả nhân chúng ta ở chỗ này sẽ nhanh chóng bị diệt vong. Mà người đem đến hy vọng cho chúng ta. Thế nhưng, mụ mụ đã chết, thân nhân của ta tất cả đều đã chết, hiện tại chỉ còn lại có mình ta, ta phải làm gì, phải làm? Người hãy nói cho ta biết? ”

Niệm Băng tiến lên hai bước. Ôm lấy bờ vai rộng rãi của Tích Lỗ, ”Lạp Đạt a di vì ta mà chết, đồng thời, cái chết của người cũng là vì người. Nàng hy vọng người có thể có được cuộc sống mới đích, có thể giống như tổ tiên của người, trở thành một anh hùng. Lạp Đạt a di bọn họ niên kỷ cũng đã lớn, bốn ba không ít, cũng rất khó làm được gì thêm cho ả nhân tộc, thế nhưng, người lại khác. Trên vai người gách vãi trách nhiệm phục hưng ả nhân tộc. Nếu người nguyện ý, mạng này của Niệm Băng lưu lại cho người, thế nhưng. Hiện tại ta không thể để người giết, bởi vì ta nhất định phải hoàn thành nguyện vọng của Lạp Đạt a di, đem người tới Ngưỡng Quang đại lục. Như vậy, ta cũng cũng xem như không có thẹn với lo lắng của Lạp Đạt a di. Có lẽ, người cho rằng thân nhân của người đã chết, thế nhưng, từ góc độ nào đó mà nói, bọn họ vĩnh sinh ở sáu thanh thần đao.”

Tinh thần lực chia làm sáu luồng, phân biệt dung nhập lên sáu thanh đao trên bàn đá. Quang mang lóe lên, sáu thanh thần đao đồng thời bay lên, đồng thời sáu thân ảnh nhan sắc bất đồng xuất hiện, mỗi thân ảnh đều nắm lấy một thanh đao trong tay.

Tích Lỗ thân thể run lên, giật mình nhìn về phía sáu đạo thân ảnh, chúng mặc dù có diện mạo giống Niệm Băng, nhưng khí tức lại hết sức thân thiết.

Bọn họ đều ôn hòa nhìn Tích Lỗ. Mặc dù không nói gì, nhưng tựa hồ lại đang cổ vũ hần.

”Thực lực hiện tại của ta còn chưa đủ, không thể thức tỉnh linh hồn của bọn họ trong đao, thế nhưng, ta tin có một ngày ta sẽ có được năng lực đó, tới lúc đó, người hy vọng Lạp Đạt a di sẽ nhìn thấy một người như thế nào? Kiên cường mà sống, trở nên mạnh hơn mới là điều người phải làm. Chứ không phải đắm chìm trong bi thương.”

Niệm Băng mặc dù đang khuyên bảo Tích Lỗ, nhưng nước mắt của hần lại sao không thể ngừng lại. Tâm trạng của Tích Lỗ dần bình ổn, lặng lẽ nhìn sáu đạo thân ảnh kia, cảm thụ được khí tức thân thiết mà ôn hòa, ánh mắt hần từ từ trở nên nhu hòa.

”Mụ mụ, ta sẽ không để người thất vọng, ta minh bạch ý tứ của người rồi. Ta sẽ cùng Niệm Băng ly khai nơi này. Chúng ta là huynh đệ, không phải cừu nhân. Hần đem lại cho chúng ta chính là hy vọng.” Xoay người, Tích Lỗ nhìn Niệm Băng, Niệm Băng nước mắt đầm đìa cũng đang nhìn hần, khúc mắc giữa huynh đệ hai người, tiêu thất trước sự chứng kiến của lục ảnh khôi lỗi, một cao một thấp ôm nhau, cùng khóc ròng.

Bi thương trong lòng được phóng thích, giúp tâm tình của Tích Lỗ từ từ bình tĩnh trở lại, tiếng khóc không còn, ánh mắt phức tạp mang theo vài phần xấu hổ nhìn Niệm Băng, ”Xin lỗi, huynh đệ của ta. Lúc trước ta quá xúc động, không làm người bị thương chứ? Xem bộ dáng của người, ma pháp tựa hồ đã khôi phục rồi, lần phiền trên người cũng đã biến mất, thế nhưng, ta sao vẫn không cảm nhận được sinh mệnh khí tức?”

Niệm Bằng cũng không đem mọi chuyện kể lại cho Tích Lỗ, có một số việc không biết thì lại tốt hơn cho hắn, chỉ nói đơn giản những thứ đã trải qua, cũng nói cho Tích Lỗ việc mình đoạt được thiên hương quả, đang chuẩn bị tới sinh mệnh lĩnh vực tìm Tập Áo, cầu có thể chân chính khôi phục sinh mệnh lực.

Nghe xong Niệm Bằng nói, Tích Lỗ miễn cưỡng tươi cười, nói: "Huynh đệ, ta đây chúc mừng ngươi trước. Mụ mụ ta bảo ta với ngươi cùng trở về Ngưỡng Quang đại lục, ta đây bây giờ sẽ đi theo ngươi, hay là chờ ngươi?"

Niệm Bằng suy nghĩ một chút, đáp: "Ngươi ở chỗ này chờ ta đi, chờ sinh mệnh lực của ta khôi phục, lập tức trở về tìm ngươi, mang ngươi cùng quay lại."

Bởi vì nộ hôn ngày đó, cùng với tính tình quái dị của Tập Áo, hắn thật sự không đoán được là Tập Áo có thương hại Tích Lỗ hay không, chỉ sợ ngay cả việc hắn muốn khôi phục sinh mệnh lực cũng sẽ bị Tập Áo làm khó, cho nên, hắn quyết định cứ để Tích Lỗ ở lại chỗ này.

Tích Lỗ gật đầu, chan chứa tình cảm nhìn về phía sáu thanh thần nhận trên bàn, nói: "Vậy ngươi đi đi, ta ở đây chờ ngươi, đem bọn chúng mang theo đi. Được mẫu thân ta và các vị trưởng bối ngưng luyện, sáu thanh đao này trở thành siêu thần khí, chẳng những giúp cho năng lượng vốn có của đao phát huy đầy đủ, đồng thời, còn trải qua vài công nghệ đặc thù của ả nhân tộc chúng ta, dĩ tâm phách luyện chí, khi ngươi sử dụng, sẽ cảm giác được sự khác biệt ở chúng. Mỗi kiện siêu thần khí có khả năng tạo ra uy lực rất lớn, hy vọng ngươi có thể giữ gìn bọn chúng cho tốt. Trong đao phách, có hình ảnh của mẫu thân bọn họ đấy!"

Nhìn vành mắt của Tích Lỗ lại đỏ lên, Niệm Bằng thầm than trong lòng, cúi đầu nói: "Nếu ta biết Lạp Đạt a di bọn họ quyết định luyện đao như vậy, dù nói gì thì ta cũng sẽ không đồng ý. Tích Lỗ, ta có thể hiểu tâm tình hiện tại của ngươi, nếu đổi là ta, sợ rằng sẽ chẳng chịu đựng được như ngươi. Bất quá, ngươi hiện tại cũng không phải cô độc, ngươi chính là thân huynh đệ của ta, phụ mẫu của ta chính là phụ mẫu của ngươi."

Tích Lỗ thở dài một tiếng, nói: "Mẫu thân cũng là vì tương lai của ả nhân tộc, kỳ thật lòng ta đều hiểu, chỉ là rất khó tiếp nhận sự thật này mà thôi. Ngươi mau đi tìm Sinh Mệnh thần đi, tranh thủ sớm đi khôi phục sinh mệnh lực, chúng ta sẽ tiếp tục hành động, ta sẽ một mực ở nơi này chờ ngươi, chuẩn bị cho tốt để tới Ngưỡng Quang đại lục. Yên tâm ta sẽ không làm chuyện điên rồ nữa, sự hy sinh của mẫu thân đã khiến ta hiểu ra, ta nhất định sẽ trở thành anh hùng chân chính của cả ả nhân tộc."

Lúc này, Niệm Bằng đột nhiên cảm giác được Tích Lỗ tựa hồ trưởng thành hơn rất nhiều.

Tích Lỗ đưa Niệm Bằng tới tận chân Hắc Sơn mới quay về, Niệm Bằng sợ chiết biệt quay lại trả thù Tích Lỗ, vốn định để lại ngũ đại hắc ám sinh vật trong Phệ Ma đao, nhưng Tích Lỗ nói với hắn. Chỉ cần trong huyết động của Hắc Sơn, đừng nói là chiết biệt này, dù cho nhiều gấp đôi cũng không thể thương tổn tới hắn. Bởi vậy mà cự tuyệt hảo ý của Niệm Bằng. Cáo biệt Tích Lỗ, Niệm Bằng quan sát để xác nhận phương vị, rồi dùng phong hệ ma pháp bay về phía sinh mệnh lĩnh vực của Tập Áo.

Trong lòng Niệm Bằng, hắn đối với Hắc Ám Thiên Hương lại thấy thân thiết hơn một chút, mặc dù hắn thủy chung vẫn biết nội tâm nàng cũng như năng lượng của nàng đều có chút âm ám, nhưng Thiên Hương lại chân thành bang trợ hắn trên nhiều phương diện, còn tốt hơn nhiều so với Tập Áo bất cận nhân tình, mặt mũi lạnh nhạt kia.

Bạch sắc vụ khí dần dần xuất hiện trước mắt. Nếu không phải đã từng đến nơi này, ai cũng không thể tưởng tượng được tầng sương mù này lại ngăn cách hai thế giới hoàn toàn bất đồng, lướt xuống bên ngoài bạch vụ. Niệm Bằng ngừng lại, cao giọng gọi: "Tập Áo, ta đã trở về, xin mở ra thông đạo."

Gọi xong một tiếng, Niệm Bằng liền ngừng lại, hắn biết, với năng lực của Tập Áo thì sợ rằng sớm đã cảm giác được khí tức của mình, huống chi phần kia của nàng là Hắc Ám Thiên Hương, nàng hẳn phải biết rõ thời gian mình trở về.

Cho nên hắn đợi. Nhưng trôi qua thời gian một bữa cơm, bạch vụ trước mặt vẫn như cũ, không gì thay đổi. Niệm Bằng không khỏi lo lắng, Tập Áo vì tức giận mình mà không cho mình đi vào?

Thế nhưng, dựa theo lời Hắc Ám Thiên Hương, mình đối với các nàng vẫn còn giá trị lợi dụng. Nàng không nên đối xử quá gay gắt với mình chứ.

Khi trong lòng Niệm Băng còn đang nghi hoặc, một thanh âm ôn hòa đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, "Người biết Tập Áo sao?" Thanh âm này nghe thì cực kỳ thoải mái, phẳng phất như có một luồng ấm áp chảy khắp ngực.

Niệm Băng kinh hãi, với tinh thần lực của hắn mà người đến ngay sau lưng cũng không hề phát hiện, thực lực của người kia thật là đáng sợ, hắn không lập tức xoay người, thân thể phóng về phía trước, đến gần bạch vụ thì mới quay lại, thấy cách chỗ hắn vừa đứng ba trượng, một nam tử vóc người trung bình đang đứng đó, nhìn hắn mỉm cười.

Người này mặc bạch sắc trường bào, không có trang sức gì khác, một đầu thủy tinh ngân sắc trường phát xoắn xuống hai vai, màu sắc của đôi mắt rất quái lạ, là tử sắc, đó là một loại tử sắc thâm trầm, tử sắc nhu hòa, rồi đột nhiên, Niệm Băng chỉ cảm thấy đại não trong nháy mắt trở nên mơ mơ màng màng, tựa hồ sắp sửa ngất đi.

Tướng mạo của bạch y nhân phi thường anh tuấn, đó là một vẻ đẹp nhu hòa, da dẻ trắng nõn không chút tỳ vết. Chỉ là Niệm Băng phát hiện, cho dù mình thông qua Thiên Nhân huyết, cũng vô pháp cảm thụ được sự ba động của năng lượng trên thân người này. Cường giả, thâm bất khả trắc cường giả, đây là đánh giá của Niệm Băng đối với người trước mặt.

Niệm Băng đánh giá đối phương, đối phương cũng đánh giá hắn, khi hắn thấy Niệm Băng cùng mình đối diện thì chỉ là thất thần một chút rồi lại khôi phục bình thường, trong mắt toát lên vẻ kinh ngạc.

"Người còn không có trả lời câu hỏi của ta." Ngân phát tử mâu bạch y nhân vẫn mỉm cười nhìn Niệm Băng, vẻ ôn hòa khiến Niệm Băng phát sinh ra một chút hảo cảm.

"Đúng vậy, ta tới nơi này để tìm Sinh Mệnh thần Tập Áo, thế nhưng, nàng lại không hồi âm. Xin hỏi, người là?"

Bạch y nhân mỉm cười, đáp: "Ta là Âu Đế, thật cao hứng biết người." Hắn nhẹ nhàng bước từng bước, không có cảm giác năng lượng và không khí ba động, đã đi tới bên cạnh Niệm Băng, trên mặt toát ra vẻ áy náy, "Không có ý tứ, Tập Áo không gặp người, chỉ sợ là vì ta đến. Ta tới nơi này tìm của nàng, người cũng muốn gặp nàng, ta mang người đi vào được không?"

Trong lòng Niệm Băng khê động, không nói thêm gì, cũng không hỏi, chỉ lẳng lặng gật đầu. Âu Đế mỉm cười, đối mặt với bạch vụ bên ngoài sinh mệnh linh vực, giơ cao tay phải của hắn. Không gian trên ngón tay hắn khê méo mó, tay hắn nhìn qua giống như tay nữ nhân, trắng nõn sạch sẽ, mang theo vùng không gian méo mó, chậm rãi đưa vào bên trong bạch vụ.

Bạch vụ vốn đang không ngừng ba động, thế nhưng, lúc tay Âu Đế đưa vào, bạch vụ liền ngưng chỉ ba động trong nháy mắt, Âu Đế mỉm cười nói: "Chờ một lát nữa rồi vào." Vừa nói, hắn vừa khê thối lên bạch vụ, phù một tiếng, một bạch vụ tản ra một vòng trống, dần khuếch tán ra chung quanh, một thông đạo nổi thẳng vào bên trong cứ như vậy mà hình thành.

Âu Đế xoay người lại hướng về phía Niệm Băng cười, nói: "Đi thôi, chúng ta hiện tại có thể tiến vào rồi, chỉ là không biết Tập Áo có hoan nghênh chúng ta hay không."

Niệm Băng nhìn Âu Đế trước mặt, hắn đột nhiên cũng cười, "Không chế trật tự, nói vậy người chính là Trật Tự thần."

Âu Đế kinh ngạc nhìn Niệm Băng nói: "Xem ra chuyện người biết thật đúng là không ít! Trách không được lại đến nơi này tìm Tập Áo. Nhưng khí tức của người tựa hồ là loại mà Tập Áo ghét nhất, sau khi đi vào ta không thể bảo hộ được người, mọi chuyện đều phải dựa vào chính mình. Không biết lúc nào, trong thân nhân lại xuất hiện một người cường đại giống người như vậy, xem ra, ta quả thực phải chú ý thêm về trật tự trên phiên đại lục này."

Hắn nói mình cường đại?

Trong lòng Niệm Băng khê động, đã minh bạch vài thứ, Âu Đế sở dĩ nói mình mạnh mẽ, chắc là bởi vì tinh thần lực của mình, khi nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn chắc là đã dò xét mình, về phần dò xét thể nào thì mình không rõ, nhưng hắn qua tinh thần lực nhìn ra một chút thực lực của mình, cho nên mới nói như vậy.

Lập tức, hắn cũng không giải thích nhiều, đi sau Âu Đế, đi hướng vào trong sinh mệnh lĩnh vực của Tập Áo.

Lại một lần nữa xuyên qua bạch vụ, mỗi bước, Niệm Băng đều có thể cảm giác được sinh mệnh khí tức chung quanh càng thêm đậm đặc, cảm giác khó chịu hơn hẳn lần trước đến nơi đây khiến hắn phải dùng tinh thần lực, thất thải quang mang bao trọn thân thể hắn, ngăn cách hoàn toàn khí tức của hắn với ngoại giới, lúc này mới phân cách được với sinh mệnh khí tức mà thư thái hơn.

Âu Đế đi cũng không mau, tựa như một người thường, mỗi một động tác của hắn đều lộ ra vẻ ưu nhã, giống như một thân sĩ cao quý.

Sinh mệnh chi cảnh lại hiện ra trước mắt, khiến Niệm Băng tràn ngập khát vọng đối với sinh mệnh.

181. Chương 180 - Trật Tự Chi Thần

Thanh âm lãnh đạm của Tập Áo từ trong cây truyền ra : "Người có lúc nào là không khiến ta khó chịu đâu nhỉ?" . Nước hồ vốn phẳng lặng trong veo đột nhiên nổi sóng. Một đám hoa sóng từ dưới tàng cây nổi lên cuộn cuộn, thân ảnh mặc váy dài lục sắc của Tập Áo dưới sự nâng đỡ của sinh mệnh khí tức phiêu diêu hạ xuống trên mặt hồ. Dưới sự dẫn động của sóng nước lướt đi đến ven bờ, rồi dập dềnh yên ả tại chỗ . Mục quang của nàng hoàn toàn tập trung lên người Âu Đế, tựa hồ không hề phát hiện sự có mặt của Niệm Băng. Niệm Băng cũng không lên tiếng, đứng ở phía sau Âu Đế. Hắn hiểu rất rõ thực lực bản thân so với những Chân thần này thì nên chọn cách im lặng, người thông minh tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Âu Đế nhìn Tập Áo, trong mắt toát ra quang mang âm áp : "Tập Áo tiểu thư, Âu Đế mạo muội tới đây chỉ là vì đột nhiên cảm giác đối với Thiên Hương tiểu thư bị thôi động, có lẽ nàng có thể giải thích cho ta được."

Tập Áo lãnh đạm đáp : "Giao hẹn của chúng ta, ta cùng Thiên Hương đều sẽ tuân thủ. Nàng chẳng qua bởi có tu luyện mới, nên mới tạm thời ly khai Lục Sơn mà thôi. Sao? Người nghi vấn chuyện gì?" .

Nụ cười trên mặt Âu Đế thủy chung vẫn không biến mất : "Có nghi vấn gì đâu, chẳng qua là gần đây Thần Chi Đại Lục tựa hồ có chút không an ổn, khí tức của Thiên Hương tiểu thư đột nhiên biến mất khiến Âu Đế có chút không yên lòng mà thôi."

Tạo Áo hờ hững nói : "Vậy người có thể trở về rồi. Nội trong ba ngày, Thiên Hương tự nhiên sẽ xuất hiện. Chắc hẳn người cũng đã từ miệng những thần nhân ấy biết sự tình về Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, lẽ nào người lại muốn nhúng tay vào ?" .

Âu Đế đáp : "Không, đương nhiên là không. Đó là việc riêng của nhân loại, cái đó cùng chúng ta quan hệ cũng đâu có quan hệ gì. Miễn là cái thứ mà chúng ta không mong muốn xuất hiện đó không có xuất hiện, mọi thứ khác ta cần gì quan tâm chứ?" .

Tập Áo nhìn con người màu tím của Âu Đế, nói : "Năng lực của người tựa hồ lại đã tiến bộ không ít, cái thi thể này chắc đã hoàn toàn dung hợp rồi nhỉ ? Nếu hôm nay người tới đây là muốn thị uy với ta, vậy người có thể thử chút xem nào ! " Vừa nói, nàng từ từ nâng hữu thủ, hàng điểm sáng màu lục nhỏ xíu hướng về tay nàng ngưng tụ lại.

Mặc dù Âu Đế vẫn duy trì nét cười trên mặt, nhưng trong mắt đã xuất hiện một tia thận trọng, quang mang uốn khúc chớp tắt quanh người : "Thực ra, tranh đấu giữa chúng ta cũng không có ý nghĩa quá lớn. Chẳng phải vậy sao?" .

Tập Áo lạnh nhạt đáp : "Nếu người thực sự nghĩ như vậy, thế thì mọi sự đã chấm dứt từ lâu rồi. Người tới một mình thế này, hẳn không sợ ta lưu lại sao? Ta nghĩ ta vẫn có năng lực đó đó."

Âu Đế thoáng biến sắc : "Ta tới chỉ là muốn hỏi thăm một chút sự tình của Thiên Hương tiểu thư, rốt cuộc mọi người đều từng là bằng hữu với nhau cả mà. Nếu Thiên Hương tiểu thư có gì khó khăn, ta rất sẵn lòng giúp đỡ."

Tập Áo hừ lạnh một tiếng : "Trợ giúp? Người là đến dò thám tình hình hai người chúng ta để đối phó. Người tưởng là chúng ta nhất định phải lựa chọn như bọn người mới có thể tiếp tục cùng các người đối kháng sao ?" . Quang mang lục sắc phủ lên khiến tay nàng hoàn toàn trở nên xanh biếc. Thân thể Tập Áo bỗng bình trong không trung đột nhiên có chút lay động, một hắc ảnh mờ mờ không chút dấu hiệu báo trước xuất hiện phía sau nàng. Hắc ảnh này không có sản sinh chút khí tức nào, nhưng bóng ảnh rõ ràng đó lại khiến Niệm Băng sợ đến nhảy dựng lên, đó rõ ràng chính là Thiên Hương mà !

Lần này, nét cười mỉm trên mặt Âu Đế cuối cùng cũng đã tiêu thất, thân trên hơi nghiêng về phía trước : "Đã như thế, vậy thì chúng ta để lần tới gặp lại đi, hy vọng trong thời gian đó cả hai tiểu thư vẫn bình an như cũ. À, phải rồi, vị tiểu huynh đệ này cũng là tới để kiểm năng, không biết hắc có việc gì. Âu Đế thôi không làm mất thời gian hai người nữa."

Lời nói của hắc vừa mới phát ra, Niệm Băng đột nhiên cảm giác thấy thân thể mình run lên, không ngờ đột nhiên đã rời khỏi chỗ cũ, chấn ngay trước mặt Âu Đế. Cùng lúc đó, huyết dịch trong người chỉ chớp mắt đã ngừng lưu động. Sau khi ngừng lại trong nháy mắt, bất ngờ thoát khỏi khống chế của Niệm Băng bắt đầu chảy ngược lại, ngay cả tinh thần lực cũng trong chớp mắt bị trói buộc. Hắc rên khẽ một tiếng, một búng máu đen liền từ trong miệng bắn vọt ra.

"Người dám !" Tập Áo phần nộ, thân ảnh lục sắc kéo theo ảo ảnh hắc sắc sau lưng trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước Niệm Băng. Ảo ảnh của Thiên Hương chớp mắt vỡ ra một chương, ẩn lên ngực Niệm Băng. Máu đen hắc phun ra cũng trong nháy mắt biến mất, còn Tập Áo thì trực tiếp đánh tới Âu Đế sau lưng Niệm Băng.

Âu Đế lúc này nhìn Tập Áo đang phần nộ cũng phải giật mình, thời khắc một chương của hắc phá vỡ tinh thần lực kháng thể của Niệm Băng, đột nhiên cảm thấy một cổ chấn động kỳ dị. Liền sau đó, bảy đạo quang ảnh gần như đồng thời xuất hiện sau lưng Niệm Băng. Lam, hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, hắc - bảy sắc quang mang nháy mắt chớp lên, lập tức cắt đứt công kích của hắc lên Niệm Băng. Đặc biệt là đạo hắc ảnh biến thành lưỡi đao màu đen, mang theo một cỗ tử khí sắc bén, công thẳng vào thân thể hắc. Công kích kiểu này tự nhiên không đáng sợ, nhưng hắc lại sợ Tập Áo tiếp đó truy tới. Hắc cho dù có tự phụ hơn nữa, cũng tuyệt đối không dám cùng Tập Áo và Thiên Hương đồng thời động thủ. Đang lo bị hắc sắc thân ảnh làm vướng chân, thì quang mang uốn khúc chớp mắt khuếch đại, hắc quang hướng hắc tấn công tức thì đã thay đổi phương hướng. Bạch vụ sau lưng chấn động một trận kịch liệt, thân ảnh của hắc đã biến mất. Không gian tại đó hoàn toàn bị uốn vặn, tạo nên ngăn chặn đối với truy kích của Tập Áo. Lãnh quang trong mắt Tập Áo đại phóng, một mũi tên nhỏ màu xanh từ lòng bàn tay nhẹ nhàng xuất ra, xuyên vào trong bạch vụ không còn tăm tích.

Thanh âm Âu Đế từ phía ngoài truyền đến : "Non xanh còn đó nước biếc còn đây, lần tới gặp lại. Khi đó sẽ là thời điểm chúng ta quyết định thắng thua. Không ngờ ta cũng nhìn sai, vốn vẫn tưởng nàng chỉ là một bán thân bình thường mà thôi. Ha ha, được lắm..." . Truyền tới cuối cùng là một âm thanh rên rỉ. Không gian uốn vặn ở trong sinh mệnh lĩnh vực đã tiêu biến, thanh âm rên rỉ của Âu Đế phụt chốc từ chỗ rõ ràng đã trở nên yếu ớt không thể phân biệt được.

Máu huyết Niệm Băng nghịch lưu lại đình trệ, tiếp đó khôi phục bình thường. Nếu không phải thân thể Niệm Băng khác với thường nhân, e rằng sự thay đổi thuận nghịch đó đã có thể lấy mạng hắc. Hắc lại phun ra thêm một búng máu tươi, tinh thần lực khống chế lại khí huyết, lúc đó mới dễ chịu một chút. Bảy đạo quang ảnh đó căn bản không cần khống chế, đã vây lấy hắc vào giữa. Bảy cây thần đao đồng thời điểm chuỗi đao lên thân thể hắc, bảy loại ma pháp lực tinh khiết truyền nhập thể nội, hồi phục thân thể và khí phách bị thương của hắc. Thất thải quang mang nhàn nhạt cùng tinh thần lực dung hợp, hình thành một khu vực có đường kính một trượng. Thất sắc quang mang nhấp nháy, mang lại cho khu vực tràn đầy sinh mệnh khí tức ấy một chút ba động tuyệt diệu. Siêu thân khí và thần khí là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt, bảy loại ma pháp nguyên tố phi thường thuần tịnh hoàn toàn là trải qua sự tự động hấp thu chuyển hóa của bảy thanh thần đao mà có. Mặc dù trong sinh mệnh lĩnh vực hoàn toàn không có ma pháp nguyên tố tồn tại, nhưng chúng lại có thể đem ma pháp nguyên tố để dành của mình truyền vào trong người Niệm Băng, khiến cho ma pháp của hắc hồi phục trở lại , cùng tinh thần lực phối hợp hóa giải sự khó chịu của thân thể.

Hắc ảnh của Thiên Hương tiêu biến. Tập Áo vẽ mặt lạnh lùng nhìn búng máu đen của Niệm Băng phun

lên đám thực vật, những cây cỏ tại khu vực có hắc huyết tử vong khí tức nhiễm vào đã héo rũ. Chu vi một trượng quanh chỗ Niệm Băng cũng vì bảy loại ma pháp nguyên tố phát ra mà đã biến thành đất bằng. Cả sinh mệnh khí tức cũng bị thất sắc quang mang ấy cản lại ở ngoài. Thậm chí cả linh vực của Chân thần Tạp Áo dưới tác dụng của bảy siêu thần khí cũng không gây tổn thương mảy may nào cho Niệm Băng. Tạp Áo ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về Niệm Băng trở nên có chút phức tạp, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường.

Thở ra một hơi dài, Niệm Băng đã bình phục trở lại. Thất sắc quang mang cùng lúc nhạt đi, không phải tiến vào không gian chi giới, mà là dung nhập thẳng vào thân thể hắc. Sau khi tỉnh táo lại, hắc không khỏi có chút nghĩ lại mà sợ. Lúc Âu Đế nhắm hắc phát xuất công kích, chính là bảy cái siêu thần khí trong người hắc đã hóa giải quá nửa. Băng không, khí huyết nghịch lưu xảy ra trong nháy mắt, cho dù thân thể hắc có cường hãn đi nữa thì cũng bị nổ tan mà chết. Niệm Băng nhớ tới ải nhân tộc Lạp Đạt, hắc không khỏi thầm than một tiếng: "A di Lạp Đạt, đây là các người đã cứu con!".

Thần chí khôi phục, Niệm Băng lập tức nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Tạp Áo. Hắc không nén nổi có chút khó xử, nói: "Xấu hổ quá! Ta thực không phải cố ý phá hoại khu vực này của người".

Tạp Áo hừ lạnh một tiếng: "Cái gã Trật Tự chi thần này được lắm. Lá gan của bọn chúng càng ngày càng lớn rồi, không ngờ dám tới trong lãnh địa của ta động thủ. Có điều người cũng khiến ta hết sức ngạc nhiên, dưới công kích của Âu Đế vậy mà lại có thể bình an vô sự. Ngoại trừ ta cùng Thiên Hương ra, người có lẽ là người đầu tiên. Mặc dù là phải nhờ vào ngoại vật, nhưng Thiên Hương đích xác cũng không nhìn sai người".

Niệm Băng tiếp lời: "Hắc quả nhiên là Trật Tự chi thần Âu Đế, năng lực của hắc quá kỳ lạ. Hắc làm thế nào mà dường như có thể khống chế thân thể của ta, cả huyết dịch của ta cũng bị khống chế luôn."

Tạp Áo đáp: "Trong ba người bọn chúng, Âu Đế là kẻ mạnh nhất. Người tưởng rằng danh hiệu Trật Tự chi thần chỉ là gọi suông sao? Năng lực tối cường của hắc chính là khống chế mọi thứ. Người cũng có thể hiểu rằng hắc là Không gian ma pháp sư mạnh nhất trên thế giới này, không có cái gì mà hắc không khống chế được. Hắc chính bởi vì tinh thần lực của người nên mới quan tâm đến người như vậy, vì lẽ đó trước khi ly khai mới đột nhiên hướng người xuất thủ. Nếu không phải nhờ mấy thanh đao đó của người, chỉ sợ người đã tiêu rồi. Một mình ta cũng không chắc có thể thắng được hắc. Đặc điểm lớn nhất trong năng lực của hắc là ở chỗ biến hóa, ta cũng không có cách gì dự tính trước phương pháp xuất thủ của hắc. Có điều cái người trông thấy chưa phải Trật Tự chi thần dưới trạng thái đầy đủ, với địa vị là kẻ mạnh nhất trong ba gã gia hỏa, hắc cũng chính là kẻ âm hiểm nhất. Chỉ khi hắc cùng Thời Gian chi thần ở cùng một chỗ, mới có thể trở thành mạnh nhất. Nếu không phải ta cùng Thiên Hương có chút năng lực đặc thù, e rằng đã hơn một lần bị ba người bọn chúng đánh bại rồi".

Đây là lần Tạp Áo cùng Niệm Băng nói chuyện nhiều nhất, không khỏi khiến cho hắc cảm thấy có chút quái dị, Tạp Áo giờ đây tựa hồ đã nhân tính hóa rất nhiều, không còn bất cận nhân tình như trước nữa. Nghĩ vậy, Niệm Băng nói: "Hắc tới nơi này tìm năng, nguyên nhân hắc là vì tử vong khí tức trong Tử Thần bộc bố đột nhiên yếu đi. Có điều hắc đã phá vỡ quy củ tỷ đấu ngàn năm một lần, có lẽ đối với thực lực bản thân có rất nhiều chướng ngại. Tạp Áo, năng vẫn không sợ ba người bọn chúng cùng nhau nhắm các năng công kích sao? Hay là hãy sớm chuẩn bị tốt một chút!". Công kích của Âu Đế trái lại khiến cho tín nhiệm của Niệm Băng đối với Tạp Áo và Thiên Hương tăng thêm. Đằng sau bề ngoài ôn hòa ưu nhã của Âu Đế là hành động đê tiện, cái đó khiến Niệm Băng càng kiên quyết muốn giúp Tạp Áo cùng Thiên Hương vượt qua khó khăn. Đương nhiên điều kiện trước tiên là Tạp Áo chịu giúp hắc khôi phục sinh mệnh lực mới được.

Tạp Áo nhẹ lắc đầu: "Không, bọn chúng sẽ không đến nữa, chỉ ít tạm thời sẽ không. Người tưởng là ta cùng Thiên Hương dễ ức hiếp vậy sao?. Nếu nói như vậy thì chúng ta sớm đã chết rồi. Trải qua sinh tồn mấy vạn năm, ba gã gia hỏa ấy đã trở nên vô cùng ích kỷ. Bọn chúng mặc dù đã nắm chắc có thể đánh bại hai người chúng ta; nhưng nếu muốn giết chết chúng ta, thì ba kẻ bọn chúng cũng ít nhất có hai sẽ bồi táng theo. Loại tình huống như vậy bọn chúng tuyệt đối không muốn gặp phải, cho nên trước khi chưa tuyệt đối nắm chắc, bọn chúng vẫn sẽ tuân thủ thế ước ngàn năm đánh nhau một lần đó. Ta cùng Thiên Hương vốn là một thể, so với bọn chúng tình huống không giống nhau. Cho dù ta cùng Thiên Hương có đối chọi gay gắt đi nữa, nhưng chúng ta suy cho cùng cũng là một người. Người biết Âu Đế vì cái gì tới tìm ta không? Vì rằng hắc sợ, ba người bọn chúng đều sợ."

Niệm Bằng sững sốt hỏi : "Sợ? Bọn chúng vẫn còn có thể sợ cái gì sao ?" . Hẳn rất khó mà hiểu hành động của một trong mấy kẻ tối cường trên thế giới này, Trật Tự chi thần cũng sợ gì đó sao ?.

Trên khuôn mặt của Tập Áo toát ra nét cười thường ngày hiếm thấy : "Bởi vì hẳn sợ ta cùng Thiên Hương kết hợp hoàn toàn thành một thể. Trước kia vào lúc năm người chúng ta được tạo ra , ta cùng Thiên Hương so với bọn chúng ba người có lẽ cao hơn một cấp. Nhưng vẫn luôn duy trì trạng thái cân bằng là bởi vì lúc ta cùng Thiên Hương được tạo ra đã nảy sinh vấn đề. Có thể nói hai người chúng ta chỉ là một bán thành phẩm (sản phẩm mới hoàn thành một nửa), cho nên mới xuất hiện tình huống phân liệt nhân cách, phân liệt năng lực. Một khi chúng ta từ bán thành phẩm biến thành thành phẩm - mọi thứ hoàn toàn dung hợp một chỗ, thì cũng chính là thời điểm hủy diệt của ba người bọn chúng. Cho nên, bọn chúng vẫn luôn rất sợ."

Niệm Bằng ngạc nhiên nhìn Tập Áo nói : "Đã tu luyện nhiều năm như vậy, nàng cùng Thiên Hương vẫn không nghĩ ra biện pháp dung hợp hoàn toàn sao? Cuối cùng cũng phải có biện pháp chứ !".

Tập Áo cười khở lắc nhẹ đầu : "Chúng ta đã nghĩ qua các loại khả năng, cũng từng thử nghiệm qua vô số lần, nhưng lại thủy chung đều không thành công. Chúng ta thực sự là hai cực đoan, muốn dung hợp hoàn toàn nói thì dễ mà làm mới khó. Dung hợp hoàn toàn cơ hồ là không thể thực hiện được, tối đa chỉ có thể đạt tới trạng thái bán dung hợp . Cũng chỉ có dưới trạng thái bán dung hợp , chúng ta mới có thể đối kháng cùng ba gã gia hỏa đó ".

Niệm Bằng trong mắt sáng lên : "Không chừng ta có thể trợ giúp cho các nàng chút ít. Ở trong thế giới nhân loại, ta là một ma pháp sư - một Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp sư. Băng cùng Hỏa cũng là hai cực đoan, nhưng trong quá trình liên tục tu luyện ta đã khiến chúng dung hợp lại. Theo hiểu biết của ta, bất luận một loại năng lượng nào trên thế gian đều có điểm chung của chúng, dung hợp tuyệt không phải là không thể thực hiện được . Hừm...đúng rồi, còn có tần suất nữa! Dưới một tần suất riêng, dùng điểm chung đó làm cơ sở, dung hợp mới có nhiều khả năng hoàn thành".

Nghe Niệm Bằng nói xong, Tập Áo lâm vào trầm tư. Cả nửa buổi sau, nàng đột nhiên đi tới trước mặt Niệm Bằng, nắm lấy tay phải của hắn, một cổ tánh mạng hơi thở mạnh mẽ xông vào thân thể tử vong của Niệm Bằng, kịch liệt đến nỗi suýt nữa làm hắn hét lớn thành tiếng. Nhưng Niệm Bằng biết Tập Áo làm như vậy chính là để cảm giác sự huyền bí trong việc dung hợp băng hỏa đồng nguyên. Hẳn cố dùng tinh thần lực ức chế sự khó chịu của cơ thể , buông lỏng cơ thể , để cho nàng cảm thụ được. Băng hỏa đồng nguyên đã đại thành, lam hồng lưỡng sắc quang mang trong cơ thể Niệm Bằng dung hợp lẫn nhau, năm loại ma pháp nguyên tố khác chuyển động xung quanh. Cảm thụ được việc dung hợp ma pháp lực của Niệm Bằng, đôi mắt Tập Áo càng ngày càng sáng, hiển nhiên nàng đã nghĩ thông suốt được một chút. Mặc dù nàng tự mình cũng không có cách nào xác định, nhưng Niệm Bằng lại cung cấp cho nàng một ý nghĩ hoàn toàn mới mẻ; cộng sinh, tử vong cùng tánh mạng cộng sinh rất cục là cái gì đây ?

Tập Áo buông tay ra, lùi sang một bên, không ngừng suy nghĩ. Niệm Bằng thở phào nhẹ nhõm, Tập Áo động thủ rất có phân lượng, nàng đối với việc khống chế tánh mạng năng lượng đạt tới mức có thể hình dung là thần kì, không có gây cho hắn bất kì thương tổn nào. Tập Áo suy nghĩ, hẳn cũng đang suy nghĩ. Niệm Bằng là một người có năng lực suy xét, bất luận là tu luyện trừ nghệ hay ma pháp, hắn đều có thời gian dài suy ngẫm. Ma pháp trận đặc thù này chính là sự tìm tòi không ngừng, là khám phá huyền bí để hắn suy nghĩ. Vừa nghĩ, hắn vừa thì thào nói:" Tánh mạng cùng tử vong đúng là hoàn toàn trái ngược , có cái gì làm chúng nó cộng sinh đây? " .

Trong lúc suy tư, thời gian thường trôi qua rất nhanh, tánh mạng lĩnh vực hết thấy đều là do năng lượng của Tập Áo hình thành, cho nên căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua. Không biết trải qua bao lâu, Tập Áo chán nản lắc đầu : "Không được, vẫn không được, căn bản là không có điểm nào thông. Băng và hỏa của người, từ một góc độ nào đó đều thuộc về ma pháp năng lượng, hơn nữa đều là cơ sở của ma pháp nguyên tố, lại đều có tánh mạng hơi thở. Còn băng tánh mạng thì lạnh lùng, ổn định, bình tĩnh; mà hỏa tánh mạng lại kịch liệt, nhiệt tình, nóng rực. Tánh mạng cùng bốn nguyên năng lượng bọn chúng chính là một cộng đồng, nhưng tánh mạng cùng tử vong thì không giống nhau. Từ lúc thế giới sinh ra cho tới giờ, hai loại năng lượng này chính là đối lập với nhau, loại đối lập này vừa là tuyệt đối, vừa là tương đối. Bất luận nhìn từ góc độ nào, bọn chúng đều thuộc về một phạm trù lớn, đều là phản diện lẫn nhau. Làm sao có thể tìm được sự cộng thông đây chứ? Không thể, hoàn toàn không thể. Theo như lời người nói về tần suất

, ta có thể giải thích, ta cùng Thiên Hương là bán dung hợp chính là do cơ sở của tần suất kiến lập thành, nhưng phương pháp của người là bằng hỏa đồng nguyên có điểm cộng thông dung hợp, nhưng mà lại không phù hợp trên thân thể chúng ta” . Nói xong những lời này, nàng thất vọng lắc đầu.

Nghe Tập Áo nói, Niệm Băng trong dòng suy nghĩ hồi tỉnh lại. Tập Áo nghĩ đến điều đó, hần đồng dạng cũng nghĩ tới. Quả thật theo như lời Tập Áo, tánh mạng cùng tử vong đối lập và ma pháp nguyên tố đối lập là hoàn toàn bất đồng, căn bản không giống nhau, hần cũng không nghĩ ra được biện pháp nào .”Tập Áo, không nên nản chí, nếu đã sáng tạo được các người trở thành thần cực mạnh, vậy biện pháp hần nhất định sẽ có. Người nói rất đúng, muốn đạt tới trình độ như thế này quả thật rất khó. Nhưng ta lại thủy chung có cảm giác, tánh mạng cùng tử vong hai loại năng lượng này, ở trong hơi thở đặc thù lại có thể dung hợp.”

Tập Áo thở dài một tiếng, nói:” Theo như người giải thích, có lẽ chúng ta còn có thời gian rất lâu, nhưng đối với người đã sinh tồn năm ngàn năm như chúng ta mà nói, thời gian đã không còn nhiều lắm. Trước lần quyết chiến lần sau, nếu còn không có nghĩ ra được biện pháp, thì trận chiến đó phần thua hẳn là của chúng ta rồi. Hơn nữa, cho dù chúng ta nghĩ được biện pháp, thì bọn họ cũng không ngừng tiến bộ, nói không chừng bọn họ có thể nghĩ ra một biện pháp làm cho bản thân không bị hủy diệt trong tình huống chúng ta hoàn toàn hủy diệt. Ta cùng Thiên Hương đối với tính mạng cũng không quan tâm lắm, nhưng trong tiềm ý thức của chúng ta, chiến thắng bọn họ mới là mục tiêu lớn nhất.”

Nhìn thấy bộ dáng cô đơn của Tập Áo, Niệm Băng trong lòng đột nhiên một trận kích động, hần tiến lên từng bước, kéo tay nàng nói:” Tập Áo, ta nhất định giúp các người. Ta không biết các người trong tình huống đó ai đúng ai sai, nhưng hai người giúp ta một lần nữa có được tánh mạng, phần ân tình này ta nhất định báo đáp. Hai người kẻ đoản ba người kẻ trường, ta nghĩ chúng ta nhất định sẽ có biện pháp, không phải sao?” . Cầm bàn tay tràn ngập tánh mạng khí tức, Niệm Băng thân thể thập phần khó chịu, nhưng trong lòng hần lại phi thường thoải mái; sau khi đi tới Thần chi Đại Lục, hần lần đầu tiên có cảm giác như vậy. Mặc dù hần biết rõ thực lực của mình so với Tập Áo và Thiên Hương còn cách rất xa, nhưng xúc động trong lòng lại phi thường mãnh liệt, nhất là khi hần chứng kiến ánh mắt của Tập Áo ngóc trệ ra nhiều hơn là vui mừng, hần càng thêm khẳng định quyết định của mình là hoàn toàn chính xác.

Tập Áo nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay của Niệm Băng, trên mặt xuất hiện nhiều tia đỏ ửng: ” Cám ơn. Không biết tại sao, ta đột nhiên trở nên rất có tin tưởng là có lẽ người nói đúng, chắc chắn sẽ có biện pháp. Người tới Thần chi Đại Lục cũng được một thời gian rồi, trước hết ta giúp người khôi phục tánh mạng lực đã, sau đó sẽ để cho Long Thần đưa người cùng tiểu ải nhân trở về Ngưỡng Quang đại lục.”

Niệm Băng có chút kinh ngạc nói:” Người cũng biết chuyện của Tích Lỗ ư ?”

Tập Áo lạnh nhạt cười , nói :” Chỉ cần ta muốn biết, còn có cái gì ta không thể biết đây chứ? Ẫi nhân tộc rất quyết đoán, lúc đầu ta sở dĩ giúp bọn hần là bởi vì ta đánh giá cao Di Thất đế quốc. Không có chuyện gì là tuyệt đối cả, sau này trở về, người nguyện ý làm như thế nào thì cứ làm như vậy. Chỉ có hoàn toàn mở ra tâm tưởng của chính mình, người mới có thể đạt được tới lĩnh vực như chúng ta. Niệm Băng, trước khi giúp người khôi phục tánh mạng lực, ta có thể nhờ người làm một chuyện hay không ?” . Với ngữ khí dò hỏi, nàng dĩ nhiên là đang có ý khẩn cầu. Niệm Băng trong lòng nóng lên, hần biết Tập Áo đã xem mình là bằng hữu, chứ không phải là đối tượng lợi dụng. Hần đột nhiên phát hiện đáng vẻ lạnh lùng của nàng không có vẻ đáng ghét, so sánh với Thiên Hương , nàng có vẻ chân thành hơn nhiều; mặc dù cũng không rõ ràng, nhưng hần lại cảm giác được.

” Yêu cầu gì? Người nói đi, là Bách hoa lộ sao? Ta cũng rất muốn ném thử một chút, đương nhiên, cần phải có sự hỗ trợ của người ”. Chế tác Bách hoa lộ cũng là nguyện vọng của sư phụ Tra Cực, đồng thời cũng là nguyện vọng của hần.

Tập Áo lắc đầu, trên mặt càng ửng hồng nhiều hơn :” Người bây giờ là tử vong thân thể, mà nơi này của ta, tất cả hoa cỏ đều có tánh mạng linh khí, bây giờ chế tác Bách hoa lộ sợ rằng không cách nào đạt tới hiệu quả tốt nhất. Chờ người khôi phục tánh mạng lực, sau đó làm cũng không muộn. Chuyện ta muốn người làm là muốn người làm những loại món ăn như người đã từng nấu cho ải nhân, trông có vẻ ăn rất ngon. Ta từng dùng thần thức đi theo người vào bên trong huyết động của bọn họ, thấy ải nhân chứng kiến người chế biến thực vật có vẻ rất hài lòng. Ta cùng Thiên Hương từ lúc sinh ra tới giờ, thứ chúng ta ăn chỉ là năng lượng cùng với thực vật bình thường; sau đó từ trong ngũ say tỉnh lại, đã thấy ở trên Thần chi Đại

Lục này. Mặc dù chúng ta được xưng là thần, nhưng thân thể của chúng ta lại mang hình dáng loài người, cũng không mất đi vị giác của con người, cho nên ta nghĩ ta muốn ăn thứ gì đó do người làm.”

Nhìn bộ dáng Tập Áo có chút ngưng ngừng, Niệm Băng không khỏi cười : ” Chuyện này thật đơn giản. Phải biết rằng ta đối với trù nghệ của mình so với ma pháp còn có tin tưởng hơn nhiều . Cho dù các người trên Thần chi Đại Lục này đều là thần, nhưng nếu bàn về chuyện cơm nước, sợ rằng không ai có thể so với ta được. A, không đúng ! Ở nơi này ta không có thực vật dùng làm nguyên liệu. Lúc nấu ăn cho ả nhân, ta đem tất cả nguyên liệu mang theo cho bọn họ rồi, không có nguyên liệu thì ta cũng không có biện pháp, không bột làm sao gột nên hồ ?”

Niệm Băng có chút tiếc nuối nhìn Tập Áo, hẳn thật sự rất muốn thỏa mãn nguyện vọng này của nàng. Hơn nữa, rất lâu rồi cũng không có làm món ăn, trong lòng hẳn khát vọng đối với trù nghệ tuyệt không thua gì đối với nguyện vọng tăng thực lực.

Tập Áo cười khê một tiếng, nói:” Người đã quên sao? Ta là thần mà! Sau khi người rời khỏi ả nhân tộc, ta đã mang nguyên liệu mà người lưu lại, tất cả mang hết trở về ”. Ông tay áo xanh biếc khê phất một cái , các loại nguyên liệu đồng thời xuất hiện trước mặt Niệm Băng. Những nguyên liệu này vốn vì thời gian đem theo tương đối dài, nên cũng không còn lấy gì là mới; nhưng dưới tác dụng năng lượng tánh mạng lực mệnh môn của Tập Áo, lại trông giống như là mới hoàn toàn.

Niệm Băng có chút ngẩn người nhìn Tập Áo. Hắn đột nhiên phát hiện khuôn mặt bình phàm của nàng toát lên một vẻ đẹp khác lạ : ” Tập Áo, ta thích bộ dáng người giống như lúc này. Đáng tiếc Thiên Hương không thể cùng người hiện ra, nếu không, đến lúc đó cho các người có thể đồng thời nếm thử một chút tài nghệ của ta ”. Vừa nói, hắn vừa phóng thích các loại trù cụ (công cụ nấu ăn) từ không gian chi giới ra ngoài.

Tập Áo mỉm cười nói:” Làm thế nào mà không thưởng thức được chứ? Mặc dù thân thể bây giờ là do ta khống chế, nhưng linh hồn của nàng thực ra vẫn còn tồn tại, ta ăn cái gì, nàng cũng đồng dạng có thể cảm thụ được. Người nhanh chóng nấu đi, chúng ta hai người vẫn có thể ăn được hết. Linh hồn Thiên Hương nói với ta là cảm ơn người , cảm ơn người còn nhớ nàng.”

Niệm Băng mỉm cười:” Sao mà không nhớ rõ cơ chứ? Thiên Hương lưu cho ta ấn tượng rất sâu a!”. Nói tới đây, hắn không khỏi nhớ tới lúc cùng Tập Áo và Thiên Hương hôn nhau thật sâu, khuôn mặt không khỏi hồng lên một chút. Tập Áo là ai mà nhìn không ra ý nghĩ trong lòng Niệm Băng cơ chứ? Nàng khê gất một tiếng :” Không được phân tâm, nhanh nấu cơm đi. Ta chờ xem trù nghệ của loài người đến tột cùng có thể làm ra được thứ gì. Vừa nghĩ đến những thực vật theo như truyền thuyết của ả nhân, ta cũng cảm thấy rất hứng thú. Thiên Hương không phải đã nói với người rồi sao, kỳ thật chúng ta hy vọng nhất là sẽ có được một cuộc sống của thường nhân.”

Niệm Băng gật đầu, thoáng trầm ngâm một chút, rồi tay trái hướng mặt đất chỉ xuống. Trên mặt đất lúc trước bị ma pháp nguyên tố ba động mà biến thành thổ địa, nhất thời xuất hiện một cái hố. Đại Địa Tô Tinh đích Toàn Luật xuất hiện trong tay Niệm Băng, Trường Sinh đao chứa đựng thổ nguyên tố không ngừng rót vào trong mặt đất, cùng với đất dung hợp, dưới sự khống chế tinh thần lực của Niệm Băng, từ từ thay đổi hình thái. Sau một hồi công phu, một cái bếp cùng một trù án bằng đất xuất hiện ở trước mặt hắn.

Nhìn bếp cùng trù án trước mặt , ánh mắt Niệm Băng đã trở nên thay đổi, đó là một loại ánh mắt khát vọng cực độ , trong bình tĩnh mang theo tình cảm mộc mạc. Cổ tay vừa lộn, Trường Sinh đao dung nhập trong cơ thể, hắn ngẩng đầu hướng Tập Áo nói:” Nơi này chỉ có nguyên liệu bình thường, ta chỉ có thể làm vài món đơn giản ; sau này nếu có cơ hội đến Ngưỡng Quang đại lục, ta nhất định sẽ làm vài món ngon cho người thưởng thức. Cách nấu của ta chủ yếu có bái (hầm), tạc (nấu dầu), sao (rang), lự (xào), thiêu (nướng) - năm loại phương pháp chủ yếu, ngoài ra còn có một vài phương pháp phụ trợ, hôm nay ta sẽ cho người thưởng thức năm phương pháp này. Lâu rồi không có động thủ, hơn nữa vì tránh tử vong hơi thở trên người ta ảnh hưởng đến nguyên liệu, cho nên người hãy giúp ta một tay.”

Tay trái vung lên, gió lập tức nổi lên, một khối thịt heo rơi trước người Niệm Băng. Tay hắn dưới sự bao vây của tinh thần lực, không có một tia tử vong hơi thở nào xuất ra ngoài. Nhìn khối thịt heo trước mắt, Niệm Băng ánh mắt nhất thời trở nên chuyên chú. Tay phải giơ lên, Tự Do Chi Phong đích Đạo Ngâm - Ngạo Thiên đao từ trong cơ thể phiêu nhiên xuất ra, rơi vào trong lòng bàn tay . Tay trái bốc khối thịt heo,

tay phải lóe lên, ở phía trên khối thịt heo nhẹ nhàng xén một cái, tức thời da heo cùng thịt bị tách ra. Niệm Băng thuận thực nắm lấy da heo, Ngạo Thiên đao thuận theo rìa mép rạch xuống, nhất thời thịt cùng da hoàn toàn được chia lìa. Ngạo Thiên đao trong tay phiên chuyển, đem thịt gạt sang một bên, tay trái đem da heo đặt lên thớt. Quá trình này thoạt nhìn thì có vẻ phức tạp, nhưng chỉ trải qua trong nháy mắt mà thôi.

Một con tuyết ngư được Niệm Băng lấy ra từ trong đám nguyên liệu, rơi vào trên thớt. Mặc dù tuyết ngư sớm đã chết, nhưng dưới tác dụng của tánh mạng hơi thở do Tập Áo sinh ra, trông giống như là mới vừa chết. Tuyết ngư sau khi bị ném vào không trung, dưới sự bao vây của gió, lớp mỡ phì nộn mềm mại không vảy sau một thời gian ngắn đã được xử lý xong, bỏ đầu, bỏ đuôi, bỏ nội tạng, chỉ để lại phần thân cá nhiều thịt.

”Ba” một tiếng, tuyết ngư hạ xuống, vừa lúc rơi vào trên da heo. Đao trong tay Niệm Băng lúc này đã thay đổi, một đạo màu lam quang mang mang theo hơi thở lạnh như băng xuất hiện trong tay hắn. Thoáng nhìn tuyết ngư trước mặt, Niệm Băng tay phải đột nhiên biến thành một mảnh ảo ảnh, thanh đao trước mặt cũng tự nhiên biến mất, trong không khí chỉ có thanh âm ”ba ba” trong trẻo. Năng lực tăng lên khiến các phương diện khác của Niệm Băng đều được tăng cường. Cổ tay rung lên một cái, mặc dù đã nhiều ngày không dùng bảo đao này nấu nướng, nhưng động tác không chút nào là không thuần thực, lam sắc ánh đao hứng thú đan xen, tỉ mỉ như có tiết tấu. Hắn không phải dụng đao cắt tuyết ngư, mà là dụng sống đao đập không ngừng trên thân tuyết ngư.

Tập Áo đứng ở trước mặt Niệm Băng, nàng quả thật có thực lực lực cường đại, nhưng nếu bàn về việc bếp núc thì một khiêu cũng không thông . Nhìn Thần Lộ đao trong tay Niệm Băng băm một mảnh băng vụn, sống đao không ngừng đập trên thân tuyết ngư, đem tuyết ngư dần dần biến thành ngư nhưng; nàng mở to hai mắt nhìn, chuyên chú không kém Niệm Băng, tựa hồ chỉ sợ bỏ sót qua một động tác nào của hắn.

Trong thanh âm ”ba ba” vang lên thâm thúy, tuyết ngư rốt cục hoàn toàn biến thành ngư nhưng, trên Thần Lộ đao cũng không có tiêm nhiễm một tí thịt cá nào. Hàn quang ẩn đi, nhìn trước mặt là da heo cùng ngư nhưng, Niệm Băng nhoẻn miệng cười, nói:” Xem ra, tay nghề của ta cũng chưa bị thụt lùi”. Không gian giới chỉ hiện ra một đám quang mang màu bạc , một cái túi nhỏ xuất hiện trên trù án. Niệm Băng tay phải vuốt một cái, từ trong túi lấy ra một cây quỹ điều cỡ trung, cổ tay rung lên, quang mang màu u lam như một đám lửa mỏng manh trong tay hắn dập tắt khiêu động.

182. Chương 181: Băng Hỏa Lưu Ly Châu Ki

Ngọn lửa trên tay Niệm Băng từ hồng chuyển sang lam, nhiệt độ không ngừng tăng lên lại được hắn tận lực khống chế, chỉ trong chốc lát đã nấu nhừ đám da lợn, Ngạo Thiên đao được đưa vào trong nồi, ở bên trong mà nhẹ nhàng khuấy động, phong phá thủy, đem miếng bì heo khuấy tan ra. Hắn không để ý tới nồi sắt nữa, đặt nó lên trên bếp rồi lôi đám tôm trong chỗ nguyên liệu ra, cũng thái thành sợi mỏng. Mỗi động tác của hắn đều như hành vân lưu thủy, dị thường hài hòa, nhìn qua phi tường thoải mái không hề có chút khúc mắc nào

Mặc dù đã từng âm thầm quan sát quá trình Niệm Băng nấu nướng nhưng Tập Áo lại không nhìn ra được Niệm Băng hiện tại là muốn làm cái gì đây, chỉ kinh ngạc nhìn chăm chú, cho tới giờ vẫn như lúc trước dường như có cái gì đó lôi kéo đôi chân nàng lại, ham muốn ăn uống của nàng với người thường cũng không có gì khác nhau, hương vị của da lợn được nấu ra cũng khiến cho nàng có thể cảm nhận được.

Sợi tôm đã chuẩn bị xong, nồi canh da lợn ở bên đã nguội hơn một chút, trong tay Niệm Băng liên tục thay đổi mấy cái bình nhỏ, cho vào trong canh một chút gia vị, hắn đã đem sợi tôm cho vào trong một cái chén, cũng đóng băng lại.

Cà rốt và rau chân vịt đồng thời xuất hiện trong tay Niệm Băng, hắn hơi ngừng lại một chút, đem sợi thịt cá chuẩn bị tốt từ trước lấy ra, chia làm ba phần, phân biệt đặt ở ba chén. Rau chân vịt và cà rốt dưới tác dụng của băng hóa thủy được rửa sạch sẽ, lúc này Niệm Băng mới ở trước mặt Tập Áo biểu lộ ra tốc độ đao cực phẩm của mình, rau chân vịt tung vào không trung, lập tức thanh quang cuộn cuộn nổi lên, phẳng phất

như một cơn lốc nhỏ bao lấy nó, nếu không phải mực lực của Tập Áo cực mạnh căn bản không thể nhìn ra hấn đang làm gì, lúc này rau chân vịt trong thanh quang biến thành từng khối rất nhỏ, kỳ dị nhất là, nước trong rau chân vịt không hề rơi ra một chút nào, tất cả đều bị cuốn trong ánh đao. Lúc thanh quang biến mất, những mảnh rau đã mang theo nước rau rơi vào một trong ba bát đựng sợi thịt cá. Với cà rốt cũng như vậy, cà rốt cuối cùng đem theo chất lỏng màu đỏ rơi vào trong một cái bát, Niệm Băng lấy chỗ thịt lợn lúc đầu để ở một bên, dùng Ngạo Thiên đao đem một khối thịt đưa vào không trung, phong nguyên tố quán lấy miếng thịt lợn, khiến cho nó bồng bềnh không rơi xuống, đồng thời một ngọn lửa từ trong tay hấn phát ra, nướng miếng thịt lợn trong không trung. Trong khi vừa nướng thịt, Ngạo Thiên đao trong tay Niệm Băng lại vừa chém ra, lưu lại từng đường vân trên miếng thịt.

Thịt nướng cuối cùng bốc lên mùi thơm, hơn nữa Niệm Băng không ngừng rắc thêm các loại gia vị, khiến hương vị ngày càng trở nên dụ nhân, Tập Áo luôn luôn kiên nhẫn nhưng lúc này trong lòng đã có chút cảm giác không thể chờ được, nhìn miếng thịt lợn trong không trung không ngừng xoay trên ngọn lửa màu lam, lặng lẽ nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng thầm nghĩ thứ này xem ra so với việc ăn hoa cỏ chắc sẽ ngon hơn.

Những món ăn này của Niệm Băng chế tác cực kỳ phức tạp, tất cả bây giờ mới chỉ là bước chuẩn bị mà thôi. Một miếng thịt lợn nhỏ nướng chín cũng không cần thời gian dài, khi thịt heo chín tới độ Niệm Băng vừa lòng, thì động tác của hấn lại thay đổi, Ngạo Thiên đao cùng vô số phong nhận cuốn lấy miếng thịt lợn, tựa như rau chân vịt và cà rốt lúc trước, miếng thịt lợn biến thành từng khối vụn, nhưng lúc này hấn không đem thịt nướng cho vào trong bát đựng sợi thịt cá mà chuyển vào một bát khác.

Hoàn thành hết thấy, Niệm Băng mỉm cười với Tập Áo nói:

”Công ta?c chuẩn biểi xong cao rồi-i. Nhậi n nađi thêm chuẩt nư’a la-i tởi?t thôi.”

Vuẩ-a nỏi?i, tay trẩi?i củo a hẩi?n vuẩ-a xoa lên thiểi?t oa bên caỉi nh, băng nguyên tởi? tuẩ-ng bười?c tăng maỉi nh la-i m cho Trư Bì Thang ấm nóng dẩi-n dẩi-n troổi thaỉ-nh Trư Bẩi- Đởi-ng(cũng một dạng đông lạnh thành khối giống như đông sương vậy đó). Niểi m Băng caỉ-m nỏi sẩt lên, đem Trư Bẩi- Đởi-ng trong đởi? ra, dưới?i taỉ?c duểi ng củo a Ngaỉo Thiên Đao, cẩi?t Trư Bẩi- Đởi-ng thaỉ-nh tuẩ-ng khôỉ?i nỏi o dẩi-i hai phẩn rỏi-i đểo oỉo mỗỉt bên.

Lại cho nước vào nồi sẩt, taỉi ma phẩi?p củo a Niểi m Băng, mỗỉt ngoỉi n lửo a maỉ-u đởi o tuẩ- dưới?i lò bốc lên, tuẩ- tuẩ- cung cẩi?p nhiểi sẩt cho nồi sẩt. Luỷ?c naỉ-y, đởi i ng taỉ?c củo a Niểi m Băng troổi nên nhanh lên. Hẩi?n trười?c tiển đem caỉ?c loẩi i gia viểi bẩi?t đởi-ng lần lượt boổi vaỉ-o trong ba bẩi?t ngư nhưng (sợi cá), sau đởi? nhanh choỉ?ng đẩi o đểi-u lên. Ngư nhưng cỏi? rau chân viểi t vaỉ- caỉ- rỏi?t phẩn biểi sẩt biểi n thaỉ-nh hai maỉ-u hỏi-ng vaỉ- luểi c, củ-ng với?i mỗỉt chểi n maỉ-u trẩi?ng ngư nhưng taỉo thaỉ-nh ba màu trong suốt. Niểi m Băng thu hỏi-i đao củo a mỗi-nh laỉi, theo như cuốn sách Vô địch long thư ốc (có lẽ đây là một loại sách dạy nấu ăn mà trước đây Tra Cực tặng cho Niệm Băng, mình cũng không nhớ rõ lắm!!!) mà mô tả thì đôi tay này đã đạt đến độ như ma huyền di động

Ngư nhưng vuẩ-a tởi?i tay Niểi m Băng, lẩi p tuỷ?c dưới?i taỉ?c duểi ng của băng nguyên tởi? củ-ng phong nguyên tởi? quán nhập vào, sau khi Niểi m Băng đem thịt lỏi n trộn lẫn vaỉ-o ngư nhưng maỉ-u xanh biểi?c xong, thì vón chúng lại thành mỗỉt viển troổi-n, luểi c sẩi?c ngư hoẩi-n trong nồi sẩt đang dẩi-n dẩi-n gia tăng nhiểi sẩt đởi i, lại dùng ngư nhưng màu đỏ trộn vào, ở trong đó cho thêm sợi tôm đồng dạng cũng vo lại thành một viển tròn màu đỏ, cuối cùng cho vào thêm một khối Trư Bì Đổng vào bên trong phách ngư nhưng, động tác của hấn cực nhanh, Tập Áo chỉ thấy đỏ,xanh,trắng tam sắc ngư hoàn rơi vào bên trong nỏi, chỉ một lát công phu, các loại nguyên liệu ban đầu Niệm Băng chuẩn bị đã biến mất, khi tất cả tài liệu đều đã biến thành ngư hoàn, nước trong nỏi rất cực đã sôi sục

Về mặt Niệm Băng trở nên chuyên chú, thân trên rướn về phía trước, tay phải lấy một chiếc đũa xuyên vào trong nước, bắt đầu khuấy nhẹ nhàng, tam sắc ngư hoàn lóe ra đỏ,xanh,trắng ba màu trong suốt xoay tròn trong dòng nước sôi trào. Dùng chiếc đũa khuấy nhanh như bay, đúng là Phá thủy bảo diện huyền ngọc thủ, Niệm Băng mặc dù đúng là dùng huyền ngọc thủ nhưng tác dụng lại có chút khác biệt, đồng thời tay kia của hấn còn dẫn hơi thở của hỏa nguyên tố đặt dưới nỏi, không ngừng biến hóa cường độ của ngọn lửa, khiến cho nước bên trong nỏi dần dần biến hóa.

Rốt cục khi làm cho tam sắc ngư hoàn càng trở nên trong suốt, hai tay Niệm Băng liên tục huy động, Hồng Hồn đắm chìm với các loại điều liêu (phụ liệu khác) đều cho vào trong nồi, hơn nữa hắn đã sớm chuẩn bị rất tốt cực phẩm kê trấp làm món chính, một nồi hoàn tử than nóng hổi cũng làm tốt lắm.

Mùi thơm như tiên hương bay tới làm Tập Áo đang chăm chú theo dõi cũng phải thất thần một trận, hạ ý thức chạy tới cạnh nồi, dùng ánh mắt khát khao nhìn Niệm Băng đem hoàn tử thang đổ vào trong một cái bát lớn, lăm lăm:

”Bây giờ đã có thể ăn được chưa?”

Niệm Băng mỉm cười đem cái bát đặt lên trước mặt Tập Áo nói:

”Xin mời Tập Áo tiểu thư nhắm nháp một đạo băng hỏa lưu ly châu ki này của ta. Đặc điểm lớn nhất của món ăn này là cách điều chế các loại nguyên liệu phối hợp, về mặt trù nghệ cũng không có gì khác, chỉ cần đầu bếp khéo tay cẩn thận đều có thể làm được, trong cuốn vô địch long thư ốc mô tả lại nhưng ta cũng tự tin là có thể làm được loại hỏa hậu này, nhiều nguyên liệu phối hợp như vậy rất khó có được, ta nghĩ bát băng hỏa lưu ly châu ki này sẽ làm cho nàng vừa lòng, nàng ăn trước đi, ta lại sẽ làm cho nàng cái khác nữa”

.Băng hỏa lưu ly châu ki này chính là một loại món ăn mà lúc trước Tra Cực truyền thụ cho Niệm Băng, cũng là một trong những món ăn mà Niệm Băng thích ăn nhất, hương vị phi thường đặc biệt, nhất là tuyệt ngư nhưng cùng Trư bì đồng phối hợp, sau khi làm ngư hoàn chín, Trư bì đồng sẽ hóa thành trấp thủy tiên mỹ, một ngụm ăn vào, tiên hương chi khí vô cùng lạ thường, Niệm Băng nói thì nghe có vẻ dễ dàng nhưng về mặt nấu nướng mà nói lại không hề dễ dàng, ít nhất không phải ai cũng có thể làm được mà hoàn mỹ đến như thế lại càng hiếm thấy.

Tập Áo nhìn bát lớn trước mặt, lại nhìn tam sắc ngư hoàn giống như ngọc trai, nhất thời có chút không đành lòng ăn, Niệm Băng đang chuẩn bị thêm một món ăn khác, mỉm cười nói:

”Nhanh ăn đi, thức ăn phải ăn ngay lúc còn nóng mới có thể thưởng thức được hương vị ngon nhất, nàng có thể ăn chậm một chút để nhận thức hết các tư vị biến hóa bên trong, đây đều là những cảm giác cực kỳ mỹ diệu đó!

Ôi, được rồi, khi ăn ngư hoàn màu trắng phải cẩn thận nếu không sẽ bị chất lỏng bên trong làm bỏng đấy.”

Giờ phút này hắn đã quên mất thân phận của Tập Áo cũng đã quên luôn năng lực của nàng ta, về căn bản đã không hề lo lắng sợ hãi gì nữa, hắn chỉ xem bản thân mình là một đầu bếp còn Tập Áo là thực khách ma pháp sư bình thường.

Ba loại mỹ vị của ngư hoàn trong lúc Tập Áo chậm rãi ăn vào, tạo thành hàng trăm loại tư vị biến hóa nhất thời khiến cho mọi vị giác của nàng đều được khai mở, cảm giác tiên mỹ làm các lỗ chân lông phảng phất như đều mở rộng ra, cánh tay phải ba động có tần suất tạo thành tác dụng làm cho thực vật chung quanh nàng phóng thích tính mạng hơi thở nhanh hơn.

Thần quang trong mắt của nàng trở nên có chút mông lung, bất tri bất giác, sau lưng nàng bỗng hiện ra thân ảnh màu đen kia. Đúng vậy! Bây giờ không chỉ là một mình nàng ăn mà đồng thời còn có vị Hắc Ám thiên hương sở hữu tử vong khi tức kia nữa.

Năm món ăn vừa được đặt lên bàn, mỗi món đều có đặc điểm riêng, hoặc thơm ngát, hoặc nhẹ nhàng khoan khoái, làm Tập Áo được một phen đại khai nhãn giới, đối với nàng mà nói, tiêu hóa thực vật là một chuyện rất đơn giản, khi nàng đem tất cả thực vật ăn hết vào bụng, thì cả quá trình chế tác của Niệm Băng cũng đã trôi qua một canh giờ.

”Thế nào? Trù nghệ của ta cũng rất được, phải không?”

Niệm Băng mỉm cười hỏi, hắn với trù nghệ của chính mình có tin tưởng tuyệt đối.

Tập áo ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Niệm Băng, nhẹ giọng nói:

”Đám người các người ở Ngưỡng Quang đại lục mỗi ngày đều ăn những thứ này sao?”

Niệm Băng gật gật đầu rồi lại lắc lắc đầu, nói:

"Chính xác mà nói đúng là cũng đều ăn những thứ tương tự thế này. Bất quá, muốn nhắm nháp được mỹ vị mà đạt đến độ như chính tay ta làm ra đây thì cũng chẳng dễ dàng như thế. Đầu bếp mà thuộc đẳng cấp như ta tại Ngưỡng Quang đại lục cũng chẳng thể gặp được bao nhiêu người. Có cơ hội nàng hãy đến Ngưỡng Quang đại lục đi, ta sẽ chuẩn bị những nguyên liệu tốt nhất làm cho nàng một bàn thất hệ đại xan mà ta sở trường nhất, cũng là thứ ta am hiểu nhất, ngoại hiệu của ta gọi là băng hỏa ma trù đó. Dựa theo cuốn vô địch long thư ốc chỉnh sửa lại rồi lấy ma pháp nhập trù, ta mặc dù không phải đệ nhất nhân nhưng cũng xem như người đi đầu.

Trên mặt Tạp Áo toát ra một tia cười khổ:

"Niệm Băng, xong đời rồi."

Niệm băng ngăn người.

"Như thế nào! Chẳng lẽ thứ ta làm ăn không ngon sao?"

Tạp Áo lắc lắc đầu, trên mặt toát ra một tia thần thái nhi nữ then thùng:

"Không phải, ý của ta là muốn nói, sau khi ném qua những thứ gì đó vừa rồi người chế biến ra, từ nay về sau ta làm sao còn sống ở chỗ này được nữa hử! Ta mong được tiện thể đi theo người tới Ngưỡng Quang đại lục, cái gì cũng mặc kệ, mỗi ngày phải nhân tiện ăn những thứ gì đó người làm ra. Thật sự là một chuyện tốt biết bao!"

Niệm Băng mỉm cười, làm một đầu bếp, tìm được thực khách thừa nhận năng lực của bản thân mình chính là việc vui vẻ nhất:

"Việc này đương nhiên là có thể, chờ nàng cùng Thiên Hương xử lý hết mọi việc, sau khi tới Ngưỡng Quang đại lục ta nhất định mỗi ngày đều thay đổi nhiều loại khác nhau, làm các món ăn ngon cho các nàng thưởng thức, ta nói thì sẽ chắc chắn làm được, cho nên các nàng nên tranh thủ đánh bại ba tên kia thật sớm mới được.

A da!! Mà cũng phải nói tiếp, chuyện tiếc nuối nhất cũng là việc ta không thể tham gia nhất giới trù thần đại tái. Nếu tính theo thời gian, có lẽ kết quả trù thần đại tái cũng đã có rồi, không biết là ai đoạt được chức quán quân đây, năm năm mới có một lần, ta cũng chỉ có thể chờ đợi lần sau thôi."

Tạp Áo cười nói:

"Người làm chút món ăn gì đó quả thực rất là ngon, mặc dù ta không hiểu lắm về cái trù nghệ gì gì mà người vừa nói, nhưng với hương vị cùng cảm giác được ăn thế này tuyệt đối đích xác là một loại hưởng thụ. Xem ra ta cùng với Thiên Hương sinh sống ở nơi đây năm ngàn năm qua thế nhưng không hề biết thực vật ở nhân loại đã có thể đạt đến trình độ như thế nào rồi, trong lúc người dồn sức làm ra mỹ thực, khí tức ma pháp nguyên tố có chút nhiễu loạn, các loại năng lượng bên trong thực vật bởi trù nghệ của người mà hoàn toàn được phát huy phóng xuất cả ra, khiến cho sinh mệnh lực cũng hoàn toàn được phơi bày, điều này quả thật là vô cùng kỳ diệu. Ta từ nay về sau thà rằng có phải bị đói cũng sẽ không thêm ăn nhụy hoa nữa."

Trên khuôn mặt của nàng không khỏi toát ra một thần thái mơ màng thờ thần, Niệm Băng hiểu được, lúc này Tạp Áo chính là đang mơ về cuộc sống trong tương lai ở trên Ngưỡng Quang đại lục

"Cuộc sống của nhân loại rất nhiều phương diện, ăn chỉ là một trong những phương diện đó mà thôi, muốn hoàn toàn nhận thức những thứ này nàng phải biến thành một người thường, nếu không nàng cũng sẽ sống ở trong tịch mịch như bây giờ. Đối với một người bình thường mà nói, thân tình, ái tình, hữu tình đều nhất định không được thiếu cái gì cả. Thằng thần nói, mặc dù Thiên Hương và nàng đều có được lực lượng cường đại nhưng liệu các nàng có biết thứ gì được gọi là hạnh phúc hay không?"

"Hạnh phúc?"

Tạp áo có chút mờ mịt nhìn Niệm Băng, hiển nhiên cũng không có sự giải thích sâu sắc nào đối với từ này cả.

"Đúng vậy!!! Hạnh phúc!!

Hạnh phúc là một loại cảm giác,mỗi người đối với cảm giác được vui vẻ sung sướng đều bất đồng,nhưng là nếu có thể có được loại cảm giác này thì cuốn vô địch long thư ốc chỉnh lý kia tuyệt đối là sự việc tốt đẹp nhất của nhân loại.Có lẽ vừa rồi khi nàng ăn những gì ta làm nhân tiện cũng đã cảm giác được hạnh phúc rồi đó, nàng phải tự mình nhận thức dần dần

Tạp áo gật đầu,nhìn Niệm Băng nói:

”Ta có thể khẳng định,cảm giác của ta bây giờ cũng rất hạnh phúc,Niệm Băng. Cảm ơn ngươi, ngươi biết không, ta bây giờ có chút không muốn cho ngươi rời khỏi nơi đây, ta muốn để ngươi ở đây bởi bạn với ta và Thiên Hương.”

Niệm Băng lắc đầu,nói:

”Thật xin lỗi,nếu các nàng xem ta là bằng hữu, hãy để ta đi đi. Tại Ngưỡng Quang đại lục còn có những người đang chờ đợi ta, ta thủy chung vẫn luôn nhớ mong các nàng ấy. Huống chi ở đó còn rất nhiều chuyện ta muốn làm mà chưa làm được. Tương lai tốt đẹp hãy còn ở phía trước, Tạp Áo, ta tin rằng sẽ có một ngày nàng và Thiên Hương nhất định có thể đạt được hạnh phúc chân chính. Sinh mạng của các nàng đều là gần như vĩnh hằng, khoảng thời gian này sẽ không phải dài lắm đâu, điểm này ta rất tin tưởng”

Tạp Áo mỉm cười nói:

”Yên tâm, ta sẽ không miễn cưỡng ngươi. Ngươi có biết không đã rất nhiều năm như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên ta chịu nhận ân huệ từ người khác đây. Bây giờ ta rốt cục hiểu được vì cái gì mà ả nhân này sau khi ăn những gì ngươi làm lại cảm động như thế,mấy cái thức ăn này không chỉ đơn giản đại biểu là thực vật,đó là một loại hy vọng,đồng thời cũng là một loại hạnh phúc. Cảm ơn ngươi,ân tình này sớm muộn gì ta cũng sẽ hồi báo cho ngươi, thời gian ở cùng một chỗ với ngươi mặc dù không dài nhưng ngươi lại làm cho ta có được cảm giác ta là người mà không phải thần, cái cảm giác được làm người thật là tốt! Loại hương vị này thật là thoải mái.ta và Thiên Hương đúng là nên theo đuổi nó thôi.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Đúng vậy!Được làm người quả thực rất tốt, tại thần chi đại lục này có vô số thần nhân nhưng bọn họ có một người nào là hạnh phúc không, trong đó kể cả các nàng cùng ba vị chân thần kia. Bất quá các người đều là bất tử chi thần, luôn luôn có cơ hội được cảm nhận cảm giác hạnh phúc.”

Tạp Áo nói:

”Bởi đã chịu ân huệ của ngươi, có một số việc ta nên nói cho ngươi biết. Kỳ thật ngươi biết không,ta cùng Thiên Hương luôn một mực yếu thế.”

Niệm Băng chợt ngẩn người ra:

”Yếu thế?Chẳng phải thực lực của các nàng đã đủ để chiến thắng ba tên kia rồi đó sao?”

Tạp Áo lắc đầu nói:

”Không! Không phải như vậy đâu, hai người chúng ta thực lực quả thật không bằng bọn họ. Yếu thế theo như lời ta nói chính là thứ cảm giác mà bọn họ tạo ra đối với chúng ta. Đã có thể làm tam đại chân thần, bọn họ quả thật có thực lực cực kỳ cường đại, nhưng bọn họ không lấy bản thể con người làm trụ cột, thân thể người cùng long tộc là còn có chênh lệch nhất định. Ngươi thử ngẫm lại mà xem,cho dù là long tộc qua ba ngàn năm cũng sẽ tử vong,huống chi là nhân loại?

Tình huống thần chi đại lục bây giờ có thời gian hình thành khoảng trên dưới hai vạn năm, mà có lẽ cũng chưa đến hai vạn năm, nhưng những thần nhân lúc ban đầu kia đã sớm chết rồi, đó là bởi vì sao?

Nguyên nhân chính là do mức cực hạn của thân thể con người chỉ có thể sống đến một vạn tuổi, bất luận thực lực mạnh mẽ cỡ nào tới một vạn tuổi tất cả đều giống nhau đều phải chết .Ba tên kia cũng không phải ngoại lệ.Bọn họ sở dĩ sống sót là vì cứ qua mỗi một ngàn năm bọn họ đều hoán đổi một cái thân thể khác,dùng một phương pháp đặc thù đem linh hồn cùng năng lực của mình hoán chuyển lên một khối thân thể hoàn mỹ khác, đem linh hồn đối phương đuổi đi, nhận lấy thân thể đó để bản thân mình sử dụng.

Quá trình này không phải là loại nguy hiểm đơn giản thông thường, nếu không phải vì bản thân bọn hắc có thực lực cường đại có lẽ đã xuất hiện vấn đề, loại cách làm cướp lấy thân thể người khác mặc dù có thể duy trì tính mạng nhưng có một khuyết điểm. Đó là bởi vì dung hợp linh hồn, khiến cho tinh thần lực bọn hắc không thể tăng lên cảnh giới tối cao được, tại phương diện tinh thần thủy chung vẫn thua sút so với chúng ta. Chỉ là ta cùng Thiên Hương không muốn biểu hiện ra tinh thần lực quá mạnh mẽ cho bọn hắc thấy, làm bọn hắc cho rằng chúng ta cũng phải thay đổi thân thể. Mà bọn hắc là nam nhân nên tìm kiếm thân thể thay thế dễ dàng hơn rất nhiều, ta cùng Thiên Hương bởi vì thân mình lại càng hoàn mỹ, thêm nữa lại là thân thể song hồn hợp nhất, muốn tìm được thân thể hoàn mỹ để thay thế càng bội phần khó khăn. Cho nên để bọn chúng không thể cảm thấy được chúng ta đang không ngừng bị thoái hóa, chúng ta cũng buộc phải mỗi một ngàn năm đều tận lực thay đổi hình thái ngoại hình của mình một lần, khiến cho loại ảo giác kia của bọn hắc lại càng thêm rõ ràng.

Bởi vậy ta cùng Thiên Hương mặc dù thực lực so ra kém bọn hắc nhưng về mặt tinh thần lực lại chiếm ưu thế, nếu muốn chiến thắng bọn hắc bằng một phương pháp nào đó mà nói thì chỉ có thể chiếu theo tinh thần lực. Lúc trước khi ta phát hiện tinh thần lực của người vô cùng có tiềm chất nên mới lựa chọn người làm người hiệp trợ cho chúng ta.”

Niệm Băng nhìn Tập Áo nói:

”Theo ý tứ vừa rồi của nàng là nàng và Thiên Hương căn bản không cần hoán đổi thân thể sao?”

Tập Áo mỉm cười nói:

”Người thật thông minh, vấn đề này chính là điểm mấu chốt. Ta nói rồi, ta cùng Thiên Hương so với bọn hắc có lợi thế hơn một chút, mặc dù linh hồn cùng thân thể của chúng ta còn chưa thể hoàn toàn dung hợp nhưng chúng ta cũng đã không xem là người, nhìn bề ngoài, sự khác biệt giữa chúng ta và bọn chúng trong đó cũng không lớn lắm, nhưng kỳ thật bốn nguyên của chúng ta cũng chính là năng lượng thể, chỉ có điều chúng ta lấy các loại nguyên tố ngưng kết thành, tùy thời cũng có thể biến hóa, nếu không ta cùng Thiên Hương vốn là sinh mệnh cùng tử vong cộng hợp làm sao mà cùng tồn tại được đây? Chính bởi linh hồn chúng ta phi thường đặc thù mới có thể đem năng lượng duy trì tùy thời chuyển hóa, do đó chúng ta căn bản là không phải đối mặt với vấn đề giống như bọn họ, cho đến bây giờ đã trải qua nhiều năm như vậy chúng ta vẫn như trước đây nguyên bản vẫn là Tinh Tự chi thân.”

Niệm Băng trong lòng vừa động, mỉm cười nói:

”Vây hình dáng của nàng bây giờ nhất định không phải là dung mạo thật sự, ta muốn nhìn bộ dạng chân chính của nàng một chút, Thiên Hương cũng như vậy sao?”

Tập Áo nhẹ nhàng gật gật đầu, nói:

”Thiên Hương để người xem chính là hình dáng bề ngoài chân thật của chúng ta, chỉ là có chút bất đồng mà thôi, nàng ta cho người xem, chỉ bất quá là dung mạo do một dạng khí tức của bản thân ngưng kết lại mà thành, nếu không Tinh Tự chi thân chính thức thoát nhìn thì rất giống với người thường, một có tính mạng hơi thở, một có tử vong hơi thở, mặc dù tình huống chân chính là chúng ta không thể đem hai loại năng lượng này dung hợp nhưng ở bề ngoài lại có thể làm được, đừng quên chúng ta là hoàn mỹ.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Dung mạo Thiên Hương quả thật là dung mạo đẹp nhất ta từng thấy, ta khó có thể tưởng tượng tạo hóa làm thế nào lại có thể sinh ra mỹ nữ tuyệt mỹ đến như vậy a!”

Tập Áo thở dài một tiếng, nói:

”Cái này thì tính làm gì, chúng ta chỉ là thân thể do hoàn mỹ gien hình thành, cũng không phải do trời sinh. Tốt lắm, không nghĩ lại nói ra mấy chuyện như thế này. Ta đã ném qua thực vật của người làm, bây giờ là lúc khôi phục năng lực cho người.”

Nói xong, nàng xoay người muốn bay đi, hướng về phía tiểu hồ kia.

”Chờ một chút.”

Niệm Băng đột nhiên gọi Tập Áo lại.

Tạp Áo ngăn người quay đầu lại nhìn về phía Niệm Băng nói:

”Còn có chuyện gì sao?”

Niệm Băng sở dĩ gọi Tạp Áo lại là vì hần đột nhiên nghĩ ra Tạp Áo và Thiên Hương thật sự là đáng thương, nụ cười trên mặt càng trở nên nhu hòa:

”Tạp Áo, chờ sau khi nàng giúp ta khôi phục tính mạng lực, ta nhất định sẽ lưu lại giúp nàng luyện chế một ít bách hoa lộ, mặc dù ta chưa chính thức gặp qua bách hoa lộ nhưng theo sư phó có nói, tư vị bách hoa lộ là kì diệu nhất, hương vị mỗi một giọt đều khác nhau. Ta đi rồi, nàng cùng Thiên Hương chỉ cần mỗi ngày uống một giọt bách hoa lộ, ta nghĩ các nàng sẽ không cần phải quá hoài niệm trừ nghệ của ta nữa. Chuyện này là việc duy nhất ta có thể làm được cho các nàng.”

Tạp Áo nhìn Niệm Băng:

”Người không phải rất nóng lòng đi gặp thân nhân của người hay sao? Không sợ chậm trễ thời gian à?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Tính mạng của ta đều là các nàng cấp cho, chậm trễ một chút thời gian thì tính là cái gì chứ?”

Tạp Áo nở nụ cười, nụ cười kia tất cả đều là phát xuất từ nội tâm

”Tốt, chúng ta thật là bằng hữu, nguyên lai cảm giác có bằng hữu là tốt như vậy. Nếu không phải khí tức của ta cùng Thiên Hương hoàn toàn bất đồng, trời sinh có tác dụng khắc chế, cùng tồn tại nhiều năm như vậy có lẽ chúng ta cũng có thể trở thành bạn tốt”

Ổng tay áo màu xanh biếc tung bay, Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, đã bị cột năng lượng do Tạp Áo xuất ra cuốn lấy, một cây cầu năng lượng màu xanh biếc xuất hiện tại tiểu hồ tràn ngập tính mạng hơi thở, Tạp Áo đưa Niệm Băng trực tiếp đứng trên cầu, hướng về phía trung tâm của hồ nước mà bay tới.

Đi vào phía trên tính mạng chi hồ, cảm giác rõ ràng đã không giống, mệnh môn tính mạng lực chung quanh không ngừng kích thích hệ thống tinh thần lực của Niệm Băng, hần hoảng sợ phát hiện là tinh thần lực bị tiêu hao dĩ nhiên là nhanh hơn gấp ba lần so với lúc trước, tính mạng khí lực nồng đậm không ngừng kích thích tinh thần khí tức của hần thể nhưng lại làm hần sinh ra một chút cảm giác mê muội.

Tạp Áo đưa Niệm Băng đi vào vùng trung tâm tính mạng chi hồ mới ngừng lại, xoay mình về phía Niệm Băng, sắc mặt của nàng trở nên nghiêm túc:

”Chỗ tính mạng chi hồ này cùng với tử vong chi hồ người nhìn thấy ở chỗ Thiên Hương là hai địa phương kỳ lạ nhất trên thân đại lục, phân biệt ngưng tụ tử vong cùng tính mạng khí tức tinh khiết nhất trên toàn đại lục, hai loại khí tức tinh khiết này đối với ta và Thiên Hương không có tác dụng lớn lắm, chúng ta sở dĩ vẫn thủ hộ hai loại năng lượng này chính là vì có thể tìm được một người giúp chúng ta, thân thể của người đã bị tử vong khí tức tẩy lễ đầy đủ, vốn đó là một quá trình cực kỳ khó khăn nhưng khi đó người vốn là thân thể cương thi hơn nữa có ý chí kiên định cùng tinh thần lực cường đại thể nên mới có thể thoải mái vượt qua cửa ải khó khăn đó. Chờ một chút, ta đem người vào trong sinh mệnh tuyến nhân, bởi vì người đã bị tử vong khí tức thay đổi hoàn toàn, cho nên thống khổ người phải chịu ở nơi này so với ở tử thần thác bên kia còn lớn hơn gấp đôi. Không được kháng cự sự tẩy lễ của tính mạng năng lượng với người, điều người phải làm là buông lỏng thể xác và tinh thần của mình để mặc cho tính mạng lực tinh khiết hoàn toàn tẩy lễ người, hãy dùng tinh thần lực thủ hộ linh hồn của mình, nếu không cho dù người sống lại cũng mất đi tất cả cảm giác, biến thành một người ngu ngốc, ta sẽ âm thầm thủ hộ cho người, nhưng cái cần nhất chính là sự cố gắng của bản thân người. Người hiểu rõ rồi chứ? Đây chính là cửa ải cuối cùng chỉ cần người có thể thông qua thì từ nay về sau tu luyện so với bất cứ kẻ nào đều dễ dàng hơn rất nhiều, một ngày nào đó người có thể đạt tới trình độ của chúng ta, thậm chí siêu việt hơn cả trình độ của chúng ta.”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Đã tới bước này rồi, ta còn có thể hối hận nữa hay sao? Bắt đầu đi, ta đã chuẩn bị tốt rồi.”

Sau khi rời đi Ngưỡng Quang đại lục, tinh thần lực của hần không giờ phút nào không bị ma luyện, tinh thần lực cùng ý chí ngày càng kiên định làm hần tin tưởng vào chính mình nhiều hơn, chính là tin tưởng vào thực lực của bản thân. Trải qua quá trình nhẫn nại trong thác nước tử thần, tâm tính của hần đã dần dần

biến hóa, sau mỗi lần chịu thống khổ mới có thể làm thực lực tăng lên, bây giờ ngược lại hẳn lại có chút cảm giác chờ mong.

Tạp Áo gạt đầu tán dương, cặp mắt to của nàng dần dần có biến hóa,sâu trong mắt xuất hiện hào quang màu xanh biếc, cũng không phải mặt trái khí tức gì mà là tính mạng tinh khiết nhất, giờ phút này trong mắt Niệm Băng Tạp Áo đúng là đại biểu cho thuần khiết,vô cùng vô tận tính mạng chi khí bốc lên, sinh mệnh chi kiều dưới chân biến mất, một vòng tính mạng năng lượng vây quanh thân thể Niệm Băng, cây đại thụ tại trung tâm hồ dưới tác dụng của tính mạng năng lượng chậm rãi lướt qua, mặt hồ trầm tĩnh như phi thủy đã bắt đầu xảy ra biến hóa,dao động rất nhỏ trên mặt hồ dần trở nên kịch liệt,ở chỗ đại thụ xuất hiện một hình cầu xanh biếc, tính mạng hơi thở phun ra theo hình trụ, hào quang màu xanh biếc bắn thẳng lên trời cao.

Trong mắt Tạp Áo thần quang đại phóng,quát khê:

”Đi!”

Hào quang chợt lóe,thân thể Niệm Băng đã bị nhập vào trong hình cầu kia, chung quanh thân thể Tạp Áo không ngừng lóe ra những tia chớp màu xanh biếc,một tầng hào quang màu xanh biếc không ngừng bốc lên từ tính mạng chi hồ hướng hình cầu kia mà ngưng tụ,chuyển động của hình cầu dần trở nên kịch liệt, cây đại thụ lướt ngang qua kia tựa như bị vòng hình cầu đẩy đi ,dần dần về vị trí cũ ,khi hình cầu bao trùm hoàn toàn,mặt hồ phi thủy lại một lần nữa trở nên bình tĩnh yên ả nhưng ở sâu trong hồ nước, trong tính mạng tuyền nhân đã xảy ra biến hóa động trời,một vòng sáng màu xanh biếc trong hồ nước không ngừng hướng trung tâm tuyền nhân ngưng kết lại, phía dưới chung quanh tán cây thì tản ra một tầng mưa bụi lất phất.

Tạp Áo nhìn đại thụ ở trước mặt,thì trào tự nhủ:

”Ta có phải đối với hần yêu cầu quá cao rồi không?”

Thân ảnh màu đen phiêu dật mà ra, thanh âm kiều mị vang lên:

”Không, chúng ta làm như vậy là muốn tốt cho hần. Chỉ có hấp thu nhiều lực lượng hơn nữa rồi dựa vào năng lực bản thân mới có thể làm cho hần càng tiếp nhận tử vong cùng sinh mệnh khí tức tốt hơn.Tạp Áo, ta cũng không nghĩ Niệm Băng thông minh như vậy, lại có thể nghĩ đến tình huống nào đó mà tử vong cùng tính mạng có thể dung hợp, mặc dù cũng không xác thực nhưng cũng đã có thể tiếp cận được rồi, không phải sao?”

Mở miệng nói đúng là Thiên Hương,mặc dù thân thể của nàng là trạng thái hư ảo, tử vong năng lượng cũng không hiển lộ nhưng xuất hiện chân thật bên cạnh Tạp Áo.

Nghe được thanh âm của Thiên Hương, Tạp Áo nhất thời trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều:

”Người nghĩ chúng ta có mấy thành nắm chắc thành công?”

Thiên Hương lắc lắc đầu nói:

”Ba thành,nhiều nhất là như thế.nhưng chúng ta cho đến bây giờ đã nhiều năm như vậy rồi,đây là biện pháp duy nhất có thể nghĩ ra được.”

Tạp Áo mỉm cười tự giễu:

”Niệm Băng coi chúng ta trở thành bằng hữu vậy mà chúng ta lại lợi dụng hần,nếu hần biết chuyện này thật chẳng biết sẽ nghĩ như thế nào đây. Đúng vậy!Tính mạng cùng tử vong tại một tình huống nào đó có thể dung hợp.chúng ta hai người chính thức cộng thông. Giờ phút này thật ra chúng ta đều biết nhưng lại như vậy mà che dấu Niệm Băng điểm mấu chốt quan trọng nhất này.”

Thiên Hương trầm mặc trong chốc lát mới cảm thán một chút nói:

”Đây cũng là sự tình mà chúng ta không có biện pháp, chúng ta chỉ có đồng ý với nhau điểm này là đành phải lợi dụng. Yên tâm đi, không đến thời điểm khẩn yếu chúng ta sẽ không sử dụng điểm này,dù sao nó cũng có tính chất rất nguy hiểm cho bản thân chúng ta.Thành công,chúng ta sẽ biến thành thập bát giai cường giả mạnh nhất thế gian,nhưng một khi thất bại vậy chỉ còn một người bị huỷ diệt là hần mà thôi.Cái

ngày đó chắc cũng sẽ không đến quá nhanh đâu, chúng ta sẽ một lần nữa tạo tính mạng cho hần, lần này hãy để cho hần nỗ lực đi”

Tập Áo thở dài một tiếng, nói:

”Trật tự chi thần bọn chúng không phải là thứ tốt lành gì. Những hành vi mà chúng ta đã sắp đặt ra để đạt tới cảnh giới cực đại tình tự chi thần, rồi đây chúng ta sẽ thành cái dạng gì ? Cùng chỉ cùng một loại lợi dụng hèn hạ mà thôi.”

183. Chương 182: Siêu Cấp Tiên Hoá Thiên Nhân Huyết

“Người trách ta sao? Đừng quên, những cái này đều là do người lựa chọn, hoặc nói cách khác là chúng ta cùng lựa chọn. Nếu thâm tâm của người cảm thấy áy náy thì người vẫn có thể lựa chọn buông bỏ mà. Nhưng chúng ta chuẩn bị chuyện này nhiều năm như vậy nhằm mục đích ngưng kết năng lượng sinh mệnh cùng tử vong lại, thật vất vả mới bồi dưỡng xuất ra được một người như Niệm Băng, liệu có thể lại xuất hiện thêm một cơ may như thế này nữa hay không cũng thật khó nói”

Tập Áo cũng không vì thanh âm lạnh băng của Thiên Hương mà sinh ra biến hóa gì, chỉ lạnh nhạt nói:

“Hết thấy đều đã qua, ta chỉ là nhớ đến thực vật Niệm Băng làm mà thôi. Thế giới của nhân loại thật là tuyệt vời. Năm ngàn năm rồi, ta thật sự muốn chơi cho thật thoải mái một hồi.”

Thiên Hương trở nên mềm mỏng đi:

“Ta làm sao mà không nghĩ tới cơ chứ? Nhưng chỉ cần ba tên kia còn tồn tại một ngày, điều này chỉ là mộng tưởng mà thôi. Niệm Băng mang đến cho chúng ta một nước cờ cuối cùng. Nếu kỳ tích có thể sinh ra, có lẽ chúng ta vĩnh viễn sẽ không cần dùng đến hần. Hôm nay người đã nói với hần quá nhiều thứ, hần là người thông minh, ta không hy vọng lại có lần sau nữa. Nếu không, hần mà đoán ra được cái gì đó thì tất cả kế hoạch của chúng ta đều đổ xuống sông hết, cuộc sống cũng không có tương lai nữa.”

Tập Áo tướng mạo bình thường cùng vẻ mặt băng sương mỹ diệu không thể tả được của Thiên Hương đối mặt nhau, hai người đều nhìn thấy trong mắt đối phương một tia phiến muộn. Lúc đối mặt với nhau, các năng đều có một cảm giác quái dị chôn giấu dưới đáy lòng. Bóng đen lóe lên, một lần nữa lại dung nhập vào bên trong tánh mạng thân thể. Mà bên trong sinh mệnh chi hồ năng lượng ba động lại càng trở nên kịch liệt hơn. Thân hình Tập Áo chợt lóe, phiêu nhiên tiến vào sinh mệnh chi hồ.

Một mảnh không gian hắc ám dần sáng lên, hết thấy xung quanh tựa hồ như tĩnh chỉ. Cảnh vật trong không gian tĩnh chỉ này đều không có ba động, cho dù là một cái nguyên tố nhỏ nhất cũng đều duy trì hình dáng vốn có của nó, không một chút biến hóa.

Thanh âm cực cần vang lên trong không gian tĩnh lặng nơi này:

“Trật Tự, người bị thương?”

“Hủy Diệt, thương thế ta không nặng lắm, nhưng các năng tiến bộ so với tướng tượng của chúng ta còn lớn hơn nhiều, cũng không phải dễ đối phó. Bất quá, ta có thể khẳng định một chút, các năng cũng không sử dụng phương pháp đoạt xá để cải biến thân thể.”

Thanh âm này rất trầm ổn, chính là của Trật Tự Chi Thần Ấu Đế. Chỉ có điều, giọng nói của hần bây giờ không có khí tức khiêm tốn hàng ngày.

Người thứ ba lúc này mới lên tiếng, trong thanh âm có mấy phần ôn nhu:

“Trật Tự, Tập Áo cùng Thiên Hương và chúng ta đã tranh đấu nhiều năm như vậy, nếu bọn họ dễ đối phó thì chúng ta đã sớm thắng lợi từ lâu rồi, mặc dù các năng chỉ là nửa thành phẩm nhưng chúng ta không thể không thừa nhận, với phẩm bậc này thì các năng cũng đã cao hơn so với chúng ta rồi. Hơi thở của người có chút rối loạn, nhưng cũng không phải bởi thương thế mà”

Trật Tự Chi Thần có chút lạnh nhạt nói:

“Đúng vậy, ta ở chỗ của Tập Áo, đừng phải một người, một nhân loại cùng nàng ta quan hệ tựa hồ rất mật thiết. Nhân loại này có tinh thần lực không kém, hơn nữa theo khí tức trên người hắn, ta có thể phán đoán rằng hắn cũng không thuộc về thần chi đại lục.

”Ồ?”

Theo sự kinh ngạc, hai thanh âm cực cần và ôn nhu đồng thời được phát ra.

Thời Gian Chi Thần nói:

”Tinh thần lực không kém? Chẳng lẽ đây là vũ khí bí mật của Tập Áo các nàng nhằm vào chúng ta sao?”

Thanh âm cực cần này đại biểu cho Hủy Diệt Chi Thần lại vang lên:

”Vậy người vì cái gì mà không giải quyết tên nhân loại kia đi? Chẳng lẽ, lấy lực lượng của người nếu muốn giết Tập Áo thì không được nhưng đến cả việc giết một tên nhân loại cũng không được là sao?”

Trật Tự Chi Thần lạnh nhạt nói:

”Ta ra tay rồi, mặc dù Tập Áo phản ứng rất nhanh, nhưng ta ngay từ đầu đã cảm giác được tên nhân loại kia không hề tầm thường. Sở dĩ khoảng cách với nhân loại kia rất gần nhưng với tinh thần lực của hắn lại có thể trong nháy mắt ngăn cản được năng lượng của ta, cho nên ta tại thời điểm đó không thể xuất hết toàn lực. Hơn nữa, hắn còn có bảy thanh vũ khí có thể uy hiếp hướng đến ta mà đồng thời phát động công kích, mặc dù bị ta bức lui một lần, nhưng đã không còn có cơ hội lần thứ hai ra tay nữa”

Thời Gian Chi Thần nói:

”Trật Tự Chi Thần ra tay, chưa từng có người sống sót, lần này người có mấy thành nắm chắc?”

Trật Tự Chi Thần nói:

”Bảy thành. Chỉ có bảy thành. Tên nhân loại kia mặc dù tinh thần lực rất mạnh, nhưng thân thể năng lực lại yếu đuối, cường độ ma pháp của hắn cũng chỉ miễn cưỡng có thể cùng một bán thần so sánh mà thôi. Mặc dù năng lực của ta không có hoàn toàn bộc phát, nhưng ta đã có bảy thành nắm chắc có thể đưa hắn giết chết.”

Hủy Diệt Chi Thần nói:

”Vậy người còn có cái gì mà phải lo lắng nữa ? Có thể phù hợp với lòng dạ nữ nhân của Tập Áo, Thiên Hương thì cái tên nhân loại kia cũng chẳng tốt lành gì, nếu như hắn đã chết, điều đó chứng minh sự phán đoán của chúng ta quả thực chính xác, Thiên Hương ở vùng đất tử vong kia, khí tức đột nhiên biến mất, chính là vì muốn bồi dưỡng một người để trợ giúp. Thời điểm người đi lúc đấy quả thật rất thích hợp.”

Trật Tự Chi Thần nói:

”Nhưng ta lại nhận thấy rằng cũng không phải đơn giản như vậy. Cả bên trong cơ thể tên nhân loại này quả thật có năng lượng tử vong rất tinh khiết của Thiên Hương, nhưng tinh thần lực của hắn cùng với năng lực thân thể thế nhưng lại hoàn toàn không tỉ lệ tương xứng, loại tình huống thế này trong nhân loại hiếm thấy phi thường. Thiên Nhân huyết của hắn cũng đã mở ra đến cảnh giới cuối cùng. Ngoại trừ năm chân thần chúng ta ra, đây là lần đầu tiên ta gặp được một tên nhân loại có thể đem Thiên Nhân huyết mở ra đến trình độ như thế này. Hơn nữa, tuổi hắn lại vô cùng ít, theo phán đoán của ta, tinh thần lực của hắn là nhờ có ưu thế của tiên thiên mà đạt được. Lại tu luyện từ thuở nhỏ, hơn nữa cộng với hoàn cảnh đặc thù thì mới có thể đạt tới loại thành tựu thế này.”

”Thiên Nhân huyết đạt tới cảnh giới chung cực ? Điều này quả thực là trên toàn Thần Chi đại lục của chúng ta cũng chưa có tên thần nhân nào có thể đạt tới. Ta ngẫm lại. Ai da!! Hình như tại Ngưỡng Quang đại lục không phải có một loại người trời sinh đã có thể có tinh thần lực so với người bình thường mạnh hơn rất nhiều đó sao”

Thanh âm của Thời Gian Chi Thần vang lên

Trật Tự Chi Thần nói:

”Ta cũng đã nghĩ tới điều này, đám nhân loại người nói tới đó có lẽ chính là bọn bạch nhân này. Bất quá, bạch nhân là người không thể tu luyện ma pháp, nhưng mà cái tên nhân loại kia lại có được bảy thanh ma pháp, điều này làm cho ta cảm giác rất kỳ quái. Có được tinh thần lực mạnh mẽ như vậy làm trụ cột, nếu Tập Áo cùng Thiên Hương toàn lực chỉ điểm thêm cho hắn, nói không chừng trong tương lai không xa nữa, sẽ lại mang đến những phiền toái rất lớn cho chúng ta, thậm chí có thể tìm ra một đám người như vậy. Các người cũng biết, về phương diện tinh thần lực chúng ta còn nhiều yếu kém, loại tình huống này chúng ta tuyệt không thể cho phép phát sinh.”

Thanh âm của Thời gian chi thần lạnh lùng vang lên:

”Xem ra, chúng ta phải để cho đám thần nhân làm chút ít sự tình rồi”

Hủy Diệt Chi Thần nói:

”Ta thật sự muốn tự mình đi giết chóc một trận.”

Trật Tự Chi Thần nói:

”Đoạn tuyệt tất cả mọi cơ hội có thể có khả năng phát sinh ra thì tiếp theo đó chính là lúc các nàng phải tuyệt mệnh.”

Niệm Băng lúc này thì đang bị hãm trong sự thống khổ tột cùng mà trước đây hắn chưa bao giờ trải nghiệm qua, lúc mới vừa tiến vào sinh mệnh chi hồ, hắn nhận được lời thông tri của Tập Áo, nên hắn buộc phải đem tinh thần lực của bản thân mình thu hồi, chỉ bảo vệ Thiên Nhân huyết. Còn để mặc toàn bộ thân thể hoàn toàn mở ra.

Sinh mệnh khí tức nồng đậm như thế kỳ thật chính là tiên thiên chi khí tinh khiết nhất dày đặc cô đọng mà tạo thành, loại tiên thiên chi khí này chính là loại nuôi dưỡng sinh mạng, là thứ mà mỗi một gã tu luyện giả nào cũng đều mơ tưởng có được, nhưng tác dụng ở trên người Niệm Băng, những gì trân quý đó lại biến thành một loại độc tố cực kỳ kinh khủng. Thân thể hắn đã hấp thu khí tức tử vong tinh khiết nhất ở trong hồ tử vong. Vừa lúc này lại tiếp xúc với cái thứ trái ngược hoàn toàn như thế, sinh mệnh cùng tử vong hoàn toàn tương phản. Khi hắn thu hồi tinh thần lực thì trong nháy mắt nhận được sự đẩy hắn đến bờ vực diệt vong. Thân thể dưới tác dụng của khí tức tinh thần khổng lồ, tất cả các sợi dây thần kinh trên người Niệm Băng đều trở nên so với trước kia mất cảm gấp trăm lần, hắn rõ ràng cảm giác được khí tức sinh mệnh nồng đậm mới vừa tiến vào trong cơ thể chính mình, cũng vừa đồng thời bắt đầu không ngừng phá hoại.

Sinh mệnh cùng tử vong hai loại năng lượng cấp độ mặc dù cao, nhưng khi gặp nhau cũng chẳng có gì khác so với hoàn cảnh như băng hỏa va chạm, chỉ là cảm thụ lại càng sâu sắc hơn mà thôi. Bởi đã từng vì tu luyện Băng Hỏa đồng nguyên ma pháp nên cũng đã có kinh nghiệm trải qua loại thống khổ như thế này, nhưng lúc này đây sự thống khổ lại hoàn toàn không phải ở cái cấp độ như trước kia nữa. Chỉ riêng việc mức độ mất cảm kia tăng cao tới gấp trăm lần, cũng đã suýt nữa làm lòng tin của Niệm Băng bị sụp đổ.

Thân thể đau đớn không ngừng hành hạ thần kinh Niệm Băng, hắn có thể rõ ràng gặp lại cái tình huống trước kia ở bên trong cơ thể của chính mình. Ma pháp lực ngay từ đầu cũng đã bị ảnh hưởng, đầu tiên xuất hiện vấn đề, chính là làn da cứng cỏi như rồng của hắn.

Làn da nhàn nhạt xanh biếc hào quang kia dưới kích thích dần dần đã xảy ra vấn đề, Niệm Băng từ khi rời tử vong chi hồ, vẫn cho rằng thân thể bản thân mình trình độ cứng cỏi đã đạt tới cảnh giới nhất định, hôm nay có thể chạy thoát ngay dưới tay Trật Tự Chi Thần, mặc dù tinh thần lực và bảy ma pháp đao đều bộc lộ tác dụng trọng yếu, nhưng thể phách cứng cỏi kia sau khi khí huyết bị nghịch chuyển vẫn có thể khôi phục mới là điểm mấu chốt. Nếu không, hắn cũng sẽ không chỉ đơn giản chịu vết thương nhẹ đến như vậy và sự e dè của Trật Tự Chi Thần cũng sẽ không cao đến như thế.

Làn da dưới tác dụng dòng nước sinh mệnh cũng không có một chút vỡ vụn nào nhưng cũng không ngừng biến hóa, cảm giác liên tiếp theo nhau mà đến. Niệm Băng tựa như đang nhắm nháp băng hỏa mỹ thực do chính mình làm ra lúc bình thường, mỗi một khắc cảm giác đều bất đồng, hoặc đau đớn đến cùng cực hoặc ngứa ngáy đến tận trong tim, trừ phi hy vọng duy nhất là đem ma túy cho hắn sử dụng ra, còn không thì các dạng thống khổ không ngừng xuất hiện trên làn da của hắn, thông qua thần kinh truyền vào thể giới tinh thần của hắn, cho dù tinh thần lực của hắn có cường đại cỡ nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng làm cho khối thân thể quái dị này mất đi cảm giác.

Niệm Bằng cắn răng đau khổ chịu đựng, duy trì tín niệm của mình, mặc dù có chút dao động, nhưng rất nhanh lại khôi phục. Dù sao, đã từng có kinh nghiệm trải qua thống khổ mãnh liệt, mặc dù không bằng như lúc này đây, nhưng thần kinh hẳn lại sớm đã rèn luyện tới trình độ nhất định. Hẳn một mực tự nhắc nhở bản thân mình:

“Ta đã trải qua bao khó khăn mới rốt cục tìm được cơ hội khôi phục, sao lại có thể buông bỏ đây? Vì có thể trở lại ngưỡng quang đại lực, vì tái kiến cha mẹ và, cùng người yêu, bằng hữu, bản thân mình tuyệt đối không thể buông bỏ.”

Có lẽ là bởi vì thân thể trở nên dị thường mẫn cảm, Niệm Bằng rõ ràng cảm giác được biến hoá xảy ra ở mỗi một bộ phận trên thân thể bản thân mình, làn da với những điểm sáng màu xanh biếc từng chút một dưới sự ăn mòn không ngừng dần dần chuyển biến trở nên nhuỷ hoá hơn, thôi động co dãn, tất cả đều rất mềm mại, nhẹ nhàng như gợn sóng nước dao động.

Đột nhiên, sự đau đớn trên thân thể không hề báo trước chợt tăng sâu thêm gấp đôi, Niệm Bằng kịch liệt run rẩy một hồi, toàn thân đang không ngừng co rút, sự biến hoá bên trong lại xảy ra càng thêm sâu sắc. Điều này đại biểu cho việc quang điểm màu xanh của năng lượng sinh mệnh, đầu tiên là dừng trệ một chút, sau đó mới lựa chọn vị trí hợp lý, không hề để cho Niệm Bằng lưu lại khe hở nào, theo ba nghìn sáu trăm vạn lỗ chân lông trên thân thể hẳn mà đồng thời rót vào.

Da thịt bị nhuỷ hoá căn bản không thể ngăn cản một cuộc xâm nhập như vậy, sự đau đớn trước đây chưa từng có suýt nữa khiến cho linh hồn hẳn bị xé rách thành từng mảnh. Ở thời khắc mấu chốt, Niệm Bằng liều mạng đem tinh thần lực tụ lại cùng một chỗ, bốn chồn cổ giữ lấy một chút minh mẫn nơi Thiên Nhân huyết cùng thần chí, không để cho bản thân bởi vì đau đớn kịch liệt mà ngắt đi. Hẳn hẳn nạt nhìn thấy năng lượng màu xanh biếc này tiến vào thân thể của chính mình rồi cùng tử vong năng lượng bắt đầu kịch liệt đánh nhau sống chết.

Tử vong khí tức tinh khiết chỉ là cùng thân thể Niệm Bằng dung hợp lại, cũng không hề bị hẳn sử dụng, lúc này đột nhiên gặp được năng lượng mãnh liệt như thế lại là lực lượng hoàn toàn khác biệt đánh sâu vào, tự nhiên là hưng phấn phần kích lại, năng lượng màu xám giờ không ngừng theo kinh mạch cùng máu huyết bên trong tuôn ra, cùng màu xanh biếc quang điểm, giờ đây hoà trộn cùng một chỗ, không phân biệt, khiến cho bọn chúng tranh đấu lẫn nhau. Lúc này, thân thể Niệm Bằng mỗi một lần co rút, đều xuất ra một cổ màu xám khí lưu, cái này cũng không phải đơn giản là tiên thiên chi khí, mà là máu ở bên trong thân thể hẳn đã biến thành màu xám! Mỗi một lần dòng máu màu xám lưu chuyển, cùng màu xanh biếc của sinh mệnh năng lượng dung hợp lại. Niệm Bằng đều giống như bị hàng vạn con kiến cắn xé trái tim vô cùng thống khổ. Thân thể hẳn đã không còn có thể khống chế được nữa, kịch liệt co giật, hẳn thậm chí muốn lập tức chết đi cho xong. Lúc trước hẳn từng nói với Tạp Áo, mỗi người ở những thời điểm bất đồng thì hạnh phúc cảm nhận được đều không giống nhau, với hẳn bây giờ mà nói có lẽ hạnh phúc lớn nhất mà hẳn có thể nghĩ đến được thì chính là chết quách đi cho xong.

Nếu không chân chính gặp phải, tuyệt sẽ không thể hiểu được như thế này so với chết còn thống khổ hơn rất nhiều, mà Niệm Bằng bây giờ chân thật trải nghiệm. Tử vong khí tức cùng sinh mệnh khí tức căn bản mặc xác cái thân thể của hẳn có thể thích ứng nổi hay không, đều liều mạng đem đối phương mà huỷ diệt, nhắm về đối phương mà công tới còn thân thể Niệm Bằng lúc này chính là chiến trường của bọn chúng.

Chiến trường, tại một hồi kịch liệt chiến đấu truy đuổi dần dần đã đến lúc kết thúc. Niệm Bằng như tận mắt thấy được sự mềm dẻo của kinh mạch dưới sự xuyên thấu của hai loại năng lượng đã trở nên dập nát, mắt nhìn thấy xương cốt bản thân như hé ra các lỗ nhỏ. Thân thể dần dần bị phá huỷ, bề mặt làn da đã dần dần vỡ nát, máu màu xám tại chung quanh thân thể hẳn hình thành một vòng năng lượng không ngừng nhấp nháy di chuyển.

Đừng nói đến việc có thể khống chế thân thể, cho dù là hẳn thật sự quyết định muốn chết, thì về căn bản cũng đã không thể làm được nữa rồi.

Tử vong năng lượng cùng sinh mệnh năng lượng cật lực vây lại, kháng khí vào nhau, trong chớp lát đó ai trong bọn chúng cũng không thể làm gì được đối phương. Lúc Niệm Bằng nghĩ đến thân thể bản thân có lẽ sắp bị huỷ diệt, chính thức rời bỏ thế giới này, trong miệng đột nhiên truyền đến một cổ hương khí quen thuộc, tín niệm trong nháy mắt được tăng cường, bởi vì hẳn biết mặc dù miệng không thể nói mất không

thể thấy, nhưng lại có thể cảm giác được tiến vào trong miệng mình lúc này đúng là tư vị đã mà hần từng nếm qua một lần. Quả nhiên là Thiên Hương, nhất thời khiến cho hần cảm giác được giống như tiến vào thiên đường, một cỗ nhu hòa năng lượng chui vào giữa mỗi một cái sinh mệnh nguyên tố và tử vong nguyên tố cùng lúc đó, hình thành một đạo lá chắn rất nhỏ, đem chúng nó tách ra, thống khổ mấy cũng trong nháy mắt biến mất.

Một tiếng rên rỉ thật dài từ trong miệng Niệm Băng phát ra, trong sự thống khổ khôn cùng đến lạ thường, hần sớm đã quên chính mình còn đang trong hồ nước, vừa mở miệng, nhất thời nuốt vào một ngụm lớn nước sinh mệnh, phảng phất còn hơn xa thuốc nổ, lúc trước kia luồng nhu hòa năng lượng phân biệt ngăn cách sinh mệnh năng lượng cùng tử vong năng lượng thì bây giờ giữa chúng nó chiến tranh lại một lần nữa xuất hiện, chỉ có điều, lúc này đây gây cho Niệm Băng thống khổ so với lúc trước lại mạnh mẽ gấp đôi.

Một bàn tay ôn nhu dán trên lưng Niệm Băng, một cỗ khí tức sinh mệnh thuần khiết theo lưng hần đưa vào trong cơ thể, tất cả năng lượng sinh mệnh tựa hồ như tìm được vị thủ lĩnh của bọn chúng, tại đây dưới sự tác động của luồng sinh mệnh khí tức làm cho tử vong khí tức bộc phát sự công kích hung mãnh.

Tử vong khí tức dưới thể công như thủy triều của sinh mệnh khí tức, rốt cục bị co rút lại. Màu xám cùng màu xanh biếc hai loại năng lượng khác biệt dần dần tách nhau ra, màu xám ở bên trong còn màu xanh biếc thì ở bên ngoài. Đối mặt giằng co nhau, khí tức màu xanh biếc từng bước lấn tới, nhưng so với lúc trước thì mỗi bước nhích lên lại khó khăn hơn rất nhiều. Tử vong năng lượng vô cùng kiên cường, chúng nó tự cố gắng bảo vệ lãnh địa của mình, mà sinh mệnh khí tức thì không ngừng hướng tới chúng nó tấn công, hai loại tử vong cùng sinh mệnh năng lượng đều là hai trong số những loại năng lượng tinh khiết nhất thế gian, đồng thời cũng là cấp bậc năng lượng cao nhất. Bọn chúng đều không thể hướng về nhau mà đem đối phương tiêu diệt hoàn toàn, chỉ có thể không ngừng đè nén đối phương lại, hy vọng đem đối phương đuổi đi.

Bởi vì có thêm luồng sinh mệnh năng lượng kia gia nhập, khiến cho tử vong năng lượng trong cơ thể Niệm Băng dần dần rơi vào thế hạ phong, đang không ngừng bị chèn ép liên tiếp lui về phía sau, tạo ra một lãnh địa nhỏ của chính mình. Ở trên tám đường kinh mạch trong thân thể Niệm Băng bị tử vong khí tức chiếm lĩnh thì nhất thời đã có bảy đường bị sinh mệnh khí tức chiếm lại. Lúc này, sinh mệnh khí tức không còn là căn nguyên khiến cho Niệm Băng thống khổ nữa, năng lượng màu xanh biếc tinh khiết nhất trực tiếp cùng thân thể Niệm Băng dung hợp lại, làn da của hần không còn trở ngại gì nữa dần dần khôi phục, từng mảng da thịt trong suốt mịn màng đã dần thay thế cho làn da vừa nứt trở lại nét đàn hồi lúc xưa, hơn nữa, làn da của Niệm Băng bây giờ đã trở nên giống như pha lê, làn da dưới lực quang nhu hòa không ngừng lấp lánh, sinh mạng năng lượng đã đánh thắng trận đầu.

Nhưng, cuộc chiến chính thức lúc này mới thực sự bắt đầu, Niệm Băng còn chưa kịp cảm thụ thì tử vong năng lượng cũng đã phát động một cuộc phản kích rất mãnh liệt, bởi vì hai loại năng lượng bị phân cách ra, Niệm Băng mỗi một chỗ đều có thể cảm nhận sự thống khổ đã được giảm bớt đi rất nhiều, nhưng rõ ràng khi sinh mệnh năng lượng cùng tử vong năng lượng lao vào trong cuộc chiến thực sự đầu tiên, thì sự thống khổ so với lúc trước càng tăng mạnh hơn.

Bên trong Thiên Nhân huyết tinh thần lực kịch liệt ba động, run rẩy, hào quang bảy màu không ngừng lóe lên, sự liên lạc của tinh thần lực với mỗi bộ phận trên thân thể đều bị chặt đứt. Nhưng cho dù là như thế đi nữa thì vẫn như lúc trước, không thể ngăn cản nỗi thống khổ theo ý niệm truyền vào nơi sâu nhất trong linh hồn Niệm Băng. Niệm Băng tinh thần cho dù kiên định lại thì dưới tình huống này cũng đã có chút cảm giác thất bại.

Bảy sắc quang mang ngập trời lúc này đã hoàn toàn thu liễm, biến thành đoàn quang mang tụ tập cùng một chỗ. Dưới tác dụng của sự thống khổ ở phía ngoài, tựa như tử vong năng lượng bình thường, cũng không ngừng bị đè nén, Thiên Nhân huyết hoàn toàn đóng hợp, bị bảy sắc quang mang được dồn nén, cùng một chỗ mà chèn ép lẫn nhau khiến cho tinh thần lực không ngừng dao động, Niệm Băng cảm giác được, nếu để cho bảy đoàn tinh thần lực sụp đổ, có lẽ bản thân hần cũng sẽ chính thức xong đời. Tập Áo rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Vì sao nàng trở về trợ giúp như thế chứ? Luồng sinh mệnh năng lượng kia rõ ràng đúng là nàng ta xuất ra, cũng chỉ có nàng ta mới có như vậy năng lực a!!

Trong lúc Niệm Băng trong lòng còn đang nghĩ đến đó thì Tập Áo lúc này lại kinh ngạc dị thường. Nàng cho rằng đây là thời điểm Niệm Băng phân tách năng lượng nên mới quyết xâm nhập vào trong cơ thể hần, tưởng rằng tinh thần lực của hần đã hỏng mất. Loại thống khổ này căn bản là không thể chịu đựng nổi,

lúc trước nàng nói cho Niệm Băng cần phải nhẫn nại, chỉ hy vọng là hần có thể cố gắng kiên trì trong chốn lất, cho dù là chỉ là trong nháy mắt như thế thì đối với hần, lợi ích mà hần có thể thu được trên diện rộng cũng sẽ gia tăng hơn rất nhiều, nhưng, nàng tuyệt đối thật không thể ngờ nổi, loại thống khổ như thế ngay cả nàng cùng Thiên Hương đều không thể chịu nổi vậy mà Niệm Băng thể nhưng vẫn kiên nhẫn chịu đựng, mà lại hoàn toàn tỉnh táo. Loại tình huống quái dị này không khỏi làm Tập Áo có chút do dự. nàng sợ sự cố gắng của bản thân cùng Thiên Hương lại sẽ gây cho Niệm Băng phải chịu đựng thêm quá độ mà dẫn đến lụy bại sụp đổ. Nói như thế, tinh thần lực của hần lại sẽ phát sinh những biến hoá không thể biết trước được và sẽ rất khó khống chế.

Đáng tiếc, theo sau đó, Tập Áo mặc dù có thể khống chế cục diện bên trong thân thể của Niệm Băng, nhưng cũng không ra tay khống chế tinh thần lực Niệm Băng, nàng cũng đã từng thử qua, nhưng tinh thần lực của Niệm Băng bởi vì sự công kích thống khổ này mà phòng thủ dị thường chặt chẽ, cho dù là tinh thần lực của nàng cũng vô pháp xuyên thấu vào trong đó, giúp cho Niệm Băng có thể thả lỏng. Lúc này, điều mà nàng có thể làm được là nhanh nhanh hoàn thành nhiệm vụ của bản thân, đưa toàn bộ sinh mệnh năng lượng trong nháy mắt gia tăng, tốc độ co rút của tử vong năng lượng càng lúc càng trở nên nhanh hơn, chỉ cần sinh mệnh năng lượng chiếm cứ một bộ phận lãnh địa thì lập tức dùng khổng lồ sinh mạng lực đem lãnh địa này nhanh chóng chữa trị. Cứ như vậy, thân thể Niệm Băng từ ngoài vào trong dần dần sống lại. Mà hần tinh thần lực bởi vì vô cùng tập trung, chẳng những không có cảm giác hôn mê, ngược lại trở nên càng ngày càng thanh tỉnh.

Thiên Nhân huyết dần dần đã xảy ra biến hóa, chẳng những trong đó năng lượng trở nên dày đặc, nhân tiện cả không gian bên trong Thiên Nhân huyết kia dưới sự thống khổ, chịu ảnh hưởng kịch liệt tựa như sóng gió nổi lên. Lúc này, tinh thần lực đã bỏ quên phòng ngự bên ngoài, tử vong năng lượng cùng sinh mệnh năng lượng tự nhiên sẽ không bỏ qua chiến trường này, Thiên Nhân huyết của Niệm Băng trong chiến đấu dần dần đứng lên.

Sự thống khổ theo tử vong năng lượng dày đặc rút lui đạt tới đỉnh điểm mà trước đó chưa từng có. Đột nhiên, Niệm Băng chỉ cảm thấy dường như trong đại não của chính mình có vật gì đó đã vỡ tan, cảm thấy hoảng sợ là lúc giật mình phát hiện, sự đổ vỡ này cũng không phải là tinh thần lực của chính mình, sắc hào quang đã bị đè ép thành một viên bảy sắc quang cầu, khối quang cầu này là không có hào quang long lánh, mà là hoàn toàn là một thật thể quang cầu, tại trung tâm của nó chính là hồng lam lưỡng sắc quang mang, chung quanh bị năm loại quang sắc vây quanh. tinh thần lực đã xảy ra cái gì Niệm Băng cũng không biết, nhưng hần lại phát hiện, cảm giác của chính mình trong nháy mắt đã được giải thoát, chẳng những có thể nhìn lại mọi thứ đã phát sinh trong cơ thể chính mình, đồng thời, cũng có thể nhìn mọi vật ở bên ngoài, cảm giác nhanh chóng lan tràn, kéo dài tới sinh mệnh lĩnh vực bên trong khắp mỗi ngõ ngách, hần giật mình phát hiện, bên trong thanh minh lĩnh vực, thực vật nhiều thế nhưng tại dần dần héo rũ, bộ dáng kia rõ ràng đúng là do nguyên nhân sinh mệnh lực thất thoát quá nhanh!!! Mấy cái này đều là do chính mình mà ra sao? Đúng vậy, nhất định nguyên nhân như thế.

Hồ sinh mệnh vốn màu phỉ thúy, màu xanh biếc mờ mờ, bên trên có một tầng mờ mờ mênh mang khí tức, một vòng xanh biếc vắng vắng không ngừng hướng thân thể mình mà vọt tới. Còn Tập Áo ở sau lưng chính mình, lúc này nàng toàn thân lơ đãng, không một chút che giấu. Hơn nữa càng làm Niệm Băng rung động chính là, lúc này Tập Áo, hoàn toàn biến thành hình dáng của Thiên Hương, nếu không phải đôi mắt kia tràn ngập màu xanh biếc và cùng khổng lồ tánh mạng lực, Niệm Băng nhất định sẽ lại phải nghĩ đó đúng là Thiên Hương.

Cánh tay Tập Áo hoàn toàn trắng nõn đang ôm sau lưng chính mình. Lúc này Niệm Băng mới phát giác không chỉ có Tập Áo đang trần truồng mà chính thân thể mình cũng đồng dạng, làn da trong suốt không hề thua kém Tập Áo chút nào, chỉ là thoáng sẫm hơn một chút, hiện ra sắc mặt khỏe mạnh màu đồng nhưng làn da mặt ngoài tựa hồ có một tầng giống như pha lê gì đó, sinh mệnh khí tức điên cuồng bắt đầu khởi động, cải tạo thân thể chính mình.

Niệm Băng cảm giác được sự thống khổ mà bản thân đang chịu đựng tựa hồ giảm bớt một ít, có lẽ là duyên do là bởi bị phân tâm. Ngay lúc đó hần lập tức đem toàn bộ tinh thần tập trung lại. Niệm Băng cũng không biết qua thời gian bao lâu rồi mới dần dần phục hồi tinh thần lại, sự thống khổ vẫn tồn tại như cũ, nhưng rõ ràng không giống như trước đây nữa, cũng không thể nhẫn nại được nữa. Ở trung tâm viên cầu tinh thần bảy màu đúng là linh hồn của chính mình, Niệm Băng đột nhiên cảm giác được khối hạt châu này

chính là cứng rắn đệ nhất thiên hạ, không có cái gì có thể đem nó phá hư.

Sự thống khổ giảm đi, Niệm Băng đã thanh tĩnh hơn một chút, lúc này, hắn mới cố quan sát thân thể chính mình.

Hắn kinh ngạc phát giác sự biến hoá xảy ra trên thân thể mình nhỏ bé phi thường, so với lúc trước thì chỉ là tử vong năng lượng bị đè nén lại tại ngực bụng, càng lúc càng mất đi nhiều lãnh địa, tứ chi đều đã bị khí tức sinh mệnh chiếm lĩnh. Dòng máu màu đỏ quen thuộc, xương cốt màu trắng một lần nữa được khôi phục xuất hiện, tử vong năng lượng bởi vì bị chèn ép đang liên tiếp bại lui, mà phương hướng rút lui của nó đúng là ma pháp lực trong chính ngực bụng mình.

Niệm Băng trong lòng trầm nghĩ.

“Không thể nào. Thật vất vả mới khôi phục ma pháp lực nếu như bị tử vong khí tức hoàn toàn ăn mòn, từ nay về sau ma pháp bản thân sẽ biến thành bộ dáng gì đây! Tạp Áo, nàng rốt cuộc muốn làm cái gì đây?”

Lúc Niệm Băng tự hỏi là lúc ma pháp lực bên trong cơ thể hắn đã bắt đầu phát sinh biến hóa, từ khi ở trong hồ tử vong khôi phục lại ma pháp, ngực bụng Niệm Băng một lần nữa sinh ra bảy khối ma pháp quang cầu trong tám kinh mạch, đồng mỗi một viên quang cầu so với trước kia càng thêm ngưng đọng một ít, mặc dù so với ma pháp năng lượng như trước kia cũng không sai biệt lắm, nhưng không chế lại càng thêm dễ dàng, hấp thu nguyên tố ma pháp trong không khí với sự liên hợp tác dụng của tinh thần lực so với trước kia nhanh hơn rất nhiều.

Bây giờ, bảy khối ma pháp năng lượng cầu dưới sự áp bức của tử vong năng lượng chung quanh, dần dần đình chỉ xoay tròn, từ từ hướng về trung tâm mà tụ lại. Băng, hỏa đồng nguyên ma pháp cầu tựa hồ như kháng cự cái gì đó, bảy thứ ma pháp hào quang tản mát ra một tầng tầng nhàn nhạt chói lọi, tựa như rất giống với lúc trước khi mà tử vong năng lượng kháng cự với sinh mệnh năng lượng.

Đáng tiếc chính là, ma pháp lực của Niệm Băng sao có thể cùng với hai loại năng lượng tinh khiết nhất này mà so bì đây? Chỉ trong chốc lát công phu, bảy khối ma pháp cầu nhất nhất vỡ tan, ma pháp năng lượng biến thành trạng thái chất lỏng, tại tử vong năng lượng triền miên dần dần dung nhập vào trong năng lượng màu xám.

Niệm Băng không khỏi có cảm giác khóc không ra nước mắt, tu luyện nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thành tựu như bây giờ, ma pháp tại thời điểm này biến mất, cho dù chính mình có thể sống lại, đã không có ma pháp, chỉ dựa vào tinh thần lực, chẳng lẽ bản thân phải làm một bạch nhân, giống như một gã tinh thần ma pháp sư hay sao? Cái này không phải chuyện hắn muốn gặp tí nào a!

Sinh mệnh năng lượng công kích trở nên càng thêm hung mãnh, màu xanh biếc quang điểm, giờ đã đem tử vong năng lượng màu xám đè lui thành một khối màu đen, vẫn theo một đường như thế ở bên trong mà rút lui dần. Niệm Băng thở dài một tiếng.

“Thôi quên đi vậy, dù thế nào cũng vẫn là của chính mình như thế, còn có thể làm được gì nữa đây? Chuyện này đã không thể thay đổi thì chỉ có thể nhân tiện mà nhận lấy. Dù sao Tạp Áo, các nàng còn cần chính mình trợ giúp, nhất định có biện pháp giúp đỡ bản thân mình khôi phục ma pháp lực”

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn thoải mái hơn một chút, đã không hề rối loạn suy nghĩ, đem cảm giác nhận tinh thần lực của bản thân ở những nơi xung quanh thu hồi trở lại, Niệm Băng lại phát hiện ra vấn đề.

Vốn Thiên Nhân huyết thể mà đã xảy ra biến hóa rất lớn, viên cầu năng lượng bảy màu vẫn như trước tại vùng trung tâm của Thiên Nhân huyết, nhưng bây giờ Thiên Nhân huyết lại chỉ lớn hơn một chút so với viên cầu năng lượng bảy màu mà thôi. Hơn nữa, chung quanh khối cầu bảy màu kia đang phóng xuất năng lượng thì đều bị một tầng màu vàng hào quang bao trùm, nhàn nhạt kim quang mà Niệm Băng trước kia không cảm giác được năng lượng.

Đó là một cỗ năng lượng tràn ngập khí tức bá đạo mà tinh thần lực của bản thân cũng không hề bị luồng năng lượng này ảnh hưởng, ngược lại cùng hắn không ngừng trao đổi, dưới ảnh hưởng của cỗ khí phách này, Niệm Băng rõ ràng cảm giác được, bản thân vẫn còn có chút tinh thần lực bị pha tạp thể nhưng đang bắt đầu tiến vào quá trình tinh khiết hóa.

Hình dáng của khối tinh thần cầu cũng không có biến hóa gì, nhưng sau khi năng lượng dần được tinh khiết hóa thì tất cả tinh thần lực cảm giác đều tăng cường, Niệm Băng giật mình phát hiện, tinh thần lực chính mình hòa nhập rất tự nhiên trong kinh mạch, có thể khống chế được tử vong năng lượng đang liên tiếp bại lui.

Sao lại thế này? Thiên Nhân huyết bản thân mình không phải đã đạt tới chung cực cảnh giới rồi sao? Mặc dù bởi vì lúc trước bị ảnh hưởng bởi ma pháp, có điều khi đặc thù so sánh, đạt tới cấp bậc cuối cùng của Thiên Nhân huyết lẽ ra không nên phát sinh biến hóa quá lớn mới đúng! Tự mình có thể nhìn được tất cả mọi thứ đang xảy ra lại là sự tình thế nào đây? Chẳng lẽ Thiên Nhân huyết lại tiến hóa? Không! Không có khả năng, Thất khiếu huyết án theo đạo lý nguyên thủy, khi đạt đến cấp chung cực cảnh giới, thì sau đó năng lượng không ngừng tích tụ sâu hơn mà thôi! Chính như theo lời Tập Áo nói, thân thể mình là có cực hạn, không có khả năng không bị đình chỉ việc tiến hóa, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, lại ứng lên chính mình?

Nghĩ tới đây, Niệm Băng không khỏi có chút nghi hoặc, hắn không biết nên làm như thế nào, vì vậy hắn sinh ra một ý nghĩ lớn mật.

Cảm giác bên trong, lại một lần theo trong cơ thể tuôn ra, lúc này đây, hắn cảm giác càng thêm rõ ràng, phẳng phất chung quanh hết thảy đều dường như đang nằm trong sự khống chế, hắn dùng tinh thần lực nhẹ nhàng tiếp xúc tinh thần Tập Áo, kêu gọi Tập Áo.

“Tập Áo, Tập Áo, nàng có thể cảm thấy được thanh âm của ta không?”

184. Chương 183 - Sinh Mệnh Chi Thần Kết Hợp

Thanh âm của Tập Áo vang lên trong tinh thần của Niệm Băng: “Người có thể hướng đến ta kêu gọi sao? Lúc này người có thể kêu gọi ta? Không, tuyệt đối không có khả năng đó!”

Niệm Băng có chút bất đắc dĩ nói: “Ta cũng hiểu được, nhưng sự thật xảy ra trước mắt, ta quả thật là có thể làm được. Người dùng sinh mệnh năng lượng đưa vào thân thể ta, tận cùng là để làm gì? Ma pháp lực trong cơ thể ta đã tiêu hao hết, tinh thần lực của ta tựa hồ xảy ra một chút biến hóa, có thể khống chế tử vong năng lượng này, ta bây giờ nên làm thế nào để trợ giúp người?”

Tập Áo trầm mặc, sinh mệnh năng lượng cũng không tiếp tục phát động công kích, mà ngừng lại, duy trì sự hiện hữu. Cả nửa ngày Tập Áo thanh âm mới vang lên: “Niệm Băng, người thực sự là quái vật.”

Niệm Băng sửng sốt, có chút buồn cười nói: “Được sự khích lệ của Chân Thần như người, ta thật sự cảm thấy vinh hạnh!”

Tập Áo than nhẹ một tiếng nói: “Ta cũng không biết người xảy ra biến hóa gì, bất quá nếu bây giờ người có thể khống chế tử vong năng lượng, thì lập tức kèm chế chúng, để cho ta phát ra tinh thần lực chiếm lĩnh thêm lãnh địa. Cái ta muốn làm chính là đem năng lượng tử vong tinh khiết áp bức đến một chỗ, ép chúng đến tại Lệ Trung huyết. Có như vậy thì năng lượng tử vong khí tức tồn tại nơi này mật độ mới dày đặc, hơn nữa, thân thể của người lúc đó sẽ tràn ngập sinh mệnh năng lượng của ta, chính thức sống lại. Người không cần lo lắng cho ma pháp lực của mình, chúng không có biến mất, chỉ là ẩn trong cơ thể của người thôi. Chỉ cần sinh mệnh lực của ta tiến vào thân thể của người, ta có thể đem chúng khôi phục hoàn toàn. Có Sinh Mệnh khí tức hậu thuẫn, hơn nữa người đã mở thiên nhân huyết; ta nghĩ trong một thời gian ngắn, thất đại khiếu huyết trong cơ thể người sẽ mở ra, thực lực của người sẽ tăng lên rất nhiều.”

“Tốt, ta hiểu ý của người. Bây giờ ta bắt đầu kèm hãm tử vong năng lượng, rồi cuối cùng sẽ đem nó ngưng kết tại Lệ Trung huyết. Chính là ta sợ tinh thần lực không cách nào ép được tử vong năng lượng tại một chỗ, muốn hạn chế chúng thật không dễ dàng.”

Tập Áo nói: “Không quan hệ, khiếu huyết vốn có tác dụng hạn chế năng lượng, chỉ cần bọn chúng bị ép vào Lệ Trung Huyết, ta tuyệt đối nắm chắc chúng sẽ không phản kích. Về phần sau này, tử vong năng lượng và sinh mệnh năng lượng có thể trợ giúp người như thế nào, thì phải tự xem cố gắng của bản thân người thôi. Ta cùng Thiên Hương kỳ thật cũng là mạo hiểm, cái chúng ta tạo ra, chính là Tình Tự chi thần.

Chỉ có điều người cũng giống chúng ta, cho nên chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân, khai phá quan hệ của hai loại năng lượng này. Nếu có một ngày người có thể giống như băng hỏa đồng nguyên, hoàn chỉnh dung hợp chúng nó, đối với chúng ta là trợ giúp tốt nhất. Ai.... Tình Tự chi thần thân thể mà không có Tình Tự chi thần linh hồn và lực lượng, ngay cả ta cũng không biết làm như vậy có đúng hay không. Nhưng ta có một chút khẳng định, làm như vậy sẽ khiến cho tiềm lực của người bộc phát, tốc độ tu luyện sau này sẽ rất đáng sợ, sợ rằng chúng ta cũng sẽ phải kinh ngạc. Bây giờ người đã khiến cho ta kinh ngạc lắm rồi. Yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu, bây giờ người hãy tĩnh tâm, chúng ta bắt đầu ”.

Niệm Băng đáp ứng một tiếng, tinh thần lực chỉ là có chút động, tử vong năng lượng dưới sự khống chế của hắn như một dòng nước cuộn cuộn. Hắn cảm thấy không chế chúng phi thường khó khăn, tinh thần lực mau chóng tăng cao, từ trung gian ngăn cách sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng. Nhất thời, tất cả thống khổ vừa rồi một lần nữa biến mất, Niệm Băng nhất thời mừng rỡ, lập tức khống chế và ép tử vong năng lượng.

Ngay cả Niệm Băng cũng không nghĩ tới mình lại có tinh thần lực mạnh mẽ đến vậy, tử vong năng lượng dưới sự áp bức của tinh thần lực, co rút lại chỉ còn một nửa thể tích. Sinh mệnh năng lượng lại một lần nữa dũng mãnh tiến vào nội thể, đầu tiên là chữa trị tâm tạng, rồi ào ạt tiến lên đại não, rồi tiến nhập đến tim. Một lần nữa, cảm giác mỹ diệu của con người lại xuất hiện, đó là một cảm giác tuyệt vời! Cảm giác được điều này, Niệm Băng nhất thời mau chóng khống chế tử vong năng lượng, liều mạng ép xuống ngực mình.

Bên ngoài sinh mệnh lực khổng lồ vẫn tiếp tục công kích, bên trong Niệm Băng khống chế tinh thần lực, khiến cho tử vong năng lượng vô pháp tác quái, vô pháp phản kích, càng ngày càng thu hẹp phạm vi. Niệm Băng rõ ràng cảm giác được, mỗi khi tử vong co rút được 1 chút, tự mình lại cảm nhận một lực cản lớn hơn, tinh thần lực lại vẫn như bình thường, mạnh mẽ khống chế tử vong năng lượng. Dù sao tử vong năng lượng này là một phần tử trong thân thể hắn, nên bị hạn chế, nếu đây là năng lượng từ bên ngoài xâm nhập, Niệm Băng cũng không hoàn toàn có khả năng khống chế.

Tử vong năng lượng không ngừng bị ép, thân hình Táp Áo đột nhiên dịch chuyển từ sau ra phía trước của Niệm Băng, tay vốn đang đặt trên lưng chuyển sang phía trước ngực. Sinh mệnh khí tức khổng lồ trực tiếp truyền vào Lệ Trung huyết, không phải trực tiếp tiến vào mà biến thành Sinh mệnh chi vông, bao bọc lấy tử vong năng lượng.

Nếu tất cả quá trình này đều do Táp Áo làm, thời gian đích thực phải dài hơn, nhưng dưới sự trợ giúp của Niệm Băng, quá trình thu phục này giảm bớt rất nhiều thời gian. Sinh mệnh chi hồ liên tục đưa vào thân thể Niệm Băng, mà Táp Áo thì toàn lực vận khởi sinh Mệnh năng lượng của mình, tiến vào Lệ trung huyết của Niệm Băng; chẳng những khống chế được tử vong năng lượng, mà đồng thời còn hấp thụ nó, giúp cho Niệm Băng dễ dàng co rút chúng lại hơn.

Táp Áo bây giờ hành động giống như lúc Niệm Băng liên thủ đối phó Thiên Hương. Vì năng lượng tổng thể so với Thiên Hương yếu hơn, hơn nữa Tử vong năng lượng thu thúc cũng tới một mức độ nhất định, nên khiến cho mật độ của tử vong năng lượng tăng nhiều, muốn tiếp tục co rút nữa thì cũng rất khó khăn. Tử vong năng lượng hầu như đã đạt trạng thái bão hòa, cho dù năng lượng do Táp Áo đưa vào thân thể Niệm Băng cùng hắn toàn lực thi triển tinh thần lực, cũng vô pháp ép tử vong năng lượng chi cầu nhỏ thêm. Muốn để nó tiến vào Lệ Trung Huyết, thể tích còn phải nhỏ hơn phân nửa hiện tại.

Tình trạng giằng co thủy chung vẫn duy trì, Táp Áo liên tiếp thử thay đổi nhiều loại năng lượng trùng kích nhưng không có hiệu quả. Tử vong năng lượng trong cơ thể Niệm Băng dưới áp lực đã trở nên cực kỳ ổn định và kiên cố, hơn nữa đây là lần đầu tiên năng lượng trợ giúp nhân loại tiến hành chuyển hoá, tất cả cũng chỉ là suy đoán, khi chính thức vào thực tế, lại gặp phiền toái như thế, năng lượng cũng không biết phải làm thế nào.

Niệm Băng cũng nhận thức được tình hình của tử Vong năng lượng, cảm giác của hắn so với Táp Áo còn rõ ràng hơn nhiều. Thân thể bây giờ tràn ngập sinh mệnh năng lượng, khiến hắn chưa bao giờ có cảm giác chân thật như bây giờ. Sinh tồn là một cảm giác tuyệt diệu, sinh mệnh năng lượng mệnh mong không ngừng trùng kích thân thể hắn, khiến cho hắn bắt đầu cảm nhận được biến hóa của bên ngoài.

Không gian vốn đang tràn ngập sinh Mệnh năng lượng bắt đầu biến hóa, thực vật mặc dù không héo rũ, nhưng cũng không còn sinh mệnh khí tức mãnh liệt nữa. Biến hóa lớn nhất chính là Sinh Mệnh chi hồ, hồ nước trong suốt đang mờ dần, sinh mệnh chi hồ bên ngoài bắt đầu mất đi sinh mệnh khí tức, sinh mệnh

năng lượng khổng lồ đó đang không ngừng rót vào cơ thể hắn. Giống như lời Tập Áo trước kia, trong nguồn sinh mệnh năng lượng mệnh môn này, ma pháp lực biến mất trước kia của hắn bắt đầu ngưng kết, hơn nữa so với trước độ ngưng kết rất cao, ma pháp lực thể tích lớn hơn không ít. Hắn bắt giác muốn hô to ” Ta sống lại, ta thật sự đã sống lại”.

Tập Áo dùng linh hồn trao đổi với Thiên Hương, bàn thảo một lựa chọn bí mật. Lúc này Niệm Băng đã khôi phục toàn bộ giác quan. Ngay lúc này, Thiên Hương đột nhiên thu hồi bàn tay đặt trước ngực hắn, thân hình nữ thần hoàn mỹ của nàng phiêu nhiên bay lên, tách ra khỏi mặt nước, hay tay ôm lấy thân thể của Niệm Băng.

Băng lãnh là cảm giác đầu tiên của Niệm Băng. Trong phúc chốc, hắn đã biết cảm giác lạnh lẽo đó xuất phát từ đâu, đại não hắn trong khoảnh khắc mờ mịt. Ngay sau đó, thân thể hắn nhất thời xảy ra biến hóa, trong nháy mắt tràn đầy nhiệt hỏa.

Ngay cả Niệm Băng cũng không nghĩ phản ứng của mình kịch liệt đến vậy, kỳ thật hiện tượng này chính là do khát vọng của Niệm Băng, đúng hơn là dục vọng. Hắn vừa mới khôi phục sinh mệnh lực không lồ, trong sinh mệnh khí tức mệnh môn, tự nhiên dục vọng trở về nguyên thủy nhất; hưởng chi thân thể Tập Áo lại là thiên hạ chi tú, một thân thể hoàn hảo mềm mại dán chặt vào người thì nam nhân nào có thể kháng cự cho được ^^ !.

Đại não bùng nổ, vô số sinh mệnh năng lượng mệnh môn từ bộ vị tiếp xúc của hai thân thể tràn vào, da thịt lạnh lẽo đó cùng với da tay Niệm Băng tiếp xúc. Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, thân thể phản phát như căng ra, phản ứng nam tính ngang nhiên dựng lên, lại đúng ngay nơi thâm sâu huyền ảo của Tập Áo. Hoạt động vừa được khôi phục, hắn lập tức ôm chặt Tập Áo, giữ thân thể nàng trước người mình, nếu không phải hắn còn một chút thanh tỉnh, sợ rằng đã phá cửa động rồi !

Sở dĩ Tập áo ôm Niệm Băng, cùng thân thể hắn tiếp xúc, vì chỉ có như vậy nàng mới có thể phát huy sinh mệnh năng lượng đến mức cao nhất, đưa vào thân thể niệm Băng, giúp hắn áp bức tử vong năng lượng. Nhưng là mặc dù nàng đã sống ngàn năm, nhưng cả đời đây là lần đầu tiên cùng nam nhân thân mật.

Lúc nàng ôm Niệm Băng, cảm giác như mình đang ôm một lò lửa nóng, một cảm giác kỳ dị truyền khắp toàn thân, nàng cảm giác được sinh mệnh năng lượng trong thân thể hắn. Thần trí đang thanh tỉnh nhất thời mờ ảo, nhất là tại chỗ ”dưới bụng” lại cảm giác được một vật thể nóng rực, càng làm tinh thần đại loạn. Trong nhất thời , nàng quên mất mục đích mình ôm Niệm Băng, chỉ lo hưởng thụ cái cảm giác kỳ dị này. Thân thể nàng càng trở nên lạnh lẽo, chung quanh nước gợn sóng, không ngừng đánh sâu vào thân thể họ. Hai người dưới cảm giác kỳ diệu này, linh hồn từ từ kết hợp, tim đập nhanh hơn. Sinh mệnh năng lượng không chỉ do Tập Áo đưa vào cơ thể Niệm Băng, mà còn từ cơ thể hắn không ngừng tuôn ra, hình thành một vòng tuần hoàn giữa hai người. Tử vong năng lượng dưới sự tăng vọt đột ngột của sinh mệnh năng lượng đã từ từ co rút lại, không phản kháng nữa.

Dục vọng thân thể ngày càng mãnh liệt, gấp trăm lần sức chịu đựng của Niệm Băng, loại kích thích mãnh liệt này so với cảm giác thống khổ trước kia còn khó chịu hơn. Mặc dù hắn biết cách nào để phát tiết, nhưng thủy chung vẫn tự kìm hãm bản thân. Hắn muốn dùng tình yêu của mình đối với Phượng Nữ, Linh Nhi và Lam Thần để loại bỏ đi dục vọng, nhưng dưới tình huống hiện giờ, hắn làm sao có thể? Lúc này, tâm trí hắn chỉ quan sát Tập Áo, hai tay đang ôm thân thể mềm mại của nàng tự giác chuyển động, tay trái chậm rãi tiến đến kiêu đồn nảy nở kia, tự giác hạ thân thể nàng xuống gần hơn, chỉ có thân thể lạnh giá của nàng làm cho khát vọng của hắn yếu đi một chút.

Không, ta không thể ! Thân thể và ý chí của Niệm Băng không cách nào đồng nhất. Mặc dù không ngừng ngăn cản chính mình, nhưng thân thể phản phát không cách nào chịu đựng nổi. Nhất là khi tay hắn đặt lên kiêu đồn mềm mại kia , tức thì dục vọng hoàn toàn lên tới đỉnh. Thân thể Tập Áo trong nước bị hắn nhẹ nhàng nâng lên, từ từ hạ xuống tiếp xúc với vùng tam giác huyền bí.

Là cường đại chân thần, nhưng Tập Áo cũng bắt đầu run rẩy, sinh mệnh lực của nàng dưới ảnh hưởng của cảm giác kỳ dị này hoàn toàn kích phát. Nàng rõ ràng cảm giác được, bây giờ nàng cường đại hơn bao giờ hết, tự mình ôm nam nhân này mới là hoàn mỹ. Tâm tình Tập Áo nhu hòa dần, nàng cũng đã quên đi kế hoạch của mình, cũng quên mình đang muốn làm gì, cặp đùi thon dài mượt mà tràn ngập co dãn từ từ tách ra, áp vào thân thể Niệm Băng, vòng tay ôm cổ hắn.

Cả hai đồng thời mở mắt trong nước, bộ ngực nàng mềm mại áp chặt vào ngực Niệm Băng, đôi mắt màu Bích lục nhìn sâu vào trong đôi mắt màu lam, sinh mệnh năng lượng trở thành một chiếc cầu nối hai người.

Cảm nhận được hơi thở thánh khiết của Tập Áo, Niệm Băng không cách nào kiềm chế được dục vọng, cúi đầu hôn lên làn môi đỏ mọng. Hai hơi thở bắt đầu truyền vào cơ thể của nhau, âm thanh rên rỉ đồng thời vang lên. Nhẹ nhàng khóa môi nhau, Niệm Băng mau chóng tìm được chiếc lưỡi thơm tho, tùy ý mút lấy mút để. Hắn một tay ôm Tập áo, tay kia bắt đầu di chuyển trên phong đồn mỹ diệu kia.

Thân thể Tập áo trở nên nóng rực, dưới hình thái nguyên thủy nhất của nhân loại, nàng từ từ cảm nhận được cảm giác tuyệt vời, hai chân thon dài quấn chặt vào hông Niệm Băng, hoàn toàn không ngăn trở. Tiểu côn nóng rực kia không ngừng đụng chạm đến bộ phận mềm mại của Tập Áo, làm cho nàng không ngừng run rẩy.

Hai tay Niệm Băng chuyển sang để trên kiều đồn, xoa nhẹ, khiến cho hai thân thể càng sát nhau hơn, rồi chậm rãi hạ hai tay, tiểu côn chạm vào cánh hoa mềm mại, từ từ hướng vào trong.

Tập Áo rên rỉ một tiếng, hai tay gắt gao ôm lấy Niệm Băng, móng tay đã bấm chặt vào cơ thể hắn. Nàng sợ hãi... nàng khản trương, đồng thời cũng đầy khát vọng.

Thân thể mềm mại bắt đầu di động, cảm giác ứa át cũng xuất hiện, không phải từ nước, mà từ nơi kết hợp thâm sâu kia truyền đến. Vừa tiến vào một chút, thì đã gặp một rào cản, điều này lại khiến dục vọng của Niệm Băng càng tăng nhanh. Đột nhiên hắn gặp tầng cách trở, từng có kinh nghiệm, hắn biết đây là "vòng phòng ngự" cuối cùng của Tập Áo. Miễn cưỡng khắc chế bản thân mình ngừng lại, tay hắn cũng đồng dạng run rẩy, sinh mệnh năng lượng kịch liệt ba động, hắn không biết có nên tiếp tục tiến sâu vào hay không?

Tập Áo ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Niệm Băng, rồi nàng khẽ cắn lên vai Niệm Băng. Niệm Băng toàn thân chấn động, hai tay vô ý thức chuyển xuống dưới, vuốt ve thân thể Tập Áo. Chướng ngại cuối cùng cũng bị đột phá, Niệm Băng trong nháy mắt tiến nhanh vào bên trong, tại phía trên cảm giác được một cảm giác kỳ dị mà tuyệt vời.

Sinh mệnh năng lượng hoàn toàn bộc phát kịch liệt, thân thể Niệm Băng truyền đến một cảm giác sáng khoái cực độ. So với lần trước cùng với Lam Thần, do lúc đó cả hai đều bị ảnh hưởng của mê dược, nên cảm giác so với lúc này kém hơn cả trăm lần. Hắn cảm thụ được sự thắm thiết. Phá vỡ rào cản đó, hắn cảm thấy trong tâm như bỏ đi được gánh nặng, mạnh mẽ xoa bóp kiều đồn, làm cho hắn càng đi sâu vào trong Tập Áo.

Lục sắc sinh mệnh năng lượng vẫn tự nhiên thiêu dẫn, liều mạng chống cự với tử vong năng lượng, trong nháy mắt hoàn toàn tiến vào Lệ Trung Huyệt, làm cho thân thể dưới sinh mệnh chi lực hoàn toàn hồi sinh. Lục sắc quang mang xoay chuyển xung quanh Tập Áo và Niệm Băng. Tập Áo lúc hạ thân bị phá vỡ vừa đau đớn, vừa vui mừng phát hiện sinh mệnh năng lượng của mình tựa hồ đột phá thoát khỏi tình cảnh trước đây, mà thân thể Niệm Băng cũng đang tham lam hút cạn sinh mệnh năng lượng của nàng.

Sinh mệnh năng lượng tăng lên làm cho dục vọng của Niệm Băng trở nên điên cuồng. Hạ thân không ngừng tròng kích, nước chảy nhộn nhạo, hắn bắt đầu nhẹ nhàng di động, mỗi một lần di động đều thúc vào trong thật mạnh. Động tác từ nhẹ nhàng trở nên mạnh bạo, mỗi lần đưa vào sâu là mỗi lần cảm xúc của Niệm Băng tăng thêm, cảm giác cực lạc khiến cho hắn tìm đến nơi tận cùng khát vọng.

Đau đớn không ngừng truyền vào linh hồn của Tập Áo. Nhưng theo sau sự đau đớn đó là một cảm giác ma quái không ngừng truyền đến, nhất là lúc vật cứng nọ đụng vào tới đáy mềm mại của nàng, cảm giác càng trở nên mạnh mẽ. Mỗi lần Niệm Băng thúc vào là mỗi lần nàng kinh luyện thêm một chút. Đôi môi đang ngậm vai Niệm Băng nhả ra, tiếng rên rỉ động lòng người truyền vào tai Niệm Băng. Như được cổ vũ, động tác của Niệm Băng ngày càng nhanh hơn, càng mạnh hơn, khiến cho hồ nước gợn sóng không ngừng. Sinh mệnh lực mệnh môn truyền vào thân thể họ, không chỉ Niệm Băng cảm thấy dễ chịu, ngay cả Tập Áo cũng cảm thụ được.

Niệm Băng cũng không biết mình làm bao lâu, hắn chỉ cảm thấy thời gian qua rất lâu, mỗi lần thúc đẩy, Tập Áo đã bắt đầu chuyển động hòa hợp theo từng động tác. Càng ngày hai người phối hợp dần dần trở nên thuần thục, thân thể Tập Áo cũng bắt đầu nóng lên. Cái loại cảm giác tuyệt vời, động lòng người này rất cuộc cũng đạt tới đỉnh điểm, không cách nào hình dung được sự vui sướng bộc phát trong mắt hai người.

Sinh mệnh chúng tử không ngừng phun ra từ Niệm Băng và Tập Áo, nhất là Tập áo. Dưới tình huống này, là Sinh Mệnh chi thần, cảm nhận của nàng so với Niệm Băng còn sâu sắc hơn. Sinh mệnh năng lượng cuối cùng hoàn toàn mạnh mẽ dung nhập vào thân thể của hai người. Tập Áo vốn tưởng rằng trợ giúp của mình cho Niệm Băng sẽ khiến cho mình mất đi sinh mệnh lực, không ngờ so với trước kia còn sung mãn hơn.

Khoái cảm suy giảm, Niệm Băng ôm chặt Tập Áo, hưởng thụ dư âm. Đột nhiên hắn cảm giác được sinh mệnh năng lượng trong cơ thể mình run lên, điên cuồng tiến xuống thân dưới, phảng phất như tìm được một nơi phát tiết. Hắn đang từ dục vọng trở nên thanh tĩnh, Tập Áo cũng giật mình ngẩng đầu lên, dùng hai tay ấn lên vai hắn, thân thể mềm mại từ trong hồ vọt thẳng lên không trung, từ chỗ hai người tách ra, phun xuất một tia nước rơi xuống Sinh mệnh chi hồ.

Tập Áo bay lơ lững trên mặt nước, thân thể hoàn mỹ lẳng lẳng trôi trên không trung, giọt nước trên người không ngừng chảy xuống. Nàng kinh ngạc phát hiện, thân thể và sinh mệnh mình vốn phải suy yếu do mất đi sinh mệnh năng lượng, lại một lần nữa sinh cơ bừng bừng. Sinh mệnh chi hồ trở lại như trước, trong như phi thủy. Khi nước trong cơ thể nàng nhỏ xuống, mặt hồ lan trong từng con sóng nhỏ. Thực vật bên hồ vẫn như trước, tiên hoa nở rộ, so với trước kia càng thêm kiều diễm.

Thân thể Tập áo bay lên, còn thân thể Niệm Băng lại chìm vào trong đáy hồ. Hắn biết rõ rằng tại sao Tập Áo đột nhiên lại rời đi, nếu nàng không làm vậy, sợ rằng sinh mệnh lực của hắn sẽ trực tiếp bị nàng hút vào cơ thể. Cảm giác sinh mệnh tràn ngập làm cho Niệm Băng phảng phất đắm chìm trong một hải dương ấm áp. Một tia mệt mỏi truyền vào đại não, tâm thần buông lỏng khiến cho hắn không thể tập trung tinh thần kháng cự. Nhắm hai mắt lại, cảm thụ từng đợt sóng gợn dập dềnh vô về, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trải qua cuộc chiến giữa sinh mệnh và tử vong năng lượng, thân thể hắn mặc dù hoàn toàn được cải tạo, nhưng phải tốn thời gian để tu bổ. Tử vong năng lượng đã ngưng kết thành hắc sắc trên châu trước ngực, lẳng lẳng ở tại Lệ Trung Huyết, xung quanh bao bọc bởi 1 vòng lục sắc phi thủy. Cả thân thể không ngừng lóe sáng, thất sắc quang mang long lánh, ngực tỏa hắc quang, cùng mi tâm thất sắc, tựa hồ như kim sắc quang mang phía trong thất sắc đại biểu cho một lĩnh vực mới vừa được dẫn sinh.

Tập Áo trôi giữa không trung, thất thần nhìn chung quanh, một lúc lâu cũng không lên tiếng, ngay cả nàng cũng không biết tại sao phát sinh loại tình huống này. Nhưng là nàng một chút cũng không hối hận, cảm giác chưa từng thể nghiệm qua này thật sự đã khắc sâu vào trong trí nhớ của nàng. Khuôn mặt tuyệt mỹ kia không ngừng biến hóa, chột oán trách, chột mỉm cười.

"Thích không?", hắc sắc thân ảnh từ trong nội thể xuất hiện, năng lượng thể của Thiên Hương lẳng lẳng trôi bên cạnh.

"Người không cảm nhận được sao mà hỏi ta?" Tập Áo lạnh lùng nói, trong thanh âm còn chứa vài phần ôn nhu.

Thiên Hương cười nói: "Đúng là ta cũng cảm giác được, nguyên lai nhân loại trong lúc đó có thể sinh ra cảm giác tuyệt mỹ đến vậy. Đáng tiếc ta không phải là người, chúng ta dù sao cũng là hai linh hồn, ta chỉ có khả năng cảm nhận được 3 phần khoái cảm mà người có được thôi. Người biết không, bây giờ ta cực kỳ khát vọng khống chế thân thể, sẽ cùng Niệm Băng phát sinh một hồi, cảm thụ cảm giác tuyệt vời vừa rồi. Ta nghĩ vừa rồi người cũng được nhiều lợi ích a."

Tập Áo cười nói: "Người cảm thấy nó quan trọng vậy sao?" .

Thiên Hương mỉm cười: "Đúng vậy, đương nhiên là trọng yếu, người được thể nghiệm cảm giác đó thật tốt mà."

Tập Áo cười nói: "Chính ta cũng chưa nghĩ đến mình gặp phải tình huống này, sinh mệnh năng lượng không những không yếu đi, mà còn được tăng cường rất nhiều. Ta thấy rõ ràng cảm thụ được nhân loại sinh mệnh lực, người nói ta trách hắn hay là cảm tạ hắn đây? Hắn là nam nhân đầu tiên của chúng ta a "

Thiên Hương lắc đầu nói: "Không , hắn không chỉ là người thứ nhất của người, mà cũng là của ta."

Tập Áo mỉm cười: "Nếu muốn cũng không khó khăn gì. Chờ hắn tỉnh lại, ta nghĩ hắn sẽ không cự tuyệt người đâu."

Thiên Hương nhìn Tập áo: "Sẽ không cự tuyệt? Người sai rồi, chẳng lẽ người không phát giác, khi 2 người các người hợp thể, Niệm Băng trong lòng trải qua một trận đấu tranh tâm lý sao? Nếu không phải trăm ngàn cảm quan tràn ngập trong người hấn, khiến cho hấn không chịu được, hấn và người chắc cũng chẳng phát sinh cái gì đâu. Ta cảm giác rõ, trong lòng hấn đã sớm có người yêu. Các người lúc đó kết hợp, chỉ là dục vọng kết hợp, không phải là tình yêu của nhân loại đâu."

Tập Áo cau mày: "Người ghen hả?"

Thiên Hương cười tà quái: "Có lẽ vậy, ta lúc đầu như thế nào cũng không nghĩ tới có thể cùng hấn.... Tập Áo, người phát hiện ra chưa? Lúc người cùng hấn kết hợp, sự kết hợp của ta và người lại tăng thêm 1 bậc. Mặc dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng là trong ngàn năm nay chúng ta vẫn chưa đạt được".

Tập Áo bật cười: "Chẳng lẽ người cho rằng chúng ta nên cùng hấn phát sinh quan hệ sao? Nếu làm như vậy mà không hề thương tổn đến hấn, ta cũng nguyện ý thử một lần."

Thiên Hương nhìn thật sâu vào Tập áo, trầm giọng nói: "Người lại mềm lòng, hấn là nam nhân thứ nhất của người, ta nghĩ người dễ dàng sinh ra tình cảm với hấn. Nhưng mà người đừng quên mục đích của chúng ta. Ta sẽ không cùng hấn phát sinh ra chuyện gì, người không tỉnh táo, thì ta phải bảo trì tỉnh táo. Hấn là hy vọng cuối cùng của chúng ta, trừ khi chúng ta có biện pháp khác, nếu không điểm này tuyệt không thay đổi".

Tập Áo muốn nói thêm, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của Thiên Hương, lại thủy chung không nói ra, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt rơi vào mặt hồ trong suốt ...

*

Một thanh âm vang lên trong sơn cốc. Tại Băng Tuyết thung lũng, một đạo lam sắc thân ảnh từ từ bay lên. Không có hơi thở của nhân gian, chỉ có băng nguyên tố tinh khiết bao trùm hết thảy. Một đôi cánh chim lam sắc mở ra, cùng thân ảnh lam sắc lẳng lặng trôi giữa không trung.

Màu tử sắc lướt qua, một thân ảnh màu đỏ và màu tím bay lên, tử sắc thân ảnh đã bay xuống dưới, mà hồng sắc thân ảnh thì vỗ một đôi ánh như hỏa diễm, trong chớp mắt đã đi tới trước mặt lam sắc thân ảnh. Thân ảnh màu lam nhìn thật lâu, thở dài: "Một năm rồi rồi."

Hồng sắc thân ảnh bay lên: "Đúng vậy, một năm rồi rồi. Không biết chàng như thế nào rồi? Chúng ta vẫn nghĩ đến chàng, chàng chắc cũng nghĩ đến chúng ta mà, không phải sao?"

Tử sắc thân ảnh cũng cất giọng, thanh âm ôn nhu mang theo vài phần bi thương: "Một năm rồi! Ta nhớ chàng lắm, không biết chàng khỏi chưa?"

Ba đạo thân ảnh bất đồng chính là Phượng Nữ, Long Linh và Lam Thần Thần. Ba nữ nhân tại không trung nhìn nhau. Dưới sự trợ giúp của thất long vương, một năm trôi qua, tiến bộ của các nàng khiến cho thất long vương cũng một phen kinh ngạc.

Phượng Nữ mỉm cười ôm vòng eo mảnh khảnh của Long Linh: "Muội muội, người thủy chung không thể để cho mình bị thương. Ta không phải đã nói rồi sao, chúng ta phải tin vào chàng, vì chúng ta, chàng nhất định sẽ quay lại."

Long Linh vành mắt ửng đỏ nói: "Tỷ tỷ, người không cần an ủi ta, ta biết người nhớ hấn còn nhiều hơn ta."

Phượng Nữ nhìn sang Lam Thần bên cạnh: "Năm trước, chúng ta đáng lẽ nên đi Băng Thần tháp. Sau thời gian bế quan lại kéo dài đến tận bây giờ, nếu chúng ta ba người liên thủ, ít nhất nắm chắc được 6 phần. Thần Thần, người có thể buông xuôi những việc trước kia sao?"

Lam Thần Thần nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Tỷ, ân dưỡng dục khó quên, bà dù sao cũng là sư phụ của muội! Ân của sư phụ ta nhất định báo đáp, nhưng chúng ta cũng không thể đợi thêm nữa. Đợi lát nữa chúng ta gọi thất long vương rồi cùng xuất phát. Có lẽ khi chúng ta hoàn thành tâm nguyện của Niệm Băng thì chàng đã trở về."

Một năm rồi chờ đợi, kỳ thật trong lòng ba nàng đều có chút tuyệt vọng. Trong một năm rồi đó Niệm Băng một chút tin tức cũng không có, các nàng đều dựa vào tu luyện mà phát tiết tâm tình, vừa làm cho thống khổ giảm đi. Các nàng chỉ còn cách liều mạng khổ luyện, các nàng không ngừng hỏi Thất Long vương

phương pháp đi Thần chi đại lục, nhưng đều bị họ ngăn cản. Lần trước Long Thần đưa Niệm Băng đi Thần chi đại lục đã là một mạo hiểm rất lớn, lại hao phí rất nhiều năng lượng, hơn nữa cũng không có khả năng làm thêm một lần nữa. Mặc khác thất long vương từng liên lạc với Long Thần, hỏi han về tình huống của Niệm Băng, nhưng Long Thần lại nói cho bọn họ biết, Niệm Băng còn đang được trị liệu, tình huống cụ thể ra sao cũng không biết rõ. Sinh Mệnh chi thần lĩnh vực, nếu không có sự cho phép của Táp Áo, Long thần cũng không thể tiến vào.

185. Chương 184 - Ma Trù Quy Lai

Long Linh đột nhiên ngẩng đầu nói: "Phượng Nữ tỷ tỷ, muội nghĩ, muội nghĩ nên nhờ thất long vương triệu hoán Long Thần đại nhân hỏi qua một chút về tình huống Niệm Băng hiện tại. Có lẽ hiện tại Niệm Băng cũng đã có tin tức gì rồi chứ? Vạn nhất hắn đã trở về nhưng lại không tìm được chúng ta thì phải làm sao đây!"

Phượng Nữ nhìn về cầu khẩn trong mắt Long Linh, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Chúng ta trở về xem, Tinh Nhi cùng Gia Táp Mạn Dịch Tư đại ca hai ngày này có lẽ cũng đã trở về. Bọn họ quay về Băng Tuyết Thành cũng đã một tháng rồi."

Tuyết tinh mặc dù theo gia lập mạn Dịch Tư tới hàn linh, hai người thân phận cũng đã xác định, nhưng nàng dù sao tưởng niệm cha của mình, ngẫu nhiên cũng sẽ trở về một lần, nhìn một chút tuyết cực. Long linh làm sao không nghĩ trở về, nhưng nàng sợ, sợ nhìn đến cha của mình sẽ không có thể đã trở về. Niệm băng giúp Long Trí hoàn thành tâm nguyện, hiện tại băng nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội tại băng nguyệt đế quốc đích địa vị đã cùng trước kia khác nhau rất lớn. Mà ngay cả tổng bộ đều na tới rồi băng tuyết thành trong, thể lực trên diện rộng độ gia tăng.

Ba nàng sử dụng năng lực, dưới tác dụng của băng hỏa lưỡng chủng nguyên tố chạm rãi đi vào trong Long Vương huyết động.

Thân thể nhẹ nhàng rơi vào trong động, ba nàng vừa hay gặp được Băng Long Vương Tắt Tắt Lý Tư. Tắt Tắt Lý Tư nhìn ba nàng mỉm cười nói: "Đã về rồi à, cảnh giới của các người lại tăng tiến rồi, quả thật hâm mộ tốc độ tiến bộ của nhân loại các người, nếu như ta cũng có thể như các người khai mở khiếu huyết năng lượng cũng sẽ không đình trệ như vậy."

Phượng Nữ mỉm cười nói: "Vây cũng phải cảm ơn tỷ tỷ, tỷ đã trợ giúp chúng ta rất nhiều mà!" Tắt Tắt Lý Tư thân là Băng Long Vương, đối với Lam Thần và Long Linh tu luyện Băng hệ ma pháp đều có trợ giúp rất lớn.

Tắt Tắt Lý Tư nhìn thoáng qua Long Linh, mỉm cười nói: "Linh nhi, lại nhớ tới Niệm Băng của các người phải không. Nha đầu nhà người khóc ít thôi, tới ta cũng phải thương tâm." Khuôn mặt nàng mặc dù vẫn lạnh như sương nhưng nụ cười lại phong tình vạn chủng

Đột nhiên, Băng Long Vương Tắt Tắt Lý Tư biến sắc. "Không tốt, có chuyện rồi." Ngay khi nàng biến sắc, Phượng Nữ, Long Linh và Lam Thần cũng đồng thời cảm giác được một cỗ năng lượng khổng lồ từ trong động truyền tới, luồng năng lượng này vô cùng quái dị, dưới cảm giác Thiên Nhân huyết của các nàng cũng không cách nào đoán được thuộc tính chính thức. Bốn người liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng bay vào trong động.

Các nàng vừa mới nhảy vào trong động lập tức cảm giác được một cỗ sinh mệnh khí tức chính diện bắn tới, tốc độ bắn ngược lại so với tốc độ nhảy vào còn nhanh hơn gấp đôi, cùng bị bắn ra với các nàng còn có năm vị long vương khác.

Sáu vương hai mắt nhìn nhau, trên mặt đều toát lên vẻ hoảng sợ, bọn họ đều là cao thủ thập nhị giai, lại thêm ba người Phượng Nữ thập nhất giai, lực lượng mạnh mẽ như vậy cho dù là Long Thần tựa hồ cũng vô pháp đem bọn họ trong nháy mắt bức khỏi huyết động, huống chi Hắc Ám Long Vương Táp Tiếp Áo Tây Tư từ khi tu luyện Long Thần Tâm Quyết tới nay thực lực đã tăng vọt, tiếp cận thập tam giai.

Thổ Long Vương Bàn Tử giật mình nói: "Sao lại như vậy? Lão Đại, trong động của ngươi chẳng lẽ có vật gì sao?"

Hắc Ám Long Vương Táp Tiệp Áo Tây Tư lắc đầu nhú mày nói: "Không có khả năng, ta và Dịch Mạn Đặc Đế khi bước vào nơi này từng cẩn thận thăm dò khắp xung quanh, luồng năng lượng này rất kỳ quái. Sinh mệnh khí tức rất mạnh, xuất hiện lại không có báo hiệu trước, các ngươi có thấy cái gì không?"

Dịch Mạn Đặc Đế nói: "Ta là Quang Long Vương, sinh mệnh khí tức là mạnh nhất, vừa rồi ta như thấy được một lục mang tinh màu xanh biếc, không chỉ có sinh mệnh khí tức, tựa hồ còn có một chút không gian khí tức."

Không Gian Long Vương Ngạo Dịch Lý Tư gật đầu nói: "Ta cũng cảm giác được, nhưng năng lượng không gian cường đại như vậy là lần đầu tiên chứng kiến, thật là kỳ quái, rốt cuộc là cái gì? Bất quá, ta có thể cảm nhận được sinh mệnh khí tức này tựa hồ không có ác ý, không muốn công kích chúng ta."

Phượng Nữ hít một hơi lạnh. "Không phải công kích đã có năng lượng mạnh như vậy, vậy ..."

Bọn họ đều nghĩ tới cùng một vấn đề, đối mặt với tình huống như vậy, ai cũng nói không nên lời, trong lúc nhất thời không biết phải làm sao cho đúng. Mọi người đều không tiếp tục vào trong động, sáu long vương tạo thành một nửa vòng tròn, sáu đạo quang mang sáu màu từ thân thể họ lóe lên, không ngừng đề thăng năng lượng bản thân, chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Phượng Nữ chặn trước người Lam Thần và Long Linh, dung hỏa đấu khí của mình bổ khuyết cho vị trí của Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư, mặc dù năng hơi yếu một chút, nhưng Phượng Hoàng Hỏa Diễm bản thân không hề thua kém lửa của long tộc, phối hợp với sáu long vương tạo thành một thất hệ kết giới, phong ấn động khẩu.

Ngay lúc này, trong đầu mọi người đều vang lên một giọng nói: "Sao vậy? Các bằng hữu của ta, các lão bà, các người đón ta trở về như vậy sao?"

Một thân ảnh chậm rãi từ trong huyết động bước ra, hần đi không nhanh, nhưng mỗi bước đều kiên định hữu lực, vóc người cao ráo, ma pháp bào kim sắc, mái tóc vàng phủ xuống sau lưng, đôi mắt màu lam sáng như sao, quang mang bảy màu nhàn nhạt tỏa ra sau lưng, phối hợp với vóc người cao lớn. Khuôn mặt anh tuấn mỉm cười, trong đôi mắt như phủ một làn sương nhàn nhạt khiến người khác trong lòng chấn động. Hần đã trở về.

"Niệm --- Băng ---"

Hai chữ này là một tên người, cái tên đã khiến ba người Phượng Nữ hồn nhiên mộng quái. Sau một năm rưỡi, hần rốt cục đã trở lại. Sinh mệnh khí tức xoay vòng quanh thân thể hần, Phượng Nữ có thể cảm nhận rõ ràng, Niệm Băng lúc này tựa như lần đầu tiên mình nhìn thấy, đúng vậy, hần đã trở lại.

Hồng, lam, tử, ba thân ảnh đồng thời nhào tới trước người Niệm Băng. Giang hai tay ra, Niệm Băng ôm ba nàng vào trong ngực. Lúc này không cần nói gì, bởi mọi lời nói đều không thể biểu lộ hết nỗi nhớ họ dành cho nhau.

Yên tĩnh, sáu Long Vương ở phía sau mỉm cười để cho thời gian trôi qua, từ sau khi Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình mất đi, bọn họ chưa bao giờ cao hứng như bây giờ, tam nữ gian khổ chờ đợi rốt cuộc cũng đã được hồi báo, nam nhân của các nàng đã trở về, bằng hữu của long tộc đã trở về.

Một tiếng ho khan nhẹ vang lên khiến cho không khí đang yên tĩnh rung động, một thân ảnh thấp lùn từ sau lưng Niệm Băng đi ra. "Khụ khụ, Niệm Băng a! Người không giới thiệu cho ta một chút sao?"

"A!" Niệm Băng từ trong vui sướng bừng tỉnh, nhìn qua tam nữ rồi nói: "Tới đây, ta giới thiệu một chút, đây chính là hỏa huynh đệ của ta, Tích Lỗ - ả nhân tộc. Tích Lỗ, ba người này đều là hồng nhan tri kỷ của ta, là thê tử của ta, cũng là đệ muội của ngươi." Lập tức, hần vội vã đem tam nữ cùng sáu Long Vương giới thiệu cho chiến sĩ ả nhân tộc theo mình trở về.

Tam nữ đều không phản đối lời giới thiệu của Niệm Băng về các nàng, chờ đợi đã không uổng phí. Các nàng chờ nam nhân mà mình yêu mến nhất, cũng chờ hứa hẹn của Niệm Băng khi trở về, không có nghi thức long trọng hoa lệ, nhưng giờ khắc này, các nàng cũng biết, bản thân đã hoàn toàn thuộc về nam nhân này.

Tập Tiệp Áo Tây Tư đi tới trước mặt Niệm Băng, nắm lấy vai của hắn, Hắc Ám Long Vương luôn luôn trầm ổn lúc này thân thể đã có chút run rẩy vì hưng phấn. "Tốt lắm, người tốt cực cũng đã trở lại, người đã đi lâu lắm rồi đó."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đúng vậy! Ta tốt cuộc cũng đã trở về, ngay cả bản thân ta cũng không nghĩ tới sẽ phải đi lâu như vậy. Các người khỏe chứ? Mọi người khỏe chứ?"

Tập Tiệp Áo Tây Tư mỉm cười vuốt cằm nói: "Chúng ta đều rất khỏe, mọi chuyện vẫn như trước, chỉ có ba vị thể tử của người là chờ đợi đến khổ a! Người phải an ủi thật tốt các nàng mới được."

Niệm Băng nhìn thật sâu tam nữ, Phượng Nữ ánh mắt nhu hòa nhìn hắn, Lam Thần trong mắt như có lửa mà Long Linh lại then thùng và vô cùng hưng phấn, thần thái bất đồng nhưng tâm tư giống nhau, có được thể tử như vậy, hắn cảm giác được bản thân hạnh phúc đến nhường nào.

Không Gian Long Vương Tập Ngạo Địch Lý Tư tới gần cười hắc hắc nói: "Đúng vậy! Niệm Băng, nếu người không trở về, ba lão bà của người chắc đã biến thành con sen rồi."

"Người nói ai là sen?" Tam nữ đồng thời hờn dỗi lên tiếng, dọa Tập Ngạo Mạn Địch Tư giật mình nhảy lùi lại một bước, bộ dáng hoạt kê, xấu hổ khiến mọi người cười lớn.

Địch Mạn Đặc Đế nói: "Niệm Băng, là Long Thần đại nhân tiễn người trở về sao? Nhưng sinh mệnh khí tức vừa rồi là sao?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Không, không phải, là một vị bằng hữu của ta ở Thần Chi Đại Lục đưa chúng ta về."

Địch Mạn Đặc Đế do dự một lát rồi mới nói: "Vây, Tập Tập hắn .."

Niệm Băng mỉm cười, từ mi tâm phóng xuất ra một tia sáng, một quang sáng màu vàng nung theo đó xuất ra, tiếng long ngâm vang lên, một thân ảnh từ mi tâm của hắn xuất ra, một Niệm Băng hình thái năng lượng xuất hiện trước người hắn, chỉ có điều, "Niệm Băng" này không mặc quần áo, toàn thân bao phủ một tầng lân phiến màu xám kim.

"Mẹ, con đã trở về." Đúng là thanh âm của Tập Tập.

Mặc dù dung mạo giống nhau, nhưng thanh âm và khí tức lại hoàn toàn bất đồng. Địch Mạn Đặc Đế cũng không kinh ngạc, tiến lên một bước, ôm đứa con của mình vào trong người. "Tập Tập ..."

Không khí ấm áp tràn ngập trong động, nhiệt độ của Hàn Linh tựa hồ cũng không thấp như trước. Tích Lỗ nhìn cảnh tượng này không khỏi ảm đạm cúi đầu, hắn nhớ tới tộc nhân của mình, nhớ tới mẫu thân của mình.

Niệm Băng trong Sinh Mệnh chi hồ ngủ say nửa năm mới thật sự hoàn thành quá trình sinh mệnh trọng tổ, trong nửa năm, Thiên Hương đã khôi phục lại Tử Vong chi hồ, sau khi Niệm Băng tỉnh lại, nàng cùng Tạo Áo đã dạy hắn rất nhiều tri thức lý luận, thực lực Niệm Băng đã lại có bước tiến lớn, tốt cuộc bước vào cánh cửa thập nhị giai, Tập Áo từng nói với hắn, hiện giờ hắn tựa như một kho tàng khổng lồ, chỉ cần không ngừng khai thác tương lai tiền đồ không thể hạn lượng. Tình cảnh trong hồ nước lúc trước, bọn họ cũng không hề nhắc tới, Niệm Băng cũng từng hỏi qua nhưng Tập Áo chỉ trả lời hắn, đó chỉ là trùng hợp mà thôi. Ở Thần Chi Đại Lục nửa năm, Niệm Băng không ngừng học tập tri thức lý luận, đồng thời toàn tâm toàn ý chế riêng cho Tập Áo cùng Thiên Hương Bách Hoa Lộ, bản thân hắn chỉ mang về một bộ phận nhỏ nhất. Sau đó, Tập Áo tri thông Long Thần Niệm Băng đã sống lại, Long Thần đem Tập Tập trả lại cho Niệm Băng, nhờ thực lực kinh khủng của Tập Áo, Niệm Băng lại trở về Ngưỡng Quang đại lục

Sau khi mừng rỡ, mọi người lại trở về trong long động, Tập Tiệp Áo Tây Tư không khỏi hỏi tình huống thực tế trên Thần Chi Đại Lục, chuyện với Tập Áo Niệm Băng cũng không nhiều lời, cũng không kể lại, chỉ lác đác với Tập Áo Tây Tư, có một số việc không thể tùy tiện nói ra, dù sao cũng liên lụy rất lớn. Đối với Tích Lỗ hắn chỉ đơn giản giới thiệu một chút đây là bằng hữu của mình, là Long Thần cho hắn mang Tích Lỗ tới Ngưỡng Quang đại lục. Tập Tiệp Áo Tây Tư từng là một phần tử của Di Thất Đại Lục, đối với chủng tộc trên Di Thất Đại Lục rất có cảm tình tự nhiên cũng sẽ không hỏi thêm điều gì.

"Tập Tập, con thì sao? Con theo Long Thần đại nhân học được cái gì? Tại sao lại con lại có thể từ trong thân thể Niệm Băng tách ra?" Dịch Mạn Đặc Đế quan tâm nhất vẫn là con trai của mình.

Tập Tập mỉm cười nói: "Mẹ, con từ Long Thần đại nhân học được rất nhiều thứ, rốt cuộc cũng hiểu được thuộc tính năng lượng của mình. Được Long Thần đại nhân trợ giúp, con phát hiện năng lượng của mình thuộc về một hình thái gọi là vô, là một năng lực cực kỳ đặc thù, con có thể thông qua năng lượng trong nháy mắt chuyển hóa phát huy ra hiệu quả của một loại ma pháp, nói cách khác, con có thể coi như rỗng thuộc bất cứ một hệ nào. Chỉ là không thể đồng thời dùng hai hệ được, điểm này so sánh ra kém hơn ma pháp dung hợp của Niệm Băng."

Niệm Băng cười nói: "Người còn chưa thấy đủ sao? Mặc dù người không thể đồng thời dùng nhiều hệ nhưng hệ nào cũng có thể tinh thông, đây là ưu thế mà ta không có. Hơn nữa ta có thể cảm giác được năng lực vô thuộc tính của người còn có điểm đặc thù, chỉ cần người cố gắng tu luyện Long Thần Tâm quyết, sau này nhất định sẽ trở thành một Long Vương cường đại. Long Thần Tâm Quyết của người không phải là đã đạt tới tầng thứ tư sao?"

"Đoạn thời gian này tinh thần lực của ta có chút tiến bộ, Tập Tập hiện tại là do tinh thần lực của ta ngưng kết ma pháp nguyên tố hình thành thân thể, kỳ thật linh hồn Tập Tập vẫn còn trong thân thể ta không cách nào chia rẽ, chỉ có thể thông qua khống chế biểu hiện ra bộ dáng như vậy mà thôi. Bất quá, có thể làm được bước này ta nghĩ muốn trọng tổ thân thể cho Tập Tập cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian. Cái này phải dựa vào cố gắng của ta và Tập tập thôi, so với trước đây hẳn cũng đã lợi hại hơn rồi."

Tập Tập ra vẻ kiêu ngạo cười nói: "Đương nhiên rồi, ta là ai? Ta là Long Thần kế thừa giả đời sau mà."

Tập Tập Áo Tây Tư tức giận nói: "Cái tốt không học lại đi học từ tên gia hỏa Tập Ngạo Dịch Lý Tư. Con nên nhớ kỹ, con có thể có ngày hôm nay đều là nhờ Long Thần đại nhân khoan dung, chỉ có càng cố gắng sau này tận tâm xuất lực cho Long tộc mới có thể gáo đáp ân huệ của Long Thần đại nhân."

Tập Tập lè lưỡi nói: "Con biết rồi, phụ thân."

Tập Ngạo Dịch Lý Tư bắt mẫn nói: "Lão đại nghe ta nói này, người dạy hài tử đừng có liên lụy tới ta có được không? Ta đâu có làm gì a!"

Tập Tập Áo Tây Tư chẳng buồn để ý tới Tập Ngạo Dịch Lý Tư, chuyển thân nói: "Đi thôi, chúng ta ngoài hoạt động, Tích Lỗ huynh đệ, ta đưa người đi xem một chút phong cảnh Ngưỡng Quang đại lục."

Sáu long vương cùng Tập Tập mang theo ả nhân chiến sĩ Tích Lỗ ra khỏi huyết động. Ý tứ của Tập Tập Áo Tây Tư rất đơn giản, muốn để lại không gian trong động cho Niệm Băng và ba người yêu cầu hắn. Ba người nhớ hắn đau khổ thế nào các Long Vương đều thấy, Niệm Băng vất vả lắm mới quay về, bọn họ sao lại có thể làm chậm trễ thời gian bốn người đoàn tụ đây.

Còn lại Niệm Băng và tam nữ, lúc này hắn cũng không biết mình nên nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn các nàng, trong lòng dâng lên nhu tình mê mông, chậm rãi kéo tay phải của tam nữ, tay trái đặt ở dưới, tay phải đặt bên trên, cảm thụ tiếng tim đập kích động của ba người, tâm của hắn cũng dần say.

Mở miệng đầu tiên là Phượng Nữ. "Niệm Băng, người đã trở lại, ta phải đi thôi." Nàng tựa hồ phải hao phí khí lực rất lớn mới dám nói ra những lời này, tiếng nói vừa dứt đã ảm đạm cúi đầu.

Niệm Băng trong lòng quýnh lên. "Pượng Nữ, nàng sao vậy? Chẳng lẽ nàng không tin ta yêu nàng sao? Chẳng lẽ nàng không tha thứ cho ta?"

Pượng Nữ lắc đầu nói: "Quá khứ đều đã qua, nhưng giờ thiếp phải đi rồi. Thời gian chàng rời khỏi trên đại lục đã xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Niệm Băng hít một hơi dài, chỉ cần Phượng Nữ không trách mình, những chuyện khác đều dễ xử lý hơn, hắn vừa muốn nói gì, lại nghe Phượng Nữ nói tiếp: "Vốn thiếp muốn cùng Linh nhi, Thần Thần cùng tới Băng Thần tháp cứu bá phụ bá mẫu ra, cũng xem như giúp chàng hoàn thành tâm nguyện. Hiện tại chàng đã trở về, thiếp thấy chẳng những phục hồi sinh mệnh lực, thực lực cũng có bước tiến dài. Có chàng và các nàng cùng nhau đi, có Thần Thần quen thuộc với Băng Thần tháp, không có thiếp cũng có thể cứu được bá phụ, bá mẫu."

”Đại lục xảy ra biến hóa? Nàng nói đi, có chuyện gì?” Niệm Băng hỏi, đồng thời cũng nắm chặt tay tam nữ hơn, vất vả lắm mới có thể trở về, hẳn thật sự không muốn lại phải xa cách bọn họ.

Phượng Nữ ngẩng đầu nhìn Niệm Băng nói: ”Biến hóa chính là do Hoang Dung đế quốc tạo nên, sau khi chàng rời khỏi nửa năm, Hoa Dung đế quốc lợi dụng dư uy từ trận chiến lần trước với Lãng Mộc đế quốc lại phát động chiến tranh. Chỉ bất quá lúc này đối tượng không phải là Lãng Mộc đế quốc mà là Lâm Quốc Kỳ Lỗ. Được gia gia của chàng Dung Thân Vương đài lĩnh, Hoa Dung đế quốc lấy Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn và Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn làm trung tâm, đột nhiên hướng Kỳ Lỗ đế quốc phát động tấn công. Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, bất kể là thahf thị hay địa phương nào đều thất thủ, thẳng tiến tới thủ đô của Kỳ Lỗ đế quốc, hơn nữa còn bắt giữ Lỗ quốc vương, mạnh mẽ áp bức Kỳ Lỗ đế quốc đầu hàng, chỉ trong ba tháng sau đó đã hoàn toàn đem Kỳ Lỗ đế quốc hoàn toàn nắm gọn trong sự khống chế của mình. Bằng cái giá nhỏ nhất đã khiến bản đồ của mình tăng thêm hai phần năm, chiếm cứ cả lãnh địa rộng lớn phương Nam.

Nghe tin tức như vậy, Niệm Băng không khỏi hoảng sợ, Kỳ Lỗ đế quốc làm một trong ngũ đại đế quốc trên đại lục, mặt dù không cường đại như Hoa Dung đế quốc, cũng không dồi dào tài nguyên như Lãng Mộc đế quốc nhưng cũng xem như là một trong các cường quốc, so với Áo Lan đế quốc mạnh hơn rất nhiều.

Vậy mà lại trong nửa năm ngắn ngủi đã hoàn toàn bị Hoa Dung tiêu diệt, tin tức này quả thật có thể khiến toàn đại lục rung chuyển.

Niệm Băng trước đây chỉ nghe nói qua Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn, hẳn mơ hồ cảm giác được Hoa Dung đế quốc sở dĩ có thể liên tiếp thắng hai đại đế quốc, đem Kỳ Lỗ đế quốc thu vào trong bản đồ, sợ rằng có quan hệ rất lớn với kỵ sĩ đoàn cường đại này, lại liên tưởng tới thế lực ngầm khổng lồ của Huyết Sư giáo cùng với Hoa Dung đế quốc viên kinh doanh nhiều năm, tiêu diệt Kỳ Lỗ đế quốc cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Nói về chỉ huy chiến tranh, khắp trên Ngưỡng Quang đại lục, quả thật không ai có thể hơn được gia gia của mình a!

Đơn giản tự hỏi một chút, Niệm Băng nói: ”Chiến tranh với Kỳ Lỗ đế quốc sợ là gia gia đã mưu tính sâu xa, trước lấy bộ đội tinh nhuệ xuất kỳ bất ý công kích Lãng Mộc đế quốc, tiến hành tấn công hủy diệt kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ của Lãng Mộc đế quốc, cũng tại khu vực phía Nam của Lãng Mộc đế quốc tiến hành cướp bóc, thu được rất nhiều tài nguyên quý giá, đồng thời khiến cho tình hình sản xuất của Lãng Mộc đế quốc tạm thời lâm vào cảnh tê liệt. Gia gia sở dĩ không ham muốn bình nguyên của Lãng Mộc đế quốc làm căn cứ vững chắc để thu được lãnh thổ Lãng Mộc đế quốc là bởi Lãng Mộc đế quốc của cải dồi dào, nhiều năm nghỉ ngơi dưỡng sức, thực lực không phải chỉ một kích mà bại ngay được, một khi các quốc gia khác phát động chiến tranh với Hoa Dung đế quốc, hai chiến tuyến, thậm chí là ba chiến tuyến thụ địch sẽ khiến Hoa Dung đế quốc tiến vào cảnh lưỡng nan, cho nên gia gia mới chọn lấy đại lượng tài nguyên rồi trở về trong nước. Trận đánh này chẳng những khiến cho quốc uy của Hoa Dung đế quốc đại tăng đồng thời sinh ra lực uy hiếp rất lớn với ba nước xung quanh. Hơn nữa cũng tạm thời khiến chi nguyên khí của Lãng Mộc đế quốc hao tổn nặng nề, vô lực xâm nhập phía nam. Trận chiến ấy Hoa Dung đế quốc tổn thất cơ hồ có thể không cần tính có thể coi là vô cùng thành công. Đoạt trở về lượng lớn tài nguyên khiến cho Hoa Dung đế quốc trở nên cường thịnh chưa từng có, sau khi điều chỉnh lại lấy một số bộ đội đóng quân tại sơn mạch phụ cận giáp ranh với Lãng Mộc đế quốc, dựa vào địa thế hiểm yếu trấn thủ, khiến cho Lãng Mộc đế quốc không dám đi sâu vào. Sau đó đem toàn lực của cả nước bắt đầu tấn công Kỳ Lỗ đế quốc, lấy tài nguyên cướp được từ Lãng Mộc đế quốc làm cơ sở, nhất cử công thành. Áo Lan đế quốc bởi vì lần chiến tranh lần trước căn bản vô lực nhúng tay vào, đang đứng ở giai đoạn tu dưỡng, chỉ có thể trợ mắt nhìn mọi chuyện phát sinh, quả nhiên là chiến thuật hoàn mỹ a!”

Phượng Nữ mỉm cười tán dương nói: ”Chàng không có mặt ở đại lục nhưng lại như tận mắt thấy vậy. Sự thật đúng như vậy. Sau khi Kỳ Lỗ đế quốc rơi vào tay Hoa Dung đế quốc, Lãng Mộc đế quốc mới phản ứng lại, triệu tập đại quân muốn nhân dịp Hoa Dung đế quốc trong nước trống rỗng phát động chiến tranh. Đáng tiếc Dung thân vương dẫn đầu hai kỵ sĩ đoàn chủ lực nhanh chóng chạy về biên giới phía bắc, bằng vào địa hình hiểm yếu phối hợp với quân đoàn phía bắc lại một lần nữa khiến cho Lãng Mộc đế quốc thất bại, khiến bọn họ chỉ có thể tự thủ, không cách nào tiến thêm được một bước, bước đầu giành được thắng lợi.”

Niệm Băng nhìn về phía Phượng Nữ lo lắng nói: "Nàng lo lắng về tình hình của mẫu thân nàng ở Áo Lan đế quốc phải không. Sao lại như vậy? Chín tháng tiếp theo lại xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Hoa Dung đế quốc cũng phát động công kích với Áo Lan đế quốc hay sao? Chuyện này khó có khả năng. Kỳ Lỗ đế quốc dù sao cũng là đại quốc, Hoa Dung đế quốc xâm chiếm toàn bộ, cái giá phải trả tất nhiên không nhỏ, lại phải củng cố thành quả thắng lợi, sợ rằng rất khó phát động chiến tranh công kích Áo Lan đế quốc a!"

Phượng Nữ cười khổ nói: "Chàng thật thông minh. Không sai, thiếp lo lắng cho mẫu thân, chàng đoán đúng cả, nhưng chàng vẫn còn xem nhẹ gia gia và Hoa Thiên đại đế. Khi gia gia của chàng phát động chiến tranh với Kỳ Lỗ đế quốc, tể tướng Tô Việt của Hoa Dung dẫn đầu sứ đoàn sang Áo Lan đế quốc, thuyết phục Áo Lan đế quốc thần phục Hoa Dung đế quốc. Chính là bởi sứ đoàn này xuất hiện mới khiến cho Áo Lan đế quốc mất đi cơ hội tốt nhất trợ giúp Kỳ Lỗ đế quốc. Tới khi Kỳ Lỗ đế quốc bị diệt, Hoa Dung đế quốc tập đoàn quân ở phía đông và phía đông bắc cùng điều một nửa binh lực tới trấn thủ biên giới. Lúc này Áo Lan đế quốc đã không còn bất cứ cơ hội gì. Mặc dù thiếp không biết tình huống cụ thể nhưng sự lợi hại của Tô tể tướng sợ rằng không dưới gia gia của chàng. Hiện giờ hai nước đang đàm phán. Hoa Dung đế quốc đưa ra điều kiện, yêu cầu Áo Lan đế quốc thần phục, cho phép Áo Lan đế quốc tự trị nhưng phải xưng thần với Hoa Dung đế quốc, hàng năm tiến cống."

Niệm Băng trong mắt quang mang liên miên. "Áo Lan đế quốc sẽ không đáp ứng. Phải biết rằng, nếu như Áo Lan đế quốc xưng thần với Hoa Dung đế quốc, như vậy Hoa Dung đế quốc có thể lợi dụng ưu thế vị trí địa lý của Áo Lan đế quốc, lúc nào cũng có thể phát động công kích với Lãng Mộc đế quốc, hai đế quốc này vốn có sơn mạch thiên nhiên làm lá chắn không thể phát huy tác dụng. Quân vương của Lãng Mộc đế quốc chỉ cần không phải thẳng ngốc, tuyệt sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh."

Phượng Nữ gật đầu nói: "Không sai, lúc Lãng Mộc đế quốc vừa thất bại khi công kích Hoa Dung đế quốc, lập tức phái sứ giả đặc lực đi tới Áo Lan đế quốc thuyết phục. Theo tin tức của Tuyết Tĩnh cô nương từ bên ngoài truyền tới, hiện tại ba nước vẫn đang đàm phán."

Niệm Băng suy nghĩ một lát rồi nói: "Lãng Mộc đế quốc chỉ sợ là muốn dùng thực lực kinh tế của bản thân để cầm cự Áo Lan đế quốc, ý đồ kết thành liên minh, cũng chỉ có như vậy mới có thể ngăn chặn Hoa Dung đế quốc xâm lược. Hiện tại phải xem Áo Lan đế quốc lựa chọn ra sao. Hoa Dung đế quốc không có gì phải lo lắng cả, chiếm được lãnh địa của Kỳ Lỗ đế quốc, thời gian càng kéo dài đối với bọn họ càng có lợi. Chỉ cần bằng vào tài nguyên thu được một lần nữa chỉnh đốn quân đội, dựa vào tài chỉ huy của gia gia ta, không bao lâu nữa cho dù là Áo Lan và Lãng Mộc hai nước liên thủ cũng vô pháp ngăn cản công kích của Hoa Dung đế quốc. Gia gia a! xem ra người thật sự muốn thống nhất đại lục."

Phượng Nữ nói: "Vốn nếu chàng không trở về tâm tư của thiếp khó có thể đặt sang chuyện khác, Nhưng hiện tại chàng đã trở về, mẫu thân đang cần có người trợ giúp. Có Thần Thần cùng Linh nhi làm bạn với chàng thiếp cũng có thể yên tâm. Từ nhỏ đến lớn thiếp không thể ở bên cha mẹ tận hiếu cho nên thiếp muốn tới Áo Lan thành góp chút sức lực của mình."

Lam Thần đột nhiên nói: "Tỷ, muội cũng cùng về với tỷ."

Phượng Nữ ánh mắt nhu hòa nhìn muội muội của mình lắc đầu nói: "Không, muội không nên theo tỷ về. Niệm Băng tới Băng Thần tháp cần phải có sự trợ giúp của muội, chỉ có muội mới quen thuộc với tình hình nơi đó. Kỳ thật chuyện này hai người chúng ta có thể làm gì đây chứ. Tỷ cũng chỉ tận lực trợ giúp mà thôi, phụ thân như thế nào hẳn là muội còn hiểu rõ hơn tỷ. Sợ rằng bất luận Áo Lan đế quốc như thế nào người cũng sẽ không rời bỏ. Niệm Băng, thiếp biết chàng là người Hoa Dung đế quốc, chàng yên tâm, thiếp sẽ không làm khó chàng đâu."

Niệm Băng ánh mắt sáng lên, nhìn Phượng Nữ mà không đành lòng, hắn đột nhiên cười. "Nha đầu ngốc, ta sao lại để nàng về một mình chứ? Nếu muốn đi, vậy chúng ta cùng đi thôi. Họ không chỉ là cha mẹ của nàng, cũng là cha mẹ của ta! Về phần cha mẹ thân sinh của ta, theo lời thần thần hai người họ vẫn sống cùng một chỗ, ta cũng không lo lắng. Ta tin tưởng bọn họ cũng sẽ tha thứ nếu ta cứu họ chậm một chút. Ta hiểu rất rõ ba ba, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với mẹ, bất luận ở đâu người đều cam tâm tình nguyện."

Phượng Nữ thân thể mềm mại khẽ run, nhìn Niệm Băng đang mỉm cười, trong lòng nàng dần trở nên nóng lên.

Nàng sao có thể nguyện ý rời khỏi Niệm Băng vừa mới trở về chứ, lúc này nghe Niệm Băng nói như vậy, nàng càng cảm nhận rõ ràng tình cảm thâm thiết của hắn.

Niệm Băng nắm chặt tay ba người, nói: "Ưu tiên cho tình báo, chúng ta cũng không vội tới Áo Lan đế quốc, cho dù tới đó cũng chẳng làm được gì, chỉ có thể nắm giữ thể cục hiện tại mới có thể ra quyết định chính xác nhất. Ta nghĩ trước hết tới Băng Nguyệt thành, tới đó tìm hiểu một chút tình huống của đại lục. Yên Phong là hảo huynh đệ của ta, ta nghĩ cuộc sống của hắn hiện tại cũng không thoải mái. Cục diện đại lục loạn như vậy, Băng Nguyệt đế quốc khó có thể chỉ lo cho bản thân, ta cũng muốn nghe một chút ý kiến của hắn."

Đã một năm rồi không tới Huyết Sư giáo, có mạng lưới tình báo của Huyết Sư giáo hắn mới có thể hiểu rõ hơn đại lục đang xảy ra chuyện gì, cũng có thể hiểu rõ tình huống hiện tại để đưa ra phán đoán. Niệm Băng trong lòng quả thật rất mâu thuẫn, một bên là gia gia và gia tộc mà bên kia lại là mẹ nuôi - mẫu thân của Phượng Nữ và Lam Thần.

Huống chi còn có Yên Phong, Hoa Dung đế quốc đã phát động chiến tranh, theo tình huống như vậy, ngọn lửa chiến tranh một ngày nào đó cũng sẽ đốt tới Băng Nguyệt đế quốc, hắn đối với Yên Phong thủy chung luôn có vài phần áy náy, luôn muốn tìm một cơ hội trợ giúp hắn, mà hiện tại chính là thời cơ tốt nhất.

Phượng Nữ thở phào nhẹ nhõm, Lam Thần cũng âm thầm thở phào, nàng thật sự không muốn đối mặt với sự phụ, mặc dù nàng biết cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải như vậy.

Nhưng hiện tại, nàng nguyện ý lựa chọn trốn tránh, về phần Long Linh, lại được thấy Niệm Băng, bất luận là Niệm Băng muốn làm gì nàng đều không có ý kiến.

"Niệm Băng, Niệm Băng, hảo huynh đệ, người rốt cuộc cũng đã trở về." Thanh âm hưng phấn chấn động cả thạch động, thanh âm quen thuộc này khiến Niệm Băng trong lòng ấm lên, nhẹ nhàng đứng dậy, hô lớn: "Gia Lạp Mạn Địch Tư đại ca, ta ở đây."

186. Chương 185 - Quán Quân Của Trù Thần Đại Tái

Nhìn Niệm Băng từ trên xuống dưới, hai tay Gia Lạp Mạn Địch Tư nắm chặt lấy bờ vai của hắn, ha ha cười, nói: "Hảo, hảo! Huynh đệ người quả nhiên đã trở lại. Không tệ, xem hình dáng đã hoàn toàn khôi phục. Lão ba của ta quả nhiên có bản lĩnh, như vậy cũng có thể khiến người sống lại."

Niệm Băng cười nói: "Đại ca những ngày này sao rồi? Đều tốt cả chứ? Người và Tuyết Tinh..."

Gia Lạp Mạn Địch Tư ưỡn ngực nói: "Đó còn cần hỏi sao, đại ca người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng như vậy, Tinh Nhi sớm đúng là người của ta, nàng mong còn không có được trạng phu tốt như ta vậy. Bất quá, cũng là tiểu tử người tài giỏi, thử một cái liền kiếm được ba người."

"Người nói ai mong không được, hử?" Một tiếng hừ yêu kiều, thân ảnh yếu điệu đi nhanh tới, trực tiếp tới bên cạnh Gia Lạp Mạn Địch Tư, liền nắm chặt lấy lỗ tai của hắn. Ánh mắt nhìn qua người Niệm Băng, đúng là Tuyết Tinh.

Gia Lạp Mạn Địch Tư đau đớn hô: "Ta, là ta mong không được, tiểu thư, người nhẹ chút, mặc dù Long nhĩ của ta rất rắn chắc, nhưng nàng mỗi ngày nắm ta cũng không chịu được a!" Hắn mặc dù đang hô thống khổ, nhưng rõ ràng là giả vờ, trong mắt lộ ra một tia ngọt ngào, ngay cả Tuyết Tinh nắm lỗ tai hắn, cũng là vẻ mặt tiểu ý, hiển nhiên, đây là chuyện thường xuyên phát sinh.

Niệm Băng hì hì cười, nói: "Tuyết Tinh, đã hơn một năm không gặp, người vẫn là lão dạng tử." (lão dạng tử: hình dáng như xưa)

Tuyết Tinh tức giận hừ một tiếng, nói: "Người còn biết trở về hả! Làm cho Linh Nhi và hai vị tỷ tỷ chúng ta thương tâm, thực muốn đánh người một trận. Gia Lạp Mạn Địch Tư, người thay ta chinh hắn." Nàng vẫn rất biết chính mình, biết chính mình đánh không lại Niệm Băng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười khỏ nói: "Ta một người đã đánh không lại hán bốn người a! Người cũng không phải không biết tốc độ tiến bộ của các nàng. Ta muốn cùng Niệm Băng xuất thủ, có lẽ người thứ nhất chào đón ta đúng là hảo tử muội của ngươi. Niệm Băng, người trở về thật đúng lúc. Hiện tại Ngưỡng Quang đại lục thực là rất loạn." Nghe xong nửa câu đầu của hán, Long Linh tam nữ không khỏi đỏ mặt lên. Ánh mắt đồng thời đều hướng Niệm Băng, lúc này, trong mắt các nàng cũng chỉ có người yêu của chính mình.

Niệm Băng gật đầu, nói: "Ta đã nghe Phượng Nữ nói, không nghĩ tới thời gian qua hơn một năm, trên đại lục liên nổi lên biến hóa lớn như vậy, ôi, được rồi, Tuyết Tĩnh, Trù thần đại tái thì đấu thể nào?" Không có thể tham gia Trù thần đại tái này trong tâm Niệm Băng cực kỳ tiếc nuối, lúc này trận đấu đã qua đi hơn một năm, kết quả khẳng định sớm đã hiện ra.

Tuyết Tĩnh than nhẹ một tiếng, nói: "Còn có thể thể nào? Người đã vắng mặt, tự nhiên là Minh thúc thúc xuất chiến, nhưng mà, Minh thúc thúc cùng sư muội người liên thủ, lại cả cái danh thứ đều không có đoạt được. Trù nghệ giới bây giờ lại tới một thời kỳ đỉnh phong, khắp nơi cao thủ tụ tập, muốn đoạt được danh hiệu Trù thần quá khó khăn. Tại trù nghệ giới, Trù thần đại tái lần này có thanh danh, giải thưởng rất lớn và ngầm chứa khả năng trở thành Ngũ đại Trù thần bởi năm đó Ngũ đại trù thần đương đại đã thoái ẩn. Đáng tiếc ta không thể đi được, thực muốn nhìn thấy một chút tràng diện sôi sục đó a!"

Niệm Băng trong mắt hào quang lấp lánh "Nếu ta đoán không sai, quán quân cuối cùng phải là một người tên là Tiểu Thiên. Hay ít nhất, hán cũng phải đạt thành tích trong ba người đứng đầu."

Tuyết Tĩnh kinh ngạc nói: "Cái này người cũng biết? Người không phải mới vừa trở về sao? Không sai, đúng là người kia gọi là Tiểu Thiên. Ta nghe Minh thúc thúc nói, Tiểu Thiên này mạnh mẽ vô cùng, Minh thúc thúc nói cho dù là người cũng không nhất định có thể thắng được hán. Trù nghệ của hán rất thần kỳ, ngay cả hai người trợ thủ cho hán cũng là trù sư nhất lưu, ba người liên thủ, cuối cùng đánh bại quần hùng, đoạt được quán quân của cuộc thi lần này."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Cái này là trong dự liệu, ta từng cùng Tiểu Thiên giao thủ qua một lần, chẳng phân biệt được thắng bại. Lấy Âm Dương điều hòa thái cực thủ trong Thất đại cấm thủ chi thủ của hán, nếu như còn vô pháp đoạt được quán quân, ta ngược lại sẽ thấy kỳ quái."

"Âm Dương điều hòa thái cực thủ, đúng, đúng là cái kia, hơn nữa, hán với đôi phó thủ của hán cũng là một đội phi thường lợi hại. Kêu cái gì Mạc Mạc, hai người phối hợp khăng khít căn bản không cho tuyển thủ khác cơ hội nào. Chỉ thiếu chút nữa là đã giành được đệ nhất ở trên tất cả hạng mục. Ai, đáng tiếc người không có mặt, nếu không, chúng ta có cơ hội cùng bọn họ liều mạng."

Niệm Băng trong lòng cả kinh, "Mạc Mạc là trợ thủ Tiểu Thiên, điều này sao lại có thể xảy ra?" Lúc trước, ở Hoa Long trù nghệ khiêu chiến tái, Mạc Mạc chính là siêu cấp trù sư kế sau hán và Tiểu Thiên, thế nhưng lại cam nguyện vì Tiểu Thiên trợ thủ, điểm này Niệm Băng đúng là không ngờ đến.

Tuyết Tĩnh nói: "Có cái gì không chứ, đó là chuyện người ta, còn có thời gian ba năm nữa kỳ Nhất giới Trù Thần đại tái tiếp theo sẽ bắt đầu. Đến lúc đó người nhất định phải bỏ hết thấy mọi việc, đại diện Thanh Phong trai chúng ta xuất chiến. Có như thế nào cũng phải được cái đệ nhất để trở về cho chúng ta cũng nở mày nở mặt một hồi đi. Bất quá, Tiểu Thiên đạt được quán quân, lại giống như tịnh không quá hưng phấn. Minh thúc thúc nói, Tiểu Thiên lúc phát biểu cuối cùng đề cập tới một đối thủ không có tới tham gia thi đấu, kia mới là đối thủ trong lòng hán hy vọng gặp, cái này không phải chính là nói đến người ư?"

Niệm Băng ánh mắt lưu chuyển, "Tiểu Thiên a! Tiểu Thiên, người thật đang đợi ta sao? Lần này ta khiến người thất vọng, nhưng lần tiếp theo này, ta nghĩ chính là lúc chúng ta quyết định thắng bại. Hơn ba năm, cũng đã đủ chính mình xử lý những sự tình còn lại. Nghĩ tới đây, hán kiên định gật đầu, nói: "Tuyết Tĩnh, cho dù người không nói, ta cũng nhất định phải cùng hán tranh tài một lần. Xem Âm Dương điều hòa thái cực thủ của hán lợi hại, hay là tổng hợp thực lực của ta mạnh." Ma pháp thực lực tăng lên, khiến cho ngộ tính của Niệm Băng tại các phương diện tăng cường trên mức độ lớn, trù nghệ tới cảnh giới của hán, đã không cần phải tu luyện quá nhiều, lĩnh ngộ trong lòng mới là mấu chốt. Tuyết Tĩnh vài câu nói đơn giản đã làm trong lòng hán tràn ngập chiến ý. Mặc dù bây giờ còn không phải thời điểm thi đấu, nhưng hán cũng đã đem Tiểu Thiên thành đối thủ cực mạnh của mình tại phương diện Trù nghệ. Đối thủ càng mạnh, Niệm Băng ngược lại càng hưng phấn. Chỉ có tranh đấu với đối thủ hơn hán liên tục, hơn hán chính mình, mới có thể làm cho trù nghệ càng thêm hoàn mỹ.

Tuyết Tĩnh nói: "Vậy là tốt rồi, chỉ cần người đồng ý thay chúng ta tham gia thi đấu, lần này vừa đi mà sự tình đã mất hơn một năm, Từ nay về sau người phải đối tốt đối với Linh Nhi của chúng ta nhé."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta sẽ làm, Tuyết Tĩnh, người mới từ Băng Nguyệt đế quốc trở về, tình thế đại lục bây giờ có hay không có biến hóa gì, người có biết đàm phán của Áo Lan đế quốc bên kia tiến hành như thế nào? Áo Lan đế quốc rốt cuộc chọn lựa như thế nào?"

Tuyết Tĩnh lắc đầu, nói: "Không rõ lắm, ta từ trước tới giờ không quan tâm tới sự tình chính trị, chúng ta là mở tửu điểm, bất luận đại lục như thế nào lay chuyển, người luôn luôn phải ăn cơm, chính trị này và chúng ta có quan hệ gì." Nói tới đây, nàng thần sắc vừa động, tựa hồ nghĩ tới cái gì, "Ồi, được rồi, có chuyện nhưng vẫn nên nói cho người. Bây giờ không riêng tình huống của Áo Lan đế quốc không tốt lắm, tình huống của Băng Nguyệt đế quốc tựa hồ cũng không quá tốt. Hảo huynh đệ Yên Phong kia của người bây giờ rất phiền não a! Bởi vì, hắn tiếp lời mời của Hoa Dung đế quốc, mời Băng Nguyệt đế quốc phái sứ giả đi Hoa Dung đế quốc, đi tham gia cái gì Tứ quốc công luận đại hội."

Niệm Băng nhướn mày, nói: "Tứ quốc công luận đại hội, đó là cái gì? Hoa Dung đế quốc rốt cuộc muốn làm cái gì?"

Tuyết Tĩnh lắc đầu nói: "Cái này ta thì không rõ lắm, bất quá, cái đại hội này tựa hồ là Hoa Dung đế quốc và Lăng Mộc đế quốc cùng đề xuất. Trước khi ta trở về hình như thấy đã có sứ giả của Lăng Mộc đế quốc phái đi đã tới Băng Nguyệt đế quốc qua Băng Tuyết thành, nên nếu người muốn tới Băng Nguyệt thành thì hãy đi đi. Thật không biết bọn họ muốn làm cái gì. Băng Nguyệt đế quốc trong các nước chỉ là mức độ trung bình, bởi vì có Băng Tuyết nữ thần tế tự đứng sau lưng, mới có thể yên ổn trở thành một đại cường quốc. Nhưng Băng Thần tháp từ sau khi Yên Phong kế thừa, tựa hồ thái độ đối với Băng Nguyệt đế quốc có chút lạnh nhạt, thậm chí không có phái cao thủ trong tháp giúp hộ vệ Yên Phong, tình huống bây giờ vì diệu, sự tình cụ thể, có lẽ chỉ có huynh đệ của người kia mới biết được."

Niệm Băng gật gật đầu, nhìn thoáng qua Phượng Nữ tam nữ, nói: "Xem ra lựa chọn của ta là chính xác. Chúng ta liền trước hết tới Băng Nguyệt thành đi một chuyến. Bất luận Tứ quốc công luận đại hội này muốn nghị bàn là sự tình gì, trước khi đại hội này kết thúc, chắc chắn Áo Lan đế quốc sẽ không dễ dàng nhận lời cái gì. Có lẽ, chúng ta tại Hoa Dung đế quốc, trực tiếp có thể gặp mẫu thân bọn họ đi."

Phượng Nữ gật đầu, nói: "Tất cả liền do chàng an bài đi, chúng ta đều nghe lời chàng."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhìn về phía Niệm Băng, lúc này Tuyết Tĩnh đã buông tha hắn, "Huynh đệ, người vừa mới trở về liền vội vã đi sao? Ít ra lưu lại vài ngày bồi tiếp chúng ta?"

Niệm Băng cười khở nói: "Bây giờ đại lục hỗn loạn, gia gia của ta và Phượng Nữ, phụ mẫu của Thần Thần đều cuốn vào trong trường tranh đấu này, mặc dù chúng ta vài người vị tất có thể làm cái gì, nhưng chung quy nên cố chút sức lực, ít nhất, cũng phải bảo đảm an toàn của thân nhân chúng ta, ta lại không muốn gặp lại cục diện không tốt, nếu không, ta làm sao có thể an tâm đi? Trong lòng hẳn quả thật có chút mâu thuẫn, nhưng mâu thuẫn lại tịnh không cường liệt, lần này trở về, hẳn và thay đổi căn bản lớn nhất chính là tin tưởng tăng cường trên mức độ lớn. Chẳng những là bởi vì thực lực tăng cường, đồng thời cũng bởi vì sự tiến hóa của Thiên Nhân huyết, khiến cho hẳn chưởng khống trên các phương diện lớn càng thêm rõ ràng, lấy thực lực của chính mình và Phượng Nữ ba người tăng lên, tuyệt đối là một cái tiểu tập đoàn có thực lực khủng bố, mặc dù không thấy được khả năng xung quanh chính cục, nhưng Niệm Băng lại có tin tâm ở trong đó độ sức, có thể đạt được kết quả dạng gì liền phải xem sự cố gắng của bọn họ. Huống chi, Niệm Băng thân là Giáo chủ của Huyết Sư giáo, có được thể lực ngàm khổng lồ nhất, đây cũng là một trong những nguyên nhân hẳn đối với mình tin tưởng mười phần. Bây giờ tình huống không phải mười phần rõ ràng, còn có rất nhiều nơi có thể hành động. Hẳn hiện tại chỉ là hi vọng, hơn một năm không trở lại Huyết Sư giáo, bên kia không cần xuất hiện biến hòa gì thì tốt rồi."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư mỉm cười nói: "Vậy các người yên tâm đi đi, khi nào muốn trở về, chúng ta đều ở chỗ này chờ người. Niệm Băng, người còn nhớ rõ người lúc trước đây cướp đoạt Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình chứ?"

Niệm Băng trong mắt hàn quang chợt lóe, nói: "Nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ, những người đó khiến ta lưu lại ấn tượng rất sâu." Thân ảnh của Tà Nguyệt trong đầu hiện lên, lúc trước, đúng là trước mặt một vài cường giả của Hắc ám thể lực này suýt nữa mất mạng, hẳn lại như thế nào sẽ không nhớ rõ đi?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: "Có khoảng thời gian nửa năm nữa, liền tới Chí âm chi nhật mà Long Thần đại nhân nói, cơ hội tốt như vậy trăm năm khó gặp, ta nghĩ, Hắc ám thế lực này sẽ không bỏ qua cơ hội lần này. Bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp thừa thời cơ này mở ra phong ấn của Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, tới khi đó, ta hy vọng người có thể cùng chúng ta đi ngăn cản bọn chúng."

Niệm Băng trong mắt toát ra một tia do dự, thở dài một tiếng, nói: "Ngăn cản bọn họ thật sự chính xác sao? Thần Chi đại lục thật sự đúng là lĩnh vực của Thần sao? Ta đi qua nơi đó, mới biết được nơi đó đáng ra nên gọi là địa ngục. Gia Lạp Mạn Địch Tư đại ca, không phải ta không muốn giúp các người, nhưng lấy thực lực của đám người Tà Nguyệt kia mà xem. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ căn bản không có khả năng chống lại Thất Long Vương. Huống chi, theo ta biết, Thần Chi đại lục cũng sẽ phải thần nhân tới hiệp trợ các người."

Gia Lạp Mạn Địch Tư kinh ngạc nói: "Người không muốn tham gia sao? Chẳng lẽ người đã quên những gì bọn gia hỏa Tà Nguyệt kia gây ra đối với người?"

Niệm Băng lắc đầu nói: "Không, ta đương nhiên sẽ không quên. Ta đối với đám Tà Nguyệt mấy tên gia hỏa này tịnh không một tia hảo cảm. Nhưng đối với Di Thất đại lục, thái độ của ta lại không giống. Có lẽ, ta nghĩ Di Thất đại lục nên trở về, chuyện đó có khi tốt hơn đối với thế giới này của chúng ta."

Gia Lạp Mạn Địch Tư có chút mơ hồ nhìn Niệm Băng, Niệm Băng cũng đồng dạng nhìn hắn, sau nửa ngày, Gia Lạp Mạn Địch Tư thở dài một tiếng, nói: "Người không muốn đi, ta cũng không thể miễn cưỡng. Người tự lo liệu chính mình nhé. Di Thất đại lục là không thể trở về. Bằng không, thế giới này của chúng ta sẽ có một trận hỗn loạn thật lớn, không có kẻ nào có thể dự đoán trước cụ thể sẽ phát sinh tình huống gì, thế nên chúng ta nhất định sẽ toàn lực ngăn cản Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình mở ra."

Niệm Băng kỳ thật trong lòng rất do dự, nếu vì Tích Lỗ, hắn đương nhiên nguyện ý để Di Thất đại lục trở về, thậm chí là vì Ngưỡng Quang đại lục, hắn cũng nguyện ý để cho Di Thất đại lục trở về, dù sao cùng Thần Chi đại lục so sánh, người Di Thất đế quốc tựa hồ phải mạnh hơn rất nhiều. Nhưng lo lắng của hắn đến từ Tà Nguyệt. Đám người Tà Nguyệt kia sở trường hết sức âm tà, nếu thật sự dựa theo lời chú ngữ, sau khi Di Thất đế quốc trở về thần phục Tà Nguyệt, có lẽ trình độ phá hoại đối với thế giới nhân loại sẽ không thấp so với Thần Chi đại lục, đến lúc đó, họa kiếp lại không thể tránh. Cho nên, hắn bây giờ mới do dự không quyết, không biết chính mình nên làm như thế nào mới đúng. Bởi vậy, hắn cự tuyệt đề nghị của Gia Lạp Mạn Địch Tư, tất cả liền do ông trời quyết định đi, ai biết thiên ý như thế nào? Chính mình muốn làm, trước tiên là đem toàn bộ sự tình còn vướng mắc làm cho rõ ràng.

Phượng Nữ giữ chặt tay Niệm Băng, nhìn thoáng qua Gia Lạp Mạn Địch Tư đang có chút không thoải mái, Niệm Băng quay đầu nhìn nàng một cái, hắn tự nhiên hiểu được ý tứ của Phượng Nữ, nếu không có Gia Lạp Mạn Địch Tư, chỉ sợ cũng không có Niệm Băng hôm nay, phần ân tình này không thể không báo.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng hít sâu một hơi, nói: "Đại ca, thứ lỗi cho tiểu đệ. Người cũng là từ Thần Chi đại lục tới, sự tình bên kia người nên so với ta rõ ràng hơn. Như vậy đi, ta mặc dù chưa chắc sẽ trợ giúp các người, nhưng tới lúc đó ta cũng không nhất định không tới chỗ đó, nếu có sự tình gì uy hiếp đến các người phát sinh, tiểu đệ quyết không chối thoát."

Gia Lạp Mạn Địch Tư ha ha cười, nói: "Hảo, lúc này mới là hảo huynh đệ của ta. Kỳ thật, ý tứ của người ta cũng hiểu được. Chúng ta bảy vị Long Vương nguyên ý ở lại Ngưỡng Quang đại lục cũng không chỉ bởi vì nơi này có cuộc sống mỹ hảo, nguyên nhân quan trọng hơn chính là chúng ta không muốn cùng các Thần nhân liên quan. Mấy tên gia hỏa ta thấy đều ác tâm. Nhưng mà, Di Thất đại lục biến mất trên ngàn năm, ai biết bọn họ phát triển tới cấp độ nào đây? Nếu bọn họ đã phát triển tới tình trạng Thần Chi đại lục theo không kịp, sợ là thế giới của chúng ta sẽ gặp phải tai nạn thật lớn. Cho nên, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, đã là Thần Khiển đại chiến ngàn năm trước thắng thua nhất phân, cần gì phải lại xuất thêm chuyện xấu đi? Tốt lắm, không quấy rầy cặp tiểu vợ chồng các người đoàn tụ nữa. Tĩnh Tĩnh, chúng ta đi ra ngoài đi." Nói xong, hắn nhìn Niệm Băng một cái thật sâu, lúc này mới kéo Tuyết Tĩnh đi ra ngoài động.

Nhìn bóng lưng bọn họ, Niệm Băng quay cuồng trong những suy nghĩ, lời của Gia Lạp Mạn Địch Tư có đạo lý, đúng vậy! Ai cũng vô pháp phán đoán khi Di Thất đại lục trở về sẽ biến thành bộ dạng gì nữa. Ngàn năm trước bọn họ đã có thể khiến cho Thần Chi đại lục không địch lại, nếu không phải ba vị Chân Thần ra tay, có lẽ trên thế giới sớm đã không có Thần nhân. Trải qua ngàn năm sinh sôi nảy nở, ai biết Di Thất

đại lục đã xảy ra chuyện gì đi? Nếu thật sự đã xuất ra vài vị cao thủ cấp bậc Chân Thần, đơn độc là ảnh hưởng của bọn hắn trong chiến đấu đối với các đại lục, chỉ sợ cũng....

Nghĩ tới đây, Niệm Băng trong lòng có chút an tĩnh trở lại, ít nhất, hắn cũng không hề thấy Gia Lạp Mạn Định Tư nghĩ là sai. Hay như cái cảm giác kia, tất cả thuận theo tự nhiên đi. Việc này liên quan cùng chính mình cũng không lớn, điều chính mình muốn làm là bảo vệ bằng hữu và thân nhân. Làm được điểm này liền đủ rồi. Nghĩ tới đây. Hắn đem tam nữ phân biệt kéo tới trước người, ôm vào trong bờ ngực rộng lớn, cảm thụ đầy đủ sự tuyệt vời, trong lòng âm thầm cảm thán, còn sống, thật tốt a!

Niệm Băng trong Hàn Linh chỉ lưu lại một ngày, sáng sớm ngày hôm sau, hắn liền dẫn Tích Lỗ và Tam nữ cáo biệt thất long vương, vốn Tuyết Tình cũng muốn theo chân bọn họ cùng rời đi, nhưng Gia Lạp Mạn Định Tư lấy lý do không thể bảo vệ Tuyết Tình, hay là để hắn giữ lại, Chí âm chỉ nhật sắp đến, bảy vị Long Vương cũng nên bắt đầu chuẩn bị những thứ tối hậu, lúc này, Gia Lạp Mạn Định Tư không thể lại tùy tiện ly khai.

Gió. Nhẹ nhàng thổi lướt qua đám mây trên bầu trời, Niệm Băng trong mắt lộ ra một tia quang mang nhu hòa, không khí có chút lạnh lẽo, là để quốc cực bắc đại lục, cái này luôn là biểu tượng của Băng Nguyệt đế quốc. Sự lạnh lẽo khiết tịnh này tự nhiên không thể ảnh hưởng đến bọn họ. Lúc này, cả năm người tâm tình đều bị vây trong hưng phấn. Tam nữ rốt cục đã đợi được Niệm Băng trở về, bất luận sắp gặp phải khó khăn dạng gì, các nàng tin tưởng rằng, chỉ cần cùng Niệm Băng một chỗ, tất cả mọi chuyện đều sẽ không là chướng ngại.

Hưng phấn nhất phải là Tích Lỗ, vừa mới đi vào phiên đại lục xinh đẹp này. Hết thấy gây cho hắn là cảm thụ hoàn toàn mới, lúc này, dưới sự trợ giúp Phong hệ ma pháp của Niệm Băng phi hành trong không trung, nhìn thấy bầu trời màu lam kia, cảm thụ ánh dương quang ấm áp và không khí thanh nhàn, hắn mới chính thức hiểu được một phen khổ tâm của mẫu thân. Đúng vậy lúc trước mẫu thân vì mình mà lựa chọn tử vong, theo góc độ của Ái nhân tộc mà nói, đây tuyệt đối là một lựa chọn chính xác. Nguyên lai, trên thế giới thực sự có địa phương tốt như vậy, ở chỗ này, mỗi sự vật tiếp xúc đều là ở trong truyền thuyết mới tồn tại, có thể cảm nhận được hết thấy sự tuyệt vời này, có thể nói đều là mẫu thân ban tặng cho chính mình, chỉ có đi khỏi phiên lao lung Thần Chi đại lục kia, mới có thể gặp được thế giới tuyệt vời này.

Chậm rãi phi hành, Niệm Băng kéo tay Long Linh, trong tam nữ, thực lực của Long Linh là yếu nhất, mà Tích Lỗ mặc dù cường đại, nhưng cũng không có năng lực phi hành. Phượng Nữ và Lam Thần đi theo phía sau bọn họ, khai mở hồng sắc và lam sắc vũ dực. Các nàng luôn luôn đều hy vọng tâm ái chi nhân của mình có thể ở trước mắt nhìn được.

Vừa phi hành được một ngày, đợi lúc màn đêm dần dần buông xuống, năm người rốt cục đi tới phụ cận Băng Nguyệt thành. Niệm Băng dẫn bốn người còn lại dừng ở một tiểu sơn.

"Tích Lỗ đại ca, có một số việc ta phải sớm nói với người một chút." Niệm Băng vỗ vỗ bả vai của Tích Lỗ.

Tích Lỗ cười thật thà, nói: "Huynh đệ, có chuyện gì người cứ việc nói thẳng đi."

Niệm Băng nói: "Ngay đây chúng ta liền phải vào một tòa thành thị của nhân loại, vóc dáng của người đại khái có khoảng một thước tư, trong nhân loại nam tính so sánh thì lạ mắt, hơn nữa, trong thế giới nhân loại có rất nhiều sự vật mới mẻ người trước kia chưa thấy được, ta hy vọng người bất luận gặp phải cái gì đều phải bảo trì tỉnh táo, cố gắng không nên khiến cho người khác chú ý được chứ?"

Tích Lỗ gật đầu, nói: "Ta hiểu được ý tứ của người, nhưng mà, cái khác ta đều đồng ý, nhưng ta chiều cao này, có lẽ..."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Cái này cũng không phải cái gì khó khăn, ta có biện pháp." Nói xong, trong mắt lộ quang mang, tay phải hướng về trước chém ra, quang ảnh lóe ra, thổ ảnh khôi lỗi cùng hắn hoàn toàn giống nhau xuất hiện ở trước mặt. Bảy thanh thần đao sau khi tiến hóa thành siêu thần khí, bọn Ảnh khôi lỗi giống như Hắc vũ hoàng liền có hình thái thật thể, Niệm Băng hơi suy nghĩ một chút, linh hồn và Thổ ảnh khôi lỗi câu thông. Trong mắt Thổ Ảnh khôi lỗi vốn ngốc trệ thêm vài phân linh động, hướng Niệm Băng gật đầu.

Niệm Băng hướng Tích Lỗ nói: "Đại ca, người buông lỏng chính mình, ta khiến cho Thổ ảnh khôi lỗi cùng thân thể người kết hợp, như vậy, có thể đủ thay đổi ngoại mạo của người, không cần kháng cự, nó sẽ không

ảnh hưởng lực chiến đấu của người, chỉ là thay đổi ngoại hình mà thôi.”

Tích Lỗ gật đầu, nói: ”Vậy còn chờ cái gì, tới đi. Niệm Băng huynh đệ, ma pháp này của người thật đúng là thần kì a!”

Niệm Băng mỉm cười, hắn có thể làm được mấy cái này, mặc dù cùng năng lượng của Thất đại Thần nhận không phân chia, nhưng quan trọng hơn chính là tinh thần lực của hắn, chỉ có hiện tại tinh thần lực đạt tới cường độ của hắn này, mới có thể chính thức khống chế bảy thanh siêu thần khí a!

Quang mang màu vàng xung quanh thân thể Ảnh khôi lỗi ngưng kết, quang mang chợt lóe, Đại địa tô tính đích Toàn luật Trường sinh đao xuất hiện trong tay Niệm Băng, quang mang màu vàng mất đi hình thái ban đầu, dần dần ngưng kết thành một khối cầu, bay tới trước người Tích Lỗ. Ái Thần khải trên người Tích Lỗ chấn động một cái, phát ra một tiếng vù vù rất nhỏ. Tích Lỗ mỉm cười, dùng ý niệm cùng bảo bối khải giáp của mình cầu thông, buông lỏng toàn thân, mặc ý để thổ nguyên tố thuần tịnh kia đối với thân mình tiến hành tẩy lễ.

Quang mang màu vàng dần dần đem thân thể tráng kiện của Tích Lỗ quấn ở bên trong, quang mang dần dần nhấp nháy. Tích Lỗ rõ ràng cảm giác được, thổ nguyên tố trong không khí không ngừng hướng chính mình ngưng kết tới, cũng cùng bên ngoài thân thể mình tiến hành dung hợp.

Lúc này, Phương nữ ba người thấy một cảnh tượng kỳ dị. Dưới màn hoàng sắc quang mang bao phủ, hình dáng Tích Lỗ đã dần dần nhìn không rõ, hoàng sắc quang mang trong lúc không ngừng ba động chậm rãi kéo dài, hình dạng cũng trong sự biến hóa của năng lượng không ngừng biến ảo.

Niệm Băng nhắm hai mắt lại, quang mang ở mi tâm biến thành màu vàng nhàn nhạt. Trường sinh đao trong tay quang mang thôn thổ (phun ra & hút vào), quang mang chợt lóe, hắn đột nhiên đem Trường sinh đao ném ra, dưới tác dụng của hoàng sắc quang mang, Trường sinh đao phiêu nhiên tan vào trong thân thể Tích Lỗ, trong sự di chuyển không ngừng của Thổ nguyên tố, một gã thanh niên cao lớn xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Hào quang thu liễm, tất cả đều trở về bình thường, Tích Lỗ kinh ngạc nhìn thân thể của chính mình, hắn cũng không có một tia không khỏe, chỉ là cảm giác xung quanh thân thể mình tràn ngập khí tức Thổ nguyên tố, vận động thân thể đã trở nên cao lớn, tựa hồ tịnh không có cái gì biến hóa. Như trước đây không hề giống nhau, nhưng mà, hắn lại phát hiện thân của mình cao lên đã trở thành so với Niệm Băng không sai biệt nhiều.

Niệm Băng vừa lòng nhìn Tích Lỗ, ngoại hình của hắn cũng không có là thay đổi quá nhiều gì, chỉ là dưới tác dụng của Thổ nguyên tố, chung quanh thân thể Tích Lỗ hình thành một cái Thổ hệ kết giới, Thổ nguyên tố dưới tác dụng của Trường sinh đao cùng bên ngoài cơ thể hắn hoàn kết hợp. Từ bên ngoài đã nhìn không ra sự tồn tại của Ái thần khải. Mà hình dáng của Tích Lỗ bây giờ tựa như chính hắn căn bản đột nhiên cao hai thước, thoát nhìn cao lớn uy mãnh, toàn thân cơ thể như cũ bành trướng, cũng không có mấy may chỗ nào không hài hòa.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Đã thành công, Tích Lỗ đại ca, không có chỗ nào không thoải mái chứ?”

Tích Lỗ không ngừng nhìn các bộ phận của thân thể mình, hắn kinh ngạc phát hiện, không chỉ thân thể mình tái tạo mới lần nữa, mà cả chiếc áo vũ sĩ bên ngoài này cũng là do Thổ nguyên tố ngưng kết thành. Ở bối tâm của mình, một cỗ Thổ hệ năng lượng nồng đậm không ngừng hấp thu Thổ nguyên tố trong không khí, duy trì hình dáng cơ thể của mình, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

”Rất thần kỳ, nguyên lai ma pháp thú vị như vậy, đáng tiếc, ta đã vô pháp học tập, nếu không nhất định phải nhờ người dạy ta một ít.” Thay đổi một hình dáng, Tích Lỗ có vẻ càng thêm hưng phấn, bây giờ, hắn đã trở thành một hình dáng của nhân loại chính thức, vui vẻ nói không nên lời.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Thân thể của người bây giờ kỳ thật chính là nguyên bản bên ngoài thân thể cộng thêm một tầng Thổ nguyên tố, mà thân thể này là năng lượng của Trường sinh đao làm hạch tâm, lấy tốc độ hấp thu Thổ nguyên tố trong không khí của Trường sinh đao, chỉ cần người nguyện ý, có thể đồng thời bảo trì hình dáng này tiếp tục không thay đổi. Tốt lắm, bây giờ chúng ta có thể vào thành. Đại ca, người lại phải nhớ kỹ lời lúc trước ta nói.”

Tích Lỗ cười nói: "Yên tâm đi, luận kiến thức ta không bằng ngươi, nhưng luận tuổi tác ngươi so với ta kém xa lắm, ta tự nhiên biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì."

Năm người không hề phi hành, cùng nhau đi bộ từ trên đồi tới quan đạo, hướng Băng Nguyệt thành mà đi.

Băng Nguyệt thành, là một trong những thành thị nổi danh nhất đại lục, nó tịnh không có gì thay đổi, thủ vệ ở cửa thành tình cảnh sâm nghiêm, như trước giống nhau. Thay đổi của Băng Nguyệt đế quốc hơn một năm trước tựa hồ cũng không có phát sinh sai sót gì, tất cả đều đi vào nề nếp.

Không có bị cái gì cản trở, năm người đã tiến vào trong thành, bởi vì tướng mạo của ba người Phượng Nữ quá xuất chúng, Niệm Băng hết sức khiến cho các nàng đều thay áo vải thô cùng với mang theo nón rộng vành, che đi sự phong nhã hào hoa. Trong lòng Niệm Băng cũng có vài phần ích kỷ, giống như nam nhân bình thường, hẳn cũng hy vọng sự mỹ lệ của người yêu mình chỉ ở trước mặt mình lộ ra.

Tiến vào Băng Nguyệt thành, Niệm Băng dẫn bốn người ăn vài thứ điểm tâm đơn giản, sau đó trực tiếp đi tới Võ sĩ công hội. Hẳn trước tiên phải liên lạc với Huyết Sư giáo, có mạng lưới tình báo khổng lồ, làm chuyện gì đều phải dễ dàng hơn nhiều.

Kim sắc ma pháp bào bên ngoài dễ thấy, vừa mới đến cửa Võ sĩ công hội, liền dẫn tới sự chú ý của thủ vệ, thủ vệ nơi này đều là người của Huyết Sư giáo mình, nhưng thành viên tầng dưới cùng lại không nhận được Niệm Băng, hai gã võ sĩ trực tiếp ngăn bọn họ lại.

"Các ngươi muốn làm gì?" Ma pháp sư dù sao rất ít xuất hiện ở chỗ này.

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Đưa ta đi gặp Ngân Năng."

Võ sĩ hừ một tiếng, nói: "Muốn gặp hội trưởng của chúng ta? Ngươi là ai?"

Niệm Băng nhìn thẳng hai gã võ sĩ, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, hai gã võ sĩ kia chỉ cảm thấy trong đầu một trận mê man, thần trí trong nháy mắt trở nên mơ hồ. Mặc dù bọn họ đã trải qua huấn luyện của Huyết Sư giáo, ý chí so với người phổ thông kiên định hơn nhiều, nhưng ở trước tinh thần lực của Niệm Băng, lại không có khả năng kháng cự.

"Mang ta đi gặp Ngân Năng." Niệm Băng lại lặp lại lời nói của mình một lần. Lúc này đây, võ sĩ thủ vệ chỉ là thấp giọng chấp nhận, vội vàng dẫn bọn họ tiến vào trong Võ sĩ công hội.

Vừa vào cửa, cảnh tượng quen thuộc chiếu vào trong tầm mắt, nơi này như cũ là đáng vẻ hỗn loạn, trong đại sảnh rộng lớn, các võ sĩ đều đang tiếp nhận các loại nhiệm vụ hoặc là tới nơi này giao nhiệm vụ. Niệm Băng không để ý tới ánh mắt chung quanh, cũng mặc kệ kim sắc ma pháp bào của mình đã trở thành tiêu điểm trong đại sảnh, dưới sự dẫn đường của hai gã võ sĩ, năm người trực tiếp đi đến phía sau.

Vừa đi qua cửa vào, Niệm Băng mệnh lệnh hai gã võ sĩ trở về cương vị của họ, chính mình thì dừng cước bộ, tinh thần lực giống như sóng nước khuếch tán mọi nơi, trong khoảnh khắc bao trùm tất cả Võ sĩ công hội, đứng tại chỗ, hần lẳng lẳng nói: "Ngân Lăng, đi ra gặp ta." Thanh âm của hần cũng không lớn, Tích Lỗ có chút kỳ quái Niệm Băng đang nói chuyện với ai, nhưng tu luyện ma pháp là Long Linh tam nữ trong lòng lại đồng thời run lên, thanh âm của Niệm Băng phảng phất giống như phát ra từ sâu trong linh hồn khiến các nàng rung động. Tam nữ đều đã khai mở Thiên Nhân huyết, đối với sự hiểu rõ tinh thần lực khi xưa sớm đã không bằng nay, cảm thụ tinh thần lực của Niệm Băng kia vô cùng vô tận đều không khỏi có chút run sợ. Niệm Băng cũng không có nói qua với các nàng chuyện phát sinh trên Thần Chi đại lục, nhưng các nàng thực lực đã tăng lên trên mức độ rất lớn cảm giác cũng không rõ được sự thâm bất khả trắc của Niệm Băng.

Ngân Năng đang xử lý một chút chuyện thường ngày của công hội. Đối với thanh âm của Niệm Băng, Long Linh tam nữ chỉ là cảm giác về tinh thần lực, nhưng đối với hần mà nói, thanh âm của Niệm Băng giống như sấm giữa trời quang chấn động đại não hần một trận choáng váng, sau khi run sợ, lập tức xác định rõ nơi phát ra âm thanh, vội vàng từ trong phòng đi ra.

Lúc để Ngân Năng thấy Niệm Băng một thân kim sắc ma pháp bào, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trong mắt lộ ra quang mang kinh hỉ, vài bước đi tới trước mặt Niệm Băng, quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Thuộc hạ ngênh tiếp chậm trễ, xin Chủ thượng thứ tội." Bởi vì bên cạnh còn có Phượng Nữ bọn họ ở đây, cho nên hần cũng không có tùy tiện gọi ra hai chữ Giáo chủ.

187. Chương 186 - Áo Lan Tể Tướng Quả Nhiên Là Nàng?

Ngân Năng thành tâm đáp ứng một tiếng, đứng lên dẫn Niệm Băng năm người vào hội nghị thất.

Đóng cửa lại, Ngân Năng đi tới bên cạnh Niệm Băng buông tay mà đứng, nhìn Phượng Nữ vài người liếc mắt, thấp giọng hỏi: "Chủ nhân, bọn họ là?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Không sao đâu, đều là người một nhà. Ngân Năng đường chủ nhiều ngày không gặp, Băng Nguyệt đường bên này tốt chứ?"

Ngân Năng cười khổ nói: "Giáo chủ, ngài đúng là đã trở lại, hơn một năm nay, trên đại lục đã xảy ra nhiều đại sự như vậy, chúng ta phái lượng lớn nhân thủ tìm tung tích của ngài, nhưng không có bất kỳ tin tức gì, ngài à, sao...?"

Niệm Băng nâng tay, ngăn cản Ngân Năng nói thêm gì nữa, mọi người phân biệt ngồi xuống, hẳn đương nhiên phải ngồi ở trên vị trí chủ vị. Ánh mắt đảo qua Phượng Nữ, Long Linh và Lam Thần, ra ý sẽ giải thích với các nàng sau, lúc này mới hướng Ngân Năng nói: "Ta có một chút sự tình, vừa mới xử lý hết liền lập tức quay về."

Ngân Năng nói: "Giáo chủ, ngài trở về thì tốt rồi, bốn giáo đang cần ngài chủ trì đại cục đi."

Niệm Băng vuốt cằm nói: "Người sơ lược nói cho ta biết, mặt trong khoảng thời gian ta vắng này trong bốn giáo có sự tình gì phát sinh?"

Ngân Năng cung kính nói: "Sau khi Ngài biến mất không lâu, chúng ta liền tới cầu cứu tiền nhiệm Giáo chủ, bởi vì ngài vắng mặt, bảy vị trưởng lão không dám tự tiện làm chủ, phái nhân thủ chung quanh tìm kiếm nơi hạ lạc của ngài. Tại mắt của bốn giáo khắp đại lục, lại tìm không thấy dấu vết gì của ngài. Bảy vị Trưởng lão sợ bỏ lỡ đại sự, lúc này mới tạm thời cử người quản giáo vụ, quyết định bang trợ Ma Sư hành động."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Nói như vậy, sự tình của Kỳ Lỗ đế quốc cũng có sự tham dự của bốn giáo."

Ngân Năng nói: "Đúng vậy, tôn chỉ thành lập của bốn giáo đúng là gia đình Dung gia, các phương diện tình báo của Kỳ Lỗ đế quốc đều là do chúng ta bí mật cung cấp cho Ma Sư đại nhân. Ngay cả cuối cùng công phá thủ đô Kỳ Lỗ đế quốc, cũng là do bảy vị trưởng lão suất lĩnh Hồng y tử sĩ theo Lý Diện đã khai cửa thành mới có thể thuận lợi như thế. Bây giờ đại bộ phận nhân thủ của bốn giáo đều tập trung tại phía nam."

Niệm Băng trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên như thế, chính mình mặc dù vắng mặt, nhưng bảy vị Đại trưởng lão trong lựa chọn sự tình trọng đại tuyệt không có gì sơ sẩy, có tình báo của Huýet Sư giáo tiềm phục nhiều năm thu thập, hơn nữa đánh bắt được, Kỳ Lỗ đế quốc như thế nào có thể không bại đi?

Thầy Niệm Băng lâm vào trầm tư, Ngân Năng nói tiếp: "Giáo chủ, đã là ngài trở lại, ta đây lập tức thông tri cho các vị Trưởng lão, thỉnh ngài chủ trì đại cục đi."

Niệm Băng nói: "Được rồi, người trước tiên thông tri các vị Trưởng lão tin tức ta đã trở về. Ồi, được rồi, Tứ quốc công luận đại hội kia thực ra là sao. Ta có nghe, Hoa Dung đế quốc đã chuẩn bị ra cái hội nghị như vậy, nghĩ chắc chắn có nguyên nhân khác bên trong."

Ngân Năng gật đầu, nói: "Đúng như vậy, ta cũng là vừa mới tìm nhận được tin tức không lâu. Cái gọi là Tứ Quốc công luận đại hội kỳ thật rất đơn giản, đúng là đàm phán hòa bình của Hoa Dung đế quốc đề nghị."

Niệm Băng động dung nói: "Cùng đàm phán? Dưới loại tình huống này Hoa Dung đế quốc lại có thể đồng ý hoà đàm, hảo mưu kế a!" Chỉ là, Lãng Mộc đế quốc sẽ để hòa đàm thành công sao? Bây giờ Kỳ Lỗ đế quốc mới bị chiếm lĩnh, phải cần thời gian hoàn toàn khống chế. Lãnh thổ của Hoa Dung đế quốc đã cùng Áo Lan đế quốc và Băng Nguyệt đế quốc cộng lại lớn nhỏ không sai biệt lắm, cũng chỉ ít là gấp rưỡi Lãng Mộc đế quốc, nếu như đạt được cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức. Vậy, các quốc gia khác còn dựa vào cái gì cùng Hoa Dung đấu?"

Ngân Năng nói: "Tứ quốc công luận đại hội thể cục phi thường vi diệu, theo tin tức của bốn giáo tìm được, ở tại hội nghị sắp cử hành, Hoa Dung đế quốc và Lăng Mộc đế quốc tự nhiên đối đầu gay gắt, mà địa vị của Áo Lan đế quốc và Băng Nguyệt đế quốc thì tương đối khá tế nhị, Hoa Dung đế quốc muốn nghỉ ngơi dưỡng sức."

Nhưng Áo Lan đế quốc lại càng cần điều chỉnh thời gian, Băng Nguyệt đế quốc vừa mới thay đổi Quốc vương không lâu, mặc dù đại bộ phận thể lực đều dưới sự khống chế của chúng ta, nhưng quốc lực lại chưa chắc cường thịnh nhiều, hơn nữa bởi vì khoảng cách Hoa Dung đế quốc rất xa. Nếu ta là Yến Phong, tuyệt sẽ không tùy tiện đắc tội Hoa Dung đế quốc khiến cho chính mình trở thành đại địch."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Không sai, người phân tích rất có đạo lý, nói vậy, cái này nên cũng là nguyên nhân Hoa Dung đế quốc sở dĩ dẫn tới hòa đàm. Có mở có lỏng, quả nhiên là hảo chiến thuật a! Lấy tình huống bây giờ của Băng Nguyệt đế quốc mà xem, căn bản đã không cần chiếm giữ, cả đế quốc cao tầng cơ hồ đều cũng ở trong khống chế của chúng ta."

Ngân Năng vuốt cằm nói: "Không sai, trải qua chuyện lần trước, sau khi Tuyết Phách hậu bị Trưởng lão đã là Quốc trưởng của Băng Nguyệt đế quốc, càng cường quân hơn một phần ba binh quyền của đế quốc, quyền lực thật lớn, trải qua sự thương lượng của các trưởng lão Huyết Sư đường, Tuyết Phách bây giờ thôi lui ra sau cương vị, chỉ cường quân binh quyền, lại không tùy tiện can dự triều chính, toàn lực phụ tá Yến Phong, để hấn ở bên ngoài khống chế Băng Nguyệt đế quốc."

Quang mang trong mắt Niệm Băng chợt lóe, mỉm cười nói: "Đây là lựa chọn tốt nhất, từ xưa quyền thần đều không có hảo kết cục. Đối với chúng ta mà nói tới trọng yếu chính là Ma pháp sư binh quyền, chỉ cần binh quyền trong tay, phương diện chính trị để cho Yến Phong quản lý tình không có chỗ hại. Hướng chi, triều đình Băng Nguyệt đế quốc sớm đã bị người của chúng ta thâm nhập vào bên trong, bất luận có tình huống gì đều trong lòng bàn tay của chúng ta. Tứ quốc công luận đại hội này ta muốn tới xem, không thể biết trước kết quả, nếu ta đoán không sai, Hoa Dung đế quốc muốn làm đúng là một cách tinh tế ở trước mặt ba nước khác bày ra thực lực của mình làm uy hiếp, mà Lăng Mộc đế quốc muốn làm là liên lạc hai nước khác cùng ngăn chặn Hoa Dung đế quốc. Thời điểm các nước đấu trí đấu dũng đã tới. Ai có thể trên hội nghị lần này đạt được càng nhiều việc tốt, tương lai có thể có chút thoải mái một đoạn thời gian."

Ngân Năng nói: "Giáo chủ, bốn giáo giờ nên làm gì đây?"

Niệm Băng nghĩ một lát, nói: "Người thông tri bảy vị Trưởng lão ta đã trở về, đồng thời nói cho bọn họ, khiến cho bọn họ dẫn bốn giáo tinh duệ tại Hoa Dung đế quốc chờ ta, không lâu sau ta sẽ qua. Đồng thời, mệnh lệnh các phân đường của bốn giáo tại các nước không được khinh cử vọng động, mạng lưới tình báo thu liễm một chút, nhất định phải bảo trì tính thần bí của bốn giáo. Thực tế tại Hoa Dung đế quốc càng phải thu liễm."

Ngân Năng ngây ra một chút, nói: "Giáo chủ, đây là vì cái gì? Bây giờ chính là thời cơ rất tốt để chúng ta khuếch trương trên diện rộng a!"

Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Người chiêu theo lời ta đi làm là được, ta tự có đạo lý." Hoa Dung đế quốc thể lực đại tăng, đối với đế quốc mà nói tự nhiên là chuyện tốt, nhưng đối với Dung gia mà nói lại vị tất, Dung gia dù sao là thần tử của Hoa Dung đế quốc, công cao chấn chủ có lẽ sẽ không khiến cho Hoa Thiên đại đế phạm kỵ, nhưng mà, tính toán một chút sau này Hoàng vị thay người, hoặc là Dung thân vương qua đời. Vậy, Dung gia vị tất sẽ phong quang như hiện tại, thậm chí có thể sẽ phát sinh dị biến. Dù sao, quân quyền Dung gia nắm giữ thật sự quá to lớn, đơn độc là kỵ sĩ đoàn khủng bố kia, thì đủ để khiến bất luận kẻ nào dè chừng và sợ hãi. Cho nên, chỉ có Huyết Sư giáo duy trì càng thần bí, sau này trợ giúp đối với Dung gia sẽ càng lớn, mấy cái đạo lý này Niệm Băng như thế nào sẽ tùy tiện cùng Ngân Năng nói đi? Bởi vì Ngân Năng tịnh không phải người Dung gia, cũng còn không tính là thành viên hạch tâm nhất của Huyết Sư giáo.

Ngân Năng cung kính đáp ứng một tiếng, Niệm Băng tiếp tục nói: "Người thay ta an bài vài vị bằng hữu này một chỗ ở, sau đó ta phải ra ngoài một chuyến."

Ngân Năng gật đầu đáp lại, đột nhiên, hần giống như nhớ tới cái gì. Hướng Niệm Băng nói: "Hành động gần nhất của Áo Lan đế quốc rất quái lạ, theo thám tử của chúng ta hồi báo, không biết vì cái gì, hai năm tới nay Áo Lan đã xảy ra thay đổi phiên thiên phúc địa (ND: phiên thiên phúc địa: thay đổi hoàn toàn) , nhất là dưới sự cổ vũ của Hoàng gia, các ngành sản xuất đều có phát triển rất lớn, cả quốc gia đồng lòng

nhìn về cảnh tượng quang vinh. Hơn mười pháp lệnh của quốc gia ban bố, thế nhưng không có một cái là sai lầm. Dưới tình huống là quốc gia cần cỗi thế nhưng hạ thấp thuế trên diện rộng, đồng thời cổ vũ sản xuất, mặc dù chỉ còn ngắn ngủi hơn hai năm. Nhưng Áo Lan đế quốc lại có được sự tu chỉnh nuôi dưỡng đầy đủ, bây giờ đã không giống hình dạng lúc trước nhiều. Nhưng bọn họ lại cũng không có mở rộng quân đội, quân đội như trước do Lam Vũ công tước nắm trong tay, thậm trí vứt bỏ mảnh lớn đất đai cần cỗi phòng ngự ở phía nam, di chuyển và triệt để trở về trong lục địa, quân nhân ngoại trừ mỗi ngày huấn luyện cần thiết ra, đều theo công việc khác công tác. Thí dụ như hỗ trợ nông dân các loại công việc, khiến cho người ta cảm thấy phi thường kỳ quái. Nhưng hiệu quả lại tốt thần kỳ, cả quốc gia đều đang điều hòa phát triển, mặc dù từ bên ngoài nhìn không ra biến hóa gì, nhưng bên trong Áo Lan đế quốc cũng đã hơn lúc trước rất nhiều.

Niệm Băng trong lòng vừa động ,nói: "Có thể có tình huống như vậy phát sinh, tất nhiên cùng tầng lớp lãnh đạo có quan hệ, chỉ có quân chủ tiến bộ cộng với trí tuệ hiền thần mới có thể khiến cho một quốc gia yếu nhất đại lục trong khoảng thời gian ngắn phát triển lên. Áo Lan đế quốc thượng tầng trong hai năm này từng có biến hóa gì hay không?"

Ngân Năng gật đầu, nói: "Có, hơn nữa có một biến hóa rất lớn, dưới sự tiến cử của Lam Vũ công tước, một người gọi là Nặc Nhĩ trở thành tể tướng mới của Áo Lan đế quốc, chính là từ sau khi người này lên cao vị, Áo Lan đế quốc mới có tiến bộ dài."

"Nặc Nhĩ?" Đại não Niệm Băng chuyển động rất nhanh, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười nhàn nhạt, nói: "Nói vậy, vị Nặc Nhĩ tể tướng này chẳng những niên kỷ rất trẻ, mà còn là một nữ nhân thì phải."

Ngân Năng kinh ngạc nói: "Giáo chủ ngài như thế nào biết, Nặc Nhĩ tể tướng này đều là trực tiếp ở Áo Lan hoàng cung phụ trách gần Áo Lan đế quốc hoàng đế, cơ hồ không xuất hiện ra trước mặt quần thần, pháp lệnh cũng đều là do Hoàng đế ban bố, chúng ta vận dụng đại lượng nhân lực mới đều tra ra cái vị nữ Tể tướng này, nhưng mà, ngài..."

Niệm Băng mỉm cười nhìn về phía Long Linh, nói: "Xem ra, hảo tỷ muội của nàng tại Áo Lan đế quốc đã bắt đầu đại triển quyền cước rồi."

Long Linh kinh ngạc nhìn Niệm Băng, nói: "Chàng là nói, Nặc Nhĩ này chính là Nhu Nhi sao?"

Niệm Băng vuốt cằm nói: "Không sai, ngoại trừ Trí tuệ chi nữ, ta nghĩ không ra ai còn có năng lực lớn như vậy có thể khiến cho Áo Lan đế quốc trong khoảng thời gian ngắn biến hóa trên diện rộng, ân, Áo Lan đế quốc quốc vương mặc dù chưa hẳn có bao nhiêu anh minh, nhưng lại tuyệt đối dùng người rất sâu sắc, khó trách Lam Vũ công tước vẫn tìm được sự trọng dụng của hắn, lần này lại có Lạc Nhu, một văn một võ, nếu cho bọn họ một đoạn thời gian, ta nghĩ, Áo Lan đế quốc sau này tất nhiên sẽ tha hồ vùng vẫy a! Phụng Nữ, hiện tại nàng cũng không cần lo lắng nữa, có Trí tuệ chi nữ đang ở Áo Lan đế quốc, Hoa Dung đế quốc muốn thôn tính họ, tuyệt không phải một việc dễ dàng."

Phụng Nữ nghi hoặc nhìn Niệm Băng, nàng thật sự không rõ, nam nhân mình yêu này từ khi nào đã trở thành một chính trị gia, nhìn hình thái thông dong kia của hắn, tựa hồ thế cục trước mắt dường như sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Niệm Băng đứng dậy, hướng Ngân Năng nói: "Người dựa theo lời ta nói trước tiên đi thông tri các Trưởng lão đi, ta muốn đi ra ngoài một chuyến."

Ngân Năng thành tâm đáp ứng một tiếng rồi đi ra ngoài, Niệm Băng nhìn về phía Tích Lỗ và tam nữ, mỉm cười nói: "Bây giờ ta có thể giải đáp nghi vấn của các người, có vấn đề gì sao? Có thể nói ra chứ?"

Phụng Nữ người thứ nhất mở miệng, "Chàng bây giờ là cái gì giáo chủ là sao thế này, trước kia ta lại chưa nghe chàng nói qua a!"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Các nàng đều là thê tử của ta, cái này không có gì giấu diếm, lúc trước, còn nhớ rõ sự việc khi chúng ta từng tại Hoa Dung đế quốc tham gia thi đấu phát sinh chứ? Ta giờ là Giáo chủ Huyết Sư giáo này, đúng là khi đó tiếp nhận." Lập tức, hắn đem gia gia như thế nào đưa Huyết Sư giáo truyền cho mình, cũng để chính mình đáp ứng sau này bảo vệ Dung thị gia tộc cùng sơ lược nói qua một lần.

Nghe xong Niệm Băng nói, Lam Thần giật mình nói: "Khó trách, khó trách ngày đó thời điểm Băng Nguyệt đế quốc hoàng thất phát sinh biến động chàng đã ở trong Hoàng cung. Yên Phong kia có thể lên làm Hoàng đế, nói vậy cũng là chàng gỡ trò quỷ đi."

Niệm Băng cười hắc hắc, nói: "Đương nhiên, thậm chí quá nửa những cao thủ chặn sư phó của nàng cũng đều là ta phái đi. Nếu không phải đem hết thầy nắm giữ thật chắc, lại như thế nào có thể để cho vị hảo huynh đệ kia ngồi lên ngôi vị Hoàng đế đi. Kỳ thật, nguyên nhân chính thức ta làm chuyện này là bởi vì Linh Nhi, chỉ có Yên Phong ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, ta và Linh Nhi trong lúc đó sẽ mới không còn tồn tại chướng ngại. Lúc trước tại thời điểm đáp ứng sư phó Long Trí của ta, ta chính mình một chút nắm chắc đều không có, nhưng vì Linh Nhi lại không thể không đáp ứng, kế tiếp, khi ta phát hiện thể lực ngầm Huyết Sư giáo lại có thể khổng lồ như thế, mới có tin tưởng, trong kế hoạch chu mật (ND: chu đáo và bí mật), rốt cuộc thành công. Kỳ thật, lần kia thật nguy hiểm, nếu là sư phó nàng tới sớm một bước, sợ là hành động Biến thiên của chúng ta cũng bị phá hỏng, hoàn hảo, cuối cùng vẫn là thành công. Bí mật của ta chính là chút này, những sự tình khác các nàng đều biết, còn có nghi vấn gì nào?"

Long Linh mỉm cười nói: "Ta cái gì nghi vấn đều không có, ta bắt quả chàng là ai, dưới tay chưởng quân cái gì, dù sao, sau này ta đều sẽ không rời khỏi chàng là được."

Lam Thần than nhẹ một tiếng, nói: "Niệm Băng, lúc trước sau khi chúng ta lần đầu tiên động thủ, ta rất là không phục, vẫn muốn tìm cơ hội thắng chàng, cho nên, kếp tiếp trong quá trình tìm chàng ta không ngừng khổ luyện, hy vọng đến khi gặp lại chàng thì có thể báo thù. Nhưng mà, tiếp tục mỗi lần gặp chàng, chàng đều so với trước kia càng thêm cường đại, chàng đối mặt chẳng những là ta, còn có nhiều sự tình như vậy, ta không thể không thừa nhận, chàng so với ta xuất sắc hơn nhiều."

Niệm Băng kéo tay Lam Thần, mỉm cười nói: "Nếu ta còn không bằng nàng, nàng có lẽ cũng sẽ không thừa nhận trượng phu này, không phải sao? Tốt rồi, không cần nghĩ nhiều. Chuyện sư phó của nàng ở đây ta sẽ tận lực xử lý tốt, nàng ta giam giữ phụ mẫu ta nhiều năm như vậy, phá hủy tuổi thơ của ta, phá hủy gia đình ta, ta luôn muốn trả thù. Nhưng nàng ta dù sao cũng dưỡng dục mẫu thân ta, dưỡng dục nàng. Chỉ cần phụ mẫu ta bình an vô sự, ta đáp ứng nàng, cuối cùng nhất định lưu cho nàng ta một mạng."

Lam Thần trong mắt quang mang đại phóng, không để ý xung quanh còn có người khác, đột nhiên nhào vào trong ngực Niệm Băng, run giọng nói: "Chàng, chàng nói là thật sao?" Mặc dù lúc trước nàng quyết định thoát ly Băng Thần tháp, nhưng Băng Tuyết nữ thần tế tự đối với nàng ơn dưỡng dục nhiều năm lại như thế nào nói quên là có thể quên đi. Chuyện phát sinh nàng sợ nhất là có một ngày cùng Niệm Băng lên Băng Thần tháp. Nàng cũng không phải sợ đối mặt với sư phó của chính mình, mà là sợ bất cứ một phương nào bị thương tổn khi giữa nam nhân yêu quý của mình cùng sư phó bộc phát xung đột. Niệm Băng hiển nhiên minh bạch lòng nàng, hướng nàng cam đoan như vậy, có thể nói đã tính nhượng bộ tối đa. Dù sao, trong lòng Niệm Băng, liên tục từ trước tới nay cừu hận đã là nguồn gốc giúp hấn không ngừng nỗ lực, hấn sợ dĩ phải nói như vậy, tất cả đều là vì chính mình a! Nghĩ tới đây, trong lòng Lam Thần dâng lên tình cảm mãnh liệt, ôm cổ Niệm Băng, lấy đôi môi lạnh như băng của nàng, trên môi Niệm Băng khê hôn một cái.

Niệm Băng cấp bách tới cũng đã hai ngày, nhưng khi tam nữ và hấn một chỗ, ai cũng thẹn thùng cùng hấn quá thân mật, đều sợ nhị nữ khác có hiểu lầm gì, Lam Thần đột nhiên tặng hôn dọa Niệm Băng nhảy dựng lên, nhưng kinh ngạc của hấn rất nhanh đã bị nhu tình thay thế, ôm sát Lam Thần, hôn môi nàng thật sâu, "Yên tâm đi, khi ta nói từ trước tới nay không có không thừa nhận, đã là đáp ứng nàng, ta liền nhất định sẽ làm được."

Vành mắt Lam Thần ửng đỏ, cúi đầu, nói: "Cám ơn, cám ơn chàng có thể hiểu lòng ta."

Niệm Băng ôm chặt thân thể mềm mại tràn ngập co dãn của nàng, hồi tưởng lại một lần điên cuồng kia, trong lòng không khỏi nóng lên, mỉm cười nói: "Được rồi, không cần nghĩ nhiều nữa. Nàng là người yêu của ta, huống chi, đây cũng không phải cái gì đại sự a!" đi một chuyến tới Thần Chi đại lục, kiến thức của Niệm Băng trên diện rộng đã tăng cường. Trước kia, tại Ngưỡng Quang đại lục hấn vẫn cho rằng Thần Hàng sư đúng là mục tiêu cuối cùng mình theo đuổi, nhưng sau khi đi qua Thần Chi đại lục hấn mới phát hiện truy cầu của mình mới thiên cận làm sao, khảo nghiệm sau này phải đối mặt còn có rất nhiều, mấy vị Chân Thần kia mới là chính mình phải đi đối mặt a!

Tâm tư Lam Thần trong lòng ngực ấm áp của Niệm Băng dần dần bình phục lại, lúc này mới nghĩ tới tình

cánh của mình bây giờ, vội vàng từ trong ngực Niệm Băng giấy ra. Khuôn mặt trắng nõn nổi lên một phiến hồng, nhìn trộm tỷ tỷ mình, lại nhìn Long Linh.

Thần sắc của Long Linh và Phượng Nữ cũng không có thay đổi gì, đều đang mỉm cười nhìn nàng, vừa lúc cùng ánh mắt Lam Thần chạm một chỗ, một chút này, càng khiến Lam Thần ngưỡng ngừng không chịu được.

Niệm Băng ha ha cười, nói: "Nàng nhìn các nàng làm gì, yên tâm đi, ta sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia đâu. Tới, hai vị lão bà, hôn miệng ta đi." Nói xong, làm ra vẻ giương nanh múa vuốt hướng Phượng Nữ và Long Linh nhào tới.

Nhị nữ kinh hô một tiếng, vội vàng hướng ra sau trốn đi, nhưng sức mạnh thân thể Niệm Băng sớm không phải như lúc trước. Phượng Nữ thuận lợi tránh thoát, nhưng Long Linh lại lạc nhập vào ma chướng của hắn, Long Linh chỉ là từ chối giống như tượng trưng, liền bị Niệm Băng thực hiện được. Không giống cánh môi mát lạnh của Lam Thần, môi của Long Linh cực kỳ ướt mềm. Hôn hết sức thoải mái. Khi Niệm Băng lại tới nắm Phượng Nữ, Phượng Nữ then thùng nói: "Chàng không phải nói muốn đi ra ngoài làm việc sao? Còn không mau, làm bậy trước mặt Tích Lỗ đại ca. Nhìn ra dạng gì nữa."

Tích Lỗ vốn đang ngây ngô nhìn bọn họ, vừa nghe Phượng Nữ nói như vậy, vội vàng quay người, thì thào nói: "Ta không thấy, ta cái gì đều không thấy."

Niệm Băng đột nhiên như chớp tiến lên một bước, trên đôi môi nóng bỏng kia của Phượng Nữ hôn một cái thật sâu, "Tốt rồi, hôn xong rồi. Các nàng ở chỗ này chờ ta, ta trong chốc lát sẽ trở lại." Nói xong. Trong tiếng hừ mềm mại không chịu của Phượng Nữ, vội vàng từ hội nghị thất chạy ra ngoài

Nhìn bóng lưng Niệm Băng rời đi, Phượng Nữ không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng trong lòng nàng cũng phi thường ngọt ngào. Thời gian nàng cùng Niệm Băng một chỗ dài nhất, phát hiện rất rõ ràng từ sau khi trở về, tâm tình Niệm Băng đã xảy ra biến hóa rất lớn, ít nhất không hề âm ám như trước, trở nên cởi mở hơn rất nhiều. Có lẽ, đây là bởi vì hắn một lần nữa giành được sinh mệnh, đồng thời cũng là bởi vì hắn đã biết tin tức của phụ mẫu mình bình an vô sự.

Niệm Băng ra khỏi Võ sĩ công hội, sửa sang lại một chút y phục của mình, chậm rãi hướng về phía Hoàng cung đi tới, trước lúc gặp Ngân Năng hắn đã đoán được Huyết Sư giáo sẽ trợ giúp Hoa Dung đế quốc phát động xâm lược, cho nên, lời Ngân Năng nói cũng không gây cho hắn nhiều kinh ngạc lắm, vừa đi tới, hắn vừa tự hỏi về hình thức trước mắt của Ngưỡng Quang đại lục. Ngưỡng Quang đại lục bất luận như thế nào tranh đấu, đối với Niệm Băng mà nói cũng không có ảnh hưởng quá lớn, hắn chỉ là hy vọng thân nhân, bằng hữu của mình không bị thương tổn thì tốt rồi. Cho nên ai thống trị đại lục cũng không có quan hệ quá lớn. Hắn bây giờ lo lắng nhiều nhất lại là Di Thất đại lục, trong đầu thường xuyên phân tích Di Thất đại lục nếu trở về, hoặc là trong quá trình mở ra phong ấn bị ngăn cản, sẽ phát sinh ra dạng biến hóa gì.

Ở tại chỗ của Tập Áo thời gian một năm, không may bị Thần Chi đại lục phái đi có lẽ sớm đã tới Ngưỡng Quang đại lục, không biết bọn họ có tìm được hạ lạc của Tà Nguyệt hay không. Mấy vị sứ giả này trên Ngưỡng Quang đại lục mở mang nhiều cảnh tượng phồn vinh như vậy, nếu sau khi bọn họ trở về Thần Chi đại lục truyền bá rộng rãi, có lẽ, ước thúc phong ấn của Thần Chi đại lục rất có thể một đoạn thời gian trong tương lai liền mở ra. Mặc dù cùng là nhân loại, nhưng nhiều cường giả như vậy đều xông vào Ngưỡng Quang đại lục, tuyệt đối sẽ không là một chuyện tốt. Nhưng mà chính mình đây có thể ngăn cản sao?

Tâm tình tốt vốn trong suy nghĩ dần dần biến mất, Niệm Băng càng ngày càng nghĩ tới tính chất rất nghiêm trọng của sự tình, Tập Áo và Thiên Hương khi hắn rời đi đều tiến vào tinh tu, mà ba vị Chân thần khác khẳng định sẽ không nhàn rỗi, sau này cuối cùng sẽ có biến hóa gì, ai cũng vô pháp đoán trước. Nếu muốn thay đổi tất cả, thực lực và thể lực của mình liền phải càng tăng mạnh, xem ra, Ngưỡng Quang đại lục bên này cũng phải cần làm chút chuẩn bị. Các Thân nhân cho dù cường thịnh trở lại, về số lượng cũng là xa không thể cùng Ngưỡng Quang đại lục so sánh. Lần này tới Hoa Dung đế quốc, chính mình nên cùng gia gia nói chuyện một cái, hy vọng có thể sớm nghĩ ra phương pháp ứng đối mới được.

Trong lúc suy nghĩ, Niệm Băng đã đi tới trước cửa Hoàng cung Băng Nguyệt đế quốc, vừa tới đây, hắn đột nhiên cảm giác được một cổ băng lãnh khí tức hướng thân thể của mình xâm nhập tới, trong lòng cả kinh, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía khí tức phát ra. Chỉ thấy ba Ma pháp sư mặc ma pháp bào màu trắng đang nhìn hắn, mà ba người này cũng chính là hướng Hoàng cung Băng Nguyệt đế quốc tới.

Gặp lại bọn họ, trái tim Niệm Băng đập kịch liệt một thoáng, bởi vì người mặt nạ sa mỏng cầm đầu kia, đúng là Băng Tuyết nữ thần tế tự! Trang phục của Băng Tuyết nữ thần tế tự lúc này so với trước kia tịnh không có gì khác biệt, chỉ là trên đầu thêm chiếc mũ rộng vàng màu trắng, tấm lụa mỏng dài ba thước màu trắng buông xuống trước mặt, che đi vẻ tuyệt đại phong hoa của nàng, hai người phía sau nàng, cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự ăn mặc giống nhau, chỉ là khí tức lại phải yếu hơn.

Mặc dù nhìn không được dung mạo của Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhưng lấy thần lực của Niệm Băng, chỉ trong nháy mắt liền phán đoán ra trước mặt chính là đại cừu nhân của mình, hít sâu một hơi, trong mắt lấp lánh quang mang, hần chủ động nghênh tiếp.

Băng Tuyết nữ thần tế tự sở dĩ có thể phát hiện Niệm Băng trước mà không phải Niệm Băng phát hiện ra nàng trước, cũng không phải vì tinh thần lực của nàng so với Niệm Băng mạnh hơn, mà là bởi vì Niệm Băng lúc trước trong suy nghĩ có chút thất thần, cũng không có chú ý phương hướng xung quanh.

Băng Tuyết nữ thần tế tự thấy Niệm Băng hướng mình đi tới, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc, thời điểm lúc trước Lam Thần còn là Băng Vân, từng nói cho nàng biết thân phận của Niệm Băng. Lúc này thấy khuôn mặt anh tuấn kia của Niệm Băng tựa hồ có chút quen thuộc, không khỏi nhớ tới đồ đệ của mình, cũng nghĩ tới Dung Thiên quật cường kia. Từ bên ngoài thoạt nhìn, người tuổi trẻ mặc kim sắc ma pháp bào trước mặt so với cha hần càng xuất sắc, nhưng kỳ quái chính là, hần là một gã Ma pháp sư, nhưng xung quanh thân thể vì cái gì không có cảm giác của ma pháp nguyên tố đi?

"Ngọn gió nào đưa Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân tới Băng Nguyệt thành vậy, Hoàng gia cung đình Ma pháp sư Niệm Băng xin thi lễ." Thanh âm của Niệm Băng rất bình tĩnh, mặc dù tâm tình kích động, nhưng sau khi hần trải qua vô số khảo nghiệm, tinh thần lực đã sớm đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới. Tuyết sẽ không bởi vì ý nghĩ của nội tâm mà ảnh hưởng tới sự biến hóa khí tức của chính mình.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh lùng nói: "Người gọi là Niệm Băng. Dung Niệm Băng?"

Niệm Băng trong mắt quang mang chợt lóe, nói: "Ngài đã biết, thì cần gì phải hỏi đi?"

Băng Tuyết nữ thần tế tự gật gật đầu nói: "Lá gan của ngươi rất lớn a! Lại dám cùng ta nói như vậy."

Niệm Băng mỉm cười, không khoan nhượng nói: "Tất cả mọi người đều là người, đều giỏi nói chuyện, miệng ngoại trừ ăn cơm không phải chỉ để dùng nói chuyện sao? Chẳng lẽ miệng ngài dùng để phóng khí (nói dối, đánh rắm...) hay sao?"

Mặc dù cách một lớp sa mỏng, nhưng tiếng nói Niệm Băng vừa dứt, lập tức có thể cảm giác được từ sau lớp sa màu trắng kia xạ ra hai đạo mục quang dị thường băng lãnh. "Người nghĩ rằng ta không dám ở chỗ này giết người?" Thanh Băng Tuyết nữ thần tế tự càng băng lãnh.

"Có dũng khí. Người đương nhiên có dũng khí, thân là đại lực duy nhất Thần Hàng sư, còn có chuyện gì người không dám làm đi? Bất quá, nếu ta nhớ không sai. Trên mọi mặt tiếp viện của Băng Thần tháp tựa hồ đều là do Băng Nguyệt đế quốc cung cấp thì phải. Nói như thế nào ta cũng là vâng mệnh với Hoàng thất Băng Nguyệt đế quốc, ở trước cửa cung này, nếu Tế tự đại nhân giết ta, có lẽ ảnh hưởng không tốt nhỉ."

Băng Tuyết nữ thần tế tự hừ lạnh một tiếng, nói: "Phụ thân ngươi đúng là không giống người mồm mép trơn tru vậy, ít nhất hần còn tính là quân tử."

Nghe Băng Tuyết nữ thần tế tự nhắc tới phụ thân mình, Niệm Băng không khỏi trong mắt quang mang đại phóng, lạnh đạm nói: "Quân tử? Đã là người biết cha ta là quân tử, vì cái gì còn muốn hại người và mẫu thân ta. Người nên minh bạch, cừu hận giữa chúng ta là giải trừ không ra. Yên tâm, ta sẽ không chạy trốn, chuyện giữa hai chúng ta một ngày nào đó sẽ phải giải quyết, chỉ là không phải bây giờ. Muốn đoạt lại Băng Tuyết nữ thần chi thạch, liền phải xem bản lãnh của ngươi."

Lưỡng đạo hàn quang trong nháy mắt từ trong tay hai gã Ma pháp sư phía sau Băng Tuyết nữ thần tế tự phát ra, đánh thẳng nơi yếu hại trước ngực Niệm Băng, là đệ tử của Băng Thần tháp, nghe Niệm Băng vũ nhục Băng Tuyết nữ thần tế tự, bọn họ cũng không có sự kiềm chế như vậy của Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhất thời nhịn không được hướng Niệm Băng phát động công kích.

Niệm Băng lạnh nhạt cười, cũng không có bởi vì công kích của đối phương mà sinh ra chút bối rối, cả di chuyển đều không nhúc nhích, tùy ý để hai tấm băng trụ do Băng nguyên tố hết sức ngưng kết đâm lên

trên người của chính mình. Hắn thậm chí không có sử dụng ma pháp để ngăn cản. Trước ngực vừa hơi phát sáng, hai tấm băng trùy đã biến thành băng phấn.

Nhìn thấy trên kim sắc ma pháp bào lưu lại hai cái lỗ thủng, Niệm Băng lạnh nhạt nói: "Tể tự đại nhân, ta nghĩ ngài nên bồi thường cho ta một bộ y phục đi.

Băng Tuyết nữ thần tể tự trong lòng cũng rất kinh ngạc, lần này hai gã Băng hệ Ma pháp sư cùng nàng đi vào Băng Tuyết thành đều là thủ hạ đi theo nàng nhiều năm, thật lực đều đạt tới trình độ Băng hệ Ma đạo sư, mặc dù là thuần phát băng trùy, nhưng cũng không phải Băng hệ Ma pháp sư có khả năng làm được, nhưng Niệm Băng lại cả ma pháp đều không có sử dụng, vẹn vẹn bằng sức mạnh của nhục thể liền chặn được công kích, cái này là thể nào sự tình? Chẳng lẽ hắn còn đồng thời tu luyện vũ kỹ sao? Bởi vì không thể cảm nhận được khí tức của Niệm Băng bao nhiêu, trong lòng nàng, Niệm Băng không ngăn được trở nên thần bí."

Niệm Băng nhìn Băng Tuyết nữ thần tể tự thật sâu, hắn không phải không nghĩ tới lập tức động thủ, cũng không phải vì không có lòng tin đối với chính mình. Nhưng hắn đã đáp ứng Phượng Nữ trước tiên phải xử lý chuyện của Áo Lan đế quốc, hiện tại tuyệt không phải lúc gây thêm rắc rối. Huống chi Băng Tuyết nữ thần tể tự luôn luôn là biểu tượng của Băng Nguyệt đế quốc, nếu chính mình tùy tiện cùng nàng ta động thủ, trước Yến Phong cũng không dễ nói rõ.

"Tể tự đại nhân như thế nào không nói? Đã là đuổi lý chứ gì. Đã cùng tới nơi này, chúng ta đây liền vào đi thôi. Ngài nên cũng là đến gặp Bệ hạ." Nói tới đây, Niệm Băng không hề để ý tới Băng Tuyết nữ thần tể tự, xoay người hướng Hoàng cung đi tới.

"Tể tự đại nhân, hắn kiêu ngạo như vậy, ngài xem..." Một gã Băng hệ Ma đạo sư bên cạnh Băng Tuyết nữ thần tể tự thấp giọng nói.

Băng Tuyết nữ thần tể tự lạnh nhạt nói: "Bây giờ không phải thời điểm động thủ, các người phải nhớ kỹ, là một Băng hệ Ma đạo sư, lúc ở trước người đối diện phải bảo trì tĩnh táo, chỉ có như vậy, mới có thể tìm được sơ hở trong một kích tức thì của địch nhân. Ma pháp của các người đều đã rất mạnh, nhiều năm tu luyện còn không có mài bằng lạng tính tình các người sao?"

Hai gã Băng hệ Ma pháp sư sợ hãi nói: "Vâng, Tể tự đại nhân."

Băng Tuyết nữ thần tể tự nhắc chân hướng vào trong Hoàng cung đi tới, "Chúng ta cũng vào đi thôi."

Niệm Băng dựa vào kim bài lúc trước Yến Phong trao tặng, không có bị ngăn trở gì, trực tiếp đi vào trong Hoàng cung, ngay tại lúc này, Yến Phong đang ở trên triều, hắn đi tới tới bên ngoài Băng Thần điện của Băng Nguyệt đế quốc Hoàng cung, mệnh lệnh Truyền lệnh quan vào trong bẩm báo.

Yến Phong đang ở trên triều cùng các đại thần của Băng Nguyệt đế quốc thảo luận về Tứ quốc công luận đại hội lần này, từ sau khi tiếp nhận lời mời của Hoa Dung đế quốc, hắn luôn luôn rất khó xử, hắn bước lên ngôi vị hoàng đế cũng có một đoạn thời gian rồi, đã thích ứng cuộc sống hiện tại, tài năng của bản thân dần dần thể hiện ra, ngồi vững trên Đế vương bảo tọa của mình. Nhưng chuyện lần này lại thật sự khó giải quyết. Hắn cũng không muốn đắc tội Hoa Dung đế quốc, nhưng đồng dạng cũng không muốn đắc tội Lãng Mộc đế quốc, hiện tại sứ giả của hai nước đều ở trong Băng Nguyệt thành.

188. Chương 187 - Ngã Hữu Tọa Hạ Đích Tư Cách (ta Có Tư Cách Ngồi Xuống)

"Khải bẩm bệ hạ, Băng Tuyết nữ thần tể tự đến, Thủ tịch cung đình ma pháp sư Niệm Băng đến." Băng Tuyết nữ thần tể tự địa vị cao cả, bất luận khi nào, tên của nàng luôn ở phía trước, cho dù cùng tên của Yến Phong được đề cập cũng là như thế.

Yến Phong đột nhiên từ trên hoàng vị đứng lên, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc, Băng Tuyết nữ thần tể tự đến hắn cũng không sợ hãi, bởi vì đó vốn là hắn phái người tới Băng Thần tháp mời tới. Sự việc Tứ quốc công luận đại hội trọng yếu như vậy, hắn như thế nào cũng phải trưng cầu ý kiến của Băng Tuyết nữ thần tể tự. Hà huống chi, ở trong lòng hắn nhân tuyển sứ giả lý tưởng nhất cũng chính là Băng Tuyết nữ

thần tế tự. Có vị đại lục đệ nhất Thần Hàng sư, Băng Nguyệt tự nhiên có thể tranh thủ được lợi ích lớn nhất. Nhưng lúc này đột nhiên nghe Niệm Băng cũng tới, hấn trong lòng nhất thời hưng phấn tràn ngập. Phải biết rằng hấn có thể leo lên ngôi vị Hoàng đế này, cố nhiên Tuyết Phách nguyên soái công lao lớn nhất, nhưng trong lòng hấn thì Niệm Băng mới là người hấn tín nhiệm nhất. Không có sách lược hoàn mỹ kia của Niệm Băng thì căn bản là không có khả năng thành sự. Hấn đưa Niệm Băng trở thành huynh đệ, tại thời khắc mấu chốt này Niệm Băng đột nhiên tới, đúng lúc thêm một người có thể thương lượng. Hấn làm sao lại không cao hứng cho được ?”

”Mau mời. Ô, không, trăm tự mình đi nghênh đón.” Vừa nói, hấn nâng vạt dưới long bào lên, mạnh mẽ đi xuống cầu thang Long tọa, chúng đại thần phân biệt hướng hai bên tản ra, cùng với Tuyết Phách về mặt kinh hỉ đi theo phía sau Yến Phong hướng ra ngoài nghênh đón.

Đại môn Băng Thần điện mở ra. Lúc này, Băng Tuyết nữ thần tế tự và Niệm Băng đang đứng tại cửa vào, Băng Tuyết nữ thần tế tự đã bỏ mũ trên đầu xuống, tuyệt sắc dung nhan của nàng nhìn không ra niên kỷ. Mắt thấy đại môn mở ra người thứ nhất đi tới là Băng Nguyệt đế quốc đương kim quốc vương Yến Phong, Băng Tuyết nữ thần tế tự không khỏi kinh ngạc. Hàn quang trong mắt trở nên nhu hòa một ít, nhú mày nói: ”Bệ hạ sao lại tự mình đi ra vậy.”

Yến Phong mỉm cười nói: ”Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân kịp thời đến, là may mắn của Băng Nguyệt đế quốc ta, trăm như thế nào có thể không đích thân tới nghênh đón? Tế tự đại nhân, mau, xin mời.” Nói xong, nhượng vị trí của chính mình. Làm ra một thủ thế thỉnh mời.

Niệm Băng trong lòng âm thầm tán thưởng, Yến Phong so với trước kia thoát nhìn đã thành thực, lấy thân phận của hấn bây giờ có thể làm được hình dáng như vậy phi thường không dễ dàng, Băng Tuyết nữ thần tế tự vốn cao ngạo, được hấn tặng bốc như vậy, trong lòng cũng thoải mái rất nhiều.

Băng Tuyết nữ thần tế tự không khách khí, dẫn hai người thủ hạ của mình ngang nhiên vào. Niệm Băng đi theo phía sau các nàng, cùng đi vào đại điện, lúc này, Yến Phong mới có cơ hội nhìn về phía Niệm Băng, trong mắt hưng phấn không thể che dấu, nháy mắt ra hiệu với Niệm Băng, lúc này mới cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng đi vào phía trong.

Yến Phong sai người đưa tới hai chiếc ghế dựa. Đặt ở hai bên Long tọa của mình, nói: ”Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân mời ngồi, Niệm Băng, người cũng ngồi đi.”

”Chờ một chút.” Ánh mắt của Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh xuống, ánh mắt dừng ở trên người Niệm Băng, lạnh giọng nói: ”Hấn có tư cách gì ngồi ở chỗ này?”

Yến Phong nhú mày, nói: ”Niệm Băng là Thủ tịch cung đình ma pháp sư của nước ta, thuộc về thân phận khách khanh, tự nhiên có thể nhập tọa.”

Băng Tuyết nữ thần tế tự hừ lạnh một tiếng, nói: ”Thân phận này của hấn có lẽ có vài phần gượng ép thì phải. Nếu lấy thực lực của hấn có thể nhập tọa, thủ hạ của ta kia cũng có thể ngồi. Muốn tại đại điện này ngồi xuống, là phải dựa vào thực lực mà nói.”

Niệm Băng cũng không có tức giận, lạnh nhạt cười, nói: ”Ô? Đây Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân cho ta biết phải làm sao mới có thể ngồi xuống đây?”

Băng Tuyết nữ thần tế tự nói: ”Băng vào thực lực nói chuyện.”

Niệm Băng có chút buồn cười nói: ”Chẳng lẽ ngài muốn ta ở trên đại điện cùng ngài động thủ hay sao?”

Băng Tuyết nữ thần tế tự khinh thường nói: ”Cùng ta động thủ ngươi còn không xứng. Chỉ cần ngươi có thể thắng một người nào trong hai thủ hạ này của ta, mới có tư cách ngồi ở chỗ này.”

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: ”Cái này cũng không phải sự việc gì khó khăn.”

Yến Phong nhìn Niệm Băng, lại nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự, thật tâm nói: ”Hai vị đều là trụ cột của bốn quốc, ngàn vạn lần không thể xung đột.” Chuyện nực cười, để cho hai cao cấp ma pháp sư như bọn họ động thủ, chỉ là lực phá hoại đủ sức để dễ dàng đem nơi này biến thành đồng đổ nát.

Niệm Băng nhìn về phía Yến Phong nói: ”Bệ hạ, thần đường xa mà tới, có chút mệt mỏi, tự nhiên là muốn ngồi. Đã là Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân nghĩ ngờ thân phận của thần, thần nhân tiện chứng minh

cho nàng xem rõ, bệ hạ xin yên tâm, thần tuyết sẽ không phá hư vật gì nơi này. Nếu không, thần tự nguyện từ bỏ chức vị hiện tại.”

Yến Phong trong lòng khẩn trương, ”Niệm Băng, không thể vô lễ.” Dù sao, Băng Tuyết nữ thần tế tự tích uy đã lâu, trái tim hẳn hướng về Niệm Băng, chỉ sợ hẳn bị thương tổn.

Niệm Băng nhìn về phía Băng Tuyết nữ thần tế tự, nói: ”Tế tự đại nhân, để thủ hạ của ngài chuẩn bị đi, ta có thể bắt đầu ngay rồi.”

Băng Tuyết nữ thần tế tự vốn cũng chỉ là xuất ngôn khiêu khích, để báo mối hận Niệm Băng vũ nhục lúc trước. Lại không thể nghĩ rằng hẳn thật sự có dũng khí ở chỗ này động thủ, không khỏi ngây ra một chút. Trong nháy mắt này, đã xuất hiện hồng, lam lưỡng sắc quang mang cơ hồ đồng thời sáng lên, cả trong đại điện đột nhiên tràn ngập khí thế sắc bén. Hai đạo quang mang lạnh như băng và nóng rực hoàn toàn khác biệt trong nháy mắt từ thân thể Niệm Băng hướng hai bên bắn ra, trong không trung vẽ ra một đường vòng cung, lách qua phía trước Băng Tuyết nữ thần tế tự, như thiểm điện đi tới trước người hai Băng hệ Ma đạo sư.

Hai gã Ma đạo sư phản ứng rất nhanh, thuận phát bằng thuận hướng quang mang đang tập kích tới gần cản lại, đều là ma pháp sư, bọn họ tự nhiên khiến cho không kích bất ngờ này không đạt hiệu quả gì, cho nên cũng không có để Niệm Băng trong mắt, nhưng mà, bọn họ lại nghĩ sai rồi. Niệm Băng sớm đã không thể dùng ma pháp sư phổ thông để so sánh.

Hồng, lam lưỡng sắc quang mang trong nháy mắt phóng đại, hai thân ảnh thon dài xuất hiện trong không trung, Chính Dương đao màu đỏ sậm ló ra lam sắc chân hỏa, cơ hồ trong nháy mắt liền phá vỡ băng thuận, Thần Lộ đao bên kia lấy cứng phá cứng. Dễ dàng đem băng thuận của một gã ma đạo sư khác biến thành băng phấn, khí tức trong nháy mắt tập trung, tay của hai gã ma đạo sư kia vừa mới đụng tới ma pháp quyền trượng của mình mang theo, liền đã bị băng, hỏa hai cái Ảnh khôi lỗi phong trụ, bọn họ không phải không thể di chuyển, nhưng thân là Ma đạo sư, bọn họ rất rõ ràng. Chỉ cần chính mình hơi chút động, ma pháp lực tập trung trên mình trong nháy mắt đem chính mình xé thành mảnh nhỏ. Cảm thụ sự nóng rực của Chánh Dương đao và lạnh băng của Thần Lộ đao, sắc mặt của hai gã băng hệ Ma đạo sư đều thay đổi.

Biến hóa bất ngờ, nhất thời khiến cho trong Băng Thần điện một trận rối loạn. Không ai thấy rõ được mới xảy ra cái gì, hai vị thủ hạ của Băng Tuyết nữ thần tế tự đã bị quản chế.

Băng Tuyết nữ thần tế tự trong lòng lạnh lẽo hẳn, nàng cách Niệm Băng rất gần. Cảm thụ cũng sâu sắc nhất, năng lượng sắc bén kia cho dù là nàng cũng không nắm chắc có thể hoàn toàn chống lại, chỉ có trốn tránh mới có thể né tránh công kích trong nháy mắt này. Niệm Băng thần tình như trước mỉm cười đứng ở đó, phảng phất cái gì đều không làm qua, nhưng tính mạng của hai gã Ma đạo sư cũng nắm giữ trong tay hẳn. Băng Tuyết nữ thần tế tự không thể không một lần nữa phỏng đoán thực lực của người tuổi trẻ trước mắt này.

Quang mang thu liễm. Hai cái Ảnh khôi lỗi dẫn hai thanh thần nhận dung nhập vào thân thể Niệm Băng không thấy đâu, ”Ta nghĩ, bây giờ ta có quyền ở chỗ này ngồi xuống chứ. Tế tự đại nhân, ta chỉ là muốn nói cho ngài, ta cái này Thủ tịch cung đình ma pháp sư cũng không phải dựa vào quan hệ ngồi lên.” Vừa nói, Niệm Băng đường hoàng ngồi trên vị trí, cũng không nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự một cái.

Băng Tuyết nữ thần tế tự không thay đổi. Cũng ngồi xuống, hai gã thủ hạ sau lưng nàng muốn phát tác, lại bị nàng nâng tay ngăn cản. Gặp tình huống này, Yến Phong vội vàng nói: ”Hai vị đều là khách khanh của ta, không cần vì một chút việc nhỏ mà tranh chấp. Tốt lắm, chúng ta tiếp tục thảo luận chính sự. Tế tự đại nhân, bây giờ Tứ quốc công luận đại hội sắp cử hành. Ta trong thư gửi cho ngài đã nói rõ rồi, ngài xem, nước ta như thế nào đối mặt đi? Hoa Dung đế quốc thể đại, nếu ứng biến không có biện pháp, đối với phát triển của nước ta tương lai sẽ rất bất lợi.”

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh nhạt nói: ”Sự tình của phương diện chính trị ta không hiểu, bệ hạ không nên hỏi ta.”

Yến Phong đụng phải cái đỉnh, nhưng cũng không có tỏ vẻ bất mãn, tiếp tục nói: ”Trước mắt nước ta đứng ngoài chiến khu, tạm thời cũng không lo chiến loạn, nhưng Lăng Mộc đế quốc cùng nước ta tiếp giáp, nước ta bởi vì ở bắc phương, khí hậu nghiêm hàn, đại lượng lương thực cũng phát ra từ Lăng Mộc, bây giờ bọn

họ phái người tới thỉnh cầu liên minh, nếu chúng ta nói không đáp ứng, có lẽ không ổn. Nhưng nếu hướng Hoa Dung đế quốc liên thủ tiến quân, đường dài bốn ba, hơn nữa Hoa Dung thế đại, lại không tiếp giáp cùng ta, bất luận thắng bại, chỗ tốt đối với chúng ta đều cực kỳ nhỏ. Cho nên bây giờ ta và chúng thần đều rất mâu thuẫn, muốn nghe ý kiến của ngài.”

Băng Tuyết nữ thần liếc mắt Yến Phong, chỉ thấy trong mắt Yến Phong lộ ra quang mang khẩn thiết, cười hòa, nói: ”Kết minh cũng không phải không ổn, Băng Nguyệt vốn là cùng Áo Lan giao hảo, Lăng Mộc đế quốc có thể nói là kho thóc của Băng Nguyệt đế quốc, cho nên xuất binh, ta xem liền không cần, Hoa Dung đế quốc cũng không phải dễ đối phó vậy. Tứ quốc công luận đại hội tự nhiên phải đi, tình huống cụ thể bệ hạ tự tiến hành quyết định Ma pháp sư, nếu quả có sử dụng địa phương của Băng Thần tháp, bốn tọa tự nhiên sẽ xem xét tương trợ.”

Cuối cùng bốn chữ xem xét tương trợ này nhất thời khiến cho Yến Phong giận dữ, sắc mặt đành lại. Trong lòng thầm nghĩ, trước kia Băng Nguyệt đế quốc không biết cho Băng Thần tháp bao nhiêu trợ giúp, Băng Thần tháp cũng luôn trợ giúp Băng Nguyệt đế quốc. Bây giờ có sự tình tới, người nhưng lại cho ta cái xem xét tương trợ? Nhưng bây giờ chính là sử dụng ả nên phát tác không được, nghĩ tới đây, Yến Phong nói: ”Tể tự đại nhân, tham gia Tứ quốc công luận đại hội này, phải cần cử sứ giả đức cao vọng trọng có lực uy hiếp thay thế Trầm tham gia, Trầm nghĩ trước nghĩ sau, nghĩ thấy hay là do Tể tự đại nhân tự mình đi một chuyến cho thỏa đáng, ngài xem...”

Băng Tuyết nữ thần tể tự nâng tay, ngăn cản Yến Phong nói thêm gì nữa, lắc đầu nói: ”Không, Hoa Dung đế quốc ta không đi. Có lẽ bệ hạ còn không biết, Băng Thần tháp chúng ta cùng Dung gia của Hoa Dung đế quốc luôn luôn là đối đầu, ta đi, chẳng những sẽ không cho đế quốc tác dụng trợ giúp, thậm chí sẽ có phản hiệu quả. Huống chi, bây giờ Băng Nguyệt đế quốc Ma pháp sư công hội phát triển nhanh chóng, bảo bọn họ phái ra cao thủ trợ giúp sứ giả của bệ hạ đi trước thì càng tốt.”

Yến Phong nhất thời hiểu được, theo như lời Băng Tuyết nữ thần tể tự hơn phân nửa là thật tình, nhưng nàng lại không phải e ngại Dung gia, sở dĩ không muốn vì đế quốc xuất lực, bộ phận nguyên nhân là vì sự quật khởi của Ma pháp sư công hội ảnh hưởng tới địa vị của Băng Thần tháp. Xem ra, đến lúc chính mình nên tỏ thái độ. Hai năm này ma pháp sư công hội tốc độ phát triển mặc dù không chậm, nhưng cùng Băng Thần tháp so sánh chẳng là kém quá xa, địa phương nương tựa vào Băng Thần tháp còn rất nhiều. Sau khi cân nhắc lợi và hại, Yến Phong vừa muốn mở miệng, Niệm Băng ngồi bên cạnh hần lại nói.

”Bệ hạ, ta đồng ý ý kiến của Băng Tuyết nữ thần tể tự đại nhân. Đi Hoa Dung đế quốc tham gia Tứ quốc công luận đại hội, quả thật không nên để Băng Thần tháp ra mặt. Đã là Tể tự đại nhân đồng ý để cho Ma pháp sư công hội hiệp trợ sứ giả tham gia lần hội nghị này, ta lấy thân phận phó hội trưởng ma pháp sư công hội, hướng bệ hạ chờ lệnh.”

Yến Phong có chút kinh ngạc nhìn về phía Niệm Băng, Niệm Băng kiên định hướng hần gật đầu, nếu nói lúc trước Yến Phong còn có chút do dự, khi hần thấy ánh mắt Niệm Băng, cũng đã hạ quyết tâm, Niệm Băng là người hần tín nhiệm nhất, không có Niệm Băng thì không có ngôi vị hoàng đế của hần, còn có cái gì hoài nghi đ? ”Hảo, đã là Tể tự đại nhân và Niệm Băng đều cho là như thế, chuyện này liền xác định như thế. Chỉ là, nhân tuyển sứ giả này quanh hệ trọng đại, vị ái khanh nào nguyện ý đi vậy?”

Dưới đài trẫm mặc, trách nhiệm này quá lớn, cục diện Hoa Dung đế quốc bây giờ ai cũng không biết, gặp phải biến hóa gì còn là không biết hết, các đại thần từng người từng người tinh hoạt (tinh thông và giáo hoạt), loại sự việc phí sức không thu được kết quả tốt này ai nguyện ý gánh chịu?

Nhìn thấy các đại thần trẫm mặc, Yến Phong không khỏi giận dữ nói: ”Như thế nào, không ai nguyện ý vì Trẫm phân chia ưu lo sao?”

”Bệ hạ, thì để ta đi đi.” Niệm Băng từ chỗ ngồi đứng lên.

”Người?” Yến Phong có chút nghi hoặc nhìn Niệm Băng, hần cũng không phải không tin thực lực của Niệm Băng, lúc trước Niệm Băng giúp hần bày ra kế sách leo lên ngôi vị hoàng đế này khiến hần rất là thần phục, nếu không phải Niệm Băng kiên quyết từ chối, Yến Phong định nhường hần ngồi lên cao vị. Nhưng mà, tính nguy hiểm của Tứ quốc công luận đại hội lần này rất cao, hần thật sự không muốn để cho Niệm Băng liên quan đến nguy hiểm.

Niệm Băng nói: "Thần nguyện vì bệ hạ mà gánh nỗi lo này."

"Không thể." Thanh âm của Băng Tuyết nữ thần tế tự vang lên, "Ma pháp sư Niệm Băng tuyệt đối không thể đảm đương nhiệm vụ này. Đầu tiên không nói hấn tại phương diện chính trị có hay không có năng lực này, chỉ là thân phận của hấn đã không thể đại biểu đế quốc làm sứ giả."

Yến Phong ngăn người, nói: "Thân phận? Niệm Băng có thân phận gì?" Hấn kỳ thật là biết rõ còn cổ hủ, lúc trước Niệm Băng sớm lấy sự tình xuất thân Dung gia của mình ra nói qua cho hấn, đương nhiên, Niệm Băng nói cho hấn chỉ là xuất thân Dung gia, đồng thời cũng nói chính mình sớm vì quan hệ của phụ thân thoát ly Dung gia.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh nhạt nói: "Tên hấn kêu là Dung Niệm Băng."

Lời vừa nói ra, dưới đài quần thần nhất thời ồn ào, không ít người ánh mắt nhìn về phía Niệm Băng đã khác.

Niệm Băng mỉm cười, cũng không có vẻ gì bối rối "Không sai, ta quả thật xuất thân Dung gia, Dung Thân Vương chính là gia gia của ta. Nhưng mà, họ Dung này ta đã sớm không dùng nữa. Từ lúc trước cha ta rời bỏ Dung gia, kế tiếp sau khi lại bị Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân làm hại, ta chỉ là một cô nhi. Ta từ nhỏ tại Băng Nguyệt đế quốc lớn lên, chỉ biết trung thành vì sự phát triển của quốc gia."

Dưới đài, Tuyết Phách đi ra, cung kính nói: "Bệ hạ thần cho rằng Niệm Băng Ma pháp sư đủ để đảm nhận trách nhiệm này. Thần tin tưởng nhân phẩm của cậu ta. Thần cũng từng nghe qua thân phận của Niệm Băng Ma pháp sư, cậu ta quả thật đã sớm thoát ly Dung gia." Vừa nói, hấn nâng tay sờ lên hình thêu màu bạc trên áo mình.

Tiếng Tuyết Phách vừa dứt. Nhất thời đứng ra hơn mười vị đại thần, đồng thời cung kính nói: "Chúng thần cũng cho rằng Niệm Băng Ma pháp sư đủ để đảm đương trách nhiệm." Thanh âm chỉnh tề, cả Yến Phong đều bị dọa giật nảy lên. Hấn nào biết đâu, mấy vị đại thần chiếm vị trí trọng yếu này đều là thành viên Huyết Sư giáo, động tác vừa rồi của Tuyết Phách, chính là ám hiệu của Huyết Sư giáo. Phần lớn thành viên Huyết Sư giáo này cũng không biết thân phận của Niệm Băng, nhưng ám hiệu xuất hiện, lập tức xuất ngôn đồng ý đề nghị của Tuyết Phách.

Có thể đứng ra nói chuyện, ở Băng Nguyệt đế quốc đều có phân lượng rất lớn, thần tử cảm thấy không thích đáng cũng không tùy tiện mở miệng. Trên đài, Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn thoáng qua vẻ mặt bình tĩnh của Niệm Băng, âm thanh lạnh lùng nói: "Bệ hạ, đã có nhiều người như vậy ủng hộ Niệm Băng Ma pháp sư, vậy ngài nhân tiện phái hấn làm sứ giả đi. Bất quá, Băng Thần tháp ta chịu ân đế quốc nhiều năm, đế quốc có việc, chúng ta cũng không thể đợi chờ không. Ta liền cùng Ma pháp sư Niệm Băng đi một chuyến."

Nghe được Băng Tuyết nữ thần tế tự lời này vừa nói ra, dưới đài Tuyết Phách Nguyên soái không khỏi biến sắc, ngẩng đầu nhìn về phía Niệm Băng, vẻ mặt Niệm Băng mỉm cười như trước, nói: "Vậy tốt a! Có thể khiến Tế tự đại nhân thay đổi chủ ý, nguyện ý cùng ta đồng hành, nhất định có thể khiến cho Niệm Băng linh giáo được nhiều ích lợi. Có sự uy nhiếp của ngài, có lẽ nước ta cũng có thể tranh thủ được lợi ích tốt nhất."

Băng Tuyết nữ thần tế tự đột nhiên thay đổi quyết định của mình cũng là bất đắc dĩ, mặc dù nàng cũng không coi trọng vật ngoại thân, nhưng Băng Thần tháp lại là một tay nàng lập lên, Băng Thần tháp từ trước tới nay không hướng theo bất kỳ ngành nghề gì, nhưng bởi vì yêu cầu ma pháp tinh thạch của đại sư chi phí kinh nhân. Phương bắc là địa phương thích hợp Băng hệ Ma pháp sư tu luyện nhất, nếu không có hoàng thất ủng hộ, sẽ đối với Băng Thần tháp sinh ra ảnh hưởng rất lớn. Muốn có được sự ủng hộ của hoàng thất, nhân tiện phải có địa vị đầy đủ, bây giờ ma pháp sư công hộ quật khởi, Băng Tuyết nữ thần tế tự lần này tự mình đi đầu, sớm đã nghĩ kỹ vì Băng Nguyệt đế quốc xuất chút lực, để chính mình là thủ hộ thần của Băng Nguyệt đế quốc. Lại không nghĩ rằng Niệm Băng lại có thể một hơi nhận lấy vị trí sứ giả này, khiến nàng bị vây vào hạ phong, bất đắc dĩ phải yêu cầu cùng đi.

Yến Phong mặc dù nghĩ thấy có chút không ổn, nhưng Niệm Băng và Băng Tuyết nữ thần tế tự đề đã xác định ý tứ của mình, hấn cũng không tiện lại sửa đổi, lập tức, bổ nhiệm Niệm Băng là sứ giả. Băng Tuyết nữ

thần tế tự và hần cùng đồng hành, nhân viên đi theo do hai người tự mình chọn lựa. Ngày mai xuất phát. Sau đó, trên đại điện thương lượng một chút chi tiết cụ thể, lúc này mới tuyên bố bãi triều.

Sau khi bãi triều, Yến Phong trực tiếp dẫn Niệm Băng và Tuyết Phách nguyên soái trở lại trong tẩm cung của mình, kín đáo cho lui người hầu, Yến Phong ôm đồm giữ bả vai Niệm Băng. "Xú tiểu tử, người thời gian này đi nơi nào, như thế nào tìm không thấy người, thật là sốt ruột chết người."

Nhìn thấy Yến Phong lộ ra tình cảm chân thành, Niệm Băng mỉm cười nói: "Ta giờ không phải đã trở về giúp người ấy ư?"

Yến Phong trên vai Niệm Băng đánh nhẹ một quyền, nói: "Tiểu tử người cũng quá kích động, cùng lão thái bà Băng Tuyết nữ thần kia cạnh tranh cái gì, để cho nàng đi là được. Người cần gì phải nhảy vào dòng nước đục này thế?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Nói như thế nào ta cũng là Thủ tịch cung đình Ma pháp sư của người, chung quy cần thay người cố gắng chút sức lực, yên tâm đi, ta có chừng mực."

Tuyết Phách một bên nói: "Thế nhưng, lần này Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng người đồng hành, nàng lại là cừu nhân của người, e rằng..."

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Ta biết cái nào nhẹ cái nào nặng, ta bây giờ là đại biểu sứ giả của đế quốc, nàng ta cũng sẽ không gây khó dễ cho ta làm gì. Đợi đến lúc thích hợp thanh toán, ta tự nhiên sẽ tìm nàng tính toán đầy đủ"

Yến Phong nói: "Niệm Băng, người cho rằng chúng ta bây giờ nên lựa chọn thế nào đi?"

Niệm Băng nói: "Nhất định phải cùng Áo Lan đế quốc cũng như Lăng Mộc đế quốc kết thành liên minh. Đây là nhất thiết phải làm. Nhưng không cần cùng Hoa Dung đế quốc động võ lực. Cái này đúng mực chỉ cần nắm giữ thật tốt, đối với nước ta có lợi không có hại, bệ hạ bây giờ phải làm, đúng là ra sức phát triển đế quốc mình. Chỉ có chính mình cường đại lên, mới có thể càng nắm giữ tốt vận mệnh."

Yến Phong gật đầu, mỉm cười nói: "Người làm sứ giả này cũng hoàn toàn thích hợp, người đều là một trong những người ta thực sự yên tâm a!"

Tuyết Phách trong mắt hiện lên một tia dị sắc, Niệm Băng làm bộ không thấy, tiếp tục nói: "Tốt lắm, đã là bệ hạ tin tưởng ta, chuyện lần này để cho ta toàn quyền xử lý đi. Ta chắc chắn có thành công nhất định."

Yến Phong mỉm cười nói: "Ta đương nhiên tin tưởng người, người tuyệt đối sẽ không hại ta, lúc trước người trợ giúp ta lên ngôi vị hoàng đế, đã sớm chứng minh mấy cái này. Được rồi, người thật vất vả mới trở về, trưa nay, quý tộc nhà người nhất định phải lưu lại ăn cơm với ta. Lần này đi tới Hoa Dung đế quốc nguy cơ không nhỏ, ta nhất định phải phái cao thủ đi cùng người."

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Cái đó không cần. Có ta và Băng Tuyết nữ thần tế tự, ai dám đối đầu chúng ta? Mặc dù ta thực chán ghét nàng ta nhưng không thể không thừa nhận, người trên Ngưỡng Quang đại lục có thể thắng nàng quá ít. Cho nên ăn cơm thôi, ta tới muốn hảo hảo nhấm nháp một chút kỹ thuật của ngự trù hoàng cung."

Yến Phong ha ha cười, nói: "Ta muốn ném thử thủ nghệ của người đi, nhưng mà người thật vất vả mới trở về, nhất định mệt mỏi, hôm nay nhân tiện quay quần ăn một chút đi." Ở trước mặt Niệm Băng, hần căn bản không có một chút đáng điệu của đế vương.

Niệm Băng liền ở lại trong Hoàng cung tới buổi chiều, mới cùng Tuyết Phách ly khai.

"Giáo chủ, ngài sao lại có thể nhận làm sứ giả này?" Tuyết Phách vừa đi tới, thấp giọng hướng Niệm Băng nói.

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: "Như thế nào? Ta vì cái gì mà không thể làm sứ giả này. Xuất phát điểm của bốn giáo là hiệp trợ Dung gia, mà không phải Hoa Dung đế quốc, điểm này Tuyết trưởng lão không nên quên."

Tuyết Phách chấn động toàn thân, "Giáo chủ, ý tứ của ngài là?"

Niệm Bạng nói: "Sau này ngài cũng là một trong trưởng lão của bốn giáo, có một số việc ta cũng không cần dấu diêm người. Đầu tiên, Dung gia bây giờ bởi vì thôn tính Kỳ Lỗ đế quốc, tại Hoa Dung đế quốc đúng là như mặt trời chính ngọ, nhưng mà nếu Hoa Dung đế quốc thật sự đem bốn nước toàn bộ thôn tính, thống nhất khắp đại lục, nhưng lại đối với chúng ta Dung gia không có chỗ tốt gì. Điểm này ta cùng với quan điểm gia gia bất đồng. Nguyên vọng của gia gia là thống nhất đại lục. Nhưng mà, một khi đại lục thật sự thống nhất, có lẽ Dung gia cũng liền tiếp cận tới hủy diệt."

Tuyết Phách trong mắt tinh quang chợt lóe, nói: "ý của Giáo chủ là giáo thổ tử, tẩu cầu phanh?" (ND: giáo thổ tử, tẩu cầu phanh: tức là con thổ xảo quyết đã chết thì làm thịt chó săn.)

Niệm Bạng lãnh đạm nói: "Phi điều tẩn, lương cung tàng, giáo thổ tử, tẩu cầu phanh, cái này luôn là đạo lý thiên cổ không thể nghi ngờ. Dung gia công cao chấn chủ. Một khi Hoa Dung đế quốc càng thay đổi người thống trị, không quá ba đời, Dung gia tất vong. Nhưng mà, Dung gia cao thủ đông đúc, nếu chưa thống nhất, vì lợi dụng thế lực của Dung gia, Hoa Dung đế quốc tất phải lôi kéo Dung gia, địa vị Dung gia sẽ rất khó thay đổi. Huống chi, đối với chúng ta Huyết Sư giáo mà nói, người nghĩ thấy đại lục thống nhất tốt, hay là âm thầm khống chế các quốc gia khác tốt đi? Sau khi đại lục thống nhất, thế lực ngằm mặc dù có thể sinh tồn như cũ, nhưng chỉ cần người thống trị của Hoa Dung đế quốc không phải là ngọc tử, bọn họ nhất định sẽ nghĩ biện pháp khống chế thế lực ngằm, chúng ta Huyết Sư giáo mặc dù thần bí, nhưng ta tin tưởng rằng, Hoa Dung đế quốc có lẽ sớm đã có một chút tài liệu của chúng ta. Cho nên, chúng ta sau này phải phát triển phương hướng không phải trợ giúp Hoa Dung thống nhất đại lục, mà chính là sau Bạng Nguyệt đế quốc, đem Áo Lan đế quốc, Lãng Mộc đế quốc đều không chế trong tay chúng ta, cái này mới là lẽ phải. Chỉ có để cho người của chúng ta hoàn toàn phiêu bạch, (ND: phiêu bạch: là lộ diện, hoạt động công khai) sau này mới phát triển càng tốt."

Nghe Niệm Bạng giải thích, Tuyết Phách liên tục gật đầu, "vẫn là Giáo chủ cao chiêm viễn chúc (nhìn xa trông rộng), ngài như vậy phân tích ra, thuộc hạ nhất thời đã minh bạch nhiều."

Niệm Bạng than nhẹ một tiếng, nói: "Kỳ thật, ta cũng không phải thích hợp làm cái Giáo chủ này, bởi vì ta quá dễ dàng cảm tình dụng sự, cái này là khuyết điểm lớn nhất. Nhưng mà, nếu người không có cảm tình, đó cũng liền nhân tiện không xứng là người. Tuyết trưởng lão, thẳng thắn nói, Yến Phong luôn đối đãi với ta như là huynh đệ tốt nhất, chúng ta lợi dụng hắn để không chế Bạng Nguyệt đế quốc, ta trong lòng đối với hắn thủy chung có chút áy náy. Cho nên, ta muốn giúp hắn. Huống chi, nữ nhân của ngài còn là thê tử của hắn, bất luận là vì Yến Phong, còn là vì nàng, chúng ta đều không thể để Bạng Nguyệt đế quốc diệt vong. Cho nên, ta hôm nay đi tới triều đường, chính là vì muốn làm sứ giả của Bạng Nguyệt đế quốc, ta vội vàng muốn trợ giúp Yến Phong, hy vọng ngài có thể hiểu được khổ tâm của ta. Người trong bốn giáo mặc dù phân công các nơi, nhưng đại đa số đã thâm nhập cấm rã, nếu thật sự nổi lên biến hóa thật lớn, liên lụy quá rộng rãi. Chẳng lẽ để khiến cho thuộc hạ bốn giáo ở Trung Nguyên bản thân ở trên cao vị vứt bỏ hết toàn bộ những gì họ có sao? Muốn càng tiếp tục phát triển tốt, liền cần thiết phải lo lắng con đường sau này của cấp dưới. Chỉ có như vậy Giáo ta mới có thể vĩnh viễn sinh tồn trong Hắc ám, nắm giữ toàn bộ đại lục."

Tuyết Phách nhìn Niệm Bạng thật sâu, "Giáo chủ. Ta..."

Niệm Bạng mỉm cười, nói: "Đây là cách nghĩ của riêng ta, đã lên làm giáo chủ này, ta sẽ vì các huynh đệ trong giáo mà suy nghĩ, phương châm của Huyết Sư giáo cũng là lúc nên thay đổi, đến khi tới Hoa Dung đế quốc, ta tự nhiên sẽ cùng bảy vị trưởng lão thảo luận kỹ. Chúng ta cố nhiên là vì Dung gia mà tồn tại, nhưng muốn trợ giúp Dung gia tốt hơn thì cũng nên có sự thay đổi."

Tuyết Phách cung kính gật đầu, nói: "Ta đã hiểu được. Bây giờ ta mới chân chính nhận thức nhân quang của Ma Sư giáo chủ, ngài quả thật càng thích hợp trên vị trí giáo chủ này."

Niệm Bạng trên đường cùng Tuyết Phách chia tay, một thân một mình trở về trong võ sĩ công hội.

"Cái gì?" Lam Thần trợn to mắt Niệm Bạng. "Chàng nói sư phó muốn cùng chúng ta đồng hành, cái này, cái này như thế nào có thể?" Nghe Niệm Bạng nói sự việc vừa rồi đi ra ngoài làm, Lam Thần nhất thời trong lòng đại loạn, nàng thật sự không muốn đối mặt sư phó của chính mình a!

Niệm Bạng mỉm cười, nói: "Cái này không có gì, ta đã sớm thay nàng nghĩ ổn rồi. Nàng vị tất nhất định phải cùng sư phó nàng đối diện a! Người của Bạng Thần tháp các nàng xuất môn đều là ngồi trên mã xa,

chúng ta đây cũng ngồi trên mã xa. Nàng bây giờ có Thiên Nhân huyết, che dấu khí tức của mình sẽ không thành vấn đề, sự phò của nàng căn bản không thể phát hiện. Huống chi, nàng không thấy hình dáng của Lỗ đại ca sao? Ta có biện pháp để hắn thay đổi ngoại mạo, tự nhiên cũng có thể để nàng thay đổi. Muốn hay không trước tiên thử một lần.”

”Nhưng...” Lam Thần còn có chút do dự.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”yên tâm đi, Thần Thần, ta làm việc có chừng mực. Lần này đi Hoa Dung để quốc sự tình ta phải làm có rất nhiều. Nếu ta nhớ không sai, cái điển lễ gì đó của Phượng tộc kia cũng sắp bắt đầu rồi, đợi xử lý hết Tứ quốc công luận đại hội lần này, ta sẽ cùng các nàng đi tới Phượng tộc một chuyến. Mặc dù mẫu thân đã thoát ly Phượng tộc, nhưng ta hiểu được tâm tư của người.”

Quang mang trong đôi mắt đẹp của Phượng Nữ lưu chuyển, chủ động nắm lấy tay Niệm Băng, ”Vẫn là chàng nghĩ chu đáo. Thần Thần, yên tâm đi. Sự phò của người cho dù cùng chúng ta đồng hành, cũng không có khả năng làm cái gì, lấy thực lực của chúng ta liên thủ, nàng ta sẽ không khiến người bị sao.”

Lam Thần cúi đầu, nói: ”Sự phò từ nhỏ đem ta nuôi lớn, mặc dù đối đãi với ta nghiêm khắc, nhưng mà người thật sự đối với ta rất tốt. Vì Niệm Băng ta ly khai Băng Thần tháp, nhưng mà, ta thật sự không nghĩ cùng sự phò tạo thành đối địch, ta thậm chí không biết nên như thế nào đối mặt lão nhân gia người.”

Niệm Băng đem Lam Thần ôm vào trong lồng ngực, nói: ”Cái này cũng là việc không có biện pháp, ta cũng không muốn hôm nay nàng ta sẽ chủ động yêu cầu cùng chúng ta đi Hoa Dung để quốc. Không cần lo lắng, nhân bất kiến vi tịnh (ND: ý nói không gặp thì chẳng có sự tình gì), thật sự nếu không thể, nàng cứ ở chỗ này chờ chúng ta trở về đi.”

Lam Thần dùng sức lắc đầu, nói: ”Không, ta đã đợi chàng một năm rưỡi, chẳng lẽ chàng còn để ta lại chờ đợi sao? Theo ý chàng nói, bất quá, chàng giúp người ta thay đổi dung mạo. Mà phải thay đổi xinh đẹp một chút, ta cũng không muốn làm sũu bát quái.” (ND: sũu bát quái: người xấu như ma lem, người quái dị)

Niệm Băng ha ha cười, nói: ”Thần Thần của ta xinh đẹp như vậy, ta như thế nào sẽ đem nàng trở thành khó coi đi? Nàng thân thuộc Băng hệ, hay là dùng thanh Băng Tuyệt nữ thần đích thân tức này của ta đi. Nó rất thích hợp với nàng. Có khí tức của nó cùng nàng tạm thời dung hợp, đối với việc đề thăng thực lực của nàng rất có lợi.”

Lam Thần nói: ”Không cần dùng đao của chàng sao? Đó là vũ khí thuận tay nhất của chàng, đưa cho ta, chàng dùng cái gì? Nếu vạn nhất sự phò đối với chàng xuất thủ, chỉ sợ chàng không thể ngăn cản a!”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Yên tâm, không liên quan. Ta tùy thời đều có thể đem đao thu hồi. Huống chi còn có Tích Lỗ đại ca, sự phò của nàng căn bản không có cơ hội thương tổn ta. Với tư cách là sũu giả, nàng ta đối ta cũng chỉ là hướng ta xuất thủ thăm dò, tịnh sẽ không thực hạ sát thủ. Huống chi, ta cũng vị tất đã sợ nàng ta.”

189. Chương 188: Hoàng Cực Huyết Của Niệm Băng

Về phần sũu giả của Lăng Mộc đế quốc, theo đề nghị của Niệm Băng, Yên Phong đã đồng ý cùng Lăng Mộc đế quốc kết minh.

Xe ngựa chạy nhanh như bay trên đường, Niệm Băng dùng tinh thần lực của mình bày một tầng phong ấn lên chính chiếc xe, trừ phi là siêu cấp cao thủ cùng cấp với Sinh Mệnh chi thần Tạt Áo thì mới có thể phát hiện ra tình huống bên trong xe của hắn. Về phần Niệm Băng, hắn đang thư thả ngồi trong xe, tay trái ôm một người, tay phải ôm một người, ngồi ung dung giữa ba tuyệt sắc mỹ nữ, sung sướng quả thật là không còn gì để nói.

Tích Lỗ xác thực là đầu gỗ, nữ sắc đối với hắn có quá ít sức hấp dẫn, hắn ngồi trong góc xe nhắm mắt tu luyện, thanh tĩnh thì quan sát cảnh sắc bên ngoài, không chú ý gì đến bọn người Niệm Băng. Sau khi vào Ngưỡng Quang đại lục, Tích Lỗ quả thật mê luyện cảnh sắc của nơi này, cảm thấy thích thú với mọi thứ xung quanh, hơn nữa, nhờ Niệm Băng chỉ điểm, Tích Lỗ đã dần dần quen thuộc với cuộc sống ở đây.

”Băng, sự phò thật sự không thể phát hiện ra chúng ta bên này sao?” Lam Thần nhìn Niệm Băng có chút lo lắng.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đương nhiên là không thể phát hiện ra, chẳng lẽ nàng không tin vào tinh thần lực của ta? Hơn nữa, chúng ta bốn người nếu có đến Thần Chi đại lục thì cũng là chuyện oanh động vì trong một lúc xuất hiện bốn người đã mở Thiên Nhân huyết. Mọi người hãy nhớ kĩ, tinh thần lực có thể phát triển lên đến vô hạn, thân thể con người mặc dù tiềm chất rất tốt, nhưng cuối cùng vẫn là có hạn, muốn tăng cường thực lực, tu luyện tinh thần lực tuyệt không thể gián đoạn.” Trước mặt nữ nhân của mình, Niệm Băng không có giấu giếm chút gì, toàn bộ kể ra cho các nàng quá trình tu luyện tinh thần lực từ ngày đầu tiên rời long động cho đến lúc quay về.

Do khoảng cách giữa Băng Nguyệt đế quốc và Hoa Dung đế quốc cực xa, xe ngựa của bọn hắn phải đi không ngừng nghỉ, theo Niệm Băng ước lượng, dù tốc độ hiện nay không chậm, nhưng cũng phải hơn 10 ngày nữa mới đến Hoa Dung đế quốc. Trong 10 ngày này, hắn cũng không muốn tu luyện gì. Vất vả lắm mới quay lại được, hắn muốn âu yếm, chăm sóc nữ nhân của mình một chút. Bất quá, có chuyện khiến hắn buồn bực, ba tuyệt sắc mỹ nữ ở ngay cạnh bên, nhưng các nàng ai nấy đều ngại ngùng, không dám cùng Niệm Băng thân mật quá mức, làm hắn thật khó mà kiềm chế. Dù gì cũng phải tôn trọng ba người bọn họ, Niệm Băng lúc này chỉ có thể nhẫn nại vậy.

Long Linh tựa vào vai phải Niệm Băng, còn Phượng Nữ thì ngồi ngay bên cạnh nắm lấy bàn tay hắn. Duy chỉ có Lam Thần cùng hắn sớm đã xảy ra quan hệ nên có phần ngượng ngùng hơn, chỉ đành gối nhẹ lên đùi Niệm Băng nghỉ ngơi. Lộ trình dài, cũng không phải lúc nào cũng bằng phẳng, nhưng xe ngựa bọn họ thật sự quá tốt, có thể loại bỏ nhiều dần xóc, mà bên trong lúc nào cũng ấm áp êm ái, thực phẩm thì khi đi đã chuẩn bị đủ dùng hơn 10 ngày.

Sau khi rời Băng Nguyệt đế quốc ngày đầu tiên, cả bọn đi không ngừng nghỉ cho đến tận khuya Niệm Băng mới lệnh cho xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi ở ven đường. Thời gian khẩn cấp, Niệm Băng khi xuất phát đã quyết định không nhất thiết tìm nhà trọ trong thành thị, xe ngựa đi đến đâu thì ngừng lại nghỉ ngơi ở đấy. Dù sao, trên xe ngựa cũng quá tốt để nghỉ ngơi.

Niệm Băng từ xe ngựa nhảy xuống, hoạt động thân thể một ít thì chợt quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện Băng Tuyết nữ thần tế tự không những đã xuống xe trước, mà hiện tại còn đang quan sát hắn.

Niệm Băng mỉm cười hỏi: ”Tế tự đại nhân, ngồi một ngày trên xe ngựa có quen không?”

Bản thân trải qua nhiều chuyện trong mấy năm gần đây, hắn đã sớm trở nên hoạt bát hơn trước nhiều, trong lòng vì mối hận thù của cha mẹ mà lãnh đạm đi một chút, có thể ứng phó với mọi tình huống một cách dễ dàng.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh nhạt nói: ”Không có gì là quen hay không, cuộc sống của ta vốn là buồn tẻ. Niệm Băng, người đi theo ta đến đây!” Nói xong, bà ta quay lưng đi về hướng rừng cây phía trước.

Phượng Nữ ba người bọn họ đều đã lần lượt xuống xe ngựa. Nhờ Thần Lộ Đạo mà dung mạo Lam Thần có biến hoá rất lớn, Niệm Băng biến đổi khuôn mặt nàng trở thành gần giống như Trí Nữ Lạc Nhu, dù không hoàn toàn giống, nhưng bản thân cũng tạm hài lòng. Bọn họ vừa xuống tới, đã nghe Niệm Băng nói chuyện với Băng Tuyết nữ thần tế tự, sắc mặt không khỏi biến đổi. Lam Thần kêu lên: ”Băng, đừng đi!”

Niệm Băng lắc đầu phẩy tay nói: ”Không sao, mọi người ở chỗ này đợi ta, tin ta đi, sẽ không có việc gì đâu”.

Tích Lỗ nói: ”Huynh đệ, hay là ta đi cùng người đi, trên thân thể kia có mùi nguy hiểm.” Tích Lỗ thực sự miễn cảm với thực lực của người khác. Phượng Nữ ba người nguyên còn chưa biết Tích Lỗ cường đại như thế nào, ngay lập tức nhao nhao đòi đi cùng Niệm Băng.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Nghe ta đi, bà ấy không có ý gì tốt với ta, nhưng ta cũng không sợ bà ấy. Mọi người ở chỗ này chờ ta, không ai cần phải đi theo làm gì. Như vậy đi, nếu mọi người đã lo lắng thế này, ta sẽ trước hết thu lại hai thanh thần đao. Có bảy kiện siêu thần khí trong tay, muốn chết cũng là chuyện khó khăn mà.” Nói xong, hắn nhún vai nhẹ, làm ra chút vẻ hoạt kê, nhất thời làm cho không khí khẩn trương chùng xuống một ít.

Băng Tuyết nữ thần tế tự từ từ đi vào trong rừng, gần hơn trăm trượng mới dừng lại. Không, phải nói là

bà ta bay mới đúng. Ma pháp bào màu trắng làm tăng thêm vẻ mặt băng lãnh của bà ta, tựa như băng tiên tử trong truyền thuyết. Bình thường, nếu không biết tuổi của bà ta, có lẽ Niệm Băng sẽ hơi động tâm. Không kể Táp Áo và Thiên Hương hai người mỹ nữ này, dung mạo của Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng là một trong số những người đẹp nhất mà Niệm Băng từng gặp, mà Băng Vân cũng phảng phất có nét giống bà ta, chỉ là thiếu đi khí chất thánh khiết trên người mà thôi.

”Tế tự đại nhân mời ta đến đây, không biết có sự tình gì?” Niệm Băng cười hỏi.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh lùng nhìn Niệm Băng nói: ”Người không giống như cha của ngươi.”

Nụ cười trên mặt Niệm Băng lập tức biến mất, vừa nghe nhắc đến cha mình, nhất thời lửa giận phùng lên, hẩn lạnh nhạt tiếp lời: ”Đúng! Ta không giống cha ta, nhưng chẳng lẽ bà không biết ta ngày nay thế nào chính là do bà tạo nên?”

Băng Tuyết nữ thần tế tự nhìn thẳng Niệm Băng nói: ”Người không giống cha mình, mà là người đã vượt xa ông ta. Mang trong mình tài năng của Băng Linh và Dung Thiên, ta không thể không thừa nhận người là một nhân vật xuất sắc. Tiếc rằng người lại là con của bọn họ.”

Niệm Băng lãnh đạm nói: ”Không sai, ta chính là con của bọn họ, Băng Tuyết nữ thần tế tự, bà muốn cái gì thì có thể bắt đầu rồi đó!”

Hàn quang ánh lên trong mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự: ”Người không sợ ta giết người sao?”

Niệm Băng nói: ”Ta rất sợ chết. Trước kia có lẽ ta ko sợ, nhưng hiện tại thì khác, ta thật sự rất sợ, bởi vì ta còn hồng nhan tri kỷ, còn thù lớn chưa trả, ta làm sao có thể chết được? Bất quá, với thực lực hiện nay của bà, bà tin tưởng có thể lấy mạng ta sao?”

Băng Tuyết nữ thần tế tự nhìn Niệm Băng thật sâu một cái, rồi nói: ”Người cho rằng mở được Thiên Nhân huyết là có thể cùng ta đối chọi?”

Niệm Băng lạnh nhạt nói: ”Đương nhiên là không, Thiên Nhân huyết có thể xem như một loại trưởng thành khiếu huyết, mà cũng là phụ trợ các huyết trong bảy đại khiếu huyết. So với Hoàng Cực huyết đã mở của bà, nếu hai bên cùng trình độ, thì phụ trợ huyết vẫn kém công kích cực mạnh huyết, nhưng ta dám chắc bà giết không nổi ta”.

Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng lạnh nhạt đáp lời: ”Tự tin của người xuất phát từ bảy thanh đao đó mà thôi. Nếu người đã nghĩ như vậy, thì chúng ta cũng nên thử một lần”. Khí tức lạnh giá đột nhiên trỗi dậy, từ xung quanh thân thể của Băng Tuyết nữ thần tế tự dựng lên từng đợt hàn khí. Lam sắc quang mang mờ mờ xuất hiện, dù trong đêm tối không thể thấy rõ ràng. Kim sắc quang mang từ tay dần dần sáng tỏ, bà ta lạnh lùng nhìn Niệm Băng nâng tay lên chuẩn bị.

Niệm Băng cười cười nói: ”Hoàng Cực huyết của bà tuy vô cùng cường đại, nhưng chưa luyện đến mức đạt giai cấp, mà nhiều nhất cũng chỉ có thể thuần phát cảm chú 11 cấp mà thôi, tiếc là, cái đó đối với ta vô dụng”. Mặt ngoài hẩn nói cười thoải mái, có điều phải đối diện với đại lục đệ nhất ma pháp sư suốt nhiều năm qua, hẩn cũng không dám có gì sơ sót. Hàn quang thất sắc long lạnh tỏa ra từ Niệm Băng, bảy chuỗi thân đao bay ra, trôi nổi lơ lửng xung quanh thân thể hẩn. Mỗi loại ma pháp khí tức phân biệt rõ ràng tỏa từ thân đao ra chu vi xung quanh.

Băng Tuyết nữ thần tế tự loé lên tia hàn quang trong mắt, hàn khí xung quanh thân thể đột nhiên cuộn cuộn nổi lên, trong phương viên mười trượng mọi vật hoàn toàn đóng băng, một cây băng mâu lập tức bay thẳng đến ngực Niệm Băng.

Niệm Băng bình tĩnh nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự, Thiên Nhân huyết tại mi tâm phát sáng, không lùi mà tiến, bảy ngọn thân đao loé lên, hành động bằng tốc độ mắt thường ko thấy kịp, nhanh chóng hoá giải băng mâu của Băng Tuyết nữ thần tế tự thành băng nguyên tố nguyên thủy.

Niệm Băng vẫn đứng yên như cũ, không phát động công kích, lẳng lặng nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự. Thực ra trong lòng hẩn đang rất mâu thuẫn, hẩn rất muốn phát động toàn bộ thực lực của mình cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự liều mạng một phen, nhưng lại biết chính mình không thể làm như thế được, vì Lam Thần, vì cha mẹ của mình, Niệm Băng tin rằng đây không phải là lúc liều mạng với Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Hắc sắc ám ảnh chậm chậm tụ lại sau lưng Niệm Băng, thân cao ba trượng, mà nhân hình cũng trở nên rõ ràng dần dần. Ánh sáng từ mi tâm Niệm Băng dần dần thay đổi thành màu đen, thất thải quang mang cũng phai nhạt dần, thất ảnh khôi lỗi xuất hiện. Dưới sự chỉ huy của Hắc Vũ Hoàng, mấy chuỗi đao này tụ lại xung quanh thân mình Niệm Băng rồi tản ra hai bên xung quanh.

Thân ảnh màu đen thật lớn sau lưng Niệm Băng chậm rãi giơ lưỡi hái màu đen dài hơn 5 trượng của y lên, tử vong khí tức lập tức bành trướng, nháy mắt đã bao phủ khu vực bị đóng băng xung quanh, cây cỏ trong vùng vừa bị đóng băng khi tiếp xúc với tử vong khí tức lập tức héo rũ đi, sinh mệnh khí tức của chúng đều bị vị tử thần đột nhiên xuất hiện này hấp thu toàn bộ.

Băng Tuyết Nữ Thần tế tự sắc mặt đại biến, kim quang trong tay phải lập tức cường thịnh lên, một tiếng long ngâm âm vang xuất hiện, băng tuyết khí tức, trừ khu vực xung quanh Niệm Băng ra, lập tức rút lui, băng hệ cấm chú Băng Tuyết nữ thần Chi Long được Băng Tuyết Nữ Thần tế tự thuận phát hiện ra sau lưng bà ta, lập tức bay lên cùng tử thần do Niệm Băng triệu hồi đối chọi.

”Không thể nào! Người làm sao có thể thuận phát cấm chú?” Thanh âm của Băng Tuyết nữ thần tế tự đã không còn lạnh lùng được như trước nữa.

Niệm Băng cười nhẹ một tiếng, nói: ”Ta chỉ là muốn nhắc nhở bà, việc bà có thể làm được, ta đây cũng có thể làm giống như vậy. Lúc này, chúng ta là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc đi sứ đến Hoa Dung đế quốc, tuyệt đối không phải là lúc để xung đột cá nhân. Sau lần này, ta nhất định sẽ tự mình đến Băng Thần tháp bái phỏng, lúc đó việc cùng bà chiến đấu là điều không thể tránh khỏi.

Mục quang Băng Tuyết nữ thần tế tự biến lạnh một lần nữa, nhìn về ám ảnh khổng lồ sau lưng Niệm Băng: ”Người cho rằng chỉ bấy nhiêu đây là có thể cùng ta đối kháng sao?”

Niệm Băng vẫn mỉm cười nói: ”Đúng, bà đã mở ra Hoàng Cực huyết, xem chừng có thể phát động cấm chú mười ba bậc. Cho dù trước mặt bà là một gã Thần Hàng Sư khác, thì hẳn cũng không có khả năng là đối thủ của bà. Nhưng là, ta bây giờ cho bà biết một bí mật, coi như là vì trận chiến công bình của chúng ta trong tương lai đi. Nhìn cho kĩ đây, Băng Tuyết nữ thần tế tự vĩ đại!” Giọng nói của Niệm Băng mang ý ngấm ngấm chế nhạo đối thủ. Lúc này, tại mi tâm của hắn, Thiên Nhân huyết bắt đầu biến hoá. Lam, hồng, hoàng, thanh, ngân, bạch, hắc, hào quang bảy màu trong nháy mắt thu liễm thành một cỗ ánh sáng bắn từ trong Thiên Nhân huyết của Niệm Băng ra ngoài, hình thành một vòng sáng bảo hộ xung quanh y. Ngay sau đó, Thiên Nhân huyết vốn xuất hiện bảy ánh hào quang lập tức có thay đổi, con mắt thứ ba này đột nhiên chuyển thành màu vàng, uy áp khổng lồ từ vị trí của Niệm Băng bành trướng ra ngoài. Trong phút chốc, thân thể y tựa như cao lớn gấp nhiều lần, khí phách không người địch lại cũng lập tức bộc phát. Niệm Băng nhìn thoáng qua Băng Tuyết nữ thần Chi Long, thân thể cự long vốn do cấm chú cấp mười một ngưng tụ thành tự nhiên rung rẩy, kích thích nhanh chóng thu nhỏ đi một phần.

Cây cỏ trong phương viên trăm trượng tại đây, dưới uy áp khổng lồ cũng trở nên run rẩy, dưới ánh trắng chiếu rọi, cành lá rung động tạo thành một mảng đen hình dáng bất định. Không kể là Băng Tuyết nữ thần Chi Long hay Tử thần sau lưng Niệm Băng, tất cả hoàn toàn bị uy áp này đè nén, tia kim quang tuy nhân nhạt, không rực sáng, nhưng đúng là mang đến cảm giác cường đại vô hạn.

Liếc thấy sắc mặt hoảng hốt của Băng Tuyết nữ thần tế tự, Niệm Băng nhàn nhạt nói: ”Thế gian không có chuyện gì lại không thể xảy ra, chẳng lẽ chỉ có mỗi mình bà mở được Hoàng Cực huyết thôi sao?” Không sai, khi tinh thần lực của Niệm Băng xuất hiện dị biến, hắn đồng thời kinh ngạc phát hiện ra bản thân đã mở ra Hoàng Cực huyết, vốn được xưng tụng là khiếu huyết công kích cường đại nhất. Chỉ là vị trí của Hoàng Cực huyết này nằm trong Thiên Nhân huyết, mà đây là cũng là lý do vì sao Niệm Băng hắn nán lại sinh mệnh lĩnh vực của Tạp Áo trong suốt nửa năm, và cũng là thu hoạch lớn nhất của y sau khi ”sống” lại. Có điều, cả Tạp Áo lẫn Thiên Hương đều là lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp này, nên các nàng cũng không biết Niệm Băng sau này sẽ phát triển hai khiếu huyết này như thế nào. Hoàng Cực huyết và Thiên Nhân huyết ở cùng một chỗ, vậy hiệu ứng sẽ là gì? Là phụ trợ lẫn nhau, hay kiềm chế lẫn nhau? Khoảng thời gian nửa năm đó, Niệm Băng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng một phần năng lực của mỗi huyết. Đồng thời, hắn cũng phát hiện bản thân đã không thể dùng tinh thần lực tiến hành thực thể công kích. Bởi vậy, Hoàng Cực huyết không những không thể làm thực lực của hắn đề thăng, mà còn mang đến cho Niệm Băng không ít phiền toái. Ngay lúc này, hắn dùng đến Hoàng Cực huyết cũng vì mục đích hết sức buồn cười: hù

doạ vị Băng Tuyết Nữ Thần tế tự trước mặt mà thôi. Thực lực mạnh nhất của hắn chỉ là thất ảnh khôi lỗi có linh hồn do Hắc Vũ Hoàng dẫn đầu mà thôi.

Băng Tuyết nữ thần tế tự cảm giác rõ ràng mồ hôi lạnh đang chảy ướt vạt áo của chính mình. Năm mươi năm qua, đây là lần đầu tiên bà ta đổ mồ hôi lạnh, nguyên nhân cũng là vì sợ hãi. Bà ta ngơ ngẩn nhìn Niệm Băng, trong nhất thời không biết nên hành động như thế nào.

Kim sắc hào quang thu liễm lại, thất ảnh khôi lỗi đồng loạt được thu về thân thể Niệm Băng, riêng hắc sắc ám ảnh khổng lồ kia đột nhiên cùng lưỡi hái dung hợp, phát động tử thần công kích.

Băng Tuyết nữ thần Chi Long phát ra tiếng kêu rên rĩ. Nguyên nó vốn mạnh hơn cầm chú Tử Thần Liêm Dao của Niệm Băng một bậc, nhưng vì Băng Tuyết nữ thần tế tự khí tức đã suy yếu, không đủ năng lượng duy trì trạng thái hoàn hảo, ngược lại còn trở nên yếu đuối hơn. Cho nên, Băng Long khi va chạm với Tử Thần Liêm Dao cũng giống như băng mâu lúc đầu, bị phá tan thành băng nguyên tố nguyên thủy.

Bóng ám ảnh đen thẫm của Niệm Băng cũng biến mất cùng với Băng Tuyết nữ thần Chi Long, đồng thời kim quang trên tay Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng tiêu tan.

Niệm Băng cảm thấy không khí giữa hai người càng thêm lạnh lẽo, nên cũng xoay người hướng phía ngoài rừng mà đi ra: "Trước mắt chúng ta nên làm tốt việc trọng yếu này đã, sau khi kết thúc, ta chắc chắn đến Băng Thần tháp tìm bà quyết chiến một trận định đoạt vận mệnh cả nhà chúng ta." Hắn quay lưng về phía Băng Tuyết nữ thần tế tự mà bước đi, hoàn toàn buông lỏng cho đối phương đánh lén, nhưng Băng Tuyết nữ thần tế tự ngược lại càng không dám động thủ, gương mặt nhìn bóng Niệm Băng đi xa dần. Ánh mắt của bà ta có chút mê ly, cũng không có tia hận thù nào, mà chỉ là nghi hoặc trùng trùng. Đương thời thực lực Niệm Băng đột nhiên tăng tiến kinh khủng làm bà ta nghi hoặc không ít, cũng không hiểu vì sao hắn đã không hướng mình phát động công kích.

Đi về cạnh xe ngựa, Phượng Nữ sớm đã nhóm lên một đống lửa, nhưng không ai trong nhóm ăn cơm tối trước, mà tất cả đang đợi Niệm Băng quay về. Mắt nhìn thấy Niệm Băng ung dung tiêu sái quay lại, Long Linh là người đầu tiên nhào vào lòng Niệm Băng, vuốt ve thân thể hắn như sợ hắn đã không còn toàn vẹn quay lại.

Niệm Băng bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Long Linh, cười hắc hắc nói: "Không cần vội vã muốn cùng ta thân mật như thế chứ? Đã thế, đêm nay..."

Long Linh hứ một tiếng, dứt tay ra khỏi Niệm Băng, chạy trốn đến sau lưng Phượng Nữ: "Người đừng mơ tưởng chuyện ấy, cho dù thân mật, cũng đến phiên các tỷ tỷ bọn họ, người mau nhìn lại đi."

Phượng Nữ đỏ mặt cười, nhìn Niệm Băng với ánh mắt dò hỏi, Niệm Băng nhìn nàng gật đầu nói: "Yên tâm đi, ta không có việc gì. Trong suốt chặng đường tối, ta nghĩ chúng ta có thể bình yên mà đi rồi. Được rồi, mọi người quay lại xe ngựa thôi."

Lam Thần và Tích Lỗ vì không có thần đao hỗ trợ nên không ra ngoài cùng mọi người. Lúc Niệm Băng vừa bước đến gần xe ngựa, tự nhiên thân thể cảm thấy loạng choạng, may nhờ Phượng Nữ ở sau đỡ lấy nên mới ổn định thân hình.

Ánh mắt quan tâm của ba nữ nhân lập tức hướng về Niệm Băng, hắn chỉ lắc đầu nói: "Ta không có việc gì đâu, chắc là vì lúc này tiêu hao ma pháp lực quá lớn. Khôi phục lại là được." Ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng thầm mắng: "Mẹ nó, song huyết hợp nhất quả là chuyện đáng giận, chỉ có thể hù dọa được người ta, còn một chút tác dụng cũng không có, đã vậy còn ảnh hưởng thực lực của chính bản thân!"

Mặc dù Tạp Áo và Thiên Hương không phán đoán được hiệu quả đích thực của song huyết hợp nhất trên người Niệm Băng, nhưng bản thân hắn cảm thấy hai khiếu huyết cực mạnh này hợp nhất thì hiệu quả cũng chỉ có một, là kiềm chế lẫn nhau. Không những mất đi năng lực tinh thần thực thể công kích, hơn nữa khi hắn dùng tinh thần lực kích phát hai khiếu huyết này cùng lúc, bên trong mi tâm, vùng kim sắc quang vực bao quanh thất thải quang cầu sẽ tiêu hao tinh thần lực gấp mấy lần bình thường, giống như hắn dùng tinh thần lực thực thể công kích liên tục mấy lần, đồng thời sẽ sinh ra áp lực cực mạnh đè nén mọi thứ. Niệm Băng chính là dụng điểm này hù dọa Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Qua một đêm không có chuyện gì, sáng hôm sau cả bọn lại tiếp tục lên đường. Có lẽ là do Niệm Băng hù

doạ được Băng Tuyết nữ thần tế tự nên bà ta cũng không gây ra phiền toái gì cho nhóm Niệm Băng, tất cả giống như lúc Băng Vân đến Hoa Dung để quốc tham gia thi đấu, cả ngày ngồi trong xe ngựa, chỉ tùy ý nhờ xa phu đi làm việc. Niệm Băng thấy như thế, trong đầu nảy ra suy nghĩ quái đản: "Chẳng lẽ Băng Tuyết nữ thần tế tự không cần vệ sinh sao? Sau đó, hần lựa cơ hội hỏi nhỏ Lam Thần, nàng ta có chút phần nộ mắng hần, rồi mới cho biết là người trong Băng Thần tháp khi tu luyện ma pháp sẽ làm cơ năng trong thân thể giảm xuống phi thường, nên trong mười ngày nửa tháng không cần ăn uống, đương nhiên cũng không cần phải có chuyện bài tiết. (ND: sắc chết lão Đường gia Tam Thiếu này, thắc mắc độc quá!)

Mười bốn ngày sau, cả bọn cũng đến được thủ đô Hoa Dung để quốc. Nhờ trên xe có tiêu kí xa hoa của Băng Nguyệt để quốc, nên lúc bọn họ vừa tới thì đã được người cao nhất của Hoa Dung để quốc phụ trách việc tiếp đãi các sứ thần ra đón. Niệm Băng không những nhận biết người này, mà còn rất quen thuộc: Dung Băng, đại ca của hần.

Lúc Dung Băng thấy Niệm Băng từ trên xe ngựa bước xuống, ánh mắt hần nhất thời trở nên ngây ngốc. Sau giây phút đó, hai gã chạy đến ôm nhau thật chặt. Niệm Băng từng cảm giác rõ ràng lúc hần chết đi, rồi lại từ chết đi sống lại, cứ tưởng là mình đã không còn được gặp lại Dung Băng nữa, giờ thì rốt cục đã có thể gặp nhau, Niệm Băng làm sao có thể giữ bình tĩnh được?!

"Niệm Băng, đệ làm sao lại đi cùng sứ đoàn của Băng Nguyệt để quốc thế? Sứ đoàn của đế quốc chỉ có bấy nhiêu người thôi sao?" Dung Băng nghi hoặc nhìn Niệm Băng hỏi.

Lam Thần và Long Linh đều là lần đầu tiên nhìn thấy Dung Băng, mà gã thì giống y hệt nam nhân của bọn họ, trong lòng cảm thấy quái dị không nói nên lời.

Niệm Băng nháy mắt Dung Băng một cái rồi nói: "Ca, để ta giới thiệu với người một người." Nói xong, kéo Dung Băng đến cỗ xe ngựa thứ hai. Lúc này, Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng vừa bước xuống xe, bà ta vừa thấy hai người, nhất thời cũng ngẩn ngơ nhú mày.

Niệm Băng sớm đã hình dung ra được cảnh tượng trước mắt, lập tức thông dong nói: "Vị này là Băng Tuyết nữ thần tế tự, còn vị này là đại tôn trưởng nhà Dung Thân Vương, Dung Băng tử tước". Nguyên nhân danh xưng như vậy là vì Dung Băng là đại tôn của Dung Thân Vương, lại là chồng chưa cưới của cháu gái thương yêu nhất của Hoa Dung đại đế, đương nhiên tước vị đã định.

Băng Tuyết nữ thần tế tự hừ lạnh một tiếng, tiếp lời: "Chỉ sợ, hần cũng là huynh đệ của người"

Dung Băng kinh ngạc nhìn Niệm Băng, hần đương nhiên biết quan hệ của Dung gia và Băng Tuyết nữ thần tế tự, mà lúc này Băng Tuyết nữ thần tế tự lại đại diện cho Băng Nguyệt để quốc đến tham gia Tứ công quốc hội nghị lần này, quả là điều hần cũng không ngờ đến. Lúc này, đối mặt với Băng Tuyết nữ thần tế tự đang toả ra khí tức cường đại, Dung Băng trong lòng khắc sâu cảm giác này. Thân là hoả hệ ma pháp sư, hần đương nhiên đối với băng hệ có sự cảm thụ sâu sắc.

Hai năm không gặp, Dung Băng cũng đã trưởng thành rất nhiều, hần lập tức bình tĩnh đáp lời: "Có thể được Thần hàng sư duy nhất của đại lục quang lâm Hoa Dung để quốc, thật sự là vinh hạnh vạn phần. Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân, xin mời!" Nói xong, Dung Băng khẽ cung tay mời, dẫn Băng Tuyết nữ thần tế tự đi vào bên trong Quốc tân quán.

Phượng Nữ cười khê, rồi đem chuyện lần đầu mình gặp Dung Băng và hiểu lầm trước đây kể ra với Long Linh và Lam Thần, làm hai nàng cùng cười một trận. May mắn lúc này Lam Thần đang được Băng Tuyết Thán Túc Thần Lộ đạo cải biến dung mạo, nên mới không làm cho Băng Tuyết nữ thần tế tự hoài nghi.

Dung Băng sau khi an bài cho mọi người xong, lập tức đi đến chỗ Niệm Băng. Trong Quốc Tân quán, một phòng tiêu chuẩn có thể để hai người ngủ chung, nhưng ba người Phượng Nữ bọn họ đều ngược ngàng không muốn ở cùng Niệm Băng, mà Niệm Băng cũng không muốn để Tích Lỗ ở một mình, nên cuối cùng ba nữ nhân kê thêm chiếc giường, ở chung một phòng vậy.

"Huynh đệ, người làm sao lại thành như thế này?" Vừa vào cửa, Dung Băng không thể nhịn được buột miệng hỏi. Vừa nói xong, hần nhìn sang Tích Lỗ, nhờ tác dụng của Trường Sinh Dao, Tích Lỗ lúc này thân hình cực kì cao lớn, y đang đứng cạnh cửa sổ quan sát cảnh phồn vinh của kinh thành.

Niệm Băng kéo Dung Băng ngồi xuống, nói: "Ca, không cần lo, Tích Lỗ đại ca là người một nhà. Đệ biết

huynh nhất định sẽ lấy làm kì quái vì sao ta trở thành sứ giả của Băng Nguyệt đế quốc. Kỳ thật, lúc trước chẳng phải là ta đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc tham gia thi đấu sao?”

Dung Băng nhíu mày nói: ”Nhưng lần này không giống như trước, chủ trì hội nghị chính là gia gia chúng ta, Tứ Quốc Công Nhận đại hội lần này tình thế vi diệu, chẳng lẽ đệ muốn chống lại gia gia sao? Hơn nữa, Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng đến đây, chẳng lẽ muốn uy hiếp Hoa Dung đế quốc bọn ta?”

Niệm Băng mỉm cười, thất thải quang mang nhàn nhạt bao phủ thân thể hai người, tinh thần lực lập tức bố trí xung quanh, ngăn không cho âm thanh lọt ra ngoài. Lúc này, hắn mới nói: ”Băng Tuyết nữ thần tế tự không cần huynh lo lắng. Bà ta tuy là một ma pháp sư cường đại, nhưng không phải là một người hiểu biết chính trị, lần này, sứ giả chính thức là đệ mà thôi. Những gì đại ca đang nghi hoặc, đệ không thể giải đáp toàn bộ lúc này. Bất quá, khi trước, lúc gia gia nhận ta quay lại Dung gia, đệ cũng đã hứa sẽ không làm tổn hại lợi ích của Dung gia. Đệ sẽ đi tìm gia gia nói chuyện, nhưng không phải bây giờ”.

Tinh thần lực của Niệm Băng làm Dung Băng càng thêm hoảng sợ: ”Đệ... đây là ma pháp gì vậy?”

Niệm Băng cười mỉm, nói: ”Ca, đây chính là ma pháp đặc thù mà ta tu luyện, lấy tinh thần lực và bảy hệ ma pháp làm trụ cột. Tốt rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Mà huynh đã kết hôn hay chưa?”

Dung Băng sắc mặt ửng đỏ, nói: ”Còn chưa, phải đợi thêm vài năm nữa. Chuyện của đệ, ta cũng không hỏi nữa. Dù sao thì người cũng là sứ giả Băng Nguyệt đế quốc, gia gia đương nhiên sẽ phải xử lý. Người đã đi đâu suốt hai năm nay? Chẳng lẽ quên cả vị ca ca này?”

Niệm Băng nhớ lại quãng thời gian hai năm vừa qua đấu tranh với sinh tử, tâm thần không khỏi xúc động, cười khổ: ”Đệ cũng muốn về thăm huynh, nhưng không thể làm được. Ca, lần này đệ quay lại, có rất nhiều sự tình cần phải xử lý. Huynh giúp đệ tóm tắt lại xem hai năm qua Hoa Dung đế quốc đã phát sinh sự tình gì, mà gia gia cũng thật là mau lẹ! Hai năm ngắn ngủi đã làm suy yếu Lãng Mộc, diệt Kỳ Lỗ, động tác như sấm vang chớp giật, phút chốc đã bình định cơ sở phía nam.”

Dung Băng cười tươi nói: ”Đúng vậy, gia gia vì ngày này đã chuẩn bị từ lâu rồi. Đệ biết không, trong lúc diệt Kỳ Lỗ, ta cũng tham gia chiến đấu, hơn nữa, nhờ gia gia tận lực chỉ bảo, nên đã lập được một ít công lao”.

Niệm Băng cười: ”Cái này là gia gia vì chính người thừa kế của mình mà tính kế xây dựng cơ sở a! Huynh cũng nên cố gắng, Dung gia xác thực không có ai có thể tranh được với huynh.”

Dung Băng đột nhiên nghiêm mặt: ”Niệm Băng, nếu người trở về lại Dung gia, ta để vị trí này cho đệ. Đệ chẳng những ma pháp lực trên ta, mà các năng lực khác cũng mạnh hơn ta rất nhiều. Từ việc người làm đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc, ta cũng hiểu được thực lực của đệ. Niệm Băng, chẳng lẽ đệ muốn làm việc cho Băng Nguyệt đế quốc sao?”

Niệm Băng đặt tay lên vai Dung Băng nói: ”Không, ca, sau này gia chủ Dung gia nhất định sẽ là huynh. Huynh yên tâm, ta không vì bất cứ quốc gia nào, nhưng ta thủy chung vẫn là người của Dung gia, chỉ cần huynh lên tiếng, đệ nhất định sẽ trợ giúp, đồng thời vĩnh viễn sẽ là cái bóng của huynh. Chúng ta là thân huynh đệ, vì đệ thích tự do, không chịu được không khí gò bó của gia tộc, nên không thể ở nhà. Vì Dung gia xuất lực, huynh là một người thừa kế hoàn hảo. Tốt rồi, huynh nói nhanh tình huống lần này xem, dù sao huynh cũng không tiện ở lại đây lâu.”

Dung Băng nhìn Niệm Băng thật sâu một cái, bắt đầu nói: ”Sau khi đệ đi, chúng ta đã bắt đầu phát động công kích đối với Lãng Mộc đế quốc. Vì giao hảo hoà bình nhiều năm nên bọn họ lợi dụng phòng ngự. Bọn ta nhân đó mở một cái thông đạo đặc biệt, cường hoành tấn công Lãng Mộc bình nguyên. Bằng vào hai chủ lực kỵ binh đoàn và phần đông tinh nhuệ kỵ binh, lấy nhanh đánh chậm, chúng ta đã tiêu diệt rất nhiều quân chủ lực của bọn họ. Cha huynh phục trách hậu cần, dẫn đại quân tiến vào vơ vét.” Nói đến đây, Dung Băng không khỏi cười tự hào: ”Cha cũng thật là khôn ngoan! Khi đã vào rồi, lập tức cướp bóc lương thực không chừa chút gì cho Lãng Mộc đế quốc, đồng thời cũng không giết đi một ai. Nhờ vậy không kích động dân chúng căm phẫn, tránh được bất ổn của dân chúng, đồng thời còn tạo thành gánh nặng lớn cho Lãng Mộc đế quốc. Để giải quyết vấn đề cư dân, Lãng Mộc đế quốc cũng phải tốn thời gian dài. Cho dù bọn họ dự trữ lương thực sung túc, nhưng đại biến xảy ra làm bọn họ cũng phải mất nửa năm mới hồi phục lại. Cũng là vì tiêu hao lực lượng cùng lương thực dự trữ, nên bọn họ không thể lợi dụng thời

cơ mà phát động công kích với chúng ta. Gia gia từng nói, trong tứ đại công quốc, Hoa Dung chỉ e ngại Băng Nguyệt đế quốc liên thủ với Lăng Mộc đế quốc, còn lại mọi chuyện có thể dễ dàng giải quyết. Chuyện sau đó đệ cũng biết rõ ràng rồi. Chúng ta đột nhiên phát động tập kích, thế mạnh như chẻ tre đánh vào Kỳ Lỗ đế quốc, thẳng một đường chiếm được thủ đô, bức bách Kỳ Lỗ hoàng tộc đầu hàng, đem cả đế quốc gia nhập vào bản đồ của chúng ta. Mặc dù nỗ lực không nhỏ, nhưng đồng thời thành tựu cũng rất đáng giá. Lần này Tứ Công Quốc đại hội mục đích chính là hoãn binh cùng với ba công quốc còn lại. Sau hai trận chiến liên tiếp, cũng là lúc nên tu dưỡng quân lực.

190. Chương 189 - Phân Loạn Địch Cục Thế

Dung Băng kinh ngạc nói: "Thế nào nữa?"

Niệm Băng thông dong trả lời: "Kỳ Lỗ đế quốc mặc dù bị thôn tính, thêm nữa là Hoa Dung đế quốc cũng không phải trả giá gì nhiều. Thế nhưng, người không được quên, vì trước kia từng là liên minh của Hoa Dung đế quốc, thanh thế của Kỳ Lỗ đế quốc cũng không nhỏ, hơn nữa quốc thổ diện tích của Kỳ Lỗ đế quốc là lớn thứ ba sau Hoa Dung và Lăng Mộc. Công kích của các người mặc dù đem lại hiệu quả tốt. Thế nhưng, chủ lực của Kỳ Lỗ đế quốc vị tất đã bị các người tiêu diệt hết. Hiện tại việc trọng yếu nhất của Hoa Dung đế quốc, chính là hoàn toàn bình định, muốn hoàn toàn thôn tính một quốc gia, cũng không phải một năm hai năm mà có thể xong được. Hiện tại nhìn thì tựa hồ không có nguy cơ gì, thế nhưng, Kỳ Lỗ đế quốc chắc sẽ có vài người bất phục, bạo loạn lớn thì có có lẽ không có, nhưng chiến loạn nhỏ thì sẽ duy trì liên tục trong một thời gian dài, riêng khoản du kích chiến có thể phát sinh này đã khiến Hoa Dung đế quốc đau đầu một thời gian rồi. Muốn ổn định cục diện của Kỳ Lỗ đế quốc, chí ít phải có binh lực của một tập đoàn quân đóng quân phân tán ở khắp Kỳ Lỗ đế quốc, nhưng phải đều là bộ đội tinh nhuệ mới được. Ta nói không sai chứ."

Dung Băng nhìn Niệm Băng, đột nhiên nở nụ cười, "Hảo tiểu tử, người thật sự là thông minh! Người có phải đang trách ta không nói thật với người?"

Niệm Băng lắc đầu đáp: "Không, đương nhiên là không, chúng ta là huynh đệ, ta sao lại trách người mất? Dù sao, ta hiện tại là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc, chúng ta thân ở trận doanh khác nhau, người có điều giữ lại cũng là đương nhiên."

Dung Băng than nhẹ một tiếng, nói: "Người hiểu chỗ khó xử của ta là tốt rồi. Không sai, người đoán rất đúng. Hiện tại đóng quân ở lại Kỳ Lỗ đế quốc chính là phụ thân ta, người đem theo toàn bộ tinh nhuệ của đông phương tập đoàn quân đồn trú ở đó, đang dần dần chỉnh lý quân đội các phương của Kỳ Lỗ đế quốc, lôi kéo bọn họ vào lực lượng của chúng ta, khuếch trương đông phương tập đoàn quân thành quy mô của ba tập đoàn quân. Nhưng muốn thu tóm hoàn toàn binh lính của Kỳ Lỗ đế quốc cũng không dễ dàng. Hiện tại phải chờ cho việc chỉnh lý hoàn tất rồi mới về nước, từ từ đồng hóa bọn họ bên trong nước ta, quá trình này sợ rằng cần một đoạn thời gian dài!"

Niệm Băng nói: "Đã như vậy, thì rất rõ ràng rồi. Hiện tại phụ trách trấn thủ chỉ có hai tập đoàn quân. Mặc dù Hoa Dung đế quốc không phải ba mặt thụ địch. Nhưng chiến tuyến phía nam trải rộng tới biên giới của hai nước, chỉ hai tập đoàn quân thì sao có thể thủ vệ được chứ? Nếu hiện tại ba đế quốc khác liên hợp công kích, sợ rằng tình thế sẽ không quá lạc quan. Dù cho uy phong của gia gia còn đó, có thể ngăn cản được, sợ rằng tổn thất cũng sẽ rất lớn. Lăng Mộc đế quốc cũng đang nhìn được ra điểm này, mới có thể hết sức lôi kéo Áo Lan đế quốc và Băng Nguyệt đế quốc. Tể tướng Tô gia gia cũng là nhìn ra điểm này, mới lợi dụng đủ loại tình thế để không ngừng trì hoãn thời gian, cho qua từng ngày một. Hiện tại, song phương đều đang tranh thủ thời gian mà thôi."

Dung Băng nói: "Cụ thể sự tình cũng không phải rất rõ ràng, hiện tại ta là quân nhân, chỉ phụ trách chiến tranh, việc tâm đầu này không phải chuyện ta am hiểu, bất quá, gia gia nếu nghe được phân tích chuẩn xác này, nhất định sẽ rất cao hứng có được tôn tử như người."

Niệm Băng mỉm cười lắc đầu nói: "Kỳ thật, ta chỉ nhìn được một số biểu hiện bên ngoài thôi, so với các chính khách, ta vẫn còn quá non, dù sao, ta cũng chỉ mới tiếp xúc chuyện này một thời gian ngắn mà thôi."

Ca, người nói rất đúng, người là một quân nhân, việc này thì có thể hiểu, chứ không nên nhúng tay vào, nếu không, sẽ nhiều loạn cuộc sống của người, khiến người khó mà có thời gian vui sướng nữa.”

Dung Băng cười khổ đáp: ”Là người kế thừa, dù cho ta không muốn tham dự chuyện này, sợ rằng sau này cũng không phải do ta quyết định được. Các người là những người đến cuối cùng, sứ giả của Áo Lan đế quốc và Lăng Mộc đế quốc sớm đã đến rồi. Các người so với người ta thì quả là keo kiệt, Áo Lan đế quốc đông hơn một chút, chỉ có hơn mười người, Lăng Mộc đế quốc lại tới mấy trăm người. Chỉ có Băng Nguyệt đế quốc các người đến chỉ có tám người mà thôi, chẳng lẽ vị thất hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế của Băng Nguyệt đế quốc kia cũng không xem trọng hội nghị lần này sao? Thật không nghĩ tới! Lúc trước ta cũng từng thấy hần, dạng người như hần cũng có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế.”

Niệm Băng nói: ”Chúng ta đến mặc dù ít, nhưng là tinh luyện! Riêng Băng Tuyết nữ thần tế tự kia, là người mà các quốc gia khác không có cách nào so được. Ca, không nên coi thường bất luận kẻ nào, thất hoàng tử không giống người nghĩ, hần rất có năng lực, chỉ là vì chưa có cơ hội mà phải che giấu chính mình mà thôi. Hiện tại hần leo lên hoàng vị, sau này Băng Nguyệt đế quốc chắc chắn sẽ phát triển mạnh. A, được rồi, lần này đại biểu các quốc gia đàm phán là những người nào?” Hần trầm nghĩ trong lòng, nếu nói với huynh trưởng của mình biết, lần này người mình đem đến chỉ ít cũng là cường giả có thực lực ma đạo sư, không biết hần sẽ nghĩ như thế nào. Thậm chí trong phòng này còn có một võ giả không hề kém so với Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Dung Băng đáp: ”Đại biểu cho quốc gia ta đương nhiên là Tô gia gia và gia gia của chúng ta.”

Niệm Băng cười nói: ”Ta đã đoán là bọn họ, trí tuệ của Tô gia gia cộng với uy hiếp của gia gia chúng ta, quả thực là một tổ hợp tốt nhất. Hai nước kia thì thế nào?”

Dung Băng nói: ”Đại biểu của Lăng Mộc đế quốc thì người cũng đã gặp, chính là Mộc Tinh tiểu thư trước kia đã tham gia bỉ tái, lần này, ca ca nàng không tới. Với niên kỷ của nàng mà có thể đại biểu cho Lăng Mộc đế quốc, có thể thấy được địa vị của nàng ở Lăng Mộc đế quốc. A, được rồi, lần trước khi người đi rồi, chúng ta từng phát hiện rất nhiều gián điệp của Lăng Mộc đế quốc, lần đó, Lăng Mộc đế quốc đã tổn thất không ít nhân thủ! Chỉ có Mộc Vinh, Mộc Tinh hai huynh muội có thể chạy thoát. Bất quá, bọn họ tựa hồ còn chưa hấp thu đủ giáo huấn, lượng người tới lần này nhiều hơn không ít, thật không biết bọn họ nghĩ như thế nào, chẳng lẽ, bọn họ tưởng rằng mấy trăm người này thì có tác dụng gì sao?”

Niệm Băng nói: ”Mỗi phương đều có ý nghĩ của riêng mình, Mộc Tinh kia cũng không dễ đối phó. Lần trước chỉ bởi vì Đô Thiên thành là địa bàn của Hoa Dung đế quốc, lại có gia gia, mới có thể dễ dàng hóa giải uy hiếp của bọn họ, nữ nhân này không thể xem thường.” Hần tâm như gương sáng, lần trước người do Mộc Tinh mang đến sở dĩ toàn quân bị diệt, sợ rằng cũng liên quan tới Huyết Sư giáo mình đang chiêu mộ. Nếu không, chỉ dựa vào người của Hoa Dung đế quốc thì khó mà thanh toán được chừng ấy địch nhân một cách dễ dàng.

Dung Băng nói: ”Kỳ quái nhất là Áo Lan đế quốc. Lần này bọn họ phái tới một nữ sứ giả trẻ tuổi. Không phải là Lam Vũ công tước luôn luôn chủ trì đại sự, đi cùng nàng đến đây, là một trung niên nữ tử, làm trợ thủ cho sứ giả. Thủ hạ của bọn họ không có gì lạ, đều là tinh nhuệ trong Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn. Bất quá, Tô gia gia tựa hồ cực kỳ xem trọng vị sứ giả của Áo Lan đế quốc này, chỉ là ta không rõ ràng lắm nàng ở Áo Lan đế quốc có địa vị gì, nếu không thì đã có thể phán đoán một chút.”

Niệm Băng nở nụ cười, ”Ta biết người tới từ Áo Lan đế quốc là ai, ca, người chờ xem đi. Nữ hài tử này rất lợi hại! Nói đến nàng, lại nhớ trước đây ta đến Băng Nguyệt đế quốc thì nàng đã chuyển tới Áo Lan đế quốc. Mấy năm không gặp, không biết nàng hiện tại thế nào rồi.”

Dung Băng kinh ngạc nói: ”Niệm Băng, tiểu tử ngươi sao cứ nhắc tới nữ nhân là phấn khởi tinh thần, mau, thành thật nói, đi cùng người có ba nữ nhân. Người không phải...”

Tích Lỗ vẫn yên lặng ngồi nhìn ra bên ngoài đột nhiên quay đầu cười hắc hắc, nói: ”Phương diện này thì Niệm Băng rất lợi hại! Cả ba người đều là lão bà của hần, người làm ca ca sợ rằng cũng kém hần rồi.”

Niệm Băng đỏ mặt lên, cười khổ nói: ”Tích Lỗ đại ca, người cũng đừng giễu cợt ta nữa. Bất quá, ca, các nàng quả thực đều là đệ muội của người. Phượng Nữ người cũng gặp rồi, hai người khác...”

Dung Băng ngây ra một lúc, hần cũng chỉ mới đoán mà thôi, không nghĩ tới ba mỹ nữ đặc sắc này cũng thật sự đều là nữ nhân của Niệm Băng, ánh mắt lạ lùng nhìn hần, nói: "Giỏi, tiểu tử ngươi thật giỏi. Bất quá, ngươi đừng nói với ta, hai người kia cũng có thực lực mạnh như Phượng Nữ đấy. Hiện tại tình thế ở Đô Thiên thành có chút hỗn loạn, ngươi không sợ các nàng gặp chuyện không may sao?"

Niệm Băng đã tính trước liền đáp: "Điểm này ta không lo lắng, các nàng không đi trêu chọc người khác thì đã may rồi, sao còn sợ người khác tới trêu chọc? Được rồi, ca, ngươi về trước đi, chuyện tình ở đây ta đã hiểu rõ. Ngươi cũng nên ít tới gặp ta, tránh kẻ khác hoài nghi."

Dung Băng cười nói: "Hoài nghi cái rắm, chỉ với ngươi với ta tưởng mạo tượng tự, đã là hiềm nghi lớn bằng trời rồi. Muốn hoài nghi thì cứ hoài nghi, với địa vị của Dung gia chúng ta ở Hoa Dung đế quốc, hiện tại ai dám nói vào nói ra."

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, nói: "Ca, đây chính là điều ta lo lắng. Dung gia hiện tại quá náo động. Có cơ hội, ta rất muốn nói chuyện rõ ràng với gia gia. Ngươi trở về nói với gia gia là ta đã tới, nếu lão nhân gia bằng lòng gặp ta, thì ngươi phái người đưa tin, ta sẽ nghĩ cách tới."

Dung Băng cũng biết mình không nên lưu lại quá lâu, gật đầu với Niệm Băng, rồi cáo biệt Tích Lỗ đi ra.

Nằm ở trên giường, đại não Niệm Băng vận động nhanh chóng, đúng như theo lời Dung Băng, lần này chủ sứ giả của Áo Lan chính là trí nữ Lạc Nhu, mà chủ sứ giả của Lăng Mộc đế quốc là Mộc Tinh, phen này thật có ý tứ. Hy vọng đi cùng Lạc Nhu sẽ là Ngọc Như Yên. Nếu vậy, có một số việc cũng dễ dàng xử lý hơn."

"Niệm Băng, ta đói rồi, ngươi không phải là sứ giả của nước kia sao? Nơi này không có gì ăn sao?" Tích Lỗ đóng cửa sổ, xoa xoa bụng đang kháng nghị.

Niệm Băng mỉm cười: "Tích Lỗ đại ca, sức ăn của ngươi càng ngày càng tăng. Lúc trước ở Thần Chi đại lục, có thấy ngươi ăn nhiều như vậy đâu!"

Tích Lỗ thô lỗ cười, nói: "Nơi đó thực vật ít ỏi, ăn gì cũng phải dè xẻn một chút. Nhưng nơi này lại khác, thật vất vả mới tới phiên đại lục có thể ăn no, ta sao có thể bực bội cái bụng của chính mình chứ?"

Niệm Băng trong đầu linh quang chợt lóe, nhất thời nhớ tới ngày trước Dung Băng đưa mình đi ăn cháo, liền nói: "Được, chúng ta đi ra ngoài ăn một bữa cho no, hôm nay cho ngươi ăn thứ gì đó chút mới mẻ một chút. Chúng ta đi."

Niệm Băng thay một thân y phục bình dân, đội lên chiếc nón đã chuẩn bị từ trước, cùng Tích Lỗ đi khỏi cửa, gọi tam nữ ở cách vách, rồi ly khai Quốc Tân Quán.

Ở trong phòng bên cạnh, thủ hạ của Băng Tuyết nữ thần tế tự là một ma đạo sư nhìn qua cửa sổ thấy bọn họ năm người rời đi, vội vàng nói với Băng Tuyết nữ thần tế tự: "Tế tự đại nhân, bọn họ đi ra ngoài. Ta có phải bám theo không?"

Băng Tuyết nữ thần tế tự lắc đầu, nói: "Không cần. Người này thì ngươi bám theo cũng vô dụng." Từ sau ngày đó giao thủ qua với Niệm Băng, nàng một mực suy nghĩ về Thiên Nhân, Hoàng Cực song huyết hợp nhất kia của Niệm Băng, nàng thật sự không thể tin là lại có chuyện như vậy, nhưng sự thật lại xảy ra trước mắt. Lúc ấy trên người Niệm Băng phát ra uy áp khí tức đã khiến nàng ấn tượng sâu sắc. Trong lòng nàng, lần đầu tiên hoài nghi địa vị đệ nhất thần giá sư của mình trên đại lục, cũng là thuận phát cảm chú, còn có bảy kiện thần khí phụ trợ, thực lực như vậy, quả thực mình không dễ dàng đánh bại được. Một người tuổi trẻ tài cao! Hần mới bao nhiêu tuổi, mà lại có thể đạt tới trình độ như hiện tại.

Nhắm mắt lại, Băng Tuyết nữ thần tế tự tiếp tục tĩnh tu, nhưng trong đầu lại cứ xuất hiện thân ảnh đó.

Niệm Băng đưa Tích Lỗ và tam nữ đi trên đường rộng rãi, mặc dù hần thời nhỏ trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng mỗi lần trở lại nơi này, hần đều có cảm giác về nhà, dù sao, nơi này là nơi hần được sinh ra, cha mẹ hần cũng từng trải qua một đoạn thời gian đẹp nhất ở nơi này.

Long Linh lần đầu tiên đi tới Đô Thiên thành, cũng giống Tích Lỗ mà hết nhìn bên này đến bên kia, vẻ mặt hưng phấn, nàng cũng không suy nghĩ gì nhiều, sau khi cùng Niệm Băng đến Băng Nguyệt thành, nàng thậm chí còn không đi gặp phụ thân, cũng không phải không muốn, mà là không dám. Nàng sợ phụ thân

không cho mình đi theo Niệm Băng. Niệm Băng thật vất vả mới còn sống trở về, nàng thầm nghĩ cứ sống bên cạnh hắn một đoạn thời gian, chờ chuyện của Niệm Băng xử lý xong xuôi, mới tìm cơ hội quay lại bên phụ thân mà tận hiếu. Bởi vì lần trước Long Trí làm khó Niệm Băng, muốn đem nàng gả cho ngũ hoàng tử, Long Linh trong lòng thủy chung vẫn có chút khúc mắc, nàng mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng hiện tại đã coi Niệm Băng như người thân nhất của mình. Lần này đi theo Niệm Băng tới Đô Thiên thành, nàng hoàn toàn trở thành một lần người lữ hành. Ngắm nhìn cảnh tượng của thủ đô của Hoa Dung đế quốc hoàn toàn khác biệt với Băng Nguyệt đế quốc, vui vẻ nói không nên lời.

”Niệm Băng, nơi này so với Băng Nguyệt đế quốc thì ẩm áp hơn nhiều, nhiệt độ chỉ ít cũng phải gấp đôi!”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đó là đương nhiên, nơi này là ở tận phía nam của đại lục, nhiệt độ luôn luôn rất cao, cho dù là mùa đông, thực vật cũng vẫn còn màu xanh. Đô Thiên thành là một trong những thành thị thích hợp để sinh sống nhất của đại lục, ở nơi này, chỉ cần người có tiền, muốn cái gì thì đều có thể tìm được. Ba vị tiểu thư xinh đẹp, không cần khách khí với ta, lần này đi, Yên Phong đưa cho ta không ít tiền, thích cái gì thì cứ mua.”

Đối với tiền bạc, Niệm Băng luôn luôn không có khái niệm gì, hiện tại mặc dù là đi làm việc, nhưng hội nghị còn chưa bắt đầu, mới có thể đưa tam nữ đi chơi, đương nhiên hy vọng các nàng có thể vui vẻ một chút.

Lam Thần mỉm cười theo sát bên cạnh Niệm Băng, nàng từ nhỏ theo Băng Tuyết nữ thần tế tự thanh tu, có thể nói là thanh tâm quả dục, đối với mọi chuyện của ngoại giới đều không cảm thấy hứng thú. Nhưng Phượng Nữ và Long Linh lại đi hết hàng này đến hàng nọ, nhìn thấy cũng vui lây. Bọn họ không mua thứ gì, thứ có thể khiến các nàng coi trọng, dù sao cũng quá ít.

Đi một hồi lâu, mới qua được một ngã tư đường, Tích Lỗ không khỏi thấp giọng phàn nàn nói: ”Niệm Băng, với tốc độ hai lão bà này của người, chỉ sợ ta chết đói cũng chưa đi tới chỗ ăn cơm. Chúng ta có thể ăn cái gì trước không?” Đối với hắn mà nói, lực hấp dẫn lớn nhất của Ngưỡng Quang đại lục chính là mỹ thực.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Được, chúng ta đi ăn cơm trước. Phượng Nữ, ta đưa Thần Thần và Tích Lỗ đại ca tới chúc điểm lần trước chúng ta gặp mặt, nàng và Linh nhi đi chơi xong thì qua đó tìm chúng ta.”

Phượng Nữ đang cùng Long Linh chọn lựa quần áo trong một y phục điểm, mặc dù các nàng đầu đội nón, nhưng trong lúc vô ý tản ra khí chất cao quý, vẫn khiến nữ lão bản trong điểm không ngừng nịnh nọt, đang mang những thứ đồ tốt nhất cho các nàng chọn lựa. Phượng Nữ nghe Niệm Băng nhắc tới chúc điểm, mặt liền đỏ lên, may mà còn có lụa trắng trên nón che đậy, từ bên ngoài nhìn thì không thể phát hiện, ”Được rồi, các chàng cứ đi trước đi. Chúng ta chơi xong sẽ đi tới tìm người, nếu có chuyện gì, chàng thoả phong dịch gọi ta.”

Niệm Băng dặn dò: ”Linh nhi lần đầu tiên đến Đô Thiên thành, nàng cần phải chú ý tới nàng ấy, đừng để nàng lạc mất.”

Phượng Nữ cười khúc khích, đáp: ”Chàng nghĩ bọn thiếp còn là tiểu hài tử sao? Sao lại sợ như vậy? Mau đi đi.”

Niệm Băng lúc này mới cùng Tích Lỗ, Lam Thần bước nhanh, đi về hướng chúc điểm. Từ tân quán tới chúc điểm cũng không xa, một lát sau, bọn họ đã đi tới trước cửa chúc điểm. Giống như lần trước, nơi này sớm đã sắp thành một hàng, mặc dù giờ ăn cơm, nhưng Niệm Băng bọn họ vẫn phải xếp sau hơn mười người.

Mũi Tích Lỗ hít liên tục, ngửi hương khí truyền từ trong điểm ra, thấp giọng hỏi Niệm Băng: ”Huynh đệ, chúng ta phải đợi bao lâu mới có thể ăn vậy?”

Niệm Băng nhún vai, đáp: ”Không nghĩ tới nơi này làm ngon đến thế, không phải phạm điểm mà còn có nhiều người như vậy tới ăn.”

Lam Thần mỉm cười nói: ”Những thứ đó ăn ngon lắm sao? Không bằng chúng ta đổi sang nơi khác thôi. Ở ngay gần đây, để các tỷ tỷ có thể tìm được.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Không, ở nơi này ăn đi. Người nghĩ sai rồi, cháo nơi này phi thường đặc sắc. Nàng nghĩ lão công của nàng là gì, ngay cả ta cũng thấy ăn rất ngon, sao nó có thể kém chứ? Phượng Nữ và Linh nhi quả là nhìn xa trông rộng! Thần Thần, nếu không thì nàng cứ tới đi chơi cùng các nàng ấy đi, ta và Tích Lỗ đại ca ở chỗ này xếp hàng là được rồi.”

Lắc đầu, Lam Thần mỉm cười, cũng không nói thêm, bàn tay nhỏ bé mát lạnh nắm chặt lấy bàn tay Niệm Băng, vai dán vào cánh tay hắn. Nàng luôn luôn thích yên tĩnh, thật vất vả mới được một mình ở một chỗ với Niệm Băng, mặc dù là đang đứng đợi, nhưng nàng vẫn cảm thấy phi thường thoải mái, trong lòng thâm nghĩ, nếu có thể vĩnh viễn như vậy thì thật tốt!

Niệm Băng đương nhiên không biết Lam Thần suy nghĩ gì, ánh mắt hướng về phía trong chúc điểm, giống Tích Lỗ, hy vọng có thể sớm đi vào. Đột nhiên, khi hắn vô tình ngẩng đầu lên, thấy một thân ảnh yếu điệu trên cửa sổ, trong lòng khẽ động, trên mặt liền toát ra vẻ tươi cười, "Xem ra, chúng ta có thể ăn sớm một chút rồi."

Vừa nói, Niệm Băng vừa nắm tay Lam Thần đi ra khỏi hàng. Băng Vân kinh ngạc: "Sao lại không xếp hàng chứ?"

Niệm Băng thần bí cười, đáp: "Gặp người quen thì đương nhiên không cần xếp hàng nữa, người này nàng cũng biết, Thần Thần, khôi phục tướng mạo đi, hắc hắc."

Nhìn nụ cười xấu xa trên mặt Niệm Băng, Lam Thần cảm thấy ấm áp trong lòng, Thần Lộ đao vẫn nằm trong thân thể nàng, được tinh thần lực của Niệm Băng khống chế, khôi phục dung mạo của mình. Ba người trực tiếp đi tới trước chúc điểm, vừa muốn đi vào, lại bị tiểu nhị ngăn cản, "Xin lỗi ba vị, bản điểm hiện tại đã đầy khách, mời các vị xếp hàng phía sau đi, cảm tạ."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Không cần xếp hàng, bằng hữu của ta đang ở lầu hai dùng cơm, cứ đưa chúng ta lên lầu đi."

Tiểu nhị ngẩng ra một lúc, "A, nguyên lai là như vậy, ba vị xin theo ta." Được hắn dẫn đường, Niệm Băng ba người đi lên lầu hai, lầu hai đều là bao phòng, lúc tiểu nhị hỏi Niệm Băng bao phòng số mấy, Niệm Băng gặp khó, hắn chỉ biết là phương vị đại khái, đâu có biết số phòng gì đâu? Bất quá, chuyện này cũng không làm khó được hắn, tinh thần lực trong nháy mắt phát ra, liền nhanh chóng tìm được vị trí chính xác, chỉ chỉ về bao phòng đó, tiểu nhị vội vàng đưa bọn họ đi tới.

Tiểu nhị ý bảo Niệm Băng ba người chờ, gõ nhẹ lên cửa bao phòng, trong phòng truyền ra một thanh âm bình thản, "Không phải đã nói đừng tới quấy rầy rồi sao?"

Tiểu nhị cung kính nói: "Xin lỗi, khách nhân của ngài tới."

"Khách nhân của chúng ta?" Thanh âm trong phòng xuất hiện thêm vài phần kinh ngạc.

Băng Vân nhìn thoáng qua Niệm Băng, không khỏi nhéo tay hắn một chút, thấp giọng nói: "Đáng ghét, luôn thần thần bí bí, người trong phòng rốt cuộc thì là ai?"

Không đợi Niệm Băng trả lời, cửa phòng đã mở ra, một thân ảnh yếu điệu từ trong đi ra, mắt Băng Vân chợt lóe lên, liền nhận ngay ra người này, chính là kẻ trước đây từng tham gia ngũ quốc Tân Duệ ma pháp sư đại tái, đại biểu của Lăng Mộc đế quốc, Mộc Tinh. Mộc Tinh vừa mở cửa, liền thấy ngay thân hình cao lớn của Niệm Băng, nhất thời ngẩn ngơ, "Sao lại là người?"

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Mời mọc không bằng ngẫu nhiên gặp được, chúng ta đang ở dưới lầu xếp hàng, đột nhiên thấy thân ảnh của tiểu thư qua cửa sổ, liền đi lên quấy rầy, cho phép chúng ta dùng cơm cùng chứ?"

Mộc Tinh trong mắt quang mang chợt ẩn chợt hiện, nhưng trên mặt lại toát ra vẻ khó khăn, "Niệm Băng huynh, thật sự không có ý tứ, ta đang khoản đãi bằng hữu, không tiện lắm, không bằng, người nói cho ta biết nơi các người ở, chờ chuyện ở đây xong xuôi, Mộc Tinh lập tức tới bái phỏng."

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Thì ra là thế, nhiều ngày không gặp, Mộc Tinh tiểu thư càng thêm hấp dẫn. Ta mới từ Băng Nguyệt đế quốc đến, đang ở Quốc Tân Quán. Tiểu thư nếu có rảnh, có thể đến chỗ đó gặp chúng ta." Nói xong, kéo Băng Vân xoay người rời đi.

Nghe xong Niệm Băng nói vậy, sắc mặt Mộc Tinh nhất thời biến đổi, chặn lại: "Niệm Băng huynh, xin chờ một chút."

Niệm Băng quay người lại, mỉm cười hỏi: "Sao, còn có chuyện gì?"

Mộc Tinh nói: "Người nói các người đang ngụ tại Quốc Tân Quán, chẳng lẽ là sứ giả lần này của Băng Nguyệt đế quốc sao?"

Niệm Băng sớm đã đoán được nàng sẽ có phản ứng như vậy, gật đầu đáp: "Được bệ hạ tin tưởng, lần này ta tới đây với thân phận thủ tịch ma pháp sư, đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc."

Mộc Tinh nhìn ánh mắt đầy hàm ý của Niệm Băng, trong lòng thầm run sợ, nói: "Đã như vậy, cũng không coi là ngoại nhân, bằng hữu mà tiểu muội mời chính là đến từ Áo Lan đế quốc, Niệm huynh mời vào, vừa lúc chúng ta có thể đàm luận." Nói xong, nàng vội vàng tránh người khỏi cửa.

Niệm Băng nắm tay Băng Vân thật chặt, "Tích Lỗ đại ca, ta nói chúng ta có thể không cần xếp hàng mà, Mộc Tinh tiểu thư luôn luôn hiếu khách." Vừa nói xong, bọn họ đã đi vào bên trong phòng.

Bao phòng này cực kỳ rộng rãi, ở giữa là chiếc bàn lớn đủ cho hai mươi người cùng ngồi dùng cơm, ngoại trừ Mộc Tinh ra, trong phòng còn có ba người, trước mặt mỗi người đều bày một nồi cháo nhỏ.

"Niệm Băng?" Tiếng kinh hô vang lên, ba người trong phòng thì có hai người đứng lên, chính là Ngọc Như Yên và trí nữ Lạc Nhu đã lâu không gặp. Ngọc Như Yên có vẻ bớt phần tươi tắn, nhưng ánh mắt của nàng lại càng thêm lợi hại. Lạc Nhu so với lần trước Niệm Băng gặp thì thay đổi rất nhiều, một thân hắc sắc trường quần, nhìn qua phi thường trắng trẻo, váy mặc dù đơn giản, nhưng trên ngực có một viên thủy lam sắc bảo thạch đường kính chừng ba tấc, cùng rạn rở với cặp mắt màu lam thâm thúy của nàng, mái tóc dài cuộn sóng dài hơn trước kia chừng một thước, để tóc không xoắn xuống, lúc trước vốn là để buông xuống đuôi, lúc này đứng lên, có thể thấy rõ, tóc dài đã qua đầu gối. Thay đổi lớn nhất chính là khí chất của nàng, trong ấn tượng của Niệm Băng, Lạc Nhu mặc dù tràn ngập trí tuệ, nhưng nàng lại có vẻ hơi kiêu ngạo, nhưng hiện tại xem ra, ánh mắt thâm thúy của nàng lại có thêm vài phần bình thản, khí tức so với trước kia đã thành thực hơn rất nhiều.

"Mẹ, Lạc Nhu tiểu thư." Ngọc Như Yên tựa hồ đã quên bên cạnh còn có Mộc Tinh, thân chợt lóe lên đã đi tới trước mặt Niệm Băng, hai tay nắm chặt bờ vai hắn, ánh mắt không ngừng nhìn khắp thân hắn, cảm thụ được sinh mệnh lực mệnh mông phát ra từ trên người Niệm Băng, con mắt Ngọc Như Yên đã ướt ướt, "Tốt, tốt, hài tử, người không sao thì thật quá tốt."

Mộc Tinh thử người đứng ở một bên, nàng tuyệt đối không nghĩ tới Niệm Băng lại có quan hệ với Ngọc Như Yên, tiếng Niệm Băng gọi mẹ vừa thoát khỏi miệng, nhất thời khiến lòng nàng đại loạn.

"Mẹ." Băng Vân hất mạnh nón trên đầu ra nhào vào lòng mẫu thân, nước mắt không thể khống chế được mà chảy xuôi xuống, một năm rưỡi qua, rốt cục cũng lại được mẫu thân, nàng sao có thể không kích động chứ? Ngọc Như Yên tràn ngập mừng rỡ trong lòng, một tay ôm nữ nhi, một tay nắm lấy tay Niệm Băng, kích động nói không ra lời.

Lạc Nhu nhìn Niệm Băng thật sâu, rồi nhìn nhìn lại Lam Thần, kích động lúc trước rất nhanh biến mất, đi tới trước mặt Niệm Băng, mỉm cười nói: "Niệm Băng, đã lâu không gặp."

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Thật là lâu không gặp! Uy danh của tiểu thư, ta ở Băng Nguyệt đế quốc đã nghe nói."

Lạc Nhu nhìn thật sâu Niệm Băng, rồi nói: "Đấy chẳng phải do người ban tặng sao? Lạc Nhu vẫn chưa có cơ hội để cảm tạ người."

Niệm Băng trong mắt toát ra một tia kinh ngạc, bởi vì hắn không rõ tại sao Lạc Nhu lại nói ra tên của chính mình mà không dùng tên giả, đáp: "Được rồi, chúng ta ngồi xuống đã, đừng khiến Mộc Tinh tiểu thư chê cười." Vừa nói xong, hắn nhẹ nhàng kéo tay Ngọc Như Yên.

Ngọc Như Yên lúc này mới phản ứng lại, kéo Lam Thần ngồi ở một bên, dùng đầu gối nương tựa thành thanh âm, quay về phía nàng nói gì đó.

Lúc này, lòng Mộc Tinh càng thêm rối loạn, Lam Thần, không, trong lòng hắn vẫn còn là Băng Vân, cường đại ma pháp sư của Băng Thần tháp lại là nữ nhi của Ngọc Như Yên sao? Rốt cuộc thì Niệm Băng có thân phận gì? Hắn nếu đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc mà đến, nhưng là, hắn lại có quan hệ mật thiết với Ngọc Như Yên này, lại quen với kinh địch Lạc Nhu của mình, nhìn dáng vẻ của hắn cùng vào với Băng Vân, hiển nhiên đã rất thân mật, một năm rưỡi trước, bọn họ vẫn còn là đối địch! Rối loạn, tất cả đều rối loạn.

Quanh thân Băng Vân toát ra một tầng lam sắc quang mang, thanh âm được băng nguyên tố tác dụng thu nhỏ lại, nói chuyện cùng Ngọc Như Yên, dường như sớm đã quên đi nơi này còn có những người khác. Ánh mắt của Niệm Băng quét qua, rơi trên người một kẻ xa lạ duy nhất trong phòng. Nhìn thấy người này, hấn trong lòng không khỏi thầm rung động, đó là một nam tử anh tuấn, nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, một thân thanh sắc vô phức tạp, khí tức hoàn toàn nội liễm, từ biểu hiện thì giống như một người thường, nếu không phải tinh thần lực của Niệm Băng cao cường, thì không thể phát hiện khí tức chân chính của hấn. Người này rất giỏi ẩn tàng thực lực, đầu khí hoàn toàn ngưng tụ trong cơ thể, thế nhưng, Niệm Băng thông qua Thiên Nhân huyết mà quan sát hấn, lại phát hiện người này tuyệt không đơn giản, cường độ năng lượng cũng không thể dưới Tích Lỗ. Phát hiện này, khiến hấn cũng có chút u mê, Ngưỡng Quang đại lục lúc nào lại xuất hiện ra thập nhị giai vũ kỹ cao thủ như vậy? Trách không được Mộc Tinh ở chỗ này mới Lạc Nhu và Ngọc Như Yên ăn cơm lại chỉ mang theo mình hấn đến.

Lạc Nhu để Niệm Băng ngồi ngay bên cạnh mình, Tích Lỗ thì ngồi ở phía bên kia Niệm Băng, Lạc Nhu không nhìn mẫu nữ Ngọc Như Yên, mỉm cười nói: "Niệm Băng, nguyên lai ngươi đã biết Mộc Tinh tiểu thư. Ta và Tinh Tinh từ nhỏ đã là hảo bằng hữu, nàng từng ở nhà ta một thời gian dài." Nàng là vì nhận ra nghi hoặc trong lòng Niệm Băng nên mới giới thiệu như vậy.

Trong lòng Niệm Băng cảm thấy kỳ quái, Mộc Tinh nếu là công chúa của Lăng Mộc đế quốc, sao lại ở Băng Tuyết thành chứ? Bất quá, hấn cũng không hỏi, mỉm cười nói: "Thật sự là khéo! Chúng ta phân biệt đại biểu cho tam đại đế quốc tới nơi này tham gia tứ quốc công luận đại hội, rồi lại gặp nhau trong chúc điểm này. A, Mộc Tinh tiểu thư, nhờ gọi phục vụ sinh mang chút gì ăn, chúng ta còn chưa ăn gì."

Mộc Tinh lúc này mới tỉnh táo lại, nàng quả thực có khí độ hơn người, thần sắc trên mặt lập tức khôi phục bình thường, mỉm cười gật đầu, gọi tiểu nhị tới lấy thêm rất nhiều thực vật. Tích Lỗ từ lúc tiến vào, ánh mắt liền rơi trên thân của nam tử anh tuấn kia, mà tên nam tử kia cũng nhìn hấn chằm chằm, ánh mắt hai người không ai nhường ai, không ngừng đối chọi giữa không trung.

Niệm Băng nói: "Không biết hai vị tiểu thư đang bàn bạc cái gì, ta có thể tham dự chứ?"

Mộc Tinh thần nhiên cười, đáp: "Đương nhiên là được. Kỳ thật, chúng ta đang đoán xem Băng Nguyệt đế quốc các người sẽ phái ai tới tham gia tứ quốc công luận đại hội lần này, không nghĩ tới người lại tự mình tìm đến."

Niệm Băng phẳng phất như không nghe được ý châm chọc trong lời nói của nàng, mỉm cười, nói: "Cho nên ta mới nói là trùng hợp mà, kỳ thật, ta chỉ là sứ giả mà thôi, lần này quốc gia ta phái tới quan viên cao nhất không phải là ta, ta chỉ phụ trách đàm phán mà thôi, sứ đoàn cũng do nàng đưa tới."

191. Chương 190 - Chúc Điểm Đích Âm Chiến

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Là sứ phụ của Băng Vân, các người chắc cũng biết nàng, chính là thủ hộ thần của Băng Nguyệt đế quốc đích chúng ta, Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân." Khi hấn nói những lời này, ánh mắt vẫn không có rời khỏi Mộc Tinh, cảm giác rõ ràng được thân thể nàng có chút run rẩy, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, mặc dù quá trình này rất ngắn, nhưng vẫn bị Niệm Băng nhìn được.

Lạc Nhu bên cạnh mở miệng, "A, nguyên lai là Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân, có cơ hội ta phải gặp thần hàng sư duy nhất của đại lục này mới được."

Nam tử vẫn cùng Tích Lỗ đối mặt hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường nói: "Thần hàng sư là tài rồi sao? Có cơ hội ta cũng muốn kiến thức một chút."

Nhân cơ hội hấn mở miệng, Niệm Băng lập tức hỏi Mộc Tinh: "Còn chưa thỉnh giáo, vị này là?"

Mộc Tinh mỉm cười đáp: "Vị này là sứ phụ mới của ta, Trát Mộc Luân lão sư. Người là một ma vũ sĩ, rất được hoàng thất ta tôn kính."

Trát Mộc Luân? Cái tên này thực quái dị, lúc này, tiểu nhị đã bưng ba chiếc nồi lên, phân biệt đặt trước mặt Niệm Băng ba người, các loại thực vật đều đặt trên bàn, Niệm Băng thấp giọng giải thích với Tích Lỗ

vài câu, Tích Lỗ cũng không khách khí, lập tức động thủ, cũng không nhìn Trát Mộc Luân nữa.

Mộc Tinh mỉm cười nói: "Niệm huynh nếu là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc, chắc đã gặp sứ giả nước ta tới quý quốc rồi chứ? Kết quả thương đàm thế nào?"

Niệm Băng thần nhiên đáp: "Chuyện kết minh thì ta đương nhiên biết, về phần kết quả cụ thể, vua ta cũng không nói rõ. Chờ sau khi kết thúc tứ quốc công luận đại hội lần này rồi hãy nói tiếp."

Mộc Tinh nhú mày, nói: "Niệm huynh là người thông minh, ta nghĩ, người hẳn phải hiểu rõ thế cục hiện tại là như thế nào. Chẳng lẽ, Niệm huynh vì quan hệ cũ với Hoa Dung đế quốc, sẽ không để ý tới sự tồn vong của chính quốc gia mình sao?"

Niệm Băng uống một ngụm cháo mới mức khỏi nôi, rồi nói: "Lời này của Mộc Tinh tiểu thư hơi nặng rồi. Không sai, ta trước kia quả thực là người của Hoa Dung đế quốc, nhưng từ khi ta tới Băng Nguyệt đế quốc, đã không còn quan hệ gì với Hoa Dung đế quốc. Bệ hạ phái ta đến đây tham gia hội nghị lần này, đương nhiên là tin tưởng ở ta, về phần Băng Nguyệt đế quốc chúng ta làm thế nào, sợ rằng không phải việc quý quốc có thể can thiệp."

Mộc Tinh trong mắt hàn quang lóe lên, nhưng nàng lập tức thì tỉnh táo lại, gật đầu, nói: "Là Mộc Tinh lỡ lời, xin Niệm huynh tha thứ. Bất quá, hiện tại đại cục nguy cấp, phải tận dụng thời cơ!"

Niệm Băng không trả lời, quay đầu nhìn về phía Lạc Nhu bên cạnh, mỉm cười hỏi: "Không biết Lạc Nhu tiểu thư có ý kiến gì?"

Lạc Nhu mỉm cười, đáp: "Lăng Mộc đế quốc hỗ trợ quốc gia của ta rất nhiều, giúp dân nghèo sớm được ấm no, Áo Lan đế quốc cảm kích không thôi, đã quyết định kết thành liên minh với Lăng Mộc đế quốc. Chỉ là nước ta nhiều năm trước tới nay vẫn luôn nghèo nàn, binh lực không hề được bổ sung, miễn cưỡng đủ để bảo vệ phòng tuyến bên ta, đó đã là cố gắng lớn nhất rồi."

Trong lòng Niệm Băng cười thầm, giáo hoạt đa trí Lạc Nhu khá lắm! Ý tứ của nàng rất rõ ràng, kết minh thì có thể, nhưng Áo Lan đế quốc sẽ không xuất binh, qua mưu mẹo của mình để sai khiến, ý tứ của nàng, hẳn là có thể cho Lăng Mộc đế quốc đi xuyên qua cảnh nội, tùy thời từ một phương hướng khác tập kích Hoa Dung đế quốc. Gật đầu nói: "Thì ra là thế. Quả thực, Áo Lan đế quốc cũng không thích hợp xuất binh. Quý quốc trải qua nhiều tang thương, cần thời gian tĩnh dưỡng."

Mộc Tinh thở dài một tiếng, nói: "Lạc Nhu muội muội, người vẫn còn quá bảo thủ, cơ hội tốt như vậy mà không nắm bắt, sau này sợ rằng..."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Không, ta lại rất đồng ý với ý kiến của Lạc Nhu tiểu thư, chúng ta tam quốc liên minh, rất có lợi cho việc phát triển của các quốc gia. Nhưng Áo Lan đế quốc kinh qua chiến loạn, quả thực không nên tái phát động chiến tranh nữa. Về phần Băng Nguyệt đế quốc chúng ta, lao sư viễn chinh quả thực không phải sách lược hay, cho nên, chúng ta còn phải tính toán. Thôi, mọi người uống cháo đi, vị đạo quả thực không tồi."

Mộc Tinh liếc mắt nhìn Niệm Băng, nói: "Niệm huynh, nếu quý quốc có ý kết minh, chúng ta đây cũng nên đưa ra chút thành ý, ngài thấy thế nào?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Lần này ngay cả Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân cũng tới, chẳng lẽ còn không có phải là thành ý của quốc gia ta sao? Mộc Tinh tiểu thư, hôm nay chúng ta chỉ bàn về tình, không nên bàn quốc sự, dù sao ngày kia tứ quốc công luận bắt đầu rồi, cũng không cần nóng lòng nhất thời, tiểu thư suy nghĩ thật kỹ, chúng ta cũng phải suy nghĩ thật kỹ về các tình huống có thể xảy ra, Lạc Nhu tiểu thư, người thấy sao?"

Lạc Nhu nhìn Niệm Băng, Niệm Băng cũng đang nhìn nàng, hai người đồng thời mỉm cười tỏ vẻ hiểu ngầm, Lạc Nhu gật đầu nói: "Không sai, thật vất vả mới gặp nhau, hôm nay chúng ta nên thoải mái, không bàn quốc sự nữa. Lạc Nhu thật sự có chút mệt mỏi rồi!"

Từ khi nhìn thấy, Niệm Băng đã nhận ra tình trạng thân thể của Lạc Nhu rất không tốt, nàng mặc dù cũng từng tu luyện đấu khí, nhưng hiển nhiên là do mệt nhọc quá độ, khiến cơ năng của thân thể yếu đi, sinh mệnh lực không ngừng mất đi, không cần hỏi cũng biết, mấy năm nay Lạc Nhu vì Áo Lan đế quốc mà nỗ lực không ít tâm huyết, mới giúp cho một đế quốc tan nát dần dần phát triển trở lại.

Mộc Tinh nhìn hai người ăn ý trước mặt, đè nén tức giận trong lòng, mỉm cười nói: "Vậy được rồi, hôm nay chúng ta sẽ không nói chuyện chính sự, cháo nơi này vị đạo quả thực không tồi, muốn dùng gì nữa cứ nói, hôm nay ta mời." Nàng đã đè nén được bản tính của mình, với cục diện như hôm nay, muốn Niệm Băng và Lạc Nhu đưa ra hứa hẹn gì xem ra đúng là không thể, chỉ là kết minh thì có ích lợi gì? Hiện tại cần chính là tranh thủ thời gian, thừa dịp Hoa Dung để quốc chưa kịp ổn định, phát động công kích. Thế nhưng, chỉ dựa vào lực lượng tự thân của Lăng Mộc để quốc thì không đủ, chỉ có tam quốc liên thủ mới có hy vọng thành công.

Bọn họ đang ăn, từ cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa, tiểu nhị ở bên ngoài nói: "Các vị, lại có khách nhân tới."

Khi Mộc Tinh còn ngẩn người, Niệm Băng đã đứng lên, mỉm cười: "Là người tới cùng ta."

Nói xong, ra mở cửa phòng, người tới chính là Phượng Nữ và Long Linh, trang phục của nhị nữ và Lam Thần hoàn toàn giống nhau, vừa vào cửa, trong lòng các nàng đồng thời xuất hiện thanh âm của Niệm Băng, "Các người không nên kích động, mọi người và Lạc Nhu ở đây."

Phượng Nữ toàn thân giật thót, lập tức nhìn thấy Ngọc Như Yên, Long Linh cũng nhìn thấy Lạc Nhu. Nhị nữ mặc dù đã được Niệm Băng dẫn dắt, nhưng vẫn không tự chủ được bước nhanh tới trước bàn. Khi các nàng tháo nón trên đầu xuống, tựa như lúc trước Lam Thần, trong phòng đều sáng ngời, vẻ tuyệt sắc của các nàng nhất thời khiến Mộc Tinh cảm thấy buồn bã, ngay cả Lạc Nhu cũng không khỏi toát ra thần sắc kinh ngạc, vẻ tuyệt mỹ của Phượng Nữ và Lam Thần thì nàng và Mộc Tinh vô pháp sánh được, cho dù là Long Linh thì cũng muốn hơn các nàng nửa điểm.

Long Linh cũng nhìn thấy Mộc Tinh, kinh ngạc hô: "Nhu nhi, Tinh Tinh, nguyên lai là các người đều ở chỗ này!"

Mộc Tinh đứng lên, kinh hãi chào đón, "Linh nhi, người sao cũng tới? Người..." Nói đến đây, nàng liền nhìn về phía Niệm Băng, mặt Long Linh đỏ bừng, thấp giọng nói: "Có cơ hội ta sẽ giải thích với người." Thần sắc của nàng đã nói cho Mộc Tinh rất nhiều chuyện, không cần giải thích Mộc Tinh cũng đã hiểu.

Niệm Băng kéo Phượng Nữ và Long Linh ngồi xuống, bảo tiểu nhị mang thêm ba nồi cháo nữa, một nồi trong đó là dành cho Tích Lỗ đã chén sạch đồng thực vật trước mặt.

Lạc Nhu để Long Linh ngồi phía bên kia của mình, hai trong Băng Tuyết thành tam đại mỹ nữ rất cục lại gặp nhau, mà Phượng Nữ lại ngồi xuống cạnh Ngọc Như Yên. Ngọc Như Yên kéo tay nàng, trong mắt lộ quang bốc ra, nữ nhi của mình rất cục đều trở lại bên mình rồi, nàng vui mừng kích động, môi giật giật, không ngừng quay sang Phượng Nữ và Lam Thần nói gì đó.

Mộc Tinh ánh mắt mang theo thâm ý nhìn Niệm Băng, nói: "Niệm huynh, người thật sự là có phúc!"

Niệm Băng mỉm cười không nói. Nhìn tam nữ cùng mình đến đây, trong lòng không khỏi cảm thấy thỏa mãn, có thể lấy các nàng làm thê, là chuyện may mắn nhường nào!

Trát Mộc Luân nhìn thấy Phượng Nữ ba người, lúc trước một Lam Thần đã khiến hắn thập phần chán kinh rồi, lại còn có Phượng Nữ và Long Linh, trong mắt hắn vô pháp che dấu vẻ ghen ghét, lãnh đạm nói: "Quả thực là có phúc, bất quá, còn muốn xem có giữ được phúc khí này hay không."

Niệm Băng thản nhiên đáp: "Đối với điểm này, ta còn có vài phần tin tưởng, Mộc Tinh tiểu thư, lần này đến đây tham gia hội nghị, ngoại trừ Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân ra, tất cả người của chúng ta đều đã ở chỗ này. Nghe nói tiểu thư lần này dẫn theo không ít người đến, vậy người cần phải cẩn thận một chút, nơi này là địa bàn của Hoa Dung đế quốc."

Trong mắt Mộc Tinh toát ra hận ý, hiển nhiên là nhớ tới những thủ hạ của mình đã bị Hoa Dung đế quốc diệt gọn sau khi tham gia ma pháp sư đại tái lần trước, "Niệm huynh chớ quên, chúng ta là tới tham gia hòa đàm."

Trát Mộc Luân khinh thường hừ một tiếng, nói: "Thật không nghĩ tới, Băng Nguyệt đế quốc sẽ phái tới một sứ giả trẻ con này. Ta muốn xem tin tưởng của người là từ đâu ra." Tay đặt trên bàn khẽ động, một đạo thanh quang thiểm điện phóng ra, Mộc Tinh muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp. Thanh sắc quang mang vẽ ra một đường vòng cung, thẳng đến ngực Niệm Băng.

"A, ngon, thật sự là ngon!" Tích Lỗ mới vừa uống hết một chén cháo, lưỡi biếng nuốt thân, mà tay hắn vừa lúc giơ lên, chắn trước thanh quang nọ, thanh quang không phát một tiếng động mà tiêu thất, phảng phất như chưa từng xảy ra cái gì, Tích Lỗ lại lấy thêm một chén cháo, tiếp tục ăn lấy ăn để.

Lạc Nhu nhướn mày, lạnh lùng nói: "Tinh Tinh, ngươi làm vậy là có ý gì?"

Mộc Tinh bất mãn nhìn Trát Mộc Luân, nhưng lại không dám phát tác, chỉ đành nói: "Xin lỗi, sư phụ ta luôn luôn thích dùng thực lực để nói chuyện, xin Niệm huynh tha thứ."

Niệm Băng thản nhiên cười, đáp: "Không có gì, bất quá, ta rất kỳ quái, chủ nhân còn không mở miệng, chớ sao đã sửa bậy rồi?"

Trong mắt Trát Mộc Luân hàn quang sáng bừng, âm độc quang mang lóe lên, "Chớ? Ta lần đầu tiên nghe được có người hình dung ta như vậy. Được, được!" Trên mặt hắn toát ra vẻ tươi cười, mặc dù đang cười, nhưng khí tức trên người đã vô hình mà ba động. Chậm rãi đứng lên, chiếc ghế vô thanh vô tức biến thành một mảng phẳng.

"Sư phụ." Mộc Tinh vội hô một tiếng, vội vàng kéo Trát Mộc Luân, "Sư phụ, chẳng lẽ ngài quên chuyện đã đáp ứng ta sao?"

Trát Mộc Luân nhíu mày, lạnh lùng nhìn Niệm Băng, "Được, chúng ta còn có cơ hội gặp mặt." Nói xong, đập tay lên bàn, quay đầu đi ra ngoài. Mộc Tinh vội nói: "Xin lỗi các vị, hôm nào Mộc Tinh sẽ bồi tội." Nói xong, lập tức chạy theo ra ngoài.

Ngay khi Mộc Tinh vừa ra khỏi cửa, Tích Lỗ vội bê nồi của mình lên, bàn ăn thật lớn trước mặt, kể cả tất cả dụng cụ trên bàn, hoàn toàn biến thành tro bụi trong nháy mắt.

Trong mắt Niệm Băng toát ra vẻ kinh ngạc, Ngọc Như Yên đã tức giận, hừ lạnh một tiếng, vừa muốn đi ra ngoài, lại bị Niệm Băng ngăn cản, "Mụ mụ, cần gì so đo với kẻ như vậy."

Ngọc Như Yên nhìn đám tro trên mặt đất, nói: "Người này rất mạnh. Lúc trước ta và Nhu nhi mới nhìn thấy hắn, ta liền cảm giác được khí tức của hắn không phải người bình thường có thể so sánh được."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Không sai, hắn rất mạnh, con cơ hồ có thể kết luận, hắn cũng không phải người Lãng Mộc đế quốc."

Tích Lỗ bê nồi uống sạch, lau miệng nói: "Niệm Băng, ngươi đoán rất đúng, người này ta mặc dù chưa gặp, nhưng khí tức trên người hắn hiển nhiên là đến từ cùng nơi với ta." Từ lúc cảm thụ được đấu khí cường đại trên người Trát Mộc Luân, Niệm Băng đã bắt đầu hoài nghi thân phận của hắn, sau lại thấy ánh mắt ghen ghét của Trát Mộc Luân, nói lời đả kích, khi hắn công kích mình, cùng với một chưởng tức giận lúc cuối, Niệm Băng đã hoàn toàn đoán được thực lực của hắn. Trát Mộc Luân theo hắn đoán, thực lực tuyệt không dưới Tích Lỗ.

Long Linh nhìn mặt đất đầy mảnh vụn, nói: "Được rồi, nơi này không còn người ngoài, Nhu Nhu, ta nghe Niệm Băng nói ngươi lên làm tể tướng rồi, thật là lợi hại!"

Lạc Nhu than nhẹ một tiếng, nói: "Lợi hại? Kỳ thật, là một nữ nhân, ta còn xa mới được hạnh phúc như người." Vừa nói, nàng vừa liếc nhìn Niệm Băng bên cạnh.

Niệm Băng thầm rùng mình, hắn thông qua ánh mắt của Lạc Nhu đã nhận ra thứ gì đó, hắn biết, mình đã có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, hắn không thể rước thêm nợ vào người, lập tức quay mặt sang bên cạnh, hướng về phía Ngọc Như Yên nói: "Mụ mụ, lần này con đem nữ nhi trả lại cho người. Người gây quá!"

Ngọc Như Yên mỉm cười đáp: "Vừa rồi Thần Thần đã đem chuyện của các người kể lại cho ta, thật sự là tiện nghi cho tiểu tử ngươi, đáp ứng mụ mụ, sau này phải thay ta chiêu cố tốt cho các nàng."

Niệm Băng nghiêm mặt nói: "Con sẽ. Mụ mụ, người yên tâm, trừ phi con chết, nếu không tuyệt không để bất luận kẻ nào thương tổn các nàng."

Ngọc Như Yên kéo tay Lam Thần và Phượng Nữ đi tới trước mặt Niệm Băng, đưa hai ngọc thủ mảnh khảnh đặt vào tay Niệm Băng, "Lần trước ngươi không tiếc hy sinh tính mạng để cứu Thần Thần, ta còn hoài nghi

người được sao? Vừa rồi người nói với Mộc Tinh là lần này đại biểu Bằng Nguyệt đế quốc mà đến, đây là sự thật?”

Niệm Bằng gật đầu đáp: "Là thật. Mụ mụ, nơi này không có ngoại nhân, ta cứ việc nói thẳng. Không sai, ta quả thực có quan hệ với Dung gia, Dung Thân Vương chính là thân gia gia của ta, mặc dù từ nhỏ đã thoát ly Dung gia, thế nhưng, ta vẫn chính là người của Dung gia. Thế nhưng, lần này tới đây, ta quả thực là vì Bằng Nguyệt đế quốc. Đồng thời, cũng là vì Áo Lan."

Ngọc Như Yên kinh ngạc nói: "Người chuẩn bị làm thế nào? Niệm Bằng, hiện tại thế cục rất loạn, sợ rằng không dễ điều khiển. Đối với Áo Lan đế quốc chúng ta mà nói, bất luận là Hoa Dung đế quốc cường đại trở lại, hay là Lãng Mộc đế quốc lợi dụng cơ hội bây giờ để làm suy yếu Hoa Dung đế quốc, thì đều không có lợi ích gì. Cho nên, Nhu nhi mặc dù quyết định kết minh với Lãng Mộc đế quốc, cũng không bằng lòng xuất binh."

Niệm Bằng nói: "Ý của ta và Lạc Nhu là giống nhau, kết minh tất phải làm, nhưng xuất binh thì lại không nhất định. Tam quốc kết minh, Hoa Dung đế quốc nhất định không dám khinh phạm. Hình thành cục diện nam bắc giằng co, cục diện cân bằng như vậy mới là hoàn mỹ. Nếu một phương lớn mạnh, đối với Áo Lan và Bằng Nguyệt cũng không có gì tốt. Ta tin tưởng năng lực của Lạc Nhu tiểu thư, tại phương diện này, trí tuệ của nàng so với ta thì mạnh hơn nhiều."

Lạc Nhu có chút bất mãn nói: "Đừng mãi gọi tiểu thư tiểu thư, chẳng lẽ người sẽ không biết gọi khác được sao? Ta và Linh nhi là hảo bằng hữu, người cũng ta là Nhu nhi đi. Nói về trí tuệ, ta đâu thể hơn người được."

Ngọc Như Yên kinh ngạc nhìn Lạc Nhu, từ khi Lạc Nhu đi tới Áo Lan đế quốc đến nay, tại khắp các phương diện nàng đều cho thấy trí tuệ của nàng, rất được Áo Lan đế quốc quốc vương trọng dụng, mới phá cách lập nàng làm tể tướng, Lạc Nhu với năng lực của mình, trong một năm ngắn ngủi với sự ủng hộ của Lam Vũ công tước, trước sau làm vài việc đại sự, khiến bách quan phải thần phục, rốt cục đã chính thức trở thành một quyền thần dưới một người trên vạn người của Áo Lan đế quốc. Hơn hai năm, nàng vẫn còn là lần đầu tiên chứng kiến Lạc Nhu bộc lộ dáng vẻ của một tiểu nữ nhi, đâu còn bộ dáng cơ trí thường ngày.

Niệm Bằng xấu hổ đáp: "Lạc Nhu tiểu thư cũng trêu ta, ta lần này đại biểu cho Bằng Nguyệt đế quốc đến đây cũng là bất đắc dĩ, nói về trí tuệ sao vượt qua được Lạc Nhu tiểu thư chứ? Ta nghĩ, tiểu thư sớm đã có sách lược phát triển lâu dài cho Áo Lan đế quốc rồi. Áo Lan và Kỳ Lỗ đế quốc tiếp giáp. Hiện tại Kỳ Lỗ thế cục chưa ổn định, mấy năm tới chính là thời cơ phát triển tốt nhất. Ta nghĩ, tiểu thư nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy. Về phần Bằng Nguyệt đế quốc, luôn luôn giữ thế không tranh, vốn giao hảo với Áo Lan, ta nghĩ quý ngã lương quốc nên tạo thành liên minh vững chắc." Hắn cũng không phải khiếm nhường, xử lý vài chuyện mặt ngoài, hắn còn có vài phần tự tin, nhưng muốn làm giống Lạc Nhu giúp một quốc gia từ từ trở nên cường đại. Là điều hắn tuyệt đối không thể làm được. Hắn thà rằng phải tu luyện khô khan, cũng không mong nhúng chân vào tranh đấu quyền lực. Lần này là Bằng Nguyệt đế quốc sứ giả, một là bởi vì áy náy trong lòng với Yên Phong, còn lại, chính là vì Ngọc Như Yên một nhà ở Áo Lan đế quốc. Niệm Bằng biết rõ, khuyết điểm lớn nhất của mình chính là quá nặng cảm tình, đứng trước cảm tình, mọi chuyện đều có thể đặt sang một bên. Cho nên, hắn vĩnh viễn không thể trở thành một kẻ thống trị. Đương nhiên, hắn chưa từng nghĩ tới muốn sửa khuyết điểm này, nếu không có khuyết điểm này, hắn chắc cũng không thể có được ba vị kiều thê này.

Lạc Nhu gật đầu, nói: "Ta cũng sớm có ý nghĩ này, nhưng từ khi Bằng Nguyệt đế quốc tân hoàng lên ngôi, thế cục tương đối hỗn loạn, cho mãi đến gần đây mới từ từ lắng xuống. Thật không nghĩ tới, là kẻ ta vốn không đặt trong mắt, Yên Phong lại trở thành Bằng Nguyệt đế quốc tân chủ. Lần này sau khi trở về, ta lập tức phái sứ giả tới Bằng Nguyệt đế quốc, cùng quý quốc bàn bạc kết minh chi sách. Hiện tại ta lo lắng chính là, quý ngã lương quốc có biên cảnh tuyến quá dài, mặc dù kết minh, thế nhưng một khi có chuyện xảy ra, rất khó mà cứu trợ được lẫn nhau."

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Điểm này thì Lạc Nhu tiểu thư có thể yên tâm. Nếu ta đưa ra kết minh, đương nhiên sẽ có điểm nắm chắc. Nếu Hoa Dung và Lãng Mộc lương quốc có động tĩnh gì, ta nhất định sẽ thông tri sớm cho Lạc Nhu tiểu thư, để người sớm có thời gian chuẩn bị. Quý ngã lương quốc tay mắt tương trợ, chỉ cần trải qua một đoạn thời gian phát triển, không cần quá lâu, tất nhiên có thể cường đại lên. Tiểu thư còn trẻ. Ta nghĩ, hơn mười năm sau, đại lục sẽ có cục diện khác hẳn."

Lạc Nhu bất mãn nói: "Người sao vẫn còn một mồm tiểu thư vậy. Chẳng lẽ gọi tên ta lại khó khăn vậy sao?"

Niem Bằng nghiêm mặt đáp: "Hiện tại chúng ta nói chính là chính sự. Lạc Nhu tiểu thư, ta còn có chút việc muốn cùng người nói riêng. Phụng Nữ, nàng bảo tiểu nhị mang một chiếc bàn khác lên, rồi gọi một ít cháo, các người cứ ăn trước, ta và Nhu nhi nói chuyện một chút, đi một lúc sẽ trở lại."

Ngọc Như Yên kinh ngạc nhìn Niệm Bằng, nàng không rõ, nơi này đều là người một nhà, Niệm Bằng tại sao còn muốn bàn bạc riêng với Lạc Nhu. Niệm Bằng gật đầu xin lỗi với Ngọc Như Yên, lúc này mới xoay người đi ra ngoài. Lạc Nhu trong lòng cũng có chút nghi hoặc, đầu tiên, nàng không rõ Niệm Bằng tại sao lại tự tin về việc lưỡng quốc liên minh như vậy, tiếp theo, cũng hoài nghi y như Ngọc Như Yên.

Phụng Nữ không hề hỏi gì, lập tức làm theo lời Niệm Bằng, Niệm Bằng cùng Lạc Nhu ra khỏi phòng, đi tới một góc nhỏ trên hành lang mới dừng lại.

Xoay người, Niệm Bằng dùng tinh thần lực bố trí một màn che bọc lấy hai người, rồi mới nói: "Nhu nhi, người tin tưởng ta sao?"

Lạc Nhu sớm đã đoán được Niệm Bằng bảo mình đi ra tất có chuyện trọng yếu muốn nói, mỉm cười đáp: "Có gì không thể tin được, nếu không phải có người, sợ rằng ta sớm đã phải gả cho ngũ hoàng tử đã chết kia rồi. Ân tình của người, Nhu nhi vĩnh viễn không quên. Có thể nắm được vận mệnh của chính mình trong tay, luôn là thứ ta hy vọng nhất. Có việc gì người cứ việc nói thẳng, dù cho ta không thể làm được, cũng tuyệt không tiết lộ một câu."

Niem Bằng mỉm cười nói: "Được, ta tin tưởng người. Nhu nhi, người thấy thiên hạ đại thế ra sao?"

Lạc Nhu suy nghĩ một chút, trả lời: "Hiện tại mặc dù Ngưỡng Quang đại lục nước nước cùng tồn tại, nhưng cường giả chân chính lại chỉ có Hoa Dung đế quốc. Ta mặc dù dốc toàn lực, nhưng trong một thời gian ngắn cũng không thể khiến Áo Lan đế quốc nhảy vọt về chất. Áo Lan đế quốc muốn phát triển, còn cần một thời gian dài nữa. Nhìn tổng thể, Hoa Dung thế mạnh, đương kim Hoa Thiên đại đế có Tô Việt tể tướng và Dung Thân Vương một văn một võ phụ tá, là cực thịnh chi thế, dù cho lần này chúng ta tam quốc liên thủ, ta cũng không quá nắm chắc kết quả cuối cùng, muốn khiến Hoa Dung đế quốc thương cân động cốt là phi thường khó khăn. Mặt khác, chính là Lãng Mộc đế quốc, người nghìn vạn lần không nên xem thường bọn họ, mặc dù Lãng Mộc đế quốc lần trước không kịp đề phòng mà bị Hoa Dung đế quốc đánh bại, nhưng Lãng Mộc đế quốc là một trong những nước đông dân nhất trong ngũ quốc, nhiều năm sớm đã chuẩn bị được thực lực cực kỳ hùng hậu. Mặc dù không bằng Hoa Dung, nhưng chênh lệch là không nhiều, chính vì như thế, lần trước Dung Thân Vương mới dùng phương pháp tập kích bất chợt rồi lập tức rút lui. Về phần Bằng Nguyệt đế quốc, mặc dù so với Áo Lan đế quốc chúng ta mạnh một chút, nhưng chính là do vị có địa vị siêu nhiên kia cũng như lượng lớn ma pháp sư của Bằng Thần tháp, cùng với khí trời phương bắc rét lạnh, Hoa Dung đế quốc từ phía nam nếu muốn công phá Bằng Nguyệt đế quốc, trả giá sẽ là cực lớn. Từ khía cạnh lợi ích mà xem, hiện tại tình thế thập phần vi diệu, nếu ta là Hoa Thiên đại đế, sẽ thừa cơ hội hòa đàm lần này, đem toàn quốc lực nhanh chóng bình định Kỳ Lỗ đế quốc, cũng lợi dụng tất cả tư nguyên để phát triển quân lực. Sau đó sẽ khai chiến với Áo Lan, lấy núi non làm bình phong ngăn cản Lãng Mộc đế quốc. Khi đó, với thủ đoạn lời đình của Dung Thân Vương, chỉ cần khiến quân chủ lực của lưỡng quốc bị đánh tan, vậy thì, thống nhất đại lục sẽ nằm trong tầm tay. Tiêu diệt Kỳ Lỗ mặc dù khó khăn. Nhưng ta thật sự rất bội phục khí phách và năng lực của Dung Thân Vương, cái giá mà Hoa Dung đế quốc phải trả ít hơn nhiều so với ta tưởng tượng. Ta tự nghĩ tới rất nhiều phương pháp đối phó, hiện tại vấn đề lớn nhất chính là không thể nắm được tình huống thực sự bên trong Hoa Dung đế quốc, không thể đưa ra được những chuẩn bị tương ứng."

Niem Bằng gật đầu, nói: "Người nói không sai, hiện tại vấn đề tối trọng yếu thể hiện ở điểm này, ta cũng từng cẩn thận suy nghĩ. Hoa Dung đế quốc muốn thu thập hoàn toàn Kỳ Lỗ, chỉ ít cũng cần hai năm, hai năm này, các người cũng có thể làm được rất nhiều chuyện. Đúng như theo lời người, hiện tại bất luận là Áo Lan đế quốc hay là Lãng Mộc đế quốc, cái thiếu nhất chính là tình báo từ trong Hoa Dung đế quốc, một khi tam quốc liên minh, Áo Lan và Lãng Mộc có thể đem đại quân tập kết nơi biên cảnh, nếu như vậy, Hoa Dung đế quốc muốn công tới cũng cũng không phải dễ dàng. Cho nên, ta hy vọng hòa đàm lần này, chúng ta cùng Lãng Mộc liên hợp cùng một chỗ, nhưng cũng không thể xuất binh phát động công kích với Hoa Dung đế quốc. Lãng Mộc đế quốc sợ nhất chính là Hoa Dung đế quốc dùng Áo Lan làm bàn đạp, qua bình

nguyên phát động thế công, nếu thế, với kỵ binh cường đại của Hoa Dung đế quốc thì bọn họ cần bản vô pháp ngăn cản. Lợi dụng điểm này, người có thể đòi hỏi một lượng lớn tư nguyên từ phía Lăng Mộc đế quốc, rồi thành lập công sự phòng ngự nơi biên cảnh với Hoa Dung đế quốc. Trước khi tới đây, ta từng xem kỹ địa đồ, mặc dù biên cảnh của Áo Lan và Kỳ Lỗ không có nhiều núi non, nhưng vẫn có núi nhỏ, thủ ở núi, là lựa chọn tốt nhất. Xây nhiều pháo đài, hỗ trợ lẫn nhau, Hoa Dung đế quốc muốn đột phá cũng không phải chuyện dễ dàng. Bằng Nguyệt đế quốc mặc dù không có nhiều tư nguyên như Lăng Mộc đế quốc, nhưng lại có nhiều khoáng thạch, am hiểu chú tạo trang bị, ở phương diện trang bị thì có thể cung cấp cho các người một chút. Trong vòng hai năm, chỉ cần người có thể lập được một phòng tuyến kiên cố ở Áo Lan, thì Hoa Dung đế quốc sẽ không dám mạo hiểm xâm phạm.”

Lạc Nhu khẽ cười một tiếng, nói: ”Còn nói trí tuệ của người không bằng ta sao? Điều người nghĩ tới cũng chính là điều ta nghĩ tới, ta nghĩ đây cũng là biện pháp tốt nhất. Lăng Mộc đế quốc đương nhiên sẽ chịu chi phối, Bằng Nguyệt đế quốc bên kia có người, hẳn cũng không có vấn đề gì, thế nhưng, Hoa Dung đế quốc Tô Việt tế tướng trí tuệ nổi tiếng, lại cực giỏi quỷ biện, còn có thêm hai đại siêu cấp kỵ binh đoàn dưới tay Dung Thân Vương, sợ rằng...”

Niệm Băng nói: ”Nếu người có thể biết sớm hướng đi của Hoa Dung đế quốc quân đội, vậy thì, người có mấy phần nắm chắc có thể thủ được?”

Lạc Nhu kinh ngạc đích Niệm Băng, ”Chỉ ít cũng có bảy phần, chỉ cần Lăng Mộc đế quốc phối hợp là được, thậm chí có thể lên tới tám, chín phần. Trong chiến tranh, tình báo là điều quan trọng nhất, nếu có thể nắm được hướng đi của quân đội đối phương rồi lợi dụng, thì dù cho quốc gia ta còn yếu, nhưng cơ hội cũng lớn hơn nhiều. Niệm Băng, ta không rõ, người lại có vẻ dễ dàng đối phó với Hoa Dung đế quốc như vậy? Người không phải mới vừa thừa nhận mình là người của Dung gia sao?”

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, nói: ”Thế cục của đại lục chẳng hề liên quan tới ta, ta chỉ thích tự do tự tại, thế nhưng, thân nhân và bằng hữu của ta lại bị cuốn vào. Nếu ta nói cho người, ta quyết định giúp người, là vì Lam Vũ công tước và can nường Ngọc Như Yên của ta, người có thấy kỳ quái không?”

Lạc Nhu lắc đầu, đáp: ”Không, ta nghe a di kể chuyện của các người, người chẳng những là vì bọn họ, đồng thời cũng là vì Phượng Nữ và Lam Thần. Niệm Băng, ta hiện tại mới hiểu được người là người thế nào. Bất quá, ta tin tưởng người giúp ta cũng không phải vô điều kiện. Nếu không, những lời này của người hoàn toàn có thể nói trước mặt Ngọc Như Yên a di. Có yêu cầu gì thì người cứ nói. Nhưng vì Áo Lan đế quốc, người phải đưa ra được bằng chứng khiến ta tin tưởng mới được.”

Niệm Băng gật đầu, đáp: ”Không sai, ta quả thực là có yêu cầu, yêu cầu này có lẽ hơi làm khó người, thế nhưng, ta có thể cam đoan với người, khi người còn sống, ta tuyệt không làm điều gì tổn hại tới Áo Lan đế quốc.”

Lạc Nhu nói: ”Điểm này thì ta tin, vì một nhà Ngọc a di, người cũng sẽ không làm như vậy. Yêu cầu của người là gì?”

Niệm Băng mắt chợt lóe sáng, ”Ta muốn nhờ người đưa người của ta vào chính giới của Áo Lan đế quốc, để bọn họ dần dần chiếm cứ các vị trí trọng yếu, đương nhiên, bọn họ sẽ ủng hộ người trên khắp các phương diện. Trừ phi có đại sự phát sinh, nếu không ta sẽ không vận dụng những người này.”

”Người nói cái gì?” Mặc dù Lạc Nhu nghĩ tới rất nhiều thứ có thể, nhưng lại không ngờ tới Niệm Băng sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, nàng hoảng sợ nhìn Niệm Băng, ”Người muốn khống chế Áo Lan đế quốc?”

Niệm Băng thần nhiên nói: ”Từ ý nghĩa nào đó mà nói, đúng vậy. Thế nhưng, ta cũng không muốn thương tổn tới bất luận ai ở Áo Lan đế quốc, chỉ là muốn tạo một đường lui cho gia tộc mình mà thôi, đây cũng là nguyên nhân tại sao ta bằng lòng bang trợ Bằng Nguyệt đế quốc, mà làm ra chuyện bất lợi với Hoa Dung đế quốc.”

Lạc Nhu thở sâu, ”Niệm Băng, người biết không, nếu không phải người lúc trước nói qua, ta thật sự sẽ cho rằng người là một đương thời kiêu hùng. Đáng tiếc, người lại không phải.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đa tạ đã khách lệ, quyền lợi đối với ta chỉ như phù vân, ta chỉ muốn bảo vệ thân nhân và bằng hữu của chính mình, để bọn họ vĩnh viễn có được một đường mà thoái lui. Kỳ thật, trong vòng một năm tới, sợ là thế giới này của chúng ta sẽ có thay đổi đích, về phần thay đổi đến mức nào thì rất khó

nói. Có lẽ, có một ngày tất cả các quốc gia trên đại lục sẽ phải liên hợp, bất quá, ta thật sự không muốn thấy ngày đó đến. Nhu nhi, người nguyện ý giúp ta chứ? Bất luận là vì Áo Lan, hay là vì gia đình Ngọc a di.”

192. Chương 191 Trí Nữ Trao Tâm Và Sự Uy Hiếp Của Thập Tam Giai

Nhìn Lạc Nhu, nghe lời nàng nói, Niệm Băng thấy âm áp trong lòng, hẳn không nghĩ tới Lạc Nhu lại coi trọng mình như vậy, đổ ước năm đó với Lạc Nhu ở Băng Tuyết thành phảng phất còn đang ở trước mắt. ”Nhu nhi, ta nghĩ, ta chỉ cần nói năm chữ, cũng là đủ rồi.”

”Năm chữ?” Lạc Nhu tò mò.

Niệm Băng nói rõ từng chữ: ”Huyết -Sư -Giáo - Giáo - Chủ.”

”Cái gì?” Lạc Nhu thất thanh kinh hô, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, giật mình nhìn Niệm Băng, che miệng, vẻ mặt không dám tin.

Niệm Băng bật cười nói: ”Có thể khiến trí nữ Lạc Nhu tiểu thư kinh ngạc như thế, quả là vinh hạnh của ta rồi.”

Lạc Nhu ngơ ngác nhìn Niệm Băng, Huyết Sư giáo này nàng đương nhiên biết. Là tể tướng của Áo Lan để quốc, nàng từng vô số lần phân tích tình thế của đại lục, Huyết Sư giáo này nàng nghe qua không chỉ một lần, nàng từng phái người tìm hiểu, nhưng lại chẳng thu được tin tức gì hữu dụng. Nhưng sự khổng lồ và thần bí của Huyết Sư giáo lại khiến nàng cực kỳ rung động. Địa hạ tổ chức này có quy mô to lớn. Hành động chu mật, giáo chúng trung thành, đều khiến nàng khâm phục không thôi. Mặc dù nàng không biết Huyết Sư giáo này cụ thể có quy mô lớn thế nào, nhưng luôn cảm giác được chỗ đáng sợ của tổ chức này.

”Người nói, người là Huyết Sư giáo giáo chủ?” Thanh âm của Lạc Nhu có thêm vài phần mê muội.

Niệm Băng mỉm cười, đáp: ”Không sai, ta ở vị trí giáo chủ cũng đã hai năm rồi.”

Lạc Nhu thở sâu, ánh mắt trở lại vẻ trong sáng, ”Dung gia thật lợi hại, Dung Thân Vương thật là lợi hại! Niệm Băng, người thẳng thắn nói cho ta biết, người có phải là người do Dung gia chuyên môn bồi dưỡng?”

Niệm Băng biết, với sự thông tuệ của Lạc Nhu, tất nhiên đã đoán được rất nhiều chuyện, lắc đầu, nói: ”Không, ta quả thực không phải do Dung gia bồi dưỡng ra, năm đó, ta theo phụ thân ly khai Dung gia, mãi cho đến Tân Duệ ma pháp sư đại tái lần trước, ta mới quay lại. Gia gia rất coi trọng ta, chẳng những thu nhận ta trở lại Dung gia, còn đem Huyết Sư giáo giao cho ta. Người có thể yên tâm, sự tồn tại của Huyết Sư giáo, các thành viên khác trong Dung gia cũng không biết, bí mật này chỉ có Dung gia gia chủ mới có thể biết được, mà Huyết Sư giáo cũng không chịu sự quản chế của Dung gia. Cho nên, người hẳn là hiểu ý của ta. Huyết Sư giáo hiện tại là tổ chức do ta toàn quyền làm chủ, mạng lưới tình báo của Huyết Sư giáo bao trùm cả đại lục, việc ta làm hiện tại, đều là vì tương lai của Dung gia. Với sự thông tuệ của người, đương nhiên sẽ hiểu ý tứ của ta.”

”Ừm, ta hiểu được, người có thể nói cho ta biết điều này, đủ thấy người rất tín nhiệm ta, Lạc Nhu đáp ứng với người, khi ta về nước, người cứ cho người đến liên lạc với ta. Lấy vật này làm chứng, bất quá, ta có một thỉnh cầu nho nhỏ. Xin người đừng hiểu lầm, chỉ là thỉnh cầu mà thôi, dù cho người không đáp ứng, ta cũng sẽ giúp người.” Vừa nói, nàng vừa tháo một chiếc vòng cổ xuống đưa cho Niệm Băng, trên vòng cổ là một viên hồng sắc bảo thạch hình một giọt nước, giống như một giọt huyết lệ. Vòng cổ rất đơn giản, giống như một ngân tuyến, thế nhưng so với ngân thì sáng hơn nhiều.

Vòng cổ vào tay, còn mang theo hơi ấm và mùi thơm của Lạc Nhu, Niệm Băng liếc nhìn Lạc Nhu thật sâu, ”Cần phải dùng thứ quý trọng như vậy sao?” Hẳn có thể cảm giác được trong khối bảo thạch có chứa hỏa nguyên tố tinh thuần, năng lượng của bảo thạch mặc dù không bằng Hỏa Diễm thần chi thạch trên Chính Dương đao, nhưng độ tinh thuần thậm chí còn mạnh hơn.

Lạc Nhu mỉm cười đáp: ”Nếu không phải là thứ có chút đặc thù, bị người giả mạo thì làm sao chứ? Mặt đá trên vòng cổ có thể gỡ ra được, coi như là do ta thiếu nợ của người một phần nhân tình, bất cứ lúc nào,

người có chuyện cần ta hỗ trợ, chỉ cần cầm khối bảo thạch này tới tìm ta, ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ. Về phần lúc này đây, cứ tính là lợi tức đi, khi cho người của người đến thì mang theo hạng liên là được, mặt đá thì tạm thời để ở chỗ người. Tích Huyết Chi Lệ này là di vật của mẫu thân lưu lại cho ta, là độc nhất vô nhị, không ai có thể giả mạo được.”

Niêm Băng thờ người ra nhìn Lạc Nhu, ”Cái này quá quý trọng, ta sao có thể lấy di vật của mẫu thân người để lại cho người chứ?”

Lạc Nhu than nhẹ một tiếng, đáp: ”Người không muốn hỏi thỉnh cầu của ta là gì sao?”

Niêm Băng gật đầu, nói: ”Thỉnh cầu của người là gì? Chỉ cần ta có thể làm được, nhất định sẽ hết sức giúp người.”

Lạc Nhu mỉm cười nói: ”Kỳ thật, chuyện này đối với người mà nói thì cực kỳ đơn giản, khi ta bang trợ Áo Lan để quốc dần dần trở nên cường đại, cũng đưa người của người an bài xong, ta hy vọng người có thể lưu lại cho ta một chỗ nơi người với Linh nhi các nàng ẩn cư, được chứ?”

Niêm Băng chấn động toàn thân, nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của Lạc Nhu, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời ra sao mới tốt, chuyện này, đây là biểu lộ sao? Thế nhưng...

”Không nên hiểu lầm, ta không phải tưởng tranh đoạt nam nhân với Linh nhi, ta chỉ là muốn người cấp cho ta một chỗ ở là được rồi.”

Niêm Băng đại não đột nhiên trở nên trì độn, ngây ngốc hỏi: ”Người là tể tướng của Áo Lan để quốc, muốn tìm một nơi để ở còn khó khăn sao?”

Lạc Nhu hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nói: ”Người nói đáp ứng hay không. Chẳng lẽ, người bắt ta nói rõ là vì để được ăn cơm người nấu sao?”

Niêm Băng cười khổ nói: ”Thỉnh cầu của người như có chút bông đùa, được, chỉ cần khi tương lai ta quyết định ẩn cư, nhất định sẽ nói trước địa chỉ cho người. Chỉ cần người nguyện ý đến, người sẽ có một phòng.”

Lạc Nhu đưa bàn tay nhỏ bé tới trước mặt Niêm Băng, Niêm Băng kinh ngạc nhìn nàng, nói: ”Làm gì?”

Lạc Nhu sáng giọng: ”Người sao đột nhiên trở thành ngốc vậy, tín vật! Người không đưa cho ta một tín vật, sau này ta sao hiệu lệnh được thủ hạ của người, bọn họ sao có thể tin tưởng ta?”

Niêm Băng lại một lần nữa thất thần, tín vật, mình có thể đưa cho Lạc Nhu cái gì? Nhân gia đã đưa ra thứ trân quý như vậy. Nếu là thứ bình thường thì sao có thể mang ra được? Thế nhưng, dù sao cuối cùng vẫn không thể đưa bầy thần đao hoặc là Huyết Sư giáo giáo chủ lệnh ra. Rốt cuộc phải đưa cái gì mới được? Hắn thật sự có chút không muốn, nhưng nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn trước mặt, hắn lại không thể cự tuyệt.

Cẩn rằng, không gian chi giới trên tay Niêm Băng sáng lên. Tiểu bồ nang xuất hiện trên tay, nhìn thấy bồ nang, con mắt Lạc Nhu không khỏi sáng rực, bồ nang này nàng đương nhiên đã nhìn thấy, chính là lúc Niêm Băng lần đầu tiên triển lộ trù nghệ, chính là bồ nang này đã đem tới cho mọi người chấn kinh sâu đậm.

Niêm Băng mở bồ bao, chọn ra một thanh Quỷ Điều trung bình, mũi đao được kẹp giữa hai ngón tay, chuôi đao hướng ra phía ngoài, đưa tới tay Lạc Nhu. ”Quỷ Điều là một trong những thứ trân quý nhất mà sư phụ lưu lại cho ta, cũng chỉ có dùng nó, mới có thể miễn cưỡng sánh được với tín vật của tiểu thư.”

Lạc Nhu vui mừng, vội vã nắm lấy Quỷ Điều trong tay, nhìn vân lộ tinh xảo trên thân đao, cảm thụ được hàn khí nhẹ nhẹ, khuôn mặt tươi cười hưng phấn, ”Ta nhất định sẽ giữ kỹ, bất quá, người đem đao này giao cho ta, có ảnh hưởng tới trù nghệ của người hay không?”

Niêm Băng cười khổ đáp: ”Người nghĩ ta bây giờ còn có thời gian rỗi để nấu ăn sao? Yên tâm đi, Quỷ Điều có thể không cần dùng đến nữa. Với năng lực hiện tại của ta, cho dù chỉ dùng băng đao do ma pháp ngưng kết thành, cũng có thể phát huy ra hiệu quả như vậy. Ta sẽ nói cho thuộc hạ của ta biết, nhìn thấy đao cũng giống như nhìn thấy bản thân ta, nghe theo điều khiển của người.”

Cặp mắt đẹp của Lạc Nhu toát ra một tia ôn nhu, ”Nhớ kỹ lời hứa của người, khi các người ẩn cư, nhất định phải lưu lại cho ta một phòng.”

Niệm Băng gật đầu, nói: "Chuyện ta đã đáp ứng thì nhất định sẽ làm được. Được rồi, chúng ta quay lại đi, đừng để bọn họ chờ lâu." Hắc cũng không dằn dò Lạc Nhu cái gì, bởi vì hắc biết, với thông minh tài trí của Lạc Nhu, đương nhiên biết nên làm thế nào. Nói xong, tháo bỏ không gian phong ấn bằng tinh thần lực, cất bước quay lại bao phòng.

Nhìn bóng lưng Niệm Băng, trong mắt Lạc Nhu lộ rõ vẻ u oán, "Đồ ngốc, ở phương diện này sao người lại ngốc vậy chứ? Ngay cả ý tứ của nữ hài đưa tín vật mà cũng không hiểu? Nếu không phải vì người, ta tại sao phải đưa ra yêu cầu như vậy?" Cẩn thận cất Quý Điều vào trong áo, rồi đi theo Niệm Băng.

Năm đó, khi Niệm Băng thắng đồ ước, thân ảnh hắc đã xuất hiện trong lòng Lạc Nhu, nhưng chính thức đả động Lạc Nhu, lại là khi Niệm Băng lần đầu tiên thi triển trù nghệ, chế tác mỹ thực đoạt thiên địa tạo hóa: Cửu Thanh Thần Long Băng Vân Ẩn, tuyệt thế đao công của Niệm Băng, vẻ chuyên chú đó, sớm đã chiếm đoạt tâm hồn của trí tuệ chi nữ này, nhưng nàng là một cô nương cao ngạo, sự tình loại này sao có thể nói ra lời được? Nhất là hôm nay khi nàng nhìn thấy Phượng Nữ và Lam Thần với bề ngoài vượt trội mình, hy vọng trong lòng càng thêm ảm đạm. Nhưng nàng cũng không hề buông bỏ, cho nên mới đưa ra yêu cầu như vậy với Niệm Băng.

Khi trở lại phòng, Ngọc Như Yên thấy trong mắt Niệm Băng có phần khác thường, nhưng nàng cũng không nói thêm gì, Phượng Nữ mấy người đều đang ăn cháo, thấy bọn họ trở lại, vội vàng bảo bọn họ cùng ăn. Kể ăn ngon nhất đương nhiên là Tích Lỗ, ăn ba nồi cháo lớn, mới thỏa mãn vỗ bụng dừng lại.

"Mụ, để Phượng Nữ, Thần Thần và Linh nhi bồi tiếp người đi dạo quanh Đô Thiên nội thành đi. Ta còn có chút việc muốn làm."

Ngọc Như Yên gật đầu, nói: "Người cứ đi lo chuyện của người, ta và Nhu nhi cũng ở Quốc Tân Quán, chúng ta gặp nhau ở đó."

Niệm Băng nhéo lên tay Lam Thần bên cạnh, dùng tinh thần lực ngưng kết truyền gian rồi nói với nàng: "Các người trở về thương lượng một chút, tối nay cùng ta ngủ. Hắc hắc, đêm nay ta muốn tới đánh lén." Nói xong, không đợi Lam Thần hồn dỗi lên tiếng, kéo Tích Lỗ đã ăn uống no nê chạy ra ngoài.

Long Linh thấy Niệm Băng nói gì đó với Lam Thần, Lam Thần liền đỏ mặt lên, không nhin được liền hỏi: "Thần Thần, Niệm Băng hắc nói cái gì? Mặt người sao lại đỏ lên rồi?"

Lam Thần liếc nhìn Long Linh, có mẫu thân ở đây đương nhiên không thể nói thật, tức giận đáp: "Hắc hắc! Còn có lời gì hay. Là khi dễ ta."

Phượng Nữ nhìn muội muội, khẽ cười: "Có phải không vậy? Được rồi, tối nay chúng ta chờ hắc về, phải trừng phạt hắc một chút."

Lạc Nhu nhìn không khí thân thiết giữa tam nữ và Niệm Băng, trong lòng không khỏi buồn bã, nhưng nàng không hề biểu hiện ra ngoài, mỉm cười nói: "Được rồi, mọi người cũng ăn no rồi, chúng ta đi ra ngoài dạo quanh đi, ta là lần đầu tiên đến Đô Thiên thành này."

Niệm Băng và Tích Lỗ ra khỏi chúc điểm, Tích Lỗ tán thán: "Huynh đệ, người giới thiệu chỗ này quả là không tồi, mặc dù vị tất ngon được bằng thức ăn người làm, nhưng cũng rất có đặc điểm."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đại ca, người càng ngày càng ăn nhiều, không phải là phát dục lần thứ hai đây chứ?"

Tích Lỗ tức giận đích nói: "Phát dục cái đầu người, ta cũng đến mấy trăm tuổi rồi, còn phát dục cái gì. A, được rồi, người cảm giác được không?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Trát Mộc Luân kia chắc chính là người do Thần Chi đại lục phái tới tìm Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình. Tích Lỗ đại ca, có một số việc ta không thể dấu diếm người nữa, kỳ thật..." Lập tức, hắc vừa đưa Tích Lỗ đi tới trung tâm thành, vừa đem chuyện Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình kể lại đơn giản một lần.

Nghe Niệm Băng nói xong, Tích Lỗ kích động: "Huynh đệ, người nói, người nói gia hương của ta còn có thể quay lại?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Trên lý thuyết thì là như vậy. Thế nhưng, ta hiện tại cũng không thể hoàn toàn khẳng định. Bởi vì khả năng mà Di Thất đại lục quay lại là phi thường mong manh. Có thất long vương tọa trấn, kẻ trộm đi Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình sẽ rất khó hoàn thành. Hiện tại Thần Chi đại lục lại phái tới không ít thần nhân, thực lực của bọn họ gộp lại, đủ để quét ngang cả Ngưỡng Quang đại lục."

Tích Lỗ đột nhiên ngừng bước, nghiêm túc nhìn Niệm Băng: "Huynh đệ, người không phải cũng cho rằng Di Thất đại lục chúng ta không nên trở lại đây chứ?"

Niệm Băng quay đầu lại nhìn hắn, nói: "Trước kia quả thực là như vậy, nhưng từ khi ta hiểu rõ ân oán giữa Thần Chi đại lục và Di Thất đại lục, lại trải qua một chuyến tới Thần Chi đại lục, ý nghĩ của ta sớm đã thay đổi rồi. Từ góc nhìn của ta, nếu không phải vì Di Thất đại lục quay lại có thể tạo thành chuyện xấu, ta phi thường hy vọng nó có thể quay lại. Chỉ ít, Di Thất đại lục cũng có thể chế ước Thần Chi đại lục. Ngưỡng Quang đại lục cũng sẽ được an toàn. Đối với Thần Chi đại lục mà nói, người không cảm thấy phiền đại lục này là mảnh đất thanh tịnh cho các loài sinh vật hay sao? Đây có lẽ là mảnh đất thanh tịnh cuối cùng."

Tích Lỗ đi tới cạnh Niệm Băng, "Ta hiểu ý tứ của ngươi. Kỳ thật, người cũng rất mâu thuẫn. Bất quá, bất luận ngươi có nguyện ý giúp ta hay không, ta đều coi ngươi là huynh đệ. Ta chỉ hy vọng, người có thể nói cho ta biết nơi diễn ra quyết chiến kia."

Niệm Băng nhìn hắn thật sâu, rồi nói: "Người đã quyết định đứng về phía Tà Nguyệt?"

Tích Lỗ lắc đầu, đáp: "Không, ta chỉ đứng về phía Di Thất đại lục."

Niệm Băng mặc dù sớm đã nghĩ tới phản ứng của Tích Lỗ, nhưng khi thật sự xuất hiện, hắn vẫn còn cảm giác được rất khó khăn, than nhẹ một tiếng, nói: "Đại ca, bất luận như thế nào, ta cũng sẽ tới nơi đó, nhất định sẽ mang theo ngươi. Về phần lập trường của ta, ta còn cần suy nghĩ thêm đã?"

Trong mắt Tích Lỗ toát lệ quang trong suốt, cơ hội mà ả nhân tộc hy vọng trên vạn năm đích sẽ đến, chấp niệm trong lòng khiến hắn không thể buông bỏ cơ hội này, khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, trong lòng Niệm Băng đột nhiên khẽ động, dùng tinh thần lực thông báo cho Tích Lỗ: "Đại ca, có người đi theo chúng ta."

Tích Lỗ còn đang đắm chìm trong câu chuyện Niệm Băng vừa kể, được hắn đề tỉnh, vội vàng xốc lại tinh thần, quả nhiên như lời Niệm Băng, thông qua sự phối hợp của đầu khí và tinh thần lực, có thể cảm giác được một luồng khí tức như có như không ở phía sau hai người ngoài trăm trượng. Gật đầu với Niệm Băng, nói: "Chắc là hắn."

Niệm Băng cảm giác được một luồng sát khí cường liệt phát ra từ trên người Tích Lỗ, biết hắn đã thực sự nổi giận. "Sứ giả của Thần Chi đại lục phái tới phải đi điều tra về Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình mới đúng, sao lại ở cùng với người của Lăng Mộc đế quốc, lại còn trở thành sư phụ của Mộc Tinh chứ?"

Tích Lỗ lạnh lùng đáp: "Để ta đi giết hắn."

Niệm Băng thấy Tích Lỗ muốn động thủ, lập tức ghìm bờ vai dày rộng của hắn lại, "Không được. Đây là Đô Thiên nội thành, không thể động thủ. Đại ca, ta hiểu tâm tình của ngươi. Bất quá, mọi việc không thể quá vội vàng. Chúng ta trước hãy dẫn dụ hắn ra ngoài thành rồi hãy nói." Hắn cũng chẳng có chút hảo cảm nào đối với thần nhân của Thần Chi đại lục, huống chi Trát Mộc Luân này còn là kẻ bang trợ lớn nhất cho Mộc Tinh.

Phương hướng không thay đổi, Niệm Băng tiếp tục bước đi về phía trước. Khi hắn đi ngang qua một ma pháp vật phẩm điểm, mang theo Tích Lỗ cùng đi vào.

"Hai vị tiên sinh muốn tìm gì? Tiểu điểm các loại cực phẩm ma pháp đều có. Giá cả phải chăng." Phục vụ sinh nhìn thấy trang phục của Niệm Băng và Tích Lỗ mặc dù bình thường, nhưng khí chất thì người thường không thể sánh được, vội vàng nịnh nọt chạy tới đón.

Niệm Băng lãnh đạm nói: "Đại lục phong vân, Huyết Sư hùng phong." Hắn đương nhiên không sợ các khách nhân khác trong điểm nghe được, tinh thần lực truyền gian trực tiếp vang trong đầu đối phương.

Phục vụ sinh toàn thân cứng đờ, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, thấp giọng nói: "Chẳng biết khách nhân bình thường thích vũ khí có màu gì?"

Niệm Băng đáp: "Kim hồng sắc."

Niệm Băng trừng mắt nhìn hắn, nói: "Sao? Các người nơi này không có?"

Phục vụ sinh lúc này đã bình tĩnh trở lại, chặn lời: "Có, có, bất quá, giá tiền thì..."

Niệm Băng nghiêng người về phía phục vụ sinh, dùng thân thể ngăn tầm mắt của những người khác ở trong điểm, hồng quang lóe lên trong lòng bàn tay, nhoáng lên trước mặt phục vụ sinh, chỉ có phục vụ sinh và Tích Lỗ có thể nhìn thấy, đó là một hồng ngọc sư tử tinh xảo, "Ta lấy kim hồng sắc, chuẩn bị cho ta bảy kiện kim hồng sắc vũ khí, ta một lát sau sẽ quay lại đây lấy. Nhớ kỹ, bảo những vũ khí chú tạo sư tập trung tại đây. Ta muốn hỏi bọn họ về vài vấn đề về chú tạo."

Thái độ của phục vụ sinh đã trở nên dị thường cung kính, vội đáp: "Vâng, vâng, tiểu nhân nhất định chuyển cáo."

Niệm Băng vỗ vỗ Tích Lỗ đang có chút mơ màng không hiểu, nói: "Đại ca, chúng ta đi thôi." Nói xong, mang theo Tích Lỗ ly khai ma pháp vật phẩm điểm, đi về phía cửa thành.

Tích Lỗ nghi hoặc truyền gian hỏi: "Huynh đệ, người còn mua vũ khí làm gì? Bảy thanh đao kia của người là tốt nhất rồi."

Niệm Băng mỉm cười đáp: "Đại ca, đó là ta tiếng lóng của Huyết Sư giáo ta, ta nói kim hồng sắc, chính là đại biểu cho thân phận của chính mình. Ta nói muốn bảy kiện, cũng chỉ rõ là muốn chú tạo sư đến đây, kỳ thật chỉ là bảo hắn mời bản giáo trưởng lão đến nơi đây chờ ta. Được rồi, chúng ta đi nhanh một chút, cắt bỏ cái phiền toái này trước rồi hãy nói tiếp." Hai người thủy chung không có quay đầu nhìn lại, đi thẳng cửa tây thành gần nhất. Đối với cao thủ cấp bậc như bọn họ, một khi đối chiến, rất có thể sẽ sinh ra thanh thế cực lớn. Riêng sự lan tràn năng lượng cũng có thể tạo thành lực phá hoại rất lớn, có thể sát bình dân vô tội, đây là điều mà Niệm Băng không muốn nhìn xảy ra.

Khi bọn hắn đi tới ngoài thành, vốn bầu trời trong xanh đã bị một cụm mây đen che đầy, không khí ẩm áp cũng đã có thêm vài phần hàn ý, Niệm Băng và Tích Lỗ vẫn đi thẳng như trước, Niệm Băng có thể cảm giác được rõ ràng sát khí trong lòng Tích Lỗ thủy chung vẫn bốc lên. Đối với ả nhân là một phần tử của Di Thất đại lục mà nói, thần nhân chính là địch nhân lớn nhất của bọn họ.

Niệm Băng và Tích Lỗ liếc nhau, Tích Lỗ hiểu ý, hai người đồng thời triển khai thân hình, Tích Lỗ là dựa vào dấu khí lực, mà Niệm Băng dựa vào lại là thân thể mạnh mẽ đến biến thái, tốc độ chợt gia tăng, để lại không khí hai đạo tàn ảnh.

Trát Mộc Luân vẫn bám theo phía sau bọn họ lúc này cũng vừa không thể che dấu thân hình được nữa, vội vàng tăng tốc đuổi theo hai người. Kỳ thật, bởi vì hắn đến từ Thần Chi đại lục, cho nên vô cùng tự tin với chính mình, nếu không, thấy tốc độ của Niệm Băng và Tích Lỗ như vậy, hắn đã nhận ra hai người cũng không phải là dễ đối phó rồi. Đáng tiếc, niềm tin quá độ cùng sự kiêu ngạo của kẻ tự xưng là thần đã khiến hắn không chú ý tới điểm này.

Niệm Băng và Tích Lỗ mặc dù không dùng tốc độ cao nhất mà chạy, nhưng tốc độ cũng khá nhanh, hắn rất quen thuộc với địa hình chung quanh Đô Thiên thành, khi bọn hắn từ quan đạo xuyên qua một rừng cây, đi tới một ngọn núi nhỏ, liền ngừng lại.

Niệm Băng đứng yên, nhìn thoáng qua Tích Lỗ, Tích Lỗ cũng đang nhìn hắn, hai người đều thấy được hàn ý trong mắt đối phương, thất thải quang mang nhàn nhạt phát ra từ Thiên Nhân huyết trên trán Niệm Băng. Không hề quay đầu lại, hắn bình tĩnh nói: "Trát Mộc Luân huynh, người đã theo chúng ta đủ lâu rồi, ra đi."

Thân hình lóe lên, Trát Mộc Luân nhẹ nhàng xuất hiện cách hai người mười trượng. Hắn đến đây cũng không phải vì tìm Niệm Băng để phiền toái, mà là do Mộc Tinh thỉnh cầu, Mộc Tinh thủy chung vẫn có lòng giới bị đối với Niệm Băng, cho nên mới nhờ Trát Mộc Luân lặng lẽ bám theo Niệm Băng, xem hắn làm gì. Hiện tại là thời khắc mấu chốt trước khi cử hành tứ quốc công luận đại hội, nàng hy vọng có thể nắm được chuyển động của Niệm Băng. Đáng tiếc, nàng không biết. Niệm Băng và Tích Lỗ hai người thì một

người có cừu hận sâu sắc với thần nhân, mà người kia thì cũng chẳng có hảo cảm gì với thần nhân ích kỷ, bị Trát Mộc Luân bám theo, đã thôi động sát khí.

”Các người có thể phát hiện ra ta?” Trát Mộc Luân kinh ngạc hỏi, vừa hỏi, hắn vừa vừa thờ ơ đi về phía Niệm Băng và Tích Lỗ, chung quanh thân thể thanh sắc đầy khí lấp lánh, bởi vì Mộc Tinh từng dặn dò hắn, lúc này không thể đả thương Niệm Băng, cho nên hắn hiện tại thậm chí muốn giáo huấn Niệm Băng và Tích Lỗ một chút.

Theo Niệm Băng cảm giác được, Trát Mộc Luân này tựa hồ có vẻ tương tự như kẻ trước đây đối đầu với Thánh Sư, Phong Thần. Chỉ bất quá, đầu khí hắn cũng không đơn giản, bên trong phong thuộc tính đầu khí còn bao hàm phong nguyên tố cường liệt, mặc dù năng lượng không tinh thuần bằng Phong Thần, nhưng cũng có đặc điểm riêng.

Niệm Băng chậm rãi xoay người. Lúc Trát Mộc Luân nhìn thấy ở Thiên Nhân huyết ở mi tâm hắn đang phát ra ánh sáng kỳ dị thì liên rung động, nhất thời minh bạch nguyên nhân mà đối phương có thể cảm giác được sự tồn tại của mình, nhưng hắn cũng không quá khẩn trương, dù sao, nơi này bất quá chỉ là Ngưỡng Quang đại lục mà thôi, chứ không phải Thần Chi đại lục, với thực lực thần cấp của hắn, đương nhiên không e ngại hai kẻ ở Ngưỡng Quang đại lục.

Niệm Băng thản nhiên cười, nói: ”Trát Mộc Luân huynh vẫn đi theo huynh đệ hai người chúng ta, chẳng biết có gì chỉ giáo?”

Trát Mộc Luân hừ lạnh một tiếng, nói: ”Bề ngoài của người quả thực không tồi, không nghĩ tới trên thế giới này lại có nhiều mỹ nữ như vậy.” Ấn tượng của hắn về Phượng Nữ, Long Linh và Lam Thần, là cực kỳ sâu sắc, vừa nhìn thấy dung mạo anh tuấn của Niệm Băng, nhất thời đổ kỵ trong lòng nổi lên mạnh mẽ.

Nghe Trát Mộc Luân không trả lời vào câu hỏi, Niệm Băng khẽ nhíu mày, nhất là khi hắn thấy trong mắt Trát Mộc Luân toát ra vẻ dâm dục, nộ ý liên bùng bùng trong lòng, đột nhiên mở miệng nói: ”Sinh hoạt ở Ngưỡng Quang đại lục so với Thần Chi đại lục thì tốt hơn nhiều chứ.”

”Đó là đương nhiên, quả thực là thiên đường so với địa ngục..., người, người sao biết ta đến từ Thần Chi đại lục?” Ý thức được mình đã lỡ lời, Trát Mộc Luân toàn thân sát khí nổi lên, cổ cây chung quanh run rẩy vì sát khí cường liệt phát ra từ trên người hắn.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Trát Mộc Luân huynh không cần khẩn trương, kỳ thật, ta cũng chỉ đến sau người vài ngày mà thôi.”

Trát Mộc Luân ngăn người, nói: ”Người cũng là thần nhân? Ta sao chưa gặp qua người bao giờ? Chúng ta đến đây, đâu thấy có người.”

Niệm Băng nói: ”Các người đến Ngưỡng Quang đại lục là truy tìm hạ lạc của Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, sao giờ lại sống chung với người của Lãng Mộc đế quốc, Trát Mộc Luân huynh có thể cho ta một lời giải thích?”

Trát Mộc Luân sắc mặt khế biến, ”Người biết không ít chuyện. Vậy còn người? Người nếu cũng là thần nhân, sao lại trở thành đại biểu của một quốc gia?”

Nhìn sắc mặt xấu hổ của hắn, Niệm Băng nhất thời minh bạch một chút, ”Sinh hoạt ở Ngưỡng Quang đại lục quả thực không tồi, người sống phụ thuộc vào một quốc gia như vậy, có thể có được sự hưởng thụ tuyệt vời, còn có thể thuận tiện truy tìm, xem ra, Trát Mộc Luân huynh đúng là một người thông minh.”

Trát Mộc Luân hừ lạnh một tiếng: ”Tiểu tử, người không phải do chủ thần phái tới để giám thị chúng ta chứ, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Sao? Thẹn quá hóa giận sao? Trả lời vấn đề của người rất đơn giản, ta vốn không phải thần nhân, cũng chẳng có quan hệ gì với chủ thần cả, ta là một nhân loại, một người sống trên Ngưỡng Quang đại lục. Chẳng lẽ thần nhân các người được phép đến Ngưỡng Quang đại lục, còn ta lại không được phép đến Thần Chi đại lục sao?”

Trát Mộc Luân kinh ngạc thốt: ”Người là nhân loại?”

Niệm Băng không đợi hần hỏi xong, lập tức nói: "Những người cùng tới với ngươi đâu? Bọn họ không phải cũng giống như ngươi chứ?"

Trát Mộc Luân lạnh lùng nhìn Niệm Băng, phong thuộc tính đấu khí quanh thân thể càng thêm cường liệt, "Ngươi muốn dụ ta nói ra? Đừng có nằm mộng, vốn ta không định giết ngươi, bắt quá, ngươi đã biết rõ về ta như vậy, không thể lưu ngươi lại được nữa."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ngươi hiện tại không muốn nói cũng chẳng sao, bắt quá, ta nghe nói thần nhân đều là rất sợ chết, ta nghĩ ngươi sẽ chóng phải mở miệng thôi." Hần vừa dứt lời, Trát Mộc Luân giơ tay phải lên, một chưởng nhẹ nhàng bổ tới, đặc điểm lớn nhất của phong thuộc tính đấu khí chính là cực nhanh và sắc bén, thanh quang lóe lên, một đạo phong nhận cũng đã bổ thẳng đến đầu Niệm Băng. Đây không phải là ma pháp phong nhận bình thường, trong đó còn bao hàm năng lượng khổng lồ, phẳng phất như xé rách cả không khí, không khí chung quanh thanh quang cũng hơi bị bóp méo.

Tích Lỗ hét lớn một tiếng, chân trái bước lên một bước, che trước người Niệm Băng, hần sớm đã không đợi được nữa, hắc sắc chiến phủ chột vung lên, hắc sắc đấu khí không chút mảy may nào ngăn sợ, từ chính diện đón nhận công kích của phong nhận.

Ầm một tiếng, Tích Lỗ vẫn đứng tại chỗ, mặt Trát Mộc Luân hơi tái, bước lui hai bước, hiển nhiên là ở thế hạ phong.

Niệm Băng có chút kinh ngạc, chiến phủ Tích Lỗ không phải vũ khí bình thường, mà chính là siêu thần khí do các đại sư của ải nhân tộc hao phí bao nhiêu tâm huyết mới chú tạo thành, có tác dụng gia tăng đấu khí đặc thù, chiến phủ ngắn mà rộng này cũng chỉ thích hợp với ải nhân, tên là Diệt Thần phủ, lực công kích phi thường cường hãn, công kích của Trát Mộc Luân dù sao cũng chỉ là tay không, mà Tích Lỗ dùng Diệt Thần phủ phát ra công kích, lại chỉ có thể đẩy hần lui hai bước, hiển nhiên song phương thực lực là ngang nhau.

Trát Mộc Luân kinh ngạc còn hơn cả đối với Niệm Băng, lúc ăn cơm Tích Lỗ từng phá vỡ một công kích của hần, chỉ bắt quá nơi đó là trong phạm vi điểm, Trát Mộc Luân chỉ dùng rất ít đấu khí, cho nên cũng không quá để ý, nhưng lúc này đây lại khác, một đạo phong nhận vừa rồi của hần do Thiên Nhân huyết của Niệm Băng mà cơ hồ đã dùng tám phần đấu khí, thế nhưng, không ngờ là chẳng những không thể giết chết Niệm Băng, ngược lại lại bị Tích Lỗ chưa từng lên tiếng đẩy lui. Đối mặt với một kẻ có Thiên Nhân huyết cùng với một kẻ có thực lực không dưới mình, trong lòng hần không khỏi bắt đầu phát sinh ý muốn thoái lui. Với sự ích kỷ của thần nhân, dưới tình huống nào thì cũng phải bảo vệ tính mạng mình trước mới là điều tối trọng yếu.

193. Chương 192 Lĩnh Vực: Giao Thác Chi Huyền Tướng

Trong lòng Niệm Băng chưa từng có cái gì gọi là tinh thần kỵ sĩ, với thực lực của Trát Mộc Luân, nếu chỉ mình Tích Lỗ mà muốn giết hần, thì bản thân Tích Lỗ cũng phải trả giá không nhỏ, mà có mình ở đây, muốn giết chết người này hiển nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tích Lỗ đương nhiên hiểu ý của Niệm Băng, hai vai rung lên, thân thể chột xảy ra biến hóa, một đạo hoàng sắc quang mang lao nhanh ra, thẳng về phía Niệm Băng, mà hần thì lại phi lên đón chín đạo đấu khí do Trát Mộc Luân liên tiếp công ra.

Mắt thấy thân thể Tích Lỗ bị phá tan thành mảnh nhỏ trong chín đạo đấu khí, Trát Mộc Luân trong lòng không khỏi mừng rỡ, mặc dù trong lòng nghi hoặc tại sao võ sĩ cường đại này lại đột nhiên không chịu được một kích như thế, nhưng có thể loại bỏ cường địch này rồi thì đối phó với Niệm Băng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngay khi Trát Mộc Luân chuẩn bị tiếp tục công kích, một đạo hắc quang ngang trời vọt tới, đấu khí khổng lồ ngưng kết thành một lưỡi dao sắc bén, chém thẳng đến đỉnh đầu hần, Trát Mộc Luân không dám chậm trễ, thanh quang bốc lên trên hai tay, hai thanh trường đao đồng thời xuất hiện trong tay, đan chéo nhau hướng lên trên, hét lớn một tiếng, "Khai."

Ầm!!! Thập tam giai cao thủ chiến đấu bộc phát ra năng lượng cực kỳ đáng sợ, Tích Lỗ một lần nữa hiện ra thân hình, khôi phục ải nhân hình thái, thân thể bốc lên liên tiếp ba lần trên không trung rồi rơi về phía xa, lấy thân thể Trát Mộc Luân làm trung tâm, trong phương viên năm mươi trượng, mặt đất bị sụp xuống một trượng, dưới sự cuồng loạn của đấu khí, bụi đất ngập trời.

Trát Mộc Luân phun ra một ngụm tiên huyết, trong lòng ngoại trừ phần nộ ra, cảm giác sợ hãi cũng tăng lên, bởi vì Tích Lỗ lợi dụng Niệm Băng giả thân mà Niệm Băng cho hắn khiến Trát Mộc Luân bị phân tán chú ý, lại dựa vào Diệt Thần phủ từ trên cao oanh kích, khiến cho Trát Mộc Luân phải chịu thiệt thòi. Cao thủ đồng cấp như bọn họ, thắng bại thường thường chính là ở những lúc đó.

Hai thanh thanh quang trường đao trong tay Trát Mộc Luân hiển nhiên cũng không phải là vật phàm, hai thanh đao giống nhau như đúc dài bốn thước, thân đao hẹp dài. Phong nguyên tố cực kỳ nồng đậm, đáng tiếc, lúc này trên hai thanh đao đã xuất hiện một lỗ hổng, hiển nhiên là vừa bị Diệt Thần phủ đâm thủng, hai thanh đao này là bảo bối của Trát Mộc Luân, lúc này bị Tích Lỗ làm cho như vậy, trong lòng không khỏi thương tiếc.

Tích Lỗ rơi xuống cách đó năm mươi trượng, lạnh lùng nhìn Trát Mộc Luân, hắc sắc đấu khí chung quanh thân thể không ngừng ba động, hết như địa ngục hắc sắc hỏa diễm, tóc ngắn trên đầu dựng đứng. Vóc người mặc dù thấp, nhưng cơ thể lại phình ra dị thường, trên ải Thần Khải không có một sắc gì ngoài hắc sắc, nhưng lại hoàn toàn dung hợp với khí tức của hắn.

"Ải nhân?" Thanh âm của Trát Mộc Luân trở nên ngưng trọng, "Ải nhân các ngươi cũng dám rời Thần Chi đại lục đến đây? Hừ, chúng ta nhất định sẽ diệt toàn bộ tộc các ngươi. Lúc này, ngay cả Tạp Áo đại nhân cũng không giúp được các ngươi nữa."

Nghe được diệt tộc hai chữ, Tích Lỗ nhất thời giận dữ, kêu to một tiếng, nhảy cao, hai tay cầm Chiến Thần phủ, trông giống như khai thiên tích địa, bổ về phía Trát Mộc Luân.

Trên mặt Trát Mộc Luân toát ra một tia tươi cười quỷ dị, là một thần cấp thần nhân, có thể sống tới ngày nay, hắn đã kinh lịch qua quá nhiều chuyện, chọc giận một ải nhân cương trực với hắn mà nói cũng không phải việc gì khó. Thân thể nhoáng lên, nhất thời giống như một luồng khói xanh, mờ ảo vô hình. Tích Lỗ vốn đã tập trung vào thân thể hắn, nhưng trong lúc này, lại mất đi mục tiêu. Công kích toàn lực đánh thẳng xuống mặt đất, mà luồng khói xanh trong nháy mắt đã thoát khỏi phạm vi công kích, thanh âm hưng phấn của Trát Mộc Luân vang lên sau lưng Tích Lỗ, "Diệu Phong Thập Tự Trảm."

Sau khi võ giả đạt tới thập nhị giai, mặc dù năng lượng tổng thể đã trở thành mấu chốt quyết định thắng bại, nhưng kỹ xảo lại thể hiện sự chênh lệch giữa các cao thủ đồng cấp. Cho nên, trong lúc chiến đấu, rất ít võ giả lại đem ra toàn lực, lúc nào cũng lưu lại cho mình một đường lui. Thế nhưng, Tích Lỗ cương trực lúc này đã hoàn toàn bị Trát Mộc Luân chọc giận, công kích toàn lực của hắn đã khiến hắn không thể thay đổi được thế lao tới, hắn mặc dù muốn rút lại, nhưng chiến phủ trong tay bổ ra rồi lại không thể thu hồi, chỉ đành mạnh mẽ ngưng tụ toàn bộ đấu khí tụ lại phía sau lưng, chuẩn bị đón tiếp công kích của Trát Mộc Luân.

Nếu nơi này chỉ có Tích Lỗ và Trát Mộc Luân, vậy thì, lúc này Tích Lỗ đương nhiên sẽ phải dính đòn nặng, thực lực của Trát Mộc Luân cũng không yếu hơn hắn, cho dù có có ải Thần Khải bảo vệ, Tích Lỗ cũng không thể hoàn toàn hóa giải toàn bộ công kích của đối phương. Đáng tiếc chính là, Tích Lỗ không phải đơn độc chiến đấu, hắn lại không đơn độc, ngay chỗ cách đó không xa, còn có trứ một Niệm Băng tỉnh táo hơn bất luận kẻ nào.

Một đạo ngân sắc quang ảnh cơ hồ cùng lúc với thanh sắc Thập Tự Trảm phát ra phiêu nhiên xuất hiện sau lưng Tích Lỗ, thân thể Tích Lỗ đang vọt tới đột nhiên biến mất, Trát Mộc Luân đang đắc ý liên hoảng hốt, hắn đương nhiên sẽ không dùng toàn lực công kích Tích Lỗ, không hề do dự xoay người, bổ nhanh Thập Tự Trảm về phía sau lưng.

Ầm!!!

Thanh hắc lưỡng sắc đấu khí tràn ngập không trung, lúc này, mặt đất bị phá hoại càng thêm nghiêm trọng so với lúc trước, trong phương viên trăm trượng không còn một nhánh cây cỏ, Tích Lỗ và Trát Mộc Luân

đồng thời phun ra một ngụm tiên huyết, Trát Mộc Luân hơn nửa thân lún xuống đất, mà Tích Lỗ sau khi rơi xuống liền liên tiếp lão đảo hơn mười bước, suýt nữa ngã bệt xuống đất.

Nguyên lai, trong lúc Tích Lỗ nguy cấp, Niệm Băng dùng không gian ảnh khôi lỗi nhập vào thân thể hắn, đưa hắn cùng với công kích của chính mình thuận gian di động tới sau lưng, mặc dù quá trình di động cũng có ảnh hưởng tới tinh thần của Niệm Băng, nhưng khiếu huyết quái dị của hắn dung hợp Thiên Nhân, Hoàng Cực lưỡng huyết mặc dù khiến hắn không thể dùng thật thể tinh thần lực công kích lại trở nên dị thường ngưng thật, chỉ cảm giác đại não lòng bùng một chút, liền khôi phục bình thường.

Tích Lỗ được thuận gian di động, mà Trát Mộc Luân lại tạm thời thay đổi phương hướng công kích, công kích của hai người cũng đã yếu đi vài phần, ai cũng không chiếm được tiện nghi, khi rơi xuống đất, đều lập tức ngưng kết dấu khí, Tích Lỗ vì phần nộ mà hai mắt đã biến thành đỏ ngầu, hắn muốn chính là công kích trước nay chưa từng có. Mà Trát Mộc Luân hiện tại muốn, lại là lập tức chạy trốn.

Nếu nói lúc mới bắt đầu sát tâm của Niệm Băng không cao, còn hiện tại Trát Mộc Luân đã thấy được chân thân của Tích Lỗ, lại vũ nhục ả nhân tộc mà hắn tràn ngập kính ý, lúc này sát ý trong lòng Niệm Băng đã dâng lên đến cực điểm. Bảy thanh thần đao đồng thời xuất hiện quanh thân hắn, thất ảnh khôi lỗi bao bọc quanh trung tâm là thân thể hắn.

Niệm Băng cũng không trực tiếp thuận phát ma pháp phát động công kích về phía Trát Mộc Luân, bởi vì hắn biết rõ, với lực công kích của mình thì rất khó ảnh hưởng tới Trát Mộc Luân đã đạt tới thập tam giai, trừ phi mình khôi phục tinh thần lực thực thể công kích, nếu không, ở khía cạnh ma pháp mà muốn thương tổn hại đến đối phương thì dù cho toàn lực dụng xuất thập nhị giai thần giáng thuật cũng không chắc thành công, hơn nữa thần giáng thuật thanh thể quá lớn, nơi đây cách Đô Thiên thành không xa, tuyệt đối không thể sử dụng. Hơn nữa, hắn cũng không sợ Trát Mộc Luân phát động công kích về phía mình. Có Tích Lỗ ở bên, trừ phi là siêu cấp cao thủ cấp bậc chủ thần. Nếu không thì căn bản không thể công kích mình trước khi đánh bại Tích Lỗ, bởi vậy, hắn đã lựa chọn một phương pháp đặc thù.

”Từ vĩnh hằng được phong bế chốn hỗn độn, từ nơi cân bằng trong hư vô bị phá toái, dừng ở vực sâu khôn cùng trong vũ trụ, vĩ đại thần minh được kêu gọi, thỉnh đáp lại khẩn cầu của ta, trùng điệp huyền tượng và sự thực, lần lượt biến nhỏ yếu thành cường đại. Lần lượt cải biến diện mạo, đem thống khổ cùng bi thương, phủ xuống thân kia. Huyền Tượng Giao Thoa.” Trong quá trình trầm thấp ngâm xướng chú ngữ, Thiên Nhân huyết nơi trán Niệm Băng đột nhiên mất đi thất sắc quang thải, biến thành một mảnh quang hoa mờ tối, hồi sắc quang mang nhàn nhạt phiêu nhiên lao ra. Trong sát na này, thiên địa cũng phẳng phất như bị bao trùm.

Mọi thứ chung quanh đều biến thành hồi sắc, đó là hồi sắc không mang khí tức gì, thiên biến thành hồi, địa cũng biến thành hồi, mọi thứ trong thiên địa đều không ngừng vận vẹo trong màn hồi sắc.

Trát Mộc Luân đột nhiên phát hiện, mọi thứ trước mặt đã không còn rõ ràng, trong đại não xuất hiện một thân ảnh, thân ảnh của Niệm Băng, đã sống mấy nghìn năm như hắn cũng mờ mịt không biết chuyện gì xảy ra? Là ma pháp sao? Không, hắn cho tới bây giờ còn chưa thấy qua ma pháp như vậy, cũng chưa bao giờ sinh ra cảm giác như vậy, chỉ là cảm giác được, mọi thứ trong cơ thể đều có biến hóa. Hắn đột nhiên phát hiện, thân thể của chính mình trở nên ngày càng trì trệ, cúi đầu nhìn xuống, sợ hãi phát hiện, mình đã biến thành một khối đá.

Ải nhân Tích Lỗ trước mặt, thân thể biến thành to lớn bội lần, cơ hồ chỉ là thoáng qua trong lúc đó, cũng đã biến thành một người khổng lồ cao tới mười trượng. Hắn cảm giác được sự khủng hoảng, dùng hết toàn lực thôi động dấu khí trong cơ thể phóng người lên, xoay người chạy về phía ngược lại. Thế nhưng, hắn lại giật mình phát hiện, thân thể đã biến thành khối đá lại không hề nghe lời, vẫn ì ở một chỗ không di chuyển.

Đại địa theo từng bước chân của Tích Lỗ mà một rung động kịch liệt, hồi sắc thế giới trở nên càng thêm mờ mịt, chiến phủ to lớn giống như khai thiên tích thổ xuống đất, vẽ lên một đường cong phá nát không trung, dường như không biết đã rơi vào địa phương nào.

”Không.” Trát Mộc Luân rống lên giận dữ, nhưng hắn lại nghe không được tiếng hét của chính mình, hắn đang run rẩy, đang sợ hãi, chưa bao giờ hắn cảm giác được tử vong lại gần đến như vậy.

Thanh âm bình thản của Niệm Băng vang lên trong linh hồn hắn, "Người là một khối đá, người không làm được bất cứ điều gì."

Trát Mộc Luân vẫn nỗ lực chống cự, hắn muốn dùng song đao ngăn cản chiến phủ đang bổ tới đỉnh đầu, thế nhưng, hắn vẫn chỉ có thể cảm giác được mình là một khối đá. Sau một khắc, thân thể hắn nhẹ đi, bay bắn ra xa xa.

Tích Lỗ có cảm giác hoàn toàn khác Trát Mộc Luân, hắn nhanh chóng phát động công kích về phía đối thủ, mọi thứ chung quanh đều vẫn như trước không có biến hóa, bầu trời mặc dù có âm u, nhưng mọi thứ lại rất chân thực. Khi hắn lao đến phát ra công kích với toàn bộ lực lượng về phía Trát Mộc Luân, thì kinh ngạc phát hiện đối thủ của mình đang ngơ ngác đứng ở nơi đó, rồi lại lao nhanh về phía mình. Tích Lỗ mặc dù không biết tại sao, nhưng một phủ đòn nén đã lâu vẫn bổ mạnh xuống.

Trát Mộc Luân giờ thanh quang song đao kia lên, nhưng ngăn cản chỉ là vô lực, trong tiếng nổ ầm ầm, song đao đã mất đi đại bộ phận đầu khí bị Tích Lỗ bổ thành bốn phần, phòng ngự của Trát Mộc Luân bị phá, hộ thể đầu khí tan thành mảnh nhỏ, bị đánh bắn ra rất xa, nếu không phải hắn bản thân có đầu khí cực kỳ mạnh mẽ, sợ rằng một phủ này đã khiến thân thể hắn biến thành hai nửa, nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng đã bị thương nặng, da dẻ bị đầu khí mạnh mẽ của Tích Lỗ tạo thành vô số vết thương, phun ra từng ngụm từng ngụm tiên huyết, nhìn đã không còn lực chiến đấu.

Hôi sắc không gian tiêu thất, bảy thanh thần đao đồng thời nhập vào thân thể Niệm Băng, Niệm Băng nhìn qua có vẻ mệt mỏi, nhưng trong mắt lại tràn ngập sự hưng phấn. Trong ba người ở đây, chỉ có hắn biết vừa rồi xảy ra cái gì. Huyền Tướng Giao Thoa, đây có thể nói là một ma pháp, cũng có thể nói không phải. Bởi vì, nó cũng không phải do ma pháp nguyên tố phát ra, mà là đến từ chính tinh thần lực của Niệm Băng. Khi Niệm Băng thanh tỉnh trong Sinh Mệnh hồ ở Thần Chi đại lục, Tạt Áo vì muốn hắn trở nên càng cường đại hơn, có năng lực nhất định để tự bảo vệ mình, dựa theo tình hình của hắn, nghiên cứu ra nhiều loại năng lực mà chỉ có Niệm Băng có thể sử dụng được để truyền thụ cho hắn.

Năng lực cơ sở của Huyền Tướng Giao Thoa, kỳ thật năng lực của ma pháp sư tiểu long vương Áo Tư Tạt cũng không thể thực hiện được. Chỉ sau khi hoàn toàn nắm chắc thất chủng ma pháp nguyên tố, dùng thất chủng ma pháp nguyên tố làm cơ sở mới có thể sử dụng.

Trong một nháy mắt vừa rồi, Niệm Băng sử dụng tất cả thất hệ ma pháp lực trong phương viên mấy trăm trượng, dùng tinh thần lực làm cơ sở, thông qua phương pháp ngâm xướng đặc thù để phát động ma pháp đặc thù này mà ngay cả hắn cũng phải dùng chú ngữ, Niệm Băng không biết ma pháp này là mấy giai, nhưng Tạt Áo từng nói cho với hắn, ma pháp này tùy theo sức mạnh của tinh thần lực mà uy lực sẽ tăng cường.

Huyền Tướng Giao Thoa này, chính là dùng tinh thần lực công kích vào tinh thần lực của đối thủ, khiến trong lòng đối phương sinh ra ảo giác phức tạp, làm suy yếu sự khống chế năng lực của đối phương. Khi Niệm Băng học được ma pháp này, Tạt Áo từng nói với hắn, ma pháp này có tam nhược điểm lớn, đầu tiên, nó cũng không phải là công kích trực tiếp của tinh thần lực, chỉ là quấy nhiễu, nói như vậy, vô pháp tạo thành thương tổn thực sự cho đối thủ, chỉ có thể khiến tinh thần của đối thủ bị rối loạn trong một đoạn thời gian.

Làm như vậy thì có chỗ tốt, đối với người sử dụng mà nói, chính là không cần mạo hiểm với sự phản phệ. Dù cho thất bại, tinh thần lực tự thân cũng sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn. Nhược điểm thứ hai, một khi tinh thần lực của đối phương mạnh hơn người sử dụng, hoặc là tâm chí cực kỳ kiên nghị, ma pháp này sau khi bị thất bại, tất nhiên sẽ dẫn tới công kích điên cuồng của đối phương, mà người sử dụng vì tinh thần lực đã tiêu hao, tất nhiên sẽ bị rơi vào thế hạ phong.

Nhược điểm cuối cùng, cũng là nhược điểm mấu chốt nhất, chính là khi người sử dụng phát động Huyền Tướng Giao Thoa, bởi vì tinh thần lực tập trung cao độ, trong lúc sử dụng, không thể phát ra công kích khác, thân thể cũng không thể di động được.

Cho nên, đứng trên góc độ dùng ma pháp mà cân nhắc, đây chỉ là một ma pháp phụ trợ, bất thể dùng làm công kích chân chính.

Nhược điểm mặc dù có ba, nhưng ưu điểm lại càng thêm rõ rệt, một khi đối thủ lọt vào Huyền Tướng Giao

Thoa, vậy thì, lực chiến đấu của hắn sẽ bị suy yếu trên diện rộng, kỳ thật, năng lực của bản thân hắn vẫn còn tồn tại, nhưng lại bị huyền tướng ảnh hưởng mà không khống chế được, trong quá trình cao thủ đối chiến, huyền tướng như vậy tuyệt đối là trí mạng.

Sau khi Niệm Băng học được Huyền Tướng Giao Thoa, hiểu rằng có thể gọi nó là một ma pháp, nhưng gọi là một lĩnh vực thì càng thêm thỏa đáng, một lĩnh vực phụ trợ đặc thù do chú ngữ và tinh thần lực dẫn động.

Nếu chỉ có hắn, đương nhiên sẽ không dễ dàng sử dụng, nhưng hiện tại đi cùng hắn, lại còn có một ả nhân chiến sĩ Tích Lỗ với thực lực cũng không dưới Trát Mộc Luân.

Tích Lỗ quay người lại, kinh ngạc nhìn về phía hoi sắc quang mang đang từ từ thu liễm nơi mi tâm của Niệm Băng, trong lòng sinh ra một cảm giác khủng hoảng khó hiểu, Huyền Tướng Giao Thoa của Niệm Băng hoàn toàn có thể nhằm vào một đối thủ, cũng có thể nhằm vào một diện tích rộng, nó đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến Tích Lỗ, thế nhưng, sự khác thường ở không gian chung quanh, vẫn khiến Tích Lỗ sinh ra nỗi sợ hãi từ nội tâm.

Tích Lỗ nhìn Niệm Băng thật sâu, rồi nhìn nhìn về phía thân thể đang không ngừng chảy máu của Trát Mộc Luân đang nằm xa xa, một thập tam giai cao thủ! Từ mãnh mẽ đột nhiên trở thành không chịu được một kích, đây đều là không biết do Niệm Băng sử dụng phương pháp nào. Ở trong lòng hắn, thực lực của Niệm Băng ngày càng thần bí, cũng ngày càng đáng sợ.

Niệm Băng đi tới cạnh Tích Lỗ, vỗ vỗ bờ vai của hắn, mỉm cười, nói: "Xem ra, chúng ta đã phải hao phí không ít khí lực, đại ca, người không sao chứ?"

Tích Lỗ lắc đầu, đáp: "Không có gì, chỉ là kinh mạch bị chấn thương một chút, với cơ thể của ta, không mất bao lâu sẽ khôi phục lại. Vừa rồi công kích cuối cùng của ta, hắn là có thể giết chết hắn. Thế nhưng trong đầu đột nhiên xuất hiện một huyền tướng, tay trở nên mềm nhũn, mới khiến hắn giữ lại một mạng, là người làm?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Đây là một loại năng lực ta mới học được, bây giờ còn không thể để hắn chết, ta còn chuyện muốn hỏi hắn. " Vừa nói, hắn vừa điểm chân, người đã nhẹ nhàng rơi bên cạnh Trát Mộc Luân, nhũ bạch sắc thánh khiết quang hoa xuất hiện trong tay Niệm Băng, quang mang lấp lánh, bao phủ khắp thân thể Trát Mộc Luân, khiến cho vết thương trên người hắn không còn chảy máu.

Được quang hệ trị liệu thuật trị liệu, Trát Mộc Luân nhất thời thoải mái hơn nhiều, nhìn Niệm Băng bình thần tươi cười, hơi xê dịch thân thể, "Người, người muốn làm gì?" Hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục từ trong Huyền Tướng Giao Thoa, trong mắt hắn, Niệm Băng tựa như một ma quỷ dữ tợn.

Niệm Băng mỉm cười, trong mắt nhoáng lên một tia kỳ dị, "Ta không muốn làm gì, chỉ muốn hỏi người mấy vấn đề. Nếu người muốn sống, thì thành thật mà trả lời ta. Nếu không, người biết hậu quả rồi đấy."

Trát Mộc Luân gật đầu lia lịa, hoảng sợ nói: "Người hỏi đi, nếu ta biết thì nhất định sẽ nói cho người." Là một thần nhân ích kỷ, một thần nhân đã sinh tồn mấy nghìn năm, trong lòng bọn họ, điều đáng sợ nhất chính là tử vong.

Niệm Băng tựa hồ đã sớm liệu đến kết quả này, thanh âm trở nên nhu hòa. Ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt Trát Mộc Luân hỏi: "Thần nhân cùng người đi tới Ngưỡng Quang đại lục đâu? Bọn họ ở nơi nào? Đang làm gì?"

Trát Mộc Luân lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết. Khi chúng ta đến Ngưỡng Quang đại lục thì vốn là muốn tìm kiếm Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, tổng cộng tới mười mấy người, nhưng sau khi chúng ta phát hiện, phiến đại lục quả thực là thiên đường! Nguyên lai chúng ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến, ở chỗ này quả thực quá tuyệt vời. Bởi vì chúng ta lần này tới đây đều là thần cấp cao thủ, không ai chế ước được ai, cho nên sau khi thương lượng, đã quyết định phân tán đi tìm kiếm Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình. Cho nên, ta cũng không biết bọn họ ở nơi nào, càng không biết bọn họ hiện tại đang làm gì."

Niệm Băng cười lạnh một tiếng, nói: "Cái gì mà sau khi thương lượng rồi phân nhau tìm kiếm, các người rõ ràng là tràn đầy lòng tham đối với những thứ tốt đẹp trên Ngưỡng Quang đại lục, tản ra khắp nơi để hưởng thụ mới đúng. Sau đó, người tới Lăng Mộc đế quốc, bằng vào thực lực thập tam giai của người, trở thành

sư phụ của công chúa Mộc Tinh, như vậy, một là có thể mượn thế lực của Mộc Tinh để tìm kiếm hạ lạc của Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, sau là với sự hỗ trợ của hoàng thất, người có thể muốn làm gì thì làm, muốn gì thì chỉ cần mở miệng là có. Ta nói đúng chứ? Bất quá, ta thấy rất kỳ quái là người tại sao lại phải lựa chọn Lãng Mộc đế quốc? Nơi gần Thần Chi đại lục nhất phải là Băng Nguyệt đế quốc mới đúng.”

Trát Mộc Luân có chút xấu hổ nói: ”Chúng ta thông qua không gian truyền tống ma pháp mà đi tới phiên đại lục này, lúc tới nơi, chính là ở giao giới của tam quốc. Sau khi mọi người phân tán, có mấy người đi chấp hành nhiệm vụ đặc thù do các chủ thần hạ đạt, những người còn lại chúng ta thì phân tán các nơi. Về phần Mộc Tinh công chúa kia, nàng bản thân chính là tài liệu cực tốt, với tự nhiên hệ tiên thiên linh vực, là tiên thiên linh mộc thân thể, nếu có thể đoạt được tẩm thân xử nữ của nàng, sẽ rất có lợi cho tu luyện của ta. Bất quá, vì linh vực kia của nàng, nếu không phải nàng nguyện ý, ta giết nàng thì dễ dàng, nhưng động đến thân thể thì không thể. Nàng đã đáp ứng ta, chỉ cần ta và đồng bọn của ta có thể bang trợ Lãng Mộc đế quốc diệt Hoa Dung đế quốc kia, thì sẽ bằng lòng trao thân cho ta. Cho nên, cho nên ta...”

Niêm Băng gật đầu, đứng lên nói: ”Ta hiểu rồi, giải cho một thần vĩ đại! Mộc Tinh cũng thật sự là đáng phục, vì quốc gia của chính mình, ngay cả trinh tiết cũng có thể đem ra giao dịch, ta thật bội phục nàng. Bất quá, thực lực của người quả thực cũng đáng để nàng làm như vậy, nói vậy, lần này người cùng nàng đến Hoa Dung đế quốc, chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng. Với thực lực của người, tận lực mà làm, dù cho hủy diệt cả thành thị thì cũng không phải chuyện không thể. Đáng tiếc, người nghĩ sai rồi, Hoa Dung đế quốc cho dù không có cao thủ cấp bậc như người, thế nhưng, ma pháp sư của Dung gia nếu được đại lĩnh bởi thập nhị giai thần giảng sư Dung Thân Vương, tiêu diệt một mình người, thì vẫn có thể làm được. Nếu ta đoán không sai, người kỳ thật cũng chưa chân chính đạt tới thập tam giai, hơn nữa, người vì đồng thời tu luyện phong hệ đấu khí và phong hệ ma pháp, đã vô pháp mở ra khiếu huyết, bởi vậy, thực lực của người còn chưa đủ. Chỉ dựa vào thực lực không có khiếu huyết mà có thể trở thành thần, quả thực cũng đã không dễ dàng rồi.”

Niêm Băng vốn là muốn xem khiếu huyết của thần có ứng dụng ra sao, nhưng trong lúc chiến đấu hấn lại không thấy đối phương thi triển, không khỏi có chút kỳ quái, vừa rồi hấn ngồi xuống, là để dùng Thiên Nhân huyết cẩn thận tra xét Trát Mộc Luân một lần, mới đưa ra được kết luận như vậy.

Trát Mộc Luân đương nhiên không biết năng lực của Thiên Nhân huyết của Niêm Băng, nghe hấn nói chuẩn xác tình hình thực tế của mình, sợ hãi trong lòng càng lớn. Ngăn lại nói: ”Những gì ta biết đều đã nói cho người, người hiện tại có thể thả ta đi chưa?”

Niêm Băng cười hắc hắc, nói: ”Ta từng nói sẽ thả người sao? Thả người, để người thông tri cho đồng bạn rằng có ả nhân đi tới phiên đại lục này sao?”

”Không, không, không, ta tuyệt không nói.” Trát Mộc Luân đã nghĩ ra cái gì.

Niêm Băng thần nhiên nói: ”Để người vĩnh viễn câm miệng thì có một biện pháp chính là hủy bỏ tư cách tồn tại.”

Trong mắt Trát Mộc Luân phun ra vẻ kinh hãi, thân thể liên tiếp giật lùi về phía sau, ”Người, người vừa rồi đã đáp ứng không giết ta, người không thể đối với ta như vậy. Chỉ cần người đáp ứng lưu cho ta một mạng, ta nguyện ý trở thành thủ hạ của người.”

Niêm Băng mỉm cười, xoay người nhìn Tích Lỗ, ”Trát Mộc Luân huynh, người cho rằng ta sẽ tin tưởng một thần nhân ti tiện sao? Đối với người mà nói, kết cục chỉ có một. Cẩn thận ngẫm lại lời ta nói vừa rồi, ta đâu nói sẽ bỏ qua cho người? Tích Lỗ đại ca, chuyện còn lại giao cho người, ta nghĩ, người sớm đã muốn trút hết tức giận trong lòng ra rồi.”

”Cẩn thận.” Tích Lỗ đột nhiên kinh hô.

Thân thể Niêm Băng cơ hồ trong nháy mắt khi chữ đầu tiên thoát ra khỏi miệng hấn, đã dùng thuần gian di động rời xa vị trí, kỳ thật, với linh giác Thiên Nhân huyết của hấn, sao cần đến Tích Lỗ nhắc nhở chứ?

Một đạo ngân quang từ vị trí vừa rời của hấn chợt lóe lên. Trong nháy mắt đã bay về phía chân trời.

Hắc sắc thân ảnh của Tích Lỗ cơ hồ cùng lúc với ngân quang, đi tới trước Trát Mộc Luân, chiến phủ to lớn, không hề do dự bỏ xuống.

"A a a a ..." Một tiếng kêu thảm thiết, ngực Trát Mộc Luân bị hắc sắc đầu khí nổ thành từng mảnh nhỏ, tiên huyết phụt ra bốn phía.

Niệm Băng và Tích Lỗ cũng không quay về thành theo cửa tây, vừa rồi trong quá trình giết chết Trát Mộc Luân, đã sinh ra động tĩnh quá lớn, với tính cảnh giác của Hoa Dung đế quốc thì đương nhiên sẽ phái người tra xét, cho nên hai người đảo một vòng, từ cửa bắc quay lại nội thành.

Niệm Băng nhìn Tích Lỗ đã dùng Trường Sinh đao khôi phục dáng vẻ cao lớn, bật cười nói: "Đại ca, người cả đường trở về đều mang vẻ mặt hưng phấn, giết một thần nhân đối với người lại trọng yếu vậy sao?"

Tích Lỗ ha ha cười, đáp: "Sảng khoái! Người cũng không biết, ả nhân chúng ta mặc dù nhờ có Tập Áo đại nhân có thể sinh tồn ở Thần Chi đại lục, nhưng chỉ có thể trốn trong Thánh Sơn, rốt cục lại có thể giống như tổ tiên sát thần nhân như vậy, người bảo ta sao có thể không hưng phấn chứ? Thần cấp cao thủ như vậy, Thần Chi đại lục cũng không có nhiều, mỗi lần giết một người, sẽ làm suy yếu thực lực của bọn họ."

Nghe xong lời Tích Lỗ, Niệm Băng trong lòng không khỏi khẽ động, đúng vậy! Điểm yếu lớn nhất của Thần Chi đại lục chính là số lượng.

Số lượng của bọn họ quá ít, so với ước vạn nhân loại ở Ngưỡng Quang đại lục, thì cực kỳ nhỏ bé, nếu thật sự muốn chống lại Thần Chi đại lục, vậy thì, mình cũng đã biện pháp.

Đương nhiên, biện pháp này chỉ có thể ứng phó với thần nhân dưới chủ thần.

Sau khi đạt tới thập tứ giai cấp bậc chủ thần, số lượng đã không còn tác dụng nữa.

Đô Thiên thành quả thực rất lớn, sau khi vào thành, Niệm Băng và Tích Lỗ không thể lại dùng lực, đi bộ trở lại ma pháp vật phẩm điểm kia cũng mất một canh giờ.

Thấy ma pháp vật phẩm điểm ngay trước mắt, Tích Lỗ không khỏi thở phào: "Ta không hiểu sao đi bộ về lại còn mệt hơn cả trận chiến vừa rồi? Huynh đệ, ta sống nhiều năm như vậy, nhắc tới quãng đường đi bộ, sợ rằng một trăm năm trước kia cũng không bằng một ngày hôm nay."

Niệm Băng cười đáp: "Không có biện pháp, người muốn dung nhập xã hội này thì đương nhiên phải trải qua một quá trình thích ứng. Sau này quen thì sẽ tốt hơn. Người không cảm thấy, chỉ có trong hoàn cảnh này, mới có được cuộc sống dễ dàng thư thích sao?"

Tích Lỗ có chút khoa trương vươn thân, nói: "Đúng vậy! Ta đã bắt đầu yêu phiên đại lục này rồi."

Niệm Băng hắc hắc cười: "Ta xem, người là coi trọng mỹ thực ở nơi này là chính."

Tích Lỗ đỏ mặt, nói: "Dù là cái gì, cũng vẫn là yêu. Đi thôi, chúng ta tiến vào." Trong khi nói chuyện, bọn họ đã đi tới trước cửa ma pháp vật phẩm điểm.

Lúc này, trên cửa điểm treo biển tạm ngừng buôn bán, Niệm Băng coi như không thấy, sóng vai cùng Tích Lỗ đi vào.

Tên phục vụ sinh lúc trước vội vàng ra đón, đi cùng hắn còn có một người mang dáng vẻ chững quỳ, thông qua cảm giác của khí tức, Niệm Băng phán đoán, người này có thực lực vũ đầu gia.

Đối mặt với thuộc hạ, trên người Niệm Băng tự nhiên phát ra khí tức uy nghiêm, lãnh đạm nói: "Bọn họ đều tới rồi sao?"

Phục vụ sinh gật đầu đáp: "Bọn họ đều đã tới rồi, mời ngài đi theo ta." Nói xong, cùng với chưởng quỹ thì lễ với Niệm Băng hai người, rồi đưa hắn và Tích Lỗ đi về phía sau.

Cửa hàng này bề ngoài thì không lớn, nhưng hậu viện lại cực kỳ rộng lớn, Niệm Băng có thể cảm giác được, trong sân rộng này có ít nhất hai mươi một trạm gác ngầm, không khỏi thầm khen trong lòng.

Phục vụ sinh và chưởng quỹ đưa bọn họ tới trước cửa một căn phòng lớn, chưởng quỹ thấp giọng nói: "Giáo chủ, các vị trưởng lão ở ngay bên trong."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Được rồi, các người lui đi." Nói xong, đưa tay đẩy cửa mà vào.

Đây là một phòng khách rộng chừng năm mươi thước vuông, trong phòng khách bố trí phi thường tinh tế, Niệm Băng vừa vào cửa, mọi người trong phòng khách đều đứng lên, Niệm Băng thân thể chấn động, kinh ngạc thốt lên: "Gia gia!"

Trong phòng, ngoại trừ Huyết Sư thất lão do Niệm Băng triệu tới còn có thêm một người, chính là Hoa Dung đế quốc chủ trương quân toàn quốc binh mã Dung Thân Vương, đồng thời, cũng là tiền nhiệm giáo chủ của Huyết Sư giáo, Ma Sư Dung Diễm!

194. Chương 193 Thuyết Phục: Sự Bắn Khoãn Của Niệm Băng

Niệm Băng vội vàng cung kính đáp: "Ra mắt các vị trưởng lão, gia gia, người cũng tới?"

Sắc mặt Dung Thân Vương ngưng trọng, mặt trầm như nước, liếc nhìn Tích Lỗ một bên, rồi trầm giọng nói: "Nghe nói người đã trở thành sứ giả của Băng Nguyệt đế quốc, có chuyện này sao?" Sau khi nhận được tin tức về Niệm Băng từ Dung Băng, lại biết Niệm Băng triệu thất trưởng lão nghị sự, hẳn lập tức chạy tới đây.

Niệm Băng gật đầu đáp: "Không sai, ta lần này đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc mà đến. Vị Tích Lỗ đại ca này là bằng hữu của ta, người một nhà, không có gì bất tiện cả." Vừa nói, Niệm Băng vừa đi tới chỗ thủ vị ngồi xuống.

Dung Thân Vương ánh mắt thủy chung vẫn bám theo Niệm Băng, thấy hắn ngồi xuống, lạnh lùng nói: "Chuyện này người cần phải cho ta một lời giải thích."

Niệm Băng thần nhiên cười, nói: "Gia gia, nếu người đã giao Huyết Sư giáo cho ta, vậy thì, người cũng nên tin tưởng quyết định của ta, tôn chỉ của Huyết Sư giáo là gì, ta phi thường rõ, ta có năng lực xử lý tốt. Người tới vừa đúng lúc, ta cũng đỡ phải đi tìm người, có một số việc ta đang muốn thương lượng với người."

Sắc mặt của Dung Thân Vương đã hòa hoãn một chút, nói: "Niệm Băng, trước đây ta quyết định truyền chức giáo chủ cho người, chính là coi trọng cái nhìn đại cục và năng lực của người, ta tin tưởng Huyết Sư giáo trong tay người nhất định có thể phát triển tốt, thế nhưng, người lần này đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc mà đến, đồng hành còn có Băng Tuyết nữ thần tế tự, không thể không khiến ta hoài nghi mục đích của người. Người hẳn là hiểu rõ tứ quốc công luận đại hội trong yếu thể nào với Hoa Dung đế quốc chúng ta. Còn nữa, người mất tích một năm trường, đừng quên, người là kẻ đứng đầu một giáo, người làm như vậy là không có trách nhiệm, bảo ta sao có thể yên tâm được?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Người yên tâm, ta hiện tại sẽ cho người một lời giải thích. Đầu tiên, ta hỏi người một vấn đề. Tứ quốc công luận đại hội lần này đúng là trọng yếu với Hoa Dung đế quốc trọng yếu, thế nhưng, đối với chúng ta Dung gia cũng trọng yếu như vậy sao?"

Dung Thân Vương ngăn người, thất vị trưởng lão bên cạnh thần sắc khẽ động, tựa hồ đã nắm được yếu điểm trong lời nói của Niệm Băng, Dung Thân Vương nhíu mày nói: "Đối với ta, Dung gia đương nhiên cũng trọng yếu, Hoa Dung đế quốc là căn cơ của chúng ta. Hoa Dung đế quốc cường thịnh, Dung gia đương nhiên cũng sẽ cường thịnh."

Niệm Băng thần nhiên nói: "Nếu thật sự đơn giản như vậy, hẳn đã không có sự tồn tại của Huyết Sư giáo rồi. Gia gia, ta chỉ muốn nói cho người... Huyết Sư giáo là vì Dung gia mà tồn tại, mà không phải vì Hoa Dung đế quốc mà tồn tại. Nếu không phải vì ta vắng mặt, riêng chuyện của Kỳ Lỗ đế quốc, ta tuyệt không đem thực lực của bản giáo hỗ trợ cho người hành sự."

Dung Thân Vương nhìn đôi mắt xanh thẳm không chút tạp chất của Niệm Băng. Trong lòng đã minh bạch ý tứ hắn muốn nói, trầm giọng: "Người cứ tiếp tục nói."

Niệm Băng nói tiếp: "Huyết Sư giáo chúng ta, mặc dù là địa hạ thế lực khổng lồ ở Ngưỡng Quang đại lục, thế nhưng, lại thủy chung luôn thần bí, thậm chí không có mấy người biết được sự tồn tại của chúng ta. Thế nhưng, sau vụ Kỳ Lỗ đế quốc, bản giáo đã tổn thất không nhỏ. Chỉ cần là kẻ có tâm, thì đều có thể nhận ra Hoa Dung đế quốc đã lợi dụng thực lực không thuộc về chính mình. Hoa Thiên đại đế cùng người

là huynh đệ, thế nhưng, người có nghĩ tới, hiện tại hần thân là đế vương, đối với tình huống trong quân đội tất nhiên phi thường quen thuộc, sợ rằng, bí mật của bản giáo đã bại lộ phần nào. Hơn nữa, trong chiến dịch lần này với Kỳ Lỗ đế quốc, bản giáo tổn thất sợ rằng không ít. Chẳng lẽ đây là điều người hy vọng thấy được sao? Để các huynh đệ đem tính mạng mà nỗ lực cho Hoa Dung đế quốc? Người thủy chung đều là thần tử, có lẽ người không sợ công cao chấn chủ bốn chữ này, thế nhưng, nếu người đã đem nhiệm vụ bảo vệ Dung gia giao cho ta, ta không thể không nghĩ nhiều một chút. Cho nên, ta đã quyết định, từ giờ trở đi, không có mệnh lệnh của ta, Huyết Sư giáo sẽ không được xuất lực cho Hoa Dung đế quốc.”

Nghe xong lời Niệm Băng nói, thất vị trưởng lão đều gật đầu, đại trưởng lão càng tỏ ra tán thành, trước đây Dung Thân Vương quyết định để Huyết Sư giáo bang trợ Hoa Dung đế quốc công kích Kỳ Lỗ đế quốc, hần đã từng đưa ra ý kiến phản đối, nhưng bởi vì Niệm Băng vắng mặt, các vị trưởng lão khác lại đều ủng hộ Dung Thân Vương, cho nên, cuối cùng vẫn tiến hành hành động. Niệm Băng mặc dù không có tham gia chiến dịch đó, nhưng phân tích của hần lại vô cùng đúng, mỗi phán đoán đều như là tận mắt nhìn thấy.

Dung Thân Vương lạnh giọng nói: ”Cả đời này của ta, nguyện vọng lớn nhất là có thể thống nhất đại lục, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ không ngừng nỗ lực.”

Niệm Băng mỉm cười, đứng dậy nói: ”Gia gia, xin người bình tĩnh một chút! Không sai, ta có thể hiểu nguyện vọng của một thống soái của người, thế nhưng, ta đã nói rồi, nỗ lực của người, đều là nỗ lực vì Hoa Dung đế quốc, mà lại không phải vì Dung gia chúng ta. Tiếp theo, thống nhất đại lục cũng không nhất định phải đi chinh phục, với phương pháp thống nhất của người, cuối cùng có lợi chỉ có thể là Hoa Dung đế quốc, thế nhưng, nếu với phương pháp thống nhất của ta, bên có lợi đích lại là Dung gia chúng ta. Hành động Biến Thiên, thay đổi hoàng đế ở Băng Nguyệt đế quốc, ta nghĩ rằng người hần phải hiểu rõ. Mặc dù ta không phải quân vương của Băng Nguyệt đế quốc, thế nhưng, ta lại dám nói, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, Băng Nguyệt đế quốc sẽ chính thức biến thiên, trở thành căn cứ địa tốt nhất cho Dung gia ta. Đây là điều mà nhiều năm chinh chiến của người có thể làm được sao? Mục đích cuối cùng của ta chỉ có một, chính là dùng lực lượng của Huyết Sư giáo chúng ta khống chế từng quốc gia trên đại lục, trở thành đại lục vương chân chính. Ta nghĩ, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều so với bao năm liên miên chinh chiến của người.”

”Ta tán thành ý kiến của giáo chủ.” Đại trưởng lão đứng dậy, đi tới phía sau Niệm Băng, Dung Thân Vương là nhi tử của hần, hần sao lại không rõ ý nghĩ trong lòng nhi tử chứ?

Dung Thân Vương nhìn phụ thân chủ động đi tới sau lưng tôn tử của mình, trong mắt không khỏi toát ra một tia mất mát, mấy vị trưởng lão kia cũng trước sau đi tới sau lưng Niệm Băng, dùng hành động chứng minh đối tượng mà bọn họ ủng hộ. Mặc dù Niệm Băng biến mất đã hơn một năm, nhưng trước đây ở Băng Nguyệt đế quốc, hành động Biến Thiên cơ hồ không thể hoàn thành lại được một tay hần lèo lái mà hoàn thành, đem lại cho Huyết Sư giáo lợi ích rất lớn. Cũng nhờ hành động lần đó, Niệm Băng đã lập được uy vọng cực cao trong giáo, chân chính chiếm được sự ủng hộ của Huyết Sư giáo thất lão. Niệm Băng đã dùng hành động để chứng minh ý kiến của mình là có thể thi hành được.

Nhìn thất vị trưởng lão, rồi nhìn lại Niệm Băng, Dung Thân Vương có chút cay đắng nói: ”Có lẽ. Ta hiện tại đã già rồi.”

Đại trưởng lão tức giận nói: ”Hỗn đản, dám ở trước mặt ta kể cả, ngươi không phải già rồi, mà là hồ đồ.”

Dung Thân Vương lúc này mới nghĩ đến mấy vị trưởng lão trước mặt đều là trưởng bối, không khỏi xấu hổ nói: ”Phụ thân, ta không có ý đó, các người đã quyết định ủng hộ Niệm Băng. Ta cũng không có gì để nói, kỳ thật ta cũng hiểu Niệm Băng nói rất có đạo lý, thế nhưng, ta càng muốn dựa vào lực lượng của chính mình, dùng thiết và huyết mà thống nhất đại lục.”

Niệm Băng đứng lên, đi tới bên cạnh Dung Thân Vương, đỡ hần ngồi xuống, ”Gia gia, kỳ thật người không cần nản chí. Ta quyết định như vậy là đã nghĩ đến cả cục diện. Người là thống soái mạnh nhất đại lục, ta hiểu được kỳ vọng trong lòng người, thế nhưng, hiện tại Ngưỡng Quang đại lục chúng ta cũng không thể bộc phát chiến tranh thêm nữa rồi, bởi vì địch nhân từ bên ngoài đến tùy thời đều có thể xuất hiện. Đối với địch nhân cường đại này, chỉ có chúng ta hoàn toàn liên hợp mới được, liên hợp chẳng phân biệt quốc giới, mới có thể chống lại được. Mặc dù ta nói điều này còn không biết bao giờ sẽ xuất hiện, cũng có thể vĩnh viễn cũng không xuất hiện, nhưng chúng ta nhưng không thể không đề phòng!”

Nhìn Dung Thân Vương và thất trưởng lão kinh ngạc, Niệm Băng tiếp tục nói: ”Các người nhất định đều

muốn biết hơn một năm qua tới nay ta đã đến nơi nào, với mạng lưới tình báo của Huyết Sư giáo mà cũng không thể tìm được ta. Đó là bởi vì, ta căn bản là không có mặt ở Ngưỡng Quang đại lục. Người thường không biết sự tồn tại của địa phương kia, nhưng ta nghĩ. Các người nhất định là biết, đó chính là nơi chúng thần tụ tập, Thần Chi đại lục. Ta chính là vì đi tới đó, mới thất tung một năm này.”

”Cái gì? Người đã tới Thần Chi đại lục?” Dung Thân Vương kinh hô ra tiếng, đối với người Ngưỡng Quang đại lục mà nói, Thần Chi đại lục là một địa phương phi thường thần bí, nơi đó có chúng thần trong truyền thuyết.

Niem Băng gật đầu đáp: ”Không sai, ta là tới Thần Chi đại lục. Ở lại nơi này trong một năm rưỡi, trong một năm rưỡi này, ta rốt cục đã hiểu rõ thần rốt cục là cái gì, thần kỳ thật cũng chỉ là người mà thôi. Bọn họ cũng có lịch sử lâu đời. Hơn nữa, thần này, còn xa mới giống thần thánh như trong tưởng tượng của các người, kỳ thật, bọn họ đều là những nhân loại ích kỷ. Không thể phủ nhận, thần nhân này có thực lực cường đại, cũng có cấm chế phong ấn không thể dễ dàng đi tới phiên đại lục này của chúng ta, thế nhưng, ta lại có thể khẳng định, một khi bọn họ xuất hiện, thì sẽ đem đến cho Ngưỡng Quang đại lục, tuyệt đối là tai nạn. Ta nói có thể có địch nhân xuất hiện, là chỉ bọn họ. Thần nhân mặc dù có số lượng không nhiều. Nhưng kẻ yếu nhất trong bọn họ cũng có thực lực tiếp cận vô thánh. Thần Chi đại lục cũng tuyệt không tốt đẹp như trong truyền thuyết, nếu mang Ngưỡng Quang đại lục ra so, Ngưỡng Quang đại lục quả thực chính là thiên đường. Một đám thần nhân với thực lực cường đại nếu từ địa ngục chạy tới thiên đường, bọn họ sẽ làm gì?” Rồi Niệm Băng đơn giản kể lại những chuyện mình đã trải qua ở Thần Chi đại lục, chỉ che giấu chuyện về Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình và tứ đại chân thần, cũng không nói tại sao mình phải tới nơi đó. ”Chính bởi vì có uy hiếp như vậy, đối với chúng ta mà nói, nhất định phải nhanh chóng phát triển trong hòa bình, dựa vào ưu thế về số lượng mà chống lại Thần Chi đại lục, dù cho bọn họ không đến, chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng. Nếu không, sẽ đem đến cho Ngưỡng Quang đại lục biến hóa vô cùng lớn, tai họa vô cùng lớn.”

Nhìn thần sắc không dám tin của Dung Thân Vương và thất vị trưởng lão, Niệm Băng hướng về phía Tích Lỗ gật đầu, hoàng sắc quang mang bắt đầu lóe lên, ngực trang bởi Trường Sinh đao trong chớp mắt được triệt đi, lộ ra diện mạo vốn có của Tích Lỗ.

”Ái nhân tộc trong truyền thuyết, không biết gia gia và thất vị trưởng lão đã nghe nói qua chưa? Nhưng ta đi có thể nói cho các người biết, vị Tích Lỗ đại ca này của ta có thực lực đã vượt quá thần sư, đạt tới gần thập tam giai, cũng chính là thần cấp cao thủ trên Thần Chi đại lục. Ta nghĩ, điều này đã có thể chứng minh lời ta nói.”

Yên lặng, trong hội nghị thất, tất cả mọi người đều trầm mặc, Niệm Băng ngồi trở lại vị trí của chính mình, hần cũng không sốt ruột, hần biết, những lời của mình dù sao cũng rất khó để Dung Thân Vương mọi người lý giải được, bọn họ cần phải có một quá trình nghiền ngẫm. Hần cũng tin tưởng, với trí tuệ của gia gia Dung Thân Vương, sẽ không khó để hiểu ra ý tứ của mình.

Một lúc lâu, đại trưởng lão tiên phong mở miệng, ”Niệm Băng, vậy người hiện tại muốn làm như thế nào? Ta muốn nghe một chút về suy nghĩ của người.”

Niem Băng gật đầu, đáp: ”Chuyện ta muốn làm chuyện rất đơn giản, bảo trì cục diện hiện tại của đại lục, Hoa Dung đế quốc và tam đại đế quốc khác nam bắc giằng co, đồng thời phát triển, tứ quốc hòa đàm đương nhiên là phải hoàn thành, đồng thời, Áo Lan, Băng Nguyệt và Lăng Mộc tam quốc sẽ kết thành liên minh, nói như vậy, Hoa Dung đế quốc cũng không có lý do để xuất binh với tam quốc, chỉ có như vậy, mới có thể khiến đại lục một lần nữa khôi phục hòa bình.” Hần đem mẫu đối thoại lúc trước ở chước điểm với Lạc Nhu và Mộc Tinh thuật lại một lần, cũng tỏ rõ quan điểm của chính mình. Niệm Băng biết, tứ quốc công luận đại hội mặc dù chưa bắt đầu, nhưng chỉ cần gia gia đồng ý với ý nghĩ của mình, coi như đại cục đã định, ngày kia cử hành hội nghị sẽ không xuất hiện chuyện gì không tốt. Mục đích của Hoa Dung đế quốc cũng đạt được, mà mục đích của Niệm Băng cũng đạt được.

Dung Thân Vương nói: ”Chuyện của Hoa Dung đế quốc không phải ta một người có thể quyết định được, Niệm Băng, mặc dù ta tán thành phương án của người, thế nhưng, người có nắm chắc là sẽ thuyết phục lão bằng hữu của ta? Hội nghị lần này là do Tô Việt chủ trì, người muốn thuyết phục hần, cũng không phải một chuyện dễ dàng. Luận về trí tuệ, ta còn chưa gặp qua người nào cao minh hơn hần.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Ta thích cùng người thông minh giao thiệp, ta nghĩ Tô gia gia cũng sẽ hiểu thể cục hiện nay, hướng chi Hoa Dung để quốc hiện tại cần chính là hòa bình mà thôi. Về phần sau này, chỉ cần tam đại để quốc khác phát triển, Hoa Dung để quốc còn muốn phát động công kích, cũng không phải một chuyện dễ dàng. Trước khi tới nơi này, ta đã suy nghĩ rất kỹ. Sau một đoạn thời gian nữa, Huyết Sư giáo phải làm, chính là thâm nhập vào Lăng Mộc để quốc và Áo Lan để quốc. Khi hai để quốc này đã giống như Băng Nguyệt để quốc, Dung gia chúng ta sẽ vĩnh viễn hưng thịnh bất suy."

Dung Thân Vương gật đầu, nói: "Được rồi, ta đồng ý với cách làm của ngươi, trên thực tế, Huyết Sư giáo cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của ngươi. Chỉ cần tam quốc đồng ý hòa đàm, thì hội nghị lần này tự nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Niệm Băng đứng lên, nói: "Gia gia, ta đây về trước. Tương lai của Dung gia còn phải dựa vào người, chờ hòa đàm ngày kia kết thúc, ta sẽ lập tức ly khai nơi này, có tin tức gì ta sẽ thông qua Huyết Sư giáo thông tri người. Tăng cường luyện binh, tăng cường thực lực do chúng ta chân chính nắm giữ, dĩ bất biến ứng vạn biến, mới là thượng sách. Thất vị trưởng lão, ta đi trước."

Trong tiếng cung tống của thất đại trưởng lão, Niệm Băng mang theo Tích Lỗ ly khai sào huyệt bí mật này của Huyết Sư giáo, mặc dù nói chuyện rất ngắn gọn, nhưng đã đạt tới hiệu quả mà hắn mong muốn, như vậy là đủ rồi.

Hiện tại hắn còn có một mục tiêu, chỉ cần thuyết phục được mục tiêu cuối cùng này, vậy thì tứ quốc công luận đại hội, cũng đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của hắn.

Khi Niệm Băng và Tích Lỗ trở lại Quốc Tân Quán, trời đã chạng vạng tối, còn chưa đi đến cửa phòng, hắn chợt nghe thấy tiếng cười đùa ở phòng bên cạnh.

Tích Lỗ bĩu môi với Niệm Băng: "Đi thôi, đến bồi tiếp những lão bà của ngươi, ta về trước tu luyện một lát, chữa thương cho tốt." Nói xong, mở cửa đi vào trong phòng.

Niệm Băng rón ra rón rén đến phòng bên cạnh, vừa lúc nghe được bên trong đang nói, thông qua Thiên Nhân huyết cảm nhận, hắn phát hiện bên trong phòng chẳng những có Long Linh tam nữ, còn có Lạc Như và Ngọc Như Yên.

Chỉ nghe Long Linh nói: "Niệm Băng đi lâu như vậy sao còn không trở về?"

Phượng Nữ bật cười: "Linh nhi muội muội, ngươi không thể bồn chồn như vậy, chỉ mới vừa tách ra một lát, ngươi đã nhớ hắn rồi. Chúng ta liên hợp lại, nếu không sau này không phải sẽ bị hắn khi dễ sao?"

Ngọc Như Yên nói: "Phượng Nữ, Thần Thần, Linh nhi, các con đều đã quyết định phải gả cho Niệm Băng sao?" Lời này vừa nói ra, trong phòng nhất thời xuất hiện một khoảng yên tĩnh ngán ngùi, Niệm Băng bên ngoài cũng đóng tai, muốn nghe xem tam nữ trả lời thế nào.

Người đầu tiên mở miệng chính là Lam Thần, nàng có chút xấu hổ nói: "Mụ, chuyện của chúng con người cũng biết rồi, con không gả cho chàng thì còn có thể gả cho ai? Tỷ tỷ và Linh nhi biết chàng còn trước con, các nàng chỉ sợ cũng không muốn rời xa Niệm Băng. Ngày đó, Niệm Băng liều mạng cứu con, cũng giúp tỷ tỷ và Linh nhi mở ra Thiên Nhân huyết, từ giọt thiên sứ chi lệ, chúng con đã minh bạch tấm lòng của chàng, kỳ thật, mỗi nữ nhân đều có lòng ghen, đều hy vọng có thể độc chiếm người mình yêu. Thế nhưng, chúng con lại cũng không hy vọng Niệm Băng vì chúng con mà thấy khó khăn. Con và tỷ tỷ, Linh nhi đã sớm thương lượng rồi. Nếu chàng yêu thương chúng con sâu sắc, mà chúng con cũng không thể rời xa chàng, vậy thì chỉ có ở cùng một chỗ với nhau, vĩnh viễn một nơi. Con nghĩ, chúng con tương xử với nhau thật tốt."

Phượng Nữ và Long Linh nhìn nhau, đồng thời gật đầu. Ngọc Như Yên bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, nói: "Thật sự là tiện nghi cho tiểu tử này, vậy các ngươi quyết định bao giờ xác lập quan hệ với hắn?"

Phượng Nữ nói: "Tâm nguyện lớn nhất của Niệm Băng là có thể cứu được phụ mẫu, chờ chúng con đón bá phụ phụ mẫu ra rồi hãy nói tiếp. Mụ, chúng con tin tưởng Niệm Băng sẽ không ủy khuất chúng con."

Long Linh nói: "Đúng vậy! A di! Niệm Băng mặc dù có lúc thần thần bí bí, nhưng hắn đối với chúng cháu quả thực là chân tâm. Gả cho một nam nhân mà có thể nguyện ý vì chúng cháu mà buông bỏ sinh mệnh. Chúng cháu còn có cái gì phải bất mãn chứ? A di, người cứ yên tâm, chúng cháu là tam tỷ muội, chàng nếu dám khi dễ chúng cháu, sau này, sau này..."

Đứng ở ngoài cửa, mắt Niệm Băng đã ướt ướt. Từ lúc trở về, hấn vẫn bận rộn với thế cục của đại lục. Thủy chung vẫn không có cơ hội nói chuyện với tam nữ, lúc này nghe tam nữ nói về mình như vậy, lòng hấn tràn ngập ấm áp. Đúng lúc này, Niệm Băng đột nhiên cảm giác được sau lưng truyền đến một luồng khí tức hàn lãnh, xoay người lại, liền thấy được khuôn mặt như băng sương của Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Trong lòng thầm cả kinh, Niệm Băng thầm nghĩ, mình sao lại quên mất nàng. Chuyện mình nghe được, sợ rằng nàng cũng đã nghe được. Lần này thì không thể che dấu thân phận của Thần Thần nữa rồi.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh lùng nói: "Vừa rồi ở dãy núi ngoài Đô Thiên thành, kẻ sử dụng thần giáng thuật chính là người?"

(ND: nguyên văn là ở dãy núi ngoài Băng Nguyệt thành, chắc do bản tiếng Trung sai)

Niệm Băng lúc này cùng không cần phải giấu diếm nữa, gật đầu, nói: "Không sai, người đó chính là ta."

Thanh âm ở bên ngoài lập tức khiến chúng nữ trong phòng cảnh giác, thân ảnh lóe lên, Ngọc Như Yên tam mẫu nữ, Long Linh và Lạc Nhu trước sau đi ra. Lam Thần lúc này vì đã trả Thần Lộ đao lại cho Niệm Băng, trên người cũng không có gì nguy trang, khi nhìn thấy sư phụ mình, liền cúi đầu, nói không ra lời.

Băng Tuyết nữ thần tế tự nhìn Băng Vân, lại nhìn Niệm Băng, hàn quang trong mắt trở nên dị thường phức tạp, gật đầu, nói: "Tốt, thật sự là tốt! Không nghĩ tới, cả hai đệ tử đặc ý nhất trong cuộc đời ta, kết cục cuối cùng đều như vậy. Băng Linh, Băng Vân, cuối cùng đều là rời bỏ ta đi. Tốt, tốt, tốt, Niệm Băng, với thực lực và trí tuệ của người, chuyện tình ở đây hoàn toàn có thể tự giải quyết, nơi này không còn cần ta nữa. Trăm ngày sau, ta ở Băng Thần tháp chờ người, quyết định sinh tử của phụ mẫu người, Băng Vân, đến lúc đó người cũng theo hấn tới gặp ta, nếu đến lúc đó mà không đến, hậu quả thì các người biết rồi." Nói xong, nàng không dừng lại một giây, xoay người đi về phòng mình.

"Sư phụ." Lam Thần đau xót kêu lên một tiếng, quỳ rạp xuống đất. Bóng lưng cô độc của Băng Tuyết nữ thần tế tự đã khiến lòng nàng rung động sâu sắc, ân nhiều năm dưỡng dục, sao có thể quên được?

Băng Tuyết nữ thần tế tự ngừng bước, "Không nên gọi ta là sư phụ, lời dặn dò của ta, người sớm đã quên rồi, người hiện tại có mẫu thân, có nam nhân, thì không còn sư phụ này nữa."

"Không, không phải. Sư phụ, người..." Nước mắt theo khuôn mặt Băng Vân chảy dài xuống, Băng Tuyết nữ thần tế tự không dừng lại thêm, đi về phòng của mình. Mặc dù với trí thông minh của Niệm Băng, hấn cũng không biết Băng Tuyết nữ thần tế tự hiện tại đang suy nghĩ gì, nhưng có thể khẳng định, nàng sẽ không ở lại chỗ này nữa. Niệm Băng tự tin, với thực lực của mình cộng thêm Tích Lỗ hoàn toàn có thể giết chết nàng, thế nhưng hấn đã đáp ứng Băng Vân sẽ không giết Băng Tuyết nữ thần tế tự, hiện tại nên làm cái gì? Trăm ngày sau, chỉ sợ cũng sẽ là trận quyết chiến tối hậu.

Băng Tuyết nữ thần tế tự đi, mang theo thuộc hạ của nàng, ở lại Đô Thiên nội thành chưa tới một ngày đã ly khai, nỗi bi thương của Lam Thần khiến Niệm Băng nhớ lại cảm thụ của chính mình trước đây khi Tra Cục qua đời, hấn biết thứ Lam Thần cần nhất bây giờ chính là sự an ủi của mình.

Trong phòng, Niệm Băng ôm Lam Thần vào lòng, Phượng Nữ và Long Linh đều ngồi trên giường của mình, bốn người không nói một câu, chỉ có Lam Thần cúi đầu khóc.

Ôm thân thể mềm mại động nhân của Lam Thần, Niệm Băng thấp giọng an ủi: "Đừng khóc nữa, đây là kết cục phải có."

Lam Thần hai mắt đầm lệ mông lung nhìn hấn, nức nở: "Sư phụ không cần thiết nữa. Mặc dù sư phụ vẫn rất nghiêm khắc với ta, nhưng thiết biết, kỳ thật là bà thương yêu thiết. Chuyện trước đây của Băng Linh sư tỷ đã khiến lòng bà tổn thương sâu sắc, mà bây giờ, thiết, thiết cũng..., thiết chưa từng thấy nhân thân tuyệt vọng như vậy trong mắt sư phụ, Niệm Băng, thiết đuổi theo sư phụ."

Niệm Băng ôm sát thân thể mềm mại của nàng, kiên định nói: "Không, ta không cho nàng đi. Nàng là thê tử của ta, ta tuyệt không hy vọng chuyện đã phát sinh ở phụ mẫu ta lại phát sinh với chúng ta. Trăm ngày sau, dùng ma pháp giải quyết, nàng yên tâm, nếu đã đáp ứng nàng, ta nhất định sẽ không giết bà ấy." Đối với Băng Tuyết nữ thần tế tự thì là hận, đối với Lam Thần thì là yêu, trong lòng phi thường mâu thuẫn.

"Xin lỗi, thiếp đã làm khó chàng rồi. Có lẽ, chúng ta vốn là không nên ở cùng một chỗ. Thiếp biết người yêu tỷ tỷ, yêu Long Linh, chuyện phát sinh giữa chúng ta chỉ là trùng hợp, Niệm Băng, thiếp không trách chàng, đó là lỗi của thiếp, chàng cũng đã vì thiếp mà đền đáp nhiều như vậy, để thiếp đi thôi." Lam Thần đổi lòng mà nói ra lời thương tổn chính mình.

Niệm Băng khê hôn lên gương mặt nàng, "Nha đầu ngọc, nói cái ngọc vậy? Chẳng lẽ nàng còn không minh bạch tình yêu của ta đối với? Ta sẽ không để nàng đi, vĩnh viễn không." Vừa nói, hắn vừa dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt Lam Thần. "Ta ở lại đây cùng các nàng, ta không hy vọng sáng mai tỉnh dậy, lão bà của mình đột nhiên lại thiếu đi một người."

Phượng Nữ đứng dậy đến bên Lam Thần ngồi xuống, tức giận trừng mắt nhìn Niệm Băng, nói: "Chúng ta còn chưa phải lão bà của người."

Niệm Băng mỉm cười, nhìn thoáng qua trong Lam Thần đang thất thần, nói: "Đó thì đơn giản, ta có một đề nghị rất hay, không bằng đem ba chiếc giường này của các nàng ghép lại, chúng ta ngủ chung chẵn. Các nàng không phải sẽ đều trở thành lão bà chân chính của ta sao?"

Phượng Nữ đỏ bừng mặt, "Đáng ghét, chàng nói cái gì? Nghĩ gì thì không nghĩ." Lam Thần cũng ngắc đầu, kinh ngạc nhìn Niệm Băng, vốn gương mặt bi thương đã có thêm vài phần đỏ ửng, hiển nhiên là do nhớ lại một màn trong huyết động trước kia.

Niệm Băng cười hắc hắc, dùng tốc độ nhanh nhất bò lên trên giường. Đá đôi hài trên chân xuống, thoải mái ưỡn người, ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Phượng Nữ, nói: "Mặc kệ, dù thế nào thì hôm nay ta cũng không đi, ở lại nơi này ngủ cùng các người. Ngay cả mục đích đồng ý cho các nàng theo ta, còn có gì phải thẹn thùng chứ." Sau câu nói trêu chọc của hắn, không khí trong phòng trở nên dễ chịu hơn nhiều. Phượng Nữ bị hắn ôm, nhìn thoáng qua muội muội, rồi lại nhìn Long Linh, trong lòng cực kỳ xấu hổ, muốn giãy giụa thoát ra khỏi vòng tay Niệm Băng, nhưng Niệm Băng ôm rất chặt, làm thế nào cũng không chịu buông nàng ra.

Long Linh hì hì cười, vội vàng nằm xuống giường mình, quay lưng về phía Niệm Băng ba người, nói: "Không liên quan đến ta, cái gì ta cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy."

Niệm Băng xoay người ngồi dậy, chen vào giữa Phượng Nữ và Lam Thần, mỗi tay ôm một người, nói: "Hôm nay ai cũng đừng nghĩ đến chạy, ta muốn để các nàng tất cả đều trở thành lão bà chính thức của ta. Cùng ngủ một chẵn, ha ha."

Phượng Nữ và Lam Thần cơ hồ đồng thời xoay tay đánh vào vai Niệm Băng, sáng giọng: "Ai muốn cùng người cùng ngủ một chẵn."

Niệm Băng giả vờ đau đớn kêu lớn một tiếng, "Mưu sát thân phu." Thân thể liền ngã ngửa ra, mắt nhắm lại, nhất thời khí tức hoàn toàn biến mất.

Phượng Nữ cười khúc khích, nàng và Lam Thần căn bản là không hề dùng lực, đưa tay véo vào đùi Niệm Băng, nói: "Đáng ghét, không cho giả chết."

"Oa, ta lại sống lại." Niệm Băng ngồi nhanh dậy, vừa lúc Phượng Nữ quay đầu lại nhìn hắn, hắn ngồi lên rất nhanh, Phượng Nữ còn chưa kịp phản ứng, môi thơm đã nóng lên, đã bị hắn hôn rồi.

Thân thể mềm mại của Phượng Nữ run lên, bàn tay đang véo Niệm Băng liền nhuỷ lại, Niệm Băng vừa chạm đã rời đi, quay đầu lại hôn lên môi Băng Vân, đây là lần đầu tiên sau khi trở về từ Thần Chi đại lục hắn thân thiết với các nàng.

Phượng Nữ vừa muốn trách mắng, thần sắc tươi cười trên mặt Niệm Băng đột nhiên tiêu thất, gắt gao ôm các nàng vào người, nói: "Đáp ứng ta, không được ly khai ta. Các nàng đã là phần quan trọng nhất trong sinh mệnh ta, nếu mất đi các nàng, nhân sinh cũng chẳng còn ý nghĩa gì với ta nữa cả."

Nhìn thần sắc chăm chú trong mắt Niệm Băng, Phượng Nữ chủ động ôm cánh tay hắn, dựa vào vai hắn, thấp giọng nói: "Không, chúng ta sẽ không hội ly khai chàng."

Lam Thần biết, những lời này của Niệm Băng phần nhiều chính là nói cho mình nghe, nàng cũng biết Niệm Băng sợ dĩ vãng trêu chọc mình và tỷ tỷ, là để khiến mình vui lên, thâm tình trong lòng bắt đầu nổi lên, cũng

dựa sát vào vai hắn, "Niệm Băng, xin lỗi, khiến chàng lo lắng rồi. Cái gì phải đối mặt thì cũng sẽ phải đối mặt, có lẽ, là do thiếp suy nghĩ quá nhiều rồi."

Mỹ nữ trong ngực, tâm tình Niệm Băng kích động, nhìn các nàng thật sâu, nghiêm túc nói: "Nếu như vậy, chúng ta đây hôm nay cùng ngủ một chỗ đi."

"Đáng ghét." "A a a..." Niệm Băng kêu thảm, nhảy dựng lên, dù cho thân thể hắn cứng cỏi, nhưng bị véo mạnh vào bắp đùi thì cũng chẳng thể dễ chịu được. Cuối cùng, hắn đáng thương bị tam nữ đẩy ra khỏi phòng. Cửa phòng đóng phịch lại, chỉ còn vẻ mặt bất đắc dĩ của hắn.

Đứng tựa vào tường, trong mắt Niệm Băng toát ra một tia cười, "Nếu thật sự có thể chung chăn, thì thật là tuyệt vời!"

Tinh thần lực, từ Thiên Nhân huyết tràn ra, trong mắt Niệm Băng dị quang lóe lên, tinh thần lực khổng lồ của hắn đã bao trùm cả tòa lầu điểm, nhanh chóng, hắn tìm được mục tiêu của mình, lúc này mới đứng thẳng dậy, đi về phía mục tiêu. Nơi hắn muốn đến cách phòng Phượng Nữ các nàng không xa, rất nhanh, Niệm Băng đã tới trước cửa phòng này, khẽ gõ lên cánh cửa, lẳng lặng chờ đợi.

"Ai?" Thanh âm của Mộc Tinh từ trong phòng truyền ra, từ trong thanh âm của nàng, Niệm Băng có thể nghe ra, vị công chúa này của Lăng Mộc đế quốc có vẻ khá mệt mỏi.

"Là ta, Niệm Băng." Hắn bình tĩnh hồi đáp.

Tiếng bước chân vang lên, cửa mở ra, một thân lực sắc trường quần, Mộc Tinh xuất hiện trước mặt Niệm Băng, nàng không ngờ là Niệm Băng lại tìm đến gặp mình, trong mắt xuất hiện vài phần kinh ngạc.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Sao? Không mời ta đi vào sao? Mộc Tinh công chúa."

"A, mời vào." Mộc Tinh tránh ra một bên, mời Niệm Băng vào trong phòng. Cùng một lầu điểm, bố trí trong phòng đương nhiên không có quá nhiều khác biệt, Niệm Băng trực tiếp đi tới sô pha ở phòng ngoài ngồi xuống. Mộc Tinh lấy cho hắn chén nước, sau đó mới ngồi vào sô pha đối diện hắn.

"Mộc Tinh công chúa chắc là không hề nghĩ tới ta sẽ đến đây." Niệm Băng uống một ngụm nước, rồi mới thông thả nói.

Mộc Tinh nói: "Quả thực không là nghĩ tới người sẽ đến, không nên gọi ta là cái gì công chúa nữa, trực tiếp gọi tên ta đi. Tìm ta có chuyện gì sao? Niệm huynh."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Công chúa không cần khách khí, người đã bảo ta gọi tên của người, vậy người cũng gọi tên của ta đi. Xem ra, mấy ngày này công chúa không nghỉ ngơi tốt lắm."

195. Chương 194 Đại Bị Đồng Miên Đích Khai Thủy

Mộc Tinh than nhẹ một tiếng, nói: "Quốc gia trong giữa ranh giới tồn vong nguy cấp, thân là thượng tằng, làm sao có thể không lo lắng chứ? Niệm Băng, có chuyện gì người cứ việc nói thẳng đi."

Niệm Băng nói: "Công chúa đang trách ta không đáp ứng cùng Lăng Mộc đế quốc đồng thời xuất binh với Hoa Dung sao?"

Mộc Tinh liếc nhìn Niệm Băng, rồi nói: "Đây là quyết định của đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc người, bất quá, ta hy vọng người có thể cẩn thận tính toán một chút. Không thể nói là trách hay không trách, ta chỉ hy vọng người có thể nhìn xa một chút. Đương nhiên, nếu quyết định của người là thật sự xuất phát từ lợi ích của Băng Nguyệt đế quốc, ta nói thêm nữa cũng vô dụng."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Nếu ta không phải vì lợi ích của Băng Nguyệt đế quốc, Băng Nguyệt đế quốc quốc vương sao lại tin tưởng ta như thế? Có lẽ, ta không thể trở thành bằng hữu với người, nhưng ta nghĩ, chúng ta hoàn toàn có thể đem lại lợi dụng lẫn nhau, điểm này, Mộc Tinh người hẳn sẽ không hoài nghi chứ."

Mộc Tinh trào phúng trả lời: "Người rất thẳng thắn, lợi dụng lẫn nhau, một phe mà lại lợi dụng lẫn nhau sao? Không nên rào trước đón sau nữa, sắc trời không còn sớm, người và ta cô nam quả nữ ở trong một phòng, người không sợ các hồng nhan tri kỷ của người ghen sao?"

Niệm Băng nói: "Các nàng là hồng nhan tri kỷ của ta, đương nhiên sẽ tin tưởng ta. Mộc Tinh, Lãng Mộc đế quốc các người sở dĩ nóng lòng muốn liên hợp Áo Lan, Băng Nguyệt lương quốc để khai chiến với Hoa Dung đế quốc là vì cái gì? Ta nghĩ, chắc sẽ không là vì một lần đánh lén kia của Hoa Dung đế quốc chứ."

Mộc Tinh trả lời: "Đương nhiên là không. Lãng Mộc đế quốc ta rừng vàng biển bạc, tư nguyên phong phú, một lần tổn thất đó thì chúng ta vẫn chịu đựng được. Thế nhưng, người cũng biết, Hoa Dung đế quốc diệt Kỳ Lỗ đế quốc, việc này đại biểu cho cái gì? Dã tâm lang sói, bọn họ tuyệt đối sẽ không dừng ở đó. Một khi để cho bọn họ hồi phục lại, vậy thì mục tiêu kế tiếp sẽ là chúng ta hoặc là Áo Lan đế quốc. Dưới tình huống như vậy, chúng ta phân ra thì cả hai đều bại, hợp lại thì cả hai đều lợi. Chỉ có thừa dịp hiện tại Hoa Dung đế quốc đang suy yếu mà phát động công kích, mới có thể đánh một trận mà thắng. Nếu không, một khi Hoa Dung đế quốc kết hợp với thế lực của Kỳ Lỗ đế quốc, vậy thì, còn có ai là đối thủ của bọn họ? Đại lục tất nhiên sẽ chỉ còn Hoa Dung đế quốc. Không phải chúng ta muốn chiến tranh, mà là không thể không chiến."

"Được. Nếu công chúa cho rằng như vậy, chúng ta đây cũng có chung tiếng nói rồi. Công chúa lo lắng là trong tương lai Hoa Dung đế quốc sẽ khuếch trương, vậy thì, ta muốn hỏi một câu, nếu hiện tại quý ngã tam quốc liên hợp, phát động chiến tranh với Hoa Dung đế quốc, có mấy phần thắng? Công hãm Kỳ Lỗ đế quốc, Hoa Dung đế quốc bởi vì có chiến lược thích đáng, chỉ phải trả giá cực ít, mặc dù hiện tại bọn họ cần có một lượng binh lực để chế ước hàng binh, nhưng chủ lực không có tổn thất quá lớn. Nếu người muốn chiến thắng Hoa Dung đế quốc, chí ít phải có phương pháp đối phó được Hỏa Diễm Ma Long và Hỏa Diễm Sư Tử hai siêu cấp kỵ sĩ đoàn. Người có không? Người không có. Mặc dù ta không hiểu rõ tình hình của Lãng Mộc đế quốc, thế nhưng, Hoa Dung đế quốc kỵ sĩ đoàn kia lấy địa long làm tọa kỵ lại là thứ mà các người không có khả năng đối kháng. Nếu thật sự xảy ra, có khả năng sẽ xuất hiện kết cục rối loạn, lưỡng bại câu thương, tam quốc liên minh căn bản không có gì tốt, chỉ có thể hao binh tổn tướng. Huống hồ, tam quốc mặc dù là đồng minh, nhưng người dám nói tam quốc lại có thể tuyệt đối tín nhiệm nhau sao? Dù cho xuất hiện cảnh lưỡng bại câu thương, tam quốc vì không được chỉ huy thống nhất, tốc độ khôi phục cũng sẽ không hơn Hoa Dung đế quốc, cuối cùng, vẫn chỉ là chiến bại mà thôi."

Mộc Tinh hừ lạnh một tiếng, nói: "Người sao biết ta không có phương pháp đối phó với Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn? Quả thực, Hoa Dung đế quốc chủ lực binh còn đó, nhưng tam quốc chúng ta hợp lực, cộng thêm thần giáng thuật của quý quốc Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân, chúng ta cũng có vài phần nắm chắc. Chẳng lẽ Hoa Dung đế quốc có thể có cường giả chống lại thần giáng thuật?"

Niệm Băng nở nụ cười, nhìn ánh mắt kỳ dị của hắn, Mộc Tinh liền chột dạ, "Công chúa, người cũng không nói lời thật lòng. Ta không tin các người không phán đoán ra Dung Thân Vương đã có thực lực thần giáng sư, ta nghĩ, niềm tin của người chủ yếu là từ hai kẻ đến từ Thần Chi đại lục kia chứ."

Mộc Tinh trong lòng kinh hãi, hoảng sợ nhìn Niệm Băng, mặc dù nàng tâm chí kiên định, nhưng đột nhiên nghe Niệm Băng nói ra ý nghĩa chân chính trong lòng mình, đã không thể nào che dấu sự kinh hoảng trong nội tâm.

Niệm Băng thản nhiên cười, nói tiếp: "Công chúa không cần suy nghĩ nhiều, lúc ta mới vừa gặp Trát Mộc Luân, cũng đã nhận ra lai lịch của hắn, nhưng người có nghĩ tới hay không, Lãng Mộc đế quốc các người có thể tìm được bang thủ như vậy, chẳng lẽ Hoa Dung đế quốc sẽ không có? Chiến tranh chân chính, chung quy là dựa vào quốc lực. Quân đội của Hoa Dung đế quốc mấy năm gần đây chinh chiến khắp nơi, hơn xa tam quốc còn lại, cho nên, ta nói lưỡng bại câu thương chỉ là kết cục khả quan nhất, rất có thể sẽ phát sinh cảnh Hoa Dung đế quốc thắng thảm. Tới lúc đó, Lãng Mộc đế quốc các người mới thực sự không còn cơ hội gì. Ta nghĩ, đây cũng không phải kết cục mà công chúa muốn thấy? Thực lực tổng cộng của cả tam quốc, quý quốc cùng Băng Nguyệt đế quốc đều có lực đánh một trận, nhưng Áo Lan đế quốc suy yếu đã lâu, mặc dù hai năm nay có điều thay đổi, nhưng tăng cường chỉ là quốc lực mà không phải binh lực. Dù cho chúng ta đều đồng ý với các người xuất binh, kết cục cuối cùng tuyệt không ngoài điều ta đã sở liệu, công chúa là người thông minh, ta nghĩ, không cần ta nói thêm nữa chứ."

Mộc Tinh nhìn Niệm Băng thật sâu, nói: "Không chiến thì phải như thế nào? Chẳng lẽ, Hoa Dung đế quốc

sẽ buông tha cho chúng ta sao? Một khi bọn họ khôi phục nguyên khí, Băng Nguyệt đế quốc các người mặt dù xa, nhưng sau khi Lăng Mộc đế quốc chúng ta diệt vong, các người chỉ sợ cũng sẽ không thể chạy thoát vận mệnh kia. Ta muốn biết người suy nghĩ thế nào, nhìn bộ dáng của người, dường như rất chắc chắn.”

Niệm Băng thần nhiên cười, nói: ”Không sai, khi Hoa Dung đế quốc thôn tính Kỳ Lỗ đế quốc, quốc lực quả thực mạnh lên, thế nhưng, tam quốc chúng ta cũng không phải không có ưu thế. Từ tổng thể diện tích mà tính, tam quốc chúng ta so với Hoa Dung đế quốc vẫn lớn hơn một chút, nhất là quý quốc, vốn là vựa lúa của cả Ngưỡng Quang đại lục. Tam quốc liên hợp, nếu Băng Nguyệt đế quốc chúng ta cùng Lăng Mộc đế quốc các người đồng thời trợ giúp Áo Lan đế quốc phát triển, khi chúng ta tam quốc đều trở nên cường thịnh, cũng kết hợp thành liên minh vững chắc, Hoa Dung đế quốc dù cho mạnh hơn, cũng không dám khinh phạm. Cục diện nam bắc giằng co là không thể thay đổi, hiện tại cần không phải là chiến tranh, mà là phát triển. Điều kiện tiên quyết để phát triển chính là hòa bình. Cho nên, ta đại biểu cho Băng Nguyệt đế quốc nguyện ý cùng quý quốc liên minh, thế nhưng, lần này hòa đàm nhất định phải thành công.”

Mộc Tinh hít một hơi dài, nói: ”Người thật sự nắm chắc vậy sao? Niệm Băng, ta dựa vào cái gì để tin tưởng người? Người rõ ràng là người Dung gia, ta sao biết được rằng người không phải đang lừa ta?”

Niệm Băng thần nhiên cười, nói: ”Ta nói rồi, khi ta lúc còn rất nhỏ đã thoát ly Dung gia, ngay cả người cũng nghĩ quốc vương hiện tại của Băng Nguyệt đế quốc không biết gì sao? Hẳn nếu đã tin nhiệm ta, để ta làm sứ giả của Băng Nguyệt đế quốc tới tham gia hòa đàm lần này, chẳng lẽ người sẽ không thể tin tưởng sao? Chẳng lẽ, người thà rằng đi tin tưởng tên mưu đồ tẩm thân xử nữ của người, Trát Mộc Luân kia sao?”

”Người...” Mộc Tinh đứng bật lên, kinh nghi bất định nhìn Niệm Băng, thanh niên anh tuấn trước mặt khiến nàng cảm giác thực đáng sợ. Dường như mọi bí mật trong lòng mình, hắn đều có thể nhìn thấy. Tim Mộc Tinh đập thình thịch, khuôn mặt xinh đẹp đã đỏ ửng, cắn hận nói: ”Là Trát Mộc Luân nói cho người? Người và hắn quen nhau từ trước?”

Niệm Băng mỉm cười, đáp: ”Người là muốn hỏi có phải Trát Mộc Luân đã phản bội người? Kỳ thật, người không nên hỏi như vậy, bởi vì người hiểu lầm rồi. Ta hôm nay quả thực là lần đầu tiên gặp Trát Mộc Luân, cũng quả thực là từ miệng hắn biết được mọi chuyện. Đáng tiếc, ta không phải bằng hữu của hắn, đối với thân nhân ích kỷ mà hèn hạ này, dù cho thực lực của bọn họ cường đại, ta cũng không nhập bọn với bọn họ, lão sư Trát Mộc Luân của người, sớm đã mất đi sinh mệnh quý giá của hắn rồi. A, không, phải là sinh mệnh hèn hạ ích kỷ. Có lẽ, linh hồn hắn đã xuống tới địa ngục rồi.”

”Người nói cái gì? Người giết hắn rồi? Không, điều đó không thể. Ta tuyệt không tin.” Mộc Tinh nhìn Niệm Băng quả quyết nói. Nàng biết rõ thực lực của Trát Mộc Luân, nếu không phải thực lực đã đạt tới thần sư cấp bậc, nàng sao bằng lòng dùng thân thể của chính mình để đổi lấy sự hỗ trợ của hắn? Nàng từng kiến thức ma pháp của Niệm Băng, mặc dù Niệm Băng tuổi còn trẻ được xem là một đời cường giả, nhưng nàng cho rằng, vô luận như thế nào Niệm Băng đều là không thể sánh được với Trát Mộc Luân đến từ Thần Chi đại lục.

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói: ”Công chúa, người quá chấp mê. Chẳng lẽ, người thà rằng đi tin tưởng kẻ vì tẩm thân xử nữ của người mà đáp ứng hỗ trợ người, lại cũng không nguyện ý tin tưởng ta sao? Không sai, Trát Mộc Luân quả thực rất mạnh, thế nhưng, ta vẫn có thể giết hắn. Thần trên Thần Chi đại lục bất quá cũng chỉ là người mà thôi. Bọn họ nếu đã là người, tại sao sẽ không thể bị giết chết chứ?”

Thân thể mềm mại của Mộc Tinh nhao lên, một lần nữa ngồi trở lại vị trí của mình, huyết sắc trên mặt đã tan hết, thanh âm run rẩy tự nhủ: ”Không, đây không phải sự thật, Trát Mộc Luân đã chết. Hắn sao có thể chết?” Lần này nàng đi tới Lăng Mộc đế quốc, sở dĩ dám lời kéo Áo Lan đế quốc mà không sợ sự giám sát của Hoa Dung đế quốc, chính là vì có Trát Mộc Luân, nàng đối với thực lực của Trát Mộc Luân cực kỳ tự tin. Mặc dù sâu trong nội tâm nàng lại phi thường ghét thân nhân kia, thế nhưng, nàng không thể không thừa nhận rằng Trát Mộc Luân có thực lực vô cùng cường đại. Theo nàng, cho dù là Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng không nhất định là đối thủ của Trát Mộc Luân. Cho dù có nguy hiểm gì ở Hoa Dung đế quốc, có Trát Mộc Luân bảo vệ, mình đều có thể bình an về nước. Thế nhưng, Niệm Băng lại nói rằng Trát Mộc Luân đã bị hắn giết, sâu trong nội tâm Mộc Tinh xuất hiện cảm giác được giải thoát, dù sao, nàng cũng chẳng chân chính nguyện ý đem thân thể của mình giao cho một kẻ mình căm ghét. Thế nhưng, cái chết của Trát Mộc Luân cũng khiến nàng lâm vào nguy cơ. Đã không còn cường giả hỗ trợ, nàng đã không còn biết mình nên làm cái gì. Đối mặt với Niệm Băng cũng vậy, đối mặt Hoa Dung đế quốc cũng vậy, nàng phát

hiện mình chẳng còn tư cách để nói chuyện. Mặc dù nàng không hiểu rõ Niệm Băng, thậm chí có chút căm ghét kẻ luôn phá hỏng chuyện của mình này, nhưng nàng lại biết Niệm Băng không phải một kẻ tùy tiện nói dối. Huống chi, nếu đây là do hấn biên tạo, thì thực sự quá buồn cười, quá dễ bị vạch trần. Lòng Mộc Tinh hoàn toàn rối loạn, nàng không biết mình phải đối mặt với mọi chuyện theo cách nào. Trát Mộc Luân đã chết, đồng bạn của hấn lại còn đang ở Lãng Mộc đế quốc. Nếu mình trở về đem tin Trát Mộc Luân đã chết, sợ rằng, Lãng Mộc đế quốc hoàng cung sẽ phải đối mặt với sự ám sát của một thần sư cấp bậc cao thủ. Đó là điều nàng tuyệt không muốn thấy!

Nhìn thần sắc kinh nghi bất định của Mộc Tinh, Niệm Băng mỉm cười nói: "Công chúa lo lắng sao? Kỳ thật, người cũng không phải lo lắng như thế. Hy vọng người có thể tĩnh tâm để cẩn thận ngẫm lại lời của ta. Mọi chuyện ta làm, chỉ là không hy vọng phát sinh chiến tranh. Ta cùng với Lãng Mộc đế quốc cũng không có cừu hận gì, sao phải hại người chứ? Chỉ cần người nguyện ý, khi tam quốc kết chúng ta thành liên minh, Băng Nguyệt đế quốc sẽ cùng Lãng Mộc đế quốc các người hỗ trợ Áo Lan đế quốc phát triển, đến lúc đó, tam quốc chúng ta liên hợp cùng một chỗ, cộng đồng đối kháng Hoa Dung đế quốc. Nếu người lo lắng về tên thần nhân còn ở Lãng Mộc đế quốc, ta cũng có thể giúp người giải quyết. Có lẽ, chỉ có sau khi biết được thực lực chân chính của ta, người mới có thể tin tưởng những chuyện này." Thắt sắc quang mang xuất hiện nơi mi tâm Niệm Băng, ở giữa thắt sắc quang vầng, mọc lên một kim sắc tinh quang. Uy áp của Hoàng Cực huyết và Thiên Nhân huyết dung hợp một lần nữa xuất hiện. Mộc Tinh không phải Băng Tuyết nữ thần tế tự, Niệm Băng căn bản không cần dùng nhiều tinh thần lực, cũng đã khiến nàng hoảng sợ phát hiện, mình đã mất đi lực chống cự. Niệm Băng càng thêm thần bí trong lòng hấn, cũng trở nên càng cường đại, cảm giác ngay cả nói cũng không thể nói được, khiến cho Mộc Tinh lòng đang rối bời cũng dần dần bình tĩnh lại.

Quang mang thu liễm, mọi thứ trong phòng lại khôi phục bình thường, Mộc Tinh thở hỗn hển, "Người thật sự muốn giúp ta diệt trừ người kia? Người có mục đích gì, người muốn cái gì?"

Niệm Băng thần nhiên nói: "Ta đã nói thì nhất định giữ lời. Ta giúp người cũng không có mục đích gì, cũng không yêu cầu Lãng Mộc đế quốc các người làm gì cho ta. Đối với thần nhân, ta không có hảo cảm."

Mộc Tinh nghi ngờ nhìn Niệm Băng nói: "Không đúng, theo ta nghĩ, mỗi việc người làm đều có mục đích, thân là người của Dung gia, người lại xuất lực cho Băng Nguyệt đế quốc, chẳng lẽ Dung gia lại chấp nhận người sao? Thằng thần nói đi, người muốn lấy thứ gì từ Lãng Mộc đế quốc chúng ta? Nếu người nguyện ý, rất hoan nghênh người gia nhập Lãng Mộc đế quốc chúng ta, thứ Băng Nguyệt đế quốc đem lại cho người, chúng ta cũng có thể cho người."

Niệm Băng bật cười nói: "Tại sao nói thật mà người cũng không tin? Chẳng lẽ người muốn cho ta giống như Trát Mộc Luân kia, đòi tám thân xử nữ của người? Ta còn chưa đến mức như vậy."

Mộc Tinh đỏ bừng mặt, "Người có ba vị hồng nhan tri kỷ mà nhan sắc còn trên ta, đương nhiên sẽ không để ta vào mắt. Ai mà biết người nói thật hay không?"

Niệm Băng thần nhiên cười nói: "Những gì ta muốn thì sớm đã đạt được rồi, Lãng Mộc đế quốc các người cũng không có thứ gì có thể hấp dẫn ta. Ta sở dĩ nguyện ý giúp người trừ khử thần nhân kia, là vì lo nghĩ cho Ngưỡng Quang đại lục, cũng là vì lo nghĩ cho tam quốc chúng ta liên minh." Hấn dấu sao thì cũng không thể nói cho Mộc Tinh biết, Băng Nguyệt đế quốc cũng nằm trong sự khống chế của ta, chẳng lẽ người có thể đem cả quốc gia giao cho ta sao?

Mộc Tinh ngây ra một lúc, nói: "Ta cần suy nghĩ thêm một chút. Tứ quốc công luận đại hội ngày kia mới bắt đầu, trước lúc đó, ta sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục."

Niệm Băng đứng lên, nói: "Ta xin cáo từ. Mộc Tinh, người là một nữ hài tử thông minh, kỳ thật, chính trị là chuyện của nam nhân, cần gì phải vất vả lo nghĩ như vậy chứ? Cứ làm công chúa không tốt sao?"

Nhìn bóng lưng Niệm Băng rời đi, trong mắt Mộc Tinh toát ra một tia mê hoặc, đứng vậy!

Mình chỉ là một nữ nhân, tham dự vào chính trị thì có gì tốt? Niệm Băng này rốt cuộc thì là ai, có thể giết chết Trát Mộc Luân, thực lực của hấn chẳng phải là cũng đạt tới độ cao như vậy, thế nhưng, hấn vẫn còn thật trẻ!

Cơm tối thì mọi người ăn ngay tại Quốc Tân Quán, đêm khuya, bầu trời đen nhánh vì âm vân mà không có một tia sáng. Tích Lỗ cơm nước xong liền trở về phòng tiếp tục tu luyện, Long Linh tam nữ có lẽ là bởi vì Niệm Băng nói muốn chung chăn mà sớm bỏ chạy về phòng. Niệm Băng một mình một người phi thân lên nóc Quốc Tân Quán, nhìn bầu trời đêm đen nhánh.

Băng Tuyết nữ thần tế tự đi rồi, tâm tình của Niệm Băng cũng dễ chịu một chút, dù sao, có nàng ở đây thì sẽ có nhiều phiền toái. Chỉ là, nhân thần mà Băng Tuyết nữ thần tế tự trước khi ly khai nhìn mình tựa hồ có chút quái dị, nàng rốt cuộc muốn gì? Sau khi trở về có hạ thủ đối với phụ mẫu mình không? Không, sẽ không. Nếu nàng muốn làm như vậy, sẽ không đợi đến ngày hôm nay, ba ba, mẹ mẹ, các người hãy chờ.

Sau trăm ngày nữa, ta phải đi đón các người trở về. Rốt cục các người cũng có thể hưởng thụ những tháng ngày vui vẻ rồi, khi các người nhìn thấy nhi tử đã lớn lên thành người, còn có ba thê tử xuất sắc, nhất định sẽ rất cao hứng. Các người sẽ không còn cực khổ nữa. Ta nhất định sẽ tìm được một mảnh thiên đường, mang theo các người cùng tới ẩn cư. Để các người có được lạc thú của người già.

Một cơn gió mạnh thổi qua, khiến cho trên bầu trời lộ ra mấy vì sao, nhìn bầu trời sao sáng lên rồi lại bị sương mù che chắn, Niệm Băng không khỏi nhớ tới mọi chuyện phát sinh trên Thần Chi đại lục.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn không thể khẳng định được chuyện kia của mình và Tập Áo đến tột cùng là ảo giác hay thực sự tồn tại. Khi hắn tỉnh dậy trong Sinh Mệnh hồ, Tập Áo căn bản giống như chưa có chuyện gì phát sinh, lại khôi phục vẻ băng lãnh của nàng. Tứ đại chân thần, đều là những tồn tại không nên thuộc về thế giới này. Cuộc chiến tiếp theo của bọn họ, lúc nào sẽ bắt đầu đây?

Tinh quang bị mây đen ngăn cản, chung quanh lại trở thành hắc ám. Niệm Băng nằm trên nóc phòng nhìn bầu trời đen như mực, tâm hẩn tĩnh lặng, nơi mi tâm, năng lượng hợp nhất của Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết bình ổn vận chuyển. Khối kim sắc thực thể năng lượng không rõ ẩn chứa cái gì. Lệ Trung huyết ở ngực ngay khi mở ra đã vì năng lượng tử vong hoàn toàn áp súc ngưng tụ, để thăng tới chung cực cảnh giới. Đáng tiếc, cũng là vì năng lượng tử vong khổng lồ đó, khiến cho hắn không thể sử dụng được năng lực của khiếu huyết này. Tập Áo và Thiên Hương từng nói với hắn, nếu có một ngày, hắn có thể hoàn toàn khống chế tử khí và sinh khí trong thân thể. Vậy thì, hắn có thể đạt tới cảnh giới chân thần, dù cho vẫn kém tứ đại chân thần bọn họ, nhưng cũng không kém quá xa.

Niệm Băng trong lúc tu luyện cũng từng thử xem xét Lệ Trung huyết, thế nhưng, Thiên Nhân huyết chí ít còn có thể điều động tinh thần lực, chỉ là vô pháp dùng tinh thần lực thực thể công kích mà thôi, nhưng Lệ Trung huyết này tập trung tử vong hắc cầu lại giống như một khối thiết bản, vô luận hắn thử nghiệm thế nào, đều không thể dùng tinh thần lực cảm nhận được năng lượng bên trong. Mỗi một lần điều tra, ngược lại sẽ đem đến cho hắn cảm giác chán nản bức bối, sau đó hắn đã không còn điều tra thêm nữa, tất cả có để thuận theo tự nhiên. Có lẽ chỉ có sau khi khai thông mấy khiếu huyết còn lại, năng lượng tử vong trong Lệ Trung huyết này mới có thể khai mở được không chừng.

Hôm nay Mộc Tinh mặc dù không đưa có hắn một câu trả lời thuyết phục, nhưng Niệm Băng tin tưởng, Mộc Tinh hiện tại đã không còn lựa chọn nào khác, hợp tác với mình mới là con đường tốt nhất cho Lăng Mộc đế quốc. Sau khi kết thúc chuyện tình lần này, mình cũng sẽ không tham gia vào chính trị nữa, chỉ cần đại lục bình ổn, dù cho đám ngụy thần từ Thần Chi đại lục đến tìm phiền toái, cũng không phải dễ dàng mà thành công được. Niệm Băng tin tưởng, Ngưỡng Quang đại lục hiện tại, tuyệt không hề kém so với Di Thất đại lục lúc trước, Thần Chi đại lục dù có ý đồ, cũng tuyệt không dễ thành công, huống chi, sự hấp dẫn của Ngưỡng Quang đại lục đối với bọn họ chính là sự hưởng thụ như ở thiên đường, nếu hủy diệt nhân loại, bọn họ cũng chỉ thu được một nơi tốt hơn Thần Chi đại lục một chút mà thôi, nghĩ thông suốt điều này, Niệm Băng cũng không còn quá lo lắng cho Ngưỡng Quang đại lục nữa.

Mỉm cười, trong mắt Niệm Băng toát ra một tia thần quang, tứ quốc công luận đại hội bàn về cục diện ngày đó, từ tình hình hiện tại, đã hoàn toàn tại nằm trong lòng bàn tay của chính mình, tính toán thời gian một chút, từ giờ cho đến Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn của phượng tộc cũng không còn xa, trước trăm ngày ước định với Băng Tuyết nữ thần tế tự, và ngày chí âm để triệu hoán Mặc Áo Đạt Tư Phong Ân Chi Bình, mình cũng đủ thời gian cùng đi với Phượng Nữ các nàng một lần, nói như vậy, cho dù phượng tộc có phiền toái gì, không chừng mình cũng có thể giúp đỡ một chút, vừa tưởng tượng đến dáng vẻ hưng phấn của Phượng Nữ, Niệm Băng càng thấy quyết định của mình là phi thường chính xác.

Xoay người đứng lên, lúc này đêm đã dần dần thâm, đại bộ phận dân chúng ở Đô Thiên thành đều đã tiến vào mộng đẹp. Minh cũng trở về ngủ sao? Niệm Băng mỉm cười, trong lòng đã có một ý nghĩ.

Được gió nhẹ nâng đỡ, hần trườn người xuống tường ngoài cửa Quốc Tân Quán, mặc dù Quốc Tân Quán chung quanh thủ vệ sâm nghiêm, nhưng đối với cao thủ như hần mà nói, thủ vệ căn bản chỉ là thùng rỗng kêu to.

Không phát ra thanh âm gì, Niệm Băng đã đi tới trước một cửa sổ, theo tinh thần lực khống chế, phong nguyên tố ngưng kết, lặng lẽ chui vào bên trong then cửa, tay kéo nhẹ, cửa sổ đã mở ra, thân thể Niệm Băng giống như một làn khói nhẹ nhẹ nhàng chui vào, cũng thuận tay đóng cửa sổ lại.

Trong phòng còn tối đen hơn bên ngoài, lúc Niệm Băng vừa mới vững chân, trong lòng đột nhiên báo động, một đạo ám hồng sắc quang mang từ phía sau đặt trên bờ vai hần, thanh âm trầm thấp của Phượng Nữ vang lên, "Người nào?"

Niệm Băng lén vào phòng, chính là phòng của Phượng Nữ ba người, hần vốn tới để thâu hương thiết ngọc, lại không nghĩ rằng Phượng Nữ phản ứng nhanh như vậy. Một luồng nóng rực xuất hiện trên tay kia của Phượng Nữ mặc dù là dấu khí, nhưng cũng có công hiệu chiếu sáng chung quanh. Khí tức nóng rực trên Ly Thiên thần kiếm khiến Niệm Băng không dám di chuyển, hần mặc dù rất tin tưởng vào sự cứng rắn của thân thể mình, nhưng vẫn không dám dùng thân thể đối chọi với lợi khí cấp bậc thần khí này.

"Ta nói này lão bà, chẳng lẽ ngươi muốn mưu sát thân phu sao?" Niệm Băng có chút xấu hổ hỏi.

"Á! Sao lại là chàng?" Không khí nóng rực biến mất, Ly Thiên kiếm đã trở lại vỏ, Cửu Ly dấu khí trên tay vẫn thiêu đốt như trước. Phượng Nữ kinh ngạc nhìn Niệm Băng, không biết là vì hỏa diễm chiếu xạ hay là vì ngượng ngùng, khuôn mặt Phượng Nữ đã hồng hồng, xinh tươi hơn, hết sức động nhân.

Niệm Băng đến đã đánh thức Băng Vân và Long Linh vốn đã tiến nhập minh tường. Trong lúc nhất thời, ba đôi mắt đẹp đều tập trung trên người hần, đã muộn thế này, Niệm Băng lén đến, còn có thể là chuyện gì chứ. Tam nữ nhất thời đều ngượng ngùng, mắt nhìn Niệm Băng, cùng đợi hần giải thích.

Niệm Băng có chút xấu hổ nói: "Ta chỉ là tới gặp các nàng. Không nghĩ tới các nàng đã ngủ rồi."

Phượng Nữ cười nói: "Lời này của chàng chỉ có thể gạt quỷ, đến gặp chúng ta sao chàng không đi cửa chính? Lén lén lút lút, vừa nhìn đã thấy chẳng có gì hảo tâm cả."

Niệm Băng đưa tay ra kéo Phượng Nữ, "Ta không ngủ được, lại không muốn kinh động người khác, từ bên ngoài tiến vào thì thấy tiện hơn."

Phượng Nữ né tránh tay của Niệm Băng, xoay người chạy đến bên cạnh Băng Vân, nhấc chân rồi chui vội vào, khiến cho Băng Vân phải phát thét lên. Phượng Nữ nói: "Hần khẳng định không hảo tâm gì, các muội muội, chúng ta cũng không thể để hần đạt được mục đích." Nàng trốn đi, nguồn ánh sáng duy nhất trong phòng biến mất, cả phòng lại rơi vào bóng tối, không khí nhất thời xuất hiện vài phần khác thường, với Thiên Nhân huyết của Niệm Băng đương nhiên có thể thấy được mọi thứ trong phòng. Nhưng hần cũng không muốn phá hủy bầu không khí hiện tại, cũng không khai mở năng lực của Thiên Nhân huyết, đặt mình ngồi xuống giường Phượng Nữ.

Niệm Băng cười khổ nói: "Nói như ngươi, ta đến gặp lão bà của mình lại trở thành đạo tặc hái hoa, ta thật oan uổng! Mấy ngày nay còn không có cơ hội tâm sự cùng các nàng, ta đây không phải cố ý tới tìm các nàng sao?"

Long Linh cười khúc khích, nói: "Lời này của chàng cũng không lừa được cả thiếp. Ban ngày mới nói là muốn hòa chúng thiếp chung chăn, ban đêm lại lén chạy tới. Được rồi, chàng muốn cùng chúng ta nói chuyện phiếm, Phượng Nữ tỷ tỷ cũng nhường giường cho ngươi, ngươi cứ ngồi ở đó nói chuyện là được rồi." Vừa nói xong, cũng vội vàng kéo chăn trùm lên thân thể của chính mình, tựa hồ chỉ sợ Niệm Băng sẽ lén lao bổ vào nàng.

Niệm Băng cười khổ nói: "Linh nhi, ta biết nàng thông minh nhất mà, ta thật vất vả mới tới được đây, các nàng cũng phải có một người cho ta ôm chứ, như vậy ta sẽ giao lưu tốt hơn các nàng hơn!"

"Phi, ai muốn giao lưu cùng người, Linh nhi muội muội không nên mắc mưu hấn." Phượng Nữ dùng chân trùm kín thân mình và Băng Vân, các nàng đều biết Thiên Nhân của Niệm Băng có thể nhìn rõ mọi thứ, vội vàng che đậy tấm thân mềm mại chỉ mặc áo ngủ.

Niệm Băng thấy tam nữ không hề có sơ hở, mà mình lại không thể dùng sức mạnh, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nằm xuống giường Phượng Nữ, không hề lên tiếng, cảm nhận bóng tối chung quanh, nghe tiếng thở không yên định của tam nữ, ngửi mùi thơm toát ra từ cơ thể các nàng, lòng hấn có chút mê say.

Long Linh tam nữ đương nhiên không thật sự muốn kháng cự Niệm Băng, chỉ là các nàng ba người cùng một chỗ, ai cũng không dám cùng Niệm Băng thân thiết, nhưng ở bên trong lòng lại vẫn có vài phần kỳ vọng, thấy Niệm Băng lúc trước còn đang suy nghĩ biện pháp để chiếm tiện nghi giờ lại đột nhiên không có tiếng động, tam nữ không khỏi cảm giác được có chút kỳ quái, Lam Thần hỏi dò: "Niệm Băng, người không phải muốn nói chuyện phiếm với chúng ta sao? Sao không lên tiếng?"

Niệm Băng thông minh, từ giọng nói của Lam Thần đã thấy ra nhiều thứ, cố tình bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói: "Ta có ba lão bà, thế nhưng, lại chẳng ai muốn cho ta thân thiết, thật sự là thương tâm! Không có tâm tình nói chuyện phiếm, ta ngủ đây, các nàng cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Nói xong, kéo chăn trùm lên đầu. Động tác của hấn mặc dù là như thế, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng lên, nghe ngóng động tĩnh của tam nữ.

Thông qua tinh thần lực cảm nhận, Niệm Băng phát hiện Lam Thần nhẹ nhàng huých Phượng Nữ, nói khẽ với Phượng Nữ: "Tỷ tỷ, chàng không thật sự tức giận chứ? Chàng cả ngày mệt nhọc, nếu không, nếu không..."

Phượng Nữ hì hì cười, cố ý nói to: "Hấn vì việc nhỏ ấy mà tức giận? Vậy thì hấn cũng không phải Niệm Băng rồi, muội muội, muội cũng không nên mắc mưu hấn! Chúng ta là cùng chiến tuyến, hấn buồn ngủ, cứ để hấn ngủ ngon. Cùng lắm thì hôm nay tỷ và muội chát chội một chút."

Niệm Băng cười khỏ, vẫn là Phượng Nữ hiểu mình nhất! Xem ra, tối nay muốn chiếm tiện nghi là không thể rồi. Hấn đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, lại phát hiện Long Linh bên kia di chuyển, Long Linh lặng lẽ nhắc chân ra.

Phòng này vốn là có hai giường, khoảng giữa cũng không phải rất lớn, bây giờ mang đến ba chiếc, hai bên trái phải chỉ cần đưa tay là có thể chạm, Long Linh lặng lẽ đưa tay mò sang bên Niệm Băng, nắm lấy bàn tay hấn khẽ néo néo, tựa hồ đang an ủi hấn, bảo hấn không nên tức giận. Nắm bàn tay mềm mại ấm áp của Long Linh, trong lòng Niệm Băng cảm thấy ấm áp, dù sao, Linh nhi vẫn là mềm lòng nhất! Dù cho biết rõ mình giả bộ, nhưng vẫn lo lắng. Cầm chặt bàn tay của Long Linh, khe khẽ dích vuốt ve, da thịt vô cùng mịn màng, Niệm Băng dần dần nóng lên.

Động tác của Long Linh phi thường cẩn thận, trong phòng lại rất tối, không hề khiến Phượng Nữ và Lam Thần chú ý, Phượng Nữ mặc dù cho rằng Niệm Băng giả bộ, nhưng sau khi nàng mở miệng, thấy Niệm Băng vẫn không có động tĩnh gì, trong lòng không còn chắc chắn như trước. Từ sau khi Niệm Băng chết một lần, bất luận là nàng hay là Lam Thần, đều thêm coi trọng Niệm Băng hơn trước kia, bao gian nan thì hấn mới trở về được, Phượng Nữ thật sự không muốn để hấn có chuyện gì không vui. Huống chi, các nàng đều đã xác định sẽ gả cho hấn, để hấn thân thiết một chút thì có sao? Nghĩ tới khoảng thời gian từ trước đến nay vẫn duy trì khoảng cách với Niệm Băng, cự tuyệt đủ loại thỉnh cầu thân thiết của hấn, Phượng Nữ trong lòng không khỏi có chút áy náy, nhưng nàng dù sao vẫn còn tấm thân xử nữ, đây lại là trên giường, thấp giọng hướng về phía Lam Thần bên cạnh nói: "Nếu không, muội đi bồi tiếp hấn?"

Nghe Phượng Nữ nói như vậy, Lam Thần cực kỳ xấu hổ, một màn trước đây lại hiện lên trước mắt, vội vàng lắc đầu, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ, tỷ đi đi. Tỷ là đại tỷ, cũng nên đến phiên tỷ rồi."

196. Chương 195 Phượng Hoàng Đại Điển Đích Huyền Bí

Niệm Băng đang vừa nghe lén các nàng rĩ tai nhau, vừa vuốt ve bàn tay của Long Linh, nghe Phượng Nữ hỏi hấn, cũng không trả lời, vẫn duy trì bộ dáng như thế.

Phượng Nữ bắt đắ dĩ chui khỏi chần, thăm nghĩ, dù sao trong phòng tối om, cho dù có làm gì thì hai vị muội muội cũng chẳng thấy được, kìm nén sự ngượng ngùng trong lòng, nàng đứng lên giường, ngồi sang bên giường Niệm Băng, kéo chần của hần ra.

Long Linh vừa nghe thấy động tĩnh bên Phượng Nữ, lập tức rút tay về, tốc độ cực nhanh, ngay cả Niệm Băng cũng hơi giật mình.

”Này, không nên giả chết nữa.” Phượng Nữ tức giận gõ lên đầu Niệm Băng.

Niệm Băng một tóm được tay nàng, dùng sức kéo xuống, ôm Phượng Nữ vào trong ngực, cười nói: ”Đây chính là do nàng tự đưa đến cửa, xem nàng chạy thể nào.”

Nằm trong bờ ngực ấm áp của Niệm Băng, Phượng Nữ tức giận nói: ”Chạy cái gì mà chạy. Biết ngay là chẳng không có hảo tâm gì mà.” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng nàng lại chủ động ép chặt vào Niệm Băng, thân thể mềm mại tràn ngập co dãn, hoàn toàn dung nhập trong ngực Niệm Băng, hơn nữa còn đưa tay kéo chần lại, phủ lên thân thể hai người.

Niệm Băng tìm đến Phượng Nữ các nàng, không phải thật sự muốn làm cái gì, chỉ là muốn hỏi Phượng Nữ một chút về Phượng Hoàng Niết Bàn diễn lễ, cũng thuận tiện thân thiết với các lão bà một chút. Ôm thân thể mềm mại của Phượng Nữ, tìm hần đập thành thịch, cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, theo bản năng ôm chặt lấy Phượng Nữ. Phượng Nữ lúc này tâm tình còn khấn trương hơn Niệm Băng, rúc đầu vào ngực hần. Dán chặt lên bờ ngực vững chãi, không chịu nói gì.

Niệm Băng một tay ôm Phượng Nữ, tay kia vuốt ve sau lưng nàng, cảm thụ được da thịt mềm mại qua một lớp áo ngủ mỏng. Kích động trong lòng càng ngày càng tăng.

Băng Vân và Long Linh nghe thấy rõ tiếng thở dồn dập của Niệm Băng, hô hấp của Phượng Nữ thì rõ là được đè nén, tim hai nàng cũng đập nhanh hơn, đều lấy chần trùm lên, tựa hồ đã ngủ rồi. Nhưng tai lại động lên, nghe ngóng động tĩnh của Niệm Băng và Phượng Nữ.

Trong tam nữ, Niệm Băng yêu nhất vẫn là Phượng Nữ, từ cái nhìn đầu tiên, thân ảnh tuyệt mỹ của Phượng Nữ đã im đậm trong lòng hần, trước kia hần cũng từng ôm Phượng Nữ, thậm chí còn có hành động thân thiết hơn. Nhưng chuyện giống như hôm nay, trong hoàn cảnh chung quanh tối đen, trên giường trong chần ấm áp, thì vẫn là lần đầu tiên. Đây là chuyện chỉ có giữa phu thê! Sao lại không khiến Niệm Băng kích thích chứ?

Niệm Băng ôm Phượng Nữ kéo lên, bắt đầu động thủ, Phượng Nữ trong lòng cả kinh, ngượng ngùng nói: ”Không được.” Lúc này, thanh âm của nàng sớm đã chẳng còn kiên quyết như lúc trước, trở nên mềm nhũn vô lực. Nhưng hai chữ đơn giản này, lại thật sự khiến Niệm Băng dừng lại.

Ôm Phượng Nữ, Niệm Băng cương chế dục hỏa trong lòng dục. Thăm mắ chính mình, Phượng Nữ đã nguyện ý cùng mình chung chần, mình sao còn có thể làm vậy? Đây là ở Quốc Tân Quán của Hoa Dung đế quốc, bên cạnh còn có Lam Thần và Long Linh, nếu mình thật sự ngay nơi này muốn Phượng Nữ, nàng nhất định sẽ không phản kháng, thế nhưng, chuyện này đối với nàng lại không công bình, huống chi còn có thể khiến Long Linh và Băng Vân cảm thấy bị lạnh nhạt, cứ như vậy ôm nàng, mình đã cũng đủ thỏa mãn rồi.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng nhẹ giọng nói: ”Phượng Nữ, ta không có cử động nào vượt rào, các nàng hãy nghe ta nói được chứ?”

Phượng Nữ tức giận hừ nhẹ một tiếng, xem như đáp ứng rồi, trong lòng lại thăm nghĩ, người không có cử động nào vượt rào, vậy cái phía dưới đang cứng cứng kia thì là cái gì? Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng bên cạnh còn có muội muội và Long Linh, nàng sao có thể nói ra khỏi miệng?

Niệm Băng ôm sát Phượng Nữ, đem tiểu đệ đang đặt trên bắp đùi của nàng chuyển qua một bên, than nhẹ một tiếng, nói: ”Trong ba người các nàng, ta biết Phượng Nữ đầu tiên, sau đó là Linh nhi. Cuối cùng mới là Thần Thần. Nếu nói gặp mặt sớm nhất, phải là Thần Thần. Chỉ bất quá, khi đó chúng ta đều còn quá nhỏ. Ta biết, hiện tại chúng ta bốn người kỳ thật đang trong một tình huống xấu hổ. Các nàng vì trong lòng yêu ta, đều bao dung lẫn nhau, cũng bao dung cả ta. Các nàng đều xuất sắc, có thể lấy được một trong

số các nàng làm thê đã là phúc khí cả đời của Niệm Băng ta rồi, hiện tại tất cả lại đồng ý chịu ủy khuất mà ở lại bên cạnh ta, ta thật không biết nên báo đáp tình yêu của các nàng như thế nào.”

Nghe lời phát ra từ nội tâm Niệm Băng, Long Linh và Lam Thần đều chui đầu khỏi chăn nhìn về phía Niệm Băng, các nàng không lên tiếng, đứng như theo lời Niệm Băng, các nàng đều là rất xuất sắc, nếu nói trong lòng không thấy ủy khuất khi phải chia sẻ phu quân với người khác thì là nói dối, các nàng đều muốn nghe xem, Niệm Băng muốn nói gì.

Niệm Băng nói: ”Có lẽ, nếu trước đây ta không chết một lần, các nàng cũng sẽ không như vậy lựa chọn như vậy. Sự ôn nhu của Linh nhi khiến nàng luôn luôn cúi đầu chịu đựng, tình yêu của nàng đối với ta chưa từng có thay đổi, vì ta, nàng không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt. Mặc dù có cảm giác bị ủy khuất, thế nhưng, nàng nhất định sẽ ở lại bên cạnh ta, điểm này ta có thể khẳng định. Mà Băng Vân mặc dù mặt ngoài băng lãnh, nhưng nội tâm lại phi thường nóng, lần đó, do duyên do phận, chúng ta đã trở thành phu thê, nàng cũng không thể ly khai ta. Dù cho nàng muốn ly khai, ta cũng không cho phép. Thế nhưng, Phượng Nữ, ta cũng hiểu được, nếu không phải lúc ấy ta chết, lựa chọn cuối cùng của nàng chỉ có một, đó chính là thành toàn cho muội muội mình mà ly khai ta, ta nói đúng chứ?”

Phượng Nữ đang nằm trong ngực Niệm Băng liền có chút chấn động, nàng không nói gì thêm, nhưng Niệm Băng lại có thể cảm giác được thân thể nàng đang khẽ rung rẩy.

Niệm Băng khẽ vuốt ve mái tóc dài của Phượng Nữ, tiếp tục nói: ”Đúng vậy, ủy khuất các nàng rồi. Trong lòng ta, đã không thể buông bỏ bất cứ ai cả. Nếu lúc ấy Phượng Nữ thật sự lựa chọn như vậy, ta cũng tuyệt không trách nàng, bởi vì nàng là vì muốn thành toàn cho muội muội của chính mình, hy vọng Thần Thần có thể càng thêm hạnh phúc, thế nhưng, ta lại biết tình yêu của người đối với ta vĩnh viễn không đổi. Nàng thả hy sinh hạnh phúc của chính mình để thành toàn cho người khác. Thần Thần, Linh nhi, có lẽ các nàng sẽ vì lời ta nói mà mất hứng, thế nhưng, ta không muốn lừa các nàng, trong lòng ta, yêu nhất vẫn luôn là Phượng Nữ. Linh nhi, nàng vẫn muốn hỏi ta trước đây tại sao lại cự tuyệt Tuyết Tĩnh. Kỳ thật, tính tình của Tuyết Tĩnh chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân trọng yếu hơn chính là bởi vì Phượng Nữ. Trước đây ta cự tuyệt nàng, cũng là do nguyên nhân đó, bởi vì ta phát hiện, Phượng Nữ sớm đã chiếm trọn trái tim của ta. Thế nhưng, khi người ở Hỏa Long động vì cứu mọi người mà đã sử dụng chú ngữ kia, ta đã thấy được tấm lòng của nàng. Ta cũng hiểu, nếu ta không tiếp nhận cảm tình của nàng, vậy thì, sợ rằng cả đời nàng cũng không thể vui sướng. Về ôn nhu của nàng đã làm ta cảm động. Ta đã không thể cự tuyệt nàng nữa. Hôm nay, chúng ta rốt cục có nói chuyện với nhau, Phượng Nữ, Thần Thần, Linh nhi, các nàng đáp ứng ta, sau này vô luận chuyện gì xảy ra, chúng ta bốn người đều phải cùng một chỗ. Không rời xa nhau, bỏ qua mọi cản trở trong lòng. Ta sẽ đối xử với các nàng như nhau, các nàng đều là nữ nhân mà ta yêu. Ta tuyệt không tệ bạc. Có được không? Có thể đáp ứng thỉnh cầu này của ta không?”

Im lặng, trong căn phòng tối chỉ còn lại bốn tiếng thở, tâm tình Niệm Băng kích động, một lần nữa ôm sát Phượng Nữ, hân phát hiện, vạt áo của mình đã thấm đẫm nước mắt của Phượng Nữ.

Một lúc lâu, Lam Thần than nhẹ một tiếng, nói: ”Niệm Băng, trước khi chúng ta trả lời người, chàng có thể trả lời ta một vấn đề. Cho tới nay, ta vẫn muốn hỏi chàng, nếu lúc ấy không phải vì ăn cái quả kia mà khiến chúng ta trở thành phu thê. Chàng sẽ đối đãi với ta như thế nào? Có thể nói cho ta biết? Nói thật đi, ta muốn nghe lời nói thật.”

Niệm Băng do dự một chút, nói: ”Thần Thần, ta hận sự phụ của nàng, ta hận bà cướp đi phụ mẫu của ta. Cho nên, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta mặc dù giết mình vì mỹ mạo của nàng, nhưng ta cũng hận nàng. Thế nhưng, sau này ở chung, ta lại phát hiện nàng có tâm địa thiện lương, là một cô nương rất tốt. Nhưng tìm ta rất mâu thuẫn, còn nhớ khi chúng ta cùng Miêu Miêu đi tới Băng Nguyệt thành? Kỳ thật, trên đường ta cũng đã bắt đầu tính toán về nàng rồi, sớm đã nghĩ đến sau khi hoàn thành việc ở Băng Nguyệt thành, sẽ bắt nàng giam ở một chỗ để tra hỏi nơi hạ lạc của phụ mẫu ta. Sau khi chúng ta tiếp xúc, ta lại phát hiện, mình có chút không đành lòng hạ thủ, lúc ấy ta rất kinh ngạc, đó là lần đầu tiên ta do dự khi báo thù, mà sự do dự này, nguyên nhân là do nàng tạo ra. Thế nhưng, sau đó ta vẫn còn bắt nàng, do dự trong lòng so với cừu hận, thì cừu hận luôn chiếm thượng phong. Thần Thần, người biết khi nào ta phát hiện mình đã thích nàng không? Chính là lúc mới vừa vào huyết động, ta muốn dùng sức mạnh uy hiếp người nói ra phụ mẫu ta ở nơi nào. Khi đó, nhìn nhân thân không hề tức giận của nàng, lòng ta đột nhiên đau đớn, cũng là khi đó, ta đã hối hận, hối hận đã thương tổn một nữ hài mình thích. Nàng và Phượng Nữ

tuy tu luyện bằng, hỏa lưỡng chủng năng lực bất đồng, thế nhưng, tỷ muội các nàng lại đều có cùng loại khí chất hấp dẫn ta, nếu lúc ấy chúng ta không có duyên hợp thể, có lẽ, ta chỉ đành chôn sâu phần cảm tình này ở đáy lòng, ta biết nàng là muốn hạ độc ta để trả thù, thế nhưng, sự thực xảy ra đã khiến do dự trong lòng ta biến mất. Nàng biết không? Thời gian sống trong huyết động, ta vẫn luôn hy vọng cứ mãi tiếp tục. Ở nơi yên tĩnh đó, mỗi ngày sẵn thú trở về rồi nấu ăn cho nàng, lòng ta thấy phi thường thoải mái.”

Tiếng ghen ngào từ phía Lam Thần truyền ra, khúc mắc trong lòng nàng được hoàn toàn biến mất, cho tới nay, nàng thủy chung vẫn cảm giác Niệm Băng sở dĩ chấp nhận mình, chính là vì chuyện đã xảy ra giữa mình và hắn, mà không phải tình yêu chân chính, lời giải thích đầy thâm tình của Niệm Băng khiến nghi hoặc trong lòng nàng hoàn toàn tiêu thất, nội tâm được Niệm Băng khai mở, tiếng ghen ngào lại thực sự động nhân.

Niệm Băng chuyển sang hướng Long Linh, ”Linh nhi, ta biết nàng cũng có nghi hoặc đó trong lòng, ta cũng biết người đang suy nghĩ cái gì, người cho là ta sở dĩ chấp nhận người, là xuất phát từ sự đồng tình sao? Nàng sai rồi, nếu ta không thật sự yêu người, chỉ là đồng tình như nàng nghĩ, ta tối đa cũng chỉ chuyện của Tuyết Tình xong, sẽ lựa chọn mà rời xa, để nàng có thể tìm được một bến đỗ tốt đẹp. Khi ta bắt đầu yêu nàng, chính là ở trong Hỏa Long động, người ngâm xương chú ngữ kia, ta lấy tay che miệng nàng lại, mặc dù ta biết nàng không tiếc hy sinh chính mình để bảo vệ mọi người, nhưng ta lại biết, thực sự nàng làm chỉ là vì ta. Một cô nương đã nỗ lực sinh mệnh vì ta, nếu còn không dấn động tới trái tim ta, thì ta quả thực có trái tim bằng sắt đá. Nàng đối với ta thật tốt, ta thời khắc đều ghi tạc trong lòng, trong ba người các nàng, ta thấy áy náy với với nàng nhất. Ta đã khiến tim nàng bị thương tổn! Khi ta ở Hàn Linh bang trợ thất long vương đánh lui cường địch, điều ta nghĩ đến đầu tiên là quay về Băng Tuyết thành tìm nàng, bởi vì ta không muốn nàng phải tiếp tục khóc vì ta. Tha thứ cho ta, Linh nhi, ta sẽ nỗ lực hết sức, để các nàng được hạnh phúc.”

Tiếng ghen ngào, tiếng khóc, tràn ngập khắp phòng, Niệm Băng dùng lời nói biểu đạt tình yêu sâu sắc trong lòng với tam nữ, hắn không che dấu gì cả, nói hoàn toàn những lời từ đáy lòng, hắn dùng chính thâm tình của hắn, mở ra nội tâm của tam nữ, phá tan bức màn che cuối cùng trong lòng các nàng, mặc dù các nàng đang khóc, nhưng Niệm Băng lại hết sức sảng khoái, vẫn khẽ vuốt ve mái tóc dài của Phượng Nữ. Mỉm cười nói: ”Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không còn giữ khoảng cách với các nàng. Hôm nay là Phượng Nữ, ngày mai là Linh nhi, ngày kia là Lam Thần, các nàng mỗi ngày phải có một người khi đêm xuống thì tới làm bạn với ta. Ta sẽ không rời bỏ các nàng. Có lẽ, ta không thể có nghi thức trịnh trọng cho các nàng, thế nhưng, ta lại trao trái tim mình cho các nàng. Không phải chia làm ba phần, mà là ba trái tim giống hệt nhau.”

Phượng Nữ đặt tay lên ngực Niệm Băng, rồi xoa xoa mặt mình, lại xoa xoa chiếc mũi, ngẩng đầu, nhìn vào Niệm Băng, nói: ”Chàng xấu lắm, muốn chúng ta khóc sao? Sáng mai mắt chúng ta sưng húp, xem chàng ăn nói thể nào với mẹ mụ.” Thanh âm của nàng vẫn còn ghen ngào, nhưng thật chân thành tha thiết.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Chúng ta đều là ma pháp sư, để làm hết sưng húp, ta chỉ ít có thể nghĩ ra mười biện pháp. Vốn là, ta hôm nay cũng không muốn nói chuyện này với các nàng, thế nhưng, ta phát hiện, từ khi ta trở về, các nàng mặc dù vui vẻ, nhưng đều có tâm sự, nếu không thể tháo mở tâm sự của các nàng, các nàng vĩnh viễn sẽ không thật sự vui vẻ được. Cho nên, ta nói lên những lời từ đáy lòng. Ta không hề giấu diếm điều gì, ba vị lão bà đại nhân, không biết các nàng có thể tiếp nhận trái tim yếu ớt này của ta không?” Hắn cố ý làm ra vẻ thương cảm, trong thanh âm cũng có vài phần trêu chọc. Nhưng tam nữ lại đều biết, những lời của hắn đều không phải nói đùa.

Phượng Nữ bật cười, nói: ”Được rồi, đừng diễn trò nữa, chúng ta vốn là hảo tỷ muội. Người cũng đừng mong chia rẽ. Hừ, chàng nói mỗi ngày đều muốn một người trong chúng ta cùng người sao? Mơ thật hay!”

Niệm Băng vội vàng ôm chặt Phượng Nữ, hắc hắc cười: ”Ta muốn chấn chỉnh phu cương (ND: cương trong tam cương, ngũ thường), điều này không thể nghe theo nàng được. Linh nhi, Thần Thần, các người nói sao? Biện pháp của ta có được hay không? Mỗi ngày đối một nàng, các nàng cũng không có gì hại.”

Lam Thần và Long Linh cơ hồ đồng thời từ trên giường nhảy xuống, hai người đều làm động tác giống nhau, kéo giường áp về giường của Phượng Nữ ở giữa, Niệm Băng phát hiện động tác của bọn họ, không khỏi ngây người một lúc, nói: ”Các nàng làm cái gì vậy?”

Long Linh và Lam Thần liếc nhau, trong bóng tối, đôi mắt các nàng lại sáng rực lên, Niệm Băng có Thiên Nhân huyết thì các nàng cũng có, mặc dù tinh thần lực so với Niệm Băng thì yếu hơn, nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ trong phòng. Nhị nữ đồng thời lau nước mắt trên mặt, mỉm cười, tề khẩu đồng thanh nói: "Chúng ta cũng không đồng ý quyết định của chàng, dựa vào cái gì mà cho chàng quyết định chứ? Chúng ta cho rằng, chung chăn mới là biện pháp tốt."

Niệm Băng đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó thì mừng húm. Ba giường gập lại cực kỳ rộng rãi, hoan hô một tiếng, lập tức quơ lấy Long Linh và Lam Thần lại, kéo người này, ôm người kia, hạnh phúc trong lòng nở rộ như hoa.

Niệm Băng tập kích bất ngờ nhất thời khiến tam nữ kinh hô một trận, Phượng Nữ nắm hai tay Niệm Băng, oán trách: "Không được càn quấy." Một chiếc chăn thì không đủ lớn, lúc này, chăn gối ba giường gập lại, trùm lên cả ba người, Niệm Băng thuận thế kéo Phượng Nữ nằm ở giữa giường. Hôn khê lên mặt Phượng Nữ, rồi nói: "Ta thân thiết với lão bà của ta. Sao lại là càn quấy được?"

Phượng Nữ mỉm cười, đáp: "Không được làm liều, nơi này là Hoa Dung đế quốc, chàng lại đến đây làm chính sự, chúng ta đáp ứng cùng ngủ với chàng, nhưng chàng không thể càn quấy, được không? Chàng không phải nói muốn cùng ta và muội muội quay về phượng tộc sao? Chờ Phượng Hoàng Niết Bàn Tế Lễ Đại Diễn kết thúc, chúng ta sẽ chiều chàng. Trước khi cử hành đại diễn, ta không thể để mất tâm thân xử nữ, chàng nếu thật sự nhịn không được, vậy để Thần Thần cùng người đi." Nói xong, kéo tay Thần Thần qua, đút vào tay Niệm Băng.

Nàng thủy chung vẫn không quên mình là một phần tử của phượng tộc.

Thần Thần ngượng ngùng tựa ở bên kia thân Phượng Nữ, "Tỷ..." Tim nàng đập rộn, chẳng lẽ thật sự làm trước mặt tỷ tỷ và Long Linh..., thật xấu hổ.

Nắm bàn tay Thần Thần, Niệm Băng bật cười nói: "Nàng xem, đều tại các nàng có lực hấp dẫn quá mạnh. Ta suýt nữa quên cả chính sự, ta đến là muốn cùng các nàng tâm sự, ngoài ra, còn muốn hỏi một chút về Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn. Hiện tại tứ quốc công luận đại hội về cơ bản ta đã an bài thỏa đáng, chỉ chờ đến này đàm phán rồi ký kết hòa ước mà thôi. Chờ ngày kia kết thúc, chúng ta lập tức đi, phượng tộc các người ở Lăng Mộc đế quốc, chúng ta sẽ cùng Mộc Tinh tiểu thư trở về, thuận tiện giúp nàng một việc. Phượng Nữ, nàng nói xem tốt cùng thì Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn là cái gì, còn bao lâu nữa thì diễn lễ bắt đầu. Như thế thì ta có thể an bài tốt hơn. Ta nghĩ, mụ mụ nhất định cũng sẽ đi, Thần Thần đương nhiên cũng đi cùng các người, Linh nhi và Tích Lỗ đại ca thì cũng cùng đi vậy, chúng ta nhiều người như vậy, bất luận xuất hiện biến cố gì, ứng phó cũng dễ dàng hơn. Ta đáp ứng các nàng, trước khi kết thúc Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn, ta tuyệt không có hành động gì vượt qua giới hạn."

Phượng Nữ kéo chăn, trùm lên người Niệm Băng, rồi lại chui vào ngực hắn, nói: "Đúng vậy! Cũng nên nói cho chàng về Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn. Điều này sợ rằng ngay cả Thần Thần cũng còn không biết. Phượng tộc của chúng ta ở ngay trong một khu rừng rậm ở phía tây bắc của Lăng Mộc đế quốc, nơi đó mặc dù ở tây bắc, nhưng vì trong rừng rậm có một hỏa sơn rất lớn, cho nên độ ẩm cao hơn nhiều các địa phương khác ở phương bắc. Đất đai giàu dinh dưỡng, khiến các loại thực vật sinh trưởng tươi tốt, bởi vậy mà gọi là Hỏa Mộc lâm. Phượng tộc chúng ta là bên trong một rừng ngô đồng trong Hỏa Mộc lâm. Phượng tộc ngô đồng mộc (ND: phượng sống ở nơi có cây ngô đồng), câu nói này hẳn là người cũng từng nghe qua, nơi đó mới là nơi thích hợp cho chúng ta tu luyện. Bất luận là ta, hay là mẫu thân, sau khi trở thành hy vọng chi phượng của bản tộc, đều từng đến gần hỏa sơn tu luyện, ở nơi đó, có một bí đạo do chúng ta bí mật mở ra, có thể nổi thẳng bên trong hỏa sơn, nơi trần đầy nham thạch nóng chảy, hỏa nguyên tố cực kỳ nồng hậu, ở nơi đó mà tu luyện Cửu Ly đấu khí thì công hiệu gấp rưỡi. Mà nơi đó, cũng chính là nơi cử hành Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn." Nói đến đây, trong mắt Phượng Nữ toát ra vẻ lo lắng, tựa hồ nhớ tới thứ gì đó.

Nghe Phượng Nữ nói, trong lòng Niệm Băng khê động, nói: "Hỏa sơn này chẳng lẽ có liên hệ gì tới phượng tộc các nàng? Hoặc là có quan hệ với phượng hoàng đã qua đời?"

Phượng Nữ gật đầu, dán chặt vào ngực Niệm Băng, lúc này mới cảm giác an tâm hơn một chút, khê thở dài: "Kỳ thật, ngay cả chúng ta cũng không biết tổ tiên phượng hoàng có phải ở trong hỏa sơn đó hay không. Theo truyền thuyết của phượng tộc chúng ta, năm đó phượng hoàng đại nhân vẫn diệt, thì rơi xuống mặt đất hình thành nên hỏa sơn này, trong hỏa sơn có phượng hoàng chân hỏa, phượng hoàng đại nhân mặc dù

mất đi, nhưng chân hỏa trong phượng hoàng hỏa sơn này lại phù hộ cho phượng tộc chúng ta. Mỗi trăm niên, phượng hoàng chân hỏa trong phượng hoàng hỏa sơn sẽ bộc phát một lần, cũng chính là Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển của chúng ta, trong điển lễ, phải kết hợp phượng tộc cao thủ chúng ta, dùng Cửu Ly đầu khí toàn lực hạn chế, mới có thể khiến sự bộc phát của hỏa sơn không lan đến khắp rừng rậm, cho nên, Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển là điển lễ mà chúng ta tế điện cho phượng hoàng đại nhân nhập niết bàn, đồng thời cũng là thời khắc chúng ta phải tự bảo vệ bản thân mình. Vì bảo vệ tông quốc của phượng tộc chúng ta, chúng ta phải toàn lực xuất thủ, mới có thể khiến hỏa sơn phun trào trong một phạm vi hạn chế. Gần một tháng nữa, đại điển sẽ bắt đầu rồi. Ta nghĩ, chỉ cần ta và mẫu thân kịp thời trở về, liên hợp cùng mấy vị trưởng lão xuất thủ, nhất định có thể thành công, hoàn thành điển lễ lần này. Chỉ là, ta lo lắng các trưởng lão vị sẽ không đồng ý cho ta và mẫu thân tham gia.”

Niệm Băng cau mày nói: ”Không đồng ý cho các người tham gia? Bọn họ sao có thể ứng phó được với hỏa sơn bộc phát? Chẳng lẽ bọn họ trưởng mắt nhìn gia viên của mình bị nham thạch nóng chảy hủy diệt sao?”

Phượng Nữ thở dài nói: ”Các trưởng lão đều rất cố chấp, nếu không, trước đây cũng sẽ không vì chuyện mẫu thân theo phụ thân mà trục xuất ra khỏi tộc, các trưởng lão biết là không còn mẫu thân trợ giúp thì rất khó ứng phó với hỏa sơn bộc phát. Nhưng lại vẫn lựa chọn như vậy. Lần này chàng quyết định theo chúng ta cùng trở về, kỳ thật ta vẫn do dự. Nếu chàng cũng đi, sợ rằng sự tình càng khó giải quyết. Ta sợ...”

Niệm Băng ôm chặt cánh tay Phượng Nữ, nói: ”Không cần sợ, có ta ở đây. Dù cho các trưởng lão không đồng ý cho các nàng trở lại tộc, chúng ta cũng có thể hạn chế sự bộc phát của hỏa sơn kia! Ta không tin, một băng hệ thần giám thuật lại không thể khiến hỏa sơn kia an tĩnh lại. Ta hiểu lòng của người đối với tộc nhân, cũng hiểu sự mâu thuẫn trong lòng nàng hiện tại. Những trưởng lão này mặc dù cố chấp, nhưng không phải không hiểu chuyện, bọn họ hẳn là hiểu được nặng nhẹ. Sẽ không vì sự cố chấp của mình mà khiến cho gia viên của phượng tộc bị hủy diệt. Chỉ cần chúng ta thực tình tương trợ, bọn họ sẽ hiểu nỗi khổ tâm của nàng và mục đích.”

Phượng Nữ nói: ”Kỳ thật, đây là chuyện ta lo lắng nhất, trong phượng tộc từng truyền lưu sáu chữ, băng phượng hiện, phượng hoàng thăng, trong điển tịch của bản tộc, một khi có băng phượng xuất hiện, thì chân hỏa do phượng hoàng hỏa sơn bộc phát sẽ đạt tới một đỉnh điểm, sợ rằng, Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển lần này cũng không phải dễ vượt qua như vậy! Băng phượng thân thể của Thần Thần đã thức tỉnh rồi, lần này nàng mới là mấu chốt.”

Lam Thần kinh ngạc nói: ”Tỷ, chuyện này ta sao không nghe mẹ nói qua. Ta coi như là một người của phượng tộc, người yên tâm đi. Có Niệm Băng thì sẽ không gặp chuyện gì không may cả.”

Phượng Nữ xoay người lại kéo tay Lam Thần, nói: ”Mẹ sở dĩ không nói với muội, là sợ muội lo lắng, nhưng đại điển sắp bắt đầu, tỷ cũng không thể không nói cho muội. Mục đích nói với ta, khi muội được sinh ra, nàng đã phát hiện người có thể có băng phượng thân thể nghìn năm khó gặp của phượng tộc. Theo quy định của phượng tộc chúng ta, một khi có băng phượng xuất hiện, lập tức phải đưa vào trong phượng hoàng hỏa sơn, tế điện phượng hoàng đại nhân. Mẹ sao bằng lòng để người ta thương tổn muội chứ? Cho nên, mẹ mới đưa người đến Băng Thần tháp, lạy Băng Tuyết nữ thần tế tự làm sư, một là vì bảo vệ muội, còn lại, chính là vì giấu diếm bí mật băng phượng thân thể của muội. Lần này chúng ta trở về, thứ đầu tiên phải đối mặt không phải là kiếp nạn do Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển mang đến, mà là đến từ nghi vấn của các tộc nhân.”

Lam Thần khẽ run, cho tới nay, nàng vẫn không hiểu tại sao mẫu thân lại đưa mình tới Băng Thần tháp, một năm mới có thể gặp lại bọn họ một lần, nghe được Phượng Nữ nói thì nàng mới hiểu được, Ngọc Như Yên làm như vậy, đều là vì bảo vệ nàng! Mắt lại đã hơi rơm rớm, cầm tay Phượng Nữ, nói: ”Tỷ, người yên tâm đi, bất luận lúc nào, mẫu nữ tam nhân chúng ta đều cùng một chỗ, với thực lực của chúng ta, nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Huống chi còn có Niệm Băng và Linh nhi, dù cho các tộc nhân của phượng tộc muốn thương tổn chúng ta, cũng không có khả năng.”

Phượng Nữ nói: ”Chuyện không đơn giản như người nghĩ. Trong hỏa hệ ma pháp, hỏa diễm mạnh mẽ nhất là tử sắc thiên hỏa, mà khi phượng hoàng thăng không, niết bàn đại điển bắt đầu, theo truyền thuyết, khi có băng phượng hiện, hỏa sơn phun trào không phải là nham thạch thông thường, mà là phượng hoàng niết bàn chân hỏa nóng bỏng nhất. Nhiệt độ của nó không phải là tử sắc thiên hỏa có khả năng so sánh. Muốn

chống lại dễ vậy sao? Trong phượng hoàng hỏa sơn, có căn cơ huyết mạch của phượng tộc chúng ta, rừng ngô đồng là nơi chúng ta sinh sống trăm nghìn năm, nếu điển lễ không thể hoàn thành, vậy thì phượng tộc chắc chắn sẽ đi tới diệt vong!”

Niệm Băng nói: ”Truyền thuyết dù sao chỉ là truyền thuyết. Chỉ sợ các tộc nhân của phượng tộc còn sống cũng không ai gặp qua uy lực của phượng hoàng niết bàn chân hỏa, chuyện xấu gì đều có thể phát sinh, hiện tại người lo lắng cũng chẳng ích gì, lựa chọn tốt nhất chính là đi từng bước nhìn từng bước, đợi sau khi quay về phượng tộc, tất sẽ có biện pháp ứng phó, đừng quá lo lắng.”

Phượng Nữ gật đầu, nói: ”Hy vọng là như vậy, có lẽ, trước khi điển lễ diễn ra sẽ tìm được biện pháp ứng phó, Niệm Băng, ta hôm nay nói với mẹ là người muốn cùng chúng ta trở về, mẹ không phản đối, nhưng cũng không đồng ý, mẹ cũng lo lắng giống ta. Nếu tộc nhân của chúng ta thấy chàng, sợ rằng sẽ càng thêm bài xích. Huống chi, đây lại là chuyện trọng đại nhất của phượng tộc chúng ta.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Nàng và Thần Thần đều là lão bà tương lai của ta, tính ra, ta cũng có thể nói là một nửa tộc nhân của phượng tộc. Ta cũng không yên tâm để các người đi đối mặt với những tên gia hỏa này của phượng tộc.”

Long Linh vẫn chưa mở miệng, giờ nói: ”Đúng vậy! Muội và Niệm Băng cùng đi, muội cũng muốn xem nơi của phượng tộc các người ở là thế nào. Phượng Nữ tỷ tỷ, tỷ cũng đừng lo lắng. Trong hai năm này, thực lực của tỷ đã đạt tới cảnh giới cao như vậy, dù cho phượng hoàng niết bàn chân hỏa đáng sợ, thế nhưng, nó cũng chỉ xuất phát từ hỏa diễm của phượng hoàng, chẳng lẽ tổ tiên phượng hoàng của tỷ có thể thương tổn đến các tỷ sao?”

Phượng Nữ nghe Long Linh nói xong, mắt liền sáng ngời, ”Đúng vậy! Phượng hoàng niết bàn chân hỏa, là hỏa diễm cực mạnh của tổ tiên phượng hoàng cực mạnh, tổ tiên sao lại dùng hỏa diễm của người để thương tổn hậu đại chứ? Trong chuyện này nhất định điều kỳ hoặc, nói không chừng, đây chẳng những không phải chuyện xấu, ngược lại còn là kỳ ngộ của phượng tộc chúng ta. Phượng hoàng cửu biến tính đến bây giờ, cực mạnh chỉ đạt tới đệ lục biến, ta và mẫu thân đều đạt tới đệ lục biến, thế nhưng, dù tu luyện thế nào, dù cho đấu khí dễ thăng tới thần sư cấp bậc, cũng vô pháp đột phá đệ thất biến, ta có cảm giác, tam biến cuối cùng của phượng hoàng cửu biến không phải chỉ dựa vào tu luyện mà có thể đạt tới được. Trong chuyện này nhất định có bí mật gì đó. Thần Thần, phượng hoàng biến của muội đạt tới mức nào rồi?”

Không đợi Lam Thần trả lời, Niệm Băng đã kinh ngạc hỏi: ”Thần Thần không phải là băng phượng thân thể sao? Nàng sao cũng có thể tu luyện phượng hoàng cửu biến?”

Phượng Nữ mỉm cười nói: ”Tại sao không thể tu luyện? Phượng hoàng cửu biến cũng không lấy cơ sở là Cửu Ly đấu khí, mà là công pháp đặc thù chỉ có phượng tộc tộc nhân chúng ta mới có thể tu luyện, chỉ cần bản thân mang vương tộc huyết mạch, cũng tự mở ra phượng hoàng chi vũ, là có thể tu luyện được trình độ càng cao. Thần Thần lần trước cùng chàng một chỗ, băng phượng chi lực của nàng đã xuất hiện, sau đó ta đem phượng hoàng cửu biến truyền thụ cho nàng. Tốc độ tiến bộ của nàng không hề chậm hơn ta. Thần Thần, tỷ nghĩ hiện tại muội cũng phải đạt tới đệ ngũ biến rồi?”

Lam Thần gật đầu, đáp: ”Đúng vậy! Muội hiện tại đã đạt tới đệ ngũ biến, gần đây vẫn nỗ lực tu luyện, nếu có thể tiếp tục tu luyện giống như khi Niệm Băng chưa trở về, với sự phụ trợ của Thiên Nhân huyết, tới đa nửa năm là có thể đạt tới đệ lục biến. Bất quá, hiện tại thời gian đã không đủ, muội chỉ đạt tới đệ ngũ biến mà thôi. Không biết có thể giúp đỡ gì mọi người ở Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển hay không. ”

197. Chương 196 Tứ Quốc Công Luận Đại Hội

Lam Thần gật đầu, nói: ”Muội đồng ý với Niệm Băng, chúng ta hiện tại nghĩ nhiều chẳng được gì, đợi sau khi đến phượng tộc, cẩn thận xem xét điển tịch, lại kết hợp với tình huống lúc đó, tìm kiếm biện pháp tốt nhất là được. Tỷ tỷ, nếu, nếu cuối cùng thật sự phải dùng tính mạng của muội mới có thể ngăn cản phượng hoàng niết bàn chân hỏa, muội ...”

”Không được nói vậy.” Niệm Băng ngắt lời Lam Thần, ”Nàng là thê tử của ta, ta tuyệt không cho phép ai lợi dụng tính mạng của nàng, nếu thực sự đến lúc đó, Phượng Nữ, các nàng chớ có trách ta, dù cho phượng tộc bởi vậy mà gặp kiếp nạn, ta cũng không để Thần Thần bị thương tổn gì.” Hắn nói như chém đinh chặt sắt, không hề do dự. Vốn là, Niệm Băng tưởng rằng Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển này có Phượng Nữ và Ngọc Như Yên đi cũng là đủ rồi, hắn sẵn dĩ đáp ứng Phượng Nữ, một là không muốn chia lìa Phượng Nữ, nhưng hiện tại vừa nghe điển lễ này có thể phát sinh biến cố, hắn minh bạch, mình không thể không đi. Bảo vệ thê tử của chính mình, là chuyện hắn phải làm, không ai có thể thay đổi quyết định của Niệm Băng.

”Niệm Băng, tiếp...” Thanh âm của Lam Thần lại trở nên nghẹn ngào. Niệm Băng ôn nhu an ủi nói: ”Được rồi, không nên suy nghĩ nhiều quá, đã khuya rồi, chúng ta ngủ đi. Chờ tứ quốc công luận đại hội kết thúc, ta sẽ cùng các nàng lập tức phản hồi phượng tộc. Ta không tin, ngay cả ranh giới tử vong mà ta còn có thể vượt qua, mà lại gặp khó khăn gì với Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Điển này.” Trong giọng nói tràn ngập tự tin, đây là hoàn toàn xuất phát từ niềm tin vào thực lực, hắn đã không còn phải Niệm Băng mới đi ra từ Đào Hoa lâm, lúc mà đồng nguyên ma pháp tùy thời đều có thể xuất hiện vấn đề. Hắn hiện tại, trên Ngưỡng Quang đại lục sớm đã là cường giả của cường giả. Hắn có niềm tin tuyệt đối đối với chính mình, dù là vẫn có chuyện không thể làm được, nhưng bảo vệ thê tử thì không có vấn đề gì.

Niệm Băng ôm chặt lấy Phượng Nữ, tay kia cầm tay Long Linh, nhất phu tam thê, liền cứ vậy chung chăn mà tiến vào mộng đẹp. Tâm tình kích động, dần dần lắng xuống trong căn phòng tối, lúc này, chẳng ai còn không muốn tu luyện nữa, bọn họ đều hưởng thụ một đêm ấm áp mà khác thường này. Khúc mắc được cởi, Niệm Băng rốt cục đã chân chính chiếm được tâm của các nàng.

Hai ngày trôi qua rất nhanh, tứ quốc công luận đại hội cử hành ở ngay Thiên điện trong Hoa Dung đế quốc hoàng cung, chủ đề của đại hội lần này đương nhiên là hòa đàm. Chủ trì hội nghị chính là Hoa Dung đế quốc tế tướng Tô Việt được mệnh danh là đại lục đệ nhất cố vấn. Sáng sớm, Niệm Băng cùng Mộc Tinh, Lạc Nhu đồng thời đi tới Thiên điện, theo yêu cầu của Hoa Dung đế quốc, mỗi người chỉ được phép mang theo một hộ vệ, đi cùng Lạc Nhu đương nhiên là Ngọc Như Yên, mà đi theo Niệm Băng đến đây chính là ả nhân Tích Lỗ. Vốn kẻ đi theo Mộc Tinh là thần cấp cao thủ Trát Mộc Luân, đáng tiếc, Trát Mộc Luân đã bị Niệm Băng và Tích Lỗ liên thủ giết chết. Ngày hôm qua nàng lại tìm Niệm Băng nói chuyện một lần, hôm nay trước khi tới đây, Niệm Băng đã an bài cho nàng một hộ vệ, đó chính là Phượng Nữ thân mang Ly Thiên Kiếm thân, người đã đạt tới phượng hoàng lục biến. Vốn Mộc Tinh còn hoài nghi về thực lực của Phượng Nữ, theo nàng, trong tam nữ của Niệm Băng thì Băng Vân Lam Thần có thực lực mạnh nhất. Nhưng lúc Phượng Nữ dùng Ly Thiên kiếm, dễ dàng chém xuống một con quạ đen trăm trượng trên không, nghi hoặc trong lòng Mộc Tinh đã tiêu thất, nhận thức về sự thâm bất khả trắc của Niệm Băng càng thêm sâu sắc, đối với việc Niệm Băng giết Trát Mộc Luân, nàng cũng không hoài nghi gì nữa.

Bốn chiếc bàn để ngang bằng nhau, cho thấy Hoa Dung đế quốc đã coi tứ quốc có địa vị ngang hàng, Niệm Băng bọn họ cũng không phải chờ đợi quá lâu, Hoa Dung đế quốc tế tướng Tô Việt, cùng với thống soái toàn quốc binh mã Dung Thân Vương cùng đến. Dung Thân Vương đuổi người hầu trong điện ra, cùng Tô Việt ngồi xuống, Tô Việt mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng nhìn không thấy vẻ già yếu nào, tinh thần quắc thước, nhìn ba thanh niên trước mặt, mỉm cười, nói: ”Xem ra, sau này thế giới là của thanh niên các người, ta đã già rồi, sợ rằng, không còn nhiều sức lực để phấn đấu vì đế quốc nữa.”

Lạc Nhu mỉm cười, nói: ”Tô lão còn ích tráng, hậu bối chúng ta còn xa mới so được với ngài, lần này ta đại biểu cho Áo Lan đế quốc mà đến, còn phải thụ giáo ngài nhiều.”

Tô Việt liếc nhìn Lạc Nhu thật sâu, hắn đã từng nghe nói đến thành tích của Lạc Nhu ở Áo Lan đế quốc thủ đô Áo Lan thành, biết rõ nữ tử này tuy còn trẻ tuổi, nhưng kiến thức uyên bác, trí tuệ phi phàm, không phải một đối thủ dễ xơi, mỉm cười nói: ”Nặc Nhĩ tế tướng khiêm nhường rồi, ta già rồi, bất quá các vị yên tâm, Tô Việt còn chưa đến mức làm những chuyện ngu ngốc.” Nói xong, hắn nở nụ cười, bầu không khí ngưng trọng trong điện đã trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, ”Hôm nay mời đại biểu của Lãng Mộc, Băng Nguyệt, Áo Lan tam quốc tới vì cái gì, ba vị đã rất rõ ràng rồi, ta muốn nghe ý kiến của tam quốc sứ giả các vị, nếu chúng ta có thể thống nhất ý kiến, cũng sẽ không cần kéo dài thời gian ở chỗ này làm gì, ta cũng có thể về nghỉ ngơi sớm, chẳng biết vị nào nguyện ý nói trước?”

Nhìn Tô Việt trên mặt đích tưng cười, trong lòng Niệm Băng thầm hô lợi hại, vị lão nhân nổi danh cùng gia gia này quả nhiên khó đối phó, nói mấy câu thì đã đẩy được tam quốc lên trước. Lạc Nhu mỉm cười, nói:

”Trước khi tới đây, ta cùng bàn với hai vị đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc và Lãng Mộc đế quốc, Áo Lan đế quốc chúng ta quyết định, tất cả mọi chuyện sẽ tuân theo Băng Nguyệt đế quốc mà làm.”

Tô Việt ngậy ra, Niệm Băng hần đương nhiên đã gặp qua, trước đây Niệm Băng từng để lại cho hần ấn tượng sâu sắc trong Tân Duệ ma pháp sư đại tái, lúc này nghe Lạc Nhu đột nhiên đổ hết việc đàm luận lên đầu Niệm Băng, không khỏi càng phải lau mắt mà nhìn, hần đương nhiên sớm đã biết Niệm Băng là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc, cũng từng đàm luận với Dung Thân Vương về chuyện của Niệm Băng, viện rằng không hề có quan hệ gì tới Dung gia, bất luận Tô Việt làm thế nào, Dung Thân Vương cũng không giải thích gì nhiều. Sự thông tuệ của Nặc Nhĩ, hóa thân của Lạc Nhu, thì Tô Việt biết rõ, lần này đàm phán, hần đặt trọng điểm chính là đại biểu của Áo Lan đế quốc này, bởi vì diện tích tiếp giáp giữa Áo Lan đế quốc và Hoa Dung đế quốc rất rộng, hơn nữa lại là vùng đất bằng phẳng, nếu tam quốc muốn động võ với Hoa Dung đế quốc, tất nhiên phải đi qua lãnh thổ của Áo Lan đế quốc, cho nên, chỉ cần Áo Lan đế quốc đồng ý hòa đàm, chuyện lần này sẽ dễ dàng giải quyết hơn. Thế nhưng, hiện tại Lạc Nhu lại đánh ra một chiêu Thái Cực quyền, đem mọi chuyện đổ đầu Niệm Băng, đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc, hiển nhiên là hoàn toàn tin tưởng hần. Chẳng lẽ, Niệm Băng này chẳng những có ma pháp lợi hại, ở chính trị còn xuất sắc hơn Lạc Nhu sao? Mặc dù hòa đàm vừa mới bắt đầu, Tô Việt đã cảm thấy mình thoáng bị vây ở thế hạ phong, hần từng cho điều tra Niệm Băng, nhưng tư liệu thu được lại ít đến thương cảm. Hần đương nhiên không biết, là Huyết Sư giáo giáo chủ, toàn bộ tư liệu về Niệm Băng sớm đã trở thành điều cơ mật tối cao, mặc dù Niệm Băng không hạ lệnh, nhưng thuộc hạ của hần sớm đã ẩn giấu cho hần rồi.

Lạc Nhu vừa dứt lời, không đợi Tô Việt hỏi Niệm Băng, Mộc Tinh ở một bên đã mở miệng, ” Lãng Mộc đế quốc chúng ta cũng giống Áo Lan đế quốc. Tất cả đều làm theo Băng Nguyệt đế quốc.”

Lời này của Mộc Tinh vừa nói ra, ngay cả Tô Việt lão mưu thâm toán, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi. Cho tới nay, Lãng Mộc đế quốc đều luôn đối kháng với Hoa Dung đế quốc, hần không hề nghĩ đến Lãng Mộc đế quốc luôn luôn cầu tiến cũng đem mọi chuyện đổ lên đầu Băng Nguyệt đế quốc vốn rất ít tham dự chinh phạt trên đại lục, hơn nữa Mộc Tinh còn không che dấu tốt như Lạc Nhu, khi nàng nói, ánh mắt nhìn về phía Niệm Băng lại mang vài phần tôn kính. Toàn bộ đều bị Tô Việt nhìn được. Địa vị của Niệm Băng ở trong lòng hần đương nhiên lại tăng thêm vài phần, tính toán của hần đã hoàn toàn rối loạn.

Nghe Lạc Nhu và Mộc Tinh trước sau quyết định ủy thác cho Niệm Băng, Dung Thân Vương cũng không khỏi kinh hãi, nhìn tôn tử của chính mình thản nhiên ngồi đối diện, trong lòng không khỏi thẩm tán thán, tiểu tử này so với tướng tượng của chính mình còn lợi hại hơn nhiều, Huyết Sư giáo cũng không có tin tức gì về việc hần liên kết với Lãng Mộc, Áo Lan lưỡng quốc. Hần bắt đầu an bài vào lúc nào? Giờ đây, hần đã trở thành mấu chốt của cuộc đàm phán.

Vẻ tươi cười trên mặt Tô Việt không giảm, ánh mắt nhìn về phía Niệm Băng, nói: ”Nếu Lãng Mộc, Áo Lan lưỡng quốc đã nguyện ý nghe theo ý kiến của Băng Nguyệt đế quốc, vậy thì xin mời Niệm Băng đại biểu nói.” Hai chữ nghe theo này của hần dùng rất hay, mục đích chính là muốn chia rẽ quan hệ của tam quốc, đáng tiếc chính là, điều này đối với Niệm Băng ba người mà nói đã không có tác dụng gì. Tô Việt đương nhiên hiểu tình hình hiện tại nghiêm trọng, Lãng Mộc đế quốc và Áo Lan đế quốc bày tỏ thái độ, hiển nhiên là đang nói cho hần, tam quốc đã liên kết thành một thể, đang âm thầm kết thành liên minh, xem ra, chuyện mình đi Áo Lan đế quốc là uống phí rồi.

Niệm Băng mỉm cười, bình tĩnh cầm chén trà nhấp một ngụm, buông chén trà, rồi nói: ”Tô tướng không cần khách khí, Niệm Băng sớm đã nghe đại danh của Tô tướng, đây là lần thứ hai gặp được ngài. Có thể đại biểu cho Băng Nguyệt, Lãng Mộc, Áo Lan tam quốc phát biểu ý kiến, Niệm Băng vạn phần vinh hạnh. Đầu tiên, ý tứ của Hoa Dung đế quốc khi triệu tập tứ quốc công luận đại hội này, chúng ta đều minh bạch. Trước hết, ta muốn nghe Tô tướng nói về nguyên nhân quý quốc đột nhiên công kích và thôn tính Kỳ Lỗ đế quốc. Đại lục ngũ quốc hòa bình hơn trăm năm, chỉ vì hành động của Hoa Dung đế quốc mà thay đổi, ngoại trừ xâm lược, ta nghĩ không ra Hoa Dung đế quốc còn có mục đích gì khác, mà Hoa Dung đế quốc sau khi đoạt được Kỳ Lỗ đế quốc thì triệu khai công luận đại hội này, theo ta thấy, thật sự có chút buồn cười.”

Tô Việt liếc nhìn Dung Thân Vương, Dung Thân Vương ngồi cạnh hần cúi đầu, dường như chẳng nghe thấy gì, Tô Việt thản nhiên cười, nói: ”Chuyện này sợ rằng là có điều hiểu lầm, cũng không phải chúng ta Hoa Dung đế quốc muốn xâm lược Kỳ Lỗ đế quốc, mà là Kỳ Lỗ đế quốc bày trọng binh hùng hậu ở biên giới quốc gia ta, có thể muốn động binh, chúng ta nhận được tin tức, Kỳ Lỗ đế quốc có ý lên tập kích trọng trấn

phía đông của quốc ta, bắt đắ dĩ mới điều binh bảo vệ biên giới của bản quốc, sau lại vì Kỳ Lỗ đế quốc vô cùng kiêu ngạo, lúc này mới đánh thẳng vào quốc cảnh bọn họ, tất cả chỉ để cảnh cáo bọn họ mà thôi. Các vị hần đều biết, quân đội của chúng ta cũng không chiếm lĩnh thành thị của Kỳ Lỗ đế quốc, cũng không phá hoại triều đình bọn họ, về phần thôn tính, đó là bởi vì Kỳ Lỗ đế quốc cam nguyện đầu hàng, phụ thuộc vào quốc gia của ta mà thôi. Cũng chính bởi vì vậy, quốc gia của ta sợ Băng Nguyệt, Lãng Mộc, Áo Lan tam quốc hiểu lầm, mới triệu khai hội nghị lần này, với lập trường yêu chuộng hòa bình của chúng ta, để đạt thành hòa bình hiệp nghị lần này.”

Nghe Tô Việt nói xong, Mộc Tinh không nhin được nói: ”Lời này của Tô tướng tựa hồ chỉ có thể lừa gạt trẻ con ba tuổi mà thôi, nếu không phải các người công chiếm Kỳ Lỗ đế quốc thủ đô, giam giữ các thành viên của hoàng thất thì bọn họ sao có thể đầu hàng. Dù cho ngài nói chính là thật sự, đây chỉ là một hiểu lầm, vậy lần trước Dung Thân Vương của quý quốc đại quân công kích vào cảnh nội của quốc gia ta cướp bóc thì giải thích ra sao đây?”

Tô Việt cố tình tỏ vẻ ngạc nhiên: ”Mộc Tinh công chúa không phải mới vừa nói mọi chuyện đều nghe theo Băng Nguyệt đế quốc mà làm sao? Sao bây giờ người lại thay đổi chủ ý?”

Mộc Tinh tức giận, vừa muốn cãi lại, trong đầu lại vang lên thanh âm của Niệm Băng, ”Tĩnh táo một chút, không nên mắc mưu của Tô Việt.” Miến cưỡng đề nén tức giận trong lòng, ngồi im không hề lên tiếng.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Mộc công chúa nói cũng chính là chuyện ta muốn hỏi, mấy năm tới nay, Hoa Dung đế quốc điều động quân sự tới tấp, chẳng lẽ, đây là lập trường yêu chuộng hòa bình của các người sao?”

Tô Việt nói: ”Cũng là một hiểu lầm, các vị cũng biết, quốc gia của ta và Lãng Mộc đế quốc phân cách bởi núi non, giao thông rất không tiện lợi, vì có thể thông thương cho tốt, chúng ta mới nghĩ biện pháp khai thông một con đường mới, nhưng ai ngờ, chuyện này lại khiến cho Lãng Mộc đế quốc hiểu lầm, hiểu rằng chúng ta muốn phát động chiến tranh, kết quả là binh lính thủ vệ biên cương của bọn họ công kích chúng ta, quân nhân của chúng ta chỉ có thể chống cự, các người hẳn là đều biết, quân đội của quốc gia ta trong lúc phản kích, cũng không hề sát thương một binh dân nào, thậm chí sau khi đánh lui công kích của Lãng Mộc đế quốc thì lập tức rút lui về lãnh thổ của quốc ta. Về phần Mộc công chúa nói rằng chúng ta cướp bóc, không biết căn cứ vào đâu, ta chưa hề nghe được tin tức như vậy, có lẽ chỉ là tiếng đồn sai mà thôi, cũng có thể là đạo phỉ trong cảnh nội của quý quốc nhân cơ hội hoành hành. Nếu trận chiến ấy ảnh hưởng gì tới Lãng Mộc đế quốc, ta đây đại biểu cho Hoa Dung đế quốc xin nói lời xin lỗi với quý quốc.”

Mộc Tinh tức giận bừng bừng, vừa muốn phản bác, thanh âm của Niệm Băng lại vang lên trong tâm nàng, ”Sự tình đã xảy ra rồi, người tranh luận cùng hần cũng chẳng thu được gì. Nhấn nại đi. Dù sao chúng ta hôm nay đến đây là để hòa đàm. Ta nghĩ, người có thể hiểu ý của ta, tức giận thì chẳng có lợi ích gì, tổn thất của các người cũng không lấy lại được.”

Mộc Tinh thở sâu, bình phục tâm tình kích động, hừ lạnh một tiếng, không trả lời Tô Việt.

Tô Việt quả thực là muốn chọc giận Mộc Tinh, bởi vì hần phát hiện Niệm Băng trước mặt này cũng không dễ đối phó, mà công kích vào Mộc Tinh thì dễ hơn nhiều, nhưng Mộc Tinh nghe mình phủ nhận chiến sự lần trước với Lãng Mộc đế quốc, lại không còn tức giận, Tô Việt nhất thời cảm giác được, đàm phán hôm nay sẽ càng thêm gian nan.

Niệm Băng nói: ”Chuyện quá khứ thì cho qua đi, cục diện trước mắt hiện tại đã hình thành, Tô tướng, nếu Hoa Dung đế quốc muốn cùng tam quốc chúng ta hòa đàm, vậy thì, ta hy vọng quý quốc có thể xuất ra một chút thành ý.”

Hần cũng không muốn vòng vèo nữa, trực tiếp đi vào chủ đề. Bởi vì Áo Lan đế quốc và Lãng Mộc đế quốc đã tỏ vẻ ủng hộ mình, hiện tại Tô Việt hẳn là đã hiểu được đối phương tam quốc đã liên hợp, mà sự chia rẽ của hần cũng không thu được hiệu quả gì, hiện tại cũng nên lật ngửa bài rồi.

Tô Việt gật đầu, đáp: ”Nếu là hòa đàm, chúng ta đương nhiên có thành ý. Chỉ cần Băng Nguyệt, Lãng Mộc, Áo Lan tam quốc nguyện ý, chúng ta có thể ký kết hòa ước hai mươi năm không xâm phạm lẫn nhau. Nếu một phương làm trái, vậy thì, tam quốc kia có thể cùng thảo phạt.”

Niệm Băng nở nụ cười: "Tô tướng mới vừa nói là có thành ý, nhưng lại đưa ra điều kiện như thế. Ta không hề thấy thành ý của ngài. Chúng ta cứ nói thẳng ra. Hoa Dung đế quốc sở dĩ đưa ra hòa đàm lần này, chính là sợ tam quốc chúng ta liên hợp lại phát động chiến tranh với Hoa Dung đế quốc, mà sau này nếu Hoa Dung đế quốc muốn phát động chiến tranh, phản lại hòa ước được ký kết hôm nay, vậy thì, tất nhiên sẽ cùng đối nghịch với tam quốc chúng ta. Hòa ước này chỉ có thể là tờ giấy vô nghĩa mà thôi, còn hiệu quả gì chứ? Tô tướng, hôm nay chúng ta nếu đã ngồi ở nơi này, nếu ta đã được lương quốc ủng hộ, thì chính là đã rất có thành ý muốn cùng ngài nghị hòa. Ta hy vọng Hoa Dung đế quốc cũng có thể đưa ra được thành ý chân chính, đừng để chúng ta phải đi về tay trắng. Nếu hiện tại mà phát động chiến tranh. Ta nghĩ bất luận đối với Hoa Dung hay là tam quốc chúng ta, đều không có gì tốt. Dao binh không thể khinh động, thế nhưng, chúng ta cũng tuyệt đối không sợ dùng vũ lực để giải quyết cục diện hiện tại."

Nét tươi cười trên mặt Tô Việt từ từ tiêu thất, "Ta đây muốn nghe một chút. Niệm Băng đại biểu có đề nghị gì?"

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Đề nghị thì chưa nói tới, bất quá, điểm trọng yếu nhất trong hòa đàm lần này, chính là Hoa Dung đế quốc phải khiến cho tam quốc chúng ta cảm nhận được các người sẽ không cấu thành sự uy hiếp nào với chúng ta. Chỉ ít là bên trong hai mươi năm hòa ước sẽ không cấu thành uy hiếp. Nói như vậy, chúng ta mới có thể yên tâm ký lên hòa ước."

Tô Việt trầm ngâm một chút, nói: "Chuyện này sợ rằng rất khó, làm thế nào thì tam quốc các người mới có cảm giác an toàn? Tiêu chuẩn của người vị tất đã giống chúng ta, hy vọng Niệm Băng đại biểu quá làm khó."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Ta tuyệt đối không có ý làm khó dễ, nếu không, ta cũng sẽ không cùng ngài đàm phán như vậy. Ta chỉ hy vọng ngài có thể hiểu, hiện tại khai chiến, nguy hại đối với Hoa Dung đế quốc tuyệt đối hơn nhiều so với tam quốc chúng ta. Đầu tiên, về binh lực, mặc dù tam quốc chúng ta binh lực phân tán, có thể lúc mới khai chiến bị rơi vào tình thế xấu, thế nhưng, Băng Nguyệt đế quốc chúng ta lại nổi tiếng về sản xuất binh khí và trang bị, Lãng Mộc đế quốc lại đầy đủ lương thực. Nếu chúng ta liên hợp lại. Vậy viện binh sẽ không ngừng xuất hiện trên biên giới của quý quốc. Có lẽ, hai kỵ sĩ đoàn của quý quốc là chỗ dựa của ngài, thế nhưng, đối mặt với thần giáng thuật, kỵ sĩ đoàn dù cường đại thì cũng chỉ có kết cục bị tiêu diệt mà thôi. Băng Nguyệt đế quốc chúng ta cũng không phải như các người nghĩ, chỉ có một thần giáng sư."

Tô Việt trong lòng cả kinh, "A? Ta còn chưa nghe nói đến việc quý quốc lại xuất hiện thêm một vị ma pháp cao thủ."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Cao thủ thì không chắc. Nhưng nếu không có thực lực thần giáng sư. Ta dựa vào cái gì để ngồi trên vị trí thủ tịch ma pháp sư cung đình của Băng Nguyệt đế quốc chứ?"

"Người..." Tô Việt giật mình nhìn Niệm Băng, hẳn đương nhiên sẽ không tin lời của thanh niên trước mặt, thực lực của Niệm Băng hẳn cũng từng nhìn thấy, mặc dù nổi bật trong đám trẻ tuổi, nhưng nếu nói hẳn là thần giáng sư, sợ rằng chẳng ai tin nổi.

Niệm Băng mỉm cười, Thiên Nhân nơi mi tâm dần dần sáng lên, lúc này đây, Thiên Nhân phát ra kim sắc quang mang, uy áp khổng lồ trong khoảnh khắc tràn ngập khắp cả hội trường. Uy áp của hắn phát ra chung quanh, trong phạm vi uy áp, thân thể mọi người đồng thời chấn động, Mộc Tinh sắc mặt đại biến, lục sắc quang mang bốc lên quanh thân thể, chung quanh thân thể của Ngọc Như Yên và Phượng Nữ thì là hồng sắc quang mang, hắc sắc đầu khí bảo vệ Tích Lỗ. Bọn họ đều bị áp lực đè ngồi xuống, phải không ngừng đề kháng lực chống đỡ của chính mình. Thế nhưng, uy áp của Niệm Băng là dựa trên tinh thần lực mà phát ra, ngay cả Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng không thể ngăn cản, chứ đừng nói là bọn họ. Bên phía Niệm Băng, ngoại trừ Niệm Băng ra, cũng chỉ có Lạc Nhu ngồi yên tại chỗ mà không bị ảnh hưởng gì. Phía Tô Việt và Dung Thân Vương, Dung Thân Vương sắc mặt đại biến, hẳn vốn muốn bảo vệ Tô Việt, thế nhưng kẻ đạt tới thần giáng sư cảnh giới là hắn lại hoảng sợ phát hiện, dưới áp lực mạnh mẽ này, mình ngay cả tự bảo vệ cũng rất khó khăn, chứ đừng nói là bang trợ kẻ khác. Tô Việt cũng nhìn mọi chuyện, hẳn giống với Lạc Nhu, không bị uy áp công kích. Thế nhưng, hắn nắm rất rõ thực lực của Dung Thân Vương, nhìn từ sắc quang mang quanh thân thể Dung Thân Vương trong ba động kịch liệt mà không ngừng rút lại, trong lòng hoảng sợ. Niệm Băng này chỉ là ngồi ở chỗ đó bất động, vẫn có thể tạo ra áp lực lớn như vậy cho mọi người ở đây, thực lực thật cường đại! Thần giáng sư, đây tuyệt đối là thực lực chỉ có thần giáng sư mới có

thể đạt tới, thậm chí còn là cảnh giới cao hơn cả thần giáng sư, nếu không, lão huynh đệ Dung Thân Vương của mình cũng không thống khổ như thế.

Áp lực đến nhanh, đi cũng nhanh, trong khoảng thời gian rất ngắn ngủi, mọi người toàn thân đột nhiên nhẹ bẫng đi, khôi phục bình thường, Niệm Băng mỉm cười, gật đầu với Tô Việt, nói: "Tô tướng, văn bối thất lễ rồi, thế nhưng, nếu văn bối không thể hiện ra, nhất định Tô tướng cũng rất khó tin tưởng. Hiện tại, ta nghĩ ngài sẽ không còn nghi hoặc gì nữa." Áp lực biến mất, người đầu tiên đứng lên chính là Tích lỗ, sau đó mới đến Dung Thân Vương, Phượng Nữ, Ngọc Như Yên, còn Mộc Tinh thì toàn thân mềm nhũn ngồi tại chỗ thở hổn hển, ánh mắt mê man, hiển nhiên vẫn còn chìm trong uy áp kinh khủng kia. Lúc này, Niệm Băng vì thôi động kim cầu trong Hoàng Cực, Thiên Nhân dung hợp huyết để sinh ra uy áp, mà toàn lực phát động tinh thần lực, mặc dù bề ngoài thì hần không có biến hóa gì, nhưng đạo não hần lại không ngừng suy yếu.

Thực lực thường thường có thể chứng minh tất cả, nếu chỉ với một mình Băng Tuyết nữ thần tế tự, Tô Việt cũng không kiêng kỵ.

Nhưng lúc này có thêm một Niệm Băng thâm bất khả trắc, hần không thể không suy nghĩ. Theo như Niệm Băng nói, bất luận kỳ sĩ đoàn cường đại nào, trước thần giáng thuật thì chẳng có gì là may mắn. Hần đang do dự, hiện tại hần có hai lựa chọn. Một, chính là giết chết toàn bộ sứ giả ở đây, kể cả Niệm Băng, sau đó lập tức phát động chiến tranh với tam quốc; hai, chính là tại nhượng bộ. Vừa nghĩ, ánh mắt hần vừa chuyển về phía Dung Thân Vương, đánh tín hiệu.

Dung Thân Vương lắc đầu với hần, tay để dưới bàn làm mấy thủ thế với Tô Việt. Tô Việt liền hiểu ý của hần. Trong lòng thầm than một tiếng, nói: "Được, chúng ta thương lượng một chút về chi tiết hòa đàm. Vốn Hoa Dung đế quốc chúng ta cũng rất có thành ý, nếu Băng Nguyệt, Lãng Mộc, Áo Lan tam quốc đã kết thành đồng minh, Hoa Dung chúng ta nguyện cùng các người sống hòa bình, không xâm phạm lẫn nhau."

Bị thực lực uy hiếp, rồi lại được Dung Thân Vương phát ra thủ thế dưới bàn, nói cho hần rằng trong mấy người đối phương không có một ai dễ đối phó. Từ tinh thần lực uy áp của Niệm Băng lúc trước là có thể nhìn ra thực lực của đối phương, đồng thời Dung Thân Vương còn nói cho Tô Việt, một mình mình thì cũng vô pháp đối phó với Niệm Băng, như vậy, cũng giống như với nói cho Tô Việt biết, chỉ cần vài người ở đây chạy đi thì cho dù Dung gia thân vệ cũng tuyệt đối không thể ngăn trở. Huống chi đây là ở Hoa Dung đế quốc, một khi tam quốc sứ giả bị tập kích, thì tương đương với việc bức tam quốc lập tức phát động công kích với Hoa Dung đế quốc.

Song phương không ngừng cò kè mặc cả, từ từ đi đến nhất trí, sau đó, là có thể nhìn ra được năng lực cao thấp thế nào, Mộc Tinh chỉ thỉnh thoảng có thể nói một câu. Phía tam quốc, phụ trách đàm phán chính là Niệm Băng và Lạc Nhu, hai người mỗi lần đưa ra vấn đề và nghi vấn đều chính xác, không kém gì Tô Việt. Đồng thời càng đàm phán, Niệm Băng càng ngày càng bội phục vị tể tướng Tô Việt cùng nổi danh với gia gia này. Lạc Nhu và hần liên thủ, mặc dù trí tuệ cũng không hề thua kém, nhưng ở kinh nghiệm và khả năng bao quát vấn đề, còn có chênh lệch không nhỏ, thêm một Niệm Băng, mới miễn cưỡng bình thủ với Tô Việt. Trải qua gần một canh giờ đàm phán, song phương cuối cùng cũng đạt được nhất trí. Tam quốc thống nhất ký lên hòa bình hiệp ước, quy định song phương trong hai mươi niên không được xâm phạm lẫn nhau. Mà Hoa Dung đế quốc vì tỏ vẻ thành ý, trong vòng hai mươi năm hiệp ước, không được tu kiến công sự phòng ngự gì ở trong vòng năm trăm dặm quanh biên cảnh của Kỳ Lỗ đế quốc và Áo Lan đế quốc, đồng thời, Hoa Dung đế quốc phải mở sơn đạo kia nối liền với Lãng Mộc đế quốc, cho phép thương nhân của Lãng Mộc đế quốc thông thương, bởi vì lúc trước xâm chiếm Áo Lan đế quốc, Hoa Dung đế quốc còn cần bồi thường Áo Lan đế quốc một vạn tử kim tệ, vốn Mộc Tinh còn muốn tranh thủ đòi Hoa Dung đế quốc nhiều hơn, nhưng Tô Việt rất kiên trì, cuối cùng cũng chỉ là lấy lại được chừng ấy. Điều trọng yếu nhất đương nhiên là không được phép xây dựng công sự phòng ngự năm trăm dặm quanh biên cảnh của Kỳ Lỗ và Áo Lan, đồng thời, cũng không được đóng quân trong vòng năm trăm dặm đó, trên mảnh đất trống trải này, tam quốc sẽ phái một trung đội nghìn người trông coi, mà phòng ngự của Hoa Dung đế quốc phải đặt ngoài năm trăm dặm. Cũng bởi điều này, đàm phán mới phải duy trì lâu như vậy, Niệm Băng phối hợp chặt chẽ với Lạc Nhu, cuối cùng cũng tìm được điểm mấu chốt của Hoa Dung, chiếm được ưu thế trong đàm phán.

Sau khi đại biểu của tam quốc ly khai Thiên điện, Hoa Dung đế quốc tể tướng Tô Việt không khỏi thấy đại não ong ong, vừa mới đứng lên, đã lão đảo, may mắn là còn có Dung Thân Vương đỡ hần, mới không bị ngã sấp xuống. Dung Thân Vương ân cần hỏi: "A Việt, người không sao chứ? Có chỗ nào không khỏe?"

Tô Việt thở dài một tiếng, nói: "Già rồi, không thể so với năm đó được. Đấu trí một ngày với đám tiểu bối này, thật sự quá mệt mỏi. Lão Dung! Người đứng, mấy người bọn họ đều quá xuất sắc. Chỉ cần có Niệm Băng và Lạc Nhu kia, sợ là Hoa Dung đế quốc chúng ta muốn thống nhất đại lục, cơ hồ là chuyện không thể hoàn thành được, không được, ngày mai ta sẽ góp lời với bề hạ. Hôm nay ký hạ hợp ước hai mươi năm, nhất định phải tuân thủ, lão Dung, người biết không? Ta đột nhiên phát hiện một vấn đề, một vấn đề quá sai lầm. Chúng ta đều quá dựa vào năng lực của chính mình. Ít chú ý đến việc bồi dưỡng thế hệ tiếp cận, một khi chúng ta trăm năm, Hoa Dung đế quốc phải do ai chống đỡ? Lão Dung, người không hối hận chứ?"

Dung Thân Vương lắc đầu, nói: "Ta chưa bao giờ vì chuyện đã xảy ra rồi mà hối hận, A Việt, chúng ta quả thực cũng nên bồi dưỡng người kế tục cho sớm."

Lần này nhìn từ bề ngoài đàm phán, thu được lợi ích lớn nhất đương nhiên là Áo Lan đế quốc, nhìn sâu vào trong, Lăng Mộc đế quốc và Băng Nguyệt đế quốc mới là kẻ thu được lợi ích lớn nhất. Niệm Băng cũng không đi cùng mọi người phản hồi Quốc Tân Quán, mà là một mình tới Huyết Sư giáo, trực tiếp bảo Huyết Sư thất lão phái người đưa tin đã đạt thành hiệp nghị về Băng Nguyệt thành cho Tuyết Phách, hơn nữa còn bảo Tuyết Phách chuyển cáo cho Yến Phong, trong một khoảng thời gian ngắn mình sẽ không quay về Băng Nguyệt thành, tứ quốc công luận đại hội đã hoàn toàn kết thúc, hẩn hiểu, chỉ cần còn Tô Việt, vậy thì, Hoa Dung đế quốc sẽ ngừng xâm lược.

Bởi vì phượng hoàng đại điển đã gần kề, để có thể tranh thủ thời gian tạo quan hệ với phượng tộc, đoàn người Niệm Băng cũng không dừng lại lâu, sau khi kết thúc đàm phán thì liền rời Đô Thiên thành. Khi bọn hẩn ra đi tới cửa bắc của Đô Thiên thành, ánh dương phía tây đã phủ đỏ chân trời. Tam quốc sứ giả tụ tập cùng nhau, mấy trăm người của Lăng Mộc đế quốc dùng mấy mã xa vây quanh.

Lúc này, tam quốc sứ đoàn không đi tiếp, mà ngừng lại, bọn Niệm Băng xuống mã xa, đi tới trước sứ đoàn Áo Lan đế quốc, Ngọc Như Yên và Lạc Nhu cũng xuống.

198. Chương 197 Thất Đại Khiếu Huyết Địch Tác Dụng

Ngọc Như Yên kéo tay Lạc Nhu, nói: "Nhu nhi, trên đường cẩn thận, lần này ta đưa đến đều là tinh nhuệ trong Ngân Vũ kỵ sĩ đoàn, bọn họ nhất định sẽ đem người bình an trở, chuyện bên kia xong xuôi, a di sẽ lập tức quay về Áo Lan thành. Nha đầu! Người phải chú ý tới thân thể của mình, hai năm tới nay, người quá vất vả rồi, tiếp tục như vậy thì không được, tâm pháp mà a di truyền cho người, người nhớ phải chăm chỉ tu luyện."

Lạc Nhu gật đầu, đáp: "A di, người yên tâm, Áo Lan đế quốc đã có cháu, thân thể của cháu cũng không sao cả. Cháu ở đế quốc chờ người sớm trở về. Niệm Băng, đừng quên ước định giữa chúng ta!"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Đương nhiên sẽ không quên." Khối bảo thạch mà Lạc Nhu đưa cho hẩn, hiện tại còn nằm trong không gian chi giới, còn vòng cổ thì đã đưa cho Huyết Sư thất lão, có bọn họ an bài, Niệm Băng cũng không cần phải lo lắng cái gì. Nhân thần Lạc Nhu nhìn về phía mình tựa hồ có chút khác thường, Niệm Băng cũng không có suy nghĩ nhiều, tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay của nàng. Động tác của hẩn khiến Lạc Nhu hoảng sợ, xấu hổ đỏ bừng mặt, Ngọc Như Yên bên cạnh cũng biến sắc, Long Linh tam nữ phía sau Niệm Băng cũng trợn to mắt nhìn hẩn.

Quang mang nhu hòa phát ra từ trên người Niệm Băng, đầu tiên là nhũ bạch sắc quang hoa thánh khiết, thông qua bàn tay Lạc Nhu mà truyền vào trong cơ thể nàng, ngay sau đó, một luồng tràn ngập sinh mệnh khí tức từ trong cơ thể Niệm Băng phát ra, nhũ bạch sắc quang hoa dần dần chuyển biến thành mặc lục sắc, đó chính là do sinh mệnh khí tức ngưng tụ mà thành. Được bao bọc trong mặc lục sắc quang hoa, thân thể mảnh dẻ của Lạc Nhu hơi run lên, sinh mệnh khí tức khổng lồ không ngừng kích thích sinh mệnh của nàng. Kể có lợi không chỉ có Lạc Nhu, ngay cả đám người trong tam quốc sứ đoàn cũng đều cảm giác được sinh mệnh khí tức thấm vào thân thể, cảm giác cực kỳ thư thái. Mộc Tinh vừa mới xuống mã xa chứng kiến trên người Niệm Băng phát ra mặc lục sắc quang mang, không khỏi toàn thân đại chấn. Một tầng đậm lục sắc quang hoa từ cơ thể nàng phát ra, giờ khắc này, trong mắt nàng tràn ngập thần sắc phức tạp, chỉ có tu luyện tự nhiên ma pháp như nàng, mới có thể cảm giác rõ ràng được sự cường đại của sinh mệnh năng

lượng do Niệm Băng phát ra. Sinh mệnh khí tức sùng sục thấm vào thân thể mỗi người. Những người khác được sinh mệnh khí tức thấm vào, chỉ ít có thể sống thêm một năm, mà Mộc Tinh cảm thụ được sinh mệnh lực khổng lồ này lại hoàn toàn tương hợp với nàng, Sinh Mệnh nữ thần lĩnh vực của nàng nhất thời được tăng cường mạnh mẽ. Sinh mệnh khí tức do Niệm Băng phát ra là hoàn toàn vô tư, Mộc Tinh cơ hồ dùng tốc độ nhanh nhất tới sau lưng Niệm Băng, cảm thụ trọn vẹn được khoái cảm do sinh mệnh lực kia đem lại cho mình. Nàng phát hiện, mình càng thêm mơ hồ về nam nhân này, hẳn chẳng những có thực lực thâm bất khả trắc, lại còn có sinh mệnh lực khổng lồ hơn mình không biết bao nhiêu lần.

Mặc lực sắc quang hoa là từ ngực Niệm Băng tản ra, cũng không duy trì lâu, quang hoa thu liễm, trước đây, sinh mệnh khí tức thu được từ Sinh Mệnh hồ và sau khi cùng Tập Áo hợp thể đã biến dị thành sinh mệnh năng lượng, ngưng kết thành một viên lực sắc châu, nằm ngay cạnh Lệ Trung huyết của hắn, mỗi thời mỗi khắc đều thông thả xoay tròn quanh Lệ Trung huyết. Một là áp chế tử vong cầu bên trong Lệ Trung huyết, đồng thời, cũng đem lại cho Niệm Băng một nguồn sinh mệnh lực vô cùng cường đại. Lúc Niệm Băng mới nhìn thấy Lạc Nhu, đã phát hiện nàng vì vất vả quá độ, sinh mệnh lực tiêu hao rất lớn. Nếu không có biện pháp trị liệu hữu hiệu để khôi phục, sợ rằng nàng rất khó sống qua ba mươi lăm tuổi. Đối với nữ tử đầy trí tuệ này, Niệm Băng chẳng những có vài phần thương xót, đồng thời cũng có vài phần kính ý, lập tức không do dự mà bỏ qua cơ hội này. Sinh mệnh lực tự thân của hắn vì ngưng kết được sinh mệnh năng lượng cầu kia, sớm đã đạt tới một độ cao khó có thể tưởng tượng được, chỉ cần phát ra một chút sinh mệnh khí tức truyền sang thân thể Lạc Nhu, cũng đã đủ để giúp nàng khôi phục sinh mệnh lực đã tiêu hao, thậm chí còn đem lại nhiều điểm tốt cho thân thể của nàng. Từ khi mặc lực quang hoa xuất hiện đến khi tiêu thất, có lợi lớn nhất đương nhiên là Lạc Nhu, tiếp theo mới là Mộc Tinh vốn tu luyện tự nhiên ma pháp. Được sinh mệnh khí tức thấm dẫm, toàn tâm Lạc Nhu phát sinh một loại cảm thụ, nàng chưa bao giờ cảm nhận được thân thể thư thái như thế, mỗi nơi trong cơ thể đều tràn ngập sinh mệnh khí tức, mọi thứ chung quanh đều trở nên rõ ràng hơn nhiều, bởi vì thân thể cực độ thư thái, nàng không nhận được cú đầu rên rỉ.

Mỉm cười, Niệm Băng buông tay Lạc Nhu, "Được rồi, không cần quá câu chấp. Ta kích thích sinh mệnh của ngươi, cũng bổ sung cho ngươi thứ ngươi cần nhất, sau này không nên tiếp tục lao khổ quá độ, dành nhiều thời gian để tu luyện đấu khí, đối với thân thể của ngươi sẽ có ích rất lớn. Còn phải chú ý tới ăn uống, ngươi phải tận lực tu luyện đấu khí, như vậy mới có thể thu nhận hoàn toàn sinh mệnh lực, sau này cũng không còn cảm giác suy yếu nữa. Nhớ lấy, không nên quá lao khổ."

Lạc Nhu cúi đầu, không ai có thể nhìn thấy thần sắc trong mắt nàng, "Cảm tạ ngươi." Chỉ nói ba chữ ngắn ngủi, nàng liền xoay người lên mã xa, ra lệnh một tiếng, được Ngân Vũ kỵ sĩ hộ vệ rời khỏi tam quốc sứ đoàn. Dõi mắt theo Áo Lan để quốc sứ đoàn cho tới khi biến mất, Niệm Băng mới thu liễm ánh mắt, giúp Lạc Nhu khôi phục sinh mệnh lực, chính hắn cũng có cảm giác rất vui vẻ.

Phượng Nữ đi tới bên cạnh Niệm Băng, truyền âm nói: "Chàng phải cho chúng ta một lời giải thích, chàng và Lạc Nhu rốt cuộc có ước định gì?" Niệm Băng lúc này mới từ trạng thái vui sướng mà tỉnh táo lại, quay đầu nhìn Phượng Nữ, cười khổ rồi dùng tinh thần lực truyền âm nói: "Ta sẽ giải thích cho các nàng, đừng hiểu lầm." Mấy ngày nay chuyện khiến hắn hưng phấn nhất cũng không phải là tứ quốc công luận đại hội đàm phán thành công, mà là mỗi ngày đều có thể âu yếm cùng đám thê tử nữ. Mặc dù kiềm chế rất khó chịu, nhưng ôm bọn họ mà ngủ, để tâm thần rơi vào trạng thái minh tưởng, thì tốt hơn nhiều. Mặc dù không chân chính phát sinh cái gì, nhưng hai ngày nay, Niệm Băng lại phát hiện đã mê mết với cảm giác này, ngày hôm trước ôm Phượng Nữ ngủ, ngày hôm qua là Long Linh, tối nay nên đến phiên Lam Thần rồi. Vừa nghĩ đến chuyện từng phát sinh giữa mình và Lam Thần, lòng hắn lại sôi lên, lúc này thấy Phượng Nữ đặt nghi vấn với mình, mà trong mắt Long Linh và Lam Thần cũng có vẻ nghi hoặc, vội vàng giải thích với Phượng Nữ một câu, chỉ sợ các nàng phải suy nghĩ vấn đề.

Nhân thần phức tạp của Mộc Tinh liếc qua Niệm Băng, muốn nói cái gì, nhưng thủy chung vẫn không nói gì ra miệng, cúi đầu thở dài một tiếng, quay về mã xa của mình, nhóm Niệm Băng năm người cùng với Ngọc Như Yên ngồi ở một mã xa rộng rãi, trong vòng vây của Lăng Mộc đế quốc sứ đoàn, từ từ tiến về phía Lăng Mộc đế quốc.

Vừa lên mã xa, tam nữ liền đưa ra nghi vấn của mình, bởi vì còn có Ngọc Như Yên ở đây, Niệm Băng che giấu sự tình về Huyết Sư giáo, chỉ nói ra thỉnh cầu của Lạc Nhu cho bọn họ nghe.

Phượng Nữ tức giận nhéo mạnh lên đùi Niệm Băng, khiến hắn há to mồm vì đau, "Có chúng ta mà chàng

còn chưa thỏa mãn sao? Lại còn đi câu dẫn Lạc Nhu nhà người ta.”

Niệm Băng cười khỏ: ” Oan uổng! Ta nào có câu dẫn người ta, Lạc Nhu nói sau này muốn rằng, khi chúng ta ần cư thì lưu cho nàng một gian phòng. Ta có thể không đáp ứng sao?”

Ngọc Như Yên có chút hả hê nhìn Niệm Băng bị tam nữ giương giương mắt hổ, cười nói: ”Ài, người thật là tiểu tử ngốc, không biết là thật không hiểu hay là giả không hiểu, nếu Lạc Nhu không có tình ý với người, sao lại đưa tín vật cho người chứ? Đó có thể là tín vật ước định, cũng có thể là tín vật đính ước. Các người mấy người trẻ tuổi, thật là!”

Vừa nghe Ngọc Như Yên nói, ánh mắt của Phượng Nữ, Lam Thần và Long Linh càng thêm bất thiện, Niệm Băng chỉ cảm thấy ba chỗ trên người đồng thời đau đớn, vừa muốn lên tiếng, lại bị Phượng Nữ đưa tay che miệng hẳn. ”Ta và Lạc Nhu thật sự không có gì, ta chỉ coi nàng là bằng hữu! Bỏ qua cho ta đi, ta thật sự oan uổng mà!” Niệm Băng làm ra vẻ đáng thương nhìn tam nữ. Muốn tranh thủ chút đồng tình, nhưng tam nữ lại không hề có ý buông tha cho hẳn, Lam Thần nói xa xôi: ”Hiện tại không có gì, không có nghĩa là sau này không có gì, tỷ tỷ, tỷ nói chúng ta hiện tại để dễ tỉnh hẳn, khiến hẳn không dám trêu hoa ghẹo cỏ nữa?”

Phượng Nữ cố nén trứ tiểu ý trong lòng, nói: ”Chuyện này thì dễ dàng, ta tự có biện pháp. Các muội không nên bị bộ dáng của hắn mê hoặc, ai cũng không được mềm lòng.”

Không cần hỏi, Niệm Băng cũng biết Phượng Nữ muốn làm cái gì, vừa mới được hưởng thụ hai đêm tuyệt mỹ, sợ rằng giờ thì hết rồi, bất đắc dĩ nhìn bọn họ, trong lòng thầm nghĩ, Lạc Nhu, người hại người thật ác.

Lăng Mộc đế quốc sứ đoàn sau khi rời khỏi Đô Thiên thành thì nhắm hướng đông bắc mà đi, theo sườn đông của Thiên Lang sơn mạch, năm ngày sau, đã tiến nhập Lăng Mộc bình nguyên. Dọc đường đi, bọn họ cũng không gặp phải điều gì phiền toái, tới bình nguyên, tốc độ cũng trở nên nhanh hơn, theo Lăng Mộc đế quốc quan đạo thẳng đến Lăng Mộc đế quốc thủ đô, Phong Lâm thành. Niệm Băng hỏi qua Phượng Nữ, Phượng Nữ nói cho hẳn Hỏa Mộc lâm của phượng tộc nằm sáu trăm dặm phía tây Phong Lâm thành, vì rằng do phượng hoàng hỏa sơn, phụ cận của Hỏa Mộc có rất ít người sống. Trước cứ tới Phong Lâm thành, sau đó đi Hỏa Mộc lâm cũng không mất nhiều thời gian.

Ly khai Đô Thiên thành đã tám ngày, sắp tối, sứ đoàn đã đến Hồng Mộc thành cách Phong Lâm thành hai ngày đường, Mộc Tinh và Niệm Băng cùng Ngọc Như Yên thương lượng một chút rồi quyết định ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau sẽ đi với tốc độ nhanh nhất, tranh thủ sớm tới được Phong Lâm thành, lấy thân phận công chúa của Mộc Tinh, bọn họ nhanh chóng tìm được một lữ điểm sang trọng ở trong thành, tự có hạ nhân an bài tốt mọi chuyện. Tám ngày tới nay đi, đa số thời gian đều nghỉ ở chốn thôn quê, hôm nay được ở một nơi sang trọng, mọi người cũng có thể nghỉ ngơi thêm một chút.

Sau cơm tối, Niệm Băng chủ động tìm Mộc Tinh, Mộc Tinh thân là công chúa của Lăng Mộc đế quốc, đương nhiên sẽ ở một phòng sang trọng nhất, chỉ là đại sảnh cũng đã rộng tới trên trăm thước vuông, Mộc Tinh đưa Niệm Băng tới sofa, tự tay lấy cho hẳn một chén trà thơm, mỉm cười nói: ”Tìm ta có chuyện gì sao?”

Niệm Băng nói: ”Còn hai ngày nữa là tới Phong Lâm thành, bất quá với thực lực của Thần Chi đại lục thần cấp cao thủ, nếu chiến đấu trong thành thì sợ rằng sẽ phá hủy cả Phong Lâm thành, cũng khiến dân chúng trong thành sợ hãi, cho nên ta muốn giết tên kia ở ngoài thành.”

Mộc Tinh gật đầu nói: ” Người nói có lý, ý của người là, muốn ta dẫn dụ hắn ra khỏi thành, ở ngoài thành hành sự sao?” Vừa nói, nàng vừa cầm ly trà ngồi xuống cạnh Niệm Băng.

Mộc Tinh vừa mới tắm, trên người còn tỏa ra mùi thơm sau khi tắm cùng với mùi thơm của xữ nữ, gửi vào thực sự sáng khoái, sofa cũng không lớn, khi nàng ngồi xuống, khó tránh chạm phải Niệm Băng, Mộc Tinh mặc không nhiều lắm, trong lúc hai người tiếp xúc, Niệm Băng có thể cảm giác được da thịt mềm mại của nàng qua làn vải lụa mỏng, trong lòng có chút rung động, nghiêng bót sang một bên, nói: ”Công chúa là người thông minh, dụ thần nhân kia ra khỏi thành cũng không phải chuyện khó, chúng ta động thủ ngay ngoài thành, giúp người giải quyết phiền toái này xong, cũng là lúc chia tay.”

Mộc Tinh cầm chén trà thơm trong tay khẽ nhấp một ngụm, liếc thoáng qua Niệm Băng bên cạnh, không nhìn được toát ra một tia u oán: ”Người vội ly khai thế sao? Trát Mộc Luân kia từng nói qua, ta là tiên thiên linh mộc thân thể, nam nhân nào đoạt được lần đầu tiên của ta, đều có lợi lớn cho việc tu luyện, Niệm Băng, ta nghĩ tấm thân này của ta khó mà tìm được tình yêu đích thực của người, nếu người nguyện ý, ta

muốn dâng tặng thân thể này của ta cho người, ta không cần cầu xin thứ gì, chỉ hy vọng khi Lăng Mộc đế quốc gặp phải nguy nan, người có thể giúp đỡ chúng ta vài phần.” Vừa nói, khuôn mặt ửng đỏ đã áp lên vai Niệm Băng. Mặc dù nàng là một thành viên xuất sắc trong Lăng Mộc đế quốc hoàng thất, tuổi còn trẻ cũng đã đạt tới cảnh giới ma đạo sĩ, thế nhưng nàng dù sao vẫn chỉ là một nữ hài tử, vì quốc gia của mình mà lựa chọn như vậy, nàng cũng không hề do dự, thế nhưng nàng khi đối mặt với Niệm Băng thì trong lòng lại cực kỳ thắc thỏm, nàng biết, hôm nay là cơ hội cuối cùng, nếu có thể sử dụng thân thể của chính mình để đổi lấy hòa bình sau này cho Lăng Mộc đế quốc, nàng nghĩ là đáng giá. Khi Niệm Băng thể hiện sự uy áp ở tứ quốc công luận đại hội, nàng cũng đã có ý nghĩ này, đến khi Niệm Băng trị liệu cho Lạc Nhu thì nàng mới thật sự quyết định phải làm như vậy, bất luận là thực lực hay là tầm ảnh hưởng của Niệm Băng ở Băng Nguyệt đế quốc, Áo Lan đế quốc, nàng biết làm như vậy là tuyệt đối đáng giá.

Niệm Băng dù sao vẫn còn là một nam nhân bình thường, Mộc Tinh vốn là cực mỹ, hơn nữa vì tu luyện tự nhiên ma pháp và có tiên thiên linh mộc thân thể, sinh mệnh lực đặc thù trong thân thể nàng có lực hấp dẫn mạnh mẽ với Niệm Băng, khi nàng áp vào thân thể Niệm Băng, ôm cánh tay hắn, tâm Niệm Băng đã rung động mãnh liệt.

Niệm Băng không ngờ là Mộc Tinh lại làm như vậy, đương nhiên cũng hiểu mục đích của nàng, một nữ hài tử, vì quốc gia mình mà hy sinh thứ trân quý nhất của mình, cảm thụ được tiếng tim Mộc Tinh đập rộn ràng, trong lòng Niệm Băng không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Đặt chén trà thơm lên trên bàn, Niệm Băng khẽ vuốt mái tóc mượt mà của Mộc Tinh, than nhẹ một tiếng, nói: “Công chúa, người nghĩ là làm như vậy đáng sao? Với sự xuất sắc của người, tại sao không tìm được một tình yêu đích thực chứ? Ta rất bội phục dũng khí của người, khi ta biết được người đem thân thể của chính mình để hấp dẫn Trát Mộc Luân đáp ứng tương trợ cho Lăng Mộc đế quốc, ta đã rất bội phục dũng khí của người. Thế nhưng, dùng thân thể của chính mình làm lợi thế, kẻ cuối cùng bị thương tổn cũng chỉ là chính người. Kỳ thật, ta chưa từng có địch ý với Lăng Mộc đế quốc, ta cũng không hy vọng mình bị cuốn vào tranh chấp chính trị. Thế nhưng, vì bằng hữu và thân nhân của ta, ta không thể không sa vào dòng chảy này, ta không đáng để người coi trọng như thế! Nếu ta muốn người, thì khác gì tên Trát Mộc Luân thân nhân kia chứ? Không sai, ta chưa từng cho rằng mình là người tốt gì, cũng không nguyện ý làm một kẻ cổ hủ, thế nhưng, ta còn không có hèn hạ đến mức dùng lực lượng của mình để làm mồi, chiếm lấy thân thể của một nữ hài tử. Người là một cô nương tốt, sự chấp nhất của người đều là vì quốc gia, nếu người không phải sinh ở cảnh đế vương, có lẽ, người đã có cuộc sống vui sướng hạnh phúc cả đời.”

Thanh âm Niệm Băng tràn ngập từ tính, lúc Mộc Tinh quyết định đem thân thể của chính mình trao cho hắn thì đã nghĩ đến rất nhiều loại khả năng, nhưng lại không ngờ, hắn sẽ dùng những lời ôn hòa như thế nói với mình. Ngẩng đầu, nhãn thần có chút mông lung nhìn Niệm Băng, buồn bã cười, nói: “Đúng vậy! Sinh tại đế vương gia, ta không có quyền được lựa chọn. Người biết không? Người là nam nhân đầu tiên không coi ta như một công cụ lợi dụng. Trong hoàng cung, bất luận là phụ hoàng hay là ca ca, bọn họ nhìn đến chính là năng lực của ta có thể đem lại lợi ích cho bọn họ. Ta chưa bao giờ cảm nhận được tình thân từ bọn họ. Người và Trát Mộc Luân là khác nhau, ta chưa bao giờ coi người giống như hắn. Ta biết, người có ba vị hồng nhan tri kỷ xinh đẹp như vậy, sao ta có thể lọt vào mắt người chứ? Ta quyết định trao thân cho người, cũng không hoàn toàn là vì Lăng Mộc đế quốc, mà còn là vì chính mình, ta cam tâm tình nguyện, cho dù người không đáp ứng bang trợ quốc gia ta, ta cũng vẫn chọn lựa như vậy. Bởi, không cần hỏi vì sao, ta chỉ hy vọng có được một hồi ức đẹp, có lẽ, cũng chỉ có hồi ức tốt đẹp như vậy, mới có thể có dũng khí mà sống, Niệm Băng, người tin ta không? Chuyện giữa chúng ta sẽ là bí mật sâu kín nhất trong lòng ta, ta tuyệt đối không dùng nó để áp chế người, cũng không nói chuyện này cho người khác, đây là lần đầu tiên trong đời ta phải cầu xin người khác. Người có thể đáp ứng ta?”

Nghe thanh âm ghen ngào của Mộc Tinh, nếu nói Niệm Băng không hề động tâm, thì đó là không thể. Thế nhưng, hắn lại chỉ thương tiếc Mộc Tinh, không có chút dục vọng nam nữ nào, giang hai tay, ôm Mộc Tinh vào lòng. Toàn thân tản ra sinh mệnh khí tức nồng đậm, trấn an Mộc Tinh, được sinh mệnh lực khổng lồ kích thích, thân thể yếu đuối của Mộc Tinh run nhẹ. Ngẩng đầu, đôi môi đỏ mọng đưa đến gần Niệm Băng, cặp mắt động nhân đã khép lại chờ đợi. Chờ đợi lần ôm ấp duy nhất trong đời.

Niệm Băng ôm khuôn mặt Mộc Tinh, nhìn hai dòng lệ trong suốt chảy xuôi trên má, cúi đầu, khẽ hôn lên trán nàng, Mộc Tinh kinh ngạc mở mắt ra, đôi mắt đẹp tràn ngập sương mờ, buồn bã nói: “Người thật sự không muốn ta sao? Ta chỉ hy vọng có thể có được một đoạn ký ức này mà thôi. Niệm Băng! Chẳng lẽ Mộc

Tinh ta sẽ không đáng giá sao? Người là nam nhân đầu tiên chạm tới thân thể ta, mặc dù ta đã đáp ứng với Trát Mộc Luân, nhưng chưa từng để hân đụng tới thân thể ta! Cơ thể của ta vẫn còn thuần khiết. Tại sao? Tại sao?”

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, đưa tay lau nước mắt cho Mộc Tinh, "Không đáng đâu. Một hồi ức ngắn ngủi sẽ chỉ làm người càng thêm rơi vào vực sâu thống khổ, ta có thể cảm giác được thống khổ trong lòng người, cho nên, ta sao có thể để người đã rét vì tuyết lại giá vì sương chứ? Huống chi, nam nữ chỉ dục chỉ dựa trên tình yêu mới là hoàn mỹ, nếu không, có dục mà vô tình, thì khác gì cầm thú? Ta có một tiểu muội muội, gọi là Miêu Miêu, nàng thiên chân khả ái, ta và các thê tử đều rất thích nàng. Tinh nhi, tình yêu của ta đều đã dành cho thê tử, người có nguyện ý làm ta muội muội ta? Lạc Nhu từng ước định với ta, nàng nói, hy vọng khi ta cùng với thê tử ẩn cư, có thể lưu cho nàng một căn phòng, sau khi kết thúc chuyện ở Áo Lan, nàng muốn cùng cùng ẩn cư với chúng ta. Nếu người nguyện ý, ta cũng có thể lưu một căn phòng cho người. Ta sẽ không giúp Lãng Mộc đế quốc, một hoàng thất không hề có thân tình thì không đáng cho ta trợ giúp, thế nhưng, ta lại muốn giúp người, giúp người thoát ly vực sâu thống khổ đó, nếu người nguyện ý, gọi ta một tiếng ca ca."

Thân thể Mộc Tinh run rẩy càng thêm kịch liệt, nhìn về ôn hòa trong mắt Niệm Băng, nàng dường như trở về thời thơ ấu, những tình cảm vẫn giấu ở trong lòng đột nhiên trào dâng. "Ca!" Nhào mạnh vào lòng Niệm Băng khóc lớn. Cảm tình được phóng thích khiến nàng cảm giác rất thoải mái, trói buộc của thân thể như được giải khai, nàng có thể cảm nhận được sự quan tâm chân thành của Niệm Băng, ngực hân thật ấm áp, thật an toàn. Niệm Băng cũng không ngăn cản nàng khóc, tùy ý để nước mắt của nàng thấp ướt vạt áo, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài, an ủi nàng.

Một lúc lâu sau, tiếng khóc của Mộc Tinh mới dần ngừng lại, nàng vẫn không rời khỏi ngực Niệm Băng, tích tụ trong lòng được cởi bỏ hoàn toàn, nàng nức nở phát hiện, thế giới của mình sẽ không bao giờ còn ảm đạm như trước đây nữa, mà đã trở nên tươi sáng rực rỡ, nhất là bờ ngực ấm áp trước mắt, nàng thật sự không muốn ly khai, nếu có thể, nàng thà rằng vĩnh viễn duy trì như hiện tại.

Niệm Băng vỗ vỗ bả vai của Mộc Tinh, đỡ nàng ngồi lại, nói: "Được rồi, khóc xong, trong lòng thoải mái hơn chứ, Tinh nhi, lời ta nói thì nhất định giữ lời, chờ ta hoàn thành chuyện của mình xong, xác định được nơi ẩn cư, nhất định sẽ sai người đưa tin cho người, đừng cảm đối mặt với hết thảy, vứt bỏ mọi gánh nặng không phải của người, một lần nữa tìm về bản ngã của mình, có một ngày người cần trợ giúp, cứ tới Băng Nguyệt đế quốc, chỉ cần người nói cho quốc vương Yến Phong của bọn họ, người là muội muội của ta, hân nhất định sẽ giúp người. Hiện tại, người nên nói cho ta biết tình hình về tên thần nhân kia, ta cần chuẩn bị cho tốt."

Mộc Tinh nhìn Niệm Băng thật sâu, nói: "Ca, cảm tạ người, mặc dù người không phải thân ca ca của ta, thế nhưng, người lại đem đến cho ta cảm giác tốt hơn hân nhiều. Ta vĩnh viễn đều nhớ kỹ lời của người, người biết không, từ khi ta hiểu chuyện tới nay, ta cũng không biết ta vì cái gì mà sống. Sau này, theo tài hoa từ từ hiển lộ và thức tỉnh Sinh Mệnh nữ thần linh vực, ta dần dần trở thành một trong những người xuất sắc nhất của Lãng Mộc đế quốc hoàng thất, nhưng ta dù sao cũng chỉ là một nữ hài tử, chuyện có khả năng làm, cũng chỉ là trợ giúp thân ca ca nọ của ta trở thành tân đế vương mà thôi. Hôm nay người đã đem lại cho ta tất cả. Tinh nhi vĩnh viễn đều nhớ kỹ." Thở sâu, tình cảm trong mắt nàng dần dần thu liễm, ngoại trừ vẫn hơi sưng đỏ, công chúa kiên cường mạnh mẽ dường như đã trở lại. "Thần nhân đến cùng Trát Mộc Luân là Luân Tây, thực lực của hân tuyệt không dưới Trát Mộc Luân, ca, người hân cũng biết cơ thể người có thất đại khiếu huyết, điểm khác với Trát Mộc Luân chính là, Luân Tây này đã mở ra ba khiếu huyết, đây là khi hân uống rượu vô ý lộ ra. Lúc ấy, hân còn khinh thường nói rằng Trát Mộc Luân căn bản không phải là đối thủ của hân. Luân Tây tu luyện hỏa thuộc tính đầu khí, thực lực quả thực phi thường cường đại, khi người đối kháng với hân thì nhất định phải cẩn thận, người này so với Trát Mộc Luân còn muốn giáo hoạt vài phần, mặc dù tham lam hưởng lạc, nhưng lúc nào cũng rất cảnh giác. Đáng tiếc là ta không biết hân đã mở ra ba khiếu huyết nào, nếu không thì sẽ có nắm chắc hơn."

Ba khiếu huyết, Niệm Băng không khỏi nhíu mày, hân nghe từ phía Tạp Áo, cơ bản đã nắm được tác dụng của thất đại khiếu huyết, trong thất đại khiếu huyết, Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết là những nhân tố không cố định. Thiên Nhân huyết dựa vào trình độ khác biệt và phương pháp tu luyện khác biệt, năng lượng thể hiện cũng hoàn toàn khác biệt, mà Hoàng Cực huyết thì dựa theo vị trí khác biệt mà sinh ra hiệu quả và uy lực khác biệt. Năm khiếu huyết khác lại đều có công hiệu đặc thù của nó, Địa Linh huyết ở gần

tim đại biểu cho tốc độ, Tập Áo từng nói với hần, thần nhân cùng một cấp bậc, người mở ra Địa Linh huyết thì có tốc độ cao gấp đôi người không mở ra. Nếu người tu luyện phong hệ đầu khí mở ra Địa Linh huyết, vậy thì, hần thu được lợi ích lớn nhất, tu luyện Địa Linh huyết đến chung cực, một khi vận chuyển hết tốc lực, ngay cả cái bóng cũng không thể nhìn thấy, giống như vô hình, chỉ có thể dùng cảm giác mới có thể xác định được phương vị. Mà Thính Vân huyết và Địa Linh huyết giống nhau, đều là song huyết, một khi mở ra, sẽ xuất hiện hai cái, Thính Vân huyết đại biểu cho thính lực, cũng xưng là biện biệt chi lực (ND: lực phân biệt), mở ra Thính Vân huyết, thính lực sẽ tăng lên gấp mấy lần, nhưng lại có thể tùy theo ý định của người sử dụng mà khống chế thính lực lớn nhỏ, phân biệt được rõ ràng tất cả mọi vang động chung quanh. Khi Thính Vân huyết đạt tới chung cực cảnh giới, có thể nắm bắt được động tĩnh trong phương viên trăm dặm, nói là thuận phong nhĩ cũng không quá đáng, tới cảnh giới như vậy, thực đã không phải hoàn toàn là nghe nữa, mà là thông qua cái lỗ tai cảm nhận năng lượng ba động chung quanh, loại cảm nhận này có thể tăng cường khả năng quan sát mọi thứ chung quanh của người sử dụng trên diện rộng, trong lúc đối địch càng thêm dễ dàng phát ra công kích hữu hiệu. Lệ Trung huyết tụ tập năng lượng, nếu có Lệ Trung huyết, thì áp súc năng lượng tự thân rất tốt, tu luyện giả đều biết, chỉ có ngưng tụ năng lượng càng cao độ, thân thể có hạn của nhân loại mới có thể sinh ra năng lượng mạnh mẽ hơn, hơn nữa uy lực của năng lượng sau khi ngưng tụ áp súc được gia tăng bội lần, cho nên, bất luận đối với võ giả hay là ma pháp sư mà nói, Lệ Trung huyết đều cực kỳ trọng yếu, chỉ cần có nó, thì tương đương với tiến nhập một cảnh giới tu luyện, khi tu luyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Cho nên, Lệ Trung huyết là một khiêu huyết trọng yếu nhất sau Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết. Đáng tiếc, Lệ Trung huyết của Niệm Băng giống như Thiên Nhân, Hoàng Cực hợp huyết của hần, bởi vì chứa đựng tử vong khí tức dị thường khổng lồ, hoàn toàn áp súc trong khiêu huyết, tác dụng bây giờ của Lệ Trung huyết chỉ là áp súc năng lượng tử vong này để không thoát ra ngoài, mà mất đi năng lực vốn có.

Lúc Tập Áo nói cho Niệm Băng, nói Lệ Trung huyết của hần thực đã áp súc năng lượng tử vong đạt tới chung cực cảnh giới, nhưng vì năng lượng tử vong tồn tại khiến cho Lệ Trung huyết mất đi năng lực vốn có, khiến Niệm Băng vô cùng buồn bực.

Tây Kinh huyết nằm dưới rốn ba thốn, cũng giống Lệ Trung huyết, khiêu huyết này cũng dùng để ngưng tụ năng lượng, chỉ bất quá, nó ngưng tụ không phải năng lượng tự thân của tu luyện giả, mà là tiên thiên chi khí trong thiên địa. Khi còn tu luyện cùng Tập Áo, Thiên Hương ở Thần Chi đại lục, Niệm Băng mới chính thức hiểu được diệu dụng của tiên thiên chi khí, tiên thiên chi khí càng mạnh, cơ thể người lại càng tiếp cận tự nhiên, bản thân nhân loại tựa như cái thùng, nó luôn có dung tích nhất định, mà dung tích này cũng không phải dễ dàng biến thành lớn. Tác dụng của tiên thiên chi khí, chính là khiến nhân loại có thể tiếp cận gần hơn với tự nhiên, khống chế mọi năng lượng ở ngoại giới, sau khi năng lượng tự thân bão hòa, khống chế ngoại giới năng lượng càng tốt hơn, cũng có thể phát động công kích và phòng ngự càng mạnh. Niệm Băng mặc dù cũng chưa mở ra Tây Kinh huyết, nhưng bất luận là tử vong chi cầu bên trong Lệ Trung huyết hay là sinh mệnh chi cầu bao quanh Lệ Trung huyết của hần, đều là tiên thiên chi khí tối tinh thuần, cũng là tiên thiên chi khí hoàn toàn đối nghịch. Bởi vì trước đây khi Thiên Nhân huyết đề thăng tới trung giai, Niệm Băng thông qua Thiên Nhân hấp thu sinh mệnh khí tức đến từ tinh nguyệt tinh hoa cùng với Thiên Nhân huyết biến dị ở Thần Chi đại lục, sau lại chiếm được năng lượng tử vong và năng lượng sinh mệnh khổng lồ, giúp cho sự khống chế của hần đối với tiên thiên chi khí đạt tới đỉnh, cũng bởi vì thế, hần mới có thể không cần niệm chú ngữ mà vẫn sử dụng được các giai ma pháp, mà tự thân lại tiêu hao thấp nhất. Niệm Băng có chút mong chờ Tây Kinh huyết mở ra, nếu mình mở ra khiêu huyết có thể ngưng tụ tiên thiên chi khí này, không biết sẽ có hiệu quả thế nào. Đáng tiếc, khiêu huyết mở ra chẳng những có quan hệ tới tự thân năng lực, mà còn phụ thuộc rất lớn vào cơ duyên, chỉ có trong những tình huống đặc thù, mới có thể mở ra những khiêu huyết thiên địa tạo hóa này, Niệm Băng hiện tại chỉ có thể không ngừng tu luyện tìm tòi, tìm cách mở ra khiêu huyết này. Phương Giáp huyết ở sau lưng là khiêu huyết phòng ngự duy nhất trong thất đại khiêu huyết, sau khi khiêu huyết này mở ra, sẽ khiến thân thể tự tản ra một tầng phòng ngự giống như đầu khí, mà tầng bình phong này lấy tiên thiên chi khí làm cơ sở, kết hợp với tự thân năng lực mà hình thành, một khi gặp phải ngoại lực thì lập tức tự xuất hiện. Phương Giáp huyết và Tây Kinh huyết là một đôi nhân duyên chi huyết, chỉ có sau khi mở ra được Tây Kinh huyết có thể ngưng tụ tiên thiên chi khí, mới có thể mở ra Phương Giáp huyết, các thần nhân cũng rất hy vọng mở ra được hai khiêu huyết này, tu luyện Lệ Trung huyết quá khó khăn, hơn nữa nguy hiểm lại rất lớn, mà Tây Kinh huyết và Phương Giáp huyết thì tương đối dễ dàng hơn, nếu Phương Giáp huyết có thể đạt tới chung cực, thì lực phòng ngự cường đại đủ để loại bỏ mọi công kích dưới thập tam giai.

199. Chương 198 Thiêu Động Đích Dục Hỏa

Chỉ bất quá, thế này cũng khiến mình không thể thấy dễ dàng, đáng tiếc, cường độ tuyệt đối khi thi triển ma pháp, mình còn kém năng nhất giai, thập nhị giai và thập tam giai không phải là cùng một khái niệm, may là mình còn có thần khí, thì mới thu hẹp được khoảng cách chênh lệch, trong khi chiến đấu thực sự có thể có được vài phần chắc thắng. Mà tên Tây Luân cần đối phó lần này, nếu ba khiêu huyết mà hắn đã mở ra đều đạt tới trung kỳ, vậy thì bất kể đó là ba khiêu huyết gì, thì mình đều có phiền toái rất lớn, xem ra, cần phải liên thủ với Tích Lỗ mới có thể hủy diệt hắn rồi. Thần nhân vốn không nên tồn tại trên thế giới này, thực lực của bọn họ quá cường đại, lại còn là những kẻ ích kỷ, có lẽ, chỉ có hủy diệt tất cả bọn họ, mới là biện pháp tốt nhất để gìn giữ Ngưỡng Quang đại lục.

Mộc Tinh thấy Niệm Băng trầm ngâm không nói gì, tưởng rằng hắn đang lo lắng, liền hỏi: "Ca, thần nhân này mở ra ba khiêu huyết thật sự rất khó đối phó sao? Khiêu huyết rốt cuộc thì là cái gì?"

Niệm Băng phục hồi tinh thần lại, đáp: "Khiêu huyết là nút thắt cổ chai trên con đường tiến tới cực hạn của loài người, thất đại khiêu huyết có thể nói chính là bảy cái cổ chai, nếu nhân loại có thể hoàn toàn mở ra bảy khiêu huyết này, nói không chừng thực sự có thể trở thành thần. Muội có biết tại sao thực lực của huynh đề thăng nhanh như vậy? Chính là nhờ cơ duyên xảo hợp mà mở ra ba khiêu huyết, đáng tiếc, ba khiêu huyết này của huynh có hơi khác người thường, khiến cho huynh hiện tại không thể chân chính sử dụng năng lực của chúng, nếu huynh có thể mở ra bốn khiêu huyết còn lại một cách bình thường, thì năng lực của huynh nhất định sẽ nhảy vọt về chất. Đáng tiếc, khiêu huyết cũng không phải muốn mở ra là có thể mở ra được. Tinh nhi, muội có ưu thế trời ban. nỗ lực tu luyện tự nhiên ma pháp của muội đi, huynh tin tưởng, muội nhất định cũng có thể mở ra khiêu huyết."

Mộc Tinh gật đầu, nói: "Tây Luân và Trát Mộc Luân đều đã từng nói với muội. Nếu muội có thể mở ra một khiêu huyết thích hợp, lập tức có thể tiến bộ tới cảnh giới ma đạo sư, Trát Mộc Luân vốn đáp ứng muội, sau khi muội trao thân cho hắn, hắn sẽ nghĩ biện pháp giúp muội mở ra khiêu huyết thích hợp kia. Chỉ là muội không mấy tín nhiệm hắn, vẫn luôn trì hoãn, không ngờ là hắn lại chết trong tay huynh trước."

Niệm Băng khinh thường hừ một tiếng: "Phương pháp tu luyện của Trát Mộc Luân rất đặc thù, chính hắn cũng không mở được khiêu huyết, sao có thể giúp muội? Hắn bất quá chỉ là đối gạt muội mà thôi. Nếu hắn thật sự chiếm được thân thể muội, biết được sau đó sẽ đối phó với muội thế nào. Khiêu huyết thích hợp theo như hắn nói, chính là Lệ Trung huyết hoặc là Tây Kinh huyết, đối với ma pháp sư chúng ta mà nói, hai khiêu huyết này cực kỳ trọng yếu. Chỉ cần mở ra một cái bất kỳ, quả thực có thể giúp người tiến tới cảnh giới ma đạo sư trong một thời gian ngắn. Trong thất đại khiêu huyết, thích hợp cho ma pháp sư và võ sĩ thì có ba, nếu mở ra khiêu huyết không thích hợp, mặc dù cũng sẽ có điều trợ giúp, nhưng trợ giúp sẽ ít một chút. Một cách tương đối, mở ra khiêu huyết đối với võ sĩ thì lại càng thêm có ích. Người phải nhớ kỹ những lời huynh sắp nói, tu luyện sau này của người sẽ có chỗ tốt. Ngoài Hoàng Cực huyết được xưng là huyết hữu dụng hàng đầu thì không tính, đối với ma pháp sư chúng ta mà nói, hữu dụng nhất chính là Thiên Nhân huyết, Lệ Trung huyết và Tây Kinh huyết. Tác dụng của Thiên Nhân huyết là lớn nhất, nhưng đến bây giờ huynh cũng chưa thể hoàn toàn nắm bắt được quy luật của nó, bởi vì mỗi một người mở ra được Thiên Nhân huyết, hiệu quả thu được lại không giống nhau, thế nhưng, huynh có thể nói với muội. Thiên Nhân huyết là khiêu huyết có thể giúp muội không ngừng đề thăng. Nó chẳng những có thể giúp muội phân biệt được đặc tính của mọi loại năng lượng, đồng thời, cũng tăng cường tinh thần lực của muội trên diện rộng, tinh thần lực tăng cường, ma pháp lực khổng lồ đương nhiên cũng tăng cường. Sau khi ma pháp sư đạt tới một trình độ nhất định, tinh thần lực sẽ là trọng tâm mà các ma pháp sư phải nỗ lực. Mà Lệ Trung huyết và Tây Kinh huyết, thì lại có tác dụng ngưng tụ năng lượng và ngưng tụ tiên thiên chi khí, huynh sở dĩ nói việc mở ra thất đại khiêu huyết rất có lợi cho võ giả, chủ yếu là vì hai khiêu huyết này đem lại rất nhiều điểm tốt cho võ giả. Có lẽ, là huynh đã suy nghĩ xa, thất đại khiêu huyết hẳn là không phải ngang nhau, dù sao, tác dụng của Thiên Nhân huyết cũng hơn xa các khiêu huyết khác. Mà thích hợp với võ sĩ hơn, chính là phân biệt chi huyết Thính Vân huyết có thể đề thăng thính lực, Địa Linh huyết có thể gia tăng tốc độ cùng với Phương Giáp huyết tăng cường phòng ngự. Khái niệm thích hợp huynh đang nói chỉ là tương đối mà thôi, thực tế thì, mở ra bất kỳ khiêu huyết nào, đối với chúng ta mà nói thì đều có có

chỗ tốt. Tu luyện sau này của muội, sẽ bắt đầu phát triển về thất khiếu huyệt, nếu không, sau khi tới ma đạo sư cảnh giới, sẽ rơi vào một cái cổ chai, không thể mở ra khiếu huyệt, thì sẽ rất khó đột phá lên trên. Biến thái như Trát Mộc Luân dù sao cũng chỉ là số ít, mà phương pháp tu luyện của hắn cũng có thể trở nên cực mạnh.”

Mộc Tinh cảm kích nhìn Niệm Băng, là một ma đạo sĩ, nàng đương nhiên hiểu được là có một cao thủ ở cảnh giới như hắn chỉ điểm, thì có biết bao lợi ích, Niệm Băng vô tư chỉ điểm khiến nàng càng thêm minh bạch hắn thực sự không hề có lòng lợi dụng mình, cảm giác thân thiết lại càng tăng, ”Ca, muội nhất định sẽ nỗ lực. Nỗ lực tu luyện để có thể bảo vệ chính mình.”

Niệm Băng mỉm cười, vuốt ve mái tóc dài của Mộc Tinh, mỉm cười nói: ”Được rồi, Tinh nhi, huynh phải đi về, nếu không, các tẩu tử của muội lại phát ghen mất. Đêm nay muội phải người đi lo chuyện của Tây Luân, chúng ta sẽ giải quyết hắn ở ngoài thành.”

Mộc Tinh thở than xa xôi, nói: ”Ba vị tẩu tử thật là hạnh phúc! Ca, nếu muội có thể biết huynh sớm vài năm thì thật tốt.”

Niệm Băng chỉ là cười cười ôn hòa với Mộc Tinh, rồi xoay người rời khỏi phòng của nàng, tiện tay đóng cửa phòng lại, lòng Niệm Băng không phải là vô cảm, Thiên Hương từng nói với hắn, nhân tính vốn ác, mà Tập Áo lại nói với hắn, nhân tính vốn thiện, hiện tại, thoát nhìn thì nên là tin Tập Áo hơn một phần. Sau lưng mỗi người, đều mang cố sự của chính mình, không biết thần nhân này có thể thay đổi được? Mấy nghìn năm tạo thói quen, sợ rằng không phải dễ dàng mà thay đổi như vậy, huống chi, với lực lượng của chính mình, cũng căn bản không thể đi thay đổi bọn họ, không cách nào thay đổi, vậy chỉ có hủy diệt, giết một người mà cứu vạn người thì cũng đáng giá.

Niệm Băng không trở lại phòng của mình và Tích Lỗ, mà trực tiếp đi tới phòng của Lam Thần và Long Linh, bởi vì có Ngọc Như Yên đồng hành, hiện tại các nàng đã không còn ba người chung một phòng nữa, Phượng Nữ cùng ở với Ngọc Như Yên, mà Lam Thần thì vẫn ở cùng Long Linh. Tám ngày đi đường tới nay, Long Linh tam nữ không biết là vì sự có mặt của Ngọc Như Yên hay là vẫn vì chuyện của Lạc Nhu trước đây mà cảnh cáo Niệm Băng, vẫn chưa hề có gì thân thiết với hắn, buổi tối cắm trại, phần lớn là cùng Ngọc Như Yên ở một chỗ.

Niệm Băng cũng không tiện tỏ ý gì cả, cũng chỉ đành để tùy các nàng. Bất quá, là một nam nhân bình thường, mỗi ngày nắm trong tay ba tuyệt sắc mỹ nữ chung tình với mình mà lại không thể có hành động gì, tuyệt đối là một chuyện thống khổ, Niệm Băng vừa mới nói với Mộc Tinh rồi, hắn sao có thể không động tâm chứ? Tám ngày qua không động tới Phượng Nữ các nàng. Có trời mới biết được hắn cần nghị lực lớn thế nào mới có thể chống cự được sự dụ hoặc của Mộc Linh chỉ thể của Mộc Tinh!

Gõ cửa vài tiếng, cửa mở ra, Long Linh nhô đầu ra khỏi cánh cửa, vừa nhìn thấy Niệm Băng, liền hì hì cười, cho hắn tiến vào. Niệm Băng đưa tay đóng cửa lại, nhìn thấy Lam Thần đang ngồi nghiêng trên giường. Tựa hồ là đang ở nói chuyện phiếm với Long Linh. Niệm Băng ân cần hỏi: ”Liên tục đi đường, các nàng có mệt hay không?”

Lam Thần mỉm cười lắc đầu, nói: ”Một cái gì, đoạn thời gian trước đây không có chàng, chúng ta mỗi ngày đều không ngừng tu luyện, từng ấy đường thì có tính là gì. Chàng vừa rồi đi đâu? Vừa cơm nước xong đã biến mất tăm?”

Niệm Băng nói: ”Ta vừa rồi đi nói chuyện với Mộc Tinh, ta nghĩ chúng ta không vào Phong Lâm thành thì tốt hơn, chuyện của phượng tộc các nàng không thể trì hoãn. Đến sớm một ngày, thì giải quyết các tình huống càng thêm phần chắc chắn. Huống chi, đối phó với thần nhân lên tới thập tam giai, động thủ ở trong thành nhất định sẽ làm thương kẻ vô tội, cho nên ta bảo Mộc Tinh dụ hắn từ trong thành ra, chúng ta động thủ ở ngoài thành.”

Long Linh chủ động tay Niệm Băng, ấn hắn ngồi xuống, nói: ”Mấy ngày nay chàng cũng mệt mỏi rồi, sớm về nghỉ ngơi một chút, không phải chàng nói sáng mai muốn đi với tốc độ nhanh nhất sao?”

Niệm Băng đáp: ”Đúng là nên nghỉ ngơi một chút, ta ngủ ở trên giường của nàng hay của Thần Thần? Chuyện này cũng phải tính toán một chút.”

Nhìn nụ cười hư hỏng của Niệm Băng, Long Linh không khỏi đỏ bừng mặt, "Đáng ghét, chàng quên Phượng Nữ tỷ tỷ nói gì rồi sao? Quay về chỗ của chàng mà ngủ."

Niệm Băng đưa tay ôm chầm lấy Long Linh, kéo nàng ngồi lên trên đùi mình, toàn bộ tiếp xúc với thân thể hần, nhất thời thoải mái thở phò một hơi, ngửi mùi thơm thoang thoảng phát ra từ người Long Linh, hần có chút mê say, "Không, ta không đi. Mấy ngày nay ta nhịn đủ rồi, có mụ mụ ở đây, ta cũng tiện thân thiết quá với các nàng, dù sao Phượng Nữ cũng ở cùng một chỗ với mụ mụ, các nàng không nói, nàng ấy cũng sẽ không biết đâu!"

Long Linh đỏ mặt, nàng luôn luôn ôn nhu dễ mềm lòng, cảm thụ bờ ngực ấm áp của Niệm Băng, nhìn ánh mắt khẩn cầu của hần, nhất thời không nói được lời cự tuyệt, đánh mắt hỏi ý Lam Thần.

Lam Thần khẽ cười một tiếng, nói: "Sao, chàng muốn ở chỗ này để Linh nhi của chúng ta trải qua lần đầu tiên sao? Không được, nhất định phải là ở một địa phương tốt, một hoàn cảnh tốt mới được. Nếu không thì Linh nhi của chúng ta chẳng phải quá thiệt thòi sao? Chàng nên trở về ngủ đi, vạn nhất tỷ tỷ hoặc là mụ mụ lại đây nhìn thấy chàng, ta xem chàng giải thích thế nào, sợ rằng tỷ tỷ lại quy định thời gian trừng phạt chàng còn dài hơn nữa."

Đầu tiên là bị Mộc Tinh khiêu khích, rồi lại ôm thân thể mềm mại của Long Linh, trong lòng Niệm Băng sớm đã bùng lên hỏa diễm mãnh liệt, chính sắc gât đầu, nói: "Thần Thần, người nói rất có đạo lý, quả thực không thể cầu thả mà làm vậy ở một gian lữ quán với Linh nhi khả ái của chúng ta được." Nói xong, hần than nhẹ một tiếng, đỡ Linh nhi đứng lên, nhìn bộ dáng của hần, Long Linh thấy không đành lòng, khẽ kéo ống tay áo của hần, nàng sớm đã nhận định Niệm Băng là nam nhân duy nhất trong đời nàng, tấm thân xử nữ mặc dù là quý giá nhất, nhưng sớm hay muộn cũng là dành cho hần. Cần gì phải khiến hần phải chịu đựng chứ?

Niệm Băng kéo bàn tay của Long Linh, khẽ hôn lên mấy ngón tay trắng nõn, khiến Long Linh phải phát ra một tiếng cười khê, ánh mắt Niệm Băng lóe lên, tay ôm lấy Long Linh, bế nàng đặt ở trên giường. Tim Long Linh đập rộn rã, còn đang tưởng rằng Niệm Băng muốn làm cái gì, Niệm Băng đã kéo qua chăn đắp cho nàng, "Nha đầu ngốc, ngủ ngoan đi, nàng mặc dù chịu đựng không được, nhưng lần đầu tiên thì ta nhất định phải tìm được một chỗ thật tốt để nàng có thể có được một kỷ ức tuyệt vời." Vừa nói, hần vừa giơ tay lên, thanh quang nhàn nhạt lóe lên rồi biến mất, đèn trong phòng bị dập tắt, ngay sau đó, liền truyền đến tiếng hô khê của Lam Thần.

Khi Niệm Băng tắt đèn, người cũng nhẹ nhàng phi lên giường của Lam Thần, đè lên lâu tấm thân mềm mại của nàng, hôn khê lên tai nàng, thấp giọng nói: "Nàng đã không muốn Linh nhi mất đi lần đầu tiên như vậy, thì Thần Thần thân ái của ta, đêm nay để nàng bồi tiếp ta cũng được. Ta hiểu, nàng vừa rồi nói như vậy chính là muốn ta cùng với nàng, ta sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt chứ?"

"Đáng ghét, không phải chứ? Ô..." Không đợi nàng cãi lại thêm, bờ môi có phần lạnh lẽo của nàng đã bị môi của Niệm Băng đè chặt, Long Linh kia không nhịn được cười trộm, nghĩ thầm, Thần Thần người lần này là gây ông đập lưng ông rồi, a, sao Thần Thần lại thờ đốc như vậy! Niệm Băng rốt cuộc là đang làm cái gì chứ? Trong lòng Long Linh có chút nóng lên, kéo chăn xuống, trong phòng tối, nàng muốn Thiên Nhân huyết nhìn, nhưng sự ngưng ngững trong lòng lại ngăn cản động tác của nàng, vội vàng quay người lại, đưa lưng về phía Niệm Băng và Lam Thần, bất quá, Lam Thần lúc này tuy đã cố kìm nén, nhưng vẫn không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ, khiến tim nàng đập ngày càng nhanh hơn.

Niệm Băng ôm Lam Thần chui vào trong chăn, thân thể mềm mại nhưng lạnh lẽo của Lam Thần dần được dung hòa trong bờ ngực ấm áp của hần, để không cho nàng nói lời cự tuyệt, Niệm Băng hôn chặt môi của nàng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Long Linh nghe được tiếng thờ đốc của Băng Vân ngày càng tăng. Niệm Băng cũng không có hành động gì nhiều, ôm Thần Thần, hai tay miết khắp lưng mông nàng, ép chặt thân trước của nàng vào mình, Lam Thần mặc dù đã có quan hệ với Niệm Băng một lần, nhưng đó dù sao cũng là chuyện của một năm rưỡi trước, đột nhiên bị công kích mãnh liệt như vậy, nhất thời thổ gấp cuống quýt, nếu hiện tại Long Linh có thể nhìn được đôi mắt của nàng, nhất định sẽ phát hiện đôi mắt trong sáng của Lam Thần lúc này đã trở thành một đôi mắt đôi mắt đầy quẩn rữ, trên làn da trắng nõn xuất hiện một màu phấn hồng mê người.

Niệm Băng dời khỏi bờ môi của Lam Thần, hôn lên khuôn mặt vô cùng mịn màng của nàng, hôn lên mắt

nàng, mi nàng, lên chiếc cổ thon dài như thiên nga của nàng, mỗi lần hôn đều khiến thân thể mềm mại của Lam Thần run lên nhẹ nhẹ, tay nàng bắt đầu chuyển từ trước ngực ra sau lưng Niệm Băng, vừa thở dốc vừa cảm thụ cảm giác tuyệt vời này. Thân thể và tâm của nàng từ từ mở rộng trước nam nhân mà mình yêu.

Động tác của Niệm Băng đột nhiên ngừng lại, dùng trán của mình ấn nhẹ lên trán của Lam Thần, nhẹ giọng hỏi: "Thần Thần, có thể không?" Mặc dù hẳn rất hy vọng có thể phóng thích dục vọng với người mình yêu, nhưng hẳn vẫn còn biết tôn trọng ý kiến của các nàng, nếu các nàng không muốn, dù cho phải nhẫn nhịn khổ cực, Niệm Băng cũng sẽ không cưỡng bách.

Nhiệt độ trong chăn đã dâng lên cao hơn nhiều, trong chăn bông ấm áp, Lam Thần cảm giác được thân thể của mình nóng bỏng dị thường. Khẽ ừ một tiếng, biểu đạt thái độ của mình, đến lúc này rồi, nàng sao phải cự tuyệt Niệm Băng chứ? Chỉ là điều khiến lòng nàng tràn ngập thẹn thùng, chính là bên cạnh còn có Long Linh! Minh cùng Niệm Băng đang làm cái gì, nàng không phải cũng nghe được sao? Bất quá, cũng bởi nguyên nhân này, trong lòng cũng vì Long Linh ở bên cạnh mà sinh ra một loại cảm thụ mạnh mẽ khác thường, thân thể càng như lửa nóng. Nàng đang chờ đợi, chờ đợi công kích chính thức của Niệm Băng.

Có được sự đáp ứng của Lam Thần, Niệm Băng không còn gì cố kỵ, y phục trên người hai người nhanh chóng giảm bớt, một lát sau, Niệm Băng đã lại một lần nữa được cảm thụ thân thể trơn nhẵn mềm mại kia, tay hẳn hơi run, thân hẳn nóng phi thường, sinh mệnh khí tức bên ngoài Lệ Trung huyết không ngừng chuyển động, bọn họ đã không còn trức trặc như lần đầu tiên, thế nhưng, cảm giác lại hoàn toàn khác so với lần đầu tiên, khi đó, bọn họ là phát tiết dục vọng được nhen nhóm bởi dục vật. Mà lúc này đây, lại phát tiết trong tình yêu nồng nàn sâu đậm. Trong phòng, xuân ý dần dần nổi lên. Tiếng rên rỉ của Lam Thần to dần, khi thân thể bọn họ kết hợp làm một, tiếng rên rỉ kèm theo vẻ đau đớn lẫn thỏa mãn nhất thời tăng lên tới cực điểm, cùng với tình yêu chân chính, tình dục cũng dần dâng lên đến đỉnh phong.

Lúc này, kẻ bực bội nhất cũng không phải Long Linh đang nằm bên nghe lén, mà là Áo Tư Tập đã bị Niệm Băng dùng tinh thần lực phong ấn hoàn toàn. Lần đầu tiên của Niệm Băng và Lam Thần là bị hẳn chứng kiến. Chỉ bất quá, lần đó hẳn cũng mới chỉ thấy được màn khởi đầu thì đã Niệm Băng dùng tinh thần phong bế rồi, mà lần này, hẳn đã biết Niệm Băng muốn làm cái gì, trước tiên mất đi cảm giác với ngoại giới, hẳn cảm nhận được rõ ràng sinh mệnh khí tức trong cơ thể của Niệm Băng không ngừng được đề thăng, máu lưu thông nhanh hơn, tựa hồ sắp đến mức tới hạn.

Một đêm yên tĩnh, rồi lại không yên lặng. Ánh bình minh xéo xéo chiếu xuống Hồng Mộc thành, báo hiệu cho một ngày mới bắt đầu.

"Đáng ghét, không cần chàng đỡ." Lam Thần hung hăng lườm Niệm Băng, hai má đỏ lựng. Hơi tập tễnh bước ra phía cửa. Niệm Băng với vẻ mặt thỏa mãn vội vàng tiến đến đỡ nàng, thấp giọng nói: "Ta không phải cố ý, thật sự là tại nàng quá mê người! Hơn nữa, sau đó lại là do nàng chủ động yêu cầu." Thần Thần bề ngoài thì tỏ ra lạnh lùng, nhưng trong lòng lại nóng như lửa, lúc đó nếm trái cấm, hai người phiên vân phúc vũ liên tục từ đêm cho tới bình minh, đương nhiên, cũng không ngủ như bọn họ còn có Long Linh, lúc này, đôi mắt ôn nhu của nàng cũng toát ra vẻ mệt mỏi.

Lam Thần mặc dù đã không còn tấm thân xử nữ, nhưng trước đây nàng cũng chỉ với Niệm Băng một lần mà thôi, cả đêm chinh phạt như vậy, nàng có thể chịu được mới là lạ, cảm giác khác thường không ngừng truyền đến từ hạ thân, khiến bước đi của nàng rất không bình thường, Niệm Băng quay đầu lại nhìn về phía Long Linh nói: "Linh nhi, nàng không sao chứ, nhìn vẻ mặt của người, dường như không hề nghỉ ngơi chút nào."

Long Linh tức giận trừng mắt nhìn hẳn, bất mãn nói: "Được tiện nghi rồi vẫn còn khoe mẽ, các người, các người làm như vậy một đêm, ta có thể ngủ mới là lạ. Đáng ghét, ta muốn đi tắm rửa trước." Hạ thân ướt át khiến nàng đỏ bừng mặt, trèo từ trên giường xuống, dùng sức thúc đẩy Niệm Băng một cái, rồi chạy vọt vào phòng tắm rửa.

Lam Thần mở cửa thò đầu ra ngoài nhìn một lượt, rồi lại rút đầu lại, người trong sứ đoàn của Lăng Mộc đế quốc đều đã thức dậy, đang sửa soạn lại hành trang, trong lòng nàng không nhịn được có chút lo lắng, bộ dáng như bây giờ, sao đi ra ngoài gặp người được! Quay đầu lại nhìn Niệm Băng, đã thấy hẳn đang ở nơi đó đang sờ sờ ngón tay của chính mình, không biết đang làm cái gì, liền hỏi: "Chàng làm sao vậy?"

Niệm Băng cười hắc hắc, thấp giọng nói: "Ta đang tính xem đêm qua chúng ta làm tổng cộng mấy lần, à, dường như là năm lần, không đúng, vừa rồi tắm rửa còn có một lần nữa, vậy phải là sáu lần mới đúng."

"Chàng muốn chết." Lam Thần không để ý tới sự khó chịu ở hạ thân, bước hai bước tới trước mặt Niệm Băng, một tay kéo tai hắn, "Người thấp giọng một chút, chẳng lẽ chàng muốn mọi người ai cũng biết sao?"

Niệm Băng cuống quýt kêu đau, đáp: "Nàng nhẹ một chút, lão bà tốt, cứ tính là ta sai rồi không được sao? May là ta có ba lão bà, nếu không ta thật không nở đêm nào cũng làm thế với một người."

Lam Thần trợn mắt, nhưng không phản bác, chinh phạt một đêm, toàn thân đều đau nhức, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn lại vẫn thấy sinh long hoạt hổ như trước, nếu chỉ có một mình mình, sợ rằng đúng là vô pháp thỏa mãn được dục vọng của hắn, "Niệm Băng hừ, người làm ta như vậy, sao đi gặp người chứ? Tỷ tỷ và muội nếu thấy được, ta không muốn làm người nữa."

Niệm Băng ôm khuôn mặt nàng, khê hôn, rồi mỉm cười nói: "Thực dễ giải quyết! Nếu không thể đi, chúng ta bay thì được rồi, người trực tiếp bay lên trên xe, ai có thể biết được cái gì? Thật là kỳ quái, dù cho người có bị thương, ta cũng đã dùng ma pháp trị liệu rồi! Sao lại sợ đến lúc đi đường còn không khôi phục chứ?" Nhìn nhân thân bất thiện của Lam Thần, hắn mới không dám nói nốt câu kế tiếp.

Tiếng dội nước ào ào từ trong phòng tắm rửa phát ra, Long Linh đã bắt đầu rửa ráy, Lam Thần không nhịn được cười nhẹ: "Đêm qua nghiêng trời lệch đất, sợ rằng nha đầu kia cũng động xuân tâm rồi."

Niệm Băng ôm Lam Thần ngồi xuống, để nàng ngồi trên đùi mình, một tay đặt trên bầu ngực đầy đà của nàng, áp mặt vào mặt nàng, nhẹ giọng: "Thần Thần."

Lam Thần lấy tay giữ bàn tay đang tác oai tác quái của Niệm Băng, tức giận nói: "Làm gì." Nàng hơi kinh ngạc phát hiện, thân thể của mình mới chỉ bị Niệm Băng chạm nhẹ, lập tức đã có phản ứng. Trong lòng thầm nghĩ, ta lúc nào đã trở nên mẫn cảm như vậy, ta có còn là Băng Vân trước kia? Kỳ thật, nàng cũng không biết, Niệm Băng sau khi hợp thể với Tập Áo, rồi lại hấp thu sinh mệnh năng lượng vậy khổng lồ, sinh mệnh khí tức của bản thân đã đạt tới đỉnh phong, sinh mệnh nguyên thủy nhất chính là đến từ lòng ham muốn nam nữ, sau khi Niệm Băng trở về, sinh mệnh khí tức vô hình trung phát ra trên người hắn, tự nhiên có thể hấp dẫn sự chú ý của nữ tính chung quanh, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Mộc Tinh muốn nhảy vào trong lòng hắn. Mà khi Lam Thần cùng hắn hợp thể, sinh mệnh khí tức của bản thân khôi thông với sinh mệnh năng lượng của Niệm Băng, bởi vì sinh mệnh từ trường của Niệm Băng vô cùng khổng lồ, sinh ra lực hấp dẫn mạnh mẽ với sinh mệnh khí tức của nàng. Đây cũng là tại sao khi nàng cùng với Niệm Băng hợp thể lại liên tiếp lên tới cao trào như vậy. Mặc dù hiện tại thân thể nàng rất mệt mỏi, nhưng tinh hoa sinh mệnh kia của Niệm Băng đang không ngừng cải biến sinh mệnh năng lượng của bản thân nàng, cũng cải biến thân thể nàng.

Niệm Băng cầm tay Lam Thần, nói: "Xin lỗi, đêm qua ta đã quá hấp tấp, đừng trách ta, được chứ? Hơn một năm nay, ta thực sự rất nhớ các nàng. Đêm qua ta cũng muốn khổng chế, sợ xúc phạm tới nàng, nhưng tình yêu và dục vọng trong lòng ta lại khiến ta không thể khổng chế. Cho nên mới thành như vậy, lần sau ta nhất định cẩn thận, càng thêm thương yêu nàng, được chứ?"

Nghe được Niệm Băng nhận sai, lòng Lam Thần cũng dịu đi, ôm cổ hắn, khê hôn lên môi hắn, nói: "Được rồi, thiếp sao lại trách chàng chứ. Kỳ thật, thiếp sao lại không muốn nếm trải chứ?"

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, Lam Thần vội vàng đứng dậy khỏi đùi Niệm Băng, Niệm Băng biết nàng đi lại không tiện, không thể không dày mặt ra mở cửa, nhưng người đến không phải là như hắn đoán, không phải Ngọc Như Yên, cũng không phải Phượng Nữ, mà là vị muội muội mới nhận đêm qua, Mộc Tinh. Mộc Tinh thấy người mở cửa chính là Niệm Băng, cũng không hề cảm thấy kỳ quái, khê cười một tiếng, nói: "Ca, chúng ta phải đi rồi."

Niệm Băng đỏ mặt, nói: "Người sao biết ta ở chỗ này? Linh nhi đang tắm rửa, chờ nàng xong xuôi, chúng ta sẽ đi ra."

Mộc Tinh thấp giọng nói: "Là Phượng Nữ tẩu tử nói cho ta biết, ca, huynh thật giỏi! Nhất tiễn song điêu."

Niệm Băng ngẩn tò te nhìn nàng, không ngờ là Mộc Tinh sẽ nói lời này, hắn biết bây giờ mình có giải thích cái gì cũng không ổn, chỉ đành cười khổ: "Được rồi, muội ra trước đi, chúng ta sẽ ra ngay." Mộc Tinh khê

cười một tiếng, nói: "Được, chúng ta ở bên ngoài chờ huynh."

Một lần nữa lên đường, ngồi trên mã xa, Niệm Băng lại bị tam ti hội thẩm, cũng không phải vì đêm qua mà vào phòng Lam Thần và Long Linh, mà là vì một tiếng ca của Mộc Tinh kia. Niệm Băng giải thích với các nàng về thân thể và ý nghĩ của Mộc Tinh, rất vất vả mới miễn cưỡng thoát ra khỏi nghi vấn của tam nữ, khiến hắn thấy hơi kỳ quái hơn là, Niệm Băng đương nhiên biết, Phượng Nữ và Ngọc Như Yên ở phòng sát vách, tiếng rên rỉ của Lam Thần lại càng lúc càng lớn, các nàng chắc chắn cũng nghe được, nhưng nếu Phượng Nữ không hỏi, hắn cũng vui vẻ mà được tiêu dao, đương nhiên cũng làm như không biết. Lam Thần được Niệm Băng dùng phong hệ ma pháp Phong Tường Thuật đưa lên thẳng mã xa, ngồi trên mã xa đủ một ngày, mới khôi phục lại bình thường. Trên đường đi, Mộc Tinh nói với Niệm Băng, đêm qua nàng đã phái người đi Phong Lâm thành trước, lấy lý do là Trát Mộc Luân bị thương, lừa Tây Luân đến hội hợp cùng bọn họ, dựa theo thời gian mà tính toán, tối đa là sáng mai sẽ gặp được.

Khi Màn đêm buông xuống, vì một ngày chạy hết tốc lực, sứ đoàn không tìm được chỗ dừng chân, chỉ có thể nghỉ ở bên đường, nếu ngồi thì mã xa có thể chứa tám người, nhưng nếu là ngủ, lại chỉ có thể chứa được bốn người, Niệm Băng và Tích Lỗ đương nhiên nhường mã xa cho Ngọc Như Yên và Lam Thần tam nữ, hai người đến bên cạnh đồng lửa cùng với đại đa số những người trong đoàn mà sưởi ấm. Chuyến này một đường đi lên hướng bắc, nhiệt độ càng ngày càng thấp, mặc dù chẳng thể ảnh hưởng tới Niệm Băng và Tích Lỗ, nhưng cảm giác bị gió lạnh thổi vào cũng không hề thoải mái.

"Niệm Băng, ta thực sự rất hâm mộ ngươi." Tích Lỗ đưa miếng thịt cuối cùng vào miệng, hàm hồ nói. Dưới tác dụng của Trường Sinh đạo, thân hình hắn nhìn qua so với Niệm Băng còn muốn cao lớn hơn một chút.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Hâm mộ ta được sinh ra ở Ngưỡng Quang đại lục, hay là hâm mộ ta có ba vị hồng nhan tri kỷ? Kỳ thật, với nhân phẩm và thực lực của Tích Lỗ đại ca ngươi, nhất định có thể tìm được cô nương thích hợp với mình." Tích Lỗ lắc đầu, nói: "Không, ta tuyệt không muốn lấy nhân loại làm thê, nhân loại các ngươi sao có thể chấp nhận ả nhân chúng ta chứ? Ta nói hâm mộ, là hâm mộ tình thân và tình bằng hữu của ngươi. Ngươi biết không? Ta sống từng này tuổi rồi, đến bây giờ cũng chỉ có một bằng hữu duy nhất là ngươi. Mặc dù ta vẫn bị thương vì cái chết của mẫu thân, nhưng không thể không thừa nhận, mẫu thân đã lựa chọn đúng. Chỉ có ra đi, ta mới biết được trước kia kiến văn của mình là hạn hẹp, trong khoảng thời gian đến Ngưỡng Quang đại lục này cùng ngươi, những thứ ta học được còn lớn hơn nhiều so với mấy trăm năm trước, Niệm Băng, cảm tạ ngươi."

Niệm Băng vỗ vỗ bả vai Tích Lỗ, nói: "Để ta suy nghĩ thêm, thực sự bây giờ ta rất khó quyết định có nên giúp ngươi đưa Di Thất đại lục trở về, chuyện này đáng giá quá lớn."

Tích Lỗ mỉm cười, đáp: "Không sao, ngươi không cần khó nghĩ, chuyện này ta đã quyết định rồi, đây là chuyện ta phải làm, nhưng ngươi lại không cần, dù sao thì ngươi cũng không thuộc về Di Thất đại lục."

Niệm Băng nói: "Lòng ta rất mâu thuẫn, Tích Lỗ đại ca, ta và ngươi giống nhau, cũng đều cực ghét thân nhân này, bất luận đúng sai, riêng chuyện bọn họ ích kỷ, hèn hạ, cũng đã khiến ta không thể chịu đựng được. Thế nhưng, Thần Chi đại lục hiện tại dù sao vẫn còn có phong ấn, thế giới này của chúng ta về mặt tổng thể thì vẫn đang trong hòa bình, ta không muốn phá tan sự thanh bình này. Nếu Di Thất đại lục quay lại, ảnh hưởng tới Ngưỡng Quang đại lục là có thể dự tính được, nhiều năm trôi qua như vậy, ai biết Di Thất đại lục đã biến thành dạng gì rồi? Chúng ta còn có chút thời gian, để ta suy nghĩ thêm đã."

Tích Lỗ vừa muốn nói cái gì, đột nhiên, từ phương xa truyền đến một tiếng huýt dài, tiếng huýt bén nhọn, ngạo khí lẫm lẫm, Niệm Băng biến sắc, "Ngoài ba mươi dặm." Tiếng huýt truyền từ ngoài ba mươi dặm lại rõ ràng như thế, không cần hỏi, hắn đã biết người đến là ai, chỉ là không ngờ, hắn lại tới nhanh như vậy. Tích Lỗ hai người liếc nhau, đồng thời đứng lên.

Mộc Tinh nhảy từ mã xa xuống, đứng cách Niệm Băng và Tích Lỗ mười trượng gật đầu với bọn họ, Phượng Nữ, Long Linh, Lam Thần và Ngọc Như Yên cũng trước sau xuống mã xa, Niệm Băng và Tích Lỗ nhao lên đã đi tới trước mặt các nàng, Niệm Băng nói: "Thần nhân này để ta và Tích Lỗ đại ca đối phó, mọi người ở cạnh giám sát, nếu tên kia muốn chạy trốn, nhất định phải ngăn cản hắn." Bởi vì không biết Tây Luân thân nhân này đã mở ra ba khiếu huyết nào, Niệm Băng không thể không chuẩn bị chu đáo, nếu Tây Luân đã mở ra Địa Linh huyết, hắn cố ý bỏ chạy thì sẽ rất khó cản được.

200. Chương 199 : Long Ma Pháp Sư

Niệm Băng Lắc đầu nói: "Không được, thập tam giai cao thủ trước khi chết sẽ phát ra uy lực vô cùng cường đại. Nàng ở chỗ này, Tích Lỗ đại ca, chúng ta đi tới đó."

Vừa nói xong hắn cùng Tích Lỗ đồng thời bật dậy , biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Ngọc Như Yên quay về phía Lam Thần tam nữ gật đầu. Hai lam hai hồng, bốn anh hào quang đồng thời chia ra bốn phương mà phóng đi, làm cho Mộc Tinh cùng sứ đoàn không thể nhìn rõ thần hình các nàng.

Ngoại trừ Long Linh ra thì Ngọc Như Yên và các nàng khác đều phóng thích ra khí thể vương tộc. Ngọc Như Yên hướng về phương bắc, Phượng Nữ cùng Lam Thần chia về hai hướng Đông -Tây, Long Linh thì ở lại giữ khoảng cách gần với sứ đoàn phía nam. Niệm Băng hiểu được ý tứ của họ, đây là tuyệt sát chi trận.

Tiến tới một khoảng đất trống, Niệm Băng cùng Tích Lỗ ngừng lại, hoàng sắc hào quang long ánh của Trường Sinh đao từ phía Tích Lỗ bay ra trở về tay Niệm Băng. Thất thải quang mang từ huyết Thiên Nhân phóng thích ra , tinh thần lực dưới sự khống chế của hắn rất nhanh hướng về phương Bắc.

Hắn cảm nhận thấy rõ ràng một người với tốc độ kinh người đang di chuyển rất nhanh tới hướng này. Ngay lập tức Niệm Băng quyết định sử dụng một phương pháp khác để đối phó với người này. Thất thải quang mang đồng thời phát ra , lấy Hắc Vũ Hoàng làm chủ, bảy khối lỗ đồng thời xuất hiện kèm theo 7 thần đao ẩn vào trong bóng đêm.

Dưới cảm nhận của tinh thần lực, khoảng cách đến người kia ngày càng gần, Niệm Băng hướng tới Tích Lỗ gật đầu. Tích Lỗ tay cầm Diệt Thần phủ, mặc khải giáp đen, bản thân hắn lại là ả nhân nên trong ban đêm hiện ra không rõ ràng. Hắc sắc đấu khí làm cho thân thể hắn như chìm trong bóng tối, nhất thời nhìn thì chỉ thấy tại khoảng trống đó có mình Niệm Băng.

Ánh lửa đỏ phát sáng trong đêm, nhìn tựa như lưu tinh trên trời rơi xuống. Niệm Băng phát hiện người kia chỉ cách trước mặt mình vài lần hô hấp nữa. Tinh thần lực được thu lại, thân thể Niệm Băng đồng thời tản mát ra thất sắc quang hoa, nhất thời hấp dẫn người kia. Thoáng một cái , thân ảnh màu đỏ kia đã rút ngắn khoảng cách với Niệm Băng khoảng chừng ngoài ba mươi trượng thì dừng lại.

Mặc dù là ban đêm, thân thể người đó lại được che kín bởi hỏa sắc đấu khí, nhưng Niệm Băng chỉ cần mở mắt là có thể thấy rõ bộ dạng của hắn. Người này thân thể mặc hồng sắc khải giáp, bộ khải giáp nhìn qua thật sự rất kiêu ngạo. Trước ngực là hai khối bảo thạch lớn, hai cầu vai cực lớn , từ phần bả vai xuống sườn đều hướng ra ngoài một thước. Phía dưới khải giáp được khảm một hình giống như ngư lân nhưng lại không ảnh hưởng tới sự linh hoạt khi sử dụng khải giáp. Ám hồng khải giáp được khảm ở giữa một khối lăng hình bảo thạch, khối bảo thạch này cũng màu đỏ , chỉ có điều nhìn qua nó so với hai khối đại hồng bảo thạch còn sáng hơn nhiều. Cả bộ khải giáp tựa như được ngọn lửa thiêu đốt ở nhiệt độ cao.

Mặc dù Niệm Băng đối với áo giáp không hiểu lắm, nhưng cũng có thể thấy xuất thân của bộ khải giáp này có chỗ bất phàm, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng. Thần chi Đại Lục quả nhiên không ít quáng thạch tự nhiên, khải giáp này không biết được tạo ra thế nào.

Đúng lúc này , âm thanh có chút vội vàng của Tích Lỗ vang lên trong tai Niệm Băng : " Huynh đệ, chúng ta nhất định phải đoạt được bộ khải giáp này. Đây là một trong mười hai thần khí mà ả nhân tộc chúng ta chế tạo ra, nó có tên là Hỏa Vân khải giáp, chẳng những phòng ngự cực mạnh mà đối với hỏa tính đấu khí còn có khả năng tăng hiệu quả lên, hiệu quả nhất là khả năng chuyển đổi cải tạo sao cho phù hợp với người sử dụng".

Niệm Băng không hồi đáp Tích Lỗ, ánh mắt hắn cho tới bây giờ vẫn gắn chặt lên thân thể hỏa hồng nhân kia. Người này nhìn qua tầm ngoài ba mươi tuổi, khuôn mặt dài, đôi mắt nhỏ đầy tà mị. Đặc điểm nổi bật nhất của hắn chính là cái mũi điều hầu, xương mũi hướng ra phía trước, nhìn qua cũng biết kẻ này âm khí rất nặng.

"Người là ai? là người Mộc Tinh phái tới đón tiếp ta sao ? Ta trước kia chưa từng thấy ngươi ", người mới tới nhìn Niệm Băng với ánh mắt vài phần nghi hoặc. Như thấy được sự nghi vấn của hắn, Niệm Băng biết chắc mình không tìm nhầm người, lạnh nhạt cười nói : "Người mặc dù không biết ta, nhưng ta lại biết về ngươi, ngươi tên gọi là Tây Luân."

”To gan”, Tây Luân hừ lạnh một tiếng , nhiệt độ xung quanh tăng lên mấy phần. ”Dám nói thẳng tên húy của bốn quốc sư, người chết mười lần cũng không đủ, người có phải là thủ hạ của Mộc Tinh không ?”

Niệm Băng lắc đầu nói : ”Đương nhiên không phải vậy, bất quá ta quả thật là ở chỗ này chờ người. Đừng nói là người mà ngay cả môn thần của Đại lục chủ thần nhìn thấy ta cũng không dám làm càn” . Thất thải quang mang trong nháy mắt biến thành kim sắc đại bàng uy thế tràn ngập bầu trời. Trong lòng kinh ngạc, Tây Luân nhất thời lùi bước về phía sau biến sắc : ”Hoàng Cực huyết ?”.

Niệm Băng mỉm cười nói :”Tính ra người cũng có vài phần kiến thức. Hảo huynh đệ Trác Mộc Luân của người đang chờ người ở dưới địa ngục , bây giờ người đã có thể đi theo hắn.” Khí thế áp bức trong nháy mắt tăng cường, thất thải thân ảnh đồng thời phát quang bao vây chung quanh Tây Luân . Bảy thần binh do ngưng tụ bảy thuộc tính năng lượng, theo các phương vị khác nhau , trong nháy mắt đã hướng tới Tây Luân công kích.

Lấy Tây Luân làm trung tâm, mười đạo ám hồng sắc chưởng ảnh đồng thời bộc phát ra xung quanh. Khí tức cho không khí bị thiêu đốt, tạo nên một mảng sóng đẩy thất thải khỏi lối thoái lui, tránh tiếp xúc với ám hồng sắc chưởng ảnh.

Ám hồng sắc chưởng ảnh vừa mới tiêu tán , ngay lập tức bảy đạo nhân ảnh một lần nữa lại vọt tới , thất thải quang mang trở lại, phong duệ chi khí như cũ nhằm thẳng những chỗ yếu hiểm của Tây Luân công kích.

Tây Luân hừ lạnh một tiếng, hai tay trên người chuyển động, tạo ra một lá chắn không thể xuyên thấu, tiếp cận với thất thải khỏi lối . Ngoại trừ Hắc Vũ Hoàng ra mới có thể gây cho hắn một chút uy hiếp , nên với khỏi lối này hắn không cần phòng ngự, cần bản vô pháp phá vỡ hệ thống đấu khí của hắn.

Nhưng trong tay thất thải khỏi lối cầm bảy thần binh đao, làm hắn không thể không phòng bị. Một người sống mấy ngàn năm như hắn, tự nhiên biết uy lực của bảy thần binh đao. Trên người hắn có Hỏa Vân khải giáp quý giá dị thường, chỉ sợ khải giáp sẽ bị thần binh đao phá hỏng. Ám ảnh khỏi lối này chỉ có Hắc Vũ Hoàng mới có thể phát huy vượt qua thập nhị giai công kích thôi, lực ảnh khỏi lối cho dù có thần đao , nhiều nhất cũng chỉ ở thập giai công kích .Tây Luân đối diện với thập tam giai công kích, nhất thời bị hãm trong cục diện.

Niệm Băng từng cùng Hắc Vũ Hoàng trao đổi tại hồ tử vong. Nhờ tử vong năng lượng hạ thấp , khiến linh hồn của Hắc Vũ Hoàng hoàn toàn hồi phục, nhưng vì mất đi thân thể nên hắn rất khó khôi phục bản thân ở trạng thái cao nhất, cho nên chỉ có thể duy trì ở thập nhị giai công kích . Hắc Vũ Hoàng đã nói bản thân hắn đã tu luyện một loại công pháp có thể phát năng lượng đặc thù , Phệ Ma đao dưới tác động như vậy thì trong thời gian tới nhất định sẽ đột phá. Lúc này đối mặt với địch nhân cường đại, Hắc Vũ Hoàng chiến ý càng ngày càng mạnh, Phệ Ma đao mỗi lần công kích đều xé nát phần lớn tinh lực của Tây Luân.

Bản thân Tây Luân đã đạt tới thập tam giai , hơn nữa lại được Hỏa Vân khải giáp trợ giúp. Hắn mặc dù không thể cùng Chủ Thần so sánh , nhưng cũng là người có thực lực trên Thần Chi Đại Lục, thực lực cũng đủ đánh bại Thánh Sư; lần này đi vào Ngưỡng Quang đại lục, hắn là một trong ba thủ lĩnh.

Niệm Băng không ngờ thất thải khỏi lối hợp lực công kích cường hãn như vậy mà không làm tổn thương được hắn. Nếu không phải hắn có phần kiêng kỵ sự tồn tại của Niệm Băng , nên uy thế chỉ có thể phát huy được chín thành thực lực, nếu không ảnh khỏi lối đã sớm không ngăn được rồi.

Tinh thần lực của Niệm Băng cũng với khỏi lối hoàn toàn tương liên, thông quan ảnh khỏi lối công kích, Thiên Nhân huyết nhanh chóng phân tích thực lực của Tây Luân, hiển nhiên nhận thấy rằng Tây Luân chưa dùng toàn lực. Hắn rõ ràng so với Trác Mộc Luân còn mạnh hơn rất nhiều. Trác Mộc Luân mặc dù đã tiếp cận thập tam giai , nhưng chưa chính thức đạt được thập tam giai; cho dù là Tích Lỗ , trong tình huống liều mạng bị thương cũng có thể hủy diệt Trác Mộc Luân . Nhưng trước mắt, rõ ràng Tây Luân cường hãn hơn nhiều, nói hắn trên người có Hỏa Vân khải giáp , mỗi kích mỗi chưởng đều ngưng tụ đấu khí làm cho Niệm Băng vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì đấu khí của hắn mặc dù dùng để công kích nhưng lại mất đi rất ít, cùng với ảnh khỏi lối tiếp xúc như vậy nhưng lại có thể đem thu hồi lại, giảm tiêu hao tới mức thấp nhất. Bây giờ Niệm Băng có thể có chút kết luận , vị thần này tuyệt đối đã mở khai được Lệ trung huyết, hơn nữa đã đạt tới giai đoạn trung kỳ .

Sau khi phán đoán, Niệm Băng toàn thân phát ra kim quang chợt thu lại, mi tâm ngưng kết một đạo thất thải quang mang, hướng trực tiếp bắn tới nơi Tây Luân đang đứng. Tây Luân trong lòng cả kinh, muốn thay đổi động tác thì đã thấy thất thải quang mang trong nháy mắt khuếch tán thành một màn hào quang lớn, bao quanh lấy xung quanh bản thân hắn với chu vi trăm trượng, cảm giác cường đại trong nháy mắt được tăng cường, hỏa đấu khí của hắn bỗng chốc yếu đi vài phần. Thất ảnh khôi lỗi đang bám lấy hắn bất chợt tăng tốc độ, bảy thần binh đao hào quang càng trở nên chói sáng. Nhất thời làm cho Tây Luân không khỏi than thầm trong lòng: "Thiên Nhân huyết!". Cảm giác hoảng sợ tràn ngập trong lòng hắn, làm cho tay cũng yếu đi, bị Hắc Vũ Hoàng trong tay cầm Phệ Ma đao xé rách phòng ngự của khôi giáp, trên Hỏa Vân khôi giáp lưu lại một vết mờ nhạt.

Hoàng Cực huyết, Thiên Nhân huyết, hai đại huyết này là đại biểu cho cái gì, Tây Luân đương nhiên rất rõ ràng. Trong lòng hắn đầy tức giận, trong nháy mắt hào quang lóe lên trên tay, Hỏa diễm trường đao trong nháy mắt đã xuất hiện trên tay, xung quanh thân thể hắn là ám hồng sắc quang mang, trong nháy mắt phát ra bảy hướng bức lui ảnh khôi lỗi, hai tay nắm chặt trường đao hướng khôi lỗi chém tới.

Hắc Vũ Hoàng kinh nghiệm chiến đấu tuyệt không kém so với Tây Luân, bất luận trước kia hay bây giờ đối diện với địch nhân hắn tuyệt không bao giờ lui bước. Hắc quang từ Phệ Ma đao phóng ra, ngang nhiên đón nhận công kích từ Tây Luân.

Tiếng đấu khí va chạm nhau rít lên, Hắc Vũ Hoàng kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể cùng Phệ Ma đao bị đánh bay ngoài 10 trượng, thân thể trở nên có chút mờ nhạt. Nhưng Tây Luân cũng chẳng khá hơn, cũng không chịu nổi toàn lực công kích của Hắc Vũ Hoàng, thân thể hắn nhất thời bị sáu thần binh đao chém qua, đấu khí hộ thể bị công kích suy yếu chỉ còn 6 thành. Sáu thần binh đao gia tăng, trên người hắn phát một tầng bạch sắc quang hoa đẩy lui lực ảnh khôi lỗi. Nhưng chính hắn thân thể cũng lão đảo, 6 loại ma pháp nguyên tố bất đồng xen lẫn nhau xâm nhập vào trong thân thể hắn. Nếu không phải Hỏa Vân khôi giáp loại bỏ phần lớn lực công kích, thì một chút nữa là hắn bị thương. Nhưng sau khi xâm nhập vào, 6 loại ma pháp nguyên tố cùng với một đao của ám ảnh khôi lỗi trước đó đã mang tới cho hắn một gánh nặng, nhất thời Tây Luân không thể khởi động đấu khí của mình chống lại ma pháp nguyên tố kia, và đem chúng bức ra ngoài cơ thể.

Niệm Băng ngửa mặt lên trời hét to một tiếng: "Áo Tư Lạp". Một thân thể cao cao nhảy lên, tiếng long ngâm vang lên, một điểm sáng màu xám ngưng tụ tại thân Niệm Băng, thân thể hắn dần dần bay cao lên. Trên không trung, điểm sáng màu xám đó ngưng tụ làm xuất hiện thân hình cự long màu xám dài bảy trượng, nhập vào Niệm Băng. Hôi sắc (màu xám) cự long lộ ra một tầng kim sắc sáng bóng, mở rộng trên hôi sắc lân phiến.

Hôi sắc cự long, thân thể tương tự cự long bình thường, nhưng đỉnh đầu xuất hiện độc giác dài chừng nửa trượng màu vàng. Niệm Băng lúc này thân thể như cùng cự long hợp một chỗ, trên người quần áo biến mất, da trên cánh tay phải cũng đồng dạng với vảy rồng màu xám, trông hắn giống như là một bộ phận của cự long. Thất hệ ma pháp giống như mưa đá từ trên trời giáng xuống Tây Luân.

Một điều kỳ dị đã phát sinh, thất gia ma pháp nhập vào bảy sắc hào quang tự động tăng thêm một cấp. Bởi vì số lượng rất lớn, nhất thời làm cho Tây Luân ứng phó không kịp. Mặc dù ma pháp nguyên tố này chưa chính thức chạm tới thân thể hắn, nhưng nó lại xâm nhập vào trong cơ thể hắn, trong cơ thể ma pháp nguyên tố sinh ra có sự liên hệ với tiên thiên chi khí, khi sắp bị đẩy ra khỏi thân thể thì bảy ma pháp nguyên tố lại điên cuồng quay ngược lại tàn phá thân thể hắn.

Tây Luân sợ hãi hét to "Long ma pháp sư". Trong lòng càng khiếp sợ càng tăng, trong tay hỏa diễm trường đao phát ra vô số đạo ảnh nhằm phá giải ma pháp đang giáng xuống. Nhớ lại lúc Niệm Băng nói Trác Mộc Luân đã xuống địa ngục, Tây Luân đã không định tái chiến, dù sao tính mạng bản thân vẫn quý hơn. Tây Luân vừa phải đối mặt với ma pháp trên trời giáng xuống, vừa phải đối mặt với ma pháp nguyên tố trong cơ thể. Trong ngoài đồng thời vây khốn một lúc thì một bóng đen vô thanh vô tức nhảy lên phía sau lưng hắn, bùn đất đều biến mất chỉ còn hắc sắc đấu khí được che dấu trong màn đêm. Tây Luân phát hiện sau lưng xuất hiện nguy hiểm thì hắc chiến phủ đã cách thân thể hắn một trượng.

Trong lúc nguy hiểm đó, Tây Luân thể hiện toàn bộ kinh nghiệm chiến đấu mấy ngàn năm của mình. Một quang sáng màu đỏ từ trong cơ thể bạo phát ra, ma pháp đạn từ trong không trung nháy mắt đã tan rã, hỏa diễm đao từ bên trái về một đường cung bức thất ảnh khôi lỗi đồng thời tháo lui. Hỏa diễm đao theo

bên trái vòng cung qua thắt lưng, trong nháy mắt tích tụ lực lượng tới trạng thái cao nhất, đỡ lấy chiến phủ của Tích Lỗ đang bổ tới, bên trong thì hần cố gắng khắc chế sự bộc phát của ma pháp nguyên tố.

Trên không trung cùng Áo Lạp Tư, Niệm Băng vươn cánh bay thật cao. Ngay sau đó phiến vân sắc xuất hiện vô số điểm trắng, trong nháy mắt phóng ra một tiếng nổ lớn, sóng chấn động làm tung bay vô số bùn đất, trong chớp mắt đã kéo dài phủ kín mọi góc ngách trong phạm vi năm trượng.

Bạch quang chói sáng va chạm với hoa lửa, nếu không phải Niệm Băng có được thiên nhân, có lẽ dưới tác dụng của bạch quang sẽ tạm thời mất đi thị giác. Trong hào quang mênh mông đó, vân sắc truyền tới những tia năng lượng ba động cuồng bạo, khiến cho hần nhớ lại cảm giác lúc sinh ra của Thần Chi Đại Lục.

Thân thể Tích Lỗ so với lúc tiến vào thì tốc độ chấn bay ra ngoài còn nhanh hơn, nhưng thực lực của hần đã tiếp cận thập tam giai, phối hợp với siêu cấp thần khí Diệt Thần phủ tạo nên một kích, lẽ nào lại kém đi!

Thất ảnh khôi lỗi của Niệm Băng nhận được tinh thần lực truyền tới, ngay lập tức hóa thành bảy đạo ảnh biến mất trong không trung. Ảnh khôi lỗi còn ít nhiều năng lực không gian, trong nháy mắt đã đem bảy đạo quang ảnh cùng bảy thần binh đao truyền đến giữa không trung, lúc này trông giống như một cái ao cá.

Thân thể Tích Lỗ rơi trên mặt đất mất đi sự khống chế, hắc sắc hào quang cũng giảm đi rất nhiều, thân thể hần nằm trên mặt đất cách đó 30 trượng. Ải thần khải giáp trong lúc trọng yếu đã tự động đóng cách yếu huyết bảo vệ thân thể vốn cường hãn của hần tránh ngoại thương. Nhưng cũng đã làm cho thân thể của Tích Lỗ trì trệ, cuối cùng đã phun ra máu như mưa.

Cùng với Tích Lỗ, Tây Luân càng không thể chịu nổi, hần không dùng đầu khí ngưng kết mà đơn thuần chỉ là sử dụng hỏa diễm đặc thù của khoáng thạch trong hỏa diễm đao mà thôi. Lúc này hần phải từ bỏ hỏa diễm đao, bởi nó đã biến thành nhiều mảnh vỡ nhỏ, phân tán ra khắp nơi trông như những con mèo lửa nhỏ.

Thân thể Tây Luân bị thấp đi một nửa, từ phần eo trở xuống hoàn toàn ngập trong bùn đất. Lấy hần làm trung tâm, bùn đất bắt đầu dao động mạnh mẽ, tạo thành những vết nứt dài 3 trượng, máu tươi cuộn cuộn từ miệng hần phun ra. Hỏa Vân khải giáp không hổ là thần khí do ả nhân tộc chế tạo, bề ngoài vẫn không chút tổn hao gì cả. Nhưng ngay cả siêu cấp thần khí Ải thần khải giáp cũng không thể hoàn toàn hóa giải được năng lượng do sóng chấn động của va chạm sinh ra, hướng hồ là Hỏa vân khải giáp.

Tích Lỗ cuồng bạo dốc toàn lực tung ra một kích vào Tây Luân, khiến hần bay xa tới hơn 10 trượng, đầu tóc bù xù nhìn như quỷ. Mặt hần vốn màu đỏ bây giờ trở nên trắng bệnh, máu không chỉ từ miệng hần phun ra mà đồng thời cả thất khiếu đều chảy. Hần dùng tay phải chống lên, ngực không ngừng thổ dốc, cặp mắt dài nhỏ chợt lóe tia hung quang, nhưng không ai để ý. Chỉ có điều là chỉ nhìn vào thân thể hần lúc này, ai cũng biết hần bị thương nghiêm trọng tới mức nào, thất thải quang mang nhật nhòa không ngừng từ khuôn mặt tái nhợt cả hần thoát ra ngoài. Trong cơ thể bảy hệ ma pháp nguyên tố không thể bức ra, thể hiện rõ qua làn da của hần, có thể thấy hần bây giờ đã không xong rồi.

Niệm Băng cười Áo Tư Lạp bay lơ lửng trên không trung. Hần đương nhiên biết lúc này một kích kia may mắn thế nào, nếu không phải mình gây sự chú ý của Tây Luân, lại thêm Thiên Nhân lĩnh vực phối hợp với ảnh khôi lỗi làm bị thương hần, thì có lẽ một kích vừa rồi của Tích Lỗ không mang lại hiệu quả như vậy. Thập tam gia thần nhân quả nhiên cường đại, lại được mở Tây Kinh, Phương Giáp cùng với Lệ Trung tam huyết của thần nhân.

Lần đầu tiên gặp Tây Luân, trên người hần xuất ra bạch nhũ quang, Niệm Băng đã biết hần đã khai mở khiếu huyết. Bạch nhũ đó là năng lượng phòng ngự, chỉ ra rõ ràng có Phương Giáp huyết, muốn có Phương Giáp huyết thì điều kiện kiên quyết nhất định phải có Tây Kinh. Chỉ là Niệm Băng không nghĩ rằng chính nhờ Thiên Nhân lĩnh vực của mình đã chặt đứt vài phần liên lạc giữa Tây Luân và ngoại giới tiên thiên, Phương Giáp huyết của hần có thể phát huy tác dụng phòng ngự để hần ngưng tụ năng lượng tại Lệ Trung huyết, nên một kích hợp lực của Tích Lỗ mới có khả năng đạt được như vậy.

Niệm Băng bây giờ chú ý tới người Tây Luân, trên người hần ẩn hiện hồng quang làm cho gã thập tam giai này cường giả hơn xa so với Trác Mộc Luân. Niệm Băng cảm giác Tây Luân sẽ không chết dễ dàng như vậy, cho nên hần đang chờ đợi những biến hóa xuất hiện ở Tây Luân. Tích Lỗ cũng đang hồi phục, nói về

cường độ công kích thì Niệm Băng biết mình so với Tích Lỗ còn thua xa. Nếu không có Tích Lỗ, chỉ bằng thực lực bản thân Niệm Băng, cho dù có thể vây khốn Tây Luân nhưng không có khả năng tạo cho hắn vết thương ảnh hưởng tới tính mạng.

Áo Tự Lạp cúi đầu gào thét, khí màu xám lưu chuyển xung quanh thân thể. Thân thể hắn bây giờ đều là năng lượng ngưng tụ thành, làm cho Long Thần tâm quyết rút cục cũng đột phát cảnh giới thứ năm. Hắn có thể làm được điều này vì năng lượng thân thể tự động phụ trợ cho linh hồn, hắn không chính thức là một cự long, nhưng thực lực so với cự long thông thường tuyệt không thua kém; huống chi hắn còn có thiên độc, đó chính là năng lượng vô thuộc tính.

Tích Lỗ loạn choạng đứng lên, trong mắt toát lên vẻ thán phục thực lực của Tây Luân, lúc trước chính tổ tiên mình đã nói nếu một người là thần cấp cao thủ với 2 thứ siêu cấp thần khí thì rất khó đánh bại. Nếu thêm một người nữa thực lực đồng dạng như Tây Luân thì chính mình và Niệm Băng đừng nói là đòi hủy diệt đối phương mà muốn chạy trốn cũng chưa chắc đã được. Dù sao cũng sáng tỏ mọi chuyện, bản thân mình đã được lựa chọn để có thể hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên.

Tiếng thở dốc của Tây Luân trở nên nhỏ dần, ánh mắt hắn tập trung trên người Tích Lỗ, hào quang trên Hỏa vân khải giáp so với lúc trước đã ảm đạm đi rất nhiều, dù sao thần khí đã phải giúp chủ nhân nó đẩy ra phần lớn lực lượng công kích.

"Âi nhân ! không nghĩ tới chỗ này có thể gặp một ả nhân", âm thanh sắc nhọn của hắn có phần thông dong, không giống vẻ bề ngoài chật vật của hắn.

Tích Lỗ hừ lạnh một tiếng, bước dần tới hướng Tây Luân : "Âi nhân tộc chúng ta vĩnh viễn theo đuổi bản thân mình, vì mục đích đó mà sinh ra, thần nhân các ngươi từ trước cho tới nay đều dắc ý tại đại lục, chẳng nhẽ Âi nhân tộc chúng ta lại không được sao ? Tây Luân, người biết tính mạng của mình ra sao chứ, trong cơ thể người kinh mạch đã bị đầu khí của ta cắt nát, người đã hết mọi cơ hội rồi".

Tây Luân cười có chút quỷ dị, ngẩng đầu nhìn về phía Niệm Băng : "Không tồi, người quả thực đã tạo ra một sát cục, ta bây giờ đã tin rằng Trắc Mộc Luân quả thật đã chết trong tay các ngươi. Đáng tiếc ta không phải là hắn, người cho rằng chặt đứt 3 phần kinh mạch của ta là nhất định ta phải chết sao ? Vậy người quá coi thường thần nhân chúng ta rồi."

Vừa nói xong, tay hắn đột nhiên đánh tới phía Tích Lỗ, không phải để đối phó với Niệm Băng trên không mà là tạo ra một ám hồng sắc hào quang trực tiếp bay về phía dưới bụng của mình.

Niệm Băng sử dụng bay trên không trung vì hắn đối với cục diện đã tương đối phán đoán được. Tây Luân và Tích Lỗ đều là vũ giả, không có năng lực phi hành. Sử dụng đầu khí phi hành cực kỳ hao tổn nguyên khí, cho nên vạn bất đắc dĩ vũ giả mới kinh động đến ma pháp sư. Ma pháp sư bằng vào địa ma pháp quả thật không bằng vũ giả, nhưng Niệm Băng không giống như ma pháp sư mà Tây Luân nói lúc trước.

Áo Lạp Tư đã tỉnh giấc, lúc này hắn là một long ma pháp sư, bất kể người nào bằng vào đầu khí phi hành cũng đều không có khả năng tranh bá bầu trời với phi long. Ngồi trên lưng Áo Lạp Tư, Niệm Băng thông dong trên bầu trời, tạo cho mình một vị thế bất bại.

Hồng sắc quang mang trong nháy mắt đã phát ra, trong lòng Niệm Băng chợt thấy căng thẳng. Hắn rút cục đã hiểu được Tây Luân muốn làm gì khi chụp vào bụng mình, trong cơ thể người có 7 đại khiếu huyết, trong đó có Tây Kinh huyết. Hồng sắc hỏa diễm một lần nữa đột nhiên bùng lên, chỉ có điều lần này trong màu đỏ có thêm màu vàng chói lọi, so với lúc trước càng thêm kịch liệt. Phạm vi đầu khí bao trùm đã tăng gấp đôi, Hỏa Vân khải giáp bây giờ giống như bảo thạch, không nhìn thấy được. Chẳng những chỗ Tích Lỗ đứng mà cả trên không trung chỗ Niệm Băng cũng giống như bị thái dương chiếu rọi.

"Tích Lỗ đại ca cẩn thận, hắn điên rồi, từ hủy diệt Tây Kinh huyết của mình". Hủy diệt khiếu huyết có thể coi là làm cho khiếu huyết bộc phát. Một khi hủy diệt khiếu huyết đối với cơ thể người mà nói là không thể đền bù, chẳng những nguyên khí sẽ bị tổn hại theo khiếu huyết tràn ra, đồng thời khiếu huyết một khi tổn hại sẽ không có khả năng tái tạo. Một người đã bộc phát khiếu huyết thì sẽ không có khả năng mở các khiếu huyết khác trong cơ thể, nghiêm trọng hơn là người đó có thể sẽ chết. Nhưng khiếu huyết bộc phát cũng mang đến một cái lợi lớn, tựa như Niệm Băng sử dụng phương pháp nguyên rửa sinh mệnh, đây là một phương pháp nguy hiểm nhưng có hiệu quả rất lớn.

Sử dụng nguyên khí của mình tạo ra thay đổi lớn, lấy thân thể mình làm trụ cột, khiến cho toàn thân đạt đến trung kỳ, ngoài ra khiêu huyết bộc phát có thể trong nháy mắt mở ra năng lượng cao gấp 2 lần từ khiêu huyết. Nói cách khác bây giờ kinh mạch của Tây Luân đã bạo phát, hắn có thể đạt tới gấp đôi cảnh giới cuối cùng, mặc dù thời gian không lâu, nhưng việc này tuyệt đối mang tới năng lượng hủy diệt.

Tích Lỗ đã dừng bước, nhưng trong mắt hắn chiến ý không chút yếu ớt, hai tay chậm rãi nâng Diệt Thần phủ, hắc sắc khí phủ kín người. Trên người Tích Lỗ xuất hiện một hàng chữ màu vàng nhỏ "ba ba đồ lý lỗ". Chú ngữ cổ quái từ miệng Tích Lỗ vang lên, thân thể bắt đầu xảy ra biến hóa. Thân thể vốn trắng kiêu bông cao hơn một lần so với ban đầu, hắc sắc chiến phủ bỗng dài ra 3 trượng thành cự đại chiến phủ. Cán phủ to như cánh tay, bề mặt thì to lớn lạ thường. Từ hắc sắc phủ tản ra một tầng sáng u lam sắc, hai mắt Tích Lỗ bỗng chốc biến thành màu trắng, hắc sắc khí lưu chuyển vòng quanh thân thể.

Tây Luân gần như không phát hiện điều phát sinh trên người Tích Lỗ. Hủy diệt Tây Kinh huyết mang lại cho hắn nỗi thống khổ vô cùng, 10 đại mạch máu nứt vỡ ra, tiên thiên khí khổng lồ điên cuồng tỏa ra xung quanh. Thiên nhân lĩnh vực của Niệm Băng qua lần va chạm trước giữa Tích Lỗ và Tây Luân đã biến mất, cho dù thiên nhân lĩnh vực còn tồn tại cũng không có khả năng ngăn cản tiên thiên khí điên cuồng kia.

Niệm Băng hừ lạnh một tiếng, bảy thần binh đao một lần nữa xuất hiện, chỉ có điều không đi cùng thất ảnh khôi lỗi, bởi vì năng lượng bộc phát lúc trước của bảy thần binh đao đã làm nó bị thương. Niệm Băng bây giờ chỉ có thể tự mình ra tay thôi. Tây Luân cùng Tích Lỗ đều biến thân làm cho trong lòng Niệm Băng chiến ý bị kích thích, bảy hệ ma pháp nguyên tố dưới tác dụng của bảy thần binh đao không ngừng hướng tới thân thể hắn ngưng tụ, thất thải quang mang dần trở nên cường thịnh trở lại.

Niệm Băng hai tay Băng tuyết nữ thần đích thân thúc - Thần Lộ Đao và Hỏa diễm chi thần đích bào hao - Chánh Dương đao, song đao nhanh như chớp tiến ra phía trước, vẽ ra băng hỏa lực mang tính nhanh chóng xuất hiện trước mặt. Niệm Băng chuyển động, 5 thần binh đao còn lại quay vòng quanh người hắn, từ ngực hắn phát ra một tầng lục sắc quang mang nhu hòa. Màu xanh của hai tròng mắt nhanh chóng biến thành màu vàng, thân thể Niệm Băng hoàn toàn tiến vào trạng thái chiến đấu.

Một thần nhân, một ả nhân, một thường nhân, lực lượng của ba người đều điên cuồng tăng vọt, năng lượng tỏa ra ngập trời. Trên mặt đất những vết nứt không ngừng mở rộng, những khe rãnh sâu dần xuất hiện, mặt đất tựa hồ như đang run rẩy, chung quanh năng lượng phát ra mênh mông.

Hỏa hồng sắc quang mang vây xung quanh thân thể Tây Luân khiến thân thể hắn không ngừng nâng lên, hỏa hồng sắc quang mang theo hắn bay lơ lửng trên không trung. Mái tóc của hắn biến thành khói xanh rồi từ từ bay mất, tay phải hắn vẫn ở tiểu phúc, Hỏa Vân Khải giáp tản ra nhiều hơn so với lúc ban đầu, hồng sắc của bảo thạch còn sáng hơn. Hỏa đấu khí trước kia là thập tam giai hỏa nguyên tố trong không khí, dưới tác dụng của tiên thiên khí đã tạo thành một vòng hào quang bao vây lấy thân thể hắn.

Hủy diệt khiêu huyết để tạo ra sự thay đổi, Hỏa Vân khải giáp đang phát ra những âm thanh rẹt rẹt. Tây Luân bành trướng cơ thể để chống đỡ, tựa như nó có thể nứt ra bất cứ lúc nào, khải giáp gần như hòa nhập với xung quanh, hỏa nguyên tố tỏa ra mênh mông, năng lực đã vượt hơn trước kia.

"Kết quả của việc khinh nhờn thần linh chỉ là sự hủy diệt mà thôi". Âm thanh của Tây Luân âm trầm dị thường. Hắn lạnh lùng nhìn Tích Lỗ, hai tay hợp lại trước ngực, hỏa diễm màu hồng tỏa ra trên tay, ngưng kết lại thành một trường đao. Trường đao trong tay hắn khẽ động, trên mặt đất bùn đất đã hóa thành khói xanh, lưu lại một vết sâu không thấy đáy.

201. Chương 200: Khiêu Huyết Hủy Diệt Địch Cường Hãn

Tích Lỗ di chuyển, năng lực của hắn không hề đơn giản, chú ngữ đang tăng lên đến cực hạn. Ải Thần khải là siêu thần khí, rõ ràng so với Vân Hỏa khải còn hơn một bậc, mặc dù thân thể hắn so với lúc trước đã to lớn rất nhiều nhưng Ải Thần khải đã nương theo thân thể hắn phát triển bao trùm toàn bộ. Chiến phủ to lớn giờ lên, hai chân Tích Lỗ đột nhiên đạp mạnh lên mặt đất, tức thì một hố rộng 10 trượng, sâu 10 trượng xuất hiện, mà thân thể hắn đã giống như đạn pháo bay vút lên trời. Lập tức chiến phủ xoay vòng tại không

gian, đầu khí màu đen bao phủ 1 khoảng dài 15 trượng, bao trùm u quang lóe ra. Một bình diện xuất hiện trong mắt Niệm Băng, cuối bình diện này ánh sáng tích tụ thành một đạo u quang do vô số ánh sáng tăng cường tạo thành. Lúc Tích Lỗ bay lên đến cao nhất thì Niệm Băng nghe được từ trong miệng hắn ba chữ :” Đồ ...Thần ... trầm .”

Sau khi Tích Lỗ phi thân, Tây Luân ngay lập tức di chuyển. Một ngọn lửa xuất hiện xung quanh hắn, tại không trung hình thành một ngọn lửa màu đỏ, đón nhận công kích của Tích Lỗ. Có cơ hội chuẩn bị Niệm Băng tự nhiên sẽ không bỏ qua, hắn không phải không tin vào thực lực của Tích Lỗ, nhưng là Niệm Băng không muốn đại ca mình bị thương tổn gì. Cơ hồ trong tích tắc hắn phát ra cảm chú ”Băng Tuyết nữ Thần Chi Long”.

Hai mắt Niệm Băng đã biến thành màu vàng, tinh thần lực ngưng tụ đầy đủ. Trong chớp mắt bảy siêu thần khí phát huy tác dụng, tức thì ngưng tụ ra năm loại cảm chú, phân ra thổ hệ, phong hệ, không gian hệ, hắc ám hệ cũng quang minh hệ. Không hề có loại cảm chú nào cường đại như thế nhất là quang minh và hắc ám - hai hệ cuối cùng. Tại chỗ Tây Luân phi thân, các cảm chú tự nhiên va chạm bộc phát ra năng lượng tăng cường, công kích này đã đạt tới thập nhị cấp thần cấp; hơn nữa quang minh và hắc ám 2 cực bộc phát ngày càng vượt qua thập nhị cấp. Niệm Băng trong lúc đó đã phát ra ma pháp mạnh nhất của mình, nếu không phải bởi vì hỏa hệ của Tây Luân quá cường đại thì Niệm Băng đã lựa chọn Băng Hỏa Đồng Nguyên cảm chú hợp bích. Đáng tiếc Tây Luân phá hư Tây Kinh huyết, hỏa nguyên tố của hắn thực sự quá cường đại, đến mức Niệm Băng dù sử dụng Chính Dương Dao cũng không hấp thụ đủ ma pháp để phát ra ma pháp cảm chú.

Cảm chú tổng cộng chỉ có 6, nếu Tây Luân đích thị là Tây Luân lúc bình thường, liên hoàn 6 cảm chú này tuy không thể hủy diệt được hắn nhưng có thể làm hắn bị thương nặng. Nhưng mà Tây Luân đã bộc phát Tây Kinh huyết hậu kỳ cường đại rồi, ngay cả hắn cũng không biết thực lực đích thực của mình. Liên hoàn 6 cảm chú của Niệm Băng chỉ làm hắn chậm hơn 1 chút, màu đỏ xung quanh người hắn có ảm đạm hơn một chút nhưng vẫn không ngăn cản hắn phi thân đến vị trí ban đầu. Bởi vì sớm có chuẩn bị nên Niệm Băng chuẩn bị ma pháp rất nhanh, nhân tiện đã hoàn thành Băng hệ ma pháp đích cảm chú. Ma pháp uy lực cường đại như thế chỉ xuất hiện ở Băng Tuyết nữ thần tế tự và Niệm Băng khi dùng Băng Tuyết nữ thần chi long. Ma pháp này có thể nói là băng hệ ma pháp cao nhất khi đạt đến cảnh giới Ma đạo sư, chỉ cần sử dụng cảm chú tất nhiên sẽ phải lựa chọn ma pháp này.

Quang mang màu đỏ không ngừng mở rộng. Thông qua nhãn huyết, Băng Vân đã thấy rõ hình dáng người đang tới đồng thời cũng đã thấy hồng sắc quang điểm kia. Sau lưng Niệm Băng đang cười Áo Tư Hạp tăng tốc đuổi theo, đang cùng hồng sắc kia tiếp cận. Băng Vân tuyệt không coi thường Tây Luân, cả Niệm Băng cùng Tích Lỗ liên thủ còn không lưu được hắn, nàng muốn đối kháng như thế nào được?. Chỉ là muốn ngăn cản người này 1 chút thời gian để Niệm Băng đuổi theo là đủ rồi, cho nên nàng đã sử dụng ma pháp mình am hiểu nhất là băng hệ ma pháp - Băng tuyết nữ thần chi long. Tại Băng Tuyết nữ thần linh vực, Băng Tuyết nữ thần chi long có tác dụng rất lớn, băng tuyết phủ kín trời đất, che dấu tiếng rít gào của Băng tuyết nữ thần chi long.

Tây Luân thật không may mắn, nếu hắn lựa chọn 3 phương hướng khác sẽ không gặp phải sự chống cự mạnh mẽ như vậy. Long Linh ma pháp còn yếu, bằng tiên thiên linh vực của nàng, cho dù là có thể khắc chế hỏa hệ của Tây Luân nhưng cũng không phát sinh được nhiều uy hiếp. Còn Ngọc Như Yên cùng Phượng Nữ cường hãn nhưng Tây Luân đã phá hư Tây Kinh huyết hậu kỳ, nếu gặp được các nàng chẳng những khó cản trở Tây Luân mà có lẽ sẽ bị hắn hấp thụ không ít hỏa năng lượng bổ sung cho bản thân. Đáng tiếc là Tây Luân chọn phương Tây, nơi Băng Vân trấn thủ, nghênh đón hắn chính là Băng Tuyết Nữ Thần Chi Long trong Băng Tuyết Nữ Thần Linh vực.

Tây Luân lúc này tình huống không bề ngoài, khi xông qua đã bị Niệm Băng toàn lực thi triển 6 loại cảm chú, thoát nhìn thì thực lực hắn cường đại đến cực điểm nhưng chỉ có hắn tự biết mình vất vả. Hỏa nguyên tố khi ngăn cản 6 loại cảm chú đã tiêu hao hơn phân nửa, hơn nữa thân thể hắn vốn lúc đầu với Tích Lỗ cũng đã chịu 1 kích bị thương nặng. Bây giờ dù phá hư Tây Kinh huyết đề thăng thực lực nhưng trong cơ thể hắn nguyên khí tiêu hao liên tục, thương thể cũng thêm trầm trọng; huống chi hắn lúc đó không hoàn toàn né tránh được Đồ Thần Trảm của Tích Lỗ. Chịu đựng cùng lúc mấy loại công kích, mặc dù hắn sử dụng 1 khối không gian truyền tống trận tinh thạch trân quý, nhưng trong nháy mắt sinh ra phá hư lực khiến cho hắn chịu thương tổn khá lớn. Cánh tay trái muốn đứt từng khúc, cả hồng sắc Hỏa Vân khải cũng

biến thành từng khối vụn, miễn cưỡng có hỏa nguyên tố kết ngưng bên ngoài cơ thể hần mới không bị mất đi cánh tay.

Khi hần cảm nhận được băng lãnh ở phía trước làm đầu khí của mình ba động kịch liệt, hần không khỏi có chút tuyệt vọng. Căn bản hần không nghĩ tới Niệm Băng cùng Tích Lỗ có thực lực phối hợp như thế lại còn có phục binh, mà phục binh lại có thực lực cường hần như vậy khiến mình không có 1 chút cơ hội.

Gặp phải nguy cơ sinh mệnh, Tây Luân không có lựa chọn nào khác, vì sinh tồn hần chỉ có thể giãy dụa để sinh tồn. Hỏa hồng sắc bao quanh, lấy Tây Luân làm trung tâm rất nhanh khuếch trương ra xung quanh, nhanh chóng khiến cho Băng tuyết nữ thần lĩnh vực của Băng Vân bị co lại, hàn lãnh xung quanh bị nhiệt khu trừ. Năng lượng do Tây Kinh huyết bạo phát tới giờ phút này Tây Luân không hề giữ lại mà phóng thích ra hết.

Lam Thần phiêu diêu trong không trung, đôi cánh sau lưng vậy nhẹ nhàng, nàng không có chút bối rối. Đối phương đã có thể bị Niệm Băng cùng Tích Lỗ đánh trúng mà phá vòng vây, chứng tỏ thực lực tự nhiên không kém, ngay từ đầu nàng không có hy vọng xa vời là có thể so sánh được với nhân vật hùng mạnh kia.

Tây Luân cùng Băng tuyết nữ thần lĩnh vực tiếp xúc, trong tích tắc chung quanh bông tuyết nhất thời tung bay, thiên biến vạn hóa. Băng tuyết xuất hiện trước mắt Tây Luân mặc dù chỉ là ảo ảnh, không thể tạo thành thương tổn cho hần nhưng để trì hoãn hần di chuyển thì quả thật là có tác dụng. Lúc này Niệm Băng chỉ còn cách Tây Luân có 300 trượng, hần phóng thích Hắc ám cấm chú Tử Thần Liêm đao lẳng lẳng xuất hiện sau lưng gã.

Trước sau giáp công, chỉ ít theo bên ngoài nhìn thì Tây Luân đã hoàn toàn bị bao vây trong bị động. Bất luận là ai, khi lựa chọn bạo phát khiếu huyết thì cả đời chỉ có 1 lần cơ hội, một khi bạo phát 1 khiếu huyết sau này tu luyện chẳng những khó tiến thêm nữa mà khiếu huyết khác cũng không còn khả năng tái bạo phát nữa. Tây Luân lựa chọn bộc phát Tây Kinh huyết tự nhiên có mục đích, nếu lựa chọn bạo phát trọng huyết, cho dù hần trốn đi được thì có lẽ cũng không còn được ba thành thực lực. Tây Kinh huyết bộc phát kết cục cũng chỉ có thể làm hần khôi phục nhiều nhất đến 5 thành, nhưng Tây Kinh huyết ngưng kết tiên thiên chi khí, có tác dụng trong nháy mắt làm thực lực khuếch trương đến cực hạn.

Tây Luân phát ra tiếng thét dài thê lương, thân thể hần trong nháy mắt tăng tốc, sau lưng quang hoa màu trắng bốc lên đến cực hạn. Bởi vì có Tây Kinh huyết bộc phát duy trì được tiên thiên chi khí, nên dù hần đã trọng thương nhưng cũng bộc phát được Phương Giáp huyết, phòng ngự lực cuối cùng. Tử Thần Liêm đao cùng bạch sắc nhũ hào quang ngạnh tiếp nhưng chỉ đẩy Tây Luân vọt tới trước thêm vài phân, khí lưu màu đen trong nháy mắt tan rã. Thân ảnh tử thần biến mất, thân thể Tây Luân vọt tới trước run rẩy kịch liệt. Phương Giáp huyết cuối cùng không phải thập nhất cấm chú có khả năng gây ra thương tổn, trong cơ thể Tây Luân năng lượng đang thất thoát khá nhanh, nguyên khí đại tổn thương, Phương Giáp huyết chỉ có thể bảo vệ hần lúc này mà thôi.

Lam Thần tại Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng vừa mới bắt đầu học tập ma pháp này, Băng Tuyết nữ thần tế tự đã từng dạy nàng thi triển ma pháp đúng thời cơ tốt nhất, chỉ có như vậy mới có thể làm ma pháp phát huy tốt nhất hiệu quả. Lời dặn của sư phó Lam Thần cho tới giờ này cũng không quên. Cho nên khi Tây Luân dùng phương pháp huyết cùng Niệm Băng sử dụng Tử Thần Liêm đao ngạnh đối, thì nàng từ phía sau, trong sát na Băng Tuyết nữ thần chi long xuất hiện

Tiếng rống ngâm nương theo băng tuyết trong nháy mắt bao trùm Tây Luân, kịch liệt đánh sâu vào trong. Tây Luân oa lên 1 tiếng, phun ra 1 ngụm máu tươi, bất quá hần bị Băng tuyết nữ thần lĩnh vực ngăn lại một khắc, Băng Tuyết nữ thần chi long đứng lúc hần suy yếu xuất hiện.

Hai mắt Tây Luân đỏ ửng, cuối cùng hần vì sinh cơ lựa chọn liều mạng một lần. Hỏa hồng chung quanh thân thể hần trong nháy mắt ngưng kết thành 1 đóa dài đến năm trượng, ngọn đao lửa thật lớn. Tây Luân đã không cần phòng ngự phía sau. Tây kinh huyết mang đến tiên thiên chi khí trong nháy mắt ngưng kết, hần tựa hồ không dừng lại, trong tay vung hỏa đao xuất ra toàn lực.

Thấy Tây Luân liều mạng, Niệm Băng trong lòng nhất thời khản trương, lúc này Áo Tư Táp phun ra 1 ngụm màu xám, còn cách Tây luân khoảng 100 trượng. Thời gian rõ ràng không còn kịp, Niệm Băng bây giờ chỉ hi vọng cho Lam Thần đủ thực lực chống đỡ cho đến khi mình đến.

Giấu mình trong Băng Tuyết nữ thần linh vực, băng tuyết chẳng những không cản trở Lam Thần, mà ngược lại còn là thị giác của nàng. Thông qua cảm xúc của băng tuyết, nàng có thể cảm giác được hết thảy mọi việc, hỏa đao xuất hiện trong tích tắc Băng Vân cũng biết được. Nàng phóng thích Băng tuyết nữ thần chỉ long chi viện cũng không thể ngăn cản được hắn, cho nên Tây Luân lấy tốc độ nhanh nhất xuất đao ra.

”Phượng Ảnh Tam Phân”, thân thể Băng Vân đột nhiên xuất hiện biến hóa, bất luận là cánh chim sau lưng hay thân thể tại giờ phút này đều trở lên hư ảo. Ba đạo thân ảnh đồng thời xuất hiện, đôi mắt màu lam của nàng lập tức biến thành màu vàng, sau lưng cánh chim màu lam đã tản ra một tầng màu vàng chói lọi. Thiên Nhân huyết có thể mang đến cho phượng tộc sức mạnh gì! Chính là trong nháy mắt đạt tới phượng hoàng cửu biến, mà trong quá trình biến đổi, đệ tứ phượng hoàng tam phân địa xuất hiện làm cho thân thể Băng Vân nhất thời khí tức trở nên mênh mông. Băng tuyết chung quanh trong nháy mắt đọng lại, thân thể của nàng trong nháy mắt biến mất trong Băng Tuyết nữ thần linh vực.

Ầm...Dưới công kích của Tây Luân, cả Băng Tuyết nữ thần chi long và Băng Tuyết nữ thần linh vực hoàn biến thành băng phấn, sau một khắc không khí trở nên nóng rực. Tây Luân như quả đạn pháo lợi dụng năng lượng cuối cùng mà tháo chạy. Bởi vì hắn đột nhiên tăng tốc, nên Áo Tư Tạt sau lưng tấn công không trúng đích. Áo Tư Tạt tốc độ mặc dù tăng lên cực hạn, nhưng trong thời gian ngắn không có khả năng đuổi theo Tây Luân, trừ khi Tây Kinh huyết của hắn bộc phát năng lượng, khiến hắn không thể di trì nữa tự nhiên bị rơi xuống.

Nhưng chính là lúc Tây Luân cảm giác mình thoát khỏi hiểm cảnh, cũng là lúc hắn nghe được thanh âm băng lãnh vang lên: ”Phượng Hoàng Chấn Dực Ngũ Thái Động”. Ngũ sắc quang mang lẳng lặng xuất hiện trước hắn 1 khoảng không xa, trong ngũ thái quang mang xuất hiện thân thể hư ảo phiêu bồng giữa không trung. Một tấm gương cực lớn xuất hiện, Tây Luân có thể nhìn thấy chính mình trong đó. Không khí chung quanh trở lên ngưng kết làm thân thể hắn trì trệ dị thường, hắn chỉ có thể trở mắt nhìn thấy mình đang đánh về phía tấm gương trước mặt. Ba thân ảnh đồng thời ngậm xương chú ngữ, ba thanh âm tự hồ không dừng lại, mà tấm gương lớn tại thời điểm này đã trở thành ác mộng của Tây Luân.

”Băng Chi thiếu nữ thuần khiết, thông hiểu nguyên lý ba đào phiên dũng, Nữ hoàng xinh đẹp, minh hữu vĩ đại của ta. Tuân theo khế ước thần thánh, lấy huyết mạch của ta bắt đầu, lấy huyết mạch tộc ta làm điểm kết thúc. Đáp lại sự triệu hồi của ta, đóng băng kẻ thù trước mặt. Băng Chi thế giới xuất hiện trên thế giới vĩnh hằng - Vĩnh hằng liệt đồng ba”.

Ba thân ảnh đồng thời ngậm xương chú ngữ, thời gian ngậm xương chỉ ngắn còn 1 phần 3. Băng Vân từ nhỏ tu luyện băng hệ ma pháp, nàng ngậm xương ma pháp so với ma pháp sư bình thường nhanh hơn. Một thân ảnh một chú ngữ, dưới tác dụng băng phượng huyết mạch tựa hồ chỉ tốn thời gian khoảng ba lượt hít thở đã hoàn thành.

Hỏa Vân khải cảm giác được năng lượng bộc phát của Tây Kinh huyết đang giảm kịch liệt. Tây Luân biết hỏa nguyên tố đang dần biến mất, chính mình bây giờ cũng chỉ có Hỏa Vân khải thần khí trên người, không thể thay đổi được gì. Thân thể hắn rất nhanh bị bóp méo, co rút lại như 1 con rắn lột da, tuột khỏi Hỏa Vân khải.

”Chạy”, Hỏa Vân khải giống như một khối thiên thạch nhằm hướng chiếc gương lớn bay tới, còn Tây Luân ở phía sau vọt đi như tia chớp, hắn đã đem vốn liếng cuối cùng của mình ra sử dụng.

Hỏa Vân khải sắp va chạm với quang minh kính thì dị biến đột nhiên xảy ra, quang minh kính trong nháy mắt phát ra hào quang đường kính 5 trượng nuốt lấy Hỏa Vân khải, đồng thời tại phát ra năng lượng bao vây lấy Tây Luân. Thực lực Lam Thần vốn không thể phát ra hai cảm chú liên tiếp được, nhưng Phượng hoàng đệ ngũ biến khiến ma pháp nguyên tố ngưng tụ và gia tăng phóng thích trên diện rộng. Trong nháy mắt như có đồng thời 3 ma pháp sư hướng Tây Luân công kích, do Lam Thần khống chế hoàn toàn. Băng là thiên địch của Hỏa cùng Băng tuyết nữ thần chi long, so sánh thì Lam Thần lúc này phong thích băng hệ cảm chú mạnh hơn rất nhiều, nhưng tính chất linh hoạt cũng kém hơn không ít. Nhưng Tây Luân bây giờ đã không có thể trong nháy mắt di động không gian tinh thạch được. Trước sau nhiều lần bị tiêu hao, hắn không thể phát động hỏa đấu khí mạnh mẽ của mình đối kháng cùng Lam Thần.

Thoát li sự khống chế của Tây Luân, Hỏa Vân khải mặc dù là thần khí nhưng cũng không phát huy thần khí được hoàn toàn hiệu quả. Tại mặt đất, cột sáng màu lam chỉ hơi chút trì trệ cũng đã công kích trúng

Tây Luân chuẩn xác . Hắn kêu lên thảm thiết , từ trên trời rơi xuống, Phương Giáp huyết trong nháy mắt tan vỡ, Tây Kinh huyết bộc phát tiên thiên khí đã đi tới giai đoạn cuối.

Bằng nguyên tố thu liễm trên không trung, Lam Thần sắc mặt có chút tái nhợt, Bằng tuyết nữ thần lĩnh vực đã bị phá. Trong nháy mắt nàng đã phát động Phương tộc đệ ngũ cấm chú tự hồ đã đạt tới năng lực cực hạn . Ba thân ảnh hợp làm một, xếp lại đôi cánh sau lưng, thân thể nàng bỗng bồng bềnh giữa không trung nhìn thân thể Tây Luân đang rơi xuống.

Lúc này Niệm Bằng cách chỗ Tây Luân cùng Lam Thần chiến đấu khoảng 100 trượng. Đang từ không trung rơi xuống , tánh mạng lực Tây Luân ương ngạnh như gián, máu từ miệng hắn điên cuồng phun ra , phương pháp phòng ngự huyết trong nháy mắt bị nghiền nát. Trong lúc cấp bách, thân thể hắn đột nhiên chậm lại, trong tay hắn xuất hiện một tinh thạch phát ra hơi nóng , đưa thân thể hắn bao vây vào bên trong. Nguyên khí bùng phát, Tây Luân liều mạng hấp thu năng lượng của tử tinh thạch. Thân thể hắn đột nhiên hướng Lam thần mà phóng đi , tốc độ cực nhanh tựa hồ so với lúc trước còn mạnh hơn mấy phần, đồng thời tinh thạch màu đỏ trong tay kia đã biến thành phần phiêu tán trong không trung. Một lần nữa chung quanh thân thể hắn xuất hiện ngọn lửa dung hợp.

Lam Thần tưởng Tây Luân đã không có khả năng chống cự, hơn nữa liên tiếp thi triển 2 cấm chú , nên thân thể nàng đang hấp thu bằng nguyên tố ở không trung để khôi phục. Đột nhiên Tây Luân nhằm hướng nàng vọt tới, nàng đã không có phương pháp để ngăn cản, chỉ miễn cưỡng ngưng tụ thành tảng băng lớn nhằm hướng Tây Luân mà phóng tới. Nàng dù sao cũng không phải là Niệm Bằng , không thể có khả năng duy trì chú ngữ xuất ra mà pháp cường đại được. Mà Tây Luân hiển nhiên cũng tính đúng ở điểm này, nhũ băng tiếp xúc hỏa khí tan thành nước , theo thân thể hắn phiêu tán xuống phía dưới .

Trong nháy mắt hắn đã tới phía sau Lam Thần , hào quang nóng rực của ngọn lửa bao phủ hắn cùng Lam Thần vào bên trong. Hắn đã không còn năng lực phi hành, một tay chộp vào vai Lam Thần, tay kia miết trên cổ họng nàng, nương theo cánh chim sau lưng Lam Thần, miễn cưỡng không để mình bị ngã xuống. Trong lúc này mắt Tây Luân đã tràn ngập hung quang, hắn nhìn Niệm Bằng cười Áo Tư Tập rất nhanh tiếp cận sau lưng.

Niệm Bằng thấy Lam Thần phát động cấm chú đánh rơi Tây Luân thì trong lòng mừng rỡ, nhưng phát sinh biến hóa khiến Niệm Bằng từ hưng phấn biến thành sợ hãi. Nếu nói Tây Luân sợ nhất là tử vong thì Niệm Bằng sợ nhất là người yêu , bằng hữu mình bị thương tổn. Hắn vội vàng kêu Áo Tư Tập giãn đôi cánh màu xám thật lớn ra, Áo Tư Tập chậm lại cách Tây Luân cùng Lam Thần ngoài 30 trượng. Niệm Bằng lạnh như băng nhìn Tây Luân , trầm giọng nói: ” Buông nàng ra”. Hắn thà rằng để Tây Luân còn sống chứ không để thể tử bị một chút thương tổn.

Tây Luân không ngừng thở hổn hển, ngoại trừ Hỏa Vân khải đã lấy ra , hắn còn mặc một bộ võ sĩ hồng sắc , nhưng lúc này đã rách nát, thất khiếu hắn không ngừng chảy máu. Tây Luân đứng sau lưng Lam Thần vẻ mặt dị thường dữ tợn, mặc dù hắn đã như nhành cây khô nhưng muốn giết chết Lam Thần trong tay là chuyện dễ dàng. Trong mắt hắn ngoài hung quang thì còn hận ý mãnh liệt, bị bọn Niệm Bằng bức đến hoàn cảnh như thế này, làm tu vi mấy ngàn năm khổ luyện đã bị tổn thương, hắn như thế nào không giận được ? Cho dù còn sống rời khỏi nơi này, đừng nói tới khôi phục thực lực cấp thần , mà có lẽ cả cấp bán thần cũng khó đạt tới . Đã không còn Tây Kinh huyết, Phương Giáp huyết thì đã tê liệt, đau đớn kịch liệt truyền đến làm hết thấy mọi vật trước mắt hắn đã trở lên có chút mờ lung.

” Buông ra ? Tiểu tử ngươi đang nằm mơ sao? Được như thế này lại hay, trước khi chết còn có thể kéo thêm một mỹ nhân đi cùng ”, Tây Luân lãnh lẽo trả lời. Tay hắn chế trụ cổ họng Lam Thần thật chặt, sắc mặt Lam Thần nhất thời trở lên không còn chút máu, ma pháp trong cơ thể nàng nhất thời bị phong ấn, cả người hoàn toàn bị vây khốn . Nàng không ngừng hướng tới Niệm Bằng, dùng ánh mắt nói cho hắn biết không cần lo cho mình, giết Tây Luân trước rồi nói sau. Nhưng là Niệm Bằng làm thế nào mà không kiêng kị tính mạng của nàng chứ! Giết chết Tây luân là trọng yếu , nhưng mà tính mạng của Lam Thần còn quan trọng hơn nhiều.

” Buông nàng ra ! Ta sẽ cho người đi ,tuyệt không ngăn trở” . Kì thật không riêng gì Tây Luân là không còn sức lực , Niệm Bằng lúc này cũng không hơn gì . Lúc trước hắn liên tiếp thi triển lĩnh vực, phóng ra 6 lại cấm chú . Mặc dù đại bộ phận là thông qua tinh thần lực cường đại, mượn tiên thiên khí di chuyển thiên địa dẫn phát , nhưng đối với hắn cơ thể cũng bị suy yếu ma pháp. Tinh thần lực đối với 6 loại cấm

chú để không chế không gian đoạn cũng đã tổn thất không ít. Dù sao ma pháp bất đồng, trong nháy mắt phóng thích 6 loại thập nhất cấp cấm chú, cho dù là thần cấp ma pháp sư cũng rất khó làm được. Nếu Thiên Nhân huyết của Niệm Băng không mở ra Hoàng Cực huyết, tình huống ngược lại phải tốt hơn nhiều, nhưng bây giờ tình huống của hắn đã không tốt, nhất là sau khi phóng ra Tử Thần Liêm đao.

” Thả ta đi? Người cho rằng ta là đứa trẻ 3 tuổi chắc? Dựa vào cái gì ta tin người? Chỉ sợ ta vừa buông nàng ra, người lập tức công kích ta rồi ”. Tây Luân có chút châm chọc chế nhạo nhìn Niệm Băng, là 1 thần nhân ích kỷ, hắn bất luận đối với ai cũng không hề tin tưởng...

202. Chương 201: Thần Nhân Chi Tử

Nghe Tây Luân nói, trong lòng Niệm Băng không khỏi có chút bối rối, nếu Lam Thần bị hắn mang đi, kết cục chỉ cần tưởng tượng thôi cũng biết, nhưng nếu bây giờ không đồng ý, chỉ sợ nhân tiện hắn lập tức giết chết Thần Thần. Niệm Băng do dự nửa ngày không biết làm như thế nào. Đột nhiên hắn thấy được quang mang ngân sắc từ mi tâm của Lam Thần, trong lòng nổi lên hy vọng, hắn lập tức nghĩ tới một biện pháp, nói: ”Được, Tây Luân, ta để Thần Thần mang người đi, bất quá người phải đáp ứng ta không được gây thương tổn cho nàng, nếu không, cho dù truy giết người đến Thần Chi đại lục, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người”. Niệm Băng nói với âm thanh câu lệ, hung hăng nhìn thẳng Tây Luân, phảng phất như muốn ăn hắn. Nhìn thấy hình dáng này của hắn, Tây Luân trong lòng ngược lại lại thoải mái đi rất nhiều, trong ánh mắt của Niệm Băng rõ ràng thể hiện lời nói của hắn, quả thật hắn đã lựa chọn chính xác.

Đáng tiếc, Tây Luân hiện ở sau lưng Lam Thần, hắn nhìn không thấy Lam Thần mi tâm quang mang ngân sắc, hai mắt Lam Thần nhiễm thành màu bạc. Hai cánh sau lưng Lam Thần khai triển, nhanh chóng bay về phía tây, Tây Luân nghĩ mình đã thực hiện được, trong nháy mắt tâm có hơi chút buông lỏng, hắn đột nhiên cảm giác được đại não như bị kim châm làm hắn đau kịch liệt một chút, bàn tay giữ trên cổ họng và vai của Lam Thần nhất thời buông lỏng, thân thể Lam Thần lóe ra giống như ảo ảnh, trong chớp mắt đã bay ra xa hơn trượng, thấy thân thể Tây Luân rơi xuống bèn bắn ra vô số băng.

Động tác của Niệm Băng so với Lam Thần còn nhanh hơn một chút, trong nháy mắt khi thân thể của nàng vừa thoát ly khỏi Tây Luân, vài đạo hắc ảnh tràn ngập tính hủy diệt nhanh chóng xuất ra, thân thể Tây Luân trong không trung nhanh chóng phân giải, cơ thể phát tán ra một tầng quang mang màu xanh đen. Trong tiếng phốc phốc nhanh chóng bị hòa tan, lúc băng trụ phóng tới, chỉ bắn trúng một khối dịch thể màu xanh biếc, Tây Luân thập tam giai rốt cục cũng bị hủy diệt. Thân hình Niệm Băng chợt sáng, vội vàng giữ chặt, phảng phất như sợ hắn sẽ lập tức biến mất.

Lam Thần có thể cảm nhận được tiếng tim đập kịch liệt của Niệm Băng, ôm lấy hắn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đối với bọn họ mà nói tựa như một thế kỷ đã trôi qua vậy. Nguyên lai, Niệm Băng đang sử dụng thiên nhân huyết đọc nội tâm của Lam Thần, nhất thời nhớ đến sự công kích tinh thần, nếu dưới tình huống bình thường, Lam Thần vừa luyện Thiên nhân huyết tới sơ cấp nếu phát động công kích tinh thần, đối với Tây luân mà nói căn bản không gây tổn thương gì, nhưng vừa rồi lại không giống nhau, Tây luân bị vây bởi Niệm Băng, Tích Lỗ cùng Lam Thần toàn lực công kích từ cả hai phía trước sau, hắn đã suy yếu đến cực điểm. Chỉ dựa vào ý chí cầu sống mới miễn cưỡng có thể uy hiếp tới Niệm Băng và Lam Thần. Thiên Huyết nhân sơ cấp của Lam Thần tự nhiên không thể đạt tới công kích tinh thần thực thể, nhưng tinh thần trùng kích lại có thể, Ngay khi dung thần sắc câu lệ uy hiếp Tây Luân Niệm Băng đồng thời thông qua linh hồn truyền nói cho Lam Thần phương pháp dùng tinh thần thực công, nhờ vậy Lam Thần mới thoát khỏi vòng khống chế của Tây Luân để Niệm Băng dùng cửu giai hắc ám ma pháp hủy diệt hắn.

Niệm Băng khẽ vuốt mái tóc dài của Lam Thần xoa xuống trên bộ phục y lục sắc, an ủi nói: ”Không sao đâu, đừng sợ, đừng sợ, đều là ta không tốt, đã không ngăn hắn lại để suýt nữa hại nàng.”

Lam Thần bật cười, nói: ”Không phải thiếp sợ, là chàng sợ đó. Hắn thật là lợi hại, cả thiếp cũng trúng hai cái cấm chú nhưng cũng may thiếp còn có thể phản kích, cũng không trách được chàng đối đãi với thần nhân cũng phải kiêng kỵ.”

Niệm Băng than nhẹ một tiếng, nói: " Tây Luân là thần nhân hay là còn có mặt khác, cũng như sự tồn tại của hắc càn mạnh. Hả! Chúng ta mau trở lại xem, vừa rồi Tích Lỗ đại ca bị hắc trực tiếp tấn công trên mặt đất, không biết như thế nào rồi." Vừa nói, hắc vừa vung tay, Chánh Dương đao đao hồn hỏa ảnh khôi lỗi xuất hiện, hỏa nguyên tố làm tan lớp băng trên bề mặt ngoài Hỏa Vân giáp, hỏa ảnh khôi lỗi hóa thành thân hình Tây Luân. Đem Hỏa Vân giáp mặc vào, Niệm Băng dẫn Lam Thần cười trên lưng Áo Lạp tư đồng thời bay về hướng trước đó. Đồng thời, vì không để cho lân phiến trên cơ thể tiêu thất khiến cả người trần truồng, hắc sẽ không cùng Áo Tư Lạp dung hợp nữa, mà trước tiên tiếp dùng lân phiến để bảo hộ, một lần nữa mặc y phục vào, lúc này mới cười Áo Tư Lạp cùng Băng Vân bay trở lại.

Khi Niệm Băng và Lam Thần một lần nữa trở lại nơi hắc và Tích Lỗ cùng Tây Luân chiến đấu, Phượng Nữ, Ngọc Như Yên cùng Linh Long đều đã đến, cả Mộc Tinh cũng đã dẫn thủ hạ cao thủ tới, Tích Lỗ đang ngồi dưới đất thở hổn hển. Ngoại trừ Tích Lỗ ra, tất cả mọi người đều kinh sợ đối với sự việc phát sinh trên mặt đất. Niệm Băng đã thấy, đó là một khe nứt khổng lồ, thông qua Thiên Nhân Huyết phán đoán, khe nứt rộng chừng năm trượng, sâu hơn ba trăm trượng mà kéo dài cả ngàn trượng, không có chút tro bụi nào, khe nứt tựa như một cái miệng lớn đang hé ra như muốn nuốt chửng cả bình nguyên phía trên.

Đồ Thần trăm, Tích Lỗ xuất chiêu Đồ Thần trăm đạt tới uy lực như vậy, chấn động nhất chính là Mộc Tinh, bởi vì nàng rất quen thuộc với tình hình nơi này, nhìn sơ qua, nơi này là một mảnh bình nguyên phi nhiêu, nhưng kỳ thật bên dưới mặt đất mười trượng, đều là nham thạch tạo thành có kết cấu cứng rắn phức tạp, Tích Lỗ đã khôi phục lại hình dáng ả nhân, Mộc Tinh cũng không nhận ra được thân phận của hắc, nhưng việc khó tin nhất chính là điều phía sau hắc, chuyện này con người có thể làm sao? Nàng thật may mắn, nếu không nhờ đề nghị của Niệm Băng, khe nứt lớn như vậy xuất hiện ở thủ đô Phong Lâm thành của Lăng Mộc đế quốc, chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy, nhưng cường độ công kích như vậy cũng không thể diệt Tây luân, sự đáng sợ của thần nhân đã khắc sâu trong trí nhớ của Mộc Tinh, nhớ lại việc dữ hổ mưu bì trước kia nàng không khỏi vô cùng sợ hãi. (ND: dữ hổ mưu bì: bảo hổ lột da (không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.)ã—

Niệm Băng cười Áo Tư Lạp xuất hiện, Mộc Tinh và thủ hạ dưới tay đều vô cùng rung động, đó là cái gì, cự long màu xám? Cái này long thường không cách nào so sánh được, đó thật sự là một con cự long a? Mắt thấy Niệm Băng cùng Lam Thần ngồi trên thân cự long từ từ hạ xuống, tựa như là thiên thần, bọn hạ đều há hốc mồm, dù sao, cảnh tượng trước mắt cũng đã khiến họ chấn động.

Ánh sáng màu xám lóe lên, Áo Tư Lạp quay trở về trong cơ thể Niệm Băng, Niệm Băng đến bên cạnh Tích Lỗ, một đạo bạch quang nhu hòa bao trùm lên người Tích Lỗ, trị thương cho hắc.

Đồ Thần trăm quả thật rất cường đại, Niệm Băng thấy khe nứt trước mắt trong lòng cũng không khỏi giật mình, hắc biết, nếu trước khi đỡ Đồ Thần Trăm Tây Luân không bạo phát Tây Kinh huyết, đừng nói là chạy trốn, có thể lưu lại được tánh mạng hay không cũng đã rất khó nói. Tích Lỗ nhất thời xuất ra lực công kích cường đại đến cả Niệm Băng cũng là lần đầu tiên được chứng kiến, hắc có thể cảm giác được, đó chính là công kích cường đại siêu việt thập tam giai.

Dưới tác dụng của quang hệ ma pháp của Niệm Băng. Tích Lỗ thở dài một hơi, thân thể lay động đứng lên. Ải Thần giáp chớp lên, rung người phủi lớp bụi trên người hỏi: "Hắc thế nào rồi?"

Niệm Băng nói: "Đã diệt rồi. Không nghĩ tới một thần nhân thập tam giai lại mang đến cho chúng ta phiền toái lớn như vậy. Thực lực của Tây Luân so với tướng tượng của ta còn mạnh hơn rất nhiều. Nếu không phải hắc chỉ có ý bỏ chạy, trước sau nhiều lần bị chúng ta làm trọng thương, chỉ sợ muốn diệt hắc, chúng ta cũng phải trả giá đắt". Phán đoán của hắc quả không sai, với cấp độ của họ, khi đối chiến, chiến ý trong lòng có thể có tác dụng quyết định, Tây Luân vừa xuất hiện đã bị Niệm Băng xuất ra tinh thần lực uy áp trấn nhiếp, đánh giá quá cao thực lực Niệm Băng, tự đáy lòng cũng sinh khiếp đảm, hắc căn bản không thể dùng hết toàn bộ thực lực. Cho dù như vậy, hắc còn có thể mang lại phiền toái lớn cho Niệm Băng và Tích Lỗ, cuối cùng còn dùng Lam Thần làm con tin suýt chút nữa chạy thoát. Qua trận chiến lần này, Niệm Băng không thể không phán đoán lại thực lực của thần nhân.

Tây Luân đã bị diệt, Tích Lỗ bình an vô sự, Niệm Băng trong lòng không khỏi nhẹ nhõm. Thân thể hơi lão đảo, Lam Thần vội vàng tới đỡ lấy hắc, Niệm Băng lắc lắc đầu, nói: "Yên tâm, ta không việc gì, chỉ là tiêu hao quá nhiều khí lực. Tinh nhi, nguyện vọng của muội huynh đã làm được. Sau này trở về muội cần

quản lý kỹ lời nói của đám thủ hạ, không nên đem chuyện từng có thần nhân đến Lãng Mộc để quốc của các muội tiết lộ, lôi kéo đám thần nhân khác tới.”

Mộc Tinh tiến đến trước Niệm Băng, ân cần nói:”Ca, huynh không sao chứ. Muội không nghĩ tới Tây Luân lại cường đại như thế. Ca mau trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Niệm Băng gật gù đầu, nói:” Tịch Lỗ đại ca, Hỏa Vân khải là vật trong tộc của các người, bây giờ vật quy nguyên chủ rồi.” Hỏa Vân Khải vội đi đến trước Tịch Lỗ, hào quang chợt lóe, biến mất vào nội thể Niệm Băng, Hỏa Vân Khải bị tổn hại một chút xuất hiện trước mặt Tịch Lỗ. Tịch Lỗ vuốt ve bộ giáp nóng bỏng, mắt hắn đã có chút ướt ướt, hắn nhớ tới sự tình tổ tiên mình hy sinh để tạo ra ra thập nhị thần khí, thu được thần giáp, càng chứng tỏ truyền thuyết đích xác là sự thật. Liếc nhìn Niệm Băng thật sâu, huynh đệ lúc này không cần nói lời tạ ơn, tay khẽ vung lên, hắc sắc tinh thạch lượng trước ngực Ái Nhân Khải sáng lên, đem Hỏa Vân khải thu vào trong.

Mọi người lần nữa trở về trong doanh trại, lúc này, thành viên trong Lãng Mộc đế quốc nhìn Niệm Băng và Tịch Lỗ thần sắc không còn như trước, có sợ hãi, cũng có tôn kính.

Mặc dù giết được Tây Luân, nhưng lực lượng của Niệm Băng và Tịch Lỗ đều tiêu hao rất lớn, hai người vừa vào trong doanh trại, đã được Phượng Nữ các nàng đỡ lên xe ngựa bắt đầu thông qua tu luyện để khôi phục, còn các nàng hộ pháp bên cạnh xe. Lam Thần đem việc diệt Tây Luân đơn giản nói qua một lượt, Ngọc Như Yên cùng Phượng Nữ các nàng nghe xong cũng vô cùng kinh hãi, mặc dù Niệm Băng đã từng nhắc đến với Ngọc Như Yên thần nhân, nhưng lúc này nàng mới chính thức nhận biết thần nhân rất cường đại, đồng thời, cũng đã hiểu được nguyên nhân vì sao Niệm Băng lại muốn duy trì hòa bình trong đại hội của tứ quốc.

Xếp bằng ngồi trong xe ngựa, quang cầu do ma pháp lực hình thành trong nội thể Niệm Băng chuyển động nhanh hấp thu các loại ma pháp nguyên tố để bổ xung cho bản thân, trong nội thể hắn Sinh Mệnh chi cầu cùng Tử Vong chi cầu đều là Tiên Thiên Khí tinh thuần nhất, mặc dù Lệ Trung huyết không thể sử dụng, nhưng tốc độ ngưng tụ ma pháp nguyên tố vẫn vượt qua các ma pháp sư phổ thông. Ma pháp lực mất đi được bổ sung rất nhanh, đồng thời, kim cầu hình thành do Hoàng Cực Huyết và Thiên Nhân Huyết dung hợp mặc dù tiêu hao rất nhiều tinh thần lực do sử dụng uy áp nên, nhưng tốc độ khôi phục cũng rất kinh nhân. Cảm giác suy yếu lúc bắt đầu tu luyện chỉ sau một canh giờ đã biến mất.

Mấy ngày nay, Niệm Băng mặc dù mỗi ngày đều tu luyện, nhưng vì sự tình quá nhiều, thời gian tu luyện không nhiều như ở Thần Chi đại lục, nhưng hắn phát hiện, Tiên Thiên khí trên Ngưỡng Quang đại lục rõ ràng nhiều hơn hắn so với trên Thần Chi đại lục, cũng nhu hòa hơn nhiều, sau khi hấp thu vào trong cơ thể, chỉ cần trải qua vài lần thổ nạp là có thể sử dụng. Tinh thần lực đã dần hồi phục, Niệm Băng kinh ngạc nhận ra, Thiên Tiên khí trong cơ thể mình có chút cổ quái. Từ sau khi có Tử Vong chi cầu và Sinh Mệnh chi cầu, mỗi khi tu luyện hấp thu Tiên Thiên khí, Tiên Thiên khí đều ngưng kết bên ngoài sinh mệnh chi cầu, hình thành nên một vòng bạch quang nhân nhật, giống như Sinh Mệnh Chi Cầu bảo vệ bên ngoài Tử Vong Chi Cầu. Vì Niệm Băng có sinh mệnh chi cầu, hắn cùng ma pháp nguyên tố ngoại giới cấu thông vô cùng dễ dàng, cho nên những ngày này, Niệm Băng cũng không cần tận lực tu luyện Thiên Tiên khí, đều thuận theo tự nhiên. Nhưng lúc này, Tiên Thiên Khí trong cơ thể hắn đang tăng dần lên, thoát ly khỏi phạm vi của Sinh Mệnh Chi Cầu, hình thành một vòng xoáy màu trắng nhỏ, luân chuyển rất nhanh ở bên dưới Sinh Mệnh chi cầu ba tấc. Niệm Băng có thể cảm giác rõ ràng, sau khi có sự xuất hiện của nó, đỉnh đầu và đốt cuối xương sống của mình rất thanh tĩnh, có vẻ như Tiên Thiên Khí áp súc chia làm hai đường này nhập vào trong cơ thể. Tốc độ nhanh hơn tu luyện bình thường nhiều. Khi hắn đang không hiểu tại sao lại như vậy, thì vòng xoáy màu trắng bắt đầu di động xuống bên dưới, hơn nữa càng chuyển càng nhanh, căn bản không cần Niệm Băng khống chế, Tiên Thiên Khí trong cơ thể đã vô cùng sung mãn.

Sinh mệnh chi cầu màu xanh lục tản mát ra một tầng sinh mệnh khí tức dung nhập vào trong vòng xoáy màu trắng, lực mang hóa thành từng quang điểm màu xanh lục trực tiếp tiến vào trong vòng xoáy, sau khi tiến vào trong người hắn, bạch quang trong nháy mắt dừng lại một chút. Ngay sau đó, chợt tăng tốc độ xoay tròn lên gấp ba lần, tại đỉnh đầu và vĩ chuy càng lạnh như băng. Nhân tiện tại đây trong tích tắc, Niệm Băng trong lòng liền hiểu được, hắn nhớ tới lúc trước chính mình hấp thu tinh hoa tinh nguyệt kia, lúc đó đỉnh đầu và vĩ chuy truyền đến cảm giác lạnh lẽo bởi tiên thiên khí tinh thuần, đích thật là thiên địa tinh hoa! Mắt nhìn xuyên phương vị toàn viện, hắn trong lòng mừng rỡ, thể xác và tinh thần nhất thời thư

giãn, vứt bỏ hết thảy cố kỵ, hấp thu lượng tiên thiên khí khổng lồ để làm cho thân thể chính mình tốt hơn. Dưới tiểu phúc ba tắc chính là điểm mà vòng xoáy quy tụ, mà đó cũng chính là vị trí của Tây Kinh huyết.

Kỳ thật, Niệm Băng trên Thần Chi đại lục cùng hấp thu sinh mệnh chi cầu lẫn tử vong chi cầu, đó là nguồn thiên địa nguyên khí khổng lồ nhất, cũng là loại năng lượng cực đoan nhất. So với Tây kinh huyết cuối cùng vẫn mạnh hơn nhiều.

Nhưng cũng vì 2 cổ lực lượng này vô cùng cường đại, Niệm băng bây giờ căn bản không thể sử dụng năng lực của chúng được. Dưới sự hợp lực của Tập Áo và Thiên Hương, hai loại năng lượng này nung súc dị thường có thể nói là trên người Niệm Băng đang mang nguy cơ, sinh mệnh cùng tử vong trong nội thể Niệm Băng bị vây ở trạng thái cân bằng, Niệm Băng không thể sử dụng, cũng như không hại đến thân thể hắn. Hai loại chi cầu cùng tồn tại, đã khiến cho Niệm Băng có thể cùng thiên địa sinh ra tiên thiên khí tinh thuần, mất nửa năm tu luyện trên thần chi đại lục sau khi hắn thanh tỉnh, nửa năm này cũng không phải uống phí, không chỉ ma pháp của hắn tăng lên, tiên thiên khí của hắn từ lâu cũng đã kinh biến, nếu không phải vì Niệm Băng không tận lực tu luyện tiên thiên khí, Tây Kinh huyết của hắn sớm đã mở ra. Lúc này, nơi Tây Luân bạo phát đúng Tây Kinh huyết của mình, vô hình đã sinh ra tiên thiên khí điện phủ ba động, ba động này hòa vào thân thể Niệm Băng, nói cho chính xác, thật ra là nhiễm tiên thiên khí trong nội thể hắn, khi hắn diệt Tây Luân sau khi tiến hành tu luyện khôi phục, tiên thiên khí trong thân hắn tại ba động hòa hạ, thiên địa tinh hoa câu thông quả huyền diệu, thúc đẩy hắn từng bước tiên bộ.

Điều kì diệu đó đi vào phúc xử của Niệm Băng, như tiêm đan đi vào đình trệ tụ tập tại sau ba tắc, Niệm Băng toàn thân run lên kịch liệt, như có tiêm đan đâm vào, hắn rõ ràng cảm nhận được như có vật gì như muốn khai phá. Ngay sau đó, bạch quang đang xoay tròn bắt đầu ép lên kịch liệt, hạ phúc tràn ngập những cơn đau nhức, thân thể như muốn nổ tung. Hàng cơn thống khổ luân hồi trải qua, sự thống khổ ấy đối với Niệm Băng không hề đáng kể, mắt thấy luồng khí lưu màu trắng không ngừng ngưng kết tại hạ phúc của mình. Lúc này, tại đại não của mình hắn đột nhiên cảm nhận được rõ ràng. Một đạo hào quang kim sắc theo Thiên Nhân, Hoàng Cực hợp cùng khiếu huyết tung bay phía dưới, trực tiếp bao phủ lên ép bạch nhũ tiên thiên khí quang đoàn vào trong. Cảm giác đau nhức biến mất, Niệm Băng thấy hào quang bạch nhũ tại mi tâm hào quang chiếu xuống kim đan co rút lại rất nhanh, chỉ một chút công phu, ở dưới ba tắc hình thành nên một đạo bạch quang, quang sáng tại trung tâm là màu đen, như là một vực sâu không thấy đáy, tiên tiên chi khí hấp thụ điên cuồng tiến vào trong hắc động biến mất vô tung, Niệm Băng phát hiện, khí tức quanh hắn hoàn toàn không cùng một dạng, hắn có thể nhận ra sự biến hóa của từng tia tiên thiên chi khí trong không khí, những tia tiên thiên chi khí này đều lấy Tây Kinh huyết vừa mở của mình làm trung tâm mà xoay quanh. Thất hệ ma pháp nguyên tố mang theo chút tiên khí di chuyển quanh thân thể chính mình, phảng phất như cùng đợi mình gọi về. Tây Kinh huyết, quả nhiên Tây Kinh huyết đã thôi động tiên thiên khí.

Mặc dù không hiểu vì sao, nhưng Niệm Băng lại có thể cảm nhận được Tây Kinh huyết không phải mở ra cấp sơ kì, mà trực tiếp tiến lên trung kì chi cảnh, Tây Luân dựa vào Tây Kinh huyết để khống chế bản thân năng lượng ba động của tiên thiên khí thông qua Thiên Nhân huyết Niệm Băng quan sát rất rõ ràng, hắn phát hiện Tây Kinh huyết của mình hiện khống chế tiên thiên khí ngưng tụ, co rút, phóng thích, không hề kém gì so với Tây Luân. Khiếu huyết vừa mở đã đạt tới trung kỳ, việc này giúp mình tiết kiệm rất nhiều thời gian sau này, nhưng đây là vì cái gì chứ? Đúng rồi. Chính là Thiên Nhân của mình cùng Hoàng Cực dung hòa huyết. Nhất định là, kim quang chiếu xuống là từ hắn phát ra, Tây Kinh huyết phút chốc đã có biến hóa, đến cả quá trình tự thân trải qua thống khổ cũng bị lược đi, Thiên Nhân huyết cùng Hoàng Cực huyết nhất định là dung hợp trong quá trình sinh ra dị biến mới gặp phải tình huống này, nếu sau này mình mở từng khiếu huyết thì cũng có thể đạt tới trung kỳ, mặc dù năng lực của Thiên Nhân huyết không thể sử dụng, nhưng đạt được đồng dạng cũng là tốt hơn rất nhiều a. Nghĩ đến lại hưng phấn, Niệm băng cảm thấy ngực như muốn nổ tung, không khỏi phải há mồm hét to. Tiếng gầm vang lên cuộn cuộn, toàn thân mỗi đạo kinh mạch tựa hồ như được hoạt động kích khởi, huyết dịch cũng tùy chi sôi trào.

Trường khiếu kéo dài chừng thời gian bữa cơm mới đình chỉ, khi Niệm Băng mở mắt, thật kinh ngạc, chính mình cũng không biết khi đã ngồi trên mặt đất, cỗ xe ngựa xa hoa kia bây giờ cũng đã biến thành một mảnh đất nhỏ. Tích lỗ cùng bọn người Ngọc như yên hay Mộc tinh cùng đám thủ hạ dưới tay. Lúc này đều đứng ở xa xa, nhìn thấy chính mình giống như là nhìn thấy quái vật, Niệm Băng cuối đầu nhìn lại nhẹ nhàng thở ra, may mắn y phục của mình vẫn còn đây, nếu không muốn xuất sử. Ý niệm vừa động, đứng

dậy. Cảm thụ từ trong không khí từng lớp ma pháp nguyên tố cùng tiên thiên khí hấp dẫn, hấp biết, thực lực của mình lại tăng lên rồi. "Đừng có nhìn ta như thế? Ta không phải quái vật". Nhìn thấy ánh mắt của mọi người vẫn như trước, Niệm Băng không khỏi có chút buồn cười nói, vừa nói, dưới chân hắn vừa động, đã đi tới trước mặt chúng nhân, thân thể mạnh mẽ như của người tập võ, ma pháp hùng mạnh và tinh thần lực mà chính bản thân y cũng không rõ đã đạt đến cảnh giới nào rồi, đã đưa hắn thật sự trở thành một cường giả chân chính.

Tích lỗ lăm bầm nói: "Còn nói mình không phải là quái vật, may ta đã sớm biết, nếu không, một khi người bạo phát chỉ sợ ta cũng sẽ giống như chiếc xe ngựa phân giải kia."

Niệm băng bật cười nói: "Ta không có năng lực cường đại như vậy, đại ca, thân thể người cường đại bao nhiêu chẳng lẽ ta còn không biết sao?" Tây Kinh huyết khai thông, hấp tâm tình tốt đẹp, chung quanh hết thấy phẳng phát đều trở nên thêm huyền lệ hơn so với trước kia, phần đuôi của khe nứt do Tích Lỗ tạo ra tới qua không ngờ kéo dài đến tận gần nơi sứ đoàn dừng trại, may mắn uy lực đã giảm nhẹ hơn.

Mộc tinh đi đến trước Niệm băng, "Ca, người thật sự không cùng ta đi Phong Lâm thành sao?"

Niệm băng gật gật đầu, nói: "Chuyện ta đáp ứng với đã làm được rồi. Tình nhi, người nhớ bảo trọng, ta sẽ nhớ kỹ sự đối đãi của người."

Mộc tinh than nhẹ một tiếng, nói: "Người không đi cũng tốt, tới Phong Lâm Thành, hết thấy mọi việc không phải ta đều có khả năng chế ngự được. Ca, người cùng các vị đại tẩu nên bảo trọng nhiều. Chúc các người lên đường bình an". Mặc dù trong lòng cảm tình mệnh mông mẫn liệt, nhưng nàng cũng không biểu lộ nhiều ra ngoài. Nàng thật sự đối với Niệm Băng chỉ là tình huynh muội sao? Điều này chỉ có hắn mới rõ ràng, nhưng, dù nàng phủ nhận như thế nào, cũng không hi vọng làm Niệm Băng khó xử. Trong lòng nàng, địa vị của Niệm Băng bất luận là kẻ nào cũng không thể sánh bằng được, còn gì có thể quan trọng hơn một người tốt thật lòng với mình nữa? Mặc dù hắn đối với mình chỉ là muội muội.

Mộc tinh dẫn sứ đoàn của nàng ly khai, lúc gần đi ánh mắt buồn bã không thể gạt được ánh mắt của Niệm Băng, tự nhiên cũng không thể gạt được Phượng Nữ các nàng, bất quá, Phượng Nữ cùng Ngọc Như Yên hiện giờ tâm tình cũng có chút sa sút. Không ai biết nói gì, chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn đội xe của Mộc tinh đi xa.

"Mụ mụ, người lo lắng sao?" Niệm Băng đi đến bên Ngọc Như Yên trấn tĩnh. Ngọc Như Yên than nhẹ một tiếng, nói: "Mặc dù ta cùng Phượng Nữ đều không nghĩ tới phải thoát ly phượng tộc, nhưng, hành động của chúng ta tìm tộc mọi người đồng ý sao? Bọn họ có thể nhận chúng ta sao?"

"Không vì cái gì mà sa ngư thủ đả? Mụ mụ, có chuyện ta vẫn muốn nói với người, có lẽ, vì đang ở trong cuộc, người mới không suy nghĩ cẩn thận."

Ngọc Như Yên ngăn người, nói: "Người nói gì?"

Niệm băng mỉm cười kéo tay phượng nữ nói: "Mụ mụ, người không có nghĩ tới, nếu tộc người mọi người thật sự không hề nhận người, hoặc nói là hận người, vậy, người cũng sẽ không thể đoàn tụ với nữ nhi ruột của mình sao? Phượng Nữ, ta hỏi nàng, các trưởng lão của phượng tộc đối với nàng như thế nào? Nàng đối với họ quan trọng như thế nào?"

Phượng nữ nói: "Các trưởng lão đối đãi thiếp tốt lắm, mỗi trưởng bối trong tộc đều đối đãi với thiếp rất tốt, bọn họ không hề giữ lại tuyệt kỹ phượng tộc mà truyền cho thiếp, hơn nữa."

Niệm băng gật gật đầu, nói: "Vậy là đủ rồi. Mụ mụ, người còn không rõ sao? Nếu lúc trước các trưởng lão không tha thứ cho người, thì Phượng Nữ đã sớm chết rồi. Họ đối đãi Phượng Nữ tốt như thế, cũng chứng minh trưởng lão cũng chưa bao giờ quên người. Cũng không vì người cùng nhân loại sinh ra nữ nhi mà đối đãi không tốt. Hi vọng chi phượng, tại phượng tộc có địa vị rất cao. Phượng Nữ có thể trở thành hi vọng chi phượng, chứng minh các trưởng lão phượng tộc đã sớm tha thứ cho người. Theo như họ đối đãi hết lòng đối với Phượng Nữ, chứng minh họ rất thiện lương. Người có thể trở về cùng Phượng Nữ trong lúc nguy nan, bọn họ chắc phải rất cao hứng há sẽ làm khó dễ người? Ngược lại mà nói, cho dù họ thật sự trục xuất các người ra khỏi phượng tộc, vì giúp đỡ tộc nhân của mình, chẳng lẽ người sẽ không âm thầm mà ra tay sao? Cho nên, người bây giờ cần bản không cần phải lo lắng gì cả, ta tin rằng trưởng lão cũng không phải không rõ sự tình của người."

Nghe Niệm Băng nói xong. Ngọc Như Yên vốn có chút ảm đạm nhất thời ánh mắt trở nên sáng ngời, đứng vậy! Nếu các trưởng lão không tha thứ cho mình, như thế nào nữ nhi của mình trở thành sa ngư thủ đả hy vọng chi phượng?

Niệm Băng nhìn thoáng qua Lam thần cách đây không xa, nói:” bây giờ người phải lo lắng nhất chính là Thần Thần, vốn, ta tin rằng lấy thực lực của người cùng Phượng Nữ cũng đủ để ứng phó hết thảy. Nhưng mà, nghe Phượng Nữ nói Băng phượng (Thần Thần) trong lần đại điển này nhất định có sức ảnh hưởng rất lớn. Cho nên, ta nhất định phải đi cùng.”

Lam Thần và Ngọc Như Yên vẫn luôn lo lắng vấn đề này, nhìn thấy ánh mắt kiên định của Niệm Băng, Ngọc Như Yên rốt cục cũng mỉm cười,”Niệm Băng, xem ra nữ nhi của ta đem gả cho người là đúng.”

Niệm băng mỉm cười nói:” Đó là đương nhiên, ta thủy chung sẽ che chở cho các nàng. Tốt rồi, mục mục, chúng ta cũng nên đi, sớm đến phượng tộc, thời gian chuẩn bị nhiều hơn cũng tốt.”

Không còn gì khiến cho đoàn trẻ nãi, mọi người một lần nữa ra đi, Niệm Băng băng vào phong hệ ma pháp dẫn Tích Lỗ phi hành, Phượng Nữ được Long Linh phụ trợ, một đường sáu người, hướng đến Mộc Lãng đế quốc tây phương bắc hướng mà đi. Phi hành so với bộ khoái dĩ nhiên nhanh hơn nhiều, chỉ mất hai ngày đường, họ đã tiếp cận đến mục tiêu của chuyến đi này. Xa xa, một mảng sâm lâm nguyên thủy rậm rạp xuất hiện tại hạ văn, đồng thời không khí tại không trung rõ ràng tươi mát hơn rất nhiều. Đoàn sáu người Niệm Băng, có thể nói là đoàn tối cường giả trên Ngưỡng Quang đại lục. Lam Thần tiếp cận thần hàng sư, băng hệ ma đạo sư Long Linh, vô hạn cận thần sư cảnh giới Ngọc Như yên và Phượng Nữ, cùng với thần cấp ải nhân chiến sĩ Tích lỗ và thần hàng sư cảnh giới băng hỏa long ma pháp sư Dung Niệm Băng, đích thật là một đoàn tối cường a! Trên đường phi hành, Niệm Băng từng cười nói, nếu mọi người hợp thành một đội, có lẽ tất cả dong binh trên Ngưỡng Quang đại lục đều phải thất nghiệp cả.

Sắp đến bên bờ Hỏa Mộc Lâm, Ngọc Như Yên nói:” Chúng ta xuống đi.”

Long Linh kỳ quái hỏi:” A di, chúng ta sao không trực tiếp bay đến nơi sinh sống của phượng tộc đi? Phiến Sâm Lâm nguyên thủy này chưa được khai khẩn, có lẽ sẽ chậm trễ thời gian đó.”

Ngọc Như Yên ôn nhu cười , nói:” Đây là xuất vu đối đãi tôn kính với tộc nhân chúng ta, chỉ cần là vương tộc chi vũ thành viên đều có thể vào bằng vũ dực phi tường, nhưng, nhưng chưa từng có người nào bay qua bầu trời sâm lâm, thành ra hành vi này của tổ tiên phượng hoàng bị khinh nhờn.”

Chúng nhân đang ở bên bờ Hỏa Mộc Lâm, Ngọc Như Yên nói:” Niệm Băng, nếu sau khi ta gặp lại được tộc nhân của ta ta bọn họ sẽ làm khó dễ người, ta hi vọng người có thể nhẫn nhịn, cho dù là vì Phượng Nữ hay Thần Thần, được không?” Nàng đã kiến thức qua sự cường đại của Niệm Băng, nếu bởi vì phượng tộc mọi người khiêu khích mà làm hấn nổi giận, có lẽ chính mình cản trở cũng không được, nên mới sớm hướng Niệm Băng hỏi trước.

Niệm băng mỉm cười, nói:” Mục mục, người yên tâm đi. Vì người ta cũng sẽ không cùng phượng tộc tranh chấp. Ta đã không còn là tiểu hài tử lúc trước nữa.” Nhìn thấy Ngọc Như Yên cho tới giờ dung nhan tựa hồ không có già đi, hấn chợt nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên hấn cùng Lam Thần gặp mặt nhau, trong lòng không khỏi một mảnh ảm áp.

Tích Lỗ bên Niệm Băng dưới sự trợ giúp của Trường Sinh đao vừa biến thành dạng người, nghe vậy nói:” Điển tịch của tộc ta từng có ghi lại, tổ tiên của phượng tộc là phượng hoàng xuất hiện tại Di Thất đại lục, mà nơi hấn đang ở lúc trước là Thần Di đại chiến trung tử vong. Phượng tộc là một chủng tộc yêu hòa bình, nhưng cũng đồng thời là chủng tộc được sắp xếp vào loại phi thường, Niệm Băng, chuyến đi này của chúng ta có lẽ sẽ không suôn sẻ.”

Niệm Băng mỉm cười, noi:” Sa ngư thủ đả, đả bất hoàn thủ, mắng không đã miệng ta còn làm tới , đại ca, nhân tiện người cùng ta nhẫn nại nhẫn nại đi.”

Tích Lỗ gật gật đầu, nói:” Như thế cũng tốt. chúng ta có thể lên đường.” Tích lỗ đi theo Niệm Băng đi sau vào Ngưỡng Quang đại lục, mặc dù đã tiếp xúc rất nhiều loại người, nhưng cho tới bây giờ hấn lại sẽ không cùng người khác nói chuyện, cho dù là Lam thần các nàng cũng không ngoại lệ, nếu Niệm Băng không mở miệng, hấn cũng một mực yên lặng đi theo bên người Niệm Băng, nếu không phải ngày đó hấn một kích chấn thiên hám địa, có lẽ Ngọc Như Yên các nàng không thể nhìn ra thân phận của hấn. Đã biết Tích Lỗ là

ải nhân, cùng với kiến thức qua thực lực sau đó, Ngọc Như Yên hiểu ra ải nhân tuổi còn cao hơn mình, trên đường đối đãi hẳn thủy chung rất cung kính.

203. Chương 202: Tao Ngộ Hỏa Mộc Lâm

"Tỷ à, người nói mấy động vật hung mãnh này, vì sao chúng nó không quấy nhiễu chúng ta?" Đi nửa ngày rồi, cảm giác đã đi một đoạn đường không ngắn, nhưng Hỏa Mộc Lâm cũng vẫn như vô biên vô hạn.

Phượng Nữ nghe Lam Thần hỏi, mỉm cười nói: "Mặc dù động vật không có trí tuệ, nhưng chúng nó đều thực sự có linh tính. Trong phiến rừng rậm này, Phượng tộc chúng ta là vua. Bất kể động vật gì, cảm nhận được trên người chúng ta khí tức Phượng tộc, đều nhẹ nhàng tránh xa, tự nhiên sẽ không tới mạo phạm."

Long Linh hi hi cười, nói: "Nguyên lai động vật cũng biết bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh hả?! Phượng Nữ tỷ tỷ, chúng ta còn bao xa nữa thì tới Ngõ Đồng Lâm, chỗ ở của Phượng tộc các người a?"

Phượng Nữ mỉm cười, nói: "Sẽ tới ngay đây, chúng ta đi mau, phiến rừng nguyên thủy này không biết đã sinh trưởng bao lâu, mặc dù khiến người ta tưởng là không có giới hạn, kỳ thật ngay sau lưng đại thụ là Ngõ Đồng Lâm của chúng ta."

Phượng Nữ đang nói chuyện, Niệm Băng thần sắc đột nhiên chợt động, ánh mắt hướng phía trước nhìn lại, trầm giọng quát: "Người nào?"

Ba thân ảnh nhanh như chớp từ trong rừng cây nhấp nhô mấy lần bay lên hạ xuống đã xuất hiện ngoài mười trượng trước mọi người.

Đó là ba gã thanh niên nam tử, người cầm đầu cao bằng Niệm Băng, mày kiếm mắt sáng, một thân áo vải thô bình thường không giấu được vẻ anh tuấn, đầu tóc ngắn hóa hồng sắc dựng đứng. Khi hắn ổn định hạ xuống đất, ánh mắt đã lưu lại trên người Phượng Nữ, ánh mắt ba động không ngừng, tràn ngập khát vọng, tràn ngập một tâm tình khó có thể nêu tên.

Phượng Nữ cũng có chút ngây dại, nhìn thấy thanh niên anh tuấn này, sắc mặt nàng có vẻ có chút mất tự nhiên: "Phượng Ưng!"

Phượng Ưng thần sắc phức tạp, ánh mắt từ Phượng Nữ chuyển qua trên người những người khác, thanh âm hắn có chút run rẩy: "Phượng Nữ! Người đã trở lại, người rốt cục đã trở lại, ta còn tưởng rằng, vĩnh viễn không có khả năng gặp lại người."

Phượng Nữ miễn cưỡng cười, nói: "Phượng hoàng niết bàn đại điển sắp bắt đầu, là một thành viên Phượng tộc, ta thế nào có thể không trở lại được? Làm phiền các người bẩm trưởng lão trong tộc một tiếng, nói ta cùng mẫu thân đã trở lại."

Phượng Ưng ngăn người, nói: "Mẫu thân của người, không phải thuở nhỏ cha mẹ người đã mất rồi sao?"

"Không, nó chẳng những có mẫu thân, cũng còn có phụ thân. Xem tuổi của người có lẽ không biết ta, nhưng cha mẹ của người lại nhất định biết. Người trở về nói cho mấy vị trưởng lão rằng Phượng Yên cùng nữ nhi Lam Thần, Phượng Nữ và mấy vị bằng hữu tới tham gia Phượng hoàng niết bàn đại điển. Chúng ta ở chỗ này chờ." Nói chuyện là Ngọc Như Yên, nhìn thấy trước mặt ba tộc nhân tuổi trẻ này, hít thở khí tức quen thuộc trong Hỏa Mộc Lâm, ánh mắt của nàng có chút ướt ướt, cách biệt đã lâu hơn mười năm, rốt cục về tới nhà của mình. Cảm xúc của nàng so với Phượng Nữ phải sâu hơn vài lần.

Lúc này Phượng Ưng tỉnh táo lại sau khi kinh hỷ được nhìn thấy Phượng Nữ, có chút nghi hoặc nhìn Ngọc Như Yên tựa hồ so với Phượng Nữ cũng không lớn hơn bao nhiêu, nhú mày, ghé tai đồng bọn bên cạnh nói nhỏ vài tiếng, một gã thanh niên Phượng tộc rất nhanh lui về phía sau, trong chớp mắt đi vào trong rừng cây.

Phượng Ưng trong mắt lúc này chỉ có Phượng Nữ, mặc dù đoàn người Phượng Nữ chừng sáu người, nhưng năm người còn lại trong mắt hắn đều như nhau, chỉ là những người khác mà thôi, đồng bọn mới vừa đi, thân hắn chợt động đã tiến sát Phượng Nữ, giơ tay kéo nàng: "Người rốt cục đã trở lại. Người có biết lâu

nay ta rất nhớ người không? Phượng Nữ, đừng lo lắng, bất luận người phạm sai lầm gì, ta đều giúp người. Đừng đi nữa, người đã biết tâm ý của ta, kinh lịch của người sớm đã kết thúc, ta không biết có bao nhiêu lần muốn đi ra ngoài tìm người, nhưng cha ta thủy chung đều không cho phép.” Thâm tình của hắn đã nói cho mọi người thực nhiều chuyện, tuy nhiên Phượng Nữ lại tránh sự lôi kéo của hắn.

”Phượng Ưng, người không cần như vậy, sự tình của ta, ta tự nhiên sẽ hướng các trưởng lão giải quyết.” Trong lòng Phượng Nữ có chút ít e ngại nhìn Niệm Băng bên cạnh, Niệm Băng sắc mặt cũng không có gì biến hóa, nhưng sự tĩnh lặng trong ánh mắt khiến Phượng Nữ trong lòng cảm thấy bất an.

Phượng Ưng sắc mặt khẽ biến, lại giơ tay hướng tay Phượng Nữ kéo lại, nhưng lần này hiển nhiên Phượng Nữ càng thối lui, một bước nhanh nhẹn đã tránh ra ngoài một trượng, Phượng Ưng nhíu mày nhìn nàng, nói: ”Phượng Nữ, làm sao vậy? Chúng ta sớm cũng đã đính hôn rồi, đợt lần này người kinh lịch trở về, chúng ta sẽ chính thức kết hôn, ta nghe gia gia nói, người ở bên ngoài thích nam nhân khác, ta không tin, chúng ta từ nhỏ lớn lên là thanh mai trúc mã, người không có khả năng thích người khác, đúng không?”

Nếu nói vừa rồi Niệm Băng ánh mắt là yên lặng vậy, giờ khắc này ánh mắt hắn đã trở nên lạnh lẽo. Hắn không có mở miệng, cũng không có động tác gì, cứ như vậy đứng đó, Long Linh chủ động cầm bàn tay to lớn của Niệm Băng, nhưng lúc này nàng kinh ngạc phát hiện tay Niệm Băng cùng ánh mắt hắn đều lạnh như băng. Niệm Băng đang đợi Phượng Nữ trả lời.

”Phượng Ưng, người hãy nghe ta nói!” Phượng Nữ có chút vội vàng nói, nàng tự nhiên đã phát hiện Niệm Băng thần sắc biến hóa: ”Phượng Ưng, lần này ta trở về có hai việc, một là tham gia Phượng hoàng niết bàn đại điển, trợ giúp Phượng tộc ta vượt qua cửa ải khó khăn. Một khác chính là muốn cùng người hủy hôn ước. Mặc dù chúng ta từ nhỏ lớn lên, nhưng, ta vẫn chỉ làm bằng hữu của người, mà không phải người yêu. Thực xin lỗi, Phượng Hư trưởng lão nói rất đúng, ta quả thật đã yêu người khác, hắn mới là người yêu của ta, lần này sau khi đại điển chấm dứt, ta sẽ cùng hắn rời đi, mãi mãi làm thê tử của hắn.”

Phượng Ưng toàn thân run lên, ánh mắt hắn nhất thời trở nên kích động, lão đảo lui về phía sau từng bước: ”Không, ta không tin điều đó là thật! Người nhất định là gạt ta phải không? Chúng ta sớm đã thành hôn ước, người sao có thể thích người khác. Người gạt ta, người nhất định gạt ta!”

Phượng Nữ là đệ nhất mỹ nữ trong lứa tuổi còn trẻ của Phượng tộc mà Phượng Ưng lại là nam tử tuổi trẻ xuất sắc nhất, hai người từ nhỏ thanh mai trúc mã lớn lên, Phượng Ưng vẫn luôn coi Phượng Nữ là thê tử tương lai của mình.

Cùng kích động như Phượng Ưng nhưng hoàn toàn khác biệt, Niệm Băng đứng ở một bên ánh mắt một lần nữa trở nên nhu hòa, lắc lắc đầu tự trách: ”Ta làm sao vậy, sao lại có thể hoài nghi tình cảm của Phượng Nữ đối với ta chứ? Mặc dù nàng không nói cho mình việc quá khứ, nhưng chỉ cần trong lòng của nàng đã quyết, việc trước kia hết thảy chẳng tính làm gì.”

Phượng Nữ cúi đầu, nói: ”Thực xin lỗi, Phượng Ưng, ta biết người đối với ta rất tốt, nhưng ta thực đã yêu người khác. Hắn là trưởng phu của ta, ta cả đời này cũng chỉ thương một mình hắn, ta biết nói như vậy đối với người thực tàn nhẫn. Nhưng đau dài không bằng đau một lần, mới vừa trở về gặp được người, ta trước hết cùng người nói rõ ràng, đỡ phải có hiểu lầm nữa, thực xin lỗi, Phượng Ưng!”

”Thực xin lỗi? Thực xin lỗi có ích lợi gì? Tại sao tất cả cảm tình ta đều đặt ở trên người người chứ? Nhiều nữ tử trong tộc thổ lộ tâm tình với ta, ta chưa bao giờ có chút xúc động, bởi vì trong lòng ta đã có người, ở trong mắt ta, không có ai có thể so sánh người. Thực xin lỗi? Tình yêu của ta đối người ba chữ này có thể đền bù sao?” Phượng Ưng như điên cuồng nhìn Phượng Nữ rít lên.

Niệm Băng di chuyển, hắn chậm rãi đi đến bên cạnh Phượng Nữ, kiên định vươn cánh tay ôm lên bờ vai Phượng Nữ: ”Yêu là không thể cân nhắc đến thứ khác, hy vọng người có thể tôn trọng lựa chọn của Phượng Nữ, không làm cho nàng khó xử.”

Thần sắc Phượng Ưng dần dần băng lãnh, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên khuôn mặt anh tuấn của Niệm Băng: ”Người yêu nàng chính là người sao?”

Niệm Băng gật gù đầu, nói: ”Đúng, ta đúng là trưởng phu của nàng.”

Phượng Ưng hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình phục khí huyết tựa hồ muốn bộc phát: "Tốt, ta cùng với người quyết đấu!"

Phượng Nữ biến sắc, vội vàng chột lóe thân tiến lên trước người Niệm Băng: "Không, Phượng Ưng! Không cần như vậy!" Vành mi của nàng đã ửng đỏ, mặc dù nàng không yêu Phượng Ưng, nhưng từ nhỏ đến lớn, Phượng Ưng quan tâm nàng, chiều cố nàng, nàng sao có thể quên được? Nàng vẫn luôn xem Phượng Ưng là bằng hữu tốt nhất của mình.

Không đợi Phượng Ưng mở miệng, Niệm Băng vỗ nhẹ nhẹ lên bờ vai Phượng Nữ: "Phượng Nữ, đây là việc của hai nam nhân chúng ta."

Phượng Nữ toàn thân chấn động, quay đầu nhìn về phía Niệm Băng, Niệm Băng nhìn nàng nhẹ nhàng gạt gạt đầu về thâu hiểu, Phượng Nữ trong mắt toát ra một tia buồn bã: "Thực xin lỗi, Băng, ta, ta..."

Niệm Băng mỉm cười, tay nắm bờ vai nàng thật chặt, nói khẽ: "Không cần phải nói, nàng vừa rồi nói với Phượng Ưng đã cho ta biết hết thảy, yên tâm đi, ta sẽ không thương tổn hần, yêu cũng không sai, đáng tiếc, người hần yêu lại không thương hần."

Phượng Nữ nhẹ nhàng gạt gạt đầu, xoay người bước sang một bên, nếu nói người cứng cỏi nhất là ai, Niệm Băng kia không thể nghi ngờ là đệ nhất, là một người tuổi trẻ, đôi mắt khiêu chiến như vậy, Niệm Băng vĩnh viễn sẽ không lui bước.

Phượng Ưng suyết nữa tức muốn nổ phổi, xem hình dáng Niệm Băng, hiển nhiên không xem hần là cái gì. Hần luôn luôn tự cho mình rất cao, trong Phượng tộc, chỉ có hần cùng Phượng Nữ là có thể trở thành trưởng lão nhất.

Niệm Băng ngẩng đầu nhìn Phượng Ưng, nói: "Ở chỗ này sao?"

Phượng Ưng lạnh lùng nhìn chằm chằm ánh mắt Niệm Băng, hần đột nhiên kinh ngạc phát hiện, trong mắt Niệm Băng, hần gần như bất động được thứ gì, đó giống như biển sâu thăm thẳm, nhưng trái tim hần bởi vì hờn ghen mãnh liệt mà mất đi lý trí, trầm giọng nói: "Ở chỗ này! Người thắng, ta cùng Phượng Nữ giải trừ hôn ước, nếu người thua, người phải rời bỏ Phượng Nữ." Từ nhỏ được dạy dỗ tốt khiến cho hần có thể bảo trì mấy phần thanh tỉnh.

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: "Tốt, vậy ở chỗ này đi! Bất quá, có chút lời ta phải nói trước. Đầu tiên, ta và người quyết đấu, cũng không phải để tranh đoạt Phượng Nữ, bởi vì căn bản không cần tranh đoạt, Phượng Nữ không phải hàng hóa, nàng là một người, nàng có quyền lựa chọn người yêu của mình, ta với người đánh nhau, là muốn cho người hiểu được, ta so với người mạnh mẽ, so với người đủ tư cách trở thành người yêu Phượng Nữ, có năng lực bảo vệ nàng. Tiếp theo, ta còn muốn nói cho người biết, người không có khả năng thắng được ta." Tự tin cường đại khiến Niệm Băng khí thế đại thịnh, hần đứng ở đó nhìn Phượng Ưng, thân thể trầm ổn như núi.

Phượng tộc nhân đi cùng Phượng Ưng nghĩ Niệm Băng điên rồi, hần đương nhiên biết thực lực Phượng Ưng cường đại cỡ nào, nhưng bọn người Ngọc Như Yên đi cùng Niệm Băng lại không có chút kinh ngạc, bởi vì bọn họ hiểu được Niệm Băng có tư cách nói lời như vậy, cũng có thực lực như vậy. Trong lúc hai nam nhân quyết đấu, bọn họ ai cũng sẽ không nhúng tay, bởi vì điều này quan hệ đến tôn nghiêm của song phương.

Niệm Băng cũng không có gọi ra bảy cây thần đao của mình, thản nhiên đứng nhìn Phượng Ưng trước mặt. Phượng Ưng vừa khởi phát đã xuất ra toàn lực, Cửu Ly đầu khí mệnh mông phát ra, trong tiếng phá vụn, một đôi vương tộc chi vũ thật lớn đã xuất hiện phía sau hần, thời điểm lúc trước Phượng Nữ xuất ngoại lịch luyện, hần còn chưa có năng lực sử dụng như vậy, nhưng mấy năm sau này, Phượng Ưng đã có tiến bộ rất lớn. Theo vương tộc chi vũ hiện thân, phượng hoàng hỏa diễm màu vàng mệnh mông xuất hiện, nhiệt độ chung quanh rõ ràng lên cao, thực vật quanh đó héo rũ, trong lúc đó một mảnh đất trống trơn xuất hiện giữa hai người.

Niệm Băng vẫn bất động nhìn Phượng Ưng, hần trong lòng vô cùng bình tĩnh, bất luận đối mặt đối thủ nào, Niệm Băng đều cũng sẽ không khinh thị, thất thải quang mang nhân nhật đã xuất hiện chung quanh thân thể hần.

Phượng Ưng cũng không rút trường kiếm ở sau lưng ra, thân thể hần với tác dụng của vương tộc chi vũ, lơ

lững ở cách mặt đất một thước: "Người đã không cần vũ khí, ta đây cũng không cần." Thân ảnh chợt lóe, hần trên không trung, xuất một chuỗi tàn ảnh tiến đến trước mặt Niệm Băng, một quyền không hề hoa mỹ hướng trên mặt Niệm Băng đánh tới. Xem một quyền này uy lực tựa như mười phần, kỳ thật Phượng Ưng chỉ dùng ba thành lực, một quyền này chỉ là thử.

Niệm Băng không di chuyển, không có phát động ma pháp phòng ngự, trơ mắt nhìn Phượng Ưng một quyền kia đánh vào mặt mình.

"Bịch" một tiếng, Niệm Băng lão đảo lui về phía sau ba bước mới dừng ỗn thân hình, đầu bị quyền công kích muốn lệch một bên, hần bị Phượng Ưng đánh trúng làm tất cả mọi người ở đây ngỡ ngàng, Phượng Nữ, Long Linh cùng Lam Thần cơ hồ đồng thời phát ra một tiếng hét kinh hãi.

Đầu Niệm Băng chậm rãi trở về, hướng Phượng Ưng gật gật đầu, nói: "Không cần lưu thủ, đến đây đi!"

Phượng Ưng nhìn Niệm Băng ánh mắt ngưng trọng hần lên, hần đương nhiên biết chính mình vừa rồi một quyền này có bao nhiêu lực, ba thành công lực mặc dù không đủ, nhưng đủ để làm một khối đá hoa cương thật lớn vỡ thành từng mảnh, mà đối phương lại chỉ là lui vài bước. Tại thời điểm tiếp xúc với mặt Niệm Băng, hần cảm giác được rõ ràng Niệm Băng cũng không có dấu khí hộ thân, nhưng làn da hần lại phi thường cứng cỏi, một quyền thật sự tại điểm tiếp xúc với da mặt hần trong nháy mắt bị suy yếu, hơn nữa, hỏa tính của Cửu Ly dấu khí tựa hồ cũng không có tác dụng gì.

Phượng Ưng lại vọt lên, lúc này hần tăng uy lực công kích lên tới bảy thành, đầy trời chưởng ảnh cơ hồ bao trùm chung quanh thân thể Niệm Băng, không thể né tránh, đây là độc chiêu của Phượng Ưng tên là phượng ảnh chưởng, lực công kích mặc dù phân tán, nhưng một khi tiếp xúc đến thân thể đối thủ, dấu khí phân tán sẽ trong nháy mắt ngưng kết cùng một chỗ khiến cho đối thủ bị thương nặng.

Niệm Băng vẫn như trước, không né tránh, khi hai thân thể đồng thời áp sát, hữu chưởng Phượng Ưng đánh thẳng vào ngực Niệm Băng, "ầm" một tiếng, Niệm Băng bị Cửu Ly dấu khí khổng lồ đánh bay đi xa, văng đến một cây đại thụ phải hai người ôm mới ngừng lại được, ngực hần đã biến thành cháy xém.

Từ trên cây nhảy xuống, Niệm Băng cũng không có ngã sấp xuống, đứng trên mặt đất, không nhìn ngực cháy xém của mình, bước từng bước một hướng Phượng Ưng đi tới, âm thanh lạnh lùng nói: "Tiếp tục đi! Thực lực của người chỉ như vậy sao?"

Niệm Băng phòng ngự siêu cường khơi dậy chiến ý mãnh liệt trong lòng Phượng Ưng, hần hét vang một tiếng, thân thể tại không trung nhoáng lên, trong nháy mắt biến thành hư ảo, giống như một mảnh mây lửa hướng Niệm Băng vọt tới, phượng huyền ma thân, đệ tam biến trong Phượng hoàng cửu biến.

Mắt nhìn thấy Phượng Ưng hướng mình đánh tới, Niệm Băng lúc này cũng không tấn công, thất thải quang mang đồng thời từ chung quanh thân thể phát sáng, quang mang trong nháy mắt khuếch trương, lúc Phượng Ưng huyền hóa hỏa vân đánh tới phiến thất sắc thái quang này, hồng quang chung quanh thân thể trong chớp mắt suy yếu, khi hần đến trước người Niệm Băng, đã khôi phục hình thái vốn có của hần, một quyền kích vào ngực Niệm Băng, chỉ có điều, lúc này Niệm Băng cũng không còn bị hần đánh lui, lạnh lùng nhìn hần hỏi: "Người hiểu được chưa?"

Phượng Ưng mặt xám như tro nhìn Niệm Băng, hần không hiểu được là Niệm Băng bằng vào cái gì để phá phượng hoàng đệ tam biến mà hần thật vất vả mới tu luyện được. Hần hiểu được là mình căn bản không phải đối thủ của nam nhân trước mặt này. Đối phương chỉ là bằng vào phòng ngự, cũng phá tan ba lượt công kích của mình. Nếu hần hướng mình phát động tiến công, vậy mình có thể ngăn cản sao?

Phượng Ưng ánh mắt phức tạp nhìn Niệm Băng, nắm tay thu về phía sau lui ba bước, hít sâu một hơi, vất vả gật gật đầu, nói: "Ta hiểu được rồi. Có lẽ Phượng Nữ lựa chọn đúng rồi, có lẽ so với ta, người thật sự thích hợp với nàng hơn."

Niệm Băng nói: "Người hiểu được chênh lệch về thực lực, nhưng thủy chung không hiểu lòng của phụ nữ, một nữ tử, có lẽ sẽ bị thực lực mạnh mẽ của nam nhân hấp dẫn, nhưng cũng không thể nói ai có thực lực mạnh mẽ, người đó sẽ có được tình yêu của nàng. Yêu là không có lý do gì. Người yêu Phượng Nữ không có sai, cho nên ta thủy chung không có hướng người phát động công kích, nếu người muốn hướng ta khiêu chiến nữa, ta lúc nào cũng đáp ứng. Bất quá, điều đó có lẽ phải chờ tới người đột phá đệ thất biến trong Phượng hoàng cửu biến, mới có cơ hội."

Phượng Ưng có chút chán nản nhìn Niệm Băng, nhìn qua, tuổi hắc cũng không chênh lệch lớn so với mình, nhưng chênh lệch thực lực tại sao lại lớn như thế chứ? Hắc đương nhiên không biết, Niệm Băng có thể có thành tựu hôm nay không biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, không biết bao nhiêu lần đến bên bờ sinh tử. Thiên tư Phượng Ưng dù cực tốt, nhưng không có chân chính trải qua sóng gió, hắc sao có thể cùng Niệm Băng so sánh được?!

Vào lúc Niệm Băng cùng Phượng Ưng đối chiến, tại Phượng tộc trong Ngô Đồng Lâm, hai vị Phượng tộc trưởng lão đang lo lắng nhìn nhau.

Phượng Không nói: "Nhị ca, chúng ta thật sự phải bắt đầu diễn lễ như vậy sao? Mặc dù Ưng nhi đã có năng lực đệ tam biến, nhưng có lẽ diễn lễ lần này..."

Phượng Hư thở dài một tiếng, nói: "Vậy người nói ta làm sao bây giờ đi? Không như vậy đi tham gia, lại có biện pháp nào? Phượng tộc xuống dốc do ta gánh chịu đi, nếu không phải mấy năm nay trong tộc không có nhân tài vĩ đại, chúng ta sao phải chịu cảnh suy bại đến như thế này chứ? Có lẽ, lúc trước ta đã sai, nếu Yên nhi còn, hết thấy đều không biến thành như vậy."

Phượng Không có chút trầm mặc, trong nhận thức của lão, Phượng Hư luôn luôn là huynh trưởng quật cường, hắc lại thừa nhận lỗi của mình như vậy, biến hóa hết thấy này là bởi vì sắp cử hành đại điển sao?! Phượng Hư so với trước kia đã già rất nhiều, ngày nào cũng lo lắng cân nhắc nên hoàn thành đại điển lần này ra sao, hắc đã lao tâm khổ tứ rất nhiều.

Phượng Hư nhìn Phượng Không, nói: "Bây giờ đã không có biện pháp tốt, chúng ta chỉ có thể làm như thế, người không cần lo lắng, có lẽ, tổ tiên phượng hoàng chúng ta có thể thông cảm cho nỗi khổ và khó xử của chúng ta, lần này bộc phát đại điển sẽ không mãnh liệt như vậy. Kỳ thật, người biết không, lúc trước tại thời điểm đuổi Phượng Yên, nội tâm ta đấu tranh vô cùng, nhưng lúc đó, vì thể diện tộc nhân ta, ta lại không thể không làm như vậy!"

Phượng Không mỉm cười, nói: "Người khác không rõ, chẳng lẽ đệ còn không rõ sao? Huynh mang người đuổi giết kỳ thật lại là bảo vệ. Sau khi huynh phát hiện bọn họ đủ lực tự bảo vệ mình, mới rời đi. Ài, bất luận là Phượng Yên hay là nữ nhi của nàng, so với chúng ta tưởng còn muốn xuất sắc hơn nhiều. Nếu tộc không có lắm quy tắc như vậy, có lẽ lần này tâm tình chúng ta nghênh đón đại điển vô cùng thoải mái. Cả ta, cũng thật không ngờ thực lực Yên nhi lại tiến bộ lớn như thế, đã đạt tới đệ ngũ biến. Đã bao nhiêu năm, Phượng tộc chúng ta thật vất vả mới tạo ra một nhân tài, lại bị tộc quy bài trừ."

"Báo!" Thanh âm một người tuổi trẻ ở bên ngoài vang lên, Phượng Hư trong phòng nhú mày, nói: "Chuyện gì?"

"Hồi bẩm hai vị trưởng lão! Bên ngoài có mấy người đến đây, Phượng Nữ và bọn họ cùng đến, trong đó có người nói, Phượng Yên cùng nữ nhi Lam Thần, Phượng Nữ và mấy vị bằng hữu tới tham gia đại điển trong tộc."

Phượng Hư và Phượng Không đồng thời kinh ngạc. Phượng Không sau một thoáng thất thần, sắc mặt vui mừng kêu lên: "Yên nhi đã trở lại, Phượng Nữ đã trở lại, thật tốt quá, thật sự là thật tốt quá, các nàng thủy chung đều không có quên Phượng tộc! Rất cực còn là ở thời điểm mấu chốt nhất đã trở lại, Nhị ca, các nàng này đến, tất cả vấn đề chúng ta đều được giải quyết phải không?"

Phượng Hư cùng Phượng Không hưng phấn bất đồng, lão đầu mày nhú lại, tựa hồ đang tự hỏi cái gì, nghe Phượng Không nói xong liền bảo: "Không, có lẽ không đơn giản như vậy. Nếu các nàng trở về là trợ giúp chúng ta, tại sao còn có thể mang ngoại nhân trở về? Đi, chúng ta đi xem, nếu nàng cùng Phượng Nữ thật sự biết lạc đường quay về, chúng ta mới có thể thực sự yên tâm."

Phượng Ưng dựa vào một cây đại thụ, hai mắt vô thần nhìn bầu trời, cuộc đấu tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ vui dập tan nát niềm tự hào của hắc. Hắc chưa bao giờ nghĩ mình phải chịu trận như vậy, thua người khác, thật không ngờ trên thế giới còn có người cường đại như vậy tồn tại. Nhưng, sự thật xảy ra trước mắt, thực lực của Niệm Băng gây cho hắc nhận thức hoàn toàn mới.

Niệm Băng đã đứng ở một bên, cùng bọn người Ngọc Như Yên đợi Phượng tộc nhân trở về báo tin. Phượng Nữ cầm tay Niệm Băng, cúi đầu đứng ở đó không nói câu nào, tựa như người vợ nhỏ phạm lỗi cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt Niệm Băng.

Long Linh và Lam Thần đều đứng ở một bên. Ngọc Như Yên thì giới thiệu cho Tích Lỗ các loại thực vật trong phiến sâm lâm này, tựa hồ như không chú ý tình huống Niệm Băng và Phượng Nữ bên này.

”Có chuyện nói với ta sao?” Niệm Băng kéo Phượng Nữ đến trước mặt mình, nhìn ngọc thủ thon dài mảnh khảnh kia, trên mặt hần toát ra một nụ cười dịu dàng.

”Thực xin lỗi!” Phượng Nữ tựa hồ lấy hết dũng khí mới nói ra ba chữ này.

”Không cần phải nói xin lỗi, hôm nay nàng nói ba chữ này nhiều lần rồi. Ta chỉ muốn biết, nàng vì sao không nói cho ta biết? Lúc trước, nàng không chịu chấp nhận tình cảm của ta, có lẽ ngoại trừ bởi vì quy định Phượng tộc, còn có cái hôn ước này?” Thanh âm Niệm Băng thực bình tĩnh, nhưng trong tai Phượng Nữ nghe như là châm chọc.

Phượng Nữ nhẹ nhàng gật gật đầu, nói: ”Ta và Phượng Ưng từ nhỏ lớn lên, trong mắt mọi người trong tộc, chúng ta là trời đất tạo nên một đôi. Tại thời điểm chúng ta chỉ có mười tuổi, Phượng Hư trưởng lão làm chủ ký kết hôn ước. Khi đó ta nghĩ phụ thể và bằng hữu cũng không có cái gì khác nhau, đã chưa từng có người nào nói cho ta thế giới bên ngoài thế nào. Ta coi Phượng Ưng là huynh trưởng, là bằng hữu. Nhưng khi ta thật sự đi ra ngoài, bắt đầu hiểu biết, ta dần dần phát hiện mình đã lầm. Nhất là sau khi ta gặp được chàng, ta càng phát hiện mình sai lầm như thế nào. Có tình cảm so với tình yêu là hoàn toàn bất đồng, nhưng ta lại biết trách nhiệm của mình tại trong tộc, cho nên ta không dám chấp nhận chàng. Sau đó lại đã xảy ra nhiều chuyện mà cả ta cũng không ngờ tới, lúc ấy ta mới hiểu là khi tình yêu đến, trốn tránh không có tác dụng gì. Cho nên, ta mới thành Phượng Nữ của chàng. Sau khi chàng biến thành cương thi đi Thần đại lục, ta thậm chí đã quên mình còn có hôn ước trong người. Chàng có biết ta vì sao không nói cho chàng không? Trong lòng ta, chàng là một người yêu thật sự, có lẽ bởi từ nhỏ ta vì cừ hận của cha mẹ mà sống, cho nên ta không dám nói cho chàng. Mặc dù ta không thương Phượng Ưng, nhưng, hần cũng là bằng hữu tốt nhất của ta. Ta vừa sợ chàng đến Phượng tộc và cùng tộc nhân chúng ta phát sinh xung đột, bị thương tổn, cũng sợ chàng giết huynh ấy. Băng, cảm ơn chàng, chàng so với trước kia chín chắn hơn nhiều, chàng sẽ không như Niệm Băng trước kia, dễ dàng vì cừ hận mà bỏ đi.

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Lúc đầu, ta quả thật có chút tức giận, bởi vì nàng giấu ta một sự kiện trọng yếu như thế. Nhưng khi nàng hướng Phượng Ưng nói ra nàng là nữ nhân của ta, tức giận trong lòng ta đã sớm biến mất. Bây giờ nàng là của ta, sau này nàng cũng là của ta, chỉ muốn tình yêu của chúng ta không thay đổi, bất luận phong ba bão tố thế nào, chúng ta cũng vẫn là của nhau. Phượng Ưng quả thật đáng giá cho nàng làm bằng hữu, từ khi hần xuất hiện, đến lúc chúng ta quyết đấu, ta luôn luôn quan sát hần, thẳng thắn mà nói, hần ghen ghét ta, ta cũng đồng dạng ghen ghét hần. Ta ghét hần có thể vì hần cùng nàng khôn lớn, nhưng xét cử chỉ hành vi của hần ta phát hiện, tính cách hần thuần phác, cũng không có bị ô nhiễm gì, người như vậy, ta sao có thể lại làm thương tổn hần? Tốt lắm, tất cả cũng đã trôi qua, bây giờ, chúng ta phải đối mặt, là các trưởng lão trong tộc nàng.”

Niệm Băng giọng nói vừa dứt, tinh thần lực hần phân tán đã phát hiện mười mấy đạo thân ảnh rất nhanh tiến đến, mặc dù đối phương còn đang ngoài hơn mười trượng, nhưng tinh thần lực Niệm Băng lại phán đoán rất rõ ràng hướng bọn họ di chuyển, theo khí tức hai người cầm đầu đến, đúng là Phượng Hư và Phượng Không hai vị trưởng lão.

Khí tức trong rừng cây lưu chuyển, hơn mười đạo thân ảnh tức thời đã đi tới phụ cận, từ trong cây cối rậm rạp kia xuyên xuất, người thứ nhất xuất hiện đúng là Phượng tộc trưởng lão Phượng Hư. Phượng Không theo sát sau đó, còn lại, đều là một số người Niệm Băng trước kia chưa có gặp qua, Phượng tộc nhân ăn mặc cơ hồ giống nhau, đều là áo vải thô bình thường, nhưng hiển nhiên đều là cao thủ trong đám tinh hoa.

Ngọc Như Yên thấy hai vị trưởng lão xuất hiện, nhất thời đình chỉ cuộc nói chuyện với Tích Lỗ. Phượng Hư và Phượng Không tự nhiên đã thấy nàng, đồng thời cũng thấy Phượng Nữ, Lam Thần, Long Linh, Tích Lỗ cùng Niệm Băng xung quanh.

Khi hai vị trưởng lão thấy Phượng Nữ tay nắm tay Niệm Băng, sắc mặt cũng không khỏi hơi đổi, dừng cước bộ.

Ngọc Như Yên tiến lên vài bước, khi khoảng cách với hai vị trưởng lão còn có năm trượng ngừng lại, cung kính hướng hai vị trưởng lão cúi đầu hành lễ: ”Phượng Yên cùng nữ nhi Lam Thần, Phượng Nữ tới tham gia đại điển trong gia tộc.”

Phượng Hư lạnh nhạt nói: "Ta còn tưởng rằng, người sẽ không đặt chân lên mảnh đất này nữa, không nghĩ rằng người đã trở lại. Người trở về, là vì tham gia đại diễn trong gia tộc sao?"

Ngọc Như Yên than nhẹ một tiếng, nói: "Thực xin lỗi, trưởng lão! Ta biết lựa chọn năm đó làm cho các người rất đau lòng, nhưng, ta lại không thể không lựa chọn như vậy. Phượng Hư trưởng lão! Ta trước kia hiểu lầm ngài, cảm ơn ngài đã dưỡng dục nữ nhi của ta thành người, mặc dù chúng ta xa cách hai mươi năm, nhưng khi ta biết nữ nhi của mình còn sống, ân oán giữa chúng ta trước kia tự nhiên đã xóa hết."

Phượng Hư chẳng những đối với Ngọc Như Yên có công nuôi dạy thành người, đối với nữ nhi của nàng là Phượng Nữ cũng cùng có ân dưỡng dục. Mặc dù Phượng Hư và mẹ con họ chia lìa hai mươi năm, nhưng Ngọc Như Yên đã từ bỏ trong lòng hết thảy căm hận, nàng lần này trở về, muốn làm chỉ là trợ giúp Phượng tộc hoàn thành đại diễn.

Phượng Hư có chút kinh ngạc nhìn Ngọc Như Yên, lại nhìn Phượng Nữ một bên, nói: "Người đều đã biết rồi?"

Ngọc Như Yên gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, trưởng lão, ngài giấu giếm ta rất khổ phải không?"

Phượng Hư lãnh đạm nói: "Nếu nữ nhi của người lúc trước thật sự chết trong tay ta, chỉ sợ người hôm nay cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này?!"

Ngọc Như Yên lắc lắc đầu, nói: "Không, cho dù Phượng Nữ thật sự lúc ấy đã chết, ta vẫn sẽ trở về. Trước tiên ta sẽ giúp Phượng tộc hoàn thành đại diễn, sau đó, ta sẽ hướng ngài khiêu chiến."

Phượng Không bên cạnh lần này không đợi Phượng Hư mở miệng, vội cướp lời: "Hết thảy lấy đại cục làm trọng! Yên nhi, người không hồ đã từng là hy vọng chi phượng, trong bốn tộc chúng ta đều không có nhìn lầm người. Tốt! Hải nhi, trở về là tốt rồi, trở về là tốt lắm rồi!" Vừa nói, lão không khỏi kéo kéo ống tay áo Phượng Hư.

204. Chương 203: Phượng Hoàng Triển Dực Đại Trận

Ngọc Như Yên nhìn rõ Phượng Hư ngoài mặt ra vẻ hách dịch mà thâm tâm nhu mì, trong lòng không khỏi có chút buồn cười, theo vẻ mặt Phượng Không có thể thấy được, bây giờ tình cảnh Phượng tộc hiển nhiên không thực lạc quan, nhưng Phượng Hư trưởng lão vẫn vậy, vì quy tắc trong tộc giả ý làm khó mình, vì Phượng Hư trưởng lão này kỳ thật là một bậc trưởng thượng khả kính nhưng đôi khi quá cứng nhắc.

Ngọc Như Yên biết, lần này trở về chuyện thứ nhất phải đối mặt coi như đã giải quyết xong, nhưng vấn đề thứ hai không dễ dàng như vấn đề thứ nhất. Dù sao, tuổi thơ của nàng lớn lên dưới sự chăm nom của Phượng Hư và Phượng Không, Phượng Nữ cũng vậy, tình nghĩa đó khi các nàng trở lại Phượng tộc tự nhiên đem đến tác dụng then chốt, nhưng vấn đề thứ hai phải đối mặt lại quan hệ đến tồn vong của Phượng tộc.

Do dự một chút, Ngọc Như Yên quyết định ngay lúc này phải đưa vấn đề ra, càng để lâu sẽ càng bất lợi, muốn qua cửa ải thứ hai khó khăn này, mọi người phải cùng cố gắng mới được. Nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn hai vị trưởng lão nói: "Ta lần này trở về, chẳng những mang Phượng Nữ trở lại, đồng thời đã mang theo nữ nhi của ta, đây là Thần Thần." Vừa nói, nàng hướng Lam Thần vẫy vẫy tay. Lam Thần đi đến đứng bên cạnh mẫu thân, nhìn mấy tộc nhân của mẫu thân trước mặt, nàng trong lòng cũng không khỏi mất bình tĩnh.

Phượng Hư và Phượng Không ánh mắt dừng ở trên người Lam Thần, tướng mạo này không thua kém nữ hài tử Phượng Nữ, còn có vẻ giống Ngọc Như Yên hơn cả Phượng Nữ, chỉ là trên người nàng khí tức lãnh tĩnh làm hai vị trưởng lão cảm giác được có chút không ổn. Phượng Không hỏi: "Đây đã là nữ nhi của người, vậy nó cũng có huyết mạch Phượng tộc chúng ta, người mang nó và những ngoại nhân này trở về lại có quan hệ gì?"

Ngọc Như Yên thở dài một tiếng, hướng Lam Thần gật gật đầu.

Trong khi mọi người nhìn chăm chú, một tầng ánh sáng màu lam dọc theo thân của Lam Thần thân bay lên, vàng sáng hướng ra phía ngoài phiêu tán, khí tức lạnh như băng làm cho mấy Phượng tộc nhân thuộc

tính hỏa này không khỏi nhú mảy. Đúng lúc này, một tiếng phượng hót lãnh lót từ miệng Lam Thần phát ra, một đôi cánh màu lam xuất hiện sau lưng nàng, Lam Thần tuyệt mỹ, đôi Phượng tộc vương tộc chi vũ thật lớn nhẹ đập dềnh trong không trung.

Phượng Hư cùng Phượng Không đồng thời giạt mình mở to mắt nhìn nhau, run rẩy đồng thanh thốt lên: "Băng phượng!" Băng phượng đại biểu cho cái gì, bọn tiểu bối Phượng tộc có thể không rõ ràng lắm, nhưng hai vị trưởng lão bọn họ sao có thể không rõ ràng chứ? Hai người khó khăn lắm mới dấy lên hy vọng, nay bị kinh hoàng như bất ngờ rơi xuống vực, ánh mắt nhìn Ngọc Như Yên biến sắc.

Ngọc Như Yên thở dài một tiếng, nói: "Hai vị trưởng lão minh bạch chưa? Ta mang Thần Thần trở về, chính là muốn nói cho các người chuyện này, cho các người sớm có chuẩn bị tốt. Ba ngoại nhân bọn họ, ta không thể không mang trở về, bởi vì nhờ thực lực của bọn họ, rất có thể trợ giúp chúng ta ứng phó qua cửa ải khó khăn lần này. Hy vọng hai vị trưởng lão có thể vứt bỏ thành kiến trong tộc, cho bọn họ cùng tham gia Phượng hoàng niết bàn đại điển của chúng ta."

Phượng Hư ánh mắt trở nên dị thường băng lãnh, Phượng Không mới vừa muốn nói gì, lại bị lão giơ tay ngăn trở: "Phượng tộc sở chúc, thi hành!" Thanh âm già nua mà trầm thấp, hơn mười tên Phượng tộc cao thủ nhanh như chớp chiếm lĩnh vị trí có lợi nhất, Cửu ly dấu khí phóng ra, kể cả Phượng Ưng cũng ở bên trong rút ra trường kiếm của mình. Tại Phượng tộc, trưởng lão nói đúng là mệnh lệnh.

Phượng Hư nhìn Ngọc Như Yên, âm thanh lạnh lùng nói: "Từng là hy vọng chi phượng trong tộc, Băng phượng đại biểu cái gì, ta nghĩ người cũng nên hiểu cho rõ ràng, "Băng phượng hiện, Phượng hoàng thăng" điển cố này đại biểu Phượng tộc đã bị vây bên bờ hủy diệt. Dựa theo quy tắc trong tộc, hễ có Băng phượng xuất hiện là lúc phải trước tiên hủy diệt. Trong lịch sử tộc ta, từng ba lần xuất hiện Băng phượng, vì sinh tồn của Phượng tộc, không có ngoại lệ, đều dựa theo tộc quy xử tử. Phượng Yên, nếu người còn tự nhận là trong người bốn tộc, nên biết làm như thế nào!"

Ngọc Như Yên sắc mặt đại biến, nói: "Trưởng lão! Ngài có thể buông tha Phượng Nữ, chẳng lẽ không thể buông tha nữ nhi khác của ta sao?"

Phượng Hư nhìn Ngọc Như Yên, thở dài một tiếng, nói: "Yên nhi! Nhiều năm qua, ta lại một lần nữa gọi người như vậy. Lúc này đây khác với trước kia, Băng phượng xuất hiện, uy hiếp mấy ngàn tánh mạng của Phượng tộc chúng ta, vì Phượng tộc, ta không thể không làm như vậy. Dù cho, nếu vì việc này mà người không chịu trợ giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn, ta cũng lựa chọn như vậy."

Niệm Băng tiến lên phía trước đến bên Ngọc Như Yên và Lam Thần cùng Băng phượng chi vũ, nói: "Phượng Hư trưởng lão! Chẳng lẽ Băng phượng này xuất hiện sẽ nhất định là chuyện xấu? Có thể Băng phượng xuất hiện cũng là một cơ duyên của Phượng tộc thì sao?"

Phượng Hư hừ lạnh một tiếng, nói: "Có thể? Chẳng lẽ ta lại đem toàn tộc mấy ngàn tánh mạng tộc nhân ra để đánh cuộc với người sao?"

Niệm Băng lạnh lùng: "Trưởng lão! Ngài nghĩ các ngài mười mấy người có thể giết Thần Thần trước mặt chúng ta sao?"

Phượng Hư nhìn Niệm Băng, nói: "Người cũng quá xem thường Phượng tộc chúng ta rồi, chỉ cần ta gọi một tiếng, trong khoảnh khắc Phượng tộc có thể tập hợp cả ngàn người, tạo thành Phượng hoàng triển dực đại trận, cho dù các người thực lực cường đại thế nào, có chấp cánh cũng khó bay. Vì sinh tồn tộc ta, ta thà rằng để cho phiến Hỏa Mộc Lâm này chịu một lần kiếp nạn."

"Gia gia, không thể! Có lẽ hần nói đúng." Phượng Ưng đột nhiên phi thân đến bên cạnh Phượng Hư thấp giọng ghé vào tai thì thầm nói vài câu, mặc dù thanh âm của hần Niệm Băng có thể thông qua thiên nhãn huyết nhờ năng lượng ba động mà nghe được, nhưng ngôn ngữ hần là ngôn ngữ đặc biệt của Phượng tộc.

Nghe Phượng Ưng nói, Phượng Hư sắc mặt chợt biến, quả quyết nói: "Không được, ta không thể mạo hiểm như vậy. Yên nhi! Người rút cuộc quyết định như thế nào?"

Ngọc Như Yên ánh mắt dần dần trở nên lạnh: "Phượng Hư trưởng lão! Ta chỉ có thể hướng ngài nói lời xin lỗi. Thần Thần là nữ nhi của ta, làm mẫu thân, ta sao có thể để cho nữ nhi của mình đi tìm chết? Trưởng lão, Phượng tộc chúng ta sở dĩ dần dần suy bại, đúng là bởi vì chúng ta ngủ quên trên vòng nguyệt quế,

không chịu tìm hiểu thế giới bên ngoài mới có kết quả hôm nay. Phượng hoàng triển dực đại trận quả thật là trận pháp cực mạnh của Phượng tộc chúng ta, tập hợp ngàn người uy thế đoạt được đủ để cùng thần hàng thuật so sánh, nhưng đối với chúng ta mà nói là vô dụng. Phượng hoàng niết bàn đại điển sắp đến, chẳng lẽ ngài muốn làm cho bên trong tộc chúng ta loạn trước hay sao?”

Niệm Băng nói: ”Mẹ! Mẹ không cần lo lắng! Điều này không thể trách Phượng Hư trưởng lão, có lẽ bọn họ có nỗi khó xử của bọn họ, nếu là người khác cũng vậy thôi, không thể vì một người mà để cho toàn người bộ tộc mình mạo hiểm. Phượng Hư trưởng lão ta có một đề nghị.”

Phượng Hư trầm giọng nói: ”Đề nghị cái gì?”

Niệm Băng nói: ”Ngài đối với Phượng hoàng triển dực đại trận của quý tộc rất tin tưởng. Ta muốn thử một chút, nếu ta có thể từ trong đại trận này xông ra, chứng minh các người không có lực lượng ngăn trở chúng ta rời đi, Thần Thần sẽ không bị các người ép phải chết. Ngài không có lý do gì không mạo hiểm một lần. Lần này chúng ta đến đây là thật tâm muốn trợ giúp Phượng tộc vượt qua cửa ải khó khăn. Nếu ta thành công xông ra đại trận, vậy xin mời ngài để cho chúng ta đối mặt Phượng hoàng niết bàn đại điển.”

Phượng Hư nhìn Niệm Băng có chút khinh thường, nói: ”Người? Bằng một mình người muốn xông ra khỏi Phượng hoàng triển dực đại trận? Đề nghị của người ta có thể đáp ứng, nhưng nếu người thua thì sao đây?”

Niệm Băng còn chưa kịp mở miệng, thanh âm của Lam Thần trong trẻo nhưng lạnh lùng đã vang lên: ”Nếu hần thua, vậy ta tự sát không sai!”

”Thần Thần!” Ngọc Như Yên vội la lên. Người khác không biết Phượng hoàng triển dực đại trận lợi hại, chẳng lẽ nàng còn không biết sao?

Lam Thần mỉm cười, nói: ”Mẹ, mẹ không nghĩ đây là biện pháp giải quyết tốt nhất sao? Con cũng không muốn để mẹ khó xử, con biết, mẹ đến tận bây giờ cũng chưa từng quên Phượng tộc, cả Niệm Băng cũng nguyện ý vì tương lai Phượng tộc mà cùng chúng ta mạo hiểm. Con lại sợ cái gì? Con đối với Niệm Băng tin tưởng chằng chịt nhất định có thể xông ra khỏi trận này.”

”Huynh đệ, để ta và người cùng phá cái trận này đi!” Tích Lỗ đột nhiên nói.

Niệm Băng lắc đầu, nói: ”Không, ta muốn chính mình xông vào Phượng hoàng triển dực đại trận này.” Hần đương nhiên biết trong đó hung hiểm, nhưng hần cũng không thể để cho Tích Lỗ tham dự. Vũ kỹ của Tích Lỗ cực kỳ bá đạo, lần này hần muốn làm chẳng những là xông trận, đồng thời, còn không muốn phạm tới bất cứ người nào của Phượng tộc, nếu không, cho dù thành công xông trận, lại cùng Phượng tộc kết cừ oán. Cho nên, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cự tuyệt Tích Lỗ, Niệm Băng tiến lên vài bước đến trước mặt Phượng Hư trưởng lão: ”Trưởng lão! Phượng hoàng triển dực đại trận này có phải ta chỉ cần có thể xông ra ngoài là xong không?”

Phượng Hư ngạo nghễ nói: ”Đương nhiên, nếu người thật sự có thể từ trong đại trận xông ra, chúng ta người có năng lực phá trận. Ta cũng phải sớm cảnh báo người, một khi đại trận bày ra, người trong trận này nếu không thể xông ra, kết cục chỉ có một, là phải tử vong.”

Niệm Băng gật gù đầu, nói: ”Tốt lắm, ta hiểu được. Ngài bắt đầu sai người bày trận đi!”

Phượng Hư từ trong lòng lấy ra một cây địch dài màu đỏ, đặt lên miệng thổi nhẹ, tiếng địch sắc nhọn vút lên không trung, không ngừng phiêu đảng tạo ra những tiếng vọng biến ảo. Một bên, Phượng Không hướng Phượng Ung, nói: ”Đại trận do người chủ trì!”

Phượng Ung đáp ứng một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng vào Niệm Băng, nói: ”Có lẽ, đây không thật là công bình, nhưng ta muốn xem người cuối cùng có thể mạnh mẽ tới mức độ nào.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Người sẽ thấy!” Nói xong, hần khoanh chân ngồi xuống đất, cảm thụ tiên thiên khí nồng đậm trong không khí, bắt đầu điều tức.

Vào lúc này, một tia thanh âm hư ảo truyền vào trong tai Niệm Băng: ”Con cứ ngồi yên nghe mẹ nói này, Phượng hoàng triển dực đại trận là trận pháp liên thủ cực mạnh trong Phượng tộc ta. Uy lực của nó mạnh tới mức cho dù là đại lục cực mạnh hỏa diễm ma long kỵ sĩ đoàn chỉ sợ cũng không thể ngăn cản. Đặc điểm lớn nhất của đại trận này là có thể đem Cửu Ly đấu khí đặc biệt của hơn một ngàn người ngưng tụ cùng

phát huy ra hiệu quả hỏa hệ ma pháp, cụ thể có rất mạnh, cả mẹ cũng chưa thấy qua, nhưng có thể tưởng tượng rằng đại trận một khi triển khai, uy lực tuyệt sẽ không kém so với hỏa hệ thần hàng thuật. Hai vị trưởng lão không tham gia là đã để lại cho chúng ta mấy phân cảm tình. Con muốn phá trận, phải lấy điểm phá mặt. Hy vọng con có thể hiểu được ý tứ của mẹ. Mẹ chỉ cần nhất định con phải sống, phải từ trong trận lao ra, vì con, vì Thần Thần.” Thanh âm của Ngọc Như Yên mang theo vài phần nghiêm trọng, nàng vừa hy vọng Niệm Băng có thể thành công phá trận, lại vừa hy vọng tộc nhân của mình không bị tổn thương gì. Nhưng, phương pháp lấy điểm phá mặt, rất cần khi từ trong vòng vây phá ra, nơi đây, sao có thể làm được điều này?

Niệm Băng khoanh chân ngồi ở đó, không chuyển động, Tây kinh huyết trung kỳ khiến cho tiên thiên khí chung quanh không ngừng dung hợp cùng thân thể hần, mỗi một tia ma pháp nguyên tố ba động đều không lộ chút sơ hở, cảm giác như xuất hiện tại Niệm Băng đại trận cấp bậc thần hàng thuật vậy.

Hỏa vân!

Một quãng mây màu đỏ xuất hiện trên bầu trời Hỏa Mộc Lâm, đám mây đỏ kia là do những người toàn thân tản ra đấu khí màu đỏ tạo thành. Tổng cộng bốn mươi lớp sắp xếp, một lớp hai mươi lăm người, người phía trên cùng mang vương tộc chi vũ của Phượng tộc, ở dưới hần, một người tiếp một người bắt lấy hai chân người bên trên, khiến cho thân thể bay lên giữa không trung.

Chợt thấy, lấy lực một người kéo theo hai mươi bốn người khác, sức nặng có chút khó tưởng tượng, nhưng mấy người này là những cao thủ Phượng tộc trưởng kỳ tu luyện Cửu Ly đấu khí, tự thân thực lực đều rất mạnh, dưới tác dụng của đấu khí, bọn họ hoàn toàn có thể khiến cho thân thể mình trở nên nhẹ như én, mặc dù không có cánh nên không thể bay lượn, nhưng bọn họ có thể giảm bớt thể trọng đến mức nhỏ nhất. Bởi vậy, bốn mươi người mang vương tộc chi vũ phi hành phải chịu lực thật cũng không lớn.

Nhìn thấy đấu khí màu đỏ đầy trời này, Ngọc Như Yên sắc mặt có chút thay đổi, nàng không nghĩ rằng mình rời đi mấy năm nay, Phượng tộc lại đã xuất hiện nhiều cao thủ có được vương tộc chi vũ như vậy, mặc dù có được vương tộc chi vũ cũng không có nghĩa là thực lực đạt cấp bậc vũ thánh, nhưng điều này đã đủ để chứng minh, Phượng hoàng triển dực đại trận trước mắt là trận cực mạnh mà Phượng tộc có khả năng bày ra.

Niệm Băng từ trên mặt đất đứng lên, tiện tay búng búng tro bụi trên người, thần sắc vẫn rất thoải mái, tựa hồ một chút áp lực cũng cảm giác không có, dù đối mặt với một ngàn Phượng tộc nhân tinh nhuệ trên không trung kia.

Phượng Hư nhìn về phía Niệm Băng, nói: "Người bây giờ hối hận còn kịp. Mấy năm nay, chúng ta cẩn thận nghiên cứu qua phượng hoàng cửu biến, chúng ta phát hiện, hai biến đầu tiên của phượng hoàng cửu biến có công pháp đặc thù có thể thúc động, trong thời gian ngắn tộc nhân có được Phượng tộc vương tộc huyết mạch có thể đạt tới đệ nhị biến. Thực lực mặc dù bọn họ kém xa Phượng Nữ, nhưng là tổ hợp của ngàn người, người thấy người còn có cơ hội sao?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Không thử sao biết mình không vượt qua được? Cả Thần Thần cũng tin tưởng ta, ta sao lại có thể lùi bước?!"

Phượng Hư nhìn người tuổi trẻ trước mắt, lão có chút không rõ niềm tin của người tuổi trẻ này là từ đâu mà đến, vừa rồi Phượng Ung mặc dù đã nói cho lão biết là hần thua trong tay Niệm Băng, nhưng một Phượng Ung, làm sao có thể so với Phượng hoàng triển dực đại trận tinh nhuệ cả Phượng tộc tạo thành đây? Ngay từ đầu, Phượng Hư không tính việc Niệm Băng thật sự lại dám xông trận, lão bày ra Phượng hoàng triển dực đại trận này, chẳng những muốn uy hiếp Niệm Băng, quan trọng hơn chính là muốn nói cho Ngọc Như Yên biết, Phượng tộc quả thật có thực lực giữ bọn họ ở lại chỗ này.

"Tốt lắm, ta cho bọn họ bắt đầu!" Ánh mắt Phượng Hư lạnh như băng, sinh tử của một ngoại nhân đối lão mà nói, không tính là cái gì.

Ngọc Như Yên, Tích Lỗ, Phượng Nữ, Lam Thần cùng Long Linh đều đi tới bên cạnh Niệm Băng, năm người, mười cặp mắt đều tập trung trên người hần. Niệm Băng không nói gì thêm, chỉ là dùng ánh mắt kiên định nhìn bọn họ, sau khi nhìn chung quanh một vòng, mới hướng Phượng Hư nói: "Trưởng lão, ta nghĩ ngài

không cần cho bọn họ xuống đây. Đã là Phượng hoàng triển dực đại trận, hãy ở không trung kia thi triển đi! Như vậy, cũng sẽ không phá hư phiên rừng rậm nguyên thủy xinh đẹp này.”

Phượng Hư có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng, lời nói đó mang đến cho lão vài phần hảo cảm, gật gật đầu, dùng dịch dài trong tay thổi ra một khúc. Ngàn Phượng tộc nhân vốn chuẩn bị hạ xuống, một lần nữa khôi phục đội hình lúc trước. Lúc này Niệm Băng sử dụng ma pháp bay lên nhập vào không trung, miệng phát ra một tiếng ngâm dài.

Âm thanh ngâm xướng rõ ràng xông thẳng chín tầng mây. Phượng Hư cùng Phượng Không tu luyện võ kỹ nhiều năm đều không cảm giác được rõ ràng, đây cũng không phải là ma pháp gì, mà là lực lượng tự thân, hần tự nhiên nhảy lên cao như vậy. Sau khi mắt nhìn thấy thân thể Niệm Băng vọt lên mười trượng, còn tiếp tục bay lên nữa, hai người đều sinh ra cùng ý nghĩ, người này chẳng lẽ không chỉ là ma pháp sư, mà là một gã võ sĩ sao?

Niệm Băng dùng hành động trả lời cho bọn họ. Khi thân thể hần sắp bay lên đến cuối, điểm sáng màu xám ngưng kết tại phía dưới hần, rống ngâm một hồi rõ ràng cùng tiếng ngâm Niệm Băng tương hợp, phóng lên cao, khí thể trong nháy mắt đại thịnh, không kém chút gì so với Phượng hoàng triển dực đại trận trên không trung kia đang ở bắt đầu biến hình, Cửu Ly đầu khí tràn ngập.

Phượng Hư và Phượng Không đang trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, cự long Áo Tư Lạp màu xám thân dài đến bảy trượng chợt xuất hiện dưới thân Niệm Băng. Thân thể Niệm Băng mới vừa mới bắt đầu rơi xuống, đã vững vàng ngồi ở trên lưng Áo Tư Lạp một người một rồng, tiếng ngâm dài ngừng lại Áo Tư Lạp với đôi cánh rồng thật lớn chợt triển khai, dẫn Niệm Băng phóng lên cao, mục tiêu là trung tâm Phượng hoàng triển dực đại trận.

Phượng Hư biến sắc nói: ”Rồng? Hần sao có thể điều khiển một con rồng?”

Phượng Nữ lắc lắc đầu, nói: ”Không, đó là bằng hữu của hần, cũng là đồng bọn hần. Hoặc có thể nói là một bộ phận thân thể hần.”

Bất luận xuất hiện tình huống gì, bất luận mọi người Phượng tộc trên không trung kinh ngạc như thế nào, khi Niệm Băng đến tới trung tâm bốn mươi người Phượng tộc cũng là lúc Phượng hoàng triển dực đại trận bạo phát.

Đầu khí màu đỏ tràn ngập thật sự khiến cho không gian biến thành một mảnh hải dương màu đỏ, giống như hỏa thiêu vân, trong nháy mắt tràn đến như nuốt lấy thân thể Niệm Băng. Đầu khí của ngàn Phượng tộc chiến sĩ hợp lực phát ra cường đại cỡ nào, chỉ có nhân tài chân chính đối mặt có thể cảm giác được. Đứng trên mặt đất bọn người Ngọc Như Yên cũng có thể rõ ràng nhận thấy không trung nóng rực không ngừng truyền đến.

Tiếng phượng hót vang lên trên không trung, Long ma pháp sư cùng Phượng hoàng triển dực đại trận đã bắt đầu chiến đấu rồi.

Thanh âm của ngàn người đồng thời phát ra lại giống như một người phát ra chính tề. Lấy hỏa diễm màu vàng làm phượng thủ lấy hỏa diễm màu đỏ làm thân thể, Phượng hoàng triển dực đại trận bắt đầu vận chuyển. Cửu Ly đầu khí khổng lồ tại không trung huyền hóa thành chín con phượng hoàng lửa thật lớn, trong đám mây đỏ cơ hồ cùng một lúc nhất thời hướng Niệm Băng nhào tới.

Niệm Băng lúc này, ngồi ổn định ở sau lưng Áo Tư Lạp, bảy cây siêu thần khí ma pháp đao cơ hồ đồng thời xuất hiện, Phượng Hư và Phượng Không đều không có chú ý tới, vào lúc bọn người Ngọc Như Yên vây quanh Niệm Băng hình thể Tích Lỗ đã xảy ra biến hóa rất lớn, bởi vì hần đem Trường sinh đao trả lại cho Niệm Băng.

Áp lực cực lớn phảng phất nghiền nát mình cùng Áo Tư Lạp, không khí nóng rực kia phảng phất khiến cho thân mình như ở trong lò nung, ma pháp nguyên tố khác chung quanh trong nháy mắt bành trướng, chín con Hỏa phượng hoàng trước mặt cũng trở nên dị thường, hỏa nguyên tố mênh mông bộc phát. Lực của ngàn người quả thật cường đại, lực công kích của chín con Hỏa phượng hoàng kia trong nháy mắt bộc phát ra có lẽ cho dù là Băng Tuyết nữ thần tề tự lúc này, cũng rất khó đối kháng. Nhưng là, Niệm Băng mặc dù không phải Băng Tuyết nữ thần tề tự, hần cũng không có chắc thắng được Băng Tuyết nữ thần tề tự,

nhưng hần cũng là một gã băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư, một gã long ma pháp sư, hần có biện pháp của mình.

Khai thông khiêu huyết thứ tư khiến cho Niệm Băng đối với sử dụng khiêu huyết có cảm thụ hoàn toàn mới, mặc dù chỉ có một ngày thời gian để thích ứng Tây kinh huyết, nhưng cùng mấy ngày trước, khi so sánh với Thư kích tây huyết, hần đã lại trở nên khác hẳn, tài sản quý giá nhất của hần không phải bảy cây thần đao xoay quanh thân thể cũng không phải ma pháp lực khổng lồ hùng hậu trong cơ thể, mà là tinh thần lực không ngừng phát xuất toàn bộ lực lượng kia.

Nếu đối là người khác bị vây trong không trung như vậy, khi hần không phải là một gã hỏa hệ ma pháp sư, có lẽ cả một thành thực lực cũng phát huy không được, nhưng Niệm Băng lại khác, tinh thần lực khổng lồ thông qua uẩn hàm trong thiên nhãn huyết, thông qua việc mở ra Tây kinh huyết, hần tại nháy vào không trung trước một khắc, đã câu thông tiên thiên khí mệnh môg trong thiên địa, cho dù Phượng hoàng triển dực đại trận cường thịnh, hần vẫn có thể đủ tinh thần lực lao ra chỗ có khe hở. Cho nên, tại thời điểm Niệm Băng tiến vào đại trận này, kết cục cuối cùng đã định.

Chín con Hỏa phượng hoàng thật lớn, Hỏa phượng hoàng hoàn toàn do đầu khí ngưng kết đã phong kín tất cả lộ tuyến Niệm Băng có thể chạy trốn, ở thời khắc này, bảy cây thần đao xoay quanh thân thể Niệm Băng phát sáng lên, thân ảnh bảy đạo thực chất tín niệm phẳng phát không có sức nặng dường như lơ lửng ở giữa không trung, lơ lửng ở chung quanh thân thể Niệm Băng. Đao trong tay bọn họ, phát ra ánh ngọc sáng rọi, trong lúc nhất thời, quang mang chói mắt kia lại theo mây lửa lao ra thẳng thấu thiên địa. Uy lực Siêu thần khí tại giờ khắc này bày ra. Niệm Băng một tay đặt ở trên bụng mình, tay kia chỉ xéo bầu trời, ở mi tâm một đạo kim quang chợt hiện, thất thải quang mang phát ra. Cùng ánh đao chung quanh dung hợp, trong nháy mắt hình thành một thất thải long quyển thật lớn. Long quyển kia do cường quang hình thành trong nháy mắt khuếch tán, cơ hồ chỉ trong chớp mắt đã quây lấy chín con Hỏa phượng hoàng to lớn kia.

Lúc này, bầu trời Hỏa Mộc lâm giống như bị cầu vòng che kín, chỉ có điều cũng là cầu vòng bảy màu: lam, hồng, hoàng, thanh, ngân, bạch, hắc đại biểu băng, hỏa, thổ, phong, không gian, quang minh, hắc ám. Dưới tác dụng mãnh liệt của quang mang kia chín con Hỏa phượng hoàng do Phượng hoàng triển dực đại trận ngưng kết mà thành đột nhiên thay đổi, thể tích cơ hồ tại trong nháy mắt thu nhỏ lại một nửa, tốc độ đã chậm lại đến một phần ba lúc trước.

Nhìn thấy một lần nữa trời lam xuất hiện trước mắt, thấy mây đỏ kia giống như băng tuyết tan rã, Niệm Băng nở nụ cười. Thất thải khôi lỗi phân biệt cầm giữ bảy cây thần đao đồng thời cầm thần đao trong tay giơ lên, một hồi gào to theo tiếng Niệm Băng phát ra, chung quanh thân thể Áo Tư Lạp tản mát ra một vòng quang mang màu xám kim. Quang mang trực tiếp rót vào thân thể thất thải khôi lỗi, sau một khắc bảy đạo quang mang phóng lên cao, quang mang đại biểu bảy thứ ma pháp nguyên tố tại phía trên đỉnh đầu Niệm Băng ngưng kết thành một điểm, một thất thải quang điểm, cái quang điểm kia tựa hồ rất nhỏ, nhỏ đến cơ hồ không thể phát hiện, nhưng lại tựa hồ rất lớn, lớn đến có thể chứa đựng thiên địa.

Lúc này Niệm Băng giống như chân thần trên trời giáng xuống nhân gian, ngón trở phải hần dùng điểm trên cái thất thải quang điểm kia, tâm hần đột nhiên trở nên bốc lửa, trên mặt một tia mỉm cười nhàn nhạt cả Ngọc Như Yên bọn người trên mặt đất tựa hồ đều có thể nhìn thấy. Tựa hồ trước mặt hần cũng không phải một cái đại trận tùy thời có thể lấy tính mệnh của hần, mà là một cái trò chơi.

Niệm Băng ngón trở động nhẹ đem quang điểm kia đẩy lên, ngay sau đó, bảy đạo quang mang màu sắc rực rỡ một lần nữa xạ trở lại trên người thất thải khôi lỗi, Cơ hồ mọi người mới có thể nhìn thấy, trên bầu trời rơi xuống bảy đạo quang hoa, quang hoa trực tiếp dừng ở trên người thất thải khôi lỗi, bảy khí chất hoàn toàn bất đồng, chớp mắt trở nên hư ảo. Ngay sau đó, đao trong tay chúng đồng thời biến mất, đồng thời tan ra vào thân thể chúng, tại không trung truyền đến địa quang hoa, thân thể hư ảo trong nháy mắt bành trướng, mỗi một ảnh khôi lỗi đều xảy ra biến hóa.

Từ trước mặt cũng không thấy rõ hình dáng bọn chúng, mặc dù thân thể bọn chúng lớn dần, nhưng ngược lại trở nên càng ngày càng mơ hồ, Niệm Băng mỉm cười đứng ở trên lưng, mắt nhìn chín con Hỏa phượng hoàng thu nhỏ dần rồi tăng tốc hướng mình vọt tới, nhưng không thoát ra vẻ lo lắng.

Mấy người Ngọc Như Yên lúc đó đều có chút không rõ, lúc chín con Hỏa phượng hoàng tốc độ chợt giảm bớt, lúc mà phiến mây đỏ kia do Cửu Ly đầu khí tạo thành đã bị thất thải quang mang hóa đi, Niệm Băng

hoàn toàn có thể bằng tốc độ của Áo Tư Lạp lao ra, mặc dù điều đó có hơi tiểu xảo, nhưng đã có thể xem như phá trận mà ra. Dù sao, có thể khiến cho chín con Hỏa phượng hoàng ngàn người tạo thành lực công kích kia trong nháy mắt yếu bớt đi một nửa, tốc độ đồng thời giảm đi, thực lực này phải kinh khủng cỡ nào? Nhưng Niệm Băng vì sao không làm như vậy? Chính thức hiểu được Niệm Băng nghĩ gì, cũng chỉ có Lam Thần mà thôi.

Ánh mắt Lam Thần đã ướt ướt, khi nhìn thấy thất đạo quang mang kia bành trướng nàng đã không quan tâm hết thấy, lúc này giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có Niệm Băng kia nguyện ý vì mình nỗ lực hết thấy, trượng phu nguyện ý vì mình không tiếc hao phí đại pháp lực. Kỳ thật, từ lúc trước, khi Niệm Băng dụng xuất thiên sứ chi lệ nàng cũng đã hiểu được, cả tính mạng cũng có thể hy sinh vì nàng, nam nhân như vậy xứng đáng để cho nàng yêu, cho nên nàng mới quyết định "nghĩa vô phản cố" thoát ly Băng Thần tháp, trở thành thê tử chính thức của Niệm Băng.

Nói thì chậm, diễn biến lại quá nhanh, theo Niệm Băng có Áo Tư Lạp cười bay lên không, thất quang ảnh bành trướng trong chớp mắt đã rộng đến ba trượng và xuất hiện biến hóa bất đồng. Biến hóa lúc này đây mới chính thức làm cho mọi người sợ đến ngây người.

Biến hóa cơ hồ là đồng thời. Ảnh khôi lỗi màu lam thân thể thay đổi, nó không hề là hình dáng Niệm Băng, chung quanh thân thể màu lam hư ảo xuất hiện quang ảnh màu lam tạo thành một chiếc váy dài, mặc dù không thể thấy rõ, nhưng ảnh khôi lỗi màu lam này quả thật đã biến thành một nữ tử, một quyền trượng dài đến năm trượng hiện xuất trên tay phải, tại ngực của nó sáng rọi lóng lánh một luồng khí màu lam.

Thân ảnh màu đỏ xuất hiện biến hóa, chỉ có điều, nó không biến thành nữ nhân, mà giống như một tướng quân uy vũ, một thân hỏa hồng sắc giáp trụ hư ảo xuất hiện tại trên mình, thân thể cao tới ba trượng, hai tay nắm lại, giơ lên một thanh trường đao do ngọn lửa tạo thành.

Thân ảnh màu xanh cũng áo giáp bao trùm, chỉ là cùng thân ảnh màu đỏ bất đồng, thân thể nó có vẻ mảnh dẻ hơn nhiều, gió nhẹ như xoắn ốc vòng quanh thân thể hần xoay tròn, trong tay nó là một cái bình, miệng bình hướng ra phía ngoài, tựa hồ muốn khuynh đảo cái gì.

Thân ảnh màu vàng biến hóa lớn nhất, không chỉ từ nam biến nữ, như ảnh khôi lỗi màu lam vậy áo váy dài hơn, đồng thời quang mang vốn màu vàng chung quanh thân thể nó đã biến thành màu xanh biếc, màu xanh biếc tràn ngập sinh cơ, nó cầm trên tay một cây liễu giống như tia sáng, trên tia sáng lóe ra bảy lá liễu màu xanh biếc tươi đẹp đầy sức sống.

Thân ảnh màu bạc bảo trì nam tính như cũ, chỉ có điều trong người nó không có áo giáp, trường bào màu bạc không ngừng lóe ra, thân thể hần không ngừng trải qua quá trình từ không đến có, mỗi một lần lóe ra, quang mang màu bạc kia tựa hồ đều đã trở nên phát sáng hơn vài phần, mà ở trước mặt hần, nổi lơ lửng một cánh cửa không có mở, đại môn hoa lệ cũng là màu bạc, mặt trên điêu khắc vô số ký hiệu phức tạp, nhưng là bởi vì đây hết thấy đều là do năng lượng tạo thành, đều là hư ảo, cho nên, ai cũng không thể nhìn kỹ được ký hiệu này cuối cùng là cái gì.

Thân ảnh màu trắng lúc này đã biến thành màu vàng thần thánh, trường bào màu vàng đẹp đẽ quý giá mặc ở trên người một mỹ nữ tóc vàng, cao tới ba trượng, nó ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong tay giơ lên một thanh trường kiếm màu vàng, quang mang trên thân kiếm lóng lánh giống như thái dương chói mắt, khí tức thần thánh kia khiến cho không khí phẳng phất cũng trở nên thánh khiết.

205. Chương 204: Thất Cẩm Thất Tuyệt Chú

Thất đạo thân ảnh, biến hóa bất đồng nhưng khí tức tản mát ra giống nhau, chỉ có một từ có thể hình dung tình cảnh trước mắt, đó là cường đại, ở dưới chân mỗi người bọn họ, đều có một đồng sắc lục mang tinh tương ứng.

Lấy Niệm Băng làm trung tâm, thất đạo thân ảnh hướng ra phía ngoài giơ lên vũ khí trong tay bọn họ, mặc dù đều là hư ảo, lại có vẻ rất chân thật, thân thể bảy thủ hộ cao tới ba trượng, Niệm Băng quang mang bảy màu nơi mi tâm tựa hồ đã bốc lên tới cực hạn, một cỗ bạch quang ngưng tụ nơi tay trái hần bùng phát ra,

khi thất đạo thân ảnh lớn kia hoàn thành biến hóa, bảy đạo ánh sáng màu sắc rực rỡ từ không trung phiêu đảng biến mất. Lúc này tất cả đã hoàn toàn tuân theo ý chí Niệm Băng mà phát triển.

Mỗi một người xung quanh đều sợ ngây ra, đây là cái gì? Thất đạo thân ảnh này đại biểu cho cái gì? Có người nhận ra một trong đó, có người có thể nhận ra hai, và chỉ cần nhận ra một hoàn toàn có thể liên tưởng đến sáu cái khác đại biểu là cái gì. Kể cả Phượng Nữ, Long Linh, Lam Thần, kể cả Tích Lỗ và Ngọc Như Yên..., bọn họ ai cũng thật không ngờ Niệm Băng đã đạt tới trình độ cường đại như thế, nhìn quang cảnh trên không trung lưu chuyển kia, bảy thân hình cao tới ba trượng, bọn họ lúc này mới phát hiện, Niệm Băng không phải một người bình thường, tức thời hình dung đến thần, nhưng có lẽ cũng không đủ.

Niệm Băng mở miệng, thanh âm hần thực bình tĩnh, cũng theo thất đạo thân ảnh bên trong đồng thời truyền ra.

Thân ảnh màu lam ngậm xương: "Băng tuyết nữ thần đích thân tới, mang đến băng tuyết nữ thần chi trượng."

Thân ảnh màu đỏ ngậm xương: "Hỏa diễm chi thần đích bào hao, mang đến hỏa diễm chi thần đích chiến đao."

Thân ảnh màu xanh ngậm xương: "Tự do chi phong địa khinh ngậm, mang đến phong thần phong bình chi toàn chuyển"

Thân ảnh màu xanh biếc ngậm xương: "Đại địa tô tinh đích toàn luật, mang đến đại địa nữ thần đích khoan thứ."

Thân ảnh màu bạc ngậm xương: "Thần cơ bách biến địa lục mang, mang đến không gian chi thần đích thất khổng chi môn."

Thân ảnh màu vàng ngậm xương: "Quán xuyên thiên địa đích thực quang, mang đến liễu quang minh nữ thần đích thần thánh chi kiếm."

Thân ảnh màu đen ngậm xương: "Vĩnh thế địa ngục đích trở chú, mang đến liễu tử vong chi thần đích liêm đao."

Chín con Hỏa phượng hoàng nay chỉ còn phân nửa tiến tới cách thất đạo thân ảnh chừng một trượng thì đột nhiên dừng lại, chín thân ảnh hỏa hồng sắc thật lớn kia tựa hồ đang run rẩy, đối mặt với khí tức mạnh mẽ mà run rẩy, không có ai hiểu được chuyện gì phát sinh, tại trung tâm thất đạo thân ảnh kia vang lên thanh âm của Niệm Băng: "Phóng thích đi, thất cấm thất tuyệt chú!"

Đơn giản tám chữ, nhưng điều khiển bảy đạo thân ảnh kỳ vĩ kia chuyển động.

Băng tuyết nữ thần chi trượng trong tay nữ tử vấy lam diễm trước, hỏa diễm thần chiến đao trong tay chiến sĩ màu đỏ chém ra, bảo bình trong tay thân ảnh màu xanh phát ra một luồng khí tựa hồ gió mát tinh khiết, bảy lá liễu siêu tốc xoay tròn trong tay thân ảnh màu xanh biếc cùng thoát ly. Thân ảnh màu bạc kéo mở đại môn trước mặt hắn, thân ảnh màu vàng trong tay thần thánh chi kiếm bắn ra vạn đạo quang mang, thân ảnh màu đen hình dáng hai tay kia đại triển lưỡi hái tử thần.

Thời gian lúc này tựa hồ dừng lại, kể cả ngàn Phượng tộc nhân tinh nhuệ kia trên không trung, ai cũng không thể quên màn phát sinh trước mắt. Phượng hoàng triển dực đại trận do ngàn người tinh nhuệ của Phượng tộc đầu khí khổng lồ ngưng kết, lúc thất đạo thân ảnh bộc phát, hoàn toàn biến mất.

Chín con Hỏa phượng hoàng, trong bảy vầng sáng cả cơ hội giãy dụa cũng không có, hóa thành nhiều điểm quang mang, cuối cùng bị hút vào đại môn màu bạc kia, hết thấy đều đã xong. Phảng phất hết thấy như đều chưa từng phát sinh. Thất cấm thất tuyệt chú đơn giản đại biểu cho bảy hệ cấm chú đồng thời xuất hiện! Cho dù là các chủ thần trên thần đại lục cũng không có khả năng đồng thời phát động bảy hệ cấm chú mười một bậc khác nhau, nhưng Niệm Băng lại làm được, trong nháy mắt bảy hệ cấm chú đồng thời bộc phát, uy lực thực sự của nó chỉ có Tích Lỗ phía dưới là có thể cảm giác được.

Mười một bậc so với mười hai bậc, vốn là chênh lệch khó thể vượt qua. Nhưng bảy hệ cấm chú này hoàn toàn dung hợp, trong nháy mắt đồng thời bộc phát, chẳng những đạt tới trình độ mười hai bậc thần hàng

thuật, càng đột phá lên tới mười ba bậc. Lúc này Tích Lỗ không nghi ngờ gì nữa, Niệm Băng đã thành một gã thần cấp cao thủ, trong nhân loại Ngưỡng Quang đại lục có thể là thần cấp cao thủ thứ nhất.

Chín con Hỏa phượng hoàng hoàn toàn biến mất, ngàn tên Phượng tộc tinh nhuệ cơ hồ cảm giác được lồng ngực đồng thời ngột ngạt, bốn mươi Phượng tộc nhân cực mạnh có vương tộc chi vũ sau lưng đồng thời biến mất vương tộc chi vũ. Sau khi dụng xuất toàn bộ đấu khí, ngàn Phượng tộc nhân trôi nổi ở trên không, bọn họ cũng bất lực, không thể tự khống chế thân thể mình tại không trung nữa.

Sắc mặt Phượng Hư đại biến, Phượng Không sắc mặt cũng đại biến, thân thể hai người cơ hồ đồng thời chóp động, nhưng trong lòng bọn họ lúc này lại tràn ngập bi ai, cho dù bọn họ rất cường mạnh, bọn họ cũng chỉ có hai người làm sao có thể đồng thời cứu cả ngàn tên tộc nhân kia từ trên trời rơi xuống chứ?

Đúng vào lúc trái tim bọn họ lâm vào tuyệt vọng, một tảng thanh quang lớn đột nhiên xuất hiện lơ lửng ở giữa không trung, quang thanh màu xanh cơ hồ tràn ngập khắp cả phía chân trời, đem từng tên tộc nhân Phượng tộc từ trên không đang rơi xuống, bao vào trong nó.

Tảng thanh quang lớn biến mất, nhưng dưới thân mỗi một gã Phượng tộc nhân đều trôi một mảnh thanh quang, đó là cái gì? Là một cái phiêu phù thuật bình thường chỉ ba bậc phong hệ, cho dù là một trung cấp ma pháp sư, cũng có thể sử dụng thoải mái. Đúng là mấy cái phiêu phù thuật này, bây giờ lại thành bảo bối cứu mạng. Thân thể Niệm Băng tựa hồ đã biến thành màu xanh, Áo Tư Lạp hai cánh thu liễm, từ trên trời giáng xuống.

Phượng Hư cùng Phượng Không lại một lần ngây dại, đồng thời thi triển hơn một ngàn phiêu phù thuật, hơn nữa sau khi đồng thời thi triển bảy cảm chú, trong mắt bọn họ, quả thật Niệm Băng đã không thể dùng từ "người" để xưng hô. Tâm bọn họ run rẩy, khi ngàn tên tộc nhân kia bình an hạ xuống mặt đất, bọn họ mới bình tâm lại.

Đơn giản một trận chiến, thời gian cũng chỉ có nửa bữa cơm, nhưng mọi chuyện đã hoàn toàn cải biến, thay đổi cái nhìn của Phượng tộc nhân. Phượng Ưng sau khi hạ xuống đất, xoay người hướng gia viên Phượng tộc trở về, hẳn biết cả đời cũng không còn khả năng khiêu chiến tình địch nữa.

Một trận chiến đơn giản, Niệm Băng thắng lợi, thắng lợi thật quý báu, chỉ có điều là một ngàn Phượng tộc nhân kia tiêu hao đấu khí rất nhiều, dù họ đồng thời hướng Niệm Băng công kích, lại không có một người bị tổn thương.

Cho dù ở đây Phượng tộc nhân trẻ tuổi nhất, ngu dốt nhất, sau khi chín con Hỏa phượng hoàng biến mất, nhìn thấy thất đạo thân ảnh kia còn tồn tại cũng có thể hiểu được, Niệm Băng nếu muốn tính mạng bọn họ, lúc đó chỉ cần phát tay mà thôi, nhưng hắn đã không làm như vậy. Tại thời điểm sau khi làm chín con Hỏa phượng hoàng biến mất, khi bọn họ từ trên trời rơi xuống, thất đạo thân ảnh theo cái vung tay của Niệm Băng liền biến trở về bảy cây đao, một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể hắn, liền sau đó, phiêu phù thuật kia xuất hiện cứu một ngàn tánh mạng bọn họ.

Khi Niệm Băng hạ xuống mặt đất, Áo Tư Lạp đã biến mất, sắc mặt Niệm Băng có chút tái đi nhưng nụ cười trên mặt hắn lại thủy chung không có thay đổi. Nơi hắn hạ xuống, đúng ngay trước mặt Lam Thần, giang tay đem thân thể mềm mại có chút run rẩy kia ôm vào trong ngực. "Thần Thần, ta không làm cho nàng thất vọng, ta đã làm được."

Lam Thần ép chặt trong ngực Niệm Băng: "Nếu thất cảm thất tuyệt chú kia chàng không thể ứng phó với Phượng hoàng triển dực đại trận vừa rồi, chàng sẽ thế nào?"

Niệm Băng mỉm cười, thoải mái nói: "Không biết, ta có hai lựa chọn, một là lại dùng chiêu nguyên rửa tính mạng, hai là bạo phát ra một cái khiêu huyết của mình." Hắn nói rất khê, nhưng bên cạnh mỗi một người đều nghe được, trong giọng nói thoải mái này hàm chứa ý nghĩa nghiêm trọng đến mức nào.

"Ta hiểu được!" Thanh âm Lam Thần thực bình tĩnh, nhưng nàng lại ép vào Niệm Băng chặt hơn.

Ngàn tên Phượng tộc chiến sĩ lặng lẽ rút lui không một tiếng động, nhiệt độ trong không khí đã dần dần tiêu thất, bầu trời một lần nữa biến thành màu lam sẫm, các loại ma pháp nguyên tố dần dần khôi phục trở lại.

Lam Thần ôm thân thể Niệm Băng, nàng có thể cảm nhận được, lúc này sức nặng thân thể Niệm Băng cơ hồ hoàn toàn đọng ở trên người mình, Niệm Băng ôm nàng lẳng lặng bất động, nhưng trong không gian tiên thiên khí cùng ma pháp nguyên tố đều rất nhanh hướng thân thể hắn bắt đầu khởi động. Lúc trước hắn thi triển ma pháp, chẳng những đối với ma pháp lực và tiên thiên khí đối ngoại khống chế yêu cầu cực cao, đồng thời, áp lực đối với tinh thần lực đã đạt tới mức độ trước đó chưa từng có, đồng thời khống chế bảy cảm chú bộc phát, còn muốn làm không bị thương một người, loại khống chế tinh thần này cơ hồ đạt tới mức độ làm cho người ta sợ hãi khi nghe nói, hắn chẳng những làm được nhiều hơn mà còn sau khi bảy cảm chú chấm dứt, đồng thời thả ra một ngàn phiêu phù thuật, chuẩn xác xuất hiện tại dưới thân mỗi một gã Phượng tộc nhân đưa bọn họ bình an hạ xuống mặt đất, thân thể Niệm Băng, lúc này đã cực độ hư nhược. Cho dù như thế, sau khi rơi xuống đất, hắn còn yểm hộ những người khác, trước tiên trợ giúp Tích Lỗ một lần nữa khôi phục lấy hình dáng do Trường Sinh đạo làm trụ cột biến hóa, nếu không phải Tây kinh huyết vừa mới mở ra khiến cho hắn có thể dựa vào tiên thiên khí mang lại cho ma pháp hoàn thành kia một kích, tuyệt không có khả năng xuất hiện trong nháy mắt uy lực mười ba bậc. Với thực lực Niệm Băng muốn xông ra Phượng hoàng triển dực đại trận kia vốn không cần như thế, nhưng hắn muốn uy hiếp Phượng tộc, khiến cho bọn họ hoàn toàn từ bỏ ý định giết chết Lam Thần.

Phượng Hư và Phượng Không tiến lại gần Niệm Băng, Phượng Hư ánh mắt thực phức tạp, người trẻ tuổi này gây cho lão một rung động mãnh liệt không tưởng được, lão cho tới bây giờ vẫn không ngờ rằng trên thế giới này còn có thể có người đối phó được Phượng hoàng triển dực đại trận của Phượng tộc như vậy. Niệm Băng cũng không phải là chỉ thoát ra khỏi đại trận, mà là đem đại trận hoàn toàn phá vỡ. Hắn muốn hủy diệt Phượng tộc, cũng không phải một chuyện khó khăn, cho dù chính mình và Phượng Không chủ trì đại trận, kết quả chắc cũng sẽ không khác được. Một điều quý nữa chính là, sau khi hắn phá trận không làm thương tổn một tộc nhân nào của mình, Niệm Băng đã dùng hành động của hắn chứng tỏ lần này bọn họ tiến đến, quả thật là muốn trợ giúp Phượng tộc. Mặc dù Phượng Hư có chút không muốn thừa nhận điều này là thật, cũng có thể không hiểu nổi sự tình này nữa, lão hướng Niệm Băng nói hai chữ: "Cám ơn!"

Niệm Băng buông Lam Thần ra, trong thời gian ngắn ngủi này, tinh thần lực hắn đã khôi phục một ít, ngoài mặt không lộ ra chút dấu vết suy yếu, xoay người đối mặt Phượng Hư nói: "Trường lão không cần khách khí, chỉ cần ngài còn nhớ rõ việc đánh cuộc giữa chúng ta là tốt rồi. Ta quả thật là một ngoại nhân, vốn không nên nhúng tay vào chuyện của Phượng tộc, nhưng ta hy vọng có thể vì Phượng tộc ứng phó kiếp nạn sắp đến, chính mình cống hiến một ít, thắng thắn mà nói, ta cũng không phải vì Phượng tộc, ta vì Phượng Nữ, vì Thần Thần và vì mẫu thân ta."

Phượng Hư thở dài một tiếng, không nói gì nữa, xoay người hướng phía sâu trong Hỏa Mộc Lâm, nơi Phượng tộc sinh sống quay về. Phượng Không nói: "Đến đây đi, các người đi theo ta!"

Ngọc Như Yên đi đến bên cạnh Niệm Băng cầm tay hắn, một cổ đầu khí ám áp đưa vào cơ thể Niệm Băng làm dịu kinh mạch hắn, Niệm Băng mỉm cười, hướng Ngọc Như Yên gật gật đầu, ý bảo mình không có vấn đề, mọi người lúc này mới đi theo hai vị trưởng lão.

Khi bọn hắn xuyên qua một mảng rừng rậm rạp, ngọn núi lửa thật lớn rốt cục cũng hiện ra trước mắt bọn họ, kỳ thật lúc vừa rồi phá trận, Niệm Băng cũng đã từ không trung thấy được tòa núi lửa, lúc này xem ra núi lửa càng thêm chân thực, từ dưới nhìn lên, núi lửa chỉ ít cũng cao gần ngàn trượng, chỉ là gần đỉnh núi không có mây vờn quanh nên có thể thấy rõ ràng giống như đỉnh núi bị đao cắt ngang. Cây cối trong rừng rậm nguyên thủy do nhiều loại biến thành, Ngô Đồng Lâm xuất hiện trước mắt mọi người, con đường nhỏ lát đá chạy quanh co, nhiệt độ nơi này rõ ràng so với rừng rậm lúc trước cao hơn một ít, khí lưu ám áp làm dịu thân thể bọn người Niệm Băng, Ngọc Như Yên ánh mắt đã ướt ướt, cách biệt nhiều năm, nàng rốt cục đã trở về quê hương của mình.

Theo con đường nhỏ lát đá đi tới, ước chừng thời gian khoảng bữa cơm, một thôn xóm chất phác hiện ra trước mắt, chung quanh thôn xóm có vài mảnh ruộng, một ít Phượng tộc nhân đang ở siêng năng vất vả canh tác, trong thôn trang những tòa nhà gỗ nhìn qua thật là chính tề, nhà gỗ sắp hàng có thứ tự, hơn một ngàn ngôi nhà gỗ thành một dải bao quanh chân núi lửa, dưới hướng dẫn của Phượng Hư, mọi người tiến vào thôn. Trên đường, mọi người trong Phượng tộc cung kính hướng hai vị trưởng lão hành lễ, đồng thời nhìn bọn người Niệm Băng với ánh mắt hiếu kỳ.

"Hả! Đây không phải Phượng Nữ sao? Nha đầu, người đã về rồi!" Một thanh âm già nua vang lên, một lão

niên đang ở trước cửa nhà hướng Phượng Nữ vui mừng nói.

Phượng Nữ nhanh chóng bước lên phía trước, cung kính nói: "Tùng gia gia, ngài khỏe không? Đã lâu không gặp, tinh thần ngài vẫn còn quắc thước."

Lão nhân ha hả cười nói: "Không, già rồi, già rồi! Nha đầu, lâu quá không thấy người, gia gia thật đúng là có chút nhớ nhung người a! Sao, ra ngoài lịch luyện đã xong chưa? Hay là cố ý trở lại tham gia đại điển? Lần này trở về không đi nữa chứ? Trong lúc người đi, ta vẫn thường xuyên nghe tiểu Ứng nhắc người, lúc này hẳn đã ý rồi, các người cũng đều không còn nhỏ, hôn sự cũng nên làm sớm một chút!"

Phượng Nữ thần sắc có chút xấu hổ, đang không biết nên như thế nào trả lời, Ngọc Như Yên đi tới: "Tùng thúc thúc! Ngài còn nhận được ta chứ?" Thanh âm của nàng có chút run rẩy, tiến đến bên cầm lấy tay lão nhân.

Phượng Tùng mắt cẩn thận nhìn khuôn mặt Ngọc Như Yên đang xúc động, ông toát ra vẻ suy tư, đột nhiên kinh ngạc kêu lên: "Hả! Người, người là tiểu Yên sao?"

"Là con đây, Tùng thúc thúc!" Nước mắt theo hai gò má đầy đặn của Ngọc Như Yên lăn xuống, lại nhìn thấy tộc nhân của mình, gấp lại vị thúc thúc từng nhìn thấy mình lớn lên từng ngày, lòng của nàng run rẩy, tình cảm nồng đậm không ngừng bộc phát ra, nắm chặt lấy tay lão nhân.

Thân thể Phượng Tùng kích động run rẩy: "Tiểu Yên, là tiểu Yên đã trở về! Ta nghe Phượng Không nói, người không phải đã chết sao? Nha đầu! Năm đó người nào loạn, thật đúng là nào loạn không nhẹ a!"

Ngọc Như Yên hai mắt đầm lệ mơ hồ nói: "Không! Con không chết. Tùng thúc thúc, con ..."

Phượng Tùng mỉm cười nói: "Tốt, trở về là tốt rồi! Việc đã qua hãy để cho nó qua đi, ai đúng ai sai... Phượng Hư, Phượng Không, các người không được làm khó tiểu Yên, có nghe hay không?!" Sắc mặt Phượng Hư vẫn còn có chút trầm uất, gật gật đầu, nói: "Đại ca, ngài yên tâm đi. Chúng ta sẽ không làm nàng ấy khó xử. Ngài nghỉ ngơi cho tốt, bảo trọng thân thể a!"

Phượng Tùng vỗ vỗ tay Ngọc Như Yên, nói: "Tốt lắm, các người hãy đi đi! Có rảnh đến thăm lão nhân ta cũng dễ thôi."

Lúc Ngọc Như Yên cùng Phượng Tùng nói chuyện với nhau, Phượng Nữ thấp giọng nói cho Niệm Băng biết, năm Đại trưởng lão trong Phượng tộc lúc trước là do cha của Ngọc Như Yên, là ông ngoại của nàng đứng đầu, Phượng Tùng trưởng lão này xếp thứ hai, sau mới là Phượng Hư, Phượng Không và một vị trưởng lão nữa. Trong một lần cùng ngoại địch chiến đấu, trưởng lão đứng hàng thứ năm qua đời, Phượng Tùng trưởng lão bị thương nặng, mặc dù giữ được mệnh nhưng đau khí nhiều năm khổ luyện mất đi, cho nên, ông mới có vẻ heo hắt như ngọn đèn trước gió. Cho dù như thế, Phượng Tùng trưởng lão trong Phượng tộc có địa vị rất cao. Ông cố ý không chịu làm trưởng lão, cho nên Phượng Hư và Phượng Không mới lên đứng hàng thứ hai, thứ ba. Để giữ kỷ niệm về cha của Ngọc như Yên khi ông chết đi, danh phận đệ nhất trưởng lão vẫn để trống.

Bái biệt Phượng Tùng, mọi người theo Phượng Hư và Phượng Không đi tới ngôi nhà lớn giữa thôn Phượng tộc, đây là nơi Phượng tộc nghị sự. Trong nhà gỗ bố trí thực mộc mạc, hai bên đều đặt mười hàng ghế mây, trung tâm phía trước là hai ghế dựa, Phượng Hư cùng Phượng Không đi đến tận cùng bên trong ngồi xuống, đồng thời, ra dấu mời bốn người Niệm Băng cùng ngồi.

Sắc mặt Phượng Hư bình hòa trở lại, nhìn Niệm Băng, Ngọc Như Yên, nói: "Phượng hoàng niết bàn đại điển là đại sự quan trọng nhất của bốn tộc, Phượng tộc truyền thừa nhiều năm như vậy, đây là lần đầu có ngoại nhân tham gia. Các người cố ý bảo vệ Băng phượng, vậy các người có đề nghị gì?"

Ngọc Như Yên nói: "Phượng Hư trưởng lão, theo như Niệm Băng lúc trước đã nói, lần này Phượng hoàng niết bàn đại điển bởi vì có Băng phượng thân thể Thần Thần, thực có thể làm cho Phượng hoàng chân hỏa trong Phượng hoàng hỏa sơn phun ra. Theo Niệm Băng nói, để cho tộc nhân chúng ta trước hết tạm thời rút lui khỏi Ngô Đồng Lâm, đợi cho đại điển chấm dứt rồi hãy trở về. Trước khi về đây, ta đã từng cẩn thận suy nghĩ, "Băng phượng hiện, Phượng hoàng thăng", hàm nghĩa sáu chữ này điển tịch ghi lại có nghĩa là điềm báo trước Phượng hoàng chân hỏa xuất, nhưng điều này đến cuối cùng là tốt hay xấu, không ai biết!

Ngài bây giờ là Thủ tịch trưởng lão bốn tộc, vậy chúng ta có thể sẽ cẩn thận tra lại một chút ghi chép của điển tịch bốn tộc, biết đâu có thể tìm một ít manh mối không chừng?”

Phượng Hư lắc lắc đầu nói: "Làm trưởng lão Phượng tộc, điển tịch bốn tộc ta sớm đã thuộc nằm lòng, đối với Bằng phượng chỉ có sáu chữ kia ghi lại mà thôi. Cho nên ta mới muốn kiên quyết dựa theo tộc quy xử lý. Ta không thể không thừa nhận, bây giờ chúng ta không có năng lực hoàn thành tộc quy, đối mặt với đại điển bốn tộc sắp đến, bây giờ chúng ta chỉ còn cách đem hết khả năng toàn lực ra tránh cho Phượng hoàng hỏa sơn phun trào tổn hại gia viên Phượng tộc của chúng ta mà thôi. Dựa theo trong tộc ghi lại, Phượng hoàng hỏa sơn đại biểu hưng suy của Phượng tộc chúng ta, tổ tiên chúng ta, Phượng hoàng vĩ đại tịch diệt trong tòa núi lửa này. Cho nên, đây là sự tế thần duy nhất của Phượng tộc, vĩnh viễn không thể thay đổi, nếu lần này núi lửa phun ra hủy diệt rừng rậm, có nghĩa là Phượng tộc sẽ diệt vong."

Ông nói thật nghiêm trọng, mọi người đang ngồi tự nhiên đều có thể nghe ra sự hợp lý trong lời nói của ông, mặc dù thua cuộc, nhưng vị trưởng lão này không tình nguyện đối mặt Phượng hoàng chân hỏa.

Như Yên quả quyết nói: "Đã như vậy, xin hai vị trưởng lão yên tâm, trừ phi Phượng Yên chết, nếu không tuyệt sẽ không để cho Phượng hoàng chân hỏa tổn hại gia viên ngàn năm của chúng ta."

Phượng Hư thở dài một tiếng, nói: "Nếu lần này, các người có thể trợ giúp bốn tộc vượt qua Phượng hoàng niết bàn đại điển. Ta có thể phá lệ cho người cùng Phượng Nữ, thậm chí nữ nhi của người trở lại Phượng tộc, nhưng người phải hiểu được, một khi thất bại, các người sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Phượng tộc. Yên nhi! Bây giờ đối ý vẫn còn kịp, vì tồn vong của Phượng tộc hy sinh mới là lựa chọn tốt nhất."

Ngọc Như Yên nở nụ cười, mắt nhìn sang Niệm Băng bên cạnh: "Trưởng lão! Nếu là Phượng Yên chưa từng rời khỏi Phượng tộc, có lẽ thật sự phải lựa chọn như vậy. Nhưng ở bên ngoài sinh sống nhiều năm, đối với ta mà nói, đã không có gì trọng yếu hơn so với thân tình. Huống chi, xuất giá tòng phu, Thần Thần và Phượng Nữ đều đã là thê tử của Niệm Băng, cho dù ta đồng ý, hẳn lại đồng ý sao?"

Ánh mắt hai vị trưởng lão đều dừng ở trên người Niệm Băng, không cần Niệm Băng trả lời, bọn họ tự nhiên đã biết đáp án. Với Niệm Băng thất cảm thất tuyệt chú kia bọn họ hiểu muốn giết chết Lam Thần là tuyệt đối không có khả năng. Huống chi lúc trước Niệm Băng hạ thủ lưu tình đã giữ mặt mũi cho bọn họ, nếu còn cố ý muốn giết Lam Thần, có lẽ Phượng hoàng chân hỏa còn chưa xuất hiện, Phượng tộc đã hủy diệt tại đây trong tay long ma pháp sư sâu không lường này. Huống chi, đang ngồi đây còn có Ngọc Như Yên đủ để xưng là Phượng tộc đệ nhất cao thủ cùng với Phượng tộc hy vọng chi phượng Phượng Nữ.

Niệm Băng nói: "Phượng hoàng chân hỏa là cái gì, có lẽ các vị trưởng lão chưa từng thấy. Đã bao giờ Bằng phượng đưa tới việc Phượng hoàng chân hỏa xuất hiện chưa? Vậy chúng ta hãy thử một lần. Mẹ ta nói đúng, chỉ cần có ta ở đây, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào xúc phạm tới vợ yêu của ta. Giống như sự tồn vong của Phượng tộc đối với hai vị trưởng lão là chuyện quan trọng nhất vậy, thê tử của ta đối ta cũng là trân quý nhất."

Phượng Hư gật gật đầu, ông lần đầu tiên cảm giác mình quyết định thật là bất đắc dĩ: "Chỉ còn có hai mươi ngày là sẽ đến thời điểm Phượng hoàng hỏa sơn phun trào. Khi đó, ta đành đem cái mạng già này cùng các người thử một lần. Phượng Không, mười ngày nữa người dẫn tộc nhân chúng ta rút lui khỏi Hỏa Mộc Lâm đợi tin tức ta, nếu Phượng hoàng niết bàn đại điển thuận lợi hoàn thành, người sẽ dẫn tộc nhân trở về. Nếu không, chỉ có thể tìm một chỗ khác, làm nơi dừng chân của tộc nhân chúng ta, tương lai Phượng tộc giao cho người."

Phượng Không vội kêu lên: "Nhị ca! Điều này sao được, thân là Phượng tộc trưởng lão, ta sao có thể không tham gia Phượng hoàng niết bàn đại điển chứ? Ta phải lưu lại cùng huynh tham gia điển lễ lần này."

Phượng Hư cả giận nói: "Hồ đồ! Tương lai Phượng tộc mới là quan trọng nhất, nếu không có một vị trưởng lão thống lĩnh, tộc nhân chúng ta đây sẽ chỉ là vận mệnh "phân băng ly tích". Phượng Không, cái nào nhẹ cái nào nặng chẳng lẽ người không phân biệt được rõ ràng sao? Đây là mệnh lệnh, làm Thủ tịch trưởng lão bốn tộc này là mệnh lệnh ta truyền cho người."

Phượng Không có chút sững sờ nhìn Phượng Hư, Phượng Hư cũng nhìn lão, huynh đệ nhiều năm, lão sao lại không biết rõ ý tứ vị nhị ca này? Trên mặt toát ra một tia cười khổ, nói: "Vâng, Phượng Không tuân"

mệnh! Nhị ca, ta tin tưởng rằng lần này hết thủy phải thành công, trời cao sẽ không để cho Phượng tộc ta suy sụp.”

Nhìn vẻ mặt Ngọc Như Yên, Phượng Nữ cùng với hai vị trưởng lão Phượng tộc thật trầm trọng, Niệm Băng cảm nhận sâu sắc trách nhiệm của mình trọng đại ra sao, hẳn không có nói cái gì, chỉ có dùng thực tế hành động mới có thể chứng minh hết thủy.

Bọn người Niệm Băng được an bài trong thôn xóm Phượng tộc. Điều ngạc nhiên là, hai mươi ngày ở đây chờ đợi, Niệm Băng cũng không có cùng thể tử mình thân mật, thậm chí cả thời gian gặp mặt cũng trở nên rất ít, hẳn cùng Tích Lỗ ở một phòng, mỗi ngày hai canh giờ bọn họ cơ hồ đều đắm chìm trong tu luyện, hai mươi ngày ngắn ngủi có thể làm cái gì? Niệm Băng chính mình cũng không biết, nhưng hẳn cũng hiểu được, thực lực của mình mỗi tăng thêm lên, khi đối mặt Phượng hoàng niết bàn đại điển kia, sẽ nhiều phần nắm chắc.

Thời gian hai mươi ngày, đảo mắt trôi qua. Lam Thần lẳng lặng khoanh chân ngồi ở trên giường mình mình tưởng. Bắt đầu bảy ngày trước, thân thể của nàng xuất hiện một tia cảm thụ khác thường. Băng hệ ma pháp lực trong cơ thể giống như sôi trào, thường xuyên gặp phải ba động, khí tức trong cơ thể đã có biến hóa phi thường bất ổn, các loại tâm tình xuất hiện. Phượng Nữ cùng nàng ở một phòng, mỗi khi thân thể Lam Thần xuất hiện khác thường lại trợ giúp muối muối bình phục khí tức trong cơ thể. Phượng Nữ phát hiện, băng ma pháp lực của Lam Thần tựa hồ trở nên không giống với trước kia, có vẻ tăng lên chút ít, nhưng tăng lên thế nào nàng cũng không rõ ràng được. Thời gian hai mươi ngày đã tới, dựa theo điển tịch Phượng tộc ghi lại, hôm nay là ngày cử hành Phượng hoàng niết bàn đại điển.

Mười ngày trước, Phượng Không dẫn tất cả tộc nhân Phượng tộc ly khai thôn xóm sinh sống này. Trước khi Phượng Không rời đi, ông nắm chặt tay Ngọc Như Yên, mặc dù cũng không nói gì, nhưng Ngọc Như Yên làm sao không rõ ý tứ của ông chứ? Nơi này là quốc gia của Phượng tộc, ly khai môi trường tràn ngập hỏa nguyên tố tinh khiết này, Phượng tộc sẽ không có khả năng xuất hiện chiến sĩ cường đại. Phượng hoàng niết bàn đại điển lúc này đây, theo như lời hai vị trưởng lão, quyết định sự tồn vong của Phượng tộc. Ngọc như Yên đã chuẩn bị tốt mọi việc, nàng biết mình nên làm cái gì.

Ngô Đồng Lâm trở nên yên tĩnh, phẳng phất tất cả sinh vật trong rừng đều biến mất, mặt đất chấn động rất nhỏ, hỏa nguyên tố trong không khí trở nên điên cuồng gấp đôi. Niệm Băng cùng Tích Lỗ đi ra khỏi phòng, hai người nhìn nhau, bọn họ biết sắp phải đối mặt với Phượng hoàng hỏa sơn phun ra trong Phượng hoàng niết bàn đại điển. Đối với núi lửa phun, Niệm Băng mặc dù là lần đầu tiên chứng kiến, nhưng Tích Lỗ ngược lại đã trải qua không biết bao nhiêu lần. Tại Thần đại lục, cảnh này xảy ra như cơm bữa, thường xuyên có núi lửa phun ra, đối với loại đại tai nạn do tự nhiên mang đến này, hẳn quá quen thuộc.

Ngọc Như Yên, Phượng Nữ, Long Linh, Lam Thần cùng Phượng Hư đã ra khỏi phòng, mọi người tụ lại cùng một chỗ, sắc mặt Phượng Hư trở nên ngưng trọng dị thường, nhìn Phượng hoàng hỏa sơn ở ngoài thôn xóm Phượng tộc mấy trăm trượng, trầm giọng nói: “Là lúc này, chúng ta đi thôi! Phượng hoàng hỏa sơn phun ra, sẽ mang theo Phượng hoàng hỏa diễm cùng dung nham nóng chảy khổng lồ, chúng ta phải làm là ức chế dung nham phun ra, đem chúng áp chế bên trong núi lửa, cho núi lửa bình tĩnh trở lại. Cứu ly đầu khí bốn tộc tu luyện đúng là Phượng hoàng hỏa diễm. Nếu xét tình huống tích cực, Phượng tộc nhân tham gia Phượng hoàng niết bàn đại điển, chỉ cần thực lực cũng đủ áp chế núi lửa phun ra, chẳng những không có hại, ngược lại vì có Phượng hoàng hỏa diễm nồng đậm mà tu vi tăng lên nhất định.” Nói tới đây, ông cố ý liếc mắt nhìn Lam Thần, nói: “Nhưng, tình hình hôm nay bất đồng, sẽ gặp tình cảnh gì, hết tất cả đều không biết, cho nên xin các người hãy cẩn thận, đi theo ta!” Nói xong, thân hình ông mở ra, như tia chớp nhắm hướng Phượng hoàng hỏa sơn đi tới.

Phượng Nữ, Ngọc Như Yên cùng Lam Thần triển khai vương tộc chi vũ của các nàng. Long Linh dụng xuất bạo phong tuyết, Niệm Băng và Tích Lỗ đồng thời nhảy lên, một hàng bảy người dùng tốc độ cao nhất hướng Phượng hoàng hỏa sơn mà đi.

Từ mặt ngoài Phượng hoàng hỏa sơn nhìn lại, tựa như một tòa núi lớn bình thường, chỉ là trên núi cũng không có sinh vật gì sinh trưởng. Mới vừa bắt đầu lên núi, tất cả mọi người rõ ràng cảm giác được một cỗ khí nóng rực chậm chạp theo sơn thể truyền đến, nhiệt lượng mãnh mẽ muốn trào lên, không khí chung quanh tựa hồ cũng trở nên có chút méo mó. Tuy nhiên, nhiệt lượng này đối với bọn họ mà nói cũng không có ảnh hưởng quá lớn, Niệm Băng đem Băng tuyết nữ thần đích thân tức cho Long Linh, mà mình thì thủ

hộ bên cạnh Lam Thần. Dựa vào hàn khí trên Thần lộ đạo, Long Linh chịu ảnh hưởng khí nóng nhỏ nhất, Niệm Băng lại băng vào thiên nhân lĩnh vực của mình, trợ giúp Lam Thần xua tan khí tức nóng rực chung quanh. Hai mươi ngày trước, cả chín con Hỏa phượng hoàng cường đại kia do Phượng hoàng triển dực đại trận huyền hóa ra dưới tác dụng toàn lực thiên nhân lĩnh vực của Niệm Băng cũng suy yếu một nửa, nhiệt độ bậc này thật sự cũng chưa đủ uy hiếp.

Tất cả mọi người đều là cường giả trong nhân loại, núi cao ngàn trượng đối với người thường mà nói có lẽ một ngày đều không thể leo lên được, nhưng đối với bọn họ mà nói, quá đơn giản, một khắc thời gian, bọn họ cũng đã từ dưới chân núi đi tới đỉnh núi, trong núi lửa vây quanh, hỏa năng lượng khổng lồ không ngừng từ đỉnh núi truyền đến, khi bọn hắn đi đến đỉnh núi, Niệm Băng nhất thời phát hiện, đỉnh núi lửa này thật lớn, cùng lục sơn trên hồ tử vong có chút tương tự, chỉ có điều nơi này cũng không có hồ nước, mà là một cái hồ sâu hình nón, hồ sâu ước chừng trăm trượng, xung quanh hồ to hình nón này, tổng cộng có năm đồ tác (hình vẽ) màu vàng thật lớn, đó là năm đồ tác phượng hoàng, chỉ có điều tư thái chúng nó đều không giống nhau, lúc này, năm đồ tác đã tản mát ra kim quang nhàn nhạt, mà tại nơi sâu nhất của hình nón, một luồng khói đặc đang không ngừng bốc lên.

206. Chương 205: Phượng Hoàng Niết Bàn Đại Diễn

Phượng Hư nói: "Năm đồ tác phượng hoàng màu vàng kia là phong ấn tổ tiên chúng ta lưu lại, khi chúng ta đem Cửu ly đầu khí rót vào trong đó, có thể dẫn động phong ấn lực của chúng, trói buộc tòa núi lửa này. Yên nhi, đợi đại diễn bắt đầu, chúng ta khống chế hai phong ấn, Phượng Nữ khống chế một cái. Niệm Băng, người tùy cơ hành động, chỉ cần nhớ kỹ làm sao hạn chế dung nham ở bên trong núi lửa không cho chảy ra ngoài. Núi lửa phun ra giai đoạn ban đầu là đầu hung mãnh nhất, chỉ cần có thể kiên trì qua khoảng thời gian này, sẽ trở nên dễ dàng ứng phó một chút, chỉ lo biến hóa hôm nay có thể lại bất đồng."

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Ta hiểu được, trưởng lão yên tâm, chúng ta nhất định cố gắng hết sức. Tích Lô đại ca, người bảo vệ Linh nhi, ta bảo vệ Thần Thần."

Ngọc Như Yên nói: "Phượng Hư trưởng lão, ngài có thể khống chế một phong ấn, ta và Phượng Nữ mỗi người khống chế hai phong ấn đi." Năm phong ấn này vốn phải do năm vị trưởng lão khống chế.

Phượng Hư ngăn người, nói: "Sao thế được? Mấy năm qua phượng hoàng cửu biến của ta rốt cục đã đột phá, đạt tới đệ tứ biến phượng ảnh tam phân, mặc dù khống chế hai phong ấn có chút miễn cưỡng, nhưng còn có thể khống chế được."

Phượng Nữ nói: "Trưởng lão, theo như lời mẫu thân, ta khống chế hai phong ấn cho, ngài yên tâm, ta tự tin sẽ hoàn thành. Ta đã đạt tới đệ lục biến phượng ảnh của phượng hoàng cửu biến."

"Cái gì?" Phượng Hư ngăn người, ông quả thực không dám tin vào tai mình, lúc trước Phượng Nữ rời Phượng tộc đi, Phượng tộc còn không có phát hiện phương pháp tu luyện đặc thù hai biến đầu tiên của phượng hoàng cửu biến, khi đó Phượng Nữ cả dụng xuất đệ nhị biến vương tộc chỉ vũ cũng thực miễn cưỡng, nhưng bây giờ nàng an nhiên nói đã có thể sử dụng năng lực đệ lục biến, điều này sao có thể chứ?

Trong lịch sử Phượng tộc, không có ai có thể tiến bộ nhanh như vậy. Ông đương nhiên không biết, khi Niệm Băng chịu hao tổn tánh mạng thi triển thiên sứ chỉ lệ, Phượng Nữ đã xảy ra biến hóa thoát thai hoá cốt, hơn nữa thiên nhân huyết khai thông khiến tốc độ tu luyện của nàng hoàn toàn tiến vào cảnh giới kia, thời gian một năm rưỡi, thực lực của nàng đã có tăng vọt về chất, cho dù là Ngọc Như Yên, bây giờ cũng không phải đối thủ của Phượng Nữ. Trong ba người Phượng tộc ở đây, Phượng Nữ thực lực cực mạnh. Trong toàn bộ bảy người ở đây, nói đến thực lực, Phượng Hư là yếu nhất, ngay cả Long Linh cũng đã đạt tới trình độ bằng hệ ma đạo sư, hơn nữa có được ưu thế thiên nhân huyết, thực lực so với Phượng Hư cũng mạnh mẽ không kém.

Phượng Hư có chút nghi hoặc nhìn Phượng Nữ liếc mắt, nói: "Tốt lắm, bây giờ bắt đầu đi!" Ông muốn nhìn một chút xem đệ lục biến của Phượng Nữ rốt cuộc là thật hay giả. Nếu Phượng Nữ thật sự đạt tới đệ lục biến, vậy hôm nay mặc dù bọn họ chỉ có ba người, nhưng cường độ cửu ly đầu khí thi triển có lẽ so với năm vị trưởng lão đạt tới đệ tam biến chắc cũng mạnh mẽ không kém.

Sắc mặt Phượng Hư trở nên nghiêm túc dị thường, cảm thụ nhiệt độ Phượng hoàng hỏa sơn không ngừng truyền đến và càng ngày càng chấn động mãnh liệt, lão cần ngón giữa tay phải mình, trong cửu ly đầu khí màu vàng bao bọc, tung bay như thiểm điện hướng vách núi ký hiệu phượng hoàng màu vàng gần nhất vọt tới, khi hấn động thủ, Ngọc Như Yên và Phượng Nữ đồng thời cần vào đầu hai ngón giữa của mình, bắn ra hai giọt máu tươi, hướng đồ án bốn phượng hoàng khác vọt tới. Các nàng cũng từng là hy vọng chi phượng của Phượng tộc, đương nhiên biết tại Phượng hoàng niết bàn đại điển nên làm như thế nào. Năm giọt máu tươi, cơ hồ chẳng phân biệt được trước sau dừng ở phía trên năm đồ tác phượng hoàng kia,

một màn kỳ dị xuất hiện, dưới kích thích của huyết mạch phượng hoàng vương tộc, năm đồ tác phượng hoàng màu vàng kia phẳng phất sống lại, kim quang lóe ra, năm con phượng hoàng biến thành vô số đạo quang ảnh màu vàng bay lên trời. Khí lưu nóng rực trong không khí bị năm con kim phượng hoàng này trong nháy mắt hấp thu hơn phân nửa, nhất thời trở nên mát mẻ một ít.

Mọi người ở đây cảm giác được phong ấn Phượng tộc thượng cổ lưu lại bắt đầu đồng thời khởi tác dụng, Phượng hoàng hỏa sơn dưới chân bọn họ kịch liệt chấn động, hỏa năng lượng mệnh môn bùng nổ tràn ra, nổ "ầm" một tiếng mang theo vô số đá vụn và bụi đất, một cổ hỏa hồng sắc quang mang từ trung tâm Phượng hoàng hỏa sơn phóng lên cao, trong chớp mắt cao vượt hẳn lên, không khí xung quanh hoàn toàn bị nung nóng, khí lưu rùng rục trong nháy mắt tăng lên tới cực điểm, ngay cả Long Linh có thần lộ đạo hộ thể sắc mặt cũng tái nhợt, nhờ đầu khí màu đen của Tích Lỗ hộ vệ mới ổn định thân thể, thiên nhân lĩnh vực Niệm Băng mở ra, đem chính mình và Lam Thần bao phủ ở bên trong, năng lực lĩnh vực phát ra tác dụng thật lớn, làm suy yếu sự mở rộng của hỏa nguyên tố.

Năm con kim phượng hoàng vừa mới bốc lên nhất thời bị núi lửa kia đột nhiên bộc phát đánh mạnh vào hai bên, lúc này, năm con kim phượng hoàng kia bắt đầu phát huy tác dụng của chúng, hỏa diễm màu vàng phát ra bốn phía, ngưng kết thành một cái vung thật lớn đem dung nham phun ra kể cả đá vụn cùng bụi đất hoàn toàn bao phủ trong đó, khiến cho không thể hướng ra phía ngoài khuếch tán.

"Vương tộc chi vũ!" Phượng Hư hét lớn một tiếng, cánh chim hỏa hồng sắc từ sau lưng tung bay, dẫn thân thể lão nhảy vào không trung, hai đạo hỏa diễm màu vàng mệnh môn rót vào cột sáng màu vàng trung tâm, phượng hoàng màu vàng do lão lúc trước lấy vương tộc huyết mạch dẫn động dung hợp vào một chỗ, cùng lúc đó, Phượng Nữ và Ngọc Như Yên cũng đều làm động tác tương tự, chỉ có điều các nàng mỗi tay phát ra phượng hoàng hỏa diễm phân biệt dung nhập một con kim phượng hoàng. Năm con kim phượng hoàng bị núi lửa phun ra đánh mạnh, lung lay muốn ngã, dưới tác dụng của ba người đồng tâm hiệp lực một lần nữa phát ra ánh sáng chói lọi, mạnh mẽ ức chế bụi núi lửa phun ra, không cho lan tới bên ngoài. Núi lửa chấn động kịch liệt hơn, phun ra càng lúc càng mạnh mẽ hơn, thân thể ba người Phượng Nữ trôi nổi, ở giữa không trung đã từ đệ nhị biến vương tộc chi vũ tiến vào đệ tam biến phượng huyền ma thân.

Ba đạo kim hồng sắc thân ảnh hư ảo đập cánh sau lưng khống chế thân thể chính mình, thân hình bọn họ không ngừng biến ảo có thể nhìn ra bọn họ nhận áp lực khổng lồ cỡ nào.

Phượng Nữ cùng mẫu thân liếc nhau, tâm ý tương thông, ba Phượng tộc nhân đạt tới phượng huyền ma thân căn bản không đủ để khống chế phong ấn năm con kim phượng hoàng đạt tới hiệu quả tốt nhất, cho nên, các nàng lựa chọn "vì nghĩa diệt thân" tiếp tục biến thân. Sáu thân ảnh hư ảo trống rỗng xuất hiện, tại trong biến ảo, phượng hoàng hỏa diễm rót vào kim phượng hoàng nhất thời tăng cường gấp mấy lần, kim quang mệnh môn áp chế núi lửa đang phun ra, năm con phượng hoàng màu vàng trông rất sống động tại không trung xoay quanh, khiến cho khí lưu nóng rực trong không khí hoàn toàn không phát ra ngoài. Phượng hoàng niết bàn đại điển lúc này đã chính thức bắt đầu rồi.

Hai người tứ biến, một người tam biến, hoàn toàn phát ra năng lực phượng hoàng phong ấn, Phượng Hư cảm thấy áp lực giảm đi, ba người tăng cường thêm năng lượng phong ấn, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bốn người Niệm Băng đứng ở bên bờ núi lửa nhìn thấy sau khi bị phong ấn hoàn toàn, sức nóng trong không khí chung quanh rõ ràng hạ thấp vài phân. Uy lực núi lửa phun ra mặc dù vẫn liên tục tăng cường, nhưng muốn phá tan phong ấn này hiển nhiên cũng không dễ dàng. Niệm Băng tập trung tinh thần lực, chuẩn bị tùy thời ra tay. Bên kia Long Linh đã bắt đầu ngâm xương chú ngữ, Tích Lỗ đã lấy ra diệt thần chiến phủ của mình.

Nếu là Phượng hoàng niết bàn đại diện trước kia, ba người Phượng Nữ chỉ cần duy trì như vậy, cho núi lửa phun ra từ cao đến thấp, dần dần chấm dứt phún trào, có thể hoàn thành thuận lợi, nhưng lúc này sự phun trào quả thật có biến hoá, sự ghi lại của Phượng tộc chắc không sai. Khi bọn họ vừa khổng chế được cực diện, trên người Lam Thần ở bên cạnh Niệm Băng bắt đầu xảy ra xảy ra biến hoá.

Lam Thần cảm giác rõ ràng rằng, thân thể mình trở nên nóng rực dị thường, nóng rực kia cũng không phải bởi vì nhiệt lượng bên ngoài tác động, mà là từ bên trong không ngừng phát ra, băng ma pháp lực trong cơ thể cũng không có giảm bớt, ngược lại có xu thế tăng cường, nhưng cảm giác nóng rực kia lại trở nên càng ngày càng mãnh liệt, phảng phất thiêu đốt hoàn toàn thân thể của nàng. Nàng cắn răng chịu đựng thống khổ, nhưng nhiệt lượng trong cơ thể cũng đã bắt đầu hướng ra phía ngoài phát tán. Niệm Băng vẫn nắm tay Lam Thần, thân thể Lam Thần biến hoá nhất thời khiến cho hắn chú ý, tay Lam Thần vốn nhỏ bé, bất luận khi nào cũng lạnh lẽo, nhưng hắn kinh ngạc phát hiện, lúc này bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo kia lại biến thành nóng rực, trong lòng cả kinh, quay đầu nhìn Lam Thần, mới vừa muốn hỏi, đã phát hiện về mặt Lam Thần đầy thống khổ. Ngay sau đó, đôi cánh màu lam từ sau lưng nàng mở ra, nàng không tự chủ được thét lên một tiếng thống khổ, thân thể phóng vọt lên cao.

Niệm Băng hoảng hốt, xuất ra phi tường thuật phong hệ hướng Lam Thần đuổi theo, nhưng vào lúc này thân thể Lam Thần lại liên tiếp xảy ra ba lượt biến hoá, ba lượt biến hoá cơ hồ xảy ra trong nháy mắt đã xong, mỗi một lần biến hoá đều khiến phượng hoàng biến thân của nàng tăng cường biến đổi, từ vương tộc chi vũ trực tiếp tiến hóa tới phượng hoàng chấn ngự ngũ thái động. Ba thân ảnh màu lam đồng thời biến thành năm màu, Lam Thần lại thét lên thống khổ, ba thân thể theo ba hướng bay đi. Ngũ thái quang mang điên cuồng bắt đầu nhanh chóng dẫn động, mỗi một lần dẫn động, đều đã mang theo một cỗ khí tức cường hân.

Phượng Hư bay trên không trung vẫn toàn lực khổng chế phong ấn kim phượng hoàng, ông căn bản không thể phân thân đi ngăn cản Lam Thần, nhưng khi ông thấy Lam Thần trước sau trải qua phượng ảnh tam phân cùng phượng hoàng chấn ngự ngũ thái động hai lần biến hoá, trong lòng ông nhất thời bất an mãnh liệt hét lớn: "Mau, hãy ngăn cản mọi hành động của nàng!"

Không cần Phượng Hư phân phó, Niệm Băng phản ứng rất nhanh, chính hắn lao về phía Lam Thần đồng thời thân thể hắn phân ra bốn ảnh khôi lỗi, phong ảnh khôi lỗi cùng hắc ám ảnh khôi lỗi nhắm đến bên trái của Lam Thần, không gian ảnh khôi lỗi cùng quang minh ảnh khôi lỗi đuổi theo bên phải của Lam Thần, tại đây trong lúc nguy cấp, Niệm Băng thiên nhãn lĩnh vực toàn khai, tốc độ tự thân hắn và bốn ảnh khôi lỗi đồng thời đạt tới cực hạn.

Nhưng Lam Thần tiến vào phượng hoàng đệ ngũ biến, tốc độ cũng đạt tới cực hạn, sau khi ba đạo thân ảnh chia ra, trong chớp mắt bắt đầu nhắm kim phượng hoàng phong ấn ở trung tâm đánh tới, thân thể của nàng tựa hồ giấy dựa, nhưng cũng bất lực giống như trước, từ bên miệng núi lửa đến trung tâm khoảng cách rất ngắn, khi mắt nhìn thấy nàng sắp lao vào phong ấn màu vàng kia, Niệm Băng cùng bốn ảnh khôi lỗi rút cục kịp thời đuổi tới, ngăn ở trước mặt Lam Thần. Nhìn thấy hình dáng Lam Thần bây giờ, Niệm Băng lại càng hoảng sợ, hai tròng mắt nàng đã hoàn toàn biến thành băng màu lam, trong mắt tràn ngập thống khổ, toàn thân cao thấp ngũ thái quang mang bắt đầu khởi động, mắt nhìn thấy Niệm Băng ngăn chặn, nàng nâng hai tay lên phát ra một cỗ ngũ thái quang mang mệnh mệnh hướng Niệm Băng cùng bốn ảnh khôi lỗi đánh tới.

Niệm Băng biết, bây giờ ba Lam Thần chỉ có một là thật, nhưng dưới tác dụng của phượng ảnh tam phân, hắn căn bản không thể nhận ra người nào là thật, người nào mới là giả, kinh nghiệm thực chiến phong phú trợ giúp cho Niệm Băng rất nhiều, không do dự hắn cùng bốn ảnh khôi lỗi lập tức nhào tới. Cái thứ nhất phát huy tác dụng chính là không gian ảnh khôi lỗi cùng quang minh ảnh khôi lỗi, dưới tác dụng tinh thần lực khổng lồ của Niệm Băng, hắn phân ra năm luồng khổng chế thân thể mình cùng bốn ảnh khôi lỗi, quang nguyên tố thánh khiết mệnh mệnh tỏa ra, đem thân thể Lam Thần bao phủ ở bên trong, tất cả đều là một trị liệu thuật cao cấp, đem ngũ thái quang mang do Lam Thần phát ra tháo gỡ hết, lúc thân hình Lam Thần thoáng vừa chậm lại, không gian ảnh khôi lỗi toàn thân ngân quang đại phóng một cái không gian truyền tống đã đem Lam Thần đưa ra ngoài bờ miệng núi lửa. Lúc này, uy lực công kích của Lam Thần mới hoàn toàn biểu hiện ra, nhưng nàng đã bị bức rời xa cột sáng trung tâm phong ấn núi lửa.

Niệm Băng cùng phong, thổ hai ảnh khôi lỗi cũng không chậm trễ, cách làm của Niệm Băng rất đơn giản,

hắn không để ý nhiệt độ cao của ngũ thải quang diễm, trực tiếp nhào tới, chộp một cái đem Lam Thần trước mặt ôm vào trong ngực. Đương nhiên, hắn cũng không hành động liều lĩnh, thiên nhân lĩnh vực mặc dù không có tác dụng công kích nhưng bất luận là phòng ngự hay là tăng tiến cùng suy yếu, đều có uy lực rất mạnh, nhất là sau khi thiên nhân huyết của Niệm Băng đạt tới cảnh giới cuối cùng, thiên nhân lĩnh vực của hắn cũng đã đạt tới độ cao hoàn toàn mới, hai mươi ngày trước, phối hợp với thiên nhân lĩnh vực, hắn mới có thể làm suy yếu trên diện rộng uy lực công kích của Phượng hoàng triển dực đại trận, lại thông qua tác dụng tăng trưởng, hoàn thành thất cảm thất tuyệt chú đạt tới mười ba bậc kia với sự trợ giúp của thiên nhân lĩnh vực.

Khi Niệm Băng ôm thân thể Lam Thần, công kích nàng phát ra đã ấn trên ngực Niệm Băng, Niệm Băng phát ra một tiếng kêu đau đớn, thất sắc quang mang của thiên nhân lĩnh vực đồng thời suất động, đồng thời khi bị công kích, đem hỏa nguyên tố trong đòn công kích hạ tới mức thấp nhất, Lam Thần cũng không phải vô sĩ, mà là một ma pháp sư, song chương nàng đẩy ra tự nhiên sẽ không tạo cho Niệm Băng thương tổn gì, mang thân thể của nàng Niệm Băng chợt tăng tốc, theo sát không gian ảnh khôi lỗi cùng quang ảnh khôi lỗi về tới ngoài miệng núi lửa.

Cách làm của thổ ảnh khôi lỗi cùng hắc ám ảnh khôi lỗi rất giống nhau, hắc vũ hoàng trong ảnh khôi lỗi là một người cường đại nhất, tâm ý hắn sớm cùng Niệm Băng tương thông, mặc dù Lam Thần đã sử dụng đệ ngũ biến trong phượng hoàng cửu biến, nhưng nàng làm sao xứng là đối thủ của hắc vũ hoàng chứ?

Phệ ma đao trong không trung vẽ một cái vòng tròn, trong nháy mắt xuất hiện một cái động màu đen, đem ngũ thải hỏa diễm mệnh môn kia thôn phệ hoàn toàn, sau một khắc, phong ảnh khôi lỗi đã mang theo một đạo long quyển phong màu xanh, cuốn thân thể Lam Thần đem ra ngoài, nhắm hướng Niệm Băng mà đến.

Mặc dù hết thảy chỉ là phát sinh trong nháy mắt ngắn ngủi, nhưng Niệm Băng cũng đã dùng hết toàn lực, tất cả ảnh khôi lỗi đều bộc phát ra thực lực cực mạnh, mới ngăn chặn được Lam Thần ngũ biến. Giờ phút này trong đầu hắn chỉ có một ý niệm, nghe theo lời Phượng Hư, trước khi Phượng hoàng niết bàn đại điển hoàn thành, ngăn cản Lam Thần chia làm ba đạo thân ảnh tiếp cận phong ấn trung tâm.

Nhưng thật sự thuận lợi như vậy sao? Bị Niệm Băng cùng ảnh khôi lỗi hợp lực mang ra bên miệng núi lửa, ba Lam Thần đồng thời dừng lại một chút, ba đạo hư ảo thân ảnh đột nhiên biến hóa mạnh mẽ, chỉ có ba đôi mắt màu lam kia là chân thật, tiếng phượng kêu to đồng thời từ trong miệng ba đạo thân ảnh Lam Thần phát ra, quang mang trong nháy mắt phóng thoát, Niệm Băng chỉ cảm thấy thân ảnh không còn trong ngực, Lam Thần hóa thành lam quang bay vào không trung, ba đạo thân ảnh hợp làm một. Ngũ thải quang mang trong nháy mắt bùng nổ, hợp thành một con phượng hoàng thật lớn bốc lên giữa không trung, đôi mắt phượng hoàng là băng màu lam, đôi cánh thật lớn giăng ra mười trượng không gian, ngũ thải thân thể kia trong nháy mắt tăng thêm trong không khí, ngũ thải quang diễm phát ra quang mang so với năm con kim phượng hoàng tạo thành phong ấn kia cũng không nhỏ hơn chút nào.

Phượng Nữ và Ngọc Như Yên giật mình nhìn thấy Lam Thần đột phá bình cảnh đạt tới đệ lục biến, nhất thời kinh hãi thất sắc, năng lực tăng lên vốn là chuyện tốt, nhưng ở tình huống này xem ra tự thân Lam Thần khẳng định là vấn đề không nhỏ, thực lực của nàng tăng lên phiền toái càng lớn.

Phượng Nữ cùng Ngọc Như Yên không do dự, đồng thời di chuyển, Ngọc Như Yên phân ra ba đạo thân ảnh đồng thời phát sáng ngũ thải quang mang, trong nháy mắt lên tới đệ ngũ biến phượng hoàng cửu biến, mà ba đạo thân ảnh Phượng Nữ kia trong nháy mắt dung hợp cùng một chỗ, trực tiếp nhảy qua đệ ngũ biến, dựa vào thiên nhân huyết khổng chế năng lượng bản thân, lại một con phượng hoàng thật lớn xuất hiện giữa không trung, chỉ có điều Phượng Nữ biến thành phượng hoàng, tất cả đôi mắt đều là màu đỏ, trông như hồng bảo thạch.

Ngay sau khi Phượng Nữ biến hóa. Ba đạo thân ảnh Ngọc Như Yên trải qua đệ ngũ biến hóa thân năm sắc, tiến đến dung hợp, từ ngũ biến tiến vào đệ lục biến, lại một con phượng hoàng cự đại xuất hiện trong không trung, phượng hoàng do Ngọc Như Yên hình thành có đôi mắt màu xanh biếc, ba con phượng hoàng khôi vĩ bay giữa không trung, bởi vì tiến vào đệ lục biến, thực lực của Phượng Nữ và Ngọc Như Yên trong nháy mắt đại tăng, chỉ cần chính Ngọc Như Yên cũng đã phối hợp thoải mái với Phượng Hư trưởng lão khổng chế phong ấn núi lửa phun ra, Phượng Nữ ở không trung xoay người một cái, quay sang nghênh đón Lam Thần.

Vào thời khắc này Niệm Băng đã bay lên không trung, ảnh khôi lỗi đã hoàn toàn thu lại, quang mang màu xám ngưng kết dưới thân hắn, thân thể Áo Tư Táp thật lớn xuất hiện tại hư không, long đực mở rộng mang Niệm Băng tới sớm hơn Phượng Nữ một bước, ngăn ở trước mặt Lam Thần. Mặc dù đồng dạng là đệ lục biến thân làm phượng, nhưng ngũ thải phượng hoàng Lam Thần biến thành lớn gấp hai Phượng Nữ và Ngọc Như Yên, thân thể so với Áo Tư Táp còn muốn lớn hơn vài phần. Lơ lửng ở giữa không trung, nàng trực tiếp nhắm cột sáng núi lửa phun ra phía trước vỗ cánh bay đến, ngũ thải quang mang trên người từng lớp từng lớp suất động, trong đôi mắt màu lam kia lóe ra quang mang giãy dụa, nhưng Lam Thần vẫn không thể khống chế thân thể mình, Phượng Nữ bay đến bên cạnh Niệm Băng, họ không vội vã, mỗi một thời gian đi qua, đối với Phượng hoàng niết bàn đại diện thành công càng thêm nắm chắc, lúc này núi lửa mạnh mẽ ban đầu đã dần dần yếu bớt.

Đúng lúc này, một cái quang tráo màu lam từ phía sau bao trùm thân thể Lam Thần, kia rõ ràng là khí tức của băng, mặc dù quang tráo cũng không mạnh lắm, nhưng làm cho hỏa diễm chung quanh thân thể Lam Thần hơi bị co rút lại. Đó là ma pháp của Long Linh, Long Linh chỉ sợ thương tổn đến Lam Thần, lấy băng tuyết nữ thần đích thân tức làm ma pháp trượng phát động ma pháp này, nàng dùng chính là một cái băng hệ phong ấn thuật.

Cùng lúc ma pháp của Long Linh vừa mới phát huy hiệu dụng, một màn kỳ dị xuất hiện, chung quanh thân thể Lam Thần kia rõ ràng là hỏa diễm thiêu đốt, trong nháy mắt đem cái phong ấn thuật băng hệ kia nuốt hết, năng lượng khổng lồ nóng rực không ngừng bốc lên, chỉ là nóng rực kia cũng không giống với hỏa diễm bình thường, nhiệt lượng tựa hồ lạnh như băng, hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt khiến Phượng Nữ cùng Niệm Băng đều cảm giác được có chút không ổn. Lúc này, ngũ thải hỏa diễm chung quanh thân thể Lam Thần bắt đầu đã xảy ra biến hóa, ngũ thải quang mang suất động phát triển càng lúc càng tinh khiết. Mặt đất phía dưới Lam Thần không hề có dấu hiệu báo trước chợt phá vỡ, một cổ dung nham cực mạnh phún trào phóng lên cao hòa vào thân thể Lam Thần, ngay sau đó, thân thể Lam Thần xung quanh ngũ thải hỏa diễm trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa, biến thành màu lam giống như ánh mắt của nàng, dung nham đều bị thân thể của nàng hấp thu hết, hỏa diễm màu lam nhẹ nhàng phát phối, phượng hoàng màu lam nhất thời trông thật động lòng người.

Phượng Nữ thất thanh kinh hô: "Phượng hoàng cửu biến đệ thất biến, phượng hoàng chân thân. Hả! không, đây là âm hỏa!"

Không đợi Phượng Nữ và Niệm Băng tiến tới, Lam Thần đã phun ra một ngụm hỏa diễm màu lam, hỏa diễm cũng không phải hướng Niệm Băng và Phượng Nữ phun tới, mà là trực tiếp phun trên mặt đất, Niệm Băng rất nhanh hiểu được hàm nghĩa của âm hỏa này, trên mặt ngoài, cũng không có khí tức nóng rực tồn tại, cũng không có thanh thế thật lớn cùng hỏa diễm bạo phá sinh ra tiếng âm âm, nhưng nham thạch trên mặt đất trong nháy mắt tan rã, nham thạch khí hóa mới vừa biến mất, lại một cổ dung nham phun ra. Có lẽ bị âm hỏa dẫn động, cả tòa Phượng hoàng hỏa sơn chấn động kịch liệt, vốn hỏa sơn phun ra đang bị Ngọc Như Yên cùng Phượng Hư hoàn toàn chế trụ, nay năng lượng trong nháy mắt vọt lên gấp bội, miệng núi lửa chợt hướng ra phía ngoài khuếch trương, dung nham hỏa hồng sắc không ngừng phun trào.

Năm con kim phượng hoàng kia bị công kích kịch liệt quang mang màu vàng biến mất, ngũ thải phượng hoàng do Ngọc Như Yên biến thành chợt chớp động đem Phượng Hư từ không trung hạ xuống, trong nháy mắt thoát ly phạm vi miệng núi lửa, bọn họ không còn khả năng khống chế núi lửa phun trào nữa.

Ngay sau đó, trong hố lớn hình nón của miệng núi lửa, từng đợt từng đợt dung nham bạo phát, lỗ hồng dần dần hiện rõ, thời gian ngắn ngủn mấy lần hít thở, cả núi lửa đã hoàn toàn phun ra, cột lửa thật lớn hơn mấy trăm lần trước kia hướng bầu trời phun lên hỏa diễm nóng rực, khắp bầu trời đều bị hỏa diễm nóng rực này biến thành màu đỏ.

Tích Lỗ trước tiên đã mang Long Linh bay nhanh xuống núi, trong cái nóng rực kịch liệt như thế, ngoại trừ hỏa nguyên tố ra, trong không khí không tồn tại hệ ma pháp nguyên tố khác, bởi vậy Long Linh cũng vô pháp phi hành, chỉ có thể nhờ Tích Lỗ mang đi, trong nháy mắt bay ngược về phía sau. Núi lửa phun phát ra dung nham chứa nhiều điểm kim quang, năng lượng khổng lồ nóng rực khiến Niệm Băng và Áo Tư Táp cũng chịu hết nổi, thiên nhân linh vực mặc dù cường đại, nhưng đối diện với đại địa tự nhiên nổi giận kịch liệt như thế, bọn họ cũng chỉ có thể lui bước, Áo Tư Táp hai cánh mở lớn, trong nháy mắt mang Niệm Băng thoát ly phạm vi núi lửa phun trào.

Phượng Nữ, Ngọc Như Yên trước sau thoát ly, nhưng khi mọi người rời khỏi miệng núi lửa, lại hoảng sợ phát hiện thân thể Lam Thần đã bị cột dung nham nóng chảy nuốt trọn.

Ngọc Như Yên và Niệm Băng cơ hồ đồng thời phát ra một tiếng kêu bi thiết. Khi Niệm Băng nhảy lên, muốn hướng núi lửa lao tới, mới phát hiện trong không khí không có phong nguyên tố hoặc băng nguyên tố có thể làm cho mình bay lượn được, Áo Tư Táp một lần nữa chạm vào thân thể hắn, bất luận Niệm Băng yêu cầu như thế nào, hắn cũng không chịu mang Niệm Băng lao vào cột dung nham kịch liệt kia. Hắn cũng không phải vì mình mà đồng thời vì bảo vệ Niệm Băng! Trong lòng Niệm Băng không ngừng vang lên âm thanh an ủi của Áo Tư Táp, nhưng giờ khắc này hắn làm sao có thể nghe lời chứ? Lam Thần đã bị dung nham núi lửa nuốt chửng hoàn toàn, tựa như cần nát trái tim hắn khiến hắn rơi xuống tận vực sâu thống khổ, hắn điên cuồng hò hét, hắn muốn gọi ra ảnh khôi lỗi địa, dẫn hắn nhằm phía cột dung nham nóng rực kia lao đến. Nhưng vào giờ phút này, tất cả ảnh kiện khôi lỗi đều cự tuyệt yêu cầu của hắn. Làm sao hồn trong siêu thần khí, chúng đều có ý thức của mình, làm sao có thể nhìn chủ nhân của mình đi vào chỗ chết chứ?!

Niệm Băng tan nát cõi lòng, tâm hắn kích động tan nát, nhưng hắn không hành động được cũng không có nghĩa Phượng Nữ cùng Ngọc Như Yên không thể hành động, một màn kỳ dị đã xảy ra, phượng hoàng do Phượng Nữ và Ngọc Như Yên biến thành cũng từ ngũ sắc biến thành màu đỏ tinh khiết, nếu bình thường, có lẽ các nàng đã phát hiện mình phi thường hưng phấn, tự mình tiến vào phượng hoàng cửu biến đệ thất biến phượng hoàng chân thân, lúc này, các nàng cũng không có tâm tư quan tâm thực lực của mình, mặc dù Phượng tộc là thuộc tính hỏa, nhưng thân thể các nàng cũng không có khả năng chịu đựng dung nham có nhiệt độ cao hơn mấy ngàn độ! Ngọc Như Yên xuất phát trước, lao thẳng đến cột dung nham, Phượng Nữ đi sau lại tới trước, vọt qua Ngọc Như Yên tới trước phụ cận miệng núi lửa, nàng quay mạnh thân lại, khí lưu màu đỏ nóng rực phun ra cứng cỏi cản Ngọc Như Yên đang xông lại: "Mẹ, để cho con đi!" Không đợi Ngọc Như Yên phản ứng, hỏa hồng sắc phượng hoàng do Phượng Nữ biến thành lao thẳng vào khối dung nham mãnh liệt đang điên cuồng phun ra.

Thân thể Ngọc Như Yên bị chấn trở về, khi nàng còn đang muốn vọt tới trước, một lá chắn màu xám đã kịp chắn ngang trước mặt, Áo Tư Táp mang Niệm Băng mặc dù tốc độ phi hành nhanh nhất, cũng chỉ có thể ngăn cản Ngọc Như Yên, lúc này Phượng Nữ đã biến mất.

Nước mắt, theo hai gò má Niệm Băng chảy xuống: "Mẹ, không cần!" Trái tim hắn trong nháy mắt như bể vỡ tan tành, hai vị thê tử đều đâm đầu vào trong cột lửa giống như địa ngục kia, thật ra, hắn tại sao lại không lao vào chứ? Nhưng giờ phút này, hắn lại không thể không ngăn cản Ngọc Như Yên đang kích động như điên loạn.

Niệm Băng rất hối hận, hối hận tại sao lại đáp ứng Phượng Nữ trở về, tại sao muốn mang Lam Thần trở lại Phượng tộc, nếu không về Phượng tộc, sao phải chịu những biến hóa bi thảm thế này? Niệm Băng lúc này mới phát hiện, đối mặt với tai họa do thiên nhiên gây ra, mình vô lực như thế nào! Núi lửa trước mắt phun ra khiến cho phụ cận ngoại trừ hỏa nguyên tố ra, các ma pháp nguyên tố khác hoàn toàn biến mất, hình thành một môi trường chân không, tinh thần lực mình dù cường thịnh trở lại, cũng không có ma pháp nguyên tố phối hợp làm sao có thể xông vào trong chứ? Hỏa diễm mang màu vàng quang điểm kia, tràn ngập khí lưu nóng rực dị thường, đây chẳng lẽ đúng là phượng hoàng chân hỏa sao? Niệm Băng đồng thời cũng biết, Áo Tư Táp và ảnh khôi lỗi đã đúng, mặc dù chính mình đã có được hỏa ma pháp, cùng thân thể cứng cỏi, nhưng nếu xông vào trong dung nham mệnh mang này, cũng tuyệt đối không thể may mắn tránh khỏi, cho nên, trước hết hắn muốn thoát ly Áo Tư Táp, một mình nhảy vào trong miệng núi lửa.

Lúc này Phượng Nữ lẳng lặng nhìn núi lửa trước mắt bộc phát mệnh mông ngoài trăm trượng, trong mắt không ngừng lóe ra quang thải kỳ dị, trong miệng thì thào nói: "Kỳ quái, thật sự là kỳ quái!" Xung quanh thân thể lão tản mát ra ngũ thải quang mang, thân ảnh hư ảo từ một biến thành ba, ở vừa rồi trong nháy mắt ngăn ngử khi núi lửa hoàn toàn bộc phát, lão cảm giác rõ ràng được Cửu ly đầu khí trong cơ thể mình phảng phất bị thiêu đốt, trong nháy mắt đạt tới một điều chính mình trước đó chưa từng có, trực tiếp vượt qua hai cấp, từ đệ tam biến trực tiếp tiến lên tới đệ ngũ biến. Điều này lão trước kia muốn nghĩ cũng không dám nghĩ!

Ngọc Như Yên lạnh lùng nói: "Niệm Băng! Ngươi tránh ra, ta muốn vào đi cứu nữ nhi của ta. Không cần lo cho ta, chúng nó nếu có mệnh hệ nào, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?"

Niệm Bằng có chút lơ dờ nhìn Ngọc Như Yên, đột nhiên ánh mắt hắn trở nên kiên định hẳn lên, gật gật đầu, nói: "Tốt lắm, mẹ con ta cùng vào đi thôi." Mặc dù biết rõ là chịu chết, nhưng lúc hai vị thê tử của mình đều lâm vào nguy cơ như thế, hắn tuyệt không lùi bước.

Áo Tư Tập không chịu tiến vào, năng lượng thân thể hắn thật ra có thể duy trì bên ngoài, chỉ là không thể hình thành thân thể, giống như vong linh, nhưng linh hồn hắn cùng năng lượng hình thành thân thể ngưng kết cùng một chỗ, chỉ cần hắn tu luyện không ngừng, sau khi khiến long thần tâm quyết đạt tới trình độ nhất định, có thể một lần nữa ngưng kết thực thể, chỉ là hắn tự tu luyện so với tu luyện trong thân thể mình chậm hơn chút ít mà thôi. Tới thời điểm này, hắn không cố kỵ nhiều như vậy nữa, không thể cùng sống, chỉ mong được chết cùng nhau, đây là ý nghĩ duy nhất của Niệm Bằng. Nghĩ tới đây, hắn không có gì do dự nữa.

Nghe Niệm Bằng nói xong, Ngọc Như Yên cũng sờ một chút, đang lúc nàng không biết làm thế nào cho phải, thanh âm Phượng Hư đột nhiên vang lên: "Chờ một chút, các người..., trước hết đừng xúc động!" Ba thân ảnh Phượng Hư đồng thời bay tới trước mặt Niệm Bằng và Ngọc Như Yên, ba thân ảnh hợp thành một, biến thành một người trên thân lấp lánh ngũ thải quang mang. Thủ tịch trưởng lão Phượng tộc Phượng Hư nói: "Đừng xúc động, các người trước hãy nghe ta nói. Phượng Nữ cùng Lam Thần chưa hẳn sẽ có việc gì, nói không chừng, các nàng trong dung nham chưa chắc là chuyện xấu, ngược lại có khi là chuyện tốt nữa."

Ngọc Như Yên vội vàng hỏi: "Trưởng lão, ngài nói mau, chẳng lẽ trong diễm tịch Phượng tộc chúng ta có ghi lại sao?"

Phượng Hư lắc lắc đầu, nói: "Không, diễm tịch bốn tộc cũng không ghi lại tình hình trước mắt này, nhưng chẳng lẽ các người không có phát hiện vấn đề sao? Các người hãy cảm giác một chút, lần đầu tiên núi lửa phun ra mãnh liệt như thế, nhưng chỗ chúng ta cách miệng núi lửa rất gần, nhiệt độ lại không cao so với lúc trước nhiều lắm. Hơn nữa, chẳng lẽ các người không phát hiện, dung nham phun ra cũng không tràn ra ngoài hỏa sơn, cũng không có dung nham từ không trung rơi xuống sao?"

207. Chương 206: Phượng Hoàng Đệ Bát Biến

Ngay lúc đó, nhất thời Niệm Bằng cùng Ngọc Như Yên trong lòng lần nữa dấy lên một tia hy vọng, Niệm Bằng nói: "Phượng Hư trưởng lão, chúng ta bây giờ nên làm như thế nào? Chẳng lẽ cứ như vậy chờ đợi sao?"

Phượng Hư gật gật đầu, nói: "Không sai, đúng là chờ đợi. "Bằng phượng hiện, Phượng hoàng thăng", diễm cổ này ghi lại trong diễm tịch phượng hoàng chúng ta là quan trọng nhất, mọi việc phát sinh trước mắt đã nói cho chúng ta biết, núi lửa bạo phát này không phải bình thường, trong đó nhất định có điều bí mật, cho nên lúc này chúng ta phải chờ đợi, ta nghĩ khi núi lửa chấm dứt phun trào, chân tướng sự việc sẽ hiện ra trước mắt chúng ta. Chúng ta là hậu duệ phượng hoàng, tổ tiên chúng ta không khi nào vứt bỏ chúng ta. Niệm Bằng, còn nhớ các người vừa đến Phượng tộc người nói với ta thế nào chứ? Suy nghĩ của người lúc đó thực có đạo lý, Bằng phượng hiện, Phượng hoàng thăng, chưa chắc là một chuyện xấu, thậm chí còn có thể là cơ duyên của Phượng tộc chúng ta. Bây giờ Phượng Nữ cùng Lam Thần ở trong Phượng hoàng hỏa sơn mãnh liệt phun ra, nếu kỷ nguyên là do Bằng phượng đưa tới, vậy có lẽ các nàng bây giờ cũng đã chiếm được năng lực chính thức của tổ tiên phượng hoàng, cho nên chúng ta phải tiếp tục chờ đợi, đó cũng là biện pháp duy nhất."

Ngọc Như Yên trầm ngâm nói: "Để ta xông vào xem, có ta ở đây biết đâu có thể giúp đỡ được chúng chẳng?"

Phượng Hư chặn lại nói: "Không, người không thể xông vào, ta nói mấy điều này cũng chỉ là suy đoán, nhiệt độ dung nham cao như thế, một khi người đi vào phát sinh vấn đề, vậy rất phiền toái a. Yên nhi! Người đừng quên, Phượng Nữ cùng Lam Thần đều là nữ nhi của người, thân thể chúng huyết mạch tương thông, một người là Bằng phượng, một người là Hỏa phượng, thực lực của chúng nó đạt tới đệ thất biến, nếu không thể kiên trì chịu đựng đến cuối cùng, vậy người đi vào chỉ là hy sinh vô ích mà thôi, nếu chúng tìm được cơ duyên, vậy người đi vào rất có thể lại ảnh hưởng đến chúng, cho nên chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ."

Long Linh cùng Tích Lỗ đứng ở chân núi nhìn mọi người ở trên không trung, lúc này Long Linh trở nên suy yếu nhất. Nàng mất đi bằng ma pháp, ngoại trừ dùng thiên nhân huyết có thể quan sát được ra, với người bình thường cũng không có cách biệt quá lớn, cho nên, nàng cũng chỉ có thể lo lắng chờ đợi. Tích Lỗ muốn đi tới trợ giúp bọn Niệm Băng, nhưng Long Linh bây giờ mất đi ma pháp, một khi dung nham phun ra xuất hiện biến hóa, sợ nàng cả chạy cũng không kịp. Niệm Băng đã đem thê tử của hắc giao cho mình bảo vệ, sao mình có thể tự tiện lợi lòng chứ? Nếu Long Linh xảy ra chuyện, chẳng phải là càng phức tạp hơn sao. Bởi vậy, Tích Lỗ chỉ còn biết ở lại bên cạnh Long Linh, cùng nàng quan sát động tĩnh. Lúc trước mọi sự phát sinh quá nhanh, các loại quang mang lại vô cùng lộn lắt, bọn họ cũng không phát hiện Phượng Nữ cùng Lam Thần bị dung nham ngập trời kia nuốt mất.

Thời gian trôi qua từng giây, nhưng dung nham phun ra trở nên càng ngày càng mãnh liệt, nhiệt độ chung quanh rốt cục bắt đầu dần dần tăng lên, màu vàng trong dung nham bắt đầu dần dần cường thịnh. Niệm Băng phát ra một hỏa ma pháp, thử thăm dò một chút, cảm thụ tình huống dung nham bây giờ, nhưng hắc kinh hãi phát hiện, mình phát ra cửu giai hỏa ma pháp tả hữu thủ Hỏa thần mặc dù với tình huống chung quanh tràn ngập hỏa nguyên tố tăng từ cửu giai lên tới thập giai, nhưng thời điểm hắc mới tiếp xúc với dung nham kim hồng sắc kia, tả hữu Hỏa thần đều bị hòa tan.

Nếu trước kia ai nói với Niệm Băng rằng hỏa ma pháp cũng bị hòa tan, hắc nhất định sẽ bật mũi cười chế nhạo, nhưng bây giờ sự thật xảy ra trước mắt, tử sắc chân hỏa có nhiệt độ cao nhất trong hỏa hệ ma pháp, nhưng so sánh với hỏa diễm màu vàng trước mắt lại kém không biết bao nhiêu lần. Đây chẳng lẽ là phượng hoàng chân hỏa sao? Phượng hoàng, đến tột cùng là sinh vật cấp bậc gì? Dựa theo như lời lúc trước Long vương nói với mình, khi Phượng hoàng còn sống, lực lượng của hắc cùng Long thần không sai biệt lắm, gần như là thập tứ giai, mặc dù Phượng hoàng chỉ có một, nhưng thực lực hắc cùng Cự long giống nhau, trở thành sinh vật cực mạnh trên thế gian. Mười bốn bậc, ngọn lửa mười bốn bậc có thể đạt tới loại cường độ này sao? Nếu thế, bọn Tập Áo kia là tứ đại chân thần thể lực cường hãn đến mười sáu bậc, khủng bố cỡ nào?

Vốn trong khoảng thời gian trước, sau khi giết chết hai thần nhân, thực lực do mở ra tây kinh huyết tăng lên một bước, khiến Niệm Băng đối với bản thân rất tin tưởng, nhưng lúc này đối mặt với phượng hoàng chân hỏa, hắc lại cảm giác được mình cùng tới cường giả chênh lệch tựa như không thể vượt qua. Ma pháp, ma pháp của mình cần tu luyện như thế nào mới có thể đạt tới thực lực mười bốn bậc? Tập Áo từng nói với hắc, nếu hắc có thể đem bảy khiếu huyết hoàn toàn mở ra, hơn nữa có được ba hoàng cực huyết, có thể hoàn toàn điều khiển hai loại năng lượng tử vong cùng sinh mệnh trong cơ thể, có thể tùy ý sử dụng chúng nó, vậy hắc có thể đã đạt tới thực lực chân thần mười sáu bậc. Mở ra bảy khiếu huyết, Niệm Băng thấy cũng không khó khăn, dù sao mình thiên nhân huyết đã mở ra, lại mở ra một hoàng cực huyết khó khăn khác, lệ trung huyết cùng tây kinh huyết đã đã đạt tới trung kỳ. Có tây kinh huyết, phượng giáp huyết chỉ đợi ngày mở ra, trong bảy đại khiếu huyết tương đối hiệu quả nhỏ một ít là địa linh huyết cùng thánh vân huyết nên cũng không khó khăn. Nhưng, vấn đề lớn nhất bây giờ là cái hoàng cực, thiên nhân dung hợp huyết ở mi tâm kia, nếu không thể giải phóng thiên nhân huyết, khiến cho tinh thần lực của mình hoàn toàn phóng thích, có lẽ cả đời mình không có khả năng điều khiển hai loại năng lượng sinh mệnh cùng tử vong trong cơ thể kia, hơn nữa cũng rất khó mở ra hoàng cực huyết. Tình huống bây giờ của mình ngay cả Tập Áo cũng không có cách nào giải quyết, tự mình còn có thể làm cái gì chứ?

Tu luyện, chỉ có thông qua tu luyện không ngừng cùng thể nghiệm, mới có thể lĩnh ngộ đến cái gì đó, Niệm Băng phát hiện mình thực lực khuyết thiếu, nhất thời mong được bế quan khổ luyện. Tuy nhiên, bây giờ tâm tình của hắc thập phần trầm thấp, tu luyện mặc dù trọng yếu, nhưng tính mạng Phượng Nữ cùng Lam Thần lại quan trọng hơn, chỉ khi các nàng không có nguy hiểm, Niệm Băng mới có thể yên tâm phát triển.

Chờ đợi thật là thống khổ lẫn buồn chán, nói chi Niệm Băng cùng Ngọc Như Yên, và cả Phượng Hư đã dần dần có chút sốt ruột nóng nảy, núi lửa trước mắt phun ra quả thật kỳ dị, nhưng lão không có khả năng xác định sự huyền bí sinh ra trong dòng nham thạch nóng bỏng này. Lão suy tư cẩn thận, rà xét lại điển tịch Phượng tộc trong đầu, nhưng mọi ghi chép lưu lại, cũng không có biện pháp xử lý vấn đề trước mắt này. Đợi, chỉ có đợi mà thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Niệm Băng, Ngọc Như Yên cùng Phượng Hư đều đã thối lui trăm trượng, phụ cận miệng núi lửa nhiệt độ thật sự rất cao, tựa hồ phượng hoàng chân hỏa không ngừng phóng thích nhiệt lượng. Dung nham từ miệng núi lửa một lúc lâu sau dần dần giảm cường độ phun ra, nhưng

màu sắc lại xuất hiện biến hóa, vốn kim hồng sắc, biến thành hồng, lam lưỡng sắc quang mang xen kẽ nhau lóng lánh. Nhiệt độ cũng bắt đầu bùng nổ, khiến cho ba người Niệm Băng thối về phía sau, nhưng Phượng Hư cùng Ngọc Như Yên đều cảm giác được, tại đây trong khí tức nóng rực, tự thân cửu ly đấu khí trở nên càng thêm cô đọng.

Nhưng bây giờ mọi người lại quan tâm đến an nguy của Lam Thần cùng Phượng Nữ. Trong lòng Phượng Hư, an nguy của Lam Thần cùng Phượng Nữ còn quan hệ đến tương lai Phượng tộc. Nếu Băng phượng hiện, Phượng hoàng thăng, những lời này thật sự có thể mang đến cho Phượng tộc cơ hội gì, vậy đối với sự phát triển của Phượng tộc tất nhiên sẽ có tác dụng thật lớn. Vấn đề bây giờ Phượng tộc gặp phải lớn nhất, đúng là nhân số có được vương tộc huyết mạch càng ngày càng ít đi, một khi vương tộc huyết mạch ở tương lai không xa biến mất, điều đó có nghĩa là Phượng tộc biến mất. Dù sao, phượng hoàng cửu biến mới là năng lực Phượng tộc chính thức có được.

Hỏa diễm màu vàng phun ra của phượng hoàng hỏa sơn lúc này đã bảo trì một loại hình thái bão hòa, quang mang mỗi một lần lóe ra, đều khiến cho nhiệt lượng hướng ra phía ngoài xuất hiện một lần dao động, sóng nhiệt cuộn cuộn trong không trung, làm cho xung quanh trong vòng hơn mười dặm không có chút mây nào, bầu trời màu lam trong trẻo bị hỏa diễm màu vàng trộn lẫn trở nên trắng lè lam kim sắc.

Niệm Băng từng không ngừng muốn dựa vào ma pháp lực của mình từ xa ngưng kết ma pháp nguyên tố chống lại núi lửa phun ra. Nhưng hần liên tiếp thử mấy lần, một chút cơ hội thành công cũng không có. Đúng như hần phán đoán, khi phượng hoàng hỏa toàn lực phun ra phượng hoàng chân hỏa, cường độ đã đạt tới 14 bậc, cho dù hần cùng Tích Lỗ liên thủ, phát động công kích cực mạnh cũng không có khả năng làm cho hỏa diễm này đình chỉ va chạm, hướng chi, khiến cho bọn hần sợ hãi chính là, một khi uy lực công kích quá lớn, phá hủy tự thân kết cấu phượng hoàng hỏa sơn, rất có thể khiến cho phạm vi núi lửa phun mở rộng, khi đó mới thật là không thể kiểm soát được. Bởi vậy, bất luận Niệm Băng có muốn hay không, phải tiếp tục chờ đợi.

Một canh giờ, lại một canh giờ trôi qua, từ sáng sớm đến tối đêm, hỏa diễm màu vàng kia vẫn y như trước, không có dấu hiệu biến mất. So với trước khi dung xuất thất cảm thất tuyệt chú, Niệm Băng cũng không có cảm giác mệt mỏi như bây giờ, mỗi một canh giờ không phải đến từ thân thể, mà là hoàn toàn đến từ tinh thần hoang loạn, đủ loại tâm tình hồi hận không ngừng kích thích hần, hần chỉ có thể cắn răng tự bảo trì tỉnh táo, khắc chế sự thôi thúc muốn nhảy vào phượng hoàng hỏa sơn.

Màn đêm buông xuống, hỏa diễm màu vàng ở không trung trở nên càng thêm rõ ràng, bọn người Niệm Băng, Ngọc Như Yên cùng Phượng Hư chờ đợi cho đến khi thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, hỏa diễm màu vàng do phượng hoàng hỏa sơn phun ra rốt cục xuất hiện biến hóa. Hỏa diễm màu vàng mệnh mông đột nhiên dừng lại một chút, ngay sau đó, không phân biệt được là dung nham hay là kim quang của hỏa nhãn ở không trung rất nhanh ngưng kết lại, một con phượng hoàng màu vàng vĩ đại chiếm cứ cả đỉnh núi lửa xuất hiện, Đôi cánh lửa rộng lớn mấy trăm trượng mỗi một lần phiến động đều khiến cho thân thể nó nâng lên cao dần lên mấy phần. Phượng hoàng chấn dục trường minh, tiếng phượng hót thật lớn khiến cho tim bọn người Niệm Băng muốn vọt ra ngoài. Phượng hoàng màu vàng kia từ từ thẳng vút lên, hóa thành một cổ kim quang khổng lồ hướng không trung bay đi, bay mãi, kim quang tại không trung nhỏ dần, nhỏ dần, không biết bởi do khoảng cách xa dần, hay do năng lượng không ngừng tiêu hao mà giảm bớt.

Niệm Băng trong lòng khẩn trương, lập tức dựa vào sự trợ giúp của Áo Tư Tập nhắm kim phượng hoàng đuổi theo, nhưng tốc độ kim phượng hoàng phi thẳng thật sự quá khủng bố, cho dù hần toàn lực đuổi theo, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn phượng hoàng thật lớn kia càng lúc càng xa.

Phượng Hư băng khuâng nhìn cảnh tượng kỳ dị này, thì thào tự nhủ: "Băng phượng hiện, Phượng hoàng thăng! Phượng hoàng đã thăng, nhưng điều này cuối cùng mang đến cho Phượng tộc chúng ta cái gì chứ?" Lúc này, tâm tình của lão đã thả lỏng một ít, dù sao sáu chữ này từ xưa truyền lại, cũng không phải làm cho Phượng tộc lâm vào cảnh hủy diệt.

Khi Niệm Băng từ bỏ đuổi theo con kim phượng hoàng thật lớn kia, chuẩn bị quay trở lại miệng núi lửa, đột nhiên lại có tiếng phượng hót nổi nên rõ ràng, khi hần ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy kim phượng hoàng kia đã quay lại với tốc độ tăng nhanh gấp đôi. Đột nhiên cảm nhận được nhiệt lượng thật lớn ập tới, không đợi Niệm Băng phân phó, Áo Tư Tập đã dung xuất tốc độ nhanh nhất của hần thoát ly lộ tuyến của kim phượng hoàng trở lại.

Xèo! Thanh âm giống như nước lửa gặp nhau vang lên khi kim phượng hoàng bổ nhào vào miệng núi lửa, trong nháy mắt, kim quang hoàn toàn trở về như cũ, một lam một đỏ phát lên, chỉ có điều hai quang mang này cũng không phi thăng nữa, mà là ngưng kết thành hai phượng hoàng một lam, một đỏ thật lớn chiếm cứ phạm vi miệng núi lửa.

Gặp lại cảnh này, trái tim Niệm Băng run rẩy, khí tức băng cùng hỏa kia, khiến hắn cảm giác rõ ràng thể tử yêu dấu của mình còn sống, tinh thần lực bên trong thiên nhân huyết sinh ra cộng minh đã nói cho hắn hết thảy, Niệm Băng chưa bao giờ thấy mình hưng phấn như thế, vui vẻ như thế, hết thảy chờ đợi cũng đã qua đi, hắn nhìn hai phượng hoàng thật lớn quang mang chói mắt ở trên miệng núi lửa kia mà nước mắt tràn ra.

Mỉm cười, Niệm Băng trong mắt toát ra một tia thần quang mãnh liệt, hai tay chấp lại trước ngực, lần đầu tiên hắn phát hiện, chính mình lại sinh ra cảm giác tín ngưỡng, hắn cảm tạ trời cao, cảm tạ ông trời đem thể tử yêu dấu của mình trở lại, trong tích tắc, mọi thứ xung quanh thật đẹp biết bao.

Quang mang hồng, lam hai sắc của phượng hoàng dần dần dịu lại, Phượng hoàng hỏa sơn cũng dần dần yên tĩnh. Nếu không phải xung quanh hỏa sơn vì nhiệt độ cao lúc trước mà hiện ra màu đỏ sậm, tựa hồ hỏa sơn chưa từng phun trào. Dù sao, lúc này đây sự phun trào của Phượng hoàng hỏa sơn cũng không gây cho chung quanh tổn thương gì.

Khi hồng, lam lưỡng sắc quang mang rốt cục trở thành ảm đạm, Niệm Băng cùng Ngọc Như Yên cơ hồ đồng thời nhào vào bên trong núi lửa, Phượng Hư trưởng lão bên miệng núi lửa, quỳ xuống, hướng trung tâm miệng núi lửa từ từ cúi lạy, trong mắt ông đầy nước mắt, trong lòng ông thâm cảm tạ trời cao khôn xiết. Ông đã từng vì sáu chữ "Băng phượng hiện, Phượng hoàng thăng" này, vì phượng hoàng băng phượng tiên bối hy sinh mà cầu nguyện. Quá chấp nhất và ngu dốt, khiến cho Phượng tộc bỏ lỡ cơ hội mấy lần có thể cường thịnh lên. Bây giờ, ông căn bản không cần đến miệng núi lửa nhìn vào đã cảm giác rõ ràng được mùa xuân của Phượng tộc đã đến rồi.

Cặp phượng hoàng lẳng lặng đứng ở trung tâm miệng núi lửa. Phượng hoàng màu lam, lông vũ toàn thân giống như lam bảo thạch trong suốt thấu động lòng người, đôi mắt lam kia trong trẻo nhưng tràn ngập vẻ lạnh lùng, thân thể dài đến năm trượng đứng ở đó, phượng quang trên đầu run rẩy, khí tức dị thường thánh khiết, phượng vũ nương theo thân thể không ngừng lóe ra quang mang màu lam.

Phượng hoàng màu đỏ, ánh mắt màu đỏ tràn ngập uy nghiêm, thân thể của nàng cùng lam phượng hoàng lớn nhỏ như nhau, nhưng vũ mao trên người hoàn toàn bóng như hồng bảo thạch, quang mang sáng ngời rực rỡ. Khí tức trên người lam phượng hoàng lạnh như băng, cùng năng lượng phát ra trên người hồng phượng hoàng hoàn toàn bất đồng. Năng lượng bất đồng mà tương hỗ, giờ phút này, hai loại năng lượng này lại mật thiết trộn lẫn cùng một chỗ, hồng, lam lưỡng sắc quang mang xen kẽ lóng lánh, hai phượng hoàng chăm chú nhìn nhau, cùng mở rộng cánh của mình, hai tiếng phượng hót lạnh lốt sôi nổi vút lên cao, vang vọng tận không trung! Ngọc Như Yên giữ chặt Niệm Băng đang muốn nhào tới, ghen ngào nói: "Phượng hoàng bất biến, phượng hoàng giác tỉnh thân thể hóa phượng!"

Phượng hoàng lực biến thân như phượng, chỉ Phượng tộc nhân có phượng hoàng vương tộc huyết mạch, dùng năng lượng tinh thuần đem ngũ thải hỏa diễm chuyển hóa thành hình thái phượng hoàng, cũng lấy hình thái này bộc phát ra lực công kích càng mạnh. Phượng hoàng thất biến phượng hoàng chân thân, còn là ngũ thải hỏa diễm biến thành thuần sắc, thân hình mở lớn, khi đó mới dẫn động phượng hoàng lực chính thức, bởi vậy đệ thất biến cũng là quan khẩu khó đột phá nhất trong phượng hoàng cửu biến. Tuy hai biến này mặc dù cũng có thể biến thành hình dáng phượng hoàng, nhưng thủy chung chỉ là năng lượng hình thái phượng hoàng. Đệ bát biến trong phượng hoàng cửu biến trước mặt này, do thân thể như phượng biến thành thân thể hóa phượng, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Lúc này, trước mặt Ngọc Như Yên cùng Niệm Băng, rõ ràng là một lam, một đỏ, hai phượng hoàng hoàn toàn là thân thể thực, không phải hình thái năng lượng, mà là phượng hoàng thật sự.

Hồng lam lưỡng sắc quang mang trong dần dần trở nên ảm đạm. Khí tức xung quanh thân thể hai phượng hoàng từ từ dịu đi, ánh mắt các nàng cơ hồ đồng thời nhìn về phía Niệm Băng cùng Ngọc Như Yên. Cánh chim thật lớn vô nhẹ, hai thân thể dài đến năm trượng đứng thẳng lên, ngay sau đó, hai thân thể quang mang hồng, lam lại hiện ra, chỉ có điều lúc này đây quang mang dần dần thu nhỏ lại khiến độ cao của quang mang

giống như thân người bình thường.

Niệm Băng đến gần hai thân thể mềm mại thánh khiết, trong lam quang nhàn nhạt, Lam Thần hoàn toàn lơ đãng đứng đó mỉm cười nhìn Niệm Băng, trên mặt nàng nhìn không ra một cảm giác ngưng ngù, mà hết tất cả đều là tình cảm thật sâu, quang mang màu lam bao phủ da thịt trắng nõn, tựa như nữ thần băng tuyết từ trên trời giáng xuống.

Trong hồng quang hư ảo, Phượng Nữ cũng hoàn toàn lơ đãng nhìn chăm chú Niệm Băng, nụ cười của nàng thật động lòng người, bao phủ trong quang mang màu đỏ kia, da thịt của nàng nhìn qua như thể màn phấn hồng thông thấu, cùng khí tức nồng nàn làm trái tim Niệm Băng ấm áp muôn phần.

”Thần Thần, Phượng Nữ!” Niệm Băng rốt cuộc không kiềm chế được kích động tâm tình vừa mất lại được kia, nhào mạnh tới, ào một cái đem Phượng Nữ cùng Lam Thần ôm gọn trong lòng. Toàn thân run rẩy, ôm hai thân thể mềm mại động lòng người trong lòng, hắn căn bản không muốn biết đã xảy ra chuyện gì, hắn thậm chí vô cùng trân quý thể tử trong lòng, vô cùng xót xa các nàng, không muốn rời ra. Hai thân hình lơ đãng mềm mại gần như hoàn mỹ, cũng không làm cho dự vọng nam nhân của Niệm Băng trở dậy, lúc này trong lòng hắn chỉ có tình yêu vô bờ bến, trong lòng hắn chỉ có thể tử của mình!

Thật lâu sau, ba người mới chậm rãi tách ra, Niệm Băng mở không gian chi giới, từ trong đó lấy ra hai bộ áo dài vải thô khoác lên thân thể mềm mại động lòng người của các nàng, lúc này Ngọc Như Yên mới lại gần, Tích Lỗ cùng Long Linh cũng đều dưới chân núi chạy lên, bởi vì cảm giác được bọn họ đã đến, Niệm Băng mới buông các nàng ra mặc dù vạn phần không muốn.

”Mẹ!” Phượng Nữ cùng Lam Thần cùng nhào vào ngực mẫu thân, không riêng Niệm Băng kích động, các nàng cũng kích động khôn xiết, cảm giác sống lại làm người khiến trong lòng các nàng tràn ngập tình cảm bù ngùi khó tả, nếu nói không sợ, điều đó thật không phải.

Ngọc Như Yên ôm hai nữ nhi của mình, nước mắt không ngừng chảy ra, nàng lo lắng không kém Niệm Băng, hai nữ nhi có thể nói là vận mệnh của nàng, nhìn thấy các con bình an vô sự, Ngọc Như Yên cảm thấy hạnh phúc xiết bao.

Phượng Hư đã chấm dứt cầu nguyện, bước vào bên trong miệng núi lửa, nhìn thấy ba người Ngọc Như Yên, Phượng Nữ cùng Lam Thần, lão rốt cuộc lần đầu tiên cảm giác được, tộc quy Phượng tộc đã đến lúc nên sửa đổi rồi.

Kích động từ Ngọc Như Yên chuyển tới Long Linh, ba nữ nhi ôm nhau mà khóc, sống với nhau lâu như vậy, các nàng sớm đã sinh ra tình cảm tỷ muội thân thiết vô vàn, chừng nửa canh giờ sau tâm tình mọi người mới dần dần an bình trở lại.

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, Lam Thần cùng Phượng Nữ lần lượt kể lại sự tình đã trải qua, sau khi nghe xong, mọi người mới chính thức hiểu được ý nghĩa ”Băng phượng hiện, Phượng hoàng thăng” là thế nào.

Khi Lam Thần mất đi không chế đối với bản thân, nàng tựa hồ phát hiện, băng ma pháp lực thâm hậu đã xảy ra biến dị, băng thiêu đốt thật sự, đây là điều trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ tới. Nhưng sự thật là như thế, bởi vì trong cơ thể nàng ma pháp lực biến dị, mới khiến cho sau lại biến hóa, thời điểm nàng hoàn thành đệ thất biến, trong tiếng kinh hô của Phượng Nữ, Lam Thần mới hiểu được, hỏa diễm màu lam thiêu đốt trong cơ thể mình, dĩ nhiên là âm hỏa. Âm hỏa cũng không phải âm ám chi hỏa, mà là tinh khiết chi hỏa. Khi nàng không biết tại sao phát sinh loại tình huống này, Phượng hoàng hỏa sơn đã bạo phát.

Phượng hoàng chân hỏa khổng lồ kia khiến Lam Thần nghĩ rằng tính mạng của mình đã đi tới hồi kết, nhưng thình lình nàng căn bản không cảm thấy xung quanh có nhiệt lượng truyền đến, ngược lại tiến vào một không gian màu vàng trắng trải. Khi nàng tiến vào không gian này không lâu, Phượng Nữ cũng đã lao vào, nàng từ nhỏ tu luyện phượng hoàng hỏa diễm, cửu ly đấu đấu khí trong cơ thể tinh thuần vô cùng, nhưng khi đã tiến vào không gian, cả tỷ muội đều cảm giác được một loại khí tức khác thường, phảng phất hai người bất luận cái gì người này cảm giác được thì người kia cũng đồng thời có thể cảm giác rõ ràng, về mặt cả hai nàng cùng chuyển động của thân thể trở thành giống nhau hoàn toàn.

Một con phượng hoàng màu vàng xuất hiện trong không gian màu vàng, kim phượng hoàng là năng lượng hóa hình thái, trong nháy mắt trong đầu Phượng Nữ cùng Lam Thần, đều xuất hiện nhiều ký ức, ký ức từ

viễn cổ hiện về.

Nguyên lai, thần di đại chiến năm đó, phượng hoàng cùng bộ phận long tộc là một thành phần thuộc Di thất đại lục, mà phượng hoàng là vật tổ của Di thất đại lục, là tín ngưỡng của tất cả nhân loại trên Di thất đại lục. Chiến tranh cuối cùng bộc phát, phượng hoàng trở thành cường giả duy nhất của Di thất đại lục có thể chống lại chủ thần, dưới sự lãnh đạo của hắn, nhân loại, tinh linh, quỷ quái tộc, ác nhân tộc liên quân nổi lên công kích. Trong trận chiến này, phượng hoàng đã phát huy toàn bộ lực lượng của hắn, hắn đem hết toàn lực mới khiến cho Di thất đại lục tranh thủ được thời gian thắng lợi, phượng hoàng ưu thế lớn nhất cũng không phải do thực lực mà là hắn gần như bất tử. Mỗi một lần bởi vì ngăn cản chủ thần mà bỏ mình, phượng hoàng đều đã bằng vào "dục hỏa trọng sinh" sống lại, lấy lực lượng của mình, ngăn chặn ba gã chủ thần, giúp đỡ thần nhân thần đại lục, không thể nghĩ ngờ hắn tiêu hao rất lớn sức lực. Nhưng cho dù là bất tử thân cường thịnh trở lại, cũng là do năng lượng tạo thành, một lần sau khi năng lượng phượng hoàng tiêu hao quá mức, rốt cục hắn cũng vô pháp hoàn toàn sống lại, mà khi đó, chủ thần cùng hắn đối chiến đã bị hắn giết chết một người. Phượng hoàng biết mình không có khả năng tiếp tục chiến đấu nữa, vì vậy hắn lựa chọn rời đi, tử vong cố nhiên có thể mang đến quang vinh. Nhưng một khi thật sự tử vong, vậy Di thất đại lục cơ hồ thất bại, không còn cơ hội nữa, cho nên hắn lựa chọn ly khai, lựa chọn lưu lại cho Di thất đại lục một mối lửa hy vọng.

Phượng hoàng lấy hình thái giả chết thoát ly chiến trường, đi tới Ngưỡng Quang đại lục. Rất nhanh, hắn tìm được chỗ nấu thân chính là tòa hỏa sơn đang hoạt động này ở Lăng Mộc đế quốc, hắn đem huyết mạch truyền thừa của mình cấp cho nhân loại, cũng đem chính tu luyện phương pháp mình lưu truyền lại, sau khi năng lượng của hắn cùng kiệt, liền tiến vào hỏa sơn an giấc ngàn thu. Những người này, là tiền thân của Phượng tộc.

Phượng hoàng ngủ say, là một loại quá trình tu luyện, khi hắn trong hỏa sơn đang ngủ say chừng một ngàn năm, hắn mới phát hiện mình vĩnh viễn không có khả năng khôi phục năng lực ban đầu nữa, tinh thần lạc ấn của hắn ở Thần di đại lục trong trận quyết chiến thảm liệt kia bị phá hư trí mạng, hắn chỉ có thể giữ lại ý thức của mình cùng phượng hoàng chân hỏa tinh khiết, hắn đợi, đợi Phượng tộc nhân truyền thừa huyết mạch của mình, hắn chỉ có khả năng là bồi dưỡng một tân phượng hoàng thay thế mình. Tân phượng hoàng này đúng là nhân loại trong Phượng tộc có thể xuất hiện thân thể Băng phượng. Nhưng hắn nào biết rằng, ký ức mình lưu lại cho Phượng tộc, điển tịch hình thành lại bị hiểu lầm..., một ngàn năm sau, tâm nguyện của hắn đến nay mới chính thức hoàn thành.

Năng lượng của Băng phượng là chí âm chí hàn, nhưng bị cực thái lại, khi rét lạnh đạt tới một cực điểm sẽ chuyển biến ngược lại, nên với chuyển biến ngược lại, âm hỏa do Băng phượng sinh ra mới có thể kế thừa năng lượng phượng hoàng, ở Phượng hoàng niết bàn đại điển, khi núi lửa phun ra, cùng linh hồn phượng hoàng di lưu câu thông, chính thức đạt được phượng hoàng chân hỏa. Phượng hoàng vốn không nghĩ tới phải chờ đợi dài đằng đặc như thế, hắn tích súc năng lượng so với tưởng tượng còn muốn khổng lồ hơn nhiều, nhưng năng lượng này nếu do một người có thân thể Băng phượng thu nhận, kết cục không biết thế nào, nhưng hắn tinh thần lạc ấn đã bị hao tổn, cũng chỉ có thể mạo hiểm. Hắn càng không nghĩ tới lúc Băng phượng đã bị mình khống chế, lại xuất hiện một Hỏa phượng huyết mạch tinh khiết, tình huống phát sinh này, Phượng hoàng vừa mừng vừa sợ, mới đưa chân hỏa của mình chia đều truyền cho tỷ muội Phượng Nữ, Lam Thần khiến phượng hoàng cửu biến của các nàng tăng vọt tới đệ bát biến. Bởi vì trước mắt thân thể các nàng chưa thể hoàn toàn hấp thu phượng hoàng chân hỏa, trong thân thể các nàng phượng hoàng phân chia để lại mầm mống chân hỏa, một khi thời cơ chín muồi, khi lực lượng của các nàng có thể đạt tới đệ cửu biến, như vậy, hai tân phượng hoàng mới thực sự sinh ra. Mặc dù các nàng đều có huyết mạch nhân loại, nhưng các nàng lại là phượng hoàng chân chính, điểm này không có vấn đề gì.

Nghe Lam thần cùng Phượng Nữ tự thuật xong, Ngọc Như Yên mới nở nụ cười, Phượng Hư vẻ mặt nghiêm túc quỳ xuống bái lạy: "Pượng tộc trưởng lão Phượng Hư, cung nghênh hai vị tộc trưởng, ta đại biểu Phượng tộc, xin mời hai vị tộc trưởng từ nay chủ trì đại cục Phượng tộc chúng ta."

Khi bắt đầu Phượng tộc xuất hiện đúng là có tộc trưởng, mà phải là phượng hoàng. Tất cả mọi người Phượng tộc đều tin tưởng rằng phượng hoàng là bất tử, cho nên ngàn năm nay, bọn họ thủy chung cùng đợi, đợi tộc trưởng của mình lên tiếng. Lúc này Lam Thần cùng Phượng Nữ, hiển nhiên đã thành tân phượng hoàng. Trong lòng Phượng Hư vừa hối hận vừa tràn ngập hưng phấn, có hai vị tuyệt cường giả này, mùa xuân của phượng tộc rốt cục chính thức đến rồi.

Phượng Nữ tiến lên một bước nâng Phượng Hư dậy: "Trưởng lão, ngài đừng như vậy! Kỳ thật, cả chúng ta cũng không biết sẽ phát sinh nhiều chuyện thế này, chúng ta đều còn trẻ, Phượng tộc đại cục còn cần kinh nghiệm của ngài chủ trì mà."

Phượng Hư mỉm cười, lắc lắc đầu, nói: "Không, ta quả thật già rồi, đầu óc trở nên trì độn, thông qua Phượng hoàng niết bàn đại điển lần này, ta hiểu được Phượng tộc chúng ta nên bắt đầu thay đổi, mà lần đổi mới này phải do hai vị tộc trưởng hoàn thành. Bất luận các người đối với tộc quy Phượng tộc thay đổi như thế nào, ta cũng vẫn ủng hộ các người. Vì tương lai mấy ngàn tộc nhân Phượng tộc, xin hai vị tộc trưởng đồng ý ở lại." Vừa nói, ánh mắt ông hướng sang Niệm Băng có ý khẩn cầu, ông biết, Phượng Nữ cùng Lam Thần có nguyện ý lưu lại hay không có quan hệ trực tiếp với Niệm Băng.

Niệm Băng không lên tiếng, ánh mắt dừng ở trên người Phượng Nữ cùng Lam Thần, nói: "Các nàng có quyền lựa chọn vận mệnh của mình. Phượng Hư trưởng lão nói rất đúng, bây giờ Phượng tộc quả thật là của các nàng, phải đủ sức mạnh như các nàng mới có thể dẫn Phượng tộc phát triển. Trận chiến giữa ta cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự còn có một đoạn thời gian, chúng ta trước hết ở lại Phượng tộc đi, đến lúc đó các nàng lựa chọn như thế nào, ta đều nghe các nàng."

Phượng hoàng niết bàn đại điển đại cục đã định, Niệm Băng biết mình sắp tới còn phải đối mặt với những thời khắc gian nan, kỳ thật trong lòng hẳn muốn Phượng Nữ cùng Lam Thần lưu lại, thậm chí cả Long Linh hẳn cũng muốn lưu lại, như vậy vào lúc hẳn làm chuyện gì sẽ bớt đi những điều cố kỵ. Mặc dù đạt tới đệ bát biến thực lực mọi mặt Phượng Nữ cùng Lam Thần đều tăng tiến, nhưng Niệm Băng thông qua thiên nhãn huyết quan sát đi đến kết luận, các nàng bây giờ, mới vừa tiến vào đệ bát biến, thực lực mới vừa tiếp cận mười ba bậc, nếu gặp phải lượng lớn thần đại lực cao thủ, rất là nguy hiểm, huống chi ở nghi thức Tà Nguyệt triệu hoán Di thất đại lực, sẽ phát sinh biến hóa gì, căn bản không ai có thể lường hết được.

208. Chương 207: Trước Trận Chiến Băng Thần Thập

Phượng Hư ngăn lại nói: "Tốt! Không thành vấn đề, chỉ cần hai vị tộc trưởng đồng ý lưu lại, ta làm sao dám hạn chế tự do của các người chứ? Ta chỉ hy vọng có thể dưới sự lãnh đạo của các người, Phượng tộc không còn xuất hiện khốn cảnh nữa."

Phượng Nữ mỉm cười, nói: "Thật ra, mẹ ta nên trở thành tộc trưởng là hợp lý nhất, mẹ mặc dù mấy năm nay không ở Phượng tộc, nhưng bà thủy chung vẫn chú ý đến tình hình của Phượng tộc, nhiều năm nay sớm đã nghĩ biện pháp trợ giúp cho Phượng tộc cường thịnh lên, lần này chúng ta trở về, một là muốn trợ giúp Phượng tộc đổi mặt Phượng hoàng niết bàn đại điển này, mặt khác là đem các biện pháp này nói cho mấy vị trưởng lão, hy vọng các người có thể làm theo."

Phượng Hư mỉm cười nói: "Giờ đây, các biện pháp đó các người không cần nói cho ta biết vội. Là tộc trưởng, các người chỉ cần đem mấy biện pháp này tuyên bố ra là đủ rồi. Ta cùng Phượng Không đều nhất nhất ủng hộ các người."

Kết cục của Phượng hoàng niết bàn đại điển hoàn mỹ chẳng những Phượng Hư không ngờ, mà cả Phượng Không và tất cả tộc nhân Phượng tộc cũng không ngờ, khi bọn họ lo lắng nhìn hỏa trụ màu vàng thật lớn kia dần dần biến mất không lâu, tin tức của Phượng Hư trưởng lão truyền đến bình an vô sự, cả Phượng tộc nhất thời chìm trong hạnh phúc và sung sướng.

Khi mọi người trở lại gia viên của mình, Phượng Hư trước tiên tuyên bố Phượng Nữ cùng Lam Thần làm tộc trưởng bốn tộc, đồng thời đem bí mật Phượng hoàng hỏa sơn nói ra. Phượng Nữ cùng Lam Thần dưới yêu cầu của hai vị trưởng lão triển xuất phượng hoàng cửu biến đệ bát biến, cả Phượng tộc vui mừng mở hội, một việc trước đó chưa từng có, ăn mừng kéo dài liên tục suốt ba ngày đêm.

Niệm Băng cùng Tích Lỗ không sa đà vào cuộc vui chúc mừng Phượng tộc. Mặc dù hai vị thê tử của mình bình an trở về, nhưng đồng thời đã cho Niệm Băng một hồi chuông cảnh tỉnh về chuyện thực lực không đủ khi chính thân nhân, bằng hữu mình đối diện nguy cơ mà không trợ giúp được, Niệm Băng quyết định dùng thời gian hai tháng kế tiếp tiến hành bế quan.

Phượng Nữ, Lam Thần cùng Ngọc Như Yên vội vàng tiến hành cải cách Phượng tộc, nhiệm vụ chiếu cố Niệm Băng cùng Tích Lỗ giao cả cho một tay Long Linh.

Đối với thiên nhân cùng bốn khiếu huyết mà nói, hạ quyết tâm tu luyện, tốc độ tiến bộ thật là kinh người, nhất là sau khi Niệm Băng đã mở ra tây kinh huyết, loại biến hóa này trở nên càng thêm rõ ràng. Từ lúc bắt đầu bế quan, đến hai tháng sau, khi xuất quan, Niệm Băng mỗi ngày ăn rất ít thực vật, thậm chí cả Phượng Nữ cùng Lam Thần đều không gặp mặt, hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, hẳn không chỉ tu luyện ma pháp của mình mà đồng thời cả khiếu huyết lẫn bảy cây siêu thần khí kia. Tích Lỗ nói cho hẳn biết, muốn cho siêu thần khí trở nên cường đại hơn phải dùng tiên thiên khí làm diệu hồn phách trong siêu thần khí. Bảy cây thần đao, bảy đao hồn, mỗi một cái đều có linh tính của riêng mình. Trước kia Niệm Băng có lẽ không thể cung cấp cho chúng nó đủ tiên thiên khí trợ giúp mấy cái đao hồn này theo cùng mình tu luyện, nhưng sau khi tây kinh huyết của hẳn mở ra, điều này đã biến thành sự thật.

Bởi vậy, hai tháng sau, từ trong phòng bế quan Niệm Băng đi ra, tất cả mọi người cảm thấy được rõ ràng, bây giờ Niệm Băng đã thay đổi, đôi mắt hẳn so với trước kia trở nên càng trong trẻo, nhưng trên người lại không tản mát ra chút nào khí tức cường đại, khiến khi Phượng Nữ, Lam Thần, Ngọc Như Yên cùng với hai vị trưởng lão phượng tộc gặp lại hẳn đều sinh ra một loại cảm giác, sau khi bọn họ cẩn thận suy tư, mới phát hiện cái loại cảm giác này gọi là bình thật.

Niệm Băng hoàn toàn hóa thành bình thật, thoạt nhìn tựa hồ chẳng phải anh tuấn, nhưng khi nhìn kỹ, lại có thể phát hiện trong lúc hẳn giở tay nhắc chân, trên người nhiều loại khí chất nói không nên lời, đó là khí chất, bất luận ai cũng không thể so bì, chỉ cần hơi chú ý một chút, lập tức sẽ bị hấp dẫn thật sâu, nhất là khi đối diện với ánh mắt hẳn, loại cảm giác này sẽ càng mạnh. Cho dù là Tích Lỗ cùng Niệm Băng bế quan tu luyện, cũng không biết Niệm Băng trong khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì nhưng Tích Lỗ cảm giác rõ ràng được, nguyên lai hẳn còn tự tin hơn Niệm Băng, nhưng ngay lúc này Niệm Băng bình thật, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó là "sâu không lường được".

"Thế nào? Không nhận ra ta sao?" Niệm Băng có chút hài hước cười nhìn mọi người trong phòng.

Ngọc Như Yên mỉm cười nói: "Quả thật có chút không nhận ra, nhưng mẹ lại biết con đã chính thức trưởng thành."

Niệm Băng hít sâu một hơi, trong mắt toát ra thần sắc: "Mười ngày, còn có mười ngày nữa ta sẽ cùng Băng Tuyết nữ thần tề tựu đánh nhau một trận. Ta rất nhớ bọn họ, mười năm rồi không biết bọn họ khỏe mạnh không?" Trong mắt hẳn có bi thương, cũng có mong chờ, ngoại trừ hai vị trưởng lão Phượng tộc ra, người khác đều biết hẳn đang nói đến ai.

Phượng Nữ nói: "Niệm Băng, chúng ta cùng đi với chàng."

Niệm Băng lắc lắc đầu, nói: "Không, nàng không cần đi theo ta! Sự tình của ta, hãy để cho ta đến giải quyết đi. Phượng tộc vừa mới tiến vào thời kì cách tân, nơi này cần nàng cùng mẹ. Linh nhi, người ở lại chỗ này, tốt chứ?"

Long Linh ngẩn người, hỏi: "Sao cơ?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Mấy ngày này nàng chiếu cố ta đã mệt mỏi rồi, nàng ở lại đây bồi tiếp Phượng Nữ đi, để nàng khỏi thấy cô đơn. Linh nhi, đừng buồn! Ta lưu nàng ở chỗ này còn có một ý tứ khác." Vừa nói, hẳn từ trong lòng lấy ra một quyển sách dày đưa cho Long Linh, nói: "Đây là ma pháp tâm đắc ta tu luyện mấy năm nay."

Tiếp nhận cuốn sách thật dày kia, Long Linh nhất thời hiểu được ý tứ Niệm Băng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Niệm Băng nói: "Thiên nhân huyết của nàng đã mở ra, trước mặt nàng là một cánh cửa rộng mở thông ma pháp đỉnh cấp, thời gian mấy tháng, ta tin tưởng rằng nàng sẽ có biến đổi tăng vọt về chất. Còn nữa khi tu luyện, nàng phải nhìn kỹ phương pháp tu luyện tiên thiên khí cùng tinh thần lực ta ghi lại trong quyển sách này, thực hành hai phương diện này, đối với sự nâng cấp của nàng sẽ có lợi hơn."

Long Linh biết, trong ba tỷ muội, thực lực mình kém cõi nhất, nhất là sau khi Phượng Nữ cùng Lam Thần đạt tới đệ bát biến của phượng hoàng cửu biến, loại... chênh lệch này trở nên càng rõ ràng thêm, nàng mặc dù không nở cùng Niệm Băng tách rời, nhưng nghĩ đến việc Niệm Băng đem ma pháp tu luyện tâm đắc của

hắn đưa cho mình, Long Linh đã hạ quyết tâm, trong khoảng thời gian Niệm Băng rời đi này sẽ tranh thủ cố gắng tu luyện, thu nhỏ khoảng cách chênh lệch giữa mình cùng Phượng Nữ và Lam Thần lại.

Niệm Băng nhìn về phía Lam Thần, nàng cũng đang nhìn hắn: "Chàng sẽ không để cho ta đi? Ta quen thuộc tình huống Băng Thần thấp hơn."

Niệm Băng nói: "Kỳ thật, ta biết nếu không phải vì ta muốn đi cứu cha mẹ, thật ra nàng không muốn đi, bởi vì nàng sợ đối mặt với sự phụ của mình. Nhưng, lần này ta đúng là sẽ mang nàng đi, nên sẵn sàng đối mặt, ta đáp ứng sự tình của nàng nhất định phải làm được. Sáng mai chúng ta xuất phát, nàng cùng Tích Lỗ đại ca theo ta tới Băng Thần tháp, ta nghĩ sự tình rất nhanh sẽ có kết quả thôi. Phượng Hư trưởng lão! Niệm Băng có một chuyện muốn nhờ..." Nói tới đây, Niệm Băng khom người hướng Phượng Hư hành lễ.

Phượng Hư vội vàng đứng lên, nói: "Đừng khách khí, nếu không phải người, sợ là Phượng tộc chúng ta cũng sẽ không một lần nữa đạt được hy vọng. Trước kia mặc dù ta rất muốn giết người, nhưng bây giờ ta lại mong người ở lại. Như vậy, tộc trưởng chúng ta sẽ không chạy theo người." Nói tới đây, trên mặt lão toát ra vẻ hài hước chưa từng thấy, nhất thời khiến mọi người cười rộ lên. Trong phòng không khí trở nên thoải mái rất nhiều.

Niệm Băng mỉm cười nhìn thoáng qua Phượng Nữ bên cạnh, mặc dù sau khi Phượng Nữ cùng Lam Thần đều ở Phượng hoàng niết bàn đại điển làm tộc trưởng Phượng tộc, nhưng hắn nắm chắc chỉ cần mình muốn, các nàng nhất định sẽ đi cùng mình, nhưng bây giờ Phượng tộc vừa mới đi vào ổn định, hắn tự nhiên không muốn làm như vậy: "Trưởng lão! Ta chỉ là nghĩ, chờ sau khi ta cứu phụ mẫu ra, cho bọn họ ở với Phượng tộc đây một đoạn thời gian, hoàn cảnh phiến rừng rậm này phi thường tốt, hơn nữa, ta còn có một số việc muốn làm, chờ sau khi hết thấy đi vào yên ổn, ta sẽ đón cha mẹ đi, được không?" Hỏa Mộc Lâm là chỗ cư trú của Phượng tộc, chẳng những hẻo lánh, hoàn cảnh u nhã, hơn nữa lại có nhiều cao thủ Phượng tộc nữa, nếu để cho cha mẹ ở chỗ này, Niệm Băng cũng có thể yên tâm. Phượng Hư nói: "đây là việc nhỏ, Phượng tộc chúng ta vừa qua trù tính cải cách tộc quy, chỗ ở là điều đầu tiên muốn cải cách, đúng là không thể ngủ quên trong vòng nguyệt quế, chỉ có cùng bên ngoài trao đổi nhiều, thậm chí thông hôn, mới có thể đem huyết mạch phượng hoàng truyền thừa nhiều hơn.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Vậy làm phiền trưởng lão rồi."

Niệm Băng tận dụng thời gian hiếm có được này ở cùng Phượng Nữ, Long Linh và Lam Thần một đêm, đem những gì đạt được khi tu luyện khiêu huyết truyền thụ cho ba nàng để Phượng Nữ cùng Long Linh ở lại cố gắng tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, khi đại đa số mọi người trong Phượng tộc còn đang ngủ say, Niệm Băng đã dẫn Lam Thần cùng Tích Lỗ ly khai mảnh đất phượng hoàng tươi đẹp này.

Bay lượn giữa không trung, Niệm Băng một bên kéo Tích Lỗ, một bên đỡ Lam Thần, trải qua sinh tử ly biệt ở phượng hoàng hỏa sơn, tình nghĩa hai người càng thêm thâm thiết, ý chí Lam Thần đã thả lỏng rất nhiều, mặc dù sắp phải đối mặt với sự phó dưng dục mình nhiều năm, trong lòng nàng cũng không hề có nhiều tâm tình phức tạp như vậy.

Từ Lãng Mộc đế quốc đến Băng Nguyệt đế quốc, với tốc độ bọn họ phi hành, chỉ một ngày đã tiến vào cảnh nội Băng Nguyệt đế quốc. Mất thấy đã tối đêm, Tích Lỗ nói: "Niệm Băng, chúng ta đã bay một ngày, có phải nên tìm một chỗ ăn chút gì, đại ca người da bụng sớm đã dính vào lưng rồi."

Niệm Băng ngăn người, áy náy nói: "Thực xin lỗi đại ca, ta mãi nghĩ chuyện đi nên chuyện ăn cũng quên mất luôn. Thần Thần, nàng đã đói bụng rồi, đi, chúng ta đi xuống tìm chút gì đó để ăn." Sau khi ly khai Phượng tộc, tâm hắn sớm bay về phía Băng Thần tháp, tưởng tượng sau khi cách biệt đến hơn mười năm, rốt cục vừa nghĩ đến cảnh cùng cha mẹ gặp mặt, tâm tình Niệm Băng trở nên phấn khích dị thường.

Hình ảnh người cha hiền lành mà lại uy nghiêm, hình ảnh mẫu thân trong mắt toát ra vẻ buồn bã khi mình sắp đi, đều khắc thật sâu ở lòng đáy hắn. Nhiều năm nay, hắn thường nửa đêm nằm mộng, nhớ tới cha mẹ thân yêu của mình. Giờ đây có đủ năng lực đến cứu thoát cha mẹ, hắn làm sao có thể không nóng lòng được chứ?

Ba người nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất, Tích Lỗ phấn khởi nói: "Huynh đệ, hôm nay chúng ta ăn cái gì?" Đã nhiều ngày không ăn thức ăn do Niệm Băng chế biến, mặc dù thực phẩm của Phượng tộc cũng không

kém, nhưng so kỹ thuật nấu nướng của Niệm Băng còn chênh lệch thật lớn.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Mấy ngày nay quá bận rộn tu luyện, trù nghệ ta có chút lỗi thời rồi. Chúng ta xem thử, có cái gì ăn không?" Không gian chỉ giới của hắn chứa đựng thức ăn ở thần đại lục đã tiêu hao hết, sau khi trở về đối mặt đủ loại sự tình, thủy chung chưa kịp bổ sung. Hơn nữa, đối với Niệm Băng mà nói, chỉ cần trên người có gia vị, gặp được cái gì có thể ăn, đồng nghĩa có thể biến thành mỹ vị, bởi vậy, hắn đã không mang thực vật gì nữa.

Ba người nhìn lại xung quanh, lúc này mới phát sinh, chỗ mình rơi xuống là một bụi rậm, bởi vì Băng Nguyệt đế quốc thời tiết rét lạnh, chung quanh cũng không có dấu vết động vật, Tích Lỗ vốn thích ăn đồ quay, nướng không khỏi thất vọng, nhíu mày nói: "Các người ở chỗ này chờ, ta đi xa một chút, nhìn xem có thể săn một ít động vật trở về?!"

Niệm Băng nhìn bốn phía, đột nhiên nhãn tình hắn sáng lên, nói: "Không cần nữa, đại ca, nơi này có sẵn cái ăn ngon đó." Vừa nói, hắn vừa vạch bụi gai một bên, trong bụi cỏ tìm được vài gốc cây thực vật, dùng sức kéo, từ dưới đất lôi lên một ít củ tròn lộn xộn. Động tác Niệm Băng cũng không dừng lại, trong chốc lát đã nhặt ra một đồng củ.

Tích Lỗ tò mò hỏi: "Huynh đệ, đây là cái gì?"

Niệm Băng cười nói: "Thứ này trước kia chúng ta đã nếm qua, chỉ có điều huynh không để ý mà thôi. Củ này gọi là khoai tây, cách làm cũng đơn giản, hơn nữa hương vị cũng được, mấy củ khoai tây này cũng đủ chúng ta ăn một bữa."

Tích Lỗ không biết khoai tây, Lam Thần tất nhiên biết Băng Nguyệt đế quốc vì hoàn cảnh có hạn, loại tiểu mạch thu hoạch rất chậm, cho nên khoai tây trở thành thức ăn chủ yếu của đại đa số gia đình bình dân sử dụng, đối với khoai tây, Lam Thần vẫn không cảm thấy hứng thú, không khỏi khẽ nhíu mày nói: "Niệm Băng, cái này ăn có thể ngon sao?"

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Thần thần, người cũng không nên coi thường mấy củ khoai tây này hử! khoai tây chính là thứ rất tốt, các loại thành phần dinh dưỡng của nó cực kỳ phong phú, đối với thân thể người phi thường hữu ích, sư phụ từng nói với ta, người mỗi ngày chỉ cần ăn chút ít khoai tây, uống một chút sữa là bảo đảm sống tốt, có thể thấy được dinh dưỡng khoai tây này phong phú cỡ nào. Người thường có lẽ nghĩ rằng khoai tây bởi vì có hàm lượng tinh bột cao dễ dàng gây mập, nhưng thật sự không phải, khoai tây mặc dù dinh dưỡng rất nhiều, nhưng cũng không ảnh hưởng, thậm chí còn được dùng như thức ăn giảm béo nữa."

Lam Thần mỉm cười nói: "Chàng nghĩ rằng ta mập lắm sao? Chẳng lẽ ta cần phải giảm béo hử?"

Niệm Băng đưa tay ôm lấy vòng eo không một tí thịt dư của Lam Thần, bật cười nói: "Sao lại có thể như vậy được? Vóc người Thần Thần của chúng ta quá chuẩn rồi. Đến đây đi, mặc dù chỉ có khoai tây, nhưng ta cam đoan cho hai người ăn một món thơm phức."

Niệm Băng tìm kiếm vài khối nham thạch chụm cùng một chỗ, sau đó dùng sợi mây trong bụi gai dệt thành cái lưới gác ở mặt trên, sau khi dùng băng ma pháp hóa nước rửa sạch bùn đất bên ngoài khoai tây, lại đặt từng củ trên cái giá kia. Ngón tay bắn ra, lưới làm bằng sợi mây nhất thời phát sáng một ngọn lửa bốc lên, mang đến cho khí trời rét lạnh này vài phần ấm áp.

Tích Lỗ nói: "Huynh đệ, người nướng khoai tây như vậy, trong chốc lát sợi mây bị đứt thì làm sao?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Huynh yên tâm đi, ta đã rót thổ nguyên tố vào sợi mây, sẽ không dễ dàng đứt như vậy. Hai người biết không, đây là thứ khi còn bé ta thích ăn lắm. Nhớ khi đó, ta cùng cha còn cùng một chỗ, chúng ta sinh sống ở Đô thiên thành, đại khái ta chừng năm sáu tuổi..." Niệm Băng bồi hồi kể về những kỷ niệm quá khứ: "Bởi vì con cháu Dung gia đối xử với phụ tử chúng ta đều không tốt, cho nên ta thường xuyên một mình trốn ra ngoài chơi, có khi một mình, có khi cùng Dung Băng đại ca, chúng ta chạy đến ngoại thành, trên người mang theo chút ít khoai tây, sau đó dùng đá chồng lên nhau thành một cái bếp nhỏ, dùng nhánh cây xiên khoai tây nướng ăn, không cần kỹ xảo gì, cũng không cần thao tác như thế nào, chỉ cần khoai tây chín, da tự nhiên bóc ra, sau đó rải lên một chút muối là có thể ăn. Mỗi lần chạy đến ngoại thành nướng khoai tây ăn, là thời kỳ thơ ấu ta vui sướng nhất. Mặc dù đó không tính là mỹ vị gì,

nhưng món ăn đó đối với ta thực sự thơm phức, mỗi khi tới thời gian này, ta luôn nhớ tới mẹ. Ta thật sự rất nhớ mẹ.”

Lam Thần từ phía sau đưa tay dịu dàng ôm lấy lưng Niệm Băng, nói: ”Rất nhanh thôi chàng có thể gặp được mà, sư phụ mặc dù đưa Băng Linh sư tỷ phong ấn, nhưng chưa bao giờ thương tổn đến nàng, còn thường xuyên thăm nàng, ta biết thật ra sư phụ cho tới bây giờ chưa từng muốn giết sư tỷ.”

Niệm Băng vỗ vỗ tay Lam Thần, nói: ”Yên tâm, ta không sao đâu. Sau khi cha ta cũng bị sư phó của nàng bắt đi, ngày ly khai Băng Thần tháp, ta đã học được tính kiên cường, nếu không, đã không có ta hôm nay. Nào đến đây, chờ ăn khoai tây nướng a.”

Khoai tây tự nhiên không phải là mỹ vị gì, nhưng bỗng nhiên, ba người ăn bữa cơm này hương vị lại ngon ngọt vô cùng, bình thường Lam Thần vốn ăn rất ít, hôm nay phá lệ ăn nhiều hơn, khoai tây này chỉ rắc một ít muối, tựa hồ mang đến cho nàng dấu ấn tuổi thơ của Niệm Băng.

Đối với thực lực cường đại của bọn họ mà nói, ngủ cũng không phải vấn đề gì, sau khi ba người ăn cơm xong. Không phi hành nữa, họ xác định phương hướng rồi quyết định đi bộ về hướng Băng Thần tháp.

Cảm thụ không khí rét buốt, sắc mặt Lam Thần trở nên hồng nhuận, dù sao gần hai mươi năm sống tại đây trên mảnh đất rét lạnh, hoàn cảnh nơi này nàng đều thích ứng. Lúc này, thời gian cuộc chiến giữa Niệm Băng và Băng Tuyết nữ thần tế tự chỉ còn có chín ngày.

Ba ngày sau, Niệm Băng ba người đã đi tới thị thành cách Băng Thần tháp gần nhất là Nguyệt Thành, thủ đô Băng Nguyệt đế quốc. Niệm Băng không định vào hoàng cung Băng Nguyệt đế quốc, không gặp thủ hạ huyết sư giáo của mình nên sau khi tới Băng Nguyệt thành bèn tìm một khách sạn bình thường trú lại. Trước khi sắp phải đại chiến, hẳn một lần nữa bước vào tỉnh tu.

Băng Thần tháp.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lẳng lặng đứng ở tháp đỉnh trong phòng mình, xuyên qua cửa sổ hình tam giác nhìn bầu trời bên ngoài mênh mông. Tâm bà tĩnh lặng, sắc mặt không lạnh như băng giống như trước đây, nhìn phía chân trời xa xa kia, than nhẹ một tiếng: ”Cái gì tới sẽ phải tới. Ta đợi ngày này đã rất lâu rồi, Băng Linh, người cũng đã chờ đợi rất lâu.”

Tiếng gõ cửa vang lên.

”Vào đi!” Băng Tuyết nữ thần tế tự trên mặt một lần nữa bao phủ thêm một tầng sương lạnh thản nhiên.

Cửa mở. Một nữ tử mặc băng tuyết tế tự bào đi đến, cung kính nói: ”Tế tự đại nhân, ngài có gì phân phó?”

Băng Tuyết nữ thần tế tự trên tay quang mang chợt lóe, một quyển trục xuất hiện tại bàn tay bà: ”Quyển trục này tạm thời giao cho người giữ. Nếu ngày mai đánh trận, ta có chết đi, vậy người hãy mở quyển trục này, trước mặt tất cả đệ tử Băng Thần tháp, tuyên bố quyết định của ta.”

”Tế tự đại nhân, ngài ...” Băng tuyết tế tự sắc mặt có chút thay đổi. Bà nhìn qua mặc dù chỉ có hơn bốn mươi tuổi, nhưng thực tế đã quá bảy mươi, xem như là một đại đệ tử già nhất trong Băng Thần tháp.

Băng Tuyết nữ thần tế tự phe phẩy tay, nói: ”Không cần nói gì. Ta chờ đợi ngày này đã quá lâu rồi, hãy y lời ta mà làm. Nhớ kỹ mệnh lệnh của ta, trận chiến ngày mai, không đệ tử Băng Thần tháp nào được tham dự, nếu không, lấy tháp quy luận xử. Hiểu chưa?”

Băng tuyết tế tự còn muốn nói gì, nhưng nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự kia trên mặt lạnh lẽo, cũng vô pháp mở miệng.

Sắc mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự trở nên nhu hòa một chút: ”Yên tâm đi, đây có lẽ là lần trở về tốt nhất của ta. Từ hai mươi năm trước, có lẽ ta đã không nên tồn tại trên thế giới rồi. Băng Thanh! Cám ơn người mấy năm nay đã giúp đỡ ta, được rồi, người đi xuống đi.”

Băng Thanh yên lặng lui ra khỏi phòng, sau khi bà đóng cửa, không nhận được thềm hít một hơi, tự nhủ: ”Tế tự đại nhân, ngài có sao phải khổ như vậy? Có lẽ, chỉ có ta biết nỗi khổ trong lòng ngài a!”

Suốt trăm ngày Niệm Băng cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự ước định, Băng Thần tháp trở nên dị thường yên tĩnh, lúc này tất cả đệ tử Băng Thần tháp đều ngồi yên lặng ở trong tháp tỉnh tu, tâm bọn họ đều rất

trầm trọng. Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên có người dám đến Băng Thần tháp khiêu chiến tôn nghiêm Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhưng bọn họ lại bị nghiêm lệnh không được tham dự, bọn họ chỉ có thể chờ đợi, bọn họ đều tin tưởng, là người tiếp cận cảnh giới "thần", Băng Tuyết nữ thần tế tự là bất khả chiến bại.

Lặng lặng đi bộ đến mảnh đất vừa xa lạ vừa quen thuộc này, nhìn cách đó không xa tháp cao lồng lộng như tòa thành, Niệm Băng ngừng cước bộ, chốc lát sau, mọi ký ức tràn về, đây là mảnh đất kinh khủng nhất đã làm cho hắn nhiều lần giết mình từng tỉnh từ ác mộng. Rốt cục đã tới, hết thấy, đều phải chấm dứt trong ngày hôm nay. Hết thấy, có lẽ cũng từ hôm nay bắt đầu.

Băng Thần tháp, như một tòa tiểu thành thị, xung quanh tháp, có vách tường bao phủ cao năm trượng, ngoài vách tường, là một con sông hồ thành rộng hai mươi trượng, sông này hàng năm chỉ có hai tháng nước sông lưu động. Băng Thần tháp đối với người không thuộc về nơi này đều vô cùng thần bí, đối với Niệm Băng hắn cũng rất thần bí. Niệm Băng bây giờ còn nhớ rõ ràng, lần trước khi cùng cha tới đây, hỏa hệ ma pháp cường lực của cha bị đại phiến băng tuyết kia cắn nuốt, mà mẫu thân và cha đến cuối cùng trước một khắc mình thoát đi, bọn họ đã không có đựng tới vật áo của nhau.

"Cha, mẹ! Niệm Băng đã tới." Từ đáy lòng Niệm Băng kêu lên, con mắt hắn có chút mờ lung. Mười năm rồi, mười năm mình nỗ lực bao nhiêu để ngày hôm nay có thể đường đường chính chính đến khiêu chiến, mười năm, hơn ba ngàn ngày đêm nhớ thương mẹ cha...

Quang mang màu lam, từ nơi cao nhất ngoài Băng Thần tháp phát sáng, những bông tuyết như lông ngỗng quần quanh tháp nhón xoay tròn, thời tiết hôm nay rất tốt để đối chiến.

Trời xanh ngàn dặm không mây, đột nhiên bông tuyết xuất hiện có chút đột ngột, nhưng cũng không gian rét lạnh xung quanh rất là kết hợp. Những bông tuyết tụ hợp vòng quanh, từ từ rơi xuống mặt đất. Niệm Băng tâm tình xao động một hồi rồi trở nên tĩnh lặng, mái tóc vàng phiêu tán ở sau lưng, hai tròng mắt màu lam giống như tinh tú lóe sáng, cước bộ kiên định, hắn ngửa mặt bước lên.

"Người đã đến rồi!" Băng Tuyết nữ thần tế tự nhẹ nhàng hạ xuống đất, trên thân tản mát ra vài phần khí chất bất phàm.

Niệm Băng gật đầu, nói: "Ước hẹn Tế tự đại nhân, ta sao có thể không đến chứ?!"

"Một mình người sao?" Băng Tuyết nữ thần tế tự thản nhiên hỏi.

Niệm Băng nói: "Chuyện chúng ta, tự nhiên do chính chúng ta giải quyết. Nếu ta thắng, xin mời buông tha cha mẹ ta."

Băng Tuyết nữ thần tế tự lãnh đạm nói: "Chờ người thắng rồi hãy nói đi!"

Khí tức lạnh như băng quay quanh Băng Tuyết nữ thần tế tự bốc lên, không khí xung quanh từ từ xuất hiện một tầng sương mù, mọi thứ đều trở nên có chút mờ lung, cho dù là ánh mặt trời cũng vô pháp khiến phiến băng vụ này tiêu tán. Quang mang màu vàng từ ngực, tiểu phúc cùng với tay phải Băng Tuyết nữ thần tế tự bắn ra, khí tức khổng lồ không ngừng tăng lên, một tầng quang hoa màu trắng sữa dần dần bao phủ trên thân thể của nàng, ánh mắt của nàng rất lạnh, thủy chung không có lộ khai thân thể Niệm Băng.

Niệm Băng hồ hững cười, nói: "Xem ra ta phán đoán rất chính xác. Tây kinh huyết trung kỳ tại sao không có phương giáp huyết chứ? Tế tự đại nhân một mực che dấu thực lực, mở ra bốn khiếu huyết kể cả hoàng cực huyết, khi đến thần đại lục, ngài đã tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ a." Mặc dù ngoài miệng nói, hắn cũng không có nhàn rãi. Thất thải quang mang nhu hòa quanh thân thể chậm rãi xoay tròn, hai mắt khó lường khép mở trong đó điện quang lóe ra, vốn bình tĩnh nhất thời biến thành đao phong lợi hại.

Mặt đối mặt. Tới cảnh giới như bọn họ, chú ngữ không hề trọng yếu, bọn họ tùy thời đều có thể dựa vào khiếu huyết hướng đối phương phát ra ma pháp công kích trong nháy mắt.

Băng Tuyết nữ thần tế tự tựa như một khối băng cứng vĩnh viễn không tan, mà Niệm Băng tựa như một thanh đao ra khỏi vỏ, trong thời gian một bữa ăn, hai người cũng không có động tác gì, cứ như vậy mặt đối mặt, thiên nhân huyết của Niệm Băng mở rộng, tìm kiếm sơ hở của Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện, trên người Băng Tuyết nữ thần tế tự tản mát ra quang mang màu vàng cộng thêm bạch quang nhu hòa của phương giáp huyết, phòng ngự thân thể không có chút sơ hở.

Niệm Băng đang tìm sơ hở của Băng Tuyết nữ thần tế tự, tương tự Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng đang tìm kiếm sơ hở của hắn, loại ma pháp cấp bậc cao thủ giống như Niệm Băng này, không phải chỉ dựa vào áp lực là có thể đưa đối phương hủy diệt. Niệm Băng tại ánh sáng bảy màu nhu hòa đồng dạng không có lộ ra chút nào sơ hở, hai người cứ như vậy đối mặt với nhau, đều tự cô đọng tiên thiên khí cần thiết. Rất nhanh, Băng Tuyết nữ thần tế tự phát hiện, tiên thiên khí quanh thân thể Niệm Băng so với mình ngưng kết sung mãn hơn nhiều. Mặc dù tây kinh huyết hai người đều là trung kỳ, nhưng Niệm Băng dựa vào thiên nhân huyết mang đến tinh thần lực cường đại, càng dễ dàng khống chế tiên thiên khí chung quanh, hắn đã phát hiện, chính mình có thể làm yếu đi một loại thuộc tính thiên nhân linh vực, khi đối mặt bằng ma pháp của Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhưng mất đi năng lực làm suy yếu nếu Băng Tuyết nữ thần tế tự lấy hoàng cực huyết làm trụ cột thu gom băng nguyên tố.

Rốt cục, vẫn là Băng Tuyết nữ thần tế tự động thủ trước, bởi vì bà đột nhiên cảm giác được một chút không ổn, mặc dù không nói được tại sao, nhưng bà cũng hiểu được Niệm Băng tựa hồ có ý giằng co. Huống chi tiên thiên khí tụ tập chung quanh thân thể Niệm Băng càng dư thừa, đối với mình càng bất lợi, cho nên, bà lựa chọn đầu tiên là tấn công.

Đám mây băng lớn trong nháy mắt bao phủ cả chiến trường, đã đưa tầm mắt hai người tách ra, trong phút chốc Băng Tuyết nữ thần tế tự bắt đầu công kích. Thiên nhân huyết của Niệm Băng phát hiện rõ ràng một cổ bén nhọn lạnh buốt như băng thật lớn đâm tới. Hắn không do dự, trong nháy mắt thân thể lướt ngang, đồng thời thiên nhân linh vực mở rộng ra, băng vụ tạo ra chung quanh, tả thủ hư trao tung về phía trước, hữu thủ hỏa thần lạng yên đón nhận công kích của Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Băng cùng hỏa gặp nhau sẽ phát sinh cái gì, sợ rằng bất kỳ ai cũng đều biết, hai loại năng lượng hoàn toàn trái ngược lẫn nhau tương khắc, thực lực ai càng mạnh, càng có thể chiếm thượng phong tuyệt đối. Niệm Băng phát ra hữu thủ hỏa thần, không phải hữu thủ hỏa thần đơn thuần bởi vì hữu thủ thật lớn này là màu tím.

Diện bao phủ của đám mây băng đột nhiên xuất hiện một xoáy nước thật lớn, ngay sau đó, giữa Niệm Băng và Băng Tuyết nữ thần tế tự lộ ra một mảnh đất trống. Hỏa thần hữu thủ biến mất, mà công kích của Băng Tuyết nữ thần cũng biến mất. Cuộc chiến đã thực sự bắt đầu, tựa không có lý do dừng lại.

Thân thể Băng Tuyết nữ thần tế tự nhoáng lên, trong phút chốc lấy một hóa chín, chín thân ảnh hoàn toàn giống nhau trước mặt Niệm Băng xếp thành hình vòng cung, băng ảnh thuật, dựa vào băng nguyên tố trong không khí ngưng kết thành bột băng tiến hành chiết xạ, huyền hóa ra tám thân giả. Năng lực băng ảnh thuật cao thấp sẽ xem độ chân thật của biến ảo ảnh, Băng Tuyết nữ thần tế tự huyền hóa ra tám thân ảnh, cùng bản thể hoàn toàn giống nhau, căn bản nhìn không ra sơ hở. Ngay sau đó, chín đạo băng nhận thật lớn phá không nhằm Niệm Băng lao tới.

Băng nhận màu lam sẫm, tựa như hỏa diễm màu tím, đại biểu cho khía cạnh của băng, Niệm Băng cũng không biết được chín đạo băng nhận này có tám là giả, bảy cây thần đao đồng thời xuất hiện đã lâu, ngay sau đó, ánh đao tại không trung hợp lại, thất thải quang mang trời nổi phát ra, bảy đạo quang mang trước mặt Niệm Băng hợp thành một hàng rào vững chắc.

"Ầm!..." Một tiếng nổ vang lên, thân thể hai người đồng thời nhoáng lên lui về phía sau ba bước. Băng Tuyết nữ thần tế tự có phương giáp huyết phòng ngự, Niệm Băng có thiên nhân linh vực, sau cú va chạm, hai người chẳng có ai chiếm được tiện nghi.

209. Chương 208: Băng Hỏa Đồng Nguyên

Băng Tuyết nữ thần tế tự trong mắt hàn quang chợt lóe, chín đạo thân ảnh hợp làm một, quang mang màu vàng trên tay phải trong nháy mắt đại thịnh, một cây trường mâu màu lam sẫm xuất hiện trong tay bà, trường mâu duỗi dài hai trượng, khi thất ảnh khôi lỗi cách bà chừng mười trượng, trường mâu kia đã bị quang mang hoàng cực huyết ngấm sâu biến thành màu vàng, lập tức cổ tay bà rung lên, trường mâu lạng lẹ không một tiếng động bắn ra.

Trường màu màu vàng, bằng khí tức hoàn toàn thu liễm, trong lòng Niệm Băng lại sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ, không gian xung quanh trường màu màu vàng đều vận vận, thất ảnh khôi lỗi của hắn đối mặt trường màu này, dù bất luận theo phương hướng nào đi tới, đều dường như bị đánh trúng. Sao lại thế này? Trong lòng Niệm Băng cực kỳ hoảng sợ, đồng thời đối với hoàng cực huyết dần có nhận thức mới hơn.

Hắn muốn khống chế thất ảnh khôi lỗi của mình tản ra chung quanh, nhưng tại thời điểm này, hắn phát hiện thất ảnh khôi lỗi bất luận khống chế như thế nào, cũng phảng phất bị trường màu màu vàng có lực hấp dẫn kia tập trung, trường màu kia tràn ngập phách khí muốn hủy diệt thất ảnh khôi lỗi, mà mục tiêu cuối cùng đúng là bộ vị trái tim của mình.

Niệm Băng tự nhiên sẽ không thúc thủ đợi bị tiêu diệt, tinh thần lực trong nháy mắt khuếch trương, nguyên lai thất ảnh khôi lỗi toàn lực vọt tới trước cẩn thận ngừng lại, bảy cây thần đao đồng thời giơ lên cao, thất sắc quang mang ở không trung ngưng kết thành một cỗ, bằng làm thể, hỏa làm lưỡi đao, năm loại nguyên tố khác làm hồn, nhanh chóng nhắm phía trước chém ra.

Mỉm cười, Niệm Băng hai tay trước người hợp lại, trong mắt thần quang lóe lên, tinh thần lực hoàn toàn tập trung, khống chế bảy loại ma pháp lực đến giới hạn lớn nhất hấp thu tiên thiên khí trong không gian. Cây trường màu màu vàng vọt tới tốc độ thoát nhìn cũng không nhanh, nhưng khi thất ảnh khôi lỗi kia một trăm bồ tới nửa chừng, khi năng lượng không hoàn toàn phóng thích, trường màu màu vàng đã trúng mục tiêu ở giữa thất trăm, cũng là chỗ yếu nhất của tất cả năng lượng. Thanh âm thủy tinh vỡ tan tành vang lên trong lòng Niệm Băng, thất ảnh khôi lỗi đồng thời ngã ra tứ phía, thể tích cây trường màu màu vàng kia còn lại một nửa lúc trước, nhưng vẫn hướng Niệm Băng bay tới.

Niệm Băng sắc mặt có chút thay đổi, hắn không nghĩ tới uy lực hoàng cực huyết lại bá đạo như thế, nhưng hắn lại ần ần đoán được, hoàng cực huyết của Băng Tuyết nữ thần tế tự có lẽ không phải đơn giản sơ kỳ như vậy, ít nhất so lần trước mình gặp lại, khí tức rõ ràng phải cường thịnh nhiều lắm. Đối mặt với hoàng cực huyết mang theo bá vương khí cùng băng kết hợp hoàn mỹ, Niệm Băng mặc dù sợ nhưng không loạn, vô ý thức lui về phía sau một bước, hắn cũng không phát ra ma pháp ngăn cản, không phát ra công kích gì, mà là hai tay mở ra dùng chính ngực mình nghênh đỡ.

Băng Tuyết nữ thần tế tự sững sờ, trong mắt hiện lên một tia hồi hận, nhưng hoàng cực băng thần mâu này thật là bà đem hết toàn lực phát ra, với tinh thần lực của bà, căn bản không thể thu hồi. Bà không rõ Niệm Băng tại sao muốn làm như vậy, chẳng lẽ hắn không cứu cha mẹ sao? Chẳng lẽ hắn muốn tự sát sao? Không, Không thể! Bất luận bà đoán như thế nào, cũng không nghĩ ra cách làm của Niệm Băng bây giờ.

Niệm Băng dùng sự thật chứng minh cho Băng Tuyết nữ thần tế tự thấy, khi hoàng cực băng thần mâu kia đi vào trước mặt hắn, bắn vào trên ngực hắn, thân thể hắn bỗng nhúc nhích một chút, làm cho vị trí hoàng cực băng thần mâu bắn trúng là lệ trung huyết của hắn.

Trong chớp mắt, Niệm Băng cảm giác rõ ràng được một cỗ khí phách hoàng tựa hồ có thể phá vỡ hết thảy, cảm giác rõ ràng hoàng cực huyết ần nhập trong óc hắn. Băng Tuyết nữ thần tế tự nhìn thấy một màn kỳ lạ, chỉ thấy hoàng cực băng thần mâu bắn trúng phía trước Niệm Băng, nhưng lại biến thành từng điểm kim quang phiêu tán mà đi, nó tự nhiên không phải bị nghiền ra tan tành mà bị một cỗ khí lưu hắc bạch hỗn hợp từ trước ngực Niệm Băng phóng ra đánh tan thành bụi phấn.

Băng Tuyết nữ thần tế tự cảm giác rõ ràng luồng khí lưu khổng lồ kia khủng bố như thế nào, đó là hai loại khí tức hoàn toàn khác biệt, mặc dù chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng dưới sự lôi kéo của khí, trong ngực bà nhộn nhạo một trận, một nỗi thống khổ không nói nên lời truyền khắp toàn thân, không nhận được 'ưa' một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, lúc này mới nhẹ nhõm đi được, giống như tình trạng Niệm Băng đối mặt hoàng cực băng thần mâu, lúc này trong lòng bà đã tràn ngập cảm giác hoảng sợ: "Không gian kia là lực lượng gì?"

Tình trạng Niệm Băng cũng không tốt hơn Băng Tuyết nữ thần tế tự bao nhiêu, sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, thân thể loạng choạng lui về phía sau mấy bước mới đứng vững thân hình.

Thân thể Niệm Băng độ cứng rắn mặc dù rất cao, nhưng vẫn không đủ sức chịu được công kích của hoàng cực băng thần mâu, hắn sở dĩ bình yên vô sự, bởi vì nhờ có lệ trung huyết. Trước khi ly khai thần đại lục, Tạp Áo nói cho hắn biết, mặc dù vì thu hợp tử vong chi cầu, khiến cho trong nháy mắt hắn đạt tới lệ trung huyết chung cực nhưng không thể sử dụng, tại điểm đó chẳng những có tử vong chi cầu, mà còn có tánh

mạng chi cầu, hai loại năng lượng, này đều là tinh khiết nhất trong thiên địa, cũng là năng lượng khổng lồ nhất. Mặc dù Niệm Băng không thể sử dụng chúng, nhưng điểm lệ trung huyết kia đã biến thành một điểm kiên cố nhất. Tập Áo cùng Thiên Hương từng nói, cho dù là các nàng muốn công kích điểm kia, cũng không có khả năng gây thiệt hại cho Niệm Băng. Bởi vậy, khi nhìn thấy Băng Tuyết nữ thần tế tự phát ra hoàng cực băng thần mâu công kích, Niệm Băng mới lớn mật lựa chọn phương pháp trực diện đối đầu như vậy. Cũng chính là dựa vào khí tức tánh mạng cùng tử vong hai loại cường đại, mới khiến cho hắn từ thế hạ phong làm cho cục diện cân bằng. Niệm Băng sợ dĩ bị thương, cũng không phải vì điểm lệ trung huyết kia bị phá, mà là bởi vì hoàng cực băng thần mâu sau khi bộc phát năng lượng sinh ra đối với thân thể hắn có tác dụng chấn động nhất định, điều này hắn chuẩn bị chưa kịp, bởi vậy mới chịu tổn thương.

Thất ảnh khôi lỗi một lần nữa trở lại bên cạnh Niệm Băng, nhưng bọn chúng giống như thật thể hình thái năng lượng, cũng trở nên hư ảo một ít, uy lực bảy cây thần đao cũng không có hoàn toàn phát ra, trước mặt hoàng cực băng thần mâu tràn ngập phách khí, năng lượng tự thân chúng nó đều chịu thương tổn rất lớn, khi thiên nhân huyết Niệm Băng phát ra tinh thần lực trợ giúp, thất ảnh khôi lỗi không ngừng hấp thu tiên thiên khí trong không khí bổ sung tự thân.

Niệm Băng nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự: "Quả nhiên không hổ là đệ nhất ma pháp sư tung hoành đại lục nhiều năm, ngài che giấu thật sâu a!"

Băng Tuyết nữ thần tế tự nói: "Chẳng phải giống nhau sao? Bí mật trên người người so với ta không chừng lại còn nhiều hơn."

Niệm Băng sờ sờ ngực mình: "Bí mật cũng tương đối, Tế tự đại nhân, chúng ta tiếp tục chứ?" Thất ảnh khôi lỗi biến mất, bọn chúng đều có linh hồn. Niệm Băng tuyệt không muốn thấy bọn họ bị thương tổn trí mạng, đó không chỉ có đại biểu thần đao của mình, đồng thời cũng đại biểu hắc vũ hoàng cùng sáu vị đại sư ải nhân tộc.

Bảy cây thần đao trôi nổi ở xung quanh thân thể Niệm Băng, băng tuyết nữ thần đích thân tức cùng chi thần đích bào hao tiến vào trong tay hắn, cổ tay có chút run lên. Hai thanh thần đao đã tự hóa xuất một tam giác thật lớn, băng, hỏa mệnh môn, trên hai đường ngưng kết hài hòa cùng một chỗ, cấu thành một băng hỏa đồng nguyên ma pháp trận. Đã rất lâu không xuất loại mình am hiểu nhất, nhưng đối mặt hoàng cực huyết mạnh mẽ của Băng Tuyết nữ thần tế tự, Niệm Băng không dám giữ lại nữa, cho nên hắn vận dụng toàn lực.

Băng ma pháp của Niệm Băng tự nhiên không cường đại bằng Băng Tuyết nữ thần tế tự, nhưng hắn còn có hỏa ma pháp. Hai đạo thân ảnh dần dần hiện lên sau lưng hắn, thân ảnh cao ba trượng từng xuất hiện một lần tại Phượng tộc, thân ảnh mặc váy lam uyển chuyển, cùng bào hao Hỏa thần mặc hỏa hồng sắc khôi giáp. Hai thanh đao trong tay Niệm Băng đồng thời biến mất, lực mang tinh hắn hóa xuất lúc trước, đã mở mặt tràn ngập trong vòng mười trượng, băng cùng hỏa, hai loại khí tức bất đồng không ngừng quay vòng quanh thân thể hắn rồi bốc lên, một lam một đỏ, hai luồng ánh sáng từ trên trời giáng xuống, phân biệt dừng ở trên người hai thân ảnh kia, khiến cho thân thể chúng đang hư ảo không ngừng trở nên rõ ràng hơn.

Băng Tuyết nữ thần tế tự sắc mặt cả biến: "Triệu hoán băng tuyết nữ thần, triệu hoán hỏa diễm chi thần, tây kinh huyết của người đã đạt tới chung cực?"

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Không, tây kinh huyết ta cùng người giống nhau, đều là trung kỳ, nhưng có một việc người có lẽ vẫn chưa biết, ta cũng không muốn giấu diếm người, ta có được thiên nhân huyết, mặc dù tây kinh huyết chỉ đạt tới trung kỳ, nhưng phối hợp thiên nhân huyết tinh thần lực đối với việc khống chế năng lượng ta hoàn toàn có thể phát ra uy lực tây kinh huyết chung cực. Đến đây đi, hãy tiếp băng hỏa đồng nguyên công kích cực mạnh này của ta."

Thất cảm thất tuyệt chú uy lực mặc dù cường đại, nhưng vận dụng nó phải hao phí ma pháp lực cùng tinh thần lực lớn dị thường, băng vào bảy thứ ma pháp bất đồng lẫn nhau liên lạc, hình thành xúc phát tác dụng so với bảy thứ ma pháp hợp lực công kích còn muốn khổng lồ hơn. Nhưng, thất cảm thất tuyệt chú này cũng có vấn đề tự thân, thời gian ngưng tụ năng lượng quá dài, hơn nữa không thể khiến cho năng lượng chúng nó đạt tới đỉnh cấp, chỉ có thể bảo trì uy lực mười một bậc cảm chú.

Niệm Băng trước mắt thi triển triệu hoán băng hỏa song thần, thân thể là băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư, băng cùng hỏa hai loại ma pháp mới là thứ hắn am hiểu nhất, từ hư ảnh dần dần biến thành thật thể,

hai cầm chú mười một bậc này đã tiến vào uy lực trình độ mười hai bậc thần hàng thuật. Khi băng hỏa đồng nguyên Niệm Băng còn có thể phát ra ma pháp bốn, năm bậc công kích băng cùng hỏa phối hợp phát động, cũng đã có thể đem uy lực tăng lên gấp đôi. Băng hỏa thần hàng thuật liên hợp cùng một chỗ, lấy hình thức băng hỏa đồng nguyên phát ra, uy lực của nó chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung. Mặc dù Niệm Băng thân thể đã bị thương, nhưng hắn lựa chọn "vì đạo nghĩa không thể chùn bước" loại phương pháp công kích này, cũng không phải bởi vì hắn điên cuồng, mà bởi vì hắn nắm chắc tuyệt đối, thiên nhãn huyết chung cực mặc dù thúc động năng lực thật thể tinh thần lực công kích, Niệm Băng hoàn toàn có thể dựa vào tinh thần lực khổng lồ để khống chế hai thần hàng thuật này. Tự thân ma pháp lực phóng thích trên diện rộng, hơn nữa tiên thiên khí do thiên nhãn huyết, tây kinh huyết hợp lực mang đến, năng lượng băng hỏa song thần cũng đang không ngừng ngưng kết.

Băng tuyết nữ thần giờ trường mâu trong tay, hỏa diễm thần giờ lên chiến đao trong tay, công kích cường đại lập tức bắn ra. Nếu nói hoàng cực huyết là chỗ dựa lớn nhất của Băng Tuyết nữ thần tế tự, vậy, băng hỏa đồng nguyên đúng là năng lực cực mạnh của Niệm Băng.

Băng Tuyết nữ thần tế tự nhìn thấy băng tuyết nữ thần trước mặt càng ngày càng rõ ràng, trong lòng không khỏi sinh ra xuất một loại cảm giác buồn cười, thân là băng tuyết nữ thần tế tự, tự mình lại phải đối mặt công kích tín ngưỡng của mình. Nhưng từ một khắc Niệm Băng bắt đầu ngưng tụ ma pháp lực kia, hắn đã bắt đầu hành động rồi. Ngẩng đầu, nhìn bầu trời Bích lam, tất cả băng vụn đều tan, một tầng tầng băng tinh màu lam sẫm bên ngoài thân bà ngưng kết, tay phải của bà chậm rãi chỉ lên bầu trời, quang mang màu vàng bao trùm thân thể, dưới sự bao bọc băng tinh kia, rất nhanh thôi động thực thể của bà biến thành thân thể băng cứng màu lam sẫm bao bọc theo băng cứng không ngừng gia tăng, thân thể của bà đã dần dần bành trướng, tay phải giờ lên cao không ngừng tản mát ra một tầng màu vàng sáng bóng, khiến cho băng tinh lam sẫm nhuộm thành màu vàng.

Niệm Băng sắc mặt hơi đổi, hắn nhìn thấu Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng triệu hoán băng tuyết nữ thần, chỉ có điều, triệu hoán của nàng so với triệu hoán của mình cường đại hơn nhiều, khi Băng Tuyết nữ thần tế tự triệu hoán, một vị mặc khôi giáp màu lam xuất hiện ở trước mặt hắn, không, là băng tuyết nữ thần mặc khôi giáp màu vàng, thân thể màu vàng kia ngoại trừ khí tức lạnh như băng ra, còn có thánh khiết cùng uy nghiêm. Khí tức khổng lồ không ngừng hướng chung quanh lan tràn, lúc thân thể ấy đã bành trướng đến ba trượng, đúng lúc là Niệm Băng ngưng kết ma pháp lực tăng lên tới đỉnh cấp.

Không do dự, ở mi tâm Niệm Băng hoàn toàn biến thành màu vàng, dưới tình huống không có nắm chắc đánh bại Băng Tuyết nữ thần tế tự, hắn đem hết toàn lực mở ra cấp khiếu huyết huyết hợp nhất quái dị kia. Sự tình không mong đợi đã xảy ra, băng tuyết nữ thần màu vàng do Băng Tuyết nữ thần tế tự ngưng kết thành ở thời điểm kim quang trên mi tâm Niệm Băng sinh ra cường đại uy lực, thân thể hắn vốn dĩ thường uy nghiêm thể nhưng thoát động một cái, kim quang trên người đã yếu đi vài phần.

Nhân tình Niệm Băng sáng lên, hắn biết cơ hội của mình đã tới, phía sau hai thân ảnh thật lớn đã biến thành thực thể hồng lam lưỡng sắc tàn ảnh bay vọt ra, tốc độ lấy mắt thường khó phân biệt được. Hỏa diễm thần chiến đao cùng băng tuyết nữ thần mâu tại không trung tiếp xúc, hồng lam lưỡng sắc quang mang trong nháy mắt khuếch trương đến mỗi ngõ ngách xung quanh, hai thanh đao ảnh thật lớn xuất hiện tại phía sau bọn họ, chính là băng tuyết nữ thần đích thân tức - thần lộ đao cùng hỏa diễm chi thần đích bào hao- chánh dương đao. Niệm Băng có khả năng thi triển băng hỏa đồng nguyên ma pháp cực mạnh, thần hàng thuật do băng cùng hỏa cô đọng lại bạo phát.

Bầu trời biến sắc, bầu trời Bích lam tại giờ khắc này đột nhiên thúc động quang thải, hết thảy mọi thứ xung quanh phẳng phất trong nháy mắt biến mất, Niệm Băng cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng đi tới một không gian khác. Mọi thứ xung quanh đều biến thành băng hỏa địa ngục, triệu hoán song thần băng hỏa đồng nguyên uy lực bạo phát ra còn vượt qua thất cầm thất tuyết chú...

Băng tuyết nữ thần màu vàng sau khi có chút thất thần lập tức phản ứng lại, thân cùng trường mâu nhập làm một, quang mang màu vàng khổng lồ hình thành mũi nhọn hướng băng hỏa địa ngục kia xông thẳng đến. Uy lực hoàng cực huyết tăng lên đến cực hạn, Băng Tuyết nữ thần tế tự phô triển thực lực chính thức của bà. Tứ đại khiếu huyết đồng thời thả ra toàn bộ năng lượng, lệ trung huyết ngưng kết, năng lượng nhiều năm tu luyện trong nháy mắt hoàn toàn bộc phát, tây kinh huyết hấp thu tiên thiên khí cùng phương giáp huyết phóng thích năng lượng phòng ngự hoàn toàn dung hợp vào trong băng tuyết nữ thần màu vàng kia.

Tại thời điểm song phương đều biết kỹ xảo đã không thể trở thành quyết định thắng bại, bọn họ đều, lựa chọn phương thức công kích nguyên thủy nhất, trực tiếp nhất.

Năng lượng xung đột.

Thông qua thiên nhãn huyết, Niệm Băng có thể thấy chân thật mỗi một biến hóa khi năng lượng của song phương theo phát động công kích đến tiếp xúc, kim, hồng, lam tam sắc quang mang trong nháy mắt dung hợp cùng một chỗ, thiên địa biến sắc, đại địa run rẩy.

Đó là kết quả cuối cùng của lực lượng.

Hủy diệt, bọn họ mang đến chính là hủy diệt.

Chính Niệm Băng cũng không ngờ, bọn họ toàn lực công kích lẫn nhau lại mang đến kết quả khủng bố như thế.

Ba loại quang mang, khiến cho chung quanh mất đi hết thấy vẻ lộng lẫy, vô luận là Niệm Băng hay là Băng Tuyết nữ thần tế tự, đều cảm giác được sáu giác quan của mình tại trong chớp mắt hoàn toàn biến mất, cả thiên nhãn huyết của Niệm Băng cũng chỉ có thể khiến cho hắc bảo trì một phần sáng suốt.

Không tưởng tượng được, trong tiếng nổ dữ dội, mọi thứ chung quanh phảng phất đều biến mất...

Không biết qua bao lâu thời gian, sáu giác quan của Niệm Băng dần dần hồi phục, hắc đương nhiên nhớ rõ chính mình đáp ứng với Lam Thần sẽ không giết sư phụ của nàng. Nhưng vừa rồi trong một khắc kia, hắc đã không thể có lựa chọn, không toàn lực đánh ra thì là tử vong. Ẩn giấu đại bộ phận thực lực, Băng Tuyết nữ thần tế tự đã vượt qua thần cấp cao thủ bình thường của thần đại lục!

Hết thấy đều từ từ hồi phục, Niệm Băng nhìn thấy một cảnh tượng hắc vĩnh viễn cũng không cách nào quên, Băng Thần tháp biến mất, hắc chỉ thấy có bùn đất cùng nham thạch ở phương xa. Mặt đất rực rỡ như gương, tựa hồ hình thành một tầng tinh thể, lóe ra lam cùng hồng sắc nhân nhật, nhìn lên bầu trời, hắc cảm thấy mình dường như tiến vào một cái thung lũng đất, xung quanh là vách đất cao vút, bằng phẳng, vách đất cao tới mấy trăm trượng rực rỡ dị thường.

Trong không khí ẩn chứa hỏa nguyên tố nóng rực cùng băng nguyên tố cuồng bạo, hai loại nguyên tố khiến cho trong khắp hố đất này đều ẩn chứa một tầng mây hồng lam nhân nhật. Niệm Băng chậm rãi từ mặt đất đứng lên, hắc phát hiện quần áo trên người mình cũng không có tổn hại, thậm chí không có một chút bụi bặm, xung quanh yên tĩnh dị thường.

"Tại sao ta lại đến nơi đây?" Đây là vấn đề Niệm Băng muốn hỏi nhất, nhưng trên mặt thung lũng đất rộng lớn hơn dặm vuông này, không ai trả lời hắc vấn đề này. Niệm Băng phát hiện, thung lũng đất này hẹp và dài (như một vết nứt lớn trên mặt đất), hai bên kéo dài, liếc mắt nhìn theo, tựa hồ nhìn không tới cuối.

Ho khan một tiếng, một cơn khó chịu ở ngực Niệm Băng, may mắn tánh mạng khí tức ẩn hàm trong tánh mạng chi cầu làm dịu thân thể hắc, lúc này mới khiến cho hắc thư thái một ít, bất giác giơ tay sờ trên mặt mình, hắc chạm phải toàn máu tươi, khi hắc ngưng kết ra một băng kính soi mặt mình, không khỏi lại càng hoảng sợ, người thất khiếu xuất huyết này chính là mình sao? Ta không chết, kết quả chiến đấu kia như thế nào rồi?

Hắc hướng bốn phía không ngừng nhìn quanh, tự hỏi mình đang ở địa phương nào... Ngoài hai trăm trượng, một người thân ảnh yếu diệu lão đảo đứng lên, động tác của thân ảnh có vẻ có chút chậm chạp, tóc lam dài bù xù bờm bọn, chính là Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Băng Tuyết nữ thần tế tự không như Niệm Băng thất khiếu xuất huyết, nhưng khuôn mặt hắc lại trắng bệch như giấy trắng, mới vừa vừa đứng dậy, câu nói đầu tiên của bà là: "Ta không có chết sao? Tại sao ta còn chưa chết?"

Niệm Băng buồn cười nhìn đối thủ cực mạnh của mình: "Bà rất muốn chết phải không? Vậy bà tại sao không tự sát đi?!"

Băng Tuyết nữ thần tế tự lúc này mới nhìn đến Niệm Băng: "Ngươi cho rằng chết là một chuyện thực dễ dàng sao? Thời điểm trên người ngươi có rất nhiều trách nhiệm, muốn chết cũng không phải dễ dàng vậy. Chúng ta đang ở nơi nào?"

Niệm Băng lắc lắc đầu, nói: "Đó cũng là vấn đề ta muốn hỏi bà."

Thần trí Băng Tuyết nữ thần tế tự dần dần thanh tỉnh, cảm thụ ma pháp nguyên tố bạo động trong không khí, đang nhìn xem bồn địa thật lớn rộng chừng gần ngàn trượng hai đầu chiều dài nhìn không tới cuối, không khỏi có chút mờ mịt nói: "Ta làm sao biết đây là nơi nào?" Thân thể nhoáng lên, "ua" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Niệm Băng vừa định cười nhạo đối thủ của mình, chợt toàn thân kinh mạch đau đớn, không ngăn được máu tươi điên cuồng phun ra, thân thể hai người đồng thời nhoáng lên, lại đồng thời ngã ngối xuống đất. Bọn họ cũng biết, cuộc chiến vẫn chưa chấm dứt, bất luận đây là ở địa phương nào, hôm nay hai người bọn họ phải có một người thắng.

Mặt đối mặt, bọn họ đều tự dựa vào năng lực của mình điên cuồng hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí. Niệm Băng bên trong phát hiện ma pháp lực trong cơ thể mình đã tiêu hao ngoài bảy phần, băng hỏa đồng nguyên ma pháp cực mạnh kia mặc dù hấp thu lượng lớn tiên thiên khí, nhưng đồng thời đã tiêu hao đại bộ phận năng lượng của mình, nhưng hần may mắn là băng hỏa hai thanh thần đao cũng đã về trong cơ thể mình, không bị mất đi, chỉ là quang mang có vẻ ảm đạm đi rất nhiều, hiển nhiên, năng lượng tiêu hao vô cùng khổng lồ. Bọn họ cũng không biết một công kích kia phá hư lực tạo thành khổng lồ cỡ nào, thậm chí không biết sau khi năng lượng của mình bộc phát, lực công kích sinh ra đạt tới bao nhiêu bậc.

Thời gian gần công phu một bữa cơm, Băng Tuyết nữ thần tế tự đứng lên trước. Niệm Băng thấy được tay phải mục lóe ra kim quang. Niệm Băng đã đứng lên, không chút nào yếu thế phóng thả ra thất thải quang vừng nhàn nhạt.

"Ta có đề nghị, chi bằng chúng ta đi tới phía trước, xem đây là ở nơi nào, rồi tái chiến?" Niệm Băng nói.

Băng Tuyết nữ thần tế tự khinh thường hừ một tiếng: "Người còn có thể bay sao?"

Niệm Băng lạnh lùng hừ một tiếng: "Đừng xem thường đối thủ của bà!" Hai chân dậm xuống đất nhảy lên, quang điểm màu xám ở dưới người ngưng kết, tiếng rỗng ngậm lên đồng dặc trong sơn cốc, tiểu long vương rốt cuộc cũng xuất hiện.

Không phải Niệm Băng không biết để hần trợ giúp mình, trong chiến đấu lúc trước, tiểu long vương mấy lần đề nghị giúp đỡ, đều bị Niệm Băng cự tuyệt. Áo Tư Tập là hải tử duy nhất của Quang Minh long vương cùng Hắc Âm long vương, đồng thời cũng là bằng hữu của Niệm Băng, hần tuyệt không muốn bằng hữu của mình bởi vì chuyện mình mà bị thương nặng. Băng Tuyết nữ thần tế tự mạnh mẽ vượt xa dự kiến của hần, bởi vậy, hần thà rằng một mình đi đối mặt, không nghĩ để cho Áo Tư Tập cùng tham dự chịu thương tổn gì.

Băng Tuyết nữ thần tế tự kinh ngạc nhìn cự long màu xám thân dài bảy trượng kia, sắc mặt nàng có chút biến hóa, chỉ là trong nháy mắt lại khôi phục bình thường, một tia buồn bã mong manh hiện lên trong đôi mắt đẹp của bà, bạo phong tuyết xuất hiện dưới chân, đuổi theo thân thể Niệm Băng trôi nổi ở trong không khí, hướng mặt trên đỉnh thung lũng đất sâu mấy trăm trượng kia bay lên.

Niệm Băng cùng mục vụ duy trì khoảng cách nhất định, khi vừa đến đỉnh, bọn họ sợ ngậy người, bởi vì bọn họ rốt cuộc phát hiện chính mình ở nơi nào.

P phía trước Băng Thần tháp, Niệm Băng cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự lúc trước giao chiến là một mảnh bình nguyên rộng lớn, chỉ có thực vật chịu rét cực nhỏ mới có thể sinh trưởng, bình nguyên bằng phẳng phi thường thích hợp cho xe, ngựa đi lại. Tại trung tâm bình nguyên, lúc này diện mục đã thay đổi, một cái nương đất khổng lồ chạy ngang qua bình nguyên, chính là thung lũng đất lúc trước bọn họ vừa đứng ở dưới đáy. Niệm Băng ngờ ngạc nhìn bên cạnh bờ nương rãnh mấy trăm tên băng hệ ma pháp sư đang lo lắng, lại nhìn xem Băng Thần tháp cách đó không xa vẫn nguy nga đứng vững, hần biết hết thấy điều này đều là thật. Ánh mắt dừng ở trên người Băng Tuyết nữ thần tế tự: "Hết thấy chuyện này đều do chúng ta gây nên sao hả?"

Trong lòng Băng Tuyết nữ thần tế tự kinh ngạc chẳng kém so với Niệm Băng, phá lực khổng lồ tạo nên một đường nương lớn kéo dài xa tít tắp như thế này gây cho bà rung động thật sâu. Bà có chút sợ hãi, nếu lực do hai người bùng nổ ra không phải đi theo hướng ngang mà là hướng dọc hoặc là hình tròn, có lẽ Băng Thần tháp đã bị phá hủy không còn tồn tại rồi.

Mấy trăm băng ma pháp sư nhìn thấy Niệm Băng cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự bay lượn trên không trung, trong mắt đều toát ra vẻ kính sợ mãnh liệt. Tạo thành tình cảnh như thế, bọn họ còn có thể là người sao? Đây là sức người gây nên sao?

Băng Tuyết nữ thần tế tự lớn tiếng quát: "Các người quên lời ta nói rồi sao? Không có phân phó của ta, ai cho các người ly khai? Mau trở về cho ta!"

"Tế tự đại nhân!" Tất cả băng ma pháp sư đều quỳ xuống, Băng Thanh quỳ ở phía trước nhất rơi lệ đầy mặt nói: "Nguy cơ của Băng thần tháp hãy để cho chúng ta cùng đối mặt a."

Sắc mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự thay đổi dị thường, lạnh như băng: "Ta nhắc lại lần nữa, hãy trở về cho ta, nếu không từ hôm nay, Băng Thần tháp không còn tồn tại nữa."

Bọn băng ma pháp sư thật không ngờ Băng Tuyết nữ thần tế tự quyết liệt như thế, bọn họ yên lặng đứng dậy, đi trở về.

Niệm Băng lặng lẽ nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự làm mấy việc đó, trong lòng không khỏi dấy lên mấy phần khâm phục: "Tế tự đại nhân! Bà nghĩ bây giờ bà còn có cơ hội không?" Vừa nói xong, xung quanh thân thể Niệm Băng đã nổi lên quang hoa màu nhũ trắng, quang hoa này tượng trưng cho phương giáp huyết. Mặc dù thoát nhìn bên ngoài, hần thê thậm hơn một ít, nhưng trên thực tế, thương thế hần so với Băng Tuyết nữ thần tế tự lại nhẹ hơn. Khi tu luyện tại Phương tộc, hần mở ra phương giáp huyết, nhờ tác dụng của thiên nhân cùng hoàng cực, mới vừa mở ra liền đạt tới cảnh giới trung kỳ, làm một gã cường giả mở ra năm khiêu huyết, tuy có ba không thể chính thức sử dụng, nhưng xét trên chính thể thực lực, hần cùng với Băng Tuyết nữ thần tế tự lại không sai biệt nhiều lắm.

Băng Tuyết nữ thần tế tự hướng về Niệm Băng, thông qua chiến đấu vừa rồi, bà đương nhiên cảm giác được thực lực của mình cùng Niệm Băng chênh lệch rất nhỏ, khi Niệm Băng biểu diễn chiến đấu lực cường đại để lại cho bà ấn tượng rất sâu, nếu chỉ là bọn họ đối chiến lẫn nhau, bà tin tưởng, bằng vào hoàng cực huyết mình còn có vài phân cơ hội, nhưng nhìn thấy con rồng dưới chân Niệm Băng, cùng với Niệm Băng trên người dần dần xuất hiện lân phiến màu xám, bà biết mình đã đi đến tuyệt lộ. Nhưng, ánh mắt của bà lại không có chút thay đổi, bình thản nói: "Chúng ta tiếp tục chiến đấu, không chết không thôi. Giết được ta người mới chính thức thắng lợi."

Niệm Băng hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ thật phải có một bên tử vong bà mới bằng lòng buông tay sao? Thần Thần nói cho ta biết, bà cũng không giết chết cha mẹ ta, chỉ cần bà đưa bọn họ thả ra, cuộc chiến đấu của chúng ta cũng không cần tiếp tục nữa. Ân oán hơn mười năm, ta không nghĩ nên kéo dài nữa, bây giờ buông tay vẫn còn kịp."

Băng Tuyết nữ thần tế tự nở nụ cười, đây là lần đầu tiên Niệm Băng bà ta cười, nhưng nụ cười của bà đã có mấy phần điên dại, mấy phần thê lương: "Thu tay lại? Nếu hai mươi mấy năm trước ta có thể thu tay lại, vậy cũng sẽ không có ta bây giờ rồi."

Niệm Băng nói: "Chẳng lẽ thật sự muốn chúng ta tự bạo khiêu huyết để chấm dứt trận chiến đấu này hay sao?"

Băng Tuyết nữ thần tế tự âm thanh lạnh lùng nói: "Tự bạo khiêu huyết? Chỉ có kẻ hèn yếu mới có thể làm như vậy, thân là chủ nhân Băng Thần tháp, ta không bao giờ lựa chọn như vậy. Đã bao nhiêu năm qua, người là người thứ nhất thấy được thực lực chính thức của ta!" Vừa nói xong, thân thể của bà đột nhiên xuất hiện biến hóa, vốn là quang mang màu lam nay xuất hiện lớp lớp hồng quang.

Nếu không phải ngồi ở trên mình Áo Tử Táp, Niệm Băng có lẽ sẽ phải té ngã tại đương trường, trong mắt hần toát ra thần sắc dị thường bất ngờ: "Không! Không có khả năng, bà tại sao cũng là băng hỏa đồng nguyên ma pháp sư?!"

Quang mang màu đỏ trên người Băng Tuyết nữ thần tế tự đối với Niệm Băng rất quen thuộc, đó đúng là tượng trưng cho hai loại ma pháp nguyên tố băng hỏa đồng nguyên! Niệm Băng không phải ngạc nhiên vì thực lực nàng đột nhiên biến thành mạnh mẽ, cho dù nàng là lưỡng hệ ma pháp cũng không có khả năng chiến thắng hần bây giờ, nhưng bà ta sao lại là lưỡng hệ ma pháp sư chứ?

”Sư tỷ, dừng tay đi!” Một thanh âm kích động từ phương xa truyền đến, thanh âm đó không chỉ có làm thân thể Niệm Băng cứng đờ, cả Băng Tuyết nữ thần tế tự trong chớp mắt cũng sững sờ.

210. Chương 209: Phụ Mẫu Trở Về

Khác với Băng Tuyết nữ thần tế tự, khi Niệm Băng nghe được âm thanh tự nhiên kích động kia, thân thể hắn run rẩy kịch liệt đứng lên, sau một khắc hắn đã cùng thân thể Áo Tư Táp thoát ly, năng lượng toàn thân hoàn toàn ngưng kết một chỗ, dưới thúc động của gió, dùng tốc độ nhanh nhất hướng bốn đạo thân ảnh kia nghênh đón.

Mười năm rồi, mặc dù thực đã đủ mười năm, nhưng thanh âm kia vẫn quen thuộc thân thiết như thế, thân thể Niệm Băng mỗi một giọt máu lúc này đều sôi trào, hắn chờ đợi thời khắc này lâu lắm... lâu lắm rồi.

Khi khoảng cách bốn đạo thân ảnh còn vài trượng, Niệm Băng nhào xuống đất quỳ phục xuống.

Bốn người cơ hồ cũng vừa đi tới, bên trái là Băng Vân một thân lam sắc ma pháp bào, sau khi vương tộc chỉ vũ giác tỉnh, nàng không cần dùng ma pháp bay để phi hành nữa, cặp cánh màu lam thật lớn kia khiến nàng có thể tùy ý bay lượn trên không. Bên phải là ái nhân chiến sĩ Tích Lỗ một thân khôi giáp màu đen, hắc sắc khí lưu nhàn nhạt xoay vòng quanh thân thể hắn, khí tức mặc dù thu liễm, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức mạnh mẽ ở bên trong. Hai người ở giữa, đều mặc áo vải thô, nhưng cho dù là áo vải cũng không cách nào che giấu được sự thanh nhã của bọn họ. Người bên trái, thân hình cao lớn, tóc dài bù xù trên bờ vai rộng dày, khuôn mặt anh tuấn cương nghị giống như dùng dao khắc, dưới chân lại còn một đoàn hỏa diễm đang bốc cháy, thúc đẩy thân hình ông đi tới. Khuôn mặt Niệm Băng và ông chừng bẩy phần giống nhau, chỉ là người này nhìn qua lại khắc khổ hơn nhiều. Tang thương năm tháng để lại một ít dấu vết trên mặt ông, mặc dù ông so với Niệm Băng thiếu một ít anh khí trên người, nhưng lại chín chắn hơn. Bên cạnh ông là một nữ tử, tóc lam dài thả xuống bên hông, hình dáng nhìn qua chỉ chừng hai mươi bẩy hai mươi tám tuổi, trong ánh mắt màu lam sâu thẳm tràn ngập vẻ kích động, nước mắt theo khuôn mặt của nàng không ngừng rơi xuống, bởi vì quá xúc động thân thể của nàng có chút run rẩy.

”Cha! Mẹ!” Thanh âm nghẹn ngào của Niệm Băng phá vỡ không khí yên tĩnh, tất cả đều như ngưng đọng. Lam Thần cùng Tích Lỗ đứng ở một bên, mắt nhìn Niệm Băng cùng cha mẹ, Dung Thiên và Băng Linh, ba người một nhà mười năm ly biệt rốt cục lại được đoàn tụ trước Băng Thần tháp.

Trước khi Niệm Băng cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự khai chiến, vì sợ Băng Tuyết nữ thần tế tự bội ước khi cuộc chiến kết thúc, đã bảo Lam Thần cùng Tích Lỗ lặng lẽ theo đường khác vào bên trong Băng Thần tháp. Băng Thần tháp mặc dù nghiêm mật, nhưng Lam Thần đối các loại bố trí ngăn cản của tháp lại quen thuộc, dưới trợ giúp ám ma thú, bọn họ thông qua địa đạo tiến vào. Lam Thần tìm được chỗ phong ấn Dung Thiên cùng Băng Linh, dùng thực lực của hai người, từ bên ngoài mạnh mẽ phá bỏ phong ấn, cứu cha mẹ Niệm Băng ra.

Rất may, Niệm Băng cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự sắp sửa thí mạng với nhau thì họ kịp tới hiện trường.

Băng Linh mỗi bước di chuyển về phía trước đều rất khó khăn, mắt nhìn thấy Niệm Băng rơi lệ đầy mặt, lòng nàng tại run rẩy kịch liệt, Niệm Băng đầu gối quỳ xuống đất mà lết về phía trước, nhìn thấy mẫu thân mình từ xa: ”Mẹ ơi! Con là Niệm Băng, là Niệm Băng đây!”

Băng Linh kìm nén xúc động trong lòng, bi thiết kêu lên một tiếng: ”Hài tử!” rồi ôm lấy Niệm Băng vào trong lòng mình. Mẫu tử hai người ngẹn ngào nức nở, mười năm ly biệt, bao nhiêu tình cảm đè nén trong tim phút chốc bộc phát, trong lòng họ run rẩy, thâm tình nồng đậm trào dâng trong cơ thể họ. Niệm Băng rốt cục đã gặp lại cha mẹ của mình, tâm nguyện bao năm đã được đền bù, bi thương trong lòng tích tụ cùng với áp lực tình cảm nhiều năm lúc này trong khoảnh khắc bùng lên.

Dung Thiên tiến đến, bờ môi của ông run rẩy, không khống chế được hai hàng nước mắt ngập tràn vui sướng, ông mở cánh tay rộng lớn hữu lực, đem thê tử yêu dấu của mình cùng hài tử ôm vào trong ngực. Đoàn tụ, gia đình họ ba người rốt cục đã đoàn tụ rồi.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lúc này bên bờ nương đất mới hạ xuống, nhìn thấy Băng Linh một nhà đoàn tụ, trong mắt bà không ngừng lóe ra quang mang phức tạp, bà đứng bất động ở nơi đó, trên người quang mang đã dần dần âm đạm. Tích Lỗ vẫn nhìn chăm chú Băng Tuyết nữ thần tế tự, trong tay diệt thần phủ lóe ra từng đạo thiểm điện màu đen, chỉ cần Băng Tuyết nữ thần tế tự có ý động thủ đối với gia đình Niệm Băng, hắn sẽ không chút do dự phát động công kích cực mạnh của mình.

Ánh mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự dừng ở trên người Lam Thần, nhìn thấy cánh phượng màu lam sau lưng nàng, toát ra một tia kinh ngạc, sau kinh ngạc, ánh mắt của bà trở nên nhu hòa rất nhiều: "Là người thả bọn họ ra?"

Lam Thần thu liễm hai cánh, bộp một tiếng quỳ rạp xuống đất, cúi đầu, nói: "Sư phụ! Là con. Niệm Băng bọn họ khổ đủ rồi, sư phụ, thực xin lỗi, con cãi lại ý nguyện của người, nhưng con không hối hận."

Băng Tuyết nữ thần tế tự cũng không trách cứ Lam Thần, than nhẹ một tiếng, nói: "Người trưởng thành rồi. Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất. Người đứng lên đi, ta không phải sư phụ của người."

Lam Thần chấn động toàn thân, thất thanh nói: "Sư phụ, người..."

Băng Tuyết nữ thần tế tự nhẹ nhàng nói: "Ta không có nói đùa, ta vốn không phải sư phụ của người. Có lẽ, đây mới là kết cục tốt nhất. Bây giờ bọn họ cũng có năng lực bảo vệ chính mình rồi, lại có hài tử xuất sắc như thế, bất luận sau này phát sinh chuyện gì, ta nghĩ, một nhà bọn họ đều có thể đối mặt rất tốt. Kết thúc rồi, hết thấy đều nên kết thúc."

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy bốn người Lam Thần xuất hiện các đệ tử Băng Thần tháp vừa lui về lại lên lút xông tới, bao vây mặt sau mọi người, chỉ cần Băng Tuyết nữ thần tế tự ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức sẽ động thủ không chút do dự.

"Hài tử, con đã trưởng thành rồi!" Băng Linh đỡ Niệm Băng đang quỳ trên mặt đất lên, nhìn thấy thân hình hắn so với Dung Thiên cao hơn vài phân, lại thấy máu đen trên mặt hắn, Băng Linh trong mắt tràn đầy thân tình: "Hài tử, hài tử của mình thực đã trưởng thành người, đã trở nên anh tuấn giống cha hắn, nhưng lại có được thực lực cường đại như thế, thế là đủ rồi, còn có cái gì làm cho mình mãn nguyện hơn chứ?"

Niệm Băng xoa xoa nước mắt trên mặt, nhìn mẫu thân tựa hồ cũng không vì trải qua năm tháng mà thay đổi nhiều lắm, trái tim hắn run rẩy không ngừng. "Mẹ! Mẹ!"

Đã bao nhiêu năm, hắn rất muốn gọi mẫu thân mình như vậy. Bây giờ mẫu thân đứng ở trước mặt mình, hắn cảm giác hết thấy đang như trong mơ, tâm tình hắn không thể dùng hai chữ hưng phấn để hình dung.

"Đúng vậy! Con của chúng ta đã trưởng thành, nó chính thức đã là một nam tử hán!" Dung Thiên lau nước mắt trên mặt, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn hài tử mình. Mặc dù trận chiến lúc trước còn chưa chấm dứt, nhưng con nương lớn trước mắt kia thực đã chứng tỏ hết thảy. Mười năm! Sau mười năm, hài tử của mình dùng thực lực đến nơi đây cứu vợ chồng mình. Nó đã trưởng thành, thế gian ma luyện khiến cho nó biến thành cường giả đại lục, so với việc có được một đứa con trai như vậy còn cái gì có thể càng làm cho ông kiêu hãnh hơn?!

"Băng Thanh, người tới đây!" Băng Tuyết nữ thần tế tự đột nhiên cao giọng khiến ba người nhà họ bùng tỉnh, bọn họ không khỏi đồng thời hướng chủ nhân Băng Thần tháp chí cao vô thượng kia tiến tới.

Băng Thanh từ trong chúng đệ tử Băng Thần tháp đi ra, dưới tác dụng bạo phong tuyết dùng tốc độ nhanh nhất đi tới, quỳ xuống trước mặt Băng Tuyết nữ thần tế tự.

Băng Tuyết nữ thần tế tự lạnh nhạt nói: "Không nghĩ rằng kết quả cuối cùng lại như thế này, hết thấy đều không giống như ta tưởng tượng. Băng Thanh, đưa cái quyền trục kia cho ta, xem ra nội dung trong quyền trục phải do chính ta tuyên bố rồi."

Lúc này, trước mặt Băng Thần tháp trở nên yên tĩnh, quyền trục do Băng Thanh đưa lên, Băng Tuyết nữ thần tế tự trong tay kim quang chọi lóe, quyền trục chớp mắt đã biến thành bột phấn tung bay tứ tán. Ánh mắt bà bình tĩnh nhìn về phía gia đình Băng Linh, trên mặt toát ra một tia buồn bã: "Vì sao muốn ngăn cản, chẳng lẽ ta ngay cả quyền lựa chọn vận mệnh của mình cũng không có sao? Ta thực đã sống cho người khác nửa đời rồi, lựa chọn cuối cùng của ta, tại sao người còn muốn phá hư?"

Băng Linh nhìn thấy Băng Tuyết nữ thần tế tự, vốn bởi kích động vì nhìn thấy Niệm Băng dần dần bình phục, thở dài một tiếng, có chút chua xót nói: "Sư tỷ, có chi người phải khổ như vậy? Cuộc sống của con người cũng không chỉ là thống khổ! Vì mình, người càng nên sống tốt hơn một chút, hãy vì mình mà sống, vì chính mình mà bảo trọng thân thể!"

Đứng ở bên cạnh, Niệm Băng không khỏi ngẩn người: "Tại sao mẫu thân mình lại kêu Băng Tuyết nữ thần tế tự là sư tỷ chứ? Khi mẫu thân mới vừa xuất hiện dường như cũng kêu một tiếng, nhưng khi ấy mình nghĩ là nghe lầm." Nhưng lúc này mẫu thân hẳn lại dùng hành động chứng minh, hẳn không thể nghe lầm: "Băng Tuyết nữ thần tế tự không phải sư phụ của bà sao? Bối phận này rối loạn thế nào?"

Trong mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự lộ vẻ trầm ngâm: "Vì mình mà sống? Ta còn có thể vì chính mình mà sống sao? Người nói thực thoải mái nhỉ! Chẳng lẽ ta còn có thể trùng lai một lần nữa sao? Ban đầu ta vì cừ hận của cha mà sống, sau đó ta lại vì sư phụ mà sống. Ta bây giờ, đã không còn sức để tiếp tục sứ mạng sư phụ giao lại nữa, có lẽ ta thật sự có quyền lựa chọn kết cục chính mình. Nhưng, ta còn có thể sao?"

Băng Linh có chút kích động nói: "Có thể, đương nhiên có thể! Sư tỷ, chỉ cần người đồng ý cố gắng, ta tin tưởng rằng, người sẽ tìm lại chính mình, cũng sẽ tìm được mọi thứ người mong ước. Hết thấy đều không có chấm dứt, vĩnh viễn không có chấm dứt. Vì cuộc sống của người, người hãy nên đi tìm! Sư tỷ, trong lòng người nặng nề quá, giờ là lúc nên thay đổi, nên quên hết thấy mọi thứ trước kia một lần nữa đi. Ta muốn nhìn thấy người giống như khi chúng ta còn trẻ vậy, nụ cười phát ra từ nội tâm, ta muốn nhìn thấy hảo tỷ trước kia... Người không cần giày vò mình nữa, người đã quá khổ rồi, nghe lời ta có được không? Mọi thứ cũng không cần gì nữa, hết thấy đều đã trở thành lịch sử, ánh mắt chúng ta phải nhìn về phía trước, vĩnh viễn hướng về phía trước!"

Băng Tuyết nữ thần tế tự hít sâu một hơi, bộ ngực đầy đặn phập phồng, tại đây trong nháy mắt, bà phảng phất buông bỏ hết, thở dài một hơi: "Đúng vậy! Có lẽ ta thật sự nên hướng về phía trước. Chỉ có vứt bỏ hết thấy cố chấp, ta mới có thể đi làm việc chính mình muốn làm. Băng Thanh và tất cả đệ tử Băng Thần tháp nghe lệnh!"

Lam Thần vẫn quỳ như trước, Băng Linh đã quỳ xuống, các nàng cho tới bây giờ đều không quên mình là đệ tử Băng Thần tháp, tất cả đệ tử khác cũng đều quỳ rạp xuống đất. Vẫn đứng thẳng chỉ có phụ tử Niệm Băng, Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng Tích Lỗ bốn người mà thôi.

Băng Tuyết nữ thần tế tự thanh âm trở nên phi thường bình tĩnh, nói: "Bắt đầu từ hôm nay, ta thoát ly Băng Thần tháp, từ nay về sau, cùng Băng Thần tháp không có quan hệ nữa."

Lời này vừa nói ra, nhất thời gọi lên tiếng náo động, tất cả ánh mắt đệ tử Băng Thần tháp đều tập trung trên người Băng Tuyết nữ thần tế tự, ánh mắt bọn họ tràn ngập kinh ngạc, chỉ có khóe miệng Băng Linh toát ra một tia mỉm cười nhàn nhạt. Niệm Băng giật mình nhìn Băng Tuyết nữ thần tế tự, hẳn cũng không rõ mọi sự sao lại thế này.

Trong mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự uy linh bắn ra bốn phía, tích uy nhiều năm khiến cho các đệ tử phải cúi đầu, ai cũng không dám nói lời nghi hoặc, Băng Tuyết nữ thần tế tự nhẹ nhàng nói: "Sau khi ta rời đi, chức danh Băng Thần tháp Băng Tuyết nữ thần tế tự do Băng Linh kế thừa. Bắt đầu từ hôm nay, các người đều phải tuân thủ mệnh lệnh của nàng. Làm tháp chủ bốn tháp, nàng có quyền thay đổi tháp quy, các người không cần hoài nghi thực lực của nàng, Băng Thần tháp chúng ta cũng không phải chỉ có ta là một thần hàng sư, thực lực của Băng Linh đích xác cũng không dưới ta, Băng Thần tháp vĩnh viễn là Băng Thần tháp trước kia. Ta phải đi rồi, có lẽ mọi thứ thật sự cũng biến thành hư ảo. Thần Thần, nhớ kỹ từ nay về sau nếu chúng ta có... cơ hội gặp mặt nữa, người gọi ta một tiếng Thanh sư tỷ đi!"

Nói xong mọi chuyện, Băng Tuyết nữ thần tế tự có vẻ thoải mái rất nhiều, mặc dù trên mặt giống như trước không có sắc cười, nhưng ánh mắt của bà thực đã trở nên vô cùng bình thản, nhìn phía chân trời xa xôi, bà tựa hồ đang suy tư điều gì đó.

Các đệ tử Băng Thần tháp vẫn đang quỳ, biến cố đột ngột quá quả thật làm bọn họ rất khó tiếp nhận, đệ tử đồng lứa cao tuổi Băng Thần tháp đương nhiên cũng biết sự tồn tại của Băng Linh, bọn họ tuyệt đối không ngờ, Băng Tuyết nữ thần tế tự lại đột nhiên đem vị trí tháp chủ truyền cho nàng, trong lòng mỗi người đều nghi hoặc, nhưng bọn họ quả thật cũng không dám chống lại ý nguyện của Băng Tuyết nữ thần tế tự.

"Các người đều nghe rõ lời ta nói chứ?" Thanh âm có chút xa cách từ miệng Băng Tuyết nữ thần tế tự thốt ra.

Băng Thanh là người thứ nhất đáp lại nói: "Vâng, tế tự đại nhân! Bất luận ngài quyết định như thế nào, ngài vĩnh viễn là Tế tự đại nhân của chúng ta!" Nói xong, bà cung kính hướng Băng Tuyết nữ thần tế tự dập đầu ba cái.

Trong những người ở đây, ngoại trừ Băng Linh ra, chỉ có bà rõ nhất, Băng Tuyết nữ thần tế tự vì Băng Thần tháp hy sinh lớn thế nào. Bởi lúc này, bà tuyệt đối sẽ không ngăn cản Băng Tuyết nữ thần tế tự rời đi, bởi vì bà biết, chỉ có chính thức ly khai nơi này, Băng Tuyết nữ thần tế tự mới có thể có cuộc sống khoái hoạt.

Tất cả đệ tử Băng Thần tháp cũng làm động tác giống như Băng Thanh.

Ánh mắt Băng Tuyết nữ thần tế tự dừng ở trên người Băng Linh, Băng Linh đứng lên, đi một bước đến trước mặt bà, mỉm cười nói: "Sư tỷ, người rốt cục nghĩ thông suốt rồi. Hãy đi đi, làm điều mình muốn làm đi! Ta nghĩ tỷ muội chúng ta nhất định còn có thể tái kiến, nhưng ta hy vọng có thể gặp lại một người hoàn toàn không giống người bây giờ. Chuyện Băng Thần tháp người cứ yên tâm đi, ta sẽ cố hết sức, đây là lúc ta cũng nên tiếp nhận trách nhiệm này rồi."

Băng Tuyết nữ thần tế tự mỉm cười kéo tay Băng Linh, nói: "Ta thay mặt sư phụ, tha thứ cho người!"

Băng Linh toàn thân run lên: "Sư tỷ ...!"

Băng Tuyết nữ thần tế tự mỉm cười nói: "Người biết không? Thật ra, cho đến ngày sư phụ chết, người đều không có trách người. Người thật sự rất yêu thương người. Ở trong lòng người, vị trí của người thủy chung so với ta muốn nặng hơn. Mặc dù ta chiếm được mọi thứ vốn nên thuộc về người, nhưng chúng ta không sung sướng được lâu, bây giờ thật nên thay đổi hết thảy. Sau khi ta đi, mọi thứ của Băng Thần tháp người đều có thể thay đổi, không cần lo lắng cái gì, sư phụ dưới tuổi vàng có biết, cũng sẽ ủng hộ người. Bi kịch từng phát sinh trên người chúng ta, không nên lại xuất hiện trên người các đệ tử, ta nghĩ người nhất định hiểu ý tứ của ta."

Băng Linh gật gật đầu, nói: "Sư tỷ, người quyết định khi nào thì đi?"

Băng Tuyết nữ thần tế tự nói: "Không cần phải chọn lựa ngày nào, ngay bây giờ ta sẽ đi, ta đã không phải người Băng Thần tháp, người mới là tân Băng Tuyết nữ thần tế tự, ta nghĩ, Băng Thần tháp chúng ta ở trong tay người, nhất định lại càng thêm phát dương quang đại, không phải sao?"

Buông tay, phong tuyết nhàn nhạt dưới chân Băng Tuyết nữ thần tế tự ngưng tụ, thân thể mềm mại động lòng người của bà chậm rãi rời mặt đất, bao phủ trong quang mang màu lam nhàn nhạt, hướng bầu trời bay lên, bà muốn ly khai địa phương cơ hồ đã sống cả đời này.

"Xin chờ một chút!" Niệm Băng vội vàng hô, vừa nói hần một bước dài đã đi tới bên cạnh mẫu thân.

Băng Tuyết nữ thần tế tự bình tĩnh nhìn hần, nói: "Trận chiến hôm nay, cho dù ta tiếp tục đánh nữa, cuối cùng thắng lợi cũng chỉ là người, chỉ là tổn thương bất đồng mà thôi. Cha mẹ của người đã ở bên cạnh người rồi, người còn có chuyện gì chứ?"

Niệm Băng hít sâu một hơi, nói: "Tế tự đại nhân, ta nghĩ, ta vẫn xưng hô với ngài như vậy đi. Mặc dù ta không biết ngài cùng mẫu thân ta cuối cùng có quan hệ như thế nào, nhưng ta lần này đến Băng Thần tháp cứu cha mẹ là chuyện trọng yếu nhất, đồng thời, ta còn muốn hỏi ngài một việc, hy vọng ngài có thể trả lời ta, được chứ?"

Băng Tuyết nữ thần tế tự có chút ngần người, nói: "Người muốn hỏi cái gì? vậy hỏi đi."

Niệm Băng nói: "Ta nghe nói quý tháp có một vị đệ tử, tên là Băng Khiết phải không? Xin hỏi hần bây giờ ở nơi nào?" về Băng Khiết này hần đã từng hỏi Lam Thần, nhưng Lam Thần lại mờ mịt nói cho hần biết Băng Thần tháp cũng không có người như vậy.

Băng Tuyết nữ thần tế tự cùng Băng Linh bên cạnh Niệm Băng đồng thời sững sờ một chút, sau khi hai người liếc nhau, Băng Tuyết nữ thần tế tự ngẩng đầu nhìn trời, than nhẹ một tiếng, nói: "Trước kia, Băng

Thần tháp quả thật có một người tên là Băng Khiết. Nhưng hiện tại Băng Khiết đã chết rồi.” Nói vừa dứt, bà không dừng lại, thân thể chợt tăng tốc, hướng phương xa bay đi.

Niệm Băng có chút sững sờ nhìn thân ảnh màu lam kia dần dần biến thành một quang điểm màu lam, trong lòng không khỏi có chút ảm đạm: ”Chết rồi! Nguyên lai thật sự có người như vậy. Hắn đã chết, có lẽ đây cũng là kết thúc tốt nhất. Sư phụ, con chúc phúc các người, hy vọng các người có thể gặp nhau dưới suối vàng.” Trong miệng Niệm Băng thốt ra tên Băng Khiết này, là do đà trừ thần Tử Tu nói cho hắn. Năm đó, hắn cùng đà trừ thần tỷ thí trừ nghệ, tìm được tin tức cứu nhân của sư phụ mình. Cuối cùng đà trừ thần sau khi thua trận, nói cho hắn tên này, hơn nữa nói cho hắn biết Băng Khiết này đúng là đệ tử Băng Thần tháp. Lúc ấy Niệm Băng rất kỳ quái, bởi vì sư phụ mình là thua vì hỏa hệ ma pháp, nhưng người này tại sao là đệ tử Băng Thần tháp chứ? Hắn là người cả đời sư phụ rất yêu, đồng thời đã hại nửa đời còn lại của sư phụ. Đến Băng Thần tháp, hắn chủ yếu là vì cứu cha mẹ, đồng thời, cũng mong có thể gặp mặt người này, cũng không phải để báo thù, bởi vì hắn rất rõ ràng sư phụ mình cũng không mong mình vì ông báo thù. Cùng Tra Cực sinh sống tám năm trường, Niệm Băng thực hiểu được, mặc dù Tra Cực có chút thống hận nữ nhân kia, nhưng ông cũng yêu thương rất nhiều. Nữ nhân tên là Băng Khiết kia ông vẫn không thể nào quên.

”Hài tử, người sao biết có người tên là Băng Khiết tồn tại?” Băng Linh tò mò hỏi.

Niệm Băng nói: ”Con nghe một vị tiên bối nói. mẹ! Băng Khiết thực đã chết sao?”

Băng Linh thở dài một tiếng, nói: ”Băng Khiết trước kia quả thật đã chết. Ta biết người ngay lúc này trong lòng nhất định có rất nhiều điểm nghi hoặc muốn hỏi ta, chúng ta hãy về Băng thần tháp rồi nói sau đi. Băng Thanh sư tỷ! Mời người dẫn các đệ tử bốn tháp trở về.”

Băng Thanh cung kính đáp: ”Vâng, Tể tự đại nhân!” Vừa nói xong, bà đứng lên liên tiếp hạ mấy mệnh lệnh, có chút thất thần, các đệ tử lúc này mới nhất nhất lui trở về Băng Thần tháp.

Băng Linh một tay kéo Niệm Băng, một tay nắm tay trợ thủ của mình, cùng Lam Thần, Tích Lỗ tiến vào trong Băng Thần tháp.

Vừa tiến vào Băng Thần tháp, Niệm Băng mới phát hiện đây quả nhiên là một địa phương thần kỳ, bên trong tháp tất cả các trang trí đều do băng pha lê tạo thành, từ ánh sáng khúc xạ ngoài cửa sổ, mang theo vẻ mỹ cảm quái dị, phẳng phát như ở trong một tòa cung điện pha lê.

”Hài tử, Băng Thần tháp này là sư phụ của ta năm đó băng vào pháp lực cường đại mang hàn băng ngàn năm từ Bắc Cực trở về tạo thành, hao phí nhân lực vật lực rất nhiều. Trong tu luyện của bốn tháp, đối với băng hệ ma pháp sư mà nói, có hiệu quả gấp bội. Người xem, trên mỗi một khối băng này, đều có dấu vết của sư phụ ta lưu lại đó!”

Niệm Băng nhìn thoáng qua Lam Thần bên cạnh mình, nghi hoặc trong lòng hắn càng ngày càng lớn: ”Sư phụ của mẫu thân không phải là Băng Tuyết nữ thần tể tự sao? Nhưng tại sao bà lúc trước lại gọi Băng Tuyết nữ thần tể tự là sư tỷ chứ? Mọi thứ này là thế nào đây?”

Mọi người đi tới đỉnh Băng Thần tháp, Băng Tuyết nữ thần tể tự có phòng riêng. Bên trong phòng, hết thấy đều sắp xếp phi thường sạch sẽ tinh khiết. Ở trung tâm là băng sàng (giường băng) hình tròn thật lớn đường kính một trượng. Băng vụ nhàn nhạt từ trong băng sàng màu lam phát ra làm cho trong phòng có phần lãnh lẽo.

Băng Linh mỉm cười nói: ”Giường này mới thật là thứ sư phụ tự hào nhất, nó mặc dù không phải thần khí, nhưng là cả khối băng ngọc khắc chạm mà thành, phi thường hiếm có, chính là tinh hoa trong băng. Băng Vân, ta nghĩ người từng tu luyện trên giường này.”

Lam Thần gật đầu nói: ”Đúng vậy, đây là thứ đặc biệt của Băng Thần tháp chúng ta, chỉ có tháp chủ cùng chân truyền đệ tử của tháp chủ mới có thể tu luyện trên nó, nếu không phải nhờ có băng ngọc sàng này, ma pháp của ta cũng không có khả năng tăng lên nhanh như vậy.”

Băng Linh buông tay trợ thủ cùng hài tử, đi đến trước băng ngọc sàng, sờ sờ tay trên giường, cảm thụ khí cực lạnh kia, trong mắt toát ra một tia quang mang hồi ức: ”Đúng vậy! Trên sàng này, chúng ta đều từng đạt được rất nhiều rất nhiều thứ. Băng Vân, có một số việc cả người cũng không biết, chính thức hiểu

được nội tình, chỉ có mấy người chúng ta mà thôi. Bây giờ, bí mật này đã phải nói ra rồi. Có lẽ, ta tại vị trí tháp chủ sẽ không ngồi lâu lắm, tương lai người là người thừa kế của ta. Ôi, được rồi! Lần này ta còn chưa có cảm ơn người giúp Niệm Băng tới cứu ta, thực không ngờ, đệ tử đời nhỏ nhất của chúng ta lại hiểu được biến thông như thế. Cảm ơn người, tiểu sư muội!”

Lam Thần sắc mặt đỏ lên, cúi đầu nói: ”Sư tỷ, ta, ta nghĩ ta không thể ở lại Băng Thần tháp, hơn nữa, ta từ nay về sau đã không thể làm Băng Tuyết nữ thần tể tự.”

Băng Linh có chút kinh ngạc nhìn nàng, nói: ”Băng Vân, vì cái gì? Ta thường xuyên nghe sư tỷ nói, người so với chúng ta năm đó càng thêm xuất sắc. Sau này Băng Thần tháp có người kế thừa là thích hợp nhất. Người vì cái gì không muốn làm tháp chủ chứ?”

Lam Thần liếc trộm Niệm Băng một cái, Niệm Băng đang nhìn nàng, nghe được câu hỏi của mẫu thân, ngăn lại nói: ”Mẹ! Có lẽ Băng Vân từ nay về sau không thể làm sư muội của mẹ rồi. Nàng phải gọi một tiếng mẹ mới đúng. Nàng, nàng đã là thê tử của con rồi.”

Nguyên lai lúc trước, thời điểm Lam Thần cùng Tích Lỗ cứu vợ chồng Băng Linh và Dung Thiên thập phần vội vàng, nàng cùng Tích Lỗ lại lo lắng tình hình trận chiến của Niệm Băng bên này, cho nên chưa kịp giải thích. Băng Linh tự nhiên biết nàng, nghe nàng vừa nói hài tử mình đến đây, liền vội vàng cùng đi ra, không kịp nghĩ nhiều. Lúc này nghe được lời nói có chút ngượng ngùng của Niệm Băng, Băng Linh cùng Dung Thiên không khỏi nhìn nhau.

Lam Thần trong lòng có chút bất an, nàng chỉ sợ Băng Linh cùng Dung Thiên coi thường con dâu, cúi đầu vâng vạ áo mình, trong nhất thời chẳng biết nên làm thế nào cho phải, may mắn Niệm Băng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng mới mang đến cho nàng vài phần tin tưởng.

Dung Thiên nở nụ cười lớn: ”Hảo tiểu tử! Quả nhiên không hổ là con ta, không ngờ điểm ấy người cũng có thể học ta. Giống như cha của người, chiếm được tình yêu của một vị băng mỹ nhân. Tốt! Thật sự là tốt quá. Ta thường nghe mẹ người nói, Băng Vân đẹp nhất trong hàng đệ tử lớn nhất của Băng Thần tháp các nàng, cũng là tư chất tốt nhất, nhân quang của tiểu tử người cũng được đó!”

Niệm Băng vừa thấy cha nở nụ cười, tảng đá lớn trong lòng rốt cục rơi xuống: ”Đúng vậy! Đây không phải đều là do công cha dạy dỗ sao?”

Băng Linh ra vẻ giận nói: ”Là cái gì? Người hả! Mới bao nhiêu tuổi đầu, dám dụ dỗ Vân nhi chúng ta chứ?”

Niệm Băng có chút ủy khuất nói: ”Mẹ! Con đã hai mươi một tuổi rồi, con tuổi này có thể tự tựa hồ còn là trẻ a.”

Băng Linh sửng sốt một chút, trong lòng nàng vẫn còn xem hài tử là tiểu hài tử. Đúng vậy! Mười năm đã trôi qua, hài tử của mình đã trưởng thành, cũng là lúc nên lấy vợ rồi. Thời gian qua thực nhanh, hơn mười năm rồi, chính mình chưa bao giờ làm hết chức trách một mẫu thân, mặc dù mọi việc cũng không phải nàng nguyện ý, nhưng nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Niệm Băng, mi mắt Băng Linh ửng đỏ, vòng tay ôm lấy thân thể cao lớn của hài tử, nước mắt nói: ”Hài tử! Mấy năm nay con khổ quá!”

Niệm Băng vành mắt cũng đỏ lên, nghĩ đến những năm tháng không cha không mẹ trong lòng không khỏi một trận chua xót. Gặp lại cha mẹ, trái tim hẳn trở nên mỏng manh, trong lòng bị thương vừa muốn trối dậy, lại nghe Dung Thiên nói: ”Tốt lắm, tốt lắm! Hôm nay cả nhà chúng ta đoàn tụ thật là một ngày vui, các người cũng đừng khóc nữa, chúng ta phải nói nhiều chuyện cao hứng mới vui chứ! Linh nhi, chẳng lẽ nàng không muốn nghe hài tử chúng ta mấy năm nay làm cách nào mới tới được đây sao?”

Băng Linh cùng Niệm Băng bị Dung Thiên ngắt lời như vậy, bị thương nhất thời giảm đi một chút, Niệm Băng thấp giọng nói: ”Mẹ, Băng Vân làm con dâu của mẹ được không? Nàng vốn tên Lam Thần, mẹ gọi nàng là Thần Thần cũng được. Thật ra, trước khi tới đây, nàng cũng đã thoát ly Băng Thần tháp rồi. Giống như lúc trước mẹ với cha vậy, mẹ nhất định phải đồng ý chuyện của chúng con đấy!”

Băng Linh vừa kéo tay Lam Thần, vừa kéo Niệm Băng, bùi ngùi nói: ”Đương nhiên, người có thể lấy được Thần Thần là phúc khí của người. Nó xuất sắc như vậy, ta tại sao phải cự tuyệt chứ? Thần Thần, người không cần lo lắng, cho dù người làm tháp chủ Băng Thần tháp, cũng có thể lập gia đình, quy tắc Băng

Thần tháp nhất định phải sửa lại. Bằng không, sau này không biết lại có bao nhiêu bi kịch phát sinh. Ta tuyệt không muốn chuyện của ta cùng với Dung Thiên lại trùng diễn.”

Lam Thần mặt sớm đỏ bừng, da mặt nàng không dày như Niệm Băng, nghe Bằng Linh chấp nhận ưng cho không khỏi ngẩn đầu, trong mắt lệ quang long lanh. Dù sao, được sự thừa nhận của cha mẹ Niệm Băng, nàng mới thật sự được coi như thê tử của Niệm Băng. Nghĩ tới đây, nàng cơ hồ vô thức nhẹ giọng nói: ”Cảm ơn ngài, mẹ!”

Nghe một tiếng mẹ, Bằng Linh trong lòng một ấm áp: ”Hảo hài tử! Mau nói cho mẹ, các con khi nào thành thân?”

Niệm Băng nói: ”Mẹ à, chúng con không có chính thức thành thân, nhưng Thần Thần chắc chắn đã là thê tử của con. Kỳ thật, nghi thức thành thân này cũng vô dụng, chỉ cần chúng con tự mình chấp nhận, cha mẹ cũng đã chấp nhận, thế chưa được sao?”

Bằng Linh tức giận nói: ”Người thật đẹp mặt, như vậy đã muốn lừa gạt cô nương người ta hả? Gia thế Thần Thần ta biết, cha mẹ nàng cũng đều là nhân vật có máu mặt, chúng ta sao có thể làm điều sai trái với người ta chứ? Chờ sự tình bên này xong xuôi, có thời gian, ta và cha người cùng đến Áo Lan để quốc cầu hôn. Nhất định phải làm vẻ vang rực rỡ, người ta có một nữ nhi, chúng ta cũng chỉ có mình nhi tử người!” Mặc dù những năm gần đây nàng và trượng phu thân yêu của mình ở cùng một chỗ, nhưng tịch mịch nhiều năm, khiến cho trong nội tâm Bằng Linh phi thường khát vọng sự náo nhiệt, huống chi đây lại sắp là hôn lễ hài tử của mình.

Niệm Băng thấp giọng lầm bầm nói: ”Cha mẹ tự lo đi cầu hôn sẽ rất mệt mỏi, tổng cộng phải ba lượt mới đủ.”

Thính lực Bằng Linh rất tốt: ”Người nói cái gì? Cái gì ba lượt?”

Niệm Băng le lưỡi, tuy nhiên hẳn cũng không dám giấu diếm cha mẹ, vội vã đem chuyện mình cùng ba nữ tử nói lại một lượt, khi Bằng Linh cùng Dung Thiên nghe nói Niệm Băng của họ đã có tới ba vị thê tử, nhưng lại đều do hoàn cảnh đặc biệt như vậy, hai người không khỏi sửng sốt, sau nửa ngày, bọn họ mới tỉnh lại.

Dung Thiên sung sướng ca ngợi: ”Hảo, thực là hảo nhi tử của ta! Thật là có bản lĩnh, một lúc lấy liền ba vợ, xem ra nhà của chúng ta có người kế nghiệp rồi.”

211. Chương 210: Bí Mật Của Bằng Tuyết Nữ Thần Tế Tự

Dung Thiên biến sắc, ra bộ oai phong凛冽 nói: ”Ta Dung Thiên cả đời chỉ nhìn mỗi một Bằng Linh, cho dù cô nương xinh đẹp nữa cũng không có thể cùng lão bà của ta so sánh.” Trên mặt ông rõ ràng là giả vờ nghiêm túc, nhưng Bằng Linh tựa hồ rất sung sướng, bất mãn trên mặt nhất thời biến mất, dịu dàng nhìn ông cười, Dung Thiên cũng cười lại, không nói gì hơn.

Thấy tình yêu của cha mẹ, trái tim Niệm Băng càng thêm ấm áp: ”Mẹ, hôn sự này không vội, trước tiên mẹ nói cho con biết Bằng Tuyết nữ thần tế tự cuối cùng là sao? Tại sao nhìn bà ấy kỳ quái như vậy, bà không phải là sư phụ của mẹ ư? Sao lại thành sư tỷ của mẹ, chẳng lẽ con nghe lầm? Rõ ràng con nghe mẹ gọi bà ấy mấy lần là sư tỷ mà.”

Bằng Linh thở dài một tiếng, nói: ”Con không có nghe lầm, bà ấy đúng là sư tỷ của mẹ. Con không phải muốn hỏi trong Bằng Thần tháp có ai là Bằng Khiết hay không sao? Trong Tháp quả thật là có, Bằng Khiết chính là sư tỷ của ta. Bà ấy nói cho con rằng mình đã chết, đó là Bằng Khiết trước kia đã chết, còn Bằng khiết bây giờ vừa mới sinh ra.”

Niệm Băng chấn động toàn thân. Không thể nào, Bằng Tuyết nữ thần tế tự đúng là người yêu của sư phụ quý trụ Tra Cực, điều này cũng quả có hơi lạ, nhưng hẳn nhớ lại khi hẳn cùng Bằng Tuyết nữ thần tế tự quyết chiến, Bằng Tuyết nữ thần tế tự đột nhiên biến thành hình dạng bằng hỏa đồng nguyên ma pháp sư, nhất thời lại thêm phần tin tưởng.

Băng Linh cảm thán: "Không sai, bà ấy đúng là sư tỷ của ta. Kỳ thật, Băng Tuyết nữ thần tế tự trong ấn tượng của con sớm đã chết kia mới là sư phụ của ta! Mười mấy năm trước, sau khi sư phụ đem ta trở lại Băng Thần tháp, vì tâm tình đã bị ảnh hưởng, tu luyện vô cùng cấp bách làm cho tẩu hỏa nhập ma. Lúc ấy ta thật sự hối hận, nguyên nhân đều là vì ta sư phụ mới biến thành như vậy."

Mọi hồi ức bỗng chốc ào ạt trở về, Băng Linh tiếp tục kể: "Trong Băng Thần tháp, đệ tử đích truyền của sư phụ có hai người, một là ta, một là sư tỷ của ta Băng Khiết. Chính là Băng Tuyết nữ thần tế tự con đã gặp. Sau khi sư phụ tẩu hỏa nhập ma, người mạnh mẽ đem thương thế của mình ngăn chặn không phát tác, người cũng không có trách ta quá nhiều, thậm chí còn nguyện ý đem vị trí tháp chủ Băng Thần tháp truyền cho ta. Người quyết định cử hành điển lễ, trước mặt các đệ tử bốn tháp, đem vị trí tháp chủ tuyên bố ban cho ta. Nhưng ngày đó, con cùng cha con lại đến đây, nhìn thấy các người, ta lý nào còn có tâm tình làm tháp chủ Băng Thần tháp nữa vì chỉ sợ các người bị thương tổn. Sau đó, ta đem khối băng tuyết nữ thần chi thạch kia cho con. Con đi rồi, ta và cha con đã tâm tàn ý lạnh, bị sư phụ phong ấn. Lúc ấy, sư phụ sắp sửa không áp chế nổi năng lượng phá hủy sau khi tẩu hỏa nhập ma, Băng Thần tháp là kết tinh tâm huyết cả đời người, cần phải tìm người kế thừa. Và người này chính là sư tỷ của ta."

Nói tới đây, Băng Linh dừng một chút lấy sức, câu chuyện này dường như bao năm qua đã lấy đi không ít sức lực của bà: "Cũng khó trách người trong tháp không biết sư tỷ của ta tồn tại. Sư tỷ nhập môn mặc dù so với ta sớm hơn, nhưng thiên tư của bà lại kém hơn ta một chút, hơn nữa thể chất bà rất quái lạ, là thân thể băng hỏa đồng nguyên. Niệm Băng, điểm này con cùng bà ấy là giống nhau. Lúc trước sư phụ đúng là nhìn thấy được tính đặc thù của thân thể bà ấy mới nhận làm đồ đệ. Sư tỷ mặc dù tu luyện thực khắc khổ, nhưng tại ngộ tính thủy chung kém vài phân, lệnh sư phụ thực không hài lòng cho nên mới không đem vị trí tháp chủ truyền cho bà. Sau đó, sư tỷ một lần về nhà sau khi tinh thần đột nhiên biến mất, khi đó ta và cha người còn không biết, ta còn ở lại trong tháp. Thời gian sư tỷ biến mất rất lâu. Khi bà ấy trở lại Băng Thần tháp, cả người đều thay đổi, trở nên dị thường trầm mặc, thường xuyên một mình tránh ở một góc đứng khóc, ta cùng sư tỷ cảm tình vẫn rất tốt, mặc dù sư phụ đối với hình dáng sư tỷ cực kỳ bất mãn, trừng phạt bà ấy bề quan, trước khi đạt tới cảnh giới ma đạo sư, không cho phép hấn rời nơi bề quan nửa bước, nhưng ta bởi vì được sư phụ sủng ái, nên vẫn có thể thường xuyên gặp bà ấy."

"Đúng là bởi vì nguyên nhân này, đại đa số đệ tử trong tháp chỉ biết là sư phụ có ta là đệ tử đích truyền mà thôi, chỉ có vài vị sư tỷ lớn tuổi, mới biết được sự tồn tại của Băng Khiết sư tỷ. Có một ngày, ta tìm được một cơ hội lẻn vào chỗ sư tỷ bề quan, đến lúc đó, ta mới biết được sư tỷ đã xảy ra chuyện gì. Nguyên là thời điểm sư tỷ về nhà tĩnh thân, phát hiện cha mình sắp chết, sư tỷ thuở nhỏ mất mẹ, cha bà nuôi dưỡng bà lớn lên, đối với bà ấy mà nói, cha đúng là người trọng yếu nhất. Cha bà ấy mất đi nhất thời làm cho tâm tính sư tỷ xuất hiện biến hóa rất lớn. Cha bà vốn là một trụ sư, vì cùng một vị trụ sư rất nổi danh tại "Trù thần đại thi đấu" tỷ thí thất bại, tâm tình ảm ức mà chết. Cha bà ấy chết không thể nhắm mắt, đến khi chết cũng nghĩ phải đánh bại tên trụ sư kia, vì thế, sư tỷ thề nhất định phải dùng trù nghệ để bại tên hung thủ hại chết cha để cho thanh danh hấn mất sạch. Cũng bởi vì sự kiện này, sư tỷ mới có thể mất tích trong một đoạn thời gian. Bà ấy đã bái một vị bằng hữu của phụ thân lúc còn sống làm thầy, học tập trù nghệ một thời gian, sau đó, không biết bà ấy dùng phương pháp gì lại chiến thắng cửu nhân, hơn nữa buộc vị trụ sư kia tự cắt gân tay, rút lui khỏi giới trù nghệ. Thật đáng buồn là, trong quá trình bà ấy cùng tên trụ sư kia tiếp xúc, đột nhiên phải lòng người ta."

"Cũng bởi vì như thế, nhất định khi còn sống sư tỷ đau khổ, bà mặc dù đã trở lại, nhưng lòng của bà lại sớm đã tan nát. Bà hiểu rằng tên trụ sư bà đem lòng yêu mến kia thủy chung vẫn coi trù nghệ trong cuộc sống là thứ nhất, mà sư tỷ lại đem cuộc sống của hấn hủy đi, hai người làm sao có thể ở cùng một chỗ chứ? Cho nên, hết thấy đều đã kết thúc, hết thấy đều biến thành bọt nước. Sư tỷ chỉ có cách trở về, trong bế tử quan yên lặng chịu đựng sự tra tấn tâm linh của mình, bà là một người vô cùng đáng thương."

Niệm Băng cười khổ nói: "Người mà bà ấy bái làm sư phụ kia, sợ rằng đó là đà trù thần Tử Tu. Mẹ ạ, con biết sư tỷ của mẹ yêu ai rồi, đó chính là sư phụ của con, Tra Cực, trong trù nghệ giới có danh xưng là 'quỷ trù'. Sau đó thì sao mẹ?"

Băng Linh giật mình liếc mắt nhìn Niệm Băng, mới nói: "Sư tỷ một mực bề quan, chỉ có tu luyện ma pháp. Mấy năm sau, ta ly khai Băng Thần tháp ra ngoài thì gặp cha của con, sau lại có con. Khi đã có người yêu thương, ta mới càng cảm nhận sâu sắc nỗi bi thương trong lòng sư tỷ. Khi phụ tử các người tới tìm ta, sư phụ đối với ta cực kỳ thất vọng, vạn phần bất đắc dĩ, người thả sư tỷ đã tu luyện đến cảnh giới ma đạo

sư ra. Con ta và cha con, thì bị phong ấn ở trong bể tử quan nơi sư tỷ tu luyện. Không lâu sau, sư tỷ tới gặp ta, hần nói cho ta biết, sư phụ đã chết, hơn nữa đem ngôi vị Băng Tuyết nữ thần tế tự truyền cho bà. Nhưng, vì sư tỷ thường không xuất hiện tại Băng Thần tháp, nên có thể nói là không có uy tín gì. Bởi vậy, sư phụ ra lệnh cho bà dùng ma pháp thay đổi tướng mạo biến thành hình dáng sư phụ, kế tục thanh danh Băng tuyết nữ thần tế tự.

"Sư phụ trước khi chết, đem ma pháp lực của mình dùng phương pháp đặc thù truyền cho sư tỷ, khiến cho bà ấy vọt lên thành tân thần hàng sư, cũng mở ra hai cái khiếu huyết. Sư phụ lúc sắp chết dặn dò sư tỷ, không được thả ta và cha con ra ngoài, trừ phi có một ngày thực lực của ta có thể mạnh hơn sư tỷ. Sư tỷ không dám cãi mệnh lệnh sư phụ, đồng thời, bà ấy cũng sợ người Dung gia đuổi giết chúng ta, cho nên, mới đem chúng ta lưu ở nơi này. Hải tử, bây giờ con nên minh bạch, kỳ thật, sư tỷ tuyệt đối không thương tổn ta và cha người."

Lam Thần "hả" một tiếng, nói: "Sư tỷ! Không, mẹ! Ý mẹ nói, không phải sư phụ truyền thụ cho con ma pháp, mà là Băng Khiết sư tỷ sao? Nhưng, con cũng không cảm giác được bà và sư phụ khác nhau!"

Băng Linh mỉm cười nói: "Hải tử ngốc, khi đó ngươi còn nhỏ, đại khái lúc ấy ngươi không đến mười tuổi. Băng Khiết sư tỷ cũng đã thay thế vị trí sư phụ rồi, bà đối sư phụ rất quen thuộc, cùng thực lực ma pháp, làm sao ngươi có thể phát hiện sự tình chứ? Ngươi dần dần lớn lên, đã thích ứng với khí tức sư tỷ, tự nhiên sẽ không phát sinh cái gì. Kỳ thật, ngươi cho tới bây giờ không có chính thức thấy qua hình dáng Băng Khiết sư tỷ. Bây giờ bà ấy đi rồi, nếu ta đoán không sai, bà đi tìm người yêu của mình. Hy vọng bà ấy có thể tìm được, nếu người kia có thể tha thứ cho sư tỷ, có lẽ nửa quãng đời còn lại của sư tỷ sẽ tốt đẹp, đó là điều ta mong muốn nhất. Ta sẽ chúc phúc cho bà!"

Niệm Băng cười khổ nói: "Mẹ, điều này có lẽ sẽ không thực hiện được rồi! Bởi vì, sư phụ của con đã chết."

Băng Linh toàn thân chấn động, thất thanh hỏi: "Cái gì? Con nói người kia thực đã chết ư?"

Niệm Băng gật gù đầu, nói: "Từ mấy năm trước, vào lúc con ly khai Đào Hoa lâm, sư phụ thực đã chết. Có lẽ, sư tỷ của mẹ còn không biết, sư phụ kỳ thật vẫn sinh sống ở trong Đào Hoa lâm cách nơi này cũng không xa. Có lẽ, sư phụ vẫn hy vọng có thể gặp lại sư tỷ của mẹ. Nhưng, nơi này là Băng Thần tháp, ở tình cảnh của sư phụ con, ông ấy ngoại trừ trừ nghệ ra không có thực lực gì nữa, làm sao có thể tới nơi này chứ?"

Băng Linh có chút thất thần nhìn Niệm Băng: "Đã chết! Hần đã... chết rồi! Nếu sư tỷ biết có lẽ..."

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói: "Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân bà ấy phải chịu đựng sự trừng phạt. Lúc trước, sư phụ của con mặc dù đánh bại cha của bà ấy, nhưng đó là ở trận thi đấu chính thức và công bằng. Vốn bà ấy không nên nuôi lòng trả thù, càng không nên hỷ đi song xảo thủ đoạt thiên địa của sư phụ con. Sai lầm thực đã gây ra rồi, cho dù sư phụ của con còn sống, nỗi hận trong lòng cũng không phải dễ dàng biến mất vậy. Sự tình cũng đã trôi qua, sư phụ con đã chết. Mẹ, mẹ đừng lo lắng, hết thấy thuận theo tự nhiên đi. Lúc trước, nếu sư phụ không quan tâm đến con, chỉ sợ con sớm đã chết. Cha mẹ không phải muốn nghe chuyện xưa của con sao, nhân tiện đây con sẽ kể cho cha mẹ nghe."

Niệm Băng từ sáng tới tối đem tất cả những chuyện mình trải qua kể lại cho cha mẹ nghe một lượt, chỉ là những tình huống mình gặp nguy hiểm thì giấu đi. Khi Dung Thiên biết Niệm Băng đã được Dung thân vương một lần nữa cho phép đưa về Dung gia, ánh mắt ông đã ươn ướt. Giống như Băng Linh thủy chung cho rằng mình là đệ tử Băng Thần tháp, ông vẫn luôn nghĩ rằng mình là một phần tử của Dung gia.

Thời gian một ngày trôi qua, Niệm Băng phát hiện ngày hôm nay tựa hồ qua rất mau, mặc dù bởi vì Băng Khiết làm cho hần nhớ tới sư phụ đã chết, nhưng vì gặp lại cha mẹ mà cảm thụ được hạnh phúc, đối với cha mẹ trước sau hần vẫn là một hải tử.

Một tiện lợi khác của Tây kinh huyết dần dần phát huy, tiên thiên khí tiếp tục làm dịu và không ngừng khôi phục cơ năng thân thể Niệm Băng, thương thế của hần so với Băng Tuyết nữ thần tế tự Băng Khiết nhẹ hơn một chút, dưới tác dụng của tiên thiên khí, mặc dù thực lực còn chưa khôi phục, nhưng thương thế lại dần dần chuyển biến tốt đẹp, huống chi hần còn có quang hệ ma pháp, khôi phục đến trạng thái tốt nhất chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, Niệm Băng đã kể đến chuyện Thần đại lục cùng chuyện Tích Lỗ. Nghe Niệm Băng miêu tả Thần đại lục xong, sắc mặt Dung Thiên cùng Băng Linh đều trở nên ngưng trọng rất nhiều, Dung thiên nói: "Niệm Băng, chuyện này ngươi đã nói với gia gia ngươi chưa?"

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Đã nói rồi, gia gia cũng không có cho con ý kiến gì, chỉ là để con tự xử lý. Hơn nữa, bây giờ đối với động hướng của Thần đại lục, con cũng chỉ đoán mà thôi, không thể kết luận. Cha, theo cha con nên làm như thế nào? giúp Di thất đại lục trở về một lần nữa, hay là ngăn cản Di thất đại lục trở về?" Khi nói những lời này, hắc cổ ý liếc mắt nhìn Tích Lỗ, trên mặt Tích Lỗ cũng không có biểu tình gì, chỉ là đứng ở một bên lẳng lẳng nghe.

Dung Thiên đắm chìm trong suy tư, Niệm Băng cũng tự hỏi mình, bây giờ cha mẹ đã cứu ra, sự tình Phương tộc đã giải quyết xong, tiếp theo, vấn đề đối với hắc năng nhất đúng là đối mặt với ngày chí âm sắp đến. Nếu mình lựa chọn ngăn cản Di thất đại lục trở về, điều đó rất nhẹ nhàng. Với thực lực của những cao thủ Thần đại lục cùng thất long vương, vu yêu Tà Nguyệt kia cơ hồ không có một chút cơ hội, nhưng hắc thật sự không muốn cùng đội ngũ với thần nhân này, mặc dù Niệm Băng bây giờ không biết các thần nhân khác ở địa phương nào, nhưng hắc có thể khẳng định, mấy thần nhân này nhất định đem lại cho Ngưỡng Quang đại lục không ít phiền toái. Thật sự không hy vọng Thần đại lục tiếp tục bảo trì loại tồn tại này, nếu không, mấy thần nhân này chỉ cần trở lại đến Thần đại lục, tình huống Ngưỡng Quang đại lục tất nhiên lại lưu truyền đến nơi này, khi đó, ai có thể cam đoan các thần nhân sẽ không ồ ạt đi vào phiên đại lục này chứ? Bọn họ có thể mang đến cái gì? Niệm Băng có thể nghĩ đến chỉ có hai chữ "tai họa".

Uy hiếp của Thần đại lục cũng rất lớn, Niệm Băng đã đồng thời nghĩ đến Di thất đại lục không thể đoán trước, đã ngàn năm trôi qua, trời biết Di thất đại lục sẽ phát sinh dạng biến hóa gì, nếu người Di thất đại lục trở nên giống như Thần đại lục, một khi bọn họ trở về, có lẽ so với sự phá hoại của Thần đại lục sẽ không kém chút nào, thậm chí còn có thể mang đến phiền toái lớn hơn nữa. Thực tế làm rối trí Niệm Băng chính là cái truyền thuyết kia, ai dùng Mặc Áo Đạt Tư Phong ẩn Chi Bình gọi Di thất đại lục trở về, sẽ trở thành chủ nhân Di thất đại lục. Nếu Tà Nguyệt, tên gia hỏa hèn hạ kia trở thành đứng đầu Di thất đại lục, vậy có lẽ kiếp nạn của Ngưỡng Quang đại lục đồng thời sẽ xảy ra. Nghĩ đến điều này, tâm Niệm Băng càng trở nên thêm rối loạn.

Băng Vân đứng ở sau lưng Niệm Băng, tay nàng vẫn đặt trên vai Niệm Băng, tiên thiên khí tinh khiết không ngừng trợ giúp Niệm Băng khôi phục thương thế trên người, mặc dù tiên thiên khí của nàng không đủ cường đại, nhưng sự phản phát không ngừng này đã đẩy nhanh tốc độ khôi phục của Niệm Băng.

Tích Lỗ đột nhiên nói: "Niệm Băng, ngươi không cần vì ta mà cảm thấy khó xử, ngươi hãy làm điều mình muốn làm đi, thân là người của Di thất đại lục, ta chỉ biết vì Di thất đại lục mà cố gắng, cho dù nơi đó chúng ta đứng trên mặt trận đối lập, ta tuyệt sẽ không trách ngươi. Chúng ta trước sau cũng sẽ là huynh đệ tốt, vì lý tưởng mà chiến đấu, đó luôn luôn là truyền thống của ả nhân chúng ta."

Niệm Băng cười khổ nói: "Bây giờ ta cũng không biết mình nên lựa chọn quyết định nào là đúng đắn, ta cũng không biết mình phải làm sao, tuy thế trước mắt chúng ta, Thần đại lục khẳng định là khó đối phó, rất có thể mang đến nguy cơ. Theo lịch sử Di thất đại lục ghi lại, bọn họ có mong muốn tìm được tự do. Mặc dù ta biết phần lớn tư liệu lịch sử Di thất đại lục ghi lại, nhưng lời lúc trước Long Thần đại nhân nói ta vĩnh viễn sẽ không quên, hướng chỉ ngươi cũng biết, trên Thần đại lục còn có ba chân thần đáng sợ kia. Cho dù đại lục so với trước kia cường đại hơn, bọn họ cũng không chắc chắn có thể chống lại được ba chân thần kia. Ta từng giao thủ với Trật Tự chi thần một lần, trong nhận thức của ta cái tên đó so với thần nhân bình thường không có chỗ nào tốt, cường đại giống như hắc vậy mà lại tự nhiên đi đánh lên ta. Ta càng muốn để cho Di thất đại lục trở về, có lẽ trước hết chỉ có kết hợp mới có thể bảo vệ hòa bình cho Ngưỡng Quang đại lục. Lúc đó Thần đại lục khẳng định chắc chắn đem kinh nghiệm đã trải qua đặt trên Di thất đại lục, nhưng nếu ta muốn làm như vậy, đúng là giúp tên Tà Nguyệt kia, tên tà ác ấy nếu thống trị Di thất đại lục, đối với bản thân đại lục đúng là một tai nạn. Hướng chỉ, ta lại không muốn đối địch với Tích Lỗ huynh, đồng thời càng không muốn là địch nhân của thất long vương."

Nghe Niệm Băng nói tới đây, ánh mắt Dung Thiên đột nhiên phát sáng lên: "Niệm Băng, ta có biện pháp rồi."

Niệm Băng mừng rỡ, bất luận thế nào, đối với cha vĩnh viễn đều là sùng bái, cho dù hắc bây giờ đã có thực lực cường đại nhưng Dung Thiên ở trong lòng hắc vẫn có địa vị cực cao: "Biện pháp gì, cha nói đi!"

Dung Thiên cười khỏ nói: "Kỳ thật, biện pháp của ta đây cũng không phải là một biện pháp. Nghe xong lời nói của người mới rồi, ta thay người phân tích một chút, ấn tượng của người bây giờ đối với Thần đại lục thật không tốt, sợ tướng sĩ bọn họ đến uy hiếp Ngưỡng Quang đại lục chúng ta. Nhưng đối với Di thất đại lục, người cũng sợ vu yêu kia thống trị Di thất đại lục, không chỉ mang đến uy hiếp cho Ngưỡng Quang đại lục chúng ta, mà cả bản thân người dân Di thất đại lục cũng gặp phải phiền toái. Đã như vậy, bây giờ có một biện pháp, người rất chán ghét tên gia hỏa tà ác này, điểm ấy cảm giác của người rất đúng, tuyệt không thể để cho bọn họ thống trị Di thất đại lục, nhưng bây giờ uy hiếp của Thần đại lục càng thêm rõ ràng, ta có thể tưởng tượng, người lo lắng nhất là cái truyền thuyết Di thất đại lục kia. Về truyền thuyết bảy cái chai (?) nguyên rửa. Vậy, chúng ta mặc kệ truyền thuyết này là thật hay giả, có thể chuẩn bị trước, tránh cho truyền thuyết này mang đến nguy cơ..."

Niệm Băng đã hiểu được ý tứ của cha, do dự một chút, nói: "Cha, cha nói ..."

Dung Thiên mỉm cười vuốt cằm, nói: "Cũng được, Tà Nguyệt có thể dẫn người triệu hoán Di thất đại lục trở về, vậy người tại sao không làm được? Nếu cuối cùng đối tượng thần phục Di thất đại lục là người, người trở thành tân chủ nhân của Di thất đại lục, vậy mọi vấn đề không phải đều đã giải quyết sao? Bất luận là cùng Thần đại lục đối kháng, hay là tránh cho Di thất đại lục đối với Ngưỡng Quang đại lục bị tổn hại, đều không còn là vấn đề lớn nữa."

Nghe Dung thiên nói xong, ánh mắt Tích Lỗ phát sáng lên: "Đúng! Niệm Băng, lời nói của bá phụ thật sự tốt quá. Tại sao ta không nghĩ tới, nếu người có thể trở thành tân chủ nhân Di thất đại lục, chúng ta đây còn có lo lắng cái gì chứ? Đây thật sự là một chủ ý tuyệt vời!"

Niệm Băng cười khỏ nói: "Ta không nghĩ trở thành người đứng đầu đại lục. Tích Lỗ đại ca, người vốn đúng là người Di thất đại lục, đề nghị của cha ta cũng hiểu là vô cùng thích hợp, đứng đầu Di thất đại lục kia, không bằng do người làm là tốt nhất."

Tích Lỗ lại càng hoảng sợ, liên tục khoát tay nói: "Không, ta tuyệt đối không được! Ta chỉ biết đánh đánh giết giết, nhắc tới phương diện tâm cơ, một trăm thứ ta so với người không được một, hơn nữa trong tộc chúng ta có ghi lại, Di thất đại lục mặc dù các chủng tộc vô cùng đoàn kết, nhưng người thống trị Di thất đại lục thủy chung đều là nhân loại, cũng không phải là kì thị chủng tộc, mà là bởi vì nhân loại vẫn là thông minh nhất trong tất cả chủng tộc, người cũng đừng từ chối nữa, nếu nói giải quyết như vậy, sẽ rất vui mừng rồi. Bên phía thất long vương, chúng ta có thể nghĩ biện pháp khác, ta xem long tộc đối với bản thân Thần đại lục đã không có cảm tình tốt gì, bọn họ vị tất sẽ đứng ở phía thần nhân?"

Niệm Băng không cự tuyệt đề nghị của Tích Lỗ, hẳn biết, bây giờ cũng không phải thời điểm khiêm nhượng lẫn nhau, trầm ngâm nói: "Biện pháp này của cha mặc dù cũng được, nhưng vẫn có rất nhiều vấn đề xảy ra phía trước chúng ta. Đầu tiên, dùng Mặc Áo Đạt Tư Phong ấn Chi Bình triệu hoán như thế nào, chúng ta cũng không biết. Muốn cuối cùng cướp lấy quyền khống chế Di thất đại lục, chúng ta đây cũng phải cố gắng hết sức mới được. Tà Nguyệt không dễ đối phó như vậy, với tính狡 hoạt của hắn, chúng ta vị tất có thể thành công?! Tiếp theo, Di thất đại lục một khi thật sự xuất hiện, cũng tương tự như chủ động hướng Thần đại lục khiêu khích, Thần đại lục vốn đang bị ta phong bế nhất định khi mở ra phong ấn, liền hướng Di thất đại lục phát động tiến công, tới thời điểm này, chiến tranh sẽ không thể tránh được. Mặc dù ta không phải người Di thất đại lục, nhưng không muốn thấy trên Di thất đại lục sinh linh đồ tán!"

Dung Thiên nói: "Con trai, ta hiểu được người nghĩ gì. Nhưng người không biết là chính mình đang có chút trốn tránh sao? Cái gì nên đến chung quy sẽ đến, cho dù Di thất đại lục không xuất hiện, với tình hình Thần đại lục kia, một ngày nào đó, bọn họ phải ly khai mảnh đất giống như địa ngục kia bước trên gia viên của chúng ta, chúng ta há không chủ động lại cứ để bọn họ cướp bóc hay sao? Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể đem quyền chủ động nắm giữ trên tay mình. Cho nên vấn đề người nói ban đầu, chúng ta có kế hoạch cẩn thận, cố gắng hết sức để có thể hoàn thành."

Nghe cha nói xong, Niệm Băng gật gật đầu kiên định, hẳn phát hiện, có cha ở bên người cảm giác thật tốt, lời nói của cha, mình không phải nghi ngại gì. Lúc trước đối với Dung thân vương, Niệm Băng còn muốn cẩn thận thập phần hơn nữa, nhưng đối với cha mình thì hoàn toàn tín nhiệm: "Tốt, đã thế, chúng ta cứ tạm thời bình tĩnh, thời gian còn có ba tháng mới tới ngày chí âm kia, trong khoảng thời gian này, con phải bố trí một chút, mặc dù cùng thần nhân so với nhân loại bình thường thực lực cách nhau rất nhiều, nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của chúng ta, còn có rất nhiều thứ để lợi dụng."

Băng Linh mỉm cười nói: "Con trai, ta và cha con đều không nghĩ tới, qua mười năm, kinh nghiệm của con phong phú như thế, thời gian con ở bên chúng ta quá ngắn, chúng ta thủy chung đều không làm hết trách nhiệm cha mẹ. Bất luận con có quyết định gì, cha mẹ đều đứng về phía con. Mười năm nay, mặc dù ta và cha con bị phong ấn, nhưng chúng ta không có ngày nào đình chỉ tu luyện ma pháp. Sư phụ năm đó mặc dù đã chết, mặc dù rất thất vọng đối với ta, nhưng bà trước khi chết, lại để cho sư tỷ đem ma pháp tâm đắc nhiều năm tu luyện truyền cho chúng ta. Bây giờ, ta đã đạt tới thực lực bằng hệ thần hàng sư, cha con bởi vì môi trường nơi này, tăng lên khá chậm, nhưng đã là một hỏa hệ ma đạo sư, thời điểm con cần, cha mẹ đều sẽ là trợ thủ của con."

Ánh mắt Niệm Băng có chút ước ướn, nhìn mẫu thân mỉm cười dịu hiền, hần âm thầm hứa với mình, lần này sự tình bất luận kết quả như thế nào, cũng nhất định không thể để cho cha mẹ tham dự, bởi vì hần không muốn thấy cha mẹ thất vọng và mới thoát ly khổ ải lại bị thương tổn lần nữa. Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt Niệm Băng cũng không để lộ ra, chỉ là nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lam Thần mỉm cười nói: "Niệm Băng, chúng ta đã hàn huyên một ngày, tất cả mọi người đều đã mệt, chàng còn cần chữa thương, ta đi trước chuẩn bị chút gì đó để ăn, sau đó mọi người sớm đi nghỉ ngơi."

Vừa nghe đến chữ "ăn" này, Niệm Băng vội vàng nói: "Cái đó để ta làm cho. Mẹ! Cha mẹ biết không, lúc trước con đi theo sư phụ học tập trừ quỷ, luôn nghĩ nếu có thể ra tay làm một bữa cơm cho cha mẹ ăn, chuyện đó tuyệt vời xiết bao! Nhưng con tưởng hai người đã chết, mỗi khi nghĩ đến điều đó trong lòng con vô cùng khó chịu. Hôm nay con nhất định phải cho chính miệng cha mẹ nhắm nháp một chút thức ăn do con làm ra."

Băng Linh có chút lo lắng nói: "Hải tử ngọc! Chúng ta ăn cái gì cũng không trọng yếu, chỉ cần con bình an là niềm vui lớn nhất của chúng ta rồi. Nghe mẹ đi, hôm nay không cho con vất vả nữa, con nghĩ rằng thực lực sư tỷ ta để đùa được sao? Ta mấy năm nay mặc dù rất cố gắng, nhưng ta biết sư tỷ kế thừa năng lực sư phụ, ta còn có chênh lệch không nhỏ. Con cùng bà ấy đại chiến một hồi, lại không có nghỉ ngơi, thân thể sẽ chịu không nổi. Được rồi, hôm nay con nghỉ ngơi cho tốt, từ nay về sau vẫn còn cơ hội nấu cơm cho chúng ta ăn mà."

Niệm Băng mặc dù có chút ít thất vọng, nhưng hần lại không nỡ cự tuyệt mẫu thân, chỉ có thể nhìn về phía Dung Thiên cầu trợ giúp, Dung Thiên ha ha nói giỡn: "Đừng nhìn ta, chẳng lẽ ngươi không biết mẹ ngươi bây giờ đã là đường đường Băng Tuyết nữ thần tế tự đại nhân sao? Là bà chủ của chúng ta đấy mà."

Băng Linh mặt đỏ lên, nói: "Đáng ghét, chàng lại giễu cợt ta. Tốt lắm, Thần Thần, ngươi để cho đệ tử bổn tháp đem chút ít thức ăn lên đi! A, bắt đầu từ ngày mai, xem ra, ta cũng phải bận rộn rồi."

Mới tiếp nhận vị trí Băng Tuyết nữ thần tế tự này, cũng không phải chỉ đơn giản tiếp nhận, bà còn cần làm rất nhiều chuyện. Trong số ma pháp sư đối lập không thiếu người có thực lực cường đại, muốn làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Lam Thần rời đi, Băng Linh kéo Niệm Băng đến một bên, dùng ma pháp bao phủ mình và con trai khiến cho thanh âm hai người không truyền ra ngoài, thấp giọng hỏi: "Niệm Băng, con thật sự cùng Thần Thần đã kết hôn chưa?"

Niệm Băng gãi gãi đầu, nói: "Mẹ, chúng con không tính là kết hôn a, nhưng..., chúng ta quả thật đã..., đã cùng một chỗ rồi."

Băng Linh giật mình nói: "Nguyên lai như thế, nhưng Thần Thần còn là thân xử nữ. Niệm Băng, từ nhỏ mẹ và cha con không ở bên con, chuyện nam nữ con có cái gì không hiểu, có thể đi hỏi cha con." Nói tới đây, mặt bà không khỏi ửng hồng.

Niệm Băng thất thần: "Mẹ, người không nhìn lầm chứ? Con, con... kỳ thật cùng Thần Thần đã... đã cái... kia rồi, nàng sao còn là xử nữ?"

Băng Linh cười, nói: "Ta mà nhìn lầm? Ở phương diện này ta sao có thể nhìn lầm chứ? Băng Thần tháp đối với sự phân biệt đồng thân tự có phương pháp đặc thù. Ngươi xem Thần Thần, trên ánh mắt có một màng óng ánh nhuận..., ta cùng ngươi nói mấy chuyện này làm gì, dù sao ý của ta nó vẫn còn là xử nữ."

Niệm Băng có chút sững sờ nhìn mẫu thân, đáng vẻ mẫu thân không giống như là đang đùa giỡn mình,

nhưng chính mình cùng Thần Thần đã sớm xảy ra quan hệ ấy rồi, tại sao lại thế này nhỉ? Đột nhiên, hắc trong lòng linh quang chợt lóe, tức thời hiểu được, mẫu thân sở dĩ nói Thần Thần còn là xử nữ, chẳng lẽ do biến hóa trong phượng hoàng hỏa sơn có quan hệ, bởi vì phượng hoàng sống lại, cả thân thể của nàng cũng một lần nữa trở thành thân thể xử nữ hoàn mỹ hay sao? Nghĩ tới đây, Niệm Băng trong lòng không khỏi nóng nảy.

Niệm Băng ở lại Băng Thần tháp nửa tháng mới miễn cưỡng ly khai. Băng Linh đã thành tân Băng Tuyết nữ thần tế tự, bà cùng Dung Thiên tự nhiên không cần đi Phượng tộc nữa, điều này là ý nghĩ vạn toàn của Niệm Băng, hắc vốn không định trong khoảng thời gian ngắn trở lại Phượng tộc. Khi Niệm Băng ly khai Băng Thần tháp, để Lam Thần lại, ngoại trừ nguyên nhân Lam Thần trợ giúp mẫu thân mình xử lý sự vụ của Băng Thần tháp ra, hắc cũng có vài phần ích kỷ, đương nhiên, mấy điều này hắc khẳng định sẽ không để cho Lam Thần biết. Mấy ngày qua hắc vốn muốn cùng Lam Thần thử xem nàng có phải còn xử nữ hay không, nhưng vẫn không tìm được cơ hội, bởi vì thay đổi Băng Tuyết nữ thần tế tự, Băng Thần tháp lâm vào cảnh hỗn loạn tạm thời, Lam Thần mỗi ngày đều vội vàng cùng Băng Linh chỉnh sửa tháp quy Băng Thần tháp, đến buổi tối nghỉ ngơi, xem hình dáng mặt mũi của nàng, Niệm Băng sao đành nhẫn tâm yêu cầu cái gì chứ?!

Gió lạnh thổi qua, hàn lưu đặc thù của băng nguyệt đế quốc đã bao trùm cả phương bắc, mỗi ngõ ngách đế quốc, đều có thể thấy dấu vết băng tuyết. Sau khi ăn điểm tâm, Niệm Băng cùng Tích Lỗ liền ly khai Băng Thần tháp.

Đi trên quan đạo, Tích Lỗ nói: "Niệm Băng, ta thật sự hâm mộ người!"

Niệm Băng nói: "Đại ca, người có biết ta vì sao dùng Trường sinh đao giúp người thay đổi bề ngoài lại thuận lợi như thế không? Kỳ thật, ta có thể cảm thụ được, linh hồn lệnh đường ở trong Trường sinh đao cho tới bây giờ vẫn chưa từng ly khai người."

212. Chương 211: Quyết Định Của Niệm Băng

Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, chẳng lẽ người không cảm thấy khí tức Trường sinh đao rất thân thiết sao?"

Vành mắt Tích Lỗ cay cay, cúi đầu nhìn thân hình cao lớn của mình chẳng biết suy nghĩ cái gì.

Niệm Băng ôm bờ vai của hắc: "Đại ca, cảm ơn người!"

"Cảm ơn ta? Cảm ơn ta cái gì?" Tích Lỗ có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Cảm ơn người lúc nào cũng ở bên giúp đỡ ta! Bất luận ta làm cái gì, thủy chung đều có người. Người biết không, cảm giác có người thực là tốt, huynh đệ chúng ta từ nay cùng một chỗ, không gì có thể ngăn cách."

Tích Lỗ mỉm cười nói: "Nhưng, tâm người thật là tàn nhẫn, nói đi là đi liền, không bồi tiếp bá phụ, cha mẹ một ít thời gian nữa."

Niệm Băng cười khỏ nói: "Ta đâu có muốn đi! Tuy nhiên, bây giờ tình thế khẩn trương, không đi không được, đã quyết định phải trợ giúp Di Thất đại lục trở về, ta phải sớm xử lý rất nhiều sự tình. Đợi chuyện này nếu có thể thuận lợi hoàn thành, từ nay về sau, ta không còn chuyện trọng yếu gì phải làm, khi ấy ta có thể tốt tốt đẹp đẹp mãi ở bên người cha mẹ."

Tích Lỗ than nhẹ một tiếng, nói: "Niệm Băng, có lẽ bọn họ không nghĩ tới, nhưng ta mỗi ngày đều ở bên người người, người nghĩ gì ta nhiều ít cũng biết một chút. Lúc ở Phượng tộc, sau khi người tu luyện, lập tức rời đi, hơn nữa đem Phượng Nữ cùng Long Linh đều giữ lại, lần này đến Băng Thần tháp, người lại đem Lam Thần lưu lại, nói phải đến Băng Nguyệt thành làm việc. Kỳ thật, người là không muốn để cho các nàng theo người mạo hiểm. Ta nghĩ, nếu không phải ta cùng với Di Thất đại lục có quan hệ, chỉ sợ người cả ta cũng có thể nghĩ biện pháp để lưu ở lại một chỗ nào đó mất."

Niệm Băng miễn cưỡng cười, nói: "Tại sao phải như thế. Đại ca, ta nhất định sẽ mang theo người."

Tích Lỗ ha ha nói giỡn: "Được rồi, huynh đệ! Ta biết người muốn tốt cho chúng ta, nhưng, người không thể không quan tâm đến an nguy của chính mình. Nếu vạn nhất người có vấn đề gì, chỉ sợ thiên hạ này sẽ phải đại loạn."

Nhìn nụ cười của Tích Lỗ, Niệm Băng không khỏi cười khỏ nói: "Đại ca, người không cần nói theo bọn họ mấy điều này a, ta nghĩ ta đã làm rất tự nhiên rồi, cũng không có lộ ra sơ hở gì mới đúng, người tại sao lại đoán được chứ?"

Tích Lỗ mỉm cười, nói: "Ừm! Ta nghĩ bọn họ dù không có đoán được ý nghĩ của người, ta vẫn có thể đoán được, là bởi vì ta đối với sự tình Di Thất đại lục quá trọng thị, mỗi lần người nói đến Di Thất đại lục ta đều đặc biệt chú ý, cho nên ta phát hiện một vấn đề, khi người nhắc tới giải trừ lời nguyện Mặc Áo Đát Tư Phong ẩn Chi Bình sắp đến, chỉ nói là ở một nơi chí âm, nhưng vẫn không nói chuẩn xác địa điểm địa phương kia. Ta từ điểm này phán đoán người không muốn để cho bọn họ cùng người đi mạo hiểm, đúng không?"

Niệm Băng sững sờ một chút: "Đại ca, người quan sát thật đúng là tỷ mỉ, quả thật ta cũng không muốn cho bọn họ theo ta đi mạo hiểm. Người cũng biết, lúc ngày đó đến, tại nơi chí âm kia sẽ tụ tập nhiều cao thủ cường đại, nhất là chúng ta quyết định trợ giúp Di Thất đại lục trở về, vậy có nghĩa là quyết định cùng thất long vương cùng tất cả thần nhân đối nghịch, rất là nguy hiểm, cho nên ..."

Tích Lỗ nâng tay lên, ngăn Niệm Băng lại: "Ý tứ của người ta hiểu được, người không phải giải thích. Chỉ cần người nhớ, đến lúc đó đừng bỏ ta ra là được. Ta có thể hiểu tâm tình của người, nếu đổi lại là ta, có lẽ cũng sẽ làm như vậy thôi."

Niệm Băng nhẹ nhàng thở ra, nói: "Cám ơn người, đại ca! Chúng ta nhanh lên đi thôi, ta đến Băng Nguyệt thành quả thật không phải lấy cớ mà thôi, đến nơi đây thực là có sự tình muốn làm, chúng ta đã quyết định phải trợ giúp Di Thất đại lục trở về, vậy phải lo cho tốt, một khi Di Thất đại lục trở về có thể sẽ xuất hiện biến hóa, phải biết rằng, Di Thất đại lục cùng mảnh đất này của chúng ta và Thần đại lục tiếp giáp nhau, cho nên tại địa phương mấu chốt, phải đóng trọng binh, đề phòng có bất trắc phát sinh."

Tích Lỗ giật mình nói: "Nguyên lai như thế, người nghĩ thật chu toàn. Xem ra, thân phận giáo chủ Huyết Sư giáo của người lại phát huy uy lực rồi."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Không riêng gì thân phận giáo chủ Huyết Sư giáo. Vị trí Di Thất đại lục trước kia tại Thiên đăng sơn mạch cùng Ngưỡng Quang đại lục chúng ta tương liên, đó là ở Áo Lan đế quốc, khoảng cách Băng Nguyệt đế quốc lại quá gần, cho nên bây giờ chúng ta cần làm là chính ở nơi này đóng ở một chi trọng binh, hơn nữa tất cả phải đều là cao thủ. Cái này cần phải được đại đế quốc phối hợp. Ta nghĩ, bên Băng Nguyệt đế quốc không có vấn đề, Áo Lan đế quốc bên kia có Lạc Nhu làm tể tướng, với trí thông minh của nàng, cũng có thể thành công, chỉ cần không lo phía sau, chúng ta cũng có thể phóng tay mà làm."

Tích Lỗ nói: "Đúng, tuy nhiên phải làm như thế nào người nghĩ kỹ chưa? Trước khi li khai Băng Thần tháp, người nói chờ người từ Băng Nguyệt đế quốc trở về sẽ cùng bá phụ, cha mẹ người thương lượng, nhưng nhìn bộ dạng người bây giờ, chỉ sợ là không định trở về nữa."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đại ca, người còn nói mình không thông minh?! Không sai, ta quả thật là không chuẩn bị trở về. Bất quá, đối sách ta còn chưa nghĩ ra. Tà Nguyệt bên kia thực lực có vẻ yếu một chút, nhưng Tà Nguyệt là một gã vu yêu, thực lực tuyệt đối không thể xem thường. Lần trước tại trận chiến cùng thất long vương ấy, hần thủy chung đều không xuất toàn lực, thực lực hần cuối cùng đạt tới trình độ gì, bây giờ ta trong lòng một điểm nhỏ nhất cũng không nắm được. Huống chi hần còn có mấy thủ hạ thực lực rất mạnh. Với hai người chúng ta thu thập hết bọn họ rất khó khăn. Cho nên với thất long vương cùng thần nhân một bên, đối kháng ra sao ngay cả nghĩ cũng chẳng nghĩ được, căn bản ta không có cơ hội. Bây giờ thời gian còn có hơn hai tháng, ta phải cẩn thận tìm ra một biện pháp tốt nhất mới được."

Tích Lỗ mỉm cười nói: "Được, bất luận người tìm ra cái biện pháp gì, ta đều ủng hộ người. Thật sự ta muốn nhìn lại một chút mảnh đất nơi tổ tiên chúng ta trước kia ở xem hình dáng thế nào, không biết tộc nhân chúng ta trên đại lục Di Thất như thế nào?!"

Niệm Băng nói: "Chúng ta nhất định phải thành công."

Mỉm cười, Tích Lỗ nói: "Ta tin tưởng điểm này."

Hai người tốc độ đi tới cũng không nhanh, buổi sáng rời Bằng Thần tháp đi, giữa trưa mới đến Bằng Nguyệt đế quốc. Tiến vào thành, Tích Lỗ nói với Niệm Bằng hắc đối bụng, nhìn thấy ánh mắt khát khao của Tích Lỗ, Niệm Bằng biết hắc lại muốn ăn thứ do mình làm. Tưởng tượng đến đồ ăn, Niệm Bằng có chút ít bối rối. Thời gian nửa tháng ở Bằng Thần tháp này, hắc vẫn nấu cơm cho cha mẹ, hắc kinh ngạc phát hiện, trù nghệ của mình chẳng những không có suy kém, ngược lại bởi vì bản thân năng lượng tăng lên, đối với các loại thực vật nắm trong tay càng thêm chuẩn xác, cái gì làm ra hương vị đều rất thơm ngon. Nếu không phải trước mắt có đại sự muốn làm, hắc thật sự thực muốn cùng quán quân đại tái Tiểu Thiên so tài thử một lần xem đến cùng trù nghệ của ai cao minh hơn.

"Đại ca, ngươi muốn ăn cái gì?"

"Chỉ cần là ngươi làm, cái gì cũng được, lần này tại Bằng Thần tháp thực sự không làm mất danh dự nhĩ! Niệm Bằng, ngươi làm đồ ăn càng ngày càng ngon, ngươi biết không, mặc dù chỉ có nửa tháng, nhưng khí sắc bá phụ, bá mẫu rõ ràng đẹp mắt lên rất nhiều, hơn nữa, lượng cơm so với ngày đầu đã ăn nhiều hơn đáng kể, không biết ngươi đi rồi từ nay về sau, bọn họ còn có thể ăn uống được bình thường không nữa."

Niệm Bằng cười khổ nói: "Chuyện đó cũng là không có biện pháp. Đại ca, đi thôi, chúng ta tùy tiện tìm quán cơm, ta nghĩ cách nấu cơm cho ngươi ăn là được."

Bằng Nguyệt thành từ khi Yến Phong đăng cơ về sau, chính trị ổn định, quốc gia đã trở nên càng thêm phồn vinh hơn, nơi này là thủ đô cả Bằng Nguyệt đế quốc, tự nhiên thể hiện càng thêm rõ ràng. Hai bên đường, các loại cửa hàng đều vô cùng náo nhiệt, xa xa, Niệm Bằng đã thấy một nhà phạm điểm kích thước không nhỏ, quay sang Tích Lỗ gật gật đầu, hai người hướng khách sạn đi tới.

Tới cửa, lập tức có người phục vụ đón đi lên: "Hai vị, muốn ăn cơm sao? Chúng ta ở đây chẳng những có các loại mỹ vị bốn quốc, cả mấy đồ ăn đế quốc khác đều có. Giá cả cũng phải chăng."

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Hảo, ở chỗ các ngươi ăn thôi." Hai người được người phục vụ dẫn vào phòng lớn phạm điểm, bọn họ đều là người thực tùy tiện, tìm cái bàn dựa vào cửa sổ ngồi xuống. Phạm điểm này kích thước trung bình, lúc này đúng là thời gian bữa trưa, mặc dù không thể nói hết chỗ ngồi, nhưng cũng có bảy, tám phần khách nhân, nhìn qua hình dáng sinh ý cũng khá phát tài.

Người phục vụ trước dâng trà nóng cho Niệm Bằng và Tích Lỗ, để hai người ấm áp hơn, sau đó cầm thực đơn đi tới.

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Tốt lắm, chúng ta không cần thực đơn, cùng lão bản các ngươi thương lượng thể nào để cho ta mượn phòng bếp dùng một chút."

Người phục vụ hiển nhiên là lần đầu tiên gặp được yêu cầu như vậy, bất quá nhân viên phục vụ nơi này tổ chức coi như cũng được, hơi sững sờ một chút, liền đáp lại: "Xin thứ lỗi, tiên sinh, chúng tôi ở đây không có loại phục vụ này, nếu ngài thật muốn chính mình xuống bếp, ta cần xin chỉ thị lão bản chúng ta một chút." Hắc nhìn Niệm Bằng ánh mắt trở nên cẩn thận rất nhiều. Trong giới trù nghệ, tình huống đập cửa đá trận (đăng môn khiêu chiến) cũng có phát sinh, tuy vậy, phần lớn phát sinh trong đại phạm điểm danh tiếng. Nơi này chỉ có thể xem như trung bình, mặc dù thức ăn cũng có chút đặc biệt, nhưng so với phạm điểm cao cấp còn có chênh lệch không nhỏ, tới cửa đá trận là chuyện còn chưa từng phát sinh.

Niệm Bằng khoát khoát tay, để cho người phục vụ đi, chốc lát sau, một người trung niên quần áo hoa lệ đã đi tới, thân thể người này trung bình, tướng mạo bình thường, đây vẻ tươi cười, vừa thấy đúng là một người khéo léo. Quần áo trên người mặc dù hoa lệ, nhưng là màu sẫm, cũng không đáng chú ý lắm: "Hai vị tiên sinh, nghe người phục vụ chúng ta nói, hai vị có chút yêu cầu đặc biệt."

Niệm Bằng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, chúng ta muốn mượn phòng bếp các ngươi để chính mình làm chút thức ăn. Quen ăn đồ ăn cho mình chế biến, đồ ăn bên ngoài hương vị luôn kém chút ít. Đây là chi phí của nó." Vừa nói xong, hắc búng ra một tử kim tệ, dừng ở trong tay người trung niên.

Trung niên nhân sững sờ một chút, nhìn thấy tử kim tệ trong tay, nụ cười trên mặt không khỏi thân thiết hơn, nhưng hắc lại đem tử kim tệ im lặng đặt lên bàn đẩy đến trước mặt Niệm Bằng: "Xin thứ lỗi, tiên

sinh! Phòng bếp chúng ta thật sự không thể cho người vào, xin ngài tha thứ. Kỳ thật, thức ăn của chúng tôi ở đây hương vị cũng được, có gì các vị cứ nhắm nháp một chút thử đi?!”

Niệm Băng trong lòng có chút ít kinh ngạc, một quả tử kim tệ cũng đủ hai người tại phạm điểm xa hoa nhất cơm ăn một bữa tiệc lớn, đối phương thế nhưng không động tâm, quả thật làm hắn có chút giật mình: ”Vì sao hả? Chẳng lẽ tiền ta cho còn ít hay sao?”

Người trung niên lắc lắc đầu, nói: ”Không, tiền ngài cho không ít! Ta cũng có thể đoán được, trù nghệ của tiên sinh nhất định cao siêu vô cùng, nhưng vì tôn nghiêm của bốn điểm, ta không thể cho phép tiên sinh làm đồ ăn tại nơi chúng ta.”

Niệm Băng trong lòng bưng tỉnh đại ngộ, thì ra đối phương cho rằng hai người bọn họ đăng môn khiêu chiến, nhưng cũng khó trách, phạm điểm có thể cho phép mình làm đồ ăn quả thật không nhiều lắm, mỉm cười, nói: ”Đã như vậy, hãy quên đi. Tích Lỗ đại ca, chúng ta đối quán ăn khác.”

Vừa nói xong, Niệm Băng đứng lên, Tích Lỗ đã theo hắn đứng dậy, nơi này đã không cho nấu cơm, Niệm Băng thầm nghĩ, mình chỉ có thể trở lại Băng Nguyệt đường Huyết Sư giáo, trừ phòng nơi đây cũng không có khả năng cự tuyệt mình. Hai người vừa muốn đi ra phía ngoài, chỉ nghe trung niên nhân kia đột nhiên nói: ”Chờ một chút, hai vị tiên sinh xin dừng bước!”

Niệm Băng trở lại nói: ”Sao, còn có việc gì thế?”

Trung niên nhân nói: ”Xem hình dáng hai vị có vẻ cũng là trù sư, chỉ có trù sư mới có thể ăn không quen thứ người khác làm. Bốn điểm bây giờ vừa lúc thiếu hai gã trù sư, nếu hai vị nguyện ý, thù lao có thể thương lượng.”

Niệm Băng cùng Tích Lỗ liếc nhau, hai người không khỏi đồng thời nở nụ cười, không nói Tích Lỗ, với thân phận Niệm Băng bây giờ sao có thể làm trù sư trong phạm điểm chứ? Cho dù muốn làm, cũng phải đến Thanh Phong trai phạm điểm đỉnh cấp như vậy mới có khả năng.

Trung niên nhân nhìn thấy nụ cười hai người không khỏi có chút xấu hổ, chặn lại nói: ”Bốn điểm tuy nhỏ, nhưng sinh ý cũng được, hơn nữa chúng ta đãi ngộ đối với trù sư luôn luôn cũng tốt, hai vị không ngại cứ đưa ra điều kiện.” Hắn cho rằng, trù sư có dũng khí đăng môn khiêu chiến trù nghệ nhất định không kém. Nhưng hắn nào biết đâu rằng, Niệm Băng cùng Tích Lỗ tiến đến, quả thật chỉ là vì muốn tự mình nấu ăn mà thôi.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đa tạ ngài rất nhiều, nhưng ta nghĩ điều này không cần thiết. Tích Lỗ đại ca, chúng ta đi thôi!” Hai người xoay người đi ra ngoài, mới vừa đi tới cửa, một gã võ sĩ mặc y phục võ sĩ đột nhiên đón ngay trước mặt, Niệm Băng cùng Tích Lỗ mới đầu còn không để ý, nhưng khi võ sĩ kia đến trước người bọn họ cũng chẳng có ý né tránh, khiến cho hai người không khỏi đồng thời dừng cước bộ.

Khi hai người đồng thời dừng lại, tên võ sĩ kia đã ngừng lại, sau khi liếc nhìn Niệm Băng một cái, vội vàng cúi đầu, nói: ”Nhị vị, không phải muốn đến võ sĩ công hội sao?”

Niệm Băng trong lòng vừa động, nói: ”Cũng được, chúng ta là muốn học tập một ít kỹ xảo vũ sư, nhất là sư tử màu vàng phát sáng, ta thực có hứng thú.”

Võ sĩ trên mặt toát ra vẻ cung kính, nói: ”Hai vị đi theo ta!” Nói xong, xoay người bước đi. Niệm Băng trong lòng thầm khen, Huyết Sư giáo không hổ là thế lực ngầm cường đại nhất đại lục, chính mình vừa mới đi vào Băng Nguyệt thành, đã bị cơ sở ngầm bốn giáo phát hiện rồi, theo như lời nói của hắn lúc trước, đúng là mật khẩu của Huyết Sư giáo, võ sĩ vừa nghe, tự nhiên sẽ hiểu rõ.

Ba người đi rất nhanh, trong chớp lát đã đi tới võ sĩ công hội, võ sĩ kia dẫn đường, xuyên qua đại sảnh bữa bọn, đi tới hậu đường võ sĩ công hội, lúc này, võ sĩ mới cung kính nói: ”Thuộc hạ ra mắt giáo chủ! Mời giáo chủ chờ tại phòng họp, tthực hạ đi mời đường chủ tới.”

Niệm Băng mỉm cười vuốt cằm nói: ”Người đi đi! Được, bảo phòng bếp chuẩn bị chút ít thực phẩm đợt lát nữa ta tới.” Võ sĩ đáp ứng một tiếng, xoay người đi.

Niệm Băng dẫn Tích Lỗ đi vào phòng hội nghị, thoải mái ngồi ở trên sofa, mặc dù đường đi vào Băng Nguyệt thành bọn họ cũng không có cảm giác được mỗi một, nhưng ngồi tại đây trên sofa cực tốt này,

toàn thân truyền đến cảm giác dễ chịu. Bọn họ vừa mới ngồi vào chỗ của mình, lập tức có người đưa lên trà, hình dáng phòng hội họp vẫn như trước, mặc dù không thể nói xa hoa, nhưng phi thường sạch sẽ, làm cho người ta thấy hảo cảm.

Lát sau, bên ngoài truyền đến thanh âm: "Giáo chủ, Ngân Năng cầu kiến!" Thanh âm ấy hàm ẩn nội công, vang vọng rất mạnh, trực tiếp bay vào trong phòng.

"Vào đi!" Niệm Băng cười nhẹ.

Cửa mở, Ngân Năng một thân trường bào màu xanh từ ngoài bước vào, quần áo hần mặc thực đơn bạc, thân ở Băng Nguyệt đế quốc dưới cảnh rét lạnh mặc quần áo như vậy, quả nhiên không hổ là vũ thánh cấp bậc cao thủ.

Gặp lại Niệm Băng, trong mắt Ngân Năng rõ ràng toát ra vẻ hưng phấn, mỉm cười nói: "Giáo chủ, không có lúc nào gặp được ngài, ngài thật đúng là thần long thấy đầu không thấy đuôi!"

Niệm Băng cười nói: "Đến đây, đường chủ! Mời ngồi đi. Ta không phải xuất hiện rồi sao?"

Ngân Năng biết Niệm Băng không có kiểu cách gì, đi thẳng đến chỗ đối diện hần ngồi xuống: "Giáo chủ, ngài có cái gì phân phó ạ?"

Niệm Băng trầm ngâm nói: "Có vài sự kiện muốn làm. Đây ta có một phong mật thư, người dùng phương pháp nhanh nhất chuyển giao cho Áo Lan đường đường chủ chúng ta tại Áo Lan đế quốc, nói hần cần phải dựa theo chỉ dẫn trong thư mà chấp hành." Nói xong, trên tay hần ngân quang chợt lóe, một phong thư xuất hiện trong lòng bàn tay hần. Hành động bây giờ, Áo Lan đế quốc bên kia có Lạc Nhu, đúng là thời cơ tốt nhất xâm nhập. Trong phong thư này, không chỉ có chỉ thị của Niệm Băng đối với Áo Lan đường, đồng thời còn chiếc vòng cổ lúc trước Lạc Nhu tặng cho hần, chỉ là bảo thạch màu đỏ mặt trên hần giữ lại.

Ngân Năng tiếp nhận thư, cung kính nói: "Thuộc hạ nhất định đi làm thật nhanh, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Niệm Băng gật gù đầu, nói: "Phong thư này phi thường trọng yếu, nhất định không thể lạc vào tay người ngoài, nếu không, đối với bốn giáo sẽ có ảnh hưởng vô cùng lớn, người đưa tin này, nhất định phải tin tưởng, hiểu chưa?"

Ngân Năng gật đầu, nói: "Giáo chủ yên tâm, bốn giáo có phương pháp chuyên môn đưa tin, tuyệt đối bí mật."

Niệm Băng nói: "Vậy là tốt rồi! Bây giờ tình hình Băng Nguyệt đế quốc như thế nào, có cái gì biến hóa không?"

Ngân Năng lắc đầu nói: "Không có, bây giờ tình hình Băng Nguyệt đế quốc rất tốt, hết thảy đều trong lòng bàn tay chúng ta, tốc độ phát triển so với trước kia nhanh hơn nhiều. Có ta cùng Tuyết Phách trưởng lão ở đây, ngài cứ yên tâm đi giáo chủ, ngài lần này đến, đối với Băng Nguyệt đường chúng ta có chỉ thị gì không! Ta mỗi ngày đều nghĩ ngài có thể đến a."

Niệm Băng bật cười nói: "Muốn ta đến? Người muốn ta mang đến cho người một chút chỗ tốt hả?!" Sau khi hành động "biến thiên" lần trước hoàn thành, Băng Nguyệt đường vốn từ địa vị hạ lưu trong Huyết Sư giáo, nhảy lên thành đệ nhất đại đường Huyết Sư giáo, các địa vị đường đều xem vào thực lực, Băng Nguyệt đường cơ hồ nắm giữ cả Băng Nguyệt đế quốc, tự nhiên trở thành một cỗ lực lượng cường đại nhất trong Huyết Sư giáo. Ngân Năng đã bởi vì hành động "biến thiên" thu được chỗ thật tốt thật lớn. Niệm Băng khi ở Hoa Dung đế quốc nhân tiện cùng Huyết Sư thất lão thương lượng qua, bên trong Ngân Năng cùng Tuyết Phách giống nhau, đều muốn trở thành ngoại tính trưởng lão trong Huyết Sư giáo, tương lai sau khi bọn họ lớn tuổi, ở lại trong Huyết Sư đường dưỡng lão, ngoại tính trưởng lão mặc dù không giống như Huyết Sư thất lão đối với sự tình gì của Huyết Sư giáo cơ hồ đều có đại quyền sinh sát, nhưng quyền lợi cũng phi thường lớn.

Ngân Năng xát xát tay, hắc hắc cười nói: "Thuộc hạ không dám, nhưng giáo chủ ngài nếu có chuyện gì muốn bốn đường đi làm, ngài cứ việc phân phó, thủ hạ của ta tất cả đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, cam đoan làm cho ngài thỏa đáng."

Đối với vị giáo chủ trẻ tuổi trẻ, bất luận là tiếp xúc rất nhiều Ngân Năng, hay là mấy đường chủ các đường khác đều chưa thấy qua mặt Niệm Băng, sớm đã không có lòng dám khinh thị gì, đơn độc là hành động "biến thiên" lần nọ mang đến cho Huyết Sư giáo ích lợi đúng là trăm năm không thấy, phần công lao to lớn này, khiến cho vị trí Niệm Băng tại Huyết Sư giáo hoàn toàn trầm ổn, không có vấn đề gì nữa.

Niệm Băng suy nghĩ một hồi rồi nói: "Quả thật có chút việc phải phiền đến người, Băng Nguyệt đường bây giờ đã đi vào quỹ đạo, tạm thời không có vấn đề gì quá lớn, người từ trong bốn đường chọn lựa ra một đám tinh nhuệ, nhân số không cần nhiều, một trăm người là đủ, nhưng phải đều là cao thủ cực mạnh trong Băng Nguyệt đường, điểm quan trọng nhất là chấp hành vô điều kiện mệnh lệnh của ta, không được hỏi nhiều, tiểu đội một trăm người này do người dẫn đầu, người muốn chỗ tốt phải xem tiểu đội trăm người này của người có bản lĩnh hay không. Sau đó truyền lệnh của giáo chủ ta, lệnh năm trăm huyết vệ Huyết Sư đường, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi tới Băng Nguyệt thành cùng tiểu đội trăm người này của người hội hợp, chậm nhất trong nửa tháng phải tới, nếu các trưởng lão có nghi hoặc gì, người nói cho bọn họ, ta có sự tình trọng yếu muốn làm."

Huyết vệ là một cỗ lực lượng tuyệt sát cực mạnh của Huyết Sư giáo, trực tiếp nghe lệnh huyết sư thất lão, chỉ có thất lão đồng thời ký mệnh lệnh, mới có thể đủ điều động này một đội ám sát thực lực cường đại nhất trong Huyết Sư giáo, cho dù giáo chủ muốn điều động bọn họ, cũng phải thông qua huyết sư thất lão đồng ý, bất quá mọi việc bây giờ Niệm Băng làm đối với huyết sư giáo, huyết sư thất lão tất nhiên sẽ đáp ứng hần điều động đội nhân thủ này. Lần trước trong hành động "biến thiên", thực lực huyết vệ lưu lại cho Niệm Băng ấn tượng khá sâu, năm trăm người đánh vào hoàng cung, may may không tổn hao gì, cả bị thương cũng rất ít. Cũng không phải nói thực lực mỗi người bọn họ rất mạnh, năm trăm huyết vệ này trong lúc đó phối hợp cực kỳ xảo diệu, hơn nữa các tử sĩ đều là giết người không nháy mắt, lại thêm ứng dụng độc được, khiến cho bọn họ có lực công kích cực kỳ cường đại. Tại hành động "biến thiên" lần trước, thời điểm huyết vệ xuất kích thực ít, có hơn năm mươi người. Lần thành tựu lớn nhất của bọn họ, là dựa vào ba mươi người phối hợp, ám sát toàn bộ mấy trăm cao thủ ngầm, mà tự thân không tổn hao gì.

Vừa nghe lời này của Niệm Băng, Ngân Năng nhất thời hưng phấn đứng lên: "Giáo chủ chúng ta muốn có hành động lớn! Ngài yên tâm, một trăm cao thủ tinh nhuệ trong vòng ba ngày ta có thể chọn lựa được, lần này bất luận có hành động gì, ngài nhất định phải mang ta theo! Ngài yên tâm, thủ hạ của ta có ai dám không nghe mệnh lệnh, ta là người thứ nhất muốn mạng của hắn."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Người chọn lựa mấy người này cao hơn một chút, chẳng những thực lực phải mạnh mẽ, hơn nữa phải tuyệt đối dựa vào mới được. Ngân đường chủ, ta phải sớm nói cho người biết hành động lần này, không thể so với hành động "biến thiên" lần trước. Bởi vì, lần này hành động so với lần trước càng nguy hiểm hơn, nhưng ích lợi chúng ta tìm được coi bề mặt ngoài cũng rất khó nhìn ra."

Ngân Năng sững người một chút, nhưng lập tức kiên quyết nói: "Giáo chủ, chỉ cần ngài ra lệnh, Băng Nguyệt đường chúng ta cam đoan chấp hành không có hoài nghi gì."

Niệm Băng vừa lòng gật gật đầu, nói: "Vậy là tốt rồi, lần này hành động mặc dù nguy hiểm, nhưng đối với tiểu đội trăm người do người chọn này mà nói, lại có một chút chỗ tốt. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn họ phải còn sống chấp hành hết nhiệm vụ trở về mới được."

Sắp tới ngày chí âm kia, không có bọn người Phương Nữ tương trợ, Niệm Băng có thể nghĩ đến, cũng chỉ có cao thủ Huyết Sư giáo của mình. Nhưng không vì đối với tương lai Huyết Sư giáo có ảnh hưởng, lần này đối mặt có thể xuất hiện nguy cơ, hắn cũng không nghĩ điều động nhiều người tham dự.

Ngân Năng nói: "Giáo chủ, trong khoảng thời gian này ngài nhân tiện ở lại chỗ chúng ta đi! Ôi, được rồi, còn có chuyện ta bẩm báo ngài."

Niệm Băng ngăn người, mới vừa còn muốn hỏi, Thiên Nhân huyết nơi mi tâm hắn đột nhiên nhúc nhích rất nhỏ, một cỗ tinh thần ba động quen thuộc mà cường đại khiến cho trong lòng hắn âm thầm cả kinh, từ khi trở lại Ngưỡng Quang đại lục tới nay, đây là cỗ tinh thần ba động cực mạnh hắn cảm giác được, cho dù là cao thủ như thần nhân, Tây Luân hay Băng Tuyết nữ thần tế tự Băng Khiết cũng chưa có tới tinh thần ba động mạnh mẽ như vậy.

Cửa mở, một đạo thân ảnh vọt nhanh đến: "Niệm Băng ca ca!" Thanh âm nghẹn ngào vang lên, thân hình yếu đuối kia nhào mạnh vào lòng Niệm Băng cất tiếng khóc nức lên.

Niệm Bạng nhân lực cực tốt, mặc dù người tới động tác rất nhanh, nhưng hắn vẫn thấy được là ai, trong số người quen của hắn, cũng chỉ có một người mới có thể xưng hô với mình như vậy, người đó đúng là Miêu Miêu.

Tiếng khóc của Miêu Miêu ngập tràn đau thương, dán chặt trong ngực Niệm Bạng, nhiều ngày không thấy, nàng tựa hồ lại lớn thêm một chút, tiếng khóc của nàng gây cho Niệm Bạng một tia cảm giác bất an, ngẩng đầu nhìn hướng Ngân Năng, toát ra ý hỏi, Ngân Năng hướng hắn gật gật đầu, ý bảo chính mình vừa muốn nói, đúng là Miêu Miêu. Niệm Bạng hướng Ngân Năng phát phát tay, Ngân Năng hiểu ý lui đi ra ngoài, khép chặt cửa lại.

Niệm Bạng an ủi vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Miêu Miêu, vỗ nhẹ sống lưng của nàng, đem một cổ hồng quang nguyên tố nhu hòa đưa vào trong cơ thể nàng, bình phục tâm tình cực kỳ kích động của nàng: "Miêu Miêu thông minh, mau nói cho ca ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Muội sao lại ở Bạng Nguyệt đường? Có phải là ai khi dễ muội không?"

Tiếng khóc Miêu Miêu vẫn tràn ngập đau thương, dưới sự an ủi của Niệm Bạng, nàng dần dần bình phục lại. Niệm Bạng trong lòng cảm giác không ổn càng tăng mạnh thêm mấy phần, mặc dù còn không kịp cẩn thận quan sát, nhưng Miêu Miêu gây cho hắn cảm giác khác biệt so với trước kia rất lớn. Niệm Bạng biết Miêu Miêu đã lâu, trong ấn tượng của hắn, Miêu Miêu vẫn là một tiểu nữ khoái hoạt, mặc dù nàng so với Lam Thần cùng Long Linh chỉ là nhỏ hơn ba tuổi mà thôi, nhưng Niệm Bạng đối xử với nàng như là muội muội. Từ khi biết nàng tới nay, đây là lần đầu tiên từ bạch nhân cô nương đáng yêu này cảm giác được bị thương tổn nghiêm trọng như thế, hắn ẩn ẩn đoán được, nhất định có chuyện đại sự gì đó đã xảy ra.

Khiến cho Niệm Bạng kinh ngạc, đúng là tinh thần ba động toát ra từ trên người Miêu Miêu, trong tình huống tâm tình kích động, tinh thần ba động của nàng mặc dù vô cùng bất ổn, nhưng dị thường cường đại, cường đại đến cả Niệm Bạng cũng cảm thấy giật mình.

Thật lâu sau, tiếng khóc của Miêu Miêu rốt cuộc dần dần nhỏ lại, dưới sự an ủi của Niệm Bạng nàng ngồi xuống, khóe mắt của nàng thực đã trở nên đỏ lựng, khuôn mặt rõ ràng so với trước kia gầy gò hơn vài phần, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, giống như cũ đang không ngừng thổn thức, nhưng cùng vẻ tương phản, trên người của nàng toát ra một tia khí tức cường đại, tinh thần ba động vô hình kia tán bố khắp ngõ ngách trong phòng. Miêu Miêu so với trước kia, dường như trưởng thành một ít, vẻ trẻ con trên mặt biến mất, thay vào đó là trong đôi mắt đẹp bị thương vô tận.

Niệm Bạng lôi kéo tay nhỏ bé của Miêu Miêu, nói: "Miêu Miêu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao muội lại khóc thương tâm như vậy hả?"

Mắt Miêu Miêu đỏ lên, suýt nữa lại rơi lệ, nghẹn ngào nói: "Niệm Bạng ca ca, có thể gặp được huynh, huynh cần phải vì Miêu Miêu làm chủ! Miêu Miêu... Miêu Miêu chỉ còn có huynh là người thân mà thôi."

Niệm Bạng trong lòng kinh hãi, nhất thời đoán ra một ít, trầm giọng nói: "Miêu Miêu, muội..., trước hết hãy bình tĩnh một chút, chẳng lẽ là Hi Lạp Đức thúc thúc đã xảy ra chuyện?"

Miêu Miêu gật gật đầu, nước mắt lại chảy xuống, hai tay căng thẳng nắm chặt, đồng thời đây lần đầu tiên, lần đầu tiên trong mắt nàng, Niệm Bạng thấy được oán hận dị thường mãnh liệt.

"Ba ba đã chết, mẹ mẹ đã chết, mọi tộc nhân của ta cũng đã chết, chỉ còn lại có một mình ta, Miêu Miêu chỉ có một mình. Niệm Bạng ca ca! Miêu Miêu rất đáng thương! Huynh phải thay Miêu Miêu làm chủ đó!"

Mặc dù đã đoán được một ít, nhưng khi Miêu Miêu nói là bạch nhân toàn tộc bị diệt, trong mắt Niệm Bạng nhìn không được toát ra vẻ hoảng sợ. Bạch nhân mặc dù cũng không phải tộc đàn cường đại nhất, nhưng bọn họ luôn luôn không cùng xã hội nhân loại đi lại, tựa như Phụng tộc vậy cùng là tình cảnh tự cấp tự túc. Hơn nữa, bạch nhân mặc dù không thể tu luyện đấu khí cùng ma pháp, nhưng bọn họ cùng sanh cầu tới tinh thần lực cường đại thực lực bảo vệ mình tốt nhất, mặc dù người chính thức có thể trở thành triệu hoán ma pháp sư cũng không phải nhiều, nhưng ấn tượng lúc trước Hi Lạp Đức lưu lại cho Niệm Bạng lại cực kỳ khắc sâu, sừng vật của hắn triệu hoán, đối với ma pháp sư bình thường mà nói, quả thực đúng là một ác mộng, đạt tới ma đạo sư cảnh giới triệu hoán sư, người nào có thể giết Hi Lạp Đức, cũng đem bộ tộc bạch nhân hoàn toàn hủy diệt đi? Niệm Bạng trong lòng âm thầm tính toán, tại trên đại lục chủng loại

có thực lực này thật sự không nhiều lắm. Cho dù chính mình bây giờ, hoàn toàn đánh bại Hi Lạp Đức, khả năng xảy ra cũng không phải quá lớn.

”Miêu Miêu, muội nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ba ba ngươi không phải có thể tiêu hoán phong long vương Tập La Dịch Lý Tư sao?” Có long vương bên cạnh người, cho dù là một gã cao thủ mười ba bậc cũng không nhất định có thể phạm tới một phân Hi Lạp Đức.

Miêu Miêu thỏn thức: ”Tập La thúc thúc không có mặt, thúc ấy vẫn không có trở về! Bất quá, ba nói, cho dù có Tập La thúc thúc, chúng ta cũng khó tránh kiếp nạn này. Thực đáng sợ, thực đáng sợ! Nơi nơi đều là máu, nơi nơi đều là máu tươi.” Nói tới đây, nàng trong mắt sợ hãi toát ra mãnh liệt, thân thể run rẩy, lại một lần nữa gục vào lòng Niệm Băng.

Niệm Băng ôm thân thể mềm mại của nàng: ”Miêu Miêu đừng sợ! Có Niệm Băng ca ca đây, sẽ không để cho người khác thương tổn muội. Muội bình tĩnh đem mọi chuyện nói cho huynh nghe, như vậy ca ca mới có thể giúp muội báo thù.”

213. Chương 212: Bạch Nhân Tộc Bị Diệt

Nói đến đây, Miêu Miêu khóc không thành tiếng. Niệm Băng nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, chờ nàng nói tiếp: ” Vào lúc Miêu Miêu không biết nên làm gì, hoàn toàn sợ ngây người. Đột nhiên thấy được vài người. bọn họ tổng cộng có sáu người, ăn mặc rất kỳ quái. Bọn họ là ma quỷ, Miêu Miêu khẳng định, bọn họ nhất định là ma quỷ. Bọn họ truy sát tộc nhân còn sót lại của chúng ta. Ba ba đã dùng toàn lực, gọi về tất cả súng vật của người nhưng chỉ có thể nhìn đám súng vật này chết đi. Ba ba che chở cho muội muội nhưng những người đó thật sự quá lợi hại. Ba ba và muội muội liên thủ cũng không địch nổi bọn chúng, bọn chúng phân hai người ra thì cả ba ba và muội muội đều bị thương. Miêu Miêu sợ quá, khi đó Miêu Miêu thực sự rất sợ. Nhưng Miêu Miêu càng sợ ba ba và muội muội bị thương tổn, sợ họ bỏ ta mà đi. Ta liền gọi đám tiểu súng vật tham chiến. Hình dáng lúc đó của ba ba rất đáng sợ, người bảo muội chạy đi nhưng mà Miêu Miêu lúc đó không biết chạy thế nào. Sáu người đó muội nhớ rất rõ. Tốc độ bọn họ nhanh như bay, trong chớp lát tất cả tộc nhân của muội đã chết. Có rất nhiều tỷ tỷ, và a di bị bọn họ ấn xuống mặt đất, làm một vài chuyện kỳ quái. Ba ba một mực thét hỏi bọn chúng là ai, vì sao lại ra tay với bạch nhân tộc chúng ta. Những người đó thật đáng sợ, bọn họ nói mình là thần, rằng bạch nhân tộc chúng ta vi phạm ý chỉ của thần, cho nên phải chết.”

”Hỗn đản” Tích Lỗ phẫn nộ hét lên một tiếng, một chưởng vỗ lên bàn trà bên cạnh khiến chiếc bàn hóa thành bụi phấn. Mặc dù Miêu Miêu nói không rõ ràng, nhưng hắn và Niệm Băng đều hiểu kẻ hủy diệt bạch nhân tộc chính là đám thần nhân đến từ thần chi đại lục. Hận ý mãnh liệt dâng lên trong lòng Niệm Băng, hắn vốn không muốn phần quyết tâm giúp Di Thất Đại Lục trở về. Đám thần nhân làm Miêu Miêu bị thương như vậy, đã đốt lên ngọn lửa trong lòng hắn. Lúc này hắn đã không hề do dự nữa, thần nhân, mấy tên thần nhân hèn hạ này ngay cả bạch nhân cũng không buông tha.

Miêu Miêu lau nước mắt trên mặt mình, nói: ”Ba ba khi đó trở nên rất đáng sợ, nhìn thấy mọi người trong tộc đã chết, mắt của ba ba và muội muội đã biến thành màu đỏ. Bọn họ dùng một loại biện pháp đặc thù, đem tinh thần lực tăng lên một trình độ rất mạnh, trực tiếp dùng tinh thần công kích, làm cho đám bại hoại này mê muội tạm thời. Sau đó ba ba và muội muội mang theo muội, ngồi trên lưng Tiểu Kết Ba chạy đi”.

Niệm Băng ngăn người: ”Tiểu Kết Ba?”

Miêu Miêu nói: ”Chính là con Kim Bối Địa Long Vương ở cùng một chỗ với chúng ta lần trước đó. Ba ba tận lực chú ý bồi dưỡng huấn luyện nó, làm cho nó tiến hóa rất nhanh, có thể nói một vài chữ đơn giản nhưng không lưu loát, luôn lắp bắp nên muội gọi nó là Tiểu Kết Ba. Nếu không phải Tiểu Kết Ba đã ngăn cản không ít công kích, có lẽ ba ba và muội muội đã chết.”

Niệm Băng ảm đạm nói: ”Sau đó thì sao? Các người đã trốn thoát được, Hi Lạp Đức thúc thúc và muội muội giờ ở đâu?

Hắn vừa hỏi, vừa vuốt ve mái tóc dài của Miêu Miêu, để nàng có thể có cảm giác an toàn trong lòng hắn, khiến cho Miêu Miêu mặc dù đang kích động, nhưng vẫn có thể nói ra những trải nghiệm bi thảm đã trải

qua.”

Miêu Miêu hít hít mũi, nói: ” Chúng ta mặc dù chạy thoát, nhưng ba ba lại nói, những người đó rất nhanh sẽ đuổi theo. Tốc độ của tiểu kết ba không thể nào nhanh hơn bọn họ, cho dù bay lên cũng rất khó. Khi đó, ba ba và mẹ mẹ đã bị thương không nhẹ. Ba ba vốn muốn cho mẹ mẹ và mẹ mẹ đi trước, nhưng mẹ mẹ cũng không đồng ý. Bọn họ giằng co nhau, trong chốc lát, phía sau đã thấy mấy nhân ảnh. Tiểu kết ba mặc dù cũng có thể bay nhưng chỉ có thể bay thấp, hơn nữa bay còn không nhanh bằng chạy trên mặt đất. Nhìn thấy mấy người đó sắp đuổi kịp chúng ta, khi Miêu Miêu nghĩ mình sẽ chết giống như tộc nhân, thì ba ba đã gọi về con triệu hoán thú cuối cùng của mình, mẹ mẹ cũng vậy. Trong người bạch nhân tộc chúng ta, chỉ cần là triệu hoán sư đều có bốn mạng thánh thú của mình, mặc dù là sủng vật có uy lực lớn nhất, nhưng có liên quan mật thiết với người thì triển triệu hoán thuật. Một khi bốn mạng thánh thú xảy ra vấn đề, thì triệu hoán sư cũng sẽ chết đi.”

Niệm Băng kinh ngạc nói: ” Bốn mạng thánh thú? Bốn mạng thánh thú của Hi Lạp Đức thúc thúc không phải là phong long vương Táp La Dịch Lý Tư sao?”

Miêu Miêu khẽ lắc đầu nói: ”Không, không phải, Táp La thúc thúc mặc dù là triệu hoán thú cực mạnh nhưng hẳn không thuộc về ba ba ta. Bốn mạng thánh thú của ba ba và mẹ mẹ là một đôi thất thải phượng hổ. Phượng hổ rất mạnh, thất thải càng là vương giả trong phượng hổ phi thường lợi hại. Huống hồ lại là bốn mạng thánh thú của ba ba và mẹ mẹ, nên so với phượng hổ bình thường càng cường đại hơn rất nhiều. Chỉ cần ba ba và mẹ mẹ có thể sử dụng tinh thần ma pháp thì thất thải phượng hổ cũng có thể sử dụng, thậm chí có thể phát huy lực lượng cường đại nhất. Bốn mạng thánh thú là khi mỗi triệu hoán sư trong bạch nhân tộc đã xác định tu luyện ngay từ đầu, cùng với bốn mạng thánh thú đồng sinh cộng tử. Bốn mạng thánh thú không thể dễ dàng sử dụng, mỗi lần sử dụng đều cần cố gắng nỗ lực mà bốn mạng thánh thú tiêu hao ít hay nhiều thì tánh mạng lực của triệu hoán sư sẽ mất đi . Cho nên bốn mạng thánh thú chỉ ở thời điểm cuối cùng bạch nhân tộc chúng ta mới gọi về. Ba ba và mẹ mẹ lúc ở trong tộc đã gọi bốn mạng thánh thú một lần, phối hợp cùng tộc nhân công kích những tên này. Nhưng chúng phi thường lợi hại, ngay cả bốn mạng thánh thú cũng không làm được gì bọn chúng. Lúc này thì khác, ba ba cùng mẹ mẹ đồng thời dùng tâm huyết phối hợp với bốn mạng thánh thú nên phát ra uy lực cường đại nhất, phát động công kích với sáu tên bại hoại kia. Có tâm huyết tương hợp bốn mạng thánh thú có thể bộc phát thực lực gấp ba lần bình thường, hơn nữa trở nên cực kỳ hung hãn. Nhưng khi lấy tâm huyết tương hợp thì kết quả cuối cùng là người thú đều chết. Bởi quá trình tương hợp đã lấy đi toàn bộ tiềm lực của Bốn mệnh thánh thú và triệu hoán sư. Phương pháp này chỉ sử dụng khi biết mình không thể chống cự, một khi phát ra thì vô pháp thu hồi.”

Nói đến đây, Miêu Miêu lại nghẹn ngào, vạt áo trước ngực Niệm Băng đã bị nước mắt của nàng thấm ướt. Trong lòng Niệm Băng trầm xuống, nhìn Miêu Miêu hai mắt đầm lệ mông lung, lòng quặn đau. Hẳn một lòng đối với Miêu Miêu như tiểu muội muội của mình, Miêu Miêu vốn hạnh phúc, vui vẻ, nhưng lại vì sự xuất hiện của đám thần thân mà biến thành một cô nhi không nhà không cửa, hết thấy là vì cái gì? Tại sao đám thần nhân này lại đối phó tàn nhẫn với bạch nhân luôn vô tranh với đời? Mặc dù không đành lòng để Miêu Miêu nói tiếp, nhưng nóng lòng muốn hiểu rõ toàn bộ câu chuyện nên hẳn chỉ có thể vừa trấn an Miêu Miêu đang bị thương, vừa thấp giọng hỏi:” Sau đó thế nào? Hi Lạp Đức thúc thúc bọn họ...?”

Miêu Miêu thủy chung vẫn cúi đầu: ”Đã chết, ba ba cùng mẹ mẹ đã chết. Bất quá, sáu tên bại hoại kia bị thất thải phượng hổ đột nhiên biến hóa toàn lực công kích đã chết một người. còn lại mấy người cũng đều bị thương. sau khi tâm huyết tương hợp, chiến đấu lực thất thải phượng hổ tăng vọt cho đến lúc tử vong, bởi vậy, tâm huyết tương hợp là chú thuật liều mạng cuối cùng triệu hoán sư, trừ phi thực lực kém quá xa, nếu không địch nhân rất khó đối phó. đáng tiếc là, bốn mạng thánh thú quá khó tu luyện, tộc nhân chúng ta cũng chỉ có mười mấy người có được bốn mạng thánh thú. mà có thể thi triển tâm huyết tương hợp lại chỉ có ba ba cùng mẹ mẹ. nếu không, hỗn đản này cho dù lợi hại đi nữa, giết được tộc nhân ta đã nhất định phải nỗ lực thẩm thấu.Lũ bại hoại này lá gan rất nhỏ, sau khi chết một người, còn lại mấy người bị thương, bọn họ đột nhiên bỏ chạy. Khi đó, bản thân thất thải phượng hổ đã sức cùng lực tận, tùy thời đều có thể bởi vì năng lượng tự thân bộc phát mà chết, không nghĩ tới, lại dọa mấy tên kia chạy mất.”

Niệm Băng ngăn người: ”Dọa chạy?”.

Nghĩ đến sự ích kỷ của đám thần nhân và đối với tính mạng của mình rất quý trọng, Niệm Băng lập tức

hiếu ra vì sao bọn họ lại bỏ chạy. Có lẽ, bọn họ vị tất không rõ hai con thất thải phượng hổ sắp kết thúc, chỉ là không muốn mình bị tổn thương gì nên mới lựa chọn lui bước. Dù sao đối với bọn họ mà nói, không gì quan trọng bằng tính mạng.

Miêu miêu gật gật đầu, nói: "Đúng vậy! Lúc ấy bọn họ bỏ chạy, Miêu Miêu khóc, muội sợ ba ba, mẹ mẹ xảy ra chuyện. Đám gia hỏa kia thật sự quá lợi hại, ba ba nói, mỗi một người bọn họ đều có thể chiến thắng ba ba nhưng bọn họ lợi hại như vậy, tại sao muốn đối phó bạch nhân tộc chúng ta. Thời điểm ba ba, mẹ mẹ chết, cũng không hiểu được là vì cái gì. Sau khi những người đó chạy, ba ba nói bọn họ còn có thể rồi trở lại. Nhưng ba ba cùng mẹ mẹ dùng tâm huyết tương hợp nên cũng không thể cử động được, sắc mặt bọn họ rất đáng sợ. Miêu Miêu rất sợ. ba ba nói, bọn họ không có khả năng sống sót nữa, may là những người đó sớm chạy, mới có thể tạo cho họ cơ hội. Ba ba cùng mẹ mẹ nói bọn họ sẽ không chết, bọn họ vĩnh viễn ở bên miêu miêu, sau đó, bọn họ dùng tinh thần hỏa diễm đặc biệt của bạch nhân chúng ta thiêu đốt thân thể chính mình, dưới trợ giúp của thất thải phượng hổ cuối cùng hóa thành năng lượng ở lại trong thân thể muội. Trước khi ba ba cùng mẹ mẹ biến mất, họ bảo muội tới tìm huynh, nhờ huynh bảo vệ muội. Sau đó để cho muội tự mình khổ luyện triệu hoán thuật của bạch nhân tộc, trừ khi tuyệt đối nắm chắc, bằng không không cần vì bọn họ báo thù."

Niệm Băng trầm tư nói: "Hi Lạp Đức Thúc thúc và mẹ muội rốt cuộc có chết hay không?"

Miêu Miêu cũng mờ mờ nói: "Muội cũng không biết. Trong sách sử của tộc vốn ghi lại những điều này nhưng ta chưa bao giờ thấy qua. Sử sách của tộc đã bị đám đám bại hoại hủy hết. Sau khi ba và mẹ chết, muội cưới tiểu kết ba chạy đến đây tìm huynh. Đám bại hoại đó cũng không có đuổi theo muội. Không biết bọn họ sợ, hay là không đuổi theo. Niệm Băng ca ca, ba ba và mẹ mẹ thật sự đã chết sao?"

Nghe Miêu Miêu hỏi lại câu mà mình vừa hỏi nàng, Niệm Băng cố nén bi thương trong lòng, nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Miêu Miêu, miễn cưỡng cười nói: "Đương nhiên là không, bọn họ sao có thể bỏ Miêu Miêu được chứ? Tình huống này trước kia Niệm Băng ca ca từng gặp qua. Theo một góc độ nào đó, ba và mẹ của người tồn tại ở một hình thức khác. Có lẽ đợi một ngày người có đủ thực lực, có thể làm bọn họ thức tỉnh. Miêu Miêu, bất luận là vì thay ba ba và mẹ mẹ báo thù hay là vì đánh thức bọn họ, sau này muội phải cố gắng. Muội yên tâm, có ca ca ở đây, cam đoan đám bại hoại đó không thể tìm thấy muội. Huynh nhất định sẽ giúp muội báo thù."

Hắn bây giờ không biết làm thế nào để an ủi Miêu Miêu. Mặc dù đã giết hai tên thân thân, đã tiếp xúc một ít với đám thân nhân nhưng Niệm Băng không ngờ rằng đám thân thân ngoài thực lực mạnh mẽ và ích kỷ còn tàn nhẫn đến thế. Diệt tộc, đó là diệt tộc sao?. Nếu mục đích của bọn họ là tiêu diệt hết các chủng tộc trên Ngưỡng Quang đại lục, thì sự lựa chọn của mình đã không sai. Vấn đề mà Di Thất Đại Lục mang đến cũng không bằng vấn đề mà Thần Chi đại lục đem lại như vậy. Vợ chồng Hi Lạp Đức đã chết, khiến cho một chút do dự trong lòng Niệm Băng hoàn toàn biến mất. Miêu Miêu biết được sự thật, gật gật đầu nói: "Ca Ca, Miêu Miêu nhất định sẽ cố gắng. Năng lượng của ba ba và mẹ mẹ sau khi tiến vào người Miêu Miêu, thì tinh thần lực của Miêu Miêu tăng lên rất nhiều. Hơn nữa các Sủng vật của Miêu Miêu cũng đã tiến hóa rất nhanh. Miêu Miêu nhất định phải báo thù cho ba ba và mẹ mẹ. Niệm Băng ca ca, Miêu Miêu giờ chỉ có mình huynh là người thân. Người không được bỏ Miêu Miêu như ba ba và mẹ mẹ nhé."

Niệm Băng ôm Miêu Miêu vào lòng: "Yên tâm đi, ca ca vĩnh viễn bảo vệ Miêu Miêu, Miêu Miêu, muội xem, muội đã gầy đi, ca ca làm cho người chút đồ ăn ngon, được không?"

Miêu Miêu chớp đôi mắt to xinh đẹp nhìn Niệm Băng, gật đầu. Nhìn thấy hình dáng nàng giống hoa đào trong mưa, trong lòng Niệm Băng lại dâng lên cảm giác thương xót. Dẫn nàng đi đến trù phòng của mình, thi triển trù nghệ làm một bàn đầy mỹ vị. Nhưng với thức ăn đặt trên bàn, không riêng gì Niệm Băng, mà ngay cả Tích Lỗ vốn luôn thích ăn ngon đều không còn hứng thú. Dưới sự an ủi của Niệm Băng, Miêu Miêu mới miễn cưỡng ăn một chút.

Ba ngày sau.

Một tiểu đội do hơn một trăm người tạo thành tiến vào sơn mạch ở ngoài Băng Nguyệt Thành không xa. Phiến sơn mạch này là nơi Niệm Băng sau khi bắt được Băng Vân đã ẩn nấp. Nơi này, để lại ấn tượng rất sâu cho hắn. Mà lúc này, chuyện hắn muốn làm lại hoàn toàn khác. Hiệu suất của Ngân Năng Đường chủ Băng Nguyệt Đường rất cao, trong vòng hai ngày hắn đã tụ tập được những cao thủ tinh nhuệ nhất trong

Băng Nguyệt Đường. Những người trải qua sự tuyển chọn cẩn thận của hắn, thực lực thấp nhất cũng là đại kiếm sư, hơn một nửa trong đó đạt đến cấp bậc vũ đấu gia, thậm chí còn có hai gã cao thủ cấp bậc Vũ Thánh nữa. Có thể nói đã tập trung tất cả lực chiến đấu của Băng Nguyệt đường.

Niệm Băng trong hai ngày này cũng không nhàn rỗi, hắn đến hoàng cung Băng Nguyệt đế quốc gặp Yến Phong. Lúc hắn dẫn hơn một trăm người này đến phiên sơn mạch này thì một quân đoàn tinh nhuệ do năm vạn người tạo thành của Băng Nguyệt đế quốc dưới sự chỉ huy của nguyên soái Tuyết Phách đã hướng về phía Áo Lan Đế quốc. Còn hơn cả biến thiên hành động lần trước, Niệm Băng càng trở nên thành thực hơn rất nhiều. Khi phải hành động, hắn đã suy tính hết thảy mọi chuyện có thể xảy ra. Trong bức thư mà hắn gửi cho Áo Lan đường Huyết Sư giáo, còn có một bức thư gửi cho tể tướng Lạc Nhu của Áo Nan Đế quốc. Trong bức thư, hắn nói cho Lạc Nhu biết tin tức về sự trở về của Di Thất Đại Lục, mời nàng an bài quân đội hợp với quân đoàn của Băng Nguyệt Đế quốc, đóng quân tại vùng phụ cận của Thiên Đăng sơn mạch. Nếu sau khi Di Thất đại lục trở về phát sinh những chuyện không thể đoán trước, liên quân hai nước có thể phản ứng nhanh nhất, giảm tổn thất xuống mức thấp nhất. Bất kể là Yến Phong hay là Lạc Nhu, bọn họ đều rất tin vào Niệm Băng không cần bất cứ lý do gì. Huống hồ chuyện Di Thất đại lục quan trọng như vậy. Trước khi Niệm Băng đi gặp Yến Phong, bức thư này đã được gửi đi, bởi vì hắn tin vào sự tín nhiệm của Yến Phong và Lạc Nhu đối với mình. Hắn cũng không nghĩ rằng có thể dựa vào quân đội hai nước đối phó đám thần nhân dù sao đạt đến cấp bậc bọn họ, số lượng đã không còn tác dụng quyết định. Áo Lan đế quốc và Băng Nguyệt đế quốc đều đang phát triển rất nhanh, Niệm Băng tự nhiên không hy vọng bọn họ gặp tổn thất lớn. Chỉ cần Thiên Đăng sơn mạch không có điều gì lo lắng, Niệm Băng có thể làm những việc mình cần.

Về chuyện thần chi đại lục và di thất đại lục, Niệm Băng đã trao đổi Yến Phong cả ngày. Hắn cũng không có giấu diếm nhận thức về hai phiên đại lục này. Sau khi cùng Yến Phong thương lượng, Yến Phong quyết định toàn lực ủng hộ về vật chất cho Niệm Băng. Chỉ cần hắn có yêu cầu, sẽ đáp ứng toàn bộ. Hắn vốn định chiêu mộ một đám võ sĩ tinh anh trong đế quốc cho Niệm Băng sai khiến nhưng bị Niệm Băng cự tuyệt. Niệm Băng không thể nào cho hắn biết bí mật của Huyết Sư giáo được. Huống hồ Niệm Băng muốn có một đội ngũ hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của mình. Khi còn ở băng thần tháp, Niệm Băng đã có dự định của mình. Vì nguy cơ sắp đến, trong lòng hắn đã nghĩ kỹ càng toàn bộ kế hoạch, mặc dù kế hoạch của hắn cũng không phải hoàn mỹ, nhưng đối mặt thần nhân có thực lực cường đại như thế, hắn cũng chỉ có thể đem toàn lực ứng phó.

Tích Lỗ vẫn giống như trước, dưới tác dụng của Trường Sinh đạo, hắn giống như một gã võ sĩ nhân tộc uy vũ. Niệm Băng cầm tay Miêu Miêu, ba người đi ở phía trước đội ngũ. Lúc này thời tiết ở Băng Nguyệt Đế quốc lạnh nhất. Niệm Băng cố ý sai người may cho Miêu Miêu một cái áo khoác da cừu dày để chống lạnh. Dù sao so với tinh thần lực cường đại của bạch nhân, khuyết điểm của bọn họ rất rõ ràng. Thân thể không thể tu luyện ma pháp cùng vũ kỹ, khiến cho bọn họ cùng người thường cũng không khác biệt lắm. Đối với tiểu muội muội đáng thương này, Niệm Băng hết lòng che chở, chỉ sợ nàng bị thương tổn.

Vừa đi, Tích Lỗ dùng Đấu khí truyền âm hỏi Niệm Băng: "Huynh đệ, chúng ta đang đến địa phương nào vậy? Thuộc hạ Huyết Sư giáo của người quả thật rất tốt. Hơn một trăm người nhưng không có chút hỗn loạn gì."

Niệm Băng quay đầu lại nhìn thoáng qua đội ngũ phía sau. Sau lưng hắn cách đó không xa là đường chủ Băng Nguyệt đường Ngân Năng, trăm người phía sau Ngân Năng đang bước đều. Mặc dù trong phiên sơn mạch này gió tuyết rất lớn, khí hậu rét lạnh, nhưng theo như lời Tích Lỗ, bọn họ thủy chung đều có thể vẫn duy trì đội hình chỉnh tề, không có gì hỗn loạn, hơn nữa khuôn mặt bình tĩnh, trong lúc đó cũng không nói chuyện với nhau, một mực đi tới. Chỉ có thể nghe được gió bắc gào thét cùng tiếng bước chân nhẹ nhàng của mọi người, đoàn người này làm cho Niệm Băng rất vừa lòng. Quân chiến không thể so với đơn chiến, không phải dựa vào thực lực một người có thể đủ quyết định thắng bại. Phối hợp càng trọng yếu hơn, nhất là chấp hành mệnh lệnh của chỉ huy, có lẽ không ai thích hợp hơn giáo chúng của Huyết Sư giáo. Khi ly khai băng Nguyệt thành, Niệm Băng đã ra lệnh cho Ngân Năng bố trí người lưu lại thông tri cho năm trăm huyết vệ. Chỉ cần bọn họ đến nơi, sẽ lập tức sẽ đến phiên sơn mạch này cùng mình hội hợp. Thời gian không dài, chỉ còn hai tháng, trong hai tháng này, Niệm Băng có rất nhiều việc phải làm.

Trong đội ngũ, nhẹ nhàng nhất là Miêu Miêu, dưới tác dụng của phong tường thuật do Niệm Băng thi triển, hai chân nàng luôn cách mặt đất, căn bản không cần xuất lực, bị Niệm Băng kéo về phía trước.

”Niệm Băng Ca ca, khi nào thì chúng ta đến nơi, nơi đây thật là đẹp.”

Bởi vì không cần tự mình đi, lại có Niệm Băng thi triển ma pháp kết giới bao lấy người, nên nàng căn bản không cảm thấy sự giá rét ở xung quanh. Chiếc áo khoác bằng da cừu trên người mềm mại ấm áp. Mấy ngày nay, được Niệm Băng an ủi, Miêu Miêu đơn thuần đã dần dần bớt bi thương. Sáng sớm hôm nay khi bọn họ đi trên đường, mặc dù hoàn cảnh rất ác liệt, nhưng có thể thấy không ít băng xuyên hiem có. Hàn băng trong suốt như ngọc, lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Tuyết ở đây không quá lớn, nhưng gió rất mạnh. Dưới cơn gió lạnh, những bông tuyết bay tán loạn khắp nơi, băng xuyên màu trắng khiến người ta có cảm giác mông lung. Dưới ánh mặt trời ảm đạm, tất cả xung quanh đều là màu trắng.

Niệm Băng nắm chặt tay Miêu Miêu, mỉm cười nói:” Không xa đâu, muội có nhìn thấy phiến băng xuyên phía trước không? Chỉ cần đến đó, là chúng ta đã đến nơi. Miêu Miêu, muội có lạnh không?”

Miêu Miêu lắc đầu nói:” Không lạnh, mà rất ấm áp. Ca ca, ở bên cạnh huynh thật tốt, chúng ta đến đây để làm gì?”

Niệm Băng nói:” Chờ chúng ta đến đó muội sẽ biết. Nhưng ca ca phải nói trước cho muội. Chúng ta đến đây không phải để chơi đùa. Mặc dù muội không phải là mục tiêu huấn luyện của huynh, nhưng muội không được lười biếng, cho đám Sủng vật của muội hảo hảo luyện tập, chúng càng lợi hại thì muội cũng trở nên lợi hại hơn.”

Địa phương mà Niệm Băng chọn là phiến băng xuyên lớn nhất trong sơn mạch này. Nơi nơi đều là những khối băng lớn, bề mặt ngoài nhẵn nhụi rất khó mượn lực, muốn leo lên đi tới phi thường khó khăn. Trước khi đi vào phiến băng xuyên này, Niệm Băng ngừng lại, nhìn băng xuyên thật lớn trước mắt, trong mắt hần toát ra một tia lạnh lùng. Ngân Năng đi đến sau lưng Niệm Băng. thấp giọng nói:” Giáo chủ, chúng ta phải làm gì?”

Niệm Băng cười nhạt nói:” Ngân đường chủ, người xem dãy băng xuyên này, quả thật là một trong cảnh sắc đẹp nhất trên đại lục, đúng không? Trong hai tháng tới đây, nơi này chính là địa phương chúng ta sống. Truyền mệnh lệnh ta, mỗi người trên vách băng xuyên này mở một băng động. Sau này, băng động là nơi các người ở lại. Đây là nhiệm vụ thứ nhất trong hôm nay.”

Ngân Năng không hề do dự, gật gật đầu, quát to:” Giáo chủ có lệnh, đệ tử bốn giáo nghe lệnh, băng xuyên khai động, một người một động để ở. Cường giả ở trên, theo thứ tự xuống dưới, bắt đầu.”

Ngân Năng ra lệnh một tiếng, một trăm tên thuộc hạ của Băng Nguyệt đường toàn bộ di chuyển lên. Giữ trưa, thời tiết rét lạnh mặc dù làm bọn hần có chút tiêu hao, nhưng cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm, từng đạo thân ảnh nhanh chóng phóng lên, nhắm băng xuyên trơn trượt không ngớt đánh ra. Trong lúc nhất thời quang mang đấu khí lóe ra, trên băng xuyên không ngừng truyền đến thanh âm trong trẻo.

Băng Nguyệt đường đệ tử phần lớn sử dụng đều là đao. Quán chú đấu khí đưa vào, đao trở thành công cụ chống đỡ thân thể bọn họ. Mở băng động trên băng xuyên, nhất khó khăn là lúc bắt đầu. Bởi vì trên băng xuyên rất khó mượn lực, cho nên hết thảy cũng phải dựa vào chính mình, ứng dụng xảo diệu đấu khí mới có thể thành công. Nhìn động tác của trăm tên tinh nhuệ Băng Nguyệt đường này, Niệm Băng hài lòng gật đầu. Mấy tên thuộc hạ này không hổ là lớn lên ở phương bắc, bọn họ không dùng đấu khí trực tiếp oanh kích băng xuyên, bởi vì như vậy rất dễ khiến cho băng xuyên nứt ra. Họ đều đem đấu khí quán chú trên đao, trực tiếp từ trên băng xuyên mở băng động.

Đối với người thường mà nói, đây là một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành. Nhưng đối với những người thấp nhất là cao thủ đại kiếm sư, mở băng động cũng không khó khăn gì. Không đến nửa canh giờ, trên băng xuyên phía trước đã xuất hiện một đám băng động chính tề, băng động mặc dù không quá sâu, nhưng những cao thủ này sinh trưởng tại phương bắc cũng rất có kinh nghiệm. Bên trong băng động quanh co uốn lượn, như vậy có thể tránh cho gió lạnh bên ngoài trực tiếp thổi vào người, tận lực duy trì nhiệt độ cơ thể. Trước khi xuất phát, Niệm Băng đã yêu cầu bất luận kẻ nào cũng không được mặc quần áo quá dày, cũng không cho mang theo. Điều này đối với năng lực chống lạnh của bọn họ yêu cầu rất cao.

Ngân Năng nhẹ nhàng rơi xuống, các thuộc hạ Băng Nguyệt đường của hần một lần nữa xếp thành đội ngũ chính tề.” Bẩm báo Giáo Chủ, băng động đã mở xong.”

Niệm Băng ánh mắt quét về phía mọi người, lúc này, có thể nhìn ra năng lực cao thấp. Ngân Năng cùng hai gã cao thủ cấp vũ thánh, vẻ mặt vẫn rất thoải mái, phảng phất như chưa làm cái gì. Mà những cấp bậc vũ đầu gia, trên người cũng chỉ bốc lên một ít hơi nóng, sắc mặt ửng đỏ, hơi thở nặng nề hơn một chút. Cấp bậc đại kiếm sư thực lực kém nhất thì không thoải mái như vậy, bộ ngực theo tiếng thở dốc không ngừng phập phồng, sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên tiêu hao khí lực không ít.

Niệm Băng gật gù đầu với Ngân Năng, bình tĩnh nói: "Các người đều là tinh anh của bốn giáo. Hôm nay ta mang các người đến đây, rất nhiều người không biết vì sao. Giờ ta sẽ nói cho các người biết." Âm thanh của hắn không cao, nhưng được tinh thần lực bao trùm nên mỗi người đều nghe rất rõ ràng:

"Sau hai tháng nữa, ta sẽ dẫn các người cùng với năm trăm huyết vệ chấp hành một nhiệm vụ rất quan trọng. Ta nghĩ, các người đều có thể tưởng tượng được. Năm trăm huyết vệ cùng tham gia vào một nhiệm vụ thì khó khăn đến mức nào. Mà trong vòng hai tháng này, chính là quá trình ta tập huấn cho các người. Hai tháng không quá dài nhưng cũng không ngắn. Ta chỉ hy vọng các người hiểu được, bây giờ cố gắng một chút, thì khi chấp hành nhiệm vụ, thì sẽ có thể bảo trụ được tính mạng của mình. Đệ tử bốn giáo, đều là dũng sĩ không sợ chết, nhưng nếu có thể không chết thì ai muốn ly khai thế giới này. Tóm lại, ta không nói nhiều, bắt đầu từ bây giờ, mỗi một mệnh lệnh của ta, các người phải lập tức chấp hành. Nếu có ai chểnh mảng, ta sẽ không trừng phạt kẻ đó, ta cũng không giết hắn, nhưng ta sẽ bắt hắn rời khỏi đội ngũ này. Băng Nguyệt đường là một tập thể đoàn kết, ta hy vọng không nhìn thấy một người nào phải rời đội, nếu không đó sẽ là sự sỉ nhục của Băng Nguyệt đường. Các người hiểu không?"

Mấy chữ cuối cùng, âm thanh của Niệm Băng chột cao lên một chút, tinh thần lực bao trùm mỗi người, khi truyền vào tai rất lớn. Tất cả đệ tử Băng Nguyệt đường đều run lên, tinh thần trở nên hưng phấn rất nhiều.

"Hiểu rồi"

Tiếng gầm khổng lồ vang lên, mỗi người đều cố gắng ưỡn thẳng lưng lên, bọn họ thà đối mặt tử vong, tuyệt đối không muốn trở thành nỗi sỉ nhục. Như vậy so với chết đi còn khó chịu hơn.

Niệm Băng mỉm cười, vừa lòng nhìn đám thuộc hạ mà Huyết Sư giáo bồi dưỡng nói: "Tốt, bây giờ các người sẽ nghênh đón sự khiêu chiến thứ hai. Nhớ kỹ lời ta nói, không ai được ỉn núp ở trong băng động, đây là trận địa của các người. Các người phải đồng tâm hiệp lực, giúp đỡ lẫn nhau, bảo vệ trận địa này. Bên người các người, đều là đồng đội, đồng bọn, huynh đệ của các người. Ta hy vọng, cuối cùng vẫn có thể gặp lại trăm lẻ một người. Tốt lắm, các người chuẩn bị đi."

Theo lời nói của Niệm Băng, những tiếng ầm ầm từ phía trên dần dần truyền đến. Kể cả đường chủ Băng Nguyệt đường Ngân Năng, giáo chúng Huyết Sư giáo đều biến sắc, tiếng ầm ầm càng lúc càng lớn. Bọn họ hiểu được sắp xảy ra chuyện gì, mà chuyện này do chính bọn họ tạo ra.

Phía sau băng xuyên rộng lớn là một tòa tuyết sơn rất lớn. Ở Băng Nguyệt đế quốc, cho dù là mùa hạ ấm áp nhất thì từ giữa sườn núi trở lên đều được bao phủ bởi tuyết trắng. Mà lúc này thời tiết lại lạnh vô cùng, cả đỉnh núi đều là màu trắng. Tuyết trắng thật dày đổ xuống theo tiếng động rất lớn. Tuyết vốn không thể làm người bị thương, nhưng băng tuyết do tuyết tạo thành cũng là một trong những loại tai nạn tự nhiên khó chống cự nhất. Mặc dù không phát ra uy lực cường đại như núi lửa phun trào. Nhưng tốc độ của băng tuyết và diện tích bao trùm của nó, thì núi lửa phun trào không thể so sánh được.

Niệm Băng một tay kéo Tích Lỗ, một tay kéo Miêu Miêu, lơ lửng trong không trung, Miêu Miêu có chút nghi hoặc nói: "Niệm Băng ca ca, huynh cố ý phải không? Huynh vừa rồi dụ họ lớn tiếng đáp ứng, chính là vì tuyết lở này?"

Nhìn tuyết trắng mênh mông đang đổ ập xuống, trong đó còn kèm theo một chút băng cứng rắn, rít gào, đánh sâu vào, chỉ trong nháy mắt đã xuống đến chân núi. Chỉ sau mấy lần hít thở, giống như một con quái thú băng băng tuyết khổng lồ bao trùm cả băng xuyên lao về phía giáo chúng của Huyết Sư giáo.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Âm thanh của bọn họ không nhất định có thể gây ra lở tuyết lớn như vậy. Bất quá, mỗi một câu nói của ta đều bao hàm năng lượng tinh thần chấn động. Có năng lượng này, khiến cho tuyết trên núi di chuyển. Lăn tuyết lở này, mọi người có thể giải thích là do ta cố ý. Chỉ trong hoàn cảnh ác liệt, mới có thể bồi dưỡng thực lực của bọn họ mạnh hơn. Trước tai nạn của tự nhiên, bọn họ muốn bình an vượt qua, thì phải phối hợp với nhau, chỉ có hợp tác với nhau, giúp đỡ lẫn nhau, mới có thể thành công."

214. Chương 213 - Diệt Sơn Hành Động

Niệm Băng trôi nổi trong không trung, không khỏi thầm khen ngợi. Tuyết băng mặc dù đáng sợ, nhưng nó dù sao vẫn đỡ hơn việc oanh kích trên diện tích lớn. Dưới sự chỉ huy của Ngân Năng, tất cả giáo chúng sắp hàng một chữ nhất. Nói cách khác, chỉ có một người phía trước bọn họ phải đón nhận tuyết động mệnh mông kia, mà người phía sau, mặc dù phải bị ảnh hưởng dư âm của tuyết băng, nhưng tương đối dễ đối phó hơn. Ngân Năng biểu hiện trước sĩ tốt như thế, chính mình đứng ở quan điểm khiêm tốn nhất cũng thấy Băng Nguyệt đường cho dù muốn không đoàn kết có lẽ cũng không được; thân là Đường chủ, Ngân Năng làm được chuyện của Đường chủ phải làm.

Hỏa quang trong rít gào chợt âm vang. Một kích toàn lực của cảnh giới Vũ Thánh, trong tiếng nổ âm âm của tuyết lở, nhất thời mang theo một tiếng tiếng rít. Hồng quang cùng tuyết vụ mệnh mông, hỏa đấu khí dài đến hơn mười trượng, tại không trung hình thành một đạo thẳng tắp. Khi năng lượng thuộc tính hỏa ở phía trước cùng tuyết băng ở bờ trước tiếp xúc, nhất thời bùng nổ, hỏa diễm khổng lồ tại không trung bao quát cả chung quanh. Băng tuyết chỗ Ngân Năng bị vỗ bay lên, nhất thời bị ngăn cản dừng lại một chút, tuyết động hai bên cũng âm âm đổ xuống.

Ngân Năng không do dự gì, thân thể nhảy lên, một đạo thân ảnh sau lưng hần chợt tung bay, thay thế vị trí của hần lúc trước. Trong tay trường đao không ngừng chém ra, một đoàn quang mang màu xanh mang tiếng huyết gió the the oanh kích. Lúc này đấu khí Ngân Năng toàn lực phát ra đã bị tuyết lở bao phủ, tuyết động ở phía sau đã vọt lên.

Thanh quang đồng dạng tại tuyết lở vọt tới trước khi bộc phát, chỉ có điều, lúc này đây ứng phó tuyết lở là đấu khí thuộc tính phong. Phong đấu khí bộc phát hình xoắn ốc, đấu khí khổng lồ trước mặt tuyết lở hình thành một long quyền cấp tốc xoay tròn. Mặc dù nhìn qua long quyền này hoa lệ không bằng long quyền phong ma pháp, diện tích bao trùm rộng lớn. Nhưng long quyền màu xanh này trình độ ngưng kết phong hệ ma pháp bình thường không thể nào so sánh được. Trong lúc nhất thời, khiến cho tuyết động xông lên lại bị ngăn cản, hề là tiếp xúc cùng phong đấu khí, lập tức sẽ bị cuốn qua một bên, làm cho tuyết động hai bên xông lên tăng thêm vài phần khí thế.

Lúc này Vũ Thánh sử dụng phong đấu khí đã nhảy lên lui ra phía sau, cuối cùng một gã Vũ Thánh giống như di hình ảo ảnh đi tới trước nhất. Hần là người duy nhất trong toàn bộ 101 người không sử dụng vũ khí, hai tay nắm quyền, đơn giản dùng trung bình tấn, khẽ quát một tiếng, hai đám đồng thời đánh ra. Hỏa đấu khí của Ngân Năng, có thể bằng vào công dụng của chữ "Quyết" đem lượng lớn tuyết cốt dọn đi. Đấu khí mặc dù cường độ so với ma pháp mạnh mẽ, nhưng thời gian kiên trì cũng không thể so với ma pháp. Lúc này long quyền màu xanh kia đã dần dần suy thoái, tuyết động hai bên dần dần hướng khoảng giữa hợp lại. Hai luồng quang mang màu vàng đất nghênh quyền mà ra, công kích đó không hề đồng bóng. Tác dụng phòng ngự của đấu khí Thổ thuộc tính mạnh hơn đấu khí các thuộc tính khác nhiều, hơn nữa, người Vũ Thánh này ước chừng tại sáu mươi tuổi, đấu khí rất tinh thuần, còn hơn hần Băng Nguyệt đường Đường chủ Ngân Năng. Khi đấu khí màu vàng kia phát ra, tại không trung một tiếng trầm muộn vang lên, cứ tiến được một chút thì hai luồng quang mang màu vàng thu nhỏ lại, làm phong long quyền biến mất.

Lúc tuyết lở mãnh liệt vọt tới trước, thể tích hai luồng quang mang màu vàng từ ban đầu bằng đầu người đã thu nhỏ lại bằng nắm tay. Thổ hệ Vũ Thánh lại hét lớn một tiếng, hai tay mạnh mẽ hợp lại trước người, chỉ thấy hai luồng quang mang màu vàng kia chợt hợp lại cùng một chỗ. Ngay sau đó, một thanh âm cũng không thể nhỏ hơn so với tuyết lở âm vang chợt vang lên, trong tuyết động đầy trời bay múa. Lực nổ mạnh khổng lồ, trực tiếp lấy trung tâm nổ mạnh hướng ra chung quanh hơn mười trượng. Kỳ diệu nhất chính là vị Vũ Thánh này đối với đấu khí chính mình không chế cực kỳ tinh diệu, khiến cho hướng mà đấu khí lan ra đều theo suy nghĩ của hần, hướng đến đám băng tuyết, điều này làm cho người phía sau càng có nhiều thời giờ hơn.

Ba vị Vũ Thánh thay phiên nhau công kích, tốc độ của bọn họ dựa vào tốc độ xông tới của băng tuyết có thể thấy nhanh đến cỡ nào. Theo thời điểm Ngân Năng bắt đầu công kích đầu tiên, tuyết lở đã bắt đầu xông tới xu thế cực kỳ mãnh liệt. Đến lúc ba vị Vũ Thánh hoàn thành vòng thứ nhất ngăn chặn, tuyết lở

hai bên mới vừa từ bên cạnh bọn họ ba người xẹt qua mà thôi. Tổng cộng khoảng cách mười lăm trượng, nhưng khiến cho ba vị vũ thánh đều tự phát động một lần toàn lực công kích, mới miễn cưỡng ngăn chặn tuyết lở ngay trước mặt đánh vào. Tuyết vụ mệnh mông trôi qua, các võ sĩ phía sau đồng thời di chuyển lên, đầu khí nhập vào cơ thể phát ra, lan ra chung quanh, bảo vệ thân thể của mình.

Phía trước nhất có vài vị Vũ đấu gia thực lực mạnh mẽ, khi ba gã Vũ Thánh đều nhảy lên còn chưa hạ xuống, liền hướng phía trước liên tiếp bổ ra mấy chưởng. Từ chánh diện đón nhận tuyết lở đánh sâu vào, khiến cho Ngân Năng vừa rơi trên mặt đất đã tiếp tục phát động đợt công kích thứ hai. Tuyết lở xông đến xu thế rất mãnh liệt, từ vị trí Ngân Năng chỉ có thể nhìn thấy ngập trời tuyết vụ, nhưng không cách nào phán đoán ra tuyết lở sẽ duy trì liên tục bao lâu.

Tích Lỗ bên cạnh Niệm Băng, có chút kinh ngạc nói: "Niệm Băng, phương pháp của bọn họ có hiệu quả tốt lắm, cho dù là ta cũng không cách nào trong thời gian dài đối kháng tuyết băng mãnh liệt như vậy. Kháng định sẽ bị chôn ở phía dưới, rồi bằng vào năng lực của mình từ trong tuyết động lao ra. Chiến thuật bọn họ rất thích đáng, cơ hồ có thể làm được công kích kháng khí. Tuyết lở mặc dù mãnh liệt, nhưng chỉ cần bọn họ có thể kiên trì một đoạn thời gian, tất nhiên có thể ứng phó được. Tuy thế, ứng phó tuyết lở này quả thật đầu khí phải không nhỏ, ta xem bọn họ nhiều nhất cũng chỉ có thể có năm người đồng thời hướng phía trước phát động công kích mà thôi."

Niệm Băng gật đầu, nói: "Sách lược bọn họ sử dụng là chiến thuật bầy sói. Trong hoang dã, bầy sói trong hoàn cảnh rét lạnh muốn sống sót, thì phải khi thời điểm gió lạnh xuất hiện lập tức phán đoán ra phương vị. Sói cầm đầu ở trước nhất, sói còn lại ở phía sau, sắp hàng một hàng. Vào lúc sói cầm đầu không chịu được gió lạnh, nó sẽ chạy đến phía sau nghỉ ngơi, sói thứ hai tiếp tục chống cự; lần lượt như thế cho đến khi gió lạnh qua đi. Bây giờ Ngân Đường chủ bọn họ đúng là đang dùng chiến thuật này, đương nhiên bọn họ dùng vào thời điểm khó khăn hơn, dù sao đối mặt với bọn họ chính là tuyết lở."

Tích Lỗ chỉ ra đồng thời năm người công kích, điều này Niệm Băng cũng hiểu được. Dưới tình huống sắp hàng một, ngoại trừ người đầu tiên có thể hướng phía trước phát động công kích ra, người mặt sau có thể phân biệt từ vai phải, trái người trước, cùng hai bên sườn phát động đầu khí về phía trước, trong nháy mắt đạt tới hiệu quả năm người liên thủ công kích. Trong lúc bọn họ nói chuyện, ba gã Vũ Thánh phía trước đã hoàn thành ba vòng công kích, mà tuyết lở từ cự ly cách bọn họ mười lăm trượng chỉ còn đến gần mười trượng. Ba gã Vũ Thánh liên tiếp toàn lực ra tay ba lượt, đầu khí tiêu hao rất lớn. Khi người cuối cùng nhảy lên thì Ngân Năng đã truyền đạt mệnh lệnh.

Ba gã Vũ đấu gia mặt sau đồng thời ra tay, đẩy ra một chưởng. Khi đầu khí đánh ra, ba người đồng thời nhảy lên, giống như Ngân Năng và ba gã Vũ Thánh, điểm nhẹ trên đầu vai người mình, thối lui đến phía sau đội ngũ. Mà đám Vũ đấu gia cấp bậc võ sĩ phía sau, mỗi ba người một tổ, đều đẩy ra một chưởng rồi lập tức phi thân lùi lại. Bọn họ vừa ngăn cản vừa lui về phía sau, trong không trung hình thành một đường vòng cung tuyệt vời, từng người không hề dừng lại, không hề do dự. Phối hợp cực kỳ tinh diệu, vừa ngăn cản vừa thối lui, trong nhất thời khiến cho tuyết lở tốc độ vọt tới trước không thể nhanh hơn được, mà chỉ có thể chia ra tiếp cận bọn họ. Khi tới phiên võ sĩ cấp bậc đại kiếm sư công kích, thì đã đổi làm năm người một tổ. Đầu khí đồng dạng oanh kích, có thể tạo được hiệu quả không sai biệt lắm. Tại thời điểm này, một khi có một tổ xuất hiện vấn đề, lập tức sẽ khiến cho toàn thể rung chuyển. Nhưng mà một trăm tên cao thủ Băng Nguyệt đường không có chút bối rối, lần lượt lần lượt công kích ngăn cản tuyết lở, dần dần lui về phía sau.

Tuyết lở uy lực mặc dù rất lớn, nhưng tới nhanh mà đi cũng nhanh. Oanh kích kịch liệt chỉ duy trì được thời gian một bữa cơm thì đã ly khai khỏi nơi của đám Ngân Năng, tiếp tục lao xuống bên dưới. Băng xuyên xuống phía dưới làm xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị. Ở chỗ một trăm người Ngân Năng, hình thành một cái khe rất sâu, hai bên tuyết đọng lại cao đến ba trượng, mà bọn họ thì như trước sắp hàng một, đứng trong khe rãnh, kể cả ba gã Vũ Thánh ở bên trong. Mỗi người đều không ngừng thở hào hển, trải qua ba lần luân phiên ngăn cản, mỗi người tiêu hao không ít sức lực.

Niệm Băng dẫn Tích Lỗ và Miêu Miêu nhẹ nhàng dừng ở chỗ tuyết đọng bên cạnh khe rãnh. Dưới tác dụng của Phong Tường thuật, bọn họ không lưu lại trên tuyết đọng một chút dấu vết. Thanh âm Niệm Băng truyền vào trong tai các gã Băng Nguyệt đường: "Cảm giác như thế nào? Đây là lực lượng của tự nhiên, tuy thế lực trùng kích của tuyết lở chỉ căn cứ vào thể núi của núi tuyết. Các người nghĩ xem, lần này uy lực

trùng kích lớn bao nhiêu? Ta có thể nói cho các người, nếu dùng ma pháp cân nhắc, lần này tuyết lở trùng kích có thể tương đương với năng lượng Thần Hàng thuật, nhưng mà uy lực trùng kích trên đạt tới, nhiều nhất chỉ có cấp bậc cảm chú. Bởi vì diện tích tuyết lở bao trùm quá lớn, lại không phải do người khống chế, khiến cho năng lượng phân tán. Nếu các người gặp phải một gã Thần Hàng sư, dùng ma pháp làm tuyết, thì các người không thể lấy loại phương pháp này ngăn cản được. Ta cho các người trải qua cảm giác tuyết lở lần này, một là muốn xem xem trình độ các người phối hợp lẫn nhau. Hai là ta muốn nói cho các người biết, nhiệm vụ hai tháng sau chúng ta đối mặt chính là mười dịch nhân có thực lực thậm chí vượt qua cả lực lượng mà thác tuyết có thể phát ra, đạt tới cấp bậc Thần Hàng thuật.

Trong thời gian hai tháng, ta hy vọng các người có thể có thay đổi lớn. Thời gian hai tháng không dài, có thể trong hành động hủy diệt dịch nhân mà lưu lại lực tánh mạng của mình hay không, thì còn phải xem bốn sự chính các người. Bây giờ các người có thể nghỉ ngơi tại chỗ một canh giờ, một lúc sau các người theo tình tiết như thế tự tìm kiếm mở ra bằng động của mình. Ta nói rồi, đó là chính địa phương mà các người nghỉ ngơi trong hai tháng tới đây. Ta cho các người tổng cộng ba canh giờ, ba canh giờ sau, ta nói cho các người biết kế hoạch huấn luyện trong hai tháng này, kế hoạch này khó khăn rất lớn, hy vọng các người có tâm lý chuẩn bị trước.”

Cho dù các võ sĩ Băng Nguyệt đường tâm lý có chuẩn bị đi nữa, bọn họ cũng không có khả năng nghĩ đến Niệm Băng huấn luyện cho bọn họ ra sao. Ba canh giờ sau, khi Niệm Băng nói ra kế hoạch của mình, toàn bộ 1011 người đắm chìm trong sững sờ, hơi giật mình nhìn vị giáo chủ Huyết Sư giáo trước mặt, ai cũng không dám tin tưởng rằng đây là thật.

”Giáo chủ, ý của ngài nói là để cho chúng ta trong hai tháng, đem tòa tuyết sơn này làm thành đất bằng phẳng?” . Ngân Năng không dám tin vào lỗ tai của mình, tuyết sơn này cao nhất trong mạch núi, cao chừng ngàn trượng. Đừng nói là hai tháng, cho dù là hai năm bọn họ cũng không có khả năng đem tuyết sơn biến thành đất bằng, nhiệm vụ này căn bản không có khả năng hoàn thành được.

Niệm Băng nhìn thấy phía trước ngoài mấy trăm trượng núi tuyết nguy nga sừng sững, nói: ”Không sai, là hai tháng. Các người tổng cộng 101 người, chia làm ba tổ phân biệt do ba gã Vũ Thánh lãnh đạo, kể cả Ngân Đường chủ ở bên trong. Thực lực chia đều ra, mỗi tổ mỗi ngày bốn canh giờ, các người có thể dùng phương pháp gì mà mình có khả năng đạt tới, lay chuyển tuyết sơn. Hai tháng sau, nơi này phải biến thành đất bằng phẳng. Ước chừng nửa tháng nữa, khi 500 Huyết vệ đến nơi đây, bọn họ cũng làm như các người, sáu trăm người đồng loạt tiến hành công kích đối với tuyết sơn. Ngoại trừ mỗi ngày công kích tuyết sơn bốn canh giờ ra, thời gian còn lại các người ở lại trong băng động tự tu luyện, khôi phục dấu khí tiêu hao khi huấn luyện. Thực vật và nước uống ta sẽ phụ trách, các người không cần lo lắng.”

Ngân Năng khó xử nói: ”Nhưng mà Giáo chủ... điều này quả thật quá khó khăn. Đừng nói là chúng ta, cho dù là một trăm Vũ Thánh cũng không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ này ”.

Niệm Băng trong mắt lạnh quang chột lóe, nói: ”Không có thử qua, người làm sao biết đây là không có khả năng hoàn thành? Ta đã dò xét qua, tòa tuyết sơn này có một nửa là băng tuyết bao trùm mà thành, một nửa khác mới là nham thạch. Ta hy vọng các người có thể hiểu được đạo lý ‘Chỉ cần cố gắng, không có cái gì không thể làm được’, các người nhìn xem.” Vừa nói xong, hắc phóng người lên, quang điểm màu xanh ngưng kết dưới thân hắn, phảng phất như một mảnh đám mây nâng thân thể Niệm Băng lơ lửng bay lên. Ánh mắt mọi người dõi theo Niệm Băng đang hướng không trung mà đi, mấy tên tinh nhuệ Băng Nguyệt đường có thể thấy được thực lực của giáo chủ.

Khi Niệm Băng bay tới độ cao chín trăm trượng thì ngừng lại, nơi mi tâm kim quang lóng lánh, vô số quang điểm màu đen ngưng kết thành từng đạo ánh sáng màu đen hướng thân thể hắn tập trung. Niệm Băng chậm rãi nâng tay phải lên, một bóng đen thật lớn cao tới sáu trượng dần dần hiện lên sau lưng hắn. Mặc dù cách mặt đất rất xa, nhưng hắc tận lực khống chế, băng vụ chung quanh tùy đó phát ra, khiến cho bọn thuộc hạ phía dưới có thể thấy rõ ràng hắn đang làm gì.

Thân ảnh màu đen cao sáu trượng dần dần rõ ràng, dưới trường bào màu đen bao phủ tản ra khí tức âm trầm, ngay cả thái dương trên bầu trời cũng theo đó ảm đạm mất sắc. Phía trước Niệm Băng, tại mi tâm kim quang tẩm nhiễm đã biến thành màu vàng, năng lượng màu đen chung quanh theo tay phải hắn giơ lên, càng gia tốc ngưng kết nhanh hơn. Bóng đen thật lớn sau lưng hắn cũng đồng dạng giơ tay phải lên, hắc ám nguyên tố mệnh môn, tràn ngập khí tức ăn mòn và âm u, tại trong bàn tay to của thân ảnh màu đen

ngưng kết. Một thanh dài mười trượng, lưỡi hái dài bảy trượng thật lớn lưỡi dần dần thành hình, trên mũi nhọn của lưỡi hái có bảy khối bảo thạch màu đen. Mặc dù cùng có mũi nhọn màu sắc giống nhau, nhưng tản ra khí tức khủng bố. Đôi mắt lam thẳm của Niệm Băng tại giờ khắc này biến thành màu đen khó lường, thất thải quang mang nhàn nhạt hiện lên, bao phủ hoàn toàn hắc và thân ảnh màu đen sau lưng. Thanh âm trầm thấp cơ hồ truyền khắp khắp núi non "Tử - Thần - Liêm - đạo."

Tay phải Niệm Băng chém ngang ra, màu đen thân ảnh thật lớn sau lưng hắc cũng đồng dạng giờ tay phải ra, tay phải nó cầm lưỡi hái thật lớn. Mọi người phía dưới nhìn thấy chính là một màn sáng sáng màu đen chém ngang ra. Khi bọn hắc đang giật mình há to miệng, thì tấm màn màu đen kia đã xâm nhập vào sườn núi tuyết sơn chín trăm trượng, phẳng phất còn chưa có phát sinh chuyện gì. Thân ảnh màu đen sau lưng Niệm Băng dần dần phai nhạt. Tuyết trắng trên núi bỗng xuất hiện một dấu vết màu đen nghiêng nghiêng, đột nhiên, dấu vết màu đen kia sáng lên một chút, Ngay sau đó, đỉnh núi phía trên dấu vết lại di chuyển, tốc độ di chuyển càng lúc càng nhanh. Đỉnh núi kia cao tới trăm trượng thế nhưng theo dấu vết nghiêng kia chậm rãi di động. Khi đỉnh núi cùng dãy núi hoàn toàn chia lìa, thì tất cả đệ tử Băng Nguyệt đường đều vĩnh viễn không quên được cảnh tượng trước mắt này. Đỉnh núi theo hướng sườn núi chảy xuống, tiếng ầm vang thật lớn, so với tuyết lở khi trước ít nhất phải vang trên gấp bội, theo đỉnh núi chìm vào cốc núi truyền đến.

Khắp núi non đều run rẩy kịch liệt, bởi vì một kích mạnh mẽ kia của Niệm Băng mà run rẩy. Trong nhất thời, vô số núi tuyết đã sinh ta tuyết lở, khắp núi non cũng bởi vì một kích tuyệt thế của Niệm Băng mà nứt vỡ. Mặt đất run rẩy duy trì suốt một khắc đồng hồ, sau đó mọi thứ trở nên bình lặng. Núi vốn cao ngàn trượng rõ ràng chỉ còn lại có chín trăm trượng, đỉnh núi không còn thấy đâu, không có cái gì chân thật hơn so với cảnh này.

Niệm Băng từ không trung từ từ rơi xuống, sắc mặt hắc không có gì biến hóa. Trong mọi người ở đây chỉ có Tích Lỗ hiểu được, Niệm Băng một kích kia thực lực rõ ràng đạt tới mười ba bậc, đó đã không hề là một hắc ám cấm chú mười một bậc. Hắc với sự lớn mạnh của Thiên Nhân linh vực và Tây Kinh huyết, toàn lực vận chuyển mang hắc ám thuộc tính dưới tác dụng của tiên thiên khí, tạo thành công kích mười ba bậc đem ngọn núi chặt bằng. Tích Lỗ tự hỏi cho dù là chính mình, bằng vào Ái Thần phủ phát động công kích cực mạnh, hiệu quả có khả năng đạt tới cũng bất quá như thế. Nhưng Niệm Băng nhìn qua lại rất thoải mái, như là chưa xảy ra bất cứ chuyện gì vậy.

Nếu nói thời điểm Niệm Băng ban bố phương pháp huấn luyện, các võ sĩ Băng Nguyệt đường trong lòng tràn ngập kinh ngạc và khó hiểu, thì lúc này bọn họ tâm tình đã rung động thật sâu. Mọi thứ Niệm Băng làm khiến trong lòng bọn họ căn bản không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Ngân Năng lúc trước trong miệng nói không thể hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là trong nháy mắt đã bị Niệm Băng hoàn thành một phần mười. Có lẽ đỉnh núi phạm vi trăm trượng kia phía dưới không lớn như vậy, nhưng bây giờ ai cũng không hề hoài nghi. Niệm Băng có thể bằng vào lực chính mình đem tòa này tuyết sơn hóa thành đất bằng phẳng, một trăm linh một so với một, không ai nói lời phản đối nào nữa. Trong mắt bọn họ, vị giáo chủ Huyết Sư giáo trẻ tuổi này đã biến thành thần. Nếu nói lúc trước còn có đệ tử Băng Nguyệt đường đối với Niệm Băng không phục, thì bây giờ nhìn cái hôn của lưỡi hái tử thần kia, bọn họ rốt cuộc không có gì nghi hoặc. Tôn kính người mạnh là đạo lý từ thiên cổ không thay đổi, Niệm Băng không có tổn nhiều lời lẽ, hắc dùng hành động bản thân nói cho bọn thuộc hạ biết cái gì là cường giả chân chính.

Người nhẹ nhàng rơi xuống đất, Niệm Băng giống như trước, vẫn là Niệm Băng mặc áo vải thô. Nhưng mà trong mắt bọn thuộc hạ của hắc, lúc này Niệm Băng cũng đã trở nên dị thường cao lớn, giống như núi tuyết cao không thể tới được..

Không cần giải thích nữa, Niệm Băng trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh: "Băng Nguyệt đường Đường chủ Ngân Năng, người dẫn ba mươi ba người, bắt đầu huấn luyện diệt sơn. Sau bốn canh giờ thay những người khác, rồi vào băng động nghỉ ngơi."

"Vâng, giáo chủ." một trăm linh một người đồng thanh hô, thanh âm chỉnh tề tràn ngập cung kính. Ngân Năng liếc mắt thật sâu nhìn Niệm Băng, rồi dẫn ba mươi hai thủ hạ, lấy tốc độ nhanh nhất hướng đỉnh núi chạy đi. Còn lại sáu mươi mấy người yên lặng tiêu sái hướng đến băng động bắt đầu tu luyện.

Tích Lỗ hướng Niệm Băng giờ ngón tay cái, mỉm cười lộ vẻ tán dương. Niệm Băng cũng mỉm cười, nói: "Ta nghĩ thời gian hai tháng này, đối với bọn họ nhất định có chỗ tốt đẹp, bây giờ ta cũng nên chuẩn bị cho bọn

thuộc hạ này vài thứ. Miêu Miêu, muội và Tích Lỗ đại ca ở lại chỗ này. Muội hãy tự mình tu luyện tinh thần ma pháp, đem các tiểu sủng thả ra ngoài đi, để cho bọn chúng cùng giáo chúng Băng Nguyệt đường phá núi.”

Miêu Miêu tò mò hỏi: ”Niệm Băng, huynh đi làm gì hả? Huynh không mang Miêu Miêu đi cùng sao?”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Ca ca còn có chút việc, trong vòng hai ngày sẽ trở về. Trong thời gian hai ngày này, thuộc hạ của ta không có gì để ăn, lại phải tiêu hao nhiều thể lực đến thế, đây chính là một sự khảo nghiệm rất lớn đối với bọn họ. Nhưng chỉ cần kiên trì qua hai ngày, vậy thì thực lực bọn họ nhất định có thể tăng lên. Huấn luyện nhẹ nhàng từ bên ngoài là không đủ, còn phải bên trong cơ thể mà ra. Miêu Miêu, Tích Lỗ đại ca, lương khô mang theo cũng đủ cho các người ăn hai ngày. Muội đừng cãi lời, khi ca ca trở về, nhất định sẽ mang về cho muội những thứ thật ngon để ăn.”

Miêu Miêu mặc dù có chút ít không muốn, nhưng nàng cũng biết Niệm Băng có việc quan trọng cần làm, chỉ có thể bất đắc dĩ gật gật đầu, nói: ”Niệm Băng ca ca, vậy huynh nhất định phải sớm quay lại nghen.”

Niệm Băng hướng Miêu Miêu mỉm cười gật đầu, người nhẹ nhàng bốc lên. Nếu bây giờ bọn thuộc hạ Băng Nguyệt đường nhìn thấy giáo chủ bọn họ đang làm cái gì, có lẽ phải còn kinh ngạc hơn. Quang điểm màu xám ngưng kết tại dưới thân Niệm Băng, Áo Tư Tập phát ra một tiếng rỗng ngâm vui sướng, triển khai cánh chim rộng lớn bao vây dưới quang mang màu xám nhạt, trong nháy mắt mang Niệm Băng biến mất.

”Rỗng, đúng là rỗng a !Niệm Băng ca ca trở thành Long triệu hoán sư khi nào vậy? Tuy nhiên, phương pháp triệu hoán của huynh ấy quá kì quái.” Miêu Miêu khó hiểu nhìn về phía Niệm Băng biến mất, tự hỏi .

Tích Lỗ mỉm cười, nói: ” Niệm Băng ca ca người chung quy sẽ làm ra chút ít chuyện kỳ diệu. Miêu Miêu, muội cũng nên bắt đầu tu luyện đi, hãy để cho Tích Lỗ đại ca nhìn thấy triệu hoán thú của muội đi.” Đối với tiểu muội muội này, từ đáy lòng Tích Lỗ rất thích. Có lẽ bởi vì hai người đồng bệnh tương liên, đều mất đi cha mẹ, lần đầu tiên nhìn thấy Miêu Miêu, từ nội tâm Tích Lỗ đã phát ra ý định che chở.

Miêu Miêu có chút hưng phấn nói: ”Không thành vấn đề. Tích lỗ đại ca, huynh xem đi, các tiểu sủng của Miêu Miêu đều đã tiến hóa đến mức rất lợi hại rồi. Lấy danh nghĩa Hi Vân ta gọi về các người. Xuất hiện đi, Diễm Diễm, Đạm Đạm, Na Na, Cường Cường, Quan Quan.”

Nếu Niệm Băng còn ở chỗ này, nhất định phải kinh ngạc. Miêu Miêu thi triển là quần thể Triệu hoán thuật, so với đơn độc triệu hoán thuật trước kia, ít nhất phải khó khăn hơn mấy lần. Quang mang màu bạc nhàn nhạt vòng quanh thân thể Miêu Miêu, hai tay nàng trước người một lỏng tay, một quang mang tinh màu bạc đường kính ba trượng trống rỗng xuất hiện. Ngay sau đó, hắc, bạch, hồng, hắc, phấn, bốn loại màu sắc năm đạo thân ảnh đồng thời theo quang mang màu bạc kia tung bay mà ra. Kéo dài ra ngoài, năm đạo thân ảnh này dần dần thành lớn. Khi bọn hắc rơi trên mặt đất, lập tức hiện ra nguyên hình.

Tích Lỗ vốn đang kỳ quái, cái gì mà ”ngọt ngọt, nhạt nhạt” (chơi chữ: Diễm Diễm, Đạm Đạm - BT), chẳng lẽ có thể ăn được sao? Nhưng khi hắn thấy được thú của Miêu Miêu, thì không khỏi lắp bắp kinh hãi. Năm thân thể lớn nhỏ không giống nhau, nhưng không có ngoại lệ, đều có khí tức tản mát ra mạnh mẽ. Trong đó Tích Lỗ nhận biết được một, con vật mập mạp, thân thể to lớn như hòn núi nhỏ kia không phải con ám ma thú của Niệm Băng sao? Tại sao trở thành sủng vật của Miêu Miêu?.

Miêu Miêu có chút đắc ý nói: ”Tích lỗ đại ca, muội giới thiệu cho huynh một chút nhé.” Nói xong, nàng chỉ con chuột lớn giống như hòn núi nhỏ kia , nói: ”Đây là Diễm Diễm, là một con ám ma thú am hiểu đánh động và phòng ngự, thuộc loại hắc ám, thổ song hệ hỗn hợp ma thú. Bây giờ nó đã tiến hóa đến giai đoạn thứ năm rồi, có thể sử dụng được một ít ma pháp hắc ám hệ và thổ hệ. Hơn nữa tự thân nó có năng lực phòng ngự rất mạnh, tựa như một tòa thành lũy di động, là một trong sủng vật phòng ngự tốt nhất đó . Niệm Băng ca ca cũng có một con ám ma thú, chính là mẹ của Diễm Diễm.”

Nghe Miêu Miêu nói như vậy, Tích Lỗ mới hiểu được, hắn thở dài: ”Không sai, ám ma thú này công phu đánh động quả thật rất lợi hại, khi ta giúp Niệm Băng cứu cha mẹ hắn, phải chịu đau khổ bởi con chuột lớn kia.”

Tay Miêu Miêu từ trên người ám ma thú Diễm Diễm màu đen chuyển sang thân ảnh màu trắng kể bên, cười nói: ”Đây là Đạm Đạm, con bò sữa lớn, nó là con bò vàng rất mạnh mẽ, chứa đầy bụng sữa vàng nhạt căng cứng. Năng lực của Đạm Đạm là phun sữa ra, nó đã tiến hóa đến bậc thứ năm. Bây giờ Đạm Đạm chẳng

những có thể phun ra sữa màu vàng lực công kích rất mạnh, hơn nữa sữa nó còn có hiệu quả phụ trợ. Chỉ cần sủng vật khác uống sữa của nó, có thể trong nháy mắt tiến vào trạng thái cuồng bạo, thực lực tăng lên gấp năm lần bình thường. Đạm Đạm am hiểu công kích và phụ trợ, thuộc loại bán công bán phụ hình sủng vật.”

Bây giờ bò sữa Đạm Đạm so với trước kia Niệm Băng chứng kiến đã hoàn toàn không giống nhau. Da lông trên người nó lấy màu trắng làm chủ, chỉ có sống lưng mới là màu đen. Trước kia nó chỉ có hai bậc, so với bò sữa bình thường cũng không có cái gì khác nhau. Nhưng bây giờ thân đã phát triển đến dài ba trượng, cao hai trượng, bộ lông trắng, đen có vẻ cực kỳ thẩm nhuận trong suốt. Trên đầu lại xuất hiện sừng, đó là một đôi sừng màu trắng trong suốt. Dưới bụng, tám vú sữa lớn màu vàng có chút rủ xuống, tản ra một mùi kỳ dị, một đôi mắt thật lớn, đang nhìn chăm chú thân ảnh màu đỏ bên cạnh.

Miêu Miêu theo ánh mắt Đạm đạm nhìn qua thân ảnh màu đỏ kia. Trong năm con sủng vật, thân ảnh màu đỏ nhạt này xinh đẹp nhất. Thân dài ước chừng một trượng, bộ lông màu đỏ tản ra vẻ lộng lẫy bắt mắt. Nó so với trước kia xinh đẹp hơn, nhất là cái đuôi thật lớn, thoạt nhìn càng cực kỳ rực rỡ, dưới đuôi nó dài ra một cây gai dài chừng ba thước màu đỏ nhạt. Nó lười biếng nằm rạp trên mặt đất, ánh mắt tục tĩu kia không hề thay đổi, đang nhìn chăm chăm vào mấy cái vú màu vàng dưới bụng Đạm Đạm, dường như tùy thời chuẩn bị phát động tập kích. Đạm Đạm tựa hồ rất bất đắc dĩ, mặc dù kinh hãi, nhưng không có tránh né.

Miêu Miêu cười nói: ” Na Na chính là quân sư đầu chó của mấy tiểu sủng vật này, không, là quân sư đầu cạp mới đúng. Huynh đừng thấy nó xinh đẹp mà tưởng, kỳ thật nó một bụng hư hỏng. Nó cũng là phụ trợ hình sủng vật duy nhất trong các tiểu sủng của muội, có thể gọi là tạo nhiều hình sủng vật, mặc dù không có lực công kích gì, nhưng tác dụng lại không nhỏ. Sau khi Na Na tiến hóa đến bậc thứ năm, đã có được năm loại kỹ năng, cũng là một trong sủng vật có kỹ năng nhiều nhất. Nó có thể dùng kỹ năng chính mình làm cho địch nhân phiền toái rất lớn. Nó đúng là được gọi là Kim Ổi Tao Hồ, là thiên địch với Đạm Đạm, sữa vàng của Đạm Đạm đối với nó công dụng rất lớn, là thuốc bổ tốt nhất. Cho nên Đạm Đạm ghét nhất chính là nó, nó chung quy lại quán quít lấy Đạm Đạm không rời, khi có cơ hội sẽ uống sữa Đạm Đạm. Cho nên kỹ năng của nó, huynh từ nay về sau nhất định sẽ thấy được. Mặc dù nó không phải sủng vật lợi hại nhất, nhưng cũng tuyệt đối là trọng yếu nhất , tính tục tĩu và dâm dăng của nó là ác mộng của tất cả địch nhân, thậm chí kể cả người trong nhà.”

Na Na hiển nhiên nghe được Miêu Miêu nói, ánh mắt tục tĩu giật giật, miệng mở ra một chút, tựa hồ đang cười dâm dăng. Thấy ánh mắt của nó, ngay cả Tích Lỗ cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Nhân loại cũng có hạng người tục tĩu, nhưng so với ánh mắt tục tĩu của con hồ ly này, xem ra còn kém nhiều lắm. Ánh mắt Na Na dừng ở trên thân thể mềm mại đã phát dục rất tuyệt vời của Miêu Miêu, khiến nàng mặt đỏ lên, sắc giọng: ”Nhìn cái gì vậy? Cẩn thận coi chừng ta đem ngươi hoạn đi, cho ngươi làm con thái giám hồ ly.” Vừa nghe lời này, Na Na vội vàng đầu co rút lại, dùng đuôi to màu đỏ nhạt che đầu mình, ngay cả bò sữa Đạm Đạm cũng không dám nhìn nữa.

Miêu Miêu nói: ”Đây con thứ tư, cũng là con gián mạnh nhất của muội. Cường Cường hơi đặc biệt hơn so với các con Sủng vật khác, nó là một con Huyền Tượng ma chương. Năng lực tốt nhất chính là đánh lừa, gọi là Bản Thể Huyền Tượng . Năng lực công kích của Cường Cường được thể hiện ở trong Huyền tượng. Sau khi đạt tới bậc thứ năm, nó có thể bằng vào năng lực đặc thù của mình biến thành một trong các loại sủng vật kia của muội, hơn nữa còn có được một nửa năng lực công kích. Cường Cường công kích mặc dù không phải là rất mạnh, nhưng năng lực phòng ngự và đánh lừa của nó cũng đủ bảo vệ muội tốt nhất. Tốc độ chạy trốn lại rất nhanh, cùng Điềm Điềm phối hợp, có thể dưới mặt đất dẫn muội nhanh chóng thoát đi. Đáng tiếc, chúng nó không thể trốn thoát khỏi tinh thần lực tập trung truy tung; nếu không, cha, mẹ cũng sẽ không” . Nhắc tới cha mẹ, Miêu Miêu vành mắt nhất thời đỏ lên, thần sắc không khỏi buồn .

215. Chương 214: Nỗi Thống Khổ Của U U

Hắn nói rất tự nhiên, quả thật hắn lần đầu tiên nhìn thấy con heo lớn như vậy, lại là một con heo màu hồng nhạt. Thân thể hùng vĩ của Quan Quan thậm chí so với con chuột lớn Điềm Điềm còn muốn lớn hơn vài

phần. Cả thân thể tựa như một quả bóng thật lớn, hình dáng đã sẫm không còn vẻ đáng yêu trước Na Na. Nó mặc dù đứng ở nơi đó, bên trong toàn thân mập mạp run rẩy, nhưng toát ra vài phân khí chất vương giả, vẻ mặt ngạo nghễ.

Nghe Tích Lỗ nói, không đợi Miêu Miêu mở miệng, Quan Quan lồm bồm hai tiếng, tức giận nói: "Mập mạp thì sao ? Người chẳng lẽ không nghe nói rằng hình dáng tròn quay cũng là cái chất của thân thể hay sao?"

Tích Lỗ giật mình ngậm miệng lại. Hắn đã gặp qua không ít ma thú, nhưng cho dù mấy con ma thú được coi như là cường đại mà Niệm Băng thu phục được ở Thần Chi đại lục , cũng không thể miệng nói ra tiếng người.

Nhìn thấy bộ dáng giật mình của Tích Lỗ, thương xót trong lòng Miêu Miêu nhất thời giảm bớt vài phần, mỉm cười nói: "Quan Quan rất thông minh. Bởi vì sau lưng nó có một cái đuôi giống hình dáng hoa cúc, cho nên được gọi là Phần Sắc Cúc Hoa Trư. Mặc dù tên này nghe cũng bình thường, nhưng nó là vương giả nhất trong sủng vật. Thực lực nó không kém gì cự long, là sủng vật cực mạnh trong bạch nhân tộc chúng ta. Nếu thời điểm lúc bạch nhân tộc chúng ta bị tập kích, Quan Quan có thể tiến hóa đến sáu bậc như bây giờ, có lẽ ta cùng ba mẹ đã có thể thuận lợi trốn đi, không cần bọn họ phóng thích bốn mạng thánh thú. Quan Quan tự thân có lực phòng ngự rất mạnh, hơn nữa lực công kích lại cường hãn hơn. Kỹ năng của nó chỉ có một, nhưng cũng là kỹ năng duy nhất khiến cho lực công kích của nó có thể tương đương với long tộc. Kỹ năng Thú Huyết Phi Đằng của nó đã đến bậc thứ sáu , từ nay về sau lực công kích đã đạt tới trình độ mạnh mẽ. Mặc dù không thể lợi hại giống như Niệm Băng ca ca lúc trước bổ núi, nhưng làm cho đất rung núi chuyển cũng có thể làm được."

Cúc Hoa Trư? Đây thật đúng là một tộc loại quái dị. Tích Lỗ đánh giá Quan Quan, đôi mắt lớn của Quan Quan so với trước kia không ít ngơ ngác, lỗ mũi to hướng ra phía ngoài phun ra nhiệt khí.

Miêu Miêu hì hì cười, nói: "Tốt lắm các tiểu sủng. Hãy đi đi, đi phá núi đi." Khi nàng ra lệnh một tiếng, ngoại trừ con hồ ly kia, bốn con sủng vật khác vừa muốn nhích người. Nhưng lại bị Tích Lỗ ngăn trở: "Chờ một chút, Miêu Miêu." Tích Lỗ mặc dù không biết toàn bộ thực lực năm con sủng này vật rất mạnh, nhưng hắn từng cùng ám ma thú giao thủ, năng lực xuyên đất mạnh mẽ của mẹ Điem Điem từng để lại cho hắn ấn tượng rất sâu.

"Miêu Miêu, ta thấy mấy con sủng vật này của muội không cần tham dự phá núi. Ta nghĩ Niệm Băng khẳng định không biết các sủng vật của muội mạnh mẽ như vậy, nếu chúng nó đi tham dự hành động diệt sơn, có lẽ tu luyện của các thuộc hạ Niệm Băng sẽ giảm bớt rất nhiều. Muội thu hồi bọn họ đi, tuy nhiên con hồ ly này điều bộ luôn lưỡi biếng, ta nghĩ nên có thể cho nó đi luyện tập chút ít cũng được."

Na Na vốn nằm trên mặt đất , nghe lời này của Tích Lỗ, lập tức từ mặt đất đứng lên, tục tũ trong mắt biến thành phần nộ. Nó kêu vài tiếng "chi, chi", nghe răng nhếch miệng lộ ra khí tức bất thiện.

Miêu Miêu nói: "Đúng vậy, Na Na không có năng lực công kích gì, lại rất lười. Mặc dù gần đây tiến hóa rất nhanh, nhưng thân thể nó quả thật nên đi rèn luyện. Na Na, vậy người hãy đi đi."

Bò sữa Đạm Đạm bên cạnh có chút hả hê , nó phát ra tiếng kêu, hưng phấn quay vòng trên mặt đất. Na Na lại kêu hai tiếng "chi, chi", tựa hồ cầu xin tha thứ.

Miêu Miêu hừ một tiếng, nói: "Đạm Đạm, người có cái gì cao hứng vậy? Đi, người cùng Na Na đi là tốt nhất. Lực công kích của người cũng không phải mạnh lắm, rất đúng lúc, hãy cùng Na Na đi rèn luyện một chút đi." Vừa nói xong, trên tay nàng ngân quang lóe ra, thu hồi Cúc Hoa Trư Quan Quan, Huyền ảnh Ma Chương Cường Cường và Ám Ma Thú Điem Điem.

Bò sữa Đạm Đạm đang vui bỗng hóa buồn, nhất thời ngây người một lát. Động tác của Na Na cực nhanh, hóa thành một đạo thân ảnh màu đỏ tươi, trong nháy mắt đi vào dưới thân Đạm Đạm, dùng sức mút vào mấy cái vú màu vàng. Đạm Đạm phản ứng bằng cách đi tới trước, mang theo tiếng kêu vừa tục tũ vừa dâm dăng, bay nhanh hướng tuyết sơn chạy tới.

Tích Lỗ ha ha cười, nói: " Các sủng vật muội thật là có linh tính. Miêu Miêu, muội ở chỗ này chờ ta. Ta đi liếc mắt nhìn qua, coi xét cho các thuộc hạ của Niệm Băng ca ca người , sợ lại không biết mà xúc phạm tới sủng vật của muội." Thân ảnh màu đen lóe lên, Miêu Miêu giật mình thấy Tích Lỗ chỉ chọt lóe thân cũng đã đuổi tới bên cạnh hồ ly, mà Đạm Đạm thì vừa phần nộ rít gào, vừa cùng nhắm hướng trên núi mà đi.

Cưỡi trên lưng Áo Tư Táp, mặc dù tiểu long vương này tốc độ bay cực nhanh, nhưng Niệm Băng lại cảm giác được rất ổn định. Cả khi bay cực nhanh tạo ra gió xiết, cũng bị Áo Tư Táp tản mát ra khí lưu màu xám ngăn cản, đối với thân thể hắn sẽ không có chút ảnh hưởng. Một người một rồng tâm ý tương thông, không cần Niệm Băng tận lực chỉ huy, Áo Tư Táp cũng biết nên bay về địa phương nào. Với tốc độ của hắn, nhiều nhất thời gian hai ngày, có thể đi xa ngàn dặm, tới mục tiêu dự định của Niệm Băng. Ly khai tuyệt sơn, Niệm Băng ở trên lưng Áo Tư Táp bắt đầu tự mình tu luyện, sắp đổi mặt đại biến, hắn không muốn bỏ qua cơ hội tu luyện nào.

Trong phòng âm u, Tà Nguyệt mở cửa sổ. Hắn không có bật đèn, hai tay chống hai bên cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm yên tĩnh. Hôm nay bóng đêm trong suốt khác thường, không có một dấu vết mây đen. Trăng trên đầu khom khom lộ ra nửa khuôn mặt, ở chung quanh ánh sáng tinh tú sáng tối bất đồng, xinh đẹp tuyệt trần. Bạch quang nhu hòa kia mang đến cho đại địa vài phân khí tức sinh mệnh.

"Xem ra ngày mai là một ngày tươi sáng a." Tà Nguyệt tự thì thào với mình.

"Tà chủ, ngài còn muốn vậy sao?", thanh âm nhu mì ở phía sau Tà Nguyệt vang lên, một đôi tay trắng nõn không có chút huyết sắc ôm lấy bả vai Tà Nguyệt, thân thể tràn ngập dụ cảm mềm mại dán trên lưng hắn.

Tà Nguyệt vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé đang ôm mình, nói: "Ta còn có thể muốn cái gì nữa chứ. Ngàn năm cố gắng, nay giấc mộng sắp trở thành sự thật, ta lại như thế nào có thể không muốn sao?" .

Nữ vương Hấp huyết quý Ti Na dán sát vào phía sau thân hình lạnh như băng không có chút hơi ấm của Tà Nguyệt, thấp giọng nói: "Tà Nguyệt, lần này chúng ta thật sự phải làm như vậy sao?"

Tà Nguyệt bắt lấy tay Ti Na, xoay mạnh người lại: "Thế nào, ngươi không nỡ sao? Ta chỉ biết để cho nó trở thành vật tế lễ, cho nên cuối cùng phải biến thành dạng gì, ta cũng không quan tâm. Nó cũng đã là nữ nhi của ta, ngươi nghĩ rằng ta không đau lòng sao? Tuy thế, thời gian ngàn năm trôi qua, dưới vận khí nhất định mới có cục diện hôm nay. Chuyện lần này ta đã suy nghĩ lâu lâu lắm, nữ nhi có thể sẽ sinh ra được nữa, nhưng mà nguyện vọng của ta lại có lẽ cơ hội chỉ có lúc này thôi."

Ti Na trầm mặc trong chốc lát, nàng cúi đầu, không nhìn ánh mắt lóe ra quang mang xanh biếc tối tăm của Tà Nguyệt. Thật lâu sau, nàng mới có chút ít miễn cưỡng nói: "Nguyệt, ta cũng không chỉ là vì U U, ta cũng là vì chúng ta. Thất long vương cũng không phải hạng ngốc, bọn họ một mực tìm chúng ta, nếu lúc đó bọn họ thật sự đến, sợ là chúng ta sẽ ngăn cản không được. Nguyệt, ngươi là thiên tài xuất sắc nhất trong thế giới hắc ám chúng ta từ ngàn năm tới nay, chúng ta rất vất vả mới chiếm được Mặc Áo Đạp Tư Phong ấn Chi Bình, không được có nửa điểm sai lầm."

Tà Nguyệt buông tay Ti Na ra, nói: "Điều ngươi nói ta đều minh bạch, nhưng là bất luận lần này đối mặt với cái gì, đã không không ai có thể ngăn cản ta làm như vậy nữa. Ti Na. ánh mắt của nàng xem ra còn chưa đủ xa, có lẽ lúc này chúng ta sắp đổi mặt không chỉ đơn giản là thất long vương. Xem ra, chúng ta phải đem mọi bố trí nhiều năm tới nay hoàn toàn lấy ra mới được, không cầu thành công, chỉ cần kéo dài đủ thời gian. Khi ta trở thành người đứng đầu Di Thất đại lục, thì hết thấy đều không thể thay đổi được nữa. Đã nhiều năm cố gắng, ta tuyệt không thể buông tha cơ hội lần này, dù là nỗ lực nhiều đi nữa, ta nhất định cũng phải thành công."

Ti Na chấn động toàn thân, nói: "Nguyệt, ngươi muốn"

Tà Nguyệt gật gật đầu, nói: "Bây giờ đã bất chấp nhiều như vậy, ta cần phải làm như thế. Chỉ muốn chúng ta có thể thành công, cho dù trở thành công địch của Ngưỡng Quang đại lục thì sao chứ? Ta đã phái người đi chuẩn bị rồi, bây giờ không có ai có thể ngăn cản quyết tâm của ta. Ti Na, ngươi là thê tử của ta, hi vọng ngươi có thể toàn lực giúp ta."

Ti Na than nhẹ một tiếng, nói: "Bất luận ngươi quyết định như thế nào, ta đều toàn lực trợ giúp ngươi. Từ ngày ta theo ngươi, hết thảy của ta đều đã là của ngươi."

Trong mắt Tà Nguyệt quang mang màu xanh biếc tối tăm trở nên nhu hòa một ít, hắn ôm Ti Na vào trong lòng nói: "Tốt lắm, ngươi không cần khổ sở, U U vị tất đã gặp sự tình gì chứ."

"Báo ", một thanh âm trầm thấp từ ngoài phòng truyền đến.

Ti Na từ trong lòng Tà Nguyệt rời đi, lẳng lặng ẩn trong hắc ám. Tà Nguyệt lạnh nhạt nói: "Vào đi."

Một thân ảnh màu đen trắng kiên nhẫn đẩy cửa vào, quỳ rạp xuống đất cung kính nói: "Tà chủ đại nhân."

Tà Nguyệt gật gù đầu, nói: "Bình Triều, chuyện ta bảo ngươi chuẩn bị thế nào rồi?"

Bình Triều ngẩng đầu nhìn hướng Tà Nguyệt, nói: "Hết thấy đã chuẩn bị xong, ngài lúc nào cũng có thể bắt đầu."

Tà Nguyệt trong mắt quang mang đại phóng: "Tốt, lần này ngươi làm tốt lắm, sau này ta nhất định sẽ thưởng cho ngươi. Ngươi đi đi, dẫn U U tới trước U Minh động, cũng nên bắt đầu bố trí rồi."

Bình Triều cung kính đáp ứng một tiếng, xoay người đi ra. Trong mắt Tà Nguyệt quang mang màu xanh biếc tối tăm biến thành màu đỏ âm tà, lãnh quang liên tiếp lóe ra: "Ti Na, chúng ta phải bắt đầu rồi."

Bình Triều ra khỏi phòng Tà Nguyệt, thân thể hần run rẩy. Hần ngẩng đầu, thần sắc tái nhợt mà anh tuấn trên mặt toát ra một tia tranh đấu. Đột nhiên, hần dường như quyết định cái gì, cước bộ nhanh hơn hướng ra phía ngoài đi đến. Tốc độ của 1 hấp huyết quý cấp bậc bá tước khiến cho hần rất tiện đi tới mục tiêu của mình, từ xa xa, hần đã thấy một thân ảnh mảnh khảnh.

U U ngồi xổm trên mặt đất, đang cầm một cây que nhỏ đùa nghịch hai con đế mèn trong hộp tròn: "Mau xông ra... Đại tướng quân, người ngu như lừa ... cẩn thận cẩn thận.. hần cẩn chân người đó."

"U U", Bình Triều đứng ở sau lưng U U, trong mắt toát ra một vẻ ôn nhu, nhưng hai tay hần lại nắm chặt.

U U ngẩng đầu, nhìn thấy rõ trong mắt Bình Triều quang mang nhu hòa, hì hì cười nói: "Bình Triều ca ca, người tới đúng lúc lắm, người xem Đại tướng quân của ta thật là lợi hại. Hôm nay người không nói sai, được rồi, đáng để thưởng. Bình Triều ca ca, người muốn ta thưởng cho người cái gì hả?"

Bình Triều thở dài một tiếng, đi đến bên cạnh U U, ngồi xổm xuống thấp giọng nói: "Vậy người thưởng cho ta bằng cách nghe ta nói một chuyện đi".

U U ngẩn người nói: "Bình Triều ca ca, người bình thường nói rất ít, hôm nay làm sao vậy? Người muốn nói gì thì nói đi." Từ khi nàng sinh ra, Bình Triều đã có hình dáng như bây giờ. Từ nhỏ đến lớn, mọi thứ của nàng đều do Bình Triều chiếu cố. Đối với nàng mà nói, Bình Triều như anh như cha, so với cha mẹ còn muốn thân thiết hơn. Mặc dù hần nói không nhiều lắm, nhưng hần đối với mình rất ân cần, cũng rất gần gũi thân thiết. Bởi vậy, nếu để cho U U nói ai là người này coi trọng nhất, tất nhiên còn không phải Bình Triều hay sao?

Bình Triều hít sâu một hơi, bình phục tâm thần kích động của mình, thấp giọng nói: "U U, ta mang người đi nhé. Chúng ta đi xa thật xa, đi đến một địa phương cũng không ai tìm thấy được, chịu không?"

U U chớp mắt to nhìn Bình Triều, cười khúc khích, có chút trêu tức nói: "Bình Triều ca ca, người không phải muốn ta cùng người bỏ trốn chứ? Chẳng lẽ người không sợ ba ba ta giết người sao?"

Thường thường khi U U đùa Bình Triều, hần rất dễ dàng đỏ mặt, nhưng mà hôm nay sắc mặt hần không có chút biến hóa, vẫn tái nhợt y như trước: "U U, ta không nói giỡn với người, theo ta đi mau đi."

U U đôi mi thanh tú hơi nhíu: "Vì cái gì?"

Bình Triều hít sâu một hơi: "U U, nhiều năm người kêu ta là ca ca như vậy, người có tin tưởng ta không?"

U U gật gù đầu: "Ta đương nhiên tin tưởng người. Bình Triều ca ca, rốt cuộc người hôm nay làm sao vậy? Rất kỳ quái! Trước kia ta chưa từng thấy hình dáng người như thế này."

Bình Triều than nhẹ một tiếng, nói: "Nếu người tin tưởng ta, vậy người hãy theo ta đi đi. Ta sẽ không hại người đâu, không cần hỏi nhiều như vậy, có một số việc ta không muốn để cho người biết."

U U đứng lên, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: "Không, người không nói rõ ràng, ta làm sao có thể đi theo người chứ? Tính tình của ba ba ta người cũng không phải không biết, ta với người mà bỏ đi, ba ba còn không giết người sao?"

Bình Triều vội la lên: "Ta muốn mang người đi, chính là sợ ba ba người đó", lời vừa ra khỏi miệng, hần mới ý thức được chính mình đã nói lộ ra.

U U sắc mặt khê biến, bắt lấy ống tay áo Bình Triều nói: "Bình Triều ca ca, người mau nói cho ta biết, rốt cuộc sao lại thế này? Ba ba làm sao vậy? Ông muốn làm cái gì?"

Bình Triều thầm than một tiếng, biết dấu điểm không được. Tính tình U U hẳn rất hiểu, mình nếu không đem sự tình ra nói tình tường, nàng thế nào cũng sẽ không theo mình đi. Hắn đến bên cạnh nàng, nói: "U U, Tà chủ đại nhân đã nói về chuyện triệu hoán Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, người có biết không? Triệu hoán này phải dùng hắc ám thánh nữ làm tế lễ, ở điều kiện đặc thù mới có thể mở phong ấn."

U U là nữ hài nhi rất thông minh, Bình Triều mặc dù nói mơ hồ, nhưng nàng lập tức hiểu được, sắc mặt khê biến nói: "Bình Triều ca ca, ý của người là ta đúng là hắc ám thánh nữ kia sao? Không, không có khả năng, ba ba tại sao lấy ta làm tế lễ được? Người nhất định là gạt ta, đúng không?" . Nàng dùng sức lắc tay Bình Triều, nhưng sắc mặt cũng trở nên có chút tái đi , không còn chút máu.

Bình Triều thở dài một tiếng, nói: "U U, ta là một hấp huyết quý, từ khi thân thể Hấp Huyết quý của ta thức tỉnh, ta luôn đi theo Ti Na đại nhân là mẹ của người. Dưới trợ giúp của Ti Na đại nhân, ta mới có thể không ngừng tiến hóa, đạt đến cấp bậc bây giờ. Tà chủ đại nhân là trưởng phu Ti Na đại nhân, là chúa tể thế giới hắc ám chúng ta, chúng ta đều thuộc loại hắc ám. Trong thế giới hắc ám ta đã có chút mệt mỏi, người nên hiểu rằng, hắc ám chúng ta cũng không chỉ đơn giản tự do như vậy, vì đạt mục đích không từ thủ đoạn luôn luôn là tôn chỉ của chúng ta. Tà chủ đại nhân vì có thể mở ra phong ấn Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình mà đã chuẩn bị mấy trăm năm nay, không ai có thể ngăn cản ý nguyện của ngài. U U, ta biết người nghe xong sẽ rất thương tâm, nhưng ta không thể không nói cho người biết , thời điểm lúc trước Tà chủ đại nhân quyết định sinh hạ người, đúng là có mục đích. Người từ nhỏ đến lớn đều do Tà chủ đại nhân bồi dưỡng, ngài tận lực bồi dưỡng người thành thân thể thánh nữ trong thế giới hắc ám chúng ta, bây giờ thời khắc đã sắp đến. U U, ta không đành lòng nhìn thấy người như vậy , theo ta đi đi, chỉ cần ta còn một hơi, ta thủy chung đều bảo vệ người.

U U, ta chỉ hy vọng có thể vĩnh viễn làm bạn bên người, vĩnh viễn làm Bình Triều ca ca của người. Ta không hy vọng người bị chút nào thương tổn cả. Nếu có thể thay bằng mạng của ta, ta cũng cam tâm tình nguyện. Người năm nay mười bảy tuổi rồi, mười bảy năm qua, ta cơ hồ không có một ngày ly khai khỏi bên người. Mười bảy năm, mắt nhìn thấy người trưởng thành thành 1 cô gái mảnh khảnh đáng yêu. Mặc dù ta cũng là một thành viên trong hắc ám, nhưng mà ta vô luận thế nào cũng không muốn nhìn thấy người bị thương tổn . Tin ta đi, ta không có lừa người, ta nguyện ý dùng tánh mạng và linh hồn của ta mà thề."

U U hoàn toàn ngây dại. Nhìn thấy ánh mắt chân thành tha thiết của Bình Triều, trong lòng nàng hiểu được mọi thứ theo như lời Bình Triều đều là thật. Nàng biết Bình Triều cũng không giống người trong thế giới hắc ám, từ nhỏ đến lớn Bình Triều chưa bao giờ nói dối với nàng . Vì cái gì? Vì sao ba ba muốn cho ta làm tế phẩm ? Ngay cả việc sinh hạ ta cũng có mục đích sao? Mặc dù biết rõ đây là sự thật, nhưng trong lòng nàng lại như thế nào cũng không thể chấp nhận. Mặt U U vốn hồng nhuận trở nên không còn chút máu. Đôi mắt màu đen dần dần nổi lên hai luồng quang mang u màu xanh biếc tối tăm, một tia khí tức tà ác bên ngoài cơ thể tản ra, tâm tư của nàng trở nên rất lạnh lẽo.

"U U, người làm sao vậy? Đừng dọa ta sợ ?" , Bình Triều lo lắng nhìn U U. Trong mắt hắn, U U vẫn là tiểu cô nương vui vẻ, hình dáng nàng lúc này Bình Triều cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

U U lắc lắc đầu, buồn bã cười: "Bình Triều ca ca, người nghĩ rằng ta và người có thể đi sao? Phong cách của ba ba chẳng lẽ người không rõ ràng sao? Hắn đã quyết định muốn làm cái gì, sẽ lo lắng đến hết mọi chuyện có thể phát sinh. Ta là nữ nhi của hắn, ta trên người chảy dòng máu của hắn, bất luận ta chạy đến nơi nào, hắn đều có thể tìm được khí tức của ta. Ta không thể đi, chạy trốn cũng vô dụng thôi."

Bình Triều vội la lên: "Vậy người nguyện ý làm hy sinh phẩm mở phong ấn sao? U U, bây giờ chúng ta chỉ có thể liều mạng một chút, theo ta đi đi, chúng ta đi càng xa càng tốt."

U U y như trước lắc đầu: "Cám ơn người, Bình Triều ca ca. Người biết không, trong lòng U U, người thủy chung là trọng yếu nhất. Hôm nay người có thể đối với U U nói ra những lời này, U U thật sự rất vui vẻ. Kỳ thật ta biết trên người tất cả thủ hạ của ba ba, kể cả người, đều bị hắn hạ trớ chú. Nếu người dẫn ta chạy trốn, ba ba chỉ cần chú ngữ, có thể làm người lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục. Người là muốn dùng tánh mạng chính mình đổi lấy mạng ta hả! U U tại sao có thể làm như vậy chứ ? Bình Triều ca ca, U U hôm nay trông đẹp không?"

Bình Triều sững sờ một chút, U U trước mắt mặc một thân váy dài màu xanh biếc sẫm, mặc dù không cao lắm, nhưng thân thể mềm mại là lướt cũng động lòng người. Mặc dù bây giờ trong mắt nàng toát ra vẻ bi thương, nhưng không cách nào che dấu dung mạo động lòng người kia. Kế thừa dung mạo Hấp huyết quý nữ vương Ti Na, nàng đương nhiên rất đẹp, đẹp động lòng người. Bình Triều đột nhiên phát hiện U không còn là một tiểu nữ hài nhi nữa, nàng đã 17 tuổi, đã trưởng thành. Trong mắt nàng lóe ra quang mang màu xanh biếc tối tăm khiến cho Bình Triều trong lòng một trận ảm đạm, hần kiên định gật gật đầu nói: "Đúng vậy, người rất đẹp."

U U kéo bàn tay to của Bình Triều, nói: "Cám ơn người, Bình Triều ca ca. Người không cần nói gì nữa, từ khi ba ba đã quyết định phải như vậy đối với ta, ta không có lựa chọn khác. Bình Triều ca ca, ta biết người thích U U, U U cũng thích người. Mặc dù ta bình thường vẫn hay khi dễ người, nhưng mà ở trong lòng U U, người luôn trọng yếu nhất. Ta không thể đi theo người, ta nguyện ý nhận vận mệnh của mình."

Bình Triều chấn động toàn thân, cầm chặt tay U U, thân thể hần bởi vì kích động mà run rẩy: "Không, U U, người nhất định phải theo ta đi, cho dù phải dùng sức mạnh, ta cũng phải mang người đi".

U U tùy ý để Bình Triều cầm tay mình, buồn bã nói: "Vô dụng thôi, chúng ta bất luận làm cái gì, đều chỉ là phí công mà thôi. Cần gì phải đi chứ? Bình Triều ca ca, bất luận phát sinh chuyện gì, U U đều hy vọng người có thể còn sống. Người là người tốt, vốn không nên thuộc loại hắc ám. Chờ trước khi bắt đầu tế lễ mở ra phong ấn, ta nhất định khiến cho ba ba giải trừ trở chú của người, cho người rời khỏi nơi này."

Bình Triều vừa muốn nói cái gì nữa, thanh âm trầm thấp âm lãnh đột nhiên vang lên, "Đúng vậy, bất luận làm cái gì cũng đều là phí công. Bình Triều, người thật to gan, xem ra phán đoán của ta cũng không sai lắm."

Khí tức hắc ám trong khoảnh khắc tràn ngập sân trong nhỏ hẹp. Ánh sáng tinh nguyệt trên bầu trời tại giờ khắc này hoàn toàn ảm đạm, khí tức âm tà bao phủ mọi thứ chung quanh. Một thân ảnh màu đen thông thả đi tới, hần dường như từ thinh không xuất hiện, trên khuôn mặt anh tuấn tà dị kia không có chút biểu tình, đôi mắt đỏ quạch tràn ngập khí tức tà ác.

"Tà chủ đại nhân", Bình Triều trong lòng kinh hãi, vội vàng buông tay U U ra, nhiều năm tích góp khiến cho hần lập tức có thói quen sùng bái. Đối mặt Tà Nguyệt, hần ngay cả một chút ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có. U U tiến lên từng bước, che ở trước người Bình Triều, lạnh lùng nhìn cha mình không nói được một lời. Cho dù tâm của Tà Nguyệt có tàn nhẫn đi nữa, dưới ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú của nữ nhi, sát khí trong mắt hần không khỏi theo đó mà biến mất, than nhẹ một tiếng, nói: "U U, người cũng đã biết rồi. Kỳ thật chuyện này người sớm muộn gì cũng sẽ biết. Bình Triều chiếu cố người nhiều năm như vậy, hôm nay hần đem mấy điều này nói cho người cũng ở trong dự kiến của ta."

U U bình tĩnh nói: "Ba ba, con chỉ muốn chính miệng ba ba nói cho con biết, lúc trước ba ba và mẹ mẹ sanh con, có phải chỉ vì mở phong ấn Mặc Áo Đạt Tư Phong ấn Chi Bình kia?"

Tà Nguyệt sững sờ một chút, nhưng hần lại cũng không phủ nhận, gật đầu: "Không sai, Bình Triều vừa rồi nói cho người hết thấy đều là thật. Lúc trước ta quyết định sinh hạ người, chính là vì có thể mở ra phong ấn Mặc Áo Đạt Tư Phong ấn Chi Bình. U U, có lẽ đối với người mà nói tất cả điều này rất tàn nhẫn, nhưng mà bất luận người nghĩ như thế nào, ta đều phải làm như vậy. Vì ngày này, ta chờ rất lâu...rất lâu. Ba ba xin lỗi người, mặc dù trong lòng ta đau khổ vì phải hy sinh người mới có thể mở ra phong ấn này, nhưng ta không có sự lựa chọn nào khác."

"Đủ rồi", U U ngắt lời Tà Nguyệt nói. "Con hiểu được rồi, ba... ba". Hai chữ "ba ba" này nàng gọi đặc biệt rõ ràng, trong ban đêm lại có vẻ thê lương. Trên mặt U U toát ra một nụ cười nhợt nhạt, buồn bã nói: "Từ khi ta sanh ra, nếu nhất định có ngày đó, ta lại như thế nào có thể quyết định vận mệnh mình chứ? Tánh mạng con vốn đúng là người cấp cho, trả lại cho người cũng không có sao cả. Ba ba, người yên tâm đi, con nguyện ý giúp người, bất luận ba ba bảo làm cái gì, U U đều theo yêu cầu của người mà làm. Con là nữ nhi của người, cũng là công cụ của người, một cái công cụ thì phải làm thật tốt chức trách của mình."

Tà Nguyệt chấn động toàn thân, cho dù là chúa tể trong hắc ám, hần cũng không phải không có một tia cảm tình. Nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của U U, nghe nàng gọi ra hai chữ "ba ba", Tà Nguyệt lần đầu tiên có chút do dự. Trong đầu hần chợt nghĩ ngờ lựa chọn của mình có phải là chính xác không, nhưng mà

tia do dự này cũng chỉ duy trì trong nháy mắt mà thôi. "U U, người là nữ nhi duy nhất của ba ba, bất luận bây giờ hay là tương lai cũng vậy."

Nét tươi cười trên mặt U U kéo theo thân thể nhúc nhích: "Vấn đề này còn trọng yếu sao? đối với con mà nói, đây cũng không có ý nghĩa gì. Ba ba, người không cần nhiều lời, ý tứ của người con đã hiểu được, chuyện người muốn làm, con sẽ đi làm. Tuy thế, con hy vọng người có thể đáp ứng một điều kiện, một điều kiện cũng không coi là quá phận."

Tà Nguyệt gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Bình Triều quỳ trên mặt đất, nói: "Người muốn ta miễn tội chết của hắc sao?"

U U nói: "Không sai, đúng là như thế. Ba, nếu con đoán không sai, lấy hắc ám thánh nữ làm tế diện chi lễ, nếu con cùng người hợp tác, hoàn toàn dựa theo như lời người mà làm, có thể khiến cho tế lễ càng thuận lợi để hoàn thành hơn. Nếu con phản kháng, hoặc là trong lòng ta có ý phản kháng, người có lẽ có thể thành công, nhưng sẽ không thuận lợi như vậy. Yêu cầu của con rất đơn giản, người không thể giết chết Bình Triều ca ca, hơn nữa phải giải trừ trở chú trên người hắc. Trước khi bắt đầu tế lễ, trong khoảng thời gian này, con hy vọng hắc vẫn có thể làm bạn bên người con. Mà một khắc trước khi bắt đầu tế lễ, xin người để hắc rời đi, hơn nữa vĩnh viễn không cần làm chuyện bất lợi đối với hắc, để cho hắc tự trải qua cuộc sống của mình."

Tà Nguyệt nhìn thật sâu U U, lạnh nhạt nói: "Không hổ là nữ nhi của ta, người uy hiếp ta sao?"

U U không sợ hãi, cùng cha mình đối mặt: "Có thể xem là vậy. Tuy vậy, con tin tưởng rằng người sẽ đáp ứng. Ích lợi tốt ở trước mặt, ba ba của con luôn luôn biết nên lựa chọn như thế nào."

Tà Nguyệt gật gù đầu, nói: "Hảo, ta có thể đáp ứng người, nhưng người không được quên lời hứa của mình."

"Không, U U, người không thể đáp ứng." Bình Triều đứng mạnh lên, che ở trước người U U, buồn bã nói: "Tà chủ đại nhân, ngài buông tha U U đi, hắc là con gái ruột của ngài mà!"

Tà Nguyệt trong mắt lãnh quang chợt lóe: "Cha con chúng ta nói chuyện, nào có phần người xen miệng vào. Cút qua một bên đi, nếu không ta nói không chừng sẽ thay đổi chủ ý". Theo cái vung tay, một cổ khí tức hắc ám vô hình bao phủ thân thể Bình Triều, đưa hắc văng qua một bên.

U U không di chuyển, cũng chẳng đi xem Bình Triều bị té bên cạnh, nói: "Ba ba, con đã hứa thì sẽ không nuốt lời, chẳng biết chúng ta có thể lấy linh hồn của mình thế không?"

Tà Nguyệt nhíu mày nhìn U U, nói: "Người không tin ta sao?"

U U có chút khinh thường nói: "Con nên tin tưởng người sao? người từng dạy con, chúng ta là người trong hắc ám, cái gọi là lời hứa, chữ tín của nhân loại kia căn bản là chuyện nhảm chán nhất. So với lời hứa, con tin tưởng vào lời thề của người hơn. Chỉ có lấy linh hồn của mình thề, đối với người trong hắc ám chúng ta mới có tác dụng ràng buộc. Đây đều là do người đã dạy con, chẳng lẽ người đã quên rồi sao?"

Tà Nguyệt gật gù đầu, nói: "Tốt, ta đáp ứng người, chúng ta ở đây nhân tiện cùng thề đi."

Trong bóng đêm sau lưng tà Nguyệt không xa, nước mắt đang từ trên mặt Ti Na không ngừng chảy xuống. Nhưng nàng lại cũng không ngăn cản mọi sự phát sinh này, bởi vì nàng biết mình không có khả năng ngăn cản. Mọi việc trước mắt nàng không muốn thấy, nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn thấy nó đã xảy ra.

Ầm, ầm, ầm ầm, ầm ầm ầm, tiếng trầm vang không ngừng từ đỉnh tuyết sơn truyền đến. Đã hai ngày nay, một trăm tên cao thủ Băng Nguyệt đường Huyết sư giáo giống như trước, vẫn duy trì ba vòng không ngừng tiến hành quá trình tu luyện. Thời gian hai ngày này, bọn họ đem hết toàn lực đang tiến hành hành động diệt sơn này, nhưng mà tuyết sơn thật sự quá lớn. Khi bọn họ nhìn thấy Niệm Băng tiên tay phát ra lưỡi hái tử thần thoải mái trầm xuống một phần mười ngọn núi, bọn họ đã nghĩ được hành động lần này tựa hồ nhìn qua không quá khó khăn. Nhưng mà khi thật sự đến phiên chính mình làm, bọn họ mới hiểu được sự chênh lệch thực lực. Thời gian hai ngày trôi qua, bọn họ làm được cũng rất ít, tuyết sơn kia cao tới chín trăm trượng, với tổ ba người liên tục cố gắng không ngừng, cũng chỉ là hoàn toàn làm biến mất được

một trương mà thôi. Hơn nữa, núi càng xuống phía dưới, thể tích lại càng lớn. Theo tình hình trước mắt , cho dù là bọn họ cùng nhau hành động không ngừng như vậy, mười năm cũng vô pháp đem tuyết sơn trước mặt hủy diệt được.

Miêu Miêu cùng Tích Lỗ đứng xa xa nhìn mọi người bận rộn trên đỉnh núi, trong lòng đều có chút kính nể. Thời gian hai ngày trôi qua, mặc dù Niệm Băng không có ở đây, nhưng những người này không có tí lười biếng, mỗi ngày đều cố gắng không ngừng, không hề giữ lại chút đầu khí nào. Mặc dù bởi chẳng có cái gì ăn, khiến cho lực chiến đấu của bọn họ đang không ngừng giảm xuống; khát nước, đói bụng, cũng chỉ có thể dùng băng tuyết để đỡ đói.

216. Chương 215: Bỏ Dưng Cay Đắng

"Tích Lỗ đại ca, cũng hai ngày rồi, Niệm Băng ca ca tại sao còn không trở lại? Hắn không phải nói hai ngày sẽ trở về sao? Hắn rốt cuộc đi chỗ nào hả?" Miêu Miêu nhìn quay bốn phía.

Tích Lỗ cười: "Niệm Băng ca ca của ngươi luôn luôn lo lắng và chu đáo. Hắn nói hai ngày trở về, thì hôm nay nhất định sẽ về. Ta nghĩ có lẽ hắn đi chuẩn bị công tác hậu cần. Lần này trở về, chắc chắn sẽ có chút ít thực vật về. Dù sao, những người này cũng đã đói bụng hai ngày, mỗi ngày còn phải tiêu hao rất lớn, còn tiếp tục như vậy, có lẽ người có thể duy trì không nhiều lắm."

Lúc bọn họ đang nói chuyện, trên đỉnh Tuyết sơn chợt tản ra một đoàn quang mang màu đỏ cơ hồ bao trùm khắp đỉnh Tuyết sơn. Trong phút chốc, âm thanh đầu khí oanh kích nhất thời trở nên dày đặc, các loại màu sắc quang mang đầu khí không ngừng bộc phát, giống như pháo hoa lộng lẫy động lòng người. Miêu Miêu cười nói: "Chắc chắn lại là gia hỏa Na Na kia. Nó cũng thật lười biếng, không tự chính mình động thủ, chỉ không ngừng phóng thích lực lượng."

Tích Lỗ nói: "Thể này cũng được, nếu không có con hồ ly này trợ giúp chỉ sợ hành động diệt sơn của bọn họ sẽ trở nên càng thêm khó khăn. Đáng tiếc chúng ta ở phía dưới nhìn không tới, nói không chừng con bò kia của ngươi cũng đã ở trên đó trợ giúp cho bọn hắn không nhỏ hả. May mắn ta không cho mấy con sủng vật khác của ngươi cùng tiến lên, nếu không, hành động diệt sơn này của bọn họ lại quá thoải mái."

Đang nói, Tích Lỗ chợt động thần sắc. Ánh mắt trở nên sắc sảo trong thoáng chốc, nhìn chăm chăm vào một điểm bên cạnh cách đó không xa. Miêu Miêu đang cùng Tích Lỗ mặt đối mặt nói chuyện với nhau, thấy hắn đột nhiên dừng nói nhìn sang một bên, hơn nữa khí tức trên người rõ ràng trở nên sắc nhọn hẳn lên, không khỏi nhìn theo ánh mắt hắn. Địa phương Tích Lỗ xem là một mảnh đất trống cũng không có vật gì lạ. Lúc Miêu Miêu đang nghi hoặc, thì tại địa điểm Tích Lỗ xem, không khí đột nhiên có chút bóp méo. Dưới cái nhìn chăm chú Miêu Miêu kinh ngạc, quang mang màu bạc nhàn nhạt phát sáng, một phiến đại môn màu bạc xuất hiện từ hư không. Quang mang màu bạc có hình dáng vòng tròn không ngừng ba động. Một thân ảnh cao lớn từ phía sau cửa bước ra, trên mặt mang theo nụ cười, xuất hiện trước mặt hai người. Đột nhiên xuất hiện, không phải chính là Niệm Băng sao?

"Niệm Băng ca ca." Miêu Miêu hưng phấn nhào tới, ôm chặt bàn tay to của Niệm Băng dùng sức lắc lắc, "Ca ca, ngươi vừa trở lại, Miêu Miêu cũng nhớ ngươi, Tích Lỗ đại ca nói ngươi đi chuẩn bị thức ăn. Ngươi rốt cuộc mang trở về cái gì hả! Có mang cho Miêu Miêu thứ gì ăn ngon hay không? Hai ngày này Miêu Miêu cũng không có lười biếng, một mực khổ luyện tinh thần ma pháp hả."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Không lười biếng là tốt rồi. Ca ca đương nhiên mang về thứ ăn ngon. Đến đây mấy cái này cho muội." Trên tay lộ ngân quang, một bao lớn đồ ăn xuất hiện từ không trung, Miêu Miêu mau mắn tiếp nhận, cấp bách mở bao ra, chỉ thấy trong đó đều là các loại đồ ăn vặt, đều là loại đặc biệt chỉ có trong Băng Nguyệt thành, Miêu Miêu hưng phấn nhảy dựng lên hôn trên mặt Niệm Băng một cái, "Niệm Băng ca ca ... tốt nhất."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Tích Lỗ đại ca, hai ngày này không phát sinh chuyện gì chứ?"

Tích Lỗ nói: " Các thủ hạ ngươi đều rất cố gắng, ngươi đi địa phương nào, tại sao dùng không gian ma pháp trở lại?"

Niệm Bằng nói: "Dùng Không gian ma pháp mới có thể trở về trong thời gian ngắn nhất! Lần này thật đúng là đi không vô ích, ta để lại ở bên kia không gian định vị, từ nay về sau không cần thời gian dài phi hành rồi." Nguyên lai, trước khi hấn rời đi, ngay ở chỗ này dùng ma pháp để lại tinh thần lạc ẩn của mình làm công dụng định vị. Sau khi hoàn thành mục đích, trước tiên hấn dùng không gian ma pháp trở lại Bằng Nguyệt thành định vị, mua cho Miêu Miêu chút thức ăn, sau đó mới chạy về nơi này.

Tích Lỗ nói: "Các thủ hạ ngươi đã đói quá rồi, mau chạy nhanh chuẩn bị cho bọn hấn chút gì ăn đi. Nếu không, ta xem bọn hấn đã không còn lực chiến đấu gì nữa rồi. Niệm Bằng, ngươi để cho bọn họ khai mở Tuyết sơn này, có phải là có chút quá khó khăn không? Cho dù là cao thủ cảnh giới Vũ thánh, toàn lực một kích chỉ có thể đem Tuyết sơn cứng rắn này làm thay đổi phương viên vài trượng mà thôi, huống chi, đấu khí bọn họ còn là có hạn."

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Chính vì khó, mới cho bọn họ làm, nếu không, sẽ không có hiệu quả. Ta làm cho bọn họ chấp hành hành động diệt sơn này, chẳng những là muốn tăng cường thực lực bọn họ, đồng thời cũng muốn trợ giúp bọn họ tạo lập lòng tin. Đại ca, ngươi cứ hãy chờ xem, không cần đợi lâu đâu, chỗ tốt có được nhờ hành động diệt sơn lần này sẽ thể hiện ngay. Còn bây giờ cũng nên chuẩn bị cho bọn họ chút gì ăn rồi."

Nói xong, trên tay Niệm Bằng phát sáng một đoàn quang mang màu vàng đất, rót vào trong mặt đất dưới chân, với tinh thần lực khổng lồ của hấn khổng chế, mặt đất bắt đầu có chút chấn động, bùn đất quay cuồng mà dậy, không ngừng ngưng kết, hình thành một chảo bàn thật lớn, trong ngân quang lóe ra, một nồi lớn đường kính của miệng gần trượng xuất hiện từ không trung, vũng vàng dừng ở trong chảo bàn, nồi có miệng lớn này Niệm Bằng đến trong bằng Nguyệt thành cố ý sai người chế tạo, cũng chính vì chế tạo nồi này, mới chậm trễ vài canh giờ công phu. Mỉm cười, trong mắt Niệm Bằng toát ra một tia thần quang nhàn nhạt, bằng nguyên tố tại trong nồi ngưng kết, dưới phụ trợ của hỏa nguyên tố, trong chốc lát công phu, liền xuất hiện hơn phân nửa nồi nước trong.

Miêu Miêu lúc này đã ở một bên đắc ý ăn đồ ăn vặt của nàng, vừa ăn vừa nhìn theo từng động tác của Niệm Bằng.

Trong tay Niệm Bằng ngân quang lại hiện ra, một khối màu xanh đen, giống như nắm tay rơi vào trong nồi. Tích Lỗ đếm đại khái được chừng hơn mười khối. Tay trái Niệm Bằng hỏa quang lóe ra, chảo bàn nhất thời trở nên nóng lên, tại hỏa ma pháp của hấn gia tăng nhiệt độ cực nhanh, hơn phân nửa nồi nước trong trong chốc lát đã sôi trào. Ngón tay búng vài đạo phong nguyên tố lướt qua vào nồi, đem thứ xanh đen này cuộn xoắn lấy cho dập nát. Nhất thời, nồi nước trong đã biến thành một nồi chất lỏng màu xanh đen, tinh dầu cay xộc vào mũi bay ra. Tích Lỗ nhú mày vô thức lui về sau vài bước.

Miêu Miêu đã ngửi được mùi trong nồi bay ra, chạy đến một bên, nói: "Khó ngửi quá hử! Niệm Bằng ca ca, đây là vật gì vậy? Người trước kia làm thực vật cũng đều là rất ngon mà."

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Lần này không giống với những lần khác. Ta cũng không phải muốn nấu cơm cho bọn hấn ăn. Huống chi bây giờ bọn họ đã không thích hợp ăn mỹ thực, an nhàn hưởng thụ quá nhiều, chỉ tổ làm cho thần kinh bọn hấn bởi vì thư thái chậm chạp mà lơ là. Thuốc đắng dã tật lợi cho bệnh. Dù sao đây cũng không phải làm cho người uống." Chất lỏng xanh đen sôi trào không ngừng quay cuồng, hương vị gay gắt xông vào mũi kia càng thêm đậm đặc hơn.

Niệm Bằng ngẩng đầu nhìn phía đỉnh Tuyết sơn. Trong mắt hiện thần quang, mở miệng nói: "Ngân Năng, chỉ thị thuộc quyền bốn giáo, mọi người lập tức đến nơi ta tập trung." Thanh âm hấn không lớn, nhưng dưới tinh thần lực tác dụng, lại vũng vàng truyền đến đỉnh núi ngoài ngàn trượng. nghe được thanh âm Niệm Bằng. Ngân Năng đang đến phiên huấn luyện lập tức dẫn người từ trên núi đi xuống rất nhanh, đồng thời, phát ra tín hiệu, vọng đến giáo chúng đang tu luyện.

Một lát sau, một trăm linh một người, tất cả đều xuất hiện trước mặt Niệm Bằng, ánh mắt Niệm Bằng theo trên người bọn họ đảo qua, chỉ thấy kể cả Ngân Năng ở bên trong, sắc mặt mỗi người đều có chút nhợt nhạt. Hiển nhiên do tiêu hao quá độ, tại đây trong trời băng đất tuyết, còn phải cố gắng nỗ lực. đã quá thật khó khăn cho bọn họ.

Một trăm linh một người cũng thấy được nồi lớn trước mặt kia, cũng đều ngửi thấy mùi bốc ra từ trong nồi lần người ta buồn nôn, bọn họ mặc dù đều cố gắng đứng thẳng, nhưng cũng khó có thể che dấu vẻ mệt mỏi

trên mặt.

Hỏa diễm trên tay Niệm Bằng đã đình chỉ, chất lỏng xanh đen trong nồi bởi vậy mà ngưng sôi trào, trên tay Niệm Bằng hiện ngân quang, một cái muỗng xuất hiện, hần đi đến Ngân Năng trước mặt, đem cái muỗng đưa tới trong tay hần, lạnh nhạt nói: "Bắt đầu từ người, mỗi người uống ba muỗng, không được nhỏ ra, uống hết lập tức ngồi tại chỗ này tu luyện."

Ngân Năng ngậy ra một chút, có chút nghi hoặc nhìn nồi lớn kia, buột miệng hỏi: "Giáo chủ, thứ kia có thể ăn sao?"

Niệm Bằng mỉm cười, nói: "Chẳng lẽ người còn cho rằng ta cho các người ăn độc được sao? Ta có thể nói thẳng cho các người, thứ này hương vị thật không dễ chịu, nhưng các người phải uống vào. Hay là người không muốn uống?"

Ngân Năng lắc lắc đầu, nói: "Đừng nói chỉ là khó uống, cho dù là độc được, chỉ cần giáo chủ có lệnh, chúng ta tuyệt sẽ không trái lệnh." Vừa nói xong, hần bước đi đến trước nồi, múc một muỗng lớn chất lỏng xanh đen, nhắm mắt, khẽ đưa vào trong miệng mình. Hần mặc dù rất kiên định uống vào, nhưng khi hần uống mới chánh thức thể nghiệm được Niệm Bằng nói khó uống là có ý tứ gì. Từ khi sinh ra tới nay, lần đầu tiên hần uống thứ khó uống như thế, hương vị kia rất khó hình dung, chỉ sợ đồ cứt đá cũng sẽ không khó uống như thế.

Tanh, chua mà chất, khó mà chịu được, đúng là hương vị của nó đáng vô cùng, hai ngày không có cái gì ăn, bây giờ được uống thì lạo phải uống cái thứ dịch trấp có hương vị như thế này.

Ngân Năng chỉ cảm thấy dạ dày một trận cuộn cuộn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên càng thêm tái nhợt, ngực bụng một trận phập phồng, khi mắt thấy muốn nhỏ ra, một cỗ năng lượng ôn hòa đột nhiên từ sau lưng rót vào, quang nguyên tố nhu hòa thuần và dễ chịu đưa vào khắp ngõ ngách trong cơ thể hần, mạnh mẽ đem chất lỏng cuộn cuộn đè ép xuống. Sắc mặt Ngân Năng lúc đỏ lúc trắng, rốt cục miễn cưỡng ức chế cảm giác nôn mửa. Nhìn thấy trước mặt này một nồi chất lỏng tanh hôi, hần thân là vũ thánh không khỏi toát ra một tia cảm giác sợ hãi, thứ này cho người uống sao? Giáo chủ chuẩn bị đến tột cùng là cái gì? Khi hần đang do dự, thanh âm Niệm Bằng từ sau lưng truyền đến: "Mau, còn có hai muỗng."

Nếu nói thời điểm uống muỗng thứ nhất, Ngân Năng còn dùng khí mười phần, vậy, bây giờ hần thật sự không có dùng khí uống nữa, quay thân lại, nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của Niệm Bằng, cười khổ nói: "Giáo chủ, có thực là không thể không uống không? Cái thứ này, này"

Sắc mặt Niệm Bằng rất bình tĩnh, nhưng giọng nói lại dị thường kiên quyết, "Không được, phải uống, đây là mệnh lệnh. Chẳng lẽ các đệ tử Huyết Sư giáo chúng ta cả chết còn không sợ, nhưng lại sợ một nồi canh thang này sao?"

Thang? Thứ này cũng có thể gọi thang sao? Ngân Năng giống như trước có chút do dự, trong miệng còn tràn ngập hương vị cay đắng kia, sắc mặt hần thay đổi lại thay đổi, rốt cục thử muỗng thứ hai, chất lỏng tanh hôi lại một lần nữa đưa vào trong miệng. Cũng giống như lần trước vị chua, chất, đắng, cảm giác khó uống vô cùng. Song lần thứ hai đem tinh trấp này đưa vào trong bụng, Ngân Năng đột nhiên cảm giác được nơi bụng mọc lên một cỗ khí tức mát rượi, khiến cảm giác buồn nôn cũng không có tái hiện. Mặc dù cảm giác cay đắng kia giống như trước làm hần liên tục nhếch miệng, nhưng ngược lại không khó như khi uống xong muỗng thứ nhất. hần không có gì phải dừng lại Đã khó uống như vậy, cùng với nếm một chút hương vị cay đắng kia, không bằng đang lúc hăng hái làm một lúc cho xong, lập tức lại múc một muỗng đưa vào trong miệng nuốt xuống phía dưới. Ba muỗng hoàn thành, hần không khỏi thở dài một hơi, trong cơ thể luồng khí tức mát rượi kia đã trở nên hết sức rõ ràng. Nhìn thấy ánh mắt vừa lòng của Niệm Bằng, hần hướng thuộc hạ của mình gật đầu ý bảo uống. Một gã vũ thánh khác đã đi tới, tiếp nhận cái muỗng trong tay hần. Ngân Năng đều đã làm gương mẫu, ai cũng không thể không uống.

Thời điểm người thứ hai chuẩn bị uống, Ngân Năng đột nhiên cảm giác rõ ràng được nơi bụng luồng khí tức mát rượi kia dần dần trở nên nóng hổi, cảm giác nóng rực kia phảng phất muốn đốt cháy kinh mạch chính mình. Trong kinh ngạc, hần không khỏi nhìn về phía Niệm Bằng, Niệm Bằng tiến lên một bước, nâng tay đặt trên vai Ngân Năng, nói: "Người đến một bên ngồi xuống, tại chỗ tu luyện. Mọi người phải nhớ kỹ, chịu được khổ trong khổ, mới là kẻ hơn người. Cũng được, hương vị nồi tinh trấp này có lẽ so với thứ các người uống trước kia đều khó uống hơn nhiều, nhưng ta lại yêu cầu các người phải uống vào, trải nghiệm

qua khổ bây giờ, sau này, gặp được cái gì nữa, các người đều trở nên càng thêm kiên cường.” Vừa nói xong, hắn một chưởng chụp trên lưng tên vũ thánh mới vừa uống xuống tinh trấp tiếp theo lập tức muốn nhổ ra, buộc hắn mạnh mẽ nuốt xuống.

Ngân Năng chạy tới một bên ngồi dưới đất tu luyện. Ý chí lực của tên vũ thánh thứ hai không bằng Ngân Năng, khi tiên thiên khí của Niệm Băng bức bách uống xong xuống thứ nhất, hắn chỉ cảm thấy một trận trời xoay đất chuyển. Cảm giác thống khổ trong dạ dày làm cho hắn muốn sống muốn chết, thật sự không có dũng khí uống nữa song Niệm Băng lại không có ý tứ buông tha hắn. Thiên nhân lĩnh vực dưới tác dụng tinh thần lực cường đại trực tiếp trời buộc thân thể hắn, Tích Lỗ bên cạnh hiểu được ý của Niệm Băng, mạnh mẽ lại cho hắn uống hai xuống, tựa như nhồi cho vịt ăn hoàn thành nhiệm vụ. Hắn đồng dạng cảm nhận được trong cơ thể khí lưu mất rươi, vị vũ thánh này chỉ cảm thấy chính mình phảng phất từ địa ngục đi một vòng. Khi thiên nhân lĩnh vực buông ra, Tích Lỗ đưa hắn sang một bên, hắn chỉ cảm thấy toàn thân giống như hư thoát, đặt mình ngồi ở Ngân Năng bên cạnh, lập tức tu luyện.

Niệm Băng vùng tay lên, người thứ ba lại đi tới. Uống tinh trấp này, cùng thực lực quan hệ không lớn, quan trọng hơn, là xem ý chí lực tự thân cùng dũng khí, từ người thứ nhất Ngân Năng, đến cuối cùng một gã đại kiếm sư, Niệm Băng một mực quan sát, tổng thể mà nói, các thủ hạ tinh nhuệ Băng Nguyệt đường này ý chí lực đều cũng được, ít nhất không có một ai chính thức phản kháng. Khi người cuối cùng uống xong ba xuống, tinh trấp trong nồi còn lại không có bao nhiêu, chung quanh chỗ một trăm linh một người ngồi, quang mang đầu khí nhàn nhạt xoay vòng quanh thân thể bọn họ, tất cả đều đắm chìm trong tu luyện.

Tích Lỗ thấp giọng: ”Niệm Băng, tiểu tử ngươi cũng thật tàn nhẫn hử! Xem hình dáng bọn hắn, thứ này chỉ sợ không phải khó uống bình thường hử.”

Niệm Băng mỉm cười, ”Tích Lỗ đại ca, đây còn lại một chút, không bằng ngươi uống đi, không có chính thức nhắm nháp qua, tuyệt đối không thể cảm nhận chân thật được cái loại hương vị này.”

Tích Lỗ liên tục khoát tay, nói: ”Quên đi, ta cũng không có khuynh hướng tự ngược đãi. Ngươi tại sao tự mình không uống đi? Nếu ngươi đồng ý uống, ta liền bồi tiếp ngươi uống trên hai ngụm.”

Niệm Băng nhìn bọn thuộc hạ ngồi ở chung quanh, trong mắt lấp lánh. Hắn không nói gì thêm, hai tay bắt lấy hai bên nồi, đem siêu cấp đại nồi đường kính gần trượng kia giơ lên, trực tiếp kê miệng vào mép nồi, để cho nồi nghiêng, từng ngụm từng ngụm uống vào, cứ như vậy mà liên tiếp uống bảy, tám ngụm. Khi hắn đem nồi sắt đưa tới trên tay Tích Lỗ, sắc mặt không có chút biến hóa, tựa hồ chỉ là uống canh thang bình thường mà thôi.

Tích Lỗ trợn mắt há hốc mồm nhìn Niệm Băng, muốn dò trong vẻ mặt Niệm Băng tìm được sơ hở, nhưng hắn thất vọng. Niệm Băng cũng không có gì biến hóa, giống như trước mỉm cười nhìn hắn.

Tích Lỗ cắn răng một cái, học hình dáng Niệm Băng từng ngụm từng ngụm rót vào. Khi ngụm tinh trấp thứ nhất vào miệng, thân thể hắn không khỏi cứng đờ. Nhưng hắn cũng không dừng lại, tiếp tục đem tinh trấp còn thừa kia toàn bộ uống vào, Niệm Băng vừa chịu đựng ruột gan đảo lộn vừa thầm khen trong lòng, Tích Lỗ từng ở trên Thần đại lục, ý chí lực quả thật không phải người thường có thể so sánh được.

Bịch một tiếng, Tích Lỗ đem nồi sắt đặt ở trên táo bàn, từng hơi từng hơi hít thở không khí lạnh. ”Ta... Ta ... , ta đánh thủng phổi của ngươi a! Niệm Băng, thứ này mà ngươi để cho người uống sao?”

Niệm Băng cười ha hả: ”Không phải người uống sao? ít nhất chúng ta một trăm linh ba người đều uống qua. thứ này gọi là nam nhân thang đi, chỉ có nam nhân chân chính mới dám uống vào.”

Tích Lỗ tức giận trừng Niệm Băng một cái, đột nhiên, ánh mắt hắn từ bất mãn biến thành kinh ngạc. thất thanh nói: ”Niệm Băng, đây rốt cuộc là vật gì vậy, cảm giác rất thoải mái hử.” Thực lực hắn tự nhiên không phải những người như Ngân Năng có thể so sánh, trong cơ thể đặc biệt có đầu khí khổng lồ tác dụng. Tích Lỗ cảm giác rõ ràng được một cỗ khí lưu nóng rực làm dịu kinh mạch mình, toàn thân ấm dạt dạt thoải mái nói không nên lời. Phảng phất mỗi một tia cơ thể đều tràn ngập lực lượng, ngay cả tốc độ đầu khí vận hành theo khí huyết lưu chuyển trở nên càng mau hơn. Phải biết rằng, Tích Lỗ tại thần đại lục tu luyện nhiều năm, cho dù là linh dược, tác dụng đối với hắn rất nhỏ. nhưng uống xong tinh trấp trong nồi này lập tức cảm giác được công hiệu bổ dưỡng trong đó, làm cho Tích Lỗ không khỏi cực kỳ kinh ngạc. Bây giờ mới hiểu được Niệm Băng đối với hắn và thuộc hạ tốt cỡ nào. Có thể tạo được thứ hiệu quả như thế, tự nhiên

không phải phàm vật, Niệm Băng chuẩn bị đến nhiều như vậy, mặc dù hương vị khó uống, nhưng công hiệu cũng thật lớn.

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Thứ này trước kia ta sớm cũng đã nếm qua. chính là dưới tác dụng của nó, ta mới có thể có được thân thể so với ma pháp sư bình thường mạnh hơn nhiều." Hắn mang trở về hơn mười khối màu xanh đen gì đó, kỳ thật đúng là mật thiết tuyến xà lúc trước Hỏa long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tư cho hắn nếm qua, thiết tuyến xà là một loại sinh vật đặc biệt có trong Thiên Đãng sơn mạch, toàn thân cứng cỏi, lực lớn vô cùng, mà có kỳ độc. Mật của nó tuyệt đối là vật đại bổ. lúc trước Niệm Băng được Gia Lạp Mạn Dịch Tư trợ giúp ăn không ít, thân thể hắn từ chưa từng tu luyện qua dấu khí đều trở nên dị thường mạnh mẽ dẻo dai. Hôm trước Niệm Băng rời đi nơi này, mục tiêu chính là Thiên đãng sơn mạch, khi đó hắn sẵn giết hơn mười con thiết tuyến xà, đem con mỗi quý giá mang trở về. Thiên đãng sơn mạch bởi vì có Hỏa long nhân tộc tồn tại, lại là sào huyệt lúc trước của Gia Lạp Mạn Dịch Tư, cho nên rất ít có người gặp. Là một loài vật cường đại, thiết tuyến xà tại nơi này sinh sôi cực kỳ đông đúc, bởi vậy, mặc dù Niệm Băng không có kinh nghiệm bắt rắn, nhưng lại rất nhanh mang trở về mấy cái này.

Tích Lỗ hướng Niệm Băng giơ ngón tay cái lên, "Ồ tốt, uống thật đúng là thoải mái hử! Quả nhiên theo như lời người, thuốc đắng dã tật lợi cho bệnh, lần sau có nữa, nói, ta còn muốn uống nhiều hơn một ít."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đại ca à, với khí lực của người, uống thứ này không có hiệu quả quá lớn, nhưng đối với chúng thuộc hạ của ta này mà nói, hiệu quả cũng rất tốt! Được rồi, uống khổ xong rồi, cũng nên chuẩn bị chút ít đồ ăn cho bọn hắn, nếu không chờ bọn hắn sau khi tu luyện tỉnh lại, nhất định sẽ nói ta giáo chủ này không có hậu đãi." Vừa nói xong, trên tay ngân quang liền chợt hiện, một thi thể thiết tuyến xà thô to trống rỗng xuất hiện.

Miêu Miêu vốn đang hưng phấn ăn đồ ăn vật thơm tho của mình, ngay cả lúc trước bọn người Ngân Năng uống tinh trấp cũng không khiến cho nàng chú ý. Đột nhiên thấy nhiều xác rắn như vậy, lộ ra thiên tính của nữ hài tử không khỏi hét lên một tiếng, bay nhanh trốn sau lưng Tích Lỗ, trong không khí xuất hiện ba động rất nhỏ, kể cả hồ ly Na Na và bò sữa Đạm Đạm lúc trước còn đang ở đỉnh Tuyết sơn, năm con sủng vật của nàng cơ hồ đồng thời xuất hiện. Cả đám như lâm đại địch nhìn chung quanh. tinh thần lực Miêu Miêu đã tăng lên tới một cấp độ rất cao, tại thời điểm gặp nguy hiểm, các sủng vật của nàng sẽ tự động xuất hiện hộ chủ.

Niệm Băng mỉm cười nói: "Miêu Miêu đừng sợ, mấy cái này đều là vật chết. người xem, con hồ ly của người kia cũng biết phân biệt hàng tốt xấu hử!" Vừa nói xong, hắn vừa kinh ngạc nhìn năm con sủng vật đã tiến hóa đến ngũ giai, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Khí tức cường hãn của năm gia hỏa này, tựa hồ so với mấy con ma thú chính mình từ thần đại lục mang trở về kia cũng kém không bao nhiêu. Mặc dù lực công kích chúng nó không nhất định có thể mạnh hơn mấy con ma thú thần đại lục kia, nhưng theo khí tức chúng nó và năng lượng ba động quan sát, năm con sủng vật này tựa hồ có phối hợp đặc thù. Tựa như bây giờ, hồ ly Na Na phảng phất thấy được hồ ly mỹ nữ xông đến đồng thi thể thiết tuyến xà kia, khí tức ám ma thử Diễm Diễm trở nên dị thường bén nhọn, mà thân thể bò sữa Đạm Đạm thì đứng thẳng lên, lộ ra tám vú sữa lớn màu vàng ánh, mà con heo Quan Quan màu hồng nhạt đã tiến lên vài bước, cái lỗ tai lớn hướng hai bên thân thể mở ra, tựa hồ tùy thời đều chuẩn bị tấn công. Thân thể con gián Cường Cường tuy ở sau lưng mấy con sủng vật khác, nhưng chung quanh thân thể hắn lại xuất hiện năng lượng ba động không ổn định.

Hồ ly Na Na cũng không chút khách khí, ngoạm lấy một thiết tuyến xà bỏ chạy trở về, trảo trước của hắn phi thường sắc bén, da thiết tuyến xà cứng rắn như vậy, nhưng lại bị rách ra dưới trảo của nó. Hồ ly kia mở miệng ra, trong ánh mắt tưng tịu vài phần tham lam hơn, ăn từng miếng từng miếng thịt rắn. Mật thiết tuyến xà tự nhiên là bảo bối tốt nhất, nhưng thịt rắn này cũng có công hiệu bổ dưỡng rất tốt đấy.

Trong mắt Niệm Băng tia sáng kỳ dị lóe ra, bảy ảnh khôi lỗi đồng thời xuất hiện, bảy cây thần đao phát ra quang mang làm cho khí dày đặc trên mặt phiến đất bằng phẳng này, dưới tác dụng tinh thần lực của Niệm Băng, bảy ảnh khôi lỗi đồng thời động thủ, đánh về phía một đồng thi thể thiết tuyến xà. Thất thái quang mang đồng thời lóe sáng lên, dưới chỉ dẫn của tinh thần lực Niệm Băng, chúng nó bắt đầu nhiệm vụ của mình.

217. Chương 216: Tru Thần Nỗ

Khi Ngân Nãng và bọn thuộc hạ dự trữ xong thịt rắn, đội ngũ sắp hàng chỉnh tề đứng ở trước mặt Niệm Băng chờ mệnh lệnh. Niệm Băng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tuyết sơn tựa hồ cũng không thay đổi gì nhiều, lạnh nhạt nói: "Các người thể lực suy giảm thì giờ hẳn là khôi phục rồi. Bụng cũng đã ăn no, nên tiếp tục hoàn thành hành động diệt sơn. Đừng tưởng rằng ta cho các người một nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, chỉ cần tiếp tục cố gắng hơn nữa, các người sẽ thấy được kỳ tích phát sinh. Còn bây giờ các người cứ hãy đi đi, bắt đầu từ ngày mai, khôi phục ba vòng trình tự diệt sơn."

"Vâng, giáo chủ." Ăn no bụng, các võ sĩ này cũng có lo lắng, dưới dẫn dắt của Ngân Nãng hướng đỉnh Tuyết sơn mà đi. Nhìn bóng lưng bọn họ, Niệm Băng không khỏi toát ra vẻ tươi cười, các người sẽ nhanh chóng cảm giác được sự bất đồng. Nhìn các võ sĩ đều đạp núi mà đi, hẳn tự mình cũng tìm địa phương khoan khoái chân ngồi xuống, lắng lặng tu luyện. Thất thải quang vịnh hình thành một cái lồng bảo vệ, chống đỡ gió lạnh.

Giống như Niệm Băng suy nghĩ, sau khi hành động diệt sơn lại triển khai, bọn Ngân Nãng liền cảm giác được sự khác biệt. Lúc trước sau khi bọn họ toàn lực công kích sáu, bảy lần, đều phải nghỉ ngơi trong chỗ lát. Nhưng lúc này, sau khi liên tục phát động đấu khí công kích mười lần, sinh khí vẫn dồi dào giống như trước. Thêm vào đó bọn họ kinh ngạc phát hiện, lực lượng của chính mình cũng tăng cường rất nhiều. Đấu khí bắn phá sơn thể, uy lực so với ban đầu đều mạnh hơn rõ rệt. Ngay từ đầu mấy võ sĩ này còn không quá để ý. Song làm suốt một ngày, sau khi Tuyết sơn toàn thể bị cuốn đi hết ba trượng, bọn họ nhất thời ý thức được biến hóa của thân thể mình. Bọn họ đều nghĩ tới một vấn đề giống nhau, tinh trấp, chỉ có tinh trấp là khả nghi nhất, bất luận là Ngân Nãng, hay là bọn thuộc hạ của hắn, đều không khỏi âm thầm cảm kích với vị giáo chủ trẻ tuổi Niệm Băng này. Phải biết rằng, một gã võ sĩ muốn tăng cường tự thân thực lực chỉ có không ngừng tu luyện và rèn luyện trong thực chiến. Thế nhưng đi theo Niệm Băng vào trong phiến băng thiên tuyết địa này, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, thực lực bọn họ lại đều có tăng cường lên trình độ cao hơn. Bọn họ vốn đối với hành động diệt sơn không có chút tin tưởng, thì nay đã bắt đầu mong đợi tình huống sau khi hai tháng huấn luyện chấm dứt. Tính tích cực nâng cao nhất thời khiến cho hiệu suất của bọn hắn cũng theo đó mà nâng cao hẳn lên.

Bảy ngày sau.

Ngày thứ mười từ khi Băng Nguyệt đường tiểu đội tiến vào dừng lại ở phiến núi non này. Lúc thái dương vừa mới mọc lên, một con tuyết ưng từ hướng Băng Nguyệt thành bay tới. Tuyết ưng là một loại ưng đặc biệt có ở Băng Nguyệt đế quốc, tính hung mãnh bẩm sinh, chỉ sinh sống ở nơi rét lạnh. Một khi thuần phục, sẽ thành là đồng đội tốt nhất của chủ nhân, con tuyết ưng này có thể nói là bảo bối của Ngân Nãng. Sau khi hắn nhìn tuyết ưng mang thư đến, lập tức liền từ đỉnh núi xuống tìm Niệm Băng.

"Giáo chủ, Huyết vệ đã tới." nghe Ngân Nãng trả lời, Niệm Băng tinh thần rung lên, vừa lòng nói: "Cũng nhanh quá hả!"

Ngân Nãng mỉm cười nói: "Giáo chủ phân phó đương nhiên phải nhanh. Bảy vị trưởng lão một khi nhận được mệnh lệnh ngài, đã cho năm trăm Huyết vệ ngày đêm thần tốc chạy tới Băng Nguyệt thành. Bây giờ bọn họ đang ở tổng bộ Băng Nguyệt đường đợi mệnh lệnh. Ngài xem, có nên cho họ tới đây bây giờ không?" trong mắt Ngân Nãng lóe ra tinh hoa nhàn nhạt. Mười ngày trôi qua, Niệm Băng tổng cộng ly khai ba lượt, bọn họ cũng uống ba lượt tinh trấp. Sau khi đã biết tác dụng kỳ diệu của tinh trấp, không ai oán giận nữa. Thậm chí mỗi khi nhìn thấy một nồi chất lỏng tanh thối kia, bọn họ phảng phất thấy được thiên hạ chí bảo, hương vị tinh trấp tựa hồ đã chẳng còn khó uống nữa. Với thời gian mười ngày, tốc độ bọn họ phát triển cơ hồ so với trước kia khó có thể tưởng tượng được, nhất là thể lực bản thân và độ tinh khiết của đấu khí, trong quá trình không ngừng bổ nôi, đều đề cao thật lớn, lại có thịt rắn thiết tuyền và bổ dưỡng, mấy võ sĩ này tin tưởng càng ngày càng tăng lên. Từ khi bắt đầu hành động diệt sơn đến bây giờ, cả tòa núi ngoại trừ hơn trăm trượng Niệm Băng chém bay lúc đầu ra, bọn họ đã thành công phá được hai mươi trượng. Mặc dù sơn thể xuống dưới càng ngày càng to và cứng rắn hơn nhưng bọn hắn vẫn duy trì được tốc độ nhất định. Điều này chứng tỏ thực lực bọn họ đang trong quá trình không ngừng tăng lên.

Niệm Băng mỉm cười, lắc lắc đầu, nói: "Không cần, ta đi Băng Nguyệt thành một chuyến dẫn bọn hắn đến đây, cũng tiện thể xem một chút thứ ta muốn bên kia chuẩn bị như thế nào. Ngân Nãng, bên này tiện thể

giao cho người chỉ huy, muộn nhất buổi tối hôm nay ta cũng có thể trở về.” Không biết Băng Nguyệt thành bên kia thế nào, thứ mình muốn Yến Phong chuẩn bị nhiều ít. Đây mới là mấu chốt! Dù sao, mấy võ sĩ tái luyện kia, không có khả năng trong thời gian ngắn ngắn hai tháng có thể cùng thần nhân chống lại, điều này phải dựa vào thứ chính mình xếp đặt, nếu nói có thể thành công, mặc dù chỉ có chính mình và Tích Lỗ hai người, vậy là cũng đủ rồi.

Ngân Nãng nói: ”Giáo chủ yên tâm, gần nhất các huynh đệ càng ngày càng tự tin, căn bản không cần mất sức dằn dò, mọi người đều gắng sức. Thằng thần nói, từ khi ta tu luyện vũ kỹ đến bây giờ, mười ngày này, là mười ngày ta tiến bộ tốc độ nhanh nhất. Giáo chủ, cảm ơn ngài đem cơ hội này cho Băng Nguyệt đường chúng ta. Ngài cứ yên tâm, huynh đệ Băng Nguyệt đường chúng ta nhất định sẽ đem hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Thao trường đồ mồ hôi, chiến trường vơi đổ máu. hai tháng sau sắp sửa đổi mặt với cái gì ta đã nói qua. Ngân đường chủ, vì tánh mạng các huynh đệ, các người phải càng cố gắng thêm mới được.”

Niệm Băng để Tích Lỗ ở lại chỗ này, dựa vào không gian ma pháp dẫn Miêu Miêu trở lại Băng Nguyệt thành. Ở đây đợi mười ngày, cũng khó vì Miêu Miêu có thể mỗi ngày thiết thực tu luyện tinh thần ma pháp của nàng. Lần này đi Băng Nguyệt thành, có thể làm cho hần buông lỏng một chút. Thời gian Niệm Băng còn cũng không dài. Từ sáng sớm đến tối đêm, cùng ngày vừa mới tối, hần cũng Miêu Miêu đã trở lại.

Đại môn màu bạc ở không trung lóe sáng, Miêu Miêu là người thứ nhất nhảy ra, ngay sau đó là Niệm Băng, Tích Lỗ mỉm cười đi lên đón, hần vừa muốn nói chuyện, nhưng nhìn thấy đám thân ảnh màu đỏ sậm nổi đuôi nhau đi ra, bọn họ không phát ra thanh âm gì. Những người này mới vừa xuất hiện, Tích Lỗ nhất thời cả kinh, bởi vì hần cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh thấu xương từ trên người những người này. Mặc dù sát khí hoàn toàn nội liễm, những võ sĩ này toàn thân màu đỏ sậm, lưng đeo tề kiếm lại cho hần ấn tượng rất sâu sắc. Những người này nhìn lại đều là ước chừng ba mươi tuổi, trên mặt không có biểu cảm gì. Sau khi xuất hiện, cả đám đều bình tĩnh đứng ở phía sau Niệm Băng, xếp thành đội ngũ chỉnh tề. Từ trên người bọn họ, Tích Lỗ cảm nhận được khí tức tanh mùi máu, cỗ sát khí cường đại kia theo nhân số gia tăng không ngừng bốc lên. Mỗi một người bọn họ đều như một thanh kiếm sắc sắp ra khỏi vỏ, tựa hồ tùy thời đều có thể phát động công kích cực mạnh, ánh mắt bọn họ dù bình tĩnh, nhưng lại khiến cho người khác cảm thấy ánh mắt bọn họ như độc xà. Các võ sĩ Băng Nguyệt đường đã làm cho Tích Lỗ thấy được tố chất rất cao, song nếu so sánh với khí tức trên người những người này phát ra, có chênh lệch không nhỏ. Nhìn thấy bàn tay dày, rộng của bọn họ, thân thể không sai biệt lắm. Cùng với khí chất lạnh như băng kia, Tích Lỗ không khỏi rung mình hít một hơi, đây là người Ngưỡng Quang đại lục sao? Theo khí tức trên người bọn họ phát ra mà nói, hiển nhiên là họ đã trải qua thời gian dài huấn luyện. Hơn nữa, bọn họ cũng không phải võ sĩ bình thường. Thực lực bọn họ, rõ ràng là đều rèn luyện trong thiết huyết. Sát thủ, đây là phán đoán cuối cùng của Tích Lỗ. Tích Lỗ đoán không sai, năm trăm Huyết vệ là thành viên tinh nhuệ nhất Huyết Sư giáo, tác dụng ngày thường của bọn họ không nhiều. Họ thực chất là lực lượng trung kiên. Chỉ khi Huyết Sư giáo gặp phải vấn đề gì khó giải quyết hoặc là nguy cơ lớn thì đó là thời điểm họ xuất hiện. Năm trăm Huyết vệ này hao phí lượng lớn tài nguyên của Huyết Sư giáo. Ngay cả nguyên bốn năm đường, cũng không hao tổn tài nguyên bằng bọn họ. Bởi đường Huyết vệ phải bắt đầu từ khi còn nhỏ. Những Huyết Sư giáo có địa vị cao nhất Huyết Sư đường phái cao thủ, tại dân gian tìm kiếm các cô nhi có tư chất cực tốt đem về, đến ba tuổi bắt đầu bồi dưỡng. Bọn họ trong lòng tuyệt đối trung thành, chỉ có phục tòng và giết chóc. Mỗi một Huyết vệ trong Huyết Sư đường bắt đầu rèn luyện vì Huyết Sư đường và phục dụng. Đến ba mươi tuổi, cũng là thời gian thân thể nhân loại đạt đến thời kỳ hoàn mỹ nhất. Từ ba mươi đến bốn mươi lăm tuổi, thời gian mười lăm năm này là thời gian bọn họ phục vụ cho Huyết Sư. Qua bốn mươi lăm tuổi thì Huyết vệ lập tức rời khỏi Huyết vệ đội ngũ. Khi đó sẽ tùy Huyết Sư an bài mà trở thành người thường, hay làm Địa huyết vệ, có vị trí rất cao tại Huyết Sư. Bọn họ có đảm nhiệm hay không hoặc làm Huyết vệ huấn luyện viên, thì khi đến các đường đều đảm nhiệm chức vụ trọng yếu. Và đều có thể đạt được đãi ngộ tốt nhất. Nhưng khả năng có được biên chế này của Huyết vệ chỉ xuất hiện sau khi thành công. Thực ra thì mười người cũng chưa được một người có khả năng này. Bởi vì những nhiệm vụ của bọn họ cũng quá khó khăn nên khi thành công cũng ít người sống sót được mà về hưu. Cũng vì thế, bọn họ kinh qua thiết huyết khảo nghiệm, nên đã trở thành đội ngũ cực mạnh trong thế giới ngầm. Mặc dù nhân số chỉ có năm trăm, nhưng lúc trước cả gia gia Niệm Băng có được Hỏa diễm ma long kỵ sĩ đoàn cực mạnh, cũng từng nói qua, tại ngay thời điểm đó, chỉ duy nhất năm trăm người bọn họ là có thể so sánh với sự hủy diệt Hỏa diễm ma

long kỵ sĩ đoàn. Cái này không có nghĩa là Huyết vệ bọn họ có thể đối kháng với Hỏa diễm ma long kỵ sĩ đoàn nhưng vì Huyết vệ huấn luyện cực kỳ khắc nghiệt cộng với tư tưởng trung thành tuyệt đối và tôn chỉ đạt tới mục đích bất chấp thủ đoạn. Chỉ riêng điểm này cho dù hai Hỏa diễm ma long kỵ sĩ đoàn cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tích Lỗ, Niệm Băng mỉm cười nói: "Đại ca, mấy người này là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Huyết Sư giáo chúng ta, Huyết Sư Ngũ bách Huyết vệ. Lúc trước, ta trợ giúp Yến Phong bước lên ngôi vị hoàng đế Băng Nguyệt đế quốc, một trận chiến máu chốt ở hoàng cung, là do bọn họ hoàn thành. Khi đó tuy rằng ta vận dụng các loại hình thức khiến cho bên trong hoàng cung không hư hỏng, nhưng năm trăm Huyết vệ này lại làm được một kỳ tích không chết một người nào."

Tích Lỗ gật đầu nói: "Cũng được đấy, những người này không riêng gì thực lực mạnh mẽ, quan trọng hơn là trên người bọn họ ẩn tàng ra loại khí tức này, cả ta cũng có chút cảm giác sợ hãi. Niệm Băng, thế lực Huyết Sư giáo của ngươi thật đúng là cường đại hă! Ta xem, nếu bất kể hy sinh mà nói, bán thần dưới thần nhân, dưới tình huống năm đối một, chỉ sợ cũng khó trên tay bọn họ." Bán thần, đúng là chỉ dưới thần nhân mười hai bậc, cái gọi là bán thần, để chỉ thực lực giỏi hơn, áp đảo vũ thánh và thần sư. Tích Lỗ phán đoán phi thường chuẩn xác, thực lực mấy huyết vệ này mặc dù đa số đều là đại kiếm sư và vũ đấu gia, nhưng bọn họ lại hoàn toàn có thể làm được nhiệm vụ đánh lên vũ thánh. Tích Lỗ âm thầm tính toán một chút, thần đại lục có trên vạn thần nhân, nhưng, đại bộ phận là thần nhân cấp thấp nhất, tổ chất thậm chí còn không bằng những người trước mắt này. Xem ra, Ngưỡng Quang đại lục ngoại trừ không thể cùng thần đại lục so sánh cao thủ đỉnh cấp ra, còn có lực lượng có thể cùng thần nhân bình thường chống lại.

Lúc Tích Lỗ đang quan sát năm trăm huyết vệ này, huyết vệ phía sau đã dần dần đi ra. Ở cuối đội ngũ, Tích Lỗ thấy được một thứ kỳ quái gì đó, ba mươi tên huyết vệ xuất hiện cuối cùng, mỗi ba người nâng một cái giá thật lớn do kim loại chế tạo mà thành, không biết là dùng để làm gì. Trước cái giá, một hình vòng cung bề rộng chừng một trượng, phía dưới có một trụ tròn thẳng, đáy trụ tròn là hình trụ tròn bên nhọn, mà hai bên trụ tròn, đều hướng bên cạnh kéo dài ra một cái giá hình vuông, phía dưới cái giá dùng da trâu thuộc bọc lên. Hai gã huyết vệ phía trước đang dùng bả vai, nâng cái giá này, theo trước nhất của hình cung, một cái trụ kim loại hình vuông dài đến một trượng kéo dài về phía sau, mà hai đỉnh hình cung đầu và cuối, thì do một dây tơ kim loại màu đen nối lại mà thành. Dây tơ kim loại thô như ngón cái, nhìn không ra là tài liệu cái gì. Ái nhân là chủ tạo đại sư, khi Tích Lỗ thấy thứ này, trong đầu lập tức bắt đầu tính toán rất nhanh, nhất là khi nhìn thấy cây tơ kim loại kia, cùng với cây trụ kim loại hình vuông căn vặn kéo dài về phía sau, cùng với chỗ mặt sau tên huyết vệ kia nâng, trong mắt không khỏi sáng lên, quát to một tiếng "Tốt, thật sự là thứ tốt." Không thể chờ đợi mà chạy vọt lên vài bước, muốn sờ giá kim loại thật lớn kia.

Quang mang màu đen giống như răng độc xà chợt lộ ra, trong nháy mắt, ít nhất có hơn mười cây tế kiếm chỉ hướng Tích Lỗ. Thân thể Tích Lỗ đang vọt tới trước trong nháy mắt đình chỉ, một tầng đầu khí màu đen từ trong cơ thể tràn ngập ra, hắn cảm giác được nguy cơ. Hơn mười cây tế kiếm tối đen kia đều chỉ vào mười điểm yếu hại trên người hắn, nhưng không có một chỗ nào lặp lại. Sát khí mãnh liệt tập trung vào thân thể Tích Lỗ.

Trong nháy mắt, hắn cảm giác rõ ràng được, bất luận chính mình di chuyển hướng nào, mấy tế kiếm này đều lập tức phát động công kích vào mình. Hắn đương nhiên cũng không ngại công kích như vậy, nhưng trong nháy mắt này phối hợp hình thành uy hiếp, lại khiến cho ấn tượng của hắn đối với mấy huyết vệ này càng sâu sắc hơn. Nhìn thấy ánh mắt không hề cảm tình kia, Tích Lỗ không khỏi âm thầm gật đầu, lợi hại, thật sự là lợi hại.

Mấy cái này đều là phát sinh trong nháy mắt, Niệm Băng chặn lại nói: "Dừng tay, là người một nhà." tế kiếm màu đen lặng yên biến mất không một tiếng động. Đội ngũ các huyết vệ y như trước vẫn duy trì chính thế như vậy, sát khí trong nháy mắt thu liễm. Ngay cả Tích Lỗ cao thủ như vậy, cũng cảm giác được toàn thân nhẹ hẫ, lúc này, hắn mới có thể với tay chạm đến cái giá kim loại kia, trên tay dần dần khí màu đen lục lọi trên cái giá kim loại kia, nhất là cây trụ vuông màu đen kéo dài về phía sau ở giữa máng sâu hình cung, liên tục gật đầu, trong mắt Tích Lỗ tràn ngập tán thành "Thứ tốt, thật sự là thứ tốt. không nghĩ tới trên Ngưỡng Quang đại lục cũng có trình độ luyện chế được như vậy."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Băng Nguyệt đế quốc là quốc gia am hiểu chú tạo nhất trong Ngưỡng Quang

đại lục. Trước khi chúng ta đi vào phần sơn mạch này, ta nói qua với Yến Phong quốc vương Băng Nguyệt đế quốc, đặc ý để cho hãn phái người khẩn cấp chế ra. Ngay lúc đó ở bên kia còn đang khua chuông gõ mõ chú tạo, các loại tài liệu cũng đã đến vị trí tập kết. Tin tưởng rằng, không lâu sau, cái ta muốn đó có thể toàn bộ chế tạo xong. Thời gian hai tháng cũng đủ rồi.”

Tích Lỗ không quay đầu lại nhìn Niệm Băng, ánh mắt hần đều bị thứ trước mắt hấp dẫn, vừa lục lợi kim loại lạnh như băng kia, vừa thì thào nói: ”Hai người nâng, nâng cái giá có thể lên xuống, xác thật thân cao không đủ. Đây là một loại hợp kim. cũng không phải sắt đơn giản, mà lượng tính tinh thiết rèn đi rèn lại nhiều lần cùng thép dung hợp mà thành, độ cứng tự thân vô cùng tốt. Hơn nữa chỉ dùng gần trăm cây tơ nhỏ bện lại mà thành, công nghệ đã phi thường hoàn mỹ. Nỗ lớn như vậy, ngay cả ta mới là lần đầu tiên nhìn thấy. Trong ải nhân tộc chúng ta ghi lại, trước kia Di Thất đại lục từng có loại đường như siêu cấp trọng nỗ. Bất quá, bất công trọng nỗ kia cũng dùng để đặt ở trên tường thành phòng ngự. hơn nữa trọng nỗ này. công nghệ chế tạo càng thêm hoàn mỹ, có thể đồng thời phóng ra tám cây nỗ tiền, ngay cả chủ thuẫn chiến trận cứng rắn nhất cũng vô pháp ngăn cản công kích của nó. Tuy nhiên, nỗ này mặc dù chỉ có thể phóng ra một cây nỗ tiền, nhưng cường độ công kích lại muốn vượt qua bất công trọng nỗ. Dù sao, tất cả lực bắn tập trung trên một cây nỗ tiền, uy lực muốn lớn hơn nhưng nỗ này cũng có khuyết điểm. Bách luyện tinh thiết bổ thêm thép và đồng đỏ rèn đi rèn lại nhiều lần, tài nguyên bỏ ra phải khổng lồ cỡ nào. Hơn nữa, nỗ này chế tạo ra, sức nặng rất lớn là vấn đề nghiêm trọng của ma pháp sư. Nếu ta phán đoán không sai, này một cái nỗ cơ sức nặng, muốn vượt qua hai trăm cân.”

Niệm Băng gật đầu: ”Không sai, hai trăm năm mươi cân, Tích Lỗ đại ca, không hổ là chiến sĩ ải nhân tộc, phán đoán của ngươi thực chính xác. Nỗ này mặc dù lực công kích cường hãn, nhưng sức nặng lại thành hạn chế lớn nhất, không có đầu khí cấp bậc vũ đấu gia, căn bản không có khả năng đem kéo dây nỗ, mặc dù hai bên dây cung có hai cái bánh xe di chuyển giảm bớt lực kéo cũng không được. Ngoài ra nâng cự nỗ nặng hai trăm năm mươi cân cũng không phải người thường có thể làm được. Bởi vậy, mỗi một cây trọng nỗ này, đều phải ba gã cao thủ phối hợp mới có thể phát huy uy lực. hơn nữa, uy lực chỉ là đơn độc thể công kích. Nỗ tên là Tru thần nỗ.”

Tích Lỗ chấn động toàn thân, khi nghe Niệm Băng nói ra hai chữ cuối cùng, hãn nhất thời hiểu được ý tứ Niệm Băng, thì thào nói: ”Tru thần, hay cho một cái Tru thần nỗ. Niệm Băng, cái này do ngươi thiết kế ra hả?”

Niệm Băng gật đầu: ”Ta từ nhỏ cùng sư phó học tập trù nghệ, đối với các loại công linh đều phi thường thích, nhất là nỗ, ta là một gã ma pháp sư, thời điểm cùng võ sĩ giao thủ rất có hại. Đáng tiếc, khi đó ta không có tiền, nếu không, chắc chắn chế tạo một thanh thủ nỗ đeo ở trên người để dùng. Khi còn bé ta thường thường ảo tưởng, nếu có thể chế làm ra một loại trọng nỗ siêu cấp, cho dù là cao thủ cấp bậc vũ thánh, chỉ sợ cũng rất khó ngăn cản. đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có thể bắn trúng đối thủ mới được. Bởi vậy, ta có một chút cấu tứ, lúc rảnh rỗi vẽ ra một thảo đồ, trước khi tới nơi này, ta đem thảo đồ giao cho Băng Nguyệt đế quốc quốc vương Yến Phong, hãn phái vũ khí thiết kế sư tốt nhất sửa đổi, sau khi sửa qua thì có Tru thần nỗ này. Thứ này chế tạo quả thật hao phí tài nguyên thật lớn, một thanh Tru thần nỗ tài nguyên cũng đủ trang bị mấy tên trọng kỵ binh. May mắn Băng Nguyệt đế quốc các loại khoáng thạch rất phong phú, mới có thể thành công chế làm ra mấy cái nỗ cơ này, trước tiên là mười cái.”

Tích Lỗ một tay đặt phía dưới nỗ cơ, bàn tay to dùng sức, một tay đem trọng nỗ nặng hai trăm năm mươi cân giơ lên, ngay cả các huyết vệ một bên không có biểu tình, thần sắc cũng không khỏi thay đổi, phải biết rằng, nỗ cơ thật lớn, Tích Lỗ nâng chính là phía sau bộ, mà phía trước nỗ cơ nặng nhất, bởi vậy, bây giờ hãn phải chịu sức nặng cũng không phải đơn giản hai trăm năm mươi cân. Nhìn vẻ mặt thoải mái của hãn, tựa hồ cũng không phí lực gì, hơn nữa, Tru thần nỗ trên tay hãn, không có chút rung động dù nhỏ nhất. Phải biết rằng, cho dù đại lục sĩ hai vai có lực ngàn cân, đã không có khả năng làm được điểm này.

Niệm Băng trên tay lóe ngân quang, một cây tên dài đến nửa trượng xuất hiện trên tay hãn, đem tiễn đưa cho Tích Lỗ mỉm cười nói: ”Đại ca, nhân tiện nhờ ngươi tới thử cây tên thứ nhất này đi, thứ này chế làm ra, ta muốn nhìn một chút uy lực hãn đến tột cùng như thế nào. Tại cường lực bắn ra, trên Tru thần tiễn này ta không có thiết trí đuôi, nếu công kích theo đường thẳng khoảng cách có thể đạt tới ba trăm trượng, mục đích của ta cũng đạt được rồi.”

Tích Lỗ tiếp nhận thiết tiễn, vừa thấy tiễn không khỏi cười nói: ”Một món rất tốt hả! Lấy tinh thiết và

xích đồng làm thân tên, lấy thép làm mũi tên, thứ này tính xuyên thấu phối hợp với Tru thần nỗ này quả thật hoàn mỹ hả!”

Niệm Băng cười khở: ”Đúng vậy! Thứ này giá trị cực cao, nếu không phải vì đối phó với thần nhân, ta cũng sẽ không để cho Băng Nguyệt để quốc chú tạo cho ta thứ này hả! Thứ xem đi, xem uy lực như thế nào.”

Tích Lỗ gật gật đầu, đem nỗ cơ để trên mặt đất, nhô người ra tiến lên, đem một chân chống trên thân nỗ dễ dàng kéo hết dây cung lại, cả nỗ cơ phát ra tiếng vang ”chi chi”, hình cung trước nhất dần dần uốn lượn, hắn đem dây nỗ treo lên, cả nỗ cơ nhất thời cong lên, Tích Lỗ đem Tru thần tiễn Niệm Băng cho hắn từ trước mặt cắm vào, cười ha hả nói giỡn: ”Khá thật, ta cũng có chút mong đợi hả.” Tích Lỗ lại đem Tru thần nỗ giơ lên, ánh mắt nhìn phía sau dây cung, nhắm Tuyết sơn xa ngoài mấy trăm trượng, tay phải nắm lấy nỗ phía dưới, trong mắt tinh quang chợt lóe, trong nháy mắt bóp cò.

Tiếng xé gió chói tai theo dây nỗ vù vù vang lên, tất cả mọi người chỉ có thấy một đạo ảo ảnh trong chớp mắt biến mất, Tuyết sơn cơ hồ trong nháy mắt liền vang lên một tiếng ầm vang thật lớn. Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy, phương xa Tuyết sơn bắn tung ra tảng lớn tuyết vụ. tinh thần lực Niệm Băng cơ hồ có thể coi như ánh mắt, hắn rõ ràng nhìn thấy trên ngọn Tuyết sơn ngoài ba trăm trượng, xuất hiện một động lớn đường kính gần trượng, sâu chừng ba trượng. Uy lực của một mũi tên này, đủ để so sánh với lực công kích của một gã vũ thánh, thậm chí còn hơn. Nhìn thấy cảnh tượng này. trong lòng hắn không khỏi mừng rỡ.

Tích Lỗ neho mắt lại, nhìn cái động lớn trên núi tuyết kia, đem nỗ cơ đưa trả cho ba gã huyết vệ, trong mắt thần sắc có chút ba động, tựa hồ đang tự hỏi cái gì. Niệm Băng đi đến bên cạnh Tích Lỗ, nói: ”Đại ca, người xem thứ này thế nào? Dùng để đối phó thần cấp cao thủ của Thần đại lục, nếu như ra mặt lệnh bắn cùm, hiệu quả nên sẽ cũng được, hơn nữa, ta định trên nỗ tiễn phụ gia một ít ma pháp.”

Tích Lỗ gật đầu, nói: ” Sau khi phụ gia ma pháp, lực sát thương tất nhiên phải lớn hơn nữa. Bất quá, ta đề nghị người phụ gia đơn độc thể công kích ma pháp. Lợi dụng tính xuyên thấu của mũi tên, nếu là ma pháp có tính bao trùm lực công kích phân tán, ngược lại đạt không đến hiệu quả nên có. Tru thần nỗ này công kích theo đường thẳng khoảng cách lại đạt tới năm trăm trượng, rất khủng bố rồi. Bình thường cung tên công kích theo đường khoảng cách chỉ có năm mươi trượng, cung cứng cũng sẽ không vượt qua trăm trượng. Bất công cự nỗ trước kia của Di Thất đại lục công kích theo đường thẳng cũng chỉ là ba trăm trượng mà thôi. Tru thần nỗ có thể phát huy uy lực xuất thần lớn như vậy, với tài liệu tạo nên hắn có quan hệ rất lớn. cường độ lớn như vậy, cũng chỉ có tài liệu tốt hơn mới có thể đạt tới. bất quá, Niệm Băng người Tru thần nỗ này đúng là bởi vì tầm bắn xa, ngược lại có chút vấn đề xuất hiện.”

Niệm Băng trong lòng vừa động, hắn biết là ải nhân nên Tích Lỗ phương diện chú tạo so với chính mình không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu, vội vàng thật tình hỏi: ”Đại ca, phương diện nào còn không đủ hả?”

Tích Lỗ nói: ”Ba thủ hạ của người hợp lực khổng chế một nỗ, nên không có vấn đề, nhưng trên Tru thần nỗ này lại chỉ có đầu ruồi cứng nhắc đơn giản. Người cũng hiểu được, thị lực nhân loại dù sao là có hạn, cách xa năm trăm trượng, chỉ sợ dù là tinh linh tộc của Di Thất đại lục chúng ta cũng rất khó ngắm chuẩn. Mà chúng ta phải đối phó thần nhân, công kích khoảng cách là tối trọng yếu đối với ma pháp sư, tốt nhất là ngoài năm trăm trượng sát thương được đối phương. Tru thần nỗ này tốc độ công kích và tầm bắn cũng đủ, nhưng nếu không có độ chuẩn xác tốt đẹp, mấy cái Tru thần tiễn trân quý này của người sợ rằng cũng chỉ có thể lãng phí.”

”Đầu ruồi?” Niệm Băng quả thật không có lo lắng cận kề đến vấn đề này, nghe Tích Lỗ vừa nói như vậy, hắn nhất thời hiểu được quan hệ giữa khoảng cách và đầu ruồi, quả thật, chỉ bằng vào ánh mắt nhắm vào, có lẽ cũng chỉ có chính mình có thể dựa vào tinh thần lực tập trung đối thủ, mà mấy thủ hạ này làm sao luyện đạt tới trình độ chuẩn xác, chẳng lẽ công sức mình vất vả sai người khẩn cấp tạo ra Tru thần nỗ lại tan như bọt nước sao?

Tích Lỗ nhìn thấy vùng giữa lông mày của Niệm Băng xoắn xuýt lại, mỉm cười nói: ”Huynh đệ, người đừng có gấp, người quên đại ca người là làm gì sao? Vấn đề đầu ruồi này, tiện thể do ta thay thế người giải quyết đi.”

Niệm Băng vui vẻ nói: ”Đại ca, người có biện pháp sao?”

Tích Lỗ ngạo nghễ nói: "Ái nhân tộc chúng ta được xưng là đại sư chú tạo giới cũng không phải tự khoe khoang, đầu ruồi này yêu cầu độ chuẩn xác mặc dù rất cao, nhưng ta lại có nắm chắc chuẩn bị được. như vậy tốt lắm, người lại đi Bằng Nguyệt thành một chuyến, ta viết cho người một tờ giấy, người dựa theo thứ trên tờ giấy này chuẩn bị hết cho ta, ta cam đoan lấp mấy ống ngấm trên mấy cái Tru thần nỗ này cho người. được rồi, người chuẩn bị chuẩn bị nhiều ít Tru thần nỗ?"

Niệm Băng mỉm cười nhìn Tích Lỗ, nói: "Sáu trăm người, tự nhiên là hai trăm nỗ, ta lại không hy vọng các thủ hạ tinh nhuệ của huyết sư giáo chúng ta bị thao tác làm tổn thương, Tru thần tiền là lợi khí bọn hần dùng để đối phó thần nhân."

Tích Lỗ vuốt cằm nói: "Tốt, ta đây tiện thể làm cho người làm ra hai trăm ống ngấm. tuy nhiên, đến lúc đó còn cần hỏa ma pháp của người hỗ trợ mới được."

Niệm Băng gật gù đầu, chuyển hướng năm trăm huyết vệ, nói: "Nhìn thấy Tuyết sơn phía trước không? Nơi đây có trăm tên võ sĩ Bằng Nguyệt đường bốn giáo đang ở chấp hành diệt sơn nhiệm vụ. Bắt đầu từ bây giờ, các người cùng tham dự trong đó, mục đích ma pháp sư phải đem tòa Tuyết sơn này làm thành đất bằng phẳng. Năm trăm người các người chia làm ba đội, phân biệt cùng ba đội do Ngân Năng Đường chủ dẫn hội hợp, hần sẽ an bài mọi thứ các người cần thiết, mỗi bốn canh giờ đổi người một lần, lần lượt phá sơn."

218. Chương 217: Đạp Thượng Tranh Trình

Chỉ đơn giản một chữ nhưng nó biểu thị niềm tin của các huyết vệ, so với các võ sĩ Bằng Nguyệt đường, bọn họ chấp hành mệnh lệnh cấp trên càng nghiêm chỉnh hơn, không chút do dự, cho dù bây giờ Niệm Băng ra lệnh cho họ tự sát tập thể, họ cũng tuyệt không phản kháng, chấp hành mệnh lệnh là nguyên tắc tiên quyết của huyết vệ.

Mười tru thần nỗ mở lớn đặt bằng phẳng trên mặt đất, năm trăm người, hóa thành năm trăm đạo thân ảnh màu đỏ sẫm hướng đỉnh núi tiến lên, té kiếm màu đen trên tay bọn họ có thể dùng mở núi sao? Đáp án này, ngay cả Niệm Băng cũng không rõ ràng lắm.

Tích Lỗ dùng giấy bút trong không gian chi giới của Niệm Băng viết ra mọi thứ hần cần, hôm nay khi Niệm Băng lại đi bắt thiết tuyến xà, cầm bản kê Tích Lỗ viết ra, hần lập tức ly khai Tuyết Sơn, thông qua không gian truyền tống ma pháp cự li xa, hướng thiên đăng sơn mạch mà đi.

Thời gian, mỗi ngày trôi qua, hai tháng không dài, nhưng cũng tuyệt đối không ngắn, hai tháng đủ để phát sinh rất nhiều sự tình, Ngân Năng và thủ hạ của hần đối với huấn luyện của Niệm Băng tràn ngập tin tưởng và hy vọng, không nản chí, các huyết vệ thủy chung không mở miệng, nhưng bọn họ tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của Niệm Băng.

Chẳng mấy chốc đã nửa tháng trôi qua, Tuyết Sơn cao lớn chỉ còn lại hai phần ba so với trước kia. Kết quả như vậy, ngoại trừ Niệm Băng ra, căn bản không ai có thể ngờ tới.

Thời gian nửa tháng, núi cao mấy trăm trượng biến mất, làm cho Ngân Năng từ trên núi xuống khi nhìn thấy kiệt tác của mình và bọn thuộc hạ, đã không khỏi choáng váng, nửa tháng qua, cuộc sống bọn họ một mực lặp đi lặp lại. Cứ ba ngày, Niệm Băng lại mang một đám thiết tuyến xà trở về, lấy mật rắn nấu canh cho bọn hần uống, thịt rắn làm thức ăn cho bọn họ, qua năm ngày, Niệm Băng lại mang đến lượng lớn rau dưa, cho bọn họ ăn thêm vào với thịt rắn. Lực lượng tăng lên hằng ngày, cố nhiên cùng mật thiết tuyến xà có quan hệ trực tiếp, nhưng cũng do bọn họ không ngừng cố gắng.

Trải qua quá trình không ngừng phóng thích và tu luyện ngưng kết đầu khí, bọn họ đã hoàn toàn hấp thu năng lượng mật thiết tuyến xà, hiệu quả so với khi trước Niệm Băng ăn mật thiết tuyến xà còn muốn tốt hơn nhiều, dù sao, bọn họ thân mình đúng là võ sĩ. Làm võ sĩ tu luyện đầu khí, thực lực bọn họ tăng lên cực kỳ rõ ràng, bây giờ, ngay cả chính bọn họ cũng không biết đạt tới trình độ gì.

Nhớ lại tiến độ hành động "diệt sơn" bắt đầu từ sau khi năm trăm huyết vệ tới, năm trăm huyết vệ làm rất đơn giản, bọn họ cũng không có dùng đầu khí của mình oanh kích sơn thể, mà là trong gió tuyết bằng vào

tế kiếm màu đen kia đến trợ giúp đồng bọn Băng Nguyệt đường, họ đâm kiếm, mỗi một lần đâm ra, đầu khí hoàn toàn ngưng kết, đầu khí bén nhọn trực tiếp xuyên vào núi có thể đạt tới độ sâu ước chừng một trượng. Huyết vệ thực lực cực mạnh thậm chí có thể phát động xuyên vào núi tới ba trượng. Mỗi đội một trăm sáu mươi huyết vệ, sau khi bọn họ đồng thời phát động một lần đâm xuyên, lại do những cao thủ Băng Nguyệt đường oanh kích, như vậy, mỗi một lần đầu khí oanh kích tiết kiệm gấp ba lần đầu khí, nhưng lại có thể đạt tới hiệu quả gấp đôi trước kia, cứ như vậy, tốc độ "diệt sơn" càng nhanh hơn.

Bất luận là huyết vệ hay là cao thủ Băng Nguyệt đường, nhờ ăn mật thiết tuyến xà, thực lực bọn họ đều đang không ngừng tăng lên, càng lúc hiệu quả càng rõ rệt. Nguyên lai, vốn những cao thủ Băng Nguyệt đường trải qua kỳ huấn luyện tưởng rằng có thể cùng huyết vệ so sánh một chút, nhưng sau khi đã tham gia tập huấn lần này, bọn họ lại bỏ đi ý niệm đó trong đầu. Cũng không phải bởi vì thực lực của họ từng người có thể so hơn kém với các huyết vệ, mà là bởi vì các huyết vệ tại đây làm cho bọn họ hiểu được, sát thủ được huấn luyện từ ba tuổi sẽ như thế nào.

Nếu dùng đầu khí để lượng định, các huyết vệ này lớn tuổi nhất cũng không quá bốn mươi, thực lực cực mạnh cũng chỉ là cấp bậc vũ đấu gia, đến một vũ thánh cũng không có. Nhưng ngay cả Ngân Năng cũng không tuyệt đối nắm chắc có thể trong chiến đấu sinh tử giết chết một gã huyết vệ cấp bậc vũ đấu gia. Các huyết vệ này..., đáng sợ nhất chính là trên người bọn họ có cỗ sát khí vô hình cùng với phương thức công kích xảo quyệt. Bất luận ra tay như thế nào, bọn họ với lợi kiếm mang độc này khi công kích đều lấy hình thức xuất hiện của mũi nhọn, đầu khí một gã vũ đấu gia ngưng kết thành một mũi nhọn, lực công kích đáng sợ thế nào chỉ có người chính thức đối mặt mới biết được. Hơn nữa, huyết vệ không sợ chết, trong ý thức bọn họ, tính mạng là của Huyết Sư giáo. Đối với một người không sợ chết, cho dù người có thể chém tới hãn, kiếm của hãn rất có thể đồng thời cũng sẽ cắm ở chỗ yếu hại nào đó trên người người.

Vốn là, khi các huyết vệ lần đầu tiên uống mật thiết tuyến xà nấu thành canh thang, bọn thuộc hạ Ngân Năng định đợi xem náo nhiệt. Nhưng bọn họ chỉ còn biết trợn mắt há hốc mồm nhìn đám huyết vệ uống xong ba muỗng canh thần sắc vẫn không có gì biến hóa, bọn họ đối với mấy tên được xưng tụng tinh nhuệ trong tinh nhuệ của huyết sư giáo, chỉ còn có nước hết lòng khâm phục.

Trong "diệt sơn" hành động, huyết vệ rất xứng để phối hợp những cao thủ Băng Nguyệt đường, bọn họ cơ hồ không biết mệt mỏi, mỗi lần cũng phải tiêu hao đến không còn phần khí lực nào, cả kiếm cũng nhắc không nổi mới chịu nghỉ ngơi. Khi điều đoàn huyết vệ đến, mặc dù Niệm Băng không có yêu cầu đặc thù, nhưng những cao thủ Băng Nguyệt đường càng được trui rèn thêm khắc khổ. Bởi vậy, nửa tháng trôi qua, mới có thành tựu như thế. Tuyết Sơn ngàn trượng, chỉ còn lại không đầy ba trăm trượng, nhìn kết quả trước mặt, trong lòng mỗi người đều tràn ngập niềm tin.

Nếu nói nửa tháng qua ai là người vất vả nhất, có lẽ các huyết vệ hết mình phá núi này cũng sẽ đều bảo là giáo chủ. Đúng vậy, Niệm Băng quá rõ ràng là người vất vả nhất, hãn chẳng những phải thường xuyên đi thiên đăng sơn mạch bắt thiết tuyến xà, mà còn đi Băng Nguyệt thành mua sắm nhu yếu phẩm, lúc không có việc đi đâu thì làm việc không nghỉ. Hãn lao động cực kỳ cật lực, ngoại trừ hãn, có lẽ ma pháp sư trên Ngưỡng Quang đại lục không có một ai có thể làm được việc như thế.

Tru thần tiên, trên đầu mỗi một cây tru thần tiên, đều gắn một viên bảo thạch bằng ngón cái, bảo thạch chia làm hai loại, hồng và lam. Niệm Băng mấy ngày nay đem bảo thạch gắn lên đầu mũi tên, đương nhiên cũng không phải gắn đơn giản, gắn lên chỉ là quá trình thứ nhất, thép mặc dù cứng rắn, nhưng với thiên hỏa có thể làm cho thiết chảy sắt tan cũng không tính là gì, khó khăn nhất là quá trình đem một trình tập yểm ma pháp phong ấn vào trong bảo thạch.

Ma pháp quyền trục có thể chứa đựng ma pháp, bản thân chúng lấy ma pháp tinh thạch hóa phần làm trụ cột, bởi vậy, ma pháp tinh thạch tự nhiên có thể tạo nên tác dụng chứa đựng ma pháp. Nhưng tru thần tiên thể tích có hạn, nơi rộng nhất là đầu mũi tên, bởi vậy bảo thạch cũng chỉ có thể gắn ở chỗ này, bảo thạch bằng ngón cái, cũng không phải loại thập phần trân quý, Băng Nguyệt đế quốc phong phú cổ khoáng vật, một viên bảo thạch như vậy, nhiều nhất đáng giá hai đến ba tử kim tệ, cho dù là bảo thạch thượng đẳng cũng rất khó vượt qua mười tử kim tệ.

Bảo thạch chứa đựng ma pháp năng lượng nhiều ít với thể tích có quan hệ tuyệt đối, như vậy trên bảo thạch, không bằng cực phẩm ma pháp bạch quyền trục. Hơn nữa, chế tạo ma pháp quyền trục phải trải qua công nghệ đặc thù, trên mặt thêm ma pháp chú ngữ, tương đối dễ dàng hơn nhiều, nay ở trên mẫu tinh thạch

bình thường phong ấn ma pháp nguyên tố, lại còn phải phối hợp chú ngữ dẫn động xảo diệu, do vậy cực kỳ khó khăn. Cho dù được xưng đại lục đệ nhất ma pháp sư lúc trước Băng Tuyết nữ thần tế tự Băng Khiết có lẽ tỷ lệ thành công cũng sẽ không vượt qua một phần mười. Niệm Băng nửa tháng qua, đúng là đã làm việc theo quên mình như vậy, phong ấn bảo thạch trên tru thần tiên, chứa đựng đơn thể công kích ma pháp cao tới chín bậc.

Tru thần tiên phong ấn công kích ma pháp chín bậc, đúng là tru thần tiên chân chính. Lấy thép làm mũi tên, đồng đỏ tinh thiết làm thân tên, hơn nữa còn phong ấn bảo thạch công kích ma pháp chín bậc. Tích Lỗ từng lấy tường thành của Băng Nguyệt thành dày tới hai mươi trượng làm bia bắn thử. Chỉ cần ba cây tru thần tiên thuộc tính hỏa, có thể khoét thủng một khoảng trống đủ lớn trên tường thành để đại quân tiến vào.

Xác suất Niệm Băng thành công rất cao, làm tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm. Tinh thần lực này phải khổng lồ cỡ nào?! Từ khi Niệm Băng làm ra cây tru thần tiên thứ mười trở về sau, đọng ở bên miệng Tích Lỗ hai chữ nhiều nhất là hai chữ "quái vật". Khi hắn xưng hô với Niệm Băng, đã trực tiếp gọi hai chữ này.

Thời gian nửa tháng, Niệm Băng đã chế tác ra hơn một ngàn hai trăm cây tru thần tiên, với bảo thạch phong ấn ma pháp chín bậc. Mặc dù hắn không có tận lực tu luyện, nhưng trong quá trình chế tạo tru thần tiên, đối với ma pháp lực, ma pháp khổng chế và tinh thần lực thách thức vô cùng lớn. Niệm Băng bản thân thực lực cũng có một ít biến hóa, mặc dù mặt ngoài xem không thấy cái gì, nhưng trong lòng Niệm Băng biết, nửa tháng này đối với mình trọng yếu tới mức nào.

Nửa tháng thời gian, Niệm Băng đã lần lượt đưa đến mọi thứ, hai trăm cây tru thần nổ, lẳng lặng để ở trong thung lũng nhỏ bên cạnh. Đó cũng là nơi Tích Lỗ qua lại nhiều nhất, hằng ngày hắn đều phải tới xem xét các tru thần nổ đã chế tạo xong, tiến hành kiểm tra và cải tạo khiến cho chúng tốt hơn. Ái nhân tộc chú tạo đại sư tất nhiên không phải người thường, Tích Lỗ đã cải tiến rất nhiều để tru thần nổ trở nên chuẩn xác và hoàn thiện. Ví dụ hắn cho thiết kế thêm hai bánh xe lắp vào tru thần nổ, có thể trong tình huống khi phải hành quân xa không có xe cộ kéo, khiến cho nổ nâng biến thành nổ kéo, một người có thể hoàn thành nhiệm vụ của ba người. Ngoài ra hắn còn điều chỉnh đối với ròng rọc và dây nổ, dưới sự cố gắng của hắn, lực công kích của tru thần nổ càng hiệu quả hơn. Và một điểm trọng yếu nhất hắn làm, chính là trên tru thần nổ lắp thêm một ống ngắm đặc thù. Niệm Băng bởi vì quá bận rộn, mà Tích Lỗ lại có chút ít tỏ ra thần bí, cho tới bây giờ hắn cũng không biết rõ Tích Lỗ tới nay đang làm cái gì.

"Hồi bẩm giáo chủ! Bốn giáo Băng Nguyệt đường một trăm linh một người, Huyết Sư giáo huyết vệ năm trăm người đã tập hợp đông đủ." Thanh âm Ngân Năng vang lên đầy sức mạnh.

Niệm Băng vừa lòng nhìn Ngân Năng râu ria đầy mặt, tóc rối bù mỉm cười nói: "Ngân đường chủ vất vả rồi!"

Ngân Năng xoay người lui qua một bên, ánh mắt Niệm Băng đảo qua sáu trăm lính tinh nhuệ Huyết Sư giáo trước mặt. Hơn một tháng không tắm rửa tuyết đối không phải chuyện dễ chịu, nhưng phía sau vẻ lem luốc trên mặt bọn họ, ánh mắt mỗi người so với khi vừa mới đến nơi đây sáng hơn rất nhiều, nhìn thấy bọn họ tinh thần sung mãn như vậy, Niệm Băng gật gật đầu, nói: "Thời gian qua rất nhanh, trong chớp mắt đã nửa tháng, hiệu quả các người làm được so với ta dự tính còn tốt hơn. Nhiệm vụ vốn tưởng không thể hoàn thành, với sự cố gắng không ngừng của các người, nay đã sắp thành công rồi. Các người không hổ là thành phần tinh nhuệ nhất của Huyết Sư giáo, bắt đầu từ hôm nay, phương pháp huấn luyện phải thay đổi một chút, hai trăm cây tru thần nổ đã hoàn thành, đã đến lúc các người thử nổ rồi. Ta nghĩ, các người nhất định chờ mong giờ khắc này đến, ta cũng giống như vậy, cho nên từ bắt đầu hôm nay, các người tiến vào quá trình thử nổ, mục tiêu là Tuyết Sơn, bắt quả các người không cần cao hứng, tru thần tiên chế tạo rất khó khăn, cho nên các người thử nổ chỉ dùng tên gỗ. Bây giờ, các người tự mình phối hợp, mỗi ba người một nhóm, đem bảo bối của chúng ta ra, từng người luân phiên bắn thử."

"Vâng!" Trong tiếng ầm ầm đồng ý, mọi người hướng thung lũng mà đi. Mặc dù chỉ có thể bắn tên gỗ, nhưng tưởng tượng lại ngày đó khi Tích Lỗ thử tên thật uy lực lớn, ngay cả các huyết vệ can trường cũng sinh ra cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Trong chớp lát, sáu trăm người nâng hai trăm giá trọng nổ đã xuất hiện trước mặt Niệm Băng.

Nhìn thấy bọn họ khí thế ung dung hình dáng ngẩng cao, Niệm Băng mỉm cười, đi đến trước một trọng nô, nói: "Mũi tên thứ nhất này tiện thể do ta bắn trước, cho các người xem uy lực chính thức của tru thần nô." Vừa nói, hắn vừa đi đến trước một bàn tru thần nô, trong tay ngân quang chọi lóe, một mũi tru thần tiễn đã xuất hiện, bảo thạch trên đầu mũi tên là màu đỏ.

"Chờ một chút!" Tích Lỗ chọi lóe thân tiễn đến bên Niệm Băng mỉm cười nói: "Từ khi bắt đầu thử nô, cố gắng của ta mấy ngày này cũng nên để cho người xem." Vừa nói xong, hắn sờ phía dưới tru thần nô trong tay Niệm Băng, một cái ống tròn cùng thân nô kết hợp, ống tròn ước chừng dài hai thước, thô như cánh tay, hai đầu ống tròn đều gắn một viên bảo thạch màu đỏ, bảo thạch rất rực rỡ, có hình cong lồi.

Tích Lỗ mỉm cười nói: "Đây là ống ngắm ta chế ra, trên mỗi một bàn tru thần nô đều đã phối hợp rất tốt, độ chính xác đã điều chỉnh đến tốt nhất, người chỉ cần để mắt vào mặt sau khối bảo thạch này, ngắm bên kia, sẽ thấy một chữ thập màu đen xuất hiện trên hồng bảo thạch, lấy chữ thập trung tâm nhắm vào, trong năm trăm trượng, mục tiêu gì cũng có thể dễ dàng bắn tới. Tru thần nô này thân rất chắc chắn, bởi vậy tên bắn ra dựa vào ống ngắm trợ giúp tuyệt đối chuẩn xác."

Niệm Băng kinh ngạc để mắt vào hồng bảo thạch, nhất thời phát hiện Tuyết Sơn vốn xa mấy trăm trượng phẳng phất gần ngay trước mắt, có thể thấy rõ tuyết trên núi. Tích Lỗ nắm một vòng khuyên mặt trên ống tròn, nói: "Vòng xoay này có thể điều tiết gần xa, nếu khoảng cách rất gần, có thể đem sọc tinh thạch bên kia dời đi, như vậy sẽ không hạn chế ảnh hưởng phạm vi công kích mục tiêu."

Chữ thập màu đen làm hiện ra rõ ràng một chỗ khác, trước mắt hiện ra một mảnh màu đỏ trong suốt, nhìn thấy rõ ràng cảnh vật và chữ thập màu đen, trong lòng Niệm Băng không khỏi tán thưởng, xếp đặt rất xảo diệu. Có thứ này, công kích khoảng cách năm trăm trượng của tru thần nô có thể phát huy cực lớn.

Tích Lỗ vừa nói xong, kéo dây nô uốn cong cài vào, lấy tru thần tiễn trên tay Niệm Băng gắn vào đường rãnh nô, mỉm cười, nói: "Người có thể bắt đầu rồi, lựa chọn mục tiêu nhỏ một chút, người sẽ biết cái này ta tìm kiếm độ chuẩn xác cỡ nào."

Niệm Băng gật gù đầu, một tay nâng thân nô lên, tay kia đặt ở trên lẫy nô, nhẹ nhàng chuyển động thân nô giữa hai vai. Bàn tru thần nô được Tích Lỗ chế thêm một đường ray hình tròn có thể dễ dàng xoay mọi phương hướng phát động công kích.

Rất nhanh, Niệm Băng bình tĩnh chọn một vị trí ở giữa Tuyết Sơn, nơi đây có một khối nham thạch nổi lên, bốp cò! Tiếng tru thần tiễn rít lên để lại cho mọi người ấn tượng rất sâu, phẳng phất không khí như nứt ra khi tru thần tiễn xé gió bay đi. Thân tên mang theo một đạo ảo ảnh, chỉ là trong nháy mắt, một tiếng âm vang thật lớn nổi lên. Niệm Băng qua kính ngắm thấy chỗ đó đã biến thành một biển lửa.

Trong tiếng âm vang thật lớn, Tuyết Sơn phẳng phất đang run rẩy, mảng mây băng mù mịt bốc hơi trong biển lửa. Tiếng âm vang kia không chỉ bởi vì tru thần tiễn công kích, cùng lúc đơn thể công kích hỏa hệ ma pháp chín bậc đã phát huy tác dụng lớn.

Theo xếp đặt của Niệm Băng, tinh thạch màu đỏ chỉ vào thời điểm bị phá vỡ ma pháp mới có thể phóng thích, mà đối với lực công kích của tru thần tiễn như vậy, mỗi một cây tên bắn ra ngoài, cơ hồ không có thể thu hồi. Hai cỗ trùng kích lực hợp làm một, uy lực bộc phát ra chỉ có thể dùng từ "khủng bố" để hình dung.

Hỏa diễm thiêu đốt dần kết thúc, lúc này mặc dù cách Tuyết Sơn mấy trăm trượng nhưng mỗi một người đều thấy được hố sâu thật lớn kia, đường kính năm trượng, sâu hơn mười trượng, tru thần tiễn so với không có phụ gia ma pháp, uy lực đã tăng lên ghê gớm.

Ngân Năng thì thảo tự nhủ: "Dùng thứ này để công thành, chỉ có một phát là đủ rồi, cửa thành nào cũng chỉ sợ chịu không nổi uy lực của tru thần tiễn."

Tầng băng mặt ngoài Tuyết Sơn bị một tên này xuyên qua, qua đầu ống ngắm nhìn thấy bên trong nham thạch cháy đen kia, Niệm Băng hưng phấn hô lên một tiếng: "Thành công rồi, một thêm một quả nhiên không phải chỉ bằng hai đơn giản, trong hoàn cảnh bản thân hỏa nguyên tố đã bị hạn chế nhất định mà vẫn còn có uy lực lớn như vậy, xem ra, lần này thân nhân gặp khó khăn rồi."

Với tru thần tiễn như vậy, Niệm Băng cho dù chính mình chống đỡ cũng phải hết sức cảnh giác, hơn nữa

cũng không có khả năng liên tiếp chịu mấy mươi cây tên công kích mà không bị thương. Đơn thể ma pháp chín bậc và uy lực bản thân tru thần tiên, ít nhất cũng có thể đạt tới lực công kích ma pháp mười bậc, nhất là tính xuyên thấu. Cái này quả thực là lợi khí tốt nhất trong chiến tranh. Nhưng Niệm Băng tự nhiên không phải muốn dùng những thứ này để phát động chiến tranh, mà chỉ là muốn đối phó với một số người tự thân thực lực hẳn không thể đánh bại được đó là thần nhân.

Tích Lỗ từ trong tay Niệm Băng tiếp nhận tru thần nổ, mặt hướng về phía tất cả bọn thuộc hạ Huyết Sư giáo, cao giọng nói: "Tất cả mọi người xem cẩn thận, ta làm mẫu ba lần. Phía dưới mỗi một tru thần nổ đều lắp một ống ngắm như thế này, khi cần thiết sẽ xoay lên trên rồi kéo về phía sau theo rãnh định hướng, lúc này ống ngắm sẽ vào vị trí chuẩn, không cần di chuyển nữa. Mặt trên bảo thạch màu đỏ này có tác dụng lọc ánh sáng, nhưng chỉ để ngừa ánh sáng mạnh làm hoa mắt, ngắm bắn đạt hiệu quả tốt hơn." Vừa nói xong, hắn thao tác chậm rãi ba lượt lắp ráp ống ngắm, quả thật rất đơn giản, mọi người vừa nhìn là nắm được.

Niệm Băng trong lòng chợt động, nói: "Tích Lỗ đại ca nếu bên trong bảo thạch trên ống ngắm này rót vào một ít quang nguyên tố, có lẽ vào ban đêm bọn họ cũng có thể phân biệt được mục tiêu."

Tích Lỗ trong mắt thần quang đại phóng, vỗ mạnh vào đùi, nói: "Đúng vậy! Tại sao ta không nghĩ đem quang nguyên tố rót vào trong mấy cái ma pháp thạch này chứ, có lẽ đối với người khác thì khó, nhưng đối với tên quái vật người mà nói thì thật là đơn giản. Tốt, chúng ta có thể thử trước xem nếu có thể không ảnh hưởng đến độ chính xác, vậy thật tốt quá, buổi tối có thứ này, tru thần nổ có thể trở thành lợi khí ám sát."

Niệm Băng gật gù đầu, hướng thủ hạ nói: "Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ, các người xếp thành một hàng, lấy Tuyết Sơn làm mục tiêu thử nổ, trước hết mỗi người làm quen đặc tính của nổ, luân phiên tiến hành thí nghiệm nâng nổ và kéo dây cung, tên gỗ các người huấn luyện, ta sẽ phụ trách, các người không cần quan tâm nhiều. Trên máy móc có vấn đề gì, các người hướng Tích Lỗ đại ca thỉnh giáo! Xong rồi, bây giờ bắt đầu đi!"

Thấy Niệm Băng và Tích Lỗ đều dùng qua một lần tru thần nổ, các tinh nhuệ Huyết Sư giáo sớm đã xem và hiểu phương pháp dùng nổ, mặc dù dây nổ vô cùng cứng, nhưng cao thủ cấp bậc vũ đấu gia còn có thể kéo di chuyển, cho nên, trong mỗi tổ hợp ba người, tất nhiên sẽ biên chế một vũ đấu gia. Từng người loay hoay mở cổ lợi khí, động tác rất cẩn thận, chỉ sợ làm hư trọng nổ nặng hai trăm năm mươi cân này. Có được lực sát thương lớn như thế, ngay cả các huyết vệ cũng rất thích thú nâng niu, nhất thời đều say mê làm quen với các thao tác tru thần nổ.

Trong lúc bọn họ làm quen tru thần nổ, Niệm Băng cũng không nhàn rỗi, trước hết hắn chưa có tiến hành rót quang nguyên tố vào ống ngắm tru thần nổ mà cùng Tích Lỗ đi vào thung lũng, nơi cất tru thần nổ. Tích Lỗ trong tay hắc quang chợt lóe, diệt thần phủ đã xuất hiện, hắn cười hắc hắc, nói: "Niệm Băng, ta phụ trách chặt cây, người phụ trách chế tên, thế nào?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Huynh thích chặt hơn, được rồi huynh phụ trách chặt cây, nhưng bỏ hết cành lá đi, ta chỉ cần thân cây."

Tích Lỗ đáp ứng một tiếng, tung người lên, ở đây trong hoàn cảnh trời băng đất tuyết, các loại cây cối sinh tồn đều thuộc nhóm lá kim, chỉ thấy diệt thần phủ trong tay Tích Lỗ mang theo từng đạo ô quang, đầu khí tràn ngập, lớp lớp đại thụ âm âm ngã xuống đất, hắn căn bản không cần đến gần, đơn giản là trên búa phát ra đầu khí, cũng có thể dễ dàng làm được.

Niệm Băng để cho hắn làm hết thấy, mỗi khi hắn đẽo sạch cành lá một cây đại thụ liền đá thân cây đến trước mặt Niệm Băng, động tác cực nhanh. Bỗng lát sau, động tác của Tích Lỗ thấy chậm lại, không phải bởi vì đầu khí tiêu hao, mà là bị động tác Niệm Băng làm cho sợ ngây người.

Niệm Băng từ cây đại thụ thứ nhất Tích Lỗ đá tới cũng bắt đầu hành động, dưới quang mang màu trắng bao phủ, thánh diệu đao trong tay phải hắn, sức nặng thánh diệu đối với Niệm Băng mà nói không đáng kể chút nào, cây cối mới vừa đến trước mặt hắn, trải qua quan sát ngắn ngủi, hắn đã có thể thông qua tinh thần lực xác định thứ gỗ trong cây.

Năm đó khi vừa mới bắt đầu học tập trừu nghệ, quan sát thứ gỗ trong cây cối và bỏ củi là luyện tập trước

hết của hắn, nhìn cây cối trước mắt, hắn không khỏi nhớ tới sư phụ Tra Cực của mình, trong lòng thổn thức, thánh diệu đao giờ lên. Hắn bây giờ, có được tinh thần lực khổng lồ, phân biệt thứ cây chỉ cần liếc mắt có thể nhớ kỹ không quên chút nào, mang hoài niệm đối với sư phụ, đao hắn di chuyển, ngay cả thị lực của Tích Lỗ, cũng chỉ có thể thấy một mảnh đao ảnh hư ảo, mà trong đao ảnh kia, đầu tiên tung bay mà ra đúng là vỏ cây bên ngoài, ngay sau đó, các cây tên gỗ theo phương hướng kia bị ánh đao cuốn ra, rơi xếp chỉnh tề thành đồng trên mặt đất.

Một thân cây đại thụ bị ánh đao Niệm Băng như thiểm điện chia làm mấy phần, hắn qua những phần này một cây tên gỗ tung bay mà ra, mà những cây tên gỗ này hình thể lớn nhỏ lại hoàn toàn giống nhau, không có gì sai biệt.

Tích Lỗ nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, đây là đao pháp gì? Lại có thể đạt tới chém bổ nhanh như vậy, mỗi một mũi tên đều giống nhau, điều này lực phán đoán phải chính xác cỡ nào à! Quái vật, người này tuyệt đối là một quái vật! Tích Lỗ đang nghĩ ngợi, thanh âm Niệm Băng đã truyền đến: "Tích Lỗ đại ca, cây đã dùng hết rồi, tốc độ huynh phải nhanh lên mới được."

Tích Lỗ than: "Ài! Người thật là lợi hại!" Sau gần hai giờ bận rộn, hơn một vạn cây tên gỗ đã chế tạo hoàn thành, thời điểm các thủ hạ Huyết Sư giáo tiến đến lấy tên, đại đa số đều cho rằng mấy cái tên gỗ này do Niệm Băng điều tới từ địa phương khác, chỉ có số ít người nhìn thấy cách đó không xa một đám cọc gỗ mới tinh mới mơ hồ đoán được mấy tên gỗ này vừa mới chế tạo mà thành.

Nửa tháng giai đoạn điều chỉnh rất nhanh trôi qua, Tuyết Sơn còn lại ba trăm trượng, dù chưa bị phá hết, nhưng đã biến thành trăm ngàn lỗ hổng. Niệm Băng phát cho mỗi một tru thần nổ mười cây tru thần tiễn, vì giai đoạn tập huấn hai tháng đã chấm dứt. Mỗi tổ ba người khiêng một tru thần nổ, suất lĩnh mười cây tru thần tiễn, do Niệm Băng dẫn đường lặng lẽ ly khai thế giới lạnh như băng này.

*

Nếu có người hỏi ở Ngưỡng Quang đại lục nơi nào giá lạnh nhất. Có lẽ mọi người đều cho rằng Băng Cực hành tỉnh ở Băng Nguyệt đế quốc, đúng vậy, Băng Cực hành tỉnh tọa lạc ở cực bắc Băng Nguyệt đế quốc, nơi này chỉ có mùa đông, cho dù thời điểm ấm áp nhất, cũng sẽ duy trì ở âm mười độ. Có lúc vào thời kỳ giá lạnh, nơi này từng đạt tới kỷ lục tám mươi độ âm. Phía Băng Cực hành tỉnh là một dãy núi non, có tên là Băng Cực sơn mạch, dãy núi non này là nơi khai thác khoáng thạch quý hiếm lớn nhất Băng Nguyệt đế quốc, chính vì dãy núi này cản trở lượng lớn luồng khí lạnh từ phương bắc tràn tới, khiến cho Băng Nguyệt thành cùng với Băng Nguyệt đế quốc ở phía nam của Băng Cực hành tỉnh nhiệt độ không bị hạ thấp đáng sợ như ở đây. Giá lạnh tại Băng Cực hành tỉnh quả thật khó chịu được, cho nên nhân số sinh sống ở hành tỉnh này còn không bằng một tòa thành thị Băng Nguyệt thành. Bên trong hành tỉnh, chỉ có ba tòa thành nhỏ, chỉ có một ít công nhân đến nơi đây làm phu khai thác khoáng thạch để sinh tồn.

Ba tòa thành nhỏ bên trong Băng Cực hành tỉnh xếp thành hình tam giác ở trung tâm hành tỉnh. Ở trung tâm ba tòa thành thị có một địa phương được xưng là cực hàn chi địa của Ngưỡng Quang đại lục, đó là một mảnh băng xuyên, môi trường khắc nghiệt tới mức con người không thể sinh tồn, có rất nhiều người từng cho rằng, Băng Cực hành tỉnh sở dĩ lạnh như thế nguyên nhân là bởi vì cực hàn chi địa này tạo ra.

Hình dạng băng xuyên rất đặc thù, bên ngoài là một vòng lớn băng xuyên cao ước ba trăm trượng, không ai biết khối băng này rốt cuộc tồn tại từ bao giờ, rốt cuộc dày bao nhiêu? Trung tâm vòng băng xuyên là một thung lũng. Theo lẽ thường mà nói, cho dù là băng xuyên, chỉ cần ở giữa có thung lũng, nhiệt độ trong thung lũng này so với băng xuyên bên ngoài tất phải cao hơn một ít, nhưng nơi này lại khác, thung lũng này mới thật là cực hàn chi địa. Gió lạnh giống như dao cắt trong thung lũng hình thành xoáy lốc, không có động vật nào có thể sinh tồn ở chỗ này, dù là chỉ thở ra một hơi, cũng sẽ lập tức biến thành vô số mảnh băng thật nhỏ, một khi gặp gió lốc lạnh lẽo kia, sẽ biến thành khối băng. Bởi vậy, địa phương này là một trong tứ địa nổi danh của Ngưỡng Quang đại lục.

Cực hàn chi địa vẫn thường tản ra giá lạnh, dòng khí âm lãnh kia cho dù ở cách trăm dặm cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Lúc này, rất nhiều bóng đen đang tiến về cực hàn chi địa này, bọn họ động tác không vội vàng, tựa hồ không bị giá lạnh ảnh hưởng, dần dần tiến đến gần. Bọn họ bước đi rất đều, nhìn lại thì thấy đầy khắp núi đồi, số lượng nhiều chừng trên một vạn người. Hơn một vạn người này lại không phát ra tiếng động gì, khi bọn họ

tiếp cận bằng xuyên, bắt đầu leo lên. Sự tình kỳ dị đã xảy ra, tại đây một số bóng đen bắt đầu leo, có bóng đen sau lưng lại mở ra đôi cánh cánh trực tiếp hướng đỉnh băng xuyên phi hành mà lên. Những bóng đen không có cánh, lại dùng tay chân trực tiếp cầm vào băng xuyên hướng phía trên bò lên, tốc độ đập băng xuyên tựa hồ so với bọn họ lúc trước đi đường còn nhanh hơn nhiều. Cảnh tượng kỳ dị này, nếu để cho người thường xem thấy, tất nhiên sẽ nghĩ rằng bọn người kia điên rồi. Lúc này đang mùa rét lạnh nhất trên đại lục, mấy ngày gần đây, sắp đến kì đại hàn, cả Băng Cực hành tinh nhiệt độ đều xuống âm sáu mươi độ, tất cả công việc đều phải đình chỉ, mà cực hàn chi địa này, càng có thể đạt tới nhiệt độ âm một trăm độ. Địa phương này căn bản không phải chỗ con người có thể sinh tồn. Nơi đây bình thường không một bóng người, nay đột nhiên xuất hiện rất nhiều bóng đen hướng cực hàn chi địa tiến vào.

Tà Nguyệt lẳng lặng lơ lửng ở giữa không trung. Hắn cũng không mặc nhiều quần áo. Giá lạnh xung quanh gây cho hắn cảm giác cực kỳ hưởng thụ, hắn tự nhiên không phải thích cái lạnh như băng kia, mà là thích tại đây trong cực hàn chi địa có chứa tiên thiên khí chí âm. Đối với một vu yêu mà nói, loại tiên thiên khí này là cực kỳ quý giá, đáng tiếc, loại tiên thiên khí nơi này mỗi năm chỉ có thể duy trì liên tục vài ngày mà thôi, nếu không, Tà Nguyệt tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này. Năm đó hắn sở dĩ có thể tu luyện đến cảnh giới vu yêu, chính là bởi vì hàng năm đều đến nơi đây hấp thu khí chí âm, khiến cho tử vong chi thể của mình trở nên cực kỳ cường hãn.

219. Chương 218 : Chí Tà Chi Địa

Tà Nguyệt lạnh nhạt nói: "Chí âm tiên thiên khí nơi này hàng năm chỉ duy trì có năm ngày, người cho rằng mỗi ngày đều sẽ có sao? Nếu là như vậy, ta sớm đã tới rồi, còn đợi người nói chắc? Nơi này là nơi khí âm tà thịnh nhất trên đại lục Ngưỡng Quang, hai ngày nữa sẽ đến ngày chí âm mấy trăm năm mới gặp một lần, khi đó cơ hội của chúng ta tới rồi, ta phải tại chí âm chi nhân thi triển chú ngữ, hấp thu khí chí âm thiên địa, mở ra Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, đến lúc đó, bất luận phải trả giá bao nhiêu, người và Ty Na phải chỉ huy đại quân chúng ta ngăn cản người xấu nào muốn tiến đến phá hoại."

Tát Phân vội vàng đáp ứng: "Vâng, Tà chủ đại nhân! Ngài yên tâm đi, lần này chúng ta liên thủ phát động huyết nguyệt đại điển gọi về mười vạn vong linh đại quân, sau khi trải qua sàng lọc của ta cùng dung hợp, còn lại một vạn đại quân này, đại đa số đều là người có thực lực cường đại, trong đó lấy oán tử giả làm chủ, oán khí bọn họ rất mạnh, nơi này khí âm tà lại tràn đầy như thế, nhất định chắc chắn khiến cho đại quân vong linh chúng ta lực công kích trên diện rộng tăng lên, cứ như thế này, cho dù là các long vương đến đây, chúng ta cũng có thể ngăn chặn một đoạn thời gian rất lâu. Dù sao, khí âm tà nơi này chỉ thích hợp với chúng ta, đối với mấy tên kia đều có tác dụng ức chế."

Huyết nguyệt đại điển, là một chú ngữ phi thường tà ác trong vong linh ma pháp, thuộc loại vong linh triệu hoán thuật mười ba bậc, Tà Nguyệt vì để tiết kiệm ma lực của mình, cùng Tát Phân và Ty Na liên thủ phát động đại điển tà ác này. Hắn triệu hoán chính là trong phạm vi có người chết nhập thổ, căn cứ điều kiện tình huống bất đồng của oán khí và thi thể, chia làm mấy bộ phận, trong đó lấy cương thi, quỷ hút máu, vong linh là chính, mỗi một loại lại chia làm cấp bậc khác nhau. Con người khi còn sống thực lực càng mạnh, sau khi đã bị huyết nguyệt đại điển gọi về, thực lực hắn lại càng mạnh mẽ, thí dụ như cương thi vương, hấp huyết quỷ vương, vong linh thuật sĩ trong vong linh, những vong linh này cao cấp, bản thân đều có trí tuệ nhất định, nhưng đối với người triệu hoán bọn họ, lại chỉ có tuyệt đối phục tùng.

Làm loại cấm kỵ ma chú này sẽ đưa tới sự phẫn nộ của dân chúng rất lớn, một khi bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị tất cả quốc gia trên đại lục bao vây tiêu diệt, cho nên lúc trước tại thời điểm Tà Nguyệt ra quyết định này, Ty Na có chút do dự, nhưng là vì lần này có thể hoàn thành mở ra Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, Tà Nguyệt đã không chú ý nhiều như vậy, dứt khoát quyết định dùng đại điển này, vì chuyện này bọn họ tại sơn thôn hẻo lánh Băng Nguyệt thành đã giết hại mấy thôn xóm. Sau đó tại một danh mộ an táng võ sĩ và ma pháp sư tiến hành gọi về, vì thế bây giờ mới có đại quân vong linh như vậy. Trải qua một đoạn thời gian chỉnh hợp, những vong linh này đã có được chiến đấu lực rất mạnh, nhất là ở trên không thực lực càng đột xuất, nhóm quân ở không trung do quỷ hút máu và vong linh tạo thành làm Tà Nguyệt tràn ngập

tin tưởng, cho dù không thể đẩy lui thất long vương, ít nhất đã có thể tạo được tác dụng ngăn cản, một khi quá trình mở phong ấn chấm dứt, khi đó hắn đã trở thành chúa tể mọi thứ.

Giá rét có thể ảnh hưởng đến con người, nhưng nơi chí âm tiên thiên khí này, cũng là nơi tất cả thể lực hắc ám thích nhất, ở đây, cương thi, quỷ hút máu không cần hút máu cũng có thể sống được, hơn nữa lại sống rất tốt. Mắt thấy đại quân vong linh đã tiến vào trong băng xuyên, Tà Nguyệt vung tay lên, trong lòng khí màu xanh biếc bao phủ, bay thẳng vào băng xuyên.

U U cùng Bình Triều yên lặng đi theo sau lưng Tà Nguyệt, người U U bọc trong da cừu dày, chỉ lộ ra ánh mắt ở bên ngoài, lúc này trong ánh mắt nàng không có cảm tình gì ba động, đó là cảm giác chết chóc. Bình Triều đi theo bên cạnh nàng, ánh mắt chưa từng mấy may rời khỏi U U. Vốn Tà Nguyệt đã đồng ý để Bình Triều ra đi hưởng một cuộc sống tự do, nhưng Bình Triều lại cũng chưa muốn đi, hắn không nỡ xa U U, cố tình ở lại làm bạn với U U, cho nên, hắn đã đến đây. Cảm thụ được khí âm tà xung quanh, trái tim hắn càng ngày càng trầm, hắn hiểu rằng cuối cùng hết thấy đều không thể tránh được, khi Tà Nguyệt không kiêng kị triển khai huyết nguyệt đại điển, hắn cũng đã hiểu được quyết tâm của vị tà chủ này, sinh mệnh của con gái căn bản không thể so sánh với dã tâm của hắn.

Khi Tà Nguyệt dẫn bọn thuộc hạ tiến vào cực hàn chi địa, trên quả đồi nhỏ cách chỗ này mười dặm, bọn người Niệm Băng đang dùng ống ngắm viễn vọng trên tru thần nỗ quan sát hết thấy.

Để tay trên ống ngắm, Niệm Băng nhíu mày nói: "Tà Nguyệt này muốn làm gì? Thuộc hạ của hắn nhiều như vậy, xem tình huống lên núi vừa rồi, chỉ ít có trên vạn người. Nếu trong hắc ám thế giới có một nhóm lớn người hắc ám như vậy, Huyết Sư giáo chúng ta lẽ ra phải sớm tìm được tin tức mới đúng. Ngân đường chủ! Người có ý kiến gì không?" Đột nhiên xuất hiện nhiều người hắc ám như vậy, làm Niệm Băng trong lòng nghi hoặc.

Ngân Năng nói: "Giáo chủ nói rất đúng, nếu thực sự có một cỗ lực lượng tà ác khổng lồ như vậy, là thể lực dưới đất cực mạnh, Huyết Sư giáo chúng ta không có khả năng không biết. Bất quá, giáo chủ ngài nhìn kỹ xem, động tác bọn người hắc ám này tựa hồ rất chỉnh tề, như đội lính chuẩn bị duyệt binh vậy, hơn nữa, trên người bọn chúng cơ hồ không có dấu vết khí tức sinh mệnh, tất cả đều là một mảnh chết chóc. Như vậy xem ra, chỉ sợ bọn họ cũng không phải chính thức là người tu luyện hắc ám."

Chết chóc đương nhiên Niệm Băng cảm nhận được, trong hắn có năng lượng tử vong tinh khiết nhất, quả thật bọn người hắc ám đạp trên băng xuyên này cũng không có một tia khí tức sinh mệnh tồn tại, vốn Niệm Băng còn cho rằng vì bọn họ tu luyện công pháp đặc thù, nghe Ngân Năng vừa nói như vậy, hắn nhất thời cảm giác được có chút không đúng, suy nghĩ rồi hỏi: "Người nói, đây cũng không phải người tu luyện, chẳng lẽ, chẳng lẽ là vong linh?" Nghĩ đến hai chữ vong linh, Niệm Băng trong lòng chấn động: "Đúng vậy! Tà Nguyệt là một vu yêu, vốn đúng là vong linh pháp sư cường đại nhất, nếu đây đều là vong linh hắn dùng vong linh ma pháp gọi về mà tới, người này thật là đáng sợ. Hắn quả nhiên sớm có chuẩn bị, xem ra, hơn một ngàn năm dự mưu cũng không phải uống phở, trên vạn vong linh tập trung tại nơi cực hàn chi địa, xem ra chính mình cũng không thể coi thường vọng động. Nếu huyết vệ và các võ sĩ Băng Nguyệt đường có tổn thương gì, mình có thể mang tội lớn." Nghĩ tới đây, trong mắt hắn quang mang chợt lóe, đã có quyết định, quay đầu hướng Tích Lỗ nói: "Đại ca, chúng ta đi một chuyến xem sao?!"

Tích Lỗ mỉm cười, nói: "Tốt lắm! Ta cũng muốn tìm hiểu một chút vu yêu theo như lời người xem thế nào. Hơn nữa, tới gần chúng ta sẽ có thể phán đoán chính xác bọn này rốt cuộc có phải là vong linh không."

Ngân Năng trong lòng quỳnh lên, nói: "Giáo chủ, ngài cũng không thể đơn thân mạo hiểm, nếu muốn đi, xin để mọi người chúng ta và ngài cùng đi, có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Không nên! Thủ hạ của Tà Nguyệt đều là vong linh, tuyệt khó đối phó, đối phó bọn người kia, ma pháp sư so với võ sĩ thích hợp hơn nhiều. Hơn nữa, bọn họ mặc dù nhiều người, nhưng còn chưa có đặt ở trong mắt ta. Có lẽ ta và Tích Lỗ đại ca không thể đem bọn họ sát thương, nhưng chỉ cần chúng ta muốn chạy, những người Tà Nguyệt đó không ngăn được. Huống chi, chúng ta lại đi đàm phán, các người không cần lo lắng nhiều, đi theo ta đến nơi đây, các người chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là được. Mấy cái thể lực hắc ám tà ác của Tà Nguyệt cố nhiên là đáng sợ, nhưng, tên gia hỏa chúng ta phải đối phó so với bọn hắn còn đáng sợ hơn. Tất cả người Huyết Sư giáo, tại đây tru thần nỗ, hỏa diễm tru thần tiên sẵn sàng, tùy thời chuẩn bị ứng phó biến hóa có thể phát sinh, nhớ kỹ phải che giấu kỹ thân hình

các người, nếu thấy cự long bay qua, không được công kích. Hiểu chưa?”

”Vâng, giáo chủ!” Mặc dù Ngân Năng trong lòng không muốn, nhưng trải qua hai tháng đồng cam cộng khổ, các cấp dưới Huyết Sư giáo này đối với Niệm Băng về phương diện nhận thức và trung thành không biết tăng thêm bao nhiêu, kể cả trong lòng cũng không có ai nguyện ý cãi lệnh Niệm Băng.

Tiếng máy móc không ngừng vang lên, tru thần nổ đã bố trí xong. Trên đỉnh đồi, trong mảng rừng lá kim rậm rạp, bọn họ đã nguy trang xong xuôi.

Niệm Băng nhìn thoáng qua Miêu Miêu bên cạnh ánh mắt lóe ra, vuốt vuốt tóc nàng thấp giọng nói: ”Miêu Miêu, người ở lại đây, ta và Tích Lỗ đại ca đi rồi sẽ mau trở về, người phải nghe lời, bên kia rất nguy hiểm, nếu ca ca phát hiện người lén đi theo, Niệm Băng ca ca sẽ rất tức giận đó.” Tính tình Miêu Miêu hẳn quá hiểu, nàng càng không nói gì, suy nghĩ có thể càng lớn mật.

”Oa, Niệm Băng ca ca, huynh sao biết ta suy nghĩ cái gì? Tốt, tốt, ta không đi là được, nhưng các người phải mau trở về đây.” Nếu nói hai tháng tập huấn, ai thực lực tăng cường nhiều nhất, không ngoài ai khác, đúng là Miêu Miêu. Hai tháng qua, thực lực của nàng tăng lên còn muốn nhiều gấp đôi, không chỉ bởi vì nàng dần dần hấp thu tinh thần lực cha mẹ lưu lại cho nàng, quan trọng hơn chính là Niệm Băng đã đem ma thú kể cả Âm Ma Thủ từ Thần đại lục bắt được đều tặng cho Miêu Miêu, để cho nàng ký kết khế ước thu về dùng, đã chu toàn tâm nguyện đoàn tụ của hai mẹ con Âm Ma Thủ. Một lúc có được hơn mười con triệu hoán thú mạnh mẽ, Miêu Miêu đã thành một triệu hoán ma pháp sư đỉnh cấp, phải biết rằng, bất luận là triệu hoán thú của chính nàng hay là Niệm Băng giao cho, mỗi một con thực lực đều không phải chuyện đùa.

Sau khi dẫn dò Miêu Miêu, Niệm Băng và Tích Lỗ phóng người lên, dựa vào bạo phong tuyết, hướng băng xuyên bay đi, Niệm Băng phát hiện, tại đây trong thời tiết cực lạnh, thi triển băng hệ ma pháp thoải mái rất nhiều, chẳng những đối với ma pháp lực tiêu hao rất ít, ngay cả hắn cũng khó mà tin được, hơn nữa cường độ ma pháp đã gia tăng trên diện rộng, tốc độ bạo phong tuyết và ma pháp lực tiêu hao cũng ít hơn phong thuật nhiều.

Bay bên cạnh, Tích Lỗ hướng Niệm Băng nói: ”Quái vật! Chúng ta lần này kêu hổ lột da hả? Tên gia hỏa gọi là Tà Nguyệt kia, có lẽ khó đối phó, người chuẩn bị tốt chưa?”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Đại ca, người có biết ta vì sao muốn cho người theo ta cùng đi không? Chính là vì tạo sự tín nhiệm cho Tà Nguyệt, ta nghĩ hẳn sẽ không cự tuyệt hai cái cao thủ gia nhập phe cánh của hắn.”

Tích Lỗ ha ha cười nói: ”Đúng vậy! Người, tên quái vật này, luôn có biện pháp, ta lo bò trắng răng rồi, hết thấy xem người an bài là được, có người cảm giác thật thoải mái, không cần ta tốn nhiều suy nghĩ.”

Khoảng cách hơn mười dặm, thoáng qua liền tới, càng gần băng xuyên, cảm giác giá lạnh lại càng rõ ràng, cho dù Niệm Băng có băng hệ ma pháp, lớp lớp hàn ý bức ép làm hắn không thể không dùng thiên nhân lĩnh vực phòng ngự, lúc đó mới không bị hàn khí xâm nhập. Lúc này, ngoài băng xuyên một lần nữa trở nên yên tĩnh, dấu vết bên ngoài băng xuyên lúc trước bị đại quân vong linh lưu lại trong phong tuyết đã biến mất. Tại đây trong thế giới lạnh như băng, luồng khí âm tà kia làm Tích Lỗ không thích ứng được, trái lại Niệm Băng bởi vì trong cơ thể có tử vong chi cầu tinh khiết nhất, cũng không khó chịu nhiều lắm.

Hai người ngừng lại trên băng xuyên, mới vừa dừng thân hình, đã thấy hơn mười đoàn quang mang màu xanh biếc sẫm đã hướng bọn họ bay tới, khí tà ác trong nháy mắt đại thịnh, mang theo lớp lớp tiếng khóc the thé, một tầng tầng tinh thần vong linh ba động tung bay mà tới. Tử vong, phần nộ, sợ hãi..., các loại tâm tình phản đối không ngừng mọc lên, hơn mười vong linh đồng thời hướng Niệm Băng và Tích Lỗ phát động tinh thần công kích. Ý chí lực của Tích Lỗ cực kỳ kiên định, tự nhiên không phải mấy cái vong linh này có khả năng đối phó, còn Niệm Băng đứng đó thì mây may không di chuyển, mắt nhìn thấy hơn mười đoàn vong linh dần dần tiếp cận, thiên nhân huyết ở mi tâm hắn trong nháy mắt kim quang đại phóng, uy áp cường hãn trong nháy mắt phóng ra, giữa tiếng kêu gào the thảm the lương, hơn mười đoàn vong linh trong nháy mắt hóa thành hư ảo, xung quanh, lại lần nữa khôi phục tình trạng lạnh như băng.

Niệm Băng đứng tại chỗ, cất cao giọng nói: ”Tà chủ, cổ nhân tới thăm, người lại dùng vong linh đến chiêu đãi ta sao?” Dưới tác dụng của tinh thần lực, thanh âm hắn truyền đi xa, vang vọng khắp thung lũng bên

trong băng xuyên.

Phía trong thung lũng vong linh đại quân nhanh chóng bắt đầu khởi động, hằng hà vong linh cùng quỹ hút máu bay lên, theo bốn phương tám hướng xông tới, hai thân ảnh màu đen dẫn đầu là Tà Nguyệt và Minh Vu Tát Phân.

Thấy Niệm Băng xuất hiện, trong lòng Tà Nguyệt không khỏi cả kinh: "Người không chết?" Lúc trước, tại hàn cốc, Niệm Băng kia không tiếc dùng sinh mệnh trở chú toàn lực ngăn cản để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Niệm Băng bình tĩnh nhìn Tà Nguyệt, mỉm cười, nói: "Tà chủ, ta lần này đến không phải cùng người đối địch. Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không?"

Tất cả đại quân vong linh đều do Tà Nguyệt khống chế, trong tình huống lúc trước Niệm Băng nháy mắt hủy diệt hơn mười vong linh, hắn tự nhiên nhìn thấy rõ ràng, đạo quang mang màu vàng kia làm hắn sinh ra cảm giác sợ hãi, người trẻ tuổi trước mắt này tựa hồ thay đổi rất nhiều, nhưng cuối cùng là thay đổi nơi nào, quá thần bí, hắn không chắc chắn.

Không đợi hắn trả lời, Tát Phân một bên đã hét lên: "Tà chủ đại nhân! Người này cùng phe với thất long vương, để ta giết hắn, trừ hậu hoạn." Khí lưu màu xám mang tiếng thét chói tai trong chớp mắt hướng ra phía ngoài phát ra, khí tức tử vong khổng lồ trong khoảnh khắc hướng Niệm Băng và Tích Lỗ bao trùm.

Tích Lỗ đứng yên, hắn biết, căn bản không cần mình động thủ, hết thảy giao cho Niệm Băng vậy là đủ rồi. Mắt nhìn thấy Tát Phân hướng mình đánh tới, Niệm Băng khinh thường hừ một tiếng, nâng tay phải lên, giống như Tà Nguyệt cùng tu luyện vong linh ma pháp, thực lực của Tát Phân so với Tà Nguyệt thật thể kém hơn, vong linh ma pháp chỉ là một nhánh của hắc ám ma pháp, cơ sở của hắn giống như trước là ám nguyên tố, thất thải quang mang từ tay phải Niệm Băng nâng lên trôi dạt ra, trong đó quang mang màu đen chỉ là chột lóe, liền biến mất. Xung quanh khí lưu màu xám khổng lồ bị thất thải quang mang bao phủ trong nháy mắt bị kiềm chế, Niệm Băng nhấc tay, thất thải quang mang kia đã đem khí lưu màu xám hoàn toàn giam ở trong đó, kim quang ở mi tâm nhàn nhạt, sinh ra uy áp cường đại đối với Tát Phân, hắn căn bản không kịp phản ứng, tất cả sương mù màu xám cũng đã bị thất thải quang mang biến thành bàn tay to bắt lấy, trong trận thét gào, hắn liều mạng giãy dụa, nhưng như thế nào cũng vô pháp thoát ly khống chế của Niệm Băng. Tát Phân có chút luống cuống, tinh thần lạc ấn của hắn bị Niệm Băng gắt gao ngăn chặn, căn bản không phát huy được thực lực vốn có, mà thất thải quang mang bắt lấy hắn lại không ngừng làm suy yếu tự thân khí tức tử vong, cái loại cảm giác khó chịu này làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Niệm Băng cũng không liếc mắt nhìn Tát Phân, chuyển hướng Tà Nguyệt nói: "Tà chủ, bây giờ ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện chứ?" Đối với thể lực hắc ám mà nói, không có biện pháp nào hữu hiệu hơn so với dùng vũ lực áp chế.

Tà Nguyệt trong mắt quang mang màu xanh sẫm chột hiện: "Tốt! Một người có tiên thiên linh vực, phòng ngự, công kích làm một thể, người so với lần trước mạnh hơn rồi. Bất quá, nếu người vì thất long vương và Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình mà đến thì kết quả của người chỉ có một, người cho rằng chỉ một người có tiên thiên linh vực có thể đủ thuyết phục được ta sao? Vậy người đã quá coi thường Tà Nguyệt ta rồi."

Niệm Băng khẽ cười một tiếng, nói: "Ta vừa rồi đã nói qua, lần này ta đến không phải là địch, mà là có một số việc muốn cùng người thương lượng. Nếu ta nói, ta đến giúp đỡ người thì sao?"

Tà Nguyệt ngăn người, hắn mặc dù thâm suy xét xem Niệm Băng tới đây làm gì, nhưng không thể tưởng được Niệm Băng lại nói như vậy. Hắn không khỏi kinh ngạc nói: "Giúp ta? Người và thất long vương thân nhau, thậm chí không tiếc lấy tính mạng mình để bảo vệ bọn họ, người lại giúp ta? Người cho ta là đứa nhỏ ba tuổi sao?" Hắn vừa nói xong, liền ra lệnh cho một đám đông quỹ hút máu bao vây Niệm Băng và Tích Lỗ.

Niệm Băng không đổi thanh sắc nói: "Không sai, ta quả thật là tới giúp người, ta và thất long vương là bằng hữu, nhưng dưới tình huống đối mặt với trái phải rõ ràng, ta có lập trường của mình. Đương nhiên, người có thể lý giải là ta cũng không phải tới giúp người. Ta lần này đến có thể nói là vì Ngưỡng Quang đại lực, cũng có thể nói là vì Di Thất đại lực nhiều năm thất lạc, chẳng lẽ với thân phận Tà chủ cũng không dám cùng hai người chúng ta nói chuyện sao? Chuyện này đối với người cũng không có chỗ nào xấu, nếu

chúng ta nói không ổn, khi đó người có thể ra lệnh cho thủ hạ công kích chúng ta cũng đâu có muộn. Nếu chúng ta đàm phán thành công, người sẽ có thêm hai người giúp đỡ, chuyện tốt như vậy, Tà chủ đại nhân làm sao không vui vẻ chứ?” Giọng nói của Niệm Băng cực kỳ bình tĩnh, không có lộ ra một tia sơ hở, trên mặt nụ cười cao thâm khó lường càng làm Tà Nguyệt không thể tưởng được ý tứ thật sự của hắn.

Tà Nguyệt có thể hình thành được cục diện hôm nay, không thể nghi ngờ năng lực hắn, nhưng vì lần này mở ra Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, tại thời khắc mấu chốt, Niệm Băng xuất hiện đã mang đến cho hắn cảm giác bất an mãnh liệt, nên hắn mới khẩn trương như thế. Nghe Niệm Băng nói xong, tâm thần hắn dần dần bình tĩnh lại: ”Ài, đối phương chỉ có hai người, mình có cái gì phải sợ chứ?”

Lập tức, Tà Nguyệt gật gật đầu, nói: ”Được rồi, các người đi theo ta!” Lũ quỷ hút máu xung quanh tản ra, Niệm Băng vung tay, đem Tát Phân ném qua một bên, dẫn Tích Lỗ phóng người lên, đi theo Tà Nguyệt đang hướng vào băng cốc hạ xuống. Dần dần hạ xuống, Niệm Băng cảm giác rõ ràng tình trạng nơi này tồi tệ thế nào, càng gần cực hàn chi địa, hàn lưu càng mãnh liệt, cơn lốc xoáy giống như băng đao không ngừng xâm nhập xung quanh, trong vòng linh đại quân ngoại trừ vòng linh không có thật thể ra, mỗi một tên trên người đều mang một tầng băng sương. Xa xa, hắn đã nhìn thấy trung tâm thung lũng, có một cổ khí lưu màu lam đang không ngừng bay lên, ở nơi đó có lượng lớn vòng linh vòng quanh, một ít vòng linh đang tíu tít bận rộn không biết đang làm cái gì.

Tà Nguyệt dẫn Niệm Băng và Tích Lỗ hạ xuống mặt đất, quỷ hút máu nữ vương Ty Na và Minh Vu Tát Phân đều chạy tới, ở sau lưng Tà Nguyệt kinh hãi nhìn hai người Niệm Băng, vòng linh xung quanh đã bị Tà Nguyệt xua tan, hắn lạnh nhạt nói: ”Có chuyện gì, người bây giờ có thể nói, nếu người là thật sự muốn cùng ta hợp tác, vậy nên đưa ra thành ý của người để ta xem xem, nếu không, ta làm sao tin tưởng người được?”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Đã dám tới nơi này, ta đương nhiên là rất có thành ý, Tà chủ đại nhân, chẳng biết người đối với việc mở ra phong ấn Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình có mấy phần nắm chắc?”

Tà Nguyệt ngao ngễ nói: ”Chỉ ít có bảy phần, thất long vương mặc dù cường đại, nhưng người đã thấy được bố trí của ta nơi này, ta mặc dù không dám nói vòng linh đại quân của ta có thể đem bọn họ hủy diệt, nhưng ít nhất có thể ngăn cản bọn họ đến khi ta hoàn thành mở ra phong ấn. Vì ngày này, ta đã chuẩn bị rất lâu, lúc này bất luận phải trả giá nào, ta cũng nhất định phải hoàn thành.”

Niệm Băng gật gật đầu, nói: ”Người đã mở ra phong ấn, triệu hồi Di Thất đại lục, vậy ta nghĩ Tà chủ người nhất định đối với sự tích Thần đại chiến năm xưa hiểu rõ tình hình của Thần đại lục, chẳng lẽ người nhân tiện không nghĩ qua, người chiếm được bảy đơn vị Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình, Thần đại lục sẽ có phản ứng gì? Bọn họ sẽ phải đem Di Thất đại lục trở về. Di Thất đại lục là cầu nối của Ngưỡng Quang đại lục và Thần đại lục, Di thất đại lục trở về, đối với Thần đại lục uy hiếp là rất lớn.”

Tà Nguyệt nhú mày nói: ”Người đừng có mà ở đó dọa dẫm ta! Không sai, Thần đại lục với Di thất đại lục là tử địch. Nhưng Thần đại lục đã có một quy định không được tùy ý rời đi phạm vi phong ấn của bọn họ.”

Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Xem ra Tà chủ đại nhân đối với Thần đại lục có không ít nghiên cứu nhỉ! Người nói rất đúng, Thần đại lục quả thật có quy định như vậy. Bất quá, phong ấn lại phải xem là ở tình huống nào không thể mở ra, người làm những chuyện như vậy đã uy hiếp đến sự tồn tại của Thần đại lục, người cho rằng, bọn họ còn có thể tiếp tục mặc kệ thế sao? Ta nói cho người biết, Thần đại lục đã tự phá vỡ quy định, tổng cộng có mười hai tên thần nhân đã tới Ngưỡng Quang đại lục, khắp nơi tìm kiếm tung tích của người rồi, người che giấu được quả thật rất giỏi, bọn họ thủy chung tìm không thấy người. Nhưng ở đây người chuẩn bị mở ra phong ấn, chỗ duy nhất chỉ ám của đại lục, chẳng lẽ bọn họ sẽ không tìm đến sao? Mười hai tên thực lực không kém hơn cao thủ long vương đỉnh cấp, lại thêm thất long vương, người bố trí mấy cái này có lẽ sợ rằng chẳng ăn thua a.”

Nghe Niệm Băng nói xong, Tà Nguyệt trong lòng kinh hãi, nếu đúng theo như hắn nói, mười hai thần nhân đã tới Ngưỡng Quang đại lục, vậy mình quả thật một phần cơ hội cũng không có, thần cấp cao thủ có bao nhiêu thực lực, Tà Nguyệt cũng đại khái hiểu được. Theo như lời Niệm Băng, khi mình uy hiếp tới sự tồn tại của Thần đại lục, Thần đại lục phản ứng cũng là chuyện bình thường, nghĩ vậy, trái tim Tà Nguyệt không khỏi ớn lạnh như băng, nhưng từ sâu thẳm trong nội tâm hắn, còn không muốn thừa nhận đây là sự thật: ”Người lấy gì làm cho ta tin tưởng rằng người nói đúng, chỉ bằng lời nói này của người sao?”

Niệm Băng lạnh nhạt cười, nói: "Ta biết, ngươi nghi ngờ vì sao ta có thể biết những chuyện này, kỳ thật ta cũng vừa từ Thần đại lục trở về không lâu, có lẽ ngươi không tin ta từng đi qua nơi đó, nhưng chuyện lần trước ngươi cũng đã thấy, ta có thể từ chết mà sống lại là bởi vì sao? Chính là bởi vì Long thần cảm ân huệ của ta đối với Long tộc, mang ta tới Thần đại lục tìm thầy thuốc, ta mới có thể còn sống mà về đây. Trước khi tới nơi này, ta từng gặp hai gã thần nhân, đã tự mình thể ngộ thực lực của bọn họ, trong đó có một cường giả đã tới cảnh giới mười ba bậc, hợp lực mấy người chúng ta, mới giết nổi. Ngươi có biết ta vì sao muốn giết thần nhân không? Bởi vì, một khi phong ấn Thần đại lục hoàn toàn biến mất, sẽ gây cho Ngưỡng Quang đại lục một thảm họa ghê gớm. Cuộc chiến thần di lúc trước, mặc dù không rõ ai đúng ai sai, nhưng mà Di Thất đại lục chỉ là vì tự do của mình mới dừng cảm cùng Thần đại lục phát động chiến tranh. Ôi! Thà rằng để cho Di Thất đại lục trở về, cùng Thần đại lục tiến hành chiến tranh hỗn loạn, ta không muốn để Ngưỡng Quang đại lục, mảnh đất ta đang sinh sống này bị một chút thương tổn, đây là nguyên nhân ta vì cái gì muốn lựa chọn cùng ngươi hợp tác, ngươi tin cũng được, không tin cũng được. Tái kiến! Sau hai ngày nữa, ta nghĩ lời nói của ta sẽ được kiểm chứng, bất quá, tới lúc đó, chỉ sợ ngươi muốn cùng ta hợp tác nữa cũng muộn rồi, bây giờ trước mắt chỉ có thể là đánh cuộc, ta cũng không có lừa ngươi."

Tà Nguyệt đắm chìm trong suy tư, quỷ hút máu nữ vương Ty Na một bên cũng lo âu tự hỏi, chỉ có Minh Vu Tát Phân kêu gào nói: "Gi vậy, ngươi bớt đến chỗ này nói hươu nói vượn đi, ta xem ngươi nhất định là gian tế do thất long vương phái tới, muốn xâm nhập vào nội bộ chúng ta, đến lúc đó cùng thất long vương đến trong ứng ngoài hợp... Tà chủ đại nhân, ngươi ngàn vạn lần đừng tin tưởng hắn, nếu không nhất định mang đến hủy diệt cho chúng ta đó!"

Niệm Băng lạnh lùng liếc mắt nhìn Minh Vu Tát Phân, hắn lúc này so với lúc trước âm thầm đi rất nhiều, dưới công kích làm cho suy yếu của thiên nhân linh vực, ít nhất trong ba canh giờ không thể khôi phục đến trạng thái tốt nhất: "Tát Phân, ngươi trước mặt ta chớ khoa trương! Đừng tưởng ngươi đã sống lâu mấy ngàn năm, ta chẳng thần nói cho ngươi biết, lần này trong thần nhân tới Ngưỡng Quang đại lục, có một thánh sư, ngươi nghĩ xem hắn sẽ bỏ qua cho ngươi ư?"

Tát Phân chấn động toàn thân, lần trước, khi thánh sư thần niệm thúc giục thánh diệu đao, hắn mới vừa thức tỉnh, thực lực còn lâu mới khôi phục, suýt nữa bị khí tức thần thánh trong thánh diệu đao kia hóa thành hư ảo, đối với thánh sư, hắn vốn đã sợ hãi, lúc này nghe Niệm Băng nói ra này hai chữ này, dáng vẻ kiêu ngạo nhất thời thu liễm rất nhiều. Đúng lúc này, Niệm Băng vung tay phải lên, một đạo quang mang màu đen phát sáng lên, Tà Nguyệt chợt kinh hãi, trong mắt quang mang màu xanh sẫm nhất thời biến thành đỏ như máu, nhưng quang mang màu đen kia cũng không phải hướng hắn công kích, mà là ảo hóa thành một thân ảnh, thân ảnh cùng Niệm Băng hoàn toàn giống nhau, chỉ là hết thấy đều màu đen, dần dần, bóng đen này đã xảy ra biến hóa, biến thành một hình tượng trung niên nhân, người này khuôn mặt cương nghị, toàn thân tràn ngập sát khí vô hình, lạnh lùng liếc mắt nhìn Minh Vu Tát Phân: "Ngậm cái miệng thối của ngươi lại! Bấy nhiêu năm dài như vậy, ngươi một chút tiến bộ cũng không có. Lấy thực lực của Niệm Băng, căn bản không cần cùng ngươi nói nhảm nhiều như vậy, ngươi nếu muốn chết, ta tùy thời có thể thành toàn cho ngươi."

Giọng nói cứng lạnh tràn ngập sát khí mạnh mẽ, Minh Vu Tát Phân giống như đám sương mù màu xám kia lập tức thôi không ngả nghiêng nữa, lúc trước nghe hai chữ thánh sư hắn sợ mười phần, nay thì run rẩy toàn thân: "Đại... đại ca, là ngươi sao? Thật là ngươi sao? Ngươi không chết? Ngươi dĩ nhiên không chết!" đám sương mù màu xám ngưng kết thành một hình người hư ảo quỳ rạp xuống trước thân ảnh màu đen kia, hơi quang run rẩy không ngừng.

Tà Nguyệt trong mắt tràn ngập kinh hãi, hắn đương nhiên biết có thể được Minh Vu Tát Phân gọi là đại ca, trên thế giới chỉ có một người, thì phải là Hắc Vũ Hoàng lúc trước đứng đầu bát đại thiên vương thể lực hắc ám, từng đơn độc khiêu chiến Hắc ám long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư. Sát khí lạnh như băng kia, ánh mắt thâm sâu, làm trong lòng Tà Nguyệt tràn ngập kinh ngạc, Hắc Vũ Hoàng tại sao lại ở chỗ này, xem bộ dáng của hắn, tựa hồ không có thực thể.

Trong tay hắc quang chợt lóe, phệ ma đao đã nhảy vào trong tay Hắc Vũ Hoàng, nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, hắn lạnh nhạt nói: "Tát Phân, ngươi đứng lên đi. Vì ngươi từng là huynh đệ của ta, ta sẽ không so đo với ngươi, bất quá, ngươi phải coi lại cái miệng ngươi, bây giờ Niệm Băng có thể nói là chủ nhân của ta, nếu ngươi dám buông lời lếu láo, đừng trách ta không niệm tình huynh đệ năm đó!" Phệ ma đao chợt chém ra, một cỗ hấp lực cường đại bao phủ trên người Minh Vu Tát Phân, Tát Phân bị thăm kêu một tiếng,

một cổ quang mang màu đỏ sậm nhập vào cơ thể, quang mang phát ra trên phệ ma đảo biến mất, Hắc Vũ Hoàng liếc ngang nhìn Tà Nguyệt: "Ma chú bá đạo à, xem ra huynh đệ này của ta cũng không phải thiệt tình hướng người thần phục. Tà Nguyệt, trong mắt ta, người chỉ là một hậu bối, ta lấy danh nghĩa Hắc Vũ Hoàng nói cho người, hết thấy những gì Niệm Băng nói ra không có nửa câu hư ngôn, quyết định thế nào người quyết định đi, hợp tác là phải cùng nhau xuất ra thực lực." Hắn một đao kia, đã loại trừ đi ma chú trước kia Minh Vu Tát Phân thần phục đối với Tà Nguyệt. Lúc này, Minh Vu Tát Phân sẽ không phải chịu khống chế của Tà Nguyệt nữa, mọi chuyện này đã sớm nằm trong kế hoạch của Niệm Băng. Quả thật, những điều Niệm Băng nói lúc trước cũng không có một câu nào là giả dối.

220. Chương 219 U U - Chính Thức Phong Ấn Khai Khải Giả

Tát Phân nhìn về phía ánh mắt nghi hoặc của Tà Nguyệt, ngăn lại nói: "Tà Nguyệt đại nhân, đây là đại ca của ta không sai, mặc dù hắn đã không có thực thể, nhưng ta vĩnh viễn sẽ không quên hắn, chỉ có đại ca của ta mới có thể có được khí tức như vậy a! Đại ca, người làm sao sống được? Năm đó ta còn tưởng người đã mất. Người đã trở lại, huynh đệ rất nhớ người a! Lúc đầu tám huynh đệ chúng ta, hiện giờ lại chỉ còn hai người, đại ca, lúc này người không nên lại bỏ rơi ta." Chịu sự khống chế của Tà Chủ sao có thể so sánh được với đi theo đại ca mà mình trân trọng kia chứ.

Hắc Vũ Hoàng lạnh lùng nói: "Năm đó thần phạt ta quả thật không cách nào ngăn cản, thân thể của ta bị hủy diệt, nhưng ngay lúc đó, ta đã đem tinh thần cực cùng linh hồn của bản thân rút khỏi thân xác, tiến nhập vào trong Phệ Ma đảo say ngủ. Tên gốc nhà người, kỳ thật ta vẫn ở ngay bên cạnh người, nhưng người lại chỉ lo tu luyện cho bản thân. May thay Niệm Băng đã đánh thức ta, dùng khí của hắn đã được ta chấp nhận, dưới tác dụng của Thiên Tiên chi khí của hắn, ta mới từ từ thức tỉnh, lại hấp thu một ít hắc ám năm lượng, từ từ khôi phục. Hiện tại ta và người giống nhau, cùng là năng lượng thể."

Tà Nguyệt nhìn Tát Phân và Hắc Vũ Hoàng trong mắt mục quang liên thiểm. Hắn hiểu rõ, Hắc Vũ Hoàng xuất hiện khiến cho bản thân khó có thể tiếp tục khống chế Tát Phân, hơn nữa thế cục trước mắt cũng không chịu sự khống chế của mình nữa rồi. Bởi Tát Phân có ma chú của bản thân hạn chế, lần Huyết Nguyệt đại diện này, trong vòng linh đại quân được triệu hoán, trừ bỏ Hấp Huyết quý do Ti Na khống chế ra, còn lại đại bộ phận đều là do Tát Phân khống chế, mà mọi chuyện đã thay đổi, Tát Phân đã không muốn chịu sự khống chế của mình, hắn nhất định sẽ đứng về phía Hắc Vũ Hoàng, mà Hắc Vũ Hoàng lại gọi Niệm Băng là chủ nhân, bản thân mình càng không còn lựa chọn. Huống chi, theo ghi chép về Hắc Vũ Hoàng, quả thật hắn chưa từng có tới nửa câu nói dối, Niệm Băng nếu đã thật sự muốn hợp tác với mình, như vậy mình cần gì phải trở mặt với bọn chúng.

Nghĩ tới đây, Tà Nguyệt lập tức ra quyết định, khuôn mặt tươi cười nói: "Chúc mừng Hắc Vũ Hoàng một lần nữa sống lại, đã có người khẳng định, ta tất nhiên nguyện ý cùng Niệm Băng huynh đệ hợp tác rồi."

Khi Niệm Băng hạ quyết tâm đã cùng Hắc Vũ Hoàng thương lượng qua chuyện của Tát Phân cho nên mới có chuyện này, nhìn đôi mắt lấp lóe của Tà Nguyệt, hắn biết, mặc dù Tà Nguyệt tỏ ra thỏa hiệp nhưng hắn thật ra không chính thức tán thành cùng mình hợp tác. Hiện giờ Tát Phân đã bị Hắc Vũ Hoàng khống chế, chẳng khác nào đã gián tiếp khống chế đại bộ phận vòng linh, nếu thêm sáu trăm thủ hạ và hai trăm cổ Tru Thần Nỗ của mình, Niệm Băng có đủ tự tin đem Tà Nguyệt cùng vòng linh đại quân hoàn toàn hủy diệt. Nhưng hiện tại không phải lúc trở mặt bởi chỉ có Tà Nguyệt mới biết phương pháp triệu hoán Di Thất đại lục trở về, cho nên nhất định phải lợi dụng hắn mới có thể đạt được mục đích.

Niệm Băng vỗ vai Tích Lỗ, nói: "Đại ca, chúng ta cũng nên cho Tà Chủ xem một chút thành ý của mình chứ. Tà Chủ đại nhân, vị này là đại ca của ta Tích Lỗ, hắn theo ta từ Thần Chi đại lục trở về. Trận đại chiến vạn năm trước, tổ tiên Tích Lỗ đại ca từng tham dự, hơn nữa tổ tiên của hắn lại ở Di Thất đại lục, lần hành động này một phần nguyên nhân chính là để cho đại ca ta có thể trở lại gia hương, có Tích Lỗ đại ca, ta nghĩ người hắn có thể tin tưởng chúng ta. Ai nhân tộc cổ chấp, người hắn cũng có nghe nói qua."

"Ai nhân tộc" Tà Nguyệt còn đang nghi hoặc, chỉ thấy một cổ quang mang màu vàng từ người Tích Lỗ bay tới người Niệm Băng, trở lại thành một thanh trường đao. Tích Lỗ chân thân mặc áo giáp đen, cầm trong tay chiến phủ màu đen xuất hiện trước mặt hắn. "Không sai, ta chính là ai nhân cuối cùng trên Thần Chi

đại lục, trở giúp tổ quốc trở về là tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời ta, điểm này chúng ta căn bản không lừa người. Không phải ta xem thường người, đừng nói là thần cấp cao thủ, chỉ là Thất Long vương hợp lực phát động Long Ngũ ma pháp công kích, vong linh đại quân của người cũng chưa chắc đã có thể ngăn cản được bao lâu. Nếu là chúng ta và Thất Long Vương cùng đánh, căn bản không cần phải chạy tới đây nói nhảm với người.” Vừa nói, Diệt Thần Phủ trong tay hắn bỗng lên không trung, một đạo ô quang rộng chừng mười trượng phá không bay lên, thẳng tới mấy trăm trượng, nơi cực hàn này tựa hồ bị một búa trăm khai, vài đạo Băng Long Quyển bao phủ nơi đây trong nháy mắt bị cắt thàn hai nửa, phong tuyết phiêu tán, phẳng phất như hình thành hai thế giới khác nhau.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tà Nguyệt không khỏi trong long kinh hãi, dấu khí diện tích lớn như vậy, còn có thể bắn xa tới hơn trăm trượng, riêng Ai Nhân này cũng đủ để đấu với mình rồi, huống chi còn có Niệm Băng cùng Hắc Vũ Hoàng thâm sâu khôn lường, nếu liên thủ với ba người này, khả năng thành công của mình có thể gia tăng rất lớn, đúng như lời Tích Lỗ, nếu bọn họ cùng phe với Thất Long Vương, căn bản không cần phải chạy tới đây cùng mình thương lượng, có bọn họ phối hợp với Thất Long Vương quả thật Vong Linh đại quân chưa chắc đã có thể ngăn trụ, nghĩ tới đây, một tia hoài nghi cuối cùng trong lòng hắn cũng đã tiêu thất.

”Được, nếu các người đã có thành ý như vậy, chúng ta có thể cùng nhau hợp tác đến khi hoàn thành triệu hoán Di Thất đại lục trở về. Bất quá, theo lời Niệm Băng, có ít nhất mười cao thủ thần cấp cùng tới Ngưỡng Quang đại lục, hơn nữa còn có Thất Long Vương, sợ là chúng ta liên thủ cũng chưa chắc có thể ngăn cản bọn họ phá hỏng kế hoạch. Các người có biện pháp gì không?”

Niệm Băng nói: ”Ta đã có một chút kế hoạch, bất quá ta hy vọng người có thể nói rõ phương pháp giải khai phong ấn Mặc Áo Đạt Tư Chi Bình, chỉ có như vậy ta mới có thể phối hợp tốt với người.”

Tà Nguyệt trong lòng máy động, ánh mắt nhìn Niệm Băng nhất thời cũng nhiều hơn vài phần ý tứ, hắn không phải gã ngốc, tự nhiên cân nhắc các nhân tố có khả năng, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười, quang mang màu đỏ sậm một lần nữa khôi phục màu xanh đậm. ”Phương pháp giải khai phong ấn kỳ thật cũng không khó, mấu chốt là thời gian, ta cần ít nhất là nửa canh giờ mới có thể hoàn thành mà chú giải khai phong ấn, về phần tình huống cụ thể khi mở phong ấn ta cũng không hiểu rõ lắm, trong điển tịch ta tìm được chỉ ghi lại phương pháp giải khai đơn giản mà thôi, cho nên việc đầu tiên ta cần khi chúng ta hợp tác chính là trì hoãn thời gian.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Tà Nguyệt, Niệm Băng tự nhiên hiểu được, hắn sẽ không nói hết mọi chuyện cho mình, bất quá, nửa canh giờ theo lời hắn là thật, cũng có thể ngắn hơn một chút so với nửa canh giờ. Nghĩ tới đây, Niệm Băng cũng mỉm cười nói: ”Được, chúng ta đánh bạc nửa canh giờ này đi. Đến lúc đó Tà Chủ đại nhân cứ việc phát động chú ngữ giải khai phong ấn, về phần nhiệm vụ ngăn cản Thất Long Vương cùng thần nhân cứ giao cho ta cùng vong linh đại quân của người đi. Chúng ta cùng phối hợp, chỉ cần trì hoãn nửa canh giờ, Di Thất đại lục hắn có thể trở về, đến lúc đó mọi chuyện đều thuận lợi hơn.”

Tà Nguyệt chỉ mong Niệm Băng nói như vậy, ngăn lại nói: ”Như vậy là tốt nhất, để thê tử Ti Na của ta và Tát Phân cùng phụ trách đại quân vong linh, phối hợp hành động với các người.”

Niệm Băng gật đầu nói: ”Đã như vậy, chúng ta về trước, tối ngày mai ta sẽ dẫn người của ta tới bên trong cốc, phụ trách phòng ngự bên ngoài. Người cứ yên tâm, ta sẽ không cho người tiến sâu vào đâu. Trước tiên ta hy vọng người cho thủ hạ vong linh khai mở ở vách núi băng này hai trăm huyết động đường kính chừng một trượng để người của ta ẩn tàng.

Tà Nguyệt nói: ”Cái này đơn giản. Tát Phân, chuyện này giao cho người đi, thuận tiện thay ta tiễn bọn họ.” Tà Nguyệt tất nhiên có kế hoạch của mình, Niệm Băng tới khiến cho hắn hiểu được kế hoạch phải thay đổi.

Tát Phân biết, sau khi ma chủ của mình bị Hắc Vũ Hoàng giải trừ, hắn đã không được Tà Nguyệt tín nhiệm nữa, không nói thêm điều gì, mang theo ba người Niệm Băng bay ra phía ngoài sơn cốc, tới đầu sông băng mới ngừng lại. ”Đại ca, cảm ơn người.” Tát Phân thanh âm tràn ngập cảm tình, nếu nói trên thế giới này còn ai khiến hắn như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Hắc Vũ Hoàng.

Hắc Vũ Hoàng khoát tay nói: ”Người không cần cảm ơn ta, muốn tạ ơn thì tạ ơn Niệm Băng đi. Ta sẽ lại liên lạc với người, chỉ cần người làm theo lời ta, chúng ta vẫn là huynh đệ. Ta còn là đại ca của người, ít

nhất, đi theo ta và Niệm Băng, bất luận chuyện lần này giải quyết ra sao, chúng ta đều sẽ cố hết sức bảo vệ người bình an. Người đi đi, đừng lưu lại lâu, tránh cho Tà Nguyệt hoài nghi.”

Tát Phân cười khổ nói: ”Đại ca giúp ta giải trừ trở chú, ta đã bị hấn hoài nghi rồi. Tà Nguyệt người này tuyệt đối không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, đại ca, nếu các người thực sự muốn hợp tác với hấn nhất định phải phòng bị nhiều hơn, cho tới giờ, kể cả thê tử của hấn cũng không thể biết bí mật giải khai phong ấn Mặc Áo Đạt Tư. Ta chỉ nghe trộm được quá trình giải khai phong ấn tựa hồ có liên quan tới nữ nhi của hấn. Các người yên tâm, ta nhất định sẽ thăm dò, các người muốn ba trăm cái băng động ta cũng sẽ nhanh chóng chuẩn bị tốt.”

Niệm Băng nói: ”Tát Phân, chuyện trước kia chúng ta không so đo nữa, quá khứ cứ để nó trôi qua đi. Mặc dù ta cũng không thích người, nhưng Hắc Vũ Hoàng nói cho ta biết, người là người ít dính máu tanh nhất trong Bát Đại Thiên Vương ở Hắc Ám thế giới, bởi vậy ta cảm giác được chúng ta có cơ hội hợp tác. Người có thể cho ta biết đại quân vong linh của Tà Nguyệt rốt cuộc có bao nhiêu thực lực không?”

Thân thể được tạo bằng sương mù màu xám của Tà Nguyệt hơi ba động, thở dài một tiếng nói: ”Ta cũng không thích người, thậm chí rất chán ghét người, nhưng ta không thể không thừa nhận, người mạnh hơn ta. Chứng kiến thực lực của người, ta quả thật cho rằng thời gian trước mình sống thật uổng phí. Một vạn đại quân vong linh trong băng cốc đều là trải qua chọn lựa, thực lực rất mạnh, ta nghĩ, xem về bề ngoài, ba bộ phận của đại quân vong linh, ta không chế vong linh cùng cương thi, còn thê tử của Tà Nguyệt Ti Na không chế Hấp Huyết Quý. Nhưng trong một vạn vong linh này, hơn một trăm cương thi vương, vong linh thuật sĩ cùng Hấp Huyết Quý Vương đều do Tà Nguyệt tự mình không chế, những người đó mới là pháp bảo để hấn đối kháng với Thất Long Vương. Các người ngàn vạn lần không nên xem thường vương giả của đại quân vong linh này, bọn chúng chẳng những bản thân có trí tuệ, hơn nữa khi còn sống đều là nhất đại cao thủ, nếu là ta nhiều nhất cũng chỉ tương đương với ba bốn tên như vậy thôi. Nếu chúng đồng thời liên thủ phát động công kích, Long Ngữ ma pháp của Thất Long vương chưa chắc đã có tác dụng gì lớn. Tà Nguyệt là người cẩn thận, nếu không có chỗ dựa chắc chắn, hấn sẽ không dễ dàng tới đây. Kỳ thật các người đã bị hấn lừa một chút, hấn sớm đã nghĩ tới Thần Chi đại lục có thể phái người tới, nhưng hấn vẫn kiên trì tới đây, tất nhiên phải có chuẩn bị. Theo ta được biết, Tà Nguyệt từ khi có vong linh ma pháp là vụ yêu xuất sắc nhất, hấn ẩn giấu vô cùng thâm sâu, các người nên cẩn thận, không nên bị hấn lợi dụng, có thể sẽ rất nguy hiểm.”

Niệm Băng gật đầu nói: ”Ta sẽ có chừng mực, tốt rồi, chúng ta đi trước, ngày mai chúng ta sẽ tới đây bố trí, ta nghĩ đám thần nhân cùng Thất Long Vương rất có thể đã tới phụ cận, bọn họ sợ dĩ không động thủ là vì sợ Tà Nguyệt mang theo Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình lên trốn đi nên mới đợi khi Tà Nguyệt bắt đầu khai mở phong ấn mới xuất hiện.” Nhắc nhở Tát Phân một câu xong, Hắc Vũ Hoàng một lần nữa dung nhập vào trong cơ thể Niệm Băng, cùng Tích Lỗ rời khỏi tron cơn bão tuyết. Nhìn bóng lưng bọn họ, Tát Phân không khỏi thán than một tiếng, hai ngày sau đại loạn bắt đầu a! Kết cục cuối cùng ra sao, sợ rằng ai cũng không cách nào đoán trước, từ hai phương đối lập đã biến thành tam phương, không biết Tà Nguyệt cùng Niệm Băng liên thủ có thể ngăn cản các Long Vương cùng thần nhân công kích hay không.

Kỳ thật Tát Phân phán đoán vẫn có chút sai lầm, Long tộc và thần nhân quan hệ cũng không tốt lắm, cho nên cục diện hiện tại là tứ phương chứ không phải tam phương.

Sáng sớm hôm sau, Niệm Băng mang theo thủ hạ tới bên trong song băng, mặc dù quân tình nhuệ của Huyết Sư giáo từng ở Tuyết Sơn hàn lãnh huấn luyện hơn hai tháng, nhưng so với Tuyết Sơn, nơi đây còn lạnh hơn nhiều, may thay bọn họ từng uống nước Thiết Tuyết xà đảm, khiến cho thể chất mạnh mẽ hơn sơ với trước kia không biết bao nhiêu lần, hơn nữa Niệm Băng đã chuẩn bị sẵn quần áo chống lạnh cho bọn họ, lúc này mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Sáu trăm người, phân biệt tiến nhập hai trăm huyết động, cứ ba người một tổ, Tru Thần Nỗ của bọn họ được đặt ở động khẩu, dựa theo hình thái công kích của Tru Thần Nỗ, tiến hành chuyển đổi đơn giản ở động băng rồi lập tức nghỉ ngơi ngay trong động. Niệm Băng đã chuẩn bị sẵn đồ giữ ấm cho mỗi người ở trong động, kể cả thức ăn hấn cũng đã thu xếp ổn thỏa.

Lúc này, duy nhất không tới trong băng cốc là Miêu Miêu, ngay cả Tích Lỗ cũng không rõ Niệm Băng để Miêu Miêu đi đâu.

Tà Nguyệt chưa xuất hiện cũng không tới xem Niệm Băng và thủ hạ của hắn đang làm gì, nhưng Niệm Băng biết Tà Nguyệt nhất định hiểu mình phải làm gì, Niệm Băng cũng có suy nghĩ của mình. Bất kể là Tà Nguyệt có lưu lại hậu thủ thì việc quan trọng nhất với mình là có thể ngăn cản công kích của đám thần nhân và Thất Long Vương, cho nên mọi chuyện phát sinh khi Tà Nguyệt triệu hoán chỉ có thể dựa vào bản thân. Có Tru Thần Nỗ phối hợp với đại quân cương thi, chính mình cũng không phải lo lắng quá nhiều. Chuyện hai trăm cổ Tru Thần Nỗ cần làm là làm trì hoãn thời gian công kích của đám Thần nhân. Bây giờ, việc quan trọng nhất đối với Niệm Băng chính là nắm bắt được thời gian mà Tà Nguyệt sẽ tiến hành triệu hồi, có như vậy mới có thể đạt được mục đích của mình. Hắn và Tích Lỗ là lực lượng có tính chất quyết định cuối cùng, bây giờ lại có thêm Tát Phân, ở thời khắc mấu chốt, bởi tác dụng của Hắc Vũ Hoàng, hắn sẽ trợ giúp phe mình.

Hạp cốc lạnh buốt, bầu trời âm u, trập trập hàn khí thổi tới khiến cho Niệm Băng có chút không thích ứng được. Hắn và Tích Lỗ đều ngồi trong một Băng động tĩnh tu. Thời khắc quyết định đã tới, khi màn đêm buông xuống, nhiệt độ trong Băng cốc liên tục giảm xuống, hơn nữa tốc độ giảm xuống cực nhanh, nếu không phải Niệm Băng đã sớm chuẩn bị cho thủ hạ của mình, sợ rằng lúc này bọn họ đã vô pháp chống đỡ cơn lạnh như vậy.

Không khí trong băng cốc vô cùng ngưng trọng, thời gian không ngừng trôi qua, đại quân vong linh không hề sợ cơn lạnh cũng đã bắt đầu hoạt động. Trên đỉnh băng cốc, khắp nơi đều là cương thi tay cầm trường mâu tuần tra, vong linh u hồn cùng hấp huyết quỷ phiêu đảng trên không trung tuần tra. Bọn chúng đều là máu lạnh, khí tức khủng bố tràn ngập trong băng cốc, lúc này, nơi đây hoàn toàn có thể gọi là Tử Vong chi cốc.

U U mặc một bộ váy dài màu đen, mái tóc gọn gàng buông xuống sau lưng, trên cổ đeo một chuỗi hạt trân châu màu đen, nhìn qua càng thêm vài phần xinh xắn, nhưng trong đôi mắt to lại tựa như chết lặng. Nàng đứng cùng cha giữa băng cốc, băng động bên cạnh không ngừng toát ra khí lạnh thấu xương, khí tức âm tà ngày càng cường thịnh. Quang mang màu xanh biếc xung quanh thân thể Tà Nguyệt bao phủ lấy thân thể bản thân và con gái, chí âm khí này càng mạnh, đối với hắn mà nói, chỗ tốt lại càng lớn, quang mang màu xanh biếc không ngừng tản mát, mỗi lần ba động chẳng những có thể xua tan hàn khí xung quanh, còn có thể hấp thu một chút khí âm tà bổ xung cho bản thân.

"U U, chú ngữ ba ba nói cho con, con đã nhớ kỹ chưa?" Tà Nguyệt thấp giọng hỏi, U U không mở miệng, chỉ yên lặng gật đầu.

Tà Nguyệt thở dài một tiếng nói: "Con gái, đừng nên trách ba ba tàn nhẫn, nếu có biện pháp khác, ta nhất định sẽ không lựa chọn như vậy. Ba ba đáp ứng với con, nếu lần này hoàn thành chú ngữ xong con có thể bình an vô sự, bất luận sau này con muốn làm gì ba ba cũng không ngăn cản, cho dù con muốn ở cùng một chỗ với Bình Triều, ba ba cũng sẽ hoàn thành cho các người."

U U lạnh nhạt nói: "Ý nghĩ của hai chữ tế điện con hiểu rõ, con là tế phẩm. Ba ba, người không cần nói gì nữa, con cái gì cũng hiểu, cũng tuyệt không hối hận, tính mạng của con vốn là người cấp, bây giờ con trả lại cho người cũng không có gì. Bất quá, người phải nhớ kỹ đã từng đáp ứng với con, bất kể ra sao người cũng phải bảo trụ tính mệnh Bình Triều ca ca, đợi khi chuyện này chấm dứt phải thả chàng rời khỏi."

Tà Nguyệt gật đầu nói: "Con yên tâm, ta mặc dù không phải người thành tín, nhưng chú ngữ của Hắc Ám thế giới ta đương nhiên phải tuân thủ, bây giờ tà khí đã bắt đầu tăng, chỉ cần chí âm khí vừa xuất hiện chính là lúc chúng ta có thể hành động."

U U không nói gì nữa, từ từ nhắm hai mắt lại, hai giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt nàng chảy xuống, mặc dù có năng lượng của Tà Nguyệt bảo vệ nhưng nước mắt chảy xuống vật ngưng kết thành hai giọt băng tinh rơi xuống mặt đất, vỡ nát.

Bất luận là Tà Nguyệt hay Niệm Băng, giờ khắc này bọn họ đều đang chờ đợi, đợi tới thời khắc cuối cùng. Sắc trời từ tối đen dần dần trở nên sáng ngời, mây đen trên băng cốc khiến mọi người không cách nào thấy được ánh mặt trời, nhưng tựa như ánh bình minh trước cơn bão, trong nháy mắt, cả băng cốc tựa hồ biến thành một thể giới màu xám.

Người đầu tiên hành động không phải là Tà Nguyệt đang thủ hộ tại chí âm chi nhân mà lại là Niệm Băng. Niệm Băng không nghĩ tới chí tà khí lại bá đạo như vậy, khi hắn cảm giác được biến hóa liên lập tức không

hề do dự phóng thích Thiên Nhân lĩnh vực của bản thân, thất thải quang mang đem tất cả bằng động mà thuộc hạ của hắn đang ở hoàn toàn bao phủ, dựa vào ma pháp nguyên tố tinh khiết mới miễn cưỡng cách ly tà khí. Niệm Bằng hít một hơi lãnh khí, hắn biết, chỉ cần động tác của mình chậm một chút thì sợ rằng tất cả các thuộc hạ dưới cảnh giới vũ thánh của mình sẽ mất đi một phần lực chiến đấu, hơn nữa một khi bị khí âm tà nhiễm vào chắc chắn sẽ tạo thành vết thương cả đời không cách nào chữa trị.

Ngay khi Niệm Bằng phát động Thiên Nhân lĩnh vực, Tà Nguyệt cũng ra tay, dưới sự quan sát bằng tinh thần lực của Niệm Bằng, tay áo hắn vung lên, bảy đạo quang mang màu đen xuất hiện, vững vàng dừng ở động khẩu xung quanh, đúng là bảy Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình. Bảy chiếc bình màu đen vừa xuất hiện đã nhiễm chí âm chí tà khí, một tầng kim quang nhàn nhạt từ trong miệng bình phát ra.

Tà Nguyệt khẽ quát lên một tiếng, hai mắt lập tức biến thành màu đỏ, căn ngón giữa tay phải, bắn ra bảy giọt máu màu xanh biếc, dán vào chính giữa bảy cái bình, lập tức, quang mang kim sắc trong nháy mắt lan tỏa, đầu tiên là ngưng kết một chỗ trên không trung, ngay sau đó, điểm kim quang này nhanh chóng phóng đại, một cột sáng vàng đường kính một trượng phóng lên cao. Từng tiếng oanh minh vang lên, lúc này, mỗi giây thần kinh của Tà Nguyệt đều vô cùng khẩn trương, thời khắc máu chốt rồi cuộc đã sắp tới.

U U đứng thẳng dậy, lúc này tại mi tâm nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một ký hiệu kỳ dị màu máu, tản mát ra ánh sáng mà đỏ sậm. Không đợi Tà Nguyệt phân phó, nàng đã cất bước tiến vào trong màn kim quang, đồng thời cũng bước về phía chí tà chi nhân.

"Không, U U, không nên." Thanh âm thê lương vang lên, một bóng người lao tới như tia chớp.

Tà Nguyệt trong mắt lóe lên huyết quang, tay phải phát ra một đạo tà khí màu đỏ, lập tức đem bóng người đó đánh bay ra ngoài. U U toàn thân chấn động, chân phải vốn đã bước tới lại thu lại, đôi mắt lúc này tràn ngập tình cảm nhìn về phía thân thể vừa bị đánh bay. Tà Nguyệt khẩn trương nói: "Nhanh lên, không nên làm chậm trễ thời gian. Yên tâm, hắn không việc gì, ta bảo đảm với con."

U U nhìn về phía cha mình, lại nhìn thoáng qua hướng Bình Triều bị đánh bay, nàng biết, lúc này, Tà Nguyệt sẽ không lừa mình, không do dự nữa, tiếp tục bước đi. Khi nàng tiến vào trong màn kim quang mờ lung đó, không những không rơi xuống bằng nhàn mà ngược lại lại lơ lửng trong vầng kim quang, trôi nổi giữa bảy chiếc Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình, cách mặt đất khoảng nửa trượng. Hai tay nắm lại, đưa lên ngang trước ngực, nước mắt nàng lại một lần nữa chảy xuống hai bên khóe mắt. Đây không phải là giọt nước mắt bị thương mà là giọt lệ tuyệt vọng.

Khi U U vừa tiến vào trong phiên kim quang, dị biến mà Tà Nguyệt vẫn cảnh giác rất cực đã xảy ra, một lực một hoàng, hai đạo đấu khí tức bên trái bằng cốc bắn tới, đấu khí bộc phát trên không trung tạo thành cơn mưa ánh sáng bắn xuống, hơn mười thân ảnh xuất hiện trong không trung. Một loại uy áp vô hình khiến cho chí tà âm khí cũng không thể tới gần.

Mấy trăm cây trường mâu được đám cương thi ném tới, trường mâu mang theo quang mang xanh biếc, từng điểm sáng màu vàng và xanh từ trên không trung hạ xuống va chạm với trường mâu được ném lên bộc phát ra một quãng sáng nhàn nhạt, nhìn qua tựa như một tấm lụa mỏng màu xanh biếc, trong nháy mắt tràn ngập bên dưới mười đạo thân ảnh. Nhưng tầng quang mang nhàn nhạt này lại ngăn trở được những cây trường mâu được ném lên, không, chính xác mà nói, là bị đập nát. Trường mâu vừa tiếp xúc với quang mang màu xanh biếc lập tức biến mất, không lưu lại một chút dấu vết, cứ như vậy mà biến mất. Uy áp khổng lồ càng thêm mở rộng, khiến cho đám vong linh u hồn vốn định xông tới đều bị ngăn cản ở bên ngoài.

Một giọng nói trầm thấp vang lên: "Tà ác vĩnh viễn không cách nào chiến thắng chính nghĩa. Vi phạm ý chỉ của thần, tử vong sẽ hiện ra trước mắt các ngươi. Vong linh trong bóng tối, còn không mau chấm dứt ý nghĩ ngây thơ của ngươi đi? Chẳng lẽ chỉ có chết không có chỗ chôn mới biết hối cải?"

Niệm Bằng mặc dù cách những tên đột nhiên xuất hiện rất xa, nhưng khi hắn nghe thấy giọng nói đó, tinh thần không khỏi chấn động, bởi vì giọng nói này đúng là của Thánh Sư. Giữa không trung, quang mang màu trắng noãn tinh khiết bao phủ lấy thân hình cao lớn của Thánh Sư. Kể cả Thánh Sư, tổng cộng có mười một người, mặc dù quang mang xung quanh thân thể Thánh Sư không phải cường đại nhất, nhưng vị trí của hắn lại là ở trính giữa, mỗi lời hắn nói đều mang theo một cỗ khí tức thần khiết, khiến vong linh u hồn xung quanh không ngừng lui lại. Khí thần thánh của Thánh Sư chính là khắc tinh của vong linh đại quân.

Thần Nhân rớt cuộc đã xuất hiện, so với dự tính của Niệm Băng thì nhiều hơn một người. Từ năng lượng phát ra trên người bọn họ, vẫn nằm trong tự liệu của Niệm Băng. Nếu Tây Luân không phải chết trong tay mình vậy cũng có thể tính là một cường giả trong đám thần nhân này. Tổng cộng mười một người, ít nhất có bảy đạt tới trình độ thập tam giai, đội ngũ cường đại như vậy, cũng khó trách bọn họ dám đối mặt với một vạn đại quân vong linh.

Tà Nguyệt phẳng phất như không nghe thấy bọn họ nói gì, cũng chẳng hề có động tác gì. Hai tay không ngừng biến hóa các loại thủ ấn, từng đạo quang mang màu đỏ sậm chuẩn xác bắn vào từng chiếc Mặc Áo Đặt Tư phong ấn chi bình, khiến cho kim sắc quang mang từ từ dung nhập một chút màu đỏ sậm. U U dường như cũng không phát hiện mọi chuyện xảy ra bên ngoài, nàng rớt cuộc bắt đầu ngâm xương chú ngữ. Ngửa đầu nhìn lên trời, hai tay vẫn duy trì tư thế như trước, một quang cầu màu đỏ xuất hiện, trong lúc đó, thanh âm ngâm xương chú ngữ của nàng vô cùng trầm thấp, nhưng cũng vô cùng bình tĩnh, thông thả, mỗi chữ phát ra từ miệng đều rất rõ ràng: "Chỉ ... Cao ... Thần ... Viêm ... Chi ... Vương ... người ... không ... chế ... tam ... giác ... chi ... trận ... xin ... lắng ... nghe ... lời ... cầu ... nguyện ... của ... ta ..."

Mặc dù mỗi chữ nàng đều nói rất chậm, nhưng sau khi niệm được một chữ, sắc mặt nàng lại biến trắng thên một chút mà quang mang màu đỏ giữa hai tay nàng lại càng trở nên mãnh liệt thêm, một tầng sương mù màu đen mờ nhạt bao phủ lấy thân thể nàng, ký hiệu mạng đỏ máu trên trán cũng càng thêm rõ ràng, trong trí âm khí, lúc này, nàng tựa như một nữ vương, hắc ám nữ vương.

U U ngâm xương chú ngữ rõ ràng như vậy, Tà Nguyệt nghe được, Niệm Băng nghe được, mười một thần nhân do Thánh Sư cầm đầu tự nhiên cũng nghe được, lúc nàng vừa ngâm xương tới chữ thứ năm, Thánh Sư giờ tay phải lên, tất cả mười một thần nhân đồng thời phát động công kích, bọn họ sử dụng không một ngoại lệ, đều là đấu khí.

Hồng, lam, hoàng, lục, ngân, bạch, hắc, mỗi loại thuộc tính đấu khí đều tồn tại trong đám thần nhân tày, động tác của bọn họ rất nhanh, nhanh tới mức Niệm Băng cũng cảm thấy giật mình. Diện tích của quang mang đấu khí không lớn, nhưng mỗi công kích đều tạo thành một khe dài, đấu khí tung hoành khắp bầu trời, đám vong linh u hồn xung quanh trong nháy mắt bị khí tức thần thánh của Thánh Sư xua tan, mà đám cương thi đang điên cuồng tiến về phía bọn họ, dưới sự oanh kích của đấu khí, ngay cả cơ hội ngã xuống mặt đất cũng không có, lập tức biến thành bụi phấn.

Ngay khi đợt công kích đầu tiên của đám thần nhân bắt đầu, Niệm Băng cũng phát ra tín hiệu của mình. Giờ phút này, hẳn mặc dù tôn kính Thánh Sư, nhưng không hề do dự, đám thần nhân mặc dù cường đại như hắc tướng tượng, nhưng mười một cao thủ thập nhị, thập tam giai đồng thời phát động công kích lại khiến hắc vô cùng rung động, hướng hồ tới giờ thất long vương còn chưa xuất hiện, nếu để cho đám thần nhân này tiến vào trong Băng Cốc thì lúc nào cũng có thể cắt đứt nghi thức U U đang tiến hành.

Khi U U bắt đầu ngâm xương chú ngữ, lơ lửng tron quang mang kim sắc, Niệm Băng mới phát hiện, đây là cô gái mình đã gặp trước kia. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, trong lòng hắc dấy lên cảm giác bất an, nhưng đã tới nước này, hắc cũng không còn thời gian để do dự nữa. Đám thần nhân trong không trung mang tới áp lực rất lớn cho Tà Nguyệt, hắc sao lại không bị?

Niệm Băng phát tay, ngay khi đợt công kích đầu tiên của mười một tên thần nhân quét sạch tất cả đám cương thi, một trăm đạo ảo ảnh màu đỏ yên lặng phóng tới. Ngay khi mười một thần nhân đồng thời phát động một kích, lực cũ vừa tiêu tan, lực mới chưa kịp sinh ra, một trăm đạo ảo ảnh xuất hiện, phạm vi không lớn, hoàn toàn nhắm vào mười một thần nhân trên không trung. Kích thứ nhất trong kế hoạch của Niệm Băng không dùng chút kỹ xảo nào, bởi hắc biết thần nhân cực kỳ cao ngạo, khi đối mặt với địch nhân, bọn họ sẽ không dễ dàng né tránh, vì vậy đợt tấn công đầu tiên này là hiệu quả nhất.

Một trăm mũi Tra Thần Tiễn hỏa hệ lặng lẽ xuất hiện, quang ảnh màu đỏ sậm không cho đám thần nhân nhiều thời gian phản ứng, cả mười một thần nhân, bao gồm cả Thánh Sư đều không mấy đề phòng, trong đó bảy người không để ý tới quang mang màu đỏ này mà đang ngưng tụ đấu khí chuẩn bị phát ra công kích tiếp theo, chỉ bốn người mơ hồ cảm giác không đúng, toàn lực đánh ra năng lượng vừa tích tụ.

221. Chương 220: Tru Thần Tiên Trở Kích

Thần Chi đại lục là một nơi tràn đầy nguy cơ, ở nơi đây mỗi người đều phải đề phòng ma thú và đồng loại tập kích. Đám Thần nhân mặc dù cao ngạo, nhưng bọn họ cũng có tính cảnh giác cực cao. Khi tiếng nổ mạnh vang lên, cảm giác nguy cơ tràn ngập xâm nhập thì bọn họ trong giây phút này đều cố gắng phản ứng nhanh nhất. Không ai có thể hình dung ra cảnh tượng đẹp đẽ này, lúc này bầu trời có nhiều điểm dị thường, trong nháy mắt tràn ngập hào quang màu trắng, kim, hồng, lam lục, bộc phát ra một đoàn hào quang chói mắt.

Nhưng mấy vầng hào quang này mặc dù rất đẹp nhưng cũng không bằng ánh hồng quang của mặt trời. Khí tức hỏa trong nháy mắt khiến nhiệt độ của cả Băng cốc tăng lên, băng cốc cao ba trăm trượng trong nháy mắt biến mất đi một trăm trượng. Còn tất cả Thần nhân, không trừ một ai, đều bị vụ nổ chấn động đánh bay ra ngoài.

Tà Nguyệt ở bên dưới chấn động, băng giá trong Băng cốc trong nháy mắt yếu đi, nhưng khí âm tà lại không bị ảnh hưởng. Cảnh vừa rồi khiến hắc trợn mắt há mồm, hắc đương nhiên biết ai làm ra chuyện này, có điều hắc không ngờ rằng Niệm Băng có thể giúp mình đến như thế, khiến cho hắc không khỏi sửng sốt.

Vốn khi mười một tên Thần nhân xuất hiện, trong lòng hắc đã trầm xuống. Số lượng Thần Nhân mặc dù Niệm Băng đã nói qua với hắc, nhưng hắc cũng không có tin. Cho đến khi đám Thần Nhân phát động đợt công kích đầu tiên, hơn một ngàn Cương cực bị đợt công kích này dễ dàng hủy diệt, hắc mới phát hiện mình ước đoán còn chưa đủ. Nhưng hắc còn chưa kịp hồi hận, Niệm Băng đã tặng hắc một phần lễ vật lớn. Tà Nguyệt thấy được màn hào quang màu đỏ đỏ, ánh sáng đỏ ngập trời, năng lượng bộc phát là cảnh tượng đẹp nhất từ khi hắc sinh ra đến nay thấy được. Hắc biết mình đã sai, mình đã đánh giá quá thấp Niệm Băng. Có thể công kích đến trình độ như thế, giờ phút này trong lòng Tà Nguyệt mới chính thức biết về Niệm Băng. Bởi vì hắc biết nếu công kích đó hướng vào mình, thì mình không có nửa phần cơ hội sống sót. Tà Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn con gái, kim quang phong ấn Mặc Áo Đạt Tư vẫn còn tồn tại, cũng không bị ánh hào quang màu đỏ trên không trung ảnh hưởng. Mà câu chú ngữ đầu tiên lúc đó mới chấm dứt, U U đang bắt đầu ngâm xướng câu thứ hai. Trước sáng hôm nay, ngoại trừ bản thân Tà Nguyệt, thì ngay cả Ti Na cũng không biết rằng người chủ trì chính thức nghi thức mở phong ấn Mặc Áo Đạt Tư không phải là Tà Nguyệt, mà chính là U U.

Âm thanh của U U rất bình tĩnh, sau khi hoàn thành câu chú ngữ đầu tiên, đoàn huyết quang giữa hai tay nàng đã lớn lên rất nhiều, từ một giọt nhỏ biến thành một đoàn. Vẻ mặt của nàng càng không còn chút máu nào, nhưng khí lưu màu đen xung quanh cơ thể càng thêm kết thực. Hai mắt của nàng đã biến thành màu đỏ, hào quang đỏ như máu tràn ngập hơi thở chết chóc. Lúc này nàng đã biến thành một nữ vương hắc ám, bắt đầu ngâm câu thứ hai của quá trình tế lễ của mình: "Ma Viêm Chi Vương tôn quý, người thống trị cả tứ giác, xin mời đáp ứng lời cầu xin của con".

Giọng đọc của U U vẫn trầm thấp như cũ, rõ ràng truyền ra bốn phương tám hướng. Nhưng so sánh với câu chú ngữ đầu tiên, mười một tên Thần Nhân lúc này đã không còn khẩn trương nữa. Lúc nghe câu chú ngữ đầu tiên, tâm trạng bọn hắc không thoải mái cho lắm. Sau khi tiến vào Ngưỡng Quang đại lục, bất kể đối mặt nhân loại thế nào, kết quả của bọn hắc đều là thành công, không trận chiến nào mà không giành thắng lợi. Ở trên đại lục này, bọn họ còn chưa gặp được lực lượng nào chống lại được bọn chúng. Mặc dù không biết vì sao mất đi hai đồng bạn, tuy nhiên với tâm tính lạnh lùng của bọn họ, thì sống chết của đồng bạn chẳng có quan hệ gì cả. Trước khi đến nơi đây, cũng chỉ có Thánh Sư mơ hồ cảm giác được muốn lấy lại được Phong ấn Mặc Áo Đạt Tư cũng không phải chuyện đơn giản, đáng tiếc là ý nghĩ này của lão không có ai đồng ý cả.

Nghe thấy chú ngữ bắt đầu nghi thức, bọn hắc biết nghi thức đã không thể nào ngưng lại được, cho nên khi bọn họ xuất hiện liền tiến hành công kích. Cương cực trong mắt bọn họ như một con kiến bình thường, bị tiêu diệt rất nhiều, khiến sự kiêu ngạo trong lòng bọn họ càng cao hơn, nên suýt nữa bị một kích trí mạng.

Chưa bao giờ gặp chấn động nào mạnh tới như vậy, làm cho ruột gan 11 gã Thần nhân như muốn vỡ ra. Bọn họ đột nhiên phát hiện ở thời khắc đó mình gần tiếp cận với cái chết. Mấy người bọn họ đồng thời phát ra tiềm lực mạnh nhất của mình, sáu gã Thần nhân trong số đó đã mở Phương Giáp huyết, lập tức mở rộng phạm vi phòng ngự của mình lên lớn nhất. Vì bảo vệ tính mạng, bọn họ bất chấp tất cả. Ở bên

cạnh, Niệm Băng cũng thấy được màn hào quang đẹp mắt đó, thực ra đó không phải hoàn toàn là đấu khí của bọn họ, mà hầu hết đều là pháp bảo hộ thân mà bọn hắn luyện chế ở Thần Chi đại lục.

Ở cách xa ngàn trượng, 11 gã Thần nhân cùng phun máu. Dựa vào phản ứng nhanh hay chậm và thực lực cao thấp, bọn họ chịu thương tích ở mức độ khác nhau. Nhưng khiến bọn hắn xót xa nhất chính là hộ thân pháp bảo đã bị tổn thất, chỉ ít có một nửa dùng bảo bối để phòng ngự. Lúc trước đã phát ra toàn bộ năng lượng, hơn nữa hầu hết đều bị phá hủy bởi một kích mãnh liệt đó, khiến cho từng cơn khí lưu điên cuồng nhằm vào thân thể bọn hắn. Nếu không phải đã trải qua hoàn cảnh sống ác liệt ở Thần Chi đại lục, thì có lẽ chỉ riêng khí tức Hỏa diện cuồng nóng cháy đã khiến bọn họ mất đi năng lực chiến đấu rồi.

Thấy sự hoảng sợ của đám Thần nhân, Niệm Băng nhíu mày, kết quả trước mắt này hắn không hài lòng chút nào. Lực công kích của Tru Thần Nỗ hắn biết rất rõ, cũng không phải hắn không muốn một lần bắn ra hai trăm mũi tên. Nhưng đám Thần nhân lúc đó đứng dày đặc như vậy, nếu hai trăm Tru Thần Tiễn cùng bắn ra, năng lượng sẽ bị triệt tiêu khi va chạm, thì hiệu quả chắc gì đã tốt hơn 100 mũi Tru Thần Tiễn. Theo suy đoán của Niệm Băng, một trăm mũi Tru Thần Tiễn là bộ phận quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch của hắn. Tận dụng cơ hội từ sự kiêu ngạo của đám Thần Nhân, cũng chỉ có lúc này mới có thể thật sự dùng Tru Thần Tiễn công kích trực diện vào bọn họ. Hi vọng rằng đợt công kích này ít nhất có thể khiến cho đám Thần nhân thực lực yếu ớt chết bởi Tru Thần Tiễn. Nhưng mà thực tế không như ý nguyện, 11 gã Thần nhân với khát vọng sống còn và với pháp bảo hộ thân bảo vệ, khiến cho không một gã nào bị thương nặng chết người cả.

Ở xa xa, đám Thần nhân rất là chật vật, không có một chiếc áo nào chỉnh tề cả, thậm chí một số tên Thần nhân cơ thể còn biến thành màu vàng ươm do bị đốt cháy. Nhưng điều này cũng không làm cho Niệm Băng cảm thấy thoải mái, ngược lại càng thêm trầm trọng. Hắn biết Thần nhân sắp trả thù, chỉ có thể dùng số lượng Tru Thần Tiễn ra mà đón đỡ. Mà ở phía sau, Niệm Băng và đám Thần nhân đều nghe được U U đang ngâm câu chú ngữ thứ hai.

Vừa lúc này là thứ gì tấn công chúng ta? Đây là câu hỏi trong lòng tất cả Thần nhân, bọn họ rất quý trọng tính mạng của mình. Trong 11 tên Thần nhân ở xa ngàn trượng, chỉ có một mình tên Thánh Sư lao xuống. Còn 10 tên Thần nhân còn lại đều lơ lửng trên không trung, dùng đấu khí duy trì thân thể, vừa chữa thương tích, vừa cẩn thận quan sát tình huống trong Băng cốc. Bọn họ không muốn lấy mạng mình ra đùa giỡn, nhưng lúc đám Thần nhân đang chuẩn bị tiếp tục chờ đợi thì trong tai bọn họ đều nghe được một âm thanh. Mà khi nghe được âm thanh đó, ánh mắt của mỗi tên Thần Nhân đều có chút thay đổi, mười người không hề do dự nữa, bay tới trước theo tên Thánh Sư.

U U vẫn duy trì tốc độ từ tốn khi ngâm câu chú ngữ thứ hai, mà lúc này thân thể mềm mại yếu diệu bên cạnh nàng lại không ngừng run lên:

”Là bọn hắn, chính là bọn hắn. Niệm Băng ca ca, huynh nhất định phải giúp muội giết bọn họ. Chính bọn hắn đã giết cha mẹ muội, tên ở trước nhất không có, nhưng những tên phía sau đều từng xuất hiện ở nhà muội.”

Niệm Băng quay đầu lại nhìn thoáng qua Miêu Miêu, trong ánh mắt đầy sự an ủi, hắn bình tĩnh nói : ”Miêu Miêu, kẻ thù của muội cũng là kẻ thù của ca ca. Chỉ cần ta có thể làm được, hôm nay sẽ là ngày chúng ta báo thù”. Giọng nói của hắn cũng không cao, nhưng mỗi một chữ đều rất kiên định.

Nghe được lời hứa của Niệm Băng, Miêu Miêu dần lấy lại bình tĩnh, nhìn dáng người cao lớn bên cạnh nàng hít sâu một hơi, nàng biết mình vĩnh viễn được Niệm Băng ca ca bảo vệ. Niệm Băng lúc này cũng bắt đầu hành động, dòng khí lưu màu lam nâng thân thể hắn lên, mà cửa động đầu tiên trong Băng động được Thiên Nhân lĩnh vực của hắn bảo vệ cũng xuất hiện một tầng đấu khí. Có sự cảnh báo của Niệm Băng, được chuẩn bị sẵn sàng, lấy đấu khí phòng ngự, thì khí Âm Tà cũng không thể nào dễ dàng xâm nhập vào được.

Chỉ mấy cái lắc mình, Niệm Băng đã đi đến giữa không trung, cơn bão tuyết khiến tốc độ hắn trở nên rất quỷ dị, lơ lửng trong không trung. Niệm Băng trực tiếp nghênh đón Thánh Sư. Lúc này Thánh Sư nhìn có chút quái dị, bởi vì sắc mặt hắn không tốt lắm, mà bất kỳ ai nếu vừa bị Tru Thần Tiễn bắn, có lẽ sắc mặt cũng không tốt lắm.

”Là người?” ,trong mắt Thánh Sư dấy lên sự nghi hoặc.

Niệm Bằng mỉm cười nói: "Không thể là ta sao? Thánh Sư tiền bối, chúng ta lại gặp lại. Tuy nhiên lúc này đây sợ rằng chúng ta là địch chứ không phải là bạn, các ngươi nhất định phải ngăn cản nghi thức hoàn thành sao?"

Tia kinh ngạc trong mắt Thánh Sư đã biến mất trước khi đám Thần Nhân kịp đuổi tới, hấn lạnh lùng nói: "Đây là sứ mạng của chúng ta, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thấy cảnh sinh linh đồ thần sao? Phong ấn Mặc Áo Đạt Tư là không thể mở ra, nếu không hậu quả ngươi cũng hiểu đó".

Niệm Bằng thản nhiên nói: "Ta đương nhiên biết, nhưng ta vẫn muốn trở về Di Thất đại lục. Chẳng lẽ Phong ấn Mặc Áo Đạt Tư không được mở ra, đám Thần nhân các ngươi không tạo ra cảnh sinh linh đồ thần sao?. Không biết Thánh Sư Tiền bối lần này trở lại Ngưỡng Quang đại lục có cảm xúc gì không? Ta nghĩ nhất định là có, so sánh với Thần Chi đại lục, thì nơi này đúng là thiên đường. Không biết phong ấn trên Thần Chi đại lục còn có thể ngăn cản chúng Thần từ địa ngục trở lại thiên đường trong bao lâu nữa?"

Mặt Thánh Sư hơi đổi sắc, hấn hiểu ý trong lời nói của Niệm Bằng. Ánh mắt hấn có chút phức tạp, nhưng giờ khắc này hấn không thể có lựa chọn khác. Không đợi hấn mở miệng, một gã có thân hình cao lớn, toàn thân tản ra khí tức màu đen bên cạnh hấn đã lóe lên xông tới trước mặt Thánh Sư, hấn khinh thường nhìn Niệm Bằng:

"Loài người, ngươi chỉ là một con chó chết chạy càn, vậy ngươi nên đến Địa Ngục đi. Mọi người tận dụng thời gian, không được vi phạm ý chỉ của Thần, phân ra xông lên, cẩn thận coi chừng bị đánh lén".

Tên Thần nhân mặc áo đen này dường như có uy vọng cao hơn cả Thánh Sư. Theo lời kêu gọi của hấn, tất cả Thần Nhân còn lại trong nháy mắt tách ra, theo những hướng khác nhau lao xuống dưới. Niệm Bằng không hề di chuyển, nhưng tinh thần lực vẫn luôn luôn trao đổi với thuộc hạ của mình.

Mạng lưới được tạo ra bởi hai màu hồng, lam lại xuất hiện, mà nơi mạng lưới này xuất hiện, đúng là ở ba mặt còn lại ngoài hướng đám Thần Nhân. Hai trăm mũi Tru Thần Tiên cũng không lấy đám Thần Nhân làm mục tiêu. Tốc độ bắn của Tru Thần Tiên mặc dù nhanh như ảo ảnh, nhưng Niệm Bằng hiểu rất rõ chỉ với tốc độ như thế vẫn chưa thể nào ngăn cản được cao thủ trên cấp 12. Bởi vì trên cấp 12, tốc độ đám Võ sĩ sẽ có thể đột phá cực hạn, đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới. Mà tốc độ như thế Niệm Bằng cũng có, cho nên hấn hiểu ở tình huống này nên dùng biện pháp gì.

Khi mạng lưới do hai màu hồng, lam đan xen nhau tạo thành xuất hiện, thân thể Niệm Bằng được vây trong một màn hào quang màu bạc đã biến mất. Đối với hấn mà nói, bây giờ trì hoãn được một giây cũng là thắng lợi. Mặc dù chỉ nói vài câu ngắn ngủi với Thánh Sư mà thôi, nhưng thời gian mấy giây đó cũng là trì hoãn đối phương.

Lúc Niệm Bằng lại xuất hiện thì đã ở bên cạnh Miêu Miêu, mà mạng lưới do hai màu tạo thành cũng đã bạo phát. Do tinh thần lực của Niệm Bằng khổng lồ, bất kể là băng hay hỏa, ma pháp trong mỗi một cây Tru Thần Tiên đều giống nhau, hơn nữa đều có tính chất Băng Hỏa Đồng Nguyên của hấn. Mà nếu trong nháy mắt khi 50 mũi Tru Thần Tiên Hỏa hệ và 50 mũi Tru Thần Tiên Băng hệ va chạm nhau giữa không trung sẽ mang đến kết quả gì? Sợ rằng cũng chỉ có Niệm Bằng mới có thể tưởng tượng ra.

Hai cây Tru Thần Tiên, hai loại thuộc tính hoàn toàn khác nhau, lúc va chạm mạnh có khả năng bộc phát ra năng lượng còn đáng sợ hơn cả Ma pháp lực Băng Hỏa Đồng Nguyên rất nhiều. Mà lúc này, cái mà Niệm Bằng phát động chính là công kích đáng sợ đó.

Tiếng ầm ầm còn lớn hơn lúc trước mấy lần. Bởi vì lần này bộc phát chính là Băng Hỏa Đồng Nguyên lực, cỗ năng lượng khổng lồ đó trong nháy mắt hình thành một vụ nổ rất lớn, bao phủ phạm vi ngàn trượng bên trên Băng cốc. Lực của vụ nổ ngừng tụ lại chứ không tiêu tan, trong nháy mắt sinh ra hiệu quả bạo phá. Cho dù là mười cao thủ cấp 13 hợp sức ra tay cũng cùng lắm được như thế mà thôi.

Vụ nổ mạnh trong phạm vi rộng lớn tự nhiên không thể giống như lần trước gây thương tổn với đám Thần Nhân, cũng không đánh sâu vào bọn họ được nhiều, nhưng chỉ là bức lui cùng đã đủ rồi. Uy lực của Tru Thần Tiên cấp 9 va chạm nhau sinh ra, được Băng Hỏa Đồng Nguyên tăng cường đạt đến cấp 11. Cấp 11 là cái gì? Chính là cấm chú. Uy lực của 50 cấm chú đồng thời bộc phát là không thể tưởng tượng được, hướng chỉ vụ nổ đó chỉ ở trung tâm phía trên Băng cốc. Vụ nổ kịch liệt như vậy khiến cho các loại ma pháp nguyên tố trong không khí trở nên cuồng bạo. Một cơn lốc ma pháp lấy Băng Hỏa làm trung tâm không

ngừng tàn phá xung quanh. Đám Thần nhân cùng lúc bị đánh bay trở lại, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc, đây còn là Ngưỡng Quang đại lục sao? Chẳng lẽ mình về đến Thần Chi đại lục rồi?

Đáng thương cho mấy tên cường thi còn sót lại tại Băng cốc, do vụ nổ mạnh này, kết quả của bọn họ không cần nghĩ đến nữa...

Tựa như các Thần nhân mới vừa xuất hiện liền biến thành bụi phấn, đỉnh Băng cốc trong nháy mắt trở nên trắng xóa. Ma pháp nguyên tố cuồng bạo khiến cho sắc mặt đám Thần nhân rất khó coi. Bọn họ mặc dù bị bức lui, nhưng phần nộ trong lòng đã dâng lên đến đỉnh điểm. Mà giờ phút này, một bóng người không một tiếng động xuất hiện sau lưng đám Thần nhân. Mục tiêu của hắn chỉ có một người, đó là một gã Thần nhân cấp 12, có thể miễn cưỡng xem là Bán Thần. Hắn là tên không hay ho nhất khi bị Tru Thần Tiên công kích, cũng là kẻ bị thương nặng nhất. Khi vụ nổ thứ hai này vang lên, hắn như chim sợ cành cong, cũng là tên lui lại trước tiên. Dùng đầu khí để phi hành vốn là một việc rất mệt mỏi, thực lực bọn họ mặc dù cường đại, nhưng đều là võ sĩ, võ sĩ đối mặt với loại ma pháp này sao dám xông tới. Đã bị thương không thể chịu nổi công kích, nên hắn là kẻ lui lại đầu tiên.

Khi tên Thần nhân đen dũi này cảm giác không gian phía sau có ba động, hắn cảm giác lạnh như băng. Sau một khắc, hắn phát hiện một cái xác không đầu đang trôi nổi trong không trung, tiếp theo, thân thể đó biến mất trong không trung một cách lặng lẽ. Cảm giác cuối cùng của đời hắn, chính là mình tiến vào trong một màn tối tăm vô tận. Ở trong bóng đêm này, hắn phát hiện được cái chết cũng không quá đáng sợ.

Ngân quang lại lóe lên, bóng người đó đồng thời cũng biến mất. Mà lúc này đám Thần Nhân còn lại mới phát hiện phía sau có điều không đúng, 11 người đã biến thành 10 người.

Cơ hồ tất cả Thần Nhân đều nghĩ rằng điều này nhất định do Niệm Băng làm. Nhưng trong vụ chấn động kịch liệt vừa rồi, bọn họ quả thật không có biện pháp xông ào vào. Ma pháp tàn phá cuồng bạo như thế, hơn nữa còn có lực nổ mạnh. Bọn họ dù sao cũng là người, mà không phải Chân thần, điều bọn họ làm được cũng có giới hạn. 50 Cẩm chú liên hợp lại, với thực lực của bọn họ là không thể nào xông tới. Có lẽ có thể xông tới chỉ được một khắc ngắn ngủi mà thôi, nhưng bây giờ ít nhất bọn họ không có biện pháp gì.

Lúc đám Thần nhân đang trong cơn sợ hãi, còn quan sát bốn phía thì bọn họ phát hiện câu chú ngữ thứ hai của U U đã xong. Cả không gian trở nên yên tĩnh trong giây lát, ngoại trừ tiếng rít của gió lạnh và ma pháp nguyên tố bạo phát ra thì không còn một âm thanh nào nữa.

Yên lặng, quá yên lặng.

U U lơ lửng trong không trung, nàng rõ ràng cảm giác được một cỗ năng lượng vô hình đang không ngừng chảy vào trong thân thể. Năng lượng này đúng là bảy đơn vị phong ấn Mặc Áo Đạt Tư. Mặc dù mấy nguồn năng lượng này không ngừng rót vào thân thể, nhưng đồng thời cũng không ngừng chuyển động trong cơ thể nàng. Cảm giác khiến U U không ngừng bị thương đã dần dần biến mất, thế giới xung quanh rõ ràng hơn, nàng rõ ràng thấy được sự hiện diện của Niệm Băng. Rõ ràng thấy được cảnh Niệm Băng chỉ huy đám thuộc hạ phát động mạng lưới Tru Thần Tiên bức lui đám Thần Nhân. Mà tất cả những điều này không khiến cho nàng có cảm giác rung động. Giờ phút này, nàng thậm chí có thể rõ ràng thấy được quan hệ và khoảng cách của các ma pháp nguyên tố trong không gian. Đây là một cảm giác kỳ diệu, mặc dù nàng phát hiện thân thể mình đang suy yếu. Nhưng lúc hô hấp, nàng phát hiện những thứ đang rất rõ ràng trước mắt lại có chút ít mờ lung huyền ảo. Nàng như là thấy được một thế giới khác, một thế giới màu xanh biếc.

U U không hề dừng lại, nàng không biết tiếp tục sẽ như thế nào, nàng cũng không nghĩ tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì. Nhưng chú ngữ của nàng vẫn đang duy trì liên tục, có Niệm Băng ngăn cản đám Thần Nhân, nàng lại tiếp tục ngâm xướng chú ngữ mà cha dạy cho mình: "Minh Viêm Chi vương vĩ đại, người chỉ phối Ngũ Mang trận, xin người chấp nhận tâm nguyện của con."

Tâm trạng của Tà Nguyệt lúc này rất khẩn trương và hưng phấn, nhìn từng câu từng câu chú ngữ mà con gái ngâm lên, hắn biết giấc mơ của mình càng lúc càng gần. Mỗi một chữ trong chú ngữ hoàn thành, sẽ khiến khoảng cách giữa mình và Di Thất đại lục càng lúc càng gần. Nhưng hắn bây giờ cũng có chút sợ hãi, Tru Thần Tiên mang cho hắn ấn tượng rất sâu, những mũi Tru Thần Tiên bộc phát trên không trung ngăn cản được tất cả 11 tên Thần Nhân, thì cũng có thể bắn xuống Băng cốc. Chỉ cần một vòng uy lực như thế, thì Vong Linh đại quân trong cốc của mình thì trừ một ít cường giả ra thì sẽ không còn lại một ai sống sót.

Hắn bây giờ mặc dù khăn trương, nhưng không hề hoài nghi Niệm Băng chút nào. Hắn biết nếu Niệm Băng muốn làm gì với mình, tuyệt đối sẽ không để đến bây giờ, càng sẽ không đối địch với đám Thần nhân, thậm chí còn giết chết một tên Thần nhân. Tà Nguyệt đang đợi, đồng thời hắn cũng đang bố trí. Hy vọng nhiều năm của hắn, sao chỉ dựa vào đám Vong Linh đại quân bảo này vệ chứ?

Tốc độ ngâm xướng câu chú ngữ thứ ba chậm hơn hai câu trước nhiều. Lúc này quả cầu đỏ ở giữa hai tay U U đã lại tăng lên một chút, nhưng khí tức trên người nàng càng thêm khác. Niệm Băng cảm nhận được lực Tử vong tinh khiết, mà khí tức sinh mạng của bản thân nàng đã đang trôi đi rất nhanh. Kim quang mà phong ấn Mặc Áo Đạt Tư phát ra tạo cho Niệm Băng một cảm giác rất quái lạ. Cho dù là Thiên Nhân lĩnh vực của hắn cũng không thể tìm hiểu được thuộc tính của vầng kim quang đó. Giống như vầng năng lượng màu xám tản mát từ trên người Áo Tư Tập khiến người ta không thể nắm bắt được, làn kim quang trước mặt lộ ra khí tức quý dị, mà khí tức này như đang tập trung vào trong thân thể U U.

Thân thể U U lúc này nhìn như lớn hơn bình thường một chút. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện không phải thân thể nàng lớn lên, mà là do khí tức màu đen xung quanh cơ thể nàng đã hợp nhất với thân thể. Trong màn hào quang màu đen đó, ký hiệu màu đỏ giữa mi tâm của nàng trở nên rất rõ ràng, hồng quang trong mắt nàng càng thêm chói mắt. Hai tay để trước ngực, khí tức ba động của U U vẫn vững vàng như trước. Nhưng có lẽ vì màn hào quang màu đen quanh thân thể nàng rất mãnh liệt, nên hào quang màu đỏ mà Phong ấn Chi bình Mặc Đặc Áo Tư lúc này đã có thêm vài vầng sáng màu đen.

Niệm Băng tự nhiên thấy được sự biến hóa của U U, tuy nhiên lúc này hắn không rảnh để quan tâm xem chú ngữ của U U lúc nào thì hoàn thành. Mà hắn thấy 10 tên Thần nhân đang phần nộ, liên tiếp hai lần bị làm nhục, nên khí tức của đám Thần nhân đã có chút biến hóa. Năng lượng ba động xung quanh, bọn họ không bình tĩnh được nữa, thậm chí Niệm Băng còn có thể thấy Khiếu huyết trên người bọn họ tản mát ra những màn hào quang khác nhau, mang đến năng lượng càng khổng lồ hơn nữa cho bọn họ.

Đám Thần nhân không tiếp cận lại, nhưng năng lượng ngưng tụ lại càng lúc càng lớn, rốt cuộc bọn hắn muốn gì? Nghi vấn trong lòng Niệm Băng lại mọc lên. Hắn không bao giờ có tâm lý khinh địch với đám Thần Nhân này, đối mặt với nhiều cao thủ như vậy, hắn biết chỉ cần mình không cẩn thận thì sẽ thua hoàn toàn. Đương nhiên, Niệm Băng cũng không để mình hy sinh quá lớn. Hắn biết sau lưng mình còn có Tà Nguyệt, nếu đến lúc hắn không đỡ được, thì uy hiếp đó sẽ đưa lại cho Tà Nguyệt xử lý.

Đám Thần nhân đang lơ lửng trên không nên hao phí rất nhiều năng lượng, nhưng hầu hết trong số bọn hắn đã đều mở ra Tây Kinh huyết, có thể không ngừng bổ sung Tiên Thiên khí trong không khí, nên duy trì việc phi hành cũng không phải quá khó khăn.

Giọng nói của Thánh Sư hơi trầm thấp: "Chúng ta thật sự muốn làm vậy sao?"

Tên áo đen lúc trước tức giận mắng Niệm Băng hừ lạnh một tiếng, nói:

"Đương nhiên, chẳng lẽ ngươi còn có biện pháp tốt hơn sao? Chỉ có thể tiêu diệt hoàn toàn nơi đây, chúng ta mới có thể đạt được mục đích. Những mũi tên vừa rồi ngươi có thể thấy rõ, ngươi biết còn bao nhiêu không? Chỉ cần tên này còn tồn tại, chúng ta căn bản không thể xông vào. Những kẻ bắn tên đều đang ẩn trong các vách đá, ta thật không hiểu được trên Ngưỡng Quang Đại lục từ khi nào lại có nhiều Ma pháp tiên sư cường đại như vậy? Nếu bọn họ cứ tấn công như thế, chúng ta chẳng thể đạt mục đích. Cho nên biện pháp tốt nhất bây giờ là hủy diệt hoàn toàn nơi đây".

Thánh Sư nhíu mày nói: "Băng cốc này cũng không hề đơn giản, có thể ngăn khí chí âm chí hàn ở đây thì nhất định có chỗ đặc biệt. Một khi chúng ta hủy diệt ở đây, có lẽ hàn khí sẽ chạy ra ngoài, đối với khí hậu Ngưỡng Quang đại lục sẽ có ảnh hưởng rất lớn. không biết bao nhiêu người bình thường sẽ gặp tai ương, chẳng lẽ thực sự chúng ta muốn vậy sao?"

Tên áo đen khinh thường nói: "Lòng dạ đàn bà! Chẳng lẽ ngươi không phát hiện đồng bọn của chúng ta đã chết sao? Chúng ta đều không muốn làm kẻ tiếp theo, vì hoàn thành mệnh lệnh ở trên, chúng ta bắt buộc phải làm như thế. Nếu ngươi không muốn thì rút sang một bên. Các anh em, chúng ta sẽ chôn vùi Băng cốc này, thử xem còn có Ma pháp tiên sư nào ngăn cản được bước tiến của chúng ta nữa không".

Đột công kích đầu tiên bọn họ không thấy rõ cái tập kích mình là gì, nhưng mạng lưới màu lam xuất hiện lần hai thì bọn họ đã thấy hình dạng của Tru Thần Tiên. Tru Thần Tiên dù sao không có lực uy hiếp mạnh

bằng cao thủ, chỉ là mũi tên nên bọn họ thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng đối mặt với uy lực của Tru Thần Tiên, bọn họ hiện giờ cũng không có biện pháp gì. Xông vào thì không được, chú ngữ của U U không ngừng hoàn thành, nhiệm vụ của bọn họ cũng sắp thất bại, đây là điều bọn họ không thể cũng không muốn thấy.

Chín đoàn đầu khí ngưng kết lại trở nên chói mắt. Đây không chỉ là đầu khí của bản thân đám Thần nhân, mà bọn họ còn dựa vào Tây Kinh huyết hoặc là Giả Trung huyết ngưng kết mà thành. Bất kể là khí Tiên Thiên hay là Đầu khí đều có lực công kích kinh khủng. Phạm vi của Băng cốc mặc dù không nhỏ, nhưng tên áo đen nói phải hủy diệt nơi đây cũng không phải điều khoe khoang, chín tên Thần nhân liên thủ tuyệt đối có thể làm được điều này.

Lúc Niệm Băng thấy được cỗ năng lượng khổng lồ đó đang ngưng kết, lập tức mặt biến sắc. Thủ hạ của mình đều ẩn trong những bức tường băng, với công kích như thế thì Tru Thần Tiên không thể nào ngăn cản được. Bây giờ chỉ có một khả năng chống lại là dựa vào mình mà thôi, nhưng đây lại là cả chín tên Thần nhân.

Vấn đề mà Thánh Sư nghĩ đến, Niệm Băng cũng đã nghĩ ra. Hàn khí trong Băng cốc rất nhiều, một khi mất đi sự hạn chế của Băng cốc, thì kẻ gặp tai nạn đầu tiên chính là tinh anh của Huyết Sư giáo. Hắn đã chuẩn bị đối phó cho mọi tình huống, nhưng Niệm Băng không thể nào ngờ rằng đám Thần nhân lại dùng biện pháp cực đoan đến thế. Phương pháp này Tà Nguyệt đương nhiên sẽ không để ý, nhưng mình thì không thể không lo lắng. Khi bố trí đã để cho thủ hạ đem Tru Thần Nổ đặt xung quanh Băng cốc. Nhưng tinh anh của Huyết Sư giáo mặc dù thực lực cũng mạnh, nhưng dù sao cũng không phải vong linh. Bị khí âm tà lạnh lẽo ảnh hưởng, thân thể bọn họ không thể nào chịu đựng nổi. Cho dù có chịu đựng nổi, sợ rằng cũng không còn sức mà công kích.

Nghĩ đến đây, Niệm Băng nhỏ giọng nói vài câu với Miêu Miêu, rồi lập tức di động, trong nháy mắt hắn đã đi ra bên ngoài Băng cốc. Nhìn thấy năng lượng ngưng kết của đám Thần nhân ở cách đó mấy trăm trượng, Niệm Băng liền hành động.

Ma pháp lực bảy hệ đồng thời ngưng kết quanh người hắn, Tây Kinh huyết toàn lực vận chuyển. Trong sự bao trùm của bảy ánh hào quang, bảy bóng người mờ nhạt xuất hiện theo bảy thanh Thần đao. Giống như những ngôi sao vây lấy mặt trăng, bọn họ vây Niệm Băng vào giữa. Lúc này Niệm Băng rất hy vọng mình có thể khôi phục được Tinh thần lực công kích. Mấy tên Thần Nhân trước mặt tuy mạnh, nhưng còn kém hơn Chân thần của Thần Chi đại lục rất nhiều. Ngay cả Trật Tự Chi Thần cũng bị tinh thần lực công kích của mình mà dừng lại trong giây lát, nên nếu đối phó với mấy tên thần nhân này thì có thể giết được vài tên trong nháy mắt, khi đó mình sẽ dễ chịu hơn nhiều.

222. Chương 221: Hồ Ly - Sủng Vật Trung Chân Chánh Đích Vương Giả

Tự thân Tru Thần tiên đã tồn tại hạn chế, tại chế tạo ma pháp quyền trục mà nói, lấy tinh thần lực của Niệm Băng bây giờ muốn chế tạo ra bát giai ma pháp quyền trục đã phi thường khó khăn, Tru Thần tiên sợ dĩ có thể thành công chủ yếu là có được tốc độ do Tru Thần nổ bắn ra. Niệm Băng đã vận dụng đủ loại kỹ xảo thí nghiệm, bằng vào tốc độ va chạm trong nháy mắt mới có thể phát huy ra lực nổ mạnh của bảo thạch gắn trên đó. Nếu như trực tiếp sử dụng Tru Thần tiên, ma pháp lại không thể phát huy được, cho nên bình thường mà nói Tru Thần tiên muốn phát huy lớn nhất hiệu quả thì phải có Tru Thần nổ. Niệm Băng bây giờ muốn dùng Tru Thần tiên thì phải nỗ lực không nhỏ, hắn phải dùng ma pháp lực của mình dẫn động mới được. Ma pháp lực xuất ra cũng phải tương đương bát giai ma pháp nhưng chỗ tốt là dưới tinh thần lực và ma pháp lực của hắn thôi động có thể đồng thời phát huy ra hiệu quả của mấy cái Tru Thần tiên. Mặc dù không có khả năng sử dụng nhiều lắm nhưng có thể có khả năng trong nháy mắt bộc phát ra uy lực hắn cần.

Vài chục mũi Tru thần tiên liên tục phát ra, một cây nối tiếp một cây trên không trung vẽ ra một đường thẳng tắp, một hồng một lam, rồi lại một hồng một lam liền kết chặt chẽ với nhau, tốc độ không nhanh nhưng trong chớp mắt cũng đã đi đến trước mặt của đám thần nhân, một đóa hoa huyền lệ hồng lam lưỡng sắc nổ mạnh trước mặt đám thần nhân.

Hủy diệt bằng cốc diện tích to lớn như thế, mặc dù đám thần nhân thực lực rất mạnh nhưng cũng phải ngưng tụ tiên thiên chi khí mới có thể giữ vững được, Niệm Băng đột nhiên xuất hiện, chín tên thần nhân đang không ngừng ngưng tụ năng lượng nhất thời tách ra một người, một quyền xuất ra nghênh đón Tru Thần tiên do Niệm Băng phát ra, Tru Thần tiên như là có mắt, khi khoảng cách với đám thần nhân còn một trượng, tru thần tiên màu đỏ phía trước đột nhiên dừng lại một chút, tru thần tiên màu lam phía sau nhất thời tiến lên. Âm âm nổ mạnh bộc phát ra một đoàn hào quang hồng lam đánh sâu vào nắm tay tên thần nhân nghênh đón.

Tru Thần Tiên oanh kích liên tiếp không ngừng khiến cho đám Thần Nhân trước mặt mọi người bị một đoàn hào quang hồng lam bao phủ. Mặc dù tên thần nhân được phân ra nghênh kích thực lực cũng khá cường đại nhưng bị cấm chú cấp bậc công kích không ngừng nên ứng phó có chút quá sức, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ một phía mà thôi. Mà bởi vì trong không trung tràn ngập ma pháp nguyên tố cuồng bạo, nên lực giác của đám thần nhân không thể do thám được hết thủy phía trước. Đương nhiên, bọn họ sẽ không bởi vậy mà thay đổi chủ ý ban đầu của mình, khi tất cả thần nhân tích tụ được năng lượng, bọn họ liền đồng thời hướng về phía băng cốc phát ra một kích hợp lực.

Trong ý nghĩ của đám thần nhân, cho dù Niệm Băng có mạnh hơn nữa, hắn cũng không có khả năng ngăn cản hợp lực công kích của nhiều thần nhân như vậy, nếu hắn né tránh thì đó là may mắn của hắn, nếu không sẽ cùng Băng cốc trở thành bụi bặm của lịch sử.

Chín tên Thần nhân ngoại trừ tên đang đối phó Niệm Băng ra, hợp lực một kích của tám người rất là đáng sợ. Mặc dù Thánh Sư không hợp sức với bọn họ, nhưng cũng không ngăn cản bọn họ, dù sao, đây đúng là biện pháp đơn giản nhất để ngăn cản việc hóa giải phong ấn Mặc Áo Đặc Tư.

Một màn kỳ dị lúc này đã xảy ra, tám đạo hào quang màu sắc bất đồng tại không trung ngưng tụ thành một tử vong quang trụ thật lớn, hai loại nguyên tố băng và hỏa vô cùng cuồng bạo trước mặt đám thần nhân bị một kích toàn lực ngưng kết đầu khí và tiên thiên khí của đám thần nhân đã biến mất trong nháy mắt. Tất cả trước mặt lại trở nên rõ ràng, kể cả thánh sư, đám thần nhân đều thấy được một cảnh tượng kỳ dị. Đó là một mặt gương, một mặt gương rất lớn, đường kính còn lớn hơn cả cái mà bọn hắn hợp sức phát ra vài phần. Mặt gương này có vẻ như băng tạo thành hiện ra màu lam hắc, ở giữa lóe ra từng vầng sáng màu bạc.

Đây là cái gì? Đám Thần nhân đều không biết, mặc dù bọn họ đối với ma pháp cũng nhận thức một ít nhưng chiếc gương màu lam hắc quái dị trước mặt này nằm ngoài phạm vi hiểu biết của họ. Nhưng bọn họ đối với lực công kích của chính rất tự tin. Dù sao cho dù là siêu cấp cao thủ cấp Chủ Thần cũng không có khả năng trực tiếp ngăn cản một kích toàn lực của bọn họ.

Nhưng vào lúc này, đám Thần nhân lại phát hiện mặt gương trở nên hơi nghiêng, nghiêng từ trước về sau. Cả mặt gương tạo thành một góc 45 độ hướng về phía Niệm Băng đón nhận đòn công kích của bọn họ. Vầng sáng màu đột nhiên trở nên mãnh liệt hẳn lên, trong nháy mắt khi va chạm với tấm gương, mặt ngoài tấm gương xuất ra quang hoa dị thường, đem năng lượng khổng lồ đủ để hủy diệt cả Băng cốc phản xạ ngược lại không trung.

Năng lượng khổng lồ do tám luồng hợp nhất từ từ bắn về phía không trung, những đám mây đêm đang che kín mặt trời nhất thời giống như nước sôi đổ vào tuyết, tan rã nhanh chóng. Ánh mặt trời yếu ớt từ bầu trời hiện ra khi những đám mây đen biến mất, ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, hạ xuống một cách âm áp lặng lẽ, hóa giải vài phần hàn khí trên mặt đất.

Đám thần nhân đều ngẩn ngơ, bọn họ quả thật không thể tin vào hai mắt mình, càng không tin tất cả là sự thật, tám gã thần cấp cao thủ toàn lực một kích, trong đó không thiếu cao thủ thập tam giai, năng lượng tích tụ nửa ngày lại bị hóa giải đơn giản như thế. Sự thật này bọn hắn như thế nào cũng không muốn thừa nhận.

Băng kính thật lớn sau khi phản xạ tia năng lượng cuối cùng cũng mất đi quang thải, từng vết nứt hiện ra trước mặt đám thần nhân, mà lúc này, phía dưới bọn họ đã có thêm một đầu Thần Long, một con Thần Long toàn thân lóe ra hơi tinh sắc (màu xám). Ngồi ở trên lưng Thần Long, sắc mặt Niệm Băng có vẻ tái nhợt, liên tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, hào quang xung quanh thân thể sớm đã trở nên ảm đạm. Ngay cả bảy khối lõi cũng đã nhập vào trong cơ thể, hắn thở ra từng hơi nặng nhọc.

Đám thần nhân thì kinh dị, lại do Niệm Băng làm sao? Hắn dùng Tru Thần Tiên mê hoặc lục giác chúng Thần, lập tức phát động một ma pháp mà Tập Áo truyền thụ cho hắn. Dựa vào việc dung hợp ba loại năng lượng là tinh thần lực, băng hệ ma pháp, không gian ma pháp, mặc dù thành công phản xạ năng lượng của đối phương, nhưng cũng không hoàn toàn có thể loại bỏ được tất cả năng lượng. Hợp kích của tám gã thần nhân thật sự quá mạnh mẽ, ma kính bị nghiền nát, năng lượng xuyên qua thấu kính bị bảy khối lõi liên hợp chống đỡ đại bộ phận, nhưng Niệm Băng không phải bởi vì bị năng lượng đánh trúng mà là tinh thần lực, ma pháp lực tiêu hao quá lớn nên bị thương không nhẹ. Nếu không phải tinh thần lực của hắn cực kỳ cường hãn có lẽ lúc này đã sớm suy yếu hôn mê rồi, vào lúc nguy cơ xảy ra, Áo Tư Tập liền tự động xuất hiện, giúp Niệm Băng hóa giải năng lượng còn lại nhưng tinh thần lực và ma pháp lực bị chấn động khiến cho thực lực Niệm Băng trong nháy mắt giảm xuống. Lúc này bị tác dụng của năng lượng đánh sâu vào, hắn đã bị bay ngược về phía trên Băng cốc.

Đám thần nhân đều thấy được Niệm Băng học máu, lúc này bọn họ không có lại hợp lực phát động công kích nữa. Chín tên Thần nhân như là tia chớp đồng thời đuổi về phía Niệm Băng. Cơ hội tốt như vậy, bọn họ sao có thể bỏ qua được chứ? Trong mắt bọn họ, chỉ cần đem tiểu tử trước mắt này giết chết thì sẽ không còn ai có thể ngăn cản bọn họ hoàn thành nhiệm vụ nữa.

Long thần tâm quyết của Áo Tư Tập đã tu luyện đến tầng thứ tư, tiếp cận đến cảnh giới của tầng thứ năm, trong Long Tộc, có tốc độ linh ngộ huyền bí của long thần tâm quyết nhanh như vậy tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Điều này đương nhiên cùng với tinh thần lực khổng lồ của Niệm Băng và sinh mệnh, tử vong hai loại năng lượng tinh khiết nhất có quan hệ. Nhưng tác dụng của tình huống đặc thù của bản thân hắn rất quan trọng, đáng tiếc chính là đối thủ quá cường đại, tổng hợp thực lực của Áo Tư Tập bây giờ mới có thể miễn cưỡng xem như một cao thủ cấp 12, cùng so sánh với phần đông đám cường giả, thực lực hắn còn kém xa.

Lân giáp màu xám bao trùm trên người Niệm Băng và Áo Tư Tập. Áo Tư Tập không bỏ chạy, đám thần nhân dùng đầu khí để phi hành mặc dù tiêu hao năng lượng cực nhanh, nhưng tốc độ phi hành cũng không thua kém hắn. Lúc này mà chạy trốn thì căn bản là không có khả năng cho nên bọn họ chỉ có thể đối mặt.

Đám thần nhân trước sau bị ngăn trở mấy lần, lúc này đã trở nên giờ rất thông minh. Ba gã Thần nhân ở phía trước vừa mới tiếp cận băng cốc thì trong tay bọn họ cũng xuất hiện vũ khí của chúng là ba thanh trường kiếm, ba đạo kiếm quang như tia chớp bổ vào khoảng không, kiếm quang phân tán trong không trung hóa thành vô số kiếm khí chém về phía ba vách băng nơi phóng ra Tru Thần Tiên lúc trước, mà đám thần nhân khác lại không hề dừng lại hướng về phía Niệm Băng đánh tới.

Niệm Băng thầm than trong lòng, hắn hiểu được, cường giả dù sao cũng là cường giả, mặc dù Tru Thần Tiên rất mạnh, nếu đối phương chỉ có hai ba người mà nói thì ở trong hoàn cảnh thích hợp rất có thể bị Tru Thần Tiên bắn chết. Nhưng cường giả của đối phương thật sự quá nhiều, hắn vừa thấy lực đạo mà kiếm khí kia phát ra thì biết rằng thuộc hạ của mình đã không giúp được gì. Cổ tay rung lên, một quyền trực bị hắn bóp nát, hào quang màu vàng phóng lên cao.

Thời điểm mà đám thần nhân vừa mới xuất hiện thì từ phía bức tường băng lại một lần nữa bắn ra một trăm chiếc song hệ Tru Thần tiên, mà lúc này, công kích của ba gã thần nhân cùng kim quang do Niệm Băng phát ra cũng lập tức xuất hiện.

Quang quang trên không trung phát ra từng đoàn hồng lam lưỡng sắc, nhưng dưới sự quấy nhiễu của kiếm khí, tất cả Tru Thần Tiên đều không thể phát ra uy lực của băng hỏa đồng nguyên. Đơn thể công kích của cửu giai ma pháp mặc dù không yếu nhưng khoảng cách không đủ lại không đạt được điều kiện bắt buộc là lấy băng hỏa đồng nguyên tăng lên chính mình năng lượng nên không thể tạo thành uy hiếp đối với đám thần nhân được. Mà kể cả thánh sư ở trong số bảy tên thần nhân còn lại đã đi đến trước mặt Niệm Băng, sắc mặt của thánh sư rất khó coi. Hắn không có hướng Niệm Băng phát động công kích mà thân mình trầm xuống, rơi xuống bên dưới, tìm vong linh đại quân mà phát tiết. Mà sáu gã thần nhân còn lại thì phân biệt từ các phương hướng khác nhau công kích Niệm Băng.

Đúng lúc này, hai cái biến hóa đồng thời xuất hiện, một người, đúng là U U xuất hiện vào lúc máu chốt nhất, nàng đã bắt đầu ngâm xướng một câu chú ngữ, hào quang quanh người nàng cũng bắt đầu xảy ra biến hóa.

"Vinh diệu đích Long Viêm Vương, lục mang chi trận đích chưởng quản giả, xin hãy thực hiện nguyện vọng của ta." Khí lưu màu đen tựa hồ trở nên thực chất hóa. Lúc này, Quang cầu đỏ như máu giữa hai tay nàng đã lớn như quả trứng gà. Hồng quang không ngừng di chuyển, đôi mắt U U toát ra quang thái nhiếp nhân. Trong không trung tràn ngập hơi thở âm tà, ánh sáng màu đỏ sậm tản mát ra nhân nhật hơi thở thánh khiết, một cái lục mang tinh màu đỏ sậm chậm rãi xuất hiện dưới chân nàng, như là đang nâng người nàng lên vậy, phát ra quang thái nhân nhật. Mà ký hiệu màu đỏ như máu trên trán nàng lúc này đang phát ra hào quang màu đỏ mờ ảo, ngưng kết thành một hình tam giác màu đỏ trước trán, cùng với lục mang tinh đỏ như máu dưới chân kết hợp lại. Theo tiếng ngâm xướng chú ngữ của nàng, âm thanh trầm bổng du dương mỗi lúc lại nhiều thêm một chữ, ánh hào quang dưới chân lại ngưng kết hơn một chút.

Biến hóa của U U khiến đám thần nhân trở nên khẩn trương. Mặc dù bọn họ đều biết quá trình giải khai phong ấn Mặc Áo Đặc Tư mới bắt đầu chưa lâu, nhưng quá trình này kéo dài thêm chút nữa thì đối với bọn họ thì càng sĩ nhục hơn nữa. Làm thần nhân cao ngạo, bọn họ đều rất phần nộ.

Đồng thời lúc U U bắt đầu ngâm câu chú ngữ này, những thanh thần binh trong tay đám thần nhân tản mát ra dấu khí mãnh liệt sắp phát động công kích hủy diệt về phía Niệm Băng thì lại xảy ra biến hóa. Trên đầu mỗi một tên Thần nhân đều xuất hiện một lục mang tinh màu bạc không hề báo trước, không có một tiếng động. Hào quang màu bạc nhìn qua thập phần ảm đạm, hơn nữa hơi thở che giấu cực kỳ xảo diệu nên không khiến đám thần nhân chú ý. Đến khi bọn hắn cảm giác không đúng thì, sáu thân ảnh rất lớn đã từ trên trời giáng xuống.

Đó là sáu thân ảnh khổng lồ hoàn toàn bất đồng, mang đến hơi thở dị thường khủng bố. Mỗi một người đều bao trùm diện tích đến mười trượng, giống như sáu ngọn núi nhỏ từ trên trời hạ xuống.

Gặp lại cảnh này rõ ràng, Niệm Băng vốn đang chuẩn bị dùng không gian ma pháp né tránh công kích thiếu chút nữa phì cười, sáu bóng đen đột nhiên xuất hiện hẳn đều rất quen thuộc. Trong đó có một đôi lớn nhỏ tương tự, chính là Âm Ma Thử Diễm Diễm và mẹ của Diễm Diễm ngoại hình hoàn toàn giống nhau. Hai mẹ con đối mặt nhìn nhau không biết đã xảy ra cái gì, thân thể màu đen khổng lồ hạ xuống, hai cặp mắt nhỏ nhắm lại, bốn chân đưa vào trước người, cái móng khổng lồ rơi xuống đất trực tiếp ngồi xuống.

Mà bốn bóng đen còn lại cũng không hề so với mẹ con này nhỏ, trong đó có hai siêu cấp trư, một con là Phi Thiên Thần Trư mà Niệm Băng thu được ở trên Lục Sơn của Thiên Hương, còn một con là Cúc Hoa Trư Quan Quan, cái móng của bọn nó còn lớn hơn của Âm Ma Thử vài phần, nhất là cái đuôi của Quan Quan đang đưa không ngừng.

Hai con còn lại thể tích cũng không nhỏ, một cái là Bạo Nãi Kim Ngưu Đạm Đạm, còn con kia là một con gián khổng lồ. Thể tích của con gián hiển nhiên là nhỏ nhất, tuy nhiên, trong nháy mắt khi nó xuất hiện, thì đã biến thành hình dạng của Quan Quan, năng lực đặc thù hạng nhất của nó là bắt chước, có thể bắt chước bất cứ Ma Thú gì, hơn nữa còn có một nửa năng lực của ma thú đó, ngay cả thể trọng cũng bắt chước được một nửa.

Đám Thần nhân đang chuẩn bị công kích Niệm Băng đột nhiên cảm giác phía trên truyền đến nguy cơ thật lớn, nhất thời thay đổi chính mình mục tiêu, dù sao mạng mình mới là điều trọng yếu nhất, so sánh với tính mạng thì việc giết Niệm Băng hoàn toàn có thể đặt tại thứ yếu. Nhìn thấy sáu thân thể khổng lồ như sáu ngọn núi đồng thời ép xuống, bọn họ không chút do dự thu hồi binh khí của mình, sáu gã thần nhân cùng làm ra đồng dạng một động tác - Song Thủ Thác Thiên thức. Tuy nhiên, bọn họ vẫn quá xem thường sức nặng của bọn Quan Quan, từ không trung rơi xuống, lực công kích của mấy con ma thú khổng lồ này là điều mà đám thần nhân không thể tưởng tượng được, sáu tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, bị sáu ngọn núi lớn đè xuống, tất cả đều rơi về phía mặt đất.

Kiệt tác này tự nhiên đến từ Miêu Miêu, Miêu Miêu từng nghe Niệm Băng nói qua quá trình hàng phục Phi Thiên Thần Trư, đối với việc dùng mẹ con Diễm Diễm đè Phi Thiên Thần Trư vô cùng ấn tượng nên khi Niệm Băng gặp nguy hiểm đã nghĩ đến chiêu này, hưởng chi thân thể của mấy con ma thú này cũng cực kỳ cường hãn, từ không trung hạ xuống thì mấy tên này chỉ có thể nằm trên mặt đất.

Lúc này, ba gã thần nhân phá hủy Tru Thần tiên vô cùng kiêu ngạo, kiếm khí liên tiếp phá hủy hai đợt Tru Thần tiên công kích mà những cao thủ Huyết Sư giáo phát động, kiếm khí ngưng kết đồng thời hướng về ba bức tường băng. Khi bọn họ phát ra đợt kiếm khí thứ hai thì kim quang do Niệm Băng phát ra đã huyền

hóa thành một đóa hoa cúc màu vàng rất lớn trên không trung.

Bức tường bằng âm âm đổ xuống nhưng trước khi đám thần nhân công kích thì các Huyết Sư giáo tinh nhuệ cũng đã mang theo Tru Thần Nỗ biến mất, Từ lúc chuẩn bị ứng phó với đám thần nhân, Niệm Băng đã chuẩn bị các phương án dự phòng, lúc Miêu Miêu mất tích là lúc Niệm Băng giao cho nàng đi chấp hành một nhiệm vụ, dưới năng lực của Âm Ma Thủ, bên trong bằng động dưới nơi đám thần nhân đang đứng đều có đào một thông đạo, bên trong mỗi cái bằng sơn đều có một cái động lớn để hội họp, chỉ cần Niệm Băng vừa phát ra tín hiệu thì các Huyết Sư giáo tinh nhuệ này sẽ theo thông đạo chạy đi, sau khi hội họp bên trong sẽ triệt thoái đi, đây chính là biện pháp bảo toàn cho bọn họ tốt nhất.

Mà lúc này, sáu gã Thần nhân đột nhiên bị đám ma thú triệu hoán ép xuống rồi cuộc cũng lợi dụng thực lực siêu cường của mình làm chậm lại sự đè ép của đám Quan Quan, đồng thời chạy thoát ra ngoài. Tuy nhiên, khi thân thể bọn hắn rơi xuống mặt đất, lại phát hiện mình đã bị vây quanh, không phải là bị vong linh đại quân bao vây mà chỉ là sáu con ma thú.

Sáu con Ma thú như những ngọn núi thần sắc bất thiện nhìn bọn họ, trong đó, bọn họ chỉ biết được một con là Phi Thiên Thần Trư, ma thú bảo vệ Lục Sơn như thế nào lại đi tới nơi này? Ngay sau đó, khiến sáu gã Thần nhân mở rộng tầm mắt là quang ảnh màu bạc lóe lên, từ không trung hạ xuống ba bóng đen lớn, mà sáu bóng đen xung quanh không dùng thủ đoạn công kích nào, trực tiếp hướng về phía bọn họ đánh tới, dựa vào thân thể khổng lồ đem tất cả những con đường mà bọn họ có thể chạy thoát phong kín.

Từ không trung hạ xuống chính là Cửu Qua Độc Chu, Bích Mộc Thương Cầu và Hắc Hổ Vương mà Hắc Vũ Hoàng thu phục được tại Lục Sơn. Bây giờ bọn nó đã là triệu hồi thú của Miêu Miêu, nếu nói về thể tích, không ai có thể so sánh với Bích Mộc Thương Cầu, chỉ đơn độc vào thân thể của nó đã bao trùm cả bầu trời, tưởng tượng đến lực phòng ngự đáng sợ của nó, sáu gã thần nhân tuyệt đối sẽ không lựa chọn đến việc theo phía trên phá vòng vây. Hướng chỉ, bên trên hạ xuống còn có Cửu Qua Độc Chu nổi tiếng về chất độc và Hắc Hổ Vương nổi tiếng cuồng bạo, lựa chọn trong nháy mắt, bọn họ lựa chọn Cúc Hoa Trư Quan Quan nhìn vừa mập mạp lại chậm chạp, ít nhất nhìn từ bề ngoài, nó là một con ít hung hãn nhất, bây giờ chỉ có thể tìm một lỗ hổng lao ra, mới có thể tránh khỏi vận mệnh bị đè chết.

Niệm Băng trên không trung ngây người một chút, hắn không nghĩ tới Miêu Miêu đối với khổng lồ chế mấy con triệu hồi thú này lại tinh tinh diệu như thế, trong nháy mắt khiến cho áp lực của hắn giảm đi rất nhiều, dựa vào triệu hồi thú vây khốn sáu gã thần nhân còn chiếm cứ thế thượng phong tuyệt đối. Tuy nhiên, hắn lúc này không còn tâm tình mà đi xem Miêu Miêu, bởi vì ba gã thần nhân mất đi mục tiêu đã hướng về phía hắn vọt tới.

Sáu gã thần nhân không kịp lấy ra binh khí nữa, hơn nữa bọn họ cũng không muốn dùng binh khí, binh khí dù có thể giết chết con heo trước mặt này nhưng cũng không thể ngăn cản thân thể đang lao tới của nó. Vào lúc tính mạng đang bị uy hiếp nên đám thần nhân phối hợp trở nên vô cùng ăn ý, đồng thời dùng nắm tay đánh về phía Quan Quan, chỉ cần có thể khiến con heo này chậm lại thì bọn họ có thể tìm được một khe hở mà lao ra, một khi rời khỏi hoàn cảnh xấu hổ này, khôi phục được một chút đầu khí đã tiêu hao sau vài lần công kích liên tiếp thì mấy con Ma thú này tuy mạnh cũng không phải không thể hủy diệt được.

Nếu ngay lúc này thực lực của sáu gã thần nhân còn bảo trì tại trạng thái đỉnh phong thì cho dù Quan Quan tiến hóa thêm một bậc nữa sợ rằng cũng bị bọn họ đẩy lui. Đáng tiếc, sáu gã thần nhân liên tục phi hành trong thời gian dài, còn toàn lực công kích và bị ảnh hưởng của Tru Thần tiên công kích nên đã bị tổn thương, hơn nữa lại còn bị chín con ma thú khổng lồ đột nhiên xuất hiện nên kinh hoàng, thực lực nhiều nhất chỉ phát huy năm thành.

Một màn mà đám Thần nhân thấy được cũng khó có thể tin. Một con hồ ly màu hồng xinh đẹp xuất hiện trên đỉnh đầu Cúc Hoa Trư Quan Quan, bộ lông dài màu vàng băng thiên tuyết địa này thoát nhìn hết sức bắt mắt, cái đuôi xinh đẹp ve vẩy phía sau lộ ra cái đầu hồ ly xinh đẹp của nó, dung đưa đầu nhìn sáu gã Thần nhân, trong nháy mắt sáu gã thần nhân thấy được nụ cười trên mặt con hồ ly màu hồng này. Hồ ly cũng biết cười? Trong lòng đám thần nhân xuất hiện một tia nghi vấn, ngay sau đó bọn họ phát hiện nụ cười của con Hồ Ly này cư nhiên quá tục tĩu, giống như ánh mắt của tên lưu manh chuẩn bị lột sạch quần áo trên người mỹ nữ. Chân trái vừa nhấc, một cổ niêu dịch màu vàng kim theo dưới hạ thể phun ra, nhất thời rơi vào mặt Quan Quan, mùi khai bốc lên nồng nặc, tốc độ của mấy con ma thú khác lập tức chậm lại một chút. Kim Ngưu Đạm Đạm nhìn thấy Quan Quan, ánh mắt toát ra hào quang có chút hả hê.

Lúc niệu dịch màu vàng kim chảy xuống là lúc Cúc Hoa Trư Quan Quan thay đổi, thân thể mập mạp như ngọn núi của nó lập tức dừng lại. Ngay sau đó, một tiếng thét không giống như là tiếng heo kêu truyền khắp cả băng cốc, cho dù khi giết heo phát ra tiếng kêu thảm thiết cũng không có thể lường như của Quan Quan lúc này. Màu phấn hồng trên người Quan Quan trong nháy mắt biến thành tử hắc. Một cổ hắc sắc khí lưu tràn ngập bá đạo cùng với mùi khai của niệu dịch phát ra, miệng nó mọc ra hai cái răng màu đen rất dài, đôi mắt màu đen biến thành màu đỏ, lỗ mũi khổng lồ phun ra hơi thở nóng rực. Mỗi một lần hít vào, có lẽ bởi vì mùi khai ở xung quanh, nên khiến khí lưu tử hắc ngoài cơ thể hắn càng thêm nhiều hơn, bốn móng đề mạnh xuống đất, thân thể khổng lồ bay lên trời, hai cái tai khổng lồ hai bên mở ra, thể hiện ra tác dụng giữ thăng bằng. Khí lưu tử hắc khổng lồ ngưng kết lại, tiếng rít gào trong miệng nó phát ra không tiếng lợn kêu: " hồ ly lăng lợ, ta nhật, thú huyết sôi trào"

Hết thấy phát sinh cực nhanh, đồng thời lúc sáu gã thần nhân lao ra, niệu dịch của con Hồ Ly đã phun ra xung quanh, khi sáu gã thần nhân trong nháy mắt gia tốc thì Quan Quan cũng đã xông lên, sáu gã Thần nhân đột nhiên sinh ra một cảm giác bất an mãnh liệt, con heo trước mặt này chỉ thay đổi màu sắc mà khí tức sinh ra lại toát ra vương giả bá đạo như vậy, có lẽ...

Miêu Miêu lúc này đang cuộn trong áo khoác ngoài giấu ở một ngõ ngách nào đó, trên người nàng có hộ thân phong ấn của Niệm Băng khiến cho hàn khí không thể xâm nhập, lúc này đang mở to mắt nhìn Quan Quan, thì thào tự nhủ: "Trời ạ! Nó nó tự nhiên lại tiến hóa nữa, niệu dịch phệ huyết thuật có thể khiến cho Quan Quan tiến hóa đến đỉnh cao của đệ thất giai".

Oanh ... Quan Quan không hề né tránh, trực tiếp đánh lên đầu khí của sáu gã thần nhân công kích tới, tử hắc khí lưu quanh thân thể khổng lồ của nó làm tan biến đầu khí đánh tới, thân thể khổng lồ trực tiếp va chạm với sáu tên thần nhân, một tiếng nổ âm vang lên, thần nhân dù sao cũng là thần nhân, cho dù chỉ phát huy được năm thành lực công kích nhưng cũng có thể chấn Quan Quan bay ra ngoài, nhưng bọn họ cũng bị lực phản chấn điên cuồng kia đánh ngược trở lại khiến toàn thân rung lên, chỉ có thể trở mắt nhìn đám ma thú trên trời cùng dưới đất đem chính mình bao vây,

Nhìn thấy Bích Mục Thương Câu ở ngay trên đầu, sáu gã thần nhân trước nguy cơ tử vong làm ra một cử động khiến cho trái tim Niệm Băng đập loạn, sáu cỗ năng lượng mệnh mông đồng thời đánh lên trên khiến cho Bích Mục Thương Câu bị đánh bay ngược lên mà khí tức chung quanh thân thể bọn họ trong nháy mắt cường đại gấp hai lần, liên tiếp đánh trọng quyền ra xung quanh đem các ma thú đang lao tới đánh lui.

Bạo huyết, cư nhiên dám cho nổ khiêu huyết của mình? Trong lòng Niệm Băng xuất hiện cảm giác không thể tin được, sáu gã thần nhân đồng thời bộc phát khiêu huyết, cái này không phải bị bệnh gì sao? Chỉ cần có hai người trong bọn họ bộc phát khiêu huyết cũng đủ để đối phó nguy cơ trước mắt, nhưng tình huống chính thức là cả sáu người cùng bộc phát, nhưng trong nháy mắt hắn đã hiểu được, lấy sự ích kỷ của đám thần nhân này, ai lại nguyện ý tiêu hao thực lực của mình cứu kẻ khác đâu? Lúc không còn biện pháp nào khác, bọn họ lựa chọn đều là tự cứu mình nên tự nhiên xuất hiện tràng cảnh này.

Một gã thần nhân bộc phát khiêu huyết đã rất đáng sợ, càng không cần phải nói là sáu gã thần nhân, lực uy hiếp của chín con ma thú cường đại nhất thời giảm đi rất nhiều, nhưng ngay lúc này, con hồ ly tục tũ lại xuất hiện lần nữa, nó không phải xuất hiện trên đầu Quan Quan mà lúc này nó đang ở trên lưng Âm Ma Thử Diễm Diễm.

Phía bên này Niệm Băng cũng không có nhàn rỗi. Hắn rời khỏi thân thể Áo Tư Táp, tự mình bay lơ lửng trong không trung, thiên nhân lĩnh vực vì tinh thần lực bị chấn động nên tạm thời không thể sử dụng nhưng hắn còn có thể thuận phát ma pháp. Lúc này, một bóng đen rất lớn thay thế vị trí vừa rồi của Niệm Băng, Diệt Thân phủ đã biến thành một thanh chiến phủ khổng lồ. Tích Lỗ lúc trước đánh lên giết chết một gã thần nhân thân uy lâm liệt ngồi trên lưng Áo Tư Táp, một mình một người đón nhận công kích của ba gã thần nhân, có Áo Tư Táp và Niệm Băng hỗ trợ, ba gã thần nhân này mặc dù đều là cao thủ cấp mười ba nhưng vẫn bị đánh chỉ có thể phòng ngự không có lực đánh trả.

Sáu gã thần nhân bên dưới nhìn thấy hồ ly lại xuất hiện nên cảm giác tin tưởng tuyệt đối khi dùng đến Bao huyết giảm đi một chút, vừa rồi, đúng là con hồ ly có ánh mắt tục tũ này bắn niệu dịch lên người con heo màu phấn hồng kia mới khiến nó mạnh lên có thể ngăn cản hy vọng xông ra của bọn họ, nó như thế nào lại đi ra nữa chứ?

Ánh mắt con hồ ly kia vẫn tục tĩu như trước, nó không có quan sát sáu gã thần nhân, liên tục trở mình loạn chuyển đôi mắt trên người các đồng bạn của mình, cho dù là Niệm Băng cấp cho Miêu Miêu ma thú hay là triệu hồi thú của Miêu Miêu toàn thân đều không khỏi giật mình một chút, dự cảm bất hảo tự nhiên sinh ra.

Động tác hồ ly quả thực nhanh nhẹn, sau khi ánh mắt tục tĩu của nó đảo qua người các đồng bạn trong miệng nhất thời phát ra tiếng kêu chi chi, thân thể vừa chuyển, cái đầu hồ ly giấu vào hai chân trước, cái đuôi to giơ lên, nâng cái mông cao cao lên lộ ra cái gai dài màu vàng.

Sáu gã thần nhân vừa mới muốn động thủ đồng thời ngừng trệ một chút, trên mông hồ ly này lại có cái gai dài? Cái này nhất định là thiên hạ kỳ văn, một gã thần nhân ác độc thậm chí nghĩ đến chẳng lẽ hồ ly này bị người ta dùng vật nhọn đâm xuyên vào cái mông?

Nhưng là rất nhanh đám thần nhân lại một lần nữa lĩnh giáo sự khủng bố của hồ ly, trên cái gai đó kim quang đại thịnh, ngay sau đó một tiếng cười khúc khích vang lên, một cổ khí thể màu vàng từ trong đó phun mạnh ra, cho dù là hoàn cảnh lạnh lẽo như thế cũng không thể ảnh hưởng đến hoàng sắc khí thể kia phát uy. Tốc độ khuếch trương của khí thể này rất nhanh chỉ trong nháy mắt đã kéo dài đến tất cả các ma thú và triệu hồi thú vây quanh tất cả các phương vị, đương nhiên sáu gã thần nhân đáng thương không sợ bị khí thể hoàng sắc này bao trùm. Hồ ly kêu chi chi, thanh âm của nó tục tĩu không nói nên lời, sau khi khí thể hoàng sắc phóng thích ra xong nó đã không biết chạy đi nơi nào.

Thối, một mùi thối trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ phạm vi hoàng sắc khí thể bao phủ, đó không phải thối bình thường, thối đến cả đám cương thi cùng vong linh oan hồn đều phải bỏ chạy tứ tán. Luồng khí thối đó phẳng phát như là độc khí được phóng thích sau khi ăn vô số quả trứng thối, lúc này đám thần nhân mới hiểu được con Hồ Ly làm cái gì, nó cư nhiên lại phóng thí, hơn nữa lại còn là thối siêu cấp.

Đám thần nhân nhớ đến một câu cổ thoại, khí thối ngược gió trong ba mươi dặm tất cả đều chết. Gió nơi này mặc dù không nhỏ nhưng hoàng sắc khí thể này chỉ đọng lại trong phạm vi vốn đang bao phủ, không có chút dấu hiệu tiêu tán.

Miêu Miêu từ trong góc phát ra tiếng cười như chuông vang, hồ ly là toàn phụ trợ hệ như thế nào lại dễ đối phó đây? Là quân sư của đám ma thú, nó khổng chế công kích của ma thú và triệu hồi thú còn linh hoạt hơn mình, mà thứ mà nó phun ra vừa rồi đúng là siêu cấp phụ trợ kỹ năng vừa mới có được sau khi biến hóa, hồ thí lĩnh vực, nó không đơn giản chỉ có thối như vậy mà là một cái lĩnh vực lấy khí thối hình thành, mặc dù xem ra có vẻ bất nhả nhưng lại là lĩnh vực phụ trợ cực mạnh trong ma thú giới.

223. Chương 222: Niệm Băng Kiên Thập Địch Hậu Thuần

Miêu Miêu giật mình nói: "Oa, không phải chứ, chung cực Thú Huyết Phi Đằng? Phát thí đó thật mạnh mẽ, có thể tăng thực lực của tất cả ma thú trong phạm vi lãnh vực thêm hai cấp."

Tất cả ma thú đều xuất hiện biến hóa như nhau, trừ bỏ Bích Mục Thương Câu ra, ánh mắt bọn chúng đều biến thành màu đen, thân thể không một ngoại lệ đều trở nên to lớn hơn. Cùng lúc với công kích của Quan Quan, chúng đều sử dụng kỹ năng công kích mạnh nhất của mình, nhắm vào sáu gã thần nhân đã bạo khiếu huyết. Lúc này, đám thần nhân chỉ hận không thể giết chết con hồ ly có đôi mắt bí ối đó, nhưng bọn họ đã chẳng còn tinh lực đi tìm nó. Hồ ly lúc này đang trốn ở một góc thổ hửn hửn, vừa rồi phóng thí mặc dù rất thoải mái nhưng đối với nó tiêu hao cũng rất lớn, lúc này bộ lông màu đỏ kim đã trở nên ảm đạm, đang nhấp nháy đôi mắt tục tĩu nhìn đám ma thú tiến vào trạng thái cuồng bạo. Hồ Thí lĩnh vực của nó uy lực rất lớn, chỉ cần phát ra, sẽ di động theo sự chuyển động của ma thú trong phạm vi bao phủ, trong lĩnh vực này, tất cả ma thú đều tiến vào cảnh giới siêu cấp cuồng hóa, cũng chính là tăng lên hai cấp như lời Miêu Miêu, mặc dù thời gian hiệu quả không lâu, nhưng ma thú đột nhiên tăng lên hai cấp vô cùng đáng sợ, đồng thời con người trong lĩnh vực này sẽ bị xú khí ảnh hưởng, thực lực giảm mất hai phần, Hồ Thí lĩnh vực này cũng là một trong những kỹ năng phụ trợ cực mạnh của hồ ly, mặc dù thời gian duy trì có hạn nhưng thần nhân bạo huyết thời gian cũng có giới hạn.

Niệm Băng trên không trung vừa không ngừng phóng thích ma pháp phụ trợ Tích Lỗ và Áo Tư Tập, vừa xem động tác của con hồ ly, lĩnh vực phụ trợ siêu cấp của nó khiến hắn giật mình. Lúc này hắn mới hiểu, trong đông đảo ma thú mà Miêu Miêu triệu hoán về, vương giả chính thức lại là con hồ ly nhìn qua rất sỗ sàng này. Đám triệu hoán thú rất điên cuồng, khiến cho cả sáu gã thần nhân sau khi bạo huyết cũng không thể xông tới, chỉ có thể cố gắng bảo vệ bản thân. Niệm Băng hiểu, Miêu Miêu rất muốn tự mình báo thù cho cha mẹ và tộc nhân, cho dù là bản thân hắn, muốn khiêu chiến với Miêu Miêu có nhiều sủng vật như vậy muốn thắng lợi có lẽ cũng phải dùng phương pháp hèn hạ.

Thời gian từng giây một trôi qua, ngay sau khi câu chú ngữ thứ tư của U U hoàn thành, lực mang tinh màu đỏ dưới chân nàng đã bộc phát ra quang mang dị thường mãnh liệt, rốt cuộc nàng cũng bắt đầu ngâm nga câu chú ngữ thứ năm. Đám thần nhân mặc dù vô cùng sốt ruột nhưng tình huống trước mắt như vậy lại không có biện pháp nào. Niệm Băng, Tích Lỗ, Áo Tư Tập và đám sủng vật của Miêu Miêu cuốn lấy chín tên thần nhân, mà Thánh Sư mặc dù như hổ giữa đàn cừu trong đại quân vong linh song muốn trong thời gian ngắn xông ra cũng rất khó khăn, càng huống chi bên cạnh U U còn có Tà Nguyệt thực lực còn trên cả Thánh Sư.

Tà Nguyệt lúc này cũng rất kinh ngạc, hắn không nghĩ tới đám người Niệm Băng lại cường đại tới mức độ này. Ma pháp tiến thần kỳ bá đạo cùng thực lực bản thân bọn họ, Tà Nguyệt biết hai bên đang giao tranh, bên nào đám thuộc hạ của mình cũng không thể đối phó, hắn hiện tại ngược lại có chút hả hê, có Niệm Băng lao động miễn phí, khả năng thành công của mình có thể lớn hơn nữa rồi.

”Ta ... là... sứ ... giả... thao... túng ngọn... lửa... đỏ, ... tại nơi... này ... yêu ... cầu ... thi... hành... khế... ước... Thái ... Cổ ... Cấm... Đoạn ...”

Giọng ngâm xướng của U U đột nhiên trở nên cao vút, tốc độ ngâm xướng cũng trở nên nhanh hơn, mà mỗi chữ cũng không còn biến hóa khó lường mà đều trở nên rõ ràng, nàng giang rộng hai tay mình, quang cầu màu đỏ đã lớn như lòng bàn tay đang lơ lửng trước ngực. Kim quang của bảy Mặc Áo Đạt Tư Phong ẩn chi bình lúc này đã chuyển thành màu hồng đen, quang mang ngày càng trở nên ngưng thật.

Bảy chiếc bình không ngừng rung động, phát ra những tiếng kêu ong ong. Đám ký hiệu màu vàng không ngừng lưu chuyển, chú ngữ đã tiến vào giai đoạn đó, mà vẻ thánh khiết trên khuôn mặt U U càng trở nên nồng đậm.

Đúng vào lúc này, một tràng long ngâm (tiếng rồng gầm) sắc nhọn và âm vang từ phương xa vọng đến, tiếng long ngâm còn xa nhưng đã tràn ngập bầu trời, liền sau đó, sáu tiếng long ngâm liên tiếp vang lên, bảy tràng long ngâm này đan xen nhau trong không trung tạo thành một giai điệu tuyệt vời, thất sắc quang mang cùng với tiếng long ngâm cũng từ phương xa bùng phát, bảy thân ảnh khổng lồ với tốc độ mắt thường khó nhận biết hướng băng tốc lao tới. Long Vương khí tức đầy oai nghiêm đó khiến bầu không khí trong băng cốc càng trở nên ngưng trọng thêm.

Hắc Ám Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư với kim quang nhàn nhạt đan xen trong hắc sắc toàn thân dẫn theo sáu vị long vương khác cuối cùng đã tới, tình thế vốn đang có lợi cho phe Niệm Băng, Tà Nguyệt lại lần nữa biến đổi khó lường. Tà Nguyệt sắc mặt có chút biến đổi, hắn biết, hiện tại bản thân chỉ có thể dựa vào chính những tên thủ hạ này của mình, thực lực của thất Long Vương hắn quá rõ ràng rồi, bởi sự việc lần trước, hai bên đã kết thành tử địch, mình có thể đủ thời gian ngăn cản không đây? Tà Nguyệt trên mặt xuất hiện một tia lạnh lẽo, tay phải giơ lên. Bọn cường thi vương, hấp huyết quỷ và vong linh thuật sĩ vẫn luôn bảo hộ bên hắn bắt đầu lần lượt hành động.

Thất long vương cuối cùng cũng tới nơi, Niệm Băng tinh thần chấn động, với tình huống trước mắt, hiện tại ma pháp lực, tinh thần lực của hắn đều suy yếu không ít, cho dù phối hợp thêm với Tích Lỗ và Áo Tư Tập, cũng chỉ có thể đánh nhau ngang tay cùng ba cao thủ thập tam giai (cấp 13) trước mặt mà thôi. Thực lực của thất long vương hắn đương nhiên nắm rõ, Tập Tiệp Áo Tây Tư nhất định đã đạt tới trình độ thập tam giai, còn sáu vị Long Vương khác cũng là thập nhị giai, thêm vào đó thân thể trời sinh cường hãn của Long tộc, phối hợp nhuần nhuyễn với nhau, lại còn long ngữ ma pháp thần bí khó lường, thực lực tổng hợp của bọn họ so với mười thần nhân trước mặt tuyệt đối sẽ không kém chút nào, nếu như các Long Vương khẳng định muốn phá hoại lần khai mở phong ấn này, như vậy, hiện tại có khả năng ngăn chặn bọn họ cũng chỉ có Tà Nguyệt và đại quân vong linh của hắn.

Tốc độ phi hành của rồng đương nhiên cực kỳ ghê gớm, loáng một cái đã vào bên trong băng cốc, uy áp mãnh liệt do bảy con cự long mang đến nhất thời khiến đám thần nhân tinh thần đại chấn, vùng lên phản kháng điên cuồng. Thậm chí còn kêu gọi đám Long Vương mau tới giải quyết U U phía chính diện.

Niệm Băng tay trái hàn băng, tay phải hỏa diễm, dưới tác dụng của Băng Tuyết Nữ Thần chi thần tức và Hỏa Thần bào hao, hai cấm chú thập nhất giai, đang liên tục hỗ trợ Tích Lỗ phát động công kích, điều bọn họ muốn làm chính là kéo dài thời gian, bởi thế, đến bây giờ Tích Lỗ cũng không phát động công kích mạnh nhất nữa.

Nhìn bảy vị Long Vương đi tới, Niệm Băng bình tĩnh nói : "Các người thực sự muốn làm như vậy sao?"

Tập Tiệp Áo Tây Tư hơi nhú mày nhìn Niệm Băng rồi nói : "Vậy còn người? Người thực sự đã chọn lựa rồi sao?"

Bảy đạo quang mang chợt thu liễm, bảy vị Long Vương giữa không trung biến thành hình người, trên mặt Tập Tiệp Áo Tây Tư lộ ra một nụ cười hiểm thấy: "Tốt, nếu người đã lựa chọn rồi, vậy hãy để chúng ta đều vì niềm tin của mình mà chiến đấu đi!" Nói xong, hất vung tay phải, ngay lập tức bảy vị Long Vương đều không để ý tới ba thần nhân Niệm Băng, Áo Tư Tập cùng Chiến Thần Tích Lỗ, đồng loạt lao xuống.

Một thánh sư có lẽ không đủ để tiêu diệt đại quân vong linh, nhưng cộng thêm một Quang Minh Long Vương Dịch Mạn Đặc Đế cũng đồng dạng thuộc quang minh hệ cùng với sáu vị Long Vương khác, vong linh đại quân nhất thời trở nên mong manh như giấy. Bảy vị Long Vương tiến vào trong băng cốc, lập tức phục hồi bản thể, sau đó, bọn họ bắt đầu càn quét như gió cuốn mây tan.

Cương thi có độc, hơn nữa lực công kích và phòng ngự cũng không kém, nhưng các Long Vương trực tiếp không để ý tới chúng, đối với công kích của đám cương thi, bọn họ ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm, tiện tay vung lên đã khiến chúng biến thành mảnh vụn. Cho dù trên người cương thi có kịch độc, nhưng với năng lực của chúng, có thể phá vỡ long khí phòng ngự cùng long lân thô dày của các Long Vương sao? Rất hiển nhiên, đáp án là không thể.

Dưới đợt sóng công kích điên cuồng này, vong linh đại quân bên ngoài nhất thời giống như băng tuyết tan rã, nhanh chóng tiêu giảm, mục tiêu công kích của bảy vị long vương chính là U U và Tà Nguyệt ở trung tâm. Còn về mấy người Niệm Băng trên không cùng đám ma thú dưới đất, bọn họ không hề liếc mắt tới.

Nhất thời, bên phía Tà Nguyệt lập tức rối loạn. Vong linh đại quân phổ thông thậm chí ngay cả việc trì hoãn bảy vị Long Vương một chút cũng không làm nổi.

Lúc này, U U nhanh chóng ngâm xương, câu chú ngữ thứ năm cuối cùng cũng kết thúc. Trong phút chốc, bảy đạo phong ấn của Mặc Áo Đạt Tư bùng phát quang mang, tất cả màu đen đồng thời biến mất, thay vào đó, là hỏa diễm đỏ rực menh mông vô tận, đúng vậy, đó là hỏa diễm, là hỏa diễm không có nhiệt độ, hỏa diễm tràn ngập tà ác, hai tay U U lại thu về trước người, huyền hóa thành hình thù kỳ dị, còn khối quang cầu đỏ như máu kia chỉ yên lặng trôi nổi trên hai tay nàng, tựa hồ quang cầu màu đỏ này chính là ngọn nguồn của tất cả hỏa diễm đỏ rực, trong băng cốc dưới chân phun ra một luồng khí âm tà, không ngừng bị U U hấp thu, mỗi khi hấp thu một phần, hào quang màu đỏ xung quanh thân thể nàng lại cường thịnh thêm một phần, hồng quang càng rực rỡ, nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt của U U càng thêm rõ rệt, trên đôi tay nhỏ bé có thể nhìn thấy rõ ràng huyết dịch đang lưu động trong kinh mạch, hai đồng tử đen nhánh không còn sâu thẳm nữa, nếu có, thì chỉ có sự trống rỗng vô cùng.

Lại hé miệng, nàng ngâm xương từng chữ từng chữ: "Lấy- máu- và- ma - lực - làm - chìa -khóa - khai - mở - thời - không - chi - môn!" tốc độ ngâm xương lại một lần nữa trở nên chậm chạp, mỗi lần đọc một chữ, thân thể U U lại run rẩy một lượt, còn bảy đạo phong ấn của Mặc Áo Đạt Tư cũng run rẩy theo, nàng bây giờ giống như đã vô cùng tận lực, thân thể bên trong hỏa diễm màu đỏ máu lung lay muốn đổ, tựa hồ lúc nào cũng có thể sụp ngã.

Biến hóa của U U Tà Nguyệt mắt nhìn rõ. Bảy vị Long Vương tất nhiên cũng thấy. Bảy vị Long Vương lại đồng thời phát ra tiếng long ngâm. Long tức tinh hoa của bảy vị Long Vương đồng thời phun ra lập tức lại quét sạch một mảnh đất trống. Hỏa Long Vương Gia lập Dịch Mạn Đặc Đế cùng Băng Long Vương Tát Tát Lý Tư đồng thời bay lên, mang theo khí tức băng hỏa lao thẳng vào U U ở trên không.

Từ lúc tru thần tiễn phóng ra lần đầu tiên đến lúc bảy vị Long Vương rốt cục tới gần được U U, trước sau tổng cộng cũng chỉ có một khoảnh khắc mà thôi. Nhưng chuyện ở trong khoảnh khắc này, bây giờ mới đến lúc mấu chốt cuối cùng

Thân thể Tà Nguyệt bay lên. Hai mắt hần hoàn toàn biến thành màu đỏ. Hần vẫn đang ngâm xướng những thanh âm thuật sĩ vong linh trúc trắc gì đó mà nhân loại không cách nào hiểu được. Từng cỗ thật lớn, thật lớn khí âm tà tràn ngập ở chung quanh. Khí lưu màu đen đỏ nhiều qua một cái, nhất thời làm đám long vương mất đi thân ảnh của U U ở trước mắt. Từng cỗ mây đen khổng lồ bỗng nhiên hiện ra, khi tiếp xúc với long khí phát ra những tiếng vang phong phốc.

Năm cương thi vương cùng hấp huyết Quỷ Vương đều đi ra ngoài và bay lên nghênh đón hai vị Long Vương. So với cương thi và hấp huyết quỷ loại phổ thông thì lực chiến đấu hoàn toàn cách biệt nhau. Như là lực sắc cương thi vương đang bay kia, thân hình cao tới hơn một trượng ngạnh đỡ công kích của hai vị Long Vương, cùng với hấp huyết Quỷ Vương không ngừng phát ra một luồng huyết tinh khí tức, lấy tốc độ như tia chớp quán lấy hai vị Long Vương. Thêm vào đó là vài chục cương thi vương, hấp huyết quỷ vương và vong linh thuật sĩ liên thủ khiến cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư cùng Tát Tát Lý Tư trong lúc nhất thời cũng bị dồn vào thế hạ phong, không thể tiến tới được.

Trước mặt Tà Nguyệt xuất hiện một khô lâu cốt có màu xanh ẩm đậm, hần lăm rằm trong miệng vài câu, làn hắc khí từ trên người hần chợt phóng ra tầng tầng lục sắc hoà lẫn với màu đen. Khi luồng quang mang màu xanh đen này bao lấy đám hấp huyết quỷ và cương thi thì tốc độ của bọn chúng tăng nhanh trong nháy mắt. Hấp huyết quỷ vương thậm chí còn có thể thuận di trong cự ly ngắn. Tát Tát Lý Tư và Gia Lạp Mạn Dịch Tư vì thân thể cự đại nên trong nhất thời bị đánh trúng mấy đòn, khiến cho hai người phải gằm lên đem long khí tức không ngừng phóng xuất bức dịch nhân tạm thời lui lại.

Tà Nguyệt đứng cùng với U U ại trận tiền lạnh lẽo nhìn sự việc phát sinh trước mắt không chút kinh ngạc. Mục đích của hần và Niệm Băng cũng giống nhau, đều là tìm cách kéo dài.

Lúc này, phía dưới đất vong linh quân đoàn cùng năm vị Long Vương đã ngừng chiến đấu. Năm vị Long Vương chuẩn bị bay lên thì chợt có một cỗ khí lưu màu xám tựa như một đám mây xuất hiện. Ngay sau đó năm vị Long Vương thân thể đang chấn động chuẩn bị bay lên chợt lại hạ xuống, bọn họ kinh ngạc khi phát hiện mình mất đi năng lực phi hành.

Địch Mạn Đặc Đế nhíu mày nói: "Cấm chỉ trở chú! Cái tên kia là Minh Vu!"

Trong miệng nàng bắt đầu phát ra những thanh âm kì quái, mà bốn vị Long Vương khác dưới sự cầm đầu của Tập Tiếp Áo Tây Tư trong nháy mắt đã bao quanh người Địch Mạn Đặc Đế, Long ngữ ma pháp của Long tộc rốt cuộc đã xuất hiện.

Quả thật, cấm chỉ trở chú chính thức do Tát Phân phát ra, cũng không đủ, hần có khả năng làm được cũng chỉ khiến cho mấy vị Long Vương tạm thời dừng năng lực phi hành lại mà thôi, năm vị Long Vương cũng không có vội vã công kích nhưng Thánh Sư lúc này cũng đã bắt đầu ra tay, dưới tác dụng của đầu khí mà bay cao lên, giúp cho Gia Lạp Mạn Dịch Tư cùng Tát Tát Lý Tư chia bớt vài phần áp lực, dưới tác dụng của thần thánh đầu khí nhất thời khiến cho lực công kích của hấp huyết quỷ vương và cương thi vương giảm đi rất nhiều.

Ngay lúc này, trên bầu trời bỗng xuất hiện biến hoá, bất tri bất giác, câu chú ngữ thứ sáu của U U đã hoàn thành, ngọn lửa đỏ như máu mang theo Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình hình thành một thông đạo bắn thẳng lên trời cao, trên kí hiệu màu vàng của Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình tản mát ra mãnh liệt kim quang, đám ký hiệu cứ thế mà trôi ra, thế nhưng lại rời xa cái bình, dung nhập vào trong cột sáng màu đỏ giữa không trung kia. Bầu trời phẳng phất như bị ngọn lửa màu đỏ tiêm nhiễm vậy, hết sức nhanh chóng đã thành một màu đỏ như máu, lúc trước ngay cả dưới một kích toàn lực của tám gã thần nhân cũng không có ảnh hưởng gì đến phương vị hình thành của những tầng mây, bây giờ đã biến thành một màu huyết hồng, một cánh cửa lớn nhìn không rõ ra sao đã xuất hiện giữa bầu trời, phiên đại môn này rất đơn giản, không có hoa văn trang trí gì cả, chung quanh toàn bộ là những đường vân màu vàng, thân cửa thì đều là màu đỏ, mặc dù cái đó thoát nhìn cứ tưởng như mà một ảo giác hư vô nhưng áp lực tạo ra lại rất chân thật, dưới bầu trời màu đỏ đang bao phủ, mọi thứ chung quanh đều tràn ngập âm ma chi khí, mà bảy vị Long Vương cùng đám thần nhân đã đề khởi sát khí, bọn họ đều biết rằng tuyệt không thể để cho chú ngữ của U U tiếp

tục tuôn ra được nữa, nếu không, Mặc Áo Đạt Tư phong ấn chi bình chỉ sợ cũng sẽ thật sự mở ra hết.

Tà Nguyệt nhìn thấy được dị tượng trên bầu trời, trong lòng đại hỉ, hẳn biết thời khắc mà mình trông đợi bao nhiêu lâu nay đã sắp thành hiện thực, trong lúc vô ý tìm được chú ngữ từ thời thượng cổ để lại quả thật là hoàn toàn chính xác, rốt cuộc sự khổ tâm bấy lâu nay của bản thân cũng không hề uổng phí, thân thể U U mặc dù bị sương mù màu xanh đen bao phủ nhưng thanh âm của nàng vẫn truyền đến rõ ràng như lúc trước. Tại giờ khắc này, Tà Nguyệt đột nhiên thấy mình có chút hối lỗi với đứa con gái này, dù sao mười mấy năm tình cảm tồn tại vẫn như trước, cho dù hẳn làm một trong những kẻ hắc ám, thế nhưng vẫn tồn tại tình thâm phụ tử huyết mạch tương liên. Những câu nói sinh mạng kia của U U như oanh oanh vang động quanh quẩn trong óc trong óc hẳn, Tà Nguyệt đột nhiên dâng lên một cổ xúc động, nghĩ đến như muốn cố ngăn hết mọi chuyện đang tiếp tục diễn ra kia ngừng lại, nhưng mà hẳn dù sao cũng vẫn là Tà chủ, là vị chúa tể tà ác, đè nén xúc động xuống, thúc đẩy ma pháp hắc ám trở nên cường đại hơn.

Bốn vị Long Vương thủ hộ xung quanh Dịch Mạn Đặc Đế đồng thời phun ra một ngụm long tức cường hân, hướng thẳng đến Tà Nguyệt mà lao đi. Bọn họ đều biết chỉ có giải quyết được Tà Nguyệt mới có thể ngăn cản được chú ngữ của U U, Tà Nguyệt âm hiểm cười, thân thể có chút loé lên, đã lúi nhủi vào trong đám sương mù phía sau. Khí tức do Tập Tiệp Áo Tây Tư cầm đầu phun ra đã lạc vào không trung, chỉ là màn sương mù màu xanh đen khi chỉ có chút lay động một chút mà thôi, khi công kích của bọn họ đã qua đi, Tà Nguyệt lại xuất hiện, xung quanh thân thể của hắn đã có một khối hạt châu màu đỏ huyết

Tập Tiệp Áo Tây Tư nhú nhú mày: "Hắc ám ma khí Huyết Sắc Thôn Phệ"

Tà Nguyệt liếc nhìn Tập Tiệp Áo Tây Tư một cái, tựa hồ muốn nói: "Sao người cũng biết đến sự tồn tại của Hắc ám ma khí?"

Ma châu đỏ như máu xoay tròn bay rất nhanh, một vòng ma khí đỏ như máu tỏa ra dung nhập vào màn sương mù màu xanh đen. Ngay lập tức, tất cả cường thi vương, hấp huyết quý vương cùng vong linh thuật sĩ giống như được ăn thuốc kích thích đều trở nên vô cùng cuồng bạo. Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Tát Tát Lý Tư và Thánh Sư trong nháy mắt bị công kích điên cuồng, khiến cho bọn họ không thể chống đỡ được, sau một hồi âm thanh đình tai nhức óc vang lên liền bay nhanh về phía sau nhằm tránh thế công sắc nhọn của đám vong linh.

Cường giả của vong linh đại quân cũng không truy kích tiếp mà ở lại phòng vệ phía trước Tà Nguyệt trong màn sương mù đang trôi bồng bềnh, ánh mắt lạnh như băng không chút tức giận nhìn bảy vị Long Vương.

"Tĩnh - hóa -- tội -- ác -- chi -- viêm -- nghe -- ta -- hô -- gọi --!" Câu chú ngữ thứ bảy của UU lần thứ hai được ngâm xướng lên, một ngọn lửa màu vàng từ trong đám sương mù bùng lên, tại trung tâm cột sáng Mặc Áo Đạt Tư Phong ấn chi bình hình thành bắn vào đại môn đỏ như máu, đại môn khẽ run lên mở ra một khe hở, kim sắc quang mang từ trong khe hở lộ ra, không khí dường như đã trở lại bình thường, một kim sắc kí hiệu hình tam giác xuất hiện trên đại môn.

Long ngữ ma pháp của Dịch Mạn Đặc Đế rốt cuộc cũng hoàn thành, một quang sáng màu vàng xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, đường kính quang sáng khoảng một trượng, trôi bồng bềnh, hơi thở thần thánh nhanh chóng xua đi không khí tà ác xung quanh, hướng thẳng về phía Tà Nguyệt. Nhưng các vị Long Vương đều biết, Tà Nguyệt đã có được ma khí Huyết Sắc Thôn Phệ thì long ngữ phá tà chú này căn bản không có khả năng giết chết được hắn. Cho nên, ngay lúc quang sáng màu vàng xuất hiện, bảy vị Long Vương cũng đồng thời lao tới.

Ngay lúc này, một âm thanh trong trẻo êm tai nhưng đầy lạnh lùng vang lên, vô cùng trôi chảy và động lòng người. Tốc độ ngâm xướng kinh người, khi long ngữ phá tà chú của Dịch Mạn Đặc Đế vừa mới bắt đầu phát ra, phá tà chú vừa vượt qua được nửa khoảng cách không gian tới Tà Nguyệt, vẫn còn một khoảng cách nữa thì chú ngữ thành hình.

"Cửu lam chi..... Phù vân chi địa..... Thiên địa khóc..... Sơn hà bế... Mầu lam chi vương! Hãy nghe theo mình ước viễn cổ, hãy mang quang chi, làm cho băng nguyên tổ tứ phương, nghe thỉnh cầu của ta! Thỉnh cầu biển suy kiệt thành nước mắt... Mang theo nỗi sầu bi thành tư niệm, khủng khiếp thâm sâu Huỷ diệt."

Băng tuyết trong không khí trong nháy mắt đã ngưng kết hoàn toàn, một luồng khí tức băng lạnh khổng

lò bay vút lên, phẳng phất như có vô số thanh âm ngân xướng, tựa hồ trong không khí tất cả đều là băng nguyên tố. Một đóa hoa sen màu xanh vô cùng lớn xuất hiện trước người Tà Nguyệt, long ngữ chú của Dịch Mạn Đặc Đế trở nên rất nhỏ bé so với đóa băng sen trước mặt. Cơ hồ trong nháy mắt đã bị đóa băng sen màu xanh đường kính mười trượng nuốt mất.

Băng sen thuần khiết đẹp dễ mang theo hơi lạnh như băng, năng lượng vô cùng lạnh dường như muốn đem đóng băng mọi thứ xung quanh. Cho dù nó không phải nhằm vào Tà Nguyệt, nhưng khoảng cách với đóa băng sen gần như vậy khiến cho vị Tà chủ đại nhân này lại có cảm giác không cách nào chống lại được cỗ hàn khí ngập trời này, đây là ma pháp gì? Tà Nguyệt thờ người ra, tại nơi vô cùng lạnh xuất ra siêu cấp băng hệ ma pháp. Uy lực của nó chỉ có thể hình dung bằng hai từ "kinh khủng", ngay cả phá tà chú cấp mười hai của Dịch Mạn Đặc Đế ở trước nó chẳng khác gì một trò hề.

Hơn trăm thân ảnh ở một nơi khác của băng cốc xuất hiện, lảng lảng dừng lại ở phía trên băng cốc, giống như những băng điêu bình thường. Quang mang nhàn nhạt, tản mát ra một luồng khí lạnh như băng, bọn họ là thuộc về nơi này, thuộc về nơi giá lạnh này.

Người đứng đầu mặc một bộ áo tể trắng toát, trên ngực có một đóa băng sen màu lam, giống hệt đóa băng sen trước mặt Tà Nguyệt.

Thanh âm bình tĩnh mà cũng rất ôn hoà từ trong miệng bà phát ra: "Các vị Long Vương! Ta cũng không muốn làm kẻ địch của các người, vậy nên xin các người chớ có ngăn cản nghị thức trước mắt, vì cả nhân loại trên Ngưỡng Quang đại lục, ta đành đắc tội vậy." Về mặt của bà trở nên điềm đạm, bà mặc dù không muốn nói với bảy vị Long Vương như thế, nhưng ánh mắt hiền hoà đã hướng tới đám thần nhân chiến đấu đối địch với người Niệm Băng.

Tập Tập Áo Tây Tư nhú mày thốt lên: "Băng Tuyết nữ thần tế tự?"

Nữ tử đó mỉm cười lắc lắc đầu, nói: "Là ta, nhưng ta cũng không phải là vị Băng Tuyết nữ thần tế tự mà các người từng biết."

Tới đây, chính là mẫu thân của Niệm Băng, tân Băng Tuyết nữ thần tế tự Băng Linh, cùng với những pháp sư kiệt xuất nhất của Băng Thần Tháp, thực lực của các nàng có thể không phải cực mạnh, nhưng một trăm vị ma pháp sư Băng hệ ở nơi có nhiệt độ cực lạnh thế này nếu cùng pháp động ma pháp thì tuyệt đối là cực kỳ đáng sợ. Ở đây, các nàng có thể tìm được sự hỗ trợ tăng cường ma pháp mà không nơi nào khác trên khắp Ngưỡng Quang đại lục có thể so bì được. Sự liên hợp toàn lực phát động ra Lam Tinh Linh chi hồn của một trăm vị ma pháp sư, thì đóa băng linh hoa kia chắc chắn đạt tới cấp thập tứ giai.

Niệm Băng bất chợt nhận thấy sự xuất hiện của mẫu thân, hần lúc này mới nhớ ra mẫu thân của mình dĩ nhiên là một ma pháp sư cường đại như vậy, một trăm tên ma pháp sư Băng hệ dưới hoàn cảnh được gia trì thêm mà thi triển ra ma pháp cố nhiên là vô cùng đáng sợ, nhưng nếu không đạt tới cấp mười ba như Băng Linh làm vật dẫn, thì bọn họ cũng không có khả năng hoàn thành một siêu cấp ma pháp mười bốn bậc, phải biết rằng, cấp mười bốn có ý vị như thế nào, đó chính là đồng cấp với thực lực của một vị Chủ Thần trên Thần chi đại lục.

" Mẹ!" Khi Niệm Băng kêu lên thì sự nghi hoặc trong lòng các vị Long Vương cũng được hoá giải. Ngay lúc này, hai đạo thân ảnh một lam một đỏ từ trong không gian xuất hiện. Thân ảnh màu đỏ thể hiện tốc độ cực nhanh, thân ảnh màu lam thì trong tiếng phượng hót ngân vang phát ra một đạo ánh bạc giống như cánh chim trời màu lam sắc sáng chói, chỉ là mỗi một cái lần lượt thay đổi lấp lánh. Phối hợp với Tích Lỗ, Áo Tư Tập cùng với Niệm Băng mà công kích, ba thần nhân đang liều mạng chống cự kia ngay cả cơ hội để bạo huyết cũng đều không có, lập tức liền hoá thành bụi trần thiên cổ.

Đánh lén! Đúng vậy, đó là đánh lén! Hai người vừa đánh lén chính là những người mà Niệm Băng vô cùng quen thuộc, các nàng phân biệt có những đôi cánh màu đỏ và màu lam trong suốt, sau khi bằng một kích toàn lực nhanh như chớp đó bộc phát ra thì Niệm Băng đã nhìn thấy được, vẻ u oán trên khuôn mặt của các nàng: "Vì sao lại muốn bỏ rơi bọn thiếp hả? Chẳng lẽ bọn thiếp không thể trợ giúp được cho chàng hay sao?"

"Thần Thần, Phượng Nữ, các nàng đến rồi đây ư?" Xuất hiện trước mặt Niệm Băng, chính là Lam Thần và Phượng Nữ hai nàng lúc trước ở ngọn núi lửa Phượng Hoàng đã đột phá nhảy vọt lên đẳng cấp thập tam

giai.

Phượng Nữ tức giận nói: "Không chỉ mỗi bọn thiếp đến đây đâu, Linh nhi cũng đã đến rồi, nàng ấy ở chỗ mẫu thân đó, chàng hãy đợi đấy, sau khi chuyện này kết thúc để xem bọn thiếp sẽ trừng phạt chàng ra làm sao, dám có gan vứt bỏ bọn thiếp hả?! Hừm... hừm..."

Niệm Băng cười khỏi nói: "Ta sao lại có thể vứt bỏ các nàng cơ chứ, ta chỉ sợ các nàng gặp phải nguy hiểm thôi."

Lam Thần cùng tỷ tỷ của mình đứng bên nhau trên chiến tuyến: "Tốt rồi, chàng không cần phải giải thích, sau khi mọi chuyện ở đây xong xuôi, mẫu thân sẽ làm chủ cho bọn thiếp."

Thân hình chợt động, Niệm Băng dẫn Lam Thần, Phượng Nữ, Tích Lỗ, cười lên lưng Áo Tư Táp bay tới trước mặt Tà Nguyệt, nhìn thấy bảy vị Long Vương đang đứng trước mặt, Niệm Băng có chút bất đắc dĩ nhún vai nói: "Các vị đại ca, thật ngại quá! Xem ra, các người không thể phá hư nghi thức khai mở phong ấn rồi."

Tạp Tiệp Áo Tây Tư không khỏi cười khỏ, hắn ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn đến đứa con của mình lấy một cái, phẳng phất như thể là không hề biết tới Áo Tây Tư, trước mặt phu thê Niệm Băng, Tích Lỗ cùng với Tà Nguyệt và phần lớn các cường giả Vong Linh kia, thêm nữa còn có Băng Linh cùng ma pháp sư của Băng Thần Tháp, chỉ ít cũng có đến sáu mươi ba vị cường giả, đừng nói bọn họ không thể phá nghi thức khai mở phong ấn, cho dù là bọn người Niệm Băng muốn tự mình đối phó với bảy vị Long Vương, có lẽ bên mình cũng chỉ có một kết quả là bại lui mà thôi.

Bỗng chốc tất cả lặng đi, bảy vị Long Vương tựa hồ đang lo lắng cái gì đó, cho đến khi thanh âm của U U lại có sự biến hoá, mới đưa bọn họ từ trong suy tư bừng tỉnh lại: "Phần - tấn - vạn - vật - chi - viêm - nghe - ta - triệu - đến!"

Ngọn lửa màu đen sẫm bay thẳng lên trời, giữa không trung hoá thành một thanh trường mâu sắc nhọn đâm vào cánh cửa lớn màu huyết hồng ở giữa không trung kia, đại môn lại phóng ra thêm vài vầng hào quang càng thêm mạnh mẽ hơn, xung quanh cái tam giác màu vàng ở trên cánh cửa kia xuất hiện một hoa văn hình tròn màu đỏ sẫm.

Tạp Tiệp Áo Tây Tư có chút hoang mang nói: "Xem ra, chúng ta thật không thể ngăn cản được rồi, bất quá, các người đừng tưởng rằng như vậy có thể đủ chống lại chỉ ý của các thần." Vừa nói xong, hắn đã biến lại thành hình người, nhìn thấy trong ánh mắt của Niệm Băng có chút lay động, chỉ đứng yên liếc nhìn.

Niệm Băng ngẩn người, trong lòng dâng lên một tia cảm giác bất an, trong chớp mắt này, một thanh âm ôn nhu phẳng phất như từ bốn phương tám hướng đồng thời vang lên: "Xem ra, cuối cùng cũng phải cần chúng ta đến giải quyết a! Không thể ngờ được, phiền đại lục này cũng có nhiều cường giả đến thế."

Hai đạo thân ảnh hư ảo từ xa xuất hiện, khi tinh thần lực Niệm Băng vừa mới nhận thấy sự tồn tại của bọn họ thì bọn họ còn cách Băng Cốc ở ngoài ngàn trượng, đến khi tiếng nói cuối cùng của thanh âm ôn nhu kiên định kia kết thúc, thì bọn họ đã đến trước mặt mình rồi.

Đó là hai người, lần lượt mặc áo giáp màu đỏ và màu đen, áo giáp là do những viên khoáng thạch trong suốt tạo thành, tướng mạo của hai người này nhìn qua cũng đều bình thường. Nam nhân bên tay trái tầm thước trung bình, đầu tóc ngắn màu xám, thoạt nhìn rất có ẩn tượng, đáng tiếc chiếc mũi quá to thành ra phá hư sự hài hoà của ngũ quan, khiến cho hắn không thể dùng hai chữ anh tuấn để so đo được, duy nhất chỉ có thể dùng chữ kỳ dị mà thay thế, từ trên ánh mắt của hắn, một gã nam nhân tráng kiện, vậy mà có một đôi mắt như hoa đào, trong ánh mắt có từng gợn sóng lay động, dùng ánh mắt hấp dẫn đó để thăm soi Niệm Băng, khiến cho trong lòng Niệm Băng nổi lên một trận rét lạnh sờn cả da gà. Đứng ở bên cạnh hắn, gã nam nhân kia nhìn qua càng thấy bình thường hơn, không có đặc điểm gì nổi bật, trong mắt lộ ra những tia hàn quang âm hiểm, hơi thở trên người hai tên này cũng không cường đại lắm, sự xuất hiện của bọn họ cũng không đem đến áp lực gì cả, nhưng mà, theo lời bảy vị Long Vương nói, lại khiến cho nhịp tim Niệm Băng nhảy mạnh một cái.

224. Chương 223 : Miếu Sát Chủ Thần Bi Ai

Chủ thần ! Bọn họ dĩ nhiên là chủ thần? Niệm Băng trong lòng chấn động, hắn biết đây là Tật Tiếp Áo Tây Tư cố ý nhắc nhở mình, nhân tiện cả Tà Nguyệt sắc mặt cũng trở nên khó coi. Tại Thần Chi đại lục, Chủ Thần là danh hiệu chỉ cường giả thập tứ giai . Long Thần từng nói qua với Niệm Băng rằng phần lớn các Chủ Thần đều đang ngủ say, hơn nữa tổng cộng có tám vị chủ thần, trong đó vài ngàn năm trước, sau khi Thần di đại chiến kết thúc mà bổ sung. Nhưng là mấy chủ thần này đã có trên vạn tuổi, lấy thân thể của nhân loại hoạt động hơn ngàn năm, thực lực của bọn họ rất mạnh, có lẽ cũng chỉ có đồng cấp với bọn họ trên Thần Chi đại lục mới có thể biết được.

Thanh âm nhu hòa lại vang lên, hắn tựa hồ cũng không nóng nảy ngăn chặn U U hoàn thành chú ngữ, mắt đập dờn, dùng thứ thanh âm nhu hòa kia mỉm cười nói : "Thất long vương không cần khách khí."

Tật Tiếp Áo Tây Tư cung kính nói : "Chủ Thần đại nhân lượng thứ, bọn ta vô năng, không thể ngăn cản những người trước mắt này."

"Không sao, các người đã hết sức rồi, những người này thật sự cường đại, quả thật ngoài dự kiến của ta. Xem ra Ngưỡng Quang đại lục phát triển đã rất nhanh, có lẽ không được bao nhiêu năm nữa họ cũng sẽ rời đại lục đi đến Thần Chi đại lục." Vừa nói, trong ánh mắt hắn toát ra một tia sát khí nhàn nhạt: "Ta tự giới thiệu một chút, ta là Chủ Thần chi lục (thứ sáu) trong tám vị Chủ Thần, Tang Thần Cốc Long, vị này là Suy Thần Hạ Vũ . Thực lực của các người vốn không nên lưu lại đại lục này, chỉ cần các người nguyện ý, ta có thể giúp các người đến Thần Chi đại lục, trở thành thần nhân trong các chúng thần. Làm một thần nhân, đương nhiên tốt hơn so với nơi địa nhân bình thường."

Niệm Băng ngần tính vạn tính cũng không nghĩ tới việc Chủ Thần lại phải tự thân ra tay. Nhưng sự tình đã phát triển tới giai đoạn này, hắn đã không còn khả năng ngừng lại, chỉ có thể hy vọng sao cho U U mau sớm hoàn thành chú ngữ. Đã biết những người này mặc dù so ra kém hơn so với thực lực cường đại của Chủ Thần, nhưng chỉ cần kéo dài đến khi nào U U hoàn thành chú ngữ vậy đã là đủ rồi.

Niệm Băng khinh thường hừ lên một tiếng, thanh âm tràn ngập châm chọc nói : "Thần Chi đại lục? Đó chẳng phải là cái địa ngục bình thường của thần nhân địa phương sao? Tang Thần, chỉ sợ người chỉ mang cho chúng ta là vạ rủi thôi."

Tang Thần Cốc Long chau mày một chút, sắc mặt khê biến, nói : " Nói như vậy, người từng đến qua Thần Chi đại lục?" Vừa nói, ánh mắt hắn có chút nghi hoặc nhìn về thân người thấp bé của Tích Lỗ. Tia lưu chuyển kia đột nhiên trở nên bất bình thường, Tích Lỗ kêu một tiếng đau đớn, thân thể có chút nhoáng lên, tại trên lưng Áo Tư Tật hướng lui về sau vài bước.

Niệm Băng nhăn nhó hơi biến. Trong mọi người có mặt ở đây, Tích Lỗ dù không phải là cực mạnh, nhưng đã tuyệt đối chiếm vị trí thứ ba trong đoàn. Nay Tang Thần chỉ dùng một cái nhìn, tự nhiên có thể làm cho Tích Lỗ lui về phía sau, thực lực vô cùng mạnh, quả nhiên không hổ danh là Chủ Thần.

"Ta chưa từng đi qua, ta chỉ là chính mình đoán đại. Không nghĩ tới sự tình lần này tự nhiên còn kinh động đến hai vị Chủ Thần, quả thực là sự vinh hạnh cho chúng ta a!"

Cốc Long phủ bụi trên đầu, cúi nhìn thoáng qua Hồng Sắc Địa Vân Khảm trên người , mỉm cười nói : "Xem ra, chúng ta đến đây quả thực là chính xác, các người so với chúng ta tưởng tượng khó giải quyết hơn nhiều. Bây giờ là các người quyết định, ta cho các người hai cái lựa chọn, một là theo chúng ta tới Thần Chi đại lục, trở thành thần nhân, còn lựa chọn kia, là chết...". Hắn cố ý đem thanh âm 'chết' kéo dài, sắc mặt trầm xuống một chút : " Tất cả đều phải chết."

Tích Lỗ nổi giận gầm lên một tiếng : "Chết ? Người dạy ta cách viết chữ này như thế nào đi.... Đồ Thần Trảm ". Chiến phủ khổng lồ vung lên, hắn nhảy lên lưng Áo Tư Tật , cự phủ xuất hiện một đạo hắc, hồng lưỡng sắc, chợt hướng Tang Thần Cốc Long chém tới.

Niệm Băng từng thấy được Tích Lỗ hoàn toàn phát huy lực lượng, lúc này hắn đột nhiên phát động một ít tinh thần lực mới khôi phục, Thiên Nhân linh vực trong khoảnh khắc bao phủ thân thể Tích Lỗ, giúp Tích Lỗ gia tăng thêm một ít thực lực.

”Diệt tuyệt Linh hồn chi viêm, nghe mệnh lệnh của ta ”, Thanh âm của U U lại ngân vang. Giờ khắc này một lần nữa lại biến hóa, hắc sắc hào quang sau lưng Tà Nguyệt như sương mù dâng không bay lên, thẳng tiến không trung mà đi, hợp lại với cánh cửa đỏ như máu. Cánh cửa lại mở ra vài phần, vân lộ kim sắc tam giác chung quanh nhất thời thêm một vòng hắc sắc quang mang.

Tang Thần Cốc Long cùng Suy Thần Hạ Vũ phảng phất đều không nóng nảy, tựa hồ không có nghe thanh âm của U U. Cốc Long mắt nhìn thấy Tích Lỗ công kích, nâng tay phải của mình lên, nhẹ nhàng xuất ra một chưởng, đón nhận đòn công kích của Tích Lỗ.

Phủ quang trong nháy mắt thu liễm. Dòng khí lưu màu đỏ nhìn như chẳng có chút uy thế gì, nhưng mà trong đó lại có một ít ánh kim quang, kim quang mặc dù rất nhỏ, nhưng dị thường chói mắt.

”Ầm”, thanh âm va chạm vang trong không trung, nương theo Tích Lỗ nhất khởi hướng lên bầu trời mà đi. Tích Lỗ bị oanh kích bay lên mấy trăm trượng, mặc dù hấn hai tay dùng sức nắm chiến phủ của mình, nhưng hổ khẩu đã bị nứt ra. Diệt Thần phủ hào quang đã trở nên ảm đạm rất nhiều, tiên huyết thoát khỏi miệng của Tích Lỗ. Thân thể Tích Lỗ bay lên tới điểm cao nhất, giờ đây hấn tựa hồ đã mất đi ý thức, thân thể quay cuồng từ trên trời rơi xuống.

Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng đã biến mất khi bọn họ va chạm, bị lực phản chấn điên cuồng phá vỡ. Phượng Nữ bay lên trời, đem Tích Lỗ đáp xuống đất, lúc này vị cường giả Ái nhân chiến sĩ đã bị lâm vào hôn mê.

Yên tĩnh một cách lạ thường, chỉ là tiện tay công kích, đã khiến Tích Lỗ dù dùng toàn lực cũng bị hôn mê, cái này đại biểu cho lực lượng gì ?

Tang Thần Cốc Long thở nhẹ một tiếng, nói : ”Xem ra ta đã nhìn sai về tên Ái nhân này, chịu một kích của ta tự nhiên chỉ bị thương không chết. Ài .. xem ra thực lực hấn không phải là thập tam giai . Bây giờ các người thay đổi chủ ý còn kịp, thập tam giai tuy mạnh, nhưng thập tam giai cùng thập tứ giai có chênh lệch rất lớn, sự chênh lệch này mãi cũng không thể vượt qua.”

Niệm Băng không hề nhìn Tích Lỗ, mà chăm chú nhìn Tang Thần trước mắt, hai mắt tạo thành một khe hở : ”Cảnh giới Hoàng Cực huyết cuối cùng quả nhiên là cực mạnh.” Người khác không nhìn ra, nhưng với Thiên Nhân huyết của hấn thể nào lại không nhìn thấy được? Khi hấn nhìn thấy hai Cốc Long xuất hiện kim quang, cũng đã phán đoán Tích Lỗ rất khó cùng Cốc Long đối kháng. Cảnh giới Hoàng Cực huyết cuối cùng mới thật là cường hấn, là cực mạnh trong các huyết điểm, lại có đẳng bậc chênh lệch, Tích Lỗ căn bản không có chút cơ hội.

Thập tứ giai Chủ Thần + có được chung cực Hoàng Cực huyết + Chủ Thần sống ngàn năm ! Là người mà mình có thể đối phó sao? Không có đáp án, không có ai có thể nói cho Niệm Băng được câu trả lời.

Cốc Long nhãn quang lưu chuyển, mỉm cười nói : ”Đã biết thì còn chờ gì nữa, ta nghĩ lựa chọn thứ nhất mới chính là lựa chọn sáng suốt của các người.” Thanh âm của hấn mặc dù nhu hòa, nhưng không trung lại tản mát ra một ngạo khí mãnh liệt, hấn quả thật có tư chất cao ngạo.

Niệm Băng bất đắc dĩ, nói : ” Được rồi, xem ra chúng ta đã không còn lựa chọn...động thủ.” Hai chữ cuối cùng hấn hét to ra, dọa Tang Thần Cốc Long cùng Suy Thần Hạ Vũ phải nhảy dựng lên. Tà Nguyệt đã không còn tư tưởng ích kỷ, hấn là vong linh cường giả đầu tiên vọt tới. Niệm Băng lại một lần nữa phát ra Thiên Nhân lĩnh vực, đã hoàn toàn biến thành hắc sắc. Hai tiếng phượng hót vang lên, lam hồng lưỡng sắc, hai Phượng hoàng đồng thời bay lên, phân biệt theo hai phương hướng mà công tới. Mi tâm của Niệm Băng phát ra ngân sắc, kim sắc quang mang tạo ra áp lực lớn trùm lên hai gã Chủ Thần. Thời khắc mấu chốt nên hấn đã không tiết kiệm thực lực của chính mình, muốn đem hai vị Chủ Thần này ngăn chặn thì phải toàn lực ra tay.

Thanh âm ngân xướng to rõ vang lên, một đóa băng bay lên, tại không trung như một bức tranh, xuất một đạo đường cung, hướng hai gã Chủ Thần rơi tới. Lúc này ngoại trừ Tà Nguyệt thì phía Niệm Băng, tất cả ai có thể công kích đều đã ra tay.

Thánh Sư vừa muốn lao ra lại bị Tạp Tiệp Áo Tây Tư kéo lại, Tạp Tiệp Áo Tây Tư thanh âm dị thường nghiêm túc, nói : ” Với thực lực của Chủ Thần đại nhân, còn cần chúng ta phải hỗ trợ sao? Đó đúng là sự vũ nhục lớn nhất đối với hai vị Chủ Thần.”

Thánh Sư nhú mày một chút, nhưng hấn lập tức hiểu được. Thất long vương cũng không có ý định trợ giúp hai vị Chủ Thần, tựa như bọn họ đến nơi đây so với thần nhân có chủ đích không giống nhau.

”Người nói rất đúng, trách không được Long Thần cố ý muốn cho người kế thừa chức vị của hấn.” Thanh âm của Cốc Long vang lên, mọi người nơi đây đều nghe được, thân thể hấn cùng với Hạ Vũ cơ hồ như đồng thời biến mất.

Niệm Băng trong nháy mắt lúc phát động ma pháp thất bại, nhất thời ý thức được chuyện gì, hấn hô to : ”Mẹ , cẩn thận, đó là chung cực Địa Linh huyết.” Đúng vậy, hai gã Chủ Thần này không chỉ có chung cực Hoàng Cực huyết, tốc độ cực nhanh đã đồng dạng đại biểu cho chung cực Địa Linh huyết. Chỉ có thể thông qua Thiên Nhân huyết mới có thể truy tung hành động của bọn họ. Tại Thiên Nhân linh vực, trong nháy mắt Niệm Băng đã có thể phán đoán ra phương hướng công kích của Chủ Thần.

Băng Linh cùng ma pháp sư Băng Thần Tháp duy trì liên tục ngấm xương, cũng là lúc hai đạo thân ảnh nhàn nhạt, cơ hồ chỉ lóe lên đã đi tới trước mặt bọn họ. Tang Thần Cốc Long trên tay xuất hiện kim quang, ngay lúc này, mục tiêu của hấn chính là mẫu thân của Niệm Băng.

Đóa băng liên lớn đột nhiên trong hư không biến mất, lúc xuất hiện lại cũng là lúc Cốc Long công kích. Trong nháy mắt tốc độ đạt tới cực hạn Thuần Di, mà thập tứ giai ma pháp do Băng Linh khống chế hoàn hảo, cũng đạt đến tốc độ cực hạn.

Cốc Long cùng Hạ Vũ lựa chọn Băng Linh công kích, tự nhiên có đạo lý của bọn họ. Bọn họ đều cảm giác được hoàn cảnh trước mắt, thấy Băng Linh cầm đầu hơn trăm tên băng hệ ma pháp sư, có được thứ khiến cho thực lực của bọn họ kéo dài. Cho nên, trước hết phải hủy diệt mối uy hiếp lớn nhất đối với bọn họ. Đạt tới Chủ Thần cảnh giới, thủ đoạn công kích của bọn họ rất đơn giản, đều là đánh ra một chưởng. Chỉ có điều Cốc Long đánh ra chính là tay phải, mà Hạ Vũ đánh ra chính là tay trái. Hai người hai tay, xuất chưởng đồng thời, vừa lúc đón nhận đóa băng liên được ngưng tụ bởi trăm tên băng hệ ma pháp sư toàn lực phát động.

”Mẹ ..”, Niệm Băng trong nháy mắt hướng chiến trường mà dời đi. Nhưng mà tại trung tâm va chạm, tất cả ma pháp nguyên tố đều bị bóp méo, nên hấn xuất hiện tại vị trí lệch khỏi quỹ đạo vốn nên xuất hiện. Kịch liệt do va chạm đã phát sinh .

Vàng sáng hướng tứ phía phiêu tán, cơ hồ trong nháy mắt cả băng cốc biến mất. Đây là điều mà lúc trước thần nhân không có ai làm được, nhưng giờ lại biến mất do hai gã Chủ Thần cùng Băng Linh dẫn đầu trăm tên băng hệ ma pháp sư đánh nhau sống chết phía dưới.

Vụ nổ đó vì diễn ra giữa không trung nên tạo ra một vùng chân không, mới khiến cho Miêu Miêu cùng sủng vật của nàng đang đánh nhau chết sống với thần nhân có cơ may thoát khỏi. Nhưng bên ngoài băng xuyên hoàn toàn biến mất, mặt đất trở nên bằng phẳng, tựa hồ nơi này vốn đúng là một mảnh bình nguyên chân chính.

Tang Thần Cốc Long cùng Suy Thần Hạ Vũ thân thể có chút chấn động, nhân tiện khôi phục bình tĩnh. Trăm tên băng hệ ma pháp sư đồng thời phún huyết, cầm đầu chính là Băng Linh, sắc mặt nhất thời xám trắng, nơi ngực bụng bạch quang lóe ra. Nếu không phải nàng đã mở ra Tây Kinh huyết, hấp thu đại lượng thiên tiên băng khí tại chỗ, lại là trong hoàn cảnh trước mắt. Thì hai gã Chủ Thần bộc phát chung cực Hoàng Cực huyết công kích cũng đủ để cho kẻ cầm đầu trăm tên băng hệ ma pháp sư giống như băng xuyên, phải hoàn toàn biến mất. Mặc dù ngăn cản được công kích, nhưng đóa băng liên cũng vì thế biến mất, đồng thời Băng Linh thân mang trọng thương, cả bạo phong tuyết phía dưới nàng không cách nào duy trì, thân thể trực tiếp rơi xuống .

Niệm Băng kịp thời ôm lấy mẫu thân đang thở yếu ớt, một cổ bi phẫn trước đây chưa từng có từ trong lòng ngực dâng lên. Hấn không hề giữ lại một chút sinh mạng khí tức nào mà đưa cả vào trong cơ thể mẫu thân, hai mắt hấn đã biến thành hồng sắc, hét lớn một tiếng : ”Áo Tư Táp.” Thân ảnh màu xám xuất hiện bên cạnh Niệm Băng, sau một khắc, Niệm Băng đã cận thận đem thân thể mẫu thân đặt trên lưng Áo Tư Táp.

Cốc Long cùng Hạ Vũ cũng không xem Niệm Băng là cái gì, vừa thấy Băng Linh đã không còn lực tái chiến, bọn họ đã xem bọn băng hệ ma pháp sư kia như những con kiến . Một người hướng U U đánh tới, người

kia thẳng tới Niệm Băng mà tấn công đơn giản , bọn họ nghĩ rằng Niệm Băng mới là thủ lĩnh, giết chết hẳn là xong chuyện.

"Vĩnh sĩ bắt tức chi viêm, nghe lệnh của ta ", ngọn lửa màu tím theo tiếng ngâm xướng của U U bay lên không trung, đây ngọn lửa bốn màu. Cánh cửa màu đỏ sậm đã mở ra phân nửa, câu chú ngữ này U U ngâm xướng rất nhanh, bởi vì nàng nằm trong làn sương mù mà Tà Nguyệt phát ra, nên không ai thấy được hình dáng của nàng bây giờ.

Niệm Băng thân thể tại không trung, lạnh lùng nhìn Tang Thần Cốc Long trước mắt, nói : "Người đã thương mẹ ta."

Cốc Long mỉm cười nhìn Niệm Băng : "Thì sao?"

Ánh mắt Niệm Băng đỏ rực, toát ra hào quang khiếp người : "Khi còn bé có người đã cướp đi tình thương của mẹ đối với ta, ta mới gặp lại mẹ không lâu. Khi đó ta đã âm thầm thề, không ai có thể một lần nữa cướp đi , cho dù là Chủ Thần cũng không được."

Cốc Linh nhìn thấy Niệm Băng mi tâm lóe ra một tia quang hoa nhân nhạ : "Chỉ bằng Thiên Nhân huyết của người? Có lẽ vài trăm năm sau nữa, người cũng có thể trở thành một thần cấp cao thủ, bất quá bây giờ, người chết chỉ sợ là người."

Niệm Băng nở nụ cười, kia là nụ cười có chút dữ tợn : "Thật không ?Ta bây giờ nhân tiện đánh cược một ván."

"Đánh cược?", Cốc Long có chút kinh ngạc nhìn Niệm Băng, đi vào Ngưỡng Quang đại lục khiến cho hắn yên lặng nhiều hơn...Mi tâm lại một lần lóe lên, hắn tin tưởng rằng bên kia Suy Thần Hạ Vũ sẽ không để cho quá trình phong ấn tiếp tục, hắn đã không vội hạ sát Niệm Băng.

Niệm Băng gật gật đầu : "Đúng là đánh cược, ta đánh cược với vận mệnh, đánh cược với vận mệnh của người." Hai mắt đỏ như máu của hắn đột nhiên trở về bình thường. Sau một khắc, ở mi tâm đột nhiên hào quang phát sáng, kim quang gần như vô tận từ từ khuếch tán. Niệm Băng cùng Cốc Long đều đồng loạt nghe được một âm thanh nghiền nát, ngay sau đó, Niệm Băng thân thể run rẩy đứng lên.

"Tứ giới chi viêm phủ xuống thân ta ", tiết tấu của U U nhanh hơn, thanh âm lại vang lên. Lúc này đây, trên cánh cửa khổng lồ màu đỏ sậm trên không trung, ngọn lửa bốn màu vừa bay lên không đồng thời phủ xuống, sương mù mà Tà Nguyệt phát ra đã tiêu tan, để lộ ra U U.

U U đã thay đổi, chung quanh thân thể nàng nổi lên ngọn lửa bốn màu. Nàng giống như một Hỏa diễm nữ vương, hai tay hợp lại ở trước ngực, còn quang cầu màu đỏ như máu tràn ngập giữa hai tay nàng.

Thực lực Hạ Vũ quả thật khủng bố, bất luận là hóa thân phượng hoàng của Lam Thần, Phượng Nữ, hay là cường đại hắc ám vương Tà Nguyệt lúc này đều cũng cảm giác được giữa thập tứ giai cùng thập tam giai có chênh lệch thật lớn. Hạ Vũ xuất hiện cũng là lúc Hấp huyết quý vương, Cương thi vương và những vong linh thuật sĩ bị hắn dùng đầu khí mệnh mông giống như thần lực đập nát, ngay cả tiếp cận hắn cũng không thể làm được. Phượng Nữ cùng Lam Thần đều cũng bị chấn lui, Tà Nguyệt bị huyết sắc cắn nuốt, biến thành một màu đỏ như máu, hắn toàn lực phát động Vong Linh ma pháp thập tứ giai, nhưng bị đầu khí mạnh mẽ trước mắt ngăn cản hoàn toàn.

Thân thể Hạ Vũ nhoáng lên một chút, đã đi tới trước mặt U U, một quyền cách không hướng U U đang thiêu đốt trong ngọn lửa bốn màu đánh tới. Lúc này,Tà Nguyệt, Lam Thần, Phượng Nữ đều vô lực ngăn cản. Ở phía xa, bọn băng hệ ma pháp sư phát động công kích, bị đầu khí của Suy Thần trước mặt hóa thành băng phần. Quyền trái của hắn lóng lánh kim sắc quang mang, ẩn hiện một đạo thân ảnh màu vàng, nhìn như muốn chạy vào phạm vi của Phong ấn chi bình Mặc Áo Đạc Tư.

U U không có biểu tình gì, giữa đầu nhìn thấy cánh cửa trên không trung. Nàng lúc này đã hoàn toàn mất đi không chế thân thể của mình, chỉ có thể đem chú ngữ tiếp tục ngâm xướng, mà kim sắc quyền ảnh tràn ngập tử vong hơi thở cũng đã đánh tới.

"Phốc ", kim sắc quyền ảnh biến mất, U U vẫn như trước, lại ngâm xướng. Cột sáng của Mặc Áo Đạc Tư Phong Ấn chi bình đã không có chút ảnh hưởng, nhưng ở ngoài cột sáng lại có một đạo thân ảnh chặn kim sắc quyền ảnh .

”Ti Na!” , Tà Nguyệt điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể nhoáng lên, ôm thân ảnh kia tiếp đất. Đúng là hấp huyết Nữ Vương vẫn không hề xuất hiện , mà bằng hắc ám ẩn thuật, nàng vẫn thủ hộ tại bên cạnh U U, để ngăn ngừa bất kỳ kẻ nào muốn phá hủy chủ ngữ.

” Tại sao ? Vì cái gì mà người ngốc như vậy?” , ánh mắt của Tà Nguyệt lúc này có chút uơu ướn.

Ti Na toát ra một nụ cười khổ : ” Vì ta là nữ nhân . Tà Nguyệt, chàng biết không ? ta yêu chàng không phải vì quyền lực và sức mạnh của chàng. Để hoàn thành tâm nguyện của chàng, ta mất đi tánh mạng có là cái gì chứ ?” . Trong nụ cười tự giễu , Tà Nguyệt tận mắt nhìn thấy thân thể thê tử của mình hóa thành phần bụi phiêu tán mà đi. Hắn ngậy dại, thân thể run rẩy, hơi thở tà ác mênh mông, trái tim hắn kịch liệt đau đớn. Đến lúc này, hắn mới biết được dù tâm lạnh như băng, trái tim tự nhiên cũng sẽ đau đớn.

”Ầm, ầm” , Suy Thần Hạ Vũ hai quyền phân biệt, đem Phượng Nữ cùng Lam Thần đánh bay ra. Một lần nữa đã bị chung cực Hoàng Cực huyết đả thương nghiêm trọng, hai nàng tại không trung đã biến về thân thể. Các nàng dù sao cũng chưa là phượng hoàng chính thức. Máu tươi từ khoe miệng chảy xuống, thân thể của các nàng đều bị thương nặng, lúc này chỉ có thể nhờ Vương Tộc Chi Vũ để duy trì tại không trung. Trước đây các nàng được thấy bài học của Tích Lỗ , tận lực không cùng Hạ Vũ ngạnh chạm, mới có thể kiên trì đáp xuống đất. Nhưng lúc này tình hình đang nguy cấp, các nàng phải dùng toàn lực công kích, nhưng kết quả trước mắt vẫn không thể ngăn chặn, thực lực thập tứ giai của chủ thần quả thật mạnh mẽ.

”Ngũ Giai Chi viêm nghênh đón kẻ thù của ta” , Hạ Vũ thân hình chợt lóe lên, lướt qua Tà Nguyệt, lại là một quyền hướng U U đánh tới. Hắn cũng không phải sợ Tà Nguyệt, mà là không muốn lãng phí thời gian. Lúc này Tà Nguyệt vẫn duy trì tư thế ôm thê tử, cả người hoàn toàn ngốc trệ, căn bản không có chú ý tới thân ảnh của Hạ Vũ, chỉ thì thào tự nhủ : ”Đáng giá sao? Hết thấy đều đáng giá sao ?” .

Hạ Vũ gần như đắc thủ, nhưng lúc này quang cầu đỏ như máu trong tay U U đột nhiên lại thiêu cháy. Đó là ngọn lửa trong suốt, cùng ngọn lửa bốn màu chung quanh đồng thời thiêu đốt. Ngũ giới chi viêm ! đúng vậy, nó chính là Ngũ giới chi viêm (ngọn lửa năm màu).

Kim sắc quyền ảnh tiến nhập Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình lại đồng thời biến mất. Hạ Vũ có chút sửng sốt, vừa muốn một lần nữa phát động công kích. Ngũ giới chi viêm đã bay lên, hướng về phía cánh cửa đỏ như máu ở phía chân trời mà đi. Lúc này việc mở phong ấn đã đạt tới giai đoạn cuối cùng. Mà trong nháy mắt lúc Ngũ giới chi viêm bay lên , Hạ Vũ cường hãn thể cũng bị chấn bay ra ngoài.

Bên kia, Tang Thần Cốc Long đã bị hãm vào khủng hoảng. Trên trán Niệm Băng trong nháy mắt phát ra kim sắc hào quang truyền khắp toàn thân, một cổ hơi thở làm Cốc Long run sợ. Ý thức được có chút không ổn, hắn không tiếp tục chờ đợi, lập tức hướng Niệm Băng phát động công kích. Chung cực Hoàng Cực huyết công kích tựa như một tia chớp hướng Niệm Băng oanh kích.

Nhưng là, đón nhận công kích của Cốc Long cũng là một đạo kim sắc như tia chớp. Tiếng ”ầm” kịch liệt vang lên, Niệm Băng vẫn như trước đứng yên, thân thể hắn đã không hề run rẩy, mà Cốc Long lại bị chấn lui đến mười trượng. Ánh mắt Niệm Băng không biết khi nào đã biến thành màu vàng : ”Ta muốn thử xem cái cảm giác diệt thần.” Kim sắc hào quang cơ hồ trong nháy mắt từ trán hắn phun ra, cho dù là Cốc Long có chung cực Địa Linh huyết cũng vô pháp né tránh. Tay phải lại phóng ra, nhưng hắn lại hoảng sợ phát hiện, Hoàng Cực Huyết vốn không bao giờ gặp bất lợi lại bị từng đạo kim quang nhân nhật xuyên qua . Ngay sau đó, thân thể Cốc Long ngừng trệ, ngơ ngác nhìn ánh mắt Niệm Băng tràn ngập thần sắc.

Kim sắc quang diễm không ngừng từ thất khiếu Niệm Băng phun ra, đôi mắt hắn tràn ngập vẻ hung bạo.

”Bịch” , đầu Cốc Long bùng nổ, dập nát, não tung tóe ra ngoài. Thân thể hắn mất đi năng lượng bảo vệ, bị băng tuyết đóng băng, ngay sau đó bị tan thành từng mảnh nhỏ.

Thân hình chợt lóe, Niệm Băng đã đi tới phía trước, vừa lúc đón nhận Suy Thần Hạ Vũ chạy về. Hạ Vũ tinh thần hoàn toàn tập trung vào phong ấn, cũng không ngờ Niệm Băng có thể kịp thời đuổi tới, nghi hoặc nhìn Niệm Băng ngăn ở trước mình. Toàn thân hắn tản ra cảm giác sợ hãi khi thấy kim sắc quang mang nơi Niệm Băng.

”Cốc Long đã chết?”.

”Đã chết” , thanh âm của Niệm Băng như phản phát từ địa ngục đến.

Lúc này, Ngũ giới chi viêm đã bay lên nhập vào trời cao, dán lên cánh cửa đỏ như máu. Cánh cửa rốt cục đã mở, mà U U đã bắt đầu ngâm xương chú ngữ : "Thiên địa trở về hỗn độn, dưới cầm giới Nha Hoàng Phác Viêm trện, trong sự huy hoàng, hãy mở ra đi hồi phong ấn Mặc Áo Đặc Tư".

Cùng với lúc U U bắt đầu ngâm câu chú ngữ cuối cùng, một đạo kim quang theo mi tâm của Niệm Bằng xuất hướng về Hạ Vũ. Hắn mắt dù không nói gì, nhưng trong ánh mắt tràn ngập sát khí. Hạ Vũ thấy mi tâm Niệm Bằng phát ra tia kim sắc, đột nhiên ý thức được là cái gì, điên cuồng hét lên một tiếng, một cỗ kim quang theo cánh tay hắn phát ra, huyết vụ cùng kim quang hỗn hợp. Hắn tự cắt nát chung cực Hoàng Cực huyết trên cánh tay, kim sắc năng lượng khổng lồ bắt đầu phát ra cùng bạch quang dung hợp, nghênh đón đạo kim quang. Mà Hạ Vũ không dừng lại, bay ngược về phía sau, trong nháy mắt đã biến mất trước mắt mọi người.

Kim quang không có tiếng động gì đã biến mất, cánh tay Hạ Vũ cũng đồng thời biến mất. Niệm Bằng lặng lẽ đứng đấy, không nhúc nhích, mi tâm không ngừng lóe ra kim sắc hào quang, mỗi lần lóe ra đều dừng lại một lát. Trong mắt sát khí dần dần thu liễm, hắn cuối cùng cũng hôn mê, đã không thể liếc xem được U U ngâm xương cuối cùng chú ngữ.

Thân thể cự đại của Áo Tư Tập với tốc độ nhanh nhất, xuất hiện bên dưới Niệm Bằng, Niệm Bằng nhẹ nhàng ngã xuống. Vừa lúc dừng ở bên cạnh mẫu thân, hắn ngủ thiếp đi, kim sắc quang mang vẫn bao vây như trước. Áo Tư Tập cùng hắn tâm ý tương thông, có thể cảm giác được hơi thở kì dị trên người Niệm Bằng. Cổ hơi thở tựa hồ không phải là năng lượng thực chất, cũng không phải là thuộc loại tinh thần lực, mà là một cỗ hỗn hợp năng lượng kì dị. Toàn thân bị kim quang bao phủ, Niệm Bằng mặc dù hôn mê, nhưng hơi thở hắn thật vẫn vững vàng, có lực, chút dấu hiệu bị thương cũng không có.

Cuộc chiến đấu phía dưới đã tiến vào giai đoạn cuối, trong Hồ Ly lĩnh vực, các sủng vật của Miêu Miêu bộc phát ra lực chiến đấu siêu cường. Bất luận là sủng vật của Miêu Miêu hay sáu gã thần nhân, trên người thương tích đều không ngừng gia tăng. Bất quá, mấy sủng vật thân hình quá lớn, hơn nữa lực phòng thủ cũng vô cùng kinh người. Mà thần nhân mặc dù bộc phát khiêu huyết, nhưng đã đồng thời bị luồng khí thổi ảnh hưởng, lực chiến đấu có phần yếu bớt. Mỗi khi bọn hắn tập trung lực lượng giết một, hai ma thú, thì bị cả đám ma thú cuồng bạo công kích. Trong thời gian chỉ một khắc, các sủng vật công kích càng mãnh liệt, mà bọn họ chống đỡ càng lúc càng khó khăn khi năng lượng khổng lồ có được từ bạo huyết giảm dần. Bọn họ tất cả đều trông chờ vào thất long vương sẽ tới cứu, nhưng cả liếc mắt cũng không có, tùy ý để bọn họ bị ma thú vây công.

Rốt cục, sáu gã thần nhân cũng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng xú khí cũng biến mất. Các ma thú trước mặt đã biến về hình thái ban đầu, đám ma thú phảng phất như yếu đi rất nhiều, chỉ là vây quanh, đình chỉ công kích. Mà ở phía sau, các thần nhân có thể thở dốc. Mặc dù, bộc phát khiêu huyết đối với bọn họ tổn thất rất lớn, nhưng chỉ cần Chủ Thần đại nhân thành công thì tất cả đều không quan trọng. Nhưng khi bọn hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Niệm Bằng đột nhiên bộc phát, chỉ trong nháy mắt, đã làm hai gã Chủ Thần một chết một bỏ chạy, khiến cho bọn hắn không thể nào tin được.

Sáu gã thần nhân ngốc trệ một chút. Ngay sau đó, bọn họ đều lựa chọn như nhau, tập trung toàn bộ năng lượng còn thừa, hướng bầu trời bay lên. Đều muốn nhanh chóng cách ly khỏi địa phương đáng sợ này, ngay cả lão đại cũng chạy, ở chỗ này còn có kết cục nào tốt sao?

Miêu Miêu là tiểu cô nương có tâm địa thuần khiết, nếu là khi khác, nàng rất khó làm ra sự tình đuổi tận giết tuyệt. Nhưng hôm nay lại không giống, sáu gã Thần nhân bị ma Thú vây công nàng đã thấy bọn chúng ở lãnh địa của Bạch Nhân Tộc. Sáu gã thần nhân này, trên tay mỗi một người đều nhuốm đầy máu tươi của bạch nhân, khiến một tiểu cô nương thuần khiết phải bộc phát phản nộ, cũng là rất đáng sợ.

Quan Quan cầm đầm đầm thần thú, bởi vì tiêu hao quá độ năng lượng nên hầu hết mất đi lực công kích. Chúng nó suy yếu cũng không kém gì đám thần nhân, nhưng ngay thời điểm sáu gã chủ thần bay lên bầu trời, thì đồng thời đại não đau xót, đầu khí đứt đoạn, trong nháy mắt trở về mặt đất. Ngân quang nhàn nhạt phong tỏa không trung, Miêu Miêu đã không phải là Miêu Miêu trước kia, lúc này nàng đã kế thừa tinh thần lực của cha mẹ. Bạch nhân đặc biệt có tinh thần ma pháp đối với việc làm thần nhân suy yếu, phong tỏa quả thật rất có hiệu quả.

Đám ma thú chậm rãi hướng hai bên tách ra, mặt đất theo một thanh âm rung lên, một thân ảnh thật lớn

xuất hiện trước mắt thần nhân. Bọn họ giật mình, đó là một thân ảnh kim sắc tinh khiết, thân thể thật lớn, mang đến áp lực thật lớn. Mỗi một bước tiến lên đều đã khiến cho bọn hắn cảm nhận được lực cường đại áp lực mệnh mông. Bọn họ có thể khẳng định đó là một con rồng, nhưng hình dáng có điểm bất đồng so với thất long vương. Con rồng này mặc cánh mặc dù rất dài và rộng, nhưng thân hình rất khổng lồ, cho dù là thất long vương trên không cũng vô pháp so cùng cùng thân thể hắn. Thân thể màu vàng có một tầng lân giáp cực kỳ dày, tại lưng xuất hiện cây gai dài đến nửa trượng, cái đuôi thật dài ở phía sau, toàn thân đều tản ra kim quang nhàn nhạt. Trên lưng có một tiểu cô nương, thân thể của nàng được kim quang bao phủ, có vẻ thuần khiết, nhưng cặp mắt to lại tràn ngập đau khổ.

Con cự long này khiến cho thần nhân có cảm giác đã từng gặp qua, bọn họ lúc trước đã đối mặt với Kim Bối Địa Long Vương, không ngờ Kim Bối Địa Long Vương Tiểu Kết Ba còn có thể tiến hóa đến hình thái này. Lúc này không riêng gì thể tích, mà hơi thở xung quanh thân thể cũng đều cường hãn, so với trước kia bá đạo hơn nhiều.

225. Chương 224: Sự Giác Ngộ Của Tà Chủ

Hàn quang đại phóng từ mắt Miêu Miêu, bước chân đang nặng nề của Tiểu Kết Ba trở nên dồn dập, đột nhiên tăng tốc trực tiếp hướng sáu gã thần nhân mà vọt tới, hai cánh lớn hướng hai bên mở ra giống như hai thanh đao thật lớn, ở phía sau lưng long vĩ cũng bắt đầu dựng đứng lên.

Các thần nhân bởi vì vừa bạo huyết mà trở nên suy yếu, lúc này trong hai mắt chỉ có khả năng toát ra vẻ tuyệt vọng. Tại giờ phút này, không ai có thể cứu được bọn họ, vận mệnh của bọn họ, tựa như vận mệnh của Bạch Nhân tộc từng bị bọn họ tàn sát, kết quả cuối cùng đang chờ bọn họ chỉ có thể là...

Chín đạo ánh sáng vàng từ phía đuôi Tiểu Kết Ba phóng ra, chỉ trong nháy mắt, chín tên thần nhân liền phun ra máu. Bọn họ không cách nào né tránh năng lượng đánh sâu vốn còn nhanh hơn tia chớp này. Điều cuối cùng mà bọn họ chứng kiến trong cuộc đời, đó chính là một thân thể màu vàng không ngừng mở rộng ở phía trên đỉnh đầu.

Thân thể của U U đang trôi nổi tại không trung đột nhiên bắt đầu có chút run rẩy, cặp mắt vốn đã biến trở về màu đen của nàng toát ra vẻ bi ai thảm thiết. Huyết khí nhàn nhạt không ngừng bốc lên, các tiếng nghiền nát liên tiếp vang lên. Phía dưới chung quanh thân thể nàng, bảy bình phong ẩn Mặc Áo Đạt Tư đồng thời vỡ tan, bảy luồng khí lưu màu đen cơ hồ đồng thời nhập vào cơ thể U U. Ngay sau đó, hai tay của U U ngưng kết thành một thủ ấn, hướng không trung ấn tới, khí lưu màu đen tại không trung biến thành một ký hiệu thật lớn màu vàng, mang theo một mảnh tàn ảnh rồi tan vào trong không gian đỏ như máu ở phía sau đại môn đang mở ra.

Bầu trời đỏ như máu tựa hồ có chút run rẩy, ngay sau đó, đại môn đỏ như máu đang rộng mở tại không trung giống như đang rung động. Vực sâu màu đen biến thành màu vàng, tà ác hơi thở giờ phút này hoàn toàn đã biến mất, kim quang chiếu khắp, bắn thẳng đến trên người U U. U U nhắm hai mắt, đứng như theo lời của Tà Nguyệt, nàng bây giờ đã chính thức trở thành tế phẩm rồi.

Tà Nguyệt ngơ ngác nhìn con gái đang bị bao phủ giữa kim quang, trong ánh mắt hắn tràn ngập vô tận bi thương. Hắn rõ ràng thấy được trong mắt của đứa con gái duy nhất, chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt, một giọt nước mắt thật thuần khiết, nàng đã khóc...

Tà Nguyệt đột nhiên cảm giác được chính mình giống như đã mất đi hết thấy tất cả, thâm tâm cũng bị vây trong sự hoàn toàn trống rỗng. Kế hoạch của hắn thành công rồi, nhưng mà trong lòng hắn không có sinh ra hưng phấn và vui sướng mà đáng lẽ phải xuất hiện, tất cả chỉ có bi thương.

Bảy vị Long Vương tại lúc này liền bắt đầu hành động, bọn họ vây quanh Tà Nguyệt, mà Áo Tư Tạt cũng đã công Niệm Băng đi tới chỗ cột sáng bên cạnh U U. Tà Nguyệt cũng không có phản kháng giống như là tưởng tượng của bảy vị Long Vương, mà là ngơ ngác trôi lơ lửng tại chỗ, vẫn ngẩng đầu nhìn đứa con gái đang ở không trung. Trong ánh mắt hắn dần dần toát ra một tia thanh tỉnh, hai tay vẫn như trước duy trì tư thế đang ôm Tì Na.

Quang mang màu vàng thủy chung vẫn phóng ra liên tục, trên bầu trời huyết quang cũng không ngừng dao động. Mỗi người đều cùng đều lẳng lẳng chờ đợi, bọn họ trong lòng đều có ý nghĩ riêng. Bảy vị Long Vương nhìn chăm chăm vào Tà Nguyệt, bọn họ kinh ngạc mà phát hiện ra rằng, trên người vị tà chủ này đột nhiên không còn sinh ra hơi thở tà ác nữa. Ánh mắt sâu kín của hắn tràn ngập áy náy và hối tiếc, trong miệng đang niệm cái gì, nhưng không giống như đang ngâm xướng, ngược lại giống như là đang cầu khẩn.

Kim quang bị nén lại, mặt đất run lên nhẹ nhẹ. Động đất rất nhỏ tại lúc này liền xuất hiện, cũng giống như huyết quang đang dao động trên bầu trời, mặt đất cũng bắt đầu nảy lên không ngừng.

Thình lình, trên không trung, cái cánh cửa màu đỏ thật lớn đột nhiên từ từ nhạt đi, mà trên khuôn mặt vốn tái nhợt của U U thêm vài phần hồng hào. Tà ác hơi thở vốn có bị thần thánh hơi thở thay thế, tại trước ngực nàng xuất hiện một vòng ánh sáng màu đen, mà xung quanh thân thể lại bị bao vây bởi một tầng quang mang màu vàng. Không ai biết hiện thời cái gì đang xảy ra, nhưng mà mọi người đều có thể dám chắc, phong ấn đã được mở ra, Di Thất đại lục đang dùng một quá trình mà bọn họ không biết để trở lại thế giới này.

Cột ánh sáng trên bình phong ấn Mạc Áo Đạt Tư đã biến mất, trên bầu trời cánh cửa màu đỏ kia cũng biến mất luôn. Ánh mặt trời chiếu khắp mặt đất, cấp cho vạn vật sinh cơ, phía dưới, bên trong cái động băng kia hàn khí cũng đã ngừng phát ra. Mặc dù độ ẩm chung quanh vẫn rất thấp như cũ, nhưng mọi người lại đều có cảm giác được vài phần ấm áp.

"Không chết...U U, con không có chết", thân thể Tà Nguyệt bởi vì kích động mà không ngừng run rẩy. Hắn nhìn nữ nhi từ trên không trung rơi xuống được Thánh Sư ôm trong lòng ngực, hai mắt của hắn đã có chút mờ lung, bên trong hốc mắt vị Chúa tể thuộc loại tà ác của tà ác này, đột nhiên rơi xuống hai giọt nước mắt trong suốt.

Hắc Ám Long Vương Tạt Tiệp Áo Tây Tư cau mày nói: "Tà Nguyệt, nghi thức đã hoàn thành rồi, chẳng lẽ ngươi cứ như thế trở thành chủ nhân mới của Di Thất đại lục hả?"

Trong lời nói của hắn không hề che dấu ý trào phúng, đồng dạng làm người nắm trong tay hắc ám năng lượng, hắn đương nhiên biết, nếu muốn thực hiện được hứa hẹn trong cái lời nguyện rửa kia, bắt buộc phải thực hiện được một cái nghi thức. Nhưng là cái nghi thức trong tưởng tượng kia cũng không có xuất hiện, mà U U mặc dù đã lâm vào hôn mê, nhưng tánh mạng của nàng hiển nhiên vẫn còn đang tồn tại.

Tà Nguyệt cười khổ mà nói: "Không, Ta không biết. Ta chỉ biết là ngay sau khi thần chú chấm dứt, Di Thất đại lục liền lập tức trở về. Tại suy nghĩ vốn có của ta, lúc lời nguyện bị giải khai, phong ấn phá trừ, nhất định sẽ gặp được vài phần hiện tượng dị thường, làm ta có cơ hội có thể trở thành chủ nhân của Di Thất đại lục. Nhưng xem ra bây giờ ta đã sai rồi, con gái của ta không có chết, ta cũng không có thể trở thành chủ nhân Di Thất đại lục. Cái Y Phụ trong truyền thuyết kia, sợ rằng rất có thể là giả, có lẽ lúc đầu lời thề về làm người đứng đầu của Di Thất đại lục là một câu nói hoang đường. Bất quá, bây giờ ta một điểm mất mát cũng không có, ta rất may mắn, ít ra con gái ta không có chết. Ta biết, các ngươi có cừ hận lớn đối với ta, các ngươi nếu muốn giết thì cứ giết đi. Nhưng là làm một người cha, ta muốn thỉnh cầu các ngươi có thể buông tha cho con gái ta, nàng chưa bao giờ làm chuyện gì tà ác, tất cả sai lầm cũng đều tại ta. Ta nguyện ý dùng tánh mạng của mình để trao đổi với tánh mạng của con gái ta".

Bảy vị Long Vương đều sửng sốt một chút, người này vẫn còn là chúa tể của tà ác sao? Hắn dĩ nhiên cũng nói ra được một câu như vậy, bất ngờ lựa chọn hy sinh chính bản thân? Mỗi người đều dùng ánh mắt khó có thể tin được mà nhìn Tà Nguyệt, nhưng mà bọn họ chứng kiến trong mắt chỉ là sự bình thản của Tà Nguyệt.

Tạt Tiệp Áo Tây Tư nhìn vào mắt của Tà Nguyệt một chút, lại nhìn vào tư thế của hai tay hắn vẫn thủy chung bảo trì, hắn hiểu ra được chút gì, gật đầu, nói: "Bất luận như thế nào, mọi chuyện đều cũng đã qua rồi, trước kia ngươi đã làm cái gì ta không muốn biết. Chúc mừng ngươi, ngươi đã từ trong bóng tối đi ra được. Mang con gái của ngươi mà đi đi."

"Lão Đại...", "Không, không thể thả hắn đi được..." Mấy vị Long Vương khác đều cùng lớn tiếng hét lên. Lần trước Tà Nguyệt suýt nữa làm bọn hắn lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục, còn làm cho Áo Tử Tạt suýt nữa tử vong, bọn họ như thế nào cũng sẽ không nguyện ý buông tha cho hắn. Dịch Mạn Đặc Đề lời kéo bàn tay của trượng phu, nhìn hắn một cái thật sâu rồi nói: "Ngươi thật sự có thể dám chắc không?".

Tập Tiệp Áo Tây Tư kiên định gật đầu, nói: "Hắn giống như ta lúc đầu, ngay chính lúc trong nháy mắt ngộ ra được, hắn đã giữ đi hết tất cả quá khứ, hắn đã có được sinh mệnh mới. Chỉ bất quá, hắn không có được may mắn như ta, hắn đến thời điểm thê tử của hắn tử vong, mới kịp tỉnh ngộ lại. Lúc trước, nếu Long Thần đại nhân đã có thể tha thứ cho tội nghiệp của ta, cho ta một cơ hội để sống lại; vậy, ta tại sao lại không thể cũng cho hắn một cơ hội? Mặc dù hắn có lẽ đã hại chết rất nhiều người, nhưng là, khi hắn đã biến thành một người tốt thì tương lai hắn sẽ có thể mang đến các điều tốt đẹp cho mọi người. Thay vì đem hắn giết chết, không bằng để cho hắn dùng phần còn lại cuộc đời mà đền bù tất cả tội ác trước kia. Tà Nguyệt, ta nghĩ rằng người hắn là hiểu được ý ta."

Tà Nguyệt nhìn Tập Tiệp Áo Tây Tư, cảm thụ long uy khổng lồ vẫn đang phát ra từ người hắn, trong mắt tràn ngập vẻ bi ai mãnh liệt: "Đúng thế, người nói rất đúng, ta đã tỉnh ngộ quá muộn rồi. Ta biết bao nhiêu năm vẫn theo đuổi giấc mộng của chính mình, nhưng lại quên mất những thứ trân quý nhất xung quanh ta, ngay lúc Ti Na tử vong, dã tâm của ta đột nhiên vỡ tan. Không biết tại sao mọi loại dã tâm trước kia vẫn ở trong lòng ta, hiện thời chỉ là tựa như mây khói mà biến mất. Kỳ thật, nếu các người giết ta, ta ngược lại sẽ thấy cao hứng, như thế ta có thể đi gặp Ti Na rồi."

Tập Tiệp Áo Tây Tư than nhẹ một tiếng, nói: "Không, chúng ta sẽ không giết người đâu. Nếu người thật sự hiểu được trước kia là sai, vậy người phải sám hối, dụng chính tánh mạng của người mà sám hối, dùng hành động của người mà sám hối. Ta hy vọng người hiểu được ý ta, người đã mất đi thê tử, nhưng mà người còn có con gái, ta nghĩ người sẽ không để con gái đi theo con đường cũ của người. Mang theo con gái của người mà đi đi, đi làm các việc mà một người cha hẳn là phải làm."

Tà Nguyệt lắc đầu, nói: "Cám ơn người, Hắc Ám Long Vương. Cám ơn người cho phép ta có một cơ hội tái sinh. Nhưng mà ta sẽ không mang theo U U, ta không xứng đáng làm cha của nó. Ta đã từng muốn dùng tánh mạng của chính con gái ta để hoàn thành giấc mơ của mình, bắt đầu từ lúc đó, ta đã không còn xứng trở thành cha của nàng rồi. Ta van các người, khi nó tỉnh lại, các người hãy nói cho nó biết rằng, cha của nàng đã đi theo mẹ nó rồi. Bất luận ở đâu, ta cũng sẽ vì U U mà cầu khẩn".

Nhìn thật sâu vào U U đang nằm trong lòng ngực của Thánh Sư, Tà Nguyệt đột nhiên trở tay bổ vào trên vai phải của chính hắn, dùng hết sức mà đem cánh tay giật xuống. Cũng không có máu tươi chảy ra, vụ khí màu đen đã ngăn cản máu tươi chảy xuống.

Động tác của hắn dọa bảy vị Long Vương giật nảy cả người, nhưng mà Tà Nguyệt cũng không có làm điều gì tiếp theo, dùng tay trái cầm cánh tay phải của hắn đưa tới trước mặt Tập Tiệp Áo Tây Tư. Mặc dù trên trán hắn đã che kín mồ hôi lạnh, nhưng hắn chưa từng rên lên dù chỉ một tiếng.

Tập Tiệp Áo Tây Tư nhíu mày nói: "Người làm cái gì đây?"

Tà Nguyệt bình tĩnh liếc mắt quét qua bọn họ, nói: "Nếu ta vẫn còn là Tà Nguyệt trước kia, sợ rằng các người không ai có thể còn sống sót mà rời đi nơi này. Nhưng ta đã không còn là Tà Chủ rồi. Ta đem cánh tay phải của ta giao cho người, nhưng người phải cẩn thận, đừng cho cái thứ bên trong phóng thích ra, ta nghĩ người nhất định có biện pháp xử lý thứ này. Ta đi đây, phiền các người chiếu cố con gái ta, bất luận nàng sau này lựa chọn cái gì, đều để cho nàng chọn đi. Người yêu của nàng ngay ở bên kia, bị ta dùng ma pháp phong ấn lại. Cám ơn bảy vị có thể khoan thứ cho tội lỗi của ta". Khom người thật thấp, Tà Nguyệt dưới sự bao vây của vụ khí màu đen, thản nhiên rời đi.

Tập Tiệp Áo Tây Tư sửng sốt một chút, nhìn mấy vị Long Vương khác chung quanh, lúc này Phương Nữ cùng Lam Thần vừa khôi phục một chút đã bay tới. Phương Nữ nói: "Chúng ta trước tiên rời khỏi nơi này đi. Bất quá, băng cốt ở đây phải được chữa trị một lần nữa, nếu không, một khi băng nhân lại bộc phát ra hằng lưu, sẽ làm cho đại lục bị ảnh hưởng."

Tại lúc Tập Tiệp Áo Tây Tư cùng nói chuyện với Tà Nguyệt, Long Linh đã sớm bay lại đây, đang ở bên cạnh Áo Tư Tập mà ân cần nhìn Niệm Băng cùng Băng Linh. Vừa nghe được Phương Nữ nói, nàng liền vội nói: "Chuyện này cứ giao cho ta đi. Vừa rồi mặc dù hai vị chân thần đã làm bị thương ta cùng các vị ma pháp sư, nhưng thực lực của chúng ta vẫn còn. Ở trong hoàn cảnh này, cũng chỉ có băng hệ ma pháp sư chúng ta mới có thể sinh tồn được tốt. Ta nghĩ định trong một khoảng thời gian nhất định, chúng ta có thể làm cho băng cốt khôi phục nguyên dạng."

Một trăm người băng hệ ma pháp sư, tại trong vùng băng thiên tuyết địa này, quả thật có được thực lực như thế, mặc dù việc này phải hao phí một thời gian không ngắn.

Hai ngày sau, tại Băng Nguyệt đế quốc, Băng Nguyệt thành.

Khi thần chí của Niệm Băng từ từ khôi phục, thứ đầu tiên mà hắn cảm nhận được chính là sự ấm áp ở chung quanh, các suy nghĩ hỗn độn ở trong đầu theo thần chí càng ngày càng thanh tĩnh, càng ngày càng rõ ràng. Khi mở mắt, hắn phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lớn rộng rãi. Trong phòng rất ấm áp, hắn nằm trên một cái giường lớn, trong phòng được bố trí rất thanh khiết, trên giường thậm chí còn có một cái lò thơm, bên trong đang tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng.

Ta như thế nào mà tới được nơi này? Hết thấy đều kết thúc rồi ư? . Hắn không có chứng kiến được cảnh cuối cùng, nhưng lại có thể mơ hồ nhớ kỹ các việc gì đã xảy ra. Trong cảm giác nghi vấn, hắn liền nhanh chóng kiểm tra thân thể của mình; y giật mình phát hiện, thân thể của mình lại một lần nữa thay đổi, trong đó biến hóa lớn nhất chính là đại não.

Lúc đó, khi đối mặt với tình huống hai gã chủ thần làm thương tổn mẫu thân của hắn, đại não của Niệm Băng bị tràn ngập bởi nhiệt huyết. Khi ấy điều duy nhất hắn muốn là bảo vệ mẹ, vì mẹ mà báo thù. Cứ thế dưới tình huống như vậy, nếu cứ để hai gã chủ thần tùy ý tiếp tục công kích, đừng nói không thể vạch trần nghi thức phong ấn, sợ rằng tất cả mọi người ở chỗ đó, cũng không có một người sẽ có thể còn sống mà rời đi. Cho nên, Niệm Băng mới nói với Tang thần Cốc Long rằng hắn phải đánh cược, dùng chính tánh mạng của hắn mà đặt, sự thật đã chứng minh hắn đặt đúng cửa.

Niệm Băng đánh cược chính là thứ gì? Cái mà hắn đặt chính là cái Thiên Nhân huyết có song huyết hợp nhất. Ở nơi này, chẳng những có Thiên Nhân huyết, đồng thời vẫn còn có một cái Hoàng Cực huyết, hai cái huyết đều đã đạt tới Chung Cực khiêu huyết, trong nháy mắt đã bị thần lực của Niệm Băng phá tan. Cái hắn lựa chọn chính là bạo huyết, đúng thế, chính là bộc phát song huyết cực mạnh của hắn. Khi đó, Niệm Băng đã không còn tâm trí đầu mà lo lắng về hậu quả. Hắn biết với Chung Cực cảnh giới của Thiên Nhân huyết cùng Hoàng Cực huyết, chỉ cần tại lúc bộc phát, hắn có được năng lượng của bất kỳ khiêu huyết nào cũng đều có thể tạo thành uy hiếp cho hai gã chủ thần, bởi vậy hắn mới chọn đánh cược. Hắn tự tin rằng mình sẽ không chết, chỉ cần cái luồng tinh khiết tánh mạng năng lượng vẫn còn trên ngực hắn, trừ phi chính thân thể hắn nát bấy, nếu không tuyệt đối sẽ không có tử vong, bởi vậy hắn đã lựa chọn bạo huyết.

Tại thời khắc bạo huyết, Niệm Băng cũng không có cảm nhận được đau đớn giống như trong tưởng tượng; cũng không có phát sinh tình trạng giống như các thần nhân khác, khi bạo huyết thì máu tươi bắn tung tóe. Tại lúc hắn dùng toàn bộ tinh thần lực để giải khai Thiên Nhân huyết, hắn kinh ngạc phát hiện, chính tinh thần lực vốn bị hạn chế của mình đã trở lại, hơn nữa ở giữa tinh thần lực còn có kèm theo một cỗ năng lượng kỳ lạ. Càng làm Niệm Băng kinh hãi hơn chính là Hoàng Cực huyết, tại lúc bộc phát trong nháy mắt ấy lại cùng Thiên Nhân huyết tách ra, điều này khiến cho hắn sau khi phát động công kích đón nhận đòn của Cốc Long, lại có thể bạo phát được cường đại thực lực.

Không riêng gì trong Thiên Nhân huyết có năng lượng của Hoàng Cực huyết, trong Hoàng Cực huyết cũng có năng lượng của Thiên Nhân huyết. Khi năng lượng của Hoàng Cực huyết trong nháy mắt tinh phát, Niệm Băng phát hiện rất rõ ràng, cỗ kim quang do Hoàng Cực huyết sinh ra dĩ nhiên cũng có thể trong nháy mắt phân tích các chỗ mạnh yếu trong năng lượng công kích của Cốc Long, bỏ mạnh mà công chỗ yếu, đả thương Cốc Long đầy lui. Ngay sau đó, hắn đã không chút do dự mà phát động ra công kích thật chất của tinh thần lực. Đó là một loại công kích cực kì thống khoái, cũng là một loại công kích nguy hiểm dị thường. Thập tứ giai lực lượng của Cốc Long rất khó đối phó, Niệm Băng biết ưu thế lớn nhất của mình là tinh thần lực, nếu không, cho dù mình cũng có được Hoàng Cực huyết, thì cũng không có thể chiến thắng được Cốc Long. Vì thế ngay đúng lúc Cốc Long giật mình, trong chớp mắt, đồng dạng kim quang lại xuất hiện; bởi vì hết thấy xảy ra quá nhanh, Cốc Long đã không còn kịp suy nghĩ, lại tiếp tục dùng Hoàng Cực huyết của hắn đỡ đòn. Nhưng là tinh thần lực và đồng khí là hai cái khái niệm hoàn toàn bất đồng, tinh thần công kích từ Hoàng Cực huyết của Cốc Long dễ dàng bị xuyên thấu, sau đó Cốc Long cứ như vậy chết đi. Vốn là Niệm Băng dù có được thực chất tinh thần lực công kích, Cốc Long cũng không bị giết dễ dàng như vậy, nhưng trong tình huống ấy tâm lý của Cốc Long bị dao động, cho nên mới bị Niệm Băng hạ sát.

Bất quá, Niệm Băng cũng không dễ chịu gì, tinh thần lực thực chất công kích mặc dù có hiệu quả rất tốt, nhưng nếu tinh thần lực của địch nhân cao hơn hắn, thì chính hắn cũng bị phản lực. Tinh thần lực của

Cốc Long mặc dù so ra kém Niệm Băng, nhưng hẳn dù sao cũng là chủ thần đã tồn tại được hàng vạn năm, Niệm Băng dùng một kích giết chết hắn, thì chính tinh thần lực của Niệm Băng cũng bị kích liệt chấn động. Nhưng dưới tình huống ấy không phải do Niệm Băng muốn dừng là dừng, cho nên hắn lại lập tức xuất hiện trước mặt Suy thần Hạ Vũ, lại một lần nữa phát động tinh thần thực chất công kích. Hạ Vũ mặc dù từ đầu đến cuối một câu cũng không nói, nhưng phán đoán lực của hắn rõ ràng cao hơn Cốc Long nhiều. Khi hắn chứng kiến được kim nhân ở giữa mi tâm của Niệm Băng thì đã biết rõ ràng, lập tức ra quyết định, tự thân bộc phát Hoàng Cực huyết trong tay trái, lợi dụng lực bộc phát, trong nháy mắt mà thoát đi khỏi hiện trường.

Kỳ thật Hạ Vũ đã quá cẩn thận, trong tình huống lúc ấy, tinh thần lực của Niệm Băng đã bị không nhỏ tổn thương, cho dù Hạ Vũ không phải đối thủ nhưng nếu hắn lựa chọn cách chạy trốn thì Niệm Băng cũng chưa chắc có năng lực truy kích. Chẳng qua vì bảo vệ tánh mạng nên Hạ Vũ dùng biện pháp ổn thỏa nhất, chính là dùng một phần thân thể của mình để đổi lại tính mạng. Bất quá tại lúc đánh lui Hạ Vũ, tinh thần lực Niệm Băng cũng đã bị Hạ Vũ liên hợp Hoàng Cực huyết cùng tự thân tinh thần lực mà phát động công kích, nên bị chấn động kịch liệt, kèm theo thân thể trước đó đã bị thương, nên Niệm Băng mới ngất đi.

Hồi tưởng lại các việc phát sinh trước lúc hôn mê, Niệm Băng không khỏi tự chủ mỉm cười. Chỉ dùng sức lực của một người mà giết được một chủ thần, hù chạy một chủ thần, loại tình huống này, sợ rằng lúc đầu ở Thần Di đại chiến cũng không có phát sinh. Bây giờ Niệm Băng cảm giác được rõ ràng, tại chính mi tâm của hắn, Thiên Nhân, Hoàng Cực hai huyết đã dung làm một thể, nhưng so với trước kia bất đồng. Chỉ cần hắn vừa động ý niệm, tinh thần lực thực chất công kích vẫn tồn tại như trước, hơn nữa còn thể dựa theo ý niệm của hắn, phát động bất đồng công kích, có thể là thực chất tinh thần lực, cũng có thể là thực chất năng lượng thuộc về Hoàng Cực huyết. Sự biến hóa này vô hình làm cho thực lực của Niệm Băng tăng lên rất nhiều, bây giờ cho dù lại gặp phải chủ thần, hắn cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Thân thể tựa hồ cũng đã xảy ra một chút biến hóa, dưới da tay mơ hồ vẫn lưu chuyển quang mang nhàn nhạt màu vàng, ma pháp lực trong cơ thể tựa hồ càng bá đạo hơn so với trước kia, tùy theo ý niệm của hắn mà liên thông cùng với ngoại giới. Điều Niệm Băng hưng phấn nhất chính là, lần bộc phát này của song huyết cũng không có sinh ra hậu quả mà hắn là xảy ra khi khiêu huyết bộc phát, tựa hồ giống như là hai cái khiêu huyết của hắn cho đến bây giờ chưa hề bộc phát qua vậy; hơn nữa Tây Kinh huyết dưới sự ảnh hưởng của hai huyết kia, năng lượng cũng có tăng lên một ít, vẫn đang hướng chung cực cảnh giới mà phát triển. Xthiếp ra, lúc này chính mình là nhân họa đắc phúc (người gặp họa được phúc) rồi.

Sau khi vui sướng một chút, Niệm Băng liền nhanh chóng tỉnh táo lại. Việc đầu tiên hắn nghĩ tới là kết cuộc sau khi phong ấn được mở ra, trong mắt toát ra một ánh mắt suy tư, thân hình vừa động liền từ trên giường ngồi dậy.

Toàn thân đều giống như bông bênh, trong đại não vẫn còn có chút cảm giác mê muội. Hắn đứng thẳng lưng, ở trong phòng làm vài hoạt động thân thể đơn giản, trong phút chốc cảm thấy thư sướng hơn rất nhiều, chẳng biết đã nằm bao lâu rồi nên huyết khí khó tránh khỏi lưu thông có chút không thuận hành.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, năng lượng trong Thiên Nhân huyết của Niệm Băng vừa động, tinh thần lực trở thành con mắt của hắn, vừa lúc chứng kiến được Phượng Nữ cùng Lam Thần đang hướng phòng mình đi tới, liền vội vàng nằm lại, một lần nữa chui lại vào trong chăn.

Cửa mở ra, Phượng Nữ cùng Lam Thần mỗi người đều cầm theo một cái khay mà tiến đến. Sắc mặt của hai người đều có chút trầm trọng, đi tới trước giường, đặt cái khay xuống, Phượng Nữ cẩn thận giở lên tấm chăn, khẽ thở dài: "Ôi oan gia, người hôn mê một cái là hơn mười ngày, còn không mau tỉnh dậy!".

Lam Thần mỉm cười nói: "Tỷ tỷ, không nên lo lắng, không phải Tập Tiệp Áo Tây Tư đã nói Niệm Băng thân thể hết thấy đã bình thường, không có một chút thương tổn rồi sao? Hắn nhất định sẽ tỉnh lại thôi."

Phượng Nữ nói: "Người đó ghen, còn nói ta, chẳng lẽ ta còn nhìn không ra được trong lòng người đang lo lắng ư? Niệm Băng và cái vị U U cô nương kia ai cũng chẳng chịu thua ai, đã trở lại Băng Nguyệt thành hơn mười ngày rồi, mà hai người bọn họ chưa ai tỉnh lại. Ai... bây giờ Di Thất đại lục đã một lần nữa trở lại thế giới này, cũng không biết tình huống bên kia như thế nào. Bây giờ Niệm Băng còn chưa có tỉnh lại, làm sao chúng ta có thể chống đỡ được tiếp đây?".

Lam Thần thở dài một tiếng, nói: "Ráng chờ thêm nữa đi. Thương thể của mẹ đã tốt lắm rồi, bên kia Linh Nhi phỏng chừng đã chữa trị xong Băng Cốc, nếu tới lúc đó mà Niệm Băng còn chưa khỏe lại, chúng ta cũng chỉ có thể đi tới Di Thất đại lục trước để xthiếp xét thôi. May là Niệm Băng trước đó đã có sự chuẩn bị, để cho hai nước Băng Nguyệt, Áo Lan phái ra trọng binh bảo vệ Thiên Đăng sơn mạch, làm cho chúng ta còn có thể an tâm một chút".

Phượng Nữ cẩn thận cởi quần áo cho Niệm Băng, từ trong một cái bồn nhỏ trên khay lấy ra một cái khăn lông ấm, lau chùi bộ ngực rắn chắc của Niệm Băng, "Muội muội, người dứt cho hần ăn chút gì đi."

Lam Thần ừ nhẹ một tiếng, từ trên cái khay do nàng mang tới lấy ra một cái tô, trên khuôn mặt toát ra một nét đỏ ửng, trước tiên nàng uống một ngụm, sau đó kê sát vào bên mép của Niệm Băng, hôn vào đôi môi hần, cẩn thận mà truyền qua. Một cổ tiên thiên khí nương theo thức ăn vào trong miệng Niệm Băng, dưới sự tác dụng của tiên thiên khí, thực vật đã được đưa vào trong bụng của Niệm Băng.

"Ừm, ngon, mùi này khá lạ, đây đúng là món canh gà ác hầm nhân sâm, quả là đại bổ nhen! Bất quá, mùi trên đôi môi ôn nhuận của Thần Thần còn ngon hơn một chút". Đại chiến qua đi, nằm nhắm nháp thức ăn ngon do thê tử dùng miệng dứt, làm cho Niệm Băng cảm thấy ấm áp, tiềm thức liền hôn trả lại đôi môi của Lam Thần, không nở rời đi.

Lam Thần cảm nhận được nụ hôn lại của Niệm Băng, thân thể mềm mại bỗng cứng đờ, nhất thời ôm cổ Niệm Băng mà nhiệt tình hôn trả lại, trạng thái thức tỉnh làm trong lòng nàng tràn ngập vui sướng.

"Niệm Băng, chàng tỉnh rồi?" Phượng Nữ cũng đã cảm giác được sự biến hóa của thân thể Niệm Băng. Niệm Băng lúc này mới tỉnh ngộ, buông Lam Thần ra, tùy ý cho nàng rời đi, nhìn đôi chị thiếp như hoa như ngọc trước mắt, trên mặt hần lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Lam Thần mặt cười đỏ ửng, nhìn Niệm Băng thấp giọng hỏi: "Chàng thế nào rồi? Có chỗ nào không thoải mái không nè?"

Niệm Băng ngồi dậy, một tay một người kéo hai chị thiếp ôm vào trong lồng ngực, nói: "Không có, vừa mới ăn thứ linh dược này của nàng, làm sao mà có thể có cảm giác không thoải mái được!"

Tựa ở trong lồng ngực ấm áp của Niệm Băng, nỗi lo lắng của Phượng Nữ và Lam Thần cuối cùng cũng được trút xuống. Hưởng thụ sự dịu dàng, hai nàng đều không lên tiếng, một lát sau, Phượng Nữ đột nhiên từ trong lồng ngực của Niệm Băng thoát ra, nói một cách giận hờn: "Nói đi, làm thế nào để cho chúng thiếp trừng phạt chàng đây?"

Niệm Băng sững sờ một chút, cười trừ: "Phượng Nữ, nàng không có quên à! Nàng xthiếp, ta vừa mới tỉnh lại, thân thể vẫn còn suy yếu, lần trừng phạt này có thể được miễn không?."

"Không thể miễn, chàng dĩ nhiên cũng bỏ qua chúng ta đi, còn không muốn bị trừng phạt sao?" Lam Thần cũng đã giãy dụa đi ra khỏi trong lòng của Niệm Băng, về mặt tức tối mà nhìn hần.

Niệm Băng cười khổ nói: "Thật ra không phải do ta cố ý, có điều thời gian có chút cấp bách."

Phượng Nữ hừ một tiếng, "Chớ có đánh trống lảng trước mặt chúng thiếp, chàng trong lòng nghĩ gì chẳng lẽ chúng thiếp không biết ư? Niệm Băng, thiếp biết rằng chàng là sợ chúng thiếp gặp nguy hiểm, nhưng mà chàng liệu có nghĩ tới, nếu không có chàng thì chúng thiếp làm sao bây giờ?" .

Nhìn hai mắt bắt đầu đỏ lên của Phượng Nữ, trong lòng Niệm Băng đầy sự hối tiếc: "Xin lỗi, ta đã sai rồi, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu."

Lam Thần nhìn bộ mặt xấu hổ của Niệm Băng, không khỏi bật cười: "Chàng còn muốn có lần sau hả? Xthiếp ra chúng thiếp phải trừng phạt chàng nặng một chút mới được."

"Hả! Không phải vậy chứ?".

Phượng Nữ cười nhẹ nhàng nói: "Như thế được rồi, chúng ta trừng phạt cũng không thể quá nặng, dù sao thân thể chàng vẫn còn rất 'yếu ớt' mà." Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ "yếu ớt", "Nếu thân thể chàng vẫn còn suy yếu như thế, vậy trong một khoảng thời gian nhất định, sẽ không cho chàng thân cận với chúng thiếp, để tránh cho vết thương bị động, trừng phạt kiểu này đã là rất nhẹ rồi đó."

Niệm Bằng nghe mà ngây ngốc, nói: "Một khoảng thời gian nhất định là bao lâu? Kỳ thật, thân thể của ta mặc dù có suy yếu, nhưng ân ái cũng không có vấn đề. Chẳng lẽ hai nàng không biết, thân cận nhau mới xúc tiến cho máu tuần hoàn nhanh hơn, có tác dụng trợ giúp vết thương mau lành sao?" (???!!!).

Phượng Nữ hừ nhẹ một tiếng: "Chàng cứ mơ tưởng đi, nếu suy yếu thì cứ việc an phận mà dưỡng thương, về phần "khoảng thời gian nhất định" đó hả, sẽ nhìn biểu hiện của chàng. Nếu chàng biểu hiện tốt, nói không chừng chưa tới một năm thiếp sẽ giải cấm cho chàng."

"Cái gì ???" Niệm Bằng hô lên thất thanh, "Biểu hiện tốt còn tới một năm, vậy không bằng nàng giết ta đi. Nhìn đồ ngon trước mặt mà không thể ăn, cảm giác này ta không thể chịu nổi."

Phượng Nữ cùng Lam Thần cười, đồng thời mặt đỏ lên, Lam Thần nói: "Được rồi, nhìn biểu hiện của chàng rồi nói tiếp đi nhé."

Niệm Bằng thấy Lam Thần có chút nhượng bộ, biết các nàng chỉ là nói giỡn với mình mà thôi, nắm lấy bàn tay của hai nàng, mỉm cười nói: "Hai nàng làm sao biết ta đã đi tới nơi nào, ta cũng không có nói qua cho hai nàng biết mà".

Phượng Nữ mỉm cười nói: "Chàng đời này sẽ không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của chúng thiếp đâu, chàng không nói chẳng lẽ chúng thiếp không biết đi hỏi sao? Ngày đó khi bọn chàng rời đi, thiếp cùng Linh Nhi liền nghĩ được có chút không đúng. Các chàng vừa rời đi không về, thiếp liền cùng Linh Nhi đi tới trước Bằng Thần Tháp, nói chuyện với cha mẹ, chúng thiếp liền đoán được chàng muốn làm gì, thời gian vẫn còn kịp. Mặc dù chúng thiếp không biết chàng đi tới nơi nào, nhưng nghĩ là chàng chắc là muốn tham gia nghi thức mở ra phong ấn. Về phần địa điểm, chàng biết được thì bầy vị Long Vương tiền bối tự nhiên cũng biết, chúng thiếp tìm họ là tự nhiên tìm được chàng thôi."

Niệm Bằng chợt hiểu ra, lúc này mới biết được bầy vị Long Vương đã bán đứng hắn. Tâm niệm vừa động một chút: "Nói như thế, các thiếp cùng bầy vị Long Vương đi tới bằng cớ sao? Mục đích của bọn họ hoàn toàn trái ngược với bọn ta, chẳng lẽ bọn họ không có ngăn cản hai thiếp sao?"

Lam Thần phì cười, nói: "Chàng ngốc, nếu bầy vị Long Vương tiền bối thật sự muốn ngăn cản, chàng cho rằng cái phong ấn kia cuối cùng có thể thuận lợi mà mở ra sao?"

Niệm Bằng trong lòng vừa động, nhất thời dường như hiểu ra được điều gì, đang ở lúc này, một cái thanh âm hùng hậu từ bên ngoài truyền tới: "Chuyện này để cho ta tới nói cho người nghe, người liền sẽ rõ ràng thôi". Cửa mở, Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn Địch Tư về mặt cười cười đi vào bên trong, nhìn thấy Niệm Bằng đã thanh tĩnh lại, hắn cũng hưng phấn không kém Phượng Nữ và Lam Thần.

Phượng Nữ tránh ra khỏi chỗ cũ, vội vàng mời Gia Lạp Mạn Địch Tư ngồi xuống. Gia Lạp Mạn Địch Tư nhìn Niệm Bằng, thông dong nói: "Thật ra, một tháng trước khi cái nghi thức kia được thực hiện, các thần nhân đã tìm tới chúng ta rồi. Từ mặt ngoài mà nhìn, chúng ta dù sao cũng thuộc về Thần chi đại lục, huống chi khi đó còn có hai vị chủ thần. Dưới sự yêu cầu của bọn họ, chúng ta không cách nào cự tuyệt việc ngăn cản phong ấn của Mặc Áo Đạt Tư chi bình được mở ra. Chẳng qua..." Vừa nói tới chỗ này, trên mặt Gia Lạp Mạn Địch Tư liền toát ra một nụ cười thần bí...

226. Chương 225: Cứu Tinh Nữ Vương

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười nói: "Bất quá trước khi họ tới thì bọn ta đã liên hệ với Long Thần, đem suy nghĩ của người nói với Long Thần đại nhân. Sau khi Long Thần đại nhân suy nghĩ cẩn trọng mới quyết định để bọn ta giúp người. Dù sao chúng ta cũng là huynh đệ chứ không phải là địch nhân. Huống chi mọi thứ mà người nói cũng chính là lo lắng của Long Thần đại nhân. Vì vậy mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn nhiều."

Trong lòng Niệm Bằng chợt cảm thấy ấm áp. Long Thần cùng chúng long vương như các trưởng bối, luôn hậu ái hắn. Khi ấy trong cuộc chiến, quả thật là đám long vương hoàn toàn đã có thể thay đổi tình thế.

Gia Lạp Mạn Địch Tư tủm tủm cười nói: "Chớ dùng ánh mắt cảm kích đó mà nhìn ta! Ta không thích kiểu ấy đâu, cứ coi như là bình thường thôi đi."

Sắc mặt của Niệm Băng nhất thời cứng ngắc: "Người chết đi!" Nói ra ba chữ trên, cả hai nhìn nhau bất giác cười phá lên.

Gia Lạp Mạn Địch Tư phân tích: "Đạo hạnh của đám thần nhân như thế nào có lẽ người cũng đã biết. Bọn chúng không chỉ tự tư mà còn rất cao ngạo. Đặc biệt là khi tới Ngưỡng Quang đại lục này không gặp phải kháng cự nào, tên nào tên ấy cũng đều kiêu căng ra mặt. Bọn chúng nhất trí cùng hướng về chủ thần để ra tay trước, còn nói với lực lượng của chúng là đủ giải quyết mọi vấn đề. Bọn ta mặc dù không biết người nắm trong tay lực lượng gì nhưng rõ ràng với khả năng của người cùng Tích Lỗ, cộng thêm đám Phượng Nữ cùng mối quan hệ với Băng Nguyệt đế quốc thì chưa chắc đã bị thua thiệt, vì vậy không hề ngăn cản nhiệt huyết của bọn chúng mà cứ để bọn chúng ra tay trước. Quả nhiên khi bọn chúng khí thế bừng bừng lao tới, tên tiểu tử người đại triển thần uy khiến cho chúng bó tay không biết làm gì. Cái thứ tru thần nỗ gì đó mà do người thiết kế ra ta đã nhìn qua, uy lực quả thực không nhỏ. Nếu chính diện đối kháng mà nói thì dù cho là bọn ta cũng chưa chắc đã có kết quả tốt. Sau đó chủ thần thấy bọn chúng không nắm được cục diện thậm chí có có phần chịu không nổi nên mới để bọn ta ra tay. Bọn ta cứ theo như những gì đã thương lượng với đám Phượng Nữ mà làm. Khi bọn ta xuất hiện thì cũng là lúc bọn chúng xuất hiện. Dưới cục diện đó, đám thần nhân bị đám người Phượng Nữ giết mất mấy tên, còn bọn ta thì cứ duy trì cục diện tỏ ra không có thực lực thắng được các người nhằm kéo dài thêm chút thời gian khiến cho chủ thần chịu không nổi phải ra mặt. Thật ra lúc đó bọn ta cũng bị bức sắp phải ra tay, nếu như không phải tên tiểu tử người đột nhiên biến dị thì chỉ sợ chúng ta chính thức phải phản bội lại Thần Chi đại lục mất rồi."

Niệm Băng đương nhiên hiểu rõ ý của Gia Lạp Mạn Địch Tư. Nếu như cục diện không được cải biến thì thất long vương sẽ phải liên hợp bảy người để công kích hai vị chủ thần. Bọn họ đương nhiên cũng sợ đám thần nhân sau này sẽ phá hỏng mất Ngưỡng Quang đại lục, nhưng dù sao đây cũng không phải là vì bọn họ. Dạng huynh đệ như thế này thì có thể tìm đâu ra được chứ?

Gia Lạp Mạn Địch Tư cười nói: "Tên tiểu tử nhà người càng lúc càng biến thái a, so với bọn ta còn biến thái hơn nhiều, ngay cả chủ thần cũng có thể giết. Bất quá bọn ta thật không nhìn ra người dùng phương pháp gì."

Niệm Băng mỉm cười nói: "Đương nhiên là tinh thần lực trong thiên nhân huyết. Đại ca, tinh thần lực thật thể công kích, huynh có nghe qua chưa?"

Gia Lạp Mạn Địch Tư kinh dị nói: "Ý người nói là đạo kim quang mà người phát ra là tinh thần lực? Thảo nào, thảo nào ngay cả hoàng cực huyết của Tang Thần cũng không chống nổi công kích của người. Cái này dù sao cũng là năng lực của hai lĩnh vực a!"

Niệm Băng gật đầu nói: "Tinh thần lực công kích có tính bất ngờ rất lớn. Bất quá nếu lúc đó chủ thần có sự chuẩn bị thì ta chưa chắc đã có thể giết hẳn dễ dàng như vậy. Nghĩ tới thật buồn cười! Cái tên gọi là Suy Thần gì đó bị tinh thần lực thực thể công kích của ta dọa đến ngay cả hoàng cực huyết cũng bạo phá, hơn nữa chỉ dùng để tạo một cái khiên bảo vệ cho bản thân chứ không hề công kích ta. Bằng không chỉ sợ ta gặp phiền phức rồi. Thập tứ giai chủ thần thật đúng là khó đối phó a. Cũng may chỉ tới có hai tên, hơn nữa bọn chúng còn biết trân quý sanh mệnh. Đại ca, sau khi ta hôn mê có phát sinh cái gì không? Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình mở ra sao rồi?"

Sắc mặt Gia Lạp Mạn Địch Tư trở nên ngưng trọng, gật đầu nói: "Phong Ấn đã được mở ra. Từ ngày hôm đó, ở nơi khác thì ta không biết nhưng ở Băng Nguyệt đế quốc đã xảy ra một cơn địa chấn cực nhỏ. Nếu như ta đoán không sai thì sợ rằng Di Thất đại lục đã quay về rồi. Bọn ta luôn đợi người tỉnh lại rồi sẽ qua bên đó xem thử. Còn nữa, cô nương mà ngày hôm đó phát động chú ngữ cho tới giờ vẫn đang hôn mê. Tà Nguyệt còn khiến bọn ta kinh ngạc hơn. Thê tử của hắn vì cứu nữ nhi mà chết. Khi nhìn thấy thê tử chết đi, hắn đột nhiên biến thành một người khác. Ban đầu bọn ta vốn không tin hắn lại thay đổi nhanh như vậy, còn nghĩ hắn có âm mưu gì. Nhưng khi hắn chặt lấy tay phải của mình giao cho bọn ta thì ta mới hiểu được, hắn đã thật sự tỉnh ngộ."

Niệm Băng kinh ngạc nói: "Tà Nguyệt tỉnh ngộ? Vậy vị trí Di Thất đại lục chỉ chủ kia sẽ rơi vào thân ai?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nhún vai nói: "Bọn ta không biết, bọn ta không ai biết rõ tình huống cụ thể khi đó như thế nào. Bởi vì lúc đó chỉ có duy nhất vị tiểu cô nương tên U U này mới cảm nhận được những thay đổi khi Phong ấn được phá vỡ. Có lẽ chỉ còn cách đợi nàng ta tỉnh lại thôi. Chứ ít nhìn bề ngoài mà nói thì hình như không có ai có được vị trí chủ nhân của Di Thất đại lục. Ồ, đúng rồi! Người biết trong cánh tay mà Tà nguyệt đưa cho Tạp Tiệp có gì không? Cái tên gia hỏa đó cũng thật ác độc a! May mắn khi đó tâm tính hắn thay đổi, bằng không sau cùng xảy ra chuyện gì cũng thật khó nói a."

Niệm Băng trong lòng thoáng động, hắn bỗng như cảm giác được Tà Nguyệt giấu cái gì đó nhưng thủy chung vẫn không rõ. Nghe Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói vậy vội hỏi: "Thật ra là cái gì?"

Gia Lạp Mạn dịch Tư trầm giọng nói: "Cái thứ đó thật đáng sợ, chỉ sợ người nghe cũng chưa từng nghe qua, ngay cả ta cũng lần đầu tiên nhìn thấy. Nếu không phải Tạp Tiệp Áo Tây Tư là người của hắc ám thì sợ chúng ta cũng không biết lai lịch vật này. Cái tên gia hỏa Tà Nguyệt mang cánh tay của mình hủy đi. Trong cánh tay hắn có một mầm mống rất đặc thù. Cái thứ đó mỗi ngày đều hấp thụ tinh huyết của hắn mà sống, gọi là ma chủng. Trải qua hơn ngàn năm nuôi dưỡng, ma chủng đó đã từ từ sinh trưởng thành một sinh vật quái dị. Loại sinh vật này bản thân không hề có thuộc tính công kích gì nhưng trong quá trình sinh trưởng của nó đã tạo ra một độc dịch rất quái dị. Thứ độc dịch này chỉ không làm hại tới chủ nhân đã nuôi dưỡng nó, ngoài ra bất kỳ sinh vật nào một khi chạm phải thì đều phải chết. Người có thể hiểu nó là một thứ chất độc ăn mòn có cường độ cao tới mức bất kể cái gì cũng không thể chống đỡ. Thậm chí..."

Niệm Băng chợt nghĩ vội nói: "Ma pháp lẫn đấu khí cũng không được sao?"

Gia Lạp Mạn Dịch Tư trịnh trọng gật đầu nói: "Không sai. Ma pháp lẫn đấu khí đều không thể. Cái thứ chất độc này ăn mòn bất kỳ năng lượng nào. Một khi Tà Nguyệt bạo phát cánh tay của hắn, phóng độc dịch ra ngoài thì trong một phạm vi nhất định, độc dịch đi tới đâu thì không một cái gì có thể ngăn trở, dù ngay cả long phiến của chúng ta cũng không thể. Hơn nữa, độc dịch này còn ác độc ở chỗ một khi tiếp xúc thân thể thì ngay cả cơ hội chặt tay chân cũng không có. Chỉ trong nháy mắt thân thể người đã hoàn toàn biến mất cùng độc dịch. Cái loại độc dịch chí âm chí tà này hoàn toàn mang tính hủy diệt."

Niệm Băng hít sâu một hơi. Hắn hoàn toàn hiểu rõ, với thực lực của Tà Nguyệt, một khi dưới tình huống mang độc dịch phóng ra thì chỉ sợ tại hiện trường ngoại trừ hắn thì không một ai có thể sống sót. Cả ngàn năm thời gian, lấy thân thể mình để bồi dưỡng nên thứ tà ác như vậy chỉ sợ chỉ có vị chúa tể của thế giới tà ác này mới có thể làm được.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười hắc hắc nói: "Vì vậy cái thứ này ngay cả cất giữ cũng không có cách mà chỉ có ở trong tay của Tà Nguyệt mới không có việc gì. Hiện tại, Tạp Tiệp chính là đang suy nghĩ xem xử lý cánh tay của Tà Nguyệt như thế nào. Ai da! Cái thứ đó đúng là khó nghĩ, dù để đâu cũng đều khiến người ta không yên tâm, trừ phi đem nó đi hủy diệt mà thôi."

Quang mang lạnh lẽo chợt lóe lên trong mắt Niệm Băng: "Cái thứ đó của Tà Nguyệt vốn dùng để đối phó với đám thần nhân. Vì vậy ta nên thành toàn cho tâm nguyện của hắn là tốt nhất. Di Thất đại lục đã trở về, trở thành cây cầu nối Ngưỡng Quang đại lục cùng Thần Chi đại lục. Còn cái tên chủ thần bỏ chạy kia chỉ sợ bọn chúng sẽ không dễ dàng bỏ qua. Ta nghĩ, chúng ta cần phải sớm tới Di Thất đại lục để nhìn xem tình huống như thế nào. Thật ra, ta luôn lo lắng về tình huống của Di Thất đại lục. Nếu như cứ theo sự phát triển tại Thần Chi chiến vạn năm trước thì ngày hôm nay vạn năm sau, sự khủng bố của bọn họ chỉ sợ không dưới Thần Chi đại lục. Hiện tại chỉ hy vọng người của Di Thất đại lục có lý trí hơn đám thần nhân kia. Mặc dù Di Thất đại lục đã quay về nhưng kế hoạch của chúng ta nhìn chung là thất bại."

Thất bại hắn nói ở đây chính là mình không thể trở thành chủ nhân của Di thất đại lục. Hiện tại Di thất đại lục có thể coi như là mất đi không chế.

Phượng Nữ đứng bên cạnh chợt nói: "Cái đó cũng chưa chắc. Ta nghĩ truyền thuyết mơ hồ kia có thể là giả. Hoặc có thể, chủ nhân thật sự của Di Thất đại lục đã xuất hiện."

Niệm Băng nhìn Phượng Nữ, Phượng Nữ cũng đưa mắt nhìn hắn. Bộ óc từ trong hôn mê chợt trở nên sáng suốt, Niệm Băng tức thì hiểu người Phượng Nữ nói là ai, gật đầu nói: "Nàng nói không sai. Nữ nhân phát động chú ngữ rất có khả năng trở thành tân chủ nhân của Di Thất đại lục. Bất quá, nàng ta là nữ nhi của Tà Nguyệt. Tà Nguyệt đã sớm tỉnh ngộ. Nhưng nàng ấy..."

Phượng Nữ than nhẹ một tiếng nói: "Điểm này ngươi không cần phải lo lắng. Khi ta dẫn nàng ta trở về thì còn có một đồng bọn của nàng ta tên là Bình Triều, là một bá tước hấp huyết quý. Tên Bình Triều này mặc dù là hấp huyết quý nhưng tà ác chỉ khí trên người hắn không mạnh. Bọn ta đã cùng hắn nói chuyện qua đồng thời cũng hiểu giữa Tà Nguyệt cùng nữ nhi của hắn phát sinh chuyện gì. Tên Tà Nguyệt lúc trước này kể cũng ác độc. Hắn muốn có được chú ngữ, biết phải cần một thánh nữ chí âm hoàn toàn. Để có thể hoàn thành chú ngữ, hắn đã cùng với hấp huyết quý nữ vương hạ sinh ra U U. Trước đó không lâu, hắn bức bách nữ nhi của mình phải hoàn thành chú ngữ trong buổi tế lễ. Theo như Bình Triều nói thì U U bình thường mặc dù có ác tâm một chút nhưng không hề kế thừa tà ác từ phụ thân hắn. Vì vậy, đợi sau khi U U tỉnh lại, ta nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện với nàng ta, đồng thời nghe xem cảm giác của nàng ta về Di Thất đại lục như thế nào."

Niệm Băng thở dài một tiếng nói: "Thật là một hài tử đáng thương. Nàng ta mặc dù có phụ mẫu nhưng như vậy không có còn tốt hơn."

Nghe tao ngộ của U U, Niệm Băng bất giác nghĩ tới hoàn cảnh khi xưa của mình, trong lòng chợt có thêm vài phần hảo cảm với U U. Hắn không phải lần đầu tiên nhìn thấy U U. Khi U U cùng Miêu Miêu xảy ra xung đột thì hắn có tới can thiệp. Mặc dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng trong ký ức Niệm Băng vẫn còn nhớ hình dáng của U U.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: "Chúng ta đợi ba ngày nữa. Nếu như vị cô nương U U kia vẫn chưa tỉnh lại thì chúng ta chỉ còn cách mang cô ta tới biên giới của Di Thất đại lục để xem xét mà thôi. Không biết chúng ta lựa chọn vậy là đúng hay sai nhưng cuộc chiến giữa Thần Chi đại lục cùng Di Thất đại lục là không thể tránh khỏi."

Niệm Băng gật đầu, hắn như chợt nghĩ tới cái gì đó vội hướng về Phượng Nữ nói:

"Ngày đó Tích Lỗ đại ca bị đánh hôn mê bất tỉnh, hắn bây giờ thế nào rồi?"

Phượng Nữ mỉm cười nói: "Ngươi cứ yên tâm! Áo giáp của Tích Lỗ đại ca có sức phòng ngự cực mạnh, hắn không sao cả. Trước khi về tới Băng Nguyệt thành thì hắn đã tỉnh lại, hiện thương thế cũng đã sớm khỏi phục rồi. Hiện tại, người mà không lo lắng về vấn đề xuất hiện của Di Thất đại lục chỉ sợ có mình hắn. Mấy ngày nay hắn rất hưng phấn, nếu như không phải vì người còn hôn mê thì chỉ sợ hắn đã sớm chạy tới Di Thất đại lục rồi."

Niệm Băng thở phào nhẹ nhõm: "Thần Thần, phiền nàng tới hoàng cung một chuyến thay ta hỏi tình huống bên bờ Thiên Đãng sơn mạch. Ta bây giờ đi xem U U cô nương như thế nào."

Dứt lời hắn lấy tín vật mà Yến Phong đưa cho hắn ra trao cho Lam Thần.

Lam Thần gật đầu quay người đi. Niệm Băng đứng dậy quay người vận động vài cái rồi cùng Phượng Nữ, Gia Lạp Mạn Dịch Tư tiến về phía phòng của U U.

Nơi bọn họ ở là một lầu quán cực lớn. Khi vừa tới Băng Nguyệt thành, cũng bởi thân phận đặc thù của thất long vương, cộng với thuộc hạ của Niệm Băng đều là người của Huyết Sư giáo, vì vậy, do Băng Linh làm chủ đã tạm thời bao lấy toàn bộ khách điểm này. Mười mấy ngày qua đi, cơn địa chấn nhẹ kia cũng đã biến mất. Băng Linh bởi vì lo tới an nguy của con mình nên không hề trở về Băng Thần tháp. Lần này nàng dẫn người ra tới đây, điểm hài hước nhất là lại để trợ thủ của mình, Dung Thiên, ở lại Băng Thần tháp để bảo hộ lấy đám đệ tử cấp thấp, phải biết rằng Dung Thiên lại là một hỏa hệ ma pháp sư a!

U U ở trong một căn phòng thật tối tăm. Đây chính là yêu cầu đặc biệt do Bình Triều đề ra. Bọn họ là người trong hắc ám, đối với ánh sáng cực kỳ miễn cảm. Nếu như tiếp xúc với ánh sáng quá nhiều thì đối với thân thể cũng có tổn hại không nhỏ.

Khi ba người Niệm Băng gõ cửa thì người mở cửa lại là Miêu Miêu. Miêu Miêu thấy Niệm Băng tỉnh lại tức thì hoạt bát như một con chim nhỏ không ngừng hỏi han khiến cho Niệm Băng cảm thấy cực kỳ ngỡ ngàng. Phượng Nữ đứng bên cạnh chỉ cười tủm tỉm nhìn tiểu cô nương đang thời kỳ trưởng thành làm nũng với Niệm Băng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư xoa đầu của Miêu Miêu nói: "Tiểu nha đầu, ngươi bây giờ đặc ý lắm a! Không ngờ lại giết chết sáu thần nhân, trong đó có tới ba tên cao thủ thập tam giai. Sự thật đã chứng minh là người

đã hoàn toàn đủ tư cách để thay thế vị trí đệ nhất triệu hoán ma pháp sư trên đại lục rồi”

Nghe Gia Lạp Mạn Dịch Tư đề cập tới phụ thân, nụ cười trên khuôn mặt Miêu Miêu tức thì biến mất, cúi đầu nói: ”Cuối cùng đám gia hỏa giết hại ba ba, mẹ mẹ cũng bị đám tiểu súc vật của ta giết chết. Ta nghĩ nếu ba ba biết được sẽ rất cao hứng.”

Niệm Băng nắm lấy vai Miêu Miêu an ủi: ”Miêu Miêu ngoan, đừng quá đau lòng! Hi Lạp Đức thúc thúc cũng luôn mong cho người được vui vẻ. Hãy vui lên một chút đi!”

Miêu Miêu gật đầu, đột nhiên nói: ”A, đúng rồi Niệm Băng ca ca. Ba ba ta hiện không còn tại thế, bạch nhân tộc của ta cũng chỉ còn một mình ta. Theo như kế ước giữa bọn ta cùng long tộc thì ta có thể từ trong bảy vị long vương chọn lấy một người làm triệu hoán thú. Ta đã sớm chọn được rồi.”

Niệm Băng kinh ngạc nhìn Miêu Miêu. Miêu Miêu hiện giờ đã đủ thực lực, đám triệu hoán thú của cô ta nếu tập trung lại thì thực lực rất khủng khiếp, đặc biệt dưới tác dụng của ma pháp phụ trợ của hồ ly. Nếu như thêm một vị long vương thì sợ rằng đã đạt tới cảnh giới tương đương với một cao thủ thập tứ giai: ”Miêu Miêu, vậy người đã chọn được ai?”

Miêu Miêu cười hi hi nói: ”Tập Tiệp Áo Tây Tư thúc thúc ta không thể chọn được vì ông ta là Long Thần tương lai. Dịch Mạn Đặc Đế a di ta cũng không thể chọn, bà ấy không thể rời khỏi Tập Tiệp Áo Tây Tư thúc thúc. Tập Dịch Lý Tư thúc thúc ta cũng không thể chọn. Ông ấy đã giúp bạch nhân ta quá nhiều, cũng cần phải nghỉ ngơi rồi. Tát Tát Lý Tư a di thì quá lạnh lùng, Miêu Miêu có chút sợ hãi. Còn đại Bàn Tử, gặp ông ấy thì chỉ thấy ông muốn ăn thôi. Miêu Miêu sợ ông ta ăn Miêu Miêu lắm. Gia Lạp Mạn dịch Tư đã có lão bà, cũng không thể chọn. Người ta tuyển đương nhiên là người còn lại rồi.”

Niệm Băng bật cười nói: ”Ta nói Miêu Miêu nghe! Người gọi các long vương là thúc thúc, còn ta hiện tại lại gọi bọn họ là đại ca. Như vậy bối phận giữa chúng ta chẳng phải loạn lên sao! Oa, người nói cái gì, không lẽ người chọn người mà không làm rồi tung lên không được, không gian long vương Tập Ngạo Dịch Lý Tư?”

Hắn kinh ngạc nhìn Miêu Miêu. Nên biết trong bảy vị long vương thì yếu nhất chính là Tập Ngạo Dịch Lý Tư. Vị không gian long vương này chỉ có kỹ năng bỏ chạy là mạnh nhất trong bảy người. Nghĩ tới trình độ thâm đẳng của Tập Ngạo Dịch Lý Tư tựa như không kém con hồ ly kia bao nhiêu, Niệm Băng lại hình dung ra cảnh một nam tử gian ác đang dụ dỗ một đứa bé gái.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười cười nhìn Niệm Băng nói: ”Huynh đệ, người đừng lo tiểu muội muội bảo bối của người bị thiệt. Thật ra người chịu thiệt chính là tên gia hỏa Tập Ngạo kia. Người không có nhìn thấy mấy ngày nay, Tập Ngạo Dịch Lý Tư bị Miêu Miêu hành hạ dở sống dở chết đâu.”

Niệm Băng thất kinh nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, Miêu Miêu bực mình nói: ”Thật ra người ta đâu có làm gì. Tập Ngạo thúc thúc đối xử tốt với ta lắm! Ta kêu thúc ấy làm gì, thúc ấy làm cái đó. Hơn nữa giữa bọn ta là ký bình đẳng kế ước. Chỉ là không ngờ lúc đó thúc ấy quá hưng phấn niệm sai chú ngữ thành kế ước chủ tớ, trở thành một tiểu súc vật trong đám súc vật của ta.”

Niệm Băng trợn mắt nói: ”Không phải chứ, Tập Ngạo ngay cả sai lầm đó cũng phạm sao?”

Thật ra, Tập Ngạo Dịch Lý Tư lúc đó quá hưng phấn. Nghe thấy Miêu Miêu xinh đẹp chọn lấy, hắn liền cao hứng gật đầu. Trong lúc ngâm chú ngữ lại không để ý, thay vì niệm bình đẳng kế ước lại trở thành kế ước chủ tớ, trở thành một súc vật thật sự của Miêu Miêu chứ không phải là đồng bọn. Mấy ngày nay Tập Ngạo rầu rĩ gần chết. Nên biết, dưới tác dụng chủ tớ kế ước thì hắn đã mất đi tự do. Chỉ cần Miêu Miêu có ý thì có thể bắt hắn làm mọi chuyện, hắn căn bản không có khả năng phản kháng.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư bật cười nói: ”Cái tên Tập Ngạo này cũng đáng đời, ai bảo hắn quá hưng phấn làm gì? Đầu hắn chứa đầy xấu xa, lần này coi như hắn phải chịu chút trừng phạt đi. Hiện tại có ước thúc của kế ước chủ tớ thì dù hắn có biến thành thành viên của thế giới hắc ám cũng không thể hại đến chủ nhân mình. Vì vậy người có thể an tâm. Đi thôi, chúng ta vào trong xem U U thế nào.”

Mọi người cùng tiến vào trong phòng. Lúc này Bình Triều đang ngồi trên giường vội đứng dậy. Thân hình to lớn của hắn có chút khấn trương, ánh mắt nhìn Niệm Băng có chút quái dị. Thật ra cũng không thể trách hắn. Khi hắn biết Niệm Băng bằng thực lực cá nhân hủy diệt hai chủ thần nên Niệm Băng xuất hiện đã tạo ra một áp lực vô hình cực lớn lên người hắn.

Niệm Băng bước tới bên cạnh Bình Triều, ánh mắt nhìn U U. U U nằm trên giường, khuôn mặt thanh thản, hai mắt nhắm lại. Hàng mi dài, khuôn mặt hồng hào, trước ngực khe nhấp nhô cho thấy sanh mệnh vẫn còn tồn tại. Bộ dạng của nàng lúc này rất điềm tĩnh. Tinh thần lực của Niệm Băng thông qua thiên nhãn huyết quét qua người U U tức thì cảm nhận được một đạo năng lượng quái dị từ thân thể U U phát ra khiến cho ngay cả tinh thần lực của hắn cũng không có cách nào thâm nhập vào trong. Phát hiện này khiến cho Niệm Băng không khỏi kinh hãi.

”Nàng ta thế nào? Có dấu hiệu gì là sắp tỉnh lại không?” Niệm Băng nhìn Bình Triều hỏi.

Bình Triều thở dài nói: ”Từ sau khi chú ngữ hoàn thành, nàng cứ như vậy, lâu lâu có nói mê một chút nhưng nghe không rõ nàng nói cái gì. Người của các người đã mấy lần thử qua, muốn dùng năng lượng hoá tỉnh nàng. Bất quá trong cơ thể U U như có một năng lượng vô hình khiến cho người các người không có cách nào đưa năng lượng vào trong người nàng cả.”

Niệm Băng gật đầu nói: ”Xem ra phải do chính nàng ta mới có thể tỉnh lại được”

Bình Triều như muốn nói cái gì nhưng lại không thể nói, ánh mắt nhìn Niệm Băng có vẻ do dự.

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Có gì muốn nói thì nói ra đi. Mọi người đều đã tới đây thì ta không hề coi các người là địch nhân. Ngay cả Tà Nguyệt còn tỉnh ngộ hướng chi là các người? Khí tức tà ác trên người người không nặng, xem ra chưa làm nhiều chuyện thương thiên hại lý gì. Ta nhìn ra người rất quan tâm tới U U.”

Bình Triều gật đầu nói: ”Ta nhìn thấy U U từ nhỏ tới lớn. Luận về bối phận thì nàng đúng ra phải gọi ta một tiếng thúc thúc, hoặc giả kêu danh tự của ta. Vì dù sao ta cũng là phó nhân của Tà chủ. Nhưng từ khi U U biết nói thì nàng luôn kêu ta là ca ca. Hiện tại ta vẫn nhớ tình cảnh khi xưa nàng lần đầu gọi ta. Lần này U U chịu dấn kích quá lớn, trước khi nàng bắt đầu mở Phong ấn thì ta có thể cảm nhận được trong thâm tâm nàng thật sự tuyệt vọng, nàng ta thật sự thất vọng với phụ mẫu của mình. Hiện tại Ty Na đại nhân đã chết, Tà chủ đại nhân cũng đã bỏ đi. Ta sợ, ta sợ nàng khi tỉnh lại sẽ không thể chịu nổi. Niệm Băng, người gọi là Niệm Băng đúng không? Ta hy vọng nếu như U U tỉnh lại thì các người hãy để cho bọn ta rời khỏi đây. Các người yên tâm, bọn ta sẽ không làm bất kỳ chuyện tà ác nào đâu, được không?”

Niệm Băng nhìn ánh mắt khẩn cầu của Bình Triều mỉm cười nói: ”Cái đó có gì là không được? Ta không có quyền hạn chế tự do của các người. Bất quá có một chuyện ta cần phải nói rõ. Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình dưới chú ngữ của U U được mở ra, Di Thất đại lục theo đó đã trở về thế giới này. Ta hy vọng sau khi U U tỉnh lại thì người có thể khuyên nàng ta mang tình huống lúc đó nói cho ta biết. Di Thất đại lục đối với Ngưỡng Quang đại lục chúng ta mà nói không biết là phúc hay là họa. Bọn ta nhất định phải chuẩn bị trước mới được. Sau đó thì các người có thể ly khai, bọn ta cũng sẽ không cản trở.”

Bình Triều suy nghĩ một hồi nói: ”Cái này ta không thể hứa với người. Nếu như U U không nguyện ý nói thì ta sao có thể miễn cưỡng nàng được? Ta chỉ có thể nói là sẽ cố hết sức khuyên nhủ nàng. Chúng ta khác nhau, các người là chính nghĩa còn bọn ta là tà ác...”

Niệm Băng ngắt lời Bình Triều: ”Cái gì là chính nghĩa? Cái gì là tà ác? Dưới một điều kiện nào đó thì tà ác cùng chính nghĩa có thể tương hỗ chuyển hóa cho nhau. Ta từ trước tới giờ chưa bao giờ coi thường các người. Vì vậy ta cũng hy vọng người có thể coi trọng lấy chính mình. Tà Nguyệt đã đi nhưng các người cũng không có tiếp tục cái sự nghiệp tà ác của hắn. Vì vậy, dưới điều kiện đó, ta nghĩ chúng ta có thể trở thành bằng hữu.”

Bình Triều kinh dị nhìn Niệm Băng. Niệm Băng cũng mỉm cười nhìn hắn. Từ nụ cười của Niệm Băng có thể thấy một sự chân thành không chút tạp niệm nào. Thở dài một tiếng, Bình Triều nói: ”Có lẽ U U nói đúng. Ta vốn không thuộc về thế giới hắc ám này. Cảm ơn người, bằng hữu, người khiến ta thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.”

Dứt lời hắn đưa tay của mình ra hướng về Niệm Băng. Nhưng khi hắn nhìn thấy móng tay đen kịt của mình thì bất giác thu tay lại. Nhưng vào lúc này, bàn tay mạnh mẽ của Niệm Băng đã nắm chặt lấy cánh tay lạnh lẽo không chút hơi ấm của hắn: ”Hãy tin ta, chúng ta chính là bằng hữu. Hãy để chúng ta ở cùng nhau đợi U U tỉnh lại. Mọi việc đã kết thúc rồi. Đối với các người mà nói chính là phải đối diện với một cuộc sống mới đang bắt đầu. Người cùng U U phải sống trở lại, đúng không?”

Bình Triều nở nụ cười rạng rỡ, từ khi tới đây, là lần đầu tiên hắn cười: "Cảm ơn người. Chỉ cần U U tỉnh lại thì đó là ân điển mà ông trời ban cho ta. Đúng a! Chúng ta đã trọng sanh, không còn phụ thuộc vào ai mà chỉ là chính bản thân chúng ta."

Niệm Bằng nhìn nụ cười của Bình Triều, biết khúc mắc trong lòng hắn đã được giải tỏa. Khi Bình Triều nhìn U U, Niệm Bằng thấy ánh mắt giống y như ánh mắt mà khi mình nhìn thê tử của mình.

Bước tới một bước, Niệm Bằng ngồi xuống bên cạnh U U. Miêu Miêu tới bên cạnh hắn khẽ nói: "Niệm Bằng ca ca, huynh cần phải có biện pháp cứu tỷ ấy a! Hãy giúp tỷ ấy sớm tỉnh lại đi."

Niệm Bằng nhìn Miêu Miêu cười nói: "Ta còn nhớ khi xưa giữa các người còn đánh nhau một lần. Người không hận nàng ấy sao?"

Miêu Miêu lắc đầu nói: "Ta chỉ hận hung thủ đã giết tộc nhân của ta. U U thật đáng thương! Nàng ấy giống như Miêu Miêu đều không còn ba ba, mẹ mẹ. Ta sao có thể hận nàng nữa chứ? Ta chỉ hy vọng nàng có thể sớm tỉnh lại"

Tâm địa lương thiện của Miêu Miêu như tác động tới tất cả mọi người có mặt. Niệm Bằng cầm lấy tay U U đưa tay bắt mạch. Hắn không hề đưa tiên thiên chi khí hay ma pháp nguyên tố xâm nhập. Châm châm nhắm mắt lại, một đoàn lực sắc quang mang dần xuất hiện trước ngực hắn. Bao gồm cả Bình Triều, mỗi người trong phòng đều bỗng nhiên có một cảm giác thật thoải mái như có một cơn gió xuân thổi qua người khiến cho toàn thân chợt cảm thấy ấm áp. Chỉ trong chốc lát, trên thân thể mỗi người đều xuất hiện những thay đổi khác nhau. Cảm giác sâu sắc nhất chính là Bình Triều. Cũng bởi vì rất lâu rồi hắn không có hấp huyết nên thực tế hiện hắn đang rất hư nhược. Nhưng trong cổ khí tức tràn ngập sinh mệnh này, cảm giác khó chịu trong người chợt biến mất. Một cảm giác rất khó nói xuất hiện khiến cho hắn cảm thấy xung quanh mọi thứ như trở nên rạng rỡ hơn.

Lực sắc quang mang bao trùm lấy toàn thân thể của Niệm Bằng. Niệm Bằng không hề đưa nó truyền vào cơ thể U U mà chỉ khống chế lực sắc khí lưu bao quanh lấy thân thể nàng ta rồi từ từ thấm qua da thịt. Bất kể là người tu luyện năng lượng thuộc tính gì, chỉ cần là sinh vật thì sinh mệnh khí tức đối với họ đều rất trọng yếu. Chỉ có duy nhất vong linh thì mới cảm thấy sợ hãi cái năng lượng sinh mệnh chí thuần này.

Khi mọi người trong phòng đang cảm thụ sinh mệnh khí tức tràn trề, thân thể của U U đột nhiên run lên. Tay của nàng đang được Niệm Bằng nắm lấy chợt co lại bấu chặt vào cổ tay Niệm Bằng. Móng tay dài ngằng dăm vào da thịt của hắn. Cũng may làn da của Niệm Bằng rất rắn chắc nên chỉ bị hõm lại chứ không hề bị đâm thủng.

"A! Bình Triều ca ca, mẹ mẹ, mẹ mẹ, người không được chết..." Trong tiếng kêu hoảng hốt, U U chợt ngồi bật dậy, ánh mắt tràn đầy nỗi khủng khiếp. Trên trán tức thì hiện lên một tầng mồ hôi.

Bình Triều vội tiến lên ráng đè nén sự hưng phấn trong lòng, đỡ lấy tay U U từ tay Niệm Bằng ôn nhu nói: "U U, Bình Triều ca ca đang ở đây, ta đang ở đây! Nàng thế nào? Thấy khỏe hơn không?"

Ngực của U U không ngừng phập phồng, đôi mắt vô thần dần khôi phục lại, nhìn thấy Bình Triều rồi giữa đám người Niệm Bằng bên cạnh, thần trí của nàng tức thì mau chóng khôi phục.

Gia Lạp Mạn Địch Tư như muốn nói gì đó thì bị Niệm Bằng ngăn lại. Niệm Bằng khẽ nói: "Nàng ta vừa mới tỉnh lại, hãy để nàng ta nghỉ ngơi một chút. Chúng ta quay về trước cái đã."

Tinh thần của U U hiện thật không tốt. Huống chi Niệm Bằng hy vọng Bình Triều có thể khuyên bảo nàng ta mang sự việc phát sinh nói ra. Hiện tại chưa phải là lúc nóng.

Gia Lạp Mạn Địch Tư gật đầu, hai người cùng Phượng Nữ, Miêu Miêu vừa muốn lui ra thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của U U vang lên: "Các người đừng đi, ta có lời muốn nói."

Niệm Bằng quay nhìn U U thì chỉ thấy ánh mắt của nàng ta đã trấn tĩnh lại, hai tay nắm chặt tay của Bình Triều nhìn đám người Niệm Bằng nói: "Phụ thân của ta đâu? Đã bị các người giết rồi sao?"

Niệm Bằng hỏi ngược lại: "Nếu như ta nói cho người biết là Tà Nguyệt sớm đã bị bọn ta giết chết, người sẽ làm gì?"

Khuôn mặt của U U lộ ra một nụ cười thê lương, nói ra đáp án mà không một ai ngờ tới: "Ta sẽ rất vui. Hẳn vốn là không nên tồn tại trên cái thế giới này."

227. Chương 226: Thịnh Cầu Của U U

U U lạnh nhạt nói: "Những thứ ta nợ ông ta đã trả hết rồi. Ông ta cho ta sinh mạng, ta dùng sinh mạng cứu ông ta một lần. Khi ấy thì đã không ai còn nợ ai, giữa ta với ông ấy không còn quan hệ nào nữa. Nếu như nói có thì chỉ có hận. Mụ mụ vì bảo vệ ta mà chết, nếu như không phải vì ông ta thì mụ mụ không có chết. Cho tới lúc này ta mới biết mụ mụ rất là yêu ta."

Niệm Băng thở dài nói: "Xem ra trong ký ức của người chỉ còn nhớ thời khắc mà mẫu thân người chết. Người bảo có lời muốn nói, người muốn nói gì với chúng ta?"

Tâm tình kích động của U U dần bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: "Người cùng phụ thân ta hợp tác chắc cũng vì Di Thất đại lục. Bất luận mục đích của người là gì, ta nghĩ người đang rất muốn biết tình trạng về Di Thất đại lục, nhưng tình hình thật sự của nó thì chỉ có một mình ta biết. Vì vậy bây giờ ta sẽ nói cho người nghe."

"Đợi một chút!" Gia Lạp Mạn Địch Tư đột nhiên ngăn U U lại, nhìn vào ánh mắt bí ẩn của nàng nói: "Nha đầu! Trước khi người nói thì hãy nghe ta kể những việc sau khi người hôn mê cho người nghe. Có lẽ sẽ tốt cho người hơn."

Sau đó, hẳn đem những lời sau cùng của Tà Nguyệt nói ra cùng với việc cánh tay chứa ma chủng giao cho Tập Tiệp Áo Tây Tư kể ra hết.

Lúc Gia Lạp Mạn Địch Tư kể về những lời của Tà Nguyệt trước khi đi, sắc mặt của U U có chút thay đổi, từ lạnh nhạt xuất hiện một chút bi thương: "Hắn thật nói như vậy sao? Hắn thật sự từ bỏ thứ mà hắn mong muốn nhất sao?" Ánh mắt của U U đầy nghi hoặc.

Gia Lạp Mạn Địch Tư nói: "Vốn ta cũng không tin phụ thân người nhưng những gì ta nói là sự thật, đây là sự thật không thể chối cãi."

U U lạnh lùng nói: "Thế thì đã sao? Mọi thứ hắn đều đã làm, trên thế giới này làm gì có sự hối hận. Không lẽ hắn có thể làm mẫu thân ta sống trở lại sao?"

Bình Triều nắm chặt tay U U khẽ nói: "U U, đừng như vậy! Ta nghĩ Tà chủ đại nhân đã nghĩ thông suốt rồi."

U U lắc đầu nói: "Hắn nghĩ thông hay không, không liên quan tới ta. Từ khi ta bắt đầu ngâm câu chú ngữ đầu tiên thì ta đã không còn là nữ nhi của hắn. Hiện tại ta là một cô nhi không cha không mẹ. Bình Triều ca ca, huynh còn yêu ta không?"

"Yêu, đương nhiên là yêu. Trừ phi là ta chết, còn bằng không ta vĩnh viễn ở bên cạnh muội."

Bình Triều kích động nắm chặt tay U U tựa như muốn dùng tình cảm sưởi ấm lại khí tức băng lãnh của U U. Tinh thần của U U khẽ chấn động, tay nhẹ nhàng rút khỏi tay Bình Triều, nhìn Niệm Băng nói: "Có lẽ các người lấy làm kỳ quái khi ta chủ động đem việc này nói cho các người biết. Thật ra rất đơn giản, ta cần các người giúp đỡ."

Niệm Băng cảm thông: "Người cứ nói! Ta nghĩ ta hiểu người muốn cái gì."

U U từ trên giường đứng dậy, nhìn thẳng Niệm Băng nói: "Di Thất đại lục đã quay về. Khi chú ngữ kết thúc thì Phong ấn đã được giải khai. Trước mắt ta vẫn rất nghi hoặc là khi xưa, Thần Chi đại lục dùng một năng lượng cực lớn mới có thể đưa nó đi thì làm sao lại chỉ mở Phong Ấn là có thể đưa nó quay về? Nhưng bây giờ ta đã hiểu. Bởi vì vào lúc ta kết thúc chú ngữ ta không phải thật sự đã hôn mê mà chính là đang tiếp nhận thông tin từ Di Thất đại lục. Ta không biết những thông tin này từ đâu tới nhưng ta có thể nhìn thấy thay đổi của Di Thất đại lục một vạn năm sau cùng với tình cảnh khi bọn họ rời khỏi thế giới chúng ta một vạn năm trước."

Tinh thần mọi người ai nấy đều trở nên tập trung. Không một ai ngắt lời U U, im lặng nghe nàng nói.

”Một vạn năm trước, Thần Chi đại lục không biết từ đâu ngưng tụ một năng lượng cực lớn, cường hành mở cánh cửa thời gian rồi đem cả Di Thất đại lục chúng ta làm biến mất khỏi thế giới này. Nhưng để có thể thực hiện di chuyển cả phiên đại lục thì cần một năng lượng quá lớn. Vì vậy người của Thần Chi đại lục chỉ có thể mang Di Thất đại lục biến mất rồi lập tức phong bế lại cánh cửa thời gian, khiến cho Di Thất đại lục phải nằm ở một thế giới khác. Nhưng Di Thất đại lục lúc nào cũng ở ngay bên kia cánh cửa thời gian, đại lục đó dù sao cũng thuộc về thế giới chúng ta, cùng với thế giới chúng ta lúc nào cũng có một sự liên hệ giống như có một sợi dây cực vững chắc giữ lấy Di Thất đại lục. Cũng bởi vì bị ngăn cách bởi Phong Ấn nên bọn họ không có cách nào quay về. Còn Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình lại chính là mấu chốt của Phong Ấn. Có lẽ các người không tin nhưng hiện tại trong thân thể ta không còn có một chút huyết dịch nào. Để mở ra Mặc Áo Đạt Tư Phong Ấn Chi Bình phải cần toàn bộ tinh huyết của ta.”

Niệm Băng kinh dị hỏi: ”Đó có phải là hồng sắc quang cầu ngưng tụ trước người của người?”

U U gật đầu nói: ”Không sai, chính là quang cầu đó. Nhưng ta không có chết. Tiên huyết của ta trở thành tế phẩm nhưng thân thể của ta thì lại thu về năng lượng phản hồi khi Phong Ấn mở ra. Hiện tại năng lượng đó chính là huyết dịch của ta. Có thể nói, trong cái chủ ngữ kia thì ta đã trải qua quá trình hồi sinh, sau khi Phong Ấn được mở ra thì không còn có gì có thể ngăn cản Di Thất đại lục quay về. Vì vậy, dưới một sự dẫn dắt vô hình, Di Thất đại lục đã quay về thế giới này. Trước đó ta có nghe Tà Nguyệt nói về sự việc Thần Chi đại lục chiến. Nếu như các người hiện tại lo lắng Di Thất đại lục quay về mặc dù có khả năng chống đỡ với Thần Chi đại lục nhưng đồng thời cũng mang tới phiền toái cho Ngưỡng Quang đại lục thì các người đã sai rồi.”

Niệm Băng vội hỏi: ”Vì sao? Không lẽ Di Thất đại lục...”

U U nói: ”Không sai. Di Thất đại lục hiện tại không còn là Di Thất đại lục trước kia. Di Thất đại lục một vạn năm trước là một nơi tuyệt đẹp, lúc ấy đủ các loại sinh vật kỳ dị sinh trưởng trên đó. Sự phồn vinh của nó dù cho Ngưỡng Quang đại lục hiện tại cũng không thể so sánh. Nhưng Thần Chi đại lục đã phá vỡ đi sự cân bằng sinh thái của Di Thất đại lục, khi bị đưa tới dị thế giới thì nó đã mất đi sự hỗ trợ từ thế giới chúng ta, thực vật tất cả khô héo, sông suối khô cạn. Mọi thứ tốt đẹp đều trở nên tồi tàn. Khi chủ ngữ của ta hoàn thành thì trước mắt không ngừng hiện lên mọi hình ảnh. Ta có thể khẳng định đó là những gì đã phát sinh trên Di Thất đại lục. Một vạn năm trôi qua, sự thay đổi của Di Thất đại lục thật khiến người ta đau lòng. Nguyên bản một đại lục phồn hoa nay trở nên cằn cỗi. Chỉ là một giọt nước cũng có thể trở thành trân bảo. Một vạn năm qua, nhân khẩu trên Di Thất đại lục không chỉ không tăng mà ngược lại còn bị giảm đi. Chỉ có chủng tộc tối kiên định cùng nhân loại mới có thể sinh tồn. Một vạn năm qua, Di Thất đại lục không chỉ không thể phát triển thực lực để đối kháng với Thần Chi đại lục mà ngược lại còn suy thoái. Văn minh của bọn họ dần biến mất, hiện tại trên Di Thất đại lục ngay cả một tòa thành thị cũng không có mà chỉ còn tồn tại một phiên thủy nguyên duy nhất còn tồn tại một số ít sinh vật. Bọn họ đã được trở về, hoàn cảnh khốc liệt cũng đã thay đổi nhưng không biết phải mất bao lâu thì mới có thể khôi phục lại sinh cơ.”

Yên tĩnh, cả phòng nhất thời chìm vào tĩnh lặng. Đại não của Niệm Băng không ngừng vận chuyển. Thông qua thiên nhãn huyết giám thị U U, hẳn biết mọi thứ U U nói đều là phát xuất từ nội tâm, tuyệt không có chút giả dối. Hắn đã từng nghĩ đủ mọi tình huống khi Di Thất đại lục quay về. Cũng đã từng nghĩ qua bọn họ có thể suy tàn, nhưng từ tin tức mà U U nói ra thì Di Thất đại lục không chỉ đơn giản là suy tàn. Nếu như chỉ cần trải qua thêm một thời gian không lâu nữa, khi phiên thủy nguyên cuối cùng kia biến mất thì nói không chừng Di Thất đại lục sẽ trở thành một đại lục chết.

Hít sâu một hơi, Niệm Băng cố ổn định tinh thần, nhìn U U nói: ”Vì vậy người hy vọng bọn ta có thể giúp đỡ Di Thất đại lục, đúng không?”

U U cười, nụ cười của nàng đầy vẻ thê lương: ”Tà Nguyệt hẳn hao phí tâm tư muốn trở thành chủ nhân của Di Thất đại lục. Chỉ sợ hắn vạn vạn lần không ngờ Di Thất đại lục khi quay về chỉ còn tồn tại trên dưới mấy vạn dân mà đến ngay cả sinh tồn cũng là vấn đề. Đáng cười, thật là đáng cười!”

Niệm Băng thở dài nói: ”Đáng cười không chỉ là phụ thân người. Bọn ta cũng là luôn hy vọng sự quay về của Di Thất đại lục sẽ mang tới một khoảng thời gian hòa bình cho Ngưỡng Quang đại lục, đem cuộc chiến

với thần nhân sang một bên? Nhưng nào ngờ bọn ta đưa về lại là một cây cầu nối liền Thần Chi đại lục cùng Ngưỡng Quang đại lục. Bây giờ dù cho là thần nhân bình thường sợ rằng cũng có thể dễ dàng tới được Ngưỡng Quang đại lục. Nếu như ta đoán không sai thì người vì Di Thất đại lục bỏ ra toàn bộ tinh huyết, hiện tại đã trở thành chủ nhân chân chính của Di Thất đại lục rồi.”

U U cười nói: ”Không sai, người rất thông minh. Khi những hình ảnh kia kết thúc thì ta nghe thấy một thanh âm. Thanh âm này nói, hoan nghênh người đã đến, nữ thần của bọn ta. Thần, ta rất ghét cái chữ này nhưng ta lại trở thành nữ thần của mấy vạn tàn dân. Hình ảnh cuối cùng ta nhìn thấy chính là thân hình ta huyền hóa thành huyền ảnh hiện ra trước mặt toàn bộ các chủng tộc trên Di Thất đại lục. Ta nhìn thấy ánh mắt đầy hy vọng của bọn họ. Các người có thể nói cho ta biết ta phải làm gì đây? Với tình huống như vậy thì ta còn có thể giấu diếm gì nữa chứ?”

Niệm Băng cười khổ nói: ”Hiện tại ta cũng rất muốn biết là phải làm cái gì. Nhưng hiện tại ta chỉ muốn tính tới một việc đó là phải nghĩ biện pháp đối phó với sự báo thù của đám thần nhân kia”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói: ”Niệm Băng, người cũng đừng quá lo lắng. Đám thần nhân mặc dù có thù hận rất sâu đậm với Di Thất đại lục nhưng bọn họ cũng rất cẩn trọng. Hiện tại, Di Thất đại lục đã quay về, bọn họ nếu không chuẩn bị vẹn toàn thì sẽ không dễ dàng ra tay. Thực lực của bọn ta mặc dù không thể cùng bọn họ chống chọi nhưng long tộc bọn ta cộng thêm các người cũng không dễ mà bị hủy diệt. Huống chi theo lời U U nói thì trên Di Thất đại lục chỉ có cường giả có thể thích ứng với hoàn cảnh mới có thể tồn tại. Nói không chừng trong số bọn họ có cường giả có thực lực cường đại thì sao? Trên thực tế bọn ta còn có cả Ngưỡng Quang đại lục làm hậu thuẫn. Tứ đại đế quốc với hơn mấy ngàn vạn người, lại có một số lượng lớn tài nguyên. Chỉ cần phân phối hợp lý thì có thể mang tới uy hiếp cho đám thần nhân. Số lượng của thần nhân không tới một vạn, chân chính cao thủ cũng không quá trăm người. Lần này bọn họ tới Ngưỡng Quang đại lục đã chết mất một vị chủ thần, mười mấy thần cấp cùng bán thần cao thủ. Như vậy là đã quá thảm trọng rồi.”

Niệm Băng thở dài nói: ”Hiện tại chỉ còn cách đi một bước nhìn một bước thôi. Hy vọng đám thần nhân cần nhiều thời gian chuẩn bị, coi như chúng ta sẽ có thời gian để chuẩn bị ứng phó. U U cô nương, cô có biết di dân của Di Thất đại lục ở đâu không. Cô hãy nghỉ ngơi vài ngày, đợi khi thân thể hoàn toàn khôi phục thì chúng ta sẽ lên đường.”

U U có chút bất đắc dĩ nói: ”Không cần phải nghỉ ngơi, ta hiện tại đã không sao, lúc nào cũng có thể xuất phát. Trước đây ta thật không hề muốn nghĩ mình làm cái gì mà chỉ muốn được cùng ở chung một chỗ với Bình Triều ca ca. Nhưng hiện tại nghĩ đến ánh mắt của người trên Di Thất đại lục thì ta lại cảm thấy trách nhiệm của ta thật lớn. Cảm ơn các người đã đồng ý giúp ta.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Không có gì phải cảm tạ. Bọn ta cũng là vì muốn bảo vệ mảnh đất Ngưỡng Quang đại lục mà thôi. Di Thất đại lục chính là cầu nối Thần Chi đại lục cùng Ngưỡng Quang đại lục. Khi đám thần nhân phát hiện ra tình huống thật sự tại Di Thất đại lục thì sau khi di dân tại Di Thất đại lục bị tru sát, tiếp theo đó sẽ tới phiên Ngưỡng Quang đại lục. Vì vậy, đó cũng là bọn ta tự bảo vệ mình mà thôi.”

Niệm Băng nói tiếp: ”Người nên nghỉ ngơi vài ngày cho thật khỏe. Ta nghĩ tinh huyết trong cơ thể người mặc dù đã chuyển hóa thành năng lượng nhưng không đại biểu đó là năng lượng bản thân người. Năng lượng trong cơ thể người rất kỳ dị, cùng với hắc ám năng lượng tương hỗ nhau duy trì sinh mệnh của người. Vừa rồi ta vận dụng sinh mệnh khí tức để kích dẫn cơ năng thân thể của người. Ta nghĩ không tới mấy ngày thì tinh huyết trong cơ thể người sẽ tăng lên một cảnh giới rất cao. Đối với chúng ta hiện tại mà nói thì thực lực tăng thêm chút nào thì càng nắm chắc thêm phần đối phó với Thần Chi đại lục. Hơn nữa ta cũng cần dùng mấy ngày này giải quyết một số việc. Di Thất đại lục đã quay về, ta nghĩ sẽ có nhiều người cảm thấy hứng thú với việc này.”

U U ngăn người. Nàng từ ánh mắt niệm Băng nhìn thấy được quang mang tinh minh của hắn. Niệm Băng đúng là nghĩ sâu xa. Lúc trước Long Thần đã từng nói qua với hắn, diện tích của Di Thất đại lục so với Ngưỡng Quang đại lục còn lớn hơn vài phần. Mặc dù Di Thất đại lục bây giờ không còn là Di Thất đại lục như trước kia, bởi vì sống tại dị không gian nên thiếu vắng đủ các thứ sinh tồn nhưng hiện tại nó cũng đã quay về. Đối với tứ đại đế quốc trên Ngưỡng Quang đại lục mà nói đây chính là một cơ hội. Có cơ hội này,

chỉ cần lợi dụng thật tốt thì có thể làm cho tứ đại đế quốc xuất lực giúp đỡ đối phó với Thần Chi đại lục. Dù sao bảo vệ Di Thất đại lục cũng là trách nhiệm của bọn họ.

Ly khai khỏi phòng của U U, Niệm Băng tức thì quay trở lại phòng mình lấy bút viết ba lá thư. Thư vừa viết xong liền đưa cho Ngân Năng phái người mang đi. Ba phong thư được gửi cho Dung thân vương của Hoa Dung đế quốc, Lạc Nhu của Áo Lan đế quốc cùng Mộc Tinh của Lãng Mộc đế quốc. Sau khi hẩn gửi xong thì Lam Thần cũng đã quay về.

”Thế nào rồi, Thần Thần? Bên Thiên Đãng sơn mạch có dấu hiệu gì không?”

Niệm Băng hỏi.

Lam Thần nói: ”Hai ngày trước Tuyết Phách phái người đưa thư hồi báo tại Thiên Đãng sơn mạch có chấn động cực lớn. Rất nhiều núi non bị sụp đổ. May mắn bọn họ trú ở bên lề nên mới không bị ảnh hưởng. Sau khi gửi thư hồi báo thì chấn động đó vẫn còn tiếp tục.”

Niệm Băng gật đầu nói: ”Sự quay về của Di Thất đại lục đối với thế giới chúng ta có ảnh hưởng rất lớn. Ta hiện tại phải đi gặp Yến Phong cùng với hẩn nói chuyện. Băng Nguyệt, Áo Lan hai nước mặc dù thực lực yếu nhất trong bốn đế quốc nhưng cự ly so với Thiên Đãng sơn mạch lại gần nhất. Hơn nữa bây giờ đã kết thành liên minh với Lãng Mộc đế quốc. Nếu như người của Hoa Dung đế quốc có thể tới nhanh thì đối với việc phân chia Di Thất đại lục trong tương lai sẽ tốt hơn. Nhưng dù sao Hoa Dung đế quốc cũng cách quá xa so với Di Thất đại lục.”

Lam Thần chợt nghĩ ra gì liền nói: ”Vừa rồi ta có nghe tỷ tỷ nói qua tình huống của Di Thất đại lục. Niệm Băng, ý của chàng là muốn tứ đại đế quốc chúng ta chiếm lĩnh lấy Di Thất đại lục?”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Di Thất đại lục hiện thiếu thốn quá nhiều, giống như là một hoang nguyên. Cái nó cần nhất bây giờ chính là khai khẩn. Một phiến thổ địa rộng lớn như vậy sớm muộn gì cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của tứ đại đế quốc. Hơn nữa U U đã nói qua về dân cư của Di Thất đại lục, chỉ có khoảng mấy vạn người. Nếu đã như vậy, một đại lục to lớn thế này sao có thể không bị tứ đại đế quốc chia cắt chứ? Xem ra lần này tứ đại đế quốc thật phải cùng phát triển rồi. Hiện tại chỉ cần lợi dụng một chút là có thể khiến tứ đại đế quốc phái binh tới Di Thất đại lục. Cái Di Thất đại lục thiếu nhất bây giờ chính là nước. Nhưng khi nó quay về thì giống như Ngưỡng Quang đại lục, chỉ ít cũng có ba mặt giáp biển. Ta nghĩ là cần khiến mưa nhiều một chút. Nếu như ta có thể tụ tập một chỗ thủy hệ, băng hệ ma pháp sư, tại vùng ven biển, lợi dụng thủy nguyên tố, cộng thêm nhân lực làm những hồ chứa nước. Cứ như vậy thì Di Thất đại lục muốn phát triển trở lại không phải việc khó.”

Lam Thần nghi hoặc hỏi: ”Niệm Băng, việc quan trọng nhất của chúng ta chính là đối phó với đám thần nhân kia. Sự phát triển của Di Thất đại lục hình như không phải là việc chúng ta quá quan tâm?”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Đối với bốn nước mà nói thì Di Thất đại lục rất quan trọng. Nếu như Di Thất đại lục không thích hợp để sinh tồn thì việc bọn họ giúp đỡ sẽ hạn chế đi rất nhiều. Tới lúc đó, khi đám thần nhân của Thần Chi đại lục tấn công thì cũng sẽ chỉ có bọn ta đối mặt. Nhưng nếu tứ đại đế quốc phát hiện ra Di Thất đại lục là một thổ địa phì nhiêu, hơn nữa diện tích cực lớn thì nàng nói bọn họ sẽ làm gì? Ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ phái trọng binh tranh thủ chiếm lĩnh từng phần để khai phá. Hiện tại mặc dù chúng ta không biết tình huống cụ thể của Di Thất đại lục nhưng với một thổ địa rộng lớn như thế, ta không tin tứ đại đế quốc không động tâm. Thần nhân mặc dù rất mạnh nhưng chân chính cường giả chỉ có hơn trăm người, còn lại thực lực chỉ đạt khoảng thập nhất giai, thậm chí còn chưa tới. Nếu như chúng ta có thể tập trung hết lực lượng tinh nhuệ của Ngưỡng Quang đại lục thì chưa chắc đã không thể đối kháng với bọn họ. Vì vậy, việc bây giờ chúng ta cần làm rất đơn giản, đó là làm trời lên đã tâm của tứ đại đế quốc, sau đó xảo diệu mà lợi dụng đã tâm đó.”

Lam Thần giật mình nói: ”Ý của chàng ta đã hiểu. Băng Nguyệt đế quốc nếu người muốn lợi dụng không thành vấn đề. Yến Phong khi nhắc tới chàng luôn một mực tôn kính. Huống chi hiện tại mẹ đang nắm trong tay Băng Thần tháp, cả Băng Nguyệt đế quốc có thể nói do chàng khống chế. Ba đế quốc còn lại ít nhiều cũng có quan hệ với chàng. Nhưng để lợi dụng sao cho tốt mới là vấn đề trọng yếu.”

Niệm Băng mỉm cười nói: ”Nàng phân tích rất đúng. Đó chính là mấu chốt của chúng ta. Đối với ta mà nói thì quan trọng nhất chính là lợi dụng sao cho hợp lý. Được rồi, nàng nghỉ ngơi một chút đi. Mấy ngày qua

lo lắng cho ta nàng đã mệt rồi. Ta muốn đi tìm Yến Phong để thương lượng. Dù sao Băng Nguyệt đế quốc cũng là căn cơ của bọn ta, lần này nhất định phải để cho Băng Nguyệt đế quốc được lợi ích lớn một chút.”

Trong lòng hần sớm đã có tính toán. Trong tứ đại đế quốc thì hần không quan tâm nhất ngược lại chính là Hoa Dung đế quốc. Hoa Dung đế quốc thật ra đã quá cường đại, vượt xa ba đế quốc khác. Còn Băng Nguyệt cùng Áo Lan hai nước mặc dù hơi yếu nhưng Thiên Đãng sơn mạch lại nằm trong biên giới Áo Lan đế quốc. Chỉ cần phối hợp thật tốt, mau chóng chiếm lấy một mảnh thổ địa thật lớn thì sau này hai nước sẽ phát triển tốt hơn nhiều. Lãng Mộc đế quốc có thể đạt được gì thì phải coi ảnh hưởng của Mộc Tinh với Lãng Mộc đế quốc như thế nào, đồng thời phải coi mức độ xem trọng Di Thất đại lục của Lãng Mộc đế quốc.

Ba ngày sau, Niệm Băng dẫn theo gần ba vạn người tiến về hướng Thiên Đãng sơn mạch. Trong ba vạn người này ngoại trừ sáu trăm tinh nhuệ của Huyết Sư giáo ra thì còn lại chính là đủ loại người mà sau khi Niệm Băng cùng Yến Phong thương lượng dẫn đi. Trong đó Niệm Băng từ Băng Thần tháp dẫn theo một trăm băng hệ ma pháp sư do Long Linh phụ trách. Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội, hội trưởng Long Trí tự thân dẫn theo năm trăm ma pháp sư các hệ tạo thành một ma pháp sư quân đoàn. Còn lại đều là những người không có khả năng chiến đấu. Ba vạn người mang theo ba ngàn xe vật tư cực lớn kéo nhau hướng về Thiên Đãng sơn mạch.

Băng Nguyệt đế quốc lúc này không cần phải phái binh. Tinh nhuệ do Tuyết Phách nguyên soái dẫn theo khi trước là đã quá đủ. Ưu thế lớn nhất của Băng Nguyệt đế quốc chính là nó nằm cách xa Hoa Dung đế quốc, đồng thời hai nước lân cận lại là đồng minh nên không cần phải lo lắng về vấn đề phòng ngự. Lần này Yến Phong đã hạ quyết tâm cùng phối hợp với Niệm Băng. Ba ngàn xe vật tư lần này chỉ là một đợt. Khi Niệm Băng ly khai thì Yến Phong đã phát động toàn quốc, dưới tình huống sao không ảnh hưởng tới các phương diện sinh hoạt của đế quốc, tận hết khả năng điều động vật tư cùng các thợ lành nghề.

Khi Niệm Băng mang tình huống của Di Thất đại lục nói rõ cho Yến Phong nghe thì Yến Phong có một linh cảm mình có thể trở thành một quân vương anh minh nhất trong lịch sử của Băng Nguyệt đế quốc hay không chính là dựa vào lúc này. Hơn nữa nhờ có sự giúp đỡ của Niệm Băng nên Băng Nguyệt đế quốc mới có thể có cơ hội chiếm lấy tiên cơ. Khi hần cùng các đại thần thảo luận thì kế hoạch mà hần cùng Niệm Băng vạch ra từ trước đều được tất cả tán thành. Vì vậy việc tổng động viên toàn quốc không hề gặp bất kỳ trở ngại. Sự hưng phấn đó khiến cho Niệm Băng cũng không ngờ Yến Phong lại hết lòng đứng đằng sau. Hành động lần này càng khiến cho hần thêm phần tin tưởng.

Khi Niệm Băng dẫn người tiến về Thiên Đãng sơn mạch thì ba phong thư mà hần gửi đi đã tạo nên những cơn sóng cực lớn tại ba đế quốc. Trong đó, phản ứng nhanh nhất chính là hoàng đế của Áo Lan đế quốc. Theo sự phát triển của những năm gần đây, sức ảnh hưởng của Lạc Nhu tại Áo Lan đế quốc ngày càng tăng. Quốc vương Áo Lan đế quốc nhìn quốc gia mình ngày một phát triển đối với Lạc Nhu càng lúc càng tín nhiệm. Huống chi phía sau Lạc Nhu còn có đệ nhất quân phương, phụ thân của Lam Thần, Phương Nữ là Lam Vũ công tước chỉ trì. Trải qua mấy ngày suy nghĩ cẩn thận, Áo Lan đế quốc cuối cùng cũng ra quyết định. Trừ năm vạn tinh nhuệ đã phái tới Thiên Đãng sơn mạch ra, quân đội toàn quốc lập tức được điều động tới biên giới với Hoa Dung đế quốc, cũng chính là biên giới giữa Áo Lan cùng Kỳ Lỗ đế quốc khi xưa. Bản thân Lạc Nhu theo như trong phong thư nói, trong thời gian ngắn nhất điều động một khối lượng lớn tài nguyên tiến về Thiên Đãng sơn mạch. Mặc dù Thiên Đãng sơn mạch nằm trong địa phận Áo Lan đế quốc nhưng từ Băng Nguyệt thành của Băng Nguyệt đế quốc tới Thiên Đãng sơn mạch so với từ Áo Lan đế quốc tới Thiên Đãng sơn mạch không hơn kém bao nhiêu. Khi Lạc Nhu dẫn người đi thì Niệm Băng đã dẫn người của Băng Nguyệt đế quốc xuất phát trước đó nửa tháng.

Vào lúc này, tại Lãng Mộc đế quốc cùng Hoa Dung đế quốc vẫn còn đang tranh luận kịch liệt. Địa vị của Mộc Tinh tại Lãng Mộc đế quốc rất cao là bởi vì có Đại Địa nữ thần linh vực. Nàng chính là đối tượng lôi kéo của các thế lực, đồng thời cũng nhận được tín nhiệm của quốc vương. Đáng tiếc nàng cũng chỉ là một nữ nhân. Khi nàng đem việc này báo cho quốc vương Lãng Mộc đế quốc biết thì trong nước tức thì dậy lên những cơn sóng cực lớn.

Ủng hộ Mộc Tinh chính là quốc vương cùng ca ca nàng Mộc Vinh. Nhưng phản đối lại chính là phái bảo thủ. Lý do bọn họ phản đối rất đơn giản. Chỉ dựa vào một bức thư, ai mà biết Di Thất đại lục kia có tồn tại hay không. Tất cả đều kiến nghị trước tiên đưa người tới Di Thất đại lục điều tra rồi mới kết luận. Dù

sao thì Lãng Mộc đế quốc đã kết liên minh với Áo Lan đế quốc, phái người qua không phải là việc khó khăn. Nhưng Mộc Tinh vẫn kiên quyết giữ lập trường của mình, hy vọng Lãng Mộc đế quốc lập tức phái trọng binh hộ tống vật tư tới Di Thất đại lục khai hoang. Nàng tuyệt đối tin tưởng Niệm Băng, nếu Di Thất đại lục có tồn tại thì thời cơ này tuyệt không thể bỏ qua. Tới trước được trước, đạo lý này nàng rất hiểu rõ. Đáng tiếc quốc vương cuối cùng lại đứng về phía bảo thủ vì ông ta nhận thấy uy hiếp từ Hoa Dung đế quốc. Mặc dù đã ký hiệp ước hòa bình nhưng không thể không phòng bị. Vì vậy trước tiên cứ phái người đi thám thính là tốt nhất.

Một tháng sau, Lãng Mộc đế quốc nhận được tin tức về hai nơi. Một chính là đến từ Áo Lan đế quốc. Đại quân của Áo Lan đế quốc đóng tại biên giới với Hoa Dung đế quốc gửi yêu cầu nhờ Lãng Mộc đế quốc giúp đỡ tài nguyên. Còn một tin khác là do thám tử báo về. Mặc dù thám tử vẫn chưa tới Di Thất đại lục nhưng tại Thiên Đăng sơn mạch phát hiện ra một lượng lớn quân đội cùng xe hộ tống vật tư, tất cả đều của Áo Lan đế quốc cùng Băng Nguyệt đế quốc. Tới lúc này quốc vương Lãng Mộc đế quốc mới thấy không ổn liền cùng Mộc Tinh thương lượng sau đó bắt đầu điều động quân đội. Không chỉ điều động quân đội lên trú đóng tại Thiên Đăng sơn mạch mà còn mang một lượng lớn tài nguyên cấp cho Áo Lan đế quốc. Dù sao muốn phòng ngự tốt thì phải phối hợp với Áo Lan mới được. Hành động của Lãng Mộc đế quốc đương nhiên Áo Lan đế quốc không ngăn cản. Với một lượng tài nguyên cực lớn thì bọn họ không có lý do nào ngăn cấm Lãng Mộc đế quốc thông qua quốc nội của mình tiến vào Thiên Đăng sơn mạch. Bất quá khi quân đội của Lãng Mộc đế quốc xuất binh thì Lạc Nhu đã tới Thiên Đăng sơn mạch được một tháng. Còn chuyển vật tư thứ ba của Băng Nguyệt đế quốc cũng đã tới Thiên Đăng sơn mạch.

Hoa Dung đế quốc vốn cách Băng nguyệt đế quốc rất xa nên tự nhiên là nơi cuối cùng nhận được tin tức. Địa vị của Dung Thân vương tại Hoa Dung đế quốc tự nhiên là vượt hơn hẳn so với Mộc Tinh. Ông ta càng tin lời cháu mình hơn, nhưng Hoa Dung đế quốc lại phải đối diện với một nan đề. Khi bọn họ có được tin tức, qua thương lượng giữa Dung Thân vương, tể tướng Tô Việt cùng Hoa Thiên đại đế thì đều xác định Hoa Dung đế quốc nhất định phải có phần tại Di Thất đại lục. Nhưng lúc này đại quân của Áo Lan đế quốc đã sớm trấn thủ biên giới. Rõ ràng bọn họ muốn ngăn trở Hoa Dung đế quốc tới Di Thất đại lục. Hơn nữa quân đội của Lãng Mộc đế quốc cũng rất nhanh tụ hợp. Mặc dù từ việc có được Kỳ Lỗ đế quốc khiến cho Hoa Dung đế quốc thực lực tăng mạnh nhưng muốn đột phá phòng tuyến của hai đế quốc thật không dễ dàng gì. Huống chi hiệp ước hòa bình vừa ký không lâu, bọn họ không ai muốn tự tiện gây hấn với cả ba đế quốc. Sau khi cẩn thận thương nghị, Hoa Dung đế quốc quyết định chọn con đường khác, chính là đường biển. Dù sao đi theo đường trên Ngưỡng Quang đại lục thì không có cách nhưng nếu không qua đường biển thì có thể. Hai tháng sau, Hoa Dung đế quốc và hải thuyền của Kỳ Lỗ, dẫn theo một đạo quân tinh nhuệ cùng một số lượng lớn vật tư hướng tới Di Thất đại lục.

Ba phong thư của Niệm Băng mặc dù mang ý nghĩa then chốt nhưng trước khi thư của hắn tới nơi thì toàn đại lục đã phát sinh từng cơn địa chấn nhẹ khiến cho cả ba đế quốc ai cũng tin việc này. Nhất thời, toàn bộ tứ đại đế quốc đều được huy động tới Di Thất đại lục. Bọn họ mang theo không chỉ quân đội mà còn rất nhiều vật tư cùng thợ lành nghề.

Đám người của Niệm Băng lúc này đã tới Di Thất đại lục được ba tháng. Nguyên muốn theo đường núi vận chuyển thì là việc rất khó khăn nhưng đám người của Niệm Băng đều không phải bình thường. Dưới ảnh hưởng của địa chấn, Thiên Đăng sơn mạch vốn đã có nhiều chỗ bị sụp đổ. Niệm Băng, Phượng Nữ, Lam Thần, Tích Lỗ cùng thất long vương liên thủ, chỉ cần hai ngày thời gian đã lợi dụng từ những chỗ sụp đổ của Thiên Đăng sơn mạch khai thông lấy một con đường. Mặc dù con đường chỉ rộng mười trượng nhưng như vậy cũng đã đủ vận chuyển vật tư cùng quân đội.

Khi bọn họ vừa tới phiên đại lục thì ai nấy đều bị sự vật trước mắt làm ngây ngốc. Đúng y như những gì U U nói, Di Thất đại lục là một lục địa hoang tàn. Đưa mắt nhìn xa xa thì ngay cả một cộng thực vật cũng không thấy. Di Thất đại lục tiếp giáp với Ngưỡng Quang đại lục tại Thiên Đăng sơn mạch.

Sau khi tới Di Thất đại lục, Niệm Băng ra lệnh cho sáu trăm ma pháp sư lưu lại tại phiên bình nguyên bên cạnh bờ biển, tiến hành kiến tạo hồ chứa nước. Tích Lỗ là đại sư về chế tạo, lực công phá của hắn cũng đạt cảnh giới đại sư, đối với người bình thường mà nói thì khai khẩn một cái hồ là việc cực kỳ khó khăn, nhưng đối với hắn mà nói, với diệt thần phủ trong tay thì bất quá chỉ là vài lần công kích. Hơn nữa, dưới sự khống chế của hắn, hồ nước không cần phải quá sâu. Vì vậy chỉ trong vòng vài ngày, một cái hồ thật lớn dưới sự cường mãnh của hắn đã hình thành. Lúc này chính là lúc thủy hệ, băng hệ ma pháp sư ra tay.

228. Chương 227: Biến Hóa Trung Di Thất Đại Lục

Mà các ma pháp sư cũng không ngừng sử dụng thủy nguyên tố tạo thành một trận mưa lớn, làm dịu phiền đất đai này. Trải qua ba tháng không ngừng nỗ lực, hiện tại chung quanh Băng Nguyệt Hồ đã bắt đầu trở nên phồn thịnh. Trong đó quan trọng nhất chính là Niệm Băng, hắn đem sinh mệnh khí tức bản thân truyền vào trong hồ nước, mặc dù hắn không cách nào như Táp Áo làm cho toàn bộ thực vật trong nháy mắt sinh trưởng, nhưng sau khi truyền sinh mệnh năng lượng vào hồ nước, toàn bộ cây nông nghiệp đều sinh trưởng thần tốc, ven hồ Băng Nguyệt đã bày hiện ra một vùng cây cối tươi tốt. Khi đại bộ phận Áo Lan đế quốc và Lăng Mộc đế quốc đến nơi, Băng Nguyệt hồ đã thành hình, Lạc Nhu phát huy đầy đủ bản năng của trí nữ, Băng Nguyệt đế quốc chiếm cứ một phần bình nguyên phía tây bắc, còn nàng lại chiếm cứ một phần bình nguyên khác ở phía đông nam. Từ sau khi đi qua Thiên Đãng sơn mạch, phân biệt chiếm giữ hai phần bình nguyên gần Ngưỡng Quang đại lục nhất. Chỉ là ma pháp sư hay của Áo Lan đế quốc so với Băng Nguyệt đế quốc ít hơn rất nhiều, cho nên, bên bờ hồ nhân tạo tuy rằng đã trong quá trình xây dựng nhưng còn cần một thời gian nữa mới có thể hoàn thành, bất quá trên phương diện điều phối tài nguyên, Niệm Băng lại kém hơn Lạc Nhu, Áo Lan đế quốc không hề phái quân đội đến đây, thế nhưng mọi phương diện đều có nhân tài phối hợp khiến cho việc xây dựng trở nên nhanh hơn. Mà khi Mộc Tinh dẫn quân đội của Lăng Mộc đế quốc đến nơi, chỉ có thể bắt đầu di chuyển về phía xa hơn trong đại lục. Lúc này, nàng hiển nhiên không muốn đắc tội Niệm Băng cùng Lạc Nhu, sau khi thương lượng với Niệm Băng, nàng đem căn cứ tạm thời của Lăng Mộc đế quốc kiến tạo ở một địa phương cách Băng Nguyệt hồ không xa, từ Băng Nguyệt hồ tạo ra một dòng sông để cung cấp nước ngọt. Đương nhiên, chỗ tốt không phải tự nhiên thu được, ma pháp sư tự nhiên hệ do Mộc Tinh mang đến cũng phải trợ giúp Băng Nguyệt đế quốc tiến hành trồng trọt các loại cây nông nghiệp, dù sao bản về trồng trọt, cho dù là Hoa Dung đế quốc cũng vô pháp so sánh với Lăng Mộc đế quốc.

Thời gian ba tháng trôi qua, tam đại đế quốc đều bận rộn, mà Niệm Băng cũng không nhàn rỗi, điều động phân phối sử dụng tài nguyên và chính hắn không ngừng cố gắng, hai trăm cái Tru Thần nỗ lực cả đều đã được lắp đặt hai mươi Tru Thần Tiễn. Mà lực lượng tinh nhuệ của Huyết Sư giáo dưới mệnh lệnh của hắn đã lần lượt đến nơi, ngay cả Huyết Sư giáo thất lão cũng đích thân đi tới Di Thất đại lục, tổng cộng hai ngàn người, trở thành trợ thủ đắc lực nhất của Niệm Băng. Huyết thất lão đến, cũng đem tin tức Hoa Dung đế quốc theo đường thủy tiến vào Di Thất đại lục nói cho Niệm Băng. Niệm Băng cũng không thấy bất ngờ, nếu như Hoa Dung đế quốc không có hành động gì, trái lại mới có vẻ không bình thường.

Sau khi tới Di Thất đại lục, Niệm Băng vốn định lập tức cùng U U đi tìm những người còn sống sót ở Di Thất đại lục. Thế nhưng, sau đó hắn lại nhận ra một vấn đề, cho nên mới bỏ qua ý tưởng đó, trước tiên phát triển ở Di Thất đại lục. Ở gần Ngưỡng Quang đại lục, ưu thế lớn nhất chính là tài nguyên thiên nhiên có thể liên tục không ngừng vận chuyển tới, các ma pháp sư và quân đội phối hợp, khiến Băng Nguyệt hồ không ngừng được kéo dài vào trong lục địa. Thông qua sông ngòi cùng địa thế, kiến tạo một hồ nước trong đại lục, hơn nữa lại thêm trồng trọt cây cối nghiệp, phát triển cực nhanh, mà ven bờ Băng Nguyệt hồ cũng bắt đầu xây dựng thành thị, cũng đã đi vào khuôn khổ, nam thạch có thể lấy ngay tại chỗ, thợ thủ công đều là những người ưu tú nhất, ước chừng chỉ tốn thời gian nửa năm, đô thị ở nơi này có thể hoàn thành rồi. Sau khi hoàn thành những việc này, Niệm Băng đang dự định tiến hành hành động tiếp theo, nhưng lại phải ghênh đón một nhóm khách không mời mà đến.

Sáng tinh mơ, dương quang ấm áp chiếu sáng khắp nơi, mặt nước xanh lam của Băng Nguyệt hồ dưới làn gió nhẹ hiu hiu thổi nổi lên từng gợn sóng nhỏ, thủy khí lơ lửng bao phủ trên mặt hồ, ven hồ một khoảng cây cối xanh biếc tươi tốt tràn ngập khắp nơi, có tư nhiên ma pháp và nước sung mãn sinh mệnh khí tức, thực vật sinh trưởng với tốc độ cực nhanh, yêu cầu lớn của tam đại đế quốc chính là hạt giống cây trồng, sau khi trồng trọt đã tạo ra một quang cảnh tươi tốt phồn thịnh. U U đứng ở ven hồ, nhìn hồ nước trong suốt kia, bi thương trong lòng so với ba tháng trước đã phai nhạt rất nhiều. Nàng hiện tại chỉ có một tâm nguyện, đó chính là muốn cho màu xanh tràn ngập khắp Di Thất đại lục, khi một người có được mục tiêu, cuộc sống cũng sẽ không còn đơn điệu nữa.

Bình Triều đứng ở bên cạnh U U, nhìn khuôn mặt mang đang tươi cười của nàng, trong lòng chợt trở nên

ấm áp, một U U vui vẻ đã trở về. Đúng vậy! Nơi này đẹp như vậy mà.

Đúng lúc này, sắc mặt U U đột nhiên biến đổi, ánh mắt nhìn về phương xa, từng đám bụi lớn nổi lên ở phía xa, không hề tiêu tán, Bình Triều và U U đồng thời biến sắc, bọn họ đều nghĩ tới một vấn đề, chẳng lẽ là thần nhân tới sao?

Niệm Băng từ trong trường bông đi ra, quân đội vừa mới bắt đầu bận rộn cũng đình chỉ công việc của bản thân, bằng tốc độ nhanh nhất tạo thành trận địa chuẩn bị ứng phó với kẻ địch, được Tuyết Phách nguyên soái và Mộc Tinh chỉ huy kết thành đội hình ven Băng Nguyệt hồ. Từ rất xa, bọn họ đã chứng kiến, trước khoảng bụi lớn đó là một khoảng màu hỏa hồng, đó là một đội quân màu hỏa hồng. Hết thấy đều là kỵ binh. Chứng kiến cảnh tượng này, U U đã phiêu phù giữa không trung cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao, đang tới cũng là nhân loại mà không phải thần nhân. Theo lời Niệm Băng, sau khi trải qua quá trình khai mở phong ấn, thực lực của U U đã có bước tiến lớn, đối với năng lực khống chế hắc ám đã đạt tới một cảnh giới mới. Phóng nhãn nhìn lại, đội quân này mặc dù tác phong chỉnh tề, nhưng bọn họ cười ngửa, từ khí tức bọn họ toả ra và ngửa cười, hiển nhiên không phải đến từ Thần Chi đại lục.

Mà lúc này, Tuyết Phách và Mộc Tinh sắc mặt rất khó coi, bởi vì bọn họ đều nhận ra, đội kỵ binh màu hỏa hồng này chính là đại lục đệ nhất kỵ sĩ đoàn, danh xưng Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn. Hoa Dung đế quốc cũng đã tới, xem bộ dáng bọn họ, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phát động công kích. Khi Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn đi tới cách Băng Nguyệt, Lăng Mộc hơn năm dặm, bọn họ mới ngừng lại. Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn tựa như bị bổ đôi ra, trong nháy mắt tản sang hai bên, theo từng trận chấn động, địa long to lớn xuất hiện, chính là đại lục đệ nhất kỵ sĩ đoàn, Hỏa Diễm Ma Long, xuất hiện từ phía sau Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn. Dẫn đầu là một người, ngồi thẳng trên lưng một con địa long khổng lồ, một thân ma pháp bào lấp lánh hồng quang thêu hình kim sư, đại biểu cho thân phận của hắn, chính thị chương quân quân đội trên toàn lãnh thổ Hoa Dung đế quốc, cùng Băng Tuyết nữ thần tế tự nổi danh ngang nhau Dung Thân Vương Dung Diễm.

Tuyết Phách ngồi trên ngựa, hắn mặc dù là lần đầu tiên chứng kiến hai kỵ sĩ đoàn nổi tiếng khắp đại lục này, nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm rung động, trong lòng ngoại trừ kinh ngạc ra lại là hâm mộ. Hắn thật hy vọng thủ hạ của bản thân cũng có thể là một kỵ sĩ đoàn hùng mạnh như vậy.

Mặc dù hiện tại Băng Nguyệt đế quốc phái tới năm vạn đại quân, quân đội của Áo Lan đế quốc lại không có ở đây mà đóng tại Thiên Đăng sơn mạch, phụ trách trợ giúp vận chuyển vật tư qua Thiên Đăng sơn mạch. Lăng Mộc đế quốc cũng có năm vạn đại quân tới đây, nhưng vì tiến hành khai khẩn lãnh thổ, tiết kiệm tài nguyên cho nên bọn họ phải tới đều là bộ binh chỉ có rất ít là kỵ binh. Tổng cộng mặc dù có mười vạn nhưng đối với hai kỵ sĩ đoàn này của Hoa Dung đế quốc, Tuyết Phách một chút hy vọng cũng không có. Mấy ngàn Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ, chỉ cần một lần công kích là đã có thể nghiền nát phòng tuyến nơi đây.

Ngay lúc này, bảy tiếng long ngâm lớn từ phía sau vang lên, Tuyết Phách sửng sốt quay đầu nhìn lại, hắn chứng kiến chính là bảy đạo quang mang lớn lam, hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, hắc. Quang mang bảy màu lớn dần, khi chúng nó dừng lại long hình đã hiển lộ trên không trung. Long, là cự long trong truyền thuyết, hơn nữa là bảy cự long.

Tiếng long ngâm càng lúc càng vang dội, địa long của Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn lúc trước vẫn tràn ngập sát khí, lúc này trong mắt đều toát lên thần thái sợ hãi, một số không chịu khống chế lui lại về phía sau mà tất cả các chiến mã bất luận là của phe nào đều xụi lơ trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy. Uy nghiêm của rồng sinh vật bình thường nào dám xúc phạm.

Quang mang màu bạc xuất hiện giữa không trung, một thân ảnh xuất hiện, quang điểm màu xám ngưng kết bên dưới hắn, lại xuất hiện một cự long nữa, cự long này mặc dù còn nhỏ nhưng trên người toả ra ánh sáng màu xám kỳ dị, đúng là Niệm Băng và Áo Tư Tập. Niệm Băng ngồi ngay ngắn trên lưng Áo Tư Tập nói: "Dung thân vương, chào ngài, không biết ngài tới đây làm gì?"

Dung thân vương nhìn tám cự long trên không trung, sắc mặt biến đổi, đó là rồng chân chính a! Hơn nữa còn có tám con, mặc dù kỵ sĩ đoàn của mình cường đại nhất đại lục nhưng đối mặt với cự long lại không có bất cứ ưu thế gì, nhìn cháu mình đang cười trên một cự long, Dung thân vương không khỏi có chút cảm giác buồn cười, rõ ràng là tiểu tử người bảo ta dẫn người tới Di Thất đại lục khai khẩn, giờ lại hỏi ta tới làm gì. Trầm ngâm một lúc hắn mới nói: "Chúng ta đến đây không phải để phát động chiến tranh, bốn nước chúng

ta đã xác lập quan hệ từ trước. Nước ta theo đường thủy tới đại lục này, bất quá vì thủy hệ ma pháp sư thừa thớt giờ rất thiếu nguồn nước, không biết các người có thể phân phát chút nguồn nước cho chúng ta hay không? Các người yên tâm, Hoa Dung đế quốc chúng ta sẽ phát triển ở nơi khác, sẽ không ảnh hưởng tới các người.”

Nguyên lai, Dung thân vương sau khi dẫn người tới Di Thất đại lục, lập tức bắt đầu phát triển, nhưng hẳn nhanh chóng phát hiện nguồn nước là nhân tố hạn chế nhất của bọn họ. Ma pháp sư Hoa Dung đế quốc nhiều nhất trong tứ đại đế quốc nhưng thủy hệ ma pháp sư lại không nhiều, thủy hệ ma pháp sư có được đều là từ Kỳ Lỗ đế quốc, đừng nói kiến tạo hồ nước mà ngay của nước cho thợ thủ công uống cũng là cả một vấn đề. Dù sao bọn họ cũng không có cường giả như Niệm Băng, Lam Thần, Long Linh hấp thu thủy nguyên tố tạo thành tiên thiên chi khí, tạo thành cơn mưa trên phạm vi lớn.

Niệm Băng vẫn ngồi trên lưng rồng mỉm cười nói: “Cái này thì dễ nói thôi, chúng ta dù sao cũng từ Ngưỡng Quang đại lục tới, mà Di Thất đại lục rộng lớn như vậy, chuyện nguồn nước ta nghĩ cứ như vậy đi, do chúng ta phụ trách khai xuất ra một con sông rộng ba mươi trượng tới nơi của ngài, cũng phụ trách bảo trì cho nước sông luôn dồi dào.”

Dung thân vương mỉm cười nói: “Tiểu tử người bản lãnh càng lúc càng lớn, xem ra ánh mắt của ta vẫn còn rất chuẩn xác.”

Niệm Băng cũng nở một nụ cười. “Dung thân vương, ta hiện tại là đại biểu của Băng Nguyệt đế quốc.” Vừa nói hẳn vừa nháy mắt với gia gia của mình.

Dung thân vương sững sờ nói: “Ý của người là nước người cung cấp có điều kiện?”

Niệm Băng cười ha ha nói: “Dĩ nhiên là có chút điều kiện. Hoa Dung đế quốc ở phía nam Ngưỡng Quang đại lục có rất nhiều loại cây nông nghiệp mà chúng ta không có, phiến đại lục này khí hậu lại ôn hòa, cho nên ta hy vọng có thể cùng Hoa Dung đế quốc tiến hành giao dịch, chúng ta cung cấp nguồn nước, ngài cung cấp một ít tư nguyên, vậy có được không?”

Dung thân vương tức giận trừng mắt nhìn Niệm Băng nói: “Tiểu tử nhà người định nhân cơ hội này lừa đảo hả?”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Nước là nguồn của sinh mệnh, với tình huống hiện tại của Di Thất đại lục, nước mới là trọng yếu nhất, ta nghĩ Dung thân vương ngài hẳn sẽ không keo kiệt.”

Dung thân vương nhìn thoáng qua cự long trên không trung, cho dù không có cháu mình ở đây, những con rồng này quân đội của mình cũng không thể ứng phó, càng không nói tới việc đoạt nguồn nước, gật đầu nói: “Được rồi, theo ý người. Bất quá người phải nhanh chóng lên mới được, nếu không chúng ta ở đó sẽ rất khó khăn.” Với cháu của mình, hẳn cũng không muốn giấu diếm.

Niệm Băng mỉm cười, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Tích Lỗ đại ca.”

Một thân ảnh màu đen từ phía sau quân đội Băng Nguyệt đế quốc nhảy lên, quang mang màu đen trong nháy mắt khuếch trương, tựa như khai thiên tích địa bổ xuống mặt đất, trong tiếng nổ ầm ầm, một cái khe lớn không ngừng kéo dài ra xa, trong chớp mắt đã dài quá năm dặm, tới trước mặt đại quân Hoa Dung đế quốc, cái khe sâu chừng mười trượng, rộng ba mươi trượng, đúng như lời Niệm Băng nói, chỉ thiếu nước thôi.

”Chiến thần, chiến thần, chiến thần.” Đại quân Băng Nguyệt đế quốc đồng thời điên cuồng hò hét. Từ lúc Tích Lỗ chỉ cần dùng vài ngày đã hoàn thành Băng Nguyệt hồ, hẳn đã có được danh hiệu chiến thần. Hiện giờ lấy Băng Nguyệt hồ làm trung tâm có hơn mười con sông kéo, hơn hai phần ba đều do một tay hẳn.

Dung thân vương nhìn Tích Lỗ nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Niệm Băng, gật đầu nói: “Được, các người muốn tư nguyên gì, nói cho ta đi.”

Niệm Băng nói: “Gia gia, ta và Tích Lỗ đại ca theo ngài một chuyến tới nơi của Hoa Dung đế quốc, một là phân biệt phương hướng một chút, mặt khác, ta còn có chút việc muốn thương lượng với ngài.”

Dung thân vương vuốt cằm nói: “Ta biết người muốn nói gì, theo ta, tổ tông chúng ta cũng nên nói chuyện.”

Khi Niệm Bằng mang theo đại đội nhân mã tiến vào Di Thất đại lục, trong một tòa nham động ở Thần Chi đại lục

Sáu người ngồi vây thành một vòng tròn, nhìn qua bọn họ tựa hồ không có gì khác thường, một người trong số họ sắc mặt có vẻ tái nhợt, chỉ còn lại một cánh tay, đúng là Suy thần Hạ Vũ.

"Di Thất đại lục đã trở lại, chúng ta không thể tiếp tục nhẫn nại nữa." Một lão già nhìn qua hơn năm mươi tuổi lạnh lùng nói. Hắn mặc một bộ trường bào màu vàng đất, sắc mặt tuy bình tĩnh nhưng trong mắt lại toát lên vài phần phẫn nộ. "Không nghĩ tới, Ngưỡng Quang đại lục lại xuất hiện cường giả như vậy, xem ra tính huống của chúng ta rất bất ổn. Hạ Vũ lão đệ, thương thế của ngươi ra sao? Trên đường trở về có chứng kiến tình hình của Di Thất đại lục không?"

Hạ Vũ lắc đầu nói: "Ta dùng không gian truyền tống trận được bố trí từ đầu để trở về. Ta chỉ có thể khẳng định Di Thất đại lục đã trở về nhưng không biết tình hình ở đó ra sao."

Lão già nói: "Hai chủ thần, mười ba thần cấp cao thủ, cuối cùng chỉ có một mình ngươi trở về. Nhân loại kia quả thật đáng sợ như ngươi nói sao?"

Hạ Vũ trong mắt toát lên một tia sợ hãi. "Đúng vậy, nhân loại đó tinh thần lực mạnh tới mức chúng ta vô pháp tưởng tượng, chỉ đối mặt một lần, Cốc Long đã bị tinh thần lực thật thể công kích giết chết. Nếu không phải ta chạy nhanh sợ là ngay cả tin tức này cũng không thể mang trở về. Hi Giới đại nhân, ngài nên chuẩn bị sẵn đi."

Lão già Hi Giới suy nghĩ một lát rồi nói: "Bây giờ cũng chẳng thể chuẩn bị được gì. Di Thất đại lục đã trở về, cừu hận vạn năm trước hẳn là bọn họ khó có thể quên được. Chúng ta đã ở ẩn trên phiến đại lục này một thời gian dài như vậy rồi, cũng nên rời khỏi thôi."

Hạ Vũ vội vàng la lên: "Nhưng, Hi Giới đại nhân, nhân loại đó thực lực quả thật rất mạnh, mà tình huống của Di Thất đại lục chúng ta cũng không hiểu rõ. Mặc dù một vạn năm qua trong thần nhân chúng ta đã xuất hiện không ít cường giả. Nhưng theo tình hình một vạn năm trước, chỉ cần Di Thất đại lục không ngừng phát triển, sợ rằng ..."

Hi Giới nâng tay ngăn cản Hạ Vũ nói tiếp, lạnh lùng nói: "Đừng quên chúng ta còn có chân thần đại nhân ủng hộ. Các chân thần đại nhân đã có thể phong ấn Di Thất đại lục một lần, cũng có thể phong ấn lần thứ hai. Lần trước chân thần đại nhân ban bố ý chỉ, ra lệnh cho chúng ta đối phó với bạch nhân ở Ngưỡng Quang đại lục xong liền tiến vào giấc ngủ say để tu luyện. Chúng ta tạm thời có thể bất động nhưng phải triệu tập tất cả các thần nhân trên Di Thất đại lục, chờ ba vị chân thần đại nhân ủng hộ, nhân loại phổ thông này kết cục sẽ không có gì thay đổi. Trong bát đại chủ thần chúng ta, Long Thần cùng chúng ta không đồng tâm, sẽ không tri thông cho hẳn, mấy người các ngươi phân biệt dẫn đầu thần nhân của chúng ta trấn thủ tại nơi tiếp giáp giữa Thần Chi đại lục và Di Thất đại lục. Chỉ cần trước khi các vị chân thần đại nhân tỉnh lại bảo vệ lãnh địa của chúng ta, vậy là đủ rồi. Đồng thời phái người tới Di Thất đại lục điều tra, xem tình huống nơi đó. Lúc này nhất định phải cẩn thận, lại bị đánh bầy đừng trách ta không hạ thủ lưu tình."

Ba điểm kim quang phân biệt từ hai tay và lồng ngực Hi Giới sáng lên, uy áp khổng lồ khiến các vị chủ thần còn lại cúi đầu. Ban đầu chủ thần không phân biệt được lớn nhỏ nhưng khi Hi Giới đạt tới cảnh giới hiện tại hẳn là thủ lĩnh của tất cả các chủ thần còn lại, cũng là thần của các tất cả các thần nhân.

"Hạ Vũ, Hoàng Cực huyết của ngươi đã bạo, đã không thể là một thành viên trong số các chủ thần nữa, bắt đầu từ bây giờ ta hạ ngươi xuống làm một vị thần bình thường, chuyện lần này các ngươi khiến ta rất thất vọng. Nếu như ngay từ đầu các ngươi toàn lực phá hỏng quá trình khai mở phong ấn đã không có chuyện như hiện tại. Ngươi nói đi, ta nên xử lý ngươi ra sao đây?"

Hạ Vũ toàn thân run lên quỳ rạp xuống đất. "Hi Giới đại nhân, nể tình ta từng là chủ thần, xin ngài cho ta một cơ hội."

Hi Giới hừ lạnh một tiếng. "Cho ngươi một cơ hội nữa? Vậy tôn nghiêm của thần đặt ở đâu?" Nhìn Hạ Vũ toàn thân run rẩy, ngữ khí của hắn hòa hoãn hơn một chút. "Hiện tại đang lúc dùng ngươi, tội của ngươi ta tạm thời lưu lại, nếu như lại có sai lầm ta sẽ cho ngươi nằm thử tư vị sống không bằng chết."

....

Xử lý xong chuyện của tứ đại đế quốc, Niệm Bằng mang theo Phương Nữ, Miêu Miêu cùng thất long vương, U U, Bình Triều cùng nhau tiến vào sâu trong Di Thất đại lục, Tích Lỗ, Lam Thần và Long Linh đều ở lại trợ giúp tứ đại đế quốc tiến hành khai khẩn Di Thất đại lục, vốn Tích Lỗ muốn đi cùng bọn họ, nhưng khai mở sông ngòi không ai có thể thay thế cho hắn cho nên cuối cùng vẫn phải ở lại. Khiến Niệm Bằng vui mừng chính là mặc dù Di Thất đại lục nơi nơi đều là đất vàng nhưng lại không bị biến đổi thành sa mạc. Nếu như thành sa mạc, cho dù là ma pháp sư cường thịnh tới mức nào chỉ sợ cũng không cách nào cải thiện. Trải qua mấy tháng cố gắng, khai khẩn đã phần nào có tác dụng. Nhóm cây nông nghiệp đầu tiên đã có thể thu hoạch, có thể ăn. Hiện tại Niệm Bằng chỉ hy vọng theo đúng như Gia Lạp Mạn Địch Tư nói, Thần Chi đại lục không thể nhanh chóng công kích tới đây, chuyển đi này của bọn họ do U U dẫn đường, mục tiêu chính là những người còn sống sót trên Di Thất đại lục.

Dọc đường đi, bọn họ thấy rất nhiều cảnh tượng đặc biệt, từng phiến đất hoang vu không có bất cứ thực vật, những dãy núi trơ trọi cùng một ít di tích đổ nát nhìn không ra hình dáng. Bọn họ không ngừng cố gắng từ trong di tích tìm kiếm một chút gì đó do Di Thất đại lục lưu lại, nhưng cũng rất nhanh chóng, bọn họ đã phải thất vọng. Tất cả các di tích đều bị xói mòn không cách nào phân biệt, đừng nói là tài liệu trên giấy, kể cả nham thạch chắc chắn cũng trở thành những tảng đá bị phá hủy.

Bay lượn trên không trung đã ba ngày, bọn họ đã tiến sâu vào trong Di Thất đại lục, mỗi khi gặp được một bình nguyên, Niệm Bằng lại lấy từ trong Không Gian chi giới ra lượng lớn hạt giống, hiện tại nước mưa của Di Thất đại lục cũng dần dần dư thừa, những hạt giống này một ngày nào đó sẽ phát triển, đem lại thêm sinh cơ cho Di Thất đại lục.

"Dừng lại một chút." U U ngồi trên lưng Hắc Âm Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư đột nhiên nói.

Tập Tiệp Áo Tây Tư giang rộng đôi cánh, khổng chế thân thể khổng lồ của bản thân lơ lửng giữa không trung, U U hai tay nắm lấy nhau, ngón trở giao nhau, một điểm quang mang màu đen xuất hiện trên đầu hai ngón trở của nàng. Quang mang màu đen nhàn nhạt từ đầu ngón tay nàng dần dần trở nên cường thịnh, từ huyết sắc ký hiệu trên trán nàng, một cỗ tinh thần ba động kỳ dị phiêu tán khắp xung quanh.

Niệm Bằng đến bên cạnh U U, cảm nhận được tinh thần lực ba động của nàng, chờ đợi nàng tỉnh táo lại. Ba ngày nay, cứ cách một thời gian U U lại dừng lại tìm kiếm vị trí trong trí nhớ của mình.

Chỉ trong chốc lát, hắc quang cùng huyết quang đồng thời biến mất, U U mở mắt nói: "Cũng sắp tới rồi, ta đã cảm giác được khí tức của họ."

Niệm Bằng tinh thần phấn chấn nói: "Chúng ta nhanh đi thôi, sớm nhìn thấy bọn họ, có lẽ có thể từ trong miệng bọn họ biết được một chút tình huống của Di Thất đại lục." U U mặc dù sau khi giải khai phong ấn có thể thấy được rất nhiều cảnh tượng trôi qua trên Di Thất đại lục nhưng dù sao đó cũng chỉ là những cảnh tượng mơ hồ.

Mọi người gia tốc phi hành, Niệm Bằng tập trung tinh thần lực của mình, theo phương hướng U U chỉ dò xét, từ sau khi hắn bạo huyết lần trước, tinh thần lực rốt cuộc hoàn toàn khôi phục khổng chế, hơn nữa dưới ảnh hưởng của Hoàng Cực huyết so với trước kia càng thêm bá đạo. Lúc này khi hắn dùng tinh thần lực điều tra theo một hướng, mấy trăm dặm phía trước mọi dấu hiệu và năng lượng ba động đều bị Thiên Nhân huyết thu thập. Chung cực Thiên Nhân Huyết phối hợp với chung cực Hoàng Cực huyết, uy lực đáng sợ tới mức ngay cả Tập Áo cũng không thể tưởng tượng được.

Phương Nữ đột nhiên phát hiện sắc mặt Niệm Bằng biến đổi một chút, không khỏi thu liễm đôi cánh trong suốt màu đỏ, đi tới bên cạnh hắn hỏi: "Sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Niệm Bằng trong mắt hàn quang chợt lóe. "Mau, chúng ta mau nhanh lên, phía trước sợ rằng có biến." Vừa nói, thân thể hắn trong không trung chợt gia tốc, Thiên Nhân linh vực bảy màu trong nháy mắt bộc phát, bao phủ lấy cả thất long vương vào trong, dưới tác dụng phụ trợ của Thiên Nhân huyết, tốc độ phi hành của mọi người chợt gia tăng, hóa thành từng đạo lưu quang bay về phương xa.

Vừa bay, Gia Lạp Mạn Địch Tư vừa tò mò hỏi: "Niệm Bằng, ngươi cảm giác được cái gì?"

Niệm Băng sắc mặt ngưng trọng nói: "Là khí tức của thần nhân." Mọi người đồng thời trở nên căng thẳng, tốc độ của thất long vương cùng lúc gia tăng.

Hắc quang lóe lên trong mắt U U: "Ta dường như cũng cảm giác được, bọn họ đang phản nộ, chống lại cái gì đó."

Niệm Băng nói với U U: "Người có thể cảm giác được vị trí của thể không? Ta sợ rằng không kịp mất, chúng ta nhất định phải nhanh lên."

U U gật đầu nói: "Ta có thể thử xem, bây giờ khoảng cách gần, cảm giác của ta rõ ràng hơn rất nhiều."

Niệm Băng nhẹ nhàng hạ xuống lưng Tạp Tiệp Áo Tây Tư, nắm lấy tay U U nói: "Chúng ta hợp tác một lần thử xem, người mở lòng mình ra, đem phương vị truyền tới cho ta."

U U nhắm hai mắt lại, khí lưu màu đen nhàn nhạt ngưng tụ quanh người, ký hiệu đỏ như máu trên trán lại sáng lên, giờ khắc này, nàng cảm giác rõ ràng một cỗ năng lượng ôn hòa truyền vào trong não, thử dung hợp với ý niệm thâm dò của mình, thông qua luồng năng lượng này, cảm giác chung quanh chợt trở nên rõ ràng hơn hẳn, đó là tinh thần lực vô cùng tinh khiết.

Mọi người chung quanh chỉ thấy quanh người Niệm Băng tỏa ra một quang sáng màu bạc, quang mang bao lấy thân thể của hắc và U U, ở mi tâm của Niệm băng mở ra một con mắt màu kim, kim quang nhàn nhạt tương hợp với quang mang màu đỏ sậm giữa trán U U. Khi hai quang mang dung hợp, quang mang màu bạc quanh người Niệm Băng trong nháy mắt trở nên cường thịnh, ngân quang lóe lên, thân ảnh hai người trên lưng Tạp Tiệp Áo Tây Tư đồng thời biến mất.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư giật mình nói: "Ta nhỏ, vậy mà cũng được ah. Không cần định vị cũng có thể sử dụng Không Gian Chuyển Di cự ly dài. Hèn chi Tích Lỗ lão đệ thường xuyên nói tiểu tử Niệm Băng này là quái vật."

"Không cho nói xấu Niệm Băng." Miêu Miêu bất mãn trừng mắt nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư, từ sau khi nhận Không Gian Long Vương Tạp Áo Dịch Lý Tư làm sủng vật, địa vị của nàng vô tình được đẩy lên rất nhiều. Lúc này nàng đang ngồi trên lân phiến màu bạc của Tạp Áo Dịch Lý Tư chơi đùa.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư cười ha hả nói: "Ta đâu có nói hấn nói bậy, ta đang khen ngợi Niệm Băng ca ca của người có bản lãnh."

Tạp Áo Dịch Lý Tư vất vả lắm mới có cơ hội khiến cho Miêu Miêu rời mắt khỏi long lân đáng thương của mình, sao lại có thể bỏ qua chứ? Hắc cười hắc hắc nói: "Miêu Miêu a! Ta không phải người nhiều chuyện, bất quá, Gia Lạp Mạn Dịch Tư nói xấu Niệm Băng ca ca của người như vậy, nếu ta là người đã không nhịn được rồi."

Miêu Miêu cười hì hì nói: "Tốt lắm a! Người không nhịn được, vậy người tốt rồi, không quan hệ gì tới ta. Ta có thể chịu được, lực nhẫn nại của ta luôn rất tốt."

"Ách Vậy, ta cũng nhẫn nại tốt lắm. Vừa rồi chưa từng nói gì."

Ngân quang chợt lóe, Niệm Băng và U U từ hư không xuất hiện, khi bọn họ vừa đặt chân xuống mặt đất, một đạo quang mang xanh biếc chợt lóe lên trước mắt Niệm Băng khiến hắc giật mình, vội vã phóng ra Thiên Nhân lĩnh vực bảo hộ bản thân và U U, lúc này mới kịp quan sát hết thấy.

Trước mắt là một đám người quần áo lam lũ đang điên cuồng phóng tới một hướng, ở hướng đó có hơn mười người toàn thân long lãnh quang mang đầu khí đang điên cuồng giết chóc. Mỗi lần đầu khí công kích đều đem theo hơn mười tính mạng. Những người quần áo lam lũ này chủng tộc hỗn tạp, mỗi động tác của bọn họ đều vô cùng nhanh, cơ hồ mỗi bước nhảy đều có thể tiến về phía trước ba trượng, trong tay bọn họ phần lớn không có vũ khí, tựa như dã nhân, chỉ dùng tay công kích mười mấy người đó, mà đạo lực quang lúc trước là từ một nữ tử bắn ra, nàng có một đôi cánh trong suốt, bản thân bông bênh giữa không trung, trong tay cầm một cây cung nhỏ, từng mũi tên xanh biếc từ chiếc cung bắn ra, cũng chỉ có nàng mới gây ra một chút uy hiếp cho mười mấy người đó. Nàng vóc người tuy nhỏ bé hơn nhân loại một chút, mái tóc dài xanh biếc phiêu tán sau lưng, mặc dù quần áo trên người tổn hại nghiêm trọng lộ ra từng phần cơ thể màu tuyết trắng nhưng vẫn không che dấu được vẻ phong hoa động lòng người. Khiến Niệm Băng kinh ngạc là nữ nhân này có đôi tai nhọn, rõ ràng bất đồng với nhân loại, trong số những người quần áo tả tơi này, Niệm

Băng cũng thấy Ải Nhân cùng loại với Tích Lỗ, họ đều vô cùng cường tráng, đáng tiếc không ai có được thực lực như Tích Lỗ.

”Thần nhân, là thần nhân.” U U phẫn nộ nói. Đúng vậy, mười mấy người đang không ngừng giết chóc chính là thần nhân, bọn họ tựa như đang chơi đùa, không ngừng xuất ra từng đạo đấu khí, dễ dàng giết chết các ”dã nhân”, căn bản không cần hao phí nhiều khí lực, trước mắt bọn họ đã chết đông mấy trăm cỗ thi thể, mặc dù bọn họ đều bị những ”dã nhân” vây quanh nhưng không có chút khấn trương nào, vẫn vừa giết chóc vừa cười đùa.”

Niệm Băng hét lớn một tiếng, thân thể đã nhẹ nhàng bay tới, mặc dù chỉ trong chớp lát nhưng hấn phát giác, những thần nhân này so với thần nhân gặp được lần trước ở Ngưỡng Quang đại lục căn bản không cùng cấp bậc, rõ ràng là thần phó cấp thấp hoặc bán thần, ngay cả một cao thủ thần cấp cũng không có. Bảy đạo quang ảnh đồng thời từ trên người Niệm Băng bắn ra, là bảy thanh thần đao, ánh đao lóe lên giữa không trung, bảy Niệm Băng đồng thời xuất hiện, đúng là Thất Ảnh khôi lỗi, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Thất Ảnh khôi lỗi đã tới trước mặt hơn mười thần nhân đó, ngăn cản các ”dã nhân” đang tiến tới.

229. Chương 228: Di Thất Đại Lục Di Dân

Ánh mắt các dã nhân đều tập trung trên người Niệm Băng, mà sắc mặt của mười thần nhân đại biến, ngay lúc này, một cỗ hắc sắc khí lưu phóng tới bao phủ lấy hơn mười thần nhân.

Niệm Băng nhìn các thi thể, không một thi thể nào hoàn chỉnh, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, khung cảnh thê thảm này khiến sát khí trong lòng hấn đại tăng.

Chúng thần nhân đồng thời phóng thích đấu khí bản thân, không dám liều mạng với hắc sắc khí lưu, toàn lực dùng một kích ngăn cản hắc vân rồi xoay người bỏ chạy. Bọn chúng biết đối phương đã có cường giả mà chúng vô pháp chống cự.

Nhưng Niệm Băng có thể để bọn họ trốn thoát sao? Đương nhiên là không. Kim quang nhàn nhạt như một lá chắn bao lấy thân thể hơn mười thần nhân, quang ảnh lóe lên, tất cả thần nhân đều cảm thấy trong đầu đau đớn kịch liệt, tốc độ chạy trốn lập tức chậm lại, ngay sau đó, bọn họ thấy bảy vòng cung bảy màu, bảy đạo quang mang huyền lệ đầy tựa như tiếng gọi của tử thần, thân thể đồng thời ngừng trệ, khi bảy quang mang bảy màu tiêu thất, từng mảnh thân thể kèm theo mưa máu bay khắp nơi.

Dưới tinh thần lực quá nhiều, các thần nhân ngay cả một điểm cơ hội cũng không có, thân thể bị nghiền nát của họ bị hắc vân đang đuổi theo phía sau thôn phệ, hóa thành một vùng máu.

Niệm Băng từ từ hạ xuống đất, tựa như thiên thành, chúng nhân xung quanh đều đã ngây ngẩn, ngơ ngác nhìn Niệm Băng. Hấn quay người nhìn khắp bốn phía xung quanh, trong số các chủng tộc, nhân loại chiếm đại đa số, ả nhân thứ hai mà giống nữ tử có mái tóc dài màu xanh biếc kia chỉ có một bộ phận rất nhỏ, trong tay họ phần lớn đều cầm một cây cung nhỏ, họ là những người duy nhất trong những dã nhân này có vũ khí. Đáng tiếc tên bọn họ bắn ra mặc dù rất chuẩn nhưng lại vô pháp đột phá đấu khí của đám thần nhân. Nhưng đây là những người còn sống trên Di Thất đại lục sao? Nhìn bọn họ, trong lòng Niệm Băng không khỏi dâng lên một tia thương cảm, đồng thời còn có chút mất mát. Những người này rõ ràng tố chất thân thể mạnh hơn hẳn người bình thường, nhưng nói bọn họ muốn ngăn cản thần nhân trên Thần Chi đại lục thì chỉ là một trò đùa.

Các dã nhân ánh mắt từ từ chuyển động trên người Niệm Băng, tới khi bọn họ thấy rõ hình dáng U U, vẻ ngây dại trong mắt chợt biến thành cuồng nhiệt. Đầu tiên mà một số người ở gần quỳ xuống, ngay sau đó tựa như thủy triều rút xuống, toàn bộ đều đã quỳ xuống. Bọn họ trong miệng ú ớ nói gì đó, thanh âm tràn ngập kích động và mơ hồ nhưng rõ ràng có phần bất đồng với ngôn ngữ trên Ngưỡng Quang đại lục, chủ yếu thể hiện tại âm tiết, miễn cưỡng cũng có thể nghe hiểu được bọn họ muốn nói: “Cuối cùng nữ thần cũng đã hàng lâm! Nữ thần a! Thịnh người cứu vớt chúng ta.”

Niệm Băng và U U hai mắt nhìn nhau, U U nói với Niệm Băng: “Có thể giúp ta chôn những người đã chết không? ”

Niệm Bạng yên lặng gật đầu, chỉ huy Thất Ảnh khôi lỗi tới một khu đất rộng rãi bắt đầu đào.

U U nhìn những dã nhân đang quỳ, khuôn mặt nở một nụ cười khổ, thở dài nói: “Các người đều đứng lên đi, đừng nên như vậy, tan gầy cả mọi chuyện xảy ra đều chưa hoàn toàn hiểu rõ, ta không phải nữ thần, chỉ là một người bình thường.”

Lời này vừa nói ra, các dã nhân lập tức náo loạn, các loại âm thanh kích động không ngừng vang lên, mấy vạn người tới tập biểu lộ tâm tình của mình, lập tức khiến cho tràng diện trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Im lặng.” Niệm Bạng hét lớn một tiếng. Hắn lúc trước thần uy lẫm lẫm giết tất cả các thần nhân lúc này lại tạo ra tác dụng uy hiếp. Các dã nhân lập tức trở nên bình tĩnh, ánh mắt tập trung lên trên người hắn.

Niệm Bạng nói: “Các người cứ hỗn loạn như vậy, chúng ta làm sao có thể hiểu rõ tình huống của các người? Chúng ta tới trợ giúp các người, mời tuyển một vị đại biểu của các người ra nói chuyện với chúng ta.” Hắn cũng không rõ đám dã nhân này có thể hiểu lời của mình không cho nên từng lời nói vô cùng rõ ràng, cũng đem tinh thần lực tán phát, biểu đạt thiện ý của bản thân.

Đám dã nhân thấp giọng nghị luận, chỉ trong chốc lát, nữ tử tóc dài lúc trước Niệm Bạng chú ý đã từ trong đám người đi ra, các dã nhân tách ra một thông lộ để nàng bước tới trước mặt Niệm Bạng và U U.

Nữ tử đi tới trước mặt U U cúi người bái lạy, U U vội vã đỡ nàng dậy, nói: “Đừng như vậy.”

“Nữ thần đại nhân, người rốt cuộc cũng đã tới, thỉnh người cứu vớt những đồng bọn cuối cùng của chúng ta.” Thanh âm của nàng khiến người khác có cảm giác ôn nhu, mặc dù ngữ điệu vẫn như trước có chút khó phân biệt nhưng chỉ cần cẩn thận nghe là có thể hiểu được ý tứ của nàng.

U U cười khổ nói: “Ta thật sự không phải nữ thần. Không thể nói là cứu vớt nhưng chúng ta nguyện ý trợ giúp các người. Di Thất đại lục thật sự chỉ còn lại các người thôi hay sao? Các người có ghi lại những chuyện trước kia hay không? Ví dụ như tổ tiên của các người có lưu lại di ngôn gì không? ”

Nữ tử tóc xanh mờ mịt lắc đầu nói: “Ngài nói Di Thất đại lục chính là vùng đất tội ác này sao? Chúng ta chỉ có một truyền thuyết, tại vô số năm trước kia, bởi vì khinh nhờn thần linh cho nên đã bị trừng phạt, thần linh khiến cho chúng ta mất đi đại bộ phận nước uống cùng thực vận, khiến số lượng tổ tiên chúng ta không ngừng giảm bớt, nếu như không phải nơi này còn có nguồn nước cuối cùng, sợ rằng chúng ta đã chết từ lâu rồi. Mà trong truyền thuyết, có một vị nữ thần sẽ tới cứu vớt chúng ta, chúng ta vẫn luôn chờ đợi, hình dáng của người và vị nữ thần đó giống hệt nhau a? Mấy ngày trước, thiên địa nơi đây đột nhiên rung chuyển, từng trận động đất liên hồi, chúng ta đều rất sợ hãi, tưởng rằng thần lại muốn trừng phạt chúng ta. Nhưng ngay lúc đó chúng ta thấy được thần tích của người, nữ thần đại nhân, người rốt cuộc đã tới, van xin ngài, cứu lấy chúng ta.” Nói tới đây, nước mắt không ngừng chảy xuống trên gương mặt nàng, toàn thân run rẩy, quần áo trên người không cách nào che phủ toàn bộ thân thể trắng trẻo. Niệm Bạng đứng bên cạnh chỉ sợ thấy được thứ mình không nên xem, vội quay đầu sang chỗ khác.

Lúc này, bất luận là Niệm Bạng hay U U trong lòng đều tràn ngập cảm giác quái dị, theo như lời nữ tử tóc xanh, truyền thuyết của Di Thất đại lục lưu lại hoàn toàn bất đồng, xem ra lúc đầu Di Thất đại lục không chỉ rời khỏi thế giới này còn mất đi nền văn minh của mình. Bi thương của nữ tử tóc xanh hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, từ đó có thể nhận ra những dã nhân này tâm địa có phần ngây ngốc, Niệm Bạng hiểu bọn họ quả thật cái gì cũng không biết.

Niệm Bạng trong lòng tràn ngập cảm giác mất mát. Không phải vì những người trên Di Thất đại lục không thể trợ giúp bản thân mà bởi Di Thất đại lục đã mất đi văn minh của mình. Một đại lục văn minh cứ như vậy mà hoàn toàn tiêu thất, ngoại trừ tiếc nuối ra, hắn lúc này không có cảm giác gì, đồng thời hắn đối với những dã nhân trước mắt cũng thêm vài phần đồng tình, âm thầm quyết định, nhất định phải trợ giúp bọn họ thoát ly biển khổ, ít nhất cũng không để cho họ tiếp tục bị thần nhân làm thương tổn.

U U nhìn nữ tử tóc xanh, tâm tình của nàng không khác mấy với Niệm Bạng, ôn nhu nói: “Được rồi, ta hiểu rồi, các người sao lại xung đột với mấy tên gia hỏa này? ”

Nữ tử tóc xanh trong mắt toát lên vẻ bi phẫn. “Bọn chúng không lâu trước đến đây, thấy đồng bào của chúng ta, vốn chúng ta đều vô cùng hưng phấn, nhưng những người đó vừa nói mấy câu với chúng ta, lại đột nhiên cười lên ha hả. Sau đó hai người bỏ đi, còn lại lập tức giết đồng bọn của chúng ta. Nếu như

không phải nữ thần đại nhân và vị anh hùng này tới kịp, không biết bao nhiêu đồng bọn của chúng ta sẽ phải chết.”

U U sắc mặt đại biến nói: “Người nói, trong số họ có người đi khỏi? ” Vừa nói, ánh mắt nàng chuyển hướng về Niệm Băng.

Niệm Băng cũng đang nhìn nàng, lắc đầu nói: “Không cần đuổi theo. U U, đây chưa chắc đã là chuyện xấu, so với không biết nữ thần nhân từ đâu tới không bằng trước tiên quyết tử ở chỗ này, ít nhất cũng có thể bố trí một chút.”

U U cúi đầu nói: “Cám ơn người nhưng chúng ta có thể. .”

Niệm Băng ngắt lời U U nói: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta nhất định phải làm như vậy. Không nghĩ tới thần nhân khiến cho Di Thất đại lục thương tổn nghiêm trọng như vậy, ta tuyệt đối không muốn Ngưỡng Quang đại lục trở thành Di Thất đại lục thứ hai.”

Lúc này đám người thất long vương cũng đã tới nơi, khi những người trên Di Thất đại lục đột nhiên chứng kiến cự long từ trên trời hạ xuống, còn muốn bọn họ tin tưởng U U không phải nữ thần đã là chuyện không có khả năng.

Ngay lúc U U đang đem mọi chuyện phát sinh nói cho các Long Vương và Phượng Nữ, Miêu Miêu, nữ tử vừa nói chuyện với U U đã đi tới trước người Niệm Băng tò mò nhìn hẩn, đột nhiên lớn tiếng nói: “Anh hùng, chúng ta giao phối đi.”

Yên lặng, toàn bộ mọi người lâm vào trong yên tĩnh, Niệm Băng cảm giác rõ ràng ánh mắt bất thiện của Phượng Nữ, có phần cà lăm nói: “Cô nương, người sao lại nói chuyện này với ta? ”

Nữ tử tóc xanh một điểm ngưng ngưng cũng không có, thanh âm vẫn rất lớn nói: “Đương nhiên a! Anh hùng, người lợi hại như vậy, ta nghĩ con của chúng nhất định phi thường khỏe mạnh. Mặc dù ta là tinh linh tộc, bất quá ta nghĩ chúng ta hẳn không có ngăn cách.” Vừa nói vừa mở to đôi mắt khao khát nhìn Niệm Băng.

Không lâu sau, Niệm Băng mới biết nguyên lai những người trên Di Thất đại lục bởi vì sinh tồn, chỉ cần thấy hợp mắt, nữ nhân đều tìm nam nhân cường tráng nhất giao phối, trong đó, bởi vì Tinh Linh tộc thể chất yếu nhất cho nên sinh sản tới giờ số lượng cũng trở nên ít nhất. Niệm băng với tướng mạo anh tuấn và thực lực cường hãn, lập tức lọt vào mắt xanh của tinh linh nữ tử này. Bất quá, hiện tại Niệm Băng không biết điều này, cảm thụ ánh mắt như mũi tên của Phượng Nữ ở sau lưng, trái tim co rút một trận, cười khổ nói: “Cô nương, người đừng nói giỡn, ta tựa hồ không nhận ra người.”

Linh tinh nữ tử tóc xanh cười sang sảng nói: “Ta là Trí Nữ của linh tinh tộc, hiện tại chúng ta đã tính là nhận thức chưa? ”

“Cái này, chúng ta có thể không nói tới chuyện này không? ” Niệm Băng xấu hổ nói/

“Tại sao? ” Trí Nữ nhấp nháy đôi mắt to nhìn Niệm Băng, trong mắt toát lên vẻ khó hiểu.

Niệm Băng không biết nói gì nữa, quay đầu nhìn về phía Phượng Nữ, ánh mắt cầu khẩn nàng trợ giúp, Phượng Nữ hừ một tiếng nói: “Chuyện của chàng tự chàng giải quyết đi. À, xem ra kỳ hạn trừng phạt chàng phải kéo dài nữa mới được, lại đi quyến rũ cô nương khác.”

“Ta, ta oan uổng a! ” Nếu như nơi này có sông, Niệm Băng thật sự muốn nhảy sông chết đuối.

Miêu Miêu cười hi hi đi tới bên cạnh Niệm Băng nói: “Niệm Băng ca ca, giao phối là gì vậy? Chơi vui không? ”

Niệm Băng nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư đang hã hê đứng bên cạnh nói: “Đại ca, có đậu hũ không? Cho ta một khối.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư sững sờ nói: “Cái gì? ”

Niệm Băng vẻ mặt đau buồn nói: “Đừng đậu hũ đập chết ta đi.”

Gia Lạp Mạn Dịch Tư tròn tròn hai mắt nhìn Niệm Băng nói: “Cơ hội tốt a! Cô nương xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ người không động lòng sao? ”

“Ta Được, Gia Lạp Mạn Dịch Tư, ta mặc dù không phải người thù dai, bất quá thù này ta sẽ nhớ kỹ, không biết Tuyệt Tình nếu biết người ở ngoài trên hoa gheo nguyệt sẽ có cảm giác gì. Trí Nữ tiểu thư, vị này chính là đại ca của ta, bản lãnh của hắn so với ta còn lớn hơn, thích hợp giao phối nhất. Người xem, hắn còn là một vị long vương, người nghĩ lại, nếu tinh linh tộc các người giao phối với long tộc, hài tử sinh ra nhất định sẽ càng khỏe mạnh.”

Đôi mắt xinh đẹp của Trí Nữ mở to. “Đúng vậy! Nếu có thể giao phối với long tộc cũng không tồi. Chào người, chúng ta giao phối đi. Người là phụ tử của hài tử thứ mười một của ta.” Vừa nói nàng vừa đi về phía Gia Lạp Mạn Dịch Tư.

Niệm Băng nhìn Gia Lạp Mạn Dịch Tư biến sắc nói: “Đại ca! Người xem, ta có tốt không, mỹ nữ cũng tặng cho người. Người không phải nói người cũng động tâm sao? Mau nắm lấy cơ hội đi.”

“Người.”

“Được rồi, đừng náo loạn nữa. Cô nương này, có lẽ tập tục của chúng ta bất đồng, bất quá bọn họ sẽ không giao phối với người đâu.” Tập Tiếp Áo Tây Tư rút cuộc không nhịn được, kết thúc trò khôi hài này.

Sau khi mọi người thương lượng, bảy long vương, Miêu Miêu, U U và Bình Triều ở lại còn Niệm Băng và Phượng Nữ quay về Băng Nguyệt hồ. Đã có thần nhân trốn thoát, như vậy đại quân của Thần Chi đại lục rất có thể sẽ nhanh chóng tới nơi này, phải nhanh chóng chuẩn bị mới được.

Vừa phi hành, Niệm Băng vừa hỏi dò: “Phượng Nữ, người sẽ không giận ta chứ? ”

Phượng Nữ lườm hắn một cái nói: “Người coi ta là dạng người hay tức giận hay sao? ”

“Cũng À, không, không phải, đương nhiên không phải.” Niệm Băng tiềm thức vừa nói xong chữ thứ nhất, lập tức nhận ra mình lỡ lời, nhìn Phượng Nữ sắc mặt bất thiện vội vã đổi giọng.

Phượng Nữ hừ một tiếng nói: “Người không phải muốn thành phụ thân hài tử thứ mười một của cô nương tinh linh tộc sao! Ta thấy người rất muốn đấy.”

Niệm Băng cười xòa nói: “Đâu có! Có các nàng rồi, ta sao lại nghĩ tới nữ nhân khác chứ.”

Phượng Nữ hừ một tiếng nói: “Được rồi, người giải thích chi tiết quan hệ của người với Mộc Tinh, Lạc Nhu đi. À, đúng rồi, còn có Miêu Miêu nữa.”

Niệm Băng ngẩn người nói: “Ta với bọn họ không có quan hệ gì cả! Có gì phải giải thích.”

“Không quan hệ? Không đúng. Mấy ngày nay chàng tưởng bọn thiếp không thấy sao? Ánh mắt Mộc Tinh và Lạc Nhu nhìn chàng đều không bình thường, nhất là Mộc Tinh khi lên nhìn chàng, bộ dáng như muốn đem chàng ăn vào. Còn về Miêu Miêu, chàng ngoài miệng nói coi nàng như muối muối nhưng xem bộ dáng của nàng, sợ rằng vĩnh viễn cũng không rời khỏi chàng. Chàng đã đáp ứng sau khi chúng ta ẩn cư sẽ đem theo cả Lạc Nhu và Mộc Tinh, chẳng lẽ không định giải thích một chút sao? ”

Niệm Băng chẳng thể nói gì, mặc dù bản thân hắn không hề có ý này nhưng không thể không thừa nhận, Phượng Nữ nói đều là sự thật. Bị phần nghĩ lại, xem ra thời gian trừng phạt của mình thật sự phải kéo dài vô hạn. Đúng lúc này, môi chợt cảm thấy ôn nhuận, khiến hắn giật mình, vô thức ôm lấy Phượng Nữ, kinh ngạc nhìn nàng.

“Chàng ngốc, nói giỡn với chàng thôi.” Phượng Nữ trong mắt lộ ra ý cười. “Chàng thế nào thiếp còn không hiểu sao? Mấy ngày nay chàng đã trải qua nhiều việc, kỳ thật đã vô cùng mệt mỏi đúng không? Bất luận các nàng có ý gì với chàng hay không, chàng tự giữ mình là được, bọn thiếp tin chàng mà. Cho dù chàng thật sự thu nạp các nàng, chỉ cần chàng còn yêu thiếp, thiếp cũng không có ý kiến gì.”

Niệm Băng trong lòng mừng rỡ, hôn lên môi Phượng Nữ một cái. “Nàng nói thật sao? Thật tốt quá.”

Phượng Nữ lườm hắn một cái, nói: “Vừa mới nói xong hai câu, lập tức hiện nguyên hình. Quả nhiên trong lòng có tà tâm.”

“A! Oan uổng quá! Không phải, ý của ta là nàng nói giỡn là thật! Không phải có ý với các nàng.”

Phượng Nữ ôm Niệm Băng đang đưa người nói: “Được rồi, không cần giải thích. Niệm Băng, thiếp hiện giờ thật sự rất muốn cùng chàng tìm một nơi ẩn cư, không cần tiếp tục vất vả nữa. Kết cục của Di Thất đại lục chúng ta đều không nghĩ tới. Chàng nói thử xem, chúng ta thật sự có thể đối kháng với thần nhân sao? ”

Niệm Băng trở tay ôm lấy thân thể mềm mại của Phượng Nữ, thản nhiên nói: “Ta cũng không biết. Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Xem xét lại, mặc dù chúng ta cường giả không nhiều, nhưng lúc này chúng đã có sáu trăm ma pháp sư từ Băng Nguyệt đế quốc, trong đó có một trăm ma pháp sư tinh nhuệ của Băng Thần tháp, mà Hoa Dung đế quốc mang tới một ngàn hỏa hệ ma pháp sư chúng ta cũng có thể sử dụng. Bọn họ là người của Dung gia bồi dưỡng ra, phối hợp với nhau đã lâu, một khi phát động quần thể ma pháp vô cùng đáng sợ. Rất nhiều người cho rằng Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn của Dung gia là đáng sợ nhất, thực ra bọn họ đều sai lầm, đáng sợ nhất Dung gia là một ngàn hỏa hệ ma pháp sư. Mặc dù trong đó đạt tới cảnh giới ma đạo sư chỉ có vài người, thần hàng sư lại chỉ có gia gia của ta, nhưng dưới sự chỉ huy của gia gia, ma pháp sư có thể phát ra lực công kích không cách nào tưởng tượng. Áo Lan đế quốc và Lăng Mộc đế quốc cũng có một bộ phận ma pháp sư, ta và Lạc Nhu, Mộc Tinh đã thương lượng đem bọn họ chia ra phối hợp với ma pháp hệ thích hợp. Chúng ta tổng cộng có hai ngàn năm trăm ma pháp sư, có thể nói tập trung ma pháp sư ưu tú nhất Ngưỡng Quang đại lục. Có bọn họ phối hợp với hai ngàn quân tinh nhuệ của Huyết Sư giáo, ta dám nói có thể cùng thần nhân bình thường chống lại. Cho dù là bán thần hay thần cấp cao thủ có lẽ cũng không chống được. Có một việc nàng nên biết, thần nhân chỉ có khoảng một vạn, bọn họ chết đi một người, lực lượng lại giảm bớt một phần. Chính thức kinh khủng của Thần Chi đại lục là mấy tên chủ thần kia. Nếu như trước kia tại Băng Cốc, ta có thể nói một điểm nắm chắc cũng không có, nhưng hiện tại tinh thần lực của ta đã được giải phóng, nếu cho ta cơ hội, ta có thể nắm chắc chống lại hai cao thủ cấp bậc chủ thần liên thủ, thậm chí có thể nhiều hơn. Ưu thế của ta là tinh thần lực, đó là lĩnh vực họ không thể bì kịp, ta có dự cảm trận chiến lần này không phải một lần là có thể giải quyết được, sợ rằng sẽ phải tranh đấu một thời gian dài. Hoa Dung đế quốc lần này ngoại trừ hai kỵ sĩ đoàn còn đem tới năm vạn đại quân tinh nhuệ theo đường biển, hơn nữa ba nước chúng ta liên thủ hẳn là có thể có hai mươi vạn quân đội. Quân đội này mặc dù không thể làm khó lũ thần nhân nhưng ít nhất cũng có thể trì hoãn, ma pháp sư của chúng ta nhiều, liên hợp lại phụ trợ quân đội hẳn là có thể khiến lũ thần nhân không cách nào phát huy công kích hủy diệt phạm vi lớn. Chỉ cần có đủ thời gian để tinh thần lực của ta phóng ra chúng ta có thể cùng đối phương chậm rãi tiêu hao.”

Phượng Nữ biến sắc. “Hèn chi, hèn chi chàng mời tứ quốc tới khai khẩn lục địa này, nguyên lai là chàng đã có chuẩn bị, vậy hai mươi vạn quân đội, chẳng phải là thành vật hi sinh? ” Ánh mắt của nàng dần trở nên phần nộ, nàng không nghĩ tới Niệm Băng lại lợi dụng như vậy.

Niệm Băng trong mắt lóe lên ý lạnh. “Ta cũng không muốn như vậy, nhưng đây là cơ hội duy nhất của chúng ta. Chẳng lẽ nàng muốn nhìn ngàn vạn sinh linh trên Ngưỡng Quang đại lục của chúng ta phải chịu đau khổ sao? Chẳng lẽ nàng muốn thấy Ngưỡng Quang đại lục trở thành một Di Thất đại lục thứ hai? Vì tương lai của Ngưỡng Quang đại lục, hy sinh là không thể tránh khỏi, thời khắc mấu chốt, ta nguyện ý hy sinh chính bản thân mình. Bất đại chủ thần vừa chết một, trọng thương một, Long Thần sẽ không đứng về phía bọn chúng, nhưng bọn chúng vẫn còn năm chủ thần, tùy tiện một người tới cũng đã mang tới phiền toái rất lớn cho chúng ta. Bọn chúng thậm chí có thể dễ dàng hủy diệt một thành thị. Trên Ngưỡng Quang đại lục có bao nhiêu thành thị? Nàng nói thử cho ta xem? ”

Phượng Nữ nhìn ánh mắt kiên định của Niệm Băng, phần nộ trong lòng dần dần tiêu thất. Niệm Băng nói không sai, mặc dù cách làm của hắn rất tàn khốc, nhưng đây là biện pháp duy nhất. Hiện tại khuyết điểm lớn nhất của thần nhân là không thay đổi số lượng. Chỉ có đối mặt quyết chiến đối với Ngưỡng Quang đại lục mới có lợi, nếu không nhiều thần nhân như vậy, nếu phân tán tới trên Ngưỡng Quang đại lục, như vậy khắp đại lục đều là tai nạn, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút khó có thể tiếp nhận.

Niệm Băng thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Ta đã tính toán cẩn thận, có thể tính là cường giả chỉ có nàng, ta, Thần Thân, Linh nhi miễn cưỡng có thể tính là một người, nhạc phụ của ta Long Trí, mẫu thân, phụ thân, bảy vị long vương đại ca, Tích Lỗ đại ca, thực lực của U U ta không rõ lắm, nhưng hẳn cũng có thể tính là một người. Các sủng vật của Miêu Miêu cũng không tệ lắm, thêm vào gia gia của ta. Tổng cộng cũng chỉ có từng đó mà thôi. Trước mắt quyết đấu, chúng ta và những người này hợp lực cũng không nhất định có thể đối phó năm tên chủ thần. Không dùng chút phương pháp đặc thù thì ngay cả một điểm cơ hội

cũng không có. Có lẽ nàng sẽ cho rằng phương pháp của ta có phần không ổn, nhưng đây là biện pháp tốt nhất ta có thể nghĩ ra. Có lẽ, biện pháp của ta còn có phần không ổn, nhưng đây là biện pháp tốt nhất ta có thể nghĩ ra. Có lẽ còn phải dùng một chút thủ đoạn không chính quy nữa.”

Phượng Nữ cắn môi dưới nói: “Mấy vị long vương biết suy nghĩ của người không? ”

Niệm Băng ngưng trọng gật đầu nói: “Mấy tháng này ta đã thương lượng với bọn họ, ta cũng đã tính toán các khả năng. Tập Tiệp Áo Tây Tư thậm chí thỉnh cả Long Thần đại nhân, cuối cùng chúng ta đều hiểu được chỉ có biện pháp này mới có thể thành công. Chúng ta phải làm chính là tận lực tránh tổn thất, vì cuộc sống của mọi người, chúng ta phải nỗ lực thôi.”

Phượng Nữ nói: “Vậy ba vị chân thần theo lời chàng thì sao? Nếu bọn họ thám chiến thì phải làm sao? ”

Niệm Băng không chút do dự nói: “Nếu bọn họ cũng tham chiến, ta sẽ để mọi người lập tức lui về Ngưỡng Quang đại lục. Bất quá ta nghĩ tình huống này hẳn là sẽ không xuất hiện. Tới cấp độ của bọn họ sớm đã vô cầu, hơn nữa cho dù bọn họ xuất hiện cũng có người đối phó lại với họ. Nói tới đây, hẳn không khỏi nhớ tới hai tỷ muội tướng mạo hoàn toàn giống nhau mà khí tức lại trái ngược. Không biết Tập Áo và Thiên hương có thể tìm được cách dung hợp hai loại khí tức bất đồng sinh mệnh và tử vong không. Cũng chỉ các nàng mới có thể chống lại ba vị chân thần kia.

Phượng Nữ nhìn Niệm Băng một lúc lâu. “Bất luận chàng quyết định thế nào đều phải mang theo thiếp. Đừng bỏ thiếp lại, được không? ”

Niệm Băng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Phượng Nữ nói: “Tới giờ ta cũng chưa từng nói sẽ bỏ rơi nàng. Ta đã nói rồi, trong lòng ta không ai có thể thay thế vị trí của nàng. Lúc này bất đồng, vì Ngưỡng Quang đại lục chúng ta phải tập trung toàn bộ lực lượng. Phượng Nữ, nếu thật sự phải chết vậy chúng ta chết chung một chỗ đi. Ta vẫn cho rằng, như vậy cũng coi như một loại hạnh phúc. Hiện tại tính mạng của chúng ta và hơn hai mươi vạn người đều do trời an bài, vậy chúng ta cứ đánh cuộc một lần đi, xem xem vận mệnh chúng ta sẽ ra sao.”

Phượng Nữ nhìn Niệm Băng nói: “Đánh cuộc cũng được, chỉ cần cùng chàng ở một chỗ, dù thế nào thiếp cũng vui lòng.”

Một phiến mây đen từ phương xa kéo tới, khiến cho mặt đất ẩm áp thêm vài phần hàn ý. Khi mây đen che phủ mặt trời, hàn ý càng thêm mãnh liệt. Ngưỡng Quang đại lục lúc này đã sắp sang xuân, Di Thất đại lục cơ hồ là song song với Ngưỡng Quang đại lục, nhìn mây đen cuộn cuộn trên không trung, Niệm Băng mỉm cười nói: “Mưa xuân đã tới, khiến cho đại lục này thêm dễ chịu a. Có lẽ chỉ mấy năm nữa thôi Di Thất đại lục sẽ từ từ phát triển. Mặc dù chủng tộc nguyên bản ở nơi đây đã suy sụp nhưng nó dù sao cũng đã trở về. Đáng tiếc ta quên kiến thiết một không gian truyền tống, nếu không chúng ta cũng không cần phi hành khoảng cách xa như vậy. Vị trí của những người còn sống trên Di Thất đại lục ta đã bố trí truyền tống trận, sau này chúng ta trở lại đó cũng dễ dàng hơn nhiều.”

Phượng Nữ không cách nào giấu vẻ lo âu trên trán, thở nhẹ một tiếng nói: “Niệm Băng, chúng ta đã lâu rồi không ở một mình. Chàng còn nhớ lúc đầu chúng ta gặp nhau không? ”

Niệm Băng mỉm cười nói: “Đương nhiên nhớ kỹ, khi đó sức ăn của nàng làm ta giật cả mình. Ta nhớ không sai lúc đó ta làm cho nàng ăn là cơm thịt đúng không.”

Phượng Nữ gật đầu nói: “Đúng vậy! Ăn ngon lắm, thức ăn chàng làm luôn là thứ ngon nhất thiếp từng ăn. Sau này chúng ta quy ẩn, chàng nhất định mỗi ngày đều phải làm cho thiếp ăn đấy.”

Một tia sáng cắt ngang chân trời, tia chớp khiến không gian xung quanh trong nháy mắt sáng lên một chút, sau đó tiếng sét đánh ngang tai vang lên, từng hạt mưa rơi xuống được gió nhẹ dẫn đường rải khắp phiến thiên địa này.

Quang mang bảy màu lóe lên quanh người Niệm Băng, đem nước mưa hoàn toàn ngăn cách ngoài thân thể một trạng, nhìn từng giọt nước mưa trong suốt rơi xuống, hẳn ôm Phượng Nữ nói: “Ta rất hy vọng có thể nhanh chóng cùng các nàng ẩn cư, có các nàng làm bạn là hạnh phúc lớn nhất của ta. Ba ba, mẹ mẹ đều đã trở về bình an. Chờ lúc chúng ta ẩn cư, tới Đào Hoa Lâm thôi.”

“Đào Hoa Lâm? Đó là nơi nào? ” Phượng Nữ hỏi.

Niệm Bằng trong mắt lộ ra tình cảm thấm thiết. Là nơi ta ở tám năm trước, khi đó cha mẹ ta bị Bằng Tuyết Nữ Thần tế tự phong ấn, ta nhảy xuống sông để trốn, là sư phụ đã cứu ta. Sư phụ ở trong Đào Hoa Lâm, ở nơi đó ta theo sư phụ học tám năm trù nghệ. Sư phụ là quý nhân của ta, nếu không có người chỉ sợ ta sớm đã chết. Lá rụng về cội, Dung gia không phải nhà của ta, Đào Hoa Lâm mới là. Lúc đầu ta rời đi đã đem nơi đó đốt thành một nắm đất, chờ khi chúng ta lại trở về, ta sẽ dựng lại nơi đó, ta nghĩ sư phụ nếu có linh hồn, chúng kiến chúng ta sinh hoạt vui vẻ, người nhất định sẽ cao hứng.” Trong lòng Niệm Bằng, người hấn cảm kích nhất trong cuộc đời chính là Tra Cực. Tra Cực đưa hấn vào lĩnh vực cao nhất của trù nghệ, đồng thời cũng cho hấn một sinh mệnh mới.

Phượng Nữ giơ tay chỉ về phía trước nói: “Nhìn kìa, chúng ta lại chỗ phế tích kia đi.” Niệm Bằng nhìn theo hướng Phượng Nữ chỉ. Một phiến đá lớn trải dài mấy trăm dặm vòng, chung quanh rải rác những hòn đá, mơ hồ có thể nhìn ra nơi này từng là một tòa thành thị, từ thạch bích chưa hoàn toàn tổn hại có thể thấy tường thành cao ít nhất hai ba mươi trượng, hiển nhiên là một tòa thành lớn. Đáng tiếc trong tòa thành này đã không có bất cứ sinh mệnh khí tức nào còn tồn tại. Khi đi tìm người của Di Thất đại lục bọn họ từng đi qua nơi này. Khi đó đã cố ý tìm kiếm qua xem có chút gì của Di Thất đại lục lưu lại không, nhưng ngoại trừ đá, bọn họ cơ hồ không thể kiếm thêm được bất cứ thứ gì, kể cả điều khắc đơn giản cũng không tồn tại.

“Đáng tiếc nơi này chỉ là một đồng phế tích, đúng là buồn cười, lúc đầu tới Di Thất đại lục xong ta vẫn còn lo lắng phiến đại lục này thực lực quá cường đại, nhưng hiện giờ cảm giác đúng là trái ngược.”

Phượng Nữ ngẩng đầu nhìn Niệm Bằng, đột nhiên nói: “Chúng ta đi vào đó tránh mưa? ”

Niệm Bằng ngẩng người, với thực lực của bọn họ, đâu cần phải tránh mưa chứ, nhưng nhìn ánh mắt tràn ngập mong muốn của Phượng Nữ, hấn thật sự không nở cự tuyệt. Sau khi tới Thần Chi đại lục, hấn chưa từng có thời gian ở một mình với Phượng Nữ, không nói gì thêm, gật đầu, người nhẹ nhàng bay về phía hướng đồng phế tích.

Trong khu phế tích đầy đá vụn vô cùng yên tĩnh, hai người nhanh chóng tìm được một chỗ trước kia là một tòa thạch ốc, mặc dù chỉ còn một nửa, nhưng muốn tránh mưa vậy là đủ rồi.

230. Chương 229 :: Tội Hạng Di Tích

Từng hạt mưa rơi xuống, mang đến một trận âm thanh rả rít, Phượng Nữ ỷ ôi nằm trong lòng ngực Niệm Bằng, ngẩng nhìn những giọt mưa không ngừng rơi lộp độp bên ngoài, trong ánh mắt toát lên một vẻ ôn nhu:

” Nếu mỗi lần trời mưa đều có thể cùng chàng nhìn ngắm thế này thì quả thật là một điều vô cùng tuyệt diệu đó! Niệm Bằng à, hãy ôm chặt lấy thiếp đi, thiếp có chút lạnh lạnh rồi.”

Niệm Bằng gắt gao ôm chặt Phượng Nữ vào lòng, sau đó hấn tự nhiên cũng không muốn nói bất kì lời nào để phá hư cái không khí kì diệu này, thân thể Phượng Nữ dị thường mềm mại ấm áp, mùi thơm xử nữ dịu dịu lan tỏa, không ngừng kích thích đánh động khứu giác của bản thân hấn. Nhưng tại thời điểm này, trong lòng hấn chỉ có cảm giác thương yêu vô hạn, không hề có chút dục vọng nào, hấn cũng chỉ muốn được như vậy cùng Phượng Nữ một mực tĩnh lặng đợi chờ từng khoảnh khắc trôi qua, như cùng hoà vào trời đất

Gió không ngừng quạt xuống, mưa xuân vẫn một mực miên miên bất tuyệt gào thét không thôi. Gió cũng không phải quá lớn, mưa từng đợt từng đợt không ngừng tẩy rửa cho cả phiến đại lục hoang tàn này, Niệm Bằng nhớ tới bản thân mình đang gieo rắc mầm mống của sự sống, dưới tác dụng điều hoà của những cơn mưa, bọn chúng sẽ sinh trưởng mạnh mẽ hơn, cơ hội để phiến đại lục này hồi sinh càng ngày càng trở nên sáng sủa, đó chính là điều mà bản thân hấn mong muốn được nhìn thấy nhất

Hai người cứ như vậy ôm chặt lấy nhau mà nhìn ngắm mưa rơi, bọn họ dường như đã quên mất cả thời gian, phẳng phất chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi chưa tới nửa canh giờ tại nơi đây tựa hồ tất cả chỉ như thể vừa mới trôi qua trong nháy mắt, mà cũng dài như thể đã một thế kỷ vừa mới trôi qua vậy

” Niệm Bằng, chàng có biết thiếp vì cái gì mà đồng ý theo chàng đáp xuống nơi đây hay không?”

Phượng Nữ ngẩng đầu nhìn phía về người yêu của mình.

Niệm Băng vuốt ve mái tóc dài của nàng, mỉm cười nói:

”Đương nhiên là biết chứ. Có lẽ, đây là khoảng khắc duy nhất trước khi cuộc đại chiến nổ ra, để chúng ta có cơ hội được một mình ở chung với nhau đó. Chúng ta hãy lưu lại ở nơi này cho đến khi tạnh mưa đi.”

Phượng Nữ khẽ thở dài:

”Chàng chẳng lẽ không sợ sẽ lãng phí thời gian ư?”

Niệm Băng lắc lắc đầu đáp:

”Ở trong lòng ta, dù có việc gì quan trọng hơn đi nữa cũng không thể so sánh được với tình yêu của nàng đối với ta. Huống chi, khoảng thời gian chỉ là một trận mưa, cũng không có gì đáng kể, cho dù thần nhân có nhanh đến cỡ nào thì không có khoảng thời gian mười ngày, bọn họ cũng không thể tìm ra địa phương để tiêu diệt Di dân.

Ta đã cẩn thận tính toán qua rồi, khoảng cách từ cái địa phương kia đến Băng Nguyệt Hồ của chúng ta phải mất một quãng đường ba ngày phi hành. Với khoảng cách từ Thần Đại Lục bên kia mà nói ít nhất cũng phải mất tầm năm ngày phi hành, cái này là dựa theo tốc độ bay của ta mà suy đoán, Trong đám thần nhân kia, tất nhiên là có người còn cường đại hơn so với ta, nhưng tuyệt đại đa số thì tốc độ lại chẳng thể bằng ta được. Cứ cho là một mạch thẳng tiến, thì dù có nhanh hơn đi chăng nữa, cũng phải mất tầm mười ngày. Với khoảng thời gian mười ngày cũng đã đủ để chúng ta bố trí sắp đặt rồi.

Mà thôi đừng nói chuyện này nữa, chúng ta hãy tiếp tục ngắm nhìn trận mưa này đi, ta thực sự rất thích cái cảm giác được như bây giờ.”

Phượng Nữ nằm chặt trong lồng ngực Niệm Băng, đột nhiên cười khúc khích, nói:

”Anh hùng, chúng ta giao phối đi.”

Niệm Băng ngẩn người, cười khổ đáp:

”Nàng còn chưa quên được hả! Ta thật sự không thể ngờ rằng cô gái Tinh Linh tộc kia lại cuồng nhiệt đến như thế, nàng đừng có châm chọc ta nữa.”

Phượng nữ mặt cười đỏ ửng:

”Tên ngốc. Đây là thiếp thật lòng mà”

Thân thể Niệm Băng chấn động kịch liệt:

”Phượng Nữ, nàng.....”

Lúc này, trong lòng hắn tràn ngập thâm tình sâu đậm, hắn đương nhiên hiểu được Phượng Nữ tại sao lại phải nói như vậy. Nàng quả thật không muốn lưu lại một chút nuối tiếc nào trước khi cuộc đại chiến nổ ra

Phượng Nữ ngẩng đầu nhìn về phía hắn, sóng mắt lưu chuyển, khẽ cười nói:

”Anh hùng, chúng ta giao phối đi.”

Nhìn thấy Niệm Băng, nàng mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng thanh âm của nàng lại rất kiên định. Ở trong lòng Phượng Nữ, cũng không xem trọng lắm việc phải gian khổ đối đầu với đám Thần nhân, nhưng trong lúc chiến tranh thì không thể nói trước được điều gì.

Ở thời điểm trước khi cuộc chiến nổ ra này, nàng muốn trao tấm thân trinh bạch của mình cho người mà mình yêu thương nhất. Sự tình của Phượng tộc đã được giải quyết xong, nàng nguyện ý đem bản thân mình hoàn toàn dâng hiến cho Niệm Băng. Cho dù cuối cùng phải chết trong cuộc chiến, nàng cũng sẽ không còn điều gì phải nuối tiếc nữa. Tình yêu cần phải có sự thăng hoa, khi mà linh hồn cùng dục vọng hoàn toàn dung hợp thì mới có thể hoàn toàn đem đến cho nhau tấm chân tình luyện ái.

Niệm Băng có chút ngây dại ngắm nhìn Phượng Nữ, Phượng Nữ vẫn đang nhìn vào hắn. Từ từ, Phượng Nữ khép đôi mắt mình lại, kéo hai bàn tay to của Niệm Băng đặt lên làn da nõn nà trên khuôn mặt mình

Quá đẹp! Nàng thật sự là quá đẹp, cúi đầu, khi hắn nhẹ nhàng hôn lên làn môi ẩm mềm ướt áp như cánh hoa kia. Âm một tiếng, một ngọn lửa nóng rực bùng phát chỉ trong nháy mắt đã hừng hực, nụ hôn nhẹ

nhàng biến thành một nụ hôn cháy bỏng sâu đậm, cánh tay Niệm Băng ôm chặt Phượng Nữ càng trở nên mạnh mẽ hơn, Phượng Nữ vứt bỏ hết mọi sự rụt rè của bản thân, nhiệt tình đáp trả lại, nàng biết rằng tại giờ khắc này, Niệm Băng đã hoàn toàn chỉ thuộc về riêng bản thân nàng mà thôi.

Cùng chung một thân thể với Niệm Băng, Áo Tư Tập đang chuẩn bị tinh thần được xem một màn du hí hấp dẫn, hần đột nhiên phát hiện, bản thân mình đối với ngoại cảnh đã mất đi cảm giác, không khỏi thầm mắng:

” Giỏi cho một tên Niệm Băng, ở thời điểm này cũng không quên phong ấn ta, Ta ngất.”

Xuân ý nồng đậm quanh quần ở bên trong thạch ốc không ngừng dâng cao, ngừng mà không tan, trường bào của Niệm Băng đã được trải ngang trên mặt đất, bảy đạo vàng quang, giống như một cái lồng tròn lớn bao lấy thân thể bọn họ, toàn thân Phượng Nữ không có chỗ nào là không tuyệt mỹ, làn da trắng nõn hồng nhuận, cặp đùi thon dài bóng mượt, bộ ngực sữa đầy đặn phong mãn, còn có chốn thâm cung thần bí kia của xử nữ nữa. Phượng Nữ cùng Lam Thần mặc dù là chị em tỷ muội ruột thịt, nhưng các nàng lại tạo cho Niệm Băng hai loại cảm giác hoàn toàn không giống nhau, ở thời điểm cùng với Lam Thần một chỗ, Niệm Băng có cảm giác như làm tan chảy một toà sơn băng, còn với Phượng Nữ cùng một chỗ lại khiến cho Niệm Băng phát giác được rằng bản thân hần như đang bị hoà tan ra.

Tình cảm lưu giữ trong nhiều năm tại giờ khắc này đã bộc phát, hai người hoàn toàn mở rộng tấm lòng của mình, đem bản thân mình hoàn toàn mở ra dâng tặng cho đối phương, tình yêu cùng dục vọng sâu đậm. Linh hồn ở nơi sâu kín bên trong ngưng kết lại, khi bọn họ tại bên trong chốn thâm xử của Phượng Nữ hợp nhất thành một thể cũng là lúc cảm giác thoả mãn tràn ngập khắp nơi kể cả tinh thần lẫn thể xác của hai người, đau đớn tựa hồ cũng đã trở nên không còn quan trọng nữa, gắt gao ôm chặt lấy đối phương, phẳng phất như muốn hoà tan vào nhau thành một khối.

Nhiều ngày qua, thần kinh luôn đặt trong trạng thái khẩn trương của Niệm Băng đã được làm dịu đi, lúc này đây, hần đã quên sạch đi tất cả. Lại một lần nữa không ngừng tăng tốc ”lao về phía trước mà thám hiểm”. Khi mới bắt đầu, hần còn sợ sẽ làm cho người yêu của mình bị đau đớn, nhưng khi nơi hạ thân của người yêu đang điên cuồng nghênh đón hoan hợp. Tại thời điểm thân thể mềm mại tràn ngập sự co giãn kia cũng đang gắt gao khoá chặt lại với thân thể bản thân mình mà điên cuồng phản ứng, thì lý trí của hần cũng đã bị quăng cả ra khỏi não bộ mất rồi.

Trong lúc điên cuồng ”trùng kích”, bọn họ cùng nhau nghênh đón đưa đẩy hết từ đỉnh này để đỉnh khác của chốn vu sơn khoái lạc, cảm tình ở trong quá trình linh dục kết hợp thăng hoa, trái tim bọn họ như hoà thành một mạch tương liên khăng khít lẫn nhau, Bọn họ đang dâng hiến, chính là tinh hoa bên trong sinh mạng của nhau.

Khi xuân vũ theo mây đen dần dần phai nhạt đi, theo tiếng mưa rơi lác đác, xuân ý tràn ngập của cuộc mây mưa bên trong căn thạch ốc cũng dần dần thu lại. Phượng Nữ nằm ở trong lòng ngực Niệm Băng, không ngừng thở hổn hển, trên da thịt mềm mại tản ra một tầng sắc hồng mê người. Sự tình ban đầu, trong lòng nàng cũng có chút run rẩy, nàng dù sao cũng là một tiểu cô nương, lúc này trong lòng ngoại cảm giác thoả mãn ra khó tránh khỏi vài phần thẹn thùng.

Nhìn thấy những giọt mưa bên ngoài đang từ từ rơi chậm lại, trong lòng Niệm Băng phi thường thoả mãn, nhìn thấy trên mặt đất quần áo tán loạn, hần đột nhiên nghĩ đến, lần tới phải mang theo một chiếc giường lẫn chăn mềm đầy đủ đặt ở bên trong không gian chi giới. Không! Nhất định là không đủ, Phải mang theo ba chiếc giường mới được. Hoan hợp trong lúc mưa rơi, thật là một cảm giác rất khác biệt. Phượng Nữ tuy chỉ là lần đầu tiên, nhưng sự nhiệt tình của nàng lại suýt chút nữa đem bản thân mình mà hoà tan. Cũng bởi từ nhỏ nàng đã tu luyện võ kỹ, thể lực so với Băng Vân thì tốt hơn rất nhiều, may mắn thân thể bản thân trải qua mấy lần cải tạo, lại có khí tức sinh mệnh trợ giúp, nếu không có lẽ chính bản thân hần phải quăng mũ hạ giáp mà đầu hàng trước rồi.

” Chúng ta phải đi thôi.”

Phượng Nữ ở trong lòng ngực Niệm Băng mà nỉ non. Nàng sao có thể nguyện ý mà từ bỏ cảm giác lúc này đây? Nhưng nàng biết rằng, đã đến lúc phải rời khỏi nơi đây.

” Ai da, nàng phải nghỉ ngơi chốc lát đi đã, nàng bây giờ liệu có thể đi nổi sao?”

Niệm Băng khẽ cười một tiếng, vuốt ve cặp mông đầy đặn sáng bóng của Phượng Nữ, lưu luyến thời khắc tốt đẹp cùng thể tử.

Phượng Nữ sắc giọng nói:

”Thiếp thực rất hoài nghi, chàng rốt cuộc là tu luyện ma pháp hay tu luyện võ kỹ đó.”

Trong cơn đau đớn, nàng đã có được sự thoải mái vô cùng, bây giờ nàng rốt cuộc đã hiểu được vì sao muội muội của mình tại thời điểm cùng với Niệm Băng lại phát ra âm thanh rên rỉ mãnh liệt như thế, nàng thậm chí có chút hối hận, hối hận là bản thân mình cùng với Niệm Băng phát sinh sự tình thế này có chút muộn quá.

Niệm Băng cười hắc hắc:

”Vừa rồi nàng tựa hồ so với ta còn muốn nhiệt tình hơn đó.

Á! Mau nhìn kia, cầu vòng đó.”

Trong thanh âm của hắn tràn ngập sự kinh ngạc, còn có thêm vài phần vui sướng

Phượng Nữ ngẩng đầu, nhìn thấy hào quang đầy vẻ si mê trong mắt của Niệm Băng, theo ánh mắt của hắn mà nhìn, chỉ thấy một đạo bảy màu trường hồng, vắt ngang đến tận phía chân trời, đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím bảy màu rõ ràng. Một lần nữa, xuất hiện dưới hoàng hôn, có vẻ đẹp đến mê người:

”Ôm thiếp lên đi, chúng ta cùng đi ra ngoài xem cho rõ nào?”

Trải qua thời gian dài mây mưa bão táp, nàng bây giờ thực chẳng còn khí lực để mà bước đi nữa.

Niệm Băng ôm chặt thân thể mềm mại của Phượng Nữ rồi đứng lên, tự mình với tới đồng áo quần trước mặt, lấy ra một tấm trường bào, cẩn thận đắp lên người nàng, chỉ sợ nàng bị gió lạnh sau cơn mưa lớn xâm nhập. Phượng Nữ quàng tay ôm lấy cổ hắn, đặt hai gò má đầy đặn tựa vào lồng ngực chắc chắn của hắn, lắng nghe thanh âm nhịp đập trái tim. Niệm Băng nâng Phượng Nữ đặt lên đùi mình, đem nàng ôm lấy, sau khi hôn nhẹ lên đôi môi rồi mới rời khỏi căn thạch ốc.

Sau cơn mưa, mùi hương thơm ngát lan toả trong không khí trộn lẫn với bùn đất, khiến việc hô hấp trở nên tươi mát vô cùng, cầu vòng càng trở nên thêm phần tuyệt lệ, mới vừa rời khỏi căn thạch ốc, Niệm Băng đột nhiên cảm giác được chung quanh tựa như có chút biến hoá khác thường, ngoại trừ cầu vòng ở ngoài ra, cách đó không xa tựa hồ có một đoàn hồng quang đang không ngừng phiêu lãng, trong lòng vừa động, dưới sự thúc đẩy của Phong nguyên tố liền ôm Phượng Nữ phiêu nhiên bay lên.

Từ trong không trung, nhìn xuống phía dưới, đạo hồng quang kia càng trở nên thêm phần rõ ràng. Đến khi nhìn kỹ còn có thể phát hiện hồng quang xuất phát từ một toà tháp kiến trúc thấp thấp nằm ở khu vực trung tâm của đồng tàn tích mà vọng lại, toà kiến trúc này bởi vì đã bị phong hoá mà nghiêng đổ lieo vẹo đi, tuy thời đều có thể đổ ập xuống. Thân thể Phượng Nữ đột nhiên giãy nảy rồi đứng dậy, hô lớn:

”Niệm Băng, mau đi, chúng ta hãy đến nơi đó ngay lập tức, giống như có vật gì đó đang không ngừng kêu gọi thiếp vậy.”

Niệm Băng trong mắt thần quang chợt loé, tay phải trong hư không ấn xuất ra tiên nhiên chi khí hỗn hợp nồng đậm kéo theo nguyên tố ở chung quanh toà kiến trúc kia dâng lên, một tiếng ầm ầm vang vọng. Toà tháp thấp lè tè bị xô ngã, vốn hồng quang dày đặc nhất thời trở nên mãnh liệt đứng lên, hào quang phóng vút lên cao, cùng cầu vòng ở phía chân trời giao hoà sáng chói. Trong mắt Phượng Nữ quang mang sáng đại, đột nhiên từ trong lòng Niệm Băng thoát ra, Vương tộc chi vũ của Phượng tộc phiêu nhiên tung bay, cánh chim màu đỏ ánh kim đưa nàng nhanh chóng hướng đến nơi mà hồng quang phóng vút lên kia mà bay tới. Niệm Băng sợ nàng có chuyện, vội vàng thúc dục thân mình bay theo sau. Khi bọn họ đi tới phía trên hồng quang thì, rõ ràng chứng kiến, vốn trên mặt đất ngay chỗ toà tháp kiến trúc, xuất hiện một cái đồ án màu đỏ, dĩ nhiên là một cái đồ án Phượng Hoàng, quang mang của ngọn lửa màu đỏ bốc lên dày đặc, phảng phất giống như Phượng Hoàng lúc còn đang sống vậy, thần nhiên tản ra nhiệt lượng

Cũng ở tại toà tháp nhỏ này, bọn người Niệm Băng trong lần đầu tiên đi tới tàn tích này đã từng xem xét qua, bởi vì toà tiệm thấp tùy thời đều có thể sụp đổ, cho nên Niệm Băng phải dùng tinh thần lực coi như một con mắt khác để xem xét qua bên trong. Lúc đó, hắn cũng không có từ bên trong toà tiệm thấp (tòa

thấp nhỏ hoang phế) phát hiện vật gì, mặt đất cũng không có gì biến hóa. Nhưng, cái Phượng Hoàng đồ án này sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây

Hai người thông thả bay vào, khi bọn hần tiến vào nơi có đoàn quang mang màu đỏ thì, Niệm Băng vốn có cảm thụ khác thường trở nên càng thêm rõ ràng.

Rõ ràng là có một cổ năng lượng, mặc dù cũng không phải quá mạnh, nhưng lại chân thật tồn tại. Toàn thân Phượng Nữ hồng quang đại thịnh, đến khi thân thể của nàng dung nhập vào ánh sáng Phượng Hoàng đang bốc lên ngàn ngút kia, thì một thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên.

” Phượng Hoàng vĩ đại à! Hoan nghênh ngài đã trở về.”

Trong tiếng kêu cót két, trên mặt đất dĩ nhiên hé ra một đạo khe hở, một cái cầu thang kéo dài xuống phía dưới, một cổ sương mù từ trong cái đường hầm ăn sâu xuống phía dưới tung bay xuất ra, Niệm Băng vội vàng kéo Phượng Nữ vọt sang một bên, thúc dục quang thuộc tính của tiên thiên khí tiến vào trong đường hầm đó, thanh lọc mọi khí độc ở bên trong.. Dem ánh sáng cùng nhiệt lượng cấp vào sâu bên trong cái đường ngầm này. Có quang nguyên tố thanh lọc, đám khí độc rất nhanh bị trừ bỏ đi, sau một hồi công phu, không khí tươi mát lại được tái hiện.

” Thanh âm vừa rồi kia là cái gì vậy?”

Niệm Băng nghi hoặc hỏi, Di Thất đại lục đã không còn ai tồn tại nữa, nhưng vừa rồi cái giọng nói kia lại phi thường rõ ràng, ở trong giọng nói đó, còn bao hàm vài phần uy nghiêm.

Phượng Nữ lắc đầu, nói:

” Thiếp cũng không biết. Cái thanh âm ấy tựa hồ là dùng ma pháp để lưu lại, Niệm Băng, chàng còn nhớ kỹ lúc ở trên núi lửa Phượng Hoàng, chúng ta đã tìm được trí nhớ của tổ tiên Phượng Hoàng hay không? Tổ tiên đã có nói, ngài từng là thần được thờ phụng ở Di Thất đại lục, ngài chính là hình tượng mà Di Thất đại lục đã lưu lạc. Có lẽ, trên người của thiếp nhờ có huyết mạch Phượng Hoàng nên mới dẫn động cơ quan ở nơi này. Mà cầu vòng kia xuất hiện, lại vừa vặn là nguyên nhân kích phát mời gọi năng lượng nơi này phát ra. Xem ra, chúng ta đã chính thức tìm được di tích của Di Thất đại lục.

Trong mắt hai người đều toát ra một tia mừng rỡ, sau khi khiến cho phía dưới không còn phát ra khí độc nữa, Phượng Nữ dùng đôi cánh chim bay lượn cùng với Niệm Băng bay xuống phía dưới.

Thềm đá khá dài, đủ để đi được cả trăm bước, bọn họ vừa đi đến bậc đá cuối cùng, bóng đêm trong đường hầm cũng không gây ảnh hưởng gì cho bọn họ. Niệm Băng biểu diễn uy lực của Quang hệ ma pháp, một cái Chiếu Minh thuật đơn giản cũng đủ khiến chung quanh sáng rực lên một cách dị thường. Tường đá ở hai bên đường hầm phi thường bóng láng, hiển nhiên là đã trải qua bàn tay dẻo gọt của nhân công mà tạo thành, mặc dù lúc trước còn có đôi chút khí độc tuôn ra, nhưng chung quy mà nói, đường hầm này coi như cũng khá khô ráo. Khi bọn hần đi vào nơi sâu nhất bên trong đường hầm, thì một cánh cửa thật lớn xuất hiện trước mắt bọn họ, trên cửa có một cái đồ án hình tròn, ở phạm vi bên trong cái hình tròn đó chọt nhô lên, một con phượng hoàng trông rất sống động, khiến bọn hần kinh ngạc chính là, cái đồ án Phượng Hoàng kia dĩ nhiên là do hồng bảo thạch dính quanh mà thành, hơn nữa hồng bảo thạch không hề có chút khe hở nào, tựa hồ là dùng một khối bảo thạch lớn sau khi điêu khắc xong rồi mới dính lên. Hồng quang lóng lánh nhàn nhạt, do hoá năng lượng tạo thành, nhưng ở bên trong ngọn lửa, lại hàm chứa vài phần tươi mát. Từ hoạ tiết trên Phượng Hoàng mà nghiệm chứng những suy nghĩ trong lòng Niệm Băng và Phượng Nữ. Hai người dừng lại ở trước cánh cửa, Niệm Băng thử thăm dò dùng tay đẩy cánh cửa, nhưng cửa đá vẫn trơ ra không nhúc nhích tí nào, hần có ý đồ dùng tinh thần lực hướng vào phía trong mà tìm kiếm, lại bị một cổ năng lượng ôn hoà ngăn trở, cũng không thể xâm nhập được.

Niệm Băng nhíu mày, lăm bầm lâu bầu nói:

” Cánh cửa này rất kì quái, Phượng Nữ, nàng phát hiện ra cái gì sao?”

Vừa nói, hần quay lại bên cạnh nhìn lại Phượng Nữ, khi hần bắt gặp Phượng Nữ thì phát hiện ánh mắt Phượng Nữ đang tập trung vào phù điêu hồng bảo thạch Phượng Hoàng kia ở trên cánh cửa đá, trong ánh mắt của nàng toát ra quang mang trầm tư, tựa hồ cũng không nghe được thanh âm Niệm Băng đang hỏi.

Phượng Nữ hạ tấm trường bào đang khoát trên người xuống, lộ ra thân thể hoàn mỹ mềm mại, hồng quang nhàn nhạt vây quanh da thịt của nàng, đôi mắt nàng từng đột phát sáng lên, Vương tộc chi vũ sau lưng hướng ra hai bên mà xoè rộng, thân thể bỗng bồng bềnh dựng lên, trôi đến phía trước cánh cửa đá. Nàng tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve bức phù điêu hồng bảo thạch kia, trong mắt toát ra tình cảm sâu sắc, hồng quang nhàn nhạt dần dần biến thành màu vàng, theo sự vuốt ve của nàng, dung nhập dần vào bên trong hào quang của hồng bảo thạch kia, đột nhiên, trong miếng phù điêu trên đồ án Phượng Hoàng, đôi mắt Phượng Hoàng chợt phát sáng, hào quang chợt loé, vừa lúc cùng ánh mắt Phượng Nữ tương hợp.

Thân thể mềm mại của Phượng Nữ xuất hiện bộ dạng mờ dần trong phút chốc. Ngay sau đó, một tiếng phượng hót rõ to từ trong miệng Phượng Nữ vang lên, hào quang màu đỏ bao quanh thân thể của nàng trở nên ngày càng cường thịnh, khí lưu nóng rực bức bách Niệm Băng phải không ngừng lui về phía sau, phóng thích ra Thiên Nhân lĩnh vực mới có thể không bị ngọn lửa Phượng Hoàng kia ảnh hưởng, thân thể Phượng Nữ rất nhanh xảy ra biến hoá, Niệm Băng mơ hồ có thể cảm nhận được, trên người Phượng Nữ tản mát ra một cỗ khí tức uy nghiêm, làm cho lượng sáng kia trong sát na tiếng phượng hót biến mất, hồng quan trong nháy mắt thu liễm. Thân ảnh Phượng Nữ một lần nữa rõ ràng đứng lên, đó là một Phượng Hoàng toàn thân đỏ rực, trên người mỗi một chiếc lông phượng, đều như một viên hồng bảo thạch xuyên thấu trong suốt thông thường, trong đôi mắt màu đỏ của nàng tràn ngập sự uy nghiêm, lông vũ trên người lại hoàn toàn giống như hồng bảo thạch được điêu khắc mà thành, hào quang long lánh như ánh sáng ngọc lục.

Niệm Băng hô nhỏ một tiếng :

” Phượng Hoàng bát biến, Phượng Hoàng giác tỉnh thân hoá phượng.”

Đúng vậy, lúc này Phượng Nữ đã lại một lần nữa sử ra đệ bát biến, Niệm Băng đột nhiên phát hiện, lần hoàn thành đệ bát biến này của Phượng Nữ, cư nhiên cùng với cái đồ án Phượng Hoàng trên cánh cửa đá kia dị thường giống nhau. Trong lúc hấn đang tự hỏi về việc biến hoá này, thì Phượng Hoàng màu đỏ bay lên thế nhưng chỉ trong nháy mắt ở khoảng cách gần gũi chợt gia tốc, trực tiếp nhắm về phía cánh cửa đá, không đợi Niệm Băng kinh hô thành tiếng, Phượng Nữ đã biến thành Hoả Phượng Hoàng, vậy mà kỳ dị tan vào bên trong cánh cửa đá kia, hồng quang trong nháy mắt bạo phóng, càng thêm sáng rực chói mắt, cả đường hầm tựa hồ đều có chút run rẩy. Ngay sau đó, cánh cửa đá lớn trước mắt theo hào quang long lánh, thế nhưng dần dần hướng lên phía trên mà kéo lên, tiếng vang long trời lở đất chấn động, một cỗ cảm giác nóng rứa theo bên trong cửa đá mà phóng thích ra bên ngoài.

Niệm Băng kinh ngạc nhìn mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, vội vàng tiến về phía trước vài bước, hướng về bên trong cánh cửa mà lao vào. Khi hấn nhìn rõ toàn cảnh cánh cửa được đẩy lên mới hiểu được vì sao bản thân mình không thể đẩy nó được, sức nặng của cánh cửa đá dày cộm này đạt đến trình độ mà hấn hoàn toàn không thể tưởng tượng ra nổi. Thế nhưng vẫn một mực hướng thân vào bên trong khoảng mười trượng, hơn nữa, theo khí tức ma pháp phát ra từ trên cánh cửa đá mà đến xem, cánh cửa đá lớn án ngữ lối vào này bên trong tuyệt đối có ẩn chứa ma pháp phong ấn cấm chế. Xuyên qua cánh cửa che chắn con đường ngầm, Niệm băng đi vào bên trong. Đầu tiên hấn gặp lại chính là cái đồ đăng màu vàng long lánh hào quang kia.

Đây là một gian thạch thất hình vuông trống trải, hai bên tả hữu dài chừng ba trượng, ở bên trong khu vực trung tâm thạch thất, một pho tượng Phượng Hoàng thật lớn hoàn toàn dùng hồng bảo thạch để điêu khắc mà tạo thành, long lánh chiếu rọi chói cả con mắt.

Đúng vậy, đó tất cả đều là một khối hồng bảo thạch trong suốt, với tư thế Phượng Hoàng tung cánh bay cao, mắt phượng là do hai khối bảo thạch màu vàng dính lên mà thành, khí lưu hỏa nhiệt kia chính là theo pho tượng uy nghiêm này mà tán phát ra. Phượng Nữ cũng không thấy xuất hiện bên trong căn thạch thất. Khiến cho Niệm Băng trong lòng có chút bất an, không khỏi cao giọng gọi lớn:

” Phượng Nữ, nàng ở nơi nào? Nơi này rốt cuộc là địa phương gì thế?”

Đột nhiên, một cỗ nhiệt lượng mênh mông theo đồ đăng ở dưới chân Niệm Băng mà truyền đến, Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng thế nhưng cũng không thể làm suy nhược cái cỗ nhiệt khí này, bức bách hấn không thể không rời khỏi phạm vi đồ đăng(vật tổ lưu lại từ thời xa xưa - thường mang ý nghĩa thiêng liêng trong tôn giáo kiểu như chén thánh vậy đó - đây là nhờ sự tư vấn của các chuyên gia dịch thuật TTV ^ - ^).

Một thân ảnh hư ảo theo bên trong đồ án màu vàng kia chợt sáng lên. Một cỗ nhiệt khí thánh khiết tràn

ngập cả toà thạch thất, Thân ảnh đang đứng lên kia chính là do Phượng Nữ hoá thành Phượng Hoàng, bắt đầu theo đạo hư ảo mà dần dần ngưng kết thành thật thể. Chỉ trong khoảng thời gian đủ để uống một chén trà nhỏ, thì nàng rốt cuộc cũng đã hoàn toàn hiện thân, Niệm Băng mới nhẹ nhàng thở phào. Đúng lúc này, thanh âm trầm thấp lúc trước ở bên ngoài lại vang lên.

” Phượng Hoàng vĩ đại à!! Ngài rốt cuộc đã trở về rồi, đợi đến ngày hôm nay, chúng ta quả thật rất khổ!! Rất khổ a! Chúng ta các thần dân của Di Thất đại lục cuối cùng cũng đã không thể tránh khỏi số mệnh an bài. Có lẽ ngài đã tới chậm mất rồi.”

Phượng Nữ một lần nữa biến trở lại hình người, nhìn thấy pho tượng Phượng Hoàng thật lớn ở trước mắt, hai hàng nước mắt theo khuôn mặt nàng chảy xuống, từ trong giọng nói trầm thấp kia, nàng cảm nhận được một cổ bi thương rất chân thật.

Giọng nói trầm thấp kia tiếp tục vang lên:

” Ngài bây giờ nghe được thì cũng là trí nhớ của chúng ta được lưu lại tại thời điểm cuối cùng trước khi bị huỷ diệt, mặc dù ta đã chết nhưng ta lại muốn đem những cảm thụ trong lòng lưu lại, chỉ khi năng lượng của ngài xuất hiện, mới có thể nghe thấy được thanh âm của ta. Làm một vị quân vương cuối cùng của Di Thất đại lục, ta đã thất bại, nhưng ta không muốn thừa nhận bản thân mình đã thất bại. Ta cũng không hề làm sai điều gì cả, Di Thất đại lục là vì bản thân mình mà tranh đấu, nhưng ta tại thời khắc cuối cùng bởi vì vận mệnh an bài mà thất bại.

Ta biết, ngài đã cố hết sức rồi, nhưng ở thời điểm chúng ta sắp chiến thắng, thì đám khủng bố tồn tại kia lại xuất hiện, bọn chúng khiến chúng ta phải ly khai khỏi thế giới, ta đem trở chú lưu lại ở trên Ngưỡng Quang đại lục, mặc dù chúng ta dưới sự tham dự của đám khủng bố tồn tại kia mà chịu thua, nhưng ta lại có cảm giác, một ngày nào đó, chúng ta sẽ lại trở về, bởi vì chúng ta thuộc về cái thế giới của chính chúng ta, mà đám khủng bố tồn tại này lại không thuộc về nơi đó. Hơn nữa, chúng ta đã tìm được một ít tư liệu về bọn chúng, thậm chí cũng đã tìm được một ít siêu cấp vũ khí còn lưu lại từ thời tiền sử, chỉ có thứ vũ khí này mới có thể đem bọn chúng huỷ diệt đi. Di Thất đại lục mặc dù bị đẩy dạt sang một không gian khác, nhưng ta không hề hối hận. Vì tự do, ta nguyện ý nỗ lực hết thảy, ta cùng các thần dân đều nguyện ý.

Bọn chúng nghĩ rằng nếu đem chúng ta ngăn cách với phần còn lại của thế giới thì có thể khiến cho tín ngưỡng của chúng ta mất đi hay sao?

Điều này hoàn toàn không thể, ta luôn tin rằng Phượng Hoàng đại nhân ngài sẽ không chết? Trong tương lai một ngày nào đó nhất định ngài sẽ trở về dẫn dắt chúng ta quay về lại thế giới của chính chúng ta. Chẳng những có thể tìm lại tự do cho mình hơn nữa còn đem đám khủng bố tồn tại kia mà tiêu diệt đi. Ta ở trước mặt thần dân của mình, lấy danh nghĩa Lô Sát Thập Thất Thế phát lời thề, một ngày nào đó chúng ta sẽ trở về, trở lại thế giới thuộc về chúng ta, tìm lại mọi thứ mà chúng ta muốn có.”

Lô Sát Thập Thất Thế, nghe đến năm chữ này, Niệm Băng tâm thần chấn động, hân hân cuộc cũng biết nơi này lưu lại di ngôn của ai rồi, thì ra lúc trước, khi còn đang chủ trì Di Thất đại lục quyết chiến cùng Thần Chi đại lục, là vị đế vương cuối cùng suýt chút nữa đã dẫn dắt Di Thất đại lục đến thắng lợi cuối cùng đó sao! Đáng tiếc! Đến khi đối mặt với chân thần cũng đành vô lực hoàn thủ, dẫn đến việc Di Thất đại lục bị cưỡng bức, bị đẩy vào trong một không gian khác. Theo lời hắn nói đám khủng bố tồn tại kia hiển nhiên đúng là ba vị chân thần. Giọng nói của Lô Sát Thập Thất Thế đầy vẻ căm phẫn như thế, mặc dù chỉ là thanh âm do hắn lưu lại, nhưng Niệm Băng lại có thể cảm nhận được ý trào sôi trong lòng hắn.

Thanh âm căm phẫn biến mất, bên trong thạch thất chìm vào khoảng khắc trầm mặc ngán ngùi, sau nửa ngày trời, thanh âm trầm thấp mà tràn đầy uy nghiêm phát ra một tiếng thở thật dài. Trong tiếng thở dài này ẩn chứa nhiều điều gì đó khó nói, có chút giận dữ, có chút bi thương, cũng có sự không cam lòng sâu sắc:

” Phượng Hoàng đại nhân, nếu mọi thứ đều đúng theo như sự tiên đoán của ta mà phát triển, thì cho dù ta có chết đi, ta cũng sẽ cầu phúc cho đại quân của Di Thất đại lục đem đám Thần chi đại lục san thành bình địa, đem đám địch nhân giam cầm tự do của chúng ta mà tiêu diệt hết thảy để cho ánh rạng đông chiếu rọi khắp mặt đất.

Lúc mới đầu khi ta lưu lại lời nguyện rửa, cũng đã khơi dậy khao khát dục vọng bên trong nhân loại. Chỉ có

thể lấy Hắc Ám thánh nữ mới dẫn đạo được lời nguyện, thực chất đó chính là âm mưu của ta, chỉ là muốn cho chúng ta được thật sự trở lại, còn việc trở thành chúa tể của Di Thất đại lục chẳng qua chỉ là một trò đùa mà thôi.

Kỳ thực từ trong trớ chú đó (lời nguyện rửa) mà tìm được chỗ đúng, chỉ có Hắc Ám Thánh Nữ mà thôi. Nhưng hẳn cũng không có khả năng trở thành chúa tể của Di Thất đại lục. Chỉ có ta Lô Sát gia tộc mới là người kế thừa thực sự, mới là quân vương chân chính của phiên đại lục này, nhưng ta lại phát hiện rằng, bản thân có một việc đã nghĩ sai mất rồi. Đó chính là phán đoán về việc đối phó với mấy tên khủng bố tồn tại kia. Đúng vậy! Bọn chúng sao có thể cho phép sau này lại có một thứ gì đó xuất hiện có thể uy hiếp đến sự tồn tại của bọn chúng được đây?

Khi chúng ta bị đẩy tới không gian khác, khi ta tràn ngập tin tưởng rằng sẽ chuẩn bị dẫn thần dân của Di Thất đại lục một lần nữa phát triển trở lại, nhưng bọn chúng lại gây ra cho chúng ta rất nhiều thiên tai. Bọn chúng dùng lực huỷ diệt cường đại để hạn chế chúng ta về mọi mặt, cải biến hoàn cảnh của chúng ta, huỷ diệt tất cả những gì có thể sinh ra uy hiếp đối với bọn chúng, kể cả quân đội lẫn thần dân của chúng ta. Bây giờ, bọn chúng nhân tiện ở bên ngoài không ngừng huỷ diệt mọi thứ, bọn chúng muốn huỷ diệt không phải là tất cả các thần dân của Di Thất đại lục mà là muốn huỷ diệt nền văn minh của cả Di Thất đại lục a!

Bọn chúng dùng năng lực của bản thân, không ngừng huỷ diệt. Cải biến trật tự của Di Thất đại lục. Ở trong thời điểm đó, ta dưới sự bảo vệ của đám thuộc hạ, mới có thể trốn đến nơi đây, nhưng ta biết, bọn chúng sẽ không để cho ta có cơ hội sống sót, nền văn minh của Di Thất đại lục đã bị huỷ diệt. Bây giờ, ta có thể làm được gì nữa đây, chỉ còn cách cuối cùng lưu lại cho các thần dân chút hy vọng, ta đem lời nguyện rửa ở lại trên Ngưỡng Quang đại lục để mong có một sự thay đổi nào đó. Nếu Di Thất đại lục thật sự có thể trở lại với thế giới vốn có của chúng ta, vậy hãy để cho Hắc Ám thánh nữ kế thừa vị trí của ta trở thành chúa tể của các thần dân trên Di Thất đại lục đi.

Đám khủng bố tồn tại kia sẽ không để cho chúng ta có thể lưu lại một chút văn minh nào, ta vẫn nghĩ rằng bản thân mình rất thông minh, ta có dã tâm, có thủ đoạn.. nhưng trước loại sức mạnh huỷ diệt kia của bọn chúng, ta phát hiện ra rằng bản thân mình thật là nhỏ bé.

Phượng Hoàng đại nhân, ta không biết ngài có thể nghe thấy được thanh âm ta lưu lại hay không, nhưng nếu ngài thật sự đã nghe được,ta, Lô Sát Thập Thất Thế chỉ có một lời thỉnh cầu, xin ngài hãy đối xử tử tế với các thần dân của ta, sợ rằng bọn họ bởi vì nền văn minh đã bị huỷ diệt quên đi sự tồn tại của Di Thất đại lục, mong rằng ngài thiện tâm giúp đỡ cho bọn họ. Đám khủng bố tồn tại này, chúng ta không có khả năng đối kháng lại được, ta chỉ hy vọng, Di Thất đại lục còn có thể lưu huyết mạch để truyền thừa cho đời sau.

Phượng Hoàng đại nhân, không cần phải hy sinh một cách vô ích làm gì, điều này cũng chỉ là vô dụng mà thôi. Ta sẽ phải chết, nhưng dù có chết, ta cũng vẫn dũng cảm mà đi, Phượng Hoàng đại nhân, ngài chính là đồ đảng của Di Thất đế quốc, cho dù Di Thất đế quốc có chính thức bị huỷ diệt đi, thì điều này cũng sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi, vĩnh viễn như thế, nền văn minh của chúng ta!!!!”

Bi thương, sự bi thương sâu đậm tràn ngập cả không gian bên trong căn phòng, chung quanh mọi thứ đều trở nên có chút mờ mịt. Tại giờ khắc này, Niệm Băng đã hiểu được mọi chuyện, nguyên nhân thật sự gây nên sự huỷ diệt của nền văn minh Di Thất đại lục, cũng không phải tại hoàn cảnh trong không gian khác mà là bởi ba vị chân thần kia phân biệt thành Huỷ Diệt chi thần, Trật Tự chi thần cùng Thời Gian chi thần, bọn hắn mặt ngoài chỉ nói là đem Di Thất đại lục đẩy đi, nhưng khi bọn hắn đem Di Thất đại lục đưa vào một không gian khác, thì tự xưng là đang trong thời gian ngủ sâu để tu luyện rồi lại đi tới Di Thất đại lục, đem tất cả những gì có thể uy hiếp đến bọn hắn mà hoàn toàn tiêu diệt đi.

Chẳng những huỷ diệt tất cả những gì còn lưu lại từ thời tiền sử, đồng thời cũng đem huỷ diệt cả nền văn minh của Di Thất đại lục luôn!

Giới cho một cách làm quá mức nhẫn tâm. Giới cho một cái âm mưu, có lẽ cả Tập Áo cùng Hắc Ám Thiên Hương, cũng không biết được bọn hắn lại âm thầm làm ra nhiều chuyện như thế. Chân thần không hổ danh là chân thần, trách không được khi Mặc Áo Đạt tư phong ấn bọn hắn cũng không quan tâm gì lắm, nguyên do là mọi thứ chính thức đều sớm đã nằm trong lòng bàn tay bọn hắn, Còn cái gì phải quan tâm nữa đây?

Di Thất đại lục trở về, đối với thế giới này mà nói, chỉ là có thêm một mảnh lục địa mà thôi, có thể uy hiếp được bọn chúng là văn minh thời tiền sử thì đã không còn tồn tại nữa, Di Thất đế quốc, cũng chẳng còn lại gì

Đinh!! Một tiếng nhỏ vang lên đem Niệm Băng đang trong tâm trạng cảm phần tỉnh lại. Hắn giật mình bắt gặp, pho tượng Phượng Hoàng do hồng bảo thạch điêu khắc mà thành tại trước ngực xuất hiện một vết nứt, theo thanh âm rắc rắc nho nhỏ, vết nứt dần dần lan rộng ra, trong đôi mắt màu vàng kia của pho tượng Phượng Hoàng, hào quang dần trở nên ảm đạm. Phượng Nữ không biết từ khi nào đã quỳ xuống dưới đất. Có phần ngây dại nhìn pho tượng trước mắt, khi vết nứt che kín hết toàn thân pho tượng cũng là lúc theo "Bích!" một tiếng, pho tượng hoàn toàn vỡ vụn, hồng bảo thạch rốt cuộc đã không có chiếu sáng chói rọi nữa. Giọng nói của Lô Sát Thập Thất Thế, hiển nhiên đúng là được chứa bên trong pho tượng đang ngồi này, Hắn chẳng những là một vị quân vương vĩ đại, đồng thời cũng là một ma pháp sư vĩ đại, xếp đặt đến xảo diệu như thế, cả Niệm Băng cũng tự than thở thầm tiếc.

Thật đáng tiếc!

Thời đại của Di Thất đại lục đã hoàn toàn chấm dứt, Lô Sát Thập Thất Thế đã cuối cùng hoàn thành được tâm nguyện của hắn, diệt vong mà ra đi.

Một khối bảo thạch hình trái tim, hấp dẫn sự chú ý của Niệm Băng, sau khi pho tượng đã hoàn toàn vỡ vụn thì chỉ có khối bảo thạch huyền bí này vốn nằm ở vị trí trung tâm của pho tượng. Hào quang của bảo thạch thực sự kỳ lạ. Nó thể nhưng lại lóng lánh toả ra hai loại ánh sáng rực rỡ, trong chốc lát loé ra hồng quang, một chốc lại loé ra lam quang, cũng không có khiến cho hoàn cảnh xung quang xảy ra biến hoá gì, nhưng Niệm Băng thông qua Thiên Nhân huyết lại rõ ràng cảm giác được, bên trong khối bảo thạch này ẩn chứa năng lượng khổng lồ. Đây là cái gì? Hắn trong lòng mọc lên vô số nghi vấn, ngay lúc này, khối bảo thạch hình trái tim kia lại đột nhiên có động lực bay lên, từ từ bay hướng đến trước người Phượng Nữ, rồi nằm ở ở trên tay nàng

231. Chương 230 : Sự Chuẩn Bị Của Tứ Đại Đế Quốc

Phượng Hoàng đem huyết mạch của mình để lại cho Phượng tộc, đồng thời cũng đem trí nhớ của mình để lại cho Phượng Nữ và Lam Thần, chính là đồ đằng của Di Thất đại lục. Nền văn minh của Di Thất đại lục hoàn toàn bị phá hủy, sự bi thương từ nơi sâu nhất của huyết mạch không giữ lại được mà bị phóng thích ra ngoài, đôi phần cũng ảnh hưởng đến tâm tình của Phượng tộc.

Nhiệt độ trong phòng hoàn toàn tiêu biến, kim sắc đồ đằng trên mặt đất không hề phát ra ánh hào quang, nhưng Phượng Nữ vẫn trân trân nhìn viên bảo thạch hình trái tim trong tay, không ngừng lặp lại câu nói kia. Bảo thạch trong tay nàng dần dần xuất hiện biến hóa, nó không lóe sáng thanh quang mà hoàn toàn biến đổi thành hồng sắc.

Niệm Băng đến bên cạnh Phượng Nữ, hạ thấp giọng hỏi: "Đây là cái gì?" Hắn lơ mơ cảm giác được bảo thạch hình trái tim này cùng Phượng Hoàng có mối liên hệ mật thiết, thậm chí sẽ gây ra ảnh hưởng đối với tất cả mọi người trong Phượng tộc.

Phượng Nữ nhìn về phía Niệm Băng, nói: "Sự tồn tại của Chân Thần kia là sao? Niệm Băng, chàng nhất định biết, đúng không? Nói cho thiếp biết, cuối cùng thì ai đã hủy diệt nền văn minh của Di Thất đại lục?"

Niệm Băng thở dài một tiếng: "Đúng vậy, ta biết là ai, ở trên Thần Chi đại lục còn có sự tồn tại của bốn Chân Thần, dùng từ "khủng bố" để hình dung bọn họ cũng không sai lắm. Lấy một con số đơn giản để nàng có thể hiểu rõ sự đáng sợ của bọn họ, theo gốc độ ma pháp mà nói, sau khi thực lực của Thần Hàng đạt tới thập nhị giai, tiếp tục tăng lên dù là một bậc, đều xuất hiện sự tăng vọt về thể chất, mà sự tồn tại của bốn Chân Thần kia chính là nguyên nhân, ba kẻ trong số đó đã phát động thập thất giai siêu cấp không gian ma pháp. Ba người này, phân biệt có danh hiệu là Trật Tự chi thần, Hủy Diệt chi thần và Thời Gian chi thần. Nếu không phải là bọn họ ra tay, lấy thực lực của Chủ Thần và thần nhân trên Thần Chi đại lục, có lẽ Thần Di chi chiến ngàn năm trước đã hoàn toàn thất bại. Ta từng gặp qua một trong ba người bọn họ, nhưng lại không nhìn ra thực lực chính thức của hắn mạnh bao nhiêu. Nhưng mà ta có thể khẳng định,

Lộ Sắt thập thất thế (ND: Lộ Sắt thứ mười bảy) nói rất đúng, nếu bọn họ tham dự vào sự tranh đấu giữa các đại lục, thì hết thấy cũng chỉ có hủy diệt. Cho dù chúng ta mọi người cùng đứng lên, cũng vô pháp đối kháng chỉ với một người trong số họ thì triển ma pháp. Văn minh của Di Thất đại lục bị bọn họ hủy diệt, trên thế giới này có lẽ cũng chỉ còn một vị Chân Thần khác có thể đối với bọn họ sinh ra uy hiếp. Lúc trước, khi ta ở trên Thần Chi đại lục, chính là vị Chân Thần này đã cứu mạng ta. Chuyện này ta chưa nói cho các nàng nghe, là không muốn cho các nàng có quá nhiều gánh nặng về tâm lý. Bất quá, đối với vị Chân Thần này mà nói, tranh đấu trên đại lục đã không thể khiến cho bọn họ hứng thú, vì thế, ta tin tưởng rằng chiến tranh sắp tới, hoàn toàn là cuộc chiến giữa chúng ta cùng thần dân của Thần Chi đại lục.”

Phượng Nữ lướt mục quang nhìn Niệm Băng, nhẹ nhàng thở ra: ”Một nền văn minh như vậy mà bị hủy diệt! Bây giờ, sau khi chúng ta nghe xong di ngôn của Lộ Sắt thập thất thế. Văn minh Di Thất đại lục đã từng có, nay ngay cả một chút vết tích cuối cùng cũng không còn lưu lại, Niệm Băng, thiếp thực sự có chút sợ hãi!” Nàng không nói mình sợ cái gì, nhưng Niệm Băng lại có thể minh bạch tâm tình của nàng hiện tại, giang rộng hai tay, Niệm Băng siết chặt Phượng Nữ vào lồng ngực của mình.

Cảm nhận được sự ấm áp trên người Niệm Băng, Phượng Nữ đã an tĩnh lại ít nhiều. Nàng xoa xoa bảo thạch trong tay, nhẹ giọng nói: ”Niệm Băng, nếu đối thủ của chúng ta thực sự chỉ có mấy thần nhân, thiếp nghĩ, phần thắng của chúng ta sẽ tăng thêm vài phần, chàng có biết khối bảo thạch này là gì không? Nó gọi là Phượng Hoàng chi tâm. Khi ở Phượng Hoàng hỏa sơn, thiếp và Thần Thần được sự chỉ dạy của tổ tiên Phượng Hoàng cuối cùng, người nói cho chúng thiếp biết, nếu có thể tìm được Phượng Hoàng chi tâm mà người lúc trước đã làm thất lạc ở Di Thất đại lục, thì chúng ta có thể trong khoảng thời gian ngắn đạt tới Phượng Hoàng đệ cửu biến, trở thành Phượng Hoàng chính thức, và có được sức mạnh của Phượng Hoàng.”

Nghe xong những lời này, Niệm Băng không khỏi ngỡ ngàng, tim hần đập thành thịch liên hồi. Hắn biết rõ thực lực của Phượng Hoàng, tượng trưng cho sự cường đại Thập tứ giai, nếu Phượng Nữ và Lam Thần đều có thể đạt tới Thập tứ giai, cộng với bản thân mình, chiến đấu cùng Thần Chi đại lục ngay lập tức thì cũng có nhiều phần nắm chắc hơn, vốn không đến hai thành, giờ đã nắm chắc được năm thành: ”Phượng Nữ, chúng ta mau về thôi! Nàng và Thần Thần càng sớm cường đại, đối với chúng ta càng có lợi.”

Phượng Nữ gật nhẹ đầu, nói : ”Phượng Hoàng tổ tiên đã chính thức ra đi rồi, bây giờ thiếp và Thần Thần có thể nói là kẻ kế nhiệm của người. Hiện tại, trên người có trách nhiệm cũng không chỉ là chàng và U U, thiếp và Thần Thần cũng đồng thời có trách nhiệm, vì tổ tiên và di nguyện của Lộ Sắt thập thất thế, chúng ta kiên quyết phải bảo vệ phiên Di Thất đại lục này không bị tàn phá.”

Khi Niệm Băng và Phượng Nữ một lần nữa trở lại bên bờ Băng Nguyệt hồ, sông Đại Hà do Tích Lỗ và các ma pháp sư phụ trách kiến tạo đã hoàn thành, Đại Hà chừng ba mươi trượng trực tiếp chảy qua trú địa của Hoa Dung đế quốc. Vài ngày sắp tới, liên tiếp vài trận mưa to đổ xuống, sẽ khiến cho băng, thủy hai hệ ma pháp sư thoải mái hơn nhiều, có sự trợ giúp của mưa, nước sông Đại Hà tất nhiên sẽ lên cao. Lần thu hoạch nông nghiệp đầu tiên đã xong, có được nước nguồn tươi mát, thu hoạch rất tốt, cũng đủ quân đội đóng quân ở chỗ này ăn. Sau khi quân tiếp viện của Tứ đại Đế quốc lại tới thêm một đoàn, sự khai hoang Di Thất đại lục tiến hành phi thường thuận lợi, bây giờ, hạt giống lần thứ hai đã bắt đầu đâm chồi, diện tích trồng trọt so với lúc vừa tới đã mở rộng gấp đôi.

Vừa trở về Băng Nguyệt hồ, Niệm Băng lập tức sai người mời Tích Lỗ và thủ lĩnh của Tứ đại Đế quốc, tập hợp tại bờ Băng Nguyệt hồ nghị sự, đồng thời, cũng điều động lực lượng quân sự của Băng Nguyệt đế quốc bắt đầu quá trình chuẩn bị.

Phượng Nữ và Lam Thần không tham gia lần nghị sự này, hai nữ nhân vào thời điểm này đang ở trong một gian tĩnh thất, nghiên cứu tác dụng của Phượng Hoàng chi tâm, các nàng đều biết, trong trận chiến tranh này quyết định thắng bại chính là sức mạnh của hai bên, Phượng Hoàng đệ bát biến và đệ cửu biến mặc dù chỉ là kém một tầng, nhưng kiến thức về Chủ Thần thực lực các nàng đều biết, cái này mặc dù gần là một tầng, nhưng thực chất lại hoàn toàn bất đồng. Vì có thể sống sót, vì trách nhiệm mang trên mình, các nàng phải nhanh chóng tìm ra sự huyền bí của Phượng Hoàng chi tâm, chỉ có như vậy, mới có thể gia tăng khả năng thắng lợi của trận chiến này.

Hiện tại thủ lãnh của bốn nước đã không phải ở lầu vải nữa, nhờ kỹ thuật của các công tượng, thạch ốc mới dựng lên so với lầu vải thoải mái hơn nhiều. Lúc này, trong một gian thạch ốc lớn nhất bên bờ Băng Nguyệt hồ, Nguyên soái Tuyết Phách đại biểu Băng Nguyệt đế quốc, công chúa Mộc Tinh đại biểu Lăng

Mộc đế quốc, Tể tướng Lạc Nhu đại biểu Áo Lan đế quốc, cùng với Nguyên soái Dung Thân Vương Dung Diễm đại biểu Hoa Dung đế quốc, đều cau mày suy nghĩ. Lần hội nghị này, chỉ có các vị thống suất của Tứ quốc tại Di Thất đại lục mới được tham gia, bọn họ đều vừa mới nghe xong Niệm Băng hồi báo của hành trình này. Nhưng là, Niệm Băng che giấu tình huống phát hiện đồng đồ nát Di Thất đại lục, vì để ổn định lòng tin của Tứ đại Đế quốc, hẳn tuyệt không thể đem sự tồn tại của Chân Thần nói ra, nếu không, chắc chắn mang đến đại họa.

Dung Thân Vương thở dài một tiếng, nói: "Xem ra, chúng ta thật sự phải có hành động. Niệm Băng, cứ theo như lời người nói, khi ta trở về liền dẫn người tới cùng các người hợp lại, cho dù chúng ta đánh một cuộc diệt thần chi chiến, ta cũng phải coi xem thực lực của bọn hắc mạnh mẽ, hay là ma pháp của chúng ta mạnh mẽ. Niệm Băng, ta nghe Thần Thần nói, người đã cứu Dung Thiên và mẫu thân người ra, lần này bọn họ có tới đây không?"

Niệm Băng nhìn gia gia thật sâu một cái, nói: "Bọn họ chắc đang trên đường tới, gia gia, người..." Ở đây tất cả mọi người biết quan hệ của hắn cùng với Dung gia nên cũng không có cái gì phải giấu diếm.

Dung Thân Vương run run đứng dậy, hướng ra phía ngoài bước đi. Ông mở cửa, dừng lại một chút: "Ta đã già rồi, sự cố chấp trước kia đều đã qua. Bọn họ cho ta đứa cháu trai vĩ đại như người, ta còn có cái gì bất mãn nữa? Quá khứ đều đã trôi qua, bất luận bọn họ lựa chọn như thế nào, thì tùy quyết định của bọn họ thôi." Nói xong những lời này, Dung Diễm mở cửa đi ra, bóng lưng của ông có vẻ già thêm vài phần.

Niệm Băng nhẹ nhàng thở ra, hắn biết, mặc dù cha mẹ ở cùng một chỗ, nhưng trong lòng cha thủy chung có một niềm tiếc nuối nhất chính là cha và mình bất đồng, người đối với gia tộc tuyệt đối trung thành, còn mình thì không. Gia gia rốt cục đã đành chấp nhận sự thật là cha mẹ cùng một chỗ, lúc này cha cũng đã có thể an tâm.

Dung Thân Vương vừa đi khỏi, không khí bên trong phòng nhất thời trở nên thoải mái hơn rất nhiều, Mộc Tinh hỏi: "Đại ca, huynh lần này có an bài cái gì cụ thể hay không, chúng ta phải bố trí như thế nào?"

Tuyệt Phách bên cạnh nghe thấy Mộc Tinh công chúa ở Lăng Mộc đế quốc có địa vị đặc biệt, lại gọi Niệm Băng là huynh, không khỏi càng hoảng sợ, trong lòng thầm nghĩ: "Sự lợi hại của Giáo chủ xem ra mình vẫn chưa hoàn toàn biết rõ a!" Sự tôn kính đối với Niệm Băng, không khỏi lại tăng thêm vài phần.

Niệm Băng gật đầu, nói: "Biện pháp tổng thể thì ta đã có, nhưng phải đến bên kia mới có thể bắt đầu bố trí. Tinh nhi, Tự Nhiên ma pháp sư dưới tay muội thì không cần đi đâu. Trong chiến tranh cùng Thần Chi đại lục, Tự Nhiên ma pháp của bọn họ tác dụng có thể mang lại không lớn. Dù sao, bên kia cũng không có thực vật gì có thể điều khiển, không bằng để cho bọn họ ở tại chỗ này, tiếp tục khai khẩn Di Thất đại lục."

Mộc Tinh gật đầu, nói: "Tất cả đều do đại ca an bài. Ngoại trừ Tự Nhiên ma pháp sư ra, chúng ta bên này còn có không ít ma pháp sư hệ khác, còn như võ sĩ cấp bậc Vũ Thánh, cũng đã cùng Áo Lan đế quốc luôn luôn luyện tập Kích Chi thuật nên có thể phái đi cũng có chút công dụng. Trên phương diện hậu cần tiếp viện huynh có thể yên tâm, không riêng việc các loại lương thực chúng ta đã có thu hoạch rất tốt, ta còn từ Lăng Mộc đế quốc điều đến đây một số lượng lớn vật tư, cũng đủ kiên trì cuộc chiến trong thời gian ngắn. Còn vật tư dự bị cũng sẽ cuộn cuộn không dứt vận chuyển tới lui, chỉ là, ta có cảm giác lo lắng quá trình vận chuyển, dù sao chúng ta ở đây cách biên giới một khoảng cách không ngắn."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Điều này muội không cần lo lắng, trong hai ngày tới đây, trong quá trình mọi người chinh quân, ta sẽ bắt đầu kiến tạo một cái không gian truyền tống trận phạm vi lớn khoảng cách xa, tiếp tục xây dựng một cái ma pháp trận có thể tích súc không gian nguyên tố, có cái này phối hợp với ma pháp trận, theo chúng ta từ đây tới bên kia, chỉ là quá trình trong nháy mắt mà thôi."

Lạc Nhu nói: "Ma pháp sư của Áo Lan đế quốc chúng ta cũng đã hoàn toàn tập trung, thời điểm các người đi gặp di dân, ta cũng đã đem quân đội điều tới. Quốc nội cũng đang vận chuyển một lượng lớn vật tư tới bên giới này, trong vòng mười ngày sẽ có thể đến. Niệm Băng, ta sẽ cho người một sự kinh hỉ. Bất quá, cần có ít nhiều trợ giúp của Băng Nguyệt đế quốc các người, mới có thể hoàn thành."

Niệm Băng ngẩn người, nói: "Kinh hỉ? Là kinh hỉ gì?"

Lạc Nhu cười thần bí, nói: "Đợi tới bên kia, người sẽ biết. Kỳ thật, trong điều kinh hỉ này, có công lao rất lớn của người, ta cũng là cùng Cung Đình ma pháp sư của bốn quốc sau khi nghiên cứu mới làm ra. Chỉ là

bây giờ còn chưa biết điều kinh hỉ này có thể đạt tới trình độ nào.”

Gật đầu, Niệm Băng mỉm cười, nói: ”Vậy được rồi, ta sẽ chờ sự kinh hỉ này của ngươi. Trong ba ngày này, chúng ta nhất định phải chuẩn bị xong, sau đó xuất phát tiến đến di dân bên kia, càng sớm bố trí, đối với chúng ta chỉ càng có lợi, các ngươi phải bắt đầu bận rộn rồi. Có một chút các ngươi phải nhớ kỹ, ma pháp sư là nhân tố quyết định của chúng ta, nhất định phải bảo vệ tốt bọn họ.”

Lạc Nhu và Mộc Tinh đứng lên, Mộc Tinh nói: ”Đại ca, chúng ta bây giờ trở về chuẩn bị, đợi đại quân của Hoa Dung để quốc đến nơi, chúng ta lập tức xuất phát.” Hai nữ tử cáo từ rồi đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại có Niệm Băng và Tuyết Phách hai người, Tuyết Phách hỏi: ”Giáo chủ, ngài còn có gì phân phó sao?”

Niệm Băng nói: ”Tuyết Phách trưởng lão! Lần này hành động về phía người của Băng Nguyệt để quốc do người suất lĩnh, quân tinh nhuệ của bốn giáo và tất cả ma pháp sư do ta thống suất, vừa rồi ta và bọn họ nói người cũng đã nghe được, một khi chiến tranh bắt đầu, thì cần phải không từ thủ đoạn nào bảo vệ sự an toàn của ma pháp sư. Lấy sự am hiểu của ta đối với Thần nhân, thực lực của bọn họ tuy mạnh, nhưng đều là vũ giả, công kích khoảng cách xa mới là ưu thế của chúng ta.”

Tuyết Phách gật đầu, nói: ”Ta hiểu được ý tứ của ngài, ta bây giờ phải đi bố trí, vì thắng lợi cuối cùng, hy sinh là việc khó tránh.”

Tuyết Phách cũng đi rồi, Niệm Băng đứng ở trong thạch ốc suy tư chốc lát rồi đẩy cửa ra, không khí tươi mát bởi Băng Nguyệt hồ mà mang đến cảm giác ướt át, dễ chịu. Nhìn thấy ven hồ cây nông nghiệp xanh mơn mớn, trái tim Niệm Băng dịu lại, từ khi mình ly khai Đào Hoa lâm đến giờ cũng chỉ có thời gian vài năm, thế giới thay đổi thật nhanh a! Lúc trước thời điểm mình ly khai Đào Hoa lâm, chỉ có hai việc muốn làm, một là thay phụ mẫu báo thù và hai là tìm kiếm đỉnh cao của trù nghệ. Mấy năm qua, theo sự thôi thúc của vận mệnh, ước nguyện ban đầu của mình đang không ngừng thay đổi, ngay cả Trù Thần đại tái luôn luôn hướng tới cũng chưa tham gia được, không ngoài dự kiến, Tiểu Thiên có được Âm Dương điều và Thái Cực thủ trở thành một thể hệ trù thần mới, còn mình thì sao? Lại đang vì sinh tồn mà vật lộn. Sự tiến bộ của thực lực tự thân có thể dùng từ ”cực nhanh” mà hình dung, nhưng lại thủy chung vẫn có cảm giác chưa đủ, ở phía trên, còn biết bao nhiêu cường giả mà mình không thể chống lại như vậy. Còn trù nghệ ư? Mặc dù cũng không phải quên hẳn, nhưng mình cũng vậy, chẳng còn thời gian mà đi tìm chân lý của nó.

Nghĩ tới đây, Niệm Băng không khỏi thời dãi một tiếng, trên tay ngân quang chợt lóe, một cái bình sứ không lớn đột nhiên xuất hiện, vừa mở nắp bình, một cỗ hương thơm ngát nồng đậm tỏa ra, thấm vào tâm phế, khiến cho hần cảm thấy cực kỳ dễ chịu. Hần cẩn thận nghiêng đổ ra một giọt chất lỏng sau đó đưa vào trong miệng, nhất thời mùi thơm không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả tràn ngập toàn thân, một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng dâng lên..., cảm giác tràn ngập sinh cơ này nhất thời khiến trái tim Niệm Băng lâng lâng, thư thái vô cùng.

Đúng vậy, đây là Bách Hoa lộ trong Tập Áo sinh mệnh lĩnh vực luyện chế ra, Bách Hoa lộ này quả thực hao phí không ít tâm lực của mình. Nếu sư phụ còn sống thì tốt biết bao, người có thể nhắm nháp được Bách Hoa lộ do mình luyện chế ra, không biết sẽ cao hứng thế nào! Chân lý của trù nghệ là cái gì? Rốt cuộc là cái gì đây? Mình thủy chung vẫn không biết, trù nghệ của Tiểu Thiên đang tiến bộ, nhưng mình thì sao? Trù nghệ của mình nhiều nhất chỉ là tại phương diện ma pháp khổng chế mạnh hơn một chút, mặc dù với mình từ nay về sau, thực hiện cũng không phải là trọng yếu, nhưng chung quy phải cần thời gian suy xét và đổi mới, đáng tiếc, dưới sự xô đẩy của vận mệnh, mình có thể nói đã mất đi tự do, muốn đạt tới đỉnh phong của trù nghệ lại nói dễ vậy sao? Từ nay đến Trù Thần Đại tái lần sau còn khoảng ba năm thời gian, nếu chiến tranh cùng Thần Chi đại lục có thể giành được thắng lợi, có lẽ mình vẫn sẽ có cơ hội đi tham dự. Chỉ có luôn luôn suy xét, mới có thể nâng cao cảnh giới trù nghệ của mình! ”Sư phụ! Người trên trời linh thiêng phải chẳng đã đối với con đã có chút ít thất vọng? Thực xin lỗi, con cũng không muốn như vậy, nhưng mà, có một số việc con nhất thiết phải làm, nếu Ngưỡng Quang đại lục ngay cả hòa bình còn không có thì trù nghệ của con đây cho dù có đạt đỉnh cao cũng chẳng biết để làm gì. Sư phụ a! Con thật sự rất nhớ người, người cứ nhìn con đi, chỉ cần sự việc lần này vừa chấm dứt, con nhất định toàn tâm đầu nhập vào tu luyện trù nghệ, tuyệt sẽ không tiếp tục để cho người thất vọng.”

Gió mát hiu hiu, không khí ẩm ướt mang một mùi hương bùn đất nhàn nhạt phả vào mũi Niệm Băng, Bách

Hoa lộ trong miệng mùi thơm thật lâu không tan, nghĩ tới sư phụ, Niệm Băng tự nhiên cũng nghĩ tới Băng Tuyết Nữ Thần tế tự, buồn cười, thật sự là buồn cười a! Không nghĩ rằng bà ấy lại là người yêu của sư phụ, là sư tỷ của mẫu thân. Cừu hận bất thường đã che mờ hai mắt của bà. Sư phụ có sai sao? Không! Sư phụ không có sai. Ở trong trận đấu trừ nghiệt cùng phụ thân của Băng Tuyết Nữ Thần tế tự, sư phụ đã chiến thắng công bằng, hơn nữa với tính tình của sư phụ, cũng không có khả năng lại đi hạ nhục đối phương. Chỉ có hai khả năng, một là, chính là phụ thân của Băng Tuyết Nữ Thần tế tự đã vô cùng chấp nhất, hai là, chính Băng Tuyết Nữ Thần tế tự đã hiểu sai ý tứ của phụ thân mình. Tình yêu của bọn họ khi đó có thể nói là bi ai. Bất công là bi ai của sư phụ, đồng thời cũng là bi ai của Băng Tuyết Nữ Thần tế tự lạnh lùng. Kỳ thật, sư phụ cho tới bây giờ cũng không có chính thức trách bà ấy. Nhưng mà, bà lại không cách nào tha thứ cho mình. Không biết bà ta bây giờ ra sao, đáng tiếc chính là bà ta tỉnh ngộ quá muộn rồi, sư phụ đã đi, bà cho dù tiếp tục hối hận, thì đi đâu tìm đây? Trời cao a! Chẳng lẽ giữa bọn họ, chỉ nhất định là bi kịch sao?

"Niệm Băng!" Một thanh âm hùng hậu thức tỉnh Niệm Băng từ trong suy tư. Quay nhìn lại, chỉ thấy Tích Lỗ đại ca vẻ mặt yên lặng đứng ở sau lưng mình cách không xa, hần đến từ khi nào, Niệm Băng một chút cảm giác cũng không có, từ trong ánh mắt phức tạp của Tích Lỗ, Niệm Băng nhìn ra tâm tình của hần lúc này không ổn định.

"Tích Lỗ đại ca! Người không tới tìm ta, ta cũng muốn đi tìm người, vào trong phòng ta nói đi." Nói xong, Niệm Băng đến bên cạnh Tích Lỗ, vỗ vỗ bờ vai của hần, dẫn hần cùng đi đến phòng mình. Tích Lỗ bây giờ, đã không cần phải dụng Trường Sinh đao để che dấu diện mục vốn có của chính mình, uy danh của Chiến thần Tích Lỗ trong quân đội của Tứ đại Đế quốc tới Di Thất đại lục, không sau uy danh của Dung Thân Vương, đại bộ phận trong quân đội có thể không biết có Niệm Băng tồn tại, nhưng tuyệt đối không có ai không biết Chiến Thần. Ba tháng qua, Tích Lỗ dùng thực lực mạnh mẽ của hần chinh phục trái tim của tất cả quân nhân, chiến thần đến mức bất luận là tướng lãnh hay binh lính của quốc gia nào, đều cũng đều đối với hần báo đáp với một tâm thái sùng kính nhất.

Phòng của Niệm Băng cũng không lớn, thạch phòng mười mấy thước vuông ngoại trừ một cái giường rộng lớn ra thì sắp xếp không ít đồ đạc. Vừa vào cửa, Niệm Băng đã thấy Long Linh mỉm cười. Phượng Nữ và Lam Thần đã đi tu luyện, Long Linh chủ động gánh vác trách nhiệm chiếu cố ăn uống sinh hoạt của Niệm Băng. Thấy hần đẩy cửa vào, nàng vội vàng nghênh đón, mỉm cười nói: "Đã về rồi! Tích Lỗ đại ca cũng đến, mau ngồi xuống!"

Niệm Băng và Tích Lỗ đi vào phòng ngồi xuống, Long Linh rót hai chén nước cho bọn họ, lúc rót nước, nàng thấy sắc mặt của Tích Lỗ có chút không tốt, mỉm cười nói: "Hai người nói chuyện đi, ta ra ngoài một chút." Làm một thê tử hiền thực, lúc nam tử bọn họ đang cần bàn sự tình, nàng tự nhiên sẽ không lưu lại. (Tiểu Tam có chút đại nam tử chủ nghĩa! - Tác giả)

Nhìn bóng lưng rời đi của Long Linh, Tích Lỗ than nhẹ một tiếng, nói: "Niệm Băng, người có người thê tử thật tốt!"

Niệm Băng mỉm cười bảo: "Không, là có ba vị hiền thê, các nàng đều là người yêu quý nhất của ta. Tích Lỗ đại ca, ta biết người muốn hỏi cái gì. Ta hy vọng, người nghe ta nói xong sẽ có thể bình tâm."

Tích Lỗ nhìn Niệm Băng thật lâu, nói: "Khi mới vừa trở lại mảnh đất tổ tiên chúng ta sinh sống, ta đã sớm chuẩn bị tốt những tình huống xấu nhất. Huynh đệ, người có biết ta đầu tiên vừa thấy một phiến hoang lương nơi này thì tâm tình ra sao? Sự cố gắng của tổ tiên Ái nhân tộc vĩ đại của chúng ta đã không có được báo đáp a! Mặc dù ta cũng không phải sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng đối với mảnh đất này, ta cũng có tình cảm rất sâu nặng. Bởi vậy, ta mới có thể không tiếc lực trợ giúp bọn họ khai khẩn phiến đại lục hoang vu này. Huynh đệ, cảm ơn người! Nếu không phải là quan hệ với người, có lẽ nơi này vẫn còn là một mảnh hoang viên."

Tích Lỗ trong mắt toát ra cảm kích từ đáy lòng, ân tình của hần với Niệm Băng là phát ra từ nội tâm, thấy sự hình thành của hồ nước, nhìn thấy từng mảng lớn cây cối nuôi trồng chung quanh, mảnh đất hoang phế khi trước đã dần dần hồi sinh.

Niệm Băng lắc đầu, nói: "Đại ca, chúng ta là huynh đệ còn nói ơn huệ cái gì. Thấy nơi này dần dần thay đổi ta cũng thật cao hứng. Có lẽ, trong tương lai không xa, sau khi Di Thất đại lục toàn diện được khai

khẩn, Tứ đại Đế quốc sẽ vì lãnh địa mà tranh đấu. Đây là thói hư tật xấu của nhân loại, nhưng dù sao khi đó Di Thất đại lục cũng sẽ một lần nữa hồi sinh sức sống mạnh mẽ. Lần này, chúng ta đi gặp di dân này, bọn họ cũng không có ký ức gì đối với tổ tiên, chỉ là vì sinh tồn mà không ngừng vùng vẫy. Trong đó có con người, có Tinh linh tộc, còn có Ải nhân tộc các người.”

Tích Lỗ thân thể khẽ chấn động: ”Không có ký ức? Niệm Băng, ngươi có thể nói rõ ràng một chút không?”

Niệm Băng gật đầu, nói: ”Bọn họ không có ký ức, đồng thời, Di Thất đại lục đã mất đi nền văn minh của mình...” Lập tức, hắn đem những điều mắt thấy tai nghe chuyện này, kể cả di tích ở trong đồng cỏ nát phát hiện, cùng với Lô Sát thập thất hệ hướng Tích Lỗ thuật lại một lượt. Hắn nói rất cẩn thận, không có một chút bỏ sót, vừa nói, hắn vừa thấy sắc mặt cả Tích Lỗ dần dần biến hóa. Đợi khi Niệm Băng nói xong tất cả, hơi thở của Tích Lỗ như nghẹn lại, sắc mặt nặng nề phảng phất như cảm hận đến ứa nước mắt. Hắn mạnh mẽ nâng tay lên, dường như muốn đập mạnh xuống mặt bàn, nhưng khi hạ tay rốt cục vẫn cố thu liễm đầu khí của mình: ”Hỗn đản, ba tên hỗn đản! Bọn chúng lại có thể hủy diệt một nền văn minh, một nền văn minh a!”

Niệm Băng đứng lên, đi đến bên người Tích Lỗ. Mạnh mẽ nắm lấy bả vai to lớn của hắn, nói: ”Đại ca! Nếu ta là ba gã Chân Thần kia, nói không chừng, ta cũng sẽ làm như vậy, bởi vì, đó là vì bảo toàn địa vị của mình. Trên thế giới, căn bản là không có tuyệt đối đúng và sai, cái đúng thuộc về nắm đầm của kẻ mạnh. Nhiệm vụ cấp bách bây giờ, chính là phải ứng phó với nguy cơ do Thần Chi đại lục mang đến, bảo vệ để tộc nhân cuối cùng của người không bị thương tổn gì, cho nên ba Chân Thần kia, lại là thứ chúng ta không thể đi đụng chạm, Đại ca! Người hiểu được ý tứ của ta chứ?”

Tích Lỗ nhìn Niệm Băng một cái thật sâu, nói: ”Ta hiểu được, ta đương nhiên hiểu được, cho dù chúng ta cộng lại cùng một chỗ, cũng không có khả năng là đối thủ của ba tên hỗn đản kia. Nhưng mà, ta không cam tâm a! Văn minh của Di Thất đại lục chúng ta mất đi, ta sao có thể cam tâm cho được?”

Ánh mắt Niệm Băng ngời lên, đột nhiên nắm lấy Tích Lỗ kéo từ chỗ ngồi đứng dậy, lạnh lùng nói: ”Tích Lỗ! Người nghe rõ ràng cho ta rồi chứ, người quên Tích Dung tiên bối và bá mẫu bọn họ đã vì sao mà chết ư? Bọn họ chính là vì cứu sống người và ta. Người bây giờ không cam lòng thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ người cho rằng mình so ra kém tổ tiên của người sao? Tổ tiên của người đã đều là anh hùng, vậy thì người cũng có thể trở thành anh hùng, anh hùng của Ải nhân tộc. Văn minh trước kia đã bị hủy diệt, nhưng người vì sao không thể dẫn tộc nhân mình một lần nữa xây dựng một nền văn minh mới đi? Đắm chìm trong thống khổ và cừ hận là không có tác dụng gì, người phải vì tộc nhân của người mà cố gắng, vì văn minh của Ải nhân tộc, thậm chí là văn minh của Di Thất đại lục mà cố gắng. Ải nhân tộc còn có người, Ải nhân tộc từng có được gì, những tộc nhân của người tại Di Thất đại lục đã quên, nhưng người lại không có quên, người có thể đem những gì mình có truyền thụ cho bọn họ, Ải nhân tộc chẳng lẽ lại không thể một lần nữa trở nên cường thịnh sao? Tới khi đó, người chính là anh hùng của Ải nhân tộc một lần nữa khai nguyên. Anh hùng vĩ đại nhất của Ải nhân tộc từ trước tới nay. Vì tộc nhân của người, người phải tỉnh lại, báo thù tất nhiên trọng yếu, nhưng mà, càng trọng yếu hơn lại là kế thừa truyền thống. Nếu không, nếu người trong lúc báo thù mà chết đi, người xứng với nỗ lực của bá mẫu cho người sao? Xứng đáng với những tộc nhân của người sao? Khi đó, văn minh của Ải nhân tộc mới là chính thức tuyệt diệt a!”

Nghe Niệm Băng nói, trong mắt Tích Lỗ dần dần có thần sắc: ”Đúng vậy! Mình bây giờ phải làm chính là đem trí tuệ và trí thức của Ải nhân tộc truyền bá xuống, mà không phải lâm vào trong thống khổ.” Niệm Băng lạnh lùng tức giận quát lên đã thức tỉnh linh trí của Tích Lỗ, nhìn ánh mắt của Niệm Băng, hắn dần dần có quyết định của chính mình. Vỗ vỗ vào tay của Niệm Băng, Tích Lỗ nói: ”Niệm Băng, ta đi đây.”

Niệm Băng không giữ hắn, nhìn thấy Tích Lỗ kiên tráng bước kiên định rời khỏi phòng mình, hắn trên mặt không khỏi toát ra một tia vui sướng mỉm cười. Tích Lỗ đã hiểu được, hắn có cơ trí đặc biệt của Ải nhân, hắn cũng bắt đầu vì trở thành Ải nhân tộc chi Vương mà cố gắng. Cố gắng đem tất cả những gì của Ải nhân tộc truyền thừa xuống. Đáng tiếc chính là, văn minh của Di Thất đại lục cũng chỉ có Ải nhân tộc nhất mạch truyền xuống, mà Tinh linh tộc và nhân loại của Di Thất đại lục lại không có may mắn như vậy.

Xem ra, lịch sử của Di Thất đại lục rốt cục sẽ không tái hiện, chỉ có đem văn minh của Ngưỡng Quang đại lục mang tới nơi này mới có thể khiến cho đại lục bên này tỏa sáng ra sinh cơ mới. Mà tất cả chuyện này đều phải dựa trên mấu chốt là đạt được thắng lợi trong chiến tranh cùng Thần Chi đại lục, nếu không, hết thấy cố gắng đều sẽ hóa thành bọt nước a!

Long Linh từ bên ngoài trở lại, trên tay mang một cái khay, bên trong có trái hoa quả màu đỏ, đi tới trước mặt Niệm Băng, đem hoa quả để sang bên, kiễng chân dùng tay sửa sang lại mái tóc tán loạn của Niệm Băng, mỉm cười nói: "Băng! Chàng không nên suy nghĩ quá nhiều, xe đến trước núi tất có đường đi, chàng phải chú ý giữ gìn thân thể mới được."

Nghe lời nói dịu dàng của Long Linh, trái tim Niệm Băng nhất thời ấm lên, đi tới chiếc ghế dựa ngồi xuống, kéo nàng ngồi lên đùi, ôm thân thể mềm mại kia vào ngực, thấp giọng nói: "Linh nhi! Gần đây ta thật sự là rất bận bịu, khó tránh khỏi đối với nàng có chỗ không chú ý, đừng trách ta, được chứ?"

Long Linh mỉm cười, nói: "Ngốc ạ, thiếp sao lại trách chàng đây? Chàng có chuyện phải làm mà. Lần trước chàng bỏ rơi chúng ta, tự mình đi ứng phó mối nguy khi Mặc Áo Đạt Ti phong ấn mở ra, thiếp đã thật sự tức giận, Phượng Nữ và Thần Thần các nàng ấy cũng rất không vui, chúng ta mặc dù chưa có chính thức kết duyên vợ chồng, nhưng chúng ta có thể nói đã là thê tử của chàng, vào thời điểm đối mặt với khó khăn, chàng sao có thể bỏ rơi chúng ta? Niệm Băng! Bất luận sau này thế nào cũng không được như vậy nữa, được không?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Yên tâm đi, ta cam đoan sẽ không bỏ rơi các nàng, bất luận sống hay chết, chúng ta đều cùng nhau. Linh nhi! Chỉ còn có thời gian ba ngày đã phải xuất phát rồi, ta muốn tận dụng thời gian ba ngày này, đem một chút ít năng lực linh ngộ được cho tới nay tu luyện một chút, nàng đừng cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy ta. Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng ta nghĩ, vẫn sẽ có hiệu quả nhất định."

Long Linh ôn nhu cười, từ trên đùi Niệm Băng rời xuống: "Yên tâm đi, chàng cứ tu luyện, trừ phi có chuyện đặc biệt trọng yếu, nếu không thiếp tuyệt sẽ không để cho người ta quấy rầy chàng. Ăn chút hoa quả đi, cái này chính là từ cây của chúng ta trồng ở trên Di Thất đại lục thu hoạch được sớm nhất. Tự Nhiên ma pháp của Tự Nhiên ma pháp sư thật sự là rất kỳ diệu, cây hoa quả phải vài năm mới có thể ra hoa, kết trái, nhưng dưới tác dụng ma pháp của bọn họ, thế là đã rất nhanh đã kết trái. Khó trách Lãng Mộc đế quốc được xưng là kho thóc của Ngưỡng Quang đại lục. Được rồi, thiếp ra đây, có cái gì cần chàng cứ gọi, phòng của thiếp ở bên cạnh của chàng đây."

232. Chương 231 : Thời Gian Chi Thần Dự Cảm

Cầm lấy một quả, đưa vào miệng, chất lỏng thơm ngọt kích thích vị giác của Niệm Băng, cảm thụ sự ấm nhuận sự ấm áp trên mặt, Niệm Băng đột nhiên nghĩ đến sự lựa chọn của mình thật chính xác, nếu lúc trước chính mình vẫn cự tuyệt cảm tình của Long Linh, chỉ sợ, nữ hài tử ôn nhu như thế này cả đời đều sẽ không hạnh phúc như thế này đâu.

Thần Chi đại lục.

Hi Giới cung kính đứng ở trong một hạp cốc ở giữa hai ngọn núi, nhìn không khí phía trước bóp méo, cả hít thở cũng không dám quá lớn tiếng. Hắn đã ở chỗ này đứng ba ngày rồi, từ sau khi nhận được tin tức chúng thần nhân của Di Thất đại lục trở về truyền đến, hắn liền chạy tới nơi này.

Lúc này, các loại ma pháp nguyên tố trong không khí điên cuồng dao động, lại cộng thêm thời gian ma pháp phong bạo, nhưng mà mấy cái ma pháp phong bạo này cũng không thể đối với Hi Giới sinh ra ảnh hưởng gì, sự xâm nhập của ma pháp nguyên tố tới phạm vi một trượng xung quanh thân thể hắn liền sẽ bị một cỗ năng lượng vô hình đánh tan, đối với thần nhân bình thường mà nói, ma pháp phong bạo có lẽ là tai họa, nhưng đối với người đứng ở đỉnh cao nhất của thần là hắn mà nói, ma pháp phong bạo ngay cả ngựa cũng không được xem tới.

Ở chỗ này chờ đợi ba ngày, Hi Giới lại không có chút cảm giác nôn nóng, ở trong năm tháng dài đằng dặc, thời gian đối với hắn mà nói, sớm đã trở nên không hề trọng yếu, đừng nói là ba ngày, cho dù ở chỗ này đứng ba năm, hắn cũng như thế có thể chờ đợi không nhúc nhích. Đã thật lâu không có chuyện gì có thể khiến cho hắn suy nghĩ. Nhưng lúc này đây, hắn lại không thể không cẩn thận suy nghĩ, bởi vì hắn không muốn khiến cho chính mình bỏ sót cái gì, phòng bất kỳ cơ hội nào qua đi. Từ sau ngày Hạ Vũ trở về, người hắn phái đến Di Thất đại lục chừng vài trăm, cơ hồ đi khắp quá hai phần ba lãnh địa của Di Thất đại lục,

tin tức tìm được lại đều là giống nhau, chỉ có một đội thần nhân phát hiện sự tồn tại của dân Di Thất đại lục, nhưng một ít trụ dân nhỏ yếu này khiến hấn cảm thấy tức cười.

Thời điểm Thần di đại chiến hấn cũng đã là một trong những Chủ Thần cực mạnh trên Thần Chi đại lục. Khi đó tác phong chiến đấu bưu hãn của Di Thất đại lục từng khiến cho sáu người bọn hấn ấn tượng sâu sắc. Cho nên khi hấn nghe nói tình huống của nhiên cao thủ chính mình phải đi, khi phong ấn Mặc Áo Đát Tư như trước bị tiết lộ, hấn trong lòng ngoại trừ phần nộ ra, còn có một tia sợ hãi. Nhưng mà, tin tức bây giờ tìm được lại khiến hấn này một tia sợ hãi hoàn biến mất. Uy hiếp của Di Thất đại lục đã không tồn tại, vài vạn trụ dân còn dư thừa kia đối với hấn mà nói chỉ là một trò cười, cho dù chỉ có một mình hấn, cũng có thể đủ đem những người đó hoàn toàn hủy diệt. Nhưng mà, hiện tại tâm tư yên lặng nhiều năm của hấn lại một lần nữa lay động lên.

Thần Chi đại lục quả thật là địa phương rất thích hợp tu luyện, nhưng mà, thời gian trên vạn năm trôi qua, sự buồn tẻ khiến cho hấn sớm đã trở nên không thể chịu được, hấn đã không chỉ có vẻn vẹn là muốn chiếm dẫn Di Thất đại lục, phiên thổ địa hoang vu này đối với hấn mà nói, cũng không có lực hấp dẫn quá lớn, nhưng là từ trong miệng Hạ Vũ tìm được tin tức về Ngưỡng Quang đại lục, lại cả hấn là kẻ mạnh nhất của thần nhân như vậy cũng khó tránh khỏi động tâm. Đúng vậy, chính mình có được thực lực không thua kém Chân Thần, vì cái gì còn phải ở lại cái địa phương này tiếp tục trải qua cuộc sống cô tịch đi? Vì cái gì không thể làm cho cuộc sống thêm nhiều màu nhiều vẻ? Dẫn Thần nhân dưới tay, chiếm lĩnh phiên đại lục phồn vinh kia cũng không phải việc khó khăn.

Chỉ cần được sự chấp thuận của ba vị Chân Thần, cả thế giới liền ở trong lòng bàn tay của chính mình, chính mình là Thần, là vĩ đại Thiên Thần. Nhân loại nhỏ yếu này, chỉ có thể đủ trở thành nô lệ của thần nhân, kể ra lấy ngàn vạn lần nô lệ có thể gây cho chính mình cái gì đi? Ở trên Ngưỡng Quang đại lục, lại có cái gì có thể làm chính mình hưng phấn? Trước khi đi vào phiên hợp cốc này, trái tim của Hi Giới đã sớm trở nên nóng như lửa, tâm tư vẫn bởi vì khổ tu mà yên lặng tựa hồ như muốn thiêu đốt lên, hấn phải phóng thích ra.

Mặc dù Hi Giới đã có chút không thể chờ đợi muốn chấm dứt phong ấn trên Thần Chi đại lục, nhưng mà hấn lại không có làm như vậy, là người mạnh nhất trong thần nhân, hấn rất rõ ràng chính mình khi nào thì nên làm loại việc gì, tuyệt không thể bởi vì nhất thời xúc động mà chôn vùi tương lai tốt đẹp của chính mình, sự kiên nhẫn từng tí một hơn vạn năm đã sớm khiến cho hấn sẽ không bởi vì xúc động mà làm sai sự tình, cho nên hấn tới nơi này.

"Người ở nơi này chờ rất lâu sao?" Một thanh âm có chút quái dị vang lên, từ trong thanh âm này, rất khó nghe phân biệt ra nam nữ, thanh âm mặc dù rất nhu hòa, nhưng lọt vào tai Hi Giới, lại muốn so với ma pháp phong bạo chung quanh đáng sợ hơn nhiều. Hấn vội vàng bước lên phía trước một bước, một gối quỳ xuống dưới đất, nói: "Không, ta tới cũng không lâu, chờ đợi, là vinh hiệu thần ban cho ta."

Thanh âm quái dị lạnh nhạt nói: "Mục đích người tới chúng ta đã biết rồi. Ở trên phiên đại lục này, không có cái gì có thể thoát khỏi sự nắm giữ của chúng ta. Trật Tự (Trật Tự chi thần) để ta nói cho người, muốn làm cái gì, người cứ phóng tay đi làm đi, chúng ta sẽ không ngăn cản người. Nhưng mà, có chuyện người phải minh bạch, nếu đem tất cả trên thế giới này đều hủy diệt đi, vậy tất cả mọi nơi liền đều trở thành địa ngục giống Thần Chi đại lục, tới khi đó, cho dù các người là Thần nhân, không ngừng thay đổi theo hoàn cảnh, cũng chỉ có thể hướng tới diệt vong. Đối với sự hiểu rõ của người, cùng năng lực của người, nên rất minh bạch." Hi Giới ngây một chút, hấn có chút mơ hồ không chắc chắn ý tứ của chủ nhân thanh âm này, hỏi dò: "Ta đây nên làm như thế nào đi? Đã không thể hủy diệt, thì chúng ta đây..."

Thanh âm quái dị nói: "Đưa cho người hai chữ 'trật tự', người chỉ cần để cho địa phương người muốn tới dựa theo trật tự mà người muốn phát triển, vậy người có thể trở thành chúa tể nơi đó. Giết chóc cũng không thể giải quyết tất cả. Ở trên cái thế giới của chúng ta trước kia, có rất nhiều tri thức vĩ đại để người giác ngộ, trong đó có cụm từ gọi là "lấy đức phục nhân", chỉ có nắm giữ tâm của nhân loại, cũng đem trật tự của người truyền bá cho bọn họ, người mới có thể chính thức trở thành Thần của bọn họ, cho nên làm như thế nào, muốn dựa vào chính mình người suy nghĩ kỹ đi. Chuyện của thần nhân các người, từ bây giờ bắt đầu cùng chúng ta không quan hệ. Chúng ta sẽ không tiếp tục trong nom các người cái gì. Mặc dù thần nhân có thể nói là chúng ta sáng tạo ra, ngay cả địa phương thích hợp nhân loại các người tu luyện nhất này, tất cả hoàn cảnh cũng là bởi vì chúng ta mà thành lập, nhưng mà, chúng ta bây giờ đối với các người

đã không có hứng thú. Nhưng mà, nơi này là gia hương của chúng ta, cho dù năm tháng trôi qua hàng vạn năm, cho dù có thể trong tương lai không xa chúng ta cũng phải rời khỏi địa phương này, chúng ta cũng không hy vọng nơi này hoàn toàn bị hủy diệt.”

Hi Giới có chút kinh ngạc nói: “Các vị Chân Thần đại nhân phải rời khỏi sao? Chính là Thời Gian chi thần đại nhân ngài trước kia đã nói đi thăm thời gian tương lai là sao?”

Thời Gian chi thần lạnh nhạt nói: “Người không phải sớm đã đợi ngày này sao? Chúng ta ly khai thế giới này, người liền có thể trở thành chúa tể chính thức của thế giới này.”

Hi Giới vừa nghe lời ấy, lập tức sợ hãi nói: “Không, ta như thế nào sẽ có loại suy nghĩ này đi? Không có các vị Chân Thần đại nhân, liền không có ta hôm nay. Ta là không nỡ các Chân Thần đại nhân ly khai a!”

Như đã dự đoán trước Thời Gian chi thần như cũ không có sự dao động tâm tình gì, “Người không cần ở trước mặt ta giấu diếm dã tâm của người, cái đó không ý nghĩa gì, chúng ta cũng sẽ không để ý mấy cái này.”

“Thế nhưng, thế nhưng các vị Chân Thần đại nhân nếu rời đi, vậy, vậy Tạp Áo Chân Thần đại nhân bên kia...” Hi Giới có chút lo lắng nói.

“Đây mới là sự lo lắng chính thức của người đi. Không sai, cho dù người là đại cường giả, nhưng cũng không có khả năng cùng Tạp Áo đối kháng, chủ dù là ba người chúng ta, đã trải qua nhiều năm như vậy, mới có thể đủ hoàn toàn cùng các nàng đối kháng. Mấy cái này người không cần lo lắng, khi chúng ta rời đi, cũng là ngày chúng ta cùng Tạp Áo có kết thúc. Ở sâu trong nội tâm của chúng ta, nếu không thể giải quyết vấn đề của các nàng, lại như thế nào có thể rời đi? Người yên tâm đi đi, Tạp Áo sẽ không mang tới cho người phiền toái, không cần nhiều thời gian, nhất định là kỳ hạn kết thúc cuối cùng của chúng ta. Năm vạn năm tranh đấu, cũng nên là lúc có kết quả.”

Hi Giới trong lòng mừng rỡ, nhưng là trên mặt lại không có biến hóa gì, cung kính thi một lễ thật sâu, nói: “Ta đây cáo lui trước, các vị Chân Thần đại nhân bảo trọng, nếu có sự việc gì cần ta làm, các vị Chân Thần đại nhân cứ phân phó.” Nói xong những lời này, hẩn chậm rãi đứng dậy, lùi lại đi ra hạp cốc, mãi tới khi hoàn toàn ly khai phạm vi hạp, mới nhẹ nhàng thả người dậy, trong chớp mắt biến mất không thấy.

Hi Giới ly khai, ba đạo thân ảnh chậm rãi từ trong không khí bóp méo kia hiện ra, một thanh âm thô lỗ nói: “Thời Gian, người nói người này sẽ dựa theo lời chúng ta làm như vậy sao?”

Thời Gian chi thần lạnh nhạt cười, nói: “Hắn sẽ. Người cho rằng ai đều giống người dường như chỉ biết hủy diệt sao? Hi Giới là người thông minh. Nếu không, lúc trước chúng ta cũng sẽ không lựa chọn hắn đến làm người đứng đầu của thần nhân. Người thông minh sẽ không làm chuyện điên rồ, trừ phi thực lực của hắn có thể siêu việt hơn ba người chúng ta, nếu không, hắn tuyệt sẽ không làm gì khiến chúng ta bất mãn. Mấy cái thần nhân này ở dưới sự ước thúc của chúng ta phải lắng một vạn năm, cũng nên là lúc bọn hắn bộc phát. Ngưỡng Quang đại lục đáng thương a! Nếu không phải chúng ta sắp phải rời khỏi địa phương này, ta còn thật sự có điểm không nỡ nó cứ như vậy thoát ly quỹ đạo nguyên vốn vận hành.”

Một thanh âm dương dương tự đắc vang lên, “Thời Gian, người không được xem thường Hi Giới này, hắn luôn luôn cố gắng muốn đột phá Thiên Nhân huyết. Thân thể của nhân loại là phi thường kỳ diệu, nếu hắn thực sự mở ra bảy khiếu huyết, lại trải qua thời gian dài tu luyện, vị tất đã không thể đạt tới cảnh giới như của chúng ta. Đợi sau khi sự tình của chúng ta cùng Tạp Áo, Thiên Hương chấm dứt, người này không thể lưu.”

Thời Gian chi thần bật cười nói: “Trật Tự, người mặc dù là một kẻ mạnh nhất trong chúng ta, nhưng mà, tranh đấu dục vọng trong lòng người lại không so với Hủy Diệt kém. Người cảm thấy Hi Giới trở nên mạnh mẽ đối với chúng ta có cái gì ảnh hưởng sao? Cho dù là dự tính tốt nhất, hắn cũng nhiều nhất có thể cùng một trong chúng ta đối kháng mà thôi. Bây giờ, chúng ta muốn chính là cuộc sống phong phú nhiều màu sắc. Ta đã càng ngày càng chờ mong rời khỏi cái thế giới này, đến thế giới mới nhận thức cảm giác tươi đẹp. Tranh đấu nơi này đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì, chúng ta là Thần, mà không phải người. Lòng của người ngược lại nên rộng lượng một chút. Kỳ thật, lúc trước sự giải quyết của người đối với Di Thất đại lục, ta cũng rất không tán thành, hoàn toàn hủy diệt cái văn minh kia, khiến cho rất nhiều thứ xuất sắc đều theo đó biến mất. Thi Ý đại lục cho dù phát triển vạn năm thì có thể như thế nào? Chẳng lẽ

thật có thể cùng chúng ta so sánh với sao? Không, bọn họ là không có khả năng làm. Khoa học kỹ thuật của thời đại chúng ta lại há là người hiện tại có thể nghiên cứu thấu triệt? Có rất nhiều thứ chính thức mất đi thì không có khả năng lại trở về.”

Trật Tự chi thần âm thanh lạnh lùng nói: ”Người biết cái gì, ta cái này gọi là cẩn thận. Bất luận cái gì đối với chúng ta có thể cấu thành uy hiếp đều phải ngăn ngừa. Bất luận là Di Thất đại lục lúc trước hay là bạch nhân của Ngưỡng Quang đại lục. Chủ thần trên Thần Chi địa lục có bao nhiêu sức mạnh người chẳng lẽ không rõ ràng? Lần này hai Chủ thần đến Ngưỡng Quang đại lục lại có thể đều không thể ngăn cản sự khai mở của Mặc Áo Đạt Tư phong ấn, bị một nhân loại giết chết một chủ thần, không ngờ chỉ dùng tinh thần lực. Cái này đại biểu cái gì? Tinh thần lực có thể giết chết chủ thần, nếu lại tiếp tục mạnh hơn một chút, liền đủ để đối với chúng ta tạo thành uy hiếp. Nếu ta đoán không sai, nhân loại kia nhất định là tiểu tử lần trước nhìn thấy ở chỗ Tập Áo. Người còn trách ta cẩn thận ư? Nếu tiểu tử kia cường đại tới trình độ giống như của chúng ta, cùng Tập Áo, Thiên Hương liên thủ, vậy chúng ta vốn khả năng tất thắng liền không tồn tại nữa. Tập Áo và Thiên Hương cùng chúng ta giống nhau, đều là từ trước cái thế giới kia một mạch sinh tồn tới bây giờ, các năng lực như thế nào sẽ không có tính toán. Lần này Hi Giới bọn họ đi Di Thất đại lục, ta trước hết muốn hấn đem cái tiểu tử kia giết chết đi, sau đó chúng ta lại muốn cùng Tập Áo và Thiên Hương trước thời hạn khiêu chiến, như vậy, các năng lực mới có thể không có cơ hội gì.”

Thời Gian chi thần nhíu mày, nói: ”Cái này thật có khả năng. Nhưng mà người cảm thấy tinh thần lực của một nhân loại nếu muốn đạt tới trình độ này của chúng ta rất dễ dàng sao? Huống chi, lấy thực lực của người ta, hoàn toàn có thể khiến cho tinh thần lực của hấn phát huy không ra uy lực, tổng hợp thực lực không thể tăng lên đến cấp độ này của chúng ta, đối với Tập Áo cùng Thiên Hương mà nói, nhân loại kia chỉ có thể là kẻ liên lụy mà thôi. Cho nên, ta cảm thấy cũng không cần lo lắng. Trật Tự, tại thời điểm chúng ta lúc trước được sáng tạo ra, người vốn là so với chúng ta phải cao hơn nửa tầng cấp bậc, thậm chí khi đó có thể cùng bất luận một trong Tập Áo, Thiên Hương gì chống lại, nhưng mà, người có biết vì cái gì người thủy chung đều dừng lại tại cấp độ này của chúng ta chứ? Chính là bởi vì tâm tư của người quá nhỏ nhen, không thể bao dung kẻ khác, nếu như không phải là chúng ta bây giờ đã đủ cường đại, vậy thế gian có thể đối với chúng ta sinh ra uy hiếp gì đó liền rất nhiều, chẳng lẽ người muốn đem bọn họ toàn bộ hủy diệt sao? Đem tâm thần để ở trên mặt này, thì không bằng nghĩ biện pháp tăng lên thực lực của chính mình. Vốn chúng ta đã không bằng Tình Tự chi thần, nhưng mà chẳng lẽ chúng ta lại không thể thông qua tu luyện, cũng đạt tới trình độ của Tình Tự chi thần sao? Cố gắng nâng cao mình, phải bắt đầu từ tâm trí. Người a! Vẫn còn rất chấp mê.”

”Kỳ thật, chúng ta vốn tự xưng là thần, tịnh không phải là ý nghĩa thật của thần, tại thời điểm chúng ta được sáng tạo ra, thân phụ khoa học kỹ thuật (ND: tiến sĩ) sáng tạo chúng ta từng nói qua, đợi Tình Tự chi thần chính thức xuất hiện, đợi lúc thực lực Thập Bát giai xuất hiện ra, vậy, hấn sẽ trở thành chúa tể của cả thế giới, trở thành thần chính thức, cho nên, chỉ có Tình Tự chi thần đã là Chân Thần. Mà chúng ta, cùng thần nhân khác biệt chỉ ở thực lực cao thấp bất đồng, đều là cấp cho chính mình một cái tên để nghe mà thôi.”

Trật Tự chi thần có chút bất mãn nói: ”Thời Gian, người hôm nay là làm sao vậy? Ta cảm thấy tâm tình của người tựa hồ có chút không đúng. Bình thường người cũng không có nhiều ý kiến như vậy, đã không có nhiều cảm khái như vậy.” Trong tam đại Chân Thần, luôn luôn lấy Trật Tự chi thần là đầu, Hủy Diệt chi thần cùng Thời Gian chi thần bình thường đều nghe theo ý kiến của hấn, Hủy Diệt chi thần có thời điểm còn có thể đưa ra một ít ý kiến của chính mình, nhưng Thời Gian chi thần cả nói chuyện đều rất ít, đại bộ phận thời gian đều đặt ở trên tu luyện. Mà hôm nay, đợi khi Trật Tự chi thần chuẩn bị đi ra cùng Hi Giới trao đổi, Thời Gian chi thần lại chủ động đề xuất chính mình muốn cùng Hi Giới nói chuyện với nhau. Theo ý tứ ban đầu của Trật Tự chi thần, Ngưỡng Quang đại lục như thế nào, đối với bọn họ mà nói cũng không trọng yếu, dù sao sắp phải rời khỏi thế giới này, Ngưỡng Quang đại lục biến thành bộ dáng gì nữa có cái gì quan hệ? Nhưng mà, Thời Gian chi thần lại đối với Hi Giới nói phiến nói chuyện kia, mà lúc này, hấn lại nói rõ quan điểm của chính mình, rất rõ ràng, là đối với Trật Tự chi thần không hài lòng, loại tình huống này, tại vạn năm đến đây, vẫn là lần đầu tiên, đối với Trật Tự chi thần vẫn luôn đem chính mình là Thần mà nói, Thời Gian chi thần nói vô cùng chói tai, nhưng mà, bọn họ cùng sinh sống hàng vạn năm, hai bên dựa vào nhau, hấn mặc dù bất mãn, nhưng cũng sẽ không hướng Thời Gian chi thần thực sự phát giận.

Thời Gian chi thần thở dài một tiếng, nói: ”Ta cũng không biết vì cái gì, nhưng mà, các người đều biết, ta

nắm giữ chính là lực lượng của thời gian, đối với thời điểm tương lai, chúng quy phải có một chút cảm giác biết trước mơ hồ. Tại thời điểm tu luyện ngày hôm qua. Ta có cảm giác được một ít tình huống tương lai có thể xuất hiện. Trật Tự, chúng ta là huynh đệ, thẳng thắn nói, dự cảm lần này cũng không tốt lắm. Có lẽ, có chút không nên xảy ra chúng ta suy xét không tới. Nếu thật là như vậy mà nói, dự định của chúng ta ban đầu muốn cùng Tập Áo, Thiên Hương trước thời hạn quyết đấu, có lẽ nên để sau.”

Trật Tự chi thần trong lòng cả kinh, hẳn đương nhiên biết dự cảm của Thời Gian chi thần luôn luôn rất chuẩn, mặc dù chỉ là mơ hồ dự cảm, nhưng từng nhiều lần đối với bọn họ ba người nên tác dụng trọng yếu, cái này cũng là một trong nguyên nhân Trật Tự chi thần tôn trọng Thời Gian chi thần. Bọn họ vốn định ra thời gian, là tại một năm sau hướng Tập Áo cùng Thiên Hương phát lên một lần khiêu chiến cuối cùng, nhưng hiện tại nghe Thời Gian chi thần vừa nói như vậy. Cả Trật Tự chi thần trong lòng đều có chút không yên, nhũu mày nói: ”Ý của ngươi nói là, Tập Áo cùng Thiên Hương trong thời gian tương lai không lâu có thể đem sức mạnh của Tình Tự chi thần dung hợp? Điều này sao có thể? Đều đã trôi qua năm vạn năm, thực lực của các nàng mặc dù cũng đang tăng lên, nhưng muốn nói có thể lĩnh ngộ chân lý của Tình Tự chi thần, cũng có chút rất khoa trương đi. Người cũng biết, cái này cũng không phải thực lực gia tăng liền có thể đạt tới, mà là phải trong nháy mắt lĩnh ngộ. Mà tới cấp bậc này của chúng ta, muốn đón ngộ há dễ dàng? Cho dù lại qua năm vạn năm, có lẽ các nàng cũng ngộ không ra cái gì. Tình Tự chi thần dù sao chỉ là bán thành phẩm mà thôi.”

Thời Gian chi thần nhìn Trật Tự chi thần một cái, nói: ”Còn nhớ rõ phụ thân khoa học kỹ thuật sáng tạo chúng ta chết như thế nào chứ?”

Trật Tự chi thần gật đầu, nói: ”Đương nhiên nhớ rõ, mặc dù đã trôi qua nhiều năm, nhưng lúc ấy một màn cảnh tượng ta lại vĩnh viễn đều không thể quên. Phụ thân khoa học kỹ thuật sáng tạo chúng ta là trong lúc cười to chết đi. Mãi tới lúc sau khi chết, ta còn có thể cảm giác được luồng hơi thở hưng phấn trên thân người.”

Thời Gian chi thần nhìn Trật Tự chi thần nói: ”Vậy ngươi cẩn thận ngẫm lại tình cảnh lúc ấy là cái gì. Người chắc còn nhớ rõ, lúc trước phụ thân khoa học kỹ thuật sau khi sáng tạo ra chúng ta, ánh mắt của người lần đầu tiên nhìn thấy chúng ta là tràn ngập thất vọng. Bởi vì người biết, chính mình phí hết tâm huyết sáng tạo ra ba người siêu cấp năng lực, như trước thua Tình Tự chi thần của lão đối thủ của chính mình tiến hóa chi phụ sáng tạo ra. Khi đó, người nói chính mình đã thất bại, bởi vì tâm lực hao hết, người lúc ấy, đã đi tới phần cuối cùng của tính mạng, có thể duy trì người miễn cưỡng còn sống, đúng là một cổ tín niệm trong lòng. Hẳn muốn nhìn một chút Tình Tự chi thần tiến hóa, phụ thân sáng tạo ra đến cùng là bộ dáng gì nữa. Sau hẳn thấy được, cũng thấy được thực lực cường đại của Tập Áo và Thiên Hương cùng quá trình tiếp xúc hoán đổi. Tại lúc đó, hẳn cười ha ha mà chết. Một câu dự đoán cuối cùng tại lúc hẳn hiểu ra, người nghĩ lại là cái gì. Ở trong dự cảm của ta ngày hôm qua, rõ ràng lại nghe được những lời này, nhưng mà, thanh âm trong dự cảm lại không hề hưng phấn, mà là tràn ngập bi thương.”

Trật Tự chi thần ngẩn người, vừa định mở miệng, Hủy Diệt chi thần một bên lại cướp lời nói: ”Thời điểm Khoa kỹ chi phụ chết vừa cười vừa nói, hẳn sai rồi, hẳn sai rồi, hẳn thật sai rồi. Hẳn lại có thể sai ở trên một tình tiết nhỏ bé này, Tình Tự chi thần hẳn sáng tạo vĩnh viễn chỉ có thể là bán thành phẩm. Ha ha ha ha, nguyên lai, hẳn và ta vẫn là trình tự, buồn cười a! Buồn cười. Thật sự là rất buồn cười, không nghĩ tới, hẳn lại có thể ở trong thời điểm muốn thắng lợi, sai một điểm như vậy, đúng là điểm này, khiến cho hẳn sắp thành lại bại. Ta không bại, ta không có bại a! Ha ha ha ha.”

Yên lặng, đợi sau khi Hủy Diệt chi thần lặp lại toàn bộ những lời ở trong sâu trí nhớ cũ bọn họ cực kỳ rõ ràng, ba vị Chân Thân đều hăm vào trong yên lặng, thật lâu sau, Thời Gian chi thần mới mở miệng, ”Ta dự cảm được chính là những lời này, nhưng mà, trong dự cảm của ta, những lời này không chỉ giọng điệu có biến hóa, hơn nữa, cũng thay đổi vài chữ, vài chữ cuối cùng. Vốn theo như lời phụ thân hoa học kỹ thuật ta không có thua, biến thành ta đã thua. Mặc dù chỉ là thay đổi ba chữ, nhưng mà, nó tạo cho chúng ta cái gì? Các ngươi ngẫm lại, chỉ có dưới tình huống gì, Khoa kỹ chi phụ mới có thể nói như vậy đi? Nhân loại Tiến hóa chi phụ sau khi nghiên cứu ra Tình Tự chi thần chết đi, theo Tập Áo lúc trước trong lúc cùng chúng ta chiến đấu nói, Nhân loại Tiến hóa chi phụ ở trong thời điểm tử vong lại là chết không nhắm mắt, lúc ấy hẳn tựa hồ muốn đối với Tập Áo cùng Thiên Hương nói cái gì, nhưng tới cuối cùng, hẳn bởi vì sinh mệnh lực của chính mình đã quá độ cuối cùng cũng không nói ra được gì. Ta nghĩ, bất luận là Nhân loại tiến hóa chi phụ, hay là Khoa kỹ chi phụ đã sáng tạo ra chúng ta, bọn họ đều biết vấn đề của Tình Tự chi thần là xuất hiện trên chỗ nào. Cho nên, mặc dù Khoa kỹ chi phụ khi cuối cùng nói Tình Tự chi thần vĩnh

viễn cũng chỉ là bán thành phẩm. Nhưng mà, ta lại nghĩ đến, ở dưới tình huống xác định đặc biệt nào đó, Tình Tự chi thần chính thức có thể xuất hiện, năng lực dự đoán của ta các người đều rất rõ. Dự đoán lần này, so với mỗi lần trước kia đều rõ ràng, có thể thấy được ảnh hưởng của nó đối với chúng ta sâu sắc cỡ nào. Dự đoán của ta bình thường sẽ ở trong một năm tới ba năm phát sinh, đoạn thời gian này là ta trải qua không ngừng suy tính rút ra. Nói cách khác, ở trong tương lai tối đa ba năm, Tình Tự chi thần chính thức rất có thể xuất hiện. Còn như hửn vì cái gì xuất hiện, Tập Áo cùng Thiên Hương lại dựa vào cái gì linh ngộ, đối với chúng ta mà nói, lại đều không biết. Cái gì không biết, vĩnh viễn là cái đáng sợ nhất, đạo lý này các người đều hiểu. Cho nên, chúng ta nếu còn muốn chiến thắng, còn muốn sau này trải qua cuộc sống thuộc về chính mình, vậy liền phải ở trong một năm hướng các năng phát động khiêu chiến. Chỉ có như vậy, mới có khả năng đạt được thắng lợi.”

Trật Tự chi thần có chút lo lắng nói: ”Dự đoán của người ta sẽ không hoài nghi. Nhưng mà, người cũng biết, ba chúng ta vì tu luyện kỹ năng dung hợp một thể một năm là dự tính ngắn nhất. Chỉ có hoàn thiện kỹ năng này, chúng ta mới có nắm chắc bản thân không bị diệt dưới tình huống đem Tập Áo và Thiên Hương hủy diệt.” Sống năm tháng càng nhiều, bọn họ đối với tính mạng lại càng coi trọng. Từ một vạn năm trước, thực lực bọn họ ba người liên thủ cũng đã vượt qua Tập Áo cùng Thiên Hương, nhưng mà, Tập Áo và Thiên Hương lại có thực lực có thể ở trong giây phút cuối cùng đồng quy vu tận. Bởi vậy, bọn họ khi mỗi thần quyết định chiến thắng, lại thủy chung không thể tạo cho Tập Áo và Thiên Hương dả kích chí mạng, mặc dù một vạn năm tới nay, sự nắm chắc của bọn họ càng ngày càng mạnh, dần dần kéo xa khoảng cách với Tập Áo cùng Thiên Hương, nhưng cho dù tới bây giờ, bọn họ đối với tự thân thực lực suy tính lạc quan nhất, cũng chỉ là cùng với hủy diệt Tập Áo và Thiên Hương sau đó cũng tử vong hai người mà thôi. Sự trả giá như vậy, là bọn họ thừa nhận không nổi. Trải qua không ngừng cố gắng, bọn họ nghiên cứu ra một loại phương pháp đặc thù, có thể đem tính mạng của ba người cùng năng lực sở hữu nối liền thành một thể, một khi thành công mà nói, có nắm chắc khi giết chết được Tập Áo cùng Thiên Hương chỉ thương không chết, ba người cùng chia thương tổn.

Thời Gian chi thần nhìn về phía Trật Tự chi thần cùng Hủy Diệt chi thần, nói: ”Cho nên, mục tiêu của chúng ta bây giờ phải cố gắng, chính là phải trong một năm bên đem kỹ năng ba trở thành một thể hoàn thiện, sau đó lập tức hướng Tập Áo cùng Thiên Hương phát động khiêu chiến, mấy ngày nay, ta đã có một ít đặc thù cảm ngộ, thành công trong vòng một năm, chưa hẳn đã không có khả năng. Trật Tự, cũng chính là bởi vì nguyên nhân này, ta mới nhấn mạnh sự biến hóa của tâm tính, ở trong Tam Vi Nhất Thể Hợp Kích, người là mấu chốt ghép nối, năng lực của là trọng yếu nhất, nếu như tâm tính của người có thể có thay đổi, trợ giúp đối với chúng ta sẽ là rất lớn. Ta nói không nhiều, điểm này các người đều biết, hôm nay nói nhiều như vậy, chính là đối với vận mệnh tương lai không xác định của chúng ta cảm giác được một ít sợ hãi. Nghe ta một câu đi, Trật Tự a, người nên thay đổi.”

Trật Tự chi thần nhìn Thời Gian chi thần, mãi đến thời khắc này hẳn mới hoàn toàn hiểu được, Thời Gian chi thần hôm nay theo như lời hết thấy đều là vì chính mình, cũng là vì chính mình quần thể ba người này. gặt đầu, nói: ”Cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ta chỉ có thể nói hết sức. Vì tương lai của chúng ta mà hết sức. Thời Gian, có lẽ người đứng, nhưng người vì cái gì không sớm một chút nói cho ta biết mấy cái này đi?”

Thời Gian chi thần cười khổ nói: ”Sớm một chút nói cho người? Người có thể nghe sao? Tâm tính tự đại của thần nhân, có lẽ đại bộ phận đều là từ nơi người mà học được, nếu không phải tại hôm nay ở dưới loại điều kiện đặc thù này, người cũng không có khả năng nghe những lời ta nói này, bây giờ thay đổi chưa tính muộn, chúng ta còn có cơ hội cuối cùng. Không biết Tập Áo nhập vào Thiên Hương đang làm cái gì, có lẽ, các năng cũng có chung một dự cảm đó.”

Thần Chi đại lục, Sinh Mệnh lĩnh vực.

Tập Áo phiêu phù ở trên Sinh Mệnh chi hồ, nhìn hồ nước màu xanh biếc ở phía dưới chân, lẳng lặng suy nghĩ. Sinh mệnh khí tức của Sinh Mệnh lĩnh vực như trước tràn đầy, ven bờ cách đó không xa, các loại thực vật đều sinh trưởng tươi tốt um tùm.

Trong đôi mắt đẹp thâm thúy kia của Tập Áo, lộ ra một tia quang mang bối rối, tựa hồ vì chuyện gì mà không thể hạ quyết tâm. Ngay cả sinh mệnh khí tức chung quanh thân thể năng cũng theo đó mà xuất hiện một địa dao động không ổn định. Loại tình huống này, đối với năng mà nói là rất ít xuất hiện.

Ánh sáng màu xanh lá cây nhàn nhạt từ tay trái của Tạt Áo phát sáng lên, một cái bình nhỏ đột nhiên xuất hiện, mở nắp bình, hít một hơi thật sâu hương thơm ở bên trong bình truyền tới, trên khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ không tỳ vết kia của Tạt Áo không khỏi toát ra một nụ cười nhàn nhạt. Mùi hương nồng đậm này ngửi được lại dễ chịu như thế, chính là Bách Hoa Lộ Niệm Băng vì nàng mà ủ ra.

Từ sau khi có Bách Hoa Lộ, cuộc sống của Tạt Áo xuất hiện một chút thay đổi, thói quen ăn hoa trước kia biến mất, cũng không phải bởi vì mỹ cảm của nàng không muốn phá hoại tiên hoa, mà là từ sau khi có Bách Hoa Lộ, nàng đối với việc ăn hoa rất cuộc đã không có hứng thú gì, hương vị của Bách Hoa Lộ đã trở thành toàn bộ sự ưa thích của nàng. Tại thời điểm Niệm Băng phối chế Bách Hoa Lộ lúc trước, nàng cũng từng ý đồ học tập qua, nhưng quá trình trong đó chẳng những cực kỳ phức tạp, hơn nữa đối với thời gian ủ cùng hỏa hậu không chế yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, cho dù là Niệm Băng, lúc trước cũng hao phí vô số tâm lực mới ủ thành công. Tạt Áo từng dựa theo phương pháp của Niệm Băng thử ủ, nhưng bất luận nàng cố gắng như thế nào, đều không thể chế ra cái loại hương vị Niệm Băng ủ ra này, khiến cho Tạt Áo cực kỳ buồn bực. Cho nên, bây giờ nàng cũng không nỡ tiếp tục uống một chút Bách Hoa Lộ này, Bách Hoa Lộ còn thừa nàng coi như là thứ chân quý nhất của mình, mỗi ngày chỉ là ngửi một cái mà thôi. Dưới sự giữ gìn của sinh mệnh lực khổng lồ của nàng, không sợ một chút Bách Hoa Lộ này bay hơi.

Thỏa mãn cảm thụ mùi thơm Bách Hoa Lộ truyền đến, Tạt Áo trước mắt không khỏi hiện ra hình dáng Niệm Băng lúc trước lần đầu tiên giúp mình làm đồ ăn, nàng còn nhớ rõ, lúc đó đồ ăn Niệm Băng làm gọi là Băng Hỏa Lưu Ly Châu (ki), hương vị cực kỳ ngon, sau lại, trong đoạn cuộc sống Niệm Băng ở chỗ này, mỗi ngày nàng đều có thể thưởng thức một ít món ăn ngon. Mặc dù bởi vì tài liệu Niệm Băng mang theo có hạn, tới lúc sau lại chỉ có thể ăn một ít thứ đơn giản, nhưng Tạt Áo lại phát hiện, đoạn cuộc sống kia là chính mình vui vẻ nhất trong năm vạn năm tuế nguyệt. Mỗi lần nhìn Niệm Băng chuyên chú ủ Bách Hoa Lộ hoặc là nấu nướng, lòng của nàng, đều xuất hiện một loại cảm giác thỏa mãn không sao nói rõ được. Thời gian Niệm Băng đi cũng không dài, nhưng Tạt Áo trong lòng lại có một loại cảm giác kỳ dị, nàng cũng không biết, loại cảm giác này ở trong thế giới nhân loại, được gọi là - nhớ.

Nghĩ tới Niệm Băng, liền không thể tránh khỏi nghĩ tới lần kia ở trong hồ nước tất cả cùng Niệm Băng phát sinh quan hệ, mặc dù lúc đó cũng không có trải qua bao lâu thời gian, nhưng cảm giác tuyệt vời đó lại làm cho Tạt Áo trong lòng tràn ngập hoài niệm. Cũng chính là bởi vì có ký ức của lần đó, mới khiến cho sự nhung nhớ của nàng với Niệm Băng càng sâu sắc. Nhưng mà, nàng bây giờ có chút sợ, bởi vì, khi nàng lần đầu tiên gặp gỡ Niệm Băng, liền đã có tính toán của chính mình, tính toán vì tiếp tục sinh tồn, cái này đã định trước, nàng đối với Niệm Băng có thể chỉ là lợi dụng mà thôi.

233. Chương 232 : Bể Quan Ba Ngày

” Vì cái gì mà không đi? Thật ra, ta và ngươi đều giống nhau, ta cũng thường xuyên nhớ tới hần. Xem ra, hần thật sự đã để lại cho chúng ta ấn tượng rất sâu rồi đó! Hần trở lại Ngưỡng Quang đại lục có mấy ngày nhưng đã làm không ít chuyện, bất quá, hần lập tức sẽ gặp phải phiền phức mất thôi, đám thần nhân của Thần Chi đại lục đã bắt đầu rục rịch. Xem ra, ba tên gia hỏa Trật Tự kia đã quyết định không muốn ước thúc mấy tên thần nhân này nữa. Đối với chuyện như vậy, chúng ta có nên nhúng tay vào hay không?”

Tạt Áo lắc lắc đầu nói:

” Ngươi sớm đã biết chúng ta không có khả năng nhúng tay rồi cơ mà, vì cái gì còn nói với ta những lời như vậy nữa. Thiên Hương, chúng ta vốn cùng một thể, mặc dù có linh hồn và năng lượng bất đồng nhưng chúng ta lại có chung một thân thể, ta cảm thụ thì đồng thời cũng là ngươi cảm thụ. Lúc mới đầu khi ngươi dùng hần để giễu cợt ta. Ta còn có chút tức giận, nhưng ta bây giờ sẽ không bị như vậy nữa đâu, bởi vì ta đã trải nghiệm qua mọi thứ rồi, ngươi đồng dạng cũng đã trải nghiệm qua. Ta thừa nhận, ta thực sự hoài niệm về đoạn thời gian trước kia, lúc cùng hần một chỗ, đã thực sự hoài niệm về những cảm giác mà hần đã gây cho ta. Bất quá, chẳng lẽ ngươi sẽ không nhung nhớ hay sao? Ngươi giễu cợt ta, chỉ là vì muốn che giấu nội tâm run sợ của chính mình mà thôi. Kỳ thật, trong lòng của ngươi đã dao động rồi, có đúng hay không?”

” Nói vậy?”

Thiên Hương có chút tức giận gất lên, thanh âm của nàng sớm đã không còn có cảm giác mê hoặc nữa...

” Ta như thế nào lại phải dao động. Người không nên quên, điều này có liên quan đến sinh tử đó, Trên thế giới này, đàn ông chân chính thì ít chứ loại đàn ông vô tích sự thì có rất nhiều, đợi chúng ta giải quyết xong ba tên gia hỏa kia, với nhan sắc của chúng ta, muốn kiếm đàn ông loại gì mà chẳng được!”

Tạp Áo mỉm cười nói:

” Không cần dối người gạt mình đâu, chúng ta nghĩ gì kỳ thật không sai biệt lắm, chỉ có điều, quyết tâm của chúng ta đều đã không thể thay đổi được nữa. Cho nên, người không cần phải ở trước mặt ta che giấu. Ta cũng sẽ không che giấu cái gì cả. Có lẽ, hắn cũng chỉ có thể thành sự hoài niệm của chúng ta mà thôi. Thiên Hương à! Khi Hi Giới đi tìm ba tên gia hỏa kia thì ta đã cảm giác được rồi. Tại phiên Thần Chi đại lục này, ngoại trừ địa phương của ba tên kia ra, không có cái gì có thể giấu diếm được cảm giác của chúng ta, Người nói xem, ba tên kia sẽ nói gì với Hi Giới đây?”

Thiên Hương trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói:

” Cái này ta đoán không ra, bất quá, ta lại có thể khẳng định, Thời điểm ba tên kia hướng chúng ta động thủ sẽ cách không bao xa nữa đâu. Bọn chúng một khi dứt khoát cùng chúng ta quyết định thời gian ước định, thì đại biểu rằng bọn chúng đã có thể tuyệt đối nắm chắc đem chúng ta hoàn toàn huỷ diệt, đưa chúng ta biến mất khỏi thế giới này. Điều này thì cả ta và người đều không muốn xảy ra, cho nên, chúng ta cũng nên lập tức tu luyện thôi. Lúc này đây, chúng ta nhất định phải thành công.

Người nói cũng đúng, quyết tâm của chúng ta không thể thay đổi được nữa. Kỳ thật, thời điểm lần đầu tiên Niệm Băng hôn ta và người, hắn đồng thời cướp đi nụ hôn đầu đời cũng chúng ta. Một khắc đó, ta cũng đã hiểu được chính xác là người nghĩ gì rồi. Kỳ thật, chúng ta bảo trì tâm trạng bây giờ cũng rất tốt, chỉ có dưới dạng tâm trạng thế này, chúng ta mới có thể thành công.”

Tạp Áo mỉm cười, nói:

” Đem hết những gì trí nhớ còn lưu lại mà tiến hành đi, chúng ta đã chuẩn bị một đoạn thời gian, cũng nên bắt đầu đi thôi, bây giờ chỉ hy vọng ba tên gia hỏa kia phát hiện muộn một chút mới tốt.

Ồi, được rồi, năng lực cảm ứng từ xa của người mạnh mẽ hơn so với ta, nhất định phải hết sức chú ý tình huống của Niệm Băng bên đó, cũng không được để hắn bị chính thức thương tổn.”

Thiên Hương nói:

” Yên tâm đi, ta sẽ làm như thế. Khi hắn rời nơi này mà đi đến bây giờ, nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong sự giám sát của ta, muốn hay không ta cho người hình dung một chút về tình cảnh ân ái của hắn cùng thế tử. Người cũng đã kinh nghiệm qua rồi, Niệm Băng ở phương diện đó quả thật rất mạnh mẽ á!!!Ồi!”

” Người chết đi.” Tạp Áo cắn răng nghiến lợi quát lên.

Thiên Hương cuối cùng mất một quá trình mới làm hoà được, cười nói:

” Ta nếu chết đi, người không phải cũng đồng dạng phải chết đó sao? Ta nghĩ biện pháp mà chúng ta áp dụng tốt lắm. Tính chất thành công có thể được đề cao lên rất nhiều. Mặc dù phải hy sinh một mình Niệm Băng, nhưng chúng ta có thể đạt được thành tựu coi như cũng là may mắn của hắn đó. Ít nhất, chúng ta vĩnh viễn sẽ không quên sự tồn tại của hắn. Đáng tiếc, chúng ta cả linh hồn của hắn cũng không thể lưu lại cho hắn. Lại nói tiếp, người xem chúng ta nghĩ cũng không giống như bọn yêu tinh ăn thịt người đâu?”

Tạp Áo trầm mặc, trong mắt toát ra một tia bi thương rõ ràng:

” Nếu có thể lựa chọn mà nói, ta thực không hy vọng như thế này, nhưng chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nữa.”

Thiên Hương mỉm cười nói:

” Tốt rồi, đã không còn sự lựa chọn, vậy không cần bà bà mẹ mẹ gì nữa, cái này có thể không giống với phong cách của người. Niệm Băng sẽ không dễ dàng chết đâu, mấy ngàn năm tiền bộ của chúng ta đây mặc dù không có nhanh như ba tên kia nhưng chúng ta cũng tích lũy được vô số năng lượng sinh mệnh cùng từ

vong tình khiết mà chúng ta không dùng đến, cũng đã cho hết Niệm Băng cả rồi, có sinh mệnh chi cầu cùng tử vong chi cầu trong cơ thể, trừ phi là chúng ta hoặc Trật tự, Thời gian và Huỷ diệt ba tên gia hỏa đó ra tay, nếu không, cũng không còn ai có thể giết được hắn. Chúng ta chỉ cần chú ý tình huống tu luyện của hắn, không có biến cố khác phát sinh thì sẽ không thành vấn đề nữa.”

Ở xa tại Di Thất đại lục, Niệm Băng đang ở trong căn phòng tu luyện của chính mình, dưới tình huống mờ mịt chẳng biết nhất cử nhất động của bản thân đều bị giám sát. Sau khi Long Linh rời khỏi phòng, hắn nhận tiện đã bắt đầu quá trình tu luyện rồi, thời gian thực rất ngắn, chỉ có ba ngày. Trong thời gian ba ngày, Niệm Băng tự nhiên không có khả năng hy vọng xa vời bản thân mình có thể có được đột phá nhảy vọt, nhưng mà, trong khoảng thời gian gần nhất này, trên diện rộng thực lực của hắn đều có sự tiến bộ, thời gian ba ngày này, mặc dù không thể dùng để gia tăng, nhưng có thể dùng để điều chỉnh, đem năng lượng mà bản thân mình có được điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, đồng dạng có thể khiến cho chính thể thực lực của hắn có sự tiến bộ.

Niệm Băng đầu tiên tu luyện chính là đối với khiếu huyết của chính mình một lần cảm thụ thật đầy đủ, bởi vì, tại lần trước sau khi hắn cảm nhận được năng lực hấp thu tiên thiên chi khí của Tây Kinh huyết tăng lên trên diện rộng, tiện thể cảm giác được Tây Kinh huyết của chính mình có lẽ vẫn còn có thể biến hoá. Đương nhiên, biến hoá tốt, ngay cả Niệm Băng chính mình cũng rất khó tin tưởng được, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Tây Kinh huyết của bản thân thể nhưng muốn tiến vào cảnh giới Chung Cực rồi.

Niệm Băng bây giờ đã mở ra năm khiếu huyết, sau khi khiến cho Hoàng Cực huyết cùng Thiên Nhân huyết còn là một thể, thực lực của hắn nhiều nhất cũng đã đạt tới mười ba cấp, dưới sự trợ giúp của bảy thanh siêu thần khí, mới có thể giết chết thần nhân mười ba cấp, nhưng sau khi làm cho Hoàng Cực huyết cùng với Thiên Nhân huyết dưới sự lớn mật của hắn mà hình thành trạng thái như bây giờ, có được kể cả Thiên Nhân, Hoàng Cực ở bên trong năm khiếu huyết, khiến cho hắn trực tiếp vượt lên đẳng cấp mười bốn, cho dù là Chủ Thần, Niệm Băng cũng sẽ không có gì phải sợ hãi. Phải biết rằng, trong bảy đại khiếu huyết, trọng yếu nhất đó chính là hai huyết, Hoàng Cực huyết cùng Thiên Nhân huyết. Sau đó mới theo thứ tự đến Tây Kinh huyết, Lệ Trung huyết, bốn khiếu huyết này về cơ bản làm thay đổi thực lực của người có được chúng. Còn Phương Giáp huyết, Thính Vân huyết và Địa Linh huyết chỉ thực sự hữu ích đối với phòng ngự, cảm giác thính lực và tốc độ, lại thua sút một chút nên xếp vào lớp hạ thừa, nếu so với bốn cái khiếu huyết phía trước mà xét thì còn kém hơn một ít.

Mà Niệm Băng bây giờ đã mở ra năm khiếu huyết, trong đó gồm cả Thiên Nhân, Hoàng Cực, Tây Kinh, và Lệ Trung, hơn nữa, hắn với Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết dưới tình huống đặc thù đều đã đạt tới cảnh giới Chung Cực (cuối cùng), hướng chi lại là quái dị song huyết hợp nhất, về đẳng cấp tinh thần lực, cả Niệm Băng cũng không biết của bản thân mình đã tăng lên tới tình huống gì rồi. Từ sau khi đưa ”song công an bộ hợp nhất” bị hắn dùng phương pháp bạo huyết để mở ra, hắn phát hiện chính mình đối với ma pháp khống chế đã đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới. Thậm chí, có thể chuẩn xác khống chế đến mỗi một cái nguyên tố ma pháp để cho bản thân mình sử dụng. Mấy tháng gần đây, Niệm Băng chưa bao giờ đình chỉ quá trình tu luyện, Bây giờ, hắn đã dần dần nắm giữ được sự huyền bí của Chung Cực Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết

Dưới tác dụng của niệm ý, Niệm Băng thúc dục tinh thần lực của chính mình tiến vào mi tâm bên trong Thiên Nhân huyết, đem cảm giác hoàn toàn bảo trì ở nơi này, từ sau khi song huyết tiến vào trạng thái bán phân bán ly, trong mi tâm của hắn có khả năng cảm giác được, chỉ là một mảnh sáng mờ ảo, tinh thần lực tựa hồ đã không thể dùng lượng hoá để hình dung rồi, mà đem cảm giác hoàn toàn đặt tại chỗ này, hắn có thể không chế chuẩn xác nhất năng lượng trong cơ thể chính mình và hết thấy tinh thần lực chung quanh.

Tinh thần lực chậm rãi phóng thích, mặc dù nhắm mắt lại, nhưng chung quanh mọi thứ lại dần dần trở nên rõ ràng, theo sự khuếch đại của tinh thần lực, Niệm Băng dần dần thấy được, xung quanh đám người Băng Nguyệt thành đang bận rộn, thấy được Long Linh, thấy được nơi mà Phương Nữ đang tu luyện cùng với Lam Thần, cũng thấy được Tích Lỗ. Tốc độ tinh thần lực khuếch trương phi thường nhanh, nhưng Niệm Băng lại cũng không tiếp tục tiến đến địa phương xa hơn mà tìm kiếm nữa, điều quan trọng với hắn bây giờ là phải chỉnh hợp lại lực lượng của bản thân, mà không phải là thám thính.

Tinh thần lực vừa phát tức thì thu lại, dưới sự khống chế của Niệm Băng, hướng về bộ ngực của mình mà tấn tới, hắn rõ ràng thấy được sự biến hoá của mỗi một tế bào trên thân thể, Lệ Trung huyết ở ngực, Tây

Kinh huyết ở bụng, Phương Giáp huyết ở sau lưng, đều nằm trong sự bao phủ của tinh thần lực, Niệm Băng phát hiện bất luận là khiếu huyết gì, nếu không dùng hào quang của Hoàng Cực huyết tiềm nhiễm, làm năng lượng của khiếu huyết đó đạt tới cảnh giới Chung Cực thì hào quang cũng sẽ tự biến thành màu vàng, mà trước đây, hào quang vẫn là màu trắng nhũ, sau khi bạo huyết lần trước Niệm Băng nhân tiện phát hiện biến hoá trên ba khiếu huyết khác của chính mình. Hào quang màu trắng nhũ trên ba khiếu huyết này đều so với trước lúc bạo huyết trở nên nồng đậm hơn rất nhiều, hơn nữa, ở trong đó đã lẫn vào một ít hào quang màu vàng.

Mặc dù về việc đang tu luyện khiếu huyết không ai có thể chỉ đạo, nhưng Niệm Băng đã mờ mờ hiểu được, ba khiếu huyết này của chính mình, đang trên đà phát triển đến Chung Cực. Khiếu huyết ở cảnh giới Chung Cực và cảnh giới Trung Kỳ thì hoàn toàn bất đồng. Tác dụng do khiếu huyết đem lại có thể phát huy ra ở trình độ lớn nhất, bất luận là ngưng tụ năng lượng ở Lệ Trung huyết hay không chế tiên thiên chi khí ở Tây Kinh huyết, trên những điểm này ngay lúc đó đều phi thường rõ ràng. Kể cả việc phòng ngự của Phương Giáp huyết sau khi đạt tới cảnh giới Chung Cực tất nhiên cũng phải mạnh hơn rất nhiều so với cảnh giới Trung Kỳ bây giờ. Đáng tiếc, không có thời gian để bản thân có thể tu luyện để đạt tới, nếu không Niệm Băng tự tin rằng không lâu trong tương lai có thể đại tới cảnh giới cả bảy khiếu huyết hoàn toàn được mở ra. Thì sau lúc đó, năm vị Chủ Thần sẽ không còn là uy hiếp trí mạng được nữa.

Phải như thế nào mới có thể làm cho ba khiếu huyết bây giờ có được đột phá bình cảnh đây? Niệm Băng tự hỏi, một bên vừa thúc dục tinh thần lực của bản thân, đối với năng lượng bên trong của khiếu huyết bất đồng tiến hành xem xét tỉ mỉ, mỗi lần xem xét đều cẩn thận hơn bình thường rất nhiều, chỉ sợ tinh thần lực ảnh hưởng đến sự biến hoá năng lượng trong cơ thể mà gây ra hậu quả khó lường. Niệm Băng rất rõ ràng, sau khi bản thân có được toàn bộ năng lượng của năm huyết, trong tất cả cường giả trên Ngưỡng Quang đại lục đã không có ai có thể cùng hấn đối đầu, cái này đồng thời đã nói nên rằng trong cuộc chiến đấu cùng với Thân Chi đại lục, chính mình đã trở thành một phần tử trọng yếu nhất, cho nên, bản thân tuyệt không thể có chút gì sơ suất, nếu không, trong trận chiến này không cần đánh cũng đã thua trước rồi. Cho nên, hấn mỗi một lần thăm dò, đều muốn đem ch tinh thần lực của bản thân bao hàm khí phách bá đạo của Hoàng Cực huyết thu liễm lại, sau đó mới tiến vào bên trong khiếu huyết cẩn thận quan sát

Đối với khiếu huyết đơn giản sau khi quan sát trong chốc lát, Niệm Băng lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu mình, bất luận là cái khiếu huyết nào, năng lượng bên trong cũng cực kỳ ngưng tụ, hấn căn bản không biết nên làm như thế nào mới có thể để cho mấy cái năng lượng này sinh ra chất biến hoá. Niệm Băng cũng muốn ném thử qua một chút nên dẫn động năng lượng bên trong khiếu huyết, nhưng hấn đã hiểu được, vận khí không thể vĩnh viễn đi theo bản thân hấn. Giống như lần trước bạo huyết như vậy lại lấy được hiệu quả tuyệt vời, có lẽ rất khó lại một lần nữa như thế. Trong quá trình dẫn động năng lượng bên trong khiếu huyết, một sự bất hảo, rất có thể tạo ra phản tác dụng, như vậy rất có thể được lại không bằng mất. Bởi vậy, dưới sự cân nhắc lợi, hại, hấn buộc phải quyết định buông bỏ việc trợ giúp khiếu huyết tăng tới Chung Cực cảnh giới. Nghĩ gì thì trình độ bây giờ cũng đã đạt tới bình cảnh, chỉ có thể thông qua tu luyện không ngừng, để chúng nó được tự nhiên tiến hoá mới là biện pháp thoả đáng nhất. Nghĩ vậy, hấn cẩn thận đem tinh thần lực theo khiếu huyết mà rút lui đi ra, chuyển dịch vận hành từ khu vực ma pháp quang đoàn ở tại phần ngực bụng của chính mình sau khi tới Tây Kinh huyết, áp súc với ma pháp đối với sự tiêu hao ma pháp lực bản thân đã giảm bớt mấy lần, ma pháp nguyên tố trong cơ thể, chỉ cần được khơi dẫn thôi động thì tác dụng vậy cũng đã đủ rồi, mà Lệ Trung huyết có năng lực đủ để đem tiên thiên chi khí ngưng tụ ở bên ngoài cơ thể bản thân mình khơi dậy tác dụng áp súc cùng thu liễm, cũng vì cái này là nguyên nhân mà thực lực chính mình sau khi mở ra được hai cái khiếu huyết có thể có chất nhảy vọt. Tạp Áo từng nói qua với hấn, vượt qua 14 cấp ma pháp, đã không có chú ngữ chính thức nữa, trong lúc thi triển cái ma pháp thuộc trình độ loại này, thì việc không chế tinh thần lực của bản thân có tác dụng rất trọng yếu, mà lực công kích vượt xa 14 cấp ma pháp thì ngay lúc đó năng lượng này đây sẽ ở thể hiện hình thái tinh khiết.

Ma pháp của Niệm Băng phi thường đặc thù, với Băng Hoả đồng nguyên làm vật dẫn, đạt tới hiệu quả có thể sử dụng cả bảy hệ ma pháp, bây giờ bảy hệ ma pháp của hấn cũng đã không phải mô phỏng đơn giản như vậy nữa, mà là chính thức bảy hệ ma pháp, thời điểm Niệm Băng lần đầu tiên cảm nhận được chính mình không hề phải thông qua tính chất mô phỏng đặc thù để thi triển bảy hệ ma pháp, đúng là sau khi Thiên Nhân huyết đạt tới Trung Kỳ, Thiên Nhân huyết đối với cảm giác năng lượng khiến cho hấn đối với bảy hệ ma pháp hiểu rõ một cách sâu sắc hơn không biết bao nhiêu lần, tính chất đặc biệt của mỗi một loại ma pháp nguyên tố hấn bây giờ đã có thể hoàn toàn hiểu rõ, cái này đã thúc đẩy khiến cho hấn có thể mặc

sức sử dụng bảy hệ ma pháp nguyên tố tùy mình sử dụng.

Bảy thanh thần đao dưới tác dụng phụ trợ của Thiên Nhân huyết đạt tới Chung Cực, sau khi Tây Kinh huyết xuất hiện, mới hoàn toàn thể hiện ra hết, nhất là thể hiện đối với việc lợi dụng nhiều hệ ma pháp trong không khí, Tây Kinh huyết có thể khiến cho ma pháp nguyên tố tinh khiết nhất ngưng kết thành tiên thiên chi khí để bản thân sử dụng, mà bảy thanh thần đao thì có thể khiến cho mấy cái tiên thiên chi khí này có tốc độ ngưng tụ càng nhanh hơn rất nhiều, khí tứ của thất hiện thần đao sớm đã cùng Niệm Băng tương thông, cho dù là ở việc sử dụng bảy hệ đao hồn tiến hành công kích, sau đó phòng ngự, loại hiệu quả tăng phúc này đã lại tồn tại rồi

Cẩn thận suy nghĩ, khiến Niệm Băng đối với sự tự tin của bản thân được tăng cường rất nhiều, hần mờ mờ cảm giác được, cho dù là khi đối mặt với Chủ Thần cường đại nhất, bằng vào chút ít ưu thế đã biết, cũng có thể có lực để đánh một trận, nhưng mà , tại trong thời gian ba ngày ngắn ngủi này, bản thân có thể làm cái gì đây? Khiếu huyết tiến hoá đã tiến đến gần nhất có thể của cảnh giới Chung Cực rồi, Ma pháp lực cho dù tăng lên được một chút, đối với thực lực ảnh hưởng cũng không còn lớn nữa, cho nên sự gia tăng tinh thần lực Niệm Băng rất rõ ràng, bây giờ Thiên Nhân huyết của chính mình có thể phát ra thật thể tinh thần lực công kích hỗn hợp với khí phách của Hoàng Cực huyết bên trong, Tại phương diện này, có lẽ ngoại trừ bốn gã Chân Thần kia ra, trên thế giới này đã không người nào có thể cùng bản thân mình so bì được nữa.

Nhưng khiến cho Niệm Băng buồn rầu chính là tinh thần lực mặc dù cường đại, nhưng hần lại mờ mịt không biết nên vận dụng tu luyện như thế nào. Tại thời điểm Thiên Nhân huyết còn là con mắt trước kia, hần còn có thể lần tìm chút ít đầu mối, nhưng còn với loại tình huống bây giờ, lại phi thường phức tạp, đối với Thiên Nhân, Hoàng Cực hai cái khiếu huyết ngưng tụ cùng một chỗ này, mặc dù có thể tách ra lợi dụng, cũng đã có thể liên hợp phát động đồng thời sinh ra năng lực công kích của Hoàng Cực huyết và Thiên Nhân Huyết, nhưng muốn tu luyện, Niệm Băng lại hoàn toàn không biết nên bắt tay từ đâu đây. Với mấy cái năng lực này của chính mình, bây giờ cũng không biết nên tu luyện như thế nào đây, bản thân phải làm những gì đây?

Trong thời gian ba ngày, chính mình cũng mờ mịt cũng không biết có thể làm được những gì? Nghĩ đến đây, Niệm Băng lại một lần nữa chìm vào trong suy tư. Hần không ngừng dựa vào các loại năng lực của bản thân để tiến hành phán đoán tự hỏi, muốn thấy một chút làm thế nào mới có thể thông qua việc chỉnh hợp đơn giản nhất để khiến cho năng lực của bản thân được đề thăng. Loại suy ngẫm này thật là thống khổ, cấp tốc lưu chuyển bên trong đại não của Niệm Băng rồi dần dần tiến vào trạng thái nhập định, hần bắt đầu thanh thần khai thủy nhập định, quá trình suy ngẫm này, vẫn duy trì đến tối mịt hôm đó.

Khoanh chân ngồi ở trên giường, hai mắt Niệm Băng mở ra trong mắt điện quang loé lên, khoé miệng toát ra một tia mỉm cười khó hiểu. Thất thải quang mang theo Thiên Nhân huyết bên trong tuôn ra. Hào quang chợt loé, bảy thanh thần đao đồng thời xuất hiện ở trước mặt hần, dưới sự khống chế của Thiên Nhân linh vực, trôi nổi giữa không trung, nhìn thấy bảy thanh thần đao, tinh thần lực của Niệm Băng chia ra làm bảy luồng, đồng thời rót vào trong thần đao. Lam, hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, kim, bảy màu hào quang đồng thời phát sáng. Bảy đao hồn giống nhau như đúc tung bay mà xuất ra, đồng thời nâng tay của bọn họ lên, cầm một thần đao thuộc cùng một hệ với chính mình, đao hồn của bảy thanh siêu thần khí này đây hiển nhiên do đao hồn Hắc Vũ Hoàng của Phệ Ma đao cầm đầu, trong đao hồn trên bảy thanh thần đao, cũng chỉ có Hắc Vũ Hoàng là không chỉ có trí tuệ, đồng thời còn có năng lực nói chuyện.

Thân thể bọn họ nhìn qua, hoàn toàn đúng là bảy tên Niệm Băng, chỉ là hơi thở cùng màu sắc năng lượng phát ra bất đồng mới có thể nhận biết được, trên người mỗi một vị đao hồn đều mặc một bộ võ phục đơn giản, năng lượng trên thân thể bọn họ dưới tác dụng của tiên thiên chi khí dị thường ngưng thật (ngưng tụ như thật), sớm đã không còn là địa phương hư ảo, chỗ tốt của mấy cái đao hồn này, đúng là bất luận bị đánh kích hay phá huỷ cường đại đến cỡ nào, chỉ cần thần đao vẫn còn, bọn họ có thể trong khoảng thời gian ngắn khôi phục lại được, cái này cũng là tính chất đặc thù mà siêu thần khí phải có được.

Còn hơn trước kia khi mà còn chưa trải qua chú tạo một lần nữa, mấy cái đao hồn này có được trí tuệ thì việc khôi phục trở nên còn nhanh hơn rất nhiều, Thêm nữa, bởi vì xuất hiện trí tuệ, khiến cho khả năng công kích của chúng nó không chỉ còn bằng vào đặc tính tốc độ nữa. Sau trận chiến ở bằng cốc lần trước, Niệm Băng cẩn thận tự hỏi những được mất của bản thân, phát hiện năng lực của chính mình đối với đao hồn phỏng chừng quá thấp, lúc ấy, hần tại một mình đối mặt với sự công kích của chín tên thần nhân, nếu

lấy lực của bản thân phối hợp với đạo hồn của bảy thanh thần đao, không phải là đã không cần phải bỏ sức chiến một trận. Nhưng là, bởi vì khi đó không có năng lực công kích của thật thể tinh thần lực, khiến cho Niệm Băng đối với việc nắm chắc tinh chất của đạo hồn cũng không mạnh, cho nên hắn lựa chọn thu hồi đạo hồn, lợi dụng đặc thù ma pháp phòng ngự mà Tập Áo truyền thụ cho bản thân, nếu chính mình lúc ấy kịp thời sử dụng năng lực của đạo hồn, tình huống sẽ trở nên thoải mái hơn một ít. Nhìn thấy bảy đạo hồn ở trước mặt này, hắn đã có thừa hai ngày đủ nhiều để lập kế hoạch tu luyện.

” Hắc Vũ Hoàng tiền bối, ta muốn hỏi người một cái vấn đề.”

Ánh mắt của Niệm Băng nhìn thấy toàn thân màu đen hào quang nội liễm của Hắc Vũ Hoàng bây giờ, Hắc Vũ Hoàng mặc dù đem Ma thú vốn thu được vào bên trong Phệ Ma đao, dựa theo ý tứ của Niệm Băng đều tặng hết cho Miêu Miêu, nhưng hắn vẫn ở trong thanh đao, rồi lại có thêm một sinh vật nữa, là Minh Vu Tắt Phân. Tà Nguyệt đi rồi, Tắt Phân được gập lại đại ca của mình, hắn thật sự không muốn rời đi. Hơn nữa, sau khi hắn thấy được thực lực siêu cường của bọn người Niệm Băng lại càng ý thức được sự nhỏ yếu của chính mình, bởi vậy, hắn quyết định ở lại bên trong Phệ Ma đao, cùng Hắc Vũ Hoàng mượn năng lượng hắc ám bên trong Phệ Ma đao mà tu luyện, dù sao thân mình hắn cũng là năng lượng thể, bị thu lại ở trong Phệ Ma đao bất quá lại càng thích hợp.

Hắc Vũ Hoàng gật gật đầu nói:

” Người hỏi đi.”

Đối với bảy vị đạo hồn, Niệm Băng cho tới bây giờ không coi bọn họ là năng lượng do bản thân mình gọi về để đối xử, mà coi bọn họ như bằng hữu của chính mình, thậm chí là trưởng bối, mặc dù đạo hồn của sáu thanh thần đao khác còn không có năng lực để nói gì được, nhưng Niệm Băng lại rất rõ ràng, đạo hồn trong sáu thanh đao, đúng là sáu vị ả nhân đại sư của Tích Lỗ lúc trước đã hy sinh bản thân để thành toàn cho mình! Chính vì sợ bọn họ bị chính thức thương tổn cho nên trên một lần Niệm Băng mới không hoàn toàn lợi dụng thực lực của bọn họ

Niệm Băng nhồm thân lên, đi đến trước người bảy vị đạo hồn, nói:

” Hắc Vũ Hoàng tiền bối, ta muốn biết bảy vị đạo hồn các người bây giờ thực lực của bản thân đến tột cùng đạt tới trình độ gì rồi, ta chỉ dưới tình huống sử dụng bảy thanh thần đao, hiện tại ta thì triển ma pháp, cho dù là các người nắm trong tay thần đao, nhưng khí tức thần đao cũng vẫn là cùng ta tương thông, chỉ cần bên trong bảo trì khoảng cách nhất định, không cần cầm chúng nó trong tay cũng có thể tìm được hiệu quả tăng phúc ma pháp, cho nên, sau này bảy thanh thần đao chỉ cần xuất hiện ở trong chiến đấu, sẽ do các người hoàn toàn nắm trong tay.”

Hắc Vũ Hoàng không chút do dự nói:

” Lần trước thời điểm chúng ta ở Thần Chi đại lục, nhận được sự trợ giúp của cái hồ nước tử vong kia, thực lực của ta căn bản đã tiếp cận đến trạng thái trước đây, cộng thêm năng lực phụ trợ của thần đao, có thể đạt tới xấp xỉ cấp mười ba, tử vong năng lượng trong hồ nước tử vong nơi đó, thật sự là tinh khiết nhất. Người cũng biết đó, tử vong năng lượng tự thân mình đúng là một loại trong năng lượng hắc ám, đối với ta trợ giúp phi thường lớn, bởi vậy ở trong khoảng thời gian đó tới nay, ta ở bên trong Phệ Ma đao không ngừng tu luyện đem mấy khí tức tử vong này hoàn toàn hấp thu, cho dù không cần dùng tới Phệ Ma đao, cũng có được thực lực cấp mười ba, năm đó, tại thời điểm ta đánh bại Hắc Ám Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư, cũng chỉ bất quá như thế mà thôi, ta bây giờ thậm chí trạng thái đỉnh phong so với trước kia còn mạnh hơn một chút, nếu có thêm sự phụ trợ của Phệ Ma đao mà nói cho dù đạt không đến cấp mười bốn thì cũng đã kém không xa nữa. Lúc trước, các vị Chủ thần này là chính vì sợ ta sau khi đạt tới thực lực mười bốn cấp sẽ sinh ra uy hiếp đối với bọn họ, mà ta vừa lại không muốn khuất phục Thần Chi đại lục, cho nên, bọn họ mới liên hợp lực lượng của mấy vị Chủ thần phát động cuộc thần phạt cường đại, huỷ diệt đi thân thể của ta, người là chủ nhân của bảy thanh thần đao, linh hồn cùng bảy thanh thần đao tương liên, làm đạo trung chi hồn, chúng ta tự nhiên hiểu được ý tứ của người. Tổng thể mà nói, bởi vì ta là chủ nhân trước kia của Phệ Ma đao, hơn nữa lại là trực tiếp lấy hình thái ma hồn hoàn toàn nhập đao, cho nên, thực lực của ta là cực mạnh, tổng thể mà nói, so với các Chủ thần của Thần Chi đại lục chỉ kém hơn một chút thôi, mà sáu bọn họ về thực lực có chỗ thua kém một chút, đơn thể năng lực đạo hồn ước chừng có được mười một cấp đến mười hai cấp bất đồng, thêm năng lực của thần đao nữa, đều có thể đạt tới cực đỉnh của

cấp mười hai, có thể tiếp cận đến xấp xỉ thực lực cấp mười ba, đối với người mà nói, chúng ta có thể xem là một tiểu quân đoàn của người, do bảy đạo hồn tạo thành quân đoàn bởi vì thuộc tính có quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, tại thời điểm chúng ta phát động liên hợp công kích, còn có tác dụng gia tăng nhất định, khi đối mặt với các Chủ thần, bảy người chúng ta nếu cùng tiến lên, để ngăn cản hai gã Chủ thần cũng không phải vấn đề lớn lắm. Nếu chỉ là một gã Chủ thần mà nói, ta còn nắm chắc chỉ trong một nửa canh giờ có thể giết chết hắn, hai gã Chủ thần cơ bản có thể đánh ngang tay, còn nếu nhiều hơn nữa thì chắc là không được, thật dễ dàng sẽ bị đánh bại. Ta nói ở đây là theo ước đoán, đương nhiên là ở bên trong Thiên Nhân lĩnh vực của người mới có thể đạt được như thế, bởi vì chỉ có thông qua Thiên Nhân lĩnh vực của người, thuộc tính của chúng ta trong lúc đó mới có thể hỗ trợ lẫn nhau, mới có thể đem tài năng thể hiện ra ngoài.”

Niệm Băng giật mình nhìn về Hắc Vũ Hoàng, không khỏi có chút ngẩn người ra, hắn sao lại không nghĩ tới, bên người chính mình thế nhưng vẫn có thực lực cường đại như vậy, có thể cùng hai gã Chủ thần chống lại, chính mình lúc trước khi mặt đối mặt với Cốc Long cùng Hạ Vũ, làm sao phải khổ sở đi bạo huyết kia chứ? Bất quá, đạo hồn có một khuyết điểm, phải do chính mình phóng thích thì bọn họ mới có thể xuất hiện, chỉ có Hắc Vũ Hoàng là có thể bằng vào bản thân cùng Phệ Ma đạo kí hợp tự hành xuất hiện ra, nhưng sau khi thực lực lão dần dần được khôi phục, đã không cần lại chạy ra ngoài thu lấp Hắc Ám năng lượng. Không có mệnh lệnh của chính mình lão cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện. Cho nên, lần trước bản thân mình mới suýt nữa bị chết trong tay hai gã Chủ thần, nhìn thấy bảy vị đạo hồn trước mặt, Niệm Băng không khỏi cười khổ nói:

”Không ngờ được, thực lực của các người lại trở nên cường đại đến thế, so với ta còn muốn cường đại hơn.”

Hắc Vũ Hoàng lạnh nhạt nói:

”Không, người không cần phải tự khinh bạc bản thân, năng lực của người bây giờ cũng không yếu so với sự liên hợp của chúng ta dựng lên, tùy ý sử dụng ma pháp công kích là ưu thế lớn nhất của người, bây giờ lại có thật thể tinh thần lực công kích phụ trợ, thực lực đã hoàn toàn đạt tới cảnh giới Chủ thần, Niệm Băng, ta phải nhắc nhở người một chút, ta vừa rồi lấy năng lực Chủ Thần để đối chiếu, là chỉ so với hai tên Chủ Thần lần trước vừa tới kia, nhưng nếu ta phán đoán không sai, trong tám Đại Chủ Thần, thì hai tên lần trước tới kia, chắc là hai tên yếu nhất. Thực lực của Chủ Thần trong đó cũng có sự chênh lệch rất lớn, lần trước hai tên kia bất quá chỉ mở ra có bốn khiếu huyết mà thôi, chỉ bằng vào sự tu luyện lâu năm, mới miễn cưỡng đạt tới mười bốn cấp mà thôi, so với các Chủ Thần khác mà nói, thực lực của Long Thần đạt đến trung kỳ cấp mười bốn, trong các Chủ Thần cũng chỉ nằm ở trình độ trung bình. Mặt khác thực lực của năm tên Chủ thần còn lại, một tên so với một tên càng mạnh hơn. Có lẽ ít nhất cũng đã mở ra hơn năm khiếu huyết, thực lực rất có thể đã đạt tới giữa mười bốn cấp, Xét về mặt cao tầng, nếu như vậy mà nói, bảy chúng ta cũng chỉ có thể đối phó với một gã Chủ Thần mà thôi, còn bản thân người, nhiều nhất cũng chỉ có thể ứng phó với một gã. Năm đó, ta đối với Thần Chi đại lục cũng có sự hiểu biết nhất định, theo như ta biết được, trong đám Chủ Thần này, đã có người mở ra được sáu khiếu huyết rồi. Mặc dù mở ra được cả bảy khiếu huyết là thực lực cuối cùng của nhân loại, nhưng tựa hồ như điều này vốn không có khả năng để thực hiện được, bọn hắn đã sinh tồn cả ngàn năm, lợi dụng thời gian cả ngàn năm này, Chủ Thần mạnh nhất hoàn toàn có thể đem sáu cái khiếu huyết của mình tu luyện đến cảnh giới Chung Cực, như vậy mà nói, chỉ sợ thực lực của hắn đã vô hạn tiếp cận tầng diện mười lăm cấp, chúng ta phải rất cẩn thận.”

234. Chương 233 : Thiên Nhân Đoán Dao Hồn

Hắc Vũ Hoàng đột nhiên nói:

”Niệm Băng, ta có chuyện muốn nhắc nhở người. Không được phỏng đoán quá cao về thực lực của tinh thần thật thể công kích của người. Lần trước, hai tên Chủ Thần kia bị tinh thần lực của người công kích khiến cho một chết một bị thương, cũng không đại biểu cho thực lực chân chính của bọn họ. Có thể đạt đến cấp 14, tinh thần lực của bản thân đã phi thường cường đại. Nếu không phải vì không cẩn thận, người cho dù có thể dựa vào tinh thần lực đánh chết một gã Chủ Thần, giết đối phương một ngàn cũng tự làm tổn thương mình đến tám trăm. Người phải hiểu rằng, thật thể tinh thần lực công kích là một con dao hai lưỡi. không đến mức vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không được dễ dàng sử dụng. Một khi địch nhân quá mức

cường đại, cho dù Tinh thần lực của hân không bằng người thì khi người sử dụng tinh thần thật thể công kích, tinh thần lực tự thân cũng đã bị trùng kích rất lớn. Khi đó, kẻ địch chết, trong khoảng thời gian ngắn người cũng không có năng lực công kích.

Trong những người các người, người mới là vị Thống soái thật sự, chiến đấu chân chính thực ra chính là chiến đấu giữa các cường giả. Cho nên, bất luận trận chiến tranh này tiến hành ở tình huống gì, người đều phải bảo trì cho được thực lực của bản thân để đối phó với mọi tình huống. Chỉ có tại dưới sự dẫn dắt của người, trận chiến tranh này mới có thể đạt được thắng lợi chính thức. Hơn nữa, không có sự trợ giúp của người, cho dù trước đó người đã thả chúng ta ra, thì thực lực của chúng ta cũng bị giảm mạnh. Người là chủ nhân của bảy thanh thần đao chúng ta, đồng thời cũng là trụ cột của bảy thanh thần đao, vì vậy, khi chiến đấu nhất định không được sơ ý khi hành sự. Năm đó, nếu ở một vài thời điểm ta có thể uyển chuyển một chút, cẩn thận một chút thì lúc đó cũng sẽ không biến thành hình dạng như bây giờ. Đây là những lời cảnh báo của ta, hy vọng người có thể thấu hiểu.”

Niệm Băng chân thành gật gật đầu nói:

”Cám ơn người, Hắc Vũ Hoàng tiền bối. Ta nhất định sẽ ghi nhớ mỗi một lời người nói. Nghe xong những lời này của người, ta đối với đám thần nhân này phỏng đoán lại càng chính xác hơn một chút. Các người bây giờ đã biết ta nghĩ gì rồi, vậy chúng ta nên bắt đầu đi thôi. Thời gian gấp gáp, hy vọng trong thời gian hai ngày, đối với các người, đối với ta đều có thể đề thăng hơn một ít”

Hắc Vũ Hoàng gật gật đầu, sáu vị Dao Hồn khác cũng vuốt cằm. Dao mang của bảy thanh Thần đao lóe lên, đồng thời nhập vào trong cơ thể bảy vị Dao Hồn. Xung quanh thân thể bọn họ đều tản mát ra một tầng hào quang thuộc hệ của mình, khiến trong phòng tràn ngập khí tức của Ma pháp nguyên tố bảy hệ. Bởi vì bọn họ đều thuộc về Niệm Băng, cho nên dưới tình huống này, Ma pháp nguyên tố do bọn họ phát ra, trong lúc đó không có ảnh hưởng gì xấu với nhau sinh ra.

Thiên nhân lĩnh vực theo Mi tâm của Niệm Băng phát ra, trong nháy mắt tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong căn phòng đá. Dưới tác dụng tăng phúc của Thiên nhân lĩnh vực, hào quang tự thân của bảy vị Dao Hồn lập tức trở nên mạnh mẽ. Thân hình lóe lên, đã vây Niệm Băng vào giữa, khoanh chân ngồi xuống quanh Niệm Băng. Ở tình huống như thế này, mỗi một người bọn họ có thể trực tiếp từ Thiên nhân lĩnh vực của Niệm Băng tìm được hiệu quả tăng phúc.

Cảm nhận được khí tức của bảy vị Dao Hồn dần ổn định, Niệm Băng cũng khoanh chân ngồi xuống, lúc này tâm thần của hân đã hoàn toàn thu liễm. Thông qua liên lạc Linh hồn với bảy thanh Thần đao, hân rõ ràng cảm nhận được, bảy vị Dao Hồn trong bảy thanh Thần đao lúc này đã hoàn toàn đưa khí tức tập trung lên người mình. Như vậy, sẽ khiến chính mình có thể trực tiếp tiến hành trao đổi với bọn chúng. Khoanh chân ngồi một chỗ, hít một hơi thật sâu, dưới sự thúc dục của tinh thần lực cường hân, hào quang trong đầu dần lóe lên, một vầng sáng màu vàng nhàn nhạt theo mi tâm hạ xuống, trực tiếp tiến vào trong bụng hân. Dưới sự dẫn động của Tinh thần lực, một cỗ hào quang màu trắng nhẹ nhàng bay ra với dạng hình cầu đem bản thân cùng bảy vị Dao Hồn hoàn toàn bao phủ vào bên trong. Nhất thời, không khí xung quanh dần xảy ra biến hóa, dưới tác dụng của Tây kinh huyết, tiên thiên chi khí tinh khiết nhất từ mặt đất phun lên, đây là tinh hoa của đất.

Đầu tiên phát sáng lên chính là Đại địa tô tinh Toàn Luật thuộc thổ Hệ, hào quang lóe lên, toàn thân Dao Hồn của Trường Sinh đao chợt bùng lên một vầng sáng ngọc, dung hợp vào màn hào quang màu vàng của hân, hào quang màu xanh biếc trong suốt bao trùm lấy bên ngoài thân thể hân. Ngay sau đó, như là bị truyền nhiễm một nửa, hào quang xung quanh thân thể bảy vị Dao Hồn đều sáng lên. Niệm Băng lấy bản thân mình để hấp thu tiên thiên chi khí tinh khiết nhất, bằng vào tinh thần lực cường hân của mình đem tiên thiên chi khí dựa theo thuộc tính mà tách ra, thông qua mặt đất dưới chân, đưa tiên thiên chi khí đã được ngưng tụ rót vào trong cơ thể bảy vị Dao Hồn. Khi tiên thiên chi khí hoàn toàn quán nhập vào bên trong, hào quang xung quanh thân thể bảy vị Dao Hồn càng lúc càng sáng, dần dần, thân thể của bọn họ bắt đầu xuất hiện biến hóa. Quần áo trên người biến mất, bảy thân hình giống hệt Niệm Băng bình tĩnh khoanh chân ngồi quanh hân. Mỗi một phần cơ thể đều hoàn toàn giống nhau, nhưng thân thể của bọn họ đã không phải là thật thể nữa, mà biến thành hào quang giống như bảo thạch bình thường vậy.

Tiếng rít gào của Hoả diễm chi thần - Chính Dương Dao. Toàn thân đao hồn xuất ra một đoàn hồng quang chói lọi, hào quang nóng bỏng xoay vòng phẳng phất như thân đao hồn là do hồng bảo thạch điêu khắc mà

thành, không ngừng di động trong cơ thể. Sáu vị đạo hồn còn lại cũng không khác Chính Dương đạo là mấy chỉ có điều hào quang của bọn họ phát ra khác nhau mà thôi. Tiếng thở dài của Băng Tuyết nữ thần - Thần Lộ đạo, thân thể của đạo hồn biến thành một khối băng tinh màu trắng xanh, một đoàn long quyển phong màu xanh mang theo năng lượng vô biên không ngừng luân chuyển quanh thân thể hắn. Đạo hồn của Đại địa tô tinh toàn luật - Trường Sinh đạo đã biến thành khối bảo thạch màu xanh biếc tràn ngập sinh mệnh khí tức đồng thời còn chịu thêm ảnh hưởng của Sinh mệnh chi cầu trong cơ thể Niệm Băng. Mặc dù hào quang màu xanh biếc quanh thân mình không chói mắt nhưng nhờ Sinh mệnh khí tức vô cùng khổng lồ cho nên cảm giác sinh cơ tràn ngập trong căn phòng đá đã ngưng tụ lại thành Sinh mệnh năng lượng. Nếu bây giờ trong phòng có một hạt giống chỉ sợ dưới tác động của cỗ Sinh mệnh khí tức khổng lồ này cũng sẽ nảy mầm vươn lên mà thôi.

Dưới sự quán nhập củatiên thiên chi khí khổng lồ, Thần Kỳ Bách Biến Lục Mang có được biến hóa rõ ràng nhất, thân thể hắn cũng biến thành bảo thạch trong suốt giống như các vị đạo hồn khác. Được tiên thiên chi khí không ngừng rót vào, hào quang màu bạc chung quanh thân thể hắn không ngừng lập đi lập lại quá trình chớp sáng rồi lại ảm đạm đi. Mỗi lần lóe sáng lên, thân thể của đạo hồn lại càng thêm hư ảo. Khi Tuyên Ki đạo biến mất lại hiện ra giữa không trung, bảo thạch màu bạc trên thân đạo toát ra một tầng ánh sáng thần bí.

Quán Xuyên Thiên Địa Thự Quang- Thánh Diệu đạo, đạo hồn của hắn và Trường Sinh đạo phối hợp với nhau cực kỳ hoàn mỹ. Đạo hồn của Trường Sinh đạo phát ra khí tức sinh mệnh, còn hắn lại phát ra khí tức thần thánh, đó không chỉ là ma pháp quang hệ mà còn có năng lượng thánh khiết, đồng thời còn có một cỗ uy nghiêm vô hình. Thần thánh khí tức mệnh mông của Trường Sinh đạo và sinh mạng khí tức hỗ trợ nhau, tạo nên ảnh hưởng lớn hơn hết thảy.

Hắc Vũ Hoàng là bình tĩnh nhất, tuy nhiên quần áo do năng lượng biến thành của hắn cũng đã biến mất. Nhưng biến hóa của thân thể hắn cũng không hiện rõ, cũng giống như màu da thịt của Niệm Băng, hiện lên một tầng sương mù màu đen tinh khiết. Một tầng tầng sương đen nhàn nhạt không ngừng ngưng tụ bốc lên, mặc dù sinh mạng khí tức và thần thánh năng lượng rất cường thịnh nhưng cũng không hề có chút ảnh hưởng tới lớp sương nhàn nhạt xung quanh Hắc Vũ Hoàng kia. Tầng sương mù này mặc dù không rõ ràng nhưng nếu Tà Nguyệt ở đây nhất định sẽ phải giật mình hô lớn, bởi vì đó là năng lượng hắc ám tinh khiết nhất. Khác với năng lượng tử vong của Tử vong chi cầu trong Niệm Băng, loại năng lượng hắc ám này không hề có chút gì tà ác hay khí tức trái ngược nào khác mà là năng lượng hắc ám tinh thuần, so với tử vong chi cầu trong tử vong năng lượng thì không giống nhau. Bất luận là ma pháp sư hắc ám hệ hay là võ sĩ hắc ám hệ loại năng lượng hắc ám tinh khiết nhất này đều là mục tiêu cuối cùng mà bọn họ muốn truy cầu. Dưới tác dụng khổng lồ của tiên thiên chi khí, thân thể của Hắc Vũ Hoàng mới hiện ra loại năng lượng như vậy.

Niệm Băng nhắm chặt hai mắt nhưng hắn lại có thể thông qua Thiên Nhân huyết của mình nắm rõ tất cả các biến hóa xung quanh. Lấy Tây Kinh huyết hấp thu nguồn tiên thiên chi khí, hút vào thân thể mình trước, sau đó trải qua Lệ Trung huyết ngưng kết, rồi lại thông qua tinh thần lực xảo diệu khống chế, dựa theo các thuộc tính khác nhau mà rót vào cơ thể bảy vị đạo hồn. Bảy vị đạo hồn lúc này tuyệt đối đã đạt tới trình độ sức mạnh cao nhất từ trước tới nay. Chỉ có điều loại trình độ này không ổn định bởi vì bọn họ vẫn chưa hoàn toàn năng lực hấp thu hết luồng tiên thiên chi khí này. Chính vì thế chuyện tiếp theo mà Niệm Băng phải làm lại càng trở nên quan trọng hơn, cũng càng khó khăn hơn.

Sau hôm nay, trải qua một ngày suy ngẫm, Niệm Băng đã nghĩ rằng phương hướng tu luyện mấy hôm nay đã không dễ dàng tăng thực lực của mình lên, vậy thì đối với bảy vị đạo hồn phải cố gắng hơn. Ít nhất, hắn biết rất rõ đạo hồn tu luyện bằng gì, chỉ có tiên thiên chi khí tinh thuần nhất mới khiến cho thực lực của họ tăng lên. Đương nhiên cũng còn phụ thuộc vào trình độ hấp thu ổn định của đạo hồn. Bởi vậy, trước khi bắt đầu tu luyện, Niệm Băng đã cẩn thận hỏi Hắc Vũ Hoàng tình hình của họ. Cũng bởi vậy mà ngay lúc bắt đầu, Niệm Băng liền rót thẳng tiên thiên chi khí vào thân thể họ. Vì bọn họ đều đã vượt qua năng lượng thể cấp 12 nên việc nhận tiên thiên chi khí khổng lồ cũng không có gì thương tổn đối với thân thể họ. Việc Niệm Băng phải làm là dùng tinh thần lực mạnh mẽ của mình, đem tiên thiên chi khí dung nhập vào thân thể của nhóm đạo hồn, dùng phương pháp mạnh mẽ này nâng cao thực lực của họ. Việc này không chỉ giúp họ mà còn rèn luyện Tây kinh huyết, Lệ trung huyết của mình. Quan trọng hơn, trong tình huống này, bản thân mới càng có thể nắm rõ sự ảo diệu của tinh thần lực do Hoàng Cực huyết cùng Thiên Nhân

huyệt liên hợp phát động. Bởi vì không phải là công kích mà là rèn luyện nên bản thân và tinh thần lực đều không có gì nguy hiểm.

Nghĩ được biện pháp này, Niệm Băng nghĩ rằng đó là biện pháp tốt nhất để rèn luyện trong thời gian ngắn. Hắn cũng không tham nâng cao thực lực của mình mà tìm cách nâng cao khả năng phát huy toàn bộ thực lực, đồng thời cũng có thể trợ giúp bảy vị đạo hồn tăng thực lực. Cứ như vậy, tổng thể thực lực đương nhiên sẽ có được sự gia tăng ở một trình độ nhất định.

Trên người bảy vị đạo hồn lóe lên ánh sáng khác nhau. Tiên thiên chi khí không ngừng tăng lên, hào quang trên người bọn họ càng sáng thêm. Thân thể bảy vị Đạo Hồn vốn đang bình tĩnh bắt đầu xuất hiện biến hóa. Ngoại trừ Hắc Vũ Hoàng vẫn giữ được sự ổn định, còn thân thể sáu vị Đạo Hồn kia đều bắt đầu có chút run lên. Vật gì cũng có hạn lượng nhất định. Bản thân bọn họ có thể khống chế tiên thiên chi khí có quan hệ với cường độ linh hồn của mình. Linh hồn hùng mạnh nhất không thể nghi ngờ chính là Hắc Vũ Hoàng. Mà sáu gã Đạo Hồn khác thì lại kém hơn. Tiên thiên chi khí đưa vào trong cơ thể bọn họ mặc dù cũng không phải lực lượng bản thân bọn họ nhưng cũng sắp đạt đến cực hạn mà bọn họ có thể chịu đựng. Ở tình huống bản thân sắp không thể chịu đựng nổi, thân thể bọn họ không thể không xuất hiện phản ứng.

Nhưng mà ở phía sau, khi bảy đạo tinh thần lực mà Niệm Băng phát ra đã nhập vào trong cơ thể bảy vị đạo hồn. Sau khi tinh thần lực của hắn được đưa vào, dưới sự dẫn động của linh hồn, rất nhanh đã tìm được linh hồn của bảy vị đạo hồn. Khí phách của Hoàng Cực Huyệt được tinh thần lực mang theo dễ dàng dung nhập vào bên trong linh hồn của bảy vị đạo hồn. Niệm Băng nhất tâm thất dụng, tinh thần lực phát ra đồng thời xuất ra tác dụng. Thân thể vốn đang run rẩy của bảy vị đạo hồn nhất thời trở nên bình tĩnh. Dưới sự trợ giúp của Niệm Băng, tiên thiên chi khí ngưng tụ xung quanh thân thể bọn họ đã có thể thoải mái khống chế.

Tiên thiên chi khí dưới sự dẫn động của Niệm Băng không ngừng ngưng tụ về phía bảy vị Đạo Hồn. Mà hắn cũng chia tinh thần lực của mình thành bảy phần, không ngừng rót vào trong cơ thể bảy vị đạo hồn, phối hợp với tiên thiên chi khí, đưa tiên thiên chi khí ngưng tụ trong cơ thể các đạo hồn. Cứ như vậy, thật thể của các đạo hồn biến hóa càng lúc càng rõ ràng, vốn từ trạng thái thật thể biến thành dạng tinh thể. Bây giờ lại khôi phục trạng thái thật thể. Dưới tác dụng bởi tinh thần lực của Niệm Băng, các đạo hồn tiêm nhiễm luồng khí bá đạo có được từ Hoàng Cực huyệt từ bên trong tinh thần lực của hắn. Hơn nữa, Niệm Băng còn dùng tinh thần lực của mình làm căn bản, phụ trợ tăng tinh thần lực của bọn họ lên khiến cho năng lực thu nhận của bọn họ trở nên càng lúc càng mạnh. Khi tinh thần lực của Niệm Băng đưa vào đạt chừng một nửa, hắn ngừng lại. Bởi vì, hắn rất rõ ràng, nếu tiếp tục đưa Tinh thần lực phối hợp với tiên thiên chi khí vào như vậy, một khi mình thu hồi lại tinh thần lực, thì bảy vị đạo hồn không thể tránh khỏi kết cục tiên thiên chi khí khổng lồ làm cho cơ thể không chịu đựng nổi nổ tung mà chết. Vì vậy, trước hết hắn dừng việc hấp thu tiên thiên chi khí của Tây kinh huyệt, sau đó mới cẩn thận dừng lại việc đưa Tinh thần lực vào, khiến trong cơ thể bảy vị đạo hồn tạm thời đạt đến một trạng thái cân bằng. Thời gian đã trôi qua bao lâu Niệm Băng cũng không rõ. Nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được tiên thiên chi khí mà Tây Kinh huyệt của mình hấp thu được đã trải qua một quá trình quán nhập rất dài. Dừng quá trình quán nhập năng lượng, hắn vừa cẩn thận khống chế tinh thần lực bảo hộ bảy vị đạo hồn, vừa thông qua Thiên Nhân Huyệt cẩn thận quan sát tình huống của bọn họ.

Linh hồn lực của bảy vị Đạo Hồn lúc này dưới tác dụng bởi tinh thần lực của Niệm Băng đang tăng cường rất nhanh. Đạo hồn căn bản là có hai cái. Một là Linh hồn của bản thân bọn họ, một là Thần đạo mà bọn họ ở trong đó. Thần đạo mới là căn bản của bọn họ, cũng chỉ có ở trong thần đạo, mấy vị Đạo Hồn này mới có thể tiếp tục tồn tại. Niệm Băng thông qua Thiên Nhân huyệt cảm giác đối với năng lượng phát hiện: Trình độ kết hợp giữa đạo hồn và thần đạo được tiên thiên chi khí khổng lồ xung quanh áp bách càng thêm hài hòa. Mà tiên thiên chi khí mới rót vào cũng ở dưới tình huống này cũng dần dung hợp với năng lượng của bảy vị đạo hồn. Đây có thể nói là một biện pháp nhanh nhất để tăng năng lượng của đạo hồn lên. Nhưng Niệm Băng đồng thời cũng rất rành mạch, phương pháp này cực kì nguy hiểm, linh hồn của đạo hồn cũng không phải là do thần đạo bồi dưỡng ra mà là thông qua phương pháp chế tạo đặc biệt đưa vào.

Chỉ có Hắc Vũ Hoàng là ngoài ý muốn, hắn đã thông qua kết hợp giữa mình và Phệ Ma Đạo, lựa chọn lấy Linh hồn Nhân đạo. Bây giờ nếu không có tinh thần lực của mình khống chế tiên thiên chi khí bên ngoài, chỉ sợ Hắc Vũ Hoàng cũng không thể thu nhận tiên thiên chi khí khổng lồ như vậy. Vì vậy, điều mà bây giờ Niệm Băng phải làm, chính là lấy tinh thần lực của mình trợ giúp các đạo hồn hấp thu tiên thiên chi khí

hết mức có thể, tăng cường linh hồn của bọn họ, không chế tiên thiên chi khí càng tốt, khi thực lực bọn họ tăng lên một chút, ở trong tiên thiên chi khí khổng lồ như vậy sẽ an toàn hơn một chút.

Phương pháp tu luyện đặc biệt này khi Niệm Băng nghĩ ra đã hiểu được hần chỉ có thể tiến hành một lần. Bởi vì, nếu không phải tinh thần lực của hần mạnh hơn bảy đạo hồn rất nhiều, thì căn bản không thể nào thao túng được loại phương pháp này. Một khi thực lực của các đạo hồn đã được tăng lên, mà còn muốn sử dụng lại phương pháp này, chỉ sợ người không hay ho đầu tiên chính là Niệm Băng. Linh hồn của đạo hồn có quan hệ mật thiết với hần. Một khi bởi tiên thiên chi khí quá khổng lồ mà sinh ra cản trở, như vậy kẻ thiệt thòi đầu tiên chính là Niệm Băng. Vì vậy với cơ hội duy nhất này, điều Niệm Băng phải làm là dùng hết sức có thể tăng thực lực các đạo hồn lên. Cho nên có thể để bọn họ tăng lên đến trình độ gì cũng rất khó nói. Dù sao một mình không chế bảy, Tinh thần lực của hần mặc dù cường hãn nhưng vẫn có hạn.

Thời gian từng giây một trôi qua. Tốc độ hấp thu tiên thiên chi khí của các đạo hồn chậm đi, cho dù Niệm Băng trước sau sử dụng khí tức trong Sinh Mệnh Chi Cầu và Tử Vong Chi Cầu phân biệt trợ giúp sáu đạo hồn và Hắc Vũ Hoàng nhưng hiệu quả dù sao cũng không quá rõ ràng. Dù sao, thực lực linh hồn tăng lên cũng không phải dễ dàng. Nhưng mặc dù như vậy, tiên thiên chi khí mà bảy vị Đạo Hồn hấp thu được rồi hóa thành của mình, cũng nhanh hơn bình thường không biết bao nhiêu lần. Trong quá trình tu luyện, quan trọng nhất chính là tinh thần lực của Niệm Băng. Tinh thần lực của hần chính là cây cầu, là ràng buộc. Không có tinh thần lực không chế giúp, căn bản không thể nào xuất hiện tình huống trước mặt này được.

Sử dụng tinh thần lực không ngừng lợi dụng các loại phương pháp hỗ trợ, để trợ giúp các đạo hồn hấp thu mấy cái năng lượng này, Niệm Băng càng hiểu rõ hơn về tình trạng hiện nay của tinh thần lực. Hần vui mừng phát hiện, đúng như phán đoán của bản thân, năng lực mà tinh thần lực của chính mình hiện nay có được chính là do Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết dung hợp lại mà sinh ra. Tinh thần lực của mình vốn không khác gì Thiên Nhân huyết. Trải qua vài lần Dị biến, khiến cho trình độ ngưng kết của Tinh thần lực đã hơn xa khả năng mà Thiên Nhân huyết có được. Có thể cũng vì trình độ ngưng kết tinh thần lực của mình quá cao, nên trong tinh thần lực mới xuất hiện một cái Hoàng Cực huyết. Mà sự xuất hiện của Hoàng Cực huyết này có thể là do ngẫu nhiên nhưng việc nó khiến cho thực lực của mình tăng lên lại là tất nhiên. Mà trước khi mình bạo huyết, sợ dĩ không thể tiếp tục sử dụng Tinh thần thật thể công kích, đó là do Hoàng Cực huyết và Thiên Nhân huyết đang ở trong quá trình dung hợp. Nhưng trong quá trình này, bởi vì năng lượng của hai khiếu huyết là khác nhau, một cái về mặt tinh thần, một cái là thực chất.

Mặc dù bọn chúng có một vài điểm đã dung hợp thành công, nhưng điểm bất đồng giữa chúng vẫn đang hạn chế lẫn nhau. Điều này khiến bản thân mặc dù có thể phân biệt dùng một ít năng lực của chúng, nhưng lại không thể đạt đến tình trạng tốt nhất. Mà lần đó khi mình bạo huyết, đã vô tình tách những điểm bất đồng ra. Mà những điểm giống nhau lại hoàn toàn dung hợp lại một chỗ, thông qua mấy điểm giống nhau này, năng lượng của Thiên Nhân huyết và Hoàng Cực huyết đã có thể tiến hành sự chuyển đổi kỳ diệu. Giống như lúc trước mình mới tu luyện thành Băng Hỏa đồng nguyên vậy. Cho nên bây giờ thông qua hai huyết Thiên nhân và Hoàng Cực, bất luận là ứng dụng ma pháp hay là tinh thần lực công kích đều có thể lợi dụng đặc điểm hai huyết hợp một đạt đến một trình độ phi thường mạnh mẽ. Mà lợi dụng song huyết bất đồng công kích, có thể tùy tâm biến hóa, tinh thần lực công kích và trực tiếp dùng năng lượng của khiếu huyết để công kích có hình thái năng lượng khác nhau về bản chất. Cho nên nếu biết lợi dụng tâm lý của đối phương, dựa vào công kích biến hóa thì có thể đạt được hiệu quả không thể tưởng tượng.

Cho nên, lợi dụng đoạn thời gian này, khả năng không chế hai huyết này của Niệm Băng mạnh hơn trước rất nhiều. Ít nhất, hần cũng đã hiểu rõ nên lợi dụng song huyết hợp nhất như thế nào. Lợi dụng những đặc điểm này có khả năng đạt đến hiệu quả gì đây.

Dưới sự trợ giúp của tinh thần lực, tiên thiên chi khí ngưng tụ trong thân thể bảy vị đạo hồn vẫn đang được hấp thu. Theo thực lực của bọn họ tăng lên, Niệm Băng không chế tinh thần lực càng lúc càng khó khăn. Dù sao, tiên thiên chi khí đưa vào trong cơ thể đạo hồn là do hần không chế. Mà bản thân đạo hồn càng mạnh, thì sẽ bài xích tinh thần lực từ bên ngoài vào trong cơ thể càng mạnh. Không chế càng lúc càng khó khăn, Niệm Băng phát xuất tinh thần lực của mình ra càng lúc càng nhiều. Khi đưa tinh thần lực đạt đến chín thành, hần ngừng không không chế tiên thiên chi khí nữa. Nếu không, một khi tinh thần lực hoàn toàn đưa ra hết rồi không thể thuận lợi thu hồi, hần chắc chắn sẽ bị tiên thiên chi khí điên cuồng cản trở, được không bằng mất.

Cùng với việc dùng khống chế tiên thiên chi khí, Niệm Băng hầu như trong nháy mắt thu hồi toàn bộ tinh thần lực của mình. Đồng thời, thu hồi Thiên Nhân linh vực vào trong người, chuyển tác dụng tăng phúc thành phòng ngự và tước nhục.

Trong nháy mắt khi hẳn hoàn thành mấy cái này, hào quang trên người bảy vị đạo hồn đột nhiên sáng rực lên. Dưới sự chỉ dẫn bởi tinh thần lực của Niệm Băng, hào quang phát ra từ trên người bảy vị đạo hồn bay thẳng lên. Căn phòng căn bản không có chút tác dụng ngăn cản gì, nóc nhà lập tức biến thành bụi phấn. Bảy đạo hào quang bay lên tận trời, đồng thời phát ra tiếng ngân nga. Không có tinh thần lực khống chế, tiên thiên chi khí dư thừa trong cơ thể bọn họ chỉ có thể tự động phát ra, mà tiên thiên chi khí hấp thu được lại trở thành một bộ phận của bọn họ.

Trong ba ngày ngắn ngủi, thực lực của bảy vị đạo hồn tăng lên không ít. Ngay cả Tát Phân ở trong cơ thể của Hắc Vũ Hoàng cũng có được không ít chỗ tốt. Mặc dù phương thức tu luyện này rất khó lặp lại, nhưng vẫn là do Niệm Băng nắm bắt được cơ hội, trong thời gian ngắn đã tăng vọt về chất.

Bảy đạo hào quang tận trời lập tức hấp dẫn đám võ sĩ Băng Nguyệt Đế quốc ở xung quanh. Năng lực khủng bố đó lập tức đưa ánh mắt của bọn họ về phía căn phòng đá của Niệm Băng.

Long Linh đã ở bên ngoài đợi ba ngày. Lúc trước, nàng vốn định làm chút thức ăn đưa cho Niệm Băng, nhưng mỗi lần vừa chạm vào cánh cửa đá, nàng đều rõ ràng cảm nhận được một cỗ ma pháp năng lượng khổng lồ, đó giống như là kết giới năng lượng, cho nên chỉ có thể đợi ở bên ngoài cánh cửa mà thôi.

Hào quang đột nhiên xuất hiện cùng với ma pháp nguyên tố ba động kịch liệt làm Long Linh nhảy dựng lên. Khi nàng xem thuộc tính của bảy đạo hào quang, trái tim mới ổn định lại được. Trong lòng âm thầm đoán, trong ba ngày ngắn ngủi này, Niệm Băng có thể đã có đột phá.

Cửa đá mở ra, khí tức ma pháp nồng đậm khiến cho trong phạm vi trăm trượng xuất hiện cơn lốc ma pháp. May là thực lực của Long Linh đã đạt đến cảnh giới Ma Đạo Sư, nên cũng không bị Ma pháp nguyên tố không ổn định làm bị thương, nhưng nàng vẫn có cảm giác không thoải mái. Niệm Băng để trần tấm thân trên từ trong phòng đi ra. Long Linh vừa nhìn thấy hắn, đã thấy vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt hắn.

"Băng, chàng không sao chứ?"

Long Linh đi vài bước đến bên cạnh Niệm Băng, đỡ lấy cánh tay hắn. Khi nàng chạm phải làn da ấm áp của Niệm Băng, mặt hoa không khỏi có chút ửng hồng lên.

Niệm Băng mỉm cười nói:

"Không có gì, chỉ hơi mệt chút mà thôi "

Ba ngày liên tục không ngừng vận chuyển tinh thần lực đưa tiên thiên chi khí vào trong bảy vị đạo hồn, chỉ sợ cũng chỉ có tinh thần lực của hắn mới có thể làm nổi. Tinh thần lực tiêu hao quá nhiều hiển nhiên là mệt mỏi rồi. Tuy nhiên, với cường độ tinh thần lực và năm khiếu huyết của hắn, chỉ cần một thời gian ngắn là có thể khôi phục bình thường.

"Linh Nhi, Phượng Nữ và Thần Thần tu luyện đã xong chưa?"

"Bọn thiếp đã xong từ ngày hôm qua."

Quang mang lóe lên, hai thân ảnh tuyệt đẹp đi đến bên cạnh Niệm Băng. Ma pháp ba động mãnh liệt lúc trước, sao lại không kinh động đến các nàng chứ? Phượng Nữ và Lam Thần nhẹ nhàng xuất hiện trước người Niệm Băng, mặt các nàng sáng lên, hiển nhiên thực lực có đôi chút tiến bộ.

Niệm Băng mỉm cười nói:

"Sao? Phượng Hoàng Chi tâm đó có giúp được các nàng đạt đến Phượng Hoàng Cửu biến không?"

Phượng Nữ cười khổ nói:

"Nào có đơn giản như vậy. Thiếp và Thần Thần đã thử qua. Không biết vì sao, bọn thiếp rõ ràng đã dung hợp Phượng Hoàng Chi tâm với thân thể mình, nhưng vì có một nguyên nhân nào đó, nên không thể nào hấp thu được những năng lượng này. Mặc dù thực lực tăng lên chút ít, nhưng thủy chung vẫn không đạt được trình độ Cửu biến. Có lẽ biến cuối cùng này phải ở điều kiện đặc thù nào đó mới đạt được"

Niệm Băng gật gật đầu nói:

”Không sao đâu, tu luyện không thể nào cấp bách được, nếu không sẽ phản tác dụng. Thời gian bây giờ đã không đợi người, tình hình quân đội bốn nước bây giờ thế nào rồi?”

Hắn vừa hỏi câu này, liền thấy Mộc Tinh và Lạc Nhu đang vội vàng đi tới.

Hai nữ đi đến trước mặt Niệm Băng. Điều làm cho Niệm Băng thấy hơi xấu hổ là, bọn họ đầu tiên là nhìn ba nữ trước người Niệm Băng, sau đó dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Niệm Băng.

Niệm Băng nhún vai nói:

”Ta không sao. Quân đội các nàng điều động như thế nào rồi?”

Mộc Tinh nói:

”Đại ca, quân đội đã tập kết xong, lúc nào cũng có thể xuất phát. Quân đội bên phía Dung Thân Vương cũng đã đến. Huynh xem, chúng ta lúc nào thì nên đi?”

Niệm Băng nói:

”Một khi đã như vậy, bây giờ chúng ta cũng nên xuất phát thôi, sớm đi đến được bên kia, chúng ta cũng sớm bố trí tốt một chút.”

Lạc Nhu và Mộc Tinh đồng thời vuốt cằm, Niệm Băng không dám nhìn trực tiếp vào đôi mắt trong suốt của các nàng. Có mặt Phượng Nữ, Lam Thần và Long Linh ở đây, hắn rất hi vọng Lạc Nhu và Mộc Tinh nhanh chóng rời đi, để mình đỡ gặp phiền toái.

Đúng lúc này, Lam Thần đột nhiên nói:

”Chờ một chút. Niệm Băng, mẹ và ba còn chưa đến. Chúng ta phải đợi bọn họ chứ?”

Niệm Băng trong lòng vừa động, kinh ngạc nói:

”Bọn họ còn chưa tới sao? Chẳng lẽ có chuyện gì nên chậm trễ?”

Hắn đã sớm thông báo với Băng Thần Thập. Dựa theo thời gian thì Dung Thiên và Băng Linh phải đến được đây lúc hắn đang bế quan mới đúng. Vừa nghe thấy cha mẹ còn chưa đến, trên mặt hắn không khỏi hiện lên vẻ lo lắng. Thực lực của cha mẹ không quá quan trọng đối với bên mình. Nhưng ở thời khắc mấu chốt này, hắn không hi vọng cha mẹ bị tổn thương gì.

Lam Thần vội vàng nói:

- ”Niệm Băng, chàng đừng lo. Với thực lực của ba mẹ, trừ phi gặp phải Thần Nhân, nếu không không thể nào xảy ra chuyện gì. Thiếp đã chọn 12 cao thủ của Băng Thần Thập đi đón bọn họ, chậm nhất tối nay sẽ có tin tức truyền về”

Niệm Băng miễn cưỡng nói:

”Tốt lắm, chúng ta sẽ đợi đến tối nay xuất phát là được rồi. Tinh Tinh, Nhu Nhi, các nàng về trước chuẩn bị đi đồng thời cũng nói với gia gia của ta. Ta trước hết sẽ chuẩn bị xong không gian Truyền tống Ma Pháp trận, chờ khi tin tức Cha mẹ ta truyền đến, Chúng ta sẽ lập tức xuất phát

Lạc Nhu nói:

”Cũng không cần gấp tại nhất thời. Quân đội và trang bị đã đến, lúc nào cũng có thể xuất phát. Niệm Băng, hay là huynh đi gặp bá phụ, bá mẫu đi, vạn nhất có việc gì cũng dễ ứng phó. Bên này có chúng ta ở đây, người có thể an tâm.”

Trong lòng Niệm Băng quả thật đang lo lắng. Nhưng hắn lại muốn ở đây chủ trì đại cục, nghe Lạc Nhu nói như vậy, hắn gật gật đầu theo bản năng. Nhìn Phượng Nữ và Lam Thần, nói:

”Tốt lắm, ta cũng nên đi nghênh đón bọn họ, sẽ nhanh trở về thôi.”

Vừa nói, thân hình Niệm Băng nhẹ nhàng nhảy lên.

”Tập Tập”

Khi thân thể hắn vừa nhảy lên đến cực hạn thì một thân ảnh màu xám kim rất lớn xuất hiện, vừa kịp nâng người Niệm Băng lên. Thực lực của Tập Tập tăng lên, mà Niệm Băng lại còn chưa mở ra Địa Linh Huyệt, nên cười Tập Tập bay đi rõ ràng phải nhanh hơn hắn một mình bay đi rất nhiều.

235. Chương 234 : Quỷ Trù Tái Hiện

Niệm Băng triệu hồi Tập Tập còn có một nguyên nhân khác. Ba ngày nay hắn cảm giác thấy tinh thần lực của mình mặc dù tăng hơn trước kia một chút, nhưng tinh thần lực cũng tiêu hao không ít. Có Tập Tập phi hành, hắn lại có linh hồn tương thông với Tập Tập nên trong lúc Tập Tập phi hành sẽ chú ý đến Băng Linh và Dung Thiên có xuất hiện hay không. Như vậy sẽ khiến cho tinh thần lực của Niệm Băng được nghỉ ngơi. Tinh thần lực tiêu hao trong sự khổng chế của hắn, chỉ cần một thời gian không quá dài, sẽ khôi phục được hoàn toàn.

Trên mình Tập Tập bao phủ một tầng hào quang màu xanh, đó là Niệm Băng đã dùng Ngạo Thiên Dao làm trụ cột thì triển một ma pháp Phong hệ phụ trợ, cái này khiến cho tốc độ phi hành của Tập Tập càng nhanh hơn.

Trên người Tiểu Long Vương Áo Tư Tập tự động lưu chuyển một tầng khí lưu màu xám bảo vệ thân thể của Niệm Băng. Niệm Băng khoan chân ngồi trên lưng hắn, thân thể của Áo Tư Tập bây giờ là do hắn dùng Long Lực tu luyện ra ngưng kết thành. Trong đó cũng có rất nhiều khí tiên thiên bầy hệ mà Niệm Băng đưa vào. Trên người Niệm Băng cũng tự động sinh ra một lớp Long lân như Áo Tư Tập. Mặc dù đang khoan chân ngồi trên lưng hắn, nhưng bất kể là Áo Tư Tập làm động tác gì, hắn cũng không bao giờ ngã xuống.

Nhiều năm tu luyện khiến cho tâm thần của Niệm Băng cực kỳ ổn định. Mặc dù đang lo lắng, nhưng hắn rất nhanh tiến vào trạng thái tu luyện, tinh thần lực mệt mỏi theo ba động dần trở lại ổn định, ở bên trong Thiên Nhân huyệt và Hoàng Cực huyệt rất nhanh khôi phục. Tinh thần lực dần dần ngưng tụ làm cho khí tức của Niệm Băng cũng dần ổn định.

Áo Tư Tập phi hành không chỉ dựa vào thân thể của mình, đồng thời cũng dựa vào năng lượng đặc biệt không có thuộc tính kia của hắn. Dựa vào loại năng lượng đặc thù này, hắn có thể tùy ý di chuyển trong không khí mà không quan tâm đến bất cứ loại ma pháp nguyên tố nào giống như Niệm Băng. Nếu nói về góc độ thân thể, hắn kém hơn cha mẹ mình rất nhiều. Dù sao, thân thể bây giờ của hắn là do năng lượng ngưng kết mà thành. Mặc dù Long Thần Tâm quyết đã tu luyện đến một trình độ nhất định, nhưng thân thể do năng lượng ngưng kết tạo thành vẫn rất yếu.

Nhưng, hắn đã có năng lượng mà cả Tập Tiệp Áo Tây Tư và Dịch Mạn Đặc Đế cũng không có được. Bởi vì từ lúc mới sinh đã chung sống cùng một thân thể với Niệm Băng, mà quá trình áp trứng thành hình của hắn cũng là do Niệm Băng giúp đỡ mà hoàn thành. Vì vậy, năng lực của Niệm Băng có ảnh hưởng rất lớn đối với hắn. Áo Tư Tập càng lúc càng thành thực, ảnh hưởng này càng lúc càng rõ ràng. Hắn mặc dù không có Thiên Nhân huyệt như Niệm Băng, nhưng thông qua năng lực đặc thù của mình là không có thuộc tính, khiến hắn có thể dễ dàng khống chế các nguyên tố. Hơn nữa còn có Long Ngữ Ma pháp đặc biệt của Long Tộc, khiến cho năng lực Ma pháp của hắn ngay cả Niệm Băng cũng không hiểu rõ. Bất luận là ma pháp công kích hay là ma pháp phòng ngự, các vị Long Vương khác cũng không nhất định mạnh hơn hắn. Thời điểm khi song huyệt của Niệm Băng hợp nhất, mặc dù lúc đó đã tạm thời tách khỏi Áo Tư Tập, nhưng năng lượng sinh ra trong nháy mắt vẫn khiến cho Áo Tư Tập được không ít chỗ tốt. Lúc này, Long Thần tâm quyết của hắn còn cao hơn cha hắn là Hắc Ám Long Vương Tập Tiệp Áo Tây Tư một bậc, đã đạt đến trình độ cấp sáu. Mỗi lần thực lực Niệm Băng tăng lên, đều xúc tiến sự tu luyện của Áo Tư Tập. Nhất là tinh thần lực của Niệm Băng, thường xuyên giúp Long Thần tâm quyết của Áo Tư Tập đột phá bình cảnh. Vì vậy, tổng hợp thực lực của Áo Tư Tập lúc này đã tương đương với các vị Long Vương ngoại trừ Tập Tiệp Áo Tây Tư.

Đương nhiên, vì không có thân thể, nên hắn cũng bị hạn chế nhất định. Chỉ có thể tồn tại trong vòng ngàn trượng quanh Niệm Băng, nếu không năng lực thể sẽ vì không thu được khí tiên thiên chỉ khí bổ sung từ

Niệm Bạng mà tiêu tan. Linh hồn của hắn cũng sẽ theo lạc ấn mà quay lại người Niệm Bạng.

Một khi tiến vào trạng thái tu luyện, Niệm Bạng không còn chút khái niệm gì với thời gian. Hắn cũng không biết qua bao lâu, thì trong đáy lòng vang lên tiếng gọi của Áo Tư Tập: ” Lão đại, tỉnh dậy đi”

Tinh thần lực một lần nữa đang thu liễm lại chuyển biến phát ra, cùng với tất cả năng lượng trong cơ thể liên thông khơi động. Niệm Bạng mở mắt ra, tinh thần lực đã hoàn toàn khôi phục. Các hệ ma pháp nguyên tố trong không khí tự do bay lượn, thông qua Thiên Nhân huyết, hắn rõ ràng thấy được hình thái và sự mạnh yếu của mỗi một ma pháp nguyên tố. Cảm giác kỳ diệu này khiến Niệm Bạng cảm thấy rất dễ chịu.

Không cần Áo Tư Tập nói, hắn cũng cảm nhận được sự máy động của Bạng nguyên tố. Ở phía xa xa có hơn mười bóng người màu lam đang hướng về phía mình và Áo Tư Tập. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, đã là buổi chiều. Bay nửa ngày, rốt cuộc đã gặp được cha mẹ.

Bóng người dần dần đến gần, Niệm Bạng dùng mục lực kinh người rõ ràng thấy được hai người đang phi hành ở phía trước chính là phụ thân Dung Thiên và mẫu thân Bạng Linh của mình. Hỏa hệ ma pháp của Dung Thiên là không thể phi hành, tuy nhiên, với tu vi ma pháp của Bạng Linh, mang theo lão cùng phi hành cũng không quá khó khăn. Hai mươi tên Ma Pháp sư Bạng hệ chỉnh tề theo sát sau bọn họ. Hắn nhìn thấy cha mẹ mình, Dung Thiên và Bạng Linh tự nhiên cũng thấy được hắn. Bạng Linh vội vàng tăng tốc bay tới trước. Trong nháy mắt đã đi đến trước mặt Niệm Bạng và Áo Tư Tập.

”Niệm Bạng, đợi sốt ruột lắm hả?”

Dung Thiên ha ha cười nói, nhìn thấy vẻ anh tuấn của con trai mình khi cười trên người Cự Long, trong lòng lão càng thêm tự hào. Con trai mình xuất sắc như vậy, trong lòng lão sao lại không sinh ra cảm giác thỏa mãn chứ?

Niệm Bạng nghênh đón cha mẹ mình, mỉm cười nói:

”Ba mẹ, bọn họ không xảy ra chuyện gì chứ? Cũng không quá muộn, chúng ta mau về thôi, bên kia cũng sắp xuất phát rồi”

Dung Thiên thở dài một tiếng nói:

”Chúng ta nhận được thư của con liền lập tức xuất phát. Thật không thể nào ngờ được Di Thất Đại Lục trong truyền thuyết lại biến thành hình dạng thế này. Sau này, mẹ của con nói phải đợi một lát, sau đó lại làm việc gì đó thần thần bí bí. Đến tận khi chúng ta chính thức xuất phát, thì ta mới biết được bà ấy đi làm cái gì. Vì vậy, mới chậm vài ngày”

Niệm Bạng nghi hoặc nhìn mẹ mình. Từ mặt ngoài mà xem, Bạng Linh không giống mẹ hắn, mà giống tỷ tỷ hơn. Dù sao, năm tháng cũng không lưu lại một chút dấu vết nào trên khuôn mặt tuyệt đẹp của bà.

Bạng Linh mỉm cười nói:

”Niệm Bạng, lần này ta đem đến cho con một sự giúp đỡ vô cùng lớn. Hơn nữa, còn muốn cho con một sự ngạc nhiên, Sư tỷ, người ra đi.”

Bạng Linh và Dung Thiên tránh ra hai bên, đám ma pháp sư Bạng hệ ở phía sau họ đã làm một con đường trên không trung. Hai bóng người từ từ đi tới, dưới tác dụng của gió tuyết hạ xuống trước mặt Niệm Bạng.

Niệm Bạng trợn mắt há mồm nhìn hai người này. Bên phải chính là Bạng Khiết đã đảm đương địa vị Bạng Tuyết Nữ Thần Tể tự nhiều năm. Mặc dù khuôn mặt đã thay đổi hơn khi còn làm Bạng Tuyết Nữ Thần Tể tự, nhưng khí tức trên người bà, Niệm Bạng vĩnh viễn không thể nào quên được. Khí phách do Hoàng Cực huyết và Bạng hệ Ma pháp hỗn hợp là điều mà người khác không thể nào giả mạo được. Bà mặc dù không tuyệt mỹ bằng mẹ, cũng không tươi đẹp lạnh lùng như Bạng Tuyết Nữ Thần Tể tự trước kia, nhưng lại có vài phần diễm đạm. Giờ phút này, trên người bà rất khó tìm được một tia cảm giác trước kia. Nụ cười trên hai gò má đầy đặn hiện lên vẻ hạnh phúc, nhìn qua còn phải lớn hơn mẹ vài tuổi. Nụ cười trên mặt bà rất ôn hòa, so sánh với khi làm Bạng Tuyết Nữ Thần Tể tự thì như đã thay đổi thành một người khác.

Sự xuất hiện của Bạng Khiết không phải nguyên nhân chính thức khiến Niệm Bạng trợn mắt há mồm, thực lực của Bạng Khiết không kém gì Chủ Thần, tự nhiên có giúp đỡ rất lớn đối với phía Niệm Bạng. Nhưng, chính thức làm Niệm Bạng giật mình là người bên trái Bạng Khiết. Lão đang cầm tay Bạng Khiết, đứng

ở trên ma pháp Bạo Phong Tuyết, từ trên người lão không có một tia khí tức ma pháp nào, cũng không gây ra cảm giác cường đại cho bất cứ ai. Khuôn mặt già nua của lão rất là hồng hào, trong ánh mắt tràn ngập ý cười và giọt nước mắt trong suốt. Từ lúc mới xuất hiện, ánh mắt của lão thủy chung vẫn không rời khỏi người Niệm Băng. Cái nhìn bình tĩnh chăm chú, nhìn thấy hào quang không ngừng biến đổi trong mắt Niệm Băng.

”Sư phó”

Giọng nói của Niệm Băng mang theo tiếng khóc khàn khàn. Lập tức quỳ xuống trên lưng Áo Tư Táp, nước mắt chảy xuống. Người xuất hiện trước mặt hắn, đang tay trong tay với Băng Khiết, chính là vị sư phụ vốn đã chết của hắn. Nhất thời Niệm Băng như bị vấy trong cơn mơ, trái tim hắn không ngừng nhói đau. Giờ phút này, hắn vẫn cho rằng mình hoa mắt, bởi vì tưởng niệm đến sư phụ mà nhìn lầm.

”Con trai”

Nước mắt cũng chảy trên gương mặt Tra Cực, nhìn thấy anh tư bưng bưng phân chấn của tên đệ tử, trái tim lão sao không kích động được chứ?

”Sư phó?”

Niệm Băng lúc này mới tỉnh táo lại, nhìn thấy bóng người rất rõ ràng trước mặt, khi hắn gọi tiếng sư phó thứ hai, thì trong giọng nói tràn ngập kinh hãi.

« Là ta, tiểu tử ngốc, ta không chết. Sư phó của ngươi mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng mà nghiên cứu Trù Nghệ nhiều năm như vậy, đối với việc dưỡng sinh rất có bản lĩnh. Như thế nào dễ chết vậy chứ. Tiểu tử ngốc nhà ngươi suýt chút nữa đã dùng lửa thiêu chết ta rồi »

Nước mắt của Tra Cực vẫn thế chảy xuôi xuống, nhưng trên mặt đã có vài phần tiểu ý hơn.

Thân hình Niệm Băng lóe lên, xuất hiện trước mặt Tra Cực. Động tác của hắn rất đơn giản, dùng tay kéo bộ râu của Tra Cực, dùng tay dứt dứt, mấy sợi râu màu xám trắng nhất thời bị dứt khỏi cằm Tra Cực

Tra Cực kêu lên một tiếng đau đớn, tức giận nói:

”Xú tiểu tử, ngươi làm gì vậy?”

Niệm Băng giật mình nhìn lão:

”Sư phó, người thật sự không chết. Người còn cảm giác đau đớn, vậy không phải linh hồn”

”Nói bậy, ngươi vì sao lại không véo người ấy.”

” Tự mình véo mình sẽ đau mà. Con biết mình còn sống, sao lại phải véo mình chứ.”

Hai thầy trò cãi nhau rồi yên lặng nhìn đối phương. Tra Cực buông lỏng bàn tay đang giữ chặt Băng Khiết ra, nhìn thấy đệ tử của mình trong mắt vẫn ngập nước mắt, hắn cười. Hai dáng người cao lớn ôm chặt lấy nhau.

Thẳng thắn mà nói vào giờ phút này, chân chính ôm được thân thể của sư phó, Niệm Băng mới rõ ràng cảm nhận được cảm giác chân thật. Hương vị trên người Tra Cực, hắn rất quen thuộc. Bất quá nhiều năm theo đuổi trù nghệ, nên trên người lão luôn có một mùi mỡ, khói nhàn nhạt mà loại hương vị này bao hàm đủ loại khí tức mà không có bất cứ kẻ nào có thể giả mạo được.

”Sư phó”

Nước mắt của Niệm Băng lại chảy xuống, hắn ôm lấy người Tra Cực, tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Còn có gì hoàn mỹ hơn cơ chứ? Cha mẹ còn sống, mà sư phó mà mình nghĩ đã chết lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mình. Niệm Băng rất sung sướng. Hắn sợ, sợ tất cả chỉ là một giấc mơ. Nhưng giờ đang ở trong lòng ngực ấm áp của sư phó, tất cả đều là sự thật.

Lúc trước, nếu không có Tra Cực, thì đã không có Niệm Băng của ngày hôm nay. Cho dù hắn dựa vào Băng Tuyết Nữ Thần Chi thạch không bị chết đuối, thì muốn sống sót ở dòng sông Thiên Thanh hà chảy xiết cũng không phải một chuyện dễ dàng. Tra Cực khổ công dạy dỗ hắn suốt tám năm trời, chưa bao giờ Niệm

Bằng quên được. Năm đó khi lão chết, tuy bề ngoài Niệm Bằng vẫn cố giữ bình tĩnh, để mình kiên cường đứng dậy, nhưng trong đáy lòng hắn tràn ngập bi thương. Trong tính cách hắn có phần cô độc cố nhiên là bởi vì nguyên nhân từ cha mẹ. Nhưng cái chết của Tra Cực, đồng dạng gây cho hắn những kích thích quá lớn. Vì vậy, tại thời điểm mới bước vào xã hội, tính cách của hắn mới có chút quái dị.

Mà bây giờ, Tra Cực lại xuất hiện, lão không có chết, thật sự không có chết. Một chút âm u cuối cùng trong lòng Niệm Bằng đã hoàn toàn biến mất, cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người sư phụ, hai mắt hắn đầm lệ, e sợ hắn biến mất vào vô hình.

”Được rồi, tiểu tử nhà ngươi nhẹ tay một chút đi. Chẳng lẽ ngươi không biết bộ xương già của sư phụ ngươi không chịu nổi sao?”

Tra Cực rất hài hước, tâm trạng hắn không kém gì với Niệm Bằng.

Lúc này mặc dù Niệm Bằng không khác mấy so với lúc rời khỏi rừng hoa đào, nhưng càng anh tuấn và thành thực hơn. Bởi vì tinh thần lực và ma pháp tăng lên nên vô hình trung khiến cho xuất hiện khí tức cao quý, làm cho hắn càng anh tuấn hơn. Tâm trạng của Tra Cực không khác gì với Dung Thiên, lão rất tự hào vì đồ đệ của mình.

Niệm Bằng vội vàng buông bàn tay đang ôm sư phụ ra, nhìn thấy Tra Cực không có gì biến hóa mấy. Đột nhiên kêu lên quái dị:

”Sư phó, người lần đó là giả chết sao? Người, người vì sao lại muốn gạt con?”

Tra Cực ủy khuất nói:

”Cái gì mà giả chết, khi đó ta bị hôn mê, cũng không thực sự đã chết. Tiểu tử ngươi không nhìn kỹ đã đem ta đi hỏa thiêu, may mắn là ta phản ứng nhanh, nếu không sợ là chết thật rồi.”

Niệm Bằng nhìn thấy ý cười trong mắt Tra Cực, chỉ biết mình đã đoán không sai, cười khổ nói:

”Tại sao? Sư phó người vì sao lại không cần con nữa? Người có biết, lúc con mới vào xã hội, gặp rất nhiều chuyện, mà bên người ngay cả một người thân thích cũng đều không có.”Tra Cực hiện lạnh vồ nhẹ bờ vai rộng lớn của Niệm Bằng, nói:

”Tiểu tử ngốc, nếu sư phó ta còn bên cạnh, ngươi có thể trở nên như bây giờ không? Chim non chỉ có thể tự mình mở cánh, một mình đối mặt với mọi chuyện bên ngoài, mới có thể phát triển nhanh nhất được. Sư phó không thể cả đời bên cạnh ngươi, sự phát triển của ngươi là do sự cố gắng của ngươi, xã hội là sư phó tốt nhất của ngươi. Thành tựu bây giờ mà ngươi đạt được sư phó đều biết. Cả đời ta chỉ có một mình ngươi là đệ tử, nhưng ta đã rất thỏa mãn rồi. Niệm Bằng, sư phụ không phải đã xuất hiện rồi sao? Nam tử hán, đại trượng phu không được khóc.”

Niệm Bằng lau khô nước mắt trên mặt, nhìn Tra Cực, lại nhìn cha mẹ và Bằng Khiết đang tươi cười bên cạnh, nói:

”Sư phó, Người, Người sau đó làm gì? Vẫn ở Đào Hoa Lâm sao?”

Tra Cực lắc lắc đầu nói:

”Không, sau khi ngươi đi rồi, ta liền rời khỏi đó, đến một nơi khác sống. Nếu không vậy, ngươi quay lại Đào Hoa Lâm, chẳng phải sẽ gặp lại ta sao?”

Niệm Bằng ngẩn người, nói:

”Đổi đến một nơi khác sống, Người đến đâu?”

Tra Cực cười hắc hắc nói:

”Xú tiểu tử, ngươi khẳng định không nghĩ ra. Thực ra, ta vẫn ở Băng Nguyệt Thành. Ngươi còn nhớ ở Băng Nguyệt Đế quốc có hai khách sạn thành thị có thể tham tra Trù Nghệ Đại Tái không? Trừ Thanh Phong Trai mà ngươi hay đến, thì ta ở phạm điểm có danh xưng nổi tiếng nhất Băng Nguyệt Đế quốc. Khi ngươi đến Băng Nguyệt Thành, ta cũng nghe được tin tức đó, lúc ấy ta còn sợ ngươi vào đây. Liền cố ý ẩn đi, nhưng ai biết được, tiểu tử ngươi không đi vào đó bao giờ. Làm ta lo lắng vô ích.”

”Băng Nguyệt Thành?”

Niệm Băng giật mình nhìn Tra Cực. Hẳn dù thế nào cũng không thể nghĩ ra được, Sư phó của mình lại ở gần mình như vậy. Về mặt vô cùng bất đắc dĩ nhìn Tra Cực, ngoại trừ cười khổ hẳn còn có thể nói gì được cơ chứ?

Thì ra, sau khi Niệm Băng làm theo lời Tra Cực đốt căn nhà gỗ trong Đào Hoa Lâm rồi rời đi, thì Tra Cực cũng lặng lẽ rời khỏi đây. Băng tài nghệ của lão, thì cho dù chân tay bị chặt đứt, đến bất cứ nhà hàng nào cũng có thể làm một vị trí cực cao. Chỉ cần chỉ điểm đơn giản, cũng đủ để một đầu bếp bình thường có lợi vô cùng.

Năm đó Tra Cực và Băng Khiết đánh cuộc, người thua sẽ phải tự hủy gân mạch của mình rồi ẩn cư. Lão sợ dĩ lựa chọn Đào Hoa Lâm, chính là bởi vì nơi đây rất gần Băng Thần Tháp mà Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự ở lại, nhưng lão vẫn không đủ dũng khí để đi vào. Năm đó, sau khi lão quy ẩn, lúc bắt đầu quả thật lão hơi hận Băng Khiết đã lừa tình cảm của mình. Nhưng vài năm sau, khi tâm trạng lão dần trở lại bình tĩnh, thì cẩn thận nghĩ đến lúc Băng Khiết ở bên mình, lại phát hiện Băng Khiết không vô tình đối với mình. Nhất là lúc hai người chia lìa, lão vĩnh viễn không thể nào quên được. Tin tưởng vào điều này, mỗi hận trong lòng lão dần trở nên phai nhạt. Dù sao, tất cả những điều xảy ra giữa lão và Băng Khiết có thể nói là tạo hóa trêu người. Nhưng, Băng Thần Tháp có thể nói là một nơi Thần Thánh nhất ở Băng Nguyệt Đế quốc, bất cứ tên ma pháp sư bình thường nào ở đây cũng có thể dễ dàng lấy mạng lão. Lão rất rõ quy củ của Băng Thần Tháp, vì vậy, lão không có dũng khí đi vào Băng Thần Tháp tìm kiếm Băng Thần Tháp, chỉ có thể ẩn cư ở trong Đào Hoa Lâm.

Sau này, sau khi Niệm Băng xuất sư rời đi, Tra Cực sợ dĩ muốn để cho Niệm Băng nghĩ mình đã chết, còn có một nguyên nhân, chính là lão đã quyết tâm liều chết một phen. Một mình đi đến Băng Thần Tháp, lão hạ quyết tâm, mục đích chỉ có một, chính là muốn gặp Băng Khiết một lần. Trực tiếp cầu kiến Băng Tuyết Nữ Thần Tế tự. Vốn với một lão già như lão, lại là một gã trù sư muốn gặp Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự để vậy sao? Nhưng Băng Tuyết Nữ Thần Tế Tự khi đó lại chính là Băng Khiết. Khi nghe được có một lão già trù sư muốn cầu kiến mình, trong lòng nàng tràn ngập hy vọng. Cho nên, khi nàng thấy được Tra Cực, nàng rõ ràng gặp lại người nam nhân mà mình yêu nhưng làm lão thương tổn quá nhiều. Băng Khiết dùng nghị lực mạnh mẽ mới có thể chế ngự tình cảm của mình không thể hiện ra. Tra Cực đề nghị muốn gặp mặt Băng Khiết một lần, muốn thực hiện một hy vọng cuối cùng trong cuộc đời mình, thậm chí đánh đổi mạng sống của mình để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này. Trái tim Băng Khiết như vỡ nát, nhưng nàng thật sự không dám gặp Tra Cực.

Nhiều năm đã qua, Tra Cực đã suy nghĩ cẩn thận ân oán giữa hai người, nàng sao lại không hiểu rõ chứ? Nàng biết Tra Cực cho đến bây giờ đều chưa làm sai cái gì. Nhưng mình lại làm thương tổn lão quá nhiều. Khi đó, Băng Khiết chỉ muốn chiến thắng Tra Cực một lần, nhưng Tra Cực lại có tính cách cương liệt. Khi lão biết người con gái mình yêu lại lừa gạt chính mình, nên đã có lựa chọn cực đoan. Nhìn thấy lão tự hủy đi gân mạch tay chân của mình, Băng Khiết lúc đó chỉ biết mỗi hận này không thể hóa giải được. Ở Băng Thần Tháp lại nhìn thấy người nam nhân mà mình yêu, nàng có thể làm được gì? Nàng không có dũng khí đi gặp lão. Giống như năm đó Tra Cực không có dũng khí đến Băng Thần Tháp gặp nàng. Nàng chỉ có thể cố nén kích động, nói cho Tra Cực biết là Băng Khiết đang bị phong ấn ở trong Băng Thần Tháp không được gặp người ngoài. Nếu không phải Tra Cực đã chịu những kích động không chịu nổi, thì có lẽ nàng đã trực tiếp nói cho Tra Cực rằng Băng Khiết đã chết.

Nhưng mà, khi đó trái tim của Tra Cực sớm đã coi thường sinh tử, nói dù thế nào cũng không đồng ý rời đi. Vì có thể để lão sống tốt, Băng Khiết chỉ có thể nói với lão, lão đến sống trong Băng Nguyệt Thành, khi Băng Khiết hết thời gian chịu tội, sẽ cho phép Băng Khiết đến Băng Nguyệt Thành gặp lão một lần cuối.

Quả nhiên, có duy trì về tinh thần, nên Tra Cực đã có hy vọng sống. Vì vậy, lão vào ở trong một quán hàng ăn ở trong Băng Nguyệt Thành. Vừa dùng trù nghệ của mình chỉ điểm cho trù sư ở đây, vừa lặng lẽ chờ đợi. Lão chỉ hy vọng mình có thể gặp người con gái mình yêu một lần mà thôi. Và hy vọng cuối cùng này mới duy trì cuộc sống của lão ở Băng Nguyệt Thành.

Cho nên, lúc trước khi Băng Khiết rời khỏi Băng Nguyệt Thành, Niệm Băng và Băng Linh mặc dù rất lo lắng, nhưng thật ra Băng Khiết rất dễ dàng tìm được Tra Cực. Khi đó trong lòng Băng Khiết đã không còn

gì phiền hà nữa. Lúc hai người gặp mặt, Băng Khiết chỉ nói với Tra Cự một câu. Nàng nói, nàng muốn dùng nửa đời sau này bồi thường cho những việc đã làm với Tra Cự.

Tra Cự rốt cuộc thấy được hy vọng của mình, mặc dù tuổi tác chênh lệch và thực lực cường đại của Băng Khiết, khiến cho hai người bọn họ thoát nhìn giống như hai cha con, nhưng bọn họ không để ý đến ánh mắt của người ngoài mà ở cùng nhau. Nếu Niệm Băng gặp Tra Cự trước khi gặp được Băng Khiết, nhất định sẽ có cảm giác bị thương. Bởi vì khi đó Tra Cự đã trở nên suy yếu đi rất nhiều, lúc nào cũng có thể chết đi. Nhưng, khi tâm nguyện của hắn được đền bù, rốt cuộc được ở cùng nhau với người con gái mà mình yêu, khiến cho tinh thần thoải mái hơn rất nhiều. Thân thể của Tra Cự như gặp kỳ tích tốt hơn nhiều, dưới sự chăm sóc của Băng Khiết, càng ngày càng khỏe mạnh.

Không lâu trước kia, Băng Linh đã thử thăm dò dùng thủy tinh cầu báo tin. Muốn mời sư tỷ của mình giúp đỡ Niệm Băng. Lúc tìm được Băng Khiết, Tra Cự và Băng Khiết đã gặp lại, từ trong miệng Băng Khiết biết được rất nhiều chuyện về Niệm Băng. Rốt cuộc không cần giấu diếm đệ tử của mình gì nữa. Cho nên, lần này hắn đi cùng với Băng Khiết tiến vào Di Thất Đại Lục, để gặp đệ tử của mình. Đồng thời, cũng để Băng Khiết giúp đỡ Niệm Băng, cùng nhau chống ngoại địch

Nghe xong những điều mà sư phụ nói, trong lòng Niệm Băng tràn ngập hưng phấn và vui sướng. Hắn cao hứng vì sư phụ của mình. Mặc dù đã trải qua nhiều năm, nhưng đôi tình nhân rốt cuộc có thể thành đôi, đây là một chuyện rất tuyệt vời. Cho dù nằm mơ, Niệm Băng cũng hy vọng điều này xuất hiện. Đồng thời, sư phụ đã đến, khiến cho tin tưởng của Niệm Băng càng nhiều. Hắn rốt cuộc không còn lo lắng gì nữa. Nhìn thấy ánh mắt hiền lành của sư phó, Niệm Băng trong lòng vừa động, đã có quyết định.

Tra Cự vừa kể cho Niệm Băng những việc mình đã trải qua sau khi rời đi, mọi người xung quanh rất nhanh bay về phía Băng Nguyệt hồ. Lúc này, cái nên đến cũng đã đến, đã đến lúc hội hợp với đám Di Dân.

Hai thầy trò Niệm Băng và Tra Cự sau nhiều năm xa cách mới gặp lại, Tra Cự liền cùng với Niệm Băng ngồi trên lưng Áo Tư Tập. Một là vì ôn chuyện với đệ tử của mình, một chuyện nữa hắn cũng muốn thử chút cảm giác được cưỡi trên lưng Cự Long. Mấy ngày nay, ma pháp của Băng Khiết đã gây cho hắn rất nhiều ngạc nhiên. Mà đệ tử của mình lại trở thành Long Ma Pháp sư, khiến cho trong lòng vị Quỷ Trù này tràn ngập kiêu hãnh.

"Sư phó, người hiện nay có dự tính gì không?"

Niệm Băng mỉm cười hỏi. Tra Cự đang ngồi trước người hắn, có Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng cẩn thận bảo vệ, căn bản không cần lo lắng cái gì.

Tra Cự mỉm cười, than nhẹ một tiếng nói:

"Còn có thể tính toán gì chứ, ta được gặp sư mẫu của ngươi là đã thỏa mãn lắm rồi. Nhiều năm đã trôi qua, sư mẫu ngươi đã chịu khổ không ít. Tâm hồn của chúng ta đã được giải thoát, ta phải tạ tội tử ngươi. Nếu không phải ngươi và nàng đại chiến một trận, có lẽ nàng còn không có được quyết tâm này. Ta cũng không chắc có thể kiên trì được đến lúc nàng tỉnh ngộ."

Niệm Băng cảm bàn tay vô lực của Sư phụ, nói:

"Sư phó, con cũng chỉ là vô ý làm ra mà thôi. Hai thầy trò chúng ta còn có gì mà phải tạ ơn chứ. Nếu con sớm biết rằng đó là sư mẫu, thì có lẽ đã sớm nói giúp người rồi. Đây có lẽ là duyên phận. Bây giờ người rốt cuộc có thể hưởng phúc. Sư phụ, khí tức sinh mệnh của người dường như không quá mạnh, có cảm giác gì không thoải mái không "

Vừa nói chuyện, Niệm Băng vừa cẩn thận kiểm tra thân thể Tra Cự. Tra Cự bởi vì tuổi đã cao, hơn nữa tinh thần mấy năm nay đều chán nản, nên thân thể rất suy yếu.

Tra Cự mỉm cười, vỗ vỗ lưng Niệm Băng nói:

"Sư phó của ngươi hiểu rõ thân thể mình nhất. Mặc dù vì gặp được sư mẫu ngươi nên vẫn tự chăm sóc bản thân, nhưng những năm qua tâm trạng rất sa sút. Có lẽ, cũng không còn được ở trên nhân thế bao lâu nữa. Con trai, lần sau sư phó sẽ không giả chết nữa, chờ sau khi ta chết, ngươi hãy giúp ta chiếu cố sư mẫu ngươi. Nàng đã quá đáng thương rồi, ta hy vọng nàng có thể hưởng cảm sự ấm áp của gia đình. Nếu có thể được, thì để nàng sống cùng cha mẹ ngươi, có được không?"

Niệm Băng lắc lắc đầu nói:

”Không, đương nhiên không được. Sư phó, người không biết, đồ đệ của người giờ đã có ba ái thể. Người để cho sư mẫu sống cùng với ta, không phải làm loạn cuộc sống của chúng ta sao”

Tra Cực ngẩn người, hần tuyệt đối không thể ngờ được Niệm Băng lại nói những lời như vậy, sắc mặt khê biến, nói:

”Niệm Băng, tiểu tử ngươi”

Niệm Băng cười hắc hắc nói:

”Sư phó, người nghe ta nói hết đã. Cho dù ta đồng ý để sư mẫu sống với chúng ta, nếu không có người, đó còn gọi là nhà sao? Người nghĩ, sư mẫu mất đi người mà có thể sống vui vẻ được sao? Cho dù ma pháp có thể khiến sư mẫu sống rất lâu, có lẽ nàng cũng sẽ buông tha. Có lẽ nàng thậm chí còn theo người nằm dưới đất để tiếp tục làm vợ chồng. Cho nên, để sư mẫu có một gia đình ấm áp thì chỉ có người làm được. Chỉ có cuộc sống ở cùng nhau, sư mẫu mới có thể sống khoái hoạt đúng nghĩa.”

Tra Cực cười khổ nói:

”Ta không phải như ngươi nói, thân thể của ta ta lại không hiểu rõ sao? Thằng thẩn nói cho ngươi biết, tình hình của ta hiện nay như hồi quang phản chiếu. Người đừng thấy ta bây giờ giống người bình thường, nhưng theo ta tự đoán thì nhiều nhất một năm nữa, ta sẽ xong đời. Xú tiểu tử nhà ngươi, tâm nguyện như vậy của sư phó, chẳng lẽ ngươi không giúp được ta sao?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Sư phó, con nói, có thể giúp người chỉ có mình người, mà không phải là con. Có thể mang lại hạnh phúc cho sư mẫu cũng chỉ là người, cũng không phải là con. Thân thể mình, bản thân mình hiểu rõ nhất. Nhưng con có thể khẳng định nói cho người, người bây giờ tuyệt đối không hiểu rõ trạng thái của người bằng con. Người vừa rồi có nói, nhiều nhất chỉ có thể sống thêm một năm nữa đúng không. Với Sinh mệnh lực và lục phủ ngũ tạng thì có lẽ cũng không sống được nửa năm nữa”

Sắc mặt Tra Cực khê biến, khuôn mặt hồng hào lập tức trắng bệch không còn chút máu, lão sao lại muốn chết đi chứ? Người con gái mà lão yêu rất cực đã vứt bỏ tất cả để về bên cạnh lão. Mà hạnh phúc còn chưa kịp hưởng thụ đã phải rời khỏi thế giới này. Lão sao muốn chứ?. Nhưng Sinh mệnh lực của lão sao có thể căn cứ vào nguyện vọng của lão chứ? Về mặt Tra Cực càng lúc càng khó coi, nhưng lão kinh ngạc phát hiện, đệ tử mà lão yêu quý lại đang cười, toát ra một tia thất vọng, Tra Cực bình tĩnh nói:

”Quên đi, ngươi đã không muốn giúp ta, ta cũng không muốn ép.”

Niệm Băng nhìn bộ dạng của Tra Cực, biết lão đang tức giận. Sống cùng nhau tám năm trời, hần còn không rõ Sư phụ mình là người thế nào sao? Hần cười hắc hắc, nói:

”Sư phó, người lần trước giả chết làm con giết cả mình. Lúc này con làm người giận, cũng không quá đáng đâu nhé. Được rồi, người đừng nóng giận mà

Tra Cực rất bức bối nói:

”Tiểu tử nhà ngươi, còn nhớ thù oán với sư phó.”

Niệm Băng cười nói:

”Người có biết lúc đó con đau khổ đến thế nào không. Bây giờ để người thất vọng một chút như vậy, cũng không sai mà.”

236. Chương 235 : Dung Thiên Qui Đội

Tra Cực hơi tức giận nhìn Niệm Băng:

”Ta là người sắp vào quan tài rồi, người còn cố ý chọc tức ta, chẳng lẽ người nghĩ ta chết không đủ nhanh phải không?”

Mặc dù bộ dạng của Niệm Băng khiến lão rất tức giận, nhưng lão cảm giác được, đệ tử duy nhất này không suy nghĩ như những gì biểu hiện ra.

Niệm Băng cười khê, ôm vai Tra Cực nói:

”Được rồi, sư phó, chúng ta bây giờ đã gặp lại, người lúc này muốn chết cũng không được, có đồ đệ của người ở đây, sao để người chết chứ?”

Tra Cực sững sờ, trong lòng vui vẻ, nhưng lại nhíu mày:

”Ý của người là gì? Còn muốn làm ta tức sao? Ta bây giờ ra sao ta hiểu rõ nhất. sư mẫu của người đã cẩn thận kiểm tra thân thể cho ta, mặc dù nàng không nói gì, nhưng ta thấy, phán đoán của nàng giống phán đoán của ta. Trình độ ma pháp của sư mẫu người, người biết rõ đấy, nàng đã thừa nhận như vậy, chẳng lẽ ta còn cứu được sao? Xú tiểu tử nhà người, còn trêu chọc ta, ta sẽ, ta sẽ...”

Niệm Băng cầm lấy tay Tra Cực, trong mắt hiện lên vẻ thân tình:

”Sư phó, người vì trù nghệ mà dâng tặng cả cuộc sống của mình, bây giờ tuổi đã cao, cũng đã đến lúc nghỉ ngơi. Ông trời sẽ không cướp đi tính mạng của người, cho dù ông trời thật sự muốn người chết, thì cũng phải bước qua xác con. Sư mẫu không thể chữa trị, cũng không có nghĩa là con cũng không thể. Mặc dù chúng ta đều là ma pháp sư, nhưng năng lực lại hoàn toàn khác nhau. Sư phó, người yên tâm, chỉ cần con còn một hơi thở, nhất định sẽ làm người như khô mộc phùng xuân (cây già hồi xuân). Đợi đến Băng Nguyệt hồ, trước khi xuất phát, con sẽ giúp ngài giải quyết vấn đề này.”

Tra Cực ngơ ngẩn nhìn Niệm Băng, lắng nghe giọng nói kiên định của Niệm Băng. Lão lúc này mới hiểu được, tại sao Niệm Băng lại luôn mỉm cười, dĩ nhiên là đã có biện pháp chữa trị cho mình, trong lòng dấy lên cảm giác ấm áp, nhìn đệ tử của mình mà không nói ra lời.

Niệm Băng quay đầu nhìn thoáng về phía sau cách đó không xa, Băng Khiết đang nói chuyện gì đó với cha mẹ mình, nhỏ giọng nói với Tra Cực

”Sư phó, người có nghĩ đến việc sinh cho con một tiểu sư đệ không? Hắc hắc.”

Tra Cực sững sờ, vẻ mặt già nua đỏ lên, tức giận nói:

”Xú tiểu tử nhà người đang nói gì thế, càng lúc càng không đứng đắn.”

Niệm Băng nhỏ giọng nói:

”Sư phó, người đừng ngại, con nói là thật mà”

Tra Cực lên nhìn Băng Khiết ở phía sau, cũng nhỏ giọng nói:

”Tiểu tử nhà người, thật sự nói ra tâm lý trong lòng sư phó. Đời ta có một đệ tử như người đã rất hài lòng. Ta chỉ có một điều nuối tiếc, là không có người nối dõi, không sợ người cười chê, đến bây giờ sư phó của người vẫn còn là ”xử nam” (tội lỗi!!! Thiện tai thiên tai!!!^-^). Mặc dù thân thể ta không được khỏe, nhưng buổi sáng ngẫu nhiên vẫn có thể thành nhất trụ kinh thiên(một cột trụ đâm thẳng lên trời kekeke tự hiểu nhá). Nhưng tình trạng cơ thể ta như thế này, còn có thể sao?”

Niệm Băng cười nhẹ nói:

”Không có gì là không thể, Sư phó, người chờ xem bản lãnh của đệ tử của người đi. Người dưỡng dục con tám năm, dạy con tám năm rồi. Bây giờ là lúc để con báo đáp người. Một đêm, chỉ đêm nay, ngày mai con sẽ khiến cho người như khô mộc phùng xuân, tái triển hùng phong. Đồ đệ của người khá tốt đó chứ?”

Cũng may mà Tra Cực tuổi đã cao, trên mặt có nhiều nếp nhăn nên mới không nhìn thấy đỏ lấm. Lão bây giờ thực sự chỉ muốn tìm một lỗ nào đó mà chui vào, đáng tiếc đây lại là không trung. Tuy nhiên, điều mà Niệm Băng nói lại hoàn toàn là những suy nghĩ trong lòng lão. Lão rất hy vọng có thể chính thức được âu yếm ôm ấp người mình yêu, cùng nhau sống chung một chỗ. Lúc trước, lúc mới gặp và yêu Băng Khiết, lão rất tôn kính nàng, mặc dù đã từng có cơ hội, nhưng lão vẫn luôn lấy lễ đối với nàng. Bởi vậy đến giờ lão

và Băng Khiết vẫn còn là đồng thân , đây cũng là nguyên nhân mà lúc trước Băng Tuyết Nữ Thần chọn Băng Khiết làm truyền nhân. Lúc này, Niệm Băng đã đảm bảo hết thấy mặc dù lão cũng không dám quá tin tưởng lời nói của Niệm Băng, nhưng trong lòng lại mong sao tất cả đều là sự thật. Trong mắt sáng lên, nhìn về phía đệ tử của mình với ánh mắt đầy cảm kích.

Niệm Băng cầm chặt tay sư phó, nụ cười trên mặt đã không còn, nhỏ giọng nói:

”Sư phó, chỉ cần người có thể hạnh phúc, đệ tử đã thấy thỏa mãn rồi. Người yên tâm, ma pháp chia ra rất nhiều loại, hướng hồ, bây giờ con có không chỉ đơn giản là ma pháp sư. Con đã nghĩ được biện pháp rất tốt, nắm chắc thành công chín phần, ít nhất cũng có thể giúp ngài sống thêm mười năm

Tra Cực nhìn Niệm Băng thật sâu, đột nhiên nói:

”Xú tiểu tử, người giúp ta như vậy có ảnh hưởng xấu gì đối với mình không? Nếu có thì bỏ qua đi, sư phó đã già rồi, nhưng người vẫn còn trẻ.”

Thấy vẻ quan tâm trong mắt Tra Cực, Niệm Băng mỉm cười lắc đầu nói:

”Sư phó, người yên tâm, việc này đối với con không có gì tổn hại cả. Có lẽ người không biết, con đã từ cõi chết trở về một lần, nhưng vẫn còn sống đến nay. Người yên tâm, con dám chắc, chờ con giúp người khôi phục thân thể xong, trên con đường chúng ta phải đi, con cam đoan với người, chỉ cần con còn sống, nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho sư mẫu

Ánh mắt Tra Cực trở nên ấm áp:

”Mười năm, mười năm đã quá đủ rồi. Có thể hưởng thụ mười năm, đối với ta mà nói, đã là sự ban ơn lớn nhất của ông trời, Niệm Băng, ta...”

Niệm Băng không cho Tra Cực nói thêm:

”Sư phó, thực ra người còn một tâm nguyện, tâm nguyện này là điều mà người muốn hoàn thành nhất, nhưng đệ tử vẫn không thể nào giúp ngài hoàn thành.”

Tra Cực gật gù đầu nói:

”Người nói chính là Trù Thần đại tái phải không? Không quan trọng, ta rất tự tin vào người, đồ đệ mà ta dạy, sao lại kém được chứ? Người sẽ nhận được cái đó. Tuy nhiên, ta nghe nói mới có một Trù Thần có thực lực rất mạnh, người phải tiếp tục cố gắng.”

Mắt Niệm Băng sáng rực lên:

”Sư phó, tâm nguyện của người không chỉ để con đạt được giải nhất cuộc thi Trù Thần đại tái, mà đồng thời còn muốn tìm kiếm đỉnh cao chính thức của trù nghệ, người yên tâm, đợi chuyện này chấm dứt, con nhất định giúp ngài hoàn thành tâm nguyện.”

Khi ánh mặt trời chói lọi từ từ biến mất về phía Tây, mọi người rút cuộc đến được Băng Nguyệt hồ, ánh hào quang còn sót lại khiến cho trên bầu trời đỏ bừng, ánh hoàng hôn phản chiếu trên mặt nước trông thật động lòng người.

Mắt Băng Linh lộ ra vẻ mong lung, rực rỡ:

”Thật là đẹp, Niệm Băng, tất cả những điều này là người làm sao?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Đây không phải công lao của con, đây là thành quả từ nỗ lực của Tích Lỗ đại ca và các cao thủ ma pháp Băng Thần Tháp. Trải qua việc khai khẩn không ngừng nghỉ, lấy Băng Nguyệt hồ làm trung tâm, hiện nay chúng ta đã có một diện tích canh tác không nhỏ, có đủ lương thực cho quân đội. Đợi đến khi vùng đất canh tác được mở rộng, thì có thể tiến hành khai phá Di Thất Đại Lục trên quy mô lớn. Con nghĩ, vùng đất huy hoàng này, sẽ không thiếu các loại khoáng sản mà chúng ta cần. Có lẽ là mười năm, thậm chí một trăm năm, chỉ cần chúng ta giải quyết vấn đề Thần Nhân, thì Đại lục này nhất định sẽ phồn vinh trở lại, con tin vào điều này.”

Nhìn thấy sự tự tin trong mắt con mình, Dung Thiên cười cười:

”Niệm Băng, con biết không? Trước khi gặp mẹ con, ta có rất nhiều khát vọng lớn lao vĩ đại, ta muốn trở thành ma pháp sư ưu tú nhất, muốn dẫn quân thống nhất Đại lục. Mặc dù ta không làm được gì, nhưng ta cũng không hối hận, vì ta đã có được điều quý giá nhất, chính là người mà ta yêu thương. Điều này đã là quá đủ đối với ta, mà bây giờ, kỳ vọng của ta được con thực hiện, cha không làm tròn được trách nhiệm gì, nhưng ta vĩnh viễn kiêu hãnh vì con. Ta tin rằng, chúng ta nhất định sẽ ngăn cản sự xâm lược của đám Thần Nhân, nhất định sẽ khiến Di Thất Đại Lục trở nên huy hoàng.”

Băng Khiết đi đến bên cạnh Niệm Băng và Tra Cực, nhỏ giọng hỏi Tra Cực:

”Vừa rồi hai thầy trò các người lén lút nói gì với nhau?”

Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp tuyệt và thân thể mềm mại hoàn mỹ của Băng Khiết, nhớ đến lời Niệm Băng nói, Tra Cực vốn tuyệt vọng không khỏi cảm thấy trái tim rực lửa.

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Sư mẫu, đợi đến sáng mai, con nhất định khiến cho ngài kinh ngạc và vui mừng. Bây giờ mọi người đã đến đông đủ, trước hết con an bài cho mọi người, sau đó con muốn nói chuyện với sư phó.”

Nói xong hẩn an bài chỗ ở cho cha mẹ và vợ chồng Tra Cực, sau đó lập tức đi tìm Lạc Nhu và Mộc Tinh, để cho hai nàng cho quân đội bắt đầu hành động.

Không gian Ma Pháp trận đã được Niệm Băng dựng lên từ ba ngày trước, bây giờ chỉ còn thiếu đưa ma pháp lực vào mà thôi, hẩn bảo Mộc Tinh và Lạc Nhu sang bên đó hội họp với Long Vương, sáng mai hẩn sẽ đi.

Mộc Tinh và Lạc Nhu đi về phía Ma Pháp trận mà Niệm Băng dựng lên, còn Niệm Băng thì đi về phía căn nhà đá của Dung Thân Vương. Quân đội của Hoa Dung Đế quốc đã đến đây, thân phận của Dung Thân Vương không phải Mộc Tinh và Lạc Nhu có thể so sánh được. Đối với gia gia của mình, Niệm Băng chỉ có thể mời mới được. Huống hồ, cha mình đã trở lại, phải nói giúp bọn họ có thời gian nói chuyện với nhau.

Vừa rồi, lúc Dung Thiên nói cảm thấy kiêu hãnh vì con mình, trong mắt hẩn hiện lên vẻ tiếc nuối, Niệm Băng hiểu được đây là cái gì. Mặc dù lúc ấy hẩn không nói gì, nhưng tình cha con, hẩn sao lại không giúp cha hoàn thành tâm nguyện lớn nhất này chứ?

Gõ nhẹ cửa vài cái, trong phòng truyền ra giọng nói của Dung Thân Vương:

”Là ai ?”

”Gia gia, là con, Niệm Băng.”

Niệm Băng cung kính nói, giọng nói của gia gia rất bình tĩnh, nhưng vẫn hùng hậu như xưa.

” Đến đây đi.”

Niệm Băng đẩy cửa đi vào, vừa vào cửa hẩn thấy đám tộc nhân của Dung gia đều đã ngồi đầy trong phòng. Trong đó có cả hai người em của Dung Thân Vương, kể cả Dung Việt là bác của mình, cùng với ca ca Dung Băng. Hầu hết bọn họ đều đã biết chuyện của Niệm Băng, nhưng gặp mặt thấy khuôn mặt hẩn rất giống Dung Băng, nên đều cảm thấy kinh ngạc, chỉ có hai cha con Dung Việt, Dung Băng là nở nụ cười ầm áp với Niệm Băng.

”Gia gia.”

Niệm Băng đi lên trên, hành lễ với gia gia của mình. Rồi hành lễ với hai vị thúc tổ của mình.

Dung Thân Vương gật gật đầu nói:

”Đến lúc xuất phát rồi.”

Niệm Băng vuốt cằm nói:

”Đúng thế, thời gian đã không còn sai biệt lắm nữa, chúng ta nên đến bên kia chuẩn bị, hình thức lại càng có lợi.”

Dung Thân Vương nói:

"Phía ta đã chuẩn bị xong, đến bên kia sẽ bố trí. Lúc này, tinh anh của Dung gia chúng ta ở hết cả đây, tổng cộng có một ngàn một trăm hai mươi ba ma pháp sư hỏa hệ, cùng với hai đoàn Kỵ sĩ tinh nhuệ, còn binh lính bình thường, ta chỉ chọn bộ phận tinh nhuệ nhất, còn lại sẽ lưu lại bên kia tiếp tục khai khẩn."

Niệm Băng hiểu được ý của Dung Thân Vương, chiến đấu ở cấp này, cho dù là binh lính tinh nhuệ có lẽ cũng chỉ làm bia đỡ đạn mà thôi, hưởng hồ là binh lính bình thường

Dung Thân Vương nói tiếp:

"Người của ta bên này đã chuẩn bị xong hết, đến bên kia, nếu cần phải bố trí thế nào, người trực tiếp cho người đến thông báo cho ta là được. Người yên tâm, lúc này, chúng ta đối mặt với kẻ thù chung, nên Băng Nguyệt, Lăng Mộc, Áo Lan ba nước chỉ là đồng minh, không phải kẻ thù."

Lời Dung Thân Vương vừa nói, như là viên thuốc trấn an Niệm Băng, khiến cho sự bồn chồn cuối cùng trong lòng hắn biến mất, cười nói:

"Tốt lắm, bây giờ sẽ xuất phát, không gian ma pháp trận con đã chuẩn bị xong."

Dung Thân Vương nhìn cháu của mình, nói:

"Ma Pháp trận của người có thể chống đỡ được nhiều người như vậy đi qua không? Ta sợ rằng quá lớn."

Niệm Băng cười cười, ánh mắt hắn mặc dù bình tĩnh, nhưng lại toát ra vẻ đầy tự tin:

"Gia gia, người yên tâm, không gian ma pháp trận hai hướng này có thể tự động hấp thu ma pháp nguyên tố trong không khí, bất kể có bao nhiêu người đi qua, đều không có vấn đề gì. Hơn nữa, con còn bố trí Ma Pháp trận bảo vệ trong đó, cho dù là người có thân thể yếu nhất, trong quá trình truyền tống cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đang ngồi đây đều chấn động, Niệm Băng nói mặc dù rất đơn giản, nhẹ nhàng, nhưng mọi người ngồi đây đều là ma pháp sư xuất sắc nhất của Ngưỡng Quang đại lục, bọn họ sao lại không biết được khó khăn trong đó chứ? Chỉ riêng ma pháp trận trong nháy mắt truyền tống một khoảng cách rất dài đã thất truyền từ lâu, hơn nữa, Niệm Băng còn có thể bố trí thêm một ma pháp trận khác trong đó để tăng tính ổn định, lại còn có năng lực tự động hấp thu ma pháp nguyên tố trong không gian, mấy thứ hợp lại, thì không một ma pháp sư nào ngồi đây có thể làm được, cho dù là Dung Thân Vương cũng không thể làm. Ma pháp trận quan trọng với ma pháp sư thế nào, bọn họ tự nhiên hiểu rõ, giờ phút này, bọn họ lại phải thay đổi cách nghĩ về thực lực của Niệm Băng một lần nữa.

Cảm thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Niệm Băng dấy lên cảm giác tự hào, hắn chỉ hướng về mọi người có ý biểu đạt rằng đó chính là cái mà một tử tôn của Dung gia phải làm, hắn tuyệt không làm mất thể diện của Dung gia.

"Gia gia, còn có một việc con muốn báo cho ngài "

Giọng nói của hắn rất bình tĩnh nhưng khiến người ta chú ý, nên hắn vừa nói lại khiến cho các cao thủ của Dung gia chú ý.

Dung Thân Vương kinh ngạc nhìn Niệm Băng, nói:

"Còn có một việc, là việc gì?"

Niệm Băng do dự một chút, nhưng ánh mắt hắn rất nhanh lấy lại bình tĩnh:

"Cha con đã trở lại, cùng đi với mẹ của con, bọn họ hiện giờ đang ở Băng Nguyệt hồ."

Nếu lúc trước nói về khả năng vận dụng Ma Pháp trận của hắn khiến các cao thủ Dung gia đang ngồi đây kinh ngạc, thì những lời này khiến cho tất cả cao thủ Dung gia như vỡ ra, nhất thời, tiếng tranh cãi phần nộ tràn ngập trong thạch phòng. Bọn họ mặc dù công nhận thân phận của Niệm Băng, nhưng Dung Thiên thì khác, lúc trước khi Dung Thiên ly khai thì đã mang danh phản đồ. Hơn nữa, lão còn mang theo Hỏa diễm thần thạch là vật gia truyền của Dung gia, mỗi một người trong Dung gia đều không thể nào quên. Lúc này, những cao thủ Dung gia vốn vẫn nghĩ Dung Thiên đã chết lại đột nhiên nghe thấy Dung Thiên đã trở lại, sao lại không giật mình kia chứ?"

Niệm Băng bình tĩnh nhìn một vòng xung quanh những cao thủ Dung gia, hắn không nói thêm gì cả. Đối với những người này, trong lòng hắn phần lớn là khinh miệt, hắn có dũng khí nói ra những lời này, thì sẽ không sợ gì hết. Cho dù tất cả mọi người của Dung gia muốn chống lại cha hắn, hắn cũng tự tin vượt qua được. Hắn tuyệt đối sẽ không để cha bị tổn thương, huống hồ, bây giờ Dung gia lại do Dung Thân Vương làm chủ. Cảm nhận được tình cảm của cha đối với mình, hắn hiểu rằng, Dung Thân Vương cũng là một người cha, nên không thể nào nhẫn tâm với con của mình được. Hắn cũng biết, lúc Dung Thân Vương gặp mình, thì đã không còn hận cha mình nữa. Cho nên, ánh mắt của hắn lúc này đang dừng lại trên người gia gia, người chủ chính thức của Dung gia, chỉ có mình Dung Thân Vương mà thôi.

Hai người em bên cạnh Dung Thân Vương vừa muốn mở miệng, lại bị lão giơ tay ra ngăn lại, ánh mắt rực sáng quét quanh bốn phía khiến cho những cao thủ Dung gia đang tranh cãi im lại ngay. Uy nghiêm của Dung Thân Vương, khiến cho không có bất cứ kẻ nào dám cãi lời, huống hồ đám tiểu bối này.

Dung Thân Vương nhìn Niệm Băng với ánh mắt tình cảm, nói:

”Hắn đã trở lại? Không, là bọn hắn đã trở lại.”

Niệm Băng gật đầu kiên định nói:

”Đúng, bọn họ đã trở lại, gia gia, con muốn một câu trả lời từ ngài.”

Dung Thân Vương đương nhiên biết điều mà Niệm Băng muốn, Niệm Băng nhìn thấy người gia gia khẽ run lên một chút, mặc dù chỉ là một chi tiết rất nhỏ, nhưng khiến cho Niệm Băng càng kiên định với ý nghĩ của mình.

”Trở về, con cháu Dung gia sao có thể lưu lạc ở bên ngoài chứ. Chuyển lời ta đến Dung Thiên, bảo hắn xuất phát cùng với Đại quân của Dung gia. Dung Việt!”

”Dạ! ”

Dung Việt vội vàng đi lên, trong mắt lão tràn đầy kích động, còn rõ hơn cả Dung Thân Vương. Tình cảm của Niệm Băng và Dung Băng rất tốt, thì tình cảm của lão và em trai mình sao lại kém chứ? Bọn họ chính là hai anh em song sinh mà. Anh em sinh đôi có mối liên hệ tâm linh với nhau rất mật thiết, lúc Niệm Băng nói còn có việc muốn bẩm báo với Dung Thân Vương, thực ra lão đã đoán được một ít. Bây giờ lão đã không thể đợi được để gặp người em trai của mình.

Dung Thân Vương hít một hơi thật sâu, nói:

”Dung Thiên năm đó rời nhà mà đi, còn mang theo Hỏa diễm Thần thạch, tội vốn không thể tha, nhưng tình hình bây giờ rất cấp bách, trong Dung gia không thể loạn nữa. Cho nên, đặc biệt cho phép Dung Thiên trở về Dung gia, lập công chuộc tội.”

”Đại ca, không thể”

Nhị đệ của Dung Thân Vương ở bên cạnh cướp lời nói:

”Đại ca, tội của Dung Thiên không thể bỏ qua, làm sao có thể để hắn trở lại gia tộc được chứ? Hơn nữa, hắn còn cầm Hỏa diễm Thần thạch của Gia tộc đi, theo gia quy, hắn nên...”

”Nên gì? Hỏa diễm Thần thạch ở đây”

Hàn quang trong mắt Niệm Băng chợt lóe lên, Hỏa diễm chi thần từ trong ánh hào quang bay ra, xuyên vào mặt sàn nhà, một luồng khí nóng rực từ trong thanh đao truyền ra, mật độ Hỏa nguyên tố trong phòng trở nên nồng nặc, cho dù cao thủ Dung gia đang ngồi đây đã thấy vô số trân bảo, nhưng ánh mắt bọn họ đều dừng lại trên Hỏa diễm Thần thạch, trong mắt đều toát ra vẻ tham lam, thèm muốn.

Ánh mắt Niệm Băng nhìn chằm chằm vào Nhị gia gia của mình, lạnh lùng nói:

”Hỏa diễm Thần thạch vẫn luôn trong tay ta. Lúc trước không phải cha ta lấy đi, mà là do ta trộm đi, các người có việc gì có thể tìm đến ta, ta sẽ tiếp hết, muốn dùng gia quy xử lý ta cũng được. Nhưng ta từng nghe gia gia nói qua, nếu đối với người có công hiến đặc biệt với Gia tộc, thì sẽ không bị Gia quy xử phạt. Ta nghĩ, về điểm này các người đều biết, đương nhiên, trong Gia quy cũng có ghi, người có công mặc dù không bị xử phạt nếu phạm sai lầm, nhưng trong tộc nếu có người không phục có thể khiêu chiến hắn, nếu

thắng, có thể định tội hần. Ta nói đúng chứ, ta chấp nhận bất cứ lời khiêu chiến nào, của bất cứ ai, bất cứ lúc nào ”

Cảm nhận được khí phách từ trên người Niệm Băng truyền ra, đám con cháu trực hệ của hai người em Dung Thân Vương đứng bật lên, nhìn trừng trừng vào hần. Nhị đệ của Dung Thân Vương khinh thường nói:

”Người lấy? Lúc đó người bao nhiêu tuổi? Người nói người có công với Gia tộc? Sao ta lại không biết? Chẳng lẽ người nghĩ một mình người khiêu chiến được cả Dung gia sao?”

Dung Việt ở một bên nói:

”Nhị thúc, lời này của ngài không đúng, cho dù muốn khiêu chiến, cho dù muốn khiêu chiến, cũng không có ta trong đó. Niệm Băng có thể nói là con của ta, nếu hần phạm sai lầm, ta tình nguyện gánh thay hần.”

Niệm Băng cảm kích nhìn vị đại bá có khuôn mặt rất giống cha mình, mỉm cười nói:

”Đại bá, cảm ơn ngài, tuy nhiên, con nghĩ là không cần. Công lao của con với Gia tộc, tự trong Tộc sẽ biết. Cho nên muốn khiêu chiến với con, con chấp nhận bất cứ lời khiêu chiến của bất cứ ai, nhưng con chỉ sợ các người không dám khiêu chiến với con mà thôi.”

Lúc này, hần biết mình không nên khơi mào mâu thuẫn trong Gia tộc, mà phải đặt việc đối phó đám Thần Nhân làm trọng. Nhưng sự phẫn uất trong lòng nhiều năm, không thể nào đè xuống được. Hần không chỉ ra mặt vì phụ thân, mà còn ra mặt vì mình. Lúc trước gia gia đối xử lạnh lùng với phụ thân mình như vậy, có không quan hệ không nhỏ với những người này, nếu không phải vì áp lực của người trong Tộc, gia gia sẽ không lạnh lùng với phụ thân như thế.

Dung Thân Vương phần nộ quát:

”Ngồi hết xuống cho ta, trong mắt các người có còn Tộc trưởng như ta không?”

Đối mặt với uy nghiêm của Hỏa diễm Sư vương, tất cả mọi người trong Dung gia đều ngồi xuống, Dung Thân Vương lạnh lùng nhìn bọn họ, nói:

”Lời của Niệm Băng mặc dù nhận thay cho cha, nhưng cha có lỗi, con phải trả điều này không phải là điều không thể. Hần tình nguyện chịu tội thay cha, ta đồng ý. Niệm Băng có công lớn đối với Tộc ta. Công tội có thể bù trừ, ta cho phép hần có được Hỏa Diễm Thần thạch. Theo Gia quy của Tộc, các người có quyền khiêu chiến hần. Tuy nhiên, ta cảnh báo trước với các người một câu, cao thủ mạnh nhất của Dung gia không phải là ta, mà là Niệm Băng đang đứng trước mặt các người kia. Dung Việt, đi gọi Dung Thiên đến đây.”

” Vâng, phụ thân”

Nhìn vẻ mặt của Nhị Thúc và Tam thúc, Dung Việt trong lòng rất vui, xoay người bước đi.

Mọi người ở đây rõ ràng không thể tin chuyện này là thật, bọn họ không có ai có thể tin tên tiểu tử mới hai mươi tuổi đầu lại là cao thủ mạnh nhất của Dung gia. Nhưng bọn họ lại không thể nào nghi ngờ lời nói của Dung Thân Vương. Bởi vì, từ trước đến nay và vĩnh viễn Dung Thân Vương sẽ không nói dối, trước kia không có, sau này cũng tuyệt đối không có, bọn họ đều do dự.

”Đại ca, Niệm Băng có lẽ có thực lực cực mạnh, nhưng ta sao lại không biết công lao mà ngài nói là gì?”

Dung Thân Vương nhìn thoáng qua hai người em của mình với ánh mắt bất mãn, lạnh lùng nói:

”Đây là bí mật lớn nhất của Gia tộc, các người không cần biết. Lời nói của ta, chẳng lẽ các người còn nghi ngờ?”

”Không, chúng ta đương nhiên không hoài nghi lời đại ca. Nhưng hần là cháu ruột của ngài, với những người khác, khó có thể...”

Ánh mắt Dung Thân Vương trở nên lạnh lùng, vừa định phát tác thì cánh cửa của căn nhà đã lại mở ra, cũng không phải Dung Việt mang Dung Thiên trở về, hần mới vừa đi ra ngoài mà thôi, sao có về nhanh thế được chứ? Ngoài cửa đến là bảy người. Bảy lão nhân, mỗi người bọn họ đều mặc quần áo bình thường, nhưng bọn họ vừa đến khiến cho tất cả người ở đây đều đứng lên.

Huyết Sư thất lão, không chỉ là bảy vị Trưởng lão quyền quyết định cao nhất của Huyết Sư giáo, đồng thời bọn họ còn là bảy vị Trưởng lão có bối phận cao nhất của Dung gia. Bình thường, bọn họ ở trong nội viện an tĩnh nhất của Dung gia dưỡng lão, với thực lực của bọn họ đủ để khiến cho tất cả những người Dung gia tôn kính. Huống chi, trong bọn họ, không chỉ có cha của Dung Thân Vương, đồng thời còn có cha của hai người em của lão.

Nhị Lão tức giận nhìn thoáng qua con trai của mình, nói:

”Dung Diễm vốn là Tộc trưởng của Tộc ta, lời hắn nói chính là mệnh lệnh với bất cứ ai trong Tộc, các người muốn phản sao. Người không tin hắn, thì sẽ không tin cả ta. Chúng ta đến đây, chỉ nói một câu, Niệm Băng đã lập công lao cho Tộc ta, đừng nói các người, mà ngay cả Tiên bối của Dung gia cũng không thể so sánh nổi. Đừng nói chuộc tội thay cho cha hắn, với hắn công lao của hắn, cho dù bây giờ để cho hắn làm Tộc Trưởng cũng không phải không có khả năng. Ai có ý kiến, đứng là khinh nhờn với tiên bối Gia tộc. Được, hai người các người chuẩn bị nhanh đi.”

Hai người em của Dung Thân Vương đều là con của vị Nhị Trưởng lão này, nếu hỏi hai người bọn hắn cả đời này sợ ai nhất, thì sẽ không phải là Dung Thân Vương suốt đời ở trên bọn họ, mà chính là người cha tính tình nóng nảy này

Nhất thời, mọi người đều cảm thấy nghi hoặc lên tới đỉnh điểm, nhưng bọn hắn lại không dám nói một từ nào.

Tay phải Niệm Băng vung lên, thu hồi lại Hỏa diễm Thần thạch vào trong cơ thể mình, lạnh nhạt nói:

”Các vị đang ngồi ở đây có lẽ rất khó tâm phục, tuy nhiên, nói chuyện phải dựa vào thực lực, chúng ta sắp phải đối mặt với một đám người mạnh nhất trên thế giới, đến lúc đó, ta sẽ cho các người thấy thế nào là cường giả chính thức. Ta biết, trong các người có rất nhiều người thù địch cha con ta, đây là điều không thể tránh khỏi. Tuy nhiên, ta bây giờ đã trưởng thành, những việc phát sinh khi ta còn nhỏ, không thể nào xuất hiện lại

Đại Trưởng lão đi đến bên cạnh Niệm Băng, trong mắt toát ra ánh sáng hiền lành, những việc từng phát sinh trên người Niệm Băng, hắn hiểu rõ, nhìn cháu của mình, hắn thở nhẹ một tiếng, nói:

”Được rồi, Niệm Băng, không cần nói nhiều như vậy. Người còn có rất nhiều chuyện phải làm, đi trước đi, quân đội Hoa Dung Đế quốc lập tức xuất phát. Cha người ở đây, người có thể an tâm, có gia gia ở đây rồi.”

Niệm Băng mỉm cười, cung kính hành lễ với bảy vị Trưởng lão và gia gia của mình rồi đi ra ngoài. Nếu nói về địa vị ở Huyết Sư giáo, thì chỉ có bảy vị Trưởng lão hành lễ với hắn, nhưng ở đây, bảy vị Trưởng lão lại là tiên bối của hắn.

Ra khỏi nhà đá, Niệm Băng biết có bảy vị Trưởng lão và gia gia của mình ở đây, cha sẽ không có gì phải khó xử. Hắn bây giờ có rất nhiều việc phải làm, thật sự không thể lưu lại đây thêm nữa. Thân hình lóe lên mấy lần, dùng tốc độ nhanh nhất đi vào ma pháp trận mà mình dựng lên để ma pháp trận phát huy tác dụng.

Lúc Niệm Băng trở lại phòng của mình thì đã là đêm tối. Băng Nguyệt hồ vì quân đội của bốn Đại đế quốc rời đi nên yên tĩnh hơn rất nhiều, không khí ẩm ướt theo gió lan đi khắp nơi. Trong mắt Niệm Băng hiện lên vẻ mệt mỏi, giúp nhiều người như thế xuyên qua không gian, mặc dù ma pháp trận có thể hấp thu tiên thiên chi khí trong không khí, nhưng một lần hơn hai mươi vạn người đi vào cũng có chút ít khó khăn. Cho nên, hắn không thể không dùng tinh thần lực của mình hỗ trợ, lúc này, tinh thần lực tiêu hao khiến hắn hơi mệt mỏi. Nhưng hắn còn việc phải làm, chưa thể nào nghỉ ngơi được.

Nếu không phải sự phó đột nhiên xuất hiện, bây giờ Niệm Băng đã giống như binh lính của tứ Đại đế quốc, xuất hiện trước mặt đám di dân ở Di Thất Đại Lục. Nhưng thân thể sự phó không ổn như vậy, hắn nếu không giúp Tra Cực giải quyết vấn đề, chỉ sợ cũng không thể an tâm đối đầu với đám Thần Nhân. Cho nên, hắn quyết định ở lại, ở lại cùng hắn chỉ có mình Băng Khiết. Phượng Nữ, Lam Thần và Long Linh đều đã đi đến tiên tuyến, còn cha, đã thành công về đến Dung gia. Dù Niệm Băng không gặp lại cha, nhưng hắn tin rằng, cha mình bây giờ nhất định đang rất cao hứng. Dù sao, tâm nguyện lớn nhất của hắn đã được giải quyết. Mà mẹ mình mặc dù tạm thời cách xa cha, nhưng quá khứ bà đã là người dẫn dắt cao thủ Băng Thần Thập, tất cả tinh nhuệ của bốn Đại đế quốc.

”Sư phó”

Niệm Băng đẩy cửa bước vào, nhỏ giọng gọi.

Mặc dù đã là ban đêm, nhưng Tra Cực vẫn chưa ngủ, không phải là lão không muốn ngủ, mà là không thể ngủ được. Nghĩ đến đệ tử xuất sắc của mình, cùng với lời nói của Niệm Băng đã nói, trái tim lão như có lửa thiêu đốt. Băng Khiết mới rời đi một lát, Tra Cực sợ nàng vất vả nên bảo nàng đi nghỉ. Dù sao, ngày mai Băng Khiết phải cùng với Niệm Băng đi đến tiền tuyến.

Quay lại rồi sao, mệt lắm phải không, trước tiên nghỉ ngơi một lát đi

Tra Cực mỉm cười vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh mình.

Niệm Băng đi đến ngồi xuống bên cạnh Tra Cực, ở trước mặt Sư phụ mình, hẳn không cần phải thể hiện sự kiên cường, mỉm cười nhìn Tra Cực:

”Sư phó, hoàn cảnh ở đây cũng tuyệt, từ nay về sau nếu ngài và sư mẫu muốn ẩn cư, thì ở đây là một lựa chọn rất được, chứ Băng Nguyệt thành bên kia hơi lạnh một chút

237. Chương 236 : Khô Mộc Phòng Xuân

Tra Cực cười tươi nói:

”Không vội, nếu ta thật sự có thể sống sót, thì ẩn cư ở đâu chẳng như nhau? Niệm Băng, ta thấy ngươi mệt mỏi quá rồi, từ lúc trở về đến giờ ngươi vẫn chưa hề được nghỉ ngơi, không bằng ngươi nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Chờ sau khi các người chiến thắng Thần nhân trở về rồi nói tiếp.”

Niệm Băng biết Tra Cực rất yêu thương mình, cảm nhẹ lấy bàn tay của sư phụ, mỉm cười nói:

”Sư phó, con không mệt đâu, nếu không giúp ngài khôi phục thân thể, con làm sao có thể an tâm mà đi chứ? Người và sư mẫu khó khăn lắm mới đoàn viên, vì hạnh phúc của các người, người nhất định không được có việc gì. Con không mệt chút nào, một chút cũng không. Bây giờ đệ tử của ngài chính là một trong những người cường đại nhất của đại lục. Mặc dù bận một chút, nhưng thân thể con không có vấn đề gì, chúng ta phải bắt đầu đi thôi, nếu không, con sợ rằng trước khi mặt trời mọc cũng không thể hoàn thành được.”

Tra Cực nhìn thấy hào quang bên trong đôi mắt của Niệm Băng, mỉm cười nói:

”Lúc ta và sư mẫu của ngươi phát sinh lần đó, ta vẫn nghĩ đời ta đã làm một chuyện chính xác nhất, chính là lớn mật thổ lộ tình yêu với sư mẫu ngươi. Cho dù sau này đã xảy ra chuyện đó, khiến chúng ta chia lìa, nhưng ta vẫn cho là như vậy. Nhưng, bây giờ ta lại phát hiện, ta còn làm một việc chính xác hơn, là nhận được một đệ tử như ngươi. Niệm Băng, biểu hiện của ngươi rất xuất sắc, trong mắt sư phó, ngươi không có khuyết điểm gì?”

Niệm Băng mỉm cười nói:

”Sư phó, người còn khen con như thế, con không biết làm gì đâu. Thực ra, con đâu có hoàn hảo gì. Hai năm gần đây, vì tăng thực lực, và xuất hiện một vài chuyện bận rộn không thể tránh khỏi, nên Trù Nghê của con vẫn không thể tu luyện thêm được nữa. Thực ra, ma pháp đối với con mà nói, chỉ là thủ đoạn để cứu cha mẹ. Điều con thích nhất, chính là Trù Nghê đó. Vẫn không thể cố gắng vì niềm yêu thích của mình, có lẽ đây là nỗi buồn của con. Nhưng người yên tâm, chỉ cần con còn có thể sống sót trở về sau đại chiến này, cuộc đại thi đấu Trù Thần tiếp theo, con nhất định sẽ đấu đến cùng với Tiểu Thiên, cho dù có thua, thì tuyệt đối cũng không làm hổ danh tiếng của ngài

Tra Cực hả hê cười, nói:

”Không, nhất định ngươi phải thắng, đệ tử của ta sao có thể thua được chứ? Thực ra, ta đã nghe người trong quán ăn mô tả hình dạng của hắn, ta đã biết lai lịch của Tiểu Thiên.”

Niệm Băng ngần người nói:

”Người biết lai lịch của hần? hần là...”

Tra Cự cười nói:

”Tiểu tử ngốc, người nghĩ lại xem, nếu không có sư phụ xuất sắc, sao lại có thể dạy được đồ đệ xuất sắc như hần? Nên hần đương nhiên là có lai lịch. Còn nhớ đến Ngũ đại Trù Thần mà ta nói với người trước kia không? Ta đứng thứ nhất, trong bốn vị Trù Thần còn lại, có một người chỉ chênh lệch với ta một ít mà thôi. Đó chính là Liệt Trù thần được xếp thứ hai, bởi vì liên quan đến sự sắp xếp này nên hần vẫn luôn canh cánh trong lòng. Hần không ngừng tu luyện Trù Nghệ, nhưng cho đến ngày ta rút lui khỏi giới Trù Nghệ, hần vẫn như trước không thể nào đánh bại được ta.”

Niem Băng nhú mày nhìn sư phó của mình:

”Nhưng mà, con trước kia cũng không nghe người nói Liệt trù thần có Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ. Đây chính là thần thủ đệ nhất của giới Trù Nghệ. Tiểu Thiên cũng dựa vào Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ mới có thể chống lại con. Nói một cách chính xác, Trù Nghệ của hần cũng là do từ chiêu này mà đến. Nếu hần là đệ tử của Liệt trù thần, thì chỉ dựa vào Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ có lẽ lúc trước Liệt trù thần cũng không nhất định đã thua người”

Tra Cự cười nói:

”Không sai, Liệt trù thần quả thực không dùng đến Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ. Có lẽ người cũng đã đoán ra, thực ra, Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ không phải là trù nghệ, mà là võ kỹ. Mà lão Liệt lại không biết võ kỹ. Nhưng cũng không hần đệ tử hần không biết. Tình hình chính xác ta không biết, nhưng ta có thể suy đoán được, người này đã tìm được một đồ đệ có thiên phú phi thường, mời một cao thủ võ kỹ truyền dạy võ kỹ cho hần, sau đó lại đem Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ dạy cho hần. Năm đó, ở lần cuối cùng ta đánh bại lão Liệt đã nghe hần nói qua, hần còn có một pháp bảo mà ta không thể chiến thắng, nhưng chưa đến lúc sử dụng đến pháp bảo đó. Ngay lúc đó, ta cũng suy nghĩ ra hần nói chính là Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ. Đáng tiếc hần lại không thể tu luyện, cho nên vẫn không thể dùng được. Bây giờ, hần đem Thần thủ đệ nhất của giới trù nghệ truyền cho đệ tử của hần, mà đệ tử của hần đã chiếm được chức trù thần theo ý nguyện của hần, ta nghĩ, nhất định hần đang cười trộm

Niem Băng nói:

”Ý của người là, Liệt trù thần vốn đã có phương pháp tu luyện Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ?”

Tra Cự gật đầu nói:

”Đúng thế, ta dám khẳng định, đây không phải gia truyền của hần, chỉ là ngẫu nhiên chiếm được phương pháp tu luyện Âm Dương điều hòa Thái cực Thủ mà thôi. Nhưng sau này phát hiện phải là người tu luyện Võ Kỹ mới có thể tu luyện, nhưng tuổi của hần đã lớn, cho nên, chỉ có thể đặt ký thác vào lớp người trẻ tuổi. Tiểu Thiên mặc dù chiếm được vị trí Trù Thần, nhưng trước khi chiến thắng đệ tử của ta, hần vĩnh viễn cũng không phải Trù Thần chính thức.”

Nói tới đây, mắt vị Đệ nhất Trù Thần toát lên vẻ kiêu hãnh, dù sao, ở những năm tháng của lão, chưa từng có ai có thể vượt qua lão, cho dù là Băng Khiết, cũng chỉ là thủ hảo mà thôi.

”Sư phó, con nhất định sẽ nỗ lực, bây giờ vẫn còn vài năm thời gian nữa, con nghĩ cũng sẽ đủ. Được rồi, chúng ta nên bắt đầu đi thôi. Sư phó, trước tiên con sẽ cho người xem, con nghĩ, người nhất định sẽ kinh ngạc.”

Vừa nói Niem Băng vừa mỉm cười lấy một bình sứ nhỏ trong Không gian giới chỉ ra đưa cho Tra Cự, nói:

”Sư phó, người uống một ngụm này trước, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu.”

Cầm lấy bình sứ, trong lòng Tra Cự đột nhiên có loại xúc động khác thường, liếc mắt nhìn Niem Băng, cẩn thận mở nắp bình sứ ra xem. Nhất thời, một mùi thơm ngát tràn ngập khắp mọi ngõ ngách trong không trung, mùi hương thơm ngát đó như biển ảo từng giây một, nhưng dù biển ảo thế nào, đều rất thần kỳ.

”Hả! cái này, đây là Bách Hoa Lộ, sao có khả năng chứ. Làm thế nào lại có người có thể chế ra Bách Hoa Lộ cơ chứ!”

Giọng nói Tra Cực trở nên run rẩy, trong lòng lão kích động đến cực điểm. Mặc dù lão từng là Trù Sư xuất sắc nhất, nhưng dù sao vẫn có một số việc lão không làm được, như là chế ra Bách Hoa Lộ.

Chế ra Bách Hoa Lộ vẫn đề khó khăn nhất là phải thu thập được trăm loài kỳ hoa trong bốn mùa mới có thể thành công. Tra Cực đã từng thử qua nhưng dù ở bất cứ nơi đâu trên đại lục, cũng không thể thu thập được nhiều loại hoa như thế, huống hồ lại là hoa của bốn mùa. Trăm loài hoa bình thường thì có thể, nhưng nếu là loại hoa mà đạt độ trân quý, và yêu cầu đặc thù bốn mùa, thì mới quyết định được chất lượng của Bách Hoa Lộ. Chính vì nguyên nhân này, mặc dù Tra Cực đã cố gắng không ngừng, nhưng vẫn phải buông xuôi. Mùi hương thơm nồng đậm trước mắt này, rõ ràng là Bách Hoa Lộ thượng phẩm nhất, lão sao có thể không sợ hãi kia chứ?

Niệm Băng chỉ vào mình cười nói:

”Sư phó, người làm ra Bách Hoa Lộ này, chính là đệ tử của người. Con đã tốn không ít tâm sức mới chế ra được. Đương nhiên, cái này chỉ ở một nơi đặc biệt mới có thể thành công. mà hôm nay con muốn chữa trị cho người, cũng nhân tiện có quan hệ với nơi đây, người uống một ngụm trước đi, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu.”

Tra Cực run run đem bình sứ đặt lên miệng mình, uống một ngụm nhỏ, lão tự nhiên hiểu được sự quý giá của Bách Hoa Lộ, sao nữ uống nhiều được chứ. Theo một mùi thơm ngát thấm vào từng lỗ chân lông, một hơi thở ấm áp trong nháy mắt lan ra khắp cơ thể lão, luồng khí ấm áp đó khiến cho thân thể đang suy yếu của lão nhất thời trở nên dễ chịu như quay trở về thời thanh xuân trai trẻ. Lão không khỏi rên lên một tiếng, tay run lên, bình sứ suýt chút nữa rơi xuống mặt đất. May mắn là Niệm Băng phát hiện kịp thời, đỡ được bình sứ.

Cả trăm thứ hoa mà Bách Hoa Lộ dùng, không hoa nào không phải là loài hoa quý giá nhất, lúc trước ở Sinh Mệnh Linh vực của Tập Áo, mấy loài Hoa này đã bị khí tức sinh mệnh khổng lồ của nàng thấm đượm, mà Bách Hoa Lộ chính là tinh hoa của Bách hoa, tự nhiên sẽ có Sinh mệnh khí tức tinh khiết nhất. Dưới ảnh hưởng của luồng Sinh mệnh khí tức này, Sinh mệnh lực trong cơ thể Tra Cực không ngừng được bổ sung, điều hòa, khiến lão thư giãn hơn nhiều, đôi mắt đỏ dần cũng trở nên trong suốt hơn.

Thất thải quang mang xuất hiện trong chân không, Tra Cực chỉ cảm thấy thân thể mình rất nhẹ, đã thoát khỏi ghế, nhẹ nhàng phiêu hốt ở phía trên chiếc giường, bị tác dụng của một cỗ năng lượng không biết tên, lão kinh ngạc phát hiện, mình đang khoan chân ngồi trong không trung, mà Niệm Băng đi sát theo lão ở phía trên giường, hai tay khua dẫn, đem hai tay Tra Cực đặt lên đầu gối, nghiêm mặt nói:

”Sư phó, con bắt đầu đây, người chỉ cần ổn định tâm thần, coi như là ngủ một giấc, sáng mai khi mặt trời lên, sẽ thấy khác hẳn.”

Nhìn thấy sự tự tin trong mắt đệ tử, Tra Cực đột nhiên phát hiện mình vẫn nghĩ đến việc không có khả năng xảy ra, bây giờ có vẻ như cũng không khó khăn mấy, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt già nua, lão từ từ nhắm mắt lại. Là một gã Trù Sư xuất sắc, ổn định tâm thần của mình là một chuyện quá dễ dàng, lão vừa mới nhắm mắt lại, đã cảm giác rõ ràng được một lực ấm áp mạnh hơn cả Bách Hoa Lộ, theo tứ chi bách hải truyền khắp cơ thể, luồng khí ấm áp đó bao phủ cả người.

Nếu lúc này trong phòng có người mà nói, nhất định sẽ phải giật mình, từ ngực Niệm Băng hiện ra một vầng sáng màu xanh biếc, vầng sáng này tản ra ánh hào quang màu xanh biếc nhu hòa, tràn ngập năng lượng Sinh mệnh hình thành một màn hào quang bao phủ Tra Cực ở bên trong. Niệm Băng mặc dù chưa thể chính thức sử dụng năng lượng của Sinh Mệnh Chi Cầu và Tử Vong Chi Cầu, nhưng lợi dụng một chút thì vẫn có thể. Khí tức Sinh mệnh kích thích sinh cơ trong cơ thể Tra Cực, khiến cho thân thể đang khô kiệt của lão dần dần tản mát ra một tầng hào quang màu vàng nhạt, một luồng Sinh mệnh khí tức chui vào từng lỗ chân lông của lão, bắt đầu cải tạo thân thể lão.

Hai tay Niệm Băng dần nâng lên, tay trái là quang mang màu lam, tay phải là quang mang màu trắng nhũ, là một gã ma pháp sư, cùng lúc thi triển hai loại Ma pháp để chữa thương khó khăn đến mức nào có thể biết được. Phải biết rằng, ma pháp chữa trị phải khổng chế lực lượng càng phải chuẩn xác hơn Ma pháp công kích rất nhiều. Nếu không, không cẩn thận một cái sẽ dễ dẫn đến phản tác dụng. Nhưng trong tay Niệm Băng, hai hệ Ma pháp chữa trị lại được sử dụng một cách dễ dàng, dưới tác dụng của tinh thần lực

khổng lồ của hắn, căn bản không có vấn đề gì. Hơn nữa trải qua Sinh mệnh khí tức tẩy lễ, thuật chữa trị của hắn đã đến mức tận cùng, nên dù là người ngừng thở, cũng có thể làm sống lại.

Hào quang lóe lên, trong mắt Niệm Băng toát ra một tia sáng mãnh liệt, hai tay chụm lại, hai luồng sáng một trắng một lam dưới sự khống chế của tinh thần lực, phân biệt chui vào trong cơ thể Tra Cực qua hai đường là đỉnh đầu và gan bàn chân. Vì Sự phụ của mình, Niệm Băng chẳng những dị thường cẩn thận, hơn nữa còn dùng toàn lực, hắn không muốn vì một chút bất cẩn mà khiến cho thân thể sư phó khôi phục kém đi một chút nào.

Ban đêm là lúc yên tĩnh nhất, Băng Khiết không nghe theo lời Tra Cực đi nghỉ, với thực lực của nàng, ngủ hay không ngủ đã sớm không quan trọng. Lúc Niệm Băng đang bận rộn, Tra Cực đã không giấu diếm nàng nói ra những điều mà Niệm Băng nghĩ, mặc dù nàng khó tin rằng đó là sự thật, nhưng nghĩ đến kỳ tích phát sinh trên người Niệm Băng, trong lòng nàng đã dấy lên một tia hy vọng. Lúc này, Niệm Băng đang chữa trị cho Tra Cực, thì nàng đang chờ đợi ở bên ngoài, một là hộ pháp cho bọn họ, đồng thời cũng muốn nghĩ xem người mình yêu nhất sẽ hồi phục đến mức độ nào.

Băng Khiết và Tra Cực rất có cảm tình với nhau, dù đã trải qua mười năm thời gian cũng vẫn không thay đổi, dù giờ đây nàng gặp lại Tra Cực rất già yếu, nhưng trong lòng cũng không có gì hối hận hoặc dao động. Nàng hiểu rõ tình trạng của Tra Cực, chỉ hy vọng lão sống lâu thêm mấy ngày thôi, để mình được hầu hạ lão thêm mấy ngày, vậy là quá đủ rồi. Nàng căn bản không dám hy vọng thân thể Tra Cực có thể tốt lên. Dù sao, Sinh mệnh lực của một người tiêu thất có nghĩa là gì, Nàng là một ma pháp sư hiểu rất rõ. Nhưng, nàng sao có thể biết được, Niệm Băng lại là một loại khác thường, trước sau đã hai lần tiêu hao sinh mệnh lực vì đại nghĩa mà gọi về ma pháp mạnh nhất của hắn, hắn hiểu về Sinh mệnh lực hơn hẳn người thường, huống hồ, hắn còn có Sinh mệnh lực khổng lồ mà người người bình thường vẫn mơ tưởng a!

Thời gian từng giây một trôi qua, không khí ẩm ướt khiến cho quần áo trên người Băng Khiết dính chút nước, nhưng nàng vẫn đứng ở đó, không hề di động, nàng thầm cầu nguyện trong lòng, cầu mong những điều Niệm Băng làm thành công, dù chỉ làm cho Tra Cực sống thêm vài năm, nàng cũng cảm thấy quá mỹ mãn.

Màn đêm buông xuống, một luồng hơi nước tràn ngập mặt hồ, bởi vì hơi nước nên ánh trăng có phần mờ lung, mờ ảo, Băng Khiết ngẩng đầu nhìn trời, nhiều năm như vậy trôi qua, lòng của nàng mỗi khi nhìn thấy Tra Cực, đều cảm thấy khẩn trương, người ta vào lúc biết là không có hy vọng thì không nghĩ nhiều; nhưng lúc hy vọng xuất hiện, thì tư tưởng của người đó lại trở nên phức tạp, bây giờ, trái tim Băng Khiết đang ở hoàn cảnh đó.

Thời gian, từng phút một chậm rãi trôi qua, bởi vì Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng, nên bên trong phòng không phát ra một tiếng động hay hơi thở nào dù là nhỏ nhất, Băng Khiết một mực chờ đợi, cho dù trong lòng nàng rất khẩn trương, nhưng lại không dám quấy rầy.

Mặt trời từ phương Đông rút cuộc dần xuất hiện, bầu trời màu đen chuyển sang màu lam, lúc bình minh sắp đến, thì Băng Khiết đột nhiên phát hiện, trên người mình đã xuất hiện một lớp băng mỏng từ lúc nào mà nàng không hay biết, cái này không phải do hoàn cảnh tự nhiên tạo thành, thời tiết bây giờ không nóng, nhưng đã vào mùa Xuân, Băng xuất hiện hẳn là vì ma pháp lực Băng hệ của nàng tự phát ra, nhiều năm tu luyện như vậy, đây là lần đầu tiên nàng không khống chế được ma pháp lực của mình dẫn đến tình trạng này.

Trời càng lúc càng sáng, mặt trời như lòng đỏ trứng gà xuất hiện ở chân trời xa xa, ánh sáng chói lọi hiện ra, đây là một cảm giác rất kỳ diệu, như là mặt đất được ánh mặt trời đánh thức, tiếng côn trùng, chim chóc kêu vang cũng to dần lên, các loài sinh vật tỉnh giấc cũng nhiều lên, mặc dù phần lớn chỉ là một ít loài chim, nhưng cũng khiến cho đại lục đã mất đi văn minh này có thêm vài phần sinh cơ.

Cánh cửa được từ từ mở ra, người đi ra đầu tiên là Niệm Băng với vẻ mặt mệt mỏi, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, nhưng tiêu hao quá nhiều năng lượng khó có thể dấu được tình trạng bây giờ của hắn, khuôn mặt hơi tái thoát nhìn trông hẳn tiêu tụy thêm mấy phần. Thấy vẻ mặt như không có gì của hắn, trái tim Băng Khiết đập loạn lên.

”Hả!! Sư mẫu, người sao lại ở đây?”

Niệm Băng kinh ngạc khi nhìn thấy Băng Khiết.

Băng Khiết bây giờ, đã không phải Băng Tuyết nữ thần lạnh lùng, ngập ngừng nói:

”Ta, ta lo cho các người, ở bên ngoài hộ pháp cho các người, Niệm Băng, lão..., Sư phó của người sao rồi.”

Niệm Băng cười cùi, nụ cười của hắn như ánh mặt trời ấm áp khiến tim Băng Khiết đập mạnh lên. Nàng đương nhiên biết nụ cười biểu hiện điều gì, đúng lúc này, người đó đã từ trong phòng đi ra.

Dáng người đó chỉ thấp hơn Niệm Băng một chút, từng bước đi ra của lão đều rất ổn định, mặc một chiếc áo vải bình thường, đã có một cổ hơi thở ôn hòa. Lão vừa xuất hiện, nhất thời khiến cho không khí xung quanh tràn ngập một mùi thơm nhàn nhạt

Băng Khiết ngơ ngác nhìn thân hình cao lớn trước mặt, dù thế nào cũng không thể tin đây là sự thật. Người trước mặt thân hình khôi vĩ, tướng mạo anh tuấn, thoát nhìn như mới hơn ba mươi tuổi chẳng lẽ là lão đó sao?

Ánh mắt Tra Cực rất ấm áp, mặc dù lão không thấy được khuôn mặt của mình, nhưng lão có thể cảm nhận được sự biến hóa của làn da, làn da tươi mới đã không còn cảm giác ứ đọng, không còn nếp nhăn, như được sống lại một lần nữa. Mỗi một bộ phận trên người lão đều tản ra sức sống mãnh liệt. Đây là cảm giác rất nhẹ nhàng, bay bổng, như là đã đi đến thế giới khác. Băng Nguyệt Hồ trước mặt trở nên đẹp hơn, mà vùng đất canh tác trước mặt càng thêm xanh mướt, Tra Cực muốn hỏi chính mình một câu, đây là mình sao?

Thời điểm lần đầu tiên Băng Khiết gặp gỡ Tra Cực, Tra Cực đã bốn mươi tuổi rồi, mặc dù khi đó lão có vẻ thành thực, nhưng tuyệt đối không anh tuấn như bây giờ. Cảm giác ôn hòa, gương mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, đây là người mình yêu sao? Băng Khiết muốn lao tới ôm chầm lấy lão, nhưng là, nàng không biết làm thế nào để khẳng định đây là sự thật.

Niệm Băng cười cười, vui mừng cười, mặt mỗi trên người lúc này đã không còn lại chút nào. Hắn thỏa mãn nhìn thấy sư phó sống lại, niềm sung sướng trong lòng không thể nói thành lời, dù nỗ lực nhiều hơn nữa, hắn cũng không hề bất mãn, tất cả đều đáng giá. Đây là kỳ tích do một tay mình sáng tạo nên.

Đúng vậy, điều này chỉ có thể dùng đến hai chữ kỳ tích, thân thể già yếu của Tra Cực, dưới tác dụng tổng hợp của Thủy hệ Ma pháp, Quang Minh Ma pháp và với Sinh mệnh lực dư thừa, chẳng những khôi phục Sinh mệnh lực, hơn nữa còn khôi phục thanh xuân của lão. Bây giờ, thân thể lão tương tự như người ba mươi tuổi, hơn nữa, còn có Sinh Mệnh chi khí khổng lồ, đừng nói là mười năm, mà bây giờ có sống thêm một trăm năm cũng hoàn toàn có thể tin được..

Niệm Băng mỉm cười nhìn sư mẫu:

”Sư phó đã trở lại. Sư mẫu, con nghĩ, người và sư phó nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc nhất trên đời.”

Băng Khiết ngơ ngẩn nhìn Niệm Băng, giọng nói run run:

”Lão, thật là lão...”

Niệm Băng gật đầu kiên định:

”Con tận mắt chứng kiến từng giờ, từng phút sư phó biến thành thể này, Sư mẫu, ôm sư phó đi, sư phó bây giờ khẳng định rất muốn người.”

”Tiểu Khiết, ta đã trở lại, mạng của ta đã trở lại. Bây giờ, không phải là nàng chiếu cố ta, mà là ta chăm sóc cho nàng cả đời một đời.”

Giọng nói của Tra Cực không còn già nua như trước, tiếng nói hùng hậu tràn ngập cảm giác vui sướng. Lão bước đi trầm ổn, từng bước đi về phía người con gái mình yêu, giờ phút này, trái tim lão hẳn là đang rất kích động.

Niệm Băng mỉm cười nhìn hai thân ảnh từ từ hợp lại, hắn nở nụ cười, nụ cười vui vẻ. Trong lòng hắn rất hưng phấn, tựa như giống hết lúc hắn cứu được cha mẹ vậy, cảm giác đó rất tuyệt vời, rất động lòng người. Trái tim Niệm Băng đang run lên vì vui sướng, ánh mắt nhìn về phía xa xa, hắn biết, hắn không còn gì lo lắng nữa. Có lẽ đấng Thần Nhân sẽ không cho mình nhiều thời gian hơn nữa.

Lúc ôm cơ thể trán ngập sức sống của Tra Cực, Băng Khiết mới khẳng định tất cả đều là sự thật, trên người Tra Cực, ngoài khí tức của lão, còn có thêm một mùi hương dịu nhẹ, đó là do tác dụng của Bách Hoa Lộ. Lão đã được sống lại, chẳng những thân thể đã khôi phục bình thường, mà tay chân bị cắt đứt của lão cũng đã khôi phục hoàn toàn nhờ sự chữa trị của Niệm Băng. Bây giờ, lão đã là một người đầy đủ tay chân, cùng với những người khác mà so sánh cũng không còn khiếm khuyết nữa.

Băng Khiết khóc, nàng khóc vì hạnh phúc, nằm trong lòng ngực Tra Cực, nước mắt hạnh phúc tuôn trào, còn có cái gì hạnh phúc hơn lúc này nữa chứ? Cánh tay phải của Tra Cực đang ôm nàng rất có lực, khí tức thân thiết của lão, tất cả những việc trước kia, giờ đã chìm vào quên lãng.

Ôm, phẳng phất như một thế kỷ dài đằng đặc đã vừa trôi qua, lúc hai người tách ra, trên mặt bọn họ đã không còn nước mắt, tay nắm tay, bốn ánh mắt đều dừng lại trên thân thể có phần mệt mỏi của Niệm Băng. Hai người đều khom lưng hướng về phía Niệm Băng.

Niệm Băng hoảng sợ, không hề do dự nhảy sang một bên, bối rối nói:

"Sư phó, sư mẫu, hai người làm gì vậy, muốn con tổn thọ hay sao?"

Băng Khiết cảm kích nhìn Niệm Băng:

"Cảm ơn người, Niệm Băng, rất cảm ơn người. Không có người, thì ta và sư phó của người sẽ không có tương lai. Có một việc ta quên không nói cho người. Thực ra, lúc trước ta vẫn muốn Băng Vân mang người trở lại Băng Thần Tháp, là do ta muốn người gặp cha mẹ người. Nhưng người lại như một con cá linh hoạt, dù thế nào cũng không bắt được, cuối cùng còn lừa gạt cả Băng Vân bỏ trốn."

Niệm Băng giật mình nhìn Nàng:

"Không thể nào, sư mẫu, ngài thật sự có ý như vậy. Tuy nhiên, con cũng không có lừa dối Băng Vân đâu á! Con thật sự yêu nàng."

Băng Khiết mỉm cười nói:

"Cái này ta không biết, lúc trước, ta mặc dù không thể làm trái mệnh lệnh của sư phó mà thả hai vợ chồng Băng Linh ra, nhưng cho các người gặp nhau thì có thể. Được rồi, sư phó của người giờ đã không có việc gì, chúng ta cũng nên xuất phát thôi."

Niệm Băng do dự một lát rồi nói:

"Sư mẫu, người lưu lại đi, tiện thể cũng để bảo vệ ở đây, ở đây chúng ta phải lưu lại người tốt nhất, để tránh đám Thần Nhân giáo hoạt chạy sang bên này."

Hắn đương nhiên biết thực lực của Băng Khiết sẽ có trợ giúp rất lớn, nhưng sư phó mới khôi phục, hắn sao có thể nhẫn tâm chia rẽ trái tim bọn họ chứ?

Tra Cực mỉm cười nói:

"Được rồi, ý của tiểu tử người ta còn không biết sao? Vừa rồi chúng ta khom người với người, là để cảm ơn người đã khiến cho chúng ta sau này được sống bên nhau. Chỉ điểm này thôi, người đã trả được công dưỡng dục cho ta. Người để sư mẫu người đi cùng người đi. Sư mẫu người là người quan trọng nhất đời ta, người cũng vậy. Ta hy vọng các người có thể bình an trở về, ta chỉ là một trù sư không thể giúp được gì cho các người, nhưng bây giờ tay ta đã khôi phục bình thường, ta sẽ tận dụng thời gian này khôi phục lại kỹ thuật Trù Sư một chút. Sư phó sẽ làm một bàn tiệc thật ngon, đợi các người trở về thưởng thức."

"Sư phó, con..."

Niệm Băng không biết nói gì.

Tra Cực buông tay Băng Khiết ra, nhẹ nhàng sờ mái tóc dài của nàng:

"Nhớ lấy, ta chỉ có một yêu cầu, là các người phải còn sống trở về, ta đợi các người, nếu các người không về, ta cho dù khôi phục Sinh mệnh lực, cũng vẫn không còn lý do để sống. Ta nghĩ, các người đều hiểu được ý của ta."

Dưới sự tổng biệt lưu luyện của Tra Cự, Niệm Băng và Băng Khiết bước vào Truyền tổng trận, một vầng hào quang nhàn nhạt hiện lên, hai người bọn họ đồng thời biến mất.

Nhìn thấy Ma pháp trước mặt, hai mắt Tra Cự toát ra tia nhìn âm áp:

”Nhất định phải còn sống trở về, ta đợi các người, vĩnh viễn chờ các người”

Hào quang lóe lên, Niệm Băng và Băng Khiết xuất hiện ở điểm truyền tổng lúc trước hắn đã rời đi, vừa mới xuất hiện, hắn lập tức thấy được những ngọn cờ bay trong gió, và hơn mười triệu đại quân, gần hai mươi triệu người, xếp thành đội hình chỉnh tề. Mỗi một người đều đang rất bận rộn, có người đang dựng công sự, có người đang phân bố ở xung quanh. Nơi đây mặc dù là bình nguyên, nhưng xung quanh có rất nhiều đồi núi thấp, mà mấy ngọn đồi này, là nơi bố trí công sự. Niệm Băng mặc dù không ở đây, nhưng mà trong mọi người, đã có một thống lĩnh thông minh tuyệt đỉnh, đó chính là Tể tướng Lạc Nhu của đế quốc Áo Lan. Thậm chí ngay cả Dung Thân Vương cũng không thể không bội phục năng lực chỉ huy và điều động quân đội của Lạc Nhu, thảo luận một chút, liền tạm thời giao cho Lạc Nhu phụ trách binh quyền của bốn nước.

Chiến đấu lần này, là của cả Đại lục, không phải là vinh nhục của mỗi một Quốc gia, mà quan hệ đến tương lai của cả nhân loại. Có thể tiếp tục duy trì, phát triển hay không, phải xem trận chiến này có thể đánh bại đại quân Thần Nhân hay không. Bởi vậy, bốn đại Đế quốc đồng tâm hiệp lực. Nếu mà là một năm trước kia, sợ là không có ai có thể tin được điều này, nhưng tất cả đều là sự thật, tất cả, đều là do một sợi dây kết nối lại, sợi dây đó không chỉ nối liền cả bốn đại đế quốc, đồng thời còn phát động quyết tâm cùng nhau chống giặc ngoại xâm của bọn họ. Niệm Băng, chính là sợi dây kết nối đó

Đối với sự chỉ huy của Lạc Nhu, Niệm Băng không hề nghi ngờ. Hắn hiểu rõ, Lạc Nhu được học tập chính quy từ nhỏ, trí tuệ chẳng những không thua kém mình, đồng thời ở phương diện chỉ huy và triển khai, mình còn không bằng năng. Điều năng có thể làm được, tuyệt đối còn hoàn thiện hơn mình, vậy mình cần gì phải tham gia cho loạn?

Rất nhanh, Niệm Băng đã gặp được lãnh đạo của bốn Đại Đế quốc, mà sư mẫu Băng Khiết của hắn thì đi tìm phe cánh Băng Thần Thập. Quân lực của bốn đại Đế quốc, tinh nhuệ nhất chính là quân đoàn ma pháp sư của Băng Thần Thập và Hoa Dung Đế quốc, bọn họ liên hợp với nhau, và đám ma pháp sư của hai Đế quốc còn lại, thành lập nên đội quân có sức uy hiếp lớn nhất với đám Thần Nhân.

Những lều vải đơn giản xuất hiện ở hai bên đồi núi ở giữa bình nguyên, mảnh bình nguyên này cũng không rộng lắm, tất cả đều hẹp và dài. Lần trước tới đây, Niệm Băng đã thấy cái ốc đảo cuối cùng có các di dân nhờ vả sinh tồn, cái hồ bạc này mặc dù diện tích không nhỏ, nhưng nước trong hồ chỉ còn một phần năm. Hơn nữa chất lượng nước rất kém, nước đen ngòm, nhìn như là từ một con sông bẩn mà tới. Nhưng mà lúc này, hắn lại đến đây, hồ nước này đã thay đổi, hồ nước chẳng những đã dâng lên một phần hai, hơn nữa còn rất trong.

Người hưng phấn nhất lúc này là những người Di dân, bọn họ chẳng những tìm được rất nhiều lương thực, lại còn có nguồn nước tươi mới, đối với những người Di dân muốn tìm được quyền lợi sinh tồn mà nói, đã không có gì hoàn mỹ hơn.

Trong trường thống lĩnh toàn quân, lúc Niệm Băng đến đây, lãnh đạo của bốn đại Đế quốc đang thảo luận, cũng phát ra từng đạo mệnh lệnh. Hiển nhiên, tối muộn hôm qua đi đến đây, đám người bọn họ cũng chưa nghỉ ngơi.

Niệm Băng, người đến vừa kịp lúc, chúng ta đang thương lượng kế sách

Dung Thân Vương vẫy tay với Niệm Băng, ra hiệu cho hắn đứng lên.

Niệm Băng thấy bốn vị đại diện cho bốn Đế quốc là Dung Thân Vương, Tuyết Phách, Mộc Tinh và Lạc Nhu, lập tức nhìn thấy một cái sa bàn đơn giản, sa bàn mặc dù đơn giản, nhưng có thể thấy được địa hình xung quanh. Thật không hổ là những người lão luyện trong việc hành quân, mặc dù trận đánh này rất khó khăn, nhưng trí tuệ của bọn họ tập trung lại sẽ tạo ra một sức mạnh rất lớn.

Niệm Băng liếc nhìn sa bàn nói:

”Vừa rồi khi ta đến đã xem qua, dựa vào địa hình ở đây, Lạc Nhu bố trí rất tốt, đồi núi hai bên sẽ dùng binh chủng tập kích, mà trung ương là nơi phòng ngự chắc chắn nhất của chúng ta, ma pháp sư sẽ ở trong công

sự phòng ngự, nói về phương diện chiến tranh, các người giỏi hơn ta rất nhiều. An bài thế nào ta không có ý kiến, ta chỉ phụ trách dẫn người nghênh đón bộ phận mạnh nhất của đám Thần Nhân mà thôi

238. Chương 237 : Liên Quân Bốn Nước

Lạc Nhu mỉm cười nói : "Dung gia gia, người quá khen rồi, Lạc Nhu chỉ có một chút thông minh thôi. Làm thế nào có thể so được với người đã thống nhất đại lục này chứ ?"

Khuôn mặt Dung thân vương toát lên sự vui vẻ, nói : "Tốt, nha đầu nhà người đừng khiêm nhường nữa. Ta cũng được xem là một trong những cường giả, khi cuộc chiến nổ ra , ta sẽ cùng Niệm Băng nghênh tiếp những thần nhân thực lực cực mạnh, chỉ huy bên này giao cho người. Về phương diện quân sự người mặc dù chưa đủ khả năng, nhưng có Tuyết Phách nguyên soái phụ tá, nên không có vấn đề gì."

Tuyết Phách biết được Dung thân vương trước kia là giáo chủ Huyết sư giáo, nên đối với ý kiến của lão không có nghi ngờ, với lại một bên là Mộc tinh cùng Lạc Nhu không ngừng tiếp xúc, với tài hoa cao siêu của nàng vô cùng khâm phục. Do vậy binh lực của tứ đại đế quốc do Lạc Nhu làm chủ không có một lời phản đối.

Lạc Nhu mỉm cười , bây giờ không còn thời gian để khách khí từ chối nữa: "Dung gia gia cùng Tuyết nguyên soái đều tín nhiệm ta, vậy ta sẽ tạm thời chỉ huy đại quân của bốn nước. Bây giờ toàn quân chúng ta xuất phát thôi. " Vừa nói, nàng vừa chỉ tay vào vùng đồi núi trên sa bàn.

"Nơi này, ta phải trọng nỗ thủ và đại quân tứ quốc liên hợp cường đại nhất sẽ công kích bộ đội, có lẽ khi chiến tranh bắt chúng ta sẽ bị tổn thất rất lớn. Nhưng ở chỗ này, chỉ cần chúng ta che dấu cẩn thận, tất nhiên có thể mang đến cho thần nhân sự đả kích nhất định. Đồng thời tại hai bên sườn núi, ta sẽ an bài một số ma pháp sư, họ có tác dụng phụ trợ cho trọng nỗ thủ". Nàng biết rằng trọng nỗ tự nhiên không thể so sánh được với tru thần nỗ của Niệm Băng nghiên cứu ra được, phải có hai người dung toàn lực mới có thể kéo được trọng nỗ, như vậy có thể tạo ra thương tổn rất lớn cho đám thần nhân bình thường.

Lạc Nhu tiếp tục nói : "Vì để cho chúng ta giảm thiểu nhất các tổn thất, tại đây các trọng nỗ thủ sẽ ở chỗ này, tại phần đồi núi phía sau sẽ sai người mở một con đường lớn, chỉ cần phần lớn chiến sĩ của ta tham gia thì trong tối nay có thể khai thông. Nói như vậy sau đợt công kích đầu tiên, ngay lập tức các trọng nỗ thủ sẽ lui về, có cường giả các người hỗ trợ thì tổn thất sẽ được giảm xuống thấp nhất. Theo như tầm bắn của nỗ tiên thì trọng nỗ thủ có thể công kích được ba lần, khi bọn họ chấm dứt công kích các cường giả của chúng ta phải lập tức xuất chiến. Trận chiến đầu này chúng ta không thể đánh nhanh thắng nhanh mà phải kéo dài thời gian."

Niệm Băng ngạc nhiên hỏi: "Kéo dài? Tại sao phải kéo dài?"

Lạc Nhu mỉm cười nói: "Niệm Băng, huynh cho ta biết, điểm yếu của đám thần nhân là gì?"

Niệm Băng không cần suy nghĩ, lập tức trả lời: "Tính cách của bọn chúng rất kiêu ngạo, nhưng cũng rất sợ chết"

Lạc Nhu gật gật đầu rồi lại lắc đầu: "Huynh nói đúng nhưng cũng chưa đúng. Tính cách đám thần nhân mặc dù có khuyết điểm, nhưng ta khẳng định, chỉ huy của đám thần nhân tự nhiên sẽ có lực uy hiếp mạnh, có người chỉ huy như vậy, khuyết điểm về tính cách của đám thần nhân ở lúc tối hậu mới thể hiện ra. Lúc mới bắt đầu và lúc quan trọng nhất hoàn toàn có thể bỏ qua."

Niệm Băng nghĩ một hồi rồi nói : "Nàng nói đúng là có đạo lý, đối với thần nhân bình thường mà nói, chủ thần là cường giả mạnh nhất. Hơn nữa bọn họ là thần rồi, chỉ có chủ thần mới có khả năng uy hiếp họ. Thần nhân tự thị vào thực lực cường đại, nên sẽ không lùi bước. Vậy nàng nói khuyết điểm của thần nhân là gì ?"

Lạc Nhu mỉm cười nói: "Rất đơn giản, là tiếp viện."

"Tiếp viện?"

Nghe thấy hai chữ đó, hai mắt Niệm Băng sáng rực lên, lập tức hiểu ý của Lạc Nhu.

Lạc Nhu gật đầu nói : " Đúng vậy, chính là tiếp viện. Niệm Băng , huynh còn nhớ lúc trước ta đã tìm huynh hỏi rõ mọi việc ở Thần chi đại lục không? Bây giờ, khuyết điểm của Thần chi đại lục chính là tiếp viện ở hậu phương, bọn họ căn bản không có hậu phương, càng không có tiếp viện. Mặc dù bọn họ thực lực cường đại, nhưng nếu không thể nhân lúc tinh thần hăng hái mà bắt được chúng ta, lấy chiến tranh nuôi chiến tranh mà không có tiếp viện phía sau, bọn họ dù có ưu điểm về thực lực cũng sẽ suy yếu đi. Thần chi đại lục không có lương thực, bọn họ chỉ có thể ăn ma thú. Từ việc của Di thất đại lục đã khiến cho chúng ta có được ưu thế lớn, chính là văn minh mà đám thần nhân đã tặng cho chúng ta."

Niệm Băng và Dung Thân Vương cùng nói ra bốn chữ: "Kiên bích thanh dã"

Lạc Nhu mỉm cười nói : "Không sai, đúng là như vậy, chính bọn họ đã tạo ác nghiệp, vậy thì nhân tiện cho bọn họ thử xem mùi vị thế nào đi.Ở Di Thất đại lục này, ngoài địa phương mà chúng ta khai khẩn ra, thì đều không có thực vật, ngay cả nước uống cũng chỉ ở đây mới có. Căn bản chúng ta không cần làm gì nhiều, chỉ cần kéo dài là được, như vậy đối với sinh lý và tâm lý của thần nhân đều bị dả kích mạnh mẽ nhất."

Niệm Băng nhú mày nói : "Biện pháp của nàng quả thật là rất tốt, nhưng bây giờ chúng ta có hai vấn đề. Đầu tiên là số lượng thần nhân có khoảng một vạn người, mỗi người đều là cao thủ, nàng có thể nghĩ tới thì bọn họ cũng có thể nghĩ tới, tùy theo khả năng mà đã mang theo chút ít ma thú cùng thực vật. Tất nhiên bởi vì thực vật thiếu thốn nên đợt công kích đầu tiên của chúng là mạnh nhất. Chúng ta có thể ngăn cản được không? Vấn đề còn lại là bọn họ có thể đi vòng qua chúng ta, đến Băng Nguyệt hồ và Ngưỡng Quang đại lục để tìm thực vật hoặc xâm lược. Nếu là như vậy , chúng ta rất khó cản được bọn chúng. Dù sao thì diện tích của Di Thất đại lục quá lớn, nếu chúng ta chia nhân lực ra thì thực lực sẽ bị suy giảm."

Lạc Nhu cười nói:

"Hai vấn đề này ta đã nghĩ đến. Ta trước tiên trả lời câu hỏi thứ hai của huynh. Mặc dù khả năng này có thể xảy ra, nhưng đối với chúng ta mà nói, nếu bọn chúng thực sự lựa chọn như thế, ta càng có lợi. Mọi người nghĩ xem, thần nhân tập trung lại một chỗ, thế lực sẽ rất cường đại, nhưng chúng ta lại không có nhiều cao thủ. Nếu bọn chúng chia nhau chạy đến Ngưỡng Quang đại lục hoặc Băng Nguyệt hồ, thì chúng ta có thể tập kích, chuyên môn tìm đám thần nhân đơn lẻ mà ra tay. Mặc dù như vậy có thể mang đến cho Ngưỡng Quang đại lục và Băng Nguyệt Hồ mà chúng ta vừa kiến tạo một vài tai nạn, nhưng dả kích với đám thần nhân cũng rất nặng. Như ta đã nói, bọn chúng không có hậu phương, chết một người, thực lực sẽ giảm đi một chút. Mà chúng ta đã thương lượng qua, vì hòa bình của Ngưỡng Quang đại lục, bốn thống lĩnh chúng ta đã phái sứ giả về nước, điều động binh lực hơn nửa đến tập trung ở Băng Nguyệt Hồ. Ngoài Chủ Thần và một số Thần Nhân ra, thì đám thần nhân muốn đến Ngưỡng Quang đại lục sẽ phải đi qua Băng Nguyệt hồ. Ở đó chúng ta đã đóng số lượng lớn quân đội, cho dù bọn chúng có thể xông tới, nhưng sẽ bị kéo dài thời gian. Đến lúc đó quân của chúng ta từ mặt sau đuổi tới, hai mặt giáp công đối phó, thì chúng ta sẽ chiếm ưu thế. Lúc này, chiến tranh giữa chúng ta và thần nhân không tiếc tổn thất. Chỉ cần giết chết hết bọn chúng, cho dù quân đội phải trả giá rất lớn cũng đáng."Mặc dù nàng nói rất bình thản, nhưng ai cũng thấy được lòng quyết tâm trong giọng nói của nàng.

Niệm Băng có chút kính nể nhìn Lạc Nhu. Nàng chỉ cần giải thích một cách đơn giản đã đưa ra kế sách hóa giải khi thần nhân xuất hiện tập kích phía sau và đối sách phân tán đối phó ra sao, điều này hiển nhiên không phải nhất thời mà nghĩ ra được. Trong mấy tháng qua, Lạc Nhu nhất định đã sớm có kế hoạch mới nên bây giờ mới có thể nói ra một cách chu toàn đến vậy. Trí tuệ chi nữ, thật không hổ danh là Trí tuệ chi nữ. Có thể những việc khác thì mình làm tốt hơn, nhưng về tính toán cho đại cục, bản thân không thể toàn diện như Lạc Nhu được.

Lạc Nhu mỉm cười nói:

"Bây giờ ta sẽ trả lời nghi vấn thứ nhất của huynh. Có thể ngăn cản được đợt tấn công của đám thần nhân là rất quan trọng. Đợt tấn công đầu tiên của bọn chúng chắc chắn sẽ mãnh liệt nhất, chỉ cần ngăn cản được đợt tấn công này, thì chúng ta sẽ có nhiều cơ hội. Nếu tình thế của bốn nước bị đám thần nhân tiêu diệt thì hậu phương chúng ta sẽ không còn lực lượng nào có thể ngăn cản bọn chúng. Cho nên lúc quyết đấu, chúng ta phải đứng vững, dựa vào ưu thế về địa hình để đứng vững. Về điểm này, ta đã có kế hoạch đơn giản, Niệm Băng, đầu tiên huynh nói cho ta biết, phía chúng ta có bao nhiêu cao thủ đạt đến cấp chủ thần,

và có bao nhiêu cao thủ thần cấp?”

Niệm Băng nghĩ một lúc rồi nói:

”Cấp Chủ Thần bên phía chúng ta có ta, Tích Lỗ đại ca, sư mẫu Băng Khiết, chính thức đạt đến chủ thần cấp cao thủ chỉ có ba người chúng ta mà thôi. So sánh về điểm này chúng ta bất lợi hơn, đối phương có năm chủ thần. Hơn nữa sự hiểu biết của ta về cao thủ cấp chủ thần là qua việc chúng ta gặp hai chủ thần để tính toán. , theo như vậy trong chủ thần còn tồn tại cực mạnh chủ thần. Về phương diện này, thực lực của chúng ta có chênh lệch không nhỏ mà hai chủ thần có khả năng tàn phá rất lớn, nếu Long thần đại nhân có thể đứng về phía chúng ta, thì mới có thêm chút cơ hội. Nhưng về phương diện thần cấp, là thập tam giai cao thủ, thì chúng ta có không ít. Bảy vị Long vương, Miêu Miêu, mẫu thân của ta, Dung thân vương gia, còn có siêu thần khí Đạo hồn của ta, cùng với Thần long bạn ta. Về số lượng đã vượt qua đối phương. Dù sao, thần cấp cao thủ của đối phương đã bị chúng ta giết bớt một ít, thực lực sẽ giảm đi.”

Lần trước tại trận chiến ở Băng cốc, chỉ ít đã có năm, sáu thần nhân bị xử lý, như vậy đã làm cho trận chiến này bên Thần chỉ đại lực giảm đi một ít cao thủ.

Nghe xong Niệm Băng nói, Lạc Nhu gật đầu : ”Ta hiểu rồi, theo như lời chàng nói lúc trước với ta, thần nhân kém cõi nhất thực lực sợ cũng đạt tới vũ đấu gia, nhưng bọn họ đa số đều là võ sĩ, đấu khí của võ sĩ đối với ma pháp có sự phòng ngự không cao nhưng cũng không kém. Ma pháp sư của ta có mấy ngàn người, hơn nữa thực lực cũng không thấp, thế nên tại đây, chúng ta chỉ cần một khoảnh khắc thôi.”

Niệm Băng kinh ngạc nói: ”Một khoảnh khắc? Một khoảnh khắc là sao? Nàng có thể nói cụ thể hơn không?”

Lạc Nhu cười tự tin nói:

’Khoảnh khắc này không phải là dài. Nhưng phải lấy chàng là người phát động công kích cực mạnh. Nhớ kỹ rằng, chỉ cần khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi. Tại thời điểm thần nhân bị công kích, mục tiêu của chúng ta không phải là các cao thủ thần nhân, nhất là lại kém hơn hai chủ thần, điều này sẽ khiến cho chúng ta rơi vào thế hạ phong. Cho nên mục tiêu ban đầu của chúng ta là tiêu diệt những thần nhân có thực lực yếu trước. Ta vừa nói qua mỗi khi giết một gã thần nhân, cả tổng thực lực của bọn họ sẽ bị giảm xuống. Thần nhân đạt thần cấp hiển nhiên dễ dàng sát tử hơn, cho nên chúng ta ban đầu phải mãnh liệt tiêu diệt sinh lực đối phương, như vậy cho dù đối phương muốn phân tán nhân lực cũng không thể làm được.”

Niệm Băng nghĩ một lúc, nói : ”Ý của nàng ta hiểu được, nhưng mà muốn tạo ra khoảnh khắc đó thì phải làm như thế nào? Nếu không cùng chủ thần chính thức giao thủ thì tuyệt đối không thể tưởng tượng ra thực lực cường đại của họ.”

Lạc Nhu mỉm cười:

”Niệm Băng, chàng không cảm thấy lạ là vì sao thất long vương lại không có ở đây sao?”

Niệm Băng ngẩn người nói:

”Chẳng lẽ nàng để bọn họ đi đến Long tộc xin hỗ trợ? Hành động lần này của thần nhân đối với chúng ta, Long tộc tất nhiên sẽ tham dự vào. Mặc dù Long thần đại nhân đã đồng ý giúp chúng ta, nhưng chưa chính thức đến lúc đó, sẽ rất khó biết được. Có lẽ Long tộc sẽ trợ giúp chúng ta, nhưng chúng ta không thể quá trông cậy vào họ. Lúc chiến đấu chính thức, thì phải dựa vào chính mình.”

Lạc Nhu lắc đầu nói : ”Chàng sai rồi, ta cũng không cầu thất vị long vương đi thỉnh cầu Long tộc trợ giúp. Theo như lời chàng nói, Long tộc đối với chúng ta sẽ là một đạo kỳ binh. Thần nhân không thể nghĩ rằng Long tộc đã đứng về phía chúng ta. Bởi vậy chúng ta không thể để kỳ binh này có gì mất mát trước khi chiến tranh bắt đầu, tất nhiên sẽ không để bảy vị long vương cùng long tộc tái liên lạc. Để tránh khiến cho thần nhân đề phòng, lần trước tại Băng cốc bảy vị long vương không cố hết sức. Có lẽ thần nhân đã hoài nghi, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể mạo hiểm. Đợi đến khi bọn họ tới thời điểm quan trọng, chúng ta mới nhân cơ hội phát động, Ta đã nhờ bảy vị long vương trinh sát địch với ưu thế trên không, không ai có thể thích hợp hơn bọn họ trong việc trinh sát. Như vậy chúng ta dễ dàng nắm được hướng di chuyển của đối phương. Thần nhân thực lực cường mặc dù có thể dựa vào đấu khí phi hành, nhưng tốc độ không có khả năng so với sinh vật mạnh nhất đại lục được, có bảy vị long vương làm thám báo, chúng ta có

thể nắm chắc được cơ hội tốt nhất. Chàng có biết ta để binh lính ở trung ương làm gì không? Bọn họ đang đào hang, mà tất cả ma pháp sư đang tích sức ma lực, chính là chờ đợi khoảng khắc đó.”

Nhân tình Niệm Băng sáng hẳn lên, hắn rút cục đã hiểu được ý tứ của Lạc Nhu: ”Nàng nói, thần nhân cường đều nhắm tới hướng chúng ta mà phi hành, còn đại bộ phận thực lực thấp đều phải đi theo mặt đất tiến lên phía trước, như vậy chúng ta có thể phân biệt thực lực cao thấp của bọn họ. Hơn nữa thấy được nhược điểm của địch, khi bọn họ vừa tới chúng ta tùy ý chọn thời điểm xuất ra cao thủ, mà tàn sát thần nhân bình thường, thế phải không? ”

Lạc Nhu mỉm cười vuốt cằm nói : ”Không sai, chính là như vậy . Nếu ngay lúc đầu, chúng ta tiến hành công kích, cao thủ đối phương sẽ phải nghênh đón một lượng lớn ma pháp công kích, điều này sẽ khiến cho thần nhân bình thường của đối phương tổn thất ít nhất. Một khi đối phương tiếp cận, chúng ta sẽ không có khả năng ngăn cản bọn họ. Cho nên tấn công riêng lẻ, làm tiêu hao phần lớn ma lực của ma pháp sư, nhưng có thể làm tổn thương nặng đối phương. Chúng ta cũng cần bình tĩnh ngăn cản những thần nhân hung hãn phản kích. Sau khi thứ nhất công kích chấm dứt , chàng dẫn các cường giả nghênh đón sự phản kích điên cuồng của đám cao cấp thần nhân, chỉ cần ngăn cản là được chứ không để thân thể bị tổn thương trong lúc giao tranh. Hai bên cùng kết hợp cho dù thần nhân có cường thịnh trở lại cũng không có khả năng làm tổn thương đến chúng ta, đối với chúng ta sẽ có lợi. Sau khi an bài xong, các vị trí của chúng ta cần phối hợp ăn ý, đánh lui lần công kích đầu tiên của thần nhân cũng không quá khó khăn.”

”Phối hợp công kích, che dấu hỏa lực, Lạc Nhu, nàng thật sự quá thông minh” Niệm Băng tán thưởng, nhìn trông có vẻ yếu đuối , nhưng ma pháp hay vũ kỹ cường đại đều không so được với trí tuệ của nữ nhi này.

Lạc Nhu có chút u oán liếc tới Niệm Băng nói : ”Ta chỉ luận binh trên giấy thôi, chính thức làm được hay không còn phải phụ thuộc vào tình huống cụ thể. Bây giờ chúng ta không phải chỉ thể thực lực chênh lệch so với đối phương, mà đối phương còn có chủ thần, thực lực đạt tới trình độ cực mạnh. Nếu năm vị chủ thần kia có thực lực tương đương như hai chủ thần cùng đối phó với chàng lần trước, thì chúng ta còn có khả năng nắm chắc. Nhưng mà một khi xuất hiện một người mà ai cũng không ngăn cản được thì thật là phiền toái. Năm đó Băng Tuyết nữ thần cũng té bằng vào một người đã thi triển thần hàng thuật diệt gọn mười vạn đại quân, chuyện đó ai cũng biết. Mặc dù chúng ta một lượng lớn ma pháp sư, thần hàng thuật không thể tạo thành uy hiếp lớn. Nếu đối phương công kích cường độ vượt qua thần hàng thuật, chúng ta có thể chống đỡ nổi không ? Thật ra ta không có nhiều hy vọng vào lần công kích thứ hai. Cho dù thần nhân bình thường chỉ cần đứng lên phòng ngự thì công kích của chúng ta không làm họ tổn thương được. Bởi vậy tại lần công kích đầu tiên, mọi người cần hết sức mình tiêu diệt thần nhân bình thường của đối phương.”

Niệm Băng gật gật đầu nói:

”Ta hiểu mà Nhu Nhi, xem ra gia gia cho muội chủ trì là chính xác.”

Dung thân vương ở bên cạnh nói : ”Nàng nói với người chỉ là phương pháp hành động, về chi tiết cụ thể đều chưa nói tới. Ta vì nghe kế hoạch tối hậu của nàng ta mới quyết định như vậy. Trí thông minh của nữ hài tử này có lẽ cả Ngưỡng Quang đại lục chỉ có một. Cho dù Tô Việt cũng không có khả năng so với nàng ta. Có một vị quân sư như thế bày mưu trợ giúp chúng ta, phần thắng trong tay chúng ta sẽ lớn hơn nhiều. Vì thực lực không bằng đối phương nên mưu kế trở nên phi thường trọng yếu. ”

Lạc Nhu mỉm cười nói : ”Dung gia gia quá khen rồi, Nhu nhi sao có thể so sánh với Tô gia gia chứ. Trận chiến này quan hệ tới tồn vong của Ngưỡng Quang đại lục của chúng ta, Nhu nhi phải cố hết sức mình. Vì kế hoạch này, ta đã tính toán mấy tháng nay. Đến khi đến đây, dựa vào địa hình ở đây mới có kế hoạch cuối cùng. Bây giờ chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng với tốc độ nhanh nhất, Niệm Băng , chàng cùng ta thảo luận về phương pháp tiêu diệt cường giả của đối phương, nhất định phải phát huy tốt nhất thực lực của mọi người.”

Niệm Băng gật gật đầu, nói: ”Ta hiểu, lúc công kích, chúng ta sẽ cố giảm tổn thất xuống mức thấp nhất. Nhu nhi, ta đem hai ngàn thủ hạ tinh nhuệ giao cho nàng. Khi nào chúng ta nói chuyện riêng, ta sẽ nói cho nàng biết một ít năng lực của bọn họ.”

Lạc Nhu mỉm cười nói: ”Ta cũng muốn dẫn chàng đi xem vài thứ, cho chàng yên lòng mà chuẩn bị cho tốt.”

Mộc tình nói: ”Tốt lắm, hai người bây giờ nhân tiện đi luôn đi.” Thanh âm của nàng khó tránh khỏi vài

phần ghen tuông, nhưng đối với Lạc Nhu trong thâm tâm nàng vô cùng bội phục, không phải học tập vài ngày mà có thể đạt tới được tài trí như Lạc Nhu, điều này do kết hợp giữa thiên phú và sự cố gắng không ngừng mới đạt được như vậy.

Sắc mặt Niệm Băng đỏ lên, ngàng đầu hướng về phía gia gia của mình, Dung thân vương mỉm cười nói: "Các người hãy đi đi, ta đi công nói chuyện với ma pháp sư Dung gia một chút, đến lúc đó bọn họ sẽ do đại bá và cha người thống lĩnh. Người yên tâm, có thất vị trưởng lão ở nơi này tọa trấn, đảm bảo ba ba người sẽ không có vấn đề gì. Hẳn đúng là rất nhớ thương người, nhờ ta chuyển cáo cho người, nhất định phải cẩn thận, đây cũng là lời ta muốn nói với người."

Niệm Băng nhìn về phía Dung thân vương đột nhiên mỉm cười nói: "Gia gia, cảm ơn người, chúng ta đi đây." Nói xong cùng Lạc Nhu rời khỏi trưởng.

Nhìn thấy bóng Niệm Băng cùng Lạc Nhu rời đi, Dung thân vương than nhẹ một tiếng: "Cho tới bây giờ, người mới thật lòng kêu một tiếng gia gia. Tiểu tử người trong lòng còn giấu nhiều chuyện lắm."

Tuyệt Phách mỉm cười nói:

"Sự xuất sắc của Niệm Băng là điều mà ai cũng thấy. Mặc dù hẳn không có danh tiếng ở Ngưỡng Quang Đại lục. Nhưng địa vị của hẳn ở Ngưỡng Quang Đại lục, thì không một ai có thể so sánh. Ta tin rằng, hẳn sẽ là người truyền kỳ của Ngưỡng Quang Đại lục. Dù sao, hẳn mới hai mươi tuổi, lúc bằng tuổi hẳn bây giờ, ta còn đang chăm chỉ tu luyện đó."

Mộc Tinh cũng nhìn Niệm Băng và Lạc Nhu rời đi, ánh mắt nàng có chút ngáy dại.

Ra khỏi trưởng phòng, Lạc Nhu cười nói: Niệm Băng, chàng theo ta đến đây, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Nàng mặc dù rất muốn ở cùng một chỗ với Niệm Băng, nhưng nàng cũng hiểu việc nặng việc nhẹ. Tình hình bây giờ, không thể chậm trễ, nhất là nàng còn là quân sư của tứ đại đế quốc."

Hai người sóng vai mà đi, bước tới đâu, đều thấy được ánh mắt hâm mộ nhìn mình. Lạc Nhu đắc ý, một vẻ đẹp trí tuệ phát ra từ bản thân, một vẻ đẹp nhẹ nhàng hoàn mỹ. Khi đi bên cạnh Niệm Băng, nàng luôn cố ý đi sau nửa bước, để biểu thị sự tôn trọng của mình với người mình yêu, Nàng luôn nhớ như vậy, cho dù lúc thể hiện tình cảm, nàng cũng sẽ không quên mình là ai.

"Nhu nhi, cảm ơn nàng, lần này nàng đã mang cho ta một đại ân" Niệm Băng một bên bước tiếp, một bên mỉm cười nhìn về bên người Lạc Nhu, tâm tư của Lạc Nhu tự nhiên hẳn có thể cảm thấy được, nhưng hẳn đã có ba người rồi, sao có thể đón nhận được nữ nhân khác chứ. Nếu nói hẳn với Lạc Nhu không động tâm, thì không có khả năng. Dù sao thích cái đẹp là thiên tính của mỗi người, nhất là với một mỹ nữ có trí tuệ như thế, hẳn bản không phải do hẳn không động tâm. Nhưng mà hẳn thực sự biết suy nghĩ của người khác, tuyệt không vì suy nghĩ của mình mà làm cho ba thế tử phải khổ sở, cho nên những cử chỉ của hẳn đều đối với Lạc Nhu cùng Mộc Tinh đều phi thường cố gắng duy trì ở một khoảng cách nhất định.

"Cảm ơn cái gì chứ? Chàng không cần cảm ơn. Ta cũng là giúp chính bản thân mình thôi, hoặc nói là ta vì Áo Lan đế quốc." Niệm băng nói chữ cảm ơn khiến cho Lạc Nhu cảm giác có chút thất vọng, coi như nàng miễn cảm đi, tự nhiên phát giác ra mình cùng Niệm Băng trở nên xa lạ trong khoảnh khắc đó.

Niệm Băng nghe thanh âm oán của Lạc Nhu, nhìn sâu vào đôi mắt nàng, trong lòng không khỏi rung lên, vội vàng quay về phía trước nói: "Dưới tay ta có hai ngàn thủ hạ tinh nhuệ, thực lực phi thường mạnh mẽ. Năng lực bọn họ đều rất cao, có lẽ nàng không tưởng tượng nổi đâu. Hai ngàn người này toàn bộ đều đạt thực lực vượt đại kiếm sư, trong số đó một phần ba đạt tới vũ đấu gia, đại khái có hai trăm người đạt tới vũ thánh."

Lạc Nhu mặc dù trách cứ Niệm Băng đột nhiên nói sang chuyện khác, nhưng khi hẳn nói con số ra thì nàng cũng giật mình: "Như vậy mà gọi là mạnh mẽ sao? Đây là thực lực mà chàng che giấu của Huyết Sư giáo?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Bí mật của Huyết Sư giáo ta không giấu nàng, vì ta tin tưởng ở nàng, xem nàng là bằng hữu tốt nhất. Thẳng thắn mà nói với nàng, trong lực lượng Huyết sư giáo ta tập kết đó có được khả năng công kích của siêu cấp trọng nổ với hai trăm cái tru thần nổ. Nhờ vào hai trăm tru thần nổ này mà đã mang lại thắng lợi mấu chốt cho ta tại Băng cốc. Bây giờ ta tin tưởng vào năng lực điều phối của nàng, nhất định sẽ làm cho họ phát huy được ưu thế lớn nhất."

"Tru thần nổ, thật là tru thần nổ sao? Niệm Băng , chàng tốt cùng rồi còn muốn gây cho ta kinh ngạc nào nữa?" Lạc Nhu mỉm cười nhìn Niệm Băng, trong mắt tràn ngập thành ý. Thực lực của Niệm Băng trong mắt nàng là thâm sâu khó lường, đương nhiên nàng hiểu cả Niệm băng cũng tôn sùng tru thần nổ, tất nhiên thực lực của nó sẽ là cực mạnh.

Niệm Băng nói : "Ta đã hao phí phần lớn tâm lực mới nghiên cứu ra tru thần nổ, bất quá tính hạn chế của tru thần nổ cũng rất lớn, đối với người phát nổ yêu cầu phi thường cao, hơn nữa chỉ độc hai trăm tru thần nổ mà tư nguyên tiêu hao đủ để tổ chức một đội quân bộ binh trọng giáp gồm năm nghìn người rồi" Quả thật tru thần nổ đều được làm từ kim chước tốt nhất của Băng Nguyệt đế quốc, hơn nữa trong tru thần tiền còn chứa ma lực của bảo thạch, tuyệt đối cũng là một sự tiêu phí lớn, nếu không phải hẳn cùng Yến Phong quan hệ thân thiết, căn bản không có khả năng có nhiều tư nguyên như vậy.

Trong mắt Lạc như phát ra hào quang nói: "Ta muốn được nhìn thấy uy lực của tru thần nổ như thế nào?"

Niệm Băng quay đầu lại nhìn thật sâu về nàng nói: "Dĩ nhiên tri thần nổ phát là nổ tiền, vài cấm chú uy lực thấp giai . Ta nghĩ có nó, nàng sẽ có thể kéo dài một khắc kia lâu hơn."

"Cái gì cơ ?" Lạc như mặc dù trí tuệ kinh nhân, nhưng nàng không nghĩ tới tru thần nổ lại có uy lực công kích mạnh mẽ đạt tới thập gia cấm chú, đúng là không thể tưởng tượng nổi, Nếu có hai trăm tru thần nổ, có lẽ ngay trong chiến đấu, Áo Lan đế quốc sẽ không cần e ngại kỵ binh Hoa Dung đế quốc cường đại nữa. Bây giờ một đế quốc sở hữu vũ khí hủy diệt này, có thể dễ dàng chiến chọn đại lục .

Niệm Băng mỉm cười nói : "Ta biết nàng suy nghĩ cái gì , nhưng mà nàng không cần lo lắng. Tru thần nổ cũng có hai hạn chế, đầu tiên là tru thần tiền, mặc dù tru thần nổ bắn ra uy lực kinh người nhưng nếu không có tru thần tiền đặc thù thì so với tiền nổ bình thường lực phá hoại chỉ hơn một chút. Chiến tranh trên đại lục, nếu có nhiều cao thủ sử dụng tru thần nổ, không bằng cho họ tham gia trực tiếp chiến tranh thì tốt hơn vì muốn sử dụng một tru thần nổ, cần ít nhất một vũ đấu gia cao thủ cùng hai đại kiếm sư , như vậy mới phát huy được thực lực của nó."

Lạc Nhu nhìn Niệm Băng, nàng biết chỉ có chính thức nhìn thấy tru thần nổ mới có thể hiểu rõ sự huyền bí của nó, than nhẹ nàng nói : "Xem ra chúng ta không cùng mưu mà hợp, ta muốn cho chàng xem công kích từ xa, nhưng ta thấy một số thứ này còn có chút hạn chế."

Niệm Băng kinh ngạc nhìn nàng, chưa kịp hỏi thì Lạc Nhu đã nói : "Nhanh đi thôi, khi nào chính thức nhìn thấy những thứ kia chàng sẽ hiểu."

Niệm Băng mỉm cười, hai người nhanh cước bộ hơn, hướng tới đại quân ở đồi núi phía trước đi đến. Khi đến nơi Niệm Băng quả thật thấy quân đội đóng quân đang đào hào, bọn họ mỗi người đều lấu một khối gỗ thật dài thật lớn. Loại gỗ này tại Thất Di đại lục không có, hiển nhiên là được mang tới từ Ngưỡng Quang đại lục rồi, chỉ là không biết dùng để làm gì thôi.

Lạc Nhu dẫn Niệm Băng bước lên trên đồi núi. Niệm Băng nhớ lại những lời nói khi nãy của Lạc nhu, thần sắc không khỏi kinh hãi, một lần nữa chấn kinh với trí tuệ của Lạc Nhu.

Niệm Băng nhìn thấy , có hai mươi vật gì đó tối đen, mỗi cái đường kính đều là một trượng, bên cạnh có ba gã ma pháp sư, mấy ma pháp sư này đều bận rộn, không biết là làm thứ gì, nhìn qua mỗi toàn đều rất nặng, có lẽ không thấp hơn ngàn cân, thật sự rất lớn, phía dưới còn có bánh xe, chỉ nghĩ tới khởi động nó thôi đã phi thường khó khăn rồi, từ cái màu đen gì đó phía trước vươn ra một cây thiết quân thật dài, trên không trung tản mát một cỗ sát khí.

Niệm Băng đột nhiên nhớ ra cái gì đó , hướng về Lạc Nhu nói: "Đây là hỏa pháo sao ? Ta từng nghe qua thứ này, bất quá không phải dùng để thủ thành sao ? Nàng mang những thứ này tới đây để làm gì? " Uy lực của hỏa pháo ra sao từ trước tới nay hẳn chưa thấy qua, chỉ nghe nói mà thôi. Bởi vì hỏa pháo thể tích quá lớn, dùng để thủ thành khi chiến tranh luôn được coi là lợi khí khi phòng thủ, có thể đem nhiều hỏa pháo vận chuyển tới nơi đây hiển nhiên Lạc Nhu hao phí tâm lực không ít.

239. Chương 238 : Ngưỡng Thần Đại Chiến Bắt Đầu

Nếu trong chiến tranh tại đại lục, đối phương chỉ cần phát động kỵ binh xung phong liền có thể dễ dàng đem chúng hủy diệt. Khuyết điểm lớn nhất của thứ này đúng là chỉ có thể hướng không trung bắn ra, mà không thể bắn ngang. Đặc biệt sau khi được ta cải tiến, chỉ bằng trọng lượng của bộ đạn pháo thì hạ xuống đều làm không được. Mấy cỗ đạn pháo này, ta đặt tên là Ma tinh pháo, là vũ khí sắc bén tuyệt đối đối với mục tiêu trên không trung.” Vừa nói, nàng đi tới phía sau một cỗ đại pháo, đem vải che phía sau đi, lập tức, hiện ra trước mắt Niệm Băng là ba khối bảo thạch màu hỏa hồng lớn chừng bàn tay.

Hắn hít vào một ngụm khí lạnh, độ tinh khiết của mấy viên bảo thạch hỏa thuộc tính này cực kỳ cao, hơn nữa lớn bằng bàn tay, đơn độc chỉ là phí tổn của mấy viên bảo thạch này, có thể cùng so với Tru Thần nổ của mình, Niệm Băng ần ần đoán được cách nghĩ của Lạc Nhu, nói: ”Đại pháo này của nàng quả thật cùng với Tru Thần nổ của ta có rất nhiều chỗ giống nhau, nòng pháo cần phải là có thể điều chỉnh được, chỉ là ta không rõ, vì cái gì không thể hướng phía dưới tấn công? Lẽ ra, cái này cũng không phải rất khó khăn a!”

Lạc Nhu cười khổ nói: ”Người nên nhìn ra, đạn pháo của ma tinh đại pháo cũng không phải thật thể, mà là năng lượng, ta đem hết toàn lực chỉ chế tạo được bốn mươi cỗ đại pháo như vậy, tư liệu hao phí có thể kiến tạo một tòa thành thị. Nhưng sau khi chế tạo ma tinh pháo xong, ta lại phát hiện vấn đề của nó. Mấy cái ma tinh pháo này mặc dù uy lực rất lớn, nhưng mà cũng đồng dạng bởi vì năng lượng của nó cường độ rất cao, một khi bạo phá ra lực công kích mạnh mẽ, nó tự thân sẽ sinh ra lực giạt lùi cực lớn, mà loại ma tinh pháo này chỉ có ma pháp sư mới có thể sử dụng, phải do ba gã ma pháp sư cao thủ cấp bậc Đại ma pháp sư liên hợp mới có thể khiến cho nó khởi động, mà sức giạt cực lớn kia, là bất luận kẻ nào đều không thể chịu được, ma pháp sư phải đưa tay ấn lên những ma tinh này, một khi phát ra lực công kích, vậy sức giạt lớn kia sẽ lập tức phản chấn, ma pháp sư lập tức chết, trong đó còn bao quát cả ma pháp phản phệ.

Ta cần thận nghiên cứu các loại phương pháp, cuối cùng trăm cay nghìn đắng mới có thể ngoài sức phóng mạnh mẽ của chúng ra thì giảm bớt sự phản phệ và sức giạt. Cho nên nghiên cứu từ nay về sau tất nhiên phải đợi chờ cơ hội. Sức mạnh đỉnh điểm bạo pháp của những ma tinh pháo này phi thường đáng sợ, sự tấn công của hỏa hệ tinh thuần, một pháo có thể san bằng một ngọn núi nhỏ.

Ước đoán thế nào cũng có uy lực của Thập giai ma pháp. Thông qua sự tăng cường của bảo thạch, đem ma pháp lực của ba vị ma pháp sư kết hợp hiệu quả cùng một chỗ, mới có thể bộc phát ra lực công kích mạnh mẽ như vậy. Bất quá, cứ ba vị ma pháp sư nhiều nhất chỉ có thể phóng ra năm phát pháo mà thôi. Sau khi nghiên cứu chấm dứt, ta liền xác định nó trở thành vũ khí đối không (ND : ứng phó trên không) sắc bén. Có lẽ, cho ta thêm vài năm nghiên cứu, hoặc là có bảo thạch độ tinh khiết phi thường cao, ta có thể chế tạo ra ma tinh pháo chân chính đi. Nhưng mà, bây giờ đã không kịp rồi, đối phó với những Thần nhân kia, cái này vừa vặn thích hợp. Ma tinh pháo cũng không phải sắt thép tạo thành, mà là một loại hợp kim đặc thù. Là ta trong lúc thí nghiệm vô tình phát hiện ra, loại kim chuc này đối với ma pháp nguyên tố không có xung đột gì, ngược lại có tác dụng tăng cường lực công phá nhất định cùng phòng hộ, cho nên, ta cuối cùng có thể nói là đã có một nửa thành công.”

”Nhu nhi, nàng thật là quá đáng sợ. Thứ này, có lẽ cũng chỉ có nàng có thể nghiên cứu ra.” Uy lực của Tru Thần nổ hiển nhiên so với những ma tinh pháo mạnh hơn, trọng lượng cũng nhẹ hơn nhiều. Nhưng mà, cái này tất cả đều là lấy thực lực của Niệm Băng làm trụ cột, không có Niệm Băng chế ra Tru Thần tiễn, Tru Thần nổ cũng không thể phát huy đặc điểm của nó, mà những cỗ ma tinh pháo trước mắt này lại khác, bọn chúng chỉ cần ma pháp sư cấp bậc đủ cao, có thể đủ phát động, trong đó về sự thiết kế tinh vi, là Tru Thần nổ hoàn toàn vô pháp so sánh, mặc dù còn chưa có thấy qua tình cảnh chúng phát uy lực, nhưng Niệm Băng cơ hồ có thể khẳng định, thứ này nhất định sẽ trở thành một trong cỗ máy giết chóc đáng sợ nhất trên đại lục. May mắn, bây giờ nghiên cứu về nó còn chưa hoàn toàn thành công.

Lạc Nhu nhìn Niệm Băng một cái, mỉm cười nói: ”Ta biết ngươi muốn nói cái gì, ta cũng biết thứ này đáng sợ cỡ nào. Nhưng mà, Áo Lan đế quốc suy nhược lâu ngày, nếu không có lợi khí tuyệt thế, như thế nào có thể bảo vệ chính mình đây? Cho nên, ta mới không tiếc hao phí lượng lớn nguyên liệu, phá phủ trăm chu chế tạo ra thứ này (phá phủ trăm tru: phá nổi chìm thuyền, ý nói không tiếc tất cả), nhưng hiện tại nhìn tới, ta vẫn còn thất bại a! Yên tâm đi, nếu lần này đem Thần nhân đánh lui, ta sẽ không tiếp tục nghiên cứu nữa. Dù sao, có người tại Hoa Dung đế quốc đối với Áo Lan đế quốc chúng ta ít nhiều cũng sẽ có vài phần kiêng kỵ, khi chúng ta cũng mạnh lên, thì chỗ nào cần vài thứ này đi? Cái này là bí mật của Áo Lan

để quốc chúng ta, đã trình ra trước mắt người, nếu lần chiến đấu này, chúng nó có thể phát huy ra tác dụng nhất, cũng không uổng phí ta một phen khổ tâm nghiên cứu. Hiện tại, hơn hai mươi cổ bộ trị ở quả đồi đối diện. Chỉ cần những Thần nhân kia dám bay tới, ta liền cho bọn họ biết lợi hại.”

Niệm Băng mỉm cười nhìn Lạc Nhu, nói: ”Bọn họ mặc dù còn chưa biết sự lợi hại của nàng, nhưng ta lại đã biết rồi, Nhu nhi, nàng thật sự là so với ta lợi hại hơn. Lúc trước Băng Nguyệt để quốc bức nàng rời đi, thật sự là một sai lầm lớn nhất a! Tốt rồi, Nhu nhi tiểu thư của ta, những thứ này ta đã thấy, chúng ta cần phải trở về, còn có rất nhiều sự tình cần chúng ta chuẩn bị. Ôi, được rồi, tình huống của Di dân bên kia thế nào?” Lạc Nhu liếc Niệm Băng một cái, nói: ”Người a, người đối với những Di dân này cũng không an bài hảo tâm gì cả. Băng không thì, sớm nên bảo họ tới bờ Băng Nguyệt hồ mới đúng.”

Niệm Băng thở dài một tiếng, nói: ”Nàng thông minh như vậy, tự nhiên đoán được. Nếu không có những Di dân này, lại như thế nào có thể dẫn những Thần nhân của Thần Chi đại lục tới tấn công đi? Bọn họ mặc dù là mối nhử, nhưng ta lại có thể cam đoan, chỉ cần ta còn, bọn họ liền sẽ không bị bất cứ thương hại nào. Cái này cũng là sự tình không có biện pháp.”

Lạc Nhu mỉm cười nói: ”Ta hiểu được ý tứ của người, yên tâm đi, ta sẽ không nói ra ngoài. Ôi, được rồi, ta bây giờ có thể nhắc nhở người một câu, vị Tích Lỗ đại ca kia của người đã trở thành vua của Ái Nhân trong những di dân này, hẳn bây giờ đã cùng những Ái Nhân này pha lẫn một chỗ. Mà U U cô nương thì thành nữ vương mà những di dân này công nhận. Sau này, vài vạn Di dân này xử lý như thế nào, còn cần người nghĩ tới một chút.”

Niệm Băng cười khổ nói: ”Loại vấn đề này vẫn là nàng tới giúp ta suy nghĩ tốt hơn, ta hiện tại toàn tâm đều để ở trên chiến đấu, thật sự là không có tinh lực suy nghĩ mấy sự tình này.”

Lạc Nhu liếc hần một cái, nói: ”Ta có thể nói không hoàn toàn thuộc về một đế quốc nào. Mà sau này Di Thất đại lục lại là của tứ đại đế quốc các người. Cùng ta có quan hệ gì, ta đương nhiên không đồng ý trông nom. Có Tích Lỗ đại ca cùng U U, các người cho dù chỉ xem mặt mũi của bọn họ, cũng sẽ đối xử tử tế với những Di dân này, bởi vậy, ta càng không cần phải xen vào. Ta nghĩ, dưới sự thông minh của người, tự nhiên biết làm như thế nào đối với Áo Lan đế quốc có lợi. Những Di dân này mặc dù không có văn minh thuộc về chính họ. Nhưng mà, bọn họ cũng có thiên phú của chính mình, Tinh Linh tộc trong truyền thuyết Di Thất đế quốc đều là cũng tiền thủ giỏi nhất, mà Ái Nhân tộc còn là chủ tạo đại sư tốt nhất. Có Tích Lỗ đại ca, ưu thế của Ái Nhân tộc không cần bao lâu thời gian sẽ hiển lộ ra, ta cũng không tin, các người có thể không động tâm sao?”

Lạc Nhu bất đắc dĩ lắc đầu, nói: ”Có thời điểm ta cảm thấy người thật ngốc. Bởi vì, người vì chuyện bản thân mình tịnh không có nguyện ý nỗ lực hết thảy, nhưng có thời điểm người lại thật sự xảo quyệt a! Niệm Băng, nói cho ta biết, người rốt cuộc là dạng người gì?”

Niệm Băng cười hắc hắc, nói: ”Đương nhiên là một nam nhân, thế nào? Người muốn hay không thử cái vấn đề này?” Lời vừa nói ra, hần liền muốn tát cho mình một cái, biết rõ Lạc Nhu đối với chính mình có ý lại còn nói như vậy, không phải tự tìm khổ sao? Tự mình mở miệng a! Như thế nào càng ngày càng đáng ghét. Kỳ thật, cả bản thân hần cũng không biết, cùng với việc giải cứu cha mẹ thành công, tư tưởng của hần dần dần thoải mái lên. Tâm tình tốt, tư tưởng tình cảm cùng tính cách khó tránh bị một ít ảnh hưởng, áp lực trước kia đều dần dần phát tiết ra.”

Quả nhiên, Lạc Nhu khuôn mặt đẹp mặc dù đỏ bừng, nhưng gan dạ áp tới Niệm Băng, nàng vừa muốn mở miệng, Niệm Băng lại vội vàng cướp lời: ”Ta còn có việc, ta đi trước, chờ có việc ta sẽ bảo thủ hạ của ta tìm người báo lại.” Nói xong, trong nháy mắt rời khỏi quả đồi.

Nhìn nơi Niệm Băng biến mất, Lạc Nhu đầu tiên là ngây ra một chút, ngay sau đó xấu hổ dẫm mạnh một cước, giận dữ nói: ”Người chết này, đồ nhát gan.” (Nguyên văn không phải vậy, nhưng đại khái cũng gần nghĩa, chỉ là muốn thêm tí hài hước - BạchAnh)

”Thoát khỏi” sự uy hiếp của Lạc Nhu, Niệm Băng thở dài một hơi, trên mặt không khỏi toát ra một tia cười khổ, mỹ nữ tất nhiên là tốt, nhưng nếu như quá nhiều mỹ nữ, lại cũng không hẳn là một sự may mắn a! Nhưng mà, cảm thấy có Lạc Nhu thật tuyệt, có nàng nắm giữ đại cục, chính mình có thể thoải mái hơn. Từ buổi sáng tới giờ, hần còn liên tục không có thời gian nghỉ ngơi, hiện tại sắp gặp phải sự tấn công của đại quân thần tộc, Niệm Băng đơn giản tìm nơi yên tĩnh, chính mình trực tiếp dùng thổ hệ ma pháp tiềm

nhập vào trong lòng đất bắt đầu tu luyện, gần giống lúc trước dưới sự cường hành áp bách của Bàn Tử lĩnh ngộ Tiên Thiên chi khí.

Thời gian trôi qua cũng không lâu, gần hai ngày sau, thất Long Vương cũng đã trở lại. Thời gian hai ngày, Lạc Nhu đã có rất nhiều sắp xếp. Mà Niệm Băng thì rất thoải mái, mỗi ngày chỉ là cùng các vị cường giả đơn giản thảo luận một chút cách thức chiến đấu, rồi một thân một mình tu luyện. Bây giờ, hắn có thể nói là một thanh kiếm sắc bén nhất trong tay Lạc Nhu.

Tin tức thất Long Vương mang đến tự nhiên là đến từ Thần Chi đại lục, Thần nhân đã bắt đầu từ Thần Chi đại lục thẳng tiến tới Ngưỡng Quang Đại Lục, mục tiêu chính là nơi bọn hắn đang ở. Niệm Băng cấp cho trận chiến này một cái tên, gọi là Ngưỡng Thần đại chiến, chiến tranh giữa Ngưỡng Quang đại lục và Thần Chi đại lục. So với Thần Di đại chiến năm đó, trận chiến này, tình không thua kém. Tại đây sắp trở thành chiến trường Ngưỡng Thần đại chiến, cũng tụ tập cơ hồ tất cả cường giả của Ngưỡng Quang đại lục. Vì trận chiến sắp tới, mỗi người đều khẩn trương chuẩn bị. Mục tiêu của bọn họ chỉ có một, là phải lấy được thắng lợi cuối cùng.

Sự trinh sát của thất Long Vương như cũng tiếp tục, vì phòng bị đối phương phát giác, bọn họ chỉ có thể xa xa quan sát hướng di chuyển của đại quân Thần nhân, từ Thần Chi đại lục tới phiến địa phương này của Niệm Băng cùng đồng bọn, nhanh nhất cũng phải đi bốn, năm ngày đường. Dù sao, các Thần nhân cũng không phải hoàn toàn có thể phi hành. Đại bộ phận thực lực của Thần phò, tại Ngưỡng Quang đại lục cũng có thể tính bậc trung thượng, cho nên, cách thời gian chiến tranh, còn có bốn, năm ngày chuẩn bị cuối cùng.

"Miêu Miêu, đợt chiến đấu đầu tiên bắt đầu muội liền không cần tham gia. Ta sợ những sủng vật này của muội tiến lên sẽ không kịp triệt lui." Niệm Băng ân cần người trước mặt vẫn bị hắn coi là muội muội là Miêu Miêu.

Miêu Miêu quật cường lắc đầu, nói: "Không, muội muốn tham gia, những Thần nhân này là những đao phủ giết phụ mẫu muội, muội muốn thay ba ba, mẹ mẹ báo thù. Niệm Băng ca ca, bạch nhân tộc chính là bởi vì bọn họ mà diệt a!" Nói tới đây, khóe mắt của nàng không khỏi đỏ lên.

Niệm Băng có chút kinh ngạc phát hiện, Miêu Miêu đã không phải là tiểu nữ hài trước kia nữa, cùng lúc trước so với, nàng đã thay đổi một ít. Ngoại trừ giọng nói ra, từ dung nhan đến thân thể, bản thân nàng đã trưởng thành một tuyệt sắc mỹ nữ, tình không thua kém sắc đẹp với Phượng Nữ các nàng.

Hơn nữa giọng nói mềm mại kia của nàng, thực dễ khiến cho người ta một loại cảm giác thân thiết.

Miêu Miêu thấy Niệm Băng không nói lời nào, vội vàng nói tiếp, "Niệm Băng ca ca, huynh để cho muội tham gia đi. Muội nhất định sẽ cẩn thận, tiểu sủng vật của muội đều rất biết bảo vệ chính mình. Muội đáp ứng huynh, chỉ cần bọn người các huynh vừa rút lui, muội liền lập tức thu hồi bọn chúng. Huynh cũng biết, muội có thể bắt bọn chúng thu hồi về không gian a!"

Niệm Băng nhíu mày, nói: "Nhưng mà, thân thể của muội lại chịu không nổi sự công kích của những Thần nhân kia a! Muội không chế những sủng vật này là có khoảng cách, nếu không, chúng nó không cảm giác được 'tâm thanh' (ND : Tiếng nói trong nội tâm - BạchAnh) của muội, thực lực cũng vì thế sẽ giảm xuống nhiều, với lại cũng có thể sẽ sinh ra hỗn loạn. Cho nên, huynh nghĩ rằng muội vẫn là ở phía sau phạm vi chiến đấu ra tay tương đối tốt."

Miêu Miêu có chút ủy khuất nói: "Không cần, muội chỉ muốn phát động công kích ngay đợt tấn công đầu tiên, cùng lắm thì, huynh che chở một chút cho muội là được."

"Niệm Băng, để cho Miêu Miêu cùng đi đi, huynh phải tin tưởng thực lực của nàng, tinh thần ma pháp của nàng bây giờ đã rất lợi hại. Lại nói, còn có chúng ta bảo hộ nàng, chỉ cần lui lại kịp thời, sẽ không gặp phải vấn đề." Lam, hồng hai đạo thân ảnh sáng lên, Phượng Nữ cùng Lam Thần đến. Mấy ngày này các nàng luôn nghiên cứu Phượng Hoàng chi tâm, nhưng mà, kết quả lạ vẫn như cũ, thủy chung không có tiếp tục đột phá thứ gì.

Mỉm cười, Niệm Băng trong mắt toát ra tinh hoa nhàn nhạt (ND: ăng ặc, bọn này toàn toát với chả phóng, dịch muốn đau cái đầu - A Lạ nói, A Bạch xưng danh dùm), nhìn Miêu Miêu một cái thật sâu, nói: "Vậy được rồi, tới lúc đó các nàng trông nom nàng nhiều một chút. Huynh phải chủ công (ND : chủ lực/chủ trì

công kích - Bạch Anh), hơn nữa, lúc dưới sự phản công của các Chủ thần, ta còn phải ngăn cản công kích của bọn họ. Miêu Miêu giao cho các nàng, ta cũng có thể an tâm một chút.”

Các Long Vương đóng vai trình sát cuối cùng cũng trở về, tin tức bọn họ mang tới rất đơn giản, còn một ngày, thần nhân sẽ tiến tới vùng đất bên này. Mà tại bên phương Niệm Băng, tất cả công tác chuẩn bị dưới sự chỉ huy của Lạc Nhu đã hoàn thành. Bọn họ, những cao thủ của Ngưỡng Quang đại lục, cũng đã bắt đầu chuẩn bị.

Thời gian một ngày, có lúc rất lâu, có lúc lại phi thường nhanh. Đợi khi mặt trời lên tới chính giữa bầu trời, một cỗ áp lực vô hình cực lớn đã từ chính diện như phô thiên (phô bày giữa trời - Bạch Anh) cái địa tiến về liên quân tinh nhuệ của Ngưỡng Quang đại lục.

Lạc Nhu đứng ở đầu đội ngũ, bảy vị trưởng lão của Huyết Sư giáo hộ vệ bên người nàng, bọn họ đều đang đợi. Lạc Nhu lúc này, trên người vẫn như trước mặc một chiếc váy dài màu trắng, ở giữa những cương thiết hộ vệ xung quanh lộ vẻ bất ngờ như vậy, nhưng mà, nàng đứng tại điểm tiền phương của quân đội, lại cấp cho tất cả quân đội thêm phần tin tưởng.

Lạc Nhu nâng tay phải của mình lên, mặc dù còn chưa gặp Thần nhân, nhưng loại khí tức này đã tố cáo cho nàng hết thảy, Quân đội tinh nhuệ của Tứ Quốc liên quân lặng lẽ len lỏi vào bọn họ sớm đã đào chiến hào ở giữa, từ trên biểu hiện mà nhìn, hiện tại toàn bộ đều đã trở nên yên ổn. Dưới sự lĩnh hạ của Tích Lỗ và U U, các Di dân tản mát ở phía sau cùng của đội ngũ, quan vọng phương hướng áp lực truyền tới, bọn họ đều không có kinh hoảng. Mặc dù bọn họ không biết thế lực tới cường đại thế nào, nhưng mà, bọn họ lại tin tưởng năng lực của Ai Nhân vương cùng Nữ Thần trước mặt có thể cứu bọn họ. Có thời điểm, tác dụng của tín ngưỡng phi thường lớn. Lạc Nhu vẫn đứng ở đó, sự trống trải chung quanh tôn lên dung mạo tuyệt mỹ của nàng. Nàng không có một chút kinh hoảng, vẫn đứng nhìn xa xa về phía trước, nhưng mà, ở trên tay nàng đã thêm vài thứ.

Cái nên tới cuối cùng phải tới. Sự phân tích của Lạc Nhu phi thường chính xác, làm Thần nhân chi vương, Hi Giới cũng từng suy nghĩ qua rất nhiều khả năng, nhưng sau khi nhận được tin tức của Di Thất đại lục, liền cho rằng tiêu diệt những di dân này tịnh không cần hao phí khí lực quá lớn. Lần này, hẳn sẽ dẫn toàn bộ Thần nhân toàn lực xuất động, mục tiêu chính thức là Ngưỡng Quang đại lục, Di Thất đại lục chỉ là một cái cầu nối đơn giản mà thôi. Chỉ có sự phồn vinh của Ngưỡng Quang đại lục, mới là nơi hẳn kỳ vọng.

Dọc đường đi, nhìn thấy Di Thất đại lục hoang vu cằn cỗi, Hi Giới không khỏi thầm giết mình. Thần nhân khác có lẽ không biết, nhưng làm Chủ thần chi vương, hẳn lại như thế nào có thể không biết nguyên nhân phát sinh hết thảy đi. Đối với sự cường đại của tam đại Chân thần, hẳn lại một lần nhận thức sâu sắc.

Sau khi dẫn lên Di Thất đại lục, hẳn dẫn Thần nhân đại quân liền lấy tốc độ nhanh nhất tiến lên, không phải là vì sợ những di dân kia đào thoát, mà là thực vật và nước uống mà các Thần nhân có thể từ Di Thất đại lục mang theo thật sự quá ít. Không có gì ăn, những Thần nhân thực lực cường đại này có thể kiên trì một đoạn thời gian, nhưng nếu cả nước đều không có, ngoại trừ cao thủ trên Thần cấp ra, Thần nhân bình thường cũng rất khó kiếm chế. Bởi vậy, hẳn dẫn những Thần nhân này định tiêu diệt Di dân cuối cùng của Di Thất đại lục liền lập tức đi tới Ngưỡng Quang đại lục. Tới nơi đây, hết thảy vấn đề tiếp tế liền sẽ giải quyết dễ dàng.

Hi Giới đồng dạng là cao ngạo, mặc dù Niệm Băng giết chết một gã Chủ thần, trọng thương một gã Chủ thần khiến trong lòng hẳn có điểm cảnh giác, nhưng hẳn lại không tin Ngưỡng Quang đại lục sẽ thần tốc phản ứng. Cho dù bọn họ biết Thần nhân đại quân của mình tới tấn công, chỉ sợ cũng không có khả năng ngăn cản lại. Bởi vậy, hẳn đầy lòng tự tin mà tiến, nhưng lại không biết, một cái lưới lớn vô hình giăng ra đang yên lặng chờ bọn họ. Đứng đầu Thác Tộc Hi Giới, chính là không có tính toán ra sức ảnh hưởng của Niệm Băng đối với tứ đại đế quốc của Ngưỡng Quang đại lục. Đương nhiên, cái này cũng không thể trách hẳn, đối lại một người nào đó, cũng không có khả năng nghĩ tới, một người ở Ngưỡng Quang đại lục tịnh không có bao nhiêu danh tiếng, thế nhưng lại cùng Ngưỡng Quang đại lục Tứ đại đế quốc đều có quan hệ mật thiết.

Thần nhân không trung phi hành so với Niệm Băng và Lạc Nhu dự đoán đều ít một chút, chỉ có hơn hai mươi người, nhưng hai mươi người này lại kể cả năm vị Chủ Thần cùng mười tám vị Thần cấp cao thủ, bọn

họ mới là cường giả chính thức trong thần nhân. Là cường giả của Thần nhân, bọn họ đều phi thường cao ngạo, cho nên, bọn họ lựa chọn phi hành, như thế, chẳng những có thể nhìn xa, hơn nữa, cũng có thể thể hiện ra địa vị của mình. Mà những cao thủ bán thần cấp kia mặc dù cũng miễn cưỡng có thể phi hành, nhưng thần nhân bình thường lại cần bọn họ đái lĩnh. Bởi vậy, bọn họ đều đi ở phía dưới.

Đội ngũ của thần nhân tịnh không chỉnh tề, bọn họ tịnh không phải quân đội, mà là một vạn hơn cao thủ, cho nên, đội ngũ không chỉnh tề này tốc độ tiến lên cực kỳ kinh người. Đợi Lạc Nhu cảm thụ được áp lực cực lớn kia chỉ là thời gian vài lần hô hấp, xa xa, thần nhân đại quân đã trong tầm mắt.

Hi Giới phi hành tại không trung ở giữa thần nhân, các Chủ thần bên cạnh và các thần nhân đều vây quanh hắn. Hắn mặc dù kiêu ngạo, nhưng là người cẩn thận, lần hành động này, hắn nhiều ít có chút chuẩn bị. Liên ví dụ như Long Thần và Long Tộc hơn một trăm đầu cự long, bây giờ đang phi hành ở phía sau cùng của đội ngũ. Hắn cố ý đem Long tộc cùng thần nhân đại quân của mình cách ly, nguyên bản, hắn muốn cho Long Thần và chính mình những người này ở cùng một chỗ, nhưng Long Thần lại nói, hắn không thể rời tử dân của mình, cho nên, liền cùng toàn Long tộc ở phía sau cùng. Khiến cho Hi Giới hài lòng chính là lần hành động này, Long tộc xuất động cả cự long mới trưởng thành bao gồm cả Long Thần ở bên trong, điều này tuyệt đối là một chi khác thường thực lực cường hãn. Phải biết rằng, cho dù là cự long trưởng thành kém cỏi nhất, cũng có năng lực thập giai tới thập nhị giai, mà tất cả cường giả trong Long tộc, đều khoảng thập nhị giai, đằng sau so với thất đại Long vương lưu lại Ngưỡng Quang đại lục cùng Long Thần. Long tộc này dựa vào thân thể của bọn họ, liền có thể đủ trở thành một chi sức mạnh đáng sợ, càng huống chi, Hi Giới rất rõ ràng cự long đối với Ngưỡng Quang đại lục trên tinh thần có tác dụng áp bách.

”Hi Giới đại nhân, chúng ta mau tiến tới.” Một gã thần cấp cao thủ ở sau lưng Hi Giới thấp giọng nói.

Hi Giới trong mắt thần quang chợt lóe, hắn đã thấy được sự tồn tại của những Di dân kia ở phía dưới, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hào quang lạnh lẽ, phát tay về phía trước. Giết những Di dân này tựa như giết một vài con kiến, căn bản không phải bọn họ những thần nhân bay ở trên trời động thủ, các thần phó và bán thần ở phía dưới liền ung dung giải quyết.

Tín hiệu của Hi Giới khiến cho các thần nhân phía dưới tăng tốc xông về phía trước, mà tốc độ dám người Hi Giới cũng nhanh hơn phi hành, hắn muốn tận mắt xem tràng sát lục đầy huyết tinh này.

Tốc độ phi hành cùng với thần nhân phía dưới tiến lên phi thường nhanh, Lạc Nhu lặng lẽ nhìn địch nhân tiếp cận, sắc mặt không có biến hóa gì, một quyển trục nhỏ xuất hiện ở trong tay nàng, quyển trục này là Niệm Băng đặc biệt vì nàng thiết kế, không cần ma pháp lực, có thể thoải mái sử dụng. Nó tịnh không phải là dùng để công kích.

Hi Giới đang hướng phía trước bay tới, đột nhiên, Thính Vân huyết đã đạt tới cảnh giới chung cực của hắn có chút động, ần ần nghe được một vài thanh âm kỳ quái, tựa như vật gì đó dưới tác dụng của lực cực lớn kéo căng. Trái tim vẫn luôn rất nhẹ nhàng đột nhiên kịch liệt rung động hai cái, trong mắt thần quang chợt lóe, năng lực của Thính Vân huyết nhất thời hướng về phía dưới bao trùm. Mặc dù lúc này hắn phi hành ở trên trời cao cách mặt đất ba trăm trượng, nhưng lấy thực lực của hắn, Thính Vân huyết lại có thể nghe rõ ràng phía dưới cho dù là một động tĩnh nhỏ bé.

Lúc phản hồi của Thính Vân huyết truyền vào đại não hắn, Hi Giới sắc mặt biến đổi, hắn thấp thoáng nghe được gần hai mươi vạn tiếng tim đập, sóng âm cực lớn từ trong miệng hắn phát ra, ”đình chỉ tiến tới, có mai phục, toàn thể lui về sau.”

Thanh âm của Hi Giới rất lớn, lấy thực lực của hắn, sau khi thanh âm của hắn xuất ra khỏi miệng, liền rõ ràng truyền vào tai của mỗi thần nhân. Nhưng mà, hắn phát hiện dấu sao vẫn là quá muộn một chút, liền ở trước mặt bọn họ, hắn thấy một vị tuyệt sắc nữ tử vận bạch y. Nữ tử này chỉ là cổ tay rung lên, một đoàn hồng sắc quang mang bay lên không trung, khi lên trăm trượng thì đột nhiên bạo phát, đó là một đoàn hỏa diễm, đồng thời, cũng giống như là một đóa huyết hoa khổng lồ.

Quanh ảnh, vô số quanh ảnh từ đồi núi bốn phía bắn ra, có quanh ảnh phi thường rõ ràng, có quanh ảnh phi thường mơ hồ. Bọn người Hi Giới trong không trung giống như tấm bia tốt nhất, nhìn thấy công kích nhiều như châu chấu bay hướng chính mình tập kích tới.

Công kích bất ngờ khiến Hi Giới nhíu mày, hắn mặc dù không rõ vì cái gì bỗng chốc ở nơi này lại xuất hiện

hiều người như vậy, nhưng hẳn lúc này như trước không có cảm giác rối loạn gì, bởi vì, hẳn tịnh không cho là ở trên cái thế giới này, trừ vài vị Chân thần kia ra, còn có cái gì có thể uy hiếp đến sự tồn tại của chính mình.

Không cần Hi Giới xuất thủ, cũng không cần bốn vị Chủ Thần khác xuất thủ, mười tám vị Thần cấp cao thủ, cùng phát động đầu khí của mình, một đoàn hào quang giống như cầu vồng ở chung quanh thân thể họ bộc phát, đem những trọng nổ bắn tới kia từng cái ngăn cản, đối với đầu khí của bọn họ mà nói, những cái phá giáp tiền cường hoành này không đủ gãi ngứa.

Nhìn thấy các Thần nhân trên không trung tán phát ra quang mang đầu khí, trên mặt Lạc Nhu lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Cái này tịnh không phải lần công kích chính thức thứ nhất, mà là nàng biểu lộ với địch trình tự yếu nhất, cái nàng muốn, chính là ngăn cản những Thần nhân phía trước này xuất thủ, mà lần công kích thứ nhất này, hiển nhiên không thể thực hiện.

Mà đồng thời lúc mười tám tên Thần nhân ở không trung phát động đầu khí phòng ngự, phía dưới những Thần nhân còn chưa từ trong kinh ngạc tỉnh táo lại đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động.

Trong một âm thanh rền vang cực lớn, mặt đất vậy mà sụt úm, kể cả những cao thủ cấp bậc Bán Thần, trên vạn Thần nhân phía dưới nhất thời hăm nhập vào trong hoảng loạn, hơn mười con ma thú cực lớn lăng không xuất hiện, vài tên Thần nhân cấp thấp cấp bậc Thần phó trốn tránh không kịp, nhất thời bị xé nát. Gần hai mươi đạo thân ảnh phát ra quang mang chói mắt, đại đồ sát trong nháy mắt bắt đầu.

Bọn người Niệm Băng liền ẩn ở dưới đất, mà ở phía dưới phiến mặt đất những Thần nhân đã đặt chân sớm đã đào rỗng. Có ai con Âm Ma thử tồn tại, cái này tịnh không phải là một sự tình khó khăn. Từ dưới đất đột nhiên xuất hiện, lấy Niệm Băng làm chủ, lần hành động này, Dung Thân vương, Vô Thân Băng Linh và Băng Khiết của Niệm Băng tịnh không có tham gia, bởi vì loại đánh nhau cự ly gần không thích hợp những ma pháp sư bọn họ. Đương nhiên, Niệm Băng là ngoại lệ, hẳn là thủ lĩnh giả của lần tấn công này.

Thất sắc quang mang giống như tia chớp từ thân thể Niệm Băng bắn ra xung quanh, hẳn vừa xuất hiện, bảy đạo hồn trong tay liền tự giữ lại bốn, tính mệnh của năm tên Thần phó, sau khi trải qua ba ngày cường hóa của Niệm Băng, thực lực của mỗi gã đạo hồn đều có sự đề thăng, đột nhiên đánh lên lập tức có hiệu quả. Niệm Băng chính mình đương nhiên cũng không nhân rồi, khi bảy vị đạo hồn bắn ra, ở chung quanh thân thể hẳn bốn cái cấm chú hỗn hợp phát ra. Nơi hẳn lựa chọn phi thường tốt, chính là trung ương của Thần nhân, ở chỗ này chỉ có cấp thấp Thần phó. Những Thần phó này phần lớn đều chỉ có thực lực bát, cửu giai, cùng Niệm Băng chênh lệch thật sự quá lớn. Bốn cái cấm chú thập nhất giai trong nháy mắt phát động, hiệu quả sinh ra, chính là lấy Niệm Băng làm trung tâm, trong phương viên hai mươi trượng cuối cùng không có sinh vật gì còn sống, chỉ ít vài trăm tên Thần nhân ở trong công kích bất ngờ này chết đi. Những thần nhân này đều có đầu khí, nếu bọn họ có thể kết hợp lại, mặc dù ma pháp công kích của Niệm Băng rất mạnh, nhưng cũng không có khả năng sinh ra sát thương lớn như vậy, tất cả căn nguyên chính là bất ngờ, các Thần nhân lúc nào cũng không nghĩ tới, phe mình lại sẽ bị tập kích.

Cường giả của lần tập kích này lấy Niệm Băng làm chủ, còn bao gồm Thác Tích Lỗ, Phượng Nữ, Lam Thần. Bốn người bọn họ cấu thành lực lượng tinh nhuệ nhất, lúc đầu, Niệm Băng muốn cho Thánh Sư cũng tham dự lần tập kích này, nhưng mà, Thánh Sư lại cố ý không chịu, mặc dù hẳn nguyện ý vì sự sinh tồn của Ngưỡng Quang đại lục cùng Thần Chi địa lục đối địch, nhưng hẳn lại như thế nào cũng không đáp ứng tập kích. Đương nhiên, tham dự lần tập kích này còn không thể thiếu bảy người, không, phải nói là bảy đầu cự long, bảy vị Long Vương đều hóa thân làm người, bọn họ cùng Niệm Băng đồng thời xuất hiện, nhất thời trở thành tai họa của những Thần phó bình thường.

Cơ hồ chỉ là trong nháy mắt, gần ngàn Thần phó đã mất mạng ở trong sự liên thủ của mười một người này. Cái này nhìn đơn giản, nhưng trải qua sự tính toán khéo léo, Niệm Băng đợi mười một người hoàn toàn phân ra, khiến cho bọn họ có thể ở trong công kích hoàn toàn phát huy ra tất cả sức mạnh của mình, nếu như không phải Niệm Băng vì giữ lại tinh thần lực đối phó Chủ Thần phía trên, con số sát thương này còn phải tăng thêm nhiều. Nhưng mà, cho dù như thế, chỉ là trong nháy mắt ngàn người thương vong, nhưng lại khiến cho Hi Giới trong không trung suýt nữa tức nổ phổi. Hẳn như thế nào cũng không nghĩ tới, đệ nhất tràng chiến tranh khi ly khai Thần Chi đại lục lại như thế này bắt đầu.

Trải qua tập kích trong thời gian ngắn, các Thần nhân bắt đầu hiển thị ra thực lực vốn có, toàn bộ Thần

phó đều hướng xung quanh lui lại, mà các Bán thần thì ngênh đón lên trước, thực lực của Bán thần cũng có phân cao thấp, thực lực mạnh mẽ, cũng có khoảng thập tam giai, mà thực lực kém, cũng khoảng thập nhị giai, trên trăm tên bán thần tụ tập lại, nhất thời khiến cho Niệm Băng cùng mười một người số giết được hạ thấp xuống nhiều. Mỗi một giây chỉ có thể lấy hàng đơn vị để tính toán, Thần nhân đã trên thập nhị giai thực lực phi thường cường hãn, muốn giết chết bọn họ cũng không dễ dàng. Hi Giới tự nhiên không thể cho phép tình huống như vậy tiếp tục phát sinh, hắn vừa nhìn liền nhận ra bảy vị Long Vương phía dưới, nhưng mà, lúc này hắn đã không kịp phát ra mệnh lệnh, đại thủ vừa vung lên, cùng bốn vị Chủ Thần đồng thời bay xuống dưới. Bọn hắc cơ hồ đều mở ra Địa Linh huyết, chỉ cần vài lần chớp mắt, liền có thể tiến nhập chiến trường phía dưới. Hi Giới đã hạ quyết tâm, bất luận những người phía dưới là ai, hắn đều phải đem những tên gia hỏa dám sát thương Thần nhân này triệt để hủy diệt.

Nhưng ở phía sau, trên chiến trường đột nhiên phát sinh biến hóa, lại là một lượt toàn xạ phóng lên trên, quang mang hai màu hồng, lam lập lòe so với trọng nỗ lúc trước rõ ràng thừa thớt hơn một chút, hứng lấy, chính là các Chủ Thần và cao thủ Thần cấp chuẩn bị xông xuống dưới.

240. Chương 239: Tội Cường Địch Chủ Thần

Hi Giới tự nhiên sẽ không đặt mấy thứ này vào trong mắt. Với hắc xem ra, cho dù không cần đấu khí phòng ngự, mà chỉ bằng vào thân thể mạnh mẽ còn hơn Long tộc kia cũng đã có thể thoải mái ngăn cản sự công kích của mấy cái tiền nỗ này, nhưng rất nhanh từ hồng lam lưỡng sắc quang mang trên mấy mũi tiền nỗ này đã nói cho hắc biết một sự thật, những mũi tiền nỗ này không phải là những tiền nỗ bình thường, mà là loại chuyên dùng để diệt thần

Thanh âm rền vang kịch liệt, khiến cho ma pháp nguyên tố trên bầu trời đã xảy ra sự thay đổi hoàn toàn, năng lượng mang tính chất hủy diệt chỉ trong nháy mắt đã đẩy lùi thân hình đang muốn xông lên của các Chủ thần. Có lẽ, mười một cấp cấm chú đối với các chủ thần mà nói cũng chỉ là trò đùa cho vui, nhưng nếu đồng thời xuất hiện một loạt cả trăm cái cấm chú thì sao? Cho dù là Hi Giới cũng không thể không bị thương nặng. Huống chi, bọn hắc đã bị kỳ chiêu của kẻ địch lấy yếu để dụ hoặc, nay đột nhiên công kích, sinh ra uy lực càng lớn hơn rất nhiều. Khi Hi Giới còn đang lo lắng thì vị chủ thần vừa bị trục xuất khỏi hàng ngũ, Hạ Vũ đã hét lên một tiếng kinh hãi. Người khác còn chưa thấy qua, nhưng Hạ Vũ thì đã thấy được uy lực của mấy mũi tru thần tiền này

Thực lực của Chủ thần quả nhiên là chỉ trong chiến đấu mới chính thức thể hiện ra ngoài, năm đoàn hào quang màu trắng sữa dưới sự oanh tạc đồng thời tấn ra, không chỉ có hộ vệ thân thể cho năm vị Chủ thần, mà còn đem mười tám gã thần nhân cấp cao thủ hoàn toàn đặt vào bên trong vòng bảo vệ

Hai trăm đơn vị tru thần tiền hội hợp thành một trăm cái cấm chú sẽ sinh ra uy lực đến thế nào đây? Không, không ai có thể trả lời, đã không ai có thể tính toán. Nhưng khiến cho nhịp tim của Lạc nhu đập mạnh chính là mấy tên thần nhân này là những cường giả mạnh nhất, cũng không hề bị một trăm cái cấm chú gây ra sát thương gì. Chỉ điểm này cũng đã khiến năng lực giật mình kinh ngạc, rốt cuộc cũng đã hiểu được vì cái gì mà Niệm Băng đối với mấy tên Chủ thần này lại kiêng kỵ đến thế.

P phía dưới, Miêu Miêu cùng đám ma thú vẫn như trước điên cuồng phát uy, Niệm Băng cũng không ngừng giết chóc. Mà trên không trung những tên cường giả trong đám thần nhân mặc dù đã ngăn cản sự công kích của tru thần tiền, thế nhưng bọn chúng dưới xu thế muốn lao tới tấn công lại biến thành từ trên phóng xuống. Dù sao Tru thần tiền hay bọn người Niệm Băng xông đến cũng chỉ diễn ra trong một khoảng thời gian ngắn ngủi chỉ trong một cái nháy mắt

Khi Hi Giới mạnh mẽ dùng đấu khí bản thân đem ma pháp nguyên tố xung quanh điên cuồng xao động mà đè ép đi, trong lòng hắc rốt cuộc cũng đã cực kỳ nổi giận. Đồng thời, hắc cũng biết, bản thân đúng là đã xem thường nhân loại rồi.

” Chính là tên nhân loại Ngưỡng Quang đại lục kia, cái tên gia hỏa ở phía dưới đang không ngừng dùng ma pháp đó, chính là hắc, đã giết chết Cốc Long.”

Hạ Vũ oán hận nhìn thấy Niệm Băng ở bên dưới, nếu không vì hắn, bản thân mình sao lại bị mất đi địa vị Chủ Thần đây.

Hi Giới không hề lên tiếng, hai tay của hắn đồng thời vươn ra, hai luồng kim quang thật lớn bắn thẳng từ trên xuống, thế nhưng theo hai mươi tám mũi tru thần tiễn bên trong mà xuyên qua, lao thẳng về hướng Niệm Băng bay đến. Bốn vị Chủ thần khác cũng đồng thời phát động công kích, khoảng cách đối với bọn hắn mà nói cũng không phải là cái gì tuyệt đối. Lúc này trước mặt các thần nhân cấp bậc cao thủ ở chung quanh, các Chủ thần đã biểu hiện ra thực lực cấp bậc Chủ thần của bọn hắn.

Tại thời điểm Hi Giới vừa mới phát động công kích, Niệm Băng đã có thể cảm giác được áp lực đến từ phía trên. Nhưng hắn lại không có chút gì bối rối, hắn đương nhiên biết, một khi bị loại tình thế công kích hoàn toàn tập trung thế này. Xem ra, đến cả cơ hội chạy trốn cũng đều không có, chỉ có thể lựa chọn đánh bừa, nhưng đối với điều này, hắn đã sớm có sự chuẩn bị.

Chỉ trong vài cái nháy mắt, mười một đoàn hào quang màu bạc, đồng thời phát sáng, mà hơn mười con ma thú kia cũng đồng thời biến mất. Các Chủ Thần còn đang ngơ ngẩn muốn công kích thì giữa không trung bị ngừng trệ lại. Ngay sau đó Hi Giới đã thấy được một đoàn huyết hoa ở trong không trung chợt phóng ra hào quang

Cái gì mới là thực lực của Chủ thần? Sau khi phát động công kích, còn có thể mạnh mẽ đem năng lượng cuồng bạo kia thay đổi phương hướng, thì đó mới là thực lực của Chủ Thần. Lấy Hi Giới cầm đầu, năm vị Chủ thần mặc dù mất đi tung tích của bọn người Niệm Băng, nhưng công kích của bọn hắn cũng không bị ngừng lại, tất cả mười đạo quang mang đều quét về phía dải đồi núi ở hai bên. Bọn hắn rõ ràng muốn nhằm về đám người đang ẩn nấp suýt nữa gây ra thương tổn cho bọn hắn.

Thế nhưng, phía sau, bốn mươi tiếng oanh tạc lại vang lên. Bốn mươi đoàn hồng quang thật lớn phóng lên cao, vừa lúc đón nhận công kích của bọn hắn, đó là bốn mươi khối hỏa cầu, mỗi một viên đều vô cùng ngưng tụ, đáng tiếc, chỉ là trong nháy mắt, hỏa cầu cũng đã bị thần quang trầm tĩnh kia nuốt chửng, theo phương hướng mà hỏa cầu công kích, cả một tiếng kêu thảm cũng không phát ra được. Tổng cộng một trăm hai mươi tên ma pháp sư đến từ Áo Lan đế quốc, mang theo ma tinh pháo, phát minh của Lạc Nhu mà biến mất, nhưng bọn họ dù sao cũng đã làm chậm lại thời gian cùng với uy lực hủy diệt, mặc dù hơn một ngàn tên trọng nỏ thủ tại nơi đây dưới sự oanh tạc kịch liệt, giữa lúc tính mệnh sắp biến mất, nhưng đã kịp thời bắn ra hai mũi tiễn nỏ nên huyết vệ cùng các tinh binh của Băng Nguyệt đường lại vừa vận rút lui khỏi phạm vi oanh tạc, cũng không hề bị thương tổn gì, tru thần nỏ của bọn họ, cuối cùng đã bảo toàn mà rút lui.

Trong tay Lạc Nhu cái tín hiệu thứ hai mặc dù đã được phát ra, nhưng lúc này trong lòng nàng lại ứa máu, những ma tinh pháo này đã hao phí của nàng biết bao tâm huyết. Trong thời điểm nghiên cứu ra mấy cái ma tinh đại pháo này, nàng cũng không nghĩ tới có sức người nào có thể chống lại nó, nhưng chỉ trong nháy mắt vừa rồi, nàng đành trơ mắt nhìn thấy tâm huyết của chính mình theo một trăm hai mươi tên ma pháp sư quý giá kia mà hoá thành tro bụi. Những gã ma pháp sư này đã chiếm hết toàn bộ một phần ba số lượng ma pháp sư cao cấp trên toàn Áo Lan đế quốc.

Chiến tranh là phải tàn khốc, làm một người thống soái, tuyệt không thể để trong lòng những tâm tình gây nên ảnh hưởng, Lạc Nhu đương nhiên hiểu được điểm này, cho nên, những hiệu lệnh của nàng cũng không hề đình trệ, đệ nhất bát công kích đã xong, mà đệ nhị bát công kích cũng đã bắt đầu mở màn. Thanh âm ngâm xướng trầm thấp từ thời điểm đệ nhất đoá huyết hoa phóng thả đã bắt đầu, mà bây giờ, cũng đã đến thời điểm bọn họ phát huy ra uy lực phóng xuất.

Hơn một ngàn hào quang màu đỏ đến từ không trung ngưng tụ lại, khiến cho cả thế giới tựa hồ đều cũng biến thành màu đỏ, không khí rõ ràng trở nên nóng hơn, một đạo quang mang màu tím trống rỗng rót vào bên trong màu đỏ chói mắt này. Hào quang màu đỏ phẳng phát như tìm được cội nguồn một thể, rất nhanh ngưng tụ lại cùng một chỗ. Con rồng lửa uy mãnh kia tại không trung huyền hoá thành một con cự long hoả diễm vô cùng lớn, cự long thân người cao đến trăm trượng, cho dù là Long Vương của long tộc cùng các long thần có tới gia nhập cũng vô pháp cùng với thân hình của nó so bì

Hi Giới vốn muốn tiếp tục công kích thì đành ngưng tay lại, nhìn thấy ngọn hỏa quang cực lớn kia, ánh mắt hắn có chút ngưng đọng. Đây là loại năng lượng có thể gây ra uy hiếp cho hắn chăng? Ma pháp này uy lực

thậm chí đã vượt xa trên mười bốn cấp, đạt tới trình độ có thể tiếp cận cấp mười lăm. Hẳn thấy được cái ma pháp này, thì tất cả các chúng thần cũng có thể thấy được.

Khi Niệm Băng cùng đám ma thú biến mất, tất cả chúng thần nhanh chóng tụ hợp cùng một chỗ, hợp lực phát động đầu khí của bọn họ, trong lúc nhất thời, phía dưới trần ngập đủ loại màu sắc quang mang, chính thức là đại khí tức mạnh mẽ, tại thời khắc này mới vừa xuất hiện.

Lúc trước, dưới sự dẫn dắt của Băng Linh, trăm tên cao thủ ma pháp sư của Băng thần tháp từng ngừng tụ xuất ra một đoá băng liên vượt đến cấp mười bốn, đúng là đoá băng liên kia, đã kịp thời ngăn trở công kích của Cốc Long cùng Hạ Vũ. Mặc dù cao thủ Dung gia một chọi một còn kém xa ma pháp sư của Băng Thần tháp, nhưng bọn họ lại thắng nhờ có số lượng đông hơn, một ngàn tên đã ở ngoài đẳng cấp Đại ma pháp sư cao thủ ma pháp, dưới sự dẫn dắt của Dung Thân Vương cùng hai vị đệ đệ, lại thêm nhiều năm khổ luyện, rốt cục phát động ra vũ khí bí mật của bọn họ. Hoả hệ siêu cấp dung hợp ma pháp. Lúc nghiên cứu ra ma pháp này, mục tiêu chỉ có một đó là đối phó với Băng Thần tháp, cũng chính bởi vì có ma pháp này tồn tại, Dung Thân Vương mới có thể vô lễ với sự tồn tại của Băng Tuyết nữ thần tế tự mà hướng Kỳ Lỗ đế quốc phát động xâm lược, nếu đến gần lúc chuẩn bị chiếm lĩnh Ngưỡng Quang đại lục, thì đây chính là thủ đoạn công kích tối hậu của Hoa Dung đế quốc a!

Hi Giới hừ lạnh một tiếng, hào quang màu vàng nhàn nhạt tán phát xuất ra, cái kia tựa hồ cũng không phải là hào quang từ khiếu huyết phát ra, mà đến từ mỗi ngõ ngách trên khắp thân thể, loại này khác xa so với tất cả các thần nhân khác chỉ có mỗi mình hắn là có thể làm được. Cái đó cũng không phải là cùng loại với năng lực của Quang Minh ma pháp, mà là đầu khí thuần túy với cường độ cực kỳ đáng sợ

Lúc trước trong nháy mắt biến mất, hơn mười đạo thân ảnh ngoại trừ Miêu Miêu ra, tất cả đều xuất hiện ở trong không trung. Dưới sự dẫn dắt của Niệm Băng hắn cùng bảy vị Long Vương, tỷ muội Phượng Nữ cùng ả nhân Tích Lỗ tổng cộng mười một người đồng thời xuất hiện ở trong không trung cùng với các cao thủ cấp thần ở trước mắt. Nhìn thấy Hi Giới trên người phát ra kim quang nhàn nhạt. Trong lòng Niệm Băng cũng thất kinh, nhưng hắn cũng không có chút sợ hãi, lạnh lùng nói:

” Đối thủ của các người là chúng ta”

Bảy vị đạo hồn phiêu nhiên xuất ra, thất thải quang mang của Thiên Nhân linh vực trong nháy mắt đã bao phủ mọi phương tất cả cao thủ. Nhưng vào lúc này, lưỡng đạo thân ảnh màu lam như tia chớp bay đến sau lưng bọn họ, chính là mẫu thân của Niệm Băng, Băng Linh cùng sư mẫu Băng Khiết. Hai nữ nhân này xuất hiện khiến cho thực lực bên Niệm Băng một phương được tăng cường thêm vài phần. Bên phe Niệm Băng bây giờ có thể đạt tới cấp mười bốn cũng có tới nhất 4 người. Đó chính là hắn, Tích Lỗ, Hắc Vũ Hoàng, cùng Băng Khiết, hơn nữa còn có các cao thủ khác cấp mười ba, cho dù tổng thể thực lực không bằng đám thần nhân trước mặt, những tuyệt đối cũng không chênh lệch là bao, cũng bởi vì cái nguyên nhân này, Lạc Nhu mới dám giao cho bọn họ nhiệm vụ ngăn cản sự công kích của địch nhân.

Hi Giới lạnh lùng nhìn vào Niệm Băng, ánh mắt hắn tựa như thật chất bình thường, trong ánh mắt của hắn ngoại trừ phần nộ ra còn có vài phần bốn cột, dường như hắn cũng không thêm để ý ma lực khổng lồ từ một ngàn tên Hoả hệ ma pháp sư ngừng tụ đằng xa, nhàn nhạt nói:

” Cái này là thực lực của nhân loại các người đó sao? Không nghĩ tới, các quốc gia trên Ngưỡng Quang đại lục cư nhiên sẽ có nhân quan đến thế, có dũng khí ở chỗ này ngăn cản chúng ta đi tới, bất quá, các người cho rằng chỉ với từng này là đã đủ sức ngăn cản được chúng ta hay sao? Các người đã quá coi thường thực lực của Thân Chi đại lục chúng ta rồi đó.”

Trong mắt Niệm Băng hàn quang đại phóng:

” Không thể không ngăn cản các người, cũng không phải người gạt đầu nói là có thể định luận được, chúng ta thủ hạ kiến chân chương(ra tay thì mới biết được thực hư) đi, xem bộ dạng, người có lẽ là người đứng đầu đám thần nhân, vậy, ta sẽ là đối thủ chính của người.”

Mặc dù rõ ràng cảm nhận được cường độ năng lượng trên người Hi Giới rất quái lạ, nhưng hắn vẫn dũng cảm quyết chiến xông lên, làm người mạnh nhất trong đám cường giả của Ngưỡng Quang đại lục, hắn tự nhiên phải đối mặt với người mạnh nhất bên đối phương, cũng chính là người lãnh đạo của tất cả đám thần nhân.

Hi Giới khinh thường hừ một tiếng:

” Chỉ bằng vào người sao? Người còn chưa xứng đâu?”

Bốn đạo kim quang đồng thời phát sáng lên, ngoại trừ Hi Giới ngoài ra, phương thức công kích của bốn gã chủ thần phi thường đơn giản, bọn họ đều đồng thời đưa tay phải của mình đánh ra, bốn đạo kim quang hướng thẳng về bảy vị đạo hồn đang đứng che chắn ở trước mặt mọi người mà lao đến trước nhất. Mặt sau mười tám gã thần nhân cấp cao thủ cũng đều bắt đầu di chuyển, năng lượng khổng lồ dưới sự lan tràn, các loại màu sắc đầu khí lấy hình thức ngưng tụ nhất nhâm về phía chúng nhân..

Niệm Băng cũng không vì lời nói của Hi Giới mà phẫn nộ, tới cấp bậc này của bọn họ, tính táo là điều rất đơn giản nhưng cũng là điều rất trọng yếu, khi mọi người bắt đầu đồng thời động thủ, Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng đột nhiên xảy ra biến hoá, vốn thất thải quang mang trong nháy mắt đã biến thành màu vàng nhàn nhạt, mà màu vàng ma pháp nhàn nhạt này khiến cho năng lực của bên phía bọn họ trong nháy mắt tăng lên. Phía trước bảy vị đạo hồn thân thể hợp thành một đạo thụ tuyến, lấy Hắc Vũ Hoàng cầm đầu, đồng thời bỏ ra một đạo, hào quang bảy màu ngang ngạnh đón tiếp kim quang phát ra từ bốn gã Chủ Thần, bọn họ trong thời khắc chiến đấu đó thì cũng đồng thời biểu thị cho việc cuộc chiến đã chính thức bắt đầu. Nhưng lúc đòn công kích của bọn họ va chạm vào nhau thì lực oanh tạc phát sinh ra sau đó lại khiến cho tất cả công kích của những người khác đều trở nên nhạt nhòa.

Hào quang màu vàng cùng thất thải quang mang trong nháy mắt ở trong không trung va chạm, chỉ là trong cái sát na ngắn ngủi đó, giữa không trung phẳng phất dường như có hơn một vầng thái dương, hào quang kịch liệt cũng không có bị che lấp bởi thanh âm âm vang, nhưng bất luận là bên thần nhân hay phe Niệm Băng, tại đây, trong sự oanh tạc kịch liệt, đồng thời bị quăng về phía sau, quang ảnh loé ra, mười mấy tên cao thủ bậc nhất của song phương chỉ sau khi tiếp xúc ngắn ngủi, đã lập tức thoát ly khỏi quỹ đạo công kích, bị dư lực phản chấn đẩy lùi lại ngoài trăm trượng

Ở phía sau, Hoả hệ ma pháp sớm được chuẩn bị đã lâu chợt bạo phát, đồng thời, ở ngay phía sau, với sự nhay cảm của Thiên Nhân huyết, Niệm Băng kinh hãi phát hiện, Hi Giới vốn không hề động chân động tay nay, vẫn đứng ở trước mặt đột nhiên biến mất.

Bằng vào đầu khi tiến hành di động với khoảng cách ngắn chỉ trong nháy mắt thì mỗi một gã võ sĩ cường giả đều có thể làm được, nhưng trong sự va chạm kịch liệt như thế, lại đồng thời sinh ra năng lượng khổng lồ như thế, có thể không bị mấy cái năng lượng này ảnh hưởng còn có thể thuận di mà đi, với thân thể dung hợp cả bảy hệ ma pháp của Niệm Băng cũng tự hỏi là làm không được, nhưng Hi Giới lại làm được

Đám người Niệm Băng mục đích rất đơn giản, tại dưới tình huống thực lực tổng thể không thể bằng đối thủ, dựa theo sự an bài của Lạc Nhu, mục tiêu của đám ma pháp sư bọn họ là phải ngăn chặn mấy tên cường giả trong đám thần nhân này, để cho Dung Thân Vương dẫn đạo những cao thủ Hoả hệ ma pháp phát động công kích cực mạnh, tận lực tiêu hao lực lượng sinh mạng của đám chúng thần, chỉ cần trong nháy mắt ngắn ngủi, có thể khiến cho tổng thể thực lực của đối phương hơi bị suy yếu một chút. Mỗi khi giết được một tên thần nhân, đối với bọn họ mà nói, đều cũng đã phi thường trọng yếu, nhưng Hi Giới đột nhiên biến mất, lại làm Niệm Băng cảm giác được có điều không ổn.

Ngọn lửa cự long dài đến trăm trượng đã biến thành màu tím sẫm, một ngàn tên ma pháp sư liên thủ phát động đồng hệ ma pháp thì uy lực không phải là dạng khủng bố thông thường, nhất là bọn họ ở cùng một chỗ để ma hợp đã không biết bao nhiêu lâu rồi, những người này đều là tinh nhuệ của Dung gia, đều có được thiên phú ma pháp hơn người, từ nhỏ đã tu luyện mới có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, kỳ thật đã là kết quả của việc hoàn toàn áp súc Hoả hệ ma pháp, vì sử dụng ma pháp này tất cả những ma pháp sư của Dung gia đều đã phát ra toàn bộ ma pháp lực của chính mình, một kích khuynh lực khiến cho uy lực ma pháp trong nháy mắt đạt tới trạng thái điên phong

Phía dưới đám thần nhân gặp lại thời điểm xuất hiện ma pháp khủng bố này, có chút khủng hoảng, nhưng rất nhanh bọn họ đã bình tĩnh trở lại, một vài tên cao thủ cấp bán thần lấy tốc độ nhanh nhất gia nhập đội ngũ ở nhóm đầu, gần chính ngàn tên thần nhân đồng thời vận khởi đầu khí của chính mình, năng lực đầu khí rất khó có thể giống như ma pháp hoàn toàn hợp thể công kích như vậy được

Dù sao, đầu khí cũng không giống ma pháp, phạm vi công kích của nó là có hạn, đương nhiên sau khi đạt tới cấp độ cực cao, loại hạn chế này cũng đã không còn tồn tại nữa. Tuy nhiên đám thần nhân này vẫn sinh

sống ở trong điều kiện vô cùng khắc nghiệt của Thần Chi đại lục, đã có được biện pháp của chính mình, bọn họ tựa hồ đều là vài chục người hợp thành một nhóm, đem đầu khí dung hợp lại cùng một chỗ, cùng đợi ma pháp cự hình kia giáng lâm.

Hoả Diễm Cự Long vươn cao trên trăm trượng thoát nhìn khủng bố như thế, thân hình nó đang thi triển hết ra. Chợt trước lúc phát tác lao đi thì không khí chung quanh cũng không có bởi vì nhiệt lượng mà méo mó.

Tại đây trong nháy mắt, tất cả không khí chung quanh ngọn lửa cự long đều đã bị thiêu đốt, trong vòng diện tích ngàn trượng, hết sức khẩn trương hình thành một cái chân không rất khủng bố.

Loại tình huống thế này, cả Dung Thân Vương chính mình cũng thật không ngờ đến. Năng lượng mà ma pháp này có được thật sự là quá lớn, làm lão lúc phát xuất ra, đã không có người nào có thể không chế được lực công kích của nó, tất cả đều tùy ma pháp khủng bố này tự thân mà hoàn thành.

Khi tại thời điểm Hoả Diễm Cự Long cách tất cả đám thần nhân còn có ngàn trượng, bọn họ cũng đã cảm nhận được hơi nóng khiến kẻ khác hít thở không thông. Ở phía sau, vì bảo vệ tính mạng chính mình, tất cả thần nhân không có chút gì ẩn tàng thực lực nữa, đem đầu khí phát huy đến cực hạn, bọn họ cũng biết, chỉ có hợp lực của mọi người, mới có thể đủ sức chống đỡ ma pháp này.

Dung Thân vương đương nhiên hiểu được, lực công kích của ngàn tên ma pháp sư mặc dù khủng bố, nhưng đối phương là thần nhân lại còn chừng chín nghìn chỉ chúng, nếu theo trên không trung đều đều công kích, vậy, dưới tác dụng phần đông đầu khí của đối phương, có khả năng sinh ra thương tổn cực kỳ nhỏ bé, cho nên, khi ngọn lửa cự long trong thời khắc cuối cùng đã tiếp thu một mệnh lệnh của lão. Cự đại Long thần chớp đáp xuống, khi khoảng cách đám thần nhân còn trăm trượng là lúc Cự đại long thần kia đã lướt song song với mặt đất, theo ngay trước mặt đám thần nhân mà vọt tới. Làm như vậy, có thể đạt được trình độ sát thương đám thần nhân một cách lớn nhất, mặc dù bọn họ nhất định có thể ngăn trở, nhưng đám thần nhân phía trước nhất chắc chắn sẽ bị đã kích cực kỳ nghiêm trọng, tại đây đối mặt với cái ma pháp tiếp cận cấp mười lăm, mấy tên trong hàng ngũ bán thần này tuyệt đối là linh nghiệm

Ngoại trừ Niệm Băng ngoài ra, ở đây tất cả mọi người bên phe Ngưỡng Quang đại lục đều nghĩ kế hoạch đã thành công, đều chuẩn bị nhìn thấy tình cảnh ngọn lửa cự long tàn sát đám thần nhân. Đến ngay cả Lạc Nhu cũng vì kế hoạch của bản thân mình mà lấy làm vui mừng, tổn thất lúc trước làm tâm trạng nàng sa sút đã được khôi phục lại một chút.

Nếu mấy năm trước có người đối với Lạc Nhu mà nói, một lực lượng có thể thay đổi cả chiến trường hẳn nàng sẽ khẳng định không tin nhưng sau khi thấy qua thực lực của Niệm Băng, nàng đối với những lời nói này đã có những nhận thức nhất định, nhưng ở hôm nay, bọn họ đối mặt với địch nhân đã cho nàng một khoá học phi thường sinh động

Hoả Diễm Cự Long, dài đến trăm trượng quả nhiên là Hoả Diễm Cự Long a, cái thân thể khổng lồ kia thật sự khủng bố đến độ nào! Khi nó phi hành là là trên mặt đất, bùn đất phía trên tự nhiên biến mất, hình thành một đạo khe rãnh thật sâu.

Thế nhưng ở thời điểm nó toàn lực vọt tới phía trước, một đạo thân ảnh kim sắc đột nhiên trong tiếng hoan hô của tất cả đám thần nhân đã xuất hiện che chắn ở trước mặt, hẳn không chờ đợi mà nghênh đón Hoả Diễm Cự Long vọt tới.

Dung Thân vương đôi mắt tròn tròn, lão như thế nào cũng vô pháp tin nổi, lấy lực lượng của một người mà dám một mình đối mặt với một phương ngàn tên Hoả hệ ma pháp sư của mình công kích, nhưng là sự thật lại xảy ra ở trước mặt lão, đối phương đúng là đã làm như vậy. Một khắc sau, dưới sự dẫn động của ma pháp khí cơ, Dung Thân Vương chỉ cảm thấy toàn thân kịch chấn, đại não truyền đến một trận đau đớn, tinh thần kịch liệt giảm xuống, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi.

Hào quang màu vàng, tại trước mặt ngọn lửa cự long trăm trượng thì nhỏ bé đến thế nào, nhưng là, hẳn rồi lại kiên định như thế, Hi Giới một mình một người đối mặt với ma pháp khổng lồ, sắc mặt hẳn cũng không có chút biến hoá nào, tựa hồ cho tới bây giờ cũng không có lo lắng qua an toàn của chính mình, hai tay của hắn nâng lên, kim quang nồng đậm ở trước mặt hắn hoá thành một mặt tấm chắn màu vàng thật

lớn, đường kính lên đến ba trượng, lấy tay trái chi trì, cứ như thế chính diện đối mặt ngăn chặn con hoả diễm cự long đang lao tới trước mặt.

Lực trùng kích cực đại, khiến cho thân thể Hi Giới không ngừng lùi về phía sau, thân thể trong quá trình không ngừng bị đẩy lùi, trong tay hắc tám chấm màu vàng kia bộc phát ra hào quang ánh kim dị thường mãnh liệt, đó không phải là cường quang lạ thường mà lại như là một vầng thái dương xuất hiện ở trên mặt đất

Hoả diễm Cự Long rút gào trong diên cuồng đánh sâu vào, lực chân hoả vô cùng ngưng tụ kia, lúc này khi đã phát huy tới cực hạn, tất cả chín ngàn tên chúng thần rất nhanh lùi về phía sau, mà Hi Giới đã ở dưới sự trùng kích của Hoả Diễm Cự Long cũng đã lùi về phía sau. Lúc này, tại giờ phút này, mỗi cá nhân tựa hồ đều có thể thấy được, tốc độ lùi về phía sau của Hi Giới lúc bắt đầu thì không thể ngăn cản nhưng dần dần đã chậm lại, kim quang trong tay trái hắc đã trở nên càng ngày càng mãnh liệt. Sắc mặt Hi Giới trong sự bình tĩnh dâng lên một tia ửng hồng, hai mắt hắc đã khấn trương hoàn toàn biến thành màu vàng

Không trung Niệm Băng rất muốn hướng phía dưới mà công kích, thế nhưng, trước mặt còn bốn tên Chủ Thần và mười tám tên thần nhân cấp cao thủ lại khiến cho hắc không thể ra tay được, mặc dù bốn tên Chủ Thần đều đối với thật thể tính thần lực công kích của Niệm Băng có điều kiêng kị, nhưng bọn hắc trong đó lại phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý. Trong lúc đó tiến tiến lùi lùi vô cùng mạnh mẽ, khiến cho Niệm Băng căn bản không có cơ hội thi triển, chỉ có thể bằng vào bản thân mình phóng thích ra Thiên Nhân lĩnh vực toàn lực tăng phúc hướng đám người đối phương mà cất lực công kích. Bây giờ hắc đã không thể rời đi, nếu không, với bên các cường giả tất nhiên sẽ bị đối phương một kích đánh đổ

Niệm Băng bây giờ đang thi triển Thiên Nhân lĩnh vực là năng lực sau khi được tiến hoá.

Sau khi hắc hoàn toàn giải thích sự huyền bí của song huyết hợp nhất. Thiên Nhân lĩnh vực của hắc cũng đã xảy ra biến hoá, chẳng những có thể có được lực công kích, đồng thời, còn có thể có được năng lực chuyển đổi. Dem năng lực của Hoàng Cự Huyết dung hợp vào trong Thiên Nhân lĩnh vực sẽ có hiệu quả gì? Hiệu quả rất đơn giản, thì phải là dem Thiên Nhân lĩnh vực nguyên lai ba loại năng lực hợp lại làm một, sẽ tăng cường thêm nữa trên diện rộng.

Thiên Nhân lĩnh vực vốn có được năng lực là phòng ngự, tước nhược và tăng phúc. Năng lực tước nhược của nó đối với mấy thần nhân đã ngoài cấp bậc cao thủ rất khó tạo ra tác dụng, dù sao, bọn họ với cấp bậc đấu khí khác biệt này nếu muốn làm suy yếu tựa hồ là không có khả năng. Hướng chỉ mấy cái đấu khí của đám thần nhân này thuộc tính đều không giống nhau, nếu nói mỗi một loại thuộc tính đều bị suy yếu, vậy, bị ảnh hưởng cũng không chỉ ở bên đối phương. Bởi vậy Niệm Băng lựa chọn tăng phúc, có Hoàng Cự huyết trợ giúp, toàn lực đem tăng phúc của Thiên Nhân lĩnh vực phát huy ra trình độ siêu cấp.

Dưới tác dụng tăng phúc của hắc, đối mặt với đợt công kích lần đầu tiên của bốn vị Chủ Thần, bảy vị đạo hồn dưới sự suất lĩnh của Hắc Vũ Hoàng thế nhưng đã ngăn cản được, theo đó mang đến cho người khác thời gian để ra tay, đã cấp cho Hoả Diễm Cự Long cơ hội để tranh thủ huỷ diệt, nếu không phải Hi Giới đột nhiên xuất hiện phái dưới, kế hoạch của bọn họ cũng đã thành công rồi. Dưới tác dụng siêu cấp tăng phúc của Thiên Nhân lĩnh vực, mặc dù bảy vị đạo hồn phải mất một đoạn thời gian để hồi khí, thế nhưng, năng lượng của bốn vị Chủ thần kia đã chịu sự chấn động nhất định. Đạo hồn là bất tử, dưới tác dụng toàn lực của Niệm Băng, Tây Kinh huyết rất nhanh đã giúp bọn hắc khôi phục lại thực lực. Ít nhất, dưới tình huống không có Hi Giới ra tay, bên phía Niệm Băng thực lực tổng thể đã không kém gì mấy tên thần nhân này

Đương nhiên, cũng có thần nhân muốn đánh lên Niệm Băng, khiến tên nhân loại mang đến phiền toái lớn nhất cho bọn hắc mà huỷ diệt đi, nhưng mà, Niệm Băng là cao thủ của một phương có thể để cho bọn hắc có được cơ hội này hay sao?

Đáp án là không thể. Dưới Tích Lỗ, Băng Khiết và cầm đầu là Niệm Băng một đám cao thủ toàn lực công kích, dưới sự hộ vệ trên diện tích lớn của Bảy vị long vương, muốn giết được Niệm Băng, trừ phi trước hết phải bước qua xác của những người này.

Ưu thế của bốn vị Chủ Thần cũng không có biểu hiện ra, mà bảy vị đạo hồn kia của Niệm Băng lại đang không ngừng trong giai đoạn khôi phục. Trong trường hợp như trên, bên phía Niệm Băng thậm chí còn có hơi chiếm được thượng phong, nhưng lúc này trong lòng Niệm Băng lại không có được một tia cảm giác thoải mái, ngược lại trở nên dị thường trầm trọng, đây là bởi vì sao?

Bởi vì ngay trước mặt biểu hiện của Hi Giới thật sự quá cường hãn, cường hãn đến bất luận kẻ nào cũng không thể tưởng tượng ra nổi.

Tiếp cận mười lăm cấp ma pháp cùng mười bốn cấp ma pháp có bản chất khác nhau, Niệm Băng tự hỏi, cho dù là liên hợp với bảy vị đạo hồn, chính mình cũng không dám như thế, ngay chính diện đối mặt với liên thủ công kích của ngàn tên ma pháp sư, thế nhưng, Hi Giới lại làm được

Lúc này, theo tám chấn màu vàng lúc bắt đầu dùng để ngăn cản công kích của Hoả Diễm Cự Long đến bây giờ, Hi Giới đã hướng lùi về phía sau chừng xấp xỉ năm trăm trượng, mà đám thần nhân đã lùi về phía sau trên năm trăm trượng, nhưng mà, tốc độ lùi về phía sau của Hi Giới đã trở nên phi thường thông thả. Lực trùng kích của Hoả Diễm Cự Long đã rõ ràng yếu bớt đi. Nhưng Hi Giới phát ra tám chấn màu vàng lại vẫn chói mắt như lúc trước, ai cũng có thể nhìn thấy, ma pháp tiếp cận mười lăm cấp siêu cấp ma pháp này đã không có khả năng đạt tới mục đích ban đầu của nó nữa, đây đều là bởi vì một người sao! Không! Phải nói là một vị thần mới đúng. Tại giờ khắc này, bên phe Ngưỡng Quang đại lục mới chính thức cảm nhận được thực lực của thần nhân khủng bố ra sao

Phòng ngự của Hi Giới rất nhanh đã kết thúc, bởi vì, hấn ngoại trừ dùng tay trái nâng lên tám lá chắn để ngăn cản Hoả Diễm Cự Long thì ngoài ra hấn còn có một cánh tay phải, tay phải có thể làm cái gì? Hi Giới rất rõ ràng nói cho đám nhân loại của Ngưỡng Quang đại lục biết.

Một thanh chiến đao màu vàng dài ước chừng năm thước xuất hiện trong tay phải của hấn, kia cũng không phải là do dấu khí ngưng kết tạo thành, mà hoá ra lại chân thật là một thanh chiến đao, nếu Tích Lỗ bây giờ có thể rãnh rang nhìn thấy để nói, nhất định sẽ giật mình phát hiện, cường độ năng lượng của chuôi chiến đao này tuyệt đối là một thanh siêu thần khí.

Cái gì mới là siêu thần khí, đặc điểm lớn nhất của siêu thần khí chính là chủ nhân càng mạnh, uy lực càng lớn, Hi Giới quả thực rất thích hợp với khái niệm dạng này. Chiến đao màu vàng dài năm thước kia giờ lên, tay trái tám chấn, tay phải chiến đao, hấn tựa như thiên thần một thể đột nhiên như tia chớp hướng lui về phía sau, chỉ trong nháy mắt, đã lui về phía sau cách hơn trăm trượng, hấn lại một lần nữa làm cho Niệm Băng thấy được ma pháp nguyên tố cùng năng lượng kịch liệt ba động. Khi Hi Giới lui về phía sau đồng thời, tám lá chắn ở tay trái đã biến mất, Hoả Diễm Cự Long nhân cơ hội này chợt vọt tới trước, khi chúng nhân loại coi như nghĩ rằng Hi Giới không thể ngăn cản sự công kích cuồng bạo này là lúc tám lá chắn đã biến mất kia của Hi Giới cũng đã hoá thành một cỗ hào quang màu vàng mênh mông dị thường tan vào trong chiến đao của chính mình

Nhân loại nhìn thấy cái gì đây? Bọn họ thấy được tia chớp màu vàng, đúng vậy, tia chớp màu vàng mặc dù chỉ có trong nháy mắt huy hoàng, nhưng là, như vậy cũng đã đủ rồi, tia chớp màu vàng là một dạng hình thái công kích, tựa như giống với Diệt Thần trảm của Tích Lỗ lúc trước. Kim quang chỉ có chút chợt loé, tiện thể biến mất vô tung, nhưng những đám mây trên bầu trời cũng đã biến mất hoàn toàn, cho dù là ở trong không trung Niệm Băng đang cùng các vị Chủ Thần chiến đấu, đã bởi vì một đao này mà đình chỉ công kích của chính mình, khi tia chớp màu vàng kia xuất hiện trong nháy mắt phát sinh ra khí phách, làm trái tim mọi người đều kịch liệt run rẩy đứng lên

Đó là cái dạng thực lực gì hă! Đó là sự công kích điên cuồng hung mãnh đến cỡ nào vậy hă! Thân thể cực lớn kia của Hoả Diễm Cự Long tựa hồ phi thường không cam lòng, nhưng rốt cuộc không thể máy may đi tới. Một tiếng ầm vang khiến cho khắp Di Thất đại lục đều hơi bị run rẩy kịch liệt chợp vang động, hoả nguyên tố không lồ tập trung bạo phát

Dung Thân Vương lại phun huyết, mà ngàn tên ma pháp sư dưới tay lão tựa hồ đồng thời ngã ra trên mặt đất, máu tươi từ khoe miệng bọn họ chảy xuôi mà ra, sắc mặt bọn họ giống như trắng bệch một thể, bọn họ chẳng những dùng ra tất cả ma pháp lực của bản thân, đồng thời ở trên tinh thần đã phải chịu thương tổn cực lớn, trong nháy mắt phản phệ kia, khiến cho bọn họ đã mất đi năng lực chiến đấu, may mắn Dung Thân Vương cùng những cao thủ Dung gia đã ngăn lại một bộ phận năng lượng cản trở, lúc này mới khiến cho các ma pháp sư không lâm vào tình cảnh toàn quân bị diệt

Hi Giới ngạo nghễ nhìn thấy hơn mười vạn đại quân của nhân loại xuất hiện ở trước mắt, trong thiên địa tựa hồ chỉ có một mình hấn tồn tại, trong lòng hấn tràn ngập tự tin, đã bao nhiêu năm, hấn một mực khắc khổ tu luyện, hôm nay, độc diễn trước mặt tất cả nhân loại cùng đám cấp dưới, hấn phát huy ra thực lực

của bản thân, đây đều là thực lực mà thần phải có được a! Hi Giới giờ cao trường đao trong tay, hét lớn một tiếng:

” Đánh sâu vào.”

Tại thời điểm tia chớp màu vàng kia xuất hiện, hết thấy, cũng đã không hề dựa theo kế hoạch của Lạc Nhu mà phát triển. Kế hoạch của nàng có thể nói là gần như hoàn mỹ, cũng không có xuất hiện chút tỳ vết nào, nhưng là , Hi Giới lại bằng vào lực lượng của chính mình một người, ngang ngạnh tại cái kế hoạch hoàn mỹ trên tạo ra tỳ vết, mà đúng là bởi vì dạng này, bản tính cao ngạo của đám thần nhân đều hiển lộ ra hết, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất hướng về phía trước phóng đi. Ai cũng đều biết, nếu bị một đàn bán thần này dẫn theo đám thần nhân nhảy vào trận địa của nhân loại, vậy một hồi giết chóc sẽ sắp sửa xuất hiện

Bên trong hào sâu, các chiến sĩ nhân loại đều đã bò ra bên ngoài, lúc trước Niệm Băng đã thấy chỗ mộ bản này, lúc ấy đã vắt ngang ở phía trên hào sâu, khiến cho các chiến sĩ khi đi ra sẽ không bị vướng víu, đội ngũ phía trước nhất, Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn của Hoa Dung đế quốc lạnh lùng nhìn đám địch nhân đang dần dần tiếp cận, làm một kỵ binh tinh nhuệ nhất của Ngưỡng Quang đại lục, cho dù dưới tình huống như thế nào, bọn họ cũng không có chút cảm giác sợ hãi, trong tay bọn họ là trường thương thật dài đã vươn lên, chỉ cần Lạc Nhu ra lệnh một tiếng, sẽ khởi phát cuộc trùng kích liều chết với kẻ thù, địch nhân mặc dù cường đại, nhưng bọn họ tự tin sẽ đem đám thần nhân đang xông tới này ngăn lại, vì bảo vệ, bản thân mình sẽ có được vinh dự, cho dù có chết đi, thì đã làm sao?

241. Chương 240: Công Kích Của Long Tộc

Thủ lĩnh của Băng Thần tháp hiện nay là tân nhiệm Băng Tuyết nữ thần tể tự Băng Linh, nhưng lúc này Băng Linh lại đang cùng Băng Khiết chiến đấu trước mặt các chủ thần, mà Lam Thần cũng đang trong trường chiến đấu đó. Đó là lí do mà người đang tạm thời xuất trận chủ trì công kích của Băng Thần tháp là Long Linh. Nhu nữ Long Linh, cũng xem như là thê tử của Niệm Băng, luôn biết nàng là yếu nhất, nhưng lại cũng không nhắc tới thực lực của nàng nhỏ yếu thế nào, dưới sự chỉ điểm của Niệm Băng và không ngừng khổ tu, trong thời gian gần đây, Long Linh tiến bộ cực kỳ rõ rệt, Thiên Nhân huyết của nàng thậm chí còn tiến nhập giai đoạn trung kỳ trước cả Phượng Nữ và Lam Thần, thực lực băng hệ ma pháp của nàng cũng đã vượt qua thập nhị giai, đạt tới cấp độ thần giáng sư, tuy rằng còn một khoảng cách nhất định mới tới được thập tam giai, nhưng khoảng cách này đã chẳng còn xa xôi. Bởi vậy, hiện tại nàng đã trở thành người lãnh đạo tạm thời của Băng Thần tháp.

Sau khi đi tới Di Thất đại lục, Long Linh đã học được không ít thứ từ Băng Linh, Băng Linh đối với ba nhi tức của mình đều vô cùng vừa lòng, yêu mến Long Linh ôn nhu nhã nhặn, đối với lý giải về băng hệ ma pháp, không hề giữ lại thứ gì mà truyền thụ cho nàng, trong đó bao gồm cả cách thức chỉ huy Băng Thần tháp đại quý mô ma pháp công kích.

Các ma pháp sư của Băng Thần tháp về số lượng thì thua kém Dung gia, thế nhưng, thực lực riêng rẽ của từng người thì Dung gia ma pháp sư không thể so sánh với bọn họ được. Bởi vậy, bọn họ mặc dù chỉ có hơn trăm hơn người, thế nhưng, lực công kích phát huy ra, lại chỉ kém Dung gia một chút mà thôi. Theo kế hoạch của Lạc Nhu, các ma pháp sư của Băng Thần tháp là đội dự bị của cuộc chiến lần này, khi phương nào nảy sinh vấn đề, bọn họ sẽ hiệp trợ phương đó. Tối lúc này, Lạc Nhu không thể không xuất ra đòn sát thủ cuối cùng, bằng không, thì sẽ chẳng còn kịp. Một khi đối phương xông tới đây, tràn vào cùng các chiến sĩ, ma pháp sư sẽ hoàn toàn mất hết ưu thế.

Hi Giới nhìn đại quân bên mình đang phóng về phía trước. Trong mắt toát ra vẻ hài lòng, hẳn biết, phía đối phương ngoại trừ mấy cường giả trên không trung kia ra, thủ đoạn công kích chủ yếu nhất là đến từ những ma pháp sư kia, cũng chỉ có những ma pháp sư này, mới có thể mang lại sự uy hiếp đối với thuộc hạ của mình. Hiện tại, những ma pháp sư kia hẳn là đã mất đi năng lực thi triển ma pháp. Tuy rằng đối phương đông đảo, nhưng thủ hạ của mình đều là thần nhân, mặc dù đại bộ phận là phó nhân của thần, nhưng cũng đủ đem lại đủ kích mang tính chất hủy diệt cho đối phương. Nếu Ngưỡng Quang đại lục có dũng khí đến nơi đây chặn đánh mình, vậy thì sẽ một lần hủy diệt tinh nhuệ của bọn họ, sau này cũng đỡ phải động chân động tay nữa.

Cũng không phải Hi Giới không muốn tiến lên cùng thủ hạ, hấn hiện tại biểu hiện ra ngoài tuy là phong quang vô hạn, thế nhưng, chỉ có mình hấn mới biết được, lúc trước ngăn cản hỏa diễm cự long kia cũng không dễ chịu, hỏa hệ năng lượng khổng lồ đó dù sao cũng do hơn một nghìn ma pháp sư ngưng kết mà thành, lại há có thể nói diệt là có thể diệt? Một kích tối hậu vừa rồi hấn đã dùng ra toàn lực, mới phá giải được công kích của đối phương, mặt đất ở nơi phát nổ đầy vết rạn nứt, đồi núi xung quanh ít nhất cũng có hai phần ba bị san bằng sau vụ nổ, mà thân thể của Hi Giới, cũng đã có chấn thương nhất định, hấn luôn luôn cực kỳ quý trọng thân thể mình, cảm thụ được lửa nóng bốc lên trong cơ thể, cùng đầu khí đã suy yếu rất nhiều, vừa phiêu phù ở không trung chỉ huy thủ hạ, vừa chậm chậm hồi khí.

Đúng lúc này, Hi Giới thấy phiền lam sắc quang điểm ngưng kết nơi đó, cũng không hề bị hỏa diễm ma pháp lúc trước ảnh hưởng, trong không khí đích ma pháp nguyên tố tựa hồ vẫn như bình thường, từ cường độ của lam sắc quang điểm mà xem, đây hiển nhiên lại là một đại hình ma pháp. Về mặt Hi Giới có phần biến đổi, theo tin tức của Hạ Vũ mang về, hấn cũng không nhận được tin tức nhân loại lại có được những tồn tại cường đại như thế, nhìn bằng hệ ma pháp từ từ thành hình, hấn không thể không ngừng việc khôi phục thân thể, lao về phía trước, vào lúc này, hấn cũng biết bọn thuộc hạ của mình mỗi kẻ tử vong, thực lực của thần nhân đại quân sẽ giảm đi một phần, vì vậy, hấn nhất định phải đem khả năng bảo hộ cho thủ hạ của mình.

Đúng lúc Hi Giới lao ra, hấn đột nhiên có cảm giác bất an, bởi vì hấn chợt nhớ tới, trong thần nhân đại quân bên mình, dường như còn có một lực lượng rất mạnh chưa hề động thủ, bỗng nhiên, linh quang trong đầu hấn lóe lên, trong mắt toát ra vẻ phẫn nộ mãnh liệt, thế nhưng, lúc này hấn đã không còn năng lực quay lại cứu.

Đúng vậy, vào lúc các ma pháp sư của Băng Thần tháp phát động, long tộc dưới sự thống lĩnh của Long thần phát động công kích từ phía sau các thần nhân. Mai phục từ trước đến giờ, kỳ thực mới chỉ ngăn ngừa mười phút mà thôi, mười phút thời gian, các thần nhân trước sau kinh qua công kích hỏa lực từ xa, tập kích của bọn Niệm Băng nhân loại cường giả, cùng sự oanh kích của siêu ma pháp. Tuy rằng thất long vương trợ giúp cho bên Niệm Băng, nhưng các thần nhân vẫn chưa từng có được thời gian suy xét, bởi vậy, mãi đến lúc này, Hi Giới mới nhớ tới long tộc có thể đem đến biến như thế này, sau khi cân nhắc lợi hại, hấn vẫn không thể không đón nhận ma pháp công kích phía trước.

Long thần một mực chờ đợi thời cơ, đáng lẽ, lúc Niệm Băng bọn họ ngăn chặn các chủ thần, hấn đã muốn phát động rồi, người khác có thể không biết thực lực của Hi Giới, nhưng hấn lại hiểu rõ, thế nhưng, khi Hi Giới chợt xuất hiện bên dưới, hấn không thể không xua tan ý niệm này, dưới tình huống khi đó, nếu như công kích về phía Hi Giới, rất có thể sẽ bị hấn dẫn động ma pháp kéo theo hỏa diễm cự long tấn công, cho nên, hấn chỉ có thể chờ đợi. Mà bây giờ, khi Hi Giới lao ra chuẩn bị nghênh đón băng hệ ma pháp kia, chắc chắn là cơ hội tốt nhất. Dưới sự dẫn dắt của Long thần, hơn mười đầu cự long của long tộc cùng đánh về phía mặt sau của thần nhân.

Lúc này, toàn bộ bán thần cấp cao thủ trong đám thần nhân đều ở phía trước, bọn họ thậm chí đã quên mất phía sau còn có long tộc, Long thần cũng là cao thủ cấp bậc chủ thần! Dưới sự dẫn dắt của hấn, sát thương lực do long tộc xuất thủ tuy là không bằng bọn cao thủ Niệm Băng lúc trước xuất thủ, nhưng bởi rằng bất thành linh công kích, với lại đối mặt đều là thần phó, cũng đem đến phiền toái rất lớn cho đám thần nhân. Huống hồ, vào lúc này, lại có một thân ảnh nhỏ nhắn đang ngồi trên một cự long. Các ma thú lúc trước biến mất lại xuất hiện lần nữa.

Khi các chủ thần phía trên phản ứng lại, Niệm Băng dẫn theo các cường giả của Ngưỡng Quang đại lực cũng phát động không gian ma pháp quyền trục, chỉ có Miêu Miêu lựa chọn địa điểm khác với bọn họ, là ở ngay sau lưng của toàn bộ thần nhân, có long tộc yểm hộ, chẳng ai phát hiện ra nàng, lúc này, đúng là cơ hội mà ra sức đánh chó rơi xuống nước, nàng sao lại không xuất hiện chứ? Đại phạm vi phụ trợ năng lực của hồ ly Na Na lại được khởi động. Lúc này đây, không chỉ có các ma thú được kích thích mãnh liệt mà sản sinh lực công kích siêu cường, ngay cả long tộc cũng đã chịu ảnh hưởng, mùi hôi nồng nặc, khiến long tộc cũng tiến nhập một cảnh giới gần như cuồng hóa. Mà cảnh giới này, là long tộc cũng chẳng ngờ đến. Lực công kích được đề thăng vô cùng rõ rệt.

Na Na phe phẩy cái đuôi sau mông, một mỗi tựa trên lưng cửu vĩ long Tiểu Kết Ba, nó đem hết toàn lực phóng ra siêu cấp xú thí phụ trợ ma pháp này, hiện tại đã cực kỳ hư nhược. Bất quá, ánh mắt sỗ sàng của

nó dường như rất thoả mãn với kiệt tác của chính mình, dấu sao, nhiều cự long như vậy cũng được ma pháp của nó tăng cường lực công kích. Nếu Long thần không phản ứng không mau. Chỉ sợ cũng toàn thân cũng sẽ nhiễm đầy xú khí.

Miêu Miêu ngồi trên lưng cửu vĩ long Tiểu Kết Ba, dùng tinh thần lực chỉ huy mấy ma thú to lớn chiến đấu, Tiểu Kết Ba tuy cực mạnh, nhưng rất ít tham gia vào phía trước, bởi vì, nhiệm vụ chủ yếu của nó chính là bảo vệ Miêu Miêu không bị thương tổn. Dù sao, Miêu Miêu ngoài tinh thần ma pháp ra, thân thể thực sự quá yếu ớt.

Lam sắc quang điểm nhân nhật ngưng kết thành một đóa băng liên vĩ đại, trước đây, chủ thần Hạ Vũ đã từng toàn lực nổ vỡ băng liên, nhưng hắn cũng bị thương, băng không, cũng sẽ không phải bạo huyết khi đối mặt với Niệm Băng sau đó.

Mà hiện tại phải đối mặt với đóa băng liên này, lại đổi thành Hi Giới.

Băng liên hoa khi cách toàn bộ thần nhân năm trăm trượng thì xuất hiện, hầu như ngăn chặn toàn bộ diện tích ở chính diện, lam sắc quang mang tràn ngập hàn khí, năng lượng sục sôi phát ra, trên mặt đất ngưng kết một tầng băng cứng dày.

Hàn quang trong mắt Hi Giới bùng lên, hắn đương nhiên hiểu rõ, mình phải nhanh chóng giải quyết ma pháp này, mới có thể nhanh chóng xử lý long tộc phía sau, nếu đổi lại là lúc bình thường, Long thần với hắn mà nói hiển nhiên là chẳng có uy hiếp gì, nhưng mà, hiện tại lại khác, hỏa điểm cự long to lớn lúc trước, đã khiến hắn tiêu hao không nhỏ. Thực lực của Long thần nằm khoảng giữa trong các chủ thần, nhưng hắn lại có thân thể cường hãn của long tộc và long ngữ ma pháp, dù cho Hi Giới muốn giết cũng không phải một chuyện dễ dàng. Đó là lí do mà hiện tại trong lòng hắn có chút lo lắng.

Long thần cũng đang tranh thủ thời gian, chủ thần trên không trung và các thần cấp cao thủ đã bị bọn Niệm Băng cuốn lấy, trước khi Hi Giới quay về, là khoảng thời gian tốt nhất để công kích đám thần nhân này. Long thần từ khi long tộc yên ổn tại Thần Chi đại lục, đối với những thần nhân này chưa bao giờ có hảo cảm, nhất là sau khi Thần Di đại chiến kết thúc, hắn càng tràn ngập thất vọng về những thần nhân này, nếu như không phải vì những chủ thần kia dựa vào thực lực mà ước thúc, chỉ sợ hắn sớm đã đái lĩnh tộc nhân của mình ly khai rồi. Mà bây giờ, hiển nhiên là cơ hội tốt nhất. Trước đây, Hi Giới đã từng đưa ra ý kiến, khiến long tộc trở thành tọa kỵ cho những thần nhân có thực lực cường đại, thế nhưng lại bị Long thần bác bỏ, hắn thà để long tộc bị hủy diệt, cũng không bằng lòng để tộc nhân của mình trở thành tọa kỵ của thần nhân, bằng không, một khi ký kết ước, thì chẳng thể văn hồi được nữa.

Tuổi thọ của thần nhân mặc dù không phải là vô tận, nhưng thần nhân có thực lực cường đại lại cũng có thể có tuổi thọ dài như long tộc, một khi trở thành tọa kỵ của bọn họ, chẳng phải sẽ là nô dịch cả đời sao?

Từng long ngữ ma pháp từ long ngâm trầm thấp của Long thần không ngừng bộc phát, thần nhân phía trước bị băng hoa vĩ đại thu hút, bọn họ đương nhiên hy vọng một lần nữa nhìn thấy Hi Giới hiển uy, triệt để hủy diệt ma pháp của đối phương, bởi vậy, khi bọn họ phát giác long tộc tập kích từ phía sau thì đã chậm mất. Đây cũng không giống như thất long vương dùng nhân hình công kích, bọn họ hoàn toàn dựa vào thân thể của chính mình cùng long tức điên cuồng, phát động công kích cực mạnh. Đại đa số thần nhân tuyệt nhiên không biết bảy nam nữ anh tuấn lúc trước tập kích kỳ thật lại là hóa thân của long vương, dấu sao, các long vương vẫn luôn ở Ngưỡng Quang đại lục, khiến bọn họ quên đi, cho nên, ngoại trừ Hi Giới còn tỉnh táo, toàn bộ thần nhân căn bản là không ngờ tới phía sau lại đột nhiên xuất hiện một lực lượng không lồ như vậy. Do đó, các thần phó không may rồi, long tộc như thể liềm đao, không ngừng thu gặt sinh mệnh bọn họ. Khi các thần phó phát hiện mà phản kháng, đã có bảy, tám trăm tên thần phó bị long tộc bất thành linh tập kích giết chết. Mà số lượng này còn đang không ngừng gia tăng, suy cho cùng, các thần phó mặc dù tổ chức lại để phản kháng công kích của long tộc, nhưng mà, thực lực chênh lệch lại quá rõ ràng, nếu như không phải vì trên người bọn họ đều có hộ cụ được chế từ khoáng vật đặc thù, e rằng long tộc giết chóc sẽ càng trở nên dễ dàng hơn, dù sao thì bọn họ cũng do một chủ thần lãnh đạo! Chênh lệch giữa chủ thần và thần phó thực sự quá lớn. Mỗi một động tác, mỗi một ma pháp của Long thần, gần như đều có thể cướp đi sinh mệnh của ít nhất mười mấy tên thần phó.

Kim đao to lớn của Hi Giới lại được nâng lên, băng liên mới chỉ xuất hiện trong nháy mắt, đã gặp phải số phận giống như hỏa điểm cự long, cũng là kim sắc thiểm điện, băng liên hoa với thực lực còn không bằng

hỏa diễm cự long hầu như vỡ tan trong nháy mắt. Thế nhưng, lúc này đây, Băng Thần thắp lại may mắn hơn nhiều so với ma pháp sư của Dung gia, bọn họ bị phản phệ ít hơn nhiều.

Chẳng phải là Hi Giới thủ hạ lưu tình, mà là lúc này kim sắc thiểm điện của hắn có lực công kích đã yếu đi rất nhiều.

Sau khi kim quang lóe lên, Hi Giới gần như không hề ngừng lại mà bay ngay về phía sau, đón nhận Long thần và long tộc đang không ngừng giết chóc, dưới mệnh lệnh của hắn, thần nhân chia làm hai đạo, một đạo đài lĩnh các bán thần, ước chừng hơn hai nghìn người phóng về phía các chiến sĩ của Ngưỡng Quang đại lục, mà phần đông còn lại thì quay ngược lại, vây quét tinh nhuệ của long tộc. Dù sao, trong có yên trong thì mới có thể đánh ngoài, mà tình huống như bây giờ, là điều mà Hi Giới không muốn chứng kiến nhất. Tuy rằng thần nhân cường đại, nhưng cảm giác trước mặt sau lưng đều có địch lại tuyệt đối không thoải mái.

Hai mắt nhìn chằm chằm người Long thần, khí tức cường đại tập trung trước thân hóa thành kim hồng sắc quang mang lấp lánh, dài quá cự long mười trượng, trong mắt Hi Giới tràn ngập lửa giận, "Vì sao? Vì sao lại phải phản bội?"

Long thần đưa cặp long mục to lớn lạnh lùng nhìn hắn, "Long tộc chúng ta chưa hề thực sự thuộc về Thần Chi đại lục, căn bản không thể nói là phản bội, Hi Giới, trong lòng ngươi có lẽ trước sau vẫn cho rằng thần nhân là cường đại nhất, thế nhưng, có một chuyện ta nhất định phải nói cho ngươi, trên thế giới này, chuyện gì cũng không có tuyệt đối. Ngưỡng Quang đại lục, là phiên tịnh thổ cuối cùng trên thế giới này của chúng ta, ta tuyệt không thể nhìn nó bị hủy trong tay mấy tên gia hỏa ích kỷ các ngươi. Long tộc, vĩnh viễn đứng ở phía chính nghĩa. Năm đó, bởi vì ta quá do dự, khiến cho nền văn minh của Di Thất đại lục bị hủy diệt, ta sẽ tuyệt không để tình hình như vậy tái hiện. Hi Giới, ngươi mãi mãi cũng sẽ không hiểu được ý nghĩ trong lòng ta."

Kim sắc quang mang, không ngừng lấp lánh trên siêu thần khí cấp bậc trường đao, một tầng kim sắc khôi giáp từ từ ngừng kết trên người Hi Giới, lửa giận trong mắt hắn đã lắng lại, nếu có, chỉ là băng lãnh, băng lãnh tràn ngập khí tức tử vong. Hắn không nhìn long tộc đang liên tục tàn sát các thần nhân, hắn biết, chỉ khi giết chết Long thần, mới có thể ngăn cản sự giết chóc phía dưới của long tộc. Thế nhưng, giết một chủ thần có dễ gì đâu? Đó là lí do mà lúc này, hắn thi triển toàn bộ thực lực của bản thân.

Thân thể của Hi Giới bỗng nhiên trở nên hư ảo, hắn thậm chí không nói với Long thần một câu, đã phát động công kích, kim sắc huyền ảnh lơ lửng cơ hồ xuất hiện mọi nơi quanh thân Long thần, kim sắc lợi nhận đó, mang theo đầu khí vô cùng cường hãn, phát ra tử vong công kích về phía Long thần.

Long thần tỏ ra rất bình tĩnh, ánh mắt của hắn cũng không có đuổi theo kim sắc thân ảnh đó, một tầng kim hồng sắc quang mang từ trong cơ thể Long thần trong nháy mắt bùng lên. Hình thành một vòng quang vầng bao khắp xung quanh, Long thần không có Thiên Nhân huyết hay là Thỉnh Vân huyết để mà xác định phương hướng công kích của địch nhân, hắn có khả năng làm, cũng chẳng khác gì khi công kích, mỗi phương hướng quanh thân thể, đều phóng xuất long uy cường hãn của chính mình, chỉ có như vậy, mới có thể tạm thời ngăn trở công kích của Hi Giới.

Khi Long thần và Hi Giới va chạm, chiến đấu trên không trung cũng đã trở nên rất quyết liệt, sự cường hãn của bốn chủ thần, vượt xa tính toán của Niệm Băng, hắn kinh ngạc phát hiện, bốn gã chủ thần diện vô biểu tình này, mỗi người đều có thực lực trên Hạ Vũ và Cốc Long trước đây, hơn nữa, phương thức chiến đấu của bọn họ tuy rất đơn giản, nhưng lực công kích mạnh, lại rất khó ngăn cản được. Hiển nhiên, bọn họ đều đã có chung cực cảnh giới Hoàng Cực huyết. Lại thêm mười tám thần cấp cao thủ, liên hợp lại mà công kích quả thực quá cường đại.

Hiện tại, cường giả bên phía Niệm Băng đã đem toàn lực tấn công, bao gồm cả bảy đạo hồn và Áo Tư Tập, bọn họ điên cuồng phát động từng đợt từng đợt công kích, từ chính diện ngăn cản đối thủ của mình. Thế nhưng, dưới sự đài lĩnh của bốn chủ thần, các thần nhân lập nên một bình phong che chắn cực lớn, cho dù bọn Niệm Băng công kích từ góc độ nào, đều có thể chống đỡ được.

Long ngữ ma pháp của thất long vương không ngừng từng đoàn thất thải quang mang trên không trung, đáng tiếc là, ma pháp của bọn họ lại thủy chung không đem lại hiệu quả phá hoại gì. Niệm Băng và Băng Linh, Băng Khiết ở phía sau cùng, Băng Khiết vì có trung kỳ Hoàng Cực huyết, chỉ cần không phải là công kích toàn lực của chủ thần, tự bảo vệ mình tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng mà, Băng Linh lại không

được, trong những cường giả bên phía Ngưỡng Quang đại lục, nàng là người yếu nhất, Niệm Băng cần phải phân tâm bảo vệ mẫu thân mình, chỉ sợ nàng có gì sơ xuất. Đây là chuyện bất đắc dĩ, nhưng lại là chuyện hần cần phải làm.

Tích Lỗ trở thành mũi nhọn sắc bén nhất bên phía Ngưỡng Quang đại lục, dựa vào thực lực của hần, lại thêm lực công kích mạnh mẽ của Diệt Thần phủ, khi đối mặt với những chủ thần này, luôn có thể làm phi tán đầu khi phát sinh từ Hoàng Cực huyết của đối phương. Trong lần đối mặt trước đây với chủ thần, Tích Lỗ đã bị thương không nhẹ, lần đó, hần mặc dù dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không ngang sức được với một kích của chủ thần, nhưng mà, hiện tại hần đã khác, thời gian này, hần đã không ngừng tu luyện khắc khổ, kinh ngạc phát hiện bí mật trong Diệt Thần phủ, thân thể kết hợp với phủ hồn của Diệt Thần phủ thành một thể, thực lực đã gia tăng không ít, đây cũng là lí do mà Niệm Băng nói hần đã tiến nhập thập tứ giai, nếu như một đấu một, Tích Lỗ vừa mới bước vào thập tứ giai hiển nhiên không phải đối thủ của bất luận vị chủ thần nào, thế nhưng, hiện tại hần căn bản không cần phải lo lắng xung quanh, chỉ cần đem toàn bộ lực công kích của mình phát huy ra là được.

Gia Lạp Mạn Dịch Tư kêu to một tiếng, hồng sắc quang mang trong nháy mắt ảm đạm đi nhiều, hần vừa va chạm với một thần cấp cao thủ. Tuy rằng phá nát được song chưởng của đối phương, nhưng chính hần cũng chịu một cước cứng, một cước này, lại là nhằm vào ngực hần, nếu mà không phải lực phòng ngự của long tộc là siêu cường, e rằng một cước này đã có thể lấy đi tính mạng của vị long vương này rồi. Nhưng cho dù như thế, Gia Lạp Mạn Dịch Tư vẫn bị thương nặng, tạm thời đã rời khỏi trường chiến đấu.

Thất vị long vương phối hợp nhiều năm, bỗng nhiên thiếu đi một vị, thực lực tức khắc yếu đi vài phần, Tập Tiệp Áo Tây Tư mặc dù dựa vào lực chiến đấu gần thập tứ giai và phối hợp với Hắc Vũ Hoàng mà nghênh đón phần lớn công kích của địch nhân, nhưng bên phía Ngưỡng Quang đại lục vẫn đang dần rơi vào thế hạ phong.

Niệm Băng biết rõ, hiện tại là lúc mà mình phải phát động công kích loại đó, mặc dù Hắc Vũ Hoàng đã từng can thiệp, nếu không phải bất đắc dĩ thì không được tùy tiện sử dụng tinh thần lực công kích, bằng không thì rất dễ bị phản phệ, nhưng giờ này khắc này, nếu như chẳng làm như vậy, cường giả phe mình rất có thể phải chịu đả kích trí mạng. Mà bên phía mình, bất luận ai bị tổn hại, Niệm Băng đều không muốn chứng kiến, họ đều là thân nhân và bằng hữu của hần! Bởi vậy, đứng ở bên cạnh mẫu thân, hần vẫn toàn lực phóng thích Thiên Nhân linh vực, hai mắt lạng lẽ biến thành kim sắc, tinh thần ba động bắt đầu bùng lên mãnh liệt quanh thân thể.

Bốn vị chủ thần đem theo bốn đạo kim quang, hệt như du long, chẳng những phải chống lại công kích của Hắc Vũ Hoàng, Hắc Âm long vương Tập Tiệp Áo Tây Tư và Tích Lỗ, đồng thời còn phải ngăn chặn công kích của các đạo hồn và các vị long vương khác, nếu như không phải bên cạnh Niệm Băng có Băng Khiết, Băng Linh hai sư tỷ muội không ngừng phóng thích băng hệ ma pháp cường đại khiến bọn hần có điều cố kỵ, e rằng sớm đã bốc lên lòng muốn đồ sát rồi. Ngay lúc này, bốn vị chủ thần đồng thời cảm thụ được tinh thần ba động của Niệm Băng.

Một chủ thần thân hình cao lớn, nhưng tóc lại trắng như tuyết bất thành linh hét lớn một tiếng, "Cẩn thận tinh thần công kích. Giữ vững tinh thần. Tinh thần ngưng kết." Được hần nhắc nhở, toàn bộ thần cấp cao thủ cùng rung động, mà tinh thần công kích của Niệm Băng lúc này cũng đã xuất hiện.

Kim quang nhàn nhạt, giống như một mũi tên dài bay lên không trung, ngay sau đó, nó hóa thành một đạo quang ảnh lơ lửng, vọt về phía một thần cấp cao thủ. Với năng lực khiêu huyết của Niệm Băng hiện tại, thực thể tinh thần lực công kích có thêm uy lực của Hoàng Cực huyết, kể cả Hi Giới gặp phải cũng sẽ vô cùng đau đầu. Hần sớm đã không còn là Niệm Băng chuyên đồ sát thần lẫn ở Thần Chi đại lục nữa, Thiên Nhân huyết toàn lực tập trung, chỉ cần xác nhận đúng mục tiêu, thực thể tinh thần lực công kích của hần nhất định sẽ bắn trúng mục tiêu bên đối phương.

Kim quang lóe lên rồi biến mất, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không thấy có. Đầu của thần cấp cao thủ kia đã tung tóe máu, trong nháy mắt bị miểu sát. Cùng lúc đó, thân thể Niệm Băng cũng khẽ run lên, đầu óc choáng váng. Được chủ thần nhắc nhở, mỗi thần cấp cao thủ đều giữ vững tinh thần lực của mình, mặc dù tinh thần lực của Niệm Băng mạnh hơn nhiều bọn hần, nhưng nếu cưỡng ép mà công vào, không thể không phải trả giá.

Một thần cấp cao thủ đích bỏ mạng, khiến áp lực lên phía các cường giả Ngưỡng Quang đại lực giảm bớt rất nhiều, thế nhưng, giảm bớt chỉ là trong nháy mắt mà thôi, công kích của bốn chủ thần chợt trở nên cường đại hơn, tốc độ của hai chủ thần trong đó bỗng nhiên gia tăng, thân thể như ảo ảnh phóng về phía mọi người, sáu vị long vương còn lại lập tức phát động long ngữ ma pháp. Tiêu hao rất nhiều long lực để phát ra đại diện tích công kích thì mới miễn cưỡng ngăn được bọn họ, mà trên người hai chủ thần còn lại đều tản ra nhũ bạch sắc quang mang tinh thuần, khiến phòng ngự bên phía thần nhân gia tăng mạnh mẽ, trong lúc nhất thời, liên tiếp ngăn chặn được công kích toàn lực của hai băng hệ ma pháp sư phối hợp với Tích Lỗ và đao hồn.

Niệm Băng thở sâu, hẳn đương nhiên hiểu đây là cái gì, chung cực Địa Linh huyết và chung cực Phương Giáp huyết, chủ thần dù sao cũng vẫn là chủ thần! Mà các hành động của các chủ thần hiển nhiên cũng đem lại cho thần cấp thần nhân cơ hội gia tăng công kích, đủ loại quang mang bùng lên, bọn họ tới tận mức nỗ lực khiêu huyết của mình. Công kích và phòng ngự thoáng cái đã trở nên càng thêm cường hãn.

Niệm Băng phiêu phù ở giữa không trung, năng lực phụ trợ của Thiên Nhân lĩnh vực lại được tăng cường, đồng thời, thực thể tinh thần lực công kích của hắn cũng lại phát động, vì tình thế không thuận lợi, hẳn lúc này công kích hai thần cấp cao thủ, Niệm Băng rất rõ ràng, với thực thể tinh thần lực của mình, chỉ có sức mạnh hủy diệt một chủ thần, mà sau khi hủy diệt bất cứ chủ thần nào trước mặt, tinh thần lực của mình sẽ trở nên yếu ớt, nếu muốn hủy diệt thêm bất luận vị chủ thần nào, mình sợ rằng sẽ phải đối mặt với áp lực không thể chịu đựng được. Mà khi đó, đã không còn Thiên Nhân lĩnh vực trợ giúp, bên phía mình chỉ sợ là không thể ngăn cản được hai chủ thần còn lại, chỉ có dưới tác dụng của Thiên Nhân lĩnh vực, Tích Lỗ và Hắc Vũ Hoàng, Tập Tiệp Áo Tây Tư bọn họ mới có thể ngăn chặn công kích của đối phương. Vì vậy, sau khi cân nhắc, hắn lấy việc duy trì Thiên Nhân lĩnh vực làm tiền đề, chỉ có thể dùng thực thể tinh thần lực công kích các thần cấp cao thủ.

Hai đạo kim quang nhàn nhạt lóe lên, tiếp theo là hai luồng quang mang đỏ như máu bùng lên, Thiên Nhân lĩnh vực rõ ràng thoáng yếu đi một chút, rồi lại khôi phục bình thường, mà thân thể của Niệm Băng nếu như không phải có mẫu thân đỡ, suýt nữa đã rơi từ trên không xuống, đại não trong nháy mắt lâm vào trống rỗng, nếu như hắn không có nghị lực kiên định chống đỡ, e rằng Thiên Nhân lĩnh vực đã bị đình chỉ rồi. Hơn nữa, phản phệ do công kích hai thần cấp cao thủ rất cường liệt, hẳn hiểu, mình nếu muốn tiếp tục duy trì Thiên Nhân lĩnh vực, thì tuyệt đối không thể thi triển tinh thần lực thực thể công kích tiếp nữa.

Tình huống Niệm Băng thế nào, các thần nhân đương nhiên cũng thấy được, thế nhưng, lúc này bọn họ vẫn khựng hoảng trầm trọng. Suy cho cùng, ba lần miêu sát, ba thần cấp cao thủ cứ như vậy mà mất đi tính mạng, trong lòng bọn họ sinh ra áp lực cực lớn, ngoại trừ bốn chủ thần ra, các thần nhân khác đều do dự, mình có thể trở thành mục tiêu kế tiếp của thằng cha kia không? Trong lòng lưỡng lự, khiến cho công kích của bọn hắn nhất thời yếu đi một chút, lúc này, sáu vị long vương và Tích Lỗ đã đều bị thương, quang mang trên người bảy đao hồn cũng ảm đạm đi nhiều, chỉ có sự phụ trợ từ Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng là không bị yếu đi. Bên phía các thần nhân, mặc dù vẫn duy trì trạng thái cân bằng, nhưng bên phía Niệm Băng tổn thất chính là thực lực của mọi người, mà bọn họ lại tổn thất sinh mạng của thần nhân. Kim quang nhàn nhạt mỗi lần lóe lên đều cướp đi một sinh mạng, trong lòng bọn họ đã sợ hãi. Ba thần nhân bỏ mạng, còn có một gã bị song chưởng của Gia Lạp Mạn Địch Tư hủy diệt mà mất đi năng lực công kích, tuy rằng là còn giữ được mạng sống, nhưng đã phải thoát khỏi vòng chiến, đừng nói là hôm nay, về sau chỉ sợ cũng rất khó còn là thần cấp cao thủ nữa.

Chiến đấu trên không trung ngày càng thảm liệt, Long thần và Hi Giới dưới đất chiến đấu lại càng thêm tàn khốc, trên người Long thần đã có hơn mười vết thương thấy rõ cả xương, lực phòng ngự của long thể mạnh mẽ, lại có long lực hộ thân, nhưng đối mặt với siêu thần khí Kim đao của Hi Giới, cũng rất khó mà chống đỡ được, bọn họ chiến đấu vẫn duy trì tình trạng như ban đầu, Long thần không ngừng phóng thích long ngữ ma pháp và long uy, vẫn công kích về bốn phương tám hướng, mà thân thể của Hi Giới, cũng trước sau vẫn duy trì trạng thái hư ảo, dựa vào tốc độ mà tìm kẽ hở trong công kích của Long thần. Tuy rằng hắn chiếm thượng phong tuyệt đối, nhưng Long thần toàn lực phóng thích long ngữ ma pháp lại đem đến rất nhiều tổn thất cho các thần nhân bên dưới, lại thêm Miêu Miêu và các cự long điên cuồng công kích, số lượng thần nhân bị tổn thất đang không ngừng gia tăng.

Hơn hai nghìn thần nhân lao về phía các chiến sĩ nhân loại giờ ra sao? Bọn họ vọt tới, đúng vậy, bọn họ đã lao vào trận doanh của nhân loại. Thế nhưng, lao vào lại không phải là hơn hai nghìn thần nhân, chỉ có

một nghìn hai trăm thần nhân sót lại lao vào trận doanh của nhân loại. Bởi vì, trước khi bọn họ lao vào, đã bị Tru Thần nỗ chặn đánh. Sau khi thoát khỏi Tru Thần nỗ, mới lao thẳng tới đại quân của nhân loại, mắt thấy các thần nhân đánh tới, Tru Thần nỗ phóng xuất năng lực cực lớn.

242. Chương 241: Lương Bại Câu Thương

Thực lực của thần nhân lại được hiển hiện trước mắt mọi người, Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn, mỗi kỵ sĩ đều là tinh tuyển, bọn họ đều có long thương của chính mình, đều có địa long tọa kỵ của chính mình. Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn cũng là kỵ binh cực mạnh Ngưỡng Quang đại lục. Hiện tại số mệnh của bọn họ thế nào? Hai chữ rất đơn giản, tử vong.

Hai kỵ sĩ đoàn, chỉ phát động được một lần công kích, giá phải trả là toàn bộ bị diệt, dưới sự đái lĩnh của trên trăm tên bán thần cấp cao thủ, những kỵ sĩ này căn bản không có nhiều cơ hội, bọn họ chỉ có thể cướp đi tính mạng của mấy trăm thần nhân, rồi vĩnh viễn biến mất trên mảnh đất căn cỗi này.

Kỵ sĩ đoàn suất sắc nhất Hoa Dung đế quốc, kỵ sĩ đoàn đã tiêu tốn không biết bao nhiêu tinh lực và tâm huyết của Hoa Dung đế quốc để gây dựng nên, đã bị hủy diệt như vậy. Dung Thân Vương vừa mới khôi phục lại một chút nguyên khí thấy vậy liền phun ra một ngụm máu tươi mà hôn mê.

Hơn hai nghìn thần nhân, tổn thất gần nghìn, đại bộ phận đều là bỏ mạng vì Tru Thần nỗ bằng hỏa song trọng bạo sát, mà toàn bộ chiến quả của hai kỵ sĩ đoàn tinh nhuệ đem lại thì ít đến thương cảm. Lúc này, các chiến sĩ của nhân loại đều gờ cao vũ khí của bọn họ, không có bất luận kẻ nào lùi bước, bọn họ đều nhớ tới người thân của mình, nếu như để cho những thần nhân như lang như hổ này đi tới Ngưỡng Quang đại lục, thì sẽ thành cái cảnh gì! Cho nên, bọn họ mặc dù biết rõ lên là tự tìm đường chết, nhưng vẫn gờ lên binh khí của mình, chống cự lại các thần nhân giống như tự sát. Tới lúc này, đơn thể thực lực cũng được biểu thị rõ ràng. Tuy rằng chỉ có một nghìn hai trăm thần nhân, thế nhưng, thứ bọn họ mang đến, lại là tiếng hiệu triệu của tử thần.

Số lượng chiến sĩ nhân loại giảm mạnh. Trong khi giao chiến, các thần nhân hầu như chưa từng có bất luận tổn hại gì. Những cao thủ cấp bậc bán thần này gần như là đánh đâu thắng đó, mỗi lần công kích đều có thể dễ dàng mang đi hơn chục tính mạng của chiến sĩ nhân loại. Vào lúc này, bọn họ đã giết đỏ cả mắt rồi, cừ hận phát sinh vì lúc trước bị ma pháp và nỗ tiến áp chế được phát ra hoàn toàn, trong lòng bọn họ, chỉ có dùng máu tươi mới có thể phóng thích sự oán hận trong lòng.

Thế nhưng, sự điên cuồng của thần nhân cũng không có duy trì được, tràng diện từ thế nghiêng về một bên trở thành giằng co, bởi vì, tinh nhuệ của Huyết Sư giáo đã xuất hiện. Hai nghìn tinh nhuệ của Huyết Sư giáo, năm trăm Huyết Vệ trước sử dụng Tru Thần nỗ cùng một trăm Băng Nguyệt đường cao thủ, dưới sự đái lĩnh của Huyết Sư giáo thất đại trưởng lão và ngũ vị đường chủ, dùng phương pháp tập kích nhằm vào các thần nhân gần với Ngưỡng Quang đại lục chiến sĩ. Bọn họ vừa xuất hiện, nhất thời khiến tốc độ các chiến sĩ nhân loại bị giết chậm lại, số lượng một nghìn hai trăm thần nhân cũng bắt đầu giảm thiểu.

Trong đó, hiệu quả nổi bật nhất không phải là những võ thánh cấp bậc cao thủ, bao gồm cả Huyết Sư giáo thất lão, những cao thủ này đều đón nhận bán thần cấp cao thủ còn mạnh hơn mình vài phần, bọn họ chỉ có thể dùng cách thức lấy mạng đổi mạng, mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn được công kích của đối phương. Mà phía Ngưỡng Quang đại lục bắt đầu thu hoạch sinh mạng của địch nhân, chính là các Huyết Vệ, đúng vậy, chính là năm trăm Huyết Vệ được trưởng thành trong thiết và huyết.

Huyết Vệ không bao giờ mặc áo giáp, bọn họ luôn mặc áo hồng sắc võ sĩ bào, giống như vũ khí của bọn họ luôn là thứ kiếm sắc sắc nhọn. Thứ kiếm của bọn họ không chỉ có tính xuyên thấu mạnh mẽ tự thân, mà còn có mang theo độc tố. Bọn họ gia nhập, đúng là cơn ác mộng của các thần nhân. Thần nhân cấp bậc thần phó, bị các Huyết Vệ tập kích, thương vong đang không ngừng gia tăng.

Trong mắt các Huyết Vệ, để đạt được mục đích, bất luận thủ đoạn gì đều có thể dùng, thường thường, trong lúc một nhân loại chiến sĩ bị các thần phó giết chết, tể kiếm của bọn họ cũng lặng lẽ từ dưới nách của nhân loại chiến sĩ rách đâm ra, toàn lực đâm ra, cho dù là thân thể của chính mình cùng lúc cũng bị vũ khí của thần phó đâm xuyên qua, công kích của bọn họ cũng vẫn không ngừng lại trong nháy mắt. Thứ Huyết Vệ

mang đến, là một loại tinh thần. Bọn họ căn bản là sẽ không bận tâm đến sinh mệnh của bản thân. Miễn là còn một hơi thở, công kích sẽ không đình chỉ.

Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn và Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn tuy là kẻ mạnh trong chiến tranh, bọn họ có lực công kích cường đại, thế nhưng, khi đối đầu với cao thủ, công kích của bọn họ căn bản là không có tác dụng gì lớn, trong chiến đấu lúc trước, bởi vì các bán thần cấp cao thủ phía trước hoàn toàn khắc chế được công kích của bọn họ mới khiến cho toàn quân bọn họ bị diệt, chẳng đem lại hiệu quả lớn nào. Thế nhưng, Huyết Vệ lại khác, bọn họ là lực lượng tinh nhuệ nhất của Huyết Sư giáo, trong chiến đấu trước kia, mục tiêu của bọn họ, phần lớn là phải ám sát những cường giả có thực lực mạnh hơn bọn họ, bởi vậy, chiến thuật của bọn họ đối phó với những thần nhân này mới có hiệu quả cao nhất.

Các Huyết Vệ tựa như độc xà giáo hoạt, luôn giấu mình ở góc tối tăm, rồi bất thành linh phóng ra, lúc nào cũng có thu hoạch, bọn họ thu hoạch được, chính là tính mạng của địch nhân. Để có được thu hoạch này, đôi khi lại phải trả giá bằng sinh mạng của chính mình.

Vì có Huyết Vệ gia nhập, tràng diện đã chuyển sang trạng thái giằng co, hơn mười vạn đại quân của Ngưỡng Quang đại lục vây quanh hơn nghìn thần nhân còn sống mà chém giết, mặc dù bọn họ chỉ có thể gây ra thương tổn rất nhỏ cho thần nhân, nhưng vì lòng tin kiên định là phải giữ gìn Ngưỡng Quang đại lục, khiến cho bọn họ không hề sợ hãi khi đối mặt với những thần nhân cường đại này. Nếu như trong đám thần nhân không có trên trăm tên bán thần cấp cao thủ, có lẽ sớm đã bị tàn sát hầu như không còn, thế nhưng, thực lực tuyệt đối lại khiến đại quân của Ngưỡng Quang đại lục không chiếm được bất luận tiện nghi gì, bọn họ mỗi lần giết chết một thần nhân, sẽ phải trả giá mấy lần, thậm chí là hơn mười, hơn trăm sinh mạng. Đây chính là kết quả của cuộc loạn chiến.

Chiến đấu vẫn diễn ra theo thế giằng co, ba trận chiến đều không ngừng xuất hiện thương vong, thương vong trên không trung hiển nhiên là ít nhất, khi tinh thần lực của Niệm Băng đã bị suy giảm rất nhiều, song phương chỉ có thể dả thương đối phương, mà không thể giết chết. Không ai biết được trận chiến nào sẽ mang tính quyết định, nhưng có thể nói rằng, bất luận trận chiến nào phân định thắng thua, đều sẽ ảnh hưởng đến toàn cục.

Số lượng gần sáu nghìn thần nhân giảm mạnh vì long tộc tàn sát. Không có thần nhân cấp bậc bán thần trở lên trợ giúp, khi bọn họ đối mặt với cự long, hầu như không có gì cơ hội gì. Phòng ngự vững chắc của các cự long khiến bọn họ căn bản không bị thương tổn trí mạng, bất luận là thổ tức của bọn họ, hay là thân thể mạnh mẽ, đều là cơn ác mộng của địch nhân.

Khi tràng diện trở nên hỗn loạn, ở bên cạnh Lạc Nhu, một tiếng ngâm xướng trầm thấp vang lên, thanh âm rất nhỏ, hoàn toàn bị lấn át bởi tiếng tiếng chém giết, thế nhưng, hơn nghìn thần nhân sót lại nơi này lại không biết, tiếng ngâm xướng trầm thấp không ngừng này đã quyết định vận mệnh của bọn họ.

Một tầng lực sắc vụ khí dâng lên mù mịt khắp không trung, bao trùm cả quân đội của Ngưỡng Quang đại lục, cũng bao trùm cả những thần nhân, khiến hai bên đang đối chiến đều xuất hiện vẻ kinh ngạc, các thần nhân cẩn thận lui về phía sau một chút, nhưng bọn họ rất nhanh liền phát hiện. Lực sắc vụ khí tràn ngập tà dị khí tức này cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới bọn họ. Sau vài lần thăm dò, bọn họ lại lộ ra vẻ dữ tợn. Tiếp tục lao vào chiến trường, tiếp tục giết chóc. Thế nhưng, rất nhanh bọn họ lại ý thức được sự bất thường.

Từng cỗ thi thể tàn tạ từ dưới mặt đất đứng lên, có Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn đã chết, cũng có chiến sĩ của các quốc gia khác trên Ngưỡng Quang đại lục và các Huyết Vệ đã chết. Khí tức của bọn họ trở nên dị thường âm lãnh, trên người còn dính đầy máu, âm tà khí tức, trong lúc nhất thời tràn ngập toàn bộ chiến trường, các chiến sĩ nhân loại được Lạc Nhu ra lệnh nhanh chóng lui về phía sau, mà những chiến sĩ một lần nữa đứng lên kia lại thẳng tiến không lùi vọt lên. Đối mặt với công kích của các thần nhân, bọn họ căn bản là không biết đau đớn, phương pháp sử dụng, hoàn toàn là đồng quy vu tận. Trừ phi thân thể bị đánh nát hoàn toàn, bằng không thì dù chỉ còn lại đầu lâu, bọn họ cũng phải cắn đối thủ, sức chiến đấu trong nháy mắt được tăng cường, các thần nhân không chỉ phải chịu đả kích lên thân thể, đồng thời lòng bọn họ cũng run sợ. Công kích bọn họ, lại còn có cả những đồng bạn của chính mình, đây là cái gì? Mấy thứ này là cái gì? Trong vùng ảnh hưởng của lực sắc vụ khí, cán cân bắt đầu nghiêng sang bên phía Lạc Nhu.

U U sắc mặt trắng bệch đứng giữa đoàn người, nàng cũng chẳng hề cao, ngoại trừ Bình Triều hộ vệ bên

cạnh nàng, ngay cả những chiến sĩ bên phía Ngưỡng Quang đại lục cũng không biết được mọi chuyện xảy ra trước mặt đều đến từ tiểu cô nương này. Lục sắc vụ khí chính là do U U phóng thích ra, nàng đã hi vọng bao nhiêu rằng sẽ không phải sử dụng ma pháp này! Nhưng sự thực chứng minh, nàng vẫn phải sử dụng. Bởi rằng, người chết đã quá nhiều rồi.

”A! Đây là vong linh ma pháp, nhất định phải tìm được vong linh ma pháp sư đó.” Một bán thần cấp thần nhân hoảng hốt hô to, bọn họ có thể tùy tiện giết chết nhân loại chiến sĩ, thế nhưng, muốn đem biến mọi nhân loại thành từng mảnh nhỏ lại không dễ dàng, huống chi, vong linh đại quân này đông tới chừng mấy vạn. Mấy vạn người này đều là chết trong tay bọn họ, nhưng bây giờ lại trở thành địch nhân của bọn họ. Oán khí ngập trời không ngừng bốc lên, dưới sự công kích không hề biết đến tử vong là gì của vong linh đại quân, các thần nhân bắt đầu lùi bước, bọn họ đã bắt đầu khiếp sợ.

Lạc Nhu lại giơ tay lên, trong tay nàng cầm tín vật trước kia Niệm Băng đưa cho nàng. Niệm Băng giao cho nàng hai nghìn tinh nhuệ bây giờ còn lại không đủ một nghìn năm trăm người, năm trăm Huyết Vệ cũng chỉ có hai trăm người còn sống. Tuy rằng thương vong vô cùng nghiêm trọng, nhưng cái chết của các Huyết Vệ lại vô cùng kiêu hãnh, bởi vì, mỗi Huyết Vệ, đều giết chết ít nhất một thần nhân, thần nhân có thực lực cao hơn bọn họ.

Lạc Nhu nhắm hai mắt lại, khi nước mắt nàng lăn theo gò má rơi xuống nền đất, nàng truyền đạt mệnh lệnh, ”Tru Thần tiên, mục tiêu phía trước, băng hỏa song trọng bạo sát. Bắn.” Tổng cộng hai trăm cái Tru Thần nổ, vì nhân viên đã thương vong, hiện tại miễn cưỡng mới chỉ có gần trăm cái phát huy uy lực, các dũng sĩ của Huyết Sư giáo chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, dù cho mục tiêu của Tru Thần tiên của bọn họ còn bao gồm cả huynh đệ đã chết của mình, nổ được kéo ra, siêu cấp nổ tiến lấp lánh hồng, lam lưỡng sắc được đặt lên thân nổ. Lạc Nhu đột nhiên phát tay, hàng chục nổ tiến cấp bậc cấm chú bạo phát uy lực.

Có thêm kính ngắm do ả nhân vương Tích Lỗ thiết kế, toàn bộ nổ tiến không hề sai lệch, chúng đều hoàn thành nhiệm vụ, ma pháp quang mang bạo phát giữa hàng trăm thần nhân và hàng vạn vong linh, uy lực mạnh mẽ của cấm chú, tức khắc hình thành một mảnh trống nơi đó.

Mấy trăm thần nhân còn lại này, đã hoàn toàn bị vong linh chiến sĩ bao vây, mà phía trên đầu bọn họ lại đột nhiên bộc phát ma pháp dữ dội như thế, bọn họ rốt cục cũng không chống đỡ được. Lại có hàng trăm thi thể ngã xuống, chỉ có những bán thần cấp thần nhân với thực lực mạnh mẽ với thoát được ra khỏi chiến trường, số lượng chỉ hơn trăm người mà thôi. Một trận này, bọn họ lại tổn thất mất hai nghìn thần nhân tinh nhuệ.

Vong linh đại quân được các dũng sĩ Huyết Sư giáo đặc biệt chiếu cố, chỉ có những chiến sĩ ở trong vòng cấm chú bạo phát mới bị ảnh hưởng, vẫn còn lại hơn hai vạn vong linh chiến sĩ, bọn họ không hề do dự, được phiên lục sắc vụ khí dẫn dắt, đánh về phía đám thần nhân đang cùng chém giết với long tộc, cách tấn công như tự sát một khi bắt đầu, thì sẽ không ngừng lại, mãi đến khi toàn bộ vong linh chiến sĩ đều mất đi sinh mạng thì mới thôi.

Vong linh chiến sĩ, sinh tiền càng cường đại, sau khi biến thành vong linh thì sẽ càng cường đại, trong những vong linh chiến này, lúc này đã có hơn một nghìn thần nhân vong linh, trong phiên lục sắc, bọn họ đều cùng nhắm về phía các thần nhân còn lại.

Đúng lúc này, một tiếng long ngâm bỗng vang lên, trong thanh âm tràn ngập sự phẫn nộ và không cam lòng, thân thể to lớn của Long thần lão đảo ngã xuống, ở chỗ tim hần còn cấm một thanh kim sắc trường đao.

Hi Giới đứng trước mặt Long thần, ngực hần không ngừng phập phồng, hần hần hít vào từng ngụm từng ngụm không khí tràn ngập máu tanh, lúc này, thất khiếu của hần đều đã xuất huyết, thân thể khê run rẩy, y phục trên người sớm đã chẳng còn nguyên vẹn, lộ ra cơ bắp cứng rắn như sắt thép, nhìn long mục tràn ngập phẫn nộ của Long thần, hần cắn hận nói: ”Người hối hận hay không hối hận?”

Long thần dùng nhãn thần gần như tỉnh mạch nhìn hần, ”Không, ta tuyệt không hối hận, bởi rằng chỉ có như vậy, mới có thể giúp long tộc chúng ta trở lại với ánh sáng mặt trời. Hi Giới, người sẽ không thành công, các dũng sĩ của nhân loại sẽ hủy diệt hoàn toàn những kẻ đề tiện đến từ Thần Chi đại lục các người.”

Hi Giới nhìn Long thần thật sâu, dưới sự công kích không ngừng của hần, cho dù là Long thần với Long Thần tâm quyết, lúc này cũng đã minh đẩy thương tích, mà nội tạng của hần cũng bị đầu khí cuồng bạo của

một đao cuối cùng đánh nát bấy, thế nhưng, ánh mắt của hắc vân kiên định như cũ, đúng vậy, hắc vân không hề hối hận! Đối mặt với Long thần đã biết trên vạn năm này, Hi Giới nổi lên lòng kính phục, rút mạnh kim đao, mặc cho máu của Long thần văng lên toàn thân mình, hắc vân cũng không đành lòng hủy hoại thân thể của Long thần.

Bảy tiếng long ngâm bi phần bỗng vang lên, bảy vị long vương trên không trung, gồm cả Gia Lạp Mạn Địch Tư còn mang trọng thương, không muốn sống công kích về phía địch thủ trước mặt, trong tiếng long ngâm của bọn họ, toàn bộ cự long cũng phát ra tiếng kêu khóc điên cuồng, mức độ công kích trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, những cự long của long tộc này, tựa như vong linh chiến sĩ, không còn bận tâm tới thương tổn của bản thân mình, phát động công kích dị thường điên cuồng, mục tiêu chỉ có một, chính là nhằm về phía Long thần.

Hi Giới chỉ là đơn giản quét mắt khắp toàn trường, cũng đã hiểu được điều gì đang xảy ra, một đạo kim sắc đao mang chém ngang ra, đao mang không ngừng bành trướng trên không trung, lao thẳng về phía những vong linh chiến sĩ. Nổ vang dữ dội, mưa máu đầy trời, hơn vạn vong linh chiến sĩ đi đầu bị công kích tràn ngập phách khí này đánh cho nát bấy. Hi Giới cảm hận nhìn thoáng đại quân của nhân loại xa xa, vô cùng không cam lòng, giận dữ hét: "Triệt thoái."

Thần nhân đại quân thực sự muốn triệt thoái, không ai có thể ngăn cản được, nhất là có Hi Giới đang phát uy. Thế nhưng, long tộc có thể để cho bọn họ triệt thoái sao? Mắt thấy Long thần đã bị thương tích trí mạng, các cự long đang tập kích thần nhân từ phía sau đều trở nên điên cuồng, bọn họ căn bản không quan tâm tới mình có thể đã thương Hi Giới hay không, như muốn tự sát mà phát động công kích về phía hắc vân.

Khi cự long thứ sáu chết dưới kim đao của Hi Giới, một tiếng long ngâm vang lên, "Để cho bọn họ đi." Bên dưới lân phiến của Long thần không ngừng chảy ra máu đào. Thế nhưng, thanh âm của hắc vân lại phi thường ổn định, hắc vân nhìn thật sâu Hi Giới, rồi hạ đạt mệnh lệnh cuối cùng với tộc nhân của mình.

Các cự long điên cuồng là vì Long thần, cũng vì Long thần mà biến mất. Bọn họ làm thế nào thì cũng không nhẫn tâm cự tuyệt mệnh lệnh cuối cùng của vua của mình, toàn bộ cự long đều bay lên, gồm cả Tiểu Kết Ba đang mang Miêu Miêu trên lưng. Tiểu Kết Ba vấy kim sắc long dực của hắc vân, mang Miêu Miêu theo các cự long mà bay lên bầu trời, toàn bộ ma thú đã được Miêu Miêu thu lại. Trong chiến đấu vừa rồi, tuy rằng các ma thú phát huy lực sát thương rất cường đại, nhưng bây giờ Cửu Qua Độc Tri Chu cũng đã chết, thân thể nó dù sao cũng tương đối yếu đuối. Mà các ma thú khác đều đã bị thương tổn nhất định, dấu khí của thần nhân không chỉ lộng lẩy đơn giản như vậy!

Đám chủ thần đang cùng giao chiến với bọn Niệm Băng nhận được mệnh lệnh của Hi Giới liền lập tức phát động một công kích mãnh liệt, nhưng điều khiến bọn hắc vân kinh hãi chính là, thất long vương trước mặt tựa hồ cũng đã liều mạng, cứng cỏi phối hợp với nhau mà ngăn chặn công kích của bọn họ, sau khi phải lưu lại sinh mạng của một thần cấp cao thủ, bọn họ mới thoát được khỏi chiến trường. Sau khi hội hợp với Hi Giới ở phía dưới liền nhanh chóng chạy đi.

Các thần nhân tới nhanh, đi cũng nhanh, chỉ một lát sau, hơn bốn nghìn thần nhân còn sót lại đều đã triệt thoái toàn bộ, chỉ lưu lại mặt đất đầy máu và tử thi.

Chiến trường trở nên yên tĩnh, miệng Gia Lạp Mạn Địch Tư lại phun ra một ngụm máu tươi, thế nhưng, hắc vân không ngừng hạ xuống phía dưới, đi tới bên cạnh phụ thân mình. Thất long vương đều vây quanh theo xuống, Niệm Băng, cùng với toàn bộ cường giả bên phía Ngưỡng Quang đại lục đều vây quanh thân thể to lớn như một ngọn núi nhỏ kia của Long thần.

Lạc Nhu ở xa xa quay người lại, không đành lòng nhìn tiếp cảnh này, ra lệnh cho các tướng quân dưới quyền bắt đầu tiến hành chỉnh đốn Ngưỡng Quang đại lục quân đội.

Các cự long của long tộc cũng từ không trung hạ xuống, bao quanh phía ngoài thất long vương, bọn họ đều cúi gằm chiếc đầu to lớn của mình xuống, thân thể to lớn phủ phục trên mặt đất, dùng lặng im để bày tỏ bi thương trong lòng.

Gia Lạp Mạn Địch Tư đi đến trước mặt Long thần, cầm lấy chi trước của Long thần, "Phụ thân, người nhất định phải kiên trì! Người sẽ không có việc gì, long tộc chúng ta còn cần người lãnh đạo."

Ánh mắt của Long thần trở nên nhu hòa, nhìn nhi tử trước mặt, nói: "Gia Lạp Mạn Dịch Tư, người bị thương rồi."

Gia Lạp Mạn Dịch Tư dùng sức lắc đầu, nói: "Không, ta không sao. Phụ thân, người cũng sẽ không sao, Dịch Mạn Đặc Đế, Niệm Băng, các người mau, mau cứu cứu phụ thân ta." Cùng lúc hần mở miệng, hai đạo kim sắc quang mang đã bao phủ lên thân thể Long thần. Dưới tác dụng của quang hệ trị liệu ma pháp cực mạnh, thương tích kinh khủng trên người Long thần đã không còn chảy máu nữa.

Long thần lắc đầu, hần lúc này đã không còn sức mà đứng lên, nhìn các long vương và đám Niệm Băng trước mặt, hần than nhẹ một tiếng, nói: "Không cần uống phí khí lực. Long tộc chúng ta và nhân loại khác nhau, bản thân chúng ta có thuộc tính đề kháng rất mạnh và lực phòng ngự cực cao. Toàn bộ nội tạng của ta đã bị huỷ hoại, giờ phải nhờ long phách gắng gượng mới có thể nói chuyện cùng các người. Các người phải biết, trị liệu ma pháp chẳng có bất luận tác dụng gì đối với ta."

"Không, không, không. Chắc chắn là không. Phụ thân, ma pháp của Niệm Băng rất mạnh, hần nhất định có thể chữa trị cho người." Gia Lạp Mạn Dịch Tư điên cuồng gào lớn.

Tuy rằng tinh thần lực hiện tại của Niệm Băng đã rất yếu ớt, nhưng hần vẫn đang toàn lực thi triển thủy hệ và quang minh hệ trị liệu ma pháp, sinh mệnh chi cầu ở ngực cũng không hề tiếc rẻ mà phóng thích sinh mệnh khí tức. Thế nhưng, hần nhanh chóng phát giác, đúng như lời Long thần, trị liệu ma pháp của mình chẳng có bất luận hiệu quả gì với hần, sinh mệnh lực của bản thân long tộc vốn là cực kỳ cường đại, nhưng mà, hiện giờ sinh mệnh lực của Long thần lại nhanh chóng suy giảm, cho dù được mình bổ sung như thế nào, cũng không thể làm giảm tốc độ suy giảm. Long thần như một chiếc túi lớn mang đầy lỗ thủng, đã không còn cách nào để vá lại được nữa. Ma pháp của Niệm Băng tuy mạnh, nhưng hần chẳng phải là thần, hần hiểu, cho dù bây giờ Tập Áo ở chỗ này, cũng vô pháp cứu vớt tính mạng của vị Long thần này.

"Được rồi, Gia Lạp Mạn Dịch Tư, đừng làm khó Niệm Băng nữa, hần bây giờ cũng đã rất mệt mỏi. ngừng trị liệu đi. Thừa dịp ta còn chưa hoàn toàn tử vong, ta có mấy câu muốn nói với người và Tập Tiệp Áo Tây Tư."

Nước mắt, từ trên mặt Gia Lạp Mạn Dịch Tư trên mặt chảy xuôi xuống, trước đây, khi phụ thân coi trọng Tập Tiệp Áo Tây Tư đích, hần không hề buồn phiền, khi mà Dịch Mạn Đặc Đế mà hần yêu thích lựa chọn Tập Tiệp Áo Tây Tư thì hần cũng không rơi lệ, ngay cả ngôi vị Long thần đáng lẽ của hần cũng nhường cho Tập Tiệp Áo Tây Tư. Hần vẫn là chính hần, hần tựa như một kẻ sắt đá chẳng bao giờ khóc. Thế nhưng, hần giờ này lại khóc, đau khổ trước cảnh phụ thân mình sắp tử vong. Hai chân mềm nhũn, Gia Lạp Mạn Dịch Tư quỳ rạp xuống trước mặt Long thần, nắm chặt chi trước của phụ thân, nước mắt không ngừng trút xuống.

Tập Tiệp Áo Tây Tư cũng đi tới trước mặt Long thần, vẻ mặt của hần tuy là bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt sâu và đen lại tràn ngập bi thương, Long thần đã cho hần rất nhiều, ở trong lòng hần, bậc trưởng thượng tôn kính nhất chính là Long thần trước mặt. Là Long thần đã dạy dỗ hần làm thế nào để trở thành một cự long ưu tú, làm thế nào để trở thành niềm kiêu hãnh của tộc nhân. Ân huệ của Long thần, hần biết mình vô luận như thế nào cũng không thể kể hết được. Nước mắt cũng từ đôi mắt lạnh lẽo của Hắc Ám Long vương chảy xuôi, nhìn hai tròng mắt màu vàng đỏ to lớn của Long thần, hần ngưng trọng đích nói: "Long thần đại nhân, ngài có gì phân phó thì xin nói."

Trong miệng Long thần phát ra một tiếng cười, vào lúc này, hần lại nở nụ cười, "Biết không, Tập Tiệp, trước đây khi ta lựa chọn người, chính mình cũng cảm thấy có chút mạo hiểm. Ta không phải nói việc lựa chọn người trở thành người kế vị Long thần, mà là nói về lúc ta cho người quay về long tộc. Suy cho cùng, Địa Ngục Hắc Long các người cũng đã từng làm nhiều chuyện sai như vậy. Thế nhưng, ta bây giờ lại có thể đứng trước các tộc nhân mà nói. Lựa chọn của ta không sai lầm. Sau khi ta chết, long tộc giao lại cho người. Ta tin tưởng, dưới sự lãnh đạo của người, long tộc chúng ta nhất định sẽ càng thêm phát triển. Khi ta mang theo các chiến sĩ của tộc tới phiên đại lục này, phụ nữ và trẻ em cũng đã xuất phát, theo lệnh của ta, bọn họ sẽ chờ các người ở hậu phương, người phải tìm được một nơi thích hợp, để tộc nhân của chúng ta ổn định sinh sống, để long tộc chúng ta được sinh tồn trong một hoàn cảnh tốt đẹp. Tập Tiệp. Những điều này giao lại cho người."

"Long thần đại nhân, ta..." Tập Tiệp Áo Tây Tư nghẹn lời, nghẹn lời mà không thể nói ra được tiếng lòng

của mình.

Long thần nói: "Được rồi, người bây giờ đã kế thừa vương vị Long thần của ta, trước mặt các tộc nhân, người nhất định phải kiên cường, bởi vì, số phận của bọn họ đều nằm trong tay người, tin tưởng ta, cũng tin tưởng chính người, người nhất định sẽ là một vị Long thần tốt. A, được rồi, còn có Áo Tư Tập hải tử của người, Tập Tập tiểu tử kia rất không tồi, thành tựu sau này của hắn tất sẽ vượt qua người, ta rất mừng vì trước đây đã không nghiêm khắc trừng phạt hắn, ý kiến của ta không thay đổi, đến khi người già yếu, hắn hãy để hắn kế thừa chức vị Long thần."

"Long thần gia gia, ta ở đây." Áo Tư Tập biến thành nhân hình lao tới trước mặt Long thần, quỳ rạp xuống cạnh phụ thân mình. Trước kia khi Niệm Băng còn ở Thần Chi đại lục, Áo Tư Tập vẫn đi theo Long thần học tập, Long thần đã cho hắn rất nhiều thứ, khiến hắn trưởng thành càng thêm thần tốc, nhìn Long thần giờ như thế này, trong lòng hắn tràn ngập bi thương và không cam, nhưng qua linh hồn tương liên với Niệm Băng thì hắn đã biết, Long thần đã không thể cứu chữa được nữa.

Long thần mỉm cười nhìn Áo Tư Tập, nói: "Chăm chỉ tu luyện, trước đây, thân thể của người bị hủy, cũng không phải chuyện không tốt, nó khiến người và Niệm Băng ở cùng một nơi. Niệm Băng là nhân loại xuất sắc nhất ta đã gặp, người trở thành đồng bọn của hắn, tuyệt đối sẽ thiệt thòi. Mai sau có một ngày, người nhất định phải xuất sắc giống như phụ thân người, trở thành lãnh tụ của long tộc chúng ta."

Tập Tập Áo Tây Tư lau nước mắt trên mặt, đứng lên, tay phải đặt lên trán, ngưng trọng nói: "Ta, Hắc Âm Long vương Tập Tập Áo Tây Tư, thề trên danh dự của Long thần, vì sự phát triển của long tộc, ta sẽ cống hiến toàn bộ sức lực của bản thân, cho đến khi kết thúc cuộc đời."

Long thần cũng nghiêm túc nói: "Ta với danh nghĩa Long thần tiên nhiệm, trao cho người ngôi vị Long thần vinh quang. Các tiên bối nhìn người, long tộc dưới sự lãnh đạo của người, mãi mãi hướng về phía ánh sáng mặt trời." Kim hồng sắc quang mang mờ ảo từ trán Long thần bốc lên, một khối kim sắc tinh thể nhỏ bằng bèngh bay ra, bay thẳng vào mmi tâm của Tập Tập Áo Tây Tư, kim quang mờ ảo trong nháy mắt trở thành rõ ràng, khi quang mang thu lại, kim sắc tinh thể kia đã tiêu thất, trên người Tập Tập Áo Tây Tư tản ra một luồng khí vương giả, kế thừa tinh phách của Long thần, hiện tại hắn đã trở thành một Long thần chân chính.

Long thần sau khi phóng xuất kim sắc tinh thể lộ vẻ càng thêm yếu ớt, hắn nhìn Tập Tập Áo Tây Tư thật sâu, rồi đưa mắt sang phía nhi tử đang không ngừng khóc, "Gia Lạp Mạn Địch Tư, người phải học Tập Tập Áo Tây Tư, ta xem ra, người bây giờ đã trở thành một nam tử hán chân chính, nam tử hán của long tộc chúng ta, chi nhánh hỏa hệ cự long chúng ta từ nay về sau vẫn do người suất lĩnh. Hải tử, người có thể nói cho ta biết, người còn hận ta không? "

Gia Lạp Mạn Địch Tư nhìn phụ thân mình thật sâu, "Không, ta sớm đã không còn trách người. Khi ta thật sự lớn lên, ta đã hiểu nỗi khổ tâm của người, người lựa chọn Tập Tập Áo Tây Tư cũng không sai, hắn so với ta thì thích hợp trở thành người thừa kế Long thần hơn, trên các phương diện, hắn đều hơn ta. Nhưng mà, ta vẫn vì tôn nghiêm của chính mình nên không muốn thừa nhận mà thôi, phụ thân, ta..."

Long thần ngắt lời hắn, "Được rồi, ý của người ta hiểu được. Thực ra, đối với ta mà nói, người và Tập Tập Áo Tây Tư đều là hải tử của ta, về mặt thiên tư, người cũng chẳng hề kém hắn bao nhiêu. Thế nhưng, người biết vì sao ta vẫn đối xử với Tập Tập Áo Tây Tư tốt hơn người không? "

Gia Lạp Mạn Địch Tư mở miệng lắc đầu. Long thần mỉm cười nói: "Đó là bởi vì, người còn có phụ thân ta đây, mà Tập Tập Áo Tây Tư lại là cô nhi. Người nên biết, chi nhánh địa ngục hắc long bản tính cô tịch, nếu như ta không quan tâm đến hắn nhiều hơn một chút, không đối xử với hắn như hải tử của mình, hắn làm sao có thể đi theo con đường đúng đắn chứ? Ta quả thực vẫn nợ người! Nhưng trong lòng ta, người vẫn là trọng yếu nhất. Nhìn người bây giờ, ta thực sự rất yên tâm, người không hổ là nhi tử của ta, ta cũng thấy kiêu hãnh vì người."

Nước mắt của Gia Lạp Mạn Địch Tư vừa mới ngừng lại, giờ lại chảy như mưa, Tập Tập Áo Tây Tư nhào vào người Long thần mà khóc ròng, tựa như hắn cũng đã coi Long thần như chính phụ thân của mình rồi! Đúng như lời Long thần, từ khi hắn trở lại long tộc, Long thần đối xử với hắn còn tốt hơn với chính nhi tử của mình, ân tình này, hắn sao có thể quên được?

Long thần triu mến nhìn hai hài tử của mình, nói: "Thực ra, ta sớm đã biết sẽ có kết quả ngày hôm nay, nhưng lại không thể tránh được. Hi Giới quả thực quá mạnh mẽ, nếu như không giữ chân hắn, hôm nay chỉ sợ thắng bại đã định rồi. Đó là lí do mà ta không thể không làm như vậy, hài tử, hy vọng các người có thể hiểu ta. Vì long tộc, cũng vì Ngưỡng Quang đại lục, sự hi sinh của ta là đáng giá. Niệm Băng, người đến đây."

243. Chương 242: Long Thần Chi Tử

Long thần nhìn Niệm Băng nói: "Hài tử, người rất dũng cảm, đối mặt với thần nhân quân đoàn cường đại như vậy của Thần Chi đại lục, người và các đồng bạn của người đã dũng cảm nghênh tiếp sự khiêu chiến. Lần đầu tiên ta gặp người, ta đã có linh cảm rằng người sẽ trở thành một trong những nhân vật vĩ đại nhất trong lịch sử, khi đó, người dùng sinh mạng của chính mình mà bộc phát ra ma pháp cường đại để cứu những hài tử này của ta, từ khi đó, giữa người và long tộc chúng ta, cũng đã có quan hệ mật thiết. Sau đó, ta mang người đến Thần Chi đại lục, sự trưởng thành không ngừng của người khiến ta rất kinh ngạc, người hiện giờ, đã chân chính trở thành anh hùng của nhân loại, nhưng mà, có một điều ta phải nhắc nhở người, đối mặt với những thần nhân này, các người nhất định phải thật cẩn thận."

Niệm Băng kiên định

244. Chương 243: Suy Tính Của Các Chủ Thần

Sau khi rời khỏi trưởng bối của Bình Triều và U U, Niệm Băng đi thẳng về trưởng bối tạm của mình, Phượng Nữ và Lam Thần là nữ hài tử, với lại Niệm Băng khi chiến đấu đã tận lực để bảo vệ hồn bảo vệ các nàng, vì vậy các nàng cũng không có thương tổn gì, hiện tại đang cùng Long Linh và Băng Linh, Băng Khiết hai sư tỷ muội giúp đỡ các ma pháp sư của Băng Thần tháp kiểm tra pháp lực và chuẩn bị cho đợt công kích và phòng ngự tiếp theo. Dù sao, bây giờ cũng chỉ có những ma pháp sư có thể thi triển liên hợp đại hình ma pháp, bất luận là Lạc Nhu, hay là lãnh đạo của tứ đại đế quốc, đối với thế lực ma pháp sư này đều cực kỳ coi trọng.

Sau khi trở lại trưởng bối, Niệm Băng không thể chịu đựng được thêm, ngã thẳng xuống mặt đất, cuộc chiến hôm nay khiến hắn tiêu hao quá lớn, tinh thần lực chấn động cực độ, cùng với việc duy trì liên tục linh vực, đều khiến hắn tiêu hao rất nhiều. Không chỉ ma pháp lực gần như khô kiệt, ngay cả tinh thần lực liên tục không dứt cũng tiêu hao gần hết, nếu như không dựa vào ý chí kiên cường, chỉ sợ hắn sớm đã không chịu đựng được rồi. Đánh một trận ngày hôm nay, vô hình trung hắn đã trở thành lãnh tụ tinh thần của cả Ngưỡng Quang đại lục liên quân, lúc vừa rời ở ngoài, hắn phải đóng kịch trước mặt đại bá và Lạc Nhu, không thể tỏ ra vẻ mệt mỏi, bằng không, lòng tin của bọn họ tất sẽ bị đá kích nghiêm trọng, hắn đi ra sớm, tuy là muốn đi thăm hỏi U U, nhưng một nguyên nhân khác chính là muốn tranh thủ thời gian mà khôi phục tinh thần lực và ma pháp lực.

Niệm Băng có tiên thiên chi khí mạnh mẽ, tự nhiên có năng lực tự khôi phục, nhưng khôi phục như vậy lại quá chậm. Chỉ khi chìm vào trạng thái minh tưởng, mới có thể khôi phục lại nhanh nhất. Trong thời kỳ đặc biệt này, không có thực lực cường đại để bảo đảm thì sao được? Nhất là nghe được lời nói trước khi chết của Long thần, Niệm Băng càng thêm ý thức được sự thiếu sót của chính mình.

Các thần nhân triệt thoái rất nhanh, sau khi bọn họ triệt thoái, chỉ một lát sau đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của Ngưỡng Quang đại lục liên quân, nhưng thực ra bọn họ cũng không đi xa, đóng quân ngay ở một núi đất cách Ngưỡng Quang đại lục liên quân năm mươi hơn dặm, sở dĩ lựa chọn nơi này là bởi vì địa thế của nó. Ở trên núi thì càng thêm dễ dàng sắp xếp chỗ ở, hơn nữa, từ trên núi đất nhìn ra xa, có thể lảng máng thấy được hướng di chuyển của nhân loại đại quân. Đối với những thần nhân này mà nói, đảo mắt huyệt động trên núi đất này là quá dễ dàng.

Từ trận đại chiến đầu tiên đến bây giờ đã qua một ngày, các thần nhân vẫn nghỉ ngơi ở núi đất, vì cuộc chiến hôm qua đã để lại cho bọn hắn ấn tượng quá sâu sắc, các thần nhân luôn luôn cao ngạo cũng phải

phái ra mấy bán thần cấp thần nhân đi trinh sát, tuần tra xung quanh.

Một vạn năm trước, Thần Chi đại lục và Di Thất đại lục đánh một trận gian khổ, trận chiến ấy cũng khiến số lượng thần nhân giảm mạnh, qua vạn năm khôi phục nguyên khí, cũng bất quá chỉ khôi phục được chừng vạn nhân như bây giờ mà thôi. Nhưng đánh một trận ngày đó, tổn thất của phía thần nhân cũng gần bằng tổn thất của các chiến sĩ của Di Thất đại lục, thế nhưng, ngay hôm qua, chỉ ngắn ngủi một canh giờ, một vạn thần nhân đã tổn thất hơn nửa, đả kích như vậy có thể nói là chưa từng xuất hiện, đừng nói là các chủ thần cầm đầu khó có thể tiếp nhận, ngay cả các thần nhân bình thường cũng phải thấy run sợ, nhân loại của Ngưỡng Quang đại lục chẳng hề nhỏ yếu như bọn họ tưởng tượng. Phát hiện này khiến các thần nhân thấp thỏm không yên. Nếu như không phải có biểu hiện mạnh mẽ của Hi Giới lúc đó làm khiếp sợ đối phương, đồng thời giết chết Long thần bên phía Ngưỡng Quang đại lục liên quân, e rằng những thần nhân này còn phải sợ hãi hơn nữa.

Trong hang động lớn nhất ở giữa núi đất, Hi Giới đang âm thầm nhìn các chủ thần khác. Sau khi thần nhân đại quân rút lui đến nơi đây, hắn liền lập tức tu luyện, mãi cho đến vừa rồi mới thanh tỉnh lại, lúc này, vừa nghe xong báo cáo về tình hình chiến đấu, trong lòng hắn tràn ngập phần nộ. Gần sáu nghìn thần nhân tử vong, khiến trong lòng hắn ngoại trừ sát khí ra thì chẳng còn chứa được thứ gì khác.

Các người nói xem, vì sao lại như vậy? Vừa rời khỏi Thần Chi đại lục vài ngày, chúng ta không thể chiến thắng mà thần nhân đại quân đã bị tiêu diệt hơn nửa, điều này có ý nghĩa gì? Nếu như ngày đó không có ta ngăn đại diện tích siêu cấp ma pháp kia, sợ rằng con số này còn tăng lên không biết bao nhiêu. Các người có thể nói cho ta biết, vì sao Ngưỡng Quang đại lục lại có nhiều quân đội như vậy mà ở nơi này chặn đón chúng ta? Ai có thể nói cho ta biết?" Trong thanh âm của Hi Giới mặc dù không có rung động mạnh mẽ, nhưng mấy vị chủ thần hiểu rõ hắn lại đều biết, nộ hỏa trong lòng hắn đã lên đến đỉnh điểm.

Một vị chủ thần ngồi gần Hi Giới, gầy đét, khoảng hơn bốn mươi tuổi, nói: "Là chúng ta quá tự tin với thực lực của chính mình, mới phải chịu tổn thất lớn như vậy, với thực lực của chúng ta, những nhân loại đó tuy là không kém, nhưng vốn là không thể tạo thành tổn thất lớn như vậy. Sở dĩ gặp phải tình huống này, một là vì chúng ta gặp phải phục kích, hoàn toàn trong thế bị động, nguyên nhân khác nữa, chính là vì long tộc đột nhiên làm phản. Không ngờ là Long thần lão già kia lại có thể tạo phản vào lúc này. Chúng ta cũng thực xem thường nhân loại, cường giả của nhân loại nhiều hơn so với chúng ta tính toán. Khi cùng bọn chúng chiến đấu, tên thanh niên tóc vàng bên phía chúng phát động lĩnh vực lực vô cùng cường đại, đó tựa hồ là tinh khiết năng lượng lĩnh vực, hoặc là tinh thần cấp độ lĩnh vực, tăng phúc hiệu quả cực kỳ đáng sợ, nếu như không có lĩnh vực đó của hắn hỗ trợ những nhân loại cao thủ đó, bốn người chúng ta sớm đã đánh chết toàn bộ bọn họ rồi. Hơn nữa, tên thanh niên tóc vàng đó đúng là cao thủ theo như lời Hạ Vũ, thực thể tinh thần lực công kích liên miên không ngớt. Ta nghĩ, hắn là vật cản lớn nhất trên con đường thống trị thế giới này của chúng ta, khi có cơ hội thì nhất định phải hủy diệt hắn trước tiên."

Sắc mặt của Hi Giới giãn ra một chút, gật đầu với chủ thần gầy đét đó, rồi nói: "Lộ Tác, là Tham Tác thần (ND: thần thăm dò), người đã có năm khiêu huyết ngoại trừ Lệ Trung và Thiên Nhân. Người phân tích rất đúng, quả thực chúng ta quá sơ suất. Nếu như có thể sớm phát hiện được bố trí của đối phương một chút, tổn thất của chúng ta chắc chắn sẽ là thấp nhất. Chúng ta giờ đây phải làm thế nào mới là hợp lý nhất, các người cứ nói."

Một chủ thần cao lớn bên cạnh Lộ Tác hừ lạnh một tiếng, nói: "Long thần lão gia hỏa kia bị lão đại giết chết, bên phía bọn chúng cũng chỉ có vài cường giả có thể tạo thành uy hiếp với chúng ta mà thôi, chỉ cần chúng ta lần này cẩn thận một chút, từ chính diện mà tiến, ta cũng không tin bọn chúng có thể chống lại được. Ngũ đại chủ thần chúng ta liên thủ, ai có thể ngăn được?" Người này thanh âm vang vang, trên người mặc một bộ hoàng sắc giáp trụ, khi nói thì toàn thân tản ra một tầng lệ khí kiêu ngạo. Lời hắn nói, khiến hai chủ thần ngoài Hi Giới và Tham Tác thần Lộ Tác gật đầu, hiển nhiên là bọn họ cũng tán thành phương pháp này. Chỉ có hoàn toàn đánh tan nhân loại đại quân từ chính diện, mới có thể tháo bỏ được nỗi hận trong lòng.

Hi Giới khinh thường hừ một tiếng, đáp: "Cuồng Quân, Phách thần người là mười phần khí phách, nhưng trong trận chiến ngày hôm qua người đã làm được gì? Người đang mộng du sao? Nhân loại là vô cùng sáng suốt. Đừng quên, trước khi trở thành thần, chúng ta cũng đều là nhân loại. Bọn chúng có thể đẩy lui chúng ta một lần, vị tất sẽ không thể làm lần thứ hai, chúng ta không động thì thôi, công kích lần thứ hai, nhất

định phải hủy diệt hoàn toàn bọn chúng. Đó là lí do mà mọi hành động của chúng ta nhất định phải cẩn thận, tránh rơi vào cạm bẫy của đối phương lần nữa. Các người thấy sao. Có ý kiến gì cứ nói.” Hắc đưa ánh mắt nhìn về phía hai chủ thần còn lại.

Vị chủ thần ở phía ngoài cùng nhíu mày, nói: ”Lão đại, tuy rằng Cuồng Quân có chút lỗ mãng, nhưng từ tình hình hiện tại mà tính, chúng ta ngoại trừ làm như thế này, thực chẳng còn biện pháp nào tốt hơn. Lương khô mang theo từ Thần Chi đại lục đã hao hụt rất nhiều, nhất là nước uống, bây giờ đặc biệt thiếu. Kế hoạch ban đầu của chúng ta là sau khi giết sạch di dân của Di Thất đại lục, cướp đoạt tài nguyên của bọn chúng rồi tiến về Ngưỡng Quang đại lục, chỉ cần tới nơi đó, sẽ không phải lo lắng gì về tiếp tế nữa. Thế nhưng, chúng ta bây giờ lại bị những nhân loại này của Ngưỡng Quang đại lục ngăn trở, chúng ta bây giờ có hai lựa chọn, một là tránh thoát bọn chúng, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Ngưỡng Quang đại lục, sau khi có được tiếp viện, rồi sẽ để những nhân loại này biết sự lợi hại của chúng ta. Một biện pháp khác, chính là đánh tan nhân loại liên quân, sau đó cướp đoạt tiếp viện của bọn chúng. Bọn chúng nhân số nhiều như vậy, tiếp viện nhất định không chỉ là một số lượng nhỏ, cũng đủ cho chúng ta sử dụng. Người lúc trước trở lại bẩm báo, ở nơi cư trú của di dân có nguồn nước, cho nên, sau khi giết sạch những nhân loại này, chúng ta có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian, sau đó mới tiến đến Ngưỡng Quang đại lục.”

”Không được, sao có thể vòng tránh, ta nuốt không trôi.” Trong mắt Phách thần Cuồng Quân hung quang đại phóng, đầu khí ba động không yên, tựa hồ như muốn nuốt chửng nhân loại. Nói về sức chiến đấu, trong năm vị chủ thần, hắc là ở ngay dưới Hi Giới.

Hi Giới giơ tay lên, cản Cuồng Quân đang phát hỏa, nói: ”Không sai, Nặc Á nói rất có lý, với tư cách Trí thần trong chúng ta, hắc phán đoán rất chính xác, hiện tại chúng ta quả thực chỉ có hai lựa chọn này. Nhưng mà, lựa chọn đầu tiên ta sẽ không chọn. Không chỉ là vì tôn nghiêm của thần nhân chúng ta, đồng thời còn là vì cân nhắc đến thực tế. Di Thất đại lục lớn bao nhiêu, bằng thần mà nói, một vạn năm trôi qua, ta cũng đã quên rồi. Từ nơi này đến Ngưỡng Quang đại lục, hoặc là phá vỡ không gian, trực tiếp xuyên qua, hoặc là phải đi tới. Tuy rằng với năng lực của chúng ta hoàn toàn có thể dùng không gian ma pháp để đến bên kia. Thế nhưng, thuộc hạ của chúng ta lại không có năng lực này, do đó, đương nhiên không thể dùng phương pháp này được. Bởi vậy, cũng chỉ có đi bộ tới Ngưỡng Quang đại lục mà thôi. Thế nhưng, khoảng cách có xa lắm không, cần bao nhiêu thời gian, chúng ta không hề biết chính xác, mỗi ngày trôi qua, sức chiến đấu của thần nhân chúng ta chắc chắn giảm đi, mà những nhân loại đó lại có được tiếp tế đầy đủ, nếu như bọn họ đuổi theo từ phía sau, cùng với quân đội trấn thủ của Ngưỡng Quang đại lục hợp lại, chúng ta sẽ rơi vào tình thế bất lợi. Bọn chúng nếu đã có thể ở chỗ này chặn giết chúng ta, vậy thì ở nơi tiếp giáp giữa Ngưỡng Quang đại lục và Di Thất đại lục thế nào cũng đã có chuẩn bị. Bởi vậy, chúng ta hiện nay chỉ có thể chọn phương án đầu tiên như lời Nặc Á, chỉ có giết sạch những nhân loại này, cướp đoạt tiếp tế của bọn chúng, mới có thể giúp chúng ta bình ổn đến được Ngưỡng Quang đại lục. Hiện tại điều chúng ta phải làm, không chỉ là hủy diệt đối phương, đồng thời còn phải đảm bảo tồn thất của chúng ta là thấp nhất, chúng ta bây giờ chỉ có hơn bốn nghìn người, đã tổn thất quá nhiều. Ngưỡng Quang đại lục có bốn đế quốc, nhân khẩu có thể dùng nghìn vạn để tính, chúng ta mặc dù là thần, nhưng thần cũng có khi lực cạn, cho nên chúng ta nhất định phải gìn giữ đủ thực lực.”

”Đúng, đúng, ta tán thành đề nghị của lão đại, cứ như thế. Chúng ta lên kế hoạch kỹ lưỡng, trực tiếp giết bọn hắc không còn một manh giáp. Thực ra, ta vừa rồi cũng nghĩ như vậy, xem ra, ta và lão đại thật đúng là anh hùng sở kiến lược đồng.” Chủ thần còn lại rốt cuộc cũng mở miệng, thanh âm như tiếng chiêng của hắc lập tức khiến mấy chủ thần kia toát ra vẻ khinh thường.

Phách thần Cuồng Quân không kìm được lời trong bụng, hừ lạnh một tiếng, nói: ”Sắt An, ta phải gọi người là Dâm Đăng thần, hay gọi người là Mã Thí thần (ND: mã thí - móng ngựa. Âm chỉ thần vượt móng ngựa)? Trận chiến hôm qua nếu người không sợ hãi rụt rè, chúng ta đã có thể giết sạch những nhân loại đó rồi.”

Sắt An hơi giận đáp: ”Cuồng Quân, người nói chuyện khách khí một chút, ta nói chính là lời thật, ta là Ngân thần, Ngân thần yêu thích mọi loại bảo thạch, không phải là Dâm Đăng thần gì cả. Người trêu chọc ta một vạn năm rồi, còn chưa đủ sao?”

Trí thần Nặc Á rõ là đứng về phía Cuồng Quân, cười lạnh: ”Ngân thần? Người rõ ràng là Dâm Đăng thần, khắp Thần Chi đại lục, ai chẳng biết người ham thích gì, đến ngay cả ma thú cái cũng không buông tha. Những thần phò nữ tính cấp thấp rơi vào mắt người, không bị người làm hại thì e rằng chưa thấy mấy người.

Người tận dụng triệt để nhất sinh mạng dài lâu của chủ thần chúng ta, nếu như không phải thần nhân chúng ta có số lượng hữu hạn, trong vạn năm nay, sợ rằng cả trăm vạn phụ nữ đã rơi vào độc thủ của người rồi.”

Thần sắc của Sát An cực kỳ dâm loạn, nếu mà Niệm Bằng ở chỗ này mà quan sát hẩn kỹ, nhất định sẽ phát hiện nhân thần của hẩn khiến mình vô cùng quen thuộc, bởi vì, nhân thần của hẩn rõ ràng là giống hệt sủng vật của Miêu Miêu, hồ ly Na Na, tràn đầy dâm loạn, mà nhân thần của vị Ngân thần này còn có thêm vài phần dâm tục.

Sát An mắt thấy không ai nói giúp mình, lẩm bẩm nói: ”Quên đi, ta biết các người đều đố kị ta, ta không nói nữa là được.”

Nặc Á cũng không để ý tới hẩn, ánh mắt hướng về phía Hi Giới, nói: ”Lão đại, người đã quyết định phương hướng hành động của chúng ta, vậy thì, chúng ta nhất định phải mau chóng hành động mới được. Bằng không thì khi không còn thực vật và nước uống, sức chiến đấu của thần nhân chúng ta sẽ suy giảm mất.”

Hi Giới vừa mới gạt đầu, chuẩn bị nói cái gì, ngoài động chợt truyền đến một thanh âm, ”Thật tốt quá, lão đại, thật tốt quá.” Một thân ảnh vội vội vàng vàng chạy vào trong động.

Sát An vừa mới nín miệng giờ đã tìm được nơi trú ẩn, kim quang trên tay lóe lên, một luồng dấu khí hung mãnh lập tức lao tới kẻ mới đến, cáo mượn oai hùm mà phần nộ quát: ”Là tên hỗn đản nào, dám lỗ mạng lao vào như vậy.”

Người đến kêu thảm một tiếng trong màn kim quang, toàn thân toát ra một luồng nhũ bạch sắc quang mang, khó khăn lắm mới chống đỡ được công kích của kim quang, nhưng vẫn nặng nề đập lên thạch bích trong huyệt động.

”Sát An, dừng tay.” Hi Giới ngăn Ngân thần đang chuẩn bị động thủ tiếp, trong mắt toát ra một tia ngạc nhiên, bởi vì, đó chính là Hạ Vũ đã bị phế xuống làm thần cấp cao thủ bình thường. Lấy tư cách đã từng là chủ thần, Hạ Vũ tuy bị phế, nhưng thực lực của hẩn vẫn cao hơn vài phần so với thần cấp cao thủ bình thường, nếu không phải hẩn không còn Hoàng Cực huyết, Sát An sẽ chẳng phải là đối thủ của hẩn.

”Hạ Vũ, chuyện gì mà hoảng hốt như vậy? Ta vừa nghe người nói cái gì mà thật tốt quá, lẽ nào tình hình bây giờ của chúng ta cũng có thể nói là tốt sao?” Tuy rằng Sát An đột nhiên xuất thủ khiến Hi Giới có phần bất mãn, nhưng thấy Hạ Vũ hỏi, hẩn cũng không trách móc Sát An. Dù sao, nếu như trước đây Hạ Vũ có thể mang về nhiều tình báo tin cậy, tổn thất lúc này đây sẽ không lớn như vậy. Nếu không phải bởi vì số lượng thần nhân đã giảm nhiều, Hi Giới sớm đã trú ẩn lên mình hẩn rồi.

Hạ Vũ từ mặt đất đứng lên, lau vết máu ngoài miệng, thù hằn lườm lườm Sát An, rồi nói: ”Lão đại, à, không, chủ thần đại nhân, ta nói thật tốt quá, là bởi vì chúng ta đã phát hiện được nguồn nước và thực vật.”

Hi Giới mắt sáng lên, ”A? Ở nơi nào, phát hiện ra cái gì?”

Hạ Vũ vội đáp: ”Ngay chân núi không xa. Hôm nay, khi ta trong lúc vô ý đi qua chân núi, chợt cảm giác được trong lòng đất có tiếng nước chảy. Ta cũng có Thính Vân huyết, thính lực của ta tuyệt đối không tồi. Sau đó ta cho vài bán thần đào bới nơi đó. Kết quả là không chỉ tìm được rồi nguồn nước trong có thể uống được, ở trong nước còn có một loại cá có rất nhiều chân. Có cá và nước, mặc dù không thể thỏa mãn hết nhu cầu của toàn bộ thần nhân chúng ta, nhưng cũng giúp cải thiện tình hình hiện tại, cho nên vừa rồi ta mới vì quá hưng phấn mà quấy nhiễu ngài.”

Phách thần cười ha ha, nói: ”Tốt. Hạ Vũ người thật khá, ai nói người là Suy thần, ta thấy người cần phải sửa lại là Hạnh Vận thần mới đúng. Có nước và thực vật, những tên gia hỏa của Ngưỡng Quang đại lục càng nhanh chết. Ta đi chuẩn bị ăn trước, ta đã sớm đói rồi.”

”Đứng lại.” Hi Giới quát ngăn Phách thần Cuồng Quân, mắt nhìn về phía Hạ Vũ, hỏi: ”Người đã kiểm tra chưa?”

Hạ vũ lập tức gạt đầu, đáp: ”Ta đã kiểm tra kỹ, dứt khoát là là nguồn nước uống được, cá cũng rất được. Tuy rằng không lớn lắm, nhưng số lượng rất nhiều. Nếu không thì để ta bắt mấy con cho ngài xem.”

Hi Giới phát phát tay, nói: "Không cần, Cuồng Quân, người đi đi, người kiểm tra kỹ một lần nữa. Thần nhân chúng ta thực sự đã được trời cao chiếu cố, xem ra, thống nhất thế giới này cũng chính là sứ mạng mà trời cao giao phó cho chúng ta!"

Trí thần Nặc Á nhú mày, nói: "Mạch nước, ở đây sao lại đột nhiên có mạch nước, điều này có phần quá trùng hợp. Có phải là mưu kế của nhân loại hay không?"

Sắt An khinh thường liếc hắt, rồi nói: "Những nhân loại đó lẽ nào đầu óc có vấn đề? Cho chúng ta cơm ăn, cho chúng ta nước uống, sau đó xuôi tay chờ chúng ta đi chém sao? Ta nói với Nặc Á người, người không nên nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, đây là cơ hội trời cao ban tặng cho chúng ta, đừng quên, chúng ta là thần, có lão đại ở đây, trời cao cũng phải nhượng chúng ta ba phần, thực vật và nước uống này chính là thứ trời cao dùng để lấy lòng lão đại."

Nặc Á cảm hận trừng mắt nhìn Sắt An, nói: "Ta thật muốn chém chết tên dần dộn nhà ngươi."

Sắt An không hề tỏ ra yếu kém, đáp: "Có bản lĩnh thì tới đây! Ta há sợ ngươi sao?" Trong bốn chủ thần còn lại, kẻ duy nhất hắt không sợ chính là Trí thần Nặc Á.

"Được rồi, các ngươi không nên cãi vã, nếu tình hình hiện tại có biến hóa như vậy, sách lược của chúng ta cũng phải thay đổi. Nặc Á, người phái người đến gần nơi của những Ngưỡng Quang đại lục liên quân quan sát tình hình của bọn chúng, lệnh cho những người khác nghỉ ngơi tại chỗ, vài ngày sau hãy hành động."

Nặc Á nói: "Lão đại, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tiếng thứ hai thì suy, tiếng thứ ba thì kiệt, ta nghĩ chúng ta nên sớm động thủ mới tốt. Bằng không, nếu có biến hóa gì, sợ là chúng ta chẳng còn cơ hội mà hối hận."

Hi Giới hồ hững nói: "Ta tự có chừng có mực. Đại quân chúng ta mặc dù bất động, nhưng cũng không phải mọi hành động đều ngưng trệ. Đêm nay, các ngươi bốn người đi một chuyến, với năng lực của các ngươi, muốn lên vào nhân loại liên quân cũng không khó, ta giao cho các ngươi một nhiệm vụ. Nhiệm vụ rất đơn giản, chính là giết chết tên thanh niên có thực thể tinh thần lực công kích. Với tiền đề là bảo đảm bản thân các ngươi được an toàn và hoàn thành nhiệm vụ, hết sức có thể mà sát thương cường giả của đối phương. Bọn họ biết mai phục, lẽ nào chúng ta không biết tập kích sao?" Hắt đương nhiên không ngờ Ngưỡng Quang đại lục liên quân đã có chuẩn bị chống tập kích, hắt vẫn truyền đạt mệnh lệnh đó, đám Sắt An, Nặc Á dù sao cũng là chủ thần, bọn họ đều có Địa Linh huyết, trong đó còn có hai người có Thánh Vân huyết, dựa vào năng lực của khiêu huyết, lên vào nhân loại liên quân cũng không khó khăn. Niệm Băng dù cho cường đại, bốn vị chủ thần xuất thủ, muốn xử lý hắt cũng không khó. Ít nhất là Hi Giới nghĩ như vậy.

Nặc Á nhìn Hi Giới, nhất thời hiểu được ý của chủ thần vương này, khẽ gật đầu, lui xuống. Sắt An thì lại có phần do dự, nói: "Lão đại, ngày đó ta bị thương, hôm nay để ba người bọn họ đi thôi. Thiếu ta cũng chẳng sao."

Hi Giới lạnh lùng nhìn hắt, nói: "Ngươi muốn thách thức sự tôn nghiêm của ta sao? Sắt An, không nên khôn vặt trước mặt ta, bằng không, ta sẽ cho ngươi hối hận vì đã đi tới thế giới này. Nghe nói, trong hoàng cung của nhân loại có một loại người gọi là thái giám, nếu như cho ngươi biến thành thái giám, ta nghĩ, nữ tính thần nhân thủ hạ của chúng ta sẽ vô cùng hài lòng."

Sắc mặt của Sắt An cứng đờ, lập tức oai phong lẫm liệt mà nói: "Lão đại, người yên tâm đi, hành động đêm nay ta cam đoan sẽ hoàn thành, không phải đó chỉ là một nhân loại bình thường sao, ta không giết được hắt thì sẽ không trở về gặp người." Nói đùa, thứ hắt quý nhất trên thế giới này chính là tiểu trùng ở phía dưới kia. Nếu như mất đi, sống còn ý nghĩa gì chứ?

Mấy vị chủ thần đều lui xuống, huyết động chỉ còn lại một mình Hi Giới, sắc mặt hắt lập tức thay đổi, thở dốc nặng nề. Hắt đương nhiên hiểu rõ đạo lý một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, thế nhưng, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, hắt dứt khoát không làm như vậy. Ngoài bản thân hắt ra, không ai hiểu được thương thế của hắt nghiêm trọng đến thế nào. Đánh một trận cùng Long thần, nhìn bề ngoài thì yên ổn, nhưng chỉ có đương sự hai người bọn họ mới biết được hung hiểm trong đó. Năng lực tự thân cường đại của Long thần và long thể mạnh mẽ đủ để tạo thành uy hiếp với Hi Giới, huống chi hắt còn trước sau ngăn chặn hai ma pháp cường đại như vậy, trong lúc chiến đấu với Long thần, hắt lại không thể không dốc toàn lực. Long thần bị giết, thương thế của hắt càng thêm nặng vì long ngữ ma pháp, đến bây giờ mới khôi

phục được chừng bốn thành. Nếu không phải hắc có ba chung cực cảnh giới Hoàng Cực huyết, sợ rằng sớm đã đồng quy vụn với Long thần rồi. Muốn khôi phục lại trạng thái tốt nhất, chỉ ít cũng cần thời gian mười lăm ngày trở lên. Đối với những nhân loại ma pháp sư đó, hắc vẫn còn có chút kiêng kỵ, hơn nữa, khi quan sát nhân loại quân đội, có thể thấy rõ nhân loại liên quân này tất phải có cao nhân chỉ điểm, muốn hủy diệt những ma pháp sư đó trong lúc đại chiến, chỉ có một khả năng, đó chính là bước qua xác tất cả những chiến sĩ và cường giả của đối phương.

Nhưng Hi Giới tuyệt không thể để mấy vị chủ thần kia biết được mức độ thương thế của hắc hiện tại, tuy rằng bọn họ cũng đều biết mình bị thương, nhưng nếu như bọn họ biết rõ thương nặng như vậy, e rằng ngôi vị chủ thần vương sẽ phải thay đổi, chủ thần vương có thể khống chế toàn bộ thần nhân, Phách thần Cuồng Quân không biết ham muốn vị trí này đã bao lâu. Hắc tuyệt đối không giống biểu hiện thô kệch bề ngoài, điểm này Hi Giới hiểu rất rõ.

Màn đêm buông xuống, qua tối nay, trận chiến đầu tiên cũng đã kết thúc hai ngày. Niệm Băng đứng ở trước trường bông của mình, hít thở luồng không khí man mát, thâm tính trong lòng, không biết những thần nhân ấy đã phát hiện mạch nước hay chưa. Mạch nước đương nhiên không phải do thiên nhiên hình thành, có ám ma thử, đào một đường hầm cũng chẳng hề khó khăn gì, sau đó dẫn nước từ hồ nước bên phía mình đến, đương nhiên sẽ hình thành một mạch nước, về phần những con cá kia, thì lại càng đơn giản. Di dân của Di Thất đại lục dựa vào cái gì mà vẫn sống sót được, chính là từ những con cá này, cá trong hồ nước này chính là thực vật duy nhất của bọn họ. Sau khi hồ nước được các ma pháp sư tìm thấy, Lạc Nhu liền phát hiện nơi này có rất nhiều loại cá này. Các di dân bây giờ đều nhận được lương thực từ Ngưỡng Quang đại lục liên quân, đã không còn phải ăn cá nữa. Đối với bọn họ mà nói, lương thực bình thường còn ngon hơn nhiều so với món cá phải ăn từ bé đến lớn kia.

Màn đêm từ từ buông xuống, ánh trăng ôn nhu như nước, Niệm Băng tươi cười nhìn bầu trời, toàn bộ bố trí của Lạc Nhu đã bắt đầu rồi, ưu thế lớn nhất của nhân loại đại quân chính là có được đầy đủ tiếp tế, nhưng hiện tại ưu thế này có thực sự rõ rệt? Niệm Băng đã hoàn toàn khôi phục thực lực, đặc điểm của khiếu huyết của hắc giúp hắc có được tốc độ khôi phục nhanh hơn nhiều người bình thường, thế nhưng hắc hiện tại lại cực kỳ lo lắng, vừa nghĩ đến thực lực ngày đó Hi Giới bộc lộ, hắc khó tránh khỏi lạnh người, hắc biết, nếu như mình sử dụng tinh thần lực thực thể công kích để trực tiếp đối mặt với Hi Giới, khả năng thành công tối đa chỉ có ba thành. Hi Giới chắc chắn đã biết rõ năng lực của mình, khi hắc có chuẩn bị, với ba Hoàng Cực huyết thì hắc chắc chắn có thể đem tinh thần lực ẩn tàng rất sâu. Có thể đạt đến thực lực như hắc, tâm chí tất vô cùng kiên nghị, không hề nghi ngờ.

Thở sâu, Niệm Băng quay lại trường bông, bắt đầu tu luyện, mặc dù hiện tại chỉ có thể là lâm trận mới mài gươm, nhưng trong khi cuộc chiến còn chưa bắt đầu lại, hắc cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi. Phụ trách tuần tra đêm nay là hai tỷ muội Phượng Nữ và Lam Thần.

Miêu Miêu ló đầu ra nhìn quân doanh đi lại như thoi đưa, từ nhỏ lớn lên trong sơn cốc của bạch nhân, nàng rất có hứng thú với quân đội, ngày đó nàng có thể lập đại công, các sủng vật của nàng với năng lực tăng phúc của hồ ly Na Na đã giết được không biết bao nhiêu thần phó, số lượng tuyệt không ít hơn long tộc. Dù sao, trong những sủng vật của Miêu Miêu, cũng có mấy đại ma thú của Thần Chi đại lục, tuy Cửu Trảo Độc Chu chết khiến nàng thương tâm một hồi, nhưng nó dù sao cũng không phải nàng nuôi lớn từ bé, được mọi người khuyên giải an ủi, nàng đã nhanh chóng khôi phục bình thường.

Đại bộ phận các chiến sĩ đều nghỉ ngơi giữa quân doanh, qua một cuộc đại chiến, không chỉ xuất hiện lượng lớn thương binh, mà còn khiến tinh thần các nhân loại chiến sĩ bị đá kích mạnh mẽ, nhìn thấy được trận quyết đấu giữa các cường giả, bọn họ mới hiểu được mình nhỏ bé cỡ nào. Chiến ý của bọn họ cần phải có nghỉ ngơi thì mới khôi phục được. Chỉ có từng đội binh sĩ đi tuần tra, qua lại khắp quân doanh như thoi đưa, cảnh giác với từng thay đổi nhỏ nhất.

Miêu Miêu một mình trong trường, không ngủ được, chạy ra ngoài ngắm trăng, nàng lẩm bẩm nói: "Ba ba, mẹ mẹ, ta đã giết rất nhiều thần nhân, không biết có tính là báo thù được cho các người không! Các người cần phải phù hộ Miêu Miêu và Niệm Băng ca ca, nhất định phải giết sạch những thần nhân kia, không để lại một mảnh giáp. Bọn chúng thật quá đáng hận, Long thần cũng bị bọn chúng giết chết nữa. Gia Lạp Mạn Dịch Tư đại ca bây giờ vẫn còn thương tâm. Hắc thực sự rất đáng thương! Giống như Miêu Miêu trước kia."

Miêu Miêu là một tiểu cô nương thiện lương, cái chết của phụ mẫu và các tộc nhân tác động vô cùng lớn đến nàng, cũng là từ khi đó trở đi, nàng mới từng bước trưởng thành, không còn là một tiểu cô nương ngây thơ như trước đây nữa. Bề ngoài mặc dù không có nhiều biến đổi, thế nhưng giờ đây nàng đã biết tự hỏi chính mình.

Bỗng nhiên, tinh thần lực của Miêu Miêu lay động, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp liền toát ra vẻ sững sờ, nói về tinh thần lực, mạnh nhất Ngưỡng Quang đại lục liên quân đương nhiên là Niệm Băng. Nhưng ngoài Niệm Băng ra, người mạnh nhất chính là Miêu Miêu. Là một triệu hoán ma pháp sư, ngoại trừ sủng vật, thứ duy nhất có thể công kích địch nhân, chính là tinh thần lực của nàng. Năng lượng tinh thần lực được phụ mẫu truyền, cùng với tu luyện từ trước đến nay, tinh thần lực của Miêu Miêu đã có bước nhảy vọt, tinh thần lực đột nhiên lay động, tinh thần lực lập tức khuếch tán ra xung quanh, điều khiển nàng hoảng sợ chính là thoáng cái đã phát hiện bốn luồng năng lượng khổng lồ dị thường. Những luồng năng lượng này tràn ngập sát khí, rõ ràng là không phải cường giả bên mình, huống chi ở bên mình, cường giả cấp bậc này gặp lại chỉ sợ cũng chỉ đủ bốn, đó là đã tính cả Hắc Vũ Hoàng của Niệm Băng mới được.

245. Chương 244: Chủ Thần Tập Kích

Bốn thân ảnh lơ lửng xuất hiện, một trong đó nhẹ nhàng biến mất, ba thân ảnh khác hóa thành huyền ảnh theo ba hướng mà lao tới Miêu Miêu.

Cảnh giới cao nhất của triệu hoán ma pháp sư, chính là trong nháy mắt dùng năng lực của triệu hoán thú biến thành năng lực của chính mình, ngay khi quang mang tập trung quanh thân Miêu Miêu, ngay trong nháy mắt, ba đạo thân ảnh kia liền cảm giác được tinh thần lực của mình đã mất tập trung, không đến một nháy mắt, bọn họ lập tức không hề do dự mà phát động công kích, thân thể Miêu Miêu vỡ tan, nhưng vỡ tan chẳng qua chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Một con gián to lớn hiện ra trên mặt đất, dùng ánh mắt vô tội của nó nhìn nhìn ba vị chủ thần, quang ảnh lóe lên, thân thể nó trong nháy mắt biến thành bé như một con gián bình thường, chui qua giữa hai chủ thần, trực tiếp chui vào khe đất. Biến hóa bất thành linh khiến ba chủ thần cả kinh. Bọn họ lén vào Ngưỡng Quang đại lục liên quân, chính là để ám sát Niệm Băng, nhưng doanh trại của liên quân rộng lớn, muốn tìm được chỗ ở của Niệm Băng cũng không dễ dàng. Với tinh thần lực của Niệm Băng, dùng tinh thần hình thái mô phỏng những thứ dễ yểm hộ là quá đơn giản. Bởi vậy, bọn chúng định bắt một người để tra hỏi nơi ở của Niệm Băng. Rất nhanh, bọn họ phát hiện Miêu Miêu đang thờ thần trong doanh trại, sủng vật đại quân của Miêu Miêu từng lưu lại cho bọn họ ấn tượng sâu sắc, nói về thương tổn cho thần nhân bình thường, lực sát thương của những sủng vật của Miêu Miêu có thể sánh ngang với long tộc, dưới năng lực kích thích đặc thù của hồ ly Na Na, các sủng vật này lại càng thêm khủng bố, chỉ có Cửu Trảo Độc Chu bị chém mất chân rồi chết ra. Các sủng vật khác đều thu được chiến quả to lớn mà vẫn bảo toàn được thân thể, bởi vậy, tứ đại chủ thần mới vừa thấy nàng, lập tức nghĩ vận khí của mình thật tốt, với thực lực của Miêu Miêu, rõ ràng là thành viên chủ chốt của liên quân, đương nhiên sẽ biết hạ lạc của Niệm Băng, hơn nữa, dù cho không tìm được Niệm Băng, giết được một cao thủ có thể uy hiếp phe mình, cũng coi như là không phải về không chuyên này. Cho nên bọn họ phân ra Phách thần Cuồng Quân thủ vệ ở một bên, ba người còn lại toàn lực tới bắt Miêu Miêu, theo suy nghĩ của bọn họ, thì thực lực của Miêu Miêu có mạnh, cũng không thể thoát khỏi tay của ba chủ thần, thế nhưng bọn họ lại quên mất Miêu Miêu là một triệu hoán sư, hơn nữa cũng là một tinh thần ma pháp sư. Dựa vào tinh thần lực, khi vừa phát hiện bọn họ, Miêu Miêu cũng đã triệu hồi ra con gián Cường Cường.

Quang ảnh lóe lên. Miêu Miêu hiện ra cách đó hơn mười trượng, ảo ảnh của Cường Cường vừa biến mất, bản thể lại hiện ra. Trong nháy mắt khi các chủ thần còn kinh ngạc, ngân quang lấp lánh quanh thân Miêu Miêu, bạo nãi kim ngư Đạm Đạm, cúc hoa trư Quan Quan, mẫu tử ám ma thử Diêm Diêm gần như đồng thời xuất hiện, trong màn kim quang đột nhiên sáng lên, thân thể Miêu Miêu được nhắc lên, kim quang hiện hình, chính thị cửu vĩ long Tiểu Kết Ba. Doanh trại trống trải, ba chủ thần mới vừa phản ứng lại, bốn con ma thú đã đánh móc về phía bọn họ, cùng lúc đó, hai tiếng phượng hót cũng vang lên.

”Con mẹ nó.” Ngân thần Sát An không kịp tức giận mà mắng một tiếng, ba chủ thần đồng thời đánh ra một quyền, bổ tới bốn con ma thú đang lao nhanh tới, phá nát trường bông gần đó, tức khắc, tiếng kêu

thảm thiết liên tục vang lên, Ngưỡng Quang đại lực liên quân bùng tỉnh sau tiếng phượng hót, binh sĩ ồ ạt lö ra khỏi trường.

Hồng, lam lưỡng đạo quang ảnh cùng lúc hiện ra khi ba chủ thần đang nhằm về phía Miêu Miêu, băng, hỏa lưỡng chủng bất đồng khí tức trong nháy mắt tràn ngập, mắt thấy trên người ba chủ thần phát ra kim quang, phản ứng đầu tiên của Phượng Nữ và Lam Thần là bảo vệ Miêu Miêu, thân hình của các nàng trong nháy mắt đã tiến nhập phượng hoàng đệ bát biến, phượng hoàng rực rỡ trong màn hồng, lam lưỡng sắc quang mang đón nhận công kích của ba chủ thần.

Thất thái quang ảnh bỗng bốc lên từ một phía của doanh trại, nhận được tín hiệu cầu viện của Miêu Miêu, Niệm Băng lập tức tỉnh lại, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới nơi này, bảy đạo hồn cũng xuất hiện, so với Phượng Nữ và Lam Thần thì chậm hơn một chút, từ phía sau ba vị chủ thần lao tới. Niệm Băng dựa vào thuần gian di động ma pháp theo sát bảy đạo hồn, thế nhưng, khi bảy đạo hồn vừa hiện lên, một hắc ảnh đồ sộ đã chặn trước mặt hắn, nắm tay to lớn lao thẳng đến ngực Niệm Băng, một kim sắc quang trụ đường kính nửa trượng bao phủ cả thân thể Niệm Băng. Phách thần ẩn nấp, mục đích chính là chờ đợi Niệm Băng gấp rút đến đây tiếp viện, hắn cố ý không ngăn cản bảy đạo hồn, khi Niệm Băng xuất hiện, mới bất thành linh phát động công kích.

Trí thần Nặc Á hét lớn một tiếng, "Trước hết giết hai phượng hoàng này đã." Bất chấp đạo hồn tiếp cận ở phía sau, thân thể của ba chủ thần trong nháy mắt trở nên hư ảo, dưới tác dụng của Địa Linh huyết, với tốc độ còn nhanh hơn Phượng Nữ và Lam Thần lao tới nghênh đón, chung cực cảnh giới Hoàng Cực huyết trong nháy mắt bùng ra, kim sắc quang mang lao thẳng tới hai phượng hoàng to lớn. Năng lượng dâng trào ngạt thở khiến băng hỏa song phượng vốn đang linh hoạt, giờ giống như lâm vào vũng lầy, lúc này, các nàng vẫn có năng lực thoát khỏi, dưới hình thái của phượng hoàng đệ bát biến, các nàng hoàn toàn có thể bay lên tránh thoát công kích của ba chủ thần, thế nhưng các nàng bây giờ lại chẳng hề có ý tránh, bởi vì, sau lưng các nàng chính là Miêu Miêu! Miêu Miêu mặc dù có cứu vĩ long Tiểu Kết Ba bảo vệ, nhưng đối mặt với công kích này của ba chủ thần, cũng chỉ có kết cục là bị miểu sát. Phượng Nữ, Lam Thần hai tỷ muội tâm ý tương thông, băng hỏa lưỡng chủng năng lượng trong nháy mắt được kích phát đến trạng thái mạnh nhất, mang theo khí tức trước nay chưa từng có, thẳng từ chính diện đón nhận công kích của hai chủ thần.

Tình thế của Niệm Băng bây giờ cũng rất không ổn, bị phong tỏa bởi năng lượng điên cuồng từ Hoàng Cực huyết của đối thủ bộc phát ra, hắn căn bản là vô phương sử dụng thuần gian di động, tuy Niệm Băng có khí lực hơn người. Nhưng hắn dù sao cũng là một ma pháp sư, đánh giáp lá cà thì không thể sánh được với chủ thần, dù là bất cứ một võ thánh nào cũng có thể đánh hắn rã rời đây đấy, nguy cơ đã ở trước mắt. Kinh nghiệm thực chiến phong phú của Niệm Băng đã đem lại tác dụng quyết định, thân thể đang vọt tới của hắn lập tức lui về nửa bước ngay khi kim quang xuất hiện, ngay sau đó, một đạo kim quang trong nháy mắt từ mi tâm phụt ra, hai tay phát ra hồng, lam lưỡng đạo quang mang, hợp lại trước thân.

Chung cực Hoàng Cực huyết thì Niệm Băng cũng có, chỉ bất quá hắn vẫn chưa từng dùng năng lượng để công kích, lúc này, đối mặt với công kích của Hoàng Cực huyết của đối phương, Thiên Nhân linh vực không kịp phát huy tác dụng. Bởi vậy, hắn chọn biện pháp trực tiếp nhất. Được tinh thần lực hỗ trợ, Hoàng Cực huyết của Niệm Băng như châm nhọn đâm vào công kích của Phách thần. Hai luồng năng lượng từ Hoàng Cực huyết va chạm trên không, nhất thời kim quang bùng lên, Niệm Băng dù sao cũng là vội vã công kích, hơn nữa Hoàng Cực huyết lại nằm ở chính vị trí của Thiên Nhân huyết, tác dụng tăng phúc và phụ trợ của Thiên Nhân huyết mặc dù rất cường đại, nhưng lực công kích lại chẳng thể bằng chung cực Hoàng Cực huyết đã tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng của Phách thần Cuồng Quân. Huống chi Phách thần vận lực chỉ chờ phát động, kinh quang bắn ra chỉ hơi ngừng lại một chút, liền nuốt trọn công kích từ mi tâm của Niệm Băng. Nhưng thời gian ngắn ngủi ngừng lại này, lại đem đến cho Niệm Băng cơ hội, Băng Lăng kính tà tà xuất hiện trước mặt hắn, mặt kính to lớn hỗn hợp hồng lam lưỡng sắc quang mang tuy vỡ vụn do bị kim quang của Phách thần oanh kích, thế nhưng cũng đưa công kích của Hoàng Cực huyết hướng lên không, chiếu sáng cả doanh trại.

Đối phó xong tập kích của Phách thần, Niệm Băng lại chẳng hề thấy hưng phấn chút nào. Thất thanh kinh hô: "Mau tránh." Ánh mắt của hắn, vừa vận thấy được thân ảnh hư ảo của ba chủ thần vọt tới trước thân tỷ muội Phượng Nữ, lòng hắn chìm xuống. Thực lực của chủ thần mạnh mẽ thế nào, hắn đã quá hiểu, trong tình huống không có phụ trợ như thế, trực tiếp va chạm với chủ thần, kết quả là có thể đoán được. Tốc độ của các đạo hồn mặc dù nhanh, nhưng vẫn còn cách ba chủ thần khoảng mười trượng, tuy trong nháy

mắt sẽ đến nơi, nhưng trong nháy mắt ngắn ngủi này, cao thủ cảnh giới chủ thần lại có thể làm được nhiều chuyện.

Phách thần Cuồng Quân trong khi công kích Niệm Băng thì trong lòng đắc ý vạn phần, trong mắt hắc, thực lực mạnh nhất của Niệm Băng chính là bảy đạo hồn, cùng với ma pháp linh vực có đặc tính phụ trợ, mà ma pháp bình thường, đối với cảnh giới đầu khí như hắc mà nói, căn bản là không có bất luận tác dụng ngăn trở gì. Cho dù hắc thấy Niệm Băng phát ra Hoàng Cực huyết công kích, cũng không hề để Niệm Băng trong mắt, một thanh niên, cứ cho là thực lực của hắc mạnh mẽ, thiên phú tốt, cũng không thể sánh được với mình đã tu luyện trên vạn năm rồi. Thế nhưng, công kích của hắc tuy đã tới trước mặt Niệm Băng, lại bị Niệm Băng xảo diệu hóa giải, lúc này, không phải Cuồng Quân không muốn công kích tiếp, mà là hắc đã tạm thời không thể công kích được nữa, Hoàng Cực huyết của Niệm Băng quả thực không bằng hắc, nhưng tinh thần lực lại vượt xa hắc, khi đối mặt với Hoàng Cực huyết năng lượng của Cuồng Quân, mi tâm của Niệm Băng phát ra kim quang không chỉ có năng lượng của Hoàng Cực huyết, đồng thời còn có thứ tinh thần lực mạnh mẽ không gì sánh được. Tinh thần lực xuyên qua hai luồng Hoàng Cực huyết năng lượng đang va chạm, chuẩn xác lao vào thân thể Cuồng Quân, tuy rằng không đủ trí mạng, nhưng trong đại não đột nhiên đau đớn như kim đâm, tinh thần lực chấn động kịch liệt dẫn đến mê muội, khiến thân thể cả Cuồng Quân bị ngưng trệ một thoáng, hơn nữa, hắc cũng nhớ lại mấy tên thần cấp cao thủ chết dưới thủ đoạn tinh thần lực thực thể công kích của Niệm Băng, vội vàng giữ vững tinh thần lực của chính mình, cẩn thận nhìn Niệm Băng, phòng ngừa hắc lại phát động tinh thần lực công kích về phía mình.

Thân thể Niệm Băng kỳ thực cũng bị chấn động mãnh liệt, tinh thần lực công kích vốn là thủ đoạn có thể đả thương địch thủ một nghìn, thì tự tổn hại tám trăm, Phách thần Cuồng Quân là chủ thần ngay dưới Hi Giới, tinh thần lực của hắc cực kỳ vững chắc, tuy công kích của Niệm Băng khiến hắc chịu thương tổn nhất định, nhưng Niệm Băng cũng bị thương, huống chi lúc trước hắc hướng được Hoàng Cực huyết công kích lên không, nhưng đối phương bất thành linh toàn lực đánh úp vẫn khiến kinh mạch Niệm Băng bị chấn thương, cùng lúc hắc bảo Phượng Nữ và Lam Thần tránh đi, chính mình cũng không tìm được mà phun ra một ngụm tiên huyết.

Nếu như Thời Gian chân thần ở đây, có lẽ hắc có thể có năng lực ngưng kết thời gian trong nháy mắt, thế nhưng, nơi này lại chẳng có cường giả có thể khống chế thời gian như hắc, bởi vậy, điều gì phải đến đã đến. Khi Phượng Nữ và Lam Thần toàn lực bộc phát phượng hoàng hỏa diễm đối chọi với công kích của ba chủ thần, các năng đều ý thức được, chênh lệch giữa có Thiên Nhân linh vực toàn lực tăng phúc và không có Thiên Nhân linh vực tăng phúc, thập tam giai và thập tứ giai vốn là rất lớn, huống chi, đây còn lại công kích của ba thập tứ giai cao thủ đến hai thập tam giai phượng hoàng bọn họ, kết quả chỉ có thể là một, đó chính là miểu sát. Trí thần Nặc Á sở dĩ không quản sự uy hiếp của bảy đạo hồn sau lưng mà toàn lực công kích về phía băng hỏa song phượng, mục đích chính là muốn miểu sát. Các đạo hồn mặc dù có thể phạm tới bọn họ, nhưng tuyệt đối không thể đưa bọn họ vào chỗ chết, nếu như có thể giết chết băng hỏa song phượng, thực lực của Ngưỡng Quang đại lục liên quân chắc chắn sẽ giảm đi, huống chi, phía sau băng hỏa song phượng, còn có triệu hoán ma pháp sư duy nhất của liên quân, chỉ cần giết chết tam nữ, thì dù cho lần này không thể giết được Niệm Băng, nhiệm vụ của bọn họ cũng hoàn thành hết sức tốt đẹp.

Miêu Miêu mắt thấy hai vị tỷ tỷ yêu thương chính mình mà dũng cảm nghênh đón địch nhân, mà bốn sủng vật của mình còn sinh tử không rõ, trong thời khắc quan trọng, nàng không hề do dự phát động tinh thần lực công kích về phía ba chủ thần, là một tinh thần ma pháp sư, nàng trong nháy mắt phân tán tinh thần lực của chính mình, mục đích chỉ là để đem lại cho Phượng Nữ và Lam Thần cơ hội chạy thoát, dù cho biết rõ hai vị tỷ tỷ rời khỏi sẽ mang đến cho mình điều gì, nàng vẫn vì đạo nghĩa mà không thể chùn bước, cùng lúc Niệm Băng hò hét, nàng vừa phát động tinh thần lực công kích, vừa gấp giọng hô to.

Thế nhưng, Phượng Nữ và Lam Thần đã hạ quyết tâm, các năng đều thấy được bảy đạo hồn xuất hiện, cũng thấy được thân hình thấp lùn cường tráng của Tích Lỗ đang thân tốc lao tới nơi này, ma pháp của Băng Khiết, Băng Linh sư tỷ muội cũng đã nổi lên, chỉ cần ngăn được công kích này của ba chủ thần, Miêu Miêu sẽ an toàn. Trong lòng Phượng Nữ và Lam Thần, Miêu Miêu chính là tiểu muội muội đáng yêu của các năng, nàng thật ngây thơ, được mọi người đều yêu thích, huống chi, nàng là thành viên cuối cùng của bạch nhân bộ tộc còn sót lại, nếu như nàng chết như vậy, bạch nhân bộ tộc sẽ mãi mãi biến mất trên phiên đại lục này, các năng sao có thể để vị tiểu muội muội khả ái như vậy chết đi? Các năng cũng nghe được tiếng hô của Niệm Băng, cũng nghe được tiếng hô nghẹn ngào của Miêu Miêu, nhưng các năng vẫn kiên trì đón

nhận công kích của các chủ thần, trong nháy mắt khi sắp va chạm với cường liệt kim quang, mắt phượng của hai người đều hướng về phía Niệm Băng, không hề có vẻ bị thương, chỉ có sự lưu luyến sâu sắc.

Tinh thần ma pháp của Miêu Miêu không kém, nhưng mà, khi tinh thần ma pháp của nàng chia làm ba luồng mà đối mặt với ba chủ thần, hiệu quả thu được cũng chỉ là khiến công kích của Nặc Á ba người hơi chậm lại mà thôi, nhưng kim sắc quang mang này, vẫn thôn phệ toàn bộ lam, hồng lưỡng sắc quang mang, cũng thôn phệ hai thân ảnh tuyệt mỹ kia.

Mắt thấy hai thê tử dần dần mất hẳn, tim Niệm Băng trong nháy mắt ngưng lại, dù cho hắn có sinh mệnh lực khổng lồ, có cả khôi phục ma pháp có thể khởi tử hồi sinh, cũng không thể giúp thê tử đã hóa thành tro bụi sống lại, đau đớn tràn ngập từng tế bào trên cơ thể hắn, hai mắt Niệm Băng trong nháy mắt trở thành đỏ như máu, bất chấp tất cả, dốc toàn bộ tinh thần lực, thực thể tinh thần lực công kích không quản là đối mặt với ai, không hề giữ lại chút nào, bắn ra từ Thiên Nhân huyết, quang mang như chớp, Phách thần Cuồng Quân ngay cả tránh cũng không thể tránh được, chỉ có thể cắn răng mà phát động công kích chống đỡ. Cũng là kim sắc quang mang, cùng xuất hiện trên thân hai người, có cả kim quang của chính mình, có cả kim quang của đối thủ. Đây là một trận chiến thảm liệt quái dị, Niệm Băng phát động công kích hoàn toàn là tinh thần lực, căn bản là không hề bị năng lượng từ Hoàng Cực huyết của Phách thần Cuồng Quân ngăn cản, tinh thần lực thực thể công kích cứ thế xuyên qua công kích của đối thủ, trực tiếp lao tới thân thể của Cuồng Quân, mà công kích toàn lực này của Cuồng Quân, cũng trực tiếp vượt qua phòng ngực của Niệm Băng mà lao tới. Trong nháy mắt này, có lẽ là vì đau đớn mãnh liệt trong lòng, Phương Giáp huyết hộ thể của Niệm Băng tản ra nhũ bạch sắc quang mang trong nháy mắt biến thành kim sắc, khoảnh khắc này, khiếu huyết của hắn lại tiến hóa, không chỉ có Phương Giáp huyết, mà còn có Tây Kinh huyết nằm gần với Phương Giáp huyết cũng tiến hóa tới chung cực cảnh giới.

Nếu như là lúc bình thường, đột nhiên cảm thụ được thực lực được đề thăng mạnh mẽ như vậy, Niệm Băng nhất định sẽ mừng rỡ như điên. Nhưng hắn giờ đây, trong lòng lại chỉ có bi ai tuyệt vọng, trong tiếng nổ ầm ầm, thân thể hắn bắn lên, rơi về phía cách đó trăm trượng. Danh hiệu Phách thần của Cuồng Quân cũng không phải tự có, chung cực cảnh giới Phương Giáp huyết mặc dù đủ để ngăn chặn nhiều công kích, nhưng không thể ngăn trở một kích toàn lực của hắn, kim quang đông đặc như thực chất đó, đập tan phòng ngự của Phương Giáp huyết, đập thẳng vào ngực Niệm Băng. Trong nháy mắt, tiểu long vương Áo Tư Tập trong cơ thể Niệm Băng đã không chỉ một lần cố hỗ trợ Niệm Băng ngăn cản công kích trí mạng này, nhưng lại bị Niệm Băng dùng tinh thần lực mạnh mẽ ngăn lại. Một kích toàn lực của Phách thần, nếu như để Áo Tư Tập ngăn cản, mình có thể sống sót, thế nhưng, Áo Tư Tập sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế giới này, đã mất đi hai thê tử, Niệm Băng sao có thể để mất thêm một đồng bạn nữa? Đến khi kim quang chạm tới thân thể, Niệm Băng mới phóng xuất Áo Tư Tập ra, đồng thời còn kèm theo một luồng sinh mệnh lực to lớn, Áo Tư Tập gần đây tốc độ tu luyện Long thần tâm quyết rất nhanh, rời khỏi thân thể Niệm Băng tuy sẽ khiến tốc độ đề thăng của hắn giảm đi nhiều, nhưng lại không hề trí mạng. Bởi vậy, trong tình huống này, Áo Tư Tập bị Niệm Băng phóng xuất ra, hắn đương nhiên hiểu được là Niệm Băng muốn một mình chống đỡ công kích của đối phương, tâm tình tuyệt vọng bốc lên, từ khi sinh ra, hắn chưa có một ngày chia tách với Niệm Băng! Với hắn mà nói, Niệm Băng là bằng hữu, là huynh trưởng, là người quan tâm hắn chẳng khác gì một phụ thân. Niệm Băng trong mỗi lần tu luyện, đều tận lực ngưng tụ lượng lớn tiên thiên chi khí vào thân thể mình, bằng không thì, trong thời gian ngắn như vậy, Long thần tâm quyết của mình sao có thể tăng nhanh như thế?

Trong khi tinh thần lực của Niệm Băng lao vào thân thể Phách thần Cuồng Quân, thân thể hắn trong nháy mắt cứng lại, một luồng kim sắc yên vụ từ thất khiếu bùng bùng bay ra, ánh mắt hắn có vẻ đờ đẫn, thân thể cao lớn khẽ chấn động, hắn điên cuồng hét lên một tiếng, từ thất khiếu đang bốc khói phun ra bảy vòi máu, nhuộm đỏ khuôn mặt tràn đầy khí phách của hắn, bụng dưới phun ra một dòng máu tươi, hỏa thuộc tính tiên thiên chi khí khổng lồ chợt bốc lên, điên cuồng lao vào đại não hắn, hiện tại, chỉ có lượng lớn tiên thiên chi khí mới có thể đủ để chống đỡ được với tinh thần lực của Niệm Băng.

Công kích do Niệm Băng phát động khi tuyệt vọng thực sự đáng sợ, từng mắt xích tinh thần mà Cuồng Quân tự nhận là rất kiên định từng cái bị phá tan, vào lúc này, hắn đã chẳng còn đường lui, để bảo vệ tính mạng của mình, hắn phải bạo khai Tây Kinh huyết, dựa vào tiên thiên chi khí trong nháy mắt thu được này mà chống đỡ áp lực cực lớn. Hai mắt hắn lúc này đã trở nên đỏ như máu, phát ra hồng quang mang cực kỳ ghê rợn. Bạo huyết có thể mang đến năng lực vượt quá bản thân, tuy chỉ là trong một thời gian ngắn,

nhưng với thực lực của chủ thần mà bạo huyết, thì cực kỳ đáng sợ. Mặc dù như vậy, tinh thần lực của Cuồng Quân được tiên thiên chi khí bạo huyết phụ trợ, vẫn còn liên tục bị đả kích, hần lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi, mà cảm giác này lại hết sức xác thực, Cuồng Quân sợ hãi, hần cảm thấy rõ ràng, tinh thần lực lao vào trong đại não của mình hết sức đậm đặc, lại mang theo khí phách đặc biệt của Hoàng Cực huyết, máu tươi liên tục chảy ra từ thất khiếu, chiếc vòng cổ thô to bằng hồng sắc tinh thạch trên cổ hần trong nháy mắt vỡ tan, hồng sắc khí lưu từ ngoài nhập vào trong cơ thể, đó chính là siêu thần khí của hần, đó là một chiếc vòng có tác dụng tăng phúc hỏa thuộc tính tiên thiên chi khí. Tuy là sau khi có được Hoàng Cực huyết, hần đã rất ít khi sử dụng hỏa đấu khí của mình, nhưng vào lúc này, vòng cổ có cấp bậc siêu thần khí này đã cứu hần một mạng. Tinh thần lực được phụ trợ bởi tiên thiên chi khí đến từ vòng cổ và bạo huyết, toàn lực vật lộn với tinh thần lực của Niệm Băng, mắt thấy thân ảnh thấp bé đang công tới phía mình cực nhanh, cho dù Phách thần cuồng ngạo cũng không thể không lùi, nói cho cùng, bảo trụ sinh mạng của mình mới là lựa chọn đúng đắn nhất. Địa Linh huyết dùng để trốn chạy thì quả thực không tồi, trong màn huyền ảnh mờ ảo, Phách thần Cuồng Quân hoàn toàn thể hiện truyền thống của thần nhân, trong người mang theo thương thế nặng nề, bất kể ba người kia, quay đầu bỏ chạy, khiến một búa của Tích Lỗ bỏ vào chỗ không. Tích Lỗ không đuổi theo hần, thân hình khẽ lay động, đánh về phía ba chủ thần kia.

Khi Niệm Băng bị kim quang đánh bay, khi lần đầu tiên chung cực phòng ngự Phương Giáp huyết phát huy hiệu quả và bị phá, ngay cả chính hần cũng cho rằng mình tất sẽ nối gót Phương Nữ và Lam Thần, trong khoảnh khắc này, trong lòng hần chẳng còn gì là bi thương hay phẫn nộ, tất cả dường như đều trở nên không hề quan trọng, có thể đi theo nữ nhân mà mình yêu dấu, đó mới là hạnh phúc. Thế nhưng, ngay khi thân thể hần sắp sửa biến mất trước Hoàng Cực huyết công kích của Cuồng Quân, ở nơi ngực, hai quang cầu một đen một trắng trong Lệ Trung huyết bỗng nhiên xoay tròn dữ dội, một luồng sinh mệnh khí tức ừn ừ bốc lên, bảo vệ thân thể hần, mà một luồng hắc quang lạng lẽ xuất hiện, hóa thành một tấm chắn vô cùng vững chắc, ngăn chặn kim quang của Hoàng Cực huyết đến từ bên ngoài, sinh mệnh khí tức làm hần thấy thoải mái, tử vong khí tức chống lại công kích từ bên ngoài, tâm Niệm Băng đột nhiên tiến nhập một cảnh giới kỳ ảo, ma pháp lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, tuy hần vẫn phải phun ra một ngụm máu tươi, nhưng sau khi phá vỡ một tòa doanh trướng, thân thể cũng đã ngừng lại, mặc dù bị chấn thương không nhẹ, nhưng không phải thập phần nghiêm trọng. Chỉ có tinh thần lực phản phệ khiến đại não thấy mê muội.

Sinh mệnh cầu và tử vong cầu tại trong lúc tối nguy hiểm đã bảo vệ thân thể Niệm Băng, khi rơi xuống mặt đất, Niệm Băng còn ngỡ ngàng không hiểu. Hần thậm chí còn không biết kết quả này là bi hay hỉ.

Bảy đạo hồn không hề nhàn rỗi, lúc Phương Nữ và Lam Thần hóa thành tro bụi sau công kích hung mãnh của ba chủ thần, bọn họ đã đi tới sau lưng ba chủ thần, Phương Nữ và Lam Thần dù sao cũng là bát biến phương hoàng, trước khi chết bộc phát ra một kích bao hàm tiềm lực cực mạnh của chính mình, ba chủ thần tuy đã hủy diệt các năng, nhưng bị nơi bằng hỏa lưỡng chủng phản chấn lực đặc thù ảnh hưởng, thân thể cùng chấn động, tốc độ lao tới trước liền chậm lại. Bảy đạo hồn và Niệm Băng tâm ý tương thông, thống khổ trong lòng Niệm Băng cũng là thống khổ của bọn họ, công kích điên cuồng được bắt đầu từ Hắc Vũ Hoàng, bảy đạo quang mang có màu sắc hoàn toàn bất đồng chia nhau đập lên thân thể ba chủ thần. Quang vững lưu chuyển, lực phòng ngự cường đại của Phương Giáp huyết đã cứu mạng ba chủ thần, nếu như không có lực phòng ngự siêu cường của Phương Giáp huyết, bọn họ cũng chẳng dám đưa lưng cho bảy đạo hồn, ba vòi máu tươi đồng thời phun ra. Ba chủ thần nương theo lực đẩy của công kích, bay thẳng đến phía Miêu Miêu. Bên kia, chuyện phát sinh với Phách thần Cuồng Quân thì bọn họ cũng cảm giác được rõ ràng, mục đích của bọn họ rất đơn giản. Chỉ cần giết chết Miêu Miêu, bọn họ có thể bảo toàn mà rút lui, Thương thế của Cuồng Quân tuy nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, Cuồng Quân dù sao cũng không phải người mà Hạ Vũ có thể so sánh, phá đi một Tây Kinh huyết mặc dù sẽ khiến toàn thể năng lực của hần bị giảm đi, nhưng thực lực chủ thần thì vẫn còn giữ được, chỉ bất quá sẽ từ vị trí đệ nhị chủ thần rơi xuống là chủ thần yếu nhất. Chỉ cần ba người bọn họ có thể tiêu diệt được Miêu Miêu, là thực lực của nhân loại liên quan sẽ bị suy giảm mạnh mẽ, hoàn thành mục tiêu của lần tập kích này.

Đạo hồn dù sao thì cũng không phải người, tuy rằng bọn chúng có thể suy xét, thế nhưng lúc Niệm Băng đem đến cho bọn chúng sự phẫn nộ, khi bọn chúng phát hiện sau lưng ba chủ thần bắn ra huyết quan, lao nhanh tới phía Miêu Miêu, thì đã không kịp cản trở, kim quang lại xuất hiện, lúc này đây, mục tiêu của kim quang chính là Miêu Miêu và Tiểu Kết Ba. Lúc này Miêu Miêu đã bình tĩnh trở lại, cái chết của Phương Nữ và Lam Thần, ánh mắt tuyệt vọng của Niệm Băng, đều khiến tâm tình của tiểu cô nương này có biến

hóa rất lớn, mắt thấy ba chủ thần đánh về phía mình, hai mắt Miêu Miêu hoàn toàn biến thành ngân sắc, nàng không triệu hoán ma thú của mình, đối với nàng mà nói, mỗi triệu hoán thú đều có sinh mạng, nếu đã không thể ngăn chặn công kích của đối phương, thì cần gì phải khiến chúng uống mạng? Hiện tại, lòng Miêu Miêu đau đớn dữ dội như bị độc xà cắn, ánh mắt mà Phương Nữ và Lam Thần trước khi đi nhìn về phía Niệm Băng, khiến trái tim thuần khiết của nàng rung động sâu sắc, nàng chẳng thiết sống thêm nữa, bởi vì nàng căn bản không biết phải đối mặt với Niệm Băng ca ca của mình thế nào, nếu như không vì chính mình, Phương Nữ và Lam Thần hai vị tỷ tỷ sao lại chết được? Ngân quang lơ lửng ngưng tụ trong mắt Miêu Miêu, nhãn thần tĩnh mịch xa xăm trong phút chốc tản ra quang mang thực chất, trong nỗi tuyệt vọng và đau khổ vô tận, tinh thần ma pháp của Miêu Miêu lại có đột phá, trở thành người thứ hai sau Niệm Băng, có được thực thể tinh thần lực công kích, lúc này đây, mục tiêu của nàng chỉ có một, đó chính là Trí thần Nặc Á, ngân quang tổng mắt hội tụ lại cách người một thước, rồi đột nhiên vọt tới phía Nặc Á. Nếu muốn chết, thì cũng phải kéo theo kẻ chịu cùng mới được. Miêu Miêu bây giờ chỉ mong muốn là khi mình chết đi, thì có thể báo thù cho hai vị tỷ tỷ.

Nhìn thấy ngân sắc quang mang đó, Nặc Á trong lòng kinh hãi, dưới cảm giác của tinh thần lực, hắn biết được mục tiêu của Miêu Miêu chính là bản thân, không hề do dự lập tức ngưng kết tinh thần lực của chính mình, hắn cũng không biết tinh thần lực của Miêu Miêu so với Niệm Băng thì thế nào, nhưng tình cảnh các thủ hạ thần nhân bị tinh thần lực thực thể công kích nổ tung đầu đã khắc sâu trong óc hắn, hắn tuyệt đối không muốn trở thành vật hi sinh trước tinh thần lực thực thể công kích, để ứng phó với tinh thần lực thực thể công kích của Niệm Băng, trước lần tập kích này, hắn đã có chuẩn bị, thế lao về phía trước không thay đổi, nhanh chóng lấy một viên châu màu trắng sữa từ trong lòng ra, một luồng nhũ bạch sắc quang mang liền bao lấy đầu hắn, ngân quang từ mắt của Miêu Miêu cũng vừa lúc tới nơi.

Hạt châu này là một trong những loại khoáng thạch trân quý nhất trên Thần Chi đại lục, tên là Hộ Thần Tinh, mấy chủ thần đều có khoáng thạch trân quý loại này, dù cho Hi Giới là kẻ cường đại nhất, cũng chỉ có thể chọn một loại, đúc thành chuỗi siêu cấp thần đao đó, mà Trí thần Nặc Á, là kẻ duy nhất trong chúng chủ thần có tinh thần lực sánh được với Hi Giới, để sau này có thể đạt được thực lực như của Hi Giới, hắn luôn nỗ lực tu luyện tinh thần, mong đạt đến trình độ thực thể tinh thần lực công kích, bởi vậy, hắn chọn chính là bảo thạch đặc thù, Hộ Thần Tinh, có thể chứa đựng tinh thần lực. Hạt châu màu trắng sữa trong tay hắn, là Hộ Thần Tinh tinh thuần đã kinh qua vô số lần tinh luyện mà thành, bên trong có tinh thần lực mà hắn tích súc, lúc này, ngoài tinh thần lực đó còn có thêm tinh thần lực của tự thân hắn, ngăn cản công kích của Miêu Miêu, mặc dù như vậy, Nặc Á vẫn thấy đại não bị suy yếu, nhưng hắn rút cuộc cũng vẫn thành công.

246. Chương 245: Phương Hoàng Cửu Biến

Trong lòng Miêu Miêu, tử vong cũng không phải một chuyện đáng sợ, nàng vẫn cho rằng, tử vong là con đường đi từ một thế giới này tới một thế giới khác mà thôi, khi tới thế giới kia, không chỉ có thể gặp lại được hai vị tỷ tỷ đã vì chính mình mà chết, mà còn có thể gặp lại phụ mẫu và tộc nhân của mình, tuy rằng nơi đó không có Niệm Băng ca ca, nhưng thế cũng khiến nàng thỏa mãn rồi.

Khi Miêu Miêu còn định thần nhiên mà tiếp nhận cái chết, âm thanh bỗng nhiên xuất hiện khiến nàng mở hai mắt, trong đôi mắt liền tràn ngập sự kinh ngạc. Bởi vì âm thanh nàng nghe được, chính là tiếng phương hót lãnh lót quen thuộc, mặc dù chỉ nghe thấy một, nhưng nàng có thể nhận thấy trong âm thanh này có hai loại cảm giác khác biệt rõ rệt, một loại là băng, một loại khác là hỏa.

Doanh trại của Ngưỡng Quang đại lục đã không còn nằm trong bóng tối, bởi vì bóng tối lúc này đã được xua tan, lam và hồng, lưỡng sắc quang mang chiếu sáng từng góc ngách trong doanh trại, giống như hai vầng hai vầng thái dương, đang chiếu sáng khắp đại địa. Đó là hỏa diễm, hồng sắc và lam sắc hỏa diễm, chúng xuất hiện ngay trước người Miêu Miêu. Hỏa diễm bốc cháy dữ dội, hỏa quang khổng lồ bốc lên cao gần trăm trượng, nhưng lại chẳng khiến nhiệt độ thay đổi, không hề nóng rực, cũng không lạnh giá. Nhưng năng lượng ba động dâng trào lại khiến ba chủ thần lập tức ngưng lại, nghe được tiếng phương hót lãnh lót phát ra từ hai luồng hỏa diễm, trong lòng bọn họ tràn trề chấn động, không hề do dự, bọn họ gần như đồng thời đưa ra nhận định, bỗng xoay người lại. Năng lượng của ba người ngưng tụ cùng một chỗ, đẩy lui bảy

đao hồn đang đuổi theo. Dị tượng hiện ra trước mắt đã khiến bọn họ cảm giác được có điều không ổn, bây giờ bỏ chạy mới là lựa chọn tốt nhất.

Khi mọi chuyện xảy ra, Niệm Băng phá vỡ doanh trướng mà gắng gượng đứng vững, vừa lúc thấy ba chủ thần đánh về phía Miêu Miêu, hắn vừa muốn dùng thuật gian di động ma pháp tới cứu viện, nhưng nhìn thấy hồng, lam lưỡng sắc hỏa diễm to lớn này xuất hiện. Hỏa diễm trăm trượng đại biểu cho cái gì? Vì sao hỏa diễm không hề nóng rực, trong khoảnh khắc này, nhân thần tuyệt vọng của Niệm Băng liền trở nên mừng rỡ như điên, bởi vì hắn nghĩ tới bốn chữ, niết bàn trọng sinh. Niết bàn trọng sinh chỉ có ở phượng hoàng tộc. Đúng vậy, phượng hoàng có danh xưng là bất tử diêu, các thể tử của mình sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ? Thần Di đại chiến trước kia, tổ tiên phượng hoàng của các nàng, chính là dựa vào năng lực niết bàn trọng sinh mới có thể ngăn cản được công kích của nhiều chủ thần như vậy! Nước mắt lại xuất hiện trong mắt Niệm Băng. Chỉ bất quá, lúc này đây lại là vì phần chấn mà xúc động.

Hai phượng hoàng mang hình thái hỏa diễm to lớn bỗng nhiên xuất hiện, mỗi con phượng hoàng đều dài chừng trăm trượng. Đứng thẳng, giang cặp cánh giữa không trung, hỏa diễm bốc cháy ở mỗi một bộ phận trên thân các nàng, một loại cảm giác nói không nên lời, hồng sắc hỏa diễm nhìn qua thì tựa hồ không hề khác biệt so với hỏa diễm bình thường, thế nhưng, tỉ mỉ phân biệt lại có thể phát hiện, trong hồng sắc hỏa diễm, không chỉ không sản sinh ra sức nóng, mà ngay cả hỏa hồng sắc quang mang cũng thật hư ảo, đúng vậy, đó cũng không phải hỏa diễm chân chính, mà là linh hồn chi hỏa đến từ linh hồn của phượng hoàng. Chỉ có linh hồn thiêu đốt, mới có thể niết bàn trọng sinh! Lam sắc hỏa diễm cùng hồng sắc hỏa diễm giống nhau, đều là linh hồn chi hỏa có hình thái hư ảo, nhưng, hồng sắc hỏa diễm phượng hoàng toàn thân phát ra một luồng chính khí凛冽, mà trên người lam sắc hỏa diễm phượng hoàng lại phát ra một luồng tử vong chi khí sục sôi, nó mang đến không phải là khí tức âm tà, mà là một loại tử vong thuần khiết, tại nơi tử vong khí tức bao phủ, tất cả mọi người đều không dám nổi mà rung mình, đây cũng là nguyên nhân vì sao khi hai loại khí tức này xuất hiện, ba chủ thần đồng thời lựa chọn tránh đi mà không tiếp tục công kích.

Thân hình Niệm Băng xuất hiện phía trước hai hỏa phượng hoàng, mà ma pháp của Băng Linh, Băng Khiết tỷ muội cũng đã tới từ phía sau các chủ thần, thêm vào bảy đạo hồn và Tích Lỗ, bao vây ba chủ thần ở bên trong. Niệm Băng tuy bị thương, nhưng hắn mới vừa xuất hiện, liền lập tức phát động Thiên Nhân lĩnh vực, thất thải quang mang bao phủ chiến trường, lực công kích của bảy đạo hồn và Tích Lỗ được tăng cường trong nháy mắt, dưới sự khống chế xảo diệu của tinh thần lực, khi hai thanh băng thần chi mâu do Băng Linh và Băng Khiết phát ra đã tới nơi, băng hệ ma pháp được Thiên Nhân lĩnh vực phụ trợ, uy lực tức khắc được tăng lên mạnh mẽ. Ba chủ thần mặc dù toàn lực ngăn cản, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ thân thể của chính mình không bị thương mà thôi, muốn phản kích là không thể, lúc này, công kích của bọn Niệm Băng phối hợp hợp lý đã trở thành kiên cường như đồng như sắt, bất luận là bọn họ lựa chọn công kích người nào, đều gặp phải công kích liên hợp của toàn bộ cường giả bên phía Niệm Băng.

Chủ thần đương nhiên là khí mạch sâu dài, trong tình huống bị động này, thực lực thập tứ giai của bọn họ liền thể hiện ưu thế, tác dụng tăng phúc của Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng tuy cực mạnh, nhưng vì trận chiến lúc trước của hắn với Phách thần Cuồng Quân, không thể tiếp tục công kích, bởi vậy, bảy đạo hồn phối hợp với Tích Lỗ cùng hai băng hệ thần giáng sư cũng chỉ có thể vây khốn ba vị chủ thần này, lại không có cách nào đả thương bọn họ, dù sao, muốn phá được chung cực cảnh giới Phương Giáp huyết cũng là việc không dễ dàng, huống chi ba chủ thần đều có tới năm khiếu huyết, toàn thân mỗi người đều có kim quang chớp động, đối phó với công kích.

Hai phượng hoàng to lớn trên không trung bắt đầu có biến hóa, linh hồn chi hỏa đang bùng cháy kia dần dần thu liễm, khi hỏa diễm thu liễm tới độ cao còn khoảng mười trượng, quá trình niết bàn trọng sinh rốt cục cũng hoàn thành, hai phượng hoàng hoàn mỹ xuất hiện trên bầu trời, so với bất biến, thân thể của các nàng to lớn tới mấy lần, mỗi sợi lông phượng càng thêm thon dài óng mượt, nhất là mắt phượng sáng như ngọc, như là bảo thạch lấp lánh rực rỡ giữa trời đêm, hỏa phượng hoàng khẽ mở phượng khẩu, một đạo hồng sắc hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, hỏa diễm nhìn qua chỉ có lớn bằng cánh tay, nhưng khi nó tiến nhập Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng, Niệm Băng cảm giác Thiên Nhân lĩnh vực của mình không hề có tác dụng gì tới ngọn hỏa diễm đặc thù này, không tăng phúc cũng không làm suy yếu, hắn đột nhiên nhớ tới khi còn ở phượng tộc lãnh địa, Phượng Yên từng kể cho chính mình nghe về truyền thuyết của phượng tộc. Năng lực mạnh nhất của phượng tộc, chính là phượng hoàng chân hỏa, lẽ nào, đây là phượng hoàng chân hỏa sao? Nếu là như vậy, thì Phượng Nữ và Lam Thần nhất định đã đạt đến phượng hoàng đệ cửu

biến rồi! Nói cách khác, các nàng hiện tại đã thực sự là phượng hoàng.

Phượng hoàng luôn luôn chỉ có một, nhưng lúc này đây lại xuất hiện hai.

Khi Niệm Băng còn đang suy tư, hỏa diễm do hỏa phượng hoàng phun ra đã phủ xuống thân của Ngân thần Sát An, Sát An hiển nhiên không muốn bị ngọn hỏa diễm này đốt cháy, nhưng ba chủ thần đều phải đồng thời đối mặt với công kích từ các phía, hẳn lại là kẻ yếu nhất trong đó, khi phượng hoàng chân hỏa tới nơi, hẳn vừa khéo bị một búa toàn lực của Tích Lỗ được Thiên Nhân lĩnh vực tăng phúc đẩy lui, Tích Lỗ sau khi cuồng hóa vốn có thực lực cực kỳ kinh khủng, lại thêm tác dụng của Thiên Nhân lĩnh vực, dựa vào hai kiện siêu thần khí, chính hẳn có thể chống lại một chủ thần, cùng Sát An cứng đối cứng, nhất thời đẩy lui Sát An, vừa lúc bị phượng hoàng chân hỏa bao phủ. Đặc tính lớn nhất của phượng hoàng chân hỏa là gì? Đó chính là loại bỏ tất cả mọi cản trở của năng lượng có tính phòng ngự, Thiên Nhân lĩnh vực của Niệm Băng không thể ảnh hưởng đến phượng hoàng chân hỏa, Phương Giáp huyết phòng ngự của Sát An hiển nhiên cũng không thể làm được, mùi cháy khét bốc lên, thân thể của Sát An trong nháy mắt biến thành màu đen, từ trên xuống dưới, mọi thứ trên người đều biến thành tro bụi, nguy cơ trước mắt, hẳn vội vàng đưa hai tay ngăn trở, kích phát một luồng Hoàng Cực huyết năng lượng, lúc này mới miễn cưỡng ngăn cản được hỏa do phượng hoàng phóng ra. Thế nhưng, ba chủ thần mất đi công kích từ một phía, nhất thời có vẻ không chống lại được các cường giả của Ngưỡng Quang đại lục do Niệm Băng dẫn đầu. Tuy các chủ thần đều có ưu thế về tốc độ do Địa Linh huyết mang đến, nhưng ưu thế này của bọn họ lại chẳng có tác dụng gì trước mặt Niệm Băng. Thử hỏi, dưới sự quan sát của Thiên Nhân huyết, tốc độ nào có thể không hiện hình đây? Bấy giờ hồn vốn tâm ý tương thông với Niệm Băng, sau khi Thiên Nhân huyết dễ dàng tìm được phương hướng di chuyển của các chủ thần, bấy giờ hồn đều có thể di chuyển để chặn đánh bọn họ, lúc này, thân thể của các chủ thần đương nhiên không thể dừng lại, chỉ cần hơi dừng lại một chút, bằng hệ ma pháp và Diệt Thần phủ của Tích Lỗ sẽ lập tức phủ xuống người.

Hỏa diễm của băng phượng hoàng cũng không chậm hơn hỏa diễm của hỏa phượng hoàng bao nhiêu, lam sắc quang mang tràn ngập khi tức tĩnh lặng, so với phượng hoàng chân hỏa phát ra từ hỏa phượng hoàng, lam sắc phượng hoàng chân hỏa này thiếu vài phần rực rỡ, nhưng lại hơn vài phần thâm trầm, u lam sắc quang mang phiêu nhiên rơi xuống, trực tiếp tiến nhập vào vòng chiến, mục tiêu vẫn là Ngân thần Sát An, chỉ bất quá, lúc này đây lại không thực sự rơi xuống người Sát An. Trí Tuệ thần Nặc Á bên cạnh đột nhiên hét lớn một tiếng, thân thể trong màn hư ảo công ra hàng chục luồng đầu khí mạnh mẽ có thể khiến phong vân biến sắc, trong nháy mắt đẩy lui công kích của mọi người, đồng thời một chương vỡ lên không trung, ngăn lại phượng hoàng chân hỏa do băng phượng hoàng phát ra, "Đi." Đối diện với đông đảo nhân loại cao thủ đang giương giương mắt hồ mà lại không cứu viện, rút lui là lựa chọn tốt nhất. Trong đám chủ thần, hẳn cực kỳ ghét Sát An, thế nhưng, lúc này mà không cứu Sát An, lưỡng đạo hỏa diễm công kích lực chắc chắn sẽ đạt đến thập tứ giai, nếu như Sát An bị bọn họ liên hợp công kích giết chết, vậy thì hôm nay ba người đều phải chôn thân nơi này, cho nên, hẳn không hề tiếc rẻ năng lực của mình, bức lui các cường giả của Ngưỡng Quang đại lục ở chung quanh, cứu lấy Sát An, dựa vào tốc độ của bọn họ, hiện tại là cơ hội bỏ chạy tốt nhất.

Ngân thần Sát An luôn là kẻ giao hoạt nhất trong các chủ thần, mắt thấy Nặc Á đột nhiên bạo phát, bức lui địch nhân, mà một chủ thần khác đã bắt đầu toàn lực lao ra bên ngoài, hẳn hiển nhiên cũng sẽ không dừng lại, không thể không thừa nhận, ở phương diện chạy trốn, Sát An cực có thiên tư, thân thể nhoáng lên, trong nháy mắt đã đuổi theo chủ thần kia vọt lên phía không trung.

Nặc Á trong lòng phần nộ đã đến cực điểm, một kích toàn lực lúc trước của hắn mặc dù bức lui được mọi người chung quanh, lại chặn được công kích của băng phượng hoàng, nhưng cũng khiến hắn tiêu hao rất lớn. Trong lúc chiến đấu trước đó, tam đại chủ thần đều có bảo lưu lực lượng, chính là để tăng thêm vài phần cơ hội khi bỏ chạy. Mà Nặc Á mới vừa tạo ra một cơ hội chạy thoát, vốn định để hai chủ thần kia giúp mình một chút, sau đó ba người cùng chạy, nhưng hai tên gia hỏa này lại lần lượt chạy đi, rõ ràng là chẳng hề có ý giúp hắn, hai người chạy đi, Nặc Á chưa kịp khôi phục lại, liền chậm một bước.

Hắc sắc quang mang tựa như cầu vòng cắt ngang trời, tạo thành một đường vòng cung hoa mỹ đuổi theo kẻ chạy thứ hai, Sát An, nếu như là lúc bình thường, với thực lực của Ngân thần Sát An, bất luận là né tránh hay là ngăn chặn, ứng phó công kích này của Phệ Ma đao cũng không có vấn đề gì, nhưng hắn vừa bị phượng hoàng chân hỏa của hỏa phượng hoàng thiêu đốt, toàn thân đau đớn kịch liệt đã ảnh hưởng tới sức phán đoán của hắn, khi hắn cảm giác được khí tức u ám của Phệ Ma đao, thân thể chỉ kịp khẽ rung

lên, huyết quang hiện ra, Phệ Ma đao lao qua người hắn, Sát An gào lên thê thảm, chợt tăng tốc, bỏ chạy về phương xa.

Bốn chủ thần thì có ba chạy, kẻ còn lại Nặc Á lại không có vận khí tốt như vậy, khi trong lòng hắn còn tràn ngập phần nộ, hai ngọn hỏa diễm mang hai loại khí tức khác biệt đồng thời dấy lên trên không trung, theo thân hình chợt lao xuống, bằng, hỏa song phượng kéo theo một đuôi lửa trong không trung, hồng, lam lưỡng sắc quang mang như hoàn toàn dung hợp, tiếng phượng hót lãnh lót vang vọng đến tận chín tầng trời, phượng hoàng tàn ảnh, giữa không gian đang bị bóp méo, hình thành thể công hai màu hồng, lam hình nón lao về Trí Tuệ thần Nặc Á.

Nặc Á có phần hoảng sợ, đối mặt nguy cơ, hắn không thể không bạo huyết, bị bao vây giữa các cao thủ của Ngưỡng Quang đại lục liên quân, muốn chạy trốn, cũng chỉ còn cách bạo huyết mà thôi. Ý niệm khẽ động, tinh thần lực dẫn động Hoàng Cực huyết trong cơ thể, ngay khi khiếu huyết của hắn sắp bạo phát, Nặc Á đột nhiên thấy được một tia kim quang lơ lửng, đó là quang mang hư ảo, rồi lại tràn ngập tử vong khí tức, hắn thấy được nụ cười lạnh lùng trên mặt Niệm Băng, đại não như bị giáng một chùy mạnh, năng lượng vừa mới ngưng tụ liền phát ra, Hoàng Cực huyết chỉ suýt nữa hoàn thành bạo huyết, nhưng nếu cứ khẳng khái làm vậy, sẽ khiến hắn chẳng thể nhìn lại được ánh thái dương ngày mai, năng lượng to lớn của bằng hỏa song phượng khi đến trước người hắn thì đã ngưng tụ thành thực thể chỉ hơn một trượng, quang ảnh lóe lên rồi mất, mang theo nỗi không cam lòng cùng oán hận vô hạn, thân thể của Trí Tuệ thần Nặc Á trong nháy mắt bị đình trệ, hồng, lam lưỡng đạo quang ảnh ngừng lại phía hắn mười trượng, huyền hóa thành hình người, mà thân thể của Nặc Á lại phiêu tán trong gió, không lưu lại một chút vết tích, ngay cả tinh thần lạc ấn cũng bị chính, phản lương chủng siêu cấp hỏa diễm đốt cháy hầu như không còn.

Khắp Ngưỡng Quang đại lục liên quân, nhất thời tiếng hoan hô như sấm dậy, đây là lần đầu tiên bọn họ giết chết cao thủ cấp bậc chủ thần! Thành công lần này, khiến cân cân đang dần nghiêng về phía bọn họ.

Thân hình Niệm Băng lóe lên, đi tới trước hai thân ảnh hồng lam, gắt gao bọn họ ôm vào ngực mình, khi cảm nhận được thân thể đầy đặn hoàn mỹ, hắn mới hoàn toàn tin tưởng những người mình vô cùng yêu thương không hề mất đi sinh mệnh. Chủ thần có chết hay không chẳng hề quan trọng, quan trọng là, hai nữ nhân mà mình yêu thương đều đã sống lại, còn có gì tuyệt vời hơn được chứ?

Chỉ huy của đại quân, Lạc Nhu, đứng ở xa xa cùng Mộc Tinh và Miêu Miêu vừa mới kề cận cái chết trở về, trong mắt bọn họ không hề có chút gì đổ kỵ, mà chỉ có hâm mộ.

Tim của Phượng Nữ và Lam Thần, bây giờ vẫn còn đập thình thịch, mặc dù các nàng không hề hối hận đã quên mình vì Miêu Miêu, nhưng sâu trong nội tâm, các nàng sao muốn bỏ Niệm Băng chứ? Bây giờ, tất cả đã tốt đẹp, các nàng không chết, còn giết được một chủ thần bên phía đối phương, nhưng điều khiến thay đổi cả cục diện của trận chiến này lại chẳng tuyệt vời bằng việc được nằm trong lòng ngực ấm áp của Niệm Băng.

Khi Phượng Nữ và Lam Thần chính diện ngăn chặn công kích toàn lực của ba chủ thần, các nàng đều cho rằng mình thế là hết rồi, hai mươi năm cuộc đời đã đi đến hồi kết, các nàng sẽ mất đi tất cả, tuy các nàng không hề cam tâm, nhưng trong khoảnh khắc đó, lại chẳng thể có lựa chọn nào khác. Một kích toàn lực của ba thập tứ giai chủ thần, uy lực cực kỳ kinh khủng, với thực lực thập tam giai của hai người các nàng, một tia hi vọng cũng chẳng có, thân thể dưới áp lực của Hoàng Cực huyết năng lượng mà biến thành tro bụi. Thế nhưng, ngay khi các nàng tưởng rằng tính mạng của mình sắp kết thúc, các nàng lại kinh ngạc phát hiện, linh hồn của chính mình vẫn còn tồn tại, trong khoảnh khắc này, các nàng nghe được một thanh âm mỹ diệu, tiếng đập của tim các nàng lúc đó, các nàng hoàn toàn hòa cùng thanh âm nọ, rồi đột nhiên phát hiện, linh hồn của mình bắt đầu rồi bùng cháy. Khi tình huống này vừa xuất hiện, Phượng Nữ và Lam Thần đều cho rằng linh hồn của mình sắp tiêu tán, nhưng theo ngọn hỏa diễm vô hình kia ngày càng rực lên, các nàng kinh ngạc, tiếng tim đập phát ra từ sâu trong linh hồn của mình ngày càng lớn, hai linh hồn bùng cháy trong linh hồn chi hỏa cùng tiếng tim đập, càng ngày càng lớn. Linh hồn chi hỏa, từ vô hình biến thành hữu hình, linh hồn mà các nàng kết thừa từ huyết mạch của phượng tộc vương tộc bùng cháy tới một cảnh giới, khi hồng lam lưỡng hỏa diễm bùng xuất hiện, dọa ba chủ thần kia một chập, Phượng Nữ và Lam Thần liền lập tức hiểu rõ. Tiếng tim đập động nhân kia, chính là đến từ phượng hoàng chi tâm! Các nàng rốt cục cũng minh bạch vì sao mình khắc khổ tu luyện, nhưng thủy chung vẫn không thể lĩnh ngộ được đến tột cùng phượng hoàng chi tâm, đạt đến phượng hoàng đệ cửu biến, hóa thân thành phượng hoàng chân

chính. Bởi vì, các nàng chưa từng trải qua quá trình mà phượng hoàng nhất thiết phải trải qua. Đó chính là quá trình phượng hoàng niết bàn, trọng sinh. Chỉ có trải qua niết bàn trọng sinh, mới có thể chân chính rũ bỏ nhân thể mà biến thành phượng hoàng chân thân, đạt đến năng lực cao nhất của tổ tiên phượng hoàng của các nàng.

Trận tập kích này tới nhanh, kết thúc cũng nhanh. Từ khi Miêu Miêu phát hiện bốn chủ thần cho đến khi Nặc Á bị hủy diệt, trước sau bất quá chỉ là thời gian một bữa cơm, Ngưỡng Quang đại lục liên quân nhờ có hai phượng hoàng đột nhiên lộ xác, hoàn toàn thay đổi hình thức, ngoại trừ Niệm Băng bị chút thương ra, Ngưỡng Quang đại lục liên quân không có tổn thất gì, mà bốn chủ thần đến đây tập kích lại vừa chết vừa trọng thương, thành tích này là điều Niệm Băng không thể ngờ được, Hi Giới chủ thần đang chờ đợi cũng không thể ngờ được.

Khi ba chủ thần chạy trốn chết về đến thần nhân đại quân, Hi Giới cũng vừa tu luyện tỉnh lại, thăm trạng của Phách thần Cuồng Quân khiến hắn ngỡ ngàng, Cuồng Quân là người quay về đầu tiên, hắn bắt đầu dĩ mà bạo Tây Kinh huyết, mặc dù là như vậy, tinh thần lực vẫn còn bị Niệm Băng đả thương nghiêm trọng, trong nỗi bi phẫn, tinh thần lực của Niệm Băng dốc toàn lực mà phát ra, tuy Cuồng Quân có thần khí hộ thể, lại bạo phát Tây Kinh huyết để đối lấy lượng lớn tiên thiên chi khí để bảo vệ tinh thần lực linh vực của bản thân, thế nhưng, thực thể tinh thần lực công kích của Niệm Băng thực sự quá bá đạo, Cuồng Quân phải miễn cưỡng mới cầm cự được cho đến khi tới bên cạnh Hi Giới, lập tức lâm vào hôn mê, Hi Giới kiểm tra thân thể hắn thì phát hiện không có tổn hại gì nghiêm trọng, chỉ là tinh thần lực lại cực kỳ hỗn loạn, đáng sợ hơn là, linh hồn của hắn tựa hồ đã bị thương không nhẹ, tuy Hoàng Cực huyết, Địa Linh huyết và Lệ Trung huyết vẫn còn, nhưng để chữa trị cho linh hồn, hắn đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái ngủ sâu, về phần phải ngủ bao lâu, ngay cả Hi Giới cũng không biết được.

Cuồng Quân thương thế nặng như vậy, khiến Hi Giới khẩn trương trong lòng. Không cần hỏi, hắn cũng biết ai đã làm hắn bị thương. Nghĩ về ba chủ thần kia, hắn không khỏi nhíu chặt mày, trong mắt toát ra quang mang khiếp người. Hắn bây giờ muốn đi cứu ba chủ thần kia, dù sao, chủ thần có vị trí quá trọng yếu trong toàn bộ đại quân của thần nhân, tuyệt đối là lực lượng trung kiên, thế nhưng, hắn lại không rời khỏi huyết động tu luyện của mình. Từ trận chiến đầu tiên đến giờ, mới chỉ có gần hai ngày mà thôi, thương thế của Hi Giới chỉ mới khỏi phục chưa được năm thành, đừng nói Phách thần Cuồng Quân, dù cho là kẻ yếu nhất trong năm chủ thần, Ngân thần Sắt An, giờ cũng mạnh hơn hắn một chút. Trong trận chiến hôm đó, tuy hắn bộc lộ uy phong vô hạn, nhưng giết được Long thần sao không thể trả một cái giá tương xứng? Thực lực của Long thần có lẽ là còn không bằng Phách thần Cuồng Quân, thế nhưng, hắn lại có ưu thế tiên thiên của long tộc, thân thể của long tộc cùng với long ngữ ma pháp, đều tạo thành vấn đề lớn cho Hi Giới, tiêu hao lượng lớn sức chiến đấu của hắn, thế nhưng, đây không phải nguyên nhân chân chính khiến quá trình hồi phục thương thế của hắn lại chậm như vậy.

Nguyên nhân chân chính khiến thực lực của Hi Giới khôi phục chậm như vậy, chủ yếu là đến từ hai ma pháp mà hắn đã phá vỡ, hơn nghìn ma pháp sư của Hoa Dung đế quốc, dưới sự dẫn dắt của thần giáng sư Dung Thân Vương và các ma đạo sư phát động siêu cấp ma pháp đã tạo thành áp lực rất lớn lên Hi Giới, sau khi giải quyết siêu đại hình ma pháp khủng khiếp này, hắn còn chưa kịp hồi phục thì đã phải tiếp một băng liên hoa phát động bởi trăm Băng Thần tháp băng hệ ma pháp cao thủ. Nếu như đổi lại lúc bình thường, một thập tứ giai ma pháp căn bản không cách nào cấu thành uy hiếp gì tới Hi Giới, thế nhưng, sau khi liên tiếp ứng phó hai ma pháp này rồi lại chiến đấu một hồi với Long thần, lại khiến thân thể kiên cường không gì sánh nổi của hắn cũng vô pháp chịu đựng được. Hỏa và băng, là hai loại cực hạn, Hi Giới mặc dù là chủ thần vương, nhưng hắn không có đủ thời gian để hóa giải. Sau khi Long thần chết trận, khi muốn hóa giải, hai loại ma pháp lực này đã hình thành thương tổn quá lớn đối với thể năng của hắn. Nếu như không nhận thấy mình chẳng thể chịu đựng được thương tổn như vậy, sao Hi Giới lại phải ra lệnh cho các thần nhân triệt thoái? Sau khi về tới đây, hắn lập tức bắt đầu bế quan tu luyện, trong thời gian hai ngày này, hắn vẫn phải kháng cự với băng hỏa lưỡng chủng năng lượng này, muốn hoàn toàn khôi phục, cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Chính vì lý do này, hôm nay Hi Giới mới không cùng bốn chủ thần kia đi tập kích Ngưỡng Quang đại lục liên quân, theo kế hoạch của hắn, tứ đại chủ thần tất có thể làm suy yếu thực lực của đối phương, thậm chí còn có thể giết chết thanh niên lãnh tụ tinh thần của Ngưỡng Quang đại lục liên quân. Chờ đến ngày thực lực của mình hoàn toàn khôi phục, Ngưỡng Quang đại lục liên quân căn bản là không thể ngăn

cản được thần nhân. Kế hoạch hoàn mỹ như vậy, nhưng biến hóa lại không ngừng phát sinh, khi Hi Giới sử dụng đầu khí để giúp Cuồng Quân cầm máu, che không cho tiên thiên chi khí thất thoát qua khiếu huyết đã bị phá hủy, hai chủ thần còn lại cũng trở về, hình dáng chật vật của hai người tuy là đỡ hơn Cuồng Quân một chút, nhưng trông vô cùng khổ sở, đặc biệt là Ngân thần Sát An, hạ thân dính đầy máu, tinh thần uể oải.

Nhìn hai kẻ rốt cục cũng quay về, Hi Giới phần nộ quát: "Chuyện gì xảy ra? Các người sao lại thành thế này? Nặc Á đâu? Nặc Á chạy đi đâu rồi? "

Sát An sắc mặt tái nhợt, nhìn Hi Giới. Hắn bây giờ thực sự muốn khóc, hắn không hề bạo huyết, thực lực không bị tổn hao gì quá lớn, thế nhưng, một đao trước lúc rời đi của Hắc Vũ Hoàng, khiến hắn rơi vào vực sâu thống khổ, Ngân thần trong mắt mọi người, phải gọi là Dâm thần mới đúng, thế nhưng, một trảm lăng không kia của Hắc Vũ Hoàng, lại ngẫu nhiên âm hiểm cắt mất thứ mà hắn luôn luôn tự hào, thân thể đau đớn kém xa đã kích về tinh thần, Sát An vốn là kẻ chẳng chịu nổi tịch mịch, có thể chịu đựng nhiều năm như vậy ở Thần Chi đại lục, một nguyên nhân chủ yếu trong đó, chính là vì các nữ tính thần nhân. Thế nhưng, hiện tại hắn đã mất đi thứ căn bản nhất của một nam nhân, trong lòng ngoại trừ oán hận sâu sắc ra, tất cả đều chỉ là thống khổ vô tận, "Nặc Á đã chết, ta cũng bị thương, những nhân loại kia của Ngưỡng Quang đại lục thật đáng sợ, Nặc Á vì yểm hộ cho chúng ta mà đã bị hai phượng hoàng giết, nếu không thì dù chúng ta chạy nhanh, chỉ sợ cũng không thể trở về được." Thương thế nơi hạ thân của hắn đã được đầu khí bịt lại, không còn chảy máu, nhưng lòng Sát An lúc này vẫn còn đang chảy máu, đối mặt với chất vấn của Hi Giới, hắn cố nén thống khổ trong lòng, đem tình hình trận chiến kể lại qua loa một lần.

Nghe xong tự thuật của Sát An, cho dù cường hãn như Hi Giới, cũng không khỏi hít một hơi lạnh, khi mới đến Di Thất đại lục, bọn họ nếu tính cả Long thần thì có tổng cộng sáu cao thủ cấp bậc chủ thần. Thế nhưng, hiện tại lại đã thay đổi, đối phương vì có hai phượng hoàng hoàn toàn thức tỉnh, chỉ ít đã có được năm sáu cường giả thập tứ giai trở lên, số lượng so với bên mình còn nhiều hơn, trận chiến này còn có thể đánh tiếp không? Bên phía mình, dù cho tính cả Phách thần Cuồng Quân nửa chết nửa sống kia, cũng chỉ có bốn chủ thần! Tuy rằng bản thân tự tin có thể đối phó được hai đến ba thập tứ giai cao thủ của đối phương, thế nhưng, chiến tranh phát triển đến thế này, dù cho cuối cùng thần nhân có thể giành được thắng lợi, sợ rằng cái giá phải trả cũng rất lớn.

Hi Giới có chút trầm mặc, hắn cũng không trách cứ bọn Sát An điều gì. Để cho bọn họ quay về nghỉ ngơi, dù cho hắn muốn trách mắng mấy chủ thần này, thì cũng không thể làm, hiện tại, chỗ dựa của các thần nhân, cũng chỉ có bọn họ, từ khi tiến vào Di Thất đại lục đến giờ, mọi chuyện phát sinh đã vượt xa so với dự tính, đã không giết được những di dân của Di Thất đại lục, còn tổn thất mất lượng lớn thần nhân.

Nghĩ đến đây, Hi Giới đại não nhanh chóng tính toán, sau khi tự hỏi, hắn đã có quyết định, nếu đã đi tới Di Thất đại lục, lại không thể triệt thoái trước khi giành thắng lợi, nếu không thì, e rằng thần nhân sẽ chẳng còn cơ hội tranh giành quyền lợi ở Di Thất, Ngưỡng Quang hai phiên đại lục, dù sao thì đối phương nhân số đông đảo, chỉ cần Thần Chi đại lục còn tồn tại, bọn họ lúc nào cũng sẽ cảnh giác, thậm chí sẽ bồi dưỡng ra càng nhiều cao thủ và vũ khí sắc bén để đối phó với Thần Chi đại lục, nếu như mình mang theo các thần nhân rút lui, rất có thể trong tương lai không xa, các cường giả của Ngưỡng Quang đại lục sẽ đánh tới Thần Chi đại lục. Còn tiếp tục đánh thì sao, song phương thực lực đã không còn do thần nhân chiếm ưu thế mà thành ra cân bằng, không bên nào có thể chắc chắn sẽ giành được thắng lợi, đã như vậy, phe mình đã có được nguồn nước và thực vật, có thể đợi cho đến khi mình khôi phục rồi hãy tính. Lúc này đây, Hi Giới còn có một ý nghĩ khác, nhưng cần thực lực của hắn hoàn toàn khôi phục thì mới có thể thực hiện được.

Cảm giác vừa vui vừa buồn rất kỳ diệu, trước khi tái chiến, chuẩn xác mà nói, từ sau khi tới Di Thất đại lục, Niệm Băng đã cố gắng hết mức để không chung đụng với thê tử của mình, bởi vì, hắn phải nêu gương cho các thuộc hạ thuộc Huyết Sư giáo của mình, không muốn người khác thấy mình vì tư tình nhi nữ mà có điều lười biếng, do đó, trong thời gian mấy tháng này, hắn cho dù thân thiết cùng thê tử thì cũng là lén lút, thậm chí Ngưỡng Quang đại lục liên quân tuy biết phe mình có thanh niên cường giả thực lực cường đại, nhưng lại không biết hai phượng hoàng kia đều là thê tử của hắn.

247. Chương 246 : Lần Đầu Tiên Của Long Linh

Đánh lui được đợt đánh lên của đám Chủ Thần, Niệm Băng không còn kiêng kỵ nữa. Sau khi một lần nữa thu hồi Tật Tật vào trong cơ thể mình, liền dẫn Phượng Nữ và Lam Thần trở về trưởng của mình. Đám Chủ Thần đã bị đánh lui, bọn họ không thể nào quay lại nữa, lúc này Niệm Băng chỉ có một suy nghĩ, là muốn ở cùng một chỗ với các thê tử của mình. Tích Lỗ, Miêu Miêu, Băng Khiết và Băng Linh chủ động nhận nhiệm vụ tuần tra đám cường giả, bảy vị Long Vương bởi vì Long Tộc đóng quân ở phía liên quân Ngưỡng Quang Đại lục nên không thể lên kịp khi chiến đấu diễn ra. Ngoại trừ Hỏa Long Vương Gia Lạp Mạn ở bên ngoài, thì tất cả bảy vị Long Vương lúc này đều đã vào trong liên quân. Hắc Ám Long Vương Tật Tiếp Áo Tây trước tiên đi thám sát động tĩnh của phía Thần Nhân, thấy đám Thần Nhân không có ý định tiếp tục công kích, thì liên quân Ngưỡng Quang Đại lục mới có thể tiến vào nghỉ ngơi một lần nữa.

Bên trong lều vải như chìm vào trong sự yên tĩnh, Niệm Băng nhìn Phượng Nữ và Lam Thần, hai nàng cũng nhìn hắn:

”Biết ta vừa rồi sợ đến mức nào không? Tại thời khắc đó, ta đã cho rằng ta đã vĩnh viễn mất các nàng.”

Niệm Băng cầm chặt tay hai nàng, mắt hắn đỏ lên, mặc dù ngực còn đang đau nhức, tinh thần lực bởi vì trước sau hai lần thất thế công kích nên đã yếu đi rất nhiều, nhưng bây giờ hắn bất chấp thân thể của mình, thâm nghĩ phải nhìn thật kỹ hai người con gái mình yêu, hận không được phải hòa hợp làm một với hai nàng.

Phượng Nữ nhỏ giọng nói:

”Băng, chàng nên biết, giờ phút đó, bọn thiếp không có sự lựa chọn nào khác”

Bọn thiếp không nở rời xa chàng. Nhưng bọn thiếp sao có thể để Miêu Miêu bị thương tổn chứ? Đổi lại là chàng thì nhất định cũng làm như thế. Nếu bọn thiếp ích kỷ vì bản thân mình, vậy có gì khác với đám Thần Nhân kia? Ông trời rất nhân từ, nếu không có chuyện xảy ra hôm nay, sợ là bọn thiếp cũng không thể khám phá ra sự huyền bí cuối cùng của Phượng Hoàng Cửu Biến, ít nhất bây giờ bọn thiếp vẫn còn sống. Lần này thực lực bên phía Thần Nhân tổn thất nhiều, mà thực lực phe ta đã tăng lên, điều không thể của cuộc chiến tranh này sắp biến thành có thể rồi. Niệm Băng, chàng bị thương, phải nhanh chóng tu luyện, chàng là cao thủ đứng đầu bên phía chúng ta, Thiên Nhân Linh Vực và bảy vị Đạo Hồn của chàng đều là chủ lực phía ta, chàng không thể có chút thương tổn gì được.”

Lam Thần tựa đầu vào vai Niệm Băng, nhẹ nhàng nói:

”Tỷ tỷ nói rất đúng, chàng phải nghỉ ngơi thật tốt. Cuộc sống sau này của chúng ta còn rất dài. Bây giờ, phía chúng ta có bảy cao thủ từ cấp 14 trở nên. Chàng, thiếp và tỷ tỷ, còn có tiền bối Hắc Vũ Hoàng, Hắc Ám Long Vương Tật Tiếp Áo Tây Tư, Sư phụ của thiếp và Tích Lỗ đại ca. Mặc dù bọn thiếp đều mới tiến vào cánh cửa cấp 14 mà thôi. Nhưng bảy chống bốn, chúng ta chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng. Cho dù tên Hi Giới kia mạnh đến đâu, chúng ta ít nhất cũng có thể đánh ngang cơ. Băng, chàng nhanh chóng nghỉ ngơi đi, thiếp với tỷ tỷ đi trước, chàng kéo hai bọn thiếp về đây, nhưng lại không gọi Linh Nhi, đối với nàng thật không tốt

Nghe thấy Lam Thần nói thế, trong lòng Niệm Băng hơi kinh hãi. Đúng vậy, mình vì kích động nên chỉ dẫn Phượng Nữ và Lam Thần trở về, nhưng lại xem nhẹ một vị thê tử khác. Từ khi xác lập quan hệ với ba nàng đến nay, chính mình trước sau đã xảy ra quan hệ với Lam Thần và Phượng Nữ, ở mặt nào đó thì quả thật hơi lạnh nhạt với Long Linh. Mặc dù Long Linh chưa bao giờ phản nản gì, nhưng lúc này nghĩ đến, Niệm Băng không khỏi cảm thấy có lỗi.

Lúc Phượng Nữ và Lam Thần chuẩn bị đứng dậy rời đi, thì đột nhiên màn cửa trưởng được đẩy ra, Long Linh với vẻ mặt xinh đẹp mỉm cười từ bên ngoài đi vào, trong tay còn cầm một chiếc khay lớn, bên trong đựng đầy thức ăn. Vừa nhìn thấy Phượng Nữ và Lam Thần, nàng thở dài một hơi, mỉm cười nói:

”Các người muốn dọa chết ta sao. Các người mà ra sao, thì ta và Niệm Băng phải làm sao bây giờ hã!!”

”Linh nhi, ta...”

Niệm Băng vội vàng đứng lên đỡ lấy chiếc khay trong tay Long Linh.

Long Linh mỉm cười, nàng đưa lên che miệng Niệm Băng lại, nói:

”Tốt lắm, không cần phải nói gì cả. Thiếp hiểu, lại đây nào, giờ đã muộn rồi, ăn một chút trước đi”

Cảm giác được sự ôn nhu của Long Linh, bất kể là trong lòng Niệm Băng hay là Phượng Nữ và Lam Thần đều tràn ngập sự ấm áp. Long Linh chưa bao giờ tranh giành gì, thủy chung yên lặng ở bên cạnh bọn họ, cho dù Niệm Băng đối với nàng hơi xem nhẹ, nàng cũng chưa bao giờ bất mãn, tư tưởng rộng lượng thể này lại xuất hiện trên người một nữ hài tử như nàng thật là quý giá a!!

Đám binh lính Băng Nguyệt Đế quốc đang tuần tra trở mắt nhìn thấy Long Linh tiến vào trường bằng của Niệm Băng, tên lính Giáp liền nhỏ giọng nói với tên Ất bên cạnh:

” Ta thấy, Vị Cung đình Ma Pháp sư đại nhân này của chúng ta thật là cường hãn. Vừa mới chiến một trận ở bên ngoài, giờ lại muốn chiến, bội phục, thật là bội phục a”

Binh lính Ất hâm mộ nói:

” Người biết cái gì, hai vị Phượng Hoàng cùng với cô nương Long Linh của Công hội Ma Pháp sư đều là thê tử của Cung đình Ma Pháp sư Đại nhân chúng ta, người ta đúng là danh phò kỳ thật (tên đúng như người) một Vua ba hậu đúng nghĩa. Người không nghĩ được à, ngoại trừ anh hùng xuất sắc như Đại nhân, thì ai có thể xứng với mỹ nữ Phượng Hoàng và Nhu nữ của Băng Nguyệt Đế quốc chúng ta chứ?

Binh lính Giáp nói:

” Được rồi, chúng ta hâm mộ cũng chẳng tác dụng gì. Nếu chúng ta có thực lực cường đại như Đại nhân, thì không biết chừng cũng có thể có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ mình đó”

Binh lính Ất liếc nhìn tên binh lính Giáp:

”Ai da, nguyện vọng của người khẳng định có thể thực hiện được, ta có dự cảm đó”

Tên binh lính Giáp mừng rỡ:

”Thật không? Thì ra người đã nhìn thấy ta không phải là phạm nhân, đám Thần Nhân này thì tính làm chó gì, ta thấy Cung đình Ma Pháp sư Đại Nhân của chúng ta mới là Thần thật sự bất kể trên phương diện nào. Ôi, người nói người có cảm giác ta có thể trở thành cường giả xuất sắc như Cung đình Ma Pháp Sư Đại nhân không?”

Tên binh lính Ất thâm trầm nói:

”Rất nhanh, rất nhanh”

Hai mắt tên Giáp bắt đầu lóe sáng như sao đêm:

”Rất nhanh là lúc nào, huynh đệ, ta thấy người thực có mắt nhìn người. Người nói cụ thể một chút hơn đi, không ngờ rằng người chính là một vị Chiêm Bộc sư”

Tên binh lính Ất nhìn hẩn thật lâu, nghiêm túc nói:

”Ta không phải Chiêm Bộc Sư, ta chỉ căn cứ vào sự thật mà suy đoán, nguyện vọng của người tuyệt đối sẽ thực hiện được”

Tên binh lính Giáp lúc này không dám tin:

”Thật sao? Ở đâu có thể thực hiện nguyện vọng của ta?”

Tên binh lính Ất cười hắc hắc, nói:

”Sau cuộc tuần tra đêm nay, còn nơi thực hiện nguyện vọng, dùng chân ta cũng có thể nghĩ ra”

Tên Giáp giật mình nhìn tên Ất:

” Nguyên lai ngón chân của người lại lợi hại đến thế, đừng có rào trước đón sau, mau nói cho ta biết đi”

Binh lính Ất gật gật đầu, nói:

”Rất đơn giản, ở trong giấc mộng”

Binh lính Giáp sống sờ một chút, ngay sau đó, hai mắt như rực lửa, tức giận đuổi theo tên binh lính Ất đang xoay người bỏ chạy:

”Ta ngất”.

Đúng như tên binh lính Ất dự đoán, đêm đó sau khi tuần tra, tên Giáp quả nhiên đã mơ thấy mình thực hiện được ước nguyện, mà thực hiện ước nguyện như hấn bằng cách này, trong liên quân Ngưỡng Quang Đại lục còn có rất nhiều rất nhiều. Dù sao, trở thành cường giả tuyệt thế là giấc mộng của mỗi người

Trong làn không khí hài hòa, bốn người kết thúc bữa ăn tối, mặc dù thức ăn trong quân đội không thể nào ngon bằng Niệm Băng nấu, nhưng bọn họ ăn vào lại thấy rất ngọt ngào, ăn hết sạch không để thừa một ít nào. Sau bữa ăn tối, ngay khi Long Linh đang chuẩn bị cùng với Phượng Nữ và Lam Thần rời đi, thì lại bị hai nàng bắt ở lại, các nàng đều nhìn Niệm Băng với ánh mắt cổ quái rồi xoay người mà đi.

Long Linh nhìn thấy Phượng Nữ và Lam Thần trước khi rời đi đã đưa tay hạ rèm cửa lều vải xuống thì không khỏi chờ người ra, nàng mơ hồ đoán được chút ít đó, khuôn mặt trở nên nóng lên, nhưng trong lòng lại có điểm chờ mong.

Hai cánh tay ôn nhu, kiên định hữu lực ôm vòng qua eo Long Linh, thân thể mềm mại mang theo mùi thơm thoang thoang, cả người Long Linh mềm nhũn ra, ý thức được đánh dựa vào vòm ngực rộng lớn kia ở sau lưng mình, Niệm Băng cúi đầu, tựa vào vai Long Linh, áp miệng vào lỗ tai đỏ bừng của nàng mà nói nhỏ:

”Linh nhi, nàng thơm quá”

Long Linh nỉ non:

”Đừng, đừng như thế, chàng đang bị thương, phải nghỉ ngơi điều dưỡng”

Niệm Băng cười khê nói:

”Vết thương của ta không nghiêm trọng lắm đâu, có lẽ không ảnh hưởng đến vài việc mà ta nên làm.”

Linh Nhi, hãy thẳng thắn nói cho ta biết, mấy ngày nay nàng có giận ta không.”

Long Linh không hề do dự lắc lắc đầu:

”Không có, cho đến bây giờ cũng chưa từng có. Mấy ngày nay chàng cũng ít quan tâm đến Phượng Nữ và Lam Thần đó sao? Bọn thiếp đều hiểu rằng chàng còn có chính sự phải làm, không có gì quan trọng hơn trận chiến với đám Thần Nhân. Chỉ cần có thể chiến thắng đám Thần Nhân, tương lai của chúng ta sẽ rất dài, rất dài. Thiếp chỉ hy vọng có thể làm một ít chuyện giúp chàng mà thôi, như vậy là đủ lắm rồi. Băng, còn nhớ đêm cùng chung tắm chăn lớn ở đế đô Hoa Dung Đế quốc không?”

Ngày đó, chàng nói với thiếp tình cảm của lòng mình, cũng bắt đầu từ ngày đó, thiếp hiểu rằng chàng thật sự yêu thiếp, đối với thiếp mà nói, điều này đã quá đủ rồi. Tình yêu của thiếp đâu phải không có hồi báo đúng không!. Thiếp không có xinh đẹp như Phượng Nữ và Lam Thần, nên có lẽ trong lòng chàng sẽ yêu các nàng nhiều hơn thiếp một ít. Nhưng, tình yêu của chàng đối với thiếp cũng không ít, chỉ vì một ít nguyên nhân đặc thù, mới khiến cho chúng ta ít trao đổi với nhau mà thôi.”

”Linh nhi, nàng thật tốt”

Giờ phút này, Niệm Băng không biết dùng lời gì để khen ngợi vị thê tử dịu dàng đáng yêu này, hấn thầm nghĩ sẽ dùng cách nhẹ nhàng nhất để yêu thương người con gái của mình. Bây giờ hấn cảm giác được quyết định của mình lúc trước là chính xác, đây đúng là một người con gái xứng đáng để mình yêu. Nàng mặc dù không xinh đẹp bằng Phượng Nữ và Lam Thần, nhưng nàng lại có sự ôn nhu và cẩn thận mà Phượng Nữ và Lam Thần không thể sánh bằng, nàng yêu mình, thủy chung và kiên định thế thế, mình chỉ có thể dùng cả đời này mới có thể bù đắp được nàng.

Cảm thụ thấy nhiệt độ trên người Niệm Băng không ngừng tăng lên, trái tim Long Linh như bị hòa tan, thân thể mềm mại của nàng vì kích động cùng một chút khấn trương mà trở nên có chút run rẩy, từ từ xoay người trong ngực Niệm Băng, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, nhỏ giọng nói:

”Niệm Băng, yêu thiếp đi, Linh nhi sớm đã là của chàng, bây giờ, để thiếp dâng hiến hết cho chàng.”

Có được sự chấp thuận của Long Linh, Niệm Băng rốt cuộc không còn cố kỵ gì nữa, lúc nàng nói xong chữ cuối cùng cũng là lúc Niệm Băng đã cúi đầu xuống, hôn thật sâu lên đôi môi mềm mại ướt át như cánh hoa của nàng.

Lúc này, đã là đêm khuya, xuân ý nhàn nhạt dần trở nên nồng đậm trong căn lều vải, hẳn không muốn có người nghe được tiếng động từ bên trong trường bông, liền bày ra một Ma pháp phong ấn đơn giản để biến nơi này thành một thế giới khác ngăn cách với bên ngoài. Tinh thần lực nhẹ nhàng ngăn cản cảm giác của Áo Tư Tập với ngoại giới. Cho dù là huynh đệ tốt nhất, thì vào cái loại thời điểm thế này cũng không ai hy vọng sẽ có người đứng bên cạnh tấm tia nhìn trộm.

Áo Tư Tập cảm giác mình bị tinh thần lực của Niệm Băng ngăn cách, không khỏi cảm thấy buồn bực thầm nghĩ, mỗi lần đều chỉ để ta xem màn khởi động lúc đầu rồi lại ngăn cách ta. Chờ thực lực của ta khôi phục lại, nhất định phải đi đến Long Tộc của ta tìm vài vị Long Muội muội xinh đẹp. Với khuôn mặt anh tuấn, phong lưu tiêu sái của Tiểu Long Vương như ta nhất định sẽ có rất nhiều Long muội muội thích đây!. Mới nghĩ một chút như vậy, tâm lý hẳn đã cân bằng hơn rất nhiều.

Niệm Băng tự nhiên không biết Áo Tư Tập đang nghĩ gì, bây giờ hẳn không có tâm tư suy nghĩ về chuyện của nó. Quần áo trên người hai người không ngừng giảm đi, Niệm Băng vô cùng cẩn thận ôm lấy Long Linh, đem nàng đặt lên giường mình. Thân thể mềm mại trắng nõn xinh đẹp càng thêm huyền ảo bởi ánh đèn. Lần đầu tiên quan hệ với Lam Thần, thì hai người bị tác dụng của được lực nên trong trí nhớ không lưu lại ấn tượng rõ rệt lắm. Niệm Băng chỉ nhớ rằng lần đó rất điên cuồng. Mà lần đầu tiên với Phượng Nữ, thì vì Phượng Nữ chủ động, nên hai người rất nhanh tiến vào trạng thái. Mà bây giờ là Long Linh, lại là cảm thụ khác. Long Linh tựa như con thỏ nhỏ đang thẹn thùng, nằm ở trong lồng ngực ấm áp của Niệm Băng nàng vừa khấn trương vừa run lên nhẹ nhẹ. Vẻ xinh đẹp khiến người ta thương tiếc, khiến cho Niệm Băng mặt ngoài lại càng thêm phần ôn nhu, mỗi một động tác đều rất cẩn thận, hẳn hôn nhẹ lên từng phần da thịt trắng nõn mềm mại của Long Linh, ma chưởng nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể động lòng người, biến cơ thể mềm mại có chút mát lạnh của nàng trở nên nóng như lửa đốt. Hẳn sợ khiến Long Linh bị thương tổn, nên cố kìm nén xúc động của mình, nhẹ nhàng hết sức, môn trớn Linh nhi.

Niệm Băng không quá thành thạo chuyện kia, nhưng trong việc kích thích lại cực kỳ nhẹ nhàng và cẩn thận, khiến Long Linh dần dần thả lỏng ra, tiếng rên rỉ rất nhỏ dần to lên, tiếng thở dốc trở nên dồn dập hơn.

Khi hai người hoàn toàn hợp làm một, vì Niệm Băng dùng tiên thiên chi khí và ma pháp Quang hệ bảo vệ thân thể mềm mại của Long Linh, nên nàng có thể nhận thấy một cảm giác đau đớn vô cùng nhỏ, cảm giác chua xót ở hạ thân rất nhẹ. Cảm xúc không ngừng dâng lên, Niệm Băng rốt cuộc không thể nhẫn nại trước những kích động trong lòng, tiếng rên rỉ càng lúc càng to. Dần tăng lên trong chạng nước rút, bọn họ đang chạy về đến chốn cực đỉnh khoái lạc. Mặc dù đây là lần đầu tiên của Long Linh, nhưng dưới sự cẩn thận rất mực của Niệm Băng, trái tim nàng hoàn toàn mở rộng, tất cả đều trở nên tốt đẹp, cảm giác khoái cảm như từng cơn sóng ba đào, lần lượt mang nàng lên đến tận đỉnh vu sơn, tâm linh cùng xác thịt hoàn toàn dung hợp, khiến nàng hoàn toàn cảm nhận được bản thân mình đã thuộc về người nam nhân mình yêu nhất. Trong lúc khoái cảm mãnh liệt này, trái tim nàng và Niệm Băng càng gần nhau hơn. Hai người triền miên từ đêm khuya đến sáng sớm, Niệm Băng mặc dù đã phóng ra ba lần sinh mệnh tinh hoa, nhưng mỗi khi hắn vuốt ve da thịt mềm mại bên dưới lại thấy yêu thích vô cùng, không thể nào dừng lại.

Lúc mới bắt đầu Long Linh còn ngượng ngùng, mãi về sau lại bị Niệm Băng xúi bẩy, dụ dỗ, nên lần thứ năm sóng dâng lên đến đỉnh thì bọn họ rốt cuộc cũng cùng lúc tiến vào thế giới kỳ diệu.

Thần chi đại lục mười ngày sau.

Hi Giới lại một lần nữa cung kính quỳ gối ở cửa vào hạp cốc, lẳng lặng chờ đợi, bồn chồn không yên cùng tâm trạng hy vọng, thậm chí đến cả hô hấp hẳn cũng rất cần thận.

Không biết đợi đã bao lâu, giọng nói nhẹ nhàng không thể phân biệt là nam hay nữ vang lên từ tận trong cùng hạp cốc:

”Hi Giới, người sao lại đến nữa? Thời gian này, người không nên xuất hiện ở nơi của chúng ta. Vì người quá rầy nên việc tu luyện của chúng ta không thể hoàn thành, người có biết điều này nghiêm trọng đến

thế nào không?”

Hi Giới sợ hãi nói:

”Thời Gian chi thần Đại nhân tôn kính, ta cũng vì bất đắc dĩ mới tìm đến đây cầu xin các vị Đại nhân hỗ trợ”

Thời Gian chi thần hơi kinh ngạc nói:

”Sao vậy? Chẳng lẽ ngươi lại gặp phải chuyện phiền toái gì không thành hả? Với đám tàn dân ở Di Thất Đại Lục, chẳng lẽ có thể tạo thành uy hiếp đối với các ngươi sao? Đường đường một vạn Thần Nhân, ở trong thế giới này thì ngoại trừ mấy Chân Thần chúng ta ra, còn có gì có thể uy hiếp các ngươi được ư?”

Hi Giới hít một hơi thật sâu, hắn không muốn đến đây đối mặt với mấy vị Chân Thần này nữa. Dù sao, bị người của Ngưỡng Quang Đại lục đánh bại, đối với Thần Nhân mà nói đây là một sự sỉ nhục. Nhưng, hắn không thể không đến, sau khi cẩn thận cân nhắc thực lực của bản thân với liên quân Ngưỡng Quang Đại lục, gần như ngang ngửa nhau khiến hắn không thể không lo lắng. Số lượng Thần Nhân chỉ có như vậy, mà người trên Ngưỡng Quang Đại lục lại có hàng ngàn hàng vạn người. Nếu hai bên tiến hành chiến tranh tiêu hao sinh lực địch, thì bên mình tuyệt đối sẽ gặp bất lợi, cho dù cuối cùng mình có thể tiêu diệt được liên quân và đến được Ngưỡng Quang Đại lục, thì sợ là cũng không đủ người để khống chế cả Đại lục. Bởi vậy, khi thương thế vừa hồi phục, hắn liền lợi dụng thực lực của mình trực tiếp thông qua không gian xuyên việt trở về Thần chi đại lục. Lúc trước đám Chân Thần từng giúp mình hủy diệt lực chiến đấu của Di Thất Đại Lục, thậm chí hủy diệt cả văn minh của Di Thất Đại Lục. Giờ phút này, hắn cũng hi vọng tình huống đó lại xuất hiện, chỉ cần Chân Thần chịu ra tay thì đám liên quân Ngưỡng Quang Đại lục chỉ như đám con kiến hôi thông thường mà thôi, hoàn toàn có thể không tổn thất một Thần Nhân nào cũng có thể giải quyết vấn đề phiền toái trước mắt.

”Không, Thời Gian chi thần Đại nhân tôn kính, không phải Di Thất Đại Lục khiến ta khốn khổ, mà là Ngưỡng Quang Đại lục, Ngưỡng Quang Đại lục cường đại hơn tưởng tượng của ta nhiều. Số cường giả của bọn họ thậm chí còn nhiều hơn cả cường giả Thần Nhân chúng ta. Hơn nữa bọn họ còn mai phục ở Di Thất Đại Lục, khi chúng ta vừa mới tiến vào Di Thất Đại Lục, thì liền bị bọn họ bắn tía, nên tổn thất nặng nề. Long Tộc đã phản bội đứng về phía bọn họ, bây giờ ưu thế của ta đã không còn. Thực lực của hai bên đang tương đương nhau, nhưng bọn họ lại chiếm ưu thế tuyệt đối về số lượng, đối với chúng ta rất bất lợi. Nên ta muốn mời mấy vị Chân Thần Đại nhân ra tay, khiến đám người ti bỉ xúc phạm Thần Minh phải nhận trừng phạt”

Thời Gian chi thần trầm ngâm một lát:

”Hi Giới, ngươi làm chúng ta rất thất vọng. Mặc dù chúng ta không thấy được tình hình chiến đấu của các ngươi. Nhưng sự kiêu ngạo và tự tư của đám Thần Nhân là nguyên nhân lớn nhất khiến các ngươi thất bại trong cuộc chiến đấu với đám nhân loại Ngưỡng Quang Đại lục. Nếu ngươi sau khi đến Di Thất Đại Lục, làm việc cẩn thận thì sao lại bị đối phương đánh lén. Long Tộc vẫn không hợp với đám Thần Nhân các ngươi, người đáng lẽ phải rất rõ điều này, có kết quả như vậy nguyên do cũng từ các ngươi mà ra. Lần này, chúng ta sẽ không giúp các ngươi, tự mình gây tội, phải tự mình gánh chịu. Thần Nhân sau này có đường ra hay không, tất cả là ở ngươi, không có quan hệ với chúng ta. Chúng ta còn rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, không có thời gian và công sức trông nom mấy người các ngươi. Nếu ngươi cho rằng việc không thể thắng, thì nên rút lui về Thần chi đại lục, ít nhất trong thời gian ngắn, ta nghĩ những người ở Ngưỡng Quang Đại lục vẫn chưa có dũng khí đến Thần chi đại lục. Với hoàn cảnh ở đây, có rất ít Chiến sĩ loài người có thể sống sót.”

”Nhưng mà, Thời Gian chi thần Đại nhân, chẳng lẽ ba vị đại nhân chỉ giương mắt nhìn chúng ta thất bại trong cuộc chiến này sao? Nếu lần này không thể thắng lợi, thì có lẽ từ nay về sau...”

Hi Giới không khỏi cảm thấy khẩn trương

Giọng nói của Thời Gian chi thần không có gì biến đổi:

”Không có gì là không được, ta nói rồi, sai lầm lần này của đám Thần Nhân các ngươi thì các ngươi phải tự mình thừa nhận, được rồi, người đi đi, chúng ta phải tu luyện.”

Hi Giới còn muốn nói vài câu nữa, nhưng hẳn phải nhẫn nại, trong Thần Nhân, hẳn hiểu ba vị Chân Thần này nhất, Chân Thần nói một là một hai là hai, Thời Gian chi thần nói không giúp hẳn là đại biểu cho quyết định của ba vị Chân Thần. Nói gì nữa cũng không có tác dụng, giờ phút này, xem ra đám Thần Nhân chỉ có thể dựa vào lực lượng của mình mà thôi.

”Lúc trước chúng ta giúp Thần Nhân đối phó Di Thất Đại Lục, bởi vì có lợi cho chúng ta. Nhưng mà, bây giờ thì đối với chúng ta không còn quan trọng nữa. Chỉ cần đánh bại Tình Tự Chi Thần thì chúng ta sẽ rời khỏi thế giới này, Ngưỡng Quang Đại lục bị quốc gia hiện nay khống chế cũng được, bị Thần Nhân khống chế cũng được, không có quan hệ gì với chúng ta cả. Có lẽ, sau này chúng ta cũng vĩnh viễn không trở lại thế giới này.”

Hi Giới vừa rời khỏi, ba bóng người từ từ hiện ra trong hư không, người vừa nói chính là Trật Tự Chi Thần đứng đầu trong ba Chân Thần.

Hủy Diệt Chi Thần hừ lạnh một tiếng nói:

”Đám Thần Nhân này chỉ là công cụ để chúng ta lợi dụng mà thôi. Bây giờ bọn chúng đã không còn giá trị lợi dụng, thì ai còn quan tâm đến sự sống chết của chúng nữa. Thời gian đối với chúng ta rất là quý giá, đi giúp bọn chúng? Nếu bởi vì việc này chậm trễ thời gian, chúng ta không có đủ thời gian tu luyện để đối phó với Tình Tự Chi Thần, vậy được không bằng mất.”

Thời Gian chi thần thở dài một tiếng nói:

”Theo ta thấy, tình hình của đám Thần Nhân có lẽ không ổn, Ngưỡng Quang Đại lục đã có dũng khí chống lại bọn họ, tự nhiên có đủ thực lực đối phó. Ở đại lục hòa bình đó mà lại có nhiều cường giả như vậy, ngay cả Hi Giới cũng phải đến cầu xin chúng ta hỗ trợ. Được rồi, chúng ta về thôi, bây giờ trước mắt là giai đoạn tu luyện tối hậu.”

Trật Tự Chi Thần mỉm cười nói:

”Thời gian, ta phát hiện thấy người quả thật là người cơ trí nhất trong ba chúng ta. Trong khoảng thời gian này, cố gắng của chúng ta cũng không uổng phí, dung hợp thực lực và phối hợp của chúng ta đã đến bước cuối cùng. Ta lần này có dự cảm, chỉ trong vòng mấy ngày nữa chúng ta sẽ có đột phá, Chiến kỹ Tam vị nhất thể của chúng ta sắp đạt đến cảnh giới Thiên nhân hợp nhất rồi”

Thời Gian chi thần cũng cười:

”Đúng vậy, cả ta cũng không ngờ rằng lại có kết quả hoàn mỹ nhanh như vậy, xem ra, tâm trạng trong lòng các người đã thay đổi rất nhiều, cái này là cơ sở cho thắng lợi trong cuộc chiến cuối cùng của chúng ta. Hủy Diệt vừa nói rất đúng, chúng ta không thể chậm trễ một giây. Còn nhớ dự cảm mà ta nói lúc trước không? Bây giờ, dự cảm đó càng lúc càng mãnh liệt, chúng ta đang tiến bộ, Táp Áo và Thiên Hương cũng có tiến bộ, muốn hủy diệt được các nàng, thì chúng ta phải nỗ lực, nỗ lực toàn bộ.”

Ba bóng người lại ẩn vào trong hư không, không khí trong Thần chi đại lục dường như trở nên trầm ngưng hơn rất nhiều.

Di Thất Đại Lục, nơi liên quân Ngưỡng Quang Đại lục đóng quân, khắp doanh đều đang tiến hành các huấn luyện đơn giản, mặc dù huấn luyện thế này không có tác dụng quá lớn đối với thực lực của Chiến sĩ bốn Đại đế quốc, nhưng có thể tăng sĩ khí. Bởi vì mỗi ngày khi bọn họ huấn luyện, đám cường giả như Niệm Bằng đều sẽ ở xung quanh quan sát, cường giả quan sát khiến cho đám Chiến sĩ rất tin tưởng.

Mấy ngày trước, tin tốt lại truyền đến, viện quân của bốn Đại đế quốc đã đến, bởi vì cảm nhận được sự uy hiếp mà đám Thần Nhân có thể gây ra với Ngưỡng Quang Đại lục, cùng với tầm quan trọng của Di Thất Đại Lục đối với sự phát triển của bốn Đại đế quốc trong tương lai, nên bốn thủ đô phái đến rất nhiều Binh lính tinh nhuệ, tăng thêm cho liên quân bốn nước 20 vạn quân. Đồng thời, vợ chồng Lam Vũ Công tước của Áo Lan Đế quốc cũng đã kịp thời chạy đến, hơn nữa còn mang theo toàn bộ Ngân Vũ Kỳ sĩ đoàn tinh nhuệ nhất của Áo Lan Đế quốc. Hoa Dung Đế quốc vì Hỏa Diễm Sư tử Kỳ sĩ đoàn và Hỏa Diễm Ma Long Kỳ sĩ đoàn bị tiêu diệt, thực lực giảm mạnh, nên bây giờ Áo Lan Đế quốc ngoại trừ quân đội đóng ở biên giới, còn đâu đã điều tất cả tinh nhuệ đến Di Thất Đại Lục.

Lạc Nhu phán đoán rất chính xác, Áo Lan Đế quốc muốn phát triển tốt hơn, thì phải làm được hai điều. Một là phải xây dựng mối quan hệ thật tốt với Băng Nguyệt Đế quốc, không chỉ bởi vì Áo Lan Đế quốc vẫn là đồng minh với Băng Nguyệt Đế quốc, đồng thời, cũng bởi vì quân đội của Băng Nguyệt Đế quốc lần này là do Niệm Băng mà đến đây, Băng Nguyệt Đế quốc đã xây lên hồ nước ngọt đầu tiên ở Di Thất Đại Lục, tổng hợp mấy điểm này, Áo Lan Đế quốc phải duy trì được quan hệ đồng minh với Băng Nguyệt Đế quốc. Còn một điều nữa, là Áo Lan Đế quốc phải phát huy được tác dụng lớn trong cuộc chiến tranh này, cùng với việc phải tìm được một lãnh địa ở Di Thất Đại Lục. Áo Lan Đế quốc bên trong có rất nhiều đồi núi, núi non, độ cao cao hơn mặt nước biển nhiều, nên về phương diện nông nghiệp nhìn chung là lạc hậu. Sự sung túc về lương thực của một quốc gia, có ảnh hưởng rất lớn đối với sự cường thịnh của quốc gia đó. Vì vậy, bọn họ phải tìm được vùng đất có càng nhiều bình nguyên càng tốt ở Di Thất Đại Lục này. Lạc Nhu đương nhiên biết mối quan hệ không bình thường của Niệm Băng với Băng Nguyệt Đế quốc và Hoa Dung Đế quốc, cho nên nàng đã điều động rất nhiều thợ thủ công đến đây lúc sớm nhất, bắt đầu khai khẩn Di Thất Đại Lục. Thiên Đãng núi non ở trong lãnh thổ Áo Lan đế quốc, điều này khiến cho bọn họ có ưu thế trời ban, bây giờ lại cùng với Băng Nguyệt Đế quốc bảo vệ cho cửa khẩu quan trọng của Ngưỡng Quang Đại lục là Di Thất Đại Lục, nên chiếm được ưu thế nhất định.

Lăng Mộc Đế quốc và Hoa Dung Đế quốc hiển nhiên sẽ không cam lòng lạc hậu, vừa phái quân đội tiến đến, còn mang đến rất nhiều tài nguyên tiếp tế và các loại công cụ. Mặc dù bây giờ còn chưa phải lúc phân chia Di Thất Đại Lục, nhưng chuẩn bị từ trước vẫn tốt hơn nhiều lắm trận mới chuẩn bị, Hoàng thất của bốn Đại đế quốc cũng không phải kẻ ngu, thời khắc mấu chốt này bọn họ hẳn hiểu rất rõ.

Ngàn tên Ma Pháp sư của Hoa Dung Đế quốc đã cơ bản khôi phục lực chiến đấu, Dung Thân Vương bởi vì tuổi tác và thương thế nên suýt nữa mất mạng, được Niệm Băng hợp sức chữa trị đã khôi phục được tám phần, nhưng hai Kỵ sĩ đoàn bị tiêu diệt hoàn toàn lại là một đả kích nặng nề với vị nguyên soái vĩ đại của Ngưỡng Quang đại lục, khiến cho hùng tâm của lão đã trở nên nguội lạnh. Trong lúc nói chuyện với Niệm Băng, Dung Thân Vương nói cho Niệm Băng biết sau khi đại chiến chấm dứt, lão sẽ trở lại Hoa Dung Đế quốc dưỡng lão, và đem Gia tộc giao cho con trai trưởng của mình là Dung Việt quản lý, dặn dò Niệm Băng không quên chuyện hắn đã đáp ứng lúc trước, Dung Thân Vương không biết sự lựa chọn lúc trước của mình may mắn đến mức nào. Hiện tại, chỉ cần có Niệm Băng ở Ngưỡng Quang đại lục, sẽ không có ai dám động chạm đến Dung gia. Dù đó có là Hoàng thất của Hoa Dung Đế quốc cũng không dám làm khó Dung gia, thực lực của bản thân Dung gia, cùng với một cường giả siêu cấp là Niệm Băng, ai cũng phải suy nghĩ đến quan hệ lợi hại.

Buổi sáng hôm đó, hội nghị liên quân bốn nước được triệu tập, với thành phần là: Mộc Tinh và Mộc Vinh đại diện cho Lăng Mộc Đế quốc, Mộc Vinh lần này dẫn quân tiếp viện đến tiền tuyến, một phần là hỗ trợ cho em gái mình, và một nguyên nhân nữa là hy vọng đạt được công lao ở việc mở rộng lãnh thổ tại Di Thất Đại Lục. Như vậy, khi Lăng Mộc Đế quốc chọn người kế thừa sẽ không thể phát sinh biến cố. Đại biểu cho Áo Lan Đế quốc là Lạc Nhu và Lam Vũ Công tước, Băng Nguyệt Đế quốc là Tuyết Phách Nguyên soái và Niệm Băng, mà Hoa Dung Đế quốc là hai anh em Dung Việt và Dung Thiên. Bởi vì thực lực của Niệm Băng được thể hiện ra trong trận chiến, cùng với khả năng khống chế của hắn, khiến cho Dung Thiên được thơm lây nhờ con, mặc dù với mới trở lại Dung gia, nhưng địa vị ở Dung gia đã được nâng lên hàng đầu. Con là siêu cấp cường giả, ba con dâu thì thực lực thấp nhất cũng là Thần Giáng Sư, thê tử lại là Băng Tuyết Nữ Thần tể tử của Băng Thần Thập, thực lực tổng hợp như thế, ai còn dám xem thường Dung Thiên, thực lực trước mặt nên không một ai ở Dung gia dám nói nửa câu không phải với Dung Thiên. Lão đã trực tiếp tiến vào tầng lớp quyền lực của Dung gia. Bên trong Dung gia lại có người anh sinh đôi là Dung Việt, nên chỉ hơn mười ngày Dung Thiên đã nhảy lên cùng tầng lớp với Dung Việt, ở cả Dung gia chỉ kém có Dung Thân Vương. Mặc dù thủ hạ trong tay lão không có người của Dung gia, nhưng lão cùng một hệ với anh trai Dung Việt, hơn nữa bản thân lại là Ma Đạo Sư, mấy điều này đã đủ rồi.

248. Chương 247: Uy Áp Của Nhạc Phụ

Tuy phía sau Ngưỡng Quang đại lục liên quân có nguồn tiếp tế liên tục, nhưng ở đây dù sao cũng tập hợp hơn ba mươi vạn đại quân, tiếp tế là lớn đến kinh người, nếu cứ như vậy, hiển nhiên cũng không phải là tốt.

Dung Việt vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người tập trung về phía Lạc Nhu, mọi người đều thấy rõ như ban ngày tài chỉ huy mà Lạc Nhu đã thể hiện ở trong Ngưỡng Thần đại chiến, nàng từ lâu đã trở thành quân sư danh phù kỳ thực của liên quân, toàn bộ hành động quân sự đều do nàng chỉ huy, bao gồm cả việc điều phối quân đội của các quốc gia cũng không ngoại lệ. Bởi vì có sự uy hiếp quá lớn từ phía thần nhân, tứ quốc liên quân đoàn kết trước nay chưa từng có.

Lạc Nhu mỉm cười gật đầu: "Có thể là nên có vài hành động, các thần nhân mấy ngày nay vẫn không có động tĩnh, một nguyên nhân giống như chúng ta, đó là để hồi phục nguyên khí, bố trí lại từ đầu, một nguyên nhân khác, chính là vì bọn họ bây giờ đã có nguồn thực vật và nước uống. Khi bị cắt lương cắt nước, chúng ta cũng chẳng cần chủ động xuất kích, liên quân chúng ta cứ đóng quân ở đây, sắp xếp vài ngày, còn tốt hơn là xuất kích đi đánh đối phương, nếu như chủ động xuất kích, thì thế nào cũng phải bố trí lại từ đầu, nếu phía thần nhân có mai phục gì, thì chúng ta sẽ phải chịu tổn thất lớn. Mà chúng ta ở tại chỗ này, cắt lương cắt nước của bọn họ, đối phương chỉ có đường công kích chúng ta mà thôi. Như vậy, Tru Thần nỗ, và ma pháp sư của chúng ta mới có thể gây thương tổn lớn nhất cho đối phương."

Nói đến đây, trên mặt Lạc Nhu lại xuất hiện nụ cười mê người, "Đến lúc này, các thần nhân có thể có ba lựa chọn, đầu tiên là giao chiến chính diện với chúng ta. Với bố trí hiện nay của chúng ta, chính diện chiến đấu, chúng ta ít nhất có trên sáu thành phần thắng, nhưng cường giả của đối phương có thể bỏ trốn trong lúc quyết đấu, thực lực của những chủ thần và thần cấp cao thủ bên phía đối phương đều cực kỳ đáng sợ, nếu như có ý đào tẩu, chúng ta sẽ chẳng có biện pháp gì. Chỉ có thể nghĩ biện pháp giết bọn họ sau mà thôi. Thứ hai, vì cắt lương cắt nước, đối phương phân tán binh lực thâm nhập vào Ngưỡng Quang đại lục, điều này đối với bọn họ mà nói, hiển nhiên là hạ sách, chúng ta cũng có bố trí trọng binh ở giao giới giữa Di Thất đại lục và Ngưỡng Quang đại lục, lấy Băng Nguyệt hồ làm trung tâm, đóng một lượng lớn quân đội, nếu bọn họ dám liều lĩnh phân tán, cường giả bên ta có ưu thế là tập trung lực lượng, khi truy đuổi dần dần tiêu diệt thực lực của đối phương. Có được sự hỗ trợ của Long tộc, chúng ta hoàn toàn thực hiện được. Mà tình huống cuối cùng, chính là các thần nhân vì bị cắt lương cắt nước, mà miễn cưỡng rút về Thần Chi đại lục. Binh bại như núi đổ, chỉ cần bọn họ vừa rút lui, sĩ khí biến thành số không, chúng ta sẽ lập tức đuổi giết, thẳng đến khi bọn họ chạy về đến Thần Chi đại lục. Như vậy, trận chiến này, chúng ta sẽ giành thắng lợi. Khi đó, chúng ta có thể xây dựng một phòng tuyến kiên cố ở nơi giáp ranh giữa Di Thất đại lục và Thần Chi đại lục, Thần Chi đại lục vốn chật hẹp, cường giả bên ta cũng không hề kém phía đối phương, chỉ cần vây bọn họ ở nơi đó, một ngày nào đó, chúng ta có thể hủy diệt hoàn toàn bọn họ. Cán cân đã nghiêng về phía ta, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, chúng ta là phía chính nghĩa, thắng lợi chắc chắn sẽ thuộc về chúng ta, thực lực song phương tuy rằng ngang nhau, nhưng chúng ta có rất nhiều ưu thế mà đối phương không có được, bởi vậy, trận chiến cuối cùng, điều chúng ta phải làm, chính là tận lực giảm thiểu tổn thất, triệt để giải quyết sự uy hiếp của thần nhân đối với chúng ta."

Phân tích của Lạc Nhu, được tứ quốc cao tầng nhất trí tán thành, sau khi hội nghị kết thúc, hành động cắt lương cắt nước cũng được tiến hành. Mà Ngưỡng Quang đại lục liên quân cũng bắt đầu động, chuẩn bị nghênh tiếp trận chiến then chốt nhất trong Ngưỡng Thần đại chiến, có lẽ, cũng có thể là trận chiến cuối cùng. Sau khi hội nghị kết thúc, Niệm Băng vừa định đi quan sát chung quanh, giúp đỡ Lạc Nhu, lại bị Lam Vũ công tước gọi lại. Đối với vị nhạc phụ này, Niệm Băng cũng không dám chậm trễ, vừa nghe Lam Vũ công tước gọi hần, vội vàng vị Áo Lan để quốc quân đội đệ nhất nhân này ra khỏi đại trướng.

"Công tước đại nhân, ngài tìm ta có việc sao?" Niệm Băng vừa đi theo sau Lam Vũ công tước, vừa hỏi.

Lam Vũ công tước mặt không thay đổi, nói: "Đi tới đây nhiều ngày rồi, ta còn chưa có cơ hội nói chuyện với người. Tiểu tử người giỏi! Thoáng cái đã cướp đi hai nữ nhi của ta."

Niệm Băng dè dặt đáp: "Công tước đại nhân, điều này có lẽ không nên dùng từ cướp, ta và Phượng Nữ, Thần Thần đều là thật lòng thật dạ yêu nhau. Ta nhất định sẽ suốt đời yêu thương các nàng."

Lam Vũ công tước phất tay, nói: "Người không cần nói với ta những lời này, những lời loại này ta đã nghe nhiều rồi, bất quá, có thể làm được hay không, còn phải xem hành xử sau này của người."

Nghe Lam Vũ công tước nói như thế, Niệm Băng lập tức yên lòng, tuy ngữ khí của vị công tước đại nhân này không được tốt, nhưng ít ra hần cũng đã chấp nhận mối quan hệ giữa mình cùng Phượng Nữ và Lam Thần, "Công tước đại nhân, ta sẽ dùng hành động để chứng minh cho ngài xem."

Lam Vũ công tước thở dài một tiếng, nói: "Thăng thần mà nói, từ khía cạnh nhân tài, người có thể xem là hoàn hảo. Lần đầu tiên gặp người, ta đã rất kinh ngạc với tài năng của người, tuổi còn trẻ đã có ma pháp thực lực không hề thấp, lại còn là một bằng hỏa đồng nguyên ma pháp sư, khi đó ta chỉ biết, người chẳng phải vật trong ao, sẽ có ngày chói sáng. Từ khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên đến bây giờ, cũng chỉ mới vài năm, người đã thay đổi thật lớn, vài năm, đối với người thường mà nói thì không tính là ngắn, nhưng đối với người tu luyện như chúng ta mà nói, bất luận là võ sĩ hay là ma pháp sư, lại không phải là dài, khổ tu vài năm có thể đề thăng thực lực một chút, nhưng đến cảnh giới kinh khủng như người, chỉ sợ là xưa nay chưa từng có."

Niệm Băng hơi xấu hổ: "Có thể là vì vận khí của ta tương đối tốt, sau vài lần cơ duyên xảo hợp, khiến ta đột phá mấy cảnh giới, mới có được thực lực như ngày hôm nay."

Lam Vũ công tước lại lắc đầu. Xoay người lại nhìn Niệm Băng, lúc này, trên mặt của hắn đã có vài phần tươi cười, "Cơ duyên tất nhiên là trọng yếu, nhưng có thể nắm lấy được cơ duyên hay không, còn phải xem năng lực của mỗi người. Thực lực là do chín phần khổ tu và một phần vận khí, vận khí cũng chính là cơ duyên như người nói, nếu như nắm được, cơ duyên chắc chắn sẽ khiến người thay đổi về chất. Nhưng nếu như không có tu luyện làm nền tảng, khi có được cơ duyên, cũng không thể nắm giữ được. Như Yên cực kỳ xuất sắc tại phương diện này, ta chưa từng nghĩ là có người lại có thể vượt qua nàng, nhưng người lại làm được. Bởi vậy, ở phương diện tu luyện, người có thể nói là một trong số ít người mà ta bội phục. Người không cần quá khiêm tốn, ta nói đích đều là lời thật lòng."

Nghe Lam Vũ công tước khen ngợi, Niệm Băng không hề đáp lời, bởi vì hắn hiểu, Lam Vũ công tước thế nào cũng có chuyện cần nói. Băng không, hắn cũng sẽ không cần gì phải gọi mình đi.

Quả nhiên, vừa mới khen ngợi Niệm Băng xong, Lam Vũ công tước đột nhiên chuyển đề tài, lãnh đạm nói: "Mặc dù, thực lực của người khiến ta kính phục, nhưng việc xử lý tình cảm thì ta lại rất ghét những người như người. Người nên biết chuyện trước đây của ta với Như Yên. Từ khi có được Như Yên, ta chẳng hề có bất cứ quan hệ không bình thường nào với các nữ nhân khác. Ta luôn luôn cho là, tình yêu phải một lòng một dạ, chỉ có tình yêu như vậy mới là tình yêu hoàn mỹ. Người nói người yêu thương sâu sắc hai nữ nhi của ta, vậy nếu như ta hỏi người, người yêu người nào hơn, người trả lời thế nào? Người có thể trả lời được không?" Nói đến đây, âm thanh của Lam Vũ công tước tuy rằng không cao, nhưng rõ ràng đã mang theo vài phần tức giận.

Niệm Băng lắc đầu, đáp: "Ta không trả lời được."

Lam Vũ công tước nhìn Niệm Băng, lúc này, bọn họ đã đi ra khỏi phạm vi của doanh trại quân đội, đến bờ hồ vốn của những di dân của Di Thất đại lục. Lam Vũ công tước dừng bước, tiếp tục nói: "Đúng, người không trả lời được. Một người, chỉ có một trái tim, cũng chỉ có một lượng tình cảm cố định, nếu như, người đều trao tất cả tình cảm cho một nữ nhân, đó mới là tình yêu trọn vẹn, nhưng mà người bây giờ thì thế nào? Tình yêu của người chia làm ba phần, đó có công bình với các nữ nhân của người không? Các nàng đều không chiếm được tình yêu trọn vẹn của người. Nói ngược lại, nếu như nữ nhân mà người yêu thương lại có hai nam nhân khác nữa, người có thể chịu được sao?"

Niệm Băng cười khổ đáp: "Ta không chịu được, nếu như có chuyện như vậy xảy ra, chỉ sợ là ta sẽ tiêu diệt tình địch của ta bằng mọi giá. Công tước đại nhân, ta đã hiểu ý của ngài, thế nhưng, bây giờ cũng đã là chuyện đã rồi. Thăng thần mà nói, ta cũng từng có cách nghĩ giống như ngài, cả đời này chỉ yêu một nữ nhân, thế nhưng, đôi khi tính toán lại không theo kịp những thay đổi! Trước đây, ta yêu chỉ mình Phượng Nữ, khi đến phủ công tước của ngài, ngài hẳn đã thấy được. Thế nhưng, Linh nhi cũng rất yêu ta, lòng nàng yếu đuối như vậy, nàng một mực yên lặng chờ đợi ta, ta thực sự khó tránh khỏi việc nảy sinh tình cảm với nàng, cũng không thể bỏ được nàng. Ta cũng đã từng đau khổ, nhưng về sau ta đã nghĩ thông suốt, tuy ta không thể trao trọn tình yêu cho một nữ nhân, nhưng ta sẽ cố hết khả năng, trao trọn tình yêu cho các nàng, hết lòng yêu thương các nàng. Ta không sợ ngài tức giận, thăng thần mà nói, ngài bây giờ cho dù muốn chia rẽ ta với bất luận ai Phượng Nữ hay Thần Thần, cũng là điều không thể. Ta thừa nhận, ở khía cạnh chuyên nhất, ta kém xa ngài, nhưng mà, ta yêu các nàng, ta không thể để các nàng rời xa ta vì bất cứ lý do gì. Là nam nhân của các nàng, ta có nghĩa vụ phải bảo vệ các nàng, trừ phi các nàng bằng lòng, bằng không thì, không ai có thể khiến các nàng rời khỏi ta." Mỗi lời của Niệm Băng đều rất kiên định, hắn cũng không hề giải thích điều gì, những lời này tựa hồ có phần uy hiếp, nghe khá chói tai, nhưng đó lại là những

lời từ trong lòng hần.

Lam Vũ công tước lạnh lùng nhìn Niệm Băng, lãnh đạm nói: "Người vì sao không giải thích cho ta? Ta biết, chuyện phát sinh giữa người và Thần Thần có thể nói là ngoài ý muốn."

Niệm Băng lắc đầu, đáp: "Không có gì để giải thích, nếu sự đã rồi, chuyện đã xảy ra trước mắt, giải thích chỉ là lấy lệ mà thôi, ta tôn trọng ngài, cho nên ta tuyệt không muốn nói qua quýt với ngài. Lời ta nói đều là lời thật lòng, có thể là ngài sẽ càng thêm chán ghét ta, nhưng câu trả lời của ta cũng chỉ có thể là như thế thôi."

Vẻ lạnh lùng trên mặt Lam Vũ công tước dường như dần biến mất, hần đột nhiên tiến lên một bước, đánh một quyền lên ngực Niệm Băng, chấn Niệm Băng lui hai bước, một quyền này cũng không hề mang theo đầu khí, hoàn toàn là lực lượng của thân thể mà thôi, Niệm Băng chỉ ít có một trăm loại phương pháp để hóa giải một quyền này, thế nhưng hần biết một quyền này của Lam Vũ công tước đương nhiên không thể thương hại đến thân thể cường hãn của hần, điều khiến hần ngạc nhiên, chính là thấy được nét mỉm cười trên mặt Lam Vũ công tước.

"Được rồi, chàng đừng hù dọa hần nữa. Hần nói rất đúng, chuyện đã xảy ra rồi. Huống chi, chàng dọa nạt cũng có tác dụng gì? Chúng ta cả hai phu thê, sợ là cũng đánh không lại hần." Vừa nói vừa cười, Ngọc Như Yên chợt xuất hiện trước mặt Niệm Băng và Lam Vũ, vì lúc trước nói chuyện với Lam Vũ, Niệm Băng đã chìm vào suy tư, không mở ra công năng của Thiên Nhân huyết, cho nên không phát hiện ra Ngọc Như Yên vốn đã ở ngay cách đó không xa. Ngọc Như Yên đi tới trước mặt Lam Vũ công tước, chủ động ôm lấy cánh tay của trượng phu, mỉm cười nói: "Niệm Băng, Lam Vũ chỉ muốn dọa người, để tiểu tử người có thêm một chút cảnh giác mà thôi. Đỡ sau này lại lưu tình khắp nơi, như bây giờ, chúng ta miễn cưỡng tiếp nhận được, nếu như người sau này còn có thêm mấy lão bà nữa, xem chúng ta có thể tha cho người?"

Lam Vũ cười ha ha, tiếp lời: "Nàng không phải là nói, phu thê chúng ta gộp lại cũng không phải đối thủ của hần sao? Cho dù như vậy thì sao chứ? Niệm Băng, coi như tiểu tử người thành thật, chúng ta bỏ qua cho người. Bất quá, nữ nhi của Lam Vũ ta cũng không thể chẳng rõ chẳng ràng mà đi theo người, chờ đến khi cuộc chiến này kết thúc, người nhất định phải đích thân đến phủ công tước của ta để hỏi cưới nữ nhi của ta, rõ chưa?"

Niệm Băng mừng rỡ, vừa muốn đáp ứng, lại nghe được một âm thanh một hòa nhã vang lên: "Nghe rõ rồi. Thông gia, người không nên trách Niệm Băng, hài tử này từ nhỏ đã thiếu sự quan tâm của ta và mẫu thân, các người yên tâm, sau khi trận chiến này kết thúc, ta nhất định sẽ cùng với mẫu thân Niệm Băng đăng môn cầu hôn, bày tỏ lòng tôn trọng với các người." Dung Thiên đi từ xa đến. Với tinh thần lực của hần, đương nhiên có thể nghe được câu chuyện. Hai trung niên nhân anh tuấn liếc nhau, không khỏi thầm gật đầu, tuy rằng Hoa Dung đế quốc đã từng phát sinh chiến tranh không ít với Áo Lan đế quốc, thế nhưng, đối với việc hôn nhân của con cái, hai trung niên nhân này đều đã tạm thời quên mất mình thuộc về quốc gia nào.

Lam Vũ mỉm cười: "Dung huynh, người không trách ta gọi nhi tử của người đến đây răn dạy chứ?"

Dung Thiên cười ha ha, đáp: "Sao có thể như vậy chứ? Trước đây, chúng ta không ở bên cạnh Niệm Băng, không ai quản thúc hần, Lam huynh giúp ta quản thúc hần, ta còn đang mừng là được nhàn hạ đây."

Lam Vũ mỉm cười: "Nhi tử này của người xuất sắc như vậy, nếu nói là quản thúc thì ta không dám. Chờ khi chiến tranh kết thúc, ta trở về Áo Lan thành chờ Dung huynh đến đề thân. Cũng đừng để ta đợi lâu quá!"

Dung Thiên ngăn lại: "Sẽ không, sẽ không, ài, kỳ thực Niệm Băng hài tử này rất đáng thương, năm hần sáu tuổi, mẫu thân hần đã bị bách phải rời đi, mà mười tuổi, ta cũng bị bách rời khỏi hần, nhiều năm như vậy rồi, hài tử này đều dựa vào chính mình mà kiên cường bước đi từng bước, thẳng thắn mà nói, ta thật là thẹn với nhi tử của mình! Bây giờ được rồi, chúng ta đều đã đoàn viên, ta cũng nên làm tròn trách nhiệm của phụ thân. Lam huynh người yên tâm, ta chỉ mong sao Niệm Băng bọn chúng càng sớm thành thân, ta cũng muốn trở thành gia gia rồi."

Lam Vũ nói: "Có những lời này của Dung huynh, ta an tâm rồi. Ta cả đời chỉ có hai nữ nhi, người nào bị ủy khuất, ta cũng không cam tâm! Như thế rất tốt, đều tiện nghi cho nhi tử của người. À, bọn họ càng sớm kết hôn, ta càng sớm lên chức ngoại công, quả thực là rất tốt. Chỉ cần chúng ta giành được thắng lợi

trong trận Ngưỡng Thần chi chiến này, đại lục sẽ lại hòa bình. Di Thất đại lục có diện tích lớn như vậy, dù cho sau này vì khai phá phiến đại lục này mà có thể phát sinh mâu thuẫn, thì đó cũng không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau này. Đại lục rộng lớn như vậy, sợ rằng không phải mấy trăm năm, thì chẳng thể xây dựng được một nền văn minh. Tứ đại đế quốc đều đưa nhân lực, vật lực tới phiến đại lục này, ai còn lo lắng chiến tranh nữa chứ? Không sợ người chê cười, lần này hai kỵ sĩ đoàn của Dung gia các người bị diệt, ta quả thực cũng thấy vui thầm vài ngày. Bây giờ, thế cục của đại lục ngày càng cân bằng. Thật sự đó là chuyện mà ta muốn thấy nhất!”

Dung Thiên cười khổ: “Lam huynh. Người nhỏ giọng một chút. Nghìn vạn lần đừng để cha ta nghe được, bằng không, chỉ sợ hắn sẽ phải đánh với người một trận ngay ở chỗ này.”

Lam Vũ than nhẹ một tiếng, nói: “Không nói chuyện tranh đấu lẫn nhau nữa, Dung Thân Vương quả thực là người mà ta khâm phục nhất, cũng chỉ có hắn, mới có thể gây dựng được Hỏa Diễm Sư Tử và Hỏa Diễm Ma Long, hai siêu cấp kỵ sĩ đoàn. Cũng may là Áo Lan đế quốc chúng ta hiện nay có Nhu nhi, bằng không thì khi Hoa Dung đế quốc quân đội một lần nữa xuất hiện đội quân như vậy, chúng ta sẽ chẳng có biện pháp nào để ứng phó cả.”

Lam Vũ và Dung Thiên hai người trò chuyện càng ngày càng hăng say, Ngọc Như Yên lặng lẽ đưa mắt ra hiệu cho Niệm Băng, Niệm Băng lập tức hiểu ý, sau khi đánh tiếng liền chạy đi. Có phụ thân thay mình làm chủ, như vậy là đủ rồi. Về phần Long Linh, chính mình cũng sẽ cưới hỏi đàng hoàng, Long Trí tuy rằng có chút ích kỷ, nhưng hắn dù sao cũng là nỗ lực vì lý tưởng của hắn, hơn nữa, hắn cũng là ma pháp lão sư đầu tiên của mình. Đẳng môn cầu hôn là nhất định phải làm, bất luận là vì Linh nhi, hay là vì mình từng là đệ tử của hắn, đều phải tỏ lòng tôn trọng cần thiết với Long Trí.

Sách lược cắt lương cắt nước mới chỉ thực hiện được một ngày, thám báo của long tộc đã truyền tin về, các thần nhân bắt đầu hành động, lúc này đây, các thần nhân lựa chọn kế sách đầu tiên trong ba kế sách của Lạc Nhu, tập kết tất cả lại, chấn chỉnh trận hình tiến thẳng về phía Ngưỡng Quang đại lục liên quân.

Các tộc nhân lớn tuổi cùng trẻ nhỏ của long tộc đã đến nơi Ngưỡng Quang đại lục liên quân đóng quân ngay ngày thứ ba sau trận chiến đầu tiên, hội hợp cùng thất long vương và các chiến sĩ long tộc, bây giờ phụ trách thám báo, đều là long tộc chiến sĩ tinh nhuệ. Hỏa Long vương Gia Lạp Mạn Dịch Tử trải qua mấy ngày tu dưỡng, thân thể cũng đã khôi phục tám phần, được sự khuyên giải an ủi của Niệm Băng mỗi ngày, hắn đã dần dần tiếp nhận thực tế về cái chết của phụ thân. Thế nhưng, cái chết của Long thần, lại khiến long tộc sản sinh một mối cừu hận sâu sắc với thần nhân, mới vừa nhận được tin tức các thần nhân bắt đầu hành động, toàn bộ các chiến sĩ long tộc, dưới sự dẫn dắt của thất long vương, đã bay lên không trung, đợi chờ địch nhân đến.

Trận hình của Ngưỡng Quang đại lục liên quân sắp xếp theo thứ tự, vì đối phó với thần nhân cường giả có thể phát động tập kích, Ngưỡng Quang đại lục liên quân chia làm từng nhóm, mỗi nhóm vạn người, đều dàn rải rác khắp xung quanh, Tru Thần nỗ quân đội một lần nữa tụ lại, phụ trách vũ khí có lực phá hoại to lớn này, vẫn là tinh nhuệ của Huyết Sư giáo, kinh qua một thời gian huấn luyện ngắn, với ống ngắm được Ải Nhân vương Tích Lỗ chế tạo, những tinh nhuệ này của Huyết Sư giáo rất nhanh chóng nắm được cách sử dụng Tru Thần nỗ. Lúc này, bọn họ đang trên một chỗ cao, toàn bộ Tru Thần nỗ đều được kéo căng, bất cứ lúc nào đều có thể bắn ra. Trong vòng vây của nhân loại đại quân, ma pháp sư quân đội dưới sự dẫn dắt của Dung Thân Vương và tân Băng Tuyết nữ thần tế tự Băng Linh, bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị ma pháp của mình. Chiến tranh chuẩn bị bùng phát. Bây giờ chỉ còn chờ đợi thần nhân đến nơi.

Thần nhân bắt đầu hành động, khi Hi Giới biết được lương thực và nguồn nước đột nhiên bị hết, cho dù hắn ngu ngốc đi chăng nữa, cũng hiểu mọi chuyện đều do Ngưỡng Quang đại lục liên quân tạo ra, vào lúc này, hắn biết mình đã không còn đường lui, đối với thần nhân mà nói, đây không chỉ là một trận chiến quan trọng, mà còn là trận chiến cuối cùng, thắng, thì sẽ thẳng tiến về Ngưỡng Quang đại lục, bại, thì thần nhân chẳng còn.

Lúc này đây, Hi Giới không dám có gì sơ suất, chính hắn bay trước dẫn đầu thần nhân đại quân, toàn lực phát động năng lực của chung cực Thính Vân huyết, tìm kiếm nguy cơ xuất hiện ở phía trước, thế nhưng, lúc này hắn đích cần thận lại chẳng có tác dụng gì, Ngưỡng Quang đại lục liên quân không hề bố trí chiến thuật tập kích, chỉ lặng lẽ đứng đợi các thần nhân đi tới.

Trong tứ đại chủ thần, ngoại trừ Hi Giới ra, Tham Tác thần Lộ Tác cũng đã bình phục hoàn toàn sức chiến đấu, Ngân thần Sát An tuy mất đi năng lực của nam nhân, nhưng thực lực cũng không yếu đi. Về phần Phách thần Cuồng Quân, hắn tuy đã tỉnh lại, nhưng cho tới bây giờ, đầu óc vẫn có phần mơ hồ, thực lực cũng vì mất đi hai khiếu huyết suy giảm mạnh mẽ. Bên phía thần nhân, bây giờ ưu thế chỉ còn lại Hi Giới mấy người và hơn trăm bán thần cấp cao thủ. Hi Giới tựa như Hoàng Cực huyết của toàn bộ thần nhân, hắn rất mạnh, cũng chính bởi vì có hắn, mới giúp cho thần nhân vẫn giữ được thế cân bằng với Ngưỡng Quang đại lục liên quân. Dù sao, bên phía Ngưỡng Quang đại lục liên quân, không ai có thể đánh bại được hắn.

Ở xa xa, Hi Giới đã thấy được các cự long bay trên không trung, cùng với đội hình san sát phía dưới của Ngưỡng Quang đại lục liên quân, về số lượng thì rõ ràng gấp đôi lần trước, khí thế bức người, hiển nhiên sớm đã có chuẩn bị. Khi thần nhân đại quân đi tới cách Ngưỡng Quang đại lục liên quân một nghìn năm trăm trượng, Hi Giới truyền lệnh cho các thần nhân ngừng lại. Thần nhân cũng có xếp đặt. Phía trước là bán thần cấp cao thủ, ba chủ thần còn lại mang theo hơn mười thần cấp thần nhân phiêu phù phía trên đội quân thần nhân hơn mười trượng, các thần nhân sắp theo hình mũi nhọn, khoảng cách một nghìn năm trăm trượng, vừa vặn là khoảng cách mà ma pháp bị suy yếu ở một mức độ nhất định, ma pháp thập tứ giai trở lên tuy có cự ly công kích rất xa, nhưng sau khi vượt qua phạm vi khống chế của ma pháp sư, tất sẽ bị suy yếu. Đây chính là một trong những điểm yếu của dung hợp ma pháp. Các thần nhân dừng lại, Hi Giới chợt gia tốc, một mình bay về phía Ngưỡng Quang đại lục liên quân.

Niệm Băng đứng phía trước của Ngưỡng Quang đại lục liên quân, thấy Hi Giới phi thân đến đây, hắn cũng không hề tỏ ra yếu kém mà phi thân lên, theo ám hiệu của hắn, chỉ có Phượng Nữ và Lam Thần theo hắn lao lên không trung.

Song phương nhanh chóng tiếp cận, khi còn cách trăm trượng, hầu như cùng lúc ngừng lại, Niệm Băng nhìn thấy, hôm nay Hi Giới đã khôi phục toàn bộ sức chiến đấu, tuy không thôi động đầu khí, nhưng trên người hắn vẫn tỏa ra một tầng kim quang nhàn nhạt, không hổ là thần nhân đệ nhất cường giả, khí tức vô hình đó đã gây áp lực không nhỏ lên hắn. Trong khi hắn quan sát Hi Giới, Hi Giới cũng đánh giá hắn, trong mắt Hi Giới, Niệm Băng mặc kim sắc ma pháp bào, cao lớn anh tuấn phiêu phù ở không trung trông càng mạnh mẽ kiên cường, quanh thân thể hắn, ma pháp nguyên tố như vui mừng nhảy nhót, ma pháp khí tức nồng nặc dường như khiến những ma pháp nguyên tố vốn là vô hình đã biến thành thực thể, thất chủng ma pháp nguyên tố xoay quanh thân thể hắn, nhưng lại ngay ngắn chia ra làm bảy bộ phận, bất cứ lúc nào đều có thể biến hóa.

Khi cường giả chăm chú nhìn nhau, rất dễ khiến cho năng lượng cộng minh, dưới áp bách đến từ phía đối phương, quang mang trên người Niệm Băng và Hi Giới sáng bừng lên, Hi Giới giống như mặt trời trôi nổi trên không, tỏa ra kim quang chói mắt, quang vầng chập chờn phủ xuống, Hi Giới bao bọc trong màn kim quang, nhìn qua hầu như không một kẽ hở. Ngay cả thân thể hắn, cũng như khoác lên một tầng vàng mỏng, bất luận là tóc, y phục hay làn da, đều lấp lánh kim quang tràn ngập khí tức cao quý. Mà Niệm Băng dưới áp lực đến từ Hi Giới, cũng xuất hiện biến hóa, lam, hồng, thanh, hoàng, ngân, bạch, kim, thất sắc quang thải quay chung quanh thân thể hắn, tràn ra một trượng chung quanh, bảy loại màu sắc không ngừng hoán đổi vị trí, thế nhưng, mỗi loại màu sắc đều không hề bị trộn lẫn, mà vô cùng rõ ràng, thể tích của thất chủng quang mang tuy không mở rộng, nhưng màu sắc lại dần dần đậm thêm, kỳ dị nhất chính là, hai tròng mắt của Niệm Băng lúc này đã biến thành kim sắc, xét về khí thế, cũng chỉ là kém Hi Giới một chút mà thôi.

”Người có thể thay mặt cho những người của Ngưỡng Quang đại lục?” Hi Giới lạnh nhạt hỏi. Có thể ngăn cản lần công kích đầu tiên của thần nhân, Ngưỡng Quang đại lục liên quân cũng không hoàn toàn nhờ vào may mắn, từ thanh niên cường đại trước mặt này có thể nhìn ra nhiều thứ, tuy thanh niên này không giết được nhiều thần nhân, thế nhưng, thần nhân bị hủy diệt trong tay hắn, mỗi người đều là cường giả. Cốc Long, Nặc Á hai chủ thần chết, Hạ Vũ, Cuồng Quân hai chủ thần trọng thương, lại thêm các thần cấp cao thủ chết trận, hầu như đều có liên quan tới thanh niên trước mặt này.

Niệm Băng mỉm cười, đáp: ”Ta tuy rằng không thể hoàn toàn đại diện cho quân đội bên ta, nhưng Hi Giới chủ thần muốn nói gì thì cứ nói. Thấy ngài một mình đến đây, tựa hồ là muốn đàm phán với chúng ta. Bất quá, từ thương vong của hai bên, và những thương tổn gây cho đối phương, chúng ta hình như không có phải nói, chỉ khi một phương hoàn toàn bị tiêu diệt, mới có thể hóa giải cừu hận giữa chúng ta.” Trên mặt hắn tuy rằng toát ra vẻ tươi cười, nhưng trong mắt lại tràn ngập vẻ lạnh lùng, bất luận là Di Thất đại lục

văn minh đã bị hủy diệt, cái chết của Long thần, hay là tử thương của Ngưỡng Quang đại lực tứ quốc liên quân dưới tay thần nhân, đều khiến song phương đối lập phát sinh cừu hận khắc cốt ghi tâm, cừu sâu như vậy, đúng là không thể dùng đàm phán mà hóa giải được.

Về mặt của Hi Giới vẫn bình thản như trước, không tức giận vì lời nói đầy hàn ý của Niệm Băng, "Người nói rất đúng, giữa chúng ta, chỉ khi một phương tiêu vong mới có thể giải quyết vấn đề. Bất quá, người cho rằng chúng ta nhất định sẽ thua sao? Số lượng cũng không phải nguyên nhân căn bản quyết định một cuộc chiến, nếu như người cho rằng lượng lớn người thường này có thể uy hiếp chúng ta, vậy người cũng quá coi thường thần nhân chúng ta rồi. Chiến tranh là không thể tránh khỏi, ta đây lần này tới, là có một đề nghị, đối với song phương đều có lợi. Nói cách khác, ta muốn thay đổi hình thức của trận chiến này."

Niệm Băng ngây ra một lúc, nhìn Hi Giới, trong lòng mơ hồ có phần thay đổi, "Chủ thần đại nhân, mời nói, không biết ngài có thể đưa ra đề nghị hay thể nào?"

Hi Giới đáp: "Trải qua lần đầu đối chiến, người ta song phương đều có tổn thất không nhỏ, nhưng ta tin, người hẳn cũng nhận ra, chủ lực của thần nhân vẫn còn đó, đó là lí do mà thực lực của chúng ta bây giờ cũng không hề yếu hơn so với các người, điểm ấy chắc người cũng đồng ý?"

Niệm Băng gật đầu, nói: "Không sai, tuy số lượng bây giờ của các người còn chưa đến phân nửa so với trước lúc khai chiến, nhưng đại bộ phận thực lực vẫn còn." Một trận lần trước, thần nhân tuy tử thương thảm trọng, nhưng tử thương đại đa số đều là thần phó mà thôi, cũng chính bởi vì vậy, bây giờ thực lực của song phương có thể miễn cưỡng nói là ngang bằng.

Hi Giới tiếp tục: "Nếu như trận chiến này tiếp tục như vậy, bất luận phương nào giành được thắng lợi, kết quả cuối cùng đều là lưỡng bại câu thương. Các người hơn mười vạn người, kẻ có thể trở về e rằng ngay cả một phần mười cũng không được, đừng tưởng rằng ta bắn tiếng đe dọa, nếu như ta không quan tâm tới tôn nghiêm của thần nhân, xâm nhập vào giữa quân đội các người mà chém giết, với tốc độ và lực công kích của ta, muốn ngăn cản ta là không thể. Cho dù các người cũng dùng biện pháp như vậy để đối phó với thủ hạ của ta, kết quả cuối cùng cũng là như nhau mà thôi."

249. Chương 248: Huyết Trở Thần Thạch

Hi Giới nhìn Niệm Băng: "Điều ta muốn nói rất đơn giản, thắng bại của trận chiến này rất khó dự đoán, nhưng chúng ta lại có thể giảm quy mô của cuộc chiến, đề nghị của ta rất đơn giản, quý ta song phương đều cử ra cao thủ mạnh nhất của mình, dùng cuộc đấu giữa một số ít người làm kết quả chung cuộc của cả cuộc chiến. Bất luận là bên nào giành thắng lợi, bên thua phải tự hủy diệt bản thân một cách vô điều kiện."

Trong lòng Niệm Băng khẽ động, nhất thời hiểu ý của Hi Giới, không khỏi cười lạnh một tiếng, đáp: "Chủ thần đại nhân, ngài nói đùa sao? Chưa nói đến thực lực chênh lệch giữa cường giả hai bên, chỉ nói đến tính nghĩa và danh dự của thần nhân các người, cũng đã khiến ta rất lo lắng rồi. Cho dù chúng ta đánh bại cao thủ của các người thì sao? Thủ hạ thần nhân của người sẽ toàn bộ tự sát sao? Huống chi, kết quả cuối cùng của trận chiến này mặc dù khó mà dự liệu, nhưng ta nghĩ, Hi Giới đại nhân cũng chắc chắn phải biết, chúng ta có cơ hội giành phần thắng cao hơn, đề nghị này của ngài, dường như là quá vô căn cứ."

Hi Giới lạnh lùng nhìn Niệm Băng, nói: "Người không tin lời ta sao? Ta nói rồi, chuyện này đối với song phương đều tốt, nếu như các người giành phần thắng, có thể phải trả giá ít nhất để đổi lấy tính mạng của toàn bộ thần nhân, mà chúng ta nếu như thắng, Ngưỡng Quang đại lực từ nay về sau sẽ là nằm trong tay chúng ta. Đem tổn thất ít nhất để quyết định thắng bại, đối với các người mà nói cũng không có gì xấu, lẽ nào người muốn để toàn bộ quân đội của các người chôn vùi ở chỗ này sao? Về phần tín nghĩa và danh dự của chúng ta, ta đương nhiên có cách chứng minh với người. Thần Chi đại lực chúng ta có ba chân thần đại nhân, bọn họ đã từng dạy cho một chú ngữ, tên là Thần Chi trở chú. Nếu dùng chú ngữ này để lập lời thề, sẽ không thể thay đổi được, chú ngữ dùng tinh hoa chi khí trong thiên địa, tùy thời đều có thể phát động, Thần Chi trở chú sẽ dựa vào lời thề của song phương mà động. Nếu như cuối cùng chúng ta thua, không cần tự sát, Thần Chi trở chú có thể lấy đi toàn bộ tính mạng của thần nhân."

Nghe Hi Giới nói xong, Niệm Băng không khỏi chấn động, hắn cũng biết Thần Chi trở chú, chú ngữ này quả thực có thật, trước đây Tập Áo và Thiên Hương đã từng thận trọng giải thích với hắn về huyền bí bên trong chú ngữ này. Siêu cấp trở chú này có thể đạt đến mức độ của thập lục giai ma pháp, sau khi thi triển chú ngữ, trong bán kính mấy trăm dặm, ngoại trừ bốn chân thần ra, không ai có thể thoát khỏi trở chú này. Hơn nữa, điều kiện sử dụng trở chú này cũng cực kỳ ngặt nghèo, phải huyết tể một người có thực lực cường đại, cùng với phương pháp đặc thù mới có thể thành công. Hi Giới tuy thực lực cũng đủ cường đại, nhưng hắn không phải ma pháp sư, lại không mạnh được như chân thần. Muốn thi triển chú ngữ này, dường như là không thể.

Niệm Băng nghi hoặc: "Hi Giới đại nhân, ngài tự thấy mình có thể thi triển chú ngữ này sao?"

Hi Giới lãnh đạm đáp: "Vì sao không thể? Từ rất lâu rồi, ta dưới sự trợ giúp của mấy vị chân thần đại nhân mà hoàn thành được chú ngữ này, phong ấn trong khối Huyết Trớ thần thạch này." Hồng quang mờ ảo xuất hiện trước mặt Hi Giới, đó là một viên ám hồng sắc bảo thạch. Bảo thạch trong suốt, tuy rằng không phát ra bất luận ma pháp nguyên tố nào, cũng không lấp lánh quang mang, nhưng nó mới vừa xuất hiện, Niệm Băng lập tức cảm giác được ma pháp lực và tinh thần lực của mình trong nháy mắt bị kiềm hãm, áp lực cường đại tựa hồ đã khiến hết thảy ma pháp nguyên tố sợ hãi.

Hi Giới nói tiếp: "Đương nhiên, ta chuẩn bị Thần Chi trở chú này, vốn là để nô dịch một số nhân loại trọng yếu của Ngưỡng Quang đại lục, dưới sự bức bách của ta, bọn họ chỉ cần phát lời thề thuần phục với ta trước Thần Chi trở chú, vĩnh viễn phụ thuộc vào ta, cho dù là con cháu bọn họ, đều cứ vậy kế thừa trở chú này. Thế nhưng, bây giờ ta chỉ có thể dùng ở nơi này. Ta không sợ nói với người mục đích của ta, ta muốn đoạt được thắng lợi với tổn thất thấp nhất, nhưng thắng lợi cuối cùng có thuộc về chúng ta hay không, ta hiện tại cũng không biết. Thần Chi trở chú này bây giờ cần chỉ là máu huyết đủ mạnh để dẫn. Cái này, chắc có thể chứng minh thành ý của ta rồi. Đối diện với Thần Chi trở chú, căn bản là không cần nghĩ đến tín nghĩa và danh dự gì."

Niệm Băng gật đầu nói: "Theo suy nghĩ của Hi Giới đại nhân, chúng ta quyết định thắng thua trong cuộc chiến giữa cường giả như thế nào?"

Hi Giới hiển nhiên sớm đã có tính toán, thản nhiên nói: "Rất đơn giản, người ta song phương đều tự chọn ra năm người, năm cuộc ba thắng, bên thua sẽ bị Thần Chi trở chú hủy diệt."

Niệm Băng nở nụ cười, "Hi Giới đại nhân tính toán quả thực rất hay! Quý phương có bốn chủ thần, năm cuộc ba thắng, chúng ta có cơ thắng sao?"

Hi Giới cười nhạt, nói: "Đây tựa hồ không phải lời nói của một cường giả nên nói, lẽ nào các người không có lòng tin về chính mình?"

Niệm Băng lắc đầu, đáp: "Đây không phải vấn đề về lòng tin, trong tình huống mà bên ta có ưu thế nhất định, ta hà tất phải mạo hiểm quyết đấu năm cuộc ba thắng với các ngài? Không bằng như vậy này đi, Hi Giới đại nhân, để hai chúng ta quyết định thắng bại của cuộc chiến đi. Dưới sự chứng kiến của Thần Chi trở chú, không chết không ngừng." Ánh mắt Niệm Băng rất kiên định, thản nhiên nhìn chằm chằm vào hai mắt Hi Giới.

Lúc này đây đến phiên Hi Giới kinh ngạc, "Người nói muốn một mình cùng ta quyết đấu?" Hắn có vẻ không thể tin được vào lỗ tai của mình, khí tức trên người thanh niên này mặc dù cường đại, nhưng dường như còn không đủ để chống lại mình. Hắn có phần khó hiểu, tại sao Niệm Băng lại lựa chọn như vậy?

Niệm Băng cất tiếng nói kiên định: "Không sai, chính là quyết đấu giữa ngài và ta. Đương nhiên, có chuyện ta phải nhắc nhở ngài, ta có tọa kỵ và vũ khí, đây có thể tính là thuộc về thực lực của cá nhân ta chứ?"

Hi Giới ngoài mặt tuy không có gì thay đổi, nhưng trong lòng lại đang không ngừng tính toán, hắn hiểu, Niệm Băng nếu đã dám đề nghị như vậy, đương nhiên có phần nắm chắc. Trong tình hình như vậy, hắn đương nhiên phải vô cùng cẩn thận, dù sao, trận chiến này quá trọng yếu với thần nhân, Hi Giới cũng từng tính toán kỹ càng mới ra quyết định như vậy. Tuy hắn không hoàn toàn chắc chắn sẽ thắng được toàn bộ cường giả bên phía đối phương, thế nhưng, cũng chỉ có như vậy mới có thể giành được lợi ích lớn nhất sau khi chiến thắng, Hi Giới mà đặt cuộc, luôn đặt vào bên mà mình chắc chắn nhất.

Tính toán thật nhanh, Hi Giới nhớ lại biểu hiện của Niệm Băng ở trận chiến đầu tiên, lúc đó hắn cũng không quá chú ý tới Niệm Băng, trong mắt hắn, sức chiến đấu mạnh nhất của Niệm Băng đương nhiên là ở tinh thần lực thực thể công kích, cùng một ít phụ trợ ma pháp. Lúc này nghe hắn nói đến vũ khí và tọa kỵ, mới nhớ tới ma pháp sư trước mặt này còn là một long ma pháp sư, mà hắn lại cũng có siêu thần khí. Tính toán tất cả, có lẽ là thực lực tổng hợp của hắn thực không dưới bản thân mình. Thế nhưng, hiện tại Hi Giới còn có lựa chọn nào khác sao? Năm cuộc ba thắng cũng là không chắc chắn, mấy chủ thần thủ hạ của mình kia tuy thực lực không kém, nhưng bây giờ Phách thần Cuồng Quân trọng thương chưa lành, mà Ngân thần Sát An lại quá giảo hoạt, từ khi mất đi năng lực của nam nhân, sĩ khí sút kém tới cực điểm, đối phương cũng có mấy cao thủ thập tứ giai, thắng bại rất khó dự đoán. Mà Tham Tác thần Lộ Tác mặc dù nắm chắc phần thắng, nhưng thêm vào bản thân mình, cũng bất quá chỉ có hai trận thắng, nếu như thanh niên ma pháp sư trước mặt này lại chọn làm đối thủ của Lộ Tác thì rất khó đạt được năm cuộc ba thắng. Đã như vậy, sao không nắm chắc trận quyết đấu trong tay? Minh đường đường là chủ thần vương, chẳng lẽ còn sợ một thanh niên nhân loại? Nghĩ tới đây, ngạo ý trong lòng Hi Giới dâng lên. Gật đầu, nói: "Được, vậy thì để hai người chúng ta quyết định thắng bại của cuộc chiến này."

"Niệm Băng." Phương Nữ và Lam Thần nhắc nhở, các nàng đã tận mắt nhìn thấy sự cường đại của Hi Giới, sao có thể nguyện ý để Niệm Băng mạo hiểm như vậy?

Niệm Băng mỉm cười, đáp: "Không sao. Đây có lẽ là biện pháp tốt nhất, nếu như ta có thể giành phần thắng, đại quân của chúng ta sẽ không phải chịu tổn thất lớn, đúng không? Hi Giới đại nhân, xin hãy chờ, chúng ta trở lại thương lượng một chút, ta nghĩ, ngài cũng nên bắt đầu chuẩn bị Thần Chi trở chú trước đi."

Hi Giới gật đầu, đưa mắt nhìn theo Niệm Băng ba người quay lại, sau đó cũng phi thân trở lại giữa các thần nhân. Huyết dẫn cho Thần Chi trở chú, hắn sớm đã nghĩ đến dùng của ai rồi.

Trước khi trở lại Ngưỡng Quang đại lục liên quân, Phương Nữ vội la lên: "Niệm Băng, chàng sao có thể đáp ứng hắn? Lẽ nào chàng chưa thấy thực lực của Hi Giới? Hắn chính là cao thủ thập ngũ giai đấy."

Ánh mắt của đám Lạc Nhu cũng đều tập trung lên Niệm Băng, bởi vì khoảng cách quá xa, bọn họ không hề nghe được câu chuyện giữa Niệm Băng và Hi Giới, Niệm Băng nhìn Phương Nữ, mỉm cười đáp: "Sao, không tin tưởng lão công của nàng sao? Hi Giới mặc dù là thập ngũ giai cao thủ, nhưng lão công của nàng cũng là thập tứ giai đỉnh cấp, hơn nữa còn có thập tứ giai Hắc Vũ Hoàng tiền bối và sáu đạo hồn khác, cùng Áo Tư Tập, toàn bộ thực lực của ta vị tất đã kém hơn Hi Giới, Thần Chi trở chú là một trở chú phi thường bá đạo, nếu như ta có thể thắng được Hi Giới, vậy thì, cái giá phải trả cho trận chiến này sẽ giảm đi nhiều. Hi Giới nói rất đúng, nếu như hắn liều lĩnh giết chóc, cho dù là ta cũng cần bản là không thể ngăn chặn, khi đó, những người phải chết bên phía chúng ta sẽ là rất nhiều." Không đợi đám Lạc Nhu hỏi, Niệm Băng kỹ càng kể lại đề nghị của Hi Giới, nghe xong, lãnh đạo của tứ quốc liên quân đều trầm tư.

Dáng vẻ của Dung Thân Vương so với trước trận chiến đầu tiên thì già nua hơn một chút, hắn cũng không giống như Tra Cực, không có bất luận năng lượng gì có thể dễ dàng cải biến thể chất, với ma pháp tu vi và ma kháng lực tự nhiên với bên ngoài của Dung Thân Vương, Niệm Băng đem hết toàn lực, cũng chỉ có thể giúp cho thân thể và ma lực của hắn dần khôi phục, "Niệm Băng, quyết định này của ngươi là quá lớn mật. Ngươi phải biết rằng, việc này có quan hệ đến tính mạng của hơn mười vạn người bên ta. Nếu ngươi đánh một trận với Hi Giới, thì cũng chẳng khác gì là đánh cuộc, mà tiền cuộc của ngươi, chính là hơn mười vạn đại quân và toàn bộ cường giả của nhân loại, thậm chí là toàn bộ tương lai của Ngưỡng Quang đại lục."

Niệm Băng đương nhiên hiểu ý của Dung Thân Vương, mỉm cười, đáp: "Gia gia, ngài hẳn là biết, ta cũng không phải một kẻ quá mức tự tin, quả thực, ta không có lòng tin tuyệt đối sẽ chiến thắng Hi Giới. Thế nhưng, Thần Chi trở chú kia của hắn là cái gì? Thần Chi trở chú, quả thực là thứ mà cao thủ từ thập lục giai trở xuống không thể chống lại, trở chú một khi xuất hiện, sẽ phát huy uy lực ngay khi lời thề kết thúc. Nhưng Hi Giới lại quá tự tin với trở chú này. Thần Chi trở chú, là năng lực đặc biệt của Trật Tự thần, Thời Gian thần và Hủy Diệt thần, mà đối địch với ba vị chân thần này là Sinh Mệnh thần và Tử Vong thần, cũng có phương pháp để khắc chế, ta nghĩ, Hi Giới cũng không biết là ta có liên quan với hai vị chân thần kia, hắn có Thần Chi trở chú, lẽ nào ta không có biện pháp để triệt tiêu trở chú sao? Quả thực, đem hơn mười vạn sinh mạng và tương lai của Ngưỡng Quang đại lục để đánh cuộc, dù sao thì giá phải trả là quá lớn. Nhưng nếu như trận đánh cuộc này, bên ta không cần trả giá một chút tiền cuộc thì sao? Nó có đáng giá không?"

Dung Thân Vương ngăn người, đáp: "Người nói, người có phương pháp triệt tiêu Thần Chi trở chú? Nhưng Hi Giới kia là thần nhân vương, hẳn dễ dàng bị lừa như vậy sao?"

Niệm Băng thần nhiên cười, nói: "Hắn mặc dù là thần nhân vương, nhưng hắn lại quá tự tin về chính mình, cũng quá tự tin về Thần Chi trở chú, ta lợi dụng, chính là điểm này của hắn. Bây giờ, thời gian không còn nhiều, ta không kịp giải thích rõ với mọi người, trận chiến giữa ta và Hi Giới, khẳng định sẽ không kết thúc nhanh chóng được, khi chúng ta quyết chiến, các người cũng bắt đầu bố trí, nếu ta thắng, đương nhiên mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết, dưới tác dụng của Thần Chi trở chú, những thần nhân này sẽ biến mất mãi mãi, nhưng nếu như ta thất bại, các người lập tức phát động. Ta tin, dù cho ta và Hi Giới có điều chênh lệch, chênh lệch này cũng rất nhỏ, hẳn dù có thể thắng được ta, bản thân cũng phải trả giá rất lớn, vào lúc đó, chỉ cần các người toàn lực một kích, tất có thể hủy diệt hắn, thần nhân còn lại ba chủ thần, thực lực tổng cộng còn kém chúng ta nhiều, hiện nay bọn họ có thể dựa vào, chính là sự mạnh mẽ của Hi Giới. Ta quyết chiến với Hi Giới, tương đương với hai thập tứ giai cao thủ và sáu thập tam giai cao thủ cùng một cự long vây công. Chỉ cần các người chuẩn bị sẵn sàng, ngay khi ta thất bại, đem đến cho thần nhân thiệt hại nghiêm trọng, như vậy, phần thắng sẽ thuộc về chúng ta, bởi vì đối phương sẽ cho rằng Thần Chi trở chú sẽ tác dụng lên chúng ta, cho nên, bọn họ sẽ không phòng bị, chỉ cần sau một kích, ta tin là thắng lợi sẽ không còn phải lo lắng gì nữa."

Niệm Băng đương nhiên sẽ không hề cân nhắc mà đã đáp ứng với Hi Giới, trước đây, khi Tập Áo đề cập về Thần Chi trở chú với hắn, đã từng cố ý truyền thụ cho hắn một phương pháp để ứng phó với trở chú loại này, vì sợ khi Niệm Băng gặp phải ai đó trong ba chân thần hoặc phải đối mặt với trở chú loại này, giống như Thần Chi trở chú của Hi Giới, mà bất tri bất giác bị nô dịch.

Khi đó, ba chân thần hỗ trợ cho các thần nhân trở nên cường đại hơn, kỳ thực chính là vì huyết dẫn của Thần Chi trở chú, nếu như không vì Tập Áo và Thiên Hương có uy hiếp quá lớn, có lẽ ba chân thần sớm đã dùng Thần Chi trở chú với thế giới này rồi.

Chính là vì đây là trận đánh cuộc mà không thể mất tiền đặt cược, cho nên sau khi Niệm Băng cân nhắc cẩn thận đã đáp ứng Hi Giới, Hi Giới tự tin, Niệm Băng cũng rất có lòng tin về chính mình. Tu luyện nhiều năm như vậy, hãy để lần quyết chiến này kiểm nghiệm tổng hợp thực lực của bản thân. Từ khi có được bảy đao hồn và tinh thần lực thực thể công kích, hắn vẫn chưa từng đem toàn bộ thực lực để đối phó một người, bởi vậy, ngay cả hắn cũng không biết thực lực tổng hợp của chính mình đạt đến mức độ nào.

Nghe Niệm Băng giải thích, các thống soái đại biểu cho tứ đại đế quốc đã không còn nghi ngờ gì về quyết định của hắn, thắng thì đương nhiên là tốt nhất, cho dù thất bại, cũng vẫn có nhiều cơ hội đánh tan tác đối phương, trong mắt bọn họ, chủ thần vương Hi Giới giống như đã tự đưa mình vào ngõ cụt. Vào lúc này, không ai nói ý nghĩ của Niệm Băng là hèn hạ, bất luận là Ngưỡng Quang đại lục liên quân, hay là Di Thất đại lục trước đây, cừu hận với các thần nhân có thể nói là cừu hận giữa dân tộc với dân tộc, chỉ có hoàn toàn hủy diệt đối phương thì mới có thể đoạt được thắng lợi chân chính, trong tình hình như vậy, dù cho hèn hạ hơn nữa thì làm sao? Có câu nhất tướng công thành vạn cốt khô, thắng lợi cuối cùng mới là quan trọng nhất. Thế nhưng, cao tăng của tứ quốc liên quân lại vẫn lo lắng, bọn họ lo lắng không phải điều gì khác, mà chính là an nguy của Niệm Băng. Bọn họ rất tin tưởng vào Niệm Băng, cũng rất tin tưởng là dù cho Hi Giới chiến thắng, tự thân hắn cũng bị thương nặng, nhưng một ý nghĩ cũng nảy sinh, khi đó, Hi Giới chiến thắng mà còn trọng thương, thì Niệm Băng chiến bại sẽ ra làm sao?

Niệm Băng thấy được nghi vấn trong ánh mắt của mọi người, giơ tay vỗ vỗ lên ngực, mỉm cười: "Tin ta đi, ta chỉ có thể nói với các người, cho dù đối phương là chủ thần vương, nhưng hắn muốn giết ta, thì so với muốn thắng ta lại khó hơn gấp trăm lần. Trên chiến trường, không thể có nửa điểm phân tâm, hãy chờ tin tốt của ta, ta sẽ cố gắng hết sức để giành thắng lợi trận này. " Nói xong câu đó, Niệm Băng đi tới một bên, thấp giọng nói vài câu với U U. U U đưa ánh mắt phức tạp nhìn hắn, rồi gật nhẹ.

Niệm Băng mỉm cười, nói với mọi người chung quanh: "Các người luôn luôn trong tư thế chuẩn bị, tùy cơ ứng biến. " Không cần nói thêm gì nữa, hắn biết, Lạc Nhu nhất định sẽ an bài hết thảy, trong màn thất thủ quang mang bao phủ, Niệm Băng nhẹ nhàng bay lên, một lần nữa lên đến giữa khoảng không bao la.

Hi Giới cũng đã bay lên không trung, cùng lên với hắn còn có một thần nhân, kẻ từng chỉ xếp sau Hi Giới, Phách thần Cuồng Quân.

Niệm Bằng nhìn Cuồng Quân, trong mắt của Cuồng Quân tuy tràn ngập hận ý, nhưng rõ ràng là có phần đại ra, nhân thần thiếu linh động. Hơn nữa, sắc mặt lại tái nhợt, hiển nhiên còn chưa khôi phục thương thế ngày đó mình gây ra cho hắn. Bất quá, Niệm Bằng cũng rất bội phục vị Phách thần này, khi mình không tiếc hi sinh mạng sống, dốc toàn bộ tinh thần lực công kích, mà còn không chết. Thực lực của vị chủ thần này quả thực rất đáng tán thưởng. Tiếc là, hôm nay hắn chỉ có thể là một vật hi sinh mà thôi.

Cuồng Quân đương nhiên không biết vận mệnh của mình. Bằng không, hắn cũng sẽ không cùng Hi Giới bay lên không trung. Ánh mắt của Hi Giới rất bình tĩnh, không có máu tươi của một chủ thần, thì sao có thể phát động Thần Chi trở chú? Trong Huyết Trở thần thạch đầy ắp năng lượng do ba vị chân thần truyền vào, nhưng muốn dùng nó để phát động một thập lục giai ma pháp, nếu không có huyết dẫn, chỉ riêng phần phê đã đủ cướp đi tính mạng của hắn, đừng nói đến việc giữ nguyên được sức mạnh để chiến đấu cùng Niệm Bằng. Cho nên, hắn đã chọn kẻ hiện tại yếu nhất trong chúng chủ thần, Cuồng Quân.

”Người đã bàn bạc xong xuôi?” Hi Giới nhìn Niệm Bằng.

Niệm Bằng lúc này lại đang nhìn Phách thần Cuồng Quân, trong quan niệm của thần nhân, quả thực là không tồn tại bất luận thứ cảm tình gì, thân tình hay là hữu tình. Lúc này, hắn không khỏi cảm thấy có chút bi ai cho Cuồng Quân, hắn đương nhiên không cho rằng Hi Giới mang Cuồng Quân tới để đánh lên mình, chính như lời Hi Giới nói, cao thủ cấp bậc như bọn họ, nếu như có ý bỏ chạy, cho dù là cao thủ cùng cấp bậc cũng rất khó ngăn cản, hơn nữa, nếu như vậy thì cũng chẳng có lợi gì cho thần nhân cả.

”Đúng vậy, ta đã bàn bạc xong, Ngưỡng Quang đại lục liên quân chúng ta đồng ý coi trận quyết chiến giữa hai chúng ta là trận chiến cuối cùng, giống như người tự tin về chính mình, các bằng hữu của ta cũng có lòng tin về ta.”

Hi Giới thần nhiên nhìn Cuồng Quân, nói: ”Tốt lắm, chúng ta bây giờ bắt đầu thôi.”

Phách thần Cuồng Quân còn chưa phản ứng gì về mấy lời đối đáp đơn giản giữa bọn họ, tiếng ngâm xướng của Hi Giới đã vang lên, nghe một thập ngũ giai vũ kỹ cao thủ ngâm xướng chú ngữ, quả thực là một chuyện rất kỳ quái. Nhưng hắn ngâm xướng lại không giống như ma pháp sư. Khi các ma pháp sư ngâm xướng chú ngữ, đòi hỏi phải theo tiết tấu và ngữ điệu đặc thù, chỉ có như vậy thì mới có thể dẫn phát để ma pháp nguyên tố cộng minh, nhưng ngữ điệu của Hi Giới lại không hề có gì biến hóa, cũng không có một chút ngừng lại, giống như đọc thuộc lòng, chú ngữ được nhanh chóng hoàn thành.

”Thần lực vô tận hóa thành tiếng than thở vô tận, xin Phong thần quay chung quanh ta, hình thành bức màn chắn hỗn độn; xin Thủy thần hóa thành làn sóng mềm mại, ngưng thành chiếc gương năm tháng; xin Địa thần buông bỏ cừu hận, giải trừ trời buộc tâm linh; xin Hỏa thần ngưng tụ thành sợi dây lửa, kết thành bức vòng không gian; xin tứ đại nguyên tố cùng tâm lực của ta, ký kết thỏa thuận vĩnh hằng. Khởi đầu hư vô đến kết cuộc hỗn độn. Xin ngừng mọi hành động, lấy tiếng than của thần làm ngọn nguồn của trở chú, lấy nguyên tố lực làm bản chất của trở chú. Máu tươi tinh thuần trở thành chỉ dẫn cho trở chú, ký kết minh ước trở chú. Thần Chi trở chú.”

Khi chú ngữ hoàn thành, tứ sắc quang mang đồng thời xuất hiện quanh thân Hi Giới, hỗn độn của thanh sắc, quang hoa thủy kính của lam sắc, xoáy nước chập chờn của hoàng sắc, cùng với hỏa liên hoa thánh khiết kết bởi hỏa diễm. Tứ sắc quang mang không hề chói mắt, nhưng khi Huyết Trở thần thạch vừa xuất hiện, tứ sắc quang mang lập tức lao vọt vào trong đó.

Kim sắc quang mang bùng lên quanh thân Hi Giới, Phách thần Cuồng Quân hoảng sợ phát hiện, thân thể của mình đột nhiên cứng lại, đó đương nhiên là do lực lượng của Hi Giới! Ngay trong giây phút sống chết trước mắt, thần chí của hắn bỗng nhiên hoàn toàn thanh tĩnh, thế nhưng hắn thanh tĩnh đến sao cũng đã chậm, trong nhân thần tràn ngập sự oán hận và không cam lòng vô hạn, bàn tay to lớn của Hi Giới chụp lên đỉnh đầu hắn. Thân thể cao lớn khôi vĩ của Phách thần trong nháy mắt bị một tầng huyết quang bao trùm, kim sắc quang hoa không ngừng phóng ra khỏi màn huyết quang, thứ Hi Giới muốn, không chỉ có máu của hắn, mà còn muốn lấy đi năng lượng khổng lồ tu luyện được từ vạn năm tới nay của hắn!

Huyết Trở thần thạch xuất hiện, trong nháy mắt liền hút lấy màn huyết quang hình thành quanh Phách thần Cuồng Quân, huyết quang khổng lồ che kín khối thần thạch, Hi Giới thể trước Thần Chi trở chú: ”Ta, thần nhân vương Hi Giới, tuyên thệ trước Thần Chi trở chú, nếu như ta thất bại trong cuộc chiến với nhân loại đại biểu của Ngưỡng Quang đại lục, sẽ phải trả giá bằng toàn bộ sinh mạng của thần nhân bộ tộc.”

Nhìn ánh mắt Hi Giới đánh về phía mình, Niệm Băng cũng không hề do dự, tiếp lời nói: "Ta, Băng Hỏa Ma Trù Niệm Băng, tuyên thệ trước Thần Chi trở chú, nếu như thất bại trong cuộc chiến với thần Hi Giới, sẽ phải trả giá bằng toàn bộ sinh mạng của Ngưỡng Quang đại lục liên quân."

Hi Giới gật đầu với Niệm Băng, cao giọng nói: "Thần Chi trở chú! Xin biến thành người chứng kiến cho lời thề của chúng ta. Dùng huyết sắc quang hoa của người để đưa ra quyết định công bằng nhất." Hắn vừa dứt lời, huyết quang do Huyết Trớ thần thạch phát ra chợt thu liễm, bỗng nhiên, từ thần thạch phát ra một tiếng vỡ. Một đạo hồng quang chỉ lớn như ngón tay phóng lên cao, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Nhưng huyết quang không hề biến mất, không khí tựa hồ trở nên âm u, hai luồng huyết sắc như ẩn như hiện lộ ra trong mây, ma pháp nguyên tố trong không khí dường như cũng bao phủ một tầng huyết sắc quang thái. Năng lượng thâm trầm khiến người người thấy lạnh.

Hi Giới nhìn Niệm Băng, Niệm Băng cũng đang nhìn hắn. Là đại biểu mạnh nhất của song phương, bọn hắn không cần nói cái gì nữa, chỉ cần dùng hành động để biểu đạt hết thảy là đủ rồi. Trên người Hi Giới trong nháy mắt bộc phát kim quang cường liệt phi thường. Niệm Băng có thể thấy rõ, trên tay, chân và ngực của đối phương sáng lên ba kim sắc quang điểm. Thân thể của Hi Giới hoàn toàn bao trùm trong kim sắc quang mang như thực chất, khí tức cường đại lại chẳng hề phát ra, trái lại còn được thu liễm vào trong, không hề sản sinh áp bách, nhưng lại mang đến sự khủng bố.

Niệm Băng cũng không nhàn rỗi. Thất thải quang hoa cũng bốc lên. Hắc Vũ Hoàng cầm đầu mười đạo hồn hiện ra, hôi sắc quang điểm ngưng kết dưới thân hắn, tiếng long ngâm trầm hùng, tiểu long vương Áo Tư Tập dùng thân mình đỡ lấy Niệm Băng, hôi sắc lân phiến trên người lấp lánh trong suốt, một tầng kim hôi sắc khí lưu khê tản ra.

Qua linh hồn tương thông, Niệm Băng trao đổi ý niệm với Áo Tư Tập, mối liên hệ giữa một người một rồng trong nháy mắt được thiết lập. Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, hiện nay có thể coi là Niệm Băng khống chế thân thể của Áo Tư Tập, thân thể Niệm Băng đột nhiên lóe lên, mang theo Áo Tư Tập phi lên cao. Trên thân bảy đạo hồn, bốc lên quang trạch có màu sắc khác nhau, trong chớp mắt tạo thành một đoàn, đồng thời bảy thần đạo cũng được giờ lên, Thiên Nhân lĩnh vực như một màn hào quang to lớn từ trên trời cao phủ xuống, trung tâm là Hi Giới và bảy đạo hồn.

Chỉ có khi đối mặt giao phong như thế này mới có thể cảm thụ được sự cường đại của chủ thần vương, quanh thân Hi Giới tản ra kim quang cường liệt, không hề bị Thiên Nhân lĩnh vực làm suy yếu.

Kim sắc trường đao xuất hiện trong tay Hi Giới, thân ảnh hư ảo lay động, hai tay nắm đao, chém xiên xiên lên không trung, một đạo này như thể linh dương quả giác, không thấy tung tích (ND: con linh dương lúc ngủ, treo sừng trên cây, dưới đất không có dấu tích, thở không ra tiếng, thợ săn khó tìm; ẩn dụ cho những thứ vô hình tướng, số lượng - theo thuvienhoasen.org), ánh đao lơ lửng kéo theo một câu vòng ngang trời. Điều mà song phương ở phía dưới quan chiến thấy kỳ quái chính là, một đạo này của Hi Giới lại đi chém lên bầu trời trống rỗng, mà không phải là hướng về phía bảy đạo hồn.

Cảm giác hư huyền cũng xuất hiện trên bảy đạo hồn, mang theo bảy loại quang mang hoàn toàn bất đồng, sau lưng mỗi đạo hồn đều bám theo một chuỗi tàn ảnh thật dài, quanh thân Hi Giới lập tức bị những tàn ảnh này bao trùm, mà giữa không trung, theo một tràng long ngâm to rõ, Niệm Băng và Áo Tư Tập hiện ra, nơi bọn họ xuất hiện, cũng vừa vặn là nơi phải đón nhận một đạo công kích của Hi Giới.

Không phải đương sự, rất khó mà biết được tình thế lúc này, vì sao Niệm Băng lại tự mình đưa đến mũi đao? Chỉ có Niệm Băng mới biết nỗi khổ của mình, hắn không nghĩ tới Hi Giới cảm giác lại nhạy cảm như vậy, nắm bắt chính xác vị trí của mình và Áo Tư Tập vốn dựa vào không gian ma pháp, dùng năng lực thuần di như chớp mà tạm thời ẩn hình ở vị trí này. Một đạo nọ của hắn thoát nhìn chỉ có một đạo đao mang, nhưng nhìn xuyên qua đao quang, khí cơ và khí phách trên đao lại hoàn toàn tập trung lên thân thể Niệm Băng, bởi vậy, hiện tại Niệm Băng chỉ còn lựa chọn cứng chọi cứng mà thôi.

Một đạo kim hôi sắc thiểm điện từ miệng Áo Tư Tập phụt ra, đánh thẳng lên kim sắc đao quang, trên bầu trời liên vang lên tiếng nổ vang như sấm, kim quang mù mịt, kim sắc đao quang đã yếu đi nhiều, thế nhưng, một tiếng thổ tức của Áo Tư Tập này lại không thể ngăn cản được hoàn toàn thể công của nó.

Một tầng kim hôi sắc quang mang từ trên mình Áo Tư Tập lóe lên, tốc độ vẩy cánh của hắn đã giảm đi rõ

rệt, hiển nhiên là đã bị lực phản chấn ảnh hưởng. Đúng lúc này, một đoàn ngân quang lơ mờ lấy Niệm Băng làm trung tâm mà bốc lên, kim sắc đao quang kia mới vừa tiếp xúc với ngân sắc quang mang, liền thay đổi phương hướng lao về phương xa.

Huyền Tướng Giao Thoa lĩnh vực, với sự nỗ lực không ngừng của Niệm Băng, cuối cùng cũng có thể hoàn thành mà không cần ngâm xướng chú ngữ. Nếu như nói trên thế giới này còn thứ lực lượng gì có thể chống lại công kích của Hoàng Cực huyết, thì cũng chỉ có Thiên Nhân huyết. Đương nhiên, năng lực của Thiên Nhân huyết phải được biểu hiện ra theo một hình thái đặc thù, mà Huyền Tướng Giao Thoa này, chính là một loại hình thái đặc thù như vậy.

Tiếng kinh khí sục sôi bắn ra như tiếng sét đánh ầm ầm giữa trời. Phương thức công kích của bảy đao hồn rất đơn giản, với tác dụng tăng phúc của Thiên Nhân lĩnh vực, bản thân năng lực thể của bọn họ vốn có ưu thế về tốc độ, không hề kém hơn so với chung cực Địa Linh huyết của Hi Giới. Đó cũng là một trong những ưu thế của Niệm Băng.

250. Chương 249: - Diệt - Thất Diệu Giác Tỉnh

Đối diện, Hi Giới chợt nhanh chóng phong bế quanh thân thể, di chuyển tránh khỏi lộ tuyến của các đao hồn mà không hề tỏ ra lúng túng, nếu như không phải là quyết đấu, hẳn có thể dựa vào thực lực mà đột phá vòng vây, nhưng trong tình huống này, hẳn lại cho rằng đây là một cơ hội phi thường tốt. Tay phải vỗ về phía trước, chân trái co lên, hai luồng kim sắc quang mang bảo vệ chắc chắn thân thể hắn, sau lưng phát ra một phiến nhũ bạch sắc quang hoa, bạch quang vừa xuất hiện, liền biến thành kim sắc, hình thành một lồng sáng kim sắc tản ra chung quanh, với phụ trợ của hai Hoàng Cực huyết, phòng ngự của chung cực Phương Giáp huyết nhất thời tăng đến cực điểm, sau mỗi lần xuất đao cực nhanh, bảy đao hồn liền chuyển thân sang vị trí khác, không cho Hi Giới cơ hội tập trung.

Niệm Băng biết rõ, từ bề ngoài thì Hi Giới đang phòng ngự, nhưng thực tế thì hắn tùy thời đều có thể tung một kích lôi đình, tư thế của hắn tuy quái dị, nhưng giữa tay phải và chân trái, năng lực bên trong hai Hoàng Cực huyết ngày càng ngưng kết. Giờ khắc này, Niệm Băng đột nhiên minh bạch, vì sao Hi Giới có thể chỉ dựa vào tự thân để hóa giải hỏa hệ ma pháp do nghìn ma pháp sư phát động, đó chính là vì đầu khí của hắn có thể áp súc đến cảnh giới mà trước nay chưa từng có. Hoàng Cực huyết thứ ba của hắn, giống như Hoàng Cực huyết của mình, cũng là song huyết hợp nhất, chỉ là, thứ tương hợp với Hoàng Cực huyết của hắn, không phải là Thiên Nhân huyết, mà là Lệ Trung huyết. Sau khi Lệ Trung huyết và Hoàng Cực huyết dung hợp, không chỉ khiến nơi ngực Hi Giới biến thành nơi mạnh nhất, đồng thời, cũng đề thăng mạnh mẽ năng lực ngưng tụ đầu khí của Lệ Trung huyết, dưới tác dụng của hai loại khiếu huyết cường đại này, không ai có thể có được đầu khí ngưng kết hơn Hi Giới. Cũng bởi vì vậy, hắn mới có thể đánh tan được ma pháp công kích do nghìn ma pháp sư liên hợp phát động.

Sau khi đẩy đi được công kích đầu tiên của Hi Giới, ngân sắc quang mang do Niệm Băng phát ra cũng không tiêu thất, hắn nhắm hai mắt lại, hoàn toàn dựa vào Thiên Nhân huyết mà quan sát ngoại giới, ngân sắc quang mang di chuyển chậm chậm trong không trung. Quang mang nồng đậm kia phát ra khí tức kỳ dị. Khi ngân sắc quang mang dung hợp với thân thể bảy đao hồn, Hi Giới bỗng thấy hoa mắt, liền đã không thể phân biệt được thực giả của các đao hồn, đâu là nguyên bản, đâu là tàn ảnh. Không di chuyển cùng hướng với hắn, mà vừa chớp động vừa quay quanh thân thể hắn, Hi Giới căn bản không nhận ra được mục tiêu của bảy đao hồn là gì, hắn chỉ có thể mơ hồ tượng cảm giác được, năng lực đến từ bảy đao hồn đã trở nên khó bề phân biệt, vì không nắm rõ được tình huống bên phía đối phương, Hi Giới vừa chuẩn bị phát động năng lực bên trong hai Hoàng Cực huyết, liền bắt đầu dừng lại.

Dưới hai tầng Huyền Tướng Giao Thoa và Thiên Nhân lĩnh vực, tuy các công kích của các đao hồn đều bị lực phòng ngự cường hãn của Hi Giới đẩy lui. Thế nhưng, hắn lại chẳng thể tìm được vị trí của Niệm Băng, bên trong Huyền Tướng Giao Thoa lĩnh vực, mọi thứ đều có thể là giả, cũng có thể là thật, Niệm Băng có được tinh thần lực mà Hi Giới không thể sánh được, ở phương diện huyền hóa ảnh hưởng đến đối thủ này, Hi Giới vô pháp so sánh được với hắn.

Đứng ở phía dưới, chúng nhân đều khấn trương, nhất là ba thê tử của Niệm Bằng, các nàng đều nắm chặt tay, dù sao thì trượng phu cũng đang đối mặt với cường giả mạnh nhất của thần nhân, Hi Giới tuyệt không dễ đối phó. Tuy từ biểu hiện lúc này, Niệm Bằng đang chiếm ưu thế nhất định, nhưng nó cũng chẳng đại biểu được cho cái gì.

Ngọc Như Yên nhíu nhíu mày, nói: "Niệm Bằng quá chú trọng đến năng lực mê hoặc đối thủ của mình, sợ là hắn sẽ gặp bất lợi." Nhìn ánh mắt khó hiểu của mọi người chung quanh, Lam Vũ công tước thay thê tử giải thích cho mọi người: "Công kích phối hợp bởi hư huyền linh vực và đao hồn này của Niệm Bằng quả có thể xưng là tuyệt sát, lại có thể đặt bản thân mình ở bên ngoài, không sợ bị đối phương gây thương tích, nếu như đối thủ hiện tại của hắn là một đối thủ bình thường, hoặc là có đặc điểm gần như hắn, thì chiến thuật này chắc chắn sẽ thành công. Nhưng đáng tiếc là, hắn phải đối diện với Hi Giới có được năng lượng tuyệt đối, tuy ta không biết trong linh vực của Niệm Bằng có điều huyền bí gì, nhưng năng lượng của Hi Giới cũng đủ cường đại, hoàn toàn có thể phá tan, dùng lực phá xáo."

Tiếng nói của Lam Vũ công tước vừa dứt, song phương giao chiến trên không đã có biến hóa, Niệm Bằng thân tại không trung, trong miệng thầm thì ngâm xướng thứ gì đó, mà Hi Giới cũng đã động, hắn đồng thời đánh ra mười chiêu khắp chung quanh, như không có mục đích gì, tay trái đảo kim đao, đầu khí ào ào bắn ra tứ phía. Tuy Huyền Tưởng Giao Thoa có hiệu quả thay đổi phương hướng công kích của địch nhân, nhưng cũng phải tính đến cường độ năng lượng công kích của đối phương, với thực lực của Hi Giới, Niệm Bằng cũng chỉ có thể khống chế được một phần công kích mà thôi, muốn đẩy ngược lại năng lượng này thì là không thể.

Hi Giới hú một tiếng dài, toàn thân phát ra một luồng kim quang cường liệt, kim đao trong tay như khai thiên tích địa, trảm ra một đạo đao mang, đao mang ngưng kết dị thường, khi rời khỏi đao chỉ dài chừng ba thước, Thiên Nhân linh vực lấy tinh thần làm chủ không bị nó ảnh hưởng, nhưng Huyền Tưởng Giao Thoa linh vực lại có biến hóa, một đạo này của Hi Giới, chém ra một khe nhỏ trên không trung, khiến Huyền Tưởng Giao Thoa nhất thời bị phá tan thành từng mảnh. Trong kim quang lập lòe, Hi Giới ngạnh đấu với bảy đao hồn, bảy đao hồn đồng thời bay về tứ phía, tàn ảnh bám theo thân thể cùng theo đó mà biến mất, Hi Giới với tốc độ mắt thường khó thấy được lao ra khỏi vòng vây, hắn chém ra một vết nứt không gian, sản sinh lực hấp dẫn cực lớn, khiến thân thể của bảy đao hồn phải dừng lại một thoáng, mà chính hắn lại trực tiếp lao về phía Niệm Bằng đang ở trên lưng Áo Tư Tập trên không trung.

Tiểu long vương Áo Tư Tập lại phun ra mấy đạo kim hôi sắc điện quang, Hi Giới không hề né tránh, vẫn lao về phía Niệm Bằng, kim hôi sắc thiểm điện tiếp xúc với kim đao trong tay hắn, bị từng trảm phá tan, không hề khiến thân thể của hắn chậm lại chút nào.

Song phương quan chiến ở phía dưới đều ngừng hô hấp, bọn họ đều khấn trương chăm chú, lần giao chiêu này có quyết định thắng phụ? Niệm Bằng bị tách khỏi các đao hồn của hắn, hiển nhiên là đã rơi vào thế hạ phong, từ biểu hiện trước đây của hắn, khi không còn các đao hồn phụ trợ, căn bản là không có khả năng ngăn cản được công kích của Hi Giới!

Hai mắt Niệm Bằng lúc này đã hoàn toàn biến thành ngân sắc. Khi Hi Giới còn đang cho rằng hắn sẽ phát động tinh thần lực thực thể công kích, không gian đột nhiên lại có biến hóa, hai tay Niệm Bằng hợp lại trước ngực, tiếng ngâm xướng trầm thấp trong nháy mắt ngừng lại, hắn không phải chỉ biết phụ trợ ma pháp. Hắn cũng là một ma pháp sư cường đại! Hai chữ đơn giản phát ra từ miệng. "Phong ấn."

Hi Giới đột nhiên cảm giác được không khí chung quanh trở nên đặc quánh, thân thể Niệm Bằng và Áo Tư Tập lại biến mất, lần này, bọn hắn biến thành vô số thân thể, đồng thời tán ra chung quanh, khi đao quanh của Hi Giới không do dự chém ra, tuy phá được thập tam giai Phong Ấn ma pháp của Niệm Bằng, nhưng trước mặt đột nhiên xuất hiện vô số Niệm Bằng và Áo Tư Tập, hắn không kiềm nổi sự sợ hãi, ngã ra trong chớp mắt. Bảy đao hồn đồng thời xông tới.

Mấy trăm Niệm Bằng đồng thời bắt đầu ngâm xướng, mà mấy trăm Áo Tư Tập không ngừng phun ra từng đạo thiểm điện, phối hợp với công kích của các đao hồn, một lần nữa Hi Giới bị áp chế. Lam Vũ công tước phu thê có thể đoán được Huyền Tưởng Giao Thoa không thể chế trụ Hi Giới, sao Niệm Bằng có thể không đoán ra được?

Lúc này, chú ngữ của Niệm Bằng lại rất rõ ràng, từng người ở bên dưới đều nghe rõ, từ lúc chú ngữ của

hắn bắt đầu, không khí lại trở nên ngưng kết, trên không trung xuất hiện từng đám mây đen, che mất ánh dương quang, toàn bộ thế giới như ảm đạm đi nhiều.

Để ứng phó với tinh thần lực thực thể công kích của Niệm Băng, Hi Giới sớm đã có chuẩn bị, nhưng hắn không ngờ được, Niệm Băng lại không xuất ra tinh thần lực là thứ duy nhất có thể uy hiếp đến hắn. Mà bảy đạo hồn dưới tác dụng tăng phúc của Thiên Nhân huyết, quả thực khó chơi, không chỉ là tốc độ kinh người, mà mỗi công kích của bọn họ đều là trực diện, cho dù là Hi Giới, cũng phải toàn lực chú ý, không dám để bảy đạo hồn công kích nhiều lần vào cùng một điểm, đạo mang của hắn dù cường hãn, nhưng là đạo hồn của bảy thanh tuyệt thể thần đạo, phối hợp phi thường ăn ý, bảy đạo cùng xuất, có thể sản sinh một lực trường kỳ diệu, tuy không thương hại được Hi Giới, nhưng Hi Giới muốn thoát ra hoặc là hủy diệt bất cứ đạo hồn nào, tất đều phải trả giá rất lớn.

"Giao thoa! Quang tích của thái dương và sự chỉ lối của nguyệt lượng, trên con đường tối mịt, soi rọi hoàng kim chi đạo."

Toàn bộ Niệm Băng vào giờ phút này đã biến thành kim sắc, trên mặt bọn họ đều tỏa ra quang mang thần thánh, nhẹ nhàng ngấm xương, ma pháp nguyên tố trong không khí phẳng phất như đứng im, lắng nghe thanh âm sung mãn từ tính đó.

"Dòng suối chảy mãi không ngừng! Dải lụa trắng liên miên bất tuyệt, xin đáp lại lời cầu thỉnh của ta, hội tụ thành dòng sông mộng."

"Trải qua núi non tinh minh, tiến vào biển rộng mênh mông, để cho mầm mống hi vọng được bắt rễ đi!"

"Thế giới chi thụ vĩnh cửu xanh tươi, kết thành trái chín vàng ruộm, mọc ra cánh trắng thanh khiết, bay lượn khắp đại địa đồ nát."

"Mà nhóm lên ngọn lửa vĩnh hằng bất diệt, biến hóa thành hồng liên vô tận, đan thành tâm nguyện, thiêu cháy lời thề, thức tỉnh đại địa đang ngủ say."

Mấy trăm Niệm Băng đều ngấm xương chú ngữ giống nhau, không giống như phương thức luân phiên ngấm xương gia tăng tốc độ của Lam Thần, nhưng trong ngữ điệu trầm bổng du dương, tốc độ ngấm xương của hắn vô cùng nhanh, khi kết thúc mấy câu này, cũng chính là lúc mà Hi Giới bị bảy đạo hồn vây quanh, phát động công kích.

Dung Thiên ở phía dưới ngờ vực hỏi phụ thân mình, "Niệm Băng ngấm xương chú ngữ gì, từ âm điệu của hắn, chú ngữ này dài đến khó mà tưởng tượng."

Dung thân vương cười khổ lắc đầu, đáp: "Ta tuyệt đối chưa từng đọc được ghi chép nào về chú ngữ này. Quả thực, đó hiển nhiên là một chú ngữ phi thường dài, theo kinh nghiệm của ta, chú ngữ càng dài, uy lực cũng càng đáng sợ. Muốn hủy diệt cường giả như Hi Giới, Niệm Băng dụng xuất ma pháp này tất phải có dụng ý của hắn. Với thực lực của Niệm Băng, mà còn cần thời gian ngấm xương dài như vậy, lực phá hoại của chú ngữ này là phi thường đáng sợ. Ta có thể khẳng định, đây là một siêu cấp cấm chú dung hợp cả thất hệ, loại chú ngữ này thì ta lần đầu tiên nhìn thấy. Trong truyền thuyết từ viễn cổ, từng có người nói, nếu như khi ma pháp sư đạt tới mức hoàn toàn câu thông với ma pháp nguyên tố, thì có thể sáng tạo ra ma pháp của chính mình, có lẽ, Niệm Băng của chúng ta cũng đã đạt tới cảnh giới này rồi. Đây có thể là một đoạn chú văn dài nhất trong lịch sử của ma pháp giới."

Dung Thiên hít một hơi lạnh, "Người muốn nói, đây là ma pháp do Niệm Băng tự sáng tạo? Có thể sao?"

Dung thân vương không hề trả lời, chỉ kiên định gật đầu, trong mắt toát ra quang mang nóng rực, là một ma pháp sư, còn có gì hưng phấn hơn được nhìn thấy chung cực ma pháp? Trong lòng hắn tràn ngập kiêu ngạo về tôn tử của mình. Mà lúc này, chú ngữ của Niệm Băng vẫn còn đang tiếp tục.

"Kết hợp! Thất diệu chi lực truyền thừa từ thái cổ!"

"Băng Tuyết nữ thần, người là vàng trắng lam sắc ôn nhu."

"Hỏa Diễm thần, người là thái dương sớm mai rực rỡ."

"Phong thần, người là vàng trắng thanh sắc lưu động không ngừng."

”Đại địa nữ thần, người là thái dương hoàng sắc nuôi sống vạn vật.”

”Không gian thần, người là vàng trắng ngân sắc thần kỳ.”

”Quang minh thần, người là thái dương kim sắc huy hoàng.”

”Hắc ám thần, người là đại biểu của sự thôn phệ vô tận, thái dương tử sắc trầm mặc.”

”Cộng minh trên đại địa hắc ám, phá tan bánh xe vận mệnh bị phong bế từ xưa, phá tan huyền tường thời không mà ta đã thất lạc, phát ra quang huy đẹp nhất của các người. Diệt! Thất diệu giác tỉnh!”

Khi mà Dung Thiên và Dung thân vương nói chuyện, Hi Giới cũng cảm giác được sự bất thường. Là chủ thần vương với ba Hoàng Cực huyết, hắn vẫn luôn cho rằng, dùng ma pháp để đối phó với hắn quả là một chuyện cười, năng lượng phân tán như vậy căn bản không thể có hiệu quả gì trước phòng ngự của hắn, thế nhưng, sau khi hắn nghe thấy tiếng ngâm xướng của Niệm Băng, trong không gian chung quanh, mọi ma pháp nguyên tố đột nhiên biến mất, thế giới chung quanh biến thành chân không kỳ dị không có ma pháp nguyên tố, mà nơi ma pháp nguyên tố biến mất, tựa hồ chính là thân thể bảy đao hồn.

Hi Giới hoảng hốt trong lòng, với kinh nghiệm thực chiến phong phú, hắn biết, mình tuyệt đối không thể để chú ngữ này của Niệm Băng hoàn thành.

Khi hắn phát hiện ra sự không ổn, thân thể bỗng lao vọt về phía trước, đầu khí trong Hoàng Cực huyết bắn ra đến cực hạn, vào lúc này, Niệm Băng cũng vừa hoàn thành câu ‘Băng Tuyết nữ thần, người là vàng trắng lam sắc ôn nhu’, thân hình bảy đao hồn như thiểm điện, lam sắc Thần Lộ đao lao lên trên cùng, đao hồn đột nhiên biến mất, hiện ra bản thể của Thần Lộ đao, mà vào lúc này, quang mang phát ra từ trên thân đao lại biến thành cường liệt dị thường, lam quang ngưng kết thành một vàng trắng rậm, vừa vặn ngăn cản công kích của Hi Giới. Tuy công kích của Hi Giới có cường độ cực cao, nhưng một màn kỳ dị xuất hiện, lam sắc nguyệt quang bốc lên, trong khi bốc lên, còn kéo theo công kích của Hi Giới lên trời, mà sáu đao hồn khác lại tách ra.

Công kích tiếp theo của Hi Giới cũng lại giống như lần vừa rồi, ứng với từng câu chú ngữ mà Niệm Băng nhanh chóng hoàn thành, bảy đao hồn lần lượt biến mất. Mỗi đao hồn đều huyền hóa thành diệu chi quang mang, không đối kháng với Hi Giới từ chính diện, mà lại dẫn năng lượng lên không trung. Trước khi câu chú ngữ cuối cùng xuất hiện, mắt Hi Giới thấy bảy đao hồn biến mất, khi hắn cho rằng đã có thể công kích tới bản thể của Niệm Băng, nhưng lại giật mình phát hiện, thân thể Niệm Băng lại biến thành hư huyền, mấy trăm Niệm Băng phảng phất như đều không phải thực thể, khiến thực lực cường đại như hắn, cũng không thể đồng thời công kích nhiều Niệm Băng như vậy, bất luận là bản thân Niệm Băng, hay là tiểu long vương Áo Tư Tập, đều có thể uy hiếp đến Hi Giới, đó là lí do mà hắn chỉ đành chọn một phương hướng.

Đáng tiếc. Sự lý giải về không gian hệ ma pháp của Hi Giới thì không tính là sâu sắc, với thực lực ma pháp bây giờ của Niệm Băng, mỗi một trong những thân ảnh hư huyền này đều có thể là thực, mỗi một đều có thể là giả, dưới tác dụng của ma pháp, bản thể của Niệm Băng thời khắc đều di động.

Diệt, Thất Diệu giác tỉnh.

Với từ diệt giản đơn này, Niệm Băng nhấn mạnh. Giống như búa tạ, phang vào trong đầu Hi Giới. Hi Giới từ đầu đều đội tinh thần lực thực thể công kích, lúc này nó đã xuất hiện. Khi đại não bắt đầu choáng váng, Hi Giới đột nhiên minh bạch, Niệm Băng là muốn dựa vào ma pháp này mà quyết định thắng bại. Trong ma pháp này, hắn nhất định là đã dồn hết toàn bộ năng lực.

Từ lúc bắt đầu quyết chiến, Niệm Băng đã triển khai kế hoạch của mình. Hắn đương nhiên hiểu, với thực lực của mình, thì còn kém xa Hi Giới. Tuy thực lực của bảy đao hồn và Áo Tư Tập bất phàm, nhưng thực lực lại khó mà cộng dồn lên được. Mà đầu khí của Hi Giới lại cực kỳ ngưng kết dưới tác dụng của ba Hoàng Cực huyết. Không chỉ bạo phát mà còn bền bỉ, so với mình thì mạnh hơn nhiều, một khi mà bảy đao hồn tiêu hao vì chiến đấu với Hi Giới, vậy thì, chung cuộc mình chỉ có bại vong. Cho nên, từ lúc cuộc chiến bắt đầu, Niệm Băng đã có sắp đặt. Bảy đao hồn với phụ trợ của Thiên Nhân lĩnh vực làm công, dùng Huyền Tường Giao Thoa để quấy rối, kỳ thực đều là triển khai từng bước. Điều hắn muốn làm, chính là trước khi đao hồn bị Hi Giới làm tiêu hao, dùng phương pháp đặc biệt, rút ra toàn bộ lực lượng, quyết thắng bại với Hi Giới trong thời gian ngắn.

Thất Diệu giác tỉnh, ma pháp này đúng như Dung thân vương nói, là do chính Niệm Băng dựa vào đặc tính của mình mà nghiên cứu ra. Trong ma pháp này, không chỉ dung hợp ma pháp lực của hần, mà còn dung hợp toàn bộ năng lượng của bảy đạo hồn và năng lực của bảy thần đạo. Dem toàn bộ năng lượng tập trung vào một ma pháp, Niệm Băng cơ hồ đã đem ra tất cả, không chế đại cục, trước khi Hi Giới hiểu ra, hoàn thành ma pháp này.

Trong giây phút tối hậu hoàn thành ma pháp này, khi Niệm Băng ngưng tụ tinh thần lực lợi dụng khi Hi Giới còn đang kinh hoảng, nắm lấy thời cơ tốt, toàn lực cấp cho hần một tinh thần lực thực thể công kích.

Niệm Băng không sợ là sử dụng tinh thần lực quá độ thì sẽ không thể khống chế để hoàn thành ma pháp, Thất Diệu giác tỉnh, điều khủng bố nhất ở ma pháp này, chính là nó hoàn toàn là một đơn thể công kích ma pháp, vì vậy, trước khi thi triển ma pháp, Niệm Băng mới không hề cảnh báo cho Ngưỡng Quang đại lục liên quân, bởi vì hần biết, ma pháp này của mình sẽ không ảnh hưởng tới phía dưới, vào lúc ma pháp hoàn thành, sẽ tự động tiến hành phong tỏa phạm vi công kích.

Hi Giới lúc này quả thực có chút kinh hoảng. Tuy hần sớm có lòng phòng bị, khi đối mặt với thực thể tinh thần lực công kích của Niệm Băng, dựa vào tinh thần lực tự thân được áp súc cường liệt và bảo hộ nhờ Hoàng Cực huyết, cũng không phải chịu thương hại gì nặng, thế nhưng, trong một thoáng mà tinh thần hoảng hốt, hần mất đi cảm giác về ma pháp nguyên tố ba động trên không trung, cao thủ quyết đấu, một khoảnh khắc ngắn ngủi này đã là ưu thế cực lớn rồi.

Thế nhưng, Hi Giới không hổ là chủ thần vương, cường giả mạnh nhất trong thần nhân, trong lúc nguy cơ, hần lại có lựa chọn chính xác nhất trong lúc tinh thần còn hoảng hốt, kim sắc quang mang đột nhiên bạo phát, y phục trên của Hi Giới hoàn toàn biến thành những mảnh nhỏ, lộ ra một thân thể rắn chắc như đá hoa cương, từng sợi tóc dựng đứng, toàn thân trên dưới hoàn toàn giống như đã biến thành kim sắc thực thể, năng lượng khổng lồ trong nháy mắt hội tụ quanh thân thể hần, lại xuất hiện một vòng đen, đó không phải là quang mang, đem đến cho con người ta một cảm giác trống rỗng, các cường giả quan chiến phía dưới hoảng sợ phát hiện, cường độ đấu khí của Hi Giới đã trực tiếp phá khai không gian, hình thành một hắc động quanh thân thể. Nếu đã là một kích toàn lực, Hi Giới cũng không cần phải giữ lại thực lực của mình làm gì.

Bầu trời mây đen rậm rạp, bảy khe nứt xuất hiện, bảy luồng ánh sáng đồng thời sáng lên, vàng trắng lam sắc, thái dương hồng sắc, vàng trắng thanh sắc, thái dương hoàng sắc, vàng trắng ngân sắc, thái dương kim sắc, quay chung quanh thứ cuối cùng xuất hiện, thái dương tràn ngập khí tức ngưng trọng, phát ra thất thải quang mang hoa mỹ phủ khắp thiên địa. Không khí tựa hồ đông đặc lại, các cường giả có được tiên thiên chi lực đều phát hiện, vào lúc này, khắp thiên địa chẳng còn chút tiên thiên chi khí nào tồn tại.

Mấy trăm Niệm Băng và Áo Tư Tập đã biến mất, thất diệu trên không trung đồng thời bắn ra một quang trụ đường kích một trượng, nhìn qua thì quang trụ hoàn toàn là thực thể, thất sắc quang trụ khê lóe lên, ngưng kết tại cùng một chỗ.

Hai mắt Hi Giới sáng rực, song thủ hợp trước thân, năng lượng khổng lồ trong nháy mắt được kích phát, bao quanh hắc sắc không gian quanh thân thể hần, khuếch trương đến phạm vi một trượng, ngắc đầu nhìn lên bảy thái dương và vàng trắng bất đồng đang lấp lánh. Ánh mắt hần trở nên tàn khốc dị thường, tuy tinh thần lực của Niệm Băng có ảnh hưởng nhất định lên hần, khiến hần không thể tìm được vị trí của Niệm Băng, nhưng lại không hề ảnh hưởng đến việc hần bộc phát toàn bộ thực lực.

”Thần diệt vạn vật, vạn pháp quy nhất, xem áo nghĩa cuối cùng của ta. Thôn diệu.” Hắc sắc không gian từ từ thoát ra khỏi tay hần, hóa thành một hắc sắc quang cầu lớn, chung quanh quang cầu được bao bọc bởi kim sắc quang mang, đó rõ ràng không phải là năng lượng, mà là một hắc động chân thực.

Lực của ba vàng trắng, bốn thái dương ngưng kết thành một trên không trung. Thất sắc thải quang đột nhiên ảm đạm, một thất thải tinh cầu xuất hiện, cuối cùng là Thất Diệu diệt chủ thần, hay là chủ thần thôn Thất Diệu? Lúc này, tất cả mọi người đều đã ngừng thở.

Hắc động do kim quang bao bọc đột nhiên bốc lên. Lao về phía thất thải tinh cầu trên không trung. Khắp thiên địa, lúc này tựa hồ chỉ có hai tồn tại hình tròn, không ai có thể lý giải được năng lực này đến tột cùng đại biểu cho thứ gì, thế nhưng, hồ như mọi người đều biết. Nó đại biểu cho lần đối quyết cuối cùng của hai cường giả mạnh nhất song phương.

Một phương là đại biểu cho Thất Diệu, sinh cơ của thiên địa vạn vật, một phương là đại biểu cho sự thôn phệ hủy diệt hết thảy, trong không gian bị bóp méo, hai đoàn ánh sáng trên dưới từ từ dung hợp.

Không hề có tiếng nổ hoặc là năng lượng phát ra, vào nháy mắt mà chúng hoàn toàn dung hợp, tất cả mọi thứ chung quanh đều thay đổi. Mọi sinh vật tại tràng đều biến mất, chung quanh biến thành một mảnh hắc ám vô tận, cho dù là vốn ở bên cạnh, lúc này cũng không thể cảm giác được, cảm giác thực sự quái dị.

Nỗi khủng hoảng xuất hiện trong lòng các thần nhân, đồng thời, cũng xuất hiện trong lòng Ngưỡng Quang đại lục liên quân, mỗi người đều bị cách ly khỏi thế giới này, mất đi mọi hành vi, cho dù là vũ giả cường đại, cũng yếu ớt giống như đồ gốm mỏng manh.

...

Thần Chi đại lục.

Ba người đang tu luyện gần như đồng thời mở hai mắt.

Trật Tự thần cau mày: "Chúng ta quyết định buông bỏ những thần nhân kia có phải là một sai lầm? Không ngờ rằng, thực lực của Hi Giới đã đạt tới trình độ này, từ một người bình thường mà có thể tu luyện tới cảnh giới này. Ta cơ hồ có thể cảm giác được, nếu như hắn có thất huyết, sợ rằng thực lực sẽ bước vào ngưỡng cửa chân thần."

Thời Gian thần than nhẹ một tiếng, rồi nói: "Nhân loại đối kháng với Hi Giới kia không biết, năng lượng ba động sản sinh lại chẳng hề yếu hơn hắn, bọn hắn quyết đấu một chọi một, là cuộc chiến có năng lượng tiếp cận thập lục giai! Nhớ đến chúng ta ba vạn năm trước, chiến đấu lực chắc chỉ giống thế này mà thôi. Thân thể của nhân loại là một kho báu vô tận, nếu ai có thể nắm được kho báu này, thì sẽ trở thành chúa tể của cả thế giới.

Hủy Diệt thần lúc này lại trầm tĩnh, khác xa so với tính cách dễ kích động của hắn, "Tất cả đều đã xảy ra, chúng ta dù thảo luận thì có ý nghĩa gì. Tiếp tục, chúng ta phải lập tức hoàn thành. Có lẽ, ngày mai chúng ta đi tìm Tạp Áo và Thiên Hương, kết thúc ân oán năm vạn năm.

Ba chân thần đồng thời nhắm mắt lại, quanh thân bọn họ không hề xuất hiện năng lượng ba động, nhưng vào thời khắc này, thân thể của ba chân thần lại phẳng phất như dung hợp lại, chung quanh hoàn toàn biến thành hắc ám.

Khi quang mang của thái dương chiếu khắp Di Thất đại lục, mây đen tan đi, ba vầng trăng và bốn thái dương cũng đã biến mất, mà hắc động khiến người người sợ hãi cũng biến mất.

Ngưỡng Quang đại lục liên quân và các thần nhân đều tìm lại được mình, tìm lại được lực cảm của mình, thế nhưng, trong lòng bọn họ lại chẳng thể có được cảm giác nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn lên không trung, bọn họ thậm chí còn nghe được tiếng tim đập thình thịch của chính mình. Tuy rằng những người quan chiến này, đại đa số đều không biết được ý nghĩa chân chính của cuộc chiến này, nhưng nếu biết suy nghĩ, bọn họ sẽ minh bạch, cuộc chiến này có tác dụng quyết định đến toàn thể trường chiến tranh. Hi Giới thua, thì đại biểu cho các thần nhân mất đi chỗ dựa tinh thần, Niệm Băng thua, đại biểu cho việc mất đi ít nhất hai thập tứ giai cao thủ và bảy thập tam giai cao thủ. Bất luận là ai bị hủy diệt, đối với phương đó, cũng như đã bước một chân vào tử địa.

Hi Giới bình tĩnh phiêu phù trên không, thân trên để trần, nhưng tóc trên đầu vẫn chỉnh tề sau lưng, trước mặt hắn khoảng năm trượng, Niệm Băng cũng tĩnh lặng phiêu phù, lúc này, hắn không hề sử dụng ma pháp gì, cứ vậy mà đối diện với Hi Giới. Áo Tư Tạp và bảy đao hồn đã không còn, ngay cả bảy thần đao cũng biến mất.

Nếu như không phải y phục thân trên của Hi Giới bị biến mất, thì không ai có thể tưởng tượng được là bọn họ vừa mới chiến đấu, dù sao thì, những thứ đã xảy ra, đem lại cảm giác hư huyền quá mạnh mẽ.

Niệm Băng và Hi Giới nhìn nhau, ánh mắt của hai người đều rất bình tĩnh, trong mắt Niệm Băng lấp lánh quang mang trầm tĩnh, mà trong mắt Hi Giới lại có vài phần oán độc.

"Thực lực của ngươi còn chưa bằng được ta, cho dù tổng hợp nhiều năng lực như vậy, nhưng ngươi cũng vẫn kém hơn ta một chút, ngươi không phải là một thập ngũ giai cường giả chân chính." Thanh âm của Hi Giới

vang lên, tràn ngập vẻ bất cam.

Niệm Băng giơ tay lên, chỉ vào đầu mình, mỉm cười: "Quyết đấu và chiến tranh có một điểm rất giống nhau, thực lực tuyệt đối không đại biểu cho việc sẽ nhất định giành được thắng lợi, bằng không, vào trận chiến đầu tiên, các người đã giành được thắng lợi rồi. Trí tuệ, bất luận là trong quyết đấu hay chiến tranh, đều có thể phát huy tác dụng rất trọng yếu. Không sai, ta thừa nhận, về thực lực, ta không phải là đối thủ của người, về nhiều phương diện, người mạnh hơn ta rất nhiều. Thế nhưng, sự chênh lệch giữa chúng ta hiện giờ đã chẳng còn nữa, ngài thấy thế nào? Hi Giới đại nhân."

251. Chương 250: Chân Thần Đã Đến

Niệm Băng cười gật đầu, nói: "Không sai, quả thực như vậy, hiện tại, chúng ta cùng quay về, chuẩn bị cho cuộc quyết chiến. Đó sẽ là cuộc đấu ở một khía cạnh khác. Có lẽ, trận đấu đó, ngài sẽ thắng không chừng."

Hi Giới nhìn Niệm Băng thật sâu, đáp: "May mắn không tồn tại mãi mãi, nhớ câu nói này của ta. Thần Chi trở chú vẫn còn tồn tại, trường quyết chiến của chúng ta, sẽ dùng tính mạng để quyết thắng phụ cuối cùng, chỉ có một bên chết đi, bên còn lại mới chân chính giành được thắng lợi. Ngày mai, người sẽ không còn cơ hội như vậy nữa."

Niệm Băng thần nhiên: "Vậy thì để chúng ta rửa mắt chờ xem. Dùng hành động thay lời nói, mới là lựa chọn đúng đắn."

Hai người đồng thời nhìn chăm chăm nhau, thân hình lóe lên, đã biến mất.

Khi Niệm Băng và Hi Giới phân biệt quay lại trận doanh, đều làm những việc như nhau. Sau khi bọn họ dọn dẹp đơn giản, lập tức bắt đầu tu luyện, trận chiến ngày mai, sẽ không còn gì là may mắn nữa, tất phải phân ra sinh tử thắng phụ.

Trước trận chiến giữa Niệm Băng và Hi Giới, Niệm Băng sắp đặt cục diện, từ đó chiếm được ưu thế, qua trận chiến này, có thể coi Niệm Băng là kẻ giành thắng lợi, hẳn với thực lực yếu hơn Hi Giới, nhưng dựa vào các loại tình thế mà ép cho Hi Giới chiến thành bình cục. Thất Diệu Giác Tỉnh cùng Thôn Diệu, cả hai đều không thể giành được phần thắng, Niệm Băng tổn thất bảy đao hồn, mà Hi Giới lại thụ thương nghiêm trọng, sau lần va chạm kịch liệt, bọn họ gần như đã tiêu hao toàn bộ thực lực, tinh thần lực, ma pháp lực của Niệm Băng đều đã cạn kiệt. Còn mất đi sự trợ giúp của bảy đao hồn, trong khi Hi Giới vẫn còn giữ lại được một chút lực. Nhưng bị bảy loại quang mang hoàn toàn bất động chiếu diệu, thương thế của hắn nghiêm trọng hơn Niệm Băng nhiều. Vào thời điểm đó, hai người đều có hai lựa chọn, một, là tiếp tục chiến đấu, nếu như tiếp tục chiến đấu, thì bọn họ đều phải làm cùng một chuyện, chính là bạo huyết. Không có năng lượng của bạo huyết, bọn họ không thể phát ra công kích mang tính hủy diệt đối phương. Nhưng một khi bạo huyết, với tình huống thân thể của bọn họ, căn bản là không có gì là may mắn, cả hai đều sẽ không thể giành thắng lợi được, kết quả cuối cùng tất sẽ lưỡng bại câu thương. Do đó, bọn họ lựa chọn một phương thức khác. Đó là ngày mai tiếp tục chiến đấu.

Trải qua trận chiến hôm nay, hai người đều đã hiểu được thực lực của đối phương ở một mức độ nhất định, trận chiến ngày mai sẽ phải nguy hiểm hơn rất nhiều. Do vậy, đều tự quay về trận doanh, bắt đầu toàn lực khôi phục.

Niệm Băng một mình về tới trường bằng. Sắc mặt biến thành nhợt nhạt, ngày hôm nay hắn dựa vào trí tuệ mà chiếm được tiên cơ, thế nhưng, tiêu hao quá độ khiến thân thể hắn gần như tan vỡ, tuy tình hình của Hi Giới cũng không hơn gì hắn, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải tình trạng như vậy. Niệm Băng rất tin tưởng vào năng lực khôi phục của mình, từ một ý nghĩa nào đó, chính mình có thể tính là một long nhân, mức độ cường hãn của thân thể không hề kém hơn Hi Giới, riêng về mặt tinh thần lực, cũng hơn nhiều so với Hi Giới. Thế nhưng, khi Niệm Băng vừa mới tiến vào tu luyện, dùng tốc độ nhanh nhất đóng kín bản thân, hắn lại kinh hãi phát hiện một sự thực, một sự thực khiến hắn kinh hãi.

Mồ hôi lạnh thánh thót rơi xuống, hồi tưởng lại thâm ý trong ánh mắt của Hi Giới, Niệm Băng không khỏi cười khổ.

Hi Giới thực không có trí tuệ sao? Một nhân loại sống trên vạn năm, nếu như không có trí tuệ, thì đã không phải là sinh vật trí tuệ, càng không thể trở thành chủ thần vương.

Khi Niệm Băng vừa mới tu luyện, thì phát hiện mình đã sai rồi, trong một sự tình cực kỳ trọng yếu, đã lựa chọn một phương pháp sai lầm.

Quả thực, nếu như là lúc bình thường, Niệm Băng tuyệt đối có năng lực khôi phục không kém gì Hi Giới, nhưng hiện tại lại khác. Khi hắn mới bắt đầu tu luyện, cùng lúc với tinh thần lực được khôi phục nhanh chóng, hắn kinh hãi phát hiện, tiên thiên chi khí trong không khí cực kỳ ít ỏi, tựa hồ đã không còn tồn tại. Hắn lập tức nhớ là siêu giai ma pháp Thất Diệu Giác Tỉnh mà mình phát động, ma pháp này tuy cường đại, nhưng lại hấp thu toàn bộ tiên thiên chi khí trong không khí, thêm vào năng lượng của đao hồn và bảy thần đao, lúc này mới sánh được với thực lực của Hi Giới.

Mà lúc này bắt đầu tu luyện, Niệm Băng lại phát hiện, ngoại trừ trên bảy thần đao mà mình đã thu hồi còn có ba động của nguyên tố ra, ma pháp nguyên tố trong không khí lại trở nên cực kỳ ít ỏi, ít ỏi đến mức không đủ để hình thành tiên thiên chi khí mà mình cần, phát hiện này, tuyệt đối là kinh khủng.

Không còn tiên thiên chi khí để hấp thu, mình làm sao khôi phục được thực lực? Cuộc chiến hôm nay với Hi Giới, Niệm Băng đã phát hiện ra, muốn dùng tinh thần lực công kích để hủy diệt tuyệt thế cường giả như Hi Giới là không thể. Tối đa chỉ có thể ảnh hưởng tới trạng thái của hắn mà thôi. Không có tiên thiên chi khí, có nghĩa là bảy thần đao không thể khôi phục lực chiến đấu, có nghĩa là mình không thể khôi phục được đủ ma pháp. Mà tình hình hiện tại cũng ảnh hưởng ít nhiều đến Hi Giới, nhưng rõ ràng là ít hơn nhiều so với mình. Bởi vì, Hi Giới tu luyện đấu khí là chính, là kích phát tiềm lực của bản thân, rồi mới kết hợp với tiên thiên chi khí. Tuy không có tiên thiên chi khí ảnh hưởng cũng rất lớn đến hắn, nhưng lại ít hơn nhiều so với bản thân. Sau một đêm khôi phục, giữa mình và Hi Giới sẽ xuất hiện khoảng cách lớn. Mình không thể uy hiếp được hắn. Mà kế hoạch ban đầu của mình cũng khó mà thực hiện được. Nếu như Hi Giới sau khi hủy diệt được mình, vẫn bảo trì được đại bộ phận lực chiến đấu, thì dù cho Thần Chi trở chú bị phương pháp của mình hóa giải, sợ rằng Ngưỡng Quang đại lục liên quân cũng rất khó chiếm được ưu thế gì.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bản thân bày mưu với Hi Giới, hắn lại không biết bày mưu với mình sao? Niệm Băng rét cóng, hắn vốn biết mình còn quá trẻ, nên ra vẻ không biết gì cả. Lại ra dáng lo lắng hối hận, hiển nhiên là để mình tưởng là kẻ mưu đã đạt được. Nhưng kẻ đạt được lại chính là hắn. Mình nỗ lực để rút ngắn khoảng cách với đối phương, không ngờ đối phương cũng dùng trí tuệ, cũng giống như mình, bước một bước dài. Tình hình thế này, trận chiến ngày mai biến làm sao đây? Ưu thế vừa chớm xuất hiện, giờ đã biến thành liệt thế tuyệt đối.

Nhìn hai bàn tay, hắn cảm thấy mơ màng, hắn không biết mình sẽ phải làm gì đây để vẫn hồi bại cục, hắn tự hỏi, nhưng tự hỏi rồi cũng chẳng thể tìm được đáp án cho cục diện trước mắt!

Niệm Băng xấu hổ tỉnh ngộ. Bộc lộ toàn bộ năng lực rồi, Hi Giới vẫn chưa có vẻ gì là chật vật cả, lúc đó, sau khi kết thúc một kích tuyệt thế nọ, nếu như mình lựa chọn bạo huyết để cùng hắn đồng quy vu tận, thì có lẽ, Hi Giới đã chẳng còn cách gì. Nhưng mình lại luyến tiếc cuộc đời, luyến tiếc mọi thứ hiện có, luyến tiếc thân nhân, bởi vậy mà chưa từng nghĩ đến tình huống này, đã đáp ứng Hi Giới ngày mai tái chiến. Hiện tại, đã không thể hối hận được nữa, mình phải làm gì đây?

Trong suy tư, Niệm Băng nhanh chóng nghĩ về tử vong và sinh mệnh chi cầu, tuy không có tiên thiên chi khí, nhưng nếu mình có thể sử dụng năng lượng trong hai năng lượng cầu này, thì cuộc chiến ngày mai vẫn còn cơ hội. Nhưng làm thế nào để điều động tử vong và sinh mệnh năng lượng chi cầu đây? Sau khi trở về từ Thần Chi đại lục, mỗi lần tu luyện, Niệm Băng đều thử sử dụng hai nguồn năng lượng khổng lồ này. Chúng như những bảo tàng vô tận của Niệm Băng, thế nhưng điều hắn có thể làm, chỉ là phóng ra một chút sinh mệnh khí tức trong sinh mệnh chi cầu mà thôi. Muốn khống chế áp súc siêu cấp năng lượng cầu dày đặc như vậy, không phải là tinh thần lực mạnh mẽ mà làm được. Do vậy, Niệm Băng dù cố sức, vẫn chẳng có kết quả gì.

Tự hỏi, thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng một cái đã trôi qua nửa canh giờ, Niệm Băng bây giờ ngoài cười khổ, thì chỉ còn một tia hi vọng. Hắn biết, nếu như kế hoạch ban đầu thành công, thì Ngưỡng Quang

đại lục liên quân sẽ có thể ngăn cản được các thần nhân, bên nào cũng có cơ hội lớn, cuối cùng bao nhiêu người có thể trở về Ngưỡng Quang đại lục, cũng còn là một vấn đề. Vì sai lầm của mình mà gây nên, Niệm Băng biết, tự mình thì không thể gánh được trách nhiệm. Sau khi tính toán, hắn xác định phương pháp giải quyết tốt nhất. Đó là nhân khi Hi Giới còn giống như mình, thực lực còn chưa khôi phục, lập tức âm thầm phát động công kích. Tuy không có mình, đối phó với các thần nhân sẽ phải khó khăn hơn. Nhưng như thế còn hơn là đợi Hi Giới khôi phục lại, rồi mới tái chiến. Nghĩ đến đây, Niệm Băng đứng dậy, là kẻ đứng mũi chịu sào, thì hãy để mình gánh chịu tất cả. Ai bảo mình sai lầm cơ chứ? Hít sâu, tinh thần lực vừa mới khôi phục một chút cũng đủ để hắn thực hiện ý tưởng của mình.

Niệm Băng đi ra ngoài, ngay khi hắn vừa mới ra đến cửa, màn trướng được đẩy ra. Hai thân ảnh tuyệt mỹ xuất hiện trước mặt hắn. Nhìn thấy các nàng, ánh mắt Niệm Băng trở nên nhu hòa hơn nhiều, ngay khi tức cũng trở nên bình tĩnh.

Người đến, chính là Phượng Nữ và Lam Thần, sắc mặt hai nàng cũng rất bình tĩnh, nhưng nhìn Niệm Băng với một thâm ý.

"Niệm Băng, chàng muốn làm gì?" Người nói là Lam Thần, thanh âm của nàng vừa mạnh mẽ vừa mỉa mai, thân thể tuyệt mỹ phát ra một lực động nhân.

Đáng tiếc. Niệm Băng hiện tại chẳng có tâm tình gì để hân thưởng vẻ tuyệt mỹ của thê tử, cười khổ một tiếng, kéo các nàng về trước bồng, cúi đầu: "Kế hoạch của ta có sai lầm. Cuộc chiến ngày mai, sợ rằng ta không có được cơ hội gì. Do vậy, ta bây giờ muốn đi tìm Lạc Nhu thương lượng, lập tức phát động công kích với thần nhân."

Phượng Nữ kinh ngạc: "Sao lại như vậy? Chàng không phải là sớm có chuẩn bị rồi sao?"

Niệm Băng cũng kinh ngạc hỏi lại: "Nàng biết ta có chuẩn bị rồi."

Ánh mắt Phượng Nữ đột nhiên trở nên quái dị: "Sau khi chàng về, đáng vẻ rõ ràng là có trù tính trong lòng rồi, thế nhưng, bây giờ chàng đang làm sao vậy?"

Niệm Băng cười khổ, đáp: "Nàng quan sát quá tỉ mỉ. Quả thực, ta vốn chuẩn bị kế hoạch chu đáo. Theo suy nghĩ của ta, cuộc chiến ngày mai, ta có cơ hội rất lớn. Thế nhưng, ta đã sai..." Đến đây, hắn đem tình hình ma pháp nguyên tố ít ỏi cùng với phán đoán của mình nói ra. Lúc này, Niệm Băng cảm thấy rất áy náy, hắn ước gì có thể tâm sự cùng các thê tử, xem đâu mới là phương pháp tốt nhất.

Phượng Nữ nhíu mày, than một tiếng, rồi nói: "Niệm Băng, nguyên lai chàng là vì vậy. Theo ý của chàng, sau một ngày khôi phục, sẽ rất khó thắng được Hi Giới, đúng không? Nói như vậy, chỉ đành phát động công kích trước, không cho Hi Giới cơ hội khôi phục, đúng chứ?"

Niệm Băng gật đầu: "Đó là biện pháp duy nhất mà ta nghĩ tới được. Tuy bội tín là đáng khinh, nhưng vì từng ấy sinh mệnh của Ngưỡng Quang đại lục liên quân, ta nguyện ý bị nguyên rửa. Được rồi, chúng ta không nên nán lại nữa. Bây giờ mau đi thôi. Hi Giới khôi phục được một phần, uy hiếp đến chúng ta sẽ càng lớn. Trong trận này, hai chủ thần còn lại phải nhờ vào các nàng rồi. Những thần nhân cao thủ khác, đã có thất long vương và Tích Lỗ đại ca, chúng ta có ưu thế nhất định. Với sự thông minh của Lạc Nhu, chỉ cần lợi dụng được ưu thế của Tru Thần tiên, cơ hội chiến thắng của chúng ta là không nhỏ."

Vừa nói, Niệm Băng vừa định đứng lên đi tìm Lạc Nhu, trên vai hắn đã có hai bàn tay nhỏ của Lam Thần.

Niệm Băng cảm thấy một luồng khí tức to như núi áp từ sau lưng. Nhất thời hắn không thể động đậy, không cần quay đầu lại nhìn, hắn cũng biết là ai làm, không khỏi thấy kỳ quặc: "Thần Thần, nàng làm gì? Lê nào nàng còn biện pháp nào tốt hơn sao?"

Lam Thần nhấc một tay ra, bước lên phía trước hắn, nàng và Phượng Nữ đứng ngay trước trước mắt hắn, lắc đầu, nói: "Tình hình như thế này, ta có thể có cách gì được? Chàng quả thực đã phạm phải một sai lầm quá lớn, đó là coi thường trí tuệ vạn năm của thần nhân. Kỳ thực, dù cho bây giờ chàng chuẩn bị phát động công kích với bọn họ, sợ rằng thần nhân cũng đã nghĩ đến rồi, với sự cẩn thận của Hi Giới, nhất định là đã có phòng bị. Hắn sẽ không cho chàng nhiều cơ hội, Thần Chi trở chú có thể phá được, nhưng nó vẫn ảnh hưởng mang tính nguy hiểm cho Ngưỡng Quang đại lục, trong tình hình này, sợ là cán cân sẽ không nghiêng về bên Ngưỡng Quang đại lục, phán đoán của ta hẳn là không sai."

Hai mắt Niệm Băng sáng lên, nhìn Lam Thần tươi cười, đột nhiên biến sắc: "Nàng, nàng không phải là Thần Thần, nàng là ai?" Ngân quang lập lòe, không do dự phát ra tinh thần lực bao trùm lên Lam Thần. Nếu như không phải đang bận tâm nghĩ về phán đoán sai lầm của mình, Niệm Băng đã công kích bằng tinh thần lực rồi. Tuy tinh thần lực của hắn vừa mới khôi phục một chút, nhưng vẫn có thể thực hiện công kích được.

Ngân sắc quang mang cũng phát ra từ mắt Lam Thần, ngân quang nhu hòa không hề đối kháng với tinh thần lực của Niệm Băng, mà lại chỉ nhẹ nhàng ngăn cản tinh thần lực của hắn, thân thể Niệm Băng như bị điện giật, lộ ra vẻ hoảng sợ. Khí tức của Lam Thần không hề thay đổi, nhưng tinh thần lực của nàng lại mênh mông như đại dương, trên thế giới này, còn ai có thể đạt tới cảnh giới đó, còn ai có thể có được tinh thần lực mạnh mẽ đến vậy? Đáp án chỉ có một.

"Nàng, nàng là Thiên Hương?" Niệm Băng nhìn chằm chằm vào Lam Thần trước mắt, hắn không ngờ tới, vào lúc này, Hắc Âm Thiên Hương lại đột nhiên xuất hiện.

Lam Thần mỉm cười, tay đặt trên vai Niệm Băng khẽ véo một cái, rồi nói: "Người còn nhớ ta sao, ta tưởng người sớm đã quên mất ta rồi."

Niệm Băng nhú mày: "Nàng làm trò gì vậy? Sao lại khồng chế thân thể của thê tử ta? Tạp Áo đâu? Nàng tự tiện rời khỏi Thần Chi đại lục, không sợ ba chân thần kia gây phiền phức sao? Với lực lượng của một mình Tạp Áo, chắc chắn là không chống lại được."

Thiên Hương đến, xấu hay tốt thì Niệm Băng không biết, tuy đối với Thiên Hương, Hi Giới căn bản là không tính là gì, nhưng Thiên Hương đến đây, cũng có khả năng là ba chân thần của Thần Chi đại lục đã có động tĩnh rồi, đó toàn là những cường giả mà Niệm Băng rất sợ phải dính dáng đến! Ba tên hèn hạ đó đã có thể hủy diệt nền văn minh của Di Thất đại lục, tự nhiên cũng có thể hủy diệt cả Ngưỡng Quang đại lục.

"Cảm ơn người còn nhớ đến ta. Ta không phải ở đây rồi sao? Đúng như người nói, nếu như ta và Thiên Hương phân khai, rất có thể sẽ bị hủy diệt." Thanh âm bình đạm quen thuộc kéo theo một chút ôn nhu, sinh mệnh khí tức cuộn cuộn thấm lên thân thể Niệm Băng, khiến tinh thần của hắn rung lên.

Khi Niệm Băng ngạc nhiên quay mặt lại. Chỉ thấy Phượng Nữ đang cười cười, dung mạo của nàng tuy không thay đổi, nhưng cả mái tóc dài đã biến thành màu xanh. Sinh mệnh khí tức khổng lồ mà hồn hậu, ngoài Sinh Mệnh thần Tạp Áo ra, còn có ai nữa?

Niệm Băng không thể không bội phục thực lực siêu cấp cường giả của Tạp Áo và Thiên Hương, các nàng không chỉ khống chế thân thể của Phượng Nữ và Lam Thần, mà còn đem toàn bộ năng lực của mình truyền vào cơ thể của thê tử mình, mà không hề tổn thương một chút nào, tình huống này quả thực là quá kinh khủng. Niệm Băng tuy có tinh thần lực không yếu, nhưng cũng không thể làm được như vậy.

Nhìn Tạp Áo, rồi lại nhìn Thiên Hương, Niệm Băng lúc này có một cảm giác quái lạ, nói khẽ: "Dù cho các nàng tới tìm ta, cũng không cần phải nhập vào thân thể của thê tử ta chứ. Các nàng có tổn thương đến linh hồn của họ không?"

Thiên Hương bật cười: "Người, đúng là giống đa tình, yên tâm đi, chúng ta sẽ không làm tổn thương linh hồn bọn họ, ít nhất là bây giờ."

Niệm Băng biến sắc: "Ý nàng là sao?"

Thiên Hương cười hì: "Chẳng có ý gì, Niệm Băng, kỳ thực chúng ta hôm nay đến đây, là muốn giúp người một tay, nếu như không phải bất đắc dĩ, chúng ta cũng không tới tìm người. Ai, chúng ta cũng chẳng còn cách nào!"

Niệm Băng sửng sốt, so với Thiên Hương tính cách khó đoán, hắn thà nói chuyện với Sinh Mệnh thần Tạp Áo hơn, có lẽ là vì hắn từng có một đoạn tình duyên với Tạp Áo. Mắt nhìn về Tạp Áo trong cơ thể của Phượng Nữ, hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì? Các nàng gặp phải phiền phức gì, có cần ta hỗ trợ? Các nàng cũng biết, ta chẳng có gì ưy hiếp tới ba chân thần kia cả."

Tạp Áo thở dài, Niệm Băng cũng nhìn được vẻ bi thương trong mắt nàng, "Niệm Băng, Thiên Hương nói đúng, chúng ta quả là bất đắc dĩ mới tìm đến người, nếu như còn có cách nào khác, chúng ta đã chọn rồi. Chỉ có mượn lực lượng của người, chúng ta mới có thể tiếp tục tồn tại."

Niệm Băng cả kinh: "Ngghiêm trọng như vậy sao?"

Tạp Áo kiên định gật đầu: "Tình hình của ba chân thần thì người cũng hiểu được một phần, khi đến Thần Chi đại lục, ta đã nói với người rồi, thực lực tổng hợp của bọn họ đã trên hai chúng ta, hoàn toàn có khả năng hủy diệt hai chúng ta. Nhưng lại sợ chúng ta trước khi chết đi, giết được hai trong số bọn họ, do vậy, bọn họ tuy chiếm thượng phong, nhưng lại vẫn do dự. Nhưng, mấy năm gần đây, ba người bọn họ đều khổ tu, hơn nữa, gần đây ta và Thiên Hương thường có cảm giác bất an, người phải biết rằng, chúng ta là Tình Tự thần, cảm giác về tâm tình cực kỳ mẫn cảm, cảm giác này đại biểu cho một chuyện, đó chính là chúng ta gặp phải phiền phức lớn. Sau khi phán đoán, liền thu được đáp án rất đơn giản, Trật Tự thần ba người bọn họ, sợ rằng đã tìm ra phương pháp đối phó chúng ta, chính vì vậy, chúng ta đã rơi vào nguy cơ trùng trùng, sợ là trong hai ngày tới, bọn họ sẽ quyết chiến lần cuối với chúng ta."

Niệm Băng nhìn vẻ bi thương trong mắt Tạp Áo, trong lòng không khỏi thấy thương tiếc, tuy nữ tử trước mặt không biết đã bao nhiêu tuổi rồi, nhưng trong mắt Niệm Băng, nàng vẫn rất đáng thương, nhiều năm như vậy, Tạp Áo và Thiên Hương đều nỗ lực đối kháng với đối thủ, mấy vạn năm đã trôi qua, tranh đấu còn chưa kết thúc, mà hiện tại, các nàng còn rơi vào cảnh bị tử vong uy hiếp, nhớ tới thân thể mềm mại hoàn mỹ của Tạp Áo, nhớ tới biểu tình động nhân của nàng khi uống Bách Hoa lộ mình nấu ra. Niệm Băng mơ hồ gật đầu, nói: "Được, các nàng nói đi, muốn ta giúp gì, chỉ cần có thể làm được, ta nhất định tận lực giúp các nàng vượt qua gian nan lần này. Với ba chân thần, ta chẳng có chút gì hảo cảm, nếu như hủy diệt được bọn họ, đương nhiên là chuyện tốt nhất. Toàn bộ văn minh của Di Thất đại lục đã bị hủy hoại trong tay họ!"

Thiên Hương không còn cười nữa, nhìn Niệm Băng, nghiêm chỉnh nói: "Theo kế hoạch của ta và Tạp Áo. Lần này chúng ta thành công với sự giúp đỡ của người, ta đáp ứng người, chúng ta nhất định hủy diệt hoàn toàn ba gã đó, để báo đáp ân tình của người. Đồng thời, chúng ta cũng giúp Ngưỡng Quang đại lục các người giải quyết triệt để các thần nhân này, đó có thể là chuyện duy nhất mà chúng ta làm được."

Nhìn ánh mắt mập mờ của Thiên Hương, Niệm Băng cảm thấy bất an, nghi hoặc nói: "Thời gian của các nàng không phải rất khẩn cấp sao? Đừng áp a áp ứng nữa, cuối cùng là muốn ta giúp gì, mau nói đi. Bất quá, bây giờ nơi đây chẳng còn tiên thiên chi khí, thực lực của ta so với lúc bình thường thấp hơn nhiều."

Thiên Hương lắc đầu, đáp: "Chuyện mà chúng ta muốn người giúp không liên quan gì tới thực lực của người. Người còn nhớ chứ, Tạp Áo từng nói với người, chúng ta là hai bán thành phẩm. Lúc trước, khi chúng ta được sinh ra, người cha sáng tạo ra chúng ta đã phát hiện ra một vấn đề. Thế nhưng, vì nghiên cứu chúng ta, người đã dồn hết tâm lực, khi người thấy được vấn đề, lại không kịp nói ra, trước khi chết, chỉ lưu lại một chữ, chữ này, chúng ta đã nghiên cứu mấy vạn năm rồi! Cho đến khi người xuất hiện, chúng ta mới hiểu được ý nghĩa của chữ này, người nói đúng, trong tình huống đặc thù nào đó, khi năng lượng của ta và Tạp Áo dung hợp hoàn toàn, khám phá sự bí ẩn của sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng, thực lực sẽ đề thăng thành Tình Tự thần chân chính. Khi đó, thực lực của chúng ta có thể đề thăng trong nháy mắt tới thập bát gia, trở thành tối cường giả chân chính. Người biết nhân loại tiến hóa chi phụ, trước khi lâm tử để lại chữ gì không?"

Niệm Băng mở miệng lắc đầu, nhìn thần tình kích động của Thiên Hương, hần càng ngày càng lo lắng.

Tạp Áo thở dài, tiếp tục: "Chữ đó là dị. Lúc đó, nhân loại tiến hóa chi phụ tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói với chúng ta, nhưng sinh mệnh lực của người đã tiêu hao quá lớn, mà vừa mới có được sinh mệnh năng lượng, căn bản không thể cứu được sinh mệnh của người. Do vậy, trước khi chết, người chỉ kịp nói một chữ này. Vì chữ này, ta và Thiên Hương đã phải vất vả quá nhiều, chúng ta không ngừng nghiên cứu bí ẩn của chữ đó, nhưng chẳng thu được gì."

Niệm Băng nhíu mày hỏi: "Nhân loại tiến hóa chi phụ của các nàng có cách hóa giải vấn đề của các nàng, sao không lưu lại cho các nàng trước khi chết đi? Để đến thành như bây giờ, khiến các nàng mấy vạn năm cũng không tìm được biện pháp."

Thiên Hương tức giận hừ một tiếng, đáp: "Người cho là nhân loại tiến hóa là chuyện dễ dàng sao! Nhân loại tiến hóa chi phụ nghiên cứu ra chúng ta và khoa kỹ nghiên cứu chi phụ ra ba tên gia hỏa kia, đều phải tốn một đời tâm huyết mới thành công được. Trước khi chế tạo được chúng ta, người cha của nhân loại tiến hóa cũng không biết chúng ta sẽ gặp phải vấn đề này, mà sau khi chúng ta xuất hiện, sinh mệnh lực của người

đã yếu đi rất nhiều, trước khi lâm tử, có lẽ là một khắc mà người thanh tỉnh nhất trong cuộc đời, vào lúc đó, ta và Táp Áo đều thấy được vẻ giác ngộ trong mắt người, chúng ta biết, lúc đó người đã hiểu rõ. Nhưng mọi chuyện đã muộn rồi, người chưa kịp nói ra phương pháp của mình, để cải biến hiện trạng của chúng ta. Mấy vạn năm, cũng là mấy vạn năm rồi, người chỉ lưu lại cho chúng ta một chữ mà thôi.”

Niệm Băng hiểu kỳ: ”Vây giờ đây các nàng đã hiểu rồi? Vừa nãy nàng nói là do ta ảnh hưởng, các nàng mới có thể hiểu được bí ẩn của chữ đó.”

Táp Áo và Thiên Hương đồng thời gật đầu, hai nữ chân thần đều đỏ mặt, Táp Áo nói: ”Đúng, chúng ta cuối cùng đã hiểu, người cha của nhân loại tiến hóa lưu lại cho chúng ta không phải là một chữ, mà là một từ, chính là dị tính, mà không chỉ đơn giản là một chữ dị.”

”Dị tính? Nàng nói rõ hơn một chút.” Tuy cảm giác bất an vẫn còn tồn tại, nhưng lúc này Niệm Băng lại thấy hiểu kỳ hơn, dù sao, đó cũng là bí ẩn mấy vạn năm liền!

Hai vị nữ chân thần ở nơi này, chuyện của thần nhân có thể không cần lo lắng nữa.

Táp Áo nói: ”Ta lần trước đã nói với người, sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng, là hai loại năng lượng dường như tương phản tuyệt đối, mà ta và Thiên Hương, là mâu thuẫn kết hợp thể của hai loại năng lượng tương phản này. Khi đó, người nói là bằng hỏa đồng nguyên ma pháp có thể dung hợp dưới một tình huống đặc thù nào đó, vì kiến giải này của người, ta và Thiên Hương từng suy nghĩ rất lâu, người cũng từng chúng ta nghiên cứu rồi, sự thực chứng minh, lý luận của người tuyệt đối chính xác. Bằng hỏa đồng nguyên ma pháp của người vốn sử dụng đặc tính của ma pháp nguyên tố cố định, thay đổi đặc tính cộng tồn của chúng, khiến chúng vẫn giữ được năng lực của chính mình, điều đó khiến người trở thành một bằng hỏa đồng nguyên ma pháp sư. Thế nhưng, sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng của chúng ta, từ mặt ngoài mà nói, cao hơn nhiều so với bằng hỏa đồng nguyên ma pháp của người, do vậy, muốn dung hợp hai loại năng lượng này thì quá khó khăn. Thế nhưng, tình huống đặc thù mà người nói, thực sự là tồn tại. Ta cùng Thiên Hương suy ngẫm cẩn thận, cùng với chữ dị duy nhất mà phụ thần lưu lại cho chúng ta, chúng ta cuối cùng cũng hiểu rõ, mà chúng ta cũng rất may mắn, đã chuẩn bị hết thảy rồi. Hiện tại, chúng ta có ít nhất năm thành thành công, trở thành Tình Tự thần chân chính, thế nhưng, vẫn cần phải có sự giúp đỡ của người.”

Niệm Băng giật mình nhìn Táp Áo và Thiên Hương, không tin được, nói: ”Táp Áo, ý của nàng là nói, nàng đã tìm được điểm giống nhau giữa sinh mệnh và tử vong năng lượng? Điều này, điều này thật khó tin, nàng làm như thế nào?”

252. Chương 251: Dung Hợp Tính Mạng Và Tử Vong.

Sắc mặt Táp Áo đỏ hơn một chút, nhẹ nhàng gật đầu nói : ”Đúng vậy, chúng ta quả thật đã tìm được. Sinh mệnh năng lượng cùng Tử vong năng lượng mặc dù chứa các dạng năng lượng, nhưng mà có một loại năng lượng không thể chứa được.”

Làm Tình Tự chi thần, tâm tình đúng là một loại năng lượng , mà trong Tình tự năng lượng hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của sự sinh hay tử, nhưng nó chịu ảnh hưởng của một loại gọi là tình yêu. Người có mấy vị thể tử, ta nghĩ người nhất định hiểu được yêu có khả năng vĩ đại tới mức nào, khi đã yêu thật lòng thì việc sống hay chết đều có thể bị xem nhẹ, bởi vì thể chúng ta mới cho rằng yêu chính là loại năng lượng cần thiết, loại năng lượng này không tạo sự xung đột nào cả , cho dù là sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng cũng thế. Đơn giản mà nói yêu đúng là hoàn toàn khác biệt với Sinh mệnh và Tử vong nhưng là điểm chung của chúng.

Niệm Băng dật mình nhìn Táp Áo và Thiên Hương, hẳn dù thế nào cũng không nghĩ tới đáp án là lại là Yêu, yêu đúng là điểm chung giữa Sinh mệnh và Tử vong thật, hẳn hoảng sợ nhìn Táp Áo và Thiên Hương, trong lòng đã hiểu được chút gì đó, ánh mắt cũng tĩnh lặng dần ”Hai vị trưởng thần nói cho ta biết, có phải thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy ta, cũng đã có mưu đồ với ta rồi phải không?”

Thiên Hương điềm nhiên nói : "Người cứ cho là như vậy đi, khi đó chúng ta chỉ nghĩ rằng có khả năng có loại tính chất khác thôi."

Nhưng chúng ta không khẳng định được điểm chung của nó là yêu. Chúng ta tưởng đó chỉ là tình cảm của nhân loại, cho nên Tập Áo đã cho người đi Tử Vong sơn tìm ta. Lợi dụng đủ loại tình huống , chúng ta dần hiểu đường sự huyền bí trong đó.

Ánh mắt Niệm Băng biến đổi. "Nói như vậy, tại Tử vong sơn mạch, người bị tinh thần lực của ta công kích bị thương cũng là giả vờ sao?"

Thiên Hương chăm chú nhìn Niệm Băng nói: "Tinh thần lực của người quả thật so với tưởng tượng của chúng ta cường đại hơn nhiều, lúc ấy quả thật ta bị hoảng sợ. Nhưng nếu nói là bị thương thì không phải. Dù sao người với chúng ta lúc đó chênh lệch rất lớn. Cũng đúng lúc đó , chúng ta mới xác nhận phải lựa chọn người để dung hợp thành Tình tự chi thần. Người có tình cảm phong phú, khi đó cái hôn của người khiến cho chúng ta cảm nhận được tư vị tình yêu của nhân loại, mặc dù khi đó người không yêu ta. Thẳng thắn mà nói với người, sau khi Tập Áo giúp người khôi phục lại sự sống và cùng người phát sinh quan hệ thân thể, cũng là lúc chúng ta nhận thức được lực lượng của tình yêu nên mới cố ý hấp dẫn người. Tâm chí của người cực kỳ kiên định, nếu không phải chúng ta sử dụng một chút thủ đoạn đặc thù, người và Tập Áo, hay nên nói là người và hai chúng ta, đã không phát sinh ra quan hệ này."

Không trách được, không trách sao lúc trước tại Sinh mệnh chi hồ mình lại có cảm giác xúc động mãnh liệt như vậy. Nguyên lai bản thân đã sớm bị Sinh mệnh chi thần và Tử vong chi thần cho vào tròng, Niệm Băng không khỏi có cảm giác bị ai , bản thân tự nhận là thông minh, nhưng mà cùng với những sinh mệnh tồn tại trên ngàn năm, quả thật bản thân chưa là gì cả.

Trong mắt Tập Áo hiện lên sự bi thương rõ ràng : "Một lần đó, ta chính thức cảm nhận được tư vị tình yêu, cho tới bây giờ ta vẫn có thể rõ ràng nhớ rõ mọi chi tiết phát sinh khi đó. Ta cùng Thiên Hương là đồng thể song hôn, ta có khả năng cảm nhận được, nàng tự nhiên cũng có khả năng cảm nhận được. Trải qua nghiên cứu không ngừng chúng ta rút cục đã tìm ra được yêu chính là điểm chung giữa Sinh mệnh và Tử Vong. Bởi vậy với nguy cơ trước mặt chúng ta , đầu ta cùng Thiên Hương đều không muốn người có tổn thương gì, dù sao người cũng là người duy nhất khiến ta biết được Yêu và tư vị của nam nhân, nhưng chúng ta lại không thể không làm vậy."

"Không thể chính thức trở thành Tình Tự chi thần, vậy kết cục của chúng ta chỉ là tử vong. Vì tâm nguyên vĩ đại muốn tiến hóa cho nhân loại , chúng ta đã chiến đấu tới ngàn năm nay, bắt buộc phải hy sinh. Niệm Băng chúng ta thực sự xin lỗi, vì ý muốn của chúng ta mà đã mượn thân thể người để hoàn thành quá trình dung hợp."

Niệm Băng lãnh đạm nhìn Tập Áo nói : "Ta hiểu rồi, trước phá sau lập, các người dung hợp, chắc là phải lấy ta làm trung tâm để tiến hành. Sau khi các người hoàn thành việc dung hợp thành Tình tự chi thần, ta là dung môi, tự nhiên sẽ phải chết, bởi vậy các người mới có cảm giác khó xử. Lần này tới tìm ta các người đã hạ quyết tâm, ta còn gì để nói đây, trước mặt hai vị chân thần, ta căn bản không có năng lực phản kháng."

Nói xong những lời này, hắn tự cười chính mình, vốn hắn đã xem Tập Áo và Thiên Hương là bằng hữu của mình, hơn nữa cũng từng với Tập Áo phát sinh quan hệ, điều đó làm cho trong lòng hắn cảm thấy có chút khác thường, nhưng mà hắn bây giờ đã hiểu nguyên lai chính mình đều bị Tập Áo và Thiên Hương lợi dụng làm công cụ. Các nàng giúp mình khôi phục Sinh mệnh, trợ giúp mình tăng thêm thực lực, tựa như đang nuôi dưỡng một con lợn để làm thịt, đạo lý đó giống nhau, các nàng tìm đến mình chỉ là để thu hoạch mà thôi.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Niệm Băng, Tập Áo và Thiên Hương trong lòng đều không khỏi đau xót, hai nàng đồng thời cúi đầu, Thiên Hương nói "Niệm Băng, nếu được lựa chọn, chúng ta sẽ không muốn làm thế này, thực xin lỗi."

Niệm Băng lạnh nhạt cười nói : "Không quan hệ gì, các người đã quyết định việc đó, ta cũng không có khả năng thay đổi. Cho dù lúc trước ta biết rõ các người lợi dụng ta , ta cũng không có biện pháp gì thay đổi chuyện này. Dù sao khi ta ở trong trạng thái Tử Vong, sinh mạng của ta là do các người cấp, bây giờ các người lấy trở lại, ta có thể từ chối sao? Ta muốn dùng thực lực cũng không được. Bất quá chúng ta cũng

xem như là có một phần lộ thủy nhân duyên, ta mong các người đáp ứng vài điều, chỉ cần các người đáp ứng ta nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ các người hoàn thành quá trình dung hợp. Ta nghĩ, làm dung môi, ta phối hợp với các người nhất định sẽ có sự trợ giúp hiệu quả.”

”Lộ thủy nhân duyên? NIệm Băng người nói khó nghe quá.” Tập Áo ngẩng đầu lên nhìn NIệm Băng với ánh mắt đầu phức tạp.

NIệm Băng thản nhiên cười nói : ”Ta thật sự không nghĩ ra có cái gì tốt hơn để hình dung, có lẽ tốt nhất cứ coi đây là cách giải thích đi. Chẳng nhẽ chúng ta lúc đó không phải là lộ thủy nhân duyên sao? Bây giờ đã không phải là vấn đề tất yếu để tranh luận ở đây, ta chỉ muốn biết, các người có nguyện ý đáp ứng vài sự việc với ta không thôi.”

Tập Áo hít sâu vào trong người, đi tới bên cạnh NIệm Băng, ấn vào bên vai phải hắn nói : ”Người nói đi, chỉ cần chúng ta làm được, chúng ta nhất định sẽ tận lực hoàn thành giúp người”

NIệm Băng nhìn chăm chú vào Tập Áo, ánh mắt hắn tràn ngập thâm ý, tựa hồ muốn chui vào bên trong nội tâm của Tập Áo. ”Kỳ thật, ta muốn tới mời các người làm chuyện này, đối với các người mà nói thì không hề khó khăn gì. Đầu tiên các như các người vừa nói qua, nếu hoàn thành việc dung hợp thành Tình Tự chi thần, lại thanh toán xong ba gã chân thần kia, có thể giúp liên quân Ngưỡng Quang đại lực của chúng ta giải quyết sự uy hiếp của thần nhân, ta hy vọng các người có thể thực hiện lời hứa này, dù sao thế giới này sẽ không chịu nổi một chiến tranh như Thần di đại chiến nữa, nếu lại có một nền văn minh bị hủy diệt, có lẽ mười ngàn năm sau cũng không thể khôi phục được. Ta nghĩ lúc trước các người nói muốn sống như phàm nhân bình thường là sự thật, vì vậy người nên nghĩ tới tương lai của chính mình. Chuyện này mong các người hoàn thành.”

Tập Áo và Thiên Hương đồng thời gật đầu, Tập Áo nói: ”Người yên tâm đi, thần nhân vốn không nên tồn tại trên thế giới này. Nói cho người một bí mật, thần nhân vốn là do ba tên gia hỏa Trật tự chi thần bồi dưỡng ra, muốn từ những người mạnh nhất của nhân loại tuyển chọn ra để trợ lực cho họ, chỉ là nhân loại qua thời gian tăng quá nhanh. Hơn nữa trong đó chứa đầy sự nguy hiểm không xác định được, đơn giản như chỉ với tính cách của nhân loại đã khó nắm chắc được rồi, bởi vậy bọn họ mới thất bại. Đối với mấy cái này theo ta mà nói không nên tồn tại thần nhân, chúng ta tự nhiên sẽ xử lý việc này, NIệm Băng chuyện này chúng ta cam đoan sẽ tiêu diệt ba vị chân thần kia để giúp người hoàn thành tâm nguyện. Người còn tâm nguyện nào khác không.”

NIệm Băng hít sâu vào miệng nói : ”Ta chết, có lẽ sẽ mang cho Ngưỡng Quang đại lực một chút ảnh hưởng, tâm nguyện thứ hai của ta đúng là muốn nhờ các người thay thế ta, giữ cân bằng quan hệ của các đế quốc trong Ngưỡng Quang đại lực, ta chán ghét chiến tranh lắm rồi, chỉ có hòa bình mới khiến cho thế giới đẹp nhất. Ta nghĩ với thực lực các người nhất định sẽ làm tốt hơn ta.”

Thiên Hương nhú mày nói ”Chuyện này mặc dù phiền toái một chút, nhưng chúng ta có thể giúp đáp ứng người. Dĩ nhiên với lực lượng của chúng ta, muốn giữ cân bằng các quan hệ cần dùng chút thủ đoạn và thực lực áp chế là đủ. Có lẽ như thế sẽ giảm bớt phiền toái đi.”

NIệm Băng mỉm cười nói :”Đối với các người mà nói, xử lý phiền toái như vậy tựa hồ rất đơn giản. Ta còn tâm nguyện thứ ba nữa, đơn giản hơn nữa, khi ta chết, hy vọng các người xóa ta trong trí nhớ ba vị thê tử. Có lẽ đối với người khác mà nói thì không có khả năng, nhưng với các người với Sinh mệnh năng lượng và Tử vong năng lượng, hơn nữa lại có Tình tự chi thần tinh giảo, tinh thần lực sẽ trở nên khổng lồ, nên làm việc này chắc không khó khăn. Ta không hy vọng thê tử ta vì cái chết cả ta mà quá đau bị thương, thậm chí làm những việc ngốc ngếch gì đó, ta thậm chí nghĩ làm cho các nàng có cuộc sống mới, cho dù quên ta , nhưng các nàng một lần nữa sẽ đc tái sinh, chỉ cần các nàng có thể hạnh phúc, ta cũng không cầu gì hơn nữa. Cho nên với cha mẹ ta , ta cũng nhờ các người hỗ trợ một chút, có lẽ các người lấy Tình tự chi thần khổng lồ chế tâm tình làm có thể làm họ bớt bị thương, các người hoàn toàn có thể nghĩ biện pháp nói cho họ ta đang cùng hi giới chiến đấu, tiêu hao rất nhiều năng lượng, bị thương nặng mà chết. Ta ra tổng cộng ba điều kiện này ”

Tập Áo nhìn NIệm Băng thở dài nói: ”Có lẽ đây mới là tình yêu của nhân loại, vì cuộc sống người mình yêu được hạnh phúc, cho dù có quên cả chính mình cũng không sao cả, NIệm Băng, tình yêu của người khiến ta thực sự ngưỡng mộ, thê tử của người thật sự rất hạnh phúc.”

Thiên Hương tiếp lời nói: "Đáng tiếc điều kiện cuối cùng của người chúng ta không thể đáp ứng. Về phần cha mẹ người thì dễ giải quyết, cái chết của người sẽ khiến họ bị thương, nhưng chúng ta lại có thể nắm chắc không chế được tâm tình của họ và khiến cho họ dần khôi phục. Trong ba vị thể tử của người chỉ có cô gái tên Long Nhi có thể tiêu trừ chí nhớ, còn Phượng Nữ và Lam Thần thì lại không được."

Niệm Băng trong lòng chấn động, trên vẻ mặt tái đi, không thể bình tĩnh hoảng sợ nói: "Chẳng nhẽ mình ta làm dung môi còn chưa đủ sao, các người chẳng nhẽ còn muốn tổn thương thể tử của ta."

Tạp Áo ảm đảm nói: "Sinh vật hàng ngàn năm như chúng ta, chúng ta sẽ không làm những chuyện vô nghĩa, xâm chiếm thân thể thể tử người tự nhiên chúng ta có dụng ý. Ta cùng Thiên Hương đều chung một thể năng lượng, cho dù có thể cảm nhận được tình yêu của người, nhưng cũng rất khó khăn, ko có thân thể ko thể phân tích tình huống cùng người được, trao đổi trong lúc yêu, theo đó mà dung hợp thành tình tự chi thần sẽ thành."

"Trong quá trình dung hợp, chúng ta phải mượn nhờ thân thể hai vị thể tử của người. Thẳng thắn mà nói, điều kiện của người vĩ đại so với chúng ta tưởng nhiều. Người là một gã ma pháp sư Băng Hỏa đồng nguyên mặc dù với thực lực của người bây giờ đã có thể xuất hiện nhiều phương diện ngay lúc đó., nhưng điểm biến hóa này sẽ không phát sinh. Vì thân tha thể của hai vị thể tử của người đều cường đại và cao quý, đều là phượng hoàng, một băng một hỏa, các năng cùng người thân thể kép hợp, ba các người thực lực sở dĩ tăng lên rất nhanh là vì các người quan hệ cùng trao đổi rất lớn bằng hỏa năng lượng. Chúng ta sinh mệnh và tử vong hai loại năng lượng rất bá đạo, thực dễ dàng dung hợp thời kỳ ban đầu với thân thể người sẽ không hư hại gì, tăng thêm khả năng so với trước đây, nhưng nếu thân thể người cùng hai vị thể tử không rời xa nhau, nguy hiểm sẽ không tồn tại, đã khiến cho chúng ta đồng hóa lên cao rất nhiều, hơn nữa có thể cho ta và Thiên Hương hai linh hồn vì bất đồng mà tách ra, chỉ như vậy chúng ta mới có cơ hội thành công, bởi vậy, thể tử của người không có khả năng tiêu trừ trí nhớ sau khi đã một lần sống lại."

Trái tim Niệm Băng rung lên kinh liệt, nhìn thân thể Phượng Nữ và Lam Thần bị Tạp Áo và Thiên Hương xâm chiếm, trong lòng hấn xao động dậy sóng, hấn có thể không quan tâm tới tính mạng mình, dù sao tính mạng hấn cũng mấy lần từ bên kia trở về rồi, nhưng hấn không thể không quan tâm tới tính mạng của thể tử mình. Hấn tuyệt vọng, bản thân mình đã làm nữ nhân mình yêu nhất bị tổn thương.

Thiên Hương thở dài: "Niệm Băng, chúng ta vô chỉ có thể đáp ứng người vậy thôi, dù sao người chết đi, linh hồn cũng theo đó mà biến mất, cũng không thể cảm nhận được mọi việc ở ngoại giới, nhưng chúng ta phía sau không muốn lừa người nên mới nói thật cho người biết. Chúng ta muốn làm đúng là việc không chế thân thể hai vị nữ tử cùng người tiến hành hợp thể. Linh hồn các năng yêu người, cùng người tiến hành giao hòa, mà chúng ta trong tình yêu của người sẽ tách ra, sinh mạng và tử vong hai loại năng lượng, các người bằng hỏa giao hoà, sau dần sẽ dung hợp khiến chúng ta chính thức thành Tình Tự chi thần."

Âm thanh của Niệm Băng trở nên cứng nhắc: "Sau khi nghi thức kia chấm dứt, Thần Thần và Phượng Nữ sẽ ra sao?"

Tạp Áo than nhẹ một tiếng nói: "Có lẽ linh hồn các năng cũng sẽ biến mất cùng người. Quá trình dung hợp này chúng ta không có kinh nghiệm, cũng sẽ không biết thật sự sẽ phát sinh ra cái gì, tinh thần lực và ma lực của người sẽ thành dung môi cho chúng ta dung hợp, tất nhiên nó sẽ phải biến mất, mà ta và Thiên Hương sẽ trở thành Tình Tự chi thần, tiếp tục sử dụng tới thân thể của Phượng nữ và Lam thần, các năng sẽ trở lại như trước, có lẽ người theo ý nghĩa giải thích trên, các năng cũng chưa chết, quả thật có được một sinh mệnh mới."

"Thối lắm, linh hồn đã không còn, các năng có thể là Phượng Nữ và Lam Thần được sao Các người, các người rất hèn hạ, chẳng nhẽ ko có biện pháp khác sao? Ta có thể chết, ta có thể phối hợp với các người, nhưng ta thỉnh cầu các người đừng làm tổn thương tới thể tử của ta."

Thiên Hương lắc đầu nói: "Thực xin lỗi, Niệm Băng, ta và Tạp Áo mặc dù đã từng cùng người có lộ thủy nhân duyên, mà đối với người cũng sinh ra ý nghĩ yêu thương, nhưng chúng ta yêu người cho dù không bằng thể tử người đối với người nhưng vẫn khắc sâu trong lòng, trong tình huống này phải lợi dụng thân thể các năng, để trở thành Tình Tự chi thần buộc phải từ bỏ thân thể hai vị thể tử hoàn mỹ này, Trên thế giới này thật sự quá ít việc thể này, cho nên chúng ta đến nơi đây tại thời điểm này, cũng đã quyết định phải làm như vậy, người không cần nhiều lời nữa, sự tình đã nhất định thế, đúng là không thể thay đổi được"

Niệm Băng nhìn các nàng , trong mắt tràn ngập hận ý, "Bây giờ ta mới biết được, nguyên lai mấy tên chân thần các ngươi đều là cá mè một lứa, với ba tên trật tự chi thần kia, các ngươi cũng không tốt hơn bao nhiêu, Tạp Áo , Thiên Hương nếu các ngươi thật sự muốn làm như vậy, đừng trách ta toàn lực làm hư việc của các ngươi. Cùng chết cả, ta chết, các ngươi cũng không đạt được như ý nguyện"

Thiên Hương lạnh nhạt nói "Niệm Băng, ngươi quá coi thường chúng ta rồi, mặc dù chúng ta bây giờ chỉ mới dung hợp thành một nửa Tình Tự chi thần, nhưng cũng đủ khổng lồ tâm tình của ngươi, chúng ta có thể làm nhiều chuyện cho ngươi. Huống chi đứng trước mặt ngươi là hai vị thần tử, ngươi đối với các nàng tình cảm sâu sắc, chúng ta chỉ cần bộc phát năng lực gây xích mích hay không đều có thể. Bởi vậy cho dù ngươi không cùng chúng ta phối hợp, chúng ta cũng hoàn toàn có thể tiến hành quá trình dung hợp. Và nói mấy cái này cho ngươi, chỉ là cho ngươi hiểu được sự thật thôi, Chúng ta cũng nghĩ không nên làm vậy, nhưng chúng ta không có sự lựa chọn nào , vì sinh tồn, ai nói gì đi nữa thì cũng không sai? Có lẽ ngươi vĩnh viễn hận chúng ta, linh hồn biến mất chỉ trong một khắc, nhưng chúng ta cũng không thay đổi được suy nghĩ của chính mình, thực xin lỗi ngươi Niệm Băng, Chúng ta còn có thể cam đoan với ngươi, không làm tổn thương tiểu long trong thân thể ngươi, lúc trước đã đáp ứng điều kiện nào chúng ta sẽ hoàn thành."

Niệm Băng dùng toàn lực thúc dục tinh thần lực, nhưng hắn cảm nhận rõ ràng hai tay đặt chặt lên vai mình, ngực bị Sinh mạng , Tử vong năng lượng song cầu đồng thời tản mát ra năng lượng hoàn toàn sự khác biệt, nhất thời năng lực toàn bộ bị phong ấn, ngoại trừ có thể nói chuyện ra, bây giờ hắn thật sự không làm được điều gì,

Hai giọt nước mắt từ khóe mắt Tạp Áo chảy xuống. "Niệm Băng, thực xin lỗi, ta vĩnh viễn nhớ rõ bách hoa lộ của ngươi, ngươi là nam nhân đầu tiên và cũng là cuối cùng trong cuộc đời ta, cho dù ta trở thành Tình tự chi thần thì điểm này vĩnh viễn không thay đổi, mặc dù ngươi không phải là một nhân loại hoàn mỹ, nhưng ngươi có một trái tim dám yêu, Niệm Băng chúng ta phải bắt đầu rồi, rất nhanh chấm dứt thôi, ngươi sẽ không cảm giác thống khổ gì cả, linh hồn ngươi sẽ được đưa tới nơi cực lạc."

Thiên Hương nói : "Kỳ thật ta thật sự hâm mộ vợ chồng ba các ngươi, ngươi thỉnh cầu ta buông tha Phượng Nữ và Lam Thần, cũng là thời điểm linh hồn các nàng thỉnh cầu chúng ta, bọn họ sẵn sàng hoán đổi tính mạng mình đổi lấy tính mạng ngươi. Đáng tiếc hết thảy đều không có khả năng."

Niệm Băng nở nụ cười , nụ cười của hắn thật thê lương "Chẳng nhẽ thượng thiên muốn ba vợ chồng chúng ta đồng sinh đồng tử sao? Nếu thật sự là như thế , ta làm gì có biện pháp nào? Tạp Áo, Thiên Hương, các ngươi biết ta nghĩ gì bây giờ không? Ta thật phi thường thống hận ba tên trật tự chi thần kia, nhưng bây giờ ta hy vọng bọn họ lập tức xuất hiện. Khi các ngươi ly khai khỏi Thần Chi đại lục, ta không tin bọn họ lại không hề cảm giác đối thủ lớn nhất của mình, nhất cử nhất động của các ngươi có lẽ đều bị họ giám thị."

Nguy cơ ngay ở trước mặt, Niệm Băng nhìn Tạp Áo và Thiên hương với ánh mắt bi thương mà kiên định, hiểu được rằng trong tình cảnh này các nàng không có khả năng di chuyển, bây giờ muốn giữ mạng sống chỉ có thể dựa vào trí tuệ mình mà thôi, mặc dù không thể thần công trong việc tiếp cận vụ linh, nhưng vì thế tử của mình, hắn không thể không thử xem, nhưng Tạp Áo trả lời lập tức khiến hắn vui trong tuyệt vọng.

"Niệm Băng , chúng ta đã tìm tới ngươi, tự nhiên mọi việc đã an bài tốt hết rồi, ngươi không cần nói thêm gì nữa, nó chỉ khiến ấn tượng của chúng ta về người xấu đi thôi.Ly khai khỏi Thần chi đại lục thời điểm này, ta và Thiên Hương đã dùng Sinh mệnh và Tử Vong năng lượng ngưng kết thành bản thể hình dạng của mình, bằng hơi thở năng lượng , ba người bọn họ khó mà phát hiện ra được, hơn nữa bọn họ đang bế quá khẩn cấp, cho dù phát hiện, cũng phải hoàn thành việc tu luyện của mình mới có thể truy đuổi chúng ta, Trong khoảng thời gian này , đã đủ cho chúng ta hoàn thành quá trình dung hợp ngày hôm nay, Niệm Băng, thực xin lỗi ngươi."

Hắc Khí băng lãnh từ trong tay Thiên Hương thoát ra, cuốn lấy thân thể Niệm Băng, bao bọc toàn bộ phận thân thể, Tạp Áo buông lỏng tay ra, đứng một bên nhìn Niệm Băng , nước mắt không ngừng chảy xuống. Thiên Hương cùng Tạp Áo vốn nguyên bốn nhất thể, tâm tình các nàng bây giờ cũng không khác biệt lắm, chỉ là Thiên Hương tính cách kiên cường hơn Tạp Áo không ít

Dưới tác dụng của hắc khí băng lãnh, Niệm Băng chỉ cảm thấy toàn thân truyền đến từng cơn lạnh lẽo, áo bào của ma pháp sư hóa thành bụi và biến mất, lộ ra thân hình cao lớn khôi vĩ của hắn, trước mặt thế tử không mặc quần áo tất nhiên không tính làm gì, nhưng bây giờ có tới bốn nữ nhân đang nhìn mình, Niệm

Bằng tức giận, nhưng trước chân thần, hắn không có biện pháp gì cả

Hắc khí màu đen biến mất Táp Áo và Thiên Hương đồng thời đi tới trước mặt Niệm Băng, nhìn bề ngoài các nàng là Phượng Nữ và Lam Thần, nhưng về mặt các nàng cũng thuộc về Táp Áo và Thiên Hương, hai khối cầu mềm mại co dãn dính trên thân thể Niệm Băng, Niệm Băng cảm thấy không gian trước mắt biến mất chỉ sau một khắc, chính mình đã nằm trên một cái giường

Ánh hào quang nhàn nhạt phân biệt theo Táp Áo và Thiên Hương phát ra xuyên qua cơ thể Niệm Băng và ảnh hưởng thông qua Sinh mạng chi cầu và Tử Vong chi cầu, có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập của các nàng. Cái cảm giác thần kỳ này làm cho Niệm Băng thấy trong lòng căng thẳng, hắn biết quá trình dung hợp đã bắt đầu

Thân thể Phượng Nữ và Lam Thần không mặc quần áo, đã đạt tới phượng hoàng đệ bát biến , từ nay về sau các nàng có thể dùng năng lượng của mình biết thành quần áo ngoài thân, hơn nữa không hao phí nhiều năng lượng. Đây là một dị năng của chủng tộc phượng hoàng nhất tộc. Phượng hoàng đều có lông vũ rất đẹp, quần áo trên người các nàng đều giống như lông phượng bình thường

Theo quang ảnh nhàn nhạt , lam , hồng hai kiện váy dài biến mất, hai thân thể một nóng một lạnh dán lên ngực Niệm Băng, Táp Áo và Thiên Hương có vẻ khấn trương, các nàng thậm chí dừng lại một lát, không biết nên làm cái gì tiếp theo.

Niệm Băng nhớ tới đại lục có lưu truyền một câu truyện , nói về một nữ nhân. Tại thời điểm bị cưỡng gian, chỉ biết phản kháng là phí công, vì vậy không bằng lựa chọn hưởng thụ. Cho dù chỉ là sự hưởng thụ cuối cùng đi nữa, chung quy so với phản kháng vô vị đánh mất tính mạng mình thì đáng giá hơn. Ít nhất lưu lại tính mạng, còn có cơ hội trả thù , nhưng mình bây giờ, cả vị nữ nhân kia cũng không giống, có lẽ mình đã đồng dạng lựa chọn hưởng thụ, dù sao bất luận thế nào hai vị thể tử hay Táp Áo và Thiên hương đều là những nữ nhân cực phẩm, nhưng sau khi hưởng thụ xong thì tính mạng chính mình cũng theo đó mà mất đi

Cảm thấy một cỗ nhiệt khí từ tiểu phúc truyền tới, Niệm Băng thực có chút bội phúc chính mình, tính mạng bị uy hiếp mà dưới tình huống đó thân thể vẫn có phát sinh khoái cảm kịch liệt dưới sự co sát của hai thân thể toàn mỹ Phượng nữ và Lam thần

Tay của Táp Áo và Thiên Hương không biết từ khi nào động loạn khởi động, một cỗ phấn sắc khí lạnh lẽo từ từ bao phủ cả phòng, cũng không có một linh vực mạnh mẽ nào cảm thấy được, trong nháy mắt làm cho bên trong lều vài có một cảm giác kỳ dị, hết thảy trở nên nháy cảm cực kỳ, nhưng tất cả cũng đều mơ hồ, từ như không phải chiếc lều vài, mà giống như bị bao phủ bởi không gian khác

Âm Thanh của Táp Áo vang lên trong lòng Niệm Băng "Chúng ta phải bắt đầu rồi, mặc dù Tình tự linh vực của chúng ta chỉ đạt một nửa của Tình Tự chi thần, nhưng đối với người mà nói vậy cũng đã đủ rồi. Không cần phản kháng làm gì, người chỉ cần cảm nhận để giảm bớt nỗi thống khổ. An tâm đi , nếu có thể chúng ta sẽ tận lực giữ lại linh hồn của Phượng Nữ và Lam Thần, từ nay về sau tìm cho nàng một thân thể thích hợp, giúp các nàng trở lại thực lực của mình, khi đạt tới Tình Tự chi thần, chúng ta sẽ có năng lực đó"

Nghe Táp Áo nói xong những lời này, Niệm Băng chợt rõ ràng cảm nhận được, Táp Áo đích thực bị thương, nặng quả thật đối với chính mình sinh ra ý nghĩ yêu thương, mặc dù không biết sâu đậm thế nào nhưng nó thật sự tồn tại

"Cám ơn người, Táp Áo. Mặc dù người không có câu trả lời thuyết phục ta, nhưng có lẽ bây giờ những tin tức tốt nhất có thể nói với ta, ta sẽ không phản kháng, vì thế tử ta có thể sống sót, ta tận lực phối hợp với các người hoàn thành quá trình dung hợp. Trước khi chết có thể yêu các lão bà ta lần nữa, có lẽ còn hơn những người sắp chết khác, ta là một người hạnh phúc rồi."

Tâm tình rút cục cũng yên ổn được một chút, Niệm Băng phát hiện cảm giác của chính bản thân mình mãi cảm theo, suy nghĩ thông suốt, trái tim hắn ngược lại trở nên thanh thản rất nhiều, tốt nhất là trợ giúp Tình Tự chi thần dung hợp, linh hồn của Phượng Nữ và Lam Thần mới có thể bị ảnh hưởng ít nhất mà sống sót, đối với Niệm Băng mà nói đó là một chuyện hạnh phúc. Bởi vậy hắn không hề lựa chọn phản kháng mà lựa chọn phối hợp, nhắm mắt lại , hắn muốn hắn muốn hết thảy, chỉ suy nghĩ cảm thụ thân thể hai thể tử từ những chỗ nhỏ nhất đều có phát sinh biến hóa, trong ý niệm của hắn Táp Áo và Thiên Hương đều

không tồn tại, mặc dù Phượng Nữ và Lam thần chỉ còn thân thể, nhưng trong lòng Niệm Băng ko ngừng được ý nghĩ yêu thương, Niệm Băng biết đây là lần cuối cùng hấn có thể hướng tới các nàng thể thiện sự yêu thương của mình, hấn không giữ lại gì hết , trải lòng cùng nàng say đắm, trong lòng không tồn tại tâm tình khác, thân thể NIệm Băng mặc dù không thể di chuyển được, nhưng toàn thân hấn tràn ngập tia ba động của tình yêu

Nửa Tình tự lĩnh vực của Tập Áo và Thiên hương đã hoàn thành , các nàng đột nhiên kinh ngạc khi phát hiện ra lĩnh vực căn bản không có tác dụng gì, mục đích các nàng muốn gây xích mích trong tình yêu và dục trong lòng Niệm Băng, nhưng các nàng giật mình phát hiện ra Niệm Băng tản mát ra ý nghĩ yêu thương mãnh liệt, so với bán nửa Tình tự lĩnh vực của các nàng có thể sinh ra còn mạnh hơn nhiều rất nhiều. Thế này là thế nào? Một người có thể yêu tới mức nào sao? Tại thời điểm này bởi vì ý nghĩa yêu thương tăng nhanh quá độ, ý thức của Niệm băng cũng không hề tỉnh lại.

Cắm chế trong nháy mắt bị giải trừ , Niệm Băng khôi phục năng lực hành động hấn mở rộng hai tay, nhanh chóng ôm lấy hai vị thê tử vào lồng ngực mình, đừng nói là do hấn hoàn toàn phóng thích ý nghĩ yêu thương trong lòng mình mà dưới tình huống này không thể tỉnh lại được, dù hấn tỉnh lại hai vị chân thần trước mặt cũng không cho cơ hội đó

Tập Áo và Thiên hương ở trong lồng ngực của Niệm Băng cảm nhận một cỗ ý nghĩ yêu thương vô cùng mệnh mông, cuộn cuộn như dòng nhiệt lưu đánh vào sâu thẳm trong linh hồn các nàng, làm cho những hồi ức ngày xưa trở lại với các nàng, tinh thần của hai vị chân thần đồng thời rung lên, đây là thời khắc mấu chốt để hoàn thành nửa Tình Tự chi thần, ý thức của các nàng phi thường tỉnh táo, quá trình dung hợp đã bắt đầu rồi, Có khả năng chiến thắng ba vị chân thần kia hay không là tùy vào quyết định của chính hai người.

Cẩn thận, các nàng tùy ý để Niệm Băng vuốt ve xoa nắn thân thể Phượng Nữ và Lam Thần, đem Sinh mệnh năng lượng , tử vong năng lượng của mình hoàn toàn thu lại, cảm thụ ý nghĩ yêu thương thăng hoa của tâm tình, chỉ có làm thế các nàng mới đạt tới một giới hạn của cảnh giới thăng hoa tình yêu cực điểm, Sinh tử không còn khác biệt là lúc Tình Tự chi thần chính thức bắt đầu dung hợp

Niệm Băng lúc này đã quên hết thấy , chính bản thân trong lòng hấn , tình yêu như đang say mê, có thể trong tình huống bữa tối cuối cùng này, chính bản thân hấn cũng có chút kinh ngạc, nguyên lai chính mình có được tình yêu say đắm và mệnh mông như thế. Trong lòng tràn ngập hình ảnh của Phượng Nữ và Lam Thần, còn có cả Long Linh nữa, đối với các nàng ý nghĩ yêu thương sinh ra không ngừng nghỉ, Yêu quả thật là một loại năng lượng, hấn không chỉ có tận mắt cảm nhận được ảnh hưởng của tâm tình mình, Niệm Băng không hề giảm dần việc phát ra ý nghĩa yêu thương khổng lồ đó, đã có tác dụng làm cho thân thể Phượng Nữ và Lam Thần phản ứng

253. Chương 252: - Tình Tự Chi Thần Hoàn Mỹ

Thân thể hòa hợp làm một tất nhiên là rất tuyệt vời. Nhưng lúc này, hơi thở do ái tình thật sự tỏa ra lại làm bọn họ tiến vào một cảnh giới trước đó chưa từng có. Niệm Băng dần dần quên mình đang làm gì. Hấn nhắm mắt lại, đem thân thể hoàn toàn giao cho bản năng, vẫn như trước đang không ngừng phóng thích ái ý, không ngừng dùng ái ý vô thanh vô tức trao đổi với hai vị thê tử của mình.

Tập Áo và Thiên Hương cũng từ từ hưng phấn theo. Dưới sự tác động của luồng năng lượng yêu thương kinh khủng đó, hai cỗ năng lượng sinh mệnh và tử vong của hai nàng từ từ xuất hiện biến dị. Vốn đều là hai lĩnh vực bất đồng nhưng lại bắt đầu quá trình từ từ kết hợp lại với nhau. Mà thân thể của Niệm Băng chính là môi trường cho các nàng kết hợp. Sinh mệnh chi cầu và Tử vong chi cầu ở chỗ ngực Niệm Băng tản ra hai màu ánh sáng hắc, lục nhu hòa. Khí tức sinh mệnh và khí tức tử vong do bài xích mà biến thành phân chia rõ ràng, không can thiệp vào nhau. Máu trong cơ thể Niệm Băng tựa hồ như đang bị thiêu đốt mà sôi trào kịch liệt. Tuy Niệm Băng, Phượng Nữ và Lam Thần không cảm giác được biến hóa của thân thể vì vẫn đang hoàn toàn đắm chìm ở trong cảm thụ về tình yêu, nhưng Tập Áo và Thiên Hương đang thanh tỉnh lại phải chịu đựng từng cơn, từng cơn khoái cảm mãnh liệt đó. Hai nàng chiếm đoạt thân thể

của Phượng Nữ và Lam Thần nên tự nhiên cũng có thể thông qua thân thể của họ mà cảm nhận được quá trình tình yêu thăng hoa và khoái cảm của nam nữ hoan ái.

Là Tình Tự chi thân, các nàng biết bản thân tuyệt đối không thể trầm luân trong nhục dục. Nhưng thân thể Niệm Băng lại giống như một khối nam châm không ngừng hấp dẫn linh hồn của các nàng. Mỗi một lần thúc sâu vào của hần đều chỉ đơn giản là mạnh mẽ ấn vào, không có gì hoa lệ rườm rà, nhưng lại mang theo ái ý mãnh liệt, không ngừng thăng hoa trong lĩnh vực bán tâm tình mà sinh ra kích thích mãnh liệt.

Nếu không phải Tập Áo và Thiên Hương đang ở trong trạng thái tu luyện khẩn trương, sợ rằng các nàng hiện đang cười khổ. Bởi vì các nàng phát hiện, lĩnh vực bán tâm tình do hai người hợp lực chế tạo không giống như chỉ dùng trên người Niệm Băng ngược lại lại càng như là đang dùng trên cơ thể của chính mình. Những cơ thể không ngừng quấn quít lấy nhau, tản mát ra luồng hơi thở dâm mỹ. Tập Áo và Thiên Hương thấy Niệm Băng hình như là không biết thế nào là mệt mỏi. Hơn nữa mỗi một lần hần nhấn sâu vào đều mang theo ái ý khổng lồ, không chỉ tiến hành trao đổi cùng với Phượng Nữ và Lam Thần mà đồng thời cũng là không ngừng đánh sâu vào linh hồn của Tập Áo và Thiên Hương.

Linh hồn Phượng Nữ và Lam Thần thông qua cây cầu tình yêu thật sự này mà hoàn toàn kết nối với Niệm Băng. Ở trong cổ ái ý phát triển càng ngày càng lớn của Niệm Băng, linh hồn của các nàng mặc dù bị phong ấn, nhưng phong ấn đó lại không ngăn cản được ái ý trong lòng các nàng. Mỗi một phần tăng lên của ái ý cũng đều làm cho tâm hồn các nàng cùng Niệm Băng càng thêm kết hợp chặt hơn. Lam Thần và Phượng Nữ đều nguyện ý vì người mình yêu thương mà hiến dâng hết thảy. Tình yêu của các nàng trong khi quất quít lấy nhau mà tiến vào thân thể Niệm Băng, gát gao bảo vệ linh hồn Niệm Băng.

Mặc dù đó chỉ là sự bảo vệ tự nhiên của tình yêu sâu đậm, nhưng đối mặt với chính là hai người thực lực cường đại Tập Áo và Thiên Hương. Tập Áo và Thiên Hương không chỉ một lần muốn cắt đứt liên lạc giữa Niệm Băng cùng Phượng Nữ và Lam Thần, bởi vì tốc độ ái ý bọn họ dâng cao lên thật sự quá kinh khủng, làm cho hai vị Chân thần này bị ái ý đó đánh sâu vào cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Nhưng các nàng lại không dám mạo hiểm làm điều này. Dù sao trong tình yêu đang không ngừng tăng lên này, hơi thở của hai loại năng lượng sinh mệnh và tử vong càng trở nên nhạt dần, tựa hồ cũng bị tình yêu vô hình đó hấp dẫn. Mỗi một lần khiêu dẫn của ái ý cũng đều làm cảm giác của Tập Áo và Thiên Hương tiếp cận gần nhau hơn một phần. Cảm giác trong tâm tình cũng trở nên càng thêm chân thật. Kể cả lĩnh vực bán tâm tình hồng nhạt nọ, dưới tác dụng của ái ý thăng hoa mà làm quá trình dung hợp hai loại năng lượng sinh mệnh và tử vong này càng thêm nhanh hơn. Hiển nhiên phán đoán đó của các nàng là tuyệt đối chính xác. Tại môi trường tình yêu không bị năng lượng đặc thù của sinh mệnh hay tử vong ước thúc này, năng lượng sinh mệnh và năng lượng tử vong đang không ngừng dung hợp với nhau. Cũng có thể nói Tình Tự chi thân đang ở trong quá trình này mà tiến hành dung hợp lại với nhau không ngừng. Mỗi chút tăng lên của ái ý đều giúp quá trình dung hợp này càng trở nên nhanh hơn và hoàn mỹ hơn.

Tinh hoa sinh mệnh của Niệm Băng thủy chung không bị phóng ra. Trong tình yêu sâu đậm, mỗi một lần thúc sâu vào của hần đều đưa ái ý của mình vào chỗ sâu nhất trong linh hồn Phượng Nữ và Lam Thần đang hoàn toàn mở ra cho hần. Mỗi một lần thúc sâu vào đó của hần cũng đưa ái ý của mình thúc thật sâu vào trong linh hồn của Tập Áo và Thiên Hương. Tập Áo và Thiên Hương cơ hồ đồng thời xuất hiện biến hóa. Khoái cảm và tình yêu mãnh liệt thúc sâu vào đó khiến tình yêu vốn có trong lòng của các nàng đối với Niệm Băng cũng bắt đầu thăng hoa. Lúc đầu các nàng còn có ý chống lại, nhưng rất nhanh Tập Áo và Thiên Hương phát hiện ra ái ý của Niệm Băng không có chút nào địch ý, chỉ là ái năng do ý thức tản mát ra mà thôi. Trong ái năng thấm đẫm dễ chịu của hần, cái hai nàng thu được là vui sướng vô tận chứ không phải là bị thống khổ và ảnh hưởng. Lúc ái ý sâu đậm của hần cùng ái ý trong lòng hai nàng kết hợp lại với nhau, hai vị Chân thần rốt cục biết rõ tại sao năng lực của các nàng cũng không thể phong ấn tình yêu với Niệm Băng của Phượng Nữ và Lam Thần.

Đó là một cảm giác tuyệt đối là đẹp nhất trên thế giới. Mượn tình yêu làm cây cầu kết hợp với nhau, làm cho tất cả mọi việc cũng đều tựa hồ trở nên không còn trọng yếu. Cảm giác tuyệt vời này khiến thân thể Phượng Nữ và Lam Thần bị các nàng khống chế đồng thời phát ra âm thanh rên rỉ động lòng người. Quả thật là thật tuyệt vời. Càng làm Tập Áo và Thiên Hương vui mừng cùng sợ hãi chính là, mặc dù tình yêu trong lòng các nàng nối thông với Niệm Băng nhưng lại không làm ảnh hưởng đến trạng thái thanh tĩnh của các nàng, ngược lại làm hai nàng càng ngày càng trở nên thanh tĩnh, sự nắm vững năng lượng sinh mệnh

và năng lượng tử vong cũng càng thêm rõ ràng. Mà lúc các nàng buông tha cho chuyện ngăn cản ái năng của Niệm Băng thúc sâu vào, quá trình dung hợp của năng lượng sinh mệnh và năng lượng tử vong càng trở nên nhanh hơn gấp mấy lần so với lúc trước. Chính là vì tình huống đó mà các nàng đồng thời quyết định hoàn toàn buông lỏng tình yêu của mình đối với Niệm Băng.

Đây là một loại trao đổi đặc thù. Trao đổi không tiếng động. Mà cũng là sự trao đổi đẹp nhất trên thế giới. Sự kết hợp của nhục dục cùng tình yêu dần dần xuất hiện trạng thái bất bình hành. Nhục dục giờ biến thành chỉ là một môi giới đơn thuần, không còn trọng yếu, mà ái ý trao đổi với nhau trong tâm linh mới là càng thêm tuyệt vời, càng thêm động lòng người. Ái ý của Niệm Băng tựa hồ tại vô hạn không ngừng tăng lên, tựa hồ vĩnh viễn cũng không có điểm dừng. Dần dần ái ý của Tập Áo và Thiên Hương trước ái ý sâu đậm này của Niệm Băng dần trở nên nhỏ bé. Nhưng tại lúc ái ý sâu đậm của hắn không ngừng thăng hoa, trong đầu các nàng cũng đều nhớ lại những kỷ niệm khi ở cùng một chỗ với Niệm Băng. Mỗi một cảnh tượng đều trở nên rõ ràng dị thường. Các nàng càng ngày càng phát hiện Niệm Băng hóa ra là hoàn mỹ như thế. Không phải là tuyệt đối hoàn mỹ, nhưng ngay cả khuyết điểm của hắn, ở trong lĩnh vực ái năng nồng nặc vây quanh này cũng kỳ diệu mà trở thành không phải khuyết điểm.

Một cổ bi ai sâu sắc cũng đồng thời xuất hiện trong lòng Tập Áo và Thiên Hương. Các nàng đều phát hiện ra sai lầm của mình, không phải tại sai lầm trong việc dung hợp Tình Tự chi thần. Vì bây giờ sinh mệnh năng lượng cùng tử vong năng lượng tại tiếp xúc rất khê đã bắt đầu dung hợp. Chứng tỏ sự dung hợp đã chính thức bắt đầu. Làm Tập Áo và Thiên Hương cảm giác bi ai chính là tình yêu của Niệm Băng. Khi các nàng trong ái ý nồng đậm đó cảm giác được sự tuyệt vời phát ra từ chỗ sâu thẳm nhất của linh hồn, thì đồng thời nghĩ tới một chuyện, đó là tình yêu đó của Niệm Băng cũng không phải vì các nàng mà hiện ra. Ái ý sâu đậm đó của Niệm Băng là dành cho thê tử của hắn a! Mà lúc này Tập Áo và Thiên Hương mặc dù muốn chế trụ bi ai trong nội tâm của mình. Nhưng tại cảm giác vô cùng tuyệt vời này, các nàng hoảng sợ phát hiện ra tuy các nàng là bán Tình Tự chi thần nhưng lại vô pháp khống chế tình cảm của mình. Trong đầu các nàng hoàn toàn tràn ngập tình yêu của Niệm Băng dành cho thê tử của hắn, cùng cảm giác ti tiện vì các nàng đã lợi dụng hắn.

Tình yêu của các nàng đối với Niệm Băng vẫn như trước bay cao. Nhưng tình yêu đó càng thăng hoa, bi thương của các nàng cũng lại càng sâu. Tập Áo và Thiên Hương đột nhiên rõ ràng một chuyện. Các nàng đều hoảng sợ phát hiện ra, nếu cứ vậy đi xuống, cho dù sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng dưới sự khống chế của các nàng, dưới tác dụng của ái ý thăng hoa càng ngày càng cao hơn mà hai loại năng lượng này hoàn toàn dung hợp với nhau, thì sinh mệnh của các nàng cũng vì bi ai vô tận mà chấm dứt.

Làm Tình Tự chi thần, các nàng biết rõ rằng khi một loại tâm tình đi tới tận cùng sẽ tạo ra năng lượng khổng lồ cỡ nào. Cực hạn của ái có thể giúp các nàng biến thành Tình Tự chi thần chính thức, mà cực hạn của bi ai lại có thể đem các nàng hoàn toàn hủy diệt a! Tập Áo và Thiên Hương mặc dù không rõ tự mình đến cùng sai lầm ở chỗ nào. Nhưng các nàng lại đều biết rằng tự mình đã đi vào hướng vực sâu của hủy diệt. Vào lúc này tâm tình các nàng đã hoàn toàn không bị khống chế nữa, mặc dù các nàng có thể rời khỏi ngực Niệm Băng, chấm dứt quá trình dung hợp này. Nhưng nếu làm như vậy, dưới tác dụng của sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng, Niệm Băng sẽ lập tức tử vong. Mà tình yêu trong lòng các nàng bây giờ đã thăng hoa tới gần cảnh giới ái ý của Phượng Nữ và Lam Thần, nên cũng không cho phép các nàng làm như vậy.

Nếu các nàng thật sự làm như vậy, cũng đồng dạng làm cho bi ai trong lòng mình bay lên tới cực điểm mà lập tức hủy diệt các nàng. Vào lúc này, Tập Áo và Thiên Hương đều lâm vào cảnh muốn ngừng cũng không thể. Các nàng chỉ có thể trở mắt nhìn mọi việc tiếp tục phát triển, một bên thừa nhận khoái cảm cực hạn, một bên thừa nhận bi ai vô tận. Ở trong hai cảm giác nóng lạnh này, sự thống khổ của các nàng có thể tưởng tượng lớn thế nào. Mà hết thấy điều này chỉ có các nàng mới có thể cảm giác được.

Các nàng vì vô cùng thanh tỉnh nên đều biết rằng, khi sinh mệnh năng lượng cùng tử vong năng lượng hoàn toàn dung hợp mà trở thành Tình Tự chi thần năng lượng, Tình Tự chi thần chính thức cũng sẽ không sinh ra. Bởi vì khi đó, Niệm Băng do bị các nàng xâm chiếm và nhúng tay vào, linh hồn sẽ hoàn toàn bị phóng thích mà biến mất. Còn các nàng cũng bởi vì tử vong của Niệm Băng mà đau thương dâng cao lên đỉnh điểm để rồi bị hủy diệt. Lần dung hợp này không có kẻ nào thắng. Có thể nói là thất bại hoàn toàn.

Thân thể Niệm Băng như trước theo bản năng không ngừng thay phiên tiếp xúc thân mật với Phượng Nữ

và Lam Thần, mà ái ý của hần cũng làm cho tâm linh hần hoàn toàn bị bỏ mặc. Mọi chuyện phát sinh xung quanh, Tập Áo, Thiên Hương đều biết rất rõ ràng, nhưng hần lại hoàn toàn không biết gì. Điều hần muốn làm chỉ có một việc, đó chính là tại trước lúc mình bị hủy diệt, đem tất cả tình yêu trong lòng mình, phụng hiến cho thể tử yêu thương nhất của mình. Mục đích này rất đơn thuần, cũng là nguyên nhân tại sao ái ý của hần có thể phát ra không hề giữ lại.

Tâm tình của Tập Áo và Thiên Hương không ngừng phát sinh những biến hóa phức tạp. Khoái cảm cực hạn đưa các năng một lần lại một lần lên tới đỉnh. Sinh mệnh năng lượng cùng tử vong năng lượng cũng không ngừng trong quá trình dung hợp mà trở nên càng thêm hòa hợp. Nơi ngực Niệm Băng Tử vong chi cầu đã từ Lệ trung huyết giã dựa đi ra kết hợp với Sinh mệnh chi cầu tại một chỗ. Nếu không vì tâm tình bị thương trong lòng các năng tạo ra biến hóa đặc thù, thì lần dung hợp này là tuyệt đối hoàn mỹ. Nhưng Tập Áo và Thiên Hương nhận thấy, những việc này tựa hồ đều không còn trọng yếu, ngay cả việc quan trọng nhất của hai năng là hủy diệt ba gã Chân thần khác, cũng tựa hồ biến thành hư ảo. Đúng vậy, tại ái năng khổng lồ trước mặt như thế, còn có cái gì có thể thay thế được cảm giác trong lòng các năng đây. Trong sinh mệnh các năng hiện giờ, đều chỉ để lại thân ảnh một người. Đó chính là Niệm Băng.

Tốc độ phóng thích ái năng của Niệm Băng lại một lần nữa gia tăng. Nhưng việc thúc sâu thân thể của hần lại từ từ trở nên chậm dần. Tập Áo và Thiên Hương trong lòng đồng thời căng thẳng. Bởi vì các năng đều biết, lần thúc sâu cuối cùng của Niệm Băng đã sắp tới, mà tinh hoa sinh mệnh khi đó sẽ phóng ra Trong nháy mắt tinh hoa sinh mệnh phóng ra đó, cũng là nháy mắt năng lượng Tinh Tự chi thần hoàn toàn dung hợp. Nhưng là Tinh Tự chi thần của hai năng lại chỉ có thể xuất hiện trong một sát na đó thôi sao.

Tinh thần của Tập Áo và Thiên Hương ở trong bị thương và khoái cảm mà sắp hỏng. Các năng cũng đều đang khổ sở nhẫn nại. Đột nhiên, Phượng Nữ và Lam Thần bị các năng khống chế bỗng run rẩy kịch liệt một chút. Ái ý của Niệm Băng đột nhiên như núi lửa bộc phát mà phun ra, mà biểu hiện ở ngoài là miệng hần phát ra một tiếng gầm nhẹ, trong nháy mắt thúc người rất kịch liệt.

Lúc này Niệm Băng cùng Phượng Nữ đã kết hợp thành một thể, còn Lam Thần gắt gao dán chặt vào sau lưng hần. Ba người hoàn toàn bị bao phủ trong ái ý nồng đậm. Thời điểm quan trọng nhất rốt cục đã tới. Đó là cảnh giới thể hiện cao nhất của ái tình, đồng thời cũng là lúc hủy diệt.

Tại lúc ái ý của Niệm Băng tuôn trào, tình yêu trong lòng của Tập Áo và Thiên Hương đối với Niệm Băng cũng đột nhiên thăng hoa tới một cái cảnh giới hoàn toàn mới. Trong nháy mắt này, ở sâu trong nội tâm, các năng mãnh liệt hiểu ra các năng đã sai lầm ở chỗ nào, cũng biết rõ ràng cái gì mới là tình yêu thật sự và Tinh Tự chi thần thật sự. Trong nháy mắt đó, bị ai trong lòng Tập Áo và Thiên Hương bỗng nhiên hoàn toàn biến mất. Đồng thời chào đón nỗi thống khổ vô cùng đó biến đi chính là khoái cảm mệnh mông vô cùng, và đỉnh cao của hạnh phúc. Phượng Nữ và Lam Thần trong mắt cũng ứa ra nước mắt chân thật. Mặc dù nước mắt này không phải thuộc về các năng, mà là thuộc về Sinh mệnh chi thần Tập Áo và Tử vong chi thần Thiên Hương. Cuối cùng của dung hợp rốt cục đã tới.

Niệm Băng gầm khê lên một tiếng lớn hơn nữa, rốt cục phóng xuất tinh hoa sinh mệnh của mình. Trong toàn bộ trường bằng, nhất thời tràn ngập một cỗ khí lưu màu đỏ, rồi dần dần khí lưu màu đỏ từ từ biến thành quang mang màu tím nhạt, giống như quang mang cao quý của Tử La La. Màu tím nhạt từ từ đậm dần. Ái ý của Niệm Băng nương theo ý thức mà tùy thời biến mất, cùng với cả ý thức của Tập Áo và Thiên Hương. Trong cả trường bằng, bây giờ chỉ còn có quang mang tím thắm đó thần nhiên vòng quanh, mỗi một lần run rẩy đều tản ra hương thơm cao quý mà đặc thù.

.....

Tích Lỗ đang dậy ải nhân thuộc hạ của mình một số võ kỹ đặc thù chỉ ải nhân mới có thể sử dụng. Hần hiện giờ có chút không yên lòng bởi vì hần biết trận đánh ngày mai sẽ kinh hiểm đến cỡ nào. Với thực lực gần mười bốn cấp, hần tự nhiên biết rõ, thực lực tổng hợp của Niệm Băng mặc dù rất mạnh, nhưng rốt cuộc cũng không phải là đối thủ của Hi Giới. Trận đánh ngang tay hôm nay đã làm hần rất ngạc nhiên. Nhưng hần không biết trong trận đánh ngày mai, Niệm Băng rốt cục có thể phát ra cái dạng chiến đấu lực gì.

Đột nhiên Tích Lỗ cảm giác tinh thần lực của mình kịch liệt dao động một chút. Một cảm giác mãnh liệt trong mắt hần phát ra quang mang phi thường mạnh mẽ. Ánh mắt hần hạ ý thức nhìn về phía doanh trướng của Niệm Băng đằng xa. Tinh thần lực của hần mặc dù cũng không cường đại, nhưng tìm kiếm

đơn giản vẫn có thể làm được. Và hần phát hiện ra doanh trưởng Niệm Băng bên kia đang tràn ngập một mảnh hơi thở của tử vong, phảng phất như không có sinh mệnh nào tồn tại cả. Tích Lỗ trong lòng có chút bối rối. Hần hiển nhiên biết sinh mệnh năng lượng của Niệm Băng hiện giờ cường đại thế nào. Sinh mệnh năng lượng của Niệm Băng biến mất chỉ có thể đại biểu cho một việc, đó chính là sinh mệnh đã kết thúc a! Chẳng lẽ trong cuộc chiến hôm qua với Hi Giới, Niệm Băng đã bị thương tổn nghiêm trọng nào sao? Ánh bình minh rạng đông từ phương đông xa xa dâng lên. Ánh sáng ngày mới của mặt trời từ từ chiếu rọi đại địa. Nhưng trong lòng Tích Lỗ bây giờ lại lạnh như băng. Niệm Băng chết đi đối với hần mà nói không phải là mất đi cường giả mạnh nhất có thể ngăn chặn địch nhân, mà là mất đi huynh đệ thân cận nhất, đồng bọn tốt nhất của mình a! Tích Lỗ bỗng nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, chấn ngã đám tộc nhân hần mới thu nạp. Thân thể hần vừa lóe ra, đã hướng doanh trưởng Niệm Băng lao tới.

Cảm nhận được năng lượng sinh mệnh của Niệm Băng biến mất không chỉ có riêng Tích Lỗ. Đồng thời còn có những người thân cận nhất của Niệm Băng. Người đầu tiên chính là Miêu Miêu. Trừ bỏ Niệm Băng ở ngoài, trong liên quân Ngưỡng Quang đại lục chỉ có tinh thần lực của nàng là mạnh nhất. Bởi vậy lúc sinh mệnh khí tức của Niệm Băng đoạn tuyệt, nàng là người thứ nhất cảm nhận được chuyện đó. Bởi vậy nàng cũng là người đầu tiên cất bước chạy tới doanh trưởng Niệm Băng. Lúc nàng đi tới doanh trưởng Niệm Băng vừa lúc gặp phải Tích Lỗ đang vội vã lao tới. Sau đó cha mẹ Niệm Băng, cùng với bảy vị long vương cũng cơ hồ đồng thời chạy lại. Trong mắt bọn họ cũng tràn ngập quang mang khó tin cùng hoảng sợ, nhưng cũng không có bi ai bởi vì bọn họ vẫn đang bị giật mình mà ngây người.

Vào lúc mọi người chuẩn bị phá vỡ xông vào, đột nhiên một cổ dao động năng lượng kỳ dị từ trong trường bong truyền ra. Cổ năng lượng dao động đó phi thường ôn hòa, khe khẽ vuốt ve những tâm tình bi quan trong lòng mỗi người. Tự ngay Tích Lỗ vẫn dễ dàng xúc động nhất cũng lập tức chế trụ thân thể chuẩn bị nhảy vào trường bong của mình. Tâm tình ôn hòa mà sung sướng đó ở trong lòng mỗi người ở ngoài trường bong mà lan tràn. Cổ năng lượng đó cũng không mãnh liệt, nhưng lại khiến cho tâm của bọn họ đều yên ổn lại. Thanh âm có chút mệt nhọc của Niệm Băng từ trong doanh trưởng truyền ra,

”Cám ơn sự quan tâm của mọi người. Ta không có việc gì. Hoặc là nói ta tại phương diện nào đó lại có đột phá đi. Vừa rồi chỉ là thời điểm ngắn ngủi năng lượng bị dừng lại mà thôi. Xin mời Lạc Nhu chỉnh quân, sau đó ta sẽ xuất hiện tiến hành trận quyết đấu cuối cùng với Hi Giới.”

Thanh âm của Niệm Băng hóa giải nghi hoặc trong lòng mọi người. Tình cảm trong thanh âm hần làm tất cả mọi người biết rõ mình vừa rồi chỉ là một hồi hoảng sợ hão mà thôi. Dưới sự phân phó của Băng Linh, mọi người từ từ tản đi. Bọn họ đều biết Niệm Băng hôm qua đánh một trận phải trả giá bao nhiêu, nên dù chỉ để hần nghỉ ngơi thêm được một phút, cũng là tốt a! Chung quanh doanh trưởng Niệm Băng một lần nữa khôi phục bình tĩnh, còn Niệm Băng lúc này nhưng lại thần người ở bên trong.

Hần với cơ thể trần truồng, ngơ ngác nhìn hai vị thể tử tỏa ra mùi hương nhàn nhạt trước mặt đang gấn chặt vào mình. Hơi thở các nàng cũng đều rất vững vàng. Theo mỗi một lần hít thở mà bộ ngực vút cao khe phập phồng theo. ”Ta là đang nằm mơ hay sao? Chẳng lẽ hết thấy mọi chuyện đều là mộng cảnh?”

Niệm Băng lầm bầm, tựa như giấc hôn mê ngắn ngủi của hần phảng phất dài như một thế kỷ mới tỉnh lại, nhưng sự thật hần hôn mê cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. ”Không. Chuyện này không phải nằm mơ a!” Niệm Băng tỉnh lại rất nhanh, ý thức cũng càng trở nên rõ ràng. Nếu là mộng cảnh thì Phượng Nữ và Lam Thần trước mắt phải giải thích thế nào đây? Nhưng mà nếu tất cả đều là sự thật thì dựa theo lời của Tật Áo và Thiên Hương nói, ta hần là đã tử vong mới đúng, chứ sao lại tỉnh táo và thật sự xuất hiện ở chỗ này?

Niệm Băng không hiểu rõ. Trong lòng hần tràn ngập sự nghi hoặc. Nhưng khi hần hạ ý thức xem xét năng lượng trong cơ thể mình lại càng hoảng sợ hơn. Ý niệm vừa động, Niệm Băng không cảm giác được sự biến hóa của tinh thần lực, nhưng hết thấy mọi thứ trong cơ thể hần đã hiện ra rõ ràng ở trong óc. Trong thân thể hần tất cả năng lượng đều đã biến mất, cũng không giống sự biến mất do mệt mỏi sau trận quyết chiến như hôm qua, mà là một loại biến mất kỳ dị. Trong cơ thể trống rỗng của hần, máu theo kinh mạch lưu động vững vàng, không một tia năng lượng dao động xuất trong thân thể. Càng làm Niệm Băng kinh ngạc chính là khiếu huyết hần khổ cực tu luyện mới có, dĩ nhiên tất cả cũng toàn bộ đều biến mất.

Lệ trung huyết ở ngực không thấy. Sinh mệnh chi cầu cùng Tử vong chi cầu cũng đồng thời không thấy. Tây kinh huyết ở bụng, Phương giáp huyết ở lưng cũng hoàn toàn biến mất. Thậm chí ngay cả hai huyết

Thiên nhân, Hoàng cực hân vẫn tự hào cũng không có. Tất cả đều biến thành hình thái giống hệt với người bình thường.

Loại hình thái này, Niệm Băng rất nhiều năm đã không cảm giác được. Ma pháp nguyên tố trong không khí vẫn như trước do Thất diệu chi Giác tỉnh mà thành ít ỏi. Hết thấy quả thật giống như nằm mơ vậy. Nhưng Niệm Băng cũng không bởi vì năng lượng của mình biến mất mà thấy gì thống khổ. Bởi vì ít nhất hân bây giờ vẫn còn sống. Còn sống, căn bản so với chết vẫn mạnh hơn nhiều. Cho dù hân bây giờ không có năng lực gì, ít nhất vẫn có thể nói được a!

Trong trường hợp, hỗn hợp mùi thơm thần nhiên cộng với khí tức đậm mỹ làm Niệm Băng không tự chủ được liếc mắt nhìn hai vị thê tử của mình một cái. Các nàng bây giờ là Phượng Nữ và Lam Thần, hay là Tạp Áo và Thiên Hương đây? Trong quá trình dung hợp lúc trước, Niệm Băng chỉ nhớ được ái ý của mình tản mát ra cảm nhận được gì đó tốt đẹp nhất trên thế giới. Nhưng mất đi toàn bộ trí nhớ, hân cũng không biết về sau xảy ra cái gì. Trong quá trình dung hợp đến tột cùng xảy ra biến cố gì? Ít ra việc hân còn sống đến bây giờ chính là một cái ngoài ý muốn a! Hân động thân đứng lên. Đơn giản vận vẹo thân thể mình một chút, Niệm Băng bỗng thấy tất cả cảm giác suy yếu cũng đều đã biến mất. Toàn thân hân cảm giác thật nhẹ nhàng bay bổng, thoải mái nói không nên lời. Những cảm giác tiêu cực của cuộc quyết chiến ngày hôm qua tất cả đều toàn bộ biến mất, đồng thời biến mất theo năng lượng của hân.

Ta đến tột cùng là bị làm sao? Niệm Băng rất muốn hỏi một chút. Nhưng hân bây giờ lại không biết phải đi hỏi ai. Đánh thức Phượng Nữ và Lam Thần dậy sao? Nhìn các nàng ngủ ngon êm đềm như vậy, Niệm Băng thật sự không đành lòng làm thế. Hân kinh ngạc phát hiện ra trong lòng mình cũng không sinh ra hận ý đối với Tạp Áo và Thiên Hương, ngược lại lại có chút thương tiếc các nàng.

Mấy vạn năm, để có thể chiến thắng đối thủ, các nàng phải thừa nhận bao nhiêu cô độc và tịch mịch a! Niệm Băng nhìn Phượng Nữ và Lam Thần. Hân có chút sợ hãi. Nếu khi các nàng tỉnh lại không phải là thê tử yêu thương của mình thì hân nên làm gì đây? "Niệm Băng." Một âm thanh nhu hòa làm Niệm Băng giật nẩy mình lên. Hân hạ ý thức bước sang bên cạnh một bước, nhìn xung quanh tìm nơi âm thanh phát ra.

"Là ai? Ra đi."

"Thật ngốc. Ta là ở trong tâm của chàng a! Chẳng lẽ chàng không nhận ra thanh âm của ta sao?" Thanh âm nhu hòa giống như tiếng kêu của Bách Linh điểu, tuyệt vời dễ nghe làm tâm thần Niệm ổn định một chút.

"A! Thiên Hương, là người sao? Người nói cái gì, người ở trong lòng ta sao? Nói vậy có ý gì?"

Thanh âm của Thiên Hương vẫn nhu hòa như trước. "Thật ngốc. Ở trong lòng chàng chính là ở trong lòng chàng, còn có ý tứ gì nữa? Chàng bây giờ có phải tràn ngập nghi hoặc trong lòng? Niệm Băng gật đầu đáp: "Đúng vậy! Ngày hôm qua sau đó đến cùng là xảy ra chuyện gì. Người và Tạp Áo rốt cuộc có thành công hay không? Các người không phải nói ta sẽ chết sao? Nhưng ta bây giờ vẫn còn sống nhăn đây a, mặc dù mất đi toàn bộ năng lực."

Nói tới đây, ánh mắt hân không khỏi buồn bã. Rốt cục năng lực này hân phải trải qua khổ tu cùng đánh đổi sinh mệnh nhiều lần mà có, nay đột nhiên mất đi, nói không chút khổ sở nào thì thật không có khả năng. Hân bây giờ đã tỉnh táo lại. Ý niệm cũng từ từ nhận ra hiện thực.

"Thật ngốc. Đã chiếm được tiện nghi rồi còn giả bộ sao? Chàng thật là một đứa ngốc a!" Thanh âm Thiên Hương giống như bình thường, nhưng trong thanh âm lại tràn ngập yêu thương. Niệm Băng ngây người. Cảm giác Thiên Hương mang đến cho hân trước kia vẫn là không thể nắm bắt. Nhưng bây giờ hân lại rõ ràng nhận thấy bản thân nghe được thanh âm của Thiên Hương sau, trong lòng trở nên thật ấm áp, thoải mái nói không nên lời.

"Đến tột cùng, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?" Hân lại một lần nữa nói ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Chúng ta có thể nói là thành công, cũng có thể nói là thất bại." Thanh âm của Tạp Áo tiếp theo thanh âm của Thiên Hương vang lên. Thanh âm của nàng cũng bình thần như trước. Nhưng trong bình thần lại như là đang an ủi tâm hồn Niệm Băng. Ái ý vô hình đó Niệm Băng có thể cảm giác được rõ ràng. Đây là làm sao vậy? Thế giới thay đổi sao? Hai người đàn bà tối hôm qua còn muốn lấy mệnh hân để hoàn thành quá

trình dung hợp, bây giờ lại ôn nhu giống như thê tử của hán vậ. Niệm Bằng trong lòng thấy có chút buồn cười, cũng càng trở nên hiếu kỳ.

Thiên Hương nói: "Để ta giải thích cho chàng đi. Quá trình dung hợp ngày hôm qua, từ đầu đã tiến hành vô cùng thuận lợi. Chàng cũng rất phối hợp dung hợp với bọn ta. Không đợi linh vực bán tâm tình linh của chúng ta phát huy tác dụng, chàng đã tiến vào trạng thái rồi. Chàng dùng tình yêu của mình làm dễ chịu linh hồn Phượng Nữ và Lam Thần, mà sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng của chúng ta, cũng trong lúc ái ý của chàng tăng lên mà đi tới quá trình dung hợp. Nhưng làm chúng ta kinh ngạc chính là, chúng ta không ngờ cảm nhận được linh hồn của Phượng Nữ và Lam Thần bị chúng ta phong ấn dĩ nhiên cũng phát ra ái ý giống như của chàng. Mặc dù do linh hồn bị phong ấn, ái ý của các nàng không có chân thật như của chàng. Nhưng cũng là phi thường rõ ràng. Hơn nữa dưới sự ảnh hưởng của ái ý do chàng phát ra, ái ý của các nàng cũng trở nên càng ngày càng mãnh liệt."

"Chờ một chút."

Niệm Bằng cau mày hỏi: "Nghe các người vừa nói như vậy, hình như ái ý cũng là một dạng năng lượng vậy. Chẳng lẽ ái thật là một loại hình thái của năng lượng sao?"

Tập Áo thở dài một tiếng đáp: "Vốn chúng ta cũng có chút hoài nghi. Nhưng sự thật đã chứng minh. Ái, quả thật là một loại hình thái năng lượng đặc thù, hơn nữa tựa hồ là một loại năng lượng phi thường cường đại. Lời ta bảo là thất bại, chính là bởi vì loại năng lượng này vượt qua năng lượng do ta và Thiên Hương tạo thành. Ái ý do chàng phát ra, không chỉ có làm dễ chịu thê tử của chàng, mà bởi vì chúng ta chiếm cứ thân thể các nàng nên đồng dạng cũng bị ảnh hưởng càng ngày càng lớn. Lúc ban đầu chúng ta còn có thể ngăn cản ái ý của chàng xâm nhập, nhưng trong lòng chúng ta dù sao cũng tồn tại tình yêu với chàng, làm cho lúc ái ý của chàng không ngừng bốc cao lên sau, chúng ta cũng chống đỡ nổi nữa. Cái này không phải là công kích năng lượng vật lý, cũng không phải tinh thần năng lượng xâm nhập, thật sự không thể ngăn cản. Ngay lúc chúng ta tưởng bị chàng hãm hại thì lại ngạc nhiên phát hiện ái ý của chàng cũng không có ý gì bất lợi đối với chúng ta, ngược lại lại trở nên phi thường nhu hòa, mang đến cho chúng ta rất nhiều... cảm giác tuyệt vời. Chính là sau đó chúng ta cũng hiểu ra ái ý đó của chàng cũng không dành cho chúng ta, mà mầm mống thất bại cũng ngay từ đó phát ra. Trong lòng chúng ta đồng thời xuất hiện hai loại tâm tình. Một loại tâm tình chính là tình yêu với chàng, mà một loại khác chính là vì sắp làm hại chàng mà sinh ra bi ai. Chúng ta phát hiện nếu cứ tiếp tục đi xuống, hoàn thành việc dung hợp xong, chúng ta cũng sẽ ở trong bi ai vô tận của hoạt vong (sống chết) mà đồng thời cùng chết với chàng."

"Như vậy hàm hồ? Bi ai cũng có thể giết người? Chúng ta bây giờ đều không phải vẫn đang sống tốt hay sao?" Niệm Bằng trừng lớn mắt hỏi.

254. Chương 253: - Đỉnh Cao Của Tình Yêu Là Gì?

Trong giọng Thiên Hương có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có chút cảm giác bất mãn nào. Niệm Bằng tò mò hỏi: "Đến tột cùng là tại sao?" Thiên Hương thở dài nói: "Bởi vì chúng ta không nên lợi dụng chàng. Đây là một cái lớn sai lầm lớn nhất. Ở đỉnh điểm của tình yêu, Tình Tự chỉ thần mới có thể dung hợp hoàn mỹ được. Mà trạng thái đỉnh điểm của tình yêu chính là hiến dâng. Đây mới là tình yêu đích thực a! Nhưng chuyện chúng ta muốn làm lại chỉ là lợi dụng. Bởi vậy nhất định chúng ta sẽ bị thất bại. Mà trong lúc đó tình yêu của chàng cùng với Phượng Nữ và Lam Thần lại chính thức thăng hoa tới cảnh giới của phụng hiến. Nói thật, ta và Tập Áo mặc dù phi thường giết mình. Nhưng là chúng ta trong lòng cũng thấy có chút may mắn. Vào lúc chúng ta hiểu ra, đồng thời hạ quyết tâm, nếu cứ tiếp tục đi xuống, sẽ thành tất cả đều bị hủy diệt. Nhưng nếu dùng một phương pháp khác, thì bị hủy diệt chỉ là hai người chúng ta mà thôi. Chàng biết không? Nương theo tình yêu kéo lên đỉnh cao của chàng, ta và Tập Áo rốt cục cũng đạt tới cảnh giới cao nhất trong tình yêu. Chúng ta phụng hiến không chỉ riêng tình yêu của chúng ta, mà đồng thời cũng là toàn bộ năng lượng của chúng ta. Khi đó chúng ta cảm giác được rằng cho dù hiến dâng ra cả sinh mệnh cũng là đáng giá. Bởi vì lý do đó, Tình Tự chỉ thần chính thức đã được sinh ra."

Niệm Bằng trợn mắt há hốc mồm đích nói: "Người, người sẽ không nói, ta bây giờ trở thành..."

Thiên Hương bật cười nói: "Về mặt chàng bây giờ thật có ý tứ a! Đúng vậy, ta có thể nói chính xác cho chàng rằng, ta và Tập Áo cũng đều thành xiêm y của chàng rồi. Chàng bây giờ đã hấp thu toàn bộ năng lực của chúng ta, cũng ở trong sự thăng hoa của tình yêu mà hoàn toàn dung hợp, trở thành Tình Tự chi thần tuyệt đối hoàn mỹ."

Miệng Niệm Băng há hốc ra không thể khép lại nổi. Hẳn như thế nào cũng không nghĩ tới cư nhiên sẽ biến thành thế này. Tự mình dĩ nhiên trở thành Tình Tự chi thần? Chuyện này có thể sao? Nhưng mà nghe ý tứ của Thiên Hương tựa hồ cũng không phải là hay nói đùa. Tập Áo nói: "Thiên Hương nói rất đúng. Khi chúng ta hiểu rõ đỉnh cao của tình yêu là phụng hiến, chúng ta rốt cục cũng rõ nhân loại Tiến hóa Chi phụ lúc đầu đã sai ở chỗ nào. Ngài sai vì đã chế tạo chúng ta đều là nữ tính. Nếu để cho chúng ta là một nam một nữ, tại mấy vạn năm trước kia, sợ rằng chúng ta đã sớm lĩnh ngộ đạo lý chính thức của Tình Tự chi thần. Còn như chúng ta hiện tại đều là con gái cả, nên bất luận sử dụng thủ đoạn gì cũng không thể thành công tu luyện đến cảnh giới chí cao. Còn chàng lại trở thành người yêu chung của chúng ta. Trong sự phụng hiến hoàn toàn vì tình yêu sâu sắc của chúng ta, chàng đã hấp thu toàn bộ năng lực của chúng ta, biến thành thần thật sự."

Niệm Băng thì thào: "Vậy, vậy tình huống của hai nàng bây giờ thì sao? Phụng hiến toàn bộ năng lực cho ta, hai nàng chẳng phải là sẽ phải..." Tập Áo mỉm cười đáp: "Yên tâm đi, chúng ta sẽ không chết đâu. Tình yêu chính thức là phụng hiến cho nhau. Mặc dù chúng ta mất đi năng lực, nhưng lại tạo ra một vị thần như chàng. Lấy năng lực của chàng, tùy thời cũng đều có thể làm chúng ta sống trở lại. Mặc dù mất đi năng lực, nhưng ít ra chúng ta còn có thể trở thành một người phụ nữ bình thường. Có thể nói chúng ta bây giờ đã là một bộ phận của thân thể chàng. Tinh thần lạc ẩn của chàng đã có nhiều hơn sự tồn tại của hai chúng ta. Mặc dù mất đi năng lực cường đại, nhưng cái chúng ta được là vĩnh viễn ở lại bên cạnh chàng. Chàng sau này muốn bỏ rơi chúng ta cũng đều không thể làm được. Cho dù chàng là Tình Tự chi thần."

Niệm Băng cười khổ: "Cái này có phải giống như Bá Vương ngạnh giường cung (: ý nói dùng vũ lực ép buộc phải chịu)? Vậy Thần Thần và Phượng Nữ hai nàng không có việc gì đi?"

Thiên Hương nói: "Chúng ta mặc kệ có phải là Bá Vương ngạnh giường cung hay không. Dù sao lúc chàng tiếp nhận năng lực của chúng ta, cũng đã đồng thời tiếp nhận tình yêu của chúng ta. Điểm này vĩnh viễn cũng không thay đổi. Yên tâm đi, hai vị thê tử của chàng một chút vấn đề cũng không có. Chỉ là một đêm trải qua chinh phạt làm cho các nàng trở nên quá suy yếu mà thôi. Các nàng chỉ cần nghỉ ngơi đủ là được, sẽ không có ảnh hưởng gì đối với thân thể. Trời đã sáng rồi, ta nghĩ chàng cũng nên đối mặt với đám Thần Nhân này rồi."

Niệm Băng vội la lên: "Chính là ta bây giờ tựa hồ đã mất đi tất cả năng lực, không có khiêu huyết, ma pháp lực, ta có thể chiến đấu thế nào? Còn có Áo Tư Tập đâu?" Tập Áo đáp: "Con rồng năng lực hình thái trong người chàng quả thật rất quái dị. Trong nháy mắt hấp thu năng lực của chúng ta hai người sau, hẳn rõ ràng cảm giác được năng lực ba động khổng lồ nên lập tức hấp thu rồi tiến vào ngủ say. Ta nghĩ khi hẳn tỉnh lại là có thể một lần nữa có được thật thể của chính mình, trở thành tối cường trong long tộc. Hẳn đi theo chàng quả thật có không ít chỗ tốt. Về phần chàng mất đi ma pháp lực gì gì đó, bây giờ đều không còn trọng yếu. Chàng đã thật sự là thần, còn cần cái gì ma pháp? Cần khiêu huyết gì đây? Chàng phải nhớ, năng lực của Tình Tự chi thần là tâm tình, khổng chế hết thấy tâm tình, kể cả tâm tình của tất cả sinh vật, có thể là Nhân loại, có thể là động vật, cũng có thể là thực vật, thậm chí ngay cả tâm tình của tảng đá chàng cũng có thể nắm giữ được. Đồng thời chàng cũng có thể nắm được tâm tình mọi hiện tượng thời tiết trên thế giới. Chỉ cần chàng muốn là có thể trong nháy mắt hủy diệt mọi sự. Cho nên chúng ta mới nói rằng Tình Tự chi thần thật sự là hoàn mỹ. Vật gì cũng đều tồn tại tâm tình. Cho dù là một cái ma pháp nguyên tố nhỏ nhất. Chàng bây giờ đã trở thành cảnh giới cuối cùng cao nhất của tất cả người tu luyện. Chàng muốn làm cái gì, là có thể làm cái đó. Về phần như thế nào sử dụng năng lực của mình liên xem thể hội của bản thân chàng."

Niệm Băng cúi đầu nhìn hai tay mình. Nghe Tập Áo nói xong. Hắn đột nhiên có một loại cảm giác hào hùng (*Nguyên văn là đại triển - nghĩa là rất muốn thi triển ra), phảng phất hết thấy mọi sự trong thiên địa đều bị nắm trong tay của mình. Các loại tâm tình cảm giác vi diệu chảy xuôi trong trái tim. Chính là như Tập Áo đã nói. Tất thấy trên thế gian đều tồn tại tâm tình. Tự ngay cả không khí cũng vậy. Mỗi một thứ dù nhỏ nhất hẳn cũng có thể khổng chế tâm tình để chúng tiến vào các loại trạng thái bất đồng. Bởi vì vô tình chỉ là tương đối mà thôi.

Thiên Hương cổ vũ: "Đi thôi, Tình Tự chi thần vĩ đại của chúng ta, tỏa ra hào quang của người ở trên thế giới này đi." Niệm Băng nhẹ nhàng gật đầu, "Cám ơn sự phụng hiến của hai nàng. Ta thật không ngờ, có một ngày cư nhiên trở thành một người mà ta không tin nhất là có tồn tại. Lực lượng phụng hiến của tình yêu quả nhiên thật vĩ đại. Năng lượng cấp mười tám đến tột cùng có thể mạnh tới trình độ nào đây? Có lẽ ta bây giờ thật sự có thể hủy diệt đám Thần Nhân này."

Tạp Áo nói: "Chàng phải đối mặt cũng không chỉ đám Thần Nhân đơn giản đó đâu. Mấy vạn năm ân oán của chúng ta với ba tên Trật Tự chi thần nọ chàng cũng phải kết thúc. Xong rồi hết thấy mọi điều đều không còn gì lo lắng. Ta đã cảm giác được khí tức của bọn họ đã phát hiện ra chuyện bị khôi lỗi của chúng ta mê hoặc. Giờ chúng đang hướng Di Thất đại lục mà đến, tìm kiếm chúng ta. Bất quá, bởi vì vị trí của chúng ta bị biến mất, bọn họ muốn tìm được nơi này còn cần phải nhất định một ít thời gian."

Niệm Băng cẩn thận đắp chăn lên người Phượng Nữ và Lam Thần. Hắn cảm nhận được tâm tình trong lòng hai vị thê tử của mình cũng chỉ có một điều, đó chính là ngọt ngào. Nhẹ nhàng vuốt ve kiều nhan của hai nàng, "Ngủ đi, ngủ một giấc cho tốt đi, để khi hai nàng tỉnh lại, hết thấy cũng đều kết thúc." Lăn lộn hôn nhẹ trên trán hai nàng, Niệm Băng rút cục đi ra khỏi trường phòng. Một đêm. Chỉ ngắn ngủn một đêm thời gian, biến hóa của hắn lại to lớn như vậy. Khoác vào một chiếc trường bào bình thường màu trắng, Niệm Băng lại một lần nữa xuất hiện. Không khí vui mừng hướng hắn mà chào đón. Hắn đưa mắt nhìn, hết thấy mọi vật đều sinh cơ bừng bừng như vậy, các loại tâm tình khác nhau làm cho Niệm Băng cảm nhận được một cái thế giới tuyệt vời khác. Đó cũng là một thế giới kỳ diệu chỉ một mình hắn có khả năng chứng kiến. Thế giới do tâm tình tạo thành. Tâm tình bất đồng đều phát ra quang mang thần nhiên bất đồng. Mỗi một loại tâm tình đều cũng không ngừng mà biến hóa.

Tâm tình của đám chiến sĩ có vẻ có chút ngưng trọng mà lo lắng. Bọn họ đều cũng đang không ngừng bận rộn. "Không cần lo lắng. Hết thấy mọi chuyện cũng đều sẽ tốt đẹp cả." Niệm Băng hạ ý thức nói ra một câu. Đột nhiên, hắn chứng kiến một cổ quang mang màu tím thần nhiên từ trong cơ thể mình lan tràn ra. Quang mang trong khoảnh khắc đã bao trùm cả tòa trận doanh của liên quân Ngưỡng Quang đại lục. Ánh mắt mọi người đều nhìn về phương hướng có Niệm Băng. Tâm tình của bọn họ lập tức xuất hiện một dao động rất nhỏ.

Lo lắng trong lòng bọn họ dần dần biến mất, mà thay vào đó là một loại cảm giác hân hoan vui sướng. Loại cảm giác này thật tuyệt vời dị thường. Nhìn trên mặt mọi người đều toát ra nụ cười thật tươi. Niệm Băng cũng bị tự mình làm cho hoảng sợ. Hắn không cảm giác được trên người mình phát ra năng lượng gì, nhưng sự thật lại phơi bày ở trước mắt.

Thông qua biến hóa trong tâm tình của những người này, trong ý niệm của hắn cũng đột nhiên cảm giác được, mỗi một người dĩ nhiên đều nghe được thanh âm không lớn đó của mình.

"Thấy không? Chỉ là dưới một cái ý thức nhỏ của ngươi là đủ để thay đổi tâm tình người khác. Đây là lực lượng của thần. Mỗi một loại tâm tình, đều là vũ khí sát thương tốt nhất. Để cho tâm tình lên tới chỗ cực điểm đều cũng sẽ sinh ra biến dị."

Linh quang, từng đạo từng đạo hiện lên trong đầu Niệm Băng. Trước sự thật trước mắt, hắn rút cục hiểu rõ sự ảo diệu chính thức của Tình Tự chi thần. Một đám thân ảnh quen thuộc từ từ xuất hiện trước mắt Niệm Băng. Trên mặt mỗi người đều đang hưng phấn nhưng cũng mang theo vẻ kinh ngạc. Bọn họ cũng đều nghe được thanh âm Niệm Băng, cũng cảm nhận được sự biến hóa trong tâm tình của mình. Nhưng bọn họ lại không hiểu thanh âm Niệm Băng đột nhiên xuất hiện tại chỗ sâu trong đáy lòng bọn họ là từ đâu mà đến.

Nhìn từng khuôn mặt quen thuộc không ngừng xuất hiện. Niệm Băng cười. Hắn đột nhiên phát hiện. Cảm giác nắm giữ hết thấy trong tay mình dĩ nhiên là tuyệt vời như thế.

Băng Linh và Dung Thiên là những người nhanh nhất đi tới trước mặt Niệm Băng. Bọn họ đều kinh ngạc phát hiện ra khí thế cường đại vốn phát ra trên người con mình dĩ nhiên đã biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác bình hòa. Nụ cười của hắn nhìn qua ấm áp giống như gió xuân. "Niệm Băng, con không sao chứ?"

Băng Linh ân cần hỏi. Không được chăm sóc con mình từ lúc nhỏ vẫn là nỗi đau lớn nhất trong lòng nàng. Bây giờ thực lực con nàng lại khiến nàng càng lo lắng hơn. Niệm Băng giờ phải gánh vác trách nhiệm trọng

đại, tùy thời đều có thể bị vây trong nguy cơ. Niệm Băng mỉm cười lắc đầu: "Mẹ, mẹ yên tâm đi. Con không có việc gì."

Hắc ám long vương Tập Tiệp áo tây tư cũng đã đi tới, đứng bên cạnh người Niệm Băng, thấp giọng nói: "Niệm Băng, nếu người có biện pháp đối phó với thần chi trở chú đó thì cũng không phải đánh một trận với Hi Giới làm gì. Toàn quân chúng ta cứ đột kích là đã nắm chắc chiến thắng. Cánh tay Tà Nguyệt để lại cho chúng ta cũng nên mang ra sử dụng được rồi. Mặc dù cái đó là tà ác vô cùng gì đó, nhưng là dù tà ác thế nào, dùng với mục đích chính nghĩa cũng thành chính nghĩa. Lúc đại chiến bắt đầu ta còn do dự xem có nên sử dụng hay không. Bây giờ xem ra cũng là lúc phải dùng đến nó."

Niệm Băng than nhẹ một tiếng đáp: "Tập Tiệp đại ca. Người đưa cánh tay của Tà Nguyệt đó cho ta."

Tập Tiệp Áo Tây Tư không chút gì. Trong tay cường giả cái cánh tay tà ác đó mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất. Trong tay hắc quang mang chợt lóe, cánh tay Tà Nguyệt bị hắc lấy hắc ám ma pháp phong ấn đã đưa tới trước mặt Niệm Băng. Đột nhiên, Tập quả Áo Tây Tư kinh ngạc nhìn thấy, cánh tay Tà Nguyệt đó dĩ nhiên từ trong tay mình nhẹ nhàng bay lên, tựa như mất đi sức nặng, trôi nổi ở không trung. Cánh tay màu đen xám ở trên không trung càng thêm vài phần âm tà. Niệm Băng nói: "Thứ tà ác thế này, vốn là không nên tồn tại. Nó đại biểu cho tử vong vô tận. Đi thôi, khôi phục diện mục vốn có của người."

Khi lưu màu tím thần nhiên bay lượn bao phủ cánh tay màu đen đỏ. Cánh tay bắt đầu xảy ra biến hóa. Trong sự xâm nhập của quang mang màu tím, cánh tay đen xì đó bỗng nhiên phát ra sự run rẩy kịch liệt. Da thịt từ màu sắc dữ tợn trước kia bắt đầu từ từ trở nên trắng nõn. Chỉ sau vài lần nháy mắt, Cánh tay Tà Nguyệt từng dùng để chuẩn bị đối phó với cường giả dĩ nhiên trở nên không khác gì so với cánh tay người bình thường. Chỉ là bởi vì không còn máu mà có chút tái nhợt mà thôi. Quang mang màu tím biến mất. Trong một trận gió phát phơ, cánh tay hóa thành bột phấn rồi theo đó biến mất. Cánh tay vốn chứa đựng lực công kích tà ác, trong khoảnh khắc biến mất không còn.

Ai cũng không rõ năng lực này của Niệm Băng là cái dạng gì. Bởi bọn họ cũng không cảm giác thấy năng lượng ba động gì. Nhưng Niệm Băng lại thật sự hoàn mỹ hủy diệt sự tồn tại tà ác đó. Ánh mắt mỗi người cũng đều trở nên càng thêm nghi hoặc.

Mỉm cười Niệm Băng nói: "Ta biết các người bây giờ đều rất nghi hoặc ta như thế nào có được năng lực như vậy. Bất quá bây giờ ta không có thời gian giải thích với các người. Hi Giới hẳn là đang đợi ta. Chờ ta giải quyết cái đám Thần Nhân phiền toái này sau sẽ giải thích kỹ càng với các người. Khi đó, mọi người tự nhiên sẽ rõ ràng mọi chuyện. Nhu nhi, chỉnh quân đi. Nhiệm vụ hôm nay của các người chỉ là đứng xem mà thôi."

Niệm Băng nói rất bình thản, nhưng trong lúc lơ đãng mà toát ra tự tin cường đại. Tất cả đám cường giả của Ngưỡng Quang đại lục đều ý thức được một việc, đó chính là Niệm Băng trong quá trình tu luyện lại có tấn thăng mới.

Trong lúc tâm tình mừng vui lan tràn, thân thể Niệm Băng không chút báo hiệu nhẹ nhàng bay lên, bay vào không trung, không có chút nguyên tố ba động nào. Hắn tựa như một chiếc lông tơ nhẹ nhàng, chậm rãi bay tới phương hướng chiến trường. Nắm giữ tâm tình của không khí, bay lượn đối với Niệm Băng mà nói chỉ là chuyện không có gì đơn giản hơn.

Khi Niệm Băng bay đến chiến trường, quả nhiên Hi Giới toàn thân lóng lánh quang mang màu vàng đã đợi hắn. Tinh thần của Hi Giới nhìn qua rất tốt. Từ mặt ngoài nhìn vào, hắn tựa hồ không giống như ngày hôm qua vừa mới trải qua một hồi đại chiến. Nhìn thấy Niệm Băng chậm rãi bay tới, trong mắt hắn toát ra khí phách mãnh liệt cùng tín niệm tất thắng.

"Ta tới muộn, thật sự xin lỗi." Niệm Băng mỉm cười nhìn Hi Giới.

Hi Giới lạnh nhạt nói: "Không, là ta đến sớm. Trận quyết chiến này của chúng ta, chấm dứt càng sớm không phải càng tốt sao?"

Hai ngày không có lương thực cùng nước uống, lực chiến đấu của đại quân Thần Nhân đã bị ảnh hưởng. Mặc dù bọn họ đều có thực lực vượt xa người bình thường, nhưng dù sao cũng là tấm thân huyết nhục. Một trận này, đương nhiên càng chấm dứt sớm càng có lợi cho Thần Nhân.

Niệm Bằng gật đầu nói: "Đúng vậy! Càng sớm chấm dứt lại càng tốt. Hi Giới, có một tin tức đối với người mà nói là rất tốt, ta hẳn là nên nói cho người đi?"

Hi Giới ngậy người: "Tin tức tốt đối với ta? Người chắc sẽ không phải nói với ta rằng, người không cách nào khôi phục thực lực để đánh với ta đi. Nếu người chịu nhận thua có lẽ có thể giữ được mạng sống của mình. Đương nhiên, ta cũng không ngại ở Thần Nhân có nhiều hơn một gã Chủ thần. Người đã có tư cách này."

Niệm Bằng cười khở lắc đầu nói: "Vốn ta từ việc không tin vào sự tồn tại của thần. Nhưng bây giờ xem ra ta không thể không tin. Tính toán của người rất chính xác. Bởi vì hôm qua Thất diệu chi Giác Tỉnh được thi triển làm cho nguyên tố ma pháp trong không khí trở nên ít ỏi dị thường. Cho nên, ma pháp lực của ta quả thật không có khôi phục."

Hi Giới lạnh nhạt cười đáp: "Vậy tính sao? Bây giờ người hẳn còn cơ hội mà lựa chọn. Cường giả, vốn là đứng ở bên thắng lợi. Chỉ cần người khẳng khái gia nhập Thần Nhân, ta có thể đáp ứng người trở thành người thống trị cao nhất ở dưới ta."

Niệm Bằng lắc đầu nói: "Áp lực ngàn năm của dục vọng quyền lực một khi phóng thích, quả nhiên là phi thường đáng sợ. Hi Giới, người đã đi vào một vòng tròn quái dị. Tính toán của người mặc dù rất chính xác. Nhưng là người tính dù sao cũng không bằng trời tính a! Thần Nhân, vốn là không nên tồn tại ở trên cái thế giới này. Các người cuối cùng là phải tiêu vong. Mà hôm nay chính là ngày đó."

Hi Giới cười lạnh một tiếng: "Vậy có thể nói, người ở trong tình trạng ma pháp lực vẫn chưa khôi phục miễn cưỡng đánh một trận với ta sao? Người chỉ là tự rước lấy diệt vong mà thôi."

Niệm Bằng cười. "Thật là như vậy sao? Ma pháp đối với ta mà nói đã không hề trọng yếu. Vĩnh viễn không nên xem thường đối thủ của người, Hi Giới Chủ thần đại nhân. Nhìn kỹ mặt trời trên cao kia đi, bởi vì đây là lần cuối cùng người có thể nhìn thấy quang mang của nó."

Hi Giới gầm lên một tiếng. Hẳn biết vô luận hẳn thế nào cũng không cách chiêu dụ được Niệm Bằng. Đã là như vậy nói dài dòng thêm nữa cũng có ý nghĩa gì? Cường đại năng lượng của hắn theo ba khiêu huyết trong nháy mắt bộc phát. Một đoàn quang mang màu vàng chói mắt trong nháy mắt phóng ra. Kim quang tản ra, từ chung quanh hướng Niệm Bằng vây lại. Hẳn cũng không muốn lại để Niệm Bằng dùng phương thức kỳ lạ đó mà trốn thoát sang một bên rồi làm hắn không thể cảm thụ được vị trí của Niệm Bằng mà phải lâm vào khổ chiến. Mặc dù thành công tính kế được đối phương, nhưng Hi Giới không chút nào xem thường đối thủ của mình.

Niệm Bằng vẫn lơ lửng bất động ở đó, mắt thấy quang mang màu vàng hướng mình bao vây lại. Khóe miệng hắn như trước lộ ra nụ cười thản nhiên. Phảng phất, hết thảy điều này cũng không phải đang ở trong chiến đấu, mà là đang đối mặt với bằng hữu của mình.

Tâm thần Hi Giới có chút căng thẳng. Hẳn đột nhiên phát hiện. Niệm Bằng lơ lửng ở kia toàn thân chỗ nào cũng sơ hở. Mà không chỗ nào không sơ hở đó lại làm hắn có chút cảm giác bất an. Hẳn phảng phất nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy ba vị Chân thần. Thời gian không dừng lại lâu, quang mang màu vàng trong tiếng kinh hô của liên quân Ngưỡng Quang đại lực thuận lợi trói buộc được thân thể Niệm Bằng. Kim quang khổng lồ đó tràn ngập lực công kích cường hãn. Cho dù là loại kim loại cứng rắn nhất trên thế giới cũng sẽ bị đè ép thành bột phấn.

Nhưng Niệm Bằng không phải là kim loại. Hẳn lúc trước nói với Hi Giới là hắn đã tin chuyện trên thế giới này thật sự có thần tồn tại. Mặc dù hắn có chút bất đắc dĩ, nhưng đó lại là sự thật. Không có quang mang và ma pháp ba động xuất hiện, nhưng khi kim quang đi tới trước mặt Niệm Bằng, lại đột nhiên dừng lại. Bất luận Hi Giới cố gắng như thế nào, đầu khí cường đại hắn phát ra nhưng lại không cách lần tới chút nào. Ngay lúc hắn có chút ngăn người, kim quang đó dĩ nhiên không có dấu hiệu gì mà biến mất.

Niệm Bằng như trước lơ lửng ở đó. Từ lúc bắt đầu đối mặt với Hi Giới, hắn vẫn không có di chuyển chút nào. Nhưng tâm của Hi Giới lúc này lại như chìm vào đáy cốc. Hẳn không biết chuyện này đến tột cùng vì sao có thể phát sinh. Nhưng hắn chân thật cảm giác được, Niệm Bằng tựa hồ đã không còn là đối thủ ngày hôm qua vẫn dùng sức mạnh ma pháp đối kháng với mình.

Niệm Bằng than nhẹ một tiếng: "Quả thật không thể làm chậm trễ thời gian được nữa. Hi Giới, tin tức tốt với ngươi mà ta muốn nói cho ngươi chính là, ba vị Chân thần ngươi vẫn ỷ vào sẽ lập tức tới đây. Đáng tiếc là ngươi vĩnh viễn không cách nào gặp mặt họ được một lần cuối cùng. Đi đi, mang theo giấc mộng hy vọng xa vời của ngươi cùng với tất cả Thần Nhân của ngươi rời khỏi cái thế giới này đi. Có lẽ nếu ngươi còn có thể tái sinh, hẳn là nên lựa chọn một loại phương thức sống khác."

Khí lưu màu tím tràn ngập ra. Hi Giới lần đầu tiên chứng kiến Niệm Bằng tản mát ra quang mang như vậy. Năng lượng Hoàng cực huyết của hắn trong nháy mắt tăng lên tới cực điểm. Nhưng khi quang mang màu tím đi tới, hắn lại sợ hãi phát hiện ra, bất luận là phòng ngự Hoàng cực huyết hay là Phương giáp huyết của mình không có chút ngăn cản tác dụng gì đối với quang mang màu tím nọ. Đó không phải công kích tinh thần lực, mà là một loại năng lượng kỳ lạ. Đúng là năng lượng như vậy mới khiến cho hắn rõ ràng cảm giác được sợ hãi. Quang mang màu tím đã tới. Cũng không có như trong tưởng tượng của Hi Giới gây ra thương tổn nào cho thân thể của hắn. Nhưng ngay trong nháy mắt ngăn ngừa, cảm giác sợ hãi trong lòng hắn nhưng lại tăng lên tới cực hạn.

Cực hạn của sợ hãi là gì? Là hủy diệt. Trong tất cả các loại tâm tình, trừ bỏ yêu ở ngoài, cực hạn của tất cả các tâm tình khác kỳ thật đều là hủy diệt. Niệm Bằng biết rõ điểm này. Cho nên, hắn chỉ dùng năng lực nguyên thủy nhất của Tình Tự chi thần mà hắn vừa sở hữu, để thiêu đốt sợ hãi trong lòng của Hi Giới.

"A --"

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, sắc mặt Hi Giới trong nháy mắt biến thành trắng bệch. Hắn không dám tin nhìn Niệm Bằng. Sợ hãi trong lòng hắn đã phá hủy ý chí và thân thể của hắn. Năng lượng bản thân hắn dù cho có cường thịnh trở lại thế nào, đối với dao động của tâm tình cũng không có gì ảnh hưởng. Niệm Bằng khổng chế năng lượng trong công kích của Hoàng cực huyết mà hóa giải đòn tấn công của Hi Giới. Mà bây giờ hắn lại dễ dàng khổng chế tâm tình của Hi Giới.

Nhìn Hi Giới đang sợ hãi kịch liệt, Niệm Bằng thở dài một tiếng nói: "Đi thôi, vĩnh viễn đi đi. Ngươi trên tay đã dính quá nhiều máu tanh. Thần nhân ở dưới tay ngươi cũng như vậy. Mặc dù ta có năng lực thay đổi tính cách các ngươi, nhưng linh hồn tội ác của các ngươi hẳn là phải chịu trừng phạt. Muốn biết ta dùng cái gì đối phó với ngươi. Đáp án là tâm tình. Mà ta - chính là Tình Tự chi thần."

"Thần thật sự." Thanh âm của Niệm Bằng chỉ có Hi Giới mới có khả năng nghe được. Đó cũng là thanh âm cuối cùng trên thế giới này hắn có thể nghe được. Thân thể của Hi Giới cũng không có nghiền nát, cũng không bị năng lượng nổ thành bột phấn. Thân thể hắn trong sợ hãi mà hoàn toàn mất đi sinh mệnh lực giống như thiên thạch rơi xuống phía dưới, rơi xuống giữa chiến trường của song phương. Niệm Bằng từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không có động chút nào, đã giải quyết một vị Chủ Thần Vương đã khôi phục bảy thành thực lực. Tình Tự chi thần a, đó là năng lượng của thần. Quả nhiên là kinh khủng như thế.

Bầu trời đột nhiên trở nên âm u. Nhưng không phải bởi vì mây đen xuất hiện che mất ánh mặt trời. Che mất mặt trời tuy cũng là mây, nhưng là mây dày đặc huyết sắc. Niệm Bằng nhìn thoáng qua huyết quang trong không trung. Hắn biết thần chi trở chú sắp phủ xuống. Ở cái trở chú này ít nhất Thần Nhân một phương là không cách kháng cự lại.

Ngân thần Thiết An cùng Thảm dò chi thần Lộ Tác phía dưới đồng thời hét lớn một tiếng, không tiến mà lại lùi lại, bay nhanh hướng phương xa chạy đi, muốn thoát khỏi phạm vi bao phủ của huyết vân. Tốc độ của bọn họ tăng lên tới mức trong cả đời chưa từng có. Huyết vân mang theo trở chú, cũng mang theo oán hận của huyết tể. Phách thần Cuồng Quân vì cái trở chú này mà chết. Bây giờ cũng là lúc hắn đòi lại hết thấy. Huyết sắc quang mang từ trên trời giáng xuống. Mỗi một đạo quang mang, đều dễ dàng mang đi một sinh mệnh, sinh mệnh của thần nhân. Cho dù là hai vị Chủ thần Thiết An và Lộ Tác đang nhanh chóng thoát đi này cũng không ngoại lệ. Thực lực của bọn họ, căn bản không đạt tới điều kiện đủ để chống lại cái trở chú cường đại này.

Chính như theo lời Hi Giới, dưới tác dụng của huyết chi trở chú, không cần cái gì để đảm bảo. Hi Giới thất bại, Thần Nhân của hắn cũng tiến quá trình hủy diệt. Liên quân Ngưỡng Quang đại lục giết mình nhìn hết thấy trước mắt. Huyết vân ở chỗ trung gian giữa chiến trường hai bên. Lấy đó là trung tâm, Ngưỡng Quang đại lục một phương cùng Thần Nhân một phương, biến thành hai bên khác nhau như nước lửa. Một bên là

kinh ngạc mà nhìn kỹ, mà bên kia lại là tràn ngập tử vong vô tận.

Niệm Bằng nhìn số lượng Thần Nhân không ngừng giảm bớt, không khỏi thở dài một tiếng: "Có lẽ, chỉ có chết đi mới có thể đủ để chuộc tội đi. Linh hồn tội ác của các ngươi sẽ được thanh tẩy ở trong luân hồi. Tạm biệt Thần Nhân. Tạm biệt Thần đại lục." Hắn cũng không có cảm giác gì hưng phấn. Cảm thụ tâm tình hoảng sợ của Thần Nhân trước khi chết, Niệm Bằng không chỉ toát ra một vẻ mặt khổ sở.

Trong không khí, tinh thần ba động thần nhiên sinh ra. Ánh mắt Niệm Bằng nhất thời trở nên có chút khẩn trương. Một thanh âm từ xa mà quen thuộc từ bốn phương tám hướng vang lên,

"Tập Áo, Thiên Hương, nếu không nhờ chỉ dẫn của huyết chi trở chú, có lẽ chúng ta còn không cách nào tìm được các ngươi."

Không trung đột nhiên xé ra một đạo khe hở. Ba đạo thân ảnh trống rỗng hiện ra. Cảnh tượng kỳ dị này nhất thời khiến cho liên quân Ngưỡng Quang đại lục một trận lao xao. Ba người xuất hiện, người cầm đầu, đúng là Trật tự chi thần tướng mạo anh tuấn, vẻ mặt tươi cười. Da tay của hắn nhìn qua càng thêm tươi nhuận vài phần. Bên trái hắn đồng dạng là một gã thanh niên. Nếu nói Trật tự chi thần tướng mạo anh tuấn, vậy tướng mạo thanh niên này cũng chỉ có thể dùng từ tuyệt đẹp để hình dung. Không có nam nhân nào có tướng mạo so với hắn thêm hoàn mỹ. Đáng tiếc trong dung mạo hoàn mỹ đó của hắn lại có nhiều hơn vài phần nhu mì đáng ra phải thuộc về phụ nữ. Bên phải Trật tự là một gã tráng hán thân cao dĩ nhiên đạt tới tầm ba thước. Cơ thể trên người hắn đã rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung, đó là thân thể cường tráng hoàn toàn siêu xuất người bình thường có khả năng đạt tới. Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể cảm giác được rõ ràng trong đó có bao nhiêu lực phá hoại cường đại.

"Trật tự chi thần, Thời gian chi thần và Hủy diệt chi thần. Chào các ngươi."

Niệm Bằng lẳng lặng nhìn ba vị Chân thần trước mặt. Bọn họ không phải như Hi Giới có khả năng so sánh được. Bọn họ sở hữu khí tức ngay cả Tập Áo và Thiên Hương cũng cảm thấy kinh khủng.

Trật tự chi thần chứng kiến Niệm Bằng lơ lửng ở không trung không khỏi khẽ ngáy người một chút, "Là người? Huyết chi trở chú này là người dẫn động sao?"

Niệm Bằng nhìn thoáng qua mấy Thần Nhân cuối cùng sắp biến mất trong huyết quang phía dưới nói: "Có thể nói như vậy đi. Hi Giới cùng ta đồng chiến, dùng huyết chi trở chú mà đồng chiến. Đáng tiếc, hắn thua, làm cho tất cả Thần Nhân thua theo."

Trật tự chi thần hiển nhiên cũng không bởi vì cái chết của Hi Giới và đám Thần Nhân mà xuất hiện tâm tình phần nộ gì. Hắn nhìn Niệm Bằng, nụ cười trên mặt vẫn như trước không thay đổi, "Không nghĩ tới, gần như vậy thời gian không thấy, ngay cả Hi Giới cũng bị hủy diệt trong tay ngươi. Bất quá, ta rất khó tin đây là thực lực ngươi có khả năng sở hữu. Gọi Tập Áo và Thiên Hương đi ra đi. Vừa rồi ta cảm giác được khí tức các nàng hợp lực sử dụng năng lượng bán Tinh Tự chi thần."

Chuyện giữa Ngưỡng Quang đại lục loài người các ngươi cùng với đám Thần Nhân đã được giải quyết, chuyện giữa chúng ta cùng các nàng cũng là lúc nên được giải quyết. Mấy vạn năm đã qua, chúng ta rốt cục cũng sở hữu tự do vốn sớm phải có."

Niệm Bằng xoay tay lại chỉ vào ngực mình mỉm cười nói: "Tập Áo và Thiên Hương ở trong lòng của ta, ngươi định đi vào tìm các nàng sao?"

Trật tự chi thần nhíu mày đáp: "Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng các ngươi chiến thắng Thần Nhân là người có thể lấy ngữ khí như vậy nói chuyện với ta. Đừng nói là ngươi, cho dù giống như Di Thất đại lục lúc đầu cũng như vậy. Hủy diệt tất cả văn minh loài người các ngươi ta cũng có thể dễ dàng làm được. Gọi Tập Áo và Thiên Hương đi ra đi. Mấy con kiến nhỏ các ngươi có thể rời đi, ta với việc lấy sinh mệnh của các ngươi cũng không có gì hứng thú."

Thân thể Thời gian chi thần một bên trong nháy mắt trôi sang ngang, tới bên cạnh Trật tự chi thần, dụng thanh âm nhu mì của hắn hướng Niệm Bằng hỏi: "Nào, bảo các nàng đi ra đi. Bạn bè cũ đã đến, các nàng vẫn còn muốn ẩn núp đi sao?"

Niệm Bằng lạnh nhạt nói: "Hủy diệt một nền văn minh, đối với các ngươi mà nói có lẽ là một việc rất dễ dàng. Nhưng các ngươi có biết? Sáng tạo một nền văn minh phải cần thời gian dài bao lâu không?"

Ánh mắt Trật tự chi thần trở nên lạnh lẽo, mặt trời trên không đột nhiên vào lúc này biến thành màu đỏ ối. Hắc thần nhiên nói: "Mặt trời, có trật tự của nó. Nhưng ta lại có thể mang cái trật tự này đổi thành do ta khống chế. Người đã vũ nhục chúng ta, vậy người cũng đi đi, có lẽ xuống dưới đất, Hi Giới còn có thể lại đánh một trận với người."

255. Chương 254: Thần Tuyệt Đối

"Quên đi, Trật Tự. Hắc cũng không nói sai, lần này người và Hủy Diệt thật sự đã hơi quá đáng. Hủy diệt vĩnh viễn dễ hơn kiến thiết rất nhiều, đó dù sao cũng là một nền văn minh mà! Người trẻ tuổi, người có thể đi rồi. Văn minh của Di Thất Đại Lục mặc dù đã mất đi, nhưng dưới sự cố gắng của Ngưỡng Quang Đại lục các người, thì sẽ có thể một lần nữa có được nền văn minh mới. Mà tính mạng là sự đảm bảo cho việc kiến thiết văn minh của các người. Có thực lực hủy diệt được Hi Giới, thì bất kể là người có được Tập Áo và Thiên Hương trợ giúp hay không, người cũng là một nhân loại vĩ đại. Ta không muốn thấy người cứ thế mà chết đi. Người phải hiểu rằng, chống lại chúng ta chẳng có ý nghĩa gì."

Niệm Băng có chút kinh ngạc nhìn Thời Gian Chi Thần. Từ trên người ba gã Chân Thần, hắc cảm nhận tâm trạng khác nhau. Tâm trạng của Hủy Diệt Chi Thần là màu đen, tượng trưng cho bạo lực và giết chóc, cùng với huyết tinh vô tận, mà Trật Tự Chi Thần lại có màu xám trắng, tâm trạng của hắc lại có rất nhiều mặt trái.

Duy chỉ có tâm trạng của vị Thời Gian Chi Thần là hoàn toàn có màu trắng, nhưng trong đó lại ẩn chứa đôi chút bi thương.

"Cảm ơn người đã chỉ điểm, Thời Gian Chi Thần Đại nhân. Tuy nhiên, ta thực sự muốn biết, bi thương của ngài là vì ai vậy?"

Thời Gian Chi Thần sững sờ một lát, nói: "Người trẻ tuổi, quan sát của người rất nhạy cảm. Người nói đúng, trong lòng của ta quả thật có chút bi thương. Dù sao cũng là đối thủ hàng vạn năm! Nghĩ đến việc các nàng sắp bị hủy diệt, ta không khỏi có chút khổ sở. Nhưng mà, đó là sứ mạng của chúng ta, là điều chúng ta phải làm. Đi, gọi các nàng ra đây, dù cho các nàng có ẩn dấu hơn nữa, chúng ta cũng có thể cảm nhận trên nơi này tồn tại khí tức của các nàng."

Niệm Băng nhẹ nhàng gật gật đầu, nói:

"Thứ các người muốn tìm không phải là Tập Áo và Thiên Hương, mà là Tinh Tự chi thần, hoặc một bán Tinh Tự chi thần không hoàn mỹ. Nếu là như vậy, các người chỉ cần tìm ta là được. Nói theo một nghĩa nào đó, ta bây giờ chính là Thiên Hương cùng Tập Áo. Chỉ cần các người có thể đem ta hủy diệt thì mấy vạn năm chiến đấu của các người cũng đã hoàn toàn kết thúc."

Hủy Diệt Chi Thần dùng giọng nói rõ ràng mà trầm thấp nói: "Tập Áo và Thiên Hương bắt thê tử người để người làm kẻ thế mạng phải không?"

Niệm Băng cũng không trả lời câu hỏi của Hủy Diệt Chi Thần, mà chỉ lạnh nhạt nói: "Quá khứ đã trôi qua thì đã là quá khứ. Các người đến bây giờ cũng không thể nhìn ra ta là ai, thì trận chiến này đã phân được thắng bại. Cũng giống như ta đã nói với Hi Giới, mình đã làm sai, thì phải chuộc tội. Mà tội nghiệt của các người thật sự quá nhiều, cảm hóa đã không có tác dụng, chỉ có chết, mới là lựa chọn tốt nhất của các người."

Ba vị Chân Thần rút cuộc cũng cảm thấy không đúng. Nhân loại trước mặt họ, có thể không bị khí thế áp bách, lại còn trả lời dễ dàng, thậm chí kháng cự được, như vậy có thể là người bình thường sao? Bọn họ đồng thời thấy được một đạo tử quang bay ra ngoài. Mặc dù không thấy năng lượng ba động, nhưng ba sắc mặt ba vị Chân Thần đều xảy ra biến hóa. Hai mắt Trật Tự Chi Thần biến thành màu vàng, hai mắt Hủy Diệt Chi Thần biến thành màu đỏ, hai mắt Thời Gian Chi Thần biến thành màu bạc. ba người chỉ chớp động, ba thân ảnh đột nhiên biến mất, chỉ có màn năng lượng hào quang màu tím hư ảo xuất hiện trước mặt.

"Trật tự của Thế giới này do ta là Chúa Tể, dựa theo trật tự của ta mà tiến đến"

” Thời gian của thế giới này do ta khống chế. Ta ra lệnh cho thời gian ngừng lại”

” Trên thế giới này, chỉ có ta có năng lực hủy diệt tất cả. Hủy diệt đi, Linh hồn tội ác”

Ba thanh âm trong hỗn loạn vang lên, quang mang ba màu không có nguyên tố ba động bay ra, nghênh đón màn hào quang màu tím. Nháy mắt khi bốn màn hào quang hợp vào nhau trên không trung, lúc này tất cả như ngừng lại. Liên quân Ngưỡng Quang Đại lục bên dưới đều đang duy trì tư thế trước đó, thời gian như ngừng lại, hết thảy trật tự tựa hồ cũng thay đổi. Nhưng tất cả chỉ duy trì trong nháy mắt mà thôi.

Tứ sắc hào quang đồng thời biến mất, mà trên người ba vị Chân Thần đã có thêm một tầng khí tức màu tím, ”tại sao, điều này không thể có khả năng” Trật Tự Chi Thần buồn bã nói. Niệm Băng cười lạnh nói: ”Quả thật, người có được năng lực khống chế tất cả trật tự. Đáng tiếc, tâm trạng thiên biến vạn hóa, vốn không có trật tự gì. Dù là có, cũng không phải là thứ mà người có thể nắm chắc được. Thời gian ngừng lại, cũng không ảnh hưởng đến ba động tâm trạng. Dù thời gian ngừng lại vĩnh viễn cũng chỉ là tương đối, mà sự tồn tại của tâm trạng lại có tính chất vĩnh viễn. Cho nên, khống chế thời gian đối với người bình thường mà nói, có lẽ có thể khiến hãn gia yếu tử vong trong nháy mắt. Nhưng đối với ta mà nói, lại không có tác dụng gì. Về phần Hủy diệt, Hủy diệt thân thể dễ dàng, hủy diệt tinh thần tựa hồ cũng không quá khó khăn. Nhưng tâm trạng của mỗi người tồn tại trong mỗi một tế bào, không cách nào có thể hủy diệt. Bây giờ, các người nên hãn đã hiểu được.”

Về mặt Thời Gian Chi Thần trở nên tái nhợt nhìn Niệm Băng: ”Người, người đã trở thành Tình Tự chi thần chính thức? không, điều này sao có thể chứ?”

Niệm Băng thoáng cười: ” Trên thế giới này, vốn không có gì là không thể. Lúc ta còn nhỏ đã hiểu được đạo lý này. Các người vốn không có khả năng tồn tại, nhưng các người không phải cũng đã xuất hiện đó sao. Tập Áo và Thiên Hương vì hiểu được sự huyền ảo cao thâm nhất của tâm trạng, mới có thể tạo ra Tình Tự chi thần là ta để chiến đấu với các người. Các người mặc dù có đủ thực lực hủy diệt Tập Áo và Thiên Hương, nhưng các người lại vĩnh viễn không thể chống lại Tình Tự chi thần. Năng lực khống chế Tâm trạng của ta, chỉ trong một nháy mắt là có thể đạt đến thập bát giai mà không thể dùng số lượng để mà hình dung. Cho dù có ba mươi tên Chân Thần, thì cuối cùng kết cục của các người cũng không thể nào thay đổi.”

Trật Tự Chi Thần và Hủy Diệt Chi Thần phần nộ hét lên một tiếng, nhưng bọn họ lại hoảng sợ phát hiện, mình đã mất đi những năng lực vốn vẫn tồn tại. Hết trở nên rất đơn giản, không hề hoa mỹ, bọn họ chỉ nhìn thấy một nụ cười mơ hồ trên môi Niệm Băng.

Hai thân ảnh một đen một trắng đồng thời tách ra từ thân thể Niệm Băng. Đó không phải là tồn tại ở hình thái năng lượng, mà là hai người chân thật. Hai nàng đều có khuôn mặt hoàn mỹ, và ẩn chứa trên đó nét cười ôn hòa.

Tập Áo nói: ” Đúng vậy. Tất cả cũng nên kết thúc. Từ ngày chúng ta sinh ra, sau năm vạn năm cho đến tận hôm nay, vẫn đang không ngừng tranh đấu với nhau, nhưng bây giờ, do Tình Tự chi thần chính thức đứng ra giải quyết những việc này.”

Thiên Hương nói:” Mặc dù đã trôi năm vạn năm, nhưng Nhân Loại Tiến Hóa Chi phụ đã chiến thắng Khoa Kỹ Chi Phụ. Các người không thể không thừa nhận thất bại của mình.”

Ánh mắt của Niệm Băng đột nhiên trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói:” Trật Tự Chi Thần, ta lấy danh nghĩa Tình Tự chi thần ban cho người Oán hận. Hủy Diệt Chi Thần, ta lấy danh nghĩa Tình Tự chi thần ban cho người Phẫn Nộ. Hãy đi đi, biến mất khi tâm trạng đạt đến cực điểm”

Hào quang màu tím lóe lên trong nháy mắt khiến cho hai gã Chân Thần biến thành màu tím, theo tiếng rống giận đầy phẫn nộ và tiếng rống giận không cam lòng tràn ngập oán hận, hai luồng hào quang biến thành nguyên tố nhỏ bé nhất trên thế giới và biến mất. Cực điểm của mỗi loại tâm trạng, ngay cả tinh thần ẩn ẩn của Trật Tự Chi Thần và Hủy Diệt Chi Thần đều không hề lưu lại, biến mất theo Linh hồn của bọn họ.

Thời Gian Chi Thần không hề nhìn hai tên đồng bọn đã ở cùng nhau năm vạn năm biến mất. Ánh mắt hãn rất bình tĩnh, lạnh nhạt nói:”Trước khi đi theo bọn họ, ta muốn biết, các người rốt cuộc dưới tình huống gì mà linh ngộ được huyền bí cuối cùng của Tình Tự chi thần? Mà huyền bí này là cái gì? Nếu ta nhớ không

sai, hai ngày trước khi chúng ta dùng năng lực cảm nhận thực lực của các người, các người còn không có biến hóa quá nhiều. Ta thật khó có thể tin được, trong nháy mắt các người đã hiểu ra.”

Tạp Áo mỉm cười nói:” Cho dù người có không tin thì đây cũng là sự thật. Kỳ thật nói cho người biết cũng không sao cả. Lúc trước, phụ thần đã sai khi sinh chúng ta ra có cùng giới tính. Mà hai loại năng lượng cực đoan Sinh mệnh và Tử vong lại chỉ có thể dung hợp hoàn mỹ khi tình yêu đạt đến đỉnh cao. Yêu, chính là một loại đặc thù nhất trong tất cả tâm trạng, cũng là thứ duy nhất làm cho tâm trạng thăng hoa đến cực điểm mà không gặp phải kết cục hủy diệt. Mà ta và Thiên Hương lại đều là nữ nhân, dù tu luyện như thế nào, cũng không thể xuất hiện tình huống tình yêu đạt đến cực điểm. Ngày hôm qua chúng ta đã lĩnh ngộ được tất cả, mà lĩnh ngộ này chỉ cần trong nháy mắt là đủ rồi. Trong nháy mắt đó, chúng ta rốt cuộc hiểu được rằng tình yêu cực điểm chính là dâng hiến. Cũng tại đó, Niệm Băng đã chính thức trở thành Tình Tự chi thần.”

Thời Gian Chi Thần sững sờ một lát, rồi cười khổ:”Cám ơn các người đã nói cho ta biết những điều này. Ta rốt cuộc cũng hiểu được. Các người nói đúng rồi cuộc Khoa Kỹ Chi Phụ đúng là vẫn thua Nhân Loại Tiến Hóa Chi phụ. Mà thế giới này cuối cùng đã có một vị Thần chính thức. Có thể lĩnh ngộ chân lý Tình yêu, vị Thần như hần mới có lợi cho thế giới này.”

Nói đến đây, ánh mắt của hần dừng lên người Niệm Băng:” Người hãy bảo vệ thật tốt cho Đại lục xinh đẹp này. Bây giờ, người sẽ cho ta tâm trạng gì? Ta thực sự muốn biết, mình sẽ tiêu vong vì tâm trạng gì.”

Niệm Băng mỉm cười, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ như con gái của Thời Gian Chi Thần, nói:”Nếu ta muốn ban cho người một loại tâm trạng, thì đã không lưu người lại đến bây giờ. Cũng không để cho Tạp Áo và Thiên Hương nói nhiều với người như vậy. Thực ra, Tình Tự chi thần cũng không phải là một sự tồn tại riêng biệt. Thậm chí không cần có hai loại năng lượng Sinh Mệnh và Tử Vong làm trụ cột, mỗi một người đều có khả năng trở thành Tình Tự chi thần, chỉ là năng lượng mạnh yếu khác nhau mà thôi. Thời Gian Chi Thần, ta có thể cảm nhận biến hóa trong tâm trạng của người. Từ tâm trạng của người, ta cũng có thể hiểu được người là người như thế nào. Người khác với Hủy Diệt Chi Thần và Trật Tự Chi Thần, tâm trạng của người chỉ có thể do chính người tìm lấy. Bây giờ, người có thể đi.”

Thời Gian Chi Thần giật mình nói:” Người không giết ta sao?”

Niệm Băng nhún vai nói:” Tại sao ta phải giết người? Yên tâm, ta không phải vì người xinh đẹp như con gái mà giữ tính mạng của người lại. Tính mạng của người, là do người tự mình giữ lại.”

Thời Gian Chi Thần tức giận nói:” Người đâm trúng vết thương sâu nhất của ta, ta ghét nhất bị người khác nói ta xinh đẹp giống con gái”

Niệm Băng cười ha ha nói:” Nhưng đó lại là sự thật, hình dung về người, ta chỉ có thể dùng từ xinh đẹp, nhưng không thể dùng từ anh tuấn, không phải sao?”

Thời Gian Chi Thần cũng cười:” Không biết vì sao, Trật Tự Chi Thần và Hủy Diệt Chi Thần chết đi ta lại không thấy bị thương. Ngược lại cảm thấy rất thoải mái, có lẽ bởi vì những thứ trên lưng chúng ta phải gánh đã đột nhiên được giải thoát”

Niệm Băng gật đầu nói:” Đây là sự thăng hoa của tâm trạng. Cũng bởi vì như vậy, người bây giờ không phải nghĩ nhiều. Ta nghĩ, người giống như Tạp Áo và Thiên Hương, đã sớm hy vọng có được cuộc sống của bản thân mình. Hoặc có thể nói là cuộc sống của người bình thường.”

Thời Gian Chi Thần gật đầu nói:” Đúng vậy. Chúng ta vốn định đánh bại Tạp Áo và Thiên Hương sẽ rời khỏi thế giới này, đi tìm một thế giới có Sinh mệnh để sống một cuộc sống mới. Với thực lực của chúng ta mà nói việc này hoàn toàn có thể làm được. Nhưng bây giờ nhìn lại, cũng chỉ có một mình ta. Ta thực không nghĩ tới chúng ta thật vất vả mới tu luyện đến cảnh giới chiến kỹ tam thần hợp nhất hoàn mỹ như vậy mà còn không có tác dụng gì, còn mất đi tính mạng của bọn họ. Có lẽ tất cả là sự sắp đặt của trời cao. Sự thật đã xảy ra trước mắt, ta có nói thêm gì nữa cũng vô dụng. Được rồi, ta phải đi, có lẽ từ nay về sau chúng ta không có cơ hội gặp lại nữa. Tạp Áo, Thiên Hương, chúc mừng các người đã tìm được hạnh phúc của riêng mình. Mà ta còn phải tiếp tục tìm kiếm. Nói không chừng ta cũng có thể lĩnh ngộ cảm giác tình yêu cực điểm đó.”

Nói xong, hắn cười cười, thân hình chuyển một vòng trong không trung, phá vỡ không gian biến mất. Nhìn Thời Gian Chi Thần đã rời đi, Niệm Băng cảm thấy rất thoải mái, chuyện mình muốn làm đã xong hết. Tất cả có thể nói là biến hóa đầy kịch tính. Hắn tuyệt đối không thể ngờ được, kết quả cuối cùng lại là như vậy. Thời Gian Chi Thần đi rồi, Trật Tự Chi Thần và Hủy Diệt Chi Thần biến mất bởi năng lực mà hắn mới có được. Uy hiếp lớn nhất của Ngưỡng Quang Đại lục là Thần Nhân cũng đã biến mất, tất cả đều đã tốt đẹp.

”Niệm Băng, người đang nghĩ cái gì thế?” Tạp Áo mỉm cười hỏi.

Niệm Băng cười khỏ nói:” Ta nghĩ, làm thế nào để nói với cha mẹ, bạn bè và vợ mình giải thích sự tồn tại của hai nàng. Chẳng lẽ các nàng không phát hiện ra rằng, liên quân Ngưỡng Quang Đại lục bên dưới đang nhìn chúng ta sao? Ta rất cuộc nên giải thích với bọn họ như thế nào?”

Thiên Hương bật cười, nói:” Chuyện này không phải đơn giản sao? Người có thể khống chế tâm trạng của bất cứ kẻ nào, để bọn họ dễ dàng chấp nhận chúng ta”

Niệm Băng nghiêm mặt nói:” Thực lực của Thần tuyệt đối đáng sợ. Ta mặc dù là Tình Tự Chi Thần, nhưng bắt đầu từ bây giờ ta sẽ không dễ dàng sử dụng năng lực của mình. Nếu không, cũng sẽ giống như đám Thần Nhân, mang đến rất nhiều phiền toái không cần thiết. Bây giờ, tất cả đã được giải quyết, ta và các nàng lúc trước đều nghĩ giống nhau, hy vọng làm một người bình thường, sống cuộc sống của người bình thường. Thực ra, có lẽ các nàng không tin, ta còn có một điều vẫn đang theo đuổi, bây giờ, cũng nên là lúc ta cố gắng vì mục tiêu đó.”

Tạp Áo nói:” Niệm Băng, chàng không cần phải lo lắng. Ta nghĩ chàng có thêm hai người vợ nữa, thì với thực lực của chàng hiện nay và cống hiến của chàng đối với Ngưỡng Quang Đại lục mà nói sẽ không có bất cứ kẻ nào nghi ngờ. Còn ba người vợ kia của chàng, thì giao cho chúng ta liên lạc. Chàng phải tin chúng ta, mặc dù chúng ta đã mất đi năng lực, nhưng năm vạn năm đâu phải sống không.”

Nhìn ánh mắt tự tin của Tạp Áo và Thiên Hương, Niệm Băng cười cười. Đúng thế, hắn có được năng lực của Tạp Áo và Thiên Hương, nhưng trong quá trình dung hợp đó Thiên Hương và Tạp Áo cũng chiếm được tình yêu tận sâu trong đáy lòng mình. Trên thế giới này, bất kể là Ngưỡng Quang Đại lục hay là Di Thất Đại Lục, hôm nay đã đến chung kết, đồng thời cũng bắt đầu một cuộc sống mới.

Ánh mặt trời, thật là ấm áp, mặc dù cũng không phải ánh bình minh buổi sớm, nhưng Niệm Băng cảm thấy rất thân thiết. Hắn biết, mình sẽ không tham dự vào chiến tranh hay tranh đấu gì trên Đại lục nữa, mà muốn hưởng thụ trọn vẹn cuộc sống, ở cùng một chỗ với người thân và bạn bè.

*-----

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã ba năm rồi, nhোáng một cái, cũng chỉ lưu lại những kí ức nhàn nhạt trong trí nhớ.

Áo Lan đế quốc thủ đô Áo Lan thành, lúc này đã biến thành một mảnh phồn vinh, so với vài năm trước, không chỉ có nơi này, mà cả Áo Lan đế quốc đều xảy ra biến hóa long trời lở đất. Mà hết thấy, đều là do sự xuất hiện của Di Thất đại lục.

Vài năm trở lại đây, trên Ngưỡng Quang đại lục xuất hiện thay đổi rất lớn. Tứ đại đế quốc, một lần nữa kí kết một điều ước hòa bình, có thời hạn là một trăm năm, mà nội dung chủ yếu của điều ước, chỉ có năm chữ, đó chính là ‘ hòa bình cùng phát triển’.

Xuất hiện một Di Thất đại lục rộng lớn như vậy, tứ đại đế quốc cũng không cần vì mở rộng lãnh thổ của mình mà phát động chiến tranh, chuyện quan trọng mà bọn họ cần làm nhất bây giờ đó là không ngừng lợi dụng tài nguyên của Ngưỡng Quang đại lục cùng với những mỏ khoáng sản thiên nhiên đặc biệt trên Di Thất đại lục. Một lần nữa kiến thiết lại Di Thất đại lục.

Từ khi Di Thất đại lục xuất hiện, thu được ích lợi lớn nhất đó chính là hai quốc gia tương đối nhỏ yếu- Băng Nguyệt đế quốc cùng Áo Lan đế quốc. Bởi vì khoảng cách của bọn họ với thông đạo đi tới Di Thất đại lục là gần nhất, bởi vậy nên có ưu thế thật lớn. Áo Lan đế quốc cùng Băng Nguyệt đế quốc toàn lực hợp tác. Lấy Băng Nguyệt hồ hình thành từ ba năm trước làm trung tâm, dần dần hướng bên trong Di Thất đại lục phát triển.

Mà Hoa Dung đế quốc thông qua lực lượng vận tải hùng hậu bằng đường biển, phát triển theo một hướng khác, bởi vì hải dương có tính chất không xác định cùng với lộ trình xa xôi, nên đã hạn chế tốc độ phát triển của Hoa Dung đế quốc. Bởi vậy, cân bằng của tứ đại đế quốc, tại Di Thất đại lục đã dần hình thành một cảnh tượng mới.

Lăng mộ đế quốc đồng dạng cũng có ưu thế riêng của mình, bọn họ với nguồn lương thực phong phú, cùng với Băng Nguyệt, Áo Lan hai nước giao dịch, được quyền thông qua lãnh thổ của hai nước, ở bên ngoài lãnh thổ hai nước, đồng dạng cũng đã tự mình phát triển.

Ba năm qua đi, vốn một Di Thất đại lục trầm lắng, nay đã hiện ra một bộ mặt hoàn toàn mới, khắp nơi đều là những cây nông sản tràn đầy sức sống, ở một địa phương có vị trí địa lý thuận lợi, một tòa thành thị cũng đang trong quá trình bắt đầu kiến tạo. Mà hiện tại Di Thất đại lục đã mới chỉ xây dựng xong hai tòa thành thị, một tòa tên là Băng Niệm thành do Băng Nguyệt đế quốc xây dựng trên Băng Nguyệt hồ, mà một tòa khác, do Áo Lan đế quốc một bên dựng lên, tên là Ưc Băng thành.

Hai tòa thành thị xuất hiện, khiến cho Áo Lan đế quốc cùng Băng Nguyệt đế quốc tại Di Thất đại lục phát triển rất nhiều, hai nước khuyến khích mọi người sinh con, cũng đem một nhóm binh dân thông qua quân đội bảo vệ đưa đến Di Thất đại lục sinh sống, mà muốn đạt được tới trình độ nào, lăng mộ đế quốc cùng với Hoa Dung đế quốc còn phải cố gắng rất nhiều. Dưới sự cân bằng do ông trời mang lại, thực lực của tứ đại đế quốc đang theo đà ổn định, không ngừng phát triển đi lên.

Ba năm qua, tầng lớp lãnh đạo tứ đại đế quốc cũng đều đã xuất hiện thay đổi nhất định, đầu tiên chính là Băng Nguyệt đế quốc. Băng Nguyệt đế quốc quốc vương Yến Phong, lúc này đã trở thành minh quân một đời, trên dưới một lòng, mà băng thần tháp cũng tuyên bố thuần phục Băng Nguyệt đế quốc, cùng Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội hợp lại một chỗ, chia làm hai bộ phận lớn để tiến hành quản lý.

Mà băng tuyết nữ thần tế tự Băng Linh của băng thần tháp cùng với hội trưởng Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội Long Trí, phân biệt trở thành cung đình thủ tịch cùng thứ tịch ma pháp sư trưởng lão của Băng Nguyệt đế quốc, cả Băng Nguyệt đế quốc, trong quá trình không ngừng bồi dưỡng, thực lực ma pháp sư được tăng cường lên rất nhiều, điều này cũng là một dấu hiệu cho thấy thực lực của Băng Nguyệt đế quốc đang dần tăng lên

Biến hóa lớn nhất trong tứ đại đế quốc phải nói đến từng là đại lục đệ nhất cường quốc-Hoa Dung đế quốc của Ngưỡng Quang đại lục, Hoa Thiên đại đế sau khi qua đời năm tám mươi chín tuổi, vương vị do con trai hần tiếp nhận, Dung gia vẫn được trọng dụng như trước, chỉ bất quá bây giờ gia chủ Dung gia đã không phải là Dung thân vương nữa, sau khi chấm dứt trận chiến cùng với Thần Nhân ba năm trước đó, bởi vì hai kỵ sĩ đoàn do một tay mình dựng nên bị tiêu diệt, nên hần đã từ bỏ hết tất cả vinh quang của bản thân, quy ẩn tại Dung gia, vị trí gia trưởng do trưởng tử của hần- Dung Việt tiếp nhận.

Dung gia mặc dù được trọng dụng như trước, nhưng bởi vì mất đi Hỏa Diễm Sư Tử kỵ sĩ đoàn cùng với Hỏa Diễm Ma Long kỵ sĩ đoàn, uy danh hiện tại không lớn như trước, nhưng điều này cũng là kết quả mà Dung thân vương muốn nhìn thấy. Dù sao, một tú vu lâm(gỗ tốt xài hết), phong tất tồi chi(gió thổi bật gốc), uy vọng thấp đi một chút, ngược lại đó là lựa chọn tốt nhất cho Dung gia.

Tể tướng Tô Việt tại năm thứ hai Dung thân vương thoái ẩn, cũng lựa chọn quy ẩn, mặc dù tân vương kiệt lực giữ lại, tô Việt lấy lý do thân thể già yếu đã cự tuyệt. Từ đó về sau, ba nhân vật vĩ đại kiến lập Hoa Dung đế quốc năm đó lần lượt rời đi chính trường, một cục diện mới được sinh ra.

Lăng mộ đế quốc quốc vương mắc trọng bệnh qua đời, dưới sự ủng hộ của công chúa đế quốc Mộc Tinh - người lập được công lớn trên Di Thất đại lục, đem lãnh thổ Lăng Mộ đế quốc thành công mở rộng đến Di Thất đại lục, Mộc Vinh vương tử đăng cơ kế vị, nhưng khiến cho tầng lớp lãnh đạo đế quốc cảm thấy kì quái chính là, sau hai năm Mộc Vinh ổn định được vương vị, thân là Tể tướng đế quốc cùng đệ nhất công chúa Mộc Tinh lại nhanh chóng thoái lui, bỏ lại tất cả chức vụ, biến mất không tung tích.

Mà tình huống như vậy cũng đồng thời xuất hiện tại Áo Lan đế quốc, Áo Lan đế quốc trải qua hai năm không ngừng khôi phục nguyên khí, cùng Băng Nguyệt đế quốc liên hợp phát triển, hết thấy đều đang đi vào quỹ đạo, mà ngay lúc này, Nặc Nhĩ- vị tể tướng được xem là trẻ tuổi nhất, trí tuệ nhất tại Áo Lan đế quốc từ trước tới nay cũng đã từ chức.

Trước khi nàng rời đi, cũng đã chỉ định một vị tân nhiệm tể tướng kế thừa vị trí của nàng. Vốn, chuyện này đáng lẽ là do quốc vương quyết định, nhưng công lao của Nặc Nhĩ tại Áo Lan để quốc được mọi người công nhận, nên đối với quyết định cuối cùng này của nàng cũng đã được quốc vương đồng ý.

Về mặt chính trị của tứ đại đế quốc mặc dù xảy ra biến hóa, nhưng mỗi một vị quân vương đều biết, đây là thời cơ để nỗ lực phát triển, trong thời hạn một trăm năm của hiệp ước, chiến tranh khó có thể xảy ra. Đồng thời, trong mắt cao tầng của tứ đại đế quốc, đều có một cái tên được khắc sâu, bởi vì cái tên này, bọn họ tuyệt cũng không dám dễ dàng phát động chiến tranh.

Ba năm trước đây, Sau khi Niệm Băng đài lĩnh Ngưỡng Quang đại lục liên quân thu được thắng lợi cuối cùng, trước khi rời đi, chỉ nói một câu đơn giản, hắn nói với cao tầng quân đội của bốn nước, để cho bọn họ chuyển tới bốn quốc vương, trong vòng một trăm năm không hy vọng nhìn thấy chiến tranh xuất hiện lần nữa. Cũng bởi vì câu nói này, đã khiến cho tứ đại đế quốc hoàn thành được hiệp ước trăm năm kia.

Cũng không phải Niệm Băng không muốn để cho thời gian này kéo dài hơn, nhưng hắn hiểu được trên thế giới đều có quy luật của chính mình, trăm năm trôi buột, cũng đã đủ dài, chiến tranh không có khả năng vĩnh viễn không phát sinh, nhưng chỉ cần nhân loại tiếp tục phát triển, điều này cũng không còn quan hệ gì với mình nữa.

Áo Lan thành hôm nay náo nhiệt hơn so với thường ngày, lúc này ở cửa đông xuất hiện một đám người có chút kì quái. Dưới sự cố gắng của tể tướng Nặc Nhĩ lúc trước, bây giờ Áo Lan thành đã có thành cao tường dày, binh lính tinh nhuệ, dần lộ ra là một nước lớn mạnh. Phụ trách thủ thành, là bốn mươi tên binh lính oai vệ, khí phách ngang tàng, trong tay cầm trường thương, dưới ánh nắng mặt trời, chiếu ra hàn quang chói mắt.

Tiểu đội trưởng của đám binh lính này, ánh mắt rất nhanh bị hấp dẫn bởi đám người có trang phục quái dị đang chuẩn bị vào thành này, phát phát tay, lập tức có mười tên binh lính đem ngăn cản những người này lại.

Những người này sở dĩ nói bọn họ quái dị, chủ yếu là bởi vì trang phục của bọn họ. Bọn họ ăn mặc cũng rất là giản dị, toàn bộ đều là vải bố màu trắng, nhưng trên đầu mỗi người lại đội một cái nón rộng vành, ba thước lụa mỏng từ trên vành nón phủ xuống, che đi dung mạo, chỉ có thể dựa vào độ dày rộng của y phục, phát hiện được những người này phần lớn là nữ nhân.

Theo nhìn nhận của tên tiểu đội trưởng, che đi tướng mạo của mình, tất nhiên có cái gì đó không thể cho người khác biết, để mấy tên dưới tay ngăn cản những người này lại, hắn lập tức tiến lên, trầm giọng nói: "Bỏ nón của các người xuống, các người từ nơi nào tới?"

Cầm đầu là một gã bạch y nhân tiến lên, hắn cũng không bỏ nón xuống, thân thể cao lớn gây cho tên tiểu đội trưởng có chút cảm giác áp bách, thanh âm bình thản từ sau khăn che mặt truyền đến, "Chúng ta đến tham gia trừ thần đại tái, đến từ Băng Nguyệt đế quốc."

Vừa nghe đối phương tới từ Băng Nguyệt đế quốc, tiểu đội trưởng sắc mặt nhất thời buông lỏng một chút, gạt đầu, mỉm cười nói: "Nguyên lai là khách nhân đến từ Băng Nguyệt đế quốc tham gia trừ thần đại tái. Đã như vậy, các người tự nhiên có thể vào thành, bất quá, trước khi tiến vào, các người phải để cho ta nhìn mặt một chút, đây là quy định, xin lỗi."

Bạch y nhân khẽ cười một tiếng, nói: "Các người thật sự muốn nhìn sao?" Tiểu đội trưởng kiên định nói: "Đúng vậy, đây là chức trách của chúng ta." Ngay lúc này, một người vóc người nhỏ nhắn, lả lướt đi đến sau lưng bạch y nhân, nàng vừa muốn nói gì đó, lại bị bạch y nhân ngăn cản. "Quên đi, nếu đây là quy định của Áo Lan đế quốc, chúng ta phải tuân theo. Người ta làm đúng chức trách, cũng không sai."

"Nhưng mà." thanh âm của nàng dịu dàng êm tai, trong đó còn mang theo vài phần nghi hoặc.

"Cũng chỉ là nhìn một cái thôi, cũng chẳng sao cả, ta nghĩ, hẳn sau khi nhìn rõ chúng ta, hẳn sẽ hiểu vì sao chúng ta phải mang theo nón che mặt."

Tiểu đội trưởng bây giờ quả thật có chút chờ mong, mặc dù hắn sợ những người này mắc bệnh phong, nhưng vì chức trách, hắn phải cố gắng hoàn thành trách nhiệm của mình. Dù sao, có thể trở thành tiểu đội trưởng cũng là nỗ lực của hắn mấy năm gần đây, quân đội Áo Lan đế quốc đãi ngộ so với trước kia tốt hơn không

biết bao nhiêu lần, chỉ bằng vào tiền lương cũng đủ chi tiêu sinh hoạt cho cả nhà mình, bản thân không thể vì nhất thời sơ xuất mà để lại hậu quả xấu được.

Bạch y nhân cầm đầu chậm rãi dỡ mạng che mặt ra, mà những người còn lại phía sau hẳn, cũng đều gỡ bỏ mạng che mặt, lúc này mấy bạch y nhân đứng thành vòng tròn, có thể chứng kiến dung mạo của bọn họ cũng chỉ có mười tên binh lính cùng với tiểu đội trưởng. Sau khi chứng kiến diện mạo của mấy người đứng trước mặt, tên tiểu đội trưởng thân thể run rẩy một trận, hoàn toàn lâm vào ngốc trệ.

Bạch y nhân mỉm cười nói:” Bây giờ ngươi hiểu được rồi chứ?”

Tiểu đội trưởng im lặng gật gật đầu:” Xin mời vào thành!”

Mấy người bạch y nhân lại bỏ mạng che mặt xuống, tên tiểu đội trưởng cùng đám thuộc hạ không hẹn mà cùng thở ra một hơi, tùy ý để những người này tiến vào trong thành.

”Đội trưởng ta vừa rồi nhìn không lầm chứ. Đó chẳng phải là thần nữ hạ phàm sao?” Một tên binh lính có quan hệ không tệ với tiểu đội trưởng thấp giọng hỏi.

Tiểu đội trưởng tức giận quát:” Nhanh về vị trí, đừng có đứng chỗ này mà nhiều lời!”

Tên lính le lưỡi, tiếp tục làm nhiệm vụ, còn tên tiểu đội trưởng lúc này trong lòng lại nổi sóng, hẳn rất rõ ràng chuyện vừa rồi không phải là ảo giác, một nam bảy nữ kia, quả thật theo như lời của mấy tên thủ hạ, cũng không nên tồn tại ở cái thế giới này, tên nam tử kia với mái tóc dài màu vàng, tướng mạo anh tuấn, cho dù là điêu khắc sư giỏi nhất cũng không thể nào tạc ra được như vậy. Thân hình của hắn cao lớn, nụ cười ôn hòa, khiến cho người khác có cảm giác thân cận, đôi mắt màu lam, bên trong đó dường như ẩn chứa một vùng biển rộng lớn vậy. Từ lúc sinh ra tới giờ, tiểu đội trưởng mới gặp được một nam nhân xuất sắc như thế.

Nhưng làm cho hắn thêm kinh ngạc hơn đó chính là những nữ nhân đi theo người thanh niên này. Nhìn qua các nàng cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, nữ tử nói chuyện lúc trước, có mái tóc dài màu lam như thác nước, tướng mạo của nàng nhìn qua có chút quen mắt, đồng dạng cũng là đôi mắt màu lam, nhưng bất đồng với nam tử kia chính là trong đôi mắt màu lam kia tràn ngập sự trí tuệ, toàn thân toát ra vẻ uy nghiêm vô hình, khiến cho mình không dám quyết định ngăn cản. Mấy nữ tử phía sau tất cả đều xuất sắc. Có một nữ tử tuyệt sắc với mái tóc đỏ, toàn thân tản ra khí tức lạnh như băng, nhưng khuôn mặt lúc nào cũng mang theo nét cười. Có nữ tử với mái tóc đen dài, nụ cười đầy mê hoặc, nhưng trên người lại tràn ngập khí tức khủng bố. Thậm chí có nữ tử tóc xanh khiến cho người khác nhìn thấy có cảm giác thư thái. Mỗi một người đều rất hoàn mỹ, tùy tiện xuất hiện một người đã đủ khiến cho thành thị chấn động, nhưng giờ lại xuất hiện nhiều như vậy, tổng cộng là mấy người? Tên tiểu đội trưởng cẩn thận nhắm lại một chút, hình như có tám nữ nhân, đại biểu cho tám loại mỹ cảm khác nhau, nhưng các nàng lại có chung một đặc điểm đó là khi ánh mắt các nàng đều dừng trên người nam tử tóc vàng, đều toát ra vẻ ôn nhu. Đội ngũ như vậy tất nhiên là có lai lịch rất lớn, khó trách bọn họ phải che dấu dung mạo của mình như thế. Đúng vậy, nếu bọn họ không mang mạng che mặt có lẽ vừa tiến vào thành sẽ khiến cho mọi người chú ý. Tên nam tử kia nói cái gì nhỉ? Bọn họ đến tham gia Trù Thần Đại Tái? Sao có thể được chứ, nhìn bộ dáng của bọn họ như vậy, không giống trù sư chút nào.

Trù Thần Đại Tái năm năm một lần, lần này địa điểm tổ chức chính là Áo Lan Đế quốc. Từ sau khi Trù Thần đầu tiên hoành không xuất thế, các quốc gia trên đại lục lại tiến vào thời kỳ hòa bình. Đời người có lẽ có thể không có những thứ khác, thế tử có thể vì già yếu mà chết đi, nhưng thức ăn và nước uống lại vĩnh viễn theo cả đời người, cho đến khi tính mạng kết thúc. Có lẽ vì như vậy, địa vị của trù sư trên đại lục càng lúc càng được nâng cao. Một gã trù sư cao cấp nhất, rất dễ dàng trở thành đối tượng được các nơi mời gọi.

Vì vậy, Trù Thần Đại Tái này được rất nhiều người chú ý, mà Áo Lan Đế quốc vì lần tổ chức này mà cố gắng không ít. Chẳng những phần thưởng kinh người, còn cố ý xây một sân thi đấu rộng lớn trước hoàng cung đủ chỗ cho mười vạn người quan sát. Điều ba vạn quân đội, phụ trách việc duy trì trật tự của Áo Lan thành từ lúc Trù Thần Đại Tái bắt đầu cho đến khi kết thúc. Có thể thấy việc coi trọng của sự kiện này tới mức nào. quốc vương Áo Lan đế quốc cũng đích thân đến hiện trường, cũng sẽ ban thưởng Trù Thần vương miện do vàng và bảo thạch làm ra cho người đứng đầu.

” A. Cảm giác trở lại thành thị cũng không tệ, cuộc sống bình thản mỗi ngày, nghĩ đến việc vào trong thành đi đây đó, cảm giác thật tuyệt a!

Giọng nói động lòng người của một nữ nhân vang lên, người nói chuyện chính là một trong những người áo trắng vừa mới vào thành. Nàng đi ở giữa chín người áo trắng, thanh âm mang theo vài phần mềm mại.

”Miêu Miêu, để người chịu khổ khi ở cùng một chỗ với chúng ta rồi, hay là đợi lần Trù Thần Đại Tái này chấm dứt, người ở lại Áo Lan thành sống một đoạn thời gian đi. Có Lạc Nhu tỷ tỷ an bài cho người, nhất định có thể để cho người chơi đùa vui vẻ.”

Đoàn người này, chính là đám người Niệm Băng đã biến mất trên đại lục ba năm trước. Vị tiểu đội trưởng giữ thành kia hiểu được phần nào một phần là do dung mạo của họ. Ngoại trừ dung mạo ra, thì thân phận của mỗi một người bọn họ cũng đủ gây ra hiệu ứng còn trên cả động đất cấp bảy tại Ngưỡng Quang đại lục.

256. Chương 255: Trù Thần Đại Tái

Miêu Miêu vẫn đi theo Niệm Băng, bạch nhân mỗi tộc đã bị hủy diệt, nàng căn bản là không còn địa phương để về, Niệm Băng cũng không thể để cho nàng mỗi người lưu luyến, cho dù nàng bây giờ thực lực đã đạt tới trình độ làm cho người ta nghe đã sợ hãi, nhưng trong lòng Niệm Băng, nàng thủy chung vẫn là tiểu muội muội năm xưa. Về phần Lạc Nhu cùng Mộc Tinh, các nàng dường như ước định rất tốt, mỗi năm trước, trực tiếp tìm tới địa phương Niệm Băng ẩn cư, hẳn lựa chọn nơi ẩn cư là trong rừng hoa đào tại Băng Nguyệt đế quốc, Tra Cực đối với hắc có ân tái tạo, hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không quên được tất cả đều là do vị sư phụ quỷ trừ kia cấp cho mình. Bởi vậy, hẳn tự mang theo thê tử cùng Tra Cực Băng Khiết hai vợ chồng làm hàng xóm.

Lạc Nhu cùng Mộc Tinh đến, khiến cho thê tử Niệm Băng có chút bất mãn, nhưng Lạc Nhu cùng Mộc Tinh đều rất nhu thuận. Mỗi chút cũng không có bộ dáng cao cao tại thượng như trước kia, chẳng những biết ý cùng Niệm Băng bảo trì khoảng cách, còn chủ động gánh vác mỗi chút công việc trong nhà, mỗi năm thời gian trôi qua. Các nàng với biểu hiện của chính mình, lấy được sự tán thưởng của Phượng Nữ, bây giờ đã cơ bản dung nhập vào trong cái đại gia đình này rồi.

Làm mỗi nam tử giữa chúng nữ, Niệm Băng cũng không có cuộc sống giống như đế vương, theo như lời hẳn mà nói, hẳn tựa như mỗi tên tiểu nô đầy đáng thương, vì nữ chủ nhân của chính mình mà ngày ngày phải cơm nước chu toàn. Vốn hẳn không có loại đãi ngộ như thế này, nhưng Thiên Hương lại nói nếu không hà khắc với Niệm Băng mỗi chút, với thực lực thần của hẳn, khẳng định sẽ khi dễ nữ hài tử đáng thương các nàng, bởi vậy Niệm Băng trở thành trụ sở duy nhất của cả nhà, cho đến khi Lạc Nhu cùng Mộc Tinh đến, hẳn mới không cần làm cái công tác rửa chén bát này, rốt cục cũng dễ thở hơn mỗi chút.

Vào mỗi buổi tối, Niệm Băng lập tức từ nô đầy biến thành chủ nhân. Miêu Miêu từng tò mò hỏi qua, tại sao năm vị tỷ tỷ mỗi buổi tối đều phải rút thăm chứ? Thật lâu sau này, mỗi lần Tập Áo cùng Thiên Hương nói là tiết giáng sinh, Miêu Miêu mới chính thức hiểu được.

Tập Áo lấy lý do thân thể của Niệm Băng, nên mỗi buổi tối làm bạn với hẳn chỉ có thể là mỗi vị thê tử, chỉ có khi nào hẳn làm ra được món ăn nào tuyệt thế, mới có thể thưởng cho hai nàng. Điều này cũng trở thành thú vui lớn nhất trong cuộc sống của hẳn.

Không có đấu tranh quyền lực, không có cừu hận. Cuộc sống mặc dù bình thản, nhưng Niệm Băng lại dị thường thỏa mãn, phụ thân Dung Thiên cũng không có thật sự trở về Dung gia. Mà là lựa chọn ở lại băng thần tháp làm bạn với thê tử của mình, địa phương Niệm Băng ẩn cư đến băng thần tháp rất gần, chỉ cần mỗi cái truyền tống ma pháp trận đơn giản, hẳn muốn là có thể nhìn thấy cha mẹ của mình. Mà bây giờ băng thần tháp dưới cái cách của Băng Linh cái cách, cũng đã không như trước kia không cho phép kết hôn nữa, đầu tiên đạt được lợi ích, chính là Băng Nguyệt đế quốc ma pháp sư công hội. Phải biết rằng, băng thần tháp bất luận nam nữ băng tuyết tế tự, đều có dung mạo xuất sắc a!

Ba năm thời gian trôi qua, Niệm Băng cảm giác, ba năm này tựa hồ rất nhanh rất nhanh trôi qua, tựa như cùng Thần Nhân đánh mỗi trận như ngay trước mắt, nhưng ba năm cuộc sống thanh đạm, lại khiến cho

hắn cơ hồ đã quên đi thân phận của mình là Tình Tự chi thần, phảng phất mình chỉ là một người bình thường, tuy vậy cũng chỉ là một trù sư mà thôi. Năm nay hắn lại có tin vui nữa, một đường đi tới, ánh mắt hắn rơi vào nơi nào nhiều nhất, đó chính là tiểu phúc của Long Linh. Niệm Băng mặc dù có năm vị thê tử, nhưng Tạp Áo cùng Thiên Hương đều là do nguyên tố ngưng kết thành thân thể, mặc dù mặt ngoài cùng người bình thường giống nhau, nhưng các nàng lại không có khả năng sinh đẻ. Mà làm bằng phượng hoàng cùng hỏa phượng hoàng, Lam Thần và Phượng Nữ mặc dù có thể sinh đẻ, nhưng tỉ lệ hoài thai lại nhỏ tới mức đáng thương, mặc dù Niệm Băng vẫn cố gắng, nhưng đến bây giờ cũng không thấy bụng các nàng có động tĩnh gì. Mà ngay mấy tháng trước, đào hoa lâm (rừng hoa đào) lại truyền đến hai cái hỉ tấn, một cái là Long Linh hoài thai hài tử của Niệm Băng, một tiểu sinh mệnh mới đã ra đời. Mà mặt khác một cái là đến từ vợ chồng Tra Cực cùng Băng Khiết, theo như lời Niệm Băng khô mộc phùng xuân biến thành sự thật, lão Tra Cực không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cục làm cho vị từng là băng tuyết nữ thần tế tự thê tử của mình thành công hoài thai cốt nhục của mình. Một đôi thầy trò đồng thời mừng rỡ, sau lưng hai bà vợ lên đưa ra chỉ ước vi hôn, hơn nữa lại là Tra Cực chủ động đưa ra đề nghị.

Niệm Băng vẫn có chút do dự, dù sao, Tra Cực là sư phó của mình, bối phận có thể đã rối loạn. Nhưng Tra Cực lại nói, bọn họ là hàng xóm, có thể sớm hôm tắt lửa tối đèn có nhau.

Niệm Băng cũng không đành lòng cự tuyệt hảo ý của sư phó, hơn nữa Tra Cực sau khi khôi phục cũng đủ anh tuấn, mà thê tử hắn lại là tiền nhiệm băng tuyết nữ thần tế tự Băng Khiết cũng là một vị tuyệt sắc mỹ nữ, bất luận sinh nam sinh nữ, hắn không cần phải bàn, bởi vậy cũng sẽ đồng ý. Tra Cực ý nghĩ rất trực tiếp, hắn nhìn ra cơ nhân của Niệm Băng có thể nói trên cái thế giới loài người này khó có ai có thể bằng được hắn, mà Long Linh vừa là một nữ hài tử ôn nhu xinh đẹp như vậy, bọn họ sinh hạ hài tử, tất nhiên sẽ là một người bất phàm, mặc dù bối phận có chút rối loạn, nhưng nếu thành công phối ngẫu, tự nhiên là lựa chọn tốt nhất. Bởi vậy, Tra Cực sau khi biết Long Linh cũng hoài thai, lập tức tự cùng Niệm Băng xác định hôn sự này, Niệm Băng cảm kích ân tình của sư phó, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Bây giờ, Long Linh cũng trở thành đối tượng được trọng điểm bảo vệ trong chúng nữ, bất luận là phi hành hay là đi bộ, Phượng Nữ, Lam Thần, Tạp Áo, Thiên Hương cũng sẽ cố ý để nàng ở tại trung ương, ngay cả Niệm Băng muốn gần gũi Long Linh một chút, cũng phải từ nữ đồng ý mới được, ở trong cái đại gia đình này, một táng mạng mới ra đời, mang đến bình bình sinh cơ a!

Ảnh hưởng ba năm, nguyện vọng Niệm Băng duy nhất còn chưa hoàn thành chính là cùng Tiểu Thiên tại trù nghệ tỉ thí một trận. Vốn hắn muốn cùng sư phó Tra Cực đồng thời cùng đến, nhưng Tra Cực lại cố ý dẫn xuống Băng Khiết đi ra ngoài vài ngày, nói là muốn gặp mặt vài vị lão bằng hữu, Niệm Băng biết sư phó bây giờ hắn là ở trong Áo Lan thành mới đúng.

Năm năm một lần Trù Thần Đại Tái sắp bắt đầu, Niệm Băng hồi tưởng khởi năm đó tại hoa long trù nghệ khiêu chiến, cùng Tiểu Thiên vị hoàn đối quyết, tâm tình không khỏi một trận kích động.

Tiểu Thiên, ngươi không phải là đang mong chờ ta đến đây chứ? Lúc này đây, ta tuyệt sẽ không để cho ngươi thất vọng chúng ta trong lúc đó diên phong đối quyết, để quyết định ai là người thắng trong tràng Trù Thần Đại Tái này, cùng nhau đi tới diên phong của trù nghệ.

Áo Lan thành, trong một lữ diêm bình thường, một thân trường bào màu đen, người tuổi trẻ đang ngồi ở trong phòng của mình nhắm mắt dưỡng thần, hắn có một đôi tay đặc thù. Nhìn qua cực kỳ nhẵn nhụi, cho dù đàn bà cũng không có thể có được đôi tay nhẵn nhụi như vậy. Tay hắn phi thường thon dài, bàn tay mặc dù không thể nói là đầy đặn, nhưng thực sự là rất lợi hại, tựa hồ một tầng quang hoa màu kem lưu chuyển xung quanh bàn tay vậy.

Cửa mở, một nữ tử yên lặng từ bên ngoài đi đến, cước bộ rất nhẹ, lặng lẽ đi tới sau lưng nam tử đang nhắm mắt dưỡng thần. Hai tay đặt trên bờ vai của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nam tử trên mặt toát ra một tia mỉm cười thần nhiên, chậm rãi tránh mở mắt, hai tay đè lại cặp ngọc thủ mềm mại như không xương ở trên vai kia, nói: "Nàng đã trở lại, bây giờ tình hình báo danh như thế nào?"

Nữ tử than nhẹ một tiếng, nói: "Không có hắn. Năm năm rồi, hắn không có tin tức gì, ngươi cứ phải đợi hắn như vậy sao?"

Nam tử trong mắt hiện lên quang hoa sáng ngời. Nhìn hai tay của chính mình, nói:” Ta rốt cục đem Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ luyện đến cực hạn, cùng năm năm trước so sánh, trù nghệ của ta bây giờ mới tính là đại thành, nhưng nếu ta không thể chiến thắng hần, ta vĩnh viễn không phải là trù thần chính thức. Trong giới trù nghệ cao thủ đông đảo, nhưng chánh thức có thể để cho ta xem là đối thủ, cũng chỉ có hần mà thôi. Sư phó năm đó dạy ta trù nghệ đã từng nói qua, nếu ta không thể chiến thắng quỷ trù Tra Cực hoặc là đệ tử của hần, thì ta sẽ không được liệt vào đệ tử trù thần, Mạc Mạc, nàng hần là rất rõ ràng ta rất mong chờ.”

Mạc Mạc khuỷu tay hạ xuống, khẽ vuốt nhẹ hai gò má của Tiểu Thiên, nói:” Vậy nếu hần vĩnh viễn cũng không xuất hiện thì sao? Người cứ vẫn như vậy mà chờ sao? Tiểu Thiên, ta không muốn nhìn thấy người bởi vì hần không xuất hiện mà thất vọng.”

Tiểu Thiên mỉm cười, nhưng ánh mắt lại dị thường kiên định,” Đúng vậy, ta sẽ vẫn chờ, cho dù mỗi một lần đều là thất vọng, nhưng ta cũng sẽ không thay đổi ý nghĩ của mình. Đây là tâm nguyện lớn nhất cả đời ta a! Năm năm mới có cơ hội một lần, ta có dự cảm, lần này hần nhất định tham gia. Ta tin tưởng, hần và ta có ý nghĩ giống nhau, mặc dù chúng ta cũng chưa từng giao lưu qua cái gì, nhưng chúng ta đều là một loại người, làm một gã trù sư vĩ đại, chúng ta đều khát vọng cùng đối phương đánh một trận. Ta một mực đợi đến ngày hôm nay, Niệm Băng cũng sẽ không sao? Ta dùng võ nhập trù, đã đem trù nghệ tu luyện tới cực hạn, mà hần là ma pháp nhập trù, không biết bây giờ luyện đến trình độ gì rồi. Năm năm, Niệm Băng, đừng để cho danh tiếng Băng Hỏa Ma Trù của người tiếp tục chìm vào quên lãng a!”

Áo Lan đế quốc, phía trước hoàng cung, tại một phiến sân rộng trải dài ra phía trước, đã sớm hình thành mấy trăm trù thai, nơi này trở thành địa phương tổ chức Trù Thần Đại Tái. Mà tại trung ương tất cả các đài trù(nơi diễn ra thi đấu), xuất hiện một cái thanh thai(đài màu xanh) cao ước chừng ba trượng, đường kính đạt năm trượng, trên đài có hai trù án lớn cùng các loại công cụ cần thiết của trù sư, này trù án cùng những công cụ này, dĩ nhiên hoàn toàn đều là màu vàng, chỉ cần trù sư có chút tri thức trù nghệ cũng đều biết, mặc dù không phải trù cụ làm bằng hoàng kim gì, nhưng đó chính là dụng cụ bằng tinh kim trang bị cho trận đấu cuối cùng của Trù Thần Đại Tái, do hợp kim đặc thù chế tác mà thành, có thể làm cho trù sư thể hiện kỹ năng trù nghệ một cách hoàn mỹ nhất, giữ lại những hương vị nguyên thủy một của món ăn. Trên Ngưỡng Quang đại lục mỗi một gã trù sư có thể sử dụng bộ trù thần trang bị bằng tinh kim này là một vinh diệu lớn nhất, trong giới trù nghệ mà nói, đây là thần khí chính thức. Mỗi một lần Trù Thần Đại Tái, đều là do hiệp hội trù thần nguyên lão giới trù nghệ đứng ra tổ chức, mà hai bộ tinh kim trù thần trang bị này, cũng đều do trù thần hiệp hội bảo tồn, chỉ có Trù Thần Đại Tái năm năm một lần mới có thể đem ra, để cho hai trù sư bước vào vòng quyết tái cuối cùng sử dụng. Cũng bởi vì vì tinh kim trù thần trang bị rất hiếm có, mới khiến cho nó thành đại biểu cao một cho vinh dự, dưới ánh nắng mặt trời, bộ trù thần tinh kim trang bị lóng lánh chói mắt, cho dù là bình dân bên ngoài sân cũng có thể rõ ràng nhìn thấy chúng.

Năm năm một lần Trù Thần Đại Tái liền bắt đầu, đối với bình dân quan khán mà nói đó cũng chỉ là một trận náo nhiệt, mà giới trù nghệ mấy vị nguyên lão quan khán, cũng là trù vì giới trù nghệ tìm ra một vài nhân tài mới ngoài Tiểu Thiên. Đại lục thanh bình, làm cho giới trù nghệ phát triển cực kỳ nhanh chóng, cơ bản cứ mỗi năm năm, đều sẽ tăng lên một cái cấp bậc mới, các loại trù nghệ mới lại liên tiếp xuất hiện, mặc dù vị tất đều là trù nghệ đỉnh cao, nhưng đối với giới trù nghệ có thể xem như tác động không nhỏ, cũng bởi vì như thế, Trù Thần Đại Tái mới càng ngày càng được tứ đại đế quốc coi trọng.

Áo Lan thành, trong dân chúng có ít một một vạn danh binh lính giám đốc, đã bắt đầu sắp xếp thứ tự bên trong sân rộng, Áo Lan thành khó có được ngày hội như vậy, đưa mắt nhìn lại, đầu người lúc nhúc, ngay cả cái sân rộng một Áo Lan đế quốc, cũng không thể nào chứa nổi từng ấy người trong cùng một lúc, theo chỉ thị ban xuống, bình dân tới sau chỉ có thể đứng ở xa quan sát, mặc dù bọn họ chỉ có thể nhìn thấy một chút cảnh tượng mơ hồ, nhưng như trước không ai nguyện ý rời đi cả.

Sáng sớm ánh nắng chiếu rọi rất nhu hòa, ánh mặt trời mang đến những tia nắng ấm áp như đang quan sát hào khí ngày càng dâng cao của những bình dân phía dưới, một vài người quen thuộc Trù Thần Đại Tái bắt đầu thảo luận xem ai là người cuối cùng đạt được quán quân, chủ đề thảo luận của bọn họ, phần lớn là xung quanh trù thần Tiểu Thiên, Trù Thần Đại Tái năm năm trước, Tiểu Thiên cùng với Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ thần kì của hần đem lại cho giới trù nghệ giới rung động thật lớn, đó được xưng là trù nghệ giới đệ một thủ pháp kỳ kỳ, làm cho mấy nguyên lão giới trù nghệ cũng phải sợ hãi mà than, một

đời tân nhân thắng cựu nhân, rất nhiều nguyên lão đều cho rằng Tiểu Thiên kỹ nghệ đã vượt qua môIất đời quỹ tài- quỹ trừ Tra Cực.

” Mời mọi người yên lặng môIất chút, trận đấu sắp bắt đầu, hy vọng mọi người thể hiện văn minh của Áo Lan để quốc chúng ta, để cho tất cả tuyển thủ tham dự có được môIất hoàn cảnh thi đấu tốt nhất.”

MôIất gã chủ trì anh tuấn tuổi còn trẻ đứng trên vũ thai diễn ra trừ thần quyết tái, dụng ma pháp khuếch đại thanh âm của mình truyền tới khắp ngõ ngách trên sân., thanh âm của dân chúng dần dần thấp xuống, gần hai mươi vạn người ánh mắt đều rơi vào trên người vị chủ trì này.

Người chủ trì thấy cục diện đã được ổn định, mỉm cười nói:” Tốt lắm, cảm ơn mọi người hết lòng vì Trù Thần Đại Tái, đầu tiên, ta sẽ giới thiệu cho mọi người một chút quy tắc cùng với tất bố trí của Trù Thần Đại Tái lần này, để mọi người tiến hành xem xét. Trong giới Trù Thần Đại Tái, chúng ta mời tới vài vị vị tiền bối giới trừ nghệ làm giám khảo, cũng chỉ có bọn họ mới có tư cách bình chọn ra trừ thần chung cuộc. Chúng ta vinh hạnh mời tới Diệu Trù Thần Minh Tu đại sư, Linh Trù Thần Nghiêm đại sư, Đà Trù Thần Tử Tu đại sư, Liệt Trù Thần Thiên Cửu đại sư, cùng với biến mất tại trừ nghệ giới nhiều năm, từng dừng đầu trừ nghệ giới nhiều năm, cũng nhiều lần thu được Trù Thần Đại Tái quán quân, đó là Quỹ Trù Thần Tra Cực đại sư.” Khi nói tới mấy chữ cuối, người chủ trì cố ý cất cao giọng, toàn trường nhất thời náo động hẳn lên.

Trước khi bắt đầu Trù Thần Đại Tái, để khiến cho tính chất sự kiện lần này thêm hấp dẫn, nâng cao tính chuyên nghiệp của khán giả, Trù Thần hiệp hội đã ghi lại danh sách quán quân của mười cuộc thi lần trước và đặc điểm của nó, cũng như giới thiệu năng lực của từng vị Trù Thần cũng như cống hiến của họ với trừ nghệ giới. Được giới thiệu nhiều nhất trong mười cuộc thi, chính là Quỹ trừ Tra Cực vì trong mười cuộc thi lão đã nắm quán quân của năm cuộc. Trước đây, Tra Cực từng được coi là thiên hạ đệ nhất của giới trừ nghệ, tương lai cũng không ai có thể hơn được hắn. Nhưng đến khi Tiểu Thiên với Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ xuất hiện, các nguyên lão mới cho rằng một thiên tài có thể so sánh được với Tra Cực đã xuất hiện. Lúc này, nghe thấy người chủ trì nói Tra Cực cũng đã tới tham dự, khán giả đều rất kinh hãi, ánh mắt bọn họ đều dừng lại trên chiếc bàn của khách quý trên sân khấu, hội đồng giám khảo đều ở đó. Mọi người đều muốn nhìn xem vị nào chính là Quỹ Trù Tra Cực.

Năm vị Trù Thần đứng lên. Tra Cực đã đến đây sớm vài ngày. Lần này Trù Thần Đại Tái có tổng cộng mười giám khảo trừ năm vị Trù Thần ra thì có năm nguyên lão của trừ nghệ giới. Mặc dù Tra Cực ẩn cư nhiều năm nhưng hắn vẫn được đứng ở trung tâm của năm vị Trù Thần.

” Tốt, chúng tôi xin cảm tạ các vị Trù Thần đã đến tham dự, sự có mặt của họ đã khiến cho Trù Thần Đại Tái lần này càng thêm sôi động.

Tiếng vỗ tay vang dội khắp sân, mọi người đều cao giọng hò hét hoan hô. Năm vị Trù Thần vẫy tay chào mọi người, trừ Tra Cực ở giữa là trung niên ra thì bề ngoài của bốn vị Trù Thần khác đều có vẻ đã già.

Sau khi tiếng vỗ tay lắng xuống, người chủ trì tiếp tục nói:”Các trận đấu đều giống như lần trước, tất cả các tuyển thủ sẽ thi đấu trong một ngày để quyết định ai sẽ là Trù Thần. Buổi sáng, hơn một trăm trừ sư sẽ tiến hành thi đấu, chia làm năm trận, phân biệt là lương thái(món lạnh), nhiệt thái(món nóng), thang(canh), diện điểm(diểm tâm) năm món. Mỗi trừ sư tham gia thi đấu đều phải làm trải qua năm hạng mục này. Sau khi lọt qua vòng loại sẽ chỉ có mười người được tiến vào vòng chung kết, mười người này sẽ tham gia năm trận đấu theo năm nội dung như trên rồi căn cứ theo thành tích chọn ra người đứng cao nhất. Khi thi đấu, mười tuyển thủ đều phải làm ra đủ năm loại đồ ăn lương thái, nhiệt thái, thang, diện điểm, cùng đặc thù trừ nghệ. Sau khi bình phẩm sẽ đưa ra quyết định, trong đó có một điều kiện rất ngặt nghèo, nếu quán quân cuối cùng mà không nằm trong số những vị quán quân của năm hạng mục thi đấu thì mặc dù hắn rất xuất sắc nhưng vẫn không thể nhận được danh hiệu Trù Thần. Dù sao, nếu không có kỹ nghệ hạng nhất, làm sao xứng với danh Trù Thần được? Đương nhiên, số lượng vào vòng chung kết không nhất định phải là mười người. Nếu một người đoạt được quán quân của hai hạng mục, vậy sẽ phải giảm bớt một người vào vòng chung kết. Bất quá, từ khi có Trù Thần Đại Tái đến giờ, chưa có một ai đồng thời đoạt được quán quân cả năm trận, mà nếu có như vậy thì đương nhiên trận chung kết cũng không cần phải tiến hành nữa. Quy định thứ nhất của Trù Thần Đại Tái là nếu xuất hiện một vị có thể đồng thời đoạt được quán quân cả năm trận thì người đó đương nhiên nhận được danh hiệu Thánh Trù Thần.

Khi người chủ trì tuyên đọc quy tắc thi đấu thì mọi người trên bàn khách quý cũng đã không còn bình tĩnh được nữa.

” Lão Tra Cực, mau tới đây, mấy năm nay rốt ngươi làm gì thế? Tại sao chúng ta đều đã già đi mà lão trông vẫn phong độ như trước vậy?”

Đà Trù thần tức giận trừng mắt nhìn Tra Cực, ánh mắt đầy vẻ hăm dọa.

Tra Cực cười hắc hắc, nói:

” Đà Tử, ngươi bây giờ vẫn háo sắc như trước sao? Có vẻ ngươi bây giờ chỉ là thùng rỗng kêu to chứ gì.”

Đà Trù Tử Tu cả giận nói:

” Có người mới như vậy, lão bất tử kia, ngươi mất tích hai mươi năm, vừa trở về đã dám giễu cợt ta.”

Linh Trù Na Nghiêm mỉm cười nói:”Hắn không phải cố ý muốn giễu cợt ngươi. Ai bảo ngươi từ trẻ tới già vẫn không thay đổi, vẫn là một tên háo sắc. Bất quá, ta thấy đúng là phong độ của ngươi không bằng Tra Cực, ngươi xem, hắn bảo trì rất tốt, chúng ta đều đã già đi mà hắn trông vẫn thanh xuân. Hơn nữa, người ta cũng đã lớn tuổi như vậy rồi mà vẫn còn có thể có con, không bội phục cũng không được a!”

Ánh mắt của mấy vị trù thần không khỏi dừng lại trên người Băng Khiết ở cách đó không xa, nhìn bụng nàng đã hơi nhô lên, trong mắt tràn đầy vẻ hăm dọa. Băng Khiết mặt cười ửng đỏ, quay đầu đi tránh ánh mắt mấy lão già này, nhưng trong lòng lại tràn ngập ngọt ngào. Ngay cả nàng cũng không nghĩ tới là mình và Tra Cực tuổi tác đã chùng này mà vẫn có thể có con, nghĩ tới đó trong lòng lại âm thầm cảm kích Niệm Băng.

Mặt Đà Trù Tử Tu tràn đầy tiếu ý, tiến đến ghé tai Tra Cực thấp giọng nói:” Lão ca, dạy tiểu đệ đi, làm sao mà huynh làm được như vậy? Huynh cũng biết, huynh đệ ta cả đời mặc dù nữ vô số, nhưng vẫn không có nổi một đứa nhỏ. Đây chính là thống khổ lớn nhất của ta.”

Tra Cực nhún vai, đắc ý nói:”Muốn biết sao? Không nói cho ngươi. Chẳng phải vừa rồi ngươi vẫn còn rất kiêu ngạo sao?”

Tử Tu đỏ mặt:”Chúng ta đều là lão huynh đệ mà, huynh không phải keo kiệt như vậy chứ!”

Tra Cực cười nói:” Không phải ta không nói. Đà Tử, ngươi cũng đã nhiều tuổi rồi, cũng nên thu tâm lại mà dưỡng lão đi. Cả ngày cứ nghĩ tới việc nam nữ không phải là việc mà người ở tuổi chúng ta nên làm.

Tử Tu ngạo nghễ nói:” Đà Tử ta cả đời chỉ có một tâm nguyện lớn nhất là chết ở trên bụng nữ nhân. Nhân sinh khổ đoản (Đời người ngắn ngủi), sống phải khoái hoạt mới được, tuyệt không thể để lãng phí một chút thời gian nào.”

”Các người tới để thảo luận về nữ nhân hay là tới xem thi đấu?”

Một âm thanh trầm thấp vang lên. Người này ngồi ngoài cùng Tra Cực, một thân trường bào màu tím, râu tóc bạc trắng, hai mắt không lửa tự uy, lúc này lão đang cau mày nhìn Tra Cực ba người. Diêu Trù thần Minh Tu ngồi bên cạnh chặn lại nói:”Chúng ta trước xem thi đấu đi, lão Liệt đừng nóng.”

Tử Tu hừ một tiếng, nói:” Lão Liệt, ngươi tưởng lấy thi đấu vào đây, là có thể la lớn lên sao, cái tính tệ hại này của ngươi chẳng biết khi nào mới có thể thay đổi được. Huynh đệ chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp. Ta biết, cái gã gọi là Tiểu Thiên kia là đồ đệ của ngươi, bây giờ hắn đã nổi tiếng, ngươi vẫn còn chưa thỏa mãn sao?”

Liệt Trù thần Thiên Cửu lạnh nhạt nói:”Hắn còn chưa phải là đồ đệ của ta, ta vẫn chưa thừa nhận, khi nào hắn có thể chiến thắng lão Tra Cực, nói không chừng lúc đó ta mới nhận.”

Tra Cực bật cười nói:” Ta? Ta còn làm được gì. Buông bỏ trù nghệ đã nhiều năm, đừng nói là tên đệ tử xuất sắc kia của ngươi, bất kỳ ai trong số các người cũng đều mạnh hơn ta rất nhiều. Tuổi của ta bây giờ cũng không còn háo thắng nữa, chỉ mong sống được thêm vài năm thanh thản, chờ khi con ta ra đời, làm một người cha tốt, thế là đủ rồi.”

Liệt Trù thần lãnh đạm nói: "Tra Cực, người đề ép ta cả đời, mẹ nó, nghĩ tới ta lại phải cố nén giận mà. Mặc kệ thế nào, nếu hôm nay đồ đệ của ta đạt được danh hiệu Thánh Trù Thần, sẽ hướng người khiêu chiến. Người nhất định phải ứng chiến, cho ta một cơ hội báo thù."

Tra Cực cười ha hả, nói: "Thiên Cửu, người vẫn coi trọng việc thắng bại vậy, vừa rồi người vẫn không thừa nhận, bây giờ lại nói người ta là đồ đệ người. Thánh Trù Thần à, cũng không có dễ như vậy đâu."

Liệt Trù Thiên Cửu nói: "Người trông cậy vào gã đệ tử kia của người sao? Ta nghe Tiểu Thiên nói, đệ tử của người quả thực cũng khá, nhưng ta tin rằng Tiểu Thiên nhất định có thể thắng được hắn. Không phải hết thảy mọi thứ của chúng ta sẽ lặp lại ở bọn đệ tử. Tiểu Thiên theo ta học trù nghệ từ khi năm tuổi, đến bây giờ đã hai mươi năm rồi, nỗ lực của hắn khó ai có thể so được."

Tra Cực nhún vai, nói: "Tên đệ tử không đáng nhắc tới của ta bây giờ chẳng biết đang ở đâu nữa, cũng không thấy hắn đến thi đấu. Nói không chừng, Tiểu Thiên có thể đạt được quán quân cả năm trận, đoạt được danh hiệu Thánh Trù Thần. Bất quá, cho dù là như vậy thì ta cũng không chấp nhận khiêu chiến của hắn. Ta đã già rồi, cũng chẳng còn nhuệ khí, ta nhận thua được không?"

Miệng của lão mặc dù nói thoải mái như vậy, nhưng trong lòng bắt đầu mắng thầm Niệm Băng. Trận đấu sắp bắt đầu rồi mà đến giờ hắn vẫn không thấy xuất hiện. Thật chẳng biết tiểu tử này đang làm cái gì nữa.

"Người... Tra Cực, cái tên khốn nạn." Hơi thở của Liệt Trù thần bắt đầu trở nên bất ổn. Mấy vị trù thần đều biết, đó là dấu hiệu tính tình của lão sắp phát tác.

Đúng lúc này, Tra Cực từ trong lòng lấy ra một cái hồ lô nhỏ, thần thần bí bí đưa tới trước mặt Liệt Trù Thiên Cửu, nói: "Biết đây là cái gì không?"

Mũi của Liệt Trù hơi giật giật, nhưng hiển nhiên là hồ lô được bịt rất kín, không thể ngửi được mùi gì trong đó, nhưng ánh mắt hắn sáng lên, vội la lên: "Là rượu sao?"

Tra Cực cười hắc hắc, nói: "Danh xưng Liệt Trù không chỉ vì tính tình của người mà còn vì người thích uống rượu mạnh. Đáng tiếc, thứ của ta cũng không phải là rượu mạnh gì cả, chỉ là rượu thường mà thôi, không biết người có hứng thú hay không?"

Thiên Cửu lúc trước mặt còn đầy vẻ chính khí, nghe thấy nói đến rượu, sắc mặt nhất thời biến đổi, có chút xấu hổ nuốt nước bọt, thấp giọng nói: "Chúng ta là giám khảo, bây giờ mà uống rượu không tốt lắm đâu."

Tra Cực cố nén cười, nói: "Vậy người cứ tiếp tục giả bộ đứng đắn đi. Chúng ta uống cũng được." Vừa nói, lão vừa mở nút hồ lô ra, nhất thời, một làn hương nồng đậm bay ra, vị thơm mát mặc dù đậm nhưng ngược lại còn làm cho người ta có cảm giác bay bổng.

Mấy vị trù thần đều là những người sành sỏi, ngửi thấy mùi hương đó, trong mắt nhất thời đều tỏ vẻ giật mình. Đà Trù Tử Tu mở to hai mắt, dùng mũi hít hít mấy cái: "Lão đại, người biến mất mấy năm nay nguyên do làm đi làm Bách Hoa Lộ à. Ta thấy huynh thật mạnh mẽ quả nhiên là nhờ vào loại rượu tiên này. Mau, cho ta nếm thử."

Tay hắn vung chưa kịp vung thì một bàn tay khác còn nhanh hơn đã đoạt lấy hồ lô, chính là Liệt Trù Thiên Cửu. Vị Liệt Trù thần này tựa như gặp được trân bảo, cẩn thận cầm hồ lô đưa đến trước mặt: "Đây là mỹ tửu a! Làm sao có thể dùng 'rượu' để so sánh được."

Diệu Trù không nhúc nhích nhưng Đà Trù và Linh Trù đồng thời đứng lên, đi tới bên Liệt Trù thần, đòi chia phần.

"Không cho, không cho." Liệt Trù Thiên Cửu giống như một đứa trẻ, ôm khư khư hồ lô vào ngực, cúi mình xuống tận thắt lưng để ngăn trở mấy bàn tay của hai gã kia. May mắn là mấy vị nguyên lão còn chưa tới, nếu không, gặp phải tình huống tranh cướp như thế này, không hiểu sẽ suy nghĩ gì.

Liệt Trù Thiên Cửu một bên ngăn trở hai lão kia cướp đoạt, một bên nói: "Tra Cực, người nói đi, muốn dùng điều kiện gì để hoán đổi. Ta muốn bình Bách Hoa Lộ này. Người biết ta thích nhất là rượu, làm sao có thể để mỹ tửu như thế này rơi vào tay tục nhân."

"Người nói ai là tục nhân?" Tử Tu và Na Nghiêm đồng thanh nói, hai tay công kích lại càng nhanh hơn.

Tra Cực cười hắc hắc, có chút tục tĩu nói: "Ta đây muốn phương pháp tu luyện Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ, người có cho không?"

Tử Tu và Na Nghiêm đồng thời lặng đi một chút, dừng tranh đoạt, bọn họ phần lớn chỉ là đùa giỡn mà thôi. Nếu Liệt trù Thiên Cửu thực sự đồng ý dùng phương pháp tu luyện Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ đổi lấy bình Bách Hoa Lộ này, bọn họ thực không có lý do để cướp đoạt.

Liệt Trù thần một lần nữa ngồi xuống, nhìn Tra Cực, trong mắt toát ra vẻ do dự. Phương pháp tu luyện Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ tuyệt đối là thứ quý giá nhất của hắn, nhưng giá trị của bình Bách Hoa Lộ này cũng không thấp hơn so với Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ. Phương pháp chế biến Bách Hoa Lộ mặc dù bọn họ đều biết, nhưng ai cũng vô pháp chế được loại tuyệt thế mỹ tửu này. Đồng thời tìm được trăm loại kỳ hoa dị thảo quả thực là rất khó khăn. Mỗi bước điều chế cũng cực kỳ thận trọng, muốn cho Bách Hoa Lộ tỏa ra mùi thơm như vậy, chẳng những phải có đủ trăm loại hoa mà trong đó còn có rất nhiều loại hoa cỏ trân quý khác. Cả đời yêu rượu như Liệt Trù thần, làm sao hắn lại không hy vọng có được bình Bách Hoa Lộ này cơ chứ!

Thấy bộ dáng do dự của Liệt Trù Thiên Cửu, Tra Cực cười ha ha, nói: "Được rồi, ta nói giỡn với người thôi, bình hồ lô Bách Hoa Lộ này ta làm sao không thể tặng cho người chứ. Đến đây, mỗi người một phần. Mấy lão huynh đệ chúng ta đã nhiều năm không gặp, coi như là quà gặp mặt đi." Vừa nói, lão như có ma thuật, lấy liên tiếp mấy hồ lô nữa từ trong lòng ra, đưa cho ba vị trù thần kia.

257. Chương 256: Đỉnh Phong Của Trù Nghệ

Liệt trù Thiên Cửu trong lòng rung mình một cái, phải biết rằng Bách Hoa Lộ cũng không phải đơn giản như vậy, có thể pha chế được, cho dù là thực vật bình thường cũng có thể biến thành trân quý, nếu Niệm Băng có Bách Hoa Lộ, hơn nữa là truyền nhân duy nhất của Quý Trù, Tiểu Thiên quả thật vị tất có thể thắng được hắn. Trên phương diện sử dụng gia vị, Quý Trù luôn được công nhận là vô địch, cho dù là Quý Vương tương du hồng hôn thổ(nước tương giấm đỏ), cũng phi thường trân quý.

Lúc này Trù Thần Đại Tái đã chính thức bắt đầu, ánh mắt của Tra Cực chăm chú theo dõi trận đấu, một mực tìm kiếm thân ảnh của Niệm Băng, nhưng thắng cho đến vị trí trung ương đấu trường Tiểu Thiên đang bắt đầu nấu nướng, mà vẫn không thấy Niệm Băng đâu. Chẳng lẽ đồ đệ của mình đã xảy ra chuyện gì? Tra Cực trong lòng không khỏi có chút lo lắng, nhưng hắn cũng biết trên cái thế giới này, sợ rằng cũng không có ai có thể tạo thành uy hiếp tới tên đồ đệ của mình.

Niệm Băng bây giờ đang làm cái gì? nếu Tra Cực mà biết được, sợ rằng cái lỗ mũi chắc biến dạng mất, hắn bây giờ còn đang chìm trong mộng đẹp.

Sáng sớm tới Áo Lan thành, Niệm Băng lo lắng cho thân thể hoài thai của Long Linh, lập tức tìm một lữ quán, đến đó hắn sợ mấy thê tử của mình mệt mỏi, nên dứt khoát mượn mấy gian phòng trước cho mọi người nghỉ ngơi, hắn thì nghĩ rằng Trù Thần Đại Tái ngày mai có lẽ mới khai mạc, mà hắn đâu có biết rằng Trù Thần Đại Tái mà mình vất vả trông chờ năm năm, lại bị bỏ lỡ vì giấc ngủ của hắn.

Từ khi không cần tu luyện ma pháp tới nay. Niệm Băng rất thích ngủ, cái cảm giác tuyệt vời có thể hoàn toàn thư giãn thân kinh của hắn, vừa làm cho hắn từ lúc rèn luyện trù nghệ ngày càng trở nên có linh tính. Với cảm giác này, Niệm Băng an bình ngủ thẳng tới giữa trưa mới tỉnh lại, duỗi thân thể vài cái, từ trên giường ngồi dậy, ở cùng phòng với hắn là Phượng Nữ cùng Lam Thần, Long Linh là đối tượng được trọng điểm bảo vệ, cho nên từ lúc Long Linh có thai tới nay, đều được Tập Áo cùng Thiên Hương chăm sóc. Niệm Băng muốn thân cận với nàng đều phải được chấp thuận đặc biệt, hơn nữa cũng không được quá mức thân mật.

"Chàng tỉnh rồi à, có nên đi báo danh hay không?" Phượng Nữ mỉm cười nhìn tượng phu của mình. Sau trận chiến năm đó, cha mẹ Niệm Băng tự mình đến Áo Lan để quốc cầu thân, sau khi mọi người thương nghị, hôn lễ được bí mật cử hành, dù sao Niệm Băng quan hệ với cao tầng vũ tú đại đế quốc rất nhiều, nếu hôn lễ quá phô trương, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của họ sau này. Năm nữ nhân được gả cho Niệm Băng, mặc dù cùng những người khác chung một tượng phu làm cho Phượng Nữ có chút bất mãn,

nhưng chung sống một đoạn thời gian như vậy, nàng hiện tại lại có cảm giác nhiều người thì náo nhiệt hơn một chút... Mà chủ yếu là tình yêu của Niệm Băng với nàng cũng không bởi vì những người khác mà giảm bớt nửa phần.

Niệm Băng đuổi đuổi lưng nói: "Ta tiện thể đi báo danh đây, các nàng đừng đi theo, đợi ta trở về nấu cơm cho các nàng ăn. Đã thưởng thức những món ăn do Niệm Băng làm, thì những món ăn khác bát nữ cũng đã không thèm để vào mắt, Mộc Tinh cùng Lạc Nhu ở lại chính là lí do này, ít nhất bề ngoài là như thế."

Mở cửa phòng ra, Niệm Băng gọi lại một tên phục vụ, hỏi: "Trù Thần Đại Tái báo danh ở chỗ nào người biết không?". Tên phục vụ ngẩn người: "Báo danh? Trù Thần Đại Tái đã khai mạc rồi, hiện giờ còn báo danh gì nữa."

Niệm Băng toàn thân chấn động, thất thanh nói: "Người nói cái gì, đã khai mạc rồi sao? Không phải ngày mai mới bắt đầu à?"

Tên phục vụ nói: "Không đúng a, ngài chắc nhớ lầm rồi, rõ ràng là hôm nay."

Niệm Băng tâm niệm thay đổi như chớp, tức thì hiểu ra tại sao mình lại nhớ lộn, Băng Nguyệt đế quốc cùng Áo Lan đế quốc có chút sai lệch. Mặc dù không dài, nhưng Thanh Phong trai thông báo Trù Thần Đại Tái diễn ra quả nhiên là dựa theo thời gian của Băng Nguyệt đế quốc, Tra Cực đã cố ý dặn mình nên tới đây sớm một chút, mà mình lại nghĩ tới trước khai mạc một ngày là đủ rồi, không được, chờ đợi năm năm lại bị bỏ qua như thế này sao?

Niệm Băng trong lòng khẩn trương, nhanh chóng quay lại phòng, thông báo cho Phượng Nữ một tiếng, lập tức rời đi trước, đã lâu rồi không sử dụng năng lực, nay lại phải dùng tới, dưới cảm giác khống chế thời gian, hẳn trực tiếp biến mất khỏi phòng mình.

Phượng Nữ cùng Lam Thần nghe thấy Niệm Băng nói đã trễ, hai người cũng ngẩn ra, cười khổ một tiếng, vội vàng chạy sang phòng bên thông báo cho những người khác.

Trù Thần Đại Tái khí thế bừng bừng, tới giữa trưa thì bình phẩm những trận đấu buổi sáng cũng đã kết thúc. Tiểu Thiên với kĩ nghệ gần như hoàn mỹ của mình đã nhanh chóng kết thúc trận đấu, nhưng trong lòng hẳn lại tràn ngập cảm giác mất mát, bởi vì sau năm năm hẳn tham gia Trù Thần Đại Tái lần thứ hai, nhưng lại như trước không thấy bóng dáng Niệm Băng đâu cả.

Quá trình bình phẩm, sắc mặt Tra Cực có chút khó coi, Niệm Băng quả thật không tới tham gia trận đấu, làm cho hắn không khỏi có chút tức giận, tiểu tử này không biết làm cái quái gì, trận đấu cứ kết thúc như vậy, chẳng lẽ hắn đã bỏ ý định tới đây tham gia Trù Thần Đại Tái rồi sao? Hay là hắn sợ không bằng Tiểu Thiên nên sợ làm mất mặt mình hay sao chứ?

Trận đấu quả thật đã kết thúc, dự thi, mỗi vị trù sư đều đã hoàn thành món lạnh, món nóng, món canh, điểm tâm, năm hạn mục đặc thù của trù nghệ. Mặc dù Quỷ Trù Tra Cực không muốn thừa nhận, nhưng ở đây tập hợp những trù sư xuất sắc nhất của các quốc gia, nhưng không có một ai có thể qua được Tiểu Thiên. Với Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ, phối hợp với nhiều năm lĩnh ngộ tới đỉnh cao của trù nghệ, được tất cả các giám khảo tán thưởng và nhất trí, bất luận ở hạng mục nào, cũng không có trù sư nào có thể bằng được Tiểu Thiên. Sau năm năm, trù nghệ của Tiểu Thiên ngày càng thuần thực, quán quân ở năm hạng mục đại biểu cho một vị Thánh Trù Thần đã xuất hiện. Trên lịch sử giới trù nghệ một vị Thánh Trù Thần đầu tiên đã xuất hiện.

Liệt Trù Thiên Cửu đặc ý nhìn Tra Cực nói: "Thế nào, bây giờ đồ đệ của ta đã có đủ tư cách hướng người khiêu chiến chưa. Người cũng không thể không thừa nhận rằng hắn rất xuất sắc."

Quỷ Trù Tra Cực trù nghệ mặc dù nhiều năm tàn phế mà kém đi rất nhiều, hai năm trở lại đây bất quá cũng chỉ hồi phục đôi chút mà thôi, nhưng nói về nhân lực, ở giới trù nghệ không có ai có thể qua được hắn. Tra Cực chứng kiến rõ ràng Tiểu Thiên trù nghệ đã đạt tới cảnh giới viên dung như ý (tâm tùy ý động), cho dù bản thân ở thời kì đỉnh phong, cũng vị tất có thể so được với hắn. Trù nghệ của Niệm Băng đạt tới cảnh giới gì Tra Cực cũng không rõ. Hắn cũng có chút do dự, cho dù Niệm Băng thật sự tới, thì trù nghệ chắc gì có thể bằng được Tiểu Thiên a! Trù nghệ của Tiểu Thiên đã tới trạng thái đỉnh cao, mỗi một hạng mục, hẳn đều khiến cho người khác sợ hãi mà than. Chẳng lẽ thật sự để cho ta cùng hắn thi đấu sao? Cho dù bây giờ ta có sử dụng Bách Hoa Lộ, cũng không có khả năng thắng được hắn.

Thấy Tra Cự không lên tiếng, trong lòng Liệt Trù Thiên Cửu càng thêm vui sướng, nhiều năm qua Tra Cự mang đến cho hắn áp lực cùng với buồn bực, trong nháy mắt dường như đã tan biến mất.

Vốn dùng trong trận chung kết, ở trên đài người chủ trì dùng thanh âm hùng hồn, kích động nói: "Các vị khán giả, hôm nay, ngày hôm nay Trù Thần Đại Tái mọi người đã thấy được trù sư Tiểu Thiên với biểu hiện vô cùng thần kì, mỗi một người cũng đều hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì, trù nghệ giới trước giờ chưa từng xuất hiện Thánh Trù Thần, nay đã xuất hiện tại Áo Lan đế quốc của chúng ta, chúc ta hãy vì trù sư Tiểu Thiên mà vỗ tay nào, vì hắn mà kêu ngạo nào. Ở phía dưới, xin mời quốc vương vĩ đại của Áo Lan đế quốc chúng ta, đích thân ban tặng trù thần kim quan cho trù sư Tiểu Thiên."

Tiếng hoan hô vang lên như sấm, mặc dù chỉ chứng kiến trận đấu tới giữa trưa, nhưng trù nghệ của Tiểu Thiên đã làm cho những người xem ở đây cảm thấy rất khâm phục. Bọn họ không nghĩ rằng, trù nghệ của một người có thể đạt tới cảnh giới như vậy. Tuy chỉ quan sát bằng mắt, nhưng tất cả dường như cảm thấy rất là thỏa mãn.

Tiểu Thiên đăng quang lễ ra phải diễn ra sau trận quyết đấu giữa hai tuyển thủ trên đài cao, thể hiện thủ nghệ cho mọi người xem. Đúng vậy, lúc này tất cả người xem cũng đều hướng về một mình hắn. Tiểu Thiên trên mặt vẫn tươi cười nhưng lại có phần phần miễn cưỡng, ai có thể thấu hiểu nổi mất mát trong lòng hắn đây?

"Chờ một chút."

Một thanh âm rõ ràng đột nhiên vang lên trong tai mọi người, không có gì báo trước, một đạo thân ảnh thon dài đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tiểu Thiên, một thân áo bào trắng nhìn qua có thêm vài vân giản dị, khuôn mặt anh tuấn cùng với mái tóc vàng buông xõa, khiến cho tướng mạo bình thường của Tiểu Thiên bên cạnh có phần mờ nhạt. Biến cố bất ngờ xảy ra dọa người chủ trì nhảy dựng lên. mà khán giả đứng xem trong mắt cũng rất kinh ngạc.

Tra Cự cũng bật mạnh ra khỏi ghế của mình. Hắn tới, rồi cuộc thì hắn cũng tới. Tâm tình có chút kích động, Tra Cự nhìn đệ tử của mình đang đứng ngạo nghễ trên đài, không biết nên mừng hay là giận nữa. Dù sao trận đấu đã kết thúc, hắn mặc dù đã tới nhưng tiếc là đã quá muộn.

Niệm Băng đứng trên đài, trong mắt hắn dường như chỉ có Tiểu Thiên, mà Tiểu Thiên cũng đang nhìn hắn. Ánh mắt hai người chạm nhau, đứng ở dưới đài Mạc Mạc đột nhiên phát hiện trong mắt trượng phu mình toát ra thần thái trước giờ chưa bao giờ có. Mặc dù Niệm Băng vừa mới xuất hiện mà thôi, nhưng Mạc Mạc đã đoán được ý nghĩ của trượng phu mình. Nàng vì sự chờ đợi của trượng phu rồi cuộc cũng có được kết quả mà cảm thấy vui mừng, bất luận là thắng hay bại, ít nhất tâm nguyện của Tiểu Thiên cũng đã có thể thực hiện.

"Xin lỗi, ta tới trễ!" Niệm Băng có chút xấu hổ nói, trên mặt không khỏi đỏ lên.

Tiểu Thiên mỉm cười đáp: "Không sao, chỉ cần chúng ta có thể gặp được nhau, chuyện người chậm trễ bỏ qua đi. Ta vẫn thường tự nhủ, nếu không thắng được người, ta vĩnh viễn không phải là một trù thần thực sự."

Niệm Băng nói: "Mặc dù ta tới trễ, bỏ lỡ Trù Thần Đại Tái, nhưng ta tới đây cũng không phải bởi vì danh tiếng trù thần, mà vì người mà đến. Ta nghĩ chúng ta cùng có chung suy nghĩ, để cho ta lãnh giáo Âm Dương Điều Hoà Thái cực thủ của người đi."

Tiểu Thiên gật đầu, cướp lấy khuếch âm ma pháp khí trong tay người chủ trì, cao giọng nói: "Xin mọi người im lặng một chút, nghe ta nói vài câu. Đứng bên cạnh ta, vị này chính là đệ tử của Trù thần tiên bối, sử dụng Băng Hoả ma trù, tên là Niệm Băng. Mặc dù trong Trù Thần Đại Tái diễn ra lần này ta có được thành tích tốt, nhưng điều đó không đủ để chứng minh rằng ta đã đạt tới đỉnh cao của giới trù nghệ. Trong lòng ta từ trước đến nay lúc nào cũng có một vị đối thủ cùng thời, đó chính là Niệm Băng, cho nên ta nghĩ, trận chung kết của Trù Thần Đại Tái ngày hôm nay sẽ diễn ra giữa ta và Niệm Băng."

Người chủ trì đứng cạnh thấp giọng nói: "Đông Thiên đại sư, Chuyện này hình như không hợp với quy định?"

Tiểu Thiên lạnh nhạt cười, đáp: "Nếu không thể chính thức chiến thắng Niệm Băng. Vậy danh hiệu Trù thần này đối với ta cũng chẳng có ý nghĩa gì."

Người chủ trì ánh mắt cầu cứu nhìn về phía ban giám khảo, lúc này Liệt Trù thần đứng dậy, cao giọng nói: "Ta đồng ý cho trận đấu này tiến hành. Tiểu Thiên nói đúng, nếu trên đại lục này còn có người mà hắn không thể chiến thắng, thì danh hiệu trù thần này cũng không có ý nghĩa gì. Niệm Băng là đệ tử của Quỷ Trù Tra Cực, hoàn toàn có tư cách khiêu chiến với Tiểu Thiên."

Niệm Băng mỉm cười, cất tiếng nói: "Danh hiệu trù thần đối với ta mà nói cũng không quan trọng, thứ ta muốn là theo đuổi đỉnh cao trù nghệ, ta nghĩ ta đã tìm được đáp án, cho nên ta muốn cùng đối thủ mà ta kính nể nhất thi đấu một trận. Sẽ không mất nhiều thời gian của mọi người, đồng thời ta cũng muốn đem những kiến thức biết được chia sẻ cho các vị trù sư ở đây, để chúng ta cùng nhau phát dương quang đại giới trù nghệ."

Tiểu Thiên trong mắt xuất hiện một tia kinh ngạc, nhìn Niệm Băng nói: "Người đã đạt đến đỉnh phong của trù nghệ? Vậy chúng ta hãy bắt đầu đi, ta nghĩ trận đấu cũng không cần rườm rà, chỉ cần làm một món ăn là đủ rồi."

Niệm Băng cùng Tiểu Thiên liếc nhìn nhau, cùng cười nói: "Cứ như vậy đi, xin mời."

Lúc này, người chủ trì cũng không còn lý do để ngăn trở, vội vàng tránh ra một bên. Niệm Băng và Tiểu Thiên hai người liếc nhìn đối thủ duyên nợ của mình một cái, sau đó hướng về nơi để trù cụ (dụng cụ nấu ăn), các nhân viên cũng nhanh chóng đưa các loại tài liệu lên.

Hai người cũng không lập tức hành động, ánh mắt của bọn họ đều chăm chú quan sát đồng tài liệu, như đang cân nhắc điều gì đó. Mặc dù rất nhiều dân chúng tụ tập quan sát rất đông, nhưng vào lúc này, trên sân điện hoàng gia không có một tiếng động nào, mọi người đều đang trông chờ trận quyết đấu đỉnh cao này diễn ra.

Cẩn thận quan sát là mười vị giám khảo, nhìn ánh mắt chăm chú của Tiểu Thiên và Niệm Băng, bọn họ cũng không khỏi gật đầu tán thưởng. Loại ánh mắt này cũng chỉ có những trù sư hàng đầu mới có thể có được, chỉ có thể tập trung toàn bộ tinh thần vào tài liệu, hiểu rõ được đặc tính của từng loại tài liệu, mới có thể làm ra những món ăn hoàn mỹ nhất được.

Cẩn thận quan sát đồng tài liệu một lúc, Niệm Băng cùng Tiểu Thiên rút cuộc cũng đã động tay, cả hai hầu như cùng lúc tiến đến trước đồng tài liệu. Tiểu Thiên đưa tay lấy bột mì còn Niệm Băng thì lại chọn một khối thịt, mỗi người cũng chỉ chọn duy nhất những thứ này mà thôi. Khi bọn họ trở lại trù án, đều không nhận được nhìn nhau mỉm cười, bởi vì cả hai đều biết dụng ý của đối phương là muốn dùng tài liệu đơn giản nhất để thể hiện ra trù nghệ hoàn mỹ của bản thân. Bọn họ một khi đã đạt tới cảnh giới này thì cũng không cần thêm trợ giúp nữa, nếu có cũng không giúp ích được gì nhiều cho bọn họ. Chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng có gây ra tì vết trên món ăn hoàn mỹ của cả hai.

Thêm nước vào bột, hai tay Tiểu Thiên nhẹ nhàng xuyên vào trong đồng bột, từ từ thêm nước vào bột, hai tay bắt đầu nhào bột, động tác của hắn nhu hòa, hai bàn tay đang di động trên đám bột nhìn qua có vẻ rất hài hòa.

Niệm Băng vẫn bất động, chỉ đặt miếng thịt lên trù án, cúi đầu nhìn khối thịt tươi, cũng không biết là đang suy nghĩ gì.

Động tác của Tiểu Thiên như trước vẫn không nhanh, mỗi mỗi cử động nhìn qua đều rất hài hòa với nhau, xoay nhẹ chậu chứa bột, dần dần bột ngưng tụ thành một khối tròn, nhưng hai tay của hắn cũng không hề dính tí bột nào cả. Công phu chỉ đơn giản như thế, nhưng không phải trù sư nào cũng làm được.

Hai tay của Tiểu Thiên rút cục cũng trở nên nhanh hơn, song chưởng vỗ nhẹ, tung khối bột lên không trung, hai tay xoay khối bột một cái, nhất thời đem khối bột xoay tròn với tốc độ cao. Một chưởng, rồi một chưởng nữa nhẹ nhàng vỗ lên mặt khối bột đang hạ xuống, một lần nữa đem nó nằm ở trước mặt khoảng một thước giữa không trung. Lúc tay hắn đánh ra, mỗi lần lại nhẹ nhàng vừa ấn vừa xoa, khối bột bị ấn lõm xuống lập tức lại trở thành hình tròn. Khối bột bắt đầu xoay tròn quanh thân thể Tiểu Thiên, dần dần hình thành một cô bạch quang, quang mang nhu hòa làm cho khối bột như đang nhảy múa vậy, mỗi một động tác đều rất là tuyệt vời. Những người quan sát ở khoảng cách gần đều có thể thấy rõ tay của Tiểu Thiên không chạm vào bề mặt khối bột mà cách khoảng một tấc lại nhẹ nhàng bị bắn lên.

Ban giám khảo phía trên. Liệt Trù thần Thiên Cửu tự hào thấp giọng nói: "Đây chính là cảnh giới cao nhất của Âm Dương điều hoà Thái Cực thủ, hồn viên như nhất(tròn trịa như một). Khối bột trên tay Tiểu Thiên sẽ được hần sử dụng Âm Dương nhị khí để biến đổi, dần hiện ra sự hoàn mỹ. Sử dụng Âm Dương điều hoà Thái Cực thủ ở bề mặt phía trên là sự lựa chọn tốt nhất."

Niệm Băng vẫn yên lặng như trước, vẫn chăm chú quan sát miếng thịt. Đầu khẽ cúi thấp, hai tay rửa sạch đặt lên miếng thịt. Nếu có người nào phía dưới chú ý quan sát khuôn mặt của hần sẽ phát hiện, thần sắc của hần không ngừng biến đổi, lúc vui lúc buồn.

Tra Cực dường như không để ý Liệt trù Thiên Cửu nói gì, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú nhìn đệ tử của mình, trên mặt toát ra một tia mỉm cười thản nhiên. Mặc dù Niệm Băng chưa động thủ, nhưng vị Quỷ Trù được xưng là đệ nhất thiên tài trong giới trù nghệ này vẫn cảm nhận được một cỗ khí tức kỳ lạ trên người đệ tử mình, đó là khí tức mà từ trước tới giờ lão vẫn truy tìm a!

Động tác của Tiểu Thiên chợt thay đổi, tay phải đột nhiên duỗi ra, tay trái kéo vào. Khối bột bỗng dừng trước người hần một chút, ngay sau đó hai tay thu về, rồi lập tức hướng sang hai bên, nhất thời khối bột được kéo dài ra. Thân thể của Tiểu Thiên bắt đầu xoay tròn, cước bộ di chuyển theo quỹ tích kỳ dị, mỗi một lần xoay tròn, khối bột trong tay lại nảy lên vài cái, thủy chung trông giống như một dây bột dài, dần dần bị phân tán ra.

Động tác của hần vẫn nhu hòa như trước nhưng càng lúc càng nhanh dần. Dần dần, mọi người chỉ có thể thấy hần xoay tròn, thân thể biến thành một quang cầu màu trắng, rốt cuộc cũng không thấy thân thể của hần ở đâu, hồn viên như nhất(xoay tròn như nhất), Âm Dương điều hoà Thái Cực thủ trong tay của Tiểu Thiên đã đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Ngay lúc này, Niệm Băng cuối cùng cũng xuất thủ, tay phải của hần lướt trên miếng thịt ba lần, dưới tình huống không sử dụng bất kỳ trù cụ gì, miếng thịt bỗng bị chia thành bốn phần.

Liệt trù Thiên Cửu giật mình nghi hoặc hướng Tra Cực bên cạnh thấp giọng hỏi: "Sao có thể như vậy được, đồ đệ của ngươi không sử dụng Long Vu tập vũ đạo pháp đặc ý nhất của ngươi ư?"

Tra Cực mỉm cười đáp: "Đệ tử của ngươi cũng đâu có sử dụng Khiết Hoả Tịch Chiếu đao pháp mà ngươi am hiểu nhất đâu a! Bọn nhỏ đều đã trưởng thành cả rồi, bọn chúng đều có suy nghĩ riêng của bọn chúng, chúng ta chỉ cần ngồi nhìn là được rồi."

Niệm Băng trong mắt thần quang chợt loé, bốn khối thịt bị tách trước mặt ra đã bay lên không trung. Hai tay Niệm Băng khẽ vung lên, bốn ngọn lửa nhỏ không biết từ đâu bỗng xuất hiện dưới bốn khối thịt, hỏa hầu cùng nhiệt lượng hoàn toàn giống nhau, mà bốn khối thịt kia cũng bắt đầu thông thả xoay tròn.

Niệm Băng vẫn bất động, ánh mắt di chuyển đến bốn khối thịt, thời gian dừng lại ở mỗi khối thịt là như nhau. Lúc này ban giám khảo cũng đã nhận ra, mỗi khi Niệm Băng nhìn kỹ mỗi khối thịt thì vẻ mặt của hần cũng không giống nhau, mà ngọn lửa dưới khối thịt đó cũng có chút biến hoá rất nhỏ.

Đà trù Tử Tu nghi hoặc hỏi: "Tên tiểu tử Niệm Băng này không phải là đang nướng thịt sao. Cho dù hần có thể sử dụng ma pháp để tạo ra mùi vị khác nhau, nhưng như vậy cũng không có khả năng so sánh với Âm Dương điều hoà Thái Cực thủ của Tiểu Thiên được a! Phải biết rằng khối bột do cảnh giới hồn viên như nhất làm ra, mùi vị mặc dù chỉ là một loại nhưng nó sẽ bao hàm biến hoá của tất cả các mùi, đó mới là cực hạn của trù nghệ a!

Tra Cực mỉm cười nhìn thoáng qua thê tử của mình, mà lúc này Băng Khiết cũng đang nhìn hần. Năm đó, Tra Cực rời khỏi giới trù nghệ cũng bởi vì một món thịt nướng đơn giản, khi đó hần cũng cho rằng thịt nướng không có gì biến hóa quá lớn, nhưng cuối cùng cũng phải thua trên một miếng thịt. Hốc mắt Tra Cực có chút ươn ướt, hần hiểu được rằng đệ tử mình muốn dùng cách này để rửa sạch sỉ nhục năm đó của mình, té ở đâu thì phải đứng lên ở đó.

Động tác của Tiểu Thiên đột nhiên ngừng lại, khối bột trong tay hần không còn thấy đâu, bởi vì nó đã rơi vào nồi nước đang sôi. Ngay sau đó Tiểu Thiên làm một động tác khiến mọi người chấn kinh, hần nhúng hai tay vào nồi nước sôi, bắt đầu động tác một cách thông thả.

Liệt Trù Thiên Cữu than nhẹ một tiếng:”Dùng Âm Dương Thái Cực để điều hòa, nhào bột cũng như thế, chỉ có như vậy mới làm ra sợi mì hoàn mỹ nhất.

Hương thơm từ bốn ngọn lửa đang nướng thịt của Niệm Băng tỏa ra xung quanh, dưới nhiệt lượng đều đặn của ngọn lửa, miếng thịt đã chuyển sang màu vàng. Nếu xét về góc độ hương vị thì Niệm Băng có vẻ đang chiếm thượng phong, nhưng ngồi trên bàn giám khảo ngoại trừ Tra Cực vẫn tin tưởng vào hần như trước, chín người còn lại cũng không đánh giá cao Niệm Băng cho lắm.

Trận đấu này tiến hành rất nhanh, bốn khối thịt nướng của Niệm Băng vừa được đặt vào đĩa thì khối bột của Tiểu Thiên cũng vừa được cho vào tô, chỉ là bột mì thuần túy không pha thêm bất cứ thứ gì, ngoài ra chỉ có thêm một bát nước luộc mì, không hề thêm gì vào bột mì thì có thể ngon được sao? Dĩ nhiên là không thể, mà gia vị thêm vào tô mì này của hần chính là do Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ của tạo ra.

Tiểu Thiên tự mình bưng tô mì lên bàn bình phẩm. Lúc này, giám khảo đã biến thành mười một vị, tăng thêm một người chính là vị quốc vương chuẩn bị tiến lên trao giải lúc trước của Áo Lan đế quốc.

Niệm Băng đi sau Tiểu Thiên, trên đĩa của hần đơn giản chỉ có bốn khối thịt nướng vàng óng. Nhìn từ góc độ thịt nướng, thịt nướng phi lê tuyệt đối không phải là lựa chọn hợp lý. Đến trù sư bình thường cũng biết rằng, chỉ có loại thịt nạc dăm một chút mới thích hợp làm thịt nướng. Nhưng Niệm Băng vẫn quyết định lựa chọn thịt sườn, đây chính là một trong những nguyên nhân khiến ban giám khảo không đánh giá cao hần.

Lúc này, bát nữ đi cùng Niệm Băng tới Áo Lan thành cũng đã tới bên dưới đài thi đấu, các nàng cũng chỉ yên lặng nhìn kĩ. Khi Niệm Băng đi lên bàn bình phẩm, các nàng khẽ liếc nhìn hần, thấy xuất hiện trong ánh mắt đó chỉ có một thứ, chính là sự tự tin.

Một bát mì lớn được chia làm mười một phần, tất cả các giám khảo cơ hồ bắt đầu nếm thử. Mì vừa vào miệng, tất cả mọi người đều biến sắc, kể cả sư phụ của Tiểu Thiên là Liệt Trù Thiên Cữu cũng không ngoại lệ.

Ăn một chén mì nhỏ đương nhiên không mất bao nhiêu thời gian, nhưng nếu chỉ trong ba lần hô hấp lại khiến cho người ta không sợ nóng mà ăn xong toàn bộ tô mì nóng, cũng đủ để chứng minh tài năng của vị trù sư này cao siêu tới đâu.

Tra Cực mỉm cười gật đầu nhìn Tiểu Thiên:

”Không hổ là Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ, đây là món mì ngon nhất mà ta nếm qua từ trước tới giờ. Sư phụ người nói đúng, dưới âm dương điều hòa, hồn viên như nhất, có thể có được hương vị vô hạn của thể gian, với mùi vị này thôi cũng đủ khiến cho ta nhấp nháp hết một ngày. Ta chỉ có thể nghĩ ra hai chữ ‘hoàn mỹ’ để hình dung. Bình luận cao thấp của trù nghệ, vốn là từ năm phương diện sắc, hương, vị, ý, hình để đánh giá. Nhưng tô mì này của người mặc dù chỉ có một chữ ‘vị’, nhưng vậy là đủ rồi, nó đại biểu cho tất cả những gì siêu việt trong đó. Thiên Cữu a! người thu được một đệ tử tốt như vậy, ta vì người mà cao hứng a!

Liệt trù Thiên Cữu liếc nhìn Tiểu Thiên thật sâu, hần chỉ nói một câu:”Bất luận thắng thua, bắt đầu từ bây giờ, người là đệ tử chính thức của ta.”

Người khác có lẽ tưởng rằng câu này của Liệt Trù chỉ để giữ thể diện một chút cho Tra Cực, nhưng bản thân Liệt trù Thiên Cữu lại biết, món thịt nướng của Niệm Băng tuyệt không đơn giản, mặc dù nhìn từ bên ngoài, ngay cả hần cũng không nhìn ra điều gì, nhưng từ vẻ mặt tự tin của Tra Cực, hần cũng hiểu được, Tiểu Thiên muốn thu được thắng lợi cũng không phải là dễ dàng.

Tiểu Thiên cung kính hành lễ với ban giám khảo rồi lùi sang một bên. Niệm Băng tới vị trí của hần, đặt chiếc đĩa lên bàn. Ánh sáng màu lam nhạt đột nhiên xuất hiện trên năm đầu ngón tay hần, chỉ trong nháy mắt, bốn khối thịt đều bị chia đều thành mười hai phần đều nhau.

Tử Tu nghi hoặc hỏi:”Người định để cho mỗi người chúng ta nếm thử bốn khối thịt nướng này sao? Chẳng nhẽ bốn khối thịt nướng này còn có gì đặc biệt à?

Niệm Băng mỉm cười nói:”Ngài cứ thử qua sẽ biết.”

Mấy vị giám khảo mang theo tâm tình nghi hoặc bắt đầu động thủ. Tiểu Thiên cũng chăm chú nhìn, trừ mười một vị giám khảo thì một phần thịt nướng được Niệm Băng đưa tới trên tay hắn, nhẹ gật gật đầu nhìn hắn.

Liệt trừ Thiên Cửu vội vàng không đợi được nữa đã bắt đầu nhấm nháp, hắn rất muốn biết rốt cuộc sự tự tin của Tra Cực đến từ đâu. Khi miếng thịt nướng đầu tiên tiến vào trong miệng, vẻ mặt hắn đột nhiên ngừng lại một chút, ngay sau đó, trên mặt toát ra một tia mỉm cười, dường như rất hưng phấn. Khi ăn vào miếng thịt thứ hai, vẻ mặt hắn lại nhất thời biến đổi, chau mày, tựa như đang cố nén giận. Mà sau khi ăn miếng thịt thứ ba, vẻ mặt hắn từ phần nộ lại biến thành bi thương, quang mang trong mắt nhất thời trở nên âm đạm đi rất nhiều. Ăn xong miếng thịt cuối cùng, Liệt trừ Thiên Cửu đột nhiên cười ha ha.

Mười hai người cùng ăn bốn miếng thịt nướng, vẻ mặt của bọn họ cũng đều rất phong phú, không khác gì so với Liệt Trừ Thần, bất quá biểu hiện buồn vui thứ tự không giống nhau mà thôi.

Niệm Băng mở miệng, thanh âm rất bình thản nhưng vẫn truyền tới tận tai từng người trên sân rộng của Áo Lan hoàng gia: "Theo ta thấy trừ nghệ đạt tới đỉnh cao có thể khái quát trong hai chữ, đó chính là 'tâm tình'. Mỗi một trừ sư với tâm tình khác nhau, trong khi chế biến thức ăn thì mùi vị của thức ăn cũng biến hóa khác nhau. Khi tâm tình tốt, có lẽ bọn họ sẽ làm ra mỹ thực, mà khi tâm tình không tốt, thì mùi vị sẽ giảm xuống rất nhiều. Một gã trừ sư bình thường nếu nghĩ muốn nâng cao trừ nghệ của bản thân thì việc không chế tâm tình là cực kỳ quan trọng. Chỉ cần chuyên chú học tập, thì trừ nghệ của bọn họ sẽ có thể đạt được tới cảnh giới đó. Chuyên chú cũng là một loại tâm tình, nhưng cũng không phải là đã tìm được sự huyền bí của trừ nghệ. Mỗi một loại tâm tình đều có thể được trừ sư 'gia vị' vào trong món ăn mà mình chế biến. Nếu có thể thể hiện ra đầy đủ những ảo diệu của một loại tâm tình, thì cho dù là tâm tình có xấu, như trước cũng có thể làm ra mỹ thực. Dùng tâm tình, cảm nhận tâm tình có được của tất cả các tài liệu, và dưới sự không chế tâm tình khiến cho trừ nghệ đạt tới sự hoàn mỹ, đây chính là đỉnh cao của trừ nghệ. Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ mặc dù có thể khiến mùi vị xuất hiện vô số vị đạo khác nhau, trở thành hồn viên như nhất, nhưng lại không có tâm tình. Hôm nay ta làm bốn khối thịt nướng, nhìn từ bề ngoài thì thấy phương pháp nướng hoàn toàn giống nhau, nhưng dưới tâm tình bất đồng khi ta nướng bốn miếng thịt đó, 'gia vị' vào bốn khối thịt tâm tình của ta, mà ngọn lửa nướng thịt đồng thời cũng bị ảnh hưởng bởi tâm tình của ta, tâm tình của ta chính là gia vị tốt nhất cho món ăn. Bởi vậy, bốn khối thịt nướng này phân biệt có hỉ, nộ, ai, nhục (vui, tức giận, bi ai, hạnh phúc) bốn loại tâm tình khác nhau. Ta ảnh hưởng tới thực vật, còn thực vật lại ảnh hưởng tới người ăn, đối với ta mà nói, vậy là quá đủ rồi."

Niệm Băng nói một tràng khiến cho những bình dân không hiểu mô tê gì, nhưng lại khiến tất cả trừ sư rơi vào trầm tư.

Tiểu Thiên dường như là người tỉnh ngộ nhanh nhất, đi tới trước mặt Niệm Băng, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn: "Ta thua. Hóa ra người đã thực sự tìm ra cái gọi là đỉnh cao của trừ nghệ. Tâm tình, hay cho một chữ tâm tình."

Niệm Băng mỉm cười, nói: "Có lẽ, đây cũng không phải đỉnh cao chính thức, nhưng nếu một gã trừ sư có thể nắm chắc tâm tình kết hợp của mình, thì trừ nghệ đã đạt tới cảnh giới đó rồi. Tâm tình chính là đại biểu cho một cảnh giới mới. Ta hôm nay làm món thịt nướng, mặc dù mùi vị không thể so sánh với mì của người, nhưng điều ta muốn nhấn nhủ trong đó, ta nghĩ hắn là sẽ có ích đối với người."

Tiểu Thiên gật đầu, nói: "Niệm Băng, cảm ơn người. Người khiến ta hiểu được rất nhiều điều. Tổ sư sáng tạo ra Âm Dương Điều Hòa Thái Cực Thủ, vốn ban đầu dùng để làm bánh bao kiếm sống, làm ra bánh bao có hương vị ngọt ngào nhất. Theo ghi chép, khi người yêu của ông ra đi, thì bánh bao của ông ấy mang theo hương vị cay đắng. Kể từ đó, ông cũng kết thúc kiếp sống trừ nghệ. Bây giờ rốt cuộc ta cũng hiểu tại sao, bởi vì ông ta đã không thể dung hợp trừ nghệ cùng với tâm tình của mình. Những điều người nói đã đưa ta tới một lĩnh vực mới. Danh hiệu Trừ Thần xứng đáng thuộc về người."

Ánh mắt Niệm Băng nhìn về phía Tra Cực, Tra Cực cũng đang nhìn hắn, hai thầy trò nhìn nhau cười, cũng không cần phải nhiều lời.

258. Chương 257: Phần Kết

Băng Nguyệt đế quốc, Đào Hoa Lâm

Hai thân ảnh bé nhỏ lặng lẽ chui từ trong khe hở của bờ rào làm bằng gỗ ra, đó là hai hài tử, một nam một nữ. Chiều cao cả hai không sai biệt lắm, đều khoảng tám chín tuổi, nam hài tử mặc dù tuổi không lớn nhưng tướng mạo anh tuấn, mái tóc ngắn màu lam nhìn qua vô cùng hoạt bát, vàng trán toát lên vẻ thật thà chất phác.

Bé gái rất xinh, mái tóc màu lam so với bé trai tối hơn một chút. Khiến người ta chú ý tới nhiều nhất là đôi mắt to toát lên vẻ cổ quái tinh nghịch, hết nhìn đông lại nhìn tây, tựa hồ trong đó tràn ngập trí tuệ.

"Linh Cực, chúng ta cẩn thận một chút thì hơn, ba ba và mẹ mẹ của người quá lợi hại, chúng ta ngàn vạn lần không được để bọn họ phát hiện, nếu không lần ra ngoài mạo hiểm này của chúng ta sẽ không thành đâu." Bé gái thấp giọng nói với bé trai.

Bé trai ngẩng thấy một mùi thơm nhàn nhạt tràn qua lỗ mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi hơi đỏ lên. "Khiết Băng, chúng ta thật sự phải đi sao? Ba ba, mẹ mẹ sẽ lo lắng lắm đấy."

Bé gái cười hi hi nói: "Không sao đâu, không phải ta đã để lại tin nhắn cho bọn họ rồi sao? Kỳ thật ta không nỡ nhất là bữa ăn do ba ba người làm, không biết bên ngoài có đồ ăn ngon như vậy không."

Bé trai tựa hồ có chút bất đắc dĩ. "Đã muốn đi thì đi mau thôi, chờ người chơi đủ rồi chúng ta lại trở về."

Bé gái cười nhẹ nói: "Linh Cực, nếu có phiền toái, người có thể bảo vệ ta không?"

Bé trai ưỡn ngực nói: "Đương nhiên rồi, ta là vị hôn phu của người cơ mà! Ta, Dung Linh Cực phát thệ, bất luận xảy ra chuyện gì đều đem toàn lực bảo vệ vị hôn thê của ta, Tra Khiết Băng, cho dù hy sinh tính mạng cũng không hối hận."

Bé gái che miệng bé trai lại nói: "Phi phi phi, không nên nói chuyện xui xẻo như vậy, chúng ta mau đi thôi, cảm giác được ra ngoài thật tốt a. Được rồi, ta bảo người lên trộm đao của ba ba người, có được không? Ta nghe nói trên đao có ma lực, đối với ma pháp của người có trợ giúp rất lớn."

Bé trai cười khỏ một tiếng nói: "Không biết sau khi trở về ba ba có đét dít ta không nữa. Đi mau thôi, nếu bị bọn họ phát hiện thì không trốn được đâu."

Hai thân ảnh lặng lẽ trốn về phía nam.

Hai đứa trẻ vừa đi khỏi, hai bóng người chợt xuất hiện trong sân.

"Niệm Băng, người quản con mình như thế đấy hả, dám dẫn theo con gái ta bỏ trốn." Tra Cực tức giận nhìn đệ tử của mình.

Niệm Băng cười khỏ nói: "Sư phụ, người không nên đổ oan cho đệ tử như vậy. Rõ ràng là nữ nhi của người lừa con trai đệ tử đi mới đúng, Linh Cực từ nhỏ đã rất nhu thuận, lá gan của nó cũng không lớn như vậy."

Tra Cực trừng mắt nói: "Vừa rồi sao người không cho ta ngăn bọn chúng lại?"

Niệm Băng mỉm cười nói: "Ngăn lại làm gì? Để cho bọn chúng ra ngoài ném mùi thất bại, chắc gì đã không phải chuyện tốt, năm đó đệ tử sáu tuổi đã cùng cha phiêu bạt. Năm mười tuổi đã bắt đầu cùng người học tập trù nghệ rồi. Trong xã hội, bọn chúng mới có thể phát triển nhanh hơn. Hai tiểu gia hỏa này a! Sư phụ, thật không nghĩ tới người có thể sinh ra một nữ nhi tính cách tinh tinh quái như vậy."

Tra Cực cười ha ha nói: "May là Linh Cực nhà người so với trong tưởng tượng của ta giống nhau, mọi phương diện đều xuất sắc như người năm đó. Kỳ thật, bên ngoài Linh Cực tựa hồ chuyện gì cũng nghe lời Khiết Băng, nhưng nó đúng là đại trí giả ngu, mặc dù nó và Khiết Băng cùng tuổi, nhưng vẫn đối đãi với Khiết Băng như muội muội, mọi chuyện đều nhường cho nó. Bất quá, người không sợ chúng sẽ không an toàn?"

Niệm Băng tức giận nói: "Lần này lão nhân gia ngài nói đúng. Tiểu tử Linh Cực này chủ ý cũng không ít. Lo cho sự an toàn của bọn nó? Đừng nói giỡn nữa, người có biết trước khi đi nó lên trộm cái gì từ chỗ đệ tử không? Nó mang đi Phệ Ma đao của đệ tử, một khối cực phẩm bảo thạch triệu hoán Bạo Nãi Kim

Ngưu, một phiến Áo Lan để quốc Miễn Tử Kim Bài của Lạc Nhu, tộc trưởng lệnh phượng tộc của Phượng Nữ, Lãng Mộc để quốc Kim Cức lệnh bài của Mộc Tinh cùng với Tánh Mạng chi thạch do Tập Áo ngưng luyện thành sau khi khôi phục lại sinh mệnh năng lượng. Với tính tình con gái người và con trai đệ tử, lại thêm những thứ này, bọn chúng không khi dễ người khác đã là tốt lắm rồi.”

”Ta nhỏ, con trai người thật lợi hại a! Đã lấy là lấy sạch luôn. Đi thôi, ta không nhìn lầm tiểu tử này, không quản nữa, ta trở lại đi ngủ đây, dù sao nếu con gái ta ở bên ngoài gặp chuyện gì, ta sẽ tìm người tính sổ.”

Nhìn bóng lưng sư phụ rời khỏi, Niệm Băng không khỏi nở một nụ cười nhẹ, đúng lúc này, một bóng xám vọt đi, Niệm Băng nhìn theo hướng hắt rời khỏi. ”Tập Tập vẫn không yên lòng a! Có hẳn đi theo càng đáng tin hơn. Thử hỏi ai có thể là đối thủ của Long Thần tương lai và Hắc Vũ Hoàng đây? Ân, ta cũng nên đi thôi, Tam Thiếu lão đại gọi ta tới đánh mặt trượt, không đến sớm một chút thì không xong. Nghe nói lần này Quang Thần Trường Cung Uy, Cuồng thần Lôi Quan Hoài, Tử thần A Ngốc, lại cả cái tên Hải Long Độc Tiên gì gì và Tinh Tế chi thần Thiên Ngân cũng tới. Tam Thiếu lão đại sáng tạo ra sáu người chúng ta, không biết đánh mặt trượt thế nào đây? Chẳng lẽ lại đánh sáu người Ha ha, ta vẫn muốn đấu thử với bọn họ một lần xem ai là người mạnh nhất dưới ngòi bút của Tam Thiếu, ta chính là Tinh Tự chi thần a.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-hoa-ma-tru>